

1011

TÂN TRUNG HOA

DTV EBOOK

THIÊN SỬ ÁO TƯ TẠP

DTV EBOOK

1911 TÂN TRUNG HOA

Tác giả: Thiên Sứ Áo Tư Táp

Dịch giả: AI

Thể loại: Thế Giới Song Song, Xuyên Không, Xây Dựng Thế Lực

Nguồn: DTV EBOOK

DTV-EBOOK.COM.VN

STT 1: Lão mèo lười Tom kể chuyện Hoàng Bộ Phong Vân. Ta ...

Lão mèo lười Tom kể chuyện Hoàng Bộ Phong Vân. Ta viết ngoại truyện này cho mọi người xem. Thật ra là vì Oscar hôm nay tăng ca đến tận 11 giờ đêm, nên không thể nào kịp đăng chương mới lúc 12 giờ được. đành phải đăng cái ngoại truyện này để tạ lỗi với mọi người. Tuyệt đối đừng nghĩ là Oscar ta đào hố nhé! Oscar ta thật sự rất áy náy trong lòng.

Dân Quốc năm 13, ngày mười tháng tư, trời Quảng Châu nóng như đổ lửa.

Oscar, 18 tuổi, đang buồn rầu ngồi ở cổng trường Đại học Quảng Châu, hẩn đến để gặp bạn bè. Trước mắt hẩn, đâu đâu cũng là những cô gái xinh đẹp mặc váy trắng, để kiểu tóc “dừa xác” đang thịnh hành, tiếng cười như chuông bạc khiến hẩn choáng váng.

Một nam sinh cao gầy mặc áo sơ mi trắng và một cô gái thanh tú hơi đen đi ra, hai người đang hăng hái bàn tán điều gì đó. Oscar vội vàng bước tới: "Âu Dương!"

Nam sinh cao gầy giật mình: "Oscar? Sao ngươi lại đến đây? Hoàng bộ... hôm nay không có tiết sao?"

Nhìn cô gái kia như cười mà không phải cười nhìn mình, Oscar khó chịu lấy thắt lưng lính nhỏ của mình ra, đôi giày vải dưới chân cũng không biết phải đặt thế nào. Hẩn cúi đầu, nhỏ giọng hỏi Âu Dương: "Lát nữa ngươi đi đâu? Có rảnh không? Ta có việc muốn tìm ngươi."

Âu Dương nhìn cô gái, dùng tay vuốt tóc, cười nói: "Bận lắm! Lát nữa xế chiều đi tập luyện về vụ công nhân bãi công ở tỉnh cảng, tối đến biển Lục Phong, tại đầm Ngõng Trăng có một buổi tiệc lửa trại của học sinh nông dân, Mao bộ trưởng cũng sẽ đến. Có chuyện gì, nói nhanh đi."

Oscar lại nhìn cô gái một cái: "Nàng... chim quyên..." Cô gái cười nói: "Ta đi trước đây, hai người cứ từ từ trò chuyện." Âu Dương kéo tay nàng lại, định giữ nàng ở lại, vội vàng nói: "Man Ý, nàng vẫn chưa hiểu ta sao? Chim quyên đã là chuyện quá khứ rồi! Ta rất vui vì được quen biết nàng trong thời đại này! Không có chuyện gì mà ta không thể nói với nàng cả!" Hắn lại nhìn Oscar, như muốn chứng minh điều gì, có chút sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Oscar không biểu lộ cảm xúc, lắc đầu nói: "Không có gì, ta tự đi nói với nàng vậy. Thật sự là... người làm sao lại..." Âu Dương nhìn hắn một thân quân phục lam xám, quần đùi bên ngoài để lộ đôi chân đen sạm, trên mặt còn hắn những vết nứt nẻ do gió biển. Hắn lắc đầu nói: "Oscar! Người đã tụt lại phía sau rồi! Hiện tại là thời đại của công nhân, nông dân và học sinh, muốn cách mạng, nhất định phải đến với công nhân, đến với nông dân! Là học sinh, thế hệ chúng ta có nghĩa vụ phải giáo dục dân chúng! Dẫn dắt dân chúng! Ta và chim quyên chia tay là điều tất yếu, nàng là con gái của một thương nhân ở Tây Quan, lòng nàng không hướng về cách mạng! Ta sao có thể ở cùng nàng được?" Hắn quay đầu nhìn Man Ý, thấy nàng lộ ra nụ cười thận trọng mà hài lòng, lại đổi giọng điệu thân mật: "Lúc trước chúng ta cùng nhau từ Giang Tô đến Quảng Châu, người thi vào Hoàng bộ là sai lầm, gia nhập quân đội chỉ là công cụ của quân phiệt, ta thấy người nên bỏ học, ôn tập lại rồi thi vào Đại học Quảng Châu đi. Trước giờ bài tập của người rất tốt, trong lúc ôn tập người cứ ở cùng ta..."

Cô gái tên Man Ý lúc này lại giơ tay lên, dùng giọng nói rất trong trẻo: "Âu Dương, tập luyện trễ rồi đó nha." Âu Dương vỗ vai Oscar, có chút tức

giận lại dặn dò hai câu: "Bá mẫu viết thư cho người, sao người không về? Người giận trong nhà không thể đến cả mẫu thân cũng không cần!" Nói xong câu này, hấn khoát tay, cùng cô gái vợ vã rời đi.

Oscar có chút mờ mịt, quay đầu đi về phía Tây Quan.

Hấn là người Giang Tô, nhị công tử của một gia đình địa chủ kiêm thương nhân ở Vô Tích, phụ thân luôn rất nghiêm khắc, ca ca ở Nam Kinh đi học lại nghiện thuốc phiện, chẳng làm nên trò trống gì. Phụ thân đem tất cả hy vọng đặt lên người hấn, người con trai thứ hai tính tình ôn hòa, đã sớm định sẵn hôn sự cho hấn, mong hấn có thể kết hôn sinh con, kế thừa gia nghiệp. Nhưng hấn lại giống như những người trẻ tuổi khác lúc bấy giờ, đầu óc chỉ nghĩ đến cứu quốc cứu dân, "Hung nô chưa diệt, sao có thể lập gia đình". Mấy năm trước, Lư Vĩnh Tường và quân đội của Viên Tồn Hoà đánh nhau, ngay sau đó là quân Đông Bắc như ong vỡ tổ tràn vào Giang Tô, mẹ con chim là đĩa ăn sủi cỏ, khiến người dân khốn khổ. Chớp mắt quân Đông Bắc lại bại, Tôn Đại Soái ở Phúc Kiến kêu gọi binh lính lại chiếm Giang Tô, binh hoang mã loạn, không có gia đình nào không gặp nạn. Hơn nữa, người phương Tây cũng rất đáng giận, ở Nam Kinh, Oscar cùng Bạch tiểu thư, giáo viên dạy tiếng Anh trong trường, ra ngoài dạo chơi, gặp thuyền dừng ở Hạ Quan, đám thủy binh phương Tây nổi điên trên bờ, phát hiện Bạch tiểu thư biết tiếng Anh, liền bắt nàng lên thuyền, hấn cùng mấy người bạn học muốn cứu, kết quả đều bị đánh bị thương. Đợi đến khi cứu của Bạch tiểu thư, Phó hội trưởng thương hội, cứu được Bạch tiểu thư, nghe nói Bạch tiểu thư đã về quê. Chuyện gì xảy ra, Oscar không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Phụ thân và ca ca đều là thành viên của Đồng Minh hội, bây giờ lại ở nhà niệm Phật. Nhưng ông lại kể cho Oscar rất nhiều chuyện cũ và những khát vọng thời trẻ của mình, mỗi lần nói đến những lúc Oscar nhiệt huyết sôi trào, ông lại luôn cười buồn, để lại cho Oscar một bóng lưng thê lương.

Có một ngày, chính là ngày hai mươi bảy tháng tư hàng năm, bá phụ đều sẽ uống say, ông sờ đầu Oscar, khiến Oscar cảm thấy rất khó chịu, nói: "Ta biết bây giờ con cũng giống như ta hồi trẻ, ta lại càng không mong con đi theo con đường của ta! Oscar, con quyết định điều gì cũng phải thận trọng nha!" Sau đó ông liền viết chữ. "Bảy mươi hai dũng sĩ kịch chiến xuân mây trạm, máu đào bốn trăm điệu, quốc tử sào, nhìn mưa thu ẩm ướt hoa cúc" cuối cùng ném bút khóc lớn.

Âu Dương là học trưởng của Oscar, cũng là người nhà xa của mẹ Oscar, là một nhân vật nổi bật, cũng là trung tâm được các cô gái trong trường ngưỡng mộ, gia cảnh hẳn không khá giả, phụ thân là một ông giáo nghèo, đầu óc đầy những lời dạy của thầy, lại nuôi một đứa con trai phản nghịch như vậy. Hẳn rất quan tâm Oscar, cũng thường xuyên dẫn Oscar vào trung tâm thể thao của học sinh, từ sau phong trào Ngũ Tứ năm Dân Quốc thứ tám, phong trào học sinh ở Nam Kinh dần dần lấy Đệ nhất Sư phạm làm trung tâm, mà Âu Dương chính là chủ tịch hội sinh viên của Đệ nhất Sư phạm. Hẳn và Oscar quen biết cũng là vì bạn gái của hẳn lúc đó bị bắt vì phát truyền đơn phản đối chiến tranh, Oscar đã bỏ ra bốn trăm đồng bạc để nộp tiền bảo lãnh. Theo lời đồn, hẳn còn là một cái gì đó c. P hoặc c. Y gì gì đó, nhưng Oscar thấy hẳn cứ nhắc đến đề tài này là lại thần thần bí bí, cũng không dám hỏi nhiều.

Kỳ thật Oscar vẫn là một đứa trẻ bảo thủ, đến Quảng Châu trốn khỏi nhà, hoàn toàn là vì một lý do rất riêng tư, hẳn không thích cuộc hôn nhân mà gia đình sắp đặt cho hẳn. Cô gái là tiểu thư của Hâu gia, một gia tộc lớn ở Bảo Ứng, Hâu gia thời Thanh đã treo hàng ngàn mẫu ruộng, sau này làm ăn buôn bán, gần nửa thành đều là của Hâu gia. Nhưng cô gái đó, Oscar có một lần đến nhà một người bạn học ở Bảo Ứng chơi vào dịp nghỉ đông, nhìn thấy nàng ở miếu Cảm Ứng, nàng đang thắp hương. Chân nhỏ, vóc dáng thấp bé, không có chút nào làn da hồng hào và ánh mắt đờ đẫn vì thiếu hiểu biết. Tim hẳn chợt lạnh, lần đầu tiên hẳn cố gắng thảo luận vấn đề này

với phụ thân, nhưng chỉ nhận được một trận mắng mỏ và tiếng cười trên nỗi đau của người khác của chị dâu. Hãn ngoan ngoãn trở lại trường học học xong học kỳ cuối cùng, phụ thân đã quyết định, chờ hãn tốt nghiệp sẽ về nhà kết hôn.

Vào giữa tháng 2 năm Dân Quốc thứ 13, trong một căn phòng học cũ nát và gió lùa, Âu Dương đã dẫn hãn đến đây, trong phòng học đã tụ tập mười mấy thanh niên nhiệt huyết như đã nhằn nại không thôi. Một người đàn ông trung niên mặt mày khắc khổ dùng giọng trầm thấp cổ vũ bọn họ, "Đến Quảng Châu đi! Đến trung tâm cách mạng đi! Đi thi Hoàng bộ đi!" Oscar cũng là một trong những thanh niên nhiệt huyết, đồng thời hãn còn mơ hồ cảm thấy, đây là một con đường tốt để thoát khỏi cuộc hôn nhân ghê tởm kia.

Hãn và Âu Dương đều chẳng có xu nào. Từ sau khi Oscar rút ra bốn trăm đồng đại dương, phụ thân đã siết chặt kinh tế của hãn. Vị trung niên nhân lỗ mãng kia, ngoài việc trau chuốt những lời cách mạng, cũng chẳng giúp được gì cho họ. Thế là Oscar lén lút về nhà tìm mẫu thân, bởi vì chỉ có bà là người hiểu hãn. Ngoại công của Oscar từng đỗ Hàn Lâm, nên mẫu thân của Oscar cũng là một tài nữ, gia học uyên thâm. Phụ thân rất yêu thương mẫu thân, thậm chí không nạp thiếp, nhưng lại chỉ muốn bà ở nhà, còn bản thân thì bận rộn với công việc. Mẫu thân rất thương Oscar hiền lành, lại đồng tình với cuộc hôn nhân xui xẻo của hãn, nhưng bà không có tiếng nói trong nhà, nên đành bất lực. Khi Oscar đưa ra kế hoạch của mình, mẫu thân lặng lẽ đưa hết số tiền riêng tích trữ cho hãn.

Thế là, vào một ngày cuối tháng 12 giá rét, Oscar và Âu Dương lên con tàu từ Thượng Hải đến Hồng Kông.

Xuống tàu ở Hồng Kông, Oscar và Âu Dương ngồi trong phòng nghỉ của bến tàu, nhìn thấy cờ của tàu Quảng Châu. Ăn xong hai cái bánh đường tê lưỡi, hai người bắt đầu uống trà, rồi nghe thấy bên cạnh có tiếng bụng

kêu ục ục. Nhìn lại, đã thấy một thanh niên mặc áo rách rưới đang nhìn họ. Âu Dương thấy vậy, bèn hỏi: “Đói bụng à?” Thanh niên kia cũng không khách sáo, đến ngồi vào bàn của họ, mở miệng là thổ ngữ Thiểm Tây: “Đói chết mất, mẹ nó, số lộ phí này đủ cái rằm gi, từ trên tàu đã đói đến giờ.” Âu Dương tò mò hỏi: “Từ Thiểm Tây đến, xa vậy, sao không nhờ cậy họ hàng?” Thanh niên lắc đầu: “Họ hàng ở Thiểm Tây cả, đến cổng ba mươi dặm còn chưa ra, ta xem như đọc sách nhiều nhất trong nhà. Ta đến Quảng Châu thi trường quân đội.” Hai người nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Hoàng bộ?”

Thanh niên kia tên Quan Lân Chinh, người giàu ở huyện Thiểm Tây, đã đói bụng hai ngày. Oscar vội vàng gọi cho hân một phần mì thịt heo, hân ừng ực ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa thỏa mãn ợ một tiếng. Đột nhiên hân dừng đũa, nói: “Đám đồng hương Thiểm Tây Sơn Tây của ta đi ăn trâu tạp ở cổng sạp hàng, bảo là sau này trả tiền, ta thấy không phải là ăn chùa sao? Nhát gan không dám đi, hai vị huynh đệ giúp một tay, đến hoàng bộ cùng nhau trả lại.” Hân lắc đầu, lại bắt đầu ừng ực. Oscar và Âu Dương vội vàng chạy đến trước cửa phòng nghỉ, đã thấy sáu tiểu tử và lão bản bày trâu tạp đang do dự. Một thanh niên nhỏ con, mày rậm, rất điềm tĩnh, đang giảng đạo lý với lão bản: “Ta tên Đỗ Duật Minh, sắp đến Quảng Châu thi trường quân đội, đến Quảng Châu chờ nhốt hương, tự nhiên sẽ gấp bội hoàn trả.” Đáng thương lão bản nào có hiểu hân nói tiếng Thiểm Tây. Một thanh niên cao gầy, dường như sức khỏe không tốt, dùng giọng Sơn Tây lắp bắp giúp Đỗ Duật Minh nói chuyện, đến cả Âu Dương và Oscar cũng chẳng hiểu lắm, miễn cưỡng biết hân tên Từ Hưởng Tiền. Hai người thấy tình hình không ổn, vội đến trả tiền giải vây. Đợi đến khi sáu người theo Oscar về phòng nghỉ, thấy Quan Lân Chinh đang thỏa mãn xoa bụng, sáu người xông lên đánh hân một trận.

Tám người nhanh chóng quen thuộc, ai cũng gọi Oscar là Tiểu Giang Tô. Trên con tàu từ Hồng Kông đến Quảng Châu, mọi người cười nói ầm ĩ,

đường như chẳng có phiền não gì. Oscar là người nhỏ tuổi nhất, ngồi giữa bọn họ, cười thầm, người khác trêu chọc hẳn cũng không dám cãi lại, hẳn cảm thấy như vậy cũng rất hạnh phúc.

Tàu đến bến tàu Tây Quan Quảng Châu vào sáng sớm, tám người đều mở to mắt muốn nhìn rõ thành phố cách mạng dưới sương mù. Nhưng chỉ thấy phố xá vắng vẻ, đường đi bị rào gỗ phong tỏa nghiêm ngặt. Một người phụ nữ tóc rối bù đang vo gạo, rửa rau bên bến tàu. Mọi người nhìn nhau, không nói gì.

Khi tàu cập bến, Oscar cùng hành khách đang chuẩn bị xuống tàu, đã thấy hai lưỡi lê ép tất cả vào khoang tàu. Một tên thương binh mặc áo xám, đội mũ đỏ, cầm súng trường dài kiểu Nhật, nghênh ngang bước tới. Có hành khách thì thầm: “Đại lệnh đến.” Rồi thấy hai tên lính khiêng một cây côn đỏ, một cây côn đen đi lên trước, theo sau là hai người lính khiêng hộp đạn, phía sau là một người đàn ông đầu trọc, mặc áo lụa nâu, đeo phù hiệu màu đỏ trên tay áo, ôm một cây lệnh tiến thật to, trên nền trắng đỏ có viết một chữ “khiến” màu máu, cuối cùng là hai tên lính khiêng Quỷ Đầu Dao. “Kiểm tra! Kiểm tra!” Đám lính trong đại lệnh gào lên, hành khách nhìn nhau. Ngoan ngoãn mở hành lý để bọn chúng kiểm tra. Khi kiểm tra đến đám người Đỗ Duật Minh, thấy bọn họ như những tên ăn mày, người đàn ông đầu trọc kia phất tay cho qua, nhưng lại để ý đến Oscar. Oscar mặc một bộ quần áo học sinh bằng vải nỉ đen mua ở cửa hàng Nhật Bản ở Thượng Hải, nhìn là biết con nhà giàu. Hai lưỡi lê trước mặt Oscar lúc ẩn lúc hiện, rồi dùng lưỡi lê đẩy hành lý của Oscar ra.

Trong bao quần áo, giấy đỏ bọc đầy đại dương, năm mươi đồng một phong, khoảng bốn phong. Bọn lính phát ra một tiếng quái dị. Người đàn ông đầu trọc lại phất tay, hai tên lính lập tức nhắc Oscar lên, Âu Dương xông lên muốn nói gì, cũng bị khống chế. Đương nhiên, Đỗ Duật Minh và những người khác cũng không thoát.

Mấy người bị nhốt trong một căn phòng đen nhỏ, Oscar bị đưa ra riêng để thẩm vấn. Trước khi đi, Đỗ Duật Minh đã hét với hăn: “Tiểu Giang Tô, tiền đừng lấy, đây là Dương Hy Mẫn điền quân.” Sau đó hăn bị lính tát vào góc tường.

Oscar không lâu sau đã trở lại, ngồi dưới đất nhìn mọi người. Âu Dương không nhịn được hỏi trước: “Nói thế nào?” Oscar mờ mịt nhìn hăn: “Bọn họ nói tiền nên tịch thu, ta nghe Đỗ đại ca, nên không lấy. Nhưng họ hỏi ta đi đâu, ta nói đi hoàng bộ, họ lại bảo không được đi, nói đi hoàng bộ đều không phải người tốt, muốn chúng ta vào điền quân.” Trong đám người, Diêm Quỹ là người nóng tính, đột nhiên đứng phắt dậy định xông ra cửa sổ, bị Từ Hưởng Tiền kéo lại. Âu Dương há hốc mồm nhìn Oscar, dường như thấy mộng tưởng tan vỡ ngay trước mắt. Đỗ Duật Minh rất trầm ổn, nhưng cũng không khỏi nhú mày suy tư, chỉ có Quan Lân Chính là không quan trọng, hai tay ôm gáy nằm vật ra đất. “Thi cử còn ba tháng nữa, Tiểu Giang Tô không có tiền thì chúng ta ăn cái gì, vừa vặn có chỗ nuôi lớn gia một tháng, đáng giá hăn bắt, không chịu nổi ta sẽ chạy.” Những người còn lại nhìn nhau, cùng nhau đứng lên hô lớn: “Chúng ta nguyện ý làm binh!”

Điền quân không dễ làm, Oscar bị biên vào đoàn Quảng Văn của sư đoàn Tưởng Sảng, lữ đoàn Hương Sơn, trung doanh Lưu Phú Quý, do Trương Nhị Cầu sắp xếp vào ban Tôn Nguyên Bảo. Âu Dương, Đỗ Duật Minh, Quan Lân Chính cùng một lớp với hăn. Oscar lần đầu biết thì ra sĩ quan điền quân không mặc quân phục, họ chỉ đeo phù hiệu chỉ huy trên tay áo. Hăn cũng biết thì ra mũ đỏ của họ là từ thời Hộ Quốc quân, nhưng ít ai còn nhớ đến đoạn lịch sử vinh quang đó. Oscar cũng lần đầu biết lính ăn cơm như thế nào, mỗi người cầm bát thô đứng trên mặt đất ăn, chỉ cần hô ngừng, từ ban trưởng đến binh nhì đều phải cầm bát nâng lên đỉnh đầu quay lại, nếu không ăn hết thì phải dùng cơm thừa tắm rửa, chỉ có Quan Lân Chính là không tắm.

Oscar còn lần đầu biết sĩ quan điền quân ngồi trên ghế xem lính thao luyện, ban đêm bày bàn ra là đánh bạc, cũng biết thì ra những binh lính này cũng là tay sai của sòng bạc, bảo vệ kỹ viện và buôn lậu. Oscar lần đầu biết... Rất nhiều thứ, Âu Dương đã hoàn toàn mất hứng thú với quân đội, thề không thi hoàng bộ, còn Quan Lân Chinh và Đỗ Duật Minh thì dường như sinh ra để làm lính, còn Oscar cảm thấy mình vẫn có thể ứng phó, tính tình hẳn rất tốt, lại biết chữ, chịu giúp Đại đội trưởng tính toán thu nhập hàng ngày và viết thư cho tiểu Hồng ở kỹ viện, nên mọi người đều không tệ với hắn.

Oscar và Âu Dương có một ngày giúp Tây Quan trông coi cửa hàng của một thương nhân Nhật Bản. Trong lúc đó, họ lần đầu gặp gỡ Chim Quyên. Nàng cầm đèn lồng, chiếu vào phụ thân đang khóa cửa. Ánh nến dịu dàng rọi lên thân hình nàng trong chiếc váy học sinh màu xanh nhạt và mái tóc đen nhánh, khiến tim Oscar khẽ chững lại. Đường cong khuôn mặt nàng mềm mại, trắng trẻo hơn hẳn các cô gái Quảng Châu, chiếc cằm lại càng thanh tú. Khi nàng quay đầu, nhìn hai tên lính quèn ngốc nghếch ngắm mình, không khỏi mỉm cười. Oscar ngẩn ngơ nhận ra nàng có má lúm đồng tiền!

Dưới ánh trăng, đôi mắt nàng xanh biếc, thân hình thướt tha.

Đội trưởng Tôn Nguyên cố gắng dùng giọng Quảng Đông bập bõm nói với phụ thân nàng: "Hai tiểu binh này, rất được, đều là sinh viên, hiểu biết chữ nghĩa, không tầm thường không tầm thường." Phụ thân nàng hờ hững liếc mắt nhìn, không nói gì. Chim Quyên lại tò mò hỏi: "Các người thật sự là sinh viên sao?"

Oscar mặt đỏ bừng, không biết trả lời thế nào. Âu Dương nhanh nhẹn tiếp lời: "Không phải, chúng ta chỉ là trường sư phạm, chưa tốt nghiệp đâu." Chim Quyên quay sang phụ thân: "Ba ba, con không đi ăn cơm với Lưu Đại đội trưởng, con ở đây đợi người." Thương nhân suy nghĩ, hôm nay ông mời

Đại đội trưởng của Oscar ăn cơm, để con gái ở lại đây có lẽ còn hơn là về nhà bị tên sắc quỷ kia trêu chọc. Ông gật đầu: "Được, lát nữa ta bảo Lưu mẹ đến với con, rồi ta sẽ cho xe kéo tay đến đón."

Hai tiếng sau, là khoảng thời gian vui vẻ của ba người thanh niên, nhưng Chim Quyên dường như chỉ nói chuyện với Âu Dương, còn Oscar thì phải đối phó với những câu hỏi tò mò không dứt của Lưu mẹ về Giang Tô. Dù vậy, hẳn cảm thấy ngắm nhìn nàng cũng là một điều thú vị.

Ngày 15 tháng 3, Oscar, Âu Dương, Đỗ Duật Minh, Quan Lân Chinh cùng một người Hồ Nam đánh nhau với quân Quảng Đông của Hứa Sùng Trí. Nguyên nhân là bốn người họ đi dạo, nghe thấy hai bên cãi nhau. Hình như đám người Hồ Nam muốn vào Hoàng Phố, lại theo một trường quân đội khác trốn ra, gặp ai cũng hỏi về Hoàng Phố, rồi lại đụng phải đám du côn của quân Quảng Đông, không hợp liền đánh nhau. Quan Lân Chinh xông lên trước, sau đó là Đỗ Duật Minh. Oscar thấy mình không thể làm ngơ, cũng lao vào, cuối cùng là Âu Dương thở dài bất lực. Kết quả không phân thắng bại, vì tất cả đều bị cảnh sát quân của Ngô Thiết Thành bắt đi. Tên cầm đầu đám người Hồ Nam rất đẹp trai, ánh mắt đen láy, tự giới thiệu là Trần Canh.

Truyện mới nhất được đăng tải trên 69 sách a!

"Ăn cơm!" Một cảnh sát quân cầm một rễ khoai lang, lại xách một vại trà khoai lang vào phòng nhỏ. Hẳn thấy Trần Canh và Quan Lân Chinh đang hăng hái trò chuyện, Đỗ Duật Minh đứng một bên cười nhìn, thỉnh thoảng chen vào vài câu. Còn Âu Dương và một người Hồ Nam tên là Chúc Trung Lãnh đang vui vẻ trò chuyện. Chỉ có Oscar và mấy người Hồ Nam thèm thuồng nhìn rễ khoai lang. Cũng phải thôi, một đám người bị nhốt ở đây, đã năm sáu giờ chưa ăn gì, bụng đã đói đến kêu la.

Oscar huých Âu Dương: "Âu Dương, ăn cơm." Âu Dương không nhin được phất tay, hỏi Chúc Trung Lãnh: "Cậu thấy cách sắp xếp công nông binh học thương này có hợp lý không? Nông dân vô tri, lưu manh nông cuồng, có đóng góp gì cho Trung Quốc hiện nay? Công nhân có sức mạnh, nhưng không có học sinh dẫn dắt, công nhân cũng không làm nên trò trống gì. Học sinh mới là hy vọng lớn nhất của Trung Quốc, từ phong trào Ngũ Tứ đến nay đều chứng minh điều đó. Theo tôi, nên là học thương công nghiệp quốc phòng nông mới đúng." Oscar thấy không có hy vọng, quay sang nhìn Quan, Đỗ, chỉ thấy Quan Lâm Chinh bên kia mặt đỏ tía tai gân xanh nổi lên gào thét: "Xưa nay ba Tần xuất hảo binh, đó là kết luận! Ba Tần chế độ hình thành thiên hạ yếu hại, binh lính dưng mãnh hung hãn, ai dám phản bác!" Đỗ Duật Minh gật đầu lia lịa. Trần Canh cũng không phải kẻ dễ chọc, một giọng Hồ Nam cứng rắn kiên quyết ồn ào: "Không Tương không thành quân! Các người ba Tần ở đó Hà Hoàng náo loạn, quấy nhiễu đến tận Thiểm Tây, chẳng phải nhờ quân Tương của Tả Văn Trung mang ba vạn anh em thay các người bình định sao?"

Oscar thấy không khuyên được, lắc đầu, chạy đến chỗ khoai lang. Hắn thấy một tên Hồ Nam nhanh tay lẹ mắt, miệng ngậm, tay cầm, trong ngực còn giấu, xem ra đã chuẩn bị ăn đêm. Lần này còn ai hơn, Oscar vội vàng lao tới cướp một trận, may mắn cũng ăn được nửa bụng. Trong lúc uống trà khoai lang mới nhớ hỏi tên họ của tên Hồ Nam kia, tên Hồ Nam nháy mắt: "Tra Vĩ Đồ, người Thường Đức, cậu cũng không chậm chạp gì." Nói xong lại tỏ vẻ đồng chí hướng.

Đến ngày hôm sau, người của cục công an mới nhớ ra xử lý vụ đánh nhau, quân của Hứa Sùng Trí và người của Ngô Thiết Thành vốn là một hệ thống, đã đi từ lâu, đám người nơi khác này cục công an lại nhất định phải tìm người bảo lãnh mới thả. Lần này gọi đám người này đến tìm người bảo lãnh. Trần Canh rất ngạo mạn nói: "Người bảo lãnh của tôi là Liêu Trọng Khải tiên sinh, mời ông ấy đến." Người xử lý ngăn người, Trần Canh lấy ra

một phong thư, quả nhiên là thư tiến cử của Liêu Trọng Khải gửi cho Hoàng Phố! Thì ra Trần Canh và bọn họ vốn là người của hai đảng Quốc Cộng, từ Hồ Nam đến Quảng Châu để thi vào Hoàng Phố, nhưng lại bị quân Tương của Kiến Quốc giữ lại, bắt học gì đó ở trường doanh. Đã náo loạn không biết bao nhiêu lần, cuối cùng gặp được Liêu Trọng Khải, Liêu mới viết thư, bảo họ trực tiếp đến Trường Châu. Người làm việc hỏi vì sao bây giờ mới lấy ra, Trần Canh cười nói: "Nói chuyện vui vẻ với mấy huynh đệ, nhất thời quên." Mấy người Hồ Nam vỗ tay với Oscar và bọn họ, nói một câu: "Hoàng Phố gặp lại." Rồi nghênh ngang rời đi. Bỏ lại Oscar và ba người nhìn nhau.

Cảnh sát quân và điền quân là hai phe không đội trời chung, vì khói quyên, cờ bạc, hoa quyên ở Quảng Châu, hai bên không biết đã xảy ra bao nhiêu lần xích mích, muốn cảnh sát thông báo cho điền quân đến lĩnh người, đó là chuyện viễn vông. Bốn người đang không biết phải làm sao, bên ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Ba ba, chúng ta đã mời điền quân trông tiệm, sao còn phải đến cục công an giao an toàn quyên nữa?"

Theo khe hở của cửa sổ đã vỡ nhìn ra, thấy một thiếu nữ xinh đẹp, động lòng người trong chiếc váy trắng đang vịn thân đi ra từ văn phòng đội trưởng.

Âu Dương và Oscar nhìn nhau.

Chim Quyên.

Làm lính điền quân không dễ, Oscar lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc điều này. Họ tuy được phụ thân Chim Quyên bảo lãnh ra, nhưng vì một ngày không về doanh, lại bị công an bắt, làm mất mặt điền quân, mỗi người bị phạt 10 roi. Bốn người nằm trên giường, các huynh đệ khác đến thăm hỏi, Từ Hương Tiền lớn tuổi nhất, lại từng là thầy giáo, rất biết cách chăm

sóc người khác, dùng giấm xông chân cho họ. Nhưng Âu Dương vẫn được đối đãi đặc biệt nhất, vì Chim Quyên sẽ đến thăm. Nàng bỏ ngoài tai những tiếng trêu chọc của lính điền quân khác, bất chấp mùi hôi thối của doanh trại, đến thăm Âu Dương, giúp hăn giặt quần áo. Sau đó, luôn thấy Âu Dương vui vẻ nói chuyện với nàng, còn nàng thì luôn nghe với ánh mắt lấp lánh, cuối cùng lại nhìn Âu Dương bằng ánh mắt khiến Oscar cảm thấy khó hiểu và đau lòng.

Ngày hai mươi tháng ba, bốn người bình phục, đêm đó điền quân đã mất đi chín người lính. Và tương lai, giữa hai quân Quốc Cộng, sẽ có thêm nhiều vị tướng quân.

Ngày hai mươi một tháng ba, Oscar bước ra khỏi trường thi với tâm trạng chẳng lấy gì làm vui vẻ. Không phải vì đề thi có phần hăn không biết, hăn tin rằng với kiến thức của mình, việc vượt qua kỳ thi là chuyện nhỏ. Mà là vì Âu Dương không thi hoàng bộ. Hăn lấy cớ xin phép mọi người, bảo là đến nhà bạn ôn bài, chuẩn bị thi vào Đại học Quảng Châu, sau đó lại lén lút nói với Oscar rằng hăn đến "chim quyên" một suất ở nhà biểu ca học Đại học Quảng Châu, chen chúc trong ký túc xá với đám bạn học, còn khuyên Oscar cùng đi thi, rồi thao thao bất tuyệt về cái lý lẽ học sinh còn cao quý hơn cả quân nhân. Ban đầu Oscar chẳng để tâm, nhưng hăn lại không muốn ngày nào cũng phải nhìn Âu Dương và "chim quyên" dính lấy nhau, cho nên, ngay cả bản thân hăn cũng không hiểu vì sao. Hăn vẫn quyết định lần đầu tiên làm trái ý Âu Dương, vẫn đi thi hoàng bộ.

Ba ngày 21, 22, 23, Oscar và đám bạn trải qua những ngày tháng khá vất vả. Đầu tiên là không biết kết quả thi cử ra sao, thứ hai là thiếu tiền, phải ở nhà trọ rẻ tiền nhất, ăn đồ ăn tẻ nhất. Có một thí sinh hoàng bộ nhỏ con người Chiết Giang tên Hồ Tông Nam cũng ở cùng nhà trọ với bọn họ, tuổi tác không nhỏ, dáng vẻ cũng chẳng có gì là anh tuấn, nhưng lại luôn tỏ ra ta đây, không phải người Đại Lý. Có một đêm, dường như buồn bực, hăn tìm

Oscar, một "tiểu lão hương" để nói chuyện phiếm (theo lý luận của hã, người Chiết Giang và người Giang Tô là đồng hương). Oscar vừa đói vừa buồn ngủ, chỉ nhớ mang máng hã ta kể lể chuyện bị đuổi khỏi trường học ở Chiết Giang, rồi khát khao muốn nổi danh ra sao, cuối cùng còn vỗ vai Oscar một cái thật mạnh: "Tiểu Giang Tô, làm tốt lắm, biết hiệu trưởng là người ở đâu không? Hã là người Chiết Giang chúng ta đây!"

STT 2: 1, Canh Tư Linh

1, Canh Tư Linh

Nguyên hình thư hữu Canh Tư Linh

Xuất hiện là doanh trưởng doanh Tam, đoàn quân cách mạng thứ nhất, tham gia trận chiến công kích Thiên Bảo. Đương nhiệm là đoàn trưởng đoàn 2, lữ 1, sư 1. Thượng tá.

Tương lai, rất có thể chiến tử sa trường.

2, Mộ Tinh Hà

Nguyên hình thư hữu Mộ Tinh Hà

Xuất hiện là xử trưởng quân y xử, sư 1, từng cứu chữa trọng thương cho Mưa Thần. Đương nhiệm... Vẫn là xử trưởng quân y xử. Thượng tá.

Tương lai, tiếp tục làm quân y, một chức nghiệp rất có tiền đồ.

3, Thẩm Tử Hàm

Nguyên hình không nhớ rõ

Xuất hiện là doanh trưởng doanh kỵ binh, đoàn giáo đạo, sư 1, nhân vật chính trong thảm bại Trương Bảo Trăn. Đương nhiệm... Bị quân pháp phán xử giáng chức. Đương nhiệm liên tiếp đại đội trưởng doanh giáo đạo kỵ binh.

Tương lai, đoán chừng vẫn là chiến tử sa trường.

4, Thâm Tử Mạt

Nguyên hình 5555 vẫn là không nhớ ra được...

Xuất hiện là thanh niên cai, lữ 2, người đầu tiên tham gia khi Thanh Quân sẽ thành lập.

Tương lai, bởi vì là thành viên thiết tâm Thanh Quân, cuồng nhiệt sùng bái Vũ Sư. Đoán chừng trên con đường quan lộ thuận buồm xuôi gió. Nhưng chỉ là quân nhân đơn thuần, thờ phụng chủ nghĩa quân phiệt, về sau đoán chừng sẽ gặp chuyện.

5, Bạch Tư Văn

Nguyên hình Bạch đại bộ siêu cấp vụn vặt trong Trường Phong

Xuất hiện là đội trưởng bảo vệ Tổng đốc nha môn Lưỡng Giang, triều Thanh, đương nhiệm... Theo đội trưởng bảo vệ Mưa Thần điều nhiệm phó trưởng phòng tình báo. Trung tá.

Tương lai, lợi dụng mạch ngầm người phía sau ở phương bắc, cùng tài năng làm công tác bí mật trời sinh. Làm công tác tình báo.

6, Duncan

Nguyên hình thư hữu cộng sản quốc tế nhà máy

Xuất hiện là Hoa kiều nước Mỹ, đương nhiệm giám đốc Cục chế tạo Giang Nam.

Tương lai, kiêm nhiệm xử trưởng quân giới, là người có cống hiến lớn trong việc chọn ra tính tiên tiến trong nước để bảo trì, đổi mới vũ khí trang bị cho sư 1.

Tiểu thuyết mới nhất ra mắt trên sáu 9 sách!

Những người khác chờ thư hữu tiếp tục báo danh.

A, gửi tâm chấp chờn, Thanh Phong Doanh chờ một chút thư hữu ở chỗ bình luận truyện vẫn như trước duy trì. Nếu muốn mỹ thiếu sư 1, Mưa Thần sẽ hết sức điều hòa.

STT 3: Bầu trời.

Bầu trời.

Một màu xanh biếc trong vắt, điểm xuyết thêm sắc vàng óng ả của mặt đất.

Nằm rạp trong một cái khe, ngược nhìn lên trời, chính là nhân vật chính của bộ tiểu thuyết này, một học viên năm hai của trường bộ binh Đồn Đông, tên là Lại Văn Đạt.

Hắn mệt mỏi rũ rùi, bởi vì đang mặc một bộ giáp hộ thân bằng tinh thiết, các khớp nối còn được bọc da trâu quen thuộc. Trên đầu hắn đội một chiếc mũ giáp đồng có tấm che mũi, mồ hôi nhễ nhại. Mũ trụ bằng xích sắt bảo vệ gáy hắn. Giày da trâu nặng nề, dường như chưa được xử lý hoàn toàn, bốc lên mùi khó chịu.

Đồng thời, hắn còn mang theo một tấm thuẫn gỗ hoàng dương dày cộp được bọc da trâu, một thanh trường đao sắt gãy nặng chín cân bảy lạng, một chiếc cung ngắn, năm mươi mũi tên, ba ngày lương khô mì xào và thịt bò khô, một bộ chăn bông, lều vải... Khoan đã, khoan đã, trời mới biết sao lại có nhiều đồ đến thế. Khiến hắn có cảm giác như một con la đang gồng gánh.

Đáng sợ hơn, bên cạnh hắn còn có năm trăm con la khác đang thở dốc ầm ỉ, giống hệt hắn.

Trường bộ binh Đồn Đông là một viên minh châu trên vương miện của Đại Lương vương triều. Kể từ khi Đồn Đông lập quốc một trăm mười lăm

năm trước, họ đã dựa vào sức mạnh của bộ binh hạng nặng để tung hoành ở vùng đất giàu có giữa Hoàng Hà, vị và sông Khuỷu. Nơi đây là vùng sản xuất lương thực và bông vải dồi dào, còn có rừng rậm và than đá dồi dào. Dân phong giản dị, cường tráng. Vị quân chủ khai quốc của Đồn Đông từng tự hào tuyên bố: "Non sông Đồn Đông hiểm trở, cốc có thể ăn, binh có thể dùng, là nền móng của đế vương." Nhưng vị quân chủ này, xuất thân từ tầng lớp quân đội thấp nhất, lại bỏ mình trong một trận chiến ác liệt ở vùng núi trong cuộc chinh phạt nước Thục. Tuy nhiên, tác phong quân nhân giản dị của Đồn Đông vẫn được duy trì đến tận bây giờ.

Trường Đồn Đông tràn ngập vương tộc, con cháu của các công thần và thế gia vọng tộc. Lại Văn Đạt, một người xuất thân từ gia đình thợ săn ở biên giới phía tây, vào được trường này đã là một trường hợp đặc biệt. Nguyên nhân chính là hắn đã cứu công chúa thứ mười bốn trong một lần săn bắn ở Tây Bắc do Hoàng gia tổ chức hàng năm, từ đó được đặc cách nhập học.

Thật sự hắn không thích nơi này chút nào. Mỗi ngày phải ăn những món ăn rất tệ, lại phải vận động nặng nhọc, ngủ rất ít, sáng sớm phải dùng nước lạnh tắm rửa, bị các học viên cấp cao sai khiến... Cùng với những chương trình học ngu ngốc... Hắn vẫn cảm thấy nơi này nên được gọi là trường nuôi la Đồn Đông.

Theo tiếng còi hiệu vang lên, một đợt tấn công khác lại bắt đầu.

"Đồn Đông là một quốc gia được hình thành từ những vùng bình nguyên. Vùng bình nguyên này lại là một vùng đất giàu có đáng ngưỡng mộ. Mỗi năm, chính phủ có thể thu thuế ruộng lên đến ba ngàn năm trăm vạn gánh. Phía nam của vùng bình nguyên này, lưu vực Hán Thủy, sản xuất một lượng lớn bông. Mỗi gia đình đều có máy dệt tơ lụa chạy bằng sức nước, sản xuất ra một lượng lớn vải, lụa, sa... với chất lượng tuyệt vời.

Người Đồn Đông ăn mặc giản dị. Theo thuyết Ngũ hành, họ thuộc Mộc Đức. Vì vậy, người Đồn Đông có một sự sùng bái tự nhiên đối với rừng rậm. May mắn thay, ở vùng núi phía đông của đất nước, có trữ lượng than đá chất lượng cao, gần như không khói, cung cấp nhiên liệu dồi dào cho quốc gia, giúp họ không cần phải chặt phá những cây cối mà họ cho là có linh. Ở quận Hàm Đan phía đông, là nơi sản xuất thép lớn nhất của Đồn Đông. Khói lửa bốc lên nghi ngút cả ngày, với hơn một vạn bốn ngàn lò luyện, lò rèn, quạt gió. Hàng năm, nơi đây cung cấp cho quốc gia hàng trăm vạn cân gang, thép tôi, tinh thiết và thép tốt nhất...

Ở vùng núi xung quanh, cư dân bị người bình nguyên coi là "mị dân" vùng núi. Họ giỏi leo trèo và bắn tên. Tương truyền họ là hậu duệ của Lương Vương. Mỗi người Đồn Đông đều nhấn mạnh sự trung thành tự nhiên của họ với vương triều, và họ cũng là một trong những lực lượng chủ chốt của quân đội Đại Lương. Chính họ đã ngăn chặn quân đội Man tộc của nước Thục ở phía nam, và kỵ binh của tộc Quỷ Phương cao lớn ở phía tây, giúp cho vùng bình nguyên trung tâm được an toàn..."

Vương Đăng Khoa căn đầu bút, cảm thấy như có gì đó chưa ổn. Hắn là một thanh niên cao lớn, vạm vỡ, có khuôn mặt nho nhã và nụ cười ấm áp. Hắn là đệ tử đặc lực của học giả nổi tiếng Đường Đồng Ý của nước Tề. Sau khi hoàn thành mười năm học tập, hắn chọn đi khắp Đại lục Đông Phương để ghi lại tình hình chung của các quốc gia, cùng với lịch sử của họ, làm luận văn tốt nghiệp của mình. Đường Đồng Ý rất khen ngợi ý tưởng của hắn, và điểm dừng chân đầu tiên của hắn là Đồn Đông. Sau ba tháng đi bộ, hắn đã khảo sát xong vùng đất rộng lớn từ vùng núi phía đông đến đô thành Bá Phương, và đã kết bạn với rất nhiều người "mị dân" phương đông. Hiện tại, hắn đang ở bên ngoài thành Bá Phương để tiếp tục khảo sát xem đô thành vĩ đại của Đồn Đông lớn đến mức nào, và sẽ vào thành sau khi viết xong phần mở đầu của luận văn.

Hắn đang đau đầu suy nghĩ về cách hành văn, chọn từ ngữ như thế nào để có được cảm giác nhẹ nhàng, mà vẫn phải đầy đủ sự trang nhã. Người Tề nổi tiếng là coi trọng hình thức, đến mức toàn bộ đại lục đều lưu truyền những câu chuyện cười về người Tề. Vương Đẳng Khoa, một người Tề tự hào, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hiện tại là năm thứ bảy năm của Thái Dương lịch, cũng là năm thứ mười của Lương Tín Vương Đại. Chín ngày sau khi lễ Bối Chủng kết thúc, sẽ là ngày kỷ niệm mười năm Lương Tín Vương lên ngôi. Từ triều đình đến dân gian đều đang chuẩn bị những hoạt động chúc mừng phong phú. Vào ngày này, Lương Tín Vương sẽ đích thân yến tiệc các công thần đã lập công từ tam phẩm trở lên, và những người còn khỏe mạnh, kể từ khi Đôn Đông lập quốc. Trong một quốc gia lấy quân đội làm nền tảng như vậy, đây sẽ là một cảnh tượng khiến toàn dân phấn khích. Ngay trước lễ Bối Chủng, mọi người trong Đại Lương Quốc đã đổ xô đến Bá Phương, để chuẩn bị tham gia lễ hội cuồng hoan, và tận mắt chứng kiến sự kiện trọng đại này.

Lại Văn Đạt, với tư cách là một học viên trường quân đội, có nhiệm vụ truyền thống là bảo vệ Lương Vương trong các hoạt động công khai. Vì vậy, hiện tại, lịch trình của hắn đã bị loại bỏ những việc học tập bình thường, bên cạnh việc rèn luyện dã ngoại, còn tăng cường huấn luyện nghi trượng và điều hành cảnh vệ. Khổ không thể tả, nhưng trong thời gian này, nhờ ân thưởng của Lương Vương, mỗi ngày đều có một lượng lớn thịt tươi, trứng, trái cây tươi cung cấp, khiến cho những món ăn theo kiểu Quý Phương (dân tộc Quý Phương ở phía tây Đôn Đông, từ khi sinh ra đã dùng rượu bôi lên người, sau đó ăn những món ăn thô kệch, chịu đựng những huấn luyện quân sự khắc nghiệt nhất, vì vậy mọi người quen gọi những phương pháp rèn luyện gian khổ là "phong cách Quý Phương") trở nên hấp dẫn hơn một chút, có thể bù đắp phần nào sự bất công trong tâm lý. Sau lễ Bối Chủng, quân phục cũng được phát ra. Áo giáp bằng kim loại đen và da thuộc kết hợp với nhau, vừa vặn với cơ thể, có giáp vai uy vũ, váy chiến

màu xanh đậm, ủng da bê rất tốt, mũ giáp tinh thiết đã qua xử lý, mũ trụ trắng, dù chỉ cần đứng yên một chỗ cũng khiến người ta cảm thấy một loại sát khí.

Vương Đăng Khoa đến thành Bá Phương một ngày sau khi lễ Bối Chủng kết thúc. Vào thời điểm đó, hân đã cùng người dân ở một ngôi làng bên ngoài thành cuồng hoan, rượu mạch rót vào đến mức hân vẫn còn choáng váng. Ngày hôm đó, hân thậm chí còn cả gan làm một bài thơ trước mặt mọi người để dâng tặng cho cô gái nông gia xinh đẹp đóng vai Thần Mùa Xuân, các trưởng lão cũng đều mỉm cười chấp nhận sự tùy tiện của hân. Mặc dù đồ ăn ngày lễ rất đầy đủ, rượu mạch cũng vô hạn, mọi người dường như cũng rất vui vẻ, nhưng Vương Đăng Khoa cũng nhạy bén nhận thấy gánh nặng quân dịch nặng nề trong làng. Trong làng có một kho chứa đầy lương khô, công cụ, giáp da, và giày dép chuẩn bị cho quân đội, và trong làng còn phải cung cấp ba mươi con la ngựa khỏe mạnh cho quân đội bất cứ lúc nào. Chỉ riêng việc mua sắm và duy trì quy mô này đã cần ba phần tài sản trở lên của ngôi làng trong một năm. Nhưng phương pháp đồn trú quân đội trong dân gian này, khiến cho chỉ riêng ngôi làng này đã có thể kéo ra một đội tiên phong năm mươi người bất cứ lúc nào, và chỉ cần có vũ khí là có thể chiến đấu. Mà Đồn Đông có bao nhiêu làng như vậy? Nếu không có Đồn Đông, Quý Phương, giữ lại la, leng keng và các dân tộc phương tây khác sẽ lao xuống phía đông, thẳng đến đồng bằng phù sa giàu có của Đại Tề... Nghĩ đến đây, Vương Đăng Khoa lúc đó không khỏi tự hào về con mắt tinh tường của mình.

“Bá phương quả là đô thị vĩ đại, tường thành dài bảy mươi dặm hai trăm bước, nền thành dày bảy trượng hai thước, mặt thành dày bốn trượng bốn thước, toàn dùng gạch xây, góc tường còn gia cố bằng những tảng đá lớn. Trên tường, cứ cách một dặm lại có một tòa chiến lâu ba tầng, cách ba trăm bước lại có một vọng lâu. Mười ba cửa thành, mỗi cửa đều có ba tầng cửa sắt bảo vệ, dưới thành, cứ cách ba dặm lại có một hầm binh, chứa vũ khí

phòng ngự, cách năm dặm lại có một đồn, có thể chứa hai ngàn năm trăm quân. Thêm vào đó là con sông hộ thành rộng năm trượng bảo vệ bên ngoài, theo lý mà nói, thành phố này không thể bị công phá từ bên ngoài..... Nhưng mà, thật sự là thiếu đi vẻ đẹp.” Vương đăng khoa vừa đi trên đường phố, vừa cảm thán, vẫn còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc sau cuộc vui, trên mặt đất còn vương vãi pháo mảnh, mọi người đều mang chút vẻ mệt mỏi sau cuộc vui.

Mục đích của hắn là đến khách sạn “Mười năm” đã đặt trước ở quảng trường Sơn Hà không xa, rẽ vào một góc đường, đã thấy trên đường phố rộng bốn con ngựa, mọi người nhao nhao tránh né, một đội kỵ sĩ khí thế hùng hổ phi nhanh qua, đội kỵ sĩ này toàn một màu huyền bào bạch anh, dưới hông đều là những con tuấn mã đen tuyền, đuôi dài hơn một trượng, dẫn đầu là một con ngựa hồng nhỏ, ngay sau đó là một thiếu nữ cao gầy mặc áo đỏ, dưới sự hỗ trợ của các tùy tùng áo đen, vô cùng chói mắt. Vương đăng khoa nhất thời tránh không kịp, bị thiếu nữ áo đỏ cùng ngựa húc phải, bao hành lý trên lưng bị va chạm, lập tức tuột tay, trong bao quần áo, bản thảo hắn khổ cực viết xong lập tức bay ra, tung bay đầy trời. Thiếu nữ cưỡi ngựa dường như bị những vật trắng xóa bay lượn này làm kinh ngạc, phun ra tiếng phì phì trong mũi, dựng thẳng người lên, các kỵ sĩ phía sau nhao nhao ghìm ngựa, nhất thời người la ngựa hí, hỗn loạn cả một đoàn. Nhìn bản thảo của mình bay tứ tung, rơi xuống đất bị người giẫm đạp, vương đăng khoa đau lòng muốn chết, mặc kệ thu dọn, chỉ vào đầu ngựa thiếu nữ mà quát: “Người sao lại ngang ngược như vậy? Nhiều người như vậy, há lại là nơi các người phóng ngựa phi nhanh?” Xoay đầu lại, lại đau lòng: “Xong rồi, xong rồi, kiệt tác huy hoàng của ta.”

Thiếu nữ nhìn vương đăng khoa ở đó luống cuống tay chân, nghe hắn mang theo giọng ngoại quốc mà ồn ào, trên mặt tú lệ lộ ra vẻ tươi cười thích thú, dừng tay sai người đối với hắn quát, cười tùm tùm dùng roi ngựa chỉ vào mũi mình: “Ở Bá phương, ta thích cưỡi ngựa ở đâu thì ở đó, cả nước

này rộng trăm vạn dặm, đều là thiên hạ của bản tiểu thư.” Vương đẳng khoa mới nhặt được vài trang bản thảo, nghe xong mấy câu nói đó, tức giận đến lại ngã xuống đất: “Tiểu nữ tử vô lễ! Ta đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, xem khắp điển tịch từ xưa đến nay, chưa từng thấy người loại nữ tử kiêu ngạo vô lễ này!” Các kỵ sĩ áo đen nghe vậy nhao nhao găm thét, có một người thậm chí nhảy xuống ngựa muốn rút đao. Thiếu nữ ngăn bọn họ lại, trên ngựa hơi cúi người xuống, trong đôi mắt to mang theo ý cười trêu chọc, hỏi: “Này, người là người đọc sách phương đông?” Vương đẳng khoa ngẩng cao đầu: “Ta là nhà sử học, đệ tử của học sư đường đại Tề.” Thiếu nữ không để ý đến thanh danh của học sư đường, cười nói: “Nhà sử học, tốt, hôm nay ta sẽ cho người mở mang kiến thức một chút về lịch sử là thế nào.” Ngồi thẳng dậy, lớn tiếng hạ lệnh: “Cho hãm một con ngựa!” Một kỵ sĩ áo đen nhảy xuống ngựa, một tay kéo hãm lên lưng ngựa, vương đẳng khoa luống cuống tay chân nói: “Người đang làm gì vậy?” Thiếu nữ cười nói: “Dẫn người đi chứng kiến lịch sử a.” Vương đẳng khoa có chút mê hoặc, lắp bắp nói: “Bản thảo của ta đâu?” Thiếu nữ vung tay lên, chỉ vào kỵ sĩ vừa xuống ngựa: “Người giúp hãm lấy, thiếu một tờ ta chặt đầu người!” Nói xong, thúc ngựa lại đi, vương đẳng khoa không tự chủ được giật giây cương một cái, cũng đi theo. Mãi đến lúc này, hãm mới mơ hồ nghĩ đến: “Cô bé này cũng xinh đẹp.....”

Lại Văn Đạt vừa ăn xong bữa trưa no nê, tâm thần có chút không tập trung tại thao trường nâng tạ đá. Trường học quy định không được ngủ trưa, hãm đành phải ở đây làm hao mòn nửa canh giờ nghỉ trưa. Hãm biết mình vì sao tâm thần có chút không tập trung, bởi vì tính thời gian, nha đầu kia nên đến.....

Quả nhiên là linh nghiệm, chưa qua một nén hương, đã nghe thấy tiếng ngựa phi nhanh từ xa. Bạn học bên cạnh đều nhìn hãm với ánh mắt tự cầu phúc, nhao nhao đi lánh nạn, sau đó đã thấy một đội nhân mã xuất hiện bên ngoài cánh rừng thao trường, dẫn đầu là con ngựa hồng nhỏ chói mắt, còn

có cô bé cao gầy kiêu ngạo, điều kỳ lạ duy nhất là, đội nhân mã này theo sau là một gã cao lớn mặt mày cau có.

Lại Văn Đạt bất đắc dĩ nhắm mắt lại, nghiệt duyên, sớm biết đã để nàng bị điều hâu ăn thịt rồi. Cô bé kia, chính là mười Tứ công chúa mà hắn đã cứu, ngay cả con ngựa hồng nhỏ kia, hóa ra cũng là của nàng.

Thái Dương lịch năm bảy năm năm, nhất định là một năm không bình thường. Sau khi Thái Dương thành diệt vong, để kỷ niệm thời đại đế quốc huy hoàng, dân tộc phương đông đã định danh kỷ nguyên mới là Thái Dương lịch. Thái Dương Đế Quốc đã từng thống nhất toàn bộ Đông Phương đại lục, nhưng lại bị các dân tộc bạch ma quỷ phương tây xâm lược, nội loạn ngoại xâm bùng phát, các phiên trấn nhao nhao phản bội. Sau khi các nơi phản quân trải qua nhiều năm chiến tranh, liên minh và diệt vong, bản đồ Đông Phương đại lục mới sơ bộ ổn định, mười lăm phiên trấn cường thịnh nhất ở trung bộ dãy núi Đông Phương đại lục đã ghi lại “vạn thế hòa ước”, từ đó huyết duệ của Thái Dương Đế Quốc giải trừ nghĩa vụ đối với các vương triều. Mười lăm nước Đông Phương đại lục từ đó được thành lập, năm ký kết “vạn thế hòa ước” được định là năm nguyên niên Thái Dương lịch. Huyết duệ của vương triều mặt trời được bí mật bảo vệ trong một cung điện ở trung bộ dãy núi, tiếp tục tế tự tổ tiên của họ. Truyền thuyết kể rằng mười lăm vị quân vương đã lập lời thề, bảo vệ huyết duệ mặt trời vĩnh viễn, sau “vạn thế hòa ước”, còn ghi lại một minh ước “một dương mười lăm tinh —— thánh huyết”.

Chớp mắt đã hơn năm trăm năm trôi qua, mười lăm quốc gia năm xưa cũng dần dần suy yếu, chỉ còn lại đại Tề, trong hơn năm trăm năm này, chiến loạn không ngừng. Dân tộc bạch ma quỷ phương tây vào năm ba trăm hai mươi Thái Dương lịch đột nhiên biến mất như thủy triều ở biên giới phía tây Đông Phương đại lục, thay vào đó là những dân tộc lai, mạnh nhất

là quý phương. Huyết duệ của Thái Dương Đế Quốc càng bị chôn vùi trong khói bụi lịch sử.

Chiến tranh giữa các dân tộc lai và Đông Phương đại lục bắt đầu vào năm bốn trăm Thái Dương lịch, hiện nay đã kéo dài hơn một trăm năm, vào năm bảy năm năm Thái Dương lịch, họ lần đầu tiên phái sứ đoàn lấy danh nghĩa hòa bình.....

Tây dịch quán Bá phương thành. Một đoàn người nhao nhao xuống ngựa, những người này chính là mười Tứ công chúa cùng vương đăng khoa, còn có Lại Văn Đạt. Lúc này, dịch quán có ít nhất hai trăm năm mươi binh lính đề phòng. Lại Văn Đạt từ sau khi gặp phải, chính là vẻ mặt cam chịu, vương đăng khoa lại càng đầy bụng oán khí. Vị công chúa muốn làm gì thì làm này, mặc kệ người chết, kéo bọn họ đến dịch quán này.

Vương đăng khoa có chút chịu không nổi, chào hỏi đánh nửa cái, ngôn ngữ nói rõ ràng: "Công chúa, chúng ta đây là....."

Mười Tứ công chúa cười nói, lúc này vương đăng khoa mới có chút ngại ngần phát hiện nàng có hai lúm đồng tiền thật sâu. Chỉ nghe nàng nói: "Hiện tại ngươi là thư ký ghi chép sự tình của ta, hắc đầu (chỉ Lại Văn Đạt), là hộ vệ của ta, hiện tại nhân thủ của ta đã đủ, có thể cùng nàng đàm phán."

Vương đăng khoa như rơi vào sương mù năm dặm: "Đàm phán? Nói chuyện gì? Ta là nhà sử học, không phải hạng người ghi chép sự tình..." Lúc này, Lại Văn Đạt vội kéo tay áo hắn: "Vị huynh đài này..." Vương đăng khoa chấp tay: "Tiểu nhân họ Vương, Vương đăng khoa, đại Tề nhất phẩm học sĩ đường, xin được gặp đại đệ tử của tiên sinh..." Lại Văn Đạt vội vàng đáp lễ: "Tiểu nhân họ Lại, Lại Văn Đạt, học viên năm hai của Bộ binh học viện... Vị công chúa này nói gì, người tốt nhất nên làm theo, bằng không chết cũng không biết mình chết như thế nào." Vương đăng khoa có chút tức giận: "Ngươi uy hiếp ta?" Lại Văn Đạt cười khổ: "Sao dám? Chỉ là khuyên

huynh đài thuận theo mà thôi, nàng là người không thể chọc, nổi danh càng ngày càng say..." Hai người thì thầm to nhỏ, mười Tứ công chúa nghe vậy rất không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn bọn họ, dẫn đầu bước vào nội viện. Lại Văn Đạt vội vàng đẩy Vương đăng khoa theo sau, còn đám người áo đen thì cung kính canh giữ bên ngoài cửa.

Dịch quán kiến trúc rõ ràng mang phong cách kiến trúc của Đại Thục. Bốn phía dịch quán là kiến trúc hình vuông, phía đông học theo Đại Tề, phía bắc phỏng theo Yến, phía nam mô phỏng Giang Vân, còn phía tây, chính là phong cách Đại Thục. Kiến trúc Đại Thục nổi tiếng với "không đường không thành đình", trong đình viện nhất định có một cái ao nước nhỏ quanh co, một gò một khe, không chỉ coi trọng sự tinh xảo mà còn mang chút hoang dã, con đường uốn lượn bên trong chính là loài cá chép sáu vây quý giá nhất của Thục. Ngôi nhà hình chữ hồi (回) có mái nhọn rộng mở, uốn lượn thú vị, vật liệu gỗ đều dùng mộng nha chuẩn ghép lại, thấy vậy Vương đăng khoa không ngừng gật đầu: "Nếu không như vậy, dùng cái gì để thể hiện sự uy nghiêm?"

Nhưng trong một đình viện tinh xảo như vậy, lại bị phá hỏng phong cảnh bởi bốn chiếc lều vải, căng bằng da thú màu đen. Trong lều không biết có đang làm cơm trưa hay không, khói dầu mang theo mùi dê bò, khiến Vương đăng khoa cảm thấy khó chịu. Ba chiếc lều nhỏ hình tam giác bảo vệ một chiếc lều vải trắng lớn hơn, trước lều lớn này có hai đại hán cao lớn thủ vệ, hai người mặc áo khoác da ngắn, để trần nửa vai, đầu đội mũ da gấu đen, trên mặt có mấy vết máu chẳng chịt, nhìn cực kỳ đáng sợ. Vương đăng khoa thấy trong lòng hơi động, Lại Văn Đạt bên cạnh lại hừ một tiếng: "Quý Phương Kim trưởng Tát San Phi Hùng thân vệ!" Vương đăng khoa liền cảm giác đầu óc ong ong, trong lòng nhanh chóng lướt qua mấy câu trong cuốn «Quý Phương lược sử» mà lão sư đã từng viết: "... Tát San, một tộc bị Quý Phương tiêu diệt, tính tình hung hãn, dũng sĩ trong tộc thích dùng da gấu làm mũ... Chiến sĩ Tát San chinh chiến lâu dài, người không

rời yên, chính là mỗi tháng tự mình rạch mặt vài nhát, dùng máu bôi mặt, gọi là không phải sinh trùng... Tát San tuy bị Quỷ Phương tiêu diệt, nhưng dũng sĩ trong tộc lại mạo xưng là Quỷ Phương vương thất ở lại vệ, thích dùng như vậy, phong tục man di thật không thể hiểu nổi..." Vì sao vào lúc này, ở đây, lại xuất hiện thân binh của Quỷ Phương vương thất ở lại vệ?

Mười Tứ công chúa không nhịn được nhìn về mặt ngơ ngác của hai người, quay đầu lớn tiếng vào đại trưởng: "Cùng nhau Ô tiểu nha đầu, ta đến rồi, sao còn chưa ra nghênh đón ta?" Chỉ thấy cửa đại trưởng vén lên, một thiếu nữ áo trắng bước ra. Nàng có thân hình cực kỳ cao gầy, Lại Văn Đạt cao bảy thước năm tấc (tương đương 175cm), nàng dường như còn cao hơn hẳn một tấc, chỉ có Vương đăng khoa cao bảy thước chín tấc (tương đương 182cm) mới cao hơn nàng một chút. Mười Tứ công chúa cao bảy thước ba tấc (tương đương 170cm) đã là cao trong số các cô gái, nhưng so với nàng, vẫn cảm thấy nhỏ nhắn xinh xắn. Thiếu nữ da thịt như tuyết, dung mạo cực kỳ lạnh lùng diễm lệ, đôi mắt sáng ngời, đồng tử màu xanh lam tựa như dòng nước hồ, ba quang uyển chuyển. Sau khi thiếu nữ bước ra, chỉ thấy hai Tát San Phi Hùng thân vệ khom người hành lễ, cực kỳ cung kính.

Thiếu nữ nhìn mười Tứ công chúa, dường như nở nụ cười, gật đầu nói: "Mười Tứ nha đầu, đến thì vào đi." Quay người bước vào đại trưởng. Mười Tứ công chúa lầm bầm một tiếng: "Mời một câu cũng không có, thật sự là không có lễ phép." Có lẽ nàng cũng không khách khí hơn là bao. Ba người tiến vào đại trưởng, Lại Văn Đạt và Vương đăng khoa đều cảm thấy thấp thỏm, nhìn thiếu nữ ngồi trên thủ tọa đại trưởng với tư thế ngạo mạn của nam nhân, chống tay lên cằm, nhìn chăm chăm ba người. Bên cạnh chỉ có một tiểu nha đầu quỳ gối dùng một cái chén vàng nhỏ hâm nóng sữa ngựa. Mười Tứ công chúa lại chẳng hề để ý, nhìn về phía một tấm đệm da hổ, lập tức ngồi xuống, không hề yếu thế nhìn chăm chăm thiếu nữ. Hai người Vương Lại cũng chỉ đành ngượng ngùng tìm chỗ ngồi xuống, cảm nhận được luồng khí tức khó hiểu trong trưởng, Vương đăng khoa huých Lại Văn

Đạt: "Sao lại có người Quý Phương ở đây?" Lại Văn Đạt cũng lặng lẽ đáp: "Ta vẫn nghĩ đời này chỉ có trên chiến trường mới có thể nhìn thấy bọn họ, trời mới biết chuyện gì đang xảy ra." Nửa ngày sau, mười Tứ công chúa không nhin được lên tiếng trước: "Chính là Cùng nhau Ô, người là Cửu công chúa của Mồ Hôi, ta cũng là mười Tứ công chúa của phụ vương ta, chính là phái Mồ Hôi các người đến, ta mười bốn Vũ công chúa đến tiếp đãi người, cũng coi như ngang hàng. Điều kiện của các người, ta đã chuyển đạt, hiện tại ta là thay mặt phụ vương ta đến." Vương đăng khoa lại một hồi choáng váng, Quý Phương thế mà bí mật đến sứ Đồn Đông! Kẻ thù truyền kiếp của phương Đông, trăm năm giao tranh, lần đầu tiên không phải với thân phận kẻ địch xuất hiện trước mặt phương Đông! Hơn nữa, mười Tứ công chúa này, lại là Vũ công chúa, chỉ có một người trong mỗi triều đại Đồn Đông! Lại Văn Đạt cũng há to miệng nhìn mười Tứ công chúa, tiểu nha đầu tinh nghịch này lại là Vũ công chúa đương triều của Đồn Đông! Năm đó, Lương Thủy tổ Lương bắt đầu vương có bốn con trai và một con gái, bốn con trai đều chết trong nhiều trận chiến lớn (truyền thuyết còn có một con riêng, sau này làm "mị dân" đại tù trưởng), chỉ còn lại một đứa con gái bên cạnh, khi Lương bắt đầu vương chiến tử ở Đại Thục, chính nàng đã thu thi, nàng càng là người bồi dưỡng di sản của đại ca mình để lên ngôi, liên chiến tứ phương, cuối cùng đặt vững cơ nghiệp hiện tại của Đồn Đông, còn bản thân lại chung thân chưa gả. Đồn Đông về sau, các đời quân chủ, vì cảm niệm Vũ công chúa, đặc biệt mỗi đời Lương vương cai trị, trong vương thất có thể chọn một người ra làm Vũ công chúa, có thể Bình Chương quân quốc đại sự, quyền hành cực lớn. Nhưng mỗi khi tân vương đăng cơ, Vũ công chúa trước đó nhất định phải thoái vị, thoái vị cho người được chọn kế vị. Bản thân chỉ ở phía sau làm lão sư. Đồn Đông lập quốc được một trăm mười lăm năm, các đời Vũ công chúa có sáu vị, đều là những người có tài năng đặc biệt. Các nàng còn thường xuyên lĩnh quân tác chiến, lập nên nhiều chiến công hiển hách. Những chuyện này, Lại Văn Đạt ở trường học đã nghe đến nhàm tai. Vũ công chúa trước đây là một nhân vật tuyệt luân,

mười bảy tuổi tiếp vị, hai mươi một tuổi đã từng dẫn quân đại phá Quỷ Phương, đánh tan đạo quân xâm lược phương Đông đông nhất trong năm mươi năm. Hơn nữa, ở trong nước hưng thủy lợi, dạy trồng trọt, mở rộng giáo hóa, cứu tế cơ hàn, dân gian có nhiều người lập sinh từ. Nhưng Lương Tu vương đời trước tại vị chỉ có sáu năm, vị Vũ công chúa này không thể không thoái vị ở tuổi hai mươi ba, ai biết người được chọn kế vị lại là mười Tứ công chúa này! Việc tuyển chọn Vũ công chúa không cần thông báo cho dân gian, cho nên dân gian xôn xao suy đoán đã mười năm nay, câu trả lời này, hôm nay mới được công bố.

Cùng nhau Ô mặt không biểu tình, chậm rãi gật đầu: "Ừ, cứ gọi ta là Ngụy là được, đây là tên phương Đông của ta. Ta rất muốn nghe Lương bắt đầu Vương và vị Vũ công chúa này của người có chung ý kiến gì." Lúc này, tiểu nha đầu đã hâm nóng sữa ngựa xong, Cùng nhau Ô, không, Ngụy nhận lấy nhưng không uống, ánh mắt lấp lánh nhìn mười Tứ công chúa.

Vương Đăng Khoa nhìn chăm chăm Ngụy Rất, cảm thấy đầu óc như bị tắc nghẽn. Nữ tử này, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi, nhưng lại mang vẻ âm lãnh, trầm ổn đến lạ thường. Khuôn mặt nàng tuy lạnh lùng, nhưng lại có phần giống... đàn ông! Hơn nữa, việc nàng đặt cho hắc cái tên phương đông Ngụy Rất cũng thật khó tin. Đang miên man suy nghĩ, hắc nghe Thập Tứ công chúa tự lẩm bẩm: "Vương Đăng Khoa."

Hắc vội đáp: "Có thần."

Thập Tứ công chúa lại hỏi: "Người là nhà sử học?"

Vương Đăng Khoa ưỡn ngực: "Đúng vậy." Trong lòng thầm nhủ: "Còn chưa được ấn của lão sư nữa."

Khóe miệng Thập Tứ công chúa khẽ cong, để lộ nụ cười như ẩn như hiện, hai má lúm đồng tiền cũng thoát ẩn thoát hiện. Nàng nhẹ giọng nói:

"Vậy người phải nhớ kỹ, đây là một sự kiện lịch sử trọng yếu."

Nàng chinh lại dung mạo, chậm rãi nói từng chữ: "Ta là Vũ công chúa đời thứ bảy, nay kế vị mười bốn nữ, đại diện Lương Viện, nay Thượng Lương tuyên vương, đối với sứ giả Quý Phương đàm phán hòa bình, khôi phục như sau. Đòn Đông không chấp nhận đề nghị này, cũng sẽ vào đúng ngày khánh điển mười năm tại vị, cử binh tây chinh, một lần hành động vĩnh tuyệt tai họa phương tây. Ta tự tay viết lời này, người xem cho kỹ."

Trong trường chỉ còn lại sự tĩnh lặng, chỉ nghe Vương Đăng Khoa run rẩy tay, loay hoay mở gói, lấy giấy bút, rồi lạch cạch ghi chép. Ngụy Rất vẫn giữ nguyên tư thế, sắc mặt không đổi, trầm mặc gật đầu: "Ta đã biết. Đã vậy, ba vị mời, chúng ta sẽ rời khỏi Bá Phương ngay trong hôm nay."

Lương Viện có chút thất vọng, con mụ băng giá này, sao lại không có chút phản ứng nào chứ? Thật uổng công ta nghiêm túc như vậy. Lại Văn Đạt nghiêm túc nhìn Lương Viện, bỗng dừng hỏi một câu vu vơ: "Muốn đánh trận à?"

Lương Viện không thềm để ý đến hăn, Lại Văn Đạt ngửa mặt lên trời: "Chúng ta, dân đen, vất vả lắm mới hơn mười năm không phải đánh trận."

Ba người rời khỏi dịch quán trong bầu không khí có chút kỳ quái, vừa ra khỏi cửa, tùy tùng của Lương Viện đã tiến lên đón. Lương Viện ngoắc tay gọi thủ vệ dịch quán, Đột Tiên Phong Trường Học, đến, dặn dò: "Những vị khách này, các người đưa đến thế nào, thì đưa ra ngoài như thế, rõ chưa?"

Đột Tiên Phong Trường Học cung kính xác nhận rồi lui ra. Lương Viện lại gọi Vương Đăng Khoa, người đang có chút choáng váng: "Người là nhà sử học, vậy người phải biết bản ghi chép này quý giá thế nào. Ta nghĩ người sau này có cơ hội lớn để ghi lại công tích vĩ đại của Thập Tứ công chúa. Ta

hứa với người, người sẽ là tác giả truyện ký của ta sau này, phải cố gắng lên đấy."

Đáng thương Vương Đăng Khoa đã bị những chuyện hôm nay làm choáng váng, chỉ muốn tìm một chỗ để sắp xếp lại mạch suy nghĩ, đành phải gật đầu cho qua. Lương Viện lại hỏi: "Người ở đâu? Chờ lát nữa ta sẽ sai người mang bản thảo của người trả lại."

Vương Đăng Khoa đáp một câu "Khách sạn Mười Năm", rồi chấp tay cáo biệt hai người, như bay đi. Lương Viện nhìn Lại Văn Đạt, không biết hẳn đang nghĩ gì, bỗng nhiên đỏ mặt, quát: "Này!"

Lại Văn Đạt hoàn hồn nhìn nàng. Lương Viện nghiêng răng, hỏi: "Người bây giờ biết ta là Vũ công chúa đương triều, ta có quyền khai phủ kiến nha, nhưng chỉ là chưa khai phủ mà thôi. Người từng cứu mạng ta, ta biết người rất có bản lĩnh, người có nguyện ý làm gia thần thủ tịch của ta, ở bên cạnh ta, cùng ta gây dựng sự nghiệp không?"

Lại Văn Đạt nhìn nàng một cách kỳ quái: "Ta là dân đen, có thể vào Đồn Đông Bộ Binh Trường Học đã là chuyện lạ, người cho rằng người Đồn Đông sẽ khoan nhượng cho một tên dân đen leo lên vị trí thần thứ nhất của Vũ công chúa sao? Đối với Đồn Đông mà nói, chúng ta chỉ là đám lính thú nơi biên giới và sản phẩm tiêu hao trong chiến tranh mà thôi."

Nói xong, hắn không nói gì nữa, cũng không cưỡi ngựa, cứ thế mà đi. Lương Viện nhìn bóng lưng hắn, bỗng muốn vung roi đánh con ngựa Tiểu Hồng của mình, nhưng lại không nỡ, quay sang trút giận lên tùy tùng, đám tùy tùng không dám hé răng, chỉ đành nghiêng răng chịu đựng.

Vương Đăng Khoa cuối cùng cũng đến được điểm đến của mình, khách sạn "Mười Năm" bên cạnh Quảng trường Sơn Hà, nhưng căn phòng tầng hai có thể nhìn ra quảng trường mà hắn đã đặt trước lại bị một công tử nhà

giàu Giang Vân, tên là Giang Vân, mua đứt cả tầng hai với giá cao. Nếu là bình thường, Vương Đăng Khoa chắc chắn sẽ cùng tên gian thương chủ quán kia cãi nhau một trận, nhưng hiện tại hắn không còn tâm trí nào để bận tâm đến chuyện đó, đành phải để chủ quán sắp xếp cho một căn phòng ở tầng dưới, bữa trưa cũng không cần nhà bếp đưa lên, tự nhốt mình trong phòng, bày giấy viết bản thảo ra cả bàn, cầm bút khổ sở suy nghĩ.

"Quý Phương sao lại cầu hòa với Đòn Đông chứ? Theo lời của Đường sư, Quý Phương chiếm diện tích rộng lớn đến cực điểm, bắc đến cuối lục địa, tây đến biển cả mênh mông không thể biết, phía đông và phía nam giáp với Đòn Đông, Hậu Yến, Đại Thục ba nước cường quốc, trải dài vạn dặm, có thể điều động trăm vạn quân. Bọn chúng luôn thèm muốn sự giàu có của Đông Phương đại lục, đánh nhau suốt mấy trăm năm, sao lại đột nhiên không có dấu hiệu gì mà phái người đến cầu hòa chứ?"

Hắn theo lời sư phụ Đường đồng ý thả cái học phái coi trọng nhất nghĩa lý khảo chứng, cái gọi là cơ tùy tâm phát, vạn sự tất có dấu hiệu, dù là thần tiên cũng có sự giao cảm, cho nên một sự kiện hắn dù muốn nát óc cũng phải tìm ra nguyên do. Hắn một hồi lật qua lịch sử, tính toán xem Quý Phương có khả năng gặp phải dịch bệnh hay không, một hồi lại lật mở gia phả đồ của Khả Hãn Quý Phương do sư phụ khảo chứng, xem có thể tìm ra manh mối từ những cuộc tranh đấu trong cung đình hay không, đáng tiếc đều vì tư liệu không đủ, chỉ có thể là người mù sờ voi. Đột nhiên lại nhớ đến Lương Viện và Ngụy Rất xinh đẹp, ngăn người ra một hồi. Đành phải gác lại chuyện Quý Phương cầu hòa, lại nghĩ đến Đòn Đông.

"Đòn Đông có quốc gia trải qua chế chi binh hai mươi tám vạn, ngoài ra khi đại chiến còn có thể động viên binh lực từ dân gian khoảng năm mươi vạn, trong đó hai mươi lăm vạn là dân đen, nhưng mấy năm trước Đòn Đông liên tục hạn hán, ba năm nay khá hơn một chút, lương thực, tiền bạc, vật dự trữ cũng không được phong phú. Đối với Quý Phương phát binh, ít

nhất phải trăm vạn quân, bất luận là về binh lực hay tài chính quốc gia đều không đủ sức. Lương Tín vương tại vị mười năm, tuy không có hành động gì siêu phàm, nhưng cũng coi là gìn giữ được đạo quân, không phải loại người làm loạn, nếu là Lương Viện, theo tính cách của nàng, cũng rất đáng lo... Vũ công chúa tuy có quyền cao, nhưng cũng không thể một mình đại diện Đòn Đông tuyên chiến, huống hồ nàng trước kia vô danh tiểu tốt, rõ ràng là mới được Vũ công chúa đời trước dạy dỗ xong, không có kiến thức của riêng mình, chẳng lẽ sau lưng nàng và Lương Tín vương còn có người quyết định? Hoặc là có được những thông tin có lợi cho Đòn Đông mà bất lợi cho Quỷ Phương? Ai, làm một nhà sử học thật là khó a, trước mắt đều là sương mù dày đặc, làm sao để tìm ra một con đường đây."

Đang lúc rối như tơ vò, bỗng nghe có người gõ cửa, hẳn có chút tức giận nhảy dựng lên mở cửa. Chỉ thấy một công tử áo trắng, vóc dáng trung bình, mặt mày trắng trẻo, đứng trước cửa tùy tiện chấp tay chào hẳn, sau đó liền cười tủm tỉm nói: "Tiểu đệ Giang Vân, tiểu học giả, họ Vũ tên Thần, chỉ vì tiểu đệ tại Bá Phương có một hồng nhan tri kỷ nhất định phải có một căn phòng có thể nhìn ra quảng trường Sơn Hà, tiểu đệ bất đắc dĩ, mới mạo muội chiếm phòng của lão huynh, hiện tại đặc biệt đến bồi tội. Nghe chủ hiệu nói lão huynh là học sĩ nổi danh của Đại Tề quốc, tiểu đệ càng muốn đến xem phong thái của lão huynh, bây giờ gặp được một lần, quả nhiên là tam sinh hữu hạnh, ngày tốt như vậy, há có thể bỏ lỡ cơ hội thân mật này với lão huynh, tiểu đệ đã chuẩn bị một bữa tiệc rượu buổi chiều trên lầu, hai anh em chúng ta trước vui vẻ, đến tối, tiểu đệ lại chính thức mời đến bồi tội..."

Nói không ngừng, còn tiện tay kéo Vương Đăng Khoa, đi lên lầu, vừa đi vừa nói: "Nâng chén!"

Chỉ thấy trên bậc thang đứng hai hàng nhạc công, lập tức tiếng sáo, tiếng trống vang lên. Vương Đăng Khoa mặt mày đầy vẻ cười khổ, cảm thấy trực

giác mách bảo không may, sao lại bị một tên thương nhân Giang Vân quần lấy chứ!

Tối lần hai, nhìn căn phòng "Mưa Thần", bảy tám cô nương trang điểm điểm lệ đang nhìn mình cười. Cảm thấy càng thêm khổ sở.

Đòn Đông Bộ Binh Trường Học.

Lại Văn Đạt vừa đến trường đã kịp buổi diễn tập dã ngoại buổi chiều. Mọi người đều biết hẳn là do Thập Tứ công chúa triệu đi, cũng không dám nói gì, chỉ là ánh mắt của huấn luyện viên thêm vài phần không kiên nhẫn. Lại Văn Đạt vốn trầm mặc ít lời, lại mang thân phận mị dân, cũng không muốn giải thích nhiều.

Sau khi trải qua bài tập chạy bộ với tạ, các học viên cùng nhau thở dốc nghỉ ngơi. Mấy tên huân quý tử đệ không biết sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện đối phó với Quý Phương. Một học viên tên La Bay thần thần bí bí nói: "Cha ta nói, quân đội muốn tổng động viên, chúng ta những học viên này có lẽ cũng phải sớm tòng quân đấy!" Một học viên khác thắc mắc: "Chúng ta còn một năm rưỡi nữa mới tốt nghiệp, giờ đi quân đội làm gì? Ủy tiên phong trường học? Không thể nào, cha ta nói Đại Lương quân chế nghiêm ngặt nhất, chưa huấn luyện xong thì không thể nhậm chức." La Bay tùy tiện khoát tay: "Người biết cái gì, cha ta làm Trấn Tiên Phong đã mười năm, cha người về hưu mới được thêm một cấp là Hiệp Tiên Phong Đem. Ai biết được, sáu mươi ba năm trước để ứng phó Quý Phương xâm lấn quy mô lớn, khi đó đã từng toàn bộ động viên học viên, coi như sớm phong trường học dưới trưởng phân công, vận khí tốt thì có thể làm Hiệp Tiên Phong Đem dưới trưởng phân công, dù không phải là sĩ quan, nhưng cũng có thể làm lính tốt."

(Tác giả: Thiết lập đã đến giờ..... Đại Lương quân chế, cứ mười người là một tiểu tiên phong, mười người trưởng là Tiên Phong Sĩ, những người

khác là Tiên Phong Tốt. Năm tiêu tiên phong là một Ủy Tiên Phong, quan lĩnh là Ủy Tiên Phong Trường Học. Năm Ủy Tiên Phong là một Đột Tiên Phong, quan lĩnh là Đột Tiên Phong Trường Học. Bốn Đột Tiên Phong là một Tảo Phong, quan lĩnh là Tảo Phong Trường Học, ngoài bốn Đột Tiên Phong lĩnh binh ra, còn có mấy Tham Mưu Đột Ủy Tiên Phong Trường Học, coi như trợ thủ cho Tảo Phong Trường Học. Năm Tảo Phong là một Hiệp Tiên Phong, quan lĩnh là Hiệp Tiên Phong Đem, ngoài năm Tảo Phong lĩnh binh ra, còn có mấy Tham Mưu Xách Đột Tiên Phong Trường Học coi như trợ thủ. Hai Hiệp Tiên Phong là một Trấn Tiên Phong, quan lĩnh là Trấn Tiên Phong Đem, ngoài hai Hiệp Tiên Phong Đem lĩnh binh ra, còn có một số Tảo Phong Trường Học coi như trợ thủ. Đại Lương tổng cộng có hai mươi tám Trấn Tiên Phong, mỗi Trấn Tiên Phong có một vạn quân, ngoài ra còn có Quân Tiên Phong Soái bốn người, bình thường không có binh lính, chỉ có một đội thân binh của Tảo Phong, những Quân Tiên Phong Soái này có quyền khai phủ, chức quan cao nhất là Hiệp Tiên Phong Đem, cho nên Đại Lương có hơn hai mươi tám vạn quân, gọi là quốc gia trải qua chế chi binh. Bình thường, mỗi Trấn còn có bốn đến sáu ngàn phu dịch, gánh vác việc nuôi ngựa, đánh xe, xây dựng công sự, vận chuyển lương thảo và các tạp dịch khác. Thời chiến, mỗi Trấn phu dịch có thể tăng cường đến hơn một vạn người, đều là động viên từ dân gian. Mặt khác, mị dân vùng núi có thể thành lập bộ binh hạng nhẹ riêng, nhưng không thuộc về trải qua chế chi binh, đồng thời, trong trải qua chế chi binh cũng có một lượng lớn mị dân. Đại Lương vương thất trực thuộc Vũ Lâm Quân hai Trấn, cũng không thuộc về quốc gia trải qua chế chi binh, là vương thất dùng vương điền để nuôi quân. Đại Lương có hai mươi tám Trấn, bộ binh hạng nặng hai mươi một Trấn, kỵ binh bảy Trấn, Vũ Lâm Quân là bộ kỵ pha trộn..... Thật phức tạp a)

Mấy học viên nghe xong đều phấn khởi, toàn thân nhiệt huyết như muốn trào ra: "Phải chăng là muốn đối phó với Quỷ Phương?" La Bay gật đầu: "Chắc là vậy, lần này xem ra muốn đánh thẳng vào hang ổ của bọn chúng,

vừa vắn ứng với câu cuối cùng trong bài hát của trường chúng ta, truy kích, lập công tuyệt vực." Vừa nói, tay trái dùng sức đấm vào tay phải.

Lại Văn Đạt bỗng nhiên lạnh lùng xen vào một câu: "Đến tuyệt vực chúng ta ăn gì?" La Bay giật mình: "Đi lính thì bóp đất ăn, đốt củ nấu canh. Lúc huấn luyện dã ngoại người không học à?" Lại Văn Đạt bình thường ít nói, đột nhiên lại hỏi, khiến bọn họ có chút kỳ quái. Lại Văn Đạt lạnh lùng nói: "Ta bụng to, một bữa phải ăn một cân lương thực, một ngày hai bữa là hai cân, nếu chúng ta thật sự truy kích, thế nào cũng phải đi ra ngoài một nghìn dặm, năm mươi vạn quân đội, hai mươi vạn con ngựa, một ngày phải ăn một trăm vạn cân lương thực và một trăm vạn cân cỏ. Một con ngựa kéo một chiếc xe, một người đuổi, có thể vận ba trăm cân lương thảo, hai trăm vạn cân cần bảy ngàn con ngựa, bảy ngàn người, bảy ngàn chiếc xe vận chuyển, một ngày đi năm mươi dặm, một nghìn dặm đi đi về về là bốn mươi ngày, cho nên đồng thời cần hai mươi tám vạn con ngựa, hai mươi tám vạn người, hai mươi tám vạn chiếc xe vận chuyển, mới có thể cung ứng chúng ta. Nhưng trong bốn mươi ngày này, người ăn ngựa nhai phải hai trăm cân lương thảo, nói đúng là mỗi xe ba trăm cân lương thảo chỉ có thể có một trăm cân đến miệng chúng ta, bình quân mỗi người mỗi ngày có thể ăn bảy lạng lương thực, ta ăn không đủ no thì không có cách nào đánh trận, cho nên nói đội vận chuyển còn phải gấp ba. Còn việc quốc gia làm sao cung ứng đội vận chuyển lớn như vậy, đó không phải là ta, một mị dân có thể nghĩ tới."

La Bay và những người khác bị một đồng số liệu của Lại Văn Đạt làm choáng váng, không biết nên nói gì, may mà tiếng kèn của huấn luyện viên lại vang lên, mọi người lại phải lao vào tập luyện, mới gạt bỏ được đề tài này.

Mười năm sau, trong khách sạn, Vương Đăng Khoa lúc này đang sa vào trận son phấn, chịu khổ. Nhìn thiếu niên thương nhân được gọi là Mưa

Thần kia trần truồng một chân, rót rượu cho mấy cô gái bên cạnh. Mấy cô gái đều rất trẻ trung, lại xinh đẹp, chỉ là ánh mắt quá mềm mại, cử chỉ quá yêu kiều, nói chuyện quá ỡm ẻ, khiến Vương Đăng Khoa không biết phải ứng phó thế nào. Đọc sách nhiều năm như vậy, thật sự chưa từng gặp qua cảnh tượng này. Lúc này có cô gái cầm khăn thiếp thân của Vương Đăng Khoa đặt vào, có người quần quýt lấy hũ muốn học viết chữ, lại có người muốn ép hũ uống rượu..... Mưa Thần kia tuổi tác hình như còn nhỏ hơn mình, lại ứng phó một cách thành thạo, thuận buồm xuôi gió.

Khó khăn lắm mới thoát ra được, Vương Đăng Khoa khách sáo hỏi Mưa Thần: "Ngài là người Giang Vân quốc?" Mưa Thần cười ha hả một tiếng: "Không thể giả được, ta giả mạo người Giang Vân quốc có chỗ tốt gì? Lão huynh của chúng ta cũng biết, sơn minh thủy tú, nhân vật phong lưu là không giả, tiền cũng nhiều vô kể, chỉ là không thích đánh trận. Phương Tây, phương Bắc, những đại gia quân nhân kia, cái gì Đại Lương, Hậu Yên, Bắc Hoài, chỉ cần phái một người đến trước mặt quân thượng của chúng ta ngồi một chút, hừ một tiếng, bạc và lương thực của chúng ta sẽ ngoan ngoãn dâng lên, không giống lão ca Đại Tề, tuy rằng cũng văn tài phong lưu, nhưng có một chi Đông Nhạc quân nhìn chăm chăm, người ta nào dám gây sự. Bất quá, như vậy cũng cho chúng ta, những thương nhân Giang Vân này một chỗ tốt, quan hệ với quốc gia nào cũng tốt, buôn bán dễ làm." Vương Đăng Khoa trầm nghĩ, ta mới nói một câu như vậy, người đã thao thao bất tuyệt. Hắn ngăn một cô gái đưa rượu tới, vừa hỏi: "Lần này đến Đại Lương có chuyện gì tốt để làm?" Liền thấy Mưa Thần cùng một cô gái hồn nhiên đáng yêu làm nũng, vừa gọi tốt hương, vừa hờ hững trả lời: "Đại Lương sắp sửa đánh Quỷ Phương, ta đã hẹn với Vũ công chúa ở đây, bán một khoản lương thực, dược liệu và quân khí cho nàng." Vừa nói, cô gái hồn nhiên kia đã đoạt lấy thắt lưng của hắn rồi chạy, chỉ thấy Mưa Thần kéo quần lên kêu to "Tiểu quái quái đừng đi", ta cởi quần người sẽ biết tay, rồi bắt đầu đuổi theo khắp phòng. Khiến Vương Đăng Khoa lại bắt đầu sợ run: "Sao cả thiên

hạ đều biết bí mật hôm nay mới quyết định là Đại Lương muốn tiến đánh Quỷ Phương, sao ngay cả thương nhân háo sắc Giang Vân này cũng biết?"

Trời vừa tối, Vương Đăng Khoa khó khăn lắm mới thoát khỏi cái trận địa lâu son phấn, muốn tìm chút yên tĩnh. Buổi chiều lại vô tình uống một bụng rượu, ngồi xồm xuống đất đã thấy buồn nôn. Chợt nghe mưa thần lại gõ cửa, còn ra vẻ phân phó: "Nâng vui!" Bên ngoài hình như lại đổi một ban tử khác, buổi sáng còn thối thối đánh đánh, giờ nhạc lại như dụ dỗ người ta sa đọa. Vương Đăng Khoa đành bất đắc dĩ ra mở cửa, vừa mở cửa, mưa thần đã kéo tay hắn lại: "Ta biết lão ca không thích mấy cô nương buổi chiều, lão ca cứ chịu khó một chút, Bá Phương này cả ngày chỉ nghĩ đến đánh trận ở nơi nào, có cô nương nào tốt không? Vừa hay ban tử trong nhà tiểu đệ lúc này tới, bên trong có mấy tiểu cô nương được yêu thích, lão ca cứ từ từ mà chọn, tiểu đệ với lão huynh là mới quen đã thân, rượu muốn nhất định phải mời, lão ca nếu không nể mặt ta, chính là không cho Giang Vân mặt mũi, đại Tề Giang Vân rằng môi chi bang, lão ca cũng không mong hai nước như vậy tuyệt hảo đâu. Tiểu đệ vẫn luôn ngưỡng mộ nhà nhận, hân hướng thịnh hóa, lão ca đừng chê tiểu đệ ngu dốt, chỉ điểm thêm cho tiểu đệ, nói không chừng một ngày nào đó tiểu đệ còn muốn bái Lộ đại học sĩ làm sư phụ, chúng ta chính là sư huynh đệ....." Nước bọt văng tung tóe, Vương Đăng Khoa lại bị mưa thần kéo lên lầu.

Lúc này, cách bài trí trên lầu lại khác hẳn buổi chiều, toàn bộ lầu hai đều bày biện những thứ lặt vặt của Thực, gian phòng thiết tiệc rượu càng là có đệm ngồi, bốn phía treo đại thực phẩm, trong phòng ít nhất thấp mấy trăm ngọn nến, chiếu sáng cả một phòng như ban ngày, hơn nữa những ngọn nến này rõ ràng đã qua tay cao thủ thợ thủ công điều chế, không chỉ không có một chút khói, mà còn thoang thoảng mùi thơm. Trên bàn rượu bày toàn là tứ phương bát trân, rượu rõ ràng là Trọng Hoa tửu do Thiên Sư Trọng Hoa chế ra trong truyền thuyết, dù người có một vạn lượng bạc cũng không tìm được. Đầu đông có một cái án thư, bốn phía có chút tranh chữ, đều là nhất

phẩm học sư đại Tề rơi khoản tiền chắc chắn, Vương Đăng Khoa cũng không phải là ít. Phía nam mở một cái cửa tròn nhỏ, treo rèm châu bằng ngọc trai lớn Nam Hải, thỉnh thoảng có bóng dáng nữ hài hiện lên, hương thơm thoang thoang, tiếng cười nói tự nhiên, như tiên nữ Dao ao tụ tập một chỗ.

Cảnh tượng này khiến Vương Đăng Khoa, người từng gặp không ít phú quý, cũng phải ngây người, mưa thần vẫn còn ra vẻ áy náy, tùy tiện vô lễ. Vương Đăng Khoa không khỏi hỏi một câu ngu ngốc: "Rốt cuộc gia tài của ngài có bao nhiêu?" Mưa thần nhàn nhạt cười một tiếng: "Tiền, rất nhiều người đều có, chỉ là ta biết tiêu mà thôi."

Nhìn quanh tòa nhà, ngoài một chủ vị, chỉ có một khách quý, vị trí tiếp khách cũng chỉ có một. Vương Đăng Khoa đang muốn ngồi đối diện khách quý ở chủ vị, chỉ thấy mưa thần giữ chặt hăn, cúi người: "Lão ca thật xin lỗi, hôm nay tiểu đệ xin ngài làm người tiếp khách, tuyệt đối đừng trách móc." Vương Đăng Khoa có chút hiếu kỳ, ngồi vào chỗ cuối, cùng khách quý ngồi. Mưa thần lại cúi người: "Xin lỗi, tiểu đệ đi thay quần áo khác." Không đợi Vương Đăng Khoa nói chuyện, đã vén rèm vào cổng tò vò phía nam, chỉ nghe thấy vài tiếng gọi duyên dáng, một đám nữ hài vây lại.

Vương Đăng Khoa cười cười, đứng dậy đi đến trước tranh chữ phía đông, tỉ mỉ thưởng thức. Đột nhiên cảm thấy sau lưng có gì đó khác thường, quay đầu lại, đã thấy một hán tử trung niên gầy gò, tay dài chân dài, mặc một thân áo gai đen. Thấy Vương Đăng Khoa quay đầu nhìn hăn, hăn cười nói: "Tại hạ Lương Thấu Đáo, ngài chính là chủ nhân nơi này, Vũ lần bạch của mưa thần, tại hạ hữu lễ. Vũ gia hào phú, quả nhiên danh bất hư truyền." Vương Đăng Khoa vội chắp tay đáp lễ: "Không dám, tại hạ không phải Vũ công tử, chỉ là người tiếp khách do Vũ công tử mời đến, tiểu tính Vương, tên Đăng Khoa, đệ tử của đường đồng ý thả nhất phẩm học sư đại Tề." Hán tử trung niên gầy gò Lương Thấu Đáo giật mình: "Ngài là đệ tử của Lộ tiên

sinh, đường đồng ý thả sao, tại hạ thất kính." Hai người đang muốn hàn huyên vài câu, lúc này rèm châu phía nam cuốn lên, chỉ thấy mưa thần thay một thân áo rộng thùng thình, trên đầu cũng không đội mũ, thì ra tóc đã được cắt ngắn. Cười tủm tỉm đong đưa cây quạt đi ra, một bên chào hỏi mọi người ngồi xuống.

Chờ chủ khách vào chỗ, mưa thần khép quạt lại: "Để ta giới thiệu một chút, hôm nay khách quý chính là đại tù trưởng của Mị dân phía tây, Lương Thấu Đáo Lương công, còn về người tiếp khách thì là đệ tử chính thức bá sư của Lộ tiên sinh, đường đồng ý thả nhất phẩm học sư đại Tề, Vương Đăng Khoa Vương học sĩ....."

Vương Đăng Khoa cảm thấy những ngày gần đây kinh ngạc của mình so với hai mươi lăm năm trước cộng lại còn nhiều hơn, cả ngày không phải toàn thân run rẩy thì trong đầu ong một tiếng, dường như cũng đã quen. Lương Thấu Đáo là đại tù trưởng của Mị dân phía tây, bởi vì Mị dân phía đông đã suy thoái, tù trưởng Mị dân phía tây về cơ bản là tổng soái của 270 vạn Mị dân. Mị dân phía tây từ khi thay đổi tù trưởng mười sáu năm trước đến nay, ít có người biết vị cao nhân này là ai, nay lại xuất hiện ở trên ghế của phú hào thương nhân Giang Vân quốc này.

Ba người làm bề ngoài chén, mưa thần liền hỏi: "Hai vị muốn nghe một chút tiểu khúc hay là mời ban tử trong nhà tiểu đệ ra vui vẻ một chút? Hay là hai vị ở Bá Phương có cô nương tình nhân? Ta cái này bay phim mời đi....." Lương Thấu Đáo giơ tay ngăn mưa thần nói hươu nói vượn, nhìn Vương Đăng Khoa, hỏi: "Không biết Vũ công tử và Vương học sĩ là quan hệ thế nào?" Vương Đăng Khoa còn chưa trả lời, đã thấy mưa thần vén tay áo, khoác tay nói: "Lên bàn ta đều là khách! Tiểu đệ là Hoang Đường Vũ nhị thiếu nổi danh, kết bạn với Vương học sĩ là phúc phận của tiểu đệ, tiểu đệ đến khách sạn này mười năm cũng nửa tháng, đêm nào cũng là đại yến khách và bạn bè, nào mẹ nó long trời lở đất, công chúa Vũ và Thái tử gia

đều là thượng khách của tiểu đệ, ai cũng không cần ta chim đi, Lương công đã đến ghế của tiểu đệ, mọi người đều là bằng hữu, muốn vào xem tiểu hào làm ăn, càng là hoan nghênh, Vương học sĩ nhiều chuyện như vậy đâu."

Lương Thấu Đáo lắc đầu tự cười một tiếng: "Sư phụ của Vương học sĩ là đường học sư, thật là tổng quân sư Đông Nhạc Quân đại Tề, thượng khách Vũ công tử của ngài luôn khiến tại hạ cảm thấy mao mao, trên người tại hạ có phần đặc thù, chuyển này càng là trọng yếu, như vậy cần thận, trước hướng hai vị cảm ơn, đã như vậy, vậy tại hạ cũng thẳng thắn chút, Mị dân phía tây cần năm mươi vạn gánh lương thực, còn có ba ngàn gánh muối, trong vòng năm ngày nhìn tại sẽ tân độ giao nhận." Mưa thần cười nói: "Không có vấn đề, lương thực bốn lượng hai tiền một gánh, muối ba mươi sáu lạng sáu tiền một gánh, tổng cộng 220 vạn chín ngàn tám trăm hai, thêm một thành tiền bốc xếp là 241 vạn 1,780 hai, theo quy củ tới địa điểm kho cùng tiểu công đều người an bài, trong năm ngày hạ xong, nhiều hơn một ngày thêm mười vạn bạc. Mọi người đều là bằng hữu, bỏ số lẻ lại đánh cửu ngũ chụp, chính là 228 vạn lượng bạc, vàng ròng bạc trắng, Lương công lúc nào thì trả tiền?" Một đoạn này lời nói một mạch mà thành, phải tính toán một hồi lâu số lượng, hẳn thuận miệng báo ra, lưu loát vô cùng.

Vương Đăng Khoa cảm thấy đang suy nghĩ: "Mị dân phía tây chẳng khác gì là quân hộ của Đồn Đông, Đồn Đông luôn ở chỗ giao giới giữa vùng núi và đồng bằng, thiết lập một lượng lớn thị miện, chuyển vận lương thực cho Mị dân phía tây, chỉ cần giá thị trường hai thành, nếu không có tiền, còn có thể treo trướng, hiện nay sao lại muốn dùng nhiều tiền mua lương thực? Lương thực của Đồn Đông hiện tại chỉ có ba lượng ba, bốn mươi mốt gánh, cái này mưa thần một ngum giá đã báo đến bốn lượng hai, cái này Lương Thấu Đáo rốt cuộc đang nghĩ gì?"

Nghĩ đi nghĩ lại liền nghe Lương Thấu Đáo gật đầu: "Tiền không có vấn đề, trong năm ngày nhất định có thể đến sẽ tân độ a" Mưa thần thần nhiên nói: "Người không tin ta thì cũng sẽ không tìm ta làm ăn." Lương Thấu Đáo gật gật đầu, từ trong ngực lấy ra một chồng tiền lớn "bốn hăng" của Giang Vân, đưa lên bàn trước mặt mưa thần: "Đây là một trăm vạn lượng, người cứ đếm trước, số còn lại ở sẽ tân độ ta dùng được liệu, nhựa cây, than đá và kim sa thay thế." Mưa thần nhíu mày: "Lại muốn tìm người đi định giá, còn phải xem phẩm tướng, lại muốn cân, náo đến khi nào mới xong? Tóm lại lại muốn ta bị thiệt thòi, những thứ đó có sẵn không?" Lương Thấu Đáo gật đầu: "Có sẵn, ngay tại sẽ tân độ." Mưa thần cười nói: "Vậy ta hiện tại liền sắp xếp người đi thu hàng, ai biết Lương vương vào chỗ mười năm khánh sau là cái gì cục diện."

Vừa dứt lời, Lương Thấu Đáo bỗng nhiên ngồi thẳng người, trong mắt bắn ra thần quang mãnh liệt. Nếu như lúc trước hẳn chỉ là một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài có chút tiêu tụy, thì giờ phút này lại toát lên vẻ uy mãnh tuyệt luân, khiến người ta phải khuất phục. Vương Đăng Khoa kinh hãi thầm khen: "Đây mới là phong thái của thủ lĩnh Tây Mị!"

Mưa Thần lại chẳng để ý, đưa tay nhét ngân phiếu vào ngực, vừa thăm dò vừa cười: "Lại là tiền giấy của nhà mình, mỗi lần thu được bốn trăm vạn tiền giấy mà chẳng có cảm giác kiếm tiền gì cả. Chẳng lẽ các người không thể dùng chút ngân phiếu của người ta sao?"

Lương Thấu Đáo thu liễm thần sắc, đứng dậy chấp tay nói: "Tại hạ còn có chút tục vụ vương bận, xin phép cáo từ trước."

Mưa Thần ngạc nhiên cũng đứng dậy: "Chẳng lẽ không thể ngồi thêm một chút, tiểu đệ còn có mấy cô nương muốn mời Lương công thưởng thức đây."

Vương Đăng Khoa cũng đứng lên, càng cuống quýt muốn kéo Lương Thấu Đáo lại. Lương Thấu Đáo lại như tránh răn rết, vội nói: “Tiểu đệ đã uống đủ rượu, còn có chút bài tập chưa hoàn thành, chúng ta hẹn ngày khác gặp lại.”

Nói rồi, hắn cùng Lương Thấu Đáo cùng nhau chạy ra khỏi cửa phòng.

Mưa Thần ngồi yên thở dài: “Ai, đêm dài đằng đẵng, tìm một tri kỷ cùng chung chí hướng trong rượu sao mà khó đến thế.”

Hắn lắc đầu, bước vào trong.

Đang muốn vào cửa, Lương Thấu Đáo bỗng nhiên gọi hắn lại, cúi người thật sâu sát đất: “Vũ công tử, năm năm qua ngài đã giúp đỡ tại hạ, lòng cảm kích của tại hạ không thể diễn tả hết. Rồi sẽ có một ngày tại hạ sẽ báo đáp, chu đáo hơn nữa.”

Lúc nói chuyện, trong mắt hắn ánh lên những giọt lệ, ngữ khí lại càng thêm trịnh trọng.

Mưa Thần tùy tiện chấp tay: “Đâu có đâu có, Lương công quá lời rồi, tiểu đệ chỉ là làm ăn mà thôi, không dám nhận những lời này của Lương công.”

Nói rồi, hắn lại chấp tay, quay người vào phòng. Lương Thấu Đáo vẫn cúi đầu trên mặt đất một lúc lâu mới đứng dậy.

Lương Thấu Đáo và Vương Đăng Khoa cùng nhau xuống lầu hai, tại cửa ra vào từ biệt. Chuẩn bị lên đường, Lương Thấu Đáo lại khom người: “Thân phận của ta đặc thù, mong rằng Vương học sĩ hãy giữ bí mật cho ta.”

Vương Đăng Khoa đáp ứng, tiễn hắn ra tận cửa, rồi mới ôm đầy bụng nghi hoặc trở lại phòng mình.

Mưa Thần bước vào sau bức rèm che trong phòng, mấy tiểu nha hoàn xinh xắn xông tới muốn giúp hăn cởi áo và cầm quạt, nhưng hăn lại vung tay ra hiệu. Hăn hướng về phía bóng tối, một mình cười nói: “Tây Mị bắt đầu thu mua lương thực, muốn được vẫn rất gấp, thêm vào trước đó giả mạo thương nhân mua lương thực của ta, không sai biệt lắm có ba bốn trăm vạn gánh chịu, muối cũng có mấy vạn gánh. Ai, dân Mị trăm năm qua, vốn liếng đều bị ta vơ vét sạch.”

Người trong bóng tối thản nhiên nói: “Đa tạ, chỉ có người, Mưa Nhị thiếu, mới có đủ bản lĩnh bán cho bọn chúng nhiều lương thực như vậy.”

Người kia ngồi thẳng dậy, khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ, chính là Cửu công chúa Quỷ Phương, Ngụy Nguyệt!

Mưa Thần cười cười: “Đều là chuyện làm ăn cả, nói nhiều làm gì. Ta bán cho Tây Mị một gánh lương thực, ngài liền dán cho ta một lượng bạc. Chuyện làm ăn tốt như vậy, tìm ở đâu ra? Cái đám hai trăm năm mươi người đột tiên phong kia, hiện tại ta đã mời bọn họ đến Giang Vân làm khách rồi. Trong vòng mười lăm ngày này, công chúa cứ an tâm ở Bá, không có chuyện gì đâu. Ta cũng xin đa tạ ba mươi vạn.”

Ngụy Nguyệt lạnh lùng cũng không nhìn được lộ ra nụ cười: “Toàn bộ vốn liếng của ta đều bị người lấy sạch.”

Mưa Thần không để ý vung tay: “Ngài làm những chuyện lớn, ta sao dám so sánh. Tiền đối với ngài mà nói chẳng là gì cả. Đêm dài đằng đẵng, bằng hữu của ta cũng đều đi cả, không biết công chúa có hứng thú cùng ta uống chút rượu không?”

Ngụy Nguyệt nhìn hăn, bỗng nhiên mỉm cười: “Người rất thú vị, ta bằng lòng cùng người uống chút, chỉ là tửu lượng của ta rất nhỏ, không thể khiến người vui vẻ. Không có vấn đề.”

Lại Văn Đạt nằm yên lặng trên tấm phản cứng trong túc xá, năm người cùng phòng đều phát ra tiếng hít thở đều đều. Hắn không biết vì sao, luôn luôn không ngủ được.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy một giai điệu quen thuộc mơ hồ vang lên, âm thanh như có như không, nhưng lại mê hoặc, uyển chuyển, rung động đến tận tâm can. Hắn mở mắt ra, lặng lẽ xuống giường, sau khi mặc chỉnh tề, vô thanh vô tức rời khỏi ký túc xá học viện, theo tiếng đi tới thao trường cạnh ngoài trong rừng cây. Đi thêm mấy bước, hắn đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc áo gai dựa vào cây, ngậm vỏ cây khê thối.

Người đàn ông trung niên đó chính là Lương Thấu Đáo.

Lại Văn Đạt nhìn hắn, trầm thấp kêu lên: “Phụ thân.”

Lương Thấu Đáo ngẩng đầu, nhìn hắn, trong giọng nói rõ ràng mang theo uy nghiêm của tộc trưởng: “Ta cần sự giúp đỡ của con, nhi tử.”

Lại Văn Đạt lắc đầu: “Từ khi con cùng mẫu thân mang họ, cùng mẫu thân rời khỏi cái nhà kia, con không cần phải nghe theo mệnh lệnh của cha.”

Lương Thấu Đáo nhìn cốt nhục của mình, thần sắc phức tạp. Đứa bé này, đã trưởng thành một thanh niên kiên cường, tuấn tú, quật cường.

Hắn trầm giọng nói: “Có lẽ con vẫn là một người Mị dân! Con phải phục tùng mệnh lệnh của tộc trưởng!”

Lại Văn Đạt quật cường nhìn hắn: “Vậy thì sao? Hành vi của cha chỉ mang đến tai họa cho dân tộc chúng ta!”

Lương Thấu Đáo vô thanh vô tức cười: “Xem ra con lên trường học Đồn Đông thì đã coi mình là người Đồn Đông rồi. Con hoàn toàn quên rằng dân

Mị chúng ta hơn một trăm năm nay bị trói buộc vào cái thân phận Đòn Đông, làm thú binh và quân hộ cho bọn chúng, không có quyền được đọc sách, kinh doanh, làm ruộng, làm quan, chỉ có hơn một trăm năm nay vì bọn chúng không ngừng chém giết! Dân Mị chúng ta chết chất đống còn cao hơn Mị Phong, cô nhi quả mẫu dân Mị chúng ta rơi lệ còn nhiều hơn nước sông Đòn Đông. Còn ban cho chúng ta một cái thần thoại con riêng của Lương và một cái họ Lương để nhục nhã dân tộc chúng ta! Ta chỉ muốn dân Mị trở thành một dân tộc độc lập và được sống, chúng ta phải có quyền sống như những dân tộc khác!”

Lại Văn Đạt trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên thở dài: “Nhưng tất cả những điều này không thể đạt được bằng cách dựa vào chiến tranh và phản kháng! Chúng ta có thể cùng Đòn Đông hiệp thương, là bởi vì chúng ta đã chết quá nhiều người, cho nên không thể đánh trận nữa.”

Lương Thấu Đáo nhìn hẩn: “Con đang trông cậy vào thế hệ Vũ công chúa này sao? Con quên ta đã dạy dỗ con thế nào rồi sao? Khởi nghĩa lớn của dân Mị lẽ ra đã xảy ra mười lăm năm trước, đời trước Vũ công chúa Lương Song đã dùng cách giả cho ta để dập tắt sự phản kháng của chúng ta. Ta cho rằng tù trưởng Mị dân và Vũ công chúa thông gia có thể cùng nhau giải quyết vấn đề địa vị của dân tộc chúng ta, cho nên dù dẫn đến việc mẫu thân con mang con rời xa ta, ta cũng không tiếc. Nhưng hóa ra tất cả chỉ là âm mưu của người Đòn Đông! Vào ngày hôn lễ, thứ chờ đợi ta là quân thân binh của Đòn Đông và phe Lương trong Mị dân tập kích ta! Mặc dù không thể giết chết ta, nhưng mười mấy năm qua ta vẫn luôn đốc sức thống nhất nội bộ phân liệt của Mị dân, cho nên trong mười mấy năm qua, dân Mị chúng ta có danh nghĩa tù trưởng nhưng lại không có thực quyền, không ai biết ngày mai người tù trưởng này rốt cuộc là ai! Mãi đến một năm trước, ta mới thống nhất nội bộ Mị dân, hiện tại, ngọn lửa trả thù Đòn Đông này, đã không thể dập tắt.”

Lại Văn Đạt lắc đầu: “Mị dân độc lập thì sao? Chúng ta ở trong vùng núi, không có lương thực, không có muối, không có bông, bên cạnh là kẻ thù Đồn Đông, làm sao chúng ta nuôi sống 270 vạn tộc nhân? Con đường duy nhất của Mị dân chúng ta là dần dần hòa bình sống chung với nhân dân Đồn Đông trên vùng bình nguyên rộng lớn này, chiến tranh chỉ có thể dẫn đến thù hận lẫn nhau và diệt vong của Mị dân!”

Lương Thấu Đáo nhàn nhạt cười, dung mạo lộ ra vẻ liêu lĩnh: “Ta đã đốc hết hơn trăm năm tích lũy của Mị dân, bốn phía mua sắm, dự trữ bốn trăm vạn gánh lương thực và mười vạn gánh muối, đủ cho chúng ta ăn trong một năm. Đồn Đông có hai mươi tám vạn quân, trong đó Mị dân đã có mười lăm vạn người. Thêm vào hai mươi lăm trấn bộ binh hạng nhẹ vũ trang đầy đủ của chúng ta, chỉ cần ra lệnh một tiếng, ta sẽ có bốn mươi vạn quân đã trải qua chiến trận, đối phó với mười lăm vạn chiến binh còn lại của Đồn Đông, có thể nắm chắc thắng lợi. Đánh chiếm mấy châu của Đồn Đông, khiến chúng ta thay chúng chinh chiến trăm năm cũng không đủ. Có bình nguyên, dân Mị chúng ta sẽ có tương lai!”

Hắn bỗng nhiên chậm lại ngữ điệu, “Huống chi, ta còn liên hệ với Quý Phương.”

Một mảnh lặng im, Lại Văn Đạt đứng ngây người ở đó không biết nói gì. Đêm lạnh như nước, hắn càng cảm thấy như lạnh thấu vào trong lòng.

“Chúng ta cùng nhau đồng sinh cộng tử trăm năm, dù bọn họ đối xử với chúng ta hà khắc, bất công, nhưng dùng phản bội và chiến tranh để giải quyết vấn đề này, cuối cùng mạnh hơn đoạt lấy lãnh thổ để an trí con dân của mình, vậy chúng ta lấy gì làm chính nghĩa đây? Phụ thân, tuy con đường con chọn rất gian nan, nhưng con vẫn muốn đi, dù không được tộc nhân hiểu cho. Vì thế, xin người tha thứ, con không thể cùng người đi tiếp.”

Lương Thấu Đáo nhìn con trai mình, thần sắc phức tạp, lại mang theo vài phần luyến tiếc: “Hài tử, người không thể ngăn cản oán hận trăm năm của mị dân, hãy tự lo liệu. Lần sau gặp lại, ta không còn là phụ thân của người nữa.”

Hai người lặng lẽ đối diện một hồi, không nói lời từ biệt, cứ thế cùng lúc quay người, lặng lẽ mỗi người một ngả, càng lúc càng xa.

Sau ngày Bối Chủng Tiết hai ngày, Vương Đăng Khoa choáng váng tỉnh lại. Đêm qua hắn gặp ác mộng không ngừng, đáng sợ nhất là mơ thấy Mưa Thần bán đứng mình, mà hắn còn vui vẻ giúp Mưa Thần đếm bạc. Hắn cố gắng lấy lại tinh thần, chuẩn bị rửa mặt rồi tiếp tục viết luận văn, sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đêm. Trong một đồng tư liệu rối rắm, hắn muốn tìm ra hướng đi thực sự của bánh xe lịch sử.

Hắn mở cửa phòng, định gọi tiểu nhị mang nước rửa mặt đến. Vừa ra khỏi cửa, đã thấy một đám người trước cổng nhao nhao: “Vương học sĩ tỉnh rồi, Vương học sĩ tỉnh rồi!” Một đám nha hoàn xinh đẹp, thân hình thướt tha xông vào, trên tay bưng nào là nước rửa mặt nóng, nước súc miệng, lược, bồn rửa mặt, hộp cơm... đủ thứ lộn xộn. Hắn ngây người như khúc gỗ, mặc cho đám tiểu nha đầu này giúp hắn súc miệng, rửa mặt, dùng dây chà răng, chải tóc. Hắn vẫn để kiểu tóc dài của Đại Tề, nha hoàn còn tỉ mỉ giúp hắn vấn tóc, cài trâm. Lại có người không ngừng xoa vai bóp lưng cho hắn. Mấy tên sai vặt dưới sự chỉ huy của các cô nương mở hộp cơm, bày ra bữa sáng nóng hổi, nào là cháo nấu từ gạo nếp, nào là điểm tâm Thần Viên nổi tiếng của Giang Vân, tinh xảo đáng yêu, hương thơm ngào ngạt.

Lúc này Vương Đăng Khoa mới như hoàn hồn, lúng ta lúng túng hỏi: “Đây là có chuyện gì?” Một nha hoàn mắt to tròn, cười lên có hai lúm đồng tiền sâu hoắm, thi lễ nói: “Vũ công tử nhà ta dặn dò, sáng nay hắn có việc đi thăm bạn. Để chúng tôi, người của Hương Chử phòng, phục vụ tốt Vương học sĩ. Học sĩ gia có gì dặn dò, chúng tôi sẽ làm cho tốt. Công tử gia còn

nói, tối nay hẳn sẽ thiết yến chiêu đãi khách tại Tứ Chiếu Lâu, mời học sĩ gia nhất định phải đến dự.” Nói xong, nàng lại cúi đầu thật sâu, rồi từ trong người lấy ra thiệp mời. Xem ra tiểu nha đầu này sợ thiệp mời rơi mất, nên mới để sát vào người, lần này kéo ra thì cả yếm nhỏ cũng lộ ra một góc. Không ngờ thiệp mời lại bị nhăn, tiểu nha đầu mắt đỏ hoe, nước mắt lã chã rơi xuống. Mấy thiếu nữ vội vây quanh, người thì giúp nàng lau mắt, người thì an ủi, người thì cố gắng vuốt phẳng thiệp mời. Tiếng xì xào bàn tán văng vẳng bên tai Vương Đăng Khoa.

“Mới đến Bá Phương thành một ngày, trong ngày này, ta đã kinh ngạc quá nhiều, biết quá nhiều bí mật không muốn người khác biết. Trong ngày hôm qua, đã xảy ra những đại sự sau: Quý Phương cầu hòa với Đòn Đông. Đòn Đông từ chối. Sẽ tuyên bố chinh phạt Quý Phương vào đúng ngày Lương Vương lên ngôi tròn mười năm. Đại Vũ công chúa của Đòn Đông là Thập Tứ công chúa Lương Viện... Nàng rất đánh đá, làm mất ba trang thảo bản của ta!... Tây Mị tù trưởng là một người tên Lương Thấu Đáo, hẳn mua một lượng lớn lương thực từ một thương nhân cổ quái của Giang Vân (hẳn thật sự giàu đến quá đáng), mà mị dân từ trước đến nay lại không giàu có. Những việc khác thường này, ta có thể rút ra kết luận gì đây? Diễm thiếu chính là tư liệu để ta nghiên cứu thêm, nhưng ta đã có một vài suy đoán ban đầu. Một là, nội bộ Quý Phương đã có biến cố lớn, nên mới hạ mình cầu hòa với Đòn Đông, để ổn định biên giới phía đông. Mà Đòn Đông lại muốn mượn cơ hội này, ta vẫn chưa biết là cơ hội gì, để tiêu diệt trăm năm thù hận của phương tây. Nhưng Đòn Đông hiện tại cũng có một tai họa ngầm, chính là quân đội của họ, mị dân. Năm xưa, Thái Dương Đế Quốc đã dùng quân hộ chế độ để hình thành quân đội, quân hộ không được làm nghề khác, địa vị xã hội lại thấp kém, cuộc sống vô cùng khổ cực, nên mới dẫn đến sự phản kháng không ngừng của quân hộ. Khi bạch ma quỷ tộc xông vào Đông Phương đại lục, Thái Dương Đế Quốc đã không còn sức chống cự. Tăm gương nhà Ân còn đó, đời sau phải lấy đó làm bài học. Hiện tại Đòn Đông cũng dùng chế độ quân hộ như vậy, chỉ khác là họ coi cả một

dân tộc là quân hộ. Mặc dù Đòn Đông dựa vào sự hoàn thiện, tinh nhuệ của đội ngũ sĩ quan để áp chế bất mãn, đảm bảo sức chiến đấu của quân đội, nhưng áp lực càng lớn, phản kháng càng nhiều, mị dân võ đê dường như không còn xa nữa. Lương Thấu Đáo mua lương thực số lượng lớn từ thương nhân Giang Vân, có phải là vì điều này không? Nếu Đòn Đông lâm vào nội loạn, tương lai của toàn bộ Đông Phương đại lục sẽ đi về đâu? Là một người đứng xem và ghi chép lịch sử, nghĩ đến đây ta cũng không khỏi kích động đến run rẩy...”

Trên luận văn « Lịch sử các quốc gia Đông Phương đại lục, dư, binh muốn kiểm tra » của mình, Vương Đăng Khoa viết xuống những lời này, nghiêng đầu nhìn đoạn chữ viết một lúc lâu, cảm thấy dường như không hợp với chủ đề, có lẽ nên là một kiệt tác khác, có thể gọi là « Đông Phương đại lục sau năm thứ bảy của Thái Dương lịch »

※

※

※

※

※

Ngày hôm đó, Mưa Thần lại đến phủ của Vũ công chúa làm khách.

Lương Viện trần trụi đôi chân ngọc ngà, đứng trong phòng khách đầy bản đồ. Bản đồ ghi lại tình hình chi tiết phía tây Đại Lương Quốc, cụ thể đến từng ngọn đồi, con sông, thôn xóm, thậm chí cả nguồn nước, đồng cỏ đều được đánh dấu. Nàng hưng phấn kêu lên: “Tiểu Thần tử, không tồi nha, có bản đồ này còn sợ không thắng trận sao? Bộ bản đồ này tốn của người bao nhiêu công sức?” Mưa Thần mặc một bộ thanh sam, trên đầu đội kim quan, đang ngồi đó cùng thị nữ của Lương Viện đùa giỡn. Nghe Lương Viện hỏi, hần cười đáp: “Cũng tốn không ít công sức của tiểu nhân. Từ năm trước, khi công chúa phân phó tiểu nhân muốn bộ bản đồ này, tiểu nhân đã chọn 500 người huấn luyện họ leo núi lội suối, dãi nắng dầm mưa. Còn bắt họ học đo cao, đo hướng, vẽ bản đồ, tiêu địa, toàn bộ đều phải thuộc lòng. Phí huấn luyện một người hơn ba trăm lượng bạc! Sau đó đều phải đi về

bản đồ, mỗi người lại được ba trăm lượng bạc an gia phí! Đến đầu năm nay mới vẽ xong nhiều như vậy, ba ba mang đến dâng công chúa. Đáng tiếc 500 người của ta đã chết mười bốn, trợ cấp theo trọng mỗi người năm ngàn! Không thì người ta làm sao liều mạng cho người? Thêm vào đó, mỗi tháng người sống lại được năm mươi lượng bạc tiền công. Không nói đến tâm huyết của tiểu nhân, thành ra đã tốn hơn tám mươi vạn, giá bản đồ mong công chúa phát từ bi, tiểu nhân cũng không dám đòi nhiều, một nửa công chúa trả trước một trăm năm mươi vạn, nửa sau còn xa vời, đáng thương tiểu nhân còn phải liều mạng, công chúa cho hai trăm vạn thưởng miếng cơm no ăn.”

Lương Viện tức giận nhìn Mưa Thần đang cười đùa: “Người là tên gian thương! Vừa mở miệng đã đòi ba trăm năm mươi vạn bạc! Đòn Đông một năm chỉ thu ba ngàn năm trăm vạn gánh thuế má, ba lượng ba một gánh, một năm chưa qua đã hơn một vạn vạn điểm bạc, người đã đòi ba phần trăm, chúng ta ăn gì? Thêm vào đó, người bán quân khí được liệu giá cả lại đen như vậy, đã sớm vỡ vét đủ rồi. Ta xem nhiều nhất cũng chỉ cho người hai trăm vạn, số tiền này ta còn phải đến chỗ phụ vương khiêng khiêng đi, còn chưa chắc đã được. Nếu không người không thích thủ hạ ta sao? Cắt một trăm năm mươi vạn bạc bù cho người, trong lòng người tổng thăng bằng.”

Mưa Thần cười khà khà: "Công chúa đã lên tiếng, tiểu nhân sao dám tranh luận nhiều làm gì. Chuyện làm ăn, vốn dĩ có chút hoa văn. Với hai trăm vạn phác họa này, tiểu nhân đã cố gắng hết sức cắt giảm, cũng miễn cưỡng không đến nỗi vì chuyện này mà phải làm khó. Tuy nhiên, công chúa đã đồng ý với việc ngưng khói, cũng không thể lừa gạt tiểu nhân... Đến là công chúa trước mặt tiểu nhân lại kêu nghèo, chẳng phải là muốn ăn hiếp tiểu nhân sao? Một năm ba ngàn năm trăm vạn gánh lương thực, thuộc hạ của tiểu nhân khi vẽ bản đồ đã đi qua vùng núi Mị Dân phía tây, phát hiện bọn chúng tích trữ lương thực không dưới bốn năm trăm vạn gánh. Giàu có

đến thế mà chỉ thu được ý tưởng này, công chúa đúng là muốn bắt nạt tiểu nhân mới vào nghề đây mà..."

Lương Viện ban đầu còn cười tủm tỉm nghe, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc. Nàng bỗng nhiên ngắt lời Mưa Thần: "Người nói Mị Dân phía tây tích trữ nhiều lương thực như vậy, có thật không?"

Mưa Thần thản nhiên phe phẩy quạt: "Sao lại không thật? Tiểu nhân có rất nhiều thuộc hạ từng đi qua vùng núi Mị Dân, đều báo cáo như vậy. Ban đầu, tiểu nhân còn muốn câu khách chút lương thực để bán cho đám người sống trên núi, nhưng xem ra tuyệt vọng rồi. Công chúa là người thứ hai biết chuyện này, những việc này sao lại không biết chứ?"

Lương Viện chậm rãi bước xuống bản đồ, có người hầu hạ nàng mang giày. Nàng ngồi xuống trầm ngâm một lúc lâu, Mưa Thần thấy sắc mặt nàng không tốt, cũng không dám nói bậy. Lương Viện một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Chúng ta đã một năm không ai vào được vùng núi Mị Dân, cho dù có vào cũng chẳng dò xét được gì. Lần này đối phó Quý Phương, cũng là muốn dẫn quân đội chủ lực của Mị Dân ra ngoài, chúng ta mới có thể xây dựng hai binh đoàn để chiếm cứ căn cứ của chúng ở vùng núi Mị Dân. Mị Dân ở tiền tuyến cho dù muốn tạo phản, cũng mất hết can đảm. Nhưng không ngờ bọn chúng lại hành động nhanh như vậy, đã bắt đầu chuẩn bị khởi sự. Cô cô của ta ban đầu cho rằng còn hai năm nữa..."

Mưa Thần liếm môi: "Công chúa, không cần khoa trương như vậy. Mị Dân và Đồn Đông đã trói buộc với nhau mấy trăm năm, cũng chưa từng nghe nói có chuyện gì loạn lạc. Tích trữ nhiều lương thực như vậy có lẽ chỉ để phòng khi mất mùa thôi, ngài quá lo lắng rồi."

Lương Viện chậm rãi lắc đầu: "Vùng núi Mị Dân không trồng lương thực, bốn phía đều là kẻ thù của chúng, cũng không mua được lương thực. Đồn Đông chúng ta từ khi lập quốc đến nay, vẫn dùng lương thực để khống

chế chúng, chỉ cho chúng đủ ăn, nhưng chưa bao giờ cho nhiều hơn. Xuôi theo vùng núi Mị Dân hơn hai trăm dặm, không có một huyện nào trồng lương thực. Cho dù chúng muốn cướp cũng không có gì để cướp. Chúng ta chuyên môn thiết lập trạm vận chuyển lương thực ở Mị Dân, từ nội địa vận chuyển lương thực đến mười một địa điểm cố định ở biên giới vùng núi Mị Dân, bán cho chúng với giá hai thành, có khi còn không lấy tiền. Như vậy mới không chế Mị Dân hơn trăm năm nay. Hiện tại chúng tích trữ đủ lương thực dùng trong một năm, mưu đồ gì, chẳng phải rất rõ ràng sao?"

Nàng nhìn sang Mưa Thần, khuôn mặt luôn hoạt bát xinh đẹp giờ đây ngưng trọng, đến cả lúm đồng tiền cũng ẩn đi thật sâu: "Tiểu Thần Tử, người làm ăn rất giỏi, nhưng quân quốc đại sự thì người không hiểu. Ta học từ cô cô mười năm, mới hiểu được đôi chút. Ta coi người là người một nhà, hiện tại ta phiền người một việc, từ giờ trở đi, điều động tất cả lực lượng tình báo của người, mỗi ngày báo cáo tình hình ở vùng núi Mị Dân cho ta, ta tuyệt đối không tiếc trọng thưởng, hơn nữa còn đem Ngưng Phương, Ngưng Phân, Ngưng Ba ba tỷ muội mà người thềm thường bấy lâu tặng cho người."

Mưa Thần ngạc nhiên "a" một tiếng, lè lưỡi ra một lúc lâu rồi mới rụt lại, bộ dạng vui mừng khôn xiết. Cuối cùng hẩn cúi người thật sâu: "Công chúa tin tưởng, tiểu nhân nhất định không phụ lòng."

Lương Viện đứng dậy: "Tiểu Thần Tử, ta phải vào cung gặp phụ vương, không ở lại với người nữa. Bốn nha đầu kia, người cứ mang đi."

Mưa Thần xếp quạt gõ gõ vào lòng bàn tay: "Cũng được, ban đêm ta sẽ mời một vài khách nhân ở Tứ Chiếu Lâu, buổi chiều sẽ cùng người vào cung gặp Thái tử gia. Lần trước hẩn nhờ ta viết lời cho ca sĩ nữ nổi tiếng nhất Đại Tề, ta đang muốn mang đến cho hẩn đây." Dứt lời, hẩn vỗ tay, gọi một tùy tùng đến: "Lập tức bảo Ngọc Tự Phòng đến phủ công chúa đón bốn

vị cô nương về, nói với Ngọc Tự Phòng, các nàng có bạn mới đến, mọi người làm quen một chút, đừng có xa lạ."

Lương Viện không còn tâm trạng để xã giao với Mưa Thần, hai người chia tay ở cửa cung, Mưa Thần thản nhiên đi về phía Đông Cung. Còn Lương Viện lại vội vã đến Tinh Bạch Điện, nơi Lương Tín Vương Bình đang đọc tấu chương. Nàng là Vũ công chúa của Đôn Đông, ở đâu cũng được miễn thông báo.

Vào Tinh Bạch Điện, nàng đã thấy một người đàn ông trung niên cao gầy, nho nhã ôn hòa đang ngồi trên giường êm, cầm một bản tấu chương trầm ngâm. Lương Viện bước lên phía trước hành lễ. Người trung niên này, chính là Lương Minh Qua, Lương Tín Vương, người thống trị cao nhất của Đôn Đông, với hơn trăm vạn dặm lãnh thổ, dân số hơn hai ngàn vạn người, và hơn ba mươi vạn giáp sĩ.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thấy Lương Viện đến, Lương Tín Vương vội vàng mời nàng ngồi, nhẹ giọng hỏi nàng có chuyện gì. Lương Viện là người nóng tính, liền kể lại tình báo và phán đoán của Mưa Thần. Lương Tín Vương vẫn nhíu mày lắng nghe. Đợi nàng nói xong, ông mới hỏi một câu không liên quan: "Cô cô của ngươi thế nào rồi?"

Lương Viện ngăn người, cô cô của nàng chính là Vũ công chúa đời trước Lương Song, là cô cô họ hàng xa của Lương Viện, sau khi thoái vị vẫn ở lại một trang viên nhỏ ở phía nam Bá Phương thành, dạy Lương Viện mười năm văn tài võ lược, nhưng vẫn không gặp gỡ thế nhân.

Lương Tín Vương ngửa đầu thở dài: "Nữ nhi, con cũng biết hai nguyện vọng lớn nhất đời của cô cô con là một là khiến Mị Dân vĩnh viễn nằm dưới sự khống chế của Đôn Đông chúng ta, hai là trục xuất Quỷ Phương ra khỏi

biên giới, để chúng chạy trốn đến sào huyệt của Bạch Ma Quỷ ở phương tây. Những chuyện tình nhi nữ khác, đều không nằm trong tâm trí của nàng. Mà nàng hùng tài đại lược, càng hơn ta, một quốc quân kém cỏi. Đáng tiếc, thượng thiên chỉ cho nàng sáu năm, trong sáu năm đó, nàng đã thành công phân hóa lãnh đạo Mị Dân, và gài cắm đinh ở Quỷ Phương, đến bây giờ mới bộc phát. Ta lên ngôi mười năm, vẫn luôn dựa theo chiến lược của nàng để làm việc, vì sao thượng thiên lại luôn đối nghịch với nàng, không biết ai đã giúp đỡ, lại để Quỷ Phương vốn đã phân liệt, vào lúc này lại thống nhất, khi mà ta cho rằng phải mất mười lăm năm để phân hóa Mị Dân phía tây. Có lẽ là vì ta, Lương Minh Qua, đức mỏng tài hèn chăng? Song song, con bảo ta phải làm sao để xứng đáng với sự kỳ vọng của cô cô con năm xưa?"

Ông nói nhiều như vậy, vành mắt đã đỏ lên: "Nữ nhi, hiện tại cô cô con ngoài con ra không gặp ai, con hãy nói với nàng, ta, Lương Minh Qua, đã quyết chí không lùi bước, cho dù phía trước là phong hiểm lớn đến đâu cũng phải vượt qua, cũng không thể để mười sáu năm cố gắng của nàng trở thành công dã tràng."

Say thôi ban công thâm tỏa, say rượu màn che buông xuống.

Vương Đăng Khoa chậm rãi tỉnh lại sau cơn say trong dạ yến ở Tứ Chiếu Lâu. Trong phòng, mấy nha hoàn của Ngọc Tự Phòng do Mưa Thần sai đến đang lặng lẽ làm gì đó.

Hắn rên rỉ một tiếng, nhớ lại sự hoang đường của đêm qua. Đêm qua ở Tứ Chiếu Lâu, Mưa Thần đã mời tất cả các công tử đẹp trai của bốn quân tiên phong của Đòn Đông, còn có không ít con cháu của các trấn tiên phong, thêm vào đó là một số sĩ quan trẻ của Vũ Lâm Quân, cả lâu lâu đều náo nhiệt. Rượu vào chưa đủ đô, Vũ công chúa của Đòn Đông và Thái tử đều đến. Càng thêm náo nhiệt. Mọi người cùng nhau nâng chén hát bài quân ca của trường võ bị Đòn Đông, sau đó ai nấy đều uống cạn một đấu.

Bản thân hăn hình như còn kết thù với Tô Thiếu Duệ, Nhị công tử của quân tiên phong Đông Phương Thương Long của Đòn Đông. Người khác đều có ca sĩ nữ của Đòn Đông phục vụ, chỉ có hăn là do cô gái xinh đẹp mắt tròn xoe của Ngọc Tự Phòng phục vụ, lập tức khiến tất cả các cô gái ở đây đều lu mờ, kết quả Tô Lôi, người của trường võ bị, nhất định phải kéo cô gái đi phục vụ hăn, cô gái không muốn, hăn thấy không được liền can thiệp, kết quả hai người cãi nhau, tranh đến mức Tô Lôi rút kiếm, nhờ có Mưa Thần nghĩ cách mới giữ Tô Lôi lại, hai người đối uống rượu, kết quả hăn bị rót đến say mềm.

Nghe Vương Đăng Khoa rên rỉ, mấy nữ hài tử nhao nhao mừng rỡ: "Vương học sĩ tỉnh rượu, Vương học sĩ tỉnh rượu!" Mấy nàng rụt rè một chút, liền thấy các nàng cười duyên đẩy cô bé phục vụ Vương Đăng Khoa tối qua ở Tứ Chiếu Lâu ra. Cô bé kia xấu hổ đỏ bừng cả mặt, tay run run bưng chén trà giải rượu, không biết nên làm sao cho phải. Vương Đăng Khoa gắng gượng ngồi dậy, đưa tay nhận lấy trà. Mấy nữ hài tử lúc này mới phản ứng, ngồi xuống bên cạnh hăn, cúi đầu giúp Vương Đăng Khoa đấm bóp chân. Mấy nữ hài tử khác cười khẽ một hồi, rồi lui ra, còn đóng cửa phòng lại.

Vương Đăng Khoa không biết phải nói gì, nhìn nữ hài tử xấu hổ đến cả cổ cũng đỏ, một mùi hương thiếu nữ thoang thoảng càng khiến hăn có chút thất thần. Một lúc lâu sau mới hỏi: "Người tên là gì?" Nữ hài tử càng cúi đầu thấp hơn: "Nô tỳ xếp thứ tư ở Hương Chử phòng, chủ tử đặt tên là Hương Linh, còn tên thật là gì thì nô tỳ sớm đã không nhớ rõ." Vương Đăng Khoa nghe vậy cực kỳ thương tiếc: "Tối qua ta say, không ai làm khó người chứ?" Hương Linh lắc đầu: "Học sĩ gia say rồi, chủ tử liền bảo ta đưa ngài về khách sạn bằng xe ngựa."

Hai người lại rơi vào im lặng. Hương Linh khẽ thở dài: "Trước kia chúng ta, mấy nha đầu trong phòng này, đều chỉ phục vụ một chủ tử, lần

này chủ tử bảo Hương Chử phòng chúng ta đến hầu hạ học sĩ gia, chúng ta đều không vui. Không ngờ học sĩ gia lại thương tiếc cả tiểu nha đầu như ta, bản thân cao quý như vậy lại vì nô tỳ mà say thành ra thế này, nô tỳ thật không biết phải nói gì..." Vương Đăng Khoa lắc đầu cười: "Ta có thân phận gì cao quý, ta chỉ đang cố gắng làm một vị học sĩ nghiên cứu lịch sử mà thôi, sau này có thể làm được học sư thì đó mới là mơ ước lớn nhất của ta." Hương Linh khẽ giật mình, bỗng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn Vương Đăng Khoa: "Hôm qua trên ghế chủ tử không phải nói sư tôn của Vương học sĩ là Đông Nhạc Quân tổng quân sư sao? Nghe nói còn không kém gì Đại Tề quốc chủ."

Vương Đăng Khoa khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút mờ mịt, vượt qua Hương Linh nhìn về phía một điểm hư không vô định: "Ta không muốn gia nhập Đông Nhạc quân nên mới chọn ra ngoài du học mười năm, chắc hẳn sư phụ cũng rất thất vọng về ta."

"Sư phụ! Sư phụ! Ngài xem, đây là luận văn tổng kết về cuộc chiến tranh năm một sáu năm giữa Đại Tề và Phượng Quốc! Chúng ta Đại Tề tuy toàn bộ là bộ binh, nhưng tuyệt đối có cơ hội thắng!"

"Người mới mười tuổi thôi, Đăng Khoa, con không thấy mình nên quan tâm đến thứ gì khác sao? Dù con cùng những đứa trẻ khác cười ngửa đánh trận cũng có ý nghĩa hơn là cả ngày nghiên cứu binh thư chiến sách."

"Sư phụ, ngài nói gì vậy? Con không phải được ngài khen là thiên tài sao? Là người thừa kế của ngài ở Đông Nhạc quân, con đương nhiên phải cố gắng! Con làm sao có thể cùng mấy đứa trẻ con mũi dài mà chơi đùa được chứ?"

"Đăng Khoa, con không thấy mình bỏ lỡ điều gì sao?"

"À không! Con thấy rất có ý nghĩa nha! Năm giữ vận mệnh của mấy chục vạn con người trong tay, dùng trí tuệ của mình dẫn dắt họ đến chiến thắng, con thấy trên đời này không có gì ý nghĩa hơn thế!"

"Đợi đến khi con thực sự gánh vác vận mệnh của mấy chục vạn con người, có lẽ con sẽ hận sự phụ đấy."

"Sẽ không! Sự phụ, con đi cho tiểu sư muội xem bản luận văn này, nàng rất sùng bái con!"

.....

Hắn khẽ hít một hơi, cẩn thận giấu kín những ký ức dường như đã rất xa xôi này. Tâm trí hắn lại tập trung vào làn da mềm mại, ấm áp trước mặt.

Hương Linh không biết phải nói gì, chỉ cúi đầu giúp hắn đầm bóp chân. Vương Đăng Khoa uống cạn chén trà giải rượu, cười nói: "Ta đói bụng rồi, có gì ngon bồi bổ cho ta không?"

Tiếp theo đó, một bữa ăn thịnh soạn khiến Vương Đăng Khoa nhận ra sự bất công của thế giới. Ở trong thôn, dân làng ăn bánh nếp và cá muối đã cảm thấy như ăn Tết, còn trước mặt hắn lại có ba mươi sáu món ăn quý, đầu bếp còn đứng một bên sợ hãi xin lỗi, nói không ngờ học sĩ gia đình sớm như vậy, nên nhiều món ăn không kịp chuẩn bị.

Khi Vương Đăng Khoa ăn với tâm lý tội lỗi, thì Thần Vũ nhị thiếu lại xuất hiện. Vừa đi về phía cửa phòng, hắn vừa hùng hổ: "Mẹ kiếp, nhị gia ta về mà không ai ra nghênh đón, vui ban cũng không tấu nhạc, nhị gia ta thật sự là quá khách sáo với các người rồi!" Rõ ràng, vị Vũ công tử này không biết chuyện gì xảy ra, tâm tình đang vô cùng tồi tệ.

Vương Đăng Khoa vội vàng đứng dậy chào hỏi: "Vũ công tử, mấy ngày nay được công tử khoản đãi, Vương mạo phạm thật sự rất cảm kích. Sau này công

tử tuyệt đối đừng khách sáo với Vương mỗ, bằng không Vương mỗ thật muốn tìm chỗ trốn."

Thần Vũ cũng vội vàng hoàn lễ: "Vương học sĩ là nhân vật mà tiểu đệ ngưỡng mộ từ lâu, chút khoản đãi nhỏ nhoi có đáng gì, nếu khách sáo nữa thì coi như không coi tiểu đệ là bằng hữu."

Nói rồi, hai người phân chủ khách ngồi xuống, Vương Đăng Khoa không khỏi hỏi Thần Vũ vì sao lại tức giận như vậy. Thần Vũ vừa lau mặt thay quần áo, vừa giận dữ nói: "Hôm nay mấy gã đàn ông Đại Thục đến Bá Phương bàn chuyện làm ăn với tiểu đệ, nói là hai năm nay sản lượng muối tự đào của Đại Thục giảm mạnh, đầu năm nay lại còn động đất, sập mấy giếng muối, nói là bách tính Đại Thục trong sáu tháng cuối năm chỉ có thể ăn cơm nhạt. Tiểu đệ liên quan gì đến chuyện đó, các người Đại Thục bình thường toàn tự xưng là thiên phủ chi quốc, thứ gì cũng có, ta bán đồ cho các người còn phải thu thêm bảy thành sáu thuế, giờ lại đến hỏi ta. Tiền ta đương nhiên muốn kiếm, nhưng đến Đại Thục các người, nếu không đi đường thủy thì đi đường bộ, đều phải đi qua Đồn Đông. Đồn Đông và Đại Thục vì mấy cái mỏ muối ở vùng núi phía tây đã đánh nhau nhiều năm, ta cũng không đáng đắc tội với Đồn Đông, bèn đuổi bọn chúng đi, bảo chúng ăn cơm nhạt nửa năm cũng không chết ai. Nào ngờ mấy gã Đại Thục kia tính tình thật sự quá nóng nảy, nói nhiều lời khó nghe, tiểu đệ cũng không cần phải nhắc lại, tiểu đệ cũng không vui, bảo các người có bản lĩnh thì cứ đi cướp mỏ muối của Đồn Đông đi, không cần nhiều lời với ta, kết quả là lưỡng bại câu thương. Thiên hạ này ta, Thần Vũ, không bán đồ cho bọn chúng, ta xem bọn chúng lấy đâu ra muối mà mua, cứ chờ mà ăn không ngồi rồi đi."

Xem ra Thần Vũ thực sự nổi giận, nhất định phải làm Đại Thục cạn nguồn cung muối.

Vương Đăng Khoa trầm ngâm một lát, nói với Thần Vũ: "Vũ công tử, Đồn Đông và Đại Thục đều là những quốc gia có sản lượng lương thực rất dồi dào, nhưng lại không giáp biển, chỉ có thể dùng muối tự đào thay thế muối biển. Lại thêm hai nước đều tập trung mỏ muối ở vùng núi Tần Lĩnh, song phương trăm năm trước vì mấy cái mỏ muối này mà đánh nhau không ngừng, mới chia nhau một nửa, nhưng sản lượng vẫn còn thiếu rất nhiều. Đồn Đông còn có thể mua muối từ Đại Tề và Giang Vân, những quốc gia giáp biển, nhưng Đại Thục lại nằm sâu trong núi non trùng điệp, lập quốc hơn hai trăm năm lại ít giao thương với bên ngoài, muối quả thực là mạch máu của quốc gia này. Dân Đồn Đông còn có nhiều người ăn cơm nhạt quanh năm, Đại Thục lại càng không cần phải nói, hiện tại sản lượng giảm mạnh, nếu không phải bắt buộc, bọn họ sẽ không mạo hiểm đến Bá Phương tìm ngài mua muối. Ngài một đời phú quý, không hiểu được nỗi khổ của bách tính ăn cơm nhạt, Đại Thục đang gấp, e là sẽ vượt qua Tần Lĩnh, đi cướp mỏ muối của Đồn Đông, hai nước không đánh nhau đã mấy chục năm, một khi khai chiến lại bị chiến tranh tàn phá, không thể vẫn hồi. Vì sinh kế của thương dân, ngài vẫn nên nghĩ cách cung ứng một chút cho thỏa đáng, đương nhiên giá cả có thể tăng gấp ba, gấp năm lần, Đại Thục đồng, ngân, kim sa sản lượng đều cực kỳ phong phú, tiền này không kiếm thì thật là phí của."

Thần Vũ chấp hai tay, lớn tiếng tán thưởng: "Vương học sĩ may mắn vì ngài không thêm tranh miếng ăn với tiểu đệ, nếu không tiểu đệ còn phải lăn lộn khổ sở. Vương học sĩ cứ yên tâm, tiểu đệ tự nhiên hiểu rõ."

Vương Đăng Khoa cười nhạt, trong lòng thầm nghĩ, người lại bồi dưỡng Tây Mị, lại mê hoặc Đại Thục, chẳng lẽ có thù oán gì với Đồn Đông? Hay chỉ muốn làm đục nước, kiếm chút lợi lộc? Xem ra ngoài miệng gọi ca ca, trong bụng lại giấu dao, giờ lại nịnh bợ ta, không biết có phải muốn đánh úp Đại Tề hay không. Sau mười năm tròn khánh điển, ta nên nhanh chóng rời xa người mới phải.

Trường học Bộ Binh Đồn Đông.

Hai ngày nay, Lại Văn Đạt càng thêm trầm mặc, trong khi đó, tin đồn về việc khai chiến với Quỷ Phương lan truyền ngày càng mạnh mẽ trong trường. Hắn chỉ biết máy móc lên lớp, huấn luyện, tham gia nghi trường diễn tập, nỗi buồn trong lòng hắn không thể nói với ai. Nhìn đám học viên bên cạnh hớn hởi, hắn chỉ muốn gào thét điên cuồng, vài ngày nữa các người sẽ thấy Đồn Đông tan vỡ!

Vào buổi chiều ngày thứ ba sau Bỗ Chủng Tiết, Lương Viện lại đến trường tìm hắn, khác với mọi khi, lần này nàng không cười ngửa oai phong, mà một mình đến tìm hắn rất kín đáo. Hai người không nói nhiều, cùng nhau đi đến khu rừng bên ngoài thao trường. Lương Viện chào hỏi chủ quản trường học, nói có việc cơ mật, thấy các học viên khác vừa ao ước vừa ghen tị, cho rằng Lương Viện sẽ nói với hắn về việc viễn chinh Quỷ Phương, thậm chí còn phong cho hắn một chức quan lớn.

Lúc này là tiết xuân, ánh dương xuyên qua ngọn cây, chiếu xuống ấm áp, hoa dại nở rộ, cỏ dại sinh trưởng, tràn đầy sức sống. Lương Viện nhìn chăm chăm Lại Văn Đạt, bỗng thở dài: “Người đúng là Mị dân. Rõ ràng người lớn lên ở một thôn trang vùng biên giới Tây Mị.”

Lại Văn Đạt buồn bã nói: “Chuyện này còn giả được sao? Mị dân chúng ta có gì đáng tự hào.” Lương Viện tìm một chỗ ngồi xuống, vuốt ve đóa hoa dại vừa hái, nhẹ giọng nói: “Các người Mị dân muốn tạo phản.” Lại Văn Đạt dường như đã sớm biết nàng sẽ nói vậy, chỉ cảm thấy một nỗi bi thương bao trùm lấy mình, khiến hắn không nơi nào trốn được.

Hắn cười khờ: “Người không thấy lạ sao? Mị dân chúng ta trăm năm qua oán hận chất chứa, cuối cùng bùng nổ một ngày, đây là sự trả thù cho hơn trăm năm các người hà khắc với chúng ta! Người vào quân đội mà xem, người có thấy Mị dân nào làm được đến chức tiên phong trường học

không? Dù có làm tiên phong bình thường, cũng phải chịu sự giám sát của sĩ quan và binh lính, trên chiến trường còn phải liều mạng, nếu không các người sẽ cướp lương thực! Vợ con, già trẻ trong vùng núi sẽ phải chịu đói khát!”.

Hắn càng nói càng kích động: “Chúng ta, Mị dân, có hai triệu bảy mươi vạn người, có bốn mươi vạn quân, trong khi hai ngàn vạn người ở vùng đồng bằng, chỉ cần mười lăm vạn người nhập ngũ, người nhìn xem trong vùng núi, những gia đình thiếu lao động phải sống gian nan thế nào. Một trận chiến qua đi, thê lương biết bao. Các người để vĩnh viễn khống chế Mị dân, chia chúng ta ra làm Đông Mị và Tây Mị, Tây Mị cường thịnh, lại chia Tây Mị thành nhiều thị tộc, khiến chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, thiên hạ đều cho rằng chúng ta là dân tộc man rợ, nhưng trời mới biết chúng ta chỉ muốn trốn đến đồng bằng, sống yên ổn! Vĩnh viễn không phải lo lắng Đại Thục Man binh đột kích cướp bóc, đốt giết, cũng không cần vì ngăn cản kỵ binh Quỷ Phương mà thức trắng hơn mười ngày đêm!”.

Lương Viện lặng lẽ nhìn hắn, mặt đã đỏ bừng: “Cho nên các người chọn đánh với chúng ta?”

Nàng gặng hỏi: “Cho nên các người cảm thấy nên phản loạn chế độ trăm năm qua, kéo Đồn Đông chúng ta vào máu và lửa?”

Nàng cười lạnh hỏi tiếp: “Cho nên các người cho rằng đánh với Đồn Đông, sẽ có được hòa bình và phồn vinh hơn trăm năm qua?”

Trầm mặc thật lâu, Lại Văn Đạt cuối cùng chậm rãi nói: “Chiến tranh tuyệt đối không phải là biện pháp, đối lại không phải là hòa bình và phồn vinh mà chúng ta mong đợi, nhưng ta cũng không biết phải làm sao, không biết phải làm gì để lay động các người.”

Lương Viện nhìn hăn, bỗng mỉm cười, hai má lúm đồng tiền như nhảy múa trong ánh xuân: “Quả nhiên ta không nhìn lầm người, là Vũ công chúa đời thứ bảy của Đồn Đông, ta đã nhận ra sai lầm của Đồn Đông trước đây, cũng cảm nhận được sức mạnh của Mị dân. Thế giới này vốn dĩ là nơi kẻ mạnh nói chuyện, Mị dân là một dân tộc miền núi, số mệnh không phải là một dân tộc hòa bình, nhưng ta ở đây hứa hẹn, sẽ dùng hòa bình giải quyết biến cố sắp tới, đồng thời trong tương lai, đối xử bình đẳng với Mị dân, Mị dân và cư dân đồng bằng sẽ có quyền lợi như nhau, có thể đến bất cứ nơi nào của Đồn Đông để định cư, cư dân đồng bằng cũng sẽ gánh vác nghĩa vụ quân dịch như Mị dân.”

Lại Văn Đạt ngẩn người, điều hăn tha thiết mong ước dường như đã đến trước mặt, hăn có chút không tin vào sự may mắn của mình, lại có chút kỳ quái vì sao Lương Viện lại nói những điều này với mình, nhất thời không biết nói gì.

Bên kia, Lương Viện cũng đang suy nghĩ: “Cô cô đúng là cô cô, chỉ cần cô nói, ngay cả con trâu lớn này cũng bị thuyết phục, chỉ là ta nói ra những lời này sớm hơn một chút, không biết cô cô có trách ta không.” Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được liếm môi. “Thật ra ta thấy hăn rất quan trọng, nếu hăn đứng về phía đối địch với ta, ta không biết sẽ khổ sở thế nào, sớm thuyết phục hăn, chắc không sao, hì hì, ta thật vui.”

Bầu không khí giữa hai người nhất thời trở nên lúng túng, Lại Văn Đạt lần đầu tiên phát hiện thân hình Lương Viện đẹp đến vậy, nụ cười lại rực rỡ đến thế. Hăn bỗng lùi lại mấy bước, luống cuống nói: “Ta phải lên lớp, Vũ công chúa, sau này người có gì dặn dò, Lại Văn Đạt này sẽ xông pha vào nước lửa, không nhân mày.” Hăn đội mũ sắt lên đầu, quay người bước nhanh đi.

Lương Viện một mình trong rừng cây lương lự nửa ngày, bỗng nhớ ra còn phải phát thông cáo cho các trấn tướng Đông Bộ, để họ công khai thể

hiện thiện ý của triều đình với Mị dân, trước tiên ổn định Đông Bộ rồi tính tiếp, vội vàng rời đi.

Ngày thứ tư sau Bỗ Chủng Tiết.

Mưa Thần buồn chán ngẩn người trong phủ Vũ công chúa, đêm qua hẫng lại đến Tứ Chiếu Lôu cùng bạn bè vui chơi, Vương Đăng Khoa kiên quyết từ chối lời mời của hẫng, một mình trốn trong phòng viết lách. Mưa Thần và đám bạn lại uống đến say khướt, sau đó cùng nhau mắng đám rùa Đại Thục, cuối cùng theo đề nghị của Mưa Thần, cùng nhau đứng trước cửa lôu tiểu tiện về hướng Đại Thục. Sáng sớm hôm nay đã có người của phủ Vũ công chúa đến truyền.

Lương Viện vừa rửa mặt xong, son phấn chưa điểm, mặc một bộ áo liền quần kiểu nam, bước ra. Mưa Thần bước lên thi lễ, Lương Viện nhíu mày, trừng mắt hỏi: “Tiểu Thần Tử, người làm sao vậy? Ngày ngày ở Tứ Chiếu Lôu ăn chơi đàng điếm, còn làm loạn như vậy, phải biết Đồn Đông ta luôn lấy quân trị quốc, ghét nhất là loại phù hoa ồn ào náo động này, người ngày ngày kéo theo đám huân thích tử đệ và sĩ quan trẻ tuổi ở Bá Phương làm loạn, triều đình đã có lời quan trên tấu chương, người bảo ta che chở người thế nào đây?” Mưa Thần thầm nghĩ, ta thấy những cuộc tụ tập này, người cũng không ít đến, uống còn hơn cả ta, bản thân lại ngày ngày ở Bá Phương cưỡi ngựa gây sự, còn có mặt mũi nói ta làm loạn. Nhưng chỉ có thể cười làm lành: “Công chúa, công chúa, công chúa, thiên tuế thiên tuế thiên tuế, ngài biết tiểu nhân tính tình này, không có việc gì thích uống hai chén rượu, sau này thề chặt ngón tay không làm loạn nữa... Công chúa, phụ thân ngài sớm truyền tiểu nhân đến, không biết có gì dặn dò.” Hẫng vội vàng đánh trống lảng.

Một chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Lương Viện ngồi xuống, không thêm đề ý đến chuyện mưa thần đêm qua quấy rối: "Hôm trước ta cùng người nhắc đến chuyện Tây Mị, hôm qua người đã báo đến một đồng lớn tình báo

như vậy, hiệu suất quả nhiên là cao ngất a." Mưa Thần cười hì hì: "Tiểu nhân làm ăn, coi trọng nhất chính là tình báo. Nơi này đồ vật đắt một chút, chỗ kia đồ vật tiện một chút, đó chính là cơ hội làm ăn của tiểu nhân. Cho nên bình thường không dám lơ là phương diện này, đã công chúa điện hạ phân phó, tiểu nhân nào dám giấu diếm, tự nhiên là dốc sức báo đáp."

Lương Viện cười nhạt một tiếng: "Nhưng mà chi tiết đến mức khiến ta cũng có chút sợ hãi. Những nơi nào có thể tiến quân, những nơi nào là kho chứa vật tư của bọn chúng, ai có thể thu mua, ai nhất định phải diệt trừ, đều được ghi chép tường tận. Thật không biết đòn đông của ta có phải cũng nằm trong tay người hay không."

Mưa Thần khinh thường cười một tiếng: "Công chúa à, ngài cũng thật là đa nghi. Chúng ta Vũ gia là ai, ngài lại không biết sao? Mây là dương ở triều, mưa là âm ở ngoài triều đình, vốn là cơ sở lập quốc của Giang Vân. Chúng ta thu thập thêm một chút tình báo là sứ mệnh của gia tộc. Nhưng mà trăm năm qua đi, ai còn quan tâm đến chuyện Giang Vân là tròn hay méo nữa, ngay cả Vân gia cũng không có dã tâm tranh hùng thiên hạ, chỉ muốn làm một vị thiên tử an nhàn. Chúng ta thu thập tình báo chỉ là để làm ăn, tiện thể buôn bán biết nhà. Công chúa hùng tài đại lược, tiểu nhân không hướng ngài biểu trưng thành thì còn hướng ai đi?"

Lương Viện khanh khách cười một tiếng: "Tiểu Thần tử, người sao lúc nào cũng bộ dạng này, không đứng đắn, thật đáng tiếc chín cái phòng của người và đám nha đầu như hoa như ngọc kia." Bỗng nhiên thần sắc nhất chuyển: "Tiểu Thần tử, ta có một đội tiên phong hộ tống một vị khách nhân quan trọng hướng tây, tại Cự Lộc huyện thuộc Bá Phương thành, bỗng nhiên mất tích, quả nhiên là sống không thấy người, chết không thấy xác, hai trăm năm mươi sáu chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh a! Ngay cả vị khách nhân quan trọng kia cũng không thấy bóng dáng. Đây là ngay dưới mắt Bá Phương! Tại Bá Phương, nơi chín trấn hùng binh trải rộng! Người

là người thông tin nhanh nhạy nhất, giúp ta điều tra chuyện này." Lúc nói chuyện, sắc mặt Lương Viên trắng bệch, hiển nhiên là đã kinh hãi lại kinh ngạc.

Mặt trời chói chang buổi chiều, nhiệt độ không khí trong ba tháng này lại càng cao đến lạ thường. Một đám người lão đảo nghiêng ngả tại một vùng núi phía nam Bá Phương thành, cố gắng tiến lên. Nhìn bọn chúng trang bị đầy đủ, đội mũ trụ, mặc giáp, liền biết bọn chúng là học sinh của trường nuôi con la đồn đông —— không, là học sinh của trường bộ binh đồn đông.

Lại Văn Đạt đang ở trong đội ngũ này. Bọn chúng chạy trên một sườn núi, núi cũng không quá dốc, hướng về phía mặt trời là một dốc thoải, kéo dài xuống Vị Thủy. Sườn dốc này rất rộng lớn. Đúng lúc gặp đầu xuân, trên sườn núi cỏ dại, hoa dại đua nhau nở rộ, một màu xanh tươi. Tại một khoảnh đất bằng phẳng nhỏ, có một trang viên không lớn, cách Vị Thủy khoảng trăm bước, tường trắng ngói đen, nhìn cực kỳ sạch sẽ tinh xảo.

Tiểu đội tiên phong xui xẻo của bọn chúng bị lạc đường. Mọi người cứ thế mà luyện tập dã ngoại ở phía tây nam thành, nhưng học trường năm thứ ba của bọn chúng lại là một tên mù đường nổi tiếng, cứ như vậy mà dẫn bọn chúng đến một nơi như thế này.

Phía nam Bá Phương gần Vị Thủy, năm xưa Lương Bắt đầu Vương đã từng giết hắc long ở đây, cũng thành lập quân trại đầu tiên của mình —— Đồ Long Trại. Từ khi con trai đầu lòng của hắn được sinh ra ở đây, về sau mỗi khi có đứa bé nào muốn ra đời, đều phải chạy về Đồ Long Trại để sinh. Dần dà, nơi này trở thành nơi sinh đẻ hợp pháp của vương thất Đại Lương, liên quan đến phía nam Bá Phương trở thành thượng uyển của vương thất, có một đội Vũ Lâm Quân phòng thủ bốn phía, trong Đồ Long Trại còn có một đội "Đồ Long" độc lập với Vũ Lâm Quân, truyền thuyết là đội quân

tinh nhuệ nhất của đòn dông, là đội cận vệ của vương thất, nhưng trong nhiều trận chiến lại không thấy bóng dáng của bọn chúng.

Hiện tại, tên đội trưởng dở hơi của bọn chúng không biết bằng cách nào đã lách qua đội cảnh vệ bốn phía, đi tới cấm địa này.

Đồ Long Trại cao lớn nằm ngay bên kia bờ Vị Thủy, lạnh lẽo nhìn xuống bọn chúng.

Đội trưởng đã sắp khóc, nhưng trách nhiệm của học trưởng khiến hắn vẫn phải cố gắng dẫn mọi người đi tán loạn như ruồi không đầu.

Lúc này, xa xa theo thượng du Vị Thủy, một chiếc thuyền lớn cắt ngang tới, đầu thuyền treo cờ Hắc Long của vương thất Đại Lương, nhìn kiểu dáng thuyền cũng không cho phép bách tính có loại thuyền rồng lớn dài đến mười một trượng tám thước (tức 27.5 mét). Đáng chú ý nhất vẫn là cờ Chu Tước quần chữ Lương ở đuôi thuyền, thì ra chiếc thuyền này chính là thuyền của Lương Minh Tín, một trong tứ soái đòn dông, tiên phong của Chu Tước quân. Hắn vừa là danh tướng của đòn dông, lại là tôn thất, uy quyền rất lớn, chỉ sau Lương Vương đương nhiệm và Vũ công chúa mà thôi. Cho nên thuyền của hắn mới có thể nghênh ngang trên một đoạn sông như vậy, phải biết rằng để giữ cho đoạn thánh hà của đòn dông yên tĩnh, hơn bảy mươi năm trước, Lương Hằng Vương đã đặc biệt mộ tập mấy vạn lao công để mở một đoạn kênh đào hơn một trăm dặm, để thuyền đi vòng. Hiện tại có thể đi thuyền ngược dòng trong thủy đạo này, chính là tượng trưng cho thân phận.

Khi chiếc thuyền lớn nhanh chóng lái đến gần trang viên nhỏ trước mặt, bỗng nhiên boong tàu phía trước hai bên mở ra, lộ ra một khoang thuyền sâu hoắm, còn có hai sợi dây thừng thô to treo lơ lửng vào bên trong kho, một hồi kéo kệt kệt kệt, một bộ Phích Lịch Pháo có thể phóng ra trăm cân đạn đá từ từ nâng lên. Khi chiếc thuyền lớn chạy đến dưới sông của trang

viên nhỏ thì neo lại, mấy tên đại hán mình trần cũng chạy nhanh đến trước Phích Lịch Pháo để chỉnh lý, mà trang viên nhỏ yên tĩnh này vẫn hoàn toàn không biết gì cả! Lại Văn Đạt và bọn chúng sớm dừng bước chân, ngơ ngác nhìn chiếc thuyền lớn kia.

"Bình" một tiếng, một phát đạn đá âm vang đánh vào trang viên. Cùng lúc đó, trong khoang thuyền nhảy ra mấy chục tên tráng hán cao lớn, nhảy xuống nước nhanh chóng bơi lên bờ, bọn chúng đều mặc giáp mềm chế thức của đồn đông, nhìn trên thân mang ký hiệu, dường như là cấp thấp sĩ quan thuộc "Quỷ Kim Dương" của đồn đông thứ sáu trấn, không thèm nhìn Lại Văn Đạt và bọn chúng đang ngăn người trên sườn núi, đều cầm trọng kiếm rộng bốn ngón tay, như gió lướt qua, hướng trang viên xông tới.

Lúc này trong đền trang mới có tiếng động, dường như có người đang chạy loạn, mấy chục tên đại hán nhanh nhẹn vượt qua tường viện thấp bé nhảy vào trong trang, liền có tiếng kêu thảm thiết truyền ra! Lại Văn Đạt sợ hãi cả kinh: "Có người chết! Chúng ta phải đi xem một chút!" Đội trưởng của bọn chúng vội khoát tay: "Đây là nơi nào! Người khác không chú ý đến chúng ta thì nên cầu thần bái phật, người còn muốn làm đại hiệp? Hơn nữa đây là thuyền của Lương Nam đẹp trai! Chúng ta vẫn nên chuồn lẹ!" Lại Văn Đạt vung tay lên, trên mặt anh tuần đều là vẻ nghiêm trọng: "Vạn nhất người chết là vô tội thì sao?"

Hắn không để ý đến bọn họ nữa, nhanh chóng cởi bỏ giáp hộ thân tinh thiết trên người, vứt bỏ trường thuẫn, cung khảm sừng, túi đựng tên, túi nước, vân vân, chỉ mang theo một thanh đao sắt gãy, đội mũ sắt nhẹ rồi hướng trang viên chạy tới. Chín người còn lại nhìn nhau, vẫn là tìm một nơi trốn đi.

Lại Văn Đạt chạy vội đến trước trang, trong đền trang đã kêu khóc một mảnh, hắn động tác cực nhanh, liếc mắt nhìn chiếc thuyền lớn, chỉ thấy trên thuyền mấy tên pháo thủ đang ngốc nghếch nhìn hắn. Ngưng tụ kinh, lấy đà

mấy bước, mượn lực trên tường, xoay người đã vượt qua tường viện, vừa mới rơi xuống đất liền cảm thấy trước mặt một hồi kinh phong, một thanh kiếm bản rộng bổ tới, thì ra còn có mấy tên đại hán đang đoạn hậu bốn phía tường viện. Lại Văn Đạt không chút nghĩ ngợi, vung đao lực chém tới, một phát đã cản được kiếm bản rộng ra ngoài, hai tay lại bị chấn động đến run lên, lực đạo của những đại hán này vậy mà còn mạnh hơn cả những lão binh huấn luyện viên của mình! Lại Văn Đạt không đợi đại hán kia vòng kiếm bản rộng lại chém tới, một bước tiến lên nhanh như chớp, đã một đao đâm vào ngực phải đối phương, mà đao của đối phương mới chỉ chém được một nửa.

Giải quyết xong một tên, hần mới hơi thở hỗn hển, nhìn quanh một lượt, phát hiện xác chết la liệt, nhìn y phục đều là nha hoàn, nô bộc, phần lớn bị một kiếm lấy mạng, vết thương cực lớn, chết thảm thiết. Nhìn lại kẻ vừa bị mình giết, Hàn Lỗi không khỏi hít một hơi lạnh, tên đại hán đội mũ sắt kia đã lăn sang một bên, trên mặt chỉ chút sẹo, hóa ra chính là tên thân vệ của Phi Hùng, Kim Trưởng, Quý Phương mà hần đã gặp ở dịch quán phía tây Bá Phương thành!

Hần lắc đầu, lại nghe tiếng la hét dường như tập trung ở góc Tây Bắc của tiểu trang tử, vội vã chạy tới. Dọc đường lại đụng phải một tên thân vệ, hai người giao thủ vài chiêu, rốt cuộc lại bị Hàn Lỗi đâm ngã, xoay mấy vòng, chạy đến trước một cái tiểu viện, liền thấy hơn hai mươi tên thân vệ đang vây quanh ba người trong viện tàn sát. Trong đó hai người là nam tử trung niên, tướng mạo có phần hung hãn, dựa lưng vào nhau vung kiếm tử chiến với bảy tám người, trên thân đầy máu. Còn có một người là một nữ tử xinh đẹp đến mức khiến người ta nhìn một lần khó quên, nhìn kỹ mới phát hiện tuổi tác đã không còn trẻ, nhưng dù đang khổ chiến, vẻ mặt vẫn bình thản, thanh nhã. Nàng cầm một thanh trường kiếm, dài sáu thước (tương đương một trăm bốn mươi centimet), mặc dù bị mười mấy người vây quanh, nhưng nàng dựa vào thanh kiếm này quét một vùng rất lớn, hề có

đối thủ xông tới muốn rút ngắn khoảng cách, đều bị nàng dùng thứ kiếm pháp nhanh chóng đâm bị thương, đâm chết. Bên cạnh đã có mấy xác chết, nhưng dù sao "quả bất địch chúng", trên thân nàng đã mang theo vài vết thương. Hàn Lỗi nhìn nữ tử kia dùng kiếm và kiếm pháp, kinh ngạc đến nhất thời quên cả trời đất, nữ tử này lại dùng thứ kiếm pháp lợi hại nhất Tây Mị truyền đời! Kiếm của nàng càng là một trong ba thanh danh kiếm của Tây Mị, “Trường Ca”! Hóa ra nó vốn là bảo kiếm của tộc trưởng Tây Mị, sau này bị thất lạc trong tay phụ thân nàng.

Mọi người đều cho rằng vung đao, vung kiếm dùng sức chém tới là uy lực lớn nhất, cũng là phương pháp sử dụng binh khí nhanh nhất. Nhưng người Tây Mị lại phát hiện, đâm kiếm hoặc đao về phía trước, lại là công kích ở khoảng cách gần nhất, động tác nhanh nhất, kết hợp với lực eo, lực sát thương còn lớn hơn chỉ dựa vào vai để chém giết. Dưới sự tổng kết của các cao nhân Tây Mị, cuối cùng đã tôi luyện thành thứ kiếm pháp khác biệt với những chiêu thức đâm loạn thông thường, là bí thuật không truyền của Tây Mị, ai cũng nói kiếm khách Tây Mị nổi danh là nhờ bộ thứ kiếm pháp này. Mà chuôi kiếm “Trường Ca” này lại càng là lợi khí khi giao chiến quần thể, hơn mười người vây công một người, nếu phạm vi quá nhỏ, hơn mười món binh khí cùng lúc chém tới, dù là thần tiên cũng khó lòng chống đỡ, nhưng Trường Ca kiếm vì dài, có thể quét một vùng rất lớn, khiến không ai có thể đến gần, nếu có người đột tiến, liền có thể phối hợp thứ kiếm pháp nhanh chóng đâm ngã hẳn. Đây đều là bí thuật và bí khí tổ truyền của Tây Mị, bây giờ lại xuất hiện trong tay nữ tử xinh đẹp này.

Một tên tướng lĩnh của quân Tát San dường như phát hiện ra điều gì, bỗng nhiên hô lớn một tiếng, quân Tát San vây quanh nữ tử cùng nhau xông tới. Nữ tử trường kiếm liên tục đâm, lại đâm ngã hai tên, nhưng quân Tát San dường như không thấy, vẫn điên cuồng xông tới. Lúc đầu, người có dũng khí đều sợ khác biệt, cùng nhau xông lên vây công, luôn có người sợ chết lùi lại, nhưng những tên quân Tát San này lại không sợ chết, cứ thế

xông lên, khiến Trường Ca kiếm dần mất đi tác dụng. Thấy nữ tử sắp gặp bất trắc. Hàn Lỗi hét lớn một tiếng, vung đao xông ra, mấy bước lén đến vòng ngoài vây công nữ tử, vung đao đâm thẳng, liên tiếp sát thương mấy tên. Nữ tử mừng rỡ, trong tay Trường Ca kiếm càng thêm gấp gáp, khó khăn lắm mới chống đỡ được thế công. Nhưng quân Tát San dù sao quá đông, bốn người khổ chiến, vẫn không địch lại, lần này Hàn Lỗi cũng bị vây vào.

Khi bốn người càng ngày càng bất lợi, chỉ nghe tiếng la hét bên ngoài trang tử càng lúc càng vang dội, lại nghe thấy tiếng ầm ầm, rõ ràng là thuyền lớn trên sông đang bắn đá, quân Tát San chậm lại, kinh nghi bất định. Tên tướng lĩnh đột nhiên lại hô lớn một tiếng, quân Tát San đồng loạt thôi chiến, quay đầu bỏ chạy ra khỏi trang. Nữ tử hướng về phía Hàn Lỗi hô lớn: “Mau đuổi theo!” Giọng nói uy nghiêm khiến người ta khó mà cự tuyệt. Hàn Lỗi ngăn người, vội vàng đuổi theo, vừa vượt qua tường viện. Đã nhìn thấy Vũ Lâm Quân mặc áo giáp đen, áo giáp trắng lẫn lộn, đang bắn tên về phía thuyền lớn, sau đuôi thuyền còn dựng lên một khẩu Phích Lịch Pháo, hai khẩu pháo cùng cung tiễn cũng điên cuồng phản công. Còn có đại đội Vũ Lâm Quân liều mạng xông vào trang tử, đối đầu với quân Tát San đang bỏ chạy, đừng nhìn bọn chúng không phải đối thủ của Hàn Lỗi và nữ tử, nhưng đối phó với Vũ Lâm Quân lại như chém dưa thái rau, chỉ mất sáu, bảy người đã xông ra bờ sông, nhảy xuống sông bơi về phía thuyền lớn, mặc dù có mấy người trúng tên chìm xuống, nhưng vẫn có mười ba, mười bốn người về được thuyền.

Thuyền lớn trong tiếng la hét chậm rãi nhổ neo, hai bên boong thuyền từ từ mở ra, một đôi bánh xe có cánh quạt bằng đồng đường kính ba trượng thò ra, hai bên boong thuyền cao cao mở ra, như một đôi cánh chim che chở cho những thủy thủ đang đạp bánh xe có cánh quạt dưới khoang thuyền, thuyền lại căng buồm, sức gió, sức nước, vòng lực cùng lúc phát động,

thuyền như bay khỏi tiểu trang tử. Thượng du mặc dù có mấy chiếc thuyền nhỏ đuổi theo, nhưng làm sao kịp!

Thuyền lớn dần dần đi xa, đi tới một bãi cát ở Sa Châu dừng lại, trên thuyền thủy thủ, chiến sĩ nhao nhao nhảy xuống Sa Châu, theo bụi cỏ lau đẩy ra hai ba chiếc thuyền nhỏ, mọi người chia nhau ngồi, trong những con rạch nhỏ, bụi cỏ lau mới mọc, không thấy bóng dáng.

Trong đó một chiếc thuyền nhỏ, một đám đại hán Tát San vây quanh một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, hóa ra chính là Mưa Thần Thượng Khách, Cử công chúa Quý Phương, Ngụy Nguyệt.

Nàng vẻ mặt cực kỳ nghiêm khắc, nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Là ai vừa rồi hạ lệnh rút lui khỏi trang? Có thể giết Lương Song!” Một tên hán tử Tát San trên thuyền “bộp” một tiếng quỳ xuống, làm rung chuyển cả thuyền: “Tiểu nhân lo lắng công chúa an nguy, cho nên mới hạ lệnh rút lui, tiểu nhân vô năng, không giết được Lương Song...” Ngụy Nguyệt không đợi hắn nói xong, đưa tay rút từ bên hông ra một thanh bảo kiếm, một kiếm đâm chết tên Tát San kia. Nổi giận nói: “Ta cần các người đám nô tài lo lắng! Chỉ cần giết được Lương Song, các người những tiện mệnh này coi như toàn bộ nhét vào chân trời trang thì sao? Nô tài vô dụng!” Những tên hán tử Tát San khác không dám nhiều lời, đem thi thể tên kia ném xuống nước, lặng lẽ chèo thuyền. Ngụy Nguyệt thu kiếm, ngồi xuống giữa đầu lên trời, bỗng nhiên khoe miệng hiện lên một tia cười kỳ lạ: “Tiểu tử xảo quyết kia, thuyền quả nhiên dùng tốt, không thì làm sao có thể thoát khỏi chân trời trang, chỉ là hiện tại lại thiếu hẳn một khoản tiền lớn, chỉ sợ không bao lâu, Quý Phương cả nước dành dụm cũng phải đến tay hắn rồi.”

Hàn Lỗi đứng trên tường viện, nhìn đại đội Vũ Lâm Quân bận rộn, nhớ lại trận ác chiến vừa rồi và chiếc phi thuyền dường như vạn năng kia, nhất thời không biết mình đang ở đâu, bỗng nhiên chỉ nghe sau lưng một giọng nói êm ái vang lên: “Người là Hàn Lỗi.” Hắn giật mình quay người, đã thấy

nữ tử xinh đẹp kia đứng đó mỉm cười nhìn hắn, dường như vai trái bị thương, dùng tay che vết thương. Vị nữ tử võ công cao cường vừa rồi, bây giờ lại lộ ra vẻ yếu đuối, đáng yêu.

Hàn Lỗi kinh ngạc hỏi: “Sao ngươi biết là ta?” Nữ tử mỉm cười nói: “Hình dáng, hình thể của ngươi, tiểu viện đã trăm ngàn lần miêu tả cho ta nghe, ta chỉ rất tò mò vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây.”

STT 4: Tạ ơn Bằng Lực Mười Phần đã vất vả chế tác ngoại t...

Tạ ơn Bằng Lực Mười Phần đã vất vả chế tác ngoại truyện!

Năm 1895, một năm không mấy quan trọng trong lịch sử. Chẳng có sự kiện gì đặc biệt đáng chú ý, báo chí cũng hiếm khi đăng tải những tin tức khiến người ta phải xôn xao. Tất nhiên, điều này chỉ giới hạn ở nước Mỹ. Tại châu Á, hai quốc gia chưa khai hóa đã kết thúc chiến tranh, và điều bất ngờ là Trung Quốc, vốn được coi là cường quốc, lại bị Nhật Bản nhỏ bé đánh bại. Tuy nhiên, đối với nước Mỹ, ai thắng ai thua cũng chẳng quan trọng.

Los Angeles năm 1895, mùa đông đặc biệt lạnh giá, tuyết rơi không ngớt suốt một ngày. Cả thành phố chìm trong biển tuyết. Trên đường phố, người ta co ro trong áo quần, vội vã bước đi trong gió tuyết. Ngoại lệ duy nhất là lũ trẻ thích tuyết. Dù là trẻ đang ném tuyết hay đập người tuyết, trên mặt chúng đều rạng rỡ nụ cười ngây thơ. Mấy ngày tuyết lớn khiến nhiều trường học phải đóng cửa để tránh những sự cố bất ngờ. Phần lớn người dân vì công việc mà chỉ có thể để con cái ở nhà một mình. Sự khai phá bờ Tây nước Mỹ đã biến nơi đây thành khu vực phát triển nhanh nhất trên lục địa. Vô số nhà máy, xí nghiệp mọc lên ở đây.

Đường Lincoln, một con đường mà hầu như thành phố nào ở Mỹ cũng có. Trong một căn phòng lớn, một người đàn ông trung niên đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài tuyết rơi. Người đàn ông không cao lớn, nhưng lại khiến người ta có cảm giác chỉ dám kính nhi viễn chi, tuyệt đối không có ý muốn thân cận. Thế nhưng, lúc này, trên khuôn mặt ông lại lộ ra vẻ lo lắng khó

nhận ra. Trong đại sảnh phía sau người đàn ông, mọi thứ sạch sẽ và đơn giản, khác hẳn với vẻ ngoài của căn phòng, chỉ có tấm da gấu trắng trên sàn nhà mới cho thấy địa vị và tài sản của chủ nhân.

"Thưa ngài, phu nhân muốn về Florida, ngài thấy thế nào?" Quản gia cung kính hỏi.

"Không cần. Los Angeles lạnh quá, mùa đông năm nay lạnh đến vậy, nếu không ta đã không để nàng đi xa như thế. Cứ để nàng ở phương Nam tránh rét rồi hãy về."

Người đàn ông không quay đầu lại, trả lời quản gia.

"Vậy thiếu gia có cần ở lại phương Nam luôn không, không về đây tránh rét?"

"Không, thằng bé muốn về. Dù sao nơi này sau này cũng là của nó, nó không thể cứ đến mùa đông là rời khỏi địa bàn của mình. Đàn ông và đàn bà khác nhau."

"Vâng, thưa ngài." Quản gia nói xong, cúi đầu rời khỏi phòng.

Lúc này, người đàn ông mới xoay người.

"Trời mới biết thằng bé này có chịu nổi áp lực lớn như vậy không, có lẽ nên để nó ở Florida quen thuộc hơn là ở Los Angeles. Ai mà biết được."

...

Một tuần sau, nhà ga Los Angeles. Một cậu bé chưa đầy 10 tuổi bước ra từ nhà ga.

"William, lần này cha không đến đón con." Cậu bé hỏi.

"Lần này tiên sinh không đến, ngài bảo hôm nay gia tộc có việc quan trọng cần xử lý." Quản gia nhìn ra sự thất vọng trong mắt cậu bé.

"Thôi được, về nhà thôi. Cuối cùng cũng được rời khỏi nơi không lạnh lẽo kia, con vẫn thích mùa đông có tuyết hơn."

Cậu bé vừa nói vừa vắn vẹo người, mặc dù sự thất vọng của cậu trong mắt quản gia chẳng là gì, nhưng trong lòng cậu vẫn mong cha đến đón. Dù sao, cậu đã rời Los Angeles hơn sáu năm, kiểu chiến tranh lạnh trong gia đình này đối với một đứa trẻ đang tuổi lớn mà nói thật bất hạnh.

...

Nếu quả thật có chuyện luân hồi, có lẽ Vương Hoa chính là kẻ may mắn. Tất nhiên, đây chỉ là nói đến chuyện mà xác suất còn thấp hơn cả trúng số 5 triệu đô. Đối với Vương Hoa, một người đã ngoài 30, thì đây quả là một nỗi thống khổ. Theo tin tức năm 2005, một thành phố nọ chỉ có vài người mất tích. Nhưng đối với Vương Hoa, người đã có gia đình sự nghiệp, thì đây gần như là dấu hiệu cho thấy anh đã mất tất cả. Ban đầu chỉ là bơi ở khu vực cấm, ai ngờ lại bị xoáy nước hút xuống đáy hồ. Khi tỉnh lại, anh phát hiện mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn, anh trở thành một người khác, thậm chí không phải người Trung Quốc, và hiển nhiên nơi này cũng không phải năm 2005. Mãi đến một năm sau, Vương Hoa mới hoàn toàn hiểu ra, đây là nước Mỹ năm 1886, thân phận hiện tại của anh là con trai của Flange, lão đại băng đảng xã hội đen lớn nhất Los Angeles, hoặc nói chính xác hơn là con trai độc nhất của hắn. Còn mẹ anh là trưởng nữ của một gia tộc lớn ở Florida, gia tộc Kalmar. Đối với Vương Hoa, người có kiến thức sâu rộng về lịch sử và kinh tế xã hội, việc có thân phận này không biết có phải là ông trời bù đắp cho anh hay không. Ngay khi Vương Hoa còn đang kinh ngạc nhìn cha mẹ mình, mẹ anh đã muốn đưa anh về Florida, quê hương của bà, để nuôi dạy anh thành một quý tộc phương Nam, chứ không phải là những cỗ máy chỉ biết làm việc và kiếm tiền ở bờ biển phía Đông. Cuối cùng, vì

chuyện này, một cuộc chiến không thể tránh khỏi đã nổ ra trong gia đình. Người thỏa hiệp cuối cùng vẫn là Flange, dù sao ông cũng hiểu rằng việc dựa vào năm đầm ở bờ Tây đã không còn phù hợp, có sự ủng hộ của gia tộc phương Nam chưa chắc đã không phải là một điều tốt. Cứ như vậy, Vương Hoa đáng thương đã trải qua những năm tháng ở Florida dưới ánh nắng chói chang. Các nghi lễ và giáo dục kỳ lạ của gia đình quý tộc phương Nam cũng khiến Vương Hoa, lúc này đã mang tên Falcao, phải học tập một cách vô cùng khổ sở. Lúc này, Vương Hoa mới tìm thấy một điều còn kinh khủng hơn cả thi cấp ba và đại học, đó là giáo dục của gia tộc phương Nam. Nhưng đến năm 10 tuổi, cuối cùng cũng được rời khỏi Florida, anh lại cảm thấy mất mát trong một thời gian dài, dù sao thì cũng phải tạm biệt bãi cát và ánh nắng chói chang.

...

Năm 1897, gia tộc Norman Flange mua một khu đất lớn ở khu vải long Kesi, New York, và nhờ vào việc New York sáp nhập năm 1898, trở thành một trong những người nắm giữ bất động sản lớn nhất New York. Điều này đồng nghĩa với việc gia tộc Flange bắt đầu mở rộng từ bờ Tây sang bờ Đông.

Năm 1898, nhờ vào việc gia tộc Norman Flange ủng hộ nước Mỹ trong cuộc chiến tranh Mỹ-Tây (năm giữ hầu hết các công cụ tuyên truyền quan trọng của nước Mỹ, bao gồm cả việc giúp Cuba thoát khỏi "sự thống trị của thực dân" Tây Ban Nha). Chính phủ Mỹ tuyên bố sẽ ưu tiên cho gia tộc Norman Flange trong việc mở cửa Cuba và Philippines. Theo đó, gia tộc Norman Flange liên kết với gia tộc Kho, gần như độc chiếm việc xuất khẩu nông sản và nhập khẩu công nghiệp của Cuba và Philippines.

Ngày 21 tháng 1 năm 1899, gia tộc Norman Flange tuyên bố góp vốn xây dựng công ty Âu Bảo, và cùng năm đó tại Turin, Italy, góp vốn xây

dựng công ty Fiat Norman. Năm 1903, cùng với người Mỹ Ford thành lập công ty ô tô Ford Norman.

Năm 1904, lợi dụng cơ hội Mỹ xâm chiếm kênh đào Panama, gia tộc Norman Flange nắm quyền mở rộng kênh đào, đồng thời tham gia cổ phần trong giới ngân hàng Mỹ. Gia tộc Norman Flange dần thoát khỏi bóng dáng của một gia tộc xã hội đen, trở thành một tập đoàn kinh tế quan trọng của nước Mỹ. Tất nhiên, sự chuyển biến này là nhờ vào những đề xuất không ngừng của Vương Hoa. Thực ra, trước đó Flange đã có ý định chuyển đổi vị thế bằng đảng của gia tộc mình, nhưng lại thiếu phương hướng phát triển rõ ràng. Có lẽ vì Falcao, người vô cùng quen thuộc với lịch sử phát triển kinh tế xã hội, đã trở thành công thần số một trong việc chuyển đổi của gia tộc Norman, cuối cùng đã giúp gia tộc Norman thành công chuyển mình từ xã hội đen sang câu lạc bộ. Sự chuyển đổi này không chỉ khiến gia tộc trở thành thực thể kinh tế lớn thứ hai của nước Mỹ, mà còn củng cố đáng kể địa vị của Vương Hoa trong nội bộ gia tộc.

Và năm đó, Trung Quốc đã xảy ra Cách mạng Tân Hợi. Từ tận đáy lòng, Falcao vẫn coi mình là một người Trung Quốc, cuối cùng cũng có cơ hội lợi dụng thế lực của gia tộc để gây ảnh hưởng đến Trung Quốc. Bởi vì năm đó, vị trí lão đại của gia tộc Norman được kế thừa bởi Norman Falcao. Lúc này, gia tộc Norman đã trở thành một tập đoàn kinh tế quan trọng của nước Mỹ. Việc kinh doanh của gia tộc liên quan đến hóa chất, xây dựng, nông sản, bất động sản, ngân hàng, vận chuyển và sản xuất máy móc, cùng với việc gia tộc Norman kết thông gia với gia tộc DuPont (Norman Falcao và DuPont Kelly) đã khiến ngành công nghiệp hóa học của gia tộc Norman càng phát triển mạnh mẽ hơn. Hai công ty liên doanh đã trở thành một trong những tập đoàn công nghiệp hóa học lớn nhất thế giới vào thời điểm đó.

Ngày 28 tháng 10, buổi sáng, ngài Norman, vị giám đốc đường sắt Mỹ, đã lên một chiếc tàu biển chở khách cỡ trung của San Francisco để đến

Thượng Hải. Con tàu này có trọng tải 5000 tấn, thuộc loại tương đối bình thường trong số những tàu biển chở khách của gia tộc. Nhiệm vụ chính của những con tàu này là đưa những nhân vật quan trọng đến vùng biển quốc tế, nơi các phóng viên Mỹ có thể tự do tác nghiệp mà không bị ràng buộc bởi luật pháp Mỹ. Hôm nay, vì không thể chờ đợi tàu, ngài Norman chỉ có thể yêu cầu Falcao điều một chiếc thuyền riêng đưa ông ra biển. Đi cùng còn có 200 lính đánh thuê của gia tộc Norman. Dù sao, việc bảo vệ các thành viên chủ chốt của gia tộc khi đến một quốc gia vẫn còn nội chiến là điều cần thiết. Hơn nữa, trên thuyền còn có 5000 khẩu súng trường Mauser 98 (năm 1908, gia tộc Norman mua cổ phần của nhà sản xuất vũ khí Mauser, nắm giữ 15% cổ phần và thành lập xưởng ở Mỹ. Năm 1911, hợp tác với công ty Colt thành lập tập đoàn hỏa lực mặt đất Pennsylvania) và 60 khẩu súng máy Maxim, cùng với một lượng đạn dược tương đối lớn. Đây được coi là lễ vật gặp mặt dành cho vị tướng quân Mưa Thần của Trung Quốc, tất nhiên, nếu Mưa Thần có thể kiên trì đến khi con tàu này đến Thượng Hải. Cùng đi còn có Falcao, người đã thu xếp cho một vài thông dịch viên Trung Quốc khác để hỗ trợ ngài Norman. Những người này phần lớn đều có hơn 10 năm kinh nghiệm làm việc và sinh sống tại Trung Quốc, trong đó có hai người từng là quan chức hải quan Trung Quốc, một người từng là phụ tá của Tuần phủ Giang Tô. Công việc chính của họ là giúp công ty của gia tộc Norman nhanh chóng đi vào hoạt động thương mại bình thường sau khi thành lập tại Trung Quốc. Trước đây, gia tộc Norman chủ yếu kinh doanh thông qua các công ty môi giới, lần này trực tiếp thành lập công ty tại Trung Quốc đánh dấu việc gia tộc Norman chính thức bước chân vào thị trường Trung Quốc. Hơn nữa, ngài Norman còn dự định đến Nhật Bản để bàn chuyện hợp tác với một công ty thương mại Nhật Bản về việc xây dựng một tập đoàn kinh doanh tại Thượng Hải.

Ngay khi ngài Norman chưa đến Nhật Bản, Falcao đã nhận được điện báo từ Carl, người đã trở về từ Thượng Hải, cho biết vị tướng quân Mưa Thần trẻ tuổi này có vẻ như là một kẻ vô lại. Sau khi cướp bóc gần như toàn

bộ vật tư của chính phủ Mãn Thanh ở Thượng Hải, lại lừa gạt Trần Kỳ Mỹ và Lý Sách Bình ở Thượng Hải vài triệu đồng rồi rời đi. Hiện tại, vị tướng quân này đã rút quân về Giang Tô.

"Chẳng lẽ đây chỉ là một quân phiệt?" Falcao không khỏi tự hỏi, liệu việc cho ngài Norman tiếp xúc với vị tướng quân này có phải là một lựa chọn đúng đắn hay không. Dù sao, nếu chỉ là một quân phiệt, thì thế lực của gia tộc Norman hoàn toàn có thể mở rộng tối đa. Nhưng như vậy, đối với toàn bộ Trung Quốc, chưa chắc đã là một điều tốt.

"Mặc kệ hắn, dù sao lúc này cách mạng Trung Quốc không có mấy người tốt, hắn không có nền tảng, không có cơ sở, lúc này liên kết với hắn dù sao cũng tốt hơn là liên kết với Viên Thế Khải và những người khác. Cứ xem, không được thì chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Hơn nữa, việc có thể sáng suốt rút lui khỏi Thượng Hải, một khu vực phức tạp nhất của Trung Quốc, cho thấy vị tướng quân trẻ tuổi này vẫn có tự trọng."

Sau khi so sánh tình hình ở nhiều nơi tại Trung Quốc, Falcao đã có một cái nhìn mới về sự thất bại của cuộc Cách mạng Tân Hợi. Đây là một cuộc cách mạng đã được định sẵn thất bại ngay từ đầu. Chưa nói đến Tôn Trung Sơn, Hoàng Hứng và những người khác, ngoài việc cách mạng ra, họ hoàn toàn không có kế hoạch thực tế nào cho việc xây dựng đất nước. Ngay cả khi có, họ cũng không có tiền và không có thương, và về cơ bản không thể thực hiện được. Mà gia tộc thì không thể nào vì những chuyện không thể thực hiện được mà bỏ ra một đồng. Dù sao, lúc này Falcao đã là một người Mỹ điển hình, sinh ra và lớn lên ở Mỹ. Việc hoàn toàn vì cách mạng Trung Quốc mà làm một số việc, không chỉ ông thấy là không thực tế, mà còn là không thể làm được.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi đến ngày 12 tháng 10 năm 1911, lịch sử vẫn không có nhiều thay đổi, Tôn Trung Sơn vẫn trở lại Thượng Hải. Chỉ có điều, sau khi đến Thượng Hải, ngài Norman rất hiển nhiên không chủ động tìm gặp vị tướng quân trẻ tuổi Mưa Thần, mà trước tiên đến gặp lãnh sự quán Mỹ tại Thượng Hải. Rõ ràng, với tư cách là một người am hiểu tình hình Trung Quốc, ngài Norman đã có một nhận thức mới về tình hình Trung Quốc sau khi đến đây. Mưa Thần tuy nổi lên nhanh chóng, nhưng nền tảng lại không vững chắc. Chỉ cần một trận bão tố là có thể dễ dàng giải quyết. Những lễ vật gặp mặt của ông tuy không phải là quá phong phú (dù sao cũng trị giá hơn 30 vạn đô la), nhưng đối với bất kỳ quân phiệt nào cũng là một khoản thu nhập rất tốt. Hơn nữa, công ty mà gia tộc dự định xây dựng tại Thượng Hải hiện tại cũng không còn nằm trong tầm tay của Mưa Thần. Ngài Norman đã dễ dàng cảm nhận được sự bất mãn của người Nga đối với chính phủ Thượng Hải đương nhiệm khi gặp lãnh sự Nga tại Thượng Hải, ông Marion. Còn lãnh sự Pháp, ngài Siết Bá Tiên, mặc dù không gặp ngài Norman, nhưng đã thông qua thư ký của mình tiết lộ sự bất mãn của Pháp đối với việc chính quyền quân sự Thượng Hải của Trần Kỳ Mỹ chỉ trong một tháng đã biến Thượng Hải thành nơi có nhiều quán hút thuốc phiện nhất thế giới. Vì vậy, chính quyền Thượng Hải hiện tại, bất kể là theo quan điểm của ngài Norman hay theo những gì ông biết từ lãnh sự Mỹ, dường như đều không mấy lạc quan. Tự nhiên, ngài Norman cũng sẽ không tự mình lao vào cái nơi náo nhiệt này. Hy vọng duy nhất của ông hiện tại là xem thử vị anh hùng được đồn đại là đã khôi phục Thượng Hải ở tuổi 20 như thế nào. Sau khi ở Thượng Hải gần 20 ngày, ngài Norman, người từng gặp Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng, lúc này đi xuôi dòng cũng đã trở thành chuyện hết sức bình thường.

Nhưng khi ngài Norman đến Nam Kinh, ông mới phát hiện ra rằng Nam Kinh đã hoàn toàn không còn giống như khi ông từng du lịch châu Á, khắp nơi đều là những người được gọi là dân quân, mà theo ngài Norman, những người này thậm chí còn chưa được huấn luyện quân sự cơ bản, chỉ có thể

coi là dân binh mà thôi. Nam Kinh từ lâu đã không còn là Nam Kinh của ngày xưa. Mặc dù thành phố này cố gắng thể hiện một mặt đầy sức sống, nhưng ngài Norman vẫn thấy rõ ràng rằng do chính phủ thiếu tiền, chi tiêu công cộng không đủ, dẫn đến sự suy thoái không thể tránh khỏi của thành phố. Có thể nói, lúc này Nam Kinh thậm chí còn không bằng khi nằm dưới sự kiểm soát của chính phủ phương Bắc Trung Quốc. Điều càng buồn cười hơn là Nam Kinh này lại có đến hai Tổng đốc, trong khi Giang Tô vẫn còn hơn một nửa nằm trong tay chính phủ Bắc Trung Quốc. Một là vị tướng quân Mưa Thần huyền thoại, người đang trấn giữ nha môn Lương Giang Tổng đốc. Một người khác là chỉ huy của 9 trấn Giang Nam năm xưa. Tuy nhiên, ai cũng có thể thấy rằng, Mưa Thần này tự trọng quân đội, cũng giống như ở Thượng Hải, đã quét sạch tất cả các quỹ của Nam Kinh, tự nhiên là người thực sự kiểm soát Nam Kinh.

Tuy nhiên, theo quan điểm của ngài Norman, việc Mưa Thần lựa chọn liên minh với phái lập hiến Giang Nam không nghi ngờ gì là một nước cờ vô cùng tồi. Phái lập hiến Giang Nam không nghi ngờ gì đang lợi dụng vũ lực của Mưa Thần, mà vũ lực của Mưa Thần, để duy trì bất kỳ phe phái chính trị nào, đều có thể thu được những lợi ích tương tự như phái lập hiến Giang Nam. Huống hồ, việc Trương Kiên gọi là khai khẩn Nam Thông, theo gia tộc Norman, trên thực tế là một công ty vừa lạc hậu, vừa có hiệu suất thấp. Hợp tác với những người như vậy, bất kể là trong chính trị hay kinh tế, đều sẽ bị Trương Kiên lợi dụng, mà cái gọi là ảnh hưởng chính trị đó, cũng chỉ là của cục nghị sự tiền Mãn Thanh mà thôi.

Tuy nhiên, sau khi ngài Norman liên lạc với Falcao qua điện báo, Falcao lại có một cái nhìn hoàn toàn khác.

"Mưa Thần lúc này nhìn có vẻ mạnh mẽ nhưng thực tế lại vô cùng yếu ớt, là một người khổng lồ chân đất sét điển hình. Nếu không có một người có uy tín tương đối để làm đồng minh chính trị cho Mưa Thần, hẳn sẽ thua

là điều không thể tránh khỏi. Mà toàn bộ miền Nam Trung Quốc, chỉ có Trương Kiên mới có thể đảm nhận vai trò này. Lợi dụng xưa nay đều là lẫn nhau. Đề nghị tiếp tục quan sát, khi thích hợp có thể liên hệ."

Bác Nam vừa quan sát trận mưa thần kỳ lạ, vừa liên hệ với chính phủ Nam Kinh của Tôn Trung Sơn và đám người. Những người này chỉ có một mục đích duy nhất khi gặp Bác Nam, đó là mong muốn ông thuyết phục gia tộc Norman viện trợ tài chính. Yêu cầu này không nghi ngờ gì đã cho Bác Nam thấy rõ sự ngây thơ và vô tri của những người cách mạng như Tôn Trung Sơn. Một gia tộc thương nghiệp lại có thể viện trợ cho cả một quốc gia, quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi. Bác Nam thông qua việc tiếp tục quan sát trận mưa thần, xác định rằng hãn là thế lực quân sự duy nhất có thực lực thực tế ở Trung Quốc, ngoài quân Bắc Dương ở phương Bắc. Đề nghị liên hệ với mưa thần cũng đã được gửi đi thông qua điện báo đến Falcao ở Mỹ.

Lúc này, Falcao ở Mỹ cũng phải đau đầu về việc đối phó với một thế lực quân phiệt địa phương như mưa thần. Dù sao, vị tướng quân này là một nhân vật mà hãn đã biết trước, một kẻ ngoài lề của lịch sử. Những gì hãn làm thoát nhìn giống như một quân phiệt, nhưng trong tình huống thực tế này, Falcao chỉ có thể chọn một quân phiệt gây ít tổn hại nhất cho Trung Quốc. Đối với những người khác, mưa thần ít nhất còn cho Falcao thấy được một tia hy vọng. Đó là sự khác biệt so với những quân phiệt khác, khi mà phần lớn chỉ biết kiếm tiền, còn mưa thần lại dùng phần lớn tiền bạc vào chi tiêu quân sự, cuộc sống của hãn lại có phần giống với những người theo Thanh giáo.

Ngay khi Falcao và Bác Nam còn đang quan sát, mưa thần lại bất ngờ sa thải Tổng đốc Giang Tô, dẫn quân bắc phạt, đồng thời trải qua một loạt chiến đấu ác liệt, chiếm lĩnh Từ Châu, một trọng trấn của Tô Bắc.

Theo Bác Nam, mưa thần không biết là đang giả vờ hay thực sự ngốc nghếch. Việc hòa đàm Nam Bắc đã là xu thế tất yếu, chẳng lẽ vị tướng quân trẻ tuổi này thực sự muốn đánh chiếm Bắc Kinh? Việc phát động bắc phạt vào lúc này không nghi ngờ gì là để củng cố thanh danh chính trị của bản thân. Nhưng Tô Bắc lại giáp ranh với Sơn Đông, nơi đó là quê hương của Bắc Dương, làm sao Viên Thế Khải dễ dàng để người khác đến địa bàn của mình mà làm càn. Huống chi, mưa thần chẳng lẽ không cảm nhận được sự nghi kỵ của chính phủ miền Nam Trung Quốc đối với mình? Thông qua việc tìm hiểu tình hình ở Trung Quốc, Bác Nam biết được vị tướng quân này tự nhận từng ở Mỹ, đồng thời còn có quan hệ với Tôn Trung Sơn. Nếu ở ven biển Đông Hải, mưa thần có thể nói mình là dân di cư bất hợp pháp, nhưng thế lực của gia tộc ở ven biển Tây Hải đã len lỏi vào mọi ngóc ngách của xã hội. Một người di cư bất hợp pháp nếu không làm việc cho gia tộc thì căn bản không có cơ hội tìm kiếm sự sống. Vì vậy, Bác Nam vô cùng nghi ngờ về lai lịch của vị tướng quân này, nhưng theo Falcao, chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Dù sao, thế lực ngầm của gia tộc không thể hoàn toàn kiểm soát toàn bộ thị trường lao động bất hợp pháp, hơn nữa, ngay cả trong chợ lao động bất hợp pháp do gia tộc kiểm soát, không ai sử dụng tên thật của mình, tất cả đều chỉ là những cái tên. Falcao tin rằng, chỉ cần có thêm thông tin, có thể chứng minh những gì mưa thần nói có phải là sự thật hay không. Và chỉ khi chứng minh được thân phận của mưa thần, mới có thể đánh giá toàn diện về hắn.

Nhưng chẳng bao lâu, ở Trung Quốc lại xảy ra một chuyện còn khiến người ta kinh ngạc hơn, đó là việc mưa thần đã dễ dàng giải quyết Bách Văn Úy, Tổng đốc An Huy, người có danh tiếng còn hơn cả mưa thần, bằng một cuộc binh biến. Điều này không nghi ngờ gì đã mở rộng tầm mắt của những người quan tâm đến tình hình chính trị Trung Quốc, bao gồm cả Falcao. Một vị tướng quân trẻ tuổi lại dễ dàng giải quyết một vị tướng quân cách mạng có danh vọng ở Trung Quốc. Mặc dù phần lớn mọi người đều cho rằng việc Bách Văn Úy thừa cơ mưa thần bắc phạt bị thương mà muốn

chiếm đoạt lãnh địa của vị tướng quân trẻ tuổi này là một hành động đáng khinh, nhưng thủ đoạn như sấm sét của mưa thần lại nằm ngoài sức tưởng tượng của bất kỳ ai. Sau cuộc chính biến quân sự này, Falcao và Bác Nam không còn coi mưa thần là một vị tướng quân đơn thuần, mà là một chính khách, bởi vì một người lính không thể vì che giấu cuộc chính biến của mình mà phải tốn nhiều công sức đến vậy. Vào thời điểm này, thậm chí không ít người trong nước Trung Quốc đã gọi vị tướng quân trẻ tuổi này là Napoleon của Trung Quốc. Mặc dù Bác Nam và Falcao cùng những người khác đều khinh thường cách nói này của người Trung Quốc, nhưng vào thời điểm này, bất kỳ ai quan tâm đến Trung Quốc đều phải chú ý đến vị tướng quân trẻ tuổi này.

.....

Thượng Hải là một đô thị quốc tế hóa, vì vậy sau cuộc cách mạng Tân Hợi, ngoại trừ cuộc cách mạng trong một đêm của mưa thần, nơi đây đã nhanh chóng trở lại bình yên như trước. Dù sao, cách mạng là cách mạng, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Đèn hoa vừa lên, cả bến Thượng Hải lúc này mới cho thấy một bộ mặt khác biệt so với các thành phố khác ở Trung Quốc. Mặc dù trong nước vẫn còn tình trạng Nam Bắc đối đầu, nhưng những quan lại Mãn Thanh và các nhà môi giới lớn vẫn phải xa hoa trụy lạc để tận hưởng tất cả những gì thành phố này mang lại. Trên đường phố, đám đông ồn ào và những tòa nhà kiểu châu Âu cao vút bên ngoài bến cảng, rất khó để liên kết thành phố này với một Trung Quốc đang mục nát và suy yếu, vẫn còn trong tình trạng nội chiến. Khó trách ngài lãnh sự Pháp, Xiết Bá tiên sinh, đã đặt cho nơi này biệt danh là "Paris phương Đông". Cách nói này hiển nhiên cũng được đa số người nước ngoài ở đây chấp nhận, đương nhiên Bác Nam cũng cảm thấy cách gọi này khá chính xác. Nhưng đêm nay, Bác Nam, người luôn yêu thích phong cách châu Á, lại phải đến thăm Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Thượng Hải, ngài Kho Bách tiên sinh. Dù sao, dù thế nào đi nữa, công việc kinh doanh của gia tộc Norman ở Trung Quốc vẫn

phải liên hệ trực tiếp với những quan chức ngoại giao này, mặc dù Bác Nam rất không thích phải liên hệ với đám quan chức này.

Tổng lãnh sự quán Mỹ là một tòa nhà nhỏ mang phong cách kết hợp Trung - Tây. Nói nó nhỏ chỉ là so với Bác Nam, người đã quen với những thành phố hiện đại hóa nhất của Mỹ. Trong khu tô giới xung quanh, tòa nhà nhỏ này vẫn rất lớn. So với những cộng đồng người Trung Quốc sống trong những ngôi nhà thấp bé và tắm tối thuê bên ngoài, nó càng đẹp đẽ và sạch sẽ. Tại lầu hai của lãnh sự quán, lúc này chỉ có ánh đèn trong văn phòng của lãnh sự Kho Bách. Cảm xúc nhàn nhã của người Mỹ là không gì có thể ngăn cản được, cho dù là tình trạng nội chiến ở Trung Quốc cũng không thể ngăn cản các quan chức lãnh sự quán đi tham gia những bữa tiệc, yến hội không ngừng nghỉ ở Thượng Hải. Đương nhiên, phu nhân Kho Bách cũng sẽ tham gia các buổi salon khác nhau, dù sao, đối với những người nước ngoài cao cao tại thượng này, cách mạng chỉ là việc quốc gia dưới quyền họ thay đổi một người quản gia mà thôi.

Hai chiếc ghế sofa, một bàn làm việc, một bàn trà nhỏ. Đây là văn phòng nhỏ bé và đơn giản của lãnh sự Kho Bách. Lúc này, Bác Nam đang thưởng thức loại trà Đại Hồng Bào nổi tiếng mà chỉ có Hoàng đế mới được uống, với vẻ nhàn nhã thường thấy. Còn lãnh sự Kho Bách thì đang xử lý những văn kiện có liên quan không nhỏ đến việc gia tộc Norman muốn làm.

"Bác Nam tiên sinh, tại sao ngài lại đến quốc gia đang nội chiến này? Chẳng lẽ gia tộc Norman muốn làm ăn lớn ở đây? Ngài biết đất nước đáng thương này nghèo khó đến mức nào không. E rằng bất động sản và sản phẩm công nghiệp của ngài rất khó tìm được đầu ra. Về đường sắt, tình hình hỗn loạn hiện tại của quốc gia này e rằng cũng không khả thi, hơn nữa, ngài biết đấy, nước Mỹ của chúng ta chưa được trao quyền xây dựng đường sắt đầy đủ." Kho Bách vừa mở lời đã liên hệ tất cả những việc làm ăn của gia tộc Norman ở Mỹ với tình hình Trung Quốc.

"Lãnh sự tiên sinh, nếu ngài không khách sáo như vậy, tôi cũng không cần phải dùng tôn xưng nữa. Tôi cho rằng sau này gia tộc rất có thể sẽ triển khai công việc kinh doanh ở quốc gia Trung Quốc này, thì e rằng cũng sẽ thường xuyên liên lạc với ngài. Cái bình gốm này là do Falcao tiên sinh của gia tộc chúng tôi bảo tôi đưa cho ngài, hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ ở Trung Quốc."

Bác Nam đưa một chiếc hộp nhỏ cho Kho Bách, mặc dù Kho Bách không có ý định nhận.

Chỉ trong chớp mắt, Kho Bách đã nhận lấy chiếc hộp. Hắn cũng hiểu rõ, nếu không nhận chiếc hộp này, thế lực của Norman gia tộc đối với một lãnh sự quán nhỏ bé của một quốc gia chưa khai hóa mà nói, không khác gì họa diệt vong. Nhưng nếu nhận, e rằng bản thân cũng chỉ có thể cùng Norman gia tộc đồng cam cộng khổ ở Trung Quốc, gặp chuyện chẳng lành, Bộ Ngoại giao đương nhiên không thể đi tìm gia tộc của vị Quốc vụ khanh kia làm phiền, cuối cùng chỉ có thể tự mình chịu xui xẻo.

Mở hộp ra, Kho Bách không khỏi kinh ngạc. Bên trong chiếc hộp không lớn lại là một chiếc bình Quan Âm trân phẩm từ lò gốm Đại Tống, thứ này ở lò gốm Đại Tống quả thực vô cùng hiếm thấy. Là một người thông hiểu về Trung Quốc, Kho Bách đương nhiên biết giá trị của món quà này, đồng thời cũng hiểu rõ việc làm ăn sau này ở đây sẽ phiền phức đến mức nào. Nhưng đã nhận đồ thì không thể trả lại, vị lãnh sự "đáng thương" đành phải nhận lấy món quà "quý giá" này.

"Bác Nam tiên sinh, lần này gia tộc của ngài chuẩn bị đến Trung Quốc để phát triển những việc làm ăn gì?" Mặc dù đã bị trói buộc vào Norman gia tộc, nhưng vị lãnh sự đại nhân vẫn mong muốn loại chuyện làm ăn này không gặp phải quá nhiều phiền toái.

"Lãnh sự đại nhân cứ yên tâm, việc làm ăn của chúng ta ở đây chủ yếu là dệt, làm bột mì, phần và các ngành công nghiệp nhẹ khác. Về phần nhà máy, đã thương lượng xong với bạn xã thương ở Nhật Bản, ngài biết công ty của chúng ta là cổ đông lớn thứ hai của bạn xã, cho nên với giá rất rẻ, chúng ta đã có được một khu đất lớn ở ngoại ô Thượng Hải. Hiện tại chỉ cần ngài cùng Tổng đốc Trần của chính phủ quân sự Thượng Hải thương lượng một chút về vấn đề vận hành cụ thể. Đương nhiên, sau khi mọi việc thành công, chúng ta sẽ có lời cảm tạ khác."

Bác Nam vẫn giữ phong thái quý tộc, thưởng thức ly trà của mình, mặc dù hẳn không quen loại đồ uống phương Đông mang theo vị đắng nhạt này, nhưng lại phải thừa nhận rằng loại đồ uống này đối với người phương Tây mà nói quả thực có một sức hút đặc biệt.

"Được, tin rằng Tổng đốc Trần sẽ không có vấn đề gì. Nhưng tôi phải nói với ngài rằng, Nam Giao Thượng Hải là khu vực hỗn loạn nhất. Nơi đó quả thực là thiên đường của tội phạm."

"Đó là việc của chúng ta, ngài không cần quá lo lắng. Được rồi, lãnh sự tiên sinh, thật sự rất xin lỗi đã làm phiền ngài nghỉ ngơi, tôi xin phép về trước."

"Được, ngày mai buổi sáng tôi sẽ báo tin cho ngài."

Sự thay đổi trong cách xưng hô giữa hai bên đã đánh dấu việc Norman gia tộc chính thức tiến vào Thượng Hải, chiếm cứ vị thế tất yếu.

.....

Nam Giao Thượng Hải là khu vực dân nghèo và bãi rác liên miên, nơi này trước kia mặc dù đã được bạn xã thương mua lại, nhưng vì bạn xã còn có một khu đất lớn chưa khai phá ở Đại Liên, nên không có đủ tài chính để

khai phá ở đây. Đây chính là lý do tại sao bạn xã đồng ý chuyển nhượng mảnh đất này với giá rẻ như vậy cho Norman gia tộc, không chỉ vì một vị đầu tư quốc tế của Mỹ là cổ đông lớn thứ hai của bạn xã.

Ngày hôm sau, Bác Nam được hơn 20 lính đánh thuê bảo vệ đến xem tình hình thực tế ở Nam Giao. Lúc này, hãn mới phát hiện ra khu vực này thực sự vô cùng hỗn loạn. Giữa ban ngày, cướp bóc diễn ra công khai mà không ai ngăn cản, đám cảnh sát thường xuyên chia tiền với bọn cướp ở các ngã rẽ. Cả một quảng trường rộng lớn thậm chí không có một người tuần tra cơ động nào. Đối với Bác Nam, người đã từng du lịch ở châu Á, hãn không thể tưởng tượng được nơi này chỉ cách tô giới khu và bãi bên ngoài có 10 cây số mà lại có sự khác biệt lớn đến vậy.

"Bác Nam tiên sinh, chúng ta nên quay về thôi. Đây mới là Trung Quốc hiện thực. Hơn 90% thành phố ở Trung Quốc đều như thế này, chỉ có tô giới khu mới giống như một thành phố."

Người lên tiếng là Đặc Lan, từng đảm nhiệm chức vụ trong hải quan, năm 1906 về nước, hiện là chủ kế toán của Arizona công nghiệp hóa học thuộc Norman gia tộc.

"Vậy Đặc Lan tiên sinh, ngài nghĩ nơi này có khả năng xây dựng một nhà máy hiện đại hóa không?"

"Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, toàn bộ Trung Quốc e rằng chỉ có ngành công nghiệp nhẹ như dệt là có không gian phát triển, nhưng vấn đề trị an ở đây..." Đặc Lan có chút lo lắng nói.

"Những điều này không phải là vấn đề của chúng ta, tôi tin rằng gia tộc đã có mục tiêu phát triển ở Trung Quốc, chắc chắn đã có kế hoạch tổng thể, việc xây dựng nhà máy như thế nào là việc của họ."

.....

Ngay sau khi Bác Nam đi xem Nam Giao về, điện thoại của lãnh sự Kho Bách đã gọi đến Trần Tư Nguyên, người môi giới của Norman gia tộc ở Hoa. Yêu cầu chuyển lời đến Bác Nam, Tổng đốc Trần Kỳ Mỹ hy vọng có thể gặp mặt Bác Nam để bàn bạc.

Chuyện này đương nhiên nhanh chóng đến tai Bác Nam, ngay trong đêm đó, Trần Kỳ Mỹ, Bác Nam và Kho Bách lại gặp nhau một lần nữa tại lãnh sự quán Mỹ, hai bên rõ ràng là để bàn bạc về vấn đề nhà máy ở Nam Giao.

"Bác Nam tiên sinh, ngài biết đấy, hiện tại tôi tuy là Đô đốc Thượng Hải, nhưng trên thực tế lại không có năng lực gì để kiểm soát biển. Cảnh sát trong tay tôi căn bản không có cách nào kiểm soát Nam Giao. Vô cùng xin lỗi." Trần Kỳ Mỹ lộ vẻ mặt đầy đắng chát nói.

Bị trận mưa thần đánh cho một trận trời bời, khiến thực lực của Hồ Châu bang của Trần Kỳ Mỹ bị tổn thất nặng nề. Mặc dù hẳn làm đến Đô đốc Thượng Hải, nhưng khu vực có thể kiểm soát chỉ là các vùng phía bắc của bang phái của mình, Nam Giao quả thực là lực bất tòng tâm. Hơn nữa, tài chính của chính quyền thành phố Thượng Hải cũng tương đối khó khăn, tất cả đều nhờ trận mưa thần ban tặng. Cho nên mỗi lần nhắc đến mưa thần, Trần Kỳ Mỹ liền hận đến ngứa cả răng. Nhưng đối mặt với Bác Nam, người mà ngay cả lãnh sự Mỹ cũng phải nhường ba phần, Trần Kỳ Mỹ dù có tức giận đến mấy cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Đô đốc Trần, ngài biết chúng ta Norman gia tộc làm gì không? Nếu như ngài bắt lực giúp chúng ta dẹp bỏ những người định cư bất hợp pháp ở Nam Giao, tôi sẽ dùng cách của chúng ta để giải quyết. Nhưng vẫn cần ngài cung cấp một số trợ giúp, nhưng những trợ giúp này sẽ không để ngài giúp không."

Nói rồi, Bác Nam lấy ra một tờ chi phiếu 30 vạn nguyên của Ngân hàng Nga, lung lay trước mặt Trần Kỳ Mỹ. Thấy vậy, mắt Trần Kỳ Mỹ sáng rực.

"Dễ nói dễ nói, không biết ngài muốn tôi giúp gì?" Trần Kỳ Mỹ khó khăn lắm mới nuốt nước bọt nói.

"Tôi cần thành lập một đội bảo vệ nhà máy được phê duyệt, số lượng khoảng 2000 người, có thể trang bị các loại vũ khí hạng nhẹ, được hưởng quyền trị an trong khu vực Nam Giao của chúng ta."

"Việc này..." Trần Kỳ Mỹ không thể không suy tính một chút, nhưng 30 vạn tiền mặt đối với hắn mà nói sức hấp dẫn thực sự quá lớn, nhưng nếu đồng ý thành lập đội bảo vệ nhà máy như vậy, thì nếu các nhà máy nước ngoài khác đều yêu cầu thành lập thì sao, vậy Thượng Hải này chẳng phải thành thiên hạ của đội bảo vệ nhà máy phương Tây sao? Nhưng nếu không đồng ý, không những 30 vạn không có, hơn nữa cái chức Đô đốc Thượng Hải này ai biết còn có thể làm được bao lâu, ngu sao mà không vớt?

"Mặt khác, Trần tiên sinh, ngài biết tôi đã gặp Tôn tiên sinh và Hoàng tiên sinh, tôi biết chính phủ Nam Kinh của các ngài tương đối khó khăn về tài chính, tôi tin rằng họ cũng sẽ đồng ý tổ chức đội cảnh sát của chúng ta." Bác Nam lúc này lại lôi Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng ra để làm lớn chuyện.

"Được, Bác Nam tiên sinh, tôi sẽ về viết thông cáo ngay, công ty của ngài có thể tự do tổ chức đội bảo vệ nhà máy để bảo vệ an toàn cho nhà máy của ngài ở Nam Giao."

"Cảm ơn Trần tiên sinh, tôi tin rằng Tôn tiên sinh và Hoàng tiên sinh đều sẽ hài lòng với cách xử lý này của ngài."

Nhìn Trần Kỳ Mỹ cầm ba mươi vạn chi phiếu ra khỏi lãnh sự quán, Bác Nam đứng ở cửa sổ mỉm cười, xem ra Trung Quốc này quả thực giống như Kho Bách và Trần Tư Nguyên đã nói, chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng có thể làm được. Ngay cả việc tổ chức quân đội riêng cũng không có vấn đề, xem ra đến Trung Quốc lần này đúng là đến đúng chỗ rồi.

Lúc này, Bác Nam còn nhớ rõ lời Falcao nói:

"Bác Nam, chẳng lẽ ngài không nhớ 10 năm trước, khi ngài cầm Maxim đánh cho lão đại của băng cướp Chicago thành cái sàng, đám du côn Trung Quốc nhỏ bé lại khiến khẩu súng máy trong gia tộc năm đó bị tịt ngòi sao? Hay là những năm gần đây làm văn phòng và xe hơi cao cấp đã khiến súng máy quên cách nổ súng rồi?"

"Falcao, anh xem, tôi nhất định phải xây dựng nhà máy, tôi muốn cho người ta biết súng máy Bác Nam của tôi ở đâu cũng không ai dám chọc vào."

Vào nửa sau thế kỷ 19, tại hạ du Trường Giang và lưu vực sông, các hội đảng bí mật như Kha Lão hội và Thanh Bang bắt đầu trỗi dậy mạnh mẽ. Nguyên nhân chủ yếu là do: Sau khi Bình Thiên Quốc thất bại, dân số ở ba tỉnh Tô, Chiết, An Huy giảm mạnh, một lượng lớn dân cư từ nơi khác di cư đến, tạo điều kiện cho các hội đảng bí mật như Kha Lão hội lan rộng. Trước và sau khi Thái Bình Thiên Quốc thất bại, lưu vực Trường Giang tràn ngập quân lính tan rã, điều này có ý nghĩa đặc biệt quan trọng đối với sự lớn mạnh của các thế lực xã hội bí mật trong khu vực. Các thương nhân buôn muối ở vùng Giang Hoài tham gia vào các hội đảng, kết hợp với các thế lực khác, cũng là một yếu tố không thể xem nhẹ trong sự trỗi dậy của các hội đảng. Một số hội đảng này cấu kết với chính phủ Mãn Thanh để đàn áp cách mạng, trong khi một số khác lại liên kết với các đảng cách mạng. Trần Kỳ Mỹ, tên trùm ma túy, là một thành viên quan trọng của Thanh Bang.

Lúc này, được Falcao ủng hộ toàn diện, bác Nam quyết định trước tiên thành lập một đội vũ trang khoảng 500 người để bảo vệ nhà máy. Rõ ràng, Nam Giao là một nơi tương đối phức tạp của giới hội đảng Thượng Hải. Đối với một số hội đảng lâu đời, bác Nam tin vào câu nói của người Trung Quốc: "Cường long bất áp địa đầu xà". Đầu tiên, hắn đến gặp gỡ những nhân vật có tiếng tăm trong Thanh Bang, thế lực mạnh nhất Thượng Hải. Ngược lại, đối với các tổ chức như Kha Lão hội, mặc dù không thể nói là hoàn toàn không quan tâm, nhưng có lẽ do tính chất phân tán và lực khống chế yếu kém của chúng, bác Nam hoàn toàn không coi trọng. Sau đó, các hoạt động mở rộng của hắn ở khu vực ven biển chủ yếu nhằm vào việc đánh bại Kha Lão hội. Chính sách mở rộng này rõ ràng đại diện cho việc gia tộc từ sau bức màn bước ra tiền tuyến.

Trước năm 1900, gia tộc chủ yếu dựa vào môi giới để kinh doanh, không nghi ngờ gì nữa, ngoại trừ bác Nam, hầu như không có người nào trong gia tộc Norman thực sự am hiểu về các vấn đề của Trung Quốc. Tuy nhiên, sau năm 1900, cùng với sự mở rộng không ngừng của gia tộc, thậm chí còn tham gia vào việc cho vay tiền ở Trung Quốc thông qua Ngân hàng Nga-Hoa, Ngân hàng Hồng Kông Chartered, và Ngân hàng Hoa Kỳ, một lượng lớn người Trung Quốc được gia tộc tuyển dụng vào các vị trí quan trọng. Đặc Lan chính là người gia nhập gia tộc vào thời điểm này. Cùng với việc đầu tư vào ba ngân hàng lớn cho vay tiền ở Trung Quốc, nhiều đặc quyền vốn thuộc về người Nga và người Pháp đã chuyển sang tay gia tộc Norman. Thông qua môi giới, gia tộc kiểm soát một lượng lớn nguyên liệu thô của Trung Quốc như tơ lụa, lá trà, đất hiếm, quặng mỏ, v.v. Chỉ riêng mặt hàng tơ lụa, hàng năm gia tộc đã nhập khẩu từ Trung Quốc hơn 60 triệu đô la, tương đương 120 triệu đô la. Trên thực tế, Trung Quốc đã trở thành quốc gia cung cấp nguyên liệu thô lớn nhất cho gia tộc Norman. Trong tình huống này, các tầng lớp môi giới lớn nhỏ phụ thuộc vào gia tộc xuất hiện, thậm chí những môi giới này còn vượt qua cả các môi giới của Nhật Bản và Đức, những thế lực nhị lưu ở Trung Quốc. Việc gia tộc chưa gây được sự

chú ý của các cường quốc, phần lớn là nhờ vào chiến lược kiểm soát cổ phần liên kết của gia tộc. Ví dụ, gia tộc Norman nắm giữ 30% cổ phần của hiệu buôn Đức, trong khi hiệu buôn Trung Hòa và hiệu buôn Ba Giếng đều chiếm 50% cổ phần. Vào thời điểm đó, trong tám hiệu buôn lớn ở Thượng Hải, gia tộc nắm giữ trung bình 23,7% cổ phần. Vì ít khi nắm quyền kiểm soát cổ phần tuyệt đối, nên các cường quốc cũng không mấy để ý. Điều này đã giúp gia tộc nắm giữ một lượng lớn tài nguyên trên thị trường Trung Quốc.

.....

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu chín sách a!

Đại Thượng Hải tiệm cơm là một khách sạn nổi tiếng ở Thượng Hải, nơi thường xuyên tổ chức các buổi tiệc và salon thâu đêm suốt sáng, vô số quan chức và nhân vật tai to mặt lớn qua lại giữa các salon và tiệc rượu. Hôm nay, nơi đây tổ chức một buổi tiệc nhỏ, mặc dù không đáng kể trong Đại Thượng Hải tiệm cơm, nhưng rõ ràng những người tham gia buổi tiệc này, những người được gọi là "giang hồ nhân sĩ", lại vô cùng đông đảo, có đến hơn 20 người. Trong buổi tiệc này, phần lớn mọi người không mặc vest, mà mặc áo vải tơ. Trong bối cảnh toàn bộ tiệm cơm tràn ngập vest và áo đuôi tôm, họ trông vô cùng khác biệt. Đến mức không ít người phục vụ đã đến xem, đương nhiên, đa số khi nhìn thấy những người đến đều là mặt mày hung dữ, sau đó rất thức thời chuồn mất. Chỉ có những người không thể không ở lại để phục vụ mới miễn cưỡng không bỏ đi.

"Chư vị, xin mời các vị an tĩnh một chút." Trần Tư Nguyên, người được coi là người biết cách tổ chức yến hội này, đứng lên từ ghế chủ tọa và lớn tiếng nói. Nếu là người khác, e rằng đã sớm bị người ta kéo xuống đánh một trận. Nhưng Trần Tư Nguyên có địa vị siêu nhiên trong Thanh Bang, lão đại đương nhiệm của Thanh Bang còn phải gọi hắn một tiếng sư huynh, mà Chấp pháp trưởng lão của Hồng Bang năm xưa đã từng kết bái huynh đệ

với hẳn, không ít đường chủ của Thanh Bang cũng có quan hệ mật thiết với hẳn. Với thân phận như vậy của hẳn, việc triệu tập những người chỉ là chấp sự ba bốn tầng trong bang phái của mình, tự nhiên không ai dám trái lời.

Rất nhanh, tiếng ồn ào bên dưới liền biến mất, lúc này Trần Tư Nguyên cười mỉm nhìn xuống hơn hai mươi người, có thể coi là đồ tử đồ tôn của hẳn, các lão đại nói:

"Chư vị, các người biết ta, lão Trần theo lý thuyết đã sớm rửa tay gác kiếm, chuyện giang hồ này vốn không nên nhúng tay nữa. Nhưng người ta ăn của đứt thì phải nghe lời. Tin rằng mọi người có chút thông tin đều nên biết ta, lão Trần hiện tại đã trở thành chấp hành đồng sự của công ty chi nhánh Trung Quốc của công ty Vịnh Biển Hoa Kỳ (công ty con của công ty đầu tư Kael của gia tộc Norman, chủ yếu tham gia vào các ngành nghề rủi ro cao ở châu Á). Mà hạng mục đầu tiên của công ty chúng ta tại Trung Quốc chính là nhà máy tơ lụa Nam Giao. Mọi người cũng biết Nam Giao là nơi có những ngôi nhà nát của đám "đỏ lão", công ty chúng ta muốn thu mua những ngôi nhà nát đó, ai ngờ bọn họ còn không vui. Bọn họ cũng không nhìn xem mảnh đất này sớm đã là của công ty chúng ta, công ty chỉ vì thanh danh mà không muốn cưỡng ép đuổi bọn họ đi mà thôi. Những "đỏ lão" này còn lên mặt. Chư vị đều là những người có chút huynh đệ ở Nam Giao, ta muốn nhờ các vị giúp đỡ việc nhỏ này, không biết các vị thấy thế nào?" Trần Tư Nguyên hiểu rất rõ sách lược "cường long bắt áp địa đầu xà" của công ty là rất chính xác đối với Thượng Hải, cho nên trong vấn đề hắc bang này cũng chủ yếu dùng cách lôi kéo.

"Trần lão ca, có chuyện gì ngài cứ phân phó một tiếng. Chúng ta, những huynh đệ Thanh Bang này, theo lý thuyết đều phải gọi ngài một tiếng lão đại, thì không thể không nghe lời. Ai không nghe, "đậu xanh rau muống", đầu rắn trước hết phế đi hẳn."

Người nói câu này là Đỗ Đăng Đô, đường chủ của Rắn Độc Đường của Thanh Bang, có biệt danh là "thảo đầu xà", là người nổi tiếng tàn độc và hiểm ác trong Thanh Bang. Nhưng đối với Trần Tư Nguyên, Đỗ Đăng Đô vẫn tương đối tôn trọng, dù sao người ta bối phận ở đó. Hơn nữa, rất rõ ràng còn có chỗ dựa là người nước ngoài, loại người này Thanh Bang tin rằng cũng sẽ không đắc tội. Huống hồ, Trần Tư Nguyên vốn là người trong Thanh Bang, mặc dù danh xưng "rửa tay gác kiếm", nhưng ai không biết lão nhân này hồi trẻ cũng là người có tiếng tàn độc.

"Chính là... Chính là..."

Những đầu mục khác trong các bang phái, địa vị thấp hơn, cũng phụ họa theo.

"Tốt, mọi người biết Nam Giao là một nơi rất lớn, lần này chúng ta chỉ riêng giai đoạn đầu của nhà máy đã cần 5000 công nhân, những "đỏ lão" kia nếu chịu dọn nhà, chúng ta tự nhiên sẽ sắp xếp công việc cho những người đó trong nhà máy, tổng cộng so với việc bọn họ hiện tại ăn mày còn tốt hơn. Những người không muốn dọn nhà, thì các vị phải đi khuyên nhủ. Việc này ta cũng hy vọng công trình có thể thuận lợi khởi công. Mọi người cũng biết ta có một công ty nhỏ, chuyên về xây dựng, lần này nhà máy sẽ do ta xây, cũng mong mọi người chiếu cố một chút. Ta cũng biết Nam Giao là một nơi nghèo khó, các vị ở bên đó cũng không có gì béo bở. Ta trước tiên ở đây cho mọi người chút tiền thưởng, không nhiều cũng chỉ 20 vạn, ta tin rằng mọi người sẽ giúp công ty nhỏ của ta khởi công thuận lợi."

"Trần Tư Nguyên này thật là có tiền, lập tức đã lấy ra 20 vạn để mua chuộc chúng ta, không biết công ty này có ai làm ông chủ lớn." Không ít người đang ngồi đều có suy nghĩ này.

Sau đó, Trần Tư Nguyên cùng rất nhiều các đầu mục nâng ly cạn chén, mãi đến hơn ba giờ đêm mới tan tiệc.

Lúc này, Bác Nam đang ở văn phòng của công ty Vịnh Biển Thượng Hải, bàn bạc với Peter Will, một cựu binh lính đánh thuê người Mỹ (thuộc sản nghiệp nhà Norman) về việc huấn luyện đội vũ trang bảo vệ nhà máy.

"Will, đội ngũ này không cần giống lính đánh thuê của các người. Cách huấn luyện của các người e là ở Trung Quốc, một vạn người cũng chưa chắc tìm ra được một người. Nhiệm vụ chính của bọn chúng là đối phó với những thế lực hội đảng Trung Quốc không hợp tác với chúng ta. Người hiểu chứ?" Bác Nam xác định rõ mục tiêu của đội ngũ này, không cần bọn chúng chiến đấu như quân đội.

"Bác Nam tiên sinh cứ yên tâm, chúng ta huấn luyện 500 lính, ít nhất có thể đối phó hơn 2000 thành viên hội đảng Trung Quốc, quét sạch thế lực hội đảng ở Thượng Hải không phải là việc khó."

Peter Will sau khi đến Trung Quốc, vẫn luôn tìm hiểu thông tin. Hẳn phát hiện, ngay cả Thanh Bang, bang phái lớn nhất Thượng Hải, lực lượng chiến đấu thực sự cũng không quá 900 người, trang bị lại càng lạc hậu, thậm chí súng ngắn, súng trường hạng nhẹ còn ít đến thảm thương, về hỏa lực còn không bằng đám cướp ở miền tây nước Mỹ.

"Tốt, Will, việc này phải trông cậy vào người rồi."

.....

Chưa đầy một tuần, giấy phép thành lập đội vũ trang bảo vệ nhà máy Nam Giao đã nằm trong tay Bác Nam. Lúc này, Bác Nam bắt đầu cùng Will chính thức tuyển mộ thành viên cho đội. Về tiêu chuẩn chọn lựa, Will và Bác Nam lại có bất đồng. Bác Nam đề nghị chọn người có kinh nghiệm từ các hội đảng, còn Will lại cực lực phản đối việc này. Bởi vì những người này không chỉ cờ bạc, hút thuốc phiện và các thói hư tật xấu khác, mà còn

có mối liên hệ với hội đảng cũ, khó mà tin tưởng tuyệt đối được. Cuối cùng, Bác Nam nhượng bộ, để Will tự do chọn lựa thành viên.

Cùng lúc đó, ngoại ô Thượng Hải cũng trải qua một cuộc di dời quy mô lớn chưa từng có. Bất kỳ ai không chịu dọn nhà đều bị các hội đảng "quấy rối". Sự quấy rối này đương nhiên là do đám tay chân của bang phái gây ra, nói chính xác hơn là uy hiếp tính mạng, thậm chí là giết người. Một lão nhân nhất quyết không chịu dọn nhà, bị đám tay chân của bang hội dùng ngựa kéo lê trên đường suốt hai quảng trường, đến mức hấp hối, để những người khác thấy được kết quả. Cách làm "giết gà dọa khỉ" này có hiệu quả, nhưng lại dễ khiến dân chúng có cái nhìn tiêu cực. Kết quả là, những người nghèo khó dễ dàng chấp nhận tiền bồi thường, sau này còn có thể vào nhà máy làm việc. Cũng chính vì vậy, những người trẻ tuổi vốn là lao động chân tay, vì dọn nhà mà mất đi cơ hội làm việc, đã trở thành những thành viên đầu tiên của đội vũ trang bảo vệ nhà máy. Will đưa ra ba điều kiện để chọn lựa:

1. Không được tham gia bất kỳ tổ chức hội đảng nào. Người thân cũng không có thân phận hội đảng.
2. Không cờ bạc, hút thuốc phiện và các hành vi bất hảo khác.
3. Người nhà, cha mẹ hoặc vợ sẽ làm việc tại nhà máy.

Ba điều kiện này không chỉ cắt đứt mọi liên hệ của những người này với hội đảng, mà còn khống chế người nhà của họ như con tin trong công ty.

Ngày 1 tháng 7 năm 1912, công ty Vịnh Biển Thượng Hải, chi nhánh Thượng Hải, chính thức khởi công xây dựng nhà máy. Những người tham dự bao gồm Tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, Kho Bách tiên sinh, Tổng giám đốc công ty Thường Nhật, Norman Bác Nam tiên sinh, Lãnh sự Nga, Marion phu nhân, cùng Đô đốc Thượng Hải, Trần Kỳ Mỹ tiên sinh và Chủ

tịch công ty Kiến Thiết Trung Thiên (công ty kiến trúc do nhà Norman thành lập), Trần Tư Nguyên tiên sinh. Gần như toàn bộ giới truyền thông Thượng Hải đều có mặt để đưa tin. Ngoài ra, Trần Tư Nguyên còn tổ chức một buổi họp báo nhỏ.

"Kính chào quý vị, các vị khách quý. Hôm nay, công ty Vịnh Biển Mỹ tại Thượng Hải, chi nhánh Thượng Hải, tổ chức lễ khởi công, càng vinh dự hơn khi có sự tham gia của các nhân sĩ ưu tú của Thượng Hải. Tôi, Norman Bác Nam, vô cùng vinh dự."

"Bác Nam tiên sinh, xin hỏi, phương hướng phát triển trong tương lai của công ty Thường Nhật là gì?" Một phóng viên gầy gò đeo kính hỏi.

Bác Nam nhận ra người này là phóng viên, bạn của Trần Tư Nguyên.

"Khu đất rộng lớn ở Nam Giao cho thấy quy mô của nhà máy này, nó có thể trở thành nhà máy dệt lớn nhất Thượng Hải. Không biết câu trả lời này có làm ngài hài lòng không." Bác Nam mỉm cười đáp.

"Xin hỏi Bác Nam tiên sinh, ngài có cho rằng trong quá trình di dời ở Nam Giao đã xảy ra nhiều chuyện không vui không? Tôi là phóng viên của báo Đại Công Tước Thượng Hải."

"Thật xin lỗi, vì công ty Thường Nhật mới thành lập, việc di dời và xây dựng đều do công ty Trung Thiên của Trần Tư Nguyên tiên sinh đảm nhận. Về những chuyện đã xảy ra, công ty chúng tôi không nắm rõ tình hình."

Bác Nam vẫn giữ nụ cười tiêu chuẩn trên mặt, nhưng trong lòng đã sớm "thăm hỏi" tổ tông 18 đời của phóng viên này. Trong những buổi họp báo như vậy, luôn có những phóng viên "mắt không mở" đến gây sự, và Bác Nam đã sớm lường trước được vấn đề này. E là ở Thượng Hải, không có

mấy người dám làm phiền Trần Tư Nguyên, chỉ bằng cứ để ông ta gánh "cái nồi đen" vậy.

"Xin hỏi Bác Nam tiên sinh, không biết tại sao trong tình hình nội chiến ở Trung Quốc, công ty Vịnh Biển lại muốn tiến quân vào Trung Quốc? Tôi là phóng viên của báo Trình Báo."

Câu hỏi này không nghi ngờ gì đã khiến Bác Nam sáng mắt lên, có lẽ không phải là mỹ nữ, nhưng theo cách nhìn của Bác Nam, lại vô cùng có "vị phương Đông", mặc dù cái gọi là "vị phương Đông" của hân thường xuyên bị Falcao chê cười là cặp kính dài đến tận mắt.

"Tiểu thư xinh đẹp, cô biết rằng kế hoạch này của chúng ta đã không phải là một sớm một chiều, hơn nữa chúng ta cho rằng tình trạng nội chiến ở Trung Quốc sẽ không kéo dài quá lâu. Được rồi, cảm ơn quý vị đã đến hôm nay. Những câu hỏi còn lại, tôi xin nhường cho Đặc Lan tiên sinh trả lời, tôi còn có việc, xin phép cáo từ."

Bác Nam vừa dứt lời, không cho các phóng viên khác cơ hội, trực tiếp chui vào xe, lái đi.

.....

Sau lễ khởi công, đương nhiên sẽ có tiệc rượu, có danh lưu, có những đóa hoa giao tế. Nhưng Bác Nam không mấy hứng thú với những chuyện này, vẫn rời khỏi hội trường, để Trần Tư Nguyên, người sẽ là chủ tịch điều hành tương lai của công ty Thường Nhật, tiếp xúc với các quan chức Trung Quốc.

Trong văn phòng 6 tầng của công ty Thường Nhật, Bác Nam đang tiếp ba vị khách. Lần lượt là Tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, Kho Bách tiên sinh, Tham tán quân sự cấp cao của Lãnh sự quán Mỹ tại Thượng Hải, Carl

Sâm tiên sinh, và Tào Tụ Vân, một nhà môi giới lớn của nhà Norman ở miền bắc Trung Quốc. Tào Tụ Vân đến đây chủ yếu là vì Bác Nam yêu cầu ông ta báo cáo tình hình ở Bắc Kinh. Trước đây, điện báo truyền tin không chỉ không an toàn mà còn không thể thảo luận. Vốn dĩ Kho Bách tiên sinh không cần tham gia cuộc họp này, nhưng vì đã liên kết với nhà Norman, đương nhiên không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để có được sự tin tưởng của đối phương. Hơn nữa, với thân phận Tổng lãnh sự Mỹ, ông cũng muốn có được thông tin về miền bắc và miền nam Trung Quốc.

"Kính chào Bác Nam tiên sinh và Kho Bách tiên sinh, tin tức tôi mang từ Bắc Kinh về, thực ra các vị cũng đã biết. Mưa Thần từ khi chiếm Từ Châu, vì bị đánh ở Tảo Trang nên không tiếp tục tiến lên mà dừng lại ở đó, mặc dù trong thời gian đó Từ Châu đã xảy ra một trận binh biến, nhưng hẳn vẫn kiểm soát hiệu quả quân đội của mình."

"Được rồi, Tào tiên sinh, tôi hy vọng ông có thể nói về Bắc Kinh, chuyện ở phương nam tự nhiên sẽ có người khác nói cho chúng ta biết. Hiện tại chúng ta biết rõ từng đồng tiền trong tài chính của chính phủ Nam Kinh, ông không cần phải nói về phương nam."

Kho Bách không nhận được ngắt lời Tào Tụ Vân.

"Đúng vậy, đúng vậy. Theo ta được biết, Bắc Kinh có khả năng điều động quân đội từ Sơn Tây thành lập chi đội xuôi nam mới, mà Bắc Dương đã xác định kế hoạch điều bốn doanh quân tiến vào Tế Nam. Như vậy, tại Sơn Đông, quân Bắc Dương có thể điều động gần 2 vạn quân, tương đương với 'Mưa Thần'. Hơn nữa, người chỉ huy đội quân này là Vương Sĩ Trân, người được mệnh danh là đệ nhất nhân Bắc Dương."

"Không hổ là Tào tiên sinh, ngay cả hành động quân sự của Bắc Dương cũng nắm rõ. Xem ra, Tào tiên sinh đã tốn không ít tiền để dò la tin tức này."

Việc phân phối công việc cho Falcao tiên sinh, quả là rất được Tào tiên sinh để tâm." Bác Nam vẫn ung dung nhấp chén trà, vừa thưởng thức vừa nói.

"Chuyện này là do thân thích của ta, thư ký riêng của Tham mưu bản bộ Trần Hoạn tướng quân, tiết lộ cho ta. Đương nhiên, hẳn nói vô tình, còn ta thì nghe có ý mà thôi. Bác Nam tiên sinh, đa tạ lời khen của ngài. Mặt khác, ta còn biết, Viên Thế Khải có thể sẽ mua chuộc người ám sát Lương Khải Siêu, lãnh tụ của Quốc Dân Đảng. Hiện tại, triều đình Thanh triều ở Bắc Kinh chỉ dựa vào Lương Khải Siêu mà chống đỡ."

Bác Nam khẽ gõ chén trà vào đĩa, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

"Ngay cả chuyện cơ mật như vậy mà Tào tiên sinh cũng tìm hiểu được, có thể thấy thế lực của Tào tiên sinh ở phương Bắc quả thực là vô khổng bất nhập. Không biết Tào tiên sinh có đang phục vụ cho người khác hay không?"

Bác Nam bắt đầu hoài nghi, một người môi giới sao có thể biết những bí mật chỉ có một số ít người biết được?

"Xin Bác Nam tiên sinh cứ yên tâm, Tào Tụ Vân ta tuy chỉ là môi giới, nhưng cũng biết ơn tất báo. Năm xưa, nếu không có tiên sinh hảo tâm thu nhận ta (từ năm 1895 đến năm 1900, Bác Nam từng ở Hoa Kỳ một thời gian dài), thì làm sao ta có được ngày hôm nay. Hơn nữa, tin tức này cũng chỉ là trùng hợp, là đội trưởng Uông, người phụ trách bảo vệ, vô tình nghe lính nói lại. Mà đội trưởng bảo vệ này lại là người của ta, cho nên ta mới biết được chuyện này."

Nhìn thái độ của Tào Tụ Vân, cả Kho Bách và Carl Sâm đều không tin. Chỉ có Bác Nam biết, Tào Tụ Vân nói thật. Kẻ sĩ sa cơ lỡ vận năm xưa, nếu không có mình, có lẽ đã sớm bị mùa đông Bắc Kinh làm cho chết rét. Những năm qua, tuy rằng hẳn cũng kiếm không ít tiền cho mình, nhưng đối

với việc an bài cho gia tộc, hẳn luôn làm rất chu đáo. Với người Trung Quốc, Bác Nam hiểu rõ hơn Kho Bách và Carl Sâm rất nhiều.

"Được rồi, Tụ Vân huynh. Xem ra là ta đa nghi. Sau này, chuyện của gia tộc ở phương Bắc còn phải nhờ cậy huynh. Huynh cũng mau trở về, nhất là về tin tức hành động của quân Bắc Dương đối với 'Mưa Thần', phải thu thập gấp."

Cả Tào Tụ Vân và Kho Bách đều nhận ra sự thay đổi trong cách xưng hô của Bác Nam, cho thấy thái độ của Bác Nam đối với Tào Tụ Vân đã thay đổi.

"Vâng, Bác Nam tiên sinh. Tôi hiểu, nhất định không phụ lòng mong mỏi của ngài. Tôi sẽ về Bắc Kinh ngay."

Tào Tụ Vân lập tức rời khỏi văn phòng của Bác Nam, trực tiếp lên tàu về Bắc Kinh. Nhưng có lẽ hẳn không ngờ rằng, trước khi hẳn đến Bắc Kinh, Lương Khải Siêu đã bị ám sát bởi Bành Gia Trân. Cái chết của Lương Khải Siêu cũng khiến cho việc Mãn Thanh thoái vị trở thành tất yếu.

"Kho Bách tiên sinh, ta hy vọng ngài có thể tiếp xúc với vị tướng quân trẻ tuổi 'Mưa Thần'. Ngài biết đấy, gia tộc ta hiện nay rất coi trọng vị tướng quân này. Nếu hẳn có thể duy trì chính sách mở cửa, ta tin rằng những nhân vật lớn trong Quốc hội và tổng thống tiên sinh đều sẽ rất vui mừng khi thấy các công ty Mỹ tiến vào những vùng đất trước đây của người Anh."

"Việc này xin Bác Nam tiên sinh cứ yên tâm. Với tư cách là Tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, ta cũng cần phải liên hệ với vị tướng quân đang nắm giữ thế lực ở hạ du Trường Giang này. Ngay cả Bác Nam tiên sinh còn coi trọng vị tướng quân này như vậy, ta thấy càng cần thiết phải đến Từ Châu gặp 'Mưa Thần' một lần. Tuy nhiên, xin cho phép ta nói thẳng, ta cũng không quá coi trọng 'Mưa Thần', dù sao về thực lực quân sự, 'Mưa Thần'

còn xa mới bằng quân Bắc Dương của Viên Thế Khải. Vậy ta xin phép cáo lui."

Kho Bách gật đầu với Carl Sâm và Bác Nam rồi rời khỏi văn phòng.

"Carl, người thấy Kho Bách thế nào? Để hă đi liên hệ với 'Mưa Thần' thì sao?"

Lúc này mới thấy, người mà Bác Nam thực sự tin tưởng vẫn là Carl Sâm, một lão nhân đã làm việc cho gia tộc hơn 10 năm.

"Bác Nam tiên sinh, xin cho phép tôi nói thẳng. Kho Bách có lẽ là một nhà ngoại giao có năng lực, nhưng tuyệt đối không phải là một chính trị gia giỏi ở Trung Quốc. Hă thiếu sự nhạy bén chính trị cơ bản, hơn nữa, sự hiểu biết của hă về tình hình chính trị thực tế ở Trung Quốc còn quá nông cạn. Đây là lý do tại sao hă vẫn chưa gặp 'Mưa Thần'. Bởi vì hă cho rằng người thống nhất Trung Quốc thực sự sẽ là Viên Thế Khải ở phương Bắc."

Carl Sâm không hề nể mặt cấp trên, thẳng thắn chỉ ra khuyết điểm của Kho Bách.

"Được rồi Carl, ta thấy người cũng có thể đi tiếp xúc với tập đoàn 'Mưa Thần'. Ta tin rằng phán đoán của người sẽ chính xác hơn chúng ta."

"Được, Bác Nam tiên sinh, vậy tôi cũng xin phép cáo từ."

.....

Đầu năm 1912, ai cũng có thể thấy Mãn Thanh thoái vị đã trở thành tất yếu. Toàn Trung Quốc đều đang tự hỏi 'Mưa Thần' rốt cuộc muốn làm gì. Mà gia tộc Norman cũng chính thức xác định thái độ cơ bản đối với 'Mưa Thần', đó là có giữ lại duy trì, hay nói cách khác là có tính lựa chọn duy trì. Nhưng rốt cuộc lịch sử sẽ lệch khỏi quỹ đạo bao nhiêu, lại không phải ai

cũng có thể đoán được. Tất cả mọi người chỉ là những con thuyền nhỏ trôi nổi trên dòng sông lớn của lịch sử. Đây có lẽ là tính tất yếu trong sự ngẫu nhiên của lịch sử.

STT 5: Năm 200x, ngày hai mươi bốn tháng mười hai, tại ký...

Năm 200x, ngày hai mươi bốn tháng mười hai, tại ký túc xá 19 lầu phòng 11 của trường đại học xx.

Căn phòng 1911 này chẳng qua là một ký túc xá nam sinh bình thường như bao phòng khác trong trường.

"Ầm" một tiếng, cửa phòng bị đẩy mạnh, Trần Sơn Hà, sau một đêm cày game thâu đêm, bước chân lảo đảo bước vào. Hắn đảo mắt nhìn quanh, sáu chiếc giường đều trống không. Lúc này, hắn mới lôi điện thoại di động ra xem, đã gần trưa. Hắn lẩm bẩm: ", đám bạn này, đều đi làm gì rồi... Trời đất bao la, lên giường ngủ là nhất."

Ngay lúc đó, chuông điện thoại bỗng reo. Hắn uể oải đưa lên tai: "Ai đó, nói!"

"... Tối nay là đêm Giáng Sinh, người không phải nói muốn dẫn ta đi vũ hội Giáng Sinh của hội học sinh sao? Tối qua gọi điện thoại cho người cả đêm không được... Người quyết định đi với em gái ta rồi sao? Người đã hứa với ta trước rồi!"

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Trần Sơn Hà, hắn thật sự quên sạch! Hắn vội vàng đỡ dành vào điện thoại: "Ta không phải hôm qua giúp các người chọn quà Giáng Sinh sao? Người không biết chọn quà khó thế nào, ta đi tới đi lui, chọn tới chọn lui, mệt muốn chết. Nhưng nghĩ đến

người, ta thấy lưng không còn đau, chân không còn mỏi, ăn ngon miệng hẳn ra..."

Cô gái ở đầu dây bên kia cười khúc khích, ngọt ngào nghe Trần Sơn Hà nói ba hoa. Cuối cùng chỉ dặn dò: "Tối nay bảy giờ, ta đợi người đến đón. Đừng đến trễ đấy!"

Trần Sơn Hà cất điện thoại vào túi, mồ hôi lạnh trên mặt chảy ròng ròng. Trong lòng chỉ thầm kêu: "Ai lại bày ra cái lễ dương này chứ!"

Hắn đang ngần người trước cửa, vai đã bị người vỗ mạnh: "Tối qua đi với chị hay là đi với em?" Nghe giọng Tô Bắc quen thuộc, Trần Sơn Hà biết ngay là lão nhị gì Toại. Hắn quay đầu nhìn, thấy gì Toại cao lớn đen nhẻm, quần áo rách rưới, khoe miệng cũng bị rách một mảng, đang nhìn chăm chăm vào mình.

"Nhị ca, đánh nhau với ai thế?"

"Hai thằng lưu manh trước cổng trường trêu ghẹo nữ sinh, ta đánh cho chúng nó chạy mất, không có gì. Còn người, lão Ngũ, hôm nay nghe nói là lễ Giáng Sinh, người treo cả chị lẫn em, cả trường đều đặt cược xem người đi với ai. Đánh cược xem ai khóc trước. Người có thể bớt gây nghiệt được không?"

Gì Toại bình tĩnh khuyên Trần Sơn Hà, khiến hắn nổi nóng. Vấn đề này mà giải quyết được thì đã chẳng phiền. Chỉ là không biết phải làm sao. Hắn hừ một tiếng, nằm ườn lên giường, lười biếng nói: "Còn Lăng Tuyết kia, cũng là hoa khôi của khoa Thương Mại, bám riết người như vậy, người tính sao?"

Gì Toại lấy chai nước dưới gầm giường, tự rót cho mình, rồi rót cho Trần Sơn Hà một chén. Vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh: "Ta là con nhà nông, hơn

nữa chuẩn bị tốt nghiệp là đi chi viện cho biên cương. Người ta là con gái thành phố, ta không thể làm lỡ nàng. Thôi được rồi... Nói gì thì nói, ta cũng không xứng với nàng."

Đối với gì Toại đức độ, Trần Sơn Hà cũng khó mà nói được gì. Điện thoại di động lại reo, hắn nhìn số, nhúu mày, miễn cưỡng đưa lên tai: "Alo..."

"Rốt cuộc người chọn ai! Ta cũng đâu phải không ai thêm! Trai theo đuổi ta xếp hàng dài ba con phố! Trần Sơn Hà, ta nói cho người biết, vì người ta chịu bao nhiêu trò cười rồi. Hai chị em theo đuổi một thằng con trai. Nếu để cha mẹ ta biết, không tức chết mất! Vì người mà ta chịu ủy khuất lớn như vậy. Hôm nay đêm Giáng Sinh, người nói xem người đi với ta hay đi với chị! Hôm nay ta với người không xong!"

Nhìn Trần Sơn Hà ở đó giải thích ấp úng, gì Toại cầm bình nước rỗng đi múc nước. Thằng lão Ngũ này, đúng là tự mình chuốc lấy nghiệp chướng. Vừa ra cửa đã đụng phải lão Đại Ngô Hái, sinh viên thi từ Hồ Nam, giật phắt lấy bình nước trong tay hắn: "Để tao, để tao, hôm nay Giáng Sinh, các người đều đi với bạn gái, mấy chuyện này để tao... Lão Ngũ thế nào rồi?" Gì Toại cười khố: "Chẳng phải đôi hoa tử muội của trường mình, chính hắn tự chuốc họa, giờ gặp báo ứng thôi." Ngô Hái rụt cổ: "Cái thành phố này toàn con gái, tao cũng không hiểu nổi. May mà trước khi vào đại học, ở quê đã có hôn ước. Tao là người không quên gốc. Đến lúc không tìm được việc trong thành, về nhà ăn cơm vợ tao."

Hai người đang nói chuyện, đã thấy lão Tam, cũng là chủ tịch hội sinh viên Mưa Thần vừa gọi điện thoại vừa bước nhanh ra cửa: "... Chủ nhiệm, tôi biết, tôi biết. Hiện tại các bạn học đối với Giáng Sinh rất nhiệt tình, tổ chức một buổi vũ hội để giao lưu tình cảm, phát huy tác dụng của hội sinh viên, là rất tốt. Tôi sẽ theo sát, đừng để họ làm loạn. Ngài cứ yên tâm!"

Để điện thoại xuống, thấy gì Toại và Ngô Hái đang nhìn mình chăm chăm, hần khoát tay, như thể đây người là vương giả khí, tùy thời muốn bộc phát: "Vào nhà nói chuyện."

Đội hần ngồi xuống giường, Trần Sơn Hà đã tắt điện thoại, hai mắt vô hồn nhìn trần nhà. Mưa Thần nhìn quanh, ánh sáng bóng loáng trong phòng ký túc xá quả thực chói mắt.

"Lão Tứ và Lão Lục đâu?"

"Tư Mã đi ký túc xá nữ tiếp tục dâng hiến rồi, hần nói dù thế nào cũng phải tìm được bạn gái trong đêm Giáng Sinh. Vẫn là Sở Thiển của khoa Quản lý, lão Tứ thất bại mười tám lần, bị đội nước ba bồn, vẫn đang cố gắng."

"Lão Lục Lý Duệ vẫn tính tình cũ, nói ghét nhất mấy cái chuyện yêu đương sến súa. Chắc là đi tham gia đội tự sát, chuẩn bị tối nay tấn công tình nhân trên đường."

Mưa Thần khoát tay: "Mặc kệ bọn họ. Tối nay vũ hội, mọi người phải giúp đỡ. Lão Đại, người phụ trách đăng ký. Lão Nhị, người phụ trách cung cấp nước trà. Lão Ngũ... Ta chỉ có một yêu cầu với người, tuyệt đối đừng mang hai chị em kia đến! Ảnh hưởng thực sự quá xấu, trường còn đang để ý người đấy! Không phải anh em mình, ta cũng không nói nhiều như vậy. Người tranh thủ chọn một đi!

Chuyện quyết định như vậy đi, lão Đại, lão Nhị, sáu giờ chiều đến hội học sinh đúng giờ, có cơm ăn. Cứ như vậy đi." Nói xong, hần liền làm bộ rất bận rộn, long hành hồ bộ đi ra khỏi ký túc xá, vừa móc điện thoại ra: "Đúng đúng đúng, tất cả đã an bài xong, tùy thời hoan nghênh lãnh đạo trường đến kiểm tra công tác, khẩu hiệu của chúng ta là đón một ngày lễ lành mạnh, tăng cường tình hữu nghị giữa các bạn học..."

Trần Sơn Hà hừ một tiếng: "Hắn cũng có mặt mũi mà nói ta. Tự mình ve vãn một tiểu cô nương cấp ba, chẳng phải vì cha cô ta làm ăn bên ngoài, có tiền sao. Ta không có cái kiểu giả dối cầm thú như hắn... Con bé kia tên gì?"

"Lý Viện." Gì Toại trả lời.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thời gian trong ký túc xá dần trở lại yên tĩnh, Ngô Hái và gì Toại đều đến hội học sinh báo cáo. Tư Mã, sau khi bị dội nước một thân, ủ rũ trở về, thay quần áo rồi lại đi cố gắng. Lão Lục Lý Duệ cũng quay về một lần, hỏi Trần Sơn Hà có muốn cùng hắn tham gia đội tự sát không. Trần Sơn Hà nhăn nhó từ chối.

Trời đã dần về chiều, trên đường đã vang lên những khúc nhạc Giáng Sinh vui vẻ, từng đôi nam thanh nữ tú cười nói rộn rã trên đường, tối nay đã định sẵn là một đêm không ngủ. Trần Sơn Hà nhìn điện thoại di động của mình không ngừng reo, cuối cùng cắn răng tắt máy.

"Thôi thì lên mạng vậy... Mắt không thấy tâm không phiền. Lên mạng đọc truyện chữ vậy. Nếu ta có thể xuyên việt trở lại thì tốt biết bao, hai ta đều có thể cưới..."

Đêm nay, chỉ là một đêm Giáng Sinh bình thường nhất của phòng 1911 mà thôi.

STT 6: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương mở đầu - ...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương mở đầu - Trở lại 1911

Mưa Thần nhìn căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, khẽ lắc đầu. Trong căn nhà nhỏ bé này, ghi lại quá nhiều câu chuyện của hắn và bạn gái. Nàng, một cô gái cao gầy, xinh đẹp và ngây thơ, đã chọn rời đi. Vì sao ư? Mưa Thần hiểu rõ trong lòng. Bởi vì hắn, sau bao năm lăn lộn trong xã hội, chỉ toàn phù hoa, không thực tế, lại còn thường xuyên lừa gạt, đến tuổi này vẫn chẳng có chút sự nghiệp nào. Điều đó đã khiến hắn vĩnh viễn mất đi nàng.

Hắn đóng cửa phòng, dường như nhớ ra điều gì, lại mở cửa ra, gỡ xuống bức ảnh đen trắng đã qua chỉnh sửa photoshop, lồng trong khung kính, chụp hắn đứng sau lưng Tôn Trung Sơn. Hắn trân trọng vuốt ve bức ảnh trong tay. Hắn là một kẻ say mê quân sự, đã bao lần bạn gái ôm lấy cổ hắn từ phía sau, không cho hắn lên diễn đàn quân sự. Nàng còn nghịch ngợm thay bức ảnh nổi tiếng Tưởng Giới Thạch đứng sau lưng Tôn Trung Sơn, bằng hình ảnh hắn đứng sau lưng nàng.

Nếu có một cơ hội làm lại, hắn nguyện không tốn bất kỳ thời gian nào vào những chuyện khác, mà chỉ đơn thuần ở bên nàng, chỉ nhìn thấy nàng, chỉ muốn có nàng.

Khi nàng rời đi, đã mang theo tất cả mọi thứ, chỉ còn lại khung ảnh này, dường như vẫn còn vương vấn hơi thở của nàng, mùi hương của nàng, cả tiếng cười của nàng.

Thành phố này, không còn gì đáng để hấn lưu luyến. Mưa Thần đã tìm được việc làm ở một thành phố khác, quyết định chuyển đến đó và làm lại từ đầu. Cuộc sống, vẫn phải tiếp tục.

Khi Mưa Thần cầm chìa khóa, đưa tay mở cửa xe. Một đạo lam quang lóe lên, chiếc xe vẫn còn đó, nhưng người đã biến mất.

Đêm đó, đài truyền hình đưa tin: “Tại thành phố của chúng ta, một nam thanh niên đã bị một tia chớp đánh trúng vào ban ngày, ngay lập tức biến mất khỏi hiện trường. Các chuyên gia liên quan đang tiến hành điều tra về hiện tượng này...” Trên màn hình TV, là một tấm ảnh Mưa Thần mỉm cười. Phía trước TV, một cô gái cao gầy, xinh đẹp, nước mắt không ngừng rơi.

“Em chỉ chọn rời xa anh một thời gian để bình tĩnh lại, nhưng anh lại chọn biến mất khỏi thế gian này.”

STT 7: Chương 1: Tân Hợi lần đầu gặp gỡ, chương thứ nhất,...

Chương 1: Tân Hợi lần đầu gặp gỡ, chương thứ nhất, Nam Dương đệ cửu trấn, bại binh

Một thế giới song song khác, thế giới này có nhiều điểm tương đồng với lịch sử thực tế của chúng ta, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau.

Thế giới song song này là vào ngày hai mươi ba tháng mười năm công nguyên 1911.

Dọc theo con đường từ Nam Kinh mưa gió đến Trấn Giang, la liệt những binh lính đang tháo chạy. Bọn họ người còn để tóc đuôi sam, người đã cạo trọc đầu, mặc quân phục mới, trên ngực có phù hiệu cho thấy họ là lính của Nam Dương lục quân đệ cửu trấn. Không theo đội ngũ, la hét chạy về Trấn Giang. Nhìn về phía Nam Kinh xa xăm, đã thấy ánh lửa ngút trời.

Đại đội trưởng gì Toại, chỉ huy ba mươi Tam Tiêu doanh trái đội, đang đi trong đội ngũ, trong lòng tràn đầy bi phẫn.

Đệ cửu trấn có cơ sở của Đồng Minh hội sâu sắc như vậy, tiền bối Triệu Thanh đã liên lạc được bao nhiêu đồng chí chí sĩ ở đây. Được xưng là cùng với Hồ Bắc đệ bát trấn là hai trụ cột của Giang Nam, đệ bát trấn ở Vũ Xương dẫn đầu giành thắng lợi, còn đệ cửu trấn khởi nghĩa Mạt Lăng, lại là một kết cục thảm bại!

Việc thống nhất chỉ huy từ cố vấn lưỡng lực, không quyết đoán. Bị Lưỡng Giang Tổng đốc cắt đứt nguồn cung cấp đạn dược, Giang Nam Đô

đốc Trương Huân hung tàn ngoan cố, có lẽ đều là những nguyên nhân khách quan dẫn đến thất bại của cuộc khởi nghĩa lần này. Nhưng nguyên nhân thực sự, vẫn là đệ cửu trấn với một lực lượng lớn như vậy lại thiếu một người lãnh đạo thực sự có kiến thức!

Nhưng thất bại là thất bại, ở Trấn Giang còn có một phần lực lượng của đệ cửu trấn, chỉ có thể đến đó hội hợp, rồi tính kế sau. Hiện tại trong đội ngũ đã là quan không tìm thấy binh, binh không tìm thấy quan. Chỉ có hãn dựa vào danh vọng ngày xưa của mình, mới tập hợp được hai đội tả hữu, duy trì đội hình hướng về Trấn Giang.

Đột nhiên, binh lính dưới quyền hãn đều trợn mắt, nhìn thấy một luồng lam quang xuất hiện trên sườn núi nhỏ bên trái. Kèm theo cả tiếng nổ lớn.

Đại pháo của quân đội sông Gì Toại lập tức phủ nhận ý nghĩ của mình, bởi vì không có ánh lửa cũng không có đất đá văng tung tóe. Đại pháo trong thành của quân đội sông, căn bản không thể bắn tới nơi này.

Sau đó, hãn nhìn thấy một thanh niên mặc váy chỉnh tề, mang theo một cái vali xách tay thật to, nhào lộn từ trên sườn núi chạy xuống. Trên tay còn cầm một vật nhỏ ánh kim loại sáng bóng, áp vào tai kêu lớn: "Uy uy uy!"

Gì Toại vung tay lên, mấy người lính liền cầm súng trường vây hãn vào giữa.

Mưa Thần thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra, khi hãn khôi phục ý thức, liền phát hiện mình đang cầm chìa khóa xe, ngơ ngác đứng trên một sườn đất nhỏ. Dưới sườn núi có con đường, trong đêm tối một đám người đang lặng lẽ dò xét về phía hãn. Hãn nhất thời cũng không kịp nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì, xách theo cái rương chạy xuống, vừa lấy điện thoại di động ra định gọi điện, lại phát hiện không có tín hiệu. Chờ đến khi hãn hoàn

hồn, liền thấy mấy ánh mắt hung ác, những binh lính nhỏ con nhưng rắn rỏi cầm súng trường chĩa vào ngực mình.

"Súng trường Mauser 1888, đồ cổ a."

Mưa Thần còn có tâm tư phân biệt loại súng trường đang chĩa vào ngực mình, hẳn hiện tại tạm thời mất đi khả năng tư duy logic bình thường. Đối với việc mình đột nhiên bị dịch chuyển đến nơi hoang sơn dã lĩnh này, biểu hiện của hắn đã coi là vô cùng kiềm chế.

Gì Toại gạt những người lính đang chặn trước mặt hắn ra, móc súng lục ra: "Người tốt cuộc là ai? Có phải là gián điệp của quân đội sông không?"

Mưa Thần lúc này mới phản ứng, nhìn phù hiệu trên ngực các binh lính, rồi nhìn vũ khí trong tay họ. Xác định những người này không phải đang đóng phim, đạo diễn phim Trung Quốc tuyệt đối không tìm ra đạo cụ tỉ mỉ và chân thực đến thế. Quen thuộc lịch sử, hắn lập tức hiểu ra: "Các người là Nam Dương đệ cửu trấn? Khởi nghĩa thất bại rồi? Hôm nay là mười bảy tháng chín năm Tuyên Thống thứ ba!"

Nam Dương đệ cửu trấn vào đêm mười bảy tháng chín năm 1911 (dương lịch mừng 8 tháng 11) phát động khởi nghĩa Mạt Lăng, kết quả lại thất bại, đại đội bị quân đội sông của Trương Huân đánh tan, mãi đến hơn một tháng sau, mới lại một lần nữa gây dựng liên quân Giang Chiết Thượng Hải. Giành lại Nam Kinh.

Ánh mắt Gì Toại hung ác: "Người làm sao mà biết được? Nhưng hôm nay không phải mười bảy tháng chín, mà là mừng một tháng chín. Nếu người không khai ra lai lịch của người, lão tử sẽ đánh chết người." Hắn thực sự cũng đang đẩy mình phiền muộn.

Thế giới song song này, lịch sử xuất hiện một chút thay đổi, cuộc khởi nghĩa Nam Kinh lần thứ nhất đã đến sớm hơn, từ ngày mùng 8 tháng 11 đến ngày hai mươi ba tháng mười (để tiện cho độc giả, về sau sẽ tính theo dương lịch).

Mưa Thần lúc này thật sự là ngây người, sự thay đổi thời không này lại rơi trúng đầu mình, lẽ nào ông trời cảm thấy mình còn chưa đủ thảm sao! Nhưng hắn dù sao cũng đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, bản lĩnh đã luyện đến mức thượng thừa. Nghĩ đến Đồng Minh hội của đệ cửu trấn có ảnh hưởng lớn đến họ, hơn nữa uy vọng của tướng tài Đồng Minh hội Triệu Thanh ở đây cũng rất cao. Trong lòng hắn lập tức đã có tính toán.

Mưa Thần giơ cao hai tay: "Đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm! Tiểu đệ là Mưa Thần, mới từ nước Mỹ trở về, được tiên sinh Tôn Trung Sơn và bá trước phái đến liên lạc với các huynh đệ! Ai ngờ các người lại phát động sớm hơn!"

"Bá trước? Tiên sinh Tôn Trung Sơn?"

Những bại binh này lập tức như tìm được mẹ, hạ súng xuống, vây quanh hắn. Gì Toại còn chưa hiểu chuyện gì, cầm súng ngăn chĩa vào Mưa Thần: "Người có bằng chứng gì? Bá trước đã bàn giao gì với người?"

Mưa Thần đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, mở túi du lịch trong tay, lấy ra tấm ảnh: "Đây là ảnh chụp chung của ta và tiên sinh Tôn Trung Sơn trước khi xuất phát tại Tam Phiên. Mặt khác, ở Hồng Kông cũng gặp bá trước, hắn đã bàn giao với ta rằng các huynh đệ của đệ cửu trấn đều là cách mạng trung kiên, nhưng cố vấn thực sự không phải là người làm đại sự, không quyết đoán, lại còn có ảo tưởng với triều đình. Lần này đến là muốn nắm đệ cửu trấn trong tay những đồng chí cách mạng của chúng ta... Về

phần thư và ấn tín, khi thuyền đến Thượng Hải đã bị kiểm soát gắt gao, ta đã bí mật ném xuống biển rồi."

Các binh lính đốt đuốc truyền tay nhau xem tấm ảnh, đối với họ mà nói, Tôn Trung Sơn chỉ là một thần tượng trong truyền thuyết được khắc trên những cuốn sách nhỏ, còn Triệu Thanh lại là nhân vật mà họ kính ngưỡng và bội phục nhất trong lòng. Nghe người mặc váy này nói thân mật với bá trước, bản thân những tán binh này lại đang trong tình cảnh tiền đồ mờ mịt, hoang mang lo sợ, lập tức coi người đến như chỗ dựa vững chắc.

Gì Toại thu súng lại: "Một hiểu lầm... Nhưng bây giờ chúng ta đã thua thảm hại như vậy, phụ lòng kỳ vọng của bá trước năm xưa a... Hiện tại tiên sinh nói chúng ta nên làm gì?"

Mưa Thần đang thở dài một hơi, trong đầu cũng nghĩ đến mình nên làm gì trong thời đại này. Nhìn mấy trăm tán binh của đệ cửu trấn, đột nhiên cảm thấy một cái, nhiệt huyết trong ngực dâng trào. Trong cái niên đại tương lai đó, bản thân hẳn chẳng có tiếng tăm gì, tùy tục trôi nổi, ngoài việc học được một thân tật xấu, không có gì đạt được, cuối cùng lại còn mất đi cả người bạn gái mình yêu nhất. Hiện tại có một cơ hội như vậy, dựa vào sự quen thuộc của mình với lịch sử, tại sao lại không thể làm nên một sự nghiệp.

Những gì mình có thể nắm trong tay, mình nhất định không được từ bỏ.

Hiện tại, khởi nghĩa Mạt Lăng đã đến sớm hơn, vào ngày hai mươi ba tháng mười, vậy Thượng Hải chắc chắn vẫn chưa được giải phóng!

Hắn nhìn quanh, mấy trăm tán binh vừa nếm mùi thất bại đang nhìn mình. Không phải vì bọn họ dễ tin, mà là hiện tại những binh lính đã quen nghe mệnh lệnh này đột nhiên không có chỗ dựa, lại gặp phải thất bại thảm hại như vậy. Hiện tại có người do tiên sinh Tôn Trung Sơn và Triệu bá

trước phái đến liên lạc với họ, sự trông cậy này đối với họ cũng là lẽ thường tình.

Mưa Thần trầm giọng hỏi: "Hiện tại các người còn bao nhiêu người? Còn có thể liên lạc với bao nhiêu người? Có bao nhiêu vũ khí? Bao nhiêu đạn? Còn sĩ quan nào không?"

Bên dưới xôn xao một hồi, Gì Toại cười khổ báo cáo: "Hiện tại sĩ quan lớn nhất chỉ có một mình ta, những người khác chỉ là những nhân vật mục đích, những sĩ quan khác đã cười ngựa chạy trốn hết rồi. Chúng ta ở đây có 207 người, súng trường 140 khẩu, đạn 200 viên."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần nhìn hẳn: "Vậy các người có bằng lòng nghe ta chỉ huy không?"

Gì Toại vẫn cười khổ: "Hiện tại chúng ta đều lâm vào tình cảnh này, từ chỗ Cổ khanh kia chúng ta cũng không muốn đi, thà cho hảo hán tử dẫn ngựa, chứ không cho lại hảo hán tử làm tổ tông. Hơn nữa, người lại là người của Bá trước huynh phái tới, chúng ta còn có gì để nói. Người bảo đông, chúng ta nhìn đông, người bảo tây, chúng ta chạy tây."

Mưa Thần gật đầu, ánh mắt lướt qua những gương mặt mệt mỏi của binh sĩ: "Đã chửi vị tin tưởng huynh đệ ta, ta cũng không khách sáo nữa. Đều là vì lật đổ Mãn Thanh, khôi phục giang sơn nhà Hán. Huynh đệ cũng không sợ đứng mũi chịu sào! Hiện nay trong nước thế cục rất tốt, Hoàng Hưng, Hoàng Khắc Cường đã đến Hán Khẩu, cùng quân Bắc Dương của Mãn Thanh huyết chiến! Hồ Nam, Vân Nam, Quảng Tây đều nhao nhao khôi phục....."

Mưa Thần đang ở đó làm công tác chính trị, Gì Toại ở dưới thấp giọng nói: “Mấy huynh đệ này đều hiểu, Vũ tiên sinh vẫn nên nói một chút dự định bước tiếp theo đi.”

Mưa Thần sắc một cái, nuốt nước bọt cười nói: “Cũng tốt, vậy huynh đệ ta liền nói một chút dự định bước tiếp theo của chúng ta. Đã chúng ta làm cách mạng, cái trấn thứ 9 của Mãn Thanh này chúng ta cũng không thể khoác lên người nữa. Ta thấy, chúng ta liền gọi là Trung Hoa Giang Tô quân cách mạng! Ta trước tiên làm người chủ quan này, qua trận này lại hừ vị chờ hiền..... Trấn Giang chúng ta không đi được! Đến đó không có bổ sung, cũng không có lương bổng ứng phó, chỉ có thể tự mình sụp đổ. Ta thấy, mục tiêu của chúng ta chính là Thượng Hải!”

Thượng Hải hẳn là vào ngày mùng ba tháng mười một sẽ khôi phục, khi đó không có Trương Huân với thực lực như vậy phải thêm người ngoan cố đến trấn giữ. Trần Kỳ Mỹ mang theo một đám con hát cùng lưu manh vô lại liền có thể tiến đánh, tạo ra cục diện đồng thời khôi phục Thượng Hải. Mặc dù không thể loại trừ hẳn là địa đầu xa lại thêm nhân tố sẽ phối hợp để khôi phục, nhưng nếu mình mang theo mấy trăm lính mới trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, cục diện do mình tạo ra, vì sao không thể đánh xuống? Hiện tại dân tâm như thế, đến lúc đó chính là nhất hô bá ứng. Thượng Hải, cục chế tạo, quan phủ, Đại Thanh ngân hàng đều có rất nhiều bạc cùng súng ống đạn dược, thực lực này nói khuếch trương liền khuếch trương.

Dưới đáy có binh sĩ tỏ ra dị nghị: “Rừng Tiêu thống Trấn Giang đã sớm khôi phục, hẳn lại là đồng chí trung thành của chúng ta trong Đồng Minh hội, vì sao chúng ta không thể đến Trấn Giang thu nhận, sau đó tính toán sau?” Quả nhiên trong binh sĩ trấn thứ 9 có rất nhiều tú tài đi lính, nói chuyện đều rất có trật tự.

Mưa Thần nhìn quanh một vòng, cười nói: “Huynh đệ ta lúc ở Hồng Kông, cùng Bá trước huynh đã nói qua vấn đề này. Tụng Đình huynh (tên

chữ của Rừng Thuật Khánh) quả nhiên là đồng chí cách mạng của chúng ta, ba mươi lăm tiêu đóng ở Trấn Giang, ba mươi sáu tiêu ở sông Âm, khôi phục Trấn Giang là có nắm chắc. Nhưng quân tư của trấn thứ 9 chúng ta đều ở Nam Kinh. Coi như đến Trấn Giang, cũng không có biện pháp chiếm Nam Kinh, đối với việc khôi phục hạ du, hưởng ứng Võ Xương, quy mô cũng không có gì giúp ích. Mà chiếm được Thượng Hải, liền cắt đứt đường sống của chúng. Thượng Hải có hướng, miếu Cao Xương chế tạo cục có súng ống đạn dược. Hơn nữa Thượng Hải hoa dương sống hỗn tạp, cướp đoạt Thượng Hải về sau, chuyện này đối với triều đình chấn động cũng là lớn nhất! Bá trước huynh dặn dò ta liên tục là theo trấn thứ 9 điều tình nhuệ hiệp trợ đồng chí cách mạng Thượng Hải khôi phục. Hiện nay Thượng Hải có anh sĩ tiền bối của Đồng Minh hội chúng ta đang bố trí tất cả. Chúng ta chiếm được Thượng Hải sau, sĩ no bụng, Mã Đằng lại hồi sư Nam Kinh, hạ du đại thế nhất định! Chư vị cũng đều là công thần lớn nhất của công cuộc khôi phục!”

Những binh sĩ này bị Mưa Thần nói đến đều lộ vẻ mặt khát khao, Gì Toại cũng kích động không thôi. Hãn vốn là một cai đội trẻ tuổi tài cao của trấn thứ 9, sau này được cử đi đọc sách, trở về phân phát làm đội quan. Người trẻ tuổi đối với cách mạng nhiệt tình nhất, chỉ hận không thể lập một phen công lao sự nghiệp. Thất bại trong trận Mạt Lăng đã khiến hãn cảm thấy tức sôi ruột. Người trẻ tuổi hăng hái thời điểm còn tốt, hơi gặp trở ngại liền sẽ cảm thấy tiền đồ u ám. Bỗng nhiên gặp được người từ trên trời rơi xuống chỉ cho bọn hãn một con đường quang minh, ngực nhiệt huyết lập tức bốc lên. Liền xắn tay áo hô to: “Duy trì Vũ Tư lệnh, đánh tới Thượng Hải!”

Một tiếng hô này, Trung Hoa Giang Tô quân cách mạng tư lệnh Mưa Thần coi như đã ngồi vững.

200 tên lính được chỉnh biên thành hai chi đội, Gì Toại đảm nhiệm một chi đội tư lệnh quan, Mưa Thần kiêm nhiệm hai chi đội tư lệnh quan. Chi đội nhỏ này lại khôi phục thành bộ dáng quân chính quy. Thành cảnh giới, hành quân chiến đấu, đội ngũ hướng Trấn Giang xuất phát. Dọc đường, những lính tản mát phát hiện nơi này nghiêm chỉnh, tự phát cũng dựa vào. Bằng lòng gia nhập Trung Hoa Giang Tô quân cách mạng, đều được sắp xếp vào hai chi đội, không muốn thì hạ súng của bọn họ, tùy tiện đi đâu thì đi. Đến bình minh khi đến Trấn Giang, chi đội ngũ này đã mở rộng thành 400 người, mỗi chi đội đều có ba cái liên, súng ống đầy đủ, nhưng đạn vẫn còn quá ít, bình quân mỗi súng không đến ba phát.

STT 8: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hối - Chương 02: Theo ...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hối - Chương 02: Theo Trấn Giang tới Thượng Hải

Một đêm hành quân, do thiếu rèn luyện, lại mang giày da đi dưới mưa tầm tã nên mưa thần đã mệt rã rời. Nhìn cảnh Trấn Giang thành quả mà khôi phục lại. Trên cánh tay các binh sĩ buộc khăn trắng đi lại tấp nập. Trên đường còn có người Mông Cổ, gia quyến của cò binh bị đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc đầu đường, ngậm ngùi khóc thút thít. Lại còn bị đám tiểu hài tử người Hán đuổi đánh, ném đá cười nhạo. (Trấn Giang đóng giữ ba ngàn cò binh, toàn là Bát Kỳ Mông Cổ) quả là một cảnh tượng hỗn loạn.

Đội quân của mưa thần, xem như một đội quân có kỷ luật, vừa đến đã lập tức bị người chú ý. Một người trẻ tuổi mặc sắc phục quan quân bước tới, cất giọng Hồ Nam: “Các người đúng là huynh đệ theo mặt lẳng quan bại xuống. Là ba mươi Tam Tiêu hay ba mươi bốn ngọn? Ta phụng lệnh ở đây thu nhận.”

Mưa thần còn chưa kịp trả lời, gò toại đã xông ra khỏi đội ngũ, giữ chặt tay hắn: “Niệm tôn huynh! Không ngờ còn có thể gặp huynh!”

Niệm tôn huynh cũng ôm lấy gò toại xoay vòng: “Sáng tỏ, tiểu tử người còn chưa chết à! Mau thu nhận bộ hạ của ngươi, theo ta đi gặp Lâm Tiêu thống! Hắn biết ngươi cũng đến, chắc chắn rất vui.”

Gì toại cười cười, đưa tay giới thiệu mưa thần với vị Niệm tôn huynh: “Vị này là mưa Thần tiên sinh, do bên trong sơn tiên sinh và Bá Tiền huynh giới thiệu đến giúp chúng ta khởi nghĩa. Đội ngũ của chúng ta đã hợp nhất dưới sự thống soái của hã, hiện nay chúng ta là Trung Hoa Giang Tô quân cách mạng. Chúng ta không phải đến để bị thu nhận, mà là muốn cùng Lâm Tiêu thống bàn bạc, chúng ta còn có quy mô.”

Lại giới thiệu mưa thần với Niệm tôn huynh: “Vị này là đồng chí cách mạng ba mươi lăm ngọn, cũng là đội trưởng Ngô Hái đại ca, là con la Hồ Nam.”

Ngô Hái cười đánh vào gì toại một quyền, lại mang theo vài phần nghi hoặc nhìn mưa thần. Mưa thần một thân âu phục cổ áo nhỏ màu lam, lại thêm mái tóc húi cua ngắn ngủi, trong đội ngũ này thật sự rất chói mắt: “Vũ tiên sinh là do bên trong sơn tiên sinh và Bá Tiền huynh phái đến? Vậy thì quá tốt, các người cứ an bài trước, ta dẫn hai vị đi gặp Lâm Tiêu thống.”

Lâm Thuật Khánh, Trấn Giang đô đốc, quan thính được thiết lập trong nha môn của Trấn Giang phủ thời Thanh. Xung quanh cũng là một mảnh hỗn độn, công văn, quần áo vứt bừa bãi khắp nơi. Cổng vào không có lấy một tên lính gác, chỉ có người buộc khăn trắng ra vào tự do. Ngô Hái dẫn theo mưa thần và gì toại đi vào, vừa đến nhị đường, đã nghe thấy bên trong một người dùng giọng phổ thông, khẩu âm Mân Nam gào thét: “Hỏi ta muốn bổ sung? Ta lấy đâu ra! Hai tiêu hơn hai ngàn huynh đệ tiền ăn ta hiện tại còn không mở ra được! Hiện tại lại nhảy ra cái tư lệnh, cái quân trưởng, ta liều mạng khôi phục Trấn Giang, sao không thấy bọn hã ra phối hợp một chút! Mẹ kiếp!”

Ngô Hái nhỏ giọng nói với chúng ta: “Hiện tại hỏi Tiêu thống xin xỏ nhiều người quá, tính tình hã không tốt, các người cẩn thận một chút.”

Gì toại cũng nhân mặt: “Lâm Tiêu thống xưa nay tính tình nóng nảy, cũng không phải chuyện hôm nay.”

Vào nội sảnh đã thấy mấy người đang xám xịt đi ra. Một sĩ quan người phương Nam, vóc dáng thấp bé, phục sức đen nhánh đi tới đi lui. Hắn chính là Lâm Thuật Khánh, người Phúc Kiến, tốt nghiệp Lục quân Nhật Bản, từng là tiêu thống thứ 35 của trấn thứ 9 Nam Dương, hiện là đô đốc kiêm tư lệnh trấn quân của chính phủ Trấn Giang.

Ngô Hái lớn tiếng báo cáo, rồi tiến đến trước mặt Lâm Thuật Khánh, nhỏ giọng giới thiệu một phen.

Lâm Thuật Khánh đánh giá chúng ta một lượt, dặn dò: “Mời ngồi, dâng trà.”

Mưa thần cầm chén trà, ngồi đó nhìn Lâm Thuật Khánh không nói lời nào. Lâm Thuật Khánh lên tiếng trước: “Tiên sinh là do bên trong sơn tiên sinh và Bá Tiên huynh phái đến? Lúc trước huynh đệ ở Nhật Bản, cùng bên trong sơn tiên sinh đi lại rất nhiều, chưa từng nghe qua tiên sinh đại danh.”

Mưa thần đã sớm chuẩn bị, cười nói: “Huynh đệ luôn ở Mỹ, quản lý đường khẩu, vào năm Quang Tự ba mươi năm, bên trong sơn tiên sinh tại Mỹ gia nhập công đường, một tay đảm nhiệm hồng kỳ đại ca của toàn Mỹ đường khẩu. Khi đó huynh đệ còn nhỏ tuổi, nhưng cũng được bên trong sơn tiên sinh để ý. Tiên sinh nói cách mạng thiếu nhân tài quân sự, liền để huynh đệ đi học quân sự. Năm ngoái huynh đệ tốt nghiệp trường quân sự Virginia của Mỹ, liền được tiên sinh triệu hồi, từ Mỹ đến Hồng Kông, rồi từ Hồng Kông đến Thượng Hải. Được tiên bối Anh sĩ an bài, đến Nam Kinh liên lạc trấn thứ 9. Bởi vì luôn ở Mỹ đọc sách, nên không có lui tới với các đồng chí cách mạng Nhật Bản. Thư của tiên sinh, khi tàu đến Thượng Hải đều ném xuống biển, chỉ để lại một tấm ảnh chụp chung với tiên sinh, có thể cho Lâm Tư lệnh xem.”

Lâm Thuật Khánh nhìn tấm ảnh chụp mà mưa thần xem như báu vật, nhíu mày suy tư hồi lâu. Mới chậm rãi nói: “Tiên sinh dường như già đi rất nhiều, quan tâm quốc sự, cũng khó tránh tiêu tụy... Người ở Hồng Kông gặp Bá Tiền huynh?”

Mưa thần cũng lắc đầu thở dài: “Bá Tiền huynh từ sau khi khởi sự ở Hoa Cúc cương vị thất bại, thương tâm liệt sĩ, thân thể đã hoàn toàn sụp đổ rồi. Trên giường bệnh, nắm tay ta ân cần dặn dò, hiện tại nhớ lại vẫn thấy đau lòng.”

Lâm Thuật Khánh rút cuộc từ bỏ ý định truy hỏi nội tình của mưa thần, đứng dậy nói: “Vũ tiên sinh về nước tham gia cách mạng, Lâm mỗ ta vô cùng bội phục! Hơn nữa người lại thu nhận mấy trăm tàn binh của trấn thứ 9, huynh đệ cũng rất cảm kích! Nhưng hiện nay huynh đệ tình cảnh này, Vũ tiên sinh cũng thấy rõ, muốn xin không có, muốn viện không có. Nhưng huynh đệ cũng không thể bạc đãi đồng chí cách mạng, nếu không Vũ tiên sinh có thực lực trong tay, trước tiên cứ biên chế một doanh, chịu thiệt làm doanh trưởng, mặc dù thời gian có khổ cực, nhưng mọi người đồng sinh cộng tử.” Hắn cũng coi mưa thần là người đến xin xỏ, trước tiên đã chặn cửa.

Mưa thần mỉm cười nói: “Tụng Đình huynh, huynh đệ không phải đến cầu cạnh người, mà là khi ở Hồng Kông, đã cùng Bá Tiền huynh tính toán, đến Thượng Hải lại cùng Anh sĩ huynh xác nhận lần cuối. Lần này huynh đệ là muốn giúp Tụng Đình huynh xin viện trợ.”

Lâm Thuật Khánh lập tức nắm chặt tay mưa thần: “Vậy thì tốt quá! Ba ngàn huynh đệ của Trấn quân đều cảm kích đại đức! Cái viện trợ này hiện giờ ở đâu?”

Mưa thần cười nói: “Đang ở Thượng Hải, đợi ta trở về mang đến.”

Liên đem những lời gì toại nói với Lâm Thuật Khánh một lần nữa, Lâm Thuật Khánh suy nghĩ hồi lâu. Lại mời tham mưu trưởng trấn quân Cố Tuấn Bảo đảm đến. Mọi người lại bàn bạc một lần. Đều cảm thấy chuyện này cực kỳ có thể thực hiện, vốn là lấy tàn binh của Tam Tam, Ba Bốn phối hợp với Hải Khôi phục, thất bại cũng không tổn thất gì cho bọn họ, thành công thì Thượng Hải sẽ tiếp tế đến Trấn Giang. Việc gì không làm? Hơn nữa Lâm Thuật Khánh đích thực là được Hoàng Hưng khích lệ, là đồng chí cách mạng trung thành, đối đầu với Hải Khôi phục, cũng rất vui mừng khi thấy thành công.

Lâm Thuật Khánh lại hỏi mưa thần: “Vũ tiên sinh, người định khi nào lên đường xuất phát? Cần gì giúp đỡ không? Chỉ là huynh đệ nơi này tài sản quá ít, sợ rằng không giúp được gì.”

Mưa thần suy nghĩ một chút, co lại mấy ngón tay: “Có một số việc vẫn phải nhờ Tụng Đình huynh giúp đỡ. Thứ nhất là giúp chúng ta khắc một cái quan phòng Trung Hoa Giang Tô quân cách mạng, có danh nghĩa mới dễ làm việc. Thứ hai là đạn dược chúng ta quá ít, muốn nhờ Tụng Đình huynh cân nhắc tiếp tế hai, ba ngàn viên, như vậy mới miễn cưỡng dùng được. Thứ ba là quan trọng nhất! Chúng ta cần thuyền! Cần thuyền đủ cho bốn trăm người đến Thượng Hải! Chỉ cần thuyền đến, chúng ta sẽ lập tức lên đường. Sự nghiệp cách mạng rất gấp, huynh đệ thực sự không thể chậm trễ.”

Ngày hôm đó, mưa thần hai chữ cách mạng treo ở miệng không biết đã nói bao nhiêu lần. Hẳn biết, trong thời đại dân tâm sôi sục, cả nước gần như đều là những người cuồng nhiệt cách mạng, hai chữ này vẫn có sức thuyết phục và lực sát thương rất lớn. Kỳ thực cách mạng có thành công hay không, hẳn tính toán thế nào, vẫn còn chưa định.

Lâm Thuật Khánh và Cố Tuấn Bảo đảm nhìn nhau: “Quan phòng dễ làm. Đạn thì khó, chúng ta gom ra hai ngàn viên cũng có thể, còn về

thuyền...”

Ngô Hái, người vẫn đứng hầu bên cạnh, đột nhiên nói: “Doanh phó quan Trần Sơn Hà của Ba mươi sáu ngọn là người Tô Bắc, cũng có nhiều lui tới với các hội đảng, thuyền Tô Bắc hẳn hẳn là rất quen thuộc. Hẳn hẳn là có thể liên lạc được thuyền.”

Rừng Thuật Khánh và đám Cỗm Tuấn Bảo đảm nhìn nhau, đều cảm thấy mình chắc chắn đã bỏ ra một khoản tiền vốn không nhỏ. Rừng Thuật Khánh lên tiếng: "Vậy tốt, huynh đệ cứ giao Trần Sơn Hà cho Vũ tiên sinh chỉ huy. Vũ tiên sinh cứ nghỉ ngơi trước đi, ẩm thực huynh đệ sẽ lập tức sai người mang tới. Khi thuyền đến, xin mời tiên sinh lên đường!"

Nhìn theo bóng lưng Mưa Thần cùng gì Toại, Ngô Hái và ba người khuất dần, Cỗm Tuấn Bảo đảm quay lại, nói với Rừng Thuật Khánh: "Mưa Thần này, lai lịch thực sự không rõ ràng. Hẳn nói bằng chứng của hẳn đều ném xuống biển, sao mục tiêu rõ ràng nhất là ảnh chụp lại cất giấu kỹ càng đến vậy? Hẳn do Anh Sĩ huynh phái đến, Anh Sĩ huynh chắc chắn cũng có điện báo!"

Cỗm Tuấn Bảo đảm này, khi Rừng Thuật Khánh còn học ở Võ bị học đường đã là lão sư của hẳn. Lần này lại bị Rừng Thuật Khánh cố ý mời đến làm Tham mưu trưởng trấn quân, quả thực có thể giúp hẳn gánh vác được một nửa gia nghiệp. Nghe Cỗm Tuấn Bảo đảm nói vậy, Rừng Thuật Khánh cũng sốt ruột: "Nói như vậy, thằng nhóc này là gian tế rồi? Ta lập tức cho người lôi hẳn ra đánh chết quách đi."

Cỗm Tuấn Bảo đảm cười lắc đầu: "Ta cũng không dám khẳng định. Hẳn nói rõ tình hình trong Đồng Minh hội, là thật hay giả, hẳn đến Thượng Hải, Anh Sĩ huynh tự nhiên sẽ phân biệt. Hiện nay, hành vi của hẳn đối với chúng ta có lợi mà vô hại. Cần gì phải truy hỏi cho rắc rối?"

Đến trưa, quả nhiên ẩm thực nóng hổi được đưa tới, đi kèm còn có năm rương lớn, vừa vắn hai ngàn năm trăm viên đạn súng trường cỡ nòng bảy chín ly. Mỗi thương binh, hiện tại cuối cùng cũng có hai băng đạn. Mưa Thần nắm tay Ngô Hái, chỉ biết nói lời cảm tạ. Ngô Hái cười nói: "Vũ Tư lệnh, ngài đừng khách sáo làm gì. Các người đi Thượng Hải làm nên đại sự, ta thực sự rất ngưỡng mộ. Nơi này của ngài còn có chỗ trống không? Cho ta theo với, ta cũng bằng lòng làm."

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Ngô Hái, Mưa Thần cũng có chút cảm động. Những thanh niên trăm năm trước này, vì tổ quốc khôi phục, vào thời điểm đó thực sự không màng danh lợi. Thanh triều đối với những lính mới này đãi ngộ kỳ thực rất hậu hĩnh, thăng chức cũng rất nhanh. Nhưng những thanh niên này, chí hướng đã quyết, đều không quay đầu lại. Tân Hợi trước sau, vì nước mà hi sinh liệt sĩ, có bao nhiêu là thế gia tử đệ? Thật sự là không đếm xuể.

Mưa Thần nắm tay hắn cười nói: "Ta cũng không dám đào góc tường của Tụng Đình huynh. Niệm Tôn là tướng tài đặc lực của Tụng Đình huynh, có phần tâm ý này của huynh đệ, ta vô cùng cảm kích rồi."

Ngô Hái lộ vẻ thất vọng, gì Toại còn ở bên cạnh khuyên nhủ: "Hiện nay Trấn Giang hỗn loạn, Niệm Tôn cứ thông báo với cấp dưới một tiếng, lên thuyền của chúng ta có gì không tốt? Đều là vì cách mạng mà ra sức, Lâm Tư lệnh cũng sẽ không nói gì đâu. Vũ Tư lệnh, vị Niệm Tôn huynh này vừa có tài văn, vừa có tài võ, khi ở Võ bị học đường đã là nhân vật bạt tiêm. Người tài như thế, đối với chúng ta có tác dụng lớn."

Mưa Thần nghe vậy cũng có chút động lòng. Hiện tại, danh xưng Trung Hoa Giang Tô quân cách mạng sĩ quan đang thiếu hụt nghiêm trọng. Những nhân vật trước đây chỉ là chính mục (ban trưởng) trong quân đội, đều được đề bạt làm Đại đội trưởng. Hôm nay, mặc dù tiếp xúc với Ngô Hái không

lâu, nhưng thằng nhóc này làm việc quyết đoán, lại rất có trật tự. Nhân tài này, không thể để tuột khỏi tay được.

Hắn nghiêm mặt nói với Ngô Hái: "Lời vừa rồi ta coi như chưa từng nghe qua, người cũng chưa từng nói với ta. Nếu như khi lái thuyền, trên thuyền có thêm nhiều người như người, đó cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi..." Câu tiếp theo đã lọt vào bẫy của Mưa Thần: "Niệm Tôn nếu đến, hai chi đội trưởng này, không phải Niệm Tôn thì không ai có thể hơn."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Buổi chiều, bến tàu Trấn Giang quả nhiên có năm sáu chiếc thuyền ô bông chở lương thực cập bến, trên đầu thuyền là một sĩ quan trẻ tuổi. Mi thanh mục tú, nhìn như một cô gái. Mưa Thần mang theo hơn bốn trăm người của mình đã sớm chờ đến mòn con mắt. Nhìn thấy sĩ quan trẻ tuổi kia áp tải thuyền lương thực đến, gì Toại ở đó lớn tiếng cười nói: "Trần đại muội tử, người đến chậm quá!"

Sĩ quan trẻ tuổi kia còn chưa kịp cho thuyền cập bến, đã thoăn thoắt nhảy lên bến tàu, dấn mạnh vào ngực gì Toại: "Mẹ kiếp, trong mồm chó của người toàn là ngà voi, lần này nghe nói muốn cùng các người đi Thượng Hải làm đại sự, ta cũng rất vui. Chúng ta trên thuyền những thúc thúc bá bá này đều là Hồng môn tử đệ, làm chuyện đánh Thát tử thì tuyệt đối không có hai lời."

Gì Toại cười lôi kéo hắn đến giới thiệu với Mưa Thần: "Tiểu tử này chính là Trần Sơn Hà, tự là Vô Bệnh. Trong nhà ở Bảo Ứng huyện treo bảng trăm ngàn mẫu, lại là thiếu gia của Tô Bắc mạn thuyền, là thổ tài chủ. Hiện tại làm phó quan ở doanh ba mươi sáu."

Trần Sơn Hà lưu loát chào Mưa Thần: "Trần Sơn Hà bái kiến Vũ Tư lệnh! Lần này có sáu chiếc thuyền lương thực lớn, chở bảy tám trăm người

cũng dư sức, trên thuyền còn có lương thực thức ăn, mấy trăm huynh đệ ở Thượng Hải mười ngày ăn uống cũng không thành vấn đề."

Mưa Thần bụng bảo dạ, nhìn những tiểu hỏa tử tinh thần phấn chấn này, trong lòng cũng rất vui. Hắn cười vỗ vai Trần Sơn Hà, quay đầu ra lệnh với Gì Toại: "Lấy đơn vị làm chuẩn, lên thuyền xuất phát!"

Gì Toại lĩnh mệnh đi, Trần Sơn Hà lại hướng về phía Mưa Thần cười nói: "Vũ Tư lệnh, lần này ta theo ngài làm tùy tùng, cũng xin được phân công." Mưa Thần suy nghĩ một chút: "VẬY VẪN LÀ LÀM PHÓ QUAN CỦA TA THÌ SAO?" Trần Sơn Hà lại lắc đầu nguầy nguậy: "Hai năm nay làm phó quan đã đủ khí muện rồi, Vũ Tư lệnh muốn coi trọng ta, để ta cùng với Gì Toại xông pha phía trước đi."

Gì Toại ở xa xa quay đầu cười nói: "Tư lệnh, Vô Bệnh là con trai độc nhất trong nhà, đã đời thứ ba đơn truyền rồi. Không giống ta, huynh đệ bậy."

Trần Sơn Hà mặt đỏ lên: "Tư lệnh, ngài đừng nghe Gì Toại nói bậy. Đời thứ ba đơn truyền thì sao? Trong lồng ngực vẫn là máu người Hán! Lần này là vì chúng ta người Hán phục quốc thù, đánh ra Tân Hoa hạ. Ta từ khi làm quân nhân, đã mong chờ ngày này rồi! Nếu còn để ta làm phó quan, ta quay đầu là đi."

Mưa Thần nhìn những sĩ quan trẻ tuổi tràn đầy sức sống này, nhất thời lại cảm thấy việc thiên hạ không có gì là không thể làm được. Ở xã hội của hắn, đã không còn những thanh niên vì lý tưởng mà sẵn sàng hy sinh như vậy.

Hắn vỗ vai Trần Sơn Hà: "Tốt, người cứ theo Gì Toại, làm một chi đội trưởng. Làm tốt đấy."

Trần Sơn Hà dùng sức chào, vui vẻ nhảy căng lên, đi tìm gì Toại.

Lên thuyền, quả nhiên Ngô Hái đã lén lút trốn ở bên trong, còn mang theo mấy sĩ quan trẻ tuổi cùng chí hướng. Nhìn Mưa Thần vẻ mặt lúng túng cười. Ngoài súng trường và đao, còn mang đến một ngàn viên đạn bảy chín ly cho đội ngũ này. Lần này, Mưa Thần xem như đã hoàn toàn đào góc tường của Rừng Thuật Khánh.

Thuyền lương thực buông dây thừng, mở mui thuyền, trong ánh chiều tà dần buông xuống, từ từ hướng hạ du mà đi. Mưa Thần đứng ở đầu thuyền, cùng Rừng Thuật Khánh và Cỗm Tuấn Bảo đảm chào quân lễ một cách dờ dở ương ương. Trong lòng cũng đang phập phồng xao động.

Chính mình đến thời đại này mới được hơn một ngày, lại bị trói vào bánh xe lịch sử. Chuyến đi này, nhân sinh của mình và tương lai của Trung Quốc rốt cuộc sẽ có những thay đổi gì? Vào ngày hai mươi bốn tháng mười năm 1911, Mưa Thần cũng không biết rõ.

STT 9: Chương 1: Trần Anh Sĩ lần đầu gặp Tân Hợi - Chương...

Chương 1: Trần Anh Sĩ lần đầu gặp Tân Hợi - Chương 03: Khởi sự đêm trước

Chiếc xe ngựa của Trần Anh Sĩ vừa đến trước cổng Tổ Khanh trai ở phía nam, Lý Bình Sách, người đã mỏi mắt chờ đợi từ lâu, vội vã ra đón. Lý Bình Sách là một tiến sĩ đang hoàng, có người còn gọi hắn là "người có danh hiệu", hiện tại đang làm việc tại Cục Chế tạo. Hắn còn kiêm chức Tổng Đồng sự của Thương đoàn Thượng Hải, Tổng Đồng sự của Tự trị cục Thượng Hải, đồng thời là nhân vật chủ chốt trong việc khôi phục chính quyền ở Thượng Hải. Kỳ thực, trong lòng hắn rất chướng mắt Trần Anh Sĩ, kẻ tai to mặt lớn của Đồng Minh hội ở Thượng Hải.

Hắn vừa hút thuốc phiện lại còn chơi bởi nữ nhân, nghe nói còn mắc cả bệnh giang mai. Nhìn thế nào cũng không giống một đồng chí cách mạng. Nhưng hiện tại, vì đại cục khôi phục, đành phải hợp tác với Đồng Minh hội.

Trần Anh Sĩ bước xuống xe, hắn chỉ hơn ba mươi tuổi, vóc dáng trung bình, mặt mày trắng trẻo. Thấy Lý Bình Sách vội vã tiến đến, hắn cười nói: "Bình Sách, sao ngươi đến trễ vậy? Ta đã đợi ngươi lâu rồi."

Trần Anh Sĩ không nói đến việc hắn đã chậm trễ vì hút thuốc phiện trong kỹ viện ở bốn con phố, chỉ cười đáp: "Bình Sách, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, vừa rồi ta còn nói chuyện với đội trưởng tuần cảnh Nam Thị."

Nhìn Trần Anh Sĩ xuống xe, một gã hán tử cường tráng, vẻ mặt cảnh giác, thắt lưng cài một khẩu súng lục sáu viên cũng nhảy xuống theo. Lý Bình Sách nhíu mày hỏi: "Anh Sĩ, đây là..."

Trần Anh Sĩ cười khoát tay: "Vị này là hảo hán giang hồ mà ta mời đến, gọi là Lưu Phúc Bưu, có hăn ở bên cạnh, bình thường hai ba chục người cũng không đến gần được ta. Lần này đại nghiệp khôi phục, hăn cũng rất nhiệt tình."

Lý Bình Sách đã tiếp xúc với nhiều hội đảng trong nhiều năm, loại nhân vật giang hồ nào chưa từng gặp qua? Lưu Phúc Bưu này mặt mày dữ tợn, bụng phệ, nhìn là biết hạng tam lưu giang hồ, vậy mà Trần Anh Sĩ lại coi hăn như bảo bối. Trong lòng thầm hừ một tiếng, miễn cưỡng chào hỏi rồi kéo Trần Anh Sĩ vào trong.

Vài người của Tổ Khanh trai mang trà đến đón, giúp Trần Anh Sĩ cởi áo, rồi dâng lên điều thuốc lào. Trần Anh Sĩ cười hỏi: "Tổ Khanh tiểu nương đâu?" Lý Bình Sách dậm chân: "Anh Sĩ, mau lên đi! Còn cứ như vậy, Tổ Khanh ta đã bảo nàng lên lầu giúp chúng ta xem xét rồi. Trong lòng ta như lửa đốt, mà người lại cứ thông thả!"

Trần Anh Sĩ vừa đi vừa cười: "Bình Sách huynh, người cứ quá nóng vội. Hiện tại đội tuần cảnh Nam Thị, Cục Chế tạo, quân doanh Thượng Hải, Ngô Tùng phòng doanh, đều đã vận động liên lạc xong cả rồi. Chỉ chờ đến lúc ba ngày nữa nổi dậy, mọi việc sẽ xuôi chèo mát mái, cần gì phải gấp gáp?"

Hăn vừa bước vào nội sảnh, ánh mắt đã dán chặt vào hai cô gái đang mặc đồng phục học sinh trước bàn. Hai cô bé này đều là con gái Giang Nam, da trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú, ai nấy đều có đôi mắt to ngập nước. Mặc bộ đồng phục nữ sinh màu xanh nhạt, càng tôn lên vẻ thướt tha.

Trần Anh Sĩ thăm nuốt nước bọt: "Hai tiểu nha đầu này đúng là tuyệt sắc, không biết là kim ốc tàng kiều của Bình Sách, hay là thanh quan nhân mới của Tổ Khanh trai?" Quên cả việc ngồi xuống, Lý Tiếp cùng ngồi cạnh hai cô gái. Vị này cũng là một đại tướng của phe khôi phục, người Hồ Nam, tự là Uổng Trung. Năm xưa từng tham gia khởi nghĩa Bình Lưu Phong, là một trong những người trực tiếp giao chiến với quân Thanh. Lần này ở Thượng Hải, phe khôi phục lấy Lý Bình Sách làm chủ, Lý Tiếp cùng làm phó.

Hắn và Trần Anh Sĩ quen biết nhau đã lâu ở Nhật Bản, hiểu rõ tật xấu của hắn. Thấy ánh mắt hắn chỉ đảo quanh hai cô gái, liền cười chào hỏi: "Anh Sĩ, sao đến muộn vậy? Để ta giới thiệu cho người hai vị nữ trung hào kiệt. Là hai đệ tử đặc ý của Giám Hồ nữ hiệp (Giám Hồ nữ hiệp, Thu Cẩn Hào), Doãn Duệ Chí và Doãn Duy Tuấn. Lần này cố ý từ Chiết Giang đến, muốn tham gia tấn công Cục Chế tạo và nghĩa đội."

Vừa nghe đến danh hiệu Giám Hồ nữ hiệp, Trần Anh Sĩ lập tức thu liễm lại. Hắn cùng hai cô gái hành lễ, rồi ngồi xuống. Lý Bình Sách bèn nói với hắn: "Hôm nay gọi người đến, chính là muốn cùng người bàn bạc hai việc. Một là hôm nay ta cùng mấy vị dương đồng sự của Công bộ cục đã tiết lộ một chút ý tứ, bọn họ cũng ủng hộ Trung Quốc có chút thay đổi, chỉ nói Thượng Hải hoa dương sống hỗn tạp, nhất định phải phòng ngừa cục diện thối nát. Như Quảng Châu ném lựu đạn toàn thành là không được, chúng ta còn phải tìm ra phương pháp xử lý ổn thỏa hơn. Hai là chuyện duy trì, duy trì cần kinh phí, thương đoàn có thể quyên góp được chín mươi vạn đồng, tình hình quan lại Thượng Hải và Cục Chế tạo ta đều nắm rõ, nhưng hai trăm vạn vẫn chưa đủ. Chúng ta lại cố gắng xoay sở, gom thêm hai trăm vạn nữa cũng không phải việc khó. Nhưng một khi Thượng Hải khôi phục, cục diện Đông Nam muốn dựa vào chúng ta chống đỡ, số tiền này vẫn còn thiếu rất nhiều. Chúng ta mọi việc đều phải tính toán lâu dài, chuyện tiền bạc cũng cần phải bàn bạc."

Nghe Lý Bình Sách nói, mọi người trong phòng đều im lặng. Trần Anh Sĩ hút thuốc lào, nhả ra từng làn khói. Lý Bình Sách và Lý Tiếp cùng đều nhìn hẩn, chờ đợi. Trần Anh Sĩ dùng tàn thuốc gạt tàn, cuối cùng chậm rãi nói: "Ý kiến của người phương Tây, chúng ta cũng không cần phải để ý đến. Huynh đệ ở Nhật Bản thấy cũng nhiều, chúng ta người Trung Quốc xương cốt mềm, người phương Tây liền đối với chúng ta cường ngạnh, người Nhật Bản đối với người phương Tây cứng rắn, người phương Tây ở Nhật Bản liền mềm nhũn đi rất nhiều... Chúng ta cứ làm những gì nên làm, khôi phục là đại sự, đám lão Tây kia không cần phải quản."

Hẩn trầm ngâm một lát: "Nhưng Bình Sách huynh nói chuyện tiền bạc, đích thực là vấn đề lớn. Một khi khôi phục, số tiền cần dùng sẽ như nước chảy. Huynh đệ cũng có hai cách, một là ngân hàng Đại Thanh trong tô giới, lão tiểu tử Tổng Hán Chương kia rất coi thường chúng ta, nhưng ngân hàng Đại Thanh sắp sửa thu tiền cho phương Bắc, chắc chắn phải có năm sáu trăm vạn, lấy ra là có thể ứng phó được một hồi."

Lý Bình Sách liên tục khoát tay: "Không được, không được! Ngân hàng Đại Thanh ở trong tô giới, người muốn đưa quân đội vào thì không được. Nếu làm vậy, chỉ sợ chính phủ quân sự Thượng Hải của chúng ta còn chưa khai trương đã phải sụp đổ! Anh Sĩ vẫn nên nói cách thứ hai đi."

Doãn Duệ Chí và Doãn Duy Tuấn nhìn Lý Bình Sách, đều có chút khinh thường. Kẻ này làm quan lâu ngày, đối với người phương Tây xương cốt dường như mềm nhũn. Vẫn là Trần Anh Sĩ có chút lưu manh khí khái.

Lần này đến lượt Trần Anh Sĩ cũng trầm ngâm thật lâu, hút mười mấy hơi thuốc, mới khổ sở nói: "Còn có công sở Huy Hồ, và hai nơi là công sở Quảng Triệu, nơi này đều là thương nhân Hồ Châu, Huy Châu và Quảng Đông đến Thượng Hải. Rất có tiền, bằng mặt mũi của huynh đệ, mượn hai trăm vạn cũng không phải là chuyện gì to tát... Nhưng ở đó chỉ nhận ta một người, đến lúc đó ta không có danh nghĩa gì, chỉ có thân thể đến vay tiền,

người ta chắc chắn sẽ hỏi ta sau này dựa vào cái gì để trả tiền cho họ? Đây là đường ra, chỉ là điểm này khó xử."

Hắn nói xong cũng cúi đầu xuống, loay hoay với ống thuốc lào. Lý Bình Sách và Lý Tiếp cùng nhìn nhau, đều hiểu rõ. Lý Tiếp cùng cười nói: "Anh Sĩ, huynh đệ chúng ta còn có gì khó nói? Mặc dù mọi người đề cử ta làm Đô đốc Thượng Hải, nhưng đó cũng là bất đắc dĩ, Anh Sĩ muốn gánh vác, đó là điều tốt nhất. Huynh đệ lập tức thoái vị nhường chức."

Không khí trong sân lập tức lạnh xuống. Trần Anh Sĩ hất áo, quay đầu bỏ đi: "Các người coi Trần Anh Sĩ ta là hạng người gì!" Lý Tiếp cùng muốn đi kéo hắn, Lý Bình Sách lại dè hắn xuống. Cứ như vậy nhìn Trần Anh Sĩ giận dữ bỏ đi.

Lý Bình Sách nhìn Doãn gia tử muội, cười khổ nói: "Tình hình ở đây là như vậy, Thượng Hải là cứ điểm quan trọng của chúng ta, điều này chúng ta tuyệt đối không thể nhường! Hai người các người tử muội cứ xuống nghỉ ngơi một chút, lát nữa ta và các người sẽ nói rõ tình hình."

Doãn gia tử muội nhìn thấy cảnh vừa rồi, nhìn nhau, đều trầm mặt đáp: "Hai vị trước kia, di chí của lão sư, chúng ta một mực không dám quên, chuyện liều mạng, chúng ta sẽ làm tất cả. Về phần những chuyện khác, chúng ta cũng không muốn biết, nhưng đối với ý tốt của Bình Sách tiên sinh, chúng ta rất cảm kích."

Thượng Hải, bến tàu số mười sáu. Bến tàu này cùng kho hàng đều thuộc Cục Chế tạo Giang Nam của miếu Cao Xương đầu tư xây dựng. Nơi đây xưa nay là nơi Cục Chế tạo vận chuyển than đá và lương thực từ địa phương đến, đồng thời sản xuất súng ống đạn dược, không ít trong số đó cũng được đưa ra ngoài theo bến tàu này.

Vào ngày hai mươi sáu tháng mười năm 1911, khi hoàng hôn buông xuống, sông Hoàng Phố hiện lên những con sóng đen kịt. Dọc theo bến tàu, đám thuyền dân Tô Bắc nhóm lửa nấu cơm, khói bếp vấn vít quanh quần. Bọn trẻ con trên thuyền thì chạy nhảy ồn ào, chọc cho cha mẹ chúng phải quát mắng. Xa xa, ánh đèn từ tô giới (*) chiếu rọi tới, ma đô Viễn Đông về đêm vẫn chưa bắt đầu.

Gần mười chiếc thuyền lớn, loại thuyền giúp ô bông, chở đầy hàng, đang hạ bông, từ từ tiến vào bến tàu. Tại kho quản lý của bến, một ủy viên của Cục Chế tạo nhú mày hỏi người bên cạnh: “Những thuyền này ăn nước sâu như vậy, chở cái gì tới? Gần đây, Cục Cảnh sát đã nửa ngừng sản xuất. Sao lại có những thuyền này đến?”

Người bên cạnh cũng không dám khẳng định: “Có lẽ là lần trước mua ba trăm tấn than đá, vì số lượng nhỏ nên quên hủy bỏ đơn hàng. Nếu không phải vận lương thực thì chắc chắn phải dùng kho của chúng ta.”

Thuyền từ từ cập bến, mười mấy tên hán tử ăn mặc gọn gàng nhảy xuống, đều thắt bím tóc, thân hình vạm vỡ lộ rõ bắp thịt. Bọn chúng vội vàng buộc dây. Vị ủy viên tiến lại gần, chỉ thấy trên thuyền lại có một tên hán tử trung niên ăn mặc chỉnh tề bước xuống. Bím tóc được tết cẩn thận, quần vải hoa, râu quai nón được tỉa tót gọn gàng. Vị ủy viên kia sáng mắt, vội vàng tiến lên chào hỏi: “Hóa ra là Trần Tam gia! Sao vậy, thuyền của ngài vừa chuẩn bị ghé vào bến tàu nhỏ bé của chúng ta để nghỉ ngơi một chút à?”

Trần Tam gia cười đáp: “Không sai, mượn quý bảo địa nghỉ ngơi một chút, gần đây Trấn Giang không yên ổn, đại gia bảo ta mang thuyền đến Thượng Hải tránh nạn, cũng không cần sắp xếp tiểu công hạ lương thực. Chờ mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi.”

Hắn lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho vị ủy viên: “Một chút lòng thành cho Tô ủy viên, Vương ủy viên, bọn họ phân công một chút, chúng ta đến đây quấy rầy một chuyến cũng không tiện. Ở đây có lẽ cũng muốn làm chút chuyện, các người thấy gì thì coi như không thấy.”

Vị ủy viên nhỏ dưới tay âm thầm ước chừng, bên trong có lẽ không dưới một trăm đồng bạc trắng. Bình thường Trần Tam gia này gặp mặt chỉ cho mười đồng tám đồng là cùng, lần nào ra tay cũng hào phóng như vậy. Trong lòng không khỏi sinh nghi. Nhưng Trần Tam gia này lại là nhân vật nổi danh của Hồng Bang, thủ hạ đều là những kẻ liều mạng, năm ngoái còn giơ búa lên tại Nam Thị cùng giới Hồ Châu đánh nhau, Trần Tam gia một mình chém đổ chín người!

Hắn lại sờ túi tiền bạc trắng. Quản chi, thời đại này vẫn là tiền mới là nhất. Cục Cảnh sát mỗi tháng cho mình mấy xâu tiền lương, không đáng để làm căng.

Hắn lập tức cười đến nhe răng: “Với tình giao hảo của Trần Tam gia và chúng ta, còn có gì để nói nữa! Mỗi lần còn ban thưởng, huynh đệ nhất định sẽ đuổi những kẻ không liên quan kia đi xa, ngài cứ yên tâm.”

Trần Tam gia không nói thêm lời nào với hắn, gật đầu rồi trở lại thuyền của mình. Nhìn quanh hai bên một lượt, rồi đi vào trong khoang thuyền.

Trong khoang thuyền đã chất đầy binh lính, ngồi ngay ngắn. Vẻ mặt ai nấy đều có chút căng thẳng. Trần Tam gia bật đèn trong khoang thuyền. Mưa Thần cùng Hà Toại Ngô, Trần Non Sông liền vây quanh.

Trần Tam gia nói: “Bến tàu đã ổn thỏa, nhưng mục tiêu của chúng ta quá lớn, không thể trì hoãn được mấy ngày.”

Trần Non Sông cười nói: “Tam thúc, con biết lão nhân gia ngài ra tay, nơi này chắc chắn ổn thỏa.”

Trần Tam gia liếc hắt một cái: “Thằng nhóc này, vạn sự cẩn thận một chút, làm chuyện rơi đầu mà còn cười đùa. Coi chừng về nhà cha người đánh gậy đấy.”

Mưa Thần cảm kích nắm chặt tay Trần Tam gia: “Tam gia, lần này đều nhờ các ngài giúp đỡ. Sau khi sự việc thành công, nhất định sẽ trọng tạ.”

Trần Tam gia xúc động nói: “Vũ Tư lệnh, Hồng Bang chúng ta từ năm Quang Tự hai mươi lăm đến nay, vì khởi sự mà bị đầy Thát tử giết chết đã có mấy ngàn người, chết mất đồng bằng sẽ ngựa tông Hán đại long đầu, Long Hoa sẽ tạ không phải lân đại long đầu, đều là mấy huynh đệ tốt của Trần gia, cái đầu này, sớm đã cùng các người dân đảng buộc chặt vào nhau rồi.”

Hắn nhìn Trần Non Sông, mang theo một chút cầu khẩn nói với Mưa Thần: “Lần này khởi sự, các người dân đảng bên này có Trần Anh Sĩ của Hồ Châu, chúng ta và hắn có thù oán từ trước, thật sự không thể tham gia, điểm này xin ngài tha thứ..... Còn có thằng nhóc Trần Sơn Hà này, ba huynh đệ chúng ta chỉ có một mình hắn là con nối dõi, hắn làm đại sự này chúng ta không thể ngăn cản. Nhưng còn xin Vũ Tư lệnh chiếu cố nhiều hơn một chút, chúng ta liền vô cùng cảm kích.”

Tâm tình Mưa Thần có chút dao động, những giang hồ hán tử này. Từ khi tiếp nhận các loại liên lạc của dân đảng, khởi sự nổi lên, nghĩa khí không thể chùn bước. Mặc dù thương vong chồng chất, nhưng cũng thành công làm cho Mãn Thanh thùng trăm ngàn lỗ. Sau khi khởi nghĩa thành công, tên của bọn họ lại chôn vùi trong lịch sử. Trần gia là người vận chuyển bọn họ đến Thượng Hải, hao phí ước chừng cũng phải đến năm sáu ngàn nguyên. Lại còn đem người nối dõi duy nhất của dòng họ đưa lên tiền

tuyển. Tất cả những điều này, khiến hẳn thực sự không biết phải nói gì cho phải.

Hắn cũng lần đầu tiên cảm thấy, trách nhiệm tinh thần của lịch sử cứ như vậy đặt lên vai mình.

Đèn đường khí ga bên đường, từng chiếc từng chiếc được đốt sáng. Mưa Thần cùng Hà Toại Ngộ, Trần Non Sông mặc trường sam, ngồi trên xe kéo do binh lính của mình kéo, đi quanh mấy địa điểm trọng yếu. Mắt thấy xe đã quay lại miếu Cao Xương. Mưa Thần bảo mọi người xuống xe, chậm rãi đi về phía cổng lớn của Cục Chế tạo.

Hắn trầm giọng nói với Hà Toại: “Vừa rồi ở mấy địa điểm trọng yếu ở Nam Thị, ta thấy hai trăm người là đủ. Chủ yếu là tuần cảnh cục và nha môn của quan Thượng Hải, địa thế đều rất thuận tiện cho chúng ta tiến công.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hà Toại gật đầu: “Binh lực của chúng ta tuy có chút mỏng manh, nhưng ở Thượng Hải còn có đồng chí phối hợp tác chiến, làm như vậy, vẫn rất có nắm chắc.”

Đồng chí phối hợp tác chiến Lần này chính là đến cướp công lao của đồng chí đây. Mưa Thần hàm hồ lên tiếng. Chuyên tâm dò xét Cục Chế tạo trước mặt. Bọn này kiến trúc chiếm một diện tích rất lớn, tường vây bằng xi măng cao đến hai người. Bốn phía đều có vọng lâu, trên lâu đặt súng máy hạng nặng Mark thăm, dưới ánh (*) phản xạ ánh sáng mờ ảo. Cửa chính còn có mấy binh lính của quân doanh Thượng Hải, dựa vào súng trường Hán Dương do Cục Chế tạo sản xuất, ngấp một cái uế oải.

Mấy người không hện mà cùng lắc đầu, với hai trăm binh lính chỉ có súng trường và một ít đạn dược, tiến đánh cứ điểm Cục Chế tạo này, thật sự là có chút khó khăn. Trần Non Sông nói: “Bên trong địa thế rất lớn, bên trong có một con ngõ dài, còn có mấy tòa nhà cao ốc bằng xi măng. Quân doanh Thượng Hải còn có người trấn giữ bên trong, có lẽ còn có năm sáu khẩu súng máy..... Tam thúc trước kia đã từng đến, rất rõ ràng.”

Mưa Thần nhìn bốn phía một lượt, đối diện Cục Chế tạo trên đường, còn có mười mấy cửa hàng. Đầu đóng cửa, trong lòng hẫng lại cẩn thận ôn lại những gì quân cách mạng đã trải qua khi tiến đánh Cục Chế tạo năm đó. Gật đầu nói: “Trở về.”

Đột nhiên, bên kia đường có một giọng nói trẻ tuổi kinh hỉ cất lên: “Sáng Tỏ huynh, Niệm Tôn huynh! Sao các người lại ở đây?” mấy người đều đặt tay lên hông. Căng thẳng nhìn về phía phát ra âm thanh. Ba người thanh niên mặc chế phục không có ký hiệu đang kinh ngạc nhìn bọn họ, bước nhanh đến. Hà Toại bọn họ thở phào nhẹ nhõm, không đợi mấy người thanh niên kia mở miệng, liền bị bọn họ kéo đến một quán ăn nhỏ ở xa, Mưa Thần trong lòng đầy nghi hoặc, cũng vội vàng đi theo.

Mấy người vào trong quán ăn, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, gọi vài món nhậu và rượu. Mấy tên thanh niên kia thấy Hà Toại bọn họ căng thẳng, cũng thông minh không hỏi han trên đường, lúc này mới mở miệng hỏi: “Sáng Tỏ huynh, sao các người cũng ở đây? Không đi làm quân đội à?”

Gì Toại nhìn bọn họ, đưa tay giới thiệu: "Đây là Vũ lão bản của thương hội chúng ta, ba vị này là Trương Hùng Phu, Lữ Gặp Tiều, Vương Liêm, đều là đồng chí mới trong quân. Sau này được cử đi nhập ngũ tại trường Lục quân Trung học thứ tư ở Nam Kinh. Mới hơn ba tháng, Trương Tuấn và Thiết Lương sợ bọn học sinh này không ổn, bèn phân phát họ về quê trước."

Nghe Gì Toại giới thiệu người trẻ tuổi xa lạ kia là Vũ lão bản, ba thanh niên đều lộ vẻ hiếu ý. Họ gật đầu chào Mưa Thần. Ngô Hái cũng thì thầm vào tai Mưa Thần: "Nghe nói họ đến Thượng Hải có hơn hai trăm người, đều là đồng chí của mình."

Gì Toại hỏi họ: "Sao các người vẫn còn ở Thượng Hải?"

Trương Hùng Phu, một thanh niên giọng Tô Nam, vẻ mặt khá tùy tiện, chính là người đã chào hỏi Gì Toại trên đường: "Lão Hùng lão đã tổ chức một cái Thục quân đoàn, về Tứ Xuyên làm ăn lớn. Đồng học Hồ Bắc, Hồ Nam cũng đã đi rồi. Chỉ còn lại sáu bảy chục thằng ở đây, chờ Nam Kinh có mối làm ăn lớn. Về quê cũng tốt, kết quả nghe nói lần làm ăn trước bị lỗ, có vài đồng học muốn lên tàu Thái Cổ đi Hồ Bắc, một số khác thì chờ đợi. Nhìn thấy tình hình chán nản, ba chúng ta bèn đi dạo, không ngờ lại gặp tiểu tử sáng sủa này... Vũ lão bản, có mối làm ăn gì thì chiếu cố mấy anh em chúng ta với."

Lữ Gặp Tiều, người thấp bé, răn rỏi, không biểu cảm gì, cũng nghiêm mặt nói: "Trần Anh Sĩ ở Thượng Hải cũng đến chào hỏi chúng ta, đưa cho chúng ta năm trăm đồng bạc trắng. Nhưng hắn là kẻ ba hoa chích chòe, suốt ngày chỉ thấy hắn cùng đám lừa đảo lêu lổng, chơi gái, hút thuốc phiện. Nói chuyện cũng thần thần bí bí, chúng ta đều là quân nhân chính quy, không kiên nhẫn để ý đến hắn. Nhưng mà, Sáng Sủa huynh và Niệm Tôn huynh đều là nhân vật bạt tiêm của Giang Nam, họ tin tưởng lão bản chúng ta."

Vương Liêm, người cao lớn nhất trong bọn họ, chưa mở miệng đã cười: "Có lẽ năm trăm đồng bạc kia cũng giúp anh em có thêm thịt cá vài ngày."

Nói rồi, anh ta cười ha hả với Gì Toại và những người khác.

Cười một hồi, Gì Toại nhìn Mưa Thần gật đầu, rồi nghiêm mặt nói với họ: "Vũ lão bản của chúng ta là do Tôn lão bản và Bá Tiền huynh phái đến!

Chuẩn bị làm một vụ làm ăn lớn ở Thượng Hải! Mọi thứ đã liên hệ xong. Chúng ta còn có bốn trăm người của Đệ Cửu Trấn, thêm cả người của Thượng Hải phối hợp, lần này nhất định thành công! Nếu làm ăn thành công, cục diện ở hạ du Trường Giang và Đông Nam sẽ hoàn toàn thay đổi!"

Nghe những lời này, ba thanh niên đều kích động. Trên mặt họ như bừng sáng.

Mưa Thần cũng muốn lôi kéo mấy sĩ quan này, trước tiên cười nói với họ: "Các người muốn góp vốn làm ăn, ta rất hoan nghênh! Chỉ là chuyện này phải giữ bí mật. Chờ lát nữa về khách sạn, các người có thể bí mật liên lạc với những đồng học tin tưởng nhất. Chờ chúng ta thông báo địa điểm tập hợp, các người nhanh chóng đến. Nhớ kỹ, nhất định phải giữ bí mật!"

Ba thanh niên để lại tên khách sạn, gần như vui mừng nhảy ra ngoài.

Mưa Thần trong lòng còn vui hơn họ. Năm sáu chục sĩ quan cấp dưới đã qua huấn luyện chính quy, nếu mở rộng đội ngũ, đây là một món tài sản khổng lồ!

Mới đến thời đại này được ba ngày, hắn đã hoàn toàn dùng tâm thái của người ở trên để suy nghĩ vấn đề. Khả năng này cũng nhờ vào việc hắn có khả năng thích ứng mạnh mẽ. Chỉ là thỉnh thoảng lướt qua dung nhan của bạn gái cũ, vẫn khiến hắn tim đập nhanh.

Năm đó, Mưa Thần từng đánh giá từ năm 1911 đến 1945, cho rằng đó là thời đại anh hùng cuối cùng của lịch sử Trung Quốc, vô số thanh niên đã đốt cháy cả cuộc đời trong thời gian ngắn ngủi. Vì một lý tưởng, một đạo nghĩa không thể lùi bước, cho đến khi hy sinh. Họ là ánh sáng, là tia chớp, tuy ngắn ngủi nhưng lại vô cùng rực rỡ. Khi chính hắn trở lại thời đại này, càng cảm nhận được những thanh niên này trong thời đại sắp đến, trong thân thể họ lúc nào cũng có thể bùng nổ nhiệt tình, xông thẳng vào toàn bộ

thời đại trước. Họ đơn thuần, họ ngây thơ, họ lúc đó là những người theo chủ nghĩa lý tưởng hoàn toàn.

Ở thời đại của hăn, thời đại anh hùng đã khép lại, thời đại bình dân đã bắt đầu.

STT 10: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 04: Dài...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 04: Dài nhất một đêm (một)

Năm 1911, ngày hai mươi bảy tháng mười, mười giờ đêm.

Mưa thần khép lại chiếc đồng hồ bỏ túi trong tay, hắn đã thay bộ quân phục mới toanh. Mũ sĩ quan đội ngay ngắn, đôi ủng da dưới chân bóng loáng. Lần này có lẽ là thật sự muốn liều mạng, hắn lấy mấy bộ quân phục của đám sĩ quan cấp dưới khoác lên người, chết cũng phải chết cho oai phong.

Từ khi bị vận mệnh đẩy đến nơi này, hắn đã không còn quá coi trọng tính mạng mình. Trong lòng lại có một ngọn lửa bùng bùng cháy. Xem ta có thể làm gì trong thời đại này! Xem ta có thể ảnh hưởng lịch sử ra sao! Xem ta có còn là cái tên vô trách nhiệm như trước không! Giờ đây, ta đang làm việc, thậm chí là gánh vác trách nhiệm với lịch sử!

Trong lòng hắn thầm gào thét, nhưng cuối cùng vẫn vững vàng vùng tay lên. Bốn trăm cánh tay với khăn lông trắng của binh sĩ nhanh chóng tuôn ra từ mấy khoang thuyền lớn, chiếm cứ kho trước, khống chế mấy ủy viên nhỏ cùng đám người ở bến tàu, để lại một đội hai ban phòng thủ đường lui. Sau đó chia quân làm hai đường, hai đội tiến về Nam Thị, một đội đến Cao Xương miếu.

Nam Thị là khu vực cổ nhất của Thượng Hải, đồng thời cũng là trung tâm hoa giới của Thượng Hải. Vì vậy, Sở Cảnh sát Thượng Hải chịu trách nhiệm trị an (ngoài ra ở Áp Bắc còn có Áp Bắc tuần cảnh tổng cục). Ngoài hơn hai nghìn cảnh sát tuần tra và đồn công an ở Nam Thị, còn có hai trăm cảnh sát cưỡi ngựa trực thuộc sở, đều được trang bị súng trường Mauser do Đức sản xuất. Trần Anh Sĩ và đồng bọn đã làm rất nhiều công tác liên lạc, những cảnh sát cơ sở này đều mong mỗi khởi sự. Tổng xử lý trong cục là Từ Hán Chương, người phương Bắc, đã sớm liên hệ với Trần Kỳ Mỹ và đồng bọn, hứa hẹn sẽ trung lập, duy trì trị an. Trần Kỳ Mỹ cũng hứa hẹn sẽ tiếp tục giữ chức sau khi khôi phục. Nhưng trong lòng vẫn còn nhiều lo lắng, ông chỉ phát cho mỗi cảnh sát năm viên đạn, sợ có chuyện gì xảy ra.

Hai đội quân mượn bóng đêm, dưới sự dẫn dắt của mấy sĩ quan lục quân trung học, nhanh chóng tiếp cận Nam Thị. Trên đường gặp phải một số cảnh sát tuần tra, hoặc bị tước vũ khí, hoặc tự nguyện gia nhập đội ngũ của họ. Một số người dân gan dạ gặp họ, còn đi theo phía sau. Thậm chí có người còn chỉ đường, bày mưu cho họ. Toàn bộ bách tính Thượng Hải đều biết, việc Thượng Hải khôi phục chỉ là sớm muộn, như thế đang chờ đợi một ngày lễ để rồi được ăn mừng.

Đi càng về sau, hai đội quân đã biến thành một đội quân khổng lồ kỳ lạ. Ngô Hải gấp đến độ mồ hôi đầm đìa, liều mạng chỉ huy quân đội tiến lên. Trước khi xuất phát, Mưa Thần chỉ nói với hắn một chữ "Nhanh!". Hắn cũng cho rằng chỉ có nhanh mới có thể đánh địch bất ngờ, lại không ngờ ý của Mưa Thần còn có một tầng, nhanh đến mức Trần Kỳ Mỹ, Lý Bình Sách và những tên địa đầu xà không kịp phản ứng, mới có thể cướp lấy Thượng Hải.

Hiển nhiên, khi đến cổng Sở Cảnh sát, mấy cảnh sát gác cổng nhìn thấy họ liền thở phào nhẹ nhõm, giao nộp vũ khí. Ngô Hải chỉ huy quân đội lập

tức phòng thủ, toàn bộ súng trường đều được lên nòng, nhắm vào trong sân. Bản thân hắn dẫn theo một người nhanh chóng xông vào.

Mười mấy cảnh sát cưỡi ngựa được trang bị đầy đủ tiến đến, "BA!" đồng loạt chào Ngô Hải: "Lưu thủ sáu mươi cảnh sát tuần đội đã có mặt đầy đủ, chờ quan chức bàn giao."

Ngô Hải vỗ vai hắn: "Tổng xử lý của các người đâu?" Vị cảnh sát kia vẫy tay: "Mời đi theo tôi."

Từ Hán Chương đang đứng ở cửa sổ nhìn xuống tất cả, lại nhìn thấy lá cờ Long Kỳ bị hạ xuống. Đại Thanh triều cuối cùng cũng đến ngày này. Ông luôn chờ đợi một ngày như vậy, nhưng trong lòng lại luôn sợ ngày này đến. Nhìn thấy lá cờ Long Kỳ bị hạ xuống, trong sân vang lên một tràng hoan hô và tiếng vỗ tay. Cánh cửa lúc này cũng bị phá tan, hai thương binh và một sĩ quan trẻ tuổi oai hùng bước vào.

Từ Hán Chương tự giấu cười: "Không ngờ các người đến nhanh như vậy, Anh Sĩ huynh đâu?"

Ngô Hải cau mày, nhìn vị tổng xử lý với cái trán cạo nhẵn bóng và bím tóc bóng loáng, trong lòng một trận chán ghét: "Ta không biết cái gì Anh Sĩ huynh, chúng ta là quân cách mạng Trung Hoa Tô Thượng Hải! (Mới bị Mưa Thần đổi tên) Xin người mau chóng bàn giao, ta còn rất nhiều việc."

Từ Hán Chương nhất thời ngẩn người, lăm lăm không biết phải nói gì. Nhìn mấy người đang lục soát văn phòng và ấn chương của ông. Ông sờ đầu: "Trần Anh Sĩ cái lão hồ ly!"

Trần Kỳ Mỹ cũng đang ở trong nhà giơ chân: "Rốt cuộc là lão hồ ly nào?"

Hôm nay, hiếm khi ông không ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho một sự kiện lớn, gặp gỡ khách khứa. Đến mười giờ mới mơ màng đi ngủ. Nhưng mới một giờ sáng, đã bị mấy người đánh thức. Mấy huynh đệ của ông là Dương Hồ, Phó Mặc Đang, Tưởng Chí Thanh đều về mặt tức giận: "Anh Sĩ a, trời sập rồi! Không biết đám người nào đã khởi sự trước! Chúng ta nhìn bọn họ đi về phía Nam Thị, giờ sợ là Sở Cảnh sát đã bị đánh chiếm!"

Trần Kỳ Mỹ lập tức quăng mình ra khỏi giường, chân trần nhảy dựng lên: "Có phải Lý Bình Sách và bọn họ không?"

Dương Hồ dù sao cũng trầm ổn hơn một chút: "Không phải bọn họ, rất lạ mặt, trang phục chỉnh tề, giống quân chính quy. Không phải người của chúng ta." Trần Kỳ Mỹ há mồm mắng vài câu thô tục, đi đi lại lại trên sàn nhà. Đột nhiên ra lệnh: "Mau đi liên hệ Lý Bình Sách, gọi hẩn tập hợp thương đoàn! Mặc Đang, người đến Áp Bắc tuần cảnh tổng cục, lôi đội phòng vệ của Trần Văn Khâm ra! Thượng Hải là địa bàn của ta Trần mỗ, cũng nên cho đám lão hồ ly kia một cái nhìn!" Nhìn những người này nhao nhao đi, ông lại nhảy đến trước bàn rung chuông gọi người hầu, mới hai lần, lại tức giận đấm đổ cái bàn xuống đất.

Lý Bình Sách lúc này đang ở trong tô giới Pháp, trong nhà của một người phương Tây trên đường Beria, cùng với mấy đồng sự của công bộ cục đang đàm tiếu phong tình. Lý Tiếp và cũng cười làm lạnh ngòi bên cạnh hẩn. Lý Bình Sách thư pháp văn chương vô cùng tốt, đang từ từ nói đến vấn đề chính, đó là các quốc gia lãnh sự khi nào thì có thể thừa nhận dân đảng là bên tham chiến chính thức. Chỉ thấy quản gia người phương Tây dẫn theo một thanh niên mặc áo khoác ngoài đi đến. Thanh niên kia cũng không kịp chào hỏi, vội vàng nói nhỏ với Lý Bình Sách điều gì đó.

Lý Bình Sách toàn thân run rẩy, nửa ly cà phê trên tay đổ ầm xuống đất. Không để ý đến ánh mắt kỳ quái của người phương Tây, hẩn vội vàng xin

lỗi rồi kéo Lý Tiếp và đi ngay.

Lý Tiếp và nhìn sắc mặt xanh xám của hắc, ba bước đã thành hai bước chạy xuống cầu thang, kỳ quái hỏi: "Bình Sách, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Bình Sách giận dữ nói: "Trời sập rồi! Một đám người đã khởi sự trước chúng ta! Nghe nói đã chiếm lĩnh Sở Cảnh sát Thượng Hải! Chúng ta nhanh chóng chạy về cục chế tạo, còn phải nhanh chóng tập hợp thương đoàn!"

Lý Tiếp và cũng biến sắc mặt, cùng hắc chạy: "Có phải Trần Anh Sĩ làm chuyện tốt không?"

Nhất mới tiểu thuyết tại lục cửu thư viện a thủ phát!

Lý Bình Sách lên xe ngựa, chờ hắc lên xe liền không kịp chờ đợi phân phó người lái xe: "Không phải hắc! Trần Anh Sĩ cũng gấp đến giờ chân, thật không biết là thần tiên phương nào xuất hiện!"

STT 11: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 05: D...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 05: Dài nhất một đêm (hai)

Cục Chế Tạo Cao Xương.

Nơi này khác hẳn Nam thị, có phần quanh quẽ. Cả một đoạn đường dài, vắng tanh không một bóng người. Mưa Thần dẫn theo một đội quân hơn hai trăm người, lặng lẽ tiếp cận Cục Chế Tạo. Hắc khê hạ lệnh: “Sáng Tỏ, phái mấy người đi hạ gục cổng gác. Vô Bệnh, người cho người phá hết các cửa hàng hai bên đường, nếu có dầu hỏa thì lấy hết cho ta.”

Theo một tiếng hô, hơn hai trăm tên lính tản ra. Mưa Thần cùng Kỷ Toại mang theo một ban binh lính len lén tiến lên. Mấy tên lính gác cổng còn đang tán gẫu ngáp ngáp dài, liền bị cả đám đè xuống. Kỷ Toại nhỏ giọng dặn: “Không được lên tiếng, nếu không thì giết!”

Mấy tên lính gác bị hạ gục, bên trong có một tên nói giọng Hồ Nam hỏi: “Các người có phải là dân quân không?”

Mưa Thần gật đầu, ngoắc tay ra hiệu cho đại đội binh lính tiến lên. Tên lính gác kia lại nói: “Các người đến đúng lúc lắm, mấy cái tháp canh tứ phía hôm nay đều không có ai canh gác, Trương Tổng quản của chúng ta ra ngoài thăm hỏi, ngay cả Vương quan đới cũng ở trong lầu xi-măng.”

Mưa Thần cười nói: “Đa tạ, các người cứ ngoan ngoãn ở bên ngoài, sẽ không làm hại đến tính mạng các người.” Mấy tên lính gác bị áp giải đi, tên

nói nhiều kia vẫn lăm bằm: “Đại Thanh này, năm Canh Tý sớm nên vong rồi!”

Để lại một người canh gác ở cửa ra vào. Các binh lính theo sĩ quan dọc theo hành lang dài mà chạy gấp, gặp lính gác bình thường đều đầu hàng, chỉ có mấy tên phản ứng kịp, móc súng ra, tiếng súng xé tan màn đêm tĩnh lặng. Một phen đã đánh thức toàn bộ Cục Chế Tạo.

Chờ chúng ta xông ra khỏi hành lang, lại thấy một bức tường chắn ngang trước mặt, một cánh cửa sắt đã khóa chặt. Mấy tên lính gác từ trong cửa thò súng trường ra, nhưng không nổ súng. Binh lính bên cạnh Mưa Thần lập tức bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu. Kỷ Toại lớn tiếng quát: “Còn thay lũ Thát tử bán mạng à? Mau mở cửa, không thì đạn không có mắt đâu!”

Mấy tên lính kia vứt súng chạy thục mạng. Các binh lính xông lên, mấy lần đã phá tan cửa sắt. Tiếp đó đều xông vào. Vừa vào đã thấy một khoảng sân rộng lớn, một tòa nhà lầu xi-măng ba tầng sừng sững, mấy ô cửa sổ ánh lửa lóe lên, BA~ BA~ tiếng súng nổ lớn, hỏa lực súng máy trút xuống. Mấy người lính đi đầu lập tức bị đánh gục.

Mưa Thần cùng mọi người đều nằm rạp xuống, tìm chỗ ẩn nấp. Chỉ nghe đạn bay vèo vèo trên đầu. Mưa Thần nằm rạp xuống đất gào to: “Chúng ta là dân quân cùng Võ Xương khởi nghĩa! Huynh đệ không cần thay lũ Thát tử bán mạng nữa, bỏ súng xuống, bảo đảm an toàn cho các người!”

Kỷ Toại cũng gân cổ lên kêu: “Chúng ta chỉ phản người Mãn, tất cả đều là Hán gia binh sĩ, tội gì tiếp tay cho giặc!”

Tiếng súng máy vẫn rền vang.

Một tên cai đứng lên, mắng chửi thô tục, dẫn theo mười tên huynh đệ xông lên. Nhưng chưa đi được mấy bước, hắn đã bị đánh gục, xung lực khiến thân thể hắn bay lên cao, rồi rơi xuống đất. Những binh lính khác cũng có thương vong.

Mưa Thần đau khổ nhắm mắt lại, đây là lần đầu tiên hắn thấy máu đổ người chết trong thời đại này. Hắn không sợ, chỉ là nghĩ đến tên cai kia. Hắn là người Ngô Hái mang đến, có đôi mắt ôn hòa và nụ cười ngượng ngùng, không hay nói chuyện. Vậy mà hôm nay lại dứt khoát xông lên, rồi hi sinh ở đây.

Tất cả súng trường đều khai hỏa, bắn vào nhà lầu xi-măng đối diện, tung ra vô số tia lửa. Nhưng hỏa lực súng máy đối diện vẫn như vô tận. Tiếng súng máy Mark đặc trưng vang lên như gõ vào tim mỗi người.

Kỷ Toại bên cạnh Mưa Thần cởi áo, định đứng dậy xông lên. Mưa Thần vội đè hắn lại: “Chờ Vô Bệnh lên! Không được liều mạng! Hỏa lực mạnh như vậy, không xông lên được đâu!”

Phía sau có tiếng động, Trần Sơn Hà cùng mười tên huynh đệ mỗi người mang theo hai thùng dầu hỏa bò đến chỗ Mưa Thần. Quan quân của hắn bị trúng một lỗ đạn vào mũi, nhưng không thèm để ý, xông đến Mưa Thần cười nói: “Nơi này quả nhiên có một cửa hàng dầu hỏa, chúng ta phá cửa hàng ra, lão bản không những không tức giận, còn cho không chúng ta hai mươi thùng dầu hỏa, coi như kiếm được rồi.”

Kỷ Toại trừng mắt nhìn hắn, lại đỏ mắt nhìn về phía đối diện. Mưa Thần kéo hắn một cái, cùng Trần Sơn Hà ba người nằm sấp xuống: “Chúng ta chỉ có súng trường, chắc chắn không phá được tòa nhà xi-măng này. Cứ đốt cháy, bọn chúng sẽ sợ. Vô Bệnh, người ở đây tổ chức hỏa lực súng trường phong tỏa hỏa lực địch, ta cùng Sáng Tỏ mỗi người mang mười người vòng lên hai bên, phóng hỏa đốt *!”

Trần Sơn Hà tuy trong tiếng súng chỉ nghe lỏm được vài câu, nhưng vừa nghe đã trợn mắt, khuôn mặt tuấn tú tức giận: “Dựa vào cái gì mà bắt ta ở phía sau tổ chức hỏa lực? Người là quan lớn nhất, người ở lại phía sau, ta cùng Sáng Tỏ đi lên.”

Kỷ Toại không đồng ý: “Một người là quan lớn nhất, một người là độc đinh đời thứ ba, đều không được. Trương Hùng phu tiểu tử kia ở đó, hẳn luôn liều mạng, ta cùng hẳn cùng tiến lên.”

Mưa Thần suy nghĩ, gật đầu nói: “Cứ quyết định như vậy, chúng ta không có nhiều thời gian để bàn bạc, Vô Bệnh, đây là mệnh lệnh!”

Mưa Thần bò ra phía trước, ra lệnh cho binh lính tạm ngừng bắn, hẳn lớn tiếng nói: “Chờ lát nữa nghe ta ra lệnh, mọi người cùng nổ súng! Phải nhắm chuẩn, nhắm vào lỗ châu mai của địch. Phong tỏa bọn chúng!” Hẳn kéo lấy súng trường của một binh lính đã chết, kéo chốt, nhìn vào, còn ba viên đạn. BA~ lại chống súng lên. Phía sau Kỷ Toại cùng Trương Hùng phu đã chọn xong đội cảm tử, vận động đến hai cánh.

Mưa Thần ngoảnh đầu lại nhắm chuẩn, lớn tiếng ra lệnh: “Bắn!” Họng súng lóe lửa, nhất thời làm choáng mắt hẳn. Báng súng nặng nề đập vào vai hẳn, một trận đau nhức. Hẳn không nghĩ nhiều được nữa, chỉ liên tục ra lệnh bắn, cho đến khi đạn trong súng bắn hết.

Trong lúc mơ hồ, hẳn thấy bóng người hai cánh đang vận động lên, hẳn căng thẳng đến toát mồ hôi, trong miệng không ngừng kêu bắn bắn bắn. Tiếng súng trường bên cạnh đã loạn thành một mảnh. Có lẽ là ban đêm, tòa nhà xi-măng này dù sao cũng không phải cứ điểm quân sự, tầm nhìn hạn chế, binh lính hai bên vận động lên, chất dầu hỏa dưới lầu, quay đầu chạy ngược về. Mưa Thần lúc này thị lực mới khôi phục, bỗng nhiên phát hiện Trần Sơn Hà tiểu tử này chạy ở phía sau cùng!

Địch rút cuộc thấy được bọn họ, một trận mưa đạn trút xuống, Trần Sơn Hà ngã xuống đất. Mưa Thần ở đó đập tay kêu to: “Vô Bệnh!”

Chờ hỏa lực địch chuyển hướng, đã thấy Trần Sơn Hà một cái bật dậy, mấy bước đã lèn đến chỗ chúng ta nằm xuống. Vẫn chưa kịp nhìn hẳn bị thương hay không. Bên kia thùng dầu hỏa đã bị binh lính dùng súng trường bắn trúng. Oanh hai tiếng nổ lớn, lửa lập tức bốc cháy ngùn ngụt. Trong lầu xi-măng một trận kinh hô, hỏa lực lập tức yếu đi.

Một đội bên này cũng không còn cách nào, vừa rồi một trận bắn mạnh, đạn súng trường cơ hồ đã bắn hết. Chỉ có thể trừng mắt nhìn. Không bao lâu sau, khói lửa bốc lên từ tòa nhà xi-măng, một lá cờ trắng được giương lên, cùng với tiếng kêu giọng Hồ Nam: “Không được đánh nữa, phóng hỏa rồi, Vương quan đối đã trốn từ cửa sau rồi! Chúng ta đầu hàng!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hơn một trăm người mặc áo khoác và nội y quân doanh Thượng Hải tay không, ôm đầu từ trong cửa lớn chạy ra, quỳ gối trước khoảng đất trống không có lửa, mặt mày đen nhẻm. Sợ hãi nhìn những binh lính đang reo hò.

Quan binh xông lên, một bên dập lửa, một bên xông vào trong lầu, súng ống đạn dược vứt vung vãi khắp nơi. Mưa Thần liên tục ra lệnh: “Từng ban làm đơn vị, khống chế toàn bộ Cục Chế Tạo, mọi người nạp đạn, mang súng máy lên vọng lầu. Không có lệnh của ta, một con chuột cũng không được thả vào!”

Lúc này hẳn mới có thời gian nhìn Trần Sơn Hà bên cạnh oai phong lẫm liệt, tiểu tử này chẳng có việc gì. Lệnh ra đội mũ ở đó lấy đạn. Mưa Thần mở đồng hồ bỏ túi nhìn, cuộc tấn công Cục Chế Tạo này từ mười một giờ đêm đánh đến bây giờ đã một giờ sáng. Hiện tại đã là ngày hai mươi tám tháng mười năm 1911.

Đêm nay vẫn chưa qua.

STT 12: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 06: D...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 06: Dài nhất một đêm (ba)

Gì Toại đứng đó vuốt ve non sông, cười như một đứa trẻ. Mưa Thần kéo hẳn lại: "Sáng Tỏ, người lập tức phái người liên lạc với đám Nam Thị Niệm Tôn, chúng ta phải cho quân chính phủ Thượng Hải dán cáo thị khắp nơi. Hiện giờ chúng ta là nghĩa quân đường đường, danh nghĩa này là quan trọng nhất! Nhường Trương Hùng Phu mang một đội đến áp giải Tổng cục Tuần cảnh phía Bắc, hiện tại chúng ta rảnh tay, nơi đó có hai trăm lính tuần cảnh vũ trang đầy đủ, chúng ta không thể bỏ qua!"

Năm đó, Lý Tiếp cũng vì chuyện này mà chịu thiệt, đánh xong Cục Chế tạo, bọn họ mới giành được công lao lớn nhất. Nhưng bản thân hắn đã kiệt sức, phải đi nghỉ ngơi. Sáng sớm, Trần Kỳ Mỹ đã cho dán cáo thị của Đô đốc Thượng Hải khắp thành. Về sau, bọn họ đã mất đi thế chủ động.

Nhìn Gì Toại lĩnh mệnh đi, Mưa Thần mới cảm thấy toàn thân rã rời, từng đợt sợ hãi ập đến. Vừa rồi bom đạn không cảm thấy gì, bây giờ mới thấy toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Hắn lắc đầu, cảm giác thành tựu lại tự nhiên dâng trào, đến bình minh, Thượng Hải, đô thị lớn nhất Viễn Đông, sẽ lại nằm trong tay mình!

Ngô Hái và đồng bọn cũng hành động rất nhanh, chiếm được Tổng cục Cảnh sát Thượng Hải, lại lập tức chia quân đi cướp Quan Đạo Thượng Hải và Nha môn huyện Thượng Hải. Trong Quan Đạo Thượng Hải có mấy chục

vạn lượng ngân, Mưa Thần dặn dò nhất định không được để rơi vào tay người khác. Vương Liêm dẫn một đội kỵ binh đến khi Quan Đạo Thượng Hải, thì quan lại đã chạy sạch. Ngân khố Quan Đạo cũng không hề bị động đến. Vương Liêm lập tức bố trí trạm gác, theo lệnh của Mưa Thần, nghiêm ngặt kiểm soát ra vào, không cho phép người không phận sự đến gần.

Mà Ngô Hái, gần như lập tức thu phục được cảnh sát, tân biên một chi đội, phái đám sĩ quan Lục quân Trung học cải trang đi lãnh đạo chỉ huy, lập tức ra đường tuần tra, dán cáo thị, ai dám thừa cơ cướp bóc, lập tức xử theo quân pháp.

Cùng với ánh lửa của Cục Chế tạo Giang Nam, đêm Đại Thượng Hải bị náo động. Đây dường đều là người qua lại, bàn tán xem chuyện gì xảy ra. Có người thề thốt nhìn thấy dân quân mũ trắng áo giáp trắng vào thành, cũng có người biết nội tình cho rằng Trần Kỳ Mỹ khởi sự. Mãi đến khi thấy cảnh sát còn mặc đồng phục cũ, khăn lông trắng, ngực dán phù hiệu "Trung Hoa Tô Thượng Hải quân cách mạng đệ tam chi đội" ra đường tuần tra, mọi người mới biết chủ lực khởi sự lần này là "Trung Hoa Tô Thượng Hải quân cách mạng" nghe còn chưa từng nghe qua.

Lập tức trên đường có người đốt pháo, đám người hiếu kỳ càng đổ xô đến Quan Đạo Thượng Hải, Tổng cục Cảnh sát, Cục Chế tạo, muốn tận mắt xem Đại Thượng Hải sẽ về tay ai.

Về phần Mãn Thanh... Sau đêm nay, sẽ bị Thượng Hải đẩy vào lịch sử.

Mưa Thần ngồi trong phòng làm việc của Trương Sở Bảo, Tổng làm Cục Chế tạo, mắt đỏ hoe viết từng phần cáo thị. Người bên cạnh nhanh chóng tiếp nhận. Lập tức đi in dấu, Cục Chế tạo có nhiều công nhân, những việc này làm rất nhanh. Đánh chiếm Cục Chế tạo, sau khi kiểm kê sơ bộ, đã có pháo sơn 75 ly bốn khẩu, pháo sơn 75 ly mô phỏng mười hai khẩu, súng đại liên Mark Thăm bốn năm mươi khẩu, súng trường gần vạn khẩu. Đạn

pháo, đạn được quá nhiều, nhất thời còn chưa kiểm đếm hết. Còn có ngân mua liệu, ngân người khác trả tiền, Cục Chế tạo thu được mấy loại thuế ngân... Tóm lại, hiện kim hơn bảy mươi vạn lượng. Quả thực là chiếm được một cái kho báu.

Cổng Lữ gặp Tiều kêu lên báo cáo, Mưa Thần ngẩng đầu nhìn, trên người hắn đeo một cây bộ thương, thắt lưng còn cài một khẩu súng ngắn Đức cùng một khẩu súng lục, dây đạn giả bộ phình ra. Đôi mắt sáng rực nhìn hắn. Mưa Thần cười nói: "Người mang nhiều gia hỏa làm gì? Có chuyện gì?"

Lữ gặp Tiều vẫn theo thói quen, mặt mày nghiêm nghị: "Tư lệnh, ở cửa chính có người tự xưng là Lý Bình Sách, nói là người của Cục Chế tạo, muốn gặp quan lớn, còn mang theo mười mấy công tử ca thương đoàn. Cửa sau Trần Tam gia cũng đã về, cũng muốn gặp quan chức."

Mưa Thần vui vẻ đứng lên: "Trần Tam gia đã về rồi sao? Rất tốt, ta lập tức đi gặp hắn. Về phần Lý Bình Sách, cứ để hắn chờ một chút."

Lữ gặp Tiều kính lễ, dẫn Mưa Thần đi gặp Trần Tam gia. Mưa Thần nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, cười hỏi: "Gặp Tiều, tên chữ của ngươi là gì? Còn nữa, ngươi ở đây làm gì mà còn mang nhiều gia hỏa như vậy?"

Lữ gặp Tiều buồn bực đi trước dẫn đường: "Tư lệnh, ta còn chưa có tên chữ. Về phần mang nhiều gia hỏa, Thượng Hải lớn như vậy, địch nhân rất khó quét sạch, vạn nhất có người phản công, lập tức có thể ứng phó."

Mưa Thần vỗ vai hắn: "Thượng Hải qua đêm nay, cũng không còn đánh nhau nữa. Muốn đánh, cũng chỉ là động mồm mép thôi. Người muốn đánh nhau, ta dẫn ngươi về Nam Kinh gọi đủ."

Trần Tam gia đã chờ Mưa Thần trong một căn phòng. Hắn thấy Mưa Thần đến, đưa tay nắm chặt tay Mưa Thần: "Tư lệnh, người có thể làm nên đại sự a! Chúng ta Hồng môn những năm này chết mấy ngàn huynh đệ, ngay cả huyện thành nhỏ cũng không lấy được, người mang bốn trăm huynh đệ đã đánh đến Thượng Hải, trong lòng ta còn thầm nói thầm. Không ngờ thành này lại bị người đánh hạ!"

Mưa Thần hiểu rõ trong lòng, hắn hoàn toàn là chiếm tiện nghi của lịch sử. Sau khởi nghĩa Vũ Xương, Thượng Hải, nơi sớm mở mang, khôi phục quả thực là chuyện chín muồi. Trần Kỳ Mỹ và những người khôi phục đã sớm làm vô số công tác liên lạc. Tất cả những nơi trọng yếu đều chờ dân quân xuất hiện, hảo giao thương chờ khôi phục. Không ngờ lại có một kẻ đến từ bên ngoài như hắn chiếm tiện nghi của bọn họ.

Hắn lúng túng cười một tiếng, hỏi Trần Tam gia: "Nhờ Tam gia chuyện đã làm xong chưa?"

Trần Tam gia dùng ánh mắt quét cái bao tải: "Vị đại nhân này còn đang ở tô giới uống rượu, bị mấy đệ tử Hồng bang chúng ta kéo lên đánh bất tỉnh, rồi lên thuyền, giấu ở khoang thuyền ra khỏi tô giới. Hiện tại có lẽ còn chưa tỉnh, lần này ta Trần Tam đều là chọn những người chưa từng lộ mặt ở Thượng Hải, đi đường cũng rất cẩn thận, sẽ không có ai phát hiện."

Mưa Thần cười ha ha một tiếng: "Vậy thì đa tạ Tam gia, trước kia ta là một thư sinh nghèo tay trắng, hiện tại cũng có chút vốn liếng. Lần này dù thế nào cũng phải cảm ơn Trần Tam gia, coi như là cảm tạ các huynh đệ."

Trần Tam gia đề tay Mưa Thần: "Tư lệnh coi chúng ta là người nào? Hai chữ nghĩa khí, chúng ta Hồng bang vẫn phân rõ ràng, người mà còn nói lời này, ta kéo sơn hà quay đầu liền đi. Coi như chưa từng đến Thượng Hải."

Mưa Thần bất đắc dĩ cười, ngoắc tay phân phó mấy tên vệ binh: "Mau an bài cho Trần Tam gia nghỉ ngơi một chút, cái bao tải này còn có người ở bên trong, đều mang đến chỗ làm việc tạm thời của ta, ngày mai ta lại tìm hãn, nhưng không được để hãn chết! Còn ngàn vạn phải giữ bí mật!"

Lý Bình Sách và Lý Tiếp cùng đứng ở cổng Cục Chế tạo, phía sau còn theo mười mấy thương đoàn đoàn viên, bị lôi ra khỏi chỗ, vẫn còn buồn ngủ. Bọn họ đuổi tới Cục Chế tạo, đã là một giờ rưỡi sáng. Chỉ thấy cổng đứng toàn là binh lính thần sắc cảnh giác, quân dung chỉnh tề. Nói gì cũng không cho bọn họ vào. Cổng đã dán thông báo khôi phục và cáo thị chiêu an, nhìn kỹ, ấn đỏ tươi của quân chính phủ Thượng Hải, Thượng Hải quân đô đốc đập lên rất bắt mắt. Chỉ là danh tự phía trên rất lạ lẫm, Mưa Thần. Bọn họ trong lòng nhai nhấm cái tên này nửa ngày, nhưng bây giờ nghĩ không ra là nhân vật phương nào.

Đàn phải đưa danh thiếp của mình tới, đứng chờ ở cửa, hai người nhìn nhau, trong lòng đều cười khổ, ai biết một đêm còn chưa qua hết, Thượng Hải đã biến đổi!

Mãi đến hai giờ mười lăm phút, mới có một thanh niên sĩ quan mặt lạnh đi ra, đón hai người vào. Mười mấy thương đoàn đoàn viên muốn đi theo vào, lại bị ngăn lại.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lý Bình cùng Lý Tiếp cùng nhau tiến vào cục chế tạo quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, liền phát hiện ngoại trừ vết tích chiến đấu trên lầu xi-măng, mọi thứ vẫn như cũ. Chỉ có đội tuần tra với khăn trắng quấn trên cánh tay thỉnh thoảng đi ngang qua. Bốn phía vọng lâu tuy không nhìn rõ lắm, nhưng chắc chắn có cơ quan mai phục phòng thủ. Hai người nhìn nhau thở dài một hơi, đi theo viên sĩ quan trẻ tuổi đến văn phòng của Trương Sở bảo, tổng xử lý.

Mưa Thần đã sớm chờ sẵn ở đó. Giống như hắn đã nói với Lữ Gặp Tiều. Cục diện Thượng Hải sau này, chính là phải dựa vào đầu óc và tài ăn nói để tranh thủ, mà gặp hai người họ Lý, chính là mở đầu.

STT 13: Chương 1: Trần Kỳ Mỹ lần đầu gặp Tân Hợi - Chương ...

Chương 1: Trần Kỳ Mỹ lần đầu gặp Tân Hợi - Chương 7: Dài nhất một đêm (bốn)

Trần Kỳ Mỹ cũng lộ vẻ giận dữ, lại thêm ba phần bất đắc dĩ. Hôm nay, nửa đêm hôm qua, hắn trước tiên dẫn quân đến cổng Tổng cục Cảnh sát Nam Thị, mang theo đám tiểu đệ Nguyệt Tiêu ban xông vào, kết quả bị người ta nổ súng. Lại còn bị dân chúng tưởng là tàn dư nhà Thanh, ném gạch tới tấp. Tiểu huynh đệ Nguyệt Tiêu ban lập tức tan tác như chim muông. Trên đường lại đụng phải đám du côn lưu manh, hơn mười tên, tự xưng là người của "Phúc doanh" Lưu Phúc Bưu chạy tới, còn lớn tiếng nói với hải quan rằng nơi đó do chúng quản. Kết quả phát hiện người ta đã chiếm cứ nơi đó, Lưu Phúc Bưu khoe khoang liêu lĩnh, rút súng ngắn xông vào, đối phương xả súng như mưa, lập tức vị đại cao thủ Lưu này chết không kịp ngáp. "Phúc doanh" cũng lập tức tuyên bố giải tán.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến việc dựa vào lực lượng của mình ở Tổng cục Tuần cảnh Áp Bắc, kéo theo hơn trăm tiểu huynh đệ Hồ Châu, cùng với một số đồng chí của Đồng Minh hội, lại như làn khói chạy tới Áp Bắc. Không ngờ, Tổng cục Tuần cảnh Áp Bắc cũng bị người ta chiếm cứ. Trần Hán Khâm, đội phòng vệ hai trăm người mà hắn khổ công kéo đến, toàn bộ bị thu nạp. Ngay cả xưởng đúc tiền và Cục Tiền đồng cũng bị chiếm. Nhìn binh lính gác cổng chĩa súng vào, nhớ lại hai lần trước bị dạy dỗ, Trần Kỳ Mỹ đành phải chạy đến câu lạc bộ Hợi Thở Lâu của Thời Báo quán, nơi tụ tập những nhân vật tai to mặt lớn ở Thượng Hải để bàn bạc. Muốn tìm người bàn bạc kế sách.

Vừa xuống xe ngựa với vẻ mặt tái xanh, chủ tịch tòa soạn Thời Báo đồng thời là chủ tịch báo chí Trình Báo, Sử Lượng Mới đã cúi đầu bước ra, vừa vận dụng phải Trần Kỳ Mỹ. Hắn thấy Trần Kỳ Mỹ, giơ tờ báo trên tay lên lớn tiếng hỏi: "Anh sĩ, phụ trương thành lập chính phủ quân sự Thượng Hải đã ra rồi, người còn chưa điều tra rõ là nhân mã nào sao?" Trần Kỳ Mỹ cũng lớn tiếng đáp: "Ta muốn biết ta chính là kỹ nữ nuôi! Người sao lại đăng những phụ trương này, còn sợ người ta địa vị không đủ vững chắc hay sao?"

Sử Lượng Mới nâng kính mắt lên, vẻ mặt có vẻ không tệ: "Chỉ cần nhà Thanh sụp đổ, ta đều vui mừng. Anh sĩ không cần gấp, đây không phải còn chưa định đoạt sao! Ta lập tức đi tìm lão tiên sinh Trương Quý Trực, ông ấy đối với thời cuộc này, chắc chắn có cái nhìn của mình. Tin tức lớn đấy!" Nói xong liền vội vã đi.

Nhìn dáng vẻ của Sử Lượng Mới, Trần Kỳ Mỹ chẳng còn tâm trạng nào đến Hơi Thở Lâu, quay đầu về nơi ở của mình. Hắn vịn đầu xe ngựa, hận hận nghĩ: "Rốt cuộc là thằng nhãi nào!"

Lúc này, Mưa Thần lại đang tâm sự với hai Lý.

"... Huynh đệ là học quân sự ở Mỹ, trong nước, tiên sinh Tôn rất coi trọng huynh đệ. Đặc biệt phái huynh đệ đến chủ trì hạ du. Khi huynh đệ đến Nam Kinh, mới biết chúng ta trọng dụng nhất là đệ 9 trấn đã thất bại. Lúc này không thể do dự, nếu Trương Huân điều động đội sông doanh đến Thượng Hải, thì cục diện Đông Nam cũng dễ đoán. Huynh đệ lập tức thu nạp mấy ngàn binh của đệ 9 trấn, chinh đồn lại thành Trung Hoa Tô Thượng Hải quân cách mạng. Ngồi thuyền đến Thượng Hải, vì sự nghiệp cách mạng vô cùng gấp rút, đến Thượng Hải liền phát động. Cũng là dân chúng chán ghét nhà Thanh, lại để huynh đệ được ăn cả ngã về không thành công..."

Mưa Thần nói dối thì mồm mép như rót mật.

Hai Lý nhìn nhau cười khỗ, dân chúng chán ghét nhà Thanh thì đúng là có. Những nơi này người có thể dễ dàng đánh hạ, vậy chúng ta những người này ở phía trước làm bao nhiêu công việc! Nhưng sự việc đã rồi, trên tay hẵn mấy ngàn binh là không có, nhưng cũng có ngàn quân chính quy của đệ 9 trấn. Thêm vào đó đã chiếm được danh nghĩa, ngày mai các báo lớn sẽ tuyên truyền, thì còn chỗ nào cho mình cố gắng nữa!

Mưa Thần cũng không thèm để ý đến sắc mặt của họ, tự mình nói: "Hai vị là cách mạng tiên tiến, huynh đệ rất bội phục. Ở đây cũng nói thật với hai vị, Thượng Hải Đô đốc, huynh đệ không đảm đương nổi mấy ngày, chỉnh đốn xong quân đội, huynh đệ còn phải theo chỉ thị của tiên sinh Tôn, đem quân đánh Nam Kinh. Nơi này ta tạm thời giữ mấy ngày, sau này vẫn phải mời chư vị tiên tiến tiền bối chủ trì tất cả. Dù sao ta không phải người Thượng Hải! Chẳng có chút căn cơ nào. Hơn nữa huynh đệ cũng chỉ quen cầm quân. Mấy ngày này, còn mong hai vị tiền bối giúp đỡ nhiều hơn."

Lý Bình Sách đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, phân tích xem Mưa Thần nói đến cùng có mấy phần là thật. Về việc tiên sinh Tôn phái Mưa Thần đến chủ trì hạ du, hẵn căn bản không tin tưởng. Đồng chí của Đồng Minh hội, hẵn biết không ít, cục diện hạ du lớn như vậy, tiên sinh Tôn sẽ không phái một tên nhóc con không có chút căn cơ nào đến chủ trì. Việc này liên quan đến bao nhiêu người và sự việc! Không có mấy chục năm kinh nghiệm và nhân mạch rộng khắp, làm sao được? Hẵn thà tin rằng thằng nhóc này là một sĩ quan mới ra trường, sau khi đệ 9 trấn thất bại, muốn đến Thượng Hải tìm vận may, kết quả lại gặp thời. Tuy nhiên, hẵn nói rằng không đảm đương nổi chức Đô đốc Thượng Hải mấy ngày, hẵn cũng tin. Thượng Hải là một nơi hỗn tạp, một đô thị có tầm ảnh hưởng quốc tế. Có bao nhiêu thế lực đang hoạt động bên trong? Muốn làm Đô đốc, cần phải dẹp yên bao nhiêu thế lực? Hẵn, một kẻ không có chút cơ sở nào ở

Thượng Hải, muốn ngồi vững vị trí Đô đốc Thượng Hải, người có chút đầu óc cũng thấy không thể.

Hắn nhanh chóng phân tích mối lợi hại, tại sao không trước hết bám sát thằng nhóc này, đợi hắn đi rồi, lập tức lấp vào chỗ trống ở Thượng Hải? Dù sao thằng nhóc này hiện tại vẫn nắm giữ lực lượng và yếu địa. Mới khôi phục lại trạng thái nâng thành như điên cũng biết rằng thằng nhóc này đã đạt đến đỉnh cao danh vọng. Chi bằng hợp tác với hắn. Hắn đi, Thượng Hải vẫn là chúng ta khôi phục được.

Nói đến hơn bốn giờ sáng, Mưa Thần và họ mới bàn bạc xong chi tiết hợp tác. Lý Bình Sách đảm nhiệm tài chính trưởng của chính phủ quân sự Thượng Hải, Lý Tiếp cùng đảm nhiệm dân chính trưởng của chính phủ quân sự Thượng Hải. Chờ Mưa Thần rời khỏi Thượng Hải, sẽ để Lý Tiếp tiếp nhận chức Đô đốc của chính phủ quân sự.

Hai Lý bằng lòng toàn lực ủng hộ Mưa Thần ở Thượng Hải biên chế một sư quân đội, đồng thời khi tiến về phía tây đánh Nam Kinh, Thượng Hải sẽ là tổng binh đứng ra đảm nhận tất cả các việc cung ứng. Nói đến mức này, mọi người đều có chút vui vẻ. Mưa Thần dùng quan phòng vừa mới xuất lộ lập tức ủy nhiệm chức vụ cho hai Lý, để họ lập tức ra cáo thị an dân, đồng thời yêu cầu trong vòng ba ngày mộ tập ba triệu đồng quân phí.

Khi Mưa Thần tự mình đưa hai Lý ra cửa chính, cổng đã có rất nhiều nhân vật đủ màu sắc, Cao Xương miếu náo nhiệt như một cái chợ. Còn có không ít người biểu diễn, khiêng biển, đặt pháo đến đây muốn xem mặt tân Đô đốc Thượng Hải. Mưa Thần không để ý đến bên ngoài ồn ào. Hướng hai Lý thi lễ quân sự: "Đa tạ hai vị tiền bối đã ủng hộ huynh đệ! Thượng Hải là nơi tập trung trong và ngoài nước, quan hệ quốc tế rất quan trọng. Công tác dân chính, là lại gấp không có, dân tâm có yên ổn, thị trường có phồn vinh hay không. Đều dựa vào tài năng của tiền bối. Quân phí liên quan đến đại

nghiệp khôi phục hạ du, điểm này cũng mong Bình Sách tiền bối giúp đỡ nhiều hơn, huynh đệ ở đây cảm ơn!"

Hai Lý chấp tay không nói gì, sự việc đã đến nước này, còn muốn nói gì nữa! Liền muốn rời đi. Mưa Thần lại ngoắc tay gọi Hà Toại đến: "Sáng tỏ, chọn lựa những đồng chí tinh anh, cho hai vị Lý tiên sinh mỗi người phối hai ban vệ binh. Thượng Hải mới khôi phục, còn có rất nhiều tàn dư nhà Thanh, nhất định phải bảo vệ an toàn cho hai vị Lý tiên sinh! Nếu họ có bất kỳ sai sót nào, ta sẽ hỏi tội người."

"Ý tốt" này, hai Lý biết là không thể từ chối, đành phải cười khổ một tiếng, dưới sự bảo vệ của mười mấy vệ binh, rời khỏi cục chế tạo. Mưa Thần đứng ở cửa chính, nhìn họ đi xa. Lại nhìn đám người trước mặt đầu người chen chúc, nhưng bị một hàng lính gác cổng ngăn lại, bên ngoài kêu la ầm ĩ. Hắn mệt mỏi thở dài trong lòng, tiếp nhận quyền lực tối cao của thành phố mấy triệu dân này, muốn đối phó với sự việc thật sự là quá nhiều.

STT 14: Chương 1: Quyển 1 gặp Tân Hợi - Chương 08: Dài nhấ...

Chương 1: Quyển 1 gặp Tân Hợi - Chương 08: Dài nhất một đêm (năm)

Hắn đứng thẳng người, vênh váo giơ tay lên, Trần Sơn Hà cảnh giác chắn trước mặt. Hắn đưa tay xuống, đặt lên hông, nơi có hai khẩu súng ngắn Đức luôn kè kè. Mưa Thần lớn tiếng nói: "Chư vị phụ lão! Bốn soái chính là tân Đô đốc Thượng Hải, Mưa Thần! Chúc Đô đốc này chẳng qua là hư danh, kỳ thực bốn soái chính là công bộc của hai triệu đồng bào Thượng Hải! Triều đình Mãn Thanh không chế Thượng Hải đến nay, xem như xong đời rồi!"

Nghe đám đông reo hò, hò hét, vỗ tay vang dội. Mưa Thần cũng hơi đắc ý: "Thượng Hải vừa mới khôi phục, bốn soái còn rất nhiều việc phải làm, không thể cùng chư vị phụ lão hàn huyên lâu. Buổi chiều tại Trương Viên sẽ tổ chức đại hội ăn mừng khôi phục, đến lúc đó sẽ cùng chư vị phụ lão đàm đạo kỹ hơn. Hiện tại đường phố cũng không yên tĩnh lắm, chư vị phụ lão cứ về trước đi! Sau này còn cần nhờ cậy nhiều!"

Vị tân Đô đốc này nói chuyện quả thực rất hòa nhã khiêm tốn, mặc dù binh lính dưới trướng có phần hung hãn. Người trên đường phố lại không có ý định tản đi, pháo nổ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc. Mưa Thần chấp tay với mọi người, rồi hướng Cục Chế Tạo mà đi.

Lúc này là đầu thu năm 1911, rạng sáng ngày 28 tháng 10, Thượng Hải vẫn chìm trong bóng đêm dày đặc. Trong màn đêm này, không biết có bao

nhiều người vì tình thế hỗn loạn của thành phố viễn đông này mà chạy ngược xuôi. Đêm nay, vẫn chưa qua.

Phòng ngủ của Trần Kỳ Mỹ đã chật ních người. Bọn hạ nhân đi lại không ngừng, liên tục mang trà, thuốc lá và điểm tâm vào. Trần Kỳ Mỹ ngồi xếp bằng trên giường, sắc mặt tiêu tụy, hai nữ tỳ theo Nhật Bản về đang giúp hắn đắp bóp vai. Hắn nhú mào, nghe thuộc hạ của mình bàn tán ầm ỉ.

Dương Hồ đang gào thét: "Chúng ta Thanh Bang có mười vạn đệ tử, đồng cam cộng khổ, cứ thế mà náo loạn Thượng Hải long trời lở đất! Cái gã Mưa Thần kia không biết từ đâu tới, lợi hại đến mấy cũng không bằng chúng ta, những con rắn địa phương này!"

Phó Mặc đang cũng xuất thân từ Thanh Bang, lại là đại tướng của tiểu đoàn nòng cốt Hồ Châu của Trần Kỳ Mỹ, hắn lạnh lùng nhìn Dương Hồ: "Tính toán, Lý Bình Sách và Lý Tiếp cùng vội vàng đi báo kiến gã Đô đốc Mưa kia, bọn chúng mà hợp tác với hắn. Mưa kia Đô đốc trong tay có binh có súng, hai Lý lại là nhân vật tai to mặt lớn ở Thượng Hải, còn liên lạc được với người phương Tây. Thanh Bang chúng ta có thể lật ra bao nhiêu sóng? Nói là mười vạn đệ tử, có thể quyết tâm đi theo chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ vài ngàn người, vài chục khẩu súng ngắn, có tác dụng gì. "Hắn đảo mắt nhìn những tờ cáo thị trên tay, đều là lượm được trên đường. "Có cáo thị chiêu an, có cáo thị chiêu binh, hiệu lệnh Thanh để thoái vị, mở điện... đủ cả, danh nghĩa như vậy, chúng ta khó mà làm được."

Trần Kỳ Mỹ thực sự không nói nên lời. Hắn cũng không nghĩ ra cách nào. Chỉ có thể thở dài nặng nề. Tưởng Chí Thanh là tiểu đệ Trần Kỳ Mỹ mang từ Nhật Bản về, tuổi tuy không lớn, nhưng hành sự rất trầm tĩnh. Hắn dùng giọng phổ thông Chiết Giang đặc sệt, nghi hoặc hỏi: "Đã hai Lý có thể đi liên lạc Mưa Thần, vậy chúng ta tại sao không thể đi? Chuyện này nhanh tay thì được, chậm tay thì mất."

Trần Kỳ Mỹ nghe vậy, tức giận đập vào giường: "Lão tử không đi! Tên này mượn danh nghĩa Đồng Minh Hội của chúng ta để tuyên bố cáo thị, lão tử mới là người chủ trì Đồng Minh Hội! Ta còn muốn xem hăn chết như thế nào!" Người bên dưới lại bàn tán ầm ĩ, lại có không ít người đồng ý với ý kiến của Tưởng Chí Thanh. Cho rằng nên tham gia chính phủ mới xuất hiện này. Mọi người đều sốt ruột, mặc kệ ai làm Đô đốc, mưu đồ quan chức trong chính phủ mới, xách đầu làm cách mạng, không chờ được nữa! Trần Kỳ Mỹ tức giận đến mức trợn trắng mắt.

Đang nói chuyện, Trương Quý Trực lão tiên sinh, nghị viên của Thượng Hải Tư Nghị Cục, Thẩm Ân Phu, mồ hôi đầm đìa xông vào. Người còn chưa vào cửa, giọng đã lớn đến mức cả phòng đều nghe thấy: "Anh sĩ, người còn ngồi ở đây làm gì! Cáo thị mới lại ra rồi, Bình Sách và Tiếp cùng đều được ghi danh trong chính phủ quân sự Thượng Hải, một người là Dân Chính Trưởng, một người là Tài Chính Trưởng, người còn nhàn rỗi ở đây! Quý lão ngày mai 10 giờ sáng đã hẹn với chư công trong Tư Nghị Cục đi tiếp vị Mưa Đô đốc kia! Người còn ngồi đây chờ cái gì!"

Trần Kỳ Mỹ nhảy xuống giường, nắm chặt tay Thẩm Ân Phu: "Thế nào? Quý lão cũng muốn đi tiếp tên kia? Hăn không phải đã hứa hẹn với Đồng Minh Hội chúng ta rồi sao?"

Thẩm Ân Phu mồ hôi đầm đìa: "Anh sĩ, sao người lại ngu xuẩn như vậy! Hiện tại đã rõ ràng, chính phủ quân sự này đã thành lập rồi. Sau này mọi việc có thể từ từ bàn lại. Thượng Hải dù sao cũng là địa bàn của chúng ta. Mưa kia Đô đốc chỉ có chút binh lính trong tay, chẳng lẽ có thể lâu dài hơn chúng ta? Hiện tại tham gia vào, có danh nghĩa, sau này muốn làm gì mà không được? Bình Sách thông minh, đã nắm tài chính trong tay. Quý lão cũng muốn tiếp tục giữ lại Tư Nghị Cục. Chỉ có người còn ở đây như không có chuyện gì!"

Hắn nhìn Trần Kỳ Mỹ, giọng nói khẩn thiết: "Ta và ngươi là bạn bè lâu năm, ta đặc biệt đến thúc giục, Mưa Thần kia là thật Đồng Minh Hội hay giả Đồng Minh Hội, chúng ta đều không cần quan tâm! Cứ quản lý Đại Thượng Hải này, vẫn cần đến chúng ta. Ngươi mau bỏ cái tôi đi, cũng đi liên lạc một chút đi! Ta Tư Nghị Cục còn có việc, lập tức phải trở về."

Nói xong vội vàng gật đầu, nhét cáo thị vào tay Trần Kỳ Mỹ, quay đầu nhanh chóng đi ra ngoài. Trần Kỳ Mỹ nhìn cáo thị, quả nhiên có chữ ký của Dân Chính Trưởng Lý Tiếp cùng con dấu đỏ chói, lại trấn an thương dân, kêu gọi không cần đóng cửa chợ, đồng thời cảnh cáo đạo chích không được nhân lúc cháy nhà mà đi cướp bóc. Hắn vò nát tờ cáo thị: "Mẹ nó, khôi phục sẽ! Chúng ta cũng không thể chậm trễ nữa. Lập tức đi Cục Chế Tạo gặp gã Mưa Đô đốc kia!"

Mưa Thần lúc này lại đang làm trò dọa dẫm tổng tiền. Hắn ở trong phòng ngủ của mình, bưng một bát trà, hoàn toàn mặc kệ bên ngoài hỗn loạn. Nhìn một vị đại thân sĩ mập mạp đang cúi đầu uống trà. Vị thân sĩ này ăn mặc cực kỳ lộng lẫy, trên mũ chòm còn khảm nạm một khối phỉ thúy quý giá. Chỉ là quần áo nhả nhúm như đồ chua, sắc mặt xanh mét, bím tóc rối tung. Mặc dù cố gắng trấn tĩnh, nhưng tay vẫn run nhè nhẹ, tay bưng chén trà không ngừng phát ra tiếng va chạm. Lữ Gập Tiều mang theo hai tên vệ binh, đứng sau lưng hắn, lạnh lùng đánh giá, trong tay luôn kè kè súng ngắn, nòng súng chĩa vào sau lưng hắn.

Vị đại thân sĩ mập mạp này, chính là Tổng Hán Chương lão tiên sinh, Tổng lý Ngân hàng Đại Thanh Thượng Hải, có mũ miện nhị phẩm. Hắn bị Mưa Thần sai khiến Trần Tam gia bọn họ, cưỡng ép lôi ra từ giới. Tối nay loạn như vậy, ai biết lão nhân gia ông ta đi đâu.

Mưa Thần mỉm cười nói: "Tổng tiên sinh, còn chưa cân nhắc xong sao? Bản Đô đốc yêu cầu cũng không quá đáng đâu."

Tống Hán Chương ngẩng đầu nhìn Mưa Thần một cái, lại cúi đầu xuống. Giọng nhỏ nhẹ nói: "Các người đều là dân đảng, sao lại làm chuyện cướp bóc như vậy? Cách mạng mà làm vậy, thì chẳng khác gì thổ phỉ."

Gã này lại còn cứng đầu, Mưa Thần cười lạnh nói: "Năm đó, Thiết Lương muốn vì triều đình biên chế Cấm Vệ quân, lão nhân gia theo làm tùy tùng chạy, theo Cục Chế Tạo đề tám mươi vạn, quan Thượng Hải đề bốn mươi vạn, Nam Kinh thu hiệu kinh hướng đề năm mươi vạn, ngoài ra còn theo thuế muối bảo đảm ba mươi bảy vạn. Chỉ bằng điểm này, bản Đô đốc đã có thể muốn mạng người! Cái này đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân chúng ta! Hiện tại chỉ cần người trả lại số tiền này cho chúng ta, đã là đối với người hết sức khách khí. Người mà còn cố tình cự tuyệt, ta là Đô đốc chính phủ quân sự Thượng Hải, chẳng lẽ giết không được một con chó săn của Mãn Thanh sao?"

Tống Hán Chương lập tức mềm nhũn: "Ta bị bắt cóc trong tô giới! Người trái với pháp luật tô giới, người muốn đụng đến ta, người phương Tây sẽ không bỏ qua người!"

Nghe tên gia hỏa này dám uy hiếp mình, Mưa Thần chẳng hề nao núng, Lữ Gặp Tiều lại đổi sắc mặt, vung cán súng đập mạnh vào đầu hắn. Tống Hán Chương đau đớn kêu lên một tiếng, ngã lăn xuống đất, bát trà trong tay rơi vỡ tan tành. Máu lập tức chảy xuống từ đầu hắn, Tống Hán Chương gào thét thảm thiết, co quắp trên mặt đất.

Mưa Thần lạnh lùng nói: "Gặp Tiều, hành hạ cũng không cần đến mức này, dù sao hắn cũng là người có chút mặt mũi, đã không có ý định tự chuộc tội, kéo ra ngoài đánh chết cho xong. Ta muốn xem xem đám người phương Tây kia tìm bản đô đốc tính số thế nào. Hiện tại ở Thượng Hải, bản đô đốc chính là lão tử!"

Lữ Gặp Tiều dạ một tiếng, vội vàng kéo Tống Hán Chương. Hắn thét lên thảm thiết như heo bị làm thịt, chút cốt khí đã sớm vứt bỏ sang tận Java quốc: “Ta cho! Ta cho! Nhưng hai trăm vạn thì nhiều quá. Trong ngân hàng nhất thời không rút ra được. Ta tư nhân cũng có ba mươi vạn, đều là tài sản cả đời làm quan mà có được, đều đưa cho đô đốc, hủy hoại cách mạng cũng đáng. Ta cũng là người Hán mà!”

Nhìn Lữ Gặp Tiều lôi Tống Hán Chương lên như kéo xác, Mưa Thần chán ghét nói: “Uổng cho người cũng biết mình là người Hán! Các tỉnh mới thu thuế, Đông Nam màu mỡ không phải đều thông qua ngân hàng Đại Thanh Thượng Hải chuyển đi sao? Lúc này nhiều ta không dám nói, sáu bảy trăm vạn luôn có, ngay cả hai trăm vạn cũng không rút ra được? Muốn giữ lại cho Mãn Thanh kéo dài hơi tàn à? Gặp Tiều, không cần nhiều lời, kéo ra ngoài đánh chết, khỏi phải ta nhìn thấy phiền!”

Lúc này Tống Hán Chương mới thực sự nhận sai. Hắn không hay không biết bị trói đến đây. Hiện tại lại là thời buổi loạn lạc, vị đô đốc vô lại này giết hăn, chẳng khác gì giết một con gà. Hắn thậm chí không dám lau máu trên đầu, ngồi xuống cùng Mưa Thần nghiêm túc thảo luận vấn đề thực tế này. Bởi vì chính phủ Thanh ở Vũ Xương dùng binh, tình thế vô cùng cấp bách. Ngân hàng Đại Thanh cơ hồ đều là thu vào rồi lại chi ra, lúc này chỉ còn hai trăm vạn lẻ tẻ trong tài khoản. Mưa Thần cùng hắn bàn bạc, quyết định rút ra một trăm chín mươi vạn quan bình lượng bạc, buổi sáng phái người cầm Tống tổng đi lấy chi phiếu, lấy được rồi mời Tống tổng ký tên đóng dấu xác nhận. Rồi chuyển số tiền này đến tài khoản mà Trần Tam gia và bọn họ mở ở ngân hàng Hối Phong Anh tô giới, sau đó thả người. Lão nhân gia ông ta cũng có thể mang theo số tài sản làm quan mà có được, không chỉ ba mươi vạn, đi làm quan to sống xa quê hưởng phúc.

Đợi đến khi mọi chuyện xong xuôi, Mưa Thần mới thở dài một hơi, mệt mỏi ập đến. Hắn gọi người lấy nước lạnh rửa mặt, tỉnh táo lại tinh thần. Một

đêm này sắp kết thúc. Những việc dự tính trước đó cơ bản đều hoàn thành thuận lợi, bước tiếp theo mình phải làm thế nào đây? Hay là hướng lớn mà thảo luận, mục tiêu của mình là gì? Làm mấy ngày đô đốc Thượng Hải hưởng phúc, kiếm bộn rồi chạy ra hải ngoại làm quan to sống xa quê? Hay là tận dụng khả năng của mình, đi thay đổi lịch sử mấy chục năm sau của Trung Quốc, với máu và nước mắt xen lẫn?..... Có lẽ là quá nặng nề.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn bước ra khỏi phòng ngủ, đứng trước bậc thềm, nhìn những sĩ quan binh lính rồi ren cả đêm, nhưng vẫn tràn đầy tinh thần. Trong mắt họ chỉ có sự vui sướng đơn thuần và niềm khao khát mãnh liệt về tương lai. Trần Sơn Hà trong đội ngũ, cao giọng hát bài hoàng tộc ca, chỉ huy họ vận chuyển vũ khí.

Đây chính là thời khắc đen tối nhất trước lúc trời sáng. Mưa Thần lặng lẽ thở dài, mình đã bị cuốn sâu vào dòng chảy lịch sử, cũng đã thay đổi một chút hướng đi của lịch sử. Vì thân phận là người Trung Quốc, vì dòng máu Viêm Hoàng tiên tổ truyền lại mấy ngàn năm. Vì những thanh niên đáng yêu trước mắt. Hắn chỉ có thể tiếp tục, thử thay đổi lịch sử theo hướng mà mình cho là tốt.

Nhưng mà..... Hướng đi mà mình cho là đúng, liệu có thực sự đúng không?

STT 15: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 09: D...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 09: Dài nhất một đêm (sáu)

Trong phòng nghị sự xa hoa của Công bộ cục ở tô giới Thượng Hải, mười mấy tên tai to mặt lớn phương Tây tụ tập. Toàn là các vị lãnh sự, công sứ, sĩ quan Lục Hải quân cùng các đồng sự của Công bộ cục. Họ mặc áo đuôi tôm hoặc quân phục đầy huân chương chói mắt. Ba người một nhóm, năm người một tổp, đang bàn tán xôn xao. Dù bị triệu tập vội vàng vào lúc nửa đêm, đám người phương Tây này lại không hề có vẻ gì là lo lắng, vội vã, mà vẫn giữ phong thái cực kỳ tao nhã, thi nhau bắt chuyện. Bọn nô bộc của Công bộ cục lúc này cũng thể hiện tiêu chuẩn nghiệp vụ cực cao, các loại rượu ngon, xì gà Cuba, hồng trà Đại Cát Lĩnh của Ấn Độ, cà phê nguyên chất Brazil, cứ như nước chảy mà dâng lên. Nếu không có sự vắng mặt của các quý bà, người ta dễ lầm tưởng đây là một buổi tụ hội.

Cánh cửa lớn bằng gỗ lim của đại sảnh khẽ mở. Ngài lãnh sự Pháp tại Thượng Hải, Siết Bá tiên sinh, cùng huân tước Kent, lãnh sự Anh tại Thượng Hải, sóng vai bước vào. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía họ.

Siết Bá tiên sinh cất giọng bằng tiếng Pháp: “Các vị tiên sinh tôn quý, bởi vì đồng sự đáng kính của chúng ta, huân tước Kent, nhà ngoại giao tài giỏi nhất của Great Britain, phải bận ba bên ngoài, nên đến hơi chậm một chút, làm các vị phải chờ đợi. Với tư cách là chủ nhân và người đề xuất của buổi họp này, tôi xin chân thành cáo lỗi.”

Trong đám người có người lớn tiếng nói: “Hy vọng thời gian chúng ta chờ đợi, có thể vì sự bồn ba của huân tước Kent mà trở nên có giá trị hơn một chút. Ở đây ba tiếng đồng hồ, lại không thấy một vị tiểu thư xinh đẹp hay phu nhân tôn quý nào, thật sự khiến người ta cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm!”

Trong đám người vang lên những tiếng cười thiện ý. Kent mang vẻ mặt lãnh đạm đặc trưng của người Anh, bỏ mũ dạ xuống, khẽ gật đầu chào mọi người.

Ông cũng dùng tiếng Pháp nói: “Các đồng nghiệp, các tiên sinh đáng kính, những chuyện đã xảy ra ở Thượng Hải tối nay, tin rằng mọi người đều đã chứng kiến. Tại hoa giới, đã xảy ra một cuộc cách mạng... Đương nhiên, cuộc cách mạng này đến sớm hơn so với dự kiến của chúng ta, hơn nữa người lãnh đạo cũng không phải là nhân vật mà chúng ta đã dự đoán.”

Ngài lãnh sự Nga tại Thượng Hải, với giọng nói thô kệch, cười lớn: “Mấy người Trung Quốc đó muốn làm cách mạng hay gọi là nội chiến gì cũng được, chẳng liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt kiều dân của mình và duy trì an toàn cho tô giới là được rồi. Kỳ thật, nói thật, chính phủ chúng ta và cá nhân tôi, vẫn rất thích cái triều đình Thất đất đang nắm quyền hiện tại.”

Kent có chút chán ghét nhìn bộ quân phục hải quân trắng toát và bộ râu xám như bờm ngựa của ngài lãnh sự Nga. Ông không thèm đáp lại, mà tiếp tục nói với mọi người: “Khác với những người phương Đông thô lỗ và vô lý kia, chúng ta, những người đang ngồi đây, đều là tinh anh của các quốc gia, những người văn minh cao thượng. Có vài lời, mọi người hoàn toàn có thể thẳng thắn, thành thật mà nói ra. Chúng ta không có ý định tham gia vào cuộc hỗn chiến của những người phương Đông này. Nhưng lợi ích của các quốc gia chúng ta tại Hoa Đông nhất định phải được đảm bảo! Đây là lý do chúng ta, những người cầm tiền lương của người đóng thuế, phải chịu đựng

tất cả ở nơi viễn đông này, với những con người bản thủ, thời tiết tồi tệ, và một chính phủ vô năng... Chúng ta phải làm cho bằng được. Có lẽ lợi ích của các quốc gia của họ tại Hoa Đông không rõ ràng như vậy, nhưng lợi ích của đế quốc Anh chúng ta trên sông Dương Tử là rất lớn. Với tư cách là một chính thể tại Hoa, lợi ích của các quốc gia văn minh tại Hoa Đông cũng nhất định phải được đảm bảo!”

Ông đặt tay lên trượng, ngữ khí vẫn rất bình thản. Muốn trông cậy vào một người Anh kích động lên, quả là một việc khó: “Tôi đã bôn ba bên ngoài ba giờ, cũng đã gặp gỡ một vài bằng hữu Trung Quốc. Cuối cùng đã xác định, sự chi phối của đế quốc Thanh mà chúng ta vẫn luôn liên hệ tại Thượng Hải, đã hoàn toàn bị lật đổ. Thượng Hải, huyện Thượng Hải, đám quan chức đã trốn vào từng tô giới. Thay thế họ, lại là một người mà chúng ta chưa từng nghe nói đến, gọi là ‘Mưa Thần’ – một quân nhân trẻ tuổi.”

Siết Bá đứng bên cạnh chen vào: “Ở đây có thể nói thẳng với các vị, tôi và Kent tiên sinh, ban đầu đã liên lạc với những nhân vật dự kiến sẽ khởi xướng cách mạng tại Thượng Hải. Họ hẳn là những nhân vật tương đối văn minh trong số người Trung Quốc. Hơn nữa, họ còn đưa ra những cam kết rõ ràng về việc đảm bảo lợi ích của các quốc gia chúng ta tại Hoa Đông. Nhưng những chuyện đã xảy ra tối nay, nhân vật chính lại không phải là họ.”

Thì ra, người mà họ liên hệ chính là Lý Bình Sách, hẳn không chỉ đồng ý tiếp tục bảo vệ toàn bộ lợi ích của các quốc gia tại Thượng Hải, mà còn hứa hẹn mở rộng tô giới, tăng cường quyền lợi của các quốc gia trên sông Trường Giang, cùng một đồng nhượng bộ linh tinh khác. Đổi lại, chỉ là lời hứa của các quốc gia sẽ xem xét công nhận quân cách mạng là một bên tham chiến. Trong chuyện này, Siết Bá thể hiện sự sốt sắng nhất, lại còn ngầm đồng ý cho Lý Bình Sách vay tiền để giúp đỡ, muốn nhân cơ hội Anh quốc độc chiếm lợi ích trên sông Trường Giang mà kiếm chác một chút.

Mặc kệ các bên tính toán thế nào, nhưng mọi chuyện đã được bàn bạc xong xuôi. Các quốc gia sẽ giữ thái độ trung lập đối với những biến động nội bộ của đế quốc Thanh.

Nhưng hiện tại, tất cả đã thay đổi, người lên nắm quyền lại là một sĩ quan trẻ tuổi vô danh.

Kent nói: “Vị đô đốc Mưa Thần này, chỉ trong một đêm, đã chiếm lĩnh Thượng Hải đạo, huyện Thượng Hải, công sở, Giang Nam chế tạo cục, Tổng cục cảnh sát biển nam chợ, Tổng cục tuần cảnh áp bắc, nhà máy đúc tiền Thượng Hải, cục tiền đồng... Theo như bạn bè của chúng ta phỏng đoán, hẳn có khoảng một ngàn đến một ngàn năm trăm binh sĩ được huấn luyện bài bản, đồng thời được chế tạo cục cung cấp súng ống đạn dược. Hiện tại, báo chí tô giới hoa giới đều đang đăng tải phụ trương, tuyên bố thành lập chính phủ quân chính Thượng Hải do đô đốc Mưa Thần đứng đầu, đám người hoa giới dường như rất vui mừng trước kết quả này. Họ đốt pháo, diễu hành trên đường phố, hò reo như trong ngày Tết.”

Ông khẽ nhếch mép, gần như không nhìn ra là đang cười: “Ngay cả trong tô giới của các quốc gia chúng ta, các vị đi ngang qua, hẳn cũng đã thấy không ít người Hoa đang ăn mừng.”

Ông đứng dậy hành lễ: “Đây là toàn bộ thông tin tôi có được, tôi đã nói hết cho các vị. Tôi biết các vị cũng đang gấp rút trở về báo cáo với chính phủ của mình về những biến động ở đây. Tôi và Siết Bá tiên sinh cũng cần phải làm như vậy. Công sứ Chu Người Điễn tiên sinh ở Bắc Kinh cũng đang chờ báo cáo của tôi. Nếu mọi người không có ý kiến gì, chúng ta sẽ lại hội họp tại đây vào lúc bảy giờ tối ngày hai mươi tám tháng mười, khi đó các vị hẳn đã có những biện pháp ứng phó hoàn chỉnh với chuyện này. Các vị tiên sinh còn có ý kiến gì không?”

Khi những người phương Tây này rời khỏi tòa nhà lớn của Công bộ cục, sắc trời đã dần sáng lên. Cái đêm dài đằng đằng này, cuối cùng cũng đã qua.

STT 16: Chương 1: Tân Hối lần đầu gặp gỡ

Chương 1: Tân Hối lần đầu gặp gỡ

Chương 10: Khôi phục (thượng)

Thượng Hải khôi phục! Thượng Hải khôi phục!

Trải qua một đêm náo loạn, đến lúc trời sáng, mọi người đều đã hoàn toàn chấp nhận sự thật này. Các tòa soạn báo tranh thủ in thêm phụ trương, ai nấy đều có trong tay. Bối cáo mở đầu kỷ nguyên Hoàng Đế được mọi người vây quanh, lớn tiếng đọc chậm rãi. Vô số thanh niên nhiệt huyết sôi trào, nhao nhao đến hai địa điểm chiêu binh của quân chính phủ Thượng Hải là Áp Bắc và miếu Cao Xương để báo danh tham gia quân cách mạng.

Trên đường tuần tra, binh sĩ và sĩ quan quân cách mạng Trung Hoa tô Thượng Hải bị đám đông vây quanh, hỏi han không ngớt về vị đô đốc mưa thần của Thượng Hải, rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào. Những binh lính này trên mặt hiện lên ánh sáng đỏ rực kiêu ngạo, ngực ưỡn cao, tư thế quân đội trên đường tuần tra càng thêm tiêu chuẩn, thẳng tắp. Ngay cả hơn hai ngàn cảnh sát bị sáp nhập tối qua, cũng đều tự xưng mình sớm đã là đồng chí quân cách mạng tô Thượng Hải, nội ứng ngoại hợp, một lần hành động khôi phục Đại Thượng Hải.

Mà Lý Bình Sách cùng Lý Tiếp, cùng với những quan lớn mới toanh của quân chính phủ Thượng Hải, ngồi xe ngựa bốn phía triệu tập hội nghị, bố trí công việc. Vừa phải tiếp thu toàn bộ công việc dân sự của Thượng Hải, lại

phải giữ vững thị trường ổn định, còn phải gánh vác trách nhiệm trừ hươg. Lại còn phải bố trí hội trường ăn mừng khôi phục đại hội vào buổi trưa tại vườn Trương. Thật sự là bận tối tăm mặt mũi.

Tại cục chế tạo phủ đô đốc, mưa thần cũng đốc thúc thuộc hạ sĩ quan không được nghỉ ngơi, lồi lệ phong hành tiến hành công việc. Trước tiên đem quan nói của Thượng Hải, nhà máy in tiền, cục tiền đồng hơn tám mươi vạn lượng ngân khố, toàn bộ lần lượt chở về cục chế tạo, lần lượt lấy một chút đến nhà máy in tiền đi đúc thành đồng bạc trắng. Lại gấp rút chỉnh biên bộ đội, ban đầu hai chi đội toàn bộ thăng cấp thành đoàn, dựng khung trước. Đoàn trưởng đoàn thứ nhất là Hà Toại, phó đoàn trưởng là Trần Sơn Hà. Ba doanh bộ binh, mỗi doanh bốn trung đội bộ binh và một trung đội súng máy. Đoàn trưởng đoàn thứ hai là Ngô Hái, phó đoàn trưởng là Trương Hùng Phu, biên chế tương tự đoàn thứ nhất, đều là nội tình vốn liếng thăng cấp. Mỗi đoàn hiện tại tạm thời chỉ có hơn năm trăm người, mặt khác thành lập một doanh dạy bảo, lấy mười mấy học sinh của lục quân thứ tư trung học làm hạ cấp sĩ quan, đồng thời tuyển chọn những thanh niên quân nhân từng có kinh nghiệm học lục quân, nhao nhao tìm đến. Lữ Kiến Tiêu đảm nhiệm doanh trưởng doanh dạy bảo, kiêm nhiệm đội vệ đô đốc quân chính phủ. Doanh có năm trung đội dạy bảo bộ binh, hai trung đội dạy bảo pháo binh, một trung đội dạy bảo kỵ binh. Toàn doanh tạm thời chỉ có hơn ba trăm người. Mặt khác còn lấy hai chi đội tuần cảnh của viện cảnh sát ban đầu, mỗi chi đội hơn ba trăm người, phối hợp với cảnh sát cũ duy trì trị an toàn thành phố. Tổng bộ quân cách mạng tô Thượng Hải mấy chỗ lớn cũng toàn bộ thành lập, Ngô Hái kiêm tham mưu trưởng, lãnh đạo công tác tham mưu. Vương Liêm, vốn là học chủ kế tại lục quân trung học, liền thành quân nhu trưởng phòng, phó quan trưởng phòng là một học sinh trung học lục quân Trương Chí Hạc đảm nhiệm, trưởng phòng quân pháp là một thanh niên sĩ quan Kỷ Tồn, tốt nghiệp lục sĩ Nhật Bản, đang phục vụ tại cục chế tạo, trước đây từng làm quân pháp quan ở tân binh Hồ Bắc. Trưởng phòng tình báo tạm thời ủy thác Trần Tam Gia đảm nhiệm, lão nhân gia ông

ta còn từ chối nửa ngày, vẫn là Trần Sơn Hà cùng hãn đũa giỡn nửa ngày mới xong.

Mưa thần biết rõ thành viên tổ chức trong tay mình còn yếu kém, mặc dù có vô số thanh niên muốn gia nhập bộ đội, hãn cũng không dám thu nhận bừa bãi. Chỉ là cân nhắc lực lượng của mình để mở rộng đội ngũ, kế hoạch trong mười ngày sẽ bổ sung đầy đủ bộ đội trong biên chế, đã là hãn cảm thấy rất nhanh rồi. Lúc này hãn vô cùng nhớ đến mấy ngàn lính mới trải qua huấn luyện, tản mác khắp nơi trên đường sau khi mặt lẳng quan thất bại.

Hai ngàn quan chức binh sĩ quân cách mạng tô Thượng Hải trong biên chế, lập tức theo tiêu chuẩn sĩ quan không phân cấp bậc, mỗi người mỗi tháng hai mươi nguyên, binh sĩ mười nguyên, phát một tháng khôi phục hưởng. Mặt khác lại phái Trần Tam Gia cùng mấy sĩ quan, mang theo mấy vạn khối tiền chạy về Trấn Giang chiêu mộ những sĩ quan binh sĩ tản mác khắp nơi của đệ 9 trấn. Chiêu mộ được bao nhiêu, liền dùng thuyền chở về bấy nhiêu.

Chỉ riêng việc chinh biên quân đội này, cùng với việc duy trì trị an, đã khiến các quan lớn nhỏ bận đến không ngẩng đầu lên được. Mưa thần cũng cố ý yêu cầu bọn họ giữ khoảng cách với công việc dân sự. Chính thống, chỉ có nắm trong tay mình mới gọi là chính thống. Hơn nữa quân nhân, vẫn là thuần túy một chút thì tốt hơn.

Trần Sơn Hà trên đầu đồ mồ hôi hột, nhưng vẫn mặc chỉnh tề mũ lính. Móc cài cài áo cài chặt chẽ. Dây lưng giày ủng sáng bóng. Vị đô đốc mưa thần của bọn họ, yêu cầu tác phong và kỷ luật của quân nhân nghiêm khắc nhất, hôm qua mấy người lính vì một đêm buông thả, quân dung có chút không ngay ngắn, liền bị mưa thần ra lệnh nhốt vào quân pháp xử cấm đoán. khiến hãn, một kẻ tùy tiện đã quen, cũng không thể không ăn mặc chỉnh tề.

Hắn đang đứng tại cổng tổng cục tuần cảnh Ấp Bắc thiết lập chiêu binh. Trước mặt chen chúc toàn là đầu người, từng thanh niên há miệng lớn, "Tôi báo danh! Tôi báo danh!" tiếng la vang vọng thành một mảnh, như vậy làm sao hắn chọn binh cho tốt? Mưa thần đã sớm thông báo. Doanh đầu đường xó chợ không cần, có thói xấu giang hồ không cần, thân thể gầy yếu không cần, tốt nhất là thanh niên học sinh mới tốt. Hắn cũng không dám tùy tiện chọn bừa, nếu không đồ đồc mưa chỉ còn lạnh lùng nhìn một cái, hắn, một nhân vật vô pháp vô thiên nổi danh, cũng cảm thấy sợ hãi. Nói cũng kỳ quái, trước khi khôi phục, hắn còn không coi trọng vị đồ đồc này lắm, một đêm chiếm được Thượng Hải, đại gia nhìn thấy vị lãnh đạo trẻ tuổi này, trực tiếp liền thêm mấy phần kính trọng. Chiếm được Thượng Hải lại ép buộc bọn họ liều mạng làm việc, làm việc cực kỳ có trật tự lại lời lệ phong hành, khiến bọn họ từng người cam tâm tình nguyện ở đó liều mạng bận rộn, lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Trong mắt người thanh niên này lúc này, thế giới mọi thứ đều tốt đẹp như vậy. Tương lai cũng tràn đầy vô hạn khả năng.

Hắn nhảy lên mặt bàn, cầm lấy loa sắt tây, gân cổ lên hô to: "Đại gia không cần hỗn loạn! Theo thứ tự từng người một! Tất cả mọi người đều là thanh niên nhiệt huyết có chí cách mạng, nên có tự giác tuân thủ kỷ luật! Vào trong quân đội, kỷ luật còn phải càng nghiêm! Còn có người chen chúc, ta liền một mực không thu!"

Mười mấy binh sĩ dùng báng súng trái đẩy phải đánh, khó khăn mới chỉnh lý được trật tự. Trần Sơn Hà thở phào nhẹ nhõm, quyết định coi như không thấy hành vi dùng báng súng đánh người của những binh sĩ kia.

Mọi người quy củ hơn nhiều, tốc độ chiêu binh cũng tăng nhanh, bất quá hơn một giờ, đã chọn được hơn một trăm thanh niên dùng được. Trần Sơn Hà đang vui đầu đăng ký, chỉ nghe thấy hai giọng nói giòn tan nói với hắn: "Chúng ta cũng muốn tham quân!"

Trần Sơn Hà sững sờ, ánh mắt chậm rãi di động lên. Trước thấy được áo choàng ngấn màu xanh nhạt, sau đó liền thấy hai gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ giống hệt nhau. Hắn hoa mắt, lập tức không nói nên lời. Tình nhân trong mộng a!

Hai cô gái xinh đẹp động lòng người đứng đó nhìn hắn ngẩn người, không nhin được nói: "Người nhìn cái gì đấy, còn không điền tên của chúng ta vào" Trần Sơn Hà lúc này mới phản ứng lại, mang theo nụ cười, theo dáng vẻ của một chủ nhiệm lớp bên cạnh hắn hồi ức, loại nụ cười này có thể gọi là hèn mọn, vô cùng ôn hòa nói với hai cô gái: "Quân đội chúng ta không chiêu mộ nữ binh..... Hai vị danh tự là".

Cho dù tại Thượng Hải, một nơi mở mang tập tục, chuyện nữ hài tử muốn gia nhập quân đội vẫn là không thể tưởng tượng. Nhìn xem bên này tất cả, xếp hàng chờ đợi người tiếng ồn ào một mảnh. Hai cô gái nhìn nhau: "Ta gọi Doãn Duệ Chí, nàng gọi Doãn Duy Tuấn. Chúng ta đều là học sinh giám hồ nữ hiệp, tại đại thông học đường đều học cưỡi ngựa bắn súng. Ban đầu đến Thượng Hải là chuẩn bị tham gia khởi nghĩa, đã các người đoạt trước, cũng không tính. Lại nghe nói các người muốn đánh Nam Kinh, lần này chúng ta vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua."

Doãn gia tử muội, con cháu của Doãn gia, một đại tộc ở Thiệu Hưng, vốn là những kẻ không sợ trời không sợ đất. Suốt đời, các nàng chỉ kính phục nhất vị lão sư Thu Cẩn. Thu Cẩn vì nước mà hi sinh, các nàng lại có mối thù không đội trời chung với Mãn Thanh. Nghe nói phe khôi phục sẽ chủ trì khởi sự ở Thượng Hải, hai nàng liền vội vàng đến muốn tham gia. Bọn trưởng bối của phe khôi phục coi các nàng như con gái ruột, đành phải mang theo bên mình, không cho phép các nàng mạo hiểm. Lần này bị Mưa Thần cướp mất cơ hội, hai cô nương càng thêm hừng hực khí thế mà không có chỗ phát tiết. Nghe nói quân cách mạng Tô Thượng Hải đang chiêu binh, liền giấu diếm Lý Tiếp mà trốn đi.

Trần Sơn Hà vừa nghe đến Đại Thông học đường cùng Giám Hồ nữ hiệp, liền biết là nhân vật khó đối phó. Hắn cũng không muốn, cũng không dám đắc tội, hiện tại càng không thể nhận hai nữ binh phiền phức này. Trong đầu xoay chuyển, hắn liền cười nói với các nàng: "Đoàn của ta thật sự không có biên chế nữ binh. Chờ xong chuyện ở đây, ta sẽ dẫn các người đi gặp Đô đốc, thế nào? Nếu tổng bộ có biên chế nữ binh, vậy thì quá tốt. Các người thấy sao?"

Trong lòng hắn cũng có những toan tính nhỏ. Nếu hai cô nương này có thể ở tổng bộ, cơ hội của Trần Vô Bệnh hắn chẳng phải sẽ nhiều hơn sao?

Mà tất cả những chuyện này, chẳng qua chỉ là một khúc dạo đầu nhỏ trong bức tranh Thượng Hải đang biến động mà thôi.

Trương Quý Trực, lão tiên sinh, cầm trong tay một đồng bạc mới đúc, lật qua lật lại xem xét. Lão nhân gia tuổi đã cao, đêm qua lại không được ngon giấc, hiện tại tinh thần có chút uể oải. Vị lão nhân này là Trương Nguyên công của Thanh triều, cả đời nổi danh với việc khai khẩn và thực nghiệp. Nhất cử nhất động của ông, mỗi lời nói cử chỉ, đều có ảnh hưởng lớn đến cục diện Đông Nam. Lần này, ông cũng là do Lý Bình Sách và Trần Kỳ Mỹ mời đến Thượng Hải để hiệp trợ sự nghiệp khôi phục, tạm thời ở trong quán của Sử Lượng mới công.

Ban đầu, ông vẫn luôn hoạt động để Giang Tô độc lập. Bởi vì sự thất bại của Mạt Lãng Quan, Trương Huân và những người của Trương Tuấn Thiết Lương đồn rằng có thể động đến ông. Lão nhân gia vội vàng từ Nam Thông đến Thượng Hải, nhưng chỉ mới một ngày, Thượng Hải đã thay đổi một trời một vực.

Thẩm Ân Phu cung kính bước đến: "Quý lão, đã là hai giờ chiều rồi. Phủ Đô đốc đã phái vệ binh đến đón ngài. Đại hội mừng công khôi phục sẽ bắt

đầu lúc ba giờ chiều tại Trương Viên. Ngài xem có nên lên đường ngay bây giờ không?"

Trương Quý Trực không thềm để ý đến lời nói của hã, chỉ đưa đồng bạc trong tay cho Thẩm Ân Phu xem: "Mặt trời mùa xuân, người xem, đây là đồng bạc mới được đúc trưa nay tại xưởng đúc tiền. Hàm lượng bạc hoàn toàn giống như Long Dương. Đã được lưu thông trên thị trường."

Thẩm Ân Phu đương nhiên biết rõ điều này. Đây là khuôn mẫu mà công nhân xưởng đúc tiền đã làm trong đêm qua. Mặt trước là hình chân dung có phần thô ráp của Mưa Thần, mặt sau là hai chữ lớn "Hán Nguyên". Hàm lượng bạc giống như Long Dương, là bảy tiền hai phân. Chất lượng vô cùng tốt, đã đúc được mấy ngàn đồng, coi như tiền phát cho binh lính quân cách mạng Tô Thượng Hải. Đến trưa, đã được lưu thông trên thị trường. Mặc dù chất lượng giống như Long Dương, nhưng các thương nhân đều rất vui lòng chấp nhận, thậm chí một đồng "Mưa Lớn Đầu" (cách gọi của người dân đối với đồng bạc mới này) có thể đổi được hai đồng Long Dương.

Hã không hiểu Trương Quý Trực cho hã xem đồng bạc này để làm gì. Trương Quý Trực thở dài: "Con người này, có một tay đấy."

Thẩm Ân Phu lúc này mới biết Trương Quý Trực đang nói đến Mưa Thần. Hã mỉm cười nói: "Quý lão, ngài có biết hiện tại Tư Nghị Cục nói gì về vị Đô đốc này không? Đều nói hã là một Đô đốc vô lại. Từ sáng đến giờ, đã giết không ít người, đều là những kẻ giương cờ hiệu tự chiêu binh, những người này hã không muốn thu nhận, cứ thấy một giết một. Thượng Hải này, hã còn ngồi vững sao? Hã ở Thượng Hải cũng kiếm được không ít tiền, lại giấu hết trong Cục Chế Tạo, tuyệt đối không nghĩ đến kết giao với các nhân vật trên biển. Còn bắt Bình Sách giúp hã mộ binh ba trăm vạn, Bình Sách cũng vui vẻ mượn cờ hiệu của hã để làm lớn, khiến đám thương nhân này đều phản cảm với hã. Cứ tính như vậy, vị Đô đốc này còn làm được mấy ngày nữa?"

Hắn rất không coi trọng Mưa Thần, vị Đô đốc này. Trương Quý Trực chậm rãi nhìn hắn một cái: "Vị Đô đốc trẻ tuổi này muốn ở lại Thượng Hải sao? Các người xem thường hắn quá rồi."

Nhất mới tiểu thuyết tại lục cửu thư viện a thủ phát!

Ông hỏi Thẩm Ân Phu: "Mưa Thần năm nay bao nhiêu tuổi?"

Thẩm Ân Phu đáp: "Sáng nay đến đón hắn, phát hiện hắn còn rất trẻ. Cũng đã hỏi hắn, hắn nói là hai mươi ba tuổi."

Trương Quý Trực gật gật đầu, nhìn đồng bạc trong tay xuất thần. Thẩm Ân Phu có chút không kiên nhẫn, nhưng lại không dám thúc giục vị lão nhân này. Trương Quý Trực thản nhiên nói: "Mới hai mươi ba tuổi, tuổi còn rất trẻ a. Thiên hạ tương lai, xem ra là của những người trẻ tuổi này rồi." Nói xong, liền đứng dậy, tự nhiên có hạ nhân hầu hạ ông mặc áo khoác ngoài, đội mũ. Ông cầm lấy một cây gậy, chào hỏi Thẩm Ân Phu: "Đi thôi."

Những người nổi tiếng ở Thượng Hải đều đang chờ xem trò cười của Mưa Thần, tính toán xem hắn còn có thể ở Thượng Hải được mấy ngày. Trương Quý Trực lại mơ hồ nhìn ra tâm tư của vị Đô đốc trẻ tuổi này. Hắn căn bản không muốn phát triển ở Thượng Hải! Mưa Thần rất rõ ràng rằng căn cơ của hắn ở Thượng Hải quá nông cạn, gần như là không có gì. Mà lên biển lại là nơi nhiều phe phái tranh giành, ám lưu hung dữ, những thế lực này cũng có tiềm lực rất lớn. Nếu còn muốn ở lại đây, ngày nào đó đột nhiên xong đời cũng là chuyện bình thường. Hắn chỉ muốn tập trung tài sản và vật chất của Thượng Hải vào tay mình, vớt được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Sau đó, huấn luyện một đội quân, lại danh chính ngôn thuận đi Giang Tô hoặc địa phương nào đó phía bắc để phát triển. Như vậy, vừa kiếm được lợi ích ở Thượng Hải, lại có danh nghĩa công lớn của người cách mạng.

Hắn giết những kẻ chiêu binh, một là lập uy, để người ta biết phong cách thiết huyết của hắn. Hai là cho bách tính một tiếng tốt, ngăn ngừa những kẻ này quấy rối địa phương. Ba là, chính là đem lực lượng quân sự trên biển bày ra ngoài sáng toàn bộ nằm trong tay mình, không cho người khác có cơ hội tạo ra thế lực khác. Đội quân của mình phải tinh nhuệ, vũ trang đầy đủ, trang bị phong phú. Đối với bách tính mua bán công bằng, tuyệt đối không quấy rối địa phương. Mặt khác, còn liều mạng kiếm tiền, xây dựng cơ sở vật chất cho mình. Chỉ cần có binh lại có tiền, địa bàn ở đâu cũng được. Tội gì phải ở lại Thượng Hải, lợi cái vùng nước đục này?

Ngay cả việc đúc "Mưa Lớn Đầu", tâm tư của hắn cũng rất sâu. Một là bắt đầu đúc tiền, lưu thông trên thị trường, tương đương với việc công khai biểu thị tính hợp pháp của chính quyền. Hai là, khi tiền xu lưu thông, Thượng Hải và khắp Đông Nam đều chấp nhận uy tín của đồng tiền, theo đó, việc mở ngân hàng phát hành tiền giấy cũng là chuyện thuận lý thành chương. Điều này tương đương với việc khống chế bao nhiêu tài nguyên!

Trương Quý Trực nghĩ rất nhiều, đối với Mưa Thần, một nhân vật mới xuất hiện, ông càng ngày càng hiếu kỳ.

STT 17: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 11: Khô...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 11: Khôi phục ngày (hạ)

Ngày hai mươi tám tháng mười, ba giờ chiều, tại Vườn Trương Thượng Hải.

Nơi này đã sớm là biển người, chen chúc không còn một chỗ trống, không chỉ có khoảng đất trống trong vườn chật ních người, mà trên cây cối xung quanh cũng đều là người. Ngay cả bên ngoài vườn, cũng tụ tập vô số người. Nào là học sinh các trường, thành viên thương đoàn, những người có địa vị trong giới thương nhân, dân chúng bình thường, cho đến cả đám lưu manh của Thanh Hồng bang... Toàn bộ Vườn Trương náo nhiệt ồn ào.

Ở giữa dựng một cái đài gỗ, trên bàn bày mười mấy chỗ ngồi. Hai bên treo câu đối “Sơn hà yểm có Trung Hoa” và “Nhật nguyệt mở lại đại Hán thiên”, phía trên là một tấm hoành phi lớn, màu đỏ tươi rực rỡ đập vào mắt người “Thượng Hải khôi phục kỷ niệm Thượng Hải quân chính phủ thành lập đại hội ăn mừng”. Phía sau sân khấu, hai lá cờ mới được may vội, một mặt là cờ ngũ sắc đại diện cho Ngũ tộc cộng hòa, một mặt là cờ mười tám sao đại diện cho non sông của mười tám tỉnh Hán gia.

Hai ba chục tên lính mặt mày nghiêm nghị, hai bên hông đeo hai khẩu súng lục quen thuộc, súng ngắn ngói lam sáng bóng, cán súng thắt lụa đỏ tử phiêu rủ xuống. Bọn lính này quay lưng về phía sân khấu, đứng thành một hàng, cảnh giác nhìn bốn phía.

Lý Bình Sách và Lý Tiếp cùng nhau bận rộn đến đầu đầy mồ hôi, chào hỏi các đại biểu đến ổn định đội hình, lại phân phát cờ xí quảng cáo. Nhìn các vị đại biểu trên đài đến, lại không ngừng lên chào hỏi.

Trần Kỳ Mỹ cũng phải lên đài an vị, nhìn hai Lý bận rộn đặc ý, trong lòng hân hoan vô cùng. Buổi sáng hân đã đi gặp Mưa Thần. Mưa Thần gặp hân cũng rất thân thiết, miệng luôn gọi là lão tiên bối. Dù biết hân là người của Đồng Minh hội, nhưng vẫn phải cười khen ngợi. Hai người nói chuyện rất nhiệt tình, nửa ngày sau Trần Kỳ Mỹ mới uyển chuyển hỏi trong quân chính phủ mình có an bài gì không. Mưa Thần làm khó nửa ngày, mới miễn cưỡng cho hân chức phó quân chính trưởng của Thượng Hải quân chính phủ, đương nhiên quân chính trưởng vẫn là Mưa Thần kiêm nhiệm. Trần Kỳ Mỹ vừa nhậm chức, kết quả buổi chiều hân dẫn mấy tướng tài của Hồ Châu đi chiêu binh, không ít người vẫn là đồng chí của Đồng Minh hội, lại bị Mưa Thần không chút khách khí kéo đi giết. Lại không cho hân bất kỳ lời giải thích nào, khiến hân thực sự tức giận không biết làm sao. Chiều nay, đại hội ăn mừng, hân thực sự muốn bỏ đi, nhưng lại bị một người giúp đỡ khuyên nhủ, bảo hân cứ ở lại xem tình hình thế nào. Hân mới miễn cưỡng đến.

Lý Bình Sách thấy hân đến, tiến lên chào hỏi: “Anh sĩ huynh... Trần quân chính trưởng, huynh cũng tới à, mau mời lên đài vào chỗ.” Trần Kỳ Mỹ nhìn hân trong lòng đầy bụng tức giận: “Huynh đệ không phải quân chính trưởng gì, phiên bình sách huynh ở phía trước thêm chữ phó... Huynh đệ không giống bình sách huynh có chức có quyền, gom góp quân lương cũng làm được phong sinh thủy khởi. Huynh đệ ở đây, chẳng qua là chiếm một chỗ mà thôi.” Nói xong không đợi Lý Bình Sách trả lời, chấp tay một cái liền lên đài. Lý Bình Sách đối với châm chọc của hân cũng không tức giận, biết tên này trong lòng đang khó chịu. Hân kỳ thật còn đặc ý Trần Kỳ Mỹ bị Mưa Thần lạnh nhạt. Ngày sau vị trí Đô đốc Thượng Hải, xem ra không phải là Mưa Thần thì không còn ai.

Đang lúc bận rộn, Trương Quý Trực và Thẩm Ân Phu cũng đồng thời đến. Hai Lý nghênh đón càng thêm nhiệt tình. Thẩm Ân Phu nhìn bốn phía một lượt: “Mưa Đô đốc còn chưa tới à?”

Lý Tiếp cùng lấy đồng hồ bỏ túi ra xem: “Cách ba giờ còn năm phút, Mưa Đô đốc là quân nhân, thích đến đúng giờ. Bây giờ còn đang trên đường... Quý lão, ngài lớn tuổi, mau lên đài chủ tịch ngồi, nhiều người ở đây, lỡ va chạm cũng không tốt.”

Trương Quý Trực cười nhạt một tiếng: “Không sao, dù sao hôm nay lão đầu tử cũng không phải nhân vật chính. Đối với vị Mưa Đô đốc này, lão đầu tử cũng rất ngưỡng mộ, cứ ở đây chờ một lát.”

Thời gian vừa đến ba giờ, chỉ nghe tiếng vó ngựa vang dội, trong đám người rẽ ra một con đường. Mười mấy con ngựa chở một đội sĩ quan trẻ tuổi đi tới, người đứng giữa khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặc một thân quân trang màu vàng chỉnh tề, đội mũ lính có vành rộng. Đi ủng cao đến gối, ngựa hí vang. Trên ngựa nhìn quanh, ngoắc tay. Đám người thấy hân vẫy tay, lập tức bộc phát tiếng hoan hô lớn.

Trương Quý Trực nhìn Lý Bình Sách: “Đây chính là Mưa Đô đốc?” Lý Bình Sách gật đầu cười nói: “Đúng là hân, còn rất trẻ.” Mưa Thần cách bọn họ còn vài chục bước, liền cùng nhau nhảy xuống. Mưa Thần mấy bước nhanh chóng đi tới, hướng hai Lý và Thẩm Ân Phu gật đầu, rồi hướng Trương Quý Trực đang đứng chào một cái, sau đó lại bái. Nâng người lên mỉm cười nói: “Vị này chính là Trương Quý lão, ta Mưa Thần hậu sinh văn bối, làm phiền ngài tôn giá ở đây chờ ta, thật sự là có tội có tội.”

Trương Quý Trực nhìn đám người đang reo hò về phía này, cũng không nói gì, theo Mưa Thần tự tay nâng lên đài chủ tịch. Trong lòng còn đang suy nghĩ, vị Đô đốc trẻ tuổi này làm việc nói chuyện, điểm nào cũng giống

như những kẻ mười ba, hai trăm rưỡi. Những nhân vật này tham lam mờ mắt, đã không còn thấy rõ người đối diện mình rốt cuộc là tình hình gì rồi.

Trong vườn, đám người nhìn người đều lên đài chủ tịch, nhất thời đều yên tĩnh trở lại. Lý Bình Sách mặt mày hớn hở đi ra trước sân khấu, gân cổ lên hướng mọi người lên tiếng: “Các đồng bào, đại biểu các giới Thượng Hải và các bằng hữu. Hôm nay, là ngày tốt lành để chúng ta khôi phục Thượng Hải và chính thức thành lập Thượng Hải quân chính phủ! Đại Thượng Hải bị Mãn Thanh nô dịch hai trăm sáu mươi chín năm, đã trở về với chúng ta, con cháu Viêm Hoàng, trong tay thần minh chi trụ!”

Tiếng hoan hô lập tức vang vọng toàn bộ Vườn Trường.

Lý Bình Sách và những người khác im lặng lại, cười nói: “Huynh đệ cũng không nói nhiều, xin mời Đô đốc quân chính phủ Thượng Hải, công thần lớn nhất của sự khôi phục Thượng Hải, tướng quân Mưa Thần lên tiếng!”

Nhìn người dưới đài cuồng nhiệt, vung vẩy cờ xí quảng cáo. Mưa Thần đứng dậy, đứng ở giữa đài cao. Cũng đứng ở thời khắc mở ra đại thời đại này.

Hắn nghiêm nghị hướng mọi người chào theo kiểu nhà binh, ánh mắt mọi người đều nhìn hắn.

“Phụ lão các huynh đệ, những đồng bào ta yêu quý nhất. Huynh đệ đứng ở đây, trong thời kỳ vinh quang và vĩ đại này, thực sự có rất nhiều lời muốn nói với mọi người, nhưng lại nhất thời không biết bắt đầu từ đâu. Chúng ta, Đại Trung Hoa, bị người ngoài gọi là sư tử ngủ, gọi là Bệnh Long, đã ngủ mê mấy trăm năm ở Đông Á. Thế giới bên ngoài thay đổi từng ngày, phát triển tiến triển cực nhanh. Chúng ta, dân tộc thông minh nhất, cần cù nhất trên thế giới này, lại bị kéo lại phía sau... Chính phủ Mãn Thanh với chính

sách ngu dân và sự cai trị tàn bạo đã khiến chúng ta trong không khí u ám này, chờ đợi những kẻ mạnh xung quanh đến khi phụ chúng ta, đến chia cắt chúng ta.

Giáp Ngọ năm, Canh Tý năm... Chúng ta liên tục bị đánh bại, liên tục chịu nhục nhã. Là dân tộc chúng ta có vấn đề, hay là chính phủ này có vấn đề? Huynh đệ cảm thấy, cả hai nguyên nhân đều có. Chính phủ Mãn Thanh mục nát đã lâu không cần nói đến, dân tộc chúng ta cũng thực sự đã già rồi!

Sự đời cùng tắc biến, biến tắc thông. May mắn thay, Trung Hoa chúng ta còn có những chí sĩ nhiệt huyết này! Vì sự phục hưng của dân tộc Trung Hoa, đã bỏn ba mấy chục năm. Số đồng chí hy sinh, đã đủ để thắp lên ngọn lửa thánh trên tế đàn biến đổi của Trung Hoa! Không có những đồng chí hy sinh này, sẽ không có khởi nghĩa Vũ Xương đầu tiên, thậm chí là sự khôi phục Thượng Hải ngày nay.

Cho nên huynh đệ đứng ở đây, trong lòng chỉ có sợ hãi. Sợ mình làm chưa đủ nhiều, chưa tốt. Không thể an ủi các bậc tiên liệt nơi chín suối.

Thượng Hải khôi phục, đây chỉ là bước đầu tiên, là kết thúc của thời đại trước, cũng là sự bắt đầu của một đại thời đại. Ta, Mưa Thần, ở đây thề với các vị đồng bào thân yêu nhất, sẽ dùng huyết nhục của mình quyết tâm, hoàn toàn đánh đổ vương triều Mãn Thanh! Vì sự phục hưng của Trung Hoa, vì con cháu Viêm Hoàng, dựng lên thế giới dân tộc chi lâm mà phấn đấu cả đời! Nếu trái lời thề, trời đất chứng giám!”

Hắn lại dùng sức hướng dưới đài quần chúng chào một cái. Nhanh chân bước xuống đài.

Đám người yên tĩnh một chút, trong nháy mắt toàn bộ Vườn Trương đều sôi trào. Vô số người muốn đưa tay sờ vào vị Vũ tướng quân này, vô số người đi theo ngựa của hắn, hướng ra bên ngoài phun trào, tiếng hoan hô,

tiếng ủng hộ, còn có khẩu hiệu, tiếng hô vang, chấn động cả Đại Thượng Hải.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần ngồi trên lưng ngựa, từ từ tiến về phía phủ đô đốc, ngay giữa đám đông đang tụ tập trên biển. Hắn có chút choáng váng. Kỳ thực, những lời vừa rồi hắn nói, nửa thật nửa giả. Có những điều hắn thực sự nghĩ, nhưng cũng có những điều chỉ là để giữ gìn hình tượng tốt đẹp trong lòng mọi người. Giờ phút này, hắn nghĩ nhiều nhất vẫn là làm sao để đứng vững trong thời đại này, trước hết cứ lo cho bản thân mình ổn thỏa đã. Nhưng nhìn những khuôn mặt hân hoan, phấn khích và tràn đầy hy vọng của mọi người, một ý nghĩ mơ hồ chợt lóe lên trong lòng hắn.

Vì sao lại không thể, dưới tay ta, kiến tạo nên một Trung Quốc hoàn toàn mới?

Con đường này, tuy gian nan, nhưng cũng nên có người đi.

STT 18: Chương 1: Tân Hối gặp gỡ lần đầu, Chương 12: Ngân ...

Chương 1: Tân Hối gặp gỡ lần đầu, Chương 12: Ngân hàng và Hải quân

Tại đài hội nghị trong Trương Viên, mười vị khách quý nhìn cảnh vườn trồng trái, lại thêm đất đai tiêu điều, không khỏi nhìn nhau. Trên mặt chỉ còn những nụ cười gượng gạo. Trần Kỳ Mỹ nặng nề dậm chân một cái, miệng lẩm bẩm không biết có phải là mắng chửi người hay không, vung tay áo bỏ đi. Lý Bình Sách ở phía sau chào hỏi, hắn cũng chẳng thèm để ý, hăm hừ đi xa. Lý Tiếp cùng lẩm bẩm: "Anh sĩ này cũng thật là..."

Lý Bình Sách nhỏ giọng nói: "Thật sự là cái gì? Anh sĩ cùng ta cùng chung ý nghĩ, chúng ta vất vả như vậy, chỉ vì vị Mưa Đô đốc này may áo cưới." Giọng hắn rất thấp, ánh mắt xa xăm. Lý Tiếp cùng không để ý đến hắn, hướng xa xa nhìn lại, dường như đã nhìn thấy những đồng chí đã hy sinh bao năm qua, khuôn mặt của họ, hoặc là tươi sáng, hoặc là anh vĩ, từng người hiện lên trước mắt hắn. Trong lúc nhất thời dường như ngây dại.

Trương Quý Trực bỗng nhiên nở nụ cười: "Ân phu, đi thôi, chúng ta đi nghênh đón vị Mưa Đô đốc này! Bờ không đến thì thuyền, chúng ta thuyền liền đến bờ, đối với vị Đô đốc này, ta thật sự là ngưỡng mộ không thôi." Thấm Ân Phu nhìn hắn, không nói thêm gì, đỡ hắn đi về phía xe ngựa. Trương Quý Trực bỗng nhiên quay đầu nhìn Lý Bình Sách: "Bình Sách, Thượng Hải khôi phục cục diện không dễ dàng, mọi người phải tự lo liệu cho tốt a."

Lý Bình Sách ngơ ngác nhìn Trương Quý Trực cùng Thẩm Ân Phu đi xa, đột nhiên lại nhớ tới bản thân cùng lãnh sự Anh quốc tại Thượng Hải, Kent còn có hẹn, dặm chân, rồi cũng tự mình đi.

Mưa Thần vừa trở lại Cục Chế tạo, Trương Quý Trực đã đến. Đối với vị Trạng Nguyên công này, Mưa Thần cũng không dám thất lễ nửa phần. Bận rộn lui vào thư phòng ngồi xuống, một đám người vô sự đều không được phép vào.

Trương Quý Trực hôm nay tinh thần lại cực kỳ tốt, cũng không khách sáo, vừa vào đã hỏi Mưa Thần: "Đô đốc đối với thế cục hiện nay có cái nhìn gì?"

Mưa Thần trầm ngâm một chút, nhìn ánh mắt Trương Quý Trực sáng rực nhìn chăm chăm vào mình. Cuối cùng quyết định nói thật: "Hiện tại Võ Xương bên kia tình thế nguy cấp, dưới sự tấn công mạnh mẽ của Bắc Dương quân, Võ Xương, cái chiến địa này, khẳng định không giữ được lâu. Khi nào thất thủ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nam Kinh khởi nghĩa lại thất bại, con đường cách mạng đã đến trước mắt nguy hiểm. Nhưng hiện tại lòng dân đã không còn hướng về nhà Thanh, thiên hạ, nhất là phương Nam, đều mong ngóng khôi phục. Chỉ có điều một số người vẫn còn trong lòng có sự quan sát mà thôi, Thượng Hải đã khôi phục, chỉ cần chiếm thêm được Nam Kinh. Đông Nam chấn động, ít nhất là phía Nam Trường Giang, đã không còn là của Mãn Thanh. Coi như phương Bắc, cũng có quyền thần nắm quyền, thời gian của Mãn Thanh, đã như sương mai buổi sớm."

Trương Quý Trực mỉm cười nói: "Nói rất hay! Lão phu cũng trải qua thời kỳ nhà Thanh nhiều năm như vậy, tận mắt chứng kiến quả thật muốn thay đổi triều đại. Tướng quân lại cho rằng, sau khi thay đổi triều đại, nhất định là Dân đảng cầm quyền, cả nước cộng hòa sao? Chúng ta Hoa Hạ phong kiến mấy ngàn năm, hiện tại bỗng nhiên cộng hòa, có thích hợp hay không?"

Mưa Thần nghe được câu hỏi này của Trương Quý Trực, rất là do dự một hồi. Lịch sử, hẳn tự nhiên là biết. Nhưng lịch sử bởi vì hẳn mà đã xảy ra cái biến, về sau sự tình, ai có thể nói rõ ràng? Nhưng ánh mắt của lão nhân kia dường như nhìn thấu chính mình. Lão nhân kia chìm nổi nơi quan trường mấy chục năm, đối với thế cục trước mắt này, kỳ thật xa xa so với mình còn muốn rõ ràng hơn. Thay vì nói ngoa xảo trá, không bằng thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ trong lòng. Với thân phận địa vị của hẳn, tìm một hậu sinh tiểu tử, cũng sẽ không chỉ nói vài câu dễ nghe.

"Dân đảng kỳ thật ở trong nước, cũng không có cơ sở quá vững chắc. Phẩm chất cũng thật sự quá tạp, nếu đặt trong một quốc gia dân chủ chính trị hòa bình, làm một chính đảng liên minh là đúng quy cách. Đặt trong một thời loạn thế như vậy, muốn mọi người đồng tâm hiệp lực hướng một mục tiêu phấn đấu, lại thật quá khó khăn. Tiểu tử có thể ở đây khẳng định một câu. Ngày Mãn Thanh hoàn toàn sụp đổ, cũng chính là thời điểm Dân đảng phân liệt. Mà ở phương Bắc, vị quyền thần kia, thế lực của hẳn lại có chút vững chắc, trong tay cũng cất giữ không ít nhân tài vật lực. Mãn Thanh sụp đổ, có lẽ đại quyền chính là ở trong tay hẳn... Về phần Hoa Hạ thích hợp thể chế gì, cái này tiểu tử không dám nói bậy. Bất quá, dựa theo truyền thống trong nước, ban đầu từ quân chủ chuyên quyền mà quân chủ lập hiến là thích hợp nhất. Nhưng Mậu Tuất biến pháp, Mãn Thanh đã tự mình từ bỏ cơ hội bảo toàn địa vị gia tộc cao quý, sau đó chín năm chuẩn bị lập hiến mà làm ra trong hoàng tộc các, quân chủ lập hiến trong dân chúng đã mang tiếng xấu. Lại trở lại chế độ quân chủ là tuyệt đối không có khả năng, cũng chỉ có thể kiên trì đi theo con đường cộng hòa."

Trương Quý Trực lần này thật sự giật mình, hẳn vốn muốn thăm dò nội tình của vị thanh niên đô đốc này, lại không ngờ vị đô đốc này lại nghĩ đến sâu xa như vậy, mạch suy nghĩ lại rõ ràng như thế! Lập tức có một loại cảm giác sóng sau Trường Giang dâng trào. Thế giới này, thật không còn thuộc về chúng ta những lão già này nữa rồi.

Hắn tự nhiên thở dài: "Ban đầu lão phu còn muốn cùng đô đốc bàn bạc công việc, hiện tại xem ra, đô đốc tất nhiên là đã tính toán kỹ càng, cũng không cần lão phu nhiều lời. Bất quá lão phu thật sự bội phục đô đốc, đô đốc có gì cần dặn dò, cứ nói, lão phu cũng coi như vì Thượng Hải khôi phục mà bỏ chút sức lực."

Mưa Thần nghe xong, lập tức mặt mày hớn hở. Chính mình đang đau đầu vì một việc. Trương Quý Trực này có thể coi là đưa đến tận cửa. Hắn lập tức nói ra, như thế như thế cùng lão đầu tử nói một phen. Trương Quý Trực nghe xong ha ha cười to: "Đô đốc quả nhiên không bỏ qua đầu mối nào! Tốt, lão phu việc này còn làm được. Cứ việc yên tâm giao cho ta, bất kể là người phương Tây hay là các vị thân hào ở đây, dựa vào tấm mặt già này của lão phu, còn miễn cưỡng đi được."

Mưa Thần cũng cười tủm tỉm: "Những chuyện này nếu giao cho người khác xử lý, vậy khẳng định là không thành, giao cho Quý lão lo liệu chủ sự, vậy thì tuyệt đối không thể sai sót."

Mười ngày sau, tại tô giới Thượng Hải, một nhà Ngân hàng Khôi Phục chính thức treo biển hành nghề thành lập, đăng ký vốn liếng là ba trăm vạn quan bình lượng bạch ngân. Toàn bộ đều do Mưa Thần bỏ vốn. Nhậm chức chủ tịch thứ nhất là Trương Quý Trực, ông ta tại giới thực nghiệp có danh vọng to lớn, lại có kinh nghiệm nhiều năm chủ sự Ngân hàng Khai khẩn Nam Thông. Ngân hàng Khôi Phục dựa vào vốn liếng tương đối hùng hậu trong các ngân hàng của người Hoa, ngoài nghiệp vụ ngân hàng thông thường. Bên ngoài còn hợp thành, mua chịu hàng hóa vật tư của nhà nước, cùng sẽ tại trên quốc tế ngay tại bị giảm giá trị bạch ngân hối đoái thành đồng đô-la Mỹ bằng Anh quá trình bên trong, thu lợi phong phú. Năm 1913, khi Trương Quý Trực từ nhiệm, Ngân hàng Khôi Phục đăng ký vốn liếng đã đạt đến 950 vạn nguyên. Phát hành tiền mặt thông dụng năm tỉnh Đông Nam. Đương nhiên, đây đều là chuyện về sau.

Trần Sơn Hà lo lắng đề phòng từ cửa hông âm thầm vào Cục Chế Tạo. Trời đã tối hẳn xuống. Hẳn không dám về đoàn bộ Cục Chế Tạo, chạy đến chỗ Ngô Hái ăn chực một bữa cơm tối. Đoán chừng Mưa Đô đốc cũng đã nghỉ ngơi, lúc này mới dám lén lén lút lút trở về.

Không ngờ vừa đến nhị môn, đã nhìn thấy Mưa Thần quân trang chỉnh tề đang từ nhị môn đi ra, gì Toại, Lữ Kiến Tiều cùng mười mấy hộ binh đều theo sau hẳn. Đang cùng bọn hẳn đụng mặt.

Mưa Thần hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Trần Sơn Hà rồi tự mình đi về phía trước. Lữ Kiến Tiều cũng xì mặt theo sát. Trần Sơn Hà bị Mưa Thần hừ cho có chút run chân, đứng ở đó không biết phải làm sao. Gì Toại kéo hẳn một cái: "Đi lên."

Trần Sơn Hà đi chậm rãi dán Gì Toại: "Xảy ra chuyện gì?"

Gì Toại hai ngày nay cũng mệt mỏi đến quá sức, * * hạ đầy mắt đều là tơ máu. Hẳn vô lực hướng Trần Sơn Hà cười nói: "Tiểu tử ngươi buổi chiều làm chuyện tốt! Đưa hai tiểu cô nương của Khôi Phục đến nha môn Tổng đốc tìm Đô đốc muốn tòng quân. Cuối cùng vẫn là Lý Tiếp cùng đến đem hai tiểu cô nương lĩnh đi. Đô đốc tức giận đến đập bàn, mắng ngươi hồ nháo. Hiện tại con dòng chính đi tìm thuyền rồi, nói muốn đưa ngươi trở về."

Lần này nhưng làm Trần Sơn Hà sợ đến hồn phi phách tán, chân đều run rẩy: "Sáng Lượng huynh, ngươi ngàn vạn thay huynh đệ van nài. Cái Phó đoàn trưởng này còn chưa làm được hai ngày, lại muốn ta trở về chịu đòn. Thời gian đó sống thế nào? Coi như trở về nhìn mặt Bao Công của Lâm Thuật Khánh, cũng không có vị gì."

Gì Toại cười nói: "Tiểu tử ngươi sao chỉ có bấy nhiêu lá gan, còn dám hồ nháo đến mức không biết trời cao đất dày! Nói thật với ngươi, đô đốc

dẫn chúng ta ra bến tàu nghênh đón, là để nghênh chiến với hạm đội Trường Giang của Mãn Thanh!”

Mưa Thần đứng trước bến tàu Cao Xương miếu, nơi này địa thế khoáng đạt, ăn nước lại sâu, lại có đủ loại trang bị cho quân hạm. Hạm đội Bắc Dương hàng năm đều đến đây trú đông. Bốn chiến hạm lớn nhất của Mãn Thanh đều neo đậu ở Cao Xương miếu. Nhưng hiện tại, một chiếc đang đi dự diễn lễ lên ngôi của Anh Hoàng còn chưa về nước, ba chiếc còn lại đều ở Vũ Xương. Bến tàu này giờ trống không, chỉ có hai ba trăm binh sĩ hải quân, đều đã bị Mưa Thần thu phục.

Sông Hoàng Phố vỗ vào bến tàu, tạo nên những âm thanh sóng vỗ liên hồi. Gió sông thổi tung vạt áo quân trang của Mưa Thần. Trần Sơn Hà nhanh trí khoác một chiếc áo khoác quân đội lên người Mưa Thần. Mưa Thần liếc nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Lần sau đừng có hồ nháo nữa, cũng là người lớn rồi, lại còn là Phó đoàn trưởng, có chút dáng vẻ người lớn được không?”

Trần Sơn Hà im lặng gật đầu. Vị đô đốc này cũng chỉ hơn hắn một hai tuổi. Lời nói lại toàn là giọng điệu của bậc phụ huynh, không hiểu sao, bọn họ lại cảm thấy nghe hắn răn dạy lại không quá tự nhiên.

Xa xa, đèn hiệu chớp động mấy cái, không lâu sau, trên mặt sông cũng chớp động vài ánh đèn hiệu yếu ớt. Tiếng còi tàu từ xa xa vọng lại.

Thời gian dường như rất dài, cuối cùng trong màn đêm, một hàng dài ánh đèn tiến gần đến bến tàu. Mười mấy chiếc quân hạm rẽ sóng, dưới bóng đêm cũng có thể phân biệt được.

Mưa Thần thầm nhẩm trong lòng: “Sở Hữu, Sở Thái, Sở Khiêm, Đuối Kinh, Múa Hạc... Đăng Doanh Châu, mười một pháo hạm, một tàu phóng

lôi, một tàu vận tải...” Phía sau, Gì Toại hưng phấn hô to: “Hải quân của chúng ta!”

Mưa Thần quay đầu cười với hân một tiếng, sửa lại cách nói của hân: “Là hải quân Trung Quốc.”

Mười ba chiếc thuyền lớn nhỏ tiến gần bến tàu, trên cột buồm đều treo cờ hải quân. Các quan binh đứng trên boong tàu theo mệnh lệnh của vị chỉ huy, đều đứng nghiêm chào. Các thuyền trưởng trên các hạm, cũng là những người tạm thời chỉ huy hạm đội Trường Giang, Cao Phụng Tường vội vàng bước xuống cầu thang, nắm tay Mưa Thần, nghẹn ngào không nói nên lời.

Mưa Thần biết những quan binh hạm đội Trường Giang này đã chịu nhiều khổ sở, trước bị tạt cho một trận rồi bị bỏ mặc. Cuối cùng lại nương nhờ Trấn quân Lâm Thuật Khánh, Lâm Thuật Khánh lại không có lương thực và đồ ăn. Những hải quân này vốn ở Thượng Hải, nghe nói Thượng Hải đã khôi phục, mười ba chiếc quân hạm này liền nhổ neo xuất phát. Lâm Thuật Khánh biết cũng không giữ được họ, dứt khoát làm người tốt, gửi điện báo cho Mưa Thần để hân tiếp đón chu đáo.

Mưa Thần nắm tay Cao Phụng Tường, ôn hòa nói: “Cao hạm trưởng, không cần nói gì nữa. Ta biết các huynh đệ hải quân vì tham gia cách mạng đã chịu khổ. Đến chỗ ta, coi như về nhà rồi. Các huynh đệ còn nợ lương, cứ để ta lo. Nhưng hiện nay, quân cách mạng Tô Thượng Hải của chúng ta cũng đang trên đà khôi phục, sĩ quan hai mươi đồng, binh lính mười đồng. Dự sau này ổn định, sẽ có thể chu cấp cho các huynh đệ.”

Cao Phụng Tường nước mắt đã muốn rơi xuống: “Chúng ta, những huynh đệ hải quân, có cơm ăn đã là cảm kích vô cùng rồi. Mọi người đều mong muốn khôi phục, hải quân của chúng ta cũng vậy. Nói thật, mấy ngày nay, tôi thật có lỗi với những huynh đệ đã theo tôi.” Mưa Thần vỗ

vai hấn: “Cao hạm trưởng, mau chóng cho các huynh đệ xuống tàu nghỉ ngơi, ăn chút gì nóng, thay quần áo. Chinh đồn vài ngày, lại là một đội quân cách mạng tinh nhuệ! Có các người, quân cách mạng Tô Thượng Hải của chúng ta sẽ như hổ thêm cánh!”

Đúng vậy, có mười ba chiếc quân hạm này, hạ du Trường Giang, chẳng phải mặc sức ta tung hoành sao? Mưa Thần miệng nói chuyện với Cao Phụng Tường, ánh mắt đã sớm không rời khỏi những chiếc quân hạm này.

Hải quân Trung Quốc mới, liền bắt đầu từ mười ba chiếc quân hạm này.

STT 19: Chương 1: Tân Hợi gặp gỡ, Chương 13: Chấn động

Chương 1: Tân Hợi gặp gỡ, Chương 13: Chấn động

Trên chiếc tàu thủy Kenya của Phó Châu Âu, Mỹ quốc, lúc này là thời điểm Đại Tây Dương nổi giận nhất. Gió bão cuốn sóng, đánh vào boong tàu, nước bắn tung tóe khắp nơi. Viên sĩ quan trên cột buồm, áo mưa ướt sũng, vẫn run rẩy bám trụ vị trí. Thỉnh thoảng, hắn lấy bầu rượu ra, lén lút uống một ngụm, rồi lại chửi bới thời tiết quỷ quái này, tiện thể nguyền rủa bản thân vì sao phải làm cái nghề thủy thủ chết tiệt này.

Một người đàn ông trung niên gầy gò nằm dài trong khoang hạng nhì, đọc báo. Hắn có đôi mắt sâu thẳm và khuôn mặt phúc hậu của người Hoa phương Nam. Ở một nơi, người ta tôn xưng hắn là tiên sinh Tôn, người mở đường cho cách mạng. Ở một nơi khác, tên Tôn Văn của hắn bị thêm ba chấm thủy đầy ác ý, đồng nghĩa với loại giang hồ đại đạo. Ở nhiều nơi hơn, hắn bị coi là một kẻ chỉ biết nói suông, chỉ có thể khởi xướng hết cuộc nổi loạn này đến cuộc nổi loạn khác, cuối cùng đều thất bại.

Hắn chính là Tôn Trung Sơn, ủy viên chức vụ Bắc lộ của Hồng Môn tại Mỹ quốc, chủ tịch Đồng Minh hội, sau khi nghe tin Võ Xương khởi nghĩa từ trong nước, vội vàng lên thuyền từ Mỹ đến Châu Âu, rồi từ Châu Âu chuyển đến Hồng Kông.

Cánh cửa khoang bị một tiếng "bịch" phá tan. Tôn Trung Sơn chậm rãi rời mắt khỏi tờ báo, nhìn thấy Chu Trác Văn vung một tờ giấy, mặt mày hớn hở tiến đến. Chu Trác Văn là biểu đệ của Tôn Trung Sơn, theo ông

sang Nhật Bản, lần này lại cùng ông ở Mỹ lo liệu Bắc lộ, sẽ cùng nhau trở về nước, trẻ hơn Tôn Trung Sơn hai mươi tuổi. Tôn Trung Sơn vẫn luôn gọi hắn là "bad boy" (đứa trẻ hư).

Chưa đợi Tôn Trung Sơn hỏi, Chu Trác Văn đã gần như hét lên: "Tin tức từ phòng điện báo báo về, Thượng Hải đã khôi phục!"

Tôn Trung Sơn chậm rãi ngồi dậy: "Anh sĩ và các tướng lĩnh hòa bình đã chủ trì mọi việc ở Thượng Hải, ở Hồng Kông còn có các huynh đệ người Hán hỗ trợ, Thượng Hải khôi phục là điều đã nằm trong dự liệu... Lần này chúng ta không cần phải đi Hồng Kông chuyển tàu nữa, cứ theo đường Châu Âu thẳng tiến."

Chu Trác Văn đưa tờ giấy cho Tôn Trung Sơn xem, nghi ngờ nói: "Quan trưởng của chính phủ quân sự Thượng Hải lại không phải là anh sĩ huynh sao?"

Hai người tiến lại gần xem kỹ, trên tờ giấy vàng ố, dùng bút chì nguệch ngoạc viết mấy hàng tiếng Anh: "Chan dực."

(Thượng Hải 1911 năm ngày hai mươi bảy tháng mười, quang phục, thành lập chính phủ quân sự Thượng Hải, đô đốc chính phủ quân sự Mưa Thần)"

"Người này là ai?" Tôn Trung Sơn lục tung ký ức trong đầu cũng không nhớ ra có đồng chí nào như vậy. Chu Trác Văn ngập ngừng nói: "Nếu không phải là quan lại phản Thanh ở Thượng Hải, thì cũng không phải là hắn..."

Tôn Trung Sơn lại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười lớn. Nếp nhăn nơi khóe mắt của ông hắn lên, trông như một đứa trẻ: "Mặc kệ là ai,

Thượng Hải khôi phục là một chuyện tốt. Ngoài Đồng Minh hội chúng ta, còn có quá nhiều đồng chí cách mạng mà chúng ta không biết."

Nhìn Chu Trác Văn vui vẻ chạy đi báo cho các đồng chí khác trên tàu. Tôn Trung Sơn lại nhìn tờ giấy xuất thần. Thượng Hải là nơi Đồng Minh hội khởi sự chắc chắn nhất, bây giờ lại xuất hiện cục diện không ngờ. Chuyện này đối với sự nghiệp khôi phục, rốt cuộc sẽ có ảnh hưởng gì?

Chấn động mà Thượng Hải khôi phục mang đến cho toàn Trung Quốc còn vượt xa những điều này. Tại Võ Xương, quân cách mạng Hồ Bắc đang bị quân Bắc Dương của Thanh bình dồn ép, đã tuyên bố tin tốt này. Tại Hồ Nam, tại Vân Nam, Trường Sa và Côn Minh đã khôi phục, báo chí về Thượng Hải khôi phục tràn ngập khắp nơi. Tại Lưỡng Quảng, tại Chiết Giang, tại Giang Tây, tại Sơn Tây, các tỉnh nổi dậy phản Thanh đều công khai thảo luận sôi nổi về sự kiện Thượng Hải khôi phục. Tại Nam Kinh, ba đại cự đầu Đông Nam của Mãn Thanh đang lo lắng đối diện với mối đe dọa lớn từ phía Đông Nam. Dọc theo tuyến Trường Giang, tin tức Thượng Hải khôi phục đã lan truyền khắp nơi. Ngay cả ở Tứ Xuyên, nơi quân cách mạng vẫn đang chiến đấu gian khổ, những người trong quán trà vẫn lớn tiếng bàn tán: "Đại Thượng Hải đã tạo phản thành công rồi, lão tử muốn xem, Triệu người phong con của hãn kết thúc thế nào!"

Ở phương bắc, Tử Cấm thành chìm trong bất an. Long dụ Hoàng thái hậu cả ngày chỉ ôm Tuyên Thống Hoàng đế mà khóc. Các thượng thư Hán tộc của Bộ Hộ đều bất lực, nguồn tài chính của Đông Nam bị cắt đứt, đành viện cớ bệnh tật không đến bộ làm việc. Viên Khắc Định, con trai Viên Thế Khải, nhìn Ưng Tinh Vệ bị giam giữ trong phòng giam ngày càng chăm chỉ, hai người còn bái kiến nhau. Chỉ có một đám hoàng thân quốc thích Mãn tộc của Quốc gia Đảng vẫn kêu gào điều động ngay quân Bắc Dương trấn thủ năm của Sơn Đông đến Thượng Hải bình loạn. Đáng tiếc, không còn ai quan tâm đến họ. Các viên chức tham mưu khoa của quân ti phủ

nhao nhao xin nghỉ phép xuống phía nam, hoặc đến Hồ Bắc hoặc đến Thượng Hải. Quân ti phủ vẫn phát lương cho họ như thường lệ.

Đại Thanh triều đã lung lay sắp đổ, gần như chỉ chờ nuốt hơi thở cuối cùng.

Ở trung tâm cơn bão Mưa Thần, hoàn toàn không có ý thức mình đã trở thành nhân vật nổi tiếng khắp cả nước. Mỗi ngày, ngoài hai ba tiếng làm việc ở cục chế tạo, hãn đều lao vào bãi tập Ngô Tùng. Vất vả huấn luyện quân cách mạng Thượng Hải. Ánh mắt của hãn, từ đầu đến cuối đều hướng về Nam Kinh.

Trong mười ngày qua, quân cách mạng Thượng Hải đã lớn mạnh đáng kể. Trần Tam gia và những người khác mang về hơn một ngàn năm trăm lính tản của trấn thứ 9 từ Trấn Giang, ở Thượng Hải cũng chiêu mộ hơn ba ngàn tân binh, chủ yếu là nạn dân Tô Bắc và học sinh. Các sĩ quan đến xin gia nhập cũng có hơn hai trăm người. Hai đoàn quân cách mạng Thượng Hải đã được biên chế đầy đủ. Lữ gặp tiêu dạy bảo doanh cũng mở rộng thành giáo đạo đoàn. Thêm vào đó là pháo binh doanh mới thành lập, toàn quân đã có hơn 7000 người, trang bị đầy đủ. Bởi vì số lượng lính cũ tương đối nhiều, cộng thêm tân binh hăng hái, mặc dù huấn luyện còn thiếu sót, nhưng đã có thể sử dụng. Hạm đội Trường Giang của Thanh triều ở Thượng Hải cũng bị cải biên thành hạm đội Trường Giang trực thuộc quân cách mạng Thượng Hải, ngoài mười sáu mươi bảy chiếc pháo hạm và thuyền vận tải, còn được tăng cường một doanh lính thủy đánh bộ.

Mặt khác, ở Thượng Hải còn có hai đội tuần cảnh do quân cách mạng Thượng Hải xây dựng, mỗi đội hơn 800 người. Chịu trách nhiệm duy trì trị an toàn thành phố.

Nói đến tài lực, Thượng Hải vốn rất giàu có, Mưa Thần kết nối với hai đường Hồ Bắc và Trấn Giang, nói đến cũng có chút eo hẹp. Hãn đã vơ vét

được 190 vạn lượng bạc từ Ngân hàng Đại Thanh, lấy được 150 vạn lượng bạc từ cục chế tạo, quan nói, nhà máy đúc tiền, cục tiền đồng. Mặt khác, trong mười ngày, cũng đủ số tiền mộ tập 3 triệu nguyên quân lương. Ngoài việc thành lập ngân hàng khôi phục bằng 3 triệu lượng bạc, trong tay còn có hơn 370 vạn nguyên dự trữ.

Viện trợ Hồ Bắc mười vạn nguyên, Trấn Giang năm vạn nguyên. Mỗi ngày chi tiêu không quá ba bốn vạn nguyên cũng đủ. Nếu không quan tâm đến dân chính, chỉ nuôi quân đội của mình, một ngày cũng không dùng đến một vạn nguyên. Nhưng Mưa Thần vẫn kêu than cả ngày, ánh mắt sáng rực nhìn xem chỗ nào còn có thể kiếm thêm.

Dân tâm Thượng Hải đã sôi sục đến đỉnh điểm, hàng ngày đều có người thỉnh nguyện muốn tổ chức đội cảm tử bắc phạt. Trong nội bộ chính phủ quân sự Thượng Hải và tư nghị cục, cũng có những tiếng nói hỏi Mưa Thần có một vạn tinh binh, tại sao lại không có động thái gì ở Thượng Hải? Nam Kinh còn có Trương Huân, sắt lương, những kẻ địch lớn như vậy trấn giữ, làm sao có thể cứ nhìn họ chiếm cứ Trường Giang?

Sau khi tin tức Chiết Giang khôi phục vào ngày mười một tháng mười một truyền đến, Mưa Thần cuối cùng cũng biết mình không thể ở lại Thượng Hải được nữa. Nam Kinh, trung tâm chính trị của Đông Nam, nhất định phải do chính mình khôi phục. Nếu có thể đánh hạ Nam Kinh, thì danh nghĩa công thần khai quốc của dân quốc, cuối cùng cũng không thể trốn thoát.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

STT 20: Chương 1: Quyển đầu gặp tân Hợi - Chương 14: Đấu t...

Chương 1: Quyển đầu gặp tân Hợi - Chương 14: Đấu thầu (bên trên)

Lý Bình Sách ngồi trên xe ngựa, trong lòng thầm đoán vì sao đêm nay Mưa Thần lại muốn mời hãn đến phủ Đô đốc. Mấy chục ngày nay, ngoài việc lo tài chính, hãn còn kiêm nhiệm công việc ngoại giao cho quân chính phủ. Đây vốn là sở trường của hãn, rất nhanh đã gom được ba triệu đồng quân lương, đồng thời trấn an được giới tô giới. Kent đã lộ diện, các quốc gia công sứ đoàn sắp tới sẽ phải công nhận quân cách mạng là một bên tham chiến hợp pháp. Sự nghiệp cách mạng quả thực đang thuận buồm xuôi gió. Nhưng tên nhóc kia lại nắm binh và tiền trong tay, thỉnh thoảng còn viết vài bài bình luận đăng báo để lấy lòng dân chúng. Nhờ vậy, hãn đã ngồi vững vị trí Đô đốc.

Nhưng mấy ngày nay, thế lực khắp nơi xen lẫn, Hồ Hán Dân cũng từ Hồng Kông chạy đến, quân chính phủ Hồ Bắc cũng phái đại biểu đến liên lạc. Phía Giang Tô, Chiết Giang đều đang thúc giục Thượng Hải lập tức xuất binh đánh Nam Kinh. Vị Đô đốc này lại luôn sâu xa khó lường, không biết đang toan tính điều gì. Hãn cứ kéo dài, có lẽ sẽ bất lợi cho hãn.

Xe ngựa dừng lại, mấy tên vệ binh của Mưa Thần nghênh đón hãn vào biệt thự. Chỉ thấy Mưa Thần mặc áo lông cừu trắng kiểu Anh, quần bò và ủng da, đứng ở cửa cười chờ: "Bình Sách huynh, muộn thế này mà phải phiền huynh đến, thật là ủy khuất huynh rồi."

Lý Bình Sách chỉnh lại gọng kính, mỉm cười đáp: "Đâu dám nói là vất vả, Đô đốc triệu kiến, chúng ta là tiểu tốt dưới trướng, sao dám không tuân lệnh?"

Mưa Thần cười ha hả, mời Lý Bình Sách vào phòng. Lý Bình Sách thấy trước bàn sách treo một tấm bản đồ Nam Kinh lớn, xung quanh chỉ chút những dấu hiệu bút chì đỏ lam. Trong lòng hẩn khê động, vị Đô đốc trẻ tuổi này chuẩn bị đánh Nam Kinh? Vậy cục diện Thượng Hải sẽ ra sao? Chẳng lẽ đêm khuya gọi mình đến chỉ vì chuyện này?

Mưa Thần nhìn hẩn dò xét tấm bản đồ, mỉm cười nói: "Đây là do Trương Quang Lân, một tham mưu nhị đẳng của quân ti phủ mang đến, mấy ngày nay huynh đệ đã cùng nhau nghiên cứu kỹ lưỡng. Nam Kinh này, không thể không đánh, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến việc khôi phục cục diện ở phía Nam Trường Giang."

Lý Bình Sách cổ nén nhịp tim đang đập mạnh: "Đô đốc định phái đội quân nào đi đánh? Thượng Hải có thể điều động được bao nhiêu quân?" Trong lòng hẩn thầm nghĩ, ai còn dám kéo quân dưới trướng tên nhóc này, mấy tên trước đều bị hẩn chém đầu, Thượng Hải chỉ còn ba đám người, xem người có thể làm nên trò trống gì.

Mưa Thần đứng dậy, đi vài bước trước bản đồ, ánh đèn trong phòng hắt lên, khuôn mặt hẩn nửa sáng nửa tối. Hẩn trầm giọng nói: "Nam Kinh có bốn mươi doanh quân đề sông, lại thêm Giang Tô đề nhị lộ, đề lục lộ tuần phòng đội. Tổng cộng có hơn hai vạn quân. Thượng Hải còn có quân đội gì, chẳng phải chỉ có mấy ngàn người ta có thể điều động sao? Lần này chỉ có thể dựa vào huynh đệ tự mình ra trận. Còn phải liên kết với Chiết quân, tổ chức liên quân Giang Chiết Thượng Hải, mới có thể nắm chắc giành lại Nam Kinh. Cục diện Thượng Hải này, vẫn phải nhờ Bình Sách huynh duy trì."

Lý Bình Sách cùng hần nhìn bản đồ, nghe hần nói nửa ngày không lên tiếng. Cuối cùng mới thản nhiên nói: "Đô đốc lần này đi, chúng ta lấy gì mà duy trì cục diện Thượng Hải? Trần Anh Sĩ huynh rất có năng lực, Đô đốc không bằng chọn hần đảm nhận trọng trách này, tôi sẽ hỗ trợ bên cạnh, chắc chắn có thể đảm bảo Thượng Hải là đường lui và trạm bình an toàn cho Đô đốc."

Mưa Thần nhìn hần cười.

"Lời của Bình Sách huynh sao lại giống lời của Anh Sĩ huynh đến thế? Huynh đệ có ý định giao vị trí Đô đốc này cho hai vị tiền bối, hai vị lại đều cao thượng, nhường nhịn lẫn nhau. Kỳ thực trong lòng huynh đệ cũng không có thành kiến gì. Chúc Đô đốc Thượng Hải là một việc khổ sai, huynh đệ đã biết rõ trong mười ngày qua, mấy trăm vạn người ăn uống ngủ nghỉ đều phải lo, còn phải viện binh ứng cứu các nơi. Danh tiếng tuy có vẻ hay, nhưng thực sự mệt mỏi, không bằng mang quân ra tiền tuyến cùng Trương Huân liều mạng mới sướng."

Lý Bình Sách lặng lẽ nghe hần, trong lòng đang tính toán xem lời hần nói có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả, hần cũng đã bàn giao với Trần Anh Sĩ. Một nữ hai gả, rốt cuộc hần đang toan tính điều gì?

Mưa Thần giơ hai ngón tay lên, giọng nói cũng mang theo vài phần trịnh trọng: "Huynh đệ đã quyết định xuất binh! Mặc dù binh lính vẫn chưa luyện tập xong, nhưng sự nghiệp cách mạng rất gấp rút, quả thực không thể chờ đợi được nữa! Con đường lui ở Thượng Hải này gian khổ, hai vị tiền bối dù không muốn cũng phải tiếp nhận, đều là vì sự nghiệp cách mạng. Lần này huynh đệ đi, chỉ có hai yêu cầu, một là cung cấp ba triệu đồng để chi trả chi phí mở đường và các khoản tác chiến, hai là giao cục chế tạo Cao Xương miếu cho quân cách mạng Tô Thượng Hải, ta sẽ để lại một đoàn quân ở đây, đảm bảo nguồn cung ứng quân sự được liên tục. Huynh đệ ở đây nói một

câu vô lễ, nếu ai có thể làm được hai điều này, huynh đệ sẽ lập tức dâng hai tay chức Đô đốc Thượng Hải!"

Hắn đã gạt bỏ tất cả những lời khách sáo giả dối, trần trụi bày ra bản chất giao dịch trước mặt Lý Bình Sách. Vị Đô đốc Thượng Hải này, mỗi năm có hàng trăm vạn khoản thu địa phương, sau khi cách mạng thành công rất có thể sẽ là một vị quan lớn. Bọn họ làm sao có thể không muốn?

Lý Bình Sách suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy đây là Mưa Thần đang cảm kích hắn vì đã chuẩn bị ba triệu đồng quân lương giai đoạn trước. Đặc biệt chiếu cố hắn, hiện tại hắn là tài chính trưởng Thượng Hải, lại có thể trù tính tiền bạc, đối với hắn mà nói là chuyện gần nước được lâu dài. Hắn cũng không còn tâm tư nói chuyện với Mưa Thần nhiều, vội vàng cáo từ ra về. Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến làm sao kiếm được ba triệu này. Tài chính trưởng công sở có thể kiếm chác, mỗi khi có một chút thu nhập đều bị tổng bộ quân cách mạng Tô Thượng Hải lấy đi. Hiện tại ngay cả việc mở thuế mới cũng không kịp.

Với thân phận Đồng sự thương đoàn Thượng Hải của mình, có thể gom góp thêm một triệu đồng từ Hoa Thương, bản thân cũng có thể bỏ ra hai mươi vạn, mượn mấy chục vạn từ người phương Tây. Coi như đi vay nặng lãi cũng phải bổ sung đủ ba triệu này!

Tại nhà Trần Kỳ Mỹ ở Nam thị, Trần Kỳ Mỹ cùng mấy người tâm phúc, còn có một người đàn ông trung niên mặt vuông tai lớn cũng đang khổ não bàn bạc. Người đàn ông trung niên tai to này chính là Hồ Hán Dân, người từ Hồng Kông vội vàng chạy đến. Hắn vốn là người chủ trì Đồng Minh hội ở Hồng Kông, lúc này Thượng Hải khôi phục, lại không có Đồng Minh hội Đại tướng nào được liệt vào các chức vụ quan trọng trong quân chính phủ, chỉ có một Trần Kỳ Mỹ làm phó quân chính trưởng hữu danh vô thực. Mà Đô đốc quân chính phủ tuy danh nghĩa là nhân vật của Đồng Minh hội, nhưng lại chưa từng nghe nói đến. Hắn gần như vừa khôi phục ngày thứ hai

đã chạy đến Thượng Hải, Mưa Thần lại đối với hãn lãnh đạm. Miệng thì tiền bối tiền bối, thân mật, nhưng lại không cho hãn bất kỳ danh nghĩa thực tế nào. Khiến hãn, một người có khí lượng hẹp hòi, lại tự cho mình là cao, cũng như Trần Kỳ Mỹ, phiền muộn đến tận bây giờ.

Trần Kỳ Mỹ rút một hơi thuốc, nhả ra làn khói màu nâu xanh. Hồ Hán Dân liếc mắt nhìn hãn: "Anh Sĩ, thứ này về sau vẫn nên ít đụng vào thì hơn. Muốn làm đại sự, ham mê không nên quá sâu."

Ở Thượng Hải, chỉ có Hồ Hán Dân mới có thể có thân phận này mà nói với hãn hai câu. Trần Kỳ Mỹ ném tẩu thuốc xuống, xoay người ngồi dậy trên giường. Tường Chí Thanh vội vàng đưa giày cho hãn.

Trần Kỳ Mỹ phiền muộn nói: "Ta đau đầu quá! Hán Dân huynh! Cái tên đom đóm kia hôm nay mở miệng huynh cũng nghe rồi. Chỗ nào còn giống một đảng cách mạng? Ba triệu a, có ba triệu ta còn làm cách mạng làm gì?" Hãn cũng là gấp nói lung tung, Hồ Hán Dân cười nhạt một tiếng, cũng không so đo.

Trần Kỳ Mỹ đếm trên đầu ngón tay tính toán: "Huynh đệ ở Hồ Châu có thể gom được ba mươi vạn, công sở Quảng Triệu có thể mượn tám mươi vạn, còn lại thì bó tay rồi! Lý Bình Sách bên kia, tên đom đóm kia chắc chắn cũng mở miệng, hãn có thể làm được, huynh đệ bây giờ không làm được."

Hãn mang theo một chút hy vọng nhìn Hồ Hán Dân: "Bên Hồng Kông, có thể giải quyết được một chút không?"

Hồ Hán Dân chỉ lắc đầu: "Công quỹ bên Hồng Kông vốn không dễ có được, số lượng cũng không nhiều, gần như thu được liền tiêu xài, ta đến Thượng Hải, còn muốn giải quyết một số khoản tiền. Anh Sĩ huynh đừng hy vọng nữa."

Trần Kỳ Mỹ ôm đầu, than thở: "Ở Thượng Hải lẫn lộn nửa năm, cuối cùng lại thành công dã tràng! Hán Dân huynh, hiện tại ta chán nản, định năm bẹp không làm nữa."

Hồ Hán Dân cũng trầm mặc, không biết phải nói gì để khuyên nhủ. Cuối cùng chỉ miễn cưỡng nói: "Ta đi vận động các đồng chí, người có gia đình, có sự nghiệp, chắc cũng có chút tiền. Nhiều không dám nói, hai ba chục vạn tổng vẫn có. Anh sẽ lại nghĩ cách xem, ba trăm vạn chắc chắn xoay sở được. Chức Đô đốc Thượng Hải này, chúng ta phải có cho bằng được. Không có nó, chúng ta chẳng có địa bàn, chẳng có thực lực."

Trần Anh Sĩ lạnh lùng đáp: "Dù gom đủ ba trăm vạn thì sao? Lý Bình Sách hẳn cũng gom được. Chúng ta đấu tiền, không đấu lại hẳn đâu."

Bên cạnh, hai người đồng thời lên tiếng, nhưng nội dung lại hoàn toàn khác biệt. "Vậy chúng ta cứ xử lý Lý Bình Sách trước!" "Vậy chúng ta cứ gom thêm tiền đi!" Kẻ muốn xử lý Lý Bình Sách là Dương Hồ, còn kẻ muốn gom thêm tiền lại là Tưởng Chí Thanh.

Trần Kỳ Mỹ suy nghĩ thật lâu, nhìn Dương Hồ lắc đầu: "Lý Bình Sách bên cạnh có mười mấy tên vệ binh của Mưa Thần phái, bản thân hẳn cũng có chút bản lĩnh. Hơn nữa, dù sao cũng là bạn bè đồng chí, không thể ra tay. Truyền đi, Trần Kỳ Mỹ ta không cần lẫn lộn ở Thượng Hải nữa."

Hắn lại nhìn Tưởng Chí Thanh: "Người nói có cách nào gom thêm tiền sao?"

Trên gương mặt gầy gò của Tưởng Chí Thanh đã lộ vẻ tính toán, hắn nhìn Hồ Hán Dân và Trần Kỳ Mỹ nói: "Huynh đệ đã nghĩ rất lâu, phương pháp duy nhất có thể kiếm tiền nhanh nhất vẫn là từ anh em Thanh Bang! Hiện tại, việc buôn bán thuốc phiện đều nằm trong tay tôi giới. Chúng ta có thể hứa với anh em Thanh Bang, đợi chúng ta làm Đô đốc, chúng ta sẽ cho

phép họ công khai buôn bán thuốc phiện ở bến tàu hoa giới Thượng Hải! Một bến tàu lớn như vậy, một việc làm ăn lớn như vậy. Vài đại lão Thanh Bang cùng các thương nhân giàu có gom lại, ba trăm vạn để như trở bàn tay."

Mọi người đều trầm mặc. Đây quả thực là một phương pháp tốt. Tiền cũng đến nhanh nhất. Chỉ cần đảm bảo việc buôn bán thuốc phiện công khai trong một năm, những thương nhân kia có thể kiếm được hơn cả ngàn vạn lợi nhuận. Họ sẵn sàng bỏ ra ba trăm vạn để mở đường. Nhưng mà, chức Đô đốc Thượng Hải này, sau này khó tránh khỏi bị gọi là Đô đốc thuốc phiện.

Mặt Trần Kỳ Mỹ thoát đỏ thoát trắng, lại nhìn Hồ Hán Dân. Hồ Hán Dân quay mặt đi. Trần Kỳ Mỹ biết lão hồ ly này không muốn dính dáng đến quyết định này. Hắn cũng không quan tâm, chỉ nghĩ ngợi trong đầu. Cuối cùng, bản tính lưu manh phát tác, hắn nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: "Tốt! Cứ làm như vậy! Lão tử liều một phen! Chí Thanh, người cứ tung tin ra, ai có hứng thú thì mời đến, chúng ta gom được bao nhiêu tiền thì gom!"

STT 21: Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi Chương 15: Đấu thầu...

Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi Chương 15: Đấu thầu (trung)

Đêm trước khi Thượng Hải khôi phục, tại một quán rượu nhỏ bên cạnh cục chế tạo mà bọn hắn từng ghé qua. Ngô Hái, Giả Toại, Trần Sơn Hà, Trương Hùng Phu cùng Vương Liêm đều đã thay thường phục. Cuối cùng cũng trộm được nửa ngày nhàn rỗi, tụ tập ở đây cùng nhau ăn cơm tối.

Trần Sơn Hà bất mãn nhìn bộ thường phục trên người: "Sao đô đốc của chúng ta lại không cho chúng ta mặc quân phục đến những nơi thế này chứ? Mặc thường phục, thật không đủ uy phong."

Trương Hùng Phu cười lạnh nói: "Người còn muốn lừa gạt tiểu cô nương Doãn gia? Hai tỷ muội đó hiện tại ngày nào cũng theo các người tập luyện, đô đốc vì chuyện này mà giận tím mặt, tiểu tử người đứng là chó không đối được thói ăn cứt."

Trần Sơn Hà nhớ tới tỷ muội Doãn gia, cũng có chút đau đầu. Hắn nâng ly rượu lên, lớn tiếng nói: "Nào, uống rượu! Huynh đệ chúng ta từ khi khôi phục đến nay ai cũng bận rộn, khó được mới có dịp tụ tập một chỗ, hôm nay cứ uống cho sáng khoái!"

Ngay cả Ngô Hái, người luôn trầm mặc, cũng tán đồng mà nâng chén rượu lên: "Vô Bệnh nói đúng, sau này chúng ta sẽ có quy mô, thời gian an nhàn uống rượu thế này không còn nhiều đâu. Hôm nay mọi người phải uống cho đã."

Mấy người đều nhao nhao hưởng ứng, một hồi hỗn loạn hô hào: "Tham mưu trưởng, Niệm Tôn huynh... Chúng ta đều biết sớm muộn gì cũng phải đánh Nam Kinh, rốt cuộc khi nào thì xuất phát? Đô đốc đã định ra chưa?"

Ngô Hái nhìn bọn họ: "Đây là cơ mật quân sự, các người có giữ bí mật được không?"

Mấy người đều vỗ ngực.

Ngô Hái mỉm cười nói: "Ta cũng có thể." Nói xong, liền uống cạn chén rượu. Lần này, đám thanh niên quân quan đều không chịu thua, ồn ào bắt đầu rót rượu cho Ngô Hái đại ca. Những thanh niên căng thẳng suốt hơn mười ngày này gạt bỏ mọi lo lắng về tiền đồ và phiền não. Cũng quên đi cái thời đại biến đổi kỳ lạ này. Chỉ đơn thuần, nhiệt liệt bắt đầu náo nhiệt uống rượu.

Tuổi trẻ thật tốt, có hy vọng thật tốt, sống trong thời đại này, cũng rất tốt.

Ngô Hái uống hơi quá chén, ánh mắt có chút ươn ướt. Ra khỏi cửa, hắn liền dẫn theo hộ binh của mình muốn về đoàn bộ ở Áp Bắc. Giả Toại đi theo: "Niệm Tôn huynh, chúng ta đi thôi, có vài lời muốn nói với huynh."

Ngô Hái nhìn Giả Toại một cái, nhàn nhạt nở nụ cười: "Được."

Hai người, hiện tại đã là thần tượng của hàng vạn thanh niên ở Thượng Hải, chậm rãi bước đi trên con đường tối tăm. Các hộ binh theo sau lưng. Tiếng bước chân của hai người vang vọng trên đường phố Thượng Hải về đêm, gió sông thổi vào mặt, lành lạnh.

Ngô Hái là một thanh niên cực kỳ trầm ổn, lại có thiên phú về công tác tham mưu. Mà Giả Toại lại như một ngọn lửa rực cháy, có thể đốt sạch mọi chướng ngại cản đường. Hai người bọn họ, lúc này vẫn còn rất trẻ.

Giả Toại đột nhiên nói: "Huynh có phát hiện không, đô đốc, kỳ thật không có liên hệ gì với Thượng Hải Đồng Minh hội. Người của Đồng Minh hội ở đây, đối với hãn thật sự rất xa lạ."

Ngô Hái thở dài, dừng bước: "Huynh cảm thấy thế nào?"

Giả Toại lắc đầu: "Ta không có ý kiến gì, hiện tại hãn cũng đang làm cách mạng, đô đốc làm việc chu đáo, cẩn thận, hơn nữa mọi chuyện đều muốn đi trước người khác. Ta rất bội phục, có lẽ chỉ là tham tiền một chút... Nhưng số tiền đó đều đặt ở chỗ sáng, không vào túi riêng của hãn... Nói những điều này đều không có ý nghĩa gì khác, sắp đánh Nam Kinh rồi, ta thật sự rất vui."

Ngô Hái trầm mặc: "Nếu sau này huynh và đô đốc có ý kiến bất đồng thì sao? Huynh sẽ làm thế nào?"

Giả Toại mỉm cười nói: "Ta là người theo chủ nghĩa lý tưởng từ đầu đến cuối, nếu đô đốc làm điều gì trái với sự nghiệp cách mạng, ta đương nhiên sẽ rời đi."

Ngô Hái vỗ vai hãn: "Những lời này nói với ta là được rồi, huynh đừng nói lung tung nữa. Chờ thời gian dài, ý nghĩ của huynh có lẽ cũng sẽ thay đổi. Chúng ta, những quân nhân này, gặp được thời đại như vậy không dễ, gặp được một cấp trên tốt cũng không dễ dàng, mọi chuyện đều chỉ là khởi đầu, về sau biến hóa ra sao, ai mà biết được. Nhưng hiện tại chỉ có một việc, tận tâm tận lực, làm tốt việc cho đô đốc."

Giả Toại gật đầu: "Điều này là hiển nhiên, không cần huynh phải nói." Hai người nhìn nhau trầm mặc một hồi lâu, Giả Toại bỗng nhiên cười khê: "Niệm Tôn, huynh ngày nào cũng nghiêm mặt, giống Lữ gặp Tiều, cái tên quỷ khô khan. Trần Sơn Hà bên đó có hai tỷ muội Doãn gia, huynh có để ý không? Cũng tốt để thay đổi cái tính tình nhàm chán của huynh."

Ngô Hái cười không ra tiếng: "Ta ở quê nhà đã có vị hôn thê, việc này không cần huynh bận tâm... Hơn nữa, Hung Nô chưa diệt, Trung Hoa chưa thành. Chúng ta là những nam nhi tốt, chính là lúc có triển vọng, sao có thể vướng bận vào chuyện tình nhi nữ? Rảnh rồi huynh cũng nên nói Vô Bệnh vài câu."

Hắn ngoắc tay ra hiệu cho hộ binh dắt ngựa tới, trèo lên lưng ngựa, vì mặc thường phục, chỉ có thể chấp tay với Giả Toại: "Sáng Lượng huynh, cố gắng lên. Xem ai là người đầu tiên đạp lên thành Nam Kinh." Nói xong, liền thúc ngựa phi nước đại.

Giả Toại nhìn theo bóng hắc khuất xa, cảm thấy ngọn lửa nhiệt huyết trong ngực càng ngày càng bùng cháy, trèo lên lưng ngựa do hộ binh dắt tới, năm sáu người cùng nhau phóng nhanh ra.

"Kẻ đầu tiên xông lên thành Nam Kinh, đương nhiên là ta!"

Trong mười ngày tiếp theo, việc huấn luyện quân cách mạng Trung Hoa ở Thượng Hải có thể dùng từ điên cuồng để hình dung. Theo lời của những lão binh thuộc Trấn thứ 9, bọn họ nhập ngũ hai ba năm, cũng chưa từng bắn nhiều đạn đến vậy.

Quân cách mạng Thượng Hải được trang bị vũ khí theo tiêu chuẩn lúc bấy giờ, đến tận răng. Mỗi đoàn và mỗi doanh bộ binh đều có sáu khẩu súng máy Mark Thăm, bộ binh dùng súng trường kiểu Hán Dương do nhà máy Thượng Hải sản xuất, đạn được đầy đủ. Các sĩ quan từ cấp cai trở lên đều dùng súng ngắn từ trước đến nay đặc dụng do Đức sản xuất.

Đoàn giáo đạo, ngoài ba doanh bộ binh huấn luyện đầy đủ, còn có một pháo binh huấn luyện với bốn khẩu pháo sơn 75 ly kiểu mới của Pháp, mười hai khẩu súng máy Mark Thăm, và tám mươi lính kỵ binh trang bị súng trường đặc dụng.

Pháo binh trực thuộc quân có mười hai khẩu pháo sơn 75 ly kiểu mới nhất, ngựa kéo đầy đủ.

Cơ quan súng máy trực thuộc quân có hai mươi bốn khẩu súng máy Mark Thăm.

Kỵ binh trực thuộc quân có hai trăm hai mươi kỵ binh.

Đồ quân nhu công binh trực thuộc quân có sáu trăm lính, tám mươi xe lớn và một số ngựa thồ.

Việc bổ sung liên tục lính mới và cũ, cùng với sự tham gia của các sĩ quan, đã làm phong phú thêm toàn bộ đội quân, trong quá trình huấn luyện điên cuồng dần dần rèn luyện thành một chỉnh thể. Mưa Thần cũng thường xuyên tự mình đến thao trường phát biểu. Theo lời hăn, hăn chỉ cần một đội quân giỏi triển khai hỏa lực, có dũng khí công kích, thấy máu là đỏ. Nhìn đô đốc cùng bọn họ cùng nhau lăn lộn trong bùn đất, mấy đoàn đều âm thầm so tài.

Tình hình rối rắm phức tạp của Thượng Hải lúc đầu, cũng vì hai bên đang chuyên tâm trừ tính mà tạm thời yên tĩnh lại, ngoại trừ việc vẫn còn một số đại biểu các tỉnh ở đây gấp rút thương lượng. Gần như đã trở thành một thành phố hòa bình. Mỗi ngày, Lý Bình Sách không biết phải gặp bao nhiêu thương nhân, hứa hẹn, nói tốt, vỗ ngực, bày tiệc rượu. Danh hiệu nghị viên của Thượng Hải tư nghị cục còn được hứa hẹn ra hơn hai trăm. Mỗi ngày còn phải dành thời gian đi gặp các lãnh sự nước ngoài, lập đi lập lại những điều kiện, đối lấy từng tờ chi phiếu ít nhiều khác nhau.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Còn Trần Kỳ Mỹ, lại là nơi lui tới của những nhân vật giang hồ, thậm chí thương nhân buôn thuốc phiện từ Quảng Đông và Phúc Kiến cũng liên

tục đến cửa. Tất cả đều tự xưng là bồi phận, mở hương đường, điểm thuốc phiện, phát hành tuyến đường, tranh giành bến tàu, địa bàn. Ôn ào đến mức mù mịt. Những nhân vật này không viết chi phiếu, mà là túi tiền, túi tiền, tiền mặt cùng với vàng bạc, quặng xuống, mọi người liền bàn điều kiện.

Hai người tinh thần đều cực kỳ tốt. Lý Bình Sách ngày đêm không ngủ không nghỉ, mọi việc của chính phủ quân sự Thượng Hải đều giao cho Lý Tiếp xử lý, khiến hãn bận rộn đến chết. Còn Trần Kỳ Mỹ thì dựa vào việc hút thuốc phiện để tỉnh táo, cùng những đại lão giang hồ ngày ngày ôn ào đến khản cả giọng.

Thời gian đến ngày bàn giao càng ngày càng gần. Chỉ có Mưa Thần là vẫn ung dung tự tại, ngày ngày tiếp khách khứa đủ kiểu, nếu không thì lại đi luyện binh. Ở Thượng Hải, những lời bất mãn về vị đô đốc này cũng ngày một nhiều. Ngoài việc thấy hãn tham tiền, người ta còn thấy hãn chẳng làm gì ở cái chốn này. Dường như, một nhân vật chí tại khôi phục cách mạng, anh hùng Lý Bình Sách cùng Trần Kỳ Mỹ đang nhắm nhe vị trí đô đốc Thượng Hải, tin tức này đã lan truyền ra. Một số nhân vật có năng lực, có ý tưởng đều ngăm nhìn về phía Lý Bình Sách, nhất thời, phủ đô đốc của Mưa Thần trở nên vắng vẻ.

Lý Bình Sách bước xuống xe ngựa, thấy Mưa Thần một thân quân phục đứng ở cửa chờ đón. Trong tay hãn ôm một chiếc bao da, bên trong là ba triệu đồng nguyên chi phiếu. Đến hôm nay, cuối cùng cũng được giải thoát. Vị đô đốc tham tiền này xem ra, cũng có thể "xéo" đi rồi.

Mưa Thần đương nhiên không nghe được lời oán thăm của hãn, chỉ là ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào chiếc bao da trong ngực. Toàn là tiền cả, ba triệu có thể làm được bao nhiêu việc! Có ba triệu dự trữ, mình có thể phát ra sáu triệu tiền mặt. Một sư đoàn hoàn chinh một tháng cũng chỉ tốn có mười bốn vạn hai... Tính ra vẫn còn lãi.

Lý Bình Sách cùng Mưa Thần đi vào. Lý Bình Sách nhìn Mưa Thần như muốn lao vào cướp bao da, thở dài nói: "Đô đốc, huynh đệ lần này vì sự nghiệp cách mạng, gần như đã cạo sạch Thượng Hải. Gánh tiếng xấu thực sự quá lớn, ba triệu này đến được không dễ, một triệu rưỡi là các phe quyền góp, huynh đệ tự mình xoay sở, lại gom thêm một triệu rưỡi. Haiz, huynh đệ cũng coi như phá gia vì nước."

Mưa Thần mỉm cười nói: "Bình Sách huynh khổ tâm, huynh đệ đều biết, vì khôi phục đại nghiệp, huynh đệ cũng không nói lời khách sáo. Chức vị đô đốc Thượng Hải này, vẫn là Bình Sách huynh làm thích hợp nhất. Một triệu rưỡi này, Bình Sách huynh cứ tạm ứng trước, sau này tự nhiên công khổ Thượng Hải sẽ chi trả... Chức vị đô đốc Thượng Hải này, ngày mai huynh đệ sẽ bàn giao cho Bình Sách huynh! Nếu huynh đệ còn chưa tin, thì huynh đệ lập tức xử lý bố cáo công văn!"

Lý Bình Sách lắc đầu, hắn cũng biết Trần Kỳ Mỹ gần đây cũng đang liều mạng gom tiền, nhưng hỏi thăm một chút, dường như chỉ mượn được hơn một triệu từ mấy công sở. Nhưng gần đây, Trần Kỳ Mỹ lại lui tới với nhiều nhân vật giang hồ, hắn cũng lo lắng sau khi mình tiếp nhận chức đô đốc, Trần Kỳ Mỹ sẽ gây sự, tên này có lúc rất lưu manh. Hắn chần chừ nói: "Đô đốc lần này đi, có thể chữa lại cho huynh đệ chút binh lực không? Thượng Hải quá lớn, lại là nơi tạp nham, chỉ cần có chuyện gì xảy ra, sẽ gây náo loạn. Các nước đang chuẩn bị công nhận chúng ta là bên tham chiến, an ninh của Đại Thượng Hải, huynh đệ thực sự không thể không cân nhắc."

Mưa Thần vỗ tay cười nói: "Bình Sách huynh nghĩ cùng ta một chỗ rồi! Huynh đệ có lực lượng cảnh sát toàn thành phố, mặt khác hai đội tuần canh, huynh đệ sẽ lập tức cải biên thành đoàn thứ ba, đóng quân ở Cục Chế Tạo, cũng dùng để duy trì trị an, Bình Sách huynh cứ việc sử dụng. Binh của huynh đệ cũng chính là binh của Bình Sách huynh!"

Lý Bình Sách thăm mừng, đoàn thứ ba này cũng có một ngàn sáu trăm người, đều là lính giỏi, được Mưa Thần chinh đồn rất ra dáng. Hiện tại đóng quân ở Thượng Hải, cũng toàn là người địa phương, "trời cao hoàng đế xa", đến lúc đó lại lôi kéo một chút, chẳng phải là mình có lực lượng vũ trang cơ bản sao? Tính như vậy, ba triệu đổi lấy một vị đô đốc và một đoàn quân hoàn chỉnh, cũng không quá uống phí. Nghĩ vậy, hắn liền dứt khoát giao bao da cho Mưa Thần, cười nói: "Huynh đệ cũng không phải muốn làm cái chức đô đốc Thượng Hải khổ sai này, chỉ là các thương gia Thượng Hải ủng hộ, bắt buộc huynh đệ phải gánh vác trách nhiệm này, không còn cách nào, chuyện này cũng cần có người làm, không cần phải nói nữa..."

Mưa Thần lúc này tâm trí đều đặt cả vào xấp chi phiếu kia, đâu còn tâm trạng nghe hắn nói lời hay. Chỉ là thuận miệng qua loa vài câu. Lý Bình Sách không khỏi thầm mắng vài câu tham tiền. Cảm thấy mọi việc đã định, liền cáo từ ra về. Hắn cũng không sợ Mưa Thần trở mặt, lòng dân Thượng Hải nghiêng về phía mình, các nghị viên thương hội Thượng Hải đều nhìn trúng việc mình tiếp nhận. Hiện tại, vị đô đốc tham tiền này cũng có lợi ích thực tế, còn lý do gì mà không dâng chức đô đốc cho hắn!

STT 22: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 16: Đấu...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 16: Đấu thầu (hạ)

Nhìn Lý Bình sách rời đi, Mưa Thần phân phó vệ binh: “Gọi Vương Xử trưởng quân nhu đến đây.” Lại nhìn xấp chi phiếu trên tay, thở dài: “Đáng tiếc thật, chỉ có thể cầm một nửa.”

Vương Liêm không lâu sau đã đến, hành lễ: “Đô đốc, khoản tiền kia đã chuyển đến Ngân hàng Khôi Phục rồi, đây là lão gia ký nhận và giữ.” Mưa Thần nhận lấy, lại đưa chi phiếu trên tay cho Vương Liêm: “Ta lập tức viết tay, người mau chóng chuyển cái này đến Ngân hàng Khôi Phục, rồi mở một chi phiếu một trăm năm mươi vạn nữa. Tiền vừa vào tay đã phải nhả ra một nửa, thật không cam tâm a.”

Vương Liêm vốn là con cháu nhà buôn lớn Tô Nam, dù làm quân nhân nhưng lại là người khéo đưa đẩy. Hắn cười nói: “Chúc mừng Đô đốc ngày ngày phát tài, quân Cách mạng Tô Thượng Hải chúng ta, hiện tại vốn liếng cũng không nhỏ rồi. Muốn nuốt trọn, xoay chuyển mặt biển cũng được, sợ gì chứ.”

Mưa Thần cười nói: “Tiểu tử người còn đen tối hơn cả ta, làm người, vẫn nên chừa đường lui. Mau đi làm việc đi!” Vương Liêm cười rời đi, vừa ra đã thấy Lữ Gặp Tiều xì mặt đang chuẩn bị vào. Vương Liêm cười với hắn: “Lữ đại đoàn trưởng, tìm Đô đốc có việc à? Đô đốc đang vui, nói gì cũng thành.”

Lữ Gặp Tiều lạnh mặt nhìn hăn, trầm giọng: “Tử Uyên, người xem lại mình đi, mũ cũng không đội, móc áo cũng mở, phải biết người là quân nhân, không phải thương nhân!”

Lữ Gặp Tiều nói xong cũng không để ý đến hăn, tự mình hô to báo cáo rồi đi vào. Vương Liêm theo bản năng chỉnh lại mũ, cài lại móc áo, cười khẩy: “Đồ quý khô khan.”

Lý Bình sách trở về nhà, cũng không muốn đến tài chính thự làm việc. Trong nhà đến trưa đã có khách. Nói về dự định sau khi làm Đô đốc, mọi người đương nhiên là chúc mừng rồi rít. Hai chữ Đô đốc vang vọng cả trời. Lý Bình sách cũng cẩn trọng nhắc nhở bản thân không nên quá đắc ý. Tối đến thì lên giường nghỉ ngơi sớm. Ngày mai chính thức nhậm chức, mấy ngày nay vẫn không được nghỉ ngơi tốt, cần phải dưỡng tinh thần.

Sáng hôm sau vừa mở màn thì bị tiếng gõ cửa đánh thức. Hăn mở mắt, chỉ thấy Lý Tiếp cùng mặt mày đầm mồ hôi, trên tay cầm hai tờ giấy cáo thị, thở không ra hơi.

Hăn nhíu mày: “Uống trong, có chuyện gì mà gấp gáp như lửa đốt thế? Chờ ta rửa mặt xong rồi nói.” Lý Tiếp cùng chỉ vào hai tờ cáo thị, lớn tiếng: “Còn rửa mặt! Mọi chuyện thay đổi rồi!”

Lý Bình sách hồ nghi cầm lấy cáo thị xem, lập tức như bị sét đánh. Hai tờ cáo thị này, một tờ là Trung Hoa Tô Thượng Hải quân Cách mạng tuyên thệ xuất quân, cái này không cần để ý. Tờ còn lại lại là nói Mưa Thần suất sư xuất chinh, Đô đốc Thượng Hải là Kỳ Mỹ tiếp nhận, còn mình vẫn là tài chính trưởng! Hăn nghi ngờ hoa mắt, nhìn kỹ lại, giấy trắng mực đen rõ ràng, cả ấn quân chính phủ cũng đóng lên, đỏ chói mắt.

Hăn bật dậy khỏi giường: “Ta đi tìm lão già kia! Trước sau ta thay hăn lo sáu trăm vạn khoản tiền, hăn lại giờ trò với ta!” Lúc này hăn đã có ý định

muốn dùng súng ngắn xử lý Mưa Thần.

Lý Tiếp cùng không ngừng lắc đầu: “Hắn tám giờ sáng đã tổ chức tuyên thệ xuất quân ở Trương Viên, tiện thể nhậm chức cho anh sĩ huynh rồi. Nghe nói anh sĩ bọn họ ở giới Hoa mở thuốc phiện, trả đủ ba trăm chín mươi vạn khoản tiền! Vị Đô đốc này đúng là làm ăn, người trả giá cao được, già trẻ không gặt.” Lý Bình sách xem đồng hồ, bảy giờ rưỡi. Liên diên cuồn rung chuông gọi người, phân phó chuẩn bị xe ngựa.

Đội hãn và Lý Tiếp cùng đến Trương Viên, đã là người đông như kiến. Trong Trương Viên, năm trăm binh sĩ Trung Hoa Tô Thượng Hải quân Cách mạng đứng thành đội hình, xung quanh là đại diện các đoàn thể, tổ chức. Đài chủ tịch vẫn như lần trước, chỉ có hoành phi đổi thành “Trung Hoa Tô Thượng Hải quân Cách mạng xuất chinh tuyên thệ xuất quân đại hội”

Mưa Thần đang diễn thuyết động viên đến hồi cuối, Trần Kỳ Mỹ mặc chỉnh tề váy đứng sau lưng hãn, khoác trên người dải lụa, mặt mày đắc ý.

“..... Lần này xuất sư, quân Cách mạng chúng ta quyết tâm có địch thì không có ta. Thề lấy xương máu quét sạch kẻ thù ngoan cố trên non sông Hoa Hạ! Bản tư lệnh đã dự lập di thư, nếu không sống đến ngày cả nước khôi phục, thì sẽ chết trước trận, không có đường thứ ba!”

Tiếng vỗ tay hoan hô lại vang lên, quét sạch toàn bộ Trương Viên. Trần Kỳ Mỹ tiến lên một bước, lớn tiếng: “Bản Đô đốc đại diện ba triệu thị dân Thượng Hải, trao cờ cho Vũ Tư lệnh!” Hai nữ sinh xinh đẹp mặc đồng phục đi tới, trao một cây cờ lớn cho Trần Kỳ Mỹ, Trần Kỳ Mỹ trịnh trọng trao cờ cho Mưa Thần. Mưa Thần trên gương mặt trẻ tuổi lộ vẻ nghiêm túc, gương cao đại kỳ, vung vẩy trên không trung. Cờ đỏ thắm, bốn chữ lớn “Thượng Hải Tiên Phong”

Theo mỗi lần cờ phấp phới, tiếng hoan hô lại càng lúc càng lớn. Lý Bình sách choáng váng, đứng không vững, khẽ nói với Lý Tiếp cùng: “Về thôi, về thôi. Chúng ta sẽ tìm hãn tính số.” Lúc này hãn đã mất hết can đảm, mười năm kinh doanh ở Thượng Hải, bị vị Đô đốc Mưa Thần từ đâu xuất hiện đánh cho tan tác, thành công cốc!

Năm trăm tên binh sĩ Tô Thượng Hải quân Cách mạng, hát ca khúc, khiêng súng. Diễu hành một vòng trong giới Hoa, tạo thanh thế cho cuộc xuất chinh. Mưa Thần nhân cơ hội này cũng không bỏ qua việc kiếm tiền. Đội ngũ phía sau còn có mười mấy binh sĩ, mỗi hai người khiêng một rương gỗ, trên rương dán giấy “ái quốc xuất binh quyên”, dọc đường nhận tiền quyên của dân chúng. Cảm xúc được đẩy lên cao trào, dân chúng nhao nhao ném tiền, trang sức vào. Tối đến thống kê, cũng có hơn ba mươi vạn đồng.

Lý Bình sách và Lý Tiếp cùng đến phủ Đô đốc trước chế tạo cục vào giữa trưa, hãn đến cả Trần Kỳ Mỹ tân Đô đốc cũng không muốn gặp. Chỉ một lòng tìm Mưa Thần đòi một lời giải thích. Khi hãn đến, chế tạo cục đã bận rộn, người đến người đi đều là sĩ quan binh sĩ, thỉnh thoảng còn có lính liên lạc cưỡi ngựa cầm công văn chạy qua. Không ai rảnh để ý đến họ. Đợi bọn họ được vệ binh dẫn vào phòng làm việc của Mưa Thần. Liền thấy Mưa Thần cùng mấy đoàn trưởng doanh trưởng, còn có tham mưu đang cúi đầu trên bàn xem bản đồ.

Lý Bình sách hăng giọng, nhìn Mưa Thần đỏ cả mắt. Mưa Thần ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh gật đầu với hai người, lại nói với các quân quan: “Các người cẩn thận sắp xếp tàu hỏa, còn có thuyền vận chuyển, đến lúc đó ta sẽ tìm Trần Đô đốc xin. Lần đầu tác chiến, những thứ này đều phải ổn thỏa!”

Nói xong liền dẫn hai người Lý vào phòng trong. Không đợi Lý Bình sách mở miệng, đã cười nói: “Bình sách huynh, chuyện lần này thật xin lỗi,

huynh đệ cũng không có cách nào. Đêm qua Thượng Hải tư nghị cục trên trăm nghị viên liên danh ủng hộ, còn có mười mấy đoàn thể Thượng Hải đều đề cử anh sĩ huynh, huynh đệ chỉ có thể xem theo lòng dân Thượng Hải. Đành phải gánh vác việc này cho anh sĩ huynh. Bình sách huynh hiểu cho ta, biết huynh đệ cũng một lòng vì công, cũng là bất đắc dĩ. Muốn đánh muốn phạt, huynh đệ toàn nhận.”

Hôm qua nghị viên Thượng Hải tư nghị cục hơn phân nửa ở biệt thự! Lý Bình sách gần như gào lên. Hãn nghiêng răng nói: “Việc này đã không còn cách nào, ta còn gì để nói? Chỉ là huynh đệ ứng ra ba trăm vạn quân lương, còn xin Vũ Tư lệnh trả lại, huynh đệ kinh nghiệm chuyện này, đã nản lòng thoái chí, muốn chấm dứt mọi chuyện, từ nay không hỏi thế sự.”

Mưa Thần ồ một tiếng, đứng dậy đi tìm chi phiếu. Vừa an ủi Lý Bình sách: “Bình sách huynh, huynh vẫn là tài chính trưởng của quân chính phủ Thượng Hải đi! Đây cũng là huynh đệ thay huynh tranh thủ, sự nghiệp cách mạng đang cần đại tài như Bình sách huynh ra sức, sao lại nói nản chí chứ? Huynh đệ thay Bình sách huynh không đáng a.”

Hãn lật ra một tờ chi phiếu, cầm trên tay cười khổ nói: “Lúc đầu, đây đều là công khoản của Tô Thượng Hải quân cách mạng, là chiến phí. Rất khó lấy thêm ra, nhưng huynh đệ nghĩ đến Bình Sách huynh cũng không dễ dàng, liều chết tranh thủ, lui được những thứ này ra... Ai, hiện tại mặc kệ nói gì, đều là huynh đệ hổ thẹn a.”

Lý Bình Sách mặt lạnh, đoạt lấy tờ chi phiếu từ tay hãn, nhìn kỹ lại, không phải là tờ đã mở ra. Lại là chi phiếu một trăm năm mươi vạn nguyên do Ngân hàng Khôi Phục phát hành. Hãn quơ tờ giấy kia: “Còn một nửa đâu!”

Mưa Thần tiếp tục cười khổ, biểu lộ vô tội: “Huynh đệ không phải đã nói rồi sao? Đây đã là công khoản. Huynh đệ cũng không thể tùy tiện lấy ra.

Nhưng mà, trải qua cố gắng của huynh đệ, nói trong đó một trăm năm mươi vạn là tiền quyên góp của đồng bào Thượng Hải, chúng ta đương nhiên có thể sử dụng, còn một trăm năm mươi vạn là Bình Sách huynh tự bỏ tiền túi ra, chúng ta không thể để Bình Sách huynh chịu thiệt, lúc này mới nói ra, coi như là rất khó được rồi.”

“Người cùng ai cố gắng?” Lý Bình Sách hoàn toàn thất thố: “Mưa Thần, người bớt giờ trò lưu manh với ta! Ta bôn ba giang hồ thời, người còn chưa biết ở đâu nữa! Người hôm nay cứ giao ra hết đi, nếu không, ta và người không xong!”

Giọng hần vừa cao vừa giận, tóc cũng rối tung, đôi mắt đỏ hồng như muốn nhào vào Mưa Thần. Mưa Thần chỉ cười nhạt. Cổng rèm vén lên, Lữ Gập Tiều mặt lạnh lẽo cùng ba bốn hộ binh đi đến, trên tay ai nấy đều cầm súng.

Lý Bình Sách giận dữ cười: “Người nổ súng đi! Nổ súng đi! Cứ xông vào đây mà đánh!” Lý Tiếp vội vàng kéo Lý Bình Sách, người đã có chút mê muội, kéo hần ra ngoài, một mặt trầm giọng nói với Mưa Thần: “Vũ Tư lệnh, làm người không nên quá đáng. Mọi người đều là đồng chí, chừa chút đường lui cho nhau.” Mưa Thần khẽ cười: “Ta và Bình Sách huynh là tình nghĩa gì, trong lòng huynh đại khái có thể yên tâm, lập tức huynh đệ chính là muốn ra tiền tuyến liều mạng, còn có gì không nhìn thấu, tất cả đều lấy Khôi Phục đại nghiệp làm trọng.”

Lý Tiếp thở dài, cố sức kéo Lý Bình Sách vẫn đang không ngừng quát mắng ra ngoài. Mưa Thần khoanh tay nhìn bọn họ rời đi, chỉ lắc đầu. Hần hỏi Lữ Gập Tiều, mặt không đổi sắc: “Gập Tiều, người thấy ta thế nào?”

Lữ Gập Tiều đứng nghiêm: “Báo cáo Tư lệnh, người rất vô si!”

Mưa Thần nheo mắt, thần sắc bình tĩnh: “Vô sỉ thì vô sỉ, dù sao cũng tốt hơn là không có tiền...”

Lý Bình Sách cứ như vậy bị gạt ra khỏi lịch sử, tại thời không ban đầu. Hắn vốn đã bỏ ra rất nhiều công sức, lần lượt đảm nhiệm các chức vụ quan trọng ở Thượng Hải, Giang Tô, thậm chí là chính phủ lâm thời. Nhưng mà, trong thế giới song song này, hắn lại từ đó mai danh ẩn tích, không còn bất kỳ hoạt động nào nữa.

STT 23: Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi.

Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi.

Chương 17: Giang Chiết Thượng Hải liên quân.

Bến tàu Trấn Giang.

"Tới! Tới!" Tiếng hoan hô vang dội của đám người trên bến tàu. Hai chiếc pháo hạm khói đen uy phong đi đầu, rẽ sóng mở đường. Phía sau là tuần tra hạm Múa Hạc Hào của Hải quân Thanh triều, trên tàu treo cờ "Mưa Thần". Tiếp đến là tàu vận tải Doanh Châu, cùng với đội thuyền gỗ hỏa luân lôi.

Quân Cách mạng Thượng Hải của Trung Hoa cuối cùng cũng đến Trấn Giang vào ngày hai mươi lăm tháng mười một năm 1911.

Thuyền từ từ cập bến, các binh lính Quân Cách mạng Thượng Hải đội mũ năm màu, mặc quân phục màu vàng chỉnh tề, mang ủng da, lần lượt xuống thuyền. Trong ánh mắt ngưỡng mộ của các binh lính Trấn quân, những binh sĩ đến từ Thượng Hải này đều có sức khỏe tốt, trang bị đầy đủ, túi đạn trước ngực căng phồng. Từng con ngựa kéo theo từ trong khoang thuyền, cẩn thận bước xuống cầu ván, những con vật này chở theo súng máy hạng nặng Mark Thăm, được bao bọc bởi áo xanh đậm, như đang khoe khoang với các binh lính Trấn quân.

Mưa Thần trên Múa Hạc Hào cũng đã đến gần bến tàu. Rừng Thuật Khánh Hòa và Cố Tuấn Bảo đã sớm chờ đợi ở đó. Bên cạnh còn có một

người trẻ tuổi đeo kiếm, đi ủng cao quá đầu gối, sáng bóng. Nghe tiếng hô khẩu lệnh của các quân quan Thượng Hải vang dội, đang bận rộn tập hợp đội ngũ. Rừng Thuật Khánh Hòa cười khố với Cố Tuấn Bảo: "Vũ Tư lệnh này đi một chuyến Đại Thượng Hải, lập tức phát tài, sớm biết, chúng ta cũng nên đi một chuyến. Bây giờ người ta thế lớn, chúng ta thế yếu, nghĩ lại thật chẳng có vị gì." Cố Tuấn Bảo lạnh lùng đáp: "Mỗi người có duyên phận riêng, chúng ta cứ làm tốt bốn phận của mình là được rồi. Chi đội Chiết Giang cũng sắp đến, ba khu chúng ta tập hợp lại thành đại quân, có lẽ phải nhờ Vũ Tư lệnh tiếp tế."

Trong lúc nói chuyện, Mưa Thần đã kéo Ngô Hái, tươi cười bước nhanh xuống cầu ván. Ba người lập tức phấn chấn, nhìn vị đô đốc trẻ tuổi đã nổi danh khắp cả nước này.

Hắn so với lúc rời Trấn Giang khỏe mạnh hơn một chút, trên mặt cũng bớt vẻ thư sinh. Trên môi khẽ để râu. Quân phục thẳng tắp, khoác thêm một chiếc áo khoác quân đội. Giày ủng ngựa dẫm trên ván cầu phát ra tiếng "đình đương" vang dội. Chưa đến gần, hắn đã lớn tiếng cười với Rừng Thuật Khánh Hòa: "Tụng Đình huynh, đã lâu không gặp! Lần trước đi Thượng Hải, huynh đệ đã mang đi mấy tướng tài dưới trướng Tụng Đình huynh, lần này gặp mặt không nói gì khác, xin lỗi trước đã!"

Hai người đi được một bước, cùng nhau kính quân lễ, sau đó nhiệt tình nắm tay nhau. Rừng Thuật Khánh Hòa nhìn Ngô Hái phía sau hắn, cười nói: "Niệm Tôn, sao lại thấy không tiện? Ta lúc ra đi chỉ là đội quan, bây giờ đã là đoàn trưởng, ta cũng mừng cho người! Mọi người cùng nhau tạo thành liên quân, cùng nhau làm, có gì không tốt?"

Ngô Hái miễn cưỡng nở nụ cười, kính lễ với Rừng Thuật Khánh Hòa. Người đứng bên cạnh Mưa Thần mím môi không nói lời nào. Rừng Thuật Khánh Hòa kéo tay Mưa Thần: "Ở đây đều là người quen, chỉ có Vũ Tư lệnh chưa từng gặp, để ta giới thiệu một chút. Vị này là đại biểu Chiết quân

đến trước liên lạc, đại biểu Khắc Mạnh Tiên sinh, trưởng công tử Hoàng Nhất Hải Âu đồng chí!"

Hoàng Nhất Hải Âu cẩn trọng cười, cũng chào Mưa Thần. Mưa Thần nhìn hẩn mặc quân phục giáo quan, mặt chữ điền, tai to, tự có một loại khí chất con em thế gia. Vội vàng nắm tay hẩn: "Đã lâu đã lâu! Khắc công bây giờ ở Võ Xương tình hình thế nào?"

Đây chính là Mưa Thần giả vờ ngớ ngẩn biết rõ còn cố hỏi. Hoàng Hưng mới đến Võ Xương, mọi người đều đặt hy vọng vào hẩn, Lê Nguyên Hồng còn đặc biệt phỏng theo Hán Cao Tổ lên đài bái Hàn Tín, đáp bái tướng đài cho hẩn thăng chức. Còn phái kỵ binh cầm cờ "Hoàng Hưng đến" chiêu cáo tứ phương quân coi giữ. Nhưng bộ hạ của vị lão tiên sinh này lại quá bất tài, liên tục bị Phùng Quốc Trương của Bắc Dương quân đánh cho tan tác, trước mất Hán Khẩu, sau mất Hán Dương. Uy tín ở Hồ Bắc cũng giảm sút.

Mưa Thần chọn đề tài này ra, thực sự khiến Hoàng Nhất Hải Âu, một người trẻ tuổi cao ngạo, có chút khó xử. Nhưng tiểu tử này dù sao cũng là người từng trải, nhanh nhẹn chuyển chủ đề: "Gia phụ ở Võ Xương lúc thắng lúc bại, vẫn kiên trì. Nhưng cũng thu hút toàn bộ quân mạnh Mãn Thanh, trong Trường Giang chiến đấu gian khổ, chính là muốn cho chúng ta ở hạ du Trường Giang tạo cơ hội. Vũ Tư lệnh là nhân tài mới nổi của Đồng Minh hội, không thể bỏ qua cơ hội tốt này."

Tiểu tử này, cố ý nhấn mạnh từ "nhân tài mới nổi", có lẽ là để chế giễu Mưa Thần, người mà người ta còn nghi ngờ là Đồng Minh hội. Mưa Thần cười ha hả, nắm tay mấy người cùng bước tới: "Đến thì cứ như lời Hải Âu huynh nói, khôi phục sự nghiệp Nam Kinh, không thể chậm trễ nữa. Ta Mưa Thần liều mạng, cũng phải đánh hạ thành Nam Kinh, cho dù chết, cũng chết dưới thành Nam Kinh!"

Nhìn Mưa Thần một bộ dáng như lão đại lên tiếng. Rừng Thuật Khánh Hòa và Cố Tuấn Bảo liếc mắt nhìn nhau, đều khẽ lắc đầu.

"Lần này Giang Chiết Thượng Hải liên quân hợp binh, Trấn quân có hai lữ, 3.500 người, Chiết quân có một chi đội, đại khái bốn doanh bộ binh hoàn chỉnh, hai doanh tuần phòng, còn có nửa doanh pháo binh, 3.200 người. Tiếp đến là chủ lực Quân Cách mạng Thượng Hải của Vũ Tư lệnh, ba đoàn bộ binh và các phân đội trực thuộc hoàn chỉnh, gần tám ngàn quan binh. Không còn nghi ngờ gì nữa, ba đội quân chúng ta lấy đội quân của Vũ Tư lệnh làm chủ lực. Quan trọng hơn, Chiết quân không có binh trạm, mà Trấn quân cũng rất thiếu quân tư dự trữ. Ba đội quân chúng ta tiếp tế, phải dựa vào Vũ Tư lệnh nghĩ cách. Ta tin tưởng, Nam Kinh tất nhiên hạ, cách mạng tất thành. Mà địa vị của Vũ Tư lệnh trong sử sách khôi phục, cũng tất nhiên tráng lệ!"

Hoàng Nhất Hải Âu phân tích tình hình một cách cực kỳ đẹp mắt, ánh mắt hần lấp lánh nhìn Mưa Thần. Mưa Thần lại không hề lay động, ngăn người ra. Hần đang tính toán số tiền trong tay, sợ bị thiệt lớn.

Trước đó ở Thượng Hải, hần đã kiếm được khoảng 14 triệu nguyên, chi ra 4,5 triệu để xử lý ngân hàng, xây dựng quân đội và chi cho chính quyền Thượng Hải gần một tháng khoảng 2 triệu. Còn lại 7,5 triệu, đều gửi ở mấy ngân hàng, Trần Kỳ Mỹ tiếp quản Thượng Hải, ngoài vật tư có thể có chút bổ sung, tiền thật sự không có, bản thân hần một tháng nay vợ vết cũng rất hung hãn. Đội quân một vạn người của hần, một tháng cần khoảng 15 vạn, những đội quân khác cộng lại 12 vạn là cao nhất, nếu có thể sớm đánh vào thành Nam Kinh, đoán chừng cũng không ít thu hoạch. Bản thân hần mới khởi nghiệp, mỗi đồng tiền đầu tư đều muốn có hồi báo, Trấn quân dường như rất nhanh sẽ giải thể, nếu hần dùng những khoản đầu tư này để đổi lấy thực lực của Trấn quân, dường như cũng khá có lời.

Nghĩ đến đây, Mưa Thần xúc động nói: "Vậy không có vấn đề gì, huynh đệ bao hết. Dù sao ở Thượng Hải phát tài hai trăm vạn, không dùng vào sự nghiệp khôi phục, thì còn dùng vào đâu? Chỉ là đội quân của huynh đệ đều là phát triển, có lẽ phải làm khổ mọi người một chút."

Thái độ của hãn biểu hiện rất khẳng khái, mọi người đều rất hài lòng. Lập tức bắt đầu thảo luận những vấn đề thực chất. Giang Chiết Thượng Hải liên quân này tổ chức ra sao, liên quân này rốt cuộc ai sẽ đảm nhiệm. Thì ra trong một thế giới song song không liên quan đến thế giới này trong lịch sử, đệ 9 trấn thống nhất quản lý từ Cổ Khanh dưới sự ủng hộ của Trần Kỳ Mỹ đảm nhiệm Tổng tư lệnh liên quân. Mà trong thế giới này, Trần Kỳ Mỹ mới tiếp quản chức đô đốc Thượng Hải, Cổ Khanh vẫn còn ở một nhà trọ nào đó ở Thượng Hải sống qua ngày, ai làm tư lệnh liên quân trở thành vấn đề thực tế nhất.

Mưa Thần thực lực mạnh nhất, lại ôm đồm toàn quân cung ứng, theo lý thuyết vị trí Tổng tư lệnh này hãn hãn là không ai tranh giành. Nhưng tư lịch của hãn thực sự quá nông cạn, ở trong nước trước kia không có chút danh tiếng nào. Bộ hạ muốn ủng hộ hãn, cũng cảm thấy có chút khó nói.

Trong chốc lát, tại bên trong quân bộ tư lệnh trấn, đám sĩ quan của các doanh tụ họp lại, rơi vào trầm mặc. Cuối cùng, Mưa Thần vẫn là mỉm cười lên tiếng: "Việc này còn gì phải bàn bạc nhiều cho mệt xác. Để Tổng tư lệnh đại nhân phải phiền não lâu như vậy, thật không giống tác phong của quân cách mạng. Ta đề nghị, cứ để Lâm Tư lệnh đảm nhiệm liên quân Tổng tư lệnh, Tụng Đình huynh là bậc tiền bối cách mạng, lại là thống xuất xuất thân, danh vọng cao nhất, cũng có tư lịch nhất....." Nhìn dáng vẻ Lâm Thuật Khánh muốn mở miệng thoái thác. Mưa Thần đứng dậy, giầy ủng dẫm trên nền gạch xanh phát ra tiếng vang giòn tan.

"Huynh đệ thấy cứ như vậy mà định đoạt! Mọi người có lẽ cảm thấy Vũ mỗ ta không dễ an bài, nói câu thật lòng, bất luận là binh lực hay hậu cần,

nơi này đều là huynh đệ nhiều nhất, lớn nhất, huynh đệ liền tự tiến cử làm phó tư lệnh liên quân, tổng quân nhu liên quân cũng đặt trong bộ của phó tư lệnh huynh đệ, như vậy coi như vẹn cả đôi đường, mọi người thấy thế nào?”

Lâm Thuật Khánh có chút nhần nhó bất an, nói không đúng thì khó mà cãi cho được. Hoàng Nhất Hải Âu đứng dậy: “Chúng ta Chiết quân ủng hộ quyết định này! Lâm Tư lệnh đảm nhiệm liên quân Tổng tư lệnh là tốt nhất, Vũ Tư lệnh đảm nhiệm gian khổ, cũng là người tận trách nhiệm!”

Cố Tuấn Bảo cũng đứng lên gật đầu: “Hoàn toàn chính xác, hiện tại không có thời gian nhiều để bàn luận những vấn đề này, sớm một chút dựng giá đỡ lên, chúng ta còn phải bàn xem đánh Nam Kinh như thế nào!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lịch sử cách mạng Trung Hoa ghi lại, ngày hai mươi lăm tháng mười một năm 1911. Tại Trấn Giang thành lập liên quân Tổng tư lệnh bộ Giang Chiết Thượng Hải, dưới sự ủng hộ nhất trí của quân Thượng Hải và Chiết quân, Lâm Thuật Khánh đảm nhiệm liên quân Tổng tư lệnh, Cố Tuấn Bảo là tham mưu trưởng liên quân. Mưa Thần đảm nhiệm bộ Tổng tư lệnh liên quân, Ngô Hái đảm nhiệm Phó tham mưu trưởng liên quân. Liên quân Giang Chiết Thượng Hải có hơn 1.5 vạn người, sẵn sàng ra trận, chuẩn bị phát động tiến công vào trung tâm chính trị của Mãn Thanh ở Đông Nam. Đại chiến sắp đến.

STT 24: Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi - Chương 18: Cuộc ...

Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi - Chương 18: Cuộc chạm trán nhỏ (thượng)

Nam Kinh, thành phố nằm bên bờ Trường Giang, vốn là cố đô của lục triều. Nơi đây là yết hầu khổng lồ chế hạ du Trường Giang, có sức ảnh hưởng lớn, có thể trấn áp cả khu vực Đông Nam, một thành phố trọng yếu. Phía tây thành Nam Kinh, dòng Trường Giang cuộn cuộn chảy qua. Phía bắc và phía đông, Chung Sơn bao bọc thành Nam Kinh thành hình bán nguyệt. Phía tây là vùng trũng đầm lầy của sông Tần Hoài. Ngoài những bức bình phong thiên nhiên này, phía đông thành còn có Huyền Vũ hồ, một vùng thủy chướng. Tường thành Nam Kinh, ngoài Bắc Kinh ra, là hệ thống phòng ngự kiên cố nhất. Lúc này, trong thành Nam Kinh có bốn mươi doanh quân đề sông của Trương Huân cùng hai đội tuần phòng, thêm vào nha môn tổng đốc vệ đội và toàn thành cờ binh, tổng cộng ba vạn quân trấn giữ. Nếu xét về thực lực, đây quả là cứ điểm lớn nhất của Mãn Thanh ở Giang Nam. Mà "mưa thần" bọn họ muốn tấn công, chính là tòa thành này.

Cách thành Nam Kinh sáu mươi dặm về phía bắc, tại Mạt Lăng quan. Một doanh đội của quân đề sông, Hồng tự doanh đóng quân ở đây (doanh quân đề sông là biên chế của đội tuần phòng, chia thành đại doanh và tiểu doanh, đại doanh có 400-500 người, mỗi doanh có năm trạm gác, mỗi trạm gác có mười lều, tiểu doanh 300 người, có ba trạm gác), có tác dụng tiền tiêu và bình phong cho trận địa bán cứ điểm của Tử Kim Sơn. Kể từ khi đám quân này đóng quân ở đây, dân chúng xung quanh coi như gặp xui xẻo. Ngoài việc cung cấp lương thực, phái đi làm việc, còn có trộm cắp, cướp

bóc, gian dân, chuyện gì cũng có. Bọn quan binh quân đê sông này, càng mở sòng bạc, dựng vài cái lều, ồn ào náo nhiệt suốt ngày.

Ngày 27 tháng 11 năm 1911, doanh trưởng Đường Tiến Tài đang đánh bạc rất náo nhiệt, hăn lại làm "Hoàng đế". Gió may mắn, tiền cược đã chất đầy bàn. Đang lúc cao hứng, một tên lính hộ vệ vội vã chạy đến, từ xa đã thở hổn hển báo cáo. Đường Tiến Tài nổi giận, trừng mắt: "Cha người chết rồi! Giờ này còn đến quấy rầy ta!"

Tên lính hộ vệ thầm nghĩ, cha ta không phải là cậu người sao? Người nguyên rủa cậu mình chết, dường như cũng chẳng có gì tốt. Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, hăn vội vàng báo cáo với Đường quan đới: "Phía trước trạm gác của chúng ta, có mười mấy kỵ binh dân đảng xuất hiện, đang quan sát trận địa của chúng ta!"

Đường quan đới đứng phắt dậy, làm đổ cả tiền bạc. Bài bạc, dụng cụ đánh bạc vung vãi đầy đất. Mấy tên hào phú nông thôn đang đánh bạc với hăn nghe tin, đều kinh hô một tiếng, vội vàng chạy về nhà. Đường Tiến Tài cầm lấy thắt lưng trên bàn, mở vạt áo trước, hùng hổ đi ra: "Đám dân đảng này, giết không hết! Còn muốn đến tìm chết!"

Liền nghe "phanh" một tiếng, dường như có tiếng súng nổ. Ngay sau đó, tiếng súng vang lên liên tiếp. Biểu đệ của Đường Tiến Tài, một tên lính hộ vệ, ngã xuống đất. Đường Tiến Tài cũng không để ý, vội vàng chạy về trạm gác của mình, nhìn ra ngoài. Quả nhiên có ba bốn mươi kỵ binh đang lảng vảng bên ngoài tầm bắn của súng trường, nhìn mũ của bọn chúng là biết lính mới. Bọn chúng vác súng trường trên vai, thỉnh thoảng bắn về phía này hai phát. Bên mình, một nửa số lính trong doanh đang ở trong trạm gác, hỗn loạn cũng có súng. Nhưng khoảng cách quá xa, hai bên đều không uy hiếp được nhau.

Đường Tiến Tài tuy thô lỗ, nhưng dù sao cũng là người từng trải trận mạc, theo Trương Huân diệt Nghĩa Hòa Đoàn ở Sơn Đông. Hắn xem xét liền hiểu, mười mấy kỵ binh này chỉ đến trình sát hỏa lực của bọn hắn. Hắn lớn tiếng quát: "Ngừng bắn! Đều mẹ nó đừng bắn nữa!"

Hắn chỉnh lại trang phục, hướng về mấy tên trạm gác quan hạ lệnh: "Triệu tập lính tinh nhuệ! Mỗi người một đồng bạc thưởng, lấy được một cái đầu thưởng thêm năm đồng bạc! Lão tử cần ba mươi người, đánh cho đám sáu chân kia chạy mất dép!" Mấy tên trạm gác quan dưới quyền hắn gào thét, bốn phía đi triệu tập.

Đường Tiến Tài lấy ra một khẩu súng lục sáu phát cài ở thắt lưng. Lại cầm một khẩu súng trường liên thanh Tư Đặc, so với khẩu Manly hạ khoáng thương trong doanh, hắn thích lão già này hơn. Chỉ trong chốc lát, chừng ba mươi tên liều mạng đã tập hợp bên cạnh hắn, có người còn xắn tay áo, mặt mày hăm hăm. Đường Tiến Tài hài lòng gật đầu: "Mọi người theo ta, đến lúc đó thưởng lớn! Lưu Nhị què, lấy con lão Hoàng Ngưu kia của thống lĩnh ra, cho bọn chúng ném thử trước!"

Đường Tiến Tài mang theo chừng ba mươi người, nép mình theo sườn dốc lặng lẽ tiến lên. Phía sau, một khẩu súng máy Mark đang bắn cầm chừng, đám lính của hắn còn chưa quen. Đạn bắn hai ba phát lại kẹt, có người còn không biết bắn đi đâu. Bọn kỵ binh kia vẫn quanh quẩn bên ngoài tầm bắn, thỉnh thoảng bắn một hai phát, chỉ có một tên sĩ quan nhỏ tuổi trên lưng ngựa dùng ống nhòm quan sát, thỉnh thoảng lấy sổ ghi chép.

Ba mươi người này lợi dụng địa hình, đến cách bọn kỵ binh còn bảy tám mươi mét. Đường Tiến Tài ra hiệu, mọi người đều lên đạn, một tiếng "bắn" vừa dứt. Súng trường đồng loạt vang lên, lập tức bốn năm kỵ binh ngã nhào xuống đất, bao gồm cả tên sĩ quan nhỏ. Đường Tiến Tài gầm lên, dẫn người xông lên, lần này vượt quá dự kiến của bọn kỵ binh, súng trường bắn loạn xạ mấy phát, liền nhao nhao quay đầu ngựa bỏ chạy. Lính quân dê sông

xông lên, Đường Tiến Tài là người đầu tiên đoạt lấy ống nhòm của tên sĩ quan kia. Dùng giày dẫm đầy bùn đất đá vào tên sĩ quan đã chết, hất lật người, đạn xuyên qua ngực, phía sau một lỗ máu lớn. Một khuôn mặt non nớt còn rất sạch sẽ, ánh mắt đã mất đi thần thái, trống rỗng nhìn lên trời.

Đường Tiến Tài hừ một tiếng, trong lòng không khỏi xao động: "Dân đảng còn trẻ như vậy!" Bên cạnh hắn, đám lính đang tranh nhau đoạt thủ cấp, hắn cũng không để ý, nhìn về phía con đường kỵ binh tháo chạy. Lập tức, lão binh này cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Trong ánh nắng buổi chiều, ít nhất hơn ngàn bộ binh màu vàng, xếp thành mấy hàng, chậm rãi tiến lên. Phía sau đội hình tản binh, súng máy đã bắt đầu nhả đạn, nòng súng hướng về phía này.

"Chạy mau!" Đường Tiến Tài gào thét thảm thiết. Súng máy đã "đương đương đương" vang lên, mấy luồng hỏa xà như roi quất về phía bọn họ. Trong làn khói bụi mịt mù, mười tên lính quân đê sông co quắp ngã xuống. Đường Tiến Tài kéo một tên lính bên cạnh đã chết, chạy về phía sau, đạn kích thích bụi đất dưới chân hắn. Chờ hắn lộn nhào chạy về trận địa, hơn ba mươi tên lính tinh nhuệ, trở về cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiếng "vù vù" trên không trung vang lên, đạn pháo nổ vang bên cạnh, bùn đất văng tung tóe vào mặt. Đường Tiến Tài túm lấy một tên trạm gác quan: "Mau về báo với Vương thống lĩnh và đại soái, dân đảng đại quân tấn công! Có mấy ngàn người, còn có đại pháo!" Lại thấy biểu đệ là lính hộ vệ của mình cũng nằm rạp trên mặt đất: "Mang hắn đi, tiểu vương thôn đồng sự nuôi ngựa, các người đi nhanh!"

Biểu đệ hắn khóc nức nở gọi: "Biểu ca, cùng đi!" Đường Tiến Tài lắc đầu: "Đại soái đối với ta ân tình quá nặng, lão tử không thể trở về, có duyên gặp lại!"

STT 25: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 19: Cuộc ...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 19: Cuộc chạm trán nhỏ (hạ)

Gì Toại đứng trên một gò đất cao, nhìn binh lính của mình từng đợt, từng đợt xông lên trận địa địch. Bốn khẩu pháo sơn 75 ly cùng hơn hai mươi khẩu súng máy hạng nặng Mark đã nhả đạn, hỏa lực trút xuống hoàn toàn che kín trận địa quân địch. Dùng hỏa lực mạnh mẽ hàng đầu trong nước như vậy mà lần tấn công đầu tiên vẫn thất bại. Chưa kể đến tổn thất của đội trinh sát tiền tiêu, bao gồm cả một tên lính gác mà hãn yêu quý. Gì Toại không hề đánh giá thấp sức chiến đấu của quân đội sông. Đội quân này có thể không được huấn luyện bài bản theo kiểu hiện đại, nhưng trong đó vẫn có những doanh đội cực kỳ liêu lĩnh. Dù vậy, trước sức chiến đấu của đội tiền tiêu này, hãn vẫn cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Ban đầu, mọi người đều cho rằng đoàn quân số một được huấn luyện bài bản nhất của quân Cách mạng Tô Thượng Hải, với sức chiến đấu mạnh mẽ nhất, chỉ cần một đội kỵ binh trinh sát xông lên, là có thể quét sạch trận địa tiền tiêu này. Bộ binh có thể ung dung tiến lên theo phương pháp "trạm dừng chân". Có lẽ hãn đã kiên trì triển khai đội hình chiến đấu, dù đến trưa mới đuổi kịp Mạt Lăng quan, chậm mất bốn giờ. Nhưng vừa vận tiếp ứng cho đội kỵ binh trinh sát đã chịu thiệt, nhân thể thả đại pháo và súng máy, đội hình không cần điều chỉnh nhiều đã phát động tấn công.

Một vị Đại đội trưởng bị thương đang ngồi xồm trước mặt hãn, than thở: "Quân đội sông này đúng là một lũ điên! Chúng ta vừa khai hỏa vài loạt

pháo đã làm hỏng khẩu súng máy duy nhất của chúng. Anh em xông lên, bị kẹp vào giữa. Kết quả, bọn chúng giơ đao xông lên, chúng ta liều mạng vài nhát lưỡi lê, lại có tân binh chưa luyện tập trận giáp lá cà, sợ hãi mà lùi lại, kéo theo cả liên cùng rút lui. Đoàn trưởng, là tôi vô năng, xin người xử phạt."

Gì Toại hừ lạnh một tiếng, trong lòng chỉ có một loại xúc động là xắn tay áo lên, xông ra trận đánh một trận sống mái với đám quân sông kia. Mãi một lúc lâu sau mới đề nén được, hăn không còn là một đội trưởng nữa. Hăn đã là một đoàn trưởng, trông coi hai ngàn người, với nhiều binh chủng hợp thành.

"Địch là một lũ điên, các người phải điên hơn chúng! Hỏa lực của chúng ta mạnh hơn địch, thua chúng không phải là lý do để lùi bước! Đây là trận chiến chính thức đầu tiên, ta vốn nghĩ các người... Đừng để ta thấy tình huống này lần nữa!" Vị Đại đội trưởng kích động đến mức nước mắt tuôn rơi: "Đoàn trưởng, không cần lần sau, tôi lập tức dẫn anh em xông lên! Trung đoàn 9 chúng ta đã chịu thiệt thòi trong tay quân sông, ở Thượng Hải lại luyện binh lâu như vậy, lão tử phải liều mạng với chúng!"

Gì Toại lạnh giọng nói: "Không cần người liều mạng nữa, nhị doanh bốn liên đã chiếm được trận địa địch."

Vị Đại đội trưởng kia quay đầu nhìn lại, hỏa lực súng máy ban đầu đánh như vũ bão đã chậm rãi dừng lại, mấy chục bóng người từ trong trận địa nhảy ra, tán loạn chạy về phía nam. Tám liên của nhị doanh với hơn một trăm khẩu súng trường chậm rãi tiến lên. Một bóng người trắng kiện từ trong bùn đất chui ra, gào lớn: "Lão tử sinh là người của Trương đại soái, chết là quỷ của Trương đại soái!"

Gì Toại hạ ống nhòm xuống, thản nhiên nói: "Là một hán tử, hãy chôn cất hán tử tể." Một hộ binh giúp hăn khoác thêm áo. Hăn bỗng nhú mày

hỏi: "Phó đoàn trưởng đâu?" Một số binh cúi đầu không dám lên tiếng. Gì Toại trừng mắt nhìn bọn họ, biết Trần Sơn Hà chắc chắn lại không chịu nổi tình hình mà xông lên tuyến hỏa tuyến. Hắn lo lắng cho sự an toàn của bạn học cũ, vội vàng bước nhanh về phía trước. Con đường ngắn ngủi một, hai ngàn mét này, dọc đường đều là thi thể và thương binh của binh lính mình, sơ bộ ước tính, thương vong có khoảng năm mươi, sáu mươi người. Với hỏa lực vượt gấp trăm lần đối thủ, mà lại đánh thành ra thế này, trong lòng hắn thực sự vô cùng tức giận.

Đi đến phía trước nhất, trận địa kẹp bằng gỗ và đất của quân sông đã bị pháo và súng máy của hắn đánh nát. Thi thể của quân sông với khăn trùm đầu hoa, mặc áo khoác, nằm la liệt, thi thể của tên quan đới kia bị đánh nát như cái sàng, nằm nghiêng trên một sườn dốc. Trần Sơn Hà quả nhiên đang ở trong đội ngũ của nhị doanh bốn liên, khởi xướng một đợt tấn công khác. Hắn cầm một cây bộ thương, lưỡi lê đã cong, trên mặt tuần tú toàn là khói lửa bụi đất.

Gì Toại cũng lười nói gì với hắn, nói thật lòng, lúc đó hắn cũng có xúc động muốn xông lên, chỉ là đã bị Trần Sơn Hà đi trước một bước. Hắn nhìn về phía nam xa xa, càng nhiều, càng hung hãn kẻ địch, đang ở đó.

Sau cuộc chạm trán nhỏ này, quân Cách mạng Tô Thượng Hải ở trung ương, quân trấn ở phía tây, lần lượt chạy đến, quân Chiết ở phía đông. Chậm rãi đến gần Chung Sơn. Đội kỵ binh trinh sát tiên phong của quân Cách mạng Tô Thượng Hải, đã đến gần đầu tuyến mưa bồn hoa. Trường Giang hạm đội trực thuộc quân Cách mạng Tô Thượng Hải, cũng đang giằng co với pháo đài núi Sư Tử, phong tỏa mặt sông nam bắc. Trận chiến kịch liệt nhất, sắp bùng nổ.

Mưa Thần đang bận rộn tiếp khách tại bộ Tổng tư lệnh liên quân được dựng lên bằng lều vải. Trần Sơn Hà cúi đầu đứng bên cạnh hắn, nghiêm trang. Mưa Thần không để ý đến hắn, trước tiên nói chuyện với mấy vị nghị

viên của Cục Tư nghị Giang Tô đến. Những đại biểu của Cục Tư nghị này do Lôi Phấn cầm đầu, đều là những tướng tài đặc lực của Trương Quý Trực khi hoạt động ở Giang Tô.

Mọi người bàn luận đến nay đã có mười ba tỉnh khôi phục, Giang Tây khôi phục đã cắt đứt eo sông Trường Giang, mà Sơn Tây độc lập lại uy hiếp trực tiếp tuyến Kinh Hán. Duy chỉ có Giang Tô vẫn chưa khôi phục, thực sự khiến người ta lo lắng. Nói đến đây, Mưa Thần xúc động nói: "Các vị lão tiên sinh yên tâm, mặc dù huynh đệ trong liên quân không phải là nhân vật chủ chốt, nhưng ở đây cũng xin nói rõ, trong vòng mười ngày, nhất định sẽ khiến tỉnh Giang Tô tham gia vào mười bốn tỉnh độc lập! Hiện tại, Viên mỗ ở phương bắc chỉ có sáu, bảy trấn binh lực, một nửa ở Vũ Hán, một ở Sơn Đông giữ nhà, còn thả một ở Hà Nam, còn có hai đối mặt với Sơn Tây, cũng không ổn định, chỉ cần đánh chiếm được Nam Kinh, tuyến Trường Giang, chúng ta sẽ hoàn toàn liên kết thành một mạch. Đại nghiệp khôi phục, cũng sẽ được định đoạt. Huynh đệ dám không bán mạng!"

Lôi Phấn, lão sư của Trương Quý Trực, hiện đang là chủ tịch ngân hàng khôi phục của Mưa Thần, đôi khi còn cùng Mưa Thần trao đổi thư từ, nổi lên thân phận phó tá. Hắn tự cho rằng mình có tình cảm khác biệt với Mưa Thần, nhìn hai bên một lượt, trước thở dài: "Chỉ tiếc Ngô Lộc Trinh, người ở phương bắc lúc đầu có thể làm đồng chí..... Cầm xuống Nam Kinh, tướng quân chuẩn bị như thế nào để giương cao cờ kinh tế? Tướng quân đã làm Đô đốc Thượng Hải, lại làm Đô đốc Giang Tô, cũng là chuyện đương nhiên, chúng ta đồng nghiệp ở Cục Tư nghị, là đồng ý nhất."

Mưa Thần vội vã khoát tay: "Nói đùa, nói đùa, huynh đệ làm phó tư lệnh liên quân còn phải cẩn trọng, lo lắng đề phòng, phía trước có nhiều cách mạng tiền bối như vậy, huynh đệ dù thế nào cũng không dám có chút gì. Những lời này, cảnh muốn lại đề lên. Huynh đệ chỉ là một đầy tớ cách mạng, làm quan gì, có địa vị gì cũng không quan trọng."

Mấy vị nghị viên đã quen thuộc với quan trường đều cười ha ha một tiếng, cho rằng người thanh niên này chỉ là nói vài lời khách sáo. Lôi Phấn lại nghĩ đến bức thư mà lão sư đã viết cho hắn: "Mưa Thần một thân, coi trọng thực chất mà không coi trọng danh tiếng, coi trọng binh tài hơn là danh hiệu địa vị. Làm việc khác với thói quen của người khác, nhưng quá nắm bắt thứ nhất, cũng không phải là lẽ phải. Vị trí Đô đốc Giang Tô, chính là nơi tất yếu phải tranh giành." Hắn cười nhạt, thuyết phục chuyện, từ từ sẽ đến.

Mưa Thần đứng dậy tiễn mấy vị nghị viên ra cửa, còn chưa kịp ngồi xuống. Trưởng phòng quân nhu của quân trấn mang theo sổ sách đến. Mưa Thần nhận biên lai xem xét, nhíu mày nói: "Trước khi xuất phát, ta đã cấp cho toàn bộ quân trấn một bộ quân phục ánh trắng, còn phát hai vạn nguyên phí xuất phát, đạn dược cũng tiếp tế hai mươi vạn viên. Hiện tại quân trấn vẫn chưa thấy cầm, tại sao lại muốn ba vạn nguyên phí đặc biệt, lại xin thêm mười vạn viên đạn? Rốt cuộc là chuyện gì?"

Vị trưởng phòng quân nhu kia hướng Mưa Thần hành lễ: "Phí đặc biệt này là phí thuê phu dịch, tham mưu trưởng đặc biệt chỉ định phải xin. Đạn dược vì sau này đại chiến, cần phải chuẩn bị nhiều."

Nói đến chuyện tiền bạc, Mưa Thần liền không dễ nói chuyện như vậy. Trong lòng hắn hiểu rõ, loại chi phí thuê phu dịch này, từ trước đến nay đều là đội trưởng tự mình móc hầu bao, tạm thời còn có thể tìm phu tử. Trong quân cách mạng Tô Thượng Hải, hiện tại hắn là thông qua quân nhu chỗ thống nhất thuê phu tử, bây giờ phát tiền cho bọn họ, lại xem tình huống cần, phân phát tới từng bộ đội, tuyệt không cho phép đội trưởng tùy tiện động vào. Hắn đoán chừng đây là Gồm Tuấn Bảo muốn lấy lòng, hắn là dự khuyết, làm quan đã quen. Ở Trấn Giang chịu khổ đủ, hiện tại muốn vớt một mẻ. Đối với cái tên âm trầm này, hắn từ trước đến nay không có cảm tình gì, cũng lười lấy lòng. Hắn cầm một tờ giấy, phê xuống mấy chữ to:

“Đặc biệt phí không cho phép, đạn đủ số trích ra.” Liền giao cho tên quan tiếp liệu.

Tên quan tiếp liệu sắc mặt khó coi: “Phó tư lệnh, đây là tham mưu trưởng tự mình xin.” Mưa Thần cười cười: “Người đi nói với tham mưu trưởng, hiện tại kinh phí rất khó khăn, bảo hẩn thông cảm một chút.”

Ngô Hái vừa vặn tới, mang theo mấy tên tham mưu xách theo túi, nhìn thấy tên quan tiếp liệu rời đi. Hỏi: “Trần quân lại đến đòi tiền?” Mưa Thần cười cười: “Ta đuổi hẩn đi rồi, Gồm Tuấn Bảo cũng thật không biết điều.” Ngô Hái lắc đầu: “Tư lệnh muốn chúng ta làm công kích mưa bồn hoa, kế hoạch tuyển Tử Kim Sơn đã làm xong, chuyên đến trình báo với tư lệnh.” Vừa nói, hẩn đi vào lều vải, nhìn Trần Sơn Hà vẫn ngoan ngoãn đứng ở đó, Ngô Hái cười nói: “Vô bệnh, tiểu tử người lại phạm chuyện gì?”

Mưa Thần cười nói: “Tên này lại tự mình vác súng cùng bộ binh xông lên, quên mình là Phó đoàn trưởng, nói không được hẩn, đưa đến chỗ ta, ta bảo hẩn đứng phạt cho tỉnh táo.” Trần Sơn Hà tội nghiệp nhìn Ngô Hái, muốn hẩn cầu tình. Ngô Hái lạnh lùng nói: “Đáng đời! Đứng thêm một lát, suy nghĩ cho kỹ, chúng ta cần người không phải làm bộ binh! Phó đoàn trưởng người không cần làm, tự nhiên có người làm.”

Mưa Thần không để ý đến Trần Sơn Hà, cùng Ngô Hái cùng nhau lấy túi bản đồ ra, cùng mấy tên tham mưu thương nghị kế hoạch công kích.

Gồm Tuấn Bảo hung hăng quăng sổ sách trong tay tên quan tiếp liệu xuống đất: “Hẩn nói không phát đặc biệt phí!” Rừng Thuật Khánh nhìn Gồm Tuấn Bảo nổi giận đùng đùng. Cảm thấy cũng có chút khinh thường. Bản thân hẩn là người không ham tiền, nhưng biết cấp dưới mình cũng khổ đủ, hiện tại có 3 vạn đặc biệt phí, mọi người chia nhau một chút, cũng là nâng cao sĩ khí. Cho nên cũng nhắm mắt làm ngơ. Nhìn Gồm Tuấn Bảo tức giận như vậy, hẩn đành khuyên nhủ: “Tham mưu trưởng, không có thì

không có. Tiền ở trong tay hãn, chúng ta không có cách nào nghĩ, ngược lại đạn dược cũng đủ, chẳng phải vẫn đánh trận như thường?”

Gồm Tuấn Bảo bảo quan tiếp liệu lui ra, hít sâu mấy hơi bình ổn tâm tình, trong mắt sâu thẳm lóe lên ánh sáng: “Tư lệnh, ta không phải vì 3 vạn khối tiền này mà tức giận, là vì tư lệnh lo lắng.”

Rừng Thuật Khánh là người thẳng tính, có chút không hiểu: “Lời này nói thế nào?” Gồm Tuấn Bảo lạnh lùng nói: “Hiện tại Mưa Thần bộ đội mạnh nhất, kinh tế đại quyền cũng đều nằm trong tay hãn, liên quân của chúng ta tuy lấy danh nghĩa ngài làm đầu, nhưng kỳ thật còn không phải toàn bộ bị Mưa Thần khống chế? Vượt qua Nam Kinh rồi, cái chức Giang Tô quân chính phủ đô đốc này, là cho ngài hay cho hãn? Hãn ở Thượng Hải đứng không vững, liền muốn đến Giang Tô tranh cái vị trí này. Đặt ngài lên đầu, đánh thua, tự nhiên là trách nhiệm của ngài, đánh thắng, hãn liền có thể mượn quyền điều khiển liên quân, thuận lý thành chương leo lên. Chúng ta không thể dễ dàng để hãn toại nguyện!”

Rừng Thuật Khánh đối với tiền không có hứng thú, nhưng đối với cách mạng đại công thần, Giang Tô đô đốc vẫn vô cùng mong muốn. Kỳ thật coi như Gồm Tuấn Bảo không nói, trong lòng hãn những ngày này cũng đang lặp đi lặp lại cân nhắc những chuyện này. Mưa Thần tuy tự xưng là phó tư lệnh, nhưng tam quân đều phải nhìn sắc mặt hãn làm việc, Chiết quân có chuyện gì đều đến chỗ hãn liên lạc. Ngược lại không có gì đến lượt Tổng tư lệnh là hãn. Coi như quân của mình, cũng thêm thường đãi ngộ và trang bị của bộ đội hãn, quân tâm rất là dao động. Chuyện này, thật không biết giải quyết thế nào.

Hãn ừ một tiếng, cũng không nói gì. Chờ Gồm Tuấn Bảo nói tiếp. Gồm Tuấn Bảo quả nhiên nói ra tính toán của hãn: “Hiện tại Thượng Hải đô đốc là Trần Kỳ Mỹ, tư lệnh và hãn cũng sớm có liên hệ, đều là đồng chí Đồng

Minh hội. Mưa Thần bắt quá mượn tài vật Thượng Hải chống đỡ mới ngang ngược như vậy. Nếu là Thượng Hải đối ứng hộ chúng ta.....”

Rừng Thuật Khánh lập tức trong lòng rung động.

Gồm Tuấn Bảo nói rất thực tế, theo góc độ của bọn họ mà cân nhắc, quả thật rất có sức hấp dẫn. Lúc ấy bọn họ ở Trấn Giang mới khôi phục, cũng phái đại biểu đi tìm Trần Kỳ Mỹ. Lúc ấy Trần Kỳ Mỹ đã hứa hẹn. Sau đó không nghĩ tới lại để Mưa Thần đoạt được vị trí Thượng Hải đô đốc. Trần Kỳ Mỹ phiền muộn đến nỗi ai đại biểu cũng không gặp. Hiện tại hẳn đã làm Thượng Hải đô đốc, chẳng lẽ tình huống lại không giống như vậy?

Ánh mắt Rừng Thuật Khánh cùng Gồm Tuấn Bảo giao nhau, Gồm Tuấn Bảo gật đầu thật mạnh. Rừng Thuật Khánh trầm ngâm nửa ngày: “Vậy chuyện này..... Ai đi xử lý?” Gồm Tuấn Bảo mỉm cười nói: “Tự nhiên là ta.”

STT 26: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 20: H...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 20: Huyết chiến mưa bồn hoa (thượng)

Những dòng nước ngầm hung mãnh này, Mưa Thần cũng không rõ. Hãn chỉ chuyên tâm trù tính cuộc chiến công kích mưa bồn hoa. Mạt Lăng đóng nghĩa, đệ huynh của đệ 9 trấn đã chịu tổn thất nặng nề khi tấn công mưa bồn hoa. Lần công kích này, là tình thế bắt buộc.

Mưa bồn hoa nằm cách thành Nam Kinh mười hai dặm về phía Bắc. Phía Tây là Tử Kim sơn trùng điệp. Phía Đông là một vùng đất trống trải. Mưa bồn hoa chính là điểm yếu trọng yếu nối liền với Tử Kim sơn. Chiếm được nơi này, có thể trực tiếp phát động công kích vào Thiên Bảo Thành, cũng có thể tiến thẳng vào khu vực Kỳ Lân Môn. Tại đây, quân đội sông Đê bố trí trọng binh. Có sáu doanh đội, còn có ba khẩu pháo sơn 57 ly, sáu khẩu súng máy Mark Thăm. Ở Thiên Bảo Thành còn có bốn khẩu pháo dã chiến có thể chi viện.

Mưa Thần dẫn theo một đoàn và hai đội sĩ quan quan sát địa hình cả ngày. Sơ bộ quyết định lấy một đoàn làm chủ lực tấn công mưa bồn hoa, hai đội nhìn về phía Thiên Bảo Thành khởi xướng công kích kiềm chế. Pháo binh doanh và pháo binh giáo đạo đoàn tập kết tại vùng Đàn Ngựa. Dùng hỏa lực mãnh liệt nhất chi viện cho hai đội tiến công.

Ngày phát động tấn công, vào lúc 5 giờ sáng ngày 29 tháng 11, sau khi chiếm được mưa bồn hoa. Lại toàn lực công kích Thiên Bảo Thành, một

đường tiến đến khu vực Kỳ Lâm Môn. Đối diện trực tiếp với tường thành Nam Kinh.

Đêm xuống, bộ đội đều đang khẩn trương chuẩn bị, lau chùi vũ khí, chuẩn bị đạn dược. Pháo binh trong đêm tiến vào trận địa. Kỵ binh cũng hoạt động phía trước, trinh sát hỏa lực địch, bố trí binh lực. Mưa Thần dẫn theo Hà Toại, Ngô Hái cùng Trần Sơn Hà và đội trinh sát của họ. Nhìn mọi người tuy khẩn trương, nhưng sĩ khí đều tăng vọt. Thấy họ đến, mọi người đều đứng dậy chào. Mưa Thần lần lượt nắm tay họ hỏi thăm, Hà Toại chỉ vào một Đại đội trưởng cao lớn, răn rỏi giới thiệu: “Đây là học sinh trường Lục quân, người Tô Bắc, Trương Đào. Lần này, ba doanh của họ liên tiếp đảm nhận nhiệm vụ tiên phong đột kích, tiểu tử này còn viết huyết thư.”

Mưa Thần cười nói: “Ta nhớ hần, tay súng chuẩn nhất, tiểu tử đó a! Trương Đại đội trưởng, nhiệm vụ lần này gian khổ, có quyết tâm không?”

Trương Đào thật thà cười: “Không vấn đề, lần trước cho nhị doanh bốn liên Vương râu ria súng công đầu, lần này nói gì cũng không cho hần.” Hần có chút ngượng ngùng gãi đầu, tướng quân mũ bóp trên tay: “Tư lệnh, ta chỉ có một yêu cầu.”

Mưa Thần nhìn hần: “Người có yêu cầu gì cứ nói, trong khả năng của ta, nhất định làm được... *... ngay cả ngoài khả năng, ta cũng cho người!”

Mọi người đều im lặng, nghe Trương Đào ngượng ngùng nói: “Ngày mai đánh hạ mưa bồn hoa, nếu không chết, tư lệnh nhất định phải đồng ý cho chúng ta liên tục đột kích Thiên Bảo Thành. Nếu ta chết trận, chỉ mong tư lệnh cho chúng ta lập một bia mộ, trên đó viết liệt sĩ cách mạng Trương Đào cùng đệ tử của hần, vì sự nghiệp khôi phục đại nghiệp của tổ quốc mà chết tại đây, để hậu nhân có chỗ tưởng niệm, như vậy là đủ rồi.”

Mấy người đều yên lặng. Hốc mắt Mưa Thần hơi ướm át, hẩn nắm chặt tay Trương Đào, không nói lời nào, chỉ dùng sức gật đầu, quay người bước nhanh rời đi, Hà Toại vỗ vai Trương Đào, mấy người đi theo Mưa Thần.

Đi thật xa, Mưa Thần mới nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Sáng Lộ, Niệm Tôn còn có Vô Bệnh, ba người các người sau này phải thường xuyên nhắc nhở ta về những lời Trương Đại đội trưởng nói hôm nay, để ta luôn nhớ kỹ, dưới tay ta đang dẫn dắt những thanh niên như thế nào. Chúng ta bây giờ đang làm, rốt cuộc là vì sự nghiệp gì!”

Rạng sáng năm giờ, trời vẫn còn tối đen như mực. Binh lính sông Đê đã sớm vào trận địa. Kẻ địch ngay trước mắt, gần như là chuẩn bị rầm rộ cả đêm. Đêm nay, bọn chúng gần như không ngủ. Đối diện đen sì, không nhìn thấy gì, kẻ địch dường như đã hoàn toàn yên tĩnh. Không ít binh lính sông Đê thậm chí còn ảo tưởng, đêm nay có lẽ sẽ yên bình trôi qua.

Đúng năm giờ, từ hướng Đàn Ngựa vang lên tiếng pháo nổ. Ngay sau đó, đối diện bỗng nhiên xuất hiện hàng chục tia lửa. Súng máy gầm thét thành một mảnh, đạn pháo cũng nổ vang trên trận địa của chúng, kích thích từng cột lửa bụi mù. Quân sông Đê nghĩ địch sẽ phát động công kích lúc rạng sáng, nhưng không ngờ lại mãnh liệt đến vậy!

Mưa Thần trong một chiến hào, dùng ống nhòm pháo binh Chase quan sát tình hình đối diện. Bóng đêm bị từng đợt ánh lửa chiếu sáng, hiện ra những hình dạng kỳ quái của cột khói. Đường đạn súng máy đan xen thành một mảnh, trên không trung đan xen thành một dòng lửa, hoàn toàn trút xuống trận địa quân sông Đê. Mưa Thần thực ra chưa từng ra chiến trường, cũng chưa từng biết hơn mười ổ đại pháo và mấy chục khẩu súng máy hạng nặng cùng lúc khai hỏa là cảnh tượng gì, mọi thứ đều chỉ là suy đoán trong sách vở. Để an toàn, hẩn gần như tập trung toàn bộ hỏa lực trong tay. Lại không ngờ lại hùng vĩ đến vậy!

Nhưng hắn không biết rằng, sau này, hắn sẽ còn trải nghiệm nhiều hơn, lớn hơn, những cảnh tượng tác chiến hùng vĩ hơn nữa.

Mưa Thần hai chân hơi run rẩy, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh, trong tai toàn tiếng súng pháo. Hắn vô thức lẩm bẩm: “Lên đi, lên đi!” Bên cạnh, Ngô Hái lại rất bình tĩnh, cầm ống nhòm nhìn chiến trường, nghe Mưa Thần kêu lên, hắn thản nhiên nói: “Pháo kích hai mươi phút, hỏa lực súng máy kéo dài, hỏa lực nghiêng yểm trợ đội đột kích tiến lên, đây không phải đã quyết định xong rồi sao? Tư lệnh cứ yên tâm nhìn Sáng Lộ chỉ huy, hỏa lực của chúng ta rất mạnh, mưa bôn hoa hôm nay tất sẽ hạ.”

STT 27: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 21: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 21: Huyết chiến mưa bồn hoa (trung)

5: 20 giờ, trên chiến hào, binh lính quân đội sông rớt cuộc cảm nhận được những đợt pháo kích dội lên đầu dần thừa thốt. Bọn chúng bố trí đội hình theo sáu doanh, trải dài trên những sườn núi cao thấp chập trùng của mưa bồn hoa. Viên sĩ quan chỉ huy, tên là gì đó, dẫn theo doanh đội mạnh nhất, đóng quân trên sườn núi cao khoảng 60 mét so với mực nước biển, nằm giữa mưa bồn hoa. Trên bản đồ, nơi này được gọi là trận địa 60.2. Nơi đây tập trung chủ yếu súng máy và hỏa pháo. Chỉ cần chiếm được trận địa này, hỏa lực có thể quét sạch quân phòng thủ xung quanh, đây chính là điểm then chốt! Chỉ cần đột phá được nơi này, mưa bồn hoa sẽ hoàn toàn nằm trong tay.

Đợt tấn công đầu tiên theo tiếng kèn xung trận ngăn ngui, một doanh đánh vào cánh trái, hai doanh đánh vào cánh phải, ba doanh đột phá chính diện. Mỗi doanh đều có một tiểu đội dự bị, đoàn bộ nắm giữ hai tiểu đội. Đội hình của bọn chúng dàn thành hình sóng, ào ạt xông lên mục tiêu, trận địa 60.2, chính là hướng đột kích của Trương Đào và đồng đội.

Một trăm hai mươi sáu huynh đệ, súng trường đều lên lưỡi lê, dưới sự ra lệnh dứt khoát của Trương Đào, đồng loạt nhảy ra khỏi chiến hào. Được sự yểm trợ hỏa lực từ bốn khẩu súng máy hạng nặng, bọn chúng nhanh chóng tiến về trận địa 60.2. Trương Đào nghiêng răng ken két, tay nắm chặt khẩu súng đã theo hắn bao năm, trong mắt hắn lúc này chỉ có trận địa 60.2!

Gì đó cũng là người cùng Trương Huân ra trận, cùng với Vương Sĩ Hồng, được xem là hai vệ sĩ trung thành của lão soái Trương Huân. Hiện tại, hắn đang thống lĩnh 6 doanh quân phòng thủ mưa bồn hoa, và cũng đang ở trận địa 60.2.

Bọn dân đảng này ra tay tàn độc, lại dùng hạm đội phong tỏa đường rút lui về Từ Châu của bọn chúng. Trương đại soái đã chuẩn bị sẵn quan tài trong thành Nam Kinh, hắn không muốn rời khỏi mưa bồn hoa mà còn sống!

Vừa rồi, pháo kích cũng có một nửa trúng vào trận địa của hắn, phá hủy một khẩu sơn pháo và một khẩu súng máy, thương vong lên đến cả trăm huynh đệ. Hắn điều hai khẩu súng máy và một khẩu sơn pháo còn lại lên tuyến đầu, đạn pháo đều được cài ngòi nổ. Hắn mở to mắt, ngồi nửa chừng trên trận địa, đạn của địch gào thét bên cạnh như những luồng lửa, hắn cũng chẳng thêm để ý, mấy lần hất văng lính hộ vệ muốn kéo hắn xuống. Xung quanh là thời khắc tăm tối nhất trước bình minh, các trận địa xung quanh không thể liên lạc, có trận địa đã vang lên tiếng la hét dữ dội, chắc hắn đã giao chiến. Nhờ ánh lửa, hắn chợt thấy hơn một trăm bóng người chia làm ba đội hình, đã xông vào tầm bắn hiệu quả của súng trường, lại càng tăng tốc, lao thẳng vào trận địa. Gì đó gầm lên: “Khai hỏa! Bắn cho đám dân đảng Tây Dương giả quỷ này xuống địa ngục cho ta!”

Hai khẩu sơn pháo năm bảy ly giết nầy, đạn pháo gần như vừa ra khỏi nòng đã nổ tung. Hai khẩu súng máy cùng hơn hai trăm tay súng trường đồng loạt phun ra Hỏa xà. Đội hình tấn công đầu tiên lập tức bị đánh ngã, chết không ít. Nhưng viên sĩ quan chỉ huy lại vô cùng dũng mãnh, chỉ huy đội hình thứ hai tản ra, tăng tốc đánh lên. Gì đó lớn tiếng ra lệnh: “Tập trung hỏa lực, bắn chết tên sĩ quan kia, giết được lão tử thưởng hai trăm dương!”

Vài chục khẩu súng lập tức chuyển hướng hỏa lực, tiếng nổ đặc trưng của súng trường vang lên, viên sĩ quan kia nhanh nhẹn lặn một vòng trên mặt đất, trốn sau ụ đất, không có chỉ huy của hắn, binh lính tấn công cũng nằm xuống, tập trung súng trường phản kích. Một viên đạn bắn trúng trước mặt gì đó, tóe lên bụi mù khiến hắn hít hà hai tiếng. Hắn đứng thẳng lưng, nghênh ngang bước trên trận địa: “Đại gia hôm nay đánh rất khá! Không được để lão tử mất mặt, có bản lĩnh thì theo lão tử xông lên, đuổi hết đám chó má này ra ngoài! Tiến lên, mỗi người năm đồng đại dương! Bắt sống tên sĩ quan kia, năm trăm đại dương!”

Trương Đào núp sau ụ đất, đã nhìn thấy trên trận địa 60.2, một tên quan võ quân đội sông, trên đầu đội mũ đỏ, đang vung tay trong mưa bom bão đạn. Mặc dù không nghe rõ hắn gào thét gì, nhưng cũng biết mình đã gặp phải một đối thủ cứng cựa. Vừa rồi, mấy trăm phát đạn pháo dội xuống, quân đội của hắn đã tan nát. Thế mà trên trận địa này vẫn có thể nhanh chóng tổ chức hỏa lực phản kích, sĩ quan của chúng lại liều mạng như vậy, đã là nhị phẩm, vậy mà còn không màng sống chết. Hắn thấy tên sĩ quan kia xé một phần áo choàng, rút ra yêu đao, gào thét điều gì đó, hơn trăm binh lính quân đội sông liền xông ra khỏi trận địa, cùng hắn gào thét xung phong. Binh lính của hắn liều mạng nổ súng, nhưng chỉ bắn được ba loạt đạn. Hai bên đều không có ý định lùi bước, cứ thế hỗn chiến. Trương Đào hét lớn nhảy dựng lên, dùng dùng dùng bắn hết đạn trong khẩu súng đã theo hắn bao năm, hạ gục bốn năm người, bàn tay sắt như kìm lại đoạt lấy một thanh đại đao từ tay địch nhân, xông thẳng về phía tên quan võ mũ đỏ kia.

Lúc này, trời đã dần sáng, tiếng la hét trên toàn tuyến đã hòa vào nhau. Gì Toại và Trần Sơn Hà đều giơ ống nhòm quan sát trận địa 60.2. Nhìn thấy Trương Đào và địch nhân đã giao chiến. Trần Sơn Hà tức giận ném ống nhòm, rút súng ra: “Tam doanh bốn liên, theo ta lên!” Lại bị gì Toại kéo lại. Trần Sơn Hà nhìn gì Toại, ánh mắt hắn đã đỏ bừng, mặt mày biến dạng:

“Người ở phía sau tổ chức súng máy yểm trợ, ta lên trước! Lần này cho dù đến lượt lão tử!”

Hắn đẩy Trần Sơn Hà ra, cầm hai khẩu súng, sai hai lính hộ vệ chuyên trách tiếp đạn cho hắn. Hét lớn một tiếng: “Tam doanh bốn liên, theo ta lên!” Trần Sơn Hà lúc này ngược lại tỉnh táo, gắt gao níu lấy gì Toại: “Người đừng lên, Trương Đào bọn họ vẫn đang đánh nhau! Tư lệnh biết người lên còn cao đến đâu. Phái người khác dẫn đội lên!”

Bên kia, Trương Đào và đồng đội cũng lâm vào khổ chiến, mặc dù đoàn thứ nhất được xem là lão binh nhiều nhất, nhưng cũng có một nửa là tân binh, vừa mới trải qua huấn luyện bắn tia cấp tốc, đột nhiên phải giao chiến với những kẻ liều mạng này, dần dần cũng có chút lung lay. Trương Đào và mấy tên địch nhân liều mạng vài chiêu, nhìn thấy binh lính của mình có dấu hiệu rút lui. Hét lớn một tiếng: “Lão tử thà chết ở đây!” Bên cạnh hắn, mấy lão binh xuất thân từ đệ 9 trấn đều đỏ mắt, vòng súng lên cùng hắn xung phong. Trương Đào một đao chém đầu một tên lính quân đội sông, đại đao trong tay cũng sút mẻ. Hắn vứt đao, nhặt một khẩu súng trường lên, lao về phía gì đó.

Gì đó cũng đỏ mắt, vòng yêu đao muốn xông lên. Hai lính hộ vệ bên cạnh kéo hắn lại, lùi về trận địa: “Quân môn, không đáng liều mạng với đám điên này!” Gì đó vừa đá vừa đánh, nhưng cuối cùng cũng bị kéo xuống. Binh lính quân đội sông khác thấy chủ soái rút lui, cũng tan vỡ như khói. Binh lính phòng doanh này, đánh thuận gió thì hung hãn, nhưng rút lui thì sụp đổ ngay lập tức. Trương Đào loạn choạng, cầm mạnh súng trường xuống đất: “Hôm nay cứ theo đường này, ai muốn lùi một bước, lão tử bắn hắn!”.

Gì Toại cũng được Trần Sơn Hà khuyên can tỉnh táo lại, thở hổn hển mấy lần rồi cầm ống nhòm lên, đột nhiên reo lên: “Trương Đào tiểu tử kia đánh lui được địch rồi! Lại đang xông lên! Bốn liên nhanh lên! Bằng mọi

giá phải chiếm được trận địa đó!” Bốn liên trăm quân đã chờ đợi không nổi, hò reo một tiếng, dưới sự dẫn đầu của Đại đội trưởng, xông thẳng lên. Hai luồng đạn giao thoa, không ngừng có binh lính bị đánh gục, nhưng bọn chúng không dừng lại, như gió cuốn mây tan.

Trương Đào và đồng đội cũng bị hỏa lực của gì đó áp đảo, hai khẩu sơn pháo năm mươi bảy ly bắn phá, bụi mù mịt trên đường xung phong, đạn súng máy cũng như mưa rào. Trương Đào và đồng đội bị ép phải nằm rạp trên đường xung phong. Không còn cách nào khác. Hai tân binh đứng dậy, hy vọng chạy tới, lập tức bị trúng đạn, một người còn chưa chết hẳn, lăn lộn kêu la thảm thiết. Trương Đào ánh mắt rực lửa, nhìn quanh, bốn liên đang loạng choạng lao về phía này. Hắn lẩm bẩm: “Muốn bộ binh làm gì? Ta muốn súng máy! Súng máy!”

Đây hết thấy, bọn hắn đều thu hết vào mắt. Trần Sơn Hà vội vàng nói: “Sáng tỏ, chủ trận địch nhân hỏa lực quá mạnh, binh lực lại đông hơn đội ngũ công kích của chúng ta. Nếu không ngăn được bọn chúng, dùng pháo binh nện một trận!”

Gì Toại vẫn không rời mắt khỏi ống nhòm: “Giờ rút lui cũng không kịp, hơn nữa lui xuống, chính đồn đội ngũ, thông báo pháo binh xạ kích, không hai canh giờ không thể phát động công kích! Sĩ khí cũng xuống dốc, hôm nay đừng hòng đánh hạ mưa bôn hoa!”

Trần Sơn Hà sốt ruột đến đổ mồ hôi: “Hay là ta đem hai cái đoàn bộ năm giữ kéo lên, lại tổ chức bốn khẩu súng máy đi lên, hỏa lực mở đường, lại xông lên!”

Gì Toại gật đầu: “Chỉ có cách này, hiện tại chính là liều mạng với đám chó đẻ này một hơi cuối cùng! Nếu không phải địch nhân quan chỉ huy quá hung hãn, nhiều đạn pháo như vậy nện tới, phòng doanh sớm chạy mẹ nó

rồi, quan chỉ huy này là ai? Chẳng lẽ là Vương Sĩ Hồng? Nếu không phải là gì sĩ vênh lên cái hung thần kia."

Trần Sơn Hà lập tức xuống dưới tập kết đội ngũ: "Mặc kệ là ai, chỉ cần người ra lệnh, muốn chết vẫn phải sống!"

Mưa Thần vẫn canh giữ trước pháo đội. Hắn đau đầu nhất là hiện tại pháo binh xạ kích trợ giúp kỹ thuật quá nguyên thủy. Chỉ có thể ở trước công kích theo tọa độ đã định xạ kích một mạch, hơn nữa còn là trực tiếp xạ kích. Căn bản không thể theo bộ binh cần nhanh nhẹn theo bạn trợ giúp, nếu không 60.2 trận địa này, một hồi hỏa pháo liền oanh mở, đâu cần phiền toái như vậy!

Nhìn đoàn thứ nhất ở đó điều chỉnh, tăng cường trợ giúp 60.2 trận địa đột kích phương hướng hỏa lực. Hai cái liền lại triển khai đội hình mang theo súng máy hạng nặng hướng phía trước nhảy vào. Hắn gấp hướng Ngô Hái hạ lệnh: "Tham mưu trưởng, hạ lệnh hai đám đội dự bị tiến vào trận, hỏa lực cho ta toàn dùng tới, trợ giúp một đoàn xung kích!"

Ngô Hái lạnh lùng nói: "Hai đám đã tại kiểm chế công kích thiên người bảo lãnh địch nhân rồi, hiện tại muốn điều, chỉ có giáo đạo đoàn bộ đội."

Mưa Thần nổi giận nói: "Mẹ kiếp cái gì cũng được, cho ta điều lên!"

Ngô Hái nhàn nhạt nhìn Mưa Thần một cái, không nói gì thêm, liền đi phát ra mệnh lệnh.

STT 28: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 22: Huyết...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 22: Huyết chiến mưa bồn hoa (hạ)

Trần Sơn Hà nén thân, áp người xuống thật thấp, mang theo hai tên lính, cứ thế mà chạy một mạch, rồi nằm rạp xuống chờ. Bốn khẩu súng máy quý giá được bảo vệ ở vị trí trung tâm. Trên chiến trường, đạn bay như mưa, không ngừng dội tới. Đê sông quân hôm nay bộc phát ra sức chiến đấu và sự ngoan cường đáng kinh ngạc. Toàn tuyến đều lâm vào khổ chiến, lúc này nếu chiếm được trận địa 60.2, khả năng sẽ hoàn toàn đánh tan khí thế của quân đồn trú mưa bồn hoa.

Trương Đào cùng bốn tên lính mới gia nhập lại phát động một đợt xung phong không thành công, rất nhanh đã bị đánh lui. Mười mấy binh lính ngã xuống trên sườn núi. Thi thể của họ bị quân sĩ Đê sông quân kéo vào, lột hết quần áo, chặt đầu rồi ném đi. Trương Đào nằm rạp trên mặt đất, đau khổ đấm xuống đất, tay trái của hắn đã bị thương, vệt vàng băng bó lại. Từ lúc năm giờ sáng, hắn đã cố gắng không xông lên trận địa 60.2, nhưng vẫn cứ bám trụ tại đây. Hắn không có ý định lùi bước. Tiểu đội thứ tư đã bị thương nặng, toàn liên thương vong thảm khốc. Hiện tại, hai tiểu đội gộp lại chỉ còn hơn trăm người có sức chiến đấu. Hắn tuy không cam tâm, nhưng thực sự không còn cách nào khác. Các binh sĩ chỉ phí công đối đầu với địch, mỗi người mang theo hai mươi băng đạn, cơ hồ đã bắn hết. Đến lúc tình thế cấp bách, khói lửa bốc lên, các binh sĩ đồng thanh hô lớn: "Phó đoàn trưởng lên rồi, Phó đoàn trưởng lên rồi!"

Trương Đào nhìn lại, quả nhiên là Trần Sơn Hà đã nhanh chóng xông lên, lập tức nằm sấp bên cạnh Trương Đào. Trương Đào đỏ mắt: "Phó đoàn trưởng, sao ngài cũng đến đây? Ta, Trương Đào, dù chỉ còn một người cũng phải chiếm cho được trận địa này!" Trần Sơn Hà khạc nhổ bụi đất trong miệng: "Trương đại đội trưởng, lúc này không phải lúc thể hiện anh hùng. Ta mang súng máy đến cho người, người tổ chức lại đội hình, cố gắng xông lên một lần nữa, nhất định sẽ chiếm được!"

Bốn khẩu súng máy đều được đưa đến vị trí xạ kích, hơn mười xạ thủ lần lượt vào vị trí. Trong mưa bom bão đạn của địch, một vài người ngã xuống, xạ thủ dự bị lập tức bổ sung. Theo lệnh của Trần Sơn Hà, bốn khẩu súng máy đồng loạt phát ra âm thanh khiến người ta khiếp sợ. Bốn con Hỏa Xà quét ngang, bắn ra, những xạ thủ lão luyện đã từng bắn hơn ngàn phát đạn ở Thượng Hải đã khống chế hỏa lực một cách hoàn hảo, lập tức đánh cho hai khẩu súng máy của Đê sông quân trên trận địa bốc lên khói mù, mấy xạ thủ Đê sông quân đều bị đánh thành cái sàng. Ngay cả hai khẩu pháo sơn 57 ly mỏng manh cũng bị đạn xé rách, ụ súng phía sau bị đánh nát bướm.

Trương Đào chờ đợi chính là lúc này, gào thét một tiếng, dẫn đầu xông lên. Không ngờ có người chạy còn nhanh hơn hẳn, chính là Trần Sơn Hà. Binh lính phía sau miễn cưỡng hợp thành ba bốn hàng, cùng nhau xông lên.

Gì Sĩ Vĩnh đã bị thương ở ngực phải, đè xuống vết thương cũng không ngăn được máu. Hắn miễn cưỡng đứng thẳng người lên: "Đại gia liều mạng!" Đáng tiếc, quân sĩ Đê sông quân đã trải qua một cuộc chiến đấu khốc liệt, lại chịu hỏa lực mạnh mẽ như vậy, trọng pháo cơ hồ đều bị phá hủy. Đã hoàn toàn mất hết dũng khí chống cự. Rồi rút lui khỏi trận địa. Vắt chân lên cổ mà chạy về phía Kỳ Lâm môn.

Gì Sĩ Vĩnh miễn cưỡng chống người đứng dậy, dùng sức ném yêu đao về phía một binh sĩ đang xông lên. Nhưng lại rơi vào khoảng không, hắn

quát lớn: "Lão tử là Đại Thanh Ba Đồ Lỗ, Thanh Giang tổng binh Gì..." Hắc chỉ kịp kêu được một nửa, những lời còn lại vĩnh viễn không thể nói ra, có ít nhất ba bốn lưỡi lê đồng thời đâm vào thân thể hắc. Trương Đào, với đôi mắt đỏ ngầu, xông tới, dùng sức đập súng trường vào đầu hắc.

Trận địa 60.2 bị quân cách mạng Trung Hoa Tô Thượng Hải chiếm lĩnh, tổng binh Đê sông quân, Hồng tự doanh điểm thống Gì Sĩ Vĩnh tử trận. Tuyến phòng thủ mưa bồn hoa hoàn toàn sụp đổ.

Trên Thượng Hải, lá cờ đỏ thắm tiên phong tung bay phấp phới trên trận địa 60.2. Mưa thần đi trên vùng đất khô cằn còn sót lại hơi ẩm, ủng dính đầy bùn đất màu đỏ sẫm. Thi thể Gì Sĩ Vĩnh đã được an táng. Một đoàn đội ngũ ngăn ngại của Tam doanh liên tiếp đứng trên sườn núi, chờ hắc duyệt binh. Đại đội 126 người đầy đủ quân số này hiện tại nhiều nhất chỉ còn năm sáu mươi người còn lành lặn. Trương Đào người đầy máu, quân trang rách rưới, đứng trước đội ngũ hướng hắc làm lễ chào. Mưa thần lặng lẽ vỗ vai hắc, nhìn về phía thành Nam Kinh, ánh mắt thâm trầm.

Trương Đào bước lên trước một bước: "Tư lệnh, đánh Thiên Bảo đảm thành vẫn là giao cho tôi! Nhiều trung dũng huynh đệ đã tử trận ở đây, chúng ta không chiếm được Thiên Bảo đảm thành thì có lỗi với họ!"

Mưa thần quay đầu dặn dò Ngô Hái: "Bảo người đưa Trương đại đội trưởng đi băng bó." Trương Đào cố gắng giãy dụa, bị người ta kéo xuống. Mưa thần hướng về phía liên tiếp yên lặng chào một cái: "Làm rất tốt, giải tán."

Các binh sĩ trầm mặc tản ra. Gì Toại đi tới cùng ta xem những binh lính này, lúc đó trong mắt hắc còn trẻ có một tầng nước mắt: "Tư lệnh, lần này thương vong quá lớn. Điều trách tôi không chỉ huy tốt, nhưng các huynh đệ hôm nay không có một ai là kẻ hèn nhát, tôi..."

Mưa thần không lên tiếng, nửa ngày sau mới nói: "Người biết tình ngộ là tốt nhất, đây đều là nhân mạng a! Cho họ trợ cấp cao nhất. Tàn phế phải nuôi dưỡng, ta sẽ tìm nơi xử lý nông trường danh dự quân nhân... Lần này căn nguyên vẫn là ở ta! Các huynh đệ mới tiếp nhận hai mươi ngày huấn luyện đã bị kéo ra chiến trường... Gì Toại, ta nói cho người biết, nếu đánh Thiên Bảo đảm thành vẫn thương vong nặng nề như vậy, chính người phải biết làm sao bây giờ!"

Dịch, quân cách mạng Trung Hoa Tô Thượng Hải hy sinh 223 người, bị thương 397 người. Tiêu diệt sáu doanh đội của Đê sông quân, hơn hai ngàn người.

Trong thành Nam Kinh cũng là một mảnh sầu vân thảm vụ. Trương Huân trong tiết đường của mình đi tới đi lui. Hãn là một hán tử bốn mươi tuổi, mặt mày khắc khổ. Tuy thấp bé nhưng dáng vẻ rất có khí thế, trước kia làm việc dưới quyền Quảng Tây Đô đốc Tô Nguyên Xuân, Tô Nguyên Xuân gặp chuyện xấu, hãn lại đầu quân cho Viên Thế Khải. Năm Canh Tý, Viên Thế Khải điều cho hãn ba ngàn người đến Tây An nghênh đón hai cung, từ đó mà phát lên. Thẳng làm đến Giang Nam Đô đốc, thống lĩnh 2 vạn quân trấn thủ Giang Nam.

Hiện tại hãn cũng không có chủ ý, Đê sông quân trấn áp khởi nghĩa lần thứ 9 vô cùng thành công, nhưng cũng lâm vào đường cùng ở Nam Kinh. Hạm đội của Dân đảng phong tỏa Trường Giang, con đường trốn về hang ổ Từ Châu của hãn cũng bị cắt đứt. Đoàn phải hạ quyết tâm tử thủ ở Nam Kinh. Kho Nam Kinh có hơn hai trăm vạn ngân lượng, súng ống đạn dược cũng đầy đủ, coi như có thể chống đỡ đến khi tình hình thay đổi. Không ngờ một trận chiến mưa bôn hoa, đã đánh mất sáu doanh tinh nhuệ nhất của hãn, toàn quân tan tác.

Hãn nhìn Vương Sĩ Hồng đang khóc lóc vì Gì Sĩ Vĩnh, cảm thấy càng thêm bức bối: "Người khóc cái gì? Gì Sĩ Vĩnh tận trung cương vị, khóc

cũng không khóc lại được. Uy phong hào khí trước kia của người đâu? Còn uổng cho người là mãnh tướng dưới trướng ta. Lại ở đây mà chảy nước tiểu ngựa!"

Vương Sĩ Hồng đột nhiên đứng dậy, nước mắt trên mặt cũng không lau: "Đại soái, Hồng tự doanh của ta còn mười mấy doanh đầu, đêm nay tại hạ dẫn đội đoạt lại mưa bồn hoa! Giết nhiều dân đảng để tế Gì Sĩ Vãnh huynh!"

Trương Huân bực bội khoát tay: "Tình hình chiến sự còn rất dài, chúng ta không có viện binh, Dân đảng còn chưa biết sẽ ép đến mức nào! Người thành thật bảo vệ Thiên Bảo đảm thành cho ta, nếu Thiên Bảo đảm thành mất, người cũng không cần trở về gặp ta. Nhanh đi!"

Vương Sĩ Hồng hùng hổ đi ra ngoài, tiếng bước chân vang vọng. Trương Huân lại không có chút lòng tin, chán nản ngã ngồi trên ghế trường, thở dài. Buổi tối ăn cơm cũng không có tâm tình, ngay cả tiểu thiếp tiểu Mao Tử mà hãnh sủng ái nhất ngày hôm nay cũng nhìn sắc mặt hằn.

STT 29: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 23: Mới t...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 23: Mới tình thế hỗn loạn

Cùng ngày hôm ấy, tại nha môn của Giang Ninh tướng quân ở Nam Kinh. Lưỡng Giang Tổng đốc Trương Nhân Tuấn của triều Thanh cùng Giang Ninh tướng quân Thiết Lương đều ngồi trên ghế, thở dài náo nề. Ban ngày, pháo binh đã nổ vào thành Bắc, đến chiều, tàn quân mới kéo về thành. Tổng binh gì đó đã tử trận, đám quân bại trận lại thổi phồng dân đảng thành thiên binh thiên tướng, đạn bắn vào còn tự động đổi hướng.

Trương Nhân Tuấn đã là một lão nhân yếu ớt, mái tóc hoa râm đã thưa thớt. Ông nhìn Thiết Lương bằng ánh mắt mờ đục, chỉ biết thở dài. Thiết Lương nhìn ông, mắt lớn trừng mắt nhỏ: "Ngàn ông (tức Trương Nhân Tuấn), tình thế hiện nay, ngài tính sao?"

Trương Nhân Tuấn chỉ cười khố: "Lương vừa, người lại tính sao? Ta là người trấn thủ biên giới, đến lúc đó chỉ có thể ngồi trong nha môn, chờ dân đảng đến cửa. Không xong, thì cũng chỉ là một sợi dây thừng mà thôi."

Thiết Lương cũng cười khố, vị trọng thần của Mãn Thanh này, trong lòng lúc này chỉ còn sự bất lực: "Đến lúc đó, ta đành phải cùng toàn thành đồng quy vu tận." Trương Nhân Tuấn khẽ lắc đầu: "Lương vừa huynh, ta và người đến nước này, cũng không ngại nói thật lòng. Lần này khác với loạn Hồng Dương. Hơn vạn kỳ nhân bách tính trong thành, tính mạng đều nằm trong tay người, có chuyện gì, thật không cần thiết."

Nói đến đây, hai người đều không còn tâm trạng để nói tiếp. Hai vị đại thần đã nói chuyện lâu như vậy, lại không một lời nhắc đến Trương Huân, có lẽ trong lòng họ, đã không còn tin tưởng vào quân của Trương Huân ở đê sông.

Trương Nhân Tuấn bước ra khỏi mái hiên tích thủy, nhìn tuần bố quan đang khiêng kiệu đến đón, trong lòng lại nghĩ đến bức thư Trương Quý Trực gửi cho ông. "Mưa Thần mới nhậm chức Tổng tư lệnh liên quân, Quý Trực quan này chí hướng không nhỏ, đã trấn thủ Giang Nam từ lâu. Xã tắc Đại Thanh sụp đổ đã không thể cứu vãn, nếu chế quân có thể xử lý tốt việc bàn giao với Mưa Thần, Quý Trực có thể bảo vệ chế quân thủ lĩnh Vạn An..." Ông buồn bã nhìn lá cờ long kỳ bất lực phấp phới trong nha môn, cúi đầu chui vào kiệu.

Theo tiếng thở dài cùng tiếng thắng xe chói tai, đoàn tàu đêm từ Trấn Giang chậm rãi tiến vào nhà ga Thượng Hải. Đường sắt Thượng Hải vẫn do Cục Đường Xá Anh Quốc quản lý, tàu vẫn chạy đúng giờ, nhân viên cục đường xá vẫn nhàn nhã, không hề bị ảnh hưởng bởi tình hình biến động bên ngoài. Nhà ga đầy rẫy những người bán hàng rong và phu xe kéo, ồn ào náo nhiệt.

Từ toa hạng nhì, một sĩ quan và hai tên lính hộ vệ bước xuống. Đó chính là Tham mưu trưởng liên quân Giang Chiết Thượng Hải và Trấn quân Cố Tuấn Bảo. Hắn ngược mắt nhìn sắc trời, vội vã hòa vào dòng người.

Thiên Bảo Thành là một cứ điểm quân sự trên sườn phía nam của núi Tử Kim Sơn, nếu đặt đại pháo lên đó, hỏa lực hoàn toàn có thể khống chế toàn thành Nam Kinh. Trong thời Thái Bình Thiên Quốc, việc đánh chiếm cứ điểm này là nhiều nhất và ác liệt nhất. Lần này, nơi này có lẽ đã là phòng tuyến cuối cùng của Nam Kinh, Thiên Bảo Thành và các ngọn núi xung quanh bố trí mười lăm doanh bộ binh. Tại cứ điểm Thiên Bảo Thành, còn có thêm sáu khẩu pháo sơn dã, tám khẩu súng máy hạng nặng, bộ binh cũng

chọn hai doanh tinh nhuệ nhất do Vương Sĩ Hồng đích thân thống lĩnh. Vương Sĩ Hồng còn dựng lên một lá cờ lớn trên tường thành Thiên Bảo, trên đó bốn chữ lớn màu đỏ thắm: "Phò tá bảo vệ Đại Thanh"!

Mưa Thần cùng Lâm Thuật Khánh và đội trưởng Chiết quân Chu Thụy cùng nhau dùng ống nhòm nhìn lá cờ lớn kia. Chu Thụy tức giận đến mức tay run run. Mưa Thần quay đầu lại, gọi gì đó: "Thấy lá cờ lớn kia chưa?"

Gì đó hừ một tiếng: "Tư lệnh, cứ giao cho tôi, tối nay chúng ta nhất định phải nhổ lá cờ này, ném dưới chân ngài!"

Lâm Thuật Khánh hạ ống nhòm xuống, làm bộ như không nghe thấy gì đó không thêm chữ "phó" trước danh hiệu Mưa Thần. Hắn mỉm cười nói: "Minh bạch, quân đội của các người mấy ngày nay cũng vất vả rồi, Trấn quân chúng ta còn chưa ra tay, lần này các người đừng tranh công với lão đồng sự Trấn quân. Thiên Bảo Thành, cứ để Trấn quân chúng ta đánh."

Chu Thụy không chịu: "Hai vị tư lệnh, Chiết quân chúng ta từ Chiết Giang chạy đường xa đến, rốt cuộc là vì cái gì? Cứ để Chiết quân chúng ta làm việc tuần tra canh gác, trở về không biết ăn nói với phụ lão thế nào, Thiên Bảo Thành, dù thế nào cũng phải giao cho Chiết quân chúng ta đánh một trận." Ba cánh quân đều muốn giành lấy công đầu trong việc chiếm lại Nam Kinh, tình hình nhất thời có chút căng thẳng. Mưa Thần cười hòa giải: "Những chuyện này, vẫn nên giao cho bộ tham mưu lên kế hoạch... Đúng rồi, sao không thấy Đào tham mưu trưởng?"

Lâm Thuật Khánh lộ vẻ mặt có chút xấu hổ: "Đào tham mưu trưởng mấy ngày nay có bệnh, ta bảo hắn đến Thượng Hải chữa bệnh, mà tham mưu liên quân cũng không có nhiều việc, việc gì, Niệm Tôn đều có thể giải quyết..."

Đang nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào từ xa. Một người nhìn nhau, mang theo lính hộ vệ cùng chạy tới, đến một khu rừng nhỏ, chỉ thấy bốn người mặc thường phục bị trói lại, bịt mắt. Diễm ở đó. Hoàng Nhất Hải Âu mặc quân phục thẳng tắp, trong tay cầm một thanh đao quân dụng Nhật Bản sắc bén. Vung tay lên, liền chém đầu một người!

Mưa Thần quát lớn: "Dừng tay!" Hoàng Nhất Hải Âu dừng đao trong tay, vẻ mặt ngạo mạn nhìn Mưa Thần. Lâm Thuật Khánh cũng hỏi: "Nhất Hải Âu, đây là có chuyện gì?"

Hoàng Nhất Hải Âu nhìn thanh đao quân dụng trong tay, thản nhiên nói: "Đây là Chiết quân chúng ta bắt được bốn tên thám tử của đề sông, vừa vận thuộc hạ về nước, sơn tiên sinh tặng một thanh bảo đao gia truyền, hôm nay mượn gió thổi đao, quả nhiên sắc bén."

Mấy sĩ quan cao cấp đều lộ vẻ mặt không đành lòng, nhưng không nói gì. Mưa Thần quát lớn: "Quân pháp trưởng phòng!" Trung Hoa Tô Thượng Hải quân cách mạng quân pháp trưởng phòng kiêm liên quân quân pháp trưởng phòng Kỷ Tồn chạy vội tới, đứng thẳng chào. Mưa Thần có chút chán ghét gật đầu: "Tồn bên trong, đem Hoàng Nhất Hải Âu áp giải! Điều tra rõ ràng rồi xử lý!"

Trong lòng Mưa Thần, tiền không ngại nhiều, người thì không thể tùy tiện giết, giết người, hấn dùng ai để làm gì? Hoàng Nhất Hải Âu vẫn không vừa mắt hấn, mượn cơ hội này, dựa vào thân phận phó tư lệnh của mình, làm khó hấn cũng tốt. Quan trọng nhất là đối với những nhân vật lão thành Đồng Minh hội sau lưng Hoàng Nhất Hải Âu, Mưa Thần vẫn luôn có tính toán của riêng mình, không muốn quá thân thiết với bọn họ. Trong lòng tính toán đến đây, Mưa Thần trong bụng thầm cười, trên mặt lại nghiêm túc gấp bội.

Kỷ Tồn bên trong nhìn Mưa Thần có chút do dự, Chu Thụy cũng ở một bên tức giận không nói lời nào. Lâm Thuật Khánh thì đứng xem kịch. Hoàng Nhất Hải Âu vẻ mặt cười lạnh. Mưa Thần nổi giận với Kỷ Tồn bên trong: "Thế nào? Ta không phải là mệnh lệnh?"

Hoàng Nhất Hải Âu cười ha ha một tiếng: "Vũ Tư lệnh, không cần làm phiền Tồn bên trong huynh, tự ta đi quân pháp chỗ báo cáo." Hắn ném đao cho lính hộ vệ, phúi quân phục của mình, ngẩng đầu bước ra ngoài, Kỷ Tồn bên trong đi theo phía sau hắn, ngược lại giống như lính hộ vệ.

Không khí trong sân có chút xấu hổ, Chu Thụy hướng Mưa Thần và Lâm Thuật Khánh chào một cái: "Hai vị tư lệnh, không có chuyện gì ta cáo từ trước, Lữ tham mưu trưởng Chiết quân sẽ đến tham mưu chỗ tham dự cùng nhau chế định kế hoạch." Nói xong, hắn xoay người rời đi, xem ra đối với việc Mưa Thần xử lý Hoàng Nhất Hải Âu có chút ý kiến.

Mưa Thần ra lệnh cho người chung quanh: "Đem ba người còn lại đưa đến quân pháp chỗ, cẩn thận thẩm vấn! Người chết kia, chôn cất tử tế." Hắn quay người muốn đi, Lâm Thuật Khánh gọi hắn lại: "Vũ Tư lệnh, vẫn nên cho khắc ông chừa chút thể diện thì hơn."

Mưa Thần quay đầu nhìn hắn, thần sắc mười phần hùng hồn: "Ta đây chính là vì khắc ông suy nghĩ! Chúng ta là quân cách mạng, chưa qua quân pháp phán xét đã tự tiện giết bách tính, truyền ra chẳng lẽ thanh danh của chúng ta rất tốt sao? Chúng ta so với triều Thanh, thực tế còn yếu hơn nhiều. Vì sao Võ Xương vừa động, cả nước hưởng ứng? Chẳng phải là vì dân tâm ở bên chúng ta sao? Đã dân tâm là ưu thế của chúng ta, trong tay Mưa Thần, thì không thể vứt bỏ. Thấy khắc ông, ta cũng nói một câu như vậy."

Hắn hơi kích động, hướng rừng thuật khánh hành lễ như thường lệ, sải bước rời đi. Rừng thuật khánh ngăn người, vị mưa thần này rốt cuộc là hạng

người gì a..... Lại không ngờ mưa thần đi nhanh như vậy là không muốn để hẳn thấy mình đặc ý.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Kế hoạch công kích bảo vệ thành được quyết định sau một thời gian dài tranh luận. Quân đề sông hiện tại đã hoàn toàn ở thế tử thủ. Nhưng việc phòng bị quân Thanh phản kích từ hướng Kỳ Lân môn cũng không thể lơ là, trong lúc tranh đoạt đỉnh núi quanh thành, khi đang tấn công mưa bồn hoa, quân cách mạng thứ hai đoàn và giáo đạo đoàn của Tô Thượng Hải sẽ từ một hướng, phát động công kích vào trận địa bên ngoài Tử Kim sơn. Có lẽ do sĩ khí của các quân khác bị chiến sự mưa bồn hoa làm cho xuống dốc, nên tiến triển có phần thuận lợi. Công kích vào trận địa chính của thành, ba nhà đều tranh giành, cuối cùng mới đưa ra một kế hoạch điều hòa. Ba đội chia làm ba đường, mỗi đội lấy một doanh tinh nhuệ làm tiên phong, thừa lúc đêm tối tiến công vào thành, một khi chiếm được, sẽ dùng trận địa pháo binh ở đó, uy hiếp vào hướng nha môn tổng đốc Nam Kinh trong thành.

Quân cách mạng Tô Thượng Hải phát động tiến công, chính là Tam doanh của một đoàn. Bọn họ chọn người dẫn đường, từ ban trưởng trở lên đều đổi súng trường đặc thủ, chuẩn bị đủ đạn, dưới sự yểm trợ hỏa lực của hơn hai mươi khẩu pháo sơn dã của liên quân. Riêng phần mình chọn đường, trèo dây leo phụ cát, trong đêm liền phát động tập kích bất ngờ. Kết quả trong hai đêm liên tục 29 và 30 tháng mười một, do địa hình hiểm yếu, quân giữ thành lại ngoan cố, đều thất bại. Tuyến chiến sự dừng lại ở tuyến mưa bồn hoa Kỳ Lân môn. Quân đề sông có chút dũng khí, còn thử thăm dò phản kích liên quân, nhưng đều bị đánh lui dễ dàng.

Trong hai ngày này, Thượng Hải truyền đến tin tức kinh người, tham mưu trưởng liên quân gồm tuần bảo đảm bị tàn dư Mãn Thanh ám sát tại Thượng Hải! Dưới sự đề cử của các nhân vật Đồng Minh hội ở Thượng Hải là Trần Kỳ Mỹ, Tổng giáo nhân, Hồ Hán dân, từ cổ khanh, người trước đây

là thống lĩnh đệ 9 trấn, được bổ nhiệm làm tân tổng tham mưu trưởng liên quân, mang theo quân tư tiếp tế, đến đây hội hợp với liên quân.

STT 30: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi

Chương 24: Đêm đoạt thiên bảo đảm thành (bên trên)

Trong lúc đang nghênh đón nghi thức hoan nghênh từ Cố Khanh, Mưa Thần chỉ lặng lẽ nghĩ đến lời Trần Tam gia đã nói với hắn: “Lần này động vào cái bảo đảm của tên Cố Tuấn, chính là Trần Kỳ Mỹ! Hắn sớm đã không ưa gì gồm, lần này gồm tự dâng đến cửa. Lại còn hỏi hắn xin quân lương, Trần Kỳ Mỹ hiện tại đúng là chẳng còn đồng nào. Cố Khanh đêm đó đã đến thăm hắn, ngày hôm sau liền có tin gồm Tuấn bị ám sát tại quán trọ nước Đức... Huynh đệ Hồng Bang chúng ta đã có tin tức xác thực, chính là do Trần Kỳ Mỹ phái người. Về phần tại sao lại làm vậy, thì không phải chúng ta, những kẻ thô kệch này có thể biết được.”

Cố Khanh là một gã trung niên mập mạp, nhìn hắn thì lễ tiến thoái, liền biết là một lão già từng trải. Ngay cả trên yến hội chiến trường đơn giản, hắn cũng có thể khiến không khí trở nên náo nhiệt. Rừng Thuật Khánh mặt mày xanh mét đứng bên cạnh hắn, chẳng khác gì một tên tùy tùng. Hắn có thể từ chối Cố Khanh, nhưng lại không thể từ chối cùng Cố Khanh đến gặp Hồ Hán Dân. Điều này khiến trong lòng hắn vô cùng khó chịu. Cố Khanh mang đến Thượng Hải một đội quân duy nhất không thuộc về bất kỳ thế lực nào, đó là hơn ba trăm lính Quảng Tây thuộc Lê Thiên Tài, vốn là đội vệ binh Lưỡng Quảng do Đô đốc Mãn Thanh cầm Tây Lâm kế hoạch đưa đến. Kết quả, lão tiên sinh Tây Lâm vì chuyện ảnh chụp mà bị mang tiếng xấu, nên số người này vẫn bị kẹt lại ở Thượng Hải, bị Cố Khanh thu nạp.

Cố Khanh và Hồ Hán Dân tươi cười đi về phía bàn của Mưa Thần. Ngô Hái và gị Toại thấy lão trưởng quan đến, trong lòng dù chán ghét nhưng vẫn phải đứng dậy hành lễ. Mưa Thần cũng muốn đứng lên, nhưng bị Cố Khanh đè lại. Hấn bưng một ly rượu, tay trái kéo Hồ Hán Dân. Hồ Hán Dân miễn cưỡng cười với Mưa Thần. Cố Khanh mắt ươn ướt, vẻ mặt vô cùng xúc động: “Vũ Tư lệnh, ngài hiện tại là cấp trên của ta, ta phải bái kiến ngài mới đúng! Huynh đệ ta hổ thẹn, không dẫn dắt tốt đội quân đồn trú số 9 này, để quan lại bị bại thảm hại! Nếu không có Vũ Tư lệnh chiêu mộ quân đội, trước khôi phục Thượng Hải rồi mới đánh Nam Kinh, thì chúng ta thật sự không còn đường sống! Đội quân đồn trú số 9 trong tay ngài so với ta mang còn tốt hơn nhiều!”

Hấn nghẹn ngào như không nói nên lời. Mưa Thần giả bộ kinh ngạc đứng dậy: “Tham mưu trưởng Cố, ngài là bậc tiền bối, những lời này huynh đệ không dám nhận, tiên sinh Hán Dân cũng không khuyên nhủ Cố công một chút, hấn uống hơi nhiều rồi.” Vừa nói, mấy phát đạn pháo từ trên thành bảo đảm thành bắn ra xa xa nổ vang. Mưa Thần thừa cơ nói: “Ta ra trước xem, xem quân đề sông có động tĩnh gì không, mấy vị chờ một lát.” Nói xong liền rời đi, bước chân có chút vội vàng, trên trán thậm chí còn lấm tẩm mồ hôi. Trong lòng hấn đầy sự chán ghét, Cố Khanh, lão quan lại này là thứ gì chứ! Chỉ là thông đồng với Trần Kỳ Mỹ, mượn cơ hội giết Cố Tuấn để trà trộn vào quân đội, muốn có ý đồ với mình. Bất quá, các vị đại lão Đồng Minh hội các người, e là đã tính sai rồi.

Mưa Thần khẽ cười lạnh, Ngô Hái và gị Toại cũng đi theo ra ngoài, đều mang vẻ mặt chán ghét. Mưa Thần nhỏ giọng nói: “Đừng để ý đến bọn họ, cứ để Tụng Đình đi đối phó với Cố Khanh, chúng ta đêm nay thừa dịp bọn họ náo nhiệt, còn có việc lớn cần làm.”

Đêm ngày mười hai tháng mười, lúc 10 giờ đêm, yến tiệc tiếp đón tân Tham mưu trưởng và Hồ Hán Dân của bộ tư lệnh liên quân vẫn chưa tan,

Mưa Thần, Ngô Hái và Trần Sơn Hà đã trèo lên một ngọn đồi nhỏ, xung quanh là hơn mười vệ binh. Ngay cả nghị viên cục tư nghị tỉnh Giang Tô, Lô Phấn cũng có mặt. Mưa Thần giơ ống nhòm nhìn về phía bảo đảm thành, nơi đó một màu đen kịt, không có chút động tĩnh nào. Mưa Thần nhỏ giọng hỏi Trần Sơn Hà: “Trần Tam gia đã vận động liên hệ tốt với huynh đệ Hồng Môn trong quân chưa? Sao giờ vẫn chưa có động tĩnh?” Trần Sơn Hà sắc mặt có chút ủy khuất, dường như đang trách Mưa Thần không cho hắn dẫn đội đột kích.

“Tư lệnh, Tam thúc ta tuy bề ngoài thô lỗ, nhưng thật ra trong lòng rất tinh tế. Hiện tại chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do hắn lo liệu, chỉ cần hắn nói có năm chắc, thì chắc chắn không sai.” Hắn do dự một chút, thăm dò hỏi Mưa Thần: “Tư lệnh, ta mang hai đội người đi lên, cho Trương Đào bọn họ gọi tiếp ứng, vừa vận rất tốt. Đảm bảo không còn nhìn lên xông loạn.” Mưa Thần hạ ống nhòm xuống, nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Không phê chuẩn.” Ngô Hái cũng kéo Trần Sơn Hà: “Cứ để Sáng Tỏ ngoan ngoãn ở dưới chỉ huy, chiến trường trên núi không lớn, người mang nhiều người lên, ngược lại tự mình làm rối đội hình, có hiểu không?”

Trần Sơn Hà đương nhiên hiểu, đành phải cầm ống nhòm của mình cùng Mưa Thần nhìn lên.

Trời vẫn tối đen như mực.

Rừng Sinh chưa từng nghĩ một ngày này sẽ đến nhanh như vậy. Hắn vốn là lão út trong số mười bốn huynh đệ kết bái của Đại Long Đầu Mã Tông Hán, khi đó hắn còn làm mục trong doanh trại Tô Bắc. Theo ông nội báỉ người của hội Tam Điểm, vì Hồng Môn, hắn cùng một số huynh đệ đã gia nhập doanh trại, chuẩn bị phối hợp với Mã đại ca khởi sự. Nhưng sự việc ở Đồng bằng thất bại, hắn cùng các huynh đệ vẫn ẩn náu. Mặc dù một lòng muốn báo thù cho Mã đại ca, nhưng vẫn không có cơ hội. Sau đó dần dần thăng làm quan trạm gác doanh đề sông, lại vì tính tình hào sảng, được

Vương Sĩ Hồng coi trọng, điều vào doanh thân tín nhất của hắn. Hắn thậm chí còn nghĩ mình sẽ sống như vậy cả đời.

Không ngờ hai ngày trước, khi đi mua binh lính ở dưới núi, trong sọt đồ ăn lại có một phong thư! Thư khuyên hắn phản bội, bên dưới ngoài chữ ký của Đồng bằng, còn có cả bút tích của Trần Tam, bạn tốt nhất của Mã đại ca! Hắn lập tức mắt đã ướt.

Sau hai ngày chuẩn bị, cuối cùng đã quyết định vào đêm nay, khi hắn phòng thủ trạm gác tường tây, sẽ bí mật tiếp ứng đội quân công thành bảo đảm thành, thời gian là mười giờ đêm.

Đêm xuống, bảo đảm thành càng thêm nghiêm ngặt. Bảy tám trăm lính canh gác mặc dù đã đẩy lùi hai đợt tấn công của địch, nhưng không dám lơ là. Sáu khẩu đại pháo và súng máy trên chiến vị đều có người canh gác suốt đêm. Các doanh quan thay phiên nhau, thậm chí Vương Sĩ Hồng cứ hai canh giờ lại tuần tra một lần. Hiên nhiên đã đến mười giờ đêm, Rừng Sinh cho đổi toàn bộ lính phòng thủ tường tây thành tâm phúc của mình, đang sốt ruột chờ người đến. Bỗng nhiên, trong đêm tối, tiếng giày vang lên, hai ngọn đèn chiếu vào, Vương Sĩ Hồng dẫn theo mấy tên lính hộ vệ đi tới. Rừng Sinh trong lòng căng thẳng, tay nắm chặt khẩu súng lục sáu viên, đây không phải là thời điểm hắn nên tuần tra sao!

Vương Sĩ Hồng từ từ đi lên tường tây, nhìn xung quanh một lượt. Rừng Sinh thấy mỗi tên lính gác đều mang vẻ mặt căng thẳng, cảnh giác tuần tra bốn phía. Vương Sĩ Hồng hài lòng gật đầu: “Sinh con, làm tốt lắm, bảo vệ tốt nơi này, chúng ta còn có cơ hội xoay chuyển tình thế... Đúng rồi, Sinh con, nghe nói lão bà người sắp sinh?” Hắn đưa tay, lấy từ tay lính hộ vệ một phong bao bạc trắng: “Chiến tranh mấy tháng nay, không có gì để mua quà. Người cứ cầm lấy, chỉ cần ta Vương mỗ này còn tại vị trí này một ngày, thì không bạc đãi các huynh đệ.”

STT 31: Chương 1: Rừng Sinh lần đầu gặp Tân Hợi - Chương 2...

Chương 1: Rừng Sinh lần đầu gặp Tân Hợi - Chương 25: Đêm đoạt Thiên Bảo Đảm thành (hạ)

Rừng Sinh ngơ ngác cầm đồng bạc trắng, nhất thời không biết phải nói gì. Hắn nhìn Vương Sĩ Hồng dẫn tùy tùng xuống Tây tường. Chẳng bao lâu sau, dưới bóng đêm, bụi cây khẽ lay động. Dưới đáy truyền đến ba tiếng vỗ tay trầm thấp. Còn có người đang nhỏ giọng hô khẩu hiệu: "Phục Hán!"

Rừng Sinh ổn định tâm thần, gạt bỏ mọi suy nghĩ. Hắn đáp lại dưới tường: "Hưng Hoa!"

Âm hiệu đối đáp, trong bụi cây điểm ba đường, hơn một trăm quân cách mạng Tô Thượng Hải hành động cẩn thận, nhanh nhẹn xuất hiện. Mỗi một động tĩnh nhỏ đều khiến những người ở đây nơm nớp lo sợ. Dây thừng được thả xuống từ trên tường, các binh sĩ thi nhau leo lên. Người đầu tiên lên là Trương Đào, một sĩ quan lớn tuổi, tay trái còn quấn băng gạc. Hắn mượn tay Rừng Sinh kéo lên, hai người không bắt tay hỏi thăm, chỉ khẩn trương thúc giục phía dưới nhanh lên!

Gió núi lúc này cũng nổi lên, tiếng sóng biển che lấp mọi âm thanh.

Có lẽ quân lính canh gác ở mấy chỗ khác phát hiện động tĩnh, lập tức có người lớn tiếng hỏi: "Rừng trạm canh gác, các người thế nào?" Vừa dứt lời, mấy chỗ * đều bốc cháy, liền có người quát mắng: " *, Rừng Sinh trở mặt!" Tiếng súng vang lên, tiếng súng trường nổ vang. Lần này, cả Thiên Bảo

Đảm thành đều kinh động. Trương Đào và Rừng Sinh nhìn nhau. Trương Đào rút ra hai khẩu súng đã dùng quen: "Lão tử là quân cách mạng! Huynh đệ, theo ta đoạt súng máy!"

Rừng Sinh nghiêng rằng chỉ huy hai khẩu súng máy của mình quay lại, hai khẩu súng máy lập tức gầm lên. Đó đều là những huynh đệ cùng hân uống rượu, đánh bạc, nhưng giờ phút này, hân không còn lựa chọn nào khác.

Hà Toại ở giữa sườn núi cùng một doanh trưởng canh tư linh vẫn chờ đợi động tĩnh trên đỉnh núi. Nghe tiếng súng máy nổ, hân lập tức chộp lấy súng trường: "Canh doanh trưởng, chúng ta lên! Tiếp ứng Trương Đào!" Canh Tư Linh gạt hân lại: "Tư lệnh đã ba lần ra lệnh, không cho phép người lên!" Hân mặc kệ Hà Toại, lớn tiếng ra lệnh: "Giữ lại hai huynh đệ trông chừng đoàn trưởng, những người khác theo ta lên!"

Ba người lập tức chia ba đường, với tốc độ nhanh nhất xông lên núi.

Lúc này trên núi đã đánh nhau kịch liệt. Trương Đào cướp được một khẩu súng máy, giữ vững tuyến Tây tường. Vương Sĩ Hồng đứng ở phía Đông, vừa lớn tiếng mắng Rừng Sinh, vừa chỉ huy đội ngũ không ngừng xông lên. Đê sông quân cũng biết không chiếm lại được Tây tường thì Thiên Bảo Đảm thành coi như xong đời, đều liều mạng xông lên. Từng mảng nhỏ bị đạn cắt đổ. Lần này, dù là đê sông quân có quyết tâm đến mấy, cũng biết không thể lấy lại Tây tường trong chốc lát, mà trong thời gian ngắn ngủi này, không biết bao nhiêu dân đảng sẽ xông vào từ chỗ hờ. Thiên Bảo Đảm thành, coi như xong rồi!

Dưới núi, liên quân bộ tư lệnh đang chậm rãi đến giờ thu khoa. Từ Cổ Khanh và Hồ Hán Dân kéo mấy sĩ quan cao cấp của Chiết quân, đang say sưa bàn luận điều gì đó. Rừng Thuật Khánh mặt mày xanh mét, một mình ngồi, không ai dám đến gần. Bỗng nhiên, Rừng Thuật Khánh đứng dậy:

"Nghe! Hưởng Thiên Bảo Đảm thành có tiếng súng! Vang vọng một mảnh!" Mọi người giật mình, nhìn Rừng Thuật Khánh đá đổ ghế rồi xông ra ngoài. Trong phòng, các sĩ quan cũng theo ra. Bên ngoài đã đầy binh lính, chỉ vào hướng Thiên Bảo Đảm thành vừa la vừa nhảy. Nơi đó, những đường đạn xé gió như đang phóng hỏa trên đỉnh núi. Ánh sáng chiếu rọi khiến mặt ai cũng lúc sáng lúc tối. Tiếng vang trong đêm tĩnh mịch càng thêm vọng lại.

Chu Thụy mắng một tiếng: "Ta đã biết tên mưa thần kia trước khi rời khỏi hội trường không có chuyện tốt, tên này quả nhiên tự mình đánh Thiên Bảo Đảm thành! Liên quân chúng ta đặt ở đâu?" Tham mưu trưởng Lữ Công nhìn lên đỉnh núi bằng ống nhòm: "Giao chiến đã diễn ra trong Thiên Bảo Đảm thành, *, lần này công lao đánh chiếm Nam Kinh đều bị quân cách mạng Tô Thượng Hải cướp mất! Chiết quân chúng ta đi một chuyến uổng công!"

Từ Cố Khanh và Hồ Hán Dân ngơ ngác nhìn tình hình bay tán loạn ở Thiên Bảo Đảm thành, lại nhìn sắc mặt hưng phấn của Rừng Thuật Khánh, đều không hèn mà cùng lắc đầu. Lần này bọn họ đến, chính là muốn giành lại quyền lãnh đạo liên quân Giang Chiết Thượng Hải. Đồng Minh hội đã bị đánh tan ở Lương Hồ, Hoàng Hưng đều chạy đến Thượng Hải. Ngoại trừ ở Giang Tây có chút căn bản vũ lực của Đồng Minh hội, thực lực mạnh nhất chính là liên quân này. Lần này đến, dựa vào Từ Cố Khanh ở đệ 9 trấn giao thiệp, Rừng Thuật Khánh tính tình thẳng thắn rất dễ đối phó, nhưng lại gặp phải tên mưa thần này! Trong tay thực lực mạnh, làm việc lại rất xảo quyết. Máy nhân vật lớn của Đồng Minh hội ai cũng biết hấn không rõ lai lịch, nhưng lại không làm gì được hấn! Trần Kỳ Mỹ thông minh, nhanh nhẹn, lại có nhiều đường đi. Không những bị cướp chức Đô đốc Thượng Hải, cuối cùng còn trắng tay đưa cho hấn 390 vạn!

Xem ra chiếm được Thiên Bảo Đảm thành, Nam Kinh tất nhiên hạ, thêm vào Thượng Hải khôi phục. Định ra Đông Nam đệ nhất công, trừ hẳn ra không còn ai khác.

Mưa thần cũng không phải là thần tiên, mặc dù dựa vào sự quen thuộc với lịch sử, hẳn có thể dễ dàng suy đoán hành động tiếp theo của đối thủ. Nhưng lúc này, hẳn lại hoàn toàn không biết liên quân bộ tư lệnh đang nghĩ gì. Hẳn chỉ chuyên tâm nhìn lên Thiên Bảo Đảm thành, vẫn giữ tư thế nâng ống nhòm.

Trần Sơn Hà bên cạnh mưa thần sốt ruột đến độ gãi đầu bứt tai, bị Ngô Hái trừng mắt, lập tức ngoan ngoãn không dám động. Mấy người này ban đầu đều là sĩ quan cùng cấp. Nhưng sau khi Ngô Hái làm tham mưu trưởng, cử chỉ càng ngày càng trầm ổn, trừ mưa thần ra, chỉ có hẳn mới trấn được tình hình. Lôi Phấn là văn nhân, đứng lâu trong gió núi cuối thu, đã bị lạnh đến chảy nước mũi. Nhìn mưa thần bất động, hẳn cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Trên núi lại bạo phát một hồi tiếng la giết, ngay cả tiếng súng cũng không che giấu được. Tiếng súng máy dần thưa thớt. Mưa thần thở dài một hơi, chậm rãi hạ ống nhòm xuống. Hường Lôi Phấn mỉm cười nói: "Mới Điền huynh, vất vả cho huynh rồi. Thiên Bảo Đảm thành không lấy xuống, bước tiếp theo không thể tiến hành, hiện tại ta mới có thể chân chính bàn bạc với huynh. Thiên Bảo Đảm thành, chúng ta coi như đã lấy xuống."

Lôi Phấn mặt đã bị gió thổi cứng, miễn cưỡng gượng cười: "Tư lệnh tính trước làm sau, lại nhẹ nhàng chiếm được Thiên Bảo Đảm thành hiểm yếu, huynh đệ thực sự bội phục....."

Mưa thần giơ tay ra hiệu dừng lại, trên mặt lộ vẻ lo lắng: "Đừng nói như vậy, Mãn Thanh đại thế đã mất, trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Đê sông quân tuy có mấy tên hẳn tướng, nhưng sớm đã lòng người dao động, có thể

dễ dàng đánh xuống như vậy, huynh đệ là nhờ vào thời thế này mà thôi....."

Hắn lại phát tay: "Trước làm kẻ chỉ điểm dưới chuyện quan trọng, Mới Điền huynh, chúng ta trở về chậm rãi trò chuyện, còn rất nhiều chuyện cần an bài. Tiến vào thành Nam Kinh, huynh đệ phiến não mới chính thức bắt đầu a."

Mấy thuộc hạ của hắn đều có chút không hiểu nhìn vị tư lệnh này. Chiếm được Thiên Bảo Đám thành là một đại công lao, hắn lại không có vẻ gì là vui vẻ. Thật không biết lại xảy ra chuyện gì. Lôi Phấn lại có chút đoán được tâm tư của vị tư lệnh này, nhưng chỉ thầm cười trong lòng.

Trương Đào một cước đá vào lá cờ "Phù bảo đảm Đại Thanh" trên Thiên Bảo Đám thành, cột cờ cắm rất chắc chắn, một cước không đá ngã. Một binh sĩ chạy lên, kéo lá cờ xuống, chậm rãi tung bay trên thi thể Vương Sĩ Hồng. Hắn há miệng, trong tay vẫn cầm gươm chỉ huy, trên thân bị đạn bắn đầy lỗ.

Vị hãn tướng nổi danh nhất của đế sông doanh, vào lúc quân đội sụp đổ, vẫn kiên trì không chịu chạy trốn, cuối cùng trong hỗn chiến bị đánh chết. Đây tất là tù binh, đều mang vẻ mặt phức tạp nhìn vị thống lĩnh này. Quân cách mạng Tô Thượng Hải hờn hờ đi lại trong Thiên Bảo Đám thành, không ai quan tâm đến thi thể Vương Sĩ Hồng. Rừng Sinh lặng lẽ đi qua, dùng cờ che thi thể Vương Sĩ Hồng, lại lấy đồng bạc trắng đặt lên người hắn. Trương Đào và Canh Tư Linh nhìn thấy tất cả, đều không nói gì.

Chỉ nghe một hồi ồn ào, Hà Toại đã nhanh chân bước tới: "Canh Tư Linh tiểu tử người, thật to gan a, dám cả gan chụp lão tử! Nếu không phải nhìn người hạ được Thiên Bảo Đám Thành, lão tử đã phải đánh một trận với người rồi!"

Canh Tư Linh là người Sơn Đông, đại ca của Lục quân trung học, lại là người từng bước bò lên từ lính trơn. Năm đó cùng Hà Toại quan hệ tốt nhất, thấy hăn mắng chửi cũng không hề căng thẳng, cười đùa nghênh đón: "Đây là lời nhảm của Tư lệnh, người có thể tính sổ, tìm Tư lệnh mà tính..."

Hà Toại hừ một tiếng, Canh Tư Linh lập tức nghiêm trang: "Báo cáo đoàn trưởng! Chúc bộ đã thuận lợi đoạt lại Thiên Bảo Đảm Thành, thu được ba khẩu dã pháo kiểu một, sáu khẩu, tám khẩu súng máy Mark Thăm, những vũ khí khác đang kiểm kê, còn có hơn bốn trăm tù binh của quân Đê Sông, xin chỉ thị!" Hà Toại vỗ vai hăn một cái, hai người cùng nhau phá lên cười. Cả hai sóng vai đi tới trước mặt con trai của Rừng Sinh, người vẫn còn đang ngẩn người.

Canh Tư Linh khẽ nói với Hà Toại: "Vị này chính là quan trạm gác Rừng."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hà Toại tiến lên một bước, nắm chặt tay hăn: "Lâm đại ca, lần này đa tạ người! Nếu không đánh ngày này vào Đảm Thành, chúng ta còn không biết phải chết bao nhiêu! Người bước tiếp theo tính thế nào? Tiếp tục ở lại quân đội? Hay là Tư lệnh đã có bàn giao, yêu cầu của người, chúng ta đều bằng lòng."

Con trai Rừng Sinh lắc đầu: "Giang sơn nhà Thanh này, xem ra là phải xong đời rồi. Ta vẫn là về nhà làm dân chúng... Chỉ có một yêu cầu, hãy chôn cất Vương thống lĩnh thật tốt, dựng bia cho hăn, tiện cho người nhà hăn sau này đến lấy hài cốt hồi hương..." Hăn nói xong chậm rãi bước đi, "cách" một tiếng, hăn ném khẩu súng lục trong tay xuống đất.

Trong bóng đêm, cờ xí tiên phong của Thượng Hải đã tung bay trên tường thành Thiên Bảo Đảm.

STT 32: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi

Chương 26: Phương nam phương bắc

Ngày mồng một tháng Chạp, bến tàu Ngô Tùng, Thượng Hải.

Theo tiếng còi tàu dài vang vọng, dưới sự dẫn đường của một chiếc thuyền dẫn luồng, một con tàu trắng muốt kiểu Âu từ từ tiến vào. Bến tàu Ngô Tùng đã được trang hoàng rực rỡ bằng cờ hoa và dải lụa. Đội quân cách mạng đoàn thứ ba tinh nhuệ của cục chế tạo Cao Xương miếu, đóng quân tại Thượng Hải, với năm trăm binh sĩ chỉnh tề, xếp thành hai hàng. Các quân quan đều mang giày ủng bóng loáng, dao quân dựng và vào nhau phát ra tiếng leng keng. Trên bến tàu, người chen chúc như nêm, đủ loại nhân vật lớn nhỏ đều có mặt. Trên sông Hoàng Phố, tàu thuyền, thậm chí cả một vài quân hạm nước ngoài, đều treo cờ màu. Những người đứng trên bến tàu chờ đợi còn có rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn, như Hoàng Hưng từ Vũ Hán trở về, Ngũ Đình Phương từ Hồng Kông chạy tới, Tổng Giáo Nhân. Còn có Trương Quý Trực sớm đã ở Thượng Hải, các đại biểu các tỉnh...

Khi một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng, đội mũ dạ bước ra mạn thuyền, bến tàu như bỗng nhiên bùng nổ, vang lên tiếng hoan hô dậy trời. Mũ, dải lụa màu tung bay, ánh đèn flash chớp nháy liên tục. Toàn bộ bến tàu Ngô Tùng, như phát cuồng.

Ngày mồng một tháng Chạp năm 1911, Tôn Trung Sơn tiên sinh sau khi đi châu Âu trở về nước, đây là lần đầu tiên ông về nước sau mười năm bị truy nã. Mặc dù ông không đạt được gì trong các hoạt động tranh thủ sự công nhận của các cường quốc ở châu Âu, nhưng toàn bộ miền nam Trung Quốc vẫn điên cuồng vì sự trở lại của ông.

Cùng ngày, Tôn tiên sinh tổ chức một buổi họp báo: “Dư lần này về nước, là vì cùng nhau xây dựng một Trung Hoa mới, hiện nay hai mươi ba tỉnh trong cả nước đã có mười ba tỉnh tuyên bố độc lập, việc khôi phục các tỉnh đã ở ngay trước mắt, xu thế của chính phủ Mãn Thanh trong tương lai, đã không còn đáng lo ngại, ta mong muốn cùng những nhân sĩ hữu lực ở phương bắc, tiến hành đàm phán thẳng thắn. Cùng nhau cố gắng vì sự phục hưng của Trung Hoa.”

Khi các phóng viên hiếu kỳ hỏi Tôn tiên sinh lần này trở về mang theo bao nhiêu súng ống đạn dược, bao nhiêu tiền tài. Tôn tiên sinh mỉm cười trả lời: “Dư lần này về nước, không mang theo một khẩu súng, cũng không một đồng bạc trắng. Thứ ta mang theo, chỉ có tinh thần cách mạng mà thôi!”

Trần Kỳ Mỹ sốt ruột chờ đợi ở cửa, bữa tối đã trễ lắm rồi. Mãi đến khi nhìn thấy Tôn Trung Sơn và Ngũ Đình Phương vừa cười vừa nói bước vào sân, Trần Kỳ Mỹ vội vàng đón tiếp: “Tiên sinh, đợi ngài ăn tối đã lâu rồi, tại sao lại đi với Đình Phương huynh lâu như vậy?”

Tôn Trung Sơn mỉm cười nói: “À, Anh Sĩ, thật sự là có lỗi. Trương Quý Lão đặc biệt thiết đãi ta, Quý Lão luôn là Viên úy Đình Lão sư, đối với việc liên lạc giữa chúng ta và phương bắc, có tác dụng rất lớn. Không thể không nghe ông ta nói về tình hình thời cuộc, ông ta cứ khẳng khẳng muốn mời ta ăn cơm, nên đã nói chuyện hơi lâu một chút. Quý Lão rất khách khí, dùng xe ngựa của mình đưa chúng ta về. Khắc Cường huynh đâu?”

Trần Kỳ Mỹ đỡ Tôn Trung Sơn vào trong, nhìn thấy sắc mặt ông hơi hồng hào, biết là đã uống rượu, miễn cưỡng cười nói: “Khắc Cường theo từ Vũ Hán trở về, thân thể vẫn không tốt, sớm đã nghỉ ngơi rồi. Khắc Cường gần đây cảm xúc không được tốt, ông ấy giải thích rõ ràng với tiên sinh vào ngày hôm qua.”

Hắn do dự một chút, nhìn Ngũ Đình Phương gật đầu ra hiệu, nhỏ giọng nói với Tôn Trung Sơn: “Cái lão Trương Quý kia, trước mắt vẫn nên giữ khoảng cách một chút thì hơn, trong lòng ông ta sợ là có ý đồ khác.”

Tôn Trung Sơn kinh ngạc một chút: “Ta, đây là có chuyện gì? Quý Lão là danh sĩ, điện báo khuyên Thanh để thoái vị vẫn là bút tích của ông ta, tại sao lại có ý đồ khác?”

Lúc này, Trần Kỳ Mỹ mới đem oán khí với Mưa Thần nói ra, nói Trương Quý Trực cùng hắn đã vơ vét tiền tài một cách tàn nhẫn. Tinh hoa đều dùng để thành lập ngân hàng khôi phục, cục chế tạo cũng nằm trong tay bọn họ, trải qua tay Trương Quý Trực, vài ngày trước đã bán cho một người Mỹ, loại tài sản chung này, chính phủ quân sự Thượng Hải lại không hề có quyền hỏi đến. Ngân hàng Đại Thanh Thượng Hải cũng bị Mưa Thần uy hiếp, đợi Ngũ Đình Phương tiếp quản, vậy mà đã trống rỗng. Chính phủ quân sự Thượng Hải trải qua việc này của bọn họ, tài chính vô cùng túng thiếu. Hơn nữa còn không có súng ống đạn dược để trang bị cho đội quân mới. Ngay cả đồng chí Lý Bình, người chủ trương khôi phục, cũng bị Mưa Thần làm cho chán nản, không còn hỏi đến việc đời.

Tóm lại, chính là Trương Quý Trực và Mưa Thần cấu kết với nhau. Lão hồ ly này muốn mượn cái vật lai lịch không rõ này để nắm thực lực trong tay, để tiếp tục tung hoành trên chính trường. Kết luận của hắn là: “Trương Quý Trực thanh danh quá lớn, chúng ta thì thôi, Mưa Thần tuyệt đối là kẻ trà trộn vào đội ngũ cách mạng, sớm muộn gì cũng sẽ gây sóng gió, chúng ta nhất định phải có biện pháp trừng trị hắn!”

Tôn Trung Sơn lặng lẽ lắng nghe, cũng không chen vào nói, chỉ đến cuối cùng mới mỉm cười: “Cái Mưa Thần này, ta rất tò mò về hắc, luôn muốn gặp một lần... Anh Sĩ, dù sao thì, hiện tại hắc vẫn đứng trong đội ngũ cách mạng của chúng ta, phải không?”

Trần Kỳ Mỹ sửng sốt một cái: “Tiên sinh... Ngài đây là...” Tôn Trung Sơn đứng dậy: “Hôm qua không phải đồng chí, hôm nay sẽ là đồng chí, hôm nay không phải, ngày mai cũng có thể là... Anh Sĩ, những lời này không cần phải nói nữa. Hiện tại là lúc phải đoàn kết tất cả các lực lượng, hôm nay ta rất mệt mỏi, ngày mai còn phải tiếp khách, đi nghỉ trước.”

Nhìn Tôn Trung Sơn khoát tay áo bỏ đi, Trần Anh Sĩ ở phía sau giậm chân thở dài: “Tiên sinh chính là hảo tâm!” Ngũ Đình Phương vỗ vai hắc, cười cười cũng đi vào theo, vị tiền bối phái người nước ngoài giao tiền của Đồng Minh hội này, cùng Trần Kỳ Mỹ cũng không có gì chung. Trần Kỳ Mỹ một mình nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, cuối cùng chán nản ngồi xuống: “Đồ lão, ta có rất nhiều cơ hội đối phó với người...”

Trần Hoạn kẹp hộ chiếu, đi chậm rãi hưởng biệt thự của thủ tướng đại thần. Mọi người đều biết vị Trần Nhị Am tiên sinh này từ khi tốt nghiệp Lục Sĩ đến nay, luôn là tâm phúc tham mưu của vị thủ tướng đại thần hiện tại. Đều là không cần thông báo đã có thể đi thẳng vào trong, cũng không ai hỏi hắc vì sao lại vội vàng như vậy. Tình hình hiện tại, tin xấu đã nhiều đến mức chết lặng.

Trần Hoạn đi thẳng vào nội sảnh, chỉ thấy thủ tướng đại thần vừa ăn trưa xong, trong tay cầm một con dao nhỏ bằng bạc, xé nhân sâm Cao Ly thành từng miếng nhỏ bỏ vào miệng nhai. Hắc do dự một chút, thủ tướng đại thần đương nhiệm của Mãn Thanh, nắm giữ Bắc Dương nhiều năm, có người coi là Tào Tháo, gọi là gian hùng. Có người coi là năng thần, gọi là người Định Hải Thần Châm của cục diện chính trị Trung Quốc. Còn có người bên ngoài coi là một trong những chính trị gia hàng đầu của Trung Quốc, Viên Thế

Khải đã cười gọi hã: “Nhị Am, lại có tin xấu gì báo tới rồi? Không cần giấu diếm nữa.” Hã nói giọng phổ thông mang âm điệu Hà Nam, nhưng ngữ khí lại không hề gay gắt, ngược lại rất ôn hòa. Bề ngoài cũng không có vẻ gì uy vũ, ánh mắt đáng vẻ còn có chút giống nữ nhân.

Nhưng chính là người này, năm đó hơn hai mươi tuổi ở Triều Tiên đã một mình gánh vác một phương. Sau đó lại được ký thác trọng vọng, biên chế lục quân kiểu mới. Từng bước tiến lên vũ đài chính trị trung tâm của Trung Quốc, nhất cử nhất động của hã, vào lúc đó, liền có thể dẫn động cục diện chính trị của Trung Quốc.

Trần Hoạn hành lễ, mở hộ chiếu ra, lấy ra một tờ điện báo: “Trương Định Võ phát điện báo cầu viện binh, Thiên Bảo Thành đã bị quân dân đảng chiếm, nói vẫn là do Mưa Thần của quân cách mạng Thượng Hải làm. Báo chí Thượng Hải đưa tin, Tôn Văn cũng đã trở lại Thượng Hải.”

Viên Thế Khải lắc đầu: “Phủ quân sự hồi báo tình hình Nam Kinh ta cũng đã xem, hạm đội dân đảng đã phong tỏa sông Phổ Khẩu, quân đê sông coi như xong đời. Vũ Xương bên đó thế nào?”

Trần Hoạn cung kính nói: “Hành động quân sự đã đình chỉ, Hoa Phủ huynh ở phía trước ước thúc bộ đội, cùng dân đảng đã bắt đầu đàm phán ngừng bắn. Chi Suối huynh ở tuyến Kinh Hán chủ trì đại cục, theo yêu cầu của cung bảo, đã phát hai lá điện báo.”

Viên Thế Khải ừ một tiếng, lại hỏi: “Sơn Tây bên kia ổn định không?” Trần Hoạn càng thêm cung kính trả lời: “Đệ tam trấn tiến triển rất thuận lợi, dân đảng Diêm Đô đốc đã rút lui khỏi Thái Nguyên, hiện tại trốn đến vùng Thác Khắc Đa.”

Viên Thế Khải cười, gật gù hài lòng: “Hai Am, người phải nhớ kỹ, phương Bắc là căn bản của chúng ta. Phương Bắc ổn, chúng ta Bắc Dương

thành viên đoàn kết, vậy thì chẳng cần sợ gì. Chắc chắn sẽ có đường ra cho chúng ta. Người là người cần trọng, nói chuyện với người ta yên tâm. Chỗ Trương Định Vũ, chúng ta thực sự bất lực rồi... Đối với Mưa Thần, cái tên mới nổi này, người thấy thế nào?"

Trần Hoạn suy nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu: "Nhân vật này trước kia thực sự chưa từng nghe qua, lại trỗi dậy nhanh chóng, không rõ là hạng người gì, cho nên thuộc hạ vẫn chưa có ý kiến gì. Bất quá, thuộc hạ rất bội phục hãn."

Viên Thế Khải hài lòng gật đầu: "Hai Am, ta thích nhất ở người điểm này, rất cẩn thận, không đánh giá thấp người khác... Cái Mưa Thần này, mặc dù bây giờ còn chưa là gì, nhưng ta lại luôn có một dự cảm mãnh liệt, hãn có lẽ sẽ gây ra tình thế hỗn loạn to lớn, cũng không chừng a..."

Nhất mới tiểu thuyết tại 69 sách a thủ phát!

Hãn có lẽ cảm thấy mình đã nói hơi nhiều, vung tay ra hiệu cho Trần Hoạn lui xuống. Lại nhớ đến chuyện lúc còn dưới trướng Ngô lão bá, lão sư Trương Quý Trực viết thư cho hãn, nghĩ tới nghĩ lui, không khỏi bật cười: "Tôn Văn, Hoàng Khắc Cường, Lê Nguyên Hồng... Thậm chí cả Mưa Thần, cùng những nhân vật này cùng ở trong thời đại phong vân biến ảo này, cũng không biết có phải là vinh hạnh của Viên mỗ ta hay không."

Lúc này, trên đất Trung Quốc, xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái. Tại dọc theo Trường Giang, hai quân Nam Bắc đã hoàn toàn ngừng bắn. Nhưng Bắc Dương quân lại có hành động rất kỳ lạ, một mặt mở điện, nói không cần để ý đến sức chiến đấu và quyết tâm của quân nhân phương Bắc, một mặt lại liên danh mở điện mời Thanh thất thoái vị. Ở phương Bắc, Bắc Dương quân lại dốc sức đánh dẹp những đội quân khởi nghĩa của dân đảng.

Ở phương Nam, đại biểu Thập Tam tỉnh đều nhìn chăm chăm Tôn Tiên Sinh vừa trở về Thượng Hải. Các tỉnh nội bộ hiện tại cũng rối loạn không chịu nổi. Hồ Nam khởi sự, hai vị chính phó đô đốc Tiêu Đạt Phong cùng những người khác đều đã bị giết, các tỉnh quân chính điểm phủ bốn phía san sát. Tất cả đều chờ đợi Tôn Trung Sơn, vị nhân vật được chúng vọng sở quy ở phương Nam, đến thu thập cục diện, kết thúc hỗn loạn.

Đường Thiệu Nghi, đại biểu hòa đàm phương Bắc, đã lặng lẽ xuôi Nam, còn Đại Thanh, không còn chờ đợi tắt thở nữa, mà là đang chết dần, chỉ còn thiếu phát tang.

STT 33: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi. Chương 27: Khôi p...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi. Chương 27: Khôi phục Nam Kinh (thượng)

Liên quân Giang Chiết Thượng Hải trong thời buổi rối ren này, lại một lòng một dạ tiến về thành Nam Kinh. Ánh mắt phương Nam, phương Bắc lúc này đều đổ dồn vào thành Nam Kinh. Ba nhánh quân đội hợp thành liên quân, giờ đây đã chẳng còn chút đáng về liên quân nào. Bọn chúng đều muốn cướp lấy cái danh "Đông Nam đệ nhất công". Chiết quân áp sát Trung Hoa Môn, Trấn quân cùng Lê Thiên Tài bộ áp sát Huyền Vũ Môn, còn Tô Thượng Hải quân Cách mạng thì đối diện với Kỳ Lân Môn. Ba nhánh quân đội hoàn toàn không liên lạc với nhau, Lâm Thuật Khanh, vị tư lệnh này, lại bị Từ Thế Xương cùng Hồ Hán Dân dùng thế lực ép buộc, đến cả việc hỏi han cũng không xong. Mưa Thần nắm giữ Thiên Bảo Thành pháo đài, lại kiên quyết không nã pháo vào trong thành, chẳng ai biết hãn toan tính điều gì. Trong khi đó, Đê sông quân lại cố thủ trong thành Nam Kinh, chẳng có chút ý định bỏ thành mà chạy. Không biết bao nhiêu người đã phàn nàn với Từ Thế Xương và Hồ Hán Dân về hành động của Mưa Thần, đặc biệt là Hoàng Nhất Hải Âu, kẻ được thả ra sau khi bị quân pháp trừng trị, lại càng nhảy nhót hơn cả.

Mưa Thần đương nhiên có quyết định riêng trong lòng. Thành Nam Kinh, cho dù không dùng pháo, hãn vẫn có cách để hạ được. Hãn lại nghĩ đến nhiều chuyện hơn. Việc chiếm được thành Nam Kinh, bước tiếp theo sẽ đi về đâu, đó mới là điều khiến hãn nhức đầu nhất, cũng là điều chưa có quyết định cuối cùng. Nói thật, chỉ cần nắm chắc thực lực trong tay, với

công lao và danh vọng hiện tại, hẳn hoàn toàn có thể tranh vị Giang Tô Đốc quân. Nhưng nghĩ đến việc một vị tân Đốc quân chỉ mới nhậm chức, đến năm sau mùa đông đã có ý gì? Chinh hợp thế lực Đồng Minh Hội, ứng phó với hai cuộc cách mạng, rồi xuôi nam, Bắc Dương quân... Nghĩ đến cảnh bè phái tranh giành, Thanh thất còn chưa thoái vị đã bắt đầu tranh quyền đoạt lợi, hẳn cảm thấy lắc đầu vẫn là nhanh nhất.

Đôi khi, biết rõ đại khái lịch sử sẽ diễn biến ra sao, lại khiến người ta có cảm giác bất lực. Hai ngày nay, hẳn ngày nào cũng trầm tư dạo bước, cứ đi là hết cả ngày. Chẳng ai biết vị phó tư lệnh trẻ tuổi này làm sao, mà trông thấy hẳn gầy đi trông thấy.

Trong ánh bình minh mờ ảo, Mưa Thần chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong doanh địa. Chẳng ai dám quấy rầy hẳn. Hiện tại, mỗi ngày tham mưu sở đều hạ lệnh trắng đêm. Binh lính đều ở trong chiến hào, cảnh giác với khả năng phản công của địch vào lúc rạng sáng. Chỉ có Lữ Ngộ Tiều vẫn đi theo Mưa Thần, từ khi bàn giao việc bảo vệ Mưa Thần cho đội trưởng, hẳn vẫn dẫn dắt giáo đạo đoàn. Mỗi ngày nay không đánh trận nào, bị Trần Sơn Hà và đám người cười nhạo đủ đường. Hai ngày nay lại quần lấy Mưa Thần, mong muốn được tham gia vào nhiệm vụ công kích thành Nam Kinh.

Mưa Thần lại chẳng để tâm đến Lữ Ngộ Tiều, hẳn chỉ ngẩn ngơ nhìn Thiên Bảo Thành, thất thần. Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời từ sau Tử Kim Sơn nhô lên, ánh dương quang chiếu rọi lên Thiên Bảo Thành, khảm lên một viền vàng rực rỡ, lá cờ Tô Thượng Hải quân Cách mạng tung bay kiêu ngạo trong ánh sáng chói lòa. Mưa Thần vươn tay ra, như muốn nắm lấy ánh mặt trời. Cuối cùng, tay hẳn đặt lên vành mũ, gần như đang hướng mặt trời chào một quân lễ.

Hắn hít một hơi thật sâu, như vừa đưa ra một quyết định, cả người đều nhẹ nhõm hơn. Hắn quay đầu, cười nói với Lữ Ngộ Tiều: "Đi thôi, chúng ta đi gặp Lôi Phấn."

Lôi Phấn theo cửa Thủy Tây thủy quan được đội vệ của Lương Giang Tổng đốc bí mật hộ tống ra ngoài. Trương Nhân Tuấn, lão đầu tử này, khi nói chuyện với hắn chỉ không ngừng thở dài, thần sắc cũng tiêu tụy đi nhiều.

Trương Quý Trực đặc biệt phái Lôi Phấn đến thành Nam Kinh hoạt động, mà Mưa Thần trước khi hắn tìm quan hệ vào thành đã đưa ra điều kiện với Trương Nhân Tuấn: Tô Thượng Hải quân Cách mạng cam đoan, một, không nã pháo vào Thiên Bảo Thành, tránh để địa phương bị tàn phá, bách tính gặp nạn. Hai, cam đoan tính mạng và tài sản của Trương Nhân Tuấn và gia quyến, phái người hộ tống ông trở về quê, chuyện cũ sẽ bỏ qua.

Nhưng muốn Trương Nhân Tuấn làm được mấy điểm sau: Một, tận lực, tận khả năng chỉ cho Tô Thượng Hải quân Cách mạng vào thành. Hai, bảo vệ kho và kho quân giới, chỉ giao cho đội quân của Mưa Thần. Ba, hết sức duy trì an ninh địa phương. Bốn, các điều kiện trên có thể chuyển cho Thiết Lương, nhưng phải giữ bí mật với Trương Huân và Đê sông quân.

Trương Nhân Tuấn dường như không còn quan trọng gì nữa, cười khổ, miệng đầy băng lòng. Lúc chia tay, ông cảm khái vô hạn, nắm tay Lôi Phấn: "Mới Điền lão đệ, huynh đệ cũng quen biết nhau đã nhiều năm như vậy. Sinh mạng của lão ca ca có thể toàn vẹn đều giao phó trên tay đệ. Trở về chuyển lời cho Vũ Tư lệnh, huynh đệ ta tất cả đều tôn trọng..." Thần sắc ông rất cảm khái: "Chúng ta, những lão già này, cũng nên lui đi thôi. Sau này, thiên hạ là sân khấu của những người như Vũ Tư lệnh, người này làm việc rất đáng gờm."

Lôi Phấn mỉm cười, cũng không để trong lòng, chỉ tha thiết cáo biệt Trương Nhân Tuấn, theo thủy quan ra đi với vẻ mặt hài lòng. Mưa Thần chỉ là có thể lợi dụng một cỗ thực lực mà thôi.

Trong lều nhỏ của Mưa Thần, chập ních các sĩ quan, ba đoàn và các phân đội trực thuộc, trên doanh trở lên sĩ quan đều tụ tập dưới một mái nhà. Mọi người đều có vẻ hưng phấn không thể kiềm chế. Những quân quan này đều bị Mưa Thần làm cho thấy có chút buồn bực, trong lòng muốn đánh vào thành Nam Kinh nhưng lại không dám lên tiếng. Chỉ nhìn Trấn quân và Chiết quân phát động mấy lần tấn công không thành, đều bị quân đội còn sót lại của Đê sông quân dựa vào thành trì kiên cố đánh lui. Hôm nay, nhìn thấy tư lệnh khôi phục thần thái, bước nhanh vào lều, mọi người cũng không khỏi thầm hoan hô trong lòng.

Vị tư lệnh này tuy trẻ tuổi, nhưng trong lòng những sĩ quan trẻ tuổi do hấn một tay đề bạt đã có tín ngưỡng rất lớn. Một đêm dẫn quân khôi phục Đại Thượng Hải, từ chức vụ Đốc quân Thượng Hải, chạy đến tiền tuyến liều mạng với Trương Huân. Mặc dù không nói nhiều, nhưng tính toán ra, người này thật sự là vừa hung ác vừa chuẩn xác. Đến tiền tuyến, hai quyền đã đánh cho Trương Huân hồ đồ. Bản thân cũng có thể đồng cam cộng khổ với binh lính, cùng nhau ăn chung nồi lớn. Trong Tô Thượng Hải quân Cách mạng, uy tín của hấn đã dần dần được thiết lập.

Mưa Thần liếc nhìn các quân quan, mỉm cười nói: "Các người không phải muốn đánh vào thành Nam Kinh sao? Tốt, Ngô tham mưu trưởng, bây giờ tuyên đọc mệnh lệnh!"

Tất cả sĩ quan đều đứng thẳng dậy, ngực ưỡn cao, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Ngô Hái, hấn không thể cướp lấy công văn kẹp trong tay hấn.

Ngô Hái sắc mặt nghiêm túc: "Lần này tiến công thành Nam Kinh, kế hoạch như sau! Ngày ba tháng mười hai, rạng sáng 3 giờ, một đoàn lấy nhị doanh, Tam doanh từ cửa Thủy Tây thủy quan vào thành, tối nay mười hai giờ trước, nhất định phải đến Nam Hồ! Vào thành sau, lấy nhị doanh làm tá khu đội, khống chế Lương Giang nha môn tổng đốc, kho. Tam doanh là hữu

khu đội, khống chế Kê Minh Tự, núi Thanh Lương, lầu canh, Ngũ Đài Sơn và các điểm cao! Một đoàn một doanh là đội dự bị, khống chế cửa Thủy Tây. Giáo đạo đoàn lấy một doanh, Tam doanh từ Kỳ Lân Môn vào thành, một doanh là tả khu đội, khống chế Tiền Minh hoàng thành một vùng, Tam doanh là hữu khu đội, khống chế tiểu doanh, mã tiêu, pháo tiêu. Nhị doanh là đội dự bị, khống chế Kỳ Lân Môn! Hai đám cùng quân bộ trực thuộc phân đội là tổng đội dự bị, xem tình hình mà ứng cứu. Lần này tác chiến hạn ngày ba tháng mười hai, Thần năm giờ, các bộ đội nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ tác chiến!".

Những quân quan này đều tưởng mình nghe lầm, nhìn Ngô Hái đóng chặt công văn kẹp. Không có binh lực cụ thể bố trí, không có hỏa lực an bài ra sao, cứ như vậy nhẹ nhàng băng quơ mà tiến vào thành Nam Kinh? Gi Tội cùng mấy sĩ quan nhìn nhau, đang định mở miệng nói chuyện. Mưa Thần giơ tay đã ngăn lại: "Không cần hỏi, giữ nghiêm bí mật hành động tối nay! Hướng Chiết quân và Trấn quân phái ra tuần tra lính gác tuyến, phong tỏa tất cả tin tức! Ban đêm hai nơi như thế nào liên hệ, khi xuất phát tham mưu trưởng sẽ lần lượt bàn giao, mệnh lệnh đã hạ, tất cả mọi người hành động cho ta!"

Mấy gã đại gia kia lúc này mới mơ hồ nhận ra, trong lòng không biết rõ có bao nhiêu chủ ý của vị trưởng quan, lại còn liên lạc với cự đầu nào đó trong thành Nam Kinh! Thời gian cấp bách, các quân quan tản ra ngay tức khắc, chỉ có gì toại lúc trước khi ra cửa, chần chừ một chút, quay đầu hỏi mưa thần: "Tư lệnh, không phải là liên lạc Trương Huân chứ?" Mưa thần mỉm cười đáp: "Một số việc, ta vẫn có nguyên tắc." Gì toại lạng lẽ hành lễ với mưa thần, vội vã rời đi.

Cửa Thủy Tây, thủy quan vẫn luôn do nha môn tổng đốc vệ đội cùng đề sông doanh liên hợp phòng thủ, nơi này khống chế mấy cỗ hỏa pháo nhỏ, chính là để chuẩn bị cho những đại quan chuồn êm. Nha môn tổng đốc ở

đây phái gần nửa vệ đội, hơn bốn trăm người, đều là lính thiện chiến. Đê sông doanh, tính cả quân coi giữ trên tường thành, cũng có hai trạm gác, hơn một trăm bảy mươi người. Trời đã dần lạnh, đám lính đê sông doanh vừa ăn xong bữa tối lúc tám giờ, đã bị gọi ra cửa thành, ai nấy đều mặt mày ủ rũ. Gió sông thổi tới, cả đám run cầm cập, có kẻ gan lớn liền chửi ầm lên: “Chúng ta ở Từ Châu còn được yên thân, hai đường sắt, một kênh đào, anh em ta ăn không hết. Giờ thì hăn nướng nó chạy đến Nam Kinh hóng gió!”

Lập tức có người phụ họa: “Vương thống lĩnh và Hà thống lĩnh đều chết hết rồi, chúng ta dựa vào cái thành này thủ cái rằm! Bên trong không lương thảo, bên ngoài không cứu binh, đến ngày đó, lão tử cởi áo ngấn, trốn đi đâu, Trương đại soái căn chim ta à!”

Lại có kẻ lẩm bẩm: “Hăn ôm tiểu Mao tử ngủ say sưa, anh em ta đêm hôm canh gác, đến rượu cũng không có một ngụm! Tiểu Mao tử cho ta ngủ một đêm, lão tử liền an tâm bán mạng cho hăn.”

Trạm gác quan nghe những lời này, cũng coi như không nghe thấy. Chỉ là đang tính toán tiểu thiếp ở Từ Châu có trộm người hay không. Đang lúc lúng túng thì thấy một đội quan của nha môn tổng đốc, dẫn theo mười mấy huynh đệ lên tường thành. Mỗi người trong tay dường như đều bưng rượu thịt, mùi thơm trong đêm giá rét bay xa, đám binh sĩ đều ngừng nói chuyện, mắt sáng rực nhìn bọn họ.

Vị đội quan cười nói: “Bọn bây, còn nhìn gì nữa? Chế quân biết mọi người vất vả, đặc biệt khao thưởng, còn chờ gì nữa? Động thủ!” Lính đê sông doanh reo hò một tiếng, hai đồn nhân mã đều xông tới, tranh cướp hỗn loạn. Miệng đầy cảm ơn Chế quân rồi rít, đương nhiên cũng không thiếu những lời mắng mỏ mập mờ nhắm vào đại soái.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đội quan kia nhìn hai trạm gác quan của đê sông doanh cầm phần rượu thịt lớn nhất ăn lấy ăn để, cười gằn một tiếng, lại móc đồng hồ bỏ túi ra xem, trên mặt lộ vẻ khẩn trương khó nhận ra, hẩn nhìn ra ngoài thành, vẫn là bóng đêm mịt mù.

STT 34: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 28: Khô...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 28: Khôi phục Nam Kinh (hạ)

Một tên lính dê sông thấy hơi mắc tiểu, bèn đi đến lỗ châu mai toan giải quyết. Bọn lính xung quanh cười mắng: "Tránh xa ra một chút, chẳng lẽ còn chưa đủ buồn nôn hay sao?" Tên lính kia cười đáp: "Vừa hay cho các người thêm chút gia vị..." Hắn bỗng nhiên sững sờ, tay chỉ xuống dưới thành, lắp bắp nói: "Dân đảng... Dân đảng... Dân đảng a!"

Binh lính nha môn tổng đốc xung quanh lập tức tản ra, vây chặt hai trạm gác vào giữa, súng trên vai đều đã lên nòng. Tiếng lách cách vang lên. Binh lính dê sông đều cứng đờ người, đã thấy đội quân kia đổi sắc mặt, quát: "Tất cả đứng yên! Đại gia sẽ không làm gì các người!" Tên lính xui xẻo kia cũng bị hai người lôi lại, ướm cả quần.

Một quan canh gác của dê sông còn muốn lên tiếng: "Bạch lão ca, đây là trò đùa gì vậy?" Kẻ được gọi là Bạch Tư Văn, đội trưởng đội quân, chậm rãi lấy ra một chiếc khăn trắng, quấn lên cánh tay: "Xin lỗi, hiện tại huynh đệ cũng là dân đảng!"

Cổng thủy quan từ từ mở ra, hơn mười chiếc thuyền hoa sen nhỏ, loại thường thấy nhất ở Giang Nam, chở đầy binh lính của quân hoàng thẩm thoát. Chúng xếp thành hai hàng, từ từ tiến vào. Hà Toại đứng ở mũi thuyền, khi đi qua cổng vòm thủy quan, không khỏi sờ lên bức tường thành

cổ kính đã có hơn năm trăm năm lịch sử. Thành Nam Kinh, quả nhiên là lão tử người đầu tiên đánh vào! Mặc dù cách nói này có chút gượng ép.

Bạch Tư Văn đã sớm oai phong lẫm liệt đứng ở bến tàu thủy quan chờ hăn. Hà Toại thấy chiếc khăn trắng trên cánh tay hăn, lại không thèm để ý đến hai tay hăn đưa ra đỡ, một mình nhảy lên. Rồi hăn chỉ huy hai doanh đội ngũ nhanh chóng lên bờ, cấp tốc tản ra đội hình. Hăn mồ hôi nhễ nhại, dường như lại trở về đêm khôi phục Thượng Hải, hiện tại chỉ muốn một chữ: Nhanh!

Bạch Tư Văn, đội trưởng đội quân, cảm thấy rất đặc ý, thấp giọng ra lệnh, bảo binh lính của mình đi đầu. Phối hợp với quân cách mạng Thượng Hải chiếm cứ các điểm yếu. Hà Toại lúc này mới nhìn hăn một cái, vỗ vỗ vai hăn: "Đội trưởng Bạch, người có công lớn!" Không đợi Bạch Tư Văn còn đang xoay người cười lấy lòng, hăn đã dẫn theo đội ngũ xông ra ngoài. Bạch Tư Văn đi theo phía sau, trong lòng còn thầm mắng tên đoàn trưởng Nhị Lăng tử này: "Lão tử phải sớm gia nhập dân đảng, còn đến phiên người tiểu tử này!"

Tiếng súng, cuối cùng cũng vang lên trong thành Nam Kinh, rất nhanh đã hợp thành một mảnh. Cổ thành Nam Kinh hoàn toàn bị kinh động, tiếng súng đầu tiên là ở thành tây nổ rền, sau đó liên tiếp thành Bắc vang dội gấp bội. Ngay sau đó, ánh lửa cũng bắt đầu bùng cháy, tiếng ồn ào, tiếng khóc của dân chúng đều hòa lẫn vào nhau. Nam Kinh trong đêm cuối cùng run rẩy chờ đợi sự ra đời của một kỷ nguyên mới.

Bọn lính oan uổng Trương Huân, hiện tại còn tâm tư đâu mà khoe khoang uy phong với tiểu Mao tử! Hăn cứ nằm nửa tỉnh nửa mê trong thư phòng, trán đầy mồ hôi. Nghe thấy tiếng súng, hăn gần như lập tức phản ứng, vội vàng ngồi dậy. Binh biến! Đây là ý nghĩ đầu tiên của hăn.

Hắn quát lớn: "Có ai không!" Mấy tên võ tuần bổ và thân binh đội sĩ quan đều chạy vào, xem ra mấy đêm nay, không ai được ngủ ngon giấc. Trương Huân bảo người giúp hắn sửa soạn quần áo: "Mau mang lệnh của ta đi đàn áp, xem là doanh nào đang gây chuyện. Phái hai trạm gác đi bảo vệ nha môn tổng đốc. Xung quanh gấp rút phòng thủ, đừng để dân đảng thừa cơ công thành!" Bọn thủ hạ vẻ mặt hoảng hốt lĩnh mệnh đi xuống, Trương Huân vẫn chưa yên tâm, điểm đủ thân binh của mình liền cưỡi ngựa tuần thành, tự mình dẹp tan hỗn loạn này.

Tiếng súng càng ngày càng gấp, còn kèm theo cả tiếng nổ. Trương Huân đang cảm thấy không ổn thì mấy tên thủ hạ lão đảo chạy vào: "Đại soái, dân đảng đã vào thành! Súng máy đều đã đặt lên lầu canh rồi!" Lần này thật sự là sét đánh ngang tai, Trương Huân trên mặt đất loạng choạng một hồi, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Bốn phía tường thành đều không có động tĩnh gì, bọn dân đảng này vào thành bằng cách nào? Ý nghĩ chạy trốn, là Mãn Thanh tuần thành đủ loại suy nghĩ trong lòng vị đại soái này dâng lên. Cuối cùng hắn cũng hỏi một câu: "Bọn chúng vào thành bằng cách nào?"

Một tên thủ hạ mang theo tiếng khóc hồi báo: "Là nha môn tổng đốc vệ đội trở mặt, tôi thấy đội phó Bạch Tư Văn còn chạy trước tiên, tên vương bát đản kia còn cắt cả bím tóc!" Trương Huân không nói gì, trở mình lên ngựa rồi dẫn đội đi nha môn tổng đốc, hắn căn bản còn chưa nghĩ đến việc Trương Nhân Tuấn thả dân đảng vào thành, mà còn muốn liên lạc với vị Tổng đốc này để giết chết.

Trong bầu trời đêm thành Nam Kinh, từng đạo đạn ánh lửa hiện lên, trên đường hỗn loạn là binh lính đê sông không biết làm sao. Còn có không ít kẻ thừa cơ hội hôi của. Trên đường hào rãnh và vũ khí vứt bừa bãi khắp nơi. Trương Huân mặt mày âm trầm dẫn theo vệ đội của mình hướng Trường

Giang đường Lưỡng Giang nha môn tổng đốc phóng đi, thành tây và thành nam đều đã hoàn toàn hỗn loạn.

Gần đến nha môn tổng đốc, liền thấy hai lính gác đã phải đi cảnh giới nha môn tổng đốc đều rồi rút lui. Vệ đội của nha môn tổng đốc khi chúng đến gần thì bất ngờ nổ súng, những binh lính vệ đội kia trên cánh tay đều quấn khăn trắng! Lần này Trương Huân đã hiểu rõ, Trương Nhân Tuấn lão già kia cũng đã đầu hàng dân đảng!

Hắn như phát điên thúc ngựa phi nước đại, dẫn theo mấy trăm thân binh thẳng hướng nha môn tổng đốc đại môn phóng đi. Mới vừa rẽ qua góc phố, súng máy trên tường rào nha môn tổng đốc đã nổ súng, lập tức đánh ngã ngựa của Trương Huân, mấy tên binh lính liền chết kéo Trương Huân lại, trên mặt hắn đã ngã thành một mảng lớn. Trương Huân giận dữ, ngay tại góc đường lớn tiếng chửi rủa: "Trương Nhân Tuấn, người chịu quốc ân, lão lại làm giặc, còn muốn mặt mũi làm gì? Người có mặt mũi nào nhìn tổ tông mình không?"

Đáp lại hắn là những tràng đạn súng máy, trên nền đá xanh bắn ra từng đạo ánh lửa. Mấy tên thân binh liền mạng kéo Trương Huân lùi lại, lớn tiếng khuyên hắn: "Đại soái, hiện tại dân đảng đang dần hướng thành bắc, nơi này xem như xong đời rồi. Thừa dịp thành bắc còn trong tay chúng ta, nhanh từ đó đi! Về Hoài Bắc, lại chiêu mộ bộ hạ cũ là được!" Trương Huân mắt đỏ ngầu, ở đó liền mạng giãy dụa: "Lão tử chết thì chết ở thành Nam Kinh!" Các thân binh mặc kệ đại soái hô quát, lại kéo hắn lên một con ngựa khác, thúc thêm một roi. Hơn trăm kỵ binh kẹp chặt Trương Huân, hướng Giang Môn thành bắc bỏ chạy. Trương Huân quay đầu nhìn thoáng qua toàn thành đạn lạc xẹt qua, rốt cục nhận mệnh cúi đầu xuống. Đại Thanh này, là thật sự xong rồi!

Trải qua một đêm hỗn loạn, đến gần bình minh, quân cách mạng Thượng Hải đã hoàn toàn khống chế thành Nam Kinh. Binh lính dè sông

căn bản không có tổ chức nổi sự chống cự hiệu quả, bị chia ra bao vây tước vũ khí. Bạch Tư Văn ở bên trong bỏ ra bao nhiêu công sức, chạy trước chạy sau mượn gương mặt quen thuộc chiêu hàng.

Binh lính quân cách mạng Thượng Hải cũng biết vị tư lệnh này đối với tài vật là hứng thú nhất. Kho tàng, nha môn Giang Hải quan Nam Kinh, nha môn răng ly cục ly phong, muối cục muối phong, quan cửa hàng bạc, nhà máy tạo tệ, tiền đồng cục... Đều phải trọng binh trấn giữ, từng đồng tiền đều bị nhìn chăm chăm. Mà toàn thành đóng cửa đến sáng, cùng ngày bảo đảm pháo binh phát pháo toàn thành thị uy, mới mở cửa thành đầu hàng, mà Giang Ninh tướng quân sắt lương sớm đã không thấy tăm hơi.

Đêm đó, trấn quân và Chiết quân cũng sớm phát hiện thành Nam Kinh không ổn, vội vàng tập kết đội ngũ hướng nội thành xung kích. Nhưng bọn chúng ở trước mặt binh lính đề sông còn chống cự một mạch. Muốn mượn đường theo mưa thần bên kia vào thành, lại bị quân cách mạng Thượng Hải lính gác tuyến cản trở. Mãi đến gần bình minh, những phương hướng khác đề sông quân coi giữ biết đại thế đã mất, mới hướng hai quân đầu hàng. Mà lúc này, tinh hoa của Nam Kinh, sớm đã rơi vào tay mưa thần. Từ Cố Khanh và Chiết quân Chu Thụy bọn người chỉ còn biết giậm chân thở dài, tân tân khổ khổ tổ chức liên quân một trận, lại là công lao và lợi ích thực tế đều bị mưa thần cướp đi. Hẳn nếu muốn cái Giang Tô đốc quân, ai còn ngăn được?

Mưa Thần mặc kệ người khác nghĩ gì, cũng chẳng thêm để ý Trương Nhân Tuấn đang cầm sổ sách trong nha môn Tổng đốc chờ hãn bàn giao, cứ theo đúng giờ đã định từ hai ba giờ sáng, dẫn người cùng Quân Nhu Doanh xông vào thành. Mặc cho đạn lạc vẫn còn bay tứ tung, binh lính vẫn còn tan tác, hãn vẫn cứ lao đến mấy chỗ cất giấu để kiểm kê. Kho bạc Nam Kinh còn hai triệu chín trăm ngàn lượng, Giang Hải Quan khai báo mười bốn vạn lượng, những nơi khác cộng lại cũng có một trăm ba mươi vạn. Mưa Thần

vung tay: "Để lại hai mươi vạn lượng ở đây, còn lại dọn hết đi!" Hãn không muốn dâng số của cải này cho cái chính phủ lâm thời sắp tàn.

Ngày mười hai tháng tư năm 1911, Nam Kinh được giải phóng. Tuyển Trường Giang, miền nam Trung Quốc, cục diện đã định. Lương Giang Tổng đốc Trương Nhân Tuấn bị bắt, Trương Huân cùng Thiết Lương dẫn theo vệ đội theo đường vòng thượng du đào thoát. Đội quân đồn trú ven sông ở Giang Môn bị tước vũ khí. Quân cách mạng tiêu diệt hơn hai vạn quân Thanh ở Nam Kinh. Quân cách mạng Tô Thượng Hải thương vong chưa đến một trăm người.

Cổ nhạc vang trời, cờ xí rợp trời.

Mặc trên mình bộ quân phục màu vàng thêu kim tuyến mới tinh, đội quân nhạc với vành mũ vàng đi đầu, từ từ tiến vào thành qua cửa Trung Hoa. Phía sau là đội hình chỉnh tề, đội hình đi đầu là một đoàn Tam doanh liên tiếp của quân cách mạng Tô Thượng Hải. Sau khi được bố sung, liên tiếp tinh thần phấn chấn tiến bước, vượt qua hiểm nguy, giành lại danh tiếng. Đầu tiên là được Mưa Thần tự mình ban "Nam Kinh Liên" cờ xí, lá cờ này tung bay trên hàng đầu của quân cách mạng Tô Thượng Hải, cùng với lá cờ tiên phong Thượng Hải dẫn đường.

Mưa Thần cùng phụ tá cưỡi ngựa theo sau Tam doanh liên tiếp, hãn cố ý mặc bộ quân phục màu vàng không có huân chương. Về ngoài mộc mạc mà trầm ổn, trên lưng ngựa không ngừng cúi chào hỏi thăm dân chúng đang hoan nghênh. Một đám sĩ quan trẻ tuổi chen chúc bên cạnh hãn, dưới ánh nắng mùa đông, tạo nên một bức tranh đại cách mạng. Thanh niên, tuần mã, quân phục thẳng tắp, cùng với sức sống mãnh liệt, cái gì cũng không thiếu.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Dưới ánh đèn huỳnh quang lấp lánh, thân ảnh trẻ trung và tràn đầy sức sống của Mưa Thần được ghi lại trong khoảnh khắc lịch sử này.

STT 35: ## Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 29...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 29: Một thành hai đốc

Không khí náo nhiệt mà cổ quái này kéo dài đến giữa trưa mới kết thúc. Mưa Thần đường hoàng treo bảng hiệu Đô đốc Giang Tô quân chính phủ tại nha môn Lưỡng Giang Tổng đốc. Danh sách chiêu an của hãn được dán khắp thành. Trong khi đó, Từ Cố Khanh cũng treo biển hiệu Đô đốc chính phủ lâm thời Giang Tô tại doanh trại nhỏ, dưới sự ủng hộ của Chiết quân và Trấn quân. Tại Nam Kinh, nhất thời xuất hiện cục diện một thành hai đốc. Mưa Thần cũng chẳng hề tức giận, giải thích với mọi người rằng hãn quản quân chính, còn Từ Cố Khanh quản dân chính. Bất cứ chuyện gì liên quan đến tiền bạc, hãn đều đẩy hết cho Từ Cố Khanh. Danh nghĩa hoàn mỹ là quân chính phân lập. Phải biết, hãn chỉ cấp cho Từ Cố Khanh hai mươi vạn lượng bạc để chi tiêu, còn thông đồng với Trương người Tuần sửa đổi sổ sách, khiến người ta không có chỗ nào để tra xét.

Hãn chỉ lo mở rộng quân đội, tăng cường huấn luyện, hợp nhất các lực lượng vũ trang tạp nhạp ở Giang Tô. Thỉnh thoảng lại giao thiệp với những nhân vật có tiếng ở Giang Tô. Trong khi các đại biểu mười tỉnh đều tụ tập ở Thượng Hải, thì chỉ có nơi của Đô đốc Mưa vẫn bình chân như vại. Có người hỏi, hãn chỉ nói mình là một quân nhân, chỉ biết đánh trận, không quan tâm chính trị.

Mặt khác, quân giới của dê sông, dự trữ quân tư của Nam Kinh, các trường lực quân ở Nam Kinh đều bị hãn nắm trong tay, không có chút ý định chia chác. Trong vòng mười ngày, quân cách mạng của hãn ở Tô

Thượng Hải đã chính thức mở rộng thành Sư đoàn 1 Lục quân Giang Tô, quản lý hai lữ, bốn bộ binh đoàn. Ngoài ra còn có giáo đạo đoàn, pháo binh đoàn, đồ quân nhu đoàn, công binh đoàn, kỵ binh đoàn. Mỗi lữ tương đương với một lữ hỗn hợp, đều có mười doanh theo chế độ xây dựng (sáu bộ binh doanh, pháo, công, kỵ, súng máy mỗi loại một doanh), toàn bộ vũ khí của thành Nam Kinh hầu như đều tập trung vào sư đoàn của hãn. Thực lực đã bành trướng lên tới hơn 1,9 vạn người. Trong khi đó, Trấn quân và Chiết quân, những kẻ ôm mộng làm giàu, vẫn chỉ thu được một số lượng thương binh như cũ. Từ Cố Khanh, vị đô đốc này, xem ra lực lượng không đủ.

Nam Kinh giành lại, cũng thúc đẩy triều đình Mãn Thanh nuốt xuống ngậm khí cuối cùng. Ở phương Bắc, người Anh đăng tin chiến thắng, người Nhật Bản đăng xã luận trên Thuận Thiên thời báo, cho rằng Nam Kinh đã khôi phục. Điều này đánh dấu cục diện giằng co Nam Bắc chính thức hình thành, mà sự tồn tại của triều đình Mãn Thanh cũng hoàn toàn trở thành trò cười. Tiếp theo là cuộc nói chuyện giữa phe phái thực lực phương Bắc và phe dân đảng phương Nam. Cùng với những xã luận này là những bức ảnh, thường là ảnh Tôn Trung Sơn trên thuyền vẫy tay và ảnh Mưa Thần ngồi trên lưng ngựa nghiêng người chào.

Trong khi đó, tại Nam Kinh, dưới sự chủ trì của Hồ Hán Dân, các đại biểu của mười bảy tỉnh đã khôi phục hoặc độc lập lần lượt đến Nam Kinh, bắt đầu hội nghị trừ bị chính phủ lâm thời. Đồng thời tại Thượng Hải, Tôn Trung Sơn, Tống Giáo Nhân, Hoàng Khắc Cường và những người khác cũng đang tranh luận kịch liệt về hình thức tổ chức của chính phủ lâm thời. Tống Giáo Nhân kiên quyết đề nghị áp dụng chế độ nội các chịu trách nhiệm, trong khi Tôn tiên sinh lại quả quyết quyết định áp dụng chế độ tổng thống. Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của ông, hình thức tổ chức cuối cùng đã được xác định. Các đại biểu tỉnh tại hội nghị dự bị ở Nam Kinh cũng thảo luận và quyết định ba nguyên tắc: Một, tổ chức chính phủ lâm thời, tổng

thống lâm thời được bầu bằng phiếu của mỗi tỉnh. Hai, áp dụng công lịch. Ba, tiến hành hòa đàm với Viên Thế Khải ở phương Bắc. Thế cục phương Nam, theo quyết định ở Nam Kinh, cuối cùng cũng có manh mối.

Khi quân đội của người mở rộng đến hai vạn người, thứ thiếu thốn nhất là gì? Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là cán bộ!

Lúc bấy giờ, thành Nam Kinh có thể dùng một từ để hình dung, đó là hỗn loạn. Dưới sự tổ chức của các nhân vật Đồng Minh hội, các đội quân từ các tỉnh lần lượt đến giúp đỡ, bao gồm quân Quảng Đông, quân Quế, quân Cán, quân Tương, quân Mân... Thêm vào đó là đủ loại dân quân, đội cảm tử, tiên phong đội. Họ chưa từng tham gia vào việc khôi phục Nam Kinh, nhưng đều tự cho mình là công thần, tập trung tại thành Nam Kinh, những đội quân hỗn loạn này lên tới gần mười vạn người. Mưa Thần đối với lương bổng của những người này hoàn toàn không quan tâm, cũng mặc kệ người khác đánh giá hãn thế nào. Những ngày này, tâm tư của hãn chỉ tập trung vào hai việc, một là thành lập Sư đoàn 1 Lục quân Giang Tô theo trường doanh. Lấy giáo sư của trường trung học đệ tứ lục quân làm nòng cốt, tập hợp võ bị học đường, trắc lượng học đường, trường học nhỏ lục quân và các lực lượng giảng dạy khác. Chinh đồn thành một cơ cấu bồi dưỡng có quy mô lớn. Điều sĩ quan từ trong quân đội, trước tiên tiến hành huấn luyện cấp tốc sáu tháng.

Mưa Thần không phải không biết thành phần quân đội của mình còn tương đối phức tạp, điều hãn quan tâm nhất hiện tại là làm thế nào để củng cố quân đội, làm thế nào để quân đội này hoàn toàn phục vụ hãn. Trên đầu hãn luôn có bóng ma to lớn của Đồng Minh hội. Điều huấn sĩ quan chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của hãn.

Việc thứ hai là tổ chức đội quân Bắc thượng, chuẩn bị tiếp tục bắc phạt, hoàn toàn đánh tan thế lực còn sót lại của Trương Huân ở Tô Bắc. Tại Tô Bắc có hai tuyến đường sắt chính giao nhau, còn có kênh đào và muối Hoài

Bắc, lợi ích ở đó không thể bỏ qua. Hơn nữa, Tô Bắc cũng là cửa ngõ của Nam Kinh, cầm rảnh ở Tô Bắc, có thể đảm bảo sau này hẳn thực sự có thể chiếm được toàn bộ tỉnh Giang Tô.

Một ngày nọ, Trương Quý Trực lặng lẽ đến Nam Kinh, gặp Mưa Thần. Mà Mưa Thần cũng đã chờ hẳn rất lâu.

“Vũ tướng quân, đây là báo cáo kinh doanh một tháng của Ngân hàng Khôi phục, xin mời xem qua.”

Mưa Thần không nhận báo cáo, chỉ mỉm cười nói: “Quý lão, ngài là bậc tiền bối. Sao lại khách sáo với văn bối như vậy? Chính phủ lâm thời vừa thành lập, đã đồn rằng ngài sẽ đảm nhiệm chức vụ Bộ trưởng Thực nghiệp. Hiện tại lại ủy khuất ngài giúp đỡ tôi tại Ngân hàng Khôi phục, tôi thực sự cảm thấy trong lòng rất áy náy.”

Trương Quý Trực sờ râu, chỉ mỉm cười nhìn Mưa Thần. Bên ngoài đều ngạc nhiên trước thân phận cao quý và tầm ảnh hưởng lớn lao của lão nhân gia, lại phải làm phụ tá cho Mưa Thần. Nhưng ông lại cảm thấy bước đi này không sai. Toàn bộ vùng Đông Nam đều nằm dưới sự kiểm soát vũ lực của Đồng Minh hội. Họ, những nhân vật lập hiến phái, lại là vô dụng. Ông mặc dù lui về hậu trường, nhưng Mưa Thần hiện tại nắm giữ 2 vạn tinh binh, cùng Đồng Minh hội cũng là bằng mặt không bằng lòng. Ông tin rằng lực lượng vũ trang này có thể phát huy ảnh hưởng nhất định. Trong thời đại biến động này, chỉ có đoàn thể chính trị có vũ trang mới có cơ sở!

Một nguyên nhân khác lại là điều mà người ngoài không tiện nói ra. Ông làm thực nghiệp nhiều năm như vậy, gần đây lại có chút quay vòng, sự nghiệp ở Nam Thông của ông đều đang lỗ. Lão nhân gia ông luôn quen với những cảnh tượng lớn. Mưa Thần đưa ra cho ông mức lương một vạn nguyên một tháng, quá lớn so với hiện tại của ông. Ông cũng thầm bội phục khả năng kiếm tiền của Mưa Thần, đánh Nam Kinh không những không lấy

tiền từ Ngân hàng Khôi phục, mà còn buôn bán ngoại tệ hơn hai trăm vạn. Ông, chủ tịch Ngân hàng Khôi phục, hiện tại cũng làm rất có vị.

Ông đặt báo cáo xuống, cười nói: “Không xem cũng được, dù sao hiện tại sự nghiệp của Ngân hàng Khôi phục đang phát triển không ngừng. Rất kiếm tiền. Trần Anh Sĩ phát quân phiếu ở Thượng Hải, công trái thị trường đều dùng rất nhiều, đều dùng tiền giấy của Ngân hàng Khôi phục chúng ta, coi như ảnh chân dung của tư lệnh làm đồng bạc, hiện tại còn phải dán thêm một miếng bạc nửa đồng bạc trắng. Chuyện tiền bạc này, chúng ta tạm thời không phải lo lắng rồi.....” Nói xong, ông lại chuyển đề tài: “Vào Nam Kinh, liền thấy đầy đường quân lính tản mạn, chỉ có đội ngũ của tư lệnh là chỉnh tề, trang bị tinh lương. Những đội quân vô dụng kia nhìn thấy đội ngũ tuần tra của tư lệnh, đều kính sợ thật sự. Trong thành Nam Kinh, uy vọng của Sư đoàn 1 là cao nhất rồi.”

Mưa Thần cười khẩy một tiếng: “Uy vọng cao thì làm được gì? Hiện tại huynh đệ bị chỉ trích, nói cũng không hết. Cứ đợi đến khi đội quân bắc phạt được huấn luyện xong, huynh đệ sẽ đi Từ Châu đánh Trương Huân, con chó sa cơ đó. Nam Kinh là nơi rối rắm như vậy, về sau còn không biết sẽ đến bao nhiêu bà bà. Ai thích thì muốn, huynh đệ xin miễn cho kẻ bất tài này.”

Trương Quý Thăng trầm ngâm một lát, lại nhìn vẻ mặt Mưa Thần. Cuối cùng, lão mới lên tiếng: “Vũ tướng quân, giờ người đã ở vị trí này. Lùi, chưa chắc đã có thể bình an làm ông chủ giàu có.....” Mưa Thần gật đầu: “Muốn mạng huynh đệ này, nhiều lắm.”

Trương Quý Thăng mỉm cười: “Hiện nay chỉ có thể tiến lên, không thể lùi lại. Tướng quân nếu vẫn chỉ bằng lòng đánh trận, mà xem danh nghĩa như mây khói. Tiểu lão thật sự là quân không đáng a..... Tướng quân, cái danh nghĩa Đồng Minh hội này, chỉ có hại mà không có lợi. Những thực lực này, có thể nói là tướng quân khổ tâm gây dựng. Không chiếm Đồng Minh hội nửa phần lợi lộc. Đến lúc đó bọn chúng muốn, tướng quân cho hay

không? Đương nhiên, cũng không phải muốn tướng quân đối địch với Đồng Minh hội, nhưng hiện nay hội này phẩm chất quá tạp, khôi phục đến nay, còn có kẻ dựa vào việc bán chứng nhận hội viên Đồng Minh hội để kiếm lời! Kẻ sĩ liêm khiết, nhiều người kính mà tránh xa. Tiểu lão cho rằng, việc phân liệt đang ở trước mắt! Tướng quân vì sao không tự lập cờ hiệu, cùng một tổ chức chính trị nào đó có tiền đồ hơn kết hợp? Đồng Minh hội có thể là viện binh, nhưng tuyệt đối không thể là chỗ dựa!”

Lời nói đến đây chính là Trương Quý Thăng đang lôi kéo Mưa Thần. Mưa Thần cũng biết bọn họ ở Thượng Hải và Thái Nguyên, cùng Chương Quá Viêm thành lập một cái đại hội nghị quốc dân. Giang Chiết lập hiến phái nhiều nhân vật ở trong đảng, nếu có thêm đội quân của Mưa Thần làm cơ sở vũ lực cho họ, bản đồ chính trị ban đầu của dân, liền không thể thiếu đi phần của họ.

Mưa Thần trầm mặc nửa ngày, cuối cùng thản nhiên nói: “Quý lão, hiện tại chuyện ngàn đầu vạn mối, huynh đệ rất phiền, có một số việc, huynh đệ không thể quyết định quá sớm.”

Trương Quý Thăng là một nhân vật giang hồ lâu năm, cũng không hề lộ vẻ gì. Mỉm cười nói: “Tốt, lão phu đến đây, muốn cùng tướng quân nấn ná mấy ngày, chuyện gì cứ từ từ bàn lại cũng không ngại.”

STT 36: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi. Chương 30: Từ Đốc

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi. Chương 30: Từ Đốc

Từ Cố Khanh quăng mạnh tờ Quân phiếu chồng chất lên mặt bàn: "Đại gia xem, quân phiếu của chúng ta hiện giờ trên thị trường đã hoàn toàn vô dụng! Hiện tại hơn mười vạn người đang tập trung ở chỗ này. Toàn bộ đều nhờ ta ứng phó, tài chính đã mệt mỏi đến cực điểm. Có những đội quân ăn ngon, uống say, quân đội của chúng ta đến bữa ăn một ngày hai bữa còn khó đảm bảo, đại gia nói xem, phải làm sao! Huynh đệ ta không làm nổi nữa!"

Trong phủ Đô đốc của hãn, toàn là các quân quan cao cấp. Có người đang chăm chú suy nghĩ, nghe Từ Cố Khanh ở đây nổi giận phẫn nản, đều nhìn nhau, không nói nên lời. Chỉ thấy hãn ngồi đó thở hỗn hển.

Một lúc lâu sau, mới có lão tướng Cán quân Tư lệnh Lý Cháy Quân đứng ra hòa giải: "Kỳ thật chúng ta Cán quân, sắp tới là muốn về Giang Tây, số quân lương này, nếu Cố Khanh huynh thực sự khó khăn, thì thôi vậy. Chỉ là các huynh đệ một ngày hai bữa ăn, bữa ăn nào cũng vô cùng gian nan, mong Cố Khanh huynh hỗ trợ giải quyết."

Lời hãn vừa dứt, coi như mở ra cái máy hát của mọi người ở đây.

"Nếu một ngày hai bữa cơm còn không đảm bảo, ai muốn quân lương thì là cháu trai!"

"Muốn những quân phiếu này để làm gì? Hiện tại thị trường chỉ nhận đại dương và tiền giấy của Ngân hàng Phục Hưng. Đưa mấy thứ giấy chùi dít này, chúng ta lấy ra dùng, dân chúng khổ sở chết. Tất cả mọi người đều là cách mạng, ai nhần tâm quấy rối bách tính?"

"Đô đốc, Quế quân của chúng ta đuổi đến mấy ngàn dặm, hôm nay khoản này dù thế nào cũng phải phát xuống, không thì làm sao bàn giao với các huynh đệ? Tuyên bố trước, quân phiếu chúng ta không cần."

Từ Cố Khanh buồn rầu vô cùng, dù mình cũng coi là Đô đốc. Nhưng chỗ có tiền đều bị Mưa Thần chiếm đi, ngay cả quan lại địa phương xung quanh Nam Kinh cũng không phải đi được. Toàn bộ đều cho Mưa Thần dùng để tiếp tục Bắc phạt danh nghĩa quân quản. Hắn vào thành Nam Kinh, Mưa Thần chỉ chừa cho hắn hai mươi vạn, lão nhân gia ông ta đầu tiên là mười vạn trên eo. Còn lại mười vạn, dùng được mấy ngày! Lần lượt chạy tới đội ngũ nhiều như vậy, Mưa Thần có thể cùng Đồng Minh hội giữ một khoảng cách, hắn lại là Đồng Minh hội nâng đỡ, không thể không cố gắng ứng phó. Hiện tại tài chính đã cùng đường mạt lộ. Nếu không phải Mưa Thần Đệ Nhất Sư đàn áp đặc lực, thành Nam Kinh còn không biết phải ồn ào ra bao nhiêu chuyện!

Đang lúc rối rắm. Chỉ thấy mấy sĩ quan Chiết quân vội vã đi đến, người đi đầu là Hoàng Nhất Hải Âu. Hắn hướng Từ Cố Khanh kính lễ: "Đô đốc, huynh đệ Chiết quân chúng ta hiện tại rất khổ, cũng biết Đô đốc không có cách nào. Đệ Nhất Sư có tiền, chúng ta đã xếp hàng muốn đi, đặc biệt đến thông báo với Đô đốc một tiếng." Hắn nhìn quanh một lượt: "Ai là huynh đệ không có cơm ăn, cứ cùng Chiết quân chúng ta cùng nhau hành động." Nói cười một tiếng, rồi tự mình đi ra ngoài.

Các quân quan đang ngồi nhìn nhau, bọn họ không phải không biết Mưa Thần có tiền. Nhưng Mưa Thần tỏ thái độ không cho, Đệ Nhất Sư thực lực hùng hậu, bọn họ cũng thật không có cách nào. Hiện tại Hoàng Nhất Hải

Âu dẫn đầu đi xin, lập tức tất cả mọi người đều thót tim. Không ít sĩ quan liền chạy ra ngoài triệu tập đội ngũ. Trong sảnh lớn chỉ còn lại một Từ Cổ Khanh ngẩn người và Lý Cháy Quân chỉ lắc đầu. Lý Cháy Quân chậm rãi đội mũ lên đầu, chào Từ Cổ Khanh một cái. Rồi tự mình đi ra ngoài.

Quân đội của hãn, sớm muộn gì cũng muốn về Giang Tây tiếp nhận vị trí Giang Tây Đô đốc. Tội gì phải ở trong cái vùng nước đục Nam Kinh này.

Mưa Thần đang ở trong phủ Đô đốc cùng Duncan, Hoa kiều người Mỹ của Cục Chế Tạo Cao Xương Miếu nói chuyện. Vị Duncan này, là một trong năm mươi đứa trẻ được giữ lại trong kế hoạch của Mỹ năm đó, những người này còn có Đường Thiệu Nghi, Chiêm Thiên Phù Hộ... Hãn học ở đại học MIT, sau khi tốt nghiệp thì ở lại Mỹ, một lòng chỉ nghiên cứu kỹ thuật máy móc của mình. Là một mọt sách điển hình, đã sớm nhập quốc tịch Mỹ. Năm nay đột nhiên muốn về nước mưu sự, dùng kiến thức của mình để báo đáp tổ quốc. Nhưng thời đại này, nơi nào có chỗ cho hãn thi triển tài năng!

Đường Thiệu Nghi nể tình bạn cũ, đã tiến cử hãn cho Trương Quý Trực. Mà Mưa Thần vừa vặn cũng có ý định giao Cục Chế Tạo Cao Xương Miếu cho người nước ngoài, để từ đầu đến cuối nắm giữ nhà chế tạo vũ khí lớn nhất Giang Nam trong tay mình. Liền đem vị Duncan này ra gánh vác. Thế là Đặng tiên sinh liền trở thành chủ tịch kiêm giám đốc của Công ty Chế tạo máy móc Giang Nam.

Ban đầu chỉ là để Duncan làm người đại diện, không ngờ hãn tuy không hiểu thế sự. Nhưng trình độ kỹ thuật và quản lý lại cao đến lạ thường. Lúc đầu là Cục Chế Tạo, hiện tại là nhà máy Giang Nam, trải qua hãn cải cách quyết liệt, nhân viên thừa bị cắt giảm, cải tiến quy trình. Mỗi tháng chi phí giảm 40%, sản lượng lại tăng nhanh hơn một nửa. Khiến Mưa Thần cảm thấy thật được bảo vật.

Lần này là lần đầu tiên Duncan gặp Mưa Thần, hai người đang đàm luận rất ăn ý. Bỗng nghe thấy bên ngoài phủ Đô đốc có tiếng người ồn ào. Tiếng mắng chửi cũng xa xa vọng vào. Duncan nghi hoặc dừng lại, Mưa Thần vẫn còn chậm rãi giải thích với hắn: "Hiện tại pháo cối đều là ống ngắn bắn ra đạn pháo siêu đường kính, ta muốn là khoảng ba anh thốn, mười lăm lần thân quả, không quá 100 kg, bắn ra có đuôi cánh ổn định, chứa lửa có sẵn, dùng ngòi nổ kích phát đạn pháo. Không cần siêu đường kính, một doanh có thể trang bị 4-6 khẩu..."

Phó quan của hắn, Trương Chí Hạc, mặt mày hoảng hốt đi đến: "Đô đốc, xảy ra chuyện lớn!" Mưa Thần lạnh mặt ném bút máy xuống: "Chuyện gì mà hoảng hốt vậy? Không thấy ta có khách sao?" Trương Chí Hạc lúc này mới đứng vững tâm thần: "Báo cáo Đô đốc, hiện tại cửa vào có hàng ngàn quân nhân đang náo loạn, nói muốn gặp Đô đốc một mặt. Huynh đệ vệ đội chúng ta sắp không chống đỡ được."

Mưa Thần cười gật đầu với Duncan: "Ta ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại, người suy nghĩ những gì ta vừa nói." Đội mũ lên đầu, lại phui phui quần áo, dẫn đầu đi ra ngoài. Trương Chí Hạc lo lắng hỏi: "Có cần điều đội ngũ của Lữ trưởng gì đến không?" Mưa Thần phất tay: "Tính toán, ra ngoài rồi nói, chuyện này ta đã dự liệu từ lâu."

Tới cổng quả nhiên là một cảnh tượng hỗn loạn, quân đội ăn mặc khác nhau trộn lẫn vào nhau, không có một ngàn cũng có tám trăm. Đều mang súng trên vai, hùng hổ chen chúc vào cửa nha môn tổng đốc. Hơn một trăm vệ binh xếp thành hai hàng, mồ hôi nhễ nhại ngăn cản đám người. Nhìn thấy Mưa Thần đi ra, tiếng mắng chửi càng lớn hơn.

"Từ Đô đốc không quản quân lương, người Mưa Đô đốc cũng không quản! Đều là đội quân cách mạng!"

"Đệ Nhất Sư ăn ngon uống say, phát tiền giấy Ngân hàng Phục Hưng. Huynh đệ chúng ta ăn cái gì? Cầm cũng là giấy lộn!"

"Người còn là đồng chí cách mạng sao?"

Mưa Thần lặng lẽ đứng ở cửa, từ khi hắn quyết định mặc kệ những đội quân này. Hắn đã sớm có chuẩn bị cho cục diện hôm nay. Cũng là một bước trong kế hoạch của hắn, chỉ là không có ai có thể hiểu được tâm tư của hắn mà thôi. Từ khi đến thời đại này, hắn đã vô số lần cân nhắc so sánh thế lực, và tương lai. Mới định ra kế hoạch hành động, nhưng hắn đều giấu trong lòng, chờ đợi tình thế phát triển theo suy nghĩ của hắn. Những ý nghĩ này không thể để lộ với sĩ quan của mình, cũng không thể nói với thuộc hạ. Áp lực khiến hắn có chút thần kinh, khi ngày này đến, hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Các binh sĩ lớn tiếng hét: "Nhường Mưa Đô đốc cho chúng ta một lời giải thích!" Hắn đứng ở cửa, giọng không lớn: "Tất cả mọi người đều là quân nhân, không thể vô kỷ luật như vậy, ai là người dẫn đầu? Nhường hắn ra đây nói chuyện với ta."

Các binh sĩ xôn xao một chút, lần này đúng là các quân quan của họ ngầm làm chủ, không có mấy nhân vật dẫn đầu. Để người ra mặt, nhất thời cũng không biết nên để ai tiến lên. Đám người Chiết quân chỉ ra. Hoàng Nhất Hải Âu mang theo nụ cười thận trọng, quân phục thẳng tắp, tư thế quân đội tiêu chuẩn tiến lên, hướng Mưa Thần kính một cái quân lễ.

Mưa Thần ừ một tiếng, nhàn nhạt đáp lễ: "Hóa ra là người, có chuyện gì, nói." Hắn đạt được kết quả lý tưởng nhất, chính là chờ vị Hoàng đại công tử này ra mặt, mấy ngày trước quả nhiên không uổng phí đặc tội hắn. Khi mọi việc diễn ra theo suy nghĩ của mình từng bước một, quả thực có một loại cảm giác mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hoàng Nhất Hải Âu đứng nghiêm chỉnh: "Chúng ta, các lộ quân cách mạng, tụ tập ở Nam Kinh, chờ lệnh bắt phạt. Ngoại trừ tám ngàn quân Quảng Đông của Diêu Mưa Bình, những quân đội khác đều không có tiền phát lương, cũng chẳng có cơm ăn tập thể. Cứ thế này, quân đội khó tránh khỏi quấy rối dân chúng, chuyện này, đô đốc không thể không quản."

Mưa Thần cười nói: "Chẳng phải còn có vị Từ Cố Khanh từ đô đốc sao? Hẳn là nhân vật Đồng Minh Hội của chúng ta ủng hộ, huynh đệ làm đô đốc này, chẳng qua là nghị viên Giang Tô đề cử. Địa vị không lớn bằng Từ đô đốc."

Hoàng Nhất Hải Âu trong nụ cười lộ vẻ mỉa mai: "Vậy đô đốc Mưa rốt cuộc quản những chuyện gì?"

Mưa Thần dứt khoát nói: "Ta chỉ lo chinh đốn quân đội, chuẩn bị bắt phạt! Hiện giờ, nhà Thanh chưa diệt, đại cục phương Bắc chưa định. Ta không rảnh quản những chuyện vặt vãnh này!"

Nhất Mới Tiểu nói tại sáu chín sách a thủ phát!

Lần này, các binh sĩ đều hò reo: "Đã vậy, người còn tưởng là cái rắm đô đốc? Còn phải hay không là đồng chí Đồng Minh Hội của chúng ta?"

Hoàng Nhất Hải Âu cười lạnh càng thêm rõ rệt. Mưa Thần chỉ giữ vẻ mặt bất động.

Hoàng Nhất Hải Âu lớn tiếng nói: "Đô đốc Mưa mặc kệ chúng ta rồi sao? Cái danh đô đốc này đối với người mà nói không có lấy nửa phần trách nhiệm?"

Mưa Thần cười khê: "Vừa hay, huynh đệ cũng không muốn làm đô đốc này. Lúc đầu, ta đã nói với các nghị viên, huynh đệ chỉ lo bắt phạt. Mọi người cứ khăng khăng muốn kéo huynh đệ lên vị trí này. Đã mọi người đều

không vui, chỉ bằng phá bỏ cái chiêu bài này, huynh đệ ra tiền tuyến liều mạng vậy... Những quân đội khác, huynh đệ cũng không mặc kệ, ai muốn cùng đệ nhất sư xông lên liều mạng, huynh đệ đều bao hết! Nói đến đây thôi, ai còn muốn ở đây hồ nháo, súng máy hầu hạ!"

Hắn vẫy tay với Trương Chí Hạc: "Trời Cao, gỡ cái bảng đô đốc này xuống, chúng ta không làm nữa. Chuẩn bị ra tiền tuyến!"

Mặc kệ Trương Chí Hạc trợn mắt há mồm, hắn quay người đi vào trong. Bạch Tư Văn, được thăng làm đội trưởng bảo vệ, đã mượn oai hùm chuyển đến súng máy. Các binh sĩ chờ bởi một hồi, thấy chán cũng giải tán, người ta đã không làm đô đốc, còn có thể ép ra kết quả gì! Hoàng Nhất Hải Âu ngơ ngác nhìn tất cả, hắn thật sự không ngờ, Mưa Thần lại nói không làm là không làm!

Đến tối, cáo thị của Mưa Thần gửi Giang Tô phụ lão đã dán đầy cả thành. Lúc trước là một đồng lời khách sáo, nào là bản thân năng lực không đủ, nào là muốn tạo lòng tin cho mọi người. Tóm lại là tự hạ mình, tuyên bố từ chức đô đốc. Lời lẽ xoay chuyển, nói phương Bắc, giặc Hồ chưa diệt, sự nghiệp khôi phục còn lâu mới thành công, quan binh đệ nhất sư đồng lòng chung sức, ngay trong ngày hôm đó sẽ tuyên thệ xuất quân. Cuối cùng còn viết rõ ràng, ngày khôi phục đại nghiệp hoàn thành, chính là ngày Mưa Thần công thành lui thân. Bối cáo vừa ra, cả thành chấn động.

STT 37: Chương 1: Quyển đầu gặp tân Hợi - Chương 31: Bắc phạt

Chương 1: Quyển đầu gặp tân Hợi - Chương 31: Bắc phạt

Trần Sơn Hà sắc mặt xanh mét tiến vào đại sảnh phủ Đô đốc, nơi hoạt bát của vị thanh niên hay cười. Không ai ngờ rằng hắn cũng có lúc khó coi đến vậy. Giờ hắn đã là Lữ trưởng thứ hai kiêm Lữ đoàn trưởng ba, trên vai đã khoác quân hàm Thượng tá. Hắn giận dữ xông vào đại sảnh, chỉ thấy các quân quan đã tụ tập đông đủ. Ngô Hái đứng trong sảnh đi tới đi lui, thấy hắn đến, chỉ gật đầu.

Trần Sơn Hà cũng chẳng thèm chào hỏi ai, liền hỏi dồn Ngô Hái: "Niệm Tôn, Đô đốc đây là có chuyện gì? Đến cả chúng ta cũng không thèm hỏi han gì. Chiết quân ức hiếp người quá đáng. Đô đốc sao lại nghe lời bọn họ? Người cũng không khuyên nhủ Đô đốc một chút sao?" Ngô Hái nhìn hắn, mặt không chút biểu cảm: "Vô Bệnh, người ồn ào cái gì vậy?"

Hắn nhìn các sĩ quan đang ngồi, ai nấy đều lộ vẻ bất mãn: "Giờ không cần gọi Đô đốc nữa, gọi Sư trưởng! Không làm Đô đốc, ta cũng chẳng có ý kiến gì. Quân nhân, vẫn nên đơn thuần một chút thì hơn. Toàn thành nhiều quân đội như vậy, trừ Quảng Đông quân còn có chút bộ dạng, còn ai hơn được chúng ta? Các người cứ chuyên tâm huấn luyện quân đội cho tốt là được rồi. Chúng ta đều là sĩ quan sơ cấp được huấn luyện, giờ bỗng nhiên thành đoàn trưởng, lữ trưởng, ta rất lo chúng ta có làm tốt được không, có đánh thắng được không..."

Hắn càng nói càng nghiêm túc, nhìn sang Gi Toại. Vị Lữ trưởng thứ nhất cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Hắn khẽ thở dài: "Vào Nam Kinh mới mấy ngày, chuyện gì cũng gặp. Mọi người trước kia đều là đồng chí của Đồng Minh hội, nói thật, mọi người thấy những đồng chí hiện tại đều rất thất vọng. Mặc kệ Sư trưởng đang tính toán gì, hắn vẫn luôn dẫn dắt chúng ta đánh trận, vì khôi phục mà lập công! Sắp phải Bắc phạt rồi, ta rất tình nguyện ra tiền tuyến! Những chuyện khác, cứ để ta nói, không muốn lo nghĩ nhiều, ta là quân nhân!"

Hắn nói đến đây dường như có chút kích động, cuối cùng mím chặt môi, cứ thế đứng yên.

Vào thành đến nay, những thanh niên quân nhân này không phải không có ý kiến. Mưa Thần nắm tài nguyên trong tay, khiến những đội quân khác khốn đốn. Điều này khiến họ cũng có nhiều suy nghĩ, nhưng dù sao đây cũng là đoàn thể của chính họ, dù không thừa nhận. Chế độ chính quy, đãi ngộ tốt của Đệ Nhất Sư khiến họ có lòng ngưỡng mộ. Mưa Thần "bị ép" từ chức Đô đốc, khiến các quân quan huyết khí phương cương đều đầy bụng phiền muộn.

Đúng lúc mọi người đang đối lập không nói lời nào, Mưa Thần mỉm cười bước ra, vẻ mặt thoải mái. Mọi người thấy hắn ra, đều đứng dậy cái rụp. Mưa Thần cười đưa tay ra hiệu: "Ngồi, ngồi cả đi, hôm nay gọi mọi người đến là để bàn giao vài việc, mọi người cứ tự nhiên." Hắn nhìn Gi Toại vẻ mặt nặng nề, cười hỏi: "Sáng Tỏ, người đang nghĩ gì vậy? Sắp Bắc phạt mà người không vui sao?"

Gi Toại ngẩng đầu nhìn hắn, miễn cưỡng nở nụ cười: "Đô đốc... Sư trưởng, tôi không có ý kiến gì, tất cả vì đại cục, đi Bắc phạt, tôi Gi Toại không có hai lời."

Mưa Thần ngồi xuống, chậm rãi nhìn quanh: "Có ý kiến cũng là bình thường, cũng không cần giấu diếm. Sáng Tỏ, người từ trước đến nay tinh thần trọng nghĩa nhất, thật sự là bất mãn với một số hành vi của ta? Có phải cảm thấy ta nên lấy tiền ra, duy trì nhiều đội quân như vậy. Mọi người tự nhiên mang ơn, ta Đô đốc mới danh chính ngôn thuận, để bề thống hợp quân đội Nam Kinh tham gia Bắc phạt, một lần hành động định đoạt khôi phục đại nghiệp?"

Gi Toại ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Mưa Thần, cuối cùng nghiêng rằng nói: "Sư trưởng, ngài nói không sai. Đây cũng là ý nghĩ của một số huynh đệ. Chúng ta đến để làm cách mạng, không phải tranh quyền đoạt lợi, vơ vét tiền bạc. Ngài không cần làm Đô đốc, chúng ta đều cảm thấy Sư trưởng gánh vác quá nhiều, nhưng tại sao phải xa lánh những đồng chí Đồng Minh hội? Chỉ cần Sư trưởng có thể dẫn dắt tất cả lên đường Bắc phạt, hoàn thành đại nghiệp phục quốc, xây dựng một Trung Quốc mới. Đến lúc đó đừng nói là Đô đốc, tổng thống ai muốn cũng được, tôi Gi Toại sẽ liều mạng với hân!"

Mưa Thần nhìn Gi Toại, gương mặt trẻ trung mà kiên định, xung quanh các sĩ quan không ít người cũng có vẻ sốt ruột như vậy. Trong lòng thầm thở dài. Đội quân này, không dễ dẫn dắt.

Hân nén giận, ngón tay vô thức gõ lên bàn. Nhìn những quân quan kia, cuối cùng khẽ cười: "Tốt, tốt, tốt. Mọi người nói ra suy nghĩ trong lòng rất tốt. Là quân nhân, mệnh lệnh là phải phục tùng. Nhưng để các người, những người đứng đầu, đều làm theo, dốc sức vì một mục tiêu, cũng là trách nhiệm của ta..."

"Vì sao ta mặc kệ những đội quân kia? Bởi vì ta thực sự không còn cách nào khác. Nếu ta bao hết bọn họ, sẽ có bao nhiêu người cho rằng ta độc quyền? Ta chỉ muốn làm những việc trong sạch, đánh trận thực sự, làm tròn bổn phận của mình. Đánh ra một Trung Quốc mới, để hậu thế tự hào về

những gì chúng ta đã làm! Nhưng những đồng chí Đồng Minh hội trong nước này, ta thực sự rất thất vọng. Lúc trước ta cướp làm Đô đốc, chẳng phải vì cảm thấy mình có trách nhiệm thống lĩnh mọi người tiến hành sự nghiệp khôi phục hay sao? Chứ không phải vì cái chức Đô đốc Thượng Hải béo bở, ta đến đây thu dọn cái mớ hỗn độn ở Nam Kinh!"

Hắn thở dốc một hơi, dường như rất oán giận: "Đã người ta là Hồ tiên sinh Thượng Hải tự mình mang đến làm Đô đốc Giang Tô, ta coi như tặng cho hắn. Hắn muốn làm đến đâu thì làm. Chúng ta, tuy lịch sử ngắn ngủi, nhưng đã lưu lại công lao to lớn trong lịch sử khôi phục, quân cách mạng Thượng Hải! Các người vội vàng tranh quyền đoạt lợi ở Nam Kinh, ta ra tiền tuyến! Lão tử không ở đây bị khinh bỉ!"

Hắn nặng nề vỗ bàn, gần như gầm thét: "Chúng ta là quân nhân! Chiến đấu vì tín niệm của mình đến cùng là bổn phận của chúng ta! Đệ Nhất Sư này là do một tay lão tử tạo dựng nên! Đợi đến khi dân quốc hoàn thành, chúng ta sẽ là quân đội chính quy quang vinh! Ai muốn rời đi lúc này, cứ tự nhiên! Ngày mai lão tử sẽ tuyên thệ trước khi xuất quân ra tiền tuyến! Các người không đi theo, lão tử một mình chết cũng phải chết ở Giang Bắc!"

Mọi người chưa từng thấy Mưa Thần kích động đến vậy. Trần Sơn Hà lập tức đứng dậy: "Sư trưởng! Dù nói gì tôi cũng theo ngài, những người khác không phải là vật liệu để làm nên đại sự, đi theo ngài khả năng tên tuổi sẽ được lưu danh sử sách! Ngài ở đâu, tôi đánh ở đó. Ngài dẫn chúng ta khôi phục Thượng Hải, công phá Nam Kinh. Giờ lại dẫn đầu tuyên thệ trước khi xuất quân Bắc phạt. Mặc kệ những kẻ tiểu nhân kia nói gì, tôi chết cũng phải chết ở Đệ Nhất Sư!"

Mưa Thần vừa gầm xong, hơi có chút mệt mỏi, nghe Trần Sơn Hà cam đoan như vậy, mang theo vài phần cảm kích nở nụ cười. Ngô Hái cũng đứng dậy, vẫn không nói gì. Mưa Thần giơ ngón tay: "Vô Bệnh và Niệm Tôn, các người đừng vội tỏ thái độ, nghe ta nói hết lời. Giờ ta cũng nói rõ,

ta cho mọi người một lần lựa chọn. Chỉ một lần, bằng lòng đi theo ta Mưa Thần làm tiếp, nguyện cùng ta vì một Trung Quốc tốt đẹp hơn mà phấn đấu, về sau phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của ta, không được có bất kỳ ý kiến gì. Nếu không muốn, ta Mưa Thần tiễn đưa, tùy ý người đi đâu, coi như không làm quân đội, ta Mưa Thần cũng bao người về nhà làm ông chủ giàu có. Nếu có một ngày, mọi người phát hiện ta bội ước..." Hắc móc ra khẩu súng ngắn Bạch Lang bên hông, nặng nề đập lên bàn: "...thì cứ đánh chết ta!".

Ngô Hái lặng lẽ đứng bên trái Mưa Thần, trầm giọng nói: "Bằng lòng đi theo Sư trưởng làm tiếp, đứng cùng một chỗ với ta. Không muốn, mời sang bên phải."

Xoạt xoạt một hồi, các quân quan đều đứng về bên trái. Chỉ có Gi Toại vẫn ngơ ngác đứng đó. Lữ gặp Tiêu kéo hắc một cái, nhưng không kéo được. Gi Toại nhìn chăm chăm Mưa Thần: "Vậy Sư trưởng thấy thế nào về Tôn tiên sinh và Khắc Cường tiên sinh? Nếu Sư trưởng hành động trái với lời thề hôm nay, chúng ta có còn quyền rời đi không?"

Mưa Thần cũng nghiêm túc nhìn hắc: "Hai vị đương nhiên là lãnh tụ của chúng ta, cũng là lãnh tụ của Trung Quốc. Nhưng trong lòng ta, tốt hơn cả là trước khi Trung Quốc thành lập, ta vẫn giữ quyền tự do hành động của mình. Nếu các người cảm thấy ta bội ước, cứ việc rời đi. Nhưng trước khi đi, các người chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của ta!"

Gi Toại im lặng, bước sang bên trái, đứng nghiêm trang, thần sắc kiên định.

Mưa Thần chỉ cảm thấy mình diễn quá nhập tâm, giờ lại có chút hờn thoát. Đối với mấy thanh niên này, dụ dỗ cũng dễ. Ý định thực sự trong lòng hắc còn chưa nói ra, hiện tại cũng coi như thống nhất tư tưởng, nắm chặt đội ngũ. Vừa rời hắc còn sợ những quân quan kia nhao nhao sang bên

phải. Kỳ thật, có lẽ chính hãn cũng không nhận ra, Đệ Nhất Sư theo đánh nhiều thắng nhiều, khí thế lên cao, hơn nữa mỗi lần thắng lợi đều có công lao của hãn. Dưới trướng mình, đám sĩ quan này sớm đã có tín ngưỡng nhất định.

Đã thống nhất ý kiến, bước tiếp theo, nên bắc phạt. Phía bắc Trường Giang là không gian bao la. Cần gì phải ở lại Nam Kinh, chờ đám bà bà Đồng Minh Hội đến chỉ huy chứ? Còn chuyện xây dựng một Trung Quốc tốt đẹp hơn... Chậm rãi rồi tính. Quan trọng là phải đi con đường trước mắt cho tốt.

"Hãn thật sự không làm Đô đốc!" Từ Cố Khanh cầm tờ cáo thị, tay run run. Lôi Phấn ngồi đối diện, không ngừng cười lạnh: "Mưa Đô đốc được dân chúng Giang Tô ủng hộ, giờ lại bị Từ Đô đốc kéo xuống. Ban đầu, Từ Nghị Cục còn muốn bỏ phiếu để giữ nguyên cục diện một thành hai Đốc, nhưng giờ thì chúc mừng Từ Đô đốc. Dân ý Giang Tô, dưới nanh vuốt của bọn thương nhân, thực ra cũng chẳng quan trọng gì."

Từ Cố Khanh đặt cáo thị xuống, chán nản thở dài: "Giờ huynh đệ nói gì cũng vô dụng rồi. Không giấu gì mới Điền huynh, huynh đệ hiện tại cũng chán nản, ngược lại thật sự là hâm mộ Vũ Sư trưởng có thể ra tiền tuyến bắc phạt." Lôi Phấn cũng lười nói nhiều với hãn. Đứng dậy toan đi: "Ngày mai, Vũ Sư trưởng sẽ làm lễ tuyên thệ trước khi xuất quân bắc phạt. Từ Đô đốc là cái gai trong mắt, tất nhiên sẽ vui vẻ tiễn đưa, không cần ta nhiều lời, vậy cáo từ."

Từ Cố Khanh muốn giữ cũng không được. Ngồi đó chỉ biết thở dài. Hoàng Nhất Hải âu tiểu tử kia, tưởng rằng như vậy là có thể hãm hại Mưa Thần sao? Chỉ cần trong tay hãn còn hai vạn tinh binh, thì ai cũng muốn lôi kéo. Tội gì phải đắc tội hãn! Muốn từ bỏ việc ở lại Nam Kinh, phải đổi mặt với cục diện rồi rã. Từ Cố Khanh lập tức cũng nghĩ đến việc viết một bản cáo từ.

Tại Thượng Hải.

Nhất mới tiểu thuyết tại Lục Cửu Thư Xá a thủ phát!

Hoàng Khắc Cường sắc mặt tái xanh, trừng trừng nhìn tờ báo trên tay. Báo trình, thời báo đều đăng tải hình ảnh Mưa Thần tuyên thệ trước khi xuất quân bắt phạt ở Nam Kinh, cùng với đủ loại xã luận. Đối với vị tướng quân trẻ tuổi này, tất cả những người làm nghề tin tức đều có thiện cảm. Hắn luôn mang đến tin tức cho mọi người. Trong khi phương nam còn đang bận tranh quyền đoạt lợi, tiêu hóa thế lực, thì hắn lại dứt khoát từ bỏ chức vị Đô đốc Giang Tô, dẫn đầu xuất sư bắt phạt. Những bài xã luận này còn ám chỉ, Mưa Thần từ bỏ chức vị, nguyên nhân nào đó là do công tử của một vị cách mạng lão thần họ Hoàng gây áp lực. Đây quả thực là tát vào mặt Hoàng Hưng!

Trong ảnh trên báo, Mưa Thần quả thực có thể dùng khí khái anh hùng để hình dung. Đôi ủng dài quá gối, chấp tay sau lưng, hai chân mở rộng, đứng trên bục, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống đám dũng tướng dưới trướng. Cờ xí Thượng Hải tung bay trên mặt hắn, phía sau là một hàng sĩ quan khí khái hào hùng, giơ tay chào. Báo rừng Tây Thượng Hải còn khoa trương bình luận, từ trước đến nay chưa từng thấy hoa quân nào oai hùng như vậy.

Đứa con trai của mình, Thượng Hải hiện tại loạn thành một bãi, còn đặc tội Mưa Thần làm gì! Mọi người đều trông cậy vào hắn khôi phục ngân hàng, có thể lấy thừa bù thiếu cho chính phủ lâm thời thành lập sau quân phiệt! Hắn vỗ vỗ tờ báo, lần này ngược lại tốt, đồng tình tâm đều hướng về phía Mưa Thần. Nếu hắn tự do hành động, không ai có thể ước thúc hắn.

Hoàng Khắc Cường đứng dậy, hôm nay còn quá nhiều việc phải làm, không thể chậm trễ ở đây được. Trước khi ra cửa, hắn không khỏi quay đầu nhìn tờ báo một lần nữa.

Ánh mắt Mưa Thần vẫn thâm thúy như cũ.

STT 38: Chương 1: Lý Viện lần đầu gặp Tân Hối - Chương 32:...

Chương 1: Lý Viện lần đầu gặp Tân Hối - Chương 32: Tộc "Truy Tinh"

Lý Viện chậm rãi khép tờ báo trong tay. Nàng là một nữ sinh của trường nữ Thượng Hải. Tuổi nàng vừa tròn mười bảy, mang vẻ thanh tú, tao nhã của thiếu nữ Giang Nam, lại thêm nét tươi tắn như nụ hoa mới nở. Ánh mắt nàng say mê nhìn bức ảnh vị "Mưa thần" trên báo, ngón tay thon dài như ngọc lướt nhẹ trên khuôn mặt hảnh, rồi bất giác khóe môi cong lên.

Cánh cửa phòng học khẽ vang lên tiếng gõ. Lý Viện ngẩng đầu, thấy Vương bá, người lái xe của gia đình, đang cung kính đứng ngoài cửa: "Tiểu thư, tôi đợi ở cổng trường không thấy, nên mới lên đây..."

Lý Viện đã thu dọn xong cặp sách, xách trên tay, cười nói: "Vương bá, con biết rồi. Cha cũng thật là, con lớn thế này rồi, còn có gì phải lo lắng."

Vương bá theo Lý Viện ra cổng trường. Vị tiểu thư tính tình tốt bụng, xinh đẹp này, ông đã nhìn nàng lớn lên. Ngoại trừ có chút mộng mơ, nàng đối với người kia quả thực không có lời nào hay. Lão gia và phu nhân chỉ có mình nàng là con gái, xem nàng như bảo bối. Ngay cả Vương bá, sao lại không cưng chiều nàng cho được.

Vương bá chợt thấy Lý Viện đang ôm tờ báo trong lòng: "A! Đây không phải là Đô đốc Mưa sao? Mới đăng lên báo. Lão gia phu nhân và tiểu thư xem báo đều là tiếng nước ngoài, phía trên viết cái gì... Nói đến, tôi cũng coi như đã gặp Đô đốc Mưa một lần..."

Lý Viện lập tức nũng nịu níu tay Vương bá: "Vương bá, Vương bá, bác gặp hấn rồi ạ! Bác kể cho con nghe được không, hấn rốt cuộc là người thế nào?"

Vương bá hiền từ nhìn tiểu thư đang nũng nịu với mình, cười nói: "Cũng không có gì, chỉ là khi Đô đốc Mưa còn ở Thượng Hải, lão gia có đến thăm hấn một lần. Đô đốc Mưa tiễn lão gia ra tận cửa, tự tay mở cửa xe. Thấy tôi đứng bên cạnh, còn nói một câu 'lão nhân gia tinh thần'... Chỉ đơn giản vậy thôi."

Lý Viện nghe xong, càng thêm tò mò. Nàng không ngừng hỏi Đô đốc Mưa nói chuyện bằng giọng gì, cử chỉ ra sao, cười lên trông như thế nào... Vương bá cũng cười ha hả, đáp lại từng câu, cho đến khi đưa tiểu thư về đến nhà.

Lý Viện thấy phụ thân đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách nhắm mắt dưỡng thần, liền rón rén bước tới, ôm lấy cổ ông, nũng nịu: "Cha lại lười biếng rồi!" Lý Viện phụ thân – Lý Chương Mây, một tiến sĩ tài giỏi, đồng thời là chủ tịch Ngân hàng Thực nghiệp Thượng Hải, cũng là hội viên của Chi bộ Hải Thượng Đồng Minh hội. Lý Chương Mây gỡ tay con gái ra, không quên dặn dò: "Ở nhà phải nói tiếng Anh, biết chưa?"

Đôi mắt ông trũng sâu, rõ ràng là chưa ngủ đủ giấc. Lý Viện ngoan ngoãn đáp lời, ngồi xuống bên cạnh, đấm bóp chân cho ông. Lý Chương Mây nhắm mắt lại, hưởng thụ sự quan tâm hiếm có của con gái. Ông cười nói: "Thôi được rồi, con mau về phòng ôn bài đi, sang năm cha sẽ lo cho con đi du học. Trong nước bây giờ cũng không yên ổn... Cha nói chuyện này làm gì nhỉ?"

Lý Viện cười hì hì, lại nhéo râu Lý Chương Mây: "Cha, dạo này cha cứ đi theo Đường bá bá từ phương Bắc tới lui, rốt cuộc là bận rộn chuyện gì vậy? Nhìn cha mệt mỏi thế này. Về nhà cũng ít hơn rồi."

Lý Chương Mây xoa đầu con gái, ngồi dậy: "Con bé này, quản nhiều chuyện của người lớn làm gì... Đường bá bá là bạn học cũ của cha ở Mỹ, lần này vì giúp cha tìm người quen ở Thượng Hải, nên đành phải theo ông ấy chạy tới chạy lui... Mẹ con mấy hôm nay không có oán trách cha đấy chứ?"

Lý Viện bĩu môi: "Mẹ chỉ mãi đánh bài, có quan tâm cha ở đâu đâu. Chỉ cần cha đừng mang 'tiểu mục' nào về, thì hai mẹ con con mới mặc kệ cha chuyện bên ngoài thôi... Cha, các người bàn những chuyện lớn lao này, có nhắc đến Đô đốc Mưa không?"

Lý Chương Mây mệt mỏi rũ rùi, mấy ngày nay phải đi cùng Đường Thiệu Nghi và các đại biểu phương Nam. Lại cùng với Tôn Trung Sơn bàn bạc điều kiện, bản thân ông còn là nghị viên của Thượng Hải, mỗi ngày phải chạy mười mấy chỗ. Nghe con gái hỏi đến "Mưa thần", nhân vật mà ông vẫn nhắc đến mấy ngày nay, ông mới sức nhớ ra: "A! Vị tướng quân trẻ tuổi đó à. Nghe nói hần lại dẫn đầu tuyên thệ trước khi xuất quân bắc phạt, Đồng Minh hội không làm gì được hần, đại biểu phương Bắc tức giận đến giậm chân, trên báo đánh giá về hần cũng rất cao..." Ông liếc mắt nhìn tờ báo trong tay con gái, bên cạnh ảnh của "Mưa thần", con gái còn viết mấy chữ "Gặp vua chết, mây Hồ không thích", lập tức hiểu ra mọi chuyện, nhưng trong lòng chỉ mỉm cười. Tuổi này, con gái thích huyền hoặc, cứ để nàng thích. Dù sao, huyền hoặc cũng là huyền hoặc về một nhân vật anh hùng... Không tự chủ được, ông đột nhiên nhớ đến lúc mới quen phu nhân ở Mỹ, lòng chợt ảm áp.

Đúng lúc này, tiếng bước chân rầm rập vang lên trong đại sảnh, Lý Lượng Tân cũng không chào hỏi, thẳng thừng xông vào. Đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lý Chương Mây, tiện tay còn xoa đầu Lý Viện: "Nhất Vũ huynh, mau bảo Đô đốc Quân phủ Thượng Hải cấp cho ta hộ chiếu, lập tức phải ra tiền tuyến phỏng vấn."

Lý Chương Mây vừa sai người hầu dâng trà, vừa ngạc nhiên hỏi Lý Lượng Tân: "Trúng Tuyển huynh, sao lại hấp tấp thế này? Huynh lại muốn lên tiền tuyển nào? Huynh và Anh Sĩ không phải không quen biết, cứ tìm hãn là được. Cần gì phải tìm đến ta?"

Lý Lượng Tân mỉm cười nói: "Tại ta đến vội vàng, lời nói không rõ ràng. Lập tức tâu soạn chúng ta muốn phái người theo Tân Phổ Đường đi phỏng vấn bộ đội bắc phạt của Đô đốc Mưa. Hiện tại chỉ có chỗ hãn là đang chiến tranh, chúng ta không giành được tin tức này thì tìm ai đi? Lần trước Đô đốc Mưa ở đây làm Đô đốc, chúng ta đã nói hết những lời hay ý đẹp về hãn. Nhưng đã đắc tội với Anh Sĩ, hiện tại gặp hãn cũng rất ngại. Cho nên mới đến nhờ huynh, hiện tại là người nổi tiếng."

Lời Lý Lượng Tân còn chưa dứt, Lý Viện đã sáng mắt lên: "Sử thúc thúc, các người muốn đi phỏng vấn Vũ tướng quân? Có thể mang con đi được không?" Nàng đương nhiên bị xem nhẹ, hai người lớn đều coi là lời nói đùa của trẻ con. Đẩy nàng về thư phòng, hai người bắt đầu trò chuyện riêng. Lý Viện hăm hừ trở về thư phòng, quăng cặp sách lên bàn, ngồi trên ghế suy nghĩ. Lần này không nắm bắt được cơ hội, thì đúng là không còn cơ hội nữa rồi, sang năm phải đi Mỹ du học...

Tiểu cô nương thầm hạ quyết tâm.

Lúc này, "Mưa thần" đương nhiên không ngờ rằng ở Thượng Hải lại có một nhóm "truy tình" giàu có như vậy. Tâm trí hãn chỉ dồn vào cuộc bắc phạt lần này. Ngoài việc để lại một doanh vệ đội tại nhà máy đúc tiền ở Nam Kinh và thiết lập tổng binh đứng ở Nam Kinh. Chủ lực của hãn đều vượt sông ra Giang Bắc. Dọc đường đi, những nơi đi qua đều bị quân quản, theo đường Tân Phổ Đường đánh tới. Mã An Sơn, Trừ Châu đều không chiến mà hạ, nhưng tại khu vực Phụ Sơn, Từ Châu, còn có tàn quân của Trương Huân và đội quân của Trương Nghi, chi đội thứ năm Trấn Nam.

Hiện tại, Sư đoàn 1 hoàn toàn tham gia vào các hoạt động quân sự, tâm tư của các thuộc hạ cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Mỗi ngày đều bận rộn. Sư đoàn 1 tuy sĩ khí cao ngút, trang bị tinh nhuệ, nhưng tân binh thực sự quá nhiều. Trên đường đi, những trò cười do việc dừng chân, hành quân vẫn không ít. Các quân quan của trường huấn luyện theo sự dẫn dắt của huấn luyện viên, xuống từng bộ đội để trải nghiệm, những tinh anh được "Mưa thần" chọn từ những thanh niên đi bộ đội, đều đang nhanh chóng trưởng thành. Còn "Mưa thần" cũng đang học hỏi, từ một người yêu thích quân sự đơn thuần trở thành một thống soái mang theo hai vạn quân, hẳn muốn học hỏi rất nhiều điều.

STT 39: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 33: Dọc...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 33: Dọc theo tân phổ đường tiến lên

Lúc này, Mưa Thần tự nhiên không ngờ rằng ở Thượng Hải, mình lại có một gia thế phú quý, một đám truy tinh tộc như vậy. Tâm tư của hắn giờ chỉ dồn vào cuộc bắc phạt lần này. Ngoài việc để lại một doanh vệ đội tại nhà máy đúc tiền ở Nam Kinh và thiết lập tổng binh đứng ở Nam Kinh, chủ lực của hắn đều đã vượt sông Giang Bắc. Dọc đường đi, những nơi hắn đi qua đều bị quân quản, theo tân phổ đường mà tiến công. Mã An Sơn, Trừ Châu đều không tốn một mũi tên mà hạ, nhưng ở vùng con trai phụ của Từ Châu, còn có tàn quân của Đê sông doanh do Trương Huân chỉ huy cùng đội quân của Trương Nghi Chi, Trần Nam thứ năm, đóng giữ.

Hiện tại, đệ nhất sư đã hoàn toàn lao vào hành động quân sự, tâm tư của các thuộc hạ cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Mỗi ngày đều bận rộn. Đệ nhất sư tuy sĩ khí dâng cao, trang bị tinh lương, nhưng tân binh quả thực quá nhiều. Trên đường hành quân, những trò cười do việc dừng chân, hành quân gây ra cũng không ít. Các quân quan theo học viện doanh trưởng, dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên, xuống từng bộ đội để trải nghiệm. Những tinh anh được Mưa Thần chọn ra từ đội quân thanh niên, đều đang nhanh chóng trưởng thành. Bản thân Mưa Thần cũng đang học tập, từ một kẻ yêu thích quân sự đơn thuần biến thành một thống soái mang hai vạn quân, hắn muốn học rất nhiều, rất nhiều thứ.

"Đoàn ba đến đâu rồi? Mới đến Sáng Rực? Nơi đó khi lục soát phát hiện có hai ba doanh quân Đê sông." Ngô Hái vừa ghi chép lại báo cáo của tham mưu, vừa hạ lệnh: "Một lữ đội hình bên trái tiến lên quá chậm, nhất định phải trước 15 giờ chiều nay đuổi tới Sáng Rực, hợp quân với ba đám quân, chiếm lấy nơi đó! Tư lệnh sư bộ chúng ta lập tức tổ chức di chuyển. Sáng mai đến Sáng Rực." Mấy tên lính truyền tin cười ngựa lĩnh mệnh đi. Mưa Thần từ nhà dân, nơi làm tư lệnh bộ, thông thả đi ra, hướng Ngô Hái cười nói: "Niệm Tôn, người căng dây cung chặt quá rồi, ta đoán chừng trước khi đến con trai phụ, sẽ không giao chiến chính diện với Bắc Quân đâu."

Ngô Hái gân cổ lên đáp lời: "Ta cũng đoán như vậy, nhưng cũng không thể lơ lửng yêu cầu của bọn chúng!"

Mưa Thần cười khoát tay: "Những chuyện này là do tham mưu trưởng người quản lý, ta không can thiệp. Hôm nay lại nhận được nhiều điện báo như vậy, thật buồn cười..." Hắn run tay, trên tay là một đồng giấy thông báo: "Có liên quân Giang Chiết, có dân chúng Thượng Hải, có Cán quân, có Hoài thượng quân, có Quảng Đông quân, có Trấn quân... Đây là những người ủng hộ ta, Vũ mỗ, nói rằng hoan nghênh quân ta bắc phạt, phá vỡ cục diện không chiến không cùng giữa nam bắc. Là sự nghiệp cách mạng lại sáng tạo cao trào, nguyện ăn theo..."

Lại run tay, trên tay là một tờ giấy thông báo khác: "Đây là mắng ta, Phùng Hoa cùng Đoạn Chi Suối liên danh với Bắc Quân hơn sáu mươi tướng tá gửi điện cho ta, nói rằng nếu ta không dừng hành động quân sự lỗ mắng này, sẽ dẫn mười vạn dũng sĩ phương bắc, cùng ta chiến đấu đến cùng. Lê Nguyên Hồng cũng từ Hồ Bắc gửi điện báo, bảo ta nên suy nghĩ lại, không nên phá hoại cục diện giải quyết quốc sự bằng hiệp thương chính trị giữa nam bắc... Ngay cả Thượng Hải và Nam Kinh, hai nơi tập trung dân đảng, cũng không có động tĩnh gì. Xem ra đã bằng lòng nhìn ta bắc thượng,

lại không muốn ủng hộ ta..." Gần đây công việc bề bộn, nhìn những điện báo này, cũng chỉ là trò chuyện để giải khuây."

Hắn vo tròn tờ điện báo trong tay: "Ta không cần ai ủng hộ, cứ đánh Từ Châu xuống cho những đồng chí này xem! Truyền lệnh toàn quân, tăng tốc độ hành động. Trước ngày hai mươi lăm, ta phải chiếm được con trai phụ, uy hiếp Từ Châu!"

Gì Toại đứng trước trận địa pháo binh của lữ, ban đầu mỗi lữ có mười hai khẩu sơn pháo Thượng Hải 75 ly. Sư bộ lại cấp cho mỗi lữ thêm mười hai khẩu dã pháo Nhật Bản. Dưới sự oanh tạc của pháo binh, trận địa bên ngoài Sáng Rực bốc lên từng đợt khói. Đoàn ba công kích doanh nằm rạp ở bên ngoài trận địa, nhìn thấy mấy trăm binh lính Đê sông quân nhảy ra khỏi trận địa, chạy tán loạn về phía sau. Đoàn ba chờ hỏa lực ngừng, một hồi reo hò, xông lên phía trước.

Gì Toại hạ ống nhòm xuống, lắc đầu. Trần Sơn Hà đứng bên cạnh hắn, cười nói: "Đám Đê sông quân này không thể so với những đội quân ở Nam Kinh, đạn pháo vừa nện tới là chạy, đánh đấm chẳng có vị gì."

Gì Toại lạnh lùng nhìn hắn: "Chủ lực Đê sông quân ở Nam Kinh đã bị chúng ta đánh tan, những tên này chỉ là đội quân tạm thời do Trương Huân chiêu mộ... Nhưng người cũng phải nhìn xem đội quân của chúng ta bây giờ ra sao. Loại địch nhân này, căn bản không cần hỏa lực, xông lên là có thể sụp đổ, kết quả vẫn phải chờ pháo binh vào trận, để nhất sư chúng ta, cần nhiều trận đánh ác liệt hơn để rèn luyện!"

Trần Sơn Hà cười nói: "Có pháo binh dùng, bọn kia tự nhiên lười xung phong. Cũng là người, từ khi bắt phạt đến nay, người vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, cười cũng không cười... Còn có ý kiến với sư trưởng?"

Gì Toại không để ý đến hăn, chỉ hạ lệnh cho tham mưu bên cạnh: "Sau khi vào Sáng Rực, bộ đội không được vào nhà dân. Tối nay 7 giờ tổ chức hội nghị kiểm điểm sĩ quan trở lên tại lữ bộ! Ngày mai dù nghỉ ngơi một ngày, vẫn phải luyện tập!" Hăn nói xong tự mình lên ngựa đi, Trần Sơn Hà nhìn theo bóng lưng hăn, chỉ lắc đầu.

Theo việc Sáng Rực bị chiếm, đệ nhất sư của Mưa Thần dọc theo tân phổ đường đã hoàn toàn triển khai, hai lữ cùng với một doanh pháo binh mạnh, một doanh kỵ binh tạo thành chi đội chính diện, chi đội trưởng là Trần Sơn Hà. Từ Phượng Dương thẳng tiến đến con trai phụ. Còn một lữ cùng với một doanh pháo binh mạnh, một doanh kỵ binh, một liên đội công binh tạo thành chi đội kênh đào, chi đội trưởng là Gì Toại, dọc theo kênh đào vòng quanh con đường rút lui của con trai phụ. Mưa Thần dẫn đầu giáo đạo đoàn và sư trực thuộc, đi theo sau chi đội chính diện.

Trải qua trình sát của đội kỵ binh ở tiền tuyến, cũng sơ bộ phán đoán tại vùng con trai phụ có mười ba doanh quân Đê sông mới được Trương Huân tổ chức, một đội pháo binh. Còn có chủ lực của trấn thứ năm Bắc Dương, hai mươi ngọn, một doanh pháo binh. Tập kết hơn bảy ngàn người tử thủ. Ở phía sau cố trấn, còn có sáu doanh quân Đê sông, một doanh gần ba ngàn người của mười chín ngọn Bắc Dương. Đại chiến thực sự của cuộc bắc phạt sắp bắt đầu.

Con trai phụ là một đại phủ của An Huy, lại khống chế hiểm yếu của hạp khẩu Phù Sơn, năm con sông của An Huy. Tân phổ đường đi ngang qua con trai phụ từ hạp khẩu này, qua nơi này, cho đến Từ Châu, đều không có hiểm yếu để phòng thủ. Muốn thủ Từ Châu, tất nhiên phải thủ con trai phụ. Vì vậy, Trương Huân bố trí toàn bộ chủ lực của mình tại đây, muốn quyết tử chiến với đệ nhất sư. Hăn chạy trốn đến Từ Châu, sau đó trắng trợn hợp nhất đội tuần phòng trước đó, cũng chấp vá hai mươi doanh, hơn vạn quân. Nhưng sức chiến đấu rất kém, nhưng sau khi Trương Nghi Chi phái Trương

Cây Nguyên hiệp thống pháo binh thứ mười hiệp, một doanh xuôi nam hỗ trợ, với nội tình của lão Bắc Dương, Trương Huân lập tức có đủ lực lượng, triển khai tư thế tử chiến tại con trai phụ.

Cuộc chạm trán nhỏ diễn ra vào ngày mười tám tháng mười hai, lữ thứ hai triển khai trên chiến tuyến dài hơn mười dặm từ nam đến bắc, thay phiên phát động tấn công, trọng điểm tấn công vào hạp khẩu Phù Sơn. Trải qua 18 ngày kịch chiến, cơ hồ không có chút tiến triển nào. Trận thứ năm Bắc Dương quả nhiên danh bất hư truyền, lấy họ làm chủ, trận địa chủ của Phù Sơn hạp chịu đựng sự xung kích lặp đi lặp lại của hai ba doanh lữ thứ hai. Hỏa lực đánh cho là liên trời tiếp đất. Nhưng những lão Bắc Dương này đều hết sức giữ bình tĩnh, hỏa lực được tổ chức rất tốt, xạ kích cũng cực kỳ chính xác. Đệ nhất sư bỏ lại hơn trăm xác chết trước trận địa chủ, thương binh càng nhiều. Các trận địa khác của Đê sông quân được khích lệ, phòng thủ cũng rất ngoan cố, mấy lần cùng bộ đội lữ thứ hai triển khai vật lộn. Cũng kiên quyết giữ vững trận địa.

Trời đã tối dần, đạn pháo của địch không đủ, đã ngừng bắn. Chỉ có hơn hai mươi khẩu sơn dã pháo của lữ thứ hai vẫn còn một phát không có một phát hướng trận địa địch mà bắn ra. Thịnh thoảng nổ ra một đoàn ánh sáng màu đỏ cùng sương mù. Thi thể của quan binh hai lữ ở hai vị trí đầu trận địa, dưới ánh sáng này, càng thêm chói mắt.

Trần Sơn Hà mắt đỏ hoe, tay áo xắn cao. Hắn nhìn đám sĩ quan trẻ tuổi của lữ đoàn, ai nấy cũng đỏ bừng mắt: "Hai lữ chúng ta lại để đối phương đánh cho mất mặt như vậy! Thi thể của huynh đệ đã ngã xuống còn chưa đoạt về được! Chúng ta làm sĩ quan, bình thường chỉ huy anh em xông lên liều mạng, hôm nay cũng nên để chúng ta vì những huynh đệ đã hy sinh mà liều mạng một phen! Phải đoạt bằng được thi thể của họ về cho ta. Ta ra lệnh, lập tức phát động tập kích ban đêm! Lão Bắc Dương có gì hơn người, ta muốn xem xem rốt cuộc ai mới là đàn ông!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Hủy bỏ mệnh lệnh."

Trần Sơn Hà quay phắt lại, miệng chửi thề: "Mẹ kiếp..." Mưa Thần hát vạt áo choàng, cùng Ngô Hái đứng sau lưng hắn. Lữ Tiều cũng đã sẵn sàng chiến đấu, mặt lạnh như tiền đứng bên cạnh.

Ngô Hái phất tay: "Mọi người về vị trí, ổn định đội ngũ, bố trí cảnh giới. Tiền tuyến, trắng đêm!" Các quân quan không phục, tản ra ngay lập tức. Trần Sơn Hà ngồi xồm xuống, gầm nhẹ: "Sư trưởng! Sao không cho chúng ta xông lên chứ! Thi thể của huynh đệ còn đang nằm lại phía trước, tim ta như bị dao đâm! Sư trưởng, chỉ cần ngài đồng ý, tôi nguyện chết ở tiền tuyến!"

Mưa Thần im lặng kéo hắn đứng dậy, vỗ vỗ vai hắn. Rồi cùng Lữ Tiều tiếp tục đi về phía trước, lần lượt kiểm tra các đại đội. Ngô Hái lại nghiêm giọng nhìn Trần Sơn Hà: "Nếu không có sư trưởng và ta ở đây, người đã muốn đem sĩ quan của lữ đoàn hai tiêu diệt hết rồi! Ta rất nghi ngờ người có làm được lữ trưởng hay không! Đối thủ là lão Bắc Dương, quân ta lại toàn là tân binh, một lần không hạ được cũng là chuyện thường. Đêm xuống, tổ chức đội kéo thi thể xuống là được, ai bảo người đi liều mạng?"

Hắn tức giận đến ngực phập phồng: "Đệ nhất sư của chúng ta phải từ từ trưởng thành trong khói lửa chiến tranh, không phải như người làm bữa! Ta là xem tình nghĩa đồng sự và bạn tốt với ba mươi Tam Tiêu năm xưa, lần này mới khuyên người tỉnh táo lại. Người không phải trẻ con nữa! Lần sau còn lỗ mãng như vậy, ta chỉ có thể giải quyết theo phép công. Tự mình bình tĩnh lại, nghĩ xem làm sao để dẫn dắt tốt đội ngũ, đánh tốt trận này!"

Trần Sơn Hà không nói gì, nhìn Ngô Hái quay người rời đi. Hôm nay đã gần tám trăm phát đạn pháo, lại còn đụng phải lão Bắc Dương cứng đầu. Chàng thanh niên hiếu chiến này lần đầu tiên cảm thấy mọi chuyện trên đời

không đơn giản như hắc tướng tượng. Hắc lạng lẽ cài lại thắt lưng, quay người về lỗ bộ của mình.

Truyện mới nhất được đăng tải tại sáu 9 sách a!

Đến nửa đêm, Trần Sơn Hà tổ chức mười mấy tiểu đội, len lén tiến lên, kéo thi thể của chiến hữu xuống. Mưa Thần đứng ở tuyến đầu, tay đặt trên vành mũ, không chịu buông ra. Lạng lẽ nhìn binh lính của mình khiêng từng cỗ thi thể đi qua bên cạnh, phía sau hắc, Ngô Hái cùng mười sĩ quan cao cấp đều đứng nghiêm trang cúi chào. Bỗng có vài phát đạn lạc bay vút qua. Bọn họ không ai quay đầu né tránh.

Trong kinh nghiệm của Mưa Thần, những cuộc chiến tranh mà hắc mưu cầu danh lợi, những chiến dịch hùng vĩ khiến hắc say mê, thương vong chỉ là một con số đơn thuần. Nhưng khi thực sự lâm vào cảnh này, những thân thể trẻ trung và lạnh lẽo kia, lại cho hắc cảm nhận hoàn toàn khác biệt. Chính hắc đã mang những thanh niên còn chưa được huấn luyện đầy đủ ra chiến trường! Sĩ quan và binh lính của lỗ đoàn hai chậm rãi tụ lại, chen chúc bên cạnh Mưa Thần. Trong đêm tối này, họ như một đám tượng đá.

STT 40: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 34: Phó...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 34: Phó viên

Lúc này, tại mặt trận tiền tuyến rực lửa của Nam Kinh, có một cô thiếu nữ vui vẻ. Nàng mặc một bộ âu phục nam tính, đeo kính râm, tóc giấu trong chiếc mũ dạ. Ngồi trong xe, nàng nghe ngao hát. Đồng hành cùng nàng là một phóng viên trẻ tuổi, đang run cầm cập vì lạnh trong bụi cỏ: "Tiểu Viện, sao cậu không sợ lạnh vậy! Lần này dẫn cậu chạy đến, tớ càng nghĩ càng sợ, về chủ tịch không lột da tớ mới là lạ."

Cô gái ấy chính là Lý Viện. Sử dụng mới lần này phái ra phóng viên là một trong những phóng viên chủ lực của tòa soạn, đáng tiếc vị ký giả già dặn này hiện tại đang điên cuồng theo đuổi một nữ sinh trung học, con nhà gia giáo. Nữ sinh kia lại là đồng bọn của Lý đại tiểu thư, sau khi Lý Viện cùng bạn học của nàng dùng đủ mọi cách uy hiếp, dụ dỗ, Cố ký giả vì tình yêu mà đầu óc choáng váng, thế là mang Lý đại tiểu thư trốn nhà! Bọn họ đuổi đến chỗ đệ nhất sư lưu thủ của Nam Kinh. Quan binh ở đó cũng biết sư trưởng rất hoan nghênh và hiền lành với phóng viên, lập tức an bài cho họ lên xe vận chuyển quân nhu ra tiền tuyến.

Lý Viện cười ngọt ngào: "Được rồi, tiểu Cố, lần này cậu giúp tớ. Tớ cũng nhất định giúp cậu, nếu cậu cưới Thịnh tiểu muội, Sử thúc thúc sẽ không làm khó cậu đâu." Cố chấp thầm thì vài tiếng, nghĩ đến dung mạo và gia thế của Thịnh Tuyết Hoa, rồi cười ngây ngô trong bụi cỏ.

Nhìn những thôn trang và cây cối lướt qua bên ngoài thùng xe, mặc dù gió lạnh từng đợt lửa qua khe hở của tấm ván gỗ. Nhưng vẫn không thối bay được nụ cười hạnh phúc trên mặt Lý Viện: "Tớ sao lại thấy lạnh chứ? Hiện tại trong lòng tớ, thật là một mảnh lửa nóng....."

Con trai phụ hiện tại tạm thời ở thế giằng co. Trần Sơn Hà lần này hết sức giữ vững bình tĩnh, tổ chức tốt hỏa lực và binh lực, có trọng điểm dần dần dọn sạch trận địa xung quanh Phù Sơn hạp. Các tân binh chịu đựng chiến hỏa hun đúc, cũng dần dần trưởng thành. Những đội quân này vốn sĩ khí rất cao, chỉ thiếu huấn luyện và kinh nghiệm mà thôi, làm vài trận, tân binh cũng thành lão binh. Có một số kỹ năng tác chiến, tự nhiên mà học được.

Nhưng địch nhân vẫn rất ngoan cố, đặc biệt là lão Bắc Dương ở khu vực Phù Sơn hạp, càng khó đánh. Với tốc độ tiến triển của hai lũy, e là qua năm Dương lịch cũng chưa chắc đã đột phá được đến con trai phụ. Bất quá, Mưa Thần không thúc giục Trần Sơn Hà, ngược lại còn khuyên hãn không nên hành động lỗ mãng. Hiện tại, hãn chỉ quan tâm xem đội quân của gì Toại Chi đang quanh co đến đâu. Nếu có thể thuận lợi bao vây đường lui của con trai phụ, thì những trận địa xuôi theo trước đó, không cần đánh địch nhân cũng sẽ tan rã.

Nhưng năm ngàn người vòng ra, trước kia chỉ có Đại đội trưởng gì Toại nắm giữ đội quân sao? Không có tiếp tế phía sau, có thể thuận lợi chiếm được Cổ Trấn sao? Điều Mưa Thần nhức đầu nhất vẫn là phương thức liên lạc nguyên thủy hiện tại. Mặc dù có máy điện báo vô tuyến, nhưng thứ nặng nề như vậy, chỉ có sư bộ mới có một đài thu phát tín hiệu tháo ra từ quân hạm, liên lạc với phía sau, hoàn toàn nhờ vào quân hạm trên sông Trường Giang phát tín hiệu. Liên lạc với gì Toại, trước một hai ngày còn có thể dựa vào kỵ binh miễn cưỡng duy trì, hiện tại thì không có tin tức! Về mặt hoàn

thiện đội quân, Mưa Thần lại ghi nhớ việc phân phối vô tuyến điện cho ít nhất là cấp lữ.

Mưa Thần nằm sấp trên bản đồ, lúc này trời còn chưa sáng hẳn. Trong lòng có chuyện, hắn liền cầm nển, trên bản đồ lặp đi lặp lại phác họa khoảng cách giữa Cổ Trấn và con trai phụ. Suy tính xem gì Toại và quân của hắn đang ở đâu. Sáng sớm, pháo kích thông lệ bỗng nhiên vang dội, tay hắn bị tiếng pháo chấn động đến run lên, một giọt dầu nển nhỏ giọt lên tay hắn. Hắn giận dữ quăng nển, còn mắng một câu tục tĩu. Tiếp tục mở to hai mắt nhìn bản đồ. Trí tuệ Bạch Tư Văn đội trưởng bảo vệ lúc này đã bật đèn bão lên, xách đèn đứng sau lưng hắn.

Mưa Thần nhìn thật lâu, cuối cùng mệt mỏi xoa xoa mắt. Quay đầu hướng Bạch Tư Văn ôn hòa cười một tiếng: "Vất vả cho cậu, Bạch đội trưởng." Bạch Tư Văn lập tức thấy người nhẹ nhõm hẳn, nước mắt cũng sắp rơi xuống: "Sư trưởng, ngài khách khí làm gì. Năm đó, khi chúng ta ở thời tứ Hậu đại soái, chỉ cần một chút không chu đáo, là ăn ngay một cái tát, bị uất ức đến cùng. Còn phải cho hắn đứng gác mở đường..... Không như sư trưởng ngài, dù là một nhân vật lớn của một tỉnh, đối với chúng ta vẫn khách khí như vậy....."

Mưa Thần cười ngắt lời hắn: "Ta không phải là đại soái trước kia, mà bây giờ cậu cũng là quân nhân. Quân nhân thì phải có dáng vẻ của quân nhân, không phải là để ta sai bảo! Cậu cũng là một hán tử cao bảy thước, lập công lớn ở Nam Kinh, bản thân lại muốn tiếp tục ở trong quân đội, một ngày nào đó ta cũng sẽ phái cậu đến đại đội, dùng bản lĩnh của mình mà làm nên sự nghiệp!" Hắn phát tay: "Đi, mời tham mưu trưởng đến..... Làm rất tốt."

Bạch Tư Văn đáp một tiếng vang dội: "Dạ!" Sóng lưng thẳng tắp. Trên người hắn, dường như lại đột nhiên tỏa ra thần thái đặc trưng của quân nhân. Mưa Thần lắc đầu cười cười, lại nằm sấp trên bản đồ cẩn thận nhìn

lại. Mãi đến khi nghe thấy tiếng Ngô Niệm Tôn vào cửa, hần mới đứng thẳng lưng lên.

"Niệm Tôn, tối qua cũng không ngủ à? Uống nước đi, ngồi xuống rồi nói chuyện."

Ngô Niệm Tôn cũng mang vẻ mặt nặng trĩu: "Sư trưởng, làm sao mà ngủ được chứ. Trước mặt vô bệnh cũng như vậy, thấy rõ là đã sụt mất mười mấy cân thịt, các huynh đệ đều lo lắng viện quân Bắc Dương tiếp tục kéo đến..... Còn lo lắng sáng tỏ bọn họ sẽ chịu thiệt thòi."

Mưa Thần ném cây bút chì trên tay xuống bàn đồ, dùng sức đập mấy cái: "Đánh trận quả nhiên là khó cực kỳ! Nếu không phải chúng ta có ưu thế về binh lực và hỏa lực, ở con trai phụ, e là chúng ta sẽ chịu thiệt! Bắc Dương tiếp viện, ta không lo lắng, Bắc Dương chỉ có bấy nhiêu quân, còn muốn ổn định tình hình ở phương bắc, sẽ không điều binh đến đây..... Ta chỉ lo lắng cho sáng tỏ a! Sợ bọn họ chịu thiệt, áp chế một lữ nhuệ khí sẽ không tốt, bồi dưỡng một chi chủ lực không dễ dàng..... Niệm Tôn, cậu xem có nên điều ra hai doanh đội ngũ từ chính diện, để Lữ Kiến Tiều mang theo, đi tìm tiếp viện cho sáng tỏ bọn họ không?"

Ngô Niệm Tôn lắc đầu: "Bồi dưỡng một chi chủ lực không dễ dàng, không chịu chút đau khổ, không trải qua chút nguy hiểm, thì không thể gọi là chủ lực. Sáng tỏ có năm ngàn quân mã, sẽ không chịu thiệt thòi gì lớn. Hơn nữa, chúng ta vẫn đang giữ thế công ở chính diện, thương vong cũng nặng, quân đội rất mệt mỏi. Không thể rút quân được."

Mưa Thần gật đầu: "Cậu nói rất đúng, ta là quan tâm quá hóa loạn, nhất thời nghĩ không chu toàn....." Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy Bạch Tư Văn chạy nhanh vào lều: "Báo cáo sư trưởng, tham mưu trưởng,

đội xe tiếp tế của binh trạm đã đến, còn mang theo hai phóng viên, là của Thượng Hải trình báo. Nói muốn phỏng vấn sư trưởng."

Mưa Thần mỉm cười, cùng Ngô Niệm Tôn liếc mắt nhìn nhau. Hắc đội mũ tướng quân lên đầu: "Vua không ngại mà, không thể chiêu đãi không chu đáo được, phía trước đánh nhau khốc liệt, bọn họ còn muốn đến phỏng vấn ta, cũng thật là có lòng.....".

Lý Viện và Cố chấp được an bài chờ ở trong viện của binh trạm, thời tiết vẫn lạnh như vậy. Cố chấp ôm chén trà nóng, không ngừng dậm chân. Trong lòng Lý Viện lại như nai con nhảy loạn, chỉ nghĩ đến việc gặp Vũ Tướng quân thì sẽ nói chuyện với hắc ra sao. Xung quanh binh trạm, đám binh sĩ đi lại, vận chuyển vật tư. Cũng không có nhiều người để ý đến hai phóng viên mặc váy này. Cố chấp thở dài: "Quân dung nghiêm túc a..... Giang Tô lục quân đệ nhất sư quả nhiên không hổ danh là bộ đội kiểu mẫu trong quân cách mạng....."

Binh sĩ trong binh trạm bỗng nhiên đều nghiêm trang, đứng nghiêm chào. Cố chấp và Lý Viện sửng sò, lập tức nhìn về phía cửa viện. Mặt trời buổi sáng vừa vận chiếu những tia sáng theo hướng cổng. Khảm lên một thân ảnh cường tráng, răn rỏi một vòng hào quang kim sắc.

Lý Viện ngây ngốc nhìn hắc, đầu óc trống rỗng. Mưa Thần gầy hơn trong ảnh một chút. Không có vẻ lạnh lùng trước khi xuất quân. Nụ cười trên mặt rất ôn hòa. Lông mày rất đen rất đậm, ánh mắt vừa lớn vừa sáng, trên môi đã có râu, khiến khuôn mặt trẻ tuổi của hắc thêm một phần thành thực, vững vàng.

Người trẻ tuổi tuần tú này chính là vị tướng quân Vũ, người đã làm chấn động thiên hạ, người đã khôi phục Đông Nam a! Hắc cứ như vậy đứng trước mặt mình sao?

Làm mưa thần cười khà khà, cùng hai người bọn họ nắm tay hoan nghênh. Lúc này, Lý viện lại phát hiện mình một câu cũng không thốt nên lời. Nhưng trái tim hẳn lại đập thành thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Tướng quân lần này bắc phạt, mục tiêu là gì? Có phải chỉ tính đến Từ Châu hay không? Bên ngoài đồn rằng, tướng quân lần này bắc phạt là vì bị một số thế lực chèn ép mà phản nộ nổi dậy. Những lời đồn này, có thật không?"

Mưa thần đã sớm đoán trước được sự cố chấp này, nhưng vị ký giả già này chạy mấy trăm dặm đến hỏi chuyện quả thật lợi hại. Đúng là phóng viên nòng cốt có khác. Một phóng viên nhỏ khác thì non nớt hơn nhiều, chỉ biết cúi đầu nghịch góc áo.

Mưa thần vừa uống trà vừa suy nghĩ, rồi cười ha hả: "Lường dụng huynh vừa nhậm chức, ta là chủ nhà còn chưa chu đáo, người lại muốn tận dụng cái danh 'vua không ngại' của mình rồi... Với Lường dụng huynh, ta luôn nói thẳng. Lần này ra bắc, đệ nhất sư của ta sẽ làm tiên phong cho quân cách mạng, làm gương cho người khác. Dùng toàn bộ hai vạn quân, đánh đến đâu thắng đến đó! Khẩu hiệu của chúng ta là, tiến lên một tấc về phía bắc, không lùi một dặm về phía nam!"

Lời nói hào hùng này vừa dứt, tim Lý viện lại đột nhiên thót lên.

"Về chuyện huynh đệ bị người ép buộc từ chức, ta không muốn nói nhiều. Đại nghiệp cách mạng chưa thành, nói những lời đó có ích gì? Đã không muốn nhìn sắc mặt của một số kẻ, huynh đệ liền đến tiền tuyến để làm tròn bổn phận của một quân nhân!"

Lý viện bỗng nhiên muốn kéo người đã ép buộc mưa thần từ chức lại.

STT 41: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 35: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 35: Lớn quanh co (bên trên)

Cố chấp bên trong vẫn một mực đặt câu hỏi, mưa thần cũng kiên nhẫn trả lời. Lý viện liền cúi đầu lắng nghe hần cất giọng. Mãi đến khi cố chấp bên trong hài lòng khép lại bản bút ký: "Vũ Tướng quân, đa tạ ngài trong lúc cấp bách còn tiếp nhận chúng ta phỏng vấn... Phía dưới có thể hay không an bài ta tới tiền tuyến nhìn một chút? Trợ thủ của ta, cứ ở lại nơi này."

Lý viện ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt tràn đầy không cam lòng. Mưa thần lúc này mới chăm chú đánh giá tiểu trợ thủ thẹn thùng này, lại kinh ngạc phát hiện đây là một nữ hài tử! Nhìn khuôn mặt tú khí, đôi mắt như làn xuân thủy, chiếc cổ trắng ngần thon dài. Dáng vẻ thướt tha trong bộ váy nam, có trời mới biết người lưu thủ làm sao lại thả nàng tới tiền tuyến!

Hần ngần người nhìn cố chấp bên trong, chỉ vào Lý viện nhất thời lại không nói nên lời. Hần ở thời đại của mình cũng từng qua lại với vài nữ bằng hữu. Đến nơi này, gánh trên vai trách nhiệm nặng nề, tuy rằng trước kia cùng bạn bè đùa giỡn nói trở lại quá khứ tốt, có thể nạp thiếp. Nhưng đến nơi này, ngày ngày xử lý không hết chuyện, đầu óc không lúc nào được nghỉ ngơi, đối với nữ nhân thật sự không có tâm tư để ý. Sinh hoạt cá nhân so với thánh nhân còn thanh bạch hơn. Đánh hạ Nam Kinh, bắt làm tù binh Trương Huân ái thiếp tiểu Mao tử, cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi đối với cái gọi là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ chẳng có chút hứng thú nào, chân nhỏ, búi

tóc, dáng người khô gầy. Hắn sớm đã không còn ảo tưởng về nữ hài tử thời đại này, không nghĩ tới bỗng nhiên ở tiền tuyến lại nhìn thấy một nữ hài tử xinh đẹp như vậy!

Cổ chấp bên trong cũng phát hiện mưa thần nhận ra Lý viện là con gái, cũng cảm thấy mình bị ma quỷ ám ảnh, sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Đành phải cười khổ đem chân tướng cùng mưa thần giải thích. Mưa thần nghe xong cũng chỉ lắc đầu, Lý viện lại ở đó ủy khuất đến muốn khóc.

Mưa thần lắc đầu lia lịa: "Cái này bảo ta làm sao bàn giao với Vũ tiên sinh? Cái này bảo ta làm sao bàn giao với Vũ tiên sinh... Hoang đường, hoang đường, hồ nháo, hồ nháo!" Bây giờ hắn nói chuyện gì cũng phải lặp lại hai lần.

Nước mắt Lý viện cuối cùng cũng không kìm được mà tuôn rơi, nàng đã cảm thấy ủy khuất. Chính mình liều lĩnh mạo hiểm đến đây là muốn nhìn hắn một chút, lại bị hắn nói là hoang đường hồ nháo...

Hai người đàn ông nhìn Lý viện khóc lóc đều luống cuống tay chân. Mưa thần đi ra cửa hô to: "Phó quan dài, phó quan dài!" Trương Chí Hạc vội vã chạy tới, nghiêm trang, cúi chào.

Mưa thần dặn dò: "Mau an bài một gian phòng sạch sẽ, bốn phía thuê mấy nữ hầu, thật tốt mà an trí Lý tiểu thư. Chờ xe trở về, lập tức đưa tiểu thư trở về! Hiện tại rối loạn, nếu Lý tiểu thư xảy ra chuyện gì, ta chỉ có người là hỏi!" Trương Chí Hạc sững sốt: "Lý... Lý tiểu thư?" Tiền tuyến chiến sự, sư trưởng làm sao lại có nữ quyến?

Nghe được mệnh lệnh của mưa thần, Lý viện khóc càng lớn hơn: "Người ta chỉ muốn đến xem anh hùng rốt cuộc là tình hình gì, giấu cha chạy xa đến vậy... Ta trở về còn không bị cha đánh chết sao... Người là cách mạng anh hùng... Lại chỉ biết ức hiếp nữ hài tử..."

Mưa thần, cổ chấp bên trong, Trương Chí Hạc ba người nhìn nhau, đều bó tay với vị đại tiểu thư này. Vẫn là cổ chấp bên trong ra mặt hòa giải: "Vũ Tướng quân, tiểu viện nói cũng không sai. Hiện tại người phái binh đưa tiểu viện trở về, sau này nàng cũng không còn mặt mũi nào. Ta thấy tướng quân vẫn là trước tiên cho Lý tiên sinh một bức điện báo, bọn họ hiện tại còn chưa biết lo lắng đến mức nào đâu. Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn, lại cho nàng trở về... Ai, trở về đoán chừng ta cũng phải bị lột da..." Hãn đã nghĩ đến việc mình lại xót xa cho thân mình rồi.

Bên kia Lý viện đã hoan hô nhảy nhót, kéo tay cổ chấp bên trong không ngừng lay động: "Vẫn là chấp bên trong ca ca tốt nhất! Ta sẽ ở lại đến khi phỏng vấn kết thúc rồi đi, tuyệt đối không làm phiền Vũ Tướng quân!"

Còn có thể thế nào? Cứ như vậy đi...

Gì Toại đem nửa chiếc bánh nướng cuối cùng trong tay ăn ngẫu nhiên. Đây là lương khô cuối cùng của bọn họ. Đệ nhất lữ tạo thành đội đào kênh, dưới sự kiên trì của Gì Toại, vượt qua kênh đào. Ở bờ bắc không có quân đội đóng quân, làm một vòng quanh co lớn hơn! Sau đó lại tìm bến đò trở lại bờ Nam, đến gần Cổ Trấn. Trên đường đi không ít người tụt lại phía sau sinh bệnh, cùng sư bộ phía sau cũng đã mất liên lạc. Nhưng hãn vẫn nghiên rằng ra lệnh tăng tốc hành quân. Cuối cùng ba ngày sau đó, Cổ Trấn đã ở trong tầm mắt. Ba ngày này, đội quân của hãn kéo theo đại pháo, hai lần vượt kênh đào, hành quân hơn 140 cây số. Gặp phải dấu vết của người ở thị trấn đều vòng tránh, trong tháng mười hai mùa đông Giang Bắc ngủ ngoài trời, gian khổ chuẩn bị.

Một đoàn Trương Hùng Phu từ phía trước chạy về. Ba ngày vất vả, khiến cho tráng hán cường tráng như trâu này cũng gầy đi trông thấy. Hãn nhỏ giọng nói: "Cổ Trấn ngay phía trước, có một con mương, tường vây nhiều nhất cao một thước, đám con hoang của Đê Phòng quân kia còn đang ngủ say, chỉ có những lão Bắc Dương còn bình thường tuần tra canh gác.

Mấy doanh của chúng ta đều đã vận động tới vị trí xuất phát. Chỉ cần lữ trưởng hạ lệnh."

Gì Toại dùng sức nuốt bánh nướng trong cổ họng, gật đầu nói: "Rất tốt, bất quá bây giờ dừng vội, chờ pháo binh của chúng ta khai hỏa, súng máy cũng vào vị trí. Lại nhất cổ tác khí xông vào! Chúng ta mang đạn dược không nhiều, không chịu được công kích lặp đi lặp lại." Trương Hùng Phu cười nói: "Những thứ này ta đều biết, lữ trưởng cứ yên tâm, chúng ta một lữ đều là hảo hán tử. Lần này đem doanh của Trương Đào tiểu tử kia đặt ở phía trước nhất, trên đời này còn chưa có cái tên điên Trương kia đánh không được trận địa nào."

Gì Toại cau mày nhìn đồng hồ bỏ túi: "Bây giờ là ba giờ bốn mươi phút sáng, năm giờ tiếng pháo là hiệu lệnh, đúng giờ phát động tiến công!"

Đê Phòng quân Cổ Trấn cùng Bắc Dương Lục quân thứ hai mươi tiêu Tam doanh quan binh cũng không biết rõ, rất nhiều người trong số họ đã không còn được nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày hai mươi hai tháng mười hai năm 1911. Tiền tuyến con trai phụ đánh rất khẩn trương, mặc dù vẫn đang bảo vệ trận địa, nhưng thương vong cũng cực kỳ thảm trọng. Hỏa lực của đệ nhất sư vào thời điểm đó trong quân đội Trung Quốc, tuyệt đối có thể coi là mãnh liệt nhất. Lần lượt đã theo quân phòng thủ Cổ Trấn điều hơn một ngàn người xuống phía nam chi viện, hiện tại Cổ Trấn chỉ có hơn một ngàn tám trăm người, trong đó quân chính quy của Bắc Dương quân trấn thủ năm chỉ có hơn hai trăm người mà thôi.

Bọn họ những người trấn thủ con trai phụ này từ ở lại huyện bắc lui về Từ Châu. Ngày thường cũng xa xa phái kỵ binh tuần tra trinh sát, nhưng ở bờ Vận Hà Nam, căn bản không phát hiện dấu hiệu vận động của đại bộ đội. Thế là liền an tâm ở Cổ Trấn một vùng, bắt nạt địa phương, ức hiếp bách tính, sống thật là ung dung tự tại. Lại không nghĩ rằng vào một buổi

sáng giá lạnh như vậy. Đệ nhất sư chủ lực đệ nhất lữ, theo bờ kênh đào vượt qua, đã đối với bọn họ tạo thành thế vây công.

Theo kim đồng hồ và kim phút trong tay Gì Toại hợp lại ở vị trí năm giờ. Gì Toại giơ cao khẩu súng từ trước đến nay vẫn đặc thủ chỉ lên trời khai hỏa. Phía sau hần mấy trăm mét, hai mươi bốn khẩu sơn dã pháo đột nhiên rung động. Đầu tiên là chấn động dữ dội và sóng khí đẩy Gì Toại về phía trước run lên, sau đó là tiếng xì xì đạn pháo xẹt qua không trung. Những đạn pháo này được các pháo thủ vất vả mang đến, toàn bộ đều chính xác rơi vào Cổ Trấn. Tiếng nổ lớn cùng bụi mù ánh lửa đem Cổ Trấn chiếu sáng rực rỡ. Gì Toại đứng ở đây cũng có thể tưởng tượng những địch nhân đang say giấc nồng bị đánh thức là tâm tình gì!

Năm phút bắn phá cấp tốc, tường vây Cổ Trấn đã to nhỏ đều là lỗ hổng. Mấy chục khẩu súng máy hạng nặng Hỏa Xà lại bắt đầu phun ra. Mưa đạn dày đặc đem Cổ Trấn bao phủ trong tử vong. Lúc đầu có một số binh sĩ phản ứng nhanh đã nhao nhao xông lên tường vây Cổ Trấn, một trận mưa đạn này quét qua, lại đem bọn họ ép lui.

Trong ánh lửa bạo tạc, đã nhìn thấy Trương Đào thân ảnh cao lớn lóe lên, dẫn đầu xông lên. Hơn ngàn binh sĩ mạnh mẽ tranh nhau chen lẫn xông tới. Gì Toại hạ ống nhòm xuống, từ khi công kích Cổ Trấn, sự bất ngờ trải qua con đường quanh co của mình đã được đảm bảo. Một trận chiến, đã không còn gì phải lo lắng nữa.

Cổ trấn phải hoàn thành trong vòng hai canh giờ. Khi mặt trời ló dạng, xuyên qua những đám mây thấp mùa đông, lữ đoàn thứ nhất đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường. Thương vong ngoài dự kiến rất nhỏ, lữ đoàn thứ nhất đã đạt được yếu tố bất ngờ lớn nhất. Trận đánh này, có thể nói là rất đẹp mắt. Quân đội đề sông và hơn một ngàn lính của lão Bắc Dương quân đều bị bắt làm tù binh. Tạ Toại tranh thủ thời gian ra lệnh cho quân lính thu dọn chiến

trường, chinh đồn đội ngũ trong nửa ngày, buổi chiều sẽ bao vây, tấn công vào phía sau quân chủ lực ở Sơn Phụ!

Cố trấn bị sư đoàn thứ nhất chiếm lĩnh, cũng đồng nghĩa với việc định đoạt vận mệnh của quân chủ lực Bắc Quân ở Sơn Phụ. Sư đoàn thứ nhất lần này thực sự phải đối mặt với kẻ địch, chỉ là một đoàn quân thứ năm của Bắc Dương trấn, chưa đầy hai ngàn người. Mưa đạn của gần hai vạn quân, như sư tử vồ thỏ. Hơn nữa, họ còn sử dụng hỏa lực gấp mười lần so với Bắc Quân, ngoại trừ việc lữ đoàn thứ nhất đi vòng hơi xa, thì có thể xem là điểm sáng. Trong chiến dịch Sơn Phụ lần này, trận đánh không được tốt cho lắm.

Truyện mới nhất được đăng trên sáu chín sách a!

STT 42: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 36: Lớn q...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 36: Lớn quanh co (hạ)

Một ngày nọ, tại tiền tuyến do con trai phụ trách, Trần Sơn Hà cùng quân lính đã bắt đầu khổ chiến từ lúc tảng sáng. Bắc Dương quân của Phù Sơn Hạp quả nhiên không hổ danh hiệu hùng cứ phương bắc. Xung quanh đê sông, trận địa quân đội đã lâm vào tình cảnh sắp sụp đổ sau ba ngày bị công kích liên tục. Nhưng tại hai doanh chủ lực của Bắc Dương quân ở Phù Sơn Hạp vẫn kiên quyết tử thủ, dùng hỏa lực khống chế bốn phía.

Mặc dù pháo của chúng không nhiều, chỉ có sáu khẩu sơn pháo, đạn pháo cũng có hạn. Thế nhưng, xạ kích lại cực kỳ chuẩn xác, mấy lần kịp thời cản bản, giúp quân đội trấn giữ đê sông ổn định trận địa. Trần Sơn Hà hôm nay tập trung một đoàn quân hoàn chỉnh, ba doanh cùng mười hai liên đội, từ lúc tảng sáng đã liên tục công kích đến tận xế chiều, đủ mọi thủ đoạn đột kích, từ xung phong theo đội hình sóng đến đánh thẳng vào, đều đã dùng đến. Nhưng vẫn không thể nào hạ được. Trần Sơn Hà mặt mày dính đầy bụi đất khói lửa, nằm trong chiến hào nhìn bộ binh công kích thất bại lần nữa, cắn hận ra lệnh cho lính liên lạc: "Đi hỏi tên tiểu tử Hạ Thiên Nhai, chỉ huy pháo binh kia, xem hắn bắn pháo kiểu gì!"

Hạ Thiên Nhai vốn là sĩ quan pháo binh học tại lục quân trung học, đồng thời là đoàn trưởng pháo binh trực thuộc sư, thống nhất chỉ huy hơn bốn mươi khẩu sơn dã pháo của bốn doanh pháo binh, hỗ trợ cho bộ binh của Trần Sơn Hà. Mấy ngày nay, số đạn pháo đã bắn ra gần bằng sản lượng hai tháng của Cục chế tạo Cao Xương miếu, vỏ đạn chất đống trên trận địa. Thế

nhưng, thành tích lại có thể dùng hai chữ "tệ hại" để hình dung, vậy mà không áp chế nổi sáu khẩu sơn pháo của đối phương!

Hạ Thiên Nhai mặt đen như đất nồi, xem xong tờ giấy mà lính liên lạc mang đến từ Trần Sơn Hà, nghiêng răng nghiêng lợi: "Đúng là mẹ nó nói nhảm!"

Hắn phất tay chỉ vào pháo binh của mình: "Người gọi tên Trần Sơn Hà kia đến mà xem! Trong số pháo thủ này có bao nhiêu người trước kia là lính pháo binh? Lão tử cũng bắt đắc dĩ thôi. Các người bộ binh cứ việc xông lên mà đánh, pháo binh không có một năm huấn luyện thì không ra được pháo thủ giỏi đâu!" Nước bọt của hắn suýt nữa thì phun vào mặt tên lính liên lạc đáng thương. Hạ Thiên Nhai nghĩ lại, thấy mình quát mắng lính liên lạc cũng có chút vô vị, cuối cùng đúc kết: "Trở về nói với lữ trưởng, nếu hắn làm được, ta nhường chức đoàn trưởng pháo binh này cho hắn! Lão tử ra tiền tuyến làm tiên phong!"

Mưa Thần cả ngày hôm đó đều ở trong chiến hào, cầm ống nhòm quan sát tình hình chiến sự. Về phần Lý đại tiểu thư, đương nhiên được bảo vệ cẩn thận ở hậu phương.

Cố Chấp Bên Trong cũng tranh thủ chụp một vài tấm ảnh mưa Thần ở mặt trận, chỉ huy quyết đoán, khí thế ngút trời. Thế nhưng, tình hình thực tế lại vô cùng tàn khốc. Đến xế trưa, Cố Chấp Bên Trong, vốn thông thạo quân sự, cuối cùng không nhịn được hỏi Mưa Thần: "Tướng quân, hôm nay công kích dường như không mấy thành công, Bắc quân sao lại ngoan cố đến vậy? Chúng ta đã dùng nhiều đại pháo như vậy mà vẫn không đánh tan được bọn chúng."

Mưa Thần có chút trầm mặc. Bắc Dương quân quả thực không tồi, nhưng cũng không đến mức mạnh đến vậy, chỉ là vì trong quân đội cách mạng có quá nhiều tân binh, sĩ quan cũng không có kinh nghiệm, huấn

luyện cũng không đủ. Hơn nữa, một lữ quân có sức chiến đấu mạnh nhất lại không có mặt ở đây. Nhưng những lời này không thể nói thẳng ra được, hẳn một lòng muốn tạo dựng hình ảnh một đội quân bách chiến bách thắng trong mắt công chúng, để duy trì uy hiếp lớn nhất đối với kẻ địch hoặc kẻ địch tiềm ẩn.

Hắn mỉm cười nói: "Lưỡng Dụng huynh, ban đầu đây là cơ mật quân sự, ta không thể tiết lộ. Nhưng ta tin tưởng huynh... Chúng ta công kích chính diện, không phải để đánh tan trận địa địch, mà là muốn dụ chủ lực của chúng tập trung ở chính diện, trong khi quân ta đã có một đội quân lớn vòng ra phía sau địch. Mục đích chính là tiêu diệt thực lực của địch... Mục tiêu của quân ta là gì? Là tiên phong của quân cách mạng Bắc phạt! Là vì đồng chí sau này mở đường! Nếu chỉ hài lòng với việc đánh tan trận địa địch, thì bọn chúng sẽ rút lui về phương bắc, như vậy chẳng phải là chưa hoàn thành trách nhiệm của đệ nhất sư sao?"

Giọng điệu của hắn dần dần trở nên hùng hồn: "Những dũng sĩ cách mạng của đệ nhất sư, vì nghĩa tận trung với quân cách mạng, vì phục tùng mệnh lệnh của sư bộ, không ngừng nghỉ làm nhiệm vụ kiểm chế, chịu đựng những hy sinh lớn nhất, từng người ngã xuống trên mảnh đất tổ quốc, ta vô cùng tự hào về họ! Đất nước ta có đệ nhất sư tiên phong cách mạng này, là niềm hy vọng của đất nước, niềm hy vọng của dân tộc!"

Cố Chấp Bên Trong cúi đầu múa bút thành văn, những lời này mà đăng lên Thượng Hải thì sẽ là đầu đề lớn đấy. Thật là một tuyên ngôn cổ vũ tinh thần quân dân! Ngô, người luôn ở bên cạnh, khẽ liếc nhìn Mưa Thần, rồi lại cầm ống nhòm quan sát phía trước. Nghe sư trưởng nói, không hạ được thì là không hạ được...

Mưa Thần đương nhiên không biết tham mưu trưởng đang oán thầm. Hắn ngẩng đầu nhìn về phương bắc, sáng tỏ a sáng tỏ, cửa biển của ta là do khen ngợi mà nên, hiện tại lữ thứ nhất của người tốt cuộc đang ở đâu?

Thương binh từ tiền tuyến chuyển xuống như nước chảy, dân chúng quả thực rất ủng hộ quân cách mạng. Một lượng lớn dân phu tự nguyện được tổ chức ra tiền tuyến, vận chuyển đạn dược, khiêng thương binh. Mưa Thần cùng Cố Chấp Bên Trong chậm rãi đi về trấn để ăn cơm chiều. Từ khi nhìn thấy đội ngũ vận chuyển thương binh, hắn đã xuống ngựa, lần lượt thăm hỏi những người bị thương. Cố Chấp Bên Trong đứng bên cạnh chứng kiến tất cả, trong lòng chỉ có sự khâm phục.

Mưa Thần giúp một thương binh chỉnh lại góc chăn, rồi cúi chào. Thương binh cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, muốn gắng gượng hoàn lễ, lại bị Mưa Thần kiên quyết đè xuống. Nhìn đội ngũ dần đi xa, Mưa Thần quay đầu hỏi Cố Chấp Bên Trong: "Lưỡng Dục huynh, hay là chúng ta nhịn đói một chút, đến bệnh viện xem thương binh trước đã? Bọn họ mới thực sự là anh hùng, ta Mưa Thần... không bằng bọn họ a."

Trong bệnh viện dã chiến, một mảnh hỗn loạn, đất đai đầy máu, mùi máu tanh nồng nặc, cùng với tiếng kêu la thảm thiết của thương binh hòa vào nhau. Hơn một trăm chiếc giường ngủ gần như đều đã đầy, liên tục có thương binh được đưa đến. Hơn mười y tá nam nữ vội vàng băng bó, bôi thuốc, những người bị thương nặng phải xếp hàng chờ vào phòng phẫu thuật. Không ai để ý đến việc sư trưởng của họ lặng lẽ đi vào.

Cố Chấp Bên Trong sắc mặt tái nhợt, tay che miệng. Không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu. Mưa Thần kéo tay hắn: "Không cần hỏi, ta chỉ muốn cho người thấy, đệ nhất sư của chúng ta đang nỗ lực vì sự nghiệp khôi phục đại nghiệp là thế nào..." Hắn kéo Cố Chấp Bên Trong đi vào phòng phía sau, nơi là phòng phẫu thuật của bệnh viện dã chiến.

"Toàn bộ đệ nhất sư, quân y chỉ có bốn bệnh viện dã chiến, chúng ta chỉ có một ngoại khoa đại phu! Cũng chính là quân y trưởng phòng của chúng ta! Theo Đông Doanh, theo Tây Dương học y trở về nhiều người như vậy, ngay cả Mộ Tinh Hà tiên sinh của Bệnh viện Từ Tế Nam Kinh cũng tham

gia đệ nhất sư của chúng ta! Thuốc men ta tốn bao nhiêu tiền cũng phải mua, nếu có thể có thêm nhiều bác sĩ, ta có thể giảm bớt số huynh đệ chết, giảm bớt số huynh đệ mang tàn tật sống hết đời!"

Mưa Thần chỉ vào hậu viện, nơi được coi là phòng phẫu thuật, lớn tiếng nói với Cố Chấp Bên Trong. Cố Chấp Bên Trong liền thấy ở góc tường chông chất như củi, giá đỡ một người như vậy tay chân, còn có đầy sân máu. Cuối cùng, oa một tiếng phun ra. Mưa Thần không nói gì, cũng không đỡ hần. Mặc hần ở đó nôn ọe. Hần khoanh tay, ngực thở phì phò không ngừng.

"Lưỡng Dụng huynh, những điều này ta đều nhờ người viết xuống trên báo, đăng lên! Hai vạn huynh đệ của đệ nhất sư đồng cảm đại đức!"

Mưa Thần cảm xúc đã rất kích động, không nhìn thấy Bạch Tư Văn đang đứng nghiêm chỉnh ở cửa phòng phẫu thuật. Hần chạy nhanh đến, chào Mưa Thần: "Sư trưởng."

Mưa Thần lúc này mới phản ứng, lập tức nhíu mày: "Bạch đội trưởng, sao người lại ở đây? Lý tiểu thư đâu? Người để nàng mất dấu rồi?"

Bạch Tư Văn đang chuẩn bị đáp lời, liền nghe thấy tiếng rống của quân y trưởng phòng Mộ Tinh Hà từ trong phòng phẫu thuật: "Này! Ra ngoài lấy kìm cầm máu khử trùng một chút, lấy thêm băng gạc sạch vào đây!" Rèm phòng phẫu thuật được vén lên, đã thấy Lý viện mặc một bộ áo choàng trắng của y tá, bưng một chậu máu đi ra.

Đôi mắt sáng ngời của nàng hiện tại cũng mệt mỏi đến mất đi thần thái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cũng vắng tung tóe máu. Một lọn tóc theo mũ y tá rơi xuống, nhẹ nhàng lay động trước mắt nàng. Bạch Tư Văn vội vàng chạy đến giúp nàng bưng cái chậu, Lý viện lại mỉm cười từ chối.

Mưa Thần bước tới: "Đây là có chuyện gì? Bạch Tư Văn, người thật to gan!" Hắn còn chưa dứt lời, Lý Viện đã cười giải thích: "Không trách hẳn, hôm nay ta đi dạo trong trấn, Bạch đội trưởng đi theo ta. Thấy những thương binh này thật đáng thương, ta từng học cứu hộ ở trường đồng tử quân, bèn đến giúp đỡ..."

Mưa Thần nhìn nụ cười mệt mỏi của nàng, không hiểu vì sao lại hơi đau lòng. Nhưng hắn lập tức gạt bỏ cảm xúc này, sắc mặt nghiêm nghị, ra lệnh: "Bạch Tư Văn, người lập tức hộ tống Lý tiểu thư về nghỉ ngơi. Chuyện hôm nay, ta còn muốn tính sổ với người..."

Lý Viện khẽ đảo mắt nhìn vũng máu trong viện, có chút văng lên giày ủng của Mưa Thần: "Ta không đi! Vất vả lắm mới giúp được người một chút... Hơn nữa chuyện này cũng không trách Bạch đội trưởng..."

Trong lòng Mưa Thần lại khẽ động, vẻ mặt cũng dịu đi nhiều: "Lý tiểu thư, nơi này không phải chỗ của người, ngoan ngoan về nghỉ ngơi, nghe lời, được không?"

Lý Viện vẫn cố chấp không chịu đi, cứ như muốn lên tiếng khuyên can thì rèm cửa vén lên, quân y trưởng phòng, giữ lại học sinh luật Mộ Tinh Hà đã giận dùm dùm bước ra, hắn cũng là người mấy ngày mất ngủ, hốc mắt đen thâm, áo giải phẫu cũng dính đầy máu: "Cái... ai ai ai, cầm băng gạc lâu như vậy à?"

Hắn ngược mắt thấy Mưa Thần và đám người, lại chỉ vào Mưa Thần nói: "Người đến đây làm gì? Còn sợ chưa đủ loạn sao? Để đại gia đứng nghiêm chào đón người à? Nơi này thời gian là tính bằng mạng người! Đi mau!"

Bạch Tư Văn ngơ ngác, chưa từng thấy trong quân đội có ai dám nói chuyện với sư trưởng như vậy! Càng không ngờ Mưa Thần lại còn cười làm

lành với hẳn: "Mộ trưởng phòng, tôi đi ngay, đi ngay. Chỉ là cô gái này là khách của sư bộ, không ngờ lại tự mình chạy đến đây... Tôi lập tức đưa nàng đi."

Tiểu thuyết mới nhất tại sáu 9 sách a thủ phát!

Giọng Mộ Tinh Hà càng lớn: "Người phái cho ta nam y tá đều là một đám gỗ đá! May mà hôm nay cô gái này còn có ích, ta quan tâm nàng từ đâu đến, hiện tại ta cần nàng. Các người đi mau! Đừng ở đây thêm phiền!" Nói xong khoát tay ra hiệu xua đuổi. Lý Viện hướng bọn họ cười đắc thắng, chạy tới lấy băng gạc, còn Mộ Tinh Hà nặng nề hừ một tiếng, quẳng rèm đi vào.

Mưa Thần và Bạch Tư Văn nhìn nhau, cùng nhau xám mặt đi ra ngoài. Trên đường, Bạch Tư Văn liền giải thích với Mưa Thần: "Lý tiểu thư muốn ra tiền tuyến, chúng ta ngăn cản không được. Nàng nói muốn đi dạo trong trấn, chúng ta cũng đi theo, kết quả Lý tiểu thư thấy đội vận chuyển thương binh đến, liền khăng khăng muốn tham gia hộ lý, Mộ trưởng phòng vừa ra, thấy nàng chăm sóc kỹ thuật rất tốt, liền cho nàng mặc đồng phục y tá rồi kéo vào phòng mổ..."

Ngay lúc Mưa Thần lắc đầu cười khổ, một lính liên lạc cười ngựa phi nhanh tới. Cách Mưa Thần còn vài chục bước đã thoăn thoắt xuống ngựa, nhào tới trước mặt Mưa Thần: "Tham mưu trưởng viết cho sư trưởng, Phù Sơn hạp, quân Bắc Dương rút lui rồi!"

Mưa Thần sững sờ, chớp lấy tờ giấy. Mượn ánh sáng mờ tối đọc. Bên trên Ngô hái viết mấy câu: "Năm giờ địch có dấu hiệu rút lui, con trai phụ hướng có tiếng pháo, nghi đã đắc thủ. Tôn, đông."

Lúc này Mưa Thần suýt nữa không nhìn được mà ngửa mặt lên trời cười lớn, cuối cùng vẫn kìm lại. Hướng lính liên lạc nói: "Mệnh lệnh Trần Sơn

Hà, lập tức tổ chức truy kích, không để một tên địch nào trốn thoát!" Kỵ binh lĩnh mệnh đi ngay, bên kia Bạch Tư Văn đã cùng mấy vệ binh dắt ngựa của Mưa Thần đến. Mưa Thần cố nén vui mừng trong lòng, nhàn nhạt nói với Bạch Tư Văn: "Lưỡng dụng huynh, tiểu nhi bối đã phá giặc... Quân tình khẩn cấp, huynh đệ ra tiền tuyến, cáo từ."

Trên ngựa thúc thêm mấy roi, mấy người đã gào thét xông ra. Bạch Tư Văn cũng hướng đệ nhất sư điện báo phòng chạy tới, nóng lòng muốn đánh điện báo về bản thảo hai ngày nay. Tin tức đặc sắc làm sao, chiến công bắc phạt thành công biết bao!

Sau khi quân đội đột phá từ phía sau con trai phụ, quân sông và quân Bắc Dương tại tuyến đầu phòng tuyến con trai phụ quân tâm dao động, cuối cùng sụp đổ. Ban đầu còn rút lui có trật tự, dưới sự truy kích của Trần Sơn Hà, quân lính tan rã. Trong vòng vây của một lũy và hai lũy. Trấn thủ năm hai mươi tiêu của Bắc Dương và mười chín doanh quân sông cơ hồ toàn quân bị diệt, thương vong hơn một ngàn người, tù binh hơn tám ngàn người.

STT 43: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 37: H...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 37: Hòa đàm phía sau, giao dịch nhỏ

Tại tô giới Thượng Hải, trong thư trai Tiếc Âm đường Nam Dương, mấy vị đại biểu đến từ phương Nam và phương Bắc đang ngồi nghiêm chỉnh. Triệu Phượng Xương, chủ nhân của Tiếc Âm thư trai, ngồi ở giữa, không ngừng điều phối. Tiếc Âm thư trai này chính là sản nghiệp của hãn. Hãn từng là tổng văn án của Hồ Quảng Tổng đốc Trương Chi Động, điều ước bảo đảm Đông Nam năm đó cũng do hãn soạn thảo. Đường Thiệu Nghi sau khi đến Thượng Hải, liền ở tại nhà hãn. Nơi này đương nhiên là hội trường hòa đàm Nam Bắc.

Đường Thiệu Nghi nghiêm mặt, trịnh trọng nói với Ngũ Đình Phương, đại biểu hòa đàm phương Nam: “Ta vô cùng bất mãn trước việc các vị đại biểu hai mặt một lời! Lần trước đã định rõ hai bên ngừng bắn tại chỗ, chờ đợi giải quyết hòa bình. Thế mà mưa thần bộ đệ nhất sư của các vị lại xuôi theo Tân Phổ Đường tiến lên phía Bắc, ngang nhiên tấn công quân của Trương Huân và Trương Thụ Nguyên. Đại biểu phương Nam làm sao có thể giữ được uy tín, tiếp tục đàm phán?”

Trong lòng Ngũ Đình Phương chỉ biết cười khổ. Mặc dù các đại biểu các tỉnh phương Nam đã tụ tập ở Thượng Hải, nhưng lại phải lập tức chuyển đến Nam Kinh để chuẩn bị thành lập chính phủ lâm thời. Nhưng trung ương chưa thành lập, việc ước thúc các tỉnh căn bản là không thể. Đệ nhất sư của Mưa Thần, càng là hành động không ai báo trước, bản thân hãn có giới hạn,

tự do rất lớn. Bọn họ, cũng giống như Đường Thiệu Nghi, chỉ có thể biết được động tĩnh của đệ nhất sư cách mạng Giang Tô qua những tin tức gần đây.

Nói đến, lần này trình báo quả thực là độc nhất vô nhị, cố chấp bên trong phát mấy tin tức, bài báo, tin nhanh, làm chấn động toàn bộ miền Nam Trung Quốc. Đệ nhất sư ở tiền tuyến gian khổ chiến đấu và sức chiến đấu “cường hãn” của họ, được hăng thối phồng lên tận mây xanh. Con trai phụ bày mưu tính kế, nhất lữ lớn vòng ra bao vây, được hăng viết thành truyền kỳ. Mọi hành động của Mưa Thần đều được hăng miêu tả sống động như thật, một thanh niên vừa sâu sắc, vừa dũng cảm, lại nho nhã, cùng binh sĩ đồng cam cộng khổ, xung phong liều chết, tràn đầy tinh thần lạc quan cách mạng và sự hiến thân của một quân nhân hoàn hảo, sôi nổi trên giấy, quả thực đã trở thành thần tượng thời đại mới.

Câu nói “Tiểu nhi bối đã phá giấc rồi” liền được phóng to, trở thành câu nói nóng nhất gần đây. Mưa Thần, dường như đã trở thành nhân vật đại diện cho cách mạng phương Nam. Hơn nữa, trong những bài viết cố chấp còn có miêu tả về bệnh viện dã chiến, lập tức tạo ra ấn tượng khác biệt về các bác sĩ, trong hai ba ngày, ở Thượng Hải và Nam Kinh, đệ nhất sư đã đăng ký cho các bác sĩ ra tiền tuyến không ngớt.

Ngũ Đình Phương nhìn Đường Thiệu Nghi, lại nhìn mấy phần trình báo trên bàn. Dương Độ ngồi bên cạnh Đường Thiệu Nghi, cười như không cười. Cuối cùng, miễn cưỡng nói: “Thanh thất phương Bắc chưa thoái vị, Viên Cung Bảo đến nay vẫn chưa có câu trả lời chắc chắn về việc đổi đầu. Phương Bắc nhanh chóng chiếm hai tỉnh, Bắc Quân cũng không ngừng tấn công quân ta. Việc Mưa Thần dẫn đầu bắc phạt, cũng là điều dễ hiểu. Cầm sạch thất thoái vị, Viên Cung Bảo ngược lại quy thuận, tất cả hành động quân sự tự nhiên sẽ kiểm chế. Mà cả nước đời thứ nhất nguyên thủ, cũng hư vị mà đổi đái.”

Dương Độ uể oải chen vào một câu: “Văn Tước huynh, các người không thừa nhận không thể ước thúc hành động của Mưa Thần, đúng không? Cũng không cần phải che giấu nhiều như vậy. Chuyện của Mưa Thần đối với chúng ta phương Bắc mà nói, chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ cần các người không thừa nhận hấn bắc phạt là do các người phái đi, chúng ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của phương Nam. Hòa đàm vẫn tiếp tục, Bắc Quân chúng ta tự nhiên có biện pháp đối phó hấn.”

Dương Độ, biệt hiệu Tích Tử, là đệ tử đắc lực của Vương Khải Vận. Danh xưng truyền nhân cuối cùng của đế vương thuật tại Trung Quốc. Hấn là đại biểu thủ tịch của đoàn hòa đàm phương Bắc. Đồng thời cũng là tâm phúc của Viên Thế Khải phái đến giám sát Đường Thiệu Nghi.

Nghe được lời của Dương Độ, Ngũ Đình Phương ghen hòng, suýt chút nữa thì không thở nổi. Đường Thiệu Nghi cũng bất mãn nhìn Dương Độ một cái, nhưng không có cách nào, đành phải cười khổ với Ngũ Đình Phương: “Tích Tử lão đệ nói không sai, hành động của Mưa Thần, nhất định phải dừng lại. Phương Nam không làm được, chúng ta phương Bắc sẽ làm thay. Loại chuyện phá hoại cục diện hòa đàm Nam Bắc này, nhất định phải có sự kiềm chế! Văn Tước huynh, vấn đề này ngày mai các vị nhất định phải có câu trả lời chắc chắn. Nếu không, tất cả hậu quả, đại cục tan vỡ, đều do các vị gánh chịu.”

Đợi Ngũ Đình Phương tức giận rời đi, Đường Thiệu Nghi và Dương Độ liếc mắt nhìn nhau. Dương Độ đứng đó mỉm cười. Đường Thiệu Nghi kỳ quái hỏi: “Tích Tử, người cười cái gì?” Dương Độ thản nhiên nói: “Không có gì, Thiệu Xuyên huynh, ta mệt mỏi quá. Đi nghỉ trước.”

Lúc này ở Thượng Hải, người quan tâm đến Mưa Thần còn rất nhiều.

Chuông cửa Tiệc Âm thư tra vang lên, chỉ thấy xe ngựa của Trương Quý Trực dừng ở cổng. Dương Độ đã sớm đứng đó chờ đón hấn, đỡ Trương

Quý Trực xuống xe, hai người vừa nói vừa cười đi về phía phòng của Dương Độ. Đường Thiệu Nghi đứng ở cửa sổ, nhìn hết thấy qua rèm cửa, trong lòng thầm không vui. Dương Độ này mặc dù danh nghĩa là người đi theo hãn, nhưng đến Thượng Hải lại chỉ lo cùng những người của phái lập hiến Giang Chiết hoạt động, không coi trọng hãn là đại biểu. Buổi sáng, lúc hội đàm, hãn còn luôn miệng muốn thu thập Mưa Thần, lúc này lại cùng Trương Quý Trực đàm luận vui vẻ, một ngày hai người gặp mặt hai ba lần. Ai mà không biết Trương Quý Trực cùng với phái lập hiến Giang Chiết của hãn đứng sau lưng Mưa Thần? Vị đại biểu hòa đàm phương Bắc này, lại không được Viên Thế Khải hoàn toàn tin tưởng, thật sự khiến người ta cảm thấy bức bối.

“Tích Tử lão đệ, hôm nay người tại hội đàm kêu đánh kêu giết Mưa Thần, ta lão đầu tử này nghe được tin tức, thật là sợ vô cùng, cái này ba ba đi cầu thấy thủ tịch người đi theo đại nhân rồi.” Trương Quý Trực cầm chén trà, cười trêu chọc Dương Độ. Những ngày này, lão nhân này dường như có sức sống, nhìn trẻ ra mười tuổi.

Dương Độ cười hắc hắc: “Quý lão cũng đến bắt ta vui vẻ, hiện nay cục diện như thế nào, người ta cũng không phải không biết. Tân Phổ Đường Giang Tô đoạn, An Huy đoạn mặt đất, cơ hồ liền có thể mặc cho Vũ lão đệ tự do đi lại. Chúng ta làm gì còn lực lượng đối phó hãn! Phương Bắc hiện tại các nơi bị kiểm chế, coi như đem hai vạn tinh nhuệ trên tuyến Kinh Hán và đệ tam trấn Sơn Tây điều một bộ ra, phá tan Mưa Thần là chắc chắn. Nhưng một là không có tiền, hai là cần gì phải Vũ lão đệ dưới sự phụ tá của Quý lão, nằm ngang ở giữa Nam Bắc, dù sao cũng tốt hơn những kẻ bạo dân cách mạng kia.”

Trương Quý Trực vỗ tay cười nói: “Tích Tử lão đệ không hổ là người tung hoành thuật thiên hạ vô song, lão đầu tử là cam bái hạ phong. Cục diện này thâm ý sâu sắc, phương Nam hiện tại mặc dù làm cho hung, nhưng

người có thực lực đánh ra, cũng chỉ có Mưa Thần. Những đội quân khác đều như phương Bắc, không có tiền. Tôn Đại Pháo tuy nói có thể mượn lương khoản, nhưng ai chịu cho hắn mượn! Công sứ đoàn và bốn quốc ngân đoàn ánh mắt sáng ngời, đều nhìn Cung Bảo đến thu thập cục diện. Ổn định Trung Quốc, vẫn cần phải có danh vọng, có kinh nghiệm trị quốc cường nhân để hoàn thành.”

Hắn tiến đến gần Dương Độ, có chút thần bí nói: “Mấy ngày nay ta cùng Mưa Thần thư từ qua lại, hắn đã nói. Lần này hắn trốn đi, cũng là phát hiện dân đảng thực sự không thể làm nên chuyện, cho nên muốn tìm nơi an thân ở Tô Bắc. Hắn chỉ cần địa bàn Tô Bắc và con trai phụ An Huy, tuyển Mã An Sơn, lấy Tân Phổ Đường làm ranh giới. Lưỡng Hoài muối chính thủ tướng cái này cũng phải cần. Tuyệt không đánh Sơn Đông! Dân đảng phương Nam nếu muốn Bắc thượng, hắn sẽ là Cung Bảo một thân đương chi... Duy nguyện Cung Bảo sớm ngày ra tay, chờ Thanh thất thoái vị xong, lại kiểm chế cục diện, dài là thái bình cuộc sống an nhàn chi dân.”

Dương Độ trong lòng có chút cười lạnh, khẩu vị của Mưa Thần thật lớn! Một chút muốn Tân Phổ Đường nhanh một nửa và Lưỡng Hoài muối. Thêm vào đó là Tô Bắc An Huy Ngũ phủ hơn bốn mươi huyện! Thu nhập của Tân Phổ Đường và Lưỡng Hoài muối, một năm là hơn một nghìn vạn! Sợ người ăn không trôi à. Nghĩ lại mấy ngày nay cùng ân chủ Văn Điện trao đổi. Hiện tại cục diện phương Bắc không yên. Thực sự có thể dùng để đối phó Mưa Thần cũng chỉ có Trương Nghi Trấn thứ năm, cùng An Võ quân của Ngô Tự Xung tổng cộng hơn hai vạn người, nhưng lại thiếu giới hạn. Chỉ lấy hai vạn người này để đối phó Mưa Thần cũng không có nhiều tự tin.

Hơn nữa, nếu mưa thần binh phong tiến triển thuận lợi, các dân quân phương nam như Trấn quân, Chiết quân, Quảng Đông quân sẽ cùng tham chiến. Tình thế phương bắc nói không chừng thật sự muốn điều kinh Hán tuyển nội tình đến liều mạng. Nhưng may mắn là, mưa thần và dân đảng

vẫn duy trì khoảng cách. Nghe nói ở Nam Kinh, người tức giận là Từ đốc, phía sau càng có Trương Quý Trực là chủ mưu. Điều này tạo ra nhiều chỗ trống để phân hóa và lôi kéo. Hiện tại giá cả không ngại bằng lòng, về sau chờ kiểm chế toàn cục, thực lực của mưa thần cũng không tạo nên sóng gió lớn.

Tuy nhiên, hãn vẫn cau mày: "Vũ lão đệ tự mình có thể đặt chân ở Tô Bắc, vậy chúng ta phương bắc làm sao có thể ước thúc hãn? Nhưng nếu hãn dẫn quân vào núi đông, Bắc Dương dũng sĩ tự nhiên sẽ chiến đấu đến cùng. Bắc Quân không sợ đánh trận, chỉ là cục diện này, thực sự không cần phải đánh trận nữa... Lưỡng Hoài muối, ta thật sự không thể bằng lòng. Muối vụ từ trước đến nay là trung ương trực thuộc, đột nhiên phân quyền địa phương, trong đó tài chính còn có uy tín gì để nói? Chẳng phải thành trò cười sao?"

Trương Quý Trực nhìn Dương Độ sắc mặt giận dữ, chỉ mỉm cười. Lão đệ này, mỗi ngày trong đầu không biết chuyển bao nhiêu âm mưu, nói tới nói lui lại là quang minh lẫm liệt. Nếu không phải bản thân từng là Trạng Nguyên, lâu năm trong quan trường, lại hiểu rõ con người hãn, e là đã bị hãn hù rồi.

Hãn lắc đầu cười nói: "Cái gì trung ương, là phương nam còn chưa thành lập chính phủ, hay là phương bắc chưa thoái vị? Những điều này chúng ta không cần tranh luận, Lưỡng Hoài muối, bất quá là mưa thần ở trung ương chưa thành lập trước đó, thay quốc dân tạm quản, về sau từ từ trừ tính tiếp quản ra sao."

Đây chính là cho song phương một cái lối thoát, Dương Độ liền thuận thế xuống nước, mỉm cười đồng ý. Hai người càng bàn càng sâu, nhưng đều là những chuyện liên quan đến chính phủ lâm thời phương nam sắp thành lập.

Lúc này, đại biểu các tỉnh phương nam đã đến Nam Kinh, Giang Tô đổ đốc Từ Cố Khanh vì tham ô mười vạn kho khoản bị Trấn quân đâm tới báo giới Thượng Hải, đã xám xít xuống đài. Nghị viên Giang Tô và đề cử trước đó một lão quan lại Trình Đức sẵn sàng nghênh tiếp chức đô đốc. Tư lệnh Trấn quân là Lâm Thuật Khánh cũng vì tham gia sâu vào sự kiện này, bị đũa xuống đài, hiện tại tại phủ đô đốc Giang Tô treo chức tham nghị nhàn tản. Trấn quân hiện tại từ Đồng Minh hội chọn Bách Văn Ủy thống soái An Huy khởi sự thất bại, quân tâm cực không ổn định.

Nhưng những chuyện này ở Giang Tô, đối với các đại biểu trước ngày hai mươi tháng mười hai thông qua đại cương tổ chức chính phủ lâm thời, lại hoàn toàn là chuyện nhỏ. Mười bảy tỉnh đại biểu đã nghị định, sẽ thành lập một chính phủ lâm thời tổng thống chế, nguyên thủ tối cao là tổng thống lâm thời, mười bảy tỉnh đại biểu mỗi tỉnh một phiếu, trong ba người Tôn Trung Sơn, Hoàng Hưng, Lê Nguyên Hồng sẽ chọn ra. Ngoài ra, thiết lập nội các trách nhiệm, lấy mỗi tỉnh ba người làm hạn định thành lập tham nghị viện lâm thời. Sẽ tuyển cử tổng thống vào ngày hai mươi chín tháng mười hai. Chính phủ thống nhất phương nam, đã vô cùng sống động.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Oscar vì các bạn đọc tiếng hô, vẫn kiên trì đổi mới. Sáng mai kế hoạch phát tồn cáo không có. Có thể sẽ đổi mới trễ một chút, mong mọi người tha thứ ^^ mặt khác Bảng điểm tuần rút xuống thứ 12 vị, còn mời mọi người hỗ trợ nhiều hơn!!

STT 44: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 38: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 38: Tại phương bắc (thượng)

Để chúng ta hướng về phương bắc.

Phùng Ngọc Tường bị bốn tên lính và một tên hiến binh áp giải, trên đường hồi hương đọc sách. Hắn là doanh quan của Bắc Dương Nhị Thập Trấn, cùng Vương Kim Minh và Thi theo mây cùng nhau phát động khởi nghĩa ở Loan Châu, kết quả bị dẹp tan. Vương Kim Minh và Thi theo mây bị giết, còn hắn thì nhờ cứu phụ Lục Xây Chương bảo lãnh, bị áp giải về Bảo Định, quê quán của Comgan, để đọc sách ăn năn.

Lúc đó, hắn vẫn là một sĩ quan yêu nước chất phác. Có dã tâm, nhưng chưa đến mức gian dối như sau này. Hắn là sắp đến Bảo Định, mấy người ngồi ở quán trà ven đường nói chuyện phiếm. Mọi người đều biết Lục Xây Chương đối với chất tử này rất tốt, trên đường đi cũng đối xử với hắn rất khách khí.

Nhưng Phùng Ngọc Tường lại luôn chất chứa trong lòng, ít khi nói chuyện, chỉ ngồi trong quán trà nhìn ra xa. Thời tiết mùa đông phương bắc âm u, mờ mịt, tuyết đọng ven đường, cảnh tượng đơn điệu thê lương này đều khiến hắn muốn gào thét.

Khởi nghĩa Loan Châu thất bại thảm hại. Bao nhiêu đồng đội, chiến hữu đã chết. Ta, Phùng Ngọc Tường, cứ thế mà kết thúc sao? Nghĩ đến vận

mệnh không thể biết trước, người đàn ông cao lớn từng bước leo lên từ lính tráng này, tâm trạng cũng u ám như cảnh tượng trước mắt.

Xa xa có hai con ngựa phi nhanh về hướng bắc, đi ngang qua quán trà. Phùng Ngọc Tường thấy rõ là hai sĩ quan mặc quân phục hiến binh, vẻ mặt phong trần mệt mỏi. Tên sĩ quan áp giải Phùng Ngọc Tường kêu lên: "Lão Triệu, lão Chu! Đi đâu đấy?"

Hai con ngựa lao ra mấy bước, bị hai sĩ quan ghìm lại. Thấy Phùng Ngọc Tường ở đó, hai người gật đầu, nhảy xuống ngựa, nhanh chóng đi vào quán trà. Vẻ mặt nghiêm túc, họ khẽ gật đầu với Phùng Ngọc Tường, rồi kéo tên sĩ quan nhỏ sang một bên thì thầm. Tên sĩ quan nhỏ đầu tiên là giật mình, sau đó lắc đầu lia lịa. Chờ đến khi người kia đưa giấy cho hắn xem, hắn mới trầm mặc một lúc lâu, gật đầu nói: "Đã lục quân nói vậy, ta còn gì để nói, chỉ là sau này xin lục quân bảo toàn nhiều hơn."

Người kia cười nói: "Lương Vui Khuê, gan người còn không bằng thỏ, lục quân khi nào để chúng ta chịu thiệt? Cứ yên tâm, không có chuyện gì với người đâu."

Hai người đến trước mặt Phùng Ngọc Tường, đánh giá hắn từ đầu đến chân. Phùng Ngọc Tường không hiểu chuyện gì, hai người này hắn cũng từng gặp bên cạnh Lục Xây Chương. Biết là tâm phúc của cứu phụ mình, hắn đứng lên, vóc dáng cao hơn hắn họ một cái đầu: "Hai vị, tìm Phùng mỗ có việc gì?"

Hai sĩ quan ép hắn ngồi xuống, đối diện với hắn. Trong đó, một sĩ quan lấy ra một phong bạc trắng, khoảng hai trăm đồng, cùng với một phong thư: "Hoán Chương huynh, Cung Bảo đại nhân rất tức giận về chuyện Loan Châu. Nhất định phải giết người, lục quân không bảo vệ được người!"

Phùng Ngọc Tường giật mình, cuối cùng mới thản nhiên nói: "Các người đến thi hành quân pháp sao? Cũng tốt, ta sớm đã không muốn sống. Ở đâu hành động?"

Người kia cười nói: "Sao người lại nghĩ vậy? Nói thì nói vậy, nhưng chuyện quan trường, sao có thể không có biến cố? Chúng ta về báo đền tội cho người là xong. Hoán Chương huynh là người được quân môn yêu mến, sao có thể không chiếu cố? Quân môn nhờ chúng ta mang cho người lộ phí và vé tàu đi Thượng Hải, Hoán Chương huynh cứ đi nhanh đi! Phương bắc nhất thời không ổn đâu."

Phùng Ngọc Tường lúc này mới thực sự ngây người: "Không giết ta? Thiên hạ lớn như vậy, ta có thể đi đâu?" Người kia nhìn nhau, giọng điệu rất trịnh trọng: "Quân môn đã thông báo, Hoán Chương huynh đừng hoạt động trong quân đội phương bắc nữa, có rất nhiều người biết người. Hãy đến phương nam lánh nạn trước! Ở đó Cung Bảo đại nhân tạm thời không quản được, tương lai với tài năng của Hoán Chương huynh, luôn có ngày gặp lại."

Nhìn những quan quan này bỏ đi, Phùng Ngọc Tường cân nhắc túi bạc trắng, ngần người. Căn cơ của mình đều ở phương bắc, lần này tuy may mắn thoát chết, nhưng đến phương nam, mình không quen đường. Rồi sẽ ra sao? Nhưng quan trọng nhất bây giờ là phải thoát khỏi cái chết này...

Hắn nhìn về phía nam, đồng ruộng phương bắc vẫn là một mảnh mây đen bao phủ, không thấy rõ đường đi.

Tử Cấm Thành thời đại này, cũng đã mất đi uy nghiêm của trung tâm đế đô. Từng có lúc, ở nơi này, những người nắm trong tay hơn ngàn vạn kilômét vuông lãnh thổ Đông Á, uy nghiêm của họ không ai dám xâm phạm, chỉ một mệnh lệnh của họ, đã có vô số dũng sĩ từ bắc chí nam, từ

Đường Nỗ Ô Lương đến biển, từ Đài Loan đến vô số các tộc người, vì họ mà chiến đấu.

Nhưng vào lúc này, dưới ánh sáng mờ mịt của Càn Thanh Cung, chỉ có một người phụ nữ Mãn Thanh gầy gò, trung niên, đang ôm một đứa trẻ mới sáu tuổi mà khóc thút thít. Nữ tử này, chính là người nắm quyền thực sự của triều đình Mãn Thanh, Long Dụ Hoàng thái hậu. Đứa trẻ sáu tuổi kia, chính là vị hoàng đế cuối cùng của Mãn Thanh, Tuyên Thống Đế Phổ Nghi.

Mười mấy vị hoàng thân quốc thích nhìn Long Dụ Hoàng thái hậu khóc lóc, chỉ biết nhìn nhau. Nửa ngày sau, Phổ Vĩ mới lên tiếng: "Hoàng thái hậu bảo trọng phượng thể, tình hình hiện nay, không còn gì để nói, chỉ có một chữ: đánh!" Khán thân Vương Dịch Khuông ở bên cạnh hừ một tiếng: "Vậy thì điều binh đi đánh đi, dân đảng kia gọi là mưa thần, chỉ mới đến gần Từ Châu, gọi Viên an ủi đình điều binh đi đánh, còn kịp."

Lời vừa dứt, mấy ánh mắt thù hận liền tập trung vào hắn. Quân ti phủ bộ trưởng, thanh niên quyền quý người Mãn Lương Bất là người đầu tiên lớn tiếng: "Viên Thế Khải! Đó là Tào Tháo sống! Thái hậu, tình hình hiện nay, phải dựa vào chính chúng ta!"

Nghe Lương Bất nói vậy, có hai ba người gật đầu, càng nhiều người lại lắc đầu: "Nói thì dễ, hiện tại binh đều ở chỗ Viên an ủi đình, chúng ta chỉ có Cẩm Vệ quân một vạn năm ngàn người, ai dẫn họ đi đánh trận? Người hay ta? Người ca ca Thiết Lương đã chạy đến Nam Kinh, rồi từ Thượng Hải chạy đến Thiên Tân, còn không dám trở lại kinh thành. Hai huynh đệ các người cứ dựa vào chính mình đi!"

Cái loa vừa mở, những hoàng thân quốc thích này tranh cãi nhau còn giỏi hơn nghĩ kế. Âm thanh trong Càn Thanh Cung trống rỗng hỗn tạp thành một đoàn. Tiếng nói của Mông Cổ lại thô lại cao, cuối cùng chọc tức tiểu hoàng đế, oa một tiếng khóc lên.

Long Dụ cuối cùng lên tiếng, giọng nói của nàng lại rất dễ nghe. Quang Tự ngày đó chán ghét nàng, lại thích nghe nàng nói chuyện: "Mấy vị đều là thúc thúc bá bá của Hoàng Thượng, những chuyện này không có chủ kiến, lại tranh cãi Hoàng Thượng. Các người cũng nói xem, chúng ta nên đánh hay nên hòa? Mấy hôm trước Viên an ủi đình nói đánh, kết quả lại lừa của hai mẹ con ta tám vạn lượng hoàng kim quân phí, lại thấy Thiên nhi không có động tĩnh. Hiện tại dân đảng, sư trưởng mưa thần kia theo đường sắt đánh về phía bắc, chúng ta không thể cứ nhìn sao! Coi như mấy vị thương xót hai mẹ con chúng ta, đưa ra chủ kiến đi. Hoàng Thượng và ta không cầu vinh hoa phú quý, chỉ mong hai mẹ con chúng ta đừng có kết cục không tốt."

Nàng vừa khóc vừa nói, khiến mấy vị Mãn tộc hoàng thân quốc thích cũng đau lòng. Lúc này cũng khóc theo. Chỉ có Khánh thân Vương Dịch Khuông trong bụng cười thầm, năm đó hắn đã no bụng. Viên Thế Khải dù đắc thế, cũng không làm khó hắn, một ông nhà giàu luôn luôn trốn không thoát. Nhưng nhìn tiểu hoàng đế còn ngây thơ, trong lòng cũng không khỏi có chút chua xót. Giang sơn Đại Thanh gần ba trăm năm, hiện tại đã đến lúc kết thúc, muốn đứa nhỏ này gánh chịu nỗi đau vong quốc, hắn lại có thể làm gì? Chỉ mong an ủi đình lão đệ có thể nể tình cũ, bảo toàn cô nhi quả mẫu...

Hắn lau khô nước mắt, cố nén nghẹn ngào lên tiếng an ủi: "Thái hậu cùng Hoàng Thượng vạn an. Hiện giờ đánh, quả thực không còn sức. Quốc khố trống rỗng, nô tài cũng nên để Hoàng Thượng cùng Thái hậu giữ lại chút. Phương Tây hiện tại trung lập, mấy hợp đồng vay tiền trước kia cũng đình chỉ thanh toán... Nói đến quân đội, phương Bắc chỉ còn 7 trấn cùng Cẩm Vệ quân với mười vạn binh lực, tự vệ còn miễn cưỡng, chứ tuyệt không đủ sức bình loạn." Hắn nhìn long dụ, thấy vẻ mặt nàng chăm chú lắng nghe. Lại nói tiếp: "Hiện giờ chỉ có thể nhường An Úy Đình cùng dân đảng đàm phán, có thể bảo toàn nửa giang sơn Đại Thanh thì tốt, bằng

không... Thiên hạ không có nước nào không vong, chúng ta thể diện thoái vị. Hiện tại không thể so với ngày xưa, lại có nhiều nước Tây Dương, còn có Viên An Úy Đình lão thần ở đây, tổng có thể bảo đảm Thái hậu cùng Hoàng Thượng sau khi thoái vị vẫn được tôn vinh thể diện..."

Lời hăn chưa dứt. Lương Bật khí huyết phương cương đã phun nước miếng vào mặt hăn, tên này còn mặc quân phục trên triều, xông tới túm lấy dịch khuông, giật bím tóc: "Dịch Khuông, người là lão cầu! Nếu không phải người bao che Viên Thế Khải, sớm thu quân quyền vào tay chúng ta, làm sao có ngày hôm nay? Phụ tử các người mở Khánh Ký bán quan, làm trò dương oai, còn sợ họa không đủ đến Đại Thanh sao? Giờ lại muốn Hoàng Thượng thoái vị, thần tử nào dám nói thế? Nếu không phải nghĩ đến các người là con cháu nhà La, ta đã sớm tiễn người lão già chết tiệt này xuống suối vàng!"

Hăn dùng sức kéo Dịch Khuông ngã nhào xuống nền gạch xanh Càn Thanh Cung. Hăn nhìn long dục, ánh mắt đỏ bừng: "Thái hậu! Hiện giờ trấn thủ nhất còn có một nửa con cháu Mãn tộc, thêm Cấm Vệ quân. Lại điều ba tỉnh Đông Bắc cùng sông nóng Mông Cổ mười ba cờ binh lực, thần nguyện mang ba vạn tử đệ xuôi nam liều mạng với dân đảng! Dù chết nơi tiền tuyến, cũng hơn nhìn đám vương bát đản này bán đứng giang sơn Đại Thanh!" Hăn khí phách hiên ngang quét mắt đám người trong điện, rồi sải bước ra ngoài.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Phổ Vĩ cũng lau nước mắt, xắn tay áo hô lớn: "Lương Bật nói phải! Thái hậu, giang sơn Đại Thanh gần ba trăm năm, không thể cứ thế mà mất! Chúng ta không sống nổi ở phương Bắc, còn có thể đến sông nóng, liên lạc tốt với Mãn Mông. Lại liên lạc với Nga và Nhật Bản, còn có thể cùng Trung Nguyên tranh hùng!"

Dịch Khuông cười lạnh, lau nước miếng trên mặt, tự nhủ: "Ta tuy khuyên Hoàng Thượng thoái vị, nhưng ít ra còn xem thiên hạ này là của người Trung Quốc. Người lại muốn ném cơ nghiệp tổ tông vào miệng Nhật Bản và Nga! Thái hậu, Hoàng Thượng, lão thần cũng vì tương lai. Nghe hay không nghe, lão thần cũng đã nói hết. Nghe đám nhóc con kia kêu đánh giết, thật đau đầu. Lão thần xin cáo bệnh về phủ tỉnh dưỡng. Vị hoàng thân quốc thích nào muốn đến cướp đồ trang trí trên nóc nhà ta, thậm chí muốn mạng ta, thì cứ việc."

Nhìn Dịch Khuông ung dung bước xuống, vị thân vương luôn láu cá sợ phiền phức này, hôm nay trước mặt Phổ Vĩ và Lương Bật lại cứng rắn đến thế. Ai cũng biết sau lưng hắn là Viên Thế Khải. Nhưng cũng chẳng thể làm gì hắn. Phổ Vĩ và Lương Bật dù có lớn tiếng, cũng chỉ là nói suông. Long dụ trong lòng cũng hiểu rõ. Nàng nhìn đám hoàng thân quốc thích trong điện đang rối rắm, lại nghĩ ngợi một hồi, ôm Tuyên Thống rồi lại khóc.

Ngoài điện chợt có tiếng sấm, vào đông mà lại có sấm. Phổ Vĩ xông ra điện, quỳ xuống trước cung cấm trống trải, như phát điên kêu to: "Thái tổ gia! Thánh tổ gia! Các người mở mắt ra mà xem! Đại Thanh sắp vong rồi!"

STT 45: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 39: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 39: Tại phương bắc (hạ)

Mà ở một góc khác của thành Bắc Kinh, trong phủ đệ của Sư Tử Thạch Hẻm, lại tấp nập người ra vào, náo nhiệt vô cùng. Trên nóc phủ đệ, ăng-ten kéo dài lên cao, nối với các văn phòng xung quanh. Trung tâm chính trị của cả miền Bắc Trung Quốc không còn nằm ở Tử Cấm Thành, mà là ở nơi này. Viên Thế Khải vừa ăn trưa xong, hai bà vợ Triều Tiên của hắn, lão Bát và lão Cửu, đang dìu hắn tản bộ trong vườn. Mấy ngày nay, hắn trông tiều tụy đi trông thấy, dù sao vừa muốn ổn định phương Bắc, lại phải cò kè mặc cả với phương Nam. Thêm vào đó là lo lắng về đảng phái của Mãn Thanh, hắn hao tâm tổn sức quả thực không ít.

Đang tản bộ, chỉ thấy Dương Sĩ Kỳ, một trong hai mưu thần chủ chốt của hắn, hiện là Thị lang Bộ Nông Công Thương, tiến đến. Từ nhỏ, Dương Sĩ Kỳ đã theo Viên Thế Khải, làm việc ổn trọng, thiết thực, lại vô cùng có cơ biến. Trong Viên gia, hắn luôn được miễn thông truyền.

Dương Sĩ Kỳ khoảng bốn mươi tuổi, mặt gầy gò, không biểu lộ cảm xúc gì. Thấy Viên Thế Khải đang mỉm cười nhìn mình, hắn tiến lên vấn an: "Cung bảo đại nhân, tại hạ đến."

Viên Thế Khải phất tay ra hiệu cho hai di thái thái lui xuống, kéo tay Dương Sĩ Kỳ tiếp tục tản bộ: "Yến Tôn, hôm nay ở Dịch Khuông có tin tức gì không?"

Dương Sĩ Kỳ lắc đầu: "Khánh Thân vương sáng nay tại triều hội, những lời Cung bảo nói với hãn, hãn đều đã nói lại. Nhưng Lương Bát và Phổ Vĩ suýt chút nữa đã động thủ với hãn, chuyện thoái vị, hiện tại vẫn chưa thể vội được."

Viên Thế Khải trầm ngâm một lát: "Ta cố ý không cho Tân Phổ Đường phái viện quân, để cho đội quân Bắc Phạt của Mưa Thần đánh thuận lợi như vậy, không hề có chút kích thích nào với bọn chúng. Giờ lại không thoái vị, chờ chính phủ phương Nam kia thành lập, ta lại phải tốn thêm nhiều công sức. Vấn đề này không thể để xảy ra sai sót."

Về việc Mưa Thần Bắc Phạt, Trương Quý Trực đã sớm có điện báo giải thích cho hãn. Nói rằng Mưa Thần bị xa lánh ở Nam Kinh, không thể không tìm nơi an thân ở Tô Bắc, đây đều là mật ước giữa hãn và Trương lão sư. Hãn thả Mưa Thần đánh đến biên giới Sơn Đông, dùng thanh thế này uy hiếp Thanh thất mau chóng thoái vị. Tuy nhiên, Dương Sĩ Kỳ là tâm phúc trong lòng hãn, vấn đề này hãn đã sớm biết.

Dương Sĩ Kỳ chỉ lắc đầu: "Chỉ với một sư của Mưa Thần, bên trên còn chưa sợ hãi lắm. Dù sao ở Sơn Đông còn có chủ lực của Trấn thứ năm, thêm vào mấy đường tuần phòng đội, cũng có đến mấy vạn người. Bên trên hiện tại tuy nghe nói Mưa Thần lợi hại, nhưng vẫn không sợ chúng đánh qua Sơn Đông. Bọn họ cũng biết, Cung bảo sẽ không để Mưa Thần qua Sơn Đông, trừ phi dân đảng đại đội theo vào, bọn họ mới thực sự sợ hãi."

Viên Thế Khải bật cười: "Yến Tôn, sao ngươi lại ngốc thế! Nếu dân đảng đại đội theo vào, vậy địa vị của chúng ta cũng không giữ được. Còn nói gì đến việc bên trên thoái vị! Chỉ với một sư của Mưa Thần, ta mới yên tâm để hãn bắc tiến như vậy. Nghe nghi ngờ chỉ đánh điện báo trở về, sư mới của hãn nhiều, kỳ thực không bằng lão Bắc Dương của chúng ta."

Dương Sĩ Kỳ trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng chậm rãi nói: "Cung bảo dùng kế 'rung cây dọa khỉ' quả là cao minh. Nhưng ti chức luôn cảm thấy có chút bất ổn. Để Mưa Thần, một sư này tiến quân thuận lợi như vậy, người khác sẽ nghĩ chúng ta Bắc Dương là 'miệng cộp gan thỏ', khó tránh khỏi sẽ có người thừa cơ hội theo vào, tình thế cùng một chỗ, vậy thì lại không ngăn được... Hơn nữa, Trương Quý Trực dù sao cũng không phải người của Bắc Dương, hẳn cũng đang tính toán cho thế lực của bọn họ. Nếu Mưa Thần đánh thuận lợi, hẳn không có tâm tư khác, người này, tâm tư có thể rất nóng nảy..."

Hắn lấy ra mấy tờ báo từ trong tay áo: "Cung bảo ngài xem, Bắc Hoa tin chiến thắng, Thuận Thiên nhật báo, còn có Bắc Bình phát hành trình báo. Mấy ngày nay đều dài dòng tuyên dương về Mưa Thần. Người Anh làm Bắc Hoa tin chiến thắng còn có chút chùng mực, nhưng người Nhật Bản ở Thuận Thiên nhật báo lại công khai xem Mưa Thần là một thế lực mới giữa nam bắc. Về phần trình báo... thì không cần phải nói nữa. Quả thực thổi phồng hẳn lên tận trời, cứ như chúng ta Bắc Dương không chịu nổi một kích. Vấn đề này, vẫn nên tính toán sớm."

Viên Thế Khải giật mình, bị lời nói của Dương Sĩ Kỳ làm tỉnh ngộ: "Yến Tôn, người lo lắng rất đúng. Ta sẽ viết điện báo cho Tích Tử, bảo hắn liên lạc lại với Trương Quý Trực. Hiện tại rút quân về Từ Châu để đánh, có chút khó khăn. Nhưng tuyệt đối không thể để Mưa Thần lên núi Đông! Tốt nhất là để Trương Quý Trực bảo đảm, Mưa Thần dừng lại ở Tô Bắc, không cho dân đảng mượn đường, như vậy ta cho chút tiền giao phí cũng không có gì."

Hắn đứng * đó trầm ngâm, Dương Sĩ Kỳ cung kính đứng hầu một bên. Viên Thế Khải bỗng nhiên nhíu mày nói: "Người cảm thấy Mưa Thần sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Ta vẫn chưa nhìn thấu người này, mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, làm việc lại đâu ra đấy. Từ Thượng Hải đến Nam

Kinh, rồi từ Nam Kinh bắt đầu Bắc thượng, đều bị hấn nắm thế chủ động, từ vô danh tiểu tốt đến danh chấn nửa Trung Quốc. Cũng chỉ trong hai tháng, có nên dứt khoát điều động binh lực ra, đánh tan hấn trước rồi tính?"

Dương Sĩ Kỳ chỉ im lặng, không nói lời nào. Mưa Thần bây giờ bị báo chí thổi phồng đến mức gần như là đại biểu cho thế lực tiến bộ, đi đánh tan hấn, đừng nói là binh hướng như thế nào khó lường. Chỉ cần tùy tiện khai chiến, khó khăn ban đầu trong việc hòa đàm nam bắc, Thanh thất thoái vị, Viên Thế Khải tiếp nhận chức nguyên thủ dân quốc, cục diện chính trị chắc chắn sẽ bị phá vỡ. Nghĩ đến đây, hấn không khỏi đánh giá cao Mưa Thần một lần nữa, cuộc khởi nghĩa Bắc Phạt đầu tiên này của hấn, thời cơ thật sự là chọn rất tốt. Người này làm việc, dường như luôn đi trước người khác một bước.

Thấy Dương Sĩ Kỳ không nói lời nào, Viên Thế Khải cũng chỉ cười cười. Trong lòng hấn nghĩ gì, Viên Thế Khải cũng hiểu rõ. Hấn vỗ vai Dương Sĩ Kỳ: "Ta đã già rồi, không bằng những người trẻ tuổi này. Mưa Thần Vũ tướng quân này quả thực muốn 'nam bắc phùng nguyên' đây. Được, lần này chúng ta cứ thử thu mua hấn một chút, không được thì tính sau. Đại cục là quan trọng... Yến Tôn, người viết điện báo theo ý ta cho Tích Tử. Mấy ngày nay phải chịu khó giúp đỡ các người một chút."

Hấn nhìn Dương Sĩ Kỳ, đổi giọng quan tâm: "Yến Tôn, phu nhân người bệnh tình vẫn chưa khỏi hấn sao? Bên cạnh người lại chỉ có một nha đầu phòng không, thời gian cũng quá khổ sở. Bình thường lại không biết tính toán cho mình một chút. Đợi lát nữa bảo Khắc Định đưa chút tiền đến chỗ ở của người, người cũng phải bồi bổ thân thể... Nếu phu nhân người không ghen, ta ở đây nha đầu tùy người chọn lựa, ha ha, ha ha!"

Ai cũng biết phu nhân của Dương Sĩ Kỳ rất ghen, hấn thu nha đầu phòng không còn âm ỉ cả ngày không yên. Nghe ân chủ nói đùa như vậy,

hắn cũng chỉ cười khố. Chuyện Mưa Thần, dường như đã bị hai người ném ra sau đầu.

Ở phương Bắc, chuyện còn xa mới chỉ có thể. Ở khu sứ quán, ngõ hẻm Đông Giao, mấy ngày nay cũng náo nhiệt khác thường. Từng thế lực. Ở đây đàm phán, giao dịch, lôi kéo, phản bội. Các quốc gia, đều mở to mắt nhìn xem tình thế hỗn loạn lớn nhất ở Viễn Đông này, xem mình có thể lấy được gì ở trong đó.

Công tước Anh quốc làm Chu người diễn chính là trung tâm của những vòng xoáy này. Hắn đã là người hơn năm mươi tuổi, thông thạo tiếng Trung Quốc. Cũng là người ủng hộ Viên Thế Khải lớn nhất ở nước ngoài. Ý kiến của hắn về chính sách đối ngoại của Trung Quốc, thường có thể ảnh hưởng đến hướng ngoại giao của Whitehall đối với Hoa.

Lúc này, Chu người diễn trông có vẻ nhàn nhã, đang cùng phóng viên Mori của báo chí trú Hoa đàm luận điều gì đó. Nhìn tờ báo mở ra trên bàn, liền biết chủ đề của bọn họ cũng không thể rời khỏi Mưa Thần, ngôi sao tướng lĩnh mới nổi ở Viễn Đông này.

"Thưa phóng viên tiên sinh, sao ngài lại có hứng thú viết một bài liên quan đến Vũ Tướng quân này? Vậy có phải có nghĩa là ngài muốn đến miền nam Trung Quốc một chuyến không?"

Mori mỉm cười đáp: "Công sứ tiên sinh, báo chí phái ta tới, dĩ nhiên là mong muốn ta đưa tin về những gì có thể báo cáo ở Trung Quốc... Nhưng về vị Vũ Tướng quân này, ta tạm thời chưa có ý định phỏng vấn hắn. Với những vị tướng quân liên tục xuất hiện trong thời loạn này, ta đều không mấy hứng thú. Chỉ có Viên đại nhân mới là đối tượng tôi muốn theo dõi và báo cáo. Ta biết ông đã trải qua mười năm, tôi tin rằng ông mới là người có thể thu thập cục diện này. Thượng đế hiện tại ban cho ông một cơ hội, tôi sẽ theo dõi với sự hứng thú lớn nhất, xem Viên đại nhân sẽ thu hoạch quyền

lực tối cao của Viễn Đông Đế quốc như thế nào, và cũng xem ông quản lý đất nước này tốt như thế nào, giống như cách ông từng quản lý những vùng trực thuộc trước đây."

Quên chưa nói, vị Mori tiên sinh này cũng là một trong những người sùng bái Viên Thế Khải.

Chu Người Điển có giao tình sâu sắc với Viên Thế Khải, nhưng không có nghĩa là ông ta cũng tin tưởng Viên Thế Khải một cách mù quáng như Mori. Là một nhà ngoại giao dày dặn kinh nghiệm, đặt cược vào bất kỳ phe nào đều là một việc cực kỳ nguy hiểm. Lợi ích của Đế quốc Anh tại Hoa không nằm ở miền Bắc Trung Quốc, mà ở khu vực Dương Tử Giang. Ông ta cần phải chú ý đến bất kỳ thế lực nào xuất hiện ở khu vực này. Dĩ nhiên, ông ta mong muốn Viên Thế Khải có thể ổn định cục diện miền Nam, nhưng hiện tại vẫn chưa thấy dấu hiệu nào. Khu vực Trường Giang, hiện nay bị năm vị Đô đốc độc lập khống chế. Dĩ nhiên, hiện tại chưa ai dám khiêu chiến quyền uy của Đế quốc Anh. Nhưng nếu có bất trắc thì sao?

Ngoài việc duy trì các nghiệp vụ thường ngày của công sứ đoàn tại Bắc Kinh, Chu Người Điển vẫn dõi theo tình hình ở Dương Tử Giang. Xem có thế lực mới nào đang trỗi dậy, đang hỗn loạn, đang diệt vong. Phe nào có thể lôi kéo, phe nào có thể phân hóa, phe nào cần phải đánh.

Ánh mắt của ông ta dĩ nhiên cũng chú ý đến Mưa Thần, vị tướng quân trẻ tuổi này có khả năng khống chế toàn bộ Tô Bắc và An Huy, khu vực phía đông Tân Phổ Đường. Đây là eo biển của toàn bộ Đông Nam, lại chiếm cứ vị trí cực kỳ quan trọng ở bờ Bắc Dương Tử Giang. Tân Phổ Đường, một trong hai tuyến giao thông chính nối liền Nam Bắc Trung Quốc, gần như một nửa đã nằm dưới sự kiểm soát của hắn. Sông Hoài, kênh đào, Trường Giang tạo thành một mạng lưới thủy lợi dày đặc, cũng rất nhanh sẽ rơi vào tay hắn. Trong các cuộc đàm phán với Viên Thế Khải, Lưỡng Hoài muối, một trong những bảo đảm quan trọng nhất để vay tiền từ

bốn nước lớn, dường như cũng đã nằm trong túi của vị tướng quân này. Nếu xét về hạ du Dương Tử Giang, vị trí của hãn là quan trọng nhất. Hãn có hai vạn quân, trang bị không tồi theo tiêu chuẩn Trung Quốc, và có thể chiến đấu. Lực lượng ở phía Bắc, tại Sơn Đông, không đủ để ngăn chặn hãn. Hãn phát triển về hướng nào, xoay chuyển về hướng nào, không chỉ ảnh hưởng đến vận mệnh của miền Bắc Trung Quốc, mà còn ảnh hưởng đến lợi ích của Đế quốc Anh tại Hoa.

Bỏ qua những lời thổi phồng của báo chí về phát minh mới Phù Hoa. Chu Người Điểu, với con mắt tinh tường của mình, dường như đã nhìn ra bản chất của vị tướng quân này. Hãn có lẽ không phải là một nhà cách mạng, mà là kẻ theo đuổi lợi ích. Hãn vợ vét rất nhiều tiền, nhưng lại không dùng để hưởng lạc trong tô giới, nghe nói cuộc sống riêng tư của hãn lại mộc mạc như thánh nhân! Thay vào đó, hãn dùng số tiền này để vũ trang quân đội, cải thiện việc cung cấp. Hãn sẽ dùng một số khẩu hiệu để cổ động quân đội, nhưng khi ra trận luôn rất cẩn trọng, chỉ đánh những trận mà hãn chắc chắn thắng.

Viên Thế Khải cũng đã ám chỉ với ông rằng, Mưa Thần thông qua Trương Quý Trực, người đứng sau lưng hãn, đã có ý định đầu hàng. Về điểm này, Chu Người Điểu có chút bán tín bán nghi. Quân đội của Mưa Thần, về cơ bản, vẫn là một nhóm các sĩ quan say mê cách mạng và những thanh niên đi theo trào lưu. Thời gian thành lập quá ngắn, chưa hình thành một tập thể vững chắc như Tương quân, Hoài quân hay thậm chí là Bắc Dương quân. Đột ngột tiến về phía Bắc, chỉ có thể khiến quân đội của hãn tan rã. Vị Vũ Tướng quân này không có bất kỳ cơ sở chính trị nào, tiền đồ của hãn ở Trung Quốc dĩ nhiên cũng không có.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhưng tại sao hãn lại mang một sư đoàn quân đội tùy tiện bắc phạt như vậy? Hãn liên lạc cả hai miền Nam Bắc, nhưng đều giữ khoảng cách. Rốt

cuộc hăn muốn đi theo con đường nào? Nên lôi kéo hay nên đánh? Những vấn đề này, Chu Người Điển hiện tại hoàn toàn không thể đưa ra quyết định. Ông ta rất cần một đại diện của Anh đến Tô Bắc để xem xét. Ban đầu, ông ta rất tin tưởng Mori, ông cho rằng, nhà báo này tuy có chút chủ nghĩa lý tưởng, lại quá say mê văn hóa phương Đông. Nhưng ông ta có một sự nhạy bén bẩm sinh về bản chất của sự vật, đó là sự nhạy bén đặc trưng của dân tộc Anglo-Saxon. Những điều này, các dân tộc phương Đông không có. Nhưng vị tiên sinh này hiện tại dường như lại muốn ở lại Bắc Kinh.

Chu Người Điển khẽ thở dài, cảm thấy có chút tiếc nuối trước câu trả lời của Mori. Trong khi đó, Mori lại đang tò mò đánh giá một món đồ cổ mới được Chu Người Điển cất giấu, một bình hoa quân sứ thời Bắc Tống.

"Mori tiên sinh thân mến, ban đầu tôi rất muốn xem ngài đến phương Nam một chuyến. Chính phủ lâm thời ở phương Nam sắp được thành lập, nghe nói Tôn tiến sĩ là tổng thống lâm thời đầu tiên. Hơn nữa, Mưa Thần tướng quân, người đang ở giữa Nam Bắc, cũng là một nhân vật mà chúng ta rất quan tâm. Nhưng vì ngài muốn ở lại đây, tôi cũng không thể ép buộc ý chí của ngài, hy vọng ngài có thể viết những bài đưa tin hay hơn ở Bắc Kinh."

Mori dời ánh mắt khỏi bình hoa: "Công sứ tiên sinh, tôi dĩ nhiên hiểu ý của ngài. Nhưng ngài không thấy rằng hiện tại những chuyện ở phương Bắc còn thú vị hơn sao? Mông Cổ hiện đã xuất hiện Hoàng đế mới, gấu Nga đã đưa móng vuốt vào, muốn xé thêm miếng thịt trên người con Rồng Bệnh này. Nghe nói họ đã ký một hiệp ước bí mật, dường như cũng muốn hành động ở Đông Bắc... Tôi biết công sứ tiên sinh lo lắng về lợi ích của chúng ta ở Dương Tử Giang. Nhưng dù sao đó vẫn là Trung Quốc, dù thế nào cũng không thể tách rời khỏi người mẹ này. Còn phương Bắc, lại là nơi có quá nhiều chuyện có thể xảy ra và nhiều biến số. Về phần tôi, tôi rất muốn ở lại Bắc Kinh vào thời điểm này, để xem những biến động phong vân."

Trong suy nghĩ của Mori, có lẽ việc cân nhắc tình hình của Trung Quốc còn quan trọng hơn việc cân nhắc tình hình của đất nước mình.

Nói đến đây, không còn ý nghĩa gì để tiếp tục. Chu Ngươi Diễn thể hiện phong thái tốt đẹp, chúc Mori làm việc thuận lợi ở Bắc Kinh. Trong mắt ông, đã nghĩ đến việc tìm một người khác đến miền Nam Trung Quốc.

Lúc này, miền Bắc Trung Quốc, đang dậy sóng phong vân.

STT 46: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 40: Giáo ...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi - Chương 40: Giáo đạo đoàn thủ bại

Hai cánh quân lớn hành quân song song, men theo Tân Phổ đường thẳng tiến về phía bắc. Cái huyện lỵ kia, đã bị Đệ Nhất Sư của Mưa Thần bỏ lại phía sau. Trong lòng hăn lúc này chỉ có một mục tiêu, chính là Từ Châu.

Hai vạn người đại quân hành quân quả thực là một cảnh tượng hùng vĩ. Ngựa, đại pháo, xe ngựa, cùng binh lính mặc quân trang vàng rực di chuyển trên mặt đất. Bụi mù cuốn lên cao ngất. Bất cứ ai nhìn thấy khí thế này trong tay mình, đều có một loại cảm giác tự do phóng khoáng. Mưa Thần đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hăn vung roi ngựa, quay sang người bên cạnh đang cố chấp cười nói: "Lưỡng Dụng huynh, quân phong hướng đến, không gì không phá! Mấy trăm quân Bắc quân ở huyện lỵ, cứ việc trông chừng mà hàng... Lưỡng Dụng huynh, lại nhìn ta đánh hạ Từ Châu cho đồng chí phương nam xem!" Từ sau câu nói "Tiểu nhi bối đã phá tặc vậy" được truyền tụng khắp vùng Giang Nam, hăn càng ngày càng thích biểu diễn trước mặt người cố chấp.

May mắn thay, Đệ Nhất Sư ngoài vị sư trưởng thích làm dáng này, còn có Tham mưu trưởng Ngô Hái luôn khiêm tốn, làm việc thực tế. Hăn đã khẩn trương tổ chức một cuộc họp trên đường hành quân. Mấy chục sĩ quan vừa cưỡi ngựa vừa bàn luận.

"Minh Lượng, tình hình quân đội của sông quân và Bắc Dương quân ở Từ Châu ra sao?"

Hà Toại vốn đã đen lại càng gầy, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh tinh quang: "Căn cứ trinh sát kỵ binh và tình báo thu thập được, địch ở Từ Châu đã tan tác, chủ lực của chúng đã bị chúng ta tiêu diệt. Hiện tại chỉ còn hơn hai nghìn quân địch, sức chiến đấu rất kém cỏi, một lữ của ta có thể chắc chắn khôi phục Từ Châu trước ngày hai mươi sáu."

Trần Sơn Hà bình thường nghe được lời này đã sớm nhảy dựng lên tranh giành nhiệm vụ. Nhưng từ sau khi con trai ông ta đánh một trận, vị lữ trưởng trẻ tuổi này đã trầm mặc hơn rất nhiều. Lữ thứ hai của ông ta đã chịu tổn thất nặng nề trong trận chiến ở Côn Trì, chỉ riêng hy sinh đã có hơn bốn trăm huynh đệ. Hơn nữa phần lớn là cốt cán. Lữ thứ hai có thể nói là nguyên khí đại thương, mặc dù Mưa Thần đã cố gắng lấy tù binh Bắc Dương cũ để bổ sung cho lữ thứ hai, nhưng hiện tại lữ thứ hai vì cũ mới nam bắc hỗn tạp, lại không có thời gian chỉnh đốn bổ sung, vẫn chưa khôi phục nguyên khí. Trần Sơn Hà lý trí nghe Hà Toại ở đó hùng hồn, cũng chỉ đành nhún vai không nói lời nào.

Chỉ có Lữ Kiến Tiều là không phục. Từ khi làm đoàn trưởng Giáo đạo đoàn, đoàn này cùng với trường học Doanh Trường, đều là do học sinh thanh niên ở hai địa phương Hải Giang và Tô Châu xây dựng. Đều bị Mưa Thần coi như bảo bối. Hầu như chưa từng để họ ra chiến trường, khiến Lữ Kiến Tiều, người tự nhận là một nhân vật thích mặc áo giáp, cầm binh khí, thực sự cảm thấy uất ức trong một thời gian dài.

Nhìn thấy đồng học của mình ở Lục quân trung học, bất kể là ở lữ một hay lữ hai, đều lập được chiến công ít nhiều. Cái tên Trương Hùng Phu, đánh hạ Cổ Trấn xong, cầm súng của quân Bắc quân đến trước mặt mình khoe khoang. Lữ Kiến Tiều lúc đó đã cảm thấy máu xông lên não, còn cãi nhau vài câu với Trương Hùng Phu.

Lần này đến Từ Châu, hẳn rồi cuộc không thể kiềm chế được: "Tham mưu trưởng, đừng việc gì cũng chỉ giao cho lũ thứ nhất, Giáo đạo đoàn của chúng ta bắc phạt mấy ngày nay, còn chưa được nếm mùi súng đạn, đoàn của chúng ta có ba nghìn người, có pháo binh, có kỵ binh, là một đơn vị lớn đấy! Cứ bảo là luyện tập, không ra chiến trường thì luyện cái gì! Lần này dù thế nào, cũng phải cho Giáo đạo đoàn chúng ta xung phong."

Lữ Kiến Tiều luôn lạnh lùng, thế mà lại uất ức phàn nàn như vậy, các sĩ quan ở đây đều phá lên cười. Ngay cả mấy doanh trưởng dưới trướng Lữ Kiến Tiều cũng không nể mặt hắn. Hà Toại cười nói: "Niệm Tôn huynh, nghe Lữ mặt đen này oán giận như đàn bà, ta lần này cũng không tranh với hắn, huynh xem mà an bài! Ta đi xem xét tình hình bộ đội trước đã." Hắn thúc ngựa thêm một roi, cùng với hộ binh cứ thế xông ra.

Ngô Hái cười lắc đầu, nói với Lữ Kiến Tiều: "Được rồi, Minh Lượng và Vô Bệnh đều không tranh với ngươi, ta sẽ đến chỗ sư trưởng thay ngươi cầu xin. Giành lấy danh hiệu anh hùng lớn ở Từ Châu, tranh thủ cho ngươi Lữ Kiến Tiều vậy."

Chiến sự thuận lợi, bộ đội hùng mạnh, sĩ khí dâng cao. Khiến cho những quân quan này đều hưng phấn, ngay cả thời tiết ngày càng lạnh cũng không thể dập tắt nhiệt tình của họ. Đệ Nhất Sư, hiện tại thực sự có chút dáng vẻ của một đội quân thường thắng.

Đến mười giờ sáng, sau khi nghỉ ngơi ăn điểm tâm lớn, danh sách hành quân quả nhiên được điều chỉnh. Mưa Thần cũng không muốn ngăn cản nhiệt tình muốn khiêu chiến của bộ đội mình, Giáo đạo đoàn được đổi thành tiền vệ cánh trái. Theo sau là lũ một, cánh phải là lũ hai. Tăng nhanh tốc độ hành quân, thẳng hướng Từ Châu, họ cách Từ Châu chỉ còn bảy mươi dặm.

Giáo đạo đoàn và lữ một duy trì khoảng cách mười dặm, chia bốn đường hành quân, kỵ binh Giáo đạo doanh triển khai ở phía trước nhất, một đường trình sát tiến lên.

Đến bốn giờ chiều, đã đến Trương Bảo, cửa ngõ phía nam của Từ Châu. Thị trấn có khoảng năm sáu trăm hộ này vẫn là một vùng yên bình. Trên những cánh đồng trống trải vào mùa đông là những đồng rơm khô chuẩn bị cho mùa đông. Một bức tường vây thấp bao quanh thị trấn, đã có mấy nhà khói bếp lượn lờ bốc lên, không có chút dấu hiệu chiến tranh nào. Phía sau Trương Bảo là con kênh đào yên bình, một cây cầu đường sắt nằm ngang trên kênh đào, là con đường duy nhất để đến Từ Châu.

Doanh trưởng Kỵ binh Giáo đạo doanh, Thẩm Tử Hàm, vốn là người của trấn thứ chín, từng làm quan trạm gác kỵ binh, vì có học vấn, được chọn vào Giáo đạo đoàn và làm doanh trưởng Kỵ binh Giáo đạo doanh. Hắn là người Hoài Bắc, cưỡi ngựa rất giỏi. Ngày thường tính tình cũng nhanh nhẹn, rất hợp khẩu vị với đoàn trưởng của họ.

Hắn dẫn theo mấy sĩ quan thúc ngựa lên sườn núi nhỏ, dùng ống nhòm nhìn địa hình Trương Bảo, một lúc lâu sau mới buông ra, cười nói với người bên cạnh: "Trương Huân và Trương Cây Nguyên xem ra thực sự chuẩn bị từ bỏ Từ Châu rồi, cửa Trương Bảo này cũng không cần. Chúng ta qua Trương Bảo, kỵ binh một đường xông thẳng chẳng phải tiến vào Từ Châu sao? Xem ra chúng ta trước khi đến Từ Châu, lần này bắc phạt không vớt được trận đánh ác liệt nào rồi."

Mấy sĩ quan đều phấn khởi: "Doanh trưởng, huynh xem có phải chúng ta sẽ xuyên qua Trương Bảo, theo kênh đào phía nam trực tiếp xông thẳng vào Từ Châu không? Đến hừng đông, đoàn trưởng và sư trưởng sẽ phải nhìn xem cờ xí của doanh chúng ta trên Từ Châu tung bay. Lữ một đánh ra Nam Kinh rồi, còn Cổ Trấn, lữ hai thì sao? Nếu doanh chúng ta đánh ra Từ Châu, chẳng phải đề đầu lữ một một đoạn sao?"

Thẩm Tử Hàm thực sự rất động lòng, hắn cũng cẩn thận tính toán, bắc phát kết thúc, xem ra Tô Bắc sẽ không còn chỗ cho người khác nữa. Mặt đất lớn như vậy, bộ đội chắc chắn phải mở rộng, lũ một không cần nói, gặp quan thăng một cấp là chắc chắn. Hà Minh Lượng năm đó là đội quan, hiện tại đã là lũ trưởng, bản thân mình cũng mong muốn được thăng đoàn trưởng, không lập công lớn ở Từ Châu thì tìm ở đâu?

Nhưng nghĩ lại, lại nhớ đến khuôn mặt đen của đoàn trưởng mình, còn có mệnh lệnh của hắn là kỵ binh chỉ được tìm hiểu tình hình ở Trương Bảo mới thôi. Trong lòng giằng xé một hồi lâu, cuối cùng thở dài: "Tính toán, không có mệnh lệnh mà tự tiện hành động luôn là sai lầm, doanh kỵ binh chúng ta lần này lần đầu ra chiến trường, đừng gây ra trò cười, làm mất mặt đoàn trưởng. Truyền lệnh của ta, liên tục vòng qua Trương Bảo tiếp tục trinh sát cảnh giới về phía bắc, chiếm lĩnh cầu đường sắt. Liên hai tiến vào Trương Bảo, cho bộ chỉ huy đoàn trở lên phòng thủ, ba, bốn liên vẽ định nơi đóng quân cho bộ đội nghỉ ngơi, chúng ta trước tiên làm tốt công tác thiết doanh!"

Doanh trưởng đã nói vậy, các sĩ quan bên dưới cũng mất hết nhiệt tình, buồn bã ỉu xiu đáp lời. Riêng phần mình mang theo đại đội đi chấp hành nhiệm vụ, thứ nhất liên rất thuận lợi vòng qua Trương Bảo theo đồng ruộng phía nam. Thẩm Tử Hàm hài lòng nhìn trạng thái tinh thần của kỵ binh mình ở chỗ cao, hắn lại giơ ống nhòm lên, theo thói quen nhìn địa hình. Khi ánh mắt đảo qua những đồng rơm khô đang đốt trên đồng ruộng, hắn kinh ngạc phát hiện rất nhiều đồng rơm đột nhiên bị đẩy ra, lộ ra vô số nòng súng đen ngòm!

Họng súng phụt ra Hỏa xà, tiếng súng máy vang dội tức thì bao trùm toàn bộ Trương bảo. Ngoài đồng ruộng, trong bụi cỏ, hỏa lực địch cũng điên cuồng nhả đạn. Vùng đất hoang vu mùa đông không có gì che chắn, lũ kỵ binh quả thực là bia ngắm hoàn hảo. Đội hình hình quạt tiến lên, chẳng

hề đề phòng, hai ba hàng đã bị đánh cho người ngã ngựa đổ. Trong Trương bảo, ít nhất có hai doanh bộ binh địch!

Đi đầu là Đại đội trưởng Nhị liên bị bắn hạ khỏi ngựa, trên chiến trường vang vọng tiếng người la hét, ngựa hí. Hỏa lực địch bố trí quá tốt, hoàn toàn phong tỏa hai cánh quân mình, dồn nhân mã vào giữa. Chờ đến khi chen chúc thành một đoàn, một hai khẩu súng máy im lặng này giờ lập tức nhả đạn vào nơi tập trung đông nhất, gây ra thương vong lớn nhất. Kỵ binh doanh bị đánh cho choáng váng.

Cũng may ngày thường huấn luyện có đất dụng võ, nhưng có lẽ chỉ là bản năng cầu sinh của binh lính mà thôi. Binh lính nhao nhao xuống ngựa, lấy ngựa làm công sự che chắn, tháo súng kỵ binh Đức ra bắt đầu phản công. Nhưng kỵ binh doanh lại mặc áo nhẹ tiến lên, căn bản không mang theo súng máy, chỉ dựa vào hơn hai trăm khẩu súng kỵ binh, làm sao đè ép được hỏa lực đối phương!

Phát hiện đội hình phía sau bị đánh kích, liên tiếp cũng vội vàng quay đầu, muốn xông vào Trương bảo. Nhưng hành động lỗ mãng này lập tức bị trừng phạt, hỏa lực đã chờ sẵn, thậm chí có hai khẩu sơn pháo năm mươi bảy ly tham gia xạ kích! Tức thì hai ba mươi người trong liên tiếp đã hóa thành huyết nhục trên đường xung phong. Nhưng liên tiếp cũng phát điên, số người còn lại xông thẳng đến dưới tường thành Tây Nam Trương bảo, ngay trước chiến hào thị trấn mà quần thảo. Thì ra cầu thang bắc lên cầu liêm đã bị địch rút đi từ lúc khai hỏa! Hỏa lực càng thêm mãnh liệt trút xuống đầu số binh lính còn lại của liên tiếp. Bọn kỵ binh rút cuộc sụp đổ, lui về, vòng một vòng lớn rồi * lui về phía đại đội mình, nhưng đã thương vong hơn phân nửa, một Đại đội trưởng, ba cai đội, chỉ còn lại một người bị thương.

Thẩm Tử Hàm nhìn thấy tất cả, thúc ngựa lao xuống, đạn vù vù bay bên cạnh. Hắn cũng không còn để ý, trên lưng ngựa cưỡi mũ ra, vung vẩy trên

không trung. Đầu đã đầy mồ hôi: “Nhanh lui lại! Nhanh lui lại! Ra phía sau tập hợp đội ngũ! Đều * nhanh cho lão tử rút lui!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đội đến khi kỵ binh doanh vất vả lắm mới rút lui được, đã không còn đội ngũ. Bốn liên bị đánh tan nát, thương vong gần một nửa. Vốn lấy cơ động nhanh nhẹn làm danh, kỵ binh lại bị địch đánh mai phục ở nơi trống trải. Thẩm Tử Hàm đau khổ nhắm mắt lại. Cuộc chiến này * là thế nào đánh! Một cai đội đã bị thương run rẩy: “Là lão Bắc Dương, nhất định là lão Bắc Dương! Người xem đạn của bọn chúng, viên nào viên nấy đều cắn thít, đánh chuẩn như vậy!”

Thẩm Tử Hàm nghiêng rằng: “Ăn phải cái lỗ vốn cũng đừng có mất mặt như thế!” Hắn nhìn quanh những binh lính dưới quyền, thấy vẻ mặt không chịu thua và đau khổ của họ, dẫn đầu cầm một cây bộ thương đi về phía trước: “Một lữ cũng sắp đến rồi! Cho ta tổ chức một phòng tuyến! Ngăn địch phản công!”

Bốn liên dưới sự chỉ huy của hắn, mượn địa hình nhanh chóng tổ chức thành một phòng tuyến. Địch trong Trương bảo không xuất kích, chỉ có đám binh lính mai phục trên đồng ruộng rút về Trương bảo. Nhìn quân trang màu xám cùng mũ sắt sơn xanh và hành động nhanh nhẹn, quả nhiên là đội quân thứ năm của Bắc Dương!

Trên mặt đất, thi thể vẫn còn giãy giụa, một con chiến mã bị thương cố gắng đứng dậy, cuối cùng phát ra tiếng hí thê lương, rồi ầm một tiếng ngã xuống đất.

Thẩm Tử Hàm đau khổ nhắm mắt lại, niềm kiêu hãnh của hắn, kỵ binh của hắn doanh a!

STT 47: Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi. Chương 41: Chớ Tr...

Chương 1: Quyển đầu gặp Tân Hợi. Chương 41: Chớ Trương Bảo

Theo tiếng động nặng nề trong phòng giam, từng loạt pháo sơn dã trong đêm tối bị đẩy ra trận địa. Vài doanh cốt cán của lũ đều phía trước chuẩn bị trận địa trắng đêm. Đệ nhất sư giống như bị lật vảy ngược, đôi mắt ai nấy đều đỏ ngầu. Từ khi khởi sự ở Thượng Hải đến nay, dù khổ chiến cũng đã trải qua. Nhưng chưa từng có thảm bại nào khiến người ta không thể hoàn thủ như thế này!

Hạ Thiên Nhai đứng trên trận địa pháo binh lớn tiếng chỉ huy, đám dân phu khiêng từng rương đạn pháo đi qua. Ngày mai, vị đoàn trưởng nóng nảy này sẽ dùng hỏa lực san bằng Trương Bảo!

Mưa Thần vẫn theo lệ cũ, trước khi tác chiến đêm đến tuyển đầu cùng các phụ tá thị sát. Lữ Gặp Tiều đi theo sau lưng hắn hai bước, cúi đầu. Bắp thịt toàn thân căng cứng, dường như trong thân thể nhỏ bé rắn chắc của hắn, tích tụ toàn bộ đều là nhục nhả cùng phần nộ, không còn gì khác.

Ở tiền tuyến nhìn một vòng bộ đội, Mưa Thần mới dừng bước. Vẫy tay gọi Lữ Gặp Tiều đến. Trong màn đêm, hắn không có biểu tình gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Ngô Hái kéo theo mấy phụ tá đi tránh ra, muốn giữ lại chút mặt mũi cho người bạn cũ này.

Lữ Gặp Tiều tiến lên một bước, giọng nói như nén trong lồng ngực bộc phát ra, đã cố gắng kiềm chế mà vẫn trầm thấp: “Sư trưởng, lần này giáo

đạo đoàn làm mất mặt ngài. Nhưng tôi không tin giáo đạo đoàn lại không chơi lại đám lão Bắc Dương kia! Đều là cha mẹ sinh ra, ai hơn ai được cái gì! Lần này ngài xử phạt tôi thế nào cũng được, chỉ có hai yêu cầu, một là tha cho Thẩm Doanh trưởng một con đường sống, hắn đã cố gắng hết sức rồi. Hai là để tôi ra tiền tuyến, sáng mai công kích, tôi cùng huynh đệ giáo đạo đoàn chết cũng phải tìm Trương Bảo báo thù!”

Mưa Thần nghe hắn nói xong, vỗ tay sau lưng xoay người, giọng điệu nhàn nhạt: “Gặp Tiều, theo ta đi một lát.”

Hai người sóng vai cùng nhau đi về phía trận địa pháo binh. Trên đường đi, binh lính đều đứng nghiêm chào, cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Lữ Gặp Tiều, khiến trong lòng hắn càng thêm uất ức khó tả.

“Gặp Tiều, hai yêu cầu của ngươi, ta một cái cũng không thể đồng ý.”

Mưa Thần không để ý đến phản ứng của Lữ Gặp Tiều, chỉ tự mình nhìn xuống rồi nói: “Có lẽ ta không hiểu nhiều về đánh trận, nhưng ta hiểu về quản người, hiểu về việc tính toán sau này. Một đội quân, thưởng phạt phân minh là điều quan trọng nhất, bằng không thì không thể gọi là quân đội. Thẩm Tử Hàm ta biết hắn, nhưng hắn lần này khinh địch không làm trinh sát chu đáo, ngay tại Trương Bảo bị mai phục. Trách nhiệm hắn nhất định phải gánh chịu..... Về phần xử phạt thế nào, chờ quân pháp xử lý xong sẽ công bố. Ngươi đừng xin tha cho hắn nữa.”

Hắn xoay đầu nhìn Lữ Gặp Tiều: “Còn về việc ngươi muốn ra tiền tuyến, dẫn giáo đạo đoàn liều mạng..... Đó là chuyện hỗn xược!” Giọng nói cuối cùng của hắn bỗng nhiên lớn tiếng, tràn đầy nộ khí, khiến Lữ Gặp Tiều, một hán tử sắt đá cũng không khỏi toàn thân run rẩy.

Mưa Thần hít sâu mấy hơi, để bản thân bình tĩnh lại: “Các ngươi đều nghĩ đến làm sao đánh cho tốt, còn ta lại nghĩ đến nhiều hơn... Giáo đạo

đoàn đều là tinh hoa thanh niên học sinh Tô Thượng Hải, là tương lai của ta, là những người ta muốn phái đi làm việc lớn, không được huấn luyện tốt, ta nỡ để người đâm đạp như vậy sao? Ta rất hối hận khi để bộ đội của người đánh tiền tiêu, dạy bảo kỵ binh doanh bảy mươi chín cái mạng a..... Người đưa ta những học sinh này đi đâu? Người thường làm thế nào? Chuyện ta muốn làm, việc cần phải làm còn rất rất nhiều, không có người ta lấy cái gì đi làm những chuyện này? Những học sinh này tham gia hành động quân sự, tiếp thu sự hun đúc của đệ nhất sư, bản thân có văn hóa, lại có kỷ luật. Trừ một số người tiếp tục mang binh bên ngoài, những người khác lại huấn luyện thêm một chút, thả ra chính là cán bộ các phương diện a! Ta không thể giống các người, trong đầu chỉ nghĩ đến đánh trận!”

Lúc này, Lữ Gặp Tiều nhìn thấy trong mắt Mưa Thần dường như có nước mắt trong suốt chớp động. Giáo đạo đoàn cùng với doanh trưởng học thật là bảo bối của Vũ Sư a. Từ khi thành lập doanh dạy bảo ở Thượng Hải, sư trưởng một nửa thời gian đều dành cho bọn họ. Ngoài việc thuê những huấn luyện viên quân sự giỏi nhất trong nước, còn thường xuyên tự mình lên lớp cho bọn họ. Để bọn họ tiếp nhận đều là huấn luyện sĩ quan. Mỗi khi doanh dạy bảo mới thành lập, binh lính, hãn cơ hồ đều gọi được tên. Hãn không cho phép những binh lính này gọi hãn là sư trưởng, mà muốn gọi là hiệu trưởng, hãn cũng thật sự coi những binh lính này là học sinh của mình mà đối đãi. Tại cái Trương Bảo nhỏ bé này, bảy mươi chín thanh niên học sinh hi sinh, sư trưởng có tâm tình gì? Hãn đương nhiên có thể cảm nhận được.

Mưa Thần nhìn về phía Trương Bảo: “Thứ nhất, nối tiếp Trương Bảo công kích..... Những đứa trẻ này a..... Liệu có thể bớt chút máu tanh hay không? Bất quá, nếu thiếu đi máu tanh, cũng không phải học sinh của ta, Mưa Thần..... Lữ Gặp Tiều, người nhớ kỹ cho ta, giáo đạo đoàn khẳng định còn phải đánh, nhưng nếu còn xuất hiện loại thương vong vô vị này, người tự mình biết nên làm gì!”

Lữ Gặp Tiều không biết mình đã trở lại đoàn bộ như thế nào, trong đầu chỉ có mấy câu nói của sư trưởng lặp đi lặp lại: “Chuyện ta muốn làm rất nhiều, việc ta cần phải làm rất nhiều..... Người thường làm thế nào?” Chờ hăn phát hiện ra mình đã đến trước lều đoàn bộ, đã nhìn thấy binh lính trực thuộc đoàn chen chúc trước lều, hăn chỉnh trang lại quần áo, uy nghiêm đi tới. Chỉ thấy các binh sĩ vây quanh Kỷ Tồn Trung, trưởng phòng quân pháp và hai hiến binh của sư bộ, đang áp giải Thấm Tử Hàm ra khỏi lều.

Các binh sĩ không dám có ý kiến gì với hiến binh quân pháp, chỉ chen chúc ở đó, khiến Thấm Tử Hàm đi chậm lại một chút. Thấm Tử Hàm quân phục chỉnh tề, hướng các binh sĩ cười nói: “Các huynh đệ, đừng cản trở Kỷ trưởng phòng làm việc. Ta đội ngũ không mang tốt, đánh cũng không hay, hại nhiều huynh đệ mất mạng, ta nên nhận quân pháp trừng phạt! Mạng chắc là không mất đâu, chỉ đợi trở về cùng các huynh đệ giáo đạo đoàn nhét vào Trương Bảo vớt về, báo thù cho các huynh đệ kỵ binh doanh đã hy sinh!”

Lữ Gặp Tiều đi tới. Kỷ Tồn Trung và Thấm Tử Hàm cùng các binh sĩ đều nhìn hăn. Kỷ Tồn Trung hướng Lữ Gặp Tiều cười khở: “Gặp Tiều huynh, ta đây cũng là bất đắc dĩ.....”

Lữ Gặp Tiều lắc đầu: “Duy nhất huynh, không cần nói gì cả. Trương Bảo là sỉ nhục của giáo đạo đoàn.....” Hăn lại vỗ vỗ vai Thấm Tử Hàm: “Đến lượt người gánh vác trách nhiệm, thì cứ tự mình gánh vác đi. Đây là quân đội, không có cách nào khác. Giáo đạo đoàn vĩnh viễn giữ lại một vị trí cho người, chờ người trở về rửa nhục.”

Thấm Tử Hàm ưỡn thẳng lưng, yên lặng hướng các huynh đệ giáo đạo đoàn hành lễ. Nước mắt bỗng nhiên trào ra. Nhanh chân liền đi ra ngoài. Kỷ Tồn Trung và Lữ Gặp Tiều nắm tay nhau, tự mình lắc đầu. Cũng đi theo. Các huynh đệ giáo đạo đoàn còn chưa tan, vẫn vây quanh đoàn trưởng của bọn họ trầm mặc. Những thanh niên học sinh xuất thân này, đều là quân sĩ

giai cấp, bọn họ cùng đoàn trưởng của bọn họ như nhau, đều cảm thấy có thứ gì đó muốn bộc phát trong thân thể mình.

Lữ Gặp Tiều thấp giọng nói: “Nghiêm, thành hai hàng ngang.” Những đội trực thuộc này thật nhanh xếp thành hai hàng. Lữ Gặp Tiều ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng vẫn là đem ánh mắt rơi trên người bọn họ, từ trái nhìn sang phải.

“Bắt đầu từ ngày mai, quan binh giáo đạo đoàn toàn bộ mang băng tay, chỉ có bốn chữ, Chớ Trương Bảo! Hy vọng đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng giáo đạo đoàn chúng ta thất bại! Giải tán.”

Dưới sự phán đoán của Ngô Hái, quân Bắc Dương này nên là đội hình chủ lực do đệ ngũ trấn và đệ thập hiệp tạo thành, là một phần còn lại của đội quân xuôi nam. Để yểm hộ việc di chuyển tài sản ở Từ Châu, cùng với việc di chuyển và kiểm soát hơn năm mươi người Tân Phổ Đường ở Từ Châu. Hơn nữa, đội quân lão Bắc Dương dường như không phục lắm trước thất bại của con trai phụ, có ý định ở đây lại cùng đệ nhất sư giao chiến, phân cao thấp.

Con đường tiến về phía Bắc nhất định phải đi qua Trương Bảo. Muốn chiếm được, nhất định phải đánh một trận ác liệt.

Lên một ngày ban, dành thời gian mã ra 2k nhiều chữ. Số lượng từ hơi ít, mong mọi người thông cảm. Oscar mong muốn cuối tuần a, có thể mỗi ngày mã một vạn chữ, thiên đường như thời gian ^^

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thả phát!

STT 48: Chương 1: Quyên lần đầu gặp tân hợi Chương 42: Quy...

Chương 1: Quyên lần đầu gặp tân hợi Chương 42: Quyết tử tiến công

Trời vừa hửng sáng, Ngô Hái đã đích thân ra mặt chỉ huy giao thông. Cùng mấy vị tham mưu cùng nhau quan sát trận địa Trương Bảo. Không thể không nói, trấn thủ năm của quân Thanh có năng lực công sự phòng thủ rất mạnh. Nhìn từ khe hở trong tường vây, Trương Bảo trấn đã được xây dựng thành một cứ điểm phòng ngự kiểu thôn xóm. Hơn nữa, hỏa lực ẩn nấp rất tốt, gần như không nhìn ra chỗ nào có lỗ châu mai. Mà muốn trinh sát hỏa lực, chỉ có thể dùng mạng người lấp vào.

Sư trưởng đã hạ lệnh tử, nhất định phải chiếm được Trương Bảo trong vòng hai ngày, trước ngày hai mươi tám tháng chạp phải khôi phục Từ Châu. Ở Từ Châu có hơn ba trăm vạn ngân lượng của Lương Hoài Diêm Chính, trên năm mươi chiếc tàu ở Tân Phố. Sớm chiếm được Từ Châu, sẽ có thể vơ vét được nhiều của cải hơn.

Hắn nhíu mày. Kiểu trận địa cứ điểm thôn xóm này không thể vòng qua. Lấy đội quân mới được huấn luyện của đệ nhất sư đi tấn công, cần phải hi sinh bao nhiêu người mới đủ? Hai ngày liệu có đánh hạ được không? Bản thân mình tuy có nhiều pháo, nhưng đạn pháo dù sao không phải từ dưới đất mọc ra. Con trai phụ một trận chiến, đã đánh tan một phần ba lương thực dự trữ của cục chế tạo Cao Xương miếu. Thông qua tuyến Thượng Hải lại chuyển vận đến Tân Phố, việc vận chuyển này cũng không dễ dàng gì để tổ chức.

Hắn thu hồi ống nhòm: "Tạm thời hủy bỏ cuộc tấn công lúc rạng sáng, chờ lệnh tiếp theo của sư trưởng và ta. Thông báo cho các sĩ quan từ cấp lữ đoàn trở lên, mười giờ đến đoàn bộ họp."

Lúc này, Mưa Thần cũng đang đứng ở một vị trí cao trong sư bộ, chống ống nhòm pháo binh nhìn về phía Trương Bảo. Cố Chấp đứng bên cạnh hắn, cầm cùi viết vẽ trong cuốn sổ. Kế hoạch phát động tấn công lúc rạng sáng vào lúc năm giờ cuối cùng không thể thực hiện. Mưa Thần đã trao cho Ngô Hái quyền quyết định có nên phát động tấn công hay không trên tuyến đầu. Xem ra, vị tham mưu trưởng này vẫn cảm thấy việc tấn công lúc này còn quá đường đột.

Hắn đứng thẳng người, thở dài một tiếng. Hắn chỉ muốn sớm chiếm được Từ Châu. Ngoài việc mong muốn những thứ ở Từ Châu, còn muốn tranh thủ chiếm được càng nhiều địa bàn trước khi chính phủ lâm thời Nam Kinh được thành lập. Nếu không, đến lúc đó, một mệnh lệnh kiểm chế hành động quân sự từ phía trước, hắn có nghe hay không nghe? Điều bí ẩn hơn là, việc hắn thông qua Trương Quý Trực liên lạc với Viên Thế Khải đến nay vẫn chưa có tin tức xác thực. Nếu đã liên lạc tốt, mà địa bàn vẫn chưa có trong tay, thì hắn cần gì phải cò kè mặc cả với người ta?

Tuy nhiên, hắn tự hiểu rõ, chuyện chiến lược đương nhiên là do hắn quyết định. Còn chuyện chiến đấu, vẫn nên tôn trọng ý kiến của những quân nhân chuyên nghiệp này. Đặc biệt là Ngô Hái, quả thực là một tham mưu trưởng tài năng bẩm sinh.

Nhìn Ngô Hái xuyên qua lớp sương mù mỏng manh buổi sáng trở lại sư bộ, Mưa Thần lại thở dài. Xem ra vị tham mưu trưởng này lại muốn tổ chức một cuộc họp nữa rồi. Nghĩ đến việc nhét vào Trương Bảo tính mạng của bảy mươi chín học sinh binh của mình, hắn chỉ muốn dùng một vạn phát đạn pháo san bằng Trương Bảo mới thôi!

"Trận địa Trương Bảo thực sự rất kiên cố, hơn nữa cũng không có khả năng đánh vòng. Cuộc chiến này muốn đánh cho vang dội, thì thật sự là thiết chùy rèn sắt, khẳng định là một trận chiến ác liệt, máu chảy thành sông! Mọi người đều đã xem xét địa hình, tự mình hiểu rõ." Ngô Hái nhìn Mưa Thần, người đang xuất thần nhìn bản đồ tỉ lệ một phần vạn, hỏi: "Sư trưởng có ý kiến gì? Chuẩn bị dùng đội quân nào để tấn công?"

Mưa Thần đứng lên, liếc nhìn các sĩ quan dưới trưởng đang kích động. Chỉ có Lữ Gập Tiều cúi đầu ngồi một chỗ. Hắn bước đến trước bản đồ, dùng một bàn tay đập mạnh vào vị trí Trương Bảo: "Đối thủ của trấn thứ năm Bắc Dương này, ở con trai phụ đã cản đường tiến quân của chúng ta ba ngày! Lữ thứ hai đã hi sinh bao nhiêu cốt cán! Bây giờ ở Trương Bảo lại hung hăng cản chúng ta một miếng. Đây đều là những lão binh đã được huấn luyện năm sáu năm, chỉ có hai đoàn quân, mà chúng ta một sư trên đường đi đối phó với bọn chúng còn tốn sức như vậy. Mọi người tuyệt đối không được xem thường đối thủ! Lần này tấn công, ai cũng đừng tranh giành nhiệm vụ, nghe theo sự sắp xếp của ta và tham mưu trưởng. Rõ chưa!"

Gì Toại hô lớn một tiếng: "Có!" Đối đầu với quân Bắc Dương kiểu sinh tử chiến này, xem ra rất hợp khẩu vị của người này. Chỉ thấy trên mặt hắn đều hiện lên vẻ hưng phấn ửng hồng. Mưa Thần nhìn hắn: "Ta sẽ phối thuộc sáu doanh pháo binh cho ngươi. Lữ thứ hai làm đội dự bị của ngươi, chiến trường Trương Bảo có thể chứa một đoàn quân triển khai tấn công, ngươi sẽ lấy đoàn mạnh nhất của ngươi ra, bao nhiêu thời gian có thể chiếm được Trương Bảo?"

Gì Toại trầm ngâm một chút: "Lần ở Cổ Trấn không tính, lần này địch nhân đã có chuẩn bị mà cố thủ... Sư trưởng, cho ta hai ngày, ta nhất định sẽ đánh sập Trương Bảo cho ngài!"

Trần Sơn Hà ở bên cạnh méo miệng, nhưng nếu dùng lữ thứ hai để đánh, hẳn thực sự không dám nói chỉ cần hai ngày như Gì Toại, đành phải thức thời không lên tiếng. Lữ thứ nhất và lữ thứ hai, hai lữ đoàn huynh đệ, thực lực chênh lệch lại không nhỏ.

Mưa Thần gật đầu: "Tốt, rõ. Cho người thêm hai giờ chuẩn bị, quân Bắc Dương thấy chúng ta không tấn công vào buổi sáng, đến trưa e là sẽ lơ là nhất, đúng giờ phát động tấn công! Hôm nay là ngày hai mươi lăm, trước sáu giờ chiều ngày hai mươi sáu, ta muốn giẫm chân trên cầu đường sắt phía sau Trương Bảo!"

Cố Chấp lại cúi đầu ghi nhớ. Tất cả sĩ quan không rảnh rỗi như hắn, đều nghiêm mặt chào, rồi tản ra chỉ huy bộ đội bố trí. Mưa Thần chỉnh lại đai lưng trên người, nói với Ngô Hái: "Đi, chúng ta đến sở chỉ huy của lữ thứ nhất, tự mình đốc chiến. Ta muốn xem thử đội quân mạnh nhất của ta đụng độ với quân Bắc Dương, rốt cuộc sẽ ra sao!"

Khi thời gian đến giữa trưa, mười hai giờ, đây là thời điểm tầm nhìn tốt nhất trong ngày. Một đoàn quân tấn công của lữ thứ nhất, ba doanh đều đã xuất phát trận địa, nín thở chờ đợi. Chờ đợi tiếng đại pháo gầm rú.

Mặc dù đã chuẩn bị từ trước, nhưng khi sáu doanh, bảy mươi hai khẩu sơn pháo đồng thời gầm thét, tất cả binh sĩ vẫn bị chấn động bởi tiếng vang liên hồi. Tiếng pháo này giống như đang nổ trong tai họ, tim đập thình thịch. Toàn bộ thế giới, ngoài tiếng gầm rú, không còn gì khác.

Từng phát đạn pháo 75 ly, chứa ngòi nổ khác nhau, được đẩy vào nòng pháo. Sau đó, theo ngọn lửa, những quả đạn nổ, bom bi... đều hướng về Trương Bảo mà lao tới. Pháo đoàn đều trang bị loại đại pháo kiểu mới, có tốc độ bắn rất nhanh, năm phút bắn liên tục, những pháo binh này đã phát huy đến trình độ siêu phàm. Hướng về Trương Bảo trút xuống gần một ngàn năm trăm phát đạn pháo!

Trương Bảo đã hoàn toàn bị bao phủ trong khói lửa và bụi mù. Không ít đạn pháo còn vượt qua Trương Bảo, đánh vào kênh đào, cột nước bắn lên hạ xuống. Mảnh đạn nổ tung, đã chém đứt cành của một rừng cây nhỏ bên ngoài trấn. Trong tiếng nổ, trong trấn Trương Bảo thỉnh thoảng có người bị đứt tứ chi, không biết cuối cùng rơi về đâu.

Đứng ở sở chỉ huy của lũy thứ nhất, Mưa Thần cũng đang chịu đựng tiếng pháo và chấn động âm thanh kinh hoàng. Trong ống nhòm, Trương Bảo không ngừng bốc lên khói lửa. Cuối cùng, một tiếng nổ lớn, một tháp canh ở góc tây nam Trương Bảo bị đánh sập, đạn dược bên trong có lẽ bị kích nổ, đạn rít lên bay loạn xạ. Vài người và một khẩu súng máy bị hỏng cùng với tháp canh đổ sụp xuống. Mưa Thần không tự chủ buông ống nhòm, pháo binh đánh thành ra như vậy, quân Bắc Dương trấn giữ Trương Bảo hẳn là đã mất hết dũng khí chống cự.

Theo thời gian hỏa lực dần dần ngừng lại, một hồi còi sắc nhọn vang lên từ trận địa. Các khẩu súng máy hạng nặng được bố trí ở từng vị trí xung kích, sau khi hỏa lực ngừng lại, lập tức khai hỏa. Vài chục luồng hỏa xạ phun ra về phía Trương Bảo. Trên tường rào Trương Bảo, một loạt đạn kích thích thuốc súng. Vừa rồi, bức tường này đã bị hỏa lực gọt thủng đi một đoạn, hỏa lực súng máy mãnh liệt như vậy đánh tới, bức tường này lại bị gọt thủng thêm một tầng.

Các bộ binh lấp lười lê vào súng trường, dưới sự dẫn đầu của sĩ quan. Thành đội hình tấn công dày đặc, đầu tiên là bước nhanh, đến cự ly xung phong, liền cùng lúc tăng tốc chạy. Mỗi đội còn mang theo hai cái thang, chuẩn bị vượt qua chiến hào. Binh sĩ càng lúc càng nhanh, đều phát ra tiếng hò hét. Vài tầng sóng người màu vàng hướng về Trương Bảo trấn dừng mãnh lao tới, dường như muốn bao phủ cả trấn!

Trương Bảo, nơi bị đánh tan nát, bỗng nhiên phun ra hỏa lực khủng khiếp từ súng máy. Trên tường rào, tầng hai của những ngôi nhà nhỏ, đều

có súng máy nhả đạn. Bắc Dương có sáu khẩu súng máy hạng nặng. Nhưng hỏa lực súng máy của Trương Bảo chắc chắn không chỉ có vậy. Xem ra, Trương Huân đã tập trung toàn bộ hỏa lực súng máy vào Trương Bảo.

Những khẩu súng máy này tạo thành một trận mưa đạn. Sóng xung kích đầu tiên của quân tấn công lập tức bị áp chế. Nhưng lần tấn công đầu tiên của Lữ đoàn 1 dường như đã quyết tâm rất lớn. Sóng người phía sau vẫn tiếp tục xông lên. Dù bị đánh bại liên tục, nhưng bên ngoài chiến hào, thi thể vàng đã chất thành đống, cuối cùng cũng có vài chiếc thang bắc lên chiến hào. Đại đội xung kích hiện tại đã chen chúc trước chiến hào. Lần này tìm được lối ra, lập tức xông lên thang. Quân Bắc Dương thông minh chuyển hướng hỏa lực, cứ hai khẩu súng máy lại phong tỏa một chiếc thang. Đạn như mưa xối xả. Tiếng súng máy đồng loạt vang lên. Các huynh đệ của Đoàn 1 không ngừng ngã xuống từ trên thang, có người còn treo lơ lửng, bị mưa đạn bắn trúng như tổ ong.

Chỉ có một sĩ quan xông đến gần tường vây, hắn đã bị thương khắp người, không biết loại sức mạnh nào đã thúc đẩy hắn kiên trì tiến lên. Cuối cùng, hắn tựa vào tường rào, hai tay dang rộng, thân thể mất đi sinh mệnh như một pho tượng.

Lần tấn công đầu tiên, thất bại thảm hại nhất.

Mưa Thần thống khổ nhắm mắt lại. Vương bài trong tay hắn, Lữ đoàn 1. Trong các cuộc bao vây, vòng vèo, thậm chí truy kích và chiến đấu dã chiến, đều có thể thể hiện trình độ cao. Dù sao, họ được trang bị tốt, sĩ khí cao. Nhưng trong trận công kiên ở cứ điểm thôn xóm này, lại bộc lộ ra tư chất quân sự chưa đủ. Kiểu tấn công này, lẽ ra phải tiến lên một đoạn, sau đó mới tung hỏa lực. Dùng hỏa lực của mình áp chế hỏa lực đối phương, làm đối phương ngạt thở. Sau đó dùng những đợt tấn công nhỏ để tiến lên. Phải lợi dụng địa hình địa vật, chứ không phải kiểu tấn công liều lĩnh thời Trung cổ! Trong các trận chiến bên ngoài chính phủ, kiểu này có thể áp đảo

đối phương, nhưng trong trận công kiên, gặp phải đối thủ kiên quyết phòng thủ, chỉ có thể nhận lấy thương vong nặng nề nhất.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lữ đoàn 1 rút lui phía sau, chỉnh đốn lại đội hình tấn công, hỏa lực lại bắt đầu gầm rú. Nhưng rõ ràng không còn nhanh chóng mãnh liệt như trước. Pháo đoàn chỉ mang theo một lượng đạn được, vừa rồi đã bắn hết ba thành. Bụi mù do đạn pháo nổ bao phủ chiến trường, chỉ có những đồng xác chết vàng chất thành đống ở phía Nam Trương Bảo, trong sương khói lại càng chói mắt.

"Từng đội dự bị vào vị trí xuất phát! Đại đội bị thương vong quá nặng tạm thời sát nhập! Điều chỉnh lại đội hình tấn công!" Đoàn trưởng Trương Hùng Phu không đội mũ, đầu đầy mồ hôi, dọc theo chiến hào chỉnh đốn lại các đại đội rút lui. Những người phát động cuộc tấn công đầu tiên, cũng bị thất bại, đang xuất hiện trên trận địa, chen chúc nhau. Có người mặt mày tái nhợt, có người bị thương nhưng vẫn không rên một tiếng, nắm chặt súng trường chờ đợi cuộc tấn công thứ hai. Nhiều người hơn là không biết làm sao, hỗn loạn không biết phải làm gì.

Gân xanh trên cổ Trương Hùng Phu giật giật, mặt đầy bụi đất. Hắn lớn tiếng quát: "Sĩ quan đâu! Sĩ quan đâu! Đứng ra hết cho ta! Mẹ nó, chỉnh đốn đội ngũ cho ta! Chúng ta là Đoàn 1! Nam Kinh Liên và Cổ Trấn Liên ở đâu! Các người Đại đội trưởng đâu!"

Vài người lính khiêng thi thể một sĩ quan trẻ tuổi đi ra: "Đoàn trưởng, Đại đội trưởng của chúng ta ở đây. Hắn xung phong ở phía trước nhất, lúc rút lui còn ở phía sau tổ chức hỏa lực yểm hộ chúng ta rút lui, địch nhân súng máy đánh tới, chúng ta liều mạng đoạt hắn về, nhưng Đại đội trưởng hắn..."

Sĩ quan trẻ tuổi không còn hơi thở này chính là Đại đội trưởng Nam Kinh Liên, một trong hai vương bài của Lữ đoàn 1. Trong trận tấn công Mưa Bồn Hoa, hắn từng theo Trương Đào xông lên phía trước nhất, trong trận giáp lá cà một mình hạ gục bốn tên lính. Bây giờ trên người hắn có sáu, bảy lỗ đạn súng máy, lặng lẽ nằm trong vòng tay của binh lính dưới trướng. Hơn nữa, Trương Hùng Phu cũng không biết, người chết trước tường vây Trương Bảo, chính là biểu đệ của hắn, Đại đội trưởng Cố Trấn Liên.

STT 49: Chương 1: Tân Hợi gặp gỡ lần đầu tiên - Chương 43:...

Chương 1: Tân Hợi gặp gỡ lần đầu tiên - Chương 43: Phụ tử

Sau khi điều chỉnh đội hình, Lữ đoàn 1 vẫn duy trì ba đại đội làm mũi nhọn, sáu đại đội bộ binh thay phiên xung phong, liên tục công kích Trương Bảo trấn. Lần này, bọn chúng chú trọng phối hợp hỏa lực. Mặc dù quân Bắc Dương vẫn ngoan cố chống cự, nhiều lần bị đánh lui, nhưng cũng gây tổn thất nặng nề cho quân phòng thủ. Trận địa xuất phát của bộ đội ngày càng tiến gần. Đến tối mịt, tường thành phía nam Trương Bảo trấn đã bị hỏa lực san bằng. Bộ binh tràn vào trấn, lại cùng quân Bắc Dương quần nhau trên đường phố. Quân Bắc Dương tổ chức vài đợt phản công, đều bị đánh tan. Không ai chịu lui, hỏa lực hai bên giằng co, cuối cùng mất đi hiệu quả. Trong ký ức của Mưa Thần, quân Bắc Dương tuy có sức chiến đấu không tệ trong thời kỳ đó của Trung Quốc, nhưng chưa từng ngoan cố đến mức này.

Giao tranh trên đường phố càng lúc càng khốc liệt, hai bên đều là những toán bộ binh nhỏ lẻ, đan xen trong đồng đồ nát. Súng trường, lưỡi lê, nắm đấm, răng nanh đều được sử dụng. Mỗi góc khuất đều có thể ẩn chứa những viên đạn chí mạng. Trong mỗi đồng đồ nát dường như đều có những binh lính Bắc quân đang vùng vẫy trong tuyệt vọng. Trong bóng đêm, Trương Bảo trấn rực lửa, tiếng la hét vang lên liên hồi, lúc ở chỗ này, lúc lại bùng phát ở nơi khác. Ánh lửa phản chiếu trên mặt nước kênh đào, tựa như một dòng sông máu.

Lữ đoàn 1 và Tiêu 19 Bắc Dương như hai quyền thủ kiệt sức, dù đã dốc hết sức lực cuối cùng, vẫn trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu buông tha.

Đánh đến mức này, chẳng còn chút tính nghệ thuật nào.

Triệu Quảng Thiên nép mình trong đồng gạch vụn, bên cạnh là xác một binh lính Bắc quân bị pháo kích chết, đã cứng đờ. Hắn để ý đến một khẩu súng máy Mark trong một căn nhà độc lập ở phía bên trái. Căn nhà này phong tỏa hỏa lực trên hai con đường, xung quanh không có nhà nào gần nó, rất khó tiếp cận. Khẩu súng máy này bắn rất xảo quyệt, chỉ khi phát hiện mục tiêu mới bắn vài loạt, bình thường thì im lặng. Trên hai con đường, quân quan binh lính của Lữ đoàn 1 ngã xuống không ít, hầu hết đều do khẩu súng máy này gây ra.

Triệu Quảng Thiên là người phương Bắc hiếm hoi trong Đệ Nhất Sư. Năm Quang Tự ba mươi, Hà Nam đại hạn, năm mười ba tuổi, hắn cùng cha chạy nạn, lưu lạc một mình. Thế mà không chết đói, cùng mấy người đồng hương đến Thượng Hải mưu sinh. Mười sáu tuổi, hắn làm công nhân trên bến tàu. Lúc đó, Đệ Nhất Sư cách mạng của Tô Thượng Hải chiêu binh, hắn lập tức gia nhập, vì mười đồng bạc trắng sáng loáng. Sau này, Đệ Nhất Sư đổi sang phát ngân phiếu, một đồng tiền đổi được một đồng tám hào bạc trắng, hắn lại chỉ cần bạc trắng. Cùng những người khác, gã tiểu hỏa tử Hà Nam ít nói, trầm mặc này không thân thiết. Chỉ có Cai là người chịu trò chuyện với hắn. Cai xuất thân từ học sinh tiểu học Tô Bắc, vốn là ban trưởng của Trấn thứ chín, thích cười. Thường xuyên nói với hắn, chờ cả nước khôi phục, chúng ta là quân đội chính quy, dân chúng cũng có quyền bầu quan, chúng ta cùng nhau cố gắng, xây dựng Trung Quốc thành quốc gia lớn mạnh nhất, đòi lại Tô giới và những vùng đất đã mất. Người nếu làm sĩ quan, về quê tìm cha, đó là một chuyện hạnh phúc biết bao.

Nghe nhiều, Triệu Quảng Thiên cũng mơ hồ có một tia hy vọng. Mặc dù hắn không hiểu quân đội chính quy và dân chúng bầu quan là gì, nhưng hắn biết, Cai là người tốt. Trong lần tấn công mưa bôn hoa, Cai giúp hắn đâm

chết một tên lính búi tóc, cứu hãn một mạng, sau đó, hãn càng tin tưởng điều này.

Nhưng Cai, hiện giờ lại chết ngoài tường Trương Bảo trấn. Hãn dang rộng hai tay, dán chặt vào tường rào, khiến Triệu Quảng Thiên thề trong lòng, hãn nhất định phải giết chết mười tên Bắc quân để báo thù cho Cai!

Triệu Quảng Thiên cố gắng ghì thấp người, vút bỏ súng trường. Hãn bơi bòn lên lưới lê, từ từ tiến về phía căn nhà độc lập. Hãn có thừa kiên nhẫn.

Triệu Khải Sinh đã là một lão binh đầu bạc bốn mươi tuổi. Năm Quang Tự ba mươi hai, đại hạn, trên đường chạy nạn, gặp cướp, mất con. Lần này, lão bà chết sớm, con cái cũng không còn. Hãn lưu lạc đến Chương Đức phủ. Viên Cung Bảo cầm cờ chiêu binh, nhìn bánh bao chay dưới cờ, hãn liền đi. Theo công nhân lò rèn, sau đó ở Sơn Đông học đánh súng máy, cùng lão hỏa kế này đã nhiều năm. Hãn cảm thấy khẩu súng máy này như con mình. Các quân quan đều nói bọn họ ăn cơm của Viên Cung Bảo, phải thay Viên Cung Bảo liều mạng. Nói nhiều, lão binh thật thà này cũng tin, nghĩ thầm mình cùng lão hỏa kế kia, vì tám đồng bạc mỗi tháng, ăn no bụng còn dư, liền thay Viên Cung Bảo liều mạng!

Lần này, xuôi nam giúp Trương Định Võ. Trước khi đi, các quân quan đều phát biểu, nói những bạo dân phương nam này thấy chúng ta là giết, nếu để bọn chúng đánh đến phương Bắc, chúng ta người phương Bắc đều không có đường sống. Đến Từ Châu, Trương Định Võ lại phát cho mỗi người năm đồng bạc ân huệ.

Con trai phụ một trận chiến, hai mươi tiêu hầu như không có huynh đệ trở về, chạy trốn đến Từ Châu chỉ còn mười mấy tên tàn binh bại tướng, đều bị Trương Hiệp thống chém đầu. Hãn còn triệu Viên Cung Bảo đại lệnh, nói cho dù mười chín tiêu đánh tan, cũng không cho phép một người trốn qua kênh đào! Phía trước là dân đảng giết người không chớp mắt, phía

sau là Trương Hiệp thống hung ác. Mười chín tiêu theo quan chức đến huynh đệ đều đem Trương Định Võ lại một lần phát ân huệ tại Từ Châu tiệm cơm biển ăn, tại kỹ viện bên trong hưởng kỹ nữ trên thân loạn nhét, chính mình quen thuộc một cái đội quan uống say cười khổ tự nhủ: “Còn có người nào mệnh giữ lại những vật kia Lão Triệu đầu, người khổ cả đời, cũng đi mở một chút dương ăn mặn!”

Nhưng Triệu Khải Sinh vẫn cất tiền, giấu kỹ trong người. Hắn dù sao vẫn còn chút hy vọng, nếu còn có thể gặp lại con mình. Số tiền này nên cho nó cưới vợ. Nhìn túi bạc trắng đeo ở thắt lưng, hắn cảm thấy mình vẫn chưa tuyệt vọng.

Phía tây đường có chút động tĩnh, Triệu Khải Sinh cảnh giác xoay súng máy về hướng đó. Xạ thủ phối hợp với hắn run rẩy lắp thêm hai trăm năm mươi viên đạn vào dây lưng băng đạn. Trên mặt đất, vỏ đạn đã chất thành đống. Động tác của họ đều rất cẩn thận, cố gắng không phát ra tiếng động. Bộ binh bảo vệ họ gần như đã chết hết. Đánh đến mức này, ai cũng đỏ mắt, không ai nghĩ đến chuyện lui. Chết chóc đã trở nên quá đỗi bình thường.

Dọc theo góc tường, hai ba tên dân quân hoàng y lặng lẽ tiến đến, đáng tiếc lưỡi lê của họ phản chiếu ánh lửa, lộ ra tung tích. Triệu Khải Sinh nhẹ nhàng mở chốt an toàn, đột nhiên ấn tay cầm vào vị trí thấp nhất, súng máy gầm lên giận dữ. Dây lưng băng đạn rung lên kịch liệt, chỉ tầm mười phát đạn, mấy tên dân quân đều gục xuống. Súng máy lại yên lặng, chờ đợi một cuộc tàn sát khác.

Triệu Quảng Thiên hoàn toàn có thể cảm nhận được những luồng không khí bị xé rách khi đạn xẹt qua người hắn. Hắn cũng không quan tâm khẩu súng máy chết tiệt kia lại hạ gục ai. Mục tiêu của hắn chỉ có căn nhà nhỏ bé kia. Chờ đợi đến khoảng cách thích hợp nhất, nhảy dựng lên, xông vào, giết tên xạ thủ.

Đoạn đường này dường như vừa xa xôi vừa dài dằng dặc. Triệu Quảng Thiên mấy lần đều cho rằng tên xạ thủ xảo quyệt kia đã phát hiện ra mình. Súng máy vẫn cảnh giác về phía tây đầu phố. Không di chuyển, hẩn nằm im, lặng lẽ chờ đợi.

Phía đông đầu phố lại xảy ra giao tranh nhỏ, đạn bay vèo vèo về phía này, trên tường bắn ra những tia lửa. Giao tranh càng ngày càng đến gần. Khẩu súng máy kia rốt cuộc đổi hướng, đề phòng phía đông đầu phố. Triệu Quảng Thiên hít sâu một hơi, từ dưới đất nhảy lên, cơ bắp trên người căng cứng, một mạch xông vào căn nhà độc lập!

Ngồi xổm bên khẩu súng máy, hai tên xạ thủ còn lại quay đầu, kinh hãi nhìn hẩn. Hẩn vung đao, đâm thẳng vào cổ tên xạ thủ gần nhất! Máu tươi tanh tưởi văng tung tóe lên mặt hẩn và tên xạ thủ súng máy.

Tên xạ thủ còn lại xông tới, hai tay đầy chai sần siết chặt lấy cổ hẩn, hai người giằng co trong im lặng. Triệu Quảng Thiên bị người kia đè xuống dưới, hẩn điên cuồng cào cấu. Bỗng nhiên, hẩn sờ thấy một vật nặng trĩu bên hông người kia, hẩn dùng sức giật xuống. Nện mạnh vào đầu tên xạ thủ, một cái, hai cái, ba cái. Tên kia cuối cùng ôm đầu ngã xuống. Triệu Quảng Thiên rút lưỡi lê ra khỏi cổ người chết, hung hăng đâm vào cổ tên xạ thủ bị đánh, lưỡi lê thép không tốt, đâm vào thân thể dễ bị xương sườn cản trở, nhưng đây lại là chỗ chí mạng nhất.

Khi hẩn thở hổn hển ngồi xuống, mới phát hiện thứ mình cầm trong tay là một túi tiền đồng. Triệu Quảng Thiên ngẩn người, nở nụ cười, mạng của tên lính Bắc Quân thứ tám, chỉ đáng một túi tiền. Xem ra thu hoạch cũng không tệ.

Hẩn còn chưa hoàn thành nhiệm vụ giết mười tên Bắc Quân, đang mò đến một căn phòng khác nơi Bắc Quân đóng quân, thì vừa đứng dậy, đã bị một viên đạn bảy ly chín xuyên qua mặt. Chết một cách gọn gàng. Lịch sử

cứ thế cuốn hai cha con tiểu nhân vật này vào dòng chảy, vùi lấp cuộc đời đơn giản, đáng thương của họ. Những nhân vật lớn trong lịch sử, thậm chí cả "mưa thần" cũng chẳng ai quan tâm đến họ. Họ chỉ là con số thương vong trong trận chiến.

Đêm chiến đấu trên đường phố kéo dài đến bình minh, cả lũy đoàn thứ nhất và tiêu đội mười chín đều chịu tổn thất nặng nề. Lũy đoàn thứ nhất có lẽ còn chút sức, nhưng quân Bắc Dương thì thực sự hết hơi. Khi giáo đạo đoàn mang băng tay mới đuổi tới tràn vào Trương Bảo trấn, sự kháng cự có tổ chức của tiêu đội mười chín cuối cùng cũng tan vỡ.

Chiến đấu biến thành cuộc tàn sát toàn bộ thôn xóm của quân quan đệ nhất sư, cuối cùng bắt đầu có từng tốp lính Bắc Quân đầu hàng. Bọn họ chưa từng trải qua trận chiến khốc liệt đến vậy, trận chiến Trương Bảo, càng về sau, thứ quyết định không phải là tố chất quân sự, mà là quyết tâm, dũng khí và ý chí chiến đấu. Đệ nhất sư giành chiến thắng, chủ lực tiêu đội mười chín của Lục quân Bắc Dương cuối cùng ngã xuống trước mặt đệ nhất sư. Khi còn bốn giờ nữa là đến thời hạn "mưa thần" định ra, ủng của "mưa thần" đã đập lên cầu đường sắt. Trương Bảo sau lưng hãn, đã bị đánh thành phế tích.

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu 9 sách a!

Quân Bắc Dương không có tâm trạng tốt để sơ tán dân Trương Bảo trấn, một trận chiến xuống, dân chúng cũng chịu tổn thất nặng nề.

STT 50: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 44: Trọ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 44: Trọ thương

Thứ Hai, Lữ Xuyên vượt qua, ngay tại lúc chinh đồn Đệ Nhất Lữ, xem như tiên phong của toàn sư, hùng hực khí thế tiến về Từ Châu. Ở phía xa Từ Châu, khói đặc đã bốc lên, xem ra quân Bắc Dương đang chuẩn bị rút lui bằng cách đốt phá. Mưa Thần mặt mày ủ rũ, nhìn đội hiến binh cưỡi ngựa của sư bộ được phái đi bốn phía đốc thúc quân đội tăng tốc hành động.

Cố Chấp bên trong cố gắng lắm mới cưỡi ngựa chạy tới. Trên đường đi, những xác chết chất thành đống, máu chảy thành sông khiến phóng viên này sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn vốn tưởng rằng con trai phụ đã đủ thảm, nào ngờ ở Trương Bảo trấn này, một ngày một đêm chém giết còn khốc liệt hơn gấp mười lần so với tuyến đầu của con trai phụ.

Khi hắn đến, Ngô Hái đang báo cáo với Mưa Thần về thương vong và chiến quả.

"Đệ Nhất Lữ trải qua sơ bộ tổn thất nặng nề, bốn trăm ba mươi một binh lính trung dũng đã bỏ mình, bị thương hiện tại vẫn chưa thống kê hết. Quân Bắc Dương bị ta tiêu diệt hai doanh và một bộ phận, chết và bị thương hơn ngàn người, tù binh hơn sáu trăm người..." Giọng điệu của hắn trầm xuống, tay cũng run run mấy lần, đây là lần đầu tiên số người chết và bị thương vượt quá số tù binh. Bản thân Đệ Nhất Lữ cũng chịu thương vong tới 30%, một trận chiến thực sự quá khốc liệt.

Mưa Thần có chút khó hiểu, trong ký ức của hắn, quân Bắc Dương chưa từng ương ngạnh đến thế. Lần này vì sao lại đánh đến mức núi thây biển máu như vậy? Chẳng lẽ Viên Thế Khải muốn thị uy với hắn, phô diễn sức chiến đấu của lão Bắc Dương? Hắn lắc đầu, không nghĩ nữa. Dù sao Từ Châu đã cầm xuống, không còn vấn đề gì nữa.

Hắn liếc nhìn Cố Chấp bên trong, hắn là Bạch Tư Văn không đi theo. Hắn hơi ngạc nhiên: "Lường Dụng huynh, Lý tiểu thư và Bạch đội trưởng đâu? Ta không phải đã bảo đưa nàng theo Mộ trưởng phòng trở về rồi sao? Chờ đánh xong Từ Châu, nên để hai vị rời đi."

Cố Chấp bên trong nhìn cảnh tượng máu tanh trên chiến trường, không trả lời câu hỏi của Mưa Thần: "Đến Từ Châu còn phải đánh một trận đại chiến như vậy sao?" Mưa Thần cười nhạt, nhưng vẻ mặt lại không hề vui vẻ: "Quân Bắc Dương ở Giang Tô đã bị ta đánh tan hoàn toàn, Từ Châu ta có thể khẳng định là không chiến mà hạ được. Đây là nội chiến, ta cũng không muốn đánh một trận thảm liệt như vậy..."

Hắn thu lại chủ đề, gật đầu với Cố Chấp bên trong. Thúc ngựa phóng về phía trước. Chỉ để lại phóng viên này đứng đó ngơ ngác nhìn bốn phương. Ngựa của Mưa Thần càng chạy càng nhanh, bên cạnh là đội ngũ như một con rồng dài đang tiến về phía trước. Gió mùa đông như dao cứa vào mặt hắn, mấy hộ binh theo sát phía sau.

Đến thế giới này đã gần hai tháng, đột nhiên bản thân hắn mượn sự am hiểu về lịch sử mà có được thân phận địa vị như hiện tại, vô số người và sự việc cứ thế ập đến trước mặt. Bây giờ, chỉ một tiếng ra lệnh của hắn, đã có hai vạn người vì hắn mà quên mình phục vụ, chiến đấu. Mỗi một lựa chọn của hắn đều có thể ảnh hưởng đến lịch sử. Hắn rất nhanh đã quen với vị trí cao cao tại thượng, cũng đã quen với cảm giác nắm quyền lực trong tay. Tại Nam Kinh, tại con trai phụ, tại Trương Bảo trấn, bộ hạ một đường chém

giết đẫm máu, khiến lòng hãn trở nên kiên cường hơn rất nhiều, không còn bị số lượng thương vong làm rung động, đau lòng.

Sau khi bỏ ra nhiều tế phẩm như vậy, hãn càng nghĩ đến những điều khác. Trong một thời đại lớn lao như thế này, hãn đã hoàn toàn hòa nhập, những trải nghiệm đó dường như xa xôi như những thứ của kiếp trước. Hãn muốn có được quyền lực lớn hơn! Hãn muốn chiếm lĩnh địa bàn rộng lớn hơn! Hãn muốn tạo ra nhiều sự nghiệp hơn nữa! Lịch sử này, phải vì sự tồn tại của hãn mà trở nên khác biệt một chút!

Hôm qua, Đệ Nhất Lữ liệu chết công kích Trương Bảo trấn, Mưa Thần trong ống nhòm lại hưng phấn đến run rẩy. Một trận chiến thảm liệt như vậy, trong mắt hãn, chính là một sự hiển tế phồn thịnh nhất. Đệ Nhất Sư sẽ được tôi luyện trong biển máu lửa, còn bản thân hãn đã trải qua con đường này, càng ngày càng thâm trầm. Chờ đến khi chiếm được Tô Bắc, xem hãn sẽ giương cờ như thế nào! Trong thời đại lớn này, không làm nên một phen sự nghiệp, sao xứng đáng với những sinh mạng tốt đẹp này, xứng đáng với bao nhiêu huynh đệ đã chết? Nghĩ đến cục diện phức tạp sắp tới, hãn không hề cảm thấy áp lực, chỉ có một loại xúc động muốn toàn tâm toàn ý lao vào.

Hãy để phong trào của thời đại lớn này đến mãnh liệt hơn một chút.

Lý Viện mấy ngày nay vẫn luôn bận rộn trong bệnh viện dã chiến. Một ngày trước mới bị Mưa Thần miễn cưỡng cho trở về, lại khách sáo mời nàng ở sư bộ an trí. Mặc dù mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng Mưa Thần chỉ gật đầu mỉm cười với nàng, hãn quả thực rất bận rộn. Mỗi ngày xử lý không hết việc, điện báo phòng của sư bộ mỗi ngày nhận được không biết bao nhiêu văn điện từ các nơi. Nàng tự mình trải nghiệm chiến sự tiền tuyến và sự hy sinh to lớn của binh lính. Đối với chiến tranh và những ảo tưởng lãng mạn về anh hùng đã sớm nhạt nhòa đi rất nhiều.

Nhưng đối với Mưa Thần, nàng vẫn cảm thấy mê muội. Hãn còn trẻ như vậy, ngoài việc huấn thị cho quân đội, lại luôn có vẻ như đang suy tư điều gì. Ăn uống đơn giản, ngủ rất ít. Trong tâm tư đơn giản của một cô gái, nàng chưa từng nghĩ rằng một người trẻ tuổi như hãn lại phải gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy, được dân chúng kỳ vọng nhiều như vậy. Vẫn có thể kiên trì hành quân, làm việc, đánh trận.

Nàng thầm nghĩ, Vũ Tướng quân, kỳ thực trong lòng hãn là cũng rất mệt mỏi. Đáng tiếc, một tiểu cô nương như nàng, thực sự không có gì có thể chia sẻ với hãn. Nàng cố gắng làm tốt công tác chăm sóc, nhưng luôn cảm thấy mình ngày càng xa cách Vũ Tướng quân. Trong tưởng tượng, anh hùng mỹ nhân gặp nhau vui vẻ, cũng chỉ là giấc mộng mà thôi. Mưa Thần nào có tâm tư để ý đến cảm nhận của nàng? Cha nàng từng phong từng phong điện báo gửi đến, ngữ khí ngày càng nghiêm khắc, nhưng đều bị ca ca nàng che giấu đi. Hiện tại hãn tạm thời vẫn chưa dứt ra được việc đưa nàng trở về.

Ngày này, thương binh tiền tuyến như nước chảy đưa xuống, nàng không kịp được lại đến bệnh viện giúp Mộ trưởng phòng. Bạch Tư Văn vẫn xui xẻo ở bên ngoài cổng bệnh viện chiến của chính phủ đứng gác. Chỉ có trong sự bận rộn và ánh mắt cảm kích của những thương binh đơn giản, nàng mới có thể tìm thấy một chút ý nghĩa cho việc mình tiếp tục ở lại Đệ Nhất Sư.

Trương Cây Nguyên và Trương Huân ngồi trong xe lửa, trên xe hoa treo thêm, thần sắc phức tạp nhìn cảnh hỗn loạn trên nhà ga. Từ Châu đã là một mảnh rối ren, quân đê sông đã hoàn toàn tan rã. Quân đội đã tự mình giải tán. Đây dường là những lính tản mác với bím tóc, đang quấy rối khắp nơi. Nếu không phải nhà ga còn có một số quân Bắc Dương duy trì trật tự, e là bọn họ muốn đi cũng khó.

Tiếng nổ của kho quân giới truyền đến từng đợt, còn có âm thanh BA~ BA~ của đạn nổ. Một số phu khuân vác dưới sự giám sát của quân Bắc

Dương đang chuyển từng rương muối và ngân lượng vào xe lửa. Còn có một số binh lính đang tưới dầu lửa lên những đầu tàu dừng lại khắp nơi, chuẩn bị châm lửa.

Trương Huân nhắm mắt lại, cho dù hắn chạy trốn đến phương bắc, tiền đồ của hắn cũng coi như xong rồi, không còn một binh một tốt nào có thể cung cấp cho hắn chỉ huy. Bản thân hắn ở phương nam liều mạng giãy dụa, chẳng qua chỉ là thành tựu cho danh tiếng bắc phạt của Mưa Thần. Ngoài sự không cam lòng, hắn còn có thêm sự rã rời và mất hết can đảm.

Trương Cây Nguyên lại nghĩ đến nhiều hơn, Cung Bảo giao phó muốn thể hiện sức mạnh của Bắc Dương trước mặt Mưa Thần. Hắn đã quyết tâm đem hai tiêu nhân mã dưới trướng mình đánh tan trên chiến trường. Mặc dù Cung Bảo đồng ý chuẩn bị bổ sung quân cho quyền chỉ huy của hắn một đội quân mới, nhưng đây đều là những huynh đệ mà hắn đã vất vả mang theo mấy năm nay! Nếu đệ ngũ trấn có thể toàn sư mà đến, thêm quân đề sông phối hợp. Chứ không phải dựa theo chỉ thị của Cung Bảo đánh một trận phòng ngự mang tính chất hậu vệ, hắn tin chắc có thể cho Mưa Thần nếm chút đau khổ! Từ Châu cũng sẽ không dễ dàng bị vứt bỏ như vậy! Hắn nghiêng rằng, nói với Trương Huân: "Trương Quân, huynh đệ cũng coi như xứng đáng với người, hơn ba ngàn huynh đệ gần như tổn thất sạch sẽ. Huynh đệ xem ra, chúng ta lúc này đi, về núi đông còn phải chinh đồn quân đội, phòng bị Mưa Thần lại giết tới."

Trương Huân bất lực gật đầu với Trương Cây Nguyên, trong mắt ánh lên vẻ cảm kích. Mấy ngày nay, hắn đã cầu viện Viên Cung Bảo, vẫn kiên trì chiến đấu ở tiền tuyến. Giờ đây, chỉ có Trương Cây Nguyên là người duy nhất có thể giúp đỡ. Hắn cũng không thể làm gì hơn. Tiền tiêu của kỵ binh Mưa Thần đã đến gần ngoại ô Từ Châu, nếu cắt đứt đường sắt, bọn họ thật sự không còn đường lui.

Trương Cây Nguyên ngoắc tay gọi phó quan: “Những thứ chưa lắp xong, cứ để lại trên đài, cử một đội trông coi. Chờ lát nữa một xe lại đi. Lập tức thông báo phòng thủ, chúng ta xuất phát!”

Từ Châu vừa tiếp quản trong hỗn loạn. Lữ đoàn thứ hai nhanh chóng tiếp thu các điểm yếu của thành phố, lấy đơn vị làm cơ sở. Trên đường, đội tuần tra được phái đi lùng bắt tàn binh địch đang lẩn trốn khắp nơi. Đồng thời, bắt đầu tổ chức lực lượng cứu hỏa. Quân Bắc Dương còn ở lại trên đài, sớm đã bỏ đầy bạc đồng vào túi, tìm đường chuồn êm.

Nhìn thành phố chìm trong khói lửa, Mưa Thần mất hết hứng thú vào thành, cùng vài phụ tá đi theo vào cổ thành này. Từ Châu cuối cùng cũng rơi vào tay mình. Thành phố có vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng này, khống chế cửa ngõ giao thông nam bắc, từ xưa đến nay đã chứng kiến vô số trận chiến thảm khốc. Cuối cùng, vào ngày hai mươi bảy tháng mười hai năm 1911, nó đã được Mưa Thần thu phục.

Lá cờ tiên phong Thượng Hải từ từ kéo lên trên điểm cao nhất của Từ Châu. Mưa Thần vỗ tay sau lưng, đứng trên đường phố, nhìn lá cờ đã có chút tàn tạ, mang theo khói lửa và lỗ đạn tung bay trên bầu trời Từ Châu.

Việc cần làm tiếp theo còn rất nhiều, Bắc Phạt đến đây, cơ bản coi như đã đến đích. Mặc dù hành động quân sự vẫn phải tiếp tục, nhưng địa bàn đã ổn định tại đây. Phía sau cần phải củng cố, cần phải ủy nhiệm chủ tịch huyện, chinh đồn địa phương. Dương Châu và Bảo Sơn cũng phải giải quyết, loại bỏ chướng ngại này, mới có thể phát triển đến bờ biển, nắm Lưỡng Hoài muối trong tay. Còn phải khai thác tài nguyên mới, huấn luyện quân đội. Bản thân lại bị kẹp giữa nam bắc, hai thế lực đều phải đối phó, mới có thể chi phối Phùng Nguyên. Thời gian không chờ đợi ai... Chỉ có một năm rưỡi, mình có thể làm được đến đâu? Thủ hạ mỗi người một lòng, các thế lực phía sau dây dưa, thế lực quốc tế còn chưa xuất hiện, bản thân lại không có kinh nghiệm gì về công tác dân chính, càng ngày càng cảm

thấy thiếu nhân tài... Rốt cuộc mình có thể làm được đến đâu trên mảnh đất này?

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong khi Mưa Thần hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ, không ai để ý. Trong một ô cửa sát đường, thân ảnh hắn đã bị nhả vào lỗ ngắm của một khẩu súng trường Nhật Bản. Một viên đạn sáu năm đã nằm sẵn trong nòng súng, chờ kích hỏa, rồi lao vào thân thể hắn.

Chủ nhân khẩu súng trường là một binh sĩ Bắc Dương quân, ba anh em đều tham gia quân ngũ trong mười chín tiêu. Hắn được ở lại bảo vệ Trường Cây Nguyên. Nam quân không nhận tù binh, điều này đã lan truyền trong quân Bắc. Theo tiếng pháo của Trường Bảo ngừng lại, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, báo thù cho Nam quân! Hắn ở lại Từ Châu, trốn trong một căn nhà nhỏ bị bỏ hoang, chỉ chờ giết chết một nhân vật lớn của Nam quân. Hắn đã nhìn thấy Mưa Thần trong ảnh trên báo, và vị chỉ huy tối cao của Nam quân này, giờ đang nằm trong tầm ngắm của hắn, cách chưa đến ba mươi mét.

Một tham mưu tiến đến chỗ Mưa Thần, kẹp theo điện văn mời Mưa Thần duyệt. Hiện tại, phó quan trưởng phòng đang thu xếp bố trí sư bộ làm việc, hắn đã tìm Mưa Thần khắp thành. Cuối cùng, đã gặp được hắn ở đây.

“Điện báo của Hạm đội Trường Giang? Lại xảy ra chuyện gì? Khi nào thì nhận được?” Mưa Thần vừa xem điện báo, vừa hỏi tham mưu. Bỗng nghe một tiếng “chát” chói tai, đạn xuyên qua ngực phải của Mưa Thần, lại trúng vào cánh tay một hộ binh. Hắn loạng choạng, đưa tay muốn tóm lấy tham mưu, cuối cùng ngã nhào xuống đất.

STT 51: Chương 45: Chấn động (một)

Chương 45: Chấn động (một)

Đệ nhất sư, toàn bộ sĩ quan cao cấp đều đứng hết ở sân nhỏ bệnh viện. Xung quanh là một đám hộ binh vây kín. Bao gồm cả những quân quan của lữ đoàn một, người còn chưa kịp tẩy bụi đường trường, tay lăm lăm súng ngắn. Ai nấy đều mang vẻ mặt u ám.

Trong phòng giải phẫu trên lầu, Mộ trưởng phòng cùng các bác sĩ bản địa Từ Châu đang khẩn trương cứu chữa sư trưởng. Bạch Tư Văn ngồi bệt dưới đất, ôm đầu không nói một lời. Hôm nay hắn đã bị Trần Sơn Hà tát hai cái, lại bị Lữ Gặp Tiều đập một cước. Nếu không có gì Toại kéo đám quân quan này lại, hắn đã bị xé xác rồi.

Đệ nhất sư một đường bắc phạt, toàn thắng. Mọi người đang hân hoan nhất thì sư trưởng lại bị người đánh lén, bị thương nặng, sống chết chưa rõ! Máy quân quan mang binh quá ngàn, gần vạn người này, lúc này mới cảm nhận được mình như đã mất đi chỗ dựa. Không biết tiền đồ ở đâu. Đệ nhất sư, cái đám tạp nham từ tàn binh của đệ cửu trấn, học sinh, nông phu, hàng binh tạo thành. Tất cả đều là do sư trưởng dùng hai tháng ngăn ngừa gò bó lại, theo ngày 23 tháng 10. Thiên hạ đều biết, hai ngày qua Đệ nhất sư đã gây ra bao nhiêu náo động, bao nhiêu đại sự! Mỗi sĩ quan đều thấy sư trưởng cả ngày chấp tay sau lưng, không nói một lời, đi dạo trong sư bộ một, hai tiếng đồng hồ. Có những người cũ còn cùng sư trưởng kề vai sát cánh chiến đấu khi công kích chế tạo cục.

Cục diện Đệ nhất sư bây giờ, đều là sư trưởng dẫn dắt bọn họ đánh ra! Hãn ngày ngày không nói lời nào, nhưng lại phải hao tâm tổn sức vì Đệ nhất sư biết bao nhiêu tâm huyết! Mỗi tên lính, sĩ quan cầm trong tay súng ống, đều là do hãn vất vả chuẩn bị mà ra. Đệ nhất sư hiện tại có được thanh danh, cục diện này, há không phải do một tay hãn dẫn dắt đánh ra hay sao?

Trương Hùng Phu gầm nhẹ một tiếng, cầm súng ngắn, định xông ra cửa. Gì Toại kéo hãn lại: "Người muốn đi đâu?" Trương Hùng Phu nghiêng răng nói: "Lão tử phải đi bắt hết đám tù binh Từ Châu, xử lý hết! Bọn Bắc Quân này không có một ai ra gì cả!"

Gì Toại còn chưa kịp nói, Ngô Hái đã lạnh lùng từ ngoài viện đi vào. Hãn đã tiếp nhận nhiệm vụ ổn định quân tâm, dân tâm khi mưa thần ngã xuống. Bên ngoài bên ba mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng sơ bộ ổn định được thế cục Từ Châu, rồi điện báo cho Trương Quý Trực. Đồng thời phong tỏa nghiêm ngặt tin tức ở hậu phương. Bận đến giờ mới chạy đến bệnh viện.

Thấy Trương Hùng Phu ở đó làm loạn, hãn lạnh giọng nói: "Người muốn làm gì? Trong quân người không có người phương Bắc à? Lữ đoàn một, lữ đoàn hai bổ sung bao nhiêu tù binh Bắc Quân? Người muốn làm loạn quân đội trước à? Kỷ trưởng phòng! Nhìn Trương đoàn trưởng, bảo hãn bình tĩnh lại!"

Ngoài lệnh của mưa thần, không ai dám chống lại mệnh lệnh của hãn. Mấy tên hiến binh lôi Trương Hùng Phu đi. Tên thô hán này rõ ràng mắt đã ướt lệ. Hãn lạnh lẽo hướng Ngô Hái kính lễ, ngoan ngoãn đi theo.

Ngô Hái lại liếc nhìn các quân quan đang đứng im trong sân: "Đứng đây làm gì? Đều về nắm giữ quân đội, nhớ kỹ, nói với quân đội, sư trưởng chỉ bị thương nhẹ, ổn định quân tâm! Ai muốn loạn truyền lung tung, khiến quân đội có bạo động, ta là người đầu tiên trị tội bằng quân pháp! Sáng, Vô Bệnh, còn có Gặp Tiều, các người ở lại."

"Bạch đội trưởng, sư trưởng bị thương thế nào?" Ngô Hái nghiêm túc nhìn Bạch Tư Văn. Bạch Tư Văn cố gắng đứng thẳng người, muốn khóc mà không dám, trả lời: "Sư trưởng ngã xuống, vết thương đã chảy máu rất nhiều, hai túi cấp cứu đều không cầm được. Tên lính Bắc Quân kia còn không ngừng nổ súng, lại đánh gục hai huynh đệ của chúng ta. Khó khăn lắm mới giết được hắn, rồi nhanh nhất đưa sư trưởng vào bệnh viện. Sư trưởng vào phòng giải phẫu, lúc tỉnh táo một chút, còn dặn mời tham mưu trưởng nắm giữ tốt quân đội..."

Ngô Hái và mọi người đều trầm mặc, chỉ có Gì Toại khuyên Bạch Tư Văn một câu: "Quân nhân đổ máu không rơi lệ! Người lui xuống trước đi. Bất lực bảo vệ sư trưởng, trách nhiệm thuộc về chúng ta, sau này lại bàn bạc."

Ngô Hái nhìn ánh đèn trong phòng giải phẫu, nửa ngày không nói gì. Cuối cùng, hắn xoay người, ánh mắt nhìn chăm chăm Gì Toại và Trần Sơn Hà: "Nếu sư trưởng không qua khỏi, chúng ta, Đệ nhất sư phải làm sao?"

Trần Sơn Hà cơ hồ là nhảy dựng lên: "Người sao có thể nói như vậy? Không có sư trưởng, chúng ta còn là số một sư sao? Lúc này người mong hắn không qua khỏi, người có ý đồ gì!"

Hắn tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cũng rất rõ, sinh tử của Bạch Vũ Thần quả thật chưa định. Tương lai của Đệ nhất sư cũng quả thật cần phải cân nhắc. Nhưng hắn chính là nhịn không được Ngô dùng khẩu khí tỉnh táo như vậy để nói ra chuyện này. Hắn không hiểu, thì ra Ngô Hái khi làm đội quan ở Tam Thập Tam Tiêu, cũng thích nói thích cười, hiện tại sao lại biến thành bộ dạng lạnh lùng như vậy?

Hắn chán nản buông tay, muốn nắm lấy cổ áo Ngô Hái, cúi đầu nói: "Ta hiện tại không nghĩ được nhiều như vậy. Chỉ mong nhìn sư trưởng có thể gắng gượng qua, đời này ta không phục ai, chỉ một mực phục sư trưởng của

chúng ta. Lữ đoàn hai của chúng ta là lính của hãn, nếu sứ trưởng có chuyện gì, ta sẽ giải tán quân đội, về bảo vệ Đại thiếu gia của ta."

Ngô Hái và Gì Toại nhìn ánh mắt của hãn, cứ như nhìn một đứa trẻ con. Gì Toại đè xuống vành mũ, gò má cắn chặt. Giọng nói rất thấp, nhưng rất cứng rắn: "Cách mạng nào mà không chết người? Sứ trưởng có chuyện gì, chúng ta những người này cũng chỉ là chết theo mà thôi. Lữ đoàn một kiên trì bắc phạt! Chuyện này còn phải nhờ Niệm Tôn huynh nắm giữ đại cục Đệ nhất sư, duy trì cục diện Đệ nhất sư của chúng ta."

Trần Sơn Hà liếc nhìn Gì Toại, nhưng không lên tiếng. Ngô Hái ánh mắt thâm trầm, nửa ngày mới khẽ thở dài: "Như vậy không được, ngoài sứ trưởng, chúng ta không ai duy trì được đội quân này. Quyền kinh tế trong tay hãn, súng ống đạn dược hiện tại cũng là người Mỹ cuộn xuống nhà máy sản xuất, sẽ không nghe chúng ta điều động. Tương lai chúng ta hướng nào, liên lạc với thế lực chính trị phía sau, đều nằm trong đầu hãn. Sứ trưởng kỳ thật hy vọng chúng ta chỉ là một quân nhân thuần túy... Đệ nhất sư, nếu sứ trưởng không còn, tồn tại cũng khó, đừng nói đến chuyện bắc phạt."

Hãn nhìn hai người chậm rãi đi lại trong sân. Giọng nói trầm thấp, như đang tự tính toán: "Tốt nhất là sứ trưởng có thể gắng gượng qua, vậy dĩ nhiên là vạn sự đại cát. Nhưng Đệ nhất sư khó khăn mới có được cục diện này, nếu có chuyện không hay, chúng ta phải làm sao để duy trì Tô Bắc, nơi có không ít thu nhập? Chúng ta có thể nắm trong tay Đệ nhất sư, đội quân này không? Chúng ta có thể đoàn kết với Nam Kinh, muốn thành lập chính phủ, còn có Giang Tô Đốc quân, chúng ta xử lý quan hệ thế nào?"

Hãn càng nói, vấn đề càng nhiều. Mấy ngày nay, thật sự rất ít khi thấy Ngô Hái thất thố như vậy. Ba người cuối cùng cũng im lặng. Đều nhìn về hướng phòng giải phẫu. Nơi đó mới là linh hồn, trái tim chân chính của Đệ nhất sư.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, người đầu tiên đi ra là Lý viện, đầu đầy mồ hôi. Ba người đều nghênh đón, nhưng Lý viện lại không để ý đến bọn họ, đôi mắt to sáng ngời, bên trong toàn tơ máu. Nàng tự mình chạy đến một góc, dùng đầu chống vào tường, hai tay đan vào nhau, nắm chặt trước ngực. Trầm thấp, không biết đang tự nghĩ gì. Ba sĩ quan đều trầm xuống, đã thấy Mộ Tinh Hà cũng đầy mặt mệt mỏi đi ra. Ngô Hái thấp giọng hỏi: "Mộ trưởng phòng, sư trưởng hẩn..."

Mộ Tinh Hà còn chưa rửa tay thay quần áo, trên đầu từng giọt mồ hôi lớn lăn xuống, ca phẫu thuật này khiến hẩn cũng hao hết tâm lực. Hẩn thở dài: "Đạn xuyên qua tim, nhưng gây xuất huyết nhiều, ca phẫu thuật coi như thành công, tính mạng hiện tại được bảo vệ. Chỉ sợ có biến chứng gì. Máy ngày tới, xem bản thân hẩn có chịu đựng được không."

Lý viện lúc này trong lòng không còn bất kỳ ý nghĩ nào khác, nàng chỉ toàn tâm toàn ý hướng Cơ Đốc cầu nguyện. Nàng là người theo Cơ Đốc, nhưng trước kia cũng không tính là thành kính. Hiện tại nàng đem tất cả những lời cầu nguyện có thể nhớ, đọc thầm trong lòng. "Chúa ơi, phù hộ hẩn lần này có thể bình an vượt qua, hẩn còn quá nhiều việc phải làm." Lời cầu nguyện trong lòng nàng càng niệm càng nhanh, cô gái đầu đội mũ y tá, rũ xuống, sau gáy thon dài của nàng, theo gió đêm khẽ đung đưa. Nước mắt cuối cùng từ đôi mắt nhắm nghiền của nàng trượt xuống, nổi thành một hàng.

Bốn vị sĩ quan cấp cao đều lặng lẽ nhìn Lý Viện. Trong lòng, không hận mà cùng, mỗi người đều thầm cầu nguyện với vị Bồ Tát mà mình tin, rằng sư trưởng không thể chết, đệ nhất sư cũng không thể cứ thế mà tan rã!

Truyện mới nhất đăng trên 69 sách a!

Chúc mừng đã đạt 9.000 lượt cất giữ, chương mới đã được cập nhật.

STT 52: Chương 46: Chấn động (hai)

Chương 46: Chấn động (hai)

Trương Quý vốn đang lên giường đi ngủ sau khi nhận được điện báo của lão nhân gia vào buổi tối. Mấy ngày nay, hắn cùng những người của phái Lập Hiến Giang Chiết tranh thủ địa vị trong hội nghị tham nghị, dựa vào danh nghĩa của Mưa Thần để tăng thêm quyền lực cho lão nhân gia. Ông ta đã được dự kiến sẽ là Tổng trưởng Công thương của chính phủ lâm thời, bận rộn đến mức chân không chạm đất. Hôm nay hiếm khi không có khách, hắn liền lên giường sớm để dưỡng sức.

Vừa nhận được điện báo của Ngô Hái, hắn gần như ngay lập tức nhảy khỏi giường, tay còn run rẩy. Mưa Thần bị trọng thương? Sao lại có chuyện như vậy?

Mưa Thần và hắn hợp tác, nói thẳng ra là một chuyện có lợi cho Trương Quý. Hai vạn quân này, mơ hồ chính là lực lượng vũ trang của phái Lập Hiến Giang Chiết, đã tạo dựng được thanh danh lớn ở Nam Kinh và trong chiến dịch Bắc phạt. Hiện tại, hắn cùng Trương Quý hợp lực ở Tô Bắc, lại liên kết với thế lực của hắn ở Nam Thông, nơi hắn đã kinh doanh mấy chục năm. Hóa ra, những người tâm phúc của mình trong cục Ti nghị Giang Tô, mượn vị thế của mình trong hội nghị tham nghị lâm thời, các đại biểu Giang Tô đều đã nằm trong tay hắn. Thêm vào đó là đại biểu Chiết Giang, Hồ Bắc, bốn mươi tám đại biểu trong hội nghị tham nghị lâm thời, hắn đã nắm giữ một lực lượng vô cùng quan trọng.

Quân của Mưa Thần nằm ngang giữa Nam và Bắc, lực lượng lại tương đối sung túc. Bất kể là Bắc quân muốn tiến xuống phía Nam hay Nam quân muốn tiến lên phía Bắc, người đầu tiên muốn lôi kéo chính là Đệ Nhất Sư, đương nhiên phải tìm đến hãn, người đứng sau Mưa Thần. Lão nhân gia mấy ngày nay rất được lòng cả hai bên Nam Bắc. Trước đây, người ta gọi hãn là "Quý ông Viên Thế Khải", giờ lại gọi là "Lão sư". Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng cũng đã nhiều lần nói chuyện với hãn ở Thượng Hải, tha thiết muốn Mưa Thần có một danh nghĩa chính thức ở phương Nam. Hoàng Hưng thậm chí còn đề nghị Mưa Thần làm Thứ trưởng Bộ 6 quân! Điều này cũng không có gì lạ, Tôn Trung Sơn ở Thượng Hải đã bắt đầu hiệu triệu lực lượng Bắc phạt, nhưng người thực sự ra tay lại là Mưa Thần, sư đoàn này, hơn nữa, chi phí chuẩn bị cho hội nghị giai đoạn đầu của chính phủ lâm thời vẫn là Trương Quý thay mặt Mưa Thần ký tên, lấy tiền từ Ngân hàng Khôi Phục để chi trả hai mươi lăm vạn đồng.

Nhưng cục diện tốt đẹp này theo việc Mưa Thần bị thương mà trở nên không rõ tương lai. Trương Quý liên tục rung chuông gọi người: "Chuẩn bị quần áo cho ta! Đến chỗ lưu thủ của Đệ Nhất Sư ở Nam Kinh, điều động tài xế mới, ruộng cũng gọi lên! Ta muốn đến Từ Châu!"

Khi Lôi Phấn vội vã chạy đến Trương Trạch, Trương Quý đã mặc chỉnh tề, không thể chờ đợi được mà đứng ở cửa chờ hãn. Lão nhân gia sắc mặt ngưng trọng. Vừa thấy hãn tới, liền kéo hãn lên xe ngựa. Lôi Phấn không hiểu: "Quý lão, đã trể thế này rồi còn muốn đi đâu? Đến thăm Hai mươi chín, chọn Tổng thống lâm thời và những chuyện của hội nghị tham nghị lâm thời, chẳng lẽ có biến cố?"

Trương Quý nhỏ giọng: "Theo ta đến Từ Châu! Mưa Thần bị trọng thương, không rõ sống chết, chúng ta phải đi xử lý chuyện này!"

Lôi Phấn cũng giật mình, sau đó lại cười. Hãn cũng nhỏ giọng: "Quý lão, đây chẳng phải là cơ hội tốt của chúng ta sao? Nếu Mưa Thần thật sự

không xong, Ngân hàng Khôi Phục và Đệ Nhất Sư đều có thể tiếp quản, tránh bị cách một tầng như trước đây."

Trương Quý trừng mắt nhìn hăn một cái: "Trong đầu người toàn là tiền bạc sao? Người không biết rõ thời đại này là anh hùng tạo thời thế sao? Biến thành người khác còn có thể mang lại lợi ích lớn như vậy cho chúng ta sao? Ai có thể như Mưa Thần, tay trắng làm nên sự nghiệp, tạo ra một sự nghiệp lớn như vậy?"

Hăn trầm mặc một lát, lại thở dài: "Nếu Mưa Thần thật sự không xong, vậy người nói cũng không sai. Chúng ta không thể đem sự nghiệp của mình tặng cho người khác. Cho nên phải nhanh chóng đến Từ Châu, an bài mọi chuyện. Ta không ở đó, trong lòng không yên. Chúng ta, những người phái Lập Hiến, thường là tay không tấc sắt, thư sinh, hiện tại thời đại này, có binh có quyền thì có tất cả. Viên An Ủy Đình chẳng phải đã đi lên như vậy sao? Tóm lại, cục diện của Đệ Nhất Sư không thể sụp đổ!"

Lôi Phấn nghe lão sư của mình lại bắt đầu suy tính. Hăn cảm thấy Mưa Thần nên là con chó giữ nhà mà phái Lập Hiến Giang Chiết nuôi dưỡng, chứ không phải ngược lại, bọn họ là phụ tá của Mưa Thần. Điều này liên quan đến vấn đề chủ động hay bị động. Hăn chớp mắt mấy cái: "Quý lão, con thấy mình không cần đi cùng ngài đến Từ Châu đâu. Cục diện Giang Tô bên này, ngài đi Từ Châu cần có người duy trì. Thượng Hải bên kia cũng cần ổn định lòng người, chúng ta nội bộ, ta và Thẩm Ân Phu gánh vác rất nhiều. Ngài thấy thế nào?"

Trương Quý trầm ngâm một lát: "Người nói không sai! Ta nhất thời gấp gáp quá. Người tranh thủ thời gian xuống xe! Đến Từ Châu, chúng ta điện báo liên lạc. Có người chọn người, người cũng phải chú ý tìm kiếm... Người thấy Lâm Tụng Đình thế nào? Từ khi Trần Anh Sĩ duy trì từ Cố Khanh đoạt hăn, liên quân tham mưu trưởng Hoàng Khắc Mạnh lại giao trấn quân cho Bách Văn Ủy. Hăn xa lạ với Đồng Minh hội, hăn lấy đệ cửu trấn làm nội

tình, vốn liếng trong Đệ Nhất Sư cũng có lực hiệu triệu, có thể lôi kéo, coi như hậu bị để thu thập cục diện."

Lôi Phấn thực ra cũng có ý định này. Hắn thấy Mưa Thần chết cũng tốt, không chết cũng tốt. Có lợi nhất vẫn là tiếp quản thực lực của hắn. Thế là liên tục gật đầu, liền xuống xe ngựa. Hắn chỉnh lại tay áo, nhìn xe ngựa của Trương Quý thẳng hướng thành bắc, chỗ lưu thủ của Đệ Nhất Sư mà đi, trong lòng lại chỉ hưng phấn: "Tình thế hỗn loạn này, có lẽ lại đến!".

Đệ Nhất Sư của Mưa Thần trực thuộc trực tiếp Trường Giang Hạm đội, hiện tại, ngoài một chiếc có pháo hiệu neo đậu ở bến tàu quan Nam Kinh, coi như là thuyền truyền tin, những chiếc khác đều neo đậu ở bến tàu Cao Xương Miếu. Mưa Thần đối với hơn ngàn quân binh của hạm đội này cực kỳ lôi kéo, giỏi lung lạc. 6 quân còn tại quan hai mươi đồng, binh mười đồng khôi phục hướng. Hạm đội lại đã sớm theo chính thức hướng chương hướng. Ngay cả một thiếu úy cũng có thể cầm bốn mươi lăm đồng Ngân hàng Quang Phục. So với những đồng nghiệp hải quân ở Cửu Giang, những người đã bỏ lỡ chủ nhân, ngoài hai tháng không có lương, gần như không thể duy trì được.

Trường Giang Hạm đội cảm thấy cục diện hiện tại vẫn có phần khiến người ta hài lòng. Đương nhiên, đợi đến khi chính phủ thống nhất thành lập, hải quân có lẽ sẽ có những ý tưởng khác. Đệ Nhất Sư thông báo cho Trương Quý thông qua các tàu trong hạm đội. Đương nhiên, ở Thượng Hải, những con tàu lớn nhỏ khác cũng đều biết.

Tư lệnh quan Trường Giang Hạm đội, Cao Phụng Tường, cầm tờ điện báo, vẫy vẫy trước mặt các hạm trưởng trong khoang thuyền: "Đại gia thấy thế nào?"

Các sĩ quan hải quân trong lòng đều rất rõ ràng. Bọn họ không giống Đệ Nhất Sư, là đội quân do Mưa Thần tự mình kéo lên. Đó là tình cảm máu thịt

tương liên. Bọn họ, hải quân, Mưa Thần thật sự không xong, đối chủ cũng phải. Trần Anh Sĩ đã nhiều lần lôi kéo bọn họ, nhưng bọn họ thực sự chướng mắt cái gọi là đồ đốc cây dương mai, bây giờ gọi là đồ đốc thuốc phiện.

Cao Phượng Tường bỏ mũ, sờ sờ mái đầu trọc của mình. Thở dài một hơi: "Chúng ta, Trường Giang Hạm đội, chuyện Vũ Sư trưởng, một mực không can thiệp. Nhưng cung ứng chưa từng thiếu. Hiện tại hẳn cũng vì Bắc phạt mà bị thương, là anh hùng! Chúng ta hiện tại quân tâm có chút dao động, đây là chuyện ta đều biết. Nhưng xin nhờ các vị, trước đây chúng ta không có đường để đi, phải nhờ cậy sư trưởng, nhưng người đã nuôi chúng ta, đối với chúng ta, đó là chưa nói! Về sau, hạm đội chúng ta đi đâu, lại nói, hiện tại cục diện này, cũng không thể làm thật có lỗi với Đệ Nhất Sư!"

Mấy hạm trưởng đều lặng lẽ gật đầu, chỉ có hạm trưởng Múa Hạc hỏi: "Nếu sư trưởng có vạn nhất, chúng ta nên làm gì? Nương tựa vào đâu?"

Cao Phượng Tường suy nghĩ một chút, quả quyết nói: "Phương Bắc, hiện tại chúng ta không thể đi! Nếu sư trưởng thật sự có vạn nhất, chúng ta ngay tại Cao Xương Miếu! Phương Nam, ai nuôi nổi chúng ta, chúng ta liền nương tựa vào ai!"

Lần này, ý kiến của mấy hạm trưởng không thống nhất, có người nói Đệ Nhất Sư khẳng định còn có Trương Quý chủ trì đại cục, không bạc đãi hải quân của họ. Ở Cao Xương Miếu cũng không tệ. Có người kiên quyết cách mạng phái, liền phải đến Nam Kinh nương tựa chính phủ lâm thời. Lại có người nói, hiện tại hạm đội đã mở rộng đến hai cái doanh 6 chiến trang bị tinh nhuệ, vì sao không thể đến duyên hải, tự mình đánh ra một khu vực. Hiện tại cục diện chưa định, chính là thời cơ của anh hùng. Những người này còn chọn mục tiêu là Khói Đài.

Cao Phụng Tường nghe đám hạm trưởng dưới quyền bàn tán âm ỉ, chỉ biết cười khổ. Hắn vốn dĩ nhờ vào kinh nghiệm dày dặn mới được làm Điem thống mưa thần của Trường Giang hạm đội, đối với hắn mà nói, đãi ngộ cực kỳ hậu hĩnh, ngoài việc cho hắn cấp bậc thiếu tướng, mỗi tháng còn có bốn trăm khối tiền lương, thêm tám trăm khối chi phí chung, bí mật trả lại hắn sáu trăm khối trợ cấp mỗi tháng. Hắn rất muốn tiếp tục ở lại đệ nhất sư. Nhưng mưa thần bị thương nặng như vậy, thật không biết tương lai hạm đội của mình sẽ ra sao nữa.

Truyện mới nhất được đăng tải tại sáu chín sách a!

STT 53: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 47: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 47: Chấn động (ba)

Mưa Thần cảm thấy mình đang giẫy giụa trong một mộng cảnh đen kịt. Hắn đứng trên một chỗ cao, bên dưới là con đường, đội ngũ đệ nhất sư quan binh đang cuồn cuộn tiến về phía trước, ai nấy đều không có mặt mũi, trên người lại đầy lỗ đạn. Bọn họ lặng lẽ tiến lên, lá cờ tiên phong trên Thượng Hải là điểm nhấn màu đỏ duy nhất. Những binh sĩ không mặt mũi kia đều hướng về phía hắn, dường như có một âm thanh hỗn loạn đang gào thét: “Sư trưởng, trở về! Sư trưởng, trở về!”

Mộng cảnh lại biến đổi, hắn dường như đã trở về ngôi nhà của mình ở thế kỷ 21. Hắn đứng ở cửa ra vào. Cửa mở ra, khuôn mặt xinh đẹp của bạn gái mang vẻ mặt không dám tin liền xuất hiện trước mắt hắn. Mưa Thần cảm thấy trong lòng bị một cảm xúc khó hiểu tràn ngập, đưa tay ôm nàng vào lòng. Nhưng lại bị bạn gái đẩy ra ngay lập tức: “Sao người có thể về đây? Người không thuộc về thế giới này, chúng ta không thể ở cùng nhau nữa! Người còn có việc khác phải làm, trở về đi! Trở về!”

Hắn mở mắt, lồng ngực đau nhức cứ thế ập đến một cách chân thực. Hắn nằm trên giường bệnh, một tiểu hộ sĩ đang ghé vào đầu giường ngủ say, hình như là Lý viện. Lúc này hắn mới nhớ lại khoảnh khắc trúng đạn. Giờ xem ra, mình đã bỏ ra từ Quỷ Môn quan.

Lý viện cũng mơ màng ngẩng đầu lên, thấy Mưa Thần đang chăm chú nhìn mình. Nàng không kìm được sự vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ

nhân: “Người... Người... Người tỉnh rồi!” Cửa bỗng chốc bị đẩy ra. Mộ Tinh Hà cùng Ngô Hái đều xông vào.

Mộ Tinh Hà vội vàng kiểm tra thân thể Mưa Thần. Hấn cũng không để ý đến sự rối rắm của Mộ Tinh Hà và Lý viện, nhíu mày hỏi Ngô Hái: “Ta nằm bao nhiêu ngày?”

Trong mắt Ngô Hái đầy tơ máu, xem ra mấy ngày nay hấn bận rộn không ít, nhưng giờ đây cả người đều buông lỏng: “Hôm nay là 29 tháng 12, sư trưởng, ngài nằm hai ngày liền tỉnh, thật sự là kỳ tích.”

Mưa Thần chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, hôm nay là hai mươi chín tháng mười hai, thời điểm Tôn Trung Sơn được bầu làm tổng thống lâm thời. Dù sao mình cũng kịp thời tỉnh lại. Không chậm trễ quá nhiều việc. Hấn hỏi: “Bộ đội hiện tại thế nào? Hành động quân sự đình chỉ rồi à?”

Trần Sơn Hà bên cạnh mặt mày hớn hở: “Sư trưởng, ngài cũng nằm vật xuống, vậy hành động quân sự còn tiến hành thế nào được?”

Mưa Thần nhíu mày muốn phất tay, nhưng vết thương ở ngực khiến hấn không thể động đậy: “Đều hồ đồ cả! Phương Bắc hiện tại cục diện còn chưa định, ai bảo ta muốn đình chỉ hành động quân sự? Nhưng lần này ta không thể cùng bộ đội xuất phát. Niệm Tôn, người cứ theo sự phân công trước đó mà làm, hành động quân sự không thể đình chỉ!”

Hấn nói một mạch quá nhiều lời, vết thương đau nhức dữ dội, sắc mặt tái nhợt. Ngô Hái kéo Trần Sơn Hà ra ngoài: “Được, tôi sẽ theo kế hoạch mà làm, sư trưởng cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

Mưa Thần bất lực nhắm mắt lại, đối với đại hành động quân sự phương Bắc chỉ là đến Từ Châu mà thôi. Nhưng hấn từ trước đến nay không hề nghĩ

đến việc kết thúc Bắc phạt trước khi nhà Thanh thoái vị! Tô Bắc Lưỡng Hoài là căn cứ cố định không tồi của hãn. Nhưng hãn vẫn luôn lên kế hoạch duy trì áp lực quân sự lên phương Bắc, duy trì trạng thái Bắc phạt tượng trưng. Thứ nhất, hãn mong muốn một chính phủ phương Nam có phần hung hăng. Đến lúc đó, phương Bắc cũng chỉ có thể càn nhờ vả vào hãn, trả giá cũng lớn hơn rất nhiều. Thứ hai, đích thực là vì thanh danh của mình. Trong đại cục hòa đàm Nam Bắc chưa có kết quả cuối cùng, hãn cần tích lũy thêm danh vọng. Điều này về sau đều là tài nguyên to lớn. Đợi đến ba tháng cục diện ban đầu định, hãn mới chuẩn bị yên tĩnh chậm rãi gỡ rối mọi việc.

Kế hoạch của hãn và Ngô Hái là, thứ nhất, điều một lữ ra một chi đội nhỏ xuôi theo Tân Phổ đường tiếp tục tiến lên, duy trì danh nghĩa Bắc phạt. Các chủ lực khác hoàn toàn xuôi theo kênh đào hướng tây, đánh thẳng đến bờ biển, bao quát toàn bộ phần phía bắc sông Trường Giang của Giang Tô. Bản thân hãn và giáo đạo đoàn lưu thủ Từ Châu, chinh huấn mở rộng bộ đội, dự kiến lại khuếch trương ra một lữ tả hữu bộ đội, ổn định địa bàn đoạn đường An Huy phía tây Tân Phổ. Bắc phạt rầm rộ không những không thể dừng lại, còn phải càng hát càng vang.

Nhưng lần này bị thương, lại mất máu nhiều, thế nào cũng phải nằm trên một tháng. Tình huống này, mình làm sao chậm trễ nổi? Không được, mình phải mau chóng khỏe lại!

“Sư trưởng, Trương Quý đến.”

Mưa Thần bị Lý viện ép buộc nghỉ ngơi nửa ngày, theo ý của hãn, vốn muốn để người khiêng cáng cứu thương đi thị sát bộ đội, ổn định quân tâm. Nhưng Lý viện lại tỏ ra cứng rắn hiếm thấy, hãn lại không thể động dậy trên giường, vốn dĩ hãn luôn có tính cách rất trầm ổn, hôm nay lại tỏ ra bức bối khác thường, đối với Lý viện cũng không có sắc mặt tốt. Lý viện đều lặng lẽ tiếp nhận.

Nghe Trương Quý đến, hắn có chút bất ngờ nhưng càng nhiều hơn là vui mừng: “Mau mời!”

Không lâu sau, Trương Quý cùng quân nhu trưởng Vương Liêm đi đến. Vương Liêm vốn cũng ở lại Nam Kinh chuẩn bị hậu cần, lần này cũng đến Từ Châu. Thấy Mưa Thần đã tỉnh lại, hai người đều lộ vẻ kinh hỉ. Vương Liêm cung kính chào Mưa Thần một cái, quay người ra ngoài, tiện tay khép cửa lại. Hắn biết Mưa Thần và Trương Quý nhất định có rất nhiều lời muốn nói. Nhưng Lý viện vẫn đứng bên cạnh, không hề có ý định đi ra.

Trương Quý còn chưa kịp nói chuyện với Mưa Thần đã cười với Lý viện: “Cô là tiểu thư của Vũ lão đệ, Vũ ở Thượng Hải làm lớn chuyện, mấy ngày nay không tiếp khách. Cô đã từng ở đệ nhất sư theo quân phục vụ... Bao giờ thì về?”

Lý viện vẫn không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt cười. Liên vội đi thu dọn phòng. Mưa Thần lắc đầu: “Đừng để ý đến vị đại tiểu thư này, Quý lão, sao ngài không ở Nam Kinh? Hiện tại Nam Kinh mới là thời điểm quan trọng, phân thân đến Từ Châu làm gì? Nếu là vì ta, vậy ngài hiện tại cũng đã thấy rồi, còn chưa chết.” Hắn dù sao cũng bị thương, nói chuyện đứt quãng, đoạn này nói khá lâu mới xong.

Trương Quý chăm chú nhìn hắn, thở dài: “Người không sao là tốt rồi, hiện tại lão đầu tử và người đã là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục rồi... Ở lại Nam Kinh có ý nghĩa gì? Lão đầu tử cũng không muốn nhìn Tôn Đại Pháo lên ngôi. Nhưng hắn cũng không đắc ý được hai ngày... Thế nào, bộ đội của người còn đang động viên? Niệm Tôn nói cho ta, ngoại trừ đội quân tây tiến, đại khái còn nhận một đoàn binh muốn tiếp tục đánh về phía bắc. Điều này thật không cần thiết.”

Nghe Trương Quý trực tiếp gọi Tôn Trung Sơn là Tôn Đại Pháo, Lý viện không nhịn được liếc nhìn ông một cái. Mưa Thần ra hiệu với Trương

Quý. Nâng tay trái còn có thể cử động lên, ấn xuống một cái linh.

Bạch Tư Văn ứng tiếng mà vào, Mưa Thần dùng ánh mắt nhìn Lý viện. Bạch Tư Văn lập tức hiểu ý, đi đến trước mặt Lý viện cười làm lành nói: “Lý tiểu thư, sư trưởng bọn họ có cơ mật quân vụ cần thương nghị, xin ngài tránh một chút được không?” Lý viện căn môi dưới, uất ức đến mức sắp khóc: “Không được! Hẳn là bệnh nhân, hôm nay mới tỉnh, đã phải nói nhiều lời như vậy, không tốt cho vết thương, người phải chịu trách nhiệm!”

Bạch Tư Văn lần này làm khó, đứng đó không biết làm sao. Mưa Thần nhíu mày, cố gắng dùng giọng điệu hòa hoãn nói: “Lý tiểu thư, đây là quân vụ, không thể bị gián đoạn. Có một số việc, thật sự không thể để cô biết. Cô theo quân đã lâu như vậy, cũng phải hiểu.”

Giọng hẳn rất thấp, lại có ý chí không cho phép chống đối. Lý viện trắng bệch mặt, cuối cùng giậm chân một cái rồi đi ra ngoài. Bạch Tư Văn vội vàng đi theo.

Nghe Lý viện đóng cửa rầm một tiếng, Trương Quý hướng Mưa Thần mỉm cười: “Không ngờ tiểu thư của Vũ lão đệ lại chịu ủy khuất vì người, nếu người bằng lòng tiếp nhận tấm lòng của cô gái nhỏ, tin rằng Vũ lão đệ cũng sẽ không nói gì... Điều này cũng có thể xem là một đoạn giai thoại của thời đại này.”

Mưa Thần chỉ cười khở, Trương Quý đến tuổi gần đất xa trời, còn cùng môn hạ của mình học sinh nữ chơi vong niên luyện. Hẳn hiện tại lại không có sự nhàn nhã thoải mái của vị lão tiên sinh này, mỗi ngày trong đầu không ngừng vấn đề đã đủ khiến hẳn phiền não rồi.

"Quý lão, những lời này đừng nói nữa. Bắc phạt là chuyện phải kiên trì, hiện tại ta cần một cây cờ lớn để che chắn. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, ta đều phải chiếm cứ danh nghĩa đại nghĩa, chứ không phải cái thứ thu nạp thủ hạ

hay lấy lòng người khác. Dù sao căn cơ của ta còn cạn. Lập tức, trong sơn tiên sinh sẽ tạm thời làm tổng thống ở Nam Kinh, nếu ta không kiên trì bắc phạt, làm sao giữ được thế độc lập bán phần của mình trước chính phủ phương Nam? Chỉ cần ta chiếm cứ đạo nghĩa, đợi đến khi nam bắc thống nhất trên danh nghĩa, ta mới có thể dừng hành động quân sự, an tâm kinh doanh địa bàn của mình."

Trương Quý Trực có chút khó hiểu: "Người bị thương mà tạm dừng hành động quân sự chẳng phải là lý do tốt nhất sao?" Nghĩ kỹ lại, hắn cũng hiểu ra, Mưa Thần bị thương, nếu quân đội dừng lại ở Từ Châu hai ba tháng, hắn lại không thể ngày ngày đốc thúc quân đội, thì quân tâm e rằng tan rã. Chỉ có để quân đội bận rộn, mới có thể kéo dài qua mấy tháng này. Kỳ thực, Tôn Trung Sơn hôm nay tạm thời làm tổng thống, các thế lực phương Nam liên kết lại với nhau, là tin tức xấu nhất đối với Mưa Thần. Chỉ có kiên trì bắc phạt, mới có thể duy trì sự độc lập và tính hợp lý của chính phủ tạm thời phương Nam.

Nghĩ đến đây, Trương Quý Trực không khỏi bội phục Mưa Thần: "Sự trưởng quả nhiên nghĩ sâu xa, lão đầu tử bội phục. Viên Cung Bảo cũng nhiều lần điện báo với lão đầu tử, Vũ Sư trưởng quả là nhân tài mới nổi hiếm có trong nước... Trung Quốc to lớn như vậy, cục diện nát bét như vậy, vẫn cần những nhân vật có năng lực hơn để thu dọn. Tôn Đại Pháo không thành, cuối cùng vẫn phải nhờ Viên Cung Bảo ra mặt. Mà Vũ Sư trưởng người, tương lai cũng chưa chắc không phải người kế thừa vị trí của Viên Cung Bảo a... Ha ha, ha ha!"

Cười xong lại nhíu mày: "Chỉ là như vậy, dường như lại không tốt bàn giao với Viên Cung Bảo. Dù sao nếu chọc giận hắn, hắn chuyên tâm đối phó với chúng ta, lực lượng của chúng ta kém xa hắn."

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Những nhân vật này dường như trong lòng đều có sự e ngại sâu sắc với Viên Thế Khải, cho rằng thực lực của hắn hùng hậu đến mức nào. Mưa Thần là người hiểu rõ lịch sử, nhưng lại không nghĩ như vậy. Trong nước không có thế lực nào khiến hắn thực sự e ngại, hắn hiểu rõ nhược điểm của bọn họ ở đâu. Hắn hiện tại muốn làm, chỉ là duy trì sự cân bằng vĩ diệu giữa nam bắc. Chuyện duy nhất hắn quan tâm là, làm sao để vừa thu được lợi ích thực tế, vừa giữ vững vị trí cao về đạo nghĩa. Trong tình huống thực lực của mình chưa đủ, trò xiếc đi dây này quả thực rất tốn não, nhưng cũng rất có tính thử thách.

Cứ chờ xem, chắc chắn sẽ có một ngày, lịch sử sẽ được mở ra và sáng tạo từ chính mình. Ngày này, cũng không còn xa nữa.

Đối với Trương Quý Trực, hắn đương nhiên sẽ không nói ra những lời trong lòng mình. Hắn chỉ mỉm cười với vị Trạng Nguyên này mà nói: "Quý lão, những điều này người không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta giữ vững ưu thế địa vị trên con đường Tân Phổ đối với phương bắc. Viên Cung Bảo chỉ có thể đến lưng lặc chúng ta, sẽ không trở mặt với chúng ta. Lợi ích là cần chủ động tranh thủ, không phải chờ đợi."

Trương Quý Trực trực tiếp đem hai câu cuối của hắn cẩn thận nhai nuốt trong lòng, dường như có chút hiểu ra. Khẽ gật đầu: "Chúng ta đều già rồi! Sau này vẫn phải trông cậy vào các người, những người trẻ tuổi... Vũ Sư trưởng, người nghỉ ngơi cho tốt. Ta còn muốn cùng Tử Uyên tiện thể kiểm tra lại những gì chúng ta thu được ở Từ Châu. Ngân hàng Khôi Phục cũng muốn mở chi nhánh ở Từ Châu, đã đến đây, thì tiện tay làm luôn những việc này. Người cứ dưỡng bệnh cho tốt, còn rất nhiều thời gian ở phía sau đấy."

Mưa Thần gọi hắn lại: "Quý lão, Ngân hàng Khôi Phục của chúng ta còn bao nhiêu vốn lưu động?"

Trương Quý Trực khẽ giật mình, nhìn Mưa Thần với vẻ mặt quan tâm. Suy nghĩ một chút: "Hiện tại tài chính của chúng ta không đáng lo, ngoài ba trăm vạn tiền vốn ra, chúng ta còn có một ngàn hai ba trăm vạn khoản tiền, bắc phạt một đường đến, mấy ngày nay chỉ ra một trăm năm sáu mươi vạn, Từ Châu thu được đoán chừng có thể hòa vốn. Dựa vào tài lực của Ngân hàng Khôi Phục, chống đỡ Đệ Nhất Sư một năm trở lên không có vấn đề... Lập tức Tô Bắc và Hoài muối chẳng phải cũng có khoản thu sao?"

Mưa Thần không nói gì, nhìn Trương Quý Trực bước ra khỏi phòng. Tài lực của Ngân hàng Khôi Phục tính ra rất tốt, nhưng hẳn biết, vẫn còn thiếu rất nhiều. Hẳn có những tính toán riêng về tài chính của Tô Bắc, nhưng có lẽ lại quá mức không thể tưởng tượng nổi. Tất cả đều cần một lượng lớn tài chính để chống đỡ. Số tiền của Ngân hàng Khôi Phục, vẫn còn thiếu rất nhiều.

Vậy thì, có thể tìm đâu ra thêm tiền đây? Những chuyện phải phiền não, thật sự quá nhiều.

STT 54: Vương Liêm cười bước vào một phòng trong doanh. Hà...

Vương Liêm cười bước vào một phòng trong doanh. Hà Toại, Trần Sơn Hà cùng Lữ Gặp Tiều đang vây quanh bàn đồ, vẻ mặt căng thẳng. Hắc cười nói: "Các vị đang xôn xao chuyện gì thế? Khó khăn lắm mới đến được đây, sao đến cả một ngum trà cũng không có?"

Mấy người dừng tiếng, quay đầu nhìn hắc. Vương Liêm tháo mũ lính, để lộ mái tóc được chải chuốt cẩn thận. Phúi phúi bụi bặm trên quân phục, ung dung ngồi xuống. Lữ Gặp Tiều là người không ưa hắc nhất, chỉ hừ một tiếng. Trần Sơn Hà và Trần Sơn Hà lại rất nhiệt tình chào hỏi, vỗ ngực đánh vai, thân mật vô cùng.

Hà Toại cười chào hỏi, rồi nhíu mày nói: "Tử Uyên, tất cả chúng ta đều là quân nhân. Ta biết nhà ngươi có tiền, nhưng cũng không cần ăn mặc như công tử bột thế chứ. Để sĩ quan mang đây tay kim cương, cho người ta thấy, lại muốn nói người. Tất cả chúng ta đều cầm hai mươi đồng, người lại đặc biệt như vậy thì không được."

Vương Liêm cười cợt: "Chúng ta làm sĩ quan, đều cầm hai mươi đồng, binh lính còn phải lo tiền, chúng ta khổ lắm. Sáng tỏ, theo cấp bậc của người, hiện tại cũng là Thiếu tướng rồi. Thêm lữ trưởng, một tháng cũng phải kiếm một hai ngàn đồng chứ, nhà cũng không dư dả gì. Cũng quá đáng cay."

Hà Toại ánh mắt lạnh xuống, Vương Liêm vội vàng xua tay: "Ta chỉ nói vậy thôi, người thích làm thánh nhân, huynh đệ rất bội phục. Hôm nay đến

đây, chỉ là muốn cùng Sáng tỏ bàn về việc một lữ nên nộp lên trên thôi. Những chuyện khác coi như ta nói nhảm."

Hà Toại miễn cưỡng gật đầu, phân phó quan tiếp liệu cùng Vương Liêm làm thủ tục. Nhìn Vương Liêm lấy khăn tay thơm tho lau mặt, rồi đi theo quan tiếp liệu ra ngoài. Lữ Gập Tiều mắng một tiếng: "Ở trường lục quân ta đã không ưa thằng nhóc này, cái khăn tay đó không biết là ở Diêu tử (kỹ viện) nào bên Nam Kinh mà sờ tới! Hắn với chúng ta đều cầm hai mươi đồng một tháng, không tham ô mới là lạ!"

Hà Toại lắc đầu: "Tử Uyên nhà ở Tô Nam là nhà giàu, chuyện này người đừng oan uổng hắn. Khác với chúng ta xuất thân nghèo khó." Trần Sơn Hà cũng xuất thân giàu có, cũng không quá ghét Vương Liêm. Võ vai Lữ Gập Tiều cười nói: "Lữ mặt đen, chúng ta vẫn nên bàn chuyện chính sự, lần này Sáng tỏ nhìn Bắc ta nhìn Tây, người ở Từ Châu giữ nhà, gánh nặng lắm đấy."

Lữ Gập Tiều xụ mặt, hình như hắn chỉ có một biểu cảm này. Cái băng tay "chớ trương bảo" kia từ khi đeo lên thì không rời khỏi người. Hắn thản nhiên nói: "Người đừng dùng lời kích ta, ta biết mình dẫn dắt đoàn ăn bao nhiêu cơm khô. Ta ở Từ Châu nhiệm vụ cũng rất nặng. Mang tốt cái đoàn đội này, là trách nhiệm của ta."

Hà Toại tán thưởng gật đầu với Lữ Gập Tiều, tự mình xúc động nói: "Ta lần này mới thật sự phục sự trưởng! Thì ra lo lắng hắn đánh xuống Từ Châu thì không động binh. Không ngờ sư trưởng từ trọng thương vừa tỉnh dậy, đã ra lệnh cho ta tiếp tục chinh binh bắc phạt! Ta thì ra toàn là lòng tiểu nhân!"

Hắn võ vai Trần Sơn Hà: "Lần này ta cùng Trương Nam cùng nhau tiếp tục Bắc thượng, ngày mai sẽ tuyên thệ trước khi xuất quân. Gập Tiều, nếu sư trưởng ở Từ Châu gặp nguy hiểm, ta trở về không tha cho người! Phía

đông an võ quân người phải trông chừng cho ta. Không được để xảy ra chuyện gì!"

Lữ Gặp Tiều hừ một tiếng: "Chờ người làm sư trưởng rồi hãy ra lệnh cho ta... Những chuyện này ta không biết."

Trần Sơn Hà cũng đắc ý cười, hãnh mang ba đoàn binh lực đi quét ngang Tô Bắc, với hãnh mà nói chính là áo gấm về làng, đối với một thanh niên theo chủ nghĩa anh hùng như hãnh, thật sự là một chuyện hài lòng. Hãnh cười to nói: "Sáng tỏ, người lo lắng gì? Ai dám có ý đồ với Từ Châu, ta trong ba ngày sẽ theo kênh đào giết trở lại, Lữ mặt đen sẽ không chịu được ba ngày đâu!"

Hà Toại liếc nhìn hãnh một cái, không nói gì. Trần Sơn Hà dường như lại nhớ ra gì đó, từ trong ngực móc ra một bọc tiền, cho hãnh quyền đến dúi dúi đó, tất cả đều là khôi phục ngân hàng trăm nguyên tờ: "Sư trưởng giữa trưa gọi ta đến bệnh viện, bảo Bạch Tư Văn đưa cho ta số tiền này, nói mọi người đều lấy sạch phục hướng cũng khổ. Hiện tại quân sự còn chưa thu buộc, hướng chương nhất thời còn chưa có, cho mọi người trợ cấp một chút. Ta suýt quên mất, nhờ có Từ Uyên gọi nhắc... Có chừng hai vạn đồng, ta không cần, mấy vị chia nhau, cho đoàn trưởng dưới quyền cũng chia một chút."

Hà Toại nhìn túi tiền, nhú mày. Lạnh lùng nói: "Ta không cần, bộ đội phát quần áo, lo cơm nước, ta hai mươi đồng còn không dùng hết. Người đưa cho đoàn trưởng dưới quyền ta đi." Lữ Gặp Tiều càng không thèm nhìn túi tiền, cứng rắn gật đầu với Hà Toại, rồi đi ra ngoài. Chỉ có Trần Sơn Hà cười lấy một chồng tiền từ trong túi: "Dưới trướng ta mấy đoàn trưởng ngày ngày kêu than với lão tử, ta còn phải gửi tiền về nhà. Vô bệnh, người thay ta tạ ơn sư trưởng."

Trần Sơn Hà sờ đầu một cái, nhìn Hà Toại. Hẳn biết nhà Hà Toại không được tốt, lão nương cũng có bệnh. Sư trưởng cho tiền, cũng không phải tham ô, vì sao không cần? Hẳn lắc đầu, lại chia một chồng cho Trần Sơn Hà: "Cái này người đưa cho nhị đoàn trưởng Canh Tư Linh đi. Còn lại ta cho hai lữ các huynh đệ mang về."

Tin tức Mưa Thần bị thương vẫn kiên trì bắc phạt, lại trải qua ngòi bút của người cố chấp, truyền đến trên báo chí. Nhưng lần này không có mấy lần trước đưa tin oanh động. Không phải công chúng giảm sự chú ý với Mưa Thần. Mà là một việc lớn khác, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Ngày 29 tháng 12 năm 1911, đại biểu mười bảy tỉnh với mười sáu phiếu đã bầu Tôn Trung Sơn tiên sinh làm tổng thống lâm thời của chính phủ lâm thời. Ngày 30 tháng 12, Tôn tiên sinh đi tàu hỏa từ Thượng Hải đến Nam Kinh, không xuống tàu, trực tiếp đổi xe lửa nhỏ trong thành phố, đến phủ tổng thống trước Thái Bình Thiên Quốc Thiên Vương phủ, Lưỡng Giang nha môn của nhà Thanh.

Tại Nam Kinh, tất cả danh lưu, quân đội, đoàn thể quần chúng đều hoan nghênh. Một đội từ đệ nhất sư Nam Kinh lưu thủ mượn đội nghi trượng xếp hàng trước cổng phủ tổng thống hoan nghênh.

Chính phủ lâm thời phương nam sẽ thành lập vào ngày mùng một tết năm 1912, mà Tôn tiên sinh cũng sẽ tuyên thệ nhậm chức tổng thống lâm thời vào ngày đó. Phương nam tân hợi khởi sự đến nay, trải qua năm tháng phong vân khuấy động, cuối cùng cũng có thành quả.

Mà vào ngày 30 tháng 12, đệ nhất sư hai đạo nhân mã, trải qua nghi thức đơn giản, điểm đồ xuất phát.

Tôn Trung Sơn có chút mệt mỏi, nhưng càng nhiều vẫn là hưng phấn. Ông ở trong biệt thự của mình, quan sát bốn phía. Tổng Giáo Nhân, Hoàng Khắc Cường ngồi trên ghế sa lon, tùy ý đàm tiếu. Chỉ có Giang Tô tỉnh đô

đốc Trình Đức Toàn cung kính đứng sau lưng ông, như một quan chức nghe theo.

Tôn Trung Sơn cười phất tay: "Tuyệt Lâu huynh, ngày mai sẽ là dân quốc. Không cần đứng ở đây theo quy củ nữa. Nơi này bố trí rất tốt, ta rất hài lòng... Trương Quý Lão đâu? Không ở Nam Kinh à?"

Trình Đức Toàn hóa ra là Giang Tô Tuần phủ, là lão quan lại nổi tiếng. Nhưng ông ta và Trương Quý Trực vô cùng giao hảo, xem như nửa người của phái lập hiến Giang Chiết. Lúc ấy Nam Kinh náo đến một thành hai đốc cục diện, mà một đô đốc từ chức, một người bị hạ bệ. Phái lập hiến Giang Chiết đã đưa ông ta ra làm đô đốc. Có Giang Tô phương sĩ thân duy trì, ông ta cũng có quyền uy, dưới sự hỗ trợ kinh tế của Trương Quý Trực, cũng hợp nhất một số bộ đội lẻ tẻ. Hiện tại cũng có chút thực lực.

Ông ta lúng túng ho khan một tiếng, thu hồi quy củ hầu hạ thượng quan. Nhưng vẫn rất cung kính trả lời Tôn Trung Sơn: "Bẩm tổng thống, Giang Tô lục quân đệ nhất sư trưởng bị trọng thương ở tuyến Từ Châu. Trương Quý Lão quan tâm, ba hôm trước đã đáp xe lửa đến Từ Châu, thành lập chính phủ lâm thời, ông ta không kịp rồi."

Tôn Trung Sơn "ồ" một tiếng, tin tức Mưa Thần bị thương đương nhiên cũng truyền đến chỗ hần. Hần cùng mấy vị đại lão Đồng Minh hội cũng đã bàn bạc về việc này. Mưa Thần làm đệ nhất sư bắc phạt, khiến cho đại diện hòa đàm phương bắc mềm mỏng hơn rất nhiều, Đường Thiệu Nghi càng bằng lòng mời Viên Thế Khải nhanh chóng ép buộc Thanh thất thoát vị. Sức chiến đấu "cường đại" của đệ nhất sư trên báo chí, cũng khiến không ít người trong đảng cách mạng cảm thấy có chỗ dựa. Hoàng Khắc Cường kiên quyết chủ trương anh hùng không hỏi xuất thân, cho Mưa Thần chức vụ bộ trưởng lục quân, Giang Tô lục quân đệ nhất sư cũng đổi thành trung ương lục quân đệ nhất sư, trực thuộc lục quân bộ. Nhưng đến khi tin Mưa Thần bị thương không thể quản sự truyền đến, không ít người liền thay đổi thái độ.

Nhất là Trần Kỳ Mỹ, kiên quyết chủ trương chọn người đắc lực, lấy danh nghĩa Đồng Minh hội hợp nhất đệ nhất sư. Giao cho Từ Cố Khanh dẫn dắt, một lần nữa nắm lại chức Giang Tô đô đốc. Theo phái lập hiến Giang Chiết đoạt lại Giang Tô - tỉnh quan trọng này.

Hai luồng ý kiến không phân thắng bại, thế là cứ làm theo ý mình. Tôn Trung Sơn không có thành kiến gì với Mưa Thần, nghe tin hãn bị thương cũng thấy đáng tiếc. Nhưng hãn lại có ác cảm với Mưa Thần vì một chuyện khác. Chuyện này chính là tiền.

Hãn từ nước ngoài trở về, liền tuyên bố với mọi người. Chờ chính phủ lâm thời thành lập, mượn tiền nước ngoài giải quyết hậu quả, số lượng ngàn vạn, chờ một chút cũng được. Nhưng về nước bận rộn gần một tháng. Có thể nói, phần lớn tinh lực đều dồn vào việc trừ tính tiền bạc. Nhưng đến hiện tại, chính phủ lâm thời sắp thành lập, trong tay hãn vẫn không có lấy một xu.

Chính phủ vừa thành lập, chỉ riêng việc duy trì trung ương vận hành, nuôi dưỡng quân đội ở hai nơi Giang Tô và biển, mỗi tháng chi phí quân sự và chính trị không có năm triệu thì không thể duy trì được. Các nơi đều nghĩ đủ mọi cách, độc lập tỉnh khu tuy ủng hộ trung ương thành lập. Nhưng vừa nhắc đến chuyện nộp tiền, liền bắt đầu kêu than. Trần Kỳ Mỹ ở Thượng Hải đã cố gắng hết sức chống đỡ, vì việc phát hành quân phiếu đổi tiền, đã đổ hai ba nhà ngân hàng nhỏ ở Hồ Châu. Việc bị người lên án là buôn bán thuốc phiện, đã bị Tôn Trung Sơn ra lệnh nghiêm cấm. Còn thiếu nợ người khác một đồng. Không còn cách nào, nghĩ đến Mưa Thần khôi phục ngân hàng, bản thân đã có một khối vàng hoặc bảng Anh, đô-la Mỹ mới phát hành một đồng tiền giấy. Bản thân lại rất kiếm tiền. Chỉ cần khôi phục ngân hàng có thể toàn lực ủng hộ. Cứ dựa theo tài lực một ngàn vạn của hãn, phát hành gấp ba lần tiền giấy cũng không thành vấn đề. Ba ngàn vạn tệ là có thể chống đỡ trung ương sáu tháng rồi!

Nhưng Trương Quý Trực lại bất đắc dĩ đưa cho Trần Cẩm Đào, người dự định làm tài chính tổng trưởng, bức điện Mưa Thần gửi cho hãn: "Gần đây nghe nói sắp thành lập trung ương có hướng ngành chính trù tính tiền. Ngu ý cho rằng, nếu có thể chấp xác thực, rút mượn một phần để ứng phó tình thế cấp bách. Dem bản cầu Levi ném không thể. Nếu không có chút nào thể chấp, dem vất vả góp vốn chi vốn liếng làm không đấy chi nhẹ ném. Vũ mỗ mặt mũi nào đối các cổ đông a Dân quốc sắp hoàn thành, đối tư nhân vốn liếng bảo hộ, định phát minh văn. Trung ương chư công, làm không hiệu này ngu đi. Mượn tiền sự tình thực không thể được!"

Lần đó Tôn Trung Sơn đã đập bàn, ai cũng biết khôi phục ngân hàng là Mưa Thần sau khi dọn dẹp sạch sẽ mặt đất ở Thượng Hải mới mở. Hiện tại lại kéo ra cái gì cổ đông tư nhân vốn liếng.

Cho nên đối với việc Trần Kỳ Mỹ tiếp thu đệ nhất sư và khôi phục ngân hàng, hãn cũng thật sự động tâm.

Nghe Trình Đức Toàn nói vậy, Tôn Trung Sơn tùy tiện hỏi: "Tuyết Lâu huynh, người là Giang Tô đô đốc, đệ nhất sư bây giờ còn trong danh sách quân đội Giang Tô, người sao không nghĩ cách chinh đốn một chút?"

Trình Đức Toàn mặt mày khổ sở: "Vũ Sư đội ngũ thuộc hạ chỗ nào nhúng tay vào được! Bất quá hôm trước Bách Cháy Mạnh Vũ huynh đảm nhiệm quân trưởng đệ nhất quân bắc phạt, dẫn bốn ngàn quân trấn thủ, tuyên thệ trước khi xuất quân hướng An Huy bắc phạt. Ý của hãn là muốn hô ứng đội ngũ của Vũ Sư, sợ hãn ở Từ Châu hình thức quá đơn bạc một chút. Tụng Đình huynh và nghị viên tỉnh Tô của viện tham nghị lâm thời Điền huynh cũng theo quân xuất phát. Hai vị đều rất quan tâm vị đồng chí Mưa Thần này. Lần này bọn họ đi, đối với việc Tràng Định của Vũ Sư có giúp ích. Thuộc hạ ngay tại Nam Kinh duy trì cục diện."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lúc đầu đang nói chuyện, Hoàng Khắc Cường và Tống Giáo Nhân liếc mắt nhìn nhau, đều dừng lại. Tôn Trung Sơn cũng là bộ dáng như có điều suy nghĩ. Trình Đức Toàn hành lễ cáo lui. Ba người lập tức ngồi cùng nhau.

Hoàng Khắc Cường sờ râu quai nón của mình: "Bách Cháy Mạnh Vũ sớm không tuyên thệ trước khi xuất quân, muộn không tuyên thệ trước khi xuất quân. Không phải chọn lúc Mưa Thần bị trọng thương không thể quản sự mới tuyên thệ trước khi xuất quân bắt phạt. Còn đi Tân Phổ Đường, đây không phải rõ ràng đánh chủ ý vào đệ nhất sư sao? Hơn nữa mang theo Lâm Tụng Đình và Lôi Mới Ruộng, vừa vắn mượn danh nghĩa Tụng Đình chiêu an đệ nhất sư thì ra chín trấn tử đệ..... Chỉ là Mưa Thần vốn là Đại tướng số một của phái lập hiến Giang Chiết, Lôi Mới Ruộng lại là đệ tử số một của Trương Quý Trực, sao lại đoạt từ gia nghiệp của mình chứ?"

Tống Giáo Nhân cười nói: "Ban đầu là Mưa Thần tìm đến bọn họ, chứ không phải bọn họ mời chào Mưa Thần. Có lẽ làm cái bóng phía sau quá lâu, cũng muốn nhảy lên trước sân khấu. Cán thương chộp vào tay người khác, dù sao không bằng trong tay mình thực tế." Hắc hừ lạnh một tiếng: "Chờ nam bắc hòa đàm thành công, Thanh thất thoái vị. Chính là nội các chính đảng, đám lính kia còn không phải đều là quân đội chính quy của Trung Quốc? Phái lập hiến Giang Chiết còn muốn vũ trang cát cứ không thành. Lôi Mới Ruộng cũng là nhân vật thông minh, lần này sao lại bị ma quỷ ám ảnh?"

Hắn ba mươi tuổi mới nổi danh, mặt mày sáng sủa, tài hoa hơn người. Đáng tiếc chỉ là có chút quá say mê chế độ chính trị Anh Mỹ. Hoàng Hưng là nhân vật danh sĩ phong thái lão luyện, cùng với hắn một chỗ, cũng là tôn nhau lên thành thú.

Tôn Trung Sơn vỗ bàn, xem ra có chút động khí: "Bách Cháy Mạnh Vũ và Lâm Tụng Đình đều là đồng chí cách mạng, sao lại làm loại chiếm đoạt thực lực của người khác! Mưa Thần dù sao là lập công lớn trong việc khôi

phục! Lại bị thương trên chiến trường bắc phạt. Chúng ta không thể đối xử với anh hùng khôi phục như vậy! Ta lập tức đánh điện báo cho bọn họ!"

Tổng Giáo Nhân vội vàng ngăn lại: "Tiên sinh, đừng vội! Nam Kinh đến Từ Châu phải mất mấy ngày. Ngài đánh điện báo đi qua, hiện tại Bách Cháy Mạnh Vũ bọn họ nói không chừng đều ở Từ Châu rồi! Bọn họ giấu diếm chúng ta Bắc thượng, vấn đề này khẳng định là muốn truy cứu. Nhưng chuyện bây giờ chỉ sợ đã làm xong rồi. Chúng ta vẫn nên nghĩ cách giải quyết hậu quả..... Nói câu tận đáy lòng, thực lực của Mưa Thần nằm trong tay Bách Cháy Mạnh Vũ và Lâm Tụng Đình, so với nằm trong tay Mưa Thần đối với chúng ta hữu dụng hơn nhiều. Tiên sinh đừng quên còn có khôi phục ngân hàng!"

Tôn Trung Sơn trầm mặc, cuối cùng vẫn đứng dậy. Mắt lóng lánh: "Ta Tôn Trung Sơn cả đời làm việc một lòng chí công, đúng là đúng, sai thế nào cũng không được. Nếu như vậy đối đãi Mưa Thần, tâm ta làm sao có thể an? Trừ dân tộc địch nhân, việc gì không thể dựa vào hiệp thương giải quyết? Đối xử với công thần như vậy, chúng ta còn có mặt mũi nào đối đãi những đồng chí đồng đội cùng chúng ta liều chết? Ý ta đã quyết, lập tức viết điện báo cho Bách Cháy Mạnh Vũ. Mệnh lệnh đệ nhất quân bắc phạt không được tiến vào Từ Châu!"

Tổng Giáo Nhân chỉ khẽ thở dài, mà Hoàng Hưng lại chậm rãi gật đầu. Hãn luôn lấy phúc hậu làm danh tiếng, lần trước con trai làm cho Mưa Thần từ đốc, trong lòng hãn đã rất áy náy. Lần này Tôn Trung Sơn có ý kiến, trong lòng hãn tán thành.

Chỉ là Bách Cháy Mạnh Vũ bọn họ hiện tại rốt cuộc đã đi đâu rồi?

STT 55: Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi. Chương 49: Chấn đ...

Chương 1: Quyển đầu gặp tân hợi. Chương 49: Chấn động (năm)

Bách Cháy Mạnh Võ và đám người cũng không đi nhanh, đường xe lửa đầu Tân Phổ đều bị mưa thần phía sau lưu thủ khống chế. Bọn hắn vẫn là theo giọng trong thành Nam Kinh, chiếc xe lửa nhỏ đầu kéo đoàn chậm rãi hướng bắc mà đi. Dọc đường, đệ nhất sư binh trạm cũng không thêm tiếp đãi bọn hắn, Bách Cháy Mạnh Võ đều là hạ lệnh thuộc hạ trực tiếp bắt người.

Trấn quân vẫn là hai lữ biên chế, bốn ngàn người. Nhưng mà lão binh rất nhiều, sức chiến đấu xem như không tệ. Chỉ là cũng đã hai tháng không được cầm hương tiền đội ngũ. Đội quân lần này đi đoạt An Huy, ngược lại cũng có chút sĩ khí. Bách Văn Úy truyền đạt xuống dưới chính là đến Từ Châu cùng đệ nhất sư hội hợp, được bổ sung quân giới rồi lại hướng đông công kích. Trấn quân trước đó đã bị mưa thần ngăn ngại ô mồm nuôi qua một đoạn thời gian. Hiện tại đi đệ nhất sư, bọn hắn cũng cảm thấy không có gì không ổn.

Rừng Thuật Khánh nhú mày ngồi ở đầu xe lửa nhỏ, trong xe khách duy nhất treo một chiếc, nhìn Bách Văn Úy cùng Lôi Phấn ở đó mặt mày hớn hở đàm tiếu. Bách Văn Úy vẫn là cùng đám sĩ quan trẻ tuổi, trên người quân phục không dính bụi trần, trung tướng quân hàm ngay cả trong chiếc xe nhỏ này cũng chói mắt phát sáng.

Hắn tuổi tác bất quá chỉ lớn hơn mưa thần năm sáu tuổi, cùng mưa thần có thể nói là đồng lứa. Nhưng mà mưa thần từ trước đến nay chỉ mặc một bộ quân phục không có quân hàm cùng huân chương, bình thường nhiều nhất chỉ hơi khom người, trong sân xoay quanh suy nghĩ. Mà hắn lại hận không thể ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, nói chuyện khí khái, cứ như thiên hạ không chuyện gì không thể làm.

Chính mình hai tháng trước, dường như cũng là như thế này a.

“Lần này Vũ Sư trọng thương, bắc phạt đại kỳ không thể đổ! Huynh đệ đã nhậm chức bắc phạt đệ nhất quân quân trưởng, phụ trách Tô Bắc An Huy, đệ nhất sư gánh, huynh đệ là muốn tiếp xuống! Lần này lại được tân Điền huynh cùng Tụng Đình huynh trợ giúp, đến Từ Châu ổn định quân tâm cùng dân tâm, chính là muốn làm ra cái dạng tử. Cũng không thể để Vũ Sư sinh bệnh mà làm phiền thần không phải.”

Rừng Thuật Khánh lúc này mới phát hiện Bách Văn Úy đang nói chuyện với mình, ồ một tiếng. Vẻ mặt có chút sầu khổ: “Cái này..... Ta đều nghe Cháy Mạnh Võ huynh an bài, lần này là người cùng tân Điền huynh làm chủ, ta bất quá làm phó thôi.”

Bách Văn Úy cùng Lôi Phấn liếc mắt nhìn nhau, Bách Văn Úy vẻ mặt có chút khó chịu ngậm miệng. Lôi Phấn lại uyển chuyển hướng Rừng Thuật Khánh giải thích: “Lần này đi Từ Châu, đối Vũ Sư cùng Cháy Mạnh Võ huynh, Tụng Đình huynh đều là chuyện tốt. Vũ Sư trọng thương, đệ nhất sư hiện tại thành phần còn tạp, chúng ta thay hắn gánh vác, cũng là để hắn an tâm tu dưỡng. Cháy Mạnh Võ huynh nếu có thể gánh vác đệ nhất sư, có thực lực như vậy, bắc phạt năm chắc cũng lớn hơn rất nhiều. Về phần Tụng Đình huynh..... Cháy Mạnh Võ huynh đã nói, trấn quân tướng nguyên bích hoàn trả, còn rất tốt bổ sung lên, lấy đại tài của Tụng Đình huynh, cùng Cháy Mạnh Võ huynh cùng Trương Quý gia duy trì, khuếch trương thành một quân quy mô cũng là chuyện sớm muộn. Đến lúc đó cùng

Cháy Mạnh Võ huynh sóng vai tung hoành giữa Giang Hoài, đây là chuyện tốt biết bao.”

Hắn ở đó nói đến nước miếng tung bay, Rừng Thuật Khánh lại chỉ gật đầu máy móc. Hắn mấy ngày nay trải qua nhiều chuyện như vậy, xem như đã nhìn thấu mọi thứ. Trương Quý lão thật duy trì hành động của bọn hắn, vậy làm sao không chiếu cố một tiếng? Nhưng mà thời đại này, trong tay có binh thì có tất cả. Hắn lần này bị Lôi Phấn thuyết phục, cũng bất quá là đến Từ Châu xem xem. Nếu quả thật bọn hắn toan tính đạt được, có thể đoạt lại một hai lữ bộ đội, vậy dĩ nhiên là tốt nhất. Nếu không được, lấy sự hiểu biết của hắn về mưa thần, tính mạng mình không cần lo lắng. Tên kia chỉ cần lợi ích, đối với việc giết người không có lợi ích thì không có hứng thú.

Huống chi, hắn cũng hơi có chút ác ý muốn nhìn xem nghe nói mưa thần trọng thương sẽ đối phó thế nào với hai người kia. Trước đây có nhiều người muốn bày hắn một đạo, kết quả đều là chính mình đầy bụi đất.

Ngay lúc mọi người muốn các tâm tư, xe lửa nhỏ hí dài một tiếng, đầu xe phun ra lượng lớn bạch khí. Xe đã đến ở huyện. Bách Văn Úy đứng dậy cười nói: “Đại gia xuống dưới nghỉ ngơi một chút, xe còn muốn thêm nước thêm than đá. Ngồi xe lâu như vậy, xương cốt đều sắp rã rời.”

Mấy người xuống xe lửa, đã thấy đội vệ binh của Bách Văn Úy vây quanh một sĩ quan đệ nhất sư mang quân hàm trung úy tiến lên đón. Trong đó, vị trung úy mặt lạnh hướng Bách Văn Úy chào nghiêm: “Bách quân trưởng, nơi này có điện báo của ngài, là do tiên sinh trong sơn tự mình gửi tới.” Xem ra hắn chính là người phụ trách binh trạm ở huyện của đệ nhất sư.

Bách Văn Úy giật mình, theo tay hắn đoạt lấy tờ giấy thông báo, cẩn thận nhìn lại. Càng nhìn sắc mặt hắn càng âm trầm. Cuối cùng rốt cục không nói lời nào, đem tờ giấy đưa cho Lôi Phấn.

“Cháy Mạnh Võ hiền đệ quân: Nghe hiền đệ tuyên thệ trước khi xuất quân bắc phạt, thích thú không. Hiền đệ đệ nhất quân là ta cách mạng trung kiên, chuyển này thắng ngay từ trận đầu, tự nhiên không đợi bốc rùa. Không sai văn nếm hiền đệ đại quân, đem trước Từ Châu rồi lại đông. Văn thiết nghĩ không thể. Từ Châu đã là mưa thần đệ nhất sư khải, tự nhiên tiếp tục chinh quân Bắc thượng. Hiền đệ đại quân nếu phó Từ Châu, cùng quân đội bạn đồ sinh sự đoan, quả thật vẽ rắn thêm chân tiến hành, đối quang phục đại nghiệp rất có quan ngại. Từ Châu đoan không thể nhập!

Nhìn ta đệ chấn lữ mà đông, trực chỉ Mông Thành, thì nghệ an võ vạn rưỡi chi sư muốn quy vô đường. Nếu có thể đem giải quyết. Thì huy tinh vào hết ta đảng trong tay, Hà Nam tim gan chi địa, thì có thể mặc ta tới lui vậy. Ta đệ làm là trung thực cách mạng đồng chí, lúc này lấy đại cục làm trọng. Nhất thiết! Đợi ta đệ khải hoàn ngày, văn tự nhiên mười dặm cung nghênh, tiêu danh tại dân tộc Lăng Yên các vậy! Đến lấy cách mạng cúi chào! Văn, sông.”

Lôi Phấn cũng biến sắc mặt.

Nhà ga còn có chút tuyết đọng. Trấn quân đám binh lính mang mang lực xuyên thẳng qua. Mười mấy tên quan binh đệ nhất sư bị bọn hãn đuổi ra một chỗ, đều ngồi xổm trên mặt đất. Dùng ánh mắt thù hận nhìn bọn hãn.

Lôi Phấn cười ha ha một tiếng, đem tờ giấy điện báo vo thành một cục, lớn tiếng nói: “Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không nhận! Không có đệ nhất sư phối hợp. Trấn quân chúng ta bốn ngàn người làm sao có thể tiêu diệt nghệ tự xông một vạn năm ngàn người an võ quân? Vì bắc phạt đại nghiệp, cần chính chúng ta gặp thời xử lý!”

Hắn đem đoàn giấy lộn vứt đi một cách khinh miệt, Bách Văn Ủy thần sắc trên mặt biến hóa không ngừng. Rốt cục cắn răng: “Nói đúng! Tất cả vì bắc phạt đại nghiệp làm trọng! Chúng ta tiếp tục lên xe Bắc thượng. Tối nay

trước đó, phải đuổi tới Từ Châu!” Hãn lớn tiếng hướng thuộc hạ vệ binh phát lệnh: “Trước tiên đem nhân viên binh trạm nơi này giam lại! Ủy khuất bọn hãn mấy ngày. Xe lửa bổ sung xong than đá nước, lập tức xuất phát!”

Cái trung úy giầy dựa bị mang xuống, hãn trông thấy Rừng Thuật Khánh đứng sau lưng Bách Văn Ủy. Quay đầu lớn tiếng kêu lên: “Rừng tiêu thống! Tất cả mọi người là thứ chín trấn xuất thân, hiện tại đệ nhất sư ở phía trước huyết chiến, ngay cả sư trưởng của chúng ta đều ngã xuống, người còn cùng với bọn gia hỏa này đến chiếm đoạt chiến hữu cũ của chúng ta, lương tâm của người lớn lên thế nào?”.

Trấn quân sĩ binh áp hãn đều có chút vẻ mặt hoảng hốt. Rừng Thuật Khánh hừ một tiếng, tự mình lên xe lửa trước. Hãn thật sự có chút không cách nào đối diện với mấy cái thuộc hạ cũ này. Bách Văn Ủy cũng có chút bất an, liếc mắt nhìn Lôi Phấn, hãn vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ là ánh mắt lấp lóe, nhìn thậm chí có chút hưng phấn.

Tại phương bắc.

Viên Thế Khải vừa từ thủ tướng đại thần nha môn làm xong sự tình đi ra, ngồi xe ngựa sơn son. Chỉ là nhú chặt lông mày. Mấy ngày nay, hãn không thuận tâm chuyện cũng quá nhiều.

Tôn Trung Sơn ở Nam Kinh tạm thời làm tổng thống, hóa ra thương nghị Thanh thất vừa lui vị, lời hứa ủng hộ hãn làm chính phủ mới đời thứ nhất nguyên thủ liền thành công cốc. Mà ở phương bắc, đám hoàng thân quốc thích Mãn tộc kia lại kiên quyết kêu gào không chịu thoái vị. Hãn vẫn còn lo lắng chuyện dùng vũ lực bức thoái vị. Trong Nam Uyển có Cấm Vệ quân một vạn năm ngàn người, bản thân tuy điều động tinh nhuệ bảo vệ quân trên tuyến Kinh Hán để bảo vệ an toàn cho mình, nhưng vẫn không thể để cục diện thủ đô vỡ tan. Hơn nữa, nếu mình thật dùng vũ lực cướp đoạt giang sơn từ tay cô nhi quả phụ, bản thân lại là đại thần của triều

Thanh, căn cơ đều ở phương bắc. Dân quân phương bắc sẽ có ý kiến gì với mình? Sợ là hôm nay vừa dùng súng đuổi mẹ con kia ra khỏi Tử Cấm thành, ngày mai đã thấy phương bắc nổi loạn.

Chẳng lẽ vì mưa thần bắc phạt mà phương nam mới trở nên ngạo mạn như vậy? Vốn dĩ đã liên lạc tốt với Trương Quý Trực, trông cậy hẳn nằm giữa nam bắc, không cho phép quân đội phương nam theo hạ du Trường Giang xuất phát bắc phạt. Mình mới chấp nhận đệ nhất sư của Tô Bắc có hành động. Hiện tại hẳn bị thương, liệu có ngăn chặn được cục diện không? Huống chi, mưa thần này không có ý định dừng lại, Trương Nghi Dực ở Sơn Đông lại báo nguy, nói rằng một chi đội của đệ nhất sư có ý định dọc theo Tân Phố Đường tiếp tục bắc thượng.

Phải chăng mình đã quá mềm yếu?

Dương Sĩ Kỳ ngồi đối diện dường như đã nhìn thấu tâm tư của hẳn. Mỉm cười nói: "Cung bảo, mấy ngày nay chúng ta đã quá bị động, chỉ biết chống đỡ. Nhưng không có ý định tự mình nắm thế cục trong tay. Theo ta thấy, chúng ta cũng nên có hành động, cứ cười làm lành với phương bắc không phải là cách, đôi khi cũng phải sáng sáng đao."

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Viên Thế Khải, Dương Sĩ Kỳ chắp hai ngón tay, cẩn thận phân tích: "Hiện tại trong Trường Giang, Lê Nguyên Hồng đã bị chúng ta đánh cho khuất phục. Hẳn ngày ngày sai tên thư ký chua ngoa tha Hán tường phát điện cầu hòa bình. Trong Trường Giang, chúng ta không cần lo lắng. Hiện tại phải chú ý là hạ du Trường Giang. Trương Nghi Dực còn có một hiệp đội ngũ, cục diện Sơn Tây cũng đã định, rút một hiệp nhân mã ra cũng không thành vấn đề, hai mươi trấn cũng có thể rút một hiệp nhân mã. Thêm vào An Huy an võ quân, chúng ta tập kết ba vạn quân đội không khó khăn gì... Đem đại quân bày ở Tân Phố Đường, thậm chí không cần đánh thật với đội quân mưa thần, hẳn phần lớn sẽ thức thời mà

rút lui... Coi như thật sự muốn đánh, có đệ tam trấn tinh binh như vậy, chúng ta còn sợ ai?"

Viên Thế Khải trầm ngâm nói: "Vậy thì đi đâu? Ta đã lâu cũng muốn đánh một trận với mưa thần, nhưng quân lương thực sự không đủ. Hơn nữa, nếu chúng ta đùa giỡn với quân nam, đám hoàng thân quốc thích Mãn tộc kia chẳng phải càng không vui mà thoái vị sao?" Hãn ở giữa nam bắc xiết đi dây nhiều năm như vậy, thực sự rất khổ não.

Dương Sĩ Kỳ đã tính trước, mỉm cười nói: "Cung bảo còn do dự gì nữa! Chuyện này chỉ là trở bàn tay mà thôi!"

Viên Thế Khải lập tức đứng phắt dậy, vốn dĩ chân hãn ngắn, đứng lên cũng không cao hơn khi ngồi là bao: "Mong rằng Hạnh thôn chỉ giáo! Ân này không dám quên! Hiện tại Viên mỗ đã bị đặt trên lò lửa. Không phải là không muốn thoái ẩn, sống an nhàn. Nhưng lúc này mà lui, sẽ có đại họa khôn lường!"

Dương Sĩ Kỳ nhìn Viên Thế Khải đối với hãn còn bày ra bộ dạng này, chỉ có thể thầm thở dài trong lòng. Vẫn là vẻ mặt thành khẩn phân tích cho hãn: "Những phương pháp này Cung bảo chắc chắn đã nghĩ đến, chỉ là chưa thể ra tay mà thôi... Vấn đề ở đâu mà không dễ giải quyết? Trong ngoài đều xem Cung bảo là nhân vật thu thập cục diện. Lúc này tìm bốn quốc ngân đoàn xử lý ứng tiền không được sao? Dài lô muối chính là có sẵn để thế chấp. Dù sao tương lai cũng phải xử lý hậu quả lớn, mượn tiền, đến lúc đó xông tiêu không phải xong rồi sao? Ngân đoàn không được thì có thể không cần đệm. Về phần hoàng thân quốc thích Mãn tộc, cũng chỉ là lấy sắt lương làm đầu, hãn có chút ảnh hưởng với Cấm Vệ quân và đệ nhất trấn. Nhưng nếu dân đảng ra tay với hãn, người này vừa đi, thì còn ra sao nữa?"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ánh mắt Viên Thế Khải thâm trầm, chậm rãi gật đầu: "Dân đảng làm sao có thể ra tay với hãn?"

Dương Sĩ Kỳ cười ha hả một tiếng: "Cung bảo quên mất Yến thị khăng khải, ung dung bị giam cầm vị công tử kia sao?" Lời này vừa nói ra, Viên Thế Khải cũng cười ha hả: "Không tệ! Hôm nay ta sẽ điều chỉnh bố trí. Tổ chức Tân Phố Đường lẫn lộn thành quân, xuôi nam đi đánh một trận với vị tướng quân mới nổi Vũ!"

Bọn họ đang nói chuyện đặc ý, đoàn xe ngựa đã xuyên qua phố xá sầm uất một tửu lâu. Phía trước mở đường là đội kỵ mã mang Ngũ phẩm công bài, lớn tiếng quát mắng người đi đường nhường đường. Đoàn xe ngựa này đang đi qua tầng hai kiến trúc chật ních người xem náo nhiệt, bỗng nhiên đám người bị tách ra, mấy thanh niên nam nữ xông ra. Giơ tay ném ra những thứ đen sì. Đội trưởng vệ sĩ của Viên Thế Khải, Đường Thiên Vui nhìn những thứ đen sì bốc ra tia lửa, không khỏi hét lớn một tiếng: "Lựu đạn!"

Xa phu của Viên Thế Khải đều là những người từng trải chiến trường, phản ứng còn nhanh hơn Đường Thiên Vui, giật giây cương một cái liền lao thẳng về phía trước. Mấy quả lựu đạn nổ tung trong đám tùy tùng phía sau, lập tức máu thịt văng tung tóe.

Người đi đường xem náo nhiệt kêu sợ hãi liên thanh, thêm vào tiếng người la hét, ngựa hí, lập tức hỗn loạn một đoàn.

Đường Thiên Vui bị xe ngựa của Viên Thế Khải húc ngã xuống ngựa, không biết ai đánh một cú vào mặt hãn, khiến hãn máu me đầy mặt. Hãn cố gắng gượng dậy, rút súng ngắn sáu phát lên trời nổ súng: "Đều mẹ nó không được loạn! Tìm hung thủ ám sát Viên Cung bảo ra đây!"

Xe ngựa của Viên Thế Khải thoát khỏi đại nạn, chạy thẳng ra xa. Trên đường đụng phải không ít người đi đường, một mảnh kêu la thảm thiết. Dương Sĩ Kỳ trong xe ngã đến long trời lở đất, đầu Viên Thế Khải cũng bị đập mạnh vào vách gỗ mấy lần. Rèm xe vén lên, một tên vệ binh thò đầu vào: "Cung bảo đại nhân, ngài không sao chứ?"

Viên Dương hai người hoàn hồn, Viên Thế Khải khoát tay nói: "Không sao, mau về phủ!" Dương Sĩ Kỳ lại nhìn Viên Thế Khải mỉm cười: "Cung bảo, cảm thấy thế nào?"

Viên Thế Khải suy nghĩ một chút, cười ha hả: "Đến lúc rồi!"

Tối nay 12:00 sau xông Bảg điểm tuần, đại gia nhiều hơn bỏ phiếu điểm kích duy trì, cảm ơn mọi người!!!

STT 56: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 50: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 50: Chấn động (sáu)

Mưa thần còn nằm trên giường, nghe Lữ Gặp Tiều về mặt vội vã báo cáo về động tĩnh của Bách Văn Úy và bốn ngàn quân trấn. Vào ngày ba mươi tháng chạp, quân trấn đã áp sát huyện, chậm nhất sáng mai sẽ đến Từ Châu. Mà lúc này, hai chi đội của gị toại và Trần Sơn Hà đều đã rời đi một ngày, bị đuổi về. Muốn đến nơi cũng phải mất hai ngày.

Ngô Hái ngồi trên ghế bên cạnh giường mưa thần, về mặt cũng nghiêm túc: "Sư trưởng, không ngờ kẻ vô liêm sỉ lại có thể làm đến mức này. Bách cháy mạnh vô rõ ràng là đến ăn thịt chúng ta, hãn được ủy nhiệm làm quân trưởng của quân bắc phạt thứ nhất, mà sư đoàn thứ nhất của chúng ta lại phải chịu sự quản thúc của hãn. Hiện tại Từ Châu chỉ có ba ngàn người của giáo đạo đoàn, trong khi bọn chúng có bốn ngàn lão binh, ngài tính toán thế nào?"

Lữ Gặp Tiều mắng một tiếng: "Bọn lão tử một đường huyết chiến đánh tới, bọn chúng lại muốn thừa cơ chúng ta đại quân Bắc thượng để kiếm lợi. Sư trưởng, chỉ cần ngài hạ lệnh, lão tử sẽ chặn ở Trương Bảo, xem bọn chúng làm sao đánh hạ Trương Bảo!"

Mưa thần chỉ khẽ cười.

Lôi Phấn lại dám kích động Bách Văn Úy Bắc thượng, quả thật là điều hãn không ngờ tới. Xem ra Trương Quý Lão, tên đệ tử này cũng có dã tâm

không nhỏ. Trương Quý Lão cũng đã về Nam Kinh trước rồi, đoán chừng trên đường nghe được tin tức này sẽ tức giận đến giờ chôn.

Trong phòng yên lặng, mọi người đều chờ đợi quyết định của mưa thần. Hãn bị thương nặng thế này, đúng là chuyện gì cũng xảy ra.

Kỳ thực, mấy ngày nay mưa thần vẫn kiên trì xử lý mọi việc, thả hai chi đội ra, chỉ để lại giáo đạo đoàn do chính mình chiêu mộ và huấn luyện ở lại Từ Châu. Hãn muốn ổn định căn bản quân tâm, mà giáo đạo đoàn trung thành với hãn, hãn hoàn toàn yên tâm. Vì vậy, hãn chuẩn bị ở Từ Châu an tâm dưỡng thương, ngồi chờ phong vân biến đổi.

Bách Văn Úy mang danh nghĩa cùng bốn ngàn quân đội đến đánh hãn, việc này khiến hãn cảm thấy có chút khó giải quyết. Bàn về thực lực, hãn không sợ bọn chúng. Chỉ cần thả hai doanh ở Trương Bảo, thế nào cũng có thể chặn quân trấn bên ngoài Từ Châu. Nhưng hai quân bắc phạt một khi giao chiến, người ta sẽ đánh giá hãn thế nào? Hiện tại hãn không thể để mất chút danh vọng nào. Muốn đối phó Bách Văn Úy, quả thật là nhẹ không được, nặng cũng không xong.

Trong đầu hãn không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Bỏ vào thì không bỏ vào. Càng là lúc này, mưa thần càng nhắc nhở mình phải vững vàng, phải quyết đoán.

Lữ Gặp Tiều không chịu nổi bầu không khí trầm mặc kéo dài, bỗng nhiên đứng phắt dậy: "Ta dẫn quân đi Trương Bảo! Không thể để đám tiểu nhân đắc ý! Sư trưởng bị thương, không thể để bọn chúng làm nhục!"

Mưa thần hừ một tiếng: "Ngồi xuống! Ai cho phép người đi Trương Bảo? Ai cho người quyền nổ súng vào quân bạn? Hai bên đều là đồng sự cũ của đệ cửu trấn, thương này cứ thế mà buông ra sao?"

Ngô Hái lần này lại đồng ý với Lữ Gặp Tiều: "Sư trưởng, tiên sinh Sơn Tiên đã điện báo cho chúng ta, ngài ấy sắp trở thành tổng thống chính phủ. Bách chấy mạnh võ, bọn chúng ngay cả mệnh lệnh của Sơn Tiên sinh cũng không nghe, chúng ta cần gì phải khách khí với bọn chúng? Danh phận là ở bên chúng ta!"

Mưa thần cười không thành tiếng, nhìn có vẻ mệt mỏi: "Thôi được, quá tam ba bận. Ở Thượng Hải ta nhường một lần, ở Nam Kinh ta nhường lần thứ hai, ở Từ Châu ta lại thả bọn chúng tiến vào một lần. Thiên hạ lại không thể nói ta mưa thần thế nào... Ta ngược lại muốn xem bọn chúng có thể làm gì ta, Vũ mỗ này! Niệm Tôn, truyền lệnh rút lui khỏi Trương Bảo phòng ngự, thả quân trấn vào Từ Châu!"

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của mưa thần, mấy sĩ quan không cam lòng xoay người đi ra. Ngô Hái trước khi ra cửa, lại nghiêm mặt hỏi mưa thần một câu: "Có cần tranh thủ thời gian điều sáng tỏ và vô bệnh trở về không?"

Mưa thần khẽ cười: "Việc của bọn chúng quan trọng, không cần điều bọn chúng trở về. Nếu ngay cả bốn ngàn quân trấn này cũng không đối phó được, ta cũng uống công tử côi chết trở về một phen." Hắn nhìn Ngô Hái, rất trịnh trọng nói: "Phải trông coi quân đội cho cẩn thận, để lại một người ở bệnh viện cho ta, nếu ta phái người nào đó có hành động gì, người phải giữ vững quân đội, sau đó ta sẽ hạ lệnh cho người."

Ngô Hái suy nghĩ một chút, nhìn mưa thần gật đầu ra hiệu. Không hiểu sao, trong lòng lại có chút nặng nề. Đều là Đồng Minh hội vũ lực, là trung kiên phương nam. Chẳng lẽ thật sự muốn tan vỡ sao? Dù thế nào, lần này hắn quyết tâm đi theo sư trưởng. Hắn lặng lẽ thở dài, hướng mưa thần nghiêm trang chào một cái.

Mưa thần nhắm hờ mắt, nằm trên giường suy nghĩ. Để Bách chấy mạnh võ ra tay trước, như vậy tuy có chút mạo hiểm. Nhưng lợi ích lại rất nhiều.

Nhưng làm sao mình có thể khống chế được cục diện đây? Tuy nhiên, những chuyện này luôn cần phải đối mặt. Cứ để bọn chúng đến. Rồi xem thủ đoạn của ta, mưa thần, thế nào.

Nghĩ vậy, hắn liền ấn chuông gọi người, gọi Bạch Tư Văn vào.

Bách Văn Úy và đoàn của hắn đến ga Từ Châu vào khoảng thời gian ba mươi. Hai bên sân ga đều là binh lính giáo đạo đoàn đứng nghiêm trang, vẻ mặt rất khó coi. Mỗi người đều lên lưng lê, sau lưng là một mảng hàn quang.

Bách Văn Úy nhìn những binh lính kia, chỉ khinh miệt hừ một tiếng.

Xe lửa chậm rãi tiến vào sân ga. Phía sau toa xe, binh lính quân trấn đứng im lặng ở cửa xe, nhìn những binh lính đệ nhất sư đoàn áo Hoàng Quân. Hai bên đều mang vẻ mặt nghiêm túc, trong không khí dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ hỏa hoạn.

Bách Văn Úy ngạo mạn bước xuống xe trước nhất, hắn mặc quân phục chỉnh tề, ngôi sao trên ve áo lấp lánh. Đôi giày da bóng loáng của hắn dẫm lên bậc thềm xe lửa phát ra tiếng động. Hắn chậm rãi đeo găng tay trắng vào: "Chiến trận lớn như vậy để nghênh đón ta, quân trưởng này sao? Có sĩ quan nào ở đây không?"

Lữ Gặp Tiều trang bị đầy đủ tiến lên, hai bên hông đều đeo súng ngắn, đầu đội mũ sắt. Hắn dùng tư thế quân đội nghiêm trang hướng Bạch chấy mạnh vỗ chào, mặt mày cau có: "Đoàn trưởng giáo đạo đệ nhất sư, Lữ Gặp Tiều, thay mặt sư trưởng Vũ nghênh đón Bạch quân trưởng!"

Bạch chấy mạnh vỗ đối với hắn lại rất hòa nhã, cười đáp lễ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khẩu súng ngắn sau lưng hắn: "Vũ sư trưởng bị

thương, lại phái người đến đón tiếp, thật là quá khách sáo... Lữ đoàn trưởng lại trang bị đầy đủ như vậy, cho rằng chúng ta là địch nhân sao?"

Lữ Gặp Tiều lạnh lùng nói: "Hôm nay chúng ta nhận được điện báo của Sơn Tiên sinh, vốn tưởng rằng Bách quân trưởng sẽ chuyển đến Mông Thành. Đột nhiên nghe nói có xe lửa vào ga, chúng ta không biết rốt cuộc là đội quân nào, tự nhiên phải đề phòng."

Hắn luôn cứng rắn như vậy, đồng sự của đệ nhất sư đều đã quen. Bách Văn Úy lại nghe có chút chướng tai gai mắt. Nhìn xung quanh, thuộc hạ của giáo đạo đoàn cũng giống như đoàn trưởng của họ, ai nấy đều mặt mày lạnh như nước. Lữ Gặp Tiều trong lời nói ám chỉ hắn vi phạm mệnh lệnh của Tôn Trung Sơn, làm sao hắn không hiểu!

Lôi Phấn mỉm cười bước xuống xe lửa, hắn mặc trường sam, tóc chải gọn gàng, dù ngồi xe lửa lâu như vậy, nhưng vẫn thần thái sáng láng. Lữ Gặp Tiều khi ở Nam Kinh đã có không ít mối quan hệ với hắn, vốn dĩ rất có hảo cảm với người đàn ông trung niên này, lần này lại thấy hắn mang quân trấn đến, trong lòng chán ghét đến cực điểm. Thấy hắn xuống cũng coi như không thấy, chỉ đứng nhìn chằm chằm Bách Văn Úy.

Rừng Thuật Khánh từ đầu đến cuối không xuống xe lửa.

Lôi Phấn đi qua Lữ và Bách, cười nói: "Lữ đoàn trưởng, đệ nhất sư của các người cũng thật vất vả. Bách quân trưởng đến cùng chúng ta, cũng là muốn Vũ sư trưởng và các huynh đệ có thể nghỉ ngơi một chút, người ngàn vạn đừng hiểu lầm... Bách quân trưởng, huynh đệ đệ nhất sư còn đang cảnh giới ở nhà ga, có chút phòng bị, chúng ta quân trấn cũng không cần bọn họ nói, cứ thay bọn họ tiếp quản. Mọi người đều là người một nhà, cần gì phải làm khó nhau?"

Bách Văn Úy miễn cưỡng nở nụ cười, vẫy tay về phía sau, theo tiếng còi của sĩ quan cấp dưới, quân trấn ầm ầm nhảy xuống xe lửa, liền đi chiếm trước nhà ga, phòng điều hành và những vị trí trọng yếu khác. Giáo đạo đoàn bị bọn chúng xô đẩy, nhưng đều tuân theo mệnh lệnh nhường bước. Ai nấy trong mắt đều như sắp nhỏ ra máu.

Lữ gặp tiểu nhìn hết thấy, ngực kịch liệt phập phồng. Cuối cùng gật đầu: "Bách quân trưởng, Lôi tham nghị viên. Đã bàn giao xong nhiệm vụ canh gác nhà ga, hoan nghênh các vị hoàn thành nhiệm vụ. Đề nhất sư giáo đạo đoàn đề nhất bộ binh dạy bảo doanh xin rút lui."

Bách Văn Úy lạnh lùng đáp: "Cho phép." Hắn hiện tại chẳng còn tâm tình khách sáo với tên tiểu đoàn trưởng này.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhìn Lữ gặp tiểu dẫn binh sĩ thành đội ngũ rút lui khỏi nhà ga. Lôi Phấn đứng bên cạnh Bách Văn Úy, khẽ nói: "Cháy Mạnh Vũ huynh, thấy thế nào?"

Bách Văn Úy mặt mày ngưng trọng: "Mưa Thần không phải kẻ dễ bị khinh thường, ngày đó ngay cả lão già kia còn phải chịu thiệt thòi... Bọn chúng hành động quá dứt khoát, ta còn chưa dò xét được ngọn ngành." Lôi Phấn nhìn quanh, đám vệ binh đã hiểu ý tản ra bốn phía, trong hoàn cảnh hỗn loạn của nhà ga, chừa lại không gian yên tĩnh cho hai người.

"Mưa Thần, hắn sở trường đánh đòn phủ đầu, dường như hắn nắm rõ mọi bước đi của đối thủ. Cháy Mạnh Vũ huynh, người nói không sai, hắn không dễ bị thua thiệt, nhưng lần này hắn lại muốn hậu phát chế nhân... Điều này không phải sở trường của hắn. Chúng ta cứ học hắn một lần, từng bước một, đừng cho hắn cơ hội xoay sở! Ngày mai, mượn cơ thăm hắn ở bệnh viện, áp giải hắn lên! Một đường truy tìm xem hắn từ Hải Nam đưa

đến đâu, để hã làm cái 'đại anh hùng' bắc phạt đi! Chuyện Trương Quý lão, ta sẽ lo liệu. Nam Kinh thấy tình hình này, chỉ có thể chấp nhận, không nói nhiều lời. Nhân lúc chủ lực đệ nhất sư còn ở bên ngoài, chúng ta phải hành động nhanh chóng, biết đâu ngày mai, gị toại cùng Trần Sơn Hà đã giết trở lại!"

Hã ra về đã tính toán kỹ càng, tiếp tục êm tai thuyết phục Bách Văn Úy: "Đến lúc đó, Cháy Mạnh Vũ huynh sẽ chiếm cứ An Huy, Tụng Đình huynh chiếm cứ Tô Bắc. Chiết Giang chúng ta liên lạc Chu Thụy. Như vậy, thế cục Đông Nam sẽ là của chúng ta. Lúc đó, Cháy Mạnh Vũ huynh lại tiếp tục bắc phạt, với ba tỉnh quân lực làm chỗ dựa, chẳng phải mạnh hơn đám tàn quân của Đồng Minh hội sao? Lão sư, ta muốn cùng Viên Thế Khải thỏa hiệp, nhưng Viên Thế Khải là người dễ đổi phỏ sao? Nếu muốn hã ngồi vững thế cục, chúng ta chỉ có thể lưu vong hải ngoại! Loạn thế này, chính là cơ hội ngàn năm có một của người và ta."

Bách Cháy Mạnh Vũ nhìn đoàn tàu, Lâm Thuật Khánh vẫn không chịu xuống xe. Hã cùng Lôi Phấn thông thả dạo quanh nhà ga, đám vệ binh luôn đi sát bên. Hã bị lời nói của Lôi Phấn chọc đến nỗi tâm đầu hỏa nóng, trước kia khởi sự ở An Huy thất bại, chuyển đến Nam Kinh, người của Đồng Minh hội lại lãnh đạm với vị tướng không có binh này, khiến hã hoàn toàn nản lòng. May mắn là có Lôi Phấn hòa giải, mượn Lâm Thuật Khánh và từ cố khanh mâu thuẫn, giúp hã tiếp nhận trấn quân. Hã mang ơn Lôi Phấn, khó mà diễn tả hết.

Lần này, Lôi Phấn lại kéo hã đến đón đệ nhất sư, vậy hã sẽ trở thành Đại tướng số một của Giang Chiết lập hiến phái. Lại có Lôi Phấn mưu tính phía sau, sao có thể không tạo nên sự nghiệp cho Bách Cháy Mạnh Vũ? Còn chuyện trước kia trung thành tuyệt đối, vào sinh ra tử dưới cờ Đồng Minh hội, đã sớm bị hã vứt bỏ.

Hắn cười nhìn Lôi Phấn: "Mới Điền huynh, thiên hạ đều nói Dương Tích Tử là nhân vật vô song về thuật đế vương Trung Quốc, nhưng lại không biết phương Nam còn có người."

Lôi Phấn vẻ mặt thản nhiên: "Ta không giống hắn, thích phô trương. Chỉ là không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào mà thôi. Dương Tích Tử, cuối cùng ta vẫn sẽ gặp hắn."

Đêm ba mươi tháng mười hai, trấn quân tại Từ Châu phân tán ra, chiếm cứ các yếu điểm, giáo đạo đoàn phụng mệnh nhượng bộ, bị trấn quân chia cắt khắp nơi. Mưa Thần ở bệnh viện Từ Châu, chỉ còn lại binh lính liên tục phòng thủ. Trong thành Từ Châu, hai bên binh sĩ giường cung bạt kiếm, chỉ thiếu điều nổ súng.

Đêm đó, Bách Văn Úy và Lôi Phấn đều không ngủ, hai người tập trung cao độ chỉ huy bộ đội hành động trong lữ quán Cửu Lý. Phấn đấu để sáng mai Mưa Thần phải tiếp nhận sự thật này. Bọn họ đã đến mức này, không còn đường lui.

STT 57: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 51: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 51: Chấn động (bảy)

Rừng Thuật Khánh, vốn chẳng có hứng thú gì với âm mưu bí mật này. Hắn bị lôi kéo đến, chẳng qua chỉ là một chiêu bài để thu phục đám tàn quân của Đệ Nhất Sư sau này. Huống hồ, hai kẻ kia hiện tại cũng chẳng thêm để ý đến hắn. Rừng Thuật Khánh đêm đó tự mình uống chút rượu, rồi lên giường đi ngủ sớm.

Dù sao, Từ Châu này đâu phải là sân khấu của hắn. Rừng Thuật Khánh tuy mới ngoài bốn mươi, chưa đầy một tháng đã từ chức Tư lệnh Liên quân Giang Chiết Thượng Hải, nhưng lại cảm thấy mình đã già.

Cửa phòng khách sạn bị gõ, tiếng gõ nhỏ nhẹ, rất cẩn thận. Rừng Thuật Khánh ban đầu không muốn để ý, nhưng một lát sau, người ngoài cửa lại tiếp tục gõ. Hắn có chút bực mình đứng dậy. Bách Cháy Mạnh Võ và Lôi Mới Ruộng rốt cuộc còn có chuyện gì muốn tìm hắn bàn bạc?

Hai gã hầu phòng mặc đồng phục đang đứng chờ ở cửa. Một người ngoài ba mươi, mặt mày tươi cười, dễ gần. Người còn lại khoảng hai mươi, vẻ mặt sắc sảo, lông mày hơi nhíu lại, tạo thành chữ Xuyên.

Rừng Thuật Khánh có chút kỳ quái: “Ta không cần gì cả, các người cứ gõ cửa làm gì?”

Gã thanh niên ngoài ba mươi, cười xòa, nhìn quanh một lượt, rồi nhỏ giọng nói với Rừng Thuật Khánh: “Rừng Phó Sư trưởng, tôi là Bạch Tư

Văn, đội trưởng bảo vệ của Vũ Tướng quân, vị này là Trần Tư, Thượng úy tham mưu của Sư bộ, mời ngài ra nói chuyện.”

Rừng Thuật Khánh nghi hoặc, mời hai người vào. Mưa Thần phái người đến tìm hãn? Còn gọi hãn là Rừng Phó Sư trưởng? Rốt cuộc là có chuyện gì?

Ba người ngồi xuống, Rừng Thuật Khánh chỉ không ngừng quan sát họ. Sắc mặt Bạch Tư Văn có chút vội vàng, nhưng cố nén. Hãn nói với Rừng Thuật Khánh: “Chúc mừng Rừng Phó Sư trưởng, Vũ Sư trưởng hôm nay đã bổ nhiệm ngài làm Phó Sư trưởng Đệ Nhất Sư. Chúng tôi đến đây là để thông báo.” Nói xong, hãn lấy ra một tờ ủy nhiệm từ trong ngực.

Rừng Thuật Khánh liếc mắt không thèm nhìn, cười lạnh nói: “Mưa Thần cũng đến lôi kéo ta sao? Ta, một cựu Tư lệnh đã xuống đài, lại nổi tiếng đến vậy sao? Bách Cháy Mạnh Võ thật bằng lòng giao toàn bộ Trấn quân cho ta! Một tên Phó Sư trưởng chuyên buôn nước bọt, Mưa Thần ra giá thật là thấp.”

Bạch Tư Văn mỉm cười chờ hãn nói xong, mới chậm rãi nói: “Vũ Sư trưởng đồng thời còn ủy nhiệm Phó Sư trưởng làm Lữ trưởng Lữ thứ ba. Lữ của chúng ta đều là xây dựng theo chế độ Lữ, thực lực còn mạnh hơn cả Trấn quân... Những Trấn quân này, về sau chẳng phải cũng giao cho Lữ thứ ba dưới trưởng sao?”

Hãn nhìn Rừng Thuật Khánh vẫn giữ vẻ mặt cười lạnh: “Lời của Sư trưởng chúng tôi là, Bách Cháy Mạnh Võ chí lớn nhưng tài mọn, không thể dung người. Phá hoại cục diện Huy Tĩnh trước đó, sau này lại được Lôi Phấn duy trì, lại chiếm binh quyền của Phó Sư trưởng. Phó Sư trưởng thật tin tưởng ngày sau Bách Cháy Mạnh Võ sẽ đối đãi với ngài thẳng thắn? Lôi Mới Ruộng là học trò của Trương Quý Già, lần này làm việc hoàn toàn là chuyên quyền độc đoán, Trương Quý lão một cửa ải kia hãn thật có thể vượt

qua? E rằng Sư trưởng chúng ta vừa lật, ném ra làm dê tể tội chính là Phó Sư trưởng... Sư trưởng chúng ta xưa nay làm việc ngài đều biết. Chỉ cần là dưới trưởng hãn, hãn đều cực kỳ quan tâm, mọi người cùng nhau phát triển. Ngài trước cứ chịu thiệt một cái Lữ trưởng, Đệ Nhất Sư sớm muộn gì cũng phải khuếch trương thành quân. Ngài đương nhiên sẽ là Sư trưởng, có thể độc đương một phương.”

Hãn dừng lại rồi nói tiếp: “Bên trong, Tiên sinh và Trương Quý lão đều ủng hộ Sư trưởng chúng ta, về danh nghĩa chúng ta đã chiếm trước. Phó Sư trưởng là bậc tiền bối cách mạng, tự nhiên sẽ đứng dưới cờ quang vinh của Đệ Nhất Sư Bắc Phật. Hơn nữa, với binh lực, tài lực và sức ảnh hưởng hiện tại của Đệ Nhất Sư, so với việc Phó Sư trưởng vẫn mang theo Trấn quân, lại không có chỗ dựa, thì tốt hơn nhiều...”

Hãn nhìn Rừng Thuật Khánh cúi đầu trầm tư, cùng Trần Tư liếc mắt nhìn nhau. Lại lấy ra một tờ chi phiếu từ trong ngực, cùng với một phong thư Mưa Thần tự tay viết: “Vũ Sư trưởng nói, Rừng Phó Sư trưởng vừa nhận ủy nhiệm, chắc chắn cần rất nhiều tiền. Chiêu mộ thuộc hạ cũ, cũng phải tốn kém. Huynh đệ Trấn quân cũng đã khổ sở đủ lâu, Sư trưởng biết ngài là người không tham lam. Nhưng số tiền này đều là dùng cho bốn ngàn huynh đệ Trấn quân. Vũ Sư trưởng nói, tình này hãn làm rất vô nghĩa, không bằng để Rừng Phó Sư trưởng ra mặt.”

Rừng Thuật Khánh trầm mặt nhận lấy, nhìn kỹ, là chi phiếu hai mươi vạn nguyên do Ngân hàng Khôi Phục phát hành. Hãn cười lạnh một tiếng: “Mưa Thần hạ vốn lớn thật! Hiện tại Lôi Mới Ruộng làm chuyện ác như vậy, xé rách hết mặt mũi. Hiện tại ba ngàn người các người đều bị chia cắt. Sáng mai Mưa Thần sẽ phải vào tù, ta sao phải đi theo hãn cùng chịu vạ?”

Bạch Tư Văn chỉ mỉm cười lắc đầu. Trần Tư lại nói: “Sư trưởng chúng ta tự nhiên có sắp xếp! Dưới sự chuẩn bị của hãn, định đoạt Thượng Hải, chiếm Nam Kinh, lấy Từ Châu, vẫn chưa nhìn lầm thời cơ. Huynh đệ chúng

ta, tin tưởng Sư trưởng, hẳn nhất định đã sớm sắp xếp xong xuôi. Bách Cháy Mạnh Võ và Lôi Phấn không biết làm sao lại hồ đồ, lại dám đánh chủ ý với Đệ Nhất Sư chúng ta, không biết Trương Quý lão dạy dỗ ra những đệ tử như vậy.”

Rừng Thuật Khánh lại nhìn phong thư tự tay viết: “Huynh Tụng Đình giám, từ biệt Nam Kinh, đã một tháng rồi. Một ngày dài bằng ba thu, cổ nhân nói không sai. Tưởng tượng phong thái của huynh, càng ngày càng hơn trước kia. Đệ dẫn hai vạn dũng sĩ Bắc Phạt, gian khổ chuẩn bị, có chút thành quả. Nhưng cũng chỉ được tấc thì tắc, được thước thì thước mà thôi. Đang nằm gai nếm mật, chuẩn bị trực chỉ U Yển, tiêu diệt ba trăm năm ô uế, sao đồng chí lại nảy sinh mưu đồ Vũ mỗ chi tâm! Đệ tự hỏi làm người làm việc, không một việc nào không xứng đáng với trời đất. Lại nhận được sự đối đãi như vậy. Không thể không thất vọng đau khổ về hai chữ đồng chí. Không sai, hai vạn tướng sĩ còn cần người bồi dưỡng, đại nghiệp Bắc Phạt chưa thành, đệ còn không dám từ bỏ chức vụ, đành phải miễn cưỡng chịu đựng gian khổ. Nghe huynh quân đến Từ Châu, đệ bị thương trong người, không thể thân nghênh. Đặc phái đội trưởng vệ sĩ Thiếu tá Bạch Tư Văn mang thư xin lỗi. Nếu có gì cần, Thiếu tá Bạch mỗ sẽ tận lực báo cho. Thư từ dài dòng, không thể nói hết, mọi việc đều nằm trong sự nắm chắc, mong huynh đừng lo cho đệ. Văn kiện này, đệ Mưa Thần khấu đầu bái.”

Rừng Thuật Khánh ngồi xếp bằng trên giường, chỉ lật đi lật lại tờ chi phiếu kia. Vẻ mặt trên mặt càng ngày càng ngưng trọng, cuối cùng thở dài: “Ta hiện tại là Tư lệnh đã về vườn, Bách Cháy Mạnh Võ và Vũ Sư trưởng đều quá coi trọng ta, ta thật sự là khó xử, không biết phải làm sao.”

Lúc này, tại bệnh viện Thanh niên Từ Châu, Mưa Thần vẫn đang ngồi trên giường bệnh. Mấy ngày nay, vì lo lắng, sắc mặt hẳn rất khó coi. Hắn nhú mày, không biết đang suy nghĩ điều gì. Ngô Hái đứng bên cạnh, cũng lặng lẽ không nói lời nào.

“Niệm Tôn, ta không nghĩ ra một việc. Bách Cháy Mạnh Võ còn dễ nói, người này không thông minh lắm, bị người xúi giục thì chuyện gì cũng làm. Lôi Mới Ruộng là người thông minh, lần này sao lại vội vàng nhảy ra trước sân khấu, hơn nữa lại lộ ra bộ dạng khó coi như vậy?”

Ngô Hái nghe Mưa Thần hỏi, cũng chỉ cười khổ lắc đầu. Những chuyện này, đối với vị Tham mưu trưởng chỉ biết đến quân sự này mà nói, thật sự là hẳn không biết, cũng không muốn đi tìm hiểu.

Mưa Thần biết Ngô Hái không trả lời. Hắn quay đầu, kéo rèm cửa nhìn ra ngoài, trong bóng tối có bóng người chớp động. Vệ sĩ của hắn đang bận rộn bố trí phòng ngự bệnh viện, hai khẩu súng máy hạng nặng gác ở cổng, trên mái nhà cũng có hai khẩu. Đồng cát, cự mã đều đang vội vàng bố trí.

Lòng người quả thực là một thứ phức tạp nhất, có lẽ Lôi Phấn ở thời đại này chưa có cơ hội bắt đầu, hắn bèn an phận làm một phú quý thân sĩ, làm đệ tử giỏi của Trương Quý. Nhưng khi lịch sử xoay vần, dã tâm của hắn bắt đầu trỗi dậy không thể ngăn cản, nhìn thấy bao nhiêu người một bước lên trời, ví dụ như chính hắn. Tự cho mình là kẻ thông minh mưu lược hơn người, hắn đương nhiên phải ra mặt, nắm lấy binh quyền trong tay, trở thành nhân vật số một của phái lập hiến Giang Chiết. Hắn đến với thế giới này, thật sự đã thay đổi không ít vận mệnh của con người, ngay cả lần bị thương này. Cũng cho Lôi Phấn một cơ hội. Thời thế này, cơ hội chỉ trong chớp mắt là qua, trách sao hắn không chịu buông tha lần này.

Hắn thu lại những suy nghĩ này, thay vào đó là vẻ mặt kiên nghị, lời nói cũng trở nên băng lãnh: "Đều bố trí xong cả rồi?"

Ngô Hái gật đầu: "Tất cả đã xong, một giờ đêm sẽ đồng loạt phát động... Sư trưởng, tại hạ rất lấy làm lạ, sao ngài biết Bách Trác Võ nhất định ở nhà trọ Cửu Dặm?"

Mưa Thần thần nhiên đáp: "Năm đó khi Bách Trác Võ phân phát lính mới đến An Huy, từng mở tiệc chiêu đãi đồng nghiệp tại nhà trọ Cửu Dặm, còn làm thơ để kỷ niệm. Nơi này là nơi hắc đắc ý, hắc sẽ không bỏ qua."

Trong lòng Ngô Hái thâm bội phục, nhưng không nói ra, chỉ khẽ chào Mưa Thần. Hắc vội vã bước ra ngoài. Không khí bên ngoài phòng ẩm ướt, gió lạnh tạt vào mặt hắc, khiến hắc tỉnh táo hắc.

Đệ Nhất Sư đã hình thành một khối thống nhất, vậy thì mọi việc đều phải đặt lợi ích của tập thể lên hàng đầu! Hắc tự nhủ trong lòng. Lại không khỏi cười khở: "Nếu như sáng tỏ, không biết sẽ nói gì về quyết định của sư trưởng." Hắc gạt bỏ những suy nghĩ lung tung, chỉnh lại chiếc mũ lính trên đầu, khôi phục hình tượng tham mưu trưởng tỉnh táo ung dung, nhanh chóng hòa vào bóng đêm.

Một giờ đêm, giá rét ở Từ Châu.

Đột nhiên, từ nơi giam giữ tù binh quân Tóc Bím, dưới sự khống chế của giáo đạo đoàn, tuôn ra một đám hỗn loạn của quân Đê Sông. Trên người bọn chúng áo giáp lộn xộn, nhưng tinh thần lại hùng hực. Một bên hô hào mỗi người năm đồng bạc, một bên la to: "Trấn quân Bắc Phạt muốn bắt chúng ta tể cờ rồi! Mọi người mau chạy trốn! Chuẩn bị lên đường thì ai về nhà nấy!"

Có kẻ trong tay còn cầm súng, chỉ lên trời nổ BA~ một phát rồi bắn lung tung. Có kẻ quen địa hình tìm đến hiệu cầm đồ, hiệu buôn, phá cửa phóng hỏa. Trấn quân vất vả cả ngày, trừ một số ít lính gác, đều nghỉ ngơi. Mà đội quân Đệ Nhất Sư lại ngồi yên không quan tâm. Trong thành Từ Châu thả ra nhiều loạn binh như vậy, nửa thành lập tức náo loạn. Mấy chỗ ánh lửa bốc lên, thời gian dần trôi qua càng ngày càng nhiều. Khiến cả thành thị vang lên tiếng la khóc. Cả con đường đều là bóng người hỗn loạn.

Đệ Nhất Sư tại Từ Châu bắt giữ ba bốn ngàn quân Tóc Bím, còn chưa kịp phân phát. Bọn chúng đã đồng loạt xông ra.

Tại hướng bệnh viện Thanh Niên Hội, súng máy đột nhiên vang lên, đạn lạc bắn ra tia lửa bay khắp nơi. Tiếp theo là tiếng súng trường hỗn loạn, còn có tiếng la hét: "Đánh chiếm bệnh viện, bắt Mưa Thần! Từ Châu là địa bàn của Trấn quân chúng ta rồi!"

Toàn bộ Từ Châu, trong chốc lát biến thành một nơi binh hoang mã loạn.

Tại nhà trọ Cửu Dặm, Bách Trác Võ và Lôi Phấn vẫn đang bàn bạc, nghe thấy thành thị bắt đầu rối loạn. Đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ đâu có ý định ra tay tối nay! Trấn quân muốn thử phào nhẹ nhõm, chỉ cần Hà Toại và Trần Sơn Hà chưa trở về. Ngày mai bọn họ có một ngày là đủ. Bọn họ cho rằng Mưa Thần bị thương, quân đội lại mới thành lập. Khăng định lực khổng chế không mạnh. Rừng Thuật Khánh lại có thể lôi kéo một số cán bộ chủ chốt của Đệ Nhất Sư, chỉ cần Trấn quân dùng chút sức mạnh. Bốn ngàn thu thập ba ngàn là nắm chắc. Không ngờ đêm nay, Từ Châu lại tự mình náo loạn!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nghe thấy tiếng súng từ bệnh viện Thanh Niên Hội. Lôi Phấn có chút biến sắc: "Không xong! Mưa Thần muốn ra tay trước! Hắn đây là đang kiểm soát! Chẳng lẽ Hà Toại và Trần Sơn Hà đã trở về?"

Bách Trác Võ dù sao cũng là quân nhân, lúc này không muốn suy nghĩ quá nhiều. Mở cửa liền muốn gọi vệ binh, đã xé rách mặt, dứt khoát điều quân đánh một trận cho sướng! Bên ngoài cửa lại truyền đến tiếng va đập nặng nề, tiếp theo là tiếng súng quen thuộc trong hành lang vang lên. Trong hành lang vang lên tiếng hỗn loạn.

Theo mấy tiếng súng, một tên vệ binh phá cửa xông vào. Cùng với mấy tên hầu phòng cầm súng ngăn xông vào. Bách Văn Úy đưa tay định sờ súng. Một viên đạn đã găm vào bụng hắn. Ngay sau đó mấy phát cùng lúc nổ ra, đạn đều trúng vào người hắn. Bách Văn Úy trợn mắt, ngơ ngác nhìn những tên hầu phòng đêm hôm trước còn hầu hạ hắn ăn uống, nghỉ ngơi, mấy người kia sợ hắn chưa chết, lại bắn thêm mấy phát. Vị Tư lệnh quân Bắc Phật đệ nhất mới từ từ ngã xuống.

Lôi Phấn là văn nhân, dù rất có mưu đồ, nhưng sao đã từng gặp cảnh tượng này. Liền sợ đến ngã ngối trên mặt đất. Một tên hầu phòng lớn tiếng nói: "Hắn là Lôi Mậu Điền, sư trưởng muốn sống!"

Hai người bước tới, khiêng Lôi Phấn lên. Kẻ đi đầu, Lôi Phấn nhận ra, chính là đội trưởng bảo vệ của Mưa Thần, Bạch Tư Văn! Lúc này hắn mới hiểu, Mưa Thần dù bị thương, nhưng vẫn ra tay nhanh hơn bọn họ!

Hắn chán nản thở dài một tiếng, lại hỏi: "Rừng Tụng Đình có phải đã đầu hàng các người?"

Bạch Tư Văn dù trên người lấm tẩm máu, nhưng vẫn cười ôn hòa: "Lôi nghị viên, sư trưởng của chúng ta nói, ngài vẫn là khách quý của Đệ Nhất Sư. Về phần Phó sư trưởng Rừng, vừa rồi hắn đã nhậm chức tại nhà trọ."

Khi Trấn quân nghe thấy tiếng súng từ nhà trọ Cửu Dặm. Mấy đại đội gần đó đều vội vàng đến bộ tư lệnh của mình. Đến nơi mới phát hiện tại cổng nhà trọ, đội vệ binh bên ngoài đã cùng với đám người bên trong xả đạn đánh nhau một trận. Bên trong nhà trọ Cửu Dặm, trừ chủ quán và đầu bếp, hầu như đều là hầu phòng cầm trường thương! Hỏa lực khá mạnh, đạn bắn khiến người ta không ngẩng đầu lên được. Một lát sau, từ cửa sổ đưa ra một lá cờ trắng. Sau đó truyền đến tiếng phổ thông của lão tư lệnh Trấn quân Phúc Kiến: "Lũ khốn các người! Lão tử còn ở đây, đừng bắn nữa!"

Trấn quân dừng tay, nhìn vào cửa sổ đầy nghi hoặc. Rừng Thuật Khánh đứng trước cửa sổ, Bạch Tư Văn cầm đèn chiếu sáng cho hắn. Rừng Thuật Khánh biểu lộ có chút kỳ quặc đứng trước cửa sổ: "Bách quân trưởng đã bị loạn binh Bắc Dương đánh chết! Hiện tại ta tạm thời tiếp quản quyền chỉ huy của Trấn quân, các người. Nghiêm, súng lên vai, quay đằng sau, đi đều bước! Đều về trụ sở cho ta!"

Bách quân trưởng bị loạn quân đánh chết. Đầu não Trấn quân đã hiểu rõ. Còn có chút người ngơ ngác nhìn lão tư lệnh của họ. Rừng Thuật Khánh cũng lười để ý đến bọn họ, cùng Bạch Tư Văn rời khỏi nhà trọ, tiền hô hậu ủng đến từng trụ sở Trấn quân để trấn an.

Một sĩ quan nhỏ của Trấn quân vỗ vai binh sĩ của mình: "Ta nói này, phía dưới chúng ta nên thu hồi giấy bạc của Đệ Nhất Sư rồi!"

Mọi người đang thảo luận rất sôi nổi, Oscar cảm kích vô cùng. Sách của Oscar vẫn còn rất nhiều chỗ chưa đủ, nhưng vẫn luôn viết theo mạch suy nghĩ của mình. Mọi người cho thêm ý kiến quý giá, đối với Oscar tình tiết hợp lý là vô cùng hữu ích. Cảm ơn!!!

STT 58: Chương 1: Quyển lần đầu gặp Tân Hối - Chương 52: D...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp Tân Hối - Chương 52: Dư Ba

Đêm tối náo loạn cuối cùng cũng kết thúc, Từ Châu rốt cuộc khôi phục yên tĩnh. Từng đội quân với mái tóc bím lại bị bắt. Dưới sự tạm giam chung của trấn quân và giáo đạo đoàn, chúng được đưa về địa phương để trông coi tù binh. Tuy nhiên, giữa hai đội quân này, ai nấy đều mang vẻ mặt vô cùng khó xử.

Thi thể của Bách Văn Úy đã được liệm cẩn thận. Đặt trong lữ quán thời đại Cửu Dặm, Mưa Thần cố ý gọi hai mươi bốn thương binh chinh tề, thay hân túc trực bên linh cửu.

Bách Văn Úy, vào ngày cuối cùng của năm 1911, cứ thế bước vào lịch sử.

Cố Chấp, người đã được bảo vệ cẩn thận suốt đêm qua, bị đánh thức bởi tiếng súng và tiếng động hỗn loạn của binh lính vào lúc rạng sáng. Hắn lập tức muốn xông ra xem chuyện gì đang xảy ra. Hắn cứ tưởng trấn quân thật sự dám liều mạng với đệ nhất sư. Nhưng mấy sĩ quan bên cạnh hắn lại thản nhiên trước sự náo động bên ngoài. Họ chỉ khuyên hắn đừng ra ngoài, nói rằng hắn có thể bị thương, và họ không thể bàn giao với Vũ Sư trưởng.

Nhìn vẻ mặt của các sĩ quan bên cạnh, Cố Chấp cũng mơ hồ đoán ra sự tình. Hắn không phân biệt được đúng sai. Chỉ có thể thầm thở dài một tiếng.

Đến bình minh, Mưa Thần liền phái phó quan trưởng phòng Trương Chí Hạc đến mời vị đại ký giả này.

"Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là trấn quân và đệ nhất sư đánh nhau sao?"

Trương Chí Hạc làm bộ lau mắt, vẻ mặt vô cùng khó chịu: "Trấn quân và đệ nhất sư đều là đồng chí cách mạng thân ái, sao có thể xảy ra chuyện đánh nhau được? Tuyệt đối không có chuyện đó! Đêm qua, vì đội quân đệ nhất sư bàn giao phòng ngự cho trấn quân, nhất thời sơ hở, để mấy ngàn tù binh bím tóc quân trong thành nổi loạn, đồng thời tấn công bộ tư lệnh tối cao của hai đội quân... Bọn chúng thật là hung ác! Bách Văn Ủy quân trưởng xông pha đi đầu, tại lữ quán thời đại Cửu Dặm chỉ huy trấn quân chống cự, không may tử trận!"

Lần này, Cố Chấp có chút trợn mắt há mồm. Không khí trong phòng hẳn dường như cũng ngưng đọng lại. Hẳn biết Mưa Thần làm việc rất quyết đoán. Ngày thường, hẳn luôn tỏ ra thâm trầm và hiền hòa. Không ngờ khi ra tay lại tàn nhẫn đến vậy! Giết Bách Văn Ủy, một quân nhân tiền bối như vậy, hẳn cho rằng có thể bàn giao với Đồng Minh hội sao?

Hắn chỉ nghe thấy giọng mình lắp bắp hỏi: "Vậy còn Lâm Tụng Đình và Lô Mới Điền thì sao?"

Trương Chí Hạc đứng dậy, bộ quân trang mới tinh của hắn lại bị Cố Chấp nhìn ra vẻ máu me. Hắn khẽ cười nói: "Được toàn thể quan binh trấn quân ủng hộ, Lâm tướng quân đã trọng chương chỉ huy toàn quyền của trấn quân. Lâm tướng quân đã quyết định, vì thực lực của đệ nhất quân Bắc Phật chỉ bằng bốn ngàn người của trấn quân, thực lực không đủ mạnh, để kế thừa sự nghiệp Bắc Phật dang dở của Bách quân trưởng. Trấn quân đã chủ động sát nhập với đệ nhất sư chúng ta. Trấn quân được cải biên thành lữ thứ ba, Lâm tướng quân nhậm chức Phó sư trưởng kiêm lữ trưởng lữ thứ ba của đệ

nhất sư. Còn Lôi Mới Điền tiên sinh hôm qua cũng thoát khỏi đại nạn, hiện đang làm khách trong sư bộ. Hai vị đều mong muốn được Lưỡng Dụng huynh đến phỏng vấn. Tiện thể đem sự tích anh liệt của Bách quân trưởng nhanh chóng công bố cho dân chúng."

Hắn nói một cách đặc ý. Ân cần là Cố Chấp cầm lấy cặp da, cũng giúp hắn mở cửa. Cố Chấp nhìn hắn, trong lòng chỉ còn sự bất lực. Loại tin tức đã được sắp xếp sẵn này, hắn bây giờ không có hứng thú đi phỏng vấn.

Trương Chí Hạc nhìn Cố Chấp mặt mày ủ rũ, lại như có điều suy nghĩ. Hắn nhàn nhạt nở nụ cười. Hắn là sĩ quan xuất thân từ học đường tốt thành Giang Tô lục quân, người cao lớn, tinh thần. Làm việc lại chu đáo, cẩn thận. Mưa Thần chọn hắn làm phó quan trưởng phòng, cũng coi như người tận dụng tài năng. Lúc này hắn đã mang quân hàm thượng tá, xem như tâm phúc nhỏ của Mưa Thần.

"Lưỡng Dụng huynh, sư trưởng bàn giao, nếu ngài có bất kỳ ý kiến gì. Ở đây có một phong thư cho ngài xem."

Hắn lấy từ trong túi công văn ra một phong thư chưa niêm phong, đưa cho Cố Chấp.

Cố Chấp nhận thư, trước tiên ngẩn người nhìn một hồi lâu, cuối cùng rút tờ giấy viết thư ra.

Quả nhiên là bút tích của Mưa Thần, chỉ là vì hắn cầm bút trong lúc bị thương, chữ có chút xiêu vẹo.

"Lưỡng Dụng huynh đài giám: Trong chuyện này, sau khi xem thư mới biết, đệ thực bất đắc dĩ. Hơi nhường nhịn, thì đệ thủ lĩnh khó giữ được việc nhỏ. Đệ nhất sư đoàn thể tan vỡ là việc lớn. Sư này là vũ lực trung kiên của

Bắc Phạt, là kế của đoàn thể, là kế của khôi phục đại nghiệp, việc này phải làm.

Vũ huynh gặp bất hạnh, thực xảy ra ngoài ý muốn. Chuyện sau lưng, đệ sẽ gánh vác.

Đệ làm việc không màng khen chê, bởi vì trong lòng chỉ có quốc sự. Chuyện này trăm năm sau sẽ có kết luận. Trên đời biết đệ người rải rác, không biết đệ người cuồn cuộn... Không gì hơn thế mà thôi."

Thư viết rất ngắn gọn, nhưng lại chứa đựng sức mạnh. Hình tượng rất chính diện của Mưa Thần lại hiện lên trong đầu Cố Chấn. Có lẽ... Lần này, đúng như trong thư nói, là bất đắc dĩ. Dạng người đối phó với tranh quyền đoạt lợi, mới thực sự có lợi cho đại nghiệp Bắc Phạt khôi phục.

Cố Chấn lặng lẽ thở dài, cuối cùng từ chỗ Trương Chí Hạc nhận lấy cặp da của mình, khoác lên một chiếc áo khoác, cứ thế đi theo hắn ra ngoài.

Cửa phòng bệnh chỉ nghe một tiếng bị đẩy ra, Mưa Thần còn tưởng rằng người vào là Ngô Hách. Không ngờ lại là Lý Viện. Nàng đêm qua hiển nhiên bị kinh sợ. Hiện tại nàng khoác một chiếc áo khoác màu vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đến đỏ bừng. Một đêm không ngủ, đôi mắt cũng sáng quắc mệt mỏi.

Mưa Thần nhìn thấy nàng, trong lòng cũng có chút áy náy, tiểu nữ hài này Tử Toán là người đầu tiên sùng bái hắn, quan tâm hắn hết lòng. Bình thường trong nhà được nuông chiều, hiện tại trốn nhà ra đi, ở tiền tuyến cũng là một đường màn trời chiếu đất, sau lại làm y tá, ngoài việc không có quân lương, Mộ Tinh Hà cũng không để nàng bớt làm, vậy mà nàng đều can rằng kiên trì.

Đêm qua còn khiến nàng kinh hãi một đêm, mình bình thường cũng rất xem nhẹ nàng. Thật có chút có lỗi với tiểu nữ hài này.

Nghĩ đến đây, Mưa Thần quan tâm cười với Lý Viện: "Ta không sao, người đêm qua không nghỉ ngơi tốt, về sớm nghỉ ngơi đi."

Lý Viện cố nén ngáp không dám đánh ra, nàng cố chấp lắc đầu: "Không được, người là bệnh nhân, chức trách của ta là phải chăm sóc người hồi phục. Nói ta không ngủ, người cũng không phải một đêm không ngủ sao? Ta phải thay thuốc cho người."

Mưa Thần bất đắc dĩ lắc đầu, tùy tiện nàng thay thuốc cho mình. Tâm tư lại chuyển sang chuyện khác: "Nhất Vũ huynh chẳng lẽ không cần người con gái này? Ta điện báo phát ra lâu như vậy, cũng không có chút tin tức nào, quả nhiên là kỳ quái."

Hắn một đêm xuống tới, hiện tại cũng thật sự lực bất tòng tâm. Theo biết được Bách Văn Úy dẫn quân Bắc thượng, hắn liền cơ hồ một mực đi hiểm. Đầu tiên là yếu thế đối đầu với tay tiến Từ Châu, khiến đối thủ bị mê hoặc bởi thái độ của hắn, cơ hồ là giao thời gian quan trọng nhất đêm thứ nhất cho hắn. Lại kiên trì không có gì trở ngại sơn hà bộ đội trở về, chỉ dùng ba ngàn địch bốn ngàn. Liên lạc Lâm Thuật Khánh, dự đoán mai phục tại lữ quán thời đại Cửu Dật, chuyện nào cũng là hoàn toàn có nắm chắc. Lúc này nhớ lại, vẫn là từng đợt nghĩ mà sợ.

Hơn nữa, giết hay không giết Bách Văn Úy, hắn trong lòng cũng cân nhắc hồi lâu. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có giết hắn. Khả năng đem mọi chuyện đổ lên người hắn. Như vậy mới có thể bàn giao với Nam Kinh. Nếu không giết Bách Văn Úy, còn phải thả. Hắn đến Nam Kinh biến đi quang quác quang quác nói chuyện. Thanh danh tốt của mình trước sau như một còn không phải bị hắn làm hỏng? Người chết mới là người đáng tin nhất. Về phần Lôi Phấn và Lâm Thuật Khánh hai người. Lôi Phấn tự nhiên giao

cho Trương Quý lão quản giáo đi, Lâm Thuật Khánh đã là Phó sư trưởng của mình. Ít nhất trên quan trường, chuyện này đã có thể tùy theo ý mình mà xoay chuyển.

Bất tri bất giác, mình đã biến càng ngày càng tâm ngoan thêm dối trá. Để đạt được mục tiêu của mình, về sau còn phải làm bao nhiêu chuyện như vậy? Nhưng thật sự rất có tính khiêu chiến, chính mình dường như cũng thích thú.

Hiện tại trấn quân đã vào tay, đệ nhất sư đã là ba gã lữ đoàn. Chờ Tô Bắc vào tay, bước tiếp theo phải chinh đồn địa phương, huấn luyện quân đội ra sao, đều là chuyện cấp bách. Mưa Thần lúc này nghĩ rất nhiều, rất xa, lại không ngờ Bắc Quân đã điều động quân đội, chuẩn bị cho hãn một đòn tại Tân Phố Đường, bộ đội phía Bắc. Hãn dù sao cũng không phải là chuyện gì cũng có thể đoán trước.

Lý Viện lặng lẽ thay Mưa Thần thay thuốc, vị tướng quân trẻ tuổi này lại đang ngăn người xuất thần. Lý Viện thầm thở dài, không hiểu sao hãn lại không thể quan tâm đến mình một chút. Hãn luôn vui đầu vào suy nghĩ. Trong đầu hãn cả ngày quanh quẩn bao nhiêu là ý nghĩ, sợ rằng không có lấy một chút chỗ cho sự tồn tại của mình. Mà từ sau khi hãn bị thương, trong hai ngày hãn hôn mê, mình ngày ngày cầu nguyện cho hãn, tình ý này, sớm đã là không thể nào quên được.

“Khi đó thế cục vô cùng nguy cấp, mấy trăm Bắc Dương hội binh, sau khi cướp được vũ khí, xông thẳng vào bộ tư lệnh trấn quân ở lữ quán Cừu Mạch. Đánh như mưa sa a.....” Lôi Phấn lúc này đã trở lại vẻ mặt bình thường, ngồi trong phòng khách từ tốn kể lại. Mà Cố Cháp cũng ăn ý không hỏi gì, chỉ lặng lẽ ghi chép vào cuốn sổ nhỏ.

Cuộc phỏng vấn này vốn dĩ là một trò cười. Trương Chí Hạc cùng Bạch Tư Văn đều chăm chú nhìn Lôi Phấn đứng phía sau.

“Giao chiến kéo dài khoảng hai mươi phút. Các đội quân khác đều bị kiềm chế, Bách quân trưởng vừa chỉ huy tiền tuyến chống cự, vừa liên tục phái người đi liên lạc cứu viện. Lúc này trong thành bốn phía càng ngày càng hỗn loạn. Bách quân trưởng cũng tự mình cầm trường thương chiến đấu. Mọi người đều khuyên hãm xuống, Bách quân trưởng lại hiên ngang nói: Lúc này là lúc cùng chư quân đồng sinh cộng tử, ta há có thể rời khỏi hỏa tuyến! Hãm không hề nao núng, liên tục giết chết mấy tên địch. Ngay khi sĩ khí đang lên cao, hai phát đạn tội ác.....” Nói đến đây, giọng Lôi Phấn nghẹn ngào. Lấy khăn lau lau khóe mắt đỏ hoe.

“Hai phát đạn tội ác đã trúng vào thân thể Bách quân trưởng, Bách quân trưởng vẫn kiên cường hô lớn: Ta chết không đáng tiếc, đồng chí chư quân liên hợp đệ nhất sư đồng đội, cố gắng giết địch a! Ở một bên khác, Lâm Tụng Đình cũng cầm súng chiến đấu đến đờ Bách quân trưởng. Bách quân trưởng gắng gượng chút sức lực cuối cùng nói với Tụng Đình huynh: Ta không cứu, đại nghiệp Bắc Phật không thể vì ta mà bỏ dở, huynh hãy thay ta làm Vũ tướng quân bộ của liên hợp đệ nhất sư, hoàn thành tâm nguyện của ta. Nói xong, Bách quân trưởng trợn to hai mắt, liền hô ba tiếng qua sông, qua sông, qua sông! Thật là xả thân vì nghĩa!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lôi Phấn rốt cuộc không nói nên lời, bật khóc nức nở. Nỗi nhớ thương, sự tôn kính đối với bạn vong, trong tiếng khóc này được biểu đạt một cách vô cùng sâu sắc. Phía sau hẳn, Trương Chí Hạc cùng Bạch Tư Văn nhìn nhau, trong lòng chỉ có bội phục.

Cố Chấp lại như nuốt phải một con ruồi chết, nửa ngày mới miễn cưỡng hỏi: “Vậy Tụng Đình huynh tiếp quản trấn quân sau đó, liền gia nhập đệ nhất sư? Vậy Bắc Phật đệ nhất quân phân hiệu như vậy bị tiêu diệt?”

Lôi Phấn chỉ ghen ngào không đáp. Vẫn là Trương Chí Hạc mỉm cười giải thích: “Danh nghĩa Bắc Phật đệ nhất quân, đương nhiên không thể cứ thế mà tiêu diệt. Vũ Sư trưởng cùng Lâm Phó sư trưởng đã thương nghị, lấy đệ nhất sư tiếp tục tiếp nhận cờ xí của Bắc Phật đệ nhất quân, hoàn thành tâm nguyện của Bách quân trưởng. Sáng nay, hai vị sư trưởng đã chính thức phát điện lên Hải Nam kinh.” Hãn dường như rất hài lòng với biểu hiện của Lôi Phấn, lại ân cần hỏi Cố Chấp: “Lưỡng Dục huynh, ngài còn muốn phỏng vấn Lâm Phó sư trưởng không? Chúng ta có thể sắp xếp.”

Cố Chấp lắc đầu: “Lâm Phó sư trưởng lúc này thương tâm vì bạn vong, lại mới gánh vác gian khổ. Việc cần làm tất nhiên rất nhiều, ta sẽ không quấy rầy. Chuyện Từ Châu, ta định trở về Thượng Hải rồi. Không biết sư trưởng các ngài hiện tại thân thể ra sao? Trước khi đi, ta muốn thật tốt tâm sự với hãn.”

Trương Chí Hạc nhìn Cố Chấp một bộ thần thái mệt mỏi, gật đầu cười nói: “Được, ta lập tức đi nói với sư trưởng, xem hãn an bài thế nào. Lưỡng Dục huynh muốn về Thượng Hải, chúng ta tự nhiên sẽ sắp xếp người hộ tống.”

Cố Chấp đã rời gật đầu, hãn hiện tại chỉ muốn trở lại ký túc xá ở Thượng Hải, ngủ một giấc thật ngon. Một đường huyết chiến, những nhân vật lớn này lại đấu đá nhau không ngừng. Khiến hãn cảm thấy may mắn vì mình chỉ là một phóng viên nhỏ.

Chuyện Từ Châu xảy ra tối hôm qua, tự nhiên cũng truyền đến Nam Kinh. Nghe nói trấn quân không nghe lệnh, vẫn kiên trì tiến vào Từ Châu, mấy vị đại lão Đồng Minh hội tự nhiên giận dữ. Nhưng ngay sau đó lại truyền đến tin tức Bắc Dương hội binh làm loạn ở Từ Châu, Bách Văn Úy chiến tử trong loạn, trấn quân bị biên chế thành đệ nhất sư thứ ba lữ. Mấy vị đại lão này càng thêm phẫn nộ.

Mưa Thần cứ như vậy mà che mắt thiên hạ sao? Bách Văn Úy nói thế nào cũng là tiền bối cách mạng, bị người nói giết là giết! Lại thêm việc không tuân lệnh, cự tuyệt mượn tiền. Hiện tại ở Nam Kinh, trong bóng tối đối với hắn là một mảnh thanh âm lên án.

Ở Thượng Hải, Trần Kỳ Mỹ cũng đánh điện báo cho Hoàng Hưng: “Mưa Thần kẻ này, ừng xem mà lang cổ. Đối với sự nghiệp cách mạng không có một chút lòng trung thành. Hiện đang nắm giữ binh lực giữa nam bắc, muốn bán mưa gió đông tố, lần này tự tiện giết Bách Văn Úy. Một thân nếu không cùng phương bắc ám thông xã giao, ai tin chi? Huynh của ta làm ở Nam Kinh quân mã, đối với hắn nên đại trượng đất phạt. Đệ tuy bất tài, việc này không cam lòng người sau. Kể Nam Kinh có thể điều động lấy mưa quân đội, có Quảng Đông quân Diêu bộ tám ngàn, Điền quân Lê bộ hai ngàn, Quế quân năm ngàn, Chiết quân bảy ngàn. Cũng có hai vạn quân. Vũ bộ vốn thuộc ô hợp, cưỡng ép chiếm đoạt trấn quân lại trên dưới tan rã. Chỉ cần trung ương phát một gã tướng, nên sự tự nhiên tan rã vậy. Tiếp thu sản nghiệp, tạm thời chính phủ nửa năm quân chính phí tổn không lo. Huynh của ta hãy nhanh hành chi!”

Trần Kỳ Mỹ và Mưa Thần có thù cũ, thiên hạ đều biết. Hắn kêu gào thảo phạt Mưa Thần, cũng chỉ là nói mà thôi. Chính phủ lâm thời phương nam sắp thành lập, cũng không muốn cho phương bắc thấy một cục diện phân liệt. Hơn nữa lần này là trấn quân bức bách trước, Mưa Thần hoàn thủ cũng không thể nói là không có lý. Huống chi quân đội của Mưa Thần đã có một chi đội tiến vào Sơn Đông. Quân đội của hắn vẫn giữ trạng thái Bắc Phạt, đối với địa vị của chính phủ lâm thời phương nam mà nói, có lợi ích to lớn.

Lần này hắn ra tay cũng rất nhanh, màn đêm buông xuống liền thu thập Bách Văn Úy. Sáng ngày thứ hai liền mở điện Nam Trung Quốc. Dem chuyện binh biến của Bắc Dương hội binh nói rất sống động, cuối cùng lại tuyên bố kế thừa di chí của Bách Văn Úy. Thanh thất không lùi, Bắc Phạt

không ngừng. Hãn trọng thương trong người, tự nhiên tất cả dư luận đều đồng tình với hãn. Đến trưa, Cố Chấp đại ký giả Từ Châu bình loạn kinh nghiệm bản thân ký sự đăng lên trình báo.

Hơn nữa Trương Quý Lão đã trở lại Nam Kinh, vừa nhậm chức liền đến tạm thời tham nghị viện, truy vấn ai bảo Bách Văn Úy đi Từ Châu trách nhiệm. Cuối cùng vẫn miễn cưỡng biểu thị người chết là lớn, cứ như vậy mà bỏ qua.

Mưa Thần trong vòng một ngày, thế mà đã nhẹ nhàng gạt bỏ chuyện sống mái này. Chứng cứ, dư luận đều bị hãn nắm giữ, trên tay lại có thực lực. Đến cuối cùng, đám người Đồng Minh hội đành phải ngậm bồ hòn, ngược lại trong lịch sử, bọn họ đối với đối thủ tiến hành thỏa hiệp cũng đã quen.

Ngày hôm nay, đã là ngày cuối cùng của năm công nguyên 1911. Đến ngày mai, Tôn Trung Sơn tiên sinh sẽ tuyên thệ nhậm chức tổng thống lâm thời. Mà ở phương bắc, Thanh thất vẫn chưa thoái vị. Viên Thế Khải nắm trong tay trọng binh, vẫn đang quan sát tình hình. Toàn bộ cục diện Trung Quốc, vẫn hỗn loạn không rõ.

Mưa Thần kẹp giữa nam bắc, trong năm 1912 sắp tới, hãn phát hiện ra mình việc cần làm thực sự rất nhiều, hãn nằm trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ hoàng hôn dần buông xuống. Hãn bỗng nhiên nhàn nhạt cười: “1912 năm, ta rất mong đợi.”

STT 59: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hội Chương 53: 191...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hội Chương 53: 1912 năm bắt đầu

Năm 1912, mừng một Tết.

Ngày hôm ấy, thành Nam Kinh được trang hoàng long lẫy. Trên đường, người người hò reo, các đội ngũ diễu hành tưng bừng. Từng toán quân đội chinh tề diễu qua trước nha môn của Lưỡng Giang Tổng đốc. Đội quân nhạc thay đổi đội hình, tấu lên những khúc nhạc vui tươi, rộn rã. Đại biểu các tỉnh, các đoàn thể tụ họp dưới một mái nhà. Sau một ngày dài hội họp, các đại biểu cuối cùng cũng chờ đến thời khắc quan trọng, mười giờ đêm.

Theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Tôn Trung Sơn tiên sinh trong bộ váy xám, tinh thần phấn chấn bước lên đài chủ tịch. Tổng Giáo Nhân, người chủ trì hội trường, mỉm cười nghênh đón ông lên đài. Bên dưới, hàng ghế đầu tiên là các đồng chí của Đồng Minh hội, dõi mắt nhìn Tôn Trung Sơn.

Cùng nhau đi tới, đã đổ bao nhiêu máu, trải qua bao nhiêu năm tháng! Từ ba mươi năm trước, Tứ Đại Khẩu nổi dậy, đến khi lên Hương Sơn và Nam Dương dốc sức vì đại nghĩa. Rồi tranh đấu với bảo hoàng đảng ở hải ngoại. Từng cuộc khởi nghĩa, từng sự hy sinh. Hoa cúc trên cương vị, xương cốt hiên ngang, gió thu trên bến sông Tiền Đường. Từ Trấn Nam bị nhốt vào Huệ Châu, tử chiến đến cùng... Mới có được ngày hôm nay.

Người mở đường đã khuất, nếu họ có linh thiêng, nhìn thấy tất cả những điều này, họ sẽ nghĩ gì? Dù thế nào đi nữa, vào giờ phút này, các đồng chí

Đồng Minh hội đều cảm xúc dâng trào, khóe mắt ướt át.

“Lật đổ chính phủ chuyên chế Mãn Thanh, củng cố Trung Hoa Dân Quốc, mưu cầu hạnh phúc cho dân sinh. Vì sự nghiệp của quốc dân, tôi, Tôn Trung Sơn, xin thề trung thành với đất nước. Phục vụ nhân dân. Kể từ khi chính phủ chuyên chế bị lật đổ, trong nước không còn biến loạn, Dân Quốc đứng vững trên thế giới, được các nước công nhận, tôi xin đảm nhiệm chức vụ Tổng thống lâm thời, xin thề với quốc dân.”

Lịch sử ghi lại lời tuyên thệ của Tôn Trung Sơn, và giờ khắc này sẽ mãi mãi lưu danh. Ba ngàn năm lịch sử chuyên chế, dường như đến giờ phút này, đã chấm dứt.

Tại biệt thự của Thủ tướng Đại thần ở Hẻm Thiết Sư Tử, Bắc Kinh.

Nơi đây vốn uy nghi, đám người lúc này đều vô cùng cẩn trọng. Đi đứng, làm việc đều nhẹ nhàng, không dám thở mạnh. Chủ nhân của tòa nhà lớn này, hôm nay đã nổi giận cả ngày. Không ít nhân vật có máu mặt, trước mặt ông ta, đều bị mắng té tát.

Thuộc hạ đều biết, chẳng phải vì đám dân đảng ở phương Nam đã thành lập chính phủ, Tôn Trung Sơn, kẻ trước đây bị truy nã như giang dương đại đạo, lại đường hoàng làm Tổng thống lâm thời hay sao! Phải biết, vị trí này vốn dĩ đã định sẵn cho Viên đại nhân! Hiện tại, đảng duy trì trong phòng vẫn cố chấp không chịu thoái vị. Tình hình ở phương Bắc ngày càng khó duy trì. Tâm trạng của Viên đại nhân mấy ngày nay cũng không khá hơn.

Trần Hoạn và Dương Sĩ Kỳ gần như cùng lúc đến phủ của Viên Thế Khải. Một người là quân nhân chính hiệu, một người là mưu sĩ. Tình giao giữa hai người cũng không đến nỗi thân thiết. Lần này gặp mặt, cũng chỉ gật đầu chào nhau. Có lẽ trong tiềm thức, họ đều biết, những nhân vật nòng cốt dưới trướng chủ nhân, vẫn nên giữ khoảng cách một chút thì hơn.

Khi họ bước vào nội thất của Viên Thế Khải, đã thấy ông đang buồn bực, đầu cúi xuống, rít thuốc phiện. Thói quen này có lẽ là do ông tập được khi còn luyện binh ở trạm nhỏ. Sau này khi làm Đại thần Bắc Dương, ông đã bỏ. Giờ lại nhặt lên, xem ra lão nhân gia cũng phiền muộn đến cực điểm. Ông vốn đã mập lùn, lại mặc bộ đồ rộng thùng thình, đội mũ trùm đầu. Quả thực trông như một cục thịt.

Thấy hai người tiến vào, Viên Thế Khải chỉ khẽ gật đầu: “Ngồi.”

Trần Hoạn lên tiếng trước nhất báo cáo: “Viên đại nhân, lần trước nghị định chi tài tân phổ trên đường điều bộ đội tổ chức lẫn lộn thành quân một chuyện. Hiện tiến độ như sau, theo Sơn Tây điều chi Bắc Dương đệ tam trấn Lữ Vĩnh Tường chi đội hai tiêu phụ pháo, kỵ các một doanh. Đã theo kinh tuy tuyển chuyển đi Thiên Tân, tùy thời có thể xuôi nam. Đệ nhị thập trấn tuyển chọn bộ binh Tứ doanh tạo thành lục cấm chi đội, hiện tại đã tiến vào Tế Nam.

Vương Sĩ Trân tướng quân mang theo vệ đội doanh hiện tại cũng trú Tế Nam. Chính thức tạo thành tân phổ đường lẫn lộn thành quân bộ tư lệnh. Tính cả Trương Nghi Chi trấn đệ ngũ, đệ cửu hiệp cùng Sơn Đông các lộ tuần phòng đội, binh lực đã đạt tới hơn mười bảy ngàn người. Giao thông bộ hướng bốn quốc ngàn đoàn đem mượn ba trăm linh bốn vạn quân lương cũng đã đến vị, đủ thoa lẫn lộn thành quân ba tháng tác chiến cần dùng. Chỉ cần Viên đại nhân ra lệnh một tiếng, chúng ta liền có thể cho nam quân mưa thần sư Bắc thượng chi đội một cái đẹp mắt.”

Viên Thế Khải yên lặng lắng nghe, đứng dậy đi vài bước. Cuối cùng cười nói: “Hai am, người quả nhiên làm rất tốt. Mới mấy ngày, một đội quân lớn như vậy đã được điều động, tổ chức đâu ra đấy. Ta rất hài lòng! Các người quân tư phủ phải làm thêm vài kế hoạch dự bị! Chờ quân lệnh một chút, liền phải cùng nam quân mạnh mẽ chơi một trận! Bọn gia hỏa

này, không đánh cho chúng đau, cứ tưởng chúng ta người phương bắc dễ bắt nạt!”

Trần Hoạn được khích lệ, chỉ cười nhẹ một tiếng. Đưa tay hướng Viên Thế Khải cúi chào. Viên Thế Khải xua tay nói: “Đi đi, mấy ngày nay đã vất vả cho người rồi. Những công lao này, tương lai đều là trong lòng ta ghi nhớ. Hai am, người tiền đồ rộng lớn, cứ làm tốt đi!”

Trần Hoạn làm ra vẻ vui vẻ cáo lui, trong lòng lại thầm nghĩ: “Chúng ta những người xuất thân từ tham mưu, sao có thể so với những người mang binh, nắm thực quyền. Tiền đồ rộng lớn, cứ để cho Trần thống nhất quản lý, thiếu gì lời nói.”

Dương Sĩ Kỳ cùng Viên Thế Khải cùng nhau nhìn bóng lưng Trần Hoạn. Viên Thế Khải hừ một tiếng: “Những học sinh xuất thân sĩ quan, đã phải dùng, còn phải nâng đỡ. Không giống chúng ta, những lão tướng xuất thân từ trạm nhỏ. Làm việc là phải hiểu nhau. Hạnh thôn, người cũng là nguyên lão lập nghiệp từ trạm nhỏ rồi, hiện tại cục diện này, mới là lúc người phải ra sức. Đây đều là sự nghiệp của chúng ta!”

Lời nói của ông chân thành, ánh mắt thậm chí còn mang vẻ cầu khẩn. Dương Sĩ Kỳ là người thế nào chứ! Mặt ngoài liền bày ra vẻ mặt vì đại nghĩa mà xả thân.

“Viên đại nhân, lúc này Dương mỗ dám không tận tâm báo đáp! Mấy ngày nay thuộc hạ đã chuẩn bị cho Viên đại nhân, cùng Thượng Hải tích tử cũng không ngừng điện báo đi về. Hiện nay đã định ra ba nguyên tắc, một là nhất định phải biểu hiện lực lượng với phương Nam. Tân Phổ đường lẫn lộn thành quân chính là vì thế mà dùng. Có đệ tam trấn làm nòng cốt, chúng ta không cần lo lắng, nhất định phải cho lũ tiểu nhi mưa thần kia thấy được lực lượng của chúng ta! Đánh cho phương Nam, hiện tại danh tiếng nhất kinh đệ nhất sư, những đội quân khác cũng đã tan rã rồi.”

Viên Thế Khải gật đầu liên tục, một bên lại gọi hạ nhân nhanh chóng dâng trà sâm cho Hạnh thôn tiên sinh. Dương Sĩ Kỳ nói ra tinh thần, chồng lên ngón tay bày ra tư thế Gia Cát Lượng.

“Thứ hai, phương Nam có rất nhiều thế lực, rất nhiều người có thể dùng! Lôi kéo được bọn họ, chính phủ lâm thời của dân đảng, tự nhiên không ngã cũng đổ. Chỉ là những nhân vật của Đồng Minh hội, liệu có thể quản lý tốt Trung Quốc không? Không có tiền, thế lực quốc tế cũng không ủng hộ, cuối cùng vẫn phải nhờ Viên đại nhân thu dọn cục diện. Thuộc hạ cùng tích tử cho rằng nên lôi kéo thế lực nam phe. Không ai hơn những người của đảng lập hiến năm đó. Bọn họ ở địa phương đều có gốc rễ sâu xa, thanh danh rất tốt. Giang Chiết lấy Trương Quý Trực cầm đầu, Lường Hồ cũng canh hóa rồng cầm đầu. Các nơi khác, những người của đảng lập hiến chỉ là nhìn vào hành động của hai vị này mà thôi.

Chỉ cần bọn họ không ngừng cản trở chính phủ dân đảng, trong tương lai, Viên đại nhân ở trong các hội nghị, cho họ một vài vị trí, sao phải sợ bọn họ không làm được việc chứ? Chúng ta muốn phá tan dân đảng rất khó, âm thầm phá đổ, dường như lại không tốn quá nhiều sức lực.”

Viên Thế Khải vẻ mặt hân hoan, liên tục thúc giục Dương Sĩ Kỳ nói: “Nói tiếp đi! Nói tiếp đi! Hạnh thôn, người cùng tích tử quả nhiên là Phục Long và Phượng Sồ của ta! Có hai người các người, lo gì thiên hạ không yên!”

Dương Sĩ Kỳ gầy gò, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, thoáng qua có chút ửng hồng: “Cung bảo đại nhân quả là quá khen thuộc hạ. Về phần chuyện thứ ba a..... Vẫn cần cung bảo đại nhân nhẫn tâm một chút. Thanh thất mặc dù có ơn đề bạt với cung bảo đại nhân năm xưa. Nhưng giờ muốn họ thoái vị, chẳng phải là để bảo toàn cô nhi quả mẫu đó sao! Còn đám thiếu niên hoàng thân quốc thích của quốc gia đảng kia, cung bảo cũng không thiếu

bọn chúng nửa điểm, lương bất thể chỗ tất sát! Kẻ này vừa đi, thì quốc gia đang liền tan rã ngay!”

Hắn ở đó thay Viên Thế Khải cắn răng quyết tâm, Viên Thế Khải chỉ nhàn nhạt cười. Dương Sĩ Kỳ cuối cùng vẫn kỳ quái hỏi Viên Thế Khải: “Vị giai công tử kia không biết đã liên lạc với Đại công tử thế nào rồi? Muốn động thủ thì cũng là hai ngày này!”

Viên Thế Khải vẻ mặt khó xử: “Ai, lão Viên gia ta dù sao cũng chịu quốc ân, việc cần hoàn thành đến nước này..... Hạnh thôn, người không cần nói nữa, ta suy nghĩ thêm một chút. Đôi tay này của ta dính máu cũng không ít, thật sự không muốn lại dính máu của tử tôn nhà Giác La nữa.”

Dương Sĩ Kỳ trong lòng thầm nhếch miệng, nhưng đã cung bảo có hứng thú diễn kịch, hắn cũng không thể không phụ họa. Hắn ngơ ngác nhìn Viên Thế Khải. Bỗng nhiên gạt ra mấy giọt nước mắt đục ngầu, bịch một tiếng quỳ xuống: “Cung bảo đại nhân! Lúc này không phải là lúc mềm lòng, phương bắc nếu Thanh thất còn không thoái vị, chiến sự với phương nam tất nhiên mở ra, thiên hạ bách tính, không biết lại phải chịu bao nhiêu tội nghiệt! Thuộc hạ đây là vì trăm vạn sinh linh hai phe, thay cung bảo đại nhân chờ lệnh, sớm làm quyết đoán!”

Nói đến đây, vị túi khôn đại nhân liền bái xuống. Viên Thế Khải luống cuống tay chân: “Đây là thế nào? Sĩ Kỳ, người mau đứng dậy, vô luận thế nào, lão đầu tử ta nghe người là được. Làm gì như vậy chứ! Đã mọi người đều muốn hãm lão đầu tử vào cảnh bất trung bất nghĩa, thì Viên mỗ ta cũng chẳng thêm để ý! Người cùng khắc định tiểu tử kia cùng đi xử lý chuyện này! Làm hỏng, cứ đổ lên đầu ta, ta gánh cho các người.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong lúc hai người bàn bạc, liền quyết định sinh tử của Lương Bật, hạt nhân của quốc gia đảng Mãn Thanh. Dương Sĩ Kỳ và Viên Khắc Định tìm đến Ưng Diêm Báo Minh, người phụ trách chi bộ trực thuộc Đồng Minh hội lúc bấy giờ. Vị giai công tử trọc thố, nổi danh thiên hạ vì hành thích Nhiếp chính vương, đang ở phương bắc làm công tác cò kè mặc cả giữa Đồng Minh hội và Viên Thế Khải.

Dương Sĩ Kỳ và Viên Khắc Định bày tỏ với hãn, tình thế hiện tại của cung bảo rất khó khăn, bị Lương Bật của quốc gia đảng ép buộc. Muốn Thanh thất thoái vị, đám hoàng thân quốc thích lại kiên quyết không chịu. Không tiếc đại cục mà làm hỏng một cái giá lớn. Ý là mời Ưng công tử tái hiện phong thái năm xưa, xử lý Lương Bật. Thanh thất không còn Lương Bật cầm đầu phe chủ chiến, tất nhiên thoái vị. Đại cục Nam Bắc sẽ định.

Đáng tiếc Ưng công tử hiện tại xin miễn thứ cho kẻ bất tài với những chuyện này. Nhưng vẫn đảm nhiệm nhiều việc, Đồng Minh hội có thể thiếu người mới, nhưng tử sĩ thì xưa nay không thiếu. Sau khi nhận được 50 vạn nguyên hoạt động phí từ chi bộ trực thuộc Đồng Minh hội do Viên Thế Khải thanh toán, Ưng công tử liền bốn phía tìm kiếm nhân tuyển. Cuối cùng tìm được một sĩ quan trẻ tuổi Mãn tộc, từng làm lính mới ở Đông Bắc, đồng chí Bành Gia Trân.

Ngày 9 tháng 1 năm 1912, Bành Gia Trân ném lựu đạn vào xe ngựa của Lương Bật trước cửa nhà, Lương Bật bị nổ đứt chân, còn Bành Gia Trân bị mảnh đạn bắn trúng đầu, chết tại chỗ.

Vị sĩ quan trẻ tuổi Mãn tộc không ham tiền, làm người cũng tương đối chính trực này, đến lúc chết cũng không phải chịu đau đớn. Chỉ không ngừng thở dài, thấy bạn bè đến thăm, cũng chỉ lắc đầu: “Ta tổ chức quốc gia đảng chỉ là muốn vì giang sơn Đại Thanh mà cố gắng một chút, hiện tại ta đã chết, mọi người cứ tự lo liệu.”

Lương Bật màn đêm buông xuống tại bệnh viện vì nhiễm trùng máu mà chết, lúc chết tương đối yên tĩnh.

Theo cái chết của hắn, một đầu lĩnh khác của quốc gia đảng, Lương Bật ca ca, Nam Kinh bại tướng Thiết Lương trốn đến tô giới Thiên Tân. Mãn Thanh thoái vị, cũng đang ở trước mắt.

STT 60: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 54: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 54: Sơn Đông cùng Tô Bắc

Gì Toại vẫn vững vàng trấn thủ tuyến đầu.

Hắn xuất phát từ Từ Châu vào ngày hai mươi tám tháng chạp. Mưa Thần hạ lệnh cho hắn theo Giả Vượng tiến vào Sơn Đông, phía tây dựa vào sơn hồ. Dọc theo đường sắt, hắn phải nắm quyền kiểm soát Tảo Trang. Binh lực hắn có trong tay chỉ là lũ đoàn thứ nhất, thêm một doanh sơn pháo và một doanh kỵ binh. Gần ba ngàn quân. Thực lực có hạn khiến hắn chỉ có thể làm chắc ăn. Không dám liều lĩnh.

Mặc dù Mưa Thần cho Trần Sơn Hà quyền chỉ huy ba đoàn quân và sư đoàn trực thuộc, nhưng lại chỉ trang bị cho hắn nhiều đó. Thế nhưng hắn không hề oán thán. Với hắn, chỉ cần được chiến đấu ở tiền tuyến Bắc Phạt, đã là một việc vô cùng thỏa mãn.

Chi đội của Gì Toại sau hơn mười ngày chậm chạp tiến quân, đã chiếm được tuyến từ Tiết Thành đến Tảo Trang. Quân Đông Bắc kháng cự một đường có thể nói là yếu ớt. Đội tuần phòng đường Nam Sơn Đông ngoài việc bỏ chạy, thì chỉ có đầu hàng. Tảo Trang có hơn sáu trăm cảnh sát bảo vệ mỏ, trang bị tinh nhuệ. Gì Toại trước khi đến đã khống chế được đại trấn Tân Phổ trên đường. Bị Gì Toại hợp nhất thành doanh độc lập của lũ đoàn thứ nhất.

Tảo Trang có nha môn cục chính trị của Cục Than Sơn Đông, thuộc về hệ thống tân chính của cục cảnh sát mới. Có mười mấy vạn ngân lượng, ở Tảo Trang còn có mười đầu tàu, đều bị Gì Toại đưa về Từ Châu. Việc này được Mưa Thần khen ngợi.

Nhưng thời gian nhàn nhã của chi đội Gì Toại cũng chỉ dừng lại ở đó. Vừa vào trung tuần tháng giêng, áp lực từ quân Bắc xuống ngày càng lớn. Sau khi kỵ binh trinh sát, đã phát hiện ra mấy cái phân hiệu của trấn thứ năm và trấn thứ hai mươi của Bắc Dương. Nếu không phải phía tây có sơn hồ làm chỗ dựa, chi đội Gì Toại đã phải đánh cả hai mặt.

Dạn pháo nổ ra trên mặt tuyết bên ngoài gồm trang, tạo thành những điểm đen lấm tấm. Mùa đông giá rét khiến đất đai cứng rắn khó mà công phá. Dùng cửa, cây cối và đủ thứ tạp nhạp tạo thành một phòng tuyến mỏng manh nằm ngang trước gồm trang phía bắc Tiết Thành. Nơi này là cửa ngõ của Tiết Thành, mở ra nơi này, đi về phía nam ba năm dặm đường chính là đường Tân Phố. Nếu bị quân Bắc cắt đứt, thì hơn một ngàn quân của sư đoàn thứ nhất đóng ở chi nhánh Tảo Trang phía đông sẽ bị mất đường lui.

Cho nên Gì Toại đã cố thủ ở gồm trang. Chỉ huy hai doanh quân tử thủ. Lúc này, trời đã dần sáng. Pháo 57 ly và 75 ly của quân Bắc bắt đầu bắn lẻ tẻ. Hẳn đứng trên một căn phòng cao trong thôn. Dùng ống nhòm quan sát bóng dáng xám xịt của quân Bắc đang tạo thành đội hình tấn công trước trận địa của mình.

E là có ba doanh địch, không biết doanh ở chính diện có thể cản được hay không? Hẳn mặc kệ hai tay bị gió lạnh thổi đến tê buốt, chăm chú nhìn chiến tuyến của quân Bắc. Một lính liên lạc ở dưới phòng ngựa cổ lớn tiếng hét: "Lữ trưởng, lữ trưởng! Trương đoàn trưởng nói địch sắp phát động tấn công, binh lực của hãn không đủ, xin lữ trưởng điều đội dự bị đến chi viện!"

Gì Toại không hạ ống nhòm xuống: "Nói với Trương Hùng Phu, trước khi viện quân từ Từ Châu đến, ta không cho hãn một binh nào! Gồm trang không giữ được, chúng ta cũng đừng hòng về Từ Châu!"

Đạn pháo bắn ra ngày càng dồn dập. Cuối cùng, hỏa lực súng máy cũng vang lên. Quân Bắc tạo thành mấy đợt tuyến người xám, chậm rãi tiến lên. Đi vài bước lại dừng lại, nổ súng máy. Súng máy của chúng cũng di chuyển sang hai bên, yểm trợ cho bộ binh tiến lên.

Đánh cũng có bài bản đấy. Gì Toại thầm khen một tiếng. So với đội hình tấn công của sư đoàn thứ nhất đến giờ còn lộn xộn thì mạnh hơn nhiều. Tám khẩu pháo 75 ly do Thượng Hải sản xuất đặt sau trận địa của hãn cũng bắt đầu bắn, kích thích một mảnh tuyết bụi trên trận địa. Đạn pháo nổ tung trên nền đất đóng băng, đánh ra những lỗ hồng lớn nhỏ trên đội hình hình sóng của quân Bắc, nhưng dưới sự kiểm soát gắt gao của sĩ quan cấp dưới quân Bắc, chúng vẫn duy trì đội hình tản binh. Duy trì tốc độ nhanh chóng tiến lên.

Súng máy của doanh thứ nhất cũng bắt đầu khai hỏa, vì thời tiết quá lạnh, đánh đứt quãng, âm thanh có chút nghẹn ngào. Càng đánh về sau, các linh kiện máy móc đều hoạt động. Sáu ngọn lửa bắn ra, kèm theo tiếng gió rít, quân Bắc Dương đều tìm địa hình nằm phục xuống. Chậm rãi tiến lên, súng máy của chúng cũng bắn yểm trợ. Chờ quân Bắc Dương bò vào tầm hỏa lực súng trường, song phương súng trường lại bắt đầu đấu súng.

Quân sự tổ chất của quân Bắc Dương coi như không tệ, phòng thủ cũng rất ngoan cố, nhưng khi tấn công cũng có chút nặng nề. Kiểu quyết tử công kích như sư đoàn thứ nhất của Trương Bảo là tuyệt đối không có. Chúng chỉ đưa quân vào tầm hỏa lực, sau đó bắt đầu đấu súng. Ý đồ dùng hỏa lực áp chế sự kháng cự của đối phương, rồi mới phát động tấn công. Nhưng hỏa lực bộ binh của sư đoàn thứ nhất mạnh hơn quân Bắc Dương, làm sao để

dàng bị đối phương áp đảo! Tình hình này chỉ tạo ra cảnh hai bên không ngừng đổ máu mà thôi.

Cho nên phòng tuyến gồm trang, đánh hai ngày vẫn là tình hình giằng co này. Nhưng hai doanh ở tuyến đầu vẫn có thương vong không nhỏ. Trương Hùng Phu trực tiếp chỉ huy một doanh, thương vong đã hơn một trăm năm mươi người.

Gì Toại hạ ống nhòm xuống, nhổ một bãi nước bọt đông cứng: "Mẹ kiếp, chiếu theo cách đánh của đám Bắc già các người, lão tử lại thủ thêm mười ngày cũng không thành vấn đề. Bây giờ chỉ xem viện quân Từ Châu khi nào đến."

Ở phía sau trận tuyến quân Bắc, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, đầu cạo trọc lóc, cũng khinh miệt đánh giá trận tuyến đối diện. Người này có vẻ gầy gò, ánh mắt hướng xuống, nhưng cặp lông mày lại toát ra vẻ ngạo khí. Hắn mắng với người bên cạnh: "Mẹ nó, trấn thủ năm đánh cái gì chim sẻ, đám này ở Sơn Đông gốc ghếch rồi. Trách sao ở Giang Tô bị sư đoàn thứ nhất ăn tươi nuốt sống một hiệp."

Bên cạnh hắn, các quân quan trẻ tuổi cũng đều ngạo khí mười phần, đồng thời cũng tràn đầy sức sống. Người nào người nấy đều đầu trọc. Trong mùa đông lại càng bắt mắt. Những quân quan trẻ tuổi này đều hạ ống nhòm xuống, nhảy nhót trên tuyết cười mắng.

"Tiêu thống, chúng ta khi nào thì xông lên a. Đám quân phá này, chúng ta quét là xong. Chiếm được thì đánh thẳng đến Từ Châu, để thằng nhóc họ Vũ kia xem cung bảo."

"Đúng vậy, sư đoàn thứ nhất Giang Tô này là đội quân nổi danh của Nam quân, đánh xong bọn chúng, chúng ta có tính là đánh khắp nam bắc vô địch thủ không?"

Vị Tiêu thống đầu trọc cười mắng một tiếng: "Bọn bây, xem xong địa hình thì mau về nghỉ ngơi cho tốt! Ngày mai ra trận các người phải đánh cho ta! Chúng ta từ Sơn Tây ngàn dặm xa xôi chạy đến, đâu phải là để không công mà đến!"

Hắn nhếch mép: "Chúng ta là đệ nhất của cung bảo, đệ tam trấn có thể chiến đấu! Từ Sơn Tây đánh đến Giang Tô, không ai là đối thủ của chúng ta! Ngày mai ai nấy đều phải phấn chấn lên cho ta! Đánh cho ta thật đẹp mắt! Để người ta cũng biết, ta là tú tài mang binh, mang toàn một đám hồ lang chi sự!"

Mưa Thần những ngày này không thể nằm yên trên giường bệnh. Chính phủ lâm thời phương nam thành lập, mặc dù không cho hắn chức vụ lực quân thứ trưởng như trong truyền thuyết, nhưng cũng không làm khó hắn. Còn trao cho hắn danh nghĩa Giang Bắc hộ quân kiêm sư trưởng sư đoàn thứ nhất.

Hành động phía đông của Trần Sơn Hà chi đội cũng tiến triển thuận lợi. Gần như lấy thế chẻ tre quét ngang Trường Giang phía bắc, tàn dư của Thanh triều, đám dân quân hỗn loạn. Hàng loạt đầu hàng Trần bộ. Nếu không thì quay đầu chạy về Sơn Đông. Cũng có người vượt sông đến Nam Kinh lánh nạn. Phía Nam Kinh đối với hành động liêu lĩnh của Mưa Thần ở Giang Bắc cũng giả vờ như không nhìn thấy. Đội quân này điên lên, liên quan đến binh lính, có thể giết chết cả võ đô, ai còn dám đến Giang Bắc gặp rủi ro.

Trương Quý đã kinh doanh ở Giang Bắc suốt hai mươi năm, việc duy trì đội quân của Trần Sơn Hà cũng rất lớn. Từ sau khi cần chống đỡ đến lúc dân chính tiếp quản, ngược lại đã sớm cùng mưa thần điểm tốt tang. Trần Sơn Hà mặc dù làm chính là hành động quân sự, nhưng địa phương lại không có chút rung động nào. Một lũ hai đám trong vòng mười ngày đã thắng tay giết tới Liên Vân Cảng. Mà Trần Sơn Hà tự mình dẫn hai cái đoàn

xuôi theo kênh đào, một mực giết tới Cao Bưu, binh phong trực chỉ vào trong Tô, đối kháng lực lượng vũ trang duy nhất của kế hoạch và đệ nhất sư, Dương Châu đô đốc, dân quân thứ hai quân quân trưởng Từ Bảo Sơn.

“Đô đốc của chúng ta nói rồi, chỉ cần Vũ Sư trưởng có thể khiến hãn ở lại Dương Châu. Hãn bằng lòng từ bỏ danh hiệu Dương Châu đô đốc, hướng Vũ Sư trưởng tiến cống xưng thần. Hơn nữa, mỗi tháng cam đoan giao mười vạn đồng bạc trắng cho Vũ Sư trưởng. Đô đốc của chúng ta chỉ cần một điều, chính là mời Vũ Sư trưởng thêm ủy, cho thứ hai quân của chúng ta về sau một mực tại Dương Châu danh nghĩa liên thành. Về phần quan lớn quan nhỏ, ngược lại không quan trọng. Thứ hai quân của chúng ta, đối với Vũ Sư trưởng là nghe điều không nghe tuyên..... Trần lữ trưởng, đô đốc của chúng ta nói chỉ nhiều đó. Xin ngài lão nhiều lời tốt vài câu.”

Trần Sơn Hà nhìn lên tên thuyết khách trước mặt, thật có chút dở khóc dở cười. Nhân vật này mặc một thân võ sinh trang phục, trên đầu lại đánh anh hùng kết. Đứng ở đó tay trái chống nạnh, tay phải ngón cái vênh lên vênh xuống. Học đủ tạo hình Hoàng Thiên Bá trên sân khấu. Chỉ là vẻ mặt hốc hác, hai bên mép lại có ria chuột, tương đối phá hoại hình tượng.

Thứ hai quân của Từ Bảo Sơn vốn chỉ là một đám tư thương buôn muối tạo thành, loại tổ chất này cũng không có gì lạ. Có nhiều chỗ mới khôi phục, nhân dân không muốn mặc Mãn phục sức, muốn khôi phục Hán gia y quan. Thế là có người mặc đạo sĩ phục, có người mặc Tiền Minh vương công phục sức, càng nhiều vẫn là chiếu theo cách ăn mặc của võ sinh trên sân khấu. Gia hỏa này, tự nhiên là thuộc về loại này.

Dương Châu vốn là do đồng chí Tôn Thiên của Đồng Minh hội phát động sự việc khôi phục trước đây, thương nhân buôn muối Dương Châu đến Trấn Giang đem đội quân của Từ Bảo Sơn, lúc ấy đã bị chiêu an, mời đến, kết quả Từ Bảo Sơn giết Tôn Thiên Sinh, tự mình chiếm đoạt vị trí Dương Châu đô đốc. Lại cùng lúc ấy tại Trấn Giang Lâm Thuật Khánh kéo lên

quan hệ, thế mà cũng là đồng chí cách mạng. Tại Dương Châu bắt quá hai ba tháng, đã là làm người người oán trách. Không biết đội quân Nam Kinh có phải hay không thu chỗ tốt của vị đô đốc này, thế mà chưa từng có động thái đến thu thập hãn.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trần Sơn Hà cởi nón lính xuống, trong lòng chỉ muốn xử lý gia hỏa này thế nào. Từ Bảo Sơn theo mệnh lệnh của sư trưởng, là quyết định. Dương Châu bắt được trong tay, theo Trường Giang trải qua kênh đào tới con đường của Từ Châu coi như đã thông. Từ Châu liền có thể theo hai đường đạt được không vội, hướng đông hướng tây cũng gần có chỗ trống để xoay xở. Cục diện này liên sống không ít. Quan trọng hơn là, tại Dương Châu những thương nhân buôn muối kia, thật sự có rất nhiều tiền. Mưa thần gần đây có chút xài tiền như nước, đối với nơi có thể sinh sôi, chỉ cần có năng lực đi tới, tuyệt đối sẽ không buông tha.

Tên kia đại khái là tham mưu loại hình nhân vật của thứ hai quân, nhìn Trần Sơn Hà ở đó trầm ngâm, còn không thức thời. Cứng rắn xẹt tới, há mồm phun ra mùi thuốc phiện đều vào mặt Trần Sơn Hà: “Đô đốc của chúng ta nói, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi Trần lữ trưởng. Mặc dù chúng ta là Thanh Bang, Trần lữ trưởng xuất thân là Hồng Bang. Nhưng đều là người một nhà..... Đô đốc của chúng ta để ta mang đến năm vạn nguyên, tại thành Dương Châu cũng tốt chuẩn bị mấy cái sấu mã. Cho Trần lữ trưởng tiêu xài.....”

Bộp một tiếng, rốt cuộc không kìm nén được, Trần Sơn Hà đã tát một cái thật mạnh vào mặt hãn. Tên tham mưu gầy gò kia làm sao chịu được khí lực của Trần Sơn Hà, xoay một vòng mới ngã xuống đất. Một chiếc răng bay ra ngoài thật xa.

Trần Sơn Hà chỉ vào mũi mình nổi trận lôi đình. Tên tham mưu năm mớ cũng không nghĩ tới tiểu hỏa tử tú khí này thế mà lại có thể phát ra tiếng rống lớn như vậy: “Cái gì Thanh Bang Hồng Bang, lão tử là quân nhân chính quy! Không phải là các người những thổ phỉ này! Trở về nói cho con chim đô đốc của các người biết. Giết chết đồng chí cách mạng của chúng ta, hiện tại lại giả bộ công thần khôi phục tới! Cái nào đừng quần không kẹp chặt, đem tên vương bát đản này lộ ra! Những số tiền kia cho hăn tự giữ lại mua quan tài!”

Tôn Thiên Sinh, người bị Từ Bảo Sơn giết chết, chính là tham mưu của doanh ba mươi Tam Tiêu, có quan hệ rất tốt với Trần Sơn Hà. Lần này hăn ngay cả quê quán cũng không quay về nhìn, liền muốn đến Dương Châu tìm Từ Bảo Sơn báo thù.

Nhìn tên tham mưu lộn nhào chạy xa, Trần Sơn Hà bình tĩnh lửa giận trong lòng. Hướng lính liên lạc hét lớn một tiếng: “Triệu tập doanh trở lên sĩ quan, xem chúng ta đánh Dương Châu như thế nào!”

STT 61: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 55: ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 55: Bắc Quân chi hùng

Mưa Thần vẫn nằm trên giường. Tiểu nha đầu Lý Viện quản hăn chặt như gong kìm. Mấy hôm nay, hăn vừa chỉ huy cải biên quân đội, lại phải nằm trên cáng cứu thương vì vết thương. Bao nhiêu chuyện dồn dập, lại còn phải nằm trên giường dưỡng thương cả ngày, khiến tính tình hăn mấy hôm nay càng thêm khó chịu.

Đang lúc hăn không thể làm gì trên giường, Ngô Hái lặng lẽ bước vào. Đưa cho hăn một bản điện báo mà không nói lời nào. Sau đó, hăn kẹp mũ lính, đứng chờ bên cạnh.

Mưa Thần xem xong điện báo, thần sắc biến đổi liên tục. Cuối cùng, hăn quăng tờ điện báo ra, suýt nữa chạm vào vết thương. Đau nhức khiến hăn khẽ rên một tiếng.

“Chính phủ lâm thời lại đòi tiền chúng ta. Chúng ta là quân đội của bọn chúng, một đồng lương cũng không thấy, quân đội của chúng ta lại đang liều mạng ở tiền tuyến. Giờ lại còn đòi tiền?”

Hăn cười lạnh hai tiếng: “Niệm Tôn, người sao chép điện báo, tính toán số lương bổng chúng ta phải phát mấy hôm nay, cùng với các khoản chi phí quân sự, làm thành bản báo cáo, gửi lên Lục quân bộ. Chúng ta cũng phải làm âm ỉ lên!”

Ngô Hái nhìn sư trưởng của mình hiềm khi nổi tính trẻ con, biết hăn gần đây thực sự rất bức mình. Hăn chỉ cười lắc đầu, nhặt tờ điện báo lên: “Sư trưởng, bên Nam Kinh thực sự không còn cách nào khác. Vừa mở miệng ra là phải chi tiêu. Quân phí, chính phí, nếu bọn họ có, đã chẳng khách sáo với chúng ta như vậy.”

Mưa Thần bắt đầu dĩ lắc đầu: “Những điều này ta đều biết. Chính phủ lâm thời có chút quá đáng, đối với chúng ta, những người ở giữa, thì khoảng trống càng lớn..... Niệm Tôn, những lời này không nên nói ra ngoài! Nhưng cũng phải xem ta có năng lực hay không. Đó là cái hang không đáy, chúng ta có đem cả gia sản vào cũng không đủ. Đừng nhìn ngân hàng khôi phục hiện tại phô trương, nhưng ta hiện tại cảnh tượng cũng lớn, chỗ nào cũng cần tiền, ta hiện tại thực sự không có.”

Hăn có chút phiền muộn. Hiện tại, chỗ nào cũng cần tiền. Trấn quân hợp nhất, lại phải nuôi thêm bốn ngàn người. Kế hoạch mở rộng quân đội lên ba lữ chín đoàn, vũ khí trang bị cũng cần một số tiền lớn. Tô Bắc, An Huy vừa chiếm được, trong một thời gian ngắn không thể nghĩ đến thu nhập, khoản chính phí này không thể thiếu. Thấy tình hình nam bắc dần ổn định, sĩ quan cũng không thể cứ mãi ăn mặc rách rưới, còn có hải quân, cái đám ăn tiền như nước... Năm nay dựa vào chút tích lũy còn có thể chống đỡ, sang năm thì làm sao đây?

Hơn nữa, hăn cũng quyết định cắt đứt hoàn toàn, ngay cả thuế nông nghiệp cũng muốn giảm trên diện rộng. Đây đều là đẩy thu nhập ra ngoài. Muốn tiến hành nhiều kế hoạch như vậy, nhưng tài nguyên của mình lại ít ỏi.

Ngô Hái thấy Mưa Thần lại bắt đầu thất thần, nhỏ giọng báo cáo: “Sư trưởng, Trương Quý Lão cũng gửi điện báo, đề cử chúng ta đánh xuống mấy huyện, huyện trưởng còn thiếu...”

Mưa Thần hoàn hồn, cười nói: “Cứ cho hănh! Chẳng qua là mấy huyện thiếu thôi, trong tay ta cũng không có người, cũng không cần phải điều hòa sĩ quan dưới quyền. Trương Quý Lão hiện tại là Trung ương Công thương Tổng trưởng, hănh đã mở miệng, chúng ta sao có thể không đáp ứng?”

Trên mặt Ngô Hái lại có chút đăng chất, muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn lắc đầu, cười với Mưa Thần: “Tôi là sĩ quan, những chuyện dân chính này tôi không hiểu. Toàn nghe sư trưởng an bài.”

Mưa Thần gật đầu: “Niệm Tôn, có lời cứ nói ra. Trước mặt ta, không có gì không thể nói..... Có phải cảm thấy chúng ta đánh xuống địa bàn, lại phải hai tay dâng cho Trương Quý Lão và bọn họ. Hơn nữa, những nhân vật Giang Chiết lập hiến phái, trước kia quan thanh cũng chưa chắc đã tốt, bọn họ lại đi làm huyện trưởng. Sợ là khổ bách tính.”

Hănh nhìn Ngô Hái không nói lời nào, tự mình thở dài: “Chúng ta căn cơ quá nhỏ bé, nhân tài lại quá ít..... Không thể không nhờ Trương Quý Lão và bọn họ ở Tô Bắc cầm rế, củng cố thế lực. Về việc làm thế nào quản lý dân chính, chinh hợp lực lượng địa phương, bản thân ta cũng có ý kiến muốn làm.....”

Hănh trầm ngâm một chút: “Niệm Tôn, chúng ta theo doanh trường học địa phương lực lượng bảo vệ hòa bình, những học sinh sĩ quan dự bị kia huấn luyện thế nào rồi?”

Ngô Hái báo cáo: “Sáu tháng huấn luyện, những học sinh này mới hai tháng, còn sớm lắm.”

Mưa Thần im lặng gật đầu, lại bắt đầu thất thần. Nửa ngày sau mới như có điều suy nghĩ nói: “Chúng ta chính phủ quân chính Giang Bắc cũng nên dựng lên rồi, Dương Châu một chút, địa phương chinh hợp đang ở trước mắt..... Niệm Tôn, người theo tham mưu chọn lựa một chút thanh

niên sĩ quan, trước tiên đem Giang Bắc hộ quân làm khung sườn dựng lên. Chờ Trần Sơn bên kia sông bắc thủ, chúng ta phải có hành động.”

Hắn nhìn Ngô Hái: “Trần Sơn Hà bên đó ta không lo lắng, Dương Châu chiếm được chỉ là chuyện sớm muộn. Sáng Tỏ bên kia thì sao? Mấy hôm trước, bọn họ đã chạm trán với đội quân dưới quyền của Trấn Nam. Ta rất lo lắng cho họ, điều viện quân xuất phát sao?”

Trở lại chủ đề quân sự, Ngô Hái lập tức lộ ra vẻ cẩn trọng, hắn tỉnh táo nói: “Lấy Trấn quân làm nòng cốt, tổ chức Lữ thứ sáu đoàn, phụ trách pháo binh một liên, một liên kỵ binh, tạo thành dấu hiệu thần chi đội đã xuất phát hôm qua, đi tàu hỏa, hôm nay hẳn là đã đến Đài Nhi Trang, rất nhanh sẽ hội hợp với Sáng Tỏ. Lữ thứ ba hiện tại ba đoàn đã hoàn thành chỉnh biên. Sẵn sàng hai mặt chi viện.”

Mưa Thần quả quyết nói: “Lập tức phải hoàn thành trang bị bổ sung cho Lữ thứ ba! Theo giáo đạo đoàn điều sĩ quan, cùng với sĩ quan Lữ thứ ba trao đổi vị trí! Lữ thứ ba không nên đánh hai mặt chi viện, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, tùy thời nhìn chăm chăm phương hướng Sơn Đông!”

Gồm trước trang tuyến, sắc trời đã dần sáng lên, các binh sĩ trải qua một đêm trên trận địa dã chiến. Một đêm xuống, thân thể đều cứng đờ. Các quân quan cấp dưới liền gào thét, ra lệnh cho bọn họ từng người một vào vị trí xạ kích. Chờ đợi địch nhân có thể phát động công kích vào lúc bình minh.

Thi thể đêm qua đều được khiêng xuống, vũng bùn hôm qua đã đông cứng lại sau một đêm. Tuyết đọng, bùn đen và vết máu, trộn lẫn vào nhau thành một màu sắc kỳ quái.

Xạ thủ súng máy nhóm tại nước lạnh, bộ ống ra đời bốc cháy, làm tan chảy nước đông cứng. Ai biết hôm nay địch nhân sẽ lại phát động mấy đợt

tấn công. Nhưng với cường độ tấn công của Trấn thứ năm, không biết mình còn phải ở trong đồng tuyết này bao nhiêu ngày nữa.

Gì Toại nhìn một vòng trận địa, mới trở về bộ chỉ huy của mình. Một tham mưu dưới quyền đi tới: “Tảo trang lính liên lạc đến đây, bọn họ nhận được điện báo. Nói phối thuộc Lữ thứ sáu đoàn của ta đã đến Đài Nhi Trang, rất nhanh sẽ hội hợp với bộ của ta.”

Gì Toại có chút vui mừng, tình hình giằng co hiện tại thực sự là do binh lực trong tay hắn không đủ. Hiện tại có thêm một đoàn viện quân, đối diện địch nhân, sĩ khí và thực lực e rằng cũng không hơn kém. Đến lúc đó, một đợt phản công, e rằng có thể thuận lợi đánh tan địch nhân trước mặt. Theo Tân Phổ đường tiếp tục Bắc thượng. Trong mắt hắn, không có chút ý định dừng lại nào. Ngược lại, mệnh lệnh của sư trưởng cũng là đánh đến đâu tính đến đó.

Hắn trên mặt đất nhảy nhót mấy lần, thời tiết này thực sự quá lạnh. May mắn là đều được phát đủ áo khoác, quần thảm, giày bông. Nhìn đối diện Bắc Quân, có người còn mặc giày lính đơn. Hắn vỗ vai tham mưu: “Mau điều lính liên lạc đi truyền lệnh của ta, Tảo trang Tam doanh có thể lên rồi, chỉ giữ lại độc lập doanh ở đó.” Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra: “Bây giờ là sáu giờ ba mươi phút sáng, hạn Tam doanh đêm nay mười giờ phải đến trước!”

Phía trước trận địa, bỗng nhiên xuất hiện một con tuần mã Đông Doanh vừa cao vừa trắng, theo sau là một thanh niên sĩ quan cao lớn. Trong tay hắn vác một lá cờ đen viền đỏ, mặt cờ trong gió cao cao phấp phới. Chính là một chữ Ngô màu máu.

Nhìn kỵ sĩ kia xông thẳng vào trận địa của mình, bọn họ nhao nhao cầm súng trường, kéo chốt trên đỉnh. Trương Hùng Phu ghé vào trước trận địa hô to: “Chậm lại! Xem hắn rốt cuộc muốn làm gì!”

Kỵ sĩ kia xông tới trận địa trước mặt hơn hai mươi bước. Hắn ghì chặt cương ngựa, con tuấn mã hí dài một tiếng, cao cao chồm lên. Không an phận ở đó chuyển . Trong miệng mũi bạch khí phun lên cao.

Kỵ sĩ kia trên ngựa lớn tiếng nói: “Ai là quan lớn nhất ở đây?” Trương Hùng Phu nhìn bên cạnh một người, một doanh trưởng đứng lên: “Có chuyện gì, cứ nói! Đánh nhau nhiều ngày như vậy, sao còn lảm lời thế?”

Kỵ sĩ kia cười lạnh một tiếng, vẻ khinh miệt hiện rõ trên mặt: "Lão tử lười nói nhảm với các người. Có điều, theo ta thấy, mấy ngày nay các người đánh cũng không tệ. Tương lai nói không chừng cũng là đội quân phòng thủ mạnh. Chúng ta vì nước quý tài, chỉ muốn các người giao nộp súng. Chúng ta cam đoan thả các người bình an về Từ Châu. Nói nhiều vậy thôi, cho các người nửa giờ suy tính."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn vừa dứt lời, hừ lạnh một tiếng: "Nửa giờ vừa đến, nếu muốn đánh, thì không còn khách khí như bây giờ đâu!" Nói xong, hắn thúc ngựa lượn quanh trước trận, hướng phương bắc phóng đi. Lá cờ lớn chữ Ngô phấp phới, tựa như màu máu đang nhấp nháy.

Một doanh trưởng, vốn là lão binh lên chức từng bước, không có nhiều tinh thần như kỵ sĩ kia. Hắn cầm một cây bộ thương, định xông lên: "Nộp vũ khí! Giao nộp đạn dược!" Trương Hùng vội vàng đè tay hắn xuống, trong lòng thầm nghĩ: "Rốt cuộc là đội quân gì mà phách lối đến thế?"

Gi toại tự nhiên cũng nhìn thấy màn biểu diễn của kỵ sĩ kia qua ống nhòm, trong lòng cũng có chút lo lắng. Mấy tiêu trước của Bắc Dương quân thay phiên tiến công, đều không có màn này, hiện tại rõ ràng là lại có quân tiếp viện. Bản thân hắn ở tuyến này chỉ có hai doanh không đủ quân số, liệu có thể kiên trì đến khi viện quân đến hay không?

Ngô Dao Phu, tiêu thống của tiêu thứ sáu thuộc hiệp mười một, trấn thứ ba Bắc Dương, ngồi trên ghế, tay đặt lên chuôi đao. Bên cạnh hắn, mười vệ binh cường tráng tay đều đặt lên hông, cảnh giác nhìn quanh. Bị quân của hắn thay thế, những người của trấn thứ năm nhìn tiêu thống của mình trên trận địa còn bày trò này, đều khinh thường. Nhưng vì trấn thứ ba là quân đội trong lòng của đại nhân, là đội quân tin cậy nhất, bọn họ chỉ có thể oán thầm trong lòng.

Ngô Dao Phu hướng về mấy thủ hạ đặc lực, Tiêu Diệu Nam, Trương Phúc và Vương Nhận Bân, liên tục khoa tay múa chân: "Hôm qua chúng ta đã xem địa hình rồi, đệ nhất sư chọn trận địa thật tốt. Phía tây là sơn hồ, phía đông là vùng núi. Hắn chắc chắn cũng để lại quân khống chế phía đông. Chúng ta dọc theo tân phổ lộ nam hạ, nhất định phải nghiền chiến gấm trang. Lần này là lấy cứng chọi cứng. Nhất cổ tác khí đánh gấm trang, sau đó tiến đánh Tiết thành, cắt đứt đường lui của địch ở táo trang. Mọi người có quyết tâm không?"

Tiêu Diệu Nam uể oải cười nói: "Tiêu thống, ngài còn cho bọn họ nửa giờ, bây giờ đã sắp đến giờ, còn không cho chúng ta về nắm quân, ngài muốn chúng ta bị quân nam mắng là không đúng giờ à."

Trương Phúc vốn trung thực, cũng góp vui: "Tiêu thống, những lời này ngài đã nói nhiều lần rồi, lần này chúng ta phải đánh cho đám nhãi ranh kia tâm phục khẩu phục! Trên đường đi, bọn chúng bắt ai đánh ai, thật sự coi mình là ghê gớm."

Vương Nhận Bân là người trầm tĩnh nhất, tuổi tác cũng lớn nhất trong số các sĩ quan. Hắn không trả lời, chỉ chỉnh lại quân phục, bước đi về phía đội quân của mình, trong miệng lầm bầm: "Sáng sớm đã lôi chúng ta ra nói nhiều như vậy làm gì? Kế hoạch đêm qua đã định xong, hôm nay đánh gấm trang không phải xong rồi sao?"

Mọi người đều biết Vương Nhận Bân và Ngô Dao Phu không hợp nhau. Ngô Dao Phu nhìn thái độ của Vương Nhận Bân, chỉ cười nhạt, phất tay ra lệnh: "Đều về đội đi! Hôm nay phải đánh cho đẹp mắt!"

STT 62: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 56: Tin...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 56: Tình nhuệ đối tình nhuệ

Vào lúc bảy giờ, đạn pháo của Bắc Dương quân quả nhiên đúng giờ nã vào trận địa tuyến trước của gổm. Lần này xem ra là pháo dã chiến kiểu mới của Nhật Bản, lực nổ quá lớn. Đệ nhất sư cũng chỉ có hai mươi bốn khẩu pháo dã chiến tương tự trong pháo đoàn sư. Những quả đạn pháo này đánh trúng cũng chuẩn xác. Mắt thấy doanh nhất, doanh nhị chiến lũy bị nổ tung tóe lửa, khói bụi mịt mù. Thình thoảng lại có tứ chi đứt lìa văng tứ tung.

Gi toại cảm thấy tình hình không ổn, tay run rẩy buông ống nhòm. Lần này địch nhân xông lên, chắc chắn là chủ lực trong chủ lực, tình nhuệ trong tình nhuệ! Hắn vội vàng truyền lệnh: "Tập hợp hết nhân viên tạp vụ của chi đội bộ tư lệnh, tổ chức một đội tạm thời, ta cần có đội dự bị trong tay!"

Trương Hùng phu cảm nhận áp lực càng lớn trên tuyến đầu. Lữ trưởng còn lui về phía sau mấy trăm mét dốc chiến, còn hắn, một đoàn trưởng, chỉ có thể ở tuyến đầu. Hắn nắm giữ doanh nhất ở ngay mặt, cánh trái là doanh nhị. Một trận pháo kích này, hỏa lực mãnh liệt khiến người không ngừng đầu lên được. Những điểm hỏa lực được dựng lên bằng gỗ và bao tải, lớn nhỏ khác nhau, bị phá hủy không ít. Trong cổ họng hắn toàn là đất, bụng dán chặt xuống đất. Trong lòng thầm nhủ: "Nếu không phải một quả đạn pháo đưa lão tử lên Tây Thiên, chỉ cần còn sống, lão tử sẽ ở đây chiến đấu đến cùng!"

Khói lửa chưa tan, đại đội quân Bắc Dương màu xám đã xông lên. Đội quân này khác hẳn với đội Bắc Dương trấn thủ năm mấy ngày trước. Ngay từ đầu đã âm thầm công kích. Nhưng không phải xông loạn, mà là thành đội hình gọn sóng. Đội ở phía trước cứ thế mà chạy, đội ở phía sau bám sát, không bắn súng. Chỉ có sáu khẩu súng máy hạng nặng bên cạnh bắn yểm trợ. Những sĩ quan cấp dưới mang mũ sắt có kim tuyến, dẫn đầu công kích, đều rút dao quân dụng kiểu Tây Dương, xông lên hàng đầu đội ngũ.

Trương Hùng phu bò dậy, nhìn quanh, những người còn có thể cử động đều lên trận địa, những khẩu súng máy không bị hỏng cũng đã nối dây đạn. Nhưng đám địch nhân nhanh nhẹn dũng mãnh này đã xông đến cách hẳn không hơn trăm mét. Ngay cả tên sĩ quan nhỏ con rắn rỏi kia cũng lộ rõ vẻ dử tợn.

Trên trận địa, hỏa lực súng máy cùng nhau nổ súng, tiếng xả đạn vang vọng như gió lớn trên chiến trường. Vài khẩu súng máy hạng nặng còn lại của doanh nhất đã cắt đổ địch nhân đang xông lên như cắt lúa mạch. Nhưng đội hình công kích của địch nhân rất phân tán, phía sau lập tức nằm xuống, lợi dụng địa hình địa vật vẫn không ngừng tiến lên. Bọn chúng cũng nổ súng, mưa đạn dày đặc kích thích từng cột khói nhỏ trên mấy trận địa súng máy. Xạ thủ súng máy không ngừng bị đánh trúng, cũng không ngừng thay đổi. Địch nhân luôn lợi dụng cơ hội này đứng lên xông vài bước, rồi lại nằm xuống. Dù thế nào cũng không chịu lùi.

Trương Hùng phu nhặt súng trường, biến thành một chiến binh, lần này có lẽ gặp đối thủ cứng cựa rồi! Hôm nay không biết có còn mạng sống hay không. Viện quân rốt cuộc khi nào mới đến?

Một trận chiến từ sáng đến trưa vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Bắc Dương thứ mười một tiêu mấy lần xông vào trận địa gổm, đều bị Trương Hùng phu dẫn đội liều mạng đánh bật ra. Mỗi khi quân Bắc Dương xông vào trận địa, Gi toại lại chỉ huy pháo binh bắn, ngắt quãng đội quân Bắc

Dương theo vào. Trong tay hắn, đội dự bị duy nhất cũng đã được lấp đầy. Trận địa đã bị đánh nát bươm, thương binh không ngừng được đưa ra, cuối cùng không thể đưa đi được nữa. Thương binh đều kiên trì cầm súng chiến đấu trên chiến tuyến. Chi Bắc Dương quân này ương ngạnh lạ thường, những đội quân khác đánh mấy lần công kích không xong, một ngày này vẫn chưa tính. Chi đội quân này lại đánh bảy lần công kích. Hiện tại, mỗi lần tiến công vẫn còn gào thét.

Gi toại nghiêng răng đứng trên trận địa pháo binh hỏi: "Còn bao nhiêu đạn pháo?" Lữ thuộc pháo binh doanh trưởng Hàn Hải Thiên mặt cũng bị khói lửa hun đen, lau mặt một cách tùy tiện: "Lúc đầu chúng ta chuẩn bị một cơ số đạn dược, nhưng sáng nay mỗi khẩu pháo đã bắn hơn sáu mươi phát rồi! Bỏ sung phải đến tối mới đến, chúng ta tám khẩu pháo, hiện tại cộng lại đạn pháo cũng không có một trăm phát."

Gi toại đi tới đi lui trên trận địa: "Tập trung đạn pháo vào một liên đội. Pháo và pháo thủ dư thừa đều rút về Tiết thành, đây đều là bảo bối của chúng ta! Các người doanh người đánh xe, phu tử và thương binh đều tập trung lại, có súng thì cầm súng, không có súng thì tìm cái gì đó, cùng lão tử lên tuyến đầu! Viện quân đêm mới đến. Chúng ta thế nào cũng phải chống đỡ được!"

Ngô Dao Phu cũng đứng trên trận địa cao nhìn về phía gổm trang đầy khói lửa. Đội quân của mình lại một lần nữa rút lui. Tiêu Diệu Nam, người dẫn đầu công kích, bị thương ở tay trái, băng bó qua loa. Chạy đến trước mặt hắn: "Tiêu thống, đám Nam Man tử này là kẻ khó chơi! Hỏa lực tổ chức chẳng ra gì, nhưng lại liều mạng, lần thứ bảy này chúng ta cũng bị đánh lui. Ta muốn cho doanh nghỉ ngơi một chút, điều vương nhận ban doanh lên!"

Ngô Dao Phu hừ một tiếng: "Người trước khi chiến đấu đã khoác lác thế nào? Thanh danh của chúng ta muốn hủy trong tay người! Cút ra sau nghỉ

ngôi cho ta!" Trong lòng hãn cũng có chút nhiệt huyết sôi trào. Tên Tiêu thống xuất thân tú tài này, trong lòng có khát vọng lập công lớn, cũng có tư tưởng chủ nghĩa anh hùng mãnh liệt nhất. Gặp phải một đối thủ ngoan cường như vậy, ngược lại khơi dậy hùng tâm tráng chí của hãn.

Ngay cả hai doanh không trọn vẹn cũng không hạ được, còn dựa vào cái gì để đánh khắp Trung Quốc? Còn làm sao để thực hiện khát vọng của mình? Lời nhảm nhủ trước khi chiến đấu của Lữ Vĩnh Tường hiệp thống chỉ là đánh tan địch nhân trước mặt, sau đó chậm rãi truy kích đã sớm bị hãn quên sạch. Hãn chỉ muốn tiêu diệt đội quân ngoan cường này, khiến đối thủ quan chỉ huy phải phục dưới chân hãn!

Lần thứ tám tiến công lại phát động.

Trần Sơn Hà ghì cương ngựa chậm rãi tiến vào thành Dương Châu. Từ sau cảnh tượng vào thành ở Nam Kinh lần trước, hãn đã rất hứng thú với nghi thức vào thành tương tự. Đội quân của Bảo Sơn công kích vượt quá tưởng tượng thuận lợi. Chỉ một lần công kích, đám quân hỗn tạp bốn năm ngàn người, mặc dù loại phục sức nhưng không có quân phục đã tan rã. Những binh lính này đa số đều có chút giá trị bản thân, coi như đi phiến muối cũng không chết đói. Thực sự không muốn liều mạng với đội quân mưa thần đệ nhất phương nam.

Tự Bảo Sơn đã sớm mang theo cỗ vật yêu thích lên thuyền ra biển. Chiếm được thành Dương Châu cũng không tốn công sức hơn bao nhiêu so với việc rút điều thuốc.

Hãn nhìn những người dân hai bên đường hoan nghênh, còn có những thương nhân buôn muối khiêng biển hiệu. Hải lòng phân phó hai bên: "Phát điện báo cho Từ Châu, nói rằng chi đội của ta đã hoàn thành nhiệm vụ tác chiến dự định, lữ bộ thứ hai chính thức đóng quân Dương Châu. Bộ đội của Từ Bảo Sơn tan rã. Thu được rất nhiều, đang kiểm kê... Ân, thêm một câu

nữa. Đoàn thứ tư sẽ tiếp tục xuất phát về phía tây, đánh đến Khai Đông mới thôi. Có thể báo trước với Vũ Sư trưởng, Tô Bắc tô bên trong đã nằm trong lòng bàn tay ta!".

Đệ nhất sư tham mưu xử lý đang bận rộn rồi tung cả lên. Gi toại thông qua tảo trang phát điện báo đã gửi đến Từ Châu. Bọn họ mới biết quân Bắc Dương đã có hai hiệp nhân mã đã giao chiến với chi đội của Gi toại tại tuyến Tiết thành. Bọn họ còn chưa biết đội quân tinh nhuệ của Bắc Dương thứ ba trấn đã gia nhập chiến tuyến, nếu không không biết phải gấp gáp đến mức nào.

Chỉ có Ngô Hái vẫn rất bình tĩnh, bao gồm cả việc điều đoàn thứ sáu lên tiếp viện, hình thành một chi đội tăng cường. Cùng với bộ đội của Gi toại sẽ hợp lại, cũng vượt qua thực lực của một lũy. Phía sau còn có ba đoàn dự bị, quân Bắc Dương binh lực cũng chỉ có hai hiệp, sợ là không cần quá sợ. Bất quá mưa thần đã giao chiến với hãn, đánh Sơn Đông cũng chỉ là hình thức, cho nên không dám cho thêm binh lính cho Gi toại. Cho nên hiện tại tình hình này, vừa không thể kéo tất cả đội quân lên cùng quân Bắc Dương cùng chết, nhưng lại không thể nhìn Gi toại chịu thiệt. Năm chắc cái này độ tương đối khó khăn.

Ngay lúc chuẩn bị điều thêm quân tiếp viện, đài trưởng, một sĩ quan hải quân tên Triệu Trùng mồ hôi nhễ nhại chạy vào bộ tham mưu: "Tham mưu trưởng, bên Tảo Trang không còn hồi âm. Chúng ta phát điện báo đi, đều không có hồi âm!" Điện báo hữu tuyến liên lạc, bên kia nhận được điện báo sẽ trả lời một tín hiệu ước định, báo hiệu đã nhận. Nhưng đã đến chiều, bất luận nơi này phát điện báo thế nào, phòng điện báo hữu tuyến Tảo Trang vẫn không hồi âm.

Ngô Hái bắt đầu lo lắng, tình hình Tư lệnh bộ tại Tiết Thành hãn rõ như lòng bàn tay, Tiết Thành không có điện báo hữu tuyến. Cho nên hãn ở Tảo Trang cũng bố trí không ít quân, một là làm cảnh giới phía đông Tân Phố,

hai là làm trạm trung chuyển liên lạc điện tín với phía sau. Hiện tại bên Tảo Trang rõ ràng là người của mình đã rút đi. Là bị địch đánh lén, hay là đi tiếp viện tuyến trước Tiết Thành?

Hắn trở lại trước bản đồ, ngón tay không ngừng chỉ vào Tân Phổ trên đường từ Giang Tô đến Sơn Đông. Đoàn 6 hiện tại đến đâu? Đoàn 1 của Gì Toại hiện tại bị thua thiệt, không có Lữ đoàn 3 thì làm sao sử dụng?

Hắn gỡ mũ lính trên bàn, găm lên với đám tham mưu đang hỗn loạn: "Đừng hoảng loạn! Lập tức đưa ra kế hoạch tiếp viện của Lữ đoàn 3, ta đi gặp sư trưởng báo cáo!"

Nhất mới tiểu thuyết tại 6 9 sách a thủ phát!

STT 63: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 57: Đ...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi - Chương 57: Đánh cược

Mưa Thần nằm trên giường bệnh, Lý Viện đang đút thuốc cho hắn. Cố Chấp đã về Thượng Hải, còn Lý Viện lại kiên quyết không chịu đi. Nàng nói nàng hiện tại đang phục vụ ở đệ nhất sư, có trách nhiệm phải ở lại. Cố Chấp bất đắc dĩ, đành một mình về Thượng Hải. Mưa Thần dường như cũng đã quen với việc được tiểu cô nương này chăm sóc. Cho đến khi cha của Lý Viện tìm tới tận cửa.

Ngô Hái vội vã chạy tới, liền thấy cảnh tượng này. Lý Viện ngồi bên giường, vẻ mặt tập trung đút từng thìa thuốc cho Mưa Thần. Mưa Thần có vẻ hơi bất đắc dĩ, mỗi khi tóc của cô bé phát lên mặt hắn, hắn lại có chút không được tự nhiên mà né tránh.

Ngô Hái khẽ ho khan một tiếng.

Mưa Thần ngẩng đầu lên, mặt Lý Viện cũng hơi ửng đỏ. Nàng cúi đầu, bước nhanh theo Ngô Hái đi vòng qua. Lúc này Ngô Hái không có tâm trạng đùa giỡn với Mưa Thần, mở miệng nói: "Sư trưởng, tình hình bên kia có vẻ không được tốt lắm!"

Mưa Thần không chút biểu cảm, nhàn nhạt hỏi: "Thế nào? Có tin tức mới nhất gì truyền đến?"

Ngô Hái mở cặp tài liệu, sắp xếp lại mạch suy nghĩ: "Từ sáng ngày mùng 8 tháng 1, quân Bắc Dương đã dùng hai hiệp binh lực áp bức gì đó,

chiếm cứ Tiết Thành một tuyến. Đội của gì đó lấy chủ lực triển khai chống cự tại Tiết Thành, một bộ phận khác canh giới ở hướng Tảo Trang. Tình hình chiến đấu kéo dài đến hôm nay, ngày 11 tháng 1. Tôi đã tuân theo chỉ thị của sư trưởng, điều Đội Thần chi viện. Dự kiến chiều nay sẽ hội quân với đội của gì đó. Nhưng trưa nay, hướng Tảo Trang đã mất liên lạc. Vì Tiết Thành không có điện báo hữu tuyến, chúng ta cũng mất liên lạc với đội của gì đó."

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cũng có chút trầm trọng. Hiển nhiên là rất lo lắng cho vận mệnh của đội gì đó. Mưa Thần theo thói quen nhú mày. Hắn hiện tại chán ghét nhất là không thể tự mình làm bất cứ chuyện gì. Hắn ra hiệu cho Ngô Hái ngồi xuống, rồi hỏi: "Tham mưu có ý kiến gì?"

Ngô Hái nhỏ giọng nói: "Tham mưu đề nghị lập tức điều động Lữ thứ ba. Coi như không thể tiếp tục tiến lên, cũng có thể tiếp ứng Sáng Tỏ trở về. Quân Bắc lần này đến rất hung hãn. Chúng ta nhất định phải điều động chủ lực. Thêm nữa, đây là ý kiến cá nhân của tôi. Trần Tam gia hiện tại tuy danh nghĩa là trưởng phòng tình báo của chúng ta, nhưng hắn lại không ở trong quân đội thường xuyên, chỉ thỉnh thoảng mới đưa tin tức đến. Hơn nữa, hắn không được huấn luyện quân sự, không biết rõ tình báo nào chúng ta cần. Hiện tại, tình báo quân sự liên quan đến phương Bắc đều do bộ đội tiền tuyến của chúng ta tự mình thu thập. Lần này Sáng Tỏ bất ngờ đụng độ chủ lực quân Bắc, cũng là vì điều này mà chịu thiệt. Vì vậy, việc thành lập phòng tình báo là điều bắt buộc. Trần Tam gia và bang hội của hắn có thể làm công việc thu thập tình báo cho chúng ta."

Mưa Thần tự mình trầm ngâm: "Lữ thứ ba hiện tại đã có thể sử dụng sao..." Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Ngô Hái: "Được, ta đồng ý với ý kiến của ngươi, để lại Đoàn Giáo Đạo cho ta giữ nhà. Lữ thứ ba điều hai đoàn, thành lập một chi đội, để Tụng Đình huynh dẫn quân Bắc thượng."

Sáng Tỏ tiếp nhận chỉ huy của Tụng Đình huynh! Việc này không được chậm trễ, lập tức tổ chức xuất phát. Quân đội của chúng ta coi như lui..."

Ánh mắt hần chuyển sang bản đồ treo trên tường, Ngô Hái bước lên phía trước, nhanh chóng tìm vị trí Tiết Thành trên bản đồ tỉ lệ một phần vạn. Mưa Thần trầm giọng nói: "Cứ theo mệnh lệnh này, Tụng Đình huynh dẫn đầu chủ lực Lữ thứ ba, phối hợp với một doanh pháo binh, một liên kỵ binh, thành lập chi đội tăng cường. Hạn chót ngày 13 tháng 1 phải chiếm lĩnh Đài Nhi Trang một tuyến, một bộ phận tiếp ứng đội của gì đó và Đội Thần rút lui. Tất cả bộ đội tuyến Bắc Tân Phổ Đường tiếp nhận chỉ huy của Tụng Đình huynh, bất luận phải chịu áp lực lớn đến đâu từ quân Bắc, cũng không được phép lui qua Đài Nhi Trang một tuyến! Chờ Tô Bắc Trần Sơn Hà bộ chuyển di chủ lực đến Tân Phổ trên đường về sau, lại đồ phản công!"

Mệnh lệnh của hần quả quyết. Ngô Hái lớn tiếng đáp: "Rõ!" Đi theo vị thủ trưởng này, làm việc gì cũng sáng khoái! Sau khi hành lễ, hần nhanh chóng lui ra.

Mưa Thần ngấn người một hồi, bỗng nhiên cười: "Cung bảo người muốn dùng thế mạnh để dọa ta, đáng tiếc Vũ mỗ ta cũng có ý định đánh nhanh thắng nhanh. Cứ xem hai chúng ta ai quyết tâm hơn... Nói cũng kỳ quái, ban đầu hai bên chúng ta đều không muốn đánh nhau, thật là hết lần này đến lần khác lại là hai chúng ta đánh nhau náo nhiệt nhất."

Trong lòng hần hiểu rõ, bản thân và phương Bắc đều muốn dựa vào bài trong tay để dọa đối phương, đổi lấy vị thế có lợi hơn sau khi thống nhất Nam Bắc. Hiện tại hai bên đều bày ra tư thế đánh lớn, nhưng ai cũng biết, chờ Thanh thất thoái vị, cuộc chiến này sẽ tự nhiên ngừng lại. Cứ xem ai không giữ được bình tĩnh trước ván cờ này, ai muốn nhận thua trước, thì sau này ai sẽ bị động trong việc mặc cả hai bên.

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, hãn lấy Từ Châu nhỏ bé, một sư chưa hoàn chỉnh huấn luyện quân đội, dám khiêu chiến với Viên Thế Khải nắm giữ nửa Trung Quốc, cũng đủ thần kinh thép.

Hãn đưa tay rung chuông, Bạch Tư Văn, đội trưởng bảo vệ, luôn chờ đợi bên ngoài, vội vàng chạy vào. Mưa Thần dặn dò: "Gọi Trương phó quan đến, ta muốn khẩu thuật hai bức điện báo." Bạch Tư Văn cung kính quay người, Mưa Thần lại gọi hãn lại, quan sát hãn một lượt, cuối cùng cười nói: "Bạch đội trưởng, lần bí mật hành động ở lữ quán Cửu Lý của người làm rất tốt, có hứng thú làm tình báo một chuyến không?" Nói xong, không đợi Bạch Tư Văn trả lời, phất tay bảo hãn đi.

Khi Trương Chí Hạc chạy tới, Mưa Thần đang nhắm mắt dưỡng thần. Hãn rón rén đi đến, vẫn bị Mưa Thần nghe thấy: "Làm gì mà rón rén thế? Còn sợ ta biết à? Vốn là tìm người có việc... Giúp ta nhớ hai bức điện báo, lập tức phát ra bằng văn kiện khẩn cấp, bức thứ nhất gửi cho Lục quân bộ Nam Kinh. Cứ nói đệ nhất sư của ta bắc phạt chủ lực tại Tiết Thành, Tảo Trang, Sơn Đông một tuyến, đụng độ toàn bộ chủ lực của Trấn thứ năm, Trấn thứ hai mươi của quân Bắc. Quân ta quả bất địch chúng, nhưng đang chiến đấu đẫm máu. Hiện binh lực còn phải điều phối. Nhưng quân lương và đạn dược không đủ, xin Lục quân bộ tiếp tế. Tình hình nguy cấp, còn cần Lục quân bộ phái quân tiếp viện."

Nhìn Trương Chí Hạc cúi đầu ghi chép, Mưa Thần nhỏ giọng: "Bức điện báo thứ hai gửi cho Trương Quý Già, chỉ một câu. Việc ở Bắc địa, hiện có đại biến, Quý lão gần đây liên hệ thế nào?"

Vẻ mặt hãn rất trịnh trọng nhìn Trương Chí Hạc, đây là lần đầu tiên hãn tiết lộ việc liên hệ với Trương Quý cho người ngoài biết. Trương Chí Hạc là người thông minh, trán lập tức đổ mồ hôi lạnh. Sư trưởng coi mình là tâm phúc sao, nếu chuyện này truyền ra ngoài, tính mạng của mình cũng khó giữ.

Mưa Thần chậm rãi nói: "Người không cần khẩn trương, đã nói cho người, tức là tin tưởng người. Người là người có kinh nghiệm, hiểu rõ sự việc này nặng nhẹ. Người canh giữ ở đài điện, nếu Trương Quý Già gửi điện trả lời, trước tiên giao cho ta! Vấn đề này hiện tại dựa vào người ở giữa liên lạc. Có thể hiểu được."

Trương Chí Hạc không dám lau mồ hôi lạnh trên trán, cúi đầu chào: "Sư trưởng, thuộc hạ hiểu rõ! Vấn đề này thuộc hạ nhất định sẽ xử lý thỏa đáng."

Gì đó ở phía trước vẫn cản rặng ngăn cản mười một ngọn tiến công của Ngô đeo phu. Hai doanh bộ đội của hắn càng đánh càng ít. Hắn chỉ hy vọng cầm cự đến tối, có thể rút lui về Tiết Thành. Hắn không ngừng phái lính liên lạc đi điều Tảo Trang bộ đội. Tảo Trang ngoài cảnh sát bảo vệ mỏ biên độc lập doanh. Trương Đào đệ tam doanh cũng là một bộ đội chiến đấu mạnh mẽ. Toàn sư đệ nhất anh hùng đại đội Nam Kinh cũng ở trong doanh trại này. Nếu Tam doanh lên, hắn tin rằng dưới áp lực công kích của quân Bắc Dương, lại chống đỡ thêm một ngày cũng không có vấn đề gì. Đến lúc đó, Đội Thần cũng sẽ đến.

Một doanh cùng nhị doanh quân số giảm đi quá nửa. Vũ khí hạng nặng cũng tổn thất không ít. Nhìn mặt trời chậm chạp chưa chịu lặn, nỗi lo của gì toại như lửa đốt. Đối diện, quân Bắc Dương dường như không biết mệt mỏi, lại chuẩn bị tổ chức đợt công kích thứ mười ba. Lần trước, một đội trưởng vừa mới thất bại đã bị chém đầu, treo cao lên ngọn cây khô. Bọn lính Bắc Dương không còn đường lui, mắt thấy sắp phát động một đợt công kích hung mãnh hơn.

Một kỵ binh liên lạc viên cưỡi ngựa thẳng tắp lao đến trận địa pháo binh. Hắn hoảng hốt, thấy gì toại vẫn đứng đó, chăm chú nhìn về phía tiền tuyến qua ống nhòm. Vừa đến gần, chưa kịp xuống ngựa đã thở hổn hển báo cáo: "Báo cáo lữ trưởng, tảo trang thất thủ rồi! Quân Bắc Dương thuộc

đệ tam trấn, đệ mười hai tiêu theo phía đông vòng qua táo trang, độc lập doanh phản bội, Trương doanh trưởng bị trọng thương. Đệ tam doanh hiện tại mới rút lui về Tiết thành, tổn thất gần một nửa!"

Gì toại khẽ run người. Lần này hắn đã hiểu rõ địch nhân trước mắt là gì, chắc chắn là sinh lực quân của đệ tam trấn! Đội quân xưng là "Bắc phương chi hùng" này! Táo trang đã bị địch chiếm lĩnh. Trận địa trước mắt cũng lung lay sắp đổ, hiện tại không còn là chuyện chờ viện quân đến rồi tính chuyện đánh tan địch, mà là làm sao để đội quân này không bị kẹp giữa hai gọng kìm.

Hắn cố gắng ổn định tâm thần. Dù người thanh niên này còn trẻ hơn nhiều so với các sĩ quan Bắc Quân cùng cấp, nhưng mấy ngày nay, hắn cũng đã trải qua không ít trận chiến ác liệt. Hắn theo bản năng vỗ vào nòng pháo bên cạnh. Bốn khẩu sơn pháo đều đã bắn hết đạn. Pháo thủ cũng rút hết về Tiết thành.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn bỗng nhiên quay người hỏi một tham mưu bên cạnh: "Kỵ binh ở đâu?" Tham mưu trả lời: "Kỵ binh phòng giữ không dùng được, hiện tại một đội đang tập kết tại gổm trang, số còn lại làm liên lạc viên bốn phía. Còn một đội đóng tại trạm binh đài nhi trang, giữ liên lạc với Tiết thành."

Gì toại ra lệnh: "Các người, những tham mưu này, còn có nhân viên tạp vụ của lữ bộ, tất cả đều cầm súng ra tiền tuyến! Kéo kỵ binh ra. Chờ địch công kích, từ bên sườn mà đánh! Ta đoán địch nhân trước mặt cũng chỉ còn một lần xung phong cuối cùng hôm nay. Dù thế nào, cũng phải đánh lui đợt công kích này! Mặt khác, điều mấy người tiếp tục hướng đài nhi trang lục soát liên lạc. Dấu hiệu thẳng nhóc kia dù có là rùa đen, cũng * nên tới!"

STT 64: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 58: Khó...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 58: Khó phân thắng bại

Hai bên giao chiến giữa trận địa lại bị đánh thành một bãi chiến trường hỗn độn, thi thể Bắc Quân ngổn ngang chất đống. Trương Hùng Phu dựa lưng vào công sự, cố gắng thở dốc. Hãn, một đoàn trưởng, lại phải cùng tượng binh đánh nhau một ngày trời. Một doanh trưởng tử trận, nhị doanh trưởng bị thương phải khiêng ra. Hai doanh với mười hai khẩu súng máy bị đánh hỏng mất bảy chiếc. Binh lính chiến đấu tổn thất đến sáu thành. Hãn khắc ra một bãi đờm, suýt chút nữa đã chết ở nơi này. Khó khăn lắm mới leo lên được chức đoàn trưởng, đến cả vợ còn chưa cưới.

Trương Hùng Phu cố gắng nhét một băng đạn vào trong súng trường, trên vai hãn cũng bị thương, tính ra, người chết chim lên trời. Đã theo sư trưởng đánh thiên hạ, cái mạng này sớm muộn gì cũng phải bán cho hãn. Ngược lại là chết trận trên chiến trường bắc phạt, cũng sẽ để lại chút tưởng niệm cho người ta.

Ngô Đeo Phu cũng đau lòng cho mười một tiêu của hãn ở một bên khác. Đều là những đứa con em mang theo mấy năm, là đội quân tinh nhuệ nhất a! Hôm nay đánh một ngày, thế mà thương vong hơn năm trăm người. Đệ nhất sư quả không hổ với uy danh đã đánh ra dọc theo Tân Phố Đường. Hà Toại cũng không hổ là thanh niên danh tướng gần đây thanh danh vang dội!

Hãn cầm kính viễn vọng nhìn về phía trận địa đối diện, trước khi trời tối còn có thể công kích một lần, có thể hay không hoàn toàn đánh tan địch

nhân, liền nhìn vào lần cuối cùng này! Chờ trời tối địch nhân có thể thoát ly tiếp xúc, rút về Tiết thành. Dọc theo Tân Phố Đường liền có thể muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi. Muốn ăn hết cỗ địch nhân trước mắt, liền nhìn vào lần này rồi.

Trương Phúc đến đứng trong đội hình công kích, không đội mũ lính. Để trần đầu trong mùa đông giá rét vẫn bốc lên hơi nóng. Vẻ mặt vốn thật thà của hắn lúc này cũng méo mó. Hắn hướng Ngô Đeo Phu gật đầu thật mạnh một cái, hô to một tiếng: “Mười một tiêu các huynh đệ, còn chưa có trận địa nào chúng ta không chiếm được, đừng để tiêu thống mất mặt! Lên a!”

Mấy trăm binh sĩ Bắc Dương quân áo xám đi theo doanh quan của bọn hắn phát ra tiếng gầm rống tê tâm liệt phế, lần này ngay cả hỏa lực mở đường trước khi công kích cũng không cần. Hoàn toàn dựa vào liều mạng không cần đội hình xông lên.

Ngô Đeo Phu hạ ống nhòm xuống, đây mới là thép quân của mình! Các người chính là khối sắt, cũng phải bị đập ra! Hắn quay đầu ra hiệu với Tiêu Diệu Nam đang thở hỗn hển ở đó. Hắn cũng ném mũ lính đi, vẫy tay với doanh của mình. Hét lớn một tiếng: “Chơi một ván này thôi!” Rồi theo sau xông lên.

Chỉ có Vương Nhận Bân nhàn nhã đứng bên cạnh Ngô Đeo Phu, doanh của hắn hôm nay cũng đã đánh mấy lần công kích. Lần xung phong cuối cùng này, để hai tâm phúc của vị tú tài này đi lập công, hắn lão Vương cũng không có tinh thần lớn đến vậy.

Trương Hùng Phu cố gắng chống đỡ thân thể đã tiêu hao hết tinh lực, nhìn Bắc Quân không cần đội hình xông lên. Pháo binh cũng không khai hỏa cản bản, xem ra đạn pháo cũng đã bắn hết rồi. Vài khẩu súng máy cùng những khẩu súng trường còn lại khai hỏa. Trong đội hình Bắc Quân cày ra

từng lỗ hổng. Nhưng những hỏa lực này vẫn chưa đủ để ngăn cản xung lực của bọn chúng.

Một tên tham mưu và một thư ký chưa từng cầm súng trường cũng xông vào trận địa. Nhật đạn của binh sĩ đã chết để gia nhập vào hàng ngũ xạ kích. Nhưng Bắc Quân lần này thật sự liều mạng rồi, mặc dù không ngừng có người ngã xuống trên con đường công kích. Nhưng thế xung phong này vẫn không hề dừng lại. Rốt cục những Bắc Quân này xông vào trận địa. Mấy điểm hỏa lực của súng máy đều bị nhấn chìm, xạ thủ đều bị chọn chết. Nhưng tác phong chiến đấu của đệ nhất lữ chính là vĩnh viễn không lùi bước. Binh sĩ với vết thương chồng chất còn lại cùng Bắc Quân giằng co bằng lưỡi lê. Những binh sĩ này cũng căn bản không có ý định lùi lại, muốn không chết trên trận địa, lùi đã là không còn đường lui.

Trương Hùng Phu một thương đâm vào mặt một sĩ quan nhỏ của Bắc Quân khiến hắn ngã xuống đầy máu, kêu thảm thiết. Hắn cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy. Lại đẩy một binh sĩ Bắc Quân ra. Lão Trương xem như nằm lại chỗ này rồi!

Một đội kỵ binh chừng ba mươi người lúc này từ xa theo hướng thị trấn Gốm Trang vòng qua, cuối cùng xông vào giữa đội quân tiếp viện đang giết đỏ cả mắt của Bắc Quân. Mỗi người trong tay đều là súng ngắn đặc thủ từ trước đến nay, còn có mã đao Tây Dương sắc bén. Người dẫn đầu chính là Hà Toại! Xa thì dùng súng bắn, gần thì dùng mã đao chém.

Những bộ binh này đều đang vui đầu công kích, nào có nghĩ đến sẽ có một đội kỵ binh sát thần như vậy! Lần xung kích này xem như đã hoàn toàn làm rối loạn Bắc Quân. Bọn chúng cũng đã chiến đấu một ngày, lặp đi lặp lại công kích, tinh lực thể lực hoàn toàn hao hết. Vừa rồi dựa vào chút dũng khí cuối cùng phát khởi công kích, đối thủ lại còn có một đội quân sinh lực như vậy!

Rốt cục Bắc Quân bắt đầu tháo chạy, cuối cùng liền biến thành bỏ chạy. Tiêu Diệu Nam và Trương Phúc đến đứng đó giậm chân cũng không có cách nào. Trương Phúc đến thậm chí lặn trên mặt đất: “Cái này bảo ta làm sao bàn giao với tiêu thống, ta không đi, ta không đi!” Nhưng vẫn bị lính hộ vệ tâm phúc khiêng đi.

Ngô Đeo Phu khi nhìn thấy kỵ binh chém giết tới thì biết lần công kích cuối cùng này cũng coi như xong đời rồi. Hắn hạ ống nhòm xuống. Những quân Nam này, nghe nói là xuất thân từ nội tình của đệ cửu trấn, lúc trước còn mạnh hơn đệ bát trấn Nam Dương của bọn hắn, bọn hắn cũng biết rõ. Ai ngờ bây giờ lại ương ngạnh dám chiến đến vậy! Hắn nhìn trong ống nhòm vị sĩ quan mang quân hàm thiếu tướng vẫn đang chém giết lẫn nhau. Cuối cùng chán nản vung tay lên: “Mệnh lệnh pháo binh phối thuộc, nã pháo! Đem hai doanh của Tiêu Diệu Nam và Trương Phúc đến thu nhận. Chúng ta nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại đánh.”

Vương Nhận Bân nhìn dáng vẻ anh hùng khí đoản của Ngô Đeo Phu, khoe miệng lộ ra ý cười mỉa mai càng ngày càng rõ ràng: “Người Ngô Tú Tài này, luôn luôn không coi ai ra gì, lần này mười một tiêu đựng đầu vào máu chảy. Người khoác lác thép mười một tiêu cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhìn người sau này lại cuồng thế nào.”

Trời cuối cùng cũng đã tối xuống, trên chiến trường người chưa chết vẫn đang phát ra tiếng rên rỉ thê thảm. Đội quân còn lại của đoàn thứ nhất cùng Bắc Dương quân thoát ly tiếp xúc, sau khi bố trí hậu vệ, mượn bóng đêm lặng lẽ rút về Tiết thành.

Một trận đánh xuống, thanh danh của Hà Toại xem như hoàn toàn đánh ra ở phương bắc. Người trong thiên hạ đều biết ở đệ nhất sư có một vị tướng công vô bất khắc, thủ cũng có thể dùng hai doanh nhân lực kháng Bắc Dương ba tiêu đội mạnh thay nhau tiến công.

Ngay lúc đó Hà Toại trong lòng chỉ có trăm thống, trận chiến Gồm Trang, bởi vì tình báo của mình không rõ ràng. Đụng phải chủ lực Bắc Dương quân. Cánh phải tảo trang lưu thủ bộ đội cũng bị địch nhân vòng qua công kích đánh bại. Đội quân xuất chinh đầy đủ của đoàn thứ nhất, hiện tại ba doanh chỉ còn lại hơn một ngàn người, còn có không ít thương binh. Một trận, đoàn thứ nhất thực sự đánh quá thảm, quá thảm.

Mà dấu hiệu thần chi đội cũng rốt cục đến Tiết thành vào ban đêm. Bất quá dưới sự áp bức của trọng binh Bắc Dương quân Tân Phố Đường, cũng chỉ có tiếp ứng chi đội của Hà Toại hướng về phía sau rút lui.

Hà Toại hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi, nhưng vẫn cố gắng cùng dấu hiệu thần nói chuyện. Mà Trương Hùng Phu đã nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi. Tiếng ngáy vang động trời. Binh sĩ rút lui xuống, đều ngã trái ngã phải trong Tiết thành nghỉ ngơi. Có người đến cả cơm tối cũng không thèm ăn, mấy ngày huyết chiến, hao hết toàn bộ tinh lực của bọn họ.

Dấu hiệu thần và Hà Toại là đồng sự cũ của đệ cửu trấn, nhìn hẩn dùng sức mở to đôi mắt đầy tơ máu đang bàn giao với hẩn: “Trần Trề huynh, hiện tại đã có các người tiếp viện. Mặc kệ là trấn quân hay là quân cách mạng Tô Thượng Hải xuất thân. Chúng ta bây giờ đang ở trên một con thuyền. Bắc Quân thế lớn, Tiết thành cũng không an toàn, chúng ta còn phải rút lui! Chờ đợi đội quân tiếp ứng đi lên. Đoàn thứ nhất tối nay không trông cậy được vào rồi, các người đệ lục đoàn đêm nay ở Tiết thành canh gác phải làm cho tốt! Lập tức phải vào trận địa phòng ngự tường thành!”

Dấu hiệu thần vốn là một mãnh tướng của Trấn quân, nay Trấn quân được cải biên thành bốn đoàn: năm, sáu, bảy và tám. Đoàn năm được giao cho Lữ đoàn 2, đoàn sáu được giao cho Lữ đoàn 1. Mưa thần lấy hàng binh Bắc Dương và lực lượng vũ trang địa phương hợp thành đoàn 9, bổ sung cho Trấn quân cũ. Hiện tại, Trấn quân hình thành Lữ đoàn 3, bao gồm các đoàn bộ binh 7, 8 và 9. Vì vậy, Dấu hiệu thần hiện tại có thể xem như một

bộ hạ trực thuộc của ai đó. Đối với mệnh lệnh của trưởng quan, hăn không dám thất lễ, gật đầu nói: “Ta sẽ an bài bộ đội tiếp nhận phòng ngự.”

Gì Toại gọi hăn lại: “Chúng ta cùng đi! Ngày mai rút lui, việc giao thoa yểm hộ cũng cần phải sắp xếp xong xuôi. Trần Trề huynh, hiện tại bộ đội của người chính là chủ lực của chúng ta, ta phải chừa lại chút nội tình vốn liếng cho một đoàn. Có lẽ sẽ làm phiền người.”

Dấu hiệu thần gật đầu, đối với sự ngay thẳng của Gì Toại mà sinh ra hảo cảm. Nhìn Gì Toại dùng sức xoa xoa mặt, hít thở sâu mấy lần rồi cùng hăn ra ngoài bố trí phòng ngự.

Đoàn sáu ban đầu cũng đi lên bằng cả đường sắt lẫn đường bộ, đến Tiết thành đã đủ mệt mỏi. Nhìn thấy đoàn 1, tinh nhuệ nhất của sư đoàn 1 bị đánh thành bộ dạng này, ai nấy đều cảm thấy thấp thỏm. Rốt cuộc thì Bắc Quân có thực lực lớn đến nhường nào?

Dấu hiệu thần triệu tập các đại đội trưởng dưới trướng, Gì Toại cố gắng gượng dậy với chút tinh thần còn lại, ngăn gọn phân công nhiệm vụ cho họ. Đoàn sáu lập tức tản ra bốn phía, dọc theo tường thành Tiết thành bắt đầu bố phòng. Tại một ngôi mộ cách đó năm trăm mét về phía bắc, lại đặt một trạm gác, trên đó có súng máy. Đoàn sáu đến vội vàng, cũng chưa kịp thay đổi trang phục. Toàn đoàn chỉ có bốn khẩu đại liên. Trừ một khẩu đặt ở ngoài Bắc môn, còn lại đều tập trung ở phía bắc tường thành.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhìn đoàn sáu thay phiên phòng ngự, Gì Toại mới thở phào một hơi, hăn vỗ vai Dấu hiệu thần, có chút áy náy nói: “Trần Trề huynh, đoàn đội của các người mới gia nhập Lữ đoàn 1 của chúng ta, còn chưa kịp chào đón các người, nói chuyện với các huynh đệ vài câu, đã phải điều động các người rồi. Chuyện này sau này sẽ bù đắp.”

Dấu hiệu thần cười không ra tiếng: “Sáng tỏ, sao người lại dài dòng như vậy? Chúng ta là quân nhân, chỉ muốn đánh trận, Trấn quân có thể sắp xếp sư đoàn 1 tham gia bắc phạt. Các huynh đệ đều rất vui mừng, thế nào cũng không có hai lời.”

Hắn nhìn binh sĩ đoàn sáu trong bóng đêm đang chạy tứ tán, tiếng lưỡi lê và bình nước va vào nhau vang lên liên miên. Vẻ mặt cũng có chút kiêu ngạo: “Đoàn sáu của chúng ta được xem là đội quân biết đánh nhau nhất trong Trấn quân, cho nên sư trưởng mới giao chúng ta cho Lữ đoàn 1. Sáng tỏ cứ yên tâm, có đoàn chúng ta ở đây, Bắc Quân đừng hòng vào Tiết thành!”

Gì Toại liếc nhìn hắn, không nói gì. Trấn quân có huấn luyện là thật, nhưng trừ việc gõ trống bên lề trong trận chiến công kích thành Nam Kinh, thực sự không bằng Lữ đoàn 1 của hắn đã trải qua bao phen chiến trận. Hắn cũng không muốn đả kích nhiệt tình của Dấu hiệu thần, chỉ là đang suy nghĩ: “Đội quân của chúng ta lên phía bắc lại có thể khiêu khích Bắc Quân phản ứng lớn như vậy, sư trưởng có lẽ biết rõ. Vì sao không điều động tất cả lực lượng có thể sử dụng lên, lại phải dùng cách thêm dầu vào lửa với bộ đội như vậy? Đây chính là điều tối kỵ của binh gia a.”

Càng nghĩ về sau, tinh thần của hắn cũng không chịu nổi nữa, tìm một chỗ, để lại một tham mưu trực ban, ngã đầu liền ngủ. Dường đủ tinh thần, ngày mai còn phải cầm quân đánh trận.

STT 65: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi. Chương 59: Mười một ngọn

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi. Chương 59: Mười một ngọn
nghịch tập

Gi gì toại hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, cùng dấu hiệu thần nói chuyện. Trương Hùng phu đã gục mặt xuống bàn ngủ say, tiếng ngáy vang dội cả một vùng. Phía dưới, một đoàn binh sĩ vừa rút lui, đều ngã trái ngã phải trong thành, đang nghỉ ngơi. Có người đến cả cơm tối cũng không thèm ăn, mấy ngày huyết chiến đã vắt kiệt sức lực của bọn họ.

Dấu hiệu thần, đồng sự cũ của gi toại ở Trấn thứ chín, nhìn hẩn cố sức mở to đôi mắt đỏ ngầu, truyền đạt: "Trần trề huynh, viện binh của các người đã đến. Mặc kệ là quân Trấn hay là quân Cách mạng Tô Thượng Hải, giờ phút này chúng ta đều chung một con thuyền. Bắc quân thế lớn, Tiết thành không an toàn, chúng ta phải lui lại! Chờ đợi bộ đội tiếp ứng. Đêm nay, đoàn thứ nhất không trông cậy được rồi, đoàn thứ sáu của các người đêm nay phải canh gác Tiết thành cho tốt! Lập tức phải vào trận địa phòng ngự trên tường thành!"

Dấu hiệu thần vốn là mãnh tướng của quân Trấn, nay quân Trấn bị cải biên thành bốn đoàn, năm, sáu, bảy, tám. Đoàn thứ năm thuộc về lữ thứ hai, đoàn thứ sáu thuộc về lữ thứ nhất. Mưa thần lấy hàng binh Bắc Dương và lực lượng vũ trang địa phương hợp thành đoàn thứ chín, bổ sung cho quân Trấn. Hiện tại, quân Trấn tạo thành lữ thứ ba, gồm ba đoàn bộ binh bảy, tám, chín. Cho nên, dấu hiệu thần hiện tại coi như là bộ hạ trực thuộc của gi

toại. Hãn không dám thất lễ với mệnh lệnh của trưởng quan, gật đầu nói: "Ta sẽ an bài bộ đội tiếp nhận phòng ngự."

Gì toại gọi hãn lại: "Chúng ta cùng đi! Ngày mai rút lui, yểm hộ lẫn nhau, cũng phải sắp xếp ổn thỏa. Trần trề huynh, hiện tại bộ đội của người là chủ lực của chúng ta, ta phải chừa lại chút vốn liếng cho một đoàn. Có lẽ sẽ làm khó người."

Dấu hiệu thần gật đầu, hảo cảm với sự ngay thẳng của gì toại lập tức tăng lên. Nhìn gì toại cố sức xoa mặt, hít sâu mấy hơi, rồi dẫn hãn ra ngoài.

Đoàn thứ sáu ban đầu cũng đi đường sắt, đi bộ lên, đến Tiết thành đã đủ mệt mỏi. Nhìn thấy đoàn thứ nhất tinh nhuệ nhất của sư đoàn bị đánh thê thảm như vậy, ai nấy đều có chút thấp thỏm. Thực lực của Bắc quân rốt cuộc lớn đến mức nào?

Dấu hiệu thần triệu tập các đại đội trưởng dưới quyền, gì toại gắng gượng giữ chút tinh thần cuối cùng, ngăn gọn phân công nhiệm vụ cho họ. Đoàn thứ sáu lập tức tản ra bốn phía, bắt đầu bố phòng dọc theo tường thành Tiết thành. Ở chỗ cách năm trăm mét về phía bắc, một ngôi mộ được chọn làm trạm gác, trên đó đặt súng máy. Đoàn thứ sáu đến vội vàng, chưa kịp thay đổi trang phục. Toàn đoàn chỉ có bốn khẩu đại liên. Trừ khẩu đặt ở Bắc môn, còn lại đều tập trung ở phía bắc tường thành.

Nhìn đoàn thứ sáu thay phiên phòng ngự, gì toại mới thở phào nhẹ nhõm. Hãn vỗ vai dấu hiệu thần, có chút áy náy nói: "Trần trề huynh, đoàn đội của các người mới gia nhập lữ thứ nhất của chúng ta, còn chưa kịp chào đón các người, nói chuyện với các huynh đệ vài câu, đã phải sử dụng rồi. Chuyện này về sau ta sẽ bù đắp."

Dấu hiệu thần cười khở: "Sáng tỏ, sao người lại dài dòng thế này? Chúng ta là quân nhân, chỉ muốn đánh trận. Quân Trấn có thể sắp xếp sư

đoàn thứ nhất tham gia bắc phạt, các huynh đệ đều rất vui mừng, dùng thế nào cũng không có hai lời."

Hắn nhìn binh sĩ đoàn thứ sáu trong bóng đêm chạy tứ tán, tiếng va chạm của lưỡi lê và binh nước bên hông vang lên liên miên, vẻ mặt cũng có chút kiêu ngạo: "Đoàn thứ sáu của chúng ta được coi là bộ đội biết đánh nhau nhất trong quân Trấn, cho nên sư trưởng mới giao chúng ta cho lũ thứ nhất. Sáng tỏ cứ yên tâm, có đoàn của chúng ta ở đây, Bắc quân không vào được Tiết thành!"

Gì toại nhìn hắn, không nói gì. Quân Trấn có huấn luyện là thật, nhưng trừ việc đánh trống khua chiêng trong trận chiến công kích thành Nam Kinh, thì quả thực không bằng lũ thứ nhất của hắn đã trải qua bao nhiêu trận chiến. Hắn cũng không muốn dội gáo nước lạnh vào nhiệt tình của dấu hiệu thần, chỉ nghĩ thầm: "Đội quân của chúng ta lên phía Bắc có thể khiêu khích phản ứng lớn như vậy của Bắc quân, sư trưởng có lẽ không biết rõ? Vì sao không điều động toàn bộ lực lượng có thể sử dụng lên, mà lại muốn thêm dầu vào lửa, sử dụng bộ đội như vậy? Đây là điều tối kỵ của binh gia a."

Nghĩ đến đây, tinh thần của hắn cũng không chống đỡ được nữa, tìm một chỗ, để lại một tham mưu trực ban, ngã đầu ngủ. Đường sức, ngày mai còn phải cầm quân đánh trận.

Ngô đeo phu trong đêm đi được một đoạn, mồ hôi đầm đìa. Hắn không cười ngựa, chống gậy, vác ống nhòm và súng ngắn, cùng đồng đội tiến lên. Mười một tiêu của hắn trong trận công kích ban ngày coi như là lỗ vốn. Hắn không muốn để những bộ đội khác nhìn hắn, Ngô tử ngọc, thành trò cười. Đặc biệt là tiêu thống mười hai tiêu Trương học nhan, là đối thủ cạnh tranh với hắn từ trước đến nay. Hắn bây giờ phải giành lại công lao, nhưng lại bị vấp ngã ở gổm trang. Trước mặt tào thống nhất quản lý, hắn đã quen thói ngạo mạn, tự cho mình là trung tâm!

Trong màn đêm đen kịt, hắc chọn ra tinh nhuệ từ hai doanh của Tiêu Diêu Nam và Trương Phúc, ăn no nê. Từ phía đông xa xa, vòng về phía Tiết thành. Hắc cũng biết đoàn thứ nhất đã trải qua mấy ngày khổ chiến, đã bị tổn thương nguyên khí. Mặc dù viện binh liên tục kéo đến, nhưng Ngô đeo phu tin rằng, chỉ cần bảo đảm đánh úp bất ngờ trong đêm nay, đánh tan quân địch ở Tiết thành là có khả năng rất lớn.

Tiêu Diêu Nam từ phía sau thở hỗn hển chạy tới: "Tiêu thống, các huynh đệ sắp không chịu nổi nữa, có nên cho mọi người nghỉ ngơi một chút không?"

Ngô đeo phu liếc nhìn hắc, ngoắc tay bảo phó quan lấy đèn pin trong túi ra. Hắc che khuất ánh sáng, nhìn một lượt. Lau mồ hôi trên trán: "Lúc này không thể nghỉ ngơi! Cách Tiết thành còn mười dặm, thời gian đã là hai giờ. Trước bốn giờ nhất định phải phát động công kích vào Tiết thành! Sáu giờ, đồn thứ hai mươi phía bắc Tiết thành cũng phải hành động! Mệnh lệnh cho các huynh đệ, tăng tốc độ hành quân. Thù ở găm trang, chúng ta không thể để qua đêm, lập tức báo thù!"

Tiêu Diêu Nam nhìn vẻ mặt kiên quyết của tiêu thống, từ trước đến nay biết hắc đã quyết định, thì không bao giờ thay đổi. Đành phải hành lễ, chạy về đốc thúc bộ đội tiếp tục đi. Ngô đeo phu nhổ một ngụm khí, cúi đầu tiếp tục đi.

Tiết thành là một thị trấn nhỏ điển hình ở vùng giao giới Tô Bắc Sơn Đông. Tường vây thấp bé, nhà cửa san sát. Bên ngoài tường vây là một chiến hào nhạt nhòa. Bởi vì Tân Phổ đường xuyên qua bên cạnh trấn này, cũng có thêm một cái nhà ga, cùng một vài kho hàng. Nhưng nhà ga này là trạm nhỏ cấp ba trên đường Tân Phổ, chủ yếu là trung chuyển giữa tuyến tảo, hiện tại binh hoang mã loạn, than đá cũng không vận chuyển được. Trong đêm đông này, thị trấn nhỏ này chỉ còn lại sự hoang vắng.

Dấu hiệu thần lúc này khoác áo khoác ngời xồm trên tường rào phía bắc Tiết thành. Chiếc áo khoác này vẫn là quân nhu của sư đoàn thứ nhất, mua từ cục quân trang Thượng Hải, áo khoác bông bên ngoài tốt nhất. Mặc lên người, hàn khí mùa đông trên đồng bằng Hoài Hà dường như không thể xâm nhập vào người hãn. Đoàn thứ sáu của bọn họ tập trung ở phía bắc, Bắc quân muốn đến từ phía này, chỉ có mấy dặm đường. Hãn đã thả xa trinh sát. Chỉ cần có động tĩnh, lập tức chủ lực Tiết thành có thể phản ứng kịp thời. Phía tây là hồ hơi sơn, Bắc quân không thể vòng qua. Phía đông, đệ tam doanh khi rút lui đã cho nổ đứt nhánh táo, không có xe lửa, mười hai tiêu Bắc Dương ở đó không thể đi qua trong hai ngày.

Hãn không dám ngủ, chỉ nghĩ về những suy nghĩ của mình. Quân Trấn bị hợp nhất vào sư đoàn thứ nhất, còn có Bách Văn Úy chết. Những sĩ quan trung hạ cấp như họ không có quyền lên tiếng gì. Chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của cấp trên. Bách Văn Úy chết, mặc dù khiến họ có chút thổ tử hồ bi. Nhưng thanh danh của sư đoàn thứ nhất không tệ, đãi ngộ cũng không tồi. Hiện tại cũng có địa bàn. Nhìn thấy hành động quân sự dần dần muốn thu buộc. Bên Nam Kinh, một số lượng lớn bộ đội vì khó khăn kinh tế mà muốn giải tán. Những người như họ, những người từ sĩ quan cấp dưới trong thời kỳ bắt đầu của đại thời đại, một lần hành động leo lên, đều không hy vọng đánh mất địa vị hiện tại. Đầu quân vào mưa thần, vẫn đang tăng cường quân bị, dường như là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng muốn để lại ấn tượng sâu sắc trước mặt mưa thần, ở phương bắc cầm, nhất định phải đánh thật tốt! Hãn khề cắn răng, thâm hạ quyết tâm. Chuẩn bị đứng dậy tuần tra lại một lượt đội ngũ.

Ngay lúc trời còn tờ mờ sáng, thời khắc đen tối nhất, phía trước bức tường thành phía đông của Tiết thành bỗng nhiên nổ ra tiếng súng kịch liệt. Đoàn quân thứ sáu cũng đã chạy đến mấy ngày đường, mệt mỏi đến cực

điểm. Phía đông không phải vị trí quá quan trọng, ngoài việc bố trí một vài trạm gác di động, thì thay phiên nhau đi nghỉ ngơi.

Lúc này, tố chất huấn luyện ngày thường liền thể hiện ra. Đệ nhất sư trải qua khổ chiến liền muốn nghỉ ngơi. Bắc Dương đệ tam trấn vẫn còn có thể trong đêm kéo quân. Mặc dù hai bên tác chiến nhuệ khí tương đương, nhưng xét về độ bền bỉ, đệ nhất sư vẫn không bằng đệ tam trấn.

Mười một tiêu trong đêm bồn tập, lại vừa vắn đánh Tiết thành thủ quân trở tay không kịp. Mưa đạn dày đặc đánh bay mấy trạm gác di động trên đầu tường. Ngay sau đó, vài trăm người tràn qua chiến hào, không tốn chút sức vượt lên tường thành. Đạn từ trên cao nhìn xuống trút vào trong Tiết thành.

Mặc kệ là đoàn thứ nhất hay đoàn thứ sáu, đều bị đợt công kích này đánh cho rối loạn. Đoàn thứ nhất đang say giấc mộng đẹp, không ngờ địch nhân đã giết đến tận cửa trong đêm công kích, nhất thời bị đánh thức. Nhưng trong bóng tối hỗn loạn, binh lính không tìm thấy quan, quan không tìm thấy binh, làm sao có thể chống cự! Hà Toại cũng sớm bị đánh thức, xoay người liền đi tổ chức bộ đội, nhưng trong trấn đã hỗn loạn tung tóe. Ngoài mấy tên tham mưu vệ sĩ bên cạnh, còn bắt được cái gì bộ đội nữa đâu.

Đoàn thứ sáu cũng như vậy, bọn hãn còn thiếu kinh nghiệm hơn đoàn thứ nhất. Phía đông phòng thủ một cái liền bị Bắc quân xông lên, sụp đổ ngay tức khắc. Bắc Dương quân đồng thời hướng nam mặt phát triển, kỵ binh trấn giữ phía nam cũng bị đánh tan. Cũng may, Dấu Hiệu Thần ở phía bắc vẫn còn nằm trong tay một doanh bộ đội, lập tức đổi hướng súng, nã về phía địch nhân. Trong hỗn loạn, muốn tổ chức bộ đội phản công địch, vừa lên đã bị mưa đạn rót trở lại.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong trấn Tiết thành nhỏ bé, giờ là người hô ngựa hí, đạn hỏa vũ bay loạn khắp nơi. Một chỗ chứa đạn được bị đánh trúng, bốc cháy rồi nổ tung, ngọn lửa lan tràn khắp nơi. Binh lính chạy từ đông sang tây, lại từ nam chạy đến bắc, như ruồi không đầu. Mặc dù có một vài lão binh tự phát chống cự, nhưng so với hành động có tổ chức của Bắc quân, thì chỉ có thể coi là yếu ớt.

Hà Toại dắt Trương Hùng phu, hai người thẳng người đi trên đường phố vội vàng, đạn vù vù lướt qua bên cạnh, hai người lại không để ý, kéo từng binh lính đi qua bên cạnh, bàn giao: "Tới bắc môn tập hợp!" Ngoài bọn họ, một số hạ cấp sĩ quan của đoàn thứ nhất cũng đang nỗ lực chinh đồn bộ đội, Bắc quân dù sao đến không nhiều người, lại có Dấu Hiệu Thần đoàn thứ sáu kiểm chế, hiện tại chỉ khống chế Đông Môn và Nam Môn của Tiết thành, còn cho bọn họ thời gian chinh đồn đội ngũ.

Ngô Đeo phu đứng trên tường thành, hài lòng nhìn Tiết thành dưới hỏa lực của bộ đội hấn loạn thành một bầy. Định nhân chống cự hỗn loạn mà yếu ớt, nếu không phải hấn chỉ chọn năm trăm tinh nhuệ, binh lực thực sự quá ít, hấn đã có niềm tin trong trận dạ tập (đột kích ban đêm) này sẽ ăn hết hơn phân nửa nam quân! Hiện tại chỉ chờ hai mươi trấn Lục Cấm chi đội đúng giờ khởi xướng tiến công... Ngô Đeo phu tiếc nuối thở dài, nhưng đảo mắt lại chấn lên tinh thần. Bộ đội của hấn khống chế Đông Môn và Nam Môn, xem đám nam quân này có thể trốn đi đâu. Là theo phía tây uy hơi sơn hồ cá lớn, hay hướng bắc đâm vào hòng súng Lục Cấm!

Súng máy trên thành bắc vẫn không ngừng nhả đạn về phía hấn, đạn bắn vào tường gạch, tinh hỏa văng tung tóe. Mấy tên hộ binh cố gắng kéo hấn nằm xuống. Ngô Đeo phu dùng sức vung tay: "Đạn có thể giết ta, bây giờ còn chưa tạo ra đâu! Ta cứ đứng ở đây, xem nam quân làm sao chết dưới mười một khẩu súng!"

STT 66: Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 60: Lần...

Chương 1: Quyển lần đầu gặp tân hợi Chương 60: Lần Bắc phạt thứ nhất kết thúc

Đã quá giờ sáu, hiện tại đã là bảy giờ ba mươi. Gi Tộ lúc đầu một mực lo lắng Bắc Quân sẽ giáp công hai mặt. Liều mạng đốc thúc binh lính tụ tập lại, hướng nam mặt công kích. Nhưng Bắc Dương quân phòng thủ lại ương ngạnh đến lạ thường. Song phương vật lộn đã nhiều lần, vẫn không thể nào đoạt lại được cửa Nam. Theo hãn nghĩ, đến hừng đông, chủ lực Bắc Quân từ phía bắc sẽ tràn tới, vậy mà lại chẳng thấy động tĩnh gì! Chẳng lẽ đây là Bắc Quân tự phát dạ tập? Coi như vậy, nghe nói Tiết thành đánh nhau một trận, cũng nên đến tiếp viện chứ?

Mặc kệ hãn nghĩ thế nào, Bắc Quân này đã cho hãn một cơ hội không thể bỏ qua. Hãn đứng ở bắc môn, không ngừng dậm chân thúc giục. Binh lực có thể điều động đều được sử dụng, từng đợt từng đợt xung phong về phía nam. Dù thế nào cũng phải thông đường lui trước khi Bắc Quân đến hội hợp!

Ngô Dao Phu nghiêng răng nghiêng lợi. Mười một tiêu tinh nhuệ của hãn đều đổ vào nơi này. Địch nhân phản công một lần lại càng thêm hung hãn. Hai doanh trưởng hãn yêu mến nhất. Tiêu Diệu Nam trọng thương, Trương Phúc đến giờ vẫn mất tích. Lục Cẩm chi đội sao còn chưa theo phía bắc khởi xướng tiến công? Đạn súng máy của địch nhân bắn ra ngày càng dày đặc. Sau đó thì bắn như mưa. Pháo binh thậm chí ngay tại bắc môn bắt đầu

khai hỏa, lấp đặt ngòi nổ không tuyến. Hướng Bắc Quân đánh mạnh. Đệ nhất sư coi như liều mạng rồi.

Mấy tên lính hộ vệ máu me đầy mặt, lộn nhào từ trong đồng người chết chạy tới, kéo Ngô Dao Phu chạy xuống: "Tiêu thống, cho mười một tiêu giữ lại chút hạt giống! Nơi này chúng ta không giữ được rồi! Còn rừng xanh, sợ gì không củi đốt!" Ngô Dao Phu mắt đỏ ngầu, vừa đá vừa đánh, nhưng vẫn bị bọn họ lôi xuống tường thành.

Một trận đánh xuống, trong trấn Tiết thành đâu đâu cũng là thi thể, trận chiến này tuy chỉ có mấy giờ, nhưng thảm thiết không thua gì mấy ngày huyết chiến ở gổm trang. Tại cửa Nam trấn, thi thể hai quân chồng chất, tình nhuệ đối tình nhuệ, quyết tử chiến. Đối lại là thương vong thảm trọng. Mà đoàn thứ sáu vừa đến tiền tuyến, đã phải chịu đòn đau như vậy, cũng khiến cho cái gì phù phiếm và kiêu ngạo đều biến mất.

Gi Tộ đứng trên tường thành phía bắc, cầm ống nhòm nhìn về hướng gổm trang. Nơi đó vẫn không có động tĩnh. Hắn quay đầu ra lệnh với Trương Hùng Phu thống khổ: "Chúng ta rút lui về đài nhi trang! Hai đoàn chúng ta đều bị tổn thương nặng rồi. Không thể kiên trì ở tiền tuyến." Hắn hung hăng đâm vào tường: "Bắc phạt, Bắc phạt, lại bị Bắc Quân đánh cho chạy về, đây là chuyện gì xảy ra?" Trong lòng hắn hiểu rõ, cho dù mưa thần lại điều một hai đoàn quân lên tiếp viện, trước mặt Bắc Quân thực lực hùng hậu, sức chiến đấu cũng không yếu, lấy thực lực của đệ nhất sư, Bắc phạt đến giờ coi như kết thúc rồi.

Phương nam nhiều quân đội như vậy, vì sao không thể đoàn kết nhất trí, đem đại nghiệp phục hưng tiến hành đến cùng? Thì ra, coi như đệ nhất sư dẫn đầu hành động, bản thân ở phía trước liều mạng tác chiến, có thể làm gương mẫu. Nam quân liền có thể tấp nập theo vào. Ai ngờ lại thừa dịp sư trưởng bị thương, Đồng Minh hội danh tướng Bách Văn Úy suýt chút nữa gây ra sự kiện Từ Châu.

Hắn nhắm mắt lại, chán nản thở dài: "Lấy đoàn thứ nhất Tam doanh, đoàn thứ sáu một doanh làm hậu vệ. Toàn quân rút lui về nam! Thương binh của mình đều phải mang đi, thương binh của Bắc Quân thì băng bó cẩn thận, đặt ở trấn Tiết thành chờ người của bọn họ đến tiếp nhận... Chúng ta đi!" Hắn lẩm bẩm rồi lặp lại một câu: "Chúng ta đi!"

Đến trung lưu kích nước, sóng át phi thuyền a.

Ngô Dao Phu mang theo đầy người bụi đường, khói lửa, xông vào bộ tư lệnh của Lục Cẩm chi đội thiết lập tại gổm trang. Hắn chỉ cướp về được một doanh trưởng Tiêu Diệu Nam, năm trăm tinh binh chỉ còn lại hơn một trăm người. Vừa xông vào, hắn đã rút súng ra, mấy tên thủ hạ đã đỏ mắt, hộ binh muốn ngăn cản hắn thì bị đẩy ra, súng ngắn đều chìa vào đầu bọn họ.

"Lục Văn Sơn! Người vì sao án binh bất động? Các người hai mươi trấn đều là một đám Bắc Dương mọt! Loan châu ồn ào còn chưa đủ, hiện tại lại để mất tinh nhuệ của chúng ta ở trấn thứ ba! Lão tử liều mạng hôm nay đánh chết người đền mạng, cũng phải đòi lại công đạo cho huynh đệ chúng ta!"

Lục Cẩm là một hán tử hơn ba mươi tuổi, năm đó là giáo viên của Bắc Dương võ bị học đường. Vẻ mặt khôn khéo. Nhìn Ngô Dao Phu cầm súng ngắn chìa vào mình, ngồi ở đó chỉ biết cười khở.

Bên cạnh hắn, một người trầm giọng nói: "Tử Ngọc, người làm loạn cái gì? Không cho Lục chi đội khởi xướng tiến công, là chủ ý của ta!"

Trong mắt Ngô Dao Phu chỉ có Lục Cẩm, nào quan tâm đến người bên cạnh. Nghe có tiếng, mới trợn mắt nhìn sang. Ngồi bên cạnh là một trung niên gầy gò bốn mươi tuổi, để tiểu Hồ tử. Mặc quân phục cũng mở ra nghi hoặc, bên dưới là đầu kiểu Trung Quốc, quần áo bông. Nghiêng người ngồi đó ôm một cái chén trà, ánh mắt nghiêm khắc nhìn hắn.

"Vương... Vương tổng thống..."

Người này chính là nhân vật xếp thứ nhất trong tam kiệt Bắc Dương, Vương Sĩ Trân, Vương Mời Khanh! Viên Thế Khải trên đường kinh Hán muốn đoạn kỳ thụ thống lĩnh, Phùng Quốc Chương lại muốn ở lại Bắc Kinh ổn định Cấm Vệ quân và trấn thứ nhất quân tâm. Trên đường tân phổ này chỉ có thể kéo Vương Mời Khanh, người luôn không thích làm việc ra trấn giữ. Hẳn ở Bắc Dương có thân phận địa vị cỡ nào. Ngô Đao Phu dù tâm cao khí ngạo cũng không dám phát tác với hẳn.

"Vương tổng thống, đây là có chuyện gì? Lúc đầu chúng ta ban đêm tập kích chiếm thượng phong. Chỉ cần Lục Văn Sơn theo ước định phối hợp phát động công kích, chúng ta liền có thể tiêu diệt toàn bộ Nam quân ở Tiết thành! Coi như hẳn không phát động công kích, mười một tiêu của chúng ta ở Tiết thành đánh thảm như vậy, hẳn có chút lương tâm, cũng nên tiếp ứng một chút! Chúng ta lui ra, mất bao nhiêu huynh đệ tính mạng! Mười một tiêu hai doanh quan đối, năm đội quan. Mang thương trở về chỉ có hai người! Mời Vương tổng thống cho mười một tiêu giải oan!"

Ngô Đao Phu mắt đỏ ngầu lại nhìn Lục Văn Sơn, thở hỗn hển chờ lời giải thích.

Vương Sĩ Trân BA~ một tiếng vỗ bàn: "Các người ở phía trước còn nghe ai chỉ huy? Ở Tế Nam nói thế nào, đánh xuống tảo trang Tiết thành chúng ta liền dừng chân. Người là tiêu thống, Lục Văn Sơn là chỉ đội trưởng, người dựa vào cái gì ra lệnh cho hẳn? Chúng ta Bắc Dương còn có kỷ luật hay không? Mười hai tiêu Trương Học Nhan, người ta vì sao lại làm tốt như vậy? Rất ít thương vong đã chiếm được tảo trang, theo mệnh lệnh ngay tại chỗ trú đóng. Cái nào giống người là một nhân vật vô pháp vô thiên! Nghe nói tiểu tử người ở gổm trang đánh liều mạng như vậy, làm hại ta trong đêm chạy tới, vẫn là chậm một bước!"

Hắn bình tĩnh lại, đổi giọng điệu ôn hòa: "Lục Văn Sơn ta vừa đến đã nói với hắn. Không nên cùng tiểu tử người hồ nháo! Muốn kiến công lập nghiệp không phải như vậy. Các người trong đầu vẫn không có toàn cục. Mười một tiêu có thể đánh không sai, nhưng chúng ta Bắc Dương không cần loại kiêu binh hãn tướng như vậy! Để các người ở Tiết thành chịu khổ, cũng là ý của ta. Tào Trọng San ở đó ta sẽ đi bàn giao. Chính là muốn các người biết, việc gì cũng phải theo ý đồ của Cung Bảo đại nhân..."

Hắn nhìn Lục Văn Sơn một cái, tùy ý hỏi: "Mười một ngọn giúp thống có phải là vương học bá tiểu tử kia không? Trước kia ở Bắc Dương võ bị học đường thành tích rất không tệ a."

Lục Cẩm cười nói: "Vương tổng thống trí nhớ tốt, chính là vương học bá. Hắn còn kiêm nhiệm Tam doanh quan đới."

Ngô Dao Phu trong lòng trầm xuống, bản thân từ trước đến nay chính trực. Trong quân Bắc Dương mang binh đánh giặc đều đặc lập độc hành. Cũng không phải thượng quan nhóm yêu thích. Lần này nhẫn tâm hy sinh một nửa thực lực mười một tiêu của hắn, lại cho hắn cái đẹp mắt. Những người này thật sự là làm ra được.

Vương Sĩ Trân hừ một tiếng: "Dù sao ta lâu rồi không mang binh, những chuyện đắc tội với người ta ta cũng không sợ. Ta liền thay Tào Trọng San làm chủ. Tử Ngọc, người tạm thời bàn giao việc quan mười một ngọn tiêu chưởng quản vụ. Trước bề môn hồi lỗi. Vương học bá tạm thay mười một tiêu tiêu chưởng quản vụ..."

Ngô Dao Phu lập tức cảm thấy máu đều xông lên đỉnh đầu. Cuối cùng thân thể lung lay một chút, cứng ngắc hướng Vương Sĩ Trân chào một cái. Quay người sải bước đi ra ngoài. Lục Cẩm nhìn bóng lưng hắn, có chút thốn thức. Miễn cưỡng thay hắn phân bua: "Tử Ngọc vẫn là rất biết đánh nhau..."

Vương sĩ Trân quả quyết nói: "Ta đây chỉ là muốn mài giũa hăn một chút, ngọc không mài không thành đồ. Chắc hăn hăn cũng hiểu đạo lý này. Lần này chúng ta canh giữ trên đường đến Tân Phổ, chính là muốn theo dõi ý đồ của Cung Bảo. Kẻ nào muốn làm loạn, ta thật sẽ không khách khí đâu!"

Hăn nhìn Lục Cầm một cái, thở dài: "Văn Sơn, người cũng là lão nhân, sao lại không rõ tâm tư của Cung Bảo chứ? Chúng ta cùng đội quân Mưa Thần đánh nhau sống chết, đối với đám dân đảng ở Nam Kinh mà nói là tin tức tốt nhất. Hiện giờ mọi người thu tay lại, thế là tốt nhất. Phía dưới chỉ còn xem Cung Bảo sẽ vận trù cục diện này ra sao."

Nhất Mới Tiểu Thuyết tại 69 Sách a thủ phát!

Gi Tụy cùng hai bộ phận của dấu hiệu thần rớt cuộc đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự tiếp xúc với Bắc Quân. Bình an rút lui về tuyến Đài Nhi Trang. Cùng đội quân của Lâm Thuật Khánh hội hợp. Bắc Quân vẫn không chế tuyến Tảo Trang, Tiết Thành, không có ý truy kích.

Lần này Bắc thượng, đệ nhất sư bỏ mình sáu trăm bảy mươi mấy người, bị thương hơn chín trăm người. Vũ khí hạng nặng tổn thất gần một nửa. Sát thương quân địch và tổn thất của mình gần như tương đương. Kết quả sau khi đệ nhất sư va chạm với một bộ đội tinh nhuệ của Bắc Dương, chỉ miễn cưỡng bảo vệ được thế ngang tay.

Dưới sự sắp xếp của Trương Quý Trực, Viên Thế Khải thông qua tiền tuyến Vương sĩ Trân và Mưa Thần bí mật ngừng bắn. Ranh giới ngừng bắn ở tuyến Đài Nhi Trang. Mưa Thần hứa hẹn sẽ rút lui khỏi Sơn Đông sau khi nam bắc hòa bình toàn diện.

Đối với đệ nhất sư mà nói, cuộc cách mạng Tân Hợi trong hành động quân sự, như vậy là hoàn toàn chấm dứt.

STT 67: Chương 2: Giao dịch lớn giữa Viên Thế Khải và Viên...

Chương 2: Giao dịch lớn giữa Viên Thế Khải và Viên Thế Khải

Trong bóng đêm ở Từ Châu, một đoàn tàu hỏa chậm rãi tiến vào nhà ga. Hiện nay, trên toàn bộ đoạn đường phía nam Tân Phổ, đầu máy đều do đệ nhất sư của Mưa Thần khống chế. Vị thứ trưởng phụ trách giao thông của chính phủ lâm thời Nam Kinh đã nhiều lần gửi công văn yêu cầu Mưa Thần bàn giao các toa xe và khoản thu nhập từ đường sắt cho bộ. Mưa Thần chỉ lấy cớ quân Bắc phạt đang trong tình thế khẩn cấp, toàn bộ xe lửa đều dùng cho vận chuyển quân sự, hoàn toàn không thềm đếm xia đến việc bàn giao khoản thu nhập.

Dương Độ ngồi trong toa xe trang trí hoa, chỉ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Trời tối đen như mực, chỉ có lác đác vài ngọn đèn đường le lói. Trong ánh sáng yếu ớt ấy, hắn đã thấy binh lính đệ nhất sư đứng nghiêm, đề phòng, quay lưng về phía toa xe.

Đối diện, Trương Quý Trực hướng hắn cười nói: "Tích Tử lão đệ, binh lính đệ nhất sư quả nhiên không hổ danh. Ở tiền tuyến Sơn Đông, họ đã đánh ngang ngửa với tinh nhuệ của Trấn thứ ba của Úy Đình. Giang Nam, hiện giờ chỉ có đội quân này là có danh tiếng cao nhất."

Dương Độ mỉm cười đáp: "Cũng nhờ Quý lão có vũ lực, Quý lão hiện có hai vạn quân tinh nhuệ làm chỗ dựa. Tình hình Đông Nam có chút biến động, ai cũng phải nhìn vào ánh mắt của ngài. Lúc trước, Quý lão trong

đám người hỗn loạn đã có tuệ nhãn nhìn ra Mưa Thần, quả là tầm nhìn xa trông rộng."

Nụ cười của Trương Quý Trực hơi cứng lại, nhưng ông ta đã che giấu rất khéo. Tình hình hiện tại, chính phủ lâm thời phương Nam đã cơ bản ổn định thế trận, các cán bộ Đồng Minh hội chiếm giữ những vị trí quan trọng. Ông ta tuy là Tổng trưởng Công thương, nhưng mọi quyền hành đều bị thứ trưởng nắm giữ. Dù ở trong nghị hội, phe lập hiến của họ chiếm ưu thế, nhưng trước tình thế hiện tại, ngoài việc quấy rối hành động của chính phủ lâm thời, châm chọc, cũng không có tác dụng gì lớn.

Ông ta tuy luôn khiêm tốn, nhưng cũng là một nhân vật tự phụ. Cuối triều Thanh, lão già này xưa nay không muốn chịu lép vế. Thấy Dương Độ nói chuyện khách sáo, kỳ thật lại ngầm châm chọc việc phái lập hiến Giang Chiết trong thời gian này trên dưới bận rộn, kết quả không moi được lợi ích gì từ chính phủ lâm thời. Không khỏi cảm thấy lão đệ này nói chuyện quá không nề mặt.

Ông ta mỉm cười nói: "Tích Tử, người quá đề cao ta, lão già này. Thấy nhà Thanh sắp thoái vị, xu hướng Nam Bắc hợp lưu đã rõ. Thiên hạ này là của các người cả. Lão già ta về Nam thông tiếp tục làm thực nghiệp, hưởng thụ cuộc sống thái bình thịnh thế mà các vị đại hiền sáng lập, chẳng phải tốt hơn sao?"

Dương Độ chỉ cười, ngồi yên không nói. Lần này, hắn đại diện cho Viên Thế Khải, bí mật đến Từ Châu để trao đổi một số việc với Mưa Thần. Hắn đã mạnh mẽ đề nghị Viên Thế Khải thu phục Mưa Thần, coi như một cánh tay đắc lực, sau này sẽ có tác dụng lớn. Thế lực của Trương Quý Trực, người đứng sau lưng hắn, khi dùng để đối phó phương Nam, cũng tuyệt đối có thể coi là đồng minh.

Mỗi khi hần tính toán những thế lực này, hần cảm thấy cả Trung Quốc như thu nhỏ lại thành một sa bàn khổng lồ trước mặt hần, để hần sắp xếp, bố trí. Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Còn Mưa Thần, sẽ mang đến cho hần những điều bất ngờ gì đây?

Ngoài Dương Độ và Trương Quý Trực, trên chuyến tàu hỏa còn có Duncan, người đã một đường từ Thượng Hải đến đây, cùng với một người bạn của hần, mang theo một đội quân chế tạo cục vệ binh và xe cộ. Tàu vừa dừng, hần đã chạy đến trước chiếc xe vận tải, chui vào dưới tấm bạt để xem bảo bối của mình.

Bạch Tư Văn cung kính lên xe hoa, hai cỗ xe ngựa đã dừng lại trước nhà ga. Trương Quý Trực nhìn thấy đội trưởng bảo vệ của Mưa Thần đến, liền đứng dậy: "Tích Tử lão đệ, Mưa Thần bị thương chưa khỏi hẳn, nên không thể tự mình nghênh đón người. Vị đội trưởng Bạch này là tâm phúc của hần. Có hần đến đón tiếp, cũng là bí mật nhất. Ta thay Mưa Thần cáo tội với người."

Dương Độ cười ha hả, cũng không nói lời khách sáo. Hần đội mũ lên đầu, bước xuống xe hoa. Sân ga vẫn còn tuyết đọng, hần giẫm lên tuyết, tiếng giày vang lên kéo kẹt. Hần không vội lên xe, mà đi dạo trong đồng tuyết, không biết đang suy nghĩ điều gì. Bạch Tư Văn đi theo sau, sốt ruột đến đổ mồ hôi, vì sư trưởng đã dặn dò, nếu để lộ tin tức, thì đầu hần sẽ mất!

Dương Độ dừng lại, liếc nhìn Bạch Tư Văn đang lo lắng nhưng không dám nói nhiều. Hần cười nhạt một tiếng, cúi đầu lên xe ngựa. Bạch Tư Văn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ra lệnh cho binh lính vệ đội làm xa phu: "Nhanh! Đến bệnh viện của sư bộ!"

Khi Dương Độ đến bệnh viện, tham mưu trưởng đệ nhất sư, Ngô Hái, đã đứng đợi ở cửa. Vị tham mưu trẻ tuổi này để một chòm râu nhỏ, cử chỉ vừa

điềm đạm lại lộ ra vẻ uy nghiêm. Dương Độ trong lòng hồi tưởng lại tư liệu về vị tham mưu trưởng này. "Ngô Hái, tự Niệm Tôn. Sinh năm Quang Tự mười chín. Tốt nghiệp hạng ba Lưỡng Giang võ bị học đường. Ban đầu đảm nhiệm sĩ quan hậu cần của doanh trại thứ ba mươi ba. Sau thăng đội quan. Năm Tuyên Thống thứ ba được Mưa Thần thu nhận. Hiện là tham mưu trưởng đệ nhất sư Giang Tô lục quân. Là người ổn trọng, dám đảm đương gian khổ. Có phần nhân nại. Trong đệ nhất sư, mơ hồ là nhân vật số hai dưới trướng Mưa Thần..."

Nhìn thấy Ngô Hái tươi cười nghênh đón, hân cũng chấp tay cười. Hai người không nói lời khách sáo, Ngô Hái liền dẫn mấy người vào phòng bệnh của Mưa Thần. Cửa vừa mở, đã thấy Mưa Thần đang nằm nửa người trên giường, sắc mặt khá tốt. Một cô y tá nhỏ nhắn, dáng người thon thả đang giúp hân thay băng. Thấy họ đến, cô y tá chỉ cười ra hiệu với Ngô Hái, rồi cúi đầu đi ra.

Mưa Thần cũng đánh giá Dương Độ, người này mới ngoài ba mươi tuổi, mặt mày linh hoạt, cử chỉ tiêu sái tự nhiên. Mặc một bộ trường sam, khoác thêm áo da chồn. Nụ cười vô cùng tao nhã. Trương Quý Trực đi theo sau, so sánh lại càng lộ vẻ già nua.

Mưa Thần nhìn hân: "Đây chính là danh chấn trung ngoại Dương Tích Tử tiên sinh? Huynh đệ bị thương trong người, không thể ra đón tiếp, thực sự rất thất lễ." Thấy Mưa Thần chủ động hỏi thăm, Trương Quý Trực và Dương Độ nhìn nhau cười một tiếng, rồi tự mình phân chủ khách ngồi xuống, chờ xem Mưa Thần định mở lời thế nào.

Trương Quý Trực suy nghĩ một chút, hướng Mưa Thần nói: "Vũ Sư trưởng, Tích Tử tiên sinh đến đây lần này là đại diện cho Viên Cung Bảo ở Bắc Kinh. Trước đây, lão đầu tử luôn nhờ ta truyền lời. Lần này, Viên Cung Bảo đặc biệt phái Tích Tử tiên sinh đích thân đến, cũng là để thể hiện sự thân thiện, đồng thời cũng có kỳ vọng cao đối với sư trưởng."

Dương Độ ở một bên gật đầu mỉm cười. Mưa Thần lại cười nói: "Cung Bảo lão nhân gia quá khách sáo rồi! Trong mắt huynh đệ, ta có là gì, chỉ là một nhân vật nhỏ bé ở Tô Bắc. Bàn về địa bàn, cũng chỉ là một góc nhỏ. Bàn về quân lực, một sư cô lữ làm sao có thể địch lại mười vạn dũng tướng của Cung Bảo đại nhân? Những lời này, huynh đệ thực sự không dám nhận... Nhưng nếu Cung Bảo có lời dặn dò gì, Tích Tử tiên sinh cứ nói hết, huynh đệ nhất định làm theo."

Dương Độ nhìn Mưa Thần vẻ mặt nhiệt tình, cũng không vội nói chuyện, chỉ có chút hiếu kỳ không ngừng dò xét hẩn. Nhân vật này, trước khi xuất hiện lại hoàn toàn vô danh. Hẩn tự xưng đến từ giới Hoa kiều ở Mỹ, là nhân vật của Đồng Minh hội. Phải biết Dương Độ là người quen biết Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng ở Nhật Bản. Đồng Minh hội có nền tảng thế nào, hẩn làm sao có thể không biết? Căn bản là không có người này.

Thế mà hẩn lại có thể thuận lợi trèo lên, một đường đi đến, mơ hồ có tư thế định đoạt đại cục khôi phục Đông Nam. Vừa biết tiếp tục Bắc phạt để duy trì danh vọng ở phương Nam, vừa biết chiếm địa bàn ở Tô Bắc. Ngay cả việc Viên Cung Bảo không muốn động thủ với hẩn cũng đoán trúng! Cho nên mới chỉ điều một bộ phận nhỏ binh lực Bắc thượng. Người này thoát nhìn còn trẻ, sao lại làm việc chu đáo đến mức này?

Hẩn đến đây lần này, đương nhiên là muốn thay Viên Cung Bảo lung lạc hẩn. Địa vị của Mưa Thần hiện tại, đối với Viên Cung Bảo mà nói quả thực rất có tác dụng. Thứ nhất, có thể ngăn cách hai miền Nam Bắc, tránh cho Viên Thế Khải một lòng mưu đồ thoái vị, lại thêm việc một số tướng quân nhiệt huyết ở phương Nam đột nhiên muốn Bắc phạt. Thứ hai, Mưa Thần hiện tại lại thân cận với Trương Quý Trực và đám người, tương lai muốn đối phó với phe Dân Đảng, ai biết hẩn có thể giúp đỡ được gì không? Thứ ba, đơn thuần là vấn đề kinh tế. Phương Bắc và phương Nam hiện nay đều đang "rỗng túi", Viên Thế Khải nếu nắm quyền cả nước, việc giải quyết hậu

quả vay mượn tiền lớn là điều bắt buộc, mà muối Lưỡng Hoài lại là bảo đảm trọng yếu. Trước hết phải vượt ve Mưa Thần. Nếu không, hắc ở Lưỡng Hoài gây rối, dẫn đến những tranh chấp quốc tế, vậy thì phiền phức lớn lắm!

Hắc tự tin có thể thuyết phục Mưa Thần, Trương Quý Trực từ trước đến nay đều cố gắng hết sức để hắc tin tưởng, Mưa Thần và hắc gần như là một thể. Hiện tại hắc đã hiểu, Mưa Thần là người có chủ kiến riêng. Trương Quý Trực muốn lợi dụng hắc, chỉ sợ còn muốn làm đường lui cho riêng mình.

Hắc nhàn nhạt cười, đang định mở lời. Mưa Thần lại đoạt lời trước: "Tích Tử tiên sinh, huynh đệ bị thương, tinh thần thực sự không tốt. Hơn nữa lát nữa còn nhiều việc phải xử lý. Ý đồ của tiên sinh, huynh đệ sẽ thay ngài nói ra."

"Tiên sinh và Cung Bảo tiên sinh chỉ muốn huynh đệ làm được hai điều sau... Một là, xung quanh Nam Kinh có mười mấy vạn quân Nam. Muốn huynh đệ chỉ huy quân đội giúp Cung Bảo tiên sinh ở phương Nam. Hai là, vì chuyện muối Lưỡng Hoài."

Thần sắc hắc nhẹ nhõm: "Những chuyện này đều dễ giải quyết! Hiện tại tuy rằng là trong Sơn tiên sinh đang duy trì chính phủ phương Nam. Nhưng mà, việc thoái vị của nhà Thanh sắp đến, cục diện Trung Quốc vẫn cần Cung Bảo thu thập. Huynh đệ ở giữa Nam Bắc, ngăn cách hai quân, vì đại cục mà bất đắc dĩ phải làm, để lê dân không đến mức lưu lạc, thực sự là tâm nguyện trong lòng huynh đệ. Điểm này xin mời Cung Bảo và tiên sinh yên tâm."

Hắc vừa nói vừa trầm ngâm, dường như có vẻ khó xử. Dương Độ ở bên cạnh lại cảm thấy giật mình vì tác phong của vị tướng quân trẻ tuổi này. Hắc đã quen với việc trong lúc nói chuyện với đối phương luôn vòng vo

tam quốc, hai bên dù có liên quan đến lợi ích căn bản nhất, lời nói cũng phải khách sáo uyển chuyển vô cùng. Chứ đâu có ai như vị tướng quân này, nói thẳng vào vấn đề như vậy. Thật là một phong cách khiến người ta ngạc nhiên. Hơn nữa, vị tướng quân này lại hiểu rõ tâm tư của Cung Bảo và hẳn đến vậy, quả thực là một người hiểu biết phi thường.

Hắn không ngắt lời Mưa Thần, có chút hứng thú lắng nghe hắn nói tiếp. Mưa Thần nhìn Dương Độ, ánh mắt rất nghiêm túc: "Huynh đệ có hai vạn người cần nuôi, Tô Bắc vùng đất này thực sự cần cỗi, tất cả đều nhờ vào đường sắt, kênh đào và muối Hoài làm nguồn sống! Tiên sinh rất rõ. Ba khoản này một năm thu nhập hơn một ngàn vạn! Theo nội tâm huynh đệ mà nói, những thứ này thà chết cũng không muốn giao ra. Nhưng mà, quốc gia đại sự lại quan trọng hơn chuyện cá nhân của huynh đệ..."

Dương Độ đang định lên tiếng tán thưởng, muốn nhân lúc vị tướng quân trẻ tuổi này đang có cảm tình tốt với mình mà quyết định chuyện này. Mưa Thần lại nhàn nhạt cười: "Chuyện này huynh đệ cũng không phải không làm được, nhưng cũng có mấy điều kiện."

Đối với một nhân vật có thể nói thẳng toẹt ra ý đồ của mình như vậy, Dương Độ thực sự không biết phải làm sao. Nhất thời không nghĩ ra nên ứng phó thế nào. Đành phải cười khổ nói: "Chỉ cần Vũ Sư trưởng có thể thông cảm cho nỗi khổ của Cung Bảo, lúc nào cũng nghĩ đến đại cục, sư trưởng có yêu cầu gì, cứ nói ra, huynh đệ có thể làm chủ, sẽ tiếp tục ủng hộ, không thể làm chủ, cũng nhất định sẽ trình bày với Cung Bảo, tuyệt đối không để sư trưởng phải nói vô ích."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần trên mặt dường như cũng muốn phát sáng, nhìn Trương Quý Trực. Lão già này hiện tại đã trở thành nhân vật râu ria, Mưa Thần những

chuyện này trước đây cũng không hề bàn bạc với hãn, về mặt có chút không thoải mái, ngơ ngác nghe hai người họ đối thoại.

"Huynh đệ yêu cầu rất đơn giản, chỉ có hai chuyện. Một là, huynh đệ muốn người, đem Tương Bách Lý tiên sinh cho ta! Hiện tại Tương tiên sinh ở Bắc Kinh quân tư phủ, huynh đệ đã ngưỡng mộ lâu rồi. Huynh đệ Giang Bắc sự vụ rắc rối, thường than không có người. Có Tương tiên sinh phụ tá, huynh đệ có thể xây dựng Giang Bắc thành một quốc phòng mạnh, nếu Nam Kinh có bất lợi cho Cung Bảo, huynh đệ một thân gánh chịu!"

Hãn nói đến kích động, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: "Chuyện thứ hai đơn giản hơn rồi, Lưỡng Hoài một năm muối lợi gần ngàn vạn, Cung Bảo dùng cái này có thể thế chấp vay năm ngàn vạn. Cung Bảo một lần cho huynh đệ tám trăm vạn, Lưỡng Hoài muối vụ, sau khi thống nhất Nam Bắc, Mưa Thần tự nhiên hai tay dâng lên!"

Khi nghe Mưa Thần vừa rồi muốn Tương Bách Lý, Dương Độ còn thâm cảm thán người này trọng tài khinh lợi. Đối với hãn nổi lên cảm giác tri kỷ. Về sau nghe được hãn lại dùng tám trăm vạn đổi lấy muối Lưỡng Hoài, cùng Trương Quý Trực đứng lên, hai người trăm miệng một lời nói: "Đây không phải là trò cười sao? Làm sao có thể được?"

Dương Độ tức giận, muối Lưỡng Hoài vốn thuộc về trung ương, làm sao lại để cho thằng nhóc này nói thành vật trong tay mình, có thể đem ra mặc cả với trung ương, hãn tưởng hãn là ai? Đến lúc đó Viên Cung Bảo trực tiếp cầm vật này thế chấp cho ngân hàng bốn nước, hãn dám cùng người phương Tây khiêu chiến? Vốn là cùng hãn chào hỏi, hy vọng đến lúc đó bớt chút phiền phức, hãn lại muốn kiếm lợi

Trương Quý Trực thì lại tiếc của. Hãn hiện tại tuy rằng tạm thời giữ chức công thương tổng trưởng, nhưng vị trí có lợi nhất vẫn là tổng xử lý muối Lưỡng Hoài. Coi như Mưa Thần chiếm cứ Giang Bắc, hãn cầm đầu,

mỗi năm hai trăm vạn thu nhập là không thiếu. Mưa Thần này lại không coi trọng hãn, nói bán là bán!

Nhìn Dương Độ xị mặt, Mưa Thần cũng nhàn nhạt không để ý, còn về những toan tính của Trương Quý Trực, hãn căn bản không thêm để trong lòng. Chỉ mỉm cười nói: "Thời gian đã trễ, Tích Tử tiên sinh đường xa đến vất vả. Bảng giá không thể đồng ý, chúng ta có thể bàn lại sau, hiện tại vẫn là để tiên sinh nghỉ ngơi quan trọng... Bạch đội trưởng, đưa Tích Tử tiên sinh đi lữ quán nghỉ ngơi."

Bạch Tư Văn lên tiếng, mỉm cười mở cửa. Thái độ khiêm cung đến cực điểm. Dương Độ đối với thái độ lúc mềm lúc cứng của Mưa Thần cũng có chút không thích ứng. Nghĩ lại hôm nay cũng thực sự quá vội vàng, nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Dù sao cũng muốn xem Mưa Thần có thể bày trò gì ra. Hãn cười khan hai tiếng, cầm mũ đội lên đầu: "Vũ Sư trưởng trước ở Thượng Hải, nghe nói thủ đoạn cao minh đến mức làm cho Khôi Phục Tri Bình sách huynh hiện tại còn đóng cửa không ra, trước kia tưởng rằng khuếch đại. Hiện tại xem ra... Ha ha, ha ha."

Hãn ngửa mặt lên trời cười ha ha hai tiếng, đi theo Bạch Tư Văn ra ngoài.

STT 68: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 02: Vũ khí...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 02: Vũ khí mới

Dương Độ vừa ra khỏi cửa, Trương Quý Trực đã vội vàng oán trách Mưa Thần: "Vũ Sư trưởng, người đối với Dương Độ cũng quá không khách khí. Tích Tử trước mặt cung bảo mà lại nói gì nghe nấy. Lần trước chúng ta khó khăn lắm mới cùng Bắc quân ngừng bắn, hiện tại cần gì phải làm lớn chuyện khiến mọi người không vui?"

Mưa Thần lộ vẻ mệt mỏi, dường như cuộc đối thoại với Dương Độ đã vắt kiệt sức lực của hắn. Nghe Trương Quý Trực hỏi han, hắn miễn cưỡng nở nụ cười, yếu ớt đáp: "Quý lão, sao lại trách ta? Đối phương là nhân vật phương Bắc, chúng ta không thể cứ mềm yếu mãi. Không phải ta nói ngoa, bọn chúng hiện tại muốn cầu cạnh ta, dù sao cũng hơn là ta đi cầu cạnh bọn chúng. Binh lính của chúng cũng đã từng chạm trán với ta. Vũ lực không đè được ta, ta cần gì phải sợ? Nếu không phải vì cân bằng Nam Bắc, ta đã sớm đánh tới báo thù cho đệ nhất lữ rồi..."

Trương Quý Trực dậm chân: "Tốt, tốt, tốt, cuối cùng là người có lý. Nhưng tại sao lại đem Lưỡng Hoài muối vụ bán đi? Đó là nguồn sống của chúng ta!"

Mưa Thần càng lộ vẻ tiêu tụy: "Quý lão, Lưỡng Hoài muối này, chờ trung ương cường thế, sớm muộn gì cũng phải trả lại. Chi bằng thừa dịp này bán được giá tốt. Ta biết ngài hiện tại là Tổng xử lý muối vụ, hiện tại muối vụ này tốt xấu gì vẫn còn trong tay chúng ta!"

Trương Quý Trực cười khỗ: "Là trong tay người, không phải trong tay ta. Mỗi cái thẻ dẫn muối, cục muối vụn, bao gồm cả ruộng muối ven biển, hiện tại đều bị lính của người canh giữ. Lão già ta phải mấy chục người đến tiếp quản, bọn chúng còn muốn cả mạng người nữa. Lão già ta thấy, chức Tổng xử lý muối vụn vẫn nên để người làm tốt hơn."

Mưa Thần phản nộ: "Mấy tên kia hồ đồ! Ai mà không biết ta Mưa Thần và Trương Quý luôn là một? Ta lập tức hạ lệnh xử lý chuyển giao! Quý lão, ta còn mới viện trợ mười hai lính canh muối, cũng giao hết cho ngài sử dụng. Sĩ quan ta đều phải xuống cả rồi. Chuyện gì cũng không cần ngài bận tâm. Binh lính này cũng đều là binh của ngài!"

Hắn nói xong những lời này, dường như không còn chút sức lực nào. Tựa vào giường chỉ còn thở. Trương Quý Trực trong lòng cười lạnh: "Cái gì mà không phân biệt, những thứ này có thể kiếm tiền chẳng phải đều vào tay người? Ta phải người xuống tiếp quản, dám trái lời những sĩ quan người phải xuống sao?" Nhưng hiện tại hắn thật sự không thể rời khỏi vũ lực trong tay Mưa Thần. Đành nuốt giận, miễn cưỡng cười nói: "Tốt, tốt, tốt, người an bài như vậy là tốt nhất. Người bị thương, cũng không cần quá hao tâm tổn sức. Lần này ta đến, phải ở lại hai ngày, rảnh rồi sẽ từ từ bàn bạc."

Nói đến đây, hắn không nhịn được thở dài: "Hiện tại người đối mặt với quá nhiều vấn đề! Không giống như thời chiến, một mệnh lệnh là quân lệnh, mọi người đều phải chấp hành. Muốn trị lý tốt, vẫn cần người có kinh nghiệm..."

Lão già lải nhải nói rồi quay người ra ngoài, tự nhiên có phó quan nghênh đón lão nhân gia đi nghỉ ngơi. Thấy hắn đi xa, Mưa Thần mới cười lạnh một tiếng.

"Quản lý tốt chỉ có thể dựa vào các người. Thanh thất cuối cùng mấy chục năm để các người giày vò, tình hình địa phương không gì hơn cái này."

Giang Chiết lập hiến pháp lợi dụng xong, vẫn phải quét vào trong lịch sử."

Trương Quý Trực vừa đi, Mưa Thần lập tức hồi phục tinh thần. Ánh mắt lấp lánh, gọi một phó quan: "Đặng tổng công trình sư đâu? Hẳn đã đến chưa?"

Phó quan gật đầu: "Đặng tiên sinh đang đợi ở dưới lầu. Còn có mấy huynh đệ mỗi người đều khiêng một cái rương. Nặng trĩch không biết là gì." Mưa Thần ngồi thẳng người trên giường: "Mau mời, mau mời!" Ánh mắt hăn sốt ruột, còn hơn cả khi nhìn Dương Độ và Trương Quý Trực.

Duncan vẫn như cũ, thiếu niên tóc sớm bạc, mắt kính dày cộp. Mặc quần áo cũng giống công nhân lao động. Cười lên lại càng hiền lành. Bên cạnh hăn còn có một người da đen, đầy vẻ phong trần, nhìn khí chất cũng giống người nước ngoài trở về.

Hai người phía sau còn đi theo mấy binh sĩ, mỗi người đều khiêng một cái rương, ở cửa phòng bệnh của Mưa Thần, rụt rè không dám tiến vào. Thấy hai người đến, Mưa Thần cười rạng rỡ: "Đặng Vũng Như, ta đợi người lâu rồi! Vị này là bằng hữu của ngươi? Sao không giới thiệu một chút?"

Duncan ra hiệu cho binh sĩ đặt rương xuống, những binh lính kia đặt rương xuống liền đứng nghiêm, đứng thẳng tại chỗ. Mưa Thần cười nói: "Đừng căng thẳng, nghỉ ngơi, trên đường cũng vất vả. Lúc này không phải đánh trận, mọi người ngồi xuống."

Duncan cũng giới thiệu với Mưa Thần: "Vị này là bạn tốt của tôi khi học ở Mỹ, Tạ Minh Quang, cũng học về địa chất. Nhưng anh ấy chuyên về địa chất, còn tôi là chế tạo máy móc. Trước đây Minh Quang làm công tác khảo sát dầu khí cho Mobil ở Mexico. Lần này anh ấy muốn đến Tô Bắc khảo sát dầu khí, cố ý đi cùng tôi để xin sự trường cấp hộ chiếu."

Mưa Thần gật đầu với Tạ Minh Quang, người này nhìn cũng là một một sách. Thảo nào có thể làm bạn tốt với Duncan. Chỉ là Duncan nhìn hiền hòa hơn, người này nhìn có vẻ mạnh mẽ hơn một chút. Nghe Duncan giới thiệu, trong lòng hần hơi động. Hướng Tạ Minh Quang cười nói: "Tạ tiên sinh, ta và Đặng Vũng Như còn có chút việc cần bàn, chuyện của ngài, để sau bàn bạc thì thế nào?"

Tạ Minh Quang im lặng gật đầu, đến cả lời khách sáo cũng không nói. Ngồi xuống ghế một cách đường hoàng. Mưa Thần cười tủm tỉm nhìn Duncan, vẻ mặt tràn đầy mong đợi. Duncan ra hiệu cho binh sĩ mở rương ra. Lấy linh kiện ra.

Mưa Thần thầm đếm những linh kiện này: "Bản vẽ, nòng pháo, giá đỡ điều chỉnh, đạn pháo có cánh đuôi... Thật sự tạo ra rồi!" Binh sĩ thuần thục lắp ráp, quả nhiên là một khẩu pháo cối 80mm! Còn được Duncan tỉ mỉ lắp ráp lên trên, châm lửa. Đặt ở đó phát ra ánh sáng yếu ớt.

Mặc dù có một số chỗ chưa hoàn thiện lắm, nhưng đã là loại pháo cối mà Mưa Thần nhớ đến. Trong chiến đấu hiện tại, bộ binh chỉ có súng máy hạng nặng là hỏa lực chi viện hữu hiệu, cũng không có nhiều sát thương. Về phần pháo binh mà Mưa Thần tự xưng là mạnh nhất Trung Quốc, vì thông tin và kỹ năng bắn súng chưa hoàn thiện, căn bản không thể hỗ trợ hiệu quả cho bộ binh tác chiến. Về phần pháo cối lúc bấy giờ, đều là loại nòng ngắn bắn ra đạn pháo siêu đường kính. Vừa cồng kềnh, tầm bắn lại ngắn, căn bản chỉ là đồ trang trí.

Hần vẫn luôn muốn bộ binh doanh được trang bị loại pháo cối cỡ trung này, hiện tại cuối cùng cũng chờ được rồi.

Nếu không phải vì vết thương, Mưa Thần đã nhảy dựng lên cẩn thận vuốt ve bảo bối này. Có nó, hỏa lực bộ binh có thể tăng lên một bậc rồi. Hần cười gật đầu liên tục: "Vũng Như, người làm rất tốt! Ta phải thưởng

cho người thật hậu hình mới được!" Hắn đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi Duncan: "Loại thiết kế mới này, người đã xin độc quyền chưa?"

Duncan gật đầu: "Đã theo lời người dặn, xin độc quyền ở Cục Độc quyền của Mỹ rồi. Nhưng ý tưởng thiết kế này thật sự là do người nghĩ ra. Tôi chỉ là người mượn danh mà thôi, thật là hổ thẹn."

Mưa Thần mỉm cười: "Việc này có gì đâu, có độc quyền này, chúng ta mấy năm tới phải kiếm thật nhiều tiền rồi. Ủm, Vững Như, quay lại chúng ta sẽ cân nhắc thành lập một nhà máy pháo cối, ta cho người cổ phần."

Duncan thật thà cười, cũng rất không nỡ sờ vào thành quả tâm huyết của mình. Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, từ trong tay một binh sĩ nhận lấy một cái rương nhỏ. Mở ra, lấy ra hai thứ, một là cán lựu đạn bằng gỗ, một là hình trứng, nhưng vẫn dùng tim kéo lửa, nhìn có chút kỳ quái. Duncan hôm nay mang đến cho Mưa Thần kinh hỉ không nhỏ, hắn gần như là reo lên: "Cái này người cũng làm ra rồi? Hai loại này, loại nào sản xuất dễ hơn một chút?"

Duncan ngẩng đầu suy nghĩ một chút: "Cán lựu đạn bằng gỗ nhìn thì đơn giản, nhưng trình tự làm việc rất nhiều. Đặc biệt là cán gỗ này, phải trải qua hơn mười công đoạn xử lý. Ngược lại, loại lựu đạn hình trứng này sản xuất thuận tiện hơn."

Mưa Thần tiếc hận nhìn quả lựu đạn hình cây gỗ, ban đầu hắn rất có cảm tình với hình dáng này, xem ra chỉ đành từ bỏ thứ mình thích thôi. Hắn vỗ giương: "Được, vậy thì toàn lực sản xuất lựu đạn hình trứng! Cứ gọi là dân nguyên thức lựu đạn, pháo cối thì gọi là một hai thức tám mươi ly pháo cối, người xem cần mua thêm thiết bị gì, huấn luyện công nhân ra sao, cứ thoải mái làm đi! Cần tiền cứ bảo ngân hàng khôi phục cung ứng không hạn chế... Trước tháng Sáu năm nay, ta muốn những vũ khí này thành quy mô đầu tư. Đến cuối năm, ta yêu cầu mỗi doanh đều phải phân phối bốn môn

một hai thức pháo cối, mỗi tên lính bộ binh đều phải có dân nguyên thức lựu đạn!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu chín sách a thủ phát!

Duncan thấy tác phẩm của mình được người khác thưởng thức, còn vui hơn cả Mưa Thần: “Hiện tại nhà máy Thượng Hải và nhà máy Thà đều nằm trong tay chúng ta, thiết bị đều đầy đủ, công nhân cũng đủ. Chỉ cần cải tạo kỹ thuật một chút là có thể đầu tư, không cần đến sáu tháng đâu.”

Mưa Thần thấy hân hân lòng thật sự, ngửa đầu tựa vào đệm chỉ cười. Lúc này, vẻ mặt trầm tư thường ngày của hắn mới hoàn toàn thả lỏng, lộ ra vẻ nhẹ nhõm hiếm có.

Tạ Minh Quang lại đứng dậy, kéo cửa phòng ra rồi định đi ra ngoài. Duncan kinh ngạc hỏi: “Sáng Rực, người làm gì vậy?”

Hắn lộ vẻ chán ghét, thế mà cũng không hề che giấu: “Các người ở đây bàn luận những thứ giết người này, ta không có chút hứng thú nào, nghe thấy phiền muộn, ra ngoài hít thở không khí.”

A, đúng là có cá tính.

STT 69: Chương 2: Kinh doanh ở Giang Bắc - Chương 03: Giấc...

Chương 2: Kinh doanh ở Giang Bắc - Chương 03: Giấc mộng dầu hỏa
(Thượng)

Mưa Thần gọi đám lính lại, ra hiệu thu dọn pháo cối rồi khiêng đi. Hãn cười khổ với Tạ Minh Quang: "Sáng Rực huynh, thật sự rất bất tiện. Huynh đệ là quân nhân, sống nhờ vào việc giết người để cứu nước. Tình hình Trung Quốc hiện nay, không diệt trừ sâu mọt thì không thể cứu vãn. Thấy huynh đệ làm vậy, ta cũng thấy hơi hả hê, chậm trễ Sáng Rực huynh, huynh đệ xin lỗi."

Hãn tò mò hỏi: "Sáng Rực huynh lần này định đến Tô Bắc để khảo sát trữ lượng dầu mỏ sao? Trung Quốc đúng là một quốc gia khát dầu." Trong lòng hãn thầm nghĩ, hiện tại muốn khai thác Đại Khánh, chẳng phải là miếng mồi ngon trong mắt quân Nhật sao. Nghĩ đến đây, hãn lại thấy bức mình.

Tạ Minh Quang gật đầu, thấy Mưa Thần hòa nhã như vậy cũng có chút thiện cảm, cuối cùng cũng dịu giọng: "Dựa trên nguyên lý trầm tích của biển để suy đoán trữ lượng dầu hỏa, ở vùng ven biển Tô Bắc, chắc chắn có mỏ dầu. Tôi từng thấy người Mỹ giàu lên nhờ dầu hỏa, đường sắt và máy móc. Dù Trung Quốc có bao nhiêu dầu, tôi cũng muốn tìm ra. Hy vọng có thể giúp ích cho tổ quốc một chút..."

"A, thì ra là huynh nói đến mỏ dầu thắng lợi." Mưa Thần thầm nghĩ. Hiện tại hãn chẳng có chút ý định nào giúp Tạ Minh Quang khai thác mỏ

dầu cả. Dù cho tấm lòng ái quốc của người này có khiến hấn cảm động.

Mỏ dầu này trữ lượng không lớn, khai thác lại phiền phức. Giai đoạn đầu còn chưa biết tốn bao nhiêu tiền. Bản thân hấn đã chiếm cứ Tô Bắc, sau này nơi này là chiến trường không thể tránh khỏi, hấn bỏ hai cái "bẫy" ở đây để làm gì?

Tạ Minh Quang nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của Mưa Thần, liền nói: "Vị... Vũ Sư trưởng, tôi dám chắc, tôi có thể tìm ra mỏ dầu Tô Bắc! Chỉ cần sư trưởng có thể thành lập một công ty dầu hỏa, khai thác dầu mỏ, rồi xây dựng nhà máy hóa chất và sản xuất các sản phẩm hạ nguồn, đây là việc tốt cho đất nước và nhân dân! So với việc cầm quân giết người, còn có ích hơn cho tổ quốc. Thực nghiệp cứu quốc, còn hơn bất cứ thứ gì!"

Hấn đã bị chính mình làm cho cảm động.

Mưa Thần lại uể oải chỉ muốn ngáp. Việc ngó ngán trước mắt, hấn cũng không muốn làm. Trong đầu hấn bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, liền hỏi Tạ Minh Quang: "Mua một khu đất ở Mexico thì sao?"

Câu hỏi này thật bất ngờ, Mưa Thần cố gắng nhớ lại những tư liệu mình từng xem trên một diễn đàn quân sự. Mexico năm 1913 mới được phát hiện, khi đó sản lượng cao nhất thế giới, mỗi ngày sản xuất 10 vạn thùng, mỏ dầu Tắc La của Mexico. Giếng số 4 của A Trạch. Khai thác lại quá dễ dàng. Hơn nữa, sau khi khảo sát xong, bán lại cho các công ty dầu mỏ lớn của Mỹ, thì tiền vào như nước! (Thực tế là năm 1910 được phát hiện, Oscar đã đánh tráo khái niệm trong... Mồ hôi. Mọi người hãy bỏ qua cho tôi vì tôi hơi YY.)

Tạ Minh Quang và Duncan đều ngơ ngác trước câu hỏi đột ngột của Mưa Thần. Mưa Thần lại giải thích rõ hơn: "Ngay tại Khảm Bội Thiết Châu, gọi là Thi đấu La thì người huyện, mua lại quyền khai thác đất đai và

dầu hỏa, có được không? Cần bao nhiêu tiền? Với thân phận người Mỹ của các người?"

Duncan lắp bắp nói: "Sư trưởng, hình như ngài cũng là công dân Mỹ, trên báo chí đều nói như vậy..." Mưa Thần không nhin được khoát tay: "Ta là di dân bất hợp pháp, không phải công dân Mỹ." Hăn đang nói xạo.

Vẫn là Tạ Minh Quang, một người trong nghề, trầm ngâm nói: "Hiện tại Mexico đang có cách mạng, giống như trong nước chúng ta, mặc dù chính phủ Mã Đức La lên nắm quyền, dường như vẫn chưa ổn định... Nhưng ở Khảm Bội Thiết Châu, vốn liếng của Mỹ rất nhiều, tình hình vẫn tương đối yên bình."

Hăn nhíu mày: "Thi đấu La thì người huyện tôi cũng từng đến, ở đó không có vốn liếng Mỹ nào thu mua. Nhưng một nơi lớn như vậy, ngài cho rằng ở đó có dầu hỏa? Vốn liếng Mỹ thu mua đất đai rất thuận tiện, nơi đó hóa ra là khu dân cư của người Ấn Độ, đất đai đều bị thu hồi làm của quốc gia. Nếu không thể thăm dò chính xác, muốn mua khu đất đó, không có năm triệu đô la thì đừng mơ."

Mưa Thần hít sâu một hơi, năm triệu đô la, tương đương với hai ngàn vạn đại dương, hăn đem toàn bộ gia sản đặt vào còn chưa đủ. Hơn nữa, hăn còn rất nhiều chỗ cần tiêu tiền. Thật là, nếu không nhanh tay, bỏ lỡ cơ hội kiếm bộn tiền này, hăn chết cũng không tha thứ cho mình.

Hăn ngẩng đầu nhìn Tạ Minh Quang: "Tạ tiên sinh có bằng lòng đi một chuyến đến Mexico không? Ở huyện nào đó chắc chắn có một mỏ dầu lớn. Chúng ta thành lập công ty để mua lại nó. Thù lao tuyệt đối không thể thiếu hai vị... Tạ tiên sinh muốn bao nhiêu? Chỉ cần ngài đồng ý, tôi lập tức cho ngài ba mươi vạn nguyên, hay là năm mươi vạn?"

Tạ Minh Quang giận dữ bỏ đi, đóng sầm cửa lại.

Duncan quay đầu nhìn Mưa Thần, theo kiểu Mỹ nhún vai, dang tay ra.

Quả nhiên là mình quá nôn nóng rồi. Sau khi Duncan cáo từ đi nghỉ ngơi, Mưa Thần mệt mỏi xoa mặt. Trước mắt có quá nhiều việc phải làm, thấy có cơ hội phát tài, hẳn không muốn bỏ lỡ. Kết quả lại đắc tội với vị kỹ sư mọt sách này. Mình thật sự quá mệt mỏi, dù có bị thương, nhưng không có một ngày được nghỉ ngơi thật tốt. Xử lý không hết công việc, gặp không hết người, còn có nhiều thế lực khác nhau trong đầu hẳn cứ rối tung lên...

Hắn bực bội muốn cầm chén trà, nhưng lại không biết để ở đâu. Đành phải gọi người. Vệ binh sau khi vào, Mưa Thần sắc mặt khó coi hỏi: "Chén trà của ta đâu?"

Đáng thương vệ binh nào biết ở đâu, đứng ngây người ra đó. Một người khác thông minh hơn, vội vàng tìm một cái chén khác rót nước cho Mưa Thần, kết quả lại quên bỏ lá trà. Mưa Thần cuối cùng không kìm được, quyết định ném chén trà xuống đất, may mà hắn còn chút lý trí, không đập vào đầu tên vệ binh kia. "Choang" một tiếng, đám vệ binh từ trước đến nay chưa từng thấy Mưa Thần nổi giận như vậy, đều sợ đến ngây người.

Cuối cùng cũng có một tên vệ binh nhanh trí, nhanh chóng tìm Lý Viện đến. Những ngày này, cô luôn ở bên cạnh chăm sóc sư trưởng. Hiểu rõ nhất tính tình của hắn, cũng là người thân cận nhất.

Lý Viện vừa mới mơ màng trong lúc Mưa Thần tiếp khách. Cô lim dim mắt buồn ngủ, khoác áo khoác rồi chạy theo vệ binh. Nhìn thấy đám vệ binh lặng lẽ thu dọn những mảnh vỡ trên sàn nhà. Mưa Thần vẻ mặt mệt mỏi dựa vào giường, xoa huyệt thái dương.

Cô lặng lẽ bảo đám vệ binh lui ra, pha trà cho Mưa Thần. Đưa đến bên cạnh hắn, mỉm cười nói: "Ngài là một vị sư trưởng, sao lại tức giận với mấy người lính nhỏ làm gì?"

Mưa Thần nhận lấy chén trà, nhiệt độ nước vừa vặn, hương thơm của lá trà cũng hoàn toàn lan tỏa. Lý Viện những ngày này luôn tận tâm tận lực chăm sóc hần. Ngay cả việc giúp hần xoa bóp cũng không hề né tránh. Hần đã hoàn toàn quen với việc có cô ở bên cạnh chăm sóc.

"Ta không phải giận bọn họ, là giận bản thân mình. Mỗi ngày phải đối mặt với quá nhiều chuyện, ta rất mệt mỏi."

Lý Viện có chút trầm mặc, ngồi xuống bên cạnh hần, giúp hần xoa huyết thái dương. Mưa Thần cảm thấy thoải mái hơn khi cô ấn vào những ngón tay lạnh buốt của mình.

"Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!"

Lý Viện trầm giọng nói: "Nếu mệt mỏi quá, thì hãy nghỉ ngơi thật tốt một chút. Trước kia, em cứ nghĩ anh hùng sẽ không bị thương, không biết mệt. Chiến đấu trên chiến trường cũng có rất nhiều ảo tưởng. Đến khi thực sự ra chiến trường, mới thấy chiến tranh là chuyện đáng sợ nhất trên đời. Mà anh hùng, cũng sẽ bị thương, sẽ nổi giận, cũng biết mệt mỏi... Nếu nói anh hùng trước kia là một thần tượng xa vời trong lòng, thì giờ đây, anh hùng lại là người bên cạnh có thể lo lắng cho mình... Mệt mỏi thì hãy cho phép mình nghỉ ngơi một chút được không? Dù cho cả thế giới không quan tâm đến anh, ít nhất vẫn còn một người lo lắng cho anh."

Nghe cô bé nói những lời tình cảm bên cạnh, Mưa Thần không cảm động là giả, hần chỉ là không hiểu. Bóc đi hào quang anh hùng trên người hần, bản thân hần kỳ thật chỉ là một người rất bình thường. Lý Viện vì sao lại cứ một mực như vậy với mình? Hần không rõ, kể từ khi hần bị thương và được cứu sống, Lý Viện mới thực sự rung động. Chuyện tình cảm vốn rất khó nói rõ ràng, cô gái nhỏ một khi đã sa vào, thì khó mà tự kiềm chế được.

Nghe nàng tự an ủi, mưa thần không hiểu sao tinh thần lại tỉnh táo. Hắn lại triệu hồi người linh, hai tên vệ binh lo lắng tiến lên. Mưa thần dặn dò: "Chuẩn bị cáng cứu thương, ta muốn đích thân đến chỗ Tà tiên sinh nghỉ ngơi!"

STT 70: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 04: Giấc mộng dầu hỏa (hạ)

Tạ Minh Quang một mình trong lữ quán hì hục dọn dẹp đồ đạc, Duncan đứng bên cạnh bất đắc dĩ nhìn hẩn. Ngoài cửa có hai kẻ rảnh rỗi, nghe động tĩnh trong phòng, tò mò đến xem náo nhiệt, đều là những kẻ trông chờ mưa thần chiếm cứ Tô Bắc. Bọn chúng đến đây nịnh bợ, mong được ban thưởng. Một kẻ còn cười nói: "Vị huynh đệ kia, mới đợi có một ngày mà đã sốt ruột rồi. Lão ca ca ta năm xưa ở Giang Bắc làm quan mười năm, cũng chẳng thấy gì, giờ đổi triều đình, chính là có cả đồng tiền thiếu, người không có chút kiên nhẫn này, thì cũng không cần ra làm quan làm gì."

Tạ Minh nghe vậy trong lòng bức bối, đi qua đóng cửa lại. Hai kẻ rảnh rỗi nhìn nhau, ngượng ngùng cười trừ, ai về phòng nấy. Duncan muốn khuyên nhủ, lại bị Tạ Minh Quang ngăn lại: "Vững Như huynh, người không cần khuyên ta. Ban đầu ta mang một bụng nhiệt huyết mà đến. Kết quả về nước lại gặp trắc trở khắp nơi, đến Phủ Tổng thống tự trần, trong đó Sơn tiên sinh không gặp, lại bị đẩy sang Thương bộ, Công thương bộ nói bọn họ ở Giang Bắc không có cách nào khống chế, lại đẩy ta đến gặp cái tên Vũ Sư trưởng này..... Thua thiệt trên báo chí khen hẩn lên tận mây xanh. Kết quả gặp mặt không nói đến chuyện khai phá tổ quốc Phú Nguyên, lại nghĩ cách đến Mexico! Còn mở miệng dùng tiền mua ta. Ta ở Mobil cũng không phải chưa từng thấy tiền! Thế nào mới khôi phục, tổ quốc vẫn là như thế một đoàn hắc ám."

Duncan không biết nói gì cho phải, nửa ngày sau mới nói: "Sáng Rực huynh, Vũ Sư trưởng nói không chừng cũng có nỗi khổ tâm trong lòng..... Hẳn người này vẫn là rất có tài."

Tạ Minh Quang cười lạnh nói: "Đúng vậy, cho người hai cái nhà máy lớn, muốn làm máy móc gì thì làm. Người liền đem mạng bán cho hắn, không phải là hắn thì là ai? Người nhìn người làm đều là những thứ gì? Đều là thứ dùng để giết người! Quốc gia chết người còn chưa đủ sao?"

Duncan mặt đỏ tía tai muốn phân trần, cuối cùng lại không nói nên lời, chỉ là thở dài. Tạ Minh Quang mới thu dọn hành lý xong. Chỉ nghe ngoài cửa tiếng bước chân vang động, như thể từng cánh cửa của lũ quán đều bị gõ. Sau đó cửa bị gõ nhẹ.

Duncan đi ra mở cửa. Chỉ thấy hai tên vệ binh khiêng cáng cứu thương, Bạch Tư Văn cầm theo một chiếc đèn bão chiếu sáng. Mà mưa thần từa vào trên cáng cứu thương, dùng chặn quân đội che kín nửa thân dưới. Nhìn ra là đã mệt mỏi, sắc mặt rất yếu ớt. Nhưng ánh mắt vẫn có thần, chỉ là đánh giá hẳn cùng Tạ Minh Quang.

"Sư trưởng, ngài đây là....."

Vệ binh khiêng cáng cứu thương vào phòng, mưa thần nhìn Tạ Minh Quang ngẩn người. Nhàn nhạt cười, ngữ khí rất thành khẩn: "Sáng Rực tiên sinh, vừa rồi là huynh đệ không đúng. Quá coi thường tài năng của tiên sinh, ở đây ta trình trọng hướng tiên sinh xin lỗi."

Hắn cố gắng đứng dậy, thật sâu hướng Tạ Minh Quang cúi đầu. Tạ Minh chỉ cảm thấy trong lòng xúc động, vội vàng đỡ hắn ngồi xuống, khẽ thở dài nói: "Vũ Sư trưởng, người không cần như vậy, ta là thư sinh xuất thân, lại có chút tính tình nóng nảy. Nói chuyện dễ đắc tội với người, người đừng để trong lòng. Chuyện lần này không thành, có lẽ thật sự là thế cục không

được..... Chuyện Mexico người cũng đừng nhắc đến nữa. Tâm tư ta không ở trên đó, đã người đến, ta cũng cáo biệt ở đây."

Ngữ khí hần kiên quyết, dường như không có nửa điểm thương lượng.

Mưa thần mệt mỏi thở dài, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình muốn chiêu mộ nhân tài, phải có ba lần đến mời tinh thần. Kỳ thật trong lòng rất muốn cho vệ binh dùng súng áp giải hần vào khuôn khổ.

"Sáng Rực tiên sinh, mời ngồi xuống trước, huynh đệ có vài lời muốn nói với người."

Bạch Tư Văn dẫn vệ binh lạng lẽ lui ra ngoài, đứng gác ở cửa, Duncan cũng muốn đi theo, lại bị mưa thần ngăn lại. Tạ Minh Quang trầm mặc ngồi xuống, cũng muốn nghe xem vị tướng quân trẻ tuổi này muốn nói gì với hần.

"Sáng Rực tiên sinh, người về nước chắc hẳn đã nhìn thấy không ít nơi, người cho rằng chỉ dựa vào việc này để khôi phục, tương lai sau khi thống nhất, Trung Quốc có thật sự có hy vọng? Liệu có thể thi triển khát vọng thực nghiệp cứu quốc của người?"

Mưa thần vừa mở miệng đã hỏi, Tạ Minh Quang tuy có chút ngốc nghếch của thư sinh, nhưng đọc sách đến mức này. Người tuyệt đối không phải kẻ ngu. Du học sinh Trung Quốc thời đó và mưa thần không giống nhau, đều là những nhân vật tinh anh cấp cao, am hiểu cả Trung lẫn Tây. Tình hình trong nước ra sao, hần không thể không rõ.

Chính phủ lâm thời ở phương nam tuy thành lập, nhưng các thế lực phức tạp, tranh giành quyền lợi lẫn nhau, trong khi khôi phục chỉ muốn bảo toàn thế lực. Không tìm được chỗ tốt thì đang liều mạng luồn cúi. Chính phủ tài

chính khốn quẫn đến cực điểm, muốn nói những nhân vật này hiện tại có tâm tư làm thực nghiệp, thật sự là ngớ ngẩn cũng không tin.

Mà phương bắc hiện tại cũng là lòng người hỗn tạp, hơn nữa dân khí còn lâu mới được như phương nam. Những đại nhân vật phương bắc năm xưa cũng làm nhiều năm công việc giao thiệp với nước ngoài, nhưng đều là quan đốc thương, chỉ biết làm một bộ, ngoài việc tìm cách tự mình nhập cổ phần danh nghĩa, chia cắt lợi nguyên quốc gia. Ngoài ra không có nửa điểm bản lĩnh. Ở nước ngoài ban đầu có rất nhiều sản nghiệp, bị những quan lại giao thiệp với nước ngoài này vừa nắm trong tay, đều làm thành có nhiều thâm hụt, đồ vật nửa sống nửa chết. Hán Dã Bình Trương ở Nam Bì làm mười năm, xuống đài lỗ sáu trăm vạn. Thịnh Tuyên Nghi ngờ làm đường sắt và Chiêu thương cục, ngoài việc để bản thân phát tài lớn, những sản nghiệp này sớm đã bị đè ép, cho mượn rồi lại mượn. Cuối cùng đường sắt không duy trì được, công khai chính sách quốc hữu đường sắt, gần như trở thành ngòi nổ khiến Mãn Thanh diệt vong!

Trước câu hỏi của mưa thần, Tạ Minh Quang chỉ khẽ thở dài. Ở nước Mỹ nghe được tổ quốc khôi phục, từ bỏ công việc lương cao ở Mobil, mang đầy nhiệt tình trở về người xa quê, lúc này thần sắc cô đơn.

Mưa thần vẻ mặt vẫn nghiêm túc: "Thực nghiệp chẳng lẽ không làm sao? Dĩ nhiên không phải! Ta xưa nay không cho rằng thực nghiệp cứu quốc là chính phủ nên dẫn đầu làm. Một cái chính phủ, chỉ cần bảo vệ thế cục trong nước bình an, quốc thái dân an. Thuế quan tự chủ, không cần làm nhiều sưu cao thuế nặng. Đem những thực nghiệp này coi như muốn gì cứ lấy, lợi vật nghiền ép. Trung Quốc có nhiều tài trí chi sĩ như vậy, tự nhiên sẽ làm ra thực nghiệp đứng đầu thế giới!

..... Ta chỉ mong cái chính phủ thanh minh này, bắt đầu từ Giang Bắc.

Sáng Rực tiên sinh, ta hiện tại rất cần tiền, rất rất cần tiền. Nói rõ với người, ở Giang Bắc ta dự định cắt giảm sạch sẽ những khoản thuế má. Nông dân không cần nộp thuế ruộng đình, tiền gì ta cũng không thu của họ! Những địa chủ kia chỉ cần có thể hạ địa tô xuống mức 37.5%, thuế ruộng đình của địa chủ ta cũng không thu! Chờ nông dân có sức mua, nguyên khí hơi phục, chính là công thương trong nước ta đại phát triển! Đương nhiên điều kiện tiên quyết là chúng ta thuế quan phải tự chủ, có thể trong thời điểm này, bảo hộ những thực nghiệp dân tộc còn rất nhỏ yếu của chúng ta.

Nhưng mà như vậy một năm, ta sẽ thiếu khoảng bảy trăm vạn thu nhập, số tiền này, không bằng để người nước ngoài đến cho chúng ta lấy thừa bù thiếu một chút. Ta khai phá mỏ dầu, dù sao cũng hơn bán lợi ích kinh tế, mượn tiền của nước ngoài tốt!".

Hắn nói một hơi nhiều như vậy, sau khi bị thương, thân thể khí có chút không chống đỡ nổi, trầm thấp ho khan vài tiếng. Bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của Duncan và Tạ Minh Quang.

Miễn trừ thuế ruộng đình, loại thuế nông nghiệp này! Trong lịch sử Trung Quốc thật sự là lần đầu tiên! Vị tướng quân này thật sự muốn áp dụng chính sách này ở Giang Bắc sao?

Kỳ thật mưa thần đã sớm tính toán trong lòng. Thuế nông nghiệp của Giang Bắc một năm thu vào không quá năm trăm đến bảy trăm vạn nguyên. Hiện tại mới khôi phục, danh sách hộ khẩu càng thêm hỗn loạn. Chờ đến khi thanh toán lại, thu nhập cũng phải đến sáu tháng cuối năm. Bản thân khôi phục ngân hàng thông qua hỗn loạn ngoại hối, ở trên thị trường giá bạc trắng giảm xuống trong khi vớt chỗ tốt. Một năm thu nhập cũng có bốn năm trăm vạn, miễn cưỡng có thể lấp cái lỗ hồng này, thêm vào Lưỡng Hoài muối hiện tại còn ở trong tay mình. Năm 1912 tuyệt đối không có vấn đề. Huống chi khai thác biện pháp này, đối với lòng dân yên ổn và thanh danh của mình, chỗ tốt kia tuyệt đối là to lớn. Thông qua việc miễn trừ thuế nông

nghiệp, cải cách huyện chính ở địa phương cũng dễ dàng hơn. Những kẻ muốn làm trăm dặm đời, thừa dịp hàng năm chút gì không hạ bận bịu kiếm tiền một, cũng liền tuyệt vọng.

Hiện tại, hẳn lại nhìn thấy mỏ dầu hy vọng, mỏ dầu nước ngoài lớn nhất đang được khai phá. Nếu việc khảo sát và khai thác mỏ dầu này thành công, đem bán cho công ty dầu hỏa lớn của Mỹ, bản thân hẳn sẽ nắm giữ một phần cổ phần nhỏ. Thu nhập hàng năm từ đó, e rằng có thể bù đắp một phần không nhỏ trong tổng thu nhập tài chính của triều đình. Phải biết, tổng thu nhập tài chính của triều đình vào cuối triều Thanh chỉ chưa đến 3 vạn vạn nguyên, tương đương khoảng 80 triệu đô la.

Truyện mới nhất được đăng tải tại sáu 9 sách a!

Mà mỏ dầu thi đấu là a thì người, mỗi năm sản xuất khoảng 36.500.000 thùng dầu, tương đương gần 100 triệu đô la.

Mưa Thần nhân lúc còn thời cơ nói: “Coi như là vì bách tính Giang Bắc, sáng rực tiên sinh cũng nên giúp ta hoàn thành sự nghiệp này! Sau này, khi tình hình trong nước ổn định, nếu Vũ mỗ không giúp sáng rực tiên sinh khai thác mỏ dầu trong nước, trời tru đất diệt!”

Bốn ngày sau, Tạ Minh Quang cùng bốn sĩ quan trẻ tuổi do Mưa Thần phái đến, lên con tàu từ Thượng Hải đi Mỹ. Mưa Thần hào phóng trích ra hai triệu nguyên để chi trả chi phí, trước mắt giao cho Duncan nắm giữ, sẵn sàng hợp tác với Mỹ bất cứ lúc nào. Tạ Minh Quang chỉ đạo họ trước tiên đăng ký công ty tại Mỹ, sau đó đến huyện thi đấu là a thì người, Mexico, để khảo sát. Hẳn rất lấy làm lạ vì sao vị tướng quân này lại khẳng định nơi đó có mỏ dầu lớn. Nhưng vẫn bị sự nhiệt tình của ông thuyết phục. Nghĩ lại, có lẽ vì cái gọi là "tân cục" của Trung Quốc, bắt đầu từ Giang Bắc, ánh mắt cuồng nhiệt của ông đã thực sự lay động hẳn.

Loại ánh mắt này, chỉ có những người một lòng muốn làm nên nghiệp lớn mới có.

STT 71: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 05: Hội Li...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 05: Hội Liên Hiệp Thanh Niên Quân Nhân

Tại Dương Châu. Nơi này đã khôi phục được hơn mười ngày. Ở Dương Châu, người ta cũng đã thay đổi ba đời "Nhậm lão gia". Đầu tiên là Đô đốc Tôn Thiên Sinh của Đồng Minh Hội, sau đó là tên đô đốc lưu manh do đám thương nhân buôn muối ở Từ Bảo Sơn mời tới. Cuối cùng mới là Lữ trưởng Trần Sơn Hà, một người tuần tú lạ thường, đến từ Sư thứ hai, Lữ thứ nhất Từ Châu, sau khi đuổi được đám người Từ Bảo Sơn.

Dương Châu, nơi đây là một chốn tốt đẹp, là vô lâm cự địa. Mặc dù là cảnh sắc mùa đông, nhưng sau khi đánh dẹp xong, thị trường lại nhanh chóng phồn vinh. Những chiếc thuyền chở muối bị kẹt lại ở cửa sông Hoài cũng lũ lượt xuôi nam. Cùng với những con thuyền, còn có các thương nhân mua bán hàng hóa nam bắc, khiến cho thị trường Dương Châu càng thêm náo nhiệt. Những nhị thế tổ, vốn chỉ biết dựa vào muối phiếu để sống, vẫn ung dung trên Tây Hồ chọn ca múa hát, trêu hoa ghẹo nguyệt.

Duy chỉ có một gợn sóng ngầm, có lẽ là việc Lữ trưởng Trần Sơn Hà đã đuổi đi một tên tâm phúc của Trương Quý, vốn đang chuẩn bị tiếp quản ấn Dương Châu phủ. Truyền thuyết kể rằng, vị tri sự lão gia này vừa nhậm chức đã muốn đám thương nhân buôn muối phải nộp mười vạn để nhận chức, lại còn chuẩn bị kiểm tra lại toàn bộ sổ sách, muốn thu một thành thuế trước bạ. Điều này đã chọc giận Trần Lữ trưởng, khiến ông ta mạnh mẽ đuổi tên đại lão gia chỉ chăm chăm phát tài này đi.

Trời đã tối đen, tiếng ca tiếng cười trên Tây Hồ vẫn không ngừng vọng lại. Một thanh niên bước nhanh trong ngõ hẻm, thỉnh thoảng lại nhìn trái nhìn phải. Mặc dù hần mặc thường phục, nhưng dáng lưng thẳng tắp và bước chân mạnh mẽ lại dễ dàng cho người ta nhận ra thân phận của người thanh niên này.

Hắn đi đến trước một căn nhà nhỏ trong ngõ hẻm, gõ nhẹ ba tiếng lên cánh cửa, dừng lại một chút, rồi lại gõ ba tiếng nữa. Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Thanh niên kia nhanh chóng bước vào.

Trong phòng, mười thanh niên sĩ quan mặc thường phục đã chờ sẵn: "Tử Mạt huynh, cuối cùng huynh cũng đến! Nếu không đến, chúng ta coi như không đợi huynh nữa!"

Thanh niên kia chính là Thiếu úy Thẩm Tử Mạt, thuộc Tam Liên, Doanh 4, Lữ thứ hai, Sư thứ nhất. Hắn chấp tay, vẻ mặt khổ sở: "Các vị lão đại ca, hôm nay đệ phải trực tuần, chạy ra được đã là chuyện khó khăn rồi. Chốc nữa còn phải về kiểm tra trạm gác, mong các huynh thông cảm."

Những thanh niên sĩ quan trong phòng đều là sĩ quan cấp dưới, cao nhất cũng chỉ là Thiếu tá Doanh trưởng, Thiếu tá Tham mưu. Ai nấy đều tràn đầy nhiệt huyết, sức sống dồi dào. Nhưng lúc này, mọi người đều ngồi vây quanh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Người khởi xướng cuộc họp này là Thiếu tá Tham mưu Trương Quang Lâm, thuộc Lữ bộ Tư lệnh, đến từ Quân tư phủ Bắc Kinh. Mới chỉ hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, nhưng lại có vẻ là người đứng đầu trong đám người này. Hắn đảo mắt nhìn một lượt, mọi người đều nhìn hắn, ánh mắt chăm chú.

"Các đồng chí! Chúng ta, Sư thứ nhất, đã khởi sự từ biển Ánh Trăng vào tháng 10, trải qua hơn ba tháng lịch sử cách mạng vinh quang! Định đô

Nam Kinh, chiến đấu ở Phụ Sơn, liều mình ở Trương Bảo. Thu phục Từ Châu... Cùng với các đồng chí Lữ thứ nhất Sơn Đông và đội quân Bắc Dương chiến đấu một mất một còn! Nếu không có sự hy sinh của nhiều đồng chí trong Sư thứ nhất, liệu có thể có cục diện khôi phục toàn tuyến hạ du Trường Giang không? Liệu có thể có cục diện chính phủ lâm thời định đô ở Nam Kinh không? Liệu có thể có cục diện Viên Thế Khải, tên gian hùng phương Bắc, một lòng muốn hòa đàm với chúng ta ở phương Nam không? Tất cả đều là do chúng ta, những thanh niên quân nhân, dưới sự lãnh đạo của Sư trưởng, chiến đấu mà giành được! Chúng ta mới là những người tiên phong của cuộc cách mạng này!"

Lời nói của Trương Quang Lân vừa mở đầu đã vô cùng hùng hồn. Những quân quan trẻ tuổi nhao nhao vỗ tay, từng tiếng "Đúng, đúng, đúng!" vang lên đáp lời.

Trương Quang Lân sốt ruột nói: "Thật đáng tiếc, Sư thứ nhất chúng ta đổ máu chiến đấu, đổi lấy những kẻ ở phương Nam chiếm giữ vị trí cao. Nhưng họ lại làm những gì? Chính phủ lâm thời hỗn loạn, trên báo chí ngày nào cũng là tin tức về việc viện tham nghị và chính phủ công kích lẫn nhau. Dân sinh khốn khổ, các thế lực cát cứ khắp nơi, chính phủ thì rỗng túi. Đồng chí cách mạng ở Nam Kinh không có đường ra, không có cơm ăn... Gần đây lại có tin đồn, chính phủ chuẩn bị bán nhà máy chế tạo vũ khí lớn nhất Trung Quốc, Hán Dương, cùng với xưởng sắt thép Hán Dã Bình với giá năm triệu đồng cho Nhật Bản! Hiện tại, nhà Thanh chưa thoái vị, quân đội Viên Thế Khải vẫn đang nhòm ngó trên đường Tân Phổ và Kinh Hán, vậy mà những quan lớn trong chính phủ này đã bắt đầu bán nước so với triều đình Mãn Thanh!"

Hắn nói đến kích động, dấm mạnh vào mặt bàn. Những quân nhân trẻ tuổi càng nhìn càng thấy lửa giận trong mắt. Có người còn rơm rớm nước mắt, lộ ra sự thất vọng tột cùng trước tình hình hiện tại.

Trương Quang Lân thầm hài lòng vì đã khuấy động được cảm xúc của mọi người, tiếp tục nói: "Hồ Đình phương Bắc, nơi ba trăm năm trước tanh hôi, hiện nay lại là nơi đóng quân của Viên Thế Khải, tên đại gian hùng này. Trong trận huyết chiến ở ba trấn Vũ Xương, chúng ta đã hy sinh hơn một vạn bảy nghìn đồng chí cách mạng, Hán Dương càng bị quân Bắc Dương của tên đồ tể này thiêu rụi! Nhưng những nhân vật như vậy, chính phủ lâm thời và viện tham nghị phương Nam lại thông qua quyết nghị, chỉ cần nhà Thanh phương Bắc thoái vị, sẽ ủng hộ hãn làm nguyên thủ hai miền Nam Bắc. Tiếp nhận chức tổng thống lâm thời, những quyết nghị của viện tham nghị này còn có lương tâm hay không?"

Nói đến đây, cuối cùng cũng có người bật khóc. Thậm chí có người đứng lên lớn tiếng nói: "Chúng ta, những thanh niên quân nhân cách mạng, phải nghĩ ra một biện pháp, cứu lấy đất nước này!"

"Phải khôi phục lại! Ủng hộ Tôn tiên sinh, ủng hộ Sư trưởng của chúng ta. Sau này Tôn tiên sinh chủ chính, Sư trưởng của chúng ta chủ quân. Tất cả những kẻ cặn bã còn lại, chúng ta sẽ quét sạch!"

Trương Quang Lân vội vàng bảo mọi người ngồi xuống, mang theo vẻ trách cứ nói: "Mọi người bình tĩnh! Đêm tối người yên, các người la hét như vậy, liệu có làm nên chuyện lớn được không?"

Liên sau đó, hãn đổi giọng, cổ vũ: "Mọi người vẫn còn khí phách của quân cách mạng, không hổ là thanh niên sĩ quan Sư thứ nhất dưới trướng Sư trưởng! Nhưng hiện tại, Sư thứ nhất của chúng ta chỉ có thể ẩn náu ở Tô Bắc, sau lưng là sự chèn ép của quan lại Nam Kinh, trước mặt là trọng binh Bắc Dương của Viên Thế Khải. Ngay cả nội bộ, cũng có Trương Quý, người của phái Lập Hiến Giang Chiết, muốn tranh quyền đoạt vị. Tất cả các huyện, và những vị trí quan trọng, đều bị hãn đề cử người của mình, bọn họ là những gì? Trong mắt chỉ có một chữ "Tiền"! Thật bẩn thỉu tột cùng! Trương Quý vốn là quan lại Mãn Thanh, mượn cớ ở Nam Thông xử lý thực

nghiệp, chiếm đoạt bao nhiêu ruộng muối, ruộng đất. Thành lập cái gọi là đoàn thể thực nghiệp khai khẩn Nam Thông. Lão ta thao túng Giang Chiết đã lâu. Hiện tại lại lừa gạt sự tin tưởng của Sư trưởng, chỉ trong vòng một đến ba tháng, theo ngân hàng khôi phục cho vay tiền khai khẩn thực nghiệp đã có sáu mươi vạn đồng!"

Hắn càng nói càng nhanh, vẻ mặt của các quân quan cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

"Sứ mệnh của chúng ta, những thanh niên quân nhân, là phải quét sạch những kẻ sâu mọt này! Chúng ta nên ủng hộ Sư trưởng, thực hiện chính phủ quân chính chân chính ở Giang Bắc! Tôn tiên sinh cũng đã nói, con đường cách mạng, không gì ngoài quân chính mà huấn chính, từ huấn chính mà chính trị dân chủ. Mà cục diện hiện tại khó phân, đúng là lúc chúng ta phải đoàn kết một lòng! Đi theo Sư trưởng, tái tạo ra cục diện mới!"

Nói đến đây, các quân quan trẻ tuổi đã hoàn toàn bị lay động. Những quân nhân này, mang trong mình nhiệt huyết tham gia vào sự nghiệp khôi phục, phần lớn đều là những người theo chủ nghĩa lý tưởng. Nhưng nhìn thấy sau khi chính phủ lâm thời thành lập, những kẻ xấu ở phương Nam được thăng quan tiến chức, những người đã hô hào khẩu hiệu cách mạng vang dội một thời lại tìm cách leo lên cao hơn hoặc kiếm được nhiều tiền hơn. Một lượng lớn quan lại và thân sĩ nhà Thanh cũng tràn vào chính phủ lâm thời phương Nam, những người này còn để máu tươi của đồng chí mình đổ xuống!

Tin đồn Viên Thế Khải phương Bắc muốn trở thành nguyên thủ sau khi thống nhất. Điều này càng không thể khiến những quân nhân đơn thuần này chấp nhận.

Một yếu tố hiện thực khác là chính phủ lâm thời khốn quẫn đến cực điểm, đừng nói khôi phục quân lương cho đội quân có công, ngay cả hai

bữa cơm cũng khó mà lo nổi. Lại thêm một lượng lớn binh lính bị giải tán, những sĩ quan này không có lấy một đồng, đành phải lưu lạc khắp nơi. Những kẻ từng được ăn ngon mặc đẹp, trang bị tinh nhuệ dưới trướng "Mưa Thần", nay nhìn đồng đội gặp cảnh ngộ thê thảm, không khỏi cũng "thở tử hờ bi", nếu không có "Mưa Thần", trời mới biết bọn họ sẽ ra sao.

Trương Quang Lân cuối cùng cũng đưa ra ý định: "Chúng ta cần tổ chức mới có sức mạnh! Đã là những thanh niên quân nhân tự nguyện tập hợp, chúng ta hãy gọi là Thanh Niên Quân Nhân Liên Hiệp Hội! Liên hiệp tất cả những thanh niên quân nhân có chí hướng phục hưng tổ quốc, dùng máu tươi, nhiệt huyết, sinh mệnh của chúng ta. Dưới sự dẫn dắt của vị sư trưởng trẻ tuổi này, tiếp tục phát triển lực lượng, chờ đợi thời cơ, làm nên sự nghiệp!"

Sau khi những sĩ quan trẻ tuổi này bàn bạc, cuối cùng dưới sự chủ trì của Trương Quang Lân, đã thông qua cương lĩnh của Thanh Niên Quân Nhân Liên Hiệp Hội. Ý tứ mơ hồ là ủng hộ Tôn Trung Sơn tiên sinh và Vũ Sư trưởng, chờ đợi thời cơ. Cải cách chính trị, đánh bại chính phủ thối nát. Thành lập chính phủ chính trị ưu tú. Đồng thời ước hẹn mười năm, thực hiện chính trị dân chủ. Đối với cường quốc giữ thái độ không khuất phục, thu hồi lợi ích kinh tế... Khoan khoan khoan.

Khi những sĩ quan trẻ tuổi này xếp thành hàng, hướng ánh chụp của Tôn Trung Sơn và "Mưa Thần" tuyên thệ. Mỗi người dường như đều cảm thấy trách nhiệm với dân tộc và quốc gia đè nặng lên vai, vừa thiêng liêng, lại vừa kích động lòng người.

"Ta thề, ủng hộ Tôn Trung Sơn tiên sinh và sư trưởng 'Mưa Thần'. Vì cải cách chính trị, đánh đổ chính phủ thối nát, tiêu diệt quốc tặc mà phấn đấu suốt đời. Giữ vững bản sắc sĩ quan, không sợ chết, không ham tiền. Kiên quyết phục tùng mọi mệnh lệnh của Vũ Sư trưởng. Nếu trái lời thề, nguyện chịu sự trừng phạt của tổ chức."

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Sau khi tuyên thệ xong, tình cảm giữa những sĩ quan trẻ tuổi này dường như đã khác biệt. Họ gật đầu, mỉm cười với nhau, trong ánh mắt đều ánh lên sự hưng phấn.

Đúng vậy, đêm đông, căn phòng nhỏ bí mật, những người bạn trẻ tuổi, chí hướng cao xa, kỷ luật nghiêm khắc, đi theo thần tượng... Tất cả đều có sức hấp dẫn vô cùng với họ. Từng người một rời khỏi căn phòng nhỏ. Trong lòng mỗi người đều rực lửa, chỉ muốn hét lên, tương lai đang ở ngay trước mắt!

Chỉ có Trương Quang Lân ở lại, tỉnh táo sửa soạn danh sách. Trong lòng đang suy nghĩ nên viết báo cáo cho sư trưởng như thế nào.

Gần như cùng lúc đó, ngoài Lữ thứ ba mới cải biên chưa lâu. Lữ thứ nhất và giáo đạo đoàn đều có tổ chức tương tự được thành lập. Người đề xuất hầu hết đều là những sĩ quan trẻ tuổi được phái xuống từ phòng tham mưu. Chỉ có giáo đạo đoàn là ngoại lệ, người khởi xướng lại chính là đoàn trưởng giáo đạo đoàn Lữ Kiến Tiều.

STT 72: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 06: Tâm tư...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 06: Tâm tư của Hải quân

Để chúng ta tạm gác ánh mắt sang Đệ Nhất Sư Bắc Phật tác chiến, hướng về Hạm đội Trường Giang, nơi mọi chuyện vẫn êm đềm.

Hiện tại, lòng người trong Hạm đội Trường Giang ngày càng xao động. Những quân quan hải quân này không hề có bất kỳ bất mãn nào với Mưa Thần, ngược lại, họ vô cùng biết ơn vì Mưa Thần đã thu nhận và trọng dụng họ từ trước đến nay.

Nhưng hải quân luôn có một loại ngạo khí bẩm sinh đối với lục quân, hơn nữa hải quân là một quân chủng thuộc về quốc gia.

Cả nước có bao nhiêu sư, bao nhiêu lữ? Như Mưa Thần, một nhân vật có địa vị như vậy, cả nước có bao nhiêu? Mà Hạm đội Trường Giang, cả nước chỉ có một.

Mấy ngày nay, Mưa Thần phái Vương Liêm đến Thượng Hải tọa trấn, hẳn là người am hiểu nhất trong việc ứng phó với các loại người khác nhau. Mưa Thần chỉ giao cho hắn một mệnh lệnh: “Mặc kệ người dùng bao nhiêu tiền, mặc kệ người dùng cách gì, đều phải giữ Hạm đội Trường Giang lại cho ta! Hạm đội Trường Giang đi, người cũng không cần trở về!”

Vương Liêm biết Mưa Thần tuy thường xuyên nói những lời nặng nề với thuộc hạ, nhưng cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng buông bỏ. Hắn đối với những thành viên lập nghiệp này, ngay cả Vương Liêm cũng cảm thấy Mưa

Thần bảo vệ họ quá mức. Nhưng hãn cũng biết Mưa Thần thực ra là người rất rõ ràng trong lòng. Biểu hiện của người, hãn đều ghi tạc trong lòng. Chỉ cần mình làm hỏng, hãn sẽ dời mình khỏi vị trí Quân Nhu trưởng phòng, vậy thì hãn không chịu nổi.

Cha hãn là một địa chủ lớn ở Tô Nam, không sai, nhưng từ khi khôi phục đến nay, tiền thuê đất đã lâu không thu được, vì quay vòng mất vốn, đã làm sụp đổ một nhà hiệu cầm đồ và hai nhà tiệm cầm đồ. Đã quen với cuộc sống xa hoa, hãn làm sao chịu được cảnh nhà tan cửa nát?

Làm Quân Nhu trưởng phòng ba tháng, thông qua việc báo cáo sai sự thật, báo cáo khống chi phí thuê mướn. Xử lý chiến lợi phẩm, hãn đã kiếm được mười vạn, hãn thực sự không thể rời khỏi vị trí hiện tại. Giờ đây, Mưa Thần lại giao cho hãn quản lý hải quân, một chức quan béo bở, ai cũng biết hải quân là nơi ăn nên làm ra. Giữa đó có quá nhiều lợi ích để có thể kiếm chác, nếu mình làm hỏng chuyện này, Mưa Thần truy cứu trách nhiệm, đến lúc đó mình không chết cũng phải trở về nguyên hình.

Hãn đứng ở bến tàu Cao Xương miếu đi dạo, nhìn những chiến hạm lớn nhỏ trước bến, thỉnh thoảng có những chiếc xuồng cứu sinh nhỏ xuyên qua lại. Cờ hiệu hải quân tung bay phấp phới. Cảnh tượng này chỉ khiến trong lòng hãn thêm phiền muộn, không nhìn được mà nhỡ ra hai bãi nước bọt.

Hải quân, những lão già Phúc Kiến này thật sự, hãn am hiểu dùng tiền để phân hóa, lôi kéo, nhưng lại không phát huy được tác dụng, là một tập thể bài ngoại, hãn cũng rất khó để hòa nhập với những sĩ quan hải quân này. Về Thượng Hải đã mấy ngày, thái độ của những hạm trưởng hải quân với hãn chỉ là lừa gạt, hãn lại không có chút biện pháp nào.

Vương Liêm ngửa đầu nhìn trời, sự trưởng sớm muộn gì cũng sẽ tự mình chinh đồn hải quân, trước khi điều đó xảy ra, mình rốt cuộc phải làm thế nào để có chút thành tích đây? Thật là phiền não.

Một chiếc xuồng cứu sinh bốc khói trắng, thành thịch tiến gần đến bến tàu, trên thuyền là mấy người mặc quân phục hải quân màu trắng, người ở giữa là một tên trung niên đầu trọc, chính là Tư lệnh Hạm đội Trường Giang Cao Phụng Tường. Nhìn dáng vẻ oai phong lẫm liệt của hắn, Vương Liêm không khỏi trầm nghĩ, hiện tại Cao Tư lệnh này đúng là một nhân vật đáng gờm, mỗi tháng cầm lương và trợ cấp hơn hai nghìn đồng, lại khoác trên mình quân hàm Thiếu tướng. Đệ Nhất Sư ba phương diện đều đang lôi kéo hắn, trách sao mấy ngày nay hắn cứ như trẻ mười tuổi.

Mấy sĩ quan hải quân lên bến tàu, Vương Liêm vội vàng nghênh đón. Hắn mặc quân phục màu vàng đặc trưng của Đệ Nhất Sư, đeo quân hàm Thượng tá. Cố gắng bắt chước sư trưởng, mang giày ủng cao quá đầu gối. Trong tay còn cầm một cây roi ngựa. Từ khi bị Mưa Thần nhắc nhở, hắn đã tháo hết nhẫn trên tay, kiểu tóc cũng cắt ngắn. Bây giờ nhìn lại, ngược lại giống một quân nhân tiêu chuẩn.

Cao Phụng Tường nhìn thấy hắn đến, liền đứng nghiêm, chờ hắn chào. Vương Liêm trong lòng mắng một câu, vẫn bày ra tư thế chào. Cao Phụng Tường hờ hững đáp lễ. Vị tư lệnh này hiện tại diễn xuất thật không giống lúc nghèo túng tìm đến Mưa Thần, hiện tại một bộ dáng thiên hạ ta là nhất.

Wang Liem cười nói: “Cao Tư lệnh, sao mới có một ngày không gặp mà đã thấy khác xưa, huynh đệ đã cảm thấy như rất lâu rồi.” Cao Phụng Tường hưởng thụ sự nịnh bợ của vị Quân Nhu trưởng phòng này, chỉ mỉm cười. Bên cạnh hắn, Hạm trưởng Hạm pháo Rừng Dài Băng cười nói: “Từ Uyên, từ khi người từ Từ Châu trở lại Thượng Hải, mỗi ngày yến tiệc không ngừng, lần này lại đến nịnh bợ Tư lệnh chúng ta, chẳng lẽ không muốn ở Đệ Nhất Sư nữa, muốn đến với hải quân chúng ta làm lưu manh? Chúng ta thật là nghèo, mỗi tháng còn phải ký tên dưới tay người để lĩnh tiền đấy.”

Vương Liêm cười đánh vào vai hấn một cái, lại xu nịnh Cao Phụng Tường: “Ngày thường huynh đệ biết Cao Tư lệnh bận rộn, mặc dù mỗi ngày đều chuẩn bị thiệp mời, nhưng cũng không mong Cao Tư lệnh đến dự. Hôm nay thiệp mời phát đi, nghe nói Cao Tư lệnh có thể đến, thật sự là quá cho thuộc hạ mặt mũi... Không nói nữa, cúi chào!”

Nói xong, hấn "bốp" một cái, lại đứng nghiêm, hướng về Cao Phụng Tường kính lễ quân đội tiêu chuẩn. Nhìn dáng vẻ nịnh bợ của hấn, mấy vị hạm trưởng hải quân đều cười lạnh. Nhưng Vương Liêm lại coi như không nghe thấy. Cao Phụng Tường liếc nhìn mấy vị hạm trưởng, bọn họ đều ngừng cười. Hôm nay dù sao cũng có chuyện cần bàn với Vương Liêm. Đừng quá không cho người ta mặt mũi.

Vương Liêm còn mừng rỡ giới thiệu: “Cao Tư lệnh trước cùng huynh đệ đi cục cảnh sát đối y phục, hôm nay tại Lưu Song Bảo gia trên đường bốn có bãi thai, nơi đó chào hỏi náo nhiệt lắm...”

Cao Phụng Tường lắc đầu, vẻ mặt rất trịnh trọng nói: “Hôm nay ta lên bờ, không phải để tham gia tiệc của Vương xử trưởng, mà là có chuyện nghiêm túc muốn bàn với người.” Bên cạnh hấn, các sĩ quan hải quân cũng vẻ mặt đoan chính, dường như tất cả đều chưa từng tham gia những bữa tiệc hoa lệ của Vương Liêm.

Vương Liêm trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ muốn nói với mình hải quân muốn rời khỏi Đệ Nhất Sư? Đệ Nhất Sư ở Thượng Hải chỉ có một đội độc lập bảo vệ Cục Chế Tạo Cao Xương miếu, chỉ có tám trăm người. Nếu không phải Cục Chế Tạo Cao Xương miếu hiện tại đã là sản nghiệp của người Mỹ, đội này sớm đã bị Trần Anh Sĩ nuốt chửng. Hạm đội hải quân mỗi ngày đều bị các thế lực lôi kéo, Trần Anh Sĩ đại diện một ngày muốn lên ba lần các cờ hiệu hạm. Hiện tại muốn đi, hấn thật sự không có cách nào.

Hắn chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Cao Tư lệnh có chuyện gì cứ chỉ giáo, thuộc hạ rất hoan nghênh. Chúng ta cùng đi cục cảnh sát bàn luận vừa hay.” Mùa đông gió sông thổi mạnh, thổi vào người Vương Liêm chỉ thấy lạnh lẽo.

Cục Chế Tạo hiện tại đã không còn đáng vẻ dơ bẩn như dưới sự kiểm soát của nhà Thanh. Dưới sự chinh đồn của Duncan, khu xưởng và khu sinh hoạt đã được phân chia nghiêm ngặt. Tăng thêm nhà ăn và phòng tắm cho công nhân, còn trồng rất nhiều cây cối và hoa cỏ trong khu xưởng. Khiến cho Cục Chế Tạo này hoàn toàn mất đi cảnh tượng bụi mù, nước bẩn tứ phía trước kia.

Mấy sĩ quan hải quân cũng đã quen với Cục Chế Tạo, mỗi lần đến, đều bội phục sự dũng cảm của Mưa Thần khi sử dụng Duncan, một mọt sách. Trong tay hắn, theo đánh giá của những sĩ quan hải quân này, chỉ có việc bảo dưỡng, sửa chữa quân hạm là nhanh gọn hơn rất nhiều. Việc cải thiện môi trường làm việc, chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Vương Liêm trong lòng căng thẳng, dẫn mấy sĩ quan vào tiểu Hoa sảnh, nơi làm việc của tổng xử lý Cục Chế Tạo, hai ngày nay Duncan đi Từ Châu, Vương Liêm vẫn ở chỗ của hắn.

Mấy sĩ quan hải quân không vội ngồi xuống, Vương Liêm lại sai người dâng trà. Mọi việc xong xuôi, tâm thần hắn không yên, đã toát mồ hôi, trong lòng tính toán xem Cao Phượng Tường sẽ nói gì về việc rời khỏi Đệ Nhất Sư, mình nên ứng phó ra sao. Đến khi Cao Phượng Tường mở miệng, sự chú ý của hắn vẫn chưa tập trung.

“Vương xử trưởng, chúng ta có vài lời thật sự không tiện nói trực tiếp với sư trưởng. Cảm thấy vẫn nên thông qua người chuyển lời thì tốt hơn.”

Cao Phượng Tường vẻ mặt đầy vẻ khó xử.

Vương liêm trong lòng lại trầm xuống, dường như đã thấy Hạm đội Trường Giang nhổ neo ra khơi, chỉ còn mình hảnh đứng lại trên bến tàu vung tay chào từ biệt. Tiếp đến là ánh mắt nghiêm nghị của sư trưởng, rồi đến cả quân pháp thẩm phán... Hảnh khẽ rùng mình, miễn cưỡng gượng cười.

"Cao Tư lệnh, mọi chuyện đều dễ bàn, cần gì phải làm căng thẳng thế này? Các vị có yêu cầu gì, huynh đệ liều mạng cũng cố gắng đáp ứng. Chỉ là, chúng ta tuyệt đối không nên làm ầm ĩ chuyện gì xa lạ..."

Nghe Vương liêm vội vã bộc bạch, Cao Phụng Tường và đám người không khỏi ngơ ngác. Chuyện còn chưa đâu vào đâu, vị quân nhu trưởng phòng này đã vội vàng hứa hẹn. Vấn đề này, ngay cả "Mưa Thần" còn chưa chắc đã làm được, vậy mà hảnh lại tự tin đến thế?

Cao Phụng Tường nhìn Vương liêm một lượt, cuối cùng quyết định mặc kệ trong đầu vị quân nhu trưởng phòng này đang nghĩ gì, tự mình nói ra: "Chuyện này quả thực có chút khó xử, nhưng lại liên quan đến sự phát triển tương lai của hải quân chúng ta. Hiện tại, chúng ta đang chịu sự kiểm chế của Vũ Sư, mà tài chính quốc gia lại vô cùng eo hẹp, nên đành phải nhờ cậy Vũ Sư đại nhân..."

Hảnh tháo mũ, theo thói quen xoa đầu trực: "Hải quân chúng ta từ sau Giáp Ngọ đến nay, vẫn luôn vất vả gây dựng cơ nghiệp này. Chẳng phải chỉ vì có thể hùng cứ biển cả, rửa hận quốc thù hay sao? Là người hải quân, ai có thể quên được 26 năm trước, Đại Đông Câu Hải quân đã gom góp cơ nghiệp khó nhọc thế nào. Nay, Thanh triều trước đó đã đặt hàng một số quân hạm, hiện tại vì tình hình chính trị trong nước thay đổi, số tiền thanh toán có lẽ sẽ bị tham ô hoặc bị cắt đứt nguồn cung. Thuyền trưởng Trình Bích trên chiến hạm Kỳ Hào của Anh quốc đã gửi điện báo cho đồng nghiệp hải quân, nói rằng chúng ta đã đặt hàng hai chiếc tuần dương hạm huấn luyện Triệu và Ứng Thụy, cùng một chiếc tuần dương hạm huấn luyện

Phi Hồng ở Mỹ. Tất cả đều vì số dư chưa thanh toán mà có nguy cơ bị xưởng đóng tàu bán cho người khác..."

Hắn hoàn toàn quên mất Vương liêm trước mặt chẳng hiểu gì về hải quân, chỉ mãi mê nói chuyện với vẻ mặt nghiêm túc, mấy vị hạm trưởng hải quân bên cạnh cũng không còn vẻ mặt tươi cười như khi uống rượu với Vương liêm. Trong mắt họ chỉ còn sự trang trọng.

"Những quân hạm khác chúng ta có thể mặc kệ, nhưng ba chiếc này là để bồi dưỡng hạt giống hải quân, là những tuần dương hạm huấn luyện! Chúng nó được trang bị đầy đủ, là nền tảng cho sự phát triển tương lai của hải quân chúng ta! Điện báo đã gửi đến Bộ Hải quân ở Nam Kinh, Hoàng Chung Anh và Canh Hương Minh đều lắc đầu, nói là không có tiền. Phi! Thật đáng xấu hổ khi họ cũng xuất thân từ hải quân! Điện báo gửi cho lão trưởng quan Tát tiên sinh. Ông ấy hiện đang ở Bắc Kinh, cũng nói là bất lực. Mặc kệ là Thanh thất hay lão Viên đều không quan tâm đến chuyện này... Chúng ta đành phải nhờ cậy Vũ Sư đại nhân, mua lại ba chiếc quân hạm này, để anh em hải quân chúng ta cùng chung chí hướng!"

Ba chiếc tàu này được đóng tại ba xưởng đóng tàu ở Mỹ và Anh. Triệu và Ứng Thụy có trọng tải lớn hơn, trên 2600 tấn. Phi Hồng nhỏ hơn, khoảng 2100 tấn. Về độ hiện đại, ba chiếc hạm này vượt xa so với bốn chiếc tuần dương hạm bảo vệ biển cả chủ lực hiện tại của hải quân. Hơn nữa, vì là tuần dương hạm huấn luyện, nên tất cả vũ khí trang bị đều vô cùng đầy đủ. Triệu và Ứng Thụy còn được trang bị động cơ tua bin hơi nước, rất tiên tiến. Điều này vô cùng hữu ích cho việc giúp các sĩ quan hải quân Trung Quốc làm chủ những chiến hạm hàng đầu thời bấy giờ. Ngay cả về sức chiến đấu, chúng cũng không hề tồi.

Nhưng đổi lại, giá cả cũng khá đắt đỏ, Triệu và Ứng Thụy cần hơn 22 vạn Bảng, Phi Hồng cũng cần hơn 13 vạn Bảng. Quy đổi ra đại dương, chính là hơn 330 vạn nguyên.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Những sĩ quan hải quân này cũng đành liều thử vận may, "Mưa Thần" có thể lực, dù có tiền, thì có thể đại diện cho chính phủ Trung Quốc tiếp nhận quân hạm hay sao? Huống chi lúc này, hãn vẫn đang ở phe đối lập với chính phủ Anh tại Trung Quốc.

Tất cả những điều này, Vương liên đương nhiên không hiểu. Ngay cả ý nghĩa của tuần dương hạm huấn luyện đối với các sĩ quan hải quân, hãn cũng không hề hứng thú tìm hiểu. Điều duy nhất hãn biết là, đám lão già Phúc Kiến này hiện tại muốn nhờ cậy sư trưởng rồi!

Trong lòng hỉ khí dâng trào, Vương liên nói chuyện cũng bắt đầu ba hoa, hãn vỗ ngực: "Cứ giao cho huynh đệ! Chuyện này có đáng gì, chỉ tốn chút tiền bạc thôi mà! Đệ nhất sư chúng ta thiếu gì, chỉ không thiếu tiền mặt! Chư vị quan chức đồng liêu đều là huynh đệ thân thiết, chuyện này huynh đệ có liều mạng cũng phải giúp... Cao Tư lệnh cứ đưa ra tờ đơn cần chi tiêu. Huynh đệ sẽ lên kế hoạch chi tiết. Cứ trình lên Vũ Sư đại nhân là xong. Với việc sư trưởng coi trọng chư vị, vấn đề này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Vương liên vỗ ngực rầm rầm, các quân quan hải quân tự nhiên không có gì để nói. Cùng Vương liên nói lời cảm ơn rồi chuẩn bị về hạm. Vương liên lại vội vàng giữ họ lại ăn cơm. Cao Phượng Tường nhíu mày nói: "Đa tạ Vương xử trưởng có lòng, hôm nay chúng ta còn phải bàn chuyện. Các hạm trưởng đều đang đợi trên tàu. Để một ngày khác, anh em hải quân chúng ta sẽ mời Vương xử trưởng, nhất định phải đến cho chúng ta vinh dự nhé."

Hãn nói khách sáo như vậy, Vương liên lại có chút thất vọng. Hỏi dò: "Không biết Cao Tư lệnh bàn chuyện gì? Huynh đệ cũng rất tò mò về hải quân, có thể cho huynh đệ làm khách, dự thính một chút được không?"

Bên cạnh, Lâm Trường Bằng đội mũ, cười mắng: "Tử Uyên tiểu tử người, làm quân đội Đệ nhất sư còn chưa đủ, còn muốn quản cả chuyện của hải quân nữa à? Tiểu tử người tránh ra. Trên tàu có món gì ngon, để dành cho người ăn cơm không phải là thiệt thòi người sao? Hôm nào anh em chúng ta đi bốn con phố uống một bữa cho đã đời mới là đúng."

Mấy vị hạm trưởng hải quân trang nghiêm chào theo kiểu nhà binh, quay người về bến tàu. Vương liêm tay vẫn còn đặt trên vành mũ. Nhìn bóng họ khuất xa, nửa ngày mới thốt ra một câu: "..."

"Tư lệnh, "Mưa Thần" thật sự có thể mang ba chiếc hạm lớn đó về sao?"

"Việc này... Tát lão ở phương Bắc đã đồng ý hết sức giúp chúng ta thông qua các thủ tục. Chỉ cần có tiền, chúng ta sẽ chọn người đi tiếp nhận hạm, sau khi hòa bình Nam Bắc, luôn có thể mang tàu về. Cứ xuất tiền trước, chúng ta sẽ giành thế thượng phong. Sau này trong quân đội biển cả, quân đội Hạm đội Trường Giang chúng ta, thế nào cũng phải ngẩng cao đầu!"

Cao Phụng Tường đứng trước xuồng cứu nạn, vẻ mặt có chút hưng phấn. Về việc được trọng dụng trong hải quân, vị lão Hải quân này đã mong mỏi từ lâu. Nếu không có thời thế cho hắn một cơ hội như vậy, hắn đoán chừng cũng chỉ có thể sống nốt phần đời còn lại trên những chiếc hạm pháo hiệu. Hiện tại, chính mình là Tư lệnh Hạm đội Trường Giang, người được các thế lực coi trọng, theo thời gian, lòng dạ của hắn tự nhiên càng ngày càng cao.

Gió sông thổi tung áo khoác hải quân của hắn, mười mấy chiếc hạm pháo vượt sông. Đây chính là cơ nghiệp hiện tại của hắn, cơ nghiệp này sẽ còn thay đổi, ngày càng lớn mạnh hơn. Có lẽ... Bộ trưởng Hải quân cũng không phải là một giấc mộng viễn vông.

Hắn đột nhiên quay đầu dặn dò mấy vị sĩ quan: "Hiện tại đại cục chưa định, chúng ta vẫn còn dưới trướng Đệ nhất sư, vẫn phải nhờ cậy bọn họ. Hiện tại càng phải nghe theo mệnh lệnh của "Mưa Thần", không được để lộ nửa điểm ý nghĩ khác! Rõ chưa?"

Oscar ngày mai phải làm phù rế, có lẽ không kịp cập nhật. Xin mọi người thứ lỗi.

Cảm ơn mọi người!!!

STT 73: Chương 2: Quyền kinh doanh Giang Bắc - Chương 7: S...

Chương 2: Quyền kinh doanh Giang Bắc - Chương 7: Sông Điện vừa ra thiên hạ kinh

Tháng 12 năm 1912, chuyện gì ở Trung Quốc khiến người ta xôn xao nhất?

Không phải chính phủ lâm thời Nam Kinh khốn đốn về tài chính, khẩn cầu viện trợ. Cũng không phải viện tham nghị lâm thời tranh giành quyền lực, cắn xé lẫn nhau. Càng không phải phương Bắc âm u, Viên Thế Khải một lòng chờ đợi Thanh thất thoát vị.

Mà là "Giang Bắc địa phương tự trị cùng miễn trừ nông thuế điện" của Vũ Thần ban bố ở Từ Châu, một đạo điện văn chấn động toàn Trung Quốc. Nó xua tan tình thế hỗn loạn giữa hai miền Nam Bắc, đồng thời mang đến hy vọng mới cho những chí sĩ nhiệt huyết bất mãn với cục diện sau khi quang phục.

"Vũ mỗ tự buộc tóc thệ giáo đến nay, thấu hiểu nỗi khổ của lê dân bách tính Hoa Hạ, không đâu sánh bằng trên hoàn vũ.

Vũ mỗ từng tìm hiểu nguyên nhân cường thịnh của các cường quốc trên thế giới, chưa từng thấy ai lại dựa vào việc bóc lột nông dân để làm giàu. Năm thứ ba Tuyên Thống nhà Thanh, cả nước thu thuế hàng năm khoảng ba trăm triệu lượng, thuế ruộng đình chỉ thu được 71 triệu lượng, chưa đến ba thành. Còn lại dựa vào thuế quan, thuế muối, thuế công thương. Với số

lượng chưa đến ba thành, lại dồn lên đầu nông dân, gia tăng vô số khoản thu. Dân sinh sao không khốn khổ? Vũ mỗ ở Giang Bắc, một ngày còn tại vị, thì vĩnh viễn đình chỉ thu thuế ruộng đình của các hộ nông dân! Chủ doanh nghiệp mua đất, nếu đem lợi nhuận cho thuê xuống còn ba thành bảy mươi lăm, sau khi kiểm nghiệm và xác nhận, cũng vĩnh viễn đình chỉ thu thuế ruộng đình!

Làm như vậy, dân sinh có thể được thở phào, nguyên khí dân tộc có thể được bồi dưỡng. Khi đại đa số nông hộ có chút sinh kế, công thương hưng thịnh, hàng nội bán chạy, không cần phải lo. Công thương là nguồn gốc giàu mạnh của quốc gia, Vũ mỗ sao dám không tận tâm tận lực, toàn tâm bồi dưỡng?

Ly kim lâu là tệ nạn của nhà Thanh, từ nay về sau ở Giang Bắc cũng vĩnh viễn hủy bỏ! Thương nhân được tự do giao thương,

Giang Bắc vốn nghèo, thiếu nguồn thu. Nay bắt đầu cắt giảm quan viên, áp dụng tự trị địa phương. Vũ mỗ tự hộ quân Giang Bắc đến nay. Quan viên phẩm cấp nhiều lạm dụng. Có kẻ luôn cúi, có kẻ mang theo đại lão tám đi đào dật mà đến, cũng có quan lại nhà Thanh lưu dụng. Ban đầu tạm thời thích ứng, thu lưu không ít. Hi vọng tự hiệu mà có kỳ vọng cao. Bất đắc dĩ, bọn chúng lại mang trong mình tâm tư "Kinh Triệu năm ngày", coi danh nghĩa thiêng liêng của quốc gia, địa vị công bộc của bách tính như công cụ tư lợi, tham ô trắng trợn. Đối với kiến thiết địa phương không có chút lợi ích nào. Quyền hành chính, tư pháp, giám sát đều tập trung vào một người. Nhìn các nước phương Tây cường thịnh, trong đó có chế độ quan lại địa phương, ai có thể so sánh?

Vũ mỗ nhân cơ hội miễn trừ nông thuế, mà thực hiện tân chính tự trị địa phương. Quan viên không ngồi chờ thúc khoa. Huyện tri sự địa phương, do đại biểu địa phương bầu cử đảm nhiệm. Về tư pháp, tạm thời do Giang Bắc hộ quân làm phủ thành lập tòa án lưu động xét xử. Hành chính địa phương

không được can thiệp. Chi tiết tổ chức và quá trình tư pháp, sẽ được công bố rõ ràng bằng văn bản. Quyền giám sát địa phương, do các danh vọng sĩ phu địa phương tự tiến cử đảm nhiệm. Hành chính địa phương, bất cứ mệnh lệnh nào, nếu không thông qua nghị hội địa phương, thì không được thi hành.

Về phần Giang Bắc hộ quân làm phủ, tạm thời thi hành quân chính quản chế giám sát quyền lực khu vực Giang Bắc. Trị an địa phương, cũng do hộ quân làm phủ điều động đội quân duy trì. Chờ nguyên khí địa phương hồi phục, tự nhiên do địa phương tự tổ chức đội cảnh sát duy trì trị an.

Thi hành phương pháp này, thì địa phương nuôi quan chỉ còn lại một vài người, trước kia sáu phòng trượt lại, cũng gần như có thể cắt giảm hết. Tài chính địa phương tuy giảm thu nhập từ thuế nông nghiệp, nhưng lại giảm bớt quan lại, sao lại không phải là phúc lợi cho dân?

Vũ mỗ ngu dốt, chỉ vì lợi ích của bách tính, không dám tiếc thân làm tiên phong. Nhìn thấy hòa bình Nam Bắc sắp đến. Trung Quốc khôi phục có hy vọng, Vũ mỗ xin được ca ngợi, mong các vị công khanh ghi nhớ dân tình trên bàn tiệc. Nếu chính sách của Vũ mỗ ở Giang Bắc có lợi lớn cho dân và đất nước, mong các vị không chê Vũ mỗ hèn mọn, lúc này hãy phổ biến nó ra thiên hạ. Nếu chính sách này không thành, lại thành tai họa cho dân. Đáng chém Vũ mỗ để tạ tội với thiên hạ.

Vũ Thần, sông."

Điện văn này sau đó được gọi là "Sông Điện 1912" nổi tiếng trong lịch sử. Kể từ đó, Vũ Thần giai đoạn đầu dùng lực lượng quân sự cưỡng ép thúc đẩy giảm tô ba bảy năm, và tự trị địa phương. Không chút nhượng tay trấn áp một nhóm lớn những kẻ phản đối đã được hưởng lợi. Sau đó, các nơi đều cảm thấy hứng thú với tự trị địa phương Giang Bắc, những nhân vật sẵn lòng cống hiến tâm lực nhao nhao đầu nhập. Vũ Thần lại lợi dụng bọn họ

tiếp tục hoàn thiện chính sách này. Trong năm 1912, mặc dù do miễn trừ nông thuế và kèm theo các khoản thuế phụ thu khác, thu nhập địa phương Giang Bắc giảm xuống còn hai trăm ba mươi vạn nguyên, nhưng chi phí hành chính cũng giảm đi rất nhiều. Vì miễn trừ nông thuế và các khoản thuế phụ thu đi kèm, nông dân lần đầu tiên cảm nhận được lợi ích thực tế. Mà các sĩ phu, vì có thể bước vào nghị hội địa phương có quyền lực, cũng phối hợp rất tốt với mệnh lệnh của Vũ Thần.

Đến năm 1913, những nông dân tích lũy được một chút bắt đầu tiêu dùng, kích thích sản phẩm công thương tiến vào Giang Bắc. Thông qua thu thuế công thương, khu vực Giang Bắc năm 1913 hàng năm đã gần bằng cả năm 1911, hơn nữa còn đang tăng trưởng vững chắc. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Điện văn này gây chấn động lớn, không ai ngờ một nhân vật quân nhân bình thường lại dám miễn đi một khoản thu nhập lớn như vậy trên địa bàn của mình! Hơn nữa, tự trị địa phương từ cuối thời Thanh, được thổi phồng nhiều năm như vậy, chỉ có vị tướng quân họ Vũ này thực sự bắt đầu áp dụng. Phóng viên chủ lực của đội quân Vũ Thần, người từ Từ Châu trở về, hầu như chưa từng đưa tin, cuối cùng cũng cầm bút, nhiệt tình ca ngợi Vũ Thần.

Các báo chí khác ở Thượng Hải sau một thời gian ngẩn ngập ngừng, cuối cùng cũng bắt đầu nhao nhao khen ngợi. Mọi người lúc này mới mơ hồ nhận ra, nhân vật Vũ Thần này, ngoài việc biết dẫn quân, đánh trận, dường như cũng có kinh nghiệm chính trị tương đối.

Chỉ có chính phủ lâm thời Nam Kinh cảm thấy tương đối xấu hổ, danh nghĩa của Vũ Thần là trực thuộc họ. Nhưng loại cải cách quan chế, cải cách thuế này, hoàn toàn không chào hỏi họ đã tự ý quyết định. Nhưng lại chiếm cứ điểm cao đạo nghĩa. Khiến họ không biết phải nói gì.

Hầu như tất cả mọi người đều đang chửi mắng Vũ Thần, kẻ gây ra rắc rối không nghe lời. Chỉ có tiên sinh Tôn Trung Sơn vì ông mà reo hò: "Tướng quân Vũ chính là làm những việc mà chúng ta muốn làm đã lâu, chúng ta nên lập tức thừa nhận, và đi theo bước chân của ông để thực hiện những việc này. Loại chuyện tốt lợi cho nước, lợi cho dân này, sao lại là rắc rối chứ?" Ông còn gửi điện báo đầy nhiệt tình cho Vũ Thần, và chuẩn bị phổ biến chính sách "Sông Điện" trong phạm vi địa vực do chính phủ lâm thời Nam Kinh kiểm soát. Nhưng vì thiên phú không đủ, chính phủ lâm thời không thể ra lệnh cho các tỉnh trưởng tự ý cắt đứt một số lượng lớn thu nhập như vậy. Mà tuổi thọ của chính phủ lâm thời Nam Kinh, cũng chỉ còn lại hai tháng nữa.

Những người có tâm lý u ám về "Sông Điện" cũng có không ít, có người ác ý suy đoán Vũ Thần sẽ nuôi hai vạn quân đội tổn kém của ông như thế nào, xem ông khi nào sụp đổ. Có thể lực xung quanh thì chờ đợi ông cưỡng ép phổ biến những chính sách này, gây ra sự phản kháng của một số giai tầng đã được hưởng lợi, để có thể thừa cơ tiến vào Giang Bắc. Vũ Thần, lại một lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mà dưới trướng ông, quan binh đệ nhất sư lại vang dội tiếng hoan hô, kính yêu, bán công khai hóa thanh quân sẽ lấy nhiệt tình cuồng nhiệt hiệp trợ phổ biến chính sách của Vũ Thần. Ngoại trừ Hà Toại còn giữ khoảng cách với thanh quân sẽ, Trần Sơn Hà là người đầu tiên gia nhập. Thanh quân sẽ ở đệ nhất sư từng lữ đoàn phân bộ kết hợp lại, ngoại trừ Vũ Thần là hội trưởng không thể sai, Trần Sơn Hà, Lữ Kiến Tiều, Trương Hùng Phu được chọn là thường vụ quản sự của thanh quân.

Các quan quân trẻ tuổi của đệ nhất sư, mặc dù chưa có được tố chất chuyên nghiệp của một sĩ quan đoàn. Nhưng về mức độ đoàn kết và ý thức tự giác của một sĩ quan đoàn thể, đã có hình dáng.

Tưởng trăm dặm vừa đến Từ Châu, cách cả trăm dặm đã thấy mưa thần nghênh đón. Xem ra, đây là một phần trong cuộc đàm phán cuối cùng với Dương Độ. Tưởng trăm dặm cảm thấy thân phận của mình có chút khó xử.

Giao dịch với Dương Độ chính là việc mưa thần, tức Giang Tô Lục quân Đệ nhất sư, sau khi hòa bình Nam Bắc đã cải tổ thành Trung ương Lục quân thứ 9 sư. Đơn vị này sẽ hỗ trợ giám sát quân đội của phe Dân đảng hùng mạnh xung quanh Nam Kinh. Hơn nữa, chính quyền Lưỡng Hoài cũng sẽ giao nộp muối cho trung ương sau khi hòa bình. Để bù đắp, hàng năm trung ương sẽ cấp cho mưa thần 192 vạn quân lương, và 30 vạn đặc biệt phí cho Hộ quân Giang Bắc. Cả hai bên đều có lợi. Còn trong lòng mỗi người toan tính điều gì, đó là chuyện riêng của họ.

Tưởng trăm dặm là một quân nhân tự phụ, lại có con mắt của một tài tử. Hắn tốt nghiệp hạng nhất khóa ba Lục sĩ, từng được Nhật Hoàng ban tặng bội đao. Nhưng hắn lại để lại lời nói với người Nhật rằng, một trong hai thứ xấu nhất mà Trung Quốc học được từ Nhật Bản chính là lục quân. Sau đó, hắn sang Đức khảo sát quân sự, rồi về nước được trọng dụng, luôn được coi là nhân vật quân sự xuất sắc nhất của Trung Quốc.

Nếu không có việc mưa thần gây ra sóng điện làm náo động cả nước, e là dù Viên Thế Khải đích thân hạ lệnh, hắn cũng lười đến Từ Châu. Hiện tại, hắn lại thật sự có chút tò mò. Muốn xem mưa thần rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Khi hắn bước xuống chiếc xe hoa mà mưa thần đặc biệt chuẩn bị, quân nhạc hùng tráng vang lên. Một đội vệ binh trang bị tinh nhuệ nâng súng hành lễ. Người dẫn đầu là Phùng Ngọc Tường, một hán tử phương Bắc cao lớn, đội trưởng đội vệ binh. Hắn mặc quân phục chỉnh tề, đội mũ có thêu chỉ bạc, hướng về phía hắn vút bỏ đao hành lễ.

Mưa thần kiên quyết không nằm trên cáng cứu thương, mà thay vào đó là bộ quân phục đã rất nổi tiếng, không có huân chương. Thắt chặt đai lưng, giày ủng sáng bóng, như một sĩ quan trẻ tuổi đứng nghiêm trước cửa xe.

Tướng trăm dặm bước xuống xe, cùng mưa thần cứ thế lặng lẽ quan sát nhau. Tướng trăm dặm là một thanh niên có gương mặt hơi thư sinh, vóc dáng trung bình, hơn ba mươi tuổi, quân phục trên người rất sạch sẽ. Thoạt nhìn giống thư sinh hơn là sĩ quan. Nhưng trong đầu người này lại cất giấu trí tuệ quân sự cao nhất của Trung Quốc thời bấy giờ.

Tướng trăm dặm cũng đang nhìn mưa thần, hẳn bị thương nên có vẻ hơi yếu ớt. Nhưng vẫn đứng nghiêm. Trẻ hơn trong truyền thuyết, nếu ở trong quân đội, đoán chừng chỉ là trung úy mới ra trường. Nhưng chính thanh niên này đã định đoạt thế cục Đông Nam. Tại Sơn Đông, với một sư lính mới, hắn đã kháng cự lại đội quân Bắc Dương hùng mạnh. Sau đó lại ổn định địa bàn Giang Bắc, phát ra sông điện chấn kinh cả nước. Mờ mờ ảo ảo đã trở thành một thế lực mới giữa Nam Bắc.

Mặc dù quân đội của hắn không nhiều, địa bàn chưa đủ lớn. Nhưng danh vọng cao, thanh danh tốt. Làm việc lại kỳ lạ như vậy. Khiến Tướng trăm dặm, người từng có nguyện vọng cứu quốc mạnh mẽ, sau này vì hiện thực mà có chút nản lòng thoái chí, lại sinh ra hứng thú lớn lao với hắn, thậm chí mơ hồ có chút mong đợi. Lần này hắn rời Bắc Kinh xuôi nam, không ít bạn học Lục sĩ đã cùng đi theo. Bọn họ đều không chịu nổi bầu không khí chính trị u ám ở Bắc Kinh, nhưng lại cảm thấy có khoảng cách với các nhân vật của chính phủ Đồng minh ở phương Nam, đều nghĩ rằng, liệu có thể tìm thấy một con đường ở chỗ mưa thần hay không.

Ảnh hưởng sâu xa từ việc mưa thần phát ra sông điện, ngay cả chính hắn cũng không hoàn toàn nghĩ đến.

STT 74: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 08: Khởi đầu kiến thiết

Hai thanh niên quân nhân nắm tay nhau, một người là Tưởng Bách Lý, lịch sử ghi lại anh ta đã ba mươi tuổi, còn Mưa Thần thì mới hai mươi tư.

Hai người chào hỏi xã giao rồi mới bắt tay. Mưa Thần trịnh trọng nói: "Gặp được Phương Chấn huynh, đủ an ủi cả đời. Đệ nhất sư muốn kiến thiết thành một đội quân quốc phòng hùng mạnh, rất cần tài năng của Phương Chấn huynh. Việc kiến thiết dân sinh Giang Bắc cũng cần nhiều ý kiến của Phương Chấn huynh."

Tưởng Bách Lý thản nhiên đáp: "Vũ Sư quá khách sáo rồi, Phương Chấn ta tính tình lười nhác, không thích hợp làm đại sự. Chỉ có việc dạy học, trồng người là còn chút hứng thú. Chỉ là lần này đến đây, cùng cung bảo ước hẹn một năm, đến lúc đó, e rằng không thể thường xuyên ở bên cạnh ngài."

Mưa Thần mỉm cười nắm chặt tay hắn: "Phương Chấn huynh, chúng ta cùng đi dạo nhà ga một lát." Phùng Ngọc Tường vội vàng bước tới: "Sư trưởng, vết thương của ngài..."

Mưa Thần nhú mày: "Ta đã nằm một tháng rồi, đi vài bước có gì đáng ngại... Người quay lại không được nói với Lý tiểu thư."

Hắn quay sang Tưởng Bách Lý cười nói: "Hán tử này, hóa ra cũng là quan đới của doanh Bắc Quân hai mươi trấn. Sau khi khởi sự ở Loạn Châu thất bại, không nơi nương tựa, thế mà theo Thượng Hải tìm đến tận chỗ ta. Ta thấy hắn giản dị, chăm chỉ, lại có tài dụng binh, nên đề bạt làm đội trưởng vệ sĩ bên cạnh. Cũng coi là trọng dụng người mới."

Tưởng Bách Lý cười nhạt: "Sư trưởng bị thương, cả nam bắc đều biết. Sư trưởng phát ra điện báo, càng khiến cả nước xôn xao... Dù thân thể sư trưởng chưa khỏi hẳn, chúng ta vẫn nên đi chậm thôi."

Mưa Thần vỗ vỗ tay hắn: "Không sao, không sao."

Hai người thông thả tản bộ dọc theo đài, đối với Mưa Thần, người đã nằm trên giường cả tháng, thì đây là một việc rất vui vẻ. Mấy trận tuyết lớn từ Từ Châu Đông Thiên đã qua, nhưng đường đi trong nhà ga đều được binh lính dọn dẹp sạch sẽ. Không khí khô lạnh của lưu vực sông Hoài ập vào mặt hai người, chỉ khiến người ta cảm thấy khoan khoái.

"Vũ Sư, ngài phát ra điện báo, là để mua chuộc lòng người, hay là thật sự muốn làm như vậy?"

Tưởng Bách Lý đột nhiên hỏi Mưa Thần một cách nặng nề.

Mưa Thần trầm ngâm một lát, ánh mắt xa xăm: "Đã ta làm việc có thể thu phục lòng người, vậy đã nói rõ vấn đề này bản thân nó không sai. Về phần ta xuất phát từ đâu, chuyện này đối với bách tính quốc gia mà nói, có quan trọng không?"

Tưởng Bách Lý lắc đầu: "Ta đến đây với thân phận khách khanh, nói chuyện cũng không sợ đắc tội. Đệ nhất sư của ngài, tương lai trung ương lục quân thứ chín sư, thực lực bây giờ đã rất mạnh mẽ, coi như thiếu chút huấn luyện, cũng có thể nhanh chóng bù đắp. Ngài còn muốn kéo ta đến để

huấn luyện sĩ quan, tăng cường lực lượng. Binh phong của ngài, rốt cuộc là Bắc thượng hay xuôi Nam? Lại chuẩn bị đánh ra một trận gió tanh mưa máu?"

Hắn lập tức truy hỏi: "Để ngài tự mình đánh ra thiên hạ?"

Mưa Thần không hiểu vì sao Tưởng Bách Lý vừa gặp đã chất vấn mình không chút khách khí, thái độ hùng hổ dọa người của hắn cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Hắn lặng lẽ nhìn Tưởng Bách Lý, khóe miệng bỗng hiện lên ý cười, hỏi ngược lại: "Phương Chấn huynh, huynh biết ta từng bị trọng thương, đến nay vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn."

Hắn đổi ánh mắt, nhìn về phía xa: "Từ chỗ chết trở về một lần, ta cảm thấy mình đã đoạn tuyệt với quá khứ. Huynh thẳng thắn như vậy, ta cũng không thể không thẳng thắn... Đã lão thiên gia cho ta gặp được thời đại này, lại để ta còn sống khỏe mạnh, ta chính là muốn làm nên sự nghiệp! Nếu làm nên sự nghiệp cần phải lấy lòng dân chúng, ta sẽ không tiếc sức. Nếu quốc gia trong tay người khác không thể tốt hơn, ta sẽ thay thế! Chỉ có một Trung Quốc cường đại hơn mới có thể thỏa mãn khát vọng trong lòng ta. Nếu ai làm giỏi hơn ta, mạnh hơn ta, ta sẽ thần phục. Nếu ai không bằng ta, xin lỗi, tránh đường!"

Tưởng Bách Lý nhìn Mưa Thần, người đang dùng giọng trầm thấp bình thản nói ra những lời như vậy, ánh mắt hắn lóe lên. Hắn cười lạnh một tiếng: "Thời đại này, đã không còn là thời đại của anh hùng. Huynh tự cho rằng có thể thay đổi, dẫn dắt trào lưu, lại không muốn bị trào lưu bao phủ sao?"

Hai người đều dừng bước, im lặng đối diện. Mưa Thần bỗng cười: "Hiện tại đã không còn là thời đại của anh hùng sao? Huynh sẽ thấy."

Tướng Bách Lý cười mở cườì, trong mắt cũng lóe lên vẻ hưng phấn: "Tốt, ta có một năm, cũng có thể xem. Một năm này, huynh định để ta làm gì? Ta đã không thể chờ đợi mà lập tức tiếp nhận."

Ngày 28 tháng 1 năm 1912, Tướng Bách Lý chính thức đảm nhận chức vụ tổng thanh tra huấn luyện của đệ nhất sư và hiệu trưởng trường lục quân Giang Bắc. Mưa Thần giao phó toàn bộ việc kiến thiết, huấn luyện quân đội, giáo dục sĩ quan cho hắn. Tướng Bách Lý thiết lập các lớp huấn luyện sĩ quan tốc thành ba cấp cao trung. Theo đó, các sĩ quan đang tại chức của đệ nhất sư thay phiên nhau đến huấn luyện. Ngay cả Ngô Hái, Trần Sơn Hà, Hà Toại, những người được gọi là "tam kiệt" dưới trướng Mưa Thần, cũng phải đến trước mặt Tướng Bách Lý hô báo cáo, luyện tập trên giảng đường.

Mặt khác, Tướng Bách Lý còn chính thức cải biến doanh trường thành trường quân đội chính quy, đặt tên là trường lục quân Giang Bắc. Chế độ giáo dục hai năm rưỡi, tuyển chọn học sinh có chí tòng quân thông qua thi cử. Bởi vì thanh danh và đãi ngộ của đệ nhất sư, cùng với danh vọng to lớn của Mưa Thần và Tướng Bách Lý lúc bấy giờ, các tỉnh thành đều có nhiều học sinh quân đội tạm thời được tổ chức, vì các hoạt động quân sự đang dần bị kiềm chế, bị phân tán, đổ về Từ Châu. Nhất thời Từ Châu trở thành nơi hội tụ của thanh niên cách mạng.

Song song với việc huấn luyện sĩ quan là việc huấn luyện và diễn tập quân sự quy mô lớn, có hệ thống cho binh lính. Tướng Bách Lý cùng với một nhóm tinh anh lục quân mà hắn mang đến, đã xây dựng các kế hoạch huấn luyện tuần tự cho ba lữ và mười đoàn bộ binh hiện tại của đệ nhất sư, cùng với một số lượng lớn các đơn vị trực thuộc. Dự kiến vào cuối năm 1912 sẽ tổ chức một cuộc diễn tập quy mô chưa từng có.

Tất cả những điều này đều là để chuẩn bị vững chắc cho cuộc chiến tranh không xa của Mưa Thần. Mưa Thần đã nói rõ dã tâm của mình với Tướng Bách Lý, mà Tướng Bách Lý cũng chỉ có thái độ tận tâm với một

năm. Nhưng một người thì dám buông tay để hãn hành động, người còn lại thì tận tâm tận lực làm việc. Đệ nhất sư dưới sự lãnh đạo kỳ lạ của hai người này, chậm rãi lớn mạnh. Chuyện này cũng để sau nói.

Mưa Thần ngồi trước bàn làm việc, vui vẻ xử lý công văn. Năm hơn một tháng, bây giờ có thể ngồi làm việc, điều này khiến hãn cảm thấy rất thoải mái. Mặc dù chiếc ghế vẫn là loại ghế nằm, khiến hãn mất đi không ít uy nghiêm. Hiện tại, tất cả mọi thứ đều đã được bày ra. Hãn cảm thấy mỗi ngày phải xử lý rất nhiều việc.

Nhưng mỗi quyết định của hãn đều có thể ảnh hưởng đến xu thế của Trung Quốc, dù lớn hay nhỏ. Cảm giác này khiến hãn vô cùng say mê. Đã xác định mục tiêu phấn đấu, thì phải cố gắng làm. Hãn hiện tại đã không còn vướng bận gì. Trong mắt thường xuyên lóe lên ánh sáng, theo như Tưởng Bách Lý nhận xét, đó chính là dã tâm.

Hiện tại, sư trưởng Mưa Thần không lo lắng phương Nam, cũng không lo lắng phương Bắc. Chính phủ lâm thời phương Nam hiện đang đau đầu với nhiều vấn đề hơn hãn, chủ yếu nhất là không có tiền, đến mức sắp nhảy sông tự vẫn. Không ai có tâm tư đến quấy rầy hãn, không ít quan lớn của chính phủ lâm thời hiện tại gần như chỉ mong phương Bắc sớm giải quyết xong mọi chuyện, để giao cục diện rối rắm này cho Viên Thế Khải.

Mà Viên Thế Khải bên kia thủ đoạn chồng chất, đã phá hủy gần hết tâm lý kháng cự của đảng phái. Chỉ nghĩ xem làm thế nào để thanh thất thoái vị một cách êm đẹp, nhẹ nhàng tiếp nhận toàn bộ quyền trị của Trung Quốc. Thế lực Giang Bắc của Mưa Thần, còn chưa nằm trong phạm vi cân nhắc của hãn.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhưng mà, sau này thì sao?

Giang Bắc hiện nay thi hành quân chính, ngoài các địa phương tự trị đang dần thành lập. Mọi sự vụ quân chính đều do đệ nhất sư nắm giữ, một tay định đoạt. Quan hệ giữa Mưa Thần và phái lập hiến Giang Chiết ngày càng lạnh nhạt. Dù Mưa Thần vẫn cố gắng văn hồi, nhưng mâu thuẫn về lợi ích quá lớn khiến cả hai ngày càng xa cách.

Phái lập hiến Giang Chiết muốn Mưa Thần làm binh khí, đánh chiếm địa bàn, rồi họ sẽ nắm quyền. Nhưng Mưa Thần tuyệt đối không chấp nhận. Kể từ khi sông điện phát ra, Trương Quý Thằng đề cử huyện trưởng đồng loạt từ chức. Không còn ai làm đầu, khổ sở biết bao. Dù thế lực ngầm của họ trong hội đồng địa phương vẫn còn, có thể đẩy người do họ chọn lên làm huyện trưởng. Nhưng giờ đây, mỗi nơi đều là một đoàn thể vì quyền lợi riêng. Trương Quý Thằng không còn khả năng điều khiển toàn cục như trước. Sau khi Mưa Thần dùng chiêu "ăn phủ để trừu tân", lão già này đã sớm tức giận rời Từ Châu, về Thượng Hải cũng ít khi đến ngân hàng Quang Phục làm việc.

Họ vẫn chịu thiệt vì không có quân đội riêng. Ở thời đại này, có quân đội là có quyền quyết định chính quyền. Có lẽ Trương Quý Thằng đang hối hận, lúc trước không hết mình phối hợp, có lẽ đã không đến nổi cục diện này.

Mưa Thần lắc đầu, không nghĩ đến chuyện của phái lập hiến Giang Chiết. Bọn chúng, cuối cùng cũng chỉ là những chính khách vì lợi ích cá nhân, nếu thực lực của mình mạnh hơn một chút, bọn chúng sẽ còn bám lấy.

STT 75: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 09: Chinh ...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 09: Chinh đồn tài chính và tương lai của nhạc phụ (phần trên)

Vấn đề nhức nhối hiện tại của Mưa Thần là, hắn không có tiền.

Đúng vậy, người đàn ông được mệnh danh là có tài lực mạnh nhất Trung Quốc, vị sứ trưởng của Đệ nhất Sư, người nắm trong tay ngân hàng khôi phục tiền mặt thông hành năm tỉnh, lại không có tiền.

Đội quân của hắn đã mở rộng đến ba lữ đoàn, chín đoàn bộ binh, thêm vào cả giáo đạo đoàn, quy mô hùng vĩ của Học viện Lục quân Giang Bắc, cùng các lữ, các sư trực thuộc. Kế hoạch thành lập bảo an ở các huyện cũng đang được tiến hành. Hiện tại, dưới trướng Mưa Thần, những người mặc quân phục, ăn lương quân đã có hơn bốn vạn người. Một năm phải chi quân phí lên đến bảy trăm bốn mươi vạn!

Việc khảo sát và khai thác dầu mỏ ở Mexico vẫn chưa có kết quả, nhưng đã trích ra hai trăm vạn nguyên. Hải quân yêu cầu tiếp nhận ba chiến hạm. Mưa Thần không chút do dự đồng ý, hắn cho rằng, tiếp nhận ba chiến hạm này, hắn có thể tìm lý do để nhúng tay vào nhân sự hải quân. Với sự tìm kiếm của hắn, Thượng Hải cũng có một số nhân vật từng bị phái Phúc Kiến xa lánh trong hải quân. Đây là một cách tốt để nắm giữ hải quân mà không cần phải quá thân thiết. Nhưng số tiền cho ba chiến hạm và các chi phí liên quan lại lên đến hơn bốn trăm vạn.

Địa phương tự trị đang được phổ biến, mặc dù sau này chi phí có thể do địa phương tự gánh. Nhưng chi phí ban đầu, theo tính toán của Đinh Tây Lâm, người từng du học Mỹ và sùng bái chế độ tự trị của Mỹ, cũng cần đến tám mươi vạn. Cần phải nói thêm rằng, Đinh lão tiên sinh là Phó chủ nhiệm tiểu tổ công tác tự trị Giang Bắc.

Trong mắt Mưa Thần, vị này là một giáo sư nổi tiếng của Bắc Đại, một mực ủng hộ tự trị địa phương, vào những năm 20 đã giúp Triệu Hằng kính cần soạn thảo hiến pháp tỉnh Hồ Nam. Trong thế giới này, sau khi Mưa Thần cho xây dựng nhà máy điện ở Giang Bắc, ông đã vui mừng khôn xiết chuẩn bị hành trang xuôi nam đầu quân. Cả về lý thuyết lẫn thực tế, việc tự trị địa phương đều là sự trợ giúp rất lớn cho Mưa Thần.

Còn có Cục Chế tạo sản xuất, hiện tại đang sản xuất trang bị, sửa chữa và bảo dưỡng cho quân hạm. Tất cả đều phục vụ cho Đệ nhất Sư, và đều phải trả tiền. Hơn nữa, phải trả theo giá thị trường, Mưa Thần không muốn nuôi thêm một doanh nghiệp nhà nước không có sức cạnh tranh, sau này hẳn còn trông cậy vào Cục Chế tạo kiếm tiền. Bởi vì Đệ nhất Sư vẫn đang mở rộng, hơn nữa yêu cầu về vũ khí trang bị rất cao, đã ăn hết toàn bộ năng lực sản xuất của hai Cục Chế tạo. Khoản chi phí này, mỗi năm cũng tốn hơn ba trăm vạn.

Duncan vẫn đang khảo sát xây dựng nhà máy ở Mã An Sơn, chuẩn bị xây dựng một xưởng luyện thép ở đó. Muốn tiêu tiền, Mưa Thần thậm chí còn không dám nghĩ đến.

Cuối cùng là chi phí giáo dục, Mưa Thần tạm thời không thể phổ cập giáo dục bắt buộc chín năm, bất kể về tài lực hay số lượng giáo viên. Nhưng hẳn đã quyết định tăng kinh phí giáo dục hàng năm, Tô Bắc là nơi hội tụ của văn hóa, tăng cường đầu tư vào giáo dục kiểu mới, dù xét trên phương diện nào cũng là một việc tốt. Nhưng một năm, một trăm chín mươi vạn chi phí giáo dục lại không thể tiết kiệm.

Tính toán như vậy, năm 1912, dù có tiết kiệm đến mấy, chi phí cũng phải gần 20 triệu. Mặc dù dự toán chi tiết của hộ quân phủ vẫn chưa được đưa ra, nhưng ước chừng cũng không khác biệt là bao.

Mà toàn bộ gia sản của hãn, toàn bộ ngân hàng khôi phục, ngoài bốn trăm năm mươi vạn tiền vốn sau khi tăng vốn, số tiền mặt có thể sử dụng chỉ hơn 11 triệu mà thôi. Toàn bộ địa bàn do hãn kiểm soát, sau khi giảm thuế nông nghiệp và xóa bỏ ly kim, thuế muối chẳng mấy chốc sẽ nộp lên trên. Thuế công thương địa phương, cùng một số thu nhập quan sinh, cộng lại cũng chỉ khoảng hai trăm vạn nguyên. Khoản thiếu hụt này, thực sự rất lớn. Về phần Viên Thế Khải nói sẽ trích ra hai trăm ba mươi vạn nguyên, Mưa Thần căn bản không hề cân nhắc trong kế hoạch. Loại chuyện trông cậy vào người khác này, hãn xưa nay đều cảm thấy không đáng tin.

Nhìn Mưa Thần ngồi trước bàn làm việc nhú mày, nắm chặt tay, Phó quan Trương Chí Hạc đứng ở cửa ra vào, có vẻ muốn vào mà không dám vào. Hãn nhỏ giọng hỏi tân đội trưởng bảo vệ Phùng Ngọc Tường: "Hoán Chương, ai lại chọc giận sư trưởng?" Hãn nháy mắt ra hiệu với Phùng Ngọc Tường, cười nói: "Gần đây tính tình sư trưởng hình như không được tốt lắm."

Phùng Ngọc Tường chỉ lặng lẽ cười, người Hán tử phương Bắc cao lớn này. Một đường gian nan đầu quân cho Mưa Thần, dựa vào tác phong làm gương cho binh lính của mình, đã leo lên được chức cai. Nhưng từ một doanh quan được đề bạt thành cai, nỗi khổ trong lòng của một kẻ muốn leo lên trên thật sự không thể nói hết. Mưa Thần không biết từ đâu biết được dưới trướng có nhân vật như vậy, thế mà một bước lên trời, đề bạt hãn lên vị trí đội trưởng vệ đội, thay thế Bạch Tư Văn! Điều này khiến hãn dường như lại thấy được một chút hy vọng. Trong quân đội, hãn cũng không chút do dự gia nhập Thanh niên quân nhân liên hiệp hội, hơn nữa hoạt động rất tích cực.

Nhìn vị phó quan nổi tiếng là người tốt tính của Đệ nhất Sư nhân mặt với mình, hăn cũng chỉ có thể cười trừ. Quân đội phía Nam không giống quân đội phía Bắc, đặc biệt là Đệ nhất Sư của Mưa Thần, mang quân hàm thiếu tướng thượng tá, thường là những thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi. Không có sự nghiêm ngặt trên dưới như quân đội phía Bắc, mà có thêm chút sức sống.

Nghe thấy tiếng Trương Chí Hạc ở ngoài cửa, Mưa Thần bên trong cất tiếng: "Trương Tường, người ở ngoài lái nhai làm gì thế? Có chuyện gì?"

Trương Chí Hạc không dám thất lễ, chỉnh lại quần áo, hô báo cáo rồi mới đi vào. Mưa Thần cũng ngồi ngay ngắn, ánh mắt lấp lánh nhìn hăn: "Có chuyện gì?"

Trương Chí Hạc lớn tiếng nói: "Báo cáo sư trưởng, theo Thượng Hải đến mấy vị chuyên gia tài chính học giả đã đến Từ Châu, hiện tại đang nghỉ tại khách sạn của Đệ nhất Sư. Sư trưởng có muốn gặp họ không?"

Mưa Thần biết mình không phải là chuyên gia tài chính, Đệ nhất Sư ngoại trừ việc sử dụng tiền trong hệ thống quân đội có phương pháp, có kế hoạch. Đối với việc tài chính địa phương đi vào quỹ đạo thực sự cảm thấy rất khó giải quyết. Vì vậy, liền phái người đến vùng Nam Kinh, Thượng Hải, trọng kim lễ vật mời các chuyên gia tài chính có thành tựu, mời họ đến Giang Bắc để đại triển hùng đồ. Ít nhất là làm cho việc dự toán và quyết toán tài chính hàng năm của Giang Bắc được hoàn thiện!

Nghe tin các chuyên gia đến, Mưa Thần cũng có chút hứng thú: "Đương nhiên là phải đi! Lưu thủ chỗ Thượng Hải sao không báo điện sớm hơn một chút? Không đến trạm xe nghênh đón, thật sự là lãnh đạm."

Hăn vừa gọi Phùng Ngọc Tường: "Hoán Chương, chuẩn bị xe! Lập tức đến khách sạn!" Vừa đứng dậy, có lẽ là đứng quá vội. Vết thương ở ngực

đau nhói một hồi, loạn choạng muốn ngã. Trương Chí Hạc vội vàng bước lên đỡ lấy hắn. Phùng Ngọc Tường cũng vội tới.

Trương Chí Hạc sắc mặt trắng bệch, sốt ruột khuyên Mưa Thần: "Sư trưởng, thân thể của ngài vẫn nên nghỉ ngơi. Sao lại đi gặp người bây giờ? Lần trước tiếp tướng giáo dục bị tái phát, ngài về nằm nghỉ nửa ngày. Lần này cứ để Ngô tham mưu trưởng đi đi."

Nhìn Phùng Ngọc Tường cũng muốn khuyên, Mưa Thần hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Ngô tham mưu trưởng là quân nhân, chuyện này hắn không tiện ra mặt, người ta đến từ xa xôi như vậy. Ta nhất định phải đi nghênh đón."

Trương Chí Hạc đầu óc cũng nhanh, vội vàng dặn dò Phùng Ngọc Tường: "Hoán Chương, mau đi mời Lý tiểu thư đến. Có nàng ở bên cạnh, tùy thời chăm sóc sư trưởng, chúng ta cũng yên tâm hơn một chút."

Vệ đội của Mưa Thần làm việc trực tiếp chịu sự quản lý của phó quan, Trương Chí Hạc ra lệnh cho Phùng Ngọc Tường như vậy. Mặc dù lúc đó trong lòng hắn có chút khó chịu, nhưng vẫn phụng mệnh đi. Trong lòng chỉ thầm cười lạnh: "Hơn hai mươi tuổi, một thằng nhóc con, hừ... Cứ chờ xem."

Lý Viện chờ Mưa Thần xuống xe ngựa, Mưa Thần không hài lòng quay đầu nhìn xe ngựa một cái. Trong lòng nghĩ sau này nhất định phải đổi xe hơi mới được. Không chỉ xóc nảy, mà còn quá sức chịu đựng.

Mà Lý Viện bây giờ lại không có nhiều tâm tư như vậy, nàng hiện tại cùng Mưa Thần quan hệ có tiến triển, bản thân ở Từ Châu cũng cảm thấy khá thoải mái. Nhiều người trong sư bộ nhìn nàng đều vô cùng cung kính, nàng chỉ cần muốn gì, hơi lộ ra ý tứ, lập tức có người đưa lên. Còn có mấy nhân vật tìm đến nàng, đưa lễ hậu, cũng muốn nhờ nàng nói giúp một số

chuyện. Nàng mặc dù một mực từ chối, nhưng trong lòng luôn cảm thấy vui vẻ. Lòng hư vinh của con gái một khi được thỏa mãn, thì sẽ cảm thấy rất vui.

Tâm tư của nàng đều đặt cả vào vị tướng quân họ Mưa, nhìn hẩn nhịu mày xuống xe ngựa, lại chinh ngay ngắn mũ lính, nhanh chân hướng đệ nhất sư mới mở tiếp khách quán mà đi. Nàng thầm thở dài một hơi, không biết đến bao giờ mới có thể khiến vị Mưa phu nhân kia nở mày nở mặt đây? Hóa ra cái nữ học đường kiểu Tây kia ngọt ngào, gò bó cuộc sống của nữ sinh, nàng thật không muốn đến đó.

Tiếp khách quán từ khi đám người tướng trăm dặm của bọn hẩn mang đến trường quân đội, thì căn phòng kiến trúc tốt nhất này liền trống không. Mấy vị chuyên gia tài chính, pháp luật đến từ Thượng Hải đều ngồi trong đại sảnh. Mười tên hộ binh được chọn lựa kỹ càng đang rót trà cho bọn họ, trên khói còn thoang thoảng chút hương thơm.

Giáo thụ luật của Đại học Đông Ngô, tiến sĩ Chu Bồi Nguyên nhấp một ngụm trà, hướng về phía Lý Chương Mây bên cạnh cười nói: "Nhất Vũ huynh, loại trà lục Lục An này ở Thượng Hải cũng không dễ gì uống được, huynh đừng cứ cau mày mãi, mau nếm thử xem. Vị Mưa tướng quân này đối với chúng ta, những thư sinh này, xem ra cũng rất chu đáo."

Những lão hữu như Lý Chương Mây, ai mà không biết chuyện con gái ông ta bỏ nhà trốn đi, chạy đến đệ nhất sư chứ? Thoạt đầu Lý Chương Mây nổi trận lôi đình, còn muốn đăng báo giấy đoạn tuyệt quan hệ với con gái. May mà bạn bè khuyên can, ông ta mới thôi. Về sau, tin tức về vị tướng quân họ Mưa không ngừng được báo chí đưa tin, hình tượng ngày càng tích cực, bản thân hẩn lại còn chưa kết hôn, tuổi cũng không lớn, hơn nữa tiền đồ lại vô lượng. Lý Chương Mây đối với việc con gái mình ở lại Từ Châu không về, mới ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lần này vị tướng quân họ Mưa phát ra điện tín ở sông, hơn nữa tại Thượng Hải còn ủy thác chuyên gia tài chính phụ trách công việc tài chính Giang Bắc, lại càng khiến cho đám thương nhân vốn quan tâm động tĩnh của vị tướng quân này tim đập thành thịch. Hẳn năm đó từ nước ngoài trở về, hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp, sáng lập Ngân hàng Thực nghiệp Thượng Hải. Ánh mắt nhạy bén của hẳn quả thực đáng nể. Đối với tương lai của vị tướng quân họ Mưa, hẳn lại càng xem trọng.

Chính phủ lâm thời phương Nam chẳng qua là một đám ô hợp gom lại, ở các thế lực nước ngoài cũng không được chào đón. Kiểm soát được mấy tỉnh, nhưng cũng là rỗng rần lẫn lộn, khiến cho tình hình hỗn loạn. Nhìn thấy cục diện Nam Bắc hòa bình, những thế lực này nhất định sẽ sụp đổ. Phái bảo thủ đối với tác phong của bọn dân đảng, cũng cảm thấy khinh thường.

Mà phương Bắc mặc dù có Viên Thế Khải là một nhân vật mạnh mẽ. Nhưng cũng thật sự là đáng vẻ nặng nề. Quan sát những việc hẳn làm trước sau như một, đơn giản là muốn trở lại con đường cũ của nhà Thanh. Huống chi, những thương nhân danh sĩ gốc gác ở Đông Nam, cùng chính quyền phương Bắc cũng không có cơ sở hợp tác.

Mà vị tướng quân họ Mưa dường như lại mang đến cho Trung Quốc một luồng không khí mới mẻ, thanh danh của hẳn cơ hồ là hoàn mỹ vô khuyết. Công thần cách mạng, không tranh quyền đoạt lợi, lại bị thương ở tiền tuyến phía Bắc. Chuyện này đối với những thanh niên cách mạng cuồng nhiệt mà nói, là thần tượng. Chiêu hiền đãi sĩ, đối với những người tìm đến, chỉ cần là nhân tài, hẳn đều buông tay sử dụng. Chuyện này đối với những kẻ tự cho mình là tài năng không được thời đại trọng dụng, hẳn chính là Bá Nhạc. Trong tay hẳn có bốn, năm vạn hùng binh được trang bị tinh nhuệ, đối với những người coi trọng thực lực, những Tung Hoành Gia mà nói, hẳn

là người nhất định phải lôi kéo. Điện tín ở sông vừa phát ra, đối với những người ngày đêm mong muốn cứu quốc cứu dân, đối với hân mà nói, ngoài hồ thẹn chỉ còn cao giọng tán thưởng.

Lý Chương Mây lại chỉ thấy được khả năng phát triển vô hạn của hân. Trong thâm tâm, vị ngân hàng gia tinh minh này cũng không hân là không nghĩ tới, vị tướng quân họ Mưa cũng có thể mang đến cho Trung Quốc một phương hướng, một cơ hội tốt đẹp hơn.

Đương nhiên, bây giờ nói những điều này vẫn còn quá sớm. Hiện tại vị tướng quân họ Mưa chỉ mới bắt đầu mà thôi. Lý Chương Mây liền quyết định mượn cơ hội này đến xem, cũng tiện thể giáo huấn cô con gái không nghe lời của mình.

Ông ta rất cẩn trọng hướng Chu Bồi Nguyên cười cười, vươn tay cầm lấy chén trà. Đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, đã nhìn thấy cổng vệ binh đánh lên nghiêm. Một sĩ quan trẻ tuổi được một cô gái đỡ, mỉm cười đi đến. Vị sĩ quan trẻ tuổi kia chính là vị tướng quân họ Mưa mà ai cũng biết, còn cô gái vịn hân, chẳng phải là con gái bảo bối của Lý Chương Mây, Lý Viện sao?

Sắc mặt Lý Chương Mây lập tức trở nên khó coi.

STT 76: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 10: Chinh lý tài chính và tương lai nhạc phụ (bên trong)

Cầu phiếu! Cầu phiếu! Đại gia, mau ném phiếu để cử và phiếu thường cho ta!

Lý Viện phát ra một tiếng kinh hô trầm đục, buông tay vịn mưa thần, cúi đầu đứng sang một bên, không dám hé răng. Mưa Thần đương nhiên đã nhận ra Lý Chương Mây, nhưng hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh, nghiêm trang hướng các vị chuyên gia đứng lên kính chào theo nghi thức quân đội. Sau đó, hắn lần lượt bắt tay với họ, cử chỉ tuy đơn giản nhưng lại hào phóng, nhiệt tình.

Chu Bồi Nguyên, người có vẻ ngoài ôn hòa nhất, nắm tay Mưa Thần, nói: "Vũ Sư trưởng, mọi người đều biết ngài bị thương trong người, đang định đến thăm ngài đây. Sao ngài lại đích thân đến?"

Mưa Thần liếc mắt nhìn Lý Chương Mây đang đứng bên cạnh, hắn vẫn trầm mặc không nói. Mưa Thần mỉm cười với Chu Bồi Nguyên: "Khải Văn tiên sinh, không ngờ ngài lại bớt chút thời gian đến đây, Vũ mỗ thật vinh hạnh biết bao. Ngài dịch thuật luật pháp Trung Hoa, lại viết luận bàn về tự trị địa phương và áp dụng pháp hệ, ta đã sớm được đọc. Lần này, việc chinh lý tư pháp Giang Bắc, đều phải nhờ vào tài năng của Khải Văn tiên sinh rồi. Vũ mỗ thực sự không hiểu gì về những việc này, chỉ cần Khải Văn tiên sinh

giường buồm, Vũ mỗ sẽ hết lòng ủng hộ, tuyệt không can thiệp. Dân chúng Giang Bắc mong ngài đến, quả thực như hạn hán trông chờ mưa rào vậy."

Hắn thành khẩn nói tiếp: "Khải Văn tiên sinh, luật pháp Đại Thanh trước kia đã lỗi thời, hiện tại trong nước lại chưa có bộ luật dân sự nào được áp dụng. Vũ mỗ bất tài, chỉ mong Giang Bắc sẽ là nơi tiên phong thử nghiệm. Trong đó khó khăn, Vũ mỗ tuy không am hiểu luật pháp, nhưng cũng biết cần các vị đại tài tốn nhiều tâm sức. Mong rằng tiên sinh có thể vì thiên hạ, sớm thành lập một bộ luật tốt cho Trung Quốc."

Chu Bồi Nguyên vỗ tay cười đến hở cả răng: "Chúng ta, những kẻ cả đời vui đầu trong thư trai, có thể có cơ hội làm việc, đều là nhờ phúc của Vũ Sư trưởng cả. Lần này đến đây, không vì gì khác, chỉ là muốn xem thử chúng ta, những thư sinh này, ngoài việc ngồi đàm đạo, có thể làm được gì cho dân chúng..."

Nói đến đây, hắn không khỏi thở dài: "Vũ Sư trưởng, tôi rất bội phục ngài. Việc tách bạch dân chính và tư pháp gần như là một việc làm chính trực. Chính phủ lâm thời tuy đã ban hành văn bản rõ ràng, nhưng vẫn chưa có hành động thực tế. Lần này, Vũ Sư trưởng lại đi trước một bước... Tôi, một thư sinh, chỉ có thể liều mạng, cố gắng làm cho tốt, tận tâm với trách nhiệm và lương tâm của người học luật... Việc thành lập luật dân sự mới cho Trung Quốc, Vũ Sư trưởng đã phát tâm nguyện này, cũng là tâm nguyện cả đời của tôi. Với sự ủng hộ của Vũ Sư trưởng, bất kể thế nào, chúng ta, những thư sinh này, cũng phải vì Giang Bắc mà cho ra một bộ luật dân sự!"

Mưa Thần khẽ gật đầu, đối với những chuyên gia đầy khí chất thư sinh này, chỉ cần không liên quan đến những đại sự quân quốc, hắn vẫn rất tin tưởng vào năng lực và phẩm hạnh của họ. Những chuyên gia dân sự này khác xa với những giáo sư đầy rẫy trên đường phố kia, hắn hiểu rõ điều đó.

Chu Bồi Nguyên liếc nhìn Lý Chương Mây, ra hiệu với Mưa Thần. Mưa Thần bất đắc dĩ cười khổ, bước đến chỗ Lý Chương Mây. Hắn không dám bắt tay Lý Chương Mây, chỉ nghiêm trang kính chào theo nghi thức quân đội.

Lý Chương Mây đánh giá hắn, vẻ mặt Mưa Thần lộ rõ sự thành khẩn. Hắn hừ một tiếng, không nói gì. Mưa Thần mỉm cười: "Nhất Vũ tiên sinh, lần này trong danh sách chuyên gia kinh tế mà Thượng Hải lưu thủ sở báo lên, không có tên ngài. Nhưng không ngờ ngài vẫn đích thân đến, Vũ mỗ vừa mừng vừa sợ..."

Lý Chương Mây lạnh lùng nói: "Mừng chưa chắc, sợ thì có."

Chu Bồi Nguyên và những người khác chào hỏi Mưa Thần một tiếng, nhao nhao nói muốn đi nghỉ ngơi. Mưa Thần ra hiệu, Trương Chí Hạc liền ra nghênh đón, đưa họ đi tẩy trần. Trong đại sảnh nghênh khách rộng lớn, chỉ còn lại Lý Chương Mây, con gái và Mưa Thần. Phùng Ngọc Tường chặn ở cửa ra vào, không ai nhường ai.

Lý Chương Mây ngồi xuống, nhìn Mưa Thần bị thương trong người mà vẫn đứng nghiêm. Con gái ông cúi đầu không nói lời nào, vẻ mặt quật cường như thể là một người vợ trẻ. Ông thở dài trong lòng, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Ngồi xuống hết đi, ta không đến để hỏi tội, mà là muốn xin một chân dưới trướng Vũ Sư trưởng."

Mưa Thần trong lòng thầm thấy buồn cười, hắn và Lý Viện còn chẳng có gì. Sau này có tuyển nàng hay không, cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn. Hiện tại, Lý Chương Mây lại bày ra bộ dạng của một bậc trưởng bối. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy!

Tuy nhiên, việc Lý Chương Mây muốn ra mặt làm việc, hắn vẫn cảm thấy đây là một chuyện không tồi. Trương Quý Trực bên kia ngày càng xa

lánh. Giao việc khôi phục ngân hàng cho hần, thực sự không thể yên tâm. Nếu Lý Chương Mây thực sự là nhạc phụ của mình, tiếp quản việc quản lý khôi phục ngân hàng...

Nghĩ đến đây, hần không khỏi nhìn Lý Viện một cái. Liền phát hiện mặc dù đã ngồi xuống, chân cô gái nhỏ vẫn hơi run. Hần cười thầm trong lòng, trịnh trọng nói với Lý Chương Mây: "Nhất Vũ tiên sinh không chê Vũ mỗ nơi này cách cục ti tiện, bằng lòng nhận việc, Vũ mỗ vô cùng hoan nghênh... Chúc vụ tài chính trưởng của phủ phòng hộ quân Giang Bắc, không biết Nhất Vũ tiên sinh có bằng lòng đảm nhận không?"

Lý Chương Mây không để ý đến lời nói của hần, chỉ quay đầu hỏi: "Người, khôi phục ngân hàng có kiếm được tiền không?"

Mưa Thần sững sờ, do dự nói: "Có lẽ là có. Hiện tại, khôi phục ngân hàng mới thành lập được ba tháng, vốn đã tăng lên một nửa, phát hành hơn tám triệu nguyên tiền giấy. Trương Quý lão làm ăn cũng rất khá."

Lý Chương Vân Liên hừ một tiếng: "Cái này gọi là không tệ sao? Trên danh nghĩa ta có Ngân hàng Thực nghiệp, nếu có bốn trăm năm mươi vạn vốn, hơn chín trăm vạn vốn lưu động, thì mới là cục diện hiện tại. Đã sớm bắt đầu chuẩn bị làm lão đại trong ngành ngân hàng rồi!"

Hần khoa tay múa chân, tăng thêm ngữ khí: "Có nhiều vốn liếng như vậy, tài chính sung túc như vậy, mà chỉ làm được chút chuyện nhỏ nhặt như thế! Có tám triệu dự trữ mà chỉ phát hành tám triệu tiền giấy. Trương Quý Trực thực sự chỉ thích hợp trông coi nông trường của hần ở Nam Thông. Thảo nào trước kia hần mở ngân hàng, mở một nhà hổng một nhà!"

Hần nhìn chăm chăm Mưa Thần: "Người, khôi phục ngân hàng, ít nhất có thể phát hành năm ngàn vạn nguyên tín dụng tiền mặt!"

Mưa Thần vẫn luôn sợ chính mình lại đi theo vết xe đổ của việc phát hành pháp tệ năm xưa, ngân hàng này là nền tảng sự nghiệp của hắn. Vì vậy, hắn rất cẩn thận, có một văn bạch ngân dự trữ, lập tức đổi thành ngoại hối. Có bao nhiêu dự trữ, cơ bản liền phát hành bấy nhiêu tiền mặt. Phiếu khôi phục trên thị trường không ngừng lưu hành, mà một đồng đại dương có thể đổi được tám hào phiếu khôi phục.

Nhưng Mưa Thần cẩn thận và Trương Quý Trực lạc hậu cũng không dám phát hành quá nhiều tiền mặt. Bạch bạch nhìn những lợi ích kinh tế này trôi ra ngoài.

Lý Chương Mây có vẻ không hài lòng: "Trương Quý lão làm chính trị thì được, nhưng làm kinh tế thì thực sự có hạn. Thật không biết lúc đó người làm sao mời hắn làm ngân hàng. Có phải vì trước kia hắn đã từng làm hai ngân hàng không?"

Mưa Thần trong lòng cười khỗ, lúc trước hắn dùng mọi cách kéo Trương Quý Trực xuống nước, chẳng phải là muốn dùng lợi ích để kết hợp phái lập hiến Giang Chiết vào, làm chỗ dựa cho chính trị của mình sao? Hiện tại, thanh danh và địa vị của hắn không phải là thứ mà đám thư sinh phái lập hiến Giang Chiết có thể lay động, tự nhiên là dần dần xa lánh bọn họ. Hiện tại xem ra, hắn làm ngân hàng quả thực không được đặc lực, đặc biệt là lão còn lợi dụng khôi phục ngân hàng để cho hắn vay vốn cho sản nghiệp ở Nam Thông. Điều này khiến đầu hắn đau nhức.

Lý Chương Mây nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Mưa Thần, biết hắn cũng có nỗi khổ riêng, bèn đổi đề tài, dùng giọng điệu đầy thâm ý nói: "Người bây giờ cũng coi như có chút thế lực, trong nước, những người có thế lực như người, cộng lại những người mạnh hơn người cũng chỉ hơn mười người. Đến trình độ này, người không thể dùng cách mang binh để quản lý địa phương nữa rồi. Ta không hiểu những thứ khác, chỉ nói về tài chính Giang Bắc, người có dự toán chưa? Nguyên tắc dự tính của người là gì? Ai sẽ giúp

người giám sát việc biên chế dự toán này, ai sẽ thi hành? Ai sẽ giúp người kiểm tra? Việc người đang làm bây giờ, chính là những việc cần thiết của một vương quốc độc lập. Độ phức tạp của nó, chính là quản lý một quốc gia. Chẳng bằng cứ thử quản lý Giang Bắc theo phương thức quản lý quốc gia trước đi, rồi tính sau."

Hắn kết luận: "Tài chính là nền tảng của vạn sự, bất kể tốt hay không, đều phải làm!"

Truyện mới nhất sẽ được đăng trên sáu chín sách a!

Mưa Thần cảm thấy đã hiểu rõ, Lý Chương Mây này xem ra không chỉ muốn trở thành một nhà ngân hàng giỏi. Hắn còn có dã tâm với chính trị, ngụ ý muốn thuyết phục Mưa Thần, cho thấy tương lai rất có ý tứ! Xem ra trong dân gian Trung Quốc, những nhân vật bị chôn vùi còn rất nhiều. Chỉ là không gặp thời cơ, nên mới bị mai một nhiều như vậy.

Trong lòng hắn mỉm cười, người đã muốn làm Lã Bất Vi của thế kỷ 20, vậy ta sẽ thành toàn cho người một chút. Đặt người vào vị trí này, xem xem vị chuyên gia từ Mỹ trở về này rốt cuộc có thể làm được đến mức nào. Nếu có thể có bản lĩnh sơ bộ xác lập hệ thống tài chính mới của Dân Quốc như Tống Tử Văn năm xưa, thì đó là niềm vui ngoài ý muốn của ta.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy có chút không thú vị, Lý Chương Mây này đã xem mình như một vị nhạc phụ tương lai, chuẩn bị sản nghiệp cho con rể, vậy tương lai nếu mình không cùng Lý Viện ở cùng nhau, liệu có bị hắn khống chế không? Coi như mình cùng Lý Viện ở cùng nhau, địa vị hắn cao hơn, liệu có hình thành cục diện nhiều mặt không?

Trong lòng hắn lại có chút cười lạnh, nhìn về tương lai, nếu quả thật đến lúc mình không thể khống chế được. Đối phó một văn nhân không có binh quyền, vẫn có nhiều cách để kiềm chế hắn. Chỉ cần không để hắn một nhà

độc đại, là được. Về mặt tài chính, tìm thêm thế lực để cân bằng cũng không tệ. Nhìn như vậy, việc khôi phục ngân hàng, vẫn nên đặt vào tay phái lập hiến Giang Chiết trước.

Hãy điên cuồng ném phiếu và nhấn vào Bảng điểm tuần và Danh sách đề cử trong Tuần đi mọi người!

STT 77: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 11: Chinh ...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 11: Chinh đồn tài chính và tương lai của cha vợ (hạ)

Lý Chương Mây đương nhiên không hề hay biết, trong khoảnh khắc gần ngủ ấy, Mưa Thần đã xoay vần bao nhiêu suy nghĩ. Hắn chỉ chăm chú nhìn Mưa Thần, chờ đợi vị con rể này cảm động đến rơi lệ mà ngỏ lời nhờ cậy. Trong mắt hắn, một người có năng lực như mình, vì nể mặt con gái mà bằng lòng giúp đỡ một tiểu quân phiệt mới nổi, đã là thiệt thòi lắm rồi.

Mưa Thần nghiêm trang lại vẻ mặt, cẩn thận quan sát Lý Chương Mây. Dù phải lặn lội đường xa đến đây, nhưng bộ âu phục may đo kiểu Anh vẫn phẳng phiu thơm tắp, mặc dù đã ngoài bốn mươi. Nhưng nhìn vẫn phong độ, trẻ trung. Ừm, đúng là có dáng dấp của một vị Bộ trưởng Tài chính tân thời.

Cuối cùng, Mưa Thần lên tiếng: "Nhất Vũ tiên sinh, những lời ngài nói, tôi đều khắc ghi trong lòng. Những lời vàng ngọc ấy, quả thực đã giúp tôi rất nhiều. Lúc trước, Nhất Vũ tiên sinh đã có cơ nghiệp ở Thượng Hải. Tôi cũng không dám đề cập đến việc mời tiên sinh đến giúp đỡ. Nhưng chính lời nói của tiên sinh đã cho tôi thấy tài chính của mình quản lý tệ đến mức nào. Nay, Vũ mỗ xin mạn phép mời tiên sinh đảm nhiệm chức vụ Bộ trưởng Tài chính phủ hộ quân Giang Bắc, không biết ý tiên sinh ra sao? Vũ mỗ xin cùng tiên sinh ước định. Vẫn là tùy ý tiên sinh triển khai kinh tế của mình. Chỉ cần tiên sinh đưa ra điều lệ, Vũ mỗ tuyệt đối không dám trái lời!"

Hắn dừng lại một chút, ngữ khí lại thêm ba phần thành khẩn: "Mong tiên sinh phối hợp với Vũ mỗ, cùng nhau tạo nên một Giang Bắc kiểu mẫu cho thiên hạ chiêm ngưỡng! Vũ mỗ bất tài, chỉ mong Giang Bắc quốc thái dân an, dân giàu vật thịnh. Mong tiên sinh vì hàng vạn bách tính Giang Bắc, sớm ngày thoát khỏi cảnh nghèo khó, đổi đời!"

Đến nước này, vốn là một lòng muốn tiến cử bản thân, Lý Chương Mây cũng vui vẻ nhận lời. Tuy nhiên, trong lời nói của Mưa Thần không hề đề cập đến việc khôi phục ngân hàng, điều này khiến Lý Chương Mây có chút băn khoăn.

Hắn gật đầu nói: "Được, việc này ta sẽ không từ chối, chờ ta về Thượng Hải lo liệu xong xuôi, rồi sẽ đến nhậm chức... Hiện tại, ta muốn nói chuyện riêng với cô nương một chút."

Nghe vậy, Lý Viện toàn thân căng thẳng, ngón tay siết chặt vào nhau, như thể đang chờ đợi một phán quyết nào đó.

Mưa Thần cũng có chút tò mò, nhìn xem vị tiên sinh Lý phong cách Tây này sẽ sắp xếp thế nào cho chuyện đại sự của con gái mình.

Lý Chương Mây chậm rãi lắc đầu, nhìn hai người: "Lần này, Viện nhi tự ý chạy đến chỗ người. Ta thực sự rất tức giận! Bình thường, Viện nhi cũng coi là ngoan ngoãn nghe lời, nhưng không hiểu sao lần này lại gan dạ đến thế!"

"Con biết con mất tích đột ngột, ta và mẹ con đã lo lắng đến nhường nào không? Khi biết con đến tận chiến trường, mẹ con đã mấy lần khóc đến ngất đi! Nếu không phải ta lo cho sự an nguy của mẹ con, bà ấy đã sớm đến tìm con rồi! Chúng ta chỉ có mỗi mình con là con gái. Sao con có thể khiến chúng ta phải lo lắng khổ sở như vậy?"

Lý Chương Mây xúc động, không còn vẻ điềm tĩnh, ung dung của một quý ông. Giọng nói cũng ngày càng lớn. Ban đầu, trong lòng ông chỉ có tức giận và tức giận, nhưng nhìn con gái từ lần gặp đầu tiên, cảm xúc dâng trào nhất vẫn là tình thương của cha mẹ.

Con gái, gây đi nhiều quá... Dường như cũng đã trưởng thành...

Lý Viện cố gắng kìm nén, không để nước mắt rơi, cuối cùng nghe những lời tâm sự của cha, nước mắt cũng không kìm được mà tuôn rơi. Trong lòng muốn nhận lỗi, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Chỉ đành mặc cho nước mắt lăn dài trên gò má, từng giọt rơi xuống vạt áo.

Lý Chương Mây và Mưa Thần cùng thở dài, đều lấy khăn tay ra. Hai người nhìn nhau, Lý Chương Mây tự cười khổ một tiếng, rồi cất khăn tay vào ngực.

Lý Viện nhận khăn tay từ tay Mưa Thần, cảm thấy trong lòng ấm áp hơn rất nhiều. Nàng không lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn cha. Ông vẫn giữ vẻ mặt nghiêm khắc. Lý Viện nức nở, nói với cha: "Ba, con xin lỗi. Lần này con tự ý đi, thực ra con đã sớm muốn về nhà... Nhưng sau này con là y tá trưởng của bệnh viện dã chiến số 1, có quá nhiều thương binh cần con chăm sóc, sau này anh ấy lại bị thương nặng, con thực sự không còn cách nào..."

Nói rồi, nước mắt nàng lại rơi xuống.

Nhìn thấy con gái yêu quý như vậy, lòng Lý Chương Mây hoàn toàn mềm nhũn, thở dài: "Được rồi, được rồi, giờ con đã bình an vô sự, ta cũng an tâm... Con ở tiền tuyến chăm sóc những thương binh, cũng là việc tốt, chỉ là, con phải về nhà thăm mẹ con, bà ấy nhớ con đến nỗi không thiết tha gì cả..."

Lý Viện lặng lẽ gật đầu, lại nhìn Mưa Thần, trong mắt lộ rõ vẻ quyến luyến. Lý Chương Mây thầm thở dài, lần này ông nhìn Mưa Thần một cách vô cùng nghiêm túc, hỏi: "Vũ Sư trưởng, anh có thực sự thích Viện nhi không?"

Câu hỏi này, sớm muộn gì Lý Chương Mây với tư cách là một người cha cũng phải hỏi, dù Mưa Thần đã chuẩn bị sẵn sàng cho câu hỏi này từ lâu. Bất giác hắn vẫn sửng sốt. Lý Chương Mây gia nhập vào hệ thống chính trị Giang Bắc, việc cưới Lý Viện, hoặc ít nhất là cho nàng một danh phận, là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng vì một Lý Viện, bản thân có đáng làm vậy không? Với năng lực của hắn và khả năng hoạt động ở cả hai miền Nam Bắc. Việc này có lợi cho hắn, hơn nữa còn có thể kiểm chế thế lực của phái lập hiến Giang Chiết về mặt tài chính. Đối với những người theo phái du học Anh Mỹ, cũng có lợi ích không nhỏ. Nhưng dường như những điều này, cũng không đáng để đánh đổi bằng cuộc hôn nhân của mình.

Nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác. Hiện tại, thuộc hạ của hắn dường như đã chấp nhận việc Lý Viện là vị hôn thê tương lai của hắn. Mà lựa chọn nàng, quả thực cũng bớt đi không ít phiền toái. Danh tiếng của hắn hiện tại cao như vậy, cũng không muốn để người khác có cơ gì để bàn tán. Một cô gái ở bên cạnh mình lâu như vậy, không cho nàng một danh phận thì thật khó nói... Hình tượng của mình, hình tượng mới là quan trọng nhất.

Mưa Thần không hề nhận ra, bản thân mình đã suy đi nghĩ lại, tính toán đủ mọi góc độ, nhưng lại không hề cân nhắc đến việc bản thân có tình cảm gì với Lý Viện hay không.

Đây không biết là bi ai của Lý Viện, hay là bi ai của chính hắn.

Lý Viện chỉ lặng lẽ, lặng lẽ nhìn Mưa Thần. Nhìn hắn vẫn cau mày suy tư như trước. Thiếu nữ không hiểu, có gì đáng phải cân nhắc đến thế? Cha nàng rõ ràng đã đồng ý chuyện hôn sự này, chỉ cần hắn gật đầu, mọi chuyện sẽ thành. Vì sao còn chần chừ đến vậy?

Nghĩ đến đây, nước mắt nàng lại không kìm được mà muốn rơi. Bản thân là một cô gái, lén lút đi theo hắn. Ở bệnh viện của hắn tận tâm chăm sóc thương binh, chính là vì muốn giúp đỡ hắn một tay. Hắn bị thương nặng, nàng hận không thể chết thay hắn. Những ngày này, nàng luôn ở bên cạnh chăm sóc, hộ lý cho hắn. Đêm đến cũng không dám ngủ say, chỉ sợ hắn trở mình sẽ làm vết thương đau đớn... Hắn còn có gì đáng phải cân nhắc?

Duy đại anh hùng mới có thể giữ được bản sắc, là chân danh sĩ tự phong lưu. Ta không phải là anh hùng danh sĩ gì cả, ta chỉ là một người theo chủ nghĩa hiện thực từ đầu đến cuối mà thôi... Mưa Thần thầm cười khổ.

Truyện mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Hắn liếc nhìn Lý Viện, cô gái quả thực rất thanh tú xinh đẹp. Nhưng bản thân hắn lại không hề yêu nàng. Hắn quay đầu, trịnh trọng nói với Lý Chương Mây: "Nhất Vũ tiên sinh, Viện nhi đã ở bên cạnh tôi lâu như vậy, tôi rất sẵn lòng cho nàng một danh phận. Hiện tại mọi thứ vẫn chưa ổn định, chờ đến lúc thích hợp, tôi nhất định sẽ cho nàng một danh phận."

Chuyện này cứ như vậy đi... Không hiểu sao, Mưa Thần lại thất thần vào lúc này. Dường như lại trở về căn phòng nhỏ của mình ngày xưa, mà cô gái cao gầy xinh đẹp kia, đang quay người lại mỉm cười nhìn hắn.

Hắn nhắm mắt lại.

Tấu chương đã được sửa đổi, Oscar phục tùng ý kiến của mọi người...

STT 78: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 12: Âm chiến lại bắt đầu (một)

Bão cát mùa đông Bắc Kinh xé rách cả bầu trời. Bao phủ cả thành thị trong một màn mờ mịt. 269 năm trước, thành phố này, thậm chí cả quốc gia này, kẻ thống trị trên danh nghĩa chính là những kẻ cùng với bão cát phương bắc, ôm lấy quốc gia phương đông này vào lòng bàn tay. Nhưng giờ đây, nhìn xem, bọn chúng cũng sắp trở thành dĩ vãng.

Một đoàn lạc đà đi qua trong bão cát, tiếng chuông vang vọng. Bọn vật này trong gió lớn, cũng lộ vẻ an tường lạ thường. Nhưng theo sau đoàn lạc đà, hai bóng người vội vã tìm đến, lại có vẻ gian nan.

Hai người kia đều mặc áo bông dày, đội mũ mềm, dùng khăn lớn che kín đầu. Trên người đã dính đầy cát bụi. Rõ ràng đã đến trước một Tứ Hợp Viện ở hậu hải. Người đi đầu ngẩng đầu nhìn, có chút không chắc chắn: "Chắc là chỗ này."

Một người khác mang theo vẻ oán trách: "Mặc kệ là chỗ nào, cứ gõ cửa trước đã. Đều nói hoàng thành tốt đẹp, giờ xem ra cũng chỉ là một đồng rác rưởi... Cái thời tiết chết tiệt này..."

Người đi đầu cười nói: "Hoàng thành cũng có khí phách của hoàng thành, nếu người đến Bắc Kinh vào mùa thu, cái sắc trời... Chật chạp. Lão

đệ, người phải nhanh chóng quen với thời tiết phương bắc, nếu không ở đây lâu, sớm muộn cũng sinh bệnh."

Hắn lại liếc nhìn cái tiểu viện kia, cuối cùng đưa tay kéo chuông cửa. Tiếng chuông trong gió càng thêm nặng nề. Qua một lúc lâu, mới nghe thấy một giọng thô lỗ từ trong cửa vọng ra: "Cái thời tiết quỷ quái gì đây, còn không cho người ta ở trong nhà cho yên. Ngày này nhìn đã muốn sụp rồi. Ai còn không cho chúng ta những tiểu nhân vật này yên ổn một chút."

Cửa "cột kẹt" mở ra. Một hán tử mặc áo bông đang tức giận nhìn hai vị khách thần bí. Hán tử này mặt đầy râu quai nón rậm rạp, bím tóc rối bù trên đầu. Nhìn kỹ, tuổi tác cũng không lớn lắm.

Người đi đầu tháo mũ xuống, cười với hán tử: "Thôi Đạt Nhĩ Oát lão ca, là huynh đệ ta đây."

Người đi đầu có khuôn mặt hơi mập, đôi môi mỏng, ánh mắt luôn mang theo ý cười. Chính là đội trưởng bảo vệ Bạch Tư Văn đời trước của Mưa Thần. Không biết làm sao, hắn lại xuất hiện ở Bắc Kinh.

Hán tử tên Thôi Đạt Nhĩ Oát rõ ràng sững sờ, lập tức biến sắc. Nắm chặt tay nắm như muốn đánh người. Bên cạnh Bạch Tư Văn, một hán tử khác cũng tháo mũ, một bước chặn trước mặt hắn. Người này chính là Trần Tư, người đã đi cùng Bạch Tư Văn đến rừng Thuật Khánh lần trước. Hắn học theo sư trưởng của mình, theo thói quen nhú mày. Lòng mày hình chữ Xuyên dựng đứng, nhìn chăm chăm Thôi Đạt Nhĩ Oát.

Thôi Đạt Nhĩ Oát nhìn hai người, trên mặt lộ vẻ khinh thường, nhổ một bãi nước bọt xuống đất. Quay người định đóng cửa. Bạch Tư Văn quát lớn: "Chậm đã! Chúng ta năm đó là huynh đệ kết nghĩa, giờ huynh đệ gặp khó, người lại không nhận ta? Mất hết mặt mũi, cả thành đều biết Thôi Đạt Nhĩ Oát là nghĩa khí hán tử, ta nhổ vào!"

Thôi Đạt Nhĩ Oát dừng tay, hơi nghi hoặc, nhưng càng nhiều vẫn là khinh thường: "Tiểu tử người ở thành Nam Kinh bán đứng Trương Huân Đô đốc và Thiết Lương đại nhân, cùng lão già Trương Thiên Lý vô liêm sỉ kia ném vào đống quần của dân đảng, còn nói là không đặc ý? Nếu không phải nể tình huynh đệ một trận năm xưa, lão tử giờ đã về phòng lấy súng bắn người rồi! Người mau ngoan ngoãn cút đi!"

Bạch Tư Văn môi run rẩy, chịu đựng sự sỉ nhục lớn lao. Hắn đẩy Trần Tư ra, một tay kéo vạt áo bông của mình: "Người khác không hiểu tấm lòng của huynh đệ người, người còn không hiểu sao? Năm đó huynh đệ ta nương nhờ thân thích không được, đói khát đến ven đường. Nếu không phải các người, mấy huynh đệ kỳ nhân cứu ta, Bạch Tư Văn sớm đầu thai mười mấy kiếp rồi!"

Hắn vỗ ngực bộp bộp: "Mấy ca bảo đảm ta ở nhà môn bộ binh làm người hầu, sau đó huynh đệ lại học lục quân. Cho Trương Thiên Lý muốn đi làm vệ sĩ. Bước nào không phải cùng huynh đệ kỳ nhân trộn lẫn? Ta cũng có lương tâm! Nói gì cũng không làm chuyện bán đứng huynh đệ! Kỳ nhân đối với ta có ân, chính là Đại Thanh đối với ta có ân! Nếu không phải Trương Thiên Lý chủ động đầu quân cho Mưa Thần, huynh đệ nhất định cầm súng ở Nam Kinh cùng Thiết Lương đại nhân thủ thành!"

Hắn nói đến kích động, nước mắt đều đảo quanh trong hốc mắt. Thôi Đạt Nhĩ Oát và hắn giao tình quả thực sâu đậm, nghe vậy, nhìn thấy bộ dạng chán nản của hắn, cũng tin bảy phần, nhưng vẫn không mở cửa cho bọn họ vào.

Hắn lại hỏi: "Sau khi Nam Kinh thất thủ, người lại làm gì?"

Bạch Tư Văn lau mặt, vẻ mặt bất mãn: "Chúng ta những trung thần Đại Thanh này, dân đảng không dễ dàng buông tha. Đều bị áp giải. Ở Nam Kinh nhất gần ba tháng, may mắn ta và vị huynh đệ Hán quân kỳ này tìm được

cơ hội trốn ra, thiên hạ lớn như vậy, lại không có chỗ nào để đi, mới đến nhờ vả lão ca người. Nếu người lại không chứa chấp hai huynh đệ chúng ta, vậy cũng không còn gì để nói. Chúng ta đến Tân Phố Đường lại đi bộ đội, dù sao cũng đánh nhau sống chết với dân đảng."

Thôi Đạt Nhĩ Oát là người Tích Bá tộc, cũng coi là người Mãn lão cốt nhục bộ tộc. Vốn làm người cũng có chút di phong của tổ tiên trong Bạch Sơn Hắc Thủy, yêu bằng hữu. Nhìn Bạch Tư Văn nói đến khẳng khái, né người tránh cửa, dẫn bọn họ vào trong: "Đã đến đây, cũng đừng vội vàng. Cứ để tẩu tử người nấu cho người bát canh nóng trước đã. Cái thời tiết chết tiệt này, vào phòng ấm áp trước đã... Cái gì mà đến Tân Phố Đường liều mạng, người đừng có mơ, chỗ đó đều là Viên Thế Khải, dòng chính của Tào Tháo, sớm mẹ nó cùng quân đội ngừng bắn rồi!"

Bạch Tư Văn trong gió lạnh lặng lẽ cài lại vạt áo, lại rút cổ. Trần Tư nhìn hẳn, trong lòng chỉ có bội phục.

Mấy người đến nhà chính của Thôi Đạt Nhĩ Oát ngồi xuống, vợ hẳn lấm bầm đứng dậy từ trên giường đi nấu canh nóng. Đứa con cũng tỉnh dậy trên giường, khóc vài tiếng, bị đánh một cái cũng ngoan ngoãn.

Bạch Tư Văn quan sát bốn phía nhà chính. Lúc trước, bộ ngân cầm đài và lư hương Tuyên Đức đều không thấy bóng dáng. Trên tường chỉ có một bức tranh Tết, vẫn là của năm ngoái. Bạch Tư Văn nhìn Thôi Đạt Nhĩ Oát chỉ biết cau mày hút thuốc lá sợi, thử thăm dò hỏi: "Lão ca gần đây cũng không được như ý?"

Thôi Đạt Nhĩ Oát thở dài, còn chưa lên tiếng, vợ hẳn đã chen vào: "Ba tháng không phát lương, kỳ nhân tháng lương cũng sớm ngừng. Hẳn đại lão gia này không đi ra ngoài kiếm sống, chỉ ở trong phòng trông coi, nói là vì Hoàng Thượng tận trung... Giờ ai còn quản Hoàng Thượng? Trong nồi có gạo, trong lò có củi mới là chuyện nghiêm túc!"

Thôi Đạt Nhĩ Oát nhìn vợ, thở dài không nói gì. Bạch Tư Văn cũng lắc đầu: "Lão ca không phải ở Cấm Vệ quân làm đội quan sao? Sao lại thể thảm như vậy? Cũng không ở trong doanh trại."

Thôi Đạt Nhĩ Oát chỉ lắc đầu: "Thời buổi này, Lương Bật đại nhân đã chết, sĩ quan Cấm Vệ quân đều về nhà. Sợ thời cuộc có biến, người đầu tiên bị lấy ra khai đao. Ta không sợ, nhưng binh lính dưới quyền đều giải tán hơn phân nửa, ta còn mang cái gì kinh? Phùng tổng thống còn có chút lương tâm, tháng trước mới đưa ngô cho mỗi nhà. Ta nhìn những quan lại người Hán này, cũng chỉ có Phùng tổng thống còn hướng về Đại Thanh chúng ta..." Hắn lấy lại tinh thần, hỏi Bạch Tư Văn: "Vị huynh đệ kia xưng hô thế nào?"

Trần Tư không đợi Bạch Tư Văn giới thiệu, đã cười nói: "Huynh đệ họ Trần, gia tổ khi nhập quan chính là Hán quân bát kỳ. Sau đó vẫn đóng quân ở Nam Kinh. Huynh đệ treo cờ tiên phong học đường, lần này cùng Bạch đại ca trốn đến. Cũng là muốn tìm một chỗ dung thân, có cơ hội, chúng ta còn muốn chơi hăn một ván." Nói xong, vô tình hay cố ý để lộ ra một khẩu súng lục sáu viên trong ngực.

Thôi Đạt Nhĩ Oát sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi hỏi: "Bạch huynh đệ, Trần huynh đệ, các người đến Bắc Kinh lần này, sợ là không đơn giản như vậy."

Bạch Tư Văn cười khà khà, từ trong ngực móc ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu châm cho Thôi Đạt Nhĩ Oát: "Thật không dám giấu diếm đại ca, chúng ta trước tiên đến Thiên Tân, gặp Thiết Lương đại nhân. Hiện giờ hăn đang trốn trong tô giới, chỉ cần hơi lộ mặt, e rằng Viên Thế Khải sẽ ám toán hăn. Thiết đại nhân nói, nếu giang sơn Đại Thanh bị dân đảng đánh đổ, thì cũng là khí số. Chứ không thể nào hai tay dâng cho tên Viên Thế Khải kia! Chúng ta kỳ nhân ở Bắc Kinh vẫn còn thế lực, nếu không thành, rút về Mãn Châu cũng là thiên hạ của chúng ta! Chỉ là muốn huynh đệ đến Bắc Kinh

liên lạc với kỳ nhân chí sĩ, chúng ta lại một lòng phò tá Đại Thanh, tốt lành làm * một phen!”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Trần Tư cũng đứng bên cạnh tiếp lời: “Thiết đại nhân nói, làm tốt thì Mãn Châu, Mông Cổ, nông trường, đều để chúng ta chọn! Không ít vương công đều đã chuẩn bị phá gia bảo vệ nước. Dưới trướng càng không thể thiếu chí sĩ như Thôi đại ca! Cấm Vệ quân là vũ lực của chúng ta, dù thế nào cũng phải nắm giữ cho tốt. Chỉ cần chúng ta ở Bắc Kinh náo loạn lên, Viên Thế Khải chưa chắc đã có thể dùng Hoàng Thượng, Thái hậu và dân đảng phương bắc làm giao dịch! Thiết đại nhân còn nói, Phùng Hoa dù sao cũng là người của Viên Thế Khải, chúng ta cũng không thể tin tưởng hẳn quá.”

Bạch Tư Văn thấy đã nói hết lời, lại từ trong túi lấy ra một phong bạc trắng, đặt lên tay Thôi Dahl Oát: “Chút ít này coi như là để lão ca an tâm. Huynh đệ chúng ta không cần khách sáo, những lời khách khí thì không cần nói. Huynh đệ còn mấy nhà nữa cần đi, ngày mai giờ này, lại đến cùng lão ca bàn bạc kỹ hơn. Nếu có bằng hữu, cũng có thể giới thiệu mấy người. Mong đại ca ngàn vạn giữ bí mật! Nếu không, cái đầu của huynh đệ coi như bán cho người rồi.” Nói xong, hắc cười ha hả một tiếng, kéo Trần Tư ra khỏi cửa.

Thôi Dahl Oát cũng không đứng dậy tiễn, chỉ châm lửa điều thuốc. Hít một hơi thật sâu, khói thuốc che khuất khuôn mặt hắc. Nàng nữ nhân bưng canh nóng từ trong bếp đi ra, nhìn thấy phong bạc trắng, không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Bạch huynh đệ cho hắc thật đúng là có lòng a!”

Thôi Dahl Oát liếc nhìn nữ nhân, nhú mày nằm lại trên giường, trợn tròn mắt thất thần. Đại Thanh này, rốt cuộc còn giữ được không đây? Coi như rút về Mãn Châu, thì giang sơn có được cứu vớt?

Vị Hán tử trung thành tuyệt đối với triều đình này, đêm nay hoàn toàn mất ngủ.

STT 79: Chương 2: Quyển kinh doanh Giang Bắc - Chương 13: ...

Chương 2: Quyển kinh doanh Giang Bắc - Chương 13: Âm chiến lại bắt đầu (hai)

Lúc này đã là năm 1912, đầu tháng. Trong kinh thành, người người tấp nập qua lại, đều vì tương lai thăng quan tiến chức mà tìm kiếm cơ hội. Phủ đệ của Viên Thế Khải, vị thủ tướng đại thần, đông như trẩy hội, suốt ngày các thế lực, các đại biểu từ mọi phương diện đến rồi đi. Bên dưới cũng là sóng ngầm cuộn cuộn, đều ngóng trông những vị trí ít ỏi trong chính phủ mới.

Dù mỗi ngày đều rối rắm ồn ào náo nhiệt như vậy, nhưng Viên Thế Khải lại vô cùng thần thái sáng láng. Suốt ngày ở trong nhà tiếp khách, mô phỏng văn điện, ban bố chỉ thị. Ngoại trừ những việc của thủ tướng đại thần nên làm mà không làm, những việc khác đều nắm trong tay.

Lúc này, hắn đang cười ha hả nghe lương tài thần của mình khoa tay múa chân kể chuyện vào triều hôm nay.

“Ba người chúng ta tiến vào ngự thư phòng, Thái hậu ôm tiểu hoàng đế đang ngồi ở đó. Đại nhân cũng khóc, bên cạnh thái giám cũng khóc. Ngay cả tiểu hoàng đế còn ngây thơ cũng không biết vì sao lại khóc. Xung quanh những người tông thất đáng tin cậy chẳng thấy ai... Ba người chúng ta đều dập đầu, còn chưa kịp lên tiếng. Thái hậu đã khóc nức nở, hướng về phía ba người chúng ta nói: ‘Yến tôn nào, Năm quân nào... Hai mẹ con ta giao mạng cho ba người các người rồi, các người phải bảo toàn chúng ta thật tốt

đấy!’ Nói xong, xung quanh thái giám cung nữ đều quỳ xuống dập đầu. Chúng ta mơ hồ đáp ứng, rồi cáo lui như nghi thức. Cái Đại Thanh này đến ngày hôm nay, nói thật, cũng thật đáng thương...”

Lương Yến Tôn dáng người thấp bé, nhưng mặt mày lại cực kỳ linh hoạt. Nhìn là biết người thông minh. Về chuyện tiền bạc cũng có một tay, được Viên Thế Khải coi là tài thần. Viên Thế Khải cười khanh khách nghe hắn nói xong, rồi thu lại nụ cười, lắc đầu thở dài: “Yến Tôn, chúng ta dù sao cũng là thần tử của triều đình. Nếu không phải phương nam tạm thời nghị viện đáp ứng ưu đãi Thanh thất điều lệ, ta Viên mỗ coi như đánh đến người lính cuối cùng cũng phải cùng bọn chúng chiến đấu đến cùng!”

Giọng điệu của hắn càng thêm cảm khái: “Lúc đầu Viên mỗ một lòng muốn làm thuần thần. Nhưng thế cục phát triển đến mức này, cũng chỉ đành lùi một bước, dốc hết sức bảo tồn một gia tộc cao quý...” Hắn nhìn những tâm phúc thủ hạ đang ngồi trong phòng, giọng hơi cao lên: “Càng là vào lúc này, mọi người càng không được vô lễ với Hoàng Thượng và Thái hậu, hiểu chưa?”

Thuộc hạ làm sao không biết tâm ý của hắn, đều đồng thanh đáp ứng. Viên Thế Khải mỉm cười khoát tay: “Đừng ngồi ở đây với lão già này nữa, đều đi làm việc đi! Máy ngày nay đại cục sắp định. Mọi người phải xem xét kỹ càng các phương diện ở kinh thành. Ta cũng không muốn có bất kỳ ngoài ý muốn nào...” Hắn lại hướng Triệu Năm Quân vẫy tay: “Trí Am, người đi theo ta, còn có việc cần thương lượng với người.”

Triệu Năm Quân có chút đắc ý đứng dậy, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người chấp tay một cái, đi theo Viên Thế Khải hướng về hậu viện. Lương Yến Tôn hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng: “Tiểu nhân đắc thế!”

Triệu Năm Quân cũng coi là hồng nhân dưới trướng Viên Thế Khải, tính tình có chút cổ quái, lại tương đối phóng khoáng. Vô cùng có năng lực làm

việc, đối với hãn cũng trung thành tuyệt đối. Hiện tại giữ chức Thanh triều bộ dân chính Thượng thư, trong danh sách nội các tương lai của Viên Thế Khải, hãn chính là bộ trưởng bộ nội vụ.

Hãn cạo tóc đầu, không đội mũ, vô cùng kỳ quặc đi theo sau lưng Viên Thế Khải, hỏi: “Cung bảo, chúng ta đây là...”

Viên Thế Khải không nói gì, dẫn hãn vào một sương phòng ở phía đông nội viện. Triệu Năm Quân đi theo vào xem xét. Bên trong, Trần Hoạn, Phùng Quốc Chương, Lục Xây Chương, Đoàn Chi Quý cùng mấy đại tướng tâm phúc khác đều đã ở đó. Trên tường treo đầy bản đồ Trường Giang phía Nam. Mấy người đang vây quanh bàn bạc chuyện gì đó.

Triệu Năm Quân có chút thấp thỏm, thấy mấy người cùng hãn gật đầu mỉm cười. Nhưng cũng không mở miệng chào hỏi. Viên Thế Khải ngồi xuống, dặn dò Trần Hoạn: “Hai Am, người nói cho mọi người biết, Trí Am còn chưa biết chúng ta đang bàn chuyện gì.”

Triệu Năm Quân đầy bụng nghi hoặc ngồi xuống, thấy Trần Hoạn đi tới trước bản đồ. Cũng không khách sáo, chỉ vào bắt đầu nói: “Hiện tại cục diện chính trị phương bắc đã định, Cung bảo phòng ngừa chu đáo, đã sớm suy nghĩ xem phương bắc hiện tại đang ở vị thế quân sự nào, tương lai đại cục vỡ tan, sẽ ứng phó ra sao.”

“Hiện tại dọc theo tuyến Trường Giang, nam bắc hai quân vũ trang giằng co. Căn cứ chúng ta phỏng đoán, chính diện đối mặt có chừng Hồ Bắc nhị sư, bốn lữ dân quân, Giang Tây hai sư, Tô Bắc An Huy biên khu có danh xưng Vũ bộ một sư, kỳ thực binh lực theo tham mưu đoàn Bách Lý Nam dưới báo cáo, ứng với ba sư tả hữu. Tại Nam Kinh còn có hơn mười sư lữ hỗn tạp phân hiệu. Nam quân hàng hai binh lực, tương đối có thực lực là Hồ Nam một sư, Tứ Xuyên gấu bộ một sư, Chiết Giang một cái nửa sư, Quảng Đông một cái nửa sư, Vân Nam một sư rất mạnh... Tổng cộng

không dưới ba mươi sư bộ đội. Còn có tạp hào dân quân nổi danh, bốn năm mươi vạn bộ đội, thương không dưới ba mươi vạn đầu.”

Trần Hoạn càng nói càng trầm bổng, chỉ cần là chuyện quân sự, vị tham mưu này liền có chuyện để nói không hết: “Nhưng phân tích kỹ, Hồ Bắc một vùng lê bộ sớm đã đầu hàng ta, cũng bắt đầu cắt giảm bộ đội. Hồ Nam một sư bộ đội, càng lo lắng là quế quân bắc thượng. Giang Tây hai sư bộ đội có chút tinh nhuệ, hơn nữa đều là ngoan cố chi dân đảng. Lý chấy mạnh quân về Cán sau, nơi đây là trọng điểm chúng ta cần chú ý. Bộ đội Nam Kinh tuy nhiều, quế quân và Quảng Đông quân cũng có sức chiến đấu, nhưng thiếu sót lớn nhất vẫn là không có lương bổng! Quân không có lương thì vong, dân quân Nam Kinh tuy nhiều, nhưng ngồi đợi tự tan rã mà thôi! Cuối cùng có thể sử dụng bộ đội, theo tại hạ phỏng đoán, nhiều nhất cũng chỉ một sư!”

Trong sân, mấy người đều theo lời Trần Hoạn, ánh mắt di chuyển trên bản đồ: “Chiết Giang Chiết quân, cùng Giang Chiết lập hiến phái kết hợp, chỉ bảo đảm an toàn, không đáng lo. Dân quân Quảng Đông, bị ta tế quân bộ đội kiềm chế, cũng không làm nên chuyện gì. Vân Nam quá xa, hơn nữa điền quân và dân đảng Nam Kinh giữ khoảng cách tương đối, cũng không cần cân nhắc. Về phần xuyên quân, thật sự là không có năng lực ra cửa...”

Tay hấn đập mạnh vào đoạn phía nam Tân Phổ, khu vực phía đông An Huy và Tô Bắc bị bút đỏ khoanh tròn: “Đơn từ góc độ quân sự mà nói, uy hiếp lớn nhất của chúng ta chính là Vũ bộ ở đây! Theo tình báo, Vũ bộ hiện có ba lữ và một giáo đạo đoàn. Sư bộ trực thuộc pháo binh đoàn, công binh đoàn, đồ quân nhu đoàn, kỵ binh đoàn, hai độc lập canh gác đoàn cùng các bộ đội trực thuộc. Mỗi lữ đều là lữ xây dựng theo chế độ lớn, gồm ba bộ binh đoàn, một pháo binh doanh, một Quân Nhu Doanh, một công binh liên, một kỵ binh liên. Toàn sư hơn bốn vạn người, tính về binh lực, có thể sánh ngang ba sư, tính về hỏa lực, cũng tương đối mạnh mẽ! Bộ đội này

quân lương đầy đủ, trang bị tinh nhuệ. Đối với Vũ bộ cũng có tín ngưỡng tương đối... Chư vị xem hình thức của bộ đội này.”

“Đệ nhất sư lấy hai đoàn tạo thành tăng cường chi đội nằm ngang ở Đài Nhi Trang một tuyến, dựa vào sơn hồ cấu trúc phòng tuyến tương đối hoàn thiện. Không chỉ bình chương phía bắc Từ Châu, mà còn kẹp chặt quân ta từ con đường trọng yếu phía nam Tân Phổ. Giáo đạo đoàn và hai đoàn ở Từ Châu đầu mối, hai đoàn đặt ở con trai phụ, đối với An Huy rình mò. Hai đoàn khác ở Tô Bắc, một đoàn ở Tô Trung. Còn lại ở Nam Kinh và Thượng Hải, mỗi nơi một độc lập canh gác đoàn...”

Hắn nắm đấm đập mạnh vào Từ Châu: “Nó tinh minh chặn chết con đường phía nam Tân Phổ, cũng có thể điều bốn đến sáu đoàn quân số đầy đủ tây tiến An Huy!”

Mọi người đều nghiêm trọng. Đoàn Chi Quý đứng dậy nói: “Thật ra thì binh lực của chúng ta cũng không yếu!”

Trần Hoạn trong lòng cười lạnh một tiếng, đối với cái tên làm điện hạ tài năng quân sự này, hắn thật sự không phục. Hắn chỉ hướng về phía Viên Thế Khải nói: “Cung bảo, kỳ thực binh lực của chúng ta bố trí rất không lạc quan, mọi người xem...”

Trần Hoạn trước hết chỉ vào tuyến đường sắt Hán, nói: "Chỗ này chúng ta lẫn lộn thành quân vẫn chưa thể xóa bỏ, chi suối vẫn còn ở đó, nhìn chăm chăm Trường Giang. Chờ Lê Nguyên Hồng thật sự xóa bỏ binh lực Hồ Bắc, chúng ta mới có thể điều binh tới. Hơn nữa, trong ba hiệp của lẫn lộn thành quân, chúng ta đã điều Tam Tiêu nhân mã hợp thành bảo vệ quân, phải dùng để giám thị Cấm Vệ quân và đệ nhất trấn ở Bắc Kinh. Phía tây Bắc Kinh, chúng ta còn phải khống chế tuyến đường sắt kinh tuy, Tấn đốc hiện tại là nhân vật của Dân Đảng. Tinh nhuệ nhất của chúng ta, đệ tam trấn và một vài lữ đoàn lẫn lộn thành quân nhất định phải đặt ở phía tây Bắc Kinh,

tùy thời chi viện cho tình hình hai tỉnh Ứng Sơn. Đệ lục trấn và đệ nhị thập trấn cũng không ổn, nhiệm vụ của bọn chúng hiện tại cũng rất nặng, vừa phải ổn định căn bản của Bắc Dương, vừa phải phối hợp tác chiến với tình hình chung. Lăn lộn thành quân của Tân Phổ Đường tuy có ba hiệp binh lực, nhưng tiêu hao rất lớn, đến nay vẫn chưa thể bù đắp. Hà Nam, nơi được xem là tim gan, hiện tại là nơi đóng quân của nghị quân với thực lực không quá mạnh. Hiện tại ở An Huy, chúng ta chỉ có tám doanh binh lực của Nghệ Tự Xông An Võ quân. Nói cách khác, nếu mưa thần đánh vào An Huy, chúng ta không có lấy một binh một tốt để ứng phó!"

Nói đến đây, mọi người mới hiểu được ý đồ của Viên Thế Khải khi triệu tập họ đến đây. Là để thảo luận riêng về việc quân đội của mưa thần rốt cuộc uy hiếp họ đến mức nào!

Triệu Cầm Quân có chút khó hiểu nói: "Chẳng lẽ tình hình cả nước sắp được giải quyết bằng chính trị, mà mưa thần lại dám phá hoại cục diện hòa đàm Nam Bắc?" Hãn xưa nay không hỏi đến chuyện quân đội, nên không hiểu rõ những chuyện này. Hãn lại nói: "Đã không có binh, chúng ta lại chiêu mộ là được, sợ mưa thần làm gì?"

Lần này, mấy vị Đại tướng mang binh đều cười khố, chỉ có Lục Xây Chương, người luôn ở bên cạnh Viên Thế Khải, quản lý hiến binh và đặc vụ quân sự, vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên. Viên Thế Khải gãi đầu một cái, vẻ mặt cũng có chút ưu sầu: "Trí Am, người không hiểu những chuyện này. Nói như vậy, hiện tại chúng ta còn chưa chính thức làm Tổng thống tạm thời, nên không có tiền. Lần trước đã tiêu hết hơn ba trăm vạn. Không có tiền thì không có binh, không có binh thì không có cách nào đánh trận..."

Hãn ra hiệu cho Trần Hoạn nói tiếp, Trần Hoạn nhận lời, ân cần giải thích với Triệu Cầm Quân: "Cung bảo lo lắng chính là, không thể để xảy ra chuyện gì vào lúc then chốt này. Đối với động tĩnh của quân đội mưa thần, chúng ta nhất định phải chú ý. Hiện tại, quân đội của hãn là lực lượng duy

nhất có khả năng tấn công. Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng các sách lược ứng phó, đến lúc đó sẽ bị động vô cùng..."

Triệu Cầm Quân thực sự có chút mơ hồ. Mới cách đây không lâu, Viên Thế Khải còn phái Dương Độ đi đàm phán với mưa thần, hy vọng lợi dụng lực lượng của hắn để giám thị quân đội phía nam. Lại phái Tưởng Bách Lý đi giúp hắn huấn luyện quân đội. Sao bây giờ lại trăm phương ngàn kế muốn đối phó hắn? Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy bình thường. Vị Cung bảo đại nhân này, đối với người khác từ trước đến nay đều chuẩn bị hai tay, vừa lôi kéo vừa chèn ép. Ngay cả tâm phúc của mình, cũng bồi dưỡng nhiều thế lực để kiềm chế lẫn nhau. Chuẩn bị như vậy, xem ra cũng là bình thường.

Kỳ thật, hắn chỉ nhìn thấy một mặt. Trong thâm tâm, Viên Thế Khải lại thực sự muốn động đến mưa thần. Mưa thần có trỗi dậy nhanh đến đâu, đối với thế lực đã ăn sâu bám rễ như Viên Thế Khải, cũng không đủ để e ngại. Ngược lại, có thể lợi dụng để lôi kéo. Hắn tin chắc, chỉ cần dùng một chút sức lực, là có thể phá tan mưa thần. Nhưng trận chiến ở Sơn Đông, mặc dù cả hai bên đều giữ lại. Nhưng sức chiến đấu của quân đội mưa thần lại khiến hắn giật mình. Hơn nữa, sau khi mưa thần phát ra sông điện, danh vọng của hắn lại càng lên cao chưa từng có. Đã là một đối thủ chính trị không thể xem thường rồi.

Hắn làm việc từ trước đến nay đều là ổn định một bước, rồi mới tiến một bước khác. Hiện tại, đại sự Thanh triều thoái vị ở phương bắc đã định. Hai ba tháng tới cũng không cần phải lung lạc mưa thần để ổn định tình hình phương nam. Tương lai ở phương nam chắc chắn sẽ có một trận chiến. Lúc này, nhất định phải phòng ngừa chu đáo, trước hết phải cho tâm phúc của mình nghe ngóng tình hình, làm một số chuẩn bị. Chương ngại vật số một ở phía nam, cái đình mưa thần này, nhất định phải đưa ra biện pháp đối phó.

Hắn vỗ vỗ lan can ghế: "Hôm nay chúng ta thảo luận, ai cũng không được tiết lộ ra ngoài! Chờ ta lên làm Tổng thống tạm thời. Giải quyết xong

hậu quả, mượn tiền cũng có thể làm được... Hiện tại ta lại để Yến Tôn đi xử lý một khoản tiền tạm ứng, chúng ta hiện tại phải chuẩn bị thành lập quân đội dự bị! Bấy trăn chính quy của chúng ta, không phải lão đại thì cũng bất ổn, cần phải bổ sung chút máu mới!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhị Am, các người tham mưu bản bộ phải đưa ra kế hoạch, vạn nhất quân đội mưa thần dùng binh ở An Huy, phải ổn định phía tây của hãn, chúng ta phải có thể ứng phó!"

Hãn trầm ngâm một chút: "Còn nữa, Trí Am, tương lai người phải chịu trách nhiệm về các vấn đề nội vụ. Hiện tại, ở Thượng Hải, Thiên Tân, những nơi đó có không ít người tung hô mưa thần. Những người này mê hoặc lòng người, là những kẻ phân liệt địa phương, sắp xếp trước ở trung ương, thực sự đáng ghét... Người phải đưa ra biện pháp, chúng ta không thể thua hãn trên mặt trận dư luận!"

Hãn lại chỉ vào Lục Xây Chương: "Xây Chương, người phụ trách tình báo quân sự, phải nắm bắt rõ ràng động tĩnh của quân đội mưa thần! Nên phái người thì phải phái, nên tốn tiền thì phải tốn!"

Nghe hãn chính thức ra lệnh. Mọi người đều nghiêm nghị đứng dậy, lớn tiếng xác nhận. Viên Thế Khải lại cười nhạt: "Ha ha, nghĩ lại cũng thấy thật buồn cười, vì một thằng nhóc mà chúng ta lại nghiêm túc thảo luận sách lược ứng phó như vậy. Đây có tính là giang hồ càng già, gan càng nhỏ không?"

Mọi người đều cười khan theo, Đoàn Chi Quý cười lớn nhất. Chỉ có Trần Hoạn nhìn Viên Thế Khải, trong mắt lóe lên ba quang. Hãn lạnh lẽo nghiêng mặt, nhìn bản đồ trên tường. Chữ đỏ bắt mắt ở Từ Châu.

Lão giang hồ sao? Hiện tại có lẽ thật sự là thời đại khác rồi.

Thông báo của Oscar: Đây hai tuần, giải cấm một chương để tạ ơn độc giả. Oscar đã cập nhật hơn 10 vạn chữ chương tiết VIP, gần như mỗi ngày 2 chương, mỗi chương 1.2 vạn chữ. Hiện tại đã hai mươi chương 078:. Mời các độc giả có khả năng mua để ủng hộ, Oscar ở đây xin cảm ơn!!!

STT 80: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 14: Âm chiến lại bắt đầu (ba)

Trên sân ga con trai phụ, những đoàn xe quân sự lần lượt trượt vào trong đêm. Theo tiếng còi, từng toán binh lính từ trong xe ào ra. Ai nấy đều trang bị đầy đủ, súng trường, ba lô, băng đạn, túi xách, cơm nắm, bình nước, lưỡi lê..... Trên người chất đống. Những binh lính này nhìn đều là lão binh trải qua trăm trận. Trong màn đêm hành động cũng rất nhanh nhẹn. Chỉ có lưỡi lê và bình nước va vào nhau phát ra tiếng động nhỏ. Bọn họ xuống xe xong thì lập tức theo đơn vị, riêng phần mình tập hợp xếp thành đội ngũ, rồi hướng ra bãi đất cắm trại bên ngoài nhà ga mà tiến.

Hà Toại cũng từ một toa xe phía sau bước xuống, hắn xưa nay không ngồi xe hoa. Luôn là ngồi toa xe kín cùng với binh lính. Bên cạnh hắn, những tham mưu trẻ tuổi cũng chen chúc theo sau, hỗn loạn đi cùng. Trong đêm đông lạnh giá, những sĩ quan trẻ tuổi này đều mặc rất mỏng, vẻ mặt hưng phấn. Gần như ai cũng đeo huy chương Thanh Quân. Trên huy chương, hai lưỡi lê giao nhau trên một chiếc Thiên Bình, dưới ánh * phản chiếu ánh sáng yếu ớt.

Chỉ có Hà Toại, vẫn mặc quân phục mộc mạc như binh lính, không đeo huy chương Thanh Quân mà các quân quan hiện tại gần như ai cũng có. Hắn lạnh lùng nhìn cảnh tượng sân ga con trai phụ.

Tham mưu trưởng của một lũy, cũng là bạn nối khố của Hà Toại từ khi còn ở đoàn thứ nhất, Thạch Xuyên, chen qua đám người đi tới. Hãn và Hà Toại đều xuất thân từ Trấn thứ chín, cùng nhau cũng không cần khách sáo. Thạch Xuyên nói thẳng: “Hôm qua đoàn thứ hai đến, hôm nay chúng ta mang theo đoàn thứ sáu từ Đài Nhi Trang chuyển vận đến đây. Thêm vào lũy trực thuộc bộ đội, chỉ đợi ngày mai đoàn thứ tám của lũy thứ ba tới. An Huy chi đội của chúng ta coi như tập kết xong.”

Lúc này hãn mới có chút cười hài lòng: “Bốn ngày đã tập kết xong bộ đội phân tán ở Sơn Đông, Tô Bắc, xem ra đây là thể hiện tố chất chiến đấu của đệ nhất sư chúng ta!”

Hà Toại cũng hơi lộ vẻ hài lòng, hãn gật đầu nói: “Trường giáo dục trưởng mới đến đây chủ trì công tác huấn luyện giáo dục của chúng ta chưa đầy mười ngày, ta vẫn luôn dự thính. Học được rất nhiều. Lần này chúng ta điều hết những sĩ quan đang luân phiên huấn luyện ra, đúng là không còn cách nào khác. Lần này chúng ta lấy ba đoàn làm tăng cường chi đội, công kích Nghê Tự Xung, mục nát bại hoại của tám doanh An Võ quân. Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!”

Thạch Xuyên tán thưởng gật đầu: “Đúng, đánh nhanh thắng nhanh.” Đây là hãn học được trong lúc sư trưởng tuyên thệ trước khi xuất quân.

Hà Toại quay đầu đi, tiếp tục xem binh lính của mình tập hợp, rồi xuất phát.

“Chúng ta vẫn phải sớm kết thúc hành động quân sự lần này, sĩ quan tiếp tục tiếp nhận huấn luyện, bộ đội tiếp tục chỉnh huấn theo kế hoạch quân sự..... Ta luôn cảm thấy, tố chất quân sự của chúng ta còn thiếu rất nhiều.”

Hãn lại chuyển đề tài, gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Nghê Tự Xung, tên hồn trưởng này, hai tay dính đầy máu tươi của đồng chí dân đảng chúng

ta, ở Phượng Đài hãn đã gây ra đại đồ sát, chúng ta phải dùng máu của hãn để trả lại!”

Bộ đội của Hà Toại bắt đầu động viên vào ngày 4 tháng 2, mệnh lệnh điều động đột ngột này khiến cho các sĩ quan trong bộ đội đang thay phiên tham gia huấn luyện, cùng với bộ đội phần lớn đang nhập doanh chính huấn theo kế hoạch, tham mưu chỗ của đệ nhất sư cảm thấy kinh ngạc và trở tay không kịp.

Hãn dự định điều hai đoàn từ lữ thứ nhất, một đoàn từ lữ thứ ba. Nhanh chóng tập kết tại con trai phụ, một tuyến, đối với An Võ quân của Nghệ Tự Xung ở Mông Thành và Phụ Dương tiến hành đả kích. Cải thiện tình hình chiến lược của mình ở Tân Phổ, Lucy. Vài ngày trước, khi bị thương ở Mưa Thần, đã có quân bại Hoài ở Nghệ Tự Xung đột kích chạy đến Từ Châu cầu viện Mưa Thần. Khi đó hãn không hề có động tĩnh gì. Lúc này, khi tình hình quân sự ở tiền tuyến đã dần dần được kiểm chế, hãn lại bí mật điều động trọng binh ở tuyến tây, thật sự khiến người ta không rõ hãn đang nghĩ gì.

Mưa Thần đang ngồi trước bàn làm việc nhìn điện báo Hà Toại gửi đến từ con trai phụ, đối với tốc độ tập kết của An Huy chi đội, hãn cũng rất hài lòng. Trong mắt hãn, chỉ cần cục diện Giang Bắc có chút thay đổi, hãn sẽ ra tay với An Huy. Bắc Dương quân thả tám doanh ở bên cạnh hãn, hơn nữa tùy thời có thể nhận được viện trợ tăng cường, hãn thực sự không thể chịu đựng được. Mông Thành đến Phụ Dương, con đường thủy lục hai chiều, hãn nhất định phải nắm trong tay.

Về phần hiệp nghị ngừng bắn với Viên Thế Khải, chuyện này đối với Viên Thế Khải mà nói là chuyện tiểu lâm, với hãn mà nói, cũng vậy. Hãn mong muốn tình hình phương bắc biến loạn hơn một chút, mặc dù mình cũng đã chuẩn bị, phái người, nhưng có thể làm được đến mức nào, trong lòng hãn cũng không chắc chắn.

Ngô Hái nhận điện văn đã được Mưa Thần xem xong, nhưng không có ý định rời đi. Mưa Thần mỉm cười nói: “Niệm Tôn, người còn chuyện gì? Đúng rồi, sau này những chuyện đưa văn điện này, tham mưu trưởng như người cũng không cần tự mình chạy, dưới quyền có nhiều tham mưu như vậy.”

Ngô Hái cũng đáp lại một nụ cười: “Sư trưởng, ta đã quen rồi. Từ khi còn ở Tô Thượng Hải quân cách mạng, ta đã tự mình chạy, hiện tại vẫn vậy..... Chiếm An Huy bắc bộ, chúng ta nắm chắc phần thắng. Bộ đội cũng rất hăng hái, nhưng cục diện này liệu có thay đổi quá phức tạp chỉ vì một chút xao động không?”

Mưa Thần muốn đuổi người một cái, nhưng vết thương đau nhức ngăn cản động tác của hắn. Hắn chỉ nhàn nhạt hỏi: “Ý kiến của tham mưu chỗ các người vẫn chưa thống nhất sao?”

Ngô Hái lắc đầu nói: “Đơn thuần từ góc độ quân sự mà nói, ổn định bên cạnh chúng ta là rất cần thiết, chiếm Mông Thành và Phụ Dương. Chúng ta chỉ cần lo lắng áp lực ở chính diện phía bắc, nhưng bộ đội được chia ra cũng quá tán một chút. Có chút không đủ dùng.”

Mưa Thần vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt: “Những điều này ta tự nhiên sẽ cân nhắc..... Tham mưu chỗ hiện tại phải trù hoạch kế hoạch tác chiến tương lai đối với phương bắc. Trạng thái phòng ngự, trạng thái tiến công, đều phải làm được. Thiếu binh lực, thiếu hỏa lực thậm chí thiếu tiền, ta đều sẽ tìm cách giải quyết..... Các người tham mưu chỗ, phải từ góc độ thuần quân sự để cân nhắc vấn đề!”

Ngô Hái nghiêm trang chào một cái, xoay người rời đi. Vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Tưởng Bách Lý đang kẹp cặp công văn. Hắn thực sự rất kính trọng vị tiền bối này, vội vàng cúi đầu xin lỗi. Vẻ mặt của Tưởng Bách Lý

lại không dễ nhìn, trực tiếp xông vào phòng Mưa Thần. Mưa Thần thấy hăn đến, vội đứng dậy.

“Vũ sư trưởng, người điều sĩ quan từ trường học, lại bí mật tập kết bộ đội ở con trai phụ, rốt cuộc là có ý gì?” Tưởng Bách Lý cau mày chất vấn.

Mưa Thần cười ra hiệu hăn ngồi xuống: “Cũng không có gì, bộ đội của Nghê Tự Xung uy hiếp con đường Tân Phố bên cạnh ta, cũng có dấu hiệu tiến về phía nam từ Mông Thành. Với tư cách là Giang Bắc hộ quân của chính phủ phương nam, ta có trách nhiệm đuổi nó đi. Hăn bằng lòng tự đi là tốt nhất. Không đi, vậy chỉ có thể động thủ.”

Tưởng Bách Lý hừ một tiếng: “Người không phải đã thương định ngừng bắn với Cung Bảo sao? Hơn nữa, Nghê Tự Xung dám chọc giận người. Hòa bình Nam Bắc đã là kết cục đã định, đệ nhất sư sao còn muốn gây chiến?”

Mưa Thần vẫn mỉm cười: “Chiến sự Sơn Tây ngừng chưa? Chiến sự Thiểm Tây ngừng chưa? Ta và Cung Bảo ước định là ngừng bắn ở tuyến Đài Nhi Trang. Cũng không bao gồm An Huy. Nếu Cung Bảo hiện tại là nguyên thủ của chính phủ thống nhất, ta tự nhiên sẽ tuân lệnh..... Bách Lý huynh, đây là một thời đại rất đặc biệt, người muốn ta bó tay bó chân, thực sự là quá khó xử ta.”

Tưởng Bách Lý lúc đầu vẫn nghiêm mặt, cuối cùng không nhịn được bật cười: “Vô luận thế nào, người xáo trộn kế hoạch huấn luyện của ta là không nên. Chiến sự tốt nhất nên kết thúc trong khoảng mười ngày, sau đó lại có mười ngày cơ bản phục viên, kế hoạch huấn luyện cả năm mới không bị rối loạn.”

Hăn đứng phắt dậy, rút từ trong túi công văn ra một chồng giấy, đặt lên bàn làm việc của Mưa Thần: "Hiện giờ, nói thế nào ta cũng là đệ nhất sư người, có một số việc lão giầu diêm ta cũng chẳng có ý nghĩa gì. An Huy

giáp với Tô Bắc, liền một mạch, xét từ góc độ quân sự mà nói, quả là chuyện tốt. Đáng tiếc hậu cần của người lại đặt ở Thượng Hải và Nam Kinh, nếu không tính toán sớm, thì khác nào cây không rễ... Còn nữa, theo con trai phụ một đường tiến binh, đúng là bỏ gần tìm xa. Ta đề nghị từ Từ Châu tổ chức một tiểu nhân chi đội, hướng tây nam công kích, như vậy sẽ phối hợp hiệu quả với đại bộ đội của con trai phụ. Kế hoạch ta đã viết trong văn kiện này, Từ Châu đệ tam lữ đệ thất đoàn chính là đội quân có thể sử dụng..."

Hắn dường như cũng cảm thấy lập trường của mình có chút khó xử, ho khẽ một tiếng rồi toan bỏ đi. Mưa Thần nửa đùa nửa thật gọi lại: "Trăm Dặm huynh, đến lúc đó, ta nhất định sẽ để huynh toàn diện chủ trì việc kiến thiết quân đội chính quy, kiến thiết ra một đội quân mạnh nhất Đông Á."

Tướng Trăm Dặm quay đầu nhìn Mưa Thần, khẽ thở dài: "Đến ngày đó rồi tính... Ta chỉ là vẫn chưa phát hiện người làm như vậy có chỗ nào không ổn. Nghê Tự xông vào An Huy đại khai sát giới, quả thật là sỉ nhục của Bắc Dương... Ngày sau chúng ta là bạn hay thù, vẫn rất khó nói... Mặt khác, nói thêm một câu, ta một vạn không tán thành việc người phát động hành động quân sự vào An Huy, xét theo lập trường của ta."

Nhất mới tiểu thuyết tại lục cừu thư a thủ phát!

Nghe Tướng Trăm Dặm nói vậy, đến khi hắn đi rồi, Mưa Thần vẫn còn ngẩn người. Hắn thở dài, rồi lật kế hoạch của Tướng Trăm Dặm ra xem. Xem xét xong mới phát hiện, quả thật quá hoàn hảo. Từ quyết tâm cho đến mệnh lệnh tường tận. Binh lực hỏa lực tập kết, tuyến đường tiến công. Kế hoạch tiếp tế cho binh trạm phía sau, mấy tình huống có thể xảy ra đều được tính toán kỹ lưỡng. Rõ ràng mạch lạc, cẩn thận chu đáo. Phối hợp với bản đồ, khiến người ta cảm thấy như đang cầm một tác phẩm nghệ thuật quân sự vậy.

So với kế hoạch mà tham mưu của mình đưa ra, ngoài việc tinh vi hơn hẳn ra, quan trọng nhất là tăng cường cho Từ Châu một chi đội ứng cứu, lấy đệ tam lữ đệ thất đoàn tổ chức thành, tăng cường pháo binh liên tiếp cùng công binh kỵ binh các liên tiếp. Cứ như vậy xem ra, Tưởng Trăm Dặm ra tay còn tàn nhẫn hơn cả mình, đánh chính là tâm tư đóng cửa đánh chó.

Mưa Thần vỗ mạnh vào chõng giấy, trong lòng quyết tâm: "Tốt! Cứ dùng kế hoạch này để hoàn thiện hành động của chúng ta! Để Nghê Tự xông có mệnh đến An Huy, mất mạng trốn qua Hoàng Hà!"

Tưởng Trăm Dặm đứng trước cửa bệnh viện của Từ Châu thanh niên hội, nơi được coi là sư bộ của đệ nhất sư, nhìn lên vầng thái dương mờ nhạt trên trời. Sĩ quan tham mưu của đệ nhất sư dường như lại bị Mưa Thần gọi đến. Từng người ra vào. Đoán chừng không thoát khỏi quan hệ với kế hoạch của mình. Những quân quan kia nhìn thấy mình đều kính cẩn nghiêm hành lễ, những thanh niên sĩ quan của đệ nhất sư này. Là kiểu người mà hẳn vẫn muốn bồi dưỡng. Trẻ tuổi, nhiệt huyết, lấy thân phận quân quan mà tự hào, toàn tâm toàn ý lao vào công việc quân sự. Không phải phường đầu đường xó chợ, không phải quân nhân chính khách, cũng không phải nhát như chuột nhắt. Thật không biết Mưa Thần làm thế nào mà mang bọn họ ra được.

Sau này mình thật sự muốn trở về phương bắc, làm địch nhân của Mưa Thần sao? Dã tâm của hắn đã quá rõ ràng. Hay hơn là, mình cứ đánh cược một phen ở chỗ hắn. Thế lực này của hắn chính vì không có lịch sử, không có nguồn gốc, mới có thể giúp mình đại triển khát vọng trong lòng...

STT 81: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 15: Âm chi...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 15: Âm chiến lại bắt đầu (Hết)

Trong Tứ Hợp Viện của Thôi Đa-oát, tiếng người ồn ào như ong vỡ tổ. Toàn là những kẻ kỳ quái, ăn mặc chẳng giống ai. Có gã nhìn đã thấy áo quần rách nát tả tơi, nhưng bên hông vẫn lủng lẳng đủ thứ đồ chơi nhỏ. Lại có gã mặt mày hốc hác, ngồi đó ngáp ngáp dài. Lại càng có kẻ như mấy ngày chưa được ăn gì. Trên bàn, giỏ bánh cao lương chất đầy, người một miếng ta một miếng, tranh nhau không ngớt.

Lẳng nghe bọn họ nói chuyện mới thấy kỳ lạ.

"Duệ vương phủ bốn con sò hôm qua ban chỉ, cho phép ta đặt vào trong chén, rót nước vào, ôi chao, xanh biếc cả chén! Bọn họ, Duệ vương gia nói muốn về nóng sông. Gọi ta vào Cấm Vệ quân tìm mấy huynh đệ hộ tống một chút. Ta nếu không nhìn cái ban chỉ kia, thật đúng là không vui....."

"Hoàng Thượng đã ngừng cấp lương thực cho chúng ta mấy tháng rồi! Chỉ cần cái giang sơn phía bắc này còn là nhà của một gia tộc cao quý, thì chúng ta, những kẻ ăn lương này, sẽ không thiếu thốn..... Mấy ca, ai đi với huynh đệ ta đến nội vụ phủ quậy phá một phen nào?"

"Cấm Vệ quân bây giờ cũng ngốc nghếch thật! Cả ngày giữ lại doanh binh sĩ chẳng được mấy người, tiền thì lại ngừng, đại gia chỉ nghĩ đến đầu

cơ trực lợi lấy súng ống đạn dược. Sĩ quan thì muốn không về nhà, nếu không thì mặc kệ. Chúng ta, những kỳ nhân, chỉ có một chi vũ lực, lại bị tên Tào Tháo sống kia làm cho sụp đổ rồi!"

"Ta mặc kệ các người nói chuyện gì, Thôi đại ca hôm nay chỉ có cháo gạo với bánh cao lương trộn dưa muối. Không sợ mấy ca cười chê, huynh đệ ba ngày nay chưa được ăn gì. Trong nhà đàn bà kêu con khóc, đến cả cáo cũng không có chỗ ngồi mà cáo đi....."

Thôi Đa-oát chen vào trong bếp, nhìn nữ nhân của mình vừa lải nhải vừa lấy vỉ hấp ra. Hơi trắng bốc lên từ bánh cao lương, lượn lơ trong căn bếp nhỏ. Khiến hần cảm thấy từ trước mắt đến trong lòng đều là một mảnh mơ hồ.

Bạch Tư Văn những ngày này chạy đôn chạy đáo, lấy thân phận sứ giả của đại nhân, đi khắp nơi lôi kéo người nhập bọn. Nói muốn để kỳ nhân làm một chuyện lớn kinh thiên động địa. Mọi người đều biết, những ngày này, triều đình sắp tuyên bố thoái vị. Giang sơn này xem như tuyệt vọng. Mặc dù cũng có người kêu gào muốn làm một vài chuyện. Nhưng cái đức hạnh của kỳ nhân thời này, ai mà chẳng biết, đa số mồm mép có thể thổi đến thiên băng địa liệt, nhưng thật muốn làm đại sự, thì lá gan còn không bằng con thỏ.

Thôi Đa-oát là người trung thành tuyệt đối, nhưng lại không nhìn ra Bạch huynh đệ ngày ngày chạy đôn chạy đáo kia trung thành với ai. Nhưng dưới sự liên lạc gần như cố chấp của hần, không ít Cẩm Vệ quân và kỳ nhân xuất thân từ trấn thứ nhất đều bị liên lạc, lấy nhà hần làm cứ điểm, bàn luận về việc làm sao khôi phục, làm sao bảo vệ chủ tử. Đây vốn là điều Thôi Đa-oát vui mừng nhất, nhưng cả ngày đều có người ở đây ăn uống, cầm điều thuốc, ngهنh ngang bàn chuyện. Đây mới là dáng vẻ của việc làm đại sự.

Bên ngoài gió rít gào càng lúc càng gấp, cửa phòng của tiểu viện Thôi Đa-oát lại bị gõ thùng thùng. Hắn khoác thêm quần áo, giấu một khẩu súng lục trong ngực, nhìn nữ nhân của mình một cái. Rồi cẩn thận mở cửa viện.

Ngoài cửa là ba người mặc áo bông cũ, mặt mũi giấu dưới mũ mềm. Kẻ đi đầu tháo mũ xuống, chính là Trần Tư, người được xưng là tiên phong của Hán cờ quân Nam Kinh. Hắn nói với Thôi Đa-oát: "Thôi đại ca, mau cho chúng ta vào. Vị gia này đến cũng không dễ dàng."

Thôi Đa-oát có chút nghi ngờ, cho ba người vào trong viện. Gã hán tử cao gầy ở giữa tháo mũ mềm xuống. Thôi Đa-oát trong màn đêm quan sát tỉ mỉ, vội vàng kêu lên: "Cung vương gia, lão nhân gia ngài....."

Người kia chính là Phổ Vĩ, một trong những nhân vật đứng đầu của đảng phái đang tan rã ở Bắc Kinh! Thần sắc hắn có chút mệt mỏi, vội đỡ Thôi Đa-oát dậy, cười khổ nói: "Bây giờ là năm tháng gì, còn gọi là vương gia. Chúng ta bây giờ cũng như vậy, là Đại Thanh trẻ bơ vơ! Nghe nói bên ngoài còn có các người những trung thần đang hoạt động, trong lòng ta rất an ủi."

Còn một người là hộ vệ của Cung vương phủ, Thôi Đa-oát trước kia đã quen biết, chỉ mỉm cười gật đầu với hắn, rồi móc súng lục ra canh gác ở cổng. Trần Tư kéo tay hai người, rồi đi thẳng vào trong phòng. Thôi Đa-oát có chút choáng váng, hai người này sao có thể có năng lực lớn như vậy, ngay cả Cung thân vương cũng có thể liên lạc được.

Kỳ thật, đây không phải là chuyện mà Bạch Tư Văn và Trần Tư có thể làm được. Tất cả những gì bọn họ làm, cũng chỉ là liên lạc với các sĩ quan cấp dưới của Cẩm Vệ quân, mà những sĩ quan cấp dưới này, tuy chức vị thấp. Nhưng nếu nói về quan hệ thân thích, thì ai cũng có thể kéo được một vị vương gia vào. Từ khi Lương Bất mất mạng, Phổ Vĩ bị quân bảo vệ vây quanh bảo vệ trong phủ vương gia của mình. Vị hoàng thân quốc thích này

vẫn luôn tìm cách liên lạc với thế lực kỳ nhân ở kinh thành, muốn vùng vẫy giãy chết một chút.

Những ngày này, Cẩm Vệ quân lại bắt đầu móc nối hoạt động, đương nhiên là truyền đến tai vị vương gia này. Hần tìm mọi cách để quan hệ với những người này, tối hôm đó, cải trang đến nhà Thôi Đa-oát, nơi được cho là trung tâm liên lạc.

Trong lịch sử, một số việc xảy ra thường là như vậy, một thay đổi nhỏ đã dẫn đến vô số khả năng. Cung vương gia hôm nay xuất hiện tại nhà Thôi, cũng chính là như vậy. Đó cũng không phải là công lao của Bạch Tư Văn và Trần Tư. Mà chỉ là lịch sử theo khả năng tiến hành một loại an bài mà thôi.

Nhìn thấy Phổ Vĩ và Trần Tư tiến vào, căn phòng hỗn loạn lập tức yên tĩnh trở lại. Hai người kia, bọn họ đương nhiên đều nhận ra. Trần Tư những ngày này cũng không thiếu cho những kỳ nhân các quân quan bạc đồng. Người khác tính tình lại quả quyết cứng cỏi, những kỳ nhân các đại gia đều rất bội phục hẳn. Một người khác, đại gia đều nhận ra, kia không phải là Cung vương gia Phổ Vĩ sao! Vẫn tưởng rằng liên lạc khởi sự chỉ là chuyện phát rồ mà thôi, không ngờ lại là thật!

Mọi người đều đứng dậy, hỗn loạn cúi chào, không ít người nước mắt đều tuôn trào: "Vương gia, thật sự là ngài!"

Trong mắt Phổ Vĩ cũng toàn là nước mắt, cúi đầu thật sâu: "Chúng ta Đại Thanh còn có những chí sĩ đầy lòng nhân ái như vậy, ta Phổ Vĩ hổ thẹn a....."

Hần đứng dậy, tránh ra một chỗ ngồi. Đã có người cung kính bưng nước trà đến cho Phổ Vĩ. Hần nhận lấy, không uống, ánh mắt lấp lánh nhìn mọi người: "Mọi người đều báo danh, cứ uống trà mãi thì mất thân thiết, không

ngờ, chúng ta Đại Thanh, lại có những người như vậy trong căn phòng nhỏ này..... Thật sự là hỗn loạn mới biết trung thần là ai!"

Trong phòng, người một tiếng ta một tiếng báo danh. Những nhân vật mà Bạch Tư Văn lôi kéo tới, đa số đều là sĩ quan trong Cẩm Vệ quân. Năm đó, khi tổ chức Cẩm Vệ quân, lựa chọn sĩ quan cấp dưới đều là những nhân vật trung thành nhất với Thanh triều. Hiện tại, mặc dù không ít người chán nản. Nhưng nhìn thấy đầu mục của đảng phái quốc gia, một trong những vương gia xa hoa nhất của Đại Thanh hiện tại, cũng ở trong căn phòng nhỏ này, nghiễm nhiên là một thành viên của tiểu đoàn thể của họ. Trái tim này lại có thể nóng lên.

Nghe mọi người báo xong danh tính, Trần Tư cũng ở một bên giải thích: "Vương gia, những huynh đệ này đều là sĩ quan, đều là những người đã giết Hán. Ngài muốn tính toán gì, chúng ta liều mạng đi đây cho ngài làm."

Phổ Vĩ cũng không vội nói chuyện, chỉ từ trong ngực móc ra một chồng chi phiếu, đều đã điền xong số lượng. Có người tinh mắt, nhìn thấy trên cùng là một tờ chi phiếu một nghìn nguyên của ngân hàng Hoa Nga. Mấy người nuốt nước miếng, ánh mắt đều phát sáng.

Phổ Vĩ lại từ trong ngực móc ra một cây chuỗi thủ nhỏ, khảm vàng khảm ngọc, tự mình cởi áo bông ra. Rút cánh tay phải ra khỏi tay áo, lớn tiếng hô: "Lấy rượu tới!"

Thôi Dahl vội vã chạy vào bếp lấy rượu, chờ hẵn quay lại, cả phòng đều ngập tràn sự nghi hoặc. Phổ Vĩ ngồi đó, hốc mắt đỏ hoe, lên tiếng động viên: "Tổ tông chúng ta hơn hai trăm năm trước đã đánh vào quan nội. Giành được giang sơn rộng lớn như thế. Chúng ta, những hậu duệ tài giỏi, đều được hưởng phúc khí của lão tổ tông! Nay thế cục thay đổi, cũng nên có chút người xả thân. Chúng ta, những người này, chính là những người đó! Tình hình của chúng ta so với trước kia vẫn tốt hơn nhiều, quan ngoại

và Mãn Châu, đó là căn cơ của chúng ta! Rút lui về đó, chúng ta còn có thể liên lạc với Nhật Bản và Mông Cổ. Đại Thanh chính thống vẫn có thể kéo dài! Mọi người không cần phải chịu cảnh bị người Hán chèn ép ở Bắc Kinh! Chúng ta, những quan lại trước kia của triều đình, những kẻ tham lam, chúng ta không cần để ý đến bọn chúng nữa. Chúng ta, những người Mãn anh hùng, hãy tự mình đứng lên!"

Hắn nói đầy kích động, mọi người đều chăm chú lắng nghe. Phổ Nhĩ xúc động nói: "Mãn Châu là nơi tốt đẹp, có lương thực, có than đá, đất đai phì nhiêu, dê ngựa đầy đồng cỏ... Đó đều là sản nghiệp của tổ tiên Đại Thanh chúng ta! Giờ đây, Viên Thế Khải ép Hoàng Thượng và Thái hậu vào cung, muốn chiếm đoạt cả giang sơn tươi đẹp này, bao gồm cả sản nghiệp của tổ tiên chúng ta. Vì sao chúng ta không ủng hộ Hoàng Thượng và Thái hậu, đến Mãn Châu tự lập? Như vậy, tất cả mọi người đều là công thần!"

Trần Tư đứng bên cạnh, tinh táo bổ sung: "Ý của Cung Vương gia là, hiện giờ ở Bắc Kinh, Hoàng Thượng và Thái hậu gặp khó khăn cả về công lẫn tư. Bị Viên Thế Khải cưỡng ép, ép buộc thoái vị. Mà lực lượng quân sự của người Mãn chúng ta, cũng vì lo lắng an nguy của Hoàng Thượng và Thái hậu mà không dám hành động. Nếu chúng ta có thể khởi sự, hộ giá Hoàng Thượng và Thái hậu đến Nhiệt Hà, liên lạc với thế lực Mãn Châu, chỉ cần có thực lực trong tay, coi như có vốn liếng. Tự nhiên có thể thông dong đàm phán với dân đảng. Người Mãn chúng ta, phú quý vinh quang, cũng có thể được đảm bảo. Chứ không phải như bây giờ, hồ đồ vong quốc, sinh kế của chúng ta, từ lương thực đến cờ xí, đều bị tên sống Tào Tháo kia thu hết!"

Lời nói của hai người như trúng tim đen của những sĩ quan tài giỏi có mặt. Ai nấy đều hốc mắt đỏ hoe. Những người này, kỳ thực trong lòng đều có nỗi sợ hãi sâu sắc.

Giang sơn Đại Thanh sụp đổ, những người tài giỏi biến thành hạng người thấp kém nhất. Bị đặt ở tầng lớp dưới đáy xã hội. Thậm chí còn bị dân đảng phát tán những cuốn sách nhỏ, dùng để khơi dậy thù hận ba trăm năm trước của người Hán. Giờ đây, Phổ Vĩ chỉ cho họ một con đường, mang Hoàng Thượng và Thái hậu đến Nhiệt Hà! Ít nhất còn có thể có một kết cục thể diện.

Mọi người đều nhìn Phổ Vĩ, lặng lẽ không nói lời nào.

Phổ Vĩ đập vỡ bình rượu, cắn răng rạch tay, vẩy máu vào rượu. Hắn nhìn chăm chăm mọi người, trong phòng chỉ còn tiếng máu nhỏ giọt vào rượu.

"Giờ đây không còn phân biệt vương gia hay cờ dân, chúng ta đều là hậu duệ của lão tổ tông từ Bạch Sơn Hắc Thủy mà ra! Mọi người chuẩn bị một lòng làm đến cùng, ngay tại đây uống máu ăn thề. Ta, Phổ Vĩ, từ nay về sau cùng mọi người là huynh đệ! Họa phúc cùng chia!"

Trần Tư là người đầu tiên nhỏ máu vào vò rượu, tận tình giúp đỡ Thôi Dahl, sau đó trong phòng hơn hai mươi người đều nối đuôi nhau làm theo. Thôi Dahl gạt ra bát rượu, rót đầy những chén rượu nhuộm máu.

Mọi người thần sắc nghiêm nghị, ngửa cổ nâng chén uống cạn, rồi lại nhao nhao nâng chén đập vỡ xuống đất. Trong tiếng vỡ vụn, Phổ Vĩ cất tiếng cười dài: "Ở đây có chút tiền, mọi người muốn làm đại sự, cứ viết tên, đóng dấu vào bản minh thệ do Trần huynh đệ chuẩn bị, mỗi người một ngàn đồng đại dương, an gia lập nghiệp cũng tốt. Sau khi sự việc thành công, cũng sẽ đảm bảo các vị làm ông chủ giàu có!"

Bạch Tư Văn lúc này lại ở một quán rượu nhỏ khác trong thành Bắc Kinh, trời đã rất khuya, quán rượu cũng đã đóng cửa. Lão bản chống tay lên

quầy, gật gù ngủ gật. Ánh nến leo lét như ma trời, chập chờn trong quán rượu nhỏ. Phản chiếu khuôn mặt Bạch Tư Văn lúc sáng lúc tối.

Tại sao mình lại bằng lòng làm một việc mạo hiểm như vậy? Theo tính cách trước đây của mình, nhiều nhất chỉ là nịnh bợ cấp trên. Sau đó kiếm được một chút tiền lương. Sống qua ngày đoạn tháng. Chẳng lẽ là vì câu nói của Mưa Thần khi tự tay trao cho hãn quân hàm trung tá.

"Bạch đội trưởng... Không, phải gọi là Bạch phó phòng. Người bây giờ tuổi tác cũng không lớn, hơn nữa đã là quân chính quy của đệ nhất sư. Sĩ quan phải có dáng vẻ của sĩ quan, phải phục tùng mệnh lệnh, phải dũng cảm hy sinh... Ta biết đây đều là những lời khách sáo. Nhưng ta thực sự nghĩ như vậy, hy vọng người không phụ lòng đệ nhất sư và cả sự kỳ vọng của ta."

Mình thật buồn cười khi bị những lời này làm cảm động, khi xung quanh đều là những người như vậy, mình cũng không thể tránh khỏi bị thay đổi. Mình còn dán huy chương Thanh Quân vào ngực, hai thanh lưỡi lê giao nhau trên biểu tượng Thiên Bình, dường như có thể đâm rách lớp áo bông dày cộm.

... Đúng vậy, mình đã là một sĩ quan chính quy rồi.

Sĩ quan xuất thân từ đệ nhất sư, dường như đều có một loại lực hướng tâm tự nhiên. Đây là một tập thể đang mạnh mẽ vươn lên, hơn nữa có vô hạn tiền đồ phát triển, là một hiện tượng tự nhiên nhất. Những điều này, Bạch Tư Văn chỉ có thể cảm nhận một cách cảm tính, còn chưa đến mức lý tính đi tìm hiểu.

Ngay khi Bạch Tư Văn, phó phòng tình báo của đệ nhất sư, đang miên man suy nghĩ, tiếng bước chân gõ vào đường lát đá vọng đến. Lão bản bỗng nhiên mở mắt, nhìn Bạch Tư Văn một cái: "Bạch huynh đệ, cái này..."

Bạch Tư Văn gạt đầu ra hiệu, hai người đều móc súng lục từ trong ngực ra, che chắn trước cửa. Cửa bị gõ nhẹ, là ám hiệu ba dài một ngắn đã hẹn trước. Lão bản nhẹ nhàng mở then cửa, một bóng người liền lách vào. Lão bản cảnh giác đưa thân ra nhìn xung quanh, vội vàng đóng cửa lại.

Người đến ăn mặc rất đơn giản, chỉ có một chiếc áo khoác quân đội mỏng. Khuôn mặt gầy gò, hai hàng ria mép. Mặc dù ăn mặc như quân nhân, nhưng khí chất lại giống một tên lưu manh hơn. Hắn kéo tay Bạch Tư Văn định nói chuyện, Bạch Tư Văn lại kéo hắn ngồi xuống: "Có chuyện gì thì lát nữa hãy nói. Nhìn người lạnh đến thế lắm. Uống chút rượu cho ấm người trước đi."

Lão bản xị mặt đưa cho hắn một bình rượu nóng, cùng với một đĩa thịt kho. Người kia cảm kích cười cười, ăn như hổ đói. Lão bản khinh thường nhìn hắn, nói với Bạch Tư Văn: "Gã này, chắc chắn là đem đồ đi cầm đồ hết rồi. Mấy hôm trước còn đến hỏi ta vay tiền. Cũng không nhìn xem hắn còn nợ ta bao nhiêu."

Bạch Tư Văn cười vỗ vai hắn: "Đại gia trước kia cũng từng bái kiến, có thể giúp được thì cứ giúp đi."

Lão bản cười nhạt một tiếng, không nói gì. Mấy người bọn họ đều là huynh đệ kết nghĩa với Bạch Tư Văn khi hắn còn làm việc trong nha môn bộ binh ở kinh thành. Hắn từng là giang hồ, được Bạch Tư Văn cứu giúp, sau đó mở quán cơm nhỏ sống qua ngày. Tên ria mép kia lại là đồng sự của Bạch Tư Văn, hiện đang làm việc trong cơ quan liên hợp cảnh sát của Lục Xây Chương. Bạch Tư Văn đột nhiên đến Bắc Kinh, những huynh đệ này đương nhiên phải tề tựu.

Chờ tên ria mép ăn uống xong, hắn lau miệng. Cười với Bạch Tư Văn: "Bạch đại ca, lâu ngày không gặp. Lần này gọi mấy huynh đệ đến, có

chuyện gì vậy? Huynh đệ tuy bây giờ sa sút, nhưng chỉ cần người Bạch lão ca một câu, vẫn là vào nước vào lửa không chối từ."

Lão bản lúc này mới lộ ra chút tươi cười: "Hàn lão lục tuy làm việc gì cũng không ra gì, nhưng đối với bạn bè thì không có gì để chê, điểm này ta tin hẳn." Hắc lại nhú mày: "Đáng tiếc Phương lão nhị và Tôn lão tứ chết sớm, chúng ta sáu huynh đệ, giờ chỉ còn lại ba người lẻ loi, Bạch lão đại, việc này cũng không làm nên đại sự gì đâu."

Ba người ngồi xuống, Bạch Tư Văn cười khổ nói: "Ta đến Bắc Kinh, không dựa vào mấy vị huynh đệ, mẹ nó dựa vào ai? Đừng nhìn chỉ có ba người chúng ta. Thân giúp thân, bạn giúp bạn, kéo lên cũng là một lực lượng không nhỏ..."

Ria mép của gã Hàn Lão Lục đột nhiên lên tiếng: "Bạch lão đại, mấy hôm nay, anh muốn lão Thôi chạy vậy chỗ nọ chỗ kia. Lão Thôi là bạn của anh, cũng là bạn của tôi. Hiện giờ, cấp trên bảo tôi chiếu cố, chiếu cố bên ấy, bảo kỳ nhân sĩ quan ở chỗ hắc tụ tập... Cái phần mệnh lệnh đó đã khiến tôi phải đê mê nước tiểu rồi." Nói xong, hắc nở nụ cười khổ.

Trong lòng Bạch Tư Văn giật mình, nhưng rồi lại trở lại bình thường. Mấy tay kỳ nhân đại gia này thích trương dương, náo nhiệt, không gây chú ý mới là lạ. Lục Xây Chương, đầu lĩnh đặc vụ dưới trưởng Viên Thế Khải, quả thực là một kẻ có tài.

Hắc cau mày suy nghĩ, những lời dặn dò của Mưa Thần trước khi đi, từng câu từng chữ hiện lên trong đầu.

Truyện mới nhất ra mắt tại sáu chín sách a!

"Lần này các người Bắc thượng ít người, nhưng nhiệm vụ tôi giao cho các người lại rất nặng. Nhiệm vụ chính của các người là liên lạc với tất cả

các thế lực có thể liên lạc ở Bắc Kinh, gây phiền toái cho Viên Thế Khải! Phương Bắc càng rối ren, chúng ta ở phương Nam càng có thời gian chinh đồn, phát triển... Các người làm thế nào, tôi không đưa ra chỉ thị cụ thể, làm được đến đâu thì hay đến đó... Còn nữa, phải chú ý an toàn cho bản thân. Muốn đòi tiền yếu nhân thì phát điện báo cho Thượng Hải, đừng phát đến Từ Châu...”

Hắn ở Bắc Kinh, đã tận lực liên lạc. Mắt thấy Cấm Vệ quân tăng dươì đã có dấu hiệu xao động. Nhưng chỉ làm những việc này, liệu đã đủ chưa? Phương Bắc, Viên Thế Khải như một con quái vật khổng lồ. Có lẽ một ngày nào đó, đi trên đường, hắn sẽ bị loạn súng bắn chết.

Ngực hắn nóng bừng, dường như cả cái huy chương quân biết cũng nóng ran. Dù thế nào, giờ đây hắn như bị cuốn vào dòng chảy lịch sử, hơn nữa lại với thân phận quân quan đường đường chính chính. Sống một đời, gặp được cơ hội này, còn mong cầu gì nữa?

Hắn ngẩng đầu nhìn gã Hàn Lão Lục, lại nhìn lão bản sắc mặt bình thản. Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm trọng: “Chẳng mấy hôm nữa, lão ca ta sẽ đánh cược cả mạng sống để làm việc lớn cho mọi người xem. Anh em chúng ta ăn cơm no hay ăn cháo loãng, cứ nhìn mấy ngày nay... Ta tập hợp anh em lại, cũng vì chuyện này.”

Hắn nhìn lão bản: “Tiết lão Tam, bạn bè trên hồ không ít, có thể liên lạc cùng nhau làm việc. Hàn Lão Lục, anh ở quân cảnh liên hợp cơ quan, cũng có thể truyền tin tức cho chúng ta. Vấn đề này nhất định vô cùng nguy hiểm. Mọi người không muốn làm, tôi không ép. Muốn làm thì thất bại coi như xong, thành công, tôi bảo đảm mọi người đều có một cái xuất thân.”

Lời nói của hắn nhẹ nhàng, nhưng hai người kia đều cảm thấy vị đại ca vốn láu cá trước kia, giờ đây thật khác hẳn. Lời nói, việc làm đều toát ra một loại kiên quyết.

Tiết lão Tam và Hàn Lão Lục nhìn nhau, Hàn Lão Lục tự cười: “Đại ca, anh nhìn tôi bây giờ còn ra thể thống gì không? Vợ bỏ, quân cảnh liên hợp cơ quan cũng chỉ vì tôi là tam giáo cửu lưu nên mới quen biết một số người, sớm đã * ngừng bát cơm của tôi. Ngược lại, tôi chỉ là một mạng nát, bán cho đại ca mình vẫn hơn so với những người khác.”

Tiết lão Tam có chút không nỡ nhìn quán cơm nhỏ của mình, cuối cùng thở dài: “Mạng này của tôi là đại ca cứu... Còn gì để nói nữa. Phú quý gì đó tôi cũng không dám mong, đại ca muốn tôi làm gì, tôi tuyệt đối không hai lòng.”

Bạch Tư Văn vỗ tay: “Được! Vậy tôi cũng không nói nhiều nữa, chúng ta cùng bàn bạc, vấn đề này rốt cuộc nên tiến hành thế nào...”

Bên dưới dòng nước ngầm cuộn cuộn ở Bắc Kinh, Viên Thế Khải và bọn họ cũng không phải không chú ý. Đối với những hoạt động còn sót lại của đảng Mãn Thanh, họ cũng không hề buông lỏng cảnh giác. Nhưng đôi khi, sự ngẫu nhiên của lịch sử và quán tính hành động to lớn, lại không phải là điều họ có thể lường trước.

Lục Xây Chương luôn là người đứng đầu phụ trách đặc vụ của Viên Thế Khải, hẳn là cậu ruột của phu nhân Phùng Ngọc Tường. Làm việc từ trước đến nay nổi tiếng là ổn trọng và âm thầm. Mấy hôm nay, hoạt động của đảng Thanh thất lại càng thêm kịch liệt, nhưng sắp đến thời điểm tuyên bố thoái vị, việc bắt cũng không được, đánh cũng không xong, khiến hẳn cảm thấy đau đầu.

Khi hẳn đến bộ, đã thấy một nhân viên tạm thời nhỏ bé, rách rưới của quân cảnh liên hợp cơ quan, ăn mặc phong phanh, đang hít hà nước mũi ở cổng phòng làm việc của mình chờ hẳn. Phong cách của Lục Xây Chương trước nay là một mạch đến cùng, những nhân viên tạm thời và thám tử này đều có thể trực tiếp báo cáo tình báo cho hẳn. Nhìn thấy người ở đó, hẳn

cũng không thấy kỳ lạ. Còn nhiệt tình hỏi han: “Vị này... Họ Hàn phải không? Có chuyện gì? Sao lại không dâng trà?”

Câu này là hẩn hỏi tạp dịch. Đứng ở cửa chờ Lục Xây Chương đương nhiên là Hàn Lão Lục. Hẩn lau mặt, cười khổ nói: “Đến bộ thấy đại nhân làm việc, dâng trà theo lệ cũ phải bốn đồng đại dương, thuộc hạ không có đủ tiền. Chứ không phải vì chuyện gì khác.”

Lục Xây Chương cười ha hả, ngoắc tay bảo Hàn Lão Lục vào phòng làm việc của mình. Nhìn hẩn rụt rè ngồi xuống, ôn hòa hỏi: “Hàn lão ca, có chuyện gì chỉ giáo?”

Hàn Lão Lục theo thói quen liếc mắt nhìn hai bên, tiến lại gần Lục Xây Chương: “Thuộc hạ mấy hôm nay đánh bạc ở hàng xóm, cũng có phần nghe ngóng được tin tức kinh người. Theo quy trình báo cáo thì không kịp nữa rồi. Mới mạo muội trực tiếp tìm đại nhân.”

Hẩn nói rất nghiêm trọng. Lục Xây Chương cũng không để trong lòng. Ngày nào hẩn cũng tiếp đãi ba bốn người như vậy. Viên Thế Khải mấy lần nói hẩn, muốn hẩn giao những chuyện nhỏ nhặt này cho người khác làm. Nhưng hẩn lại thích tiếp xúc với nhân viên cấp dưới nhất. Cũng coi là một sở thích cá nhân.

Lục Xây Chương mỉm cười nói: “Hàn lão ca làm việc rất đặc lực a, rốt cuộc là chuyện gì khẩn cấp, cứ nói ra, mọi người cùng nhau cân nhắc, chúng ta có Hàn lão ca tận tâm làm việc, còn sợ sự nghiệp không thành sao?”

Hẩn cười rất ôn hòa, nhưng trong giọng nói lại lộ rõ vẻ không để ý. Hàn Lão Lục cười khổ, móc từ trong ngực ra một tờ giấy đã nhàu nát. Hẩn rất cẩn thận đưa tờ giấy cho Lục Xây Chương.

Lục Xây Chương mỉm cười dùng hai ngón tay nhặt lấy, lơ đãng lật xem. Vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc. Tờ giấy này rõ ràng là danh sách các sĩ quan cấp dưới của Cẩm Vệ quân đã kết thành tổ chức, từ nhân viên đến chức vụ hiện tại đều được ghi rõ ràng. Phía sau là danh sách của Hàn Lão Lục, bên trên đương nhiên có chữ ký và dấu tay của Hàn Lão Lục.

Phùng Quốc Chương trấn thủ Cẩm Vệ quân, nghiêm cấm những quan quan này móc nối cấu kết, đã bí mật giết không ít người, mới ổn định được quân tâm của Cẩm Vệ quân, không ngờ bọn họ lại tổ chức!

Tính xác thực của bản danh sách này không cần phải nghi ngờ, ngón tay Lục Xây Chương bắt đầu gõ nhịp trên bàn, cau mày suy nghĩ, sau nửa ngày mới nói: “Xem ra Hàn lão ca đã lẫn lộn vào trong bọn chúng rồi. Với thân phận của anh, bọn chúng không nghi ngờ anh sao? Bọn chúng rốt cuộc có ý đồ gì?”

Hàn Lão Lục vẫn cười khở: “Thuộc hạ là kỳ nhân, hơn nữa ở quân cảnh cơ quan cũng chán nản. Bọn chúng tự nhiên sẽ kéo thuộc hạ vào mật báo... Tính toán của bọn chúng, chỉ có mấy tên đầu sỏ mới biết. Nhưng loáng thoáng biết được là, bọn chúng chuẩn bị tập hợp lực lượng, có thể muốn bất lợi cho Cung Bảo. Bọn chúng cho rằng, giết Cung Bảo, đưa Phùng tướng quân ra nắm quyền toàn bộ Bắc Dương quân. Cùng phương Nam chiến đấu đến cùng, chưa chắc không bảo vệ được giang sơn...”

Hắn nhìn Lục Xây Chương, ở đó vội vàng khoát tay nói: “Thuộc hạ tuy là kỳ nhân, cũng không muốn chúng ta ở Bắc Kinh có nhiều lão thiếu gia đi theo đám người điên này vào hố lửa! Cung Bảo đại nhân có bao nhiêu lực lượng, chúng ta đã từng trải qua rồi. Mắt thấy Hoàng Thượng và Thái hậu đều chuẩn bị thoái vị. Chúng ta vẫn nên sống yên ổn.”

Lục Xây Chương lười quan tâm đến việc hắn nói thật hay nói dối. Phần tình báo này là phần tỉ mỉ và chính xác nhất mà hắn có được trong mấy

ngày nay. Việc Cấm Vệ quân móc nối ngầm, hẳn đã biết, cụ thể là ai, bây giờ lại có tất cả trên tờ giấy này. Hơn nữa, theo như lời báo cáo của tên thám tử nhỏ này, mục tiêu của bọn chúng cũng rất rõ ràng, chính là đánh vào Viên Cung Bảo!

Hắn không thèm dây dưa với Hàn lão lục, rung chuông gọi người vào, bàn giao vài câu. Kẻ kia vừa vào đã nâng hai nén bạc trắng trên tay. Lục Xây Chương nhìn Hàn lão lục, ánh mắt lộ vẻ thâm ý. Hắn cười nói: "Hàn lão ca, những thứ này thực sự không đủ để trả công... Nhưng người cứ cầm trước, chuyện tương lai tính sau! Hàn lão ca, mấy ngày nay phiền người trông chừng bọn chúng một chút, có động tĩnh gì thì báo ngay cho ta... Chuyện xong, khác không dám nói. Chỗ ta chỉ có thể ủy khuất người thôi."

Đợi đến khi Hàn lão lục hớn hờ cầm tiền đi, Lục Xây Chương gọi mấy tên đầu mục tới, vỗ mạnh vào tờ minh đơn trên bàn: "Người ta một tên thám tử nhỏ bé, ham mê cờ bạc còn tra ra được tin tức này, còn các người mỗi tháng lĩnh sáu trăm tám mươi quan tiền lương, chi phí tùy ý lại chẳng làm được trò trống gì! Nếu không phải ta thích quản đến cùng, e rằng tin tức này đã bị đám các người làm trể nải rồi!"

Mấy tên đầu mục mặt mày đều có chút ngượng ngùng, trong lòng thầm mắng không biết tên khốn kiếp nào đã được độc đắc. Từng người truyền tay nhau xem tờ minh đơn, bọn chúng dù sao cũng là đặc vụ lâu năm, xem xét một lượt liền thấy vấn đề: "Lục đại nhân, tờ minh đơn này không thể tin hết! Chúng ta tuy không làm đến loại chuyện này, nhưng đối với những kẻ bất ổn ít nhiều cũng nắm chắc, trên này lại có cả những sĩ quan ngay thẳng. Xem ra bên trong có lẽ có không ít vấn đề!"

Lục Xây Chương cười hắc hắc: "Ta lão già này muốn các người nhắc nhở. Mặc kệ bên trong có bao nhiêu vấn đề, những kẻ khả nghi hiện tại đang hoạt động là điều chắc chắn, các người phải giám sát chặt chẽ những người trong tay, còn có cả những người trên tờ minh đơn này! Ta lập tức đi

cung bảo bên kia để hồi báo. Dù sao hai ba ngày nữa, Thanh thất sẽ thoái vị. Hiện tại chỉ cần cung bảo bình an, tất cả đều là khai quốc công thần! Kẻ khả nghi muốn gây chuyện, đánh vào cung bảo chủ ý khả năng rất lớn. Điểm này chúng ta không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào!"

Dưới sự sắp xếp của Lục Xây Chương, nơi ở của Viên Thế Khải được canh phòng nghiêm ngặt, lại tăng cường gấp bội. Bởi vì sắp tới sẽ chờ Thái hậu và Hoàng Thượng thoái vị, nhất thời cũng không tiện bắt giữ những sĩ quan khả nghi. Nhưng đều tăng thêm nhân thủ, giám sát chặt chẽ bọn chúng. Những tòa nhà của các đầu mục đảng phái quốc gia ở Bắc Kinh đều bị quân bảo vệ vây kín như nêm cối. Ngoại trừ vào triều, không cho phép bọn chúng ra ngoài một bước. Bố trí đến mức này, Lục Xây Chương mới thở phào nhẹ nhõm.

Toàn bộ miền Bắc Trung Quốc đều đang chờ ngày mười hai tháng hai, khi Thanh thất tuyên bố thoái vị.

Mạnh mẽ đề cử sách mới của fan bóng đá « Số mười áo thi đấu ». Địa chỉ. Cm phụ. Showbook. A SP BL _id=71816

STT 82: Chương 2: Quyển kinh doanh Giang Bắc - Chương 16: ...

Chương 2: Quyển kinh doanh Giang Bắc - Chương 16: Thanh thất thoái vị

"Động tác nhanh lên! Cùng lên hết!" Đệ nhất sư, sáu đám nhị doanh liên tiếp, Đại đội phó Bạch Trễ, trang bị đầy đủ, trong màn đêm chỉ huy đám lính của mình đi theo câu lũng mà tiến. Hắn khoác áo khoác kín mít, trên người là súng trường kiểu Hán Thượng Hải, một trăm năm mươi viên đạn, lưỡi lê. Bên hông đeo một túi lựu đạn, bên trong nhét bốn quả lựu đạn kiểu dân nguyên mới toanh. Huy hiệu quân Thanh trước ngực sáng loáng. Binh lính cũng vậy, chạy thở hồng hộc, nhưng vũ trang trên người vẫn chỉnh tề, trong mắt ánh lên vẻ quyết tâm.

Chạy một hồi, hắn thấy nóng, liền cầm mũ trên tay, nhìn quanh. Dừng bước. Hai tên lính đỡ một lão nông dẫn đường từ phía sau chạy tới. Lão nông thở hổn hển nói: "Quan chức, phía trước còn nửa dặm đường nữa là đến Song Khê Tập. Binh lính Hà Nam có chừng ba bốn trăm người, qua Song Khê Tập là đến Mông Thành."

Bạch Trễ ôn hòa cười, lại hỏi binh lính: "Chúng ta không liên lạc được với các đội khác sao?"

Một tiểu đội trưởng đáp: "Trời tối quá, e là bọn họ không theo kịp, Đại đội phó chạy nhanh quá." Bạch Trễ do dự, nhìn về phía trước. Lờ mờ nghe tiếng hát dân gian Hà Nam, An Vũ quân sợ là vẫn đang tiêu xài ở Song Khê

Tập. Mà một sắp xếp của hăn, trong đêm đã chạy hơn năm mươi dặm, hiện tại mới là lúc sung sức nhất.

Ban trưởng dò hỏi: "Hay là chúng ta đợi một chút, đợi đại đội phía sau lên?" Bạch Trễ tính toán thời gian, hiện tại là trước lúc trời sáng. Đợi đại đội lên, e là trời đã sáng choang. Hăn là sĩ quan trẻ xuất thân từ giáo đạo đoàn. Tính tình không sợ trời không sợ đất. Hăn căn răn, nói với ban trưởng: "Truyền lệnh cho toàn sắp xếp, mọi người nhẹ nhàng! Lên hết lười lê, chỉ một sắp xếp chúng ta, cũng phải xông vào trước! Chúng ta phải đánh Mông Thành!"

Binh lính ở đó xì xào nhẹ nhàng, Bạch Trễ móc ra hai đồng khôi phục phiếu, đưa cho người dẫn đường, cười nói: "Đại ca, đại đội của chúng ta còn ở phía sau, trên người ta chỉ có chút tiền này, anh cầm trước, quay lại tìm tôi. Vất vả một đêm, chút này thật ngại quá."

Người dẫn đường chỉ lắc đầu: "Tôi không cần tiền! Bọn Nghê gia quân làm hại dân An Huy chúng tôi khổ sở quá! Phượng Đài bọn chúng giết bao nhiêu người rồi! Mọi người đều nói là binh tốt Từ Châu. Vũ đại soái không thu thuế ruộng của chúng tôi... Nơi này đánh xong, thuế ruộng không cần giao nữa."

Bạch Trễ cảm thấy trong lòng một mảnh lửa nóng, làm lính nghe dân chúng khen quân đội mình tốt, còn gì vui hơn. Hăn gật đầu thật mạnh. Nhìn binh lính vây quanh mình. Hăn trầm giọng nói: "Mọi người đường xa đến đây, biết Vũ Sư trưởng yêu cầu chúng ta thế nào, dân chúng mong đợi chúng ta ra sao! Chúng ta là nghĩa quân điều dân phạt tội! Tôi không nói nhiều, hôm nay ở Song Khê Tập, lười lê của mọi người sẽ nói rõ!"

Hăn chỉ vào một hàng dài: "Chúng ta mỗi người hai ban, chia làm hai đường đột kích, không được nổ súng. Chỉ dùng lười lê và lựu đạn. Đánh

cho An Võ quân những tên đầu óc ngu muội kia tan tác! Báo thù cho đồng chí Hoài quân cách mạng bị tàn sát ở Phụng Đài! Xuất phát!"

An Võ quân ở Song Khê Tập chỉ có một doanh, diệt trừ chỗ trống chỉ có ba trăm người, những ngày này quân sự nam bắc dần dần dừng lại. Hoài quân lại bị bọn chúng đánh chạy. Nghê gia huynh đệ đối với mấy đội quân này lại quá mức buông lỏng. Bọn lính xuất thân lão nghị quân này càn quấy không biết bao nhiêu, gây họa cho bách tính.

Song Khê Tập bị doanh quân này chiếm đóng hơn một tháng, coi như gặp xui xẻo. Bọn chúng đêm không ngủ, ngày không dậy. Đêm thì ôm cô nương đánh bạc, ngày thì nằm ngáy o o. Nói về sức chiến đấu, còn không bằng quân Trương Huân ở đê sông. Khi Bạch Trĩ sắp xếp xông vào Song Khê Tập, bọn chúng mới mơ màng vào giấc mộng. Ngay cả trạm gác cũng không có mấy người. Đệ nhất sư quyết tâm, sờ đến người thì dùng lưỡi lê đâm, đợi đến khi kinh động đến An Võ quân. Lại chặn cửa doanh phòng của bọn chúng ném lựu đạn vào, nổ đến mức bọn chúng tan tác.

Nếu chỉ dùng súng trường đối đầu, An Võ quân e là còn có chút dũng khí chống cự. Lần này, bộ binh hiện đại dùng lựu đạn lần đầu tiên được sử dụng trên chiến trường Trung Quốc. Một quả ném ra. Bốn mươi tám mảnh vỡ nổ tung, vừa mịn vừa rộng. Toàn bộ Song Khê Tập đều là tiếng nổ và ánh lửa. An Võ quân còn đâu sức mà chống đỡ!

Đến khi trời sáng. Theo sau là đội quân tiến lên, đã thấy Bạch Trĩ đang thu nhận tù binh. An Võ quân mặc áo màu lam lớn, ngồi xổm trên mặt đất thành một hàng dài. Bách tính Song Khê Tập ở đó nhổ nước bọt, ném đá. Sắt bản mở tư thương đặc trưng của An Võ quân bị chất thành đống như củi. Trong Song Khê Tập, khắp nơi đều là vết tích của vụ nổ. Mấy người đi theo đội hình thứ nhất, tham mưu quân giới bắt đầu khảo sát uy lực của lựu đạn kiểu dân nguyên. Ghi chép cẩn thận, coi như là tham khảo để cải tiến.

Đại đội trưởng theo sau cũng không tin, một doanh quân lại bị một sắp xếp của mình đánh úp ban đêm mà thu thập. Bạch Trử còn đặc ý báo cáo với Đại đội trưởng: "An Võ quân một doanh, chúng ta đánh chết bảy tám chục người, bắt hơn hai trăm tù binh, nhân lúc đêm tối chạy trốn không quá ba bốn mươi người, theo lời khai của tù binh. Mông Thành An Võ quân cũng chỉ có hai doanh rưỡi, Đại đội trưởng, xin phép lên trên một chút, lại để chúng ta xung phong, loại đội ngũ này, chúng ta còn cần ba đoàn làm gì? Một doanh là đủ để đánh tan bọn chúng... Đại đội trưởng, lựu đạn kiểu dân nguyên này thật dễ dùng, còn không có nhiều. Phát hết đêm qua rồi, hắc hắc."

Đại đội trưởng đương nhiên không để ý đến lời nói ngông cuồng của hắn. Vội vàng đi báo cáo với cấp trên, trong lời nói cũng đầy tự hào.

"Tôi lấy sắp xếp ban đầu, tức là vào rạng sáng ngày 10 tháng 2 xông vào Song Khê Tập, đánh tan sự kháng cự yếu ớt của một doanh An Võ quân. Cửa ngõ Mông Thành đã bị tôi đánh mở. Địch chết và bị thương bảy mươi chín người, bắt hai trăm hai mươi một người. An Võ quân thực sự không đáng để đại quân ta ra tay."

Khi điện báo cầu viện của Nghê Tự Xung truyền đến Bắc Kinh, Viên Thế Khải thực sự nổi giận. Hắn không quan tâm đến việc bày ra thể thống, chỉ chờ Thanh thất thoái vị rồi tiến hành các thủ tục tiếp theo. Ngay lập tức muốn phát động cuộc tấn công vào Mưa Thần.

Vào buổi sáng ngày mười tháng hai, hắn liên tiếp ban hành mấy đạo mệnh lệnh. Mệnh lệnh thứ nhất là triệu hồi tham mưu đoàn trăm dặm, mệnh lệnh thứ hai là Tân Phổ Đường lẫn lộn thành quân theo tuyến phòng thủ tiến về phía trước. Mệnh lệnh thứ ba là Hà Nam nghị quân Khương Quế Đề lập tức quy mô nhập An Huy chi viện Nghê Tự Xung An Võ quân bộ. Mệnh lệnh thứ tư là điều một hiệp từ đồn trú Hà Nam, tạo thành đội quân tăng

cường chi viện Tân Phổ Đường! Hãn ban hành những mệnh lệnh này vẫn chưa hết giận, lại tự mình phác thảo thảo phạt để chuẩn bị ban hành.

Hãn thực sự tức giận, chính mình ủy khuất cầu toàn, vì trước tiên ổn định tình hình phương bắc. Hãn tình nguyện không cùng Mưa Thần triển khai chủ lực hội chiến ở Tân Phổ Đường. Còn phái tâm phúc mưu sĩ Dương Độ đi đàm phán, cho hãn một tham mưu đoàn. Lúc đầu, hy vọng hãn có thể kiềm chế thế lực phía nam, không ngờ hãn lại ra tay với mình trước ở phương bắc và phương tây!

Nghe Viên Thế Khải liên tiếp ban hành mệnh lệnh, Dương Sĩ Kỳ và Dương Độ, hai mưu sĩ, không hẹn mà cùng chạy đến tìm Viên Thế Khải, hai người đều tức giận. Thấy Viên Thế Khải trong thư phòng đang thở phò viết mệnh lệnh, Dương Sĩ Kỳ một tay túm lấy cổ tay Viên Thế Khải: "Cung Bảo, ngàn vạn không thể!"

Viên Thế Khải run tay, nét bút nguệch ngoạc trên bản thảo, lập tức vón thành một cục. Hãn quẳng bút xuống, hiếm khi nổi giận: "Chuyện quái gì thế này? Trung Trụ Cột không cho ta mô phỏng bản thảo, ta tự mình ra tay thì lại thành ra thế này! Còn có thằng Tích Tử, chạy đến Từ Châu, cho không người, lại còn cho không cả tiền. Kết quả lại để thằng nhóc kia hít hà cắn lại chúng ta một miếng! Theo ý ta, sớm muộn gì cũng phải xé rách mặt với thằng nhóc này, chi bằng dứt điểm ngay bây giờ!"

Hãn tức giận đến ngồi phịch xuống, thở hổn hển bên cạnh chiếc giường nhỏ. Dương Sĩ Kỳ và Dương Độ liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều biết vị ân chủ này vốn tự cho mình là người đa mưu túc trí, vậy mà lại bị Mưa Thần, một kẻ mới nổi, đùa bỡn, khiến mặt mũi chẳng còn chỗ nào để giấu. Áp lực của hãn hiện tại cũng vô cùng lớn, vừa muốn giữ thể diện cho triều đình, lại vừa phải cò kè mặc cả với chính phủ phương Nam, mà việc này mãi không dứt. Bên kia thì ngo ngoe muốn động, lại muốn được chiếu cố. Thêm vào

đó, mấy chục vạn quân đội phương Bắc đều đặt lên vai hăn. Khiến cho thần kinh vốn đã căng thẳng của hăn, thực sự có chút không chịu nổi.

Dương Độ cười lạnh một tiếng, trước mặt Viên Thế Khải, hăn luôn giữ vẻ không kiêng nể gì.

“Cung Bảo, những chuyện này có gì đáng gấp gáp? Chúng ta trước đây lung lạc Mưa Thần, chẳng phải đã biết rõ người này sau này sẽ là mối họa lớn trong lòng sao? Chỉ là hăn có thực lực ở đó, chúng ta vì nền móng của mình, cần phải ổn định hăn trước đã. Những điều này đều nằm trong dự liệu cả. Cung Bảo còn một bộ dạng không thể chấp nhận được, học trò thực sự thấy rất không cần thiết.”

Dương Sĩ Kỳ cũng tận tình khuyên nhủ: “Cung Bảo, tiểu nhân thì loạn đại mưu a! Mưa Thần chỉ là một con tốt, chúng ta hiện tại vẫn phải ổn định cục diện ở phương Bắc mới là quan trọng! Ngài mà phát động thảo phạt, đại quân bốn phía đều động. Chưa nói số tiền từ đâu ra. Chỉ riêng việc này thôi, Bắc Kinh đã trống rỗng, nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao! Chúng ta cứ nhìn thêm một chút, đợi đến khi bên trên thoái vị, chuyện phương Nam cũng định đoạt xong. Nói trắng ra, Mưa Thần có bốn vạn quân tinh nhuệ, cũng không phải là đối thủ của chúng ta!”

Hăn nhìn Viên Thế Khải đang sờ cằm, vẻ mặt có phần bình tĩnh trở lại. Muốn khuyên thêm vài câu, nhất thời lại không thốt nên lời. Thân thể hăn yếu đuối, vừa rồi lại chạy gấp, tâm tình lại căng thẳng, hiện tại lại có chút choáng váng. Dương Độ đỡ hăn một cái, Viên Thế Khải cũng tranh thủ gọi hạ nhân mang trà sâm tới.

Dương Độ thấy Viên Thế Khải vẫn còn chút giận dữ, bèn cười nói: “Cung Bảo, Hạnh Thôn huynh đều vì ngài mà sốt ruột đến thế này, ngài cũng nên thông cảm cho hăn một chút. Đại nhân vật làm nên nghiệp lớn thì phải có khí lượng lớn. Ta đối với người này cũng thấy rất hứng thú. Hăn đi

từng bước đều đứng trên đạo nghĩa. Chúng ta mà tùy tiện thu thập hãn, ngược lại sẽ khiến các thế lực ngầm liên kết lại. Chờ Cung Bảo làm tổng thống, chúng ta sẽ có danh phận trung ương, đến lúc đó thu thập hãn, thật sự dễ như trở bàn tay..... Người này đang lợi dụng lúc chúng ta sợ ném chuột vỡ bình để mở rộng địa bàn..... Cung Bảo, hiện tại ta không khuyên ngài động thủ. Tương lai, chỉ sợ ta và Hạnh Thôn huynh sẽ là người đầu tiên giúp ngài chuẩn bị đối phó với hãn như thế nào đây.”

Nghe Dương Độ nói vậy, Viên Thế Khải cuối cùng cũng lắc đầu cười khở. Hãn coi như đã hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn thoáng qua bản thảo thảo phạt viết dở. Liền tiện tay vò nát nó: “Cái thằng Mưa Thần kia, không phải dạng vừa đâu! Ta tuổi này, xem ra không thể nào đấu đến cùng với hãn được. Sau này còn phải phiền hai vị giúp đỡ nhiều hơn..... Lát nữa truyền lệnh, mấy cái mệnh lệnh trước đó đều hủy bỏ.”

Dương Sĩ Kỳ hớp mấy ngụm trà sâm, mới coi như hồi phục lại tinh thần. Thấy Viên Thế Khải nghe lời hai người mưu sĩ, cũng cười nói: “Hủy bỏ mệnh lệnh trước mặt cũng không cần, chúng ta cứ làm như sấm đánh mà không có mưa, cũng nên cho Mưa Thần chút áp lực, để hãn nhanh chóng dừng tay.” Nói đến đây, Dương Độ cũng tiếp lời: “Hạnh Thôn nói không sai, cũng không thể để Mưa Thần đắc ý quá được! Chúng ta hiện tại không tiện ra tay thu thập hãn..... Cung Bảo, chẳng lẽ ngài quên Chu Công sứ? Hiện tại quân đội của Mưa Thần đang đóng ở hạ du Trường Giang, chính là phạm vi thế lực của người Anh. Mặc kệ là quyền vận tải đường thủy, hay thuế quan, thuế muối. Người Anh có thể tìm hãn gây sự, kiềm chế hãn lại, lúc này phát triển nhiều cơ hội, vì sao không cùng Chu Công sứ thương lượng một chút chứ?”

Câu nói này quả thực là một câu nói làm bừng tỉnh người trong mộng, Viên Thế Khải vỗ tay cười nói: “Tích Tử, người quả là Gia Cát Khổng

Minh tái thế! Ta già rồi, đầu óc không nhanh bằng các người.....
Được, chiều nay ta sẽ mời Chu Công sứ đến thương nghị!”

Dương Sĩ Kỳ bọn họ đạt được mục đích, thấy Viên Thế Khải cũng đã rất mệt mỏi, bèn đứng dậy cáo từ. Hai người hiện tại cũng đều thấy không hết khách, xử lý không xuể việc. Dương Độ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, trước khi ra cửa lại hỏi Viên Thế Khải: “Cung Bảo, chuyện Thanh thất thoát vị ngày 12, tuy nói mọi thứ đều đã an bài thỏa đáng, nhưng vẫn phải cẩn thận a. Gần đây ngoài đường, phong thanh không tốt, nói kỳ nhân có thể bất lợi cho Cung Bảo.”

Viên Thế Khải hừ một tiếng, thản nhiên nói: “Việc này, Kiến Chương sớm đã có an bài, kỳ nhân ta hiểu rất rõ. Chuyện lớn thì không làm nên trò trống gì, chuyện nhỏ thì làm người khó chịu một phen, ta nhìn qua là xong.

Dương Độ nghĩ ngợi, đối với kỳ nhân xem như không có quá nhiều lo lắng. Cười cười liền chấp tay đi ra ngoài. Đi ra ngoài không bao lâu, Dương Sĩ Kỳ liền oán trách Dương Độ nói: “Tích Tử, ta biết người tài hoa hơn người. Nhưng đối với Cung Bảo, lại không thể chuyện gì cũng dùng thái độ khuyển bảo. Đại sự, chúng ta làm quân sư thì cứ làm quân sư, còn lại những việc nhỏ. Với kinh nghiệm bao năm chìm nổi nơi quan trường của Cung Bảo, hẳn không biết xử lý sao?”

Hắn phía dưới không nói ra, hiện tại Viên Thế Khải phải dùng đến người. Tự nhiên đối với người cái thái độ cậy tài khinh người này rộng lượng có thừa. Đến khi đại sự định đoạt, Dương Độ cái tính tình này, cũng chỉ có thể ném sang một bên không dùng. Nhưng những lời này quá đau lòng, hắn cũng thực sự không nói nên lời. Chỉ mong cái người đồng sự trẻ tuổi này có thể tự mình hiểu rõ.

Có lẽ Dương Độ chính là khí hùng vạn phu, cho rằng anh hùng thiên hạ đều nằm trong tính toán của mình. Nào có để ý đến ý kiến cẩn thận của

Dương Sĩ Kỳ. Chỉ là nhàn nhạt cười một tiếng..

Lúc này phong vân nổi lên, đại trượng phu, cho dù dùng khí lực, hay là đầu óc. Chính là thuận theo mà không phải nghịch lại thời điểm, bản lĩnh của mình. Vì sao không toàn bộ biểu hiện ra

Lúc này Dương Độ, mặc dù không thể tung hoành bốn phương, nhưng cũng thật là thỏa mãn.

Thời gian rất nhanh lại trôi qua hai ngày trong yên bình, hiển nhiên đã đến ngày 12 tháng 2 năm 1912. Ngày này, chính là thời khắc Thanh thất chính thức tuyên bố thoái vị. Bất luận là ở phương Nam hay phương Bắc. Bất luận là người dân Trung Quốc hay các nhà quan sát nước ngoài. Đều rất rõ ràng, đây là một trong những thời khắc có ý nghĩa kỷ niệm nhất trong ba ngàn năm lịch sử Trung Quốc. Trung Quốc rốt cuộc là từ hôm nay mở ra một trang mới, hay tiếp tục lâm vào vòng tuần hoàn trị loạn. Mọi phỏng đoán đều có. Nhưng lịch sử chính là uy nghiêm mà trầm mặc không trả lời.

Vào buổi sáng ngày hôm đó, chiếu thư thoái vị của Thanh thất cuối cùng được công bố trên toàn quốc.

Nhất mới tiểu thuyết tại lục cừu thư a thủ phát!

“Trẫm kính vâng ý chỉ của Long Dụ Thái hậu: Trước đây dân quân nổi dậy, các tỉnh hưởng ứng, khắp nơi sôi sục, sinh linh đồ thán, đặc biệt mệnh Viên Thế Khải phái viên cùng đại biểu dân quân bàn bạc đại cục, nghị khai quốc hội, cùng quyết định chính thể. Hai tháng nay, vẫn chưa có biện pháp thỏa đáng, Nam Bắc đối lập, lẫn nhau chỉ trích, ngừng chiến, sĩ phu ở ngoài, vì quốc thể một ngày không quyết, cho nên dân sinh một ngày bất an. Nay nhân dân cả nước đều hướng về cộng hòa, các tỉnh miền Nam đã đề xướng trước. Chư tướng phương Bắc cũng chủ trương theo sau, lòng người hướng về, thiên mệnh đã định, sao có thể vì vinh quang của một dòng họ, mà bỏ

qua chuyện tốt lành cho dân. Vì vậy, thuận theo đại thế, xem xét ý kiến của công chúng, đặc biệt suất Hoàng đế đem quyền thống trị giao cho cả nước, định là cộng hòa lập hiến quốc thể. Gần an ủi trong nước ghét loạn mong trị, xa theo nghĩa thiên hạ vi công của cổ thánh. Viên Thế Khải trước đã trải qua tư chính viện bầu làm thủ tướng đại thần, làm tư cũ mới thay thế lúc, tuyên bố Nam Bắc thống nhất, đó là Viên Thế Khải toàn quyền tổ chức chính phủ cộng hòa, cùng dân quân hiệp thương thống nhất biện pháp. Tổng kỳ nhân dân an cư, biển vũ lại an, vẫn hợp Hán Mãn Mông Hồi Tạng về lãnh thổ hoàn chỉnh là một Đại Trung Hoa dân quốc, cho cùng Hoàng đế có thể lui về chỗ rộng nhàn, cuộc sống an nhàn, dài hưởng sự ưu đãi của quốc dân, tận mắt thấy trị an hoàn thành, há không vui mừng sao! Khâm thử.”

Tại phần này, từ chiếu thư do Viên Thế Khải phả chế, bên trong cố ý thêm một câu “đó là Viên Thế Khải lấy toàn quyền tổ chức chính phủ cộng hòa”, cũng là hấn sợ phương Nam nuốt lời, vẽ rắn thêm chân một khoản này. Nhưng dù sao đi nữa, nhà Thanh xem như chính thức thoái vị. Lịch sử Trung Quốc cũng lật sang một trang mới.

Nhưng trong dòng chảy lịch sử vĩ đại này, vẫn có những mạch ngầm nhỏ bé đang cuộn trào. Những mạch ngầm nhỏ bé này có lẽ không thể ảnh hưởng đến hướng đi lớn của lịch sử lúc bấy giờ, nhưng ảnh hưởng của chúng lại rất sâu xa.

“Thái hậu, lúc này các công sứ các nước, chính phủ dân chủ phương Nam, các đốc quân các tỉnh, các thân sĩ nổi danh... ồ ạt gửi điện báo, đều nói Thái hậu hiểu rõ đại nghĩa, miễn cho quốc gia rơi vào chiến hỏa. Điều lệ ưu đãi nhà Thanh được ghi trong hiến pháp tạm thời, chắc chắn bảo đảm một gia tộc cao quý nhất muôn đời phú quý...”

Người đang đọc những điện báo, trong khi nước mắt đầm đìa, là tiểu Đức Trương, đại thái giám được Long Dụ Hoàng thái hậu sủng ái nhất. Lúc

đầu, hẳn đã là kẻ no bụng. Có bạc lại có mặt mũi, lâu nay không còn được hầu hạ trong cung. Hôm nay, hẳn cũng biết là đến lúc phải đứng ra gánh vác vị trí cuối cùng cho vị chủ nhân này. Khó khăn lắm mới đến được, lại bị điều đi.

Hắn đọc cũng có chút sầu não, lau nước mắt nói: “Chủ tử, ngài đừng thương tâm. Vứt bỏ gánh nặng này đi. Kỳ thật, đó cũng là khí số... Chủ tử ngài hưởng phúc về sau còn nhiều. Chỉ là nô tài sợ không có phúc phận hầu hạ lão nhân gia ngài nữa.”

Long Dụ ngồi dậy, nước mắt tuôn rơi không ngừng: “Thiên hạ không có tiệt nào không tàn, giang sơn lớn như vậy mà ta cũng phải dăng ra. Tình nghĩa chủ tớ chúng ta chấm dứt cũng không sao... Chỉ là không cho người một kết cục tốt đẹp. Trong lòng ta cảm thấy có lỗi với người, oa...”

Nàng vừa dứt lời, tiểu Đức Trương cũng không chịu nổi, bật khóc nước nở. Hai người đang khóc lóc thảm thiết thì bên ngoài tẩm cung của Thái hậu vang lên tiếng bước chân dồn dập, dường như có mấy thái giám muốn ngăn cản nhưng không được. Đã thấy Phổ Vĩ hùng hổ xông vào.

Thấy tiểu Đức Trương đang mếu máo, hắn liền tát một cái vào mặt hắn: “Người là đồ họa quốc ương dân!” Cái tát này không hề nhẹ, đánh cho tiểu Đức Trương quay hai vòng, ôm mặt ngã xuống.

Long Dụ nổi giận nói: “Phổ lão tử, Cung vương gia! Người đang làm cái gì vậy?”

Phổ Vĩ chỉ vào tiểu Đức Trương mắng: “Thái hậu, hôm nay ngài đừng quản ta. Ta không đánh chết tên vương bát đản này không được. Tên này giữ trong cung bán quan chu tước không nói, còn cùng Viên Thế Khải, cái tên Tào Tháo sống, cấu kết. Ai dám nói náo đến tình trạng này mà không có công lao của tên vương bát đản này, ta Phổ lão tử móc mắt ra!”

Lần này, Long Dụ cũng không để ý đến thân phận, đứng dậy giữ chặt tay Phổ Vĩ, đối với tiểu Đức Trương gọi: “Hắn là chủ tử, người còn không mau chạy!” Tiểu Đức Trương thật sự không dám động thủ với Phổ Vĩ, đứng dậy liền chạy thật nhanh. Ra đến cửa mới ôm mặt mắng: “Quốc đô vong, còn bắt lão tử bày cái tư thế vương gia này... Chúng ta cứ chờ xem! Không báo thù này, lão tử không gọi là tiểu Đức Trương!”

Phổ Vĩ cũng không phải vì tiểu Đức Trương mà đến. Hắn chỉ là thấy cái tên đáng ghét này chướng mắt mà thôi. Hắn thấy Long Dụ vẫn còn kéo tay áo của hắn, vội vàng quỳ xuống: “Thái hậu vạn an! Hôm nay thần đã cho quân bảo vệ rút lui trước cửa. Thần mới có thể ra cửa gặp Thái hậu, Đại Thanh của chúng ta, chưa chắc đã vong bởi một chiếu thư này!”

Long Dụ gạt tay hắn ra, người phụ nữ trung niên gầy gò này đã quá sức lực: “Còn thần với Thái hậu gì nữa, Đại Thanh đã như vậy rồi. Người cứ gọi ta là thần tử đi. Chúng ta là người một nhà, sau này cứ theo vai vế mà xưng hô, đừng nói gì thần với chủ tử nữa!”

Phổ Vĩ quỳ gối mấy bước: “Thái hậu cứ yên tâm, thần đã có sắp xếp, Đại Thanh chúng ta ân sâu dày ba trăm năm, giang sơn này, thần tin tưởng vẫn có thể thu hồi lại!”

Hắn thần bí nói với Long Dụ: “Thái hậu, đêm nay sẽ có biến lớn! Thần ở đây hộ giá! Cũng nên bảo đảm một nhà chúng ta có thể Đông Sơn tái khởi!”

Đình một tiếng, một thanh ngọc như ý đặt trên giường bị Long Dụ dụng phải, rơi xuống đất vỡ tan.

STT 83: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 17: Thái h...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 17: Thái hậu băng hà

Doanh trại Cấm Vệ quân đều đóng ở Nam Uyển. Từ khi bảo vệ quân bị lão Viên điều đến Bắc Kinh, chi quân này với quân số một vạn năm nghìn người, chia thành bốn tiêu bộ binh, một đội pháo binh, bị đẩy ra khỏi thành. Binh lính trong thành có nhà, thời gian còn dễ chịu, đều nhao nhao về nhà. Còn lại đều là đám quan binh nghèo túng. Mấy ngày nay vì kiếm tiền chiến phí ở phương Nam, lại còn bị cắt tiền lương. Bọn chúng đã chất chứa đầy bụng oán khí, nhưng kẻ có thể thay bọn chúng làm chủ trước kia, lại là vị đại nhân mang binh lương trực tiếp, cũng đã chết, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hôm nay, chiếu thư thoái vị vừa ban ra, toàn bộ doanh trại Cấm Vệ quân như trời sập. Tiếng khóc vang lên từ sáng sớm đến giờ không dứt. Phùng Quốc Chương mấy lần tuần doanh, đều bị đám binh lính dùng ánh mắt căm hờn đuổi về. Nhưng bọn chúng cũng chỉ có thể dùng ánh mắt mà thôi.

Có lẽ vì cảm thấy đại cục đã định, càng nhiều là do chính phủ và quân đội thời đó chưa có tổ chức chặt chẽ. Việc giám sát Cấm Vệ quân gần như rút lui sạch sẽ vào giữa trưa. Đến chiều, không ít sĩ quan bắt đầu lén lút móc nối. Không ít binh lính thân tín của bọn chúng cũng đi mượn đạn dược, những hành động nhỏ này đến đêm liền tụ thành một dòng chảy bạo động không thể ngăn cản.

Toàn bộ Nam Uyển không biết từ lúc nào đã bắt đầu sôi sục. Tiếng súng cũng bắt đầu xé tan màn đêm yên tĩnh. Mấy tên sĩ quan vốn vênh váo trong doanh trại đều bị bắt, bị đám sĩ quan mắt đỏ ngầu dùng dao chỉ huy chém đầu. Về phần Phùng Quốc Chương, sớm đã chuồn thẳng về nội thành ngay khi tiếng súng vừa nổ.

Mà Trần Tư mặc quân phục Cẩm Vệ quân, trà trộn vào đội của thối Đạt Oát. Trong tay hắn cầm hai thanh đao, đạn đã lên nòng, nhìn thối Đạt Oát đang tập hợp đội ngũ. Hắn vội vàng hô lớn: “Bắt được bao nhiêu người thì bắt! Nhanh chóng xông vào cửa Nam, chậm trễ một chút, thành quân đóng cửa, chúng ta sẽ không cứu được Hoàng Thượng và Thái hậu đâu!”

Thối Đạt Oát đầu óc hỗn loạn lúc này mới phản ứng, gào lên: “Đại Thanh triều Cẩm Vệ quân các huynh đệ! Cùng ta vào thành cứu Hoàng Thượng và Thái hậu!” Trần Tư còn ở bên cạnh tiếp lời: “Tử Cẩm thành nhiều của cải như vậy, tất cả mọi người đều lấy sạch! Chết cũng không thể để cho Viên Thế Khải bọn chúng!”

Đội ngũ dưới sự xúi giục của bọn chúng, đổ thành một dòng lũ lớn, xông về phía cửa Nam. Vốn dĩ, quân thủ thành Bắc Kinh cửu môn phải là nha môn bộ binh kinh thành. Cửa Nam vào lúc trời tối sầm, đã có một đám giang hồ nhân sĩ, do Tiết lão tam dẫn đầu, nhận năm trăm nguyên trọng thưởng mỗi người. Tại Sùng Văn Môn, bọn chúng đột nhiên nổi lên, một đám cầm đao, xích sắt, sáu vang thương, có vì tiền, có vì nghĩa khí giang hồ với Tiết lão tam. Nhưng cũng có không ít tên đầu óc hồ đồ muốn bảo vệ Đại Thanh. Đánh cho Sùng Văn Môn tan nát.

Đám lính trong nha môn bộ binh kia cũng không phải quân chính quy, ở Bắc Kinh đều là những nhân vật có gia đình. Đáng gì mà liều mạng với bọn chúng, sớm đã chuồn êm. Đám giang hồ này cũng không phải hạng người ăn chay, Sùng Văn Môn gần khu buôn bán lớn, tự nhiên bắt đầu cướp bóc. Cướp xong thì phóng hỏa. Dân đen xung quanh phòng ngự binh thậm chí

còn chạy đến trấn áp, bảo vệ quân một bộ thấy đỏ mắt, cũng là cướp trước là hơn.

Cục diện hoàn toàn mở ra, bắt đầu hỗn loạn.

Khi thôi Đạt Oát và Trần Tư xông vào Sùng Văn Môn, đội ngũ theo sau đã không còn kiểm soát được, các binh sĩ tứ phía phân tán cướp bóc. Thôi Đạt Oát có gọi thế nào cũng vô dụng, giậm chân tại chỗ. Trần Tư thấy thời cơ đến, gân cổ lên kêu: “Ở đây có gì tốt mà cướp? Hoàng Thượng và Thái hậu sẽ mở kho nội khố, vào Tử Cấm thành mỗi người lấy bao nhiêu tùy thích! Chứ hơn các người ở đây cướp mấy thứ rách nát này! Là chân hán tử Mãn Châu, cùng chúng ta xông vào Tử Cấm thành!”

Tiếng hô vừa dứt, cũng có hai ba trăm tên binh lính mang chí lớn theo đám người dẫn đầu xông về Tử Cấm thành. Những binh sĩ Cẩm Vệ quân khác thấy lợi trước mắt, vẫn ở Nam Thành buông tay cướp bóc.

Trần Tư xông lên trước nhất, tim đập như muốn nhảy ra khỏi miệng, hăn cũng không ngờ, Bạch Tư Văn và hăn chỉ có hai người, lại làm ra chuyện lớn như vậy!

Lúc này, tại cổng Tử Cấm thành, hơn trăm binh lính bảo vệ quân và hộ quân Mãn Thanh đều vẻ mặt căng thẳng. Sợ lẫn nhau ra tay. Vị quan bảo vệ quân này, chỉ trong một canh giờ đã nhận được mệnh lệnh khác nhau từ bộ tư lệnh bảo vệ quân, nha môn bộ binh, cơ quan liên hợp quân cảnh, thậm chí phủ đại thần Thiết Sư Tử Hẻm, không biết nên làm thế nào. Bạch Tư Văn mang theo mười mấy sĩ quan Mãn tộc, cùng với huynh đệ kết nghĩa Hàn lão lục. Lại hô lớn một tiếng, từ bên ngoài cửa hàng xông ra, mỗi người trong tay có trường thương, có đoản thương, ném loạn về phía bảo vệ quân.

Trời tối như vậy, ai biết bọn chúng có bao nhiêu người.

Bạch Tư Văn vừa bắn súng vừa kêu to: “Hộ quân các huynh đệ! Chúng ta đều là người Mãn, đến để hộ giá Hoàng Thượng Thái hậu! Đánh đám chó săn Viên Thế Khải kia! Thái hậu trọng thưởng các người!”

Hàn lão lục cũng gân cổ lên kêu: “Cấm Vệ quân đã vào thành rồi! Các người còn đứng đó nhìn cái gì, Viên Thế Khải đã bị bắt rồi! Muốn mạng thì chạy mau!”

Bảo vệ quân vốn đã sợ hãi, bên cạnh hộ quân cũng thừa cơ động thủ. Không lâu sau, đội quân trước cửa đã tan tác như chim muông. Bạch Tư Văn xông vào cửa cung Tử Cấm thành, lớn tiếng kêu lên: “Mau lên! Tìm cung vương gia quan trọng!”

Việc Cấm Vệ quân ở Nam Uyển làm loạn, Viên Thế Khải đến sau bữa trưa mới biết. Sau đó, Phùng Quốc Chương quần áo xộc xệch chạy thẳng đến phủ của hắn, vẻ mặt coi như bình tĩnh. Viên Thế Khải, Dương Độ, Dương Sĩ Kỳ, Triệu Năm Quân, Đoạn Chi Quý cùng vài nhân vật khác đã sớm ở đó bàn bạc. Thấy Phùng Quốc Chương chật vật, Viên Thế Khải cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Cấm Vệ quân gây chuyện có bao nhiêu?”

Phùng Quốc Chương nhú mày, sắc mặt tái nhợt: “Thuộc hạ vô năng! Hiện tại Cấm Vệ quân ở Nam Uyển còn khoảng sáu, bảy nghìn người, sợ là đều đi theo gây chuyện. Hiện tại Nam Uyển, đã náo loạn rồi!”

Viên Thế Khải xoa đầu, có chút ảo não, nhẹ giọng nói với Phùng Quốc Chương: “Hoa vừa, chuyện này không thể trách người. Mấy ngày trước đã có người nhắc nhở ta chuyện này. Ta cũng không để tâm, luôn muốn bảo vệ an toàn cho bản thân, bọn chúng còn có thể lật ra bao nhiêu sóng. Hôm nay trên đó vừa thoái vị, mọi người cũng đều buông lỏng cảnh giác... Cũng may bọn chúng náo loạn ở ngoài thành. Trễ thế này, chúng ta giám sát chặt chẽ cửa thành. Ngày mai điều bảo vệ quân ra ngoài, đánh đám ranh con kia!”.

Đang lúc mọi người có chút yên tĩnh, Lục Xây Chương lại tức tốc xông vào, đẩy một tên hạ nhân chặn trước mặt: “Cung bảo! Xảy ra chuyện lớn rồi! Sùng Văn Môn bên kia có nội ứng. Mở Sùng Văn Môn ra! Cửa Nam đã bị đốt, không còn hình dáng... Cung bảo ngài cũng phải cẩn thận!”

Lần này khiến mọi người đều biến sắc. Đoạn Chi Quý đứng phắt dậy: “Ta đi điều bảo vệ quân đến, những nơi khác không sao, chỉ cần bảo vệ cung bảo giá, chờ trời sáng sẽ từ từ thu thập cục diện!”

Hắn vừa nói, ngay cả Dương Độ và Dương Sĩ Kỳ đều gật đầu: “Hương Nham nhìn sự việc rất rõ ràng, hiện tại chính là bảo vệ căn bản của chúng ta, vạn sự đều có thể làm được!” Viên Thế Khải tán thưởng gật đầu với Đoạn Chi Quý, hắn càng thêm tỉnh táo, đi ra ngoài liền điều động kỵ binh đi bốn phía truyền lệnh bảo vệ quân đến Thiết Sư Tử Hẻm tập kết.

Viên Thế Khải vẫn chưa yên tâm, lại triển khai đội quân của mình trong nhà. Từ trong nội viện lấy ra mười mấy vạn nguyên bạc trắng, dặn dò Lục Xây Chương: “Cứ một đội quân đến, thì phát tiền cho bọn chúng, hiện tại quân tâm quan trọng, biết không?”

Thế là sau một phen bố trí rồi ren, đám đại gia mới tạm yên lòng. Rồi chờ đến hừng đông. Lần lượt, quân bảo vệ cũng đến, cầm tiền thưởng đứng sẵn bốn phía để phòng bị. Viên Thế Khải dẫn theo mấy tên tâm phúc đứng trước thềm, nhìn ánh lửa rực rỡ phía Nam Thành. Ai nấy đều nhíu mày.

Hôm nay vừa mới trải qua đại hỉ sự Mẫn Thanh thoái vị, đêm đến đã gặp Cấm Vệ quân nổi loạn. Chuyện này đối với uy vọng của Viên Thế Khải mà nói, quả thực là đả kích quá lớn. Phương Nam nếu biết phương Bắc hóa ra suy yếu đến thế, liệu có còn thuận lợi giao chính quyền cho hắn không? Mấy người có mặt lúc này đều nặng trĩu trong lòng, đây bụng đều là tâm sự.

Lại qua một lúc lâu, lần này đến phiên Đoàn Chi Quý tức tốc xông tới. Hắn cười ngựa chạy, mồ hôi nhễ nhại, gần như là chạy chậm đến xông thẳng tới trước mặt Viên Thế Khải. Thấy bộ dạng hắn, Viên Thế Khải trong lòng trầm xuống: "Hương Nham, lại có chuyện gì?"

Đoàn Chi Quý thở hổn hển: "Cung bảo, xem ra đám loạn binh này không phải nhắm vào ngài, bọn chúng có một đội hướng thẳng Tử Cấm thành. Chúng ta canh giữ ở Tử Cấm thành một đội nhân mã, cũng bị đám loạn đảng này đánh tan, bọn chúng không biết muốn làm gì!"

Lục Kiến Chương sắc mặt trắng bệch, đứng đó loạng choạng thân hình, như muốn ngã. Lão già chuyên làm công tác bí mật này còn hiểu rõ tình hình hơn cả Viên Thế Khải. Mấy tên kỳ nhân kia trước đó tung tin muốn đối phó Viên Thế Khải, kết quả tin tức hợp tình hợp lý này đã che giấu tất cả. Không ngờ đám gia hỏa này lại toan cướp tiểu hoàng đế cùng long dụ, chúng muốn làm gì, bất kể là mang theo bọn họ chạy trốn hay là phát điện báo thoái vị đều không tính toán gì hết. Đây đều là chuyện lớn tày đình!

Hắn chỉ có thể giậm chân kêu lên: "Chiều nay Phổ Lão Tứ cũng vào cung!"

Lúc này, chỉ có Viên Thế Khải là tỉnh táo nhất. Càng đến lúc này, ngược lại càng thấy rõ bản lĩnh của vị đại nhân vật đã chìm nổi mấy chục năm nơi đầu sóng ngọn gió. Dương Độ, Dương Sĩ Kỳ cùng những người khác bình thường mưu trí hơn người, lúc này lại có phần luống cuống tay chân. Chỉ có lão nhân mập lùn, người vẫn luôn nghe ý kiến của họ, bỏ qua vẻ mặt cau có, cười lạnh hai tiếng: "Không ngờ đám kỳ nhân này còn có chút bản lĩnh a... Cho ta mang gia hỏa đến. Ta dẫn quân bảo vệ tự mình đi đánh bọn chúng! Một tên cũng không được thả ra khỏi Tử Cấm thành! Hương Nham, tay người có bao nhiêu binh?"

Đoàn Chi Quý suy nghĩ một chút, quả quyết nói: "Hiện tại có thể nắm giữ hai ba doanh, khoảng ngàn người."

Viên Thế Khải cười ha hả một tiếng: "Đủ! Mang cả đội của ta đi. Chuẩn bị xe, đi Tử Cấm thành!" Phùng Quốc Chương dù sao cũng là tâm phúc của hắn, đoạt trước một bước nói: "Cung bảo, vẫn là để thuộc hạ đi, trấn thủ nhất bên kia, thuộc hạ tự tin cũng có thể kéo hai ba doanh tâm phúc ra. Cứ như vậy cũng thay cung bảo giải quyết vấn đề này, lấy công chuộc tội."

Viên Thế Khải cười vỗ vai hắn: "Hiện tại chỉ có ta lão già này tự mình đi thôi, bằng thanh danh và uy vọng của ta, còn trấn được đám kỳ nhân kia. Hoa Vĩ, người đi trấn thủ nhất, giúp lão già ta kéo thêm quân đến... Chúng ta làm việc cũng thật không dễ dàng. Lúc nào cũng không có thời gian thoải mái. Nhưng mà vẫn phải tiếp tục thôi."

Nghe được lời nói ôn hòa của Viên Thế Khải, Phùng Quốc Chương nước mắt gần trào ra. Hắn hướng về phía Viên Thế Khải hành lễ, giống như trở về thời gian luyện binh. Đứng dậy liền vung tay, mang theo hai tên hộ binh khí thế hiên ngang bước ra.

Lúc này, Phổ Vĩ lại đi tới đi lui trước tấm cung long dụ, hai tay xoa xoa. Bên ngoài tiếng súng vang vọng, nửa ngày lại không có người đánh vào. Khiến trong lòng hắn như đổ dầu vào lửa. Bên trong, long dụ ôm Phổ Nghi đang khóc nức nở, mấy vị hoàng thái phi vây quanh bên cạnh, vẻ mặt đều như người chết.

Cứ như Phổ Vĩ cảm thấy đã qua ba đời bảy kiếp. Cuối cùng, cửa viện có một hồi bóng người chớp động. Hắn có chút khẩn trương, đưa tay móc ra một khẩu súng ngắn bạc lằng, lên đạn. Hét lớn: "Ai!"

Chỉ nghe thấy mấy giọng nói quen thuộc hô to: "Là Cung vương gia!" Mười tên sĩ quan kỳ nhân trang bị đầy đủ, có người còn dính máu me đầy

mặt, dưới sự dẫn dắt của Bạch Tư Văn xông vào. Một tên thái giám bị đánh đến mặt mũi bầm dập lăn nhào trước mặt Phổ Vĩ, hấn đang cố gắng dùng giọng nói khàn khàn gọi: "Phổ Lão Tứ, người muốn tạo phản sao?"

Bạch Tư Văn thở hồng hộc giải thích với Phổ Vĩ: " * công hộ quân đều chạy tán loạn, lớn như vậy trong cung chúng ta cũng không tìm được chỗ. Khó khăn bắt được tên thái giám này, hấn lại không chịu dẫn đường..."

Phổ Vĩ chán ghét nhìn tên thái giám một cái: "Nam Uyển đại đội đâu?" Bạch Tư Văn có chút không chắc chắn: "Sùng Văn Môn bên kia thường sớm đã vang lên, Nam Thành loạn cả một đoàn. Hiện tại cũng nên đến đây... Có lẽ vẫn là không tìm được đường."

Phổ Vĩ cắn răng hạ quyết tâm: "Chúng ta đi gặp Thái hậu! Không cần chờ nữa! Tiếp tục bọn họ liền hướng phía nam. Luôn có thể gặp được người tiếp ứng!" Bạch Tư Văn hưng phấn kêu lên: "Được!"

Mười tên sĩ quan đầy sát khí ngay tại Phổ Vĩ dẫn đầu xông vào trong tam cung, trong phòng nữ nhân hài tử lập tức bị dọa đến không nói nên lời. Phổ Vĩ dẫn đầu, mười mấy người đều quỳ xuống: "Chúng thần cung thỉnh Thái hậu di giá, tây tuần nóng sông, lại mang theo chúng ta người Mãn trọng đánh thiên hạ!"

Long dụ ôm chặt Phổ Nghi, đứa trẻ sáu tuổi biết gì, oa một tiếng liền khóc lên. Long dụ sợ hãi liều mạng lắc đầu: "Các người muốn làm gì? Các người muốn hại chúng ta hai mẹ con! Như vậy, chúng ta thanh thất ưu đãi điều lệ liền không còn, người còn muốn chúng ta sống sót không?"

Phổ Vĩ tiến lên mấy bước, ngẩng đầu lên đã nước mắt giàn giụa: "Thái hậu, đây đều là vì Đại Thanh chúng ta! Đại Thanh hưng phục cơ hội chỉ còn có một lần, bỏ lỡ liền thật có lỗi với tổ tông! Hiện tại Cấm Vệ quân toàn quân đều tạo phản Viên Thế Khải, chúng ta thừa cơ đi nóng sông là cơ hội

tốt! Bàn luận binh có Cấm Vệ quân, ba tỉnh Đông Bắc cờ binh, Mông Cổ các đài cát bộ đội. Sắt lương tại liên lạc người Nga, túc thân vương tại liên lạc người Nhật Bản, chúng ta Đại Thanh thời gian còn dài mà!"

Nhưng bất luận hãn nói gì, Long dụ vẫn lắc đầu không chịu. Mười tên sĩ quan kỳ nhân nằm rạp trên mặt đất nhìn bọn họ tranh luận, một trái tim dần dần lạnh buốt. Đây chính là bọn họ phá nhà cũng muốn bảo vệ chủ tử sao?

Ngay lúc giằng co không có kết quả, Trần Tư cùng Thôi Đa mang theo khoảng hai trăm người lại xông vào. Nhưng chỉ có ba bốn mươi tên binh lính đáng tin cậy có thể đi cùng bọn họ vào trong tẩm cung. Số còn lại đều cho rằng mình vào bảo khố, bốn phía phát tài.

Bạch Tư Văn nhìn thấy Trần Tư mặt đầy sát khí tiến vào, hai người ánh mắt nhìn nhau. Trong lòng đều là đắc ý.

Hiển nhiên, trên mặt đất gạch xanh trong tẩm cung lại quỳ một hàng người, Long dụ đang lắc đầu rơi nước mắt. Phổ Vĩ cũng không nhịn được nữa, hô to một tiếng: "Năm bắt thời cơ, mất đi sẽ không trở lại! Thần chỉ có thể tự mình mời Thái hậu di giá!" Hãn đứng lên, cúi đầu xuống, Bạch Tư Văn cùng mấy tên sĩ quan kỳ nhân đã sớm không kiên nhẫn, liền khiêng Long dụ cùng Phổ Nghi lên rồi chạy ra ngoài. Trong phòng, mấy vị hoàng thái phi lập tức bắt đầu kêu trời kêu đất, lại bị Phổ Vĩ cầm bạch lăng thà, mặt mũi tràn đầy sát khí như vậy uy hiếp, cũng không dám lên tiếng. Nhìn bọn họ vội vàng ra khỏi tẩm cung.

Cuối cùng, vẫn còn tên thái giám bị đánh sưng mặt sưng mũi nhào tới ôm chân Phổ Vĩ mắng to: "Phổ Lão Tứ, người đồ điên, người cướp giá, người muốn hãm Thái hậu cùng Hoàng Thượng vào bất nghĩa! Người là lão lăng trì a..."

Lời còn chưa dứt, Trần Tư đã lạnh lùng bước tới, hai phát súng đánh cho đầu hăn nổ tung. Máu tươi văng tung tóe lên người Phổ Vĩ. Long Dụ nhìn thấy tất cả, lại nghe thấy tiếng súng, tròn mắt trắng dã rồi ngất đi.

Bạch Tư Văn kéo Phổ Tinh Vĩ còn đang ngẩn người: "Cung vương gia, chúng ta đi mau! Bái đệ Tiết Lão Tam đã chuẩn bị xe la ở cửa cung, trễ nữa thì không kịp rồi!" Một đoàn người hỗn loạn mang theo tiểu hoàng đế và Thái hậu, không đầu không đuôi hướng ra ngoài chạy. Càng đến gần cửa cung, càng phát hiện không đúng, bên ngoài bước chân lộn xộn, dường như có đại đội nhân mã đang đợi. Tất cả mọi người đều nghĩ là Cẩm Vệ quân huynh đệ đến tiếp ứng. Liền liều mạng xông ra.

Tức thì, bốn phương tám hướng súng trường đồng loạt khai hỏa, e rằng phải đến hai ba trăm khẩu. Mười tên kỳ nhân quan binh lập tức bị đánh trúng. Phổ Vĩ cùng Long Dụ đi sau, bị Bạch Tư Văn cùng đồng bọn lôi xềnh xệch, ba chân bốn cẳng kéo vào góc khuất. Mấy người đều tái mặt. Bạch Tư Văn mắt sắc, đã thấy ánh lửa * * bên trong, cửa cung chết người đã nằm la liệt, nghĩa đệ Tiết lão tam của hăn thi thể ngay trên cùng.

Đối diện truyền đến giọng Viên Thế Khải, quen thuộc đến mức không thể quen hơn: "Cung Vương gia, thanh thất ưu đãi điều lệ đã ghi rõ trong văn bản, được các nước chứng kiến. Viên mỗ đối với Hoàng Thượng cùng Thái hậu tấm lòng son sắt, cũng có thể soi tỏ trời đất. Người vì sao còn cố chấp làm chuyện liều lĩnh này, nhất định phải đẩy hai vị vào chỗ hiểm? Vừa rồi suýt chút nữa đã làm bị thương Hoàng Thượng cùng Thái hậu!"

Phổ Vĩ nghiêng rằng, loay hoay khẩu súng ngắn, không nói lời nào. Trên đầu hăn mồ hôi chảy ròng ròng, trong đầu đã loạn thành một đoàn. Vô số ý nghĩ ủa đến, cuối cùng lại chẳng có cái nào được quyết định. Long Dụ ngất đi dường như tỉnh lại, bên cạnh hăn ôm Phổ Nghi co rúm lại, không dám hé răng.

Viên Thế Khải bên kia vẫn lớn tiếng gào thét: "Cung Vương gia, chỉ cần các người đưa Hoàng Thượng Thái hậu ra ngoài, chuyện hôm nay ta coi như bỏ qua! Ngay cả Cẩm Vệ quân ta cũng không truy cứu! Hiện nay thiên hạ nhân tâm đã định, tội gì lại gây ra nhiều chuyện, để dân chúng phải chịu khổ?"

Một tên sĩ quan mặt đỏ tía tai cuối cùng không nhịn được: "Viên Thế Khải, ngươi là tên Tào Tháo sống! Đừng có ngày ngày đem dân chúng treo ở miệng! Ngươi còn không phải vì cái thứ tinh trùng lên não của người mà muốn làm hoàng đế sao? Lão tử có chết cũng phải xuống dưới chờ ngươi, xem ngươi lật được trò gì!"

Hắn gầm lên một tiếng, giờ trường thương xông ra, còn chưa tìm được Viên Thế Khải ở đâu, đã bị một loạt súng bắn chết. Đạn bắn vào gần chỗ ẩn thân của Phổ Vĩ, tóe lên từng đợt cột khói. Hắn đang rút đầu lại, đã cảm thấy trên vai bỗng nhiên có người tựa vào. Bờ vai ướt đầm một mảng. Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy Long Dụ đã dựa vào vai hắn, đầu đã bị đạn xé toạc, óc cùng máu tươi trộn lẫn vào nhau, trong ngực nàng còn ôm Phổ Nghi ngây thơ. Đứa trẻ sợ hãi đến mức khóc không thành tiếng.

Đại Thanh triều Tuyên Thống năm người thống trị cao nhất, buổi sáng mới lấy danh nghĩa của nàng ban bố Mãn Thanh thoái vị chiếu thư, Long Dụ Hoàng thái hậu cứ như vậy chết tại Tử Cấm thành cửa cung.

Ngoài cửa, Viên Thế Khải cùng đám binh lính bảo vệ đang chọn đèn lồng cao, liền thấy Cung Vương gia ngày xưa, ôm thi thể Thái hậu, đầy mình máu tươi bụi đất, như người điên chậm rãi đi ra. Tiểu hoàng đế Phổ Nghi một thân áo khoác vàng rực rỡ, không biết làm sao nắm lấy vạt áo hắn, mặt mũi đầm đìa nước mắt nước mũi, theo sau hắn.

Hắn câm lặng nhìn trời kêu thảm: "Thái hậu bị đánh chết rồi! Chúng ta Đại Thanh, coi như xong rồi!"

Trận binh biến này, về sau được gọi là 1912 năm đoạt cung chi biến. Về sau thống nhất đường kính, nói Long Dụ là bị đạn lạc của binh lính bảo vệ Viên Thế Khải bắn chết. Gây chấn động trong lúc đó, ảnh hưởng đến lịch sử về sau, cũng là vô cùng sâu sắc.

Nhưng chân tướng lịch sử, lại bị che đậy bởi một loạt hồi ức không rõ ràng. Về sau, trong hồi ký của Bạch mỗ, bộ trưởng ngành tình báo an ninh đời thứ nhất của nước cộng hòa, đoạn này bọn họ hoạt động ở Bắc Kinh, liên căn bản không hề nhắc đến. Mà một trong những người liên quan là Trần Tư chết rất sớm. Mưa thần có một lần cũng vô tình nói: "Nếu Bạch Tư Văn cùng Trần Tư lúc ấy thật sự đem hai người kia dẫn đến sông nóng, vậy ta thật sự là tội nhân của dân tộc! Gây ra phân liệt, không biết phải thu thập thế nào! May mắn hai người này xem như gan to bằng trời..."

1912 năm ngày mười hai tháng hai đêm, Long Dụ bị một phát đạn lạc 7.63 li từ khẩu súng đặc thủ bắn chết. Lịch sử tiếp tục cuộn cuộn trôi về phía trước.

STT 84: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 18: Kế hoạch tăng cường quân bị

Mưa thần quả thực khó có được chút thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày từ quân vụ đến chính vụ đều chất đống như núi. Hãn bèn bực mình, nhớ đến những tên quân phiệt trong sách, đứa nào cũng sống ung dung tự tại. Có thời gian thì ức hiếp dân chúng, tiện thể tán tỉnh gái. Còn hãn thì ngày nào cũng phải giải quyết đống công văn cao như núi Tượng Sơn, lại thêm đám người muốn gặp ở phủ hộ quân Giang Bắc chen chúc không ngớt.

Tính kỹ lại, ngày 20 tháng 2 năm 1912, lịch trình của hãn như sau:

Buổi sáng 7:30, bị Lý Ái kéo đi tản bộ, sau đó kiểm tra mười đại đội.

Xem xét tình hình huấn luyện của binh lính. Nửa đường còn phải phê duyệt hơn tám mươi phần công văn. Giữa trưa, vừa ăn cơm vừa tiếp kiến đại biểu dân ý Thái Hưng, bàn bạc với nha môn về việc thành lập nông trường lấy danh nghĩa đệ nhất sư. Tiếp đến là giải quyết vấn đề thuế muối, Lý Chương quản lý thuế muối, thay đổi chế độ thu thuế muối thành thu theo đợt, như vậy có thể cắt giảm một lượng lớn chi phí hành chính. Thương nhân Dương Châu buôn muối náo loạn, đều tâu lên chính phủ lâm thời Nam Kinh, khó khăn lắm mới dẹp yên. Buổi chiều lại phải bàn bạc về việc tăng chi phí hải quân và tăng cường quân bị, đều bị mưa thần gác lại, hẹn ngày mai giải quyết.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là cảnh tượng mùa đông ảm đạm, ngòi bút chì đỏ lam trên tay không tự chủ được dừng lại. Đã bao lâu rồi hắn đến thế giới này? Ba tháng hay bốn tháng?

Thế giới cũ trong ký ức của hắn ngày càng mơ hồ, như một giấc mộng đêm qua. Tỉnh mộng rồi, như nét mực nhạt nhòa, dần dần phai đi, tan biến.

Ngoài cửa sổ, vài chiếc lá khô lẻ loi trên cây hòe. Đã trụ vững một mùa đông, cuối cùng vào lúc này, bị một trận hàn phong cuốn xuống, không biết trôi dạt về đâu. Thời gian trôi qua, ảnh hưởng của hắn đến thời đại này ngày càng lớn, nhưng hiện tại, cảm giác sâu sắc nhất của hắn vẫn là áp lực và mệt mỏi. Lúc này, hắn bỗng nhiên không nhận được tự hỏi, liệu trở về hiện thực, nơi không cần gánh vác trách nhiệm gì, sống an nhàn bình ổn có tốt hơn không? Đáp án của câu hỏi này, ngay cả chính hắn cũng không biết.

Bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng hô đối gác, đánh thức mưa thần khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Hắn cảm thấy buồn cười vì mình vẫn còn những phút giây nhàn rỗi như vậy. Lắc đầu, chuẩn bị tiếp tục phê duyệt công văn.

Cửa bị đẩy ra.

Lý Ái cầm một chồng báo chí, theo sau là một tên vệ binh, cẩn thận bưng chén sữa bò, cứ thế cười nói tiến lại gần. Thời tiết này, cô gái thích chưng diện như nàng lại ăn mặc phong phanh, chỉ một bộ đồng phục học sinh khoác thêm áo choàng. Đứng trong văn phòng màu xám đã khiến người ta phải sáng mắt.

"Vẫn còn phê duyệt công văn sao? Đến giờ đọc báo rồi ~ Chiều đến phải uống một chén sữa bò, vết thương mới mau lành nha!" Giọng nói trong trẻo như chuông bạc, nhưng mưa thần lại không cảm nhận được sự quan tâm của cô gái. Hắn gượng cười nói: "Được, ta cũng thấy mệt rồi, hôm nay trên báo chí viết gì?"

Lý Ái nhận lấy chén sữa bò từ tay vệ binh, đưa cho mưa thần. Nhìn hân hân mặt như uống thuốc mà uống cạn. Mỉm cười nói: "Mới từ Thượng Hải gửi tới, trên đó có gì ta còn chưa xem nữa. Người muốn nghe gì?"

Lý Ái lật báo chí đến trang Đông Phương, hơi nhú hàng lông mày thanh tú. Cô từ từ đọc nội dung bằng tiếng Trung, còn mưa thần thì tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"... Vào ngày mười hai tháng hai, Viên Thế Khải, người nắm giữ quyền lực và năng lực lớn nhất ở quốc gia Đông Phương này. Sau khi tiếp nhận chính quyền một cách danh chính ngôn thuận từ chính phủ nhà Thanh, lại gặp phải một sự kiện không thể giải thích được, và gây ảnh hưởng xấu trong lòng người dân Trung Quốc. Người giám hộ của vị Hoàng đế nhỏ tuổi nhà Thanh, cũng là người nắm quyền cao nhất của đế quốc, Long Dự Hoàng thái hậu đã bị trúng đạn trong một cuộc binh biến do những kẻ kỳ lạ gây ra..."

... Cuộc binh biến này được các nhà quan sát chú ý, hoàn toàn là tự phát. Những kẻ kỳ lạ không cam lòng rời khỏi vũ đài chính trị Trung Quốc. Mà lấy các sĩ quan cấp dưới, chủ yếu là quân cận vệ, làm chủ thể phát động sự kiện này. Người cầm đầu là một vương gia nhà Thanh. Binh biến đồng thời nổ ra ở nhiều nơi. Xông vào Tử Cấm thành, chuẩn bị bắt cóc Thái hậu và Hoàng đế đến một nơi nào đó ở Mông Cổ. Viên Thế Khải đã thể hiện sự quyết đoán của mình, tự mình dẫn hơn một ngàn binh lính vũ trang đầy đủ, ngăn chặn một số cửa ngõ của Tử Cấm thành. Đánh tan và tước vũ khí của những kẻ phản loạn. Nhưng đáng tiếc, Thái hậu bị trúng đạn, chết ngay tại chỗ..."

... Ở toàn Trung Quốc, tin tức này có lẽ là chấn động nhất. Không ít người liên tưởng đến lịch sử lâu đời của Trung Quốc, về việc những người sáng lập triều đại mới tàn sát những người cai trị của triều đại trước. Rất nhiều người châm chọc Viên Thế Khải. Ở toàn bộ miền bắc Trung Quốc, vì

cơ cấu quan lại vẫn là cơ cấu quan lại của chính phủ nhà Thanh cũ, những người cấu thành giai tầng thống trị của Viên Thế Khải ở giai đoạn này, dường như cũng có ý kiến rất lớn về việc này, cho rằng Viên Thế Khải là kẻ bạc tình bạc nghĩa, là kẻ không đáng tin cậy.

Mà chính phủ nhà Thanh ở miền bắc Trung Quốc cũng có tiềm lực rất lớn, chỉ trong một đêm, những vương gia từng xưng huynh gọi đệ với Viên Thế Khải đều đến tô giới Thiên Tân hoặc Đại Liên, tiền mặt trên thị trường Bắc Kinh gần như bị rút sạch. Viên Thế Khải dù có đưa ra nhiều lời giải thích, nhưng dường như ảnh hưởng vẫn khó có thể vãn hồi...

... Bất ngờ là, chính phủ Đồng Minh hội của đảng Dân chủ ở phương Nam lại lớn tiếng ủng hộ hành động của Viên. Họ cho rằng việc Hoàng đế và Thái hậu bỏ trốn là mở đầu cho việc chia cắt lãnh thổ Trung Quốc, còn Viên Thế Khải đã bóp chết nó ngay từ khi nó mới manh nha. Đó là công lao vĩ đại của người mới. Việc Thái hậu chết cũng có thể tiết kiệm bốn triệu đồng chi phí cho chính phủ thống nhất trong tương lai. Một số nhân vật trong nghị viện lâm thời phương Nam đã kiến nghị Viên Thế Khải nhanh chóng thành lập chính phủ thống nhất. Nhưng trước sự ủng hộ và duy trì như vậy, Viên Thế Khải lại cảm thấy rất xấu hổ...

... Với tư cách là một nhà bình luận bên ngoài, tôi cho rằng hành động của Viên Thế Khải trong cuộc binh loạn này là bất cần, ảnh hưởng đến danh tiếng của ông là rất lớn. Bởi vì căn cơ của ông ta dù sao cũng ở miền bắc Trung Quốc, chứ không phải ngược lại. Có lẽ trong giai đoạn này, dựa vào danh tiếng tốt đẹp trước đây, ông ta có thể vượt qua một cách êm thấm. Nhưng vết rạn trong lòng người dân miền bắc đối với ông ta, lại cần rất nhiều thời gian để bù đắp..."

Lý Ái đọc đến đây, mưa thần mở mắt. Hỏi: "Bản tin này là..."

Mưa thần không nói gì, bản tin này mặc dù đang cố gắng thể hiện lập trường công chính, nhưng trong giọng điệu lại không che giấu được sự thiên vị đối với Viên Thế Khải. Mỗi quan hệ tốt đẹp của Viên Thế Khải với các thế lực nước ngoài hiện tại hẳn không thể nào đạt được.

Nhưng hẳn lại nghĩ, Bạch Tư Văn và Trần Tư hai tên nhóc kia làm cũng không tồi. mấy ngày trước, bọn họ đã gửi điện báo từ Thượng Hải đến Từ Châu. Bọn họ đã lợi dụng những kẻ kỳ lạ để che giấu, thay đổi thân phận ở Bắc Kinh, cảm ỉ xuống...

Mình đã gây phiền phức cho Viên Thế Khải nhiều như vậy, còn chưa đủ sao? Lịch sử hiện tại đã thay đổi rồi, tương lai sẽ đi về đâu, không ai biết, ưu thế về lịch sử mà mình quen thuộc nhất, hiện tại dường như cũng mất tác dụng.

Bước tiếp theo, cục diện nam bắc sẽ thay đổi ra sao? Vẫn là thực lực của mình cần phải mạnh lên gấp rút. Mùa xuân năm 1912, điều gì đang chờ đợi mình?

Lý Ái có chút ngần ngại nhìn mưa thần xuất thần. Nàng thực sự hài lòng với địa vị này. Ba ba đã hứa, có cơ hội trở lại Thượng Hải sẽ an bài chuyện đính hôn của họ... Vợ của một anh hùng trẻ tuổi! Phu nhân của người thống trị Tô Bắc, An Huy! Hơn nữa, tương lai hẳn còn có không gian phát triển vô hạn!

Mỗi khi hẳn nhíu mày, đôi môi luôn mím chặt. Trên gương mặt hiện lên một đường cong sâu thẳm. Trong mắt nàng, với một chút thành kiến, hẳn luôn thông minh và kiên nghị như vậy. Nếu có thể cứ như vậy mà nhìn hẳn cả đời...

Cánh cửa lại bị đẩy ra, Ngô Hái không thèm gõ cửa đã bước vào. Hẳn vừa vào, hai người đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng đều giật mình tỉnh

giấc. Ngô Hái ngượng ngùng cười với hai người, mưa thần thu lại vẻ uy nghiêm. Hấn hỏi: "Niệm Tôn, có chuyện gì?"

Ngô Hái cười đáp: "Lúc đầu xế chiều nay còn muốn để sư trưởng nghỉ ngơi một chút..... Sáng tỏ vừa về, sư trưởng có muốn gặp hấn không?" Mưa thần lập tức đứng phắt dậy, Lý Ái bên cạnh lo lắng nhìn, sợ vết thương của hấn đau nhức.

"Ta sao có thể không gặp tiểu tử này chứ? Trận chiến ở An Huy, đánh thật đẹp!"

Gì Toại vẫn giữ cái vẻ chẳng màng thắng bại, đứng thẳng trước bàn sách của mưa thần. Nam chinh bắc chiến gian nan vất vả khiến hấn trông tráng kiện hơn trước. Cái vẻ ngây ngô của viên sĩ quan trẻ tuổi mà Trấn Giang mới gặp đã sớm biến mất tăm. Ba tháng qua, hấn luôn làm tiên phong xông pha nơi tuyến đầu trong tất cả các chiến dịch của đệ nhất sư, giờ đã là vị đại tướng số một dưới trướng mưa thần.

Mưa thần vòng ra sau bàn đọc sách, vỗ vai hấn. Trong mắt ông tràn đầy tán thưởng: "Sáng tỏ, lần này đến An Huy đánh một trận trở về. Quả là quét lá rụng, thế nào, có cảm tưởng gì?"

Ông lại ra hiệu: "Mau ngồi! Ở chỗ ta còn bày vẽ gì quy củ."

Gì Toại cười một tiếng, ngồi xuống. Hấn nhận lấy ly trà do mưa thần tự tay rót, mỉm cười nói: "Kỳ thật đánh Nghê Tự Xung và An Võ quân, thật sự chẳng có gì thú vị, giao thủ chính thức chỉ đánh hai trận, thời gian tác chiến cộng lại còn chưa đến bảy ngày. Mấy ngàn An Võ quân đã toàn bộ buông vũ khí, bắt được đệ đệ của Nghê Tự Xung, hấn cũng chạy trốn rất nhanh..."

Hấn trầm ngâm, suy nghĩ cách tổ chức lời nói: "Binh lực của chúng ta hơn hấn bọn chúng. Từ Từ Châu còn có chi đội xuôi nam phối hợp. Hơn

nữa, lúc này sử dụng đại lượng lựu đạn kiểu dân nguyên quả là lợi khí cận chiến cho bộ binh, cần phải phân phát rộng rãi... An Huy địa phương không giàu có, nhưng sản lượng lương thực thì rất đủ. Nếu có thể giải quyết vấn đề quân lương, ở phía bắc An Huy, chúng ta có thể tăng thêm một lữ binh lực là không vấn đề gì. Dân chúng ở đó, ta đều nhìn thấy, quả là nơi xuất binh tốt..."

Mưa thần cười đưa tay ra: "Được rồi, những lời này không cần nói hết bây giờ. Quay lại ta sẽ nghe người báo cáo kỹ càng..." Ông nhìn Ngô Hái đang đứng bên cạnh mỉm cười, bỗng nhiên quay đầu hỏi Gì Toại: "Nếu ta đặt một sư ở phía bắc An Huy, người có tự tin mang tốt sư này không?"

Một câu nói như sấm rền. Gì Toại nhất thời không biết trả lời thế nào. Ngô Hái cười ở bên cạnh giải thích: "Sáng tỏ, lữ thứ nhất của người là chủ lực trong chủ lực của chúng ta. Nhưng đệ nhất sư chỉ có một đội quân như vậy, quả thực quá mỏng. Sư trưởng rất tin tưởng vào năng lực chỉ huy của người, muốn lấy lữ thứ nhất làm nòng cốt, mở rộng ra ba đoàn ở phía bắc An Huy. Tương lai đệ nhất sư sẽ là sư đoàn trực thuộc trực tiếp của trung ương. Chúng ta sẽ cấp cho sư mới ở An Huy phiên hiệu là Lục quân đệ nhất sư. Người thấy thế nào? Nếu được, thì chúc mừng tiểu tử người làm sư trưởng rồi!"

Gì Toại cúi đầu suy nghĩ, An Huy phía bắc là trọng trấn, từ xưa đến nay là nơi binh gia tranh chấp. Không tăng thêm quân đội quả thực không được. Phải lấy một đoàn thứ sáu, lấy quân đội trấn thủ làm cơ sở để mở rộng ra một sư đoàn bốn đoàn, thì còn bao nhiêu sức chiến đấu? Lữ thứ nhất mà mình yêu mến thì ai sẽ mang đây?

Đầu óc hần rối như tơ vò, không ngờ mưa thần vừa thấy hần đã đưa ra một đòn bất ngờ như vậy. Mưa thần thấy hần trầm tư, ôn hòa nói: "Sáng tỏ, người tuyệt đối đừng nghĩ lung tung. Đừng tưởng ta muốn cướp lữ thứ nhất của người. Ta hy vọng người mang ra càng nhiều lữ thứ nhất hơn nữa! An

Huy Lục quân đệ nhất sư vẫn là xương máu của đệ nhất sư chúng ta! Cứ làm tốt đi, muốn người ta ta cho người, muốn tiền ta cho tiền. Trang bị ta ưu tiên cho người!"

Ông quả quyết nói: "Việc này ta đã bàn bạc xong với Niệm Tôn, gánh nặng này người cứ gánh vác đi! Uyển Bắc đang đối mặt với Hà Nam, vùng đất trọng yếu. Phía sau là An Huy, vùng đất giàu có cũng cần phải kinh lược. Không có một sư đoàn nào, ta làm sao yên tâm? Hơn nữa, không chỉ riêng người, Vô Bệnh hiện giờ ở Dương Châu, lữ thứ hai của ta cũng muốn mở rộng thành Giang Tô Lục quân đệ tam sư! Muốn hấn phụ trách an nguy toàn bộ Tô Bắc! Các người đều là những đại tướng mà ta trọng dụng nhất, những nhiệm vụ này, phải chọn người đứng ra gánh vác!"

Gì Toại ngẩng đầu, dứt khoát nói: "Đã là quân lệnh, là quân nhân, ta đương nhiên tiếp nhận. Nhưng hy vọng phái thêm một số cán bộ cho ta, nghe ý tứ của sư trưởng dường như phải chiếm trọn An Huy. Nơi này không chủ, chúng ta nên chiếm lấy! Đặt ở đệ nhất sư còn hơn là đặt ở chỗ khác! Hy vọng đội quân của ta tập kết trễ một chút. Giai đoạn trước chuẩn bị làm giả vờ chia một ít."

Mưa thần cười khoát tay: "Người đã nghĩ đến nhiệm vụ tương lai rồi! Sư của người còn phải biên chế trong mấy ngày tới. Giai đoạn trước công tác chuẩn bị người cứ tìm Niệm Tôn bàn bạc, ta chỉ quản hoạch định. Sáng tỏ, người cũng mệt mỏi rồi, cứ đi nghỉ ngơi sớm đi."

Mưa thần nhìn theo bóng hắt, cười lắc đầu, nói với Ngô Hái: "Niệm Tôn, người nói Sáng tỏ với tính tình của tiểu tử này, có cưới được vợ trẻ không?"

Ngô Hái sờ cằm trầm tư, cười khổ nói: "Ta thực sự không thể tưởng tượng được Sáng tỏ và cô vợ trẻ ở chung sẽ ra sao... Sư trưởng, xem ra ngài

cũng phải tìm cho hắn một người. Sáng tỏ sắp là Trung tướng đại sư dài rồi!"

Mưa thần sau khi Lý Chương Mây bắt đầu chinh lý tài chính, trong tay ông đã có thêm hai, ba ngàn vạn tiền mặt để cung ứng. Ở A-mi-ăng, vốn dĩ rất thiếu tiền giấy có tín dụng. Theo ý của Lý Chương Mây, hai ba ngàn vạn này coi như phát hành thiếu. Có số tiền này, mưa thần trước tiên nghĩ đến là tăng cường quân bị. Theo kế hoạch trăm dặm của ông, An Huy dự kiến mở rộng ra một sư đoàn bốn đoàn, lấy một đoàn từ lữ thứ nhất làm cơ sở. Tô Bắc mở rộng ra một sư đoàn bốn đoàn, lấy hai đoàn của lữ thứ hai làm cơ sở. Mà ở Từ Châu, không chế một sư đoàn ba lữ chín đoàn biên chế lớn, cũng chính là tương lai đệ cửu sư. Dem toàn bộ quân số lực quân mở rộng tới 7 vạn người. Trên Hải Nam, kinh doanh súng ống đạn dược tận lực trang bị. Chỗ thiếu sót, thì hướng ra bên ngoài quốc gia đặt hàng. Tuy có vấn đề về giấy phép, nhưng mưa thần tin tưởng mình có thể giải quyết. Không có 7 đến 10 vạn binh lực, cục diện tiếp theo không thể ứng phó.

Mà nhìn khắp nam bắc, có thời gian nào để mình thông dong tăng cường quân bị sao? Phương bắc phỏng chừng hiện tại tự lo không xong, đối với hành động của mình ở An Huy, ban đầu còn làm như có thật điều binh khiển tướng. Hiện tại thì sao? Đến cả kháng nghị cũng chẳng thêm kháng nghị. Mà phương nam, mình đặt An Huy, nhiều đội quân muốn tìm đường ra, có thể tràn vào An Huy, tìm phiên toái cho đường lui của mình không?

Chuyện phương bắc đã có một kết thúc, nên chuyển ánh mắt của mình về phía nam rồi!

Gì Toại đi trên đường đến học viện Lục quân Giang Bắc. Hắn cười trên con ngựa chiến yêu thích của mình, theo sau là mười vệ binh, những người đi đường đều nhận ra vị mãnh tướng số một dưới trướng mưa thần. Trong lòng hắn có ghi sợ hãi, nhưng càng nhiều vẫn là hưng phấn.

Dù thế nào, sắp tới mình sẽ độc lập một tỉnh, thống lĩnh một sư đoàn chiến lược! Khôi phục sư đoàn chưa đến nửa năm, mình đã đạt đến bước này, là do mình gặp đúng người hay do mình nỗ lực đủ nhiều? Với sư đoàn này, cục diện An Huy sẽ được kinh lược ra sao? Hiện tại hân vẫn chưa có một chút số liệu nào, cũng không có một chút nhận thức và ý nghĩ cụ thể, nhưng vào lúc này, mọi việc, trải qua cố gắng, đều có thể làm được. Tất cả tiền đồ tươi đẹp, đều có thể liều ra.

Trong lòng hân lại bùng lên lửa nhiệt, cục diện đệ nhất sư, dưới sự lãnh đạo của sư trưởng, rốt cuộc có thể đi đến đâu? Mà thế cục Trung Quốc, rốt cuộc có thể vì đệ nhất sư của họ mà có gì thay đổi?

STT 85: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 19: Biến cố Cục Chế tạo Giang Ninh

Lúc này, Nam Kinh là nơi náo nhiệt nhất miền nam Trung Quốc. Mỗi ngày, những hội nghị tham nghị lâm thời ồn ào, các bộ môn của chính phủ lâm thời liên tục ban hành những mệnh lệnh và huấn lệnh không rõ hữu dụng hay không. Các loại quân đội đủ màu sắc, hình dạng hỗn tạp, có kẻ hùng hực khí thế, có người chờ rời khỏi Nam Kinh, lại có những kẻ tự tan rã. Bọn chính khách ngày ngày xe ngựa qua lại, làm những giao dịch kết minh, phản bội, lôi kéo, tự giải trí. Nơi này chính là một ma đô chính trị vào những năm đầu dân quốc.

Trương Quý Trực vội vã xuống xe ngựa, liếc mắt nhìn dương phòng trước mắt. Đây là biệt thự của Hoàng Văn Hiến, đại biểu Chiết Giang trong hội nghị tham nghị lâm thời tại Nam Kinh. Chỉ là nơi ở tạm thời, nhìn bề ngoài đã thấy xa hoa vạm vỡ. Cổng đã có người chờ sẵn, nghênh đón vị tổng trưởng công thương của chính phủ lâm thời Nam Kinh, kiêm thủ tướng Lưỡng Hoài Diêm chính, chủ tịch Ngân hàng Khôi phục Thượng Hải, chủ tịch Ngân hàng Khai khẩn Nam Thông tiến vào.

Trong phòng khách lớn của dương phòng, đã có mười mấy người đang ngồi. Người thì mặc trường bào, khoác áo ngoài, người thì âu phục, giày Tây. Thấy Trương Quý Trực tiến vào, mọi người nhao nhao vỗ tay chào hỏi: "Quý lão đến sớm thế, thật là vất vả. Đã ăn cơm trưa chưa?"

Trương Quý Trực vẻ mặt bình tĩnh, cười khố nói: "Ăn cái gì cơm trưa? Sáng nay hội nghị tham nghị lâm thời, cái đề án của tổng thống lâm thời làm lão phu tức chết, còn ăn được sao!"

Hắn nhấn mạnh hai chữ "lâm thời", như đang trút giận. Nhắc đến chương trình nghị sự buổi trưa của Tôn Trung Sơn, những nghị viên này đều khinh thường. Ba điều kiện chính là nếu Viên Thế Khải tiếp nhận chức tổng thống lâm thời, nhất định phải định đô ở Nam Kinh, tuyên thệ nhậm chức tại Nam Kinh, và hoàn toàn phục tùng hiến pháp lâm thời.

Ba điều kiện này là ba phòng tuyến mà Đồng Minh hội dựng lên để đối phó Viên Thế Khải. Mặc dù Viên tiếp nhận chức tổng thống lâm thời được xem là nguyện vọng của mọi người, nhưng lúc đó vẫn còn những nhân vật Đồng Minh hội mang tư tưởng lý tưởng, mong muốn bảo vệ nền dân quốc mà họ vất vả thành lập, bất kể về hình thức hay nội dung. Nếu Viên định đô ở Nam Kinh, thì sẽ cách xa sào huyệt của hắn ở phương Bắc.

Mà phương Bắc vốn là nơi có thế lực cũ hùng hậu nhất, lại chịu ảnh hưởng của không khí cách mạng phương Nam. Có lẽ Viên cũng có cách xử lý khác với tình hình. Kiên trì áp dụng hiến pháp lâm thời, chính là kiên trì hình thức cộng hòa, hơn nữa còn áp dụng chế độ nội các trách nhiệm. Đến khi bầu cử quốc hội chính thức, đảng lớn nhất quốc hội thành lập nội các, thì Viên Thế Khải cũng chỉ là một biểu tượng chính trị, quyền lực thực sự vẫn nằm trong tay Đồng Minh hội, những kẻ tự xưng là đảng lớn nhất tương lai của quốc hội.

Trong ba điều kiện này, những người theo phái lập hiến cũng không thể kiếm được lợi ích gì, chi bằng xu nịnh Viên Thế Khải, liều mạng gạt bỏ ba đề án này, để sau này có thể vớt lợi ích từ tay Viên.

Nhưng sau mấy ngày bị những người theo phái lập hiến trong viện tham nghị cản trở quyết liệt, hôm nay, các nghị viên Đồng Minh hội vẫn thống

nhất thông qua ba đề án này với số phiếu cao.

Chủ nhân nơi này, Hoàng Văn Hiến lập tức lớn tiếng phụ họa: "Hắn cũng không nhìn xem hắn làm tổng thống được mấy ngày? Dù Viên công có tiếp nhận, cũng chỉ là tạm thời. Đến lúc đó còn phải bầu cử quốc hội, lại bầu tổng thống chính thức. Viên công chẳng qua cũng chỉ là tạm đảm nhiệm gian khổ, lại đưa ra nhiều điều kiện như vậy. Thần khí quốc gia, đâu phải là của nhà họ Tôn hắn!"

Trương Quý Trực lắc đầu nói: "Chúng ta là nghị viên, chắc chắn muốn gạt bỏ, nhưng hiện tại không khí ở Nam Kinh, thế lực của Đồng Minh hội quá lớn. E là ba chương trình nghị sự này vẫn phải thông qua... Ai, gần đây thật sự là mọi chuyện không suôn sẻ!"

Mọi người đều hiểu rõ tâm tư của Trương Quý Trực. Mấy ngày trước, cuộc sống của hắn quá mức phong quang. Trong viện tham nghị của chính phủ lâm thời, với hắn cầm đầu phái lập hiến Giang Chiết cùng với phái lập hiến Lương Hồ liên kết, chiếm nửa giang sơn. Bên ngoài lại có "Vũ thần" được xưng là đệ nhất danh tướng khôi phục, dường như là chỗ dựa về quân sự của hắn. Bàn về thực lực kinh tế, tiện tay có thể điều động mấy trăm vạn tài chính. Viên Thế Khải ở phương Bắc đối với hắn cũng rất mực lung lạc.

Nhưng sau hai tháng, vận may của Trương Quý Trực bắt đầu không hanh thông. Đầu tiên là Vũ Thần rõ ràng bắt đầu giữ khoảng cách với hắn. Sau khi phát điện ở sông, hắn ủy nhiệm nhiều huyện trưởng ở Tô Bắc, vì không chịu nổi gian khổ, nhao nhao từ chức. Quyền giám lý Ngân hàng Khôi phục cũng đặt trong tay phòng tài chính của Giang Bắc hộ quân phủ. Phái lập hiến Lương Hồ lại ôm đù Viên Thế Khải, mơ hồ có chút ý muốn coi phái lập hiến Giang Chiết là đối tượng tranh giành tình nhân trong tương lai. Hiện tại, những nghị viên của Trương Quý Trực đều có cảm giác bị bỏ rơi.

Lúc này, ở một góc khuất, không ai chú ý, bỗng nhiên có một giọng nói hung tợn: "Chúng ta vẫn không có thực lực! Phái lập hiến Lương Hồ có binh của Lê Nguyên Hồng, nên Viên Thế Khải rất coi trọng họ. Tôn Trung Sơn cũng có hai mươi vạn quân của Đồng Minh hội, nên dám cưỡng ép thông qua đề án. Vũ Thần cũng vì có mấy vạn quân đội của mình, nên mới dám giết chóc, đốt cháy mạnh mẽ, mới dám chiếm cứ địa bàn Giang Bắc, chúng ta vẫn phải chiêu binh!"

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía đó, phát hiện Lôi Phấn đang ngồi ở một góc, tóc tai rối bời, lấm bầm một mình. Hắn bị Vũ Thần thả về một cách rất khách sáo, lần thất bại trước đã giáng một đòn quá lớn vào nhân vật tự cao tự đại này. Nhưng những lời nói mê sảng của hắn không ai để ý. Lúc này, hai bên Nam Bắc đang trong giai đoạn chuyển giao quyền lực. Những nghị viên này đều đang nghĩ đến việc thành lập đảng phái, chiếm cứ vị trí có lợi trong cuộc bầu cử quốc hội. Hiến pháp lâm thời quy định dân quốc là chế độ nội các trách nhiệm, đảng phái lớn nhất quốc hội thành lập nội các, đây mới là chuyện liên quan đến danh tiếng và địa vị. Lúc này, ai còn tâm tư quan tâm đến Lôi Phấn ăn nói điên rồ?

Những người đang nói chuyện trong viện tham nghị lâm thời đều nhìn hắn với vẻ thương hại. Chỉ có Hoàng Văn Hiến nhìn Lôi Phấn với vẻ cuồng loạn, trong mắt lóe lên ba quang. Hắn ra hiệu cho Lôi Phấn không cần nói gì, bản thân thì không lên tiếng. Điểm này lại bị Trương Quý Trực, một người từng trải, nhìn thấy, không khỏi trầm ngâm một lát, rồi cũng không để tâm nữa.

Việc quan trọng hiện tại là, làm thế nào để vượt qua đề án của Tôn Trung Sơn, nhanh chóng đưa Viên úy lên làm tổng thống lâm thời! Về phần Vũ Thần... Thật sự không có cách nào với hắn.

Trong phủ tổng thống lâm thời Nam Kinh, cũng có một số người khác đang bàn luận về chuyện của Vũ Thần. Những người này chính là tinh hoa

cốt cán của Đồng Minh hội, cùng với Tôn Trung Sơn tiên sinh.

Sau khi trở về từ viện tham nghị lâm thời, Tổng Giáo Nhân vẫn đang chúc mừng Tôn Trung Sơn: "Tiên sinh! Hôm nay đề án đưa ra thật là hay! Đây là chúng ta đặt ba phòng tuyến cho Viên Thế Khải. Nếu mọi người đồng tâm hiệp lực, khiến Viên Thế Khải đi vào khuôn khổ, dù hãn làm tổng thống lâm thời, đến khi bầu cử quốc hội chính thức, trong tay hãn không có chính đảng, vẫn là chúng ta tổ chức nội các! Nói như vậy còn có chút ý tứ hư quân cộng hòa..."

Nói đến đây, Tổng Giáo Nhân còn cười ha ha hai tiếng, trên mặt rạng rỡ, nhìn khí sắc rất tốt: "Cộng hòa, phải như vậy mới có chút dáng vẻ! Chuyện phương Bắc có thể thuận lợi như vậy, theo tôi thấy, thật sự là rất tốt. Lần cách mạng này, máu của quốc dân đổ ra ít mà nguyên khí dân tộc không bị tổn thương nhiều, thật sự là đại hạnh của chúng ta!"

Tôn tiên sinh lại không lạc quan như vậy. Hãn nhìn vẻ mặt có chút mệt mỏi, chỉ khẽ lắc đầu, thả lỏng thân thể trên ghế xích đu, ấn trán xuống: "Kỳ thực hiện tại chúng ta địa vị có phần ưu thế. Nhưng không biết vì sao mọi người lại có tín ngưỡng với Viên Thế Khải đến vậy?"

Từ khi khởi sự ở Võ Xương, đã quyết định như hãn, ngược lại quy thuận, tức phụng hãn là nguyên thủ đời thứ nhất của dân quốc... Hiện tại địa vị của chúng ta rất ưu thế! Vẫn còn muốn tuân theo lời hứa trước kia... Ta cũng không phải là người cố chấp với vị trí này, nếu hãn có thể thực hiện ba đề án hôm nay, từ hãn đến thống nhất Nam Bắc, có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu..."

Nghe Sơn tiên sinh nói năng tiêu điều, Tổng giáo nhân còn tưởng rằng tiên sinh vì sắp phải bàn giao chức vụ tổng thống tạm thời nên cảm thấy không vui, nhất thời lúng túng không biết nói gì. Hoàng Hưng đứng bên cạnh, vẻ mặt mệt mỏi còn hơn cả Sơn tiên sinh, dường như hiểu rõ tâm tư

của Sơn tiên sinh, bèn cười nói với Tống giáo nhân: "Cùn ban đầu, người thật sự cho rằng Sơn tiên sinh muốn ngồi vững cái ghế này sao? Giống như ta, làm sao biết mỗi ngày tiên sinh phải vất vả đối phó biết bao nhiêu chuyện!"

Nói rồi, Hoàng Hưng bỗng thở dài: "Chúng ta ngồi ở vị trí này, đâu phải làm lãnh tụ, mà là ngày ngày bị người ta quyt nợ! Một ngày Viên Thế Khải không tiếp nhận vị trí này, một ngày ngoại quốc không chịu cho vay, quan dư cũng không rút ra được. Ta cũng thấy lạ, bao nhiêu ngày qua, Sơn tiên sinh ngồi ở vị trí của hãn, ta ở vị trí bộ trưởng lục quân này làm sao chống đỡ nổi! Lần trước phân phát một tiểu đội nghĩa dũng quân, cần sáu ngàn đồng, Sơn tiên sinh phê duyệt, Bộ tài chính bảo không có tiền, ta không tin, tự mình đến Bộ tài chính xem, quả nhiên, một cái Bộ tài chính quốc gia, trong kho chỉ có hai mươi sáu đồng!"

Nghe vậy, ba người đều cười khố. Hoàng Hưng từ từ lớn tiếng hơn: "Hiện tại ưu thế ở phương bắc là do chúng ta tự mình đánh ra! Đừng tự lừa mình dối người, chúng ta duy trì cục diện ở Nam Kinh đã khó khăn đến cực điểm rồi! Cái ưu thế đối lập với phương bắc, đều là do Mưa Thần ở Từ Châu đánh ra!"

Hoàng Hưng nói như đinh đóng cột, Tôn Trung Sơn cũng gật đầu lia lịa. Đối với Mưa Thần, bọn họ tuy có những đánh giá khác nhau, nhưng đối với uy phong, danh tiếng mà hãn đã tạo dựng được trên con đường Tân Phổ hướng bắc, chính phủ lâm thời Nam Kinh từ trên xuống dưới đều rất bội phục. Tuyến Kinh Hán, quân Bắc Dương chỉ dùng ba hiệp đã đánh cho quân cách mạng Hồ Bắc, Hồ Nam, Quảng Tây các nơi tan rã, gần như tám, chín vạn quân tan tác như núi đổ, lập tức mất Hán Khẩu và Hán Dương. Mà trên đường Tân Phổ, Mưa Thần đầu tiên đã tiêu diệt đội quân của Trương Huân và một hiệp quân Bắc Dương.

Sau đó, cũng đối mặt với ba hiệp quân Bắc Dương, hãn chỉ điều động ba đoàn binh lực, đã đánh thẳng vào tỉnh Sơn Đông.

Rồi sau đó, giải quyết Từ Bảo Sơn, thu thập Nghệ Tự Xung, đều như gió cuốn mây tan. Nếu không phải hãn ngăn cản ở mặt Nam Kinh, đánh đông dẹp bắc, thì Trương Huân đã chiếm cứ Từ Châu, lúc nào cũng là mối đe dọa lớn cho Nam Kinh!

Nhắc đến tên người này, ba vị đại lão Đồng Minh hội đều trầm mặc. Hoàng Hưng nửa ngày mới thở dài: "Nếu hãn thật sự nghe lời, phục tùng mệnh lệnh, chịu làm trung ương kiểm tiền, dù ta là bộ trưởng lục quân cũng sẽ..."

Tổng giáo nhân vội vàng ngăn lại: "Hoàng công, lời này không thể nói lung tung. Viên Thế Khải sắp là tổng thống lâm thời đời thứ hai của nước Cộng hòa. Chúng ta nên lo liệu việc hợp tác với ông ta, đừng nên chỉ trích nữa."

Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng đều nhìn Tổng giáo nhân, không nói gì. Một lúc lâu sau, Tôn Trung Sơn đột nhiên nói: "Khắc Cường, Cùn ban đầu, hai người các người thấy ta từ chức xong, đến Từ Châu một chuyến thế nào? Mưa Thần, hành động của hãn, phát ra điện báo, hãn là một thanh niên cách mạng đồng chí đầy triển vọng, nghe nói còn có quan hệ với ta..."

Nói đến đây, Tôn Trung Sơn khẽ cười. Hai người chăm chú lắng nghe. "Nhìn những gì hãn làm, dường như muốn theo câu chuyện Tương Hoài quân, tạo ra một đội quân tư nhân chỉ nghe lệnh của hãn. Bây giờ ở nước Cộng hòa, không thể để chuyện này xảy ra nữa! Mưa Thần cũng là một thanh niên đồng chí rất có năng lực, lại là công thần khôi phục. Ta định từ chức xong, sẽ đến chỗ hãn ở mấy ngày, kéo hãn về. Các người thấy sao?"

Hoàng Hưng cười nói: "Ta không có ý kiến, Sơn tiên sinh có thể kéo hân về là tốt nhất."

Ánh mắt Tôn Trung Sơn xa xăm, nhìn về hướng tây bắc. Đó là nơi Mưa Thần đóng quân ở Từ Châu.

"Dù ta muốn nhường vị trí cho Viên Thế Khải, những việc cần chuẩn bị, chúng ta vẫn phải làm."

Lúc này, tại cục chế tạo Nam Kinh, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn mà mọi người không ngờ tới. Nơi này vốn là cục chế tạo Giang Ninh của nhà Thanh, trải qua mấy đời Tổng đốc kinh doanh, đã có quy mô khá lớn. Mưa Thần tiến vào Nam Kinh đã khống chế cục chế tạo này, đồng thời lập tức chuyển nhượng cho công ty chế tạo máy móc Duncan Thượng Hải (Mỹ), nơi đây trở thành phân xưởng Nam Kinh, đồng thời vẫn giữ lại một đoàn độc lập, hơn tám trăm người canh gác xưởng này. Sư đoàn 1 Nam Kinh của Mưa Thần, cùng nhà máy đúc tiền Nam Kinh đều di chuyển, thiết lập ở đây.

Nhưng hôm nay, cổng cục chế tạo lại chật ních, hỗn loạn mấy ngàn quân nhân với đủ loại trang phục. Bọn họ ai nấy đều hốc hác, trong tay đều cầm súng, có người còn kéo cả súng máy ra, tụ tập trước cửa, cãi vã ầm ĩ.

"Chúng ta bằng lòng hợp nhất với Sư đoàn 1, sao các người không chịu tiếp nhận?" "Chính phủ không chịu nuôi chúng ta, chúng ta tự tìm đường!"

"Lão tử sinh tử vì dân đảng đánh thiên hạ, cuối cùng chỉ phát cho hai đồng bạc để chúng ta về nhà! Hai đồng bạc này đến tỉnh Giang Tô cũng không ra! Chẳng lẽ bắt lão tử làm thổ phỉ!"

Thù Khắc Lương, đoàn trưởng đoàn độc lập canh gác Nam Kinh của Sư đoàn 1, đứng trước cửa hán môn, các binh sĩ xếp thành ba hàng, đều lên

đạn, lưỡi lê sáng loáng, có phần luống cuống nhìn cục diện hỗn loạn trước mắt. Những binh lính kia không màng sống chết, ưỡn ngực xông vào lưỡi lê, ép người lùi lại.

Thù Khắc Lương lớn tiếng quát những binh lính kia: "Mọi người đều là đồng đội! Cớ sao đến đây gây rối? Mọi người đều có cấp trên, là quân nhân. Vấn đề này nên để chính phủ giải quyết, chúng ta Sư đoàn 1 cũng bất lực!"

Tiếng của hắn tuy lớn, nhưng vẫn bị tiếng gầm của mấy ngàn người át đi.

"Không cần nói nhiều! Lão tử là sĩ quan, cũng không có cơm ăn! Dựa vào cái gì mà Sư đoàn 1 lại ăn ngon mặc đẹp? Tài nguyên gì cũng đều nằm trong tay các người, để chúng ta húp gió!"

"Trong cục chế tạo có đạn dược, mọi người xông vào, tiền về nhà đều có!"

Nghe những tiếng la hét kích động, đám loạn binh càng xông vào. Thù Khắc Lương sốt ruột đến đổ mồ hôi, trong lòng chỉ thầm nghĩ sao bộ lục quân vẫn chưa phái người đến. Nếu thật sự xảy ra chuyện, những nhân vật lớn ở bộ lục quân đến cùng phải thu xếp thế nào? Hắn vốn là một đại đội trưởng trong đội vệ binh của Mưa Thần, cũng từng trải qua cảnh Mưa Thần làm đô đốc bị loạn binh vây quanh ở cổng nha môn tổng đốc. Chẳng lẽ lần này lại có người ngấm ngầm xúi giục?

Lần này thật sự không có ai xúi giục, đều là một đám quân bị giải tán tự phát kết hợp lại, náo loạn ở bộ lục quân Nam Kinh nhiều lần, đến thứ trưởng lục quân còn bị đánh. Nhưng bộ lục quân dù có sạt nghiệp cũng không chịu bỏ ra một đồng. Bất đắc dĩ, mấy ngàn binh lính bị giải tán này lại nghĩ đến nơi giàu có nhất ở Nam Kinh, cục chế tạo Giang Ninh. Thế là mấy người cầm đầu bàn bạc, cả đội liền xông đến đây. Hơn nữa, bên ngoài

còn bố trí mấy lớp phòng tuyến, ngăn cản đội quân can thiệp của bộ lục quân. Bị dồn vào đường cùng, người ta có thể làm ra bất cứ chuyện gì, hơn nữa ai nấy đều có súng, đến cùng là ai sợ ai?

Một doanh trưởng dưới quyền Thù Khắc Lương, mới từ Từ Châu điều đến, một mực thanh quân, lại là người xuất thân từ trường giáo đạo, ngày ngày treo hiệu trưởng ở miệng. Hắn đến bên cạnh Thù Khắc Lương, lớn tiếng nói: "Đoàn trưởng, không thể cứ thế này được nữa! Cứ chen vào, sẽ chen vào trong cửa mất!"

Thù Khắc Lương cũng không biết làm sao. Trong cục chế tạo hiện tại có hơn 60 vạn viên đạn mưa lớn mới đúc, vũ khí cũng không ít, còn có mấy khẩu pháo cối mới thử nghiệm, được sư trưởng coi như bảo bối. Nếu để đám châu chấu này xông vào, thì còn ra thể thống gì nữa!

Doanh trưởng kia nhìn trừng trừng, mồ hôi đổ như tắm, nửa ngày chẳng nghĩ ra cách gì, hận không thể giậm chân. Hắn gào lớn: "Nhất doanh, lên súng! Đoàn súng máy sẵn sàng, vọng lâu tứ phía vào vị trí!"

Thù Khắc Lương kéo hắn lại: "Người làm gì vậy?"

Doanh trưởng cười lạnh: "Đoàn trưởng, giờ phút này không thể chần chừ! Tình thế hôm nay, không nổ súng không được! Bọn chúng muốn tìm hiệu trưởng của chúng ta gây sự, chúng ta không thể mềm yếu! Nổ súng thì nổ súng, bọn chúng còn làm gì được đệ nhất sư chúng ta?"

Thù Khắc Lương trong đệ nhất sư vốn là người ít ỏi không thuộc phe phái, đối với vẻ mặt ngạo mạn của doanh trưởng này thật có chút bất lực. Hắn nhăn mặt đau khổ: "Nổ súng càng thêm phiền phức! Chúng ta cứ kiên trì, chờ lục quân bộ đến xử lý, ít nhất phải chờ sư trưởng từ Từ Châu gửi điện báo tới!"

Doanh trưởng nắm tay hất lên: "Ta là vì hiệu trưởng mà làm, tình thế hiện tại cần phải giải quyết nhanh gọn, người nhìn xem binh sĩ của chúng ta, còn có thể kiên trì bao lâu? Lỡ bọn chúng liều mạng xông vào, gây ra chuyện, ta lấy gì ăn nói với hiệu trưởng? Đoàn trưởng, chuyện này là nhất doanh chúng ta tự mình xử lý, xảy ra chuyện, không liên quan gì đến người."

Nhìn vọng lâu tứ phía súng máy đã lên nòng, Thù Khắc Lương chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng. Trong đầu hẳn chỉ có một ý niệm, không thể nổ súng! Nổ súng, sư trưởng phiền phức sẽ lớn! Hẳn móc súng lục từ thắt lưng ra: "Ta là đoàn trưởng ở đây, không thể nổ súng trước! Vệ binh, bắt doanh trưởng lại!"

Mấy tên vệ binh tiến lên, nhìn đoàn trưởng của mình đỏ mắt gào thét, liền xông lên bắt doanh trưởng. Doanh trưởng chỉ cười lạnh, cúi đầu nhìn phù hiệu quân đội của mình, lại khinh miệt nhìn Thù Khắc Lương.

Lúc này, tiếng súng nổ vang. Nhưng không phải là do đoàn canh gác nổ súng, mà là mấy tên loạn binh bị lưỡi lê đâm bị thương, binh sĩ phía sau mắt đỏ ngầu giơ súng bắn, sau đó liên tiếp nổ súng. Binh sĩ đoàn canh gác đang khổ sở chống đỡ cùng loạn binh xông lên phía trước đều bị đánh trúng. Đoàn canh gác đương nhiên cũng khai hỏa đáp trả, súng máy trên vọng lâu tứ phía cũng bắt đầu nhả đạn. Cổng lớn như vậy, bị bảy tám khẩu súng máy xé nát, cày ra từng vệt máu. Hai góc lầu đối diện, mỗi góc dưới lầu đều có hai khẩu súng đại liên, đạn được đầy đủ. Những loạn binh thiếu đạn, lại không có địa hình che chắn làm sao ngăn cản được?

Thù Khắc Lương một hồi choáng váng, khẩu súng ngắn sẽ quan trọng tay suýt chút nữa rơi xuống đất. Mặc kệ thế nào, rắc rối này xem như đã xảy ra rồi!

Viên trại trưởng kia hưng phấn đến mặt mày rạng rỡ, tránh ra vệ binh liền xông đến cửa chính, chỉ huy binh sĩ tập kích xạ kích. Đệ nhất sư mỗi lính, cho dù đội ngũ huấn luyện không hoàn thiện, nhưng huấn luyện bắn tỉa đều rất nghiêm túc. Mỗi phút có thể bắn ra 15 phát đạn. Hiện tại đã đến nước này, cứ xả súng mà bắn! Mưa bom bão đạn trút xuống, không lâu sau, cửa chính đã là một mảnh máu chảy thành sông.

Những loạn binh này cuối cùng bị đánh tan. Nhìn binh sĩ từng người thở hổn hển, cảnh tượng tàn sát đơn phương này, bọn họ từ trong sự điên cuồng tỉnh táo lại, chỉ còn cảm thấy khổ sở. Thù Khắc Lương đi đến trước đồng xác chết, nhìn từng người mặc quân phục, thi thể máu thịt mơ hồ, lại nhìn mặt đất đầy máu, nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài.

Cái họa này, rốt cuộc đã xảy ra rồi! Toàn bộ đoàn trưởng, sợ rằng đã làm đến cùng rồi!

Năm 1912, ngày 21 tháng 2, tại Nam Kinh đã xảy ra một biến cố thảm khốc được gọi là "chế tạo cục". Dân đảng bị phân phát binh sĩ tại công chế tạo cục Giang Ninh của đệ nhất sư gây rối, hai bên xảy ra giao chiến. Đệ nhất sư vong 19 người, bị thương 37 sĩ quan binh lính. Mà binh sĩ gây rối bị đánh chết hơn bốn trăm người, bị thương vô số. Đêm đó, lục quân bộ liền khẩn cấp điều động hai sư nhân mã, một sư là Chiết quân Lữ công nhin bộ, một sư là Quảng Đông quân Diêu mưa bình bộ, đều là đội quân có sức chiến đấu nhất, vây chặt chế tạo cục Giang Ninh. Đồng thời hướng Từ Châu phát điện chỉ trích, mời mưa thần cấp tốc xuôi nam, xử lý giải quyết hậu quả.

STT 86: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 20: Tuyệt ...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 20: Tuyệt không nhượng bộ

Bến tàu Nam Kinh rạng sáng, quân hạm múa hạc oai phong đậu vào bến trong một buổi sớm âm u. Cờ rủ tang treo trên quân hạm, gợi lên một nỗi buồn man mác. Mặt nước sông lơ lững vỗ vào thân tàu, tung tóe những bọt trắng xóa. Không khí toàn bến tàu như nén lại, trầm lắng đến lạ thường. Thứ trưởng Lục quân bộ Nam Kinh cùng mười sĩ quan đứng trên bến, lặng lẽ nhìn quân hạm từ từ cập bến.

Xung quanh bến, khoảng năm sáu trăm binh lính chỉnh tề đứng thành hàng rào cảnh giới, ai nấy đều ngóng cổ nhìn về phía quân hạm.

Mưa Thần lặng lẽ đứng trong khoang thuyền. Sắc mặt hắc có vẻ mệt mỏi, thân hình cũng gầy đi trông thấy. Chỉ có Lý Viện ở bên cạnh chăm sóc. Cửa khoang khẽ gõ, Phùng Ngọc Tường đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng nói: "Thứ trưởng, bến tàu đã đến, có nên lập tức xuống thuyền không?"

Mưa Thần khẽ ừ một tiếng, Lý Viện liền giúp hắc cài băng đen lên cánh tay. Mưa Thần mỉm cười cảm kích với nàng, rồi đứng dậy nói: "Chuyện nên đối mặt, vẫn phải đối mặt thôi... Không ngờ ta vừa mới thu xếp xong phương Bắc, phương Nam lại xảy ra chuyện này..."

Hắc tự giễu cười một tiếng. Ngày 21, hắc bận rộn cả ngày với việc cùng tham mưu đoàn chuẩn bị tăng cường quân bị, còn đang lo lắng về việc thiếu hụt sĩ quan. Nào ngờ buổi chiều lại nhận được điện văn báo cáo từ cơ quan

Nam Kinh. Điện báo từ Từ Châu tới Nam Kinh phải mất bốn tiếng đồng hồ, đến khi nhận được điện báo thì mọi chuyện đã rồi.

Lúc đó, Mưa Thần đã rất lo lắng về tình hình Nam Kinh. Hãn lập tức gửi điện trả lời, nghiêm lệnh không được kích động tình hình, đồng thời gửi điện cho Lục quân bộ Nam Kinh để xin chỉ thị. Hãn còn đánh điện cho Duncan, yêu cầu hãn nhanh chóng liên lạc với công sứ Mỹ tại Thượng Hải để xin bảo hộ. Trong lúc lòng như lửa đốt, thì điện báo từ nhà máy và Lục quân bộ Nam Kinh đồng loạt đến, như sét đánh ngang tai.

Nhà máy Thà xảy ra thảm kịch đẫm máu, thương vong lên đến cả ngàn người. Mưa Thần đôi khi không khỏi tự giễu, thủ hạ của mình ra tay, quả thực là một người còn tàn nhẫn hơn người. Hãn chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy. Sự kiện nhà máy Thà, đối với hãn là một đả kích lớn.

Đầu tiên là việc quân đội của mình nổ súng, thanh danh này biết ăn nói làm sao? Tiếp theo là nhà máy của mình ở Nam Kinh không thể tiếp tục hoạt động. Lần trước là vì quân đội đang trong giai đoạn mở rộng, cần gấp súng ống đạn dược, việc di dời đã cần một khoản tiền lớn, lại còn mất một thời gian dài để khôi phục sản xuất, nên mới đặt nhà máy ở Nam Kinh. Giờ đây, chuyện này lại xảy ra, xem ra việc di dời nhà máy Thà là cấp bách. Ngay cả nhà máy ở Thượng Hải, sớm muộn cũng phải di dời về địa bàn của mình.

Khi hãn bước xuống cầu thang, đã thu dọn hết những cảm xúc tiêu cực. Chuyện đã xảy ra, thì phải đối mặt. Nếu như hãn trốn tránh ở Từ Châu, thì đâu còn là Mưa Thần, người có vạn quân, hô mưa gọi gió ở nam bắc Trường Giang.

Tưởng làm tân tiến lên đón, nhìn thấy một đội sĩ quan vây quanh Mưa Thần đi xuống. Tất cả mọi người đều đeo băng đen, sắc mặt đau buồn. Mưa Thần càng là trong hốc mắt đều tràn đầy nước mắt, cũng may hãn nhanh

chóng chen ra được. Hãn và Tưởng làm tân chưa từng gặp mặt, chỉ thấy một người hơn ba mươi tuổi mặc quân phục trung tướng đứng ở phía trước nhất, liền bước nhanh lên vài bước, nắm chặt tay hãn. Dùng sức rung mấy cái, muốn nói chuyện lại đau khổ đến không nói nên lời, chỉ cúi đầu đứng đó.

Tưởng làm tân thở dài: "Vũ Sư trưởng, thật sự là khó gặp mặt, lẽ ra lần gặp gỡ này phải là thời khắc huynh đệ nâng ly, nhưng không ngờ lại là tình cảnh này..."

Mưa Thần ngẩng đầu, nhìn bến tàu đề phòng nghiêm ngặt, cười khổ nói: "Mưa Nham huynh, huynh đệ cũng đã sớm mong muốn cùng chư vị hiền tài Nam Kinh uống rượu, nhưng không ngờ... Đều là huynh đệ hổ thẹn a! Mưa Nham huynh còn lo lắng an nguy của huynh đệ, phòng bị bến tàu như vậy, đã là cực kỳ cảm kích..."

Tưởng làm tân vỗ vỗ tay hãn: "Đều là đồng đội, chút chuyện này có là gì. Vũ Sư trưởng có phải lập tức sẽ đi Cục Chế tạo không? Huynh đệ đã an bài vệ đội mở đường."

Mưa Thần lắc đầu nói: "Người chết là lớn, huynh đệ đã thương tiếc vô cùng, hiện tại sao có thể đi trước Cục Chế tạo. Mưa Nham huynh, bất hạnh các huynh đệ chôn ở nơi nào? Ta muốn đến mộ phần của họ để bồi tội."

Đoàn xe của Mưa Thần chậm rãi hướng đông ngoại ô tiến đến, hãn và Tưởng làm tân ngồi chung một chiếc xe hơi, cũng là chiếc xe duy nhất của Lục quân bộ Nam Kinh. Vệ đội của Mưa Thần và vệ đội do Tưởng làm tân chọn lựa đều cưỡi ngựa, chen chúc hai bên xe, lặng lẽ hướng đông ngoại ô xuất phát. Không biết từ đâu mà tin tức Mưa Thần đến đã lan ra, dọc đường đều là binh lính các quân chạy tới, còn có những tàn binh lưu lạc ở Nam Kinh, đều lớn tiếng chửi rủa, tiếng thương vong kéo dài không dứt. Không ít người còn cầm gạch đá ném vào vệ đội mặc quân phục vàng của Mưa

Thần. Phùng Ngọc Tường ngồi trên lưng ngựa, người to lớn nhất, chịu nhiều đòn nhất, đầu đã bị đánh vỡ, hăn cũng không băng bó, chỉ lạng lẽ bảo vệ chiếc xe của Mưa Thần, thẳng hướng phía trước.

Mưa Thần ngồi trong xe, mím môi không nói một lời. Tưởng làm tân nhìn hăn, trong lòng thầm tính toán. Đối với sự kiện đẫm máu ở Cục Chế tạo, Lục quân bộ lại cảm thấy là một sự bất ngờ vui mừng. Mưa Thần có trong tay một số tiền khổng lồ, lại một mực không nghe lời, Lục quân bộ đã nghèo đến nỗi sắp không có cơm ăn, mỗi ngày đều có binh lính gậy rối, hăn lại làm như không thấy ở Giang Bắc. Hàng ngày, nhà máy Thà đúc ra một số lượng lớn đồng bạc, sản xuất ra một lượng lớn súng ống đạn dược, đều lập tức hộ tống đến bến tàu, như gặp đại địch. Lại từ tàu vận tải hải quân chuyển đến Giang Bắc, lên xe lửa vận chuyển về Từ Châu. Sao không thấy toàn thành ác binh nghèo quan trong ánh mắt bốc hỏa?

Nói thật, lần này binh biến ở Cục Chế tạo, cũng là do bọn họ Lục quân bộ cố ý hay vô ý ám chỉ. Bọn họ đối phó với binh biến, nhiều nhất chỉ nói một câu: "Chúng ta ở đây lật tẩy lật cũng thật sự không có tiền, các người muốn ồn ào, tìm chỗ có tiền mà náo, ước hiếp chúng ta cái nghèo nha môn làm gì?"

Nhưng chuyện náo loạn lớn như vậy, lại không ai ngờ tới. Ngược lại, Lục quân bộ lại nghĩ nên làm thế nào để lợi dụng tình hình này. Cục Chế tạo tạm thời không có cách nào tịch thu, chỉ cần một ngày còn mang cờ Mỹ, mọi chuyện vẫn như vậy. Nhưng với hai sư đoàn trọng binh vây quanh, muốn Mưa Thần chia một chút tiền tài súng ống đạn dược, sợ là không khó. Đặc biệt là hăn hiện tại tự mình đến đây, hăn có mạnh mẽ đến đâu, có thể mạnh hơn mười vạn quân đội đang mang trong lòng mối hận thù với hăn ở Nam Kinh hay sao?

Nghĩ đến đây, Tưởng làm tân không khỏi thầm mỉm cười. Về phần hơn bốn trăm binh lính chết vì tai nạn, tự nhiên căn bản không được hăn để vào

trong lòng.

Hắn cố gắng đè nén sự đắc ý trong lòng, đổi giọng điệu trách trời thương dân: "Vũ Sư trưởng, quân tâm Nam Kinh như vậy, người vẫn là không nên quá để ý. Chúng ta thật tốt xử lý xong chuyện, mọi người đều vẫn là cách mạng đồng chí..." Mưa Thần không nói gì. Khi đoàn xe cuối cùng đến nghĩa trang liệt sĩ Đông Giao, đã nhìn thấy một vùng mộ mới. Không ít quân đội Nam Kinh vẫn đi theo đến nơi này, tiếng mắng chửi càng lúc càng lớn.

Đoàn xe dừng lại, hai bên cửa xe mở ra. Đầu tiên là Tưởng làm tân xuống xe, hắn nhìn xung quanh một lượt, sợ không dưới ba, bốn ngàn người cùng đến nơi này. Còn có không ít phóng viên, giơ đèn huỳnh quang chờ chụp ảnh. Vệ đội của hắn cố gắng duy trì trật tự, lại bị đám người xông vào xô đẩy đến lão đảo.

Hắn cố gắng đi theo Mưa Thần, người có vẻ mặt không tốt xuống xe. Thần tình hắn nghiêm túc, băng đen trên quân phục càng thêm nổi bật. Đám người trầm mặc một chút, nhìn vị tướng trẻ tuổi lại nổi danh thiên hạ này.

Đèn huỳnh quang bỗng nhiên lóe lên, tiếp đó đám người như bùng tỉnh, tiếng mắng chửi càng lớn mà bùng nổ, đối với vệ đội tạo thành xung kích càng mạnh mẽ hơn. Phùng Ngọc Tường đứng bên cạnh Mưa Thần, đề khẩu súng lục bên hông, đầu đầy máu và mồ hôi, sợ sư trưởng lại gặp chuyện không may.

Mưa Thần chỉ lẳng lặng nhìn đám người đang phản nộ, rồi tháo chiếc mũ lính trên đầu xuống. Dưới sự dẫn đường của Tưởng Văn Tân, hắn tiến về phía những ngôi mộ. Hắn nặng nề nhìn những ngôi mộ mới, cuối cùng quỳ sụp xuống, cúi gằm đầu trước ngực.

Vị thanh niên tướng quân, người đã khởi binh từ Thượng Hải, chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai. Vị thanh niên tướng quân, dưới trướng có năm vạn tinh binh, hiện đang chiếm cứ một nửa địa bàn của Giang Tô, lại nhòm ngó cả An Huy.

Thế mà giờ đây, hắt lại quỳ gối trước những ngôi mộ nhỏ bé, trong mắt những nhân vật lớn chỉ là những tổn thất, những con số. Có lẽ có người sẽ nói hắt giả tạo, nhưng từ cuối thời Thanh đến nay, vị Đốc phủ nằm trong tay trọng binh, thậm chí cả những vị quan lớn đương triều, cũng đều phải cúi đầu trước mộ phần của binh sĩ.

Cúi đầu xuống, những người lính vẫn còn ngây thơ, trầm mặc nhìn Mưa Thần đang quỳ gối trước mộ phần. Nếu họ cùng thời với Mưa Thần, họ sẽ biết hắt đang học theo một vị thủ tướng Tây Đức, quỳ gối trước đài tưởng niệm những người Do Thái bị tàn sát ở Ba Lan.

Chỉ có ánh đèn huỳnh quang lấp lánh.

Không biết đã qua bao lâu. Mãi đến khi Tưởng Vãn Tân đứng bên cạnh cũng đã mỏi nhừ cả chân, Mưa Thần mới chậm rãi đứng dậy. Thân thể hắt loạng choạng, Phùng Ngọc Tường vội vàng đỡ lấy. Mưa Thần ổn định thân hình, quay người đi về phía đám người. Tưởng Vãn Tân còn tưởng rằng hắt muốn lên xe, đang bảo hộ binh kéo cửa xe. Nhưng Mưa Thần lại đi thẳng về phía trước.

Đám người phát ra tiếng xì xào, nhìn Mưa Thần đẩy đám vệ binh ra, đi thẳng vào sâu trong đám đông. Các binh sĩ tự động nhường đường, rồi lại vây quanh hắt. Chỉ có Phùng Ngọc Tường ở bên cạnh, máu đã thấm đầm vạt áo. Trong khung cảnh xám xịt của mùa đông, cảnh tượng ấy thật chói mắt.

Mưa Thần cất tiếng, giọng nói không lớn, nhưng dường như tất cả mọi người đều nghe thấy: "Ta, Mưa Thần, đứng tại đây. Trong tay các người đều có súng, nếu còn chưa tin, một viên đạn từ chỗ này..."

Hắn vỗ ngực: "...từ chỗ này bắn vào, xem thử máu của Mưa Thần ta có đỏ hay không! Giờ muốn ta đền mạng cho bốn trăm huynh đệ, đơn giản thôi, cũng rất dễ dàng, ta cũng cam tâm tình nguyện! Nhưng Mưa Thần ta hiện tại còn chưa thể chết, phải cầu xin nhiều huynh đệ cho ta sống thêm một thời gian!"

Hắn cởi áo ngoài, ngực quần đầy băng gạc dày, nhắc nhở mọi người rằng vết thương trên người hắn vẫn chưa lành sau khi bị thương ở tiền tuyến phía Bắc. Vẻ mặt hắn dần kích động: "Tuy rằng hiện tại Nam Bắc sắp hòa bình, nhưng chúng ta, những người cách mạng, đã hoàn thành nhiệm vụ chưa? Chưa! Những quan lại quyền quý vẫn còn nhõn nhợ, tình hình ở phương Bắc rồi sẽ ra sao, ai mà biết được. Chúng ta, những người cách mạng, đánh ra giang sơn, cuối cùng lại phải rơi vào cảnh bị phân chia... Dù may mắn về được quê nhà, vẫn phải cày ruộng cho người khác, hàng năm nộp thuế nặng nề đến không thở nổi! Đây là cái quốc gia mới mà chúng ta muốn sao?"

Giọng nói của hắn càng về sau càng như găm thét: "Mưa Thần ta đánh xuống địa bàn, lính có kiêu ngạo, có tôn nghiêm. Dân chúng, chỉ cần tự mình làm ruộng, không cần nộp thuế! Không có ruộng, tương lai ta sẽ lấy lại đất từ tay địa chủ, rồi chia cho họ! Ta còn muốn khuyến khích mọi người xây dựng nhà máy, làm ăn, để tất cả mọi người có cơm ăn, được sống như con người! Đó là cái Trung Quốc mới trong suy nghĩ của Mưa Thần, ít nhất là để tất cả mọi người có thể sống như con người!"

"Giang sơn Hoa Hạ mệnh mệnh, chỉ cần dân giàu, quốc gia tự nhiên sẽ mạnh! Mưa Thần ta có mục tiêu như vậy. Cho nên, gian khổ đến mấy ta

cũng chịu đựng, uất ức đến mấy ta cũng phải đối mặt! Mọi người cho Mưa Thần ta chút thời gian, xem ta có thể làm được đến đâu!"

Hắn thầm tính toán trong lòng, vừa rồi đã hùng hồn, đã lấy tình cảm động người, giờ nên dùng lý lẽ thuyết phục. Hắn đổi giọng, từ từ bình hòa lại: "Người chết đã chết rồi, hiện tại chúng ta phải lo cho người sống. Hiện tại chính phủ cũng rất khó khăn. Đệ Nhất Sư của ta còn chút tích lũy, nếu mọi người bị cắt giảm, cứ đến cục chế tạo. Ta bao hết! Ai muốn về nhà, ta cho lộ phí đầy đủ. Ai muốn tiếp tục ở lại đội, Giang Bắc, An Huy, địa phương rất lớn. Ít nhất là đội bảo an địa phương, là lĩnh hội mọi người làm! Đều thuộc hệ thống Đệ Nhất Sư, ta đối đãi như nhau!"

Nghe sư trưởng Đệ Nhất Sư nói đến những vấn đề sinh kế, không ít người đã lộ vẻ vui mừng, có người còn muốn reo hò. Vẫn còn một số người tỉnh táo cảm thấy khinh thường, Mưa Thần nói nhiều như vậy, lại không hề nhắc đến trách nhiệm, chết hơn 400 người, chẳng lẽ không có liên quan gì đến hắn sao?

Liền thấy Mưa Thần lại vung tay, quả quyết nói: "Hiện tại Thứ trưởng Lục quân bộ cũng ở đây, lần này trách nhiệm, theo ý của Vũ mỗ, cũng không cần thiết truy cứu ai là người nổ súng đầu tiên, như vậy có ý nghĩa gì? Ngược lại để cho bọn người phương Bắc chê cười! Chúng ta, Đệ Nhất Sư, liên quan đến những người trực tiếp nổ súng, chắc chắn sẽ tổ chức quân pháp hội thẩm, cho quân dân Nam Kinh một lời giải thích! Ngay cả ta, cũng thương tiếc suốt đời cho bốn trăm huynh đệ đã chết vì tai nạn! Nam nhi tốt nên chết trên chiến trường, để họ chết một cách vô nghĩa như vậy, thật sự là trách nhiệm của Lục quân bộ, của chúng ta, những người cầm binh! Mưa Thần ta ở đây lại bồi tội với các huynh đệ còn sống!"

Lần này hắn không quỳ xuống, chỉ tháo mũ lính, cúi đầu thật sâu. Vài ngàn binh sĩ, sĩ quan thực sự không biết phải nói gì, nhìn Mưa Thần cúi

người với mọi người, sau đó đứng dậy đội mũ lính, lại làm một động tác quân lễ tiêu chuẩn, cuối cùng mới mím môi bước nhanh ra ngoài.

Phùng Ngọc Tường vội vàng đi theo, đám người lại yên lặng tản ra. Tưởng Văn Tân ánh mắt phức tạp đứng bên ngoài nghênh đón hẳn. Phùng Ngọc Tường bước nhanh hơn, đỡ lấy Mưa Thần, lại cảm thấy sau lớp quân phục bằng vải nỉ màu vàng dày cộp, dường như cũng đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Vũ Sư trưởng, chúng ta đi đâu đây?"

"Đi Lục quân bộ, ta muốn đích thân đến gặp Bộ trưởng Hoàng để nhận tội."

Lục quân bộ nằm ở một con hẻm nhỏ ở Nam Kinh, là nha môn của Giang Nam Đô đốc thời Thanh. Khi đoàn xe đến trước cửa Lục quân bộ, Hoàng Hưng, người có thân hình mập mạp, vạm vỡ, để râu dài đã chờ sẵn ở cửa.

Mưa Thần được Phùng Ngọc Tường dìu xuống, vết thương của hẳn còn lâu mới hồi phục hoàn toàn. Đêm xuống ở Phố Khẩu xuống tàu, ngồi thuyền nghênh đón hẳn, sau đó đến Đông Giao, quỳ trước mộ lâu như vậy, lại phải lớn tiếng nói những lời này, hiện tại người đã gần như kiệt sức.

Hoàng Hưng nhìn thấy Mưa Thần như vậy, giật mình. Lập tức trách Tưởng Văn Tân: "Vũ Sư trưởng đã thành ra thế này, người còn kéo hẳn đến Lục quân bộ làm gì? Còn không mau để Vũ Sư trưởng nghỉ ngơi đi!"

Tưởng Văn Tân cười khỏ nói: "Khắc Cường huynh, tôi đã khuyên hẳn trên xe mấy lần, Vũ Sư trưởng nhất định muốn đến bộ để nói chuyện với huynh, tôi làm sao dám ngăn cản sư trưởng của hẳn. Một mình hẳn, một sư,

đánh cả bộ chúng ta sợ là cũng đủ." Hắn đến gần Hoàng Hưng, thì thâm vào tai hắn vài câu, sắc mặt Hoàng Hưng lập tức thay đổi, lạnh lùng nhìn Mưa Thần.

Mưa Thần không còn vẻ mặt ủy mị, cầu toàn trước mộ, lẳng lẳng nhìn Hoàng Hưng, cúi đầu chào hỏi: "Bộ trưởng Hoàng, có chuyện gì, chúng ta vào trong bàn bạc."

Hoàng Hưng cứng đờ đón Mưa Thần vào, mọi người phân chia chỗ ngồi. Hoàng Hưng đánh giá Mưa Thần một hồi, hắn chỉ cúi đầu uống trà, cuối cùng vẫn là Hoàng Hưng lên tiếng trước.

"Vũ Sư trưởng, người đưa lữ đoàn tinh nhuệ nhất của người đến Phố Khẩu làm gì? Trong mắt người còn có Lục quân bộ chúng ta không?"

Mưa Thần khẽ cười: "Cũng bởi vì có Lục quân bộ mà mới có mấy ngàn loạn binh đánh vào đệ nhất sư của ta đang lưu thủ ở Nam Kinh, mới có Chiết quân và Quảng Đông quân vây khốn đệ nhất sư. Cũng bởi vì có Lục quân bộ, khi đệ nhất sư của ta đánh chiếm Từ Châu, khôi phục Tô Bắc, giao chiến ở Sơn Đông, đẩy lùi quân Nghệ Tự, lại không có một xu quân lương, một viên đạn tiếp tế từ Lục quân bộ. Hơn ngàn quan binh và thân thuộc của đệ nhất sư bị vây khốn trùng điệp, đến cơm ăn nước uống cũng không mua nổi. Nếu còn không giải vây, ta chỉ còn cách dẫn lữ thứ nhất đến, tự mình đón họ ra."

Tướng Tác Tân và Hoàng Hưng đều biến sắc. Mưa Thần trước mộ địa kia còn kéo quân lính cầu nguyện, thái độ tốt đến vạn phần. Kết quả đến Lục quân bộ, lại trở mặt nhanh như vậy!

Tướng Tác Tân thấy Hoàng Hưng tức giận đến không nói nên lời, chỉ đành quát Mưa Thần: "Vũ Sư trưởng! Ta thấy người trước mộ liệt sĩ, đối với họ rất mực đoan chính, còn thừa nhận trách nhiệm lần này thuộc về

người. Thế nào bây giờ đối với Hoàng bộ trưởng, lại đối sắc mặt nhanh như vậy? Đừng quên, người giờ ở Nam Kinh, lẽ thứ nhất mạnh hơn nữa cũng không cứu được người! Hơn nữa, bộ hạ của người có gan dám nổ súng vào thủ đô không?"

Nói xong câu này, hần muốn tự tát vào miệng mình. Mưa Thần đang tạo phản, chẳng phải là đã nổ súng rồi sao? Mưa Thần cười lạnh: "Ta chưa từng thừa nhận trách nhiệm lần này thuộc về ta! Ta chỉ nói với họ, trách nhiệm lần này không nên truy cứu... Chẳng lẽ vẫn là ta tạo phản, đuổi theo đám quân bị phân tán kia mà đánh?"

Hần thở dài: "Đương nhiên, trong nội bộ đệ nhất sư, ta vẫn sẽ mở tòa án quân sự. Dù thế nào, chết hơn 400 người, ta sẽ cho thiên hạ một lời giải thích. Nhưng muốn dùng chuyện này uy hiếp đệ nhất sư, bắt chúng ta nhượng bộ, đó là điều không thể!"

Hần càng nói càng nhanh, dường như không cho hai người kia có cơ hội ngắt lời: "Hoàng bộ trưởng, ngài là tiền bối cách mạng, Vũ mỗ chỉ có kính ngưỡng trong lòng. Nhưng ngài tuyệt đối không nên bị người xúi giục, làm suy yếu đệ nhất sư! Nói thẳng ra, sau khi thống nhất Nam Bắc, Viên Thế Khải sẽ làm tổng thống lâm thời, vạn nhất hần chuyên quyền, cần ai ngăn cản? Cân bằng cục diện Nam Bắc, dựa vào đâu? Chẳng phải dựa vào mấy sư đoàn trực thuộc Lục quân bộ, mà là đệ nhất sư của chúng ta đánh ra! Tương lai nếu Đồng Minh hội cần đến vũ lực, chẳng lẽ không cần đến đệ nhất sư? Nếu lúc này làm khó chúng ta, đó mới là thân đau kẻ thù được lợi!"

"Lục quân bộ khó xử ta cũng biết, hiện tại ta đến là để giải quyết vấn đề. Việc giải tán quân đội, an trí binh lính, Lục quân bộ không làm được, ta Mưa Thần gánh hết! Đây là chuyện khiến bộ bên trong đau đầu nhất, ta nhận, mọi người cứ yên tâm, đừng nói Vũ mỗ tham lam! Ta Vũ mỗ vẫn luôn là quân cờ của Đồng Minh hội, hiện tại lại thành ra thế này..."

"Hôm nay thân thể ta không tốt, xin phép về nghỉ trước. Cứ để ta tạo phản, hai sư đoàn muốn đối phó ta Mưa Thần thế nào thì cứ tự nhiên. Nếu không muốn đối phó, ngày mai chúng ta lại bàn bạc. Cáo từ."

Nói rồi, hắc đứng dậy, hướng hai người nghiêm trang hành lễ, lại để Phùng Ngọc Tường dìu ra ngoài.

Hoàng Hưng từ nãy đến giờ chỉ nói một câu, nhìn Mưa Thần ngênh ngang rời đi, trợn mắt há mồm nói với Tưởng Tác Tân: "Người này còn cao ngạo đến đâu? Chẳng phải là quân phiệt rồi sao?" Tưởng Tác Tân cười khố: "Khắc Cường huynh, hắc sớm đã là quân phiệt rồi! Hiện tại ở phương Nam, những quân phiệt như hắc, chẳng lẽ còn ít sao? Nhưng lời hắc nói cũng có lý, chúng ta cần phải cân nhắc thật kỹ."

STT 87: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 21: Kế hoạch của kẻ điên

Mưa Thần đổi một chiếc xe ngựa, một đường hướng về cục Chế Tạo mà đi. Lần này hắn đến Nam Kinh, Trương Quý Trực lại không hề lộ diện. Xem ra, việc hắn cùng phái Lập Hiến Giang Chiết liên kết, giờ đây duy trì quan hệ bề ngoài cũng khó khăn. Bản thân hắn đã có đủ thực lực, cũng không cần phái Lập Hiến Giang Chiết làm chỗ dựa nữa. Những kẻ trong phái Lập Hiến này, luôn mang theo mùi thi thể từ trong mộ bò ra. Bọn chúng là quá khứ, còn Đệ Nhất Sư..... đại diện cho tương lai.

Hắn gạt bỏ ý nghĩ về Trương Quý Trực và đám người của hắn, hiện tại, bọn chúng không gây phiền toái cho hắn là tốt rồi. Nói thật, hiện tại hắn chẳng thể nghĩ được gì. Một ngày bốn ba, giả vờ giả vịt, diễn thuyết, đối phó với thái độ cứng rắn của lực lượng quân bộ, đã vắt kiệt toàn bộ tinh thần của hắn. Hắn tựa vào ghế trong xe ngựa, chỉ cảm thấy một trận mê man.

Lý Viện với đôi tay nhỏ bé lạnh buốt sờ lên trán hắn, khiến hắn tỉnh táo hơn một chút. Mưa Thần miễn cưỡng mở mắt ra, cười hỏi nàng: "Chúng ta đến đâu rồi?"

Lý Viện chớp mắt mấy cái, bỗng chốc bị hắn hỏi đến cũng có chút mờ mịt. Nàng hướng ra ngoài cửa sổ xe kêu lên: "Phùng đội trưởng, Phùng đội

trưởng!" MÀN cửa xe ngựa hơi nhấc lên, Phùng Ngọc Tường thò đầu vào: "Lý tiểu thư, có chuyện gì?"

Lý Viện mỉm cười nói: "Không có gì, chỉ là hỏi chúng ta đến cục Chế Tạo chưa. Vũ Sư trưởng một ngày chưa ăn gì, sợ thân thể không chịu nổi."

Sắc mặt Phùng Ngọc Tường rất nghiêm túc: "Báo cáo sư trưởng, phía trước là trạm kiểm soát của Quảng Đông quân, chúng ta qua trạm đó là đến cục Chế Tạo rồi."

Mưa Thần cố gắng lấy lại tinh thần: "Tốt, đến trạm kiểm soát thì phát danh thiếp của ta, chúng ta dừng dừng lại, cứ đi thẳng..... Tới nay hai vị sư trưởng kia, e là vẫn phải đến tiếp ta."

Trong lòng hắn cười khở, nào chỉ có hai vị sư trưởng, e rằng từ ngày mai trở đi, người hắn phải gặp sẽ không dứt. Ban đầu hắn cứ ý lại Từ Châu, không muốn cuốn vào vòng xoáy thế lực chính trị phức tạp ở Nam Kinh. Hiện tại xem ra, hắn muốn tránh cũng không được rồi.

Hắn trong lúc đầu óc choáng váng khẽ cười, đã không tránh được, vậy thì cứ đến.

Quảng Đông quân đối với đoàn xe và tùy tùng của Mưa Thần đều cho đi, còn có một vị đoàn trưởng đi cùng, đưa bọn họ thẳng đến cổng cục Chế Tạo, thái độ khách khí vô cùng. Cuối cùng, hắn đưa danh thiếp của Mưa Thần trả lại: "Sư trưởng nói, thiếp không dám nhận, tới nay nhất định còn muốn đến tiếp Vũ Sư trưởng. Vũ Sư trưởng có gì cần, cứ việc nói ra, Điều sư trưởng có thể làm được, nhất định sẽ làm cho ngài."

Cổng cục Chế Tạo còn vương vài vết máu, nhìn thấy mà rợn người. Mưa Thần gắng gượng tự mình xuống xe ngựa. Ở trước mặt bộ hạ cục Chế Tạo, hắn phải giữ gìn tôn nghiêm của một vị sư trưởng.

Cổng đã có vệ đội xếp thành hai hàng đang nghênh đón. Kể từ khi biết Mưa Thần hôm nay đến Nam Kinh, bọn họ từ sáng sớm đã chờ đợi đến xế chiều, lại vẫn đứng nghiêm chờ đợi. Thù Khắc Lương cũng với vẻ mặt xanh xao đứng ở hàng đầu, hẳn sớm đã không còn hy vọng gì về con đường phía trước của mình.

Mưa Thần đứng vững thân hình trên mặt đất, đội quân nghênh đón của cục Chế Tạo theo khẩu lệnh của Thù Khắc Lương, đồng loạt chào theo kiểu quân đội. Thù Khắc Lương ưỡn ngực, dùng sức vứt bỏ đao hành lễ. Mưa Thần cố gắng giữ vẻ mặt bình thản, vừa đáp lễ vừa đi vào cửa. Khi đi ngang qua Thù Khắc Lương, hắn nhỏ giọng nói: "Người lập tức đến chỗ làm việc của ta."

Khi Mưa Thần được an bài vào văn phòng tốt nhất của cục Chế Tạo, Thù Khắc Lương đã đứng chờ ở cửa. Không ai gọi hắn vào, hắn cũng không dám vào, chỉ nghe thấy tiếng đọc công văn bên trong. Rất lâu sau, Phùng Ngọc Tường mới mở cửa, nhỏ giọng nói với hắn: "Thù đoàn trưởng, mời vào."

Thù Khắc Lương cởi mũ, với vẻ mặt phó thác cho trời, bước vào văn phòng. Bên trong ánh sáng có chút mờ tối, chỉ có chiếc đèn bàn trên bàn làm việc của Mưa Thần là sáng. Hắn cũng không nhìn nhiều, "Bộp" một tiếng, nghiêm giọng hô: "Đệ Nhất Sư Nam Kinh độc lập canh gác đoàn đoàn trưởng Thù Khắc Lương báo cáo!"

Mưa Thần không nói gì, chỉ mệt mỏi tựa vào ghế. Thù Khắc Lương lúc này mới dám đánh giá, sắc mặt Mưa Thần rất khó coi, tái nhợt pha chút xanh xao, vẻ uy nghiêm thường ngày cũng không còn, hoàn toàn mệt mỏi đến mức xương cốt như tan rã, ngồi đó tự mình nắm vuốt lông mày.

Trong lòng Thù Khắc Lương có chút chua xót, sư trưởng thật sự rất mệt mỏi a, vết thương cũng chưa lành hẳn, chúng ta ở đây còn gây ra những

chuyện rắc rối này.....

Mưa Thần nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói không che giấu được sự mệt mỏi: "Đến rồi thì ngồi đi. Không cần khách sáo." Hãn tự giấu cười một tiếng: "Ta thật sự mệt rồi, hôm nay làm một ngày chuyện. Đừng thấy ta rời khỏi Từ Châu, vừa đến nơi này, điện báo công văn đã chất cao một thước..... Những chuyện này, ta không xử lý thì đều sẽ bị chậm trễ, gánh nặng trên vai ta, thật sự rất nặng a....."

Thù Khắc Lương vừa ngồi xuống, lại "Bộp" một tiếng đứng dậy, cúi đầu nói: "Sư trưởng, là tôi có lỗi với ngài, ngài giao cục diện cục Chế Tạo Nam Kinh cho tôi, tôi lại làm hỏng cả bầu trời..... Ngài cứ xử bắn tôi, tôi không có lời nào để nói."

Mưa Thần cười khở, đưa tay ra hiệu hãn ngồi xuống: "Bây giờ đừng nói những chuyện này, đến rồi thì tốt, hóa ra ngươi là người tốt nghiệp Bảo Định. Người đặc biệt từ Hà Bắc chạy đến Thượng Hải để nhờ cậy ta, làm người lại rất ổn trọng đáng tin, ta vẫn luôn rất coi trọng ngươi. Kỳ thật với trình độ năng lực của ngươi, đáng lẽ nên điều đến dã chiến bộ đội, một mình đảm đương một phương. Bởi vì Nam Kinh nơi này không thể thiếu người, ta mới khiến ngươi ở đây kiên trì một chút, kỳ thật các ngươi đều nằm trong lòng ta, sau này nên dùng ở đâu, ta đều đã tính toán rõ ràng....."

Thù Khắc Lương, một hán tử sắt đá của Hà Bắc, từ khi vào văn phòng đến giờ chưa từng rơi một giọt nước mắt. Hãn vào văn phòng, chỉ đợi Mưa Thần phát hỏa với hãn, lại thấy sư trưởng mệt mỏi nói chuyện với hãn, nước mắt liền không nhịn được nữa, ào ào rơi xuống, nói chuyện cũng mang theo giọng mũi: "Sư trưởng, tôi gây phiền toái cho ngài, ngài cứ giết tôi. Đệ Nhất Sư không có tôi cũng không sao, chỉ cần đoàn thể này không bị ảnh hưởng, có sư trưởng ở đây, tiền đồ vô hạn. Sư trưởng, xin hãy vì Đệ Nhất Sư, giao tôi ra! Nếu không, chết dưới quân pháp của ngài, tôi cũng cam tâm tình nguyện."

Mưa Thần giọng nói mang theo chút tức giận: "Ồ đồ! Nếu xảy ra chút chuyện, liền nháo muốn chết muốn sống, sau này còn làm được việc lớn gì nữa? Người nói những lời này, ta phải thất vọng về người! Trước khi đến, ta cũng đã xem báo cáo về sự việc lần này, người không có nhiều trách nhiệm. Nếu không phải một doanh trưởng bất cần làm sủng máy trên kệ bị nghiêng, sẽ không chết nhiều người như vậy! Hơn bốn trăm cái mạng người a! Ta sẽ tổ chức quân pháp thẩm phán, người nên gánh chịu trách nhiệm, người trốn không thoát, không nên gánh chịu trách nhiệm, người cũng không cần gánh vác. Nếu ngay cả thuộc hạ của ta ta cũng không bảo vệ được, Đệ Nhất Sư còn thành lập cái gì đoàn thể?"

Thù Khắc Lương lúc này chỉ muốn Mưa Thần lập tức xử tử hắn, hắn đứng thẳng người, hô lớn một tiếng: "Chào!" Hướng Mưa Thần dùng sức hành lễ, lại nhất thời không nói nên lời, cuối cùng mới ngập ngừng nói một câu: "Sư trưởng, vấn đề này không trách La doanh trưởng. Đích xác là những tên loạn binh kia nổ súng trước....."

Mưa Thần mệt mỏi khoát tay: "Những chuyện này ta tự nhiên sẽ để quân pháp đi điều tra. Phải nhớ kỹ, các người đều phải gánh chịu trách nhiệm của mình..... Tốt, người đi trước, tạm thời đình chỉ chức vụ đoàn trưởng, bàn giao công việc cho nhị doanh trưởng, La doanh trưởng cũng vậy. Nhớ kỹ, trải qua chuyện này, tuyệt đối không được nản lòng. Đi! Giữ vững tinh thần lên!"

Nhìn Thù Khắc Lương ưỡn thẳng lưng rời đi, Mưa Thần thở dài một hơi, nằm trên ghế lẩm bẩm: "Nguyện nguyện, thật là quá khó khăn a. Đến thời đại này, lại để cho nhiều người như vậy sinh tử quan tâm..... Ta ra một mệnh lệnh, liền có hàng ngàn hàng vạn người vì ta xông ra chiến trường. Ta ra một quyết định, có lẽ sẽ liên quan đến vận mệnh của rất nhiều gia đình..... Người cứ nói ta là kẻ vô trách nhiệm nhất, nhưng hiện tại trên người ta gánh vác trách nhiệm lại khiến ta mệt mỏi vô cùng..... Ta bị ném

đến nơi này, ngay cả một tấm ảnh của người cũng không có, ta tìm ai để nói lời trong lòng đây? Nguyện nguyện, ta thật sự rất mệt mỏi.....”

Một mùi thơm thức ăn xộc vào mũi hần. Mưa Thần từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, đã nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp của cô gái ở trước mặt hần: "Vừa rồi người gọi tên ta?" Mưa Thần có chút thất thần, cứ tưởng lại nhìn thấy nàng trước mặt mình..... Nhìn kỹ lại, lại là Lý Viện đang chăm chú nhìn hần.

Mưa Thần trong lòng thầm thở dài, lại nhìn bàn làm việc đã bày sẵn mấy món ăn. Lý Viện rất chu đáo, biết hần không ăn cá và thịt heo, nên đã chuẩn bị mấy món chay và thịt bò xào, nhìn thôi đã thấy sắc hương vị đều đủ cả. Thêm một bát trứng gà hấp nữa, mùi thơm nức mũi, khiến Mưa Thần không khỏi thấy thèm. Hần cười nói: "Cũng may là người xuống bếp, chứ không phải đầu bếp bên kia lại làm một bàn toàn thịt cá, thì bữa tối của ta e là lại phải bỏ dở."

Lý Viện thở dài: "Người bị thương còn chưa khỏi, Phòng trưởng Mộ lại còn cãi nhau với người, vậy mà người vẫn cứ khẳng khẳng muốn đến Từ Châu. Đại sự bên trên ta chẳng giúp được gì, chỉ có thể chăm sóc tốt cho thân thể của người..."

Mưa Thần cầm đũa định ăn cơm, thì thấy Phùng Ngọc Tường lại gõ cửa vào. Hần trên tay cầm một tấm danh thiếp. Thấy Mưa Thần đang chuẩn bị ăn cơm, Phùng Ngọc Tường có vẻ muốn lui ra. Mưa Thần gọi hần lại: "Hoán Chương, đây là thiếp mời của ai?"

Phùng Ngọc Tường nghiêm túc bẩm báo: "Sư trưởng, là Quảng Đông quân Diêu Mưa Bình sư trưởng đến bái phỏng. Nếu không ta ra ngoài nói với ông ta một tiếng, bảo ông ta đợi một lát."

Mưa Thần cười khỗ, quẳng đĩa xuống: "Người ta là người xem đảo lại bái ta, một vị khách qua đường, sao có thể để người ta phải đợi được? Không ăn cơm nữa! Ta đi phòng khách gặp Diêu sư trưởng!"

Lý Viện lăm lăm thu dọn thức ăn trên bàn, thở phì phò đi ra cửa. Nàng không dám cãi Mưa Thần, chỉ thấp giọng mắng Phùng Ngọc Tường đang đứng ở cửa: "Mày là thằng chết bầm, không thể đợi một lát sao? Hắn khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một chút!"

Đáng thương Phùng Ngọc Tường, hơn ba mươi tuổi, ở Bắc Dương quân cũng đã là doanh trưởng. Giờ bị một cô gái mắng, chỉ có thể cười khỗ.

"Cái thằng Mưa Thần này, đúng là ương ngạnh!" Người lên tiếng là một thanh niên mặt vuông tai lớn, mặc một bộ kimono Nhật Bản. Hắn chính là Hoàng Nhất Âu, kẻ muốn ám toán Mưa Thần. Hắn đang ăn cơm cùng phụ thân, nói đến tức giận, đập đĩa xuống bàn một cái, lực đạo mạnh đến nỗi làm thức ăn trên bàn cũng nảy lên.

Hoàng Hưng cũng mặc kimono. Hai cha con bọn họ, ở Nhật Bản đã lâu, bình thường rảnh rỗi đều mặc kimono. Hắn chậm rãi nhìn con trai: "Người lại tức cái gì? Mưa Thần dù sao cũng đến Nam Kinh, cũng là chuẩn bị giải quyết hậu quả. Chúng ta quản hạt nhiều đô đốc như vậy, ai chịu rời khỏi địa bàn của mình đến Nam Kinh? Hắn hôm nay còn đến trước mộ quý xuống. Nhìn xem, ngày mai báo chí lại là một đồng lời khen ngợi."

Hoàng Nhất Âu tức đến không ăn nổi cơm: " Binh lính của hắn bắn chết hơn bốn trăm binh sĩ, mà mọi chuyện cứ như vậy mà xong. Mọi chuyện đều là hắn chiếm thượng phong. Cái Dân Quốc này còn có quốc pháp, thiên lý gì không?"

Hoàng Nhất Âu cũng là một nhân vật trẻ tuổi đầy khí phách. Ở Nhật Bản, qua lại với các đại lão Đồng Minh hội, ai không nhìn hắn với ánh mắt

của một người có tương lai? Ai ngờ lại xuất hiện một Mưa Thần, trẻ hơn hẳn, thành công hơn hẳn, khiến hẳn làm sao không tức giận? Tám phần là ghen tị.

Thấy phụ thân chỉ từ tốn ăn cơm, không để ý đến mình, Hoàng Nhất Âu đứng phắt dậy, quay người muốn đi. Hoàng Hưng giật mình, gọi lại: "Người đi đâu?"

Hoàng Nhất Âu lớn tiếng: "Hiện tại Mưa Thần đang ở trong Cục Chế Tạo, chẳng lẽ chúng ta còn muốn thả hổ về rừng sao? Con sẽ đến chỗ Lữ công, quân Chiết của ông ta vừa hay bao vây Cục Chế Tạo, ban đêm xông vào giết hẳn, thu lấy quân đội, địa bàn, tài sản của hẳn. Phụ thân, như vậy địa vị của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều!"

Hoàng Hưng tức giận đập bàn, hai cha con đều không còn tâm trạng ăn cơm nữa. Ông cũng đứng lên, chỉ vào mũi con trai mắng: "Hồ đồ! Trong đầu người nghĩ cái gì? Đừng nói là dựa vào Lữ công, một sư bộ đội cũng không thể giết được Mưa Thần vào ban đêm! Người đi một binh cũng không kéo được! Người ta có thành tựu, người nên học hỏi sở trường của người ta. Mưa Thần làm việc vừa độc ác lại ổn thỏa, đâu có giống người nóng nảy như vậy! Ban đêm người không được đi đâu cả, ở nhà đọc sách dưỡng khí!"

Nói đến đây, con trai không thể không nghe lời lão tử. Hơn nữa, hẳn vừa rồi cũng chỉ là nói nhảm mà thôi, hẳn sao có thể không biết, ở Nam Kinh này, không ai có thể động đến Mưa Thần một sợi lông, cũng không ai muốn động đến Mưa Thần. Chỉ cần chính phủ lâm thời Nam Kinh còn tồn tại một ngày, Mưa Thần chính là Trường Thành Giang Bắc, là chỗ dựa của bọn họ. Cũng chính vì hiểu rõ điều này, hẳn mới càng thêm phần hận.

Nhìn con mình giậm chân tức giận lên lầu, Hoàng Hưng cũng không còn hứng thú ăn cơm, chỉ vô thức sờ lên đầu. Cái thằng Mưa Thần này, không

thấy thì muốn mời hã đến Nam Kinh bàn chuyện, gặp rồi lại khiến toàn bộ lục quân bộ trên dưới gà bay chó chạy, không biết nên làm sao mới tốt.

Ngay lúc lão đầu tử cảm thấy bức bối, cửa trước đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Vừa mới nhìn rõ hai cha con cãi nhau, phó quan đang trốn trong phòng khách vội vàng chạy ra cửa, xem rốt cuộc là ai đến quấy rối.

Hoàng Hưng biết là người trong nhà, không phải lính gác sẽ không cho vào. Nhưng ông cũng có chút tò mò, ai lại đến tìm ông vào giờ ăn tối? Phó quan dẫn hai người vào. Người đi trước là Thứ trưởng Lục quân Tưởng Tác Tân, người đi sau, Hoàng Hưng vừa nhìn đã nhận mặt, chính là Lôi Phấn.

Hã đã mang tiếng xấu ở Nam Kinh, dụ dỗ Bách Văn Úy, một đồng chí cách mạng, đi tranh đoạt địa bàn của Mưa Thần. Bách Văn Úy chết không rõ ràng, còn hã lại bình an vô sự, còn đăng trên báo chí bài "Từ Châu binh biến đầm máu ký", thổi phồng Mưa Thần lên tận trời. Cái chết của Bách Văn Úy cứ như vậy mà bị che giấu. Hã không chỉ làm mất uy tín ở chính phủ lâm thời Nam Kinh, mà ngay cả trong Giang Chiết lập hiến phái, hã cũng trở thành một nhân vật không được chào đón.

Cái tên đáng ghét này, bây giờ lại được Tưởng Tác Tân dẫn đến. Hoàng Hưng lạnh lùng nhìn hã, Lôi Phấn tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, trong mắt dường như luôn có một loại ánh sáng hưng phấn bệnh hoạn đang nhấp nháy.

Tưởng Tác Tân nhiệt tình cười với Hoàng Hưng: "Khắc ông, Lôi nghị viên có một ý kiến rất hay, chúng ta không ngại thử xem, dùng để kiềm chế Mưa Thần có lẽ có ích... Nói thật, thái độ của hã thật sự là ương ngạnh quá đáng. Chúng ta không nghĩ ra biện pháp gì, thì lực lượng vũ trang này bây giờ là chướng ngại của chúng ta, tương lai có thể là họa lớn."

Hắn còn chưa ngồi xuống đã hưng phấn lớn tiếng, xem ra hôm nay cùng Mưa Thần một ngày, bị những trò làm màu của hắn làm cho phiền muộn quá. Hoàng Hưng trong lòng cười gằn, Mưa Thần a Mưa Thần, mặc dù người làm người làm việc đã thành thục hơn so với những người trẻ tuổi cùng tuổi, nhưng vẫn còn non kinh nghiệm. Mặc dù người có sức mạnh, có thể không kiêng nể đặc tội với người, nhưng những nhân vật mà người không để vào mắt, chỉ cần kết oán với người, chỉ cần người không phòng bị, những dòng nước ngầm này có lẽ sẽ bao phủ người.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ông lại không có chút hứng thú nào với ý kiến của Lôi Phấn. Lão danh sĩ này, nói một cách công bằng, làm người thì quá quang minh lỗi lạc. Nhưng vì nể mặt Tưởng Tác Tân, ông vẫn mời họ ngồi xuống, bảo phó quan dâng trà.

Thấy phó quan đi rồi, Lôi Phấn, đôi mắt vẫn không ngừng đảo quanh, đột nhiên yên lặng nhìn Hoàng Hưng: "Khắc ông! Hiện tại Mưa Thần đã quá lớn mạnh, chúng ta khó mà làm gì hắn ở Nam Kinh. Nhưng chúng ta có thể móc sạch trụ cột của hắn! Binh lính và tiền bạc trong tay Mưa Thần, bất luận rơi vào tay ai, đều là vương bá chi tử. Hôm nay tôi cùng Tưởng thứ trưởng đã bàn bạc, đối phó Mưa Thần, chỉ cần làm mấy điểm sau!"

Thần sắc hắn hưng phấn, mặt kệ vẻ chán ghét trong mắt Hoàng Hưng, phối hợp nói: "Thứ nhất, hắn dù sao lên như điều gặp gió, dưới trướng thành viên tổ chức phần lớn là tạp nhạp gom lại. Hiện tại ra tay, vẫn còn kịp! Dưới trướng hắn có hai viên tâm phúc đại tướng, Hà Toại hiện đang nắm binh ở An Huy, Trần Sơn Hà thì trấn giữ Dương Châu. Chỉ cần chúng ta ủy Hà Toại làm An Huy Đốc đốc, Trần Sơn Hà làm Trung ương trực thuộc Lục quân sư trưởng. Coi như hai gã đại tướng này không một lòng với Mưa Thần, chiếu theo tính tình của Mưa Thần, cũng sẽ không yên tâm với hai người này. Chỉ cần nội bộ bọn họ có ngăn cách, tự nhiên sẽ bất ổn từ bên trong!"

Tưởng Tác Tân nghe vậy gật gù đắc ý, hiển nhiên rất vừa lòng. Lôi Phấn đứng dậy, tiếp tục hưng phấn nói: "Thứ hai, chính là gây áp lực từ bên ngoài! Chết quân bên đó ta có thể liên lạc. Nhường Lưu Thủ Chiết Giang, Chiết quân theo hướng Thừa Quốc tiến vào An Huy nam, mà Quảng Đông quân của Diêu Mưa Bình bộ ngược lại đã không thể về Quảng Đông, hoàn toàn có thể vượt sông Bắc tiến, chỉ cần cho bọn họ cái danh nghĩa ăn Giang Bắc là được rồi! Mà Chiết quân của Lữ Công và Quế quân của Trần Chi Ký đều là những đội quân rất mạnh, hoàn toàn có thể dọc theo Tân Phố đường Bắc thượng. Chỉ cần đem Từ Châu nhường cho bọn họ là xong!"

"Thứ ba, ngàn vạn lần phải giam Mưa Thần tại Nam Kinh, khiến hắn không thể trở về chủ trì quân chính ứng biến. Chỉ cần ba điều này kết hợp, Mưa Thần sẽ xong đời! Khắc Ông tiếp nhận sản nghiệp của Mưa Thần, dưới trướng cường binh sợ không dưới mười lăm vạn, dù là tiến tới tranh đoạt thiên hạ, cũng là chuyện trong tầm tay!"

Nghe đến đó, Hoàng Hưng không nhịn được nữa, lớn tiếng quát: "Đưa vị Lôi tiên sinh này ra ngoài!" Tưởng Tác Tân giật mình, nhìn Hoàng Hưng nổi giận. Lôi Phấn càng đảo tròn mắt, ngơ ngác sửng sờ.

Hoàng Hưng vỗ bàn: "Đồ điên từ đâu tới! Cái gì vương bá chi tư, cái gì tranh đoạt thiên hạ. Người đây là khuyên ta làm hoàng đế không thành, Lôi Mới ruộng, ta thấy người bị kích thích quá sâu, vẫn là về nhà dưỡng bệnh đi, Dương phó quan, tiễn khách!"

Lôi Phấn dùng ánh mắt thù hận nhìn chăm chăm Hoàng Hưng, bị Dương phó quan nửa đẩy nửa kéo ra ngoài.

Hắn bị đẩy ra khỏi cửa, đứng sửng sờ một lát, bỗng nhiên ha ha cười lớn, cuối cùng giậm chân một cái, khàn giọng nói: "Tốt. Đã phương nam ta không còn chỗ dung thân, ta cũng không tin phương bắc không ai nghe vào

lời ta. Lão tử lên phương bắc đây. Mưa Thần a Mưa Thần, người cứ đợi mà xem!"

Trong phòng, Tưởng Tác Tân có chút xấu hổ, nhìn Hoàng Hưng vẫn còn tức giận đến thở hổn hển, cười khan nói: "Lôi Mối ruộng hiện tại thần trí có chút không tỉnh táo, có mấy lời nói là quá đáng một chút, nhưng cách xử lý này vẫn rất có lý. Chúng ta muốn áp đảo Mưa Thần, biện pháp này vẫn rất tốt, Khắc Ông..."

Hoàng Hưng thở dài nói: "Mưa Nham, sao người vẫn không hiểu, chính phủ Nam Kinh của chúng ta chẳng mấy chốc sẽ kết thúc. Chúng ta hiện tại chẳng qua là làm công việc trông coi di chúc. Đối phó Mưa Thần, lại có thể thế nào? Hơn nữa, hãn ở Giang Bắc làm việc, rốt cuộc vẫn là vì bách tính, công tại cộng hòa. Giữ lại thực lực của hãn, tương lai còn có chỗ để lui, hiện tại cũng là chúng ta muốn ổn định lại thực lực của hãn. Sao người cũng hồ đồ rồi?"

Hãn cuối cùng tổng kết: "Chúng ta vẫn là mau chóng làm xong chuyện này, để làm một vị nhất phẩm lớn bách tính của nước cộng hòa! Mấy tháng nay làm quan, ta thật sự là chán rồi..."

Tưởng Tác Tân im lặng, trong lòng cũng không biết nói gì cho phải, người Hoàng Khắc Cường không muốn làm quan nữa, ta Tưởng Vũ Nham lại vẫn chưa hết hy vọng đâu. Bất quá, về phần Mưa Thần, hiện nay cục diện này, vẫn là cùng hãn sống chung hòa bình.

Lúc này phương nam, hoàn toàn chính xác đã làm công tác kiểm chế. Hoàng Hưng lo lắng, cũng là tiếng lòng của đại đa số nhân vật Đồng Minh hội. Sắp xếp tốt công việc kết thúc của chính phủ trung ương, nhưng lại tận lực bảo tồn duy trì lực lượng của phe phái địa phương dưới trướng mình, làm lấy vạn nhất dự định. Chính đàn phong vân biến đổi thất thường, chuẩn bị nhiều một chút, tổng không phải là chuyện xấu.

Có lẽ Mưa Thần, chính là bởi vì nhìn trúng điểm này, mới dám tự mình đến Nam Kinh chăng?

STT 88: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 22: Mới gặp trong sơn

Nói thật, trận mưa thần giáng xuống đêm qua chẳng dứt, cứ thế mà dai dẳng. Đầu tiên là Diêu Vũ Bình đến báo phỏng, vị quân sư Quảng Đông này chẳng mấy mặn mà với việc chính phủ lâm thời Nam Kinh sẽ đi về đâu, càng không mấy lạc quan về tiền đồ của mình. Hãn và Đốc quân Quảng Đông Trần Liêm Minh có quan hệ không tồi, Trần Liêm Minh cũng đã bóng gió muốn phân tán tám ngàn quân Quảng Đông. Vũ thần và hãn nói chuyện rất lâu, sơ bộ đồng ý hợp nhất đội quân này, để họ tiến vào chiếm cứ phía nam An Huy.

Chiết quân Lữ Công tuy có quê quán ở Chiết Giang để về, nhưng cũng không muốn đắc tội Vũ thần, kẻ có thực lực lớn, đêm đến cũng lễ phép đưa thiệp mời, tặng quà đến thăm, mọi người đều hòa nhã vui vẻ. Đến hơn mười một giờ đêm, Vũ thần mới ăn chút gì, rồi lại phê duyệt công văn. Mãi đến rạng sáng mới chớp mắt được một lát.

Sáng sớm, đã thấy những binh lính được phân tán vây quanh Cục Chế tạo, chặt như nêm cối. Quân Quảng Đông và Chiết quân bây giờ căn bản còn chưa nói đến việc vây quanh Cục Chế tạo. Ban đầu còn tưởng rằng đám tàn binh lại đến gây sự, định thay Vũ thần đuổi bọn chúng đi, nào ngờ đám loạn binh này đều hò hét ầm ĩ: "Chúng ta đến Đệ Nhất Sư bộ đội!"

Thế là Chiết, Quảng Đông hai quân lại bắt đầu làm công việc duy trì trật tự. Về chuyện này, Vũ thần cũng đã sớm có bố trí, tại cổng Cục Chế tạo đặt mười điểm trưng binh. Vẫn theo quy củ cũ, thoát nhìn không có thói xấu của doanh đầu đường xó chợ, có huấn luyện, liền nhận, còn lại phát mười đồng lộ phí rồi cho về nhà. Ngược lại, Cục Chế tạo Nam Kinh còn có hơn 60 vạn, Vũ thần chỉ cần một tờ giấy nhắn tin là có thể rút ra, số tiền này đủ giải quyết sáu vạn tàn binh.

Hắn làm việc này, quả thực so với Lục quân bộ làm tốn ít hơn nhiều. Lục quân bộ phân tán binh lính, còn phải trả nợ lương, thưởng, rồi mới phát lộ phí, mới hoàn thành thủ tục. Vũ thần thì hoàn toàn bỏ qua những khoản nợ trước, những binh lính này được Đệ Nhất Sư thu nhận, lập tức có cơm ăn, những thứ trước kia cầm cũng không tính toán. Không được thu nhận, những tàn binh này đều ký giấy lĩnh lộ phí, sau này không được đến Đệ Nhất Sư quấy rối. Mười điểm cùng nhau hành động, thêm Chiết quân và Quảng Đông quân duy trì trật tự, không khí cổng cũng vừa náo nhiệt lại chỉnh tề.

Vũ thần ngủ ba tiếng liền dậy, có lẽ người ngồi vào vị trí này, phần trách nhiệm và cảm giác có thể nắm giữ rất nhiều người và sự việc khiến người ta tự giác tràn đầy tinh lực. Hắn đã có tinh thần hơn hôm qua, đang cẩn thận sửa sang lại y phục của mình. Hôm nay, thế nào cũng phải đi gặp Tôn Trung Sơn tiên sinh. Mình mượn cờ hiệu của ông để lập nghiệp, bây giờ lại muốn đi gặp chính chủ, nghĩ đến cũng thấy trong lòng thấp thỏm.

Trong sơn, tiên sinh là lá cờ lớn, mình nhất định phải khoác lên người. Dưới đáy mình ngầm thao tác thế nào cũng được, nhưng đối với mình, người không có căn cơ ở trong nước, danh phận và đạo nghĩa là chuyện đặt lên hàng đầu.

Hắn vừa sửa sang quần áo, vừa đội mũ lính ngay ngắn lên đầu, hỏi Phùng Ngọc Tường, người vẫn cười ngây ngô bên cạnh: "Hoán Chương,

người thấy ta thế nào?"

Phùng Ngọc Tường cười nói: "Sư trưởng, rất đoan chính, rất giống quân nhân." Vũ thần cười mắng: "Cái gì mà rất giống quân nhân, ta vốn là quân nhân. Trong sơn tiên sinh hẹn là mười giờ."

Phùng Ngọc Tường gật đầu nói: "Vâng, đêm qua đưa danh thiếp, trong sơn tiên sinh hẹn mười giờ tại Phủ Tổng thống gặp mặt." Vũ thần im lặng gật đầu: "Được, chúng ta đi thôi."

Phủ Tổng thống của Tôn Trung Sơn tiên sinh chính là nha môn của Lưỡng Giang Tổng đốc, cũng là phủ của Thiên Vương Thái Bình Thiên Quốc. Vũ thần ở đây cũng đã làm đô đốc mấy ngày gần ngủ, thăm lại chốn xưa, hẳn cũng có chút hoảng hốt. Cùng nhau đi tới, vậy mà cũng đến bước này. Về phần tương lai sẽ ra sao, cứ xem cố gắng của mình thế nào.

Hắn hiếm khi như một sĩ quan nhỏ đứng ở cửa ra vào phòng thu phát, chờ Tôn Trung Sơn tiên sinh truyền kiến. Ở toàn Trung Quốc, có thể khiến hắn làm người như vậy, hiện tại đếm trên đầu ngón tay cũng không có mấy người.

Chờ không lâu, một người mặc váy, thư ký bộ dáng, người trẻ tuổi đi tới, trước quan sát Vũ thần một lượt, mỉm cười nói: "Vũ Sư trưởng, trong sơn tiên sinh đã chuẩn bị xong. Hiện tại ở phòng tiếp khách chờ gặp ngài."

Vũ thần mỉm cười gật đầu với hắn: "Vị tiên sinh này, phiền ngài dẫn đường một chút. Nghĩ đến việc gặp tiên sinh, ta thực sự rất kích động." Vị thư ký kia bỗng nhiên rút từ trong túi ra một cây bút máy, lại móc ra cuốn sổ nhỏ, mỉm cười nói: "Vũ Sư trưởng, ngài có thể ký tên cho tôi được không? Tôi tên Trần Trác, là sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành luật của Đại học Đông Kinh, hiện tại làm thư ký cho trong sơn tiên sinh. Tôi đã đọc mấy lần dáng vẻ của Vũ Sư trưởng trên sông điện, cảm khái rất nhiều. Đối với

việc làm địa phương tự trị pháp hệ, cũng vô cùng hứng thú, tương lai còn mong được làm việc dưới trướng Vũ Sư trưởng."

Vũ thần cười một tiếng, cũng không để trong lòng. Loại người sùng bái này, lúc ở Từ Châu, ngày nào hắn cũng phải tiếp kiến mấy người. Hắn nhận cuốn sổ, mỉm cười nói: "Trần tiên sinh chữ là gì?"

Trần Trác chữ là không nhóm, Vũ thần viết lên cuốn sổ: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng. Chữ tặng không nhóm huynh cùng nỗ lực, Vũ thần." Viết xong không nhịn được cười có chút đùa cợt. Đây là câu hắn viết nhiều nhất rồi. Trần Trác mừng rỡ nhận lấy cuốn sổ, dẫn hắn đến phòng tiếp khách.

Sắp được gặp Tôn Trung Sơn tiên sinh rồi.

Phòng tiếp khách là một căn phòng rất cao rộng, có cửa sổ kính kiểu tây, sàn nhà gỗ lim. Lúc trước, khi còn là Tổng đốc nha môn, nệm êm bàn váy đều bị dỡ bỏ, thay vào đó là một cái bàn nhỏ kiểu tây để uống trà. Mà sau bàn, một người đàn ông trung niên gầy gò, có vóc dáng trung bình, gương mặt và màu da điển hình của người phương nam, đang nhìn Vũ thần tiến vào với nụ cười quen thuộc. Hắn dĩ nhiên là tổng thống lâm thời của chính phủ lâm thời Nam Kinh, thần tượng và cờ xí của cuộc cách mạng lật đổ nhà Thanh, Tôn Trung Sơn tiên sinh.

Hắn đứng lên, hơi đưa tay, biểu thị ý hoan nghênh.

Vũ thần mấy bước nhanh chóng đi vào trung tâm phòng tiếp khách, thân thể đứng nghiêm, chào hỏi khí lực cũng rất lớn, dưới chân giày ủng khi nghiêm trang va vào nhau vang dội. Hắn lớn tiếng nói: "Tôn tổng thống, Giang Bắc hộ quân làm, Giang Tô lục quân đệ nhất sư trưởng Vũ thần đến báo danh, xin tổng thống huấn thị!"

Tôn Trung Sơn cười đi tới bắt tay hần, lại kéo hần đến bàn ngồi xuống. Nhìn Vũ thần ngồi ở đó vẫn thẳng lưng, hần mỉm cười nói: "Vũ Sư trưởng, chúng ta là những người có giao tình từ nước Mỹ, còn nghiêm túc như vậy làm gì. Mọi người cứ tự nhiên là được."

Nghe Tôn Trung Sơn trêu chọc mình, Vũ thần cũng cười khở trong lòng, nhưng vẫn thả lỏng tư thế: "Trong sơn tiên sinh, lúc trước sự tình binh bại ở Nam Kinh, để thu phục lòng người, tôi mới mạo muội dùng danh nghĩa của tiên sinh, hiện tại xin lỗi tiên sinh."

Tôn Trung Sơn khoát tay áo: "Cái gì mà mạo muội dùng danh nghĩa của ta. Người lấy 200 hội binh lập nghiệp, khôi phục Thượng Hải, Nam Kinh, Từ Châu và An Huy. Danh nghĩa này dùng rất tốt! Nếu đồng chí dưới trướng chúng ta đều như vậy. Hiện tại cục diện có lẽ đã khác... Từ giờ trở đi, người chính là đồng chí và học sinh mà ta đã biết ở nước Mỹ. Lần này danh chính ngôn thuận."

Hần nháy mắt với Vũ thần, nhìn thật là hiền hòa. Thấy Vũ thần chỉ cười xấu hổ không nói gì, Tôn Trung Sơn vỗ tay, sai người dâng trà, chốc lát sau hai chén trà nóng hổi đã được bưng lên. Vũ thần cũng không biết lúc này nên nói gì, chỉ nhìn chăm chăm hơi nước bốc lên biến ảo mà ngẩn người, trên mặt vẫn cố gắng duy trì nụ cười.

Ánh mắt Tôn Trung Sơn rất xa xăm: "Vũ Sư trưởng, lần này người đến, chính là vì xử lý chuyện xảy ra ở Cục Chế tạo. Chết hơn bốn trăm người a, nếu Đệ Nhất Sư của người không có một lời giải thích, thì thật là không thể nào nói nổi."

Vũ thần ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết: "Trong sơn tiên sinh, lần này xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng rất đau lòng. Nhưng đúng sai trong đó, cũng rất khó phân biệt rõ ràng. Nếu chính phủ muốn truy cứu trách nhiệm,

Vũ mỗi một mình gánh chịu. Xin chính phủ đừng truy cứu trách nhiệm của thuộc hạ tôi."

Hắn nói năng đanh thép, khiến Tôn Trung Sơn cũng có chút kinh ngạc. Ban đầu, bọn họ chỉ định nhẹ nhàng bỏ qua cho Mưa Thần, chỉ cần hắn giao ra đám thủ hạ che giấu tội lỗi, giữ thể diện cho chính phủ là xong. Không ngờ, Mưa Thần tuy cung kính với hắn, nhưng lại bao che khuyết điểm cho bộ hạ đến vậy. Hoàng Hưng cũng đã kể với hắn về những lời Mưa Thần nói ở Lục quân bộ hôm qua. Xem ra, người học trò mới nhận này của mình cũng có cá tính đấy.

Hắn có chút phiền não, dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, cuối cùng mới thở dài: "Vũ Sư trưởng, vì người đã là đệ tử của ta, ta cũng không ngại nói với người vài câu. Chuyện lần này, mặc dù là đám lính biến chất kia gây sự trước. Nhưng suy cho cùng, vẫn là xảy ra ở chỗ của người. Người một đường khôi phục danh tiếng, công lao tuy lớn, nhưng đến đâu người cũng vét sạch tài nguyên, gom hết vào tay mình. Nếu không như vậy, chính phủ sao lại lâm vào cảnh khốn cùng, lại để xảy ra chuyện như vậy? Vũ Sư trưởng, người mọi thứ đều tốt, chỉ là điểm này, thật không có tinh thần đoàn kết, tôn chỉ của đồng chí. Về sau nhất định phải thay đổi."

Mưa Thần thầm cười lạnh trong lòng. Dù mình có giao ra số tài nguyên này, chính phủ tạm thời cũng chẳng khá hơn là bao. Trong lịch sử của mình, không có nhân vật này, Nam Kinh cũng chưa chắc đã yên ổn hơn. Hắn nghiêm mặt lắc đầu: "Bên trong Sơn tiên sinh, không phải Mưa Thần tư lợi, mà là hiện tại thuộc hạ nằm trong tay vũ lực lớn nhất phương Nam, lại luôn được coi là quân tiên phong cách mạng. Nếu không có chút tài lực chống đỡ, chính phủ phương Nam của chúng ta sẽ không có cục diện hiện tại. Thuộc hạ thực tế nắm giữ tài sản cũng không nhiều, mỗi khi đánh chiếm một nơi, tất cả thuế thu được đều giao nộp, hơn nữa Giang Bắc cũng đang

không ngừng miễn thuế. Thuộc hạ có được cục diện này, cũng là do tự mình vất vả kinh doanh mà có!"

"Từ Cổ khanh trước đô đốc, thuộc hạ đã di tặng hai mươi vạn đồng cho hãn, hãn liền có thể tự mình giấu diếm một nửa. Hiện tại phần lớn là hạng người này, thuộc hạ sao dám dễ dàng giao quân cách mạng tư cho người khác? Đội ngũ của chúng ta đang chiến đấu! Đang đổ máu! Đang vì đất nước nuôi quân đội hải quân! Đang vì chính phủ giữ nguyên khí!"

Tôn Trung Sơn ngạc nhiên nhìn người trẻ tuổi lần đầu gặp mặt trước mặt mình từ tốn nói, ngoài sự cung kính ban đầu, giờ lại nói năng sắc bén, không chút khách khí.

Mưa Thần hít sâu một hơi, ôn tồn nói: "Về phần nói thuộc hạ không đoàn kết với đồng chí, thuộc hạ càng thấy oan uổng. Suốt dọc đường đi, giúp chính phủ giải quyết khó khăn còn thiếu sao? Quân An Huy Hoài thất bại, thuộc hạ liền không chút do dự phái quân đội báo thù cho họ. Quân Bắc Dương trọng binh đóng ở Tân Phổ, lại là bộ đội của thuộc hạ liều chết chống địch ở Sơn Đông! Hiện tại chính phủ tài chính khó khăn, lấy giải trừ quân bị là đại sự, thuộc hạ vừa đến Nam Kinh, chưa có ủy nhiệm chính thức từ Lục quân bộ, đã thay văn phòng chính phủ giải quyết công việc. Ai cho thuộc hạ một đồng tiền? Ai cho thuộc hạ một viên đạn bổ sung? Hiện tại thuộc hạ một đầu quân sự, một đầu dân sự, mang thương tích trong người vẫn cố gắng gánh vác, các vị trung ương còn oán trách thuộc hạ. Sự nghiệp cách mạng này, chẳng lẽ là do người khác làm sao?"

Tôn Trung Sơn bị Mưa Thần nói đến im lặng, cuối cùng mới miễn cưỡng nói: "Người có nỗi khổ của người, ta cũng hiểu. Hiện tại chính phủ đang giải quyết công việc, có lẽ chưa thể chiếu cố đến quân của người, đó cũng là điều không tránh khỏi. Là đồng chí cách mạng, phải có tinh thần chịu đựng... Tương lai quốc gia chưa chắc đã lạc quan, còn cần Vũ Sư trưởng cùng những đồng chí trẻ tuổi khác gắng sức."

Hắn nhẹ nhàng chuyển chủ đề, lại hỏi: "Vũ Sư trưởng có tính toán gì cho tương lai? Cần ta giúp gì cho người?" Càng trò chuyện với Mưa Thần, hắn càng cảm thấy người này là một nhân vật đầy nhiệt huyết, không giống như những lão gia trong chính phủ giỏi về thi lễ tiến thoái, nhưng lại làm việc qua loa cho xong chuyện. Hắn cảm thấy rất thích Mưa Thần, lúc này mới nói chuyện thật lòng, hắn thực sự rất quan tâm đến tương lai của thế lực Mưa Thần. Mặc dù muốn thoái vị cho Viên Thế Khải, nhưng những nhân vật trong đảng Dân chủ lúc này vẫn cảnh giác với hắn, một vài quân cờ cần phải sớm bố trí.

Mưa Thần trầm ngâm một lát, thân nhiên nói: "Bên trong Sơn tiên sinh, trước mặt ngài, ta chưa bao giờ nói dối. Mặc dù tình hình trong nước hiện tại có vẻ bình lặng, nhưng thế lực mới và cũ giao thoa, sự nghiệp cách mạng của chúng ta còn lâu mới thành công. Việc cần làm còn rất nhiều, ta không yên tâm về vị vĩ nhân phương Bắc kia, trên người hắn còn quá nhiều dấu vết của thời đại trước. Hiện tại đã muốn giao quyền trị quốc cho hắn, thuộc hạ phải nắm chắc thực lực vào thời điểm này! Xem xem phương Bắc hành động ra sao. Nếu quả thực là quốc tặc làm loạn, thuộc hạ không sợ một lần nữa bắc phạt!"

Hắn nói đến khí thế ngất trời, nhưng lại không nói đến kế hoạch tương lai của mình. May mắn là Tôn Trung Sơn vốn có tính cách cầu thả với thuộc hạ, nghe hắn nói vậy chỉ mỉm cười gật đầu, tán thưởng: "Có việc gì, người cứ thoải mái làm đi, ta ủng hộ người..."

Hai người lại hàn huyên vài chuyện gia đình, cuối cùng Tôn Trung Sơn mới nói: "Người đến Nam Kinh hai ngày nay cũng vất vả rồi, sớm trở về Từ Châu đi. Vụ chế tạo cục, người vẫn phải để ý một chút đến thể diện của chính phủ... Tin rằng người sẽ xử lý tốt. Được rồi, cứ như vậy đi."

Mưa Thần đứng dậy, lại một lần nữa trình trọng hành lễ: "Bên trong Sơn tiên sinh, bất cứ lúc nào, Đệ nhất sư luôn là vũ lực đáng tin cậy của ngài

trong tương lai. Vạn nhất có đại sự gì xảy ra, chỉ cần ngài đến Từ Châu, thuộc hạ nhất định nghe theo chỉ huy."

Nhìn Tôn Trung Sơn chỉ mỉm cười gật đầu, Mưa Thần quay người bước ra cửa. Đột nhiên lại bị Tôn Trung Sơn gọi lại, chỉ thấy vẻ mặt hắn có chút mơ hồ hỏi Mưa Thần: "Vũ Sư trưởng, trong lòng người, một Trung Hoa mới, rốt cuộc là hình dáng gì?"

Mưa Thần đứng ở cửa suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: "Có lẽ là giống như Trung Hoa mới trong suy nghĩ của tiên sinh."

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thả phát!

Vụ án máu ở chế tạo cục Nam Kinh, ngay tại lúc chính phủ lâm thời Nam Kinh không truy cứu, mà những người lính tản mác khác đều được Mưa Thần trấn an và giải quyết nhẹ nhàng. Mưa Thần tuyên bố với Lục quân bộ rằng mình gánh chịu mọi trách nhiệm, Lục quân bộ cũng chỉ đưa ra một hình phạt nhẹ nhàng. Trong nội bộ Đệ nhất sư, Mưa Thần cũng tổ chức tòa án quân sự, nghiêm ngặt tiến hành chất vấn theo quy trình, cuối cùng Thù Khắc Lương vì xử lý không kịp thời, bị giáng cấp làm doanh trưởng. Còn La Ruộng, vì có hành vi không phục tùng chỉ huy của đoàn trưởng, bị giam giữ ba mươi ngày, giáng cấp làm Đại đội trưởng để xem xét hiệu quả về sau.

Nhưng ngay sau đó, trong mệnh lệnh hành chính của Đệ nhất sư do Mưa Thần ban hành, lại vì bảo vệ các đơn vị quân sự quan trọng của đoàn bảo vệ Nam Kinh, những người có công đều được ghi công, thưởng tiền. Ý tứ của Vũ Sư trưởng, mọi người đều hiểu rõ.

Trên các báo chí ở Nam Kinh cũng đưa tin rộng rãi về việc này, dư luận vẫn nghiêng về phía Vũ Sư trưởng. Cho rằng chính phủ lâm thời đã xử lý không kịp thời với những quân đội có công trong cách mạng, lại tùy tiện để

họ tấn công chế tạo cục Nam Kinh, từ đó mới dẫn đến vụ án máu. Đương nhiên, phản ứng của đội quân Mưa Thần cũng quá mức kịch liệt. Nhưng Mưa Thần quỳ gối ở Hoa Mai Sơn, cùng với việc đảm nhiệm nhiều việc sau đó, lại khiến dư luận cho rằng Mưa Thần vẫn là một hình tượng thanh niên quân nhân tương đối hoàn mỹ.

Đương nhiên, cũng có một số báo chí cho rằng Mưa Thần đang mua danh chuộc tiếng, đồng thời lật lại chuyện hãm lừa gạt Lý Bình, chiếm đoạt nợ cũ của Trần quân, nhưng đó chỉ là những tiếng nói rất nhỏ. Phương Nam khó khăn lắm mới tạo ra một vị thần tượng, quán tính tiếp tục nâng đỡ này là rất lớn.

Lúc này, Mưa Thần nhất thời không thể rời khỏi Nam Kinh, không phải hẳn không muốn về Từ Châu, nơi đó việc chinh biên và mở rộng quân đội đang rất gấp rút, hẳn cũng chỉ muốn về. Mà một số khách nhân hẳn không thể không gặp, hiện tại đã đến chế tạo cục Nam Kinh để thăm hẳn.

Những khách nhân này, đều là những người phương Tây có lai lịch lớn.

Mấy người phương Tây đến, trong đó có lãnh sự quán Mỹ tại Thượng Hải, Bách tiên sinh, lãnh sự quán Anh tại Thượng Hải, Kent tiên sinh, cùng với một học giả đến thăm từ Nhật Bản, Nam Sơn tiểu tiên sinh, cùng hai quân nhân Nhật Bản. Lãnh sự Mỹ đến là vì Cục Chế tạo Nam Kinh dù sao cũng là do kiều dân Mỹ dựng nên, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, ban đầu định đến thương lượng giải quyết. Nhưng mưa thần vừa đến Nam Kinh, liền ra tay dẹp yên mọi chuyện, tiện đường đến bãi phóng. Còn lãnh sự Anh, sớm đã muốn đến tiếp cận nhân vật cường thế đang trỗi dậy ở lưu vực Trường Giang này. Vừa hay mưa thần đến Nam Kinh, bèn cùng Bách tiên sinh đến chơi. Về phần Nam Sơn tiểu của Nhật Bản, ai biết hẳn đến làm gì.

Tuy nhiên, bốn người đến từ các quốc gia này sau khi ngồi xuống trong Cục Chế tạo Nam Kinh, bầu không khí lại vô cùng hòa hảo.

Mưa thần mỉm cười ngồi ở vị trí chủ tọa, ra hiệu cho binh lính dâng trà cho mọi người. Lần này, Lý viện cũng tham gia với thân phận phiên dịch, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đến đỏ bừng, sợ mình làm điều gì sơ suất.

Lãnh sự Mỹ Bách tiên sinh có vẻ không câu nệ tiểu tiết, cười hì hì rất hòa nhã, đối với lễ nghi Trung Quốc cũng rất am hiểu, cầm chén trà che nửa nắp uống trà, dáng vẻ y như người Trung Quốc. Còn Kent thì lại cứng nhắc, dường như toàn bộ vinh quang và lễ nghi của đế quốc Anh đều dồn lên người hắn, đối với trà Trung Quốc có vẻ chẳng để tâm, chỉ chăm chú nhìn mưa thần.

Về phần Nam Sơn tiều, hắn chỉ có thể nói là chơi bời, một bộ dạng lôi thôi lếch thếch, ung dung ngồi trên ghế, giữa mùa đông, chiếc kimono còn mở toang, đưa tay móc móc dưới nách. Phía sau hắn là hai quân nhân Nhật Bản hơn ba mươi tuổi, thân hình rắn chắc, hoàn toàn mang dáng vẻ quân nhân, ngồi nghiêm trang.

Người Anh luôn phải đợi người khác giới thiệu mới mở lời, Nam Sơn tiều chỉ cười híp mắt đánh giá xung quanh. Chờ mãi một hồi lâu, mới thấy Bách tiên sinh lên tiếng cười, lại là một câu thoại trong phim: “Vũ tướng quân, lần này sản nghiệp của kiều dân nước ta bị ảnh hưởng, nhờ có ngài phái quân đội bảo vệ, hơn nữa mọi việc được giải quyết nhanh chóng, danh dự của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ tại trung tâm chính trị phương Nam này không hề bị tổn hại. Tôi xin thay mặt mọi người bày tỏ lòng biết ơn đến ngài... Tin rằng chính phủ bộ ngoại giao của chúng ta cũng sẽ sớm bày tỏ lời cảm ơn chính thức đến ngài.”

Mưa thần trầm nghĩ: “Nói nhảm, ai không biết hai cục chế tạo là địa bàn của ta, mưa thần này? Ai thèm quan tâm các người Hợp chủng quốc Hoa Kỳ nghĩ gì.” Nhưng trên mặt vẫn tỏ ra nhiệt tình: “Tôi luôn mong muốn có được tình hữu nghị quốc tế, Bách tiên sinh, chúng ta đã thiết lập tình hữu nghị này, và hy vọng sẽ tiếp tục duy trì trong tương lai.”

Bách tiên sinh liếc nhìn Kent, rồi tiếp tục: “Tại Dương Tử Giang, thế lực của tướng quân đã được thiết lập ở hạ du. Tôi cũng hy vọng trong việc bảo vệ kiều dân, bảo vệ lợi ích của Mỹ, sẽ tiếp tục hợp tác tốt đẹp...” Mấy lời sau đó đã không tiện nói thẳng, ông chỉ cười: “Sau khi tướng quân trở về Từ Châu, tôi cũng hy vọng có thể mời tướng quân một lần. Giao lưu với một vị tướng lĩnh trẻ tuổi như tướng quân, là điều tôi rất mong muốn.”

Mưa thần mỉm cười nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh, chỉ là tôi có thể sẽ ở Dương Châu một thời gian, Bách tiên sinh, chúng ta gặp lại ở Dương Châu.”

Bách tiên sinh cười một tiếng rồi im lặng, ông và Vũ tướng quân còn quá nhiều điều cần nói, nhưng hiện tại lại không tiện nói gì. Lần này đến bãi phóng, chẳng qua chỉ là làm bộ, cho thấy họ có thái độ muốn liên lạc và lôi kéo mưa thần. Trường Giang là phần tinh hoa của Trung Quốc. Nước Anh luôn coi Trường Giang là phạm vi thế lực của họ, các quốc gia khác muốn nhúng tay vào, gần như là không thể. Cánh cửa của Mỹ đã mở ra bao năm nay, hiện tại mới nhìn thấy miền nam Trung Quốc có một tình thế hỗn loạn như vậy. Với tư cách là lãnh sự thương vụ, ông rất vui khi thấy ở bờ đông Thái Bình Dương có một cứ điểm vững chắc của Mỹ, từ đó thâm nhập thế lực vào Dương Tử Giang. Tin rằng đây cũng là điều mà các vị đại nhân trong bộ ngoại giao muốn thấy. Về phần mưa thần có thể làm được đến đâu, hiện tại chỉ có thể xem xét mà thôi.

Nhưng, có một cơ hội, thì phải tận dụng. Dù sao, đối với Mỹ mà nói, cũng không có gì tổn thất.

Ông nhìn Kent vẫn là một bộ dáng kiêu căng, trong lòng cũng chế giễu đám người Anh bảo thủ. Ông không giống những người Mỹ khác thù ghét người Anh, là người từng nhận học bổng Rose, cho nên vẫn cười giới thiệu với mưa thần: “Đây là công sứ Anh tại Thượng Hải, huân tước Kent, ông ấy

đặc biệt từ Thượng Hải đến bãi phòng tướng quân, chắc hẳn có rất nhiều điều muốn nói với tướng quân.”

Mưa thần nhìn Kent ngạo mạn gật đầu với mình, hắc ha ha cười: “Hóa ra là tước gia nước Anh! Hôm nay, cái nơi nhỏ bé này của tôi thật sự rất vinh hạnh! Không biết Kent tiên sinh có gì chỉ giáo.”

STT 89: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 23: Thông điệp từ Đế quốc Anh

Nếu nói đám quan ngoại giao người Anh ở phương Đông, những kẻ cần cù và tài giỏi, không hề để ý đến sự trỗi dậy của Mưa Thần tại lưu vực Dương Tử, thì quả là xem thường năng lực của họ.

Họ đã vô số lần dựa vào tin tức báo chí, vô số các loại điện báo, dựa vào tình báo từ kiều dân và giáo sĩ Anh trên tuyến hành quân của Mưa Thần, thậm chí còn mua chuộc một số nhân viên tình báo người Trung Quốc, để tổng hợp kinh nghiệm của hãn, phân tích hướng đi tương lai của hãn.

Thậm chí khi chiến hạm Múa Hạc của Mưa Thần đến Nam Kinh, Huân tước Kent còn ngồi trên một chiếc pháo hạm nội hà cấp côn trùng của Anh, chạm mặt với chiến hạm của hãn. Qua ống nhòm, hãn lặng lẽ đánh giá hồi lâu lá cờ của trung tướng lục quân treo trên chiến hạm.

Vị tướng quân trẻ tuổi này, theo tất cả các nhà phân tích của Anh, đều là một bí ẩn. Lai lịch của hãn không ai biết, đột nhiên xuất hiện ở ngoại thành Nam Kinh, sau đó lãnh đạo các chiến dịch khôi phục Đông Nam huy hoàng như sử thi. Hãn đã trải qua những trận chiến gian khổ với quân Bắc Dương, đẩy lùi thế lực Bắc Dương từ An Huy bắc và Tô Bắc đến tận Sơn Đông, cũng giao phong với một đội quân tinh nhuệ của Bắc Dương tại Tân Phố.

Nhưng hãn cũng giữ khoảng cách với chính phủ lâm thời phương Nam, từ đầu đến cuối bảo đảm binh quyền và quyền kinh tế độc lập.

Hãn đi theo ai? Hãn thờ phụng chủ nghĩa gì? Hãn sẽ đi về đâu? Những vấn đề này khiến cho các nhà phân tích tinh anh của bộ phận ngoại giao Anh ở Thượng Hải và Bắc Kinh phải đau đầu.

Họ chỉ miễn cưỡng đưa ra một kết luận. Tướng quân Mưa Thần là một người theo chủ nghĩa hiện thực từ đầu đến cuối, rất giỏi lợi dụng dư luận. Hiện tại, có vẻ như hãn tin vào chế độ dân chủ, cũng nghiêng về các nhân vật tự trị địa phương, nhưng tùy theo nhu cầu, hãn có thể thay đổi lập trường rất nhanh. Vì vậy, trong tương lai, hãn có thể ngả theo đảng cách mạng phương Nam, hoặc cũng có thể trung thành với phái thực lực phương Bắc. (Kent nhìn thấy đoạn văn này trong báo cáo phân tích, đã mắng một câu!)

Đối với thành tích quản lý Giang Bắc của hãn, cũng là đánh giá năng lực dân chính của vị tướng quân này, hiện tại không có biểu hiện lạc quan. Hãn miễn trừ quá nhiều nguồn thu, lại mong muốn công nghiệp và thương nghiệp có thể bù đắp chỗ trống này, những người hiểu biết tình hình hiện tại đều cho rằng điều này là không thể. Đặc biệt là hãn còn miễn trừ thuế kim loại, vốn chiếm một phần lớn trong thu nhập của địa phương!

Mặc dù hàng hóa Anh vào Trung Quốc không cần nộp thuế kim loại, nhưng vẫn tỏ thái độ thận trọng hoan nghênh. Nhưng vị Vũ tướng quân này sẽ dựa vào cái gì để nuôi sống đội quân được trang bị tốt như vậy, đồng thời ngày càng lớn mạnh? Mặc dù hãn có một ngân hàng rất kiếm tiền, nhưng tài lực của ngân hàng này cũng không phải là vô hạn.

Cuối cùng, những nhà phân tích này mới nói đến mối đe dọa của hãn đối với thế lực Anh tại khu vực Dương Tử. Thứ nhất, hãn có kẻ thù ở cả hai mặt Nam Bắc, hoặc những thế lực không có thiện cảm với hãn, bất cứ lúc

nào cũng có thể bùng phát xung đột vũ trang, gây ảnh hưởng và nguy hiểm cho kiều dân Anh ở nơi này, cũng như tàu thuyền Anh tự do đi lại trên sông Dương Tử. Thứ hai, hiện tại hãn đang nắm giữ Lương Hoài Diêm chính. Mà Lương Hoài Diêm, trước đây là một phần quan trọng để bồi thường, trong tương lai, càng trở thành bảo đảm quan trọng nhất cho khoản vay lớn mà Ngân đoàn bốn nước đứng đầu là Anh Quốc sẽ giải quyết. Hãn tự ý quyết định về vấn đề Lương Hoài Diêm, chính là xâm phạm quyền lợi của Đế quốc Anh.

Về phần phân tích về hãn, thì không có. Đế quốc Anh mặc dù chú ý đến nhân vật này, nhưng ở Trung Quốc, một nhân vật kiểu quân phiệt, thực sự không cần thiết phải tốn quá nhiều tinh lực. Chú ý đến, có thể phân tích ảnh hưởng đến quyền lợi của mình, khi cần thiết sẽ tiến hành thương lượng hoặc thậm chí là uy hiếp. Chỉ có vậy thôi, Mưa Thần vẫn chưa quan trọng đến mức họ phải tìm cách lôi kéo.

Ý đồ của Huân tước Kent lần này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là uy hiếp.

Hãn hiểu tiếng Trung Quốc, thậm chí còn nghe ra được giọng mỉa mai của Mưa Thần khi gọi hãn là "tước gia". Tên tướng quân thô phỉ trẻ tuổi này lại dám châm chọc hãn! Đại diện của Đế quốc Anh!

Nhưng hãn không hề nổi giận, chỉ tỏ ra càng thêm ngạo mạn. Hãn chậm rãi lấy ra một phần văn kiện từ trong túi công văn, thậm chí lười biếng hàn huyên với Mưa Thần, bắt đầu đọc bằng giọng Oxford chính tông.

Mưa Thần lạnh lùng nhìn vị đại diện Anh Quốc đang biểu diễn. Tiếng Anh của hãn thực ra không tệ, nhưng đã lâu không dùng đến. Kent đọc rất chậm, hãn có thể hiểu đại khái. Thêm vào đó, Lý viện ở bên cạnh cố gắng phiên dịch giúp, rất nhanh đã hiểu ý chính của đám người Anh.

Họ thực sự không hề khách sáo với hãn. Phần công văn này là một bản thông điệp chính thức của công sứ Anh tại Trung Quốc, ngài Chu Nhĩ Điển, gửi cho Mưa Thần, cùng với một bức thư do chính Huân tước Kent viết. Với nhiều từ ngữ và giọng điệu hoa mỹ, cuối cùng chỉ có hai ý chính.

Thứ nhất, hòa bình Nam Bắc sẽ sớm đến, thời kỳ trung lập của Đế quốc Anh ở bên ngoài cũng kết thúc. Hiện tại có thể hạ thông điệp cho người, một nhân vật tham chiến nào đó!

Trước hết, về sau, mặc dù người nắm giữ một hạm đội pháo hạm nội hà, nhưng chỉ có quyền thông hành hạn chế trên sông Dương Tử. Cụ thể mà nói, hai chiếc chiến hạm trở lên hành động, nhất định phải giải thích rõ với lãnh sự Anh và được phép, nếu không, hạm đội Anh trên sông Dương Tử có quyền áp dụng các biện pháp hạn chế sự thông hành của người!

Thứ hai, ngay lúc này, khoản Lưỡng Hoài Diêm chính phải được phong tỏa, thu nhập chuyển giao cho Ngân hàng Hồi Phong giám lý. Kể từ ngày nhận được thông điệp, tất cả thu nhập sẽ tiếp tục được coi là bảo đảm bồi thường. Nếu có lợi nhuận từ muối dư, việc phân chia địa phương như thế nào, xin tự mình hiệp thương với chính phủ trung ương tương lai. Nếu cự tuyệt giao nộp, Đế quốc Anh cũng giữ lại quyền hành động. Mặc dù bọn họ nói rất bá đạo, nhưng dù sao cũng không dám nhắc đến khoản vay lớn, đây vẫn là một bí mật.

Thông điệp được giao cho Mưa Thần, coi như Đế quốc Anh đã thực hiện nghĩa vụ thông báo, nếu Mưa Thần không tuân theo, mọi hậu quả hoàn toàn do hãn gánh chịu.

Mưa Thần lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ, cái gì gọi là đãi ngộ bán thuộc địa. Lửa giận bốc lên trong đầu hãn, nhưng hãn vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, dùng sự im lặng để che giấu những suy nghĩ đang xoay chuyển trong đầu.

Đám người Anh này, thật biết tìm đến cửa, thay vì tìm chính phủ Nam Kinh để ra lệnh cho hãn. Thật sự là hai điều kiện này không thể chấp nhận được. Đây là ý định của chính phủ Anh, hay là Chu Nhĩ Điển, người có quan hệ tốt với Viên Thế Khải, đang dùng danh nghĩa chính phủ Anh để kiểm chế hành động của mình?

Thật *. Sóng gió liên tiếp, lại không có lấy một chút thời gian yên tĩnh.

Ánh mắt hãn chậm rãi chuyển động, nhìn Kent đang ngồi ngay ngắn ở đó, hãn có lẽ không ngờ rằng vị quân phiệt thổ phỉ này sẽ chống lại ý chí của Đế quốc Anh. Kho Bách thì vẻ mặt thương hại mà bất lực mỉm cười. Nhìn mấy người Nhật Bản kia, hai sĩ quan không có chút biểu hiện nào, chỉ có tên tiểu phu Nam Sơn ở đó cười càng lúc càng mỉa mai.

Mưa Thần trầm mặc đứng lên, chấp tay sau lưng bước đi thong thả vài bước. Kent đến, chỉ là để thể hiện một thái độ, vẫn là trước dùng Thái Cực Thôi Thủ công phụ ứng phó, về sau tùy theo thời cuộc phát triển, sẽ chậm rãi tìm cách hóa giải.

Địa vị của mình hiện tại, ảnh hưởng của các thế lực nước ngoài đang xâm nhập vào Trung Quốc, cũng đã dần tìm đến cửa rồi.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, hãn không hề kiêu ngạo cũng chẳng tự ti, hướng Kent mỉm cười nói: "Huân tước Kent, xin tuyên bố trước, ta là nhân viên phụ trách địa phương thuộc chính phủ trung ương, không phải nhân vật trung tâm, cũng chẳng phải nhân viên ngoại giao, không có tư cách đơn độc tiếp nhận thiệp mời của quý quốc. Mọi thương lượng, xin tìm đến văn phòng chính phủ lâm thời tại Nam Kinh. Với tư cách là người phụ trách địa phương, nếu trung ương có bất kỳ an bài nào, ta đương nhiên sẽ tuân theo chấp hành, điểm này không cần quý quốc tốn công sức tìm đến ta trực tiếp. Thiệp mời này, trước hết là không hợp lệ."

Lý Viện khẩn trương phiên dịch lại lời hăn. Cô bé Mỹ thông thạo tiếng Anh nghe thì êm tai, nhưng vào tai Huân tước Kent lại là một sự thô lỗ tùy tiện.

Mưa Thần đột nhiên đổi giọng, lông mày nhướng cao: "Chuyện Lưỡng Hoài muối chính, ta không dám bình luận thêm, vì nó liên quan đến vấn đề bồi thường nợ nần. Nhưng tại sông Trường Giang của quốc gia chúng ta, lại hạn chế hành động của quân hạm chúng ta, đây là đạo lý gì? Các loại điều ước chỉ bảo đảm quý quốc có quyền vận tải đường thủy nội hà trên sông Trường Giang, chứ không có quyền ngăn cấm quân hạm chúng ta hành động! Phải biết, chúng ta còn chưa phải là Ấn Độ, tại Trung Quốc, cũng không có một cái nào Tổng đốc Anh Quốc!"

Hăn bước chân càng nhanh, ngữ khí cũng càng thêm sôi sục: "Chuyện này, đừng nói ta không thể làm chủ, ngay cả khi có thể làm chủ, ta cũng sẽ không đáp ứng điều kiện nhục nhã mất chủ quyền này! Vẫn là xin Huân tước Kent tiếp tục cùng bất kỳ thế lực nào ở phương Nam thương lượng, ta tin rằng một số người Trung Quốc có lương tri cũng không thể đồng ý điều kiện này!"

Kent mặt lạnh như tiền, hăn cảm thấy một gã quân phiệt lại dám khiêu chiến uy quyền của Đế quốc Anh quả thật là một trò cười. Hơn nữa, thiệp mời này vốn là do Viên Thế Khải ở Bắc Kinh và Chu Nhĩ Điển bàn bạc kỹ lưỡng. Viên Thế Khải lo lắng sau khi thống nhất Nam Bắc, Mưa Thần nắm trọng binh sẽ gây bất ổn, còn Chu Nhĩ Điển lại lo sợ quyền lợi của đế quốc trên sông Dương Tử bị tổn hại, thế là hai người ngầm hiểu nhau, quyết định thông qua Anh quốc ra mặt, lấy cớ là lợi ích thương mại, uy hiếp và kiểm chế Mưa Thần ở Giang Bắc, đảm bảo chính quyền chuyển giao một cách êm thấm.

Còn Huân tước Kent, lại rất tình nguyện đóng vai một nhân vật thể hiện vinh quang và uy lực của Đại Anh đế quốc trước mặt Mưa Thần, gã quân

phiệt thổ phi này.

Cuối cùng, hãn cũng hào hoa phong nhã lên tiếng, chỉ là trong giọng nói mang theo vài phần trêu tức: "Chuyện này, nước ta đã thương lượng với Viên Tổng thống tương lai của quý quốc, mệnh lệnh của ông ta không được chuyển đến chỗ người sao? Nếu chưa có, chúng ta đương nhiên sẽ mời ông ta tiếp tục ban hành mệnh lệnh chính thức bổ sung. Đến lúc đó, Vũ Tướng quân sẽ làm thế nào?"

Điện báo của Viên Thế Khải liên quan đến việc rút lại vụ thu nhập muối Lưỡng Hoài đã không thấy tăm hơi. Cũng như điện báo của chính phủ phương Nam muốn rút lại vụ thu nhập muối, đều bị Mưa Thần vứt vào sọt rác. Giờ thấy thái độ của Kent, nghe giọng điệu của hãn, Mưa Thần chỉ cười lạnh hai tiếng, vì tên hề này mà nổi giận, thật sự không đáng.

Hãn lại bày ra một khuôn mặt tươi cười: "Huân tước Kent, ta xin nhấn mạnh một lần nữa, bất luận thế nào, quý quốc trực tiếp phát thiệp mời cho người phụ trách ở đây, ta làm theo ý kiến của các ngài, là không đúng với pháp luật. Chờ Viên Tổng thống chính thức nhậm chức, ta đương nhiên sẽ phản ánh ý kiến của quý quốc. Nếu đây là thuộc về phạm trù hành chính, tự nhiên Viên Tổng thống sẽ ban hành lệnh tổng thống, đến lúc đó ta sẽ nghiêm túc tuân theo. Thật ra, hai chuyện này, hải quân chúng ta không thể tự do đi lại trên sông của mình, còn có đảm bảo về thu nhập muối, e rằng còn liên quan đến việc vay mượn lớn trong tương lai! Những điều này đều phải trình lên Viện Tham nghị xét duyệt. Nếu chư vị đại nhân đều quyết tâm muốn bán nước, vậy Mưa Thần ta còn có gì để nói? Dù các ngài muốn mạng sống của ta, cứ việc lấy đi! Lời đã đến nước này, đại gia cũng không cần nhiều lời. Nếu huân tước còn có gì chỉ giáo, ta lập tức sẽ đến Dương Châu, chúng ta sẽ bàn luận mọi chuyện ở đó."

"Bốp bốp bốp", giữa sân bỗng vang lên tiếng vỗ tay của Nam Sơn Tiều. Hãn còn cần dùng tiếng Nhật cười đùa tí tưng cao giọng thét lên một tiếng,

đoán chừng cũng là gọi tốt ý tứ, Mưa Thần xụ mặt, hướng chỗ của hắc khê gật đầu một cái.

Kent lần này thật sự đã hoàn toàn xệ mặt. Hắc khê lạnh một tiếng khinh miệt từ trong lỗ mũi, đứng dậy đội mũ dạ lên đầu, lắc đầu cười: "Như vậy, Tướng quân Mưa Thần, ta rất tiếc nuối về kết quả của cuộc hội đàm này. Mọi hậu quả, xin Tướng quân tự gánh chịu. Hôm nay thời tiết xem ra cũng không tệ... Cáo từ."

Thấy Kent phần nộ bước ra, Mưa Thần chỉ khoát tay: "Không tiễn!"

Thấy hai người đều nổi giận, công sứ Mỹ Kho Bách tiên sinh cũng cảm thấy không còn hứng thú, đứng dậy mỉm cười cáo từ. Mưa Thần muốn tiễn hắc ra ngoài. Kho Bách cười nói: "Vũ Tướng quân, ngài còn khách, ta đi lại rất tiện. Lát nữa còn muốn đi thăm, ngài không cần tiễn." Nhìn Mưa Thần cười một tiếng dừng bước, hắc lại nói với Lý Viên: "Tiểu cô nương khả ái, giọng điệu của cô khiến tôi nhớ về tổ quốc, vô cùng cảm ơn cô đã phiên dịch hôm nay."

Sau khi Kho Bách đi, Mưa Thần nghĩ thầm, tên quý Mỹ này diễn xuất, thật giống người Trung Quốc. Vừa nghĩ vừa cười đi về phía Nam Sơn Tiều, ba người Nhật Bản kia đều đứng lên. Nam Sơn Tiều đưa tay từ dưới nách ra, Mưa Thần cũng không hề chệch bai mà bắt tay hắc. Hai quân nhân Nhật Bản đều cung kính cúi đầu chào, Mưa Thần cũng đáp lễ đầy đủ.

Mọi người ngồi xuống. Nam Sơn Tiều mở miệng vẫn là những lời lẽ đẹp đẽ trong phim, khiến Mưa Thần cũng thấy kỳ lạ, không biết những người nước ngoài này sao ai nói tiếng Trung cũng trôi chảy đến thế.

"Vũ Tướng quân, ngài thật cao minh! Đối với người Anh, loại người xem thường dân tộc phương Đông, thì không thể khách khí với họ, điểm này tôi rất tán thưởng Vũ Tướng quân!"

"A, vậy tại sao các người còn liên minh Anh - Nhật?" Mưa Thần nghĩ thầm, nhưng trên mặt chỉ nhàn nhạt mỉm cười không nói lời nào. Hắn biết mình bây giờ vẫn chưa có tư cách để lôi kéo các cường quốc. Cho dù có tư cách, hắn cũng không muốn liên quan đến Nhật Bản, nguyên tắc xa thân gần đánh, hắn vẫn hiểu.

Nam Sơn Tiều nhìn Mưa Thần nhàn nhạt, thái độ mình cũng căng thẳng lên, mỉm cười nói: "Lần này quả là đúng dịp, tôi và tiên sinh Nội Sơn đã quen biết ở Đông Kinh. Khi đó ông là Nội Sơn Tiều, còn tôi là Nam Sơn Tiều, đại gia tâm đầu ý hợp. Lần này cố ý cùng hai sĩ quan quân bộ đến thăm tiên sinh Nội Sơn, lại nghe nói hiện tại danh chấn Đông Nam là Vũ Tướng quân đang ở Nam Kinh, cố ý đến bái phỏng..."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn chỉ vào hai sĩ quan, tùy ý giới thiệu: "Tham mưu bản bộ Xuyên Khẩu Đại úy, giáo dục tổng thanh tra thuộc hạ Tiểu Điền Trung úy. Mới làm tham mưu lĩnh hành ở Hoa Bắc, hiện tại lại dọc theo sông Dương Tử khảo sát. Đều là thông thạo Trung Quốc, Vũ Tướng quân là nhân vật mà bọn họ ngưỡng mộ từ lâu."

Hai quân nhân Nhật Bản lại đứng lên cúi đầu. Mưa Thần lần này lười biếng đáp lễ, chỉ nhìn chằm chằm Nam Sơn Tiều hỏi: "Nam Sơn tiên sinh lần này đến đây có ý gì? Huynh đệ thật sự rất bận rộn. Vừa rồi tiên sinh cũng đã thấy, người Anh cũng đã hạ thông điệp cho huynh đệ, thật sự có rất nhiều chuyện phải đối phó."

Nhìn Mưa Thần một bộ muốn từ chối, không muốn rước thêm phiền phức gì, Nam Sơn Tiều cũng cười lơ đãng: "Tôi ở Nhật Bản là vì ban trị sự Hưng Á mà làm một số công việc nghiên cứu, rất chú ý đến tình hình mới ở châu Á. Vũ Tướng quân ở Giang Bắc xướng đi địa phương tự trị và miễn thuế nông nghiệp, những việc này thật sự ở Nhật Bản cũng không có ai làm

được! Cho nên xin kinh phí, đến Trung Quốc làm một số công việc nghiên cứu. Bởi vì lo lắng an toàn cho tôi trên đường đi, quân bộ cũng tốt bụng phái hai sĩ quan làm tham mưu lữ hành ở Hoa Nam hộ tống... Ở đây có thư giới thiệu của tiên sinh Nội Sơn, mời Vũ Tướng quân xem qua."

Hắn ra hiệu, một quân nhân Nhật Bản đã lấy thư giới thiệu của Nội Sơn tiên sinh trong túi công văn ra, đưa cho Mưa Thần. Mưa Thần mượn lúc xem thư, trong đầu nghĩ đến những suy nghĩ của mình.

Mấy tên Nhật Bản này rốt cuộc muốn làm trò gì, Hưng Á sẽ, hắn đã sớm biết. Cái này gọi là Hưng Á sẽ, quy mô cực lớn, được giới chính trị và quân sự Nhật Bản rót tiền, chỉ là một tổ chức nghiên cứu dân gian, mục đích là thổi phồng luận điệu "Châu Á là của người châu Á". Hắc Long hội sau này chẳng qua là một chi nhánh của Hưng Á sẽ mà thôi. Chúng nó đã nhúng tay sâu vào các thế lực chính trị ở đại lục, len lỏi vào những biến động. Nam Sơn tiên sinh hoạt động ở Nhật Bản, cũng nhận được sự hậu thuẫn không nhỏ từ tổ chức này.

Nhưng chúng tìm đến mình, rốt cuộc là toan tính điều gì? Nghĩ đến một trận chiến lớn sắp xảy ra, thừa cơ phe phương Tây không rảnh để ý, Nhật Bản sẽ làm gì, Vũ Mạc trong lòng không khỏi rung mình.

Trong đầu hắn suy nghĩ nhanh như chớp, trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhận lấy thiệp mời: "Đã Nam Sơn tiên sinh có nhã hứng khảo sát tình hình Giang Bắc, Vũ mỗ nào dám từ chối. Nhưng mà huynh đệ sự tình quả thực quá nhiều..."

Hắn dừng lại một chút, nhìn Nam Sơn tiều đứng đó cười cợt. Cái tên này, nhìn hắn một thân phong thái lãng nhân, thấy thế nào cũng ngứa mắt.

Hắn thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: "Nhưng Giang Bắc, dù sao cũng là địa bàn của người Trung Quốc. Giống như Nam Sơn tiên sinh khảo

sát dân gian, huynh đệ cực kỳ hoan nghênh. Nhưng mà quân Nhật Bản lại muốn làm cố vấn quân sự, nơi này dù sao không phải Hoa Bắc, từ Thiên Tân đến Sơn Hải quan, đều có quân đội các nước đóng quân. Chuyện này, e là còn phải bàn bạc kỹ hơn."

Hắn đã sớm đóng chặt cửa. Mặc kệ là thế lực ngoại quốc nào, hắn hiện tại tạm thời cũng không muốn dính vào. Chơi những thứ này, cần thực lực. Nhưng thực lực của mình hiện tại còn kém xa, trêu chọc vào, thanh danh hủy hoại, cuối cùng biến thành khô lổi, thì còn gì để nói.

Ba tên Nhật Bản liếc mắt nhìn nhau, Nam Sơn tiều vẫn cười nói: "Tướng quân lo lắng quả thật có lý, Châu Á có những nhân vật có ý thức dân tộc như tướng quân, quả thực không nhiều. Được, chúng ta đều nghe theo Vũ tướng quân. Hai vị này đều đã rời quân ngũ, coi như trợ thủ của ta, nghiên cứu viên thì thế nào? Trên đường đi, còn phải nhờ tướng quân chiếu cố nhiều hơn."

Hai tên quân nhân Nhật Bản đứng dậy, lần nữa cúi đầu chào.

Người ta đã khách khí đến vậy, Vũ Mạc cũng biết cái này "rời quân ngũ" chỉ là chuyện bịt tai trộm chuông. Nhưng Nam Sơn tiên sinh đã có hộ chiếu, lại viết thư đến nhờ vả, mình còn có gì để nói? Chỉ có thể mỉm cười gật đầu. Trong lòng đã quyết định, phải phái người cẩn thận theo dõi bọn chúng, đừng để chúng giờ trò gì.

Đợi đến khi tiễn hết khách khứa hôm nay, đã quá giờ ăn cơm chiều. Vũ Mạc không còn chút khẩu vị nào, trầm mặt đi dạo trong sân, chỉ có mấy tên vệ binh đi theo phía sau.

Lần này đến Nam Kinh, mặc dù đã giải quyết xong mọi chuyện, nhưng hắn lại phát hiện, gần đây mình càng ngày càng sa vào những việc vặt vãnh hàng ngày, cả ngày chỉ lo đối phó với những vấn đề như vậy. Việc mình

thực sự cần làm, những vấn đề thực sự đáng quan tâm, lại tốn quá ít tinh lực.

Có lẽ mình ở vị trí này, liền tự nhiên sinh ra ý nghĩ duy trì hiện trạng, bản tính trì trệ bắt đầu phát tác. Nhưng hiện tại, tất cả chỉ là sự nghiệp của mình mới bắt đầu mà thôi...

Hắn ngửa mặt lên trời nhìn bóng đêm nặng nề, không thể tiếp tục như vậy được nữa. Lúc mới bắt đầu, trong mắt mình chỉ nhìn chăm chăm đại sự, làm được bao nhiêu việc lớn, sao bây giờ lại cứ phải lo lắng nhiều chuyện, chỉ muốn giữ thế cân bằng giữa nam và bắc? Cho nên mới cảm thấy mình bị kiềm chế ngày càng nhiều, làm việc cũng ngày càng không thuận tay.

Hiện tại thế cục nam bắc dần dần ổn định, mình lại không thể cứ yên lặng như vậy. Phong trào lớn hơn còn ở phía sau, mà mình, sẽ phải đón nhận thử thách ở tuyến đầu.

Chính phủ lâm thời phương Nam quái thai này sắp kết thúc, mà sự nghiệp của mình, mới chỉ vừa bắt đầu.

Trong khoảng thời gian từ tháng 2 đến tháng 3 năm 1912, xoay quanh vấn đề chuyển giao quyền lực của chính phủ lâm thời phương Nam, hai bên nam bắc đã xảy ra một loạt xung đột và mâu thuẫn. Nam Sơn tiên sinh đề xuất ba điều kiện Viên Thế Khải tiếp nhận chức tổng thống lâm thời, hầu như từng điều đều bị bác bỏ. Đảng Lập Hiến và thế lực của Viên Thế Khải liên kết ngày càng rõ ràng, viện tham nghị của chính phủ lâm thời nhiều lần thông qua những chương trình nghị sự có lợi cho Viên Thế Khải.

Ở các địa phương, cũng lợi dụng thời khắc cuối cùng này để bắt đầu tranh giành quyền lực. Lúc đầu, Đô đốc Giang Tô tỉnh, Trình Đức Toàn, người có bối cảnh sâu sắc trong Đảng Lập Hiến, đã bị thay thế bằng Uân Vện, người của Đồng Minh hội, nhưng hiện tại Viên Thế Khải sắp bổ

nhiệm lại Trình Đức Toàn, chuẩn bị tiếp nhận chức Đô đốc, lại bắt đầu xông xáo. Mà Vũ Mạc, trong những mệnh lệnh cuối cùng của chính phủ lâm thời Nam Kinh, đã được bổ nhiệm làm tuần duyệt Giang Bắc, tiết chế Tô Bắc, An Huy, Bắc, quân đội trực thuộc được mở rộng, thành lập Bộ Tư lệnh quân Giang Bắc.

Mà Vũ Mạc trong phong trào tháng này, vẫn luôn giữ im lặng.

STT 90: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 24: Chinh đồn hải quân

Trần Sơn Hà những ngày này trôi qua hết sức cẩn trọng, mưa thần dừng chân ở Dương Châu đã được mười ngày. Lúc đầu, hắc ở Dương Châu có thể nói là nhàn nhã, một lũ với ba cái đoàn của hắc tản ra khắp Tô Bắc, ngoài việc bắt lính huấn luyện, những chuyện khác cơ bản không cần hắc quan tâm.

Chuyện địa phương quả thực rất ít, hơn nữa mưa thần còn nghiêm cấm bọn họ nhúng tay. Việc tư pháp có tuần duyệt làm thụ lưu động tòa án lo liệu, tài chính cũng do phòng tài chính của tuần duyệt làm thụ quản lý, còn những việc khác của địa phương thì do nghị hội địa phương tự mình thương lượng giải quyết. Ngay cả những quan lại ngày xưa thân dân, huyện tri sự cũng rảnh rỗi đến mức chán ngắt, hưởng chi là hắc, một lũ trưởng trú quân.

Mỗi ngày hắc chỉ hoàn thành một vài công việc, sau đó mang theo vệ binh đi câu cá, đi săn, đúng là tính tình của một thiếu niên thích chơi đùa. Hắc còn có vài mối quan hệ mập mờ với các nữ sinh ngưỡng mộ cách mạng anh hùng ở Dương Châu.

Nhưng khoảng thời gian nhàn nhã này, theo việc sư trưởng tiến vào chiếm đóng Dương Châu, coi như đã kết thúc.

Đầu tiên là sư trưởng điều đoàn thứ ba, một trong những đoàn thân tín nhất của hãn, đến Từ Châu, sau đó bí mật đưa cho hãn bốn ngàn binh lính chiêu mộ từ Nam Kinh, ra lệnh cho hãn trước tháng Tư phải hoàn thành việc mở rộng lữ thứ hai thành sư đoàn thứ hai của Lục quân Giang Tô.

Sư đoàn này có ba lữ, mỗi lữ có hai đoàn. Sư bộ trực thuộc một dã pháo doanh, một Quân Nhu Doanh, một thông tin liên, một đặc vụ liên, một kỵ binh trinh sát liên, một công binh doanh và hai dã chiến bệnh viện.

Lữ bộ trực thuộc một sơn pháo doanh, một đồ quân nhu liên, một đặc vụ liên, một kỵ binh trinh sát liên, một công binh liên.

Đoàn bộ trực thuộc một pháo cối liên với trang bị mới, đồ quân nhu sắp xếp, đặc vụ sắp xếp, mỗi thứ một.

Việc mở rộng sư đoàn thứ nhất của Lục quân An Huy do con trai phụ trách cũng theo biên chế này. Chỉ có ở Từ Châu, nơi vẫn còn gọi là sư đoàn thứ nhất của Lục quân Giang Tô, là đội quân cũ với biên chế ba lữ và chín đoàn, các đơn vị trực thuộc sư bộ và lữ bộ cũng nhiều hơn.

Chỉ riêng việc tập hợp các đoàn binh lính đã nhập ngũ huấn luyện, dựng lên khung sư lữ, tiếp nhận cán bộ từ Từ Châu bổ sung, rồi lại định ra kế hoạch huấn luyện cấp sư, đã khiến Trần Sơn Hà bận rộn tối tăm mặt mũi. Vị sư trưởng trẻ tuổi này không khỏi thấy kỳ lạ, mưa thần mỗi ngày việc còn nhiều hơn hãn gấp bội, sao vẫn có thể kiên trì được?

Khi hãn cùng mấy tham mưu, cầm một đồng lớn báo cáo chạy đến hành dinh của mưa thần ở Dương Châu, liền thấy mưa thần vẫn bận rộn như thường lệ. Phía trước có sĩ quan chờ trả lời, trên tay có công văn chờ phê duyệt, bên cạnh còn có tham mưu đọc điện báo từ các nơi, điện thoại trên bàn cũng liên tục phát ra tiếng chuông.

Toàn bộ quân Giang Bắc đều xoay quanh hãn.

Thấy Trần Sơn Hà đến, mưa thần phất tay ra hiệu cho người trước mặt lui ra, cau mày hỏi: "Vô bệnh, hai ngày nay không đi chơi bởi chứ! Có chuyện gì?"

Trần Sơn Hà trước mặt hãn từ trước đến nay đều rất tùy tiện, ha ha cười nói: "Tư lệnh, nhìn ngài nói kìa, chuyện bây giờ nhiều như vậy, ta nào dám ra ngoài chơi bởi. Hơn nữa, ta cũng chưa từng chơi bởi bao giờ..."

Mưa thần cười giơ tay: "Tốt tốt, tiểu tử ngươi luôn có lý. Cùng mấy tham mưu đến đây ầm ĩ, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Trần Sơn Hà nhận lấy bản báo cáo từ tay tham mưu, đặt lên bàn mưa thần, cười nói: "Mời tư lệnh ký tên! Lương bổng và tiền ăn tháng này của chín ngàn quân nhân sư đoàn thứ hai, không có chữ ký của sư trưởng, ta không lấy được từ chỗ Lý thánh trưởng."

Mưa thần cười một tiếng, bộ phận tài vụ dưới quyền hãn luôn quản lý rất chặt chẽ, không cho phép họ trực tiếp thu thuế từ địa phương, ngay cả chi phí thường ngày cũng phải tìm đến hãn ký tên mới được. Dù là ở xa như gì toại, con trai phụ cũng phải phải quan lại đến đây.

Hãn lướt qua, lương bổng và tiền ăn mỗi tháng của sư đoàn thứ hai là 182.000 đồng, cao hơn hai vạn hai ngàn đồng so với các sư đoàn Bắc Dương, tháng này còn có chi phí đặc biệt nằm trong tiêu chuẩn, hãn liền cầm bút ký tên. Sau đó, hãn nghiêm mặt hỏi Trần Sơn Hà: "Bên ngoài cảng Thiên Sinh, quân hạm hải quân đã đến đủ chưa?"

Khi vừa đến Dương Châu, hãn đã gửi điện đến Thượng Hải, ra lệnh cho các tàu hải quân dưới quyền đến Dương Châu tập trung. Mười ngày qua, cũng chỉ có bảy tám chiếc đến, vừa đến Dương Châu, liền phái lục quân lên

tàu phòng bị. Hãn quyết tâm nắm quyền kiểm soát hải quân trong tay mình, nhất định phải tiêu hóa hải quân trước khi chính phủ trung ương Viên Thế Khải thành lập! Hơn nữa, hãn cũng muốn lấy danh nghĩa từ chính phủ lâm thời Nam Kinh, hiện tại dưới trướng hãn có hai mươi sáu tàu lớn nhỏ, đều lấy danh nghĩa đội tuần sông trực thuộc tuần duyệt làm thự Giang Bắc thống lĩnh. Về điểm này, chính phủ lâm thời phương Nam phối hợp với mưa thần, để lại một nước cờ cho Viên Thế Khải, xem ra mưa thần không có ý phục tùng Tôn Trung Sơn.

Trần Sơn Hà đã bố trí hai doanh đội ở bến tàu cảng Thiên Sinh, cũng là để giám sát việc cải biên hải quân. Hãn theo lệnh của mưa thần, mỗi ngày đều phải đến bến cảng một vòng.

Hãn suy nghĩ một chút, nói với mưa thần: "Báo cáo tư lệnh, hôm nay lại có một tàu ngư lôi danh tiếng, một tàu vận tải, tổng cộng hiện tại bến tàu có mười chiếc. Cao Tư lệnh sở và pháo hiệu hạm hiện tại vẫn chưa đến."

Mưa thần nặng nề đập bút xuống mặt bàn: "Vương Tử Uyên làm ăn kiểu gì! Muốn người ta cấp, đòi tiền cho hãn tiền, chỉ cần hãn đưa biên lai thanh toán, chi tiêu vào hải quân, ta chưa từng không ký tên! Cao Xương miếu hãn có tám trăm binh, hải quân lục chiến đội cũng nghe hãn chỉ huy, điều động hải quân đến Dương Châu mà hãn cũng làm không xong!"

Hãn thật sự tức giận. Vương Liêm ở Thượng Hải, chưa tính đến việc thanh toán mua sắm ba tàu chiến, riêng việc trợ cấp cho các thuyền trưởng và sĩ quan hải quân, chi phí bảo dưỡng tàu, còn có lương bổng và tiền ăn của hải quân cao hơn lục quân một bậc, hơn một tháng đã tiêu tốn của hãn hơn năm mươi vạn, có nhiều tiền hơn nữa cũng không chịu nổi.

Đây cũng là một trong những lý do hãn quyết định hòa tan hải quân vào hệ thống của mình.

Trần Sơn Hà là người trọng nghĩa khí, thấy mưa thần mắng Vương Liêm, hắn còn giúp biện bạch vài câu: "Tử Uyên làm việc ở Thượng Hải cũng không dễ dàng, nơi đó là địa bàn của Trần Anh Sĩ, hắn chắc chắn có nhiều điều kiêng kỵ... Hơn nữa, Tử Uyên cũng đang tìm kiếm một số nhân tài hải quân không phải người Phúc Kiến cho tư lệnh, hiện tại cũng đã tụ tập ở Dương Châu, quân hạm vừa đến đủ, lập tức có thể phát huy tác dụng..."

Mưa thần cười lạnh một tiếng: "Sổ sách của mọi người, mọi người đều rõ, Vương Tử Uyên còn có chuyện khác, ta không tìm hắn. Vô bệnh, người cũng không cần phải hòa nhã với tất cả mọi người. Muốn làm đại sự, phải thường phạt phân minh... Những lời này người không cần nói với Vương Tử Uyên! Nếu để lộ bất cứ điều gì, người cũng không thoát thân được!"

Trần Sơn Hà thấy mưa thần thực sự nổi giận, cũng không dám nói thêm gì, xám xịt cầm báo cáo cúi chào ra ngoài.

Mưa thần lại nhẫn nại phê duyệt mấy phần công văn, cuối cùng không nhìn được đứng dậy, lớn tiếng nói: "Chuẩn bị xe, đưa ta đến bến tàu!"

Bên ngoài bến tàu cảng Thiên Sinh ở Dương Châu, đã có một mảng xuân ý. Hít thở không khí mùa xuân tươi mới, tâm trạng mưa thần cũng tốt hơn một chút. Hắn thu lại tâm tư, lúc này đến hải quân Dương Châu, đều là những người bằng lòng đầu nhập vào tổ chức của hắn, không thể chậm trễ.

Xe ô tô dừng ở bên ngoài bến tàu, mười mấy sĩ quan hải quân đã chờ sẵn ở cổng. Đồng phục trắng của hải quân và đồng phục vàng của lục quân lẫn lộn, không khí giữa mọi người có chút ngượng ngùng. Thấy mưa thần đến, tất cả mọi người đều nghiêm trang chào, chỉ có các quân quan hải quân nhìn mưa thần với ánh mắt có chút né tránh.

Mưa thần mỉm cười đáp lễ, sau đó sắc mặt nghiêm lại, lớn tiếng nói: "Thành hai hàng ngang, nghiêm!"

Những quân quan này đều có chút ngạc nhiên, các quân quan lục quân phản ứng rất nhanh, rất nhanh đã xếp thành hàng ngang chỉnh tề. Còn đám hải quân hơi chậm một chút, nhưng cũng xếp hàng rất ngay ngắn.

Ánh mắt mưa thần quét từ người đứng đầu hàng đến người cuối hàng. Trần Sơn Hà đứng ở phía trước nhất đã đeo lon trung tướng trên vai, nhưng vẫn giữ tư thế quân đội tiêu chuẩn, ngực ưỡn thẳng.

“Mọi người đều là quân nhân, điểm này không cần phải bàn cãi. Quân nhân, chuyện quan trọng nhất là gì? Vô Bệnh, người trả lời!”

Trần Sơn Hà lớn tiếng đáp: “Phục tùng mệnh lệnh!”

Mưa Thần gật đầu: “Đúng, chính là phục tùng mệnh lệnh! Ban đầu ta định đợi tất cả đồng đội hải quân đến, thiết yến mời mọi người, rồi mới nói những lời này, nhưng giờ ta nói trước vậy. Hải quân Trường Giang tuần phòng hạm đội, đã chịu sự chỉ huy của ta, thì phải phục tùng mệnh lệnh của ta! Không phải các người mặc quân trang để làm gì?”

Hắn cười nhìn các sĩ quan hải quân: “Mọi người đều là những đồng chí tốt biết phục tùng mệnh lệnh, điểm này ta rất vui mừng. Có lẽ có đồng nghiệp hải quân nghĩ rằng, dưới trướng Mưa Thần sẽ có tiền đồ, ta không phải chính phủ trung ương... Ở đây ta không nói lời ngông cuồng, chính phủ trung ương có thể cho các người đãi ngộ sĩ quan, có thể tiếp tục cho các người tâu mới, có thể xây dựng hải quân quốc phòng mới. Nhưng đó là việc của ta, Vũ mỗ ta phải làm! Đừng bảo ta nói suông, Vũ mỗ ta đã nói, thì chưa từng không làm!”

Hắn đi tới đi lui trước đội ngũ, ánh mắt của các quân quan hải quân đến nhờ vả Mưa Thần cũng theo hắn. Ý nghĩ trong lòng họ cũng giống Mưa Thần. Đồng chí hải quân khác, dù ở phương Nam hay phương Bắc, đều sống rất thê thảm, khổ cực. Quân hạm không có dầu, nước, bông... các vật

tư tiêu hao, linh kiện máy móc cũng không được bổ sung, đều nằm im trên bến tàu, mà người thì càng không đủ ăn, đã có rất nhiều người lên bờ đổi nghề. Họ chỉ cảm thấy, dưới trướng Mưa Thần, dù danh nghĩa là gì, thì họ vẫn là những người lính hải quân đường đường chính chính.

Mưa Thần ngẩng đầu, quét mắt một lượt các quân quan trước mặt, thản nhiên nói: “Đồng chí hải quân đến đây, toàn bộ tăng một cấp để khích lệ. Nếu còn ai đến, đãi ngộ như nhau. Trần sư trưởng, lục quân đóng trên quân hạm, toàn bộ rút xuống. Vài ngày nữa, ta sẽ chọn lựa huấn luyện viên trong các người, ngay tại Dương Châu, thành lập trường học hải quân của riêng ta. Mọi người có kiến nghị gì hay về hải quân, cứ trình lên, ta sẽ xem xét cẩn thận. Được rồi, nghe khẩu lệnh của ta... Giải tán.”

Tiếp theo, Mưa Thần lại lần lượt thị sát từng chiếc quân hạm, mỗi chiếc đều phát thêm mấy trăm đồng tiền rau, thậm chí chui xuống cả khoang tàu để xem, bắt tay hàn huyền với những người lính thợ đốt lò đen nhẻm. Hải quân đều biết hãn đang mua chuộc lòng người, nhưng cũng không khỏi cảm động. Biết bao nhiêu nhân vật lớn coi hải quân như cái hang không đáy, chỉ lo mở rộng quy mô lục quân, chiếm thêm địa bàn, tranh thủ thêm thu nhập, ai lại nghĩ đến việc xây dựng và hoàn thiện hải quân quốc phòng? Mặc dù Mưa Thần chỉ hứa hẹn, nhưng cũng khiến họ vô cùng động lòng.

Chiếc quân hạm lớn nhất là Sở Thái pháo hiệu hạm, Mưa Thần đến sau cùng. Hạm trưởng Tạ Khâm Triều là người có thâm niên nhất trong số các sĩ quan hải quân đến Dương Châu. Mưa Thần trong lòng có chút cảm xúc, liền kéo hãn ra boong tàu trước tản bộ, ngắm nhìn phong cảnh Trường Giang vào mùa xuân.

Trên mặt sông Trường Giang, những con tàu của Công ty Thái Cổ mang cờ Anh đang nhả khói mờ, vượt qua những con thuyền gỗ ven sông, một đường tiến vào, luồng lạch tốt nhất đều dành cho chúng.

Tạ Khâm Triều chỉ vào con tàu đó, thở dài: “Tư lệnh xem, người Anh ngay cả tàu chở khách cũng đốt than đá của Mỹ, khói ít mà lực lại mạnh, còn chúng ta lại không được dùng loại than đá này. Tôi làm hải quân đã mấy chục năm, trong mộng cũng muốn Trung Quốc có một hải quân hùng mạnh, nhưng hiện tại tình hình hải quân lại tan nát. Chúng ta, những người bỏ tiền của chính phủ ra đào tạo nên những nhân tài hải quân chuyên môn, lại đang phải vật lộn để sinh tồn, đừng nói gì đến phát triển hải quân...”

Trong lời nói của hãn quả thực có vô vàn cảm khái. Nhìn những con thuyền của mình neo đậu lác đác trong bến cảng, vẻ mặt lại có chút ảm đạm. Hãn lặng lẽ vỗ vào nòng pháo tam anh thốn khẩu kính trên boong tàu, cuối cùng hướng Mưa Thần nói: “Tư lệnh, nếu ngài muốn thành lập trường học hải quân, xin hãy để tôi làm huấn luyện viên.”

Mưa Thần quay người nhìn hãn, vị sĩ quan trung niên đã gần bốn mươi tuổi, trên mặt đã hằn đầy dấu vết phong sương, đang nhìn hãn với vẻ mặt khẩn cầu.

Mưa Thần có chút cảm động, mỉm cười nói: “Ở lục quân, người ta đều muốn làm đội trưởng, không muốn làm huấn luyện viên, huống chi là hải quân. Người thật sự muốn đến trường học?”

Tạ Khâm Triều thản nhiên nói: “Truyền thừa ngọn lửa hải quân, là tâm nguyện của tôi. Có lẽ đời tôi không thấy được quân hạm của chúng ta tung hoành trên Thái Bình Dương, cũng không thấy được quân hạm của chúng ta báo thù năm 1894... Nhưng tôi hy vọng những học trò do tôi tự tay dạy dỗ, có thể thấy được.”

Mưa Thần không nói gì, chỉ xoay người vịn lan can.

Ở đất nước này, vĩnh viễn không thiếu những nam nhi nhiệt huyết, nhưng càng nhiều vẫn là những kẻ chỉ lo toan cho bản thân, một lòng tranh

quyền đoạt lợi, một lòng muốn đấu đá nội bộ! Biết bao nhiêu người như vậy đã bị vùi lấp trong cái vạc dầu này.

Chính mình phải làm gì, hần đã rất rõ ràng, chính là khai phá những đồng chí này, sau đó để họ phấn đấu xây dựng một đất nước tốt đẹp hơn. Dùng nhiệt huyết và chí khí của họ, cùng nhau làm lại một lần nữa cuộc đời.

Ta muốn xem, liệu mình có thể nhóm lại ngọn lửa thiêng trên tế đàn phục hưng dân tộc hay không!

Lúc này, tại phòng quân nhu của Vương Liêm ở Thượng Hải, hiện tại không còn là phòng quân nhu của đệ nhất sư nữa, mà đã bị điều đến gì đó, đảm nhiệm chức quân nhu trưởng phòng của đệ nhất sư An Huy lục quân. Khi các bạn học trung học lục quân của hần đều đã mang hàm thiếu tướng, thượng tá, thì hần vẫn chỉ là một quân nhu trưởng phòng.

Hần không biết, đây có phải là điềm báo trước cho việc hần thất sủng trước mặt Mưa Thần hay không. Chỉ có một điều hần rất rõ, nếu không thuyết phục được hải quân tàu chiến đến Dương Châu, thì hần ở trong cái đám Giang Bắc quân này, sẽ không thể nào ngóc đầu lên được!

Mấy ngày nay, hần làm công việc hậu cần hải quân, vợ vét được một chút chất béo, nhưng Thượng Hải phồn hoa này, làm sao giữ được tiền. Mỗi ngày lắc lư song đài, đụng đâu chạy đó, tiền dương như nước chảy ra ngoài. Hiên nhiên Mưa Thần bắt đầu dùng cha vợ tương lai của hần, Lý Chương Vân, để giám sát tài chính, đây chính là một nhân vật khôn khéo có tiếng ở Thượng Hải!

Hần đứng trên bến tàu, quyết tâm: “*, chờ xem, nếu chuyện hậu cần hải quân vẫn là lão tử xử lý, ba chiếc tàu lớn tiền chắc chắn kiếm bộn, lão tử nói gì cũng không thêm kiếm ăn dưới trướng Mưa Thần!”

Gió sông thổi mạnh, mang theo hơi ẩm của mùa xuân, hắt lại không có nửa điểm cảm giác hưởng thụ, chỉ rướn cổ lên chờ xuồng cứu sinh đến từ Sở cùng hào.

Hắn hiện tại mỗi ngày phải chạy ba lần để thúc giục, đã chạy đến chán ngán vô cùng. Không phải là không nghĩ đến việc phái lực quân lên tàu để tiếp quản quân hạm, nhưng Cao Phượng Tường và đám người kia tỉnh táo thật sự, chỉ sợ thuyền gỗ lực quân của mình chưa kịp áp sát, pháo hạm hải quân đã nã vào rồi.

Đợi rất lâu, chiếc xuồng cứu sinh hải quân sơn trắng mới thành thục lái tới. Nhìn lá cờ hải quân tung bay, Vương Liêm không nhịn được mà nhổ nước bọt.

“Cao Tư lệnh, điều kiện tôi đã nói rõ ràng như vậy, đến Dương Châu, ngài vẫn là tư lệnh tuần sông hạm đội, mang hàm trung tướng hải quân, đãi ngộ chỉ có tăng chứ không giảm, tiền mua ba chiếc hạm lớn cũng đã chuẩn bị xong, chỉ cần ngài đến Dương Châu, lập tức có thể do ngài chủ trì chuyện này. Chỗ nào khác, có thể đối đãi với Tư lệnh như vậy?”

Vương Liêm trong khoang thuyền của sĩ quan Sở cùng hào, lặp đi lặp lại những lời đã nói vô số lần, Cao Phượng Tường vẫn như trước không hề lộ vẻ gì.

Vương Liêm chỉ lắc đầu: "Hiện tại mệnh lệnh của chính phủ trung ương đều đã xuống, Cao Tư lệnh, ngài còn chưa hành động, rốt cuộc là vì sao? Ta liêm những ngày này, ngài cũng thấy rõ hành động của hải quân, có chỗ nào không đúng với các huynh đệ không? Dù ngài đến Dương Châu một chuyến, cũng tốt để huynh đệ có cái bàn giao!"

Cao Phượng Tường vẫn chỉ trầm mặc. Bên cạnh Cao Phượng Tường, Tham mưu trưởng Sở Cùng Hào, hạm trưởng Thiết Giáp hạm, lạnh lùng

nói: "Nếu cái gì cũng phải tuân theo mệnh lệnh, vì sao Vũ Tư lệnh không thông qua chúng ta, Cao Tư lệnh điều động chiến hạm, mà lại phát điện báo đến toàn hạm đội, để mười chiếc quân hạm chúng ta tự hành đến Dương Châu? Vũ Tư lệnh làm như vậy, làm sao chúng ta có thể tin tưởng hắn?"

Vương Liêm nuốt nước bọt, trong lòng mắng to: "Nếu không phải người, Cao Phụng Tường, chụp lấy điện báo của Vũ Tư lệnh, hẳn đáng gì phải phát điện báo cho toàn hạm đội? Đập điện báo hữu tuyến một chữ còn tốn một góc bảy phần đại dương đấy!"

Hắn quyết định cũng gạt bỏ thể diện, nhìn thẳng Cao Phụng Tường: "Cao Tư lệnh, mấy ngày nay ngài vẫn không nói lời nào. Ngài đến Dương Châu, rốt cuộc có điều kiện gì? Cứ nói ra. Ta sẽ báo cáo với Vũ Tư lệnh. Có thể chống đỡ huynh đệ thì cứ tiếp tục chống đỡ. Vũ Tư lệnh người này tính tình ngài cũng biết, chỉ cần ngài phục tùng mệnh lệnh, hẳn vạn sự đều có thể chiếu cố. Nếu không phục tùng, tính tình của hắn sẽ rất lớn!"

"Hiện tại tuần sông hạm đội phụ tùng thay thế và sửa chữa đều ở Cục Chế tạo Cao Xương miếu, nằm trong tay tên giả dương Duncan. Tất cả chi phí của hạm đội các người đều nằm trong tay ta. Nói một câu, nếu Vũ Tư lệnh hạ lệnh, đoạn tuyệt cung ứng cho hạm đội, thì hải quân huynh đệ chúng ta thời chiến còn không có cơm ăn! Huống chi là ra khơi! Huynh đệ một mực ở Thượng Hải vì Cao Tư lệnh mà hòa hoãn với Dương Châu, hết sức giải thích với mọi người. Cung ứng thường ngày chỉ có càng phong phú chứ không cắt xén chút nào. Ngài còn muốn huynh đệ thế nào nữa!"

Nói đến đây, Vương Liêm nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Các sĩ quan trong khoang thuyền của Sở Cùng Hào nhất thời đều yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng chuông tí tách. Qua một lúc lâu, Cao Phụng Tường mới thở dài, gỡ mũ hải quân viền vàng, sờ đầu một cái: "Ta cũng khó xử thật sự! Chính phủ lâm thời Nam Kinh ra lệnh cho chúng ta về Vũ

Tư lệnh tiết chế, nhưng thấy chính phủ trung ương không phải muốn đến phương bắc sao? Bên phương bắc đã thông qua các lão tiền bối hải quân chào hỏi, một khi chính phủ mới thành lập, chúng ta vẫn phải thuộc hải quân bộ trực tiếp quản hạt. Chúng ta coi như lúc này đi Dương Châu, Bắc Kinh hạ một mệnh lệnh, chúng ta còn không phải đi sao? Ta không muốn Vũ Tư lệnh đến lúc đó thất vọng, mới do dự ở đây. Nếu không phải nời hơi chưa lên, buổi chiều chúng ta đã đến Dương Châu rồi..... Vũ Tư lệnh vẫn luôn chiếu cố chúng ta, chúng ta đều rất cảm kích, hải quân, vĩnh viễn thiếu Vũ Tư lệnh chuyện này."

Vương Liêm hiểu rõ, lão già này sợ mình vừa đến Dương Châu đã bị giữ lại, hải quân lại một lần thanh tẩy, vậy thì hãn thật sự không còn gì để lấn lộn. Hiện tại làm bộ làm tịch, cũng chỉ là muốn ở giữa Nam Bắc, kiếm thêm chút lợi ích mà thôi.

Nhưng chỉ cần lão đầu tử này mở miệng, luôn có chỗ để thương lượng.

Đang chuẩn bị cùng Cao Phượng Tường tiếp tục cò kè mặc cả, thì nghe thấy cửa khoang sĩ quan bị gõ ầm ầm. Cửa bị đẩy ra đột ngột, lái chính xông vào, đối với Cao Phượng Tường đầy mặt hoảng loạn báo cáo: "Tư lệnh, trên sông lại có tám chiếc thuyền nhổ neo khởi hành! Đánh cờ hiệu thế nào bọn chúng đều không trả lời. Chỉ có sông Hải Âu hào phát đèn hiệu đi Dương Châu!" Cả khoang thuyền đều kinh hãi, Sở Cùng Hào, sĩ quan điện báo cũng xông vào: "Tư lệnh, Mưa Thần gửi điện báo cho tất cả tàu chiến tuần sông hạm đội chúng ta!"

Mấy người đều vây quanh tờ điện báo, nghe Cao Phượng Tường đọc từng chữ bằng tiếng Phổ thông Phúc Kiến.

"Hải quân Trung Quốc, sáng lập gian nan. Ngày đó tinh hoa một bị hủy bởi đuôi ngựa, hai vong tại Giáp Ngọ. Người trong nước đều vì hai trận

chiến này mà đau xót đến nay. Đương kim thế giới, không có hải quyền thì quốc không hưng thịnh. Lời này xác thực không sai.

"Tiểu quốc lúng giằng, bởi vì Giáp Ngọ đối với Mã hai trên biển lớn chiến dịch, bỗng nhiên quật khởi thành cường quốc, đây là sự thật ai cũng thấy. Mưa cũng bất tài, ghi nhớ việc tái thiết hải quân Trung Hoa trên đồng đồ nát. Chính là từ Thượng Hải khôi phục bắt đầu, tức thu nhận Trường Giang hạm đội trong lúc khốn khó. Lại ở Giang Bắc vạn sự đang chờ hoàn thành, trong lúc cần tiền gấp, kiệt quệ muôn vàn khó khăn, trù bị và gom góp khoản tiền lớn, để mua trước ba chiếc tuần dương hạm tập luyện. Lòng này chứng giám nhật nguyệt."

"Nếu các đồng chí hải quân Trường Giang hạm đội, có một tia quân nhân phục tùng mệnh lệnh, tin tưởng Mưa Thần sẽ dốc hết khả năng, trùng kiến hải quân, nhanh chóng nhổ neo xuất phát, tiến về Dương Châu tập hợp. Đã có một số đồng đội, trước mắt chống đỡ nơi này, đang tổ chức lại hạm đội, thành lập trường học hải quân. Các người tự lo liệu."

"Nếu đến ngày mừng 8 tháng 3 vẫn chưa đến, Mưa Thần không tiếc tiếng tàn nhẫn, sẽ đoạn tuyệt cung ứng, hủy bỏ việc xét duyệt, đánh giá các sĩ quan hải quân, không lấy vật lực hạn chế ở Giang Bắc mà trút lên những quân nhân không phục tùng mệnh lệnh. Đừng trách là không nói trước."

"Mưa Thần, ngựa."

STT 91: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 25: Giấu nanh giấu vuốt

Thời gian trên đại địa Trung Quốc tạm thời có được bầu không khí hòa bình trôi qua thật nhanh. Chỉ trong mấy tháng, phái đoàn sứ giả nghênh đón Viên Thế Khải xuôi nam nhậm chức từ phương Nam đến phương Bắc, nhưng lại bị một màn binh biến do Viên Thế Khải đạo diễn dọa sợ, cuối cùng Tôn Trung Sơn đưa ra ba điều kiện đều bị gạt bỏ. Đến ngày mùng 8 tháng 3 năm 1912, Viên Thế Khải chính thức nhậm chức Tổng thống lâm thời thứ hai của Trung Hoa Dân Quốc. Khác với thời điểm tiên sinh Tôn Trung Sơn tại vị, lần này lại áp dụng chế độ nội các.

Lý Chương Vân học trưởng, giữ lại mỹ nhân, cùng với Viên Thế Khải tại Triều Tiên đã quen biết Đường Thiệu Nghi tiên sinh đảm nhiệm chức Thủ tướng nội các, đồng thời cũng gia nhập Đồng Minh hội. Việc bổ nhiệm này, cũng coi như hai bên Nam Bắc đều hài lòng. Ghế trong nội các, cũng được phân chia giữa phe cánh của Viên Thế Khải và Đồng Minh hội. Nhưng những bộ môn quan trọng, toàn bộ đều nằm trong tay Viên Thế Khải, còn Đồng Minh hội chỉ có được bốn nha môn vô dụng là giáo dục, tư pháp, nông lâm nghiệp và công thương. Trần Kỳ Mỹ càng không đến nhận chức, kiên quyết ở lại Thượng Hải tiếp tục làm Đốc quân Thượng Hải của mình.

Nhìn khắp cả nước, đặc biệt là phương Nam, đều đang giải quyết việc giải ngũ quân đội, kiểm chế các biện pháp quân chính địa phương. Ngày 30 tháng 3, Hoàng Hưng được Viên Thế Khải bổ nhiệm làm Lưu thủ Nam Kinh, phụ trách việc giải tán 26 sư, 51 lữ với danh nghĩa 30 vạn quân đội ở Nam Kinh, những người hiểu chuyện đều nói Hoàng Hưng tự mình nhảy vào hổ lửa.

Còn vào ngày mùng 1 tháng 4, tiên sinh Tôn Trung Sơn chính thức bàn giao chức vụ Tổng thống lâm thời, giao ấn tổng thống cho Viện Tham nghị. Quyền lực Nam Bắc giao tiếp, từ đó có một kết thúc. Mà chúng ta, Vũ Tướng quân, lại trong cục diện hòa hoãn này, đóng quân ở Giang Bắc, lặng lẽ quan sát sóng gió trên Thần Châu đại địa.

Hai tháng nay, xuân ý đã tràn ngập khắp Giang Bắc.

Tại Từ Châu, một thành thị vốn tăm tối mờ mịt, cũng có thêm vài phần xanh tươi. Mưa Thần, người đã hoàn toàn khỏe mạnh, mỗi khi rảnh rỗi, lại cùng Lý viện đi dạo trong hoa viên tuần duyệt làm thư. Hắn không còn tái nhợt tiêu tụy như trước kia. Theo như lời bình luận cay nghiệt của những người luôn nhắm vào Mưa Thần, ý tứ chính là vị lão hổ này có lẽ đã giấu đi nanh vuốt, an vị tại vị trí tuần duyệt Giang Bắc.

Thật sự là đã mở rộng quân đội của mình lên đến ba sư đoàn dã chiến, tổng cộng hơn 7 vạn người, các huyện địa phương còn có hai mươi sáu bảo an doanh, 1.3 vạn người, đây chẳng lẽ là biểu hiện của việc an phận thủ thường?

Về mặt tài chính, từ khi Lý Chương Vân bắt đầu điều hành việc khôi phục ngân hàng đến nay, ngân hàng này đã tăng cường vị thế của mình ở Đông Nam, trong lúc đồng bạc trắng bị mất giá từ khi khai quốc, đã kiếm lời một khoản lớn. Vài ngân hàng nhỏ ở Đông Nam đều chủ động đưa tiền gửi cho ngân hàng Khôi Phục, mời ngân hàng Khôi Phục bảo hộ và duy trì

việc kinh doanh của những ngân hàng nhỏ này. Trong giới ngân hàng, ngân hàng Khôi Phục đã được gọi là ngân hàng trung ương dân gian của phương Nam.

Hiện nay, do đồng bạc trắng ngày càng mất giá, mà tiền mặt của ngân hàng Khôi Phục lại rất đáng tin cậy, đã hoàn toàn trở thành đồng tiền thông dụng ở năm tỉnh Đông Nam, thậm chí cả Giang Tây, Lưỡng Hồ và Tứ Xuyên, những nơi có sông Trường Giang chảy qua. Số lượng bạc trắng địa phương không đủ, thị trường cần một lượng lớn tiền giấy lưu thông, phiếu Khôi Phục đã phát hành hơn 60 triệu nguyên. Theo lời Lý Chương Vân, phát hành thêm bốn ngàn vạn nguyên nữa cũng đủ để chống đỡ.

Tài chính địa phương cũng đang được chỉnh đốn, thuế nông nghiệp ở Tô Bắc, An Huy được miễn hoàn toàn, gánh nặng duy nhất của nông dân là phải bán một phần lương thực cho phòng tài chính tuần duyệt làm thực theo giá thấp hơn giá thị trường một chút, coi như dự trữ của chính phủ. Giang Bắc xóa bỏ lệ kim, rút ra các khoản phí trung chuyển hàng hóa trên đường Tân Phổ, cũng được miễn thu toàn bộ.

Ánh mắt của Mưa Thần suy nghĩ rất sâu xa, mặc dù những chính sách này bị một số phụ tá chỉ chăm chăm vào tiền của hắt lên án, nhưng ở khu vực Giang Bắc, do việc giảm thuế, sức mua của nông dân đã tăng lên. Các ngành công thương nghiệp tập trung ở duyên hải cũng dần dần rời khỏi Giang Bắc, Từ Châu càng ngày càng trở thành một trung tâm trung chuyển hàng hóa Nam Bắc. Thuế công thương nghiệp đang từ từ tăng lên, mặc dù vẫn chưa đủ để bù đắp thu nhập tài chính của chính phủ, nhưng nguyên khí của địa phương đang từ từ được bồi dưỡng.

Địa phương vì thực hiện tự trị hoàn toàn, chi phí hành chính đã giảm đi rất nhiều. Quan lại địa phương cũng ít đi cơ hội mưu lợi riêng, tham nhũng, lại trị lại là thời điểm tốt nhất từ trước đến nay.

Những biện pháp này của Mưa Thần đã thu hút rất nhiều nhân vật có chí hướng kiến thiết từ phương Nam đến quan sát và đầu tư, Mạc Phủ cũng dần dần trở nên phong phú. Điều đáng tiếc duy nhất là Mưa Thần, ngoài việc đảm bảo chi phí giáo dục đầy đủ, lại rất ít xây dựng ở địa phương. Bởi vì hẳn thực sự đã dồn phần lớn tài lực vào quân đội của mình, nhiều khi còn phải để ngân hàng Khôi Phục dán tiền vào.

Cục chế tạo Nam Kinh cũng di chuyển đến Mã An Sơn, cục chế tạo Thượng Hải vì có lãnh sự quán Mỹ ở gần giám sát, vẫn đang hoạt động hết công suất. Mưa Thần dự định thành lập một nơi sản xuất than và thép ở Mã An Sơn, công việc này vẫn do Duncan chủ trì. Vì tài chính không đủ, công việc giai đoạn đầu chỉ đang tiến hành chậm chạp.

Trong khoảng thời gian yên bình hiếm có này, Mưa Thần cũng làm không ít việc, nhưng loại ngày này có thể duy trì được bao lâu, thật sự là không ai biết. Con hổ đang ngủ gật ở Giang Bắc, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra nanh vuốt của mình.

Tân nhiệm quân nhu trưởng phòng của Sư đoàn 9 Lục quân Trung ương (Sư đoàn 9 Lục quân Giang Tô của Mưa Thần đã được cải tổ thành Sư đoàn 9 Lục quân Trung ương vào ngày 20 tháng 3, trực thuộc Lữ đoàn 17, 18, Lữ đoàn độc lập), Lục Thông Biển, một sĩ quan thượng tá tốt nghiệp trường Lục quân Nhật Bản, bước nhanh vào công sở tuần duyệt. Hắn đã gần bốn mươi tuổi, trong đội ngũ sĩ quan trẻ tuổi của quân đội Giang Bắc, là một đại ca chính hiệu. Hắn vốn là giáo chủ huấn luyện viên của trường quân đội Bảo Định, một nha môn lạnh lẽo, một môn học lạnh nhạt. Luôn không được như ý, khi các sư đoàn trong Dân Quốc đều bổ nhiệm người nhà của mình làm quân nhu, ai còn muốn đến chuyên môn học lục quân chủ kế? Hắn đi theo Tưởng Bách Lý Nam hạ, lại được Mưa Thần trọng dụng. Quân đội Giang Bắc đã thành lập một hệ thống quản lý lục quân chủ kế hoàn thiện, các bộ quân nhu không được phép phân công tư nhân, mà nhất định phải là

học sinh chuyên ngành chủ kế tốt nghiệp phân phối đảm nhiệm. Hiện tại hân kiêm ba chức, Quân nhu trưởng phòng của Tổng tư lệnh bộ quân đội Giang Bắc, Quân nhu trưởng phòng của Sư đoàn 9, Hiệu trưởng khoa chủ kế của trường Lục quân Giang Bắc, đúng là một trong những ân nhân lớn của người Từ Châu.

Khi hân được vệ binh đưa đến phòng khách, Mưa Thần vừa nói chuyện xong với mấy môi giới của Lễ cùng hiệu buôn Tây Đức, đang cười tiễn vị lão Đức này và mấy người Trung Quốc theo phái dương ra khỏi sảnh. Thấy Lục Thông Biển đứng một bên nghiêm trang chào hân, hân cũng mỉm cười đáp lễ: “Lục đại quản lý, vào trong sảnh ngồi trước. Quay lại tìm người nói chuyện.”

Chờ Mưa Thần tiễn khách xong quay lại, còn chưa kịp mở miệng, Lục Thông Biển đã vội nói: “Tư lệnh, chuyện mua quân giới với Lễ cùng hiệu buôn Tây Đức đã định xong chưa? Khoản tiền này có phải sẽ thông qua ngay không? Khoản tiền đó đã được lĩnh từ chỗ Lý thánh trưởng được nửa tháng rồi. Nếu không dùng, chi bằng giao lại cho phòng tài chính. Cứ để ở chỗ quân nhu, cũng không ra làm sao, chỉ tiền lãi thôi cũng đã tổn thất không ít rồi.”

Mưa Thần có chút khó xử gãi gãi đầu, nhưng vẫn cười nói với hân: “Ta biết người cẩn thận. Kỳ thật không cần như vậy, chỉ cần làm theo quy trình, ta có gì mà không tin người... Ai, Bắc Kinh bên kia không chịu bán hộ chiếu cho ta, không thì ta đã buôn lậu rồi. Ba mươi sáu khẩu pháo lớn 75 ly, mười hai khẩu pháo lớn 105 ly, thêm một vạn hai ngàn khẩu súng trường, một ngàn khẩu súng ngắn Đức, còn có đạn pháo, không phải là để ta dùng nhiều gấp đôi giá sao! Trước sau cũng phải gần bốn trăm bảy mươi vạn nguyên. Lần trước dự toán còn chưa đủ, muốn thêm vào cũng rất phiền phức, chuyện này để sau xem sao.”

Lục Thông Biển có chút khó hiểu: “Tư lệnh, lần trước mấy người Nhật Bản hình như gọi là Nam Sơn Tiều đáp ứng sẽ cung cấp quân giới cho sư trưởng. Sao sư trưởng lại không đồng ý? Hiện tại cũng tiết kiệm được số tiền đó rồi.”

Mưa Thần cười lắc đầu, chuyện này hẳn cũng không muốn giải thích với Lục Thông Hải. Đồ của người Nhật Bản cứ thế mà tốt, hẳn muốn hai nhà máy mở hết công suất sản xuất, cũng chỉ miễn cưỡng vũ trang toàn bộ cho đội quân của mình, trong đó còn trộn lẫn rất nhiều vũ khí tịch thu được. Trừ Sư đoàn 9 tương đối chỉnh tề, Sư đoàn 1 An Huy và Sư đoàn 2 Giang Tô trang bị rất tạp nham. Muốn dự trữ cho đại chiến tương lai, hẳn chỉ có thể nghĩ cách buôn lậu súng ống đạn dược.

Hắn đổi đề tài, hỏi Lục Thông Hải: "Hôm nay đến đây không phải vì chuyện Vương Tử Uyên sao? Hẳn tham ô bao nhiêu, đã tra ra chưa?"

Lục Thông Hải sắc mặt có chút ảm đạm: "Thuộc hạ cùng Kỷ trưởng phòng của Quân pháp xử đã thẩm tra. Vương Tử Uyên trước sau tham ô quân lương 197.600 đồng. Tại Giang Bắc quân, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã làm nên chuyện lớn như vậy. Quân pháp đã kết án, tử hình..... Vương Tử Uyên nói muốn gặp Tư lệnh lần cuối."

Mưa Thần khoát tay nói: "Không gặp! Hẳn có ý tốt muốn gặp ta? Ta tin tưởng hẳn như vậy, giao phó công việc cho hẳn. Chuyện hải quân hẳn làm rồi tung lên, bản thân còn vươn tay kiếm tiền..... Lục trưởng phòng, lần này kết quả thẩm tra của quân pháp phải thông báo toàn bộ hệ thống quản lý lực quân. Xem ai còn dám đưa tay!"

Nhìn vẻ mặt có chút giận dữ của Mưa Thần, Lục Thông Hải cũng không dám nói nhiều. Mưa Thần xây dựng quân đội vốn đã vội vàng, giai đoạn trước dùng tiền cũng có chút vung tay quá trán, dễ bị người ta lợi dụng sơ hở. Bản thân hẳn tiếp quản sau, đã bỏ ra rất nhiều công sức để hoàn thiện

chế độ, bịt kín những lỗ hổng. Vương Liêm tham ô bị xem là điển hình, đương nhiên là hấn gieo gió gặt bão, cũng là Mưa Thần quản lý tài chính quân đội trước đây chưa thỏa đáng. Hấn lặng lẽ đứng dậy, hướng Mưa Thần hành lễ rồi cáo từ ra ngoài. Vốn còn muốn vì Vương Liêm thực hiện tâm nguyện cuối cùng, nhưng xem ra không giúp được gì rồi.

Mưa Thần ngồi xuống ghế, đê đầu xuống, có chút ảm đạm. Trước đây ở Thượng Hải, dáng vẻ cao lớn anh tuấn của Vương Liêm, cái vẻ hiền hòa đáng mừng đó, trong đầu hấn cứ mãi không xóa được. Đều là những người đã cùng mình vào sinh ra tử, đánh chiếm thiên hạ, sao hôm nay lại thành ra thế này? Hấn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cảm thấy không có cách nào giải quyết. Hấn rung chuông gọi phó quan của mình là Trương Chí Hạc, trầm giọng nói: "Người chuẩn bị xe, ta muốn đi thăm Tử Uyên..... Hấn làm sao lại đi đến bước đường này chứ?"

Vương Liêm trong ngục giam của Quân pháp xử, đã vứt bỏ mọi ảo tưởng. Chuyện này là thế nào phát sinh? Sau khi Hải quân tám thành hạm đội tập trung ở Dương Châu, Vũ Tư lệnh còn biểu dương công tác của hấn, muốn hấn đến Dương Châu báo cáo công tác. Hấn có chút thấp thỏm đến Dương Châu, xuống thuyền thì người nghênh đón hấn lại là Kỷ Diêm Vương của Quân pháp xử!

Lúc đó hấn đã ngây người, Kỷ Diêm Vương lạnh lùng tuyên đọc lệnh bắt giữ và thẩm tra của Mưa Thần. Kết quả là bị bắt từ Dương Châu đến Từ Châu, liên tục hai tháng bị quân pháp thẩm vấn. Bản thân hấn cũng từng chống chế, cũng từng gào thét, cũng từng kháng cự không trả lời bất cứ vấn đề gì. Nhưng sau khi Lục Thông Hải mang một đám chủ nợ đến, tỉ mỉ chuẩn bị các khoản nợ của hấn, cộng thêm số tiền tham ô, hấn cuối cùng đã từ bỏ, đã muốn chết, giống như một quân nhân, phục tùng phán quyết của quân pháp.

Ngày mai, chính là ngày hấn lên đường.

Viên quản ngục của ngục giam lục quân là một thiếu tá, đối với hãn rất chiếu cố. Hãn được ở trong một phòng riêng sạch sẽ, hiện tại lại đưa đến một bàn thịt rượu, đứng ở cửa nói với hãn: "Vương xử trưởng..... Sư trưởng An Huy và Sư trưởng Trần Dương Châu đều gọi điện thoại đến, bảo tôi chiếu cố anh một chút, đi đường cho tốt. Bàn thịt rượu này là do Lữ trưởng Trương của Lữ đoàn 17 đưa tới, Lữ trưởng Lữ cũng gọi điện thoại đến, không nói gì rồi cúp máy..... Anh cứ từ từ dùng, ngày mai anh cứ yên tâm, sẽ không để anh chịu ủy khuất."

Vương Liêm cười một tiếng, ngay cả Lữ mặt đen cũng gọi điện thoại đến? Trước kia ở trường trung học lục quân, hãn là người mà Lữ nhìn không vừa mắt nhất. Hiện tại những bạn học này, đều là sư trưởng, lữ trưởng cả. Xem ra tiền đồ tương lai cũng không thể lường trước, còn mình thì sao? Nghĩ đến đây, Vương Liêm tự giễu nở nụ cười, đưa tay cầm lấy bầu rượu. Uống say một trận cũng tốt.....

Cửa sắt lại một tiếng cọt kẹt mở ra, Vương Liêm tưởng rằng quản ngục lại đến, cũng không ngần ngại lên cười nói: "Hay là đi uống với ta một chén? Uống rượu sướng một mình, thật là có chút nhàm chán....."

Một giọng nói trầm thấp vang lên: "Tử Uyên."

Vương Liêm ngạc nhiên ngẩng đầu, đã thấy Mưa Thần trầm mặt đứng trước mặt hãn, trong mắt ngoài sự tức giận, còn có nhiều hơn là thương tiếc. Mưa Thần, so với lúc hãn mới gặp ở Thượng Hải, vị tư lệnh cách mạng quân đội Tô Thượng Hải còn có chút hương vị của người dân, đã hoàn toàn khác biệt.

Trên người hãn càng nhiều là khí chất của một quân nhân thuần túy, còn có loại uy nghiêm của người ở địa vị cao có thể quyết định vận mệnh của người khác, ánh mắt càng thêm thâm trầm, khiến người ta quên mất hãn chỉ là một thanh niên hai mươi bốn tuổi.

Mưa Thần ngồi xuống, đưa tay cầm lấy bầu rượu, rót cho Vương Liêm một chén rượu, thản nhiên nói: "Tử Uyên, người biết ta xưa nay không uống rượu, hôm nay ta rót rượu cho người. Có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, người cứ nói với ta, có thể làm được ta sẽ thay người làm."

Vương Liêm không biết bây giờ mình còn có thể nói gì, cuối cùng mới thốt ra một câu: "Sư trưởng..... Tôi có lỗi với ngài."

Mưa Thần không nói gì, chỉ ra hiệu cho Vương Liêm uống rượu. Nhìn hẩn một hơi cạn chén, mới lạnh lùng nói: "Lúc này, ta cũng sẽ không an ủi người gì cả. Ta biết người đã buôn bán của cha, người tham ô tiền, không ít đã mang về nhà. Những thứ này coi như là ta cho lão phụ thân của người an gia, không truy cứu nữa..... Người tự làm ra chuyện, phải tự gánh chịu."

Các người, những người đã đi theo ta từ Thượng Hải, ta đã cho các người cơ hội. Người đi sai đường, không oán ta, cũng đừng trách người khác..... Ở thời đại này, ta vốn muốn cùng các người cùng nhau làm nên một sự nghiệp lớn, có người nửa đường rời đội, có người không theo kịp bước chân, ta sẽ không dừng lại chờ các người.....".

Hẩn dưng như cảm thấy mình nói hơi nhiều, chỉnh lại quần áo đứng dậy, hướng Vương Liêm lạnh lùng gật đầu một cái: "Trên đường tự lo liệu, con đường đó, chỉ có thể tự người đi."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Vương Liêm nghe Mưa Thần nhắc đến lão phụ thân của mình, nước mắt đã tuôn rơi. Nhìn thấy Mưa Thần xoay người rời đi, hẩn lớn tiếng nói: "Sư trưởng! Nếu mười tám năm sau đại sự của ngài chưa hoàn thành, tôi có thể lại đến đi theo ngài không?"

Mưa Thần xoay người lại, đã thấy Vương Liêm đang mỉm cười với mình trong nước mắt. Đó cũng là ấn tượng cuối cùng của hắn về Vương Liêm.

"Giương không, người cảm thấy muốn ngăn chặn một đội quân đang thời kỳ đầu sinh cơ bùng bùng từ bên trong mục nát, là dựa vào sức hấp dẫn cá nhân của người lãnh đạo, lấy mình làm gương. Hay là đại gia phải có mục tiêu phấn đấu chung. Hay là phải thành lập một chế độ hoàn thiện? Hoặc là, cả ba điều này đều cần?"

Trên đường về tuần duyệt làm thự, Mưa Thần hỏi phó quan Trương Chí Hạc câu hỏi này. Nhưng hắn cũng không có ý muốn Trương Chí Hạc trả lời, chỉ một đường trầm tư.

Khi xe vừa về đến cổng làm thự, đã thấy Lý Viện đứng ở cửa, đang đợi hắn trở về. Thấy xe đến, liền không ngừng ngoắc tay. Mưa Thần có chút nghi hoặc bước ra khỏi xe, liền thấy Lý Viện xông tới nắm tay hắn: "Cha tôi đến rồi, có tin tức tốt muốn nói với ngài!"

Mưa Thần khẽ giật mình, Lý Chương Mây này cả ngày chạy tới chạy lui giữa Dương Châu, Từ Châu và Thượng Hải, lại có tin tức tốt gì muốn nói với hắn? Bị Lý Viện nắm tay lôi xềnh xệch vào trong sân, đến gần phòng khách mới nghe thấy Lý Chương Mây và mấy người đang nói chuyện, lại phân biệt kỹ hơn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, ở ngoài phòng khách đã lớn tiếng quát: "Sáng rực tiên sinh, ngài đã về rồi!"

Hắn ba chân bốn cẳng xông vào phòng khách. Quả nhiên Lý Chương Mây và Tạ Minh Quang, người được phái đến Mỹ hơn bốn tháng, đang mỉm cười nhìn hắn, bên cạnh là những người tiếp khách địa vị cũng không nhỏ. Có lãnh sự thương vụ Mỹ tại Thượng Hải, Bách tiên sinh, còn có một người phương Tây ăn mặc lộng lẫy. Hai sĩ quan mà hắn phái đến Mỹ, cũng

mặc thường phục ngồi ở đó. Thấy hần tiến vào, lập tức đứng dậy nghiêm trang chào.

Kho Bách cùng Mưa Thần tại Dương Châu đã gặp mặt, hai người trò chuyện hồi lâu. Về việc cổ vũ vốn liếng nước Mỹ đầu tư vào Giang Bắc, mở cửa cho tất cả ngành nghề, cả hai đã đạt được sự đồng thuận. Kho Bách bằng lòng nhanh chóng phản ứng với những thay đổi ở bờ sông Dương Tử, đồng thời gấp rút thiết lập một lãnh sự quán tại Từ Châu. Hai người đã là những người quen biết. Lý Chương Mây lại là người Mỹ gốc, trên người mang đậm phong vị nước Mỹ hơn cả Trung Quốc. Dưới sự dẫn dắt của hần, mấy nguồn vốn nước ngoài đã đầu tư vào Tô Bắc. Ngay cả những tập đoàn lớn như Anh Mỹ, chuyên sản xuất thuốc lá, cũng muốn thu mua ruộng thuốc lá ở Tô Bắc để xây dựng nhà máy gia công. Đương nhiên, những lời này, trong hoàn cảnh này, không còn là điều Mưa Thần phải bận tâm.

Hần nhìn Tạ Minh Quang, người đã bị phơi nắng đen sạm, tiến lên nắm chặt tay hần: "Sáng Rực tiên sinh, quả thực đã vất vả cho người rồi! Ta luôn lo lắng cho người khi người ở bên ngoài. Giờ cuối cùng cũng đã đón người trở về, thân thể vẫn ổn chứ?"

Mưa Thần vừa gặp mặt đã không hỏi gì khác, chỉ hỏi thăm sức khỏe, khiến Tạ Minh Quang có chút cảm động. Hần được Mưa Thần kéo tay ngồi xuống, liền kể lại những gì đã trải qua trong hơn bốn tháng.

Năm xưa, hần ở Rockefeller, vốn là một kỹ sư khảo sát khá nổi tiếng. Sau khi trở về nước Mỹ, hần kéo theo một số nhân vật nổi tiếng ở miền tây nước Mỹ, cùng nhau góp vốn thành lập một công ty dầu nhỏ. Đương nhiên, phần lớn cổ phần đều do Mưa Thần bỏ ra, những nhân vật nổi tiếng kia chỉ là những người tạm thời, chiếm một phần nhỏ cổ phần để lấy danh nghĩa mà thôi.

Trong khi không gây được sự chú ý của ai, hắn đã mua lại quyền khảo sát dầu hỏa ở huyện La A, trung tâm dầu mỏ lúc bấy giờ, thuộc Mexico. Sau một thời gian ngấm thăm dò, hắn đã phát hiện ra một mỏ dầu lớn, dễ khai thác và có trữ lượng cực kỳ phong phú! Theo ước tính ban đầu, hai năm sau khi chính thức khai thác, sản lượng dầu hỏa mỗi ngày có thể đạt tới hơn 10 vạn thùng, một năm sản xuất dầu có thể đạt gần 100 triệu đô la, một mỏ vàng khổng lồ!

Tin tức lan ra, ngay lập tức các ông lớn trong ngành dầu hỏa đã tìm đến. Họ dùng đủ mọi thủ đoạn để đối phó với công ty dầu nhỏ bé của họ. Tạ Minh Quang đã trải qua một số tình huống nguy hiểm, hai trong số bốn sĩ quan đi cùng đã hy sinh ở Mexico để bảo vệ hắn. Những khó khăn, trắc trở không cần phải kể lại, tóm lại, những mặt tối trong lịch sử phát triển dầu hỏa sơ kỳ của nước Mỹ, hầu như Tạ Minh Quang đều phải trải qua một lần.

Cuối cùng, Tạ Minh Quang đã đưa chuyện này ra dư luận, thông qua một vài nghị viên nổi tiếng, cuối cùng lợi dụng mối quan hệ cũ ở Rockefeller, bán mỏ dầu này cho tập đoàn Rockefeller. Công ty dầu hỏa của Tạ Minh Quang thu về 28 triệu đô la tiền mặt và 18.75% cổ phần trong tương lai.

Lần này, người đi cùng hắn đến Từ Châu là một người phụ trách của Rockefeller. Tạ Minh Quang muốn chuyển nhượng toàn bộ 18.75% cổ phần của mình cho Mưa Thần, cùng với 25 triệu đô la tiền mặt đã chuyển đến ngân hàng Khôi Phục. Và lãnh sự Mỹ, Kho Bách tiên sinh, chính là người chứng kiến thương vụ quốc tế lớn này.

Nhìn Tạ Minh Quang đang cười chất phác với mình, Mưa Thần thực sự không biết phải nói gì, hắn nắm chặt tay Tạ Minh Quang. Một khối tài sản khổng lồ như vậy, hắn lại không hề động lòng. Đây là thời đại gì, hắn lại là một kẻ sơ sinh như thế nào! Những gì hắn đã trải qua ở nước Mỹ, tuy nói là

sơ sài, nhưng ai cũng biết, hắc đã đi qua một con đường gian nan như thế nào.

Tạ Minh Quang chỉ thấy Mưa Thần cảm động, vỗ nhẹ vào tay hắc, mỉm cười nói: "Vũ tướng quân, người đã giữ lời hứa của mình ở Giang Bắc, hành động của người hoàn toàn nhất quán, cho nên ta cũng phải giữ lời hứa của mình. Thượng đế ở trên, chúng ta đều không nuốt lời..." Hắc lại nháy mắt với Mưa Thần: "Vũ tướng quân, bây giờ người sẽ không can thiệp vào việc ta khảo sát dầu hỏa ở Tô Bắc nữa."

STT 92: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 26: Mưa Gió Sắp Đến

Người phát tài, tự nhiên cũng có kẻ thất ý.

Mấy ngày nay, Viên Thế Khải, Tổng thống lâm thời Trung Hoa Dân Quốc, cuối cùng cũng trút bỏ được gánh nặng trong lòng. mấy hôm trước, hắn còn lo lắng tình hình bất ổn ở phương Bắc, lại sợ phe Dân Đảng ở phương Nam gây rối khi chuyển giao quyền lực, thêm vào đó là tình hình tài chính ở phương Bắc vô cùng khó khăn. Chưa kể đến vụ ám sát Thái hậu, khiến hắn mang tiếng xấu, khiến Viên Thế Khải những ngày đó vô cùng phiền muộn.

Giờ đây, mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, đại quyền đã chuyển giao một cách hòa bình, các bộ phận quan trọng của Dân Quốc đều nằm trong tay hắn. Ngoại trừ Đường Thiệu Nghi, vị Thủ tướng Nội các có chút tính cách của các chính trị gia phương Tây, không mấy thân thiết với hắn, thì trong lòng hắn không còn gì phải lo lắng. Dù là Đường Thiệu Nghi, hắn muốn thay thế cũng dễ như trở bàn tay, trong tay hắn đã có sẵn những người có thể thay thế.

Cuối cùng, hắn có thể dồn hết tâm sức vào việc bố cục và giải quyết vấn đề tài chính. Trong lòng vị trọng thần cuối cùng của triều Thanh, nay đã trở thành Tổng thống Dân Quốc này, đại nhất thống vẫn là mục tiêu hàng đầu.

Trong những ngày này, hãn đã lợi dụng quyền lực trung ương, lần lượt thi triển một số thủ đoạn, ví dụ như điều Thái Ngạc ở Vân Nam đến Bắc Kinh làm Phủ tướng quân, cho hãn một chức vụ nhàn tản trong Tham mưu bản bộ. Quân sự Hồ Bắc cũng bị kiểm chế hoàn toàn, quân đội bị giải tán chỉ còn một sư và hai lữ. Hơn nữa, Lê Nguyên Hồng đã trở thành đồng minh chính trị của hãn. Diêm Tích Sơn ở Sơn Tây đã đầu hàng, thậm chí hãn còn đưa cả cha mình đến Bắc Kinh làm con tin. Doãn Xương Hoành ở Tứ Xuyên đã bị lật đổ, năm sư đoàn quân Tứ Xuyên và quân Điền bị quân đội của hãn đánh cho tan tác. Mặc dù Võ sư của phe Dân Đảng vẫn đang cố gắng đánh Đông dẹp Bắc, mong muốn thống nhất Tứ Xuyên, nhưng xem ra cũng chẳng còn cách nào xoay chuyển tình thế.

Đàm Sĩ Đăng ở Hồ Nam, Lục Vinh Đình ở Quảng Tây đều là những nhân vật lạc hậu, tương lai ít nhất có thể tin rằng sẽ không gây rối cho hãn. Chu Thụy ở Chiết Giang liên kết rất chặt chẽ với phái Lập Hiến, cũng có thể tạm thời yên tâm.

Viên Thế Khải mặc quân phục, cùng mấy người phụ tá đứng trong một căn phòng hội nghị của Lục quân bộ, nhìn bản đồ lớn treo trên tường, dùng bút son khoanh đỏ vào các tỉnh Giang Tây, Giang Tô, Phúc Kiến, Quảng Đông, cuối cùng lại đánh một dấu chéo thật mạnh vào khu vực nằm ngang giữa Tân Phổ, nơi An Huy và Tô Bắc uốn lượn thành một đường, nơi được gọi là "Mưa Thần".

Nhìn Viên Thế Khải cúi đầu trầm tư, mọi người đều không nói gì. Trong phòng yên tĩnh một hồi lâu, rồi Viên Thế Khải đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Đặc sứ muối vụ Lưỡng Hoài đã phái đi chưa?"

Hiện tại, tài chính phương Bắc vô cùng khó khăn, mỗi tháng thâm hụt hơn 7 triệu nguyên, thu nhập tài chính địa phương lại bị giữ lại. Mỗi khi đến đầu tháng, đến lúc phát lương, Bộ trưởng Bộ Tài chính chỉ muốn treo cổ. Phương pháp giải quyết duy nhất là vay tiền, nhưng thuế quan đã bị thế

chấp, hiện tại chỉ có thuế muối có thể thế chấp, mà muối Lưỡng Hoài là trọng điểm. Chỉ khi giải quyết được vấn đề tài chính, Viên Thế Khải mới có thể thúc đẩy giấc mộng đại nhất thống của mình.

Tổng trưởng Tài chính Hùng Hi Linh mấy ngày nay vì chuyện vay tiền mà luôn đi theo Viên Thế Khải. Nghe Viên Thế Khải hỏi, hắn cười khổ nói: "Tổng thống, sớm phải đi rồi! Lần trước là đầu tháng ba đã đi. Mưa Thần nói địa phương không yên, tư thương buôn muối làm loạn, kiên quyết không cho người của chúng ta vào. Lần thứ hai là cùng người Anh đi vào cuối tháng ba, hắn lại lấy cớ nói hắn theo lệnh Tôn Trung Sơn, bảo vệ muối vụ Lưỡng Hoài. Lúc đó Tôn Trung Sơn còn chưa từ chức, hắn không nhận lệnh, không thể bàn giao. Lần này đã là lần thứ ba rồi, nghe nói thương vụ lãnh sự Anh ở Thượng Hải cũng sắp đến, không biết kết quả thế nào."

Hắn lại nhìn Viên Thế Khải, thấy hắn không có biểu hiện gì, liền nói tiếp: "Thu nhập của muối Hoài mỗi năm ba bốn ngàn vạn nguyên, sau khi cải tiến muối pháp, cộng thêm thuế, chỉ sợ còn cao hơn. Mưa Thần nắm giữ muối Hoài đã bốn tháng rồi, quốc gia đã mất sáu bảy trăm vạn nguyên vào tay hắn!"

Viên Thế Khải nghe vậy trong lòng vô cùng khó chịu, lắc đầu nói: "Mưa Thần này thật là mềm không được, cứng cũng không xong. Cứ để hắn như vậy, tất nhiên là họa lớn cho nền cộng hòa! Cứ như vậy thì trung ương tài chính còn ra thế thống gì?"

Hắn lại hỏi Trần Hoạn: "Mệnh lệnh triệu hồi đã phát đi, Trăm Dặm bọn họ còn chưa về Bắc Kinh sao?"

Trần Hoạn cười khổ nói: "Chuyện này đừng nhắc đến nữa, Trăm Dặm bọn họ chỉ nói là bị bệnh, đi theo tham mưu ở miền Nam xin nghỉ, xin nghỉ, không một ai trở về. Khả năng mua chuộc lòng người của Mưa Thần, cũng không thua kém gì khả năng vơ vét của cải của hắn."

Viên Thế Khải hừ một tiếng: "Ta không sợ hằn vệt của cái, ta chỉ sợ hằn biết tiêu tiền! Phượng Hoàng (Hùng Hi Linh quê ở Tương Tây, Phượng Hoàng, người đương thời thường gọi hằn là Hùng Phượng Hoàng), chuyện muối Hoài, dù tốt hay xấu cũng phải giải quyết. Dù sao chúng ta phải nhanh chóng vay tiền, thế chấp ra ngoài. Cứ để người Anh liên hệ với hằn đi!"

Hằn đập tay vào Từ Châu: "Nhưng Mưa Thần ương ngạnh như vậy, ta rất hận lúc trước nghe lời Trương Quý Trực, thả hằn một đường ở Tân Phố! Coi như Trương Quý Trực, bị Mưa Thần lợi dụng xong, hiện tại cũng bị hằn vứt bỏ như giày rách. Con người này bản tính chỉ biết tư lợi, lòng dạ càng không thể dò xét! Chúng ta phải bàn bạc kỹ càng, xem phải đối phó với hằn như thế nào mới được."

Hùng Hi Linh suy nghĩ một chút, kỳ quái nói: "Tổng thống, hiện tại danh vọng của ngài đang lên cao, lại là nguyên thủ quốc gia, cứ ra lệnh triệu hằn vào kinh thành. Đến lúc đó không phải muốn bài bố hằn thế nào thì bài bố hằn sao? Vân Nam Thái Ngạc, không phải là nhà giàu mệnh lệnh, muện tức lên đường sao?"

Mọi người còn chưa kịp phản bác, chỉ nghe thấy một giọng nói lớn từ cửa vọng vào: "Hùng Phượng Hoàng, người vẫn nên chuyên tâm lo chuyện vay tiền đi! Những chuyện quân quốc đại sự này, người không hiểu đâu."

Mọi người nhìn về phía cửa, chỉ thấy Dương Độ mặc áo giáp, khoác áo choàng kiểu La Mã quen thuộc, rất phong độ bước vào, vừa vào đã cười nhạo Hùng Hi Linh. Lần này trong Nội các, Dương Độ đến cả chức Thứ trưởng cũng không có, mọi người đều biết hằn đang tức giận.

Viên Thế Khải không có biểu hiện gì trên mặt, chỉ cười với Dương Độ: "Tích Tử, sao lại nói với Phượng Hoàng như vậy, dù sao hằn cũng là tiền bối của người mà."

Dương Độ cười hắc hắc, liếc mắt nhìn Hùng Hi Linh một cái, xoay người đi đến trước bản đồ: "Thái Ngạc có thể lập tức phụng mệnh vào kinh thành, không phải vì hai điểm sao? Một là lão sư của hãn, Lương Khải Siêu hiện tại đã liên minh với Tổng thống. Hai là chúng ta có Khúc Đồng Phong ở Vân Nam, một lữ quân đang kiểm chế hãn. Hơn nữa, hãn đến Bắc Kinh cũng không phải đến không. Chúng ta Khúc Đồng Phong cũng cùng hãn cách chức, giao toàn bộ binh lực Vân Nam cho học trò của Thái Ngạc là Đường Kế Nghiêu. Chuyện Trung Quốc không dễ xử lý như vậy..."

Hãn vỗ vào Từ Châu: "Còn về Mưa Thần, chúng ta không có cách nào đối phó với hãn như đã đối phó với Thái Ngạc. Phía sau hãn là Đô đốc Giang Tô của Đồng Minh hội, Trang Uẩn Khoan, Tôn Trung Sơn đã giao phó muốn hãn và Mưa Thần liên kết với nhau. Phía đông hãn là biển cả, phía tây cũng không thể dùng quân đội để kiểm chế hãn, ngoại trừ An Huy có chút sơ hở, dọc theo sông Hoài bố trí quân đội thành một tuyến, chúng ta lại không thể thừa cơ!"

Hãn nói đến hăng hái, dường như trong lòng mỗi người trong phòng đều có hai chữ "điên cuồng". Hùng Hi Linh vừa rồi rõ ràng là đang giả ngu trước mặt Viên Thế Khải, chỉ có người mới cho rằng thiên hạ này ai cũng ngu hơn người!

Viên Thế Khải cười khố nói: "Tích Tử, nghe người nói vậy, chúng ta không có cách nào đối phó với hãn sao?"

Dương Độ thần bí cười cười, lấy ra một cuộn giấy từ trong tay áo, đưa hai tay cho Viên Thế Khải: "Đây là bản điều trần tôi đã suy nghĩ, Tổng thống rảnh rồi có thể xem qua. Dù sao tôi hiện tại cũng là người rảnh rồi, Tổng thống có ý kiến gì muốn hỏi, cứ việc gọi tôi đến bất cứ lúc nào."

Hãn hướng Viên Thế Khải hành lễ xong, thân nhiên đẩy cửa bước ra, xa xa còn văng vẳng tiếng ngâm nga: "Ta mang theo đoản kiếm, chỉ vì ngắm

núi non..." Lại là thơ của lão sư hân.

Mọi người trong phòng đều lộ vẻ mặt phức tạp, rõ ràng ai nấy đều khinh thường cái kiểu cuồng sáng tác của Dương Độ. Viên Thế Khải im lặng, đặt sấp điều trần lên trên bàn, cười nhạt bảo: "Tích Tử vốn có tính tình này, mọi người quen rồi thì tốt. Người có tài hoa, thường là như vậy. Mọi người muốn chiêu mộ kỳ tài, đừng trách móc gì."

Phó quan bên cạnh vội nhắc nhở Viên Thế Khải: "Tổng thống, lát nữa phải đến Phủ Tổng thống để đóng dấu, ngài có cần xuất phát ngay không?"

Tiền Viên Thế Khải đi rồi, không khí trong phòng mới thả lỏng. Trần Hoạn hương Cầu Hi Linh cười nói: "Phượng Hoàng huynh, nghe nói Dương Tích Tử lần này chỉ đích danh muốn bộ Nội vụ và bộ Giao thông, cuối cùng lại khiến hân mất mặt."

Cầu Hi Linh cười ha hả: "Chuyện này chúng ta đừng bàn, cứ an tâm làm việc của mình. Tổng thống cần chúng ta cũng chỉ để làm việc thôi, hai vị lão huynh, tối nay Đắc Nguyệt Lâu lại tụ tập thế nào?"

Mọi người cười ồ lên, rồi ai nấy tản ra.

Tại Bắc Kinh, buổi chiều là lúc náo nhiệt nhất ở khu Nam Thị. Khu buôn bán bên kia, sau hai lần binh biến, bị tổn thất nặng nề. Hiện tại, dân Bắc Kinh đi dạo cửa hàng đều tập trung ở đó. Thời tiết ấm dần, lũ mèo đông người đều kéo ra, trên đường chen vai thích cánh, vô cùng náo nhiệt.

Một gã hán tử mặc áo bông rách, tựa vào gốc cột trước cửa hàng, ngậm tẩu thuốc, lăm bắm không rõ thứ gì. Hân đội chiếc mũ da ngói cũ, che khuất cả mặt mày. Từ trưa đến giờ, hán tử này đã đi lại khắp Nam Thị, hết chỗ này đến chỗ khác. Cuối cùng mới dừng lại trước cổng Hồng Viễn, giống như những gã rảnh rỗi thường thấy ở kinh thành.

Bỗng nhiên, vai hán tử bị người võ một cái, hăn hơi khó chịu quay đầu lại. Chỉ thấy một thanh niên mặc trường sam, đội mũ dạ, tươi cười nhìn hăn, trên tay cầm hai điều thuốc ba pháo: "Huynh đệ, xin lỗi, cho mượn hộp quẹt."

Hán tử kia nhận thuốc từ tay thanh niên, kéo hăn vào một con hẻm nhỏ. Hán tử tháo mũ xuống, chính là Trần Tư, đã mai phục ở Bắc Kinh từ lâu: ", nói là hai giờ, sao đến hai giờ kém mười lăm phút mới tới?"

Thanh niên kia nói giọng phương Nam, cảnh giác nhìn quanh: "Hôm qua mới xem lại tin tức anh em giữ lại ở điểm liên lạc. Đường xá Bắc Kinh tôi chưa quen, nên đến trễ một chút, Bạch xử trưởng đâu?"

Trần Tư có chút không vui, nhỏ giọng mắng: "Phía nam sao toàn phải mấy thằng ngốc đến? Cậu với tôi liên lạc, không có việc gì hỏi Bạch xử trưởng làm gì?" Thanh niên kia bị mắng, mặt mày sợ hãi. Trần Tư hiện tại mang quân hàm trung tá, cấp bậc cao hơn hăn nhiều, hăn chỉ đành cúi đầu nghe.

Trần Tư lấy một cuộn giấy từ bên trong áo bông ra, nhét vào túi thanh niên: "Giữ kỹ. Lát nữa đến chỗ vắng người thì xem, nhớ nuốt vào bụng. Bên trong là tình báo về việc điều động của Bắc Quân gần đây, còn có một số thay đổi nhân sự sắp tới. Tuyệt đối đừng xóa! Đây đều là những thứ không tiện phát điện báo trong cục, hiểu chưa? Có cần tôi nói lại không?"

Thanh niên cười nói: "Xin ngài yên tâm, tôi cũng được huấn luyện. Sự trưởng dặn, tình báo về nhân sự điều động ở phương bắc là quan trọng nhất. Tốt nhất đều có thể làm trước..."

Trần Tư đẩy hăn một cái: "Được rồi! Mau đi làm việc của cậu đi! Về nói với phòng tình báo, lần sau phải người biết đường Bắc Kinh, đừng toàn mấy thằng nói giọng phương Nam đến!" Thanh niên bị Trần Tư mắng vài

câu, chỉ đành im lặng, hắn nhìn trái nhìn phải, vội móc ra một bọc tiền nhét vào tay Trần Tư, rồi mới quay người rời đi.

Nhìn thanh niên đi xa, Trần Tư đội mũ lên đầu, lại ước chừng số tiền trong túi, đoán chừng toàn là phiếu khôi phục mệnh giá lớn mười đồng, bọc này cũng phải hai ba vạn đồng. Hắn nhét tiền vào ngực, theo một hướng khác lại đi vào Nam Thị, loanh quanh một lúc mới rời đi.

Hắn và Bạch Tư Văn, đã cắm rễ ở Bắc Kinh. Sau thất bại trong vụ cướp cung, Trần Tư núp trong bóng tối, dùng súng ngắn giết chết Long Dụ Hoàng thái hậu. Hắn thấy, chỉ cần có thể gây phiền toái cho Viên Thế Khải, đều coi như hoàn thành nhiệm vụ sư trưởng giao phó. Về việc ai chết, căn bản không quan trọng. mấy ngày nay, bọn họ đã bí mật liên lạc với một số sĩ quan Cấm Vệ quân tản mát khắp nơi, thành lập một tổ chức phục hồi. Bạch Tư Văn còn mơ hồ là một trong những đầu mục của tổ chức này, có liên hệ với các lão di thiếu ở Đại Liên, Thanh Đảo, Thiên Tân, nghe nói còn có cả thế lực nước ngoài nhúng tay vào.

Một phát súng của Trần Tư, khiến Viên Thế Khải và đám di lão kết thành mối thù không đội trời chung.

Tiểu thuyết mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Làm việc gì, đối với Trần Tư đều không cần vội. Chỉ cần là nhiệm vụ sư trưởng giao phó, hắn sẽ tìm cách hoàn thành. Hiện tại, nhân viên tình báo của Sư đoàn 9 ở Bắc Kinh, tuyến này chỉ có hắn và Bạch Tư Văn. Bạch Tư Văn phụ trách lợi dụng quan hệ chằng chịt ở kinh thành để tìm hiểu tình báo, còn hắn phụ trách liên lạc.

Mặc dù đã rất quen thuộc với loại công việc bí mật này, nhưng đôi khi đứng dưới bầu trời Bắc Kinh, hắn vẫn đột nhiên nhớ lại những ngày tháng mặc quân phục hành quân, chiến đấu trên đường Tân Phố năm xưa.

Lần này, tình báo mà Trần Tư mang đến cho Sư đoàn 9, chính là việc Tô Châu, Trình Đức Toàn, đã đầu hàng Viên Thế Khải. Viên Thế Khải cũng rất nhanh chóng bãi miễn chức vụ của Trương Uẩn, để Trình Đức Toàn tiếp quản Tô đốc, giải trừ tình trạng liên minh mơ hồ giữa Trương Uẩn và Mưa Thần ở Giang Tô. Sau lưng, chôn xuống mỗi họa ngầm có thể bùng phát. Đồng thời, cũng chuẩn bị nhanh chóng bãi miễn chức vụ của Trần Kỳ Mỹ ở Thượng Hải, khống chế hải quân phương bắc, vận chuyển một lữ đoàn hỗn hợp đổ bộ lên biển, cưỡng ép tiếp thu, ép Trần Kỳ Mỹ đến Bắc Kinh nhậm chức, cắt đứt đường lui của Mưa Thần, đồng thời nắm giữ vùng đất giàu có ở Giang Tô.

Đồng thời, bởi vì An Huy hiện tại là tỉnh duy nhất trong cả nước không có đô đốc. Viên Thế Khải sẽ an bài Nghê Tự Xung làm An Huy đô đốc, nghị quân Đại tướng Triệu Thích làm An Huy quân vụ, dẫn nghị quân vào An Huy. Mượn mệnh lệnh của chính phủ trung ương để xem Mưa Thần có dám động thủ hay không. Nếu động thủ, Mưa Thần sẽ bị gán tội phá hoại chính lệnh của chính phủ trung ương, phá hoại hòa bình. Vào thời điểm cả nước đều đang theo dõi, xem hẳn làm sao giảng hòa.

Những thay đổi nhân sự này, chỉ là sự khởi đầu trong việc Viên Thế Khải bố trí thu thập Mưa Thần.

"Mới Điền huynh, đến lượt huynh ra quân rồi." Dương Độ tại hoa viên trong phủ đệ của mình, thông thả nhặt một quân cờ trắng, chờ Lôi Phấn đối diện đánh cờ. Hoa viên này vốn là phủ đệ của Túc Thân vương nhà Thanh, sau vụ cướp cung, những hoàng thân quốc thích nhà Thanh đều bán tháo tài sản ở kinh thành, chạy đến tô giới ở Thiên Tân, Đại Liên, Thanh Đảo. Tòa nhà này, sau khi bỏ ra rất nhiều công sức sửa sang, đã bị Viên Thế Khải mua lại tặng cho Dương Độ. Đối với thuộc hạ của mình, hẳn chưa bao giờ keo kiệt về tiền bạc. Điều này, cũng coi như an ủi Dương Độ không có ý định làm quan ở trung ương.

Lôi Phấn không còn vẻ mặt suy sụp, thất vọng như ở Nam Kinh. Trên người ăn mặc sạch sẽ, tóc cũng chải chuốt gọn gàng. Chỉ là sắc mặt vẫn như người mới khỏi bệnh nặng, có chút tiêu tụy.

Hắn nhìn kỹ bàn cờ, thở dài ném quân nhận thua.

"Tích Tử huynh là cao thủ quốc gia a, đệ đã liên tiếp thua trận. Sau này trên bàn cờ này, không dám tự phụ nữa rồi."

Dương Độ cười ha hả, tiện tay đảo lộn quân cờ: "Ta là cái gì cao thủ quốc gia! Xa không nói, Đoạn Chi Tuyền, Đại công tử Đoạn Hồng Nghiệp, tuổi còn trẻ, đã xứng danh cao thủ quốc gia. Hai chúng ta tâm tư quá nóng nảy, đánh cờ chỉ là ngang tài ngang sức. Chỉ là Mới Điền huynh hôm nay tâm thần không tập trung, mới chịu thua thiệt thôi."

Nhìn Dương Độ cười cởi mở, Lôi Phấn cũng miễn cưỡng cười theo: "Huynh đệ được Trương Quý lão đề cử, Tích Tử lão huynh thu nhận tại phủ, đã được vài ngày rồi. Dù áo cơm không lo, nhưng tự thấy tuổi tác cũng chẳng còn trẻ trung gì, vẫn chưa làm nên trò trống gì, khó tránh khỏi tự thương hại bản thân."

Dương Độ nhìn hắn: "Mới ruộng có gì lại nói ra những lời này? Người hiểu rõ phương nam, ta rất bội phục. Lần này trên thượng cấp cho tổng thống điều trần, ta liền khai thác một chút ý kiến về mới ruộng, ta đều đã nói với tổng thống. Hắn cũng rất thương thức, ngày sau mới ruộng tất có tác dụng lớn, điểm này ta có thể vỗ ngực đảm bảo."

Lôi Phấn cười khổ một tiếng: "Tích Tử huynh, hiện tại huynh đệ đã bình tĩnh hiểu ra. Chúng ta những mưu sĩ nhất lưu này, ngày thường cậy tài khinh người, luôn cho rằng thiên hạ nằm trong lòng bàn tay. Kỳ thật chẳng phải muốn phụ thuộc vào người có thực lực hay sao, dựa vào người khác mà làm nên. Những kẻ có thể lực thành công, cũng sẽ không giao đại quyền

cho chúng ta. Cái gì làm quan phát tài, huynh đệ đã không còn muốn nữa. Chỉ là mỗi thù bị tiểu nhi phương nam kia khuất nhục, ta không báo không được.”

Hắn nói đến đó, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thấy Dương Độ nghe xong, vẻ mặt liên tục thay đổi mấy lần.

Lôi Phấn cuối cùng có chút kỳ quái hỏi: “Tích Tử huynh, rút lui trang uẩn, mở rộng mà dễ, Trình Đức toàn, cướp đoạt Thượng Hải, nghị quân nhập An Huy, những điều này Trần tổng thống đều tiếp thu. Thế nào phát biểu gì toại là An Huy bắc trấn thủ, Trần Sơn Hà là Từ Hải trấn thủ, đề nghị tổng thống lại không tiếp thu? Đây chẳng phải là ly gián bộ hạ của Mưa Thần hay sao? Cho dù vô hiệu, đối ta cũng chẳng mất mát gì.”

Dương Độ trầm mặc nửa ngày, dường như còn đang suy nghĩ lời Lôi Phấn, cuối cùng mới cười nhạt nói: “Mới ruộng dù sao cũng mới từ phương nam tới, nên thuận miệng tiến cử hiền tài. Nếu chính phủ phương nam các người còn tại, nâng gì toại cùng Trần Sơn Hà mà ly gián quân tâm của Mưa Thần, thì còn dùng được. Dù sao gì Trần Nhị người cũng là dân đảng! Đối với tổng thống mà nói, như vậy thì không được. Đi một Mưa Thần, lại lên gì Trần Nhị người. Gì Toại nghe nói lại là người ủng hộ dân đảng rất khăng khăng, tổng thống sao có thể dùng đến bọn họ? Cho nên quyết định vẫn là chậm rãi kéo cánh chim bốn phía, cuối cùng dựa vào thực lực của chúng ta mà ép sụp đổ. Lần sau loại lời này người phải chú ý, vẫn nên nói ít thôi thì hơn.”

Khóe miệng hắn hiện lên nụ cười: “Trước kia chúng ta cũng dùng không ít biện pháp để đối phó Mưa Thần, hãn hoặc mềm hoặc cứng đều hóa giải một cách khéo léo. Lần này chúng ta quyết tâm muốn đối phó hãn rồi, ta thật muốn xem hãn có thể bày ra trò gì mới. Tuyệt đối không được để ta thất vọng đấy.”

“Cùng loại người này đấu trí đấu lực, dù không có chức vị, cũng thật có ý tứ..... Mới Điền huynh, người cũng xem đi. Ta cùng hăn, ai thắng ai thua?”

Từ tháng 4 năm 1912, Viên Thế Khải rốt cục rảnh tay, bắt đầu thu thập thế lực dân đảng, dần dần chiếm cứ các tỉnh mà bắt đầu bố trí quân cờ. Mưa Thần xem như thế lực lớn nhất của phương nam, tự nhiên là đứng mũi chịu sào. Ngoài việc có hăn phụ tá bày mưu tính kế ở trung ương, tại các nơi giáp ranh với thế lực của Mưa Thần, người ta đều mang những toan tính khác nhau về thực lực cường đại của hăn. Sơn Đông và Hà Nam Bắc Quân cũng không cần phải nói.

Cho dù là ở phương nam, ví dụ như Chiết Giang, liên đối với Mưa Thần nhường Quảng Đông quân Diêu Mưa Bình sư, liền cảm thấy vô cùng bất an. Theo bọn họ nghĩ, An Huy, nơi vô chủ này, hăn là có một phần canh của Chiết quân. Chiết quân có hai sư đoàn rất mạnh, đều ngang tài ngang sức, nhất định phải có một sư đoàn ra ngoài phát triển. An Huy nam, bị Mưa Thần coi là phạm vi thế lực của mình, đã là cửa ngõ của Chiết Giang, lại vô cùng giàu có. Chiết quân từ lâu đã muốn động đến nơi này, chỉ là đang chờ cơ hội mà thôi.

Tất cả những cơn mưa gió sắp đến, đều đang chờ đợi Mưa Thần ứng phó, người đã nhận được một món của cải lớn vào tháng 4 năm 1912.

STT 93: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 27: Dây dưa (một)

Tháng tư năm 1912, dưới ánh trăng, mưa thần cuối cùng cũng năm được tình báo chính xác về kế hoạch đối phó hãn của phương Bắc, và hãn gần như lập tức có phản ứng. Mấy ngày liền, hãn tập trung phân tích, phán đoán tình hình, cuối cùng triệu tập một cuộc họp kín để thảo luận. Theo lệ thường, mỗi khi hãn triệu tập hội nghị thảo luận, thường là hãn đã có sẵn phương án cuối cùng, chỉ là muốn thông báo cho mọi người, hoàn thiện thêm một chút mà thôi.

Trong các vấn đề dân sự, hãn rất biết lắng nghe ý kiến của mọi người. Nhưng trong các vấn đề chiến lược quân sự, hãn lại không hề có thói quen tiếp thu ý kiến quần chúng, chỉ giới hạn trong việc họp bàn với một số ít người, sau đó đưa ra quyết định. Trần Sơn Hà thường cười thầm sau lưng, gọi đó là "càn cường độc đoán".

Ngày mười tháng tư năm 1912, tại cổng tuần duyệt làm thự Giang Bắc Từ Châu, một chiếc xe ô tô biển số 002 dừng lại. Toàn bộ thành Từ Châu chỉ có mưa thần và hãn được cấp ô tô. Thậm chí, xe của hãn còn cao cấp hơn một chút so với xe của mưa thần. Hãn bước xuống xe, Ngô Hái đã đứng sẵn ở cửa, mỉm cười tự mình mở cửa xe cho hãn.

Tướng Bách Lý cười nói: "Niệm Tôn, sao lại khách sáo thế này? Dám phiền cậu tham mưu trưởng mở cửa xe cho tôi."

Ngô Hái mỉm cười đáp: "Tương lão sư, tôi đã dự thính các bài giảng của ngài, đương nhiên ngài là lão sư của tôi. Học trò mở cửa xe cho lão sư, là chuyện nên làm."

Tướng Bách Lý nhìn Ngô Hái từ đầu đến chân, cười thầm không nói gì. Vị tham mưu trưởng này mang đến cho hắn một cảm giác rất tốt, từ trên xuống dưới đều toát lên phong thái của một quân nhân tiêu chuẩn. Chỉ quản lý những việc trong phạm vi trách nhiệm của mình, chuyên nghiệp, tinh táo. Hoàn toàn không giống những vị tư lệnh, quân trưởng, tham mưu trưởng khác, cứ như những chính khách nhỏ. Sự phát triển lớn mạnh của đội quân mưa thần đến ngày nay, công lao và sự gương mẫu của hắn là không thể tách rời.

Hai người vừa hàn huyên vừa đi vào phòng khách nhỏ bên ngoài thư phòng của mưa thần, Lý Chương Vân đang ngồi bên trong hút xì gà, nhả khói nghi ngút, vẻ mặt rất tự tại. Hiện tại hắn đang ngồi vào vị trí phòng tài chính, giúp con rể xử lý sản nghiệp, dường như đây là nơi thích hợp nhất để hắn phát huy năng lực.

Thấy hai người tiến vào, Lý Chương Vân cười đứng dậy, lấy xì gà từ trong hộp ra châm cho hai người: "Đến, đến, đến, mưa thần vẫn chưa tới. Xì gà Cuba thượng hạng, hàng buôn lậu chính hiệu. Mọi người nếm thử."

Tướng Bách Lý nhận lấy xì gà ngồi xuống, mỉm cười nói: "Cậu là phòng tài chính trưởng mà, lại hút hàng lậu. Không sợ lợi ích kinh tế chảy ra ngoài à?" Lý Chương Vân hừ một tiếng: "Ngay cả cái thuế quan 5% thấp lè tè của quốc gia chúng ta, thu nhập còn phải xem như khoản bồi thường đảm bảo. Giờ tôi cũng muốn làm buôn lậu ở Giang Bắc! Thay vì để người khác kiếm, chi bằng để chúng ta tự kiếm."

Ngô Hái lại cười từ chối, hắn ngồi xuống ngay ngắn. Dù ngồi trên ghế sofa mềm mại, hắn vẫn giữ tư thế quân đội tiêu chuẩn, nhìn thật sự là một loại bản lĩnh. Lý Chương Vân đặt xì gà lại vào hộp, lại nhả ra một làn khói, châm cho Ngô Hái, cười nói: "Niệm Tôn cái gì cũng tốt, chỉ là học theo tư lệnh của cậu quá kỹ. Không hút thuốc, không uống rượu, hơi bị vô vị đấy."

Ngô Hái mỉm cười gật đầu: "Tôi làm gì thì phải ra dáng người đó. Nếu một ngày nào đó tôi đến phòng tài chính mặc váy đi làm, nhất định sẽ học theo Vũ tiên sinh, hưởng thụ cuộc sống."

Họ đang trò chuyện thì thấy mưa thần từ bên ngoài sải bước đi vào, vừa đi vừa dặn dò điều gì đó với Trương Chí Hạc bên cạnh. Không cần nói, hắn chắc chắn lại đi thị sát đội quân. Trương Chí Hạc giúp hắn đẩy cửa ra, biết họ muốn thảo luận chuyện gì, mỉm cười gật đầu với họ, rồi đóng cửa lại, bố trí cảnh giới bên ngoài.

Mưa thần hôm nay có vẻ như đang cười ngửa đi thị sát, trên tay còn cầm roi ngựa, sắc mặt cũng rất tốt, hướng về phía mọi người cười nói: "Trò chuyện náo nhiệt quá nhỉ? Vũ tiên sinh, xì gà thơm quá à. Buôn lậu đấy à?"

Ba nhân vật này, chính là những người sẽ tham gia thương thảo khi mưa thần quyết định những vấn đề cốt lõi nhất. Ngô Hái hiểu rõ tình hình quân đội của mình, còn Lý Chương Vân lại nắm rõ tình hình tài chính. Tưởng Bách Lý tuy không thích quản lý nhiều việc, ở đây chỉ là một khách khanh, nhưng tầm nhìn chiến lược quân sự của hắn lại rất sắc bén, có thể nhìn xa trông rộng, rất hữu ích cho việc ra quyết định. Còn ưu thế của mưa thần, chính là hiểu rõ tình hình chính trị của Dân Quốc, hiểu rõ những nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Dân Quốc, từ ưu điểm đến khuyết điểm của họ. Bốn người này cùng nhau bàn bạc, có thể quyết định tương lai của quân Giang Bắc.

"Mọi người nói xem, chúng ta nên làm gì?" Mưa thần giới thiệu xong những tình báo đã có và phán đoán sau khi tổng hợp, ánh mắt sáng rực nhìn mọi người. Nhưng trên mặt hắn lại không có vẻ gì là nghiêm trọng, khoe miệng vẫn còn vương nụ cười.

Tưởng Bách Lý suy nghĩ một chút, dù sao cũng là một chiến lược gia. Rất nhanh, hắn đã hiểu được chiến lược của Viên Thế Khải, "Này, thật là, không biết lại là chủ ý của tên nào chỉ giỏi bàn giấy. Chúng ta tạm gác chuyện biến động ở Giang Tô, chỉ riêng việc sử dụng Nghị quân tiến vào An Huy đã là một hành động ngu ngốc. Triệu thích đã chiếm được Hà Nam, đang bận ổn định thế lực, hắn không có nhiều sức lực để giúp Nghê Tự Xung chiếm An Huy, lần trước Nghê đã hủy diệt tám doanh, Nghị quân chỉ có bốn mươi doanh! Chúng ta chỉ cần làm ra vẻ ở biên giới An Huy, Nghị quân tuyệt đối không dám vào An Huy, còn lại chỉ là chuẩn bị cho một cuộc chiến đấu bằng mồm mà thôi."

Hắn nói đến cao hứng, thậm chí còn chấm một chút nước trà lên bàn trà nhỏ, vẽ: "Về phần Giang Tô, càng không cần lo lắng, thủ sông tất phải thủ Hoài. Hiện tại Lưỡng Hoài đều nằm trong tay ta, hải quân và Tân Phố Đường đều ở phe ta, Tô Nam quả thực không có phòng bị gì với chúng ta. Chỉ cần ở Vu Hồ thả một lửa, ở Giang Bắc thả một lửa, tạo thành thế hai đường tiến sát Nam Kinh, ai dám động vào? Ai có thể động vào? Cho dù chúng ta thực sự muốn chiếm toàn bộ Tô Nam, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Nói đến Thượng Hải, tôi nghĩ kỹ rồi. Trước khi quân đội mới của Viên Úy Đình được thành lập, thực sự không nghĩ ra hắn có thể điều từ đâu một lửa quân đột kích Thượng Hải, vị tướng nào có thể trấn giữ Thượng Hải? Hóa ra tôi vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Cẩm Vệ quân. Đó là hai sư đoàn có thể cải biên, Phùng Quốc Chương với tư lịch của hắn, cũng có thể thống lĩnh được. Ở giai đoạn hiện tại, đáng lẽ phải là đội dự bị chiến lược

lớn nhất của Viên Úy Đình. Ai ngờ tôi lại nhìn lầm! Cấm Vệ quân lại bị giải tán vì binh biến! Ở giai đoạn hiện tại, Viên Úy Đình thiếu đi đội dự bị này, tôi có thể khẳng định một câu, binh lực của hãn không đủ! Tự vệ phương Bắc có thừa, tiến công Giang Nam không đủ. Từ góc độ quân sự mà nói, chúng ta không có vấn đề gì!"

"Nhưng từ góc độ chính trị mà nói, những biện pháp ứng phó này cần do mưa thần huynh tự mình quyết định. Tình hình phương Nam tôi không quen thuộc lắm, chỉ có một đề nghị là, đối với Nghị quân vẫn không nên tùy tiện khai hỏa, phát động An Huy danh nghĩa chống lại là tốt nhất."

Hãn nói một mạch xong, lại nhận lấy một điều xì gà từ tay Lý Chương Vân, ngậm vào miệng, hướng về phía mưa thần gật đầu. Hiện tại mưa thần binh hùng tướng mạnh, làm việc đã an tâm mà có nhuệ khí. Kỳ thật, những nhân vật có phong cách sĩ phu truyền thống như Tưởng Bách Lý, trong lòng chưa chắc không có những toan tính như Dương Tích Tử, mong muốn trở thành đế vương, áo trắng mà làm khanh tướng. Chỉ là một người thể hiện rõ ràng, một người lại mơ hồ mà thôi.

Mưa thần không nói gì, chỉ cười cười, lại nhìn Ngô Hái: "Niệm Tôn, tình hình bố trí quân đội của chúng ta, còn có tình hình chinh hợp như thế nào?"

Ngô Hái nhíu mày lắc đầu: "Ba sư đoàn đều đã tập kết nhập doanh, gì toại và trần sơn hà hai sư, bản thân chúng ta vốn liếng quá ít, mới thành lập quá nhiều. Mặc dù đã cố gắng chiêu mộ những lão binh có kinh nghiệm ở Nam Kinh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thành hình. Về phần sư đoàn thứ chín ở Từ Châu, chúng ta cũng giữ lại sáu đoàn nội tình, thêm vào lữ giáo, binh lực của chúng ta ở Từ Châu là rất mạnh. Đội dự bị này có thể tùy thời chi viện..."

Hắn thầm tính toán trong lòng, cuối cùng quả quyết nói: "An Huy phía Bắc và Tô Nam, chúng ta điều ra mười hai đoàn binh lực tham gia tác chiến, điều đó không thành vấn đề! Ưu thế về trang bị của chúng ta, mỗi đoàn biên chế đều rất đầy đủ, đủ để đối phó với những kẻ địch tiềm ẩn ở Tô Nam và An Huy phía Bắc."

Những thông tin này hắn đều nắm rõ trong đầu, vừa bị lôi ra, hắn liền thao thao bất tuyệt kể ra, đoàn nào có thể điều, tập trung ở đâu, chuyển vận thế nào, có thể tập kết mấy chi đội, ai có thể làm chi đội trưởng... Đều được hắn trình bày đầu ra đuôi. Khi nói đến việc bố trí đường binh trạm, Mưa Thần giơ tay ra hiệu cho hắn dừng lại: "Được rồi, Niệm Tôn. Hôm nay chúng ta chỉ bàn luận sơ lược, không phải bàn kế hoạch tác chiến. Không cần chi tiết như vậy... Xem ra những dự án này người đã chuẩn bị sẵn, không hổ là tham mưu trưởng Phạm của ta, rất tốt!"

Ngô Hái cười khẽ, im lặng, chỉ lặng lẽ nhìn Mưa Thần, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Bên kia, Lý Chương Mây chưa đợi Mưa Thần nhìn sang, đã giơ điều xì gà lên, cười nói: "Không cần hỏi ta nữa, chính người cũng biết hiện tại chúng ta tài lực rất sung túc. Nhưng có một điều, hiện tại tiền nhiều đến mấy cũng không thể phung phí. Người bây giờ gần như dựa vào thủ đoạn tài chính của ngân hàng để chống đỡ quân đội. Thu thuế ngoài thuế muối ra, phòng tài chính của ta hầu như chẳng trông cậy vào đâu. Dự toán năm nay đã làm xong, đều vừa đủ. Người nếu muốn điều động quân đội, đánh một tháng, e là lại phải cần hơn ba triệu. Mặc dù chúng ta không có khoản dự toán này, nhưng vẫn có thể xoay sở được, chuyện này không thể tránh khỏi, ta chỉ có thể cố gắng hết sức duy trì. Nhưng mong rằng năm nay, ngoài chi phí quân sự thường ngày, loại chi phí khai chiến này, vẫn nên khống chế trong vòng ba triệu là tốt nhất."

Hắn nói chuyện không rõ ràng như quân nhân, nhưng ý tứ lặp đi lặp lại chỉ có một. Tiền thì có, nhưng tốt nhất nên khống chế chi phí quân sự trong vòng ba triệu, để tính toán lâu dài.

Nghe xong ý kiến của ba người, Mưa Thần chỉ thả người ngả lưng vào ghế sofa, ánh mắt nhìn trần nhà xuất thần. Nghĩ một hồi, hắn lại đứng dậy, đi đi lại lại trong căn phòng khách nhỏ. Không khí trong phòng trở nên trầm mặc, chỉ có khói xì gà lượn lờ bốc lên.

Trong lịch sử, vào khoảng 4 tháng sau, dưới ánh trăng, Trình Đức Toàn đã phá hủy kế hoạch ám sát Trần Anh Sĩ ở Tô Châu, sau đó tiếp quản Tô đốc, tháng 6 lại đảm nhận chức vụ Lưu thủ Nam Kinh của Hoàng Hưng, tháng 7, sau khi Trần Anh Sĩ bị ép từ chức, lại nắm quyền ở Thượng Hải. Hắn đã xóa bỏ dân quân, chỉ giữ lại một sư đoàn thứ tám. Trong hai lần cách mạng, hắn lại tự mình từ chức, chạy đến tô giới Thượng Hải, tuyên bố Giang Tô độc lập là bị ép buộc, khiến Giang Tô rơi vào tình trạng rối loạn, náo loạn ba lần tuyên bố độc lập, ba lần hủy bỏ, chiến cuộc hạ du Trường Giang liền không thể hỏi.

Vị cựu tuần phủ Hắc Long Giang, tuần phủ Giang Ninh này, trước hai lần cách mạng, mặc dù ở trong doanh trại của đảng dân chính, lại thành công phân hóa thế lực của đảng dân chủ trong đại bản doanh. Để hắn ở sau lưng mình, thật sự là có chút không yên lòng.

Hơn nữa Trình Đức Toàn và Trương Quý Trực, bọn họ lại câu kết rất chặt chẽ, cùng nhau trù bị đại hội quốc dân, bầu lại nghị viên Giang Tô... Đều là do Trình Đức Toàn và Trương Quý Trực một tay tổ chức. Nếu hắn thật sự đuổi Trang Uẩn Quảng, đô đốc Giang Tô, kết hợp với phe cánh, thì hắn sẽ gặp khó khăn.

Lần này Viên Thế Khải muốn kiềm chế mình, là nguy cơ, nhưng cũng là cơ hội để hắn đánh vào Tô Nam, chỉ là xem nên làm thế nào để danh chính

ngôn thuận.

Về phần nghị quân Hà Nam, chẳng qua chỉ là làm cho hung hăng mà thôi. Viên Thế Khải hiện tại muốn lợi dụng bọn họ, triệu thích có thể tuân mệnh cho Nghê Tự Xung mấy cái doanh thì tốt rồi, đều có thể không cần lo lắng. Mình cho dù thật sự ra tay đánh nhau ở An Huy phía bắc thì sao? Nghê Tự Xung vào An Huy đã làm, kéo mấy phóng viên hữu hảo đến đưa tin, lại phát động nghị viên An Huy phản đối dân ý. Mình làm thế nào cũng có lý, con đường này, cũng có thể không để ý tới.

Chỉ là Tô Nam, vẫn là Tô Nam a. Nếu mình thao túng tốt, nhúng tay vào Thượng Hải, cũng chưa biết chừng. Chỉ là những biện pháp này, hiện tại vẫn chỉ có thể chôn giấu trong lòng, chưa đến lúc lộ ra.

Mưa Thần đột ngột xoay người, nhìn Ngô Hái. Ngô Hái phản ứng rất nhanh, lập tức đứng nghiêm. Mưa Thần trầm giọng nói: “Tham mưu chỗ mô phỏng ra mệnh lệnh. Theo An Huy lục quân đệ nhất sư điều đoàn thứ nhất, đoàn thứ sáu phụ thêm pháo binh mỗi đoàn một doanh (An Huy lục quân đệ nhất sư có một, hai lữ, một, hai, ba, bốn đoàn), tạo thành thần chi đội, bắc thượng Phụ Dương, giám thị động tĩnh của nghị quân. Nếu bọn chúng dám quy mô xuôi nam, cứ đánh cho ta! Theo lữ đoàn mười bảy điều ra bốn mươi chín đoàn, tiến đến Vu Hồ. Giang Tô lục quân đệ nhị sư bốn cái đoàn chủ lực xuôi theo Dương Châu hướng đông triển khai, hình thành thế bao vây Giang Nam. Tuần phòng hạm đội tập trung Dương Châu... Từ Từ Châu đệ cửu sư điều ra một lữ đoàn tinh nhuệ làm đội dự bị. Những đội quân điều động này đều phải bổ sung đạn dược, huấn luyện sĩ quan hồi bộ đội, chuẩn bị sẵn sàng.”

Hắn đi thêm vài bước: “Trước cứ như vậy, phòng tài chính chuẩn bị đủ ba tháng đặc biệt phí, trước chuẩn bị một trăm hai mươi vạn nguyên, còn về phía Trình Đức Toàn, ta tự có sắp xếp.”

Tướng Bách Lý cười bổ sung một câu: “Tốt nhất lại rút hai đoàn quân từ Từ Châu, đặt ở con trai phụ, do sáng tỏ thống nhất nắm giữ. An Huy nam bên kia, mặc dù có Diêu Mưa Bình sư ở đó, chúng ta cũng phải đề phòng đại cục sinh biến a.”

Mưa Thần gật đầu thật mạnh: “Rất đúng! Niệm Tôn, đem mệnh lệnh này truyền đi. Đợi đến chuyện xong xuôi, Diêu Mưa Bình bộ chúng ta sớm muộn cũng phải chinh đồn vào hệ thống quân Giang Bắc, hiện tại cứ thả một chút không sao. Cứ triển khai thực lực ra, có chút đạo chích tự nhiên sẽ thu tay lại thôi.”

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng: “Viên tổng thống muốn loại bỏ ta Mưa Thần, ta sẽ lấy toàn bộ Giang Tô cho hắn xem!”

Lý Chương Mây và Tướng Bách Lý nhìn nhau, đều có chút giật mình trước lời nói của Mưa Thần. Vị tướng quân trẻ tuổi luôn hành động ngoài dự đoán của người khác này, lần này rốt cuộc sẽ có hành động gì?

Ngày 13 tháng 4 năm 1912, Viên Thế Khải chính thức bổ nhiệm Trình Đức Toàn tiếp nhận chức đô đốc Giang Tô, miễn chức Trang Uẩn Quảng, lý do là Trang Uẩn Quảng không có khả năng cai trị Tô Châu, dẫn đến binh biến ngày 27 tháng 3 ở Tô Châu, nghị viên địa phương liên danh đệ trình Trình Đức Toàn nhậm chức Tô Châu. Ngày 14 tháng 4, lại điện báo Trần Anh Sĩ, mời hắn nhanh chóng bàn giao chức vụ đô đốc Thượng Hải. Nhanh chóng đến Bắc Kinh tiếp nhận chức tổng trưởng công thương. Ngày 15 tháng 4, lại lấy lý do An Huy hiện tại không thể không có thủ lĩnh quân chính, tuyên bố Nghê Tự Xung là đô đốc An Huy, Triệu Thích làm quân vụ An Huy, hiệp đồng giải quyết hậu quả công việc.

Cùng lúc đó, còn lấy Mưa Thần là công thần đệ nhất Đông Nam làm lý do, gia tăng huân chương hai vị, tự giai là thượng tướng hàm. Cục diện hạ du Trường Giang, bởi vì mấy đạo mệnh lệnh này của hắn, bắt đầu nổi sóng.

Trong những ngày này, không khí trong phủ đô đốc chính phủ quân sự Thượng Hải quả thực có chút hỗn loạn. Một số nhân vật cấp tiến của đảng dân chủ, hiện tại cũng tụ tập ở Thượng Hải. Đồng minh hội cấp tiến phái cử điểm, báo dân lập cũng liên tục đăng xã luận bình luận, nói Viên Thế Khải mượn lực của Đồng minh hội, nhảy lên vị trí nguyên thủ quốc gia, mà chưa kịp ngồi ấm chỗ, đã bắt đầu thanh trừ nhân vật của Đồng minh hội. Nghe Tự Xung xuôi nam uy hiếp quân Giang Bắc của Mưa Thần, Trình Đức Toàn thay thế Trang Uẩn Quảng để đoạt quyền Tô Nam, gấp rút ép Trần Anh Sĩ thoái vị ở Thượng Hải, giấy lùa Đông Nam, tâm hắc đáng chết.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mà Giang Chiết lập hiến phái và một số nhân vật vững vàng của Đồng minh hội, lại cho rằng Viên Thế Khải đã là nguyên thủ quốc gia, tự nhiên có quyền hành chính. Những mệnh lệnh này đều thông qua nội các thủ tướng, tự nhiên có hiệu lực pháp luật. Hơn nữa những an bài này, nhân địa rất là thích hợp. Ngoại trừ việc bổ nhiệm Nghe Tự Xung ở An Huy gây tiếng vang lớn, còn mời trung ương xem xét, những việc khác đều không thể chỉ trích. Báo quốc dân và báo dân lập vì những chuyện này, đã đánh nhau mấy ngày nay.

Mà Trần Anh Sĩ, bất kể hắc là người như thế nào, vẫn là thuộc về nhân vật cấp tiến của Đồng minh hội, lại có vài phần tính lưu manh, thấy lão Viên muốn động đến hắc, tự nhiên cũng không cam tâm, hắc từ trước đến nay không hề có ảo tưởng gì với Viên Thế Khải. Chỉ có địa bàn và thực lực, mới là điều Trần Anh Sĩ quan tâm nhất.

"Ta khuyên nên giam Hùng tại Tô Châu, không cần bàn giao. Trong tay hắc có súng có binh, sợ gì Trình Đức Toàn theo Thanh triều Giang Tô Tuần phủ trà trộn vào đội ngũ cách mạng? Làm đô đốc Giang Tô mấy ngày, đã là phá lệ tha thứ cho hắc rồi. Giờ lại cùng Trương Quý Trực ở chung một chỗ,

ôm vào Viên Thế Khải, quả là một lũ thô bỉ. Chúng ta đánh hạ Giang Tô, cục diện dễ dàng sao? Bọn này muốn nhẹ nhàng đánh cắp đi sao!"

Trần Kỳ Mỹ nửa nằm trên giường, phả khói, hướng mấy người trước mặt tức giận nói.

Phóng viên báo Dân Lập, đồng thời là thành viên đáng tin của Đồng Minh Hội, cũng là quân sư của Trần Kỳ Mỹ, đang ngồi đối diện hẳn, cười lạnh một tiếng: "Hùng cũng là người của Đảng Cộng Hòa! Người cho rằng Trương Quý Trực, lão già này là nhân vật không rảnh rồi sao? Giang Tô trước sau nổi lên mấy vị đô đốc, ngoại trừ Mưa Thần hẳn cuối cùng không khống chế được, ai sau lưng không có hẳn thao túng? Cũng bởi vậy, Hùng mới nhường chỗ làm cho sáng khoái như vậy. Ngược lại đều là Trương Quý Trực kẹp trong túi vài tên thay đổi vị trí."

Hắn thở dài: "Cái Giang Tô này, cơ hồ đều bị lão già kia thao túng. Hẳn chính là người đại diện của Viên Thế Khải tại Giang Tô! Ta cũng thăm dò khẩu khí của Hùng, hẳn kẹp giữa Đồng Minh Hội và Trương Quý Trực, Đảng Cộng Hòa, cũng rất khó xử, muốn sớm bàn giao công việc một ngày tính một ngày rồi."

Trần Anh Sĩ đập mạnh vào giường: "Vấn đề này còn phải dựa vào chính chúng ta! Người xem Mưa Thần, xưa nay đều dựa vào chính mình, Trương Quý Trực cùng hẳn liên hợp lâu như vậy, hẳn nói trở mặt là trở mặt, hiện tại mới đánh ra cục diện lớn như vậy. Chúng ta Đồng Minh Hội thế lực lại không thể để Viên Thế Khải tùy ý xâm lược nữa! Lần này chúng ta cũng phải dựa vào chính mình!"

Nói càng về sau, hẳn lưu manh tính tình phát tác: "Có Tô Nam, chúng ta lên biển mới an toàn. Lần này chúng ta phải đem hai nơi liền thành một mạch! Trình Đức Toàn, lão già chó chết kia, chúng ta phải người làm hẳn! Tại Tô Châu chúng ta còn có anh em nhà họ Bành, những đồng chí cách

mạng trung thành. Chúng ta lại phải thêm đồng chí đi, dùng vũ lực khu trục Trình Đức Toàn, để ta làm đô đốc Giang Tô, Thượng Hải đô đốc hủy bỏ thì hủy bỏ, ngược lại Tô Nam cùng Thượng Hải hợp lại cùng nhau. Viên Thế Khải muốn đánh thì cứ đánh! Khắc mệnh cùng cùn, ban đầu bọn hăn mềm yếu, ta có thể mềm yếu không được, có thực lực trong tay, Viên Thế Khải mới sợ chúng ta!"

Mấy tiểu đệ của hăn đều gật đầu đồng ý. Từ máu nhi vốn là người ngày ngày hô hào cách mạng, lật đổ Viên Thế Khải, nghe được quyết tâm của Trần Kỳ Mỹ, càng là sáng mắt lên: "Liễu Bá Anh hiện tại ở Thượng Hải, hăn là người Tô Châu, lại là sinh viên tốt nghiệp lục sĩ, có kinh nghiệm quân sự. Chúng ta không bằng phải hăn đi Tô Châu hoạt động, liên lạc với anh em nhà họ Bành. Tô Châu chúng ta có thể nắm giữ binh lực cũng không dưới năm doanh, khởi sự cũng dư sức rồi."

Mấy người lại bàn bạc kỹ càng một hồi, cuối cùng quyết định giấu diếm Hoàng Hưng, hiện đang chủ trì Đồng Minh Hội ở Nam Kinh, phải Liễu Bá Anh đến Tô Châu hoạt động, nắm giữ quân đội Tô Châu, khu trục Trình Đức Toàn, đến lúc đó lại tùy tiện tìm cái danh nghĩa, nhường Trần Kỳ Mỹ tiếp nhận đô đốc Giang Tô. Đến lúc đó cùng Giang Bắc Mưa Thần liên thành một mạch, là Đồng Minh Hội giữ lại thế lực tại Giang Tô. Những nhân vật này đều là không sợ trời không sợ đất, lại làm quen với bạo động khởi sự, hoàn toàn không để chính phủ Bắc Kinh vào mắt. Thậm chí, việc làm sao để qua mặt chính trị cũng không thêm cân nhắc, đã an bài xong xuôi.

Lúc này, Trình Đức Toàn, mới từ tô giới Thượng Hải đứng dậy xuất phát. Trên đường, Trần Kỳ Mỹ còn sắp xếp người ám sát, lại không tìm được mục tiêu, tất cả cũng chỉ có thể chờ Tô Châu tái phát động khởi sự.

Lúc này, tại tiền tuyến phía bắc An Huy, vẫn là một mảnh gió êm sóng lặng. Viên Thế Khải phát biểu mệnh lệnh cho Nghê Tự Xung làm đô đốc

An Huy, trên báo chí lập tức đăng tải rất nhiều bình luận, bài tin tức, đem việc Nghê Tự Xung vào An Huy thời cách mạng Tân Hợi đều minh bạch ra, đặc biệt là tại Phượng Đài hẳn đã làm đại đồ sát. Cơ hồ đem tên của từng người bị hại đều đăng ra, những người bị giết đều là binh sĩ Hoài quân thậm chí gia thuộc, đều là những người có công khôi phục. Những báo cáo này nhiều lần được đăng lại, nhất là phóng viên của báo giới Thượng Hải đưa tin, lưu truyền phổ biến nhất.

"...Bản phóng viên đã từng theo bộ đội của Mưa Thần chiến đấu hành quân trên đường Tân Phổ An Huy, lúc đó Nghê Tự Xung ở An Huy cũng có nghe thấy. Khi ta từ Tân Phổ lộ nam trở lại, bộ đội Mưa Thần đã điều quân đi khu trục, đánh kích tên đồ tể này. Bản phóng viên lại tự mình đến huyện Phượng Đài điều tra sự kiện đồ sát này... Loại đồ sát công thần cách mạng, dân chúng vô tội, há lại là con người có thể làm ra? Sự tình thảm khốc, đồ sát chi cháy mạnh, phóng viên cầm bút đến đây, đều là tay chân run rẩy! Phóng viên tay trời gà không chặt, chỉ mong lúc đó bộ đội Mưa Thần có thể bắt được tên đồ tể này, đưa đến Phượng Đài giải quyết tại chỗ, an ủi vong linh!"

"...Hiện tại tên đồ tể này lại được trung ương mệnh lệnh rõ ràng, đặc ý dương dương muốn làm đô đốc An Huy. Ta An Huy bách tính tội gì, lại để cho lại chịu áp bức? An Huy bắc mới thanh minh chính trị chưa lâu, trung ương làm sao nhẫn tâm đẩy những bách tính đơn giản này vào hố lửa? Đường đạo chư công, thật chẳng lẽ không có mắt, không có lương tâm?"

"Nghê đồ tể tuyệt không cho phép trở lại An Huy, ta tổng thống phản ứng mệnh lệnh rõ ràng thiên hạ, nghèo trị tội lỗi. Bách tính dân khí đến đuổi, thì An Huy hi vọng, quốc gia hi vọng!"

Các nghị viên An Huy cũng liên danh kiến nghị, đệ trình tổng thống suy nghĩ lại nhân tuyển đốc An Huy. Nếu không, nghị viên An Huy sẽ từ chức để kháng nghị.

Những dư luận này, mặc dù khiến Viên Thế Khải và Nghê Tự Xung có chút khó xử, nhưng nếu không có hai đoàn quân của Mưa Thần vượt biên giới, đoán chừng bọn họ vẫn sẽ không hề cố kỵ mà tiếp tục xuôi nam. Dư luận và dân ý, theo bọn họ nghĩ, không quan trọng bằng một phần trăm. Mưa Thần lại biết, cán thương lại thêm dư luận và dân ý, vậy sẽ phát ra tác dụng lớn hơn.

Tại phía bắc An Huy, Nghê Tự Xung chỉ có bốn doanh nghị quân, mà Triệu Thích quả nhiên không vui khi hãn trợ giúp, hiện tại chủ lực nghị quân còn ở Trịnh Châu. Đối mặt bốn ngàn quân Giang Bắc, Nghê Tự Xung ngoại trừ nhiều lần mở điện, để bọn họ phục tùng mệnh lệnh trung ương, lại không dám động nửa bước. Tình hình An Huy bắc, nhất thời căng thẳng.

Tại Bắc Kinh, Viên Thế Khải bọn họ thật không nghĩ tới, chính mình nắm giữ danh nghĩa trung ương, Mưa Thần thật dám xuất binh đối đầu, nhất thời cũng không đưa ra được thủ đoạn hữu hiệu. Hơn nữa Mưa Thần luôn mồm lấy dân ý An Huy làm đầu, Giang Bắc lâu đi địa phương tự trị, cho dù ai cũng không hơn được dân ý địa phương, trong vòng vài ngày cho chính phủ trung ương đánh mười cái điện báo, tình nguyện nạp lại trung ương đối với hãn ngại khen thêm cấp, cũng mời trung ương lại bàn bạc kỹ hơn cục diện chính trị An Huy.

Viên Thế Khải nhìn thấy những điện báo này, chỉ thở dài: "Cái này hoàn thành một quốc gia thống nhất sao?" Trước tiên nhin xuống, để Nghê Tự Xung trước ở Hà Nam xa lĩnh An Huy đô đốc danh nghĩa, chờ cơ hội, duy trì một chút thể diện trung ương. Mặt khác gia tăng tổ kiến chuẩn bị bổ quân bộ pháp, hãn rốt cuộc hiểu rõ, đối phó Mưa Thần, vẫn là phải dựa vào súng trường.

Cùng lúc đó, cũng cùng Trương Quý Trực bọn họ gấp rút đi về. Vô luận như thế nào, cục diện Tô Nam và Thượng Hải muốn được tay, cũng không

thể để Mưa Thần đi trước một bước, nếu không về sau còn thể nào chế ước hẳn?

Mấy ngày nay, Viên Thế Khải thường xuyên viết tên Mưa Thần lên giấy, lại nặng nề mà vẽ lên một dấu gạch chéo lớn.

STT 94: ## Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 28: Dây...

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc - Chương 28: Dây dưa (Hai)

Lúc này ở Tô Châu, thành phố này hoàn toàn không hề hay biết rằng mình đã trở thành trung tâm điểm của các thế lực phương Nam. Thành phố với hơn hai ngàn năm lịch sử này, cùng với những con người nơi đây, vẫn cứ thong thả bước đi, sống một cuộc sống bình dị như bao ngày.

Trình Đức Toàn đã trở về Tô Châu, vừa nhậm chức Giang Tô Đô đốc đã tuyên thệ, đồng thời bắt đầu chinh đồn đám quân đội vừa trải qua binh biến. Hắn ban bố cáo thị chiêu an, tuyên bố sẽ không để những biến loạn như vậy tái diễn ở Tô Châu, thành phố được mệnh danh là Thiên Đường nơi trần gian. Đồng thời, hắn giải trừ quân bị, quản lý đất đai Tô Nam, nhanh chóng ngã theo trung ương, mong muốn bá tánh được hưởng thái bình.

Đối với vị quan lại đã tọa trấn Tô Châu từ thời nhà Thanh này, bá tánh vẫn tin tưởng rằng hắn sẽ không có những cải cách lớn lao gì. Vạn sự vẫn là lấy an toàn làm đầu, từ sau Cách mạng Tân Hợi đến nay, tình hình vẫn còn hỗn loạn, dân chúng chỉ mong sớm kết thúc những biến loạn này.

Nhưng trong thời cuộc này, liệu biến động và hỗn loạn có dễ dàng kết thúc như vậy?

Trong một dân trạch nhỏ ở Xương Môn, Tô Châu, một nhóm người đang xắn tay áo lên, âm thầm lên kế hoạch cho một cuộc chính biến khác.

Không khí trong phòng hỗn loạn mà sôi nổi, tàn thuốc vương vãi khắp nơi. Có khoảng mười mấy người tụ tập ở đó. Khi nói đến những điều hứng thú, giọng nói cũng lớn hơn.

“Bằng lão đại nắm trong tay một doanh, Bằng lão tam có đội tuần canh, Bá Anh huynh có thể mang theo lựu đạn đội từ Thượng Hải đến, cộng lại cũng có năm sáu trăm người. Trình Đức Toàn vừa đến Tô Châu, trong tay nắm giữ quân đội thực sự được bao nhiêu? Lần này chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm cho lớn, dứt khoát giết hãn cho xong!”

Người đang nói là một hán tử hơn ba mươi tuổi, đầu trọc, mặc cảnh phục, cổ áo mở rộng. Mồ hôi trên trán nhễ nhại, nói đến mặt mày hớn hở.

Ngồi ở một góc bàn, doanh trưởng quân đội Tô Châu, người khởi xướng "Tây Trình Hội" là Bằng gia huynh đệ, Bằng Kế Đường, nhìn có vẻ điềm đạm hơn một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Chúng ta khởi sự lần này, là vì để Đồng Minh Hội chúng ta giữ lại một chút thế lực, không phải là có thù oán gì với Trình Đức Toàn, Sở Nhị ca không đồng ý. Ai cũng không được làm tổn thương Trình Đức Toàn! Đến lúc đó, cứ để hãn bàn giao thể diện là được. Mọi người hiểu chưa?"

Sở Nhị ca có vẻ không phục, lẩm bẩm: "Huynh đệ hội đảng chúng ta, mấy năm trước đã bị Trình Đức Toàn giết chết không ít, lần này lại để hãn dễ dàng thoát thân? Chuyện này với huynh đệ chúng ta có thể kết giao được sao..."

Bên cạnh hãn, Bằng lão Tam nhà ta, Bằng Tổ, nhìn có vẻ hoạt bát hơn, cười vỗ vai hãn: "Được rồi, Sở lão Nhị, tay dưới của người còn thiếu mạng sao? Hiện tại không phải cũng làm cảnh sát trưởng sao? Tha cho Trình Đức Toàn lần này, cũng coi như người tích chút âm công, để chị dâu sinh cho người một thằng cu mập!"

Nói đến chuyện vợ mang thai, Sở lão Nhị cũng nở nụ cười, liên tục gật đầu: "Ta nói không tính! Ta nói không tính! Lần này là Bằng đại ca và Bá Anh huynh quyết định, đến lúc đó ta sẽ dẫn đầu xung phong!"

Liễu Bá Anh là đại biểu do Trần Kỳ Mỹ phái từ Thượng Hải đến, xuất thân quân nhân chính quy, tự nhiên có chút không quen nhìn những nhân vật xuất thân từ tuần phòng doanh và hội đảng thời nhà Thanh. Hắn chưa đến ba mươi tuổi, da trắng như tuyết, nói năng nhỏ nhẹ.

Hắn nhìn quanh một lượt, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, mới cẩn thận cười, giơ một ngón tay lên, tổng kết: "Chúng ta khởi sự lần này, Bằng đại ca nói rất đúng, là vì nghĩa lớn mà bỏ qua thù riêng, chúng ta đối với sự việc mà không đối với người. Chờ thêm đội lựu đạn số hai mươi đến, chúng ta sẽ khởi sự."

Bằng Tam ca dùng đội tuần cảnh để khống chế bốn cửa Tô Châu. Bằng đại ca chọn 100 lính tiên phong trong doanh trại của mình, cộng thêm đội lựu đạn, đến lúc đó xông thẳng vào nha môn tổng đốc! Động tác phải nhanh, dùng lựu đạn mở đường, những chuyện khác không cần để ý, bắt được Trình Đức Toàn là thắng lợi! Mọi người còn gì không hiểu không?"

Nhìn mọi người trong phòng đều gật đầu, Liễu Bá Anh hài lòng cười: "Mọi người ngàn vạn chú ý giữ bí mật. Trình Đức Toàn có thể lực sâu rễ bền gốc ở Tô Châu, chúng ta tuyệt đối không được để xảy ra bất kỳ rắc rối nào, tính mạng mọi người còn phải giữ lại để làm đại sự. Chờ anh sĩ huynh làm đô đốc, Bằng đại ca tất nhiên là lữ trưởng của quân chính quy, Bằng Tam ca ở sở cảnh sát Giang Tô cũng phải chịu thiệt một chút. Các vị đang ngồi đây, đều phải gánh vác trách nhiệm nặng nề hơn. Cho nên chuyện lần này, chỉ có thể thành công, không thể thất bại!"

Mọi người trong nhà đều đồng thanh đáp ứng, dường như ai cũng đã ngồi lên vị trí cao hơn, đều vui vẻ ra mặt, Bằng Kế Đường hô lớn: "Mang

rượu đến! Huynh đệ chúng ta cùng uống máu ăn thề! Trình Đức Toàn tất nhiên phải trừ, sự nghiệp dân đảng chúng ta vạn tuế!"

Đêm mười bảy tháng tư, một đoàn tàu hỏa từ Thượng Hải đang hướng về Nam Kinh. Đoàn tàu này là xe chở hàng, ở giữa có mấy toa xe sắt kín, theo ghi chép của cục đường sắt Thượng Hải, bên trong chứa máy móc và một số phụ tùng thay thế của công ty chế tạo máy móc Duncan vận chuyển đến Nam Kinh, cửa xe bên ngoài đều niêm phong. Những toa xe này là do đầu máy xe lửa nhỏ kéo từ miếu Cao Xương đến, treo ở phía sau đoàn tàu. Mọi người đều biết đây là tư gia của Vũ Tướng quân, người có quyền lực ở Đông Nam, chỉ cần nộp tiền đường theo quy định, ai còn quản nhiều như vậy.

Trước khi xuất phát, đoàn độc lập canh gác của Vũ Tướng quân ở Thượng Hải đã phái binh trấn giữ trước toa xe, mọi người đều cho rằng Vũ Tướng quân lại mượn danh nghĩa vận chuyển máy móc để chuyển súng ống đạn dược đến Giang Bắc, nhân viên kiểm tra toa xe theo lệ thường cũng phải tránh xa, không ai muốn rước thêm phiền phức.

Đầu máy xe phát ra tiếng xả khí ken két, mắt thấy sắp xuất phát, một doanh trưởng của đoàn độc lập canh gác Thượng Hải, đang cảnh giới ở cửa, nhóm người thở dài, vỗ vỗ cửa xe, nhỏ giọng nói: "Huynh đệ, đường phải cẩn thận!"

Trong toa xe vẫn yên tĩnh như tờ.

Trong tiếng còi hơi hú dài, xe lửa chậm rãi rời ga. Vị doanh trưởng lấy từ trong túi ra bao thuốc lá, rút ra một điếu, hút một hơi hết phân nửa. Người khác không biết, nhưng hẳn biết bên trong đều là vệ đội của Vũ Tướng quân! Người dẫn đầu chính là đội trưởng người Bắc Phương cao lớn kia. Tư lệnh điện báo cho đoàn trưởng chỉ cho phép làm việc, không cho phép hỏi nhiều. Hẳn, một doanh trưởng, tự nhiên càng không dám hỏi. Tối

hôm qua, hắn đã lo lắng đến mất ăn mất ngủ, bí mật vận chuyển đám người này từ tàu hải quân đến, hôm nay lại xếp lên xe ở miếu Cao Xương, rồi nối vào đoàn tàu. Cho đến khi đưa họ ra ngoài, doanh trưởng mới thở phào nhẹ nhõm. Điện báo của tư lệnh thảo luận rất nghiêm khắc, nếu như chi bộ đội này ở Thượng Hải hành động mà để lộ phong thanh, tất cả mọi người đều phải bị xử theo quân pháp nghiêm khắc!

Hắn sờ lên cổ áo, phát hiện không biết từ lúc nào, mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Phùng Ngọc Tường đứng ở giữa toa xe, nơi này một vùng tăm tối, không nhìn rõ mặt mũi của những người anh em xung quanh. Không khí cũng ngột ngạt đến đáng sợ. Nhưng những binh sĩ vệ đội do hắn tỉ mỉ lựa chọn, tự mình huấn luyện, không một ai phát ra tiếng động. Bên ngoài xe phát ra tiếng "ầm ầm", nơi này lại càng yên tĩnh hơn gấp bội. Hắn nhỏ giọng nói: "Mọi người việc cần làm, đều nhớ kỹ chứ?"

Phía dưới đồng thanh đáp: "Đều nhớ kỹ! Đến Tô Châu xuống xe, không được dừng lại. Trung đội một và nhị trung đội thiếu súng, dùng nhiều lưỡi lê, chỗ đông người dùng lựu đạn mở đường, xông thẳng vào nha môn tổng đốc. Tam trung đội theo vào thu nhận, không để lại một thương binh. Nha môn tổng đốc không để lại người sống!" Phùng Ngọc Tường hài lòng nói: "Còn gì nữa?"

Phía dưới lại đồng thanh trả lời: "Cao hơn gọi chúng ta là "Tây Trình Hội" (đội ngũ của Trần Đồ đốc Thượng Hải), phụng mệnh Trần Đồ đốc, chỉ giết Trình Đức Toàn, không làm tổn thương bá tánh!"

Phùng Ngọc Tường trong bóng đêm khẽ gật đầu, phía dưới tựa hồ như đáp lại hắn, phát ra những âm thanh kim loại rung động, tựa như tiếng răng rắc: "Huynh đệ vệ đội chúng ta đều là người của Thanh Quân, Tư lệnh coi chúng ta như huynh đệ tri kỷ. Thanh Quân chúng ta chính là thanh lợi kiếm

trong tay Tư lệnh! Tư lệnh muốn chém về hướng nào, chúng ta liền xông về hướng đó! Không cần hỏi vì sao, chỉ cần biết địch nhân ở đâu! Lần này là lần đầu tiên Tư lệnh rút thanh lợi kiếm này ra khỏi vỏ, không nhuộm máu địch nhân, chúng ta sẽ không thu về! Giờ mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, đến trạm chúng ta sẽ hành động!"

Hắn cũng tìm một chỗ dựa vào tường nghỉ ngơi, thầm nghĩ về những điều trong lòng.

Hắn là người theo phương Bắc quy thuận, kinh nghiệm phong phú, ngược lại so với trước kia còn có dã tâm lớn hơn. Phương Bắc hắn không thể tiếp tục chờ đợi nữa, thế nào cũng phải ở phương Nam tạo dựng nên sự nghiệp! Thế lực Mưa Thần đang ngày càng lớn mạnh, ngày ngày đi theo bên cạnh Mưa Thần, dụng tâm huấn luyện hơn bốn trăm vệ đội dưới trướng, chưa từng dám buông lỏng, chỉ mong Mưa Thần có một ngày trọng dụng hắn, để hắn có thể thừa cơ mà lên! Hiện tại chính là cơ hội ngàn năm có một, xem bản thân hắn có nắm bắt được hay không.

Nghĩ đến lúc còn bé, Trang Comgan nơi hắn lớn lên đã suy yếu, rách nát, lại thêm năm mười ba tuổi đã phải ra trận làm binh, mười lăm tuổi vì gánh nặng gia đình, phụ thân đành phải xuôi Nam mưu sinh, bỏ lại hắn, một đứa trẻ nhỏ bé, trong quân doanh bơ vơ. Vì trèo cao, hắn đã phải nhẫn nhục chịu đựng, Phùng Ngọc Tường tựa vào toa xe, nghĩ đến những điều này, mắt cũng đỏ hoe.

Ông trời đã cho hắn cơ hội thứ hai, dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ!

Xe lửa đến Tô Châu vào khoảng mười một giờ đêm. Lúc này, nhà ga Tô Châu yên tĩnh như tờ, chỉ có vài công nhân đường sắt, tay cầm đèn xanh đèn đỏ, đi lại trên đường ray. Trạm trưởng Tô Châu đã về nhà nghỉ ngơi từ lâu, phó trạm trưởng trực ban cũng đã kê cao gối ngủ say trong phòng trực ban.

Chờ đến lúc người lái tàu và thợ đốt lò nhìn nhau, lấy ra một vật hình quả bóng da, đặt lên ống xả của xe, dùng sức nhấn một cái, âm thanh trầm thấp vang vọng dọc theo ống xả từ đầu đến cuối xe.

Phùng Ngọc Tường trong bóng đêm mở mắt, đôi mắt sáng rực.

Cửa của mấy toa xe gần như đồng thời mở ra, hóa ra những cánh cửa này chỉ bị niêm phong chứ không khóa! Đám binh lính ăn mặc lộn xộn nhưng hành động lại rất chỉnh tề, ào ạt bước ra khỏi xe. Bốn trung đội, ba trăm bốn mươi sĩ quan binh lính, mỗi người đều trang bị một khẩu súng trường kỵ binh Đức, một khẩu súng ngắn Đức. Đạn được đầy đủ, mỗi người còn có sáu quả lựu đạn kiểu dân nguyên.

Trung đội thứ tư lập tức khống chế nhà ga, tất cả nhân viên trực ban và công nhân đều bị bắt giữ, cổng trạm gác cũng bị chiếm giữ. Ba trung đội còn lại không chút do dự tiến thẳng đến nha môn tổng đốc Tô Châu.

Trong đầu mỗi người chỉ có một ý nghĩ, hoàn thành nhiệm vụ mà Tư lệnh giao phó, giết chết Trình Đức Toàn!

Trong đầu những sĩ quan binh lính trung thành nhất với Mưa Thần, không có lý do gì cả, mệnh lệnh của Tư lệnh, nhất định phải tuân theo. Tư lệnh là công thần cách mạng, là đối tượng được bách tính ca tụng, là người đã mang lại cho họ cảm giác về sự tôn nghiêm, là lãnh tụ mà họ ủng hộ!

Trình Đức Toàn hôm nay vẫn chưa chìm vào giấc ngủ. Lão già đã dần già yếu này, hiện tại càng ngày càng chú trọng đến việc dưỡng sinh. Cơm không ăn nhiều, chuẩn bị đi ngủ sớm. Nhưng từ khi tiếp quản Tô đốc đến nay, đã phải thức trắng hai đêm liền.

Hồi còn trẻ, ông ta cũng là một người có khí khái anh hùng. Năm đó quân đội Nga tiến vào Đông Bắc, ông đã thương lượng với quân Nga. Sau

khi bị giam, ông đã lao vào hỏa pháo của quân Nga, rồi nhảy xuống sông Tùng Hoa tự vẫn, nhưng quân Nga lại kính trọng ông, thả ông về, từ đó ông nổi danh. Một lần hành động, từ một đồng tri, cuối cùng ngồi lên vị trí Tuần phủ Hắc Long Giang, sau đó tài năng đến Giang Tô làm Tuần phủ.

Nhưng bây giờ ông đã già, ông lần này được Viên Thế Khải và Trương Quý Trực ủng hộ để tiếp quản Tô đốc. Ông cũng rất rõ ràng, nhiệm vụ của mình chỉ có hai. Một là thay Viên Thế Khải kiềm chế thế lực dân quân Giang Tô, thay Trương Quý Trực trông coi Giang Tô trong thời kỳ phong vân biến ảo này. Hai là để sau này về vườn có chút tiền nuôi gia đình. Cái gì là sự nghiệp anh hùng, là quốc gia cương thần, ông cũng không muốn nghĩ đến.

Mưa Thần ở phía Bắc và Trần Kỳ Mỹ ở phía Nam, đều là những nhân vật có dã tâm. Đặc biệt là Mưa Thần, với thực lực hùng hậu như vậy, nhìn xuống Giang Bắc, chỉ cách mình một con sông, nếu thực sự muốn làm loạn, đại quân vượt sông, thế lực hiện tại của mình, chỉ có thể chạy trốn về tô giới.

Nhưng điều này không có nghĩa là ông sợ Trần Kỳ Mỹ cầm đầu đảng dân chủ cấp tiến. Bọn họ muốn có ý đồ với ông, Trình Đức Toàn lẫn lộn quan trường mấy chục năm, ông không thể không biết thế lực của mình ở Tô Châu đã ăn sâu bén rễ, Trần Kỳ Mỹ phái Liễu Bá Anh đến Tô Châu hoạt động, cùng với những người xuất thân từ hội đảng như huynh đệ băng gia, tổ chức cái gì tẩy trình hội, muốn trục xuất ông.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ông đã ra lệnh, ngày mai, ban ngày, sẽ điều thống lĩnh tuần phòng thứ năm Giang Tô, người trung thành với mình, đến Thường Châu, tiến hành lục soát toàn thành, bắt giữ và xử tử những nhân vật cầm đầu, tránh để họ hoạt động bên cạnh gây phiền toái. Tội danh cũng đã có sẵn, người của tẩy

trình hội, tẩy thành hội. Bọn này chẳng phải muốn nhân ngày hai mươi bảy tháng ba, khởi binh nổi loạn một lần nữa! Chi bằng để họ chết, tránh cho bách tính gặp nạn.

Nghĩ đến chỗ đắc ý, Trình Đức Toàn không khỏi thầm cười. Nhưng rồi lại thu liễm nụ cười, ánh mắt nặng nề nhìn về phương Bắc. Viên Trương hai vị muốn ông tập trung tinh lực chủ yếu vào việc đối phó với Mưa Thần, nhưng nghĩ đến vị tướng trẻ tuổi kia, tuổi còn trẻ mà đã trầm ổn đến đáng sợ, chỉ trong vòng vài tháng đã thu phục được nhiều người như vậy, gây dựng nên thực lực lớn như vậy, ông cũng chỉ có thể cảm thấy bất lực.

Mình có thể không bị hấn nuốt chừng đã là tốt lắm rồi.

Phía tây thành thị đột nhiên vang lên vài tiếng nổ như sấm mùa xuân, Trình Đức Toàn lúc đầu còn tưởng là trời sắp mưa. Sau đó lại nghe thấy tiếng súng nổ, ông mới nhận ra có điều chẳng lành. Vội vàng gọi đội trưởng bảo vệ đến. Lão đầu tử gấp đến độ khóe miệng run rẩy: "Nhanh, nhanh đi điều tra, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!"

Ông không thể không sợ, hiện tại Tô Châu có năm doanh binh, bằng tế Đường đã mang theo một doanh, ai biết hấn còn nắm giữ những đội quân khác không. Vệ đội của mình chỉ có hơn hai trăm người!

Không phải tình báo vô cùng chính xác nói Liễu Bá Anh bọn họ muốn đến ngày hai mươi mốt phát động sao? Lão đầu tử đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, chẳng lẽ là những nhân vật của đảng dân chủ này giờ trò đánh lạc hướng?

Phùng Ngọc Tường một mực xông pha ở hàng đầu, lúc này hấn cũng không dám tiếc thân. Tại cửa Bàn Môn gặp một số phòng quân, bọn họ lớn tiếng hô hào rằng chúng ta là tẩy trình hội rồi xông vào giết. Không ngờ những phòng quân kia lại vui mừng tiến lên đón, còn hỏi bọn họ, sao lại

phát động sớm như vậy mà không thông báo một tiếng? Phùng Ngọc Tường và binh lính dưới quyền đều thấy khó hiểu, chẳng lẽ cái tẩy trình hội này không phải do Tư lệnh bịa ra, quả nhiên là có hội này?

Lúc này cũng không cho phép Phùng Ngọc Tường bọn họ suy nghĩ lung tung, bọn họ cũng không cùng những phòng quân này dây dưa, chỉ hô giết rồi tiếp tục xông vào thành. Dần dần, cả tòa thành thị cũng bắt đầu rối loạn, không ngừng có người đi theo đội ngũ của họ. Trong bóng tối, một số đội tuần tra đường phố bằng gỗ chống cự, đều bị lượt đạn của họ nổ tung. Những đội chống cự kia cũng không có dũng khí, không đợi họ xông lên đâm lê đã tan tác như chim muông. Tiếng nổ và tiếng súng dọc theo con đường mà Phùng Ngọc Tường đi tới không ngừng vang lên. Nếu lúc này nhìn từ trên không xuống, có thể thấy một dòng lửa không thể ngăn cản đang cuộn cuộn tiến về phía trước. Đạn bay ra điểm xuyết quanh dòng lửa, tựa như một bức tranh rực rỡ.

Toàn bộ Tô Châu, trong đêm tối ấy, sau ngày hai mươi bảy tháng ba binh biến, lại một lần nữa lâm vào cảnh rối ren, kinh động khắp thành. Vệ đội tiến công vô cùng thuận lợi, một đường hỗn chiến xông thẳng nha môn tổng đốc, lại phát hiện chỉ có Trình Đức toàn vệ đội đầu hàng, còn Trình Đức toàn thì không biết trốn đi đâu!

Nhìn dòng người hỗn loạn dần dần tụ tập trước nha môn tổng đốc. Phùng Ngọc Tường lại nhớ tới lời tư lệnh dặn dò, bất kể kết quả ra sao, đều phải nhanh chóng đánh nhanh rút lui! Hắn vội vàng tìm đến trung đội trưởng số ba của vệ đội: "Thu thập tình hình thế nào rồi?"

Trung đội trưởng số ba đã chạy đến đầu đầy mồ hôi, trên người bộ quân phục của Giang Tô tuần phòng doanh cũng bung ra vì lo lắng, thở hồng hộc hành lễ: "Báo cáo đội trưởng, huynh đệ thương vong rất ít, đều đã thu thập ổn thỏa! Hiện tại đã xây dựng xong chế độ, lập tức có thể rút lui!"

Phùng Ngọc tường đảo mắt nhìn quanh nha môn tổng đốc đang hỗn loạn, đã có những đội ngũ khác xông vào. Tiếng la hét, tiếng kinh hô của dân chúng vang lên ầm ĩ. Hãn nghiến răng nói: "Tính toán, lập tức phóng hỏa, nắm chặt huynh đệ chúng ta, thừa dịp hỗn loạn liền rút lui về nhà ga! Không được nổ súng, mỗi người nắm chắc đội ngũ của mình!"

Thừa dịp rối loạn, đội ngũ này không còn ồn ào như lúc đến, ngược lại đi ngược dòng người rút lui. Chỉ cần có người hỏi thăm, liền lấy súng và lưỡi lê thị uy. Bất quá, ánh mắt của đám quân đội Tô Châu lúc này đều tập trung vào ngọn lửa đang ngày càng lớn tại nha môn tổng đốc, ai còn rảnh để ý đến một tiểu đội ngũ như vậy! Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã về đến nhà ga, Tứ Trung đội lưu thủ lập tức rút lính gác rút lui khỏi trạm gác. Dem những nhân viên nhà ga bị bắt giữ toàn bộ nhốt vào đó để chờ tàu hỏa. Theo tiếng còi tàu hú dài, tàu hỏa cực nhanh rời khỏi Tô Châu, bỏ lại thành phố đang chìm trong biển lửa phía sau, hướng về Nam Kinh mà lao đi như chớp. Lúc này, tính từ lúc Phùng Ngọc tường và đồng đội xuống xe, vẫn chưa đến bốn giờ.

Khi Liễu Bá Anh, Bằng Tế Đường và đám người nghe tin loạn mới vội vàng tập hợp ít người đuổi đến nha môn tổng đốc, nơi đó lửa đã bốc cao, không ngừng phát ra tiếng đổ sập của kiến trúc.

Nhìn cục diện rối bời trước mắt, những người đầu não của nhóm tầy trình hội này đều nhìn nhau. Liễu Bá Anh giậm chân nói: "Rốt cuộc là ai làm?" Ở đây không ai có thể trả lời câu hỏi này. Bất quá, bất kể là vị thần tiên nào giáng thế, hiện tại bọn họ cũng đã thành sự. Trình Đức toàn mất tích, chính quyền Tô Châu tự nhiên rơi vào tay bọn họ.

Đến hừng đông, Liễu Bá Anh và đồng bọn đã phát điện cả nước. Nói Trình Đức toàn biến mất, âm thầm tổ chức binh biến, lại mượn thế lực phương Bắc hai mặt cùng vẽ, khu trục đô đốc Trang Uẩn Quảng được quân dân kính yêu mà tự đại. Dân chúng Tô Châu có chí đã xua đuổi vào đêm

qua, đồng thời đề cử đô đốc Thượng Hải Trần Kỳ Mỹ tiếp nhận Tô đốc, nguyện chịu sự lãnh đạo của tướng quân Hoàng Hưng lưu thủ Nam Kinh, tạm thời duy trì cục diện Giang Nam, chờ đợi quốc hội cả nước chính thức tuyển cử, sau khi thành lập chính phủ chính thức rồi mới bàn giao.

Điện văn này vừa ra, càng làm đảo lộn cục diện vốn đã hỗn loạn ở phương Nam, nhất thời các bên đều vì thế mà ghen hòng. Hiện tại Nam Bắc đã thống nhất, vậy mà vẫn có người nổi loạn khu trục đô đốc do chính phủ chính thức bổ nhiệm, uy tín của chính phủ Viên Thế Khải phương Bắc lại một lần nữa bị đả kích.

Mưa thần trong sự kiện lần này, lại một lần nữa thay đổi lịch sử. Trong thế giới cũ của hãn, Trần Kỳ Mỹ khi đó gan to bằng trời quả thật đã liên lạc với thế lực Tô Châu, tổ chức tẩy trình hội, nhưng lại bị Trình Đức toàn bóp chết. Mà lần này, dưới sự giúp đỡ của mưa thần, Trần Kỳ Mỹ đã thành công.

Đồng Minh hội cấp tiến phái sau đó lại kêu gọi cả nước lên án, cho rằng trong thời kỳ cả nước đều đang kiểm chế quân sự, bọn họ vẫn không buông bỏ chính sách bạo loạn của mình. Hôm nay có Trình Đức toàn, ngày mai sẽ là ai? Ngay cả Hoàng Hưng ở Nam Kinh cũng phát biểu tuyên bố, cho rằng chính quyền mới của Tô Châu là Đồng Minh hội bại trận, là kẻ thù của dân quốc, sẽ dẫn quân thảo phạt. Lúc này, Tôn Trung Sơn tiên sinh ở Thượng Hải, trước đó bị Trần Kỳ Mỹ giấu trong trống, sau khi sự việc xảy ra, càng đến tận cửa chỉ vào mũi Trần Kỳ Mỹ mà mắng hãn quá lỗ mãng, muốn khai trừ hãn ra khỏi Đồng Minh hội. Cơ quan ngôn luận dân lập báo của Đồng Minh hội cấp tiến phái Thượng Hải càng từ đó mai danh ẩn tích. Phái này, ngược lại vì biến cố Tô Châu thành công, nhanh chóng biến mất trên vũ đài chính trị năm đầu dân quốc.

Trần Kỳ Mỹ vào ngày 19 tháng 4 phát điện cả nước, tuyên bố rằng hãn không liên quan gì đến biến cố Tô Châu, sự việc xảy ra cũng khiến hãn ngơ

ngác, đồng thời hướng trung ương tự nhận lỗi từ chức công thương tổng trưởng. Mặc dù đối mặt với biến đô đốc còn ngựa quen đường cũ không đi, nhưng người sáng suốt đều biết Trần Kỳ Mỹ xuống đài chỉ là vấn đề thời gian.

Viên Thế Khải vào ngày mười chín tháng tư cùng ngày cũng phát ra thảo phạt đối với biến cố Tô Châu. Đường Thiệu Nghi bộ thuộc, tham nghị viện càng là thông qua toàn phiếu, thúc giục nhanh chóng áp dụng hành động quân sự để ổn định tình hình Tô Châu. Cùng ngày, Viên Thế Khải tiếp tục ủy nhiệm Trang Uẩn Quảng làm Giang Tô đô đốc. Trang Uẩn Quảng ở Thượng Hải không nhận chức.

Một số nhân vật am hiểu tình hình phương Nam, lúc này đều tập trung ánh mắt vào mưa thần ở Giang Bắc. Bên cạnh giường của hãn, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Vũ Tướng quân rốt cuộc sẽ ứng phó ra sao.

STT 95: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 29: Dây dưa (ba)

“Người không thể vui vẻ lên một chút sao? Suốt ngày cau mày, cứ như cả thiên hạ đều nợ tiền người vậy.” Lý Viện chống cằm, ghé vào bàn làm việc của Mưa Thần, đôi mắt lấp lánh nhìn hắc chọc ghẹo.

Từ khi nàng theo Mưa Thần lâu ngày, tính tình nghịch ngợm cũng hoàn toàn trỗi dậy, chẳng có việc gì lại thích trêu chọc hắc một chút. Mưa Thần lại thật sự bận rộn, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, Lý Viện đành phải thường xuyên tự mình tìm đến văn phòng của Mưa Thần, tìm hắc nói chuyện.

Mưa Thần có chút buồn cười ngẩng đầu, hắc vừa ký tên mấy cái mệnh lệnh, lại đang soạn thảo một bức điện văn quan trọng, nhìn Lý Viện vẻ mặt chán chường: “Sao vậy? Hôm nay không đến chỗ Mộ trưởng phòng giúp đỡ à?”

Lý Viện bĩu môi: “Mộ đại ca à, hắc đang bận rộn ở trường lục quân mở lớp cứu thương cho chiến trường. Gần đây lại không có đánh trận, trong bệnh viện cũng không có thương binh, ta chán chết đi được.”

Mưa Thần tiếp tục cúi đầu sửa bản thảo, không yên lòng nói: “Được rồi, được rồi, hôm nay thời tiết rất tốt. Để Phùng đội trưởng phái người cùng người ra ngoài đi dạo một chút..... Không được thì, đưa người về Thượng

Hải học tiếp. Tốt nghiệp rồi cũng phải lấy bằng chứ, không thì làm sao tìm được việc.....”

Nói đến đây, hần bỗng nhiên khựng lại, đặt bút xuống, tựa hồ thở dài. Lý Viên ở bên cạnh cười đến hoa chi run rẩy: “Người lại nói gì vậy, ta còn muốn tìm việc gì chứ? Hơn nữa, hiện tại ta không muốn về Thượng Hải đâu.”

Nàng đi vòng ra sau bàn làm việc, nhìn Mưa Thần đang soạn thảo điện văn. Công văn của Mưa Thần đều dùng bút chì viết, hơn nữa thường xuyên có một vài chữ giản thể kỳ quái, thư ký phụ trách chỉnh lý văn tự trước kia thường xuyên kêu khổ. Trải qua một thời gian, mọi người cũng quen thuộc nhận ra. Thậm chí còn có người bắt chước chữ giản thể của hần viết, điều này đã trở thành một nét riêng trong công văn của quân bộ Giang Bắc.

Nàng nhú mày, từng chữ từng chữ đọc lên.

“Trung ương Viên tổng thống, nội các Đường tổng lý, tham nghị viện nghị viên chư công, Nam Kinh hoàng lưu thủ quân giám:

“Vũ mỗ khai phủ Giang Bắc, cần cù cầu trị. Nay khi quân sự cả nước dần dần ổn định, chính trị dần dần đi vào quỹ đạo, Tô tỉnh thủ phủ Tô Châu, lại vào ngày mười bảy tháng tư đêm xảy ra chuyện ác ôn mượn danh Đồng Minh hội Trần Đô đốc, làm loạn nha môn tổng đốc, cưỡng ép đuổi Tô đốc trình công, còn vọng tưởng lập Giang Tô phủ đô đốc. Tin tức truyền ra, cả nước nhân thần đều phẫn nộ. Nghe nói bên trong tiên sinh cùng khắc mệnh công cũng có ý định thảo phạt. Vũ mỗ cũng ngu muội, trước quốc sự này không thể để người khác làm bậy.”

“Giang Bắc bảy vạn dũng sĩ, đối với bọn giặc này cũng hận thấu xương, không đội trời chung. Ta trung ương trực thuộc chi chín sư, đã sớm vòng giáp buộc binh, chỉ đợi vượt sông mà nam, đánh tan. Trên an ủi trung ương

chư công kỳ vọng thống nhất nam bắc, dưới an dân chúng Giang Nam nổi khổ cộng hòa vương sư!”

“Kẻ ngu này cũng lỗ mãng, đối với bọn giặc này, không thể chờ đợi mệnh lệnh rõ ràng của trung ương mới xuất chinh. Trang đốc thúc ở Thượng Hải vô binh tự vệ, chậm trễ không thể tiếp nhận Tô đốc. Binh đội của sở thuộc khắc công Nam Kinh, đã lâu không hành động, đang chờ phân phát. Nếu binh phát chậm trễ một ngày, thì dân chúng Tô Nam sẽ chịu cảnh nước sôi lửa bỏng thêm một ngày. Dân xem ta xem, dân nghe ta nghe. Vũ mỗ tự Thượng Hải tuyên thệ trước khi xuất quân, tiếp nhận lá cờ tiên phong Thượng Hải, trước quốc sự này, không thể để người khác làm bậy. Dù là liều thân phá tan cục diện, Vũ mỗ cũng không từ chối.”

“Điện này gửi đi, tức là lúc trung ương lục quân chín sư vượt sông Nam hạ. Sau khi khôi phục Tô Nam, trừng trị quốc tặc, sẽ phụng Tô Nam trị quyền cho Trang đốc. Thanh bạch tấm lòng này, chỉ trời xanh chứng giám.” Vũ, xảo.”

Nàng chớp mắt mấy cái, nhìn Mưa Thần. Mưa Thần nhìn Lý Viện đọc điện báo của mình, tuy có chút không thoải mái, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Lý Viện lắc đầu: “Quá phức tạp, xem không hiểu. Có phải lại muốn đánh trận không?” Nàng chậm rãi đi về phía cửa, trong giọng nói có chút ưu sầu, “Một khi đánh trận, người lại bận rộn mấy ngày không thể nói chuyện với ta..... Cuộc chiến này thật sự phải đánh đến khi nào mới xong? Hiện tại địa vị của người không phải đã rất cao rồi sao?”

Cô gái để lại câu nói này rồi đẩy cửa đi ra, Mưa Thần chỉ khẽ lắc đầu. Chuyện của đàn ông, con gái không hiểu. Như bây giờ, tương lai cũng vậy.

Hắn rung chuông gọi Trương Chí Hạc tới, giao bản nháp đã sửa đổi của mình cho hắn: “Lập tức gửi điện khắp cả nước, đồng thời thông báo cho Ngô tham mưu trưởng, mưu bảy, mưu tám, độc lập lũ, giáo đạo lũ các lũ trưởng, đúng rồi, còn có Lâm Phó sư trưởng, cùng nhau đến đây họp!”

Trương Chí Hạc cung kính đáp lời, lại theo thói quen nhìn qua bản thảo của Mưa Thần, ngẩng đầu cười nói với Mưa Thần: “Tư lệnh, mọi người đều nói Lê Nguyên Hồng thư ký tha Hán tướng là nhân vật số một trong việc gửi điện của dân quốc, hiện tại xem ra, vị trí này nên tặng cho tư lệnh ngài.”

Mưa Thần cười mắng: “Giương không, người cũng học được nịnh hót rồi à? Ở chỗ ta không cần mấy thứ này. Cứ an tâm làm tốt việc của mình là được.....”

Hắn thấy Trương Chí Hạc cúi chào quay người muốn đi, lại gọi hắn lại: “Giương không, bạn học của người hiện tại cũng đang chỉ huy binh lính. Người có muốn đi lính không? Chỉ cần nói một tiếng là được.”

Trương Chí Hạc có chút ngạc nhiên nhìn Mưa Thần, cuối cùng mới chậm rãi bật cười: “Tư lệnh, sao ngài lại nghĩ như vậy? Chúng ta dưới trướng ngài làm sĩ quan, cho dù làm đội trưởng, cũng không phải là một vị trí có thể hưởng lợi, mà là phải lấy thân làm gương, liều sống liều chết, bên dưới quân lính đều nhìn chăm chăm vào biểu hiện của ngài. Đến một ngày nào đó tư lệnh cảm thấy nên thả tôi xuống bộ đội, tôi rất sẵn lòng ra tiền tuyến xông pha, nhưng hiện tại, công việc phó quan cũng cần có người làm, tôi ở vị trí này, làm rất vui vẻ, nhìn tư lệnh từ từ nắm thế cục trong tay, giống như là thành tựu của tôi vậy..... Tư lệnh, tôi đi làm việc.”

Mưa Thần tự giấu cười, chính mình thật sự đã xem thường những quan quân dưới trướng rồi. Vì sao lại cho bọn họ một tổ chức, một cơ sở kết hợp về mặt đạo nghĩa, điểm này hư vô mờ mịt mấy đầu quân lính biết phẩn đấu

mục tiêu, lại có thể đoàn kết những thanh niên sĩ quan này chặt chẽ đến vậy? Mỗi người đều như ngực có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Có lẽ là bởi vì thời đại này. Trước mắt là vô hạn khả năng, bản thân lại ở trong một tập thể toàn là những đồng đội trẻ tuổi cùng nhau phấn đấu. Tự nhiên bọn họ sẽ có lòng cảm mến.

Thật sự là chính mình, rốt cuộc có thể dẫn bọn họ đi đến một bước nào đây?

Cùng lúc Mưa Thần phát ra điện báo, tại Dương Châu, đệ nhị sư của Giang Tô lục quân đã điều động đoàn bảy, đoàn chín, cùng với pháo binh và kỵ binh, tổ chức thành một chi đội, dưới sự vận chuyển của hải quân, quy mô vượt sông Nam hạ. Mà từ Từ Châu điều động lữ mười tám, đoàn năm mươi tư, hội hợp với lữ mười bảy, đoàn bốn mươi chín tại Vu Hồ, tổ chức thành một chi đội, do phó sư trưởng Lâm Thuật Khánh của sư chín chỉ huy, từ phía tây tiến thẳng vào Tô Nam. Sau đó còn có giáo đạo lữ chủ lực, coi như đội dự bị, theo sau. Tổng cộng đã điều động binh lực đạt đến sáu bộ binh đoàn và các chi đội trực thuộc, tổng cộng hơn 1.8 vạn người. Tô Nam dưới sự áp sát của trọng binh, về sau đã không còn gì để bàn cãi.

Hoàng Hưng dẫn theo một đám tham mưu của sở lưu thủ, đứng tại nhà ga Nam Kinh.

Hắn đến đây để xem uy phong của quân Giang Bắc. Từ khi Mưa Thần phát ra điện báo, trừ đệ nhị sư chủ lực ở Dương Châu hành động, đội quân xuất phát từ Từ Châu đều đi theo tuyến đường sắt Tân Phổ, sau khi xuống xe ở Phổ Khẩu, ngồi thuyền vượt Trường Giang, đổi sang tuyến đường sắt Thượng Hải, cuộn cuộn hướng nam tiến thẳng.

Lúc này, nhà ga tràn ngập binh lính sĩ quan mặc quân phục màu vàng, đều là những tráng hán trẻ tuổi, trên người trang bị đầy đủ, súng ống tinh

xảo. Dưới sự chỉ huy của sĩ quan, họ lên từng toa xe. Ngoài tiếng bước chân, tiếng va chạm của lưỡi lê, khẩu lệnh trầm thấp của sĩ quan chỉ huy, toàn bộ nhà ga với mấy ngàn quân đội, lại không có âm thanh nào khác.

Tại nhà ga, đội quân Giang Bắc của Nam Kinh độc lập canh gác, bảo vệ đoàn quân. Bọn chúng đang yểm hộ nhà máy di dời về Mã An Sơn. Hiện tại vẫn chưa di dời xong, nên chi đội này vẫn còn đóng quân tại Nam Kinh. Trên đài nhà ga chất đầy bánh nướng và lương khô, thịt bò hộp mua từ Quảng Đông. Lại còn đun cả một nồi nước trà lớn, xếp thành hàng dài, chờ các binh lính tự do lấy dùng.

Hoàng Hưng thong thả dạo bước trên nhà ga. Binh lính sĩ quan của Sư đoàn 9 không nhiều người nhận ra ông hôm nay mặc thường phục. Ông cũng vui vẻ nhìn ngó xung quanh, thỉnh thoảng lại quay sang hỏi vị tham mưu bên cạnh: "Người thấy chúng ta, Sư đoàn 8, có hơn được Sư đoàn 9 này không?"

Một vị tham mưu cười khổ lắc đầu: "Sức chiến đấu thế nào thì chưa bàn, chỉ riêng quân tâm sĩ khí, cùng với trang bị tiếp tế, Sư đoàn 8 của chúng ta đã kém xa rồi."

Hoàng Hưng im lặng gật đầu: "Người nói rất đúng... Cũng may hiện tại là thời kỳ quân sự kiểm chế... Mưa Thần nuôi nhiều cường binh như vậy, rốt cuộc hẳn muốn làm gì?"

Trong lúc ông đang trò chuyện với vị tham mưu, một sĩ quan trung niên, dáng người nhỏ bé, đang nhai ngấu nghiến thịt bò hộp tại trạm binh, bỗng nhiên lớn tiếng gọi: "Khắc Mạnh huynh!"

Hoàng Hưng giật mình, quay đầu nhìn lại, vui vẻ đáp: "Tụng Đình huynh! Sao người cũng ở đây?" Người kia chính là Lâm Tụng Đình, ông ta nhanh chóng bước tới chỗ Hoàng Hưng, nhiệt tình bắt tay. Hoàng Hưng

cũng đang quan sát ông ta. Lâm Thuật Khánh không còn vẻ tiều tụy, tinh thần sa sút như lúc còn nhàn rỗi ở Nam Kinh, mà thay vào đó là phong thái của một sĩ quan trung niên, trên vai quân phục còn đính hai ngôi sao hàm Trung tướng.

Hoàng Hưng cười nói: "Tụng Đình huynh, Đại Trung tướng, sao còn ở đây gặm bánh nướng nhai thịt bò thế này?"

Lâm Thuật Khánh cười hắc hắc, vẻ khinh thường: "Đội quân dưới trướng Mưa Thần cũng có quy củ này, có gì ăn nấy, sĩ quan binh lính đều như vậy. Nói đến cũng tốt, cùng ăn chung nồi, bọn họ tự nhiên sẽ liều mạng vì người. Ngay cả huynh đệ trước kia bị bệnh bao tử, dường như gần đây cũng khỏe hơn nhiều."

Hai người vừa cười vừa nắm tay, lại bắt đầu sóng vai tản bộ. Trên đường đi, binh lính Sư đoàn 9 thỉnh thoảng lại cúi chào Lâm Thuật Khánh, ông ta cũng đáp lễ từng người một.

Hoàng Hưng hỏi: "Tụng Đình huynh, những ngày ở dưới trướng Mưa Thần, cảm giác thế nào?"

Lâm Thuật Khánh mỉm cười: "Từ cấp trên biến thành cấp dưới, cảm giác cũng không tệ như vậy, có lẽ ta sinh ra đã là để nghe chỉ huy. Mấy ngày nay, từ khi trấn quân cải biên, ta đầu tiên là dẫn mấy đoàn quân đóng ở Đài Nhi Trang, đối đầu với quân Bắc trên đường Tân Phổ. Mới thay quân xuống, lại dẫn dắt đội quân tiến về Tô Châu... Như vậy cũng tốt, nếu Mưa Thần để ta ở bộ tư lệnh cung phụng, ta chịu không nổi."

Hoàng Hưng có chút trầm mặc, lại ngẩng đầu nhìn những đoàn xe quân sự. Hàng trăm con ngựa thồ đang thuần phục giẫm lên ván cầu tiến vào toa xe lửa, trong nhà ga vang vọng tiếng kêu của loài vật, náo nhiệt hẳn lên.

Ông thần nhiên nói: "Đội quân tiến về phía Đông của các người, lần này đến bao nhiêu quân?"

Lâm Thuật Khánh ngẩn người, sau đó cười nói: "Chuyện này vốn là bí mật quân sự, nhưng giấu ai cũng không giấu được Khắc Mạnh huynh. Đội quân tiến về phía Đông có hai đoàn, thêm một doanh pháo binh đã chiến 75 ly, cùng một số đơn vị khác, gần sáu ngàn người."

Hoàng Hưng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Tụng Đình huynh, huynh đệ chúng ta, có vài lời ta nói ra không câu nệ gì. Mưa Thần có thực lực hùng hậu như vậy, tự nhiên ở Giang Nam, hãn có thể muốn làm gì thì làm, đội quân Nam Kinh của ta không đủ để ngăn cản hãn. Hãn lại còn đánh cờ hiệu 'điều dân phật tội', đội quân của ta cũng không có ý định chống cự hãn. Nói thật, chỗ ta có rất nhiều đội quân muốn giải tán, còn trông cậy vào Mưa Thần thu nhận đấy! Cho nên hôm nay ta chỉ đến xem, không có ý định ngăn cản các người hành động."

Ánh mắt ông nặng nề, nhìn những người mặc quân phục Hoàng Quân, tràn ngập nhà ga. Hoàng Hưng cuối cùng thở dài: "Mưa Thần ta đã gặp, là một thanh niên rất ngạo mạn. Hiện tại cả nước đang dần thống nhất, hãn lại hoàn toàn không để ý đến chính lệnh quân lệnh của trung ương, tự tung tự tác, đây không phải là quân phiệt thì là gì? Cả nước đều mong muốn thống nhất, hãn lại cứ khư khư cố chấp như vậy, cho dù hãn có làm lợi cho dân sinh ở Giang Bắc, nhưng cuối cùng dưới áp lực của cả nước, sợ rằng hãn sẽ thân bại danh liệt! Hãn còn trẻ, Tụng Đình huynh rảnh rỗi vẫn nên khuyên nhủ hãn vài câu mới phải."

Lâm Tụng Đình thầm cười khở, khuyên Mưa Thần? Trong lòng hãn biết rõ bao nhiêu chủ ý, làm người cũng độc đoán, càn rỡ. Bản thân không phải là thành viên của Thanh Quân, cũng không phải là nòng cốt trong đám người Thượng Hải khởi nghiệp. Mặc dù vẫn có thể dẫn quân, đãi ngộ cũng rất cao, nhưng những quyết sách này, đâu đến lượt hãn phát biểu.

Nói đi thì nói lại, hiện tại hắc đã hiểu, cái gì là dân quốc, chẳng phải là dựa vào thực lực mà nói chuyện sao! Viên Thế Khải có Bắc Dương quân mười vạn, nên ngồi lên ghế tổng thống cả nước. Mưu Thần hiện tại có cường binh bảy vạn, hưởng giới đủ chuẩn bị, chưa chắc đã không thể cùng Viên Thế Khải ở Giang Nam ngang hàng. Về phần cả nước thống nhất... Hiện tại các tỉnh trưởng đều tự tung tự tác, ai không phải làm theo ý mình, có chỗ nào còn đáng vẻ độc lập? Chỉ có Hoàng Hư, vị lão thiên chân thật thà, Viên Thế Khải vừa ra lệnh, liền tự mình nhường đất, giải trừ quân bị.

Hai người đang đối diện không nói lời nào, một vị tham mưu của Sư đoàn 9 nhanh chóng chạy tới chỗ Lâm Thuật Khánh, ngực đeo huy hiệu Thanh Quân ngay ngắn. Hắc đứng nghiêm chào: "Báo cáo Phó sư trưởng, đội quân đã tiếp cận lên xe hoàn tất, chỉ chờ Phó sư trưởng hạ lệnh xuất phát!"

Lâm Thuật Khánh quay đầu, áy náy cười với Hoàng Hư, cúi chào thể hiện ý cáo từ. Lại lớn tiếng hỏi vị tham mưu: "Trần Sơn Hà, Sư đoàn 2 hiện tại đã đến đâu rồi?"

Tham mưu không chút do dự lớn tiếng trả lời: "Căn cứ hành trình của bọn họ, lúc này đội quân của Sư đoàn 2 canh tư hắc là đã đến tuyến Thường Thục!"

Lâm Thuật Khánh cười nói: "Tốt, chúng ta xuất phát, đừng để Trần Sơn Hà chiếm tiện nghi trước. Tô Châu, nhất định phải để đội quân Sư đoàn 9 của chúng ta tiến vào trước!"

Hoàng Hư nhìn Lâm Thuật Khánh dần dần đi xa, lên xe lửa, đột nhiên cảm thấy người bạn cũ này dường như đã không còn cùng mình chung đường.

Tiếng còi xe lửa vang lên, chở theo sáu ngàn binh lính Sư đoàn 9, hướng Tô Châu phóng đi.

Ở phương Bắc, nhận được tin tức từ trên xuống dưới của Xảo Điện Dân Quốc, ngoài phần nô ra thì vẫn là phần nô. Đồng Minh hội cấp tiến bị đánh bại, chuyện này đối với Viên Thế Khải mà nói tự nhiên là chuyện tốt, nhưng ai cũng không muốn Tô Nam, sau mấy phe kịch chiến, cuối cùng lại rơi vào miệng Mưa Thần!

Mặc dù gần đây Bắc Kinh xuân ý dần dần dày, chuyện vay mượn tiền cũng dần có manh mối, nhưng tâm tình Viên Thế Khải vẫn một mảnh lo lắng. Ông không hiểu, vì sao những quân cờ mình bố trí, trên giấy xem ra cũng có chút cao minh, nhưng Mưa Thần lại có thể liệu trước, khéo léo lợi dụng những chuyện thoát nhìn là bất ngờ để mượn sức đánh sức, khéo léo hóa giải, hơn nữa còn có thể vớt chút lợi ích!

Hơn nữa Viên Thế Khải còn phát hiện, Mưa Thần căn bản không coi trọng quyền uy của trung ương. An Huy kháng cự Nghệ Tự Xung, chưa đợi trung ương ra lệnh đã chia quân chiếm đoạt Tô Nam. Hiện tại hẳn có hơn một vạn quân, sợ rằng đã vây quanh Tô Châu! Bọn chúng cách Thượng Hải gần như vậy, ai biết hẳn có thể hay không tiến binh Thượng Hải, đuổi Trần Kỳ Mỹ đi, thay thế vào đó? So sánh với việc Trần Kỳ Mỹ làm ông chán ghét, ông vẫn muốn Trần Kỳ Mỹ ở lại Thượng Hải.

Những chuyện này xảy ra, vấn đề rốt cuộc ở chỗ nào? Viên Thế Khải rất là buồn rầu, nhưng cũng không đánh mất lòng tin đối phó Mưa Thần, đối với những người đã lặn lội trong quan trường, bàn về nghị lực và kiên nhẫn, không phải là những thanh niên nhiệt huyết nhất thời có thể so sánh.

Viên Thế Khải mấy ngày nay cũng không đến Phủ Tổng thống làm việc, trước khi cả nước chính thức đại tuyển, hẳn chỉ chăm chăm vào ba việc. Một là phân hóa Đồng Minh hội, hai là biên chế quân đội mới, ba là vay

tiền. Hiện tại Đồng Minh hội đã phân hóa, phái cấp tiến bị đánh nặng. Hoàng Hưng ngoan ngoãn giải tán quân đội, Tổng Giáo Nhân ở Thượng Hải vội vàng hủy đảng, lập hiến phái cùng đám người tổ chức Đảng Cộng Hòa đang giúp hấn phát cờ hò reo, những chuyện này xem như đã định cục.

Vay tiền cũng có tiến triển, bốn ngân hàng nước ngoài vẫn ủng hộ hấn, do tình hình Giang Nam thay đổi, đã tăng số tiền vay, hơn nữa giai đoạn trước ứng tiền ra thanh toán cũng thuận lợi, tương lai vay tiền xong, có lẽ còn mượn thuế muối ở Lưỡng Hoài để kiềm chế thế lực của Mưa Thần.

Hiện tại hấn chỉ quan tâm lão Bắc Dương bổ sung và việc thành lập đội quân mới. Đây là mấu chốt để đối phó Mưa Thần, hấn hiểu rõ, không có quân đội, không có quân đội mạnh hơn Mưa Thần, chỉ dựa vào uy quyền của trung ương, rất khó khiến hấn khuất phục.

Khi Dương Sĩ Kỳ đến Phủ Tổng thống, thấy Viên Thế Khải đang nhàn nhã câu cá, ban đầu hấn có chút lo lắng, nhưng rồi không nhịn được mỉm cười.

Viên Thế Khải quăng cần câu, tháo chiếc mũ nhỏ trên đầu, cười nói với Dương Sĩ Kỳ: "Hạnh Thôn, người đến rồi. Ngồi đi! Ta ở nhà thấy chán, câu cá ở đây, dường như cũng có chút thú vui như năm xưa ở trên Hoàn bên cạnh dã thú. Thật không biết đến khi nào mới có thể gỡ bỏ những phiền lòng quốc sự, trở lại Chương Đức hưởng phúc a."

Nhìn Viên Thế Khải nói chuyện không màng danh lợi, Dương Sĩ Kỳ chỉ cười lấy lòng. Tự nhiên có người mang ghế đến, lại bày trà bánh. Hai người ngồi xuống, liếc mắt nhau, lại hiểu ý mỉm cười.

Dương Sĩ Kỳ nhấp một ngụm trà: "Mấy ngày nay không thấy Tổng thống đến phủ, ta còn lo lắng Tổng thống có sắp xếp gì không giải quyết được. Hôm nay gác lại chuyện trong bộ, đặc biệt đến xem Tổng thống. Hiện

giờ thấy Tổng thống như vậy, thuộc hạ hoàn toàn yên tâm. Xem ra Tổng thống đã tính trước, cũng không cần ta nói thêm gì."

Viên Thế Khải ha ha cười nói: "Ta đã tính trước cái gì! Chẳng qua là cảm thấy mình không có cách gì với tên tiểu tử phương nam kia, cho nên dứt khoát mặc kệ, lấy tĩnh chế động. Xem hẳn rốt cuộc có thể lật ra bao nhiêu bọt nước mà thôi."

Dương Sĩ Kỳ vỗ tay khen: "Chính là câu 'lấy tĩnh chế động' này! Tổng thống quả nhiên là người có kiến thức, là đại nhân vật! Mấy ngày trước, điều trần của Tích Tử, ta đã thấy có chút hấp tấp. Hiện tại cục diện phương bắc sáng sủa, làm sao có thể trải qua những động tác lớn như vậy. Thực lực chúng ta chưa vững, đã muốn ra tay đánh người, người ta đương nhiên có thể không coi chúng ta ra gì. Nói thật, hiện giờ trung ương địa phương danh phận đã định. Chúng ta cứ để Mưa Thần làm âm ỉ ở Giang Nam, còn chúng ta thì cố gắng giữ yên ổn các nơi, không cho Mưa Thần có chỗ trống nào để chui vào. Đợi đến khi thực lực chúng ta đủ, đến lúc đó mượn đại nghĩa trung ương, Thái Sơn áp đỉnh đẩy tới, Mưa Thần còn không chịu trối tay chịu trối sao?"

Hắn lại hít một hơi: "Kỳ thật điều trần của Tích Tử, vẫn là cực kỳ cao minh. Đối phó Mưa Thần là phải trước kéo cánh chim, sau đó mới công tìm gan..... Chỉ là thời cơ chưa đúng lắm. Tích Tử dù sao còn non kinh nghiệm, mong Tổng thống đừng trách hắn."

Viên Thế Khải xoa đầu trọc ha ha cười nói: "Ta trách hắn cái gì! Khai thác điều trần là ta, hạ lệnh là ta, liên quan gì đến Tích Tử! Mấy ngày nay Tích Tử hồ thẹn, có chút tránh không gặp ta. Hạnh Thôn, người rảnh rỗi khuyên hắn một chút, nói ta Viên mỗ sau này còn cần sự giúp đỡ của hắn, không cần phải tự trách."

Nói đến đây, hần hơi xúc động: "Mưa Thần cũng coi là một đời nhân kiệt a! Lúc trước mới chiếm Thượng Hải, đã lộ ra chút bất phàm. Bây giờ lại khiến lão già này ta bó tay chịu trói! Tương lai, thật sự không thể lường được." Dương Sĩ Kỳ có chút cười lạnh, chỉ nói một câu: "Hắn đắc tội người cũng không ít."

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Viên Thế Khải mới đứng dậy nói: "Hạnh Thôn, có một việc phiền người xử lý, Mưa Thần giỏi lợi dụng dư luận, trước kia chúng ta đã chịu thiệt thòi về vấn đề này. Hiện tại ta đưa tiền ra, người nắm giữ, muốn làm tòa soạn cũng được, địa vị quan trọng dân những chủ bút cũng được. Tóm lại, trên dư luận, chúng ta không thể lại nghiêng về một bên mà chịu thiệt thòi nữa."

Ánh mắt hần bỗng nhiên sắc bén: "Coi như lấy tình chế động, cũng không có nghĩa là chúng ta không làm gì cả!".

STT 96: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 30: Dây dưa (hết)

Lúc này, tại ngoại thành Tô Châu, đội quân của Lâm Thuật Khanh cùng đội quân của Canh Tư Linh đã vây kín thành phố. Bọn huynh đệ của Bằng gia nắm giữ quân đội dường như không chịu đầu hàng, hiện tại đã bị cả nước từ bỏ, lại còn cố thủ trong thành, xem ra quyết tâm không chịu đầu hàng là rất lớn.

Đội quân vây kín thành Tô Châu có hai đoàn của Sư đoàn 9, một đoàn của Sư đoàn 2, thống nhất dưới sự chỉ huy của Lâm Thuật Khanh. Những đội quân khác đều được thả ra, tiếp quản quyền hành ở các thành phố Tô Nam. Theo hướng Tân Phố Đường, vẫn có quân đội đến, phối hợp với quân đội đã xuất phát trước đó, để thực sự nắm quyền kiểm soát toàn bộ khu vực Tô Nam.

Chỉ có những người Đồng Minh hội chân chính theo chủ nghĩa lý tưởng ở Tô Châu vẫn kiên cường chống cự.

Hai đội quân với tổng cộng hai mươi bốn khẩu pháo dã chiến 75 ly đã sớm vào vị trí, nhưng hai ngày nay lại chưa nổ một phát nào. Sáu đại đội dã chiến thuộc hai sư đoàn cũng đã vào trận địa, hơn hai mươi khẩu súng đại liên đã vào vị trí chiến đấu, đạn được chất đầy trận địa, nhưng hai ngày nay cũng không có phát ra một viên đạn nào. (Sư đoàn 9 có sáu khẩu súng đại

liên mỗi đại đội, An Huy đệ nhất sư và Giang Tô đệ nhị sư, mỗi đại đội chỉ có 2~3 khẩu súng đại liên.)

Tất cả là vì mệnh lệnh của Mưa Thần, nếu Tô Châu không chịu đầu hàng, lệnh khai hỏa chỉ có thể do hãn tự mình hạ đạt. Đây là lý do Lâm Thuật Khanh có quân mạnh vẫn phải dừng chân dưới thành Tô Châu. Nếu không phải vì hai ngàn quân của Bằng gia, với tinh thần hoang mang và trang bị kém cỏi, e là đã bị đánh bại trong một ngày.

Chương 30: Dây dưa (3)

Sở Lão Nhị nhào tới giữ chặt áo hãn: "Bằng lão đại, trước kia huynh kéo ta từ hội đảng ra, ta đã sớm nghĩ muốn trả lại mạng này cho huynh! Huynh nói đúng hay sai, ta cũng không hiểu, chúng ta là giang hồ hán tử, đời này nhận huynh đệ, sinh tử có nhau!"

Hãn cầm một cây thương muốn đi chốt, Bằng Tế Đường đẩy hãn ra: "Lão bà người sắp sinh, người mau đi!" Sở Lão Nhị ngẩng đầu nhìn hãn, chưa kịp nói, lại bị một phát đạn lạc trúng. Lực đẩy mạnh mẽ khiến thân thể hãn bay ra sau. Bằng Tế Đường muốn đỡ hãn, trong lúc xoay người lại bị vài phát đạn bắn trúng. Hãn vô lực muốn nắm lấy thứ gì, thế giới cuối cùng cũng mất đi màu sắc trong mắt hãn.

Khi quân đội Giang Bắc reo hò xông lên, thành Tô Châu gần như không có sức chống cự, quân đội tiến vào thành, chỉ có một cuộc giao tranh ngắn ngủi tại tuần cảnh cực Tô Châu. Quân Giang Bắc dùng lựu đạn và lưỡi lê nhanh chóng phá tan sự kháng cự, tiêu diệt tàn quân của Bằng gia. Một trận chiến nhẹ nhàng như vậy, trời chưa tối đã hoàn toàn kết thúc. Theo đánh giá của Lâm Thuật Khanh, người chỉ huy trận chiến này, đây chỉ là một cuộc diễn tập hòa lực, thương vong của quân Giang Bắc rất nhỏ.

Ngày 26 tháng 4 năm 1912, hai chiến tướng cấp tiến của Đồng Minh hội là Bằng Tế Đường và Bằng Tổ Cùng đã tử trận tại Tô Châu. Quân Giang Bắc của Mưa Thần đã chiếm được thành Tô Châu chỉ sau một đợt pháo kích. Kỳ thực, vận mệnh của họ đã được định đoạt từ khi khởi sự. Dưới sức mạnh quân sự của quân Giang Bắc, họ chọn chiến tử, chỉ vì muốn chết theo lý tưởng trong lòng.

Quân Giang Bắc của Mưa Thần chính thức nắm quyền toàn bộ Tô Nam, binh lực đã áp sát Thượng Hải. Mọi người đều đang theo dõi, Mưa Thần có dám mạo phạm, bất chấp sự phản đối của các thế lực trong và ngoài nước, tùy tiện điều quân đến Thượng Hải hay không.

Lúc này, các thế lực xung quanh Tô Nam, Chiết quân của Chu Thụy sư đã mở phòng tuyến ở Gia Hưng, phía tây dựa vào Thái Hồ, phía đông kéo dài ra biển, trong tình trạng phòng thủ toàn lực. Mưa Thần gần đây quá ngông cuồng, không có mệnh lệnh trung ương mà dám điều quân đến Tô Nam, thấy Thượng Hải như miếng mồi trong miệng. Ai biết hẳn có ý đồ với Chiết Giang hay không? Sư đoàn của Lữ Công nhìn về phía An Huy cũng điều động chủ lực, chi viện hướng đông Chiết Giang. Dù sao, ở phía nam An Huy còn có sư đoàn của Diêu Mưa Bình làm giảm xóc, Chiết Giang hiện tại lo lắng nhất là Mưa Thần lại tiếp tục tiến xuống phía nam.

Trong khi đó, ở Hà Nam và Sơn Đông, Hà Nam nghị quân cũng bắt đầu lần lượt di chuyển địa điểm đóng quân về phía nam từ Trịnh Châu. Sơn Đông cải biên phong phú sau trung ương đệ ngũ sư và đệ tam sư một bộ, thứ hai mươi sư một bộ, hoạt động tại một tuyến ở Đài Nhi Trang cũng bắt đầu thường xuyên hơn. Trung ương dường như đã đạt được sự ăn ý với Chiết Giang, muốn toàn lực kiểm chế Mưa Thần ở Đông Nam.

Những ngày này, trên báo chí cũng xuất hiện một số ý kiến, hóa ra dư luận vốn nghiêng về Mưa Thần giờ cũng phân hóa. Đặc biệt là bài bình luận

"Cách mạng anh hùng ư? Đông Nam quân phiệt ư?" được lan truyền rộng rãi nhất.

"Mưa Thần khi mới nổi lên, quả thực là thần tượng của thanh niên, là hào kiệt trong loạn thế. Công tích của hần, e là trẻ con đầu đường cuối ngõ đều có thể kể vài câu. Trong lòng bọn họ, vị tướng quân trẻ tuổi Mưa Thần có lẽ là loại người cầm chùy bạc và kim hoàn đạn đại chiến tám trăm hiệp nhân vật anh hùng..... Từ khi khôi phục đến nay, Mưa Thần tướng quân tại Giang Bắc phổ biến địa phương tự trị, miễn trừ nông dân thu thuế, xóa bỏ ly kim đều được tán thưởng.

"Chúng ta những người dân nhỏ bé này không khỏi ảo tưởng, khôi phục, cộng hòa, ở giữa có Viên, Tôn, Hoàng chư công vất vả, địa phương có Lê, Mưa dạng nhân vật anh hùng chủ trì, chúng ta Trung Quốc bách tính cuộc sống nên tốt hơn một chút. Ai ngờ lại ứng với câu ngạn ngữ, thận trọng cuối cùng quả nhiên rất khó. Tô Nam phản loạn, quả nhiên là nhân thần cộng phần. Nhưng hiện tại đã thành lập chính phủ trung ương, họ tự nhiên cũng không phải tượng bùn, tổng phải chờ đến trung ương thảo phạt xuống, chỉ rõ bộ đội nào đó lái qua thảo phạt, thì mới thành chuyện. Coi như trung ương tạm thời không có mệnh lệnh, chúng ta tạm thời hành động, tại Nam Kinh còn có tiết chế Đông Nam thế cục Hoàng Hưng lưu thủ a!"

"Hoàng lưu thủ trong tay hiện tại luôn có mấy vạn binh đội, Tô Châu những kẻ ô hợp, cũng có thể một cỗ dẹp yên. Đến lúc nào thì đến phiên vị tướng quân nào đó phát điện, xuất động quân đội bách chiến bách thắng của mình đi thảo phạt đây?"

"A nha, có phải vị tướng quân nào đó hiện tại coi Tô tỉnh là nhà hần độc chiếm, không cho phép người khác nhúng chàm nữa nha? Đây rốt cuộc là dân quốc quan địa phương hay là Giang Tô tỉnh Thái Thượng Hoàng đây? Người viết luôn là bách tính chợ búa, nhưng thỉnh thoảng cũng biết đọc một

chút sách. Loại hành vi này, cùng phiên trấn quân phiệt có gì khác biệt đâu?"

"Chúng ta những người dân nhỏ bé này ngày ngày cầu nguyện, chỉ mong những anh hùng cách mạng công thần của chúng ta, hãy đặt hai chữ quốc gia vào trong lòng một chút, hãy coi trọng mệnh lệnh của trung ương một chút. Tất cả đều là những nhân vật rất có kiến thức, cùng nhau rèn luyện, nhất định có thể xây dựng Hoa Hạ thành một quốc gia cường thịnh minh mông ở phương đông, người viết thiện tụng thiện đảo cũng vì điều này. Một số anh hùng khôi phục, mau tỉnh ngộ đi!"

Chương 30: Dây dưa (4)

Những bài viết này có ảnh hưởng không nhỏ. Ít nhất trong khu vực Mưa Thần quản lý, những người thân sĩ và nghị hội địa phương, có ý kiến rất lớn đối với hành động lần này của hãn, khiến tinh lực của hãn cũng bị kiềm chế phần nào. Ở phương bắc, yêu cầu chế tài và trừng trị Mưa Thần càng cao. Những điện văn này, trung ương đều chuyển cho Mưa Thần, để hãn tự mình giải thích và biện bạch.

Trong các thế lực ngoại quốc ở Thượng Hải, Anh đã tăng cường một doanh bộ binh từ Hồng Kông điều tới, một đội quân lục chiến hoàng gia nhỏ, mục tiêu rõ ràng là nhằm vào quân đội của Mưa Thần đang tiến gần Thượng Hải. Lãnh sự thương vụ Anh ở Thượng Hải, Huân tước Kent, cũng thay mặt công sứ tại Hoa tuyên bố, không muốn nhìn thấy Thượng Hải, một nơi quốc tế được chú ý, bị bất kỳ thế lực địa phương nào nắm giữ. Đô đốc Trần Kỳ Mỹ vì những lý do lịch sử vẫn còn tại vị, hy vọng có thể sớm phục tùng mệnh lệnh từ trung ương Bắc Kinh, nhanh chóng cách chức. Các thế lực khác đối đầu với biến tiến sát, sẽ luôn bị coi là khiêu khích đối với thế lực ngoại quốc tại Hoa.

Đội Viễn Đông của Anh quốc, mấy ngày nay vẫn còn thỉnh thoảng có quân hạm lượn lơ bên ngoài cảng Dương Châu, yểm trợ cho việc vận chuyển tiếp tế của Sư đoàn 2 Trần Sơn Hà sang sông. Mặc dù hai bên vẫn chưa công khai đối đầu, nhưng bầu không khí đã trở nên căng thẳng.

Mưa Thần rốt cuộc hạ lệnh cho quân đội dừng bước, phái người đến Thượng Hải nghênh đón Trang Uẩn Khoan về. Trang Uẩn Khoan đã sớm nhận được sự đồng ý từ phía Viên Thế Khải ở Bắc Kinh, phe Đồng Minh hội và phái Lập Hiến Giang Chiết, mục đích là để kiềm chế thế lực của Mưa Thần đang ngày càng lớn mạnh ở Tô Nam.

Sau khi Trang Uẩn Khoan về, hãn mới nhận ra mình đã bị "treo" hoàn toàn. Mưa Thần chỉ để lại một đoàn của Sư đoàn 2 đóng quân ở Tô Châu, còn các đơn vị dã chiến khác đều rút về phòng thủ, nhưng lại lợi dụng số binh lính tan rã từ Nam Kinh, thành lập mười một doanh bảo an ở Tô Nam. Những doanh bảo an này không giống như ở Giang Bắc, chỉ là đơn vị trị an. Chúng được huấn luyện theo biên chế của quân đội dã chiến, thậm chí còn có cả doanh pháo binh bảo an huyện Kim Đàn! Ai cũng biết, hãn lại đang chuẩn bị cho mình một sư đoàn ở Tô Nam.

Hơn nữa, Mưa Thần cũng không hề nường tay khi tiếp tục thi hành chính sách tự trị địa phương và miễn giảm các loại thuế nông nghiệp ở Giang Nam. Điểm này hãn nắm chắc, nên làm rất thoải mái. Như vậy, tương đương với việc thay đổi hoàn toàn chế độ quan lại. Trang Uẩn Khoan không thể ra khỏi Xương Môn ở Tô Châu, lại mất đi không ít nguồn thu. Chức Tổng đốc này xem ra có vẻ oai phong, nhưng thực tế lại chẳng có chút quyền hành nào.

Đối với Thượng Hải, Mưa Thần lại phát điện. Lần này, điện báo của hãn thực sự có giá trị. Nội dung là kêu gọi Thượng Hải, một nơi hỗn tạp, hãy lấy lý do quân đội đóng quân để dễ bề thương lượng, đừng thiết lập Tổng đốc nữa, mà để dân sự tự trị theo giới Hoa giới Thượng Hải. Trong điện

văn, hẳn còn bày tỏ sự cảm khái về tình hình chính trị của quân nhân hiện tại.

Mọi người đã quen với những tin tức gây chấn động từ Mưa Thần. Lần này, đề nghị của hẳn có phần khó tin, nhưng ngay khi điện báo được đưa ra, các thế lực đối đầu nhau đều nhìn chăm chăm, nhưng lại kiềm chế lẫn nhau, đều nhao nhao bày tỏ sự đồng ý, ngược lại không ai có thể làm gì. Chính phủ trung ương tuy bác bỏ đề nghị của Mưa Thần, nhưng sau khi Trần Kỳ Mỹ bị cách chức vào tháng 5, cũng không phái Tổng đốc mới, mà giao quân sự Thượng Hải cho Trang Uẩn Khoan, để hẳn có chút thực lực. Quan chức dân sự ở Thượng Hải cũng không được bổ nhiệm, chẳng khác nào chấp nhận nguyên tắc tự trị địa phương của Thượng Hải.

Như một sự ngầm thừa nhận của trung ương đối với sự thay đổi thế lực ở Đông Nam, Mưa Thần chính thức chuyển giao doanh thu từ ngành muối Lưỡng Hoài vào tháng 5. Ngoài việc thu năm trăm năm mươi vạn nguyên chi phí hành chính hàng năm, tất cả đều không giữ lại.

Viên Thế Khải cũng có qua có lại, bãi bỏ chức vụ Tổng đốc An Huy của Ngô Tự Xung, đồng thời không tái lập chức vụ này. Tỉnh An Huy trên bản đồ chính trị của Trung Hoa Dân Quốc, dường như nhất thời bị lãng quên. Mưa Thần và chính phủ trung ương ở phương Bắc, lại xuất hiện một cục diện hòa hoãn.

Đến tháng 6 năm 1912, sau khi Hoàng Hưng từ chức Lưu thủ Nam Kinh, Trang Uẩn Khoan dời trị sở Tổng đốc Giang Tô đến Nam Kinh, tiếp tục tiếp nhận việc chinh đồn số dân quân không còn nhiều. Lần này, làn sóng chính trị đầu năm Dân Quốc mới chính thức lắng xuống. Mưa Thần tiếp tục đóng quân ở Giang Bắc, ngoài việc bận rộn huấn luyện và bổ sung cho ba sư đoàn của mình, so với trước kia đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Phương Bắc cũng hoàn thành việc chuẩn bị bổ sung một trăm doanh quân, bắt đầu tiến hành vay tiền quy mô lớn. Lê Nguyên Hồng càng ngày càng thể

hiện rõ thái độ hòa hoãn với Bắc Kinh... Trong sự yên tĩnh tạm thời này, lại có một triều đại lịch sử mới đang nổi lên.

Theo Mưa Thần, đây chỉ là lịch sử tạm thời quay về quỹ đạo mà hãn đã biết, và trong những ngày tới, hãn phải thực sự thay đổi lịch sử mà mình biết.

Đều không chống đỡ nổi.

Tô Châu cách Thượng Hải rất gần, trong thành phố này có mấy vạn cư dân bị anh em Bằng gia bắt làm con tin, nếu tiếp tục tiến về phía đông, người phương Tây ở Thượng Hải và quân Chiết ở phía nam sẽ có phản ứng gì, là điều Mưa Thần muốn xem xét. Dù sao Tô Nam đã là của mình, vội vàng làm gì. Hãn cảm thấy tình hình hiện tại còn nhiều việc phải suy nghĩ. Dừng lại ở Tô Châu vài ngày, xem xét phản ứng của các bên, là một biện pháp tương đối an toàn. Hơn nữa, hãn có chút nhìn không thấu Viên Thế Khải, lần này hãn tùy tiện tiến quân, ban đầu đã chuẩn bị đối đầu với Viên Thế Khải, nhưng không ngờ chính phủ trung ương chỉ khiển trách hãn vài câu vì tự tiện làm việc, và nhắc nhở lần sau không được làm như vậy nữa. Còn lại là công nhận hành động lần này của hãn là hợp pháp, mềm yếu đến mức khiến Mưa Thần giật mình. Nhân vật phương Bắc này, rốt cuộc đang tính toán điều gì?

Sau mấy ngày, kể từ khi phái quân đội tiến vào Tô Nam, Mưa Thần không hề có ý buông lỏng. Cả ngày cẩn thận xem xét tình báo thu thập được từ các nơi, các loại báo chí, và công văn chuyển phát. Tâm tư hoàn toàn dồn vào đó, các công văn thông thường đều bị chậm trễ.

Trong một ngày, hãn lại chấp tay sau lưng đi dạo trong hoa viên của công thự. Mọi người đều biết Tư lệnh Vũ lại không biết đang tính kế ai, lúc này tốt nhất đừng nên tùy tiện quấy rầy hãn, nếu không dù hãn không thích mắng chửi người, thì mặt mày cũng rất khó coi.

Chỉ có Ngô Hái, vẫn tận trung với nhiệm vụ, mỗi ngày đều đến gặp hân.

"Tư lệnh, đây là một số thay đổi nhân sự của Sư đoàn 9, xin ngài xem qua và ký tên." Ngô Hái mặt mày nghiêm trọng đưa tập công văn cho Mưa Thần đang đi tới đi lui. Mưa Thần bị đánh thức, ồ một tiếng. Nhận lấy tập công văn, vội vàng xem qua rồi phê duyệt. Hân gọi Ngô Hái lại, giọng điệu có chút không chắc chắn, giống như đang hỏi hân mà cũng như đang hỏi chính mình.

"Niệm Tôn, người thấy thế lực của chúng ta có phải là phát triển quá nhanh hay không?"

Ngô Hái cúi đầu trầm tư một lát, nhìn Mưa Thần, giọng điệu rất bình thản nói: "Tôi chỉ có thể xem xét trong phạm vi công việc của mình, thế lực của chúng ta quả thực phát triển quá nhanh. Quân đội phân tán ở hai tỉnh, kế hoạch huấn luyện nhiều lần bị xáo trộn vì các hoạt động quân sự. Hơn nữa, quân đội mở rộng quá nhanh, vũ khí trang bị vốn rất đầy đủ, hiện tại cũng có phần không đủ. Trăm dặm tiên sinh và họ đã rút ngắn chương trình học, tăng tốc độ giảng dạy, nhưng các sĩ quan cấp dưới đủ tiêu chuẩn hiện tại cũng không đủ để sử dụng, chỉ có thể chọn lựa từ sĩ quan hoặc thậm chí là binh lính. Sức chiến đấu đỉnh cao của quân đội chúng ta là sau khi thu nhận Trấn quân, lúc đó ba lữ chín đoàn, biên chế đầy đủ, trang bị tốt, lão binh nhiều. Hiện tại mặc dù đã mở rộng đến hơn hai mươi đoàn, nhưng cá nhân tôi cho rằng, sức chiến đấu lại giảm xuống."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần ồ một tiếng, lông mày nhăn lại vì suy nghĩ quá nhiều vấn đề, hiện tại để ngang xuống, ở giữa vẫn có hình chữ Xuyên. Hân cười khổ một tiếng: "Vấn đề của quân đội ta còn không nghĩ đến nhiều như người, nhưng Niệm Tôn, người vẫn là nhắc nhở ta rồi... Ta nghĩ đến nhiều hơn là, hiện tại chúng ta có phải đã trở thành cái cây to đón gió, đối tượng mà thế lực cũ,

nên đề phòng là trung ương, hiện tại theo ý ta càng nhiều hơn là nhằm vào ta."

Chương 30: Dây dưa (2)

Hắn kéo Ngô Hái cùng đi dạo, nhẹ nhàng nói: "Phủ Lưu thủ Nam Kinh từ đầu đến cuối năm giữ Sư đoàn 8, trạng thái phòng bị cũng hướng về phía tây. Nhưng chúng ta chiếm cứ Tô Nam, Nam Kinh nằm trong vòng vây của chúng ta, điểm này ta không lo lắng. Vấn đề là ở Giang Tây, ở Chiết Giang, nhận được tin tức, Cán quân không phòng bị Trường Giang, mà lại bố trí quân đội ở phía đông, còn hai sư đoàn Chiết quân, một đối phó với An Huy ở phía nam, một đối phó với Thượng Hải. Đây đều là rõ ràng nhằm vào chúng ta!"

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: "Ta cho quân đội dừng chân ở Tô Châu, cũng là muốn nhìn rõ tình hình. Nếu ta dốc toàn lực đánh chiếm Thượng Hải, về mặt quân sự, ngoài việc phải lo lắng sự can thiệp của người nước ngoài, thì không có vấn đề gì. Giờ ta lo là, liệu khi ta chiếm được Thượng Hải, có phải sẽ trở thành mục tiêu công kích hay không?"

Còn có vài lời hắn không tiện nói ra. mấy ngày trước, lịch sử vẫn diễn biến theo đúng như hắn dự đoán. Thế lực của hắn ngày càng lớn mạnh, hiện tại, ít nhất ở Giang Nam, không ai có thể ngăn cản được. Nhưng một khi thế lực của hắn đạt đến mức nhất định, liệu lịch sử có còn đi theo quỹ đạo ban đầu không? Có những chuyện trong lịch sử mà hắn muốn tận dụng. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể củng cố địa vị, mới có thể đường đường chính chính mà cướp lấy toàn bộ chính quyền.

Trong lòng hắn âm chí lớn, nhưng hiện tại lại phải cẩn trọng như đi trên băng mỏng.

Thế cục Trung Quốc, cũng dần đến lúc hãn có thể tham gia vào cuộc cờ, trong tình huống này, hãn không thể không suy nghĩ nhiều, lo lắng nhiều. Không biết đến bao giờ hãn mới có thể nhẹ nhõm được đây.

Ngô Hái không biết phải nói gì. Hãn cũng biết, vị “mưa thần” này chỉ tùy tiện nói với hãn vài câu, còn chủ ý thật sự, vẫn là tự hãn quyết định. Đôi khi hãn cảm thấy kỳ lạ, vị tư lệnh trẻ tuổi hơn mình mấy tuổi này, tại sao trong mọi chuyện đều có thể chiếm được lợi thế, cứ như đã đoán trước được ý nghĩ của người khác. Hay là, trong đầu hãn, luôn sâu sắc hơn người khác, nhìn xa trông rộng hơn?

Hãn chỉ có thể cười khố: “Tư lệnh, những lời này tôi không dám xen vào, ngài biết, tôi cũng chỉ là một người lính... Nhưng thành Tô Châu không thể vây lâu, nếu không bách tính sẽ không chịu nổi. Chúng ta nên ra tay thì vẫn phải ra tay thôi.”

“Mưa thần” gật đầu: “Những điều này ta đều biết. Người cứ lui ra, đến thời điểm thích hợp ta sẽ hạ lệnh tấn công... Một khi đã vào miệng ta, thì đừng hòng ta nhả ra!”

Lệnh tấn công Tô Châu chính thức được ban hành vào rạng sáng ngày hai mươi sáu tháng tư. Lệnh của “mưa thần” rất đơn giản, chỉ mấy chữ: “Ngày đó Tô Châu không hạ, chỉ huy tiền tuyến nhất tể cách chức.” Hãn lợi dụng thời gian quân đội dừng chân ở Tô Châu vài ngày, đã nắm rõ động tĩnh của các thế lực xung quanh, hiện tại cuối cùng quyết định chiếm lấy thành trì này.

Binh lực của Bằng Gia huynh đệ quân đội thực sự không đủ, chỉ có thể dựa vào tường thành cố thủ, hơn nữa tập trung chủ lực ở hai mặt Tây Bắc. Rừng Thuật Khánh cũng không có ý định vòng qua phòng ngự kiên cố, mà cho pháo binh áp sát bắn phá, súng máy liên tục yểm hộ. Cho đến trưa,

pháo kích dội xuống, hai mặt Tây Bắc của tường thành cổ kính Tô Châu đã thủng trăm ngàn lỗ.

Bằng Tế Đường từ trong khói lửa đứng dậy, đối diện quân Giang Bắc vẫn chưa phát động tấn công, mà trận địa tường thành của mình đã tan hoang, máu thịt be bét. Nhìn kỹ lại, ngoài những huynh đệ quyết tâm đi theo mình, thì đám lính phòng thủ trên tường thành vì năm trăm đồng tiền lớn mỗi ngày, đã vứt súng ống đầy đất, tháo chạy vào trong thành.

Bằng Tế Đường nhất thời không biết trong lòng là hương vị gì, cầm lấy một cây thương, định nổ súng vào đám binh lính đang chạy tán loạn, lại bị một người nắm chặt tay. Hắn đỏ mắt nhìn lại, hóa ra là gã đầu trọc Sở lão nhị.

Hắn khàn giọng nói với Bằng Tế Đường: “Bằng lão đại, giờ đánh bọn chúng còn có ý nghĩa gì? Dù sao cũng bại trận rồi, cho bọn họ một con đường sống đi!”

Bằng Tế Đường chán nản quăng súng, đạn súng máy bắn vào tường thành tóe ra những tia lửa, hắn cũng không cúi người, chỉ nắm lấy vai Sở lão nhị mà lay: “Chúng ta sai ở đâu? Chúng ta sai ở đâu? Viên Thế Khải chẳng lẽ sẽ dẫn chúng ta đến nơi tốt đẹp sao? Sao Tôn tiên sinh lại mắng chúng ta là phản nghịch, Hoàng tiên sinh lại muốn xuất binh thảo phạt chúng ta? Chúng ta tiếp tục cách mạng chẳng lẽ là sai lầm sao?”

Hắn gạt mạnh cổ áo Sở lão nhị: “Trốn hết! * trốn hết! Liễu Bá Anh chạy đến Thượng Hải, người cũng đi! Ta thà chết ở đây, để bọn chúng nhìn xem, Bằng Tế Đường ta có sai hay không!”

Dưới tường thành, khói lửa ngập trời, đối diện, quân Giang Bắc áo vàng đã thành đội hình, giơ cao thang mây, xem ra sắp sửa tấn công. Hiện tại, hy vọng duy nhất của hắn là một viên đạn súng máy sẽ đánh gục hắn trên

tường thành. Ngũ Tử Tư năm xưa ở thành này muốn treo đầu mình lên cửa thành, nhìn Ngô quốc diệt vong. Hắn cũng hận không thể sau khi chết, được nhìn thấy những đồng chí phản bội lý tưởng trước kia, sẽ có kết cục ra sao!

STT 97: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 31: Thanh niên phát xít

Mùa xuân ở Từ Châu dần dần đến lúc phồn thịnh nhất, sắc xanh biếc nổi bật trên nền xám của thành thị, khiến mưa thần cũng cảm thấy thoải mái. Trong khoảng thời gian này, có lẽ là khoảng thời gian dễ chịu nhất mà hãn từng trải qua. Không có nhiều chuyện cần hãn phải quan tâm, chỉ là ngồi nhìn lịch sử từ từ trôi đi. Điểm khác biệt duy nhất, chính là sự hiện diện của hãn ở nơi này.

Quân Giang Bắc cuối cùng cũng có thời gian để huấn luyện toàn diện. Tại Từ Châu, Dương Châu, Tô Nam, An Huy, thậm chí cả quân Quảng Đông ở phía nam An Huy, đều tuân theo cùng một hệ thống, cùng một kế hoạch huấn luyện nghiêm ngặt. Mấy ngày nay, mưa thần đều ở Mã An sơn, ở đó hơn mười ngày, như một tiểu công đầu, cùng Duncan leo trèo khảo sát địa điểm để xây dựng một liên hợp xí nghiệp than đá sắt, hoàn toàn do hãn đầu tư. Hãn chỉ nhớ mang máng, ở chỗ này có một xưởng luyện thép khổng lồ. Còn những việc kỹ thuật khác, như đặt hàng máy móc, hoạch định kế hoạch phát triển, đều do Duncan và Tạ Minh Quang đảm nhiệm.

Đặc biệt là Tạ Minh Quang, coi đây là sự khởi đầu cho giấc mộng cứu quốc bằng thực nghiệp của mình, nhiệt tình làm việc hơn bất cứ ai.

Việc mua sắm vũ khí từ các hãng buôn phương Tây như Đức, Pháp, Mỹ, do chính phủ Nam Kinh đã cấp hộ chiếu cho hãn, đang được tiến hành. Mưa thần không tiếc tiền, vì trước khi có thể tự cung cấp vũ khí, đây là khoản chi tiêu bắt buộc.

Hai vạn khẩu súng trường M1898, năm ngàn khẩu súng trường M1903, ba trăm khẩu súng máy Lewis, hai trăm khẩu súng máy Mark Thăm, chín mươi khẩu pháo sơn 75mm do Pháp chế tạo, hai mươi bốn khẩu súng lựu đạn 105mm kiểu Mende, có thể nói là đơn đặt hàng vũ khí lớn nhất của Trung Quốc gần đây. Mặc dù đơn hàng đã được phát đi, tiền đặt cọc cũng đã nộp, nhưng tình hình quốc tế thay đổi, mưa thần cũng không chắc chắn liệu mình có nhận được những vũ khí này hay không.

Hãn chỉ mong dưới sự chủ trì của Duncan, việc sản xuất vũ khí có thể nhanh chóng tiến triển. Vì vậy, hãn đã cấp thêm tiền cho hai cục chế tạo để mua máy móc, chiêu mộ công nhân kỹ thuật lành nghề, dự trữ một lượng lớn nguyên liệu sản xuất. Trong tay hãn, 25 triệu đô la tiền mặt cũng đang nhanh chóng tiêu hao.

Sau mấy ngày, hãn cũng có thời gian để cân nhắc những vấn đề lâu dài hơn. Hiện tại, hãn đang nắm giữ một thế lực tương đối mạnh, hơn nữa lại là tâm phúc của Viên Thế Khải. Liệu lịch sử có thay đổi theo hướng khác không? Ví dụ như hai cuộc cách mạng có thể không xảy ra. Viên Thế Khải cũng không xưng đế, nếu như vậy, hãn sẽ dùng danh nghĩa gì để nắm giữ chính quyền cả nước? Hãn cũng đã đi đến bước này, nói không muốn quyền khuynh thiên hạ, đó là giả dối, nếu không thì sao lại phải chịu khổ như vậy?

Năm 1911, nếu nắm bắt được một trong những cơ hội hiếm có mà lịch sử ban tặng, đất nước vẫn có khả năng phát triển. Nhưng liệu hãn có thể nắm bắt được cơ hội này một cách thuận lợi hay không, thì lại là chuyện khác.

Đôi khi mưa thần cũng có chút buồn rầu, không biết việc mình làm có đúng hay không. Một quốc gia lớn như vậy, cục diện phức tạp như vậy, lịch sử phát triển lại không thể đoán trước, liệu hãn cùng với một nhóm nhỏ người bên cạnh có thực sự có khả năng làm cho đất nước này tốt hơn không? Trở lại thời đại này, hãn vẫn có một ranh giới cuối cùng, đó là những gì mình đã làm, không thể để tình hình đất nước trở nên tồi tệ hơn.

Thật sự, liệu hãn có thể làm được không? Hãn chỉ là một người yêu thích quân sự hai mươi tư tuổi mà thôi.

May mắn thay, những suy nghĩ này chỉ thoáng qua, tinh lực của hãn vẫn tập trung hoàn toàn vào việc hoàn thiện thực lực của mình. Dù thế nào, chỉ cần hãn có thực lực trong tay, bất kể tình hình có thay đổi ra sao, hãn cũng có thể dẫn dắt cục diện phát triển theo hướng có lợi cho mình.

Mưa thần vỗ vỗ bùn đất trên tay, chỉ vào một mảnh ruộng ở Mã An sơn, với giọng điệu có chút tiếc nuối nói: "Đều là ruộng tốt a! Giường không, bên này tiền bồi thường đã phát cho mỗi nhà chưa?"

Bên cạnh hãn là một đám người, Duncan và Tạ Minh Quang đều mặc trang phục thợ săn, trên mặt đều hãn vết tích của nắng gió. Nghe mưa thần tiếc nuối mảnh ruộng này, Tạ Minh Quang đã cướp lời trước khi phó quan Trương Chí Hạc kịp trả lời: "Vũ tướng quân, mảnh ruộng này đổi thành nhà máy, dùng để luyện thép, tạo máy móc, có thể nuôi sống bao nhiêu người! Dân chúng làm công nhân, so với việc làm ruộng còn tốt hơn! Ngài có kế hoạch khởi công nhà máy ở đây, rất đúng!"

Hãn tinh thần phấn chấn, trong mắt lấp lánh vẻ hưng phấn, dường như đã hình dung ra cảnh ống khói san sát, đứng bên cạnh mưa thần chỉ trỏ: "Chúng ta chọn vị trí xưởng thép không xa chỗ này, địa thế ở đây khoáng đạt, thích hợp cho việc xây dựng nhà máy chế tạo máy móc và binh khí. Đường sắt nhỏ đi vào cũng rất tiện, hơn nữa xung quanh còn có nhiều chỗ

trống để mở rộng. Vũ tướng quân, tôi dự định trong ba năm sẽ xây dựng nơi này thành nơi sản xuất sắt thép và máy móc số một của Trung Quốc, muốn vượt qua liên hợp Hán Dã Bình của Hồ Bắc!"

Mưa thần thầm mỉm cười trong lòng, công nghiệp nặng ở Trung Quốc phát triển trên nền tảng như vậy, khó khăn còn chưa biết bao nhiêu, nhưng nếu không làm, thì vĩnh viễn không thể phát triển được.

Đối với các hạng mục phát triển thực nghiệp trong khu vực, hần đã cố gắng hết sức để hỗ trợ. Hủy bỏ các thủ tục đăng ký quan phương phức tạp, tại toàn bộ Giang Bắc tuần duyệt làm thực, chỉ có phòng tài chính thực nghiệp khoa với mười mấy người phụ trách những việc đăng ký này. Miễn thu tất cả các loại phí đăng ký, hơn nữa còn định lại thuế suất công thương, tất cả đều được miễn trừ. Về sau, hần còn muốn chuyển giao những công việc này cho từng địa phương tự trị.

Xưởng luyện thép này và quy hoạch một xí nghiệp công nghiệp quốc phòng quy mô hùng vĩ, lại là thứ hần phải tự mình xây dựng. Vốn liếng của dân tộc quá yếu, rất khó để chỉ dựa vào họ để xây dựng loại công nghiệp nặng này. Tương lai sẽ có một trận chiến, tại sao Trung Quốc chế tạo súng ống đạn dược, lại không thể bán ra nước ngoài? Ít nhất hần cảm thấy pháo cối 80mm, một hai thức, là sản phẩm tốt, ý nghĩa thực tế hơn là, hần vũ trang cho quân đội của mình, về lâu dài, nhất định phải có căn cứ của riêng mình.

Viên Thế Khải có Hán Dương, Cung Huyện, Đức Châu và một số nhà máy sản xuất vũ khí khác, hơn nữa việc nhập khẩu súng ống đạn dược từ nước ngoài cũng thuận tiện hơn hần, tương lai ngả bài, hần không thể để mình tụt lại quá nhiều ở phương diện này.

Trương Chí Hạc nghe mưa thần gọi, những thổ địa này được mua với danh nghĩa Giang Bắc tuần duyệt làm thực của mưa thần, coi như sản nghiệp

của mưa thần, cho nên toàn bộ đều do hãn phụ trách. Những con số này đều nằm trong đầu hãn, thuận miệng liền báo cáo: "Thu mua ruộng đồng có chừng một vạn 4.570 mẫu. Ruộng tốt trở lên chiếm khoảng sáu thành, tổng cộng chỉ ra hơn 29 vạn nguyên. Chi tiết một chút số lẻ vẫn đang thương lượng với đại diện địa phương, nhưng ước chừng sẽ không vượt quá ba mươi vạn.....".

Tiền ít hơn so với kế hoạch ban đầu rất nhiều, Trương Chí Hạc đang đắc ý chờ mưa thần khen ngợi. Chỉ cần tư lệnh nói một tiếng làm tốt, hãn đã cảm thấy cả ngày đi theo vị cấp trên không có gì để hưởng thụ này cũng đáng.

Mưa thần lại kéo mặt xuống: "Người bị hoa mắt ư tai rồi! Người nhìn xem mảnh đất này!" Hãn dùng roi ngựa chỉ vào mảnh đất trước mặt, vẻ mặt hiềm khi có chút phẫn nộ, "Người tự mình nhìn xem, bao nhiêu ruộng là đường độc đạp độc, đều là ruộng tốt một năm thu hoạch hai vụ! Bình quân mỗi mẫu ruộng chỉ có hai mươi nguyên! Người rốt cuộc là lừa gạt ta mưa thần, hay là lừa gạt những người dân này?"

Trương Chí Hạc bị mắng đến mồ hôi đầm đìa, hãn không phải không biết giá tiền của những ruộng này, nhưng Mã An sơn thuộc huyện làm bồi quản hạt, huyện nghị hội và huyện tri sự của huyện làm bồi đều luôn miệng nói với hãn, những ruộng này, bán với giá này, cũng là vì bách tính nơi đây cảm kích Vũ đại nhân của Giang Bắc tuần duyệt làm thực đã miễn trừ thuế nông cho họ.

Mỗi một Trương Điền, hãn cùng các đồng sự, thuộc hạ ở chỗ phó quan đều cẩn thận đối chiếu, đều có cam kết của điền chủ. Việc này làm huyện tri sự của Bôi huyện phải chạy đôn chạy đáo một hồi lâu, sự tình mới được giải quyết suôn sẻ như vậy, trong lòng tràn đầy muốn thay vị huyện tri sự này nói vài lời hữu ích, lại bị mưa thần dội cho vài câu.

Mưa thần hiềm khi mắng người, bị hăn mắng cho hoa mắt chóng mặt, đã là chỉ trích rất nghiêm trọng rồi.

Mấy người ở đây thấy mưa thần nổi giận, nhất thời cũng không biết khuyên thế nào cho phải, hăn ở Giang Bắc là nhân vật hô phong hoán vũ, vừa nổi giận, quả thực có chút khí thế bức người.

Mọi người đều có quan hệ vô cùng tốt với Trương Chí Hạc tính tình hiền hòa, nhưng mưa thần nổi giận, nhất thời lại không ai dám lên tiếng khuyên giải.

Trương Chí Hạc cúi gằm đầu, biết lúc này mình nói nhiều càng sai, bèn quyết tâm chịu trận, cứ để tư lệnh mắng!

Mưa thần mặt mày giận dữ nhìn Trương Chí Hạc một cái, cổ nén lửa giận trong lòng, nặng nề nói: “Chuẩn bị xe, ta muốn đến chính phủ Bôi huyện. Nếu để ta tra ra người cùng cái gì huyện tri sự cấu kết với nhau ép mua ép bán, Vương Tử Uyên chính là tấm gương!”

Lửa giận của hăn bùng lên thật sự có chút khó hiểu. Mọi người nhìn nhau, cũng không biết nói thế nào cho phải. Trương Chí Hạc lặng lẽ gỡ mũ lính xuống, nghiêm mặt không nói lời nào, mọi người đều nhìn mờ mờ trên mặt hăn nhỏ giọt, nhưng từ đầu đến cuối vẫn giữ tư thế nghiêm trang.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo bỗng nhiên cất lên: “Việc này không thể trách Trương phó quan! Hăn chẳng qua cũng chỉ muốn làm tốt lời dặn của tư lệnh!”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía sau Trương Chí Hạc, đã thấy một sĩ quan trẻ tuổi mang quân hàm thiếu tá, quả nhiên là khuôn mặt tuấn tú, một thân quân phục vừa vặn. Khí khái đó, so với mưa thần cả ngày chấp tay sau lưng cúi đầu, không biết hơn bao nhiêu phần quân nhân tiêu chuẩn.

Ngực hãn cũng đeo ngay ngắn một chiếc huy chương Thanh Quân, ở đó không hề né tránh đối mặt với mưa thần.

Mưa thần có chút hiếu kỳ, thuộc hạ của mình, trải qua sự thối phồng của Thanh Quân, cùng với kinh nghiệm liên tiếp thành công của mình, đều sùng bái mình đến mức mù quáng. Ngoại trừ những lão nhân như Ngô Toại, Ngô Hái, Trần Sơn Hà, ai thấy mình mà không kích động đến lắp bắp không nói nên lời? Vị sĩ quan trẻ tuổi này lại lộ ra khí khái hào hùng như thế, quả thực là hiếm có.

Hãn lạnh lùng nói: “Người là ai? Là sĩ quan mới đến ở chỗ phó quan sao? Vấn đề này người đã biết ngọn ngành rồi à?” Âm tiết cuối cùng, hãn nghiêng răng từ trong lỗ mũi hừ ra, đối lại người khác, sớm run chân ba phần. Nhưng vị quân quan trẻ tuổi kia vẫn ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Thuộc hạ Lý Duệ, tốt nghiệp khóa hai trường quân đội Bảo Định, theo lão sư Trương xuôi nam đến Giang Bắc phục vụ. Bởi vì tự mình xin điều đội chức, mà bộ đội tạm thời không có đội chức trống chỗ, cho nên trước mắt ở chỗ phó quan sư đoàn 9 phục vụ. Chuyện trưng thu này, tôi cùng Trương trưởng phòng cùng nhau bận rộn, cho nên trước sau đều biết một chút.”

Mưa thần không thèm nhìn Trương Chí Hạc thêm một lần, cuối cùng lắc đầu nói: “Hôm nay không xem xét! Đều về chỗ ở đi. Lý thiếu tá, người lên xe của ta nói chuyện.”

Mọi người nhao nhao tản đi, chỉ có Trương Chí Hạc cẩn thận đứng yên tại chỗ. Duncan không vừa mắt, kéo hãn một cái, Trương Chí Hạc mới đi theo. Những ngày này, mưa thần biến hóa, mọi người đều nhìn rõ trong lòng. Địa vị cao, lại luôn luôn sát phạt quyết đoán, tự mình làm chủ, mặc dù tính tình vẫn chưa đến mức quá lớn, nhưng mơ hồ cũng có chút bảo thủ. Trương Chí Hạc là thân tín nhất, là trưởng phòng phó quan của hãn, giúp hãn xử lý tất cả tạp vụ, hãn không hài lòng, lại còn mắng chửi. Bất quá, tất cả những biến hóa này đều diễn ra trong vô hình, mọi người cũng dần quen.

Về phần ai có thể nhắc nhở hẳn chú ý đến sự thay đổi của mình, dường như đến nay vẫn chưa có một người như vậy.

Trên xe, Lý Duệ kể lại đầu đuôi sự tình. Hẳn ăn nói lưu loát, lại rất mạch lạc rõ ràng. Chuyện này đơn giản là do huyện tri sự của Bôi huyện, một người được phái xuống từ tuần duyệt làm thự, nghe nói mưa thần muốn mua kiến thiết nhà chế tạo vũ khí và xưởng thép, bèn mượn cớ này, ép buộc nghị hội Bôi huyện, lấy giá hai mươi đồng một mẫu đất đưa ra kế hoạch thu mua, còn ngay tại chỗ nghị hội chất vấn, nói vài câu mạnh mẽ, khiến đám thân sĩ Bôi huyện nhao nhao chịu thua, đem những ruộng đồng này bán với giá rẻ. Không ít điền chủ còn náo loạn, dán tiểu chiêu trước cổng huyện nha, vị huyện tri sự kia liền gọi điện thoại cho con trai phụ điều trị an bộ đội, con trai phụ có An Huy lục quân đệ nhất sư thứ hai lữ lữ bộ kiêm An Huy đông bảo đảm An Tư lệnh bộ.

Trong điện thoại hẳn báo là Mã An Sơn, một vùng dự kiến mở nhà máy chế tạo, trị an không ổn định. Lữ trưởng thứ hai Trương Hoài Hóa biết Mã An Sơn là tiêu điểm mà tư lệnh quan tâm, không dám thất lễ, lập tức từ Vu Hồ điều một doanh bảo an đến, đội quân trang bị đầy đủ này vừa đến, quả nhiên coi như trung thực sợ phiền phức hợp lý bách tính Bôi huyện, liền nhao nhao hành quân lặng lẽ xuống. Ruộng đồng trưng thu chính lệnh thuận lợi phổ biến, tuần duyệt làm thự nhân sự sảnh còn dự định là vị huyện tri sự này mời thưởng nữa.

Mưa thần trầm mặt nghe Lý Duệ nói xong, dùng sức vung tay nói: “Như vậy không được! Ta làm địa phương tự trị, dự tính ban đầu chính là đừng dùng chính lệnh vượt trên dân ý. Những cách làm cưỡng ép phổ biến chính sách này, nếu lan truyền ra. Cái địa phương tự trị này còn làm được cái gì nữa? Về sau huyện tri sự của chúng ta không thể phái xuống từ tuần duyệt làm thự, dứt khoát vẫn là địa phương cùng đề cử được!”

Hắn cũng không để ý Lý Duệ chỉ là một thiếu tá nhỏ, nghe hắn nói rất rõ ràng, thế mà liền trong xe phối hợp nói ra ý nghĩ.

Khá lắm Lý Duệ, thế mà trước mặt mưa thần cũng cười lạnh một tiếng: “Tư lệnh, tôi cảm thấy dự tính ban đầu ngài muốn làm địa phương tự trị rất tốt, muốn từ dưới lên trên chân chính cải tạo toàn bộ chế độ. Nhưng hiện tại Trung Quốc chúng ta quá nghèo quá yếu, không thể áp dụng phương pháp này. Những huyện tri sự như vậy, chúng ta còn cần trọng thưởng! Chỉ có đem tài nguyên hạn chế của Trung Quốc chúng ta tập trung lại, mới có thể làm ra chuyện lớn, khả năng tập trung thực lực xuất hiện mạnh mẽ, mở đường máu cho dân tộc chúng ta! Đơn giản chính là giống như nước Đức đệ nhị đế quốc như thế, dùng sắt và máu, còn có ý chí thống nhất, là chúng ta con cháu Viêm Hoàng trong thế giới nhược nhục cường thực này đứng vững!”.

Trong mắt hắn cơ hồ muốn bắn ra ánh sáng, khuôn mặt tuần tú có chút vặn vẹo: “Tư lệnh, Giang Bắc quân chúng ta cần một thanh âm, một ý chí, một lãnh tụ! Mà Trung Quốc cũng tương tự cần những thứ này! Giang Bắc không còn cần những đoàn thể địa phương tự trị tàn mác này. Ngài muốn ngưng tụ bọn họ, thuộc hạ cho rằng, chỉ có ngài, một nhân vật anh hùng trẻ tuổi như vậy, mới có thể gánh vác trách nhiệm phục hưng dân tộc!”

Mưa thần không lên tiếng, chỉ nhìn hắn kích động ở đó, người lái xe và phó quan tùy tùng đều bị thanh âm của hắn dọa sợ, đều không ngừng quay đầu dò xét. Lại bị ánh mắt của mưa thần làm cho quay trở lại.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

“Ở Trung Quốc, trong đám thuộc hạ của ta, thật đúng là xuất hiện một tên thanh niên phát xít tư tưởng vượt quá quy định như vậy..... Đi trước thời đại gần hai mươi năm.....” Mưa thần có chút tự giễu nghĩ, chẳng lẽ mình thật sự cho mọi người một loại cảm giác rất phát xít sao? Đột nhiên

lại nghĩ đến tính tình tóc bạc của Trương Chí Hạc hôm nay, trong lòng cũng sợ hãi cả kinh.

Lý Duệ ở đó chậm rãi bình tĩnh lại, chỉnh ngay ngắn chiếc mũ lính vừa rồi nói chuyện lớn tiếng mà hơi có chút sai lệch: “Tư lệnh, rất xin lỗi, bất quá đây đích xác là những lời tôi đã suy nghĩ rất lâu. Tại một số Thanh Quân và những người có chí hướng cũng đã thảo luận vấn đề này, ý kiến của mọi người đều rất tán thành. Dù sao Trung Quốc chúng ta hiện tại quá yếu, không có một vị anh hùng dân tộc mạnh mẽ nào xuất hiện, rất khó phục hưng.....”

Mưa thần ừ một tiếng, giơ tay nói: “Những lời này người không cần nói nữa, trở về viết điều trần cho ta, còn có những đồng chí có cùng ý nghĩ với người, đều mở danh sách cho ta. Lý thiếu tá, chữ của người là gì?”

Trong mắt Lý Duệ có vẻ hưng phấn đang nhấp nháy, cơ hồ muốn cúi chào mưa thần trong xe: “Tư lệnh, chữ của tôi là Tung Mây.”

Mưa Thần khẽ gật đầu: "Ừ, tung mây, làm tốt lắm, sau này sẽ rất hữu dụng."

Tiếp đó, hắn vẫn không nói gì, theo xe xóc nảy, dường như vẫn còn trầm tư.

Trương Chí Hạc đang dọn dẹp đồ đạc trong căn phòng đơn sơ ở Bôi huyện, chuẩn bị cho việc vào phòng tạm giam. Sư trưởng tuy rằng đề bạt bọn họ, những lão nhân này rất nhanh sẽ phạm sai lầm, nhưng xưa nay không khoan nhượng. Vương Liêm tham ô, bị xử bắn. Trần Sơn Hà tại Dương Châu cùng nữ sinh tai tiếng, chỉ một điện báo của hắn, Trần Sơn Hà đã ngoan ngoãn tự nhốt mình bảy ngày. Trương Hùng Phu cười ngựa đi săn, trên đường giẫm đạp làm bị thương dân chúng, bị bách tính vây quanh còn nổ súng lên trời, từ lữ trưởng lập tức bị giáng xuống phó đoàn trưởng.

Hắn hôm nay làm hỏng chuyện, vẫn là tư lệnh ghét nhất việc quân nhân can thiệp vào chính sự địa phương, hắn liền thấy trong lòng Diêm Vương đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn ngồi chờ trên chiếc ba lô đã được thu dọn xong. Bên trong đồ đạc rất đơn giản, một bộ quân lễ phục phải mặc khi có mặt sư trưởng, mấy cái huân chương chiến đấu, một tấm thảm, mấy bộ quần áo lót, còn có một chiếc áo lông cừu tư lệnh tặng. Người ta làm phó quan trưởng phòng cho đô đốc, gia sản không phải muốn xe lửa da đến trang trí sao? Hai mươi sáu tuổi, trong tay có mấy trăm vạn, lại chỉ có chút đồ đạc đơn sơ như vậy. Vị trưởng phòng này, làm thật uất ức.

Cửa phòng bị gõ nhẹ, Trương Chí Hạc mơ màng đứng dậy, đưa tay kéo cửa ra. Chỉ thấy Mưa Thần mang theo vẻ áy náy mỉm cười đứng ở cửa, dường như còn có chút ngượng ngùng.

Hắn bước vào, cũng không để ý Trương Chí Hạc ngơ ngác quên cả cúi chào, mỉm cười nói: "Giương Không, ngồi xuống, chúng ta gặp nhau cả ngày, còn thất thần như vậy."

Hắn mạnh mẽ ấn Trương Chí Hạc ngồi xuống, ngữ khí trịnh trọng nói: "Giương Không, ta muốn xin lỗi người! Mấy ngày nay, bất tri bất giác, tính tình của ta đã lớn hơn rất nhiều, cũng trở nên không thích tìm hiểu sự thật mà đã vội vàng ra lệnh, luôn cho rằng chân lý nằm trong tay mình..."

Nghe được hai chữ "xin lỗi", Trương Chí Hạc liền nhảy dựng lên, lại bị Mưa Thần đè xuống.

"Hôm nay có người khuyên ta làm 'Sorry ni'... Người này người không biết, đừng để ý. Ta mới hiểu ra, cái kiểu độc tài này, ta không làm được! Có lẽ trong giai đoạn đầu sự nghiệp, ta nhất định phải tập trung quyền lực, có lúc còn phải nắm quân chính, nhưng có những thứ ta cho là đúng, hiện tại

phải kiên trì. Trung Quốc cường thịnh không phải chuyện một sớm một chiều, cũng không phải dựa vào việc tiêu hao mồ hôi và máu của một thế hệ để hoàn thành, ta không thể ép buộc người khác phải hy sinh vì ta! Chuyện như vậy không bền vững, khẳng định phải đi đường vòng! Ta hiện tại xem như đã hiểu, ta không phải lãnh đạo mọi người đi hoàn thành sứ mệnh của ta, mà là phải đoàn kết mọi người để hoàn thành sứ mệnh chung của mọi người..."

Lời hần nói, Trương Chí Hạc hoàn toàn không hiểu. Đặc biệt là hai câu cuối, cứ như khẩu lệnh. Bất quá không hiểu vì sao, hần đã cảm thấy trong lòng ấm áp, có lẽ là do thái độ của tư lệnh. Chính hần trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Mưa Thần cuối cùng chỉ cảm thán một câu: "Thân ở vị trí cao, muốn tìm sự cân bằng, thật khó." Hần vỗ vỗ vai Trương Chí Hạc, có chút muốn nói lại thôi.

Trương Chí Hạc lần này rốt cục đứng lên: "Tư lệnh, chuyện lần này tôi làm không tốt..."

Mưa Thần "ồ" một tiếng, cười nói: "Ai có sổ sách của người đó. Người đi tìm Tri sự Bôi huyện, theo giá cả trên thị trường mà bù vào phần chênh lệch, thực sự đưa đến tay điền chủ. Vấn đề này ta không truy cứu nữa... Giương Không, người là thường ủy Thanh quân biết chứ?"

Mưa Thần nói chuyện ý tứ thường xuyên nhảy tới nhảy lui, vừa cùng Trương Chí Hạc bàn giao chuyện chinh, lập tức lại hỏi hần có phải là thường ủy Thanh quân biết hay không. Cũng may Trương Chí Hạc đã quen với phong cách của hần, nghiêm túc trả lời Mưa Thần: "Dạ, tư lệnh, tôi là một trong mười hai thường ủy của Thanh quân."

Mưa Thần vẻ mặt có chút ngưng trọng, muốn hỏi hắn điều gì lại cuối cùng không mở miệng, cuối cùng chỉ lắc đầu, tự mình đi ra ngoài. Trương Chí Hạc tiễn hắn ra cửa, quay lại nhìn chiếc ba lô đã thu dọn xong của mình, cũng không khỏi lắc đầu cười khổ.

STT 98: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 32: Trao đổi lợi ích

Trên dòng Trường Giang cuộn cuộn, một con tàu của công ty đường thủy Anh Thái Cổ đang xuôi dòng. Thời tiết tốt lành, mũi thuyền rẽ sóng, tung tóe những bọt nước trắng xóa. Vài con hải âu chao liệng bên mạn thuyền, thỉnh thoảng cất tiếng kêu, âm thanh vọng xa.

Trong khoang thuyền, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Thái Ngạc đang cặm cúi viết bản thảo ngừng đầu lên. Vệ sĩ thân cận đã mở cửa, một người trẻ tuổi mặc thường phục, vẫn còn vương vấn mùi lính, tươi cười bước vào.

"Tùng Sơn huynh, vẫn còn vui đầu vào kế hoạch phòng thủ năm tỉnh của huynh à! Xem ra thuyền sắp đến Võ Xương rồi, lần này huynh không đi tuyển Kinh Hán đến Bắc Kinh sao?"

Thái Ngạc đứng dậy, hoạt động một chút: "Thuần Như lão đệ, Võ Xương ta không đi. Lê Tổng Khanh, gã cách mạng gia mà dưới trướng Viên Thế Khải đẩy ra, ta không muốn lĩnh giáo... Chúng ta cứ đến Nam Kinh, rồi theo tân phổ đường lên phía Bắc, ta muốn đến Từ Châu một chuyến."

Người thanh niên được gọi là Thuần Như huynh là Tư Mã Trạc, tiểu sư đệ của Thái Ngạc, cùng là đồng hương ở Nhật Bản, tự là Thuần Như. Ở Nhật Bản, hắn đã là một nhân vật tài hoa, được coi là một trong Lục Sĩ Tú Tài, nhưng cũng đặc tội không ít người. Có vài huấn luyện viên người Nhật

tiếc nuôi vì hãn là người Trung Quốc, nếu không với tài năng của hãn, chắc hẳn đã vào Tham mưu bản bộ, sau đó vinh quang rực rỡ, hai mươi năm sau làm quan lớn là chuyện chắc chắn.

Thái Ngạc biết rõ tài năng của tiểu sư đệ này, nên khi hãn vừa về nước đã chiêu mộ vào Vân Nam đốc luyện công sở, trọng dụng hết mực. Lần này, hãn từ chức vào kinh thành, Đường Kế Nghiêu ban đầu muốn giữ Tư Mã Trạm lại, nhưng hãn lấy lý do không quen nhìn Đường Kế Nghiêu diễn trò, nên đi theo Thái Ngạc đến Bắc Kinh.

Tư Mã Trạm nhìn vẻ mặt Thái Ngạc, bật cười: "Cũng được, Lê Tổng Khanh cũng chỉ là một nhân vật uất ức. Hãn còn bị Viên Thế Khải làm khó dễ dài dài, sợ chúng ta ở Bắc Kinh không gặp được hãn. Cũng là mưa thần, hai chúng ta hình như cũng có chút hiểu kỳ đấy."

Thái Ngạc cười, cùng hãn sóng vai ra ngoài, đi ngắm cảnh sông nước. Vừa ra khỏi khoang, thời tiết ẩm áp đã khiến hãn phải thốt lên. Tư Mã Trạm nhìn khuôn mặt gầy gò của Thái Ngạc, mỉm cười nói: "Tùng Sơn huynh, từ khi rời khỏi Quý Môn, huynh không tham gia xã giao, ngày ngày giam mình trong khoang thuyền viết kế hoạch, chẳng lẽ chuyển đi Tứ Xuyên kích thích huynh quá sâu?"

Thái Ngạc vịn lan can, nhìn thuyền từ từ cập bến Võ Xương, hồi lâu mới thở dài: "Đúng vậy, ta một lòng muốn chinh đồn thế lực quốc phòng Tây Nam. Hiện tại xem ra, lại là xa vời! Tứ Xuyên giàu có, lẽ ra phải là căn cứ hậu cần và lực lượng nòng cốt của quốc phòng năm tỉnh Tây Nam, Thuần Như huynh cũng thấy, hiện tại Tứ Xuyên loạn thành cái dạng gì! Năm sư đoàn chia nhau phòng thủ, đánh nhau nhỏ lẻ thường xuyên, đại chiến ta thấy cũng rất căng thẳng, khiến người ta không khỏi nản lòng."

Tư Mã Trạm trầm mặc không nói, Thái Ngạc vỗ vai hãn: "Chúng ta cứ về khoang thuyền nói chuyện, không phải đến bến tàu, chỗ nào muốn đến

mời, bệnh tình của ta không giả vờ được nữa rồi."

Tư Mã Trạh cười, đứng thẳng người lên, hắh bắh hỏi Thái Ngạc: "Tùng Sơn huynh, huynh thấy thế nào về việc chúng ta đặc biệt đi gặp mưa thần lần này?"

Thái Ngạc sừng sờ, cười khố: "Ta chưa từng gặp hắh, làm sao biết được sâu cạn của hắh. Nhưng nhân vật này từ hai bàn tay trắng mà làm nên sự nghiệp, dù có mượn thời thế, nhưng có thể làm nên cục diện lớn như vậy, tuyệt đối không phải người thường." Hắh lại nói thêm, "Hơn nữa, nghe nói dưới trướng hắh, sư đoàn 9 lục quân là đội quân quốc phòng mạnh nhất, ta cũng muốn đến báỉ phỏng một lần."

Tư Mã Trạh lắc đầu: "Chúng ta ở Tây Nam, tin tức về hắh phần lớn là phiến diện và không chính xác. Chúng ta làm tham mưu, yêu cầu là phải nắm bắt toàn diện tư liệu, rồi mới đưa ra phán đoán. Con người này, ta còn muốn tự mình xem xét, xem có đúng là anh hùng nhất lưu hay không. Nhưng hắh có thể chuyên tâm xây dựng quân đội, lại có thể vững vàng nắm quyền chính trị địa phương, không để quân đội can thiệp... Ta rất bội phục hắh. Sông Điện cũng đọc mấy lần, rất không tồi... Một nhân vật trẻ tuổi như vậy, rốt cuộc là cảnh tượng gì, thật sự rất hiếu kỳ."

Họ từ xa đã thấy trên bến tàu có bóng người mang danh thiếp, dáng vẻ của phó quan, nhìn nhau cười, sóng vai trở về khoang thuyền. Với những nhân vật như Lê Nguyên Hồng, họ hiện tại thật sự không có hứng thú.

Hai người lần này lên phía Bắc, đều mang trong lòng nhiều suy tư. Việc tước đoạt binh quyền không đáng kể, hai vị đều là những nhân vật lấy thiên hạ làm nhiệm vụ, lòng dạ cao cả. Một tỉnh Vân Nam thôi đã không đủ để họ thể hiện tài năng. Đến trung ương, họ có thể thi triển được bao nhiêu thủ đoạn? Đơn giản chỉ là bạn thực họa nặc mà thôi. Hiện tại, ngoài phương Bắc vẫn duy trì cục diện không tệ, các nơi đều có quân phiệt cát cứ. Viên

Thế Khải ngồi ở vị trí tổng thống, khiến thủ tướng nội các Đường Thiệu Nghi phải từ chức bỏ trốn đến Thiên Tân, mà nội các cũng không cùng ông từ chức, lại thay đổi mấy bộ trưởng, sau đó lại diễn trò. Hiến pháp tạm thời đặt ở đâu, Viên Thế Khải duy trì một thời gian hình tượng khai sáng, hiện tại càng ngày càng chuyên quyền độc đoán.

Lúc này, tuy chỉ là loạn tượng mới bắt đầu, nhưng hai người này đều là những người cực kỳ thông minh, đã thấy đại cục dân quốc không lạc quan, Viên Thế Khải dùng quyền mưu chế nhân, không có chí lớn để đối đãi với các chính trị gia, tương lai phát triển tuy không dám nói, nhưng nhìn thấy cũng không phải là nhân vật có thể thu thập toàn cục.

Vậy ai có thể thay thế Viên Thế Khải? Gió sông cuộn cuộn, hai người lại càng thêm nặng trĩu trong lòng.

"Diễn tập công kích của doanh 1, đoàn 54, lữ 17, sư đoàn 9 bắt đầu, mời tư lệnh kiểm duyệt!"

Trên bầu trời lóe lên ba quả đạn tín hiệu, trên nền trời xanh Giang Bắc, kéo ra ba vệt khói trắng, từ từ rơi xuống. Đứng trên một chỗ cao, mưa thần chuyên tâm cầm ống nhòm, cẩn thận quan sát một sườn núi cách đó không xa.

Nơi đó đã đào chiến hào, bố trí chướng ngại vật, còn thiết lập mười mấy công sự hỏa lực có thể phối hợp tác chiến. Trên đỉnh núi là đài quan sát và một cứ điểm lớn bán vĩnh cửu, là kiệt tác ba ngày của công binh doanh lữ 17.

Bốn khẩu pháo sơn 75 ly Schneider mới mua bắt đầu bắn cấp tốc, mỗi phút tám phát, tốc độ bắn siêu cao đã cày nát một tuyến chướng ngại vật. Bên cạnh trận địa xuất phát của doanh, sáu khẩu súng đại liên cũng phun

lửa. Trong hệ thống xây dựng hỏa lực, bốn khẩu pháo cối 80 ly cũng phát ra tiếng nổ trầm đục.

Pháo cối bắn lên cao, vẽ ra từng đường vòng cung, cuối cùng nện vào chiến hào, kích thích cột khói và bùn đất. Bên cạnh còn có tham mưu sĩ quan giải thích với mưa thần: "Tiêu chuẩn chuẩn bị hỏa lực trước khi công kích của doanh, điều lệnh quy định là theo lữ thuộc pháo binh doanh tăng cường một phần hỏa lực, thêm vào đoàn xây dựng hệ thống và xây dựng trong súng đạn tập kết, chuẩn bị trong lúc đó phóng ra 23 cơ số đạn được, trước tiên áp đảo hỏa lực của địch..."

Hắn nhìn mưa thần, phát hiện hắn chỉ chuyên tâm nhìn cảnh tượng hỏa lực. Chợt có tiếng nổ, cát đất khói lửa bị gió thổi đến chỗ họ đứng, hắn vẫn không nhúc nhích.

"... Tưởng giáo dục dài nhấn mạnh, trong tác chiến công kích, nhất định phải sử dụng hết khả năng hỏa lực có thể sử dụng. Một lần công kích có thể hoàn toàn đánh tan đối thủ. Giăng co, giăng co, còn có phản phục tiến công, chỉ có thể làm tổn thương nhuệ khí của đội ngũ..."

Diễn tập doanh đã phát động công kích, dưới sự yểm trợ hỏa lực, dần dần tiến gần đến làn mưa đạn. Viên sĩ quan chỉ huy đội xung phong bắn hai phát tín hiệu, toàn bộ hỏa lực lập tức lại bắt đầu xạ kích liên tục. Theo tiếng hò hét vang dội, mấy trăm binh sĩ chia thành ba đợt đội hình, ào ạt xông lên trận địa không một bóng người chống cự. Động tác của họ nhanh nhẹn như gió, viên sĩ quan dẫn đầu đã xông lên đỉnh cao nhất của trận địa. Mưa Thần tình tường nhìn thấy phía sau hắn, mấy tên lính mang theo thuốc nổ TNT khối, mỗi khối còn được cột thêm một quả lựu đạn kiểu dân dụng.

Theo vài tiếng nổ rung trời, cứ điểm trên đỉnh núi với kết cấu bằng gỗ bị phá tan tành, khói bụi mịt mù. Rồi một lá cờ bắt đầu tung bay phấp phới trên đỉnh núi.

Mưa Thần hạ ống nhòm xuống, thỏa mãn ừ một tiếng: "Niệm Tôn, diễn tập không tồi! Hỏa lực yểm hộ và bộ binh phối hợp rất ăn ý. Người thấy không, lúc xung phong gần nhất chỉ cách điểm nổ pháo chưa đến năm mươi mét. Mọi người vẫn không dừng bước, chứng tỏ họ rất tin tưởng vào pháo binh... Truyền lệnh xuống, một doanh tối nay khao thưởng thêm đồ ăn!"

Bên cạnh, hộ binh giúp hấn phủi bụi đất trên người. Mưa Thần hài lòng xoa xoa tay, mọi người xung quanh đều lộ vẻ vui mừng. Ngô Hái cũng cười nói: "Sư trưởng có mười hai khẩu pháo lớn 105 ly, lữ có mười hai khẩu sơn pháo, đoàn có bốn môn sơn pháo, cộng thêm doanh súng máy hạng nặng và pháo cối. Sư trưởng muốn trang bị cho chúng ta, Sư đoàn 9 đến tận rằng a... Cũng không biết bộ đội quân nhu của chúng ta có theo kịp không, mấy hôm nữa còn phải chuẩn bị cho cuộc diễn tập dã ngoại của sư đoàn nữa."

Mưa Thần cười cười, đạo lý đánh trận phải lo hậu cần hấn đương nhiên hiểu. Nhưng hiện tại, hỏa lực của Sư đoàn 9 đã vượt xa tình nhuệ Bắc Dương mấy lần, bộ đội quân nhu cũng tăng lên tương ứng. Có một đội quân như vậy trong tay, làm việc gì cũng thêm phần tự tin.

Hấn bỗng nhớ ra một việc, hỏi Trương Chí Hạc bên cạnh: "Côn Sơ tiên sinh xe hoa lúc nào đến? Ta đến gặp hấn như vậy không ổn, có phải nên về thự thay quần áo không?"

Trương Chí Hạc nhìn đồng hồ bỏ túi, gật đầu: "Xe hoa của Côn Sơ tiên sinh hấn là năm giờ chiều đến, sư trưởng về bây giờ vẫn kịp."

Mưa Thần cười cười, chào hỏi mọi người trở về. Bản thân hấn vừa mới được yên tĩnh không lâu, Tổng Giáo Nhân đã vội vàng đánh điện báo đến, nói có chuyện muốn gặp hấn. Máy ngày nay, đại biểu các phe phái đến Từ Châu quả thực không ít. Đại biểu của quân Lý Tế Thâm ở Giang Tây đến sớm nhất. Bởi vì việc lưu thủ ở Nam Kinh sắp kết thúc, phương nam đã không còn một tổng đài viên Đồng Minh hội nào có thể đối phó với trung

ương phương bắc. Ý của quân Lý Tế Thâm là Tô, An Huy, Cán ba tỉnh liên hợp lại, thành một khối để đối phó với tình thế, thái độ còn rất tha thiết.

Chu Thụy ở Chiết Giang cũng có đại biểu đến. Kể từ khi Mưa Thần dừng các hoạt động quân sự ở Tô Nam, tình hình quân sự ở Chiết Giang và Giang Bắc đã hòa hoãn rất nhiều. Chiết Giang ở phía bắc có một con quái vật khổng lồ uy hiếp cả hai mặt, cũng không thể không đến lấy lòng. Hơn nữa, Chiết Giang hiện tại cũng đang mô phỏng Giang Bắc để phổ biến tự trị địa phương, coi như có thể tự mình nắm quyền, sắp xếp trước địa vị. Hai bên có ý thân thiết.

Ngay cả Quảng Đông, vì Mưa Thần luôn nuôi một sư đoàn Diêu Vũ Bình, cũng rất lo lắng Mưa Thần rốt cuộc tính toán gì với Quảng Đông, có phải đang chờ thời cơ biến động, liền có ý ủng hộ Diêu Vũ Bình lên đài ở Quảng Đông. Mấy ngày nay cũng có đại biểu ở lại Từ Châu, cùng Mưa Thần trao đổi về việc tiếp nhận sư đoàn Diêu Vũ Bình về Quảng Đông cải biên.

Thậm chí ngay cả những người không liên quan gì đến Hồ Nam, Quảng Tây, Tứ Xuyên cũng nhao nhao đến Từ Châu, ở lại hoặc liên lạc tạm thời, đều có ý kéo bè kết phái. Mưa Thần hiểu rõ, những kẻ lợi dụng cách mạng để lập nghiệp, đều không muốn từ bỏ quyền vị của mình, mà cùng ở phương nam, đã mấy lần đổi đầu với trung ương, Mưa Thần trở thành tấm mộc bị họ đẩy ra phía trước. Nếu Mưa Thần cùng trung ương đổi đầu thắng lợi, họ cũng có thể đường đường chính chính mà tự vệ, nếu không, đến lúc đó lại "góp gió thành bão", cũng là chuyện rất dễ dàng.

Đối với việc mình đứng ở đầu sóng ngọn gió, Mưa Thần cũng không có gì bất mãn.

"Tấu nhạc! Hoan nghênh Tổng tiên sinh!"

Tối hôm đó, trong công sở tuần duyệt Giang Bắc * huy hoàng. Mưa Thần cùng các quan văn dưới trướng đều chỉnh tề, tươi cười đứng ở cửa ra vào, ngay cả Lý Viện cũng thay một bộ kỳ bào xinh đẹp, đầy vẻ hưng phấn đứng bên cạnh Mưa Thần, nàng là lần đầu tiên tham gia loại trường hợp này.

Xe ô tô của Tổng Giáo Nhân rẽ vào một khúc cua, lái đến cổng công sở tuần duyệt Giang Bắc. Tiếng nhạc của đội quân nhạc càng thêm rộn rã. Mưa Thần tự mình đến bên cửa xe, mở cửa xe cho Tổng Giáo Nhân, nhìn ông khom người bước ra, tự mình ra lệnh: "Chào!" Toàn trường sĩ quan đồng loạt nghiêm trang, giơ tay chào. Chỉ có Lý Chương Vân đứng đó, ngậm xì gà, dường như có chút hừ một tiếng.

Tổng Giáo Nhân liên tục nắm tay Mưa Thần: "Vũ Tư lệnh, cái này tôi không dám nhận! Tôn tiên sinh có lẽ có thể nhận được đãi ngộ như vậy, huynh đệ chỉ là một tiểu tốt dưới trướng Quốc Dân đảng tương lai, sao có thể dùng nghi thức này để nghênh đón? Quá mức, quá mức!"

Mưa Thần cười nắm tay người đàn ông lúc bấy giờ mới ba mươi một tuổi nhưng đã nổi danh khắp thiên hạ, được xưng là chính trị gia số một của dân quốc: "Theo danh nghĩa mà nói, Côn Sơ huynh tương lai nhất định là nhân vật quan trọng nhất của quốc hội, tương lai lãnh đạo nội các cũng không chừng. Ta chỉ là một quan lại địa phương, một tên vũ phu mà thôi... Hơn nữa, nói về tuổi tác, Côn Sơ tiên sinh cũng lớn hơn ta bảy tuổi, nghênh đón như vậy ai nói Côn Sơ tiên sinh không xứng?"

Hai người cùng cười ha hả, như bạn cũ, nắm tay nhau bước vào phòng khách của tuần duyệt thự, các sĩ quan liêu tá vây quanh họ, tiếng cười nói rộn rã tiến về phía trước. Vào trong phòng khách, đã bày sẵn mười mấy bàn tiệc. Mưa Thần kéo Tổng Giáo Nhân ngồi vào vị trí chủ tọa, bản thân ngồi bên cạnh, khẽ gạt đầu ra hiệu, tất cả thuộc hạ của mình đều chỉnh tề vào chỗ ngồi, chỉ có Tổng Giáo Nhân mang theo một vài người, vẫn đang tìm chỗ.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tổng Giáo Nhân mỉm cười nói: "Lâu Văn tướng quân ở Giang Bắc, lấy tự trị đối với dân chúng, đối với thuộc hạ liêu tá lại là hành quân khiến thống ngự. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên là hiệu lệnh chinh tề."

Mưa Thần cười ha hả: "Vũ mỗ cũng không dám đối đãi như vậy với những chí sĩ yêu nước tham gia xây dựng Giang Bắc! Ngồi đây phần lớn là bộ hạ cũ theo ta từ hệ thống quân cách mạng Tô Thượng Hải ra. Có một số tiên sinh thanh cao, một lòng chỉ làm việc, không ứng phó, Vũ mỗ cũng không dám ép buộc. Trong quân đội của mình, Vũ mỗ là hiệu lệnh nghiêm túc. Về chính vụ, lại là bảo sao hay vậy."

Hắn đứng dậy, nâng ly rượu lên lớn tiếng chúc mừng: "Hôm nay bữa tiệc này, là huynh đệ ta lấy tiền lương của mình ra tổ chức, không phải chi tiêu công quỹ! Côn Sơ tiên sinh là vĩ nhân của cả nước, huynh đệ cũng không dám dùng những thủ đoạn tầm thường để làm hỏng thanh danh của Côn Sơ tiên sinh. Ở đây một ly rượu nhạt, trước cầu chúc Côn Sơ tiên sinh hủy đảng tạo đảng thành công, vì nền chính trị chính đảng hoàn thiện của dân quốc!"

Lập tức mọi người đều vui mừng, nâng ly cạn chén. Tổng Giáo Nhân nhìn Mưa Thần đưa mình lên một vị trí cao như vậy, không còn cách nào, đành phải cùng Mưa Thần uống ba ly. Nhưng Mưa Thần uống đều là phó quan bên cạnh rót nước mà thôi. Lý Chương Vân lạnh lùng nhìn cục diện náo nhiệt trên bàn, trầm thấp hừ một tiếng: "Mưa Thần này, lại không biết đang đánh Tổng Giáo Nhân ý đồ gì..."

Tiệc rượu kết thúc trong không khí vui vẻ, Tổng Giáo Nhân bước đi có chút loạng choạng, Mưa Thần cùng Trương Chí Hạc theo hai bên đỡ ông, mấy tên thuộc hạ muốn chạy đến giúp đỡ, Mưa Thần đều bảo họ lui ra. Mưa Thần hỏi: "Côn Sơ tiên sinh, có cần đỡ ngài lên xe trước không?"

Tổng Giáo Nhân nhổ một ngụm mùi rượu, tự mình đứng thẳng người: "Vũ tướng quân, chút rượu này không có gì đáng ngại, chúng ta cứ đi dạo trong vườn hoa này vừa đi vừa nói chuyện. Có một số việc, Lâu mỗ muốn trao đổi với ngài một chút."

Hai người không cần theo hầu, thong thả tản bộ trong vườn hoa của biệt thự. Mưa Thần chẳng mấy để tâm đến việc bài trí vườn hoa, mọi việc thường do Lý viện lo liệu. Tối nay, tản bộ trong vườn, hần mới cảm nhận được hương thơm thoang thoảng trong gió, ánh trăng dịu dàng thấm vào da thịt.

Tổng Giáo Nhân thở dài: "Cục diện Giang Bắc hưng thịnh như thế, với hùng tâm của tướng quân, há chỉ an phận ở một chỗ?"

Mưa Thần giật mình trước lời nói của Tổng Giáo Nhân, quay sang nhìn hần. Gương mặt Tổng Giáo Nhân lộ vẻ chân thành, ánh mắt vì men rượu mà hơi ươn ướt.

"Vũ tướng quân, chúng ta, Trung Quốc rốt cuộc không thể đánh tiếp! Nguyên khí quốc gia đã suy yếu đến cực điểm! Hiện tại khó khăn lắm mới có một chính phủ thống nhất, khó khăn lắm mới có một nền dân quốc do chúng ta dựng nên, nhưng quyền uy trung ương lại không thể áp dụng đến nơi đến chốn, trung ương cùng các quan lại các cấp cũng không thể ngăn chặn hiệu quả. Nếu lại đánh nhau, dân quốc dù có chút quy mô cũng không biết sẽ biến thành cái dạng gì!"

Giọng hần có chút kích động: "Ta dường như đã có thể tiên đoán được thế cục tương lai. Nếu như huynh đệ chúng ta không làm gì, nền dân quốc này sẽ biến thành cục diện gì đây? Hiến pháp tạm thời bị phá bỏ, tổng thống chuyên quyền độc đoán, nam bắc dùng bạo lực. Quân phiệt khắp nơi, bách tính lầm than... Mấu chốt chuyển hướng hiện tại, mọi người phải bày tỏ tấm

lòng thẳng thắn, không cần lấy súng ống nói chuyện, mà phải lấy quốc sự làm trọng!"

Mưa Thần thầm cười khổ, Tổng Giáo Nhân công khai nói là quốc sự, kỳ thực là đang khuyên nhủ mình. Ý tứ là mình không nên vượt binh Giang Bắc, không nên dùng thực lực để đối kháng trung ương. Phải phục tùng đại cục, phục tùng mệnh lệnh trung ương, phối hợp hần làm tốt chính đảng chính trị.

Mặc dù biết suy nghĩ của hần quá xa rời thực tế, Viên Thế Khải tuyệt đối không cho phép có một quốc hội và nội các nào kiềm chế hần. Nhưng loại lý tưởng đơn thuần của Tổng Giáo Nhân vẫn khiến hần có chút cảm động. Con người này, thật sự là một chính trị gia hiếm có của Trung Quốc, chẳng lẽ cứ để hần chết đi như vậy sao?

Hần không biết mình có thể xoay chuyển sự thật này hay không, hơn nữa hiện tại Tổng Giáo Nhân chỉ một lòng cho sự nghiệp của mình, khuyên cũng không được.

Quả nhiên, cuối cùng Tổng Giáo Nhân đi vào vấn đề chính, hần lặng lẽ nhìn Mưa Thần: "Vũ tướng quân, dù sao người cũng là người xuất thân từ Đồng Minh hội, lần này huynh đệ chí tại hủy đảng lập đảng, cũng hy vọng tướng quân có thể giúp đỡ một chút! Tướng quân quản lý hai tỉnh, về số lượng nghị viên trong quốc hội đại tuyển sắp tới, cũng có phần không nhỏ. Hy vọng tướng quân có thể hiệp trợ huynh đệ, thuyết phục hai tỉnh làm những người có danh vọng, làm nghị viên Quốc Dân đảng tham gia tranh cử! Ta cùng tướng quân ước định, huynh đệ nhất định sẽ dốc hết khả năng, để đảng của ta trở thành đảng lớn nhất trong quốc hội, có thể chính thức tổ chức nội các. Đến lúc đó, tướng quân cũng từ bỏ cục diện bán độc lập ở Giang Bắc, huynh đệ nhất định sẽ nâng tướng quân lên làm bộ trưởng lục quân của dân quốc, chúng ta cùng nhau xây dựng một Tân Dân quốc hoàn mỹ tốt đẹp, thế nào?"

Mưa Thần không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn Tống Giáo Nhân đưa tay ra. Cuối cùng, hần mỉm cười, cũng đưa tay ra: "Được, thành như lời huynh nói, ước định này, chúng ta coi như thành giao..."

Hần lại trầm ngâm một chút, xúc động nói: "Huynh còn phải đến An Huy và Tô hai tỉnh hoạt động một thời gian, huynh đệ nhất định sẽ cung cấp mọi sự thuận tiện, để huynh có thể phát huy tài năng của mình, cục diện chính trị tự trị ở Giang Bắc, vẫn đề còn rất nhiều. Về mặt hoàn thiện chế độ, huynh đệ cũng mạo muội mời huynh chỉ điểm thêm một chút."

Tống Giáo Nhân cười hắc hắc: "Vũ tướng quân quả nhiên là như trong truyền thuyết, không chịu thiệt thòi a, ta cũng học người một câu, thành giao!"

Tống Giáo Nhân được thuộc hạ đưa tiễn đi rất lâu, Mưa Thần vẫn còn đi đi lại lại trong vườn hoa. Về ước định với Tống Giáo Nhân, hần tự nhiên không để trong lòng. Trong cái bánh chính trị này, chỉ có thực lực mới là cơ sở để hai bên hợp tác, trao đổi lợi ích, mà Tống Giáo Nhân lại không có đủ thực lực này. Nhưng danh nghĩa và cục diện mà hần tạo ra, lại chưa chắc không thể lợi dụng.

Nghĩ đến đây, hần không khỏi cười nhạo chính mình một chút, hiện tại chuyện gì mình cũng nghĩ đến có ích lợi gì. Trong đầu hần hiện tại chỉ có một vấn đề chưa quyết định, chính là sự kiện ám sát Tống Giáo Nhân vào tháng ba năm sau, hần có nên cứu hay không.

STT 99: Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 2: Kinh doanh Giang Bắc

Chương 33: Liên Bang Đảng

Tại bến tàu trên kênh đào Từ Châu, hai ba con khoái mã phi nước đại đến. Lúc này, tiết trời đã vào cuối xuân, những quân quan mặc quân phục trên lưng ngựa đều ướt đầm mồ hôi. Viên sĩ quan phong độ, hào hoa dẫn đầu còn cởi cả cổ áo. Xem ra, cưỡi ngựa ngày xuân quả là thú vui tao nhã của người lính.

Vị sĩ quan kia chính là Tưởng Bách Lý. Hôm nay, hắn lại không ngồi chiếc xe 002 quen thuộc mà lại dẫn theo mấy người tùy tùng đến bến tàu kênh đào từ sáng sớm.

Tưởng Bách Lý nhảy xuống ngựa, ái ngại xoa mặt con chiến mã ướt đầm, rồi nói lỏng đai yên, cười nói với thuộc hạ: “Làm lính mà không yêu ngựa, thì còn ra thể thống gì? Quân Giang Bắc chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là không có hệ thống quân mục của riêng mình, việc bổ sung ngựa quả là có chút khó khăn.”

Không biết từ lúc nào, hắn đã đổi cách xưng hô với quân Giang Bắc thành "chúng ta".

Mấy người đứng vững ở phía trước bến tàu, chỉnh lại quân dung, hướng về phía nam nhìn ra xa, có vẻ như đang chờ đợi ai đó.

Trên kênh đào, thỉnh thoảng có vài chiếc thuyền ô bông nhỏ lướt qua, tiếng mái chèo khua nước ê a, càng khiến cho buổi sớm thêm phần yên tĩnh. Mọi người đều lặng lẽ không nói, dường như cũng đang tận hưởng sự yên bình hiếm có trước khi bước vào chiến sự.

Một chiếc thuyền ô bông nhỏ từ từ cập bến, hai thanh niên mặc trường sam cùng với người lái thuyền cười nói rồi bước ra khỏi khoang thuyền. Hai người đội mũ dạ, tay xách bao da. Người lái thuyền lớn tuổi đã nở nụ cười tươi như hoa, dùng giọng Tô Bắc đặc sệt tiếng phổ thông: “Hai vị lão gia nếu còn muốn đi thuyền, xin cứ chiếu cố lão đầu tử làm ăn. Lần này tiền đồ thực sự đã lấy quá nhiều rồi, nếu đi về, lão đầu tử không thu tiền đồ của hai vị nữa đâu.”

Thanh niên gầy gò hơn ba mươi tuổi đi đầu quay đầu lại cười với người lái thuyền: “Lão nhân gia, ông đi đường cùng chúng ta nói chuyện lâu như vậy, thật sự rất cảm ơn! Lão nhân gia làm nghề chèo thuyền trên sông, sau này cứ cẩn thận!”

Giọng hân đặc sệt âm Thái Ngạc, chính là Thái Ngạc.

Tưởng Bách Lý tươi cười nghênh đón, đứng trước mặt Thái Ngạc, hai người nhìn nhau, cùng nhau cười ha hả, ôm nhau một hồi, sau đó nhiệt tình nắm chặt tay. Tưởng Bách Lý vỗ vai Thái Ngạc: “Huynh Tùng Sơn, ta đã làm theo điện báo của huynh, không kinh động tuần duyệt, đến đây đón huynh! Người đi theo huynh đâu?”

Thái Ngạc giao bao da trong tay cho tùy tùng của Tưởng Bách Lý, quay đầu nhìn Tư Mã Thuần Như một cái, mỉm cười nói: “Ta để bọn họ ngồi xe lửa Tân Phổ trước, đi Bắc thượng. Ta cùng Thuần Như không muốn kinh động ai, nên muốn xuôi theo kênh đào xem thử Giang Bắc ra sao.”

Tướng Bách Lý chăm chú nhìn Tư Mã Thuần Như, Tư Mã Thuần Như chỉ cười nhạt với hắn, rồi tháo mũ dựa trên đầu xuống.

Tướng Bách Lý gật đầu, trong giọng nói cũng có chút trịnh trọng: “Chính là người viết mười năm kế hoạch xây dựng quân đội, cùng với người muốn kiểm tra binh lực hiện đại của Hoa Bắc trong chiến tranh, Tư Mã Thuần Như. Lần trước ở Bắc Kinh không gặp được người, hiện tại gặp một lần, quả nhiên là thiếu niên anh kiệt!”

Thái Ngạc kéo Tướng Bách Lý: “Bách Lý lão ca, nhanh chóng an bài cho chúng ta nghỉ ngơi đi! Trên đường đi, ta đã sớm muốn nếm thử món ăn quê hương của chị dâu. Sao còn chưa đi?”

Mấy người lần lượt lên ngựa, Tướng Bách Lý và Thái Ngạc cùng sánh vai đi đầu. Thái Ngạc rõ ràng có chút mệt mỏi, cố gắng gượng cười nói chuyện với Tướng Bách Lý.

Tướng Bách Lý bỗng nhiên hỏi: “Huynh Tùng Sơn, đi theo kênh đào đến, huynh có cảm tưởng gì về dân sinh Giang Bắc?”

Thái Ngạc quay đầu nhìn Tướng Bách Lý, kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn rất tốt. Năm đó ở Vân Nam làm đường cho trường giảng võ, có thể khiến cho ngựa chiến chạy trước, còn mình từ phía sau gặp, tay vỗ yên ngựa, an vị trên lưng ngựa, tung hoành tự nhiên. So với kỹ thuật cưỡi ngựa của Tướng Bách Lý, quả thực hơn hắn một bậc.

Hắn trầm ngâm một chút, thản nhiên nói: “Những điều này, không biết nên bắt đầu từ đâu. Một đường chỉ là cưỡi ngựa xem hoa. Duy nhất phát hiện là trước kia trên sông đầy rẫy ly thê, còn có tiểu lại thúc khoa gần như đã tuyệt tích ở Giang Bắc. Mà tuần duyệt làm trị chính, dường như cũng lấy sự yên ổn làm đầu. Trên đường cùng một số bách tính trò chuyện, dường như cũng cảm thấy so với thời trước, thuế má đã nhẹ hơn rất nhiều. Các nơi

ít nhiều cũng hạ giá cho thuê... Đây đều là chuyện tốt. Nhưng mà, người giàu vẫn là ruộng đồng trải dài như mây, người nghèo vẫn chưa có chỗ đứng. Những vấn đề này, vẫn chưa được cải thiện căn bản... Tuy nhiên, cũng nhìn thấy việc buôn bán ngày càng phồn thịnh, có một số nhà máy ở các nơi khởi công, bách tính có thêm nhiều kế sinh nhai. Nghe nói cũng là do tuần duyệt làm cổ vũ công thương và giảm bớt thu nhập của chính phủ. Dân sinh Giang Bắc, quả thực tốt hơn trước kia rất nhiều.”

Hắn khẽ cười: “Về phần tương lai ra sao, chúng ta, một quốc gia nghèo nàn và yếu ớt, liệu có thể dựa vào bộ Hoàng Lão chi thuật này mà hưng thịnh hay không, chúng ta vẫn nên xem xét. Có lẽ tuần duyệt làm trong lòng có những kế hoạch lớn, nhưng vì giới hạn về thời gian và hình thức, hiện tại vẫn chưa thể công khai.”

Tướng Bách Lý cười ha ha một tiếng, không trả lời những câu hỏi đầy suy tư của Thái Ngạc, chỉ lắc cương ngựa, hô lớn: “Huynh Tùng Sơn, năm xưa chúng ta ở Bắc Kinh khi còn trẻ, thường cưỡi ngựa làm vui, hôm nay chúng ta lại muốn xem, ai có thể chạy trước!”

Tư Mã Thuần Như dưới ánh đèn lật xem những văn kiện quân sự mà Tướng Bách Lý cho mượn. Hắn khiêm tốn khi giao tiếp, mặc dù Tướng Bách Lý rất coi trọng hắn, nhưng hắn vẫn ít lời trong các buổi tiếp đón. Duy chỉ có khi xem những văn kiện quân sự này, hắn một mình ôm một bình trà nóng, chăm chú đọc, thỉnh thoảng lại lộ vẻ mặt hớn hờ, như thể đang đối mặt với một tuyệt sắc giai nhân. Trên đời có đủ loại si tình, mà vị tiên sinh Tư Mã Thuần Như này, chính là một kẻ si mê quân sự chính hiệu.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, Thái Ngạc và Tướng Bách Lý đều mặc thường phục, lặng lẽ đi vào, không làm phiền đến người trẻ tuổi này. Mãi đến khi bình trà trong tay Tư Mã Thuần Như cạn, hắn đứng dậy muốn châm nước, mới phát hiện hai người đang đứng sau lưng mình.

Thái Ngạc cười nói với Tưởng Bách Lý: “Ta nói tiểu tử này, xem những thứ này vào thì trăm sự đều không biết, Bách Lý huynh, huynh thua rồi, đưa tiền đây!”

Tưởng Bách Lý cười khở lắc đầu, lấy từ trong túi ra mấy tờ phiếu khôi phục đập vào tay Thái Ngạc đang chìa ra. Thái Ngạc vui vẻ thu tiền vào.

Tư Mã Thuần Như dờ khóc dờ cười nhìn hai vị đại nhân vật lớn tuổi hơn mình đang cá cược vì việc hãn xem văn kiện. Tưởng Bách Lý nghiêm mặt, hỏi Tư Mã Thuần Như: “Thuần Như, xem những thứ này, có ý kiến gì?”

Tư Mã Thuần Như ngồi xuống ghế, nhìn hai người đều tự tìm chỗ ngồi, ánh mắt lấp lánh nhìn hãn. Hãn lắc đầu: “Quân Giang Bắc trên giấy tờ thực lực rất không tệ, đặc biệt là Sư đoàn 9. Ngoại trừ giới hạn về con đường ở Trung Quốc mà cố ý giảm biên chế một chút pháo binh, về phân phối hỏa lực, đặc biệt là phân phối hỏa lực ở cấp đoàn trở xuống, đã tương đương hoặc vượt qua lực quân châu Âu cùng thời kỳ. Hơn nữa đều là đại đoàn gần ba nghìn người, toàn sư ba lữ chín đoàn, chính là thực lực của ba sư đoàn Bắc Dương quân hoàn chỉnh!”

Hãn hít một hơi thật sâu, tiếp tục từ tốn nói: “Hơn nữa, Sư đoàn 1 Lục quân An Huy và Sư đoàn 2 Lục quân Giang Tô nhìn từ biên chế cũng tương đối hùng hậu, kiên cường, thêm vào đó là hai tỉnh tùy thời có thể tập kết hai sư đoàn bảo an. Nói thật, chỉ cần tuần duyệt ra tay, chiếm lấy Sơn Đông và Hà Nam chỉ với hơn một sư đoàn binh lực, thì không có vấn đề gì lớn! Đương nhiên, đây chỉ là nói về mặt quân sự. Cụ thể có thể đánh tan toàn bộ thể lực phương Bắc hay không, còn phải xem tuần duyệt nắm trong tay bao nhiêu tài nguyên dự bị...”

Tưởng Bách Lý và Thái Ngạc liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

Tư Mã Trạh ngón tay vô thức gõ lên văn kiện, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hiện tại phải xem Mưa Thần nghĩ gì. Hiện tại danh phận ở Trung ương đã định, thực lực của hãh tuy có vẻ mạnh, nhưng nếu tùy tiện khởi binh, muốn cát cứ Đông Nam, e là khó thành. Ta nghĩ hãh không đến nỗi ngu ngốc như vậy, không phải không làm được bước này. Nhưng nhìn hãh không ngừng mở rộng thực lực, lại ra sức xây dựng địa phương, ngay cả thuế cũng thu rất ít, bảo hãh chỉ muốn thủ thành, càng khó khiến thiên hạ tin tưởng. Rốt cuộc hãh muốn làm gì? Theo ta phán đoán, dân sơ khai quốc, Mưa Thần nhất định sẽ có hành động. Chẳng lẽ hãh muốn chinh hợp thực lực phương Nam, theo binh Giang Tả để uy hiếp phương Bắc? Tư liệu chưa đủ nhiều, hiện tại vẫn chưa nhìn ra."

Tướng Bách Lý sắc mặt nặng nề nhìn Thái Ngạc: "Tùng Sơn huynh, người thấy thế nào?"

Thái Ngạc lắc đầu: "Hiện tại cục diện hỗn loạn, hơn nữa nói thật, ta cũng không muốn nhìn quốc gia chúng ta nội bộ đánh nhau nữa. Vị nhân vật phương Bắc kia, xem ra từ khi lên nắm quyền đến nay, cũng không giống minh quân. Nhưng lão sư của ta, Lương Khải Siêu, đã hợp tác với hãh. Ta phải đi phương Bắc xem sao! Có một số việc, hiện tại vẫn chưa thể quyết định... Tuy nhiên, ta nghe nói Tổng Giáo Nhân mấy ngày trước có hoạt động ở Giang Bắc. Nếu Mưa Thần cùng Tổng Giáo Nhân mới Quốc Dân Đảng hợp tác, trong cục diện chính trị này, có được một chỗ đứng là điều chắc chắn."

Ánh mắt hãh trở nên thâm trầm: "Viên Thế Khải đã lớn tuổi, còn Mưa Thần lại rất trẻ. Ta đoán hãh muốn ổn định bước chân, đợi Viên Thế Khải già yếu, thế lực Bắc Dương phân liệt, hãh sẽ ra tay thu thập cục diện. Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, chưa thể tin được."

Tướng Bách Lý chưa kịp lên tiếng, Tư Mã Trạh đã cất giọng: "Không thể nào! Từ khi khôi phục đến nay, Mưa Thần cơ hồ đều chủ động, tính

cách của hần, sẽ không chờ thế cục tự nhiên thay đổi rồi mới hành động! Hần không có kiên nhẫn như vậy! Chỉ là hần có tính toán gì, vẫn chưa nhìn ra mà thôi!"

Ba người nhìn nhau, đều lộ vẻ ngưng trọng. Ba người đều là người thông minh, lại ở đây vì phỏng đoán ý đồ của Mưa Thần mà vất óc, hơn nữa từ đầu đến cuối vẫn không thể nhìn ra vị chỉ huy Vũ Tư Lệnh, thoát nhìn chỉ lo kiến thiết địa phương này, rốt cuộc muốn làm gì tiếp theo, mặc dù họ biết, Mưa Thần chắc chắn sẽ làm gì đó.

Mưa Thần xử lý xong công văn, ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Hần đột nhiên hỏi Trương Chí Hạc đang giúp hần chỉnh lý công văn: "Trần Không Nhóm đã trở về chưa? Nếu về rồi, ta muốn gặp hần ngay."

Trương Chí Hạc nhìn thời gian, đã gần mười giờ đêm, cười nói: "Trần bí thư buổi chiều đã đến Từ Châu. Hành trình mệt mỏi, nói là ngày mai sẽ đến tư lệnh sở bẩm báo."

Mưa Thần khoát tay: "Ta đoán hần cũng nên về rồi. Lập tức phái xe của ta đi đón hần, ta muốn nói chuyện với hần."

Mệnh lệnh của hần nhanh chóng được chấp hành. Trần Trác, người theo Tôn Trung Sơn, thư ký, nay đã đầu quân dưới trướng Mưa Thần, được xe ô tô đến đón. Lúc này hần vừa lên giường đi ngủ, mấy ngày nay đi cùng Tổng Giáo Nhân ở hai tỉnh, thật sự mệt mỏi. Hôm nay về đến tuần duyệt làm thư phòng thường trực treo bảng hiệu, liền về nghỉ ngơi sớm, không ngờ Mưa Thần còn nhớ đến hần, phái người đến mời hần ra.

Hần còn ngái ngủ đứng bên ngoài phòng làm việc của Mưa Thần, Trương Chí Hạc từ bên trong mở cửa, mỉm cười nói: "Trần bí thư, tư lệnh đang đợi ngài bên trong. Mời vào."

Trần Trác bước vào, thấy Mưa Thần từ sau bàn làm việc đứng dậy, bước tới đón hắt, nói: "Không Nhóm, đừng xá vất vả! Đêm khuya còn mời người đến, thật sự có một số việc không hỏi không yên lòng. Lần này ta dặn dò người làm việc thế nào rồi? Thuận lợi chứ?"

Trần Trác hơi khom người hành lễ với Mưa Thần, Mưa Thần lại ấn hắt ngồi xuống, tự tay rót trà, Trần Trác trong lòng hơi đặc ý, cuối cùng mở miệng: "Tư lệnh, lần này tôi cùng Tổng Giáo Nhân tiên sinh đi hai tỉnh, ông ấy một đường cùng các thân sĩ và những người có tư cách ứng cử nghị viên, phát biểu mấy chục bài diễn thuyết, đều là nói chính phủ hiện tại làm không đúng, không hợp pháp, nhưng đều là lời hay ý đẹp, không có nửa điểm công kích, chửi rủa. Mọi người đều nói Tổng Giáo Nhân tiên sinh quả là một chính trị gia hàng đầu..."

Mưa Thần cười nói: "Được rồi, được rồi, ta biết người ở bên cạnh ông ấy chắc chắn cũng học được không ít. Việc của chúng ta làm thế nào rồi?"

Trần Trác có chút đặc ý cười, từ trong cặp da lấy ra một xấp công văn dày cộp: "Chúng ta trù bị tân chính đảng, thâm gia tranh cử. Lần này đi cùng Tổng Giáo Nhân tiên sinh hai tỉnh tuần hành, Không Nhóm may mắn không phụ mệnh. Đây là báo cáo chi tiết và danh sách những người ứng cử ở địa phương mà tôi đã chọn, đều là người của chúng ta, còn có kế hoạch tranh cử nghị viên địa phương trong cuộc tổng tuyển cử, nói thật, lần này vẫn là nhờ Tổng Giáo Nhân tiên sinh chỉ dẫn không ít."

Mưa Thần cầm xấp công văn dày cộp lên xem xét cẩn thận. Trần Trác là người đã tìm đến hắt sau khi chính phủ lâm thời tan rã, ban đầu chỉ là thư ký. Sau đó, Trần Trác, người có nhiều toan tính, đã dâng lên một bản điều trần, nói rằng hiện tại ở hai tỉnh Giang Tô và An Huy, trải qua việc tự trị địa phương, cùng với một số người say mê tự trị địa phương, phổ biến cơ sở dân chủ, tôn trọng chế độ Liên Bang của Mỹ, đều tập trung ở đây, Vũ Tư Lệnh có thể đứng sau trù bị một đảng phái mang danh Liên Bang, tham gia

cuộc tổng tuyển cử đại biểu quốc hội, làm người phát ngôn chính trị cho mình. Hẳn lớn mật thảo luận trong bản điều trần, thanh quân chỉ là công cụ để Vũ Tư Lệnh thống nhất tư tưởng quân đội, điều khiển quân đội, không thể thay thế vai trò của chính đảng, Vũ Tư Lệnh nếu thực sự muốn làm nên sự nghiệp, thì phải thành lập một chính đảng, là điều bắt buộc.

Mưa Thần thực ra trong đầu cũng đang suy tính chuyện này, trước kia hẳn không có điều kiện này. Hiện tại một số danh lưu và những người có dã tâm trong chính trị cũng dần tụ tập ở Từ Châu. Bản thân mình trong chính trị cần có thanh thế và thế lực ngôn luận, cũng phải chuẩn bị. Nhìn lời nói trong bản điều trần của Trần Trác rất rõ ràng, hẳn trước nay vẫn trọng dụng người có tài. Vì vậy, hẳn đã chọn Trần Trác từ trong túi ra, toàn lực chuẩn bị cho việc thành lập đảng phái và tranh cử ở hai tỉnh. Hẳn tin rằng, trong giới thực lực địa phương, cũng có thể lôi kéo một số thế lực. Trước không chế số lượng đại biểu của hai tỉnh, sau đó phát triển thêm, phần đấu trở thành đảng lớn thứ ba trong quốc hội là hoàn toàn có thể. Đến lúc đó, lựa chọn hợp tác với đảng Cộng Hòa của Viên Thế Khải hay Quốc Dân Đảng của Tống Giáo Nhân, đều có chỗ để lựa chọn, một số trò xiếc của mình cũng có thể phổ biến xuống.

Về quân đội, hẳn vẫn kiểm soát nghiêm ngặt, quân nhân không đảng, đây là nguyên tắc cơ bản.

Trần Trác làm việc lần này quả nhiên không tệ, báo cáo chi tiết, xác thực và sinh động, danh sách ứng cử viên cũng rất thỏa đáng, kế hoạch bầu cử cũng kín kẽ và khả thi. Hẳn nhìn báo cáo, không khỏi mỉm cười.

"Không Nhóm, làm rất tốt! Xem ra dưới trướng ta quả nhiên có đại tài! Nhưng người chỉ là một thường vụ quản sự trong ban trị sự của đảng dự kiến này, có phải là quá tài năng mà không được trọng dụng không? Ta rất muốn cho người làm bí thư trưởng của Liên Bang đảng. Với tài năng của người, dư sức đảm nhiệm."

Trần Trác cảm thấy đắc ý, biết mình đã tìm được cơ hội thăng tiến. Hắn cẩn thận thu liễm vẻ đắc ý, chỉ vào danh sách, cười nói: "Tư lệnh, tôi không có danh vọng trong nước, nên mới đề cử Đinh Tây Lâm tiên sinh làm chủ tịch đảng, ban đầu Lý Bình Sách tiên sinh ở Thượng Hải là một lựa chọn tốt, đáng tiếc Lý tiên sinh gần đây đã đóng cửa từ chối tiếp khách, đối với tư lệnh cũng có khúc mắc lớn. Quả là đáng tiếc... Về phần bí thư trưởng, tôi đã chọn Thẩm Ân Phu tiên sinh..."

Mưa Thần có chút do dự: "Hắn không phải là tâm phúc của Trương Quý Trực sao? Sao có thể làm bí thư trưởng của chúng ta?"

Trần Trác từ tốn giải thích: "Tư lệnh, hiện tại chúng ta đã nắm trong tay hai tỉnh An Huy và Tô, Trương Quý lão chẳng qua chỉ là một kẻ cô đơn, lẻ loi. Tại Bắc Kinh, lão ta chỉ mượn chút quan hệ và thanh danh để lôi kéo người thành lập Đảng Cộng Hòa. Những người ở Giang Tô, ai mà không biết trọng dụng Tư lệnh! Thẩm tiên sinh ở Bắc Kinh và Thượng Hải sớm nhìn rõ cục diện này, đầu quân cho Tư lệnh cũng là chuyện sớm muộn. Ông ta ở Giang Tô rất có danh vọng, lần này trở về, phái lập hiến Giang Chiết cũng có không ít nhân vật đi theo. Không có chức vụ bí thư trưởng, e rằng không đủ để an ủi bọn họ đâu..."

Mưa Thần trầm ngâm, cũng thấy tiếc cho chuyện của Lý Bình. Lúc trước vì lập nghiệp, bản thân có làm một số việc hơi quá đáng. Giờ chỉ còn cách này. Cái Đảng Liên Bang này, nhân vật chủ chốt quả thực có chút yếu kém, nhưng bản thân hắn chỉ muốn làm một công cụ khuấy đảo quốc hội, thủ lĩnh quá nổi danh, ngược lại sợ "đuôi to khó vẫy". Xem ra, mọi chuyện vừa vặn.

Hắn đứng dậy, thấy Trần Trác cũng vội vàng đi theo, Mưa Thần nắm tay hắn: "Không cần, lần này chuyện Đảng, ta giao cả cho người. Không được phép xảy ra bất cứ sai sót gì! Giai đoạn đầu, chúng ta vẫn phải giữ vẻ hợp tác với Cùn Ban tiên sinh. Những việc này, mấy ngày nay chúng ta cần bàn

bạc kỹ hơn. Cần bao nhiêu tiền, người cứ lên kế hoạch, ta đều phê chuẩn. Thời gian cũng không còn sớm, làm phiền người một chuyến, đi rồi về nghỉ ngơi... Chuyện lần này, quả thực xử lý rất tốt. Ta rất kỳ vọng vào người!"

Năm 1912, vào mùa hạ, Đường Thiệu Nghi vừa từ chức Thủ tướng Nội các không lâu, đầu tháng Bảy, tại Tô Châu, Đảng Liên Bang chính thức thành lập, rồi nhanh chóng đến Bắc Kinh thiết lập chi bộ. Các nhân sĩ nổi danh ở hai tỉnh Giang Tô và An Huy, nhao nhao gia nhập đảng, cũng bắt đầu chuẩn bị cho công việc đại tuyển quốc hội cuối năm. Kẻ sáng suốt đều biết, đảng phái này đơn giản là Mưa Thần bày trò, xem như tham gia vào cuộc tranh đấu quyền lực sắp tới. Vị tướng quân trẻ tuổi này, khẩu vị quả thực lớn đến đáng sợ, chẳng hề lo lắng "cây to đón gió". Các phe phái thực lực địa phương, bởi vì tôn chỉ của đảng là phổ biến tự trị địa phương, thành lập Liên Bang chế độ quốc gia, rất có lợi cho việc phân chia đất đai, nhao nhao hưởng ứng. Nhất thời, danh tiếng của Đảng Liên Bang ở miền nam Trung Quốc thật sự rất vang dội.

Tổng Giáo Nhân tức giận gửi điện báo chỉ trích Mưa Thần bội tín, Mưa Thần lại giải thích, hắn chỉ là một quân nhân, từ trước đến nay không thể can thiệp vào việc tự do thành lập đảng của các nhân sĩ địa phương. Hắn đã cố gắng tạo điều kiện cho Tổng Giáo Nhân hoạt động ở Giang Bắc, lại bất đắc dĩ bị bàn luận tập thể, tự do thành lập đảng vốn là quyền lợi của nhân dân theo quy định tạm thời của hiến pháp, hắn chỉ có thể vui mừng nhìn thấy thành quả. Chuyện bội tín, thực không dám nhận.

Nhưng làm như vậy, Mưa Thần cũng coi như bắt đầu giữ khoảng cách với Đồng Minh hội. Mặc dù trên danh nghĩa hắn là hội viên Đồng Minh hội, sau này lại gia nhập Quốc Dân đảng do Tổng Giáo Nhân thành lập. Thì ra hắn đều mượn cớ Đồng Minh hội để làm việc, hiện tại không còn danh nghĩa này, cũng không biết nước cờ này đi đúng hay sai. Những chuyện này, chỉ có thể nhìn vào tương lai.

Vào trung tuần tháng Bảy, Thái Ngạc sau khi ở Từ Châu vài ngày, cuối cùng cũng muốn lên xe ra Bắc, còn Tư Mã Trảm thì ở lại Từ Châu bên cạnh Trăm Dặm.

Thấy xe lửa sắp khởi hành, Trăm Dặm kéo tay Thái Ngạc nói: "Tùng Sơn huynh, lần này đến Bắc Kinh, vẫn phải cẩn thận hơn. Gần đây thân thể huynh yếu đi nhiều... Muốn huynh ở lại, huynh lại có chí lớn, là vì sự nghiệp tương lai mà ra sức. Sau này huynh ở phương Bắc, đệ ở phương Nam, cùng quan sát thiên hạ đại thế. Đệ luôn có cảm giác, cuộc sống tương lai, e rằng sẽ là phong vân nổi lên."

Thái Ngạc mặc bộ thương nhân, cũng xúc động vỗ tay Trăm Dặm. Tiếng còi xe lửa đã vang lên, hắn cũng không có thời gian nhiều lời, chỉ xúc động nói: "Hai huynh đệ chúng ta ngày xưa ở Bắc Kinh, những lời hùng tâm tráng chí vẫn còn vang vọng bên tai, huynh đệ một ngày không dám quên! Huynh ở Giang Bắc, cho rằng có thể giúp đỡ Mưa Thần. Lần này ở Từ Châu mấy ngày nay, nhìn người này làm việc, quả là phi phạm! Lại thành lập chính đảng, muốn cuốn vào trung tâm triều cục, chí hướng của hắn e rằng trong hai ba năm nữa sẽ lộ rõ! Là một đời khai sáng nhân vật, còn hơn cả Tôn Quyền ở Giang Đông, huynh thay ta nhìn cho kỹ. Chúng ta còn gặp lại."

Hai người đang nắm tay nói chuyện, Trương Chí Hạc, phó quan của Mưa Thần vội vàng chạy tới. Hai người nhìn nhau cười, Thái Ngạc đến Từ Châu, Trăm Dặm ngày nào cũng ở bên cạnh, không nghĩ đến có thể che giấu tai mắt của Mưa Thần. Nhưng Thái Ngạc không đến cửa nộp thiếp, Mưa Thần cũng nhịn không đến quấy rầy, phần khí độ này cũng không tầm thường.

Nhưng đến lúc này, hắn cuối cùng cũng phải phó quan của mình đến.

Trương Chí Hạc đi thẳng đến trước mặt Thái Ngạc, cung kính cúi chào: "Tùng Sơn tiên sinh, Tư lệnh chúng ta biết tiên sinh đến kết giao, cũng không muốn dùng thủ đoạn quan trường để qua loa. Chỉ mong tiên sinh ở Giang Bắc tự do là tốt rồi. Hiện tại tiên sinh sắp đi, Tư lệnh đặc biệt phái tôi đến tặng chút lễ mọn, lấy may mắn trước khi xuất phát."

Nói rồi, hắn nhận từ tay thuộc hạ một cái bao da nhỏ, đưa cho Thái Ngạc. Trầm Dậm bên cạnh cười nói: "Tùng Sơn huynh, Mưa Thần này là thổ tài chủ, không vợ vét thì thôi, đã vợ vét thì thôi, người cứ nhận lấy! Ở Bắc Kinh an cư, ở đô thành, khó lắm!"

Thái Ngạc cười, nhận lấy bao da, nói với Trương Chí Hạc: "Thay ta tạ ơn Vũ Tư lệnh. Tương lai nhất định còn có thời gian gặp mặt Tư lệnh. Quốc sự phong vân biến ảo, mong Tư lệnh giữ gìn sức khỏe, chúng ta sau này còn gặp lại!".

STT 100: Chương 3: Quyền nhất thống, con đường, chương thứ ...

Chương 3: Quyền nhất thống, con đường, chương thứ nhất, an được quân tồn tại

Vào mùa hè năm Dân Quốc nguyên niên, tình hình chính trị ở Bắc Kinh thay đổi xoành xoạch. Đầu tiên là Đường Thiệu Nghi từ chức, rồi Thiên Tân vì Viên Thế Khải phá hoại nội các. Tiếp theo, Lục Chính Tường bị lôi ra khỏi tổ chức, lại bị các nghị viên Đồng Minh hội xa lánh, nhanh chóng ngã ngựa. Kế đó, Triệu Quân nắm quyền thành lập nội các, chỉ trong nửa năm, Dân Quốc đã thay ba đời nội các.

Triệu Quân lên nắm quyền, cục diện chính trị dần ổn định. Dù sao, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cuộc đại tuyển cử hai viện vào tháng 12. Cả nước đều dõi theo, dưới sự cai trị của Viên Thế Khải, liệu có thể thành lập một nội các chịu trách nhiệm hay không, và ông ta sẽ ứng phó ra sao.

Lúc này, ở phía tây bắc Bắc Kinh, một sự việc mà các nhân vật lớn của Dân Quốc không còn để tâm lại đang diễn ra, kéo dài suốt nhiều ngày. Đó là việc Mông Cổ bên ngoài, từ cuối tháng 11 năm 1911, đã tuyên bố "độc lập", và dưới sự hậu thuẫn của Nga, các vương công Mông Cổ đang tiến hành các hoạt động ly khai khỏi Trung Quốc, nhằm vào sáu minh ở Nội Mông.

Trung ương lục quân sư thứ hai mươi, lữ đoàn bốn mươi, thành đoàn thứ tám mươi, đóng quân ở phía bắc Thác Khắc, để ngăn chặn quân đội Mông Cổ bên ngoài xâm phạm sáu minh Nội Mông. Đoàn quân này, hơn hai ngàn

người, là toàn bộ lực lượng quân sự mà chính phủ trung ương đặt ở biên giới.

Đoàn quân chia nhỏ thành các đơn vị, phân tán thành những cứ điểm riêng biệt, án ngữ giữa Nội và Ngoại Mông, kiên cường chống đỡ. Những quân nhân này, dù là sĩ quan và binh lính Bắc Dương, lại đang bảo vệ sự thống nhất của quốc gia, chịu đựng băng giá, thể hiện đúng bản lĩnh của người lính.

Nhị doanh liên trưởng Trương Chấn Dương bước xuống từ vọng lâu, hướng về phó trại Trương Chi Giang, người cùng đóng quân với mình, cười khổ nói: "Hôm nay lại phải chịu đựng một ngày! Quân Ô Thái có lẽ đã hướng đông, xâm chiếm Nam Phủ rồi. Thác Khắc đạo này lại yên tĩnh."

Trương Chi Giang đang sưởi ấm. Trời dần tối, dù là mùa hè, đêm trên thảo nguyên vẫn lạnh thấu xương. Ông và Trương Chấn Dương, Trương Thanh, ba người từng được gọi là "Tam Kiệt Kỵ Binh" của hai mươi trấn, đều là những người tình nguyện đến đóng quân ở vùng đất xa xôi này dưới quyền đô thống Trương Thiệu. Đóng quân trên thảo nguyên lâu như vậy, mà chí khí vẫn không hề suy giảm.

Ông cầm cây còi lửa, nặng nề ném xuống đất: "Chỉ với đoàn quân của chúng ta, đông phải phòng thủ, tây cũng phải phòng thủ, đến bao giờ mới có thể phản công? Cứ cố thủ thế này, chẳng phải là ngầm thừa nhận việc Mông Cổ bên ngoài độc lập sao? Ta thấy quân không cần nhiều, chỉ cần thêm hai ba đoàn nữa là được! Mấy con chim lợn Ô Thái kia, ta một mình cân năm!"

Trương Chấn Dương cười khổ nói: "Tử Khương huynh, giờ chính phủ còn đâu ra quân!" Anh nhìn xung quanh, không có ai, rồi bí mật ghé tai Trương Chi Giang, "Vài ngày trước tôi đến Tuy Viễn, nghe tham mưu phủ

đô thống nói, tổng thống vừa cho Bắc Dương một trăm doanh binh, chuẩn bị biên chế mười sư đoàn, dự định đối phó với phía nam!"

Trương Chi Giang im lặng, nghiêng răng mắg: "Tổng thống đúng là đồ hỗn đản! Quốc gia nuôi chúng ta những binh lính này để làm gì? Chẳng phải để dùng ở tiền tuyến quốc phòng sao? Giờ phía tây bắc quốc gia có chuyện, chỉ cho hai ngàn con chim lợn! Phía nam bọn chúng cũng là lũ hỗn đản! Có sức mạnh sao không mang đến cho tiền tuyến của chúng ta? Chỉ một lòng muốn lật đổ tổng thống. Sau đó, mỗi đứa một góc, phá của cướp vợ bé, đúng là cả đám đều đen lòng!"

Nghe lão ca ca nổi giận, Trương Chấn Dương cũng không biết nói gì, chỉ cùng ông sưởi ấm. Bọn họ, những người lính tiền tuyến, thực sự quá khổ cực, quân lương thường xuyên không được phát, việc tiếp tế cũng vô cùng khó khăn. Mùa hè, có những binh lính vì tiết kiệm quân phục, còn mặc áo da cừu. Anh cũng thỉnh thoảng tự hỏi, làm thế nào họ có thể sống sót qua những ngày tháng này.

Trời cuối cùng cũng tối hẳn, Trương Chi Giang mắg một câu, đứng dậy nói: "Đi! Chúng ta đi ăn cơm!" Ngay lúc đó, BÙM! Một tiếng súng nổ vang vọng phá tan sự yên tĩnh của bầu trời đêm thảo nguyên. Trương Chấn Dương cũng đứng dậy, cả hai đều tập trung lắng nghe.

Dần dần, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm, sau đó là tiếng súng trường và súng kíp tự chế của Nga nổ liên hồi. Hai người đều biến sắc, quân Ô Thái, những kẻ đã gây rối ở phía đông Mông Cổ gần đây, có vẻ như đang xông đến chỗ họ!

Trương Chấn Dương lập tức thôi còi tập hợp trong doanh trại nhỏ. Những binh lính tỉnh táo cũng đã sớm phát hiện ra tình hình, vội vàng cầm súng trường và đạn dược xông lên tường thành. Đơn vị của họ có 126 người, 114 khẩu súng trường, không có súng máy.

Trương Chi Giang và Trương Chấn Dương cùng xông lên tường thành. Nhìn xa xa, những ngọn đuốc như một biển lửa, đội hình địch hỗn loạn xông tới. Nhìn vào vũ khí của chúng, chúng cũng rất tạp nham, súng trường, súng hỏa mai, đủ cả. Nhưng số lượng thực sự quá đông, ước chừng ba, bốn ngàn người, xem ra là lực lượng chủ lực của quân Ô Thái. Chúng không đi đánh Nam Phủ, mà lại chạy về phía Thác Khắc!

Trương Chấn Dương nghiêng rằng, ra lệnh cho binh lính kiểm tra súng ống, chuyển đạn lên tường thành. Rồi quay đầu trừng mắt nhìn Trương Chi Giang nói: "Tử Khương đại ca! Chỗ này của tôi còn sáu con ngựa, tôi để năm người cho anh, anh mau về Thác Khắc cầu viện! Chúng ta nhất định sẽ chống cự đến khi anh quay lại!"

Trương Chi Giang mắng: "Ta là cấp trên của người, ta phải ra lệnh cho người! Người cưỡi ngựa chạy đến Thác Khắc đi. Ta ở đây đợi người trở lại, nếu không mang viện binh về, ta đánh chết người!"

Hai người nhìn nhau như chơi gà một lúc lâu, cuối cùng cùng nhau bật cười. Thấy kỵ binh địch sắp vây kín, Trương Chấn Dương vội vàng viết báo cáo, Trương Chi Giang cũng ký tên vào. Tìm một tên lính, bảo hẩn phá vây cầu viện. Tên lính ban đầu không muốn, cuối cùng thấy không đi thì không kịp nữa, sáu người, sáu con ngựa mới mở cửa trại lao ra.

Khi cửa trại đóng lại, Trương Chi Giang và Trương Chấn Dương đều hiểu, lần sau cửa trại mở ra, có lẽ là lúc hai người họ đền nợ nước. Thác Khắc chỉ có một đội đặc vụ, một đội kỵ binh và một đội bộ binh không hoàn chỉnh, lấy gì để đánh lui mấy ngàn phản quân này?

Những ngọn đuốc đã đến gần, hai người cũng lười đáp lời với những phản quân này, vẫy tay ra lệnh nổ súng. Những binh lính này đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, bắn ra đều là những loạt đạn, hầu như viên đạn nào bắn ra cũng đều trúng đích. Sau một hồi súng nổ, hàng kỵ binh phía trước

ngã xuống một loạt, phía sau lại xông lên. Đạn súng trường rít gào trên tường thành. Binh lính đều đào lỗ châu mai ở hai tầng trên dưới. Các vọng lâu cũng có những tay súng thiện xạ trấn giữ, trong tình huống này vẫn bình tĩnh bắn ra từng phát, không hề rối loạn.

Kỵ binh tấn công bị đánh bại hết lớp này đến lớp khác, ngựa chiến không có chủ nhân hí vang, nhảy nhót lung tung. Cuối cùng, có người phá vỡ lưới lửa đạn súng trường, ném những quả lựu đạn vào. Đây là thủ đoạn tấn công thường dùng nhất của quân Thanh năm xưa, bị những binh lính Mông Cổ này học được.

Lực nổ của những quả lựu đạn này quá nhỏ, nhưng ném vào người, lại lập tức biến thành một quả cầu lửa. Thấy trên tường thành có chút hỗn loạn, Trương Chi Giang lớn tiếng ra lệnh: "Một loạt hai hàng hỏa lực đồng loạt bắn nhanh chặn đường xung kích phía sau, ba hàng đánh vào ngựa dưới chân tường!" Trương Chấn Dương thì không nói gì, khẩu súng ngắn của anh bắn ra một băng đạn mười viên, ít nhất cũng bắn trúng năm sáu tên địch dưới chân tường. Sau khi súng trường phân phối hỏa lực, binh lính Mông Cổ dưới chân tường lập tức bị đánh ngã ngựa, không ít lựu đạn chưa kịp ném đã phát nổ trong tay chúng, càn quét thành một mảng.

Vòng công thủ thứ nhất kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, theo tiếng kèn hiệu, đám lính Mông Cổ mới chịu tan tác rút lui. Bọn chúng cũng ngừng bắn, để dành đạn. Vừa rồi đánh nhau kịch liệt, mỗi khẩu súng trường đều bắn ra cả chục băng đạn. Tổng số đạn dự trữ của bọn chúng, cũng chỉ có bảy mươi lăm băng đạn mỗi khẩu.

Giao chiến diễn ra ngắn ngủi nhưng vô cùng ác liệt, đối mặt với những trận chiến như vậy cũng là một thử thách lớn đối với thần kinh của con người. Trương Chi Sông và Trương Chấn Dương dựa lưng vào tường đất ngồi xuống, một bên thở hổn hển, một bên kiểm tra súng trong tay. Bọn họ

cũng vội vàng cứu thương binh, bổ sung đạn dược. Một trận chiến, tất cả mọi người đều đã có quyết tâm liều chết.

Xa xa truyền đến một giọng nói thô khan, mặc dù cách xa, nhưng trên thảo nguyên mênh mông vô tận này, vẫn có thể nghe rõ mồn một: "Thủ cái kẹp thật là ba tấm bên trong cái nào? Chúng ta đều là dòng dõi của Trường Sinh Thiên, người Hán lại muốn chia cắt đất đai của Mông Cổ, còn đuổi cả Hoàng đế Mãn Châu ra khỏi nhà, các người không phải hô hào cách mạng, đòi độc lập dân tộc sao? Chúng ta, người Mông Cổ, muốn sát nhập thành một nhà, tự mình làm chủ, thì có gì sai? Các người cũng là những Hán tử hảo hán, ta cũng không muốn có nhiều thương vong ở đây, các người rút lui, rời khỏi Thác Khắc Năm, ta tuyệt đối không truy sát! Nếu trái lời thề, ta không phải là dòng dõi của Trường Sinh Thiên!"

Trương Chi Sông đứng dậy, lớn tiếng đáp trả: "Lão tử là Trương Chi Sông của đoàn tám mươi! Trong ngoài Mông Cổ đều là đất đai của người Trung Quốc. Lão tử không hiểu những đạo lý khác, chỉ biết là một quân nhân thì không thể để mất mảnh đất này! Người hán là Ô Thái gì đó thân vương! Ăn lộc của Trung Quốc bao nhiêu năm, lại nuôi ra một con Bạch Nhân Lang như người! Nói nhiều vô ích. Có bản lĩnh, cứ lấy súng ra mà phân cao thấp!"

Hắn vung súng trường lên, BÙM một phát, một phát đạn đã bắn ra. Tên Mông Cổ hán tử đang vác cờ đen lớn cho Ô Thái còn chưa kịp kêu lên tiếng nào đã ngã gục, đám kỵ sĩ bên cạnh Ô Thái vội vàng tránh né. Chỉ nghe Trương Chi Sông đứng trên đầu tường cười ha hả: "Sảng khoái!"

Khi đó, vị sĩ quan trẻ tuổi này vẫn chưa sùng bái Cơ Đốc giáo như sau này, cũng chưa có cái tên Paul, trong người tràn đầy huyết khí, đầy lòng can đảm.

Ô Thái thực sự nổi giận, hai khẩu súng máy hạng nặng Mark do Nga viện trợ được tháo ra khỏi lưng ngựa. Những báu vật này, bọn chúng thực sự hiếm khi dùng đến. Nói thật, dùng cũng không được tốt lắm. Hôm nay lại phát huy siêu tiêu chuẩn, đạn súng máy quét ngang qua tường thành thấp bé, bắn vào lỗ châu mai, đất đá văng tung tóe, có vài viên đạn xuyên qua lỗ châu mai, xuyên thẳng vào trong tường vây, hạ gục những binh lính đang ẩn nấp phía sau. Lính Mông Cổ không có hỏa lực chi viện, một phát súng máy tấn công liền ngừng lại. Nhưng lần này, cuộc tấn công lại hung hãn hơn lần trước rất nhiều, những Hán tử này như muốn liều mạng, nửa mở nghi ngờ, phát ra tiếng gào thét chấn động trời đất, tứ phía xúm lại.

Binh lính vẫn duy trì hỏa lực chinh tề để đối phó. Nhưng một cuộc xung kích lớn như vậy không phải trăm khẩu súng trường có thể ngăn cản. Lính Mông Cổ nhanh chóng xông đến dưới chân tường vây, lần này lại dùng súng thổ pháo bắn đầy đạn sắt vào các lỗ châu mai. BÙM BỊCH, tiếng nổ của súng thổ pháo vang lên liên hồi dưới chân tường, không ít binh lính kiên trì bắn trả bị đạn bắn mù mắt, kêu thảm thiết ngã xuống đầu tường. Những tên lính Mông Cổ còn nhảy xuống ngựa, dùng sức đâm vào cánh cửa trại mỏng manh. Càng nhiều hơn là nằm sấp xuống, ngửa mặt lên trời bắn, hai bên chỉ cách nhau khoảng ba mét, hỏa lực súng trường giao thoa nhau trút xuống. Giao chiến giữa hai bên không có mục đích nào khác, chỉ là muốn ngăn chặn đối phương!

Phía sau, kỵ binh Mông Cổ mang theo thang mây đơn giản, nơi đây thảo nhiều cây ít, làm loại khí giới công thành này cũng không dễ dàng. Nhìn thấy thang mây đến dưới đáy, lính Mông Cổ đều reo hò, quân lính trên tường cũng đỏ mắt, liều mạng muốn đẩy ngã những chiếc thang mây này, hỏa lực cũng tập trung vào hướng đó. Lính Mông Cổ chuẩn bị trèo lên bị bắn ngã hàng loạt, thi thể vây quanh mấy cái thang chất thành đống. Thịnh thoảng có vài người xông lên, lại bị quân lính trên tường dùng lưới lê đâm

xuống. Nhưng những dũng sĩ này cũng hơn nửa đã bị hỏa lực mạnh mẽ dưới tường đánh gục, chém giết đã tiến vào giai đoạn ác liệt nhất.

Ô Thái nghiêng răng nhìn ngôi làng thổ lũy nhỏ bé này, ánh lửa từ đạn bắn ra gần như bao vây nó. Tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp thảo nguyên rộng lớn. Vị vương gia Mông Cổ này là hậu duệ của Bor tế Jeter thị, cả nhà đều là thân tín nhất của Thanh triều. Lần này cùng với chuồng cỏ Phật sống và hàng đạt thân vương cấu kết với nhau nổi dậy ở sông nóng, ngoài việc vì chủ nghĩa Đại Mông Cổ của bản thân, còn là để báo thù nhà.

Nhưng nhìn thấy đoàn tám mươi chỉ là một lũ đã chống cự kiên cường như vậy, hãn mớ hồ cảm thấy, một dân tộc Đại Hán thức tỉnh, tự cường thực sự, sẽ không từ bỏ mảnh đất Mông Cổ này. Cũng chính vì vậy, hãn càng thêm phần nộ. Hãn nghiêng răng hạ lệnh với tả hữu: "Lại đến một ít dũng sĩ! Kẻ nào là người đầu tiên cầm cờ của chúng ta vào nơi này, ta thưởng cho hãn một cân bạc! Kẻ nào là người đầu tiên xông vào Thác Khắc Năm, ta thưởng cho hãn một mảnh ruộng, một trăm hộ nô lệ, đề bạt hãn làm đài cát! Trước mặt những hảo hán của Mông Cổ chúng ta, không có người Hán nào có thể chống cự!"

Chiến sự từ lúc trời tối cho đến rạng sáng ngày hôm sau. Ban đầu, những lính Mông Cổ này đều nhanh nhẹn, dũng mãnh, lấy cướp bóc làm phương pháp chiến đấu chủ yếu. Nhưng lại bị mắc kẹt ở ngôi làng thổ lũy nhỏ bé phía tây bắc Thác Khắc Năm, chiến đấu suốt một đêm.

Nhưng trên bản đồ, không tìm thấy đất đai của Trung Quốc, Trương Chi Sông, Trương Chấn Dương và những người khác phải đối mặt với kẻ địch đông hơn mình hai ba mươi lần, kiên trì suốt một đêm. Kẻ địch đã từng vượt qua tường đất, cũng từng phá tan cánh cổng lớn, nhưng đều bị các huynh đệ của đoàn tám mươi, doanh hai dùng lưới lê và máu thịt đẩy lui. Tuy nhiên, họ cũng chịu thương vong nặng nề, Trương Chấn Dương bị đao

Mông Cổ đâm vào bụng, hiện tại đã hấp hối, số binh lính còn lại, hiện tại chỉ còn mười mấy người. Tất cả đạn cộng lại, không quá trăm viên.

Trương Chi Sông cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, chân trái của hắn bị một nhát đao, vai cũng trúng một viên đạn, hiện tại cả người đầy máu. Nhưng hắn vẫn vịn súng trường, uy nghiêm đứng thẳng trước mặt kẻ địch. Băng vải trên vai hơi bung ra, trong gió thảo nguyên sớm đã bị thổi bay, phát phơ trước người hắn, tựa như một lá cờ huyết sắc.

Ô Thái đương nhiên cũng nhìn thấy vị sĩ quan trẻ tuổi này, cũng nhìn thấy dải băng huyết sắc bị thổi bay. Hắn lẩm bẩm: "Trường Sinh Thiên, đám người Hán này đang làm gì vậy..." Bên cạnh, một đài cát vể mặt có chút do dự, chỉ vào xác ngựa chồng chất như đồng cỏ khô trước làng thổ lũy, hắn lẩm bẩm nói: "Những người chết phía trước, đều là những hán tử dũng cảm nhất thảo nguyên của chúng ta a! Cũng là những chiến mã mạnh mẽ nhất của vương gia. Chúng ta cho dù đánh hạ được ngôi làng này, còn có thể chạy đến Thác Khắc Năm được không?"

Ô Thái đột nhiên nổi giận, một roi quất vào đầu tên đài cát, gần như găm lên: "Trước mặt những hùng ưng của Mông Cổ chúng ta, không có thành trì nào không thể công phá! Cho dù chúng ta không đi Thác Khắc Năm, ngôi làng thổ lũy này cũng phải bị đánh hạ! Ta muốn tự tay moi tìm những binh lính người Hán bên trong ra xem, xem bọn chúng có phải đều là những trái tim bằng đá hay không!"

Nhìn đội quân Mông Cổ đối diện chậm rãi chinh đồn đội hình tấn công, mặc dù động tác của bọn chúng đã chậm đi rất nhiều, nhưng Trương Chi Sông biết, thời khắc cuối cùng của mình đã đến. Hắn lấy khẩu súng lục của mình ra, nhét vào một viên đạn sáu ba ly, hướng những binh lính vây quanh hắn nói nhỏ: "Có đạn, để dành cho mình một viên. Hết đạn, cũng chuẩn bị cho mình một cây đao! Hôm nay chúng ta chết ở đây, một ngày nào đó, quốc gia sẽ dựng bia cho chúng ta!"

Nhìn vẻ mặt im lặng và kiên nhẫn của bọn họ, Trương Chi Sông lại không hiểu vì sao, trong lòng có chút chua xót. Quốc gia dựng bia cho chúng ta? Quốc gia còn nhớ đến chúng ta sao?

Năm 1912, vào mùa hè, quân Ô Thái Mông Cổ, sau khi quấy rối một vùng ở Thác Khắc, lại chuyển hướng chiến lược, giày xéo tàn phá ở vùng sông Bạch, rồi mới chịu rút lui về Mông Cổ dưới sự phản công của đội quân đô đốc sông Bạch. Tây Tạng cũng tuyên bố độc lập. Trong tình hình chính trị rối ren của thời Dân Quốc, ngoài vùng Đông Bắc coi như yên ổn, còn lại đều tiềm ẩn biến cố, càng khiến chính quyền mới thành lập thêm nhiều phiền toái. Đằng sau những biến động này đều có bóng dáng của các cường quốc. Mông Cổ là Nga, còn Tây Tạng là Anh. Trung ương Viên Thế Khải nhất thời không thể lo liệu, phương hướng Mông Cổ cũng không thể điều quân đội đến trợ giúp. Về phía Tây Tạng, từ khi Xuyên đốc Doãn Xương Dụ dễ dàng bị người ta lừa, kế hoạch phái quân đội trấn an Tây Tạng đều bị giữ lại để làm vốn cho cuộc chiến ở Tứ Xuyên. Lãnh thổ Trung Quốc, vào lúc này thực sự đối mặt với tình cảnh bị chia cắt.

Mưa Thần vượt tờ báo trong tay, gần như găm lên với mấy sĩ quan dưới trướng: “Để mất lãnh thổ, là nỗi nhục của quân nhân chúng ta! Đoàn quân 80 đã chiến đấu kiên cường, thế cục ở phía Bắc thì sao, trung ương lại bất lực, chúng ta phải làm gì đây!”

Mấy sĩ quan cao cấp dưới trướng hẳn đều cảm thấy khó hiểu. Mưa Thần gửi một bức điện báo triệu họ đến Từ Châu, rồi lại găm rú về chuyện mất lãnh thổ. Phía Bắc không thể điều binh, chẳng phải là có công lao của người, Vũ Tư lệnh? Nếu không phải phía Bắc tập trung binh lực đối phó tình hình ở phương Nam, thì những đội quân ở bên ngoài kia, thực sự không đủ đánh. Dù phía sau có thế lực Nga, nhưng việc Mông Cổ độc lập vốn đã không hợp lý, không đúng luật. Chỉ cần quốc gia tập trung tinh lực

vào phương diện đó, thì có thể ổn định tình hình. Dù Tây Tạng có hơi khó giải quyết, nhưng cũng không phải là không thể giải quyết.

Tuy nhiên, khi tư lệnh vừa hô, cảm giác vinh dự và lòng hiếu chiến của quân nhân đều trỗi dậy, Trần Sơn Hà là người đầu tiên đứng lên: “Tư lệnh, ngài nói xem! Có nên trình báo trung ương điều quân đi đánh không? Cứ tính một mình ta! Cho ta ba đám binh, ta sẽ đánh Mông Cổ trở lại!”

Hắn ở Dương Châu quả thực đã buồn bực đến phát rồ, có vẻ như sợ thiên hạ không loạn. Nhưng nhìn thấy trên báo chí đưa tin chi tiết về cuộc huyết chiến của đoàn 80 ở Thác Khắc. Trương Chấn Dương, đại đội trưởng, đã tử trận, Trương Chi, trại phó, cuối cùng được cứu. Họ đã giữ vững trận địa suốt đêm, đến khi viện binh Thác Khắc đến vào ban ngày, dùng kỵ binh đánh lén, cuối cùng Ô Thái phải tháo chạy khỏi Thác Khắc. Chỉ cần là quân nhân, đều có chung mối thù.

Hà Toại ngồi yên tại chỗ, không lên tiếng, so với Trần Sơn Hà, hắn hiểu rõ vị tư lệnh này hơn một chút. Tư lệnh là người không có lợi thì không dậy sớm. Chinh đồn binh mã, chuẩn bị cho biên cương xa xôi phía Nam, chẳng lẽ lại muốn chiếm được danh tiếng gì tốt đẹp? Cuối cùng nghĩ lại, mặc kệ tư lệnh tính toán điều gì, việc khôi phục bản đồ quốc gia, luôn có lợi về lâu dài. So với việc tương lai phải đánh nội chiến, thì đây là chuyện hơn hẳn.

Hắn cũng đứng lên, nhìn Trần Sơn Hà một cái: “Tư lệnh, lần này để ta đi! Binh lực An Huy tạm thời không động, rút hai đoàn quân của Trương Hùng Phu từ Từ Châu cho ta là được! Chỉ cần trung ương đồng ý, ta một tháng sẽ đánh đến chuồng ngựa!”

Hà Toại lần này thực sự có chút oan ức với Mưa Thần. Hắn đã nhìn thấy những tin tức gần đây về việc mất lãnh thổ, quả thực là oán giận thật sự. Hắn đã coi việc thống nhất đất nước trong tương lai là nhiệm vụ của mình, sao có thể dễ dàng tha thứ cho tình hình này tiếp tục phát triển? Hiện tại

ứng phó còn kịp. Chứ đợi đến lúc chần chừ, thì thật khó khôi phục. Hãn đoán chừng phía mình sẽ xảy ra chiến sự lớn vào mùa xuân năm sau. Trong khoảng thời gian này, điều quân đội đi thu thập tình hình Mông Cổ, thực sự là một công đôi việc. Về phần việc có thêm thanh danh tốt, thì hãn không hề cân nhắc đến. Nói cho cùng, hãn cũng là một thanh niên có chút chủ nghĩa dân tộc. Đặc biệt là khi đã có địa vị này, càng nhạy cảm với những chuyện này.

Hãn gật đầu nói: “Được, không uổng công ta gọi các người đến. Mọi người đều thống nhất ý kiến rồi! Hôm qua ta đã được văn phòng Lục quân bộ, hy vọng có thể phê chuẩn cho ta điều động quân đội, thành lập An Quân, bắc tiến bình loạn! Những con tôm tép này, thực sự cần người thu thập chúng một chút!”

Hãn vỗ tay sau lưng đi vài bước, có chút quyết tâm nói: “Hồi văn của Lục quân bộ vẫn chưa xuống, chúng ta vẫn còn thời gian chuẩn bị. Ta tuyên bố, lần này vẫn là công khai mang quân ra ngoài!”

Trần Sơn Hà lập tức nhảy dựng lên: “Vậy thì không được! Từ khi chia binh Từ Châu đến nay, đều là công khai đi đánh. Ta ở Dương Châu rảnh đến phát rồ. Tư lệnh, công khai huynh, cầu các người thương xót, lần này để ta đi có được không?”

Mưa Thần thần nhiên nói: “Người trấn giữ toàn bộ Giang Tô, hiện tại tình hình tỉnh Tô phức tạp như vậy, còn phải đối phó với Trang Uẩn ở Nam Kinh, sao có thể đi? Công khai, tình hình An Huy ổn định hơn một chút. Hãn đi nhanh về nhanh, chắc không có vấn đề gì. Ta ở ngay Từ Châu, chuyện của An Huy ta cũng có thể chiếu cố một chút.”

Trần Sơn Hà ngồi phịch xuống, nghiêng đầu không chịu nói. Mưa Thần nhìn hãn giở tính trẻ con, khuyên nhủ: “Vô bệnh, người cũng lớn rồi, sao còn không hiểu phục tùng mệnh lệnh? Lần này cũng có chuyện của đệ nhị

sư. Ta chuẩn bị rút một đoàn từ đệ nhất sư An Huy, đệ nhị sư Giang Tô, và giáo đạo lữ ra, thành lập An Quân. Người phải chinh đốn một đoàn tốt nhất ra, hiểu chưa? Đừng chỉ cố chấp với công khai, làm hỏng đại sự, đến lúc đó ta thực sự không tha thứ đâu!”.

Hắn không quan tâm đến Trần Sơn Hà nữa, quay đầu nhìn mọi người tuyên bố: “Những ngày này chúng ta phải cẩn thận bàn bạc những chuyện này. Mọi người tạm thời đừng đi, chờ hồi văn của Lục quân bộ xuống, quân đội phía Nam chúng ta cũng phải ra Tắc Bắc!”

Lúc này ở Bắc Kinh, đương nhiên cũng đã sớm nhận được điện báo xin chiến của Mưa Thần, lập tức bận rộn rối tung cả lên. Tình hình Mông Cổ bất ổn, gần đây quân Ô Thái lại bốn bề quấy rối, họ đương nhiên cũng muốn sớm ổn định tình hình ở đó. Nhưng tính đi tính lại, hiện tại không có quân đội nào có thể điều động. Mấy vị tướng mạnh đều bị kiềm chế ở mặt trận phương Nam, không thể nhúc nhích. Kinh sư cũng cần lực lượng bảo vệ, Đông Bắc có hơn một sư đoàn và các đội quân bảo vệ một địa bàn lớn như vậy, đã cảm thấy binh lực không đủ. Mà việc chuẩn bị bổ sung quân một trăm doanh vẫn đang trong quá trình huấn luyện, phải tìm mọi cách mới điều được một đoàn từ sư đoàn thứ sáu ra, mà vẫn chưa xuất phát.

Hơn nữa, vấn đề tiền bạc cũng là một vấn đề lớn, hiện tại việc giải quyết hậu quả vay tiền vẫn đang tiến hành, phía Bắc cũng có chút khó khăn. Số tiền lớn đã vay trước đó đều theo hoa cả rồi. Muốn chuẩn bị cho việc chinh chiến, cần ba triệu nguyên, lần này tác chiến sẽ không thể chống đỡ được. Mà Bộ Tài chính Bắc Kinh, thực sự không có số tiền đó, đừng nói đến các công việc liên quan đến ngoại giao. Việc này, đối với chính quyền trung ương Dân Quốc hiện tại mà nói, vô cùng khó giải quyết.

Mà Mưa Thần lúc này lại theo đủ các cấp trên dưới, gửi một bức điện báo, yêu cầu tự chuẩn bị binh lực, tổ chức An Quân, bắt tiến tác chiến! Rốt cuộc hắn có ý đồ gì? Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng Lục quân bộ, từ

đoạn chi suối cho đến các viên chức nhỏ. Vị tướng mạnh nhất phương Nam này, thực sự khiến họ phải dè chừng. Trước đây, mỗi lần hấn ra tay, lần nào cũng khiến chính phủ trung ương Dân Quốc ở Bắc Kinh phải chịu thiệt. Hiện tại lại muốn điều binh đến phương Bắc, thực sự là một chuyện lớn khó lường.

Chuyện này, Đoạn Chi Suối cũng không thể tự quyết định, thậm chí trên công văn còn không thể viết ý kiến, chỉ có thể vội vàng giao cho Viên Thế Khải. Về phần nội các thủ tướng Triệu Cầm Quân..... Trong mắt Đoạn Chi Suối, có tồn tại một người như vậy sao?

STT 101: Chương 3: Quy Nhất Thống Con Đường

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trực (viết cách điệu).

Chương 3: Quy Nhất Thống Con Đường

Chương 02: An Được Quân Bắc Thượng

Đoạn Kỳ Thụy là người nghiêm túc, nặng nề, tính tình lại cương trực. Ở dưới trướng Viên Thế Khải, khác hẳn với Đoan Chi Quý, kẻ thường xuyên làm trò hề trước mặt điện hạ. Hắn đến biệt thự của Tổng thống, thường chỉ bàn chuyện chính sự, nói xong là cáo từ ngay. Viên Thế Khải cũng rất tôn trọng tính cách này của hắn, từng dặn dò cấp dưới: "Chi Suối đến, chắc chắn là bàn chuyện quan trọng, các vị khách khác, cứ để hắn đợi một lát cũng không sao, Chi Suối cứ đến trước." Viên Thế Khải cũng thường tự khen mình là người cương chính, thanh liêm. Ai cũng biết, trong đám tướng Bắc Dương quân, Đoan Chi Thụy vẫn là người đáng tin cậy. Nhưng chữ "cương" kia, càng nhiều lại là bảo thủ.

Hôm nay, Đoạn Kỳ Thụy cùng đám người Lục quân bộ vội vã đến Hẻm Thiết Sư Tử, thấy Viên Thế Khải quả nhiên không dám thất lễ. Một mặt sai người thông báo trước, một mặt dẫn Đoạn Kỳ Thụy vào. Vào phòng nghị sự của Viên Thế Khải, đã thấy Dương Sĩ Kỳ, còn có Dương Độ đã lâu không gặp đều ở đó, tham mưu bản bộ Trần Hoạn, cùng với Đệ Tam Sư trưởng Tào Côn cũng có mặt. Viên Thế Khải ngồi trên ghế giữa, không ngừng sờ đầu, vẻ mặt vừa giận dữ vừa phiền não.

Đoạn Kỳ Thụy tiến lên liền gọi một tiếng "Tổng thống". Viên Thế Khải nhìn thấy dáng vẻ của hãn, biết hãn cũng vì chuyện này mà đến. Gượng cười nói: "Chi Suối, người đến rồi, tốt lắm. Chúng ta cùng bàn bạc chuyện này. Mưa thần này, thật là gây thêm phiền phức! Hãn muốn làm một nước sao?"

Đoạn Kỳ Thụy có chút không vui, công văn lẽ ra phải đến tay hãn, ai lại đoạt quyền của Lục quân bộ mà thông báo trước cho Viên Thế Khải? Dù trong lòng bức bối nhưng hãn không nói ra, nhưng vẻ mặt đã trở nên khó coi.

Viên Thế Khải hiểu rõ hãn hơn ai hết, cười khổ nói: "Chi Suối, quả thực không có công văn nào gửi đến chỗ ta. Nhưng thằng nhóc đó, lại phát điện rồi!" Nói xong, vỗ vỗ lên bàn bản thảo điện báo, đưa cho Đoạn Kỳ Thụy xem. Bên cạnh, Tào Côn mắng một câu: "Đồ *! Thằng nhóc này dùng điện báo làm cơm ăn. Chờ ngày nào thu thập hãn, nhất định phải bắt hãn ăn hết những điện báo đã phát!"

Đoạn Kỳ Thụy trầm mặc nhìn điện báo, lần này không phải một mình Mưa Thần phát ra, mà còn có chữ ký của Cán đốc Lý cháy mạnh quân, Tô đốc Trang Uẩn Quảng, Chiết đốc Chu Thụy, Quảng Đông đốc Trần Lộng Minh, Mân đốc Tôn Thuyết Nhân, Tương đốc Đàm Sợ Ba, cùng với một loạt lữ trưởng của các sư ở phương Nam. Mưa Thần đứng đầu, mơ hồ là ý tứ của mình chủ thế lực quân chính phương Nam. Chỉ nhìn thái độ này, quân nhân phương Bắc đã thấy khó chịu.

"Chức trộm nghe được cương sinh biến, hô khắc đồ chuông cỏ trộm hào lâu vậy. Trung ương vẫn đau khổ duy trì cục diện, nhìn theo ngược lại quy thuận. Tỷ đệ năm tộc cộng hòa, thành trọn vẹn dân quốc. Nhưng này tặc bên ngoài dẫn nước nào đó thế lực chi viện binh, bên trong liên tỉnh ranh hoạt nghị biến chi đồ, ý tại phân liệt, quốc gia đại nghĩa, tung cùng nó nói

đến môi tiêu lưỡi tẹ, cuối cùng không bằng vạ chi Mauser, mới có thể gấp rút tỉnh ngộ!"

"Được cương an nguy, liên quan ta Hoa Bắc Đông Bắc thế cục. Hai mươi sư đồng đội, Thác Khắc nắm huyết chiến cạnh ngày, ta phương nam quân nhân, mặt biểu khâm phục. Không sai sĩ mặc dù dùng mệnh, một đoàn quả binh bất đắc dĩ mấy vạ Mông Cổ loạn tặc ô hợp gì! Mưa chờ bất tài, nguyện lấy dưới trướng dùng sĩ, tạo thành an được quân Bắc thượng. Quân tư lương hưởng, khái từ phương nam tự xử lý. Nguyện hưởng tổng thống trung ương chư công cùng ta thân ái nhất quốc dân đồng bào cần thề, nguyện lấy ba tháng trong vòng, diêu ta dân quốc quân uy tại Đường nỗ ô lương hải chi cực bắc cương! Cùng ta dân quốc xứ sở, xong quân ta người trách nhiệm!"

"Hiện an được quân ba đám, đã buộc giáp vòng binh, gói giáo chờ sáng. Duy chờ ta tổng thống mệnh lệnh rõ ràng một phát, lập tức thi hành bắc chinh. Đủ loại công việc, nên mở điện cần nghe."

"Mưa, xám."

Mũi Đoạn Kỳ Thụy đã vẹo đi, đây là biểu hiện khi hấn nổi giận. Hấn đặt công văn của mình lên trước mặt Viên Thế Khải, cố nén giận nói: "Lần này Mưa Thần làm nhục mặt mũi của Lục quân bộ ta. Ba đoàn quân tạo thành An Được Quân, biên chế, trang bị, tên đội trưởng, cùng kế hoạch Bắc thượng, đều phát đến để báo cáo. Hấn rút khoảng chín ngàn quân chiến đấu, cùng với chiêu mộ chín ngàn nhân viên hậu cần... Tổng thống, ngài thấy thế nào?"

Viên Thế Khải cười khố nói: "Thằng nhóc này đã phát điện cho toàn quốc, chúng ta lại không thể không phát binh, vậy chẳng phải thành tội nhân sao? Ta gọi hai vị đến, chính là muốn hỏi xem ở đâu có thể điều ra ba đoàn quân, chúng ta cũng tổ chức một lễ Bắc thượng. Hai vị nói, Tân Phổ

có thể điều ra hai mươi sư một đoàn, Lục Sư rút một đoàn, Nhất Sư rút một đoàn, nhưng lại không có cách nào kiếm tiền. Hiện tại chỉ riêng phí xuất phát đã không có tiền để chi trả... Hơn nữa, khi chưa chuẩn bị quân đội, chúng ta đã rút ba đoàn quân ra. Tình hình phương Bắc, coi như là trống rỗng không ít a."

Hắn lại nhìn trái nhìn phải, chỉ vào mấy người nói: "Hạnh Thôn lại kiên quyết không cho An Địch Quân của Mưa Thần Bắc thượng, lại bảo chúng ta cũng không cần phát binh. Ta thấy hắn nói cũng có lý, bây giờ còn đang thương lượng, tùy tiện xuất binh, cục diện sẽ vỡ tan. Nước Nga cũng là thành viên quan trọng trong ngân đoàn, đến lúc đó tiền vay lớn thì sao? Hơn nữa, binh là việc lớn của quốc gia, không thể chỉ vì một hai tiếng của đốc quân địa phương mà chúng ta đi đánh trận, vậy thành ra nước nào?"

Viên Thế Khải nói quá nhiều, cuối cùng lắc đầu dừng lại, uống một ngụm trà.

Đoạn Kỳ Thụy lại nhìn Dương Sĩ Kỳ nói: "Hạnh Thôn nói vậy không có lý! Chúng ta cũng không phải khai chiến với nước Nga, mà là bình định phản loạn trong nước, có lý có pháp có theo. Hơn nữa, nước Nga trong ngân đoàn lớn cũng không phải là quốc gia quan trọng, chủ yếu vẫn là Anh, Mỹ, Pháp làm chủ, chúng ta sợ gì hắn! Tổng thống nói rất có lý, cứ tổ chức lễ Bắc thượng của chúng ta. Cũng chỉ cần hai ba tháng là có thể đánh ngang với quân Mông Cổ bên ngoài, ta cũng không tin nước Nga vì chuyện này mà khai chiến với chúng ta!"

Dương Sĩ Kỳ vốn không nói gì, nghe Đoạn Kỳ Thụy nói đến hăng say, cười lạnh nói: "Nếu mọi chuyện dễ dàng như vậy, Tổng thống đã sớm phái binh đi rồi, còn đợi đến lúc này? Hiện tại tình hình phương Bắc, ngài cũng không phải không biết, phía nam thì núi non trùng điệp, trung ương lại có nghị viên của Dân đảng quấy rối. Chỉ có trước tiên thu thập những thế lực này trong nước, thực sự nắm giữ cục diện cả nước trong tay, mới có thể nói

đến chuyện xuất binh... Không phải ngài điều một lữ Bắc thượng, đánh thắng còn dễ nói. Đánh không thắng, lại điều binh đi, thả mấy vạn người ở đó đánh trận, một năm tốn bao nhiêu tiền? Cần bao nhiêu súng ống đạn dược? Chúng ta còn phải đối phó với phương Nam không hợp tác! Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong!"

Dương Độ bên cạnh chỉ lắc đầu: "Cho nên tôi vẫn cảm thấy cứ để An Được Quân của Mưa Thần Bắc thượng, chỉ cần hãn đồng ý với điều kiện của chúng ta, An Được Quân sẽ do Lục quân bộ trực tiếp chỉ huy! Hậu cần tiếp tế vận đến Bắc Kinh, chúng ta sẽ chuyển vận cho hãn! Chỉ cần hai điểm này không chế hãn, cho dù hãn có được danh tiếng tốt thì sao? Lợi ích thực tế vẫn là chúng ta. Hiện tại cục diện này, đối ngoại thì không đánh là không được, nếu không thì thanh danh của Tổng thống sẽ bị tổn hại."

Hãn liếc nhìn Đoạn Kỳ Thụy, cười khổ nói: "Hiện tại, tạm thời Viện Tham nghị không phải cũng định vạch tội Chi Suối huynh sao? Nói hãn nắm giữ Lục quân bộ, đối ngoại trên quân sự lại không có thành tích gì, chỉ thả một đoàn quân ở một nơi rộng lớn như vậy, cũng không biết làm việc gì, vị trí Lục quân bộ trưởng này không bằng thay người... Đợi đến khi Viện Tham nghị đưa ra kiến nghị chính thức, đến lúc đó chính phủ nên làm gì?"

Đoạn Kỳ Thụy vốn đang ngồi, nghe Dương Độ nói vậy, mũi càng lệch, đứng phắt dậy: "Không làm Lục quân bộ trưởng thì thôi, ta mang Tào Trọng Ba của Đệ Tam Sư đi đánh chuồng cỏ!"

Tào Côn lại lắc đầu thở dài: "Chi Suối, hiện tại Đệ Tam Sư không còn như xưa nữa rồi. Quân đội phân tán ở Bắc Kinh, Bảo Định, Tế Nam mấy nơi, tập trung lại phải tốn thời gian, Đệ Tam Sư chúng ta tháng trước chỉ nhận được bảy thành tiền, bao giờ mới gặp phải tình huống này? Lần này vốn là xin tiền Tổng thống. Đệ Tam Sư là mệnh căn tử của Tổng thống a, không có bổ sung chính đốn, Đệ Tam Sư hiện tại rất khó mà dùng được."

Nghe thuộc hạ tranh cãi ỏm tỏi, mỗi người một ý, Viên Thế Khải trong lòng càng thêm phiền muộn. Hắn lớn tiếng quát: "Được rồi! Tất cả các người lui ra, viết điều trần cho ta. Loạn xà ngẫu như vậy thì bàn ra được cái gì? Đánh hay không đánh cũng phải có chủ kiến rõ ràng! Bên ngoài Mông Cổ đâu phải lập tức muốn vứt bỏ, chúng ta còn có chút thời gian để xem xét!"

Mấy người thấy Viên Thế Khải sắc mặt không tốt, đều im lặng, nhao nhao cáo lui. Dương Sĩ Kỳ lúc ra cửa, cũng là bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài, lắc đầu rời đi.

Viên Thế Khải đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Nhìn đồng công văn và điện báo trên bàn, hắn bỗng cảm thấy chán ghét vô cùng, hung hăng quét sạch chúng xuống đất: "Mưa thần, hừ, mưa thần, rồi sẽ có ngày người phải trả giá!"

Trong những ngày sau đó, điện báo qua lại giữa Nam và Bắc không ngừng. Trung ương trước hết là khẳng định Mưa Thần cùng các đốc quân phương Nam yêu nước nhiệt tình, nhưng việc này trung ương vẫn đang cố gắng thương lượng, tự nhiên sẽ có an bài chung. Phương Nam điều động binh lực hay không, cần phải chờ văn bản rõ ràng, đồng thời yêu cầu các đốc quân phương Nam trong thư tuyệt đối không được buông tha bên ngoài.

Mà Mưa Thần lại càng ngày càng hăng hái, ngày nào cũng thúc giục Lục quân bộ phát binh. Tình cảm của các nơi bị điện báo của Mưa Thần kích động, ngày nào cũng chất vấn vì sao trung ương còn chưa quyết định, cho rằng không cần Mưa Thần xuất binh, trung ương có nhiều quân đội ở phương Bắc như vậy, chẳng lẽ không thể điều ra một sư đi bình loạn hay sao?

Tham nghị viện cũng liên tiếp phát ra chất vấn, muốn Đoàn Kỳ Thụy đến tham nghị viện giải thích. Đoàn Kỳ Thụy sợ đến mức trốn tránh, dứt

khoát để thứ trưởng ra ứng phó.

Ngay cả công sứ đoàn tại Bắc Kinh cũng đặc biệt chú ý đến chuyện này. Công sứ Nga đương nhiên là kêu gào không ủng hộ Viên Thế Khải phái binh, nếu không sẽ phải vay mượn tiền lớn, hơn nữa mơ hồ còn có ý uy hiếp bằng vũ lực. Nước Anh vì vấn đề Tây Tạng, cũng hy vọng bên ngoài có thể giải quyết hòa bình, ý tứ là không nên động binh, nên hài lòng với khẩu vị của người Nga. Nhật Bản cũng mấy lần mật đàm với Viên Thế Khải, biểu thị ủng hộ hãn dùng binh ở Mông Cổ, chỉ là không muốn thế lực của Nga xâm nhập, uy hiếp thế lực của bọn họ ở Đông Bắc.

Tình hình trong ngoài rối ren, mà tiếng hô chinh chiến của dân gian lại càng cao, khiến Viên Thế Khải nhất thời thực sự không thể hạ quyết tâm. Việc hãn chậm trễ không quyết đoán, cũng làm tổn hại danh vọng vốn rất cao của hãn. Mấy ngày nay, Viên Thế Khải có chút ăn không ngon, vốn đã là một lão nhân, nhìn có vẻ càng thêm mệt mỏi.

Mà Mưa Thần ở phương Nam, những ngày này lại vô cùng phấn chấn, ngoài việc ngày nào cũng điện báo đi về, còn là chỉnh đốn phân phối đội quân An Đức.

Kỳ Toại đi cùng Mưa Thần đến doanh địa Từ Châu của An Đức quân kiểm duyệt. Hãn hiện tại đem chức vụ ở An Huy giao cho Trương Chí Hạc, một trong những sĩ quan thân tín nhất của Mưa Thần, còn mình thì dốc hết tâm sức vào An Đức quân. An Đức quân toàn quân có ba đoàn, lấy đoàn hai của Lục quân đệ nhất sư An Huy, đoàn tám của Lục quân đệ nhị sư Giang Tô, thêm cả Lữ đoàn Kỵ binh Giáo đạo, một doanh pháo sơn 75mm, một doanh pháo cối 80mm, Quân Nhu Doanh, đặc vụ liên, bệnh viện dã chiến. Tổng binh lực đạt đến chín ngàn người. Vũ khí đều là loại tốt nhất, sĩ quan cũng được lựa chọn kỹ càng, bộ binh đều trang bị súng trường Mauser 1898 mới mua.

Hai sứ trống chũ ra một đoàn, đều lấy bảo an doanh cải biên bổ sung. An Đức quân nhìn như vậy, đã hoàn toàn không phải là tạm thời xây dựng, coi như đánh giặc xong trở về, đoán chừng cũng là biên chế chính thức, hơn nữa sẽ là đội quân chủ lực.

Hai người sóng vai đi tới, phía sau là một đám người theo sau cầm sổ sách, Mưa Thần cũng tỉ mỉ từng loại xác nhận công tác chuẩn bị. Xa xa đã thấy mấy trăm kỵ binh dưới sự chỉ huy của một sĩ quan đang tả xung hữu đột, quấy đến mức bụi đất tung mù mịt. Những kỵ binh này xem ra đang tranh thủ thời gian luyện tập, thật sự có đại quân một phát, liền phải diệt địch xong rồi mới ăn cơm sáng.

Mưa Thần cười nói: "Sáng Lộ, kỵ binh luyện tập rất nghiêm túc a. Lần này các người có sáu liên kỵ binh, muốn tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên Mông Cổ, quả nhiên là nhiệm vụ nặng nề. Bất quá ta tin tưởng người, không có vấn đề."

Kỳ Toại yên lặng gật đầu, cuối cùng vẫn hỏi: "Tư lệnh, sao ngài lại có thể xác định đội quân này của chúng ta nhất định sẽ được dùng đến? Mấy ngày nay tôi nghĩ, toàn quân chúng ta đương nhiên đều mong muốn Bắc thượng, dù chết trên cương ngựa cũng cam tâm. Nhưng phương Bắc có để chúng ta nam quân Bắc thượng hay không? Hiện tại chiến sự còn chưa định, hơn nữa phương Bắc cũng có binh lực, tôi sợ An Đức quân chúng ta xây dựng, lại trắng tay gánh chịu cái danh nghĩa này, thật là xấu hổ với phụ lão Giang Đông."

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, quả nhiên là sợ hãi không được ra trận, Mưa Thần cười nói: "Vấn đề này ta cũng không nắm chắc. Bất quá bây giờ dư luận ở bên ta, chúng ta liền chiếm thế chủ động. Sáng Lộ, coi như lần này không dùng đến các người. Về sau biên cương có việc, người vẫn là vị Đại tướng đầu tiên ta phái đi!"

Nghe ý tứ mơ hồ trong lời nói của Mưa Thần, Kỳ Toại có chút im lặng. Tư lệnh xem ra thật sự muốn tranh thiên hạ rồi. Bản thân là quân nhân của quốc gia, rốt cuộc nên trung thành với một người nào đó, hay là nên vì đại nghĩa lúc bấy giờ mà hiến thân? Dân quốc vừa mới bắt đầu, Tư lệnh đã là nhân vật chúng vọng sở quy sao? Đến lúc hãn tranh đoạt thiên hạ, đạo nghĩa có thật sự ở bên hãn không?

Hãn hướng về phía Bắc nhìn, trên thảo nguyên rộng lớn, hy sinh vì nước, có lẽ mới là kết cục của quân nhân chân chính. Hi vọng An Đức quân, có thể toại nguyện thành hàng, sớm ngày Bắc thượng.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Dương Độ nhẹ nhàng bước vào tiểu phòng của Viên Thế Khải. Hãn ngồi ở đó, dường như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân, Viên Thế Khải mở mắt ra. Nhìn thấy Dương Độ đến, hãn mệt mỏi thở dài một hơi: "Tích Chi, người đến rồi, Hạnh Thôn vừa mới đi. Mấy ngày nay, các người đến lui không xong, làm trễ nải bao nhiêu việc nên làm a..... Có khi thật muốn về quê, không ở trên vị trí này chịu dầy vò nữa đâu."

Hãn mặc áo trong, ngồi ở đó, thần sắc không tốt. Dương Độ ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười nói: "Tổng thống là người làm đại sự, một chút vấn đề nhỏ liền không thể thoái thác. Chúng ta những người dưới trướng tổng thống, sau này còn trông cậy vào gì?"

Hãn nhìn Viên Thế Khải sa sút tinh thần, chỉ lắc đầu không nói, lại hỏi: "Hạnh Thôn đến, có phải lại nói chuyện Mông Cổ không? Hạnh Thôn tiền sinh vẫn là cái ý kiến kia, không thể khinh động?"

Viên Thế Khải thở dài: "Hạnh Thôn vì kiên trì muốn thương lượng hòa bình, đã bị tham nghị viện triệu đi chất vấn. Nói hãn chỉ là thứ trưởng bộ Giao thông, tại sao phải can thiệp vào chuyện ngoại giao, lục quân hai bộ?

Hơn nữa ngôn luận gần như bán nước. Mặc dù mọi người đều không coi trọng tham nghị viện, nhưng áp lực dư luận này, khiến Hạnh Thôn cũng rất khó chịu..... Hãn thương lượng với ta, tình hình này, chúng ta không thể không làm. Nhưng rút binh đi, lại rất khó khăn, đánh đến mức độ nào, cũng khó khăn vô cùng. Nhưng đã bị Mưa Thần đẩy lên đồng lửa nung, cục diện này, chúng ta chỉ có thể cắn răng chống đỡ thôi."

Dương Độ khẽ mỉm cười nói: "Hạnh Thôn cũng bị áp lực mà thay đổi, quả nhiên không dễ dàng..... Tổng thống, đã Mưa Thần đem đồng lửa này sinh tốt, muốn xem chúng ta trò cười. Hiện tại hãn liên hợp phe cánh phương Nam, bản lĩnh tạo dư luận cũng rất lớn, vì sao chúng ta không thuận theo, để hãn đổi mặt cục diện này?"

Những lời này xem ra Dương Độ đã suy tính rất lâu, hãn ôn tồn nói với Viên Thế Khải: “Mưa thần ở phương Nam, thanh thế lại lớn như vậy, áp lực lúc này đều do chính phủ gánh chịu. Hãn chỉ hô hào, đánh gậy cũng không đến được người hãn, cho nên hãn cứ được đà mà nói, lại còn có tiếng tốt. Chúng ta ở phương Bắc điều binh gặp chút khó khăn, hiện tại muốn điều đi cũng không được thuận lợi, dứt khoát cứ để hãn tổ chức An được quân Bắc thượng. Chúng ta ra lệnh cho hãn, chính là để An được quân đóng ở khu vực giáp ranh, chịu sự chỉ huy trực tiếp của Lục quân bộ. Quân giới của An được quân, xác định một con số, bảo Mưa thần báo cáo số tiền lên trung ương, chúng ta sẽ cấp thêm cho An được quân!

“Nếu Mưa thần không phục tùng Lục quân bộ chỉ huy, bên ngoài tự tung tự tác, chúng ta đương nhiên có thể đổ hết lên đầu hãn. Nếu hãn phục tùng, càng tốt! Chúng ta có thể từ từ tiêu hóa một sư đoàn được trang bị tinh nhuệ, lại có thể chuẩn bị cho việc phân hóa Nam quân sau này... Mưa thần chỉ được tiếng mà không được miếng, còn chúng ta thì củng cố được thế cục phía sau, không cần chúng ta xuất binh tốn tiền, lại còn có thể phân hóa, nắm giữ một bộ phận tinh nhuệ của Mưa thần, chuyện tốt như vậy, có sao

lại không làm? Như vậy chẳng phải rất có lợi cho việc ổn định thế cục phương Bắc của chúng ta sao!”

Viên Thế Khải nghe xong, trong lòng có chút thành thịch, hần chần chừ nói: “Thương lượng phương diện...”

Dương Độ quả quyết nói: “Chuyện ngoại giao không cần lo! Mông Cổ vốn đã là một cục diện, người Mãn giao toàn bộ quyền lực cho chính phủ dân quốc, việc này đã được các nước công nhận, đối với việc Mông Cổ chịu sự chi phối về mặt pháp lý cũng được xác nhận!

“Hiện tại Mãn Châu đã nằm trong tay, Mông Cổ còn có căn cứ pháp lý gì để tách ra? Hơn nữa, nước Nga chỉ giỏi giở trò, không có bản lĩnh gì lớn. Bọn chúng ở Đông Bắc đã bị Nhật Bản đuổi đi, hiện tại thế lực ở Viễn Đông cũng đã suy yếu. Chỉ cần Nhật Bản không ủng hộ nước Nga, chúng ta quyết định dùng binh đối ngoại, bọn chúng sẽ không tham gia chiến cuộc! Điểm này ta dám dùng tính mạng đảm bảo!”

“Nước Anh tuy cũng muốn giải quyết bằng hòa bình, nhưng thứ họ quan tâm nhất vẫn là Tây Tạng. Chúng ta ở Tây Tạng cứ hứa hẹn nhượng bộ cho người Anh, bọn họ tự nhiên sẽ ủng hộ chúng ta. Tây Tạng dù sao cũng xa xôi, có thể tính sau, còn An được quân thì ở ngay sau lưng chúng ta, một ngày không yên, chúng ta một ngày không được an giấc! Vạn nhất thế lực Mãn Châu và thế lực An được quân liên kết lại, lại có một nước ngoài mạnh mẽ nhúng tay, những nơi đó, sẽ không còn là của Trung Quốc nữa!”

Dương Độ nói năng khẩn thiết, lời nói lại nhanh lại gấp, Viên Thế Khải trầm mặc gật đầu. Kỳ thực, vừa rồi Dương Sĩ Kỳ đã đến tìm hần, nói ý tứ cũng không khác gì Dương Độ. Lúc đầu, Dương Sĩ Kỳ kiên quyết phản đối An được quân Bắc thượng, sau khi suy nghĩ kỹ, chuyện này quả thật là Mưa thần được tiếng, còn Viên Thế Khải được lợi thật sự. Liền gật bỏ việc An được quân trực thuộc Lục quân bộ, yêu cầu Mưa thần xuất binh Bắc

thượng, nếu hãn từ chối, vậy thì công lao trước kia của hãn coi như đổ sông đổ biển.

Nếu hãn tuân lệnh, phái binh Bắc thượng, không tốn tiền lại có đội quân giúp mình ổn định Bắc Cương, lại còn suy yếu thực lực của Mưa thần. Dù thế nào, cũng đỡ phải tốn mấy vạn quân và hàng năm mấy trăm vạn để chi tiêu! Tương lai khi đối phó với phương Nam, lực lượng của bọn họ ít đi một chút, thì càng tốt hơn.

Viên Thế Khải đứng dậy, vỗ vai Dương Độ: “Tích Chi, những ngày này con luyện tập, lại càng hiểu chuyện hơn trước kia! Chuyện lần này ta quyết định nghe theo ý kiến của các con, coi như cùng Mưa thần lại giao thủ, ta không tin quân của hãn đến phương Bắc, ta sẽ còn chịu thiệt thòi! Chờ mấy hôm nữa ta sẽ chính thức phát ra mệnh lệnh, để Mưa thần xuất binh Bắc thượng, để hãn thay chúng ta đi bình loạn!”

Vào đầu tháng 8 năm 1912, Lục quân bộ của chính phủ dân quốc Bắc Kinh cuối cùng cũng chính thức gửi công văn đến Giang Bắc tuần duyệt làm thư, ra lệnh cho An được quân nhanh chóng Bắc thượng, trực thuộc sự chỉ huy trực tiếp của Lục quân bộ. Mưa thần phải tiếp tế cho bộ đội đến Thiên Tân, sau đó Lục quân bộ sẽ tổ chức vận chuyển theo tuyến đường Kinh Tuy. Sau khi phục tùng hai hạng an bài này, Tân Phổ Đường sẽ mở cửa cho An được quân.

Mà Mưa thần lập tức hồi điện, hoàn toàn đồng ý. An được quân chín ngàn người, sau khi chuẩn bị đầy đủ súng ống đạn dược, trang bị, Mưa thần còn đặc biệt chi ra ba tháng tiền phí đặc biệt một trăm vạn nguyên tiền mặt, chính thức chuẩn bị tuyên thệ trước khi xuất quân Bắc thượng.

STT 102: Chương 3: Quyển Nhất

Thống Con Đường - Chương 03: ...

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 03: Sự Kiện Giết Trương

Chín ngàn tên lính đứng nghiêm tại thao trường, mắt hướng về lá cờ tiên phong của Thượng Hải phần phật tung bay trên đài hội nghị. Bọn quân quan, binh sĩ này vẫn mặc quân trang mùa hè, nhưng đều đã thay mũ da do Mưa Thần cố ý mua từ phương Bắc. Dưới ánh mặt trời chói chang của Từ Châu, ai nấy trên mặt đều lấm tấm mồ hôi.

Những quan binh này được sắp xếp thành các phương trận khác nhau theo binh chủng. Vũ khí hạng nặng được đặt ở hàng đầu, phản chiếu ánh sáng chói lòa. Chiến mã đều do kỵ sĩ dắt tay, xếp hàng ngay ngắn. Những chiến hữu được huấn luyện nghiêm chỉnh này dường như cũng biết hôm nay là một cảnh tượng hoành tráng, đều đứng yên lặng chờ duyệt binh.

Gì Toại, tay cầm bảo kiếm chỉ huy, đứng ở hàng đầu, trong lòng tràn đầy cảm giác trang nghiêm. Cảm giác khi ra chiến trường quốc chiến khác hẳn với khi đánh nội chiến. Tất cả đều đang chờ Mưa Thần đến.

Xa xa, hơn mười kỵ binh tiến vào thao trường. Người đi đầu là Mưa Thần, mặc quân phục chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị. Ngựa phi nước đại, thoắt cái đã đến trước đài chủ tịch bằng gỗ, theo sau là Tướng Trăm Dặm,

Ngô Hái và các sĩ quan cao cấp khác, đều trong quân phục thẳng tắp, huân chương lấp lánh.

Mưa Thần nhảy xuống ngựa, không đợi người phía sau, nhanh chóng bước lên đài chủ tịch. Chín ngàn con mắt chăm chú dõi theo, nhìn hấn đứng vững trên đài.

"Hôm nay, lễ ra phải là ngày lễ của quân Giang Bắc chúng ta! Từ khi thành quân đến nay, chúng ta luôn là tiên phong khôi phục, và giờ đây, chúng ta phải trở thành lực lượng vũ trang thực sự của dân tộc!"

Mưa Thần trình trọng tuyên bố, ánh mắt ngưng trọng.

"Người ta nói quân Giang Bắc chúng ta vượt trội ở chỗ này, là nuôi quân tự trọng, chúng ta chính là muốn cho những kẻ nói xấu phải nhìn xem, chúng ta nuôi quân, không phải vì tư dục cá nhân, mà là vì quốc gia và dân tộc! Nếu ai là kẻ thù của quốc gia, của dân tộc này, thì hòng súng của quân Giang Bắc, vĩnh viễn sẽ không run rẩy!"

"Hôm nay, chín ngàn dũng sĩ này sẽ ra chiến trường thu phục bên ngoài, chắc chắn sẽ có vô vàn gian khổ và hy sinh. Ta đứng ở đây, cũng chỉ là người chết sau lưng mọi người mà thôi! Không nói nhiều lời, xin hãy tiếp cờ, coi như hôm nay ta tiễn đưa mọi người!"

Gì Toại cả người run lên, nhanh chóng bước lên đài chủ tịch. Mưa Thần nhận lá cờ từ tay phó quan, trao cho Gì Toại. Gì Toại trang nghiêm cúi chào nhận lấy, giương cao lá cờ.

Lá cờ đỏ thắm tung bay giữa trời Từ Châu, bốn chữ "Lực lượng vũ trang dân tộc" như tia chớp chiếu vào mắt chín ngàn dũng sĩ, khiến họ không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Thế giới này, chắc chắn có một loại sức mạnh khiến những thanh niên quân nhân này nhiệt huyết sôi trào. Và Mưa Thần, chính là người hiểu rõ loại sức mạnh này là gì. Hắn đứng trên đài hội nghị, nghiêm trang chào quân kỳ, sau đó hướng xuống dưới đài, lớn tiếng hô: "Quân An được vạn tuế! Quân Giang Bắc vạn tuế!"

Hai tiếng hô vang đã hoàn toàn đốt cháy không khí trong sân, các sĩ quan và binh sĩ đều cười mũ da trên đầu, lớn tiếng đáp lại: "Quân An được vạn tuế, Quân Giang Bắc vạn tuế!"

Tướng Trăm Dặm đứng phía sau, nhìn Mưa Thần nghiêm nghị trên đài, nhận lấy tiếng reo hò của binh sĩ, không khỏi thở dài trong lòng. Một đội quân như vậy cùng Mưa Thần đồng sinh cộng tử, tương lai trên con đường tranh bá thiên hạ của Mưa Thần, sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió. Nhưng dù thế nào, đội quân này hiện tại đang hướng đến chiến trường bảo vệ thống nhất, bảo vệ lợi ích dân tộc, bất kể Mưa Thần có ý định gì trong lòng, hắn cũng phải duy trì đến cùng. Không biết chín ngàn dũng sĩ đang chinh tề, khí thế ngút trời này, sẽ có bao nhiêu người ngã xuống nơi chiến trường bằng đao sương kiếm. Nghĩ đến đây, hốc mắt hắn không khỏi hơi ươn ướt.

Lý Duệ cẩn thận bước vào toa xe. Bên ngoài, quân An được đội mũ da đang xếp hàng lên xe, tiếng người hò ngựa hí hỗn tạp một vùng. Vừa vào trong toa xe, hắn phát hiện toa xe chật hẹp này đã được cải tạo thành phòng tác chiến, bốn phía treo đầy bản đồ Mông Cổ. Thì ra đây là toa xe hoa, tất cả bàn ghế thoải mái đều bị dỡ bỏ, chỉ kê ba chiếc giường xếp. Một chiếc bàn dài đặt ở giữa, trên đó là mấy cái ấm trà tráng men, một ấm nước lớn đang bốc hơi nghi ngút.

Vừa bước vào, mấy người đều ngẩng đầu nhìn hắn. Chỉ có Gì Toại vẫn cúi đầu xem công văn, thản nhiên nói: "Là Lý tham mưu trưởng phòng đến chậm."

Một thiếu tướng hơn ba mươi tuổi nhiệt tình bắt tay Lý Duệ: "Người là do giáo dục trường Tướng tiến cử, tư lệnh tự mình điểm tướng Lý Duệ Lý Xử trưởng. Ta là tham mưu trưởng của quân An được, thì ra cũng là tham mưu trưởng của Sư đoàn 1 An Huy quân, cứ gọi ta là Tôn Váy Liền Thành. Sau này chúng ta sẽ cùng nhau kết bạn trên phương diện tham mưu... Người là học sinh giỏi Lục Sĩ, còn ta thì trước đây là Đại đội trưởng của Trấn nhỏ thứ chín, được đề bạt lên vị trí này. Nghiệp vụ chắc chắn không bằng người, mong được chiếu cố nhiều hơn."

Lý Duệ thầm đánh giá vị tham mưu trưởng này, người được coi là cấp trên trực tiếp của mình, nhìn qua có vẻ là người phúc hậu. Lời nói cũng nhiều, đoán chừng về nghiệp vụ tham mưu thì không có tài cán gì lớn.

Hắn miễn cưỡng gật đầu cười với Tôn Váy, rồi tiến đến trước mặt Gì Toại, thản nhiên nói: "Hà Tư lệnh, ta là Lý Duệ, từ hôm nay sẽ phục vụ dưới trướng ngài, có gì dặn dò không ạ?"

Gì Toại ngẩng đầu, nghe ngữ khí hờ hững của hắn, cũng đứng dậy, hai người cao xem xem nhau, chỉ có Lý Duệ mang vẻ thư sinh dày dạn, còn Gì Toại thì toát ra khí chất kiên cường như kim loại rèn.

"Vũ Tư lệnh đích thân phái người đến, ta cũng không tiện nói gì. Ta biết người là tài tử nổi danh, ái tướng của tiên sinh Trăm Dặm... Nhưng trong quân đội của ta, ta chỉ cần thuộc hạ là quân nhân. Suy nghĩ như quân nhân, làm việc như quân nhân, hy sinh như quân nhân... Nói thật, người không phù hợp với yêu cầu của ta, nhưng mọi người hãy nhìn tương lai. Hoan nghênh đến với quân An được."

Không khí trong xe có chút xấu hổ, các sĩ quan bên cạnh họ đều không nói lời nào. Gì Toại ngồi xuống, tiếp tục cúi đầu xem công văn. Lý Duệ bỗng nhiên cười một tiếng: "Quân nhân cũng có nhiều loại, không phải cứ ngày nào cũng đâm chiêu, làm việc thẳng thắn mới gọi là quân nhân. Ta có

giống quân nhân hay không, xin dùng lời của ngài, chúng ta hãy nhìn tương lai."

Hắn tháo mũ da trên đầu, ném lên một chiếc giường, cười hỏi: "Buổi tối ta có phải ngủ ở đây không?"

Lần gặp mặt đầu tiên của Lý Duệ, quân sư tương lai của quân An được, với Gì Toại, đệ nhất đại tướng dưới trướng Mưa Thần, không được thoải mái cho lắm, mà sự hợp tác của họ trong tương lai sẽ ra sao, hiện tại ai cũng không biết.

Trong cái nóng tháng Tám ở Bắc Kinh, một trong những sự kiện lớn nhất là quân An được đến Bắc Kinh. Đội quân đội mũ da này đã thu hút sự chú ý của mọi người, quân dung chỉnh tề và vũ khí trang bị tinh nhuệ của họ khiến các đội quân phương Bắc vốn chưa từng giao chiến thực tế với quân Mưa Thần phải nhìn bằng con mắt khác.

Nhiều quân nhân phương Bắc, vốn tự cho rằng Bắc Dương quân đội là đệ nhất Trung Quốc, thầm lo lắng trong lòng về việc giao chiến với đội quân phương Nam này trong tương lai. Bất kể trong lòng mọi người nghĩ gì, ai nấy đều nhiệt tình trên mặt đối với sự kiện viễn chinh lần đầu tiên kể từ khi thành lập Dân Quốc.

Tại Di Nghi Viên ở Bắc Kinh, Khương Quế Đề, một quân nhân phương Bắc có thâm niên, đã đứng ra làm chủ trì, phát động đại hội đồng đội quân nhân Nam Bắc, hoan nghênh Gì Toại và những người khác đến kinh thành.

Đêm đó, Di Nghi Viên quả thực là thế giới của quân nhân. Cả phòng đều lấp lánh huân chương, các quân quan với ngựa đẫm đĩnh đương, không ít sĩ quan vẫn giữ kiểu râu của phương Tây, hoặc thận trọng, hoặc nhiệt tình trò chuyện. Đèn hoa giăng mắc khắp Di Nghi Viên, người phục vụ qua lại.

Khương Quế Đề, gần bảy mươi tuổi, lưng còng, mặc quân phục, bên dưới là quần kiếu Trung Quốc, cười ha hả đi lại thu xếp.

Hắn vốn là một bồi nhân Bắc Dương, năm xưa khi trạm nhỏ luyện binh, dưới trướng Viên Thế Khải đã có hai cánh tay đắc lực, hắn chính là một trong số đó, có công lao to lớn đối với sự phát triển ban đầu của Bắc Dương. Giờ đây, ba vị Bắc Dương kiệt xuất đang làm mưa làm gió, khi ấy chỉ là những sĩ quan nho nhỏ mà thôi. Lão nhân gia ông ta trước đây cũng có quan hệ rộng rãi trong hệ thống cựu quân, trong lòng đầy toan tính, gần như không có ai mà lão nhân gia không quen biết.

"Lương Tá, mấy ngày nay Đoàn lão sư của người vẫn chưa tiến cử người sao? Sao vẫn còn mang quân hàm trung tá? Lần trước người cưới Tam di thái, đó là cháu gái của Tổng gia, vậy mà cũng không gọi ta đến. Ta thấy người ngày càng hồ đồ rồi!"

"Ai da, lão huynh! Giờ vẫn còn đang làm thống lĩnh tuần phòng ở Bảo Định, đặc ý lắm. So với làm lữ trưởng còn mạnh hơn, làm lữ trưởng một tháng chỉ có chín trăm lượng, làm thống lĩnh tuần phòng một tháng đã có một ngàn ba trăm lượng rồi! Hôm nào phải mời ta uống rượu mới được!"

"Người nhóc con, thấy ta lão đầu tử mà cũng không hành lễ! Lúc trước đóng quân ở Phổ Khẩu, người còn kéo cả nước mũi ra đấy! Mặc áo khoác Ngũ Vân cũng như trẻ con. Giờ đang ở đâu chúc mừng? Từ Đông Bắc mới trở về? Chờ chênh lệch? Đến mai tới chỗ ta, ta dẫn người đi gặp bộ bên trong. Ít nhiều gì cũng có việc cho người làm!"

"Triệu đại chất tử còn nhớ ta lão đầu tử? Năm tay người hỏi thăm sức khỏe. Hồng Uy quân của các người hiện giờ đã có địa bàn ở Hà Nam, phải biết trân trọng đấy! Đều là vốn liếng của nghị quân chúng ta, ta lão đầu tử ở Bắc Kinh, phải chiếu cố một chút, cuối cùng sẽ chiếu cố..."

Đúng lúc đang ồn ào náo nhiệt, chỉ nghe cổng truyền đến tiếng gọi lớn: "An được quân Tổng tư lệnh, lục quân trung tướng Hà Toại đến..."

Toàn bộ vườn nghi lễ nhất thời yên tĩnh trở lại, chờ Hà Toại tiến vào, những người có chút địa vị đều có mặt. Vào thời nhà Thanh, Hà Toại, một đại đội trưởng nhỏ nhoi của Trấn thủ chín Nam Dương, căn bản không lọt vào mắt xanh của bọn họ. Nhưng từ khi người trẻ tuổi này theo mưa thần khởi binh, hơn nửa năm đã đánh hạ Hải Nam, kinh Từ Châu, lại ở Tân Phố Đường dùng hơn một đoàn quân đánh tan ba lữ của Bắc Dương quân, sau đó còn đánh bại Nghệ Tự Xung, một mình chiếm toàn bộ An Huy. Trong giới quân nhân trẻ tuổi của Thanh triều, không ai có danh tiếng hơn hẳn.

Mọi người đều muốn xem thử, vị đại tướng số một dưới trướng mưa thần này rốt cuộc là người thế nào. Hoặc là muốn từ trên người hắn, nhìn thấy mưa thần sau lưng hắn, rốt cuộc là người như thế nào. Giang Bắc quân hiện tại đã là kẻ địch lớn nhất trong suy nghĩ của những người Bắc Dương này.

Hà Toại mặc quân phục màu vàng, cổ ý đeo quân hàm trung tướng, năm huân chương do chính phủ Bắc Kinh ban phát cũng được đeo trước ngực, trên đầu đội mũ da của An được quân, mặt mày tươi cười bước vào vườn nghi lễ, theo sau là mấy tham mưu và các đoàn trưởng của An được quân. Trong vườn nghi lễ lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Khương Quế Đề tiến lên đón, nắm tay Hà Toại: "Là Hà Tư lệnh sao? Ta phải lớn tiếng khen ngợi lão đệ rồi, hôm nay là lão già ta đứng ra tổ chức buổi hoan nghênh này. Đến đây, ta giới thiệu với lão đệ những đồng đội phương bắc của chúng ta! Mọi người đều vừa bội phục vừa ngưỡng mộ việc lão đệ sắp xuất binh ra ngoài!"

Hà Toại chỉ mỉm cười: "Khương lão tướng quân quá khen, Hà Toại chỉ là một tên vũ phu, phụng mệnh mưa tuần duyệt mà Bắc thượng. Chỉ là tuân

theo mệnh lệnh, tận trung với bốn phận của mình, không dám nhận lão tướng quân nâng đỡ lên vị trí cao như vậy. Được gặp gỡ các đồng đội phương bắc, là nguyện vọng từ lâu của tại hạ... Còn phải đa tạ lão tướng quân đã khởi xướng buổi lễ này."

Lý Duệ đứng sau Hà Toại, chán nản nhìn Khương Quế Đề giới thiệu từng người tham gia hội nghị với Hà Toại. Có sĩ quan phương bắc tự cao tự đại, bắt tay với Hà Toại cũng tỏ vẻ miễn cưỡng. Có người khéo léo, chỉ cười hì hì đàm luận vài chuyện phong hoa tuyết nguyệt, hỏi thăm về tiền đồ của sĩ quan Giang Bắc quân. Lại có người ánh mắt nghiêm túc, khi bắt tay đều nhìn chăm chăm như kẻ thù, chắc chắn là nghĩ đến việc sẽ gặp nhau trên chiến trường Bắc Dương... Buổi đại hội đồng đội nam bắc này, quả thật là nhàm chán.

Mãi đến khi một người đàn ông đầu trọc hơn ba mươi tuổi, gầy gò đứng trước mặt Hà Toại, bầu không khí mới có chút khác biệt, người đàn ông đầu trọc đó chính là Ngô Đái Phu. Ánh mắt hẩn lắp lánh nhìn Hà Toại, lớn tiếng báo danh: "Ta chính là Ngô Đái Phu, người đã tập kích người vào ban đêm ở Tiết Thành! Trận chiến đó, nếu không có Lục Cầm Chi đội không theo kịp, hôm nay người sợ là không thể đứng ở đây!"

Hà Toại sững sờ, nhìn Ngô Đái Phu, lại có chút không nói nên lời, xung quanh cũng nhất thời yên tĩnh trở lại. Ngô Đái Phu từ khi bị cách chức sau trận chiến ở Tiết Thành, đã bị điều làm phó quan cho Tào Côn, mà hẩn lại không ưa Vương Nhận Bân tiếp quản chức vụ mười một đoàn yêu quý của mình, điều này khiến hẩn rất bức bối, ở vị trí phó quan lại càng thêm buông thả, hành động càng thêm điên cuồng. Mọi người đều cho rằng, ngôi sao mới của Bắc Dương quân này không còn cơ hội tiến thân nữa, cái vẻ ngoài không coi ai ra gì của hẩn, càng ít người để ý đến.

Không ngờ hôm nay hẩn lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn mở miệng nói chuyện với Hà Toại, vị khách quý này, một cách không hề khách khí.

Khương Quế Đề bên cạnh quát lớn: "Tử Ngọc, ở đâu lại uống một bụng rượu trắng chết tiết? Ta thấy ngươi say rồi! Nhanh chóng về nghỉ ngơi đi! Không thì Trọng Ba lại đánh ngươi!"

Ngô Đái Phu không để ý đến hăn, lại cười ha hả, đưa tay về phía Hà Toại: "Người đánh trận rất ngoan cường, ta rất bội phục ngươi. Nếu không phải trên chiến trường, chúng ta rất có thể là bạn bè. Lần này ngươi Bắc thượng chinh phạt, ta ngưỡng mộ ngươi! An được quân của ngươi còn chỗ trống không? Ta làm đoàn trưởng hoặc tham mưu vẫn rất đúng quy cách... Đại trượng phu mang mười vạn dặm sĩ ra biên cương xa xôi, dương oai nước nhà, chỉ có các người mưa tuần duyệt mới có cái gan này!"

Nghe Ngô Đái Phu ở đó khen mưa thần, chê Bắc Dương, còn nói với Hà Toại muốn gia nhập An được quân, gần như mỗi câu đều phạm vào điều cấm kỵ. Nếu không có Hà Toại ở bên cạnh, Khương Quế Đề, một lão nhân Bắc Dương trung thành tuyệt đối, gần như lập tức muốn nổi giận.

Hà Toại cười một tiếng, nắm lấy tay Ngô Đái Phu, hai quân nhân tiêu chuẩn nhìn nhau. Hà Toại cười nói: "Trận tập kích đêm ở Tiết Thành, ta đã bị lão ca đánh thảm! Mười một đoàn ban ngày tiến công, ban đêm còn có thể đánh úp, không hổ là đội quân do lão ca huấn luyện nên! Nhưng chúng ta, những người lính này, chỉ mong đừng lại chém giết trên chiến trường nội chiến. Vì quốc gia, có thể giữ lại đội quân phòng vệ này, tiến ra chiến trường tự vệ dân tộc! Chúng ta hôm nay bắt tay nhau, sau này tự nhiên sẽ là bạn bè."

Hai người nhìn nhau, gần như đồng thời cười ha hả. Lý Duệ đứng sau Hà Toại, đầy hứng thú đánh giá hai người, không ngờ quân nhân phương bắc cũng có những nhân vật như vậy, có ý tứ, có ý tứ.

Khương Quế Đề gần như là kiên quyết đẩy Ngô Đái Phu ra, bóng người hơi động, đã không thấy tăm hơi. Hà Toại đang nhìn chỗ hăn biến mất,

Khương Quế Đề lại kéo đến một người, cười nói với Hà Toại: "Sáng tỏ lão đệ, vị này cũng là quân nhân phương nam, người đoán xem, hửn là ai?"

Người đến để lại một bộ râu dê xinh đẹp, cũng chỉ hai mươi tám hai mươi chín tuổi, đứng ở đó khá là thận trọng mà nhìn Hà Toại. Đáng thương Hà Toại nào biết hửn là ai, cũng chỉ đành mỉm cười không nói lời nào.

Khương Quế Đề thấy tẻ nhạt, đành tự mình toe toét cười nói: "Vị này chính là Trương Chấn Vũ, một trong những người lãnh đạo quân nhân đã khởi sự ở Võ Xương!"

Trương Chấn Vũ vốn là người Hồ Bắc, từng là người liên lạc của cơ quan Đồng Minh Hội Hồ Bắc trước khi khởi nghĩa Vũ Xương. Trong cuộc khởi nghĩa Vũ Xương, hửn cũng có chút công lao. Nhưng sau khi đảm nhiệm chức vụ Cục trưởng Quân vụ Tư cục ở Hồ Bắc, hửn và Lê Nguyên Hồng lại không hợp nhau. Tính tình của hửn lại ngạo mạn, không chịu khuất phục, cuối cùng bị Lê Nguyên Hồng đuổi đến Bắc Kinh, giao cho một chức vụ vô dụng. Hửn cũng sớm không muốn ở lại Vũ Xương, bèn chuẩn bị hành trang lên đường ra Bắc. Lần này, Khương Quế Đề tổ chức đại hội đồng đội quân nhân Nam Bắc, ngoài Hà Toại ra, hửn cũng được xem là một trong những đại biểu của quân nhân phương Nam. Chỉ có điều, một người nằm trong tay gần vạn tinh binh, một người lại bị vứt bỏ, không có chỗ dùng, hoàn cảnh khác biệt đến mức không thể so sánh.

Hà Toại và Trương Chấn Vũ chỉ chào hỏi vài câu xã giao. Trương Chấn Vũ vốn có chút tự cao tự đại, Hà Toại lại từng nghe nói về những việc làm của đám nhân vật tướng tá Hồ Bắc này. Giữa hai người, thậm chí còn không bằng cuộc trò chuyện ngắn ngủi với Ngô Đái Phu, cảm thấy hợp ý hơn.

Đội khách khứa đều đã đến đông đủ, mọi người mới vui vẻ ngồi vào chỗ. Đầu tiên là Khương Quế Đề nâng ly chúc mừng, sau đó mọi người cùng nhau nâng ly chúc thọ Hà Toại, mong muốn ông Bắc thượng thắng lợi

ngay từ trận đầu. Hà Toại đáp lời cũng chỉ là những lời lẽ đơn giản, theo kiểu văn chương thường lệ. Sau đó, Đoàn Chi Quý cũng có mặt, trên bàn rượu có thêm một vị diện hạ, càng thêm náo nhiệt. Bữa tiệc này kéo dài đến hơn mười giờ tối mới tan. Đối với Hà Toại và Lý Duệ mà nói, chỉ có hai chữ để hình dung: nhàm chán.

Nhưng đối với Trương Chấn Vũ, người vừa rời khỏi cổng vườn Nghi Hoạch không lâu sau khi kết thúc bữa tiệc, thì đó lại là một cơn ác mộng thực sự.

Xe ngựa của hắn vừa rời khỏi vườn Nghi Hoạch, đến trước một hàng rào gỗ thì bị hiến binh của Quân Chính Chấp Pháp Xử Bắc Kinh chặn lại. Hắn vừa thò đầu ra khỏi xe ngựa để hỏi cho rõ ngọn ngành, mấy tên hiến binh đã la lớn: "Chính là hắn! Chính là hắn! Trói lại! Trói lại!" Trương Chấn Vũ mơ hồ bị trói chặt, nhét lên xe ngựa, đưa thẳng đến tổng bộ Quân Chính Chấp Pháp Xử Ngọc Hoàng Các, đã thấy Lục Kiến Chương mặt mày u ám đứng đợi trước bậc thềm.

Trương Chấn Vũ và Lục Kiến Chương cũng có duyên gặp mặt một lần, bị áp xuống xe liên kê lớn: "Lục trưởng phòng, ta phạm vào tội gì mà bị trói đến đây?"

Lục Kiến Chương thở dài: "Trúc Sơn huynh, thật xin lỗi, đây đều là mệnh lệnh từ trên. Ở đây có hai bản điện báo, huynh tự mình xem đi."

Nói rồi, hắn đặt hai bản điện báo lên trước mặt Trương Chấn Vũ, mượn ánh đèn yếu ớt để hắn xem. Điện báo là do Lê Nguyên Hồng gửi đến:

"Trương Chấn Vũ dựa vào thân phận giáo viên tiểu học đồng ý cách mạng, sau khởi nghĩa đảm nhiệm Quân vụ Tư phó trưởng, tuy có công, nhưng lại kết đảng, kiêu ngạo tự phụ. Phó Thượng Hải mua thương, nuốt số tiền lớn. Khi Vũ Xương hai lần xao động, lòng người hoang mang, Chấn

Vũ ám chỉ tướng tá đoàn, thừa cơ mưu đồ..... Nguyên Hồng không thể nhẫn, lại không dám, xúc động, nhân trí đều nghèo, xin đem Trương Chấn Vũ xử theo pháp luật, tùy hành phương gấn bó thuộc cùng ác chung tể, cũng xin hết thầy xử quyết, để chiêu long lạnh giới..... Nguyên Hồng miếu không sai một thân, nhờ vả chư tướng sĩ phía trên, hèn mọn chiếm chức vị mà không làm việc, phủ ngự không tài, gây nên khởi nghĩa dừng sĩ biến thành tội đồ, nói chi thẹn đỏ mặt, nghĩ chi tuyết nước mắt, độc hành lẻ loi, hận này rả rích. Càng xin giúp cho xử lý. Dĩ tạ Trương Chấn Vũ cửu tuyền chi linh, càng cảm giác đảo! Lâm đỉnh bi thống, không hết muốn nói."

Còn một bản nữa là mệnh lệnh của Viên Thế Khải, nội dung đơn giản hơn nhiều.

"Tra Trương Chấn Vũ đã lập công trước đó, nên từ đầu đến cuối thúc đẩy, lấy thành toàn chi. Duy độc kỹ điện tín của phó tổng thống Lê, lại do ban đầu tâm, phản đối kiến thiết, phá hoại cộng hòa, cùng phương duy mặt cửa mướp đảng đôi bên một phường, bản tổng thống nhiều lần tư duy, thành như phó tổng thống cái gọi là yêu cũng không thể, nhẫn lại không thể, nếu sự tình cô cho, dùng cái gì an ủi liệt sĩ chi anh linh. Bất đắc dĩ tức lấy bộ quân thống lĩnh, quân chính chấp pháp xử xử trưởng tuân theo làm."

Xem xong, Trương Chấn Vũ mặt xám như tro tàn, không ngờ Lê Bồ Tát, phó tổng thống dân quốc, lại rốt cuộc không chịu buông tha hấn! Đã như vậy, còn gì để nói! Hấn nhìn Lục Kiến Chương lớn tiếng nói: "Dân quốc thành lập, chúng ta những người khởi nghĩa đầu tiên có công lớn cũng nên chết! Hai vị tổng thống tương lai thanh danh, ta xem có thể tốt hơn chỗ nào? Chết thì chết! Xem các người có thể hoành hành bao lâu!"

Lục Kiến Chương mỉm cười không đáp, Trương Chấn Vũ lại nhổ một bãi đờm vào mặt hấn. Hấn khoát tay, mấy tên hiến binh đã kéo hấn vào

trong nội viện pháp trường, hai tiếng súng vang lên, nhân vật có công lớn trong cuộc khởi nghĩa Vũ Xương đã chết ngay tại chỗ.

Lục Kiến Chương chậm rãi bước đến nghiệm thi, nhìn xác chết đã chết hẳn mới sai người đi báo cáo. Hắn thầm nghĩ trong lòng, lần này bề ngoài là lão đầu tử thay Lê Nguyên Hồng lau dirt. Thực tế mà nói, vấn đề này muốn ồn ào ra, thời gian Hồ Bắc thực sự bị chúng ta Bắc Dương khống chế, cũng không còn xa nữa rồi! Rốt cuộc có thể ở trong Trường Giang du, đối với nam quân làm không sai trạng thái, đánh xuống cái đình rồi!.

STT 103: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 04: ...

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T•L•Trúc .

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 04: Xuất binh viện binh Ngạc

Cái chết của Trương Chấn Vũ gây chấn động chưa từng có, điểm này e rằng Lê Nguyên Hồng, kẻ chủ mưu, cũng không ngờ tới. Dù sao hẳn cũng là người khởi xướng cuộc khởi nghĩa ở Võ Xương, từ đó các phương hưởng ứng, lật đổ toàn bộ chính phủ Thanh, là một nhân vật có công lớn trong cách mạng! Võ Xương tam hùng, từ khi khôi phục đến nay, ai mà không biết? Không ngờ dân quốc vừa mới thành lập, vị đô đốc mà bọn chúng lôi ra khỏi gầm giường, giờ lại bị giết! Kẻ ra tay lại chính là tổng thống đương nhiệm của dân quốc!

Hai vị đô đốc khác ở Bắc Kinh vội vã đến chỗ Viên Thế Khải, cầu xin hãn ban chiếu miễn tử, đồng thời nói rằng những công thần cách mạng như bọn họ, chẳng mong vinh hoa phú quý, chỉ mong được bình an sống hết một đời. Việc này bị vạch trần, lúc bấy giờ, hội nghị lâm thời mà phần lớn là thành viên Đồng Minh hội liền bắt đầu chất vấn Viên Thế Khải, ngữ khí chưa từng có phần nào không khách khí và kích động, hỏi hẳn vì sao tự tiện giết Trương Chấn Vũ tướng quân, người đã đến Bắc Kinh đảm nhiệm chức vụ.

Dư luận báo giới cũng gần như nghiêng về một phía, đều thương tiếc cho cái chết của Trương Chấn Vũ. Mà Viên Thế Khải lại hết sức bình thản,

công bố cả những bức điện báo mà Lê Nguyên Hồng liên tục thúc giục giết Trương Chấn Vũ trong mấy ngày, thậm chí khi nhận được một bức điện báo từ Lê Nguyên Hồng, hắn còn đặc biệt đến điện báo để xác nhận. Điện trả lời của Lê Nguyên Hồng là một giọng điệu gấp gáp, thúc giục Viên Thế Khải nhanh chóng hành động.

Những bức điện báo này vừa được công bố, mọi người gần như không tin vào mắt mình. Bởi vì từ trước đến nay, Lê Nguyên Hồng có danh vọng rất tốt, được xưng là một trong tứ đại vĩ nhân của cả nước kể từ khi dân quốc thành lập, luôn lấy lòng nhân ái mà nổi danh. Nơi nào xảy ra chiến sự, tất nhiên sẽ trách trời thương dân mà phát điện, "bùn thủ lấy mồi" mọi người vì thiên hạ thương sinh, giải quyết mọi tranh chấp bằng hòa bình, đúng là một Lê Bồ Tát. Không ngờ tất cả đều là giả dối, người này âm hiểm đến mức không kém cạnh ai. Lập tức, mọi lời chỉ trích, công kích đều hướng về vị phó tổng thống, Đại đô đốc Hồ Bắc này.

Thậm chí có dư luận còn lật lại chuyện Lê Nguyên Hồng ban đầu bị quân cách mạng lôi ra khỏi gầm giường, cố gắng ngồi lên bảo tọa đô đốc. Hắn còn làm trò tuyệt thực giả, muốn trốn thoát. Một lòng muốn làm trung thần Đại Thanh, sau đó thấy cả nước hưởng ứng, khắp nơi phong vân nổi lên, thấy có vẻ thành công, mới trở mặt, trở thành đốc quân khai quốc. Có thể thấy được người này dối trá từ xưa đến nay.

Viện Tham nghị chính thức phát ra án vạch tội Lê Nguyên Hồng, đồng thời yêu cầu Lê đến kinh để chất vấn. Trong khi đó, Tôn Trung Sơn tiên sinh cùng Hoàng Khắc Cường cũng giận tím mặt, năm đó ở Vũ Hán, ông cùng các nhân vật quân giới Hồ Bắc chung sống rất tốt, nhưng trước việc Trương Chấn Vũ, một người có công lớn bị giết, vẫn đầy căm phẫn, phát điện chất vấn. Không chỉ muốn truy cứu trách nhiệm của Lê Nguyên Hồng, mà còn chỉ trích Viên Thế Khải một cách thống khoái, thẳng thắn về việc có nên giết Trương theo trình tự pháp luật hay không. Bức điện này có sức

nặng đến mức khiến Viên Thế Khải nhất thời không trả lời được, có chút thẹn quá hóa giận, thậm chí còn ngụy tạo ra bản thảo điện báo của Trương Chấn Vũ gửi cho Hoàng Hưng, bên trên chỉ có mấy chữ "chúc giết Nguyên Hồng công việc, đã bố trí chu đáo chặt chẽ".

Mặt khác, trước sự chất vấn của Viện Tham nghị, Lê Nguyên Hồng lại lấy danh nghĩa Viện Tham nghị địa phương Hồ Bắc và đại biểu quân giới, khởi xướng chất vấn Viện Tham nghị lâm thời, đặc biệt là lấy danh nghĩa đại biểu quân giới, mang đầy sát khí, ngoài việc thay đổi nội dung của họ giải vây, cuối cùng còn uy hiếp các vị công khanh của Viện Tham nghị:

"... Quý nghị viên nếu nhất định muốn vạch tội, xin đem các khoản trong điện báo bỏ, giới hạn trong hai mươi bốn giờ trong điện dần dần trả lời chắc chắn, đồng nhân như có một chữ chi vu, đao cưa búa rìu tất thêm đồng nhân, quý nghị viên như có một chữ chi vu, đao cưa búa rìu cũng sẽ làm hữu thụ chi người. Không phải, quý nghị viên cố tình gây sự, mượn cớ báo thù, là muốn bởi vì người quan hệ mật thiết hãm nước ta tại nguy, đồng nhân có thiên lương, không thể chứa chấp vũ dư đảng, không sai là ta ngạc đại biểu, chẳng trách đồng nhân nghiêm trọng đối đãi cũng. Gặp nhau không xa, còn úc quá thay!"

Loại uy hiếp xé rách mặt này tự nhiên gây ra sự phản ứng dữ dội hơn, các bên khẩu chiến kịch liệt, cả nước đều dồn mắt vào đại sự này.

Chỉ có Mưa Thần, vẫn thờ ơ lạnh nhạt với tất cả.

Một lượng lớn ruộng chứa súng ống đạn dược, theo xe hàng đến từ nhà ga Từ Châu được dỡ xuống, hơn ngàn khổ lực đẩy xe nhỏ vận chuyển đồ, nhà ga Từ Châu gần như biến thành một cái kho hàng.

Mấy tham mưu của quân nhu bộ đầu đầy mồ hôi đối chiếu từng loại vũ khí và trang bị quân tư. Cái nào nhập kho, cái nào cần phân phối ra ngoài,

đều cần xử lý ngay lập tức. Mưa Thần yêu cầu của bọn họ từ trước đến nay là mọi việc không được để qua đêm, việc hôm nay phải xong trong ngày. Toàn bộ hệ thống quân sự Giang Bắc, hẳn coi trọng nhất vẫn là những sĩ quan hành động quyết đoán.

Mưa Thần đứng ở một góc nhà ga, cùng Lục Thông Biển, quân nhu trưởng phòng, tùy ý đi xem, thỉnh thoảng lại mở một cái rương, lấy ra một khẩu súng trường kéo chốt. Nghe tiếng kim loại va chạm vang lên, hắn gật đầu hài lòng, cười với Lục Thông Biển: "Hàng Đức quả là không tồi, nghe âm thanh này. Nhà máy chế tạo vũ khí Mã An Sơn của chúng ta mới khôi phục sản xuất, súng trường kiểu phông Hán vẫn không thể tinh xảo bằng loại súng trường này. Sau này ta vẫn định mô phỏng loại súng trường 98 này, các nước châu Âu đều dùng đầu nhọn, chúng ta vẫn cần đầu tròn, thực sự quá lỗi thời rồi."

Thời tiết nóng bức, hai người đều mặc quân trang chinh tề, móc cài áo đều cài cẩn thận. Mưa Thần thông thả, dường như không cảm thấy nóng, còn Lục Thông Biển thì mồ hôi nhễ nhại, cũng không tiện lau. Hắn cười nói: "Tư lệnh, xem ra trong bộ phận nghiệp vụ của bộ tư lệnh chúng ta cần thiết kế thêm một quân giới sở rồi. Nhiều vũ khí như vậy mua về sản xuất, muốn quân nhu sở chúng ta kiêm quản những nghiệp vụ này, thực sự là có chút bận bịu."

Mưa Thần khẽ gật đầu: "Người nói rất đúng, ta định điều mấy người từ chỗ người, lại thêm một số người, thành lập quân giới sở. Bây giờ thiên hạ hỗn loạn, chúng ta đang có cơ hội hoàn thiện chế độ của mình. Trong khoảng thời gian này phải quý trọng!"

Lục Thông Biển nghĩ lại cũng thấy kỳ lạ, hiện tại cả nước vì vụ giết Trương, Tôn Hoàng liên thủ, Bắc thượng ngộ Viên, chuyện này, các đô đốc cả nước ai mà không quan tâm? Chỉ có Mưa Thần vẫn ung dung như

không, không phát một bức điện báo, không gặp một đại biểu, lại còn rảnh rỗi đến nhà ga xem đám khổ lực vận chuyển súng ống đạn dược.

Nghĩ đến súng ống đạn dược, hẳn lại thờ dài, Mưa Thần trước sau đặt hàng súng ống đạn dược, chỉ riêng súng trường đã không dưới năm vạn khẩu, cộng thêm nhà máy Thượng Hải và nhà máy Mã sản xuất vũ khí trang bị, ngoài việc trang bị đầy đủ cho ba sư dã chiến, quân an, còn có rất nhiều hàng tồn kho. Thế mà hẳn còn như có nhiều tiền đến mức không biết tiêu vào đâu, vẫn còn đặt hàng vũ khí. Quân nhu sở ngoài nghiệp vụ thông thường, lại phải dồn rất nhiều tinh lực vào công việc quân giới này, lại không cầm được nhiều phần trăm, nghĩ lại cũng thật kỳ lạ.

Mưa Thần vỗ tay, hướng Lục Thông Hải nói: "Hiện tại những việc này đều ở trên tay người, nhất định phải nắm chắc! Không được để xảy ra bất cứ sai sót gì! Hậu cần là nền tảng của chiến trận, những điều này ta không cần phải nói nhiều." Hẳn nhìn xung quanh một lượt, bên cạnh là phó quan trưởng phòng mới nhậm chức, vốn là sinh viên giai đoạn một của trường quân đội Bảo Định, vội vàng theo sau: "Tư lệnh, hôm nay mấy vị đại biểu Giang Tây lại đang đợi ở tuần duyệt làm thự, trong thự đã nhận được khai mấy lần rồi. Ngài rốt cuộc có gặp bọn họ không?".

Mưa Thần có chút khó xử gãi đầu, hẳn cũng chính vì tránh những đại biểu các tỉnh này mà mới đến nhà ga. Mấy ngày nay, các đốc quân phương nam gần như coi hẳn là mình chủ, việc gì cũng đến liên lạc một chút. Có người còn khách sáo, văn phong rõ ràng là đối với cấp trên, muốn mời hẳn quân cắt, nhất là Hồ Nam Đàm Sĩ Đồng, ba nhân vật lâu năm trong quan trường làm đại biểu.

Chỉ là cái danh nghĩa mình chủ này cũng chẳng dễ làm, lại thêm mấy kẻ tỉnh lẻ mặt dày mày dạn đến xin xỏ, nhất là hai vị Lý Cháy Mạnh của Giang Tây và Đốc Tôn của Mân đốc. Lần trước, tổ chức An Ngô quân, bọn chúng

lấy cớ nghĩa không dám đi sau, đều theo tỉnh thành lập hai ba doanh binh không đủ quân số, nói là muốn làm quân dự bị cho An Ngô quân.

Binh lực mỗi tỉnh chỉ vồn vẹn vài trăm, tờ danh sách xin bổ sung vũ khí và kinh phí lại dài như số, số tiền để trang bị cho một lữ ra tiền tuyến cũng đủ. Có khi nào, Mưa Thần thật sự có chút bó tay với đám đồng chí đô đốc của Đồng Minh hội này.

Nhưng mà, đại biểu Giang Tây hôm nay đến đây, dường như lại có chuyện khác. Hãn cũng lơ mờ đoán ra đôi chút, nhưng lại không muốn vào lúc này dính vào vũng nước đục đó, cho nên vẫn cứ tránh mặt. Xem ra, đám đại biểu Giang Tây này hãn là được chỉ thị, lần này quyết tâm phải gặp cho bằng được hãn.

Mưa Thần thở dài, nhà ga ngày hôm nay thật sự có chút độc, bèn về tuần duyệt làm thợ uống chút trà. Xem xem đám Giang Tây này rốt cuộc muốn thế nào. Hãn hướng gồm định thần: "Chuẩn bị xe, chúng ta trở về!"

Mấy vị đại biểu Giang Tây đã đợi trong phòng tiếp khách của tuần duyệt làm thợ Giang Bắc một hồi lâu. Một ngày nay, bọn họ ngày nào cũng đến, Mưa Thần lại luôn bận bịu bên ngoài. Mãi mới được, phó quan tiếp đãi tươi cười đến thông báo: "Tuần duyệt làm đã về, thu dọn một chút, lập tức đến gặp các vị đại biểu."

Mấy người không dám ngồi đợi, đều đứng cả lên trong phòng tiếp khách. Những đại biểu này do Âu Dương Võ cầm đầu, hãn là tâm phúc ái tướng của Lý Cháy Mạnh, về mưu lược cũng có một bộ riêng. Hiện tại hãn đang treo danh hiệu Tư lệnh quân dự bị An Ngô quân Giang Tây, đã hoạt động ở Giang Bắc mấy ngày nay.

Lần này, có thể thuyết phục Mưa Thần, phương nam đã mơ hồ có trạng thái đồng minh, vậy bây giờ cần phải phát triển ra bên ngoài. Cơ hội ngay

trước mắt, trời cho không lấy, đúng là đồ ngu.

Bên ngoài phòng khách bỗng vang lên tiếng bước chân lộn xộn, phó quan cố ý kéo rèm ra. Ánh nắng ngoài cửa ủa vào, ai nấy đều chói mắt, đã thấy một sĩ quan trẻ tuổi cười ha hả bước đến. Dù là ở trong thự của mình, hãn vẫn mặc quân phục chỉnh tề, quân dung cẩn thận, xem ra người trẻ tuổi này chính là Mưa Thần Vũ tuần duyệt làm mà bọn họ mong mỏi gặp mặt.

Mấy người đều đứng nghiêm, theo thân phận quân nhân cúi chào, không phải quân nhân cũng cung kính cúi đầu. Con người này, hiện tại thật sự là nhân vật số một phương nam rồi. Từ khi Hùng ở giữa du lê phó tổng thống gần đây gặp chuyện không may, nhận thức này càng thêm rõ ràng.

Mưa Thần cười hoàn lễ: "Đại gia đừng khách sáo như vậy, ngồi đi! Huynh đệ mấy ngày nay thật sự bận bịu, xin lỗi mọi người. An Ngô quân Bắc thượng, thật sự khiến huynh đệ lo lắng, mấy ngày nay đều đang lo liệu tiếp tế. Đánh quốc chiến là chuyện lớn a!"

Hãn nói chuyện thân mật, mọi người chỉ biết cười làm lành. Âu Dương Vô còn góp vui nói: "Huynh đệ cũng treo danh nghĩa Tư lệnh quân dự bị An Ngô quân Giang Tây, chỉ cần Vũ Tướng quân ra lệnh một tiếng, huynh đệ cũng muốn ra tiền tuyến liều mạng..."

Mưa Thần cười một tiếng không đáp, nhìn hộ binh đến dâng trà cho mọi người. Cuối cùng mới chậm rãi hỏi: "Đại gia ở Từ Châu cũng nấn ná một thời gian, dung hợp huynh lần này phái các vị đến, rốt cuộc có gì chỉ giáo huynh đệ? Đại gia cứ việc bàn bạc. Huynh đệ cùng dung hợp huynh đồng khí liên chi, cùng nhau vì quốc gia chèo chống cục diện Trường Giang này. Nếu có chỗ mời, huynh đệ nhất định sẽ cân nhắc..."

Âu Dương Vô thần sắc nghiêm trọng, dùng ánh mắt ra hiệu với Mưa Thần. Mưa Thần sững sờ, lúc này mới phản ứng, ngoắc bảo hộ binh và phó

quan bên cạnh lui ra, rồi chờ Âu Dương Võ mở miệng.

Âu Dương Võ trầm ngâm một lát, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Đô đốc của chúng ta lần này bảo huynh đệ đến liên lạc với Mưa tuần duyệt làm, chính là muốn mời Mưa tuần duyệt làm ủng hộ đô đốc chúng ta xuất binh viện binh Ngạc!"

Lần này Mưa Thần thật sự kinh hãi, thiên hạ còn có kẻ gan to bằng trời như vậy! Nhìn binh lực Hồ Bắc không mạnh, Đô đốc Hồ Bắc hiện tại lại trở thành cái đích cho thiên hạ chỉ trích, thế mà lại nảy sinh ý định xuất binh Hồ Bắc đoạt địa bàn! Nếu không phải Âu Dương Võ là tâm phúc của Lý Cháy Mạnh, hẳn thật sẽ coi đây chỉ là kẻ ngông cuồng mà thôi. Trong tình hình này, Lý Cháy Mạnh lấy cớ gì mà xuất binh Hồ Bắc?

Thấy Mưa Thần ngây người không nói lời nào, Âu Dương Võ cười một tiếng, chỉ vào hai vị đi cùng nói: "Hai vị này là Vương Công Trực tiên sinh và Hàng Dấu Vết Đào tiên sinh, đến từ đoàn tướng tá Hồ Bắc. Hai vị đều là công thần khởi nghĩa Võ Xương, Vương huynh tại quân hoành tẩu, Hàng huynh là tiêu thống trong đội quân tân biên bốn hiệp lúc bấy giờ. Sau khi khôi phục, hai vị đều được phong thiếu tướng, quan hệ rất sâu với Trương Chấn Vũ huynh gặp nạn ở Bắc Kinh."

Mưa Thần chậm rãi gật đầu, chờ đợi câu nói tiếp theo của bọn họ.

"Lê Nguyên Hồng vô đạo, thế mà lại giết hại những người có công lớn của Đồng Minh hội! Lý đô đốc là đồng chí trung thành của Đồng Minh hội, việc này sao có thể nhẫn nhịn? Thấy Lê Nguyên Hồng sắp ngã theo Bắc Dương, ban đầu thế lực Đồng Minh hội chúng ta theo Trường Giang mà thủ, bảo đảm năm tỉnh Đông Nam và Quảng Đông, Hồ Bắc là vùng đệm của chúng ta với Bắc Dương. Nếu Hồ Bắc rơi vào tay Bắc Dương, chúng ta sẽ có thể mạnh như thác đổ ở Trường Giang, bất lợi lớn cho cục diện Đông Nam chúng ta a!"

Mưa Thần xụ mặt, thản nhiên nói: "Hiện tại Tôn Hoàng hai vị tiên sinh đều đã chuẩn bị hành trang Bắc thượng, muốn cùng Viên tổng thống trao đổi quốc sự, tất cả đều là quân nhân của Dân quốc, thế lực Bắc Dương mạnh như vậy và thế lực Đồng Minh hội chúng ta, có phải quá có chút tự tâm riêng không? Lê Tổng Khanh giết Trương Chấn Vũ là đáng giận, nhưng Viện Tham nghị đang tiến hành luận tội hắn. Nếu vì những lý do này mà xuất binh Hồ Bắc, thiên hạ sẽ nhìn Dung hợp huynh thế nào? Thiên hạ sẽ nhìn ta, Vũ mỗi người thế nào?"

Năm đó, khi vụ án đâm Trương Chấn Vũ xảy ra, Lê Nguyên Hồng khốn đốn, Lý Cháy Mạnh quả thực đã đánh chủ ý lợi dụng đoàn tướng tá Hồ Bắc làm nội ứng, hưng binh viện binh Ngạc. Chỉ là năm đó hắn tìm Trần Kỳ Mỹ và Trần Long Minh thương lượng, vì Trần Long Minh kiên quyết phản đối nên mới dừng tay. Hiện tại, Lý Cháy Mạnh lại tìm đến Mưa Thần.

Lý Cháy Mạnh, lúc còn trẻ đúng là tính tình nóng nảy, lại thêm đặc ý, làm việc trước nay đều không kiêng nể gì, nhưng đích thực là đồng chí trung thành của Đồng Minh hội, việc gì cũng vì lợi ích của Đồng Minh hội mà cân nhắc.

Nghe Mưa Thần cự tuyệt, Âu Dương Võ cũng không thất vọng, mỉm cười nói: "Tuần duyệt làm lo lắng thật là có lý. Lê hiện tại cũng định lui làm tiến, chủ động xin từ, nhưng lại đẩy Khắc Mạnh tiên sinh đến làm Đô đốc Hồ Bắc. Hắn tính toán rất hay, biết Khắc Mạnh tiên sinh và quân nhân Hồ Bắc có quan hệ cực kém, tuyệt đối sẽ không đến nhậm chức. Viên Thế Khải ở Bắc Kinh cần giữ hắn lại để kiềm chế chúng ta, tất nhiên sẽ cho hắn lưu nhiệm, như vậy bảo tọa Đô đốc Hồ Bắc sẽ được bảo vệ... Chúng ta lần này sẽ cho hắn thành giả thành thật. Gửi điện từ biệt một tiếng, chúng ta sẽ lấy danh nghĩa Khắc Mạnh tiên sinh, từ Giang Tây xuất binh viện binh Ngạc, tiếp thu chính quyền Hồ Bắc. Bên trong còn có đồng chí đoàn tướng tá phối hợp, việc này tất nhiên sẽ thành công. Đến lúc đó Lý đô đốc hộ lý Ngạc,

Cán hai tỉnh, Mưa tuần duyệt sứ chế An Huy, Tô hai tỉnh, thêm cả Phúc Kiến, Quảng Đông, Hồ Nam, lực lượng của chúng ta, cùng Viên Thế Khải ngã bài, cách mạng lần thứ hai hoàn thành cũng không phải là không thể."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thì ra Đồng Minh hội lớn nhất cấp tiến phái ở chỗ này a. Lý Cháy Mạnh mấy ngày trước vì sự kiện dân chính Giang Tây cùng Viên Thế Khải cãi nhau rất căng, Viên Thế Khải sớm đã có ý định thay thế hần, hần cũng cực kỳ khó chịu với những việc làm của Viên Thế Khải sau khi lên nắm quyền. Thấy thế lực Đồng Minh hội suy yếu, phủ lưu thủ Nam Kinh bị hủy bỏ, Trần Kỳ Mỹ từ chức Đô đốc Thượng Hải. Quân đội Tể tiến vào Quảng Đông, Đàm Xa Ba ở Hồ Nam hiện tại cũng đang bị lôi kéo... Nếu không ra sức đánh cược một lần, có lẽ sẽ không còn chỗ dung thân cho những đồng chí Đồng Minh hội của họ.

Ai cũng biết, khi đại tuyển hoàn thành, việc chuẩn bị bổ nhiệm quân đội và biên chế sư đoàn đã xong xuôi, cùng với việc vay mượn tiền bạc để hoàn tất mọi thứ, chính là thời điểm Viên Thế Khải thanh trừng hoàn toàn thế lực Đồng Minh Hội. Chỉ có điều, ít người còn ảo tưởng có thể dựa vào cái danh nghĩa "Dân Quốc" cùng với bản Hiến pháp lâm thời để ràng buộc hần, ngăn không cho hần vượt quá giới hạn.

Hiện tại, những nhân vật địa phương có gan đứng ra đối đầu với Viên Thế Khải, ngoài Mưa Thần ra, có lẽ chỉ còn Lý Cường Quân.

Nghĩ đến đây, Mưa Thần không khỏi có chút bội phục người này.

Nhưng trên mặt, hần vẫn giữ vẻ không muốn nghe, bỗng đứng phắt dậy: "Âu Dương lão ca! Những lời này là những quan viên như chúng ta có thể nói ra sao? Hiện tại đại tuyển đang trong quá trình chuẩn bị, quốc gia lại

gặp chuyện ở phương Bắc, mọi người đang cần đoàn kết thì lại đi gây chuyện như vậy sao?"

Hắn còn nặng nề đập bàn một cái: "Lê Nguyên Hồng giết Trương, ta đương nhiên phải ra điện trách cứ hắn! Hơn nữa, còn phải thông qua điện báo, chính thức thỉnh cầu Tham Nghị Viện điều tra đến cùng! Lê Nguyên Hồng đáng bị trách nhiệm, tự nhiên không thể trốn tránh. Nhưng vì chuyện này mà xuất binh Hồ Bắc, ta sẽ không làm, cũng khuyên Dung Hợp huynh đừng làm! Lời đã nói đến đây, không cần nhiều lời!"

Hắn quay người vén rèm, lớn tiếng hô ra: "Tiễn khách!"

Sau đó mặc kệ Âu Dương Võ và những người khác, liền phối hợp đi ra ngoài.

Mưa Thần một mình trong thư phòng lặng lẽ suy nghĩ, mày nhíu chặt, cân nhắc đủ điều về việc lợi dụng vụ Trương Chấn Vũ bị giết và phương án đối phó của mình. Hồ Bắc rơi vào tay Bắc Dương, cục diện này quả thực không tốt, mà Lê Nguyên Hồng lại ngả theo Viên Thế Khải, ở trong nước dù sao cũng có chút ảnh hưởng. Viên - Lê liên kết, việc đàn áp thế lực địa phương sẽ càng thêm tàn khốc. Mấy ngày nay hắn vẫn chưa hành động, chỉ muốn chờ xem tình hình ra sao.

Hiện tại, Lý Cường Quân có ý định xuất binh Hồ Bắc, thực ra cũng cho hắn thêm một lựa chọn, nhưng làm sao để mọi chuyện diễn ra tốt đẹp nhất đây?

Hắn đột nhiên nhấn chuông gọi người, Cố Định Khó, người luôn túc trực bên ngoài, lập tức đẩy cửa bước vào.

Phó quan của Mưa Thần, từ khi còn làm việc cho Trương Chí Hạc, đã có quy củ, coi như là thói quen làm việc của phó quan, hai mươi bốn giờ đều

phải có phó quan chờ lệnh. Bởi vì Mưa Thần làm việc rất khuya, thường xuyên nghĩ ra chuyện gì là muốn bố trí ngay, cho nên làm phó quan cho Mưa Thần, quả là một việc khổ sai.

Cố Định Khó nhỏ giọng hỏi: "Tư lệnh, có chuyện gì?"

Mưa Thần cầm bút viết một tờ giấy nhắn: "Đến Lý phòng tài chính, rút một triệu nguyên chi phiếu đưa cho ta, ta lập tức có việc dùng. Tiện thể mời Âu Dương Võ đến, không cần kinh động những người khác. Chỉ mời một mình hãn, hiểu chưa?"

Cố Định Khó không hỏi gì, chỉ lặng lẽ hành lễ, rồi xoay người đi ra.

Vào tháng 8 năm 1912, dưới ánh trăng, Mưa Thần cuối cùng phát ra mấy bản điện báo ở Giang Bắc, bắt đầu chỉ trích Lê Nguyên Hồng trong vụ Trương Chấn Vũ, dùng lời lẽ khá gay gắt. Sau khi Trương bị giết đã hơn mười ngày, việc hãn tham gia vào cuộc chiến điện báo, lại càng thêm náo nhiệt. Hãn kiên quyết chủ trương, vì Lê Nguyên Hồng không thể làm rõ mọi chuyện, tốt nhất nên vào kinh thành, từ chức Phó Tổng thống, tiếp nhận chất vấn của Tham Nghị Viện, tránh làm rối loạn tình hình Hồ Bắc. Vì Lê Đốc đã nhường chức cho Hoàng Hưng, Hoàng Công là một vĩ nhân của thiên hạ, thu xếp cục diện Hồ Bắc, nên giao cho người có năng lực. Hồ Bắc liên quan đến cả miền Nam và miền Bắc, quả là một tình trọng yếu, chờ Hoàng Công duy trì đến khi đại tuyển quốc gia kết thúc, sau đó từ trung ương chọn người tài thay thế cũng chưa muộn.

Mặt khác, lại phát điện báo cho Hoàng Hưng, mời ông sớm đảm nhiệm trọng trách. Công việc Lưu Thủ ở Nam Kinh đã sớm kết thúc, Hoàng Công vì nước không tiếc thân, nên sớm ngày đảm nhiệm trọng trách ở Hồ Bắc. Cũng ám chỉ vì Lê tự tiện giết công thần Đồng Minh Hội, tình hình ở Trường Giang xuống phía dưới đã dần trở nên bất ổn, cần Hoàng Hưng tọa trấn.

Cuối cùng, điện báo gửi cho Viên Thế Khải, trước hết xin lỗi một phen, nói mình với thân phận địa phương lại can thiệp vào việc nhân sự của tỉnh, quả là quá mức. Nhưng vì trung ương hiện tại đại tuyển chưa mở, mọi chế độ chưa định, bản thân Giang Bắc tuần duyệt làm nhiệm vụ giữ yên Trường Giang. Vì đại sự quốc gia, không thể không bày tỏ tấm lòng, tự mình trần tình. Nếu Hồ Bắc vẫn còn rối loạn, thì chính là mình chưa hoàn thành trách nhiệm của Giang Bắc tuần duyệt làm.

Cùng lúc đó, hãn bí mật bổ sung cho quân đội của Lý Cường Quân ở Giang Tây một triệu nguyên phí hoạt động, đồng thời viện trợ một phần vũ khí. Mặc dù không có bất kỳ biểu hiện nào, nhưng đối với Lý Cường Quân mà nói, vị Tư lệnh Vũ này muốn hãn có hành động ở Trường Giang đã quá rõ ràng.

Khi An Đức Quân lặng lẽ xuôi theo tuyến Kinh Tuyến tiến lên phía Bắc, ánh mắt của mọi người lại theo mấy bản điện báo có thể nói là đường đột của Mưa Thần, tập trung vào cục diện ở Trường Giang.

STT 104: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 05: Tắc Bắc...

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 05: Tắc Bắc, Giang Nam

Đoàn quân An được, dưới sự chỉ huy của các sĩ quan, nhao nhao xuống tàu, tiến vào thành Tuy Xa, một danh trấn ngoài biên ải. Các sĩ quan, binh lính từ phương Nam đến đều tỏ ra vô cùng hiếu kỳ. Không khí khô lạnh của phương Bắc phả vào mặt, khiến những người đã phải ngồi tàu lâu cảm thấy sáng khoái.

Từ Bắc Kinh, đoàn tàu đi qua vùng núi Nam Khẩu, chở theo binh lính và quân nhu di chuyển cực kỳ chậm chạp. Phía trước là đầu máy kéo trọng lực đặc chế, phía sau là đầu máy đẩy, mới vượt qua được Nam Khẩu hiểm yếu. Vượt qua Trường Thành, phải mất sáu, bảy ngày mới đến Tuy Xa. Phong cảnh hùng vĩ nơi biên cương khiến đám binh lính phương Nam càng thêm cảm nhận được vẻ đẹp của non sông gấm vóc. Trong lúc dừng lại để tiếp nước, tiếp than đá và đổi đầu máy, các sĩ quan như Hà Toại tranh thủ khảo sát tình hình địa lý, địa thế của Nam Khẩu.

Không ai biết, quân An được liệu có ý định đánh một đường về hay không.

Tuy Xa nằm ở trung bộ bình nguyên Khúc Hà, Hoàng Hà trăm hại, duy lợi một phần. Khí hậu nơi đây so với bên ngoài biên ải được xem là ôn hòa, sản vật cũng không ít, hơn nữa lại nằm giữa sáu cờ Minh. Thời nhà Thanh, nơi này từng thiết lập chức Tổng binh, Đô thống, bảo vệ Đông Mông Cổ

sáu cờ Minh. Sau khi Tây Mông Cổ quy thuận, nơi đây lại trở thành trọng trấn ràng buộc, trấn áp Rắc-nhi Rắc Mông Cổ.

Dân quốc vừa thành lập, Trương Thiệu Tăng, người từng thống lĩnh hai mươi trấn, đã kiêm nhiệm Đô thống Tuy Xa, với lực lượng mỏng manh cố gắng duy trì cục diện Mông Cổ trong một khu vực rộng lớn. Giờ đây, quân An được cuối cùng cũng đến chi viện.

Nhà ga nhỏ bé đón tiếp nhiều quân nhân và quân nhu như vậy, lập tức trở nên náo nhiệt. Hà Toại và những người khác cũng xuống tàu, quan sát các sĩ quan cấp trên đang đốc thúc đội ngũ. Mười mấy quân nhân mặc quân phục màu xám đã đứng đợi sẵn ở nhà ga. Ở giữa là một sĩ quan gần bốn mươi tuổi, nếu không khoác lên mình bộ quân phục có quân hàm Trung tướng, với vẻ ngoài chất phác, khắc khổ, người ta sẽ lầm tưởng là một đầu bếp.

Hắn nhìn thấy Hà Toại và những người khác mang giày ủng bước xuống tàu, ánh mắt sáng lên, vội vã tiến lên đón. Hà Toại và những người khác còn chưa kịp chào hỏi thì vị liên lạc quan do bộ tham mưu Bắc Dương phái đến đã cười giới thiệu: "Vị này chính là Đô thống Tuy Xa, Trương Kính Dư tướng quân. Xem ra hắn đã sớm ra nhà ga nghênh đón Hà Tướng quân rồi."

Trương Kính Dư này khác hẳn với những sĩ quan cao cấp Bắc Dương ở Bắc Kinh, đó là ấn tượng đầu tiên của Hà Toại. Những sĩ quan cao cấp ở Bắc Kinh, huân chương sáng loáng, bụng phệ, nhìn không giống quân nhân, nhiều người đã mất đi nhuệ khí, trông như quan lại hơn là lính.

Trương Thiệu Tăng bắt tay rất chặt, ánh mắt cũng rất chân thành. Khí chất của hắn, chính là thứ mà những người lăn lộn trong hàng ngũ binh lính mới có được. Nhìn bộ quần áo lam lũ trên người hắn, Hà Toại không khỏi cảm thấy xấu hổ với bộ quân trang vàng óng và đôi ủng sáng bóng của mình.

Nhìn vị tướng quân Bắc Dương đang cố gắng chống đỡ cục diện biên ải này, Hà Toại không khỏi nghiêm mặt, trịnh trọng chào hăn một cái. Các sĩ quan phía sau hăn, thậm chí cả Lý Duệ kiêu ngạo, đều nghiêm chỉnh chào theo.

Giữa quân nhân không cần nói nhiều, Trương Thiệu Tăng tự nhiên hiểu ý của họ. Hăn nghiêm trang đáp lễ: "Các vị đến là tốt rồi, đến là tốt rồi. Nhìn các vị binh hùng tướng mạnh, ta thật sự yên tâm hơn nhiều... Hà Tướng quân, chúng ta đến phủ Đô thống huynh đệ nói chuyện. Đến đây, ta sẽ cho quân nhu an bài chỗ ở cho bọn họ."

Hà Toại thành khẩn nói: "Kính Dư đại ca, nếu không chê, cứ gọi ta là Hà Toại! Giữa chúng ta không cần khách sáo. Trên đường đi, ta chỉ mong sớm đến Tuy Xa, lập tức muốn chiêu mộ chín ngàn phu dịch, để quân An được có thể sử dụng ngay. Ngài là lão tướng ở đây, xem quân An được của chúng ta nên dùng ở hướng nào thì tốt nhất? Dùng ở hướng Tích Lâm Quách Lạc Minh hay là ở hướng Ba Ngạn Trác Đặc Minh?"

Hăn thật sự muốn ra chiến trường ngay lập tức. Không khí ngột ngạt, không thay đổi, lại còn đấu đá lẫn nhau ở Bắc Kinh thực sự khiến hăn phiền muộn. Trương Chấn Vũ vừa gặp đã bị bắt giết, cũng khiến hăn rất chấn động. Hiện tại, ngoài việc mong chờ chiến sự ở phương Bắc, hăn vẫn hoài niệm cuộc sống quân nhân đơn thuần ở Giang Bắc.

Mưa thần đã phân chia rạch ròi chuyện chính trị với họ, chỉ có mang quân, luyện quân, so với cuộc sống quân nhân chính khách ở phương Bắc, dường như đây mới là cuộc sống mà hăn mong muốn.

Trương Thiệu Tăng nắm tay Hà Toại, chậm rãi đi ra khỏi nhà ga, những người theo sau họ cũng đi theo. Mọi người vừa đi vừa hàn huyên, không khí tức thì trở nên náo nhiệt. Chỉ có Lý Duệ lạnh lùng, không thém trả lời ai.

Người này chỉ khi đối mặt với Tư lệnh Vũ, thái độ mới có vẻ tốt hơn một chút.

Nghe Trương Thiệu Tăng giới thiệu tình hình: "Từ Tích Lâm Quách Lặc Minh và Ba Ngạn Trác Đặc Minh đều có thể tiến thẳng đến chuồng ngựa... Nhưng ở hướng Tích Lâm Quách Lặc, có thể liên lạc với Đô thống Nạp Nhĩ, tiếp tế cũng dễ dàng hơn một chút. Nhưng quân Mông Cổ ở hướng đó cũng nhiều hơn... Ba Ngạn Trác Đặc Minh dựa vào sa mạc, đại quân tiếp tế rất khó khăn, nhưng các vương công Mông Cổ ở đó lại trung thành nhất, dễ tìm đường. Đối thủ bố trí quân đội ở đó cũng không nhiều..."

Hà Toại chăm chú lắng nghe, tham mưu trưởng Tôn ở phía sau đã sớm mở sổ ghi chép. Trương Thiệu Tăng mỉm cười nhìn, quân An được từ phương Nam đến này xem ra không phải là phái đến làm bộ, vớt vát thanh danh. Bản thân mình ở biên ải chống đỡ, bao nhiêu đồng nghiệp Bắc Dương điện báo nói sẽ giúp đỡ, đến khi mình cầu xin, lại không thấy ai lên tiếng.

Nhưng đội quân này đến, súng mới của Đức một màu, binh lính nhìn đã thấy cường tráng. Phân phối súng máy, đại pháo cũng rất nhiều. Một thể lực phái ở xa Giang Bắc, lại mang số tiền lớn như vậy đến mấy ngàn dặm bên ngoài biên ải, chỉ riêng tấm lòng và khí độ này đã khiến lão quân nhân như hân bội phục.

Nhìn mấy người vẫn chăm chú nghe hân giới thiệu, Trương Thiệu Tăng thầm cười, lớn tiếng nói: "Hà Toại, những gì ta nói với các người bây giờ chỉ là mơ hồ! Tham mưu trưởng của ta hiện tại là lão Mạc Bắc, chúng ta vẫn nên đến phủ Đô thống từ từ nói, không cần gấp gáp trong chốc lát!"

Trương Thiệu Tăng tự mình dắt ngựa, cũng chuẩn bị vài con cho Hà Toại và những người khác, đều là ngựa tốt ở biên ải, thân hình cường tráng, khác hẳn với những con la mà quân An được mang từ phương Nam đến. Nhìn mọi người lên ngựa, Trương Thiệu Tăng thúc thêm một roi, dẫn đầu đi

ra, cười lớn nói: "Hà Toại, biên ải nghèo nàn, nhưng lại là nơi tốt nhất để chúng ta quân nhân lập công, người đến đúng chỗ rồi!"

Lúc này, Tắc Bắc, đích thực là chiến trường tốt nhất của quân nhân Dân quốc.

Mà lúc này ở trong Trường Giang, lại không có khí phách của nam nhi như vậy. Trong mùa mưa ẩm ướt này, càng nhiều vẫn là đấu đá lẫn nhau và những giao dịch ngầm. Chờ đợi cuộc tổng tuyển cử toàn quốc, không khí chính trị u ám, vẫn luôn có những dòng chảy ngầm như vậy. Có lẽ dòng chảy ngầm lần này, chỉ là mãnh liệt hơn một chút mà thôi.

Tại Hồ Bắc phủ đô đốc Võ Xương, Phó Tổng thống kiêm Đô đốc Hồ Bắc, Lê Nguyên Hồng, người có công khôi phục Võ Xương, đang phiền muộn đi lại. Năm nay ông bốn mươi chín tuổi, thân hình cao lớn, trong buổi chiều hè nóng bức này, mặc dù chỉ mặc một chiếc áo ngắn, nhưng vẫn đầm mồ hôi.

Ông cầm một chiếc quạt hương bồ quạt một cái, lại ném xuống đất, chán nản ngồi xuống ghế, thở dài: "Bọn họ còn muốn thế nào? Trương Chấn Vũ qua đời, ta khóc như Gia Cát Lượng khóc Chu Du để nghênh đón linh cữu, con cái của hắn ta đều nuôi nấng rồi, đám người tham nghị viện kia sao còn không buông tha ta?"

Trong phòng khách rộng lớn, chỉ có Thư ký trưởng kiêm mưu sĩ tâm phúc của Lê Nguyên Hồng là Tha Hán Tường đang ngồi. Vị tài tử nổi danh khắp thiên hạ với vẻ ngoài gầy gò này, mặc một bộ trường sam màu xám, dường như vẫn cảm thấy hơi lạnh trong thời tiết này. Hắn dùng bàn tay có móng tay dài vuốt ve bộ râu thưa thớt của mình, thở dài: "Tổng Khanh công, lần này xem như lên làm Viên úy rồi! Chúng ta trước kia giúp hắn bao nhiêu việc, ai ngờ hắn lại chẳng có chút trách nhiệm nào, ngay cả mặt

điện của chúng ta cũng bị lộ ra... Tình hình hiện tại, sóng ngầm cuộn cuộn, không thể xem thường a."

Lê Nguyên Hồng cũng thở dài: "Hán Tường tiên sinh, ta sao lại không biết chứ! Lần này ta đi sai một bước, rồi lại sai thêm bước nữa. Ban đầu muốn vào Hoàng tự đại để từ chối một chút, nào ngờ Hoàng Hưng còn chưa lên tiếng, đám Đô đốc ở hạ du Trường Giang đã nhao nhao mở điện ủng hộ. Tên Vũ thần kia còn mở điện nói, khắc mạnh không ra, như thương sinh hà! Hoàng khắc mạnh có gì ghê gớm đến vậy chứ?"

Hắn vỗ đùi rồi đứng phắt dậy: "Tên Lý Dung Hợp ở Giang Tây kia, hiện tại lại điều hai sư quân mã vốn đóng ở biên giới An Huy, tiến về phía Tây Bắc Giang Tây. Chẳng lẽ không rõ ràng là muốn dùng quân Cán nhập Hồ, ép ta xuống đài sao? Hắn không sợ thiên hạ chê cười sao!"

Hắn lại có thể nói ra những lời lẽ chính nghĩa như vậy, khiến Tha Hán Tường không nhịn được bật cười, vội ho khan một tiếng. Vị chủ công này của hắn, giỏi mưu mà lại do dự, tâm lớn mà lại nhát gan, nói trắng ra là một ngụy quân tử. Nhưng hắn đã đề bạt mình từ một lữ quán nhỏ ở Hán Dương lên, nên cũng không thể không tận tâm tận lực báo đáp.

Hắn đứng dậy, mời Lê Nguyên Hồng ngồi xuống, nhìn hắn mồ hôi đầm đìa, cố gắng giữ vẻ giận dữ, trong lòng chỉ thầm thở dài. Hiện tại quân đội của Lý Cường đang tập kết ở biên giới Hồ Bắc, với hai sư quân tinh nhuệ, binh hùng tướng mạnh, Lý Cường lại là kẻ gan to bằng trời, quân Cán đánh tới là chuyện sớm muộn.

Mà quân đội Hồ Bắc vì cuộc khởi nghĩa ở Vũ Xương đã bị tổn thất nặng nề. Binh lực dưới trướng Lê Nguyên Hồng chỉ là danh nghĩa một sư, thực tế chỉ có tám ngàn người, Lê Nguyên Hồng đã nên hài lòng vì có thể kiểm soát được số tiền lương chi cho binh lính. Hiện tại, hắn chỉ còn biết trông cậy vào Viên Thế Khải.

Thật ra chuyện này cũng trách chính hãn, tự mình mở điện tiến cử Hoàng Hưng tự đại. Chỉ cần Hoàng Hưng không tỏ thái độ từ chối, với danh vọng của Hoàng thân, Viên Thế Khải còn có thể cưỡng ép người khác không thành. Nhưng lúc đó, nếu đề cử người của Bắc Dương, Lê Nguyên Hồng cũng không cam tâm, điều này đồng nghĩa với việc sau này chức Đô đốc Hồ Bắc sẽ không còn phần của hãn. Kết quả hiện tại lại rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đồng Minh Hội đã nhìn rõ bộ mặt của hãn, Viên Thế Khải cũng có oán khí với hãn. Tuy nhiên, Viên vẫn có một việc làm tương đối đúng đắn, đó là nghiêm cấm quân Lý Cường tự tiện tiến vào Ngạc.

Điện văn mấy câu nói đến rất là giận dữ:

"Đốc quân lúc này là Đường quý phiên trấn cát cứ chỗ này. Đang lúc dân quốc nhất thống, cả nước có kỷ cương chính trị, đốc quân đời binh Cán Bắc. Tục truyền đối Hồ Bắc có ý chiếm đoạt, trung ương liệu đốc quân làm không ra hạ sách này, tự tuyệt tại dân quốc quốc dân công ý. Như có một hai đạo chính đội Lê phó tổng thống từ bỏ chức vụ, có cát cứ Hồ Bắc chi ý. Trung ương đại quân đem xuôi theo kinh Hán tuyến xuôi nam, sáng đi chiều đến, lập thành bột mịn. Vô nghĩa nói chi không dự!"

Bức thư xác nhận của Viên Thế Khải khiến Lê Nguyên Hồng hơi an tâm, nhưng quân Lý Cường lại không hề có ý thu quân, vẫn giương cờ "Nghênh Hoàng đốc nhập Ngạc" mà chinh quân ở biên giới Ngạc Cán. Mà Hoàng Hưng dường như cũng đang giận đối với Lê Nguyên Hồng, trách Lê Nguyên Hồng đã giết Trương Chấn Vũ, tại sao còn làm ra một phần giả điện văn để vu oan cho hãn, hiện vẫn ở Thượng Hải không lên tiếng, dường như muốn xem Lê Nguyên Hồng kết cục ra sao.

Sự việc lần này đều là dư ba của vụ giết Trương, không ai ngờ rằng lại náo động lớn đến vậy, cơ hồ toàn bộ cục diện chính trị ban đầu đều bị tác động, trách sao Lê Nguyên Hồng cứ thấp thỏm lo âu.

Tha Hán Tường kéo dài giọng: "Tổng Khanh công lo lắng Lý Dung Hợp ư? Hay lo lắng Hoàng Khắc Cường ư?" Hãn cứ ư a ư, khiến Lê Nguyên Hồng có chút tức giận. Nhưng biết rằng với vị tú tài chua ngoa này, cũng không thể tranh luận tốt đẹp, chỉ có thể cứng rắn đáp: "Ta đều lo lắng!"

Tha Hán Tường cười lạnh một tiếng: "Ta thấy Đô đốc không cần lo lắng hai người này! Đô đốc muốn lo lắng, chỉ có một người mà thôi!"

Lê Nguyên Hồng trợn to mắt nhìn hãn, mà Tha Hán Tường lại không để ý đến sự lo lắng của vị Đô đốc, thông thả dùng móng tay dài chấm một chút nước trà, trên bàn chậm rãi vẽ một chữ "Vũ".

Lê Nguyên Hồng nhẫn nại nhìn hãn vẽ xong, cuối cùng mới kinh ngạc hỏi: "Giang Bắc Vũ thần? Ta cùng hãn xưa nay không oán, nay không thù, hãn muốn tính kế ta làm gì? Hơn nữa, ta và hãn còn cách Lý Dung Hợp. Tay của hãn có thể vươn tới Hồ Bắc sao?"

Tha Hán Tường càng cười lạnh, ngồi xuống bên cạnh Lê Nguyên Hồng, quả nhiên là chồng hai ngón tay lên nhau, thông thả nói: "Đô đốc, phóng mắt toàn bộ phía Nam, hiện tại còn có vương bá chi tâm, đơn giản chính là Vũ thần! Người cho rằng hãn là người của Đồng Minh Hội? Hoàn toàn sai lầm! Hãn và Đồng Minh Hội chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nhìn hãn ở Giang Bắc như vậy, không chỗ nào không phải vì tranh thiên hạ mà chuẩn bị.

"Nếu Vũ thần trước kia đã có danh vọng như Viên úy, hoặc trong đảng dân chủ có danh tiếng như Hoàng Khắc Cường, với thủ đoạn và khả năng mở rộng thế lực của hãn, hiện tại nguyên thủ tối cao của dân quốc là ai, thật sự còn chưa biết được! Hãn chịu thiệt thòi là vì trước kia căn cơ quá nhỏ bé. Để đối kháng với trung ương, danh nghĩa đại nghĩa, chỉ có thể khuất tại Giang Bắc, lấy tổ chức tự trị địa phương làm bình phong. Nhưng ta dám

chắc chắn hẳn, không giờ khắc nào không nghĩ đến việc chinh hợp thực lực Giang Nam, cuối cùng cùng Viên úy tranh đoạt thiên hạ!"

Hắn nói đến kích động, không để ý đến vẻ mặt trợn mắt há mồm của Lê Nguyên Hồng, tại sao lại nói Hồ Bắc hiện tại gặp phải cục diện, nói đến Vũ thần muốn cùng Viên Thế Khải tranh thiên hạ.

Tha Hán Tường lại là lòng tràn đầy cảm khái, hắn tự tán dương cũng là có tài nhưng không gặp thời nhân vật. Mặc dù đụng phải Lê Nguyên Hồng đề bạt, cũng bất quá là làm làm phụ tá ghi chép giống như nhân vật sử dụng. Hắn thường tại muốn, nếu là gặp được Vũ thần ngay lúc đó cục diện địa vị, chính mình chưa hẳn không thể làm ra một phen sự nghiệp đến!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Cuối cùng vẫn là thu liễm tâm thần, tiếp tục cho Lê Nguyên Hồng phân tích: "Vũ thần suy nghĩ tại Giang Nam, không có Vũ thần âm thầm duy trì, Lý Dung Hợp có can đảm lấy một tỉnh chi lực đối kháng trung ương? Không có Vũ thần cùng Hoàng cố gắng nặc cái gì, Hoàng Hưng tại Nam Kinh lưu thủ mặc cho mắc lừa quan làm sợ lão danh sĩ, thế nào đến bây giờ cũng không từ chối Hồ Bắc đô đốc vị trí? Chỉ cần có thể nhường Vũ thần đối Hồ Bắc thu tay lại, ta dám chịu bảo đảm, đô đốc vị trí liền vững như Thái Sơn! Mà phương bắc Viên Thế Khải, cũng là rất tình nguyện nhìn thấy đô đốc đem Hồ Bắc giao cho bọn hắn người của Bắc Dương vật!".

Vừa dứt lời, tiếng như kim thạch. Lê Nguyên Hồng cũng không ngồi yên nữa, lại đứng phắt dậy, giữ chặt tay Tha Hán Tường: "Đã như vậy, nguyện tiên sinh chỉ giáo, làm sao mới có thể khiến Vũ thần thu tay lại?"

Lần này đến lượt Tha Hán Tường lộ ra vẻ lúng túng. Khi bọn họ còn đang làm mưa làm gió ở Hồ Bắc, Vũ thần còn là kẻ mới đến, mang theo hai trăm tên bại binh chuẩn bị đánh lên biển. Khi đó trong mắt bọn họ, làm gì

có một nhân vật như vậy tồn tại? Về sau chính phủ lâm thời Nam Kinh thành lập, Vũ thần lại là chiến tướng của Nam Kinh, mà bọn họ lúc ấy tại Hồ Bắc thiết lập tham nghị viện, chuẩn bị tại Vũ Hán cũng thành lập một cái chính phủ quân sự trung ương lâm thời để đối kháng với Nam Kinh, cùng những người của Đồng Minh Hội xa lạ thật sự. Lúc này muốn cùng Vũ thần nối kết, quả thật không biết phải ứng phó ra sao.

Hắn chỉ lắc đầu nói: "Đồ đồ, việc này để ta suy nghĩ thêm, suy nghĩ thêm. Kiểu gì cũng sẽ có biện pháp."

Đáng tiếc, thời gian để họ suy nghĩ không còn nhiều nữa.

Tại pháo đài Kim Khê Sơn, Cửu Giang, Giang Tây, trời đã tối mịt. Phía dưới pháo đài là đại giang, hai bên nam bắc giăng co, nơi đây là cửa ải hiểm yếu, khống chế đường vào Trường Giang của Giang Tây. Trên pháo đài có sáu khẩu pháo, vốn là để phòng thủ, sau này lại được tăng cường thêm. Ngoài ra còn có một khẩu pháo dã chiến lục quân, cũng là cứ điểm phòng ngự trọng yếu của Giang Tây trước quân phương bắc.

Đêm đó, trên pháo đài Kim Khê Sơn lại đốt lửa, đèn hiệu trên sông đã được chỉnh đốn, chỉ ra một đường thông đến chỗ neo đậu dưới chân núi.

Mấy chục sĩ quan Cán quân đang sốt ruột chờ đợi dưới chân núi. Ai nấy đều mở to mắt, dựng thẳng tai lên, mong ngóng có động tĩnh gì trên mặt sông, hoặc nghe được âm thanh gì. Chờ đợi mãi, chỉ có tiếng sóng vỗ của Trường Giang.

Chậm rãi, rốt cuộc có vài điểm * chớp động trên mặt sông, sau đó càng lúc càng lớn. Cuối cùng, các sĩ quan Cán quân xác nhận đó là một đội chiến hạm. Ai nấy đều kích động, có người còn đánh vào nhau. Có người thì nhỏ giọng truyền lệnh: "Lập tức dẫn đội ngũ đến đây! Tối nay ngủ lại trên thuyền, không được để lộ tin tức gì!"

Hơn một canh giờ sau, những chiếc thuyền với đèn trên cột buồm mới từ từ cập bến. Nhờ ánh đèn trên thuyền, có thể thấy rõ đó là một số tàu thủy nhỏ của Chiêu Thương Cục, chuyên chạy trên kênh đào. Có chừng mười mấy chiếc, phía sau còn kéo theo vài chiếc thuyền gỗ, quả là một đội tàu tạp nham.

Một số sĩ quan lập tức lạnh mặt: “*, không phải đã nói phải hạm đội đến sao? Mười mấy hai mươi chiếc pháo hạm không cần hết, ít nhất cũng phải cho chúng ta năm sáu chiếc, sao lại đem mấy chiếc thuyền rách này đến lừa gạt chúng ta? Giang Tây không có thuyền sao?”

Đội tàu kia đương nhiên không biết các sĩ quan Cán quân đang chửi rủa, bọn họ từ từ thả hai chiếc thuyền nhỏ xuống, hướng bờ mà chèo tới. Mọi người đều nín thở, chỉ nghe thấy tiếng mái chèo khua nước.

Hai chiếc thuyền nhỏ cuối cùng cũng đến bờ, một sĩ quan định châm đèn bão, một bóng người cao lớn nhảy xuống thuyền, mở miệng lại là giọng phương bắc: “Không cần đèn! Trên pháo đài cũng phải tắt lửa!”

Một sĩ quan Cán quân cười nói: “Lão ca, không sao đâu. Vùng này là eo núi, ngoài mặt sông ra, ánh lửa không lan ra ngoài được. Hơn nữa, Trường Giang về đêm rất vắng. Lý đốc quân chọn nơi này tập hợp mọi người, cũng là cân nhắc vấn đề bảo mật rất chu đáo.”

Người kia lúc này mới im lặng. Mấy sĩ quan nhỏ nhất đèn bão lên, đã thấy người đến cao lớn, mặt vuông tai lớn, dáng vẻ rất phong độ. Hơn ba mươi tuổi, lại mặc một bộ quân phục lam của Cán quân. Hắn nhỏ giọng nói: “Chúng ta đã chuẩn bị xong thuyền có thể chở một đoàn binh sĩ, bản thân chúng ta cũng có tám mươi huynh đệ cùng các người hành động. Mọi người chuẩn bị khi nào thì lên thuyền?”

Mấy sĩ quan Cán quân nhìn nhau, không ai trả lời. Người cao lớn kia chính là đội trưởng Mưa Thần Vệ đội, Phùng Ngọc Tường, nhưng bây giờ Mưa Thần Vệ đội càng ngày càng giống đặc công của hã. Biên chế cũng mở rộng đến sáu trung đội bộ binh, một trung đội trọng liên, lần này lại bị hã mang ra.

Hã thấy không ai trả lời, có chút tức giận: “Âu Dương sư trưởng đâu? Sao Cán quân các người lại không có chút tổ chức nào vậy?” Bên cạnh xa xa truyền đến một giọng nói: “Ta là Âu Dương Võ, ta ở đây, cuối cùng các người cũng đến! Chờ các người đến mệt cả người!”

Âu Dương Võ vì trên đỉnh pháo đài có gió mát, buổi sáng đi hóng mát xem sách. Đợi đến thuộc hạ báo có *, mới vội vàng ngồi cáng tre xuống. Phùng Ngọc Tường lạnh lùng nhìn vị sĩ quan cao cấp này chỉ mặc một bộ thường phục, chỉ có một phù hiệu trên tay áo. Hành động bí mật quan trọng như vậy mà hã lại không có mặt chỉ huy, đối với Cán quân lại càng thêm khinh thường, trong bụng thầm nghĩ: “Nếu là ở Giang Bắc quân, tư lệnh đã sớm điều các người đến trường quân đội trông coi cổng cho học viên quân ký túc xá rồi. Muốn gặp ta Phùng già ở phương bắc mang binh, sớm đã bị quân côn đánh cho mông nở hoa rồi!”

Nhưng lúc này hã chỉ chào Âu Dương Võ một cái: “Âu Dương sư trưởng, thuộc hạ đã theo lệnh của tư lệnh, đem thuyền người toàn bộ đưa đến, xin hỏi Cán quân huynh đệ khi nào thì lên thuyền?”

Âu Dương Võ cẩn thận quan sát thuyền trên sông, nhíu mày nói: “Sao lại không có pháo thuyền? Lần này đi đánh nhau kiểu gì? Không phải đã thương lượng với tư lệnh của các người rồi sao?”

Phùng Ngọc Tường suýt chút nữa đã bật cười lạnh, cuối cùng vẫn là dứt khoát nói: “Thuyền là như vậy, nếu sư trưởng không cần, chúng ta mang về. Hơn nữa hành động lần này, tư lệnh của chúng ta cũng chỉ thị, ở chỗ bí mật

quyết thắng, hỏa lực mạnh yếu đều là chuyện nhỏ..... Âu Dương sư trưởng, quân của ngài rốt cuộc khi nào thì lên thuyền?”

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen – thiênlôi trúc(dot)com.

STT 105: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 06: ...

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 06: Quyết định ngả
bài

"Mẫu chốt hiện tại là, Lý Dung Hợp có dám động thủ với Hồ Bắc hay không!" Mấy sĩ quan Bắc Dương quân với bộ quân phục xám xịt, đang ngồi tranh luận ỏm tỏi trong một sân nhỏ yên tĩnh ở ngõ Bát Đại.

Những quân quan này đều là lữ đoàn trưởng Bắc Dương, bao gồm cả Lý Tinh Các, nhị sư đoàn trưởng, Trương Tích Nguyên, Lục sư đoàn trưởng, Trương Cửu Khanh, Vương Người Cần, tân sư đoàn trưởng thứ tám vừa mới được bổ nhiệm, Trương Cây Nguyên, lữ trưởng đệ ngũ sư trở về Bắc Kinh đón tân binh, cùng Ngô Đeo Phu, phó quan sư bộ đệ tam sư, từng làm đoàn trưởng. Tất cả đều là những lão tướng quen mặt, xấp xỉ tuổi tác nhau, trừ Trương Cây Nguyên lớn tuổi hơn chút, nhưng đều là những lão già Bắc Dương vào sinh ra tử. Cứ thế mà bàn tới bàn lui, ai nấy đều không kiêng dè gì.

Rõ ràng là mọi người đã uống không ít rượu, hứng thú dâng trào, chủ đề tự nhiên từ phong hoa tuyết nguyệt chuyển sang tình hình Hồ Bắc đang nóng bỏng. Ai nấy đều xắn tay áo, giọng nói càng lúc càng lớn.

Lý Tinh Các lớn tiếng nói: "Dân đảng dám đô đốc kia, Lý Dung Hợp đúng là một thằng điên! Chỉ sợ thiên hạ không loạn. Thấy Tôn Đại Pháo và

Hoàng Hưng đều muốn đến kinh thành đầu hàng tổng thống, hăn lại cứ thích ăn xối ở thì, đương nhiên là muốn gây chuyện! Hoàng Hưng cũng thật là, Hồ Bắc lại ngay dưới chân đại quân của chúng ta, đóng quân trên tuyến Kinh Hán. Hăn đã từng thua thiệt ở Hồ Bắc rồi, sao còn cứ muốn tìm đến phiền phức làm gì?"

Hăn vừa mới từ doanh trưởng lên đoàn trưởng, trước kia cũng từng theo Phùng Quốc Chương chiến đấu đẫm máu ở Hán Dương, đang lúc khí thế ngút trời, nhắc đến dân đảng, phản ứng của hăn càng kịch liệt, trong miệng phun ra toàn mùi rượu, kết luận: "Không có gì khác, chỉ một chữ, đánh! Đánh cho chúng biết uy phong, đánh Giang Tây về!"

Ngô Đeo Phu lúc đầu trong bữa tiệc có vẻ sầu não, uất ức, nghe Lý Tinh Các hùng hồn, không nhịn được cười lạnh một tiếng. Lý Tinh Các sững sờ, liếc mắt nhìn hăn: "Tử Ngọc, người còn có cao kiến gì sao?"

Ngô Đeo Phu lắc đầu, thản nhiên nói: "Ta chỉ cảm khái, thấy dân quốc của chúng ta, lại phải dùng vũ lực để phân thắng bại! Giang Tây và Hồ Bắc mà gây chuyện, ngoài hai đội quân địa phương, còn lôi kéo cả dân đảng và Bắc Dương chúng ta vào. E rằng đến lúc đó, uy tín trung ương chẳng còn gì!"

Trương Cây Nguyên trong số họ là người lớn tuổi nhất, nghe Ngô Đeo Phu nói, cũng chỉ lắc đầu: "Cầm, vẫn là đừng đánh thì hơn! Năm ngoái đệ ngũ sư đánh nhau ở Giang Tô và An Huy, kết quả mất một nửa quân số. Đều là Bắc Dương bao năm luyện binh, đánh không lại, không phải là không có. Vương Mối Khanh lên núi Đông, thấy thực lực lão sư trưởng chúng ta không đủ, liền đánh tiếng nâng đỡ tâm phúc của hăn là Lục Cầm tiếp quản lão sư trưởng, may mà tổng thống sáng suốt, không đồng ý. Người nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?"

Nghe Trương Cây Nguyên kéo đề tài đến mâu thuẫn giữa Vương Mồi Khanh và Trương Nghi Hoạch, mọi người đều không đáp lời. Ít nhất Bắc Dương hiện tại vẫn là một khối thống nhất, nhưng bên dưới lại ngầm có chút sóng ngầm, bởi vì đồng hương, quan hệ thông gia mà hình thành một vài bè phái nhỏ. Viên Thế Khải cũng vui vẻ khi thấy thuộc hạ có chút mâu thuẫn, như vậy hẳn mới dễ bề khống chế. Đối với những chuyện này, những người vẫn còn là đoàn trưởng này cũng không dám nhiều lời.

Vương Người Cần lắc đầu nói: "Chúng ta vẫn nên bàn về Hồ Bắc. Ta cho rằng nếu hai tỉnh khai chiến, chính là lúc Bắc Dương chúng ta xuôi nam. Hiện tại, quân chuẩn bị đã biên chế ra sư đoàn thứ tám của chúng ta, sư đoàn thứ mười của Trần Quang Xa, sư đoàn thứ mười một của Lục Cẩm. Thêm vào đó là quân đội có thể điều động từ Bắc Kinh, chúng ta có thể tổ chức hai quân xuôi nam. Thừa cơ chiếm lấy Hồ Bắc và Giang Tây, đúng là một món hời lớn. Hơn nữa, đại nghĩa danh phận đều nằm trong tay chúng ta. Giữ gìn thống nhất, tiêu diệt tận gốc các thế lực địa phương... Dù thế nào, vấn đề này xem ra đều do chúng ta chủ động."

Vương Người Cần vốn là từ hệ thống tham mưu bản bộ dưới trướng Trần Hoạn được điều ra làm đoàn trưởng, có vẻ nho nhã, khác hẳn với những gã đoàn trưởng thô kệch khác.

Lời hắn nói, quả thực đã nói trúng tim đen mọi người, ai nấy đều gật đầu lia lịa. Cuối cùng, Trương Cây Nguyên còn có chút lão luyện, có vẻ đẳng cấp nói: "Huynh đệ đều muốn đánh nhau, đánh ra sư trưởng lữ trưởng... Nhưng muốn động thủ với Hồ Bắc và Giang Tây, lại khó làm. Không giấu gì mọi người, lão ca ca là đại diện sư trưởng đến Bắc Kinh xin chỉ thị, sư của chúng ta, tháng tốt nhất là phát tám thành, tháng trước chỉ sáu thành. Nếu không phải địa phương gánh tiền rau, một tháng qua huynh đệ đừng nói lấy tiền, e rằng còn phải ăn nợ. Chỉ nói là vay tiền xong lại phát bổ sung thiếu, sao chỉ nghe tiếng thang lầu vang, không thấy người xuống?"

Hắn từng giao chiến với quân đội của Mưa Thần, lại bổ sung: "Quân Giang Bắc vì sao lại có nhiều tiền như vậy? Hắn chỉ có hai tỉnh địa bàn, nhiều loại thuế má còn chưa thu, sao vẫn không ngừng tăng cường quân bị, xử lý súng ống đạn dược? Thấy ở Đài Nhi Trang, quân Giang Bắc ăn ngon mặc đẹp, giăng co với chúng ta, huynh đệ chúng ta cũng thấy lạ."

Hắn kéo dài như vậy, hơn nửa lải nhải đã thành thói quen. Mọi người cũng không để ý đến hắn, đều nhiệt tình thảo luận về cuộc chiến sắp tới, sư nào đánh Giang Tây, sư nào tiến Hồ Bắc, mọi người được lợi gì, ai sẽ thắng tiến nhanh nhất...

Thấy họ hăng hái như vậy, Ngô Đeo Phu chỉ chậm rãi uống rượu, lười biếng không muốn tham gia, tâm tư của hắn căn bản không ở vùng Trường Giang nhiều mưa gió này, mà là ở Tắc Bắc, nơi trời cao mây nhạt. Ở đó, mới là nơi quân nhân chân chính thể hiện khát vọng.

Trong lúc tình hình giữa Giang Tây và Hồ Bắc ngày càng căng thẳng, Viên Thế Khải và đám thuộc hạ của hắn quả thực có chút vui mừng. Lúc đầu, trông cậy vào việc lợi dụng vụ giết Trương để chiếm lấy Hồ Bắc, nhưng không ngờ Lý Dung Hợp, quân đội bốc lửa lại tự mình nhảy ra! Nếu lần này thu được cả Giang Tây, thì đối với kẻ địch lớn nhất trong lòng hắn, Mưa Thần, sẽ hình thành thế bao vây hai mặt. Liên minh quân chính phương nam sơ bộ của hắn, ít nhất ở Hồ Nam và Chiết Giang, dưới gót quân Bắc Dương, sẽ phải rút lui!

Hắn vừa ra lệnh cho các bên về Hồ Bắc, đưa ra những suy đoán mập mờ, tạm thời tuyên bố Hoàng Hưng đến Hồ Bắc điều tra, mời hắn sớm rời núi điều tra tình hình Hồ Bắc, ổn định lòng dân. Nhưng lại trong công văn thảo luận, việc điều tra không phải là để chiếm lấy chức đô đốc Hồ Bắc, mà chỉ là điều tra tình hình dân chúng Hồ Bắc, ổn định lòng dân. Ai sẽ là Ngạc đốc, còn phải thương nghị với phó tổng thống.

Đây chẳng phải là trò cười sao? Chức quan quyền lực Viên vốn có thể tùy tiện an bài, loại chuyện này cần gì phải thương nghị với phó tổng thống? Chẳng phải vẫn là đang bày trò mưu mô, muốn khuấy đục cục diện trung du, để cướp lấy lợi ích lớn nhất.

Mà phe Đồng Minh hội, hiện tại cũng chia thành hai luồng ý kiến lớn, Tổng Giáo Nhân cầm đầu phe đấu tranh nghị hội kiên quyết chủ trương Hoàng Hưng không cần đảm nhiệm chức điều tra Hồ Bắc, cũng muốn kiểm chế hành động của Lý Dung Hợp, thông qua hành động của nghị hội để trừng trị Lê Nguyên Hồng, loại bỏ tất cả các chương trình luật. Nếu Lý Dung Hợp xuất binh Hồ Bắc, thì thanh danh sẽ bị vứt bỏ, trung ương có lý do để xuất binh. Họ còn đưa ra sự thật là Viên Thế Khải đang ra sức thu nạp quân đội, tích trữ chiến phí, hy vọng mọi người không hành động vội vàng.

Về phần Hoàng Hưng và những người có liên hệ với các thế lực địa phương của Đồng Minh hội, lại hy vọng Đồng Minh hội ở phương nam vẫn có một tổng đài, có một cục diện hoàn chỉnh. Giai đoạn trước, họ hy vọng giữ lại cục diện lưu thủ Nam Kinh, củng cố thực lực của Đồng Minh hội ở phương nam. Mà phủ lưu thủ Nam Kinh, vì bị phương bắc cắt đứt nguồn cung cấp kinh tế mà dần suy yếu, là điều mà những nhân vật phe phái địa phương này cảm thấy đau lòng nhất.

Cơ hội sáp nhập hai tỉnh Ngạc – Cán trước mắt đã bày ra, đám nhân vật này quả thực không khỏi động tâm. Vị trí hai tỉnh nằm ở chỗ eo của Trung Quốc, mỗi năm thu nhập hơn hai ngàn vạn nguyên, lại có thể nuôi quân đội hùng mạnh, không chỉ có thể cùng thế lực của Mưa Thần ở hạ du ngang hàng, mà còn có thể tạo dựng cơ sở vững chắc cho việc tranh đoạt quyền lực trung ương trong tương lai.

Nhìn Viên Thế Khải từ đầu đến cuối nắm chặt quân đội và địa bàn không buông, lại thêm tiền lệ của Mưa Thần đang lên như điều gặp gió, những nhân vật của Đồng Minh hội này há lại không tỉnh ngộ?

Mưa Thần bước nhanh vào phòng tác chiến trong "Tuần duyệt làm thụ" mà hăn thiết lập, nơi này cũng là đại bản doanh của Giang Bắc quân. Hăn gọi phòng tác chiến này là "hang hổ", cái tên này quả thực có chút thú vị. Dù sao hăn thích, cũng không ai dám ý kiến.

Tưởng Bách Lý, Tư Mã Trạ, Ngô Hối, cùng hai tham mưu trưởng của hai tỉnh An Huy và Giang Tô, tham mưu trưởng của Diêu Mưa Bình sư ở An Huy, cùng một đám sĩ quan tham mưu, đã chờ đợi ở đây từ lâu. Chỉ có Tưởng Bách Lý và Tư Mã Trạ là ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, ngậm xì gà vơ vét từ Lý Chương Vân mà thì thào to nhỏ.

Thấy Mưa Thần đi tới, hăn khẽ gật đầu ra hiệu với mọi người, ai nấy đều nhìn hăn. Mấy ngày nay, Mưa Thần có vẻ tiêu tụy đi không ít, mọi người đều hiểu, cục diện Hồ Bắc phức tạp như vậy, vị tư lệnh này của họ vừa muốn vớt chút lợi lộc, lại muốn không gây ra phiền toái lớn. Tiểu động tác làm vô số, trách sao người không gây đi mới lạ.

Đã ở vị trí này, thì đây đều là cái giá phải trả.

Thấy mọi người đã tụ tập trước bản đồ trong phòng tác chiến, Mưa Thần khẽ thở dài một tiếng. Suốt ngày va chạm với các thế lực, nói không mệt là giả. Nhưng ngay sau đó, hăn lại kìm nén tâm tình, chậm rãi liếc nhìn mọi người: "Giang Tây Lý Cháy Mạnh quân đối với Hồ Bắc động thủ, đã là tên đã treo trên dây, không phát không được! Hăn vừa mở màn, cục diện trung du coi như loạn thành một bày. Giữa trung ương và địa phương, cũng sẽ dính líu không rõ. Chúng ta chỉ muốn xem, Giang Bắc quân nên ứng phó cục diện này như thế nào."

Tham mưu trưởng Chu Tân Quang của Diêu Mưa Bình sư phản ứng nhanh nhất, hăn cười tỏ thái độ: "Tuần duyệt làm bảo sao, chúng ta sư liên làm vậy, đều nghe theo tuần duyệt làm. Lần này tới, ngoài việc lắng nghe Vũ Tư lệnh bố trí, chúng ta sẽ thực hiện theo, sư trưởng còn đang hỏi thăm

khi nào thì tư lệnh chính thức chinh biên quân đội chúng ta, Trần đốc muốn chúng ta về Quảng Đông, chúng ta kiên quyết không về."

Mưa Thần gật đầu cười, trong lòng nghĩ các người về Quảng Đông cũng chỉ là bị biên chế lại, không giống bây giờ được ăn cả An Huy, thời gian trôi qua còn được bồi dưỡng. Đã tỏ thái độ toàn tâm phụ thuộc vào Giang Bắc quân, xem ra cũng là nhìn rõ thế cục, muốn đem bảo áp lên người mình. Tâm nguyện này, phải làm cho họ toại nguyện.

Nghe Diêu Mưa Bình sư tỏ thái độ như vậy, Tư Mã Trạm ở bên cạnh khẽ cười khẩy một tiếng. Hắn bị Thái Ngạc giữ lại, đang phục vụ ở Giang Bắc lục quân trường học, giảng dạy chương trình tham mưu. Nhưng ai cũng biết Tưởng Bách Lý là tham mưu trưởng ngoài biên chế của Mưa Thần, hắn đương nhiên cũng là người mà Mưa Thần rất coi trọng.

Tưởng Bách Lý, Thái Ngạc hai đại quân sự gia đồng thời coi trọng nhân tài tham mưu, ở Giang Bắc quân quả thực rất hiếm. Nhưng mấy ngày nay, hắn cũng không biểu hiện sở trường của mình, chỉ nhàn nhã lên lớp mỗi ngày, sau đó lại đi cưỡi ngựa săn bắn. Tuần duyệt làm thự triệu khai tham mưu hội nghị, hắn cũng không đến, Mưa Thần đều bao dung hết. Hôm nay lão nhân gia ông ta có thể xuất hiện, quả thực không dễ dàng.

Mưa Thần mỉm cười nói: "Thuần Như, người có cao kiến gì?" Tư Mã Trạm lắc đầu, vẻ mặt thản nhiên nói: "Hiện tại cao kiến gì cũng không có, cục diện phức tạp như vậy, ai có thể lập tức nhìn rõ ràng? Bây giờ ở trước bản đồ mà làm bộ làm tịch thì dễ lắm, ai mà không biết là đàm binh trên giấy."

Hắn nhìn Tưởng Bách Lý, lại ung dung rút xì gà.

"Lão sư Bách Lý mấy ngày nay giao đề tài này cho ta, bảo ta đưa ra vài chủ ý. Giang Bắc quân nên đối mặt thế cục có thể phát sinh như thế nào, ta

đã tính toán ra hai ba mươi loại biến hóa... Biến hóa phức tạp như vậy xuất hiện trong ý nghĩ tham mưu, thì đó là kế hoạch không đạt yêu cầu rồi... Liên lụy yếu tố chính trị quá nhiều. Là tham mưu quân sự, ta không thể đưa ra phần làm việc này."

Hắn hướng Mưa Thần mỉm cười: "Cho nên hôm nay tới đại bản doanh, là vì ta thực sự rất hiếu kỳ, muốn xem tư lệnh bố trí kế hoạch, ứng phó cục diện này như thế nào."

Những lời này Tưởng Bách Lý cũng từng nói với Mưa Thần, cho rằng hắn lần này là chơi với lửa, cục diện phức tạp như vậy, hắn còn giúp đỡ. Liên lụy quá nhiều thế lực, như vậy rất dễ mất khống chế. Nếu chọc giận Bắc Quân mang danh nghĩa trung ương mà xuôi nam, hắn giúp Cán quân chống cự tốt, hay là trở mặt đối phó Cán quân tốt? Nếu không làm gì, đứng ngoài trung lập, thì sẽ uống phí đem Giang Tây ném cho Bắc Dương.

Hắn đã trình trọng khuyên Mưa Thần, vẫn nên để Cán quân thu tay lại thì hơn.

Nhưng trong lòng Mưa Thần, chân chính nghĩ gì, họ cũng không rõ.

Lịch sử đã đang dần thay đổi, phương pháp đoạt lấy thiên hạ, càng nhiều không phải dựa vào chính mình đối với lịch sử hiểu biết mà là hướng theo đà phát triển. Hiện tại muốn nhìn, là mình rốt cuộc có thể làm đến bước nào, thiên hạ này, có thể hay không bằng vào chính mình chân chính năng lực, nắm giữ trong tay?

Đến vị trí này, Mưa Thần đã không còn đường lui, mà phần khởi, thì đó gọi là hùng tâm.

Hắn cùng Ngô Hồi nhìn nhau, trong chuyện này, chỉ có Ngô Hồi là thật sự đứng về phía hắn, Tưởng Bách Lý, bọn họ là người từ phương bắc tới, lo

lãng vẫn còn rất nhiều. Có khi lại không giống Ngô Hối, một lòng chỉ vì Giang Bắc quân mà tính toán. Đội thuyền của Phùng Ngọc Tường, hiện tại cũng nên hướng Hồ Bắc xuất phát!

Hắn cọ xát răng, cảm thấy mình đang cười lạnh. Đã đến bước này, liền không còn đường lui, không thừa dịp phương bắc vẫn chưa hoàn toàn ổn định mà thăm dò một phen, còn phải đợi đến khi nào? Dù thế nào, cục diện xấu nhất mình cũng có thể bảo đảm Giang Tây. Thực lực bày ở chỗ này, chính là cơ sở của mình.

Hắn mỉm cười nhìn mọi người, ngữ khí lại không cho thương lượng: "Đã mọi người không có ý kiến, chờ ta quyết định, vậy ta liền hạ lệnh! Giương Không cùng Vô Bệnh không ở Từ Châu, những mệnh lệnh này đối với bọn họ cũng là chính thức, các sứ tham mưu trưởng về truyền đạt..."

"Lần này Giang Tây đối với Hồ Bắc hành động quân sự, hiện tại mặc dù còn chưa chính thức bắt đầu, chúng ta là thế lực lớn nhất ở hạ du Trường Giang, phải có biện pháp ứng phó của riêng mình! Diêu Mưa Bình sư ở An Huy nam, nhất định phải điều ra hai đoàn quân mạnh, phụ thuộc vào Từ Châu điều thứ chín sư một đoàn, tạo thành Cán nam chi đội. Sẵn sàng xuất binh Cán nam! Mà Trương Chí Hạc sư cũng lấy hai đoàn cùng bộ phận trực thuộc chi đội tạo thành Cán bắc chi đội, đồng dạng chuẩn bị sẵn sàng nhập Cán công tác! Từ Châu thứ chín sư lấy mười tám lữ làm cơ sở, tạo thành vùng ven sông chi đội, tại Kỳ Môn đóng quân, triển khai một vùng, tới gần tỉnh Hồ Bắc. Những bộ đội khác các thủ nguyên phòng, nhất là lấy bộ đội trên đường Tân Phố phải làm tốt phòng ngự, những việc này sau đó sẽ có văn bản mệnh lệnh chính thức, mọi người đều hiểu chứ?"

Quân nhân, trước khi mệnh lệnh được đưa ra, có thể có những ý nghĩ như vậy, nhưng vừa nhận được mệnh lệnh chính thức từ cấp trên, đều sẽ giống như được tiêm thuốc kích thích, toàn bộ tinh thần đều phấn chấn, nhao nhao đứng nghiêm chào: "Rõ! Kiên quyết chấp hành mệnh lệnh!"

Tướng Bách Lý và Tư Mã Trạ cũng đều đứng nghiêm. Nhìn Mưa Thần quay người ra ngoài, hấn vào phòng tác chiến này không quá mười phút, bố trí xong nhiệm vụ liền đi. Xem ra tất cả những điều này hấn đã sớm tính toán kỹ càng, chỉ chờ bố trí mà thôi.

Tướng Bách Lý nhỏ giọng hỏi Tư Mã Trạ: "Thuần Như, vấn đề này người thấy thế nào?"

Tư Mã Trạ khẽ thở dài một tiếng: "Mưa Thần là muốn thừa dịp lão Viên chưa ổn định mà bắt đầu ngả bài rồi. Lần này nếu hấn thuận lợi, giống như rồng gặp nước, lại không thể phục chế. Chúng ta ở lại Giang Bắc, liên thật sự là ở lại đúng chỗ rồi!"

Nhưng nếu Tướng trăm dặm còn nghi ngại điều gì, trong mắt hấn lóe lên tia nghi hoặc. Tư Mã Trạ lại không đáp lời. Hai người cùng lúc dồn ánh mắt vào bản đồ, tập trung vào ranh giới Hồ Bắc và An Huy, cùng với địa phận Giang Tây.

Dưới pháo đài Kim Khê Sơn, Cửu Giang, đội tàu nhỏ của Phùng Ngọc Tường đã hoàn tất việc chất lên thuyền toàn bộ quan binh của Sư đoàn 1, Quân đoàn 1 Giang Tây. Mọi người chỉ còn chờ lệnh xuất phát. Lúc này, mặt sông oi ả nhất trong ngày, gió cũng gần như không có. Hai ngàn quan binh Giang Tây chen chúc trên thuyền, ai nấy đều kêu khổ, thậm chí có người đã bị say nắng. Chỉ có đội vệ đội một, thuộc trung đội một của Phùng Ngọc Tường, với tám mươi người, vẫn ngồi ngay ngắn, im lặng chờ lệnh. Dù ướt đầm mồ hôi, quân trang đã thấm đẫm, nhưng không một ai phát ra tiếng động, đội ngũ vẫn giữ được sự chỉnh tề.

Âu Dương Võ đứng ở đầu thuyền, lấy mũ làm quạt phe phẩy. Cổ áo hấn đã mở rộng, nhưng vẫn cảm thấy sức nóng như thiêu đốt. Phùng Ngọc Tường đứng bên cạnh, ngẩng đầu nhìn trời: "Sắp có mưa to..."

Âu Dương Võ nhú mào: "Mưa thì tốt! Thời tiết quý quái này, không có mưa thì e là đoàn binh của ta đến Võ Xương sẽ say nắng quá nửa! Còn đánh đấm gì nữa!"

Phùng Ngọc Tường lặng lẽ nhìn hãn, thản nhiên nói: "Thuộc hạ cũng cho rằng, mưa to gió lớn, tuy đi thuyền không dễ, nhưng lại có lợi cho việc ẩn nấp của chúng ta."

Âu Dương Võ cười nói: "Lão đệ Hoán Chương, các người ít liên hệ với quân đội Hồ Bắc, ta hiểu rõ lắm. Bọn chim lợn đó, khi khởi nghĩa ở Võ Xương, xương sống và nguyên khí đều bị đánh tan. Đoàn quân của ta đủ sức đánh bại toàn bộ quân chính quy Hồ Bắc rồi. Về chuyện ẩn nấp, các người không cần lo. Giờ chỉ chờ lệnh của Đốc quân thôi."

Hãn kiên quyết ủng hộ việc đánh Hồ Bắc, mượn cớ Hoàng Hưng để chiếm Hồ Bắc, địa vị Đốc quân của hãn đương nhiên cũng lên như điều gặp gió. Có lẽ còn có thể ngồi lên ghế Đốc quân nữa. Nghĩ đến đây, hãn liền nhìn về phía phòng điện báo duy nhất trên thuyền, sao lệnh xuất binh của Đốc quân vẫn chưa đến?

Phùng Ngọc Tường lại không nghĩ như vậy. Chuyện tranh đấu chính trị hãn không có tư cách xen vào, nhưng xét từ góc độ quân sự thuần túy, tập kích bất ngờ, đây là sở trường của vệ đội hãn, sau khi thành công có thể đánh gục trung tâm địch. Nhưng phối hợp cũng không dễ dàng, lần trước tập kích Tô Châu, toàn bộ hệ thống quân Giang Bắc đều phối hợp. Tô Châu bị Thượng Hải và Nam Kinh kẹp giữa, đi đâu cũng có tiếp ứng. Còn bây giờ, một đoàn quân lớn lại hành động trong lòng địch, chỉ cần sơ sẩy, đó là thất bại.

Trong lòng hãn thầm hừ một tiếng: "Nếu dùng vệ đội của mình, tuy chỉ có năm trăm người, nhưng được huấn luyện nghiêm chỉnh và phối hợp ăn ý,

còn mạnh hơn cả đoàn hai ngàn người này! Sao Tư lệnh không điều toàn bộ vệ đội của ta đến?"

Bọn họ ở đây chờ đợi lệnh xuất phát, trong khi đó, Lý Cháy Mạnh Quân ở Nam Xương đang nhận được vô số điện báo. Cục điện báo Nam Xương đã tạm dừng mọi hoạt động để giúp hẩn dịch và phát điện.

Phản ứng từ các bên quá lớn, khiến một người quyết đoán như hẩn cũng phải chần chừ. Hẩn vẫn mong muốn tái tạo một trung tâm vũ trang của Đồng Minh hội trong Trường Giang. Đối với chuyện bầu cử gì đó, đối với vị Đốc quân trẻ tuổi này, chỉ là chiêu bài trên miệng mà thôi. Hẩn tin rằng, sớm muộn gì cũng phải đối đầu với Viên Thế Khải. Vậy thì thà muộn còn hơn sớm! Hồ Nam Đàm Sĩ Đồng, Quảng Đông Trần Long, cùng với Phúc Kiến Tôn Dật Tiên đã bày tỏ sự ủng hộ, họ đều sợ Bắc Quân tiến vào chiếm cứ Hồ Bắc, Hồ Nam còn bí mật điều một đoàn binh lên phía Bắc, điều này khiến hẩn kích động. Chiết Giang Chu Thụy luôn là người thủ cựu, hẩn không lo lắng Chiết quân sẽ quấy rối phía sau. Hiện tại chỉ chờ điện báo của Mưa Thần xác nhận sự ủng hộ.

Thật đáng tiếc, Mưa Thần mặc dù phái đội tàu, phái một đội nhỏ, nhưng trong công việc đồng minh vẫn mập mờ, không hề có bất kỳ cam kết nào với hẩn. Nhưng bây giờ, quân đội Giang Tây đã điều ra ngoài, đang tiến về mục tiêu, hẩn còn có thể chờ đợi bao lâu!

Cuối cùng, vào buổi chiều hôm đó, trong biến điện vẫn vẫn không có điện báo của Mưa Thần. Lý Cháy Mạnh Quân nổi giận: "Được, không đợi hẩn nữa! Tự chúng ta hành động! Năm bắt thời cơ, bỏ lỡ sẽ không trở lại! Lệnh cho đội tàu Kim Khê Sơn, lập tức nhổ neo xuất phát, đánh thẳng Võ Xương! Các sư đoàn khác, cũng hành động theo kế hoạch đã định!".

STT 106: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 7: Ngạc Cán chiến tranh

"Lý Cháy mạnh quân hay là chuẩn bị động thủ?" Viên Thế Khải nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, tất cả mọi người đều gật đầu. Mặc dù trong phòng không lớn tiếng, nhưng trên mặt ai nấy đều lộ vẻ hỉ khí dương dương.

Viên Thế Khải dời ánh mắt sang Trần Hoạn, mỉm cười nói: "Tổng thống yên tâm, đệ nhị sư, đệ tam sư, thứ tám sư chủ lực của chúng ta hợp thành Kinh Hán tuyến đệ nhất quân, đã chuẩn bị chờ lệnh. Chỉ cần ra lệnh một tiếng, lập tức có thể xuôi nam Hồ Bắc."

Chưa đợi Viên Thế Khải nhìn hẳn, Bí thư trưởng kiêm Thứ trưởng Bộ Giao thông Lương Yển Tôn đã cười nói: "Tổng thống, kinh phí cũng đã lo xong. Máy ngày nay, thu nhập của Bộ Giao thông đều nằm trong tay chúng ta, tôi ở bộ suýt chút nữa bị người xé xác. Hai trăm ba mươi vạn đồng, coi như tôi giữ lại cho ngài."

Mọi người nghe con số hai trăm ba mươi vạn, đều không nói gì. Lương Yển Tôn trong lúc khó khăn tìm cách xoay sở được số tiền đó quả thật không dễ dàng. Nhưng một quân đội ba sư đoàn, phát lương thiếu, tái phát ấn mở phí, Bắc Dương quân đánh trận xưa nay nổi tiếng với các khoản phí đặc biệt cao, phí an gia cho thân thuộc. Cứ tính toán như vậy, duy trì một

quân hai tháng chiến đấu chỉ miễn cưỡng cầm cự. Xuôi nam Hồ Bắc rồi tiến vào Giang Tây, liệu có thể chống đỡ đến cuối cùng hay không còn là một dấu hỏi.

Nhưng chỉ cần quân đội hành động nhanh chóng, cơ bản cũng không có vấn đề gì lớn. Có tiền dù sao vẫn hơn không có tiền, mọi người nghĩ đến đây không khỏi cảm kích Mưa Thần. Nếu không phải hăn đảm nhận việc che giấu hành động tác chiến bên ngoài, số tiền kia lấp vào chỗ trống còn thiếu rất nhiều.

Viên Thế Khải ừ một tiếng, hướng Lương Yến Tôn cười cười biểu thị khen ngợi. Hăn đứng dậy, hơi lão đảo. Mọi người đều nhận ra, Viên Thế Khải so với lúc từ chức Tổng đốc Trực Lệ, đã già đi nhiều rồi. Mặc dù ánh mắt vẫn lấp lánh tinh quang, nhưng người suy yếu, già trước tuổi, đã không thể che giấu được nữa.

Nhớ tới lời đồn Viên gia mấy đời không ai sống quá sáu mươi tuổi, mọi người không khỏi trầm nghĩ, nếu cường nhân thống lĩnh cục diện Bắc Dương lớn như vậy không còn nữa, thì Bắc Dương sẽ ra sao? Đáng vẻ quật khởi của Mưa Thần ở phương Nam ngày càng rõ rệt, tương lai Trung Quốc này, rốt cuộc là của ai?

Những ý nghĩ này trong lòng các quan lớn Bắc Dương chợt lóe lên, đều vội vàng thu liễm tâm thần, tập trung nhìn Viên Thế Khải đi tới đi lui trong phòng.

Hăn bỗng nhiên thở dài một hơi: "Ta già rồi, duy trì đất nước như một cái bẫy mặt quả thật không dễ dàng... Loạn trong giặc ngoài không ngừng. Tất cả mọi người đều xuất thân từ Bắc Dương, muốn bao nhiêu vì cái nhà này mà suy nghĩ... Hiện tại, hai người Tôn Hoàng ở phương Nam khó mà trấn an, lập tức sẽ đến Bắc Kinh. Chúng ta hành động quân sự ở phương Nam, nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh. Nếu không lại có người nói...

Cục diện không yên ổn, thì không thể bắt đầu bất cứ biện pháp chỉnh đốn nào."

"Đồng Minh Hội, mấy nhân vật chủ chốt khó khăn lắm mới mời được xuống, nhưng hiện tại đám thực lực phái dưới trướng lại nhao nhao nhảy ra... Quốc gia này, việc gì cũng khó làm thật sự."

Hắn đi đến bên cạnh Trần Hoạn, Trần Hoạn lập tức đứng dậy nhìn Viên Thế Khải. Viên Thế Khải vỗ vai hắn: "Hai Am, lần này Chi Suối và Hoa Vừa đều muốn tọa trấn ở Bắc Kinh cùng Tân Phổ Đường, nên phải làm phiền người rồi. Người là đại diện của ta, có thằng nhóc nào không nghe lời, người cứ đánh mạnh... Chuyện lần này xong, chờ đại tuyển xong, ta quyết không làm tổng thống nữa. Thật tốt về Hà Nam quê nhà dưỡng bệnh mấy ngày, cái nhà lớn này, thực sự không chịu nổi a!"

Mặc dù Trần Hoạn đã định trước sẽ là quân trưởng đệ nhất quân mấy ngày nay, nhưng nghe Viên Thế Khải nói vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hắn. Có hăm mộ, có đổ kỵ, tóm lại không có ai vui vẻ. Đại tướng Bắc Dương, phân đến địa bàn không có mấy, coi như đệ nhất quân chỉ đánh xuống Hồ Bắc, thì Hồ Bắc Đốc quân còn không phải là vật trong túi của hắn sao? Thoáng cái từ tham mưu bản bộ lạnh lẽo biến thành phong cương đại lại. Viên Thế Khải xem ra thật sự muốn đề bạt tú tài Bắc Dương này.

Ngồi đây người đều tâm tư phức tạp, đối với lời Viên Thế Khải muốn cáo lão, ai cũng không để trong lòng. Lão nhân này, những lời này ngày nào không nói hai ba lần, mọi người đều quen rồi.

Chỉ có Trần Hoạn mặc dù cố gắng tỏ ra bình thản, nhưng sắc mặt hơi đỏ lên vẫn bán đứng tâm tư của hắn. Hắn "bộp" một tiếng, nghiêm trang hướng Viên Thế Khải gật đầu: "Tổng thống, ngài cứ yên tâm. Ti chức lần này xuôi nam, nhất định sẽ làm cho thật tốt!"

Đợi đến khi những thuộc hạ của mình cáo từ rời khỏi phủ đệ, Viên Thế Khải mới thực sự mệt mỏi thở dài, tự nhiên có hạ nhân đến giúp hăn đầm lưng bóp chân. Hai di thái thái Triều Tiên của hăn cũng bưng trà sâm tới, hăn hớp một ngụm, mệt mỏi dặn dò: "Chuẩn bị xe ngựa, ta còn muốn đi bãi phóng công sứ Chu."

Hăn mệt mỏi muốn lui, cũng không hoàn toàn là giả, từ khi dân quốc bắt đầu đến nay, cơ hồ mọi việc đều không thuận lợi. Đối phó với những nhân vật không có kinh nghiệm chính trị của Đồng Minh Hội, hăn còn thuận buồm xuôi gió, nhưng Thái hậu qua đời, Mưa Thần quật khởi, khiến hăn cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Đêm Thái hậu chết, khiến hăn chỉ có thể dựa vào thế lực Bắc Dương của mình. Lúc trước, thân phận trọng thần của hăn, tài nguyên và nhân mạch do Thanh triều để lại có thể ứng dụng rộng rãi. Nhưng nghe nói Thái hậu chết vì thương tích của hăn, quan lại ở các tỉnh phía tây, những quan lại tiền triều lưu dụng nhiều nhất, hăn lại không thể hiệu lệnh. Trương Huân trước kia là người của hăn, lúc ở Hoài cũng có chút lực hiệu triệu, hiện tại lại trốn ở tô giới Thiên Tân, mấy lần mời hăn ra tiếp tục hiệu lệnh, hăn đều lạng lẽ không để ý. Các vương công tiền triều di chuyển hết, Bắc Kinh mất đi những đại hộ chống đỡ, vòng quay tiền tệ gấp gáp, trù khoản rất khó, các ngân hàng Bắc Kinh đều đổ vỡ rất nhiều. Phùng Quốc Chương là ái tướng của mình, chịu ân sâu nặng, vì Thái hậu qua đời và giải tán Cấm Vệ quân, bị người mắng đến có chút nản lòng thoái chí. Hiện tại mặc dù miễn cưỡng tọa trấn Tân Phổ Đường, nhưng tâm tư càng đặt vào việc buôn bán của mình.

Lại càng không cần phải nói Vương Sĩ Trân, Thái hậu vừa chết, hăn liền buông bỏ gánh nặng, căn bản không thêm lộ mặt. Nói hăn trước kia chịu ân sâu nặng, hiện tại lại ra khỏi núi giúp Viên Thế Khải bận rộn, thì có lỗi với lương tâm. Nếu không dựa theo tính tình không thích sử dụng tham mưu sĩ

quan của Viên Thế Khải, thì hẳn có thể để Trần Hoạn mang binh đi Kinh Hán tuyển.

Năm đó Bắc Dương tam kiệt, hiện tại trừ một người còn ở Lục quân bộ khổ sở chống đỡ lão Đoàn, đã là gió thoảng mây bay rồi.

Mà Mưa Thần quật khởi, càng là một cái gai cắm vào lòng Viên Thế Khải. Cái gai này càng ngày càng lớn, không biết lúc nào thì có thể lấy mạng mình! Hẳn từ đệ nhất chiến tướng của Đồng Minh Hội nhanh chóng biến thành thế lực phái địa phương lớn nhất, hiện tại vượt binh trưởng dưới sông du, vì tổ chức an được quân Bắc thượng, hiện tại thanh danh lại đạt đến một cao điểm.

Trong tay binh tiền đủ chuẩn bị, lại tổ chức Liên Bang đảng trong tương lai quốc hội đại tuyển bên trong tranh đoạt ghế, hẳn không chút nghi ngờ, lấy thủ đoạn của Mưa Thần, Giang Tô 40 ghế, An Huy 29 ghế đại biểu quốc hội, hẳn có thể toàn bộ nắm giữ trong tay. Còn không biết hẳn có thể lôi kéo được bao nhiêu! Đến lúc đó, ở địa phương nắm giữ trọng binh, ở trung ương lại có người phát ngôn, rốt cuộc mình phải làm sao mới có thể đối phó hẳn?

Lo lắng hết lòng ở Hồ Bắc tạo ra cục diện như vậy, cũng là theo khía cạnh muốn làm suy yếu Mưa Thần ở phương Nam bán độc lập cơ sở, lại tìm cách chậm rãi đối phó hẳn. Thật là Mưa Thần mới hai mươi bốn tuổi, mình đã dần dần già đi, mình lại có thể cùng hẳn quần nhau mấy năm?

Viên Thế Khải ngồi trên xe, thần trí có chút mơ màng, ý nghĩ về việc những người bề trên của mình không ai sống quá sáu mươi tuổi như một cơn ác mộng đè nặng lên hẳn. Mà hẳn bây giờ, cũng đã năm mươi bảy mươi tám tuổi rồi. Hẳn bỗng nhiên tỉnh táo, trong bóng đêm nghiêng rằng cười nói: “Muốn lão già này nhận thua? Không dễ dàng như vậy đâu! Lần trước ở

Tân Phố Đường chưa đánh đã đời, lần này ở Hồ Bắc, cứ xem người có bao nhiêu bản lĩnh!”

Xe hơi khê rung, đã dừng lại trước cổng sứ quán Anh ở ngõ Đông Giao Dân.

Trường Giang Võ Xương lúc này đã bị bao phủ trong màn mưa phùn. Mưa to vừa mới chuyển nhỏ, vừa rồi một trận mưa to gió lớn, gần như đi theo đội tàu Giang Tây này từ đầu đến cuối. Có vài chiếc thuyền đã tách khỏi đội ngũ, hiện tại cũng đang từ từ tiến đến.

Âu Dương Võ và Phùng Ngọc Tường đứng ở mũi thuyền, nhìn đèn hiệu trong tầm mắt dần dần hiện rõ, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương Võ lau nước mưa trên mặt, cười nói với Phùng Ngọc Tường: “Võ Xương đang nhìn, trên đường chúng ta xui xẻo thật, toàn gặp mưa to. May mà bây giờ cũng theo kịp. Phùng đội trưởng, lát nữa xem huynh đệ chúng ta biểu hiện thế nào.”

Phùng Ngọc Tường thầm tính toán thời gian, lẩm bẩm nói: “Chúng ta đã trễ ba tiếng rồi! Không biết người tiếp ứng còn ở đó không... Tác chiến quân sự, sai lệch năm phút cũng có thể quyết định thành bại a...”

Kỳ thực Âu Dương Võ cũng lo lắng vấn đề này, nhưng lúc này còn đường lui nào nữa. Lục quân Giang Tây khác, e rằng đã vượt biên rồi.

Hắn cười lớn với Phùng Ngọc Tường: “Hoán Chương huynh, tên đã treo trên dây, không bắn không được. Chúng ta có hai ngàn người, Lê Nguyên Hồng ở Võ Xương binh lực không nhiều. Coi như đánh mạnh, chúng ta cũng có thể náo loạn Võ Xương long trời lở đất! Huống chi trận mưa lớn này, ai muốn ngăn cản chúng ta cũng khó. Lý đốc quân lần này kế hoạch rất cao minh, ta có mười hai phần lòng tin... Lần này Hoán Chương huynh

công lao cũng không nhỏ! Mưa tuần duyệt làm nơi đó, đô đốc của chúng ta sẽ khen ngợi huynh hết lời.”

Phùng Ngọc Tường lạnh lùng nói: “Ta dẫn đội tàu đến đây, chỉ cần chưa quay về, đều không phải mưa tuần duyệt làm đội ngũ. Hiện tại ta cũng là Cán quân, tiền đồ liền đặt vào tay Âu Dương sư trưởng, mong ngài chiếu cố nhiều hơn.”

Âu Dương Võ cười một tiếng, trong lòng không xem lời này là gì, chỉ chuyên tâm nhìn thuyền từ từ tiến vào bến tàu, mấy cây cầu tàu xa xa đã hiện ra trong tầm mắt.

Trên bến tàu, thuyền qua đêm không có bao nhiêu, chỉ có một vài thuyền gỗ lớn vì tránh gió mà neo đậu ở đây. Trong mưa gió lớn, rất nhiều thuyền đều ngừng hoạt động, cho nên ở Võ Xương, một bến tàu lớn như vậy, vào đêm khuya lại có vẻ vắng vẻ.

Âu Dương Võ trầm mặt, ra lệnh cho người bên cạnh: “Phát tín hiệu!”

Một tiểu sĩ quan giơ đèn bão lên, vẽ ba vòng tròn trên không trung.

Đối diện không có chút động tĩnh nào.

Âu Dương Võ và Phùng Ngọc Tường nhìn nhau, trên mặt không biết là nước mưa hay mồ hôi. Chờ thêm một lát, Âu Dương Võ nhỏ giọng, nhưng ngữ khí nôn nóng vẫn không che giấu được: “Phát lại tín hiệu!”

Đúng lúc này, trên cầu tàu đối diện đột nhiên sáng lên một chiếc đèn bão, trong đêm mưa phát ra ánh sáng nhợt nhạt. Trên không trung cũng vẽ ba vòng tròn, kéo theo mưa bụi, nhìn từ xa tựa như một vầng sáng.

Âu Dương Võ thở phào một hơi: “Những tên tướng tá Hồ Bắc này, ở Võ Xương năng lực hoạt động vẫn rất mạnh! Ta nói bọn chúng có thể không

chế bến tàu, chuyện này chắc chắn không sai! Truyền lệnh xuống, các huynh đệ lên boong tàu, chuẩn bị chiến đấu! Mục tiêu chính là Hồ Bắc đốc quân phủ!”

Phùng Ngọc Tường lại không biết làm sao, trong lòng càng thêm thấp thỏm. Đội nội ứng của Hồ Bắc tướng tá đoàn, lẽ ra phải khống chế bến tàu trước ba giờ. Nhưng ba giờ này đã trôi qua, hành động có bị phát hiện không? Mặc dù quân lực của Ngạc quân Võ Xương không mạnh, nhưng cũng không thể quá coi thường đối thủ.

Bất quá, như Âu Dương Vô nói, hiện tại đã không thể quay đầu.

Đội tàu rút cuộc lặng lẽ áp sát bến tàu, trên boong tàu đã chật ních binh lính. Những Cán quân này tuy trang bị không bằng quân Giang Bắc chinh tề, nhưng đều là tinh nhuệ, sĩ quan cũng nhiều người ủng hộ Đồng Minh hội, sức chiến đấu cũng không tệ, cả đám đều nghiêm mật, chỉ đợi xông xuống làm một võ lớn. Cán quân đối với việc tiến vào Hồ Bắc, kỳ thực từ trên xuống dưới đều rất hứng thú.

Trên bến tàu đứng hai ba người, trong đó một người mơ hồ nhận ra chính là người đã cùng Âu Dương Vô đi Giang Bắc, hắt đứng đó. Ánh đèn bão chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hắn, Phùng Ngọc Tường tinh mắt, hơi để ý đã thấy khóe miệng hắn sừng lên một cục lớn. Lúc này thuyền đều nhao nhao thả neo, chỉ đợi hạ cầu lên bờ. Âu Dương Vô trên thuyền lớn tiếng chào hỏi: “Triều Lan huynh, chúng ta tuy trễ một chút, nhưng vẫn đúng hẹn đến! Hiện tại tình hình Võ Xương thế nào?”

Ngay lúc này, trên lầu bến tàu, mười mấy ngọn đèn măng-xông cùng nhau phát ra ánh sáng chói lọi, chiếu vào binh lính Cán quân trên thuyền đều không mở mắt ra được. Phùng Ngọc Tường phản ứng nhanh, một tay kéo Âu Dương Vô nằm xuống. Gần như vừa ngã xuống, xung quanh liền

truyền đến tiếng súng máy hạng nặng Mark thăm, thêm vào đó là tiếng súng trường hỗn loạn, lập tức vang lên một mảnh!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trên bến tàu, giống như hàng hóa, được phủ giấy dầu, bên trên giấy dầu vén lên, chính là bảy mươi lăm li dã chiến pháo! Hai khẩu pháo dã chiến do Nhật Bản chế tạo, ở khoảng cách này bắn thẳng, mỗi phát đạn đều trúng boong tàu. Mỗi phát đạn đều có thể khiến binh lính trên boong tàu nổ tung thành thịt nát!

Âu Dương Võ và Phùng Ngọc Tường nằm trên boong tàu, nghe tiếng pháo và tiếng kêu thảm thiết của binh lính vang lên liên miên. Trong thời gian ngắn hỏa lực tập kích này, mười mấy chiếc thuyền, trên boong tàu gần như chất đầy bảy tám trăm binh lính, thương vong thật kinh khủng. Đệ nhất sư đoàn lục quân Giang Tây, gần như trong năm phút ngắn ngủi này đã mất đi một phần tư binh lực, hơn nữa hiện tại còn không có sức phản kháng!

Phùng Ngọc Tường lăn mình trên boong tàu đầy máu thịt, chen vào khoang tàu. Hắn vừa rồi có thêm một cái tâm nhãn, một binh lính trung đội của hắn còn ở trong khoang không lên, lúc này chỉ có thể tiến lên không thể lùi!

Giống như hắn nghĩ, người như vậy cũng không ít, không ít sĩ quan Cán quân gánh chịu mưa đạn, ra lệnh hạ cầu, binh lính Cán quân trên thuyền bị đánh cũng đều gào thét lao xuống. Hỏa lực của đối phương càng tập trung vào mấy cây cầu. Binh lính giống như bánh bao rơi xuống nước, càng có một phát đạn pháo đang nhảy trên cầu nổ tung, hơn mười người binh lính theo ván gỗ bay loạn cùng nhau nổ tung, lại nhao nhao rơi xuống nước. Máu chảy dọc theo boong tàu, bị nước mưa cuốn trôi, biến thành màu đỏ nhạt trên người mỗi người.

Đây là một trận tàn sát.

Phùng Ngọc Tường xông vào trong khoang thuyền, đã thấy tình hình trong khoang cũng không tốt hơn. Một phát đạn pháo đã chiến xuyên qua vách khoang, có lẽ là đạn xuyên giáp, cũng có thể là đạn cam, xuyên ra từ phía bên kia. Nhưng trong quá trình bay, đã cướp đi tứ chi của mấy huynh đệ, trong khoang cũng là một mảnh máu thịt be bét. Mọi người nghe tiếng pháo trên, vẫn duy trì trật tự xếp hàng chờ đợi. Mặc dù không biết nên làm gì, nhưng vẫn không sai.

Nhìn Phùng Ngọc Tường từ trên lăn xuống, mọi người đang muốn tiến lên. Phùng Ngọc Tường lại nhảy dựng lên, mượn ánh sáng yếu ớt từ chỗ thùng, quét mắt nhìn các huynh đệ của mình, lớn tiếng ra lệnh: “Cởi quần áo! Mọi người chỉ mang súng trường và lựu đạn, theo mạn thuyền lật qua! Bò lên bến tàu dùng lưỡi lê đuổi đám người kia đi! Lúc này liền xem quyết tâm của chúng ta!”

Đại gia gầm nhẹ một tiếng, vội vàng cởi bỏ quân trang của đám Cán quân trên người, chỉ mặc độc chiếc quần đùi lớn kiểu Giang Bắc, quần chặt dây băng đạn quanh người, lưỡi lê đều lắp vào súng trường, xông lên boong tàu giữa mưa đạn. Không ngừng có người bị đánh trúng, cũng không ngừng có kẻ theo mạn thuyền lật nhào xuống sông. Đều là những hán tử vùng sông nước Tô Bắc Tô Nam, ai nấy đều tinh thông thủy tính, chỉ có Phùng Ngọc Tường là vọt lên cạn, nhưng cũng nhảy xuống theo. Hai tên lính khiêng hân, đập nước bơi thẳng về phía bến tàu.

Lúc này, đám binh sĩ Cán quân bị đánh rơi xuống nước chẳng khác gì sỏi cỏ, thương binh còn đang vùng vẫy, quả thực chẳng ai thèm để ý đến hành động của bọn chúng.

Âu Dương Võ trên thuyền đã bị đánh cho choáng váng, một phát đạn súng trường sượt qua lông mày. Mặt mũi hân đầy máu, chỉ có thể gào thét

ra lệnh cho binh sĩ không ngừng công kích xuống. Vài sĩ quan cấp dưới đang chỉ huy đám lính phản ứng nhanh chóng dựng lên súng máy đánh trả. Lần này, động tĩnh ở bến tàu càng lớn, ánh lửa từ đạn bay ra chiếu sáng cả bến.

Vài sĩ quan Cán quân tinh táo lúc này mới đoán ra địch nhân ở bến tàu có bao nhiêu quân, ít nhất cũng một hai đoàn, hai ba ngàn người! Lê Nguyên Hồng đã điều hết lực lượng cảnh vệ Võ Xương đi rồi! Đến nước này, chỉ còn cách liều mạng!

Mười mấy tên vệ đội binh sĩ cuối cùng cũng leo lên bến tàu dưới làn đạn pháo, Phùng Ngọc Tường cũng bị lôi lên sau một hồi dây dưa. Phía trên bọn hắn là một khẩu súng máy, điên cuồng gào thét ở cuối cầu tàu, âm thanh chấn động đến nỗi thuộc hạ nói chuyện cũng không nghe thấy. Phùng Ngọc Tường ra hiệu, mấy tên lính móc lựu đạn trong túi, vịn nắp, rút chốt rồi ném lên.

Lựu đạn kiểu dân dụng có tính năng chống nước quả thực không tệ, vài tiếng nổ lớn vang lên, khẩu súng máy phía trên lập tức tan nát. Một cánh tay người bay xuống, đập vào đầu Phùng Ngọc Tường. Hắn ngồi bật dậy, nhảy lên cầu tàu, ném ra một quả lựu đạn, sau đó gào lớn: “Thanh quân tất thắng, ai nấy tự chiến!”

Hắn không ngờ, khẩu hiệu này, về sau lại trở thành một trong những khẩu hiệu chiến đấu tiêu chuẩn của Giang Bắc quân.

Cũng trong ngày hôm đó, tức là chiều ngày hai mươi tư tháng tám năm 1912, khi trời chập choạng tối, Giang Tây lục quân đệ nhất, đệ nhị sư tổ chức thành ba chi đội, một đường xuôi theo Giang Duyên võ huyệt chỉ hướng Vũ Hán, một đường dọc theo mạn thà thẳng đến Vũ Hán, còn một đường ở giữa phối hợp tác chiến, ba nhánh quân đội đều đánh cờ hiệu viện

binh Ngạc Bắc thượng, nghênh đón Hoàng Hưng điều tra làm nhập ngục điều tra, quy mô tiến vào Hồ Bắc.

Lý Cháy Mạnh trong điện báo gửi đi khắp cả nước viết: “..... Dung hợp lần này không phải vì một người một tỉnh mà đến. Ngạc đốc Lê công, hiện đang chịu chất vấn của tham nghị hội. Nghị hội nhiều lần thúc giục, mời sớm ngày lên đường, hướng tham nghị hội chi dân quốc thần thánh nhất chi cơ quan liên trường chấn vũ công sự kiện tiếp nhận thẩm tra. Hồ Bắc công việc, làm từ Hoàng Khắc Cường công giải quyết hậu quả. Mà Lê công tức là dân quốc bắt đầu vĩ nhân, biết được tham nghị hội là ta dân quốc chi căn bản nhất cơ quan, há có thể kéo dài thời gian, xem thúc giục là sông chỗ này. Dung hợp bất tài, làm khinh thân nhập ngục, cùng ta centimet nói trong cái này nặng nhẹ chỗ này. Thuận tại Võ Xương, nghênh ta Hoàng công mặc cho. Chuyện chỗ này, làm chịu tội hồng lô, không thẳng sợ hãi đã đến.....”

Khinh công của hãn, chính là ý chỉ hơn 19,000 quân đội của hai sư, trên Trường Giang còn huy động số lượng lớn thuyền dân vận chuyển súng ống đạn dược lương thực.

Mà Lê Nguyên Hồng ở Hồ Bắc tổng binh lực chỉ có tám, chín ngàn người, hãn còn sẽ cảnh sát chờ một chút có súng nhân viên toàn bộ biên sự biên lữ, cũng chấp vá một vạn bốn năm ngàn người, đã sớm tại Ngạc Cán biên cảnh đề phòng. Song phương đã chạm súng.

Cán Ngạc hai tỉnh chính thức đánh, lập tức kinh động đến toàn bộ dân quốc trên dưới. Mà sau sự kiện này, các thế lực ngo ngoe muốn động, cũng đều nhao nhao dâng tràng.

Làm mưa thần ở Giang Bắc tiếp được điện báo của Lý Cháy Mạnh, hãn đứng lên, ngóng nhìn phương bắc, vẻ mặt có chút kỳ quái, như cười mà không phải cười. Ván cờ này cuối cùng cũng mở ra, ở tiền tuyến đánh, là Lê

Nguyên Hồng cùng Lý Cháy Mạnh hai người kia, chân chính ở sau lưng quyết định mặt đối mặt vật lộn một lần, hay là hãn cùng Viên Thế Khải a. Con đường thống nhất, từ giờ trở đi, xem như chính thức mở ra, vận mệnh đang chờ đợi hãn là gì đây?

Nghĩ đến tương lai thời gian có thể bị huyết hỏa bao phủ lần nữa nam Trung Quốc, hãn liền cảm thấy trách nhiệm trên vai nặng nề.

“Trong hai năm gần gũi, ta đã hai lần tham dự thay đổi lịch sử tiến nhanh trình sự kiện ở trong, tương lai sẽ là thế nào? Ta thật sự là vô cùng vô cùng chờ mong đâu.”

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

STT 107: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 08: ...

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 08: Bát phương phong vũ vây Võ Xương

Đêm ấy, kịch chiến vẫn tiếp diễn.

Đội Thần Vệ của Phùng Ngọc Tường với hơn mười tên hán tử, từ khi xông lên bến tàu, đã như Phùng Ngọc Tường hô hào, bắt đầu liều mạng chiến đấu. Đèn măng-sông ở bến tàu đã bị đạn lạc phá hủy, chỉ còn ánh lửa từ pháo kích mơ hồ chiếu rọi thân ảnh bọn chúng. Lựu đạn tự chế phát huy uy phong trong trận đánh giáp lá cà, ba bốn trận địa súng máy cứ thế bị hạ.

Mấy chục tên lính xông lên hai khẩu pháo đang không ngừng nhả đạn. Vỏ đạn chất đầy mặt đất, hơn mười khẩu súng trường của bộ binh hộ vệ nổ súng liên hồi, đạn rít gào ép bọn chúng không ngẩng đầu lên được.

Phùng Ngọc Tường hai tay trần trụi nhảy vào một trận địa súng máy, kéo thử cò phát hiện vẫn dùng được, liền quay nòng súng về phía trận địa pháo mà xả đạn, đạn găm vào bao cát và tấm chắn, tiếng nổ hỗn tạp vang lên, thỉnh thoảng có quân Ngạc bị trúng. Vài huynh đệ trong đội vệ binh nhân lúc hỏa lực yểm hộ mà xông lên, giơ tay ném ra mấy quả lựu đạn, ầm ầm mấy tiếng, các pháo thủ lập tức lên trời. Hai khẩu pháo im tiếng.

Hỏa lực trên thuyền yếu đi, quân quan binh của Cán quân bị đánh khổ sở liền gào thét xông xuống, lưới lê súng trường phản chiếu ánh lửa, loang loáng một mảnh.

Quân dự bị của Ngạc quân ở bến tàu cũng từ các nơi ẩn nấp xông ra, có lẽ là theo lệnh nghiêm khắc của sĩ quan mà phản kích. Khó khăn lắm mới mai phục thành công trên bến tàu, giờ lại để đám Cán quân này xông lên, nhất định phải đánh tan bọn chúng!

Lúc này là lúc thử thách sức chiến đấu và quyết tâm của hai bên. Cán quân lúc này đã là tử chiến đến cùng, chỉ có tiến không lùi, ngay cả sư trưởng Âu Dương Võ cũng máu me đầy mặt, ở phía sau gào thét chỉ huy. Nếu không có mấy tên thủ hạ kéo lại, e rằng cũng đã xông lên rồi.

Nhưng Ngạc quân lại ở thế có lợi, thế mà vẫn bị Cán quân đánh tới. Dù đông người, nhưng cái tâm quyết tử phản kích lại không bằng Cán quân, chỉ chậm chạp tiến lên, thỉnh thoảng dừng lại bắn vài phát súng.

Mấy quả lựu đạn lại được ném ra, lính Ngạc quân đi đầu bị nổ tan xác, không biết ai hô một câu: "Đây là lựu đạn đội của dân đảng!" Lập tức Ngạc quân vốn không kiên quyết phản công liền xui lơ. Lúc này, súng máy của Phùng Ngọc Tường cũng đã đến, không cần nhắm, rầm rầm trút hết hơn trăm viên đạn còn lại, cơ hồ là găm vào thịt. Tiếng kêu thảm thiết của Ngạc quân càng lúc càng lớn, đều hướng về phía tòa nhà ba tầng xi măng ở bến tàu mà tháo chạy.

Một sĩ quan Ngạc quân, đội mũ có viền vàng, tức giận đến đỏ cả mắt. Tay trái cầm mã đao, tay phải là khẩu súng ngắn của Đức, đứng ở cửa lớn của tòa nhà, vừa vung vẩy vừa gào lên: "Đều mẹ nó cho ta xông lên! Đè bọn chúng xuống, mỗi người mười đồng đại dương! Mười đồng đại dương!"

"BA!" một tiếng súng vang lên, một viên đạn đầu nhọn 7.9 ly xuyên qua cổ hăn, máu từ cổ hăn bắn ra xa. Viên sĩ quan loạng choạng, ôm lấy cổ rồi ngã xuống. Không còn ai chỉ huy, quân Ngạc càng thêm hỗn loạn, có kẻ

giẫm lên thi thể sĩ quan mà xông vào tòa nhà, có kẻ vút súng chạy ra khỏi bến tàu.

Cán quân thì hăng hái, gào thét tung hoành, một mực ép vào trong tòa nhà. Bọn lính Giang Tây bị giết đến đỏ mắt, không còn ai hô giao nộp súng, thấy lính Ngạc quân còn sống là lười lê và đạn chào hỏi. Tòa nhà ba tầng xi măng từ trên xuống dưới vang vọng tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết.

Phùng Ngọc Tường ở cửa lớn kéo Âu Dương Võ lại: "Âu Dương sư trưởng, hiện tại chúng ta phải nhanh chóng chỉnh đốn đội ngũ, phòng ngừa địch nhân phản công! Ngài xem, hiện tại vẫn còn hỏa lực bên cạnh bắn vào chúng ta. Ngạc quân cơ hồ toàn bộ lực lượng chủ lực ở Võ Xương đều ở đây chờ chúng ta! Đội ngũ ở bến tàu đã bị chúng ta phá tan, nhưng bên ngoài chắc chắn còn một hai đoàn! Chúng ta phải ổn định trận địa trước!"

Âu Dương Võ đã như phát điên, giày cũng rớt một chiếc. Hắn đỏ bừng mắt nhìn Phùng Ngọc Tường, một viên đạn lạc lướt qua bên cạnh bọn họ, đánh vào tường xi măng tung tóe tia lửa, hai người đều không thém né tránh. Âu Dương Võ gào lên: "Ngạc quân chỉ là lũ bã đậu! Chúng ta xông lên là chúng sụp đổ, cần gì phải sợ bọn chúng đông người!"

Phùng Ngọc Tường chỉ tay ra phía sau: "Ngài nhìn xem huynh đệ của chúng ta đánh thành ra thế nào rồi. Chúng ta tập kích bất ngờ đã thất bại, bên ngoài địa thế trống trải, địch nhân xây dựng phòng tuyến hoàn chỉnh lại có chuẩn bị, ra ngoài cũng chỉ có chết!"

Âu Dương Võ quay đầu nhìn lại, mấy chiếc thuyền của đội mình đã bị đốt, chiếu sáng một vùng Giang Đô bằng ánh lửa. Thi thể binh lính Cán quân mặc quân trang màu lam chất như núi trên thuyền, trên mặt sông cũng đầy thi thể, máu tươi nhuộm đỏ mấy cầu tàu.

Lần tập kích bất ngờ này thất bại, dù dựa vào liều mạng mà chiếm được bến tàu, nhưng sĩ khí của bọn họ cũng đã suy sụp, hơn nữa thương vong quá thảm trọng... Mặc dù không thống kê, nhưng hai người đều hiểu, hai ngàn người của một đoàn quân hoàn chỉnh, bây giờ có thể có tám trăm lính còn khả năng chiến đấu đã là không tệ rồi.

Âu Dương Võ gật đầu, cuối cùng bình tĩnh lại: "Được! Ta đi chinh lý đội ngũ, Phùng đội trưởng hãy tập hợp huynh đệ của người, lần này có thể may mắn lên bờ, thật sự là nhờ cả vào người!"

Gần đến hừng đông, Cán quân cuối cùng cũng chinh lý xong đội ngũ, thu thập đạn dược, dọc theo bến tàu bố trí phòng tuyến. Một đêm hỗn chiến, chiến tử hơn sáu trăm người, bị thương hơn năm trăm người. Hiện tại người bị thương không có thuốc men, những người bị thương nặng không thể cầm cự được lâu, trung đội một của đội vệ binh của Phùng Ngọc Tường, thương vong cũng hơn một nửa.

Ngạc quân ở bến tàu trực tiếp mai phục hai doanh cơ hồ bị tiêu diệt hoàn toàn, người sống sót rất ít, nhưng ở bên ngoài vẫn còn hai đoàn quân phân hiệu, bao vây bọn họ. Pháo binh không ngừng bắn phá, rạng sáng cũng phát động công kích, nhưng lại bị Cán quân đánh lui.

Đêm qua, hơn một trăm người tạp sắc của đoàn tướng tá Hồ Bắc đã khống chế bến tàu, nhưng đội tàu lại chậm chạp chưa đến. Lê Nguyên Hồng tranh thủ thời gian điều khiển bộ đội lảng lại phản loạn, tương kế tựu kế bố trí mai phục, quả nhiên đánh Cán quân một trận tơi bời. Nhưng không ngờ Cán quân sức chiến đấu lại mạnh hơn quân của hắn, vẫn cắn răng xông lên.

Phùng Ngọc Tường quỳ gối trước một huynh đệ bị thương, nắm tay hắn nhìn sinh mệnh lực của hắn đang nhanh chóng biến mất. Vài huynh đệ đội vệ binh hai tay trần trụi vây quanh bọn họ, không biết nói gì cho phải, chỉ an ủi hắn, không sao, không sao.

Người kia miễn cưỡng mở mắt, dùng giọng Tô Bắc khó khăn cười nói: "Không phải chỉ là chết thôi sao... Đội trưởng, ta đã thề khi nhập hội, đối với ngày này... đã chuẩn bị... Hiện tại lão tử nương được tư lệnh nuôi trong trại quân nhân danh dự, ta rất an tâm... Các huynh đệ, thanh quân sẽ, mỗi người tự chiến! Ta đi trước một bước rồi!".

Mấy câu nói đó đã tiêu hao hết toàn bộ tinh lực của hắn, cuối cùng nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi tử vong đến. Phùng Ngọc Tường trầm mặt đứng lên, dặn dò: "Những huynh đệ bị thương khác phải chăm sóc thật tốt! Chẳng mấy ngày nữa, Cán quân sẽ đến hội hợp với chúng ta, để bọn họ đều có thể sống sót trở về!"

Lúc này đã thấy Âu Dương Vô một mình đi tới, trên tay còn cầm một chiếc áo khoác của Ngạc quân. Phùng Ngọc Tường mới phát hiện mình bây giờ cũng giống như các huynh đệ, vẫn hai tay trần. Gió sông thổi tới, đánh vào thân thể một mình cũng không khỏi run lên.

"Phùng đội trưởng, hiện tại trên bến tàu chúng ta có đạn dược và lương thực, Ngạc quân tiến công cũng chỉ là hữu khí vô lực, chẳng mấy ngày nữa, Lý đốc đốc của chúng ta sẽ đến hội hợp với đại đội, chúng ta phải kiên trì."

Hai người sóng vai thị sát trận địa, nhìn Cán quân ăn lương khô đậu nành thịt bò đóng hộp do nhà máy quân lương Từ Châu sản xuất. Thấy sư trưởng đến, bọn họ đều đứng dậy cúi chào, lại bị Âu Dương Vô đè xuống.

Phùng Ngọc Tường nặng nề nói: "Ta xưa nay không hề nghi ngờ chúng ta không thể kiên trì, chỉ là, Ngạc quân muốn cưỡng chế di dời chúng ta, đó là nằm mơ. Chỉ là chưa hoàn thành nhiệm vụ, huynh đệ ta lại thương vong thảm khốc đến vậy, thật sự trong lòng khó chịu a..... Những huynh đệ này, so với năm đó ta mang binh ở phương bắc còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần a....."

Âu Dương Võ tìm một chỗ ngồi xuống, đang tìm lưỡi lê để mở hộp đồ ăn, trên mặt hấn máu cũng đã lau sạch, nhưng lông mày bị rách một đường, vết máu đọng lại trông có vẻ đáng sợ.

Phùng Ngọc Tường cười một tiếng, lấy lưỡi lê luôn mang theo bên mình ra, loay hoay mấy lần đã cạy được hộp đồ ăn. Âu Dương Võ thở dài: "Đúng vậy a, nghe giọng Chương huynh, người là người phương bắc, thì ra đã từng ở Bắc Dương quân sao? Cảm thấy Bắc Dương quân và Giang Bắc quân rốt cuộc có gì khác biệt?"

Phùng Ngọc Tường suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Cụ thể thì ta cũng không nói rõ được. Ở Bắc Dương, ta là doanh trưởng, hiện tại cũng vẫn là doanh trưởng. Bắc Dương hiện giờ đã già cỗi, bọn chúng cũng chỉ mong chờ đến kỳ nhận lương hàng tháng..... Có một số đồng chí có chí khí....."

Nói đến đây, hấn không khỏi thầm thở dài. Loan Châu khởi sự, những đồng chí có chí khí mà hấn biết đã chết gần hết rồi. Còn về phần mình, vậy là có chí khí hay có dã tâm? Vấn đề này, chỉ sợ chính mình là người hiểu rõ nhất.

"..... Sĩ quan cao cấp Bắc Dương thì sớm đã an nhàn hưởng lạc nhiều năm, đại khái đều xem quân đội là tài sản riêng, muốn bọn họ vì quốc gia mà lo liệu, thật sự rất khó..... Còn Giang Bắc quân, hiện tại như mặt trời mới mọc, là thời điểm có mục tiêu và hy vọng nhất. Quan trọng nhất là có một vị gia chủ tốt, huynh đệ đều biết đi theo hấn có thể làm nên chuyện lớn. Còn về những thứ khác, ta là quân nhân thô kệch, khó mà nói rõ."

Hấn cũng ngồi xuống, lấy một hộp đồ ăn từ chỗ Âu Dương Võ, bắt đầu ăn ngẫu nhiên. Âu Dương Võ lại không có khẩu vị gì, ngồi đó suy tư.

Đúng vậy a, mặc dù Vũ Thần và Lý Cường quân đều xem là người của Đồng Minh hội, nhưng Vũ Thần xem ra, rõ ràng là đã bố cục sâu xa. Chẳng lẽ cái gọi là thiên mệnh sở quy, dân ý chỗ hướng, đều sẽ rơi vào tay hãn sao? Nghĩ đến đây, hãn không khỏi lắc đầu cười khổ, những chuyện này vẫn còn quá xa vời, trước tiên cứ giải quyết chuyện trước mắt đã.

Lúc này, trong phủ đô đốc của Lê Nguyên Hồng lại một phen hỗn loạn. Đêm qua, pháo hạm ở bến tàu Võ Xương nổ súng suốt đêm, trọng binh của hãn ở bên ngoài, đội quân phòng thủ Võ Xương chỉ có Hồ Bắc đệ nhất sư thứ tư đoàn, một doanh Quân Nhu, một doanh công binh, một số sĩ quan sinh của Hồ Bắc lục tiểu nhân, cộng thêm hai doanh binh lực của nha môn tổng đốc vệ đội. Sau khi trấn áp nội ứng của Hồ Bắc tướng tá đoàn, ngoài việc giữ lại một liên đội bên cạnh mình, những đội quân khác đều được phái đến bến tàu, thậm chí một doanh binh của nhà máy Hán Dương cũng được điều đến. Vốn tưởng rằng có thể đánh tan Cán quân đang đánh lén, trước mắt áp chế nhuệ khí của Lý Cường quân, chỉ cần kiên trì đến khi Bắc Dương quân xuôi nam, hãn sẽ được an toàn.

Không ngờ sau một đêm kịch chiến, thế yếu của Cán quân lại xông lên bến tàu, đánh tan chủ lực của thứ tư đoàn. Số binh lực còn lại xa xa vây khốn Cán quân, chỉ có pháo binh từ nhà máy Hán Dương bắn pháo liên tục, không dám tiếp tục tiến công. Cán quân ở biên giới Ngạc Cán cũng tiến triển rất thuận lợi, đến sáng nay, trọng trấn Võ Huyệt đã có pháo của Cán quân rơi xuống.

Vị đô đốc đã trải qua cuộc chiến đấu gian khổ ở Võ Xương, dùng khí đã tiêu tan hết, đang sắp xếp nhân thủ di chuyển đồ đạc của nha môn tổng đốc, chuẩn bị rút lui đến Hán Khẩu trước. Trong nha môn tổng đốc, một mảnh người đến người đi, hỗn loạn, công văn điện báo vứt lung tung, lính thông tin cũng đang thu dọn đường dây điện thoại, tiếng người ồn ào, ai nấy đều mang vẻ mặt hoảng hốt.

Tha Hán Tường luôn ở bên cạnh Lê Nguyên Hồng, hấn dù sao cũng là văn nhân, đêm qua tiếng pháo đã dọa hấn sợ. Mặc dù biết Lê Nguyên Hồng từ Võ Xương chạy đến Hán Khẩu bất lợi cho việc chỉ huy quân đội và ổn định quân tâm, nhưng cũng không khuyên can. Hai người ngồi trong tiểu hoa sảnh của nha môn tổng đốc, một đêm không ngủ, đều mang vẻ mặt tiêu tụy.

Một sĩ quan chạy vào phòng khách, hấn hớ nói lớn: "Đô đốc, tổng thống điện báo tới!"

Lê Nguyên Hồng lập tức nhảy dựng lên, giật lấy điện báo đọc, Tha Hán Tường cũng tranh thủ đến gần xem. Lê Nguyên Hồng vội vàng đọc xong, giơ điện báo lên cười với Tha Hán Tường: "Rộng Xuyên huynh! Lần này tốt rồi! Lần này tốt rồi! Viên Úy Đình phản ứng rất nhanh, đã mở điện cho Lý Dung Hợp, bảo hấn lập tức trở về nguyên phòng, còn trách cứ hấn! Bảo Âu Dương Võ tạm thời quản lý chức đô đốc Giang Tây, chờ bàn giao! Bảo Lý Dung Hợp vào kinh đi! Lần này xem hấn kết thúc ra sao!"

Tha Hán Tường cầm điện báo đến, cẩn thận xem xét: "Viên tổng thống điện báo thảo luận hiện tại Trần Hoạn làm Hồ Bắc quân vụ điều tra sử, Hoàng Hưng đã chậm trễ không làm, danh nghĩa tự động hủy bỏ..... Trần Hoạn dẫn trung ương tạm thời biên chế thành đệ nhất quân xuôi nam, Lê công, đây không phải là muốn người nói lời này sao?"

Lê Nguyên Hồng sững sờ, cuối cùng thở dài: "Bàn giao thì bàn giao! Kẹt giữa nam bắc, ta làm đô đốc cũng chẳng có ý nghĩa gì..... Giao cho phương bắc dù sao cũng tốt hơn là giao cho phương nam. Phương bắc Viên Úy Đình chỉ cần ta quyền, người xem Lý Cường quân này, trong đêm tập kích bất ngờ Võ Xương, đó là muốn mạng ta! Đến phương bắc, ta ít nhất vẫn là phó tổng thống tạm thời. Cứ như vậy, ngược lại ta không thẹn với lương tâm."

Tha Hán Tường thay hăn nghĩ, lúc này cũng không còn cách nào. Nam Bắc song phương đều muốn một vị trí như vậy, phương bắc dù sao vẫn là trung ương, chỉ có thể bàn giao. Dù thế nào, để Lý Cường quân chiếm được, thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này. Bất quá, chuyện lần này đã qua, vị ân chủ này sau này muốn hô phong hoán vũ thì cũng kết thúc rồi. Một phó tổng thống chỉ biết buôn nước bọt, làm sao bù đắp được một đò đốc có binh có đất? Sau này chỉ có thể ngồi ở Bắc Kinh, nhìn nam bắc song phương chém giết tranh đấu.

Hăn lại hỏi một câu: "Vậy chúng ta còn chuyển đến Hán Khẩu không?"

Lê Nguyên Hồng trừng mắt: "Đương nhiên phải chuyển! Kinh Hán đường vận binh tốc độ chúng ta đều biết, Trần Nhị Am một quân muốn toàn bộ xuống, không có hai tuần lễ không xong. Hai tuần lễ này, trời mới biết Lý Dung Hợp cái tên Nhị Lăng tử kia sẽ làm đến mức nào! Ta đến Hán Khẩu, ở đây để tham mưu trưởng Vương An Lan chỉ huy, phải nhất định dập tắt Cán quân ở Võ Xương! Chỉ cần chúng ta ngăn cản Cán quân bên ngoài Võ Xương hai tuần lễ, Bắc quân vừa đến, chúng ta liền có thể giao nộp cho Viên Úy Đình rồi!"

Lý Cường quân là ở tiền tuyến Võ Huyệt nhận được điện của Viên Thế Khải. Chi đội ven sông và chi đội thông thường năm đoàn đều tiến về Võ Huyệt, mang theo đại pháo, trải qua một đêm hành quân gấp, tiên phong đã đến gần bên ngoài Võ Huyệt. Hồ Bắc lục quân đệ nhất hỗn thành lữ Đổ Bàng Tuấn lữ hơn ba ngàn người đóng quân ở đó, từ mười giờ sáng đã bắt đầu nổ súng. Đúng lúc tiến triển thuận lợi, bỗng nhiên sau đó truyền đến điện báo này.

Hăn lập tức đến ngay, nhận điện báo, cũng chỉ tùy ý nhìn ba bốn lần đã vò thành một cục ném đi. Hưởng tả hữu người cười nói: "Chúng ta đã hạ quyết tâm, còn vì cái điện báo này mà quay đầu sao? Viên Thế Khải, tên kia ta đã nhìn thấu hăn rồi, không thể nhượng bộ với hăn. Trong tay có địa bàn

và quân đội, hắn mới sợ! Vũ Thần ở Giang Bắc lúc đó đã tiếp nhận đô đốc Ngô Tự Xung đánh lại, lão già này chẳng phải cũng chẳng làm sao sao? Đối với hắn, vẫn phải dùng súng ống để nói chuyện! Chúng ta Đồng Minh hội chính là muốn có một căn cứ! Tương lai nổi lên sự tình, phát động hai lần cách mạng, còn muốn đánh đến Bắc Kinh!"

Hắn cười cười đứng lên, đối với phó quan bên cạnh dặn dò: "Nhớ kỹ mệnh lệnh của ta! Phát động Giang Tây tham nghị hội hướng Bắc Kinh điện mời đô đốc lưu nhiệm, mặt khác lại lấy danh nghĩa của ta phát điện báo. Nói ta Lý Dung Hợp vì tình hình Ngạc Cán mà liên quan, hiện tại Hồ Bắc tướng tá đoàn vì nội chiến với Lê đô đốc, Lý mỗ không thể không trước phó Ngạc điều đình, trong khi chờ đợi Hồ Bắc điều tra xử đến. Lý mỗ không dám vì quốc sự mà tiếc hư danh, chuyện Hồ Bắc, Lý mỗ xin chịu tội, nín nhịn mà đối đãi lời đình."

Hắn lẩm bẩm xong, hướng về phía phó quan cười dài nói: "Ta nói như vậy, có phải có chút hương vị của mưa thần mở điện không?" Phó quan cũng cười đáp: "Đô đốc, mấy phần điện báo này của ngài, còn cao minh hơn cả mưa thần nhiều."

Đợi đến phó quan đi làm việc, Lý cháy mạnh quân lại gọi tham mưu trưởng đến, bảo hắn mở bản đồ ra, cau mày dùng roi ngựa chỉ vào: "Lê Nguyên Hồng hiện giờ còn có thể ở Võ Xương phát điện báo ứng với Viên Thế Khải, thật không biết Âu Dương Võ bọn họ hiện giờ ra sao! Ngạc quân hiện vẫn chỉ huy không gián đoạn, rõ ràng kế hoạch dạ tập của chúng ta thất bại! Giờ cũng không quản được nhiều nữa rồi, chúng ta đã là gánh nước đánh trận, Bắc quân ta đoán chừng là muốn xuôi nam. Nhưng đánh cho tốt, chuyện trên mặt cửa ải vẫn có thể giải quyết! Thiên hạ đâu phải chỉ một mình Viên Thế Khải biết nói chuyện!"

Hắn dùng roi ngựa gõ mạnh vào vị trí Võ Huyệt: "Ngạc Nam chi đội kia có Tương quân phối hợp, bọn chúng đi mạn thà bất quá chỉ là quân yểm trợ,

cũng là để vững chắc Tương Ngạc biên cảnh, cho đám đàm phán thêm chút can đảm. Chân chính chủ lực vẫn là hai chi đội chúng ta! Lấy được Võ Huyệt, tiến đến Võ Xương thì cứ ra roi thúc ngựa. Chúng ta nhất định phải trong vòng ba ngày đánh tan quân địch trước mặt, trong vòng bảy ngày giết đến Võ Xương! Chỉ cần lại có thể đuổi Bắc quân qua Võ Thắng quan, khi đó Hồ Bắc chính là địa bàn của chúng ta! Đến lúc đó mặc kệ mời vị nào đến chủ trì, chúng ta lưng tựa Giang Bắc, chính là cục diện ngang hàng với phương bắc! mấy ngày nay chúng ta đều phải đốc thúc bộ đội ở tiền tuyến, chỉ cho phép tiến lên không cho phép lùi!”

Mưa thần những ngày này cũng không ngừng quan tâm tình hình Hồ Bắc, những nơi khác trên công sự đều giao cho người khác xử lý. Viên Thế Khải mở điện, hẳn cũng xem trước tiên, đồng thời cũng rất quan tâm dư luận.

Lý dung hợp Ngạc Cán đánh nhau, lập tức trở thành đầu đề trên báo chí. Vẫn là mắng Lý cháy mạnh quân và Đồng Minh hội chiếm đa số, cho rằng bọn họ phá hoại cục diện hòa bình khó có được của quốc gia, mắt thấy đại tuyến sắp đến, như vậy thật sự là đại nghịch bất đạo, yêu cầu trung ương sớm phát thảo phạt, cách chức Đô đốc Lý cháy mạnh quân.

Mà các nơi phương nam do thực lực phái khổng chế dư luận, lại hàm hồ rất nhiều. Cho rằng tình hình các tỉnh phương nam có quan hệ mật thiết, Lý cháy mạnh quân phó Ngạc điều đình cục diện cũng được Giang Tây tỉnh tham nghị hội duy trì tán đồng. Bởi vì các tỉnh phương nam hiện giờ cũng đánh chiêu bài tự trị địa phương, trung ương hiến pháp chính thức còn chưa ra, chuyện này cũng không thể tính là sai, chỉ là lỡ mồm một chút mà thôi. Hơn nữa lúc ấy trung ương đã tuyên bố Hoàng Hưng là Hồ Bắc điều tra, Hoàng Hưng theo Cán tỉnh điều một chút binh lực nhập vệ bên cạnh, lại vào Hồ Bắc, cũng không phải không có khả năng.

Đồng Minh hội cấp tiến phái một chút thế lực còn sót lại càng lớn tiếng kêu gọi, nói đây chính là hai lần cách mạng bắt đầu. Viên Thế Khải lên đài nửa năm, làm điều ngang ngược, phá hoại hiến pháp tạm thời, lại lấy chủ quyền quốc gia ra chống đỡ, mượn danh khoản lớn. Cái này trước xong quan lại sớm nên đánh ngược, một lần nữa sáng tạo một cái Tân Dân quốc. Mà Đồng Minh hội những thế lực vững vàng khác, hiện giờ lại đang tạm thời ghen ngào.

Tôn Trung Sơn hiện giờ đang trên đường đến Bắc Kinh, Lý Cháy mạnh quân, vị Đô đốc Đồng Minh hội trung thành nhất, lại ra tay ở Hồ Bắc đánh nhau, điều này cũng khiến ông ta rất xấu hổ. Ngạc Cán chiến tranh vô luận thế nào, đều bị xem là trận nội chiến đầu tiên kể từ khi thành lập Dân quốc mà ghi vào sử sách.

Mà người sáng suốt cũng nhìn ra, Viên Thế Khải mới lên đài nửa năm, kỳ thật đã sớm không kiểm soát được tình hình phương nam. Mặc dù lại điều binh khiển tướng, còn làm như thật mà mở điện trách cứ, nhưng các Đốc phương nam, ai để mệnh lệnh của hắn vào mắt? Sau khi Dân quốc thành lập, đại loạn mới chính thức bắt đầu.

Chỉ có mưa thần ở phía sau vẫn tiến hành theo trình tự của mình. Nếu như chờ quốc hội chính thức tuyển cử, danh nghĩa phương bắc hoàn toàn xác định, Viên Thế Khải binh tiền đều chuẩn bị đầy đủ, hắn như một con quái vật khổng lồ hướng nam vượt tới, phương nam làm sao có thể chống lại? Huống chi phương nam vốn không đồng lòng, không bằng lựa chọn sớm ra tay ở sau lưng, dần dần đào rỗng căn cơ thống trị của Viên Thế Khải, cuối cùng lại cho hắn một kích quyết định. Hắn cũng không thể đợi đến năm 1915 mới ra tay. Quốc gia này, sớm nắm trong tay mình, mình muốn làm gì thì có thể sớm hoàn thành.

Thế giới này, vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện..... Có lẽ, lại cần thêm một chút âm mưu.

Phiên bản đặc biệt, tinh chỉnh từ nơi bạn vẫn hay ghé – TLT chấm com.

STT 108: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 09: Không phải nàng

Thời tiết bên ngoài, dù là giữa mùa hè, buổi sáng vẫn lạnh lẽo khác thường. Binh lính quân An được từ phương Nam đến, mua một lượng lớn da dê, lại nhét quân trang vào những khe hở của vải, buổi sáng có thể ngăn được hàn phong buốt giá từ Tắc Bắc.

Ba đoàn quân An được, sau khi bàn bạc với Trương Thiệu, gánh vác nhiệm vụ che chắn bên ngoài cho hướng xuất kích của Tích Lâm Quách Lặc minh. Dù sao, bọn họ không quen thuộc địa hình hướng Ba Ngạn bằng đám quan binh đã lăn lộn ở bên ngoài hơn tám mươi năm. Mà binh lực của quân An được lại mạnh hơn cả đội quân của Trương Thiệu, xuất kích từ hướng Tích Lâm Quách Lặc minh, cho dù là giao chiến với chủ lực, cũng không cần sợ.

Quân An được chiêu mộ chín ngàn phu tử ở Tuy Xa, lại còn trang bị hơn ngàn con lạc đà và ngựa thồ, gần như mua sạch chợ Tuy Xa. Ngoài việc giữ lại một doanh ở Tuy Xa, một doanh ở Thác Khắc Năm, toàn bộ đều lên đường, đến Ách Nhân Sảnh (nay là Nhị Liên thôn), ở đó chỉnh đốn sơ bộ, rồi thẳng tiến Chuồng Cỏ.

Mặc dù Mưa Thần từ An Huy đến Bắc Kinh đều không cho một thời gian nhất định, nhưng y tự định trong ba tháng phải kết thúc chiến sự bên ngoài. Mỗi tháng, quân An được phải tiêu tốn gần bảy mươi vạn nguyên, y biết Mưa Thần có tiền, nhưng vẫn muốn tốc chiến tốc thắng.

Đoàn quân phu tử với hơn một vạn người đã đi bảy tám ngày trên đầm lầy, bãi hoang mịt mênh mông. Thịnh thoảng gặp phải những khu vực người lừa tụ tập, bọn họ rất kiên kỵ đội quân hùng hậu này. Hà Toại đều hạ lệnh cho quân đội đóng trại cách xa bọn chúng, chỉ phái người mua mang theo đồng bạc đi mua lương thực ngựa, ngân phiếu còn chưa thông hành đến nơi này.

Mỗi khi đêm xuống, y tản bộ bên ngoài doanh trại, cảm thấy bầu trời đầy sao như bao bọc lấy mình từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu. Thịnh thoảng lại có tiếng lạc đà kêu, trong đêm thảo nguyên càng thêm thê lương.

Không biết những binh lính của mình nghĩ gì, Hà Toại đôi khi thực sự cảm thấy, trước đây mình từng là chiến sĩ vì dân tộc Đại Hán, cầm gươm bảo vệ xã tắc mà chiến tử. Giờ đây, y lại trở về.

Thấy xa xa đối diện sườn núi lộ ra một ngôi miếu Lạt Ma với những trang trí trên nóc, Trương Chi Giang cười ngựa bên cạnh Hà Toại cười chỉ vào đó giới thiệu: "Sáng Lăng huynh, đó chính là miếu Con Sò, cũng là nơi trị vì chung của Tích Lâm Quách Lạc minh Tô Niết, Aba a Nael hai cờ. Qua miếu Con Sò, chính là Ách Nhân Sảnh, mục tiêu của chúng ta rồi."

Sau khi y được cứu về từ trận chiến bên ngoài Thác Khắc Năm, đội cũ của y được chỉnh đốn, y lại một lòng muốn báo thù cho Trương Chấn Dương, Trương Thiệu bèn phái y đến quân An được làm liên lạc quan. Y quen thuộc địa hình, trong lúc hành quân thực sự đã giúp quân An được rất nhiều. Hà Toại cũng một đường khiêm tốn học hỏi kinh nghiệm tác chiến

trên thảo nguyên và sa mạc từ y. Hai người đều là quân nhân thẳng thắn, chung sống rất hòa hợp.

Hà Toại cười một tiếng: "Cuối cùng cũng đến! Qua chỗ này thì có thể chuẩn bị đánh trận rồi... Chi Giang huynh, nếu không phải người là sĩ quan biên chế của Sư đoàn 20, ta thực sự muốn nhường doanh cho người chỉ huy đây."

Trương Chi Giang cười ha hả: "Cùng lắm thì ta không ở Sư đoàn 20 nữa là được! Ở chỗ các người binh cường mã tráng có gì mà không đánh, tiền tuyến lại cao, làm gì mà ta không thể đến quân An được phục vụ? Cho ta một doanh kỵ binh, ta còn thừa sức chỉ huy."

Hai người đang nói cười, liền thấy mười mấy kỵ binh từ phía sau phi mã chạy tới, nhìn ký hiệu trên người, hẳn là người của bộ phận quân nhu quân An được lưu thủ ở Tuy Xa. Nơi đó đều do tham mưu trưởng Tôn Váy của quân An được phụ trách, không biết là chuyện lớn gì mà phái bọn họ đến đây. Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của bọn họ, chắc cũng phải đuổi đến mấy ngày đường rồi.

Bọn kỵ binh đến trước mặt Hà Toại, ghì chặt ngựa, xuống ngựa hành lễ. Hà Toại hoàn lễ theo nghi thức: "Rốt cuộc là chuyện gì mà Tham mưu trưởng Tôn phái các người đến đây?" Người đi đầu là một thượng sĩ, hẳn lớn tiếng nói: "Tham mưu trưởng Tôn ở hậu phương nhận được một số điện báo và báo chí chuyển phát từ Giang Bắc. Ông ấy cảm thấy những chuyện này rất quan trọng, bèn phái chúng ta đưa tới."

Điện báo và báo chí gì mà lại quan trọng đến thế? Hà Toại nghi ngờ nhận lấy bao khóa từ tay kỵ binh, sau khi ký nhận, nói: "Được, ta nhận được rồi. Các người về đường cẩn thận."

Kỵ binh thượng sĩ lớn tiếng nói: "Mời Hà sư trưởng yên tâm! Dọc đường đều có trạm binh, chúng ta theo trạm về, sẽ không có vấn đề gì." Hà Toại hiện tại tuy là tư lệnh quân An được, nhưng đám binh sĩ Giang Bắc vẫn quen gọi y là sư trưởng, y nghe cũng rất tự nhiên.

Đợi đến khi y mở bao khóa ra, xem từng phần theo ngày, sắc mặt liền biến càng ngày càng âm trầm. Trương Chi Giang bu lại: "Sáng Lãng huynh, rốt cuộc là chuyện gì?"

Hà Toại thở dài: "Mới rời khỏi Giang Bắc không lâu, Ngạc Cán đã khai chiến rồi!"

"Cái gì?" Tiếng kinh ngạc không chỉ của Trương Chi Giang, mà còn của Tham mưu trưởng Lý Duệ, vừa chui ra khỏi xe la. Bọn họ cùng nhau xem những bức điện và báo chí mới nhận được. Cuối cùng, Lý Duệ cười lạnh nói: "Đánh hay lắm! Để Đồng Minh hội và Lê Nguyên Hồng đánh nhau, không biết cuối cùng người được lợi là chúng ta hay là Viên Thế Khải?"

Câu nói của hắn khiến Hà Toại và Trương Chi Giang đều không để nghe, Hà Toại có tình cảm với Đồng Minh hội, mà Trương Chi Giang lại xuất thân từ Giang Bắc, còn Lý Duệ thì không khách sáo với cả hai bên. Hắn còn vuốt những tờ báo trong tay nói: "Có thấy không, lần này sư trưởng của chúng ta không phát điện, cũng không viết văn, đoán chừng đang đứng sau quan sát. Nói đến chuyện lớn, phía sau không có bóng dáng sư trưởng, đánh chết ta cũng không tin!"

Hà Toại lớn tiếng nói: "Tung Vân, im ngay! Những lời này cũng chỉ nói lung tung! Cứ chuyên tâm nghiên cứu nghiệp vụ tham mưu của người đi!"

Lý Duệ cười hắc hắc, lại chui vào xe la. Hắn lười tranh luận với Hà Toại, đối với người ủng hộ Mưa Thần cuồng nhiệt như hắn, việc Hà Toại không quá hiểu Mưa Thần mới là nhân vật cần phải đề phòng trong tương

lai. Bất quá, chỉ cần có hãn ở đây, với thân phận ủy viên chấp hành của Thanh quân, thì không sợ Hà Toại lôi kéo quân An được đi.

Hà Toại và Trương Chi Giang nhìn nhau, đều cảm thấy lòng tràn đầy ảm đạm. Bên ngoài, những tướng sĩ của họ dầm lên băng nằm trên tuyết, chẳng phải chỉ vì mong muốn tổ quốc toàn vẹn lãnh thổ và chủ quyền, đoàn kết thịnh vượng sao? Nhưng giờ đây, nội chiến lại nổi lên, thật không biết mình nỗ lực là vì cái gì nữa.

Trương Chi Giang thản nhiên nói: "Sáng Lãng huynh, Vũ tư lệnh của các người, hãn là hùng tâm tráng chí lắm đây. Vừa rồi Lý tham mưu nói, thực ra là nói thật. Quốc gia có hai cường nhân giằng co, lại có nhiều thế lực mỗi người một dạ, không phải là phúc của dân quốc. Cuối cùng cũng không biết, rốt cuộc là ai sẽ thu thập cục diện... Chỉ mong đến lúc đó bách tính bớt khổ một chút, nguyên khí quốc gia có thể giữ lại một chút."

Hà Toại trầm mặt không đáp lời, hùng tâm tráng chí của Mưa Thần, y hiểu quá rõ. Y đã theo Mưa Thần từ Trấn Giang đến giờ! Từ trong lòng, y cũng mong Mưa Thần có thể thực sự thu thập cục diện, nhưng điều này không phải lấy âm mưu hoặc hy sinh lợi ích quốc gia dân tộc làm cái giá! Mưa Thần tuy không có hành vi hy sinh lợi ích quốc gia dân tộc, nhưng việc y làm, đôi khi mùi âm mưu thực sự quá nồng nặc. Về sau theo cách làm của y, không biết còn làm ra chuyện gì nữa. Mình có nên đi theo y nữa không? Không hỏi gì cả, cứ thế đi. Như vậy trong lòng mình giãy giụa, có lẽ sẽ ít đi rất nhiều...

Cuối cùng, y vẫn gạt bỏ những ý nghĩ này, trước mắt, việc của mình vẫn là đánh chiếm Chuồng Cỏ. Những chuyện khác, ngày sau hãy nói cũng không muộn.

Y tự biết, ý nghĩ như vậy, gọi là trốn tránh.

Trên nhà ga Bắc Kinh, xe khách đã dừng hẳn việc chở khách. Đứng trên đài đều là quân đội với quân phục màu xám, lớn tiếng chửi rủa, chen lấn nhau lên toa xe. Trạm bình chuẩn bị lương khô, đặt trên mấy chục cái bàn lớn, đều là bánh hấp nóng hổi. Các binh sĩ chen chúc nhau đoạt lấy, sĩ quan trạm bình khàn cả giọng duy trì trật tự, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Ngoài bãi, đám ngựa chiến bị binh lính vội vã lừa lên xe, nhưng lũ ngựa này rõ ràng chưa được huấn luyện bài bản, đều hí vang trời, nhất quyết không chịu lên xe. Binh lính nóng ruột, vừa đá vừa đánh, lại có con ngựa thoát khỏi dây cương, chạy tán loạn trong nhà ga, càng thêm ồn ào hỗn loạn.

Trần Hoạn ngồi trong xe hoa, lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, rồi nặng nề buông rèm xuống, tức giận nói: "Sư đoàn 8 chưa được huấn luyện bài bản, tình trạng này còn có thể thông cảm được. Thế nào mà sư đoàn 2, sư đoàn 3 đều là lão binh, lại còn ra nông nổi này?"

Viên tham mưu trưởng Vương Ngự Hiền bên cạnh cũng từng là nhân vật lão luyện dưới trướng hiệp thống, cười khở nói: "Nhị am, ngài ở trong bộ tham mưu lâu, không biết rõ đám lão Bắc Dương lục trấn này đã sớm thành kiêu binh hãn tướng rồi! Trừ Tào Trọng Ba của sư đoàn 3 còn tạm ổn một chút, những đội quân khác, vì mấy ngày trước thiếu hướng gây sự, không phải chuyện một sớm một chiều. Lần này ngài dẫn quân ra ngoài, vừa hay có thể chinh đồn một phen."

Trần Hoạn cười khẩy, hẳn biết Vương Ngự Hiền cũng muốn xem trò cười của hắn. Đám quân đội này lộ ra bộ dạng vô kỷ luật như vậy, chưa chắc không phải cố tình gây khó dễ cho hắn. Đối với hắn, một tham mưu bản bộ phụ tá được điều ra làm quân trưởng, những kẻ có ý kiến, những kẻ đỏ mắt, còn nhiều lắm. Tên Tào Trọng Ba kia vẫn còn ồn ào: "Trước đây, bên trên có Đoàn Chi Thủy và Phùng Hoa bọn họ, ta Tào Ba không dám tranh, lần này bọn họ không đi, đến lượt ta rồi!"

Hắn mà thật sự ra tay chinh đốn, không biết phải đắc tội bao nhiêu người. Thế lực Bắc Dương rồi như tơ vò, ngay cả Viên Thế Khải có lúc muốn ra tay sửa trị một chút cũng không thể nuốt trôi. Chỉ bằng mọi người cùng nhau đẩy đi cho xong. Chỉ cần có được địa bàn Hồ Bắc, tự mình xây dựng lính mới, bắt đầu lại từ đầu.

Hắn nhàn nhạt cười một tiếng: "Có thể đúng hạn xuất phát là tốt rồi, ta cũng không phải người bất cận nhân tình... Tình hình Hồ Bắc nguy như ngọn đèn trước gió, ta tin mọi người đều hiểu. Ta, quân trưởng này, chỉ lo việc tác chiến. Những việc quản lý quân đội bình thường, thiếu vừa huynh, coi như làm phiền huynh một chút. Mệnh lệnh của huynh, chính là mệnh lệnh của ta, Trần Nhị am!"

Hắn đẩy trách nhiệm ra, Vương Ngự Hiền cũng phải nhìn hắn bằng con mắt khác, vị tham mưu tú tài này, quả nhiên không đơn giản! Trách nào lại được Viên Thế Khải tin tưởng đến vậy.

"Đội Cán Bắc đã đến vị trí chưa?"

"Vâng, hiện tại đã đến tuyến Tùng, trạm binh của bọn họ tuyến là... men theo nơi này thiết trí."

"Đội Cán Nam tổ chức xong chưa?"

"Hôm qua đã điều chỉnh xong biên chế, hiện tại... Tiên phong hẳn là đến Kỳ Môn, rất nhanh sẽ có điện báo hồi báo."

Mưa Thần hài lòng gõ gõ lên bản đồ, cười nói: "Hai đội quân của chúng ta triển khai vẫn còn quá nhỏ bé. Thêm một đội dự bị ven sông, gần như là chen chúc ở khu vực Thái Hồ... Nếu Chiết Giang nằm trong tay chúng ta, không gian triển khai sẽ rộng lớn hơn nhiều."

Ngô Hái vẫn luôn tận tâm giải thích cho Mưa Thần, nghe Mưa Thần nhắc đến Chiết Giang, cũng cười nói: "Chỉ cần lần này chúng ta tiến triển thuận lợi, mọi chuyện có thể phát triển theo hướng chúng ta không ngờ tới. Tư lệnh thống hợp thế lực nam, cũng chỉ còn trong gang tấc."

Mưa Thần đeo kính, lắc đầu nói: "Chuyện không nên nghĩ đơn giản như vậy, biến số còn nhiều. Lần này chúng ta ngã bài, về sau coi như chính diện đối đầu với Viên Thế Khải... Có lẽ sẽ không còn ai như Lý Dung Hợp giúp chúng ta làm giảm xóc nữa. Mấy ngày trước, Tư Mã Trạ đưa ra một quyết định tác chiến, huynh xem chưa?"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ngô Hái gật đầu, ngoắc tay bảo các hộ binh treo bản đồ lên, đi theo Mưa Thần ra khỏi phòng tác chiến, thở dài: "Ý tưởng của hãn thật sự rất đặc sắc, vừa tường tận lại có khả năng áp dụng rất mạnh. Tư lệnh, sớm nên kéo hãn về làm tham mưu chủ nhiệm cho ta, bây giờ nhiều việc như vậy, sư đoàn 9 và hai sư đoàn khác ta đều phải chiếu cố, thật sự là bận không xuể. Nếu không, hãn làm tuần duyệt làm thự tham mưu trưởng, ta chuyên trách tham mưu trưởng sư đoàn 9."

Mưa Thần đang định trả lời, đã thấy Trần Trác đứng bên ngoài chờ. Hãn vội vàng nói với Ngô Hái: "Niệm Tôn, sao huynh cũng muốn lười biếng? Huynh là nhân vật không thể thiếu bên cạnh ta, cho dù kéo Tư Mã Trạ về, hãn nhiều nhất cũng chỉ là chuyên trách tuần duyệt làm thự tham mưu trưởng phòng, toàn cục vẫn phải do huynh phụ trách!"

Ngô Hái cười cúi chào, quay người rời đi. Chuyện chính trị bên Trần Trác, hãn xưa nay không muốn nhúng tay, thậm chí xưa nay không nghe nhiều. Đây chính là một trong những lý do Mưa Thần coi trọng hãn, quả thật hãn rất thông minh và cẩn trọng, làm tốt phận sự, tuyệt không vi phạm, mọi việc đều để Mưa Thần nắm giữ.

Trần Trác vẫn là bộ dạng rất phong độ, nhưng Mưa Thần buồn bực phát hiện, từ khi tuần duyệt làm có một Lý Chương Vân thích hút xì gà, đám chư công phụ trách chính vụ của tuần duyệt làm thực, không có việc gì cũng ngâm điếu xì gà. Ngay cả chủ tịch Liên Bang đảng, Đinh Tây Lâm lão tiên sinh luôn giản dị, cũng ngày ngày nhả khói nuốt mây. Nghĩ đến Lý Chương Vân, trong lòng hẳn lại có chút không vui, hẳn đã nhiều lần ám chỉ hẳn và Lý Viện chuyện nên định đoạt, cho dù là đính hôn trước cũng được. Thật là hẳn hiện tại nhiều việc đè nặng trên người, nào còn thời gian! Chờ quy mô ổn định, sẽ cho Lý Viện một lời giải thích. Dù sao nàng còn nhỏ tuổi, bản thân mình cũng còn trẻ, không vội.

Hắn gạt đi những phiền não về chuyện gia đình, cười gạt đầu với Trần Trác: "Không sao, chuyện làm đến đâu rồi?" Trần Trác nhìn hai bên một lượt, lấy điếu xì gà ra khỏi miệng. Hẳn mới từ phương nam chạy về, nhưng vẫn là thần thái sáng láng. Có lẽ người đến vị trí nhất định, làm việc càng thêm hăng hái. "Hôm qua buổi sáng thuộc hạ đã trở lại, xử lý một đồng lớn công văn. Hôm nay đến phòng thường trực bẩm báo, nhận được tin tư lệnh đang thương lượng chuyện với Niệm Tôn trong phòng tác chiến, thuộc hạ không dám quấy rầy, nên đứng đợi ở cửa."

Hắn tiến lên một bước, mỉm cười nói: "Chuyện tiến triển rất thuận lợi, mọi người đều cho rằng hành động của Lý Dung Hợp ở Hồ Bắc hiện tại là vì lợi ích chung của chúng ta ở phương nam. Mặc dù mọi người không tiện nhúng tay, nhưng vẫn duy trì độ độc đến lúc đó ra mặt giải quyết hậu quả... Ở Thượng Hải cũng gặp Khắc Mạnh tiên sinh, ông ấy nói hi vọng tư lệnh có thể giúp Đồng Minh hội ở Giang Tây giữ lại một chút huyết mạch."

Nói rồi, hắn lấy ra từ trong túi công văn một xấp lớn báo cáo, hai tay đưa cho Mưa Thần: "Đây là biên bản hội đàm và báo cáo chi tiết của các chi hội phương nam, xin tư lệnh xem qua."

Mưa Thần cười nhận lấy: "Tốt, ta sẽ xem kỹ... Chuyện đại tuyển vẫn đang chuẩn bị?"

Trần Trác gật đầu: "Vâng, Ngạc Cán đánh cho khí thế ngất trời, đại tuyển ở các tỉnh cũng đang chuẩn bị khí thế ngất trời. Ngoài việc phải đảm bảo hai tỉnh của chúng ta có sáu mươi chín ghế, các tỉnh phương nam khác, tranh thủ thêm ba bốn mươi ghế nữa, hẳn không phải là quá xa vời."

Mưa Thần gật gật đầu: "Đáng lẽ nên nói chuyện với huynh thật kỹ, nhưng còn rất nhiều công văn đang chờ ta phê duyệt, huynh cũng bận rộn, không giữ huynh lại nữa. Tóm lại một câu, giao cho huynh làm, cứ mạnh dạn làm. Trời sập xuống, ta sẽ gánh cho huynh!"

Trần Trác vui vẻ rời đi, đi theo Mưa Thần làm việc, còn thoải mái hơn đi theo bên trong Sơn tiên sinh nhiều. Chỉ cần hãn phát hiện ra sở trường của huynh, sẽ buông tay cho huynh làm. Chỉ cần huynh ôm một quả công tâm, gặp rắc rối hãn cũng không bao giờ trách móc, đều tự mình gánh vác trách nhiệm, về nước đến nay, thật sự tìm được một người nguyện ý hiệu mệnh cho mình.

Nhìn Trần Trác rời đi, Mưa Thần mới cầm báo cáo vừa đọc vừa đi về phòng làm việc của mình. Hãn không thích có người đi theo trong tuần duyệt làm thự của mình, mọi người đều biết tính tình này của hãn, đều trực ban trong văn phòng riêng, muốn tìm thì cứ rung chuông hoặc gọi điện thoại, rất tiện. Ra cửa mới có vệ binh đi cùng. Bình thường Mưa Thần một mình đi lại trong tuần duyệt làm thự, mọi người đều đã quen thuộc.

Có điều hôm nay hãn nhìn bản báo cáo này thật sự quá mức nhập tâm, sau khi bước vào cửa không cẩn thận bị trượt chân, "A" một tiếng liền ngã nhào, giấy tờ báo cáo bay tứ tung. Trong phòng lập tức vang lên tiếng cười giòn tan của Lý Viện, nàng bước tới đỡ Mưa Thần đứng dậy, lại giúp hãn

nhặt những văn kiện rơi trên mặt đất, mỉm cười nói với Mưa Thần: "Vốn là đại anh hùng cách mạng, giờ lại biến thành một thằng nhóc tì."

Mưa Thần lúc này thật sự có chút xấu hổ, vội vàng đứng lên, ho khan một tiếng muốn khôi phục dáng vẻ uy nghiêm, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười. Quân Sách bên cạnh buổi trưa, hiếm khi có được một khắc vui vẻ như vậy, quả thật không dễ dàng. Nàng nhìn lúm đồng tiền nhỏ nơi khóe miệng Lý Viện, còn có những giọt mồ hôi tinh tế rỉ ra, bỗng nhiên có xúc động muốn giúp nàng lau mồ hôi, nhưng lại nghĩ tới việc mình cần làm vẫn còn rất nhiều, phải xử lý phê duyệt văn điện hiện tại đoán chừng đã chất thành núi trong văn phòng, đành phải thầm thở dài một tiếng, thu lại nụ cười trên mặt, bước nhanh vào phòng làm việc của mình.

Chỉ còn Lý Viện đứng sau lưng hắt, nhìn bóng lưng hắt, cũng khẽ thở dài một hơi. Thời gian riêng tư của nàng và hắt, thật sự quá ít ỏi.

Trong lúc Mưa Thần đang suy nghĩ miên man, chiến sự ở biên giới Ngạc Cán càng ngày càng kịch liệt. Quân Cán hai chi đội với năm đoàn quân xông thẳng vào Võ Huyệt. Lý Cháy Mạnh, với tư cách là đô đốc, bất chấp hiểm nguy, không né tránh đạn mà trực tiếp đốc chiến ở tiền tuyến, khiến quân Cán càng thêm hung hãn. Viện quân của Lê Nguyên Hồng cũng không ngừng kéo đến Võ Huyệt. Xem ra Lê Nguyên Hồng không muốn lặp lại trận chiến bảo vệ Vũ Hán, mà muốn ngăn chặn quân Cán bên ngoài Võ Huyệt.

Quân Ngạc nhờ vào sự chi viện từ nhà máy Hán Dương, vũ khí đạn dược dồi dào. Quân Cán thắng thế nhờ vào chất lượng quân đội ưu tú hơn. Sau hai ngày giao tranh, quân Ngạc cuối cùng không thể chống đỡ, nhao nhao tháo chạy, thậm chí sư trưởng đệ nhất sư của quân Ngạc, Thái Hán Khanh, cũng bị bắt làm tù binh. Hắt vốn là một trong những người lãnh đạo của chi hội Đồng Minh hội, sau đó lại phản bội Đồng Minh hội, đầu quân cho Lê Nguyên Hồng. Lúc trước, khi Võ Xương khởi nghĩa, Mã Vinh, một

tướng tài của Đồng Minh hội, cũng bị hấn bỏ mặt mà chết. Vừa nhìn thấy Lý Cháy Mạnh, hấn liền quỳ xuống xin tha, không ngờ Lý Cháy Mạnh lại nổi giận vì thương vong của quân đội còn thảm trọng hơn dự kiến, ra lệnh một tiếng, vị quan lớn cấp sư đoàn chính quy đầu tiên trong lịch sử nội chiến đã bị xử bắn.

Chiến tranh đến nước này, giữa quân Ngạc và quân Cán, đã là không chết không thôi.

Trong khi đó, Phùng Ngọc Tường, Âu Dương Võ và những người khác vẫn đang cố thủ ở Võ Xương, với đội quân nhỏ chỉ vài trăm người, kiềm chế hai ba ngàn quân Ngạc, không cho chúng chi viện cho tiền tuyến. Dọc theo tuyến Trường Giang, chiến sự hai bên ngày càng kịch liệt. Mà thế lực sau lưng họ, cũng đang rầm rộ hành động. Phía sau những thế lực này còn ẩn giấu những thế lực quốc tế có ảnh hưởng trên Trường Giang, cũng bắt đầu chuẩn bị hành động.

STT 109: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 10: Toàn cục tác động

Trong tòa nhà lớn của Cục Công bộ tô giới Thượng Hải, nơi này vốn chỉ làm việc vào chiều thứ hai, thứ tư và thứ sáu, ngày thường vắng vẻ. Đến lúc bắt đầu hội nghị, cũng chỉ có mười bốn ủy viên cục cùng một số nhân viên công tác. Hôm nay lại khác, cổng đậu đầy xe ô tô, còn có một số thủy binh mặc quân phục trắng, chắc là do nhân viên tham dự hội nghị mang đến, mang theo cả súng trường đứng gác ở cửa ra vào. Rảnh rỗi không có việc gì, bọn họ dưới sự chỉ huy của sĩ quan, ngay tại cổng Cục Công bộ diễn tập đội hình, hô vang khẩu hiệu, súng trường trong tay lúc thì vác lên vai, lúc thì đặt ngang, lúc thì xoay tròn trong tay, biểu diễn rất tự giải trí. Không ít người dừng chân quan sát, lộ vẻ náo nhiệt.

Tham dự hội nghị còn có các tổng lãnh sự của các quốc gia tại Thượng Hải, các sĩ quan chỉ huy quân đội trú đóng tại Thượng Hải, cùng một số ủy viên của Cục Công bộ Thượng Hải. Tân Pháp quốc lãnh sự mới nhậm chức đã thay người, hiện tại tân Pháp quốc lãnh sự Renault tiên sinh vẫn tuân theo truyền thống cũ, phụ trách công tác tổ chức hội nghị này. Nhưng người thực sự có thể làm chủ ở lưu vực Trường Giang lại không phải là quốc gia của bọn họ.

Nhìn đám người đang thì thầm nghị luận, Renault cầm một cái chuông nhỏ, khẽ rung mấy lần, lớn tiếng nói: “Các vị tiên sinh! Chắc hẳn các ngài đều đã nhận được chỉ thị từ công sứ tại Trung Quốc, đã đối với cục diện mới của Trung Quốc chúng ta tiến hành hành động thống nhất cường quốc, chúng ta xem như đại diện các quốc gia tại Hoa Đông, cũng cần trao đổi một chút ý kiến, về việc chiến sự phát sinh ở trung du Trường Giang, cũng tiến hành hành động thống nhất cường quốc. Là đại diện cho các quốc gia tại Trung Quốc, chúng ta nhất định phải lên tiếng!”

Lời khai mạc của hắn rất ngắn gọn, cũng rất có lực, những người có mặt đều vỗ tay tán thưởng. Renault mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn, rồi tiếp tục nói: “Về việc tranh chấp ở lưu vực Trường Giang phía Nam, trong số những quý ông ở đây, e rằng không ai hiểu rõ hơn tổng lãnh sự Anh quốc tại Thượng Hải, Kent tiên sinh..... Hiện tại xin mời Kent tiên sinh giới thiệu cho mọi người được không? Hiểu rõ thế cục, mới có thể giúp chúng ta phán đoán tốt hơn.”

Những lãnh sự này ít nhiều đều nhận chỉ thị từ công sứ tại Trung Quốc, nhưng tại vị trí Thượng Hải, không ít tổng lãnh sự cũng không hoàn toàn nghe theo bộ công sứ. Với tư cách là đại diện ngoại giao phụ trách Hoa Nam, khu vực kinh tế trọng yếu của Trung Quốc, họ đều có quyền tự phán đoán và quyết định nhất định, dĩ nhiên là trong phạm vi cho phép.

Kent mang theo sự thận trọng và lãnh đạm đặc trưng của thần dân Đại Anh, bước đến bên cạnh Renault, Renault cười muốn đưa cái chuông cho hắn, hắn khoát tay từ chối. Quay người đối diện với mọi người, lớn tiếng nói: “Các vị tiên sinh, các vị quân quan! Tôi ở đây có thể tuyên bố với mọi người, một vòng nội chiến mới của Trung Quốc đã bùng nổ! Có thể sẽ có tạm dừng, có thể vẫn cứ đánh dưới cờ hiệu của chính phủ trung ương Bắc Kinh, nhưng tiến trình này đã không thể thay đổi! Hoặc là một người cuối cùng giành chiến thắng, hoặc là tiếp tục lâm vào phân liệt..... Không nghi

ngờ gì nữa, cục diện phân liệt ở Viễn Đông vào giai đoạn hiện tại không phù hợp với lợi ích của chúng ta! Chính phủ Thanh triều đã mang lại cho chúng ta rất nhiều quyền lợi và nợ nần, nhất định phải tìm một chính phủ thích hợp, dù chỉ là trên danh nghĩa, để kế thừa toàn bộ!”

Dưới đáy có người lớn tiếng kêu lên: “Huân tước Kent! Công sứ của quý quốc, Chu Ngươi Điển tiên sinh, chẳng phải vẫn luôn ủng hộ Viên Thế Khải, tổng thống lâm thời ở phương Bắc sao? Vì sao hiện tại ngài lại bi quan về tiền đồ của ông ta như vậy? Hiện tại xem ra, về tình hình Hồ Bắc và Giang Tây ở Hoa Trung, quý quốc cũng có tổng lãnh sự tại Hán Khẩu, tại sao không phải ông ta đứng ra giải thích rõ tình hình? Theo tôi thấy, đây cũng chỉ là một sự kiện mang tính địa phương mà thôi. Đợi đến khi Trung Quốc hoàn thành tổng tuyển cử, mọi việc sẽ dần đi vào quỹ đạo, mà việc Trung Quốc hoàn thành tổng tuyển cử, chẳng phải là điều kiện tiên quyết để chúng ta công nhận chính phủ dân quốc sao?”

Người nói chuyện là lãnh sự Mỹ, Kho Bách, hắc cười hì hì nhìn Kent, trong tay vuốt vuốt ly rượu. Đối với những quốc gia không có lợi ích liên quan đến Trường Giang, sự chú ý của họ đối với cục diện chiến tranh Ngạc Cán không lớn bằng Anh quốc. Họ chỉ quan tâm đến việc chính phủ dân quốc có thể hoàn thành tổng tuyển cử một cách suôn sẻ hay không, có hứa hẹn kế thừa quyền lợi và nợ nần của các quốc gia từ triều Thanh hay không, sau đó mới liên quan đến việc chính thức trình quốc thư, công nhận chính phủ dân quốc. Tuy nhiên, có một điểm giống với Kent, họ hy vọng sự việc này được giải quyết trong phạm vi địa phương.

Kent vốn không có thiện cảm với nước Mỹ, đối với Kho Bách, người từng nhận học bổng Rose, học ở Anh quốc rất lâu, cũng vậy. Hắc cứng đờ gật đầu với Kho Bách, lớn tiếng nói: “Cảm ơn ý kiến của ngài, tôi muốn làm rõ một vài điểm. Thứ nhất, công sứ Chu Ngươi Điển của chúng ta không phải vì Viên Thế Khải, mà là vì tổ quốc của ông ta! Cho đến nay,

Viên Thế Khải vẫn là lựa chọn tốt nhất mà chúng ta có thể nghe theo. Ông ta hiểu rõ tình hình quốc tế, hiểu rõ quyền lợi của chúng ta tại Trung Quốc, và có thể bảo vệ rất tốt. Đó là lý do chúng ta chọn ông ta! Cũng là lý do chúng ta phải bảo vệ địa vị của ông ta!”

Ánh mắt hần sáng ngời, quét mắt toàn trường: “Thứ hai, tôi và đồng sự đáng kính của tôi tại Hán Khẩu có sự phân công công việc. Ông ta không thể đến Thượng Hải, tôi cũng không thể đến Hán Khẩu. Chúng ta, những đại diện của các quốc gia tại Thượng Hải, đều chú ý đến tình hình Hoa Đông và những ảnh hưởng do cuộc chiến tranh này gây ra, đó là điều chúng ta phải kiên quyết ngăn chặn! Tôi tin rằng, hiện tại chúng ta nên kiên quyết ngăn chặn một số thế lực Hoa Đông tham gia vào cuộc chiến này! Các vị tiên sinh đều rất rõ tôi đang nói đến ai! Ngăn chặn tình hình này chuyển biến xấu hơn nữa. Và quyền lợi của các quốc gia chúng ta bị tổn hại hơn nữa, thậm chí không được công nhận! Vì vậy, để quốc Anh không tiếc xuất động một doanh, hai doanh, thậm chí một lữ đoàn để duy trì cục diện yên ổn ở Trường Giang! Và những hành động này cần được các quốc gia văn minh có lợi ích tại Trung Quốc cùng nhau duy trì!”

Nhìn thấy Kent trong hoàn cảnh này lại lớn tiếng đe dọa vũ lực một số thế lực ở Hoa Đông, những lãnh sự này đều hiểu rõ cuộc chiến tranh này, sau lưng hai phe Nam Bắc là Viên Thế Khải và Tôn Thần. Một người chiếm cứ trung ương, thế lực sâu rộng. Một người quật khởi ở Đông Nam, khí thế mười phần. Đến khi họ va chạm, đó chính là cục diện thiên lôi dẫn ra địa hỏa. Theo Anh quốc, tình huống này nhất định phải tránh, và một số thế lực nhất định phải bị suy yếu. Theo một số quốc gia khác, việc có một thế lực không phục tùng lợi ích của Anh quốc ở Trường Giang cũng không phải là chuyện xấu, có thể khiến đám người Anh khó chịu một phen cũng khiến nhiều quốc gia vui vẻ.

Kỳ thực, đừng nhìn Kent làm ra vẻ hung hãn như vậy, thậm chí còn nói ra lời xuất binh, nhưng từ sau khi chiến tranh Borr kết thúc (hiện tại chiến tranh du kích vẫn đang diễn ra ác liệt), năng lực bành trướng của đế quốc Anh đã vượt qua thời kỳ đỉnh cao, đang nhanh chóng co lại trên phạm vi toàn cầu. Điều này, rất nhiều quốc gia cũng rõ ràng, và dĩ nhiên sẽ có quốc gia nghĩ đến việc lấp đầy khoảng trống thế lực sau khi họ co lại..... Mọi thứ đều đang trong quá trình thay đổi vi diệu.

Lãnh sự Nhật Bản cùng mấy quân nhân Nhật Bản thấp bé, răn chắc ở đó thì thăm trò chuyện, cố gắng tránh để mọi người nghe thấy, trông rất thần bí. Mà những người khác cũng đang chờ Kent nói xong, cũng xôn xao bàn tán. Cảnh tượng nhất thời có chút tẻ nhạt, để Kent một mình đứng trên đài, không biết phải làm sao.

Lần này, bọn họ họp bàn, cũng không mong muốn lập tức đưa ra một trình tự hành động cụ thể nào, mà là vì tình hình lúc đó ở Hoa Cường Quốc, khi chính phủ dân quốc mới thành lập. Nguyên tắc hành động thống nhất của cường quốc đã được vạch ra, đó là mọi động thái liên quan đến tình hình này đều phải hướng tới sự thống nhất của cường quốc. Vì thế, Kent mới lợi dụng cuộc họp này để đưa ra ý kiến về hành động của Đế quốc Anh trên sông Dương Tử, đây cũng là chỉ thị rõ ràng mà hắn nhận được sau khi bàn bạc với Chu Ngươi Diển. Chu Ngươi Diển phụ trách công việc của các công sứ ở Bắc Kinh, còn hắn thì hành động ở Thượng Hải. Hy vọng ít nhất trên danh nghĩa nhận được sự ủng hộ của các nước, còn việc tiến hành cụ thể ra sao, đương nhiên còn có một loạt bí mật bàn bạc. Nhưng không ngờ chỉ là một đề nghị trên danh nghĩa, hiện tại cũng chẳng có ai hưởng ứng, khiến Kent phải tự kiểm điểm xem liệu mình có diễn đạt quá gay gắt hay không.

Renault nhỏ giọng nói với Kent: "Huân tước tiên sinh, tôi nhận được chỉ thị từ công sứ Pháp, nếu Đế quốc Anh có hành động trên sông Dương Tử,

thì sẽ ủng hộ trên danh nghĩa... Đương nhiên ngài biết, tình hình châu Âu hiện tại đang dần căng thẳng, mà chúng ta ở Ấn Độ và Hoa Nam còn rất nhiều lợi ích cần bảo đảm, về chuyện trên sông Dương Tử, chúng ta cũng chỉ có thể duy trì trên danh nghĩa mà thôi."

Kent đã biết những điều này từ trước, việc Renault nhắc lại chỉ để tránh cho đồng sự của mình quá lúng túng mà thôi. Kent hơi cảm kích gật đầu với Renault. Tuy nhiên, phong thái lãnh đạm đặc trưng của người Anh khiến sự cảm kích này cũng nhạt đi nhiều. Renault thầm thì trong lòng: "Bọn người Anh..."

Lãnh sự Nhật Bản tách khỏi mọi người, tiến đến trước mặt Kent, hơi cúi đầu: "Huân tước tiên sinh, những chuyện này ngài mong muốn trong một cuộc họp mà có thể nhận được sự ủng hộ không do dự của mọi người, có lẽ không thể làm được ngay lập tức. Nếu ngài rảnh rỗi vào tối mai, nước tôi rất sẵn lòng trao đổi ý kiến với ngài về tình hình Hoa Đông."

Kent cũng gật đầu đáp lễ: "Vô cùng cảm kích, ngài đến dự là vinh hạnh của tôi." Hóa ra, Nhật Bản ở Viễn Đông chỉ là một "kẻ hầu người hạ" của Anh, trước đây, đại diện Nhật Bản chắc chắn đã sớm lớn tiếng ủng hộ. Hiện tại, theo thể lực của Anh co lại, Nhật Bản dần dần cường thịnh, cũng ngày càng coi trọng lợi ích quốc gia của mình. Nghĩ đến đây, trong lòng Kent lại thở dài một tiếng.

Hắn cũng biết cuộc họp hôm nay sẽ chẳng có kết quả gì, nói nhỏ hai câu với Renault, Renault, người chủ trì cuộc họp, lại rung chuông. Kent còn rất "vô lương tâm" trong lòng cười nhạo hắn một câu: "Đầu bếp Pháp, cái chuông này thật hợp với hắn..."

"Các vị đồng sự và các vị quân quan tiên sinh, vì đồng sự tôn kính của chúng ta hôm nay đã chính thức đưa ra ý kiến về hành động của Đế quốc Anh trên sông Dương Tử, chúng ta, những đại diện lãnh sự Hoa Đông,

đương nhiên sẽ dựa vào tình hình thực tế mà chúng ta nắm giữ để bàn bạc thêm với công sứ ở Bắc Kinh, có lẽ còn phải đợi chỉ thị từ trong nước... Căn cứ vào nguyên tắc thống nhất của cường quốc, tôi tin rằng các đồng nghiệp đáng kính của chúng ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng đề nghị của lãnh sự Anh... Dưới lầu chúng ta còn chuẩn bị trà bánh và âm nhạc, sau cuộc họp, xin mời mọi người thư giãn một chút!"

Lần này, mọi người tản ra thật nhanh, vừa cười nói vừa hướng về phía cửa. Tình hình ở trung du sông Dương Tử, đối với những người nước ngoài ở tô giới mà nói, hiện tại vẫn còn xa vời. Đặc biệt là không có lợi ích quốc gia của riêng mình, đơn giản chỉ là một vài tin tức trên báo chí và những cuộc chiến tranh như trò chơi của những binh lính Trung Quốc yếu ớt. Không ít người còn thầm oán trách, Kent lại đưa ra yêu cầu chính thức như vậy, họ lại phải tìm mấy công việc mấy ngày nay để chỉnh lý tư liệu, đưa ra báo cáo. Cái gì mà nguyên tắc thống nhất của cường quốc, hiện tại ở Thượng Hải là mùa hè, thật là cao trào của một loạt vũ hội, tiệc trà xã giao!

Kho Bách trải qua bên cạnh Kent, đột nhiên hỏi: "Huân tước tiên sinh, ngài định đi Từ Châu một chuyến gần đây sao? Tôi có một chút giao tình riêng với tướng quân Mưa Thần, có thể dẫn ngài đến gặp."

Kent cười lạnh, cầm lấy gậy chống của mình: "Là đại diện của Đế quốc Anh, tôi không muốn có quá nhiều quan hệ với quân phiệt. Dù sao, vẫn là cảm ơn thiện ý của ngài." Hắn cứng đờ gật đầu với Kho Bách, nhanh chân bước ra ngoài cửa.

Lúc này ở Từ Châu, mọi người đều bận rộn. Tám đoàn động viên sau tiếp tế công tác, bộ đội chuyển đi sau đó lưu thủ bộ đội khu vực phòng thủ điều chỉnh, công tác liên lạc với các thế lực địa phương, đã khiến mọi người bận tối mào tối mặt.

Mà Mưa Thần được coi là trung tâm của quân Giang Bắc, những ngày này phải tiếp kiến vô số đại biểu các bên, duyệt xem vô số văn điện. Đồng Minh hội Hoàng Hưng ở Thượng Hải là một trong những nhân vật trung tâm của trận cuồng phong này, không thể ở lại Thượng Hải nữa, chuẩn bị đến Từ Châu để bàn bạc với Mưa Thần một số chuyện. Bên trong, tiên sinh Tôn Trung Sơn cũng vì chiến tranh Ngạc Cán bùng nổ, nhất thời không tiện đến Bắc Kinh theo hẹn, cũng về Thượng Hải. Hành động của Lý Lợi Quân, ít nhất một mục tiêu đã đạt được, các nhân vật đại biểu của Đồng Minh hội, không phải đều đến Bắc Kinh cùng Viên Thế Khải để bày tỏ hữu nghị rồi. Bọn họ đều dốc toàn lực để xử lý chuyện này, hy vọng có thể đạt được một giải quyết tốt đẹp mà không làm tổn hại đến thực lực của Đồng Minh hội ở địa phương.

Viên Thế Khải ở Bắc Kinh liên tiếp phát ra bốn điện, khẩu khí mỗi lần một nghiêm khắc hơn. Ban đầu chỉ là nghiêm lệnh Lý Lợi Quân rút quân về nguyên phòng, không được theo Hoàng Hưng điều tra mà tiến vào Hồ Bắc. Sau đó liền bãi bỏ chức vụ Giang Tây Đốc quân của Lý Lợi Quân, ra lệnh cho Âu Dương Võ thay thế. Đây cũng là thủ đoạn cũ của hắn, đề bạt thuộc hạ của kẻ địch để thay thế vị trí nhằm phân hóa. Tiếp theo là chất vấn Lý Lợi Quân có phải là dự định nổi loạn hay không, thậm chí là "cách mạng lần thứ hai". Cuối cùng là một phong điện báo dứt khoát hạ lệnh thảo phạt.

Lý Lợi Quân cũng lần lượt đáp trả, đầu tiên là nói Cán quân nhập Ngạc, chỉ là vì điều đình tình hình Hồ Bắc. Hắn đã nhận được sứ mệnh điều tra của Hoàng Hưng, điều Cán quân nhập Ngạc, hắn là phục tùng mệnh lệnh. Sau đó Viên Thế Khải bãi bỏ chức vụ của hắn, hắn phát động Giang Tây Tham nghị hội cái công cụ này để điện mời trung ương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, xưng trung ương quốc hội chưa từng tuyển cử quyết định lúc, Giang Tây thuộc về địa phương tự trị khu vực, địa phương nhận chức quan từ tham nghị hội tự nâng, trung ương không có quyền can thiệp. Lúc trước phương bắc có trực tiếp phụ thuộc năm đường quân nhân cùng trực tiếp phụ

thuộc nghị hội cự tuyệt phương nam tạm thời chính phủ bổ nhiệm Vương Chi Tường đốc thăng chương trình nghị sự. Lúc ấy những chuyện này bản đều là phương nam cùng Viên Thế Khải thương nghị tốt, nhưng là Viên Thế Khải lúc ấy lấy trực tiếp phụ thuộc là địa phương tự trị khu vực, không thể làm trái dân ý lý do cự tuyệt Vương Chi Tường đốc thăng, hiện tại tại sao lại tại Giang Tây chơi cái trò xiếc này? Tổng thống này liệu còn có độ tin cậy?

Cuối cùng, đối với lệnh thảo phạt của Viên Thế Khải, Lý Lợi Quân càng thêm coi thường, tự mình mô phỏng một điện công bố hãn xuất binh viện binh Cán, việc đã làm không có chỗ nào mà không phải là tại pháp có theo, chuyện hợp tình hợp lý. Đầu tiên là trung ương phát biểu Hoàng Hưng là điều tra làm, hãn phụng điều nhập Ngạc. Ngạc quân không để ý trung ương mệnh lệnh, hướng Cán quân giao chiến, hãn bị ép đánh trả. Hiện giờ trung ương lại một mực lật đổ trước mệnh, cho rằng hãn là nhắc lên bạo động nhân vật, đây chính là trung ương loạn mệnh, hãn không thể tiếp nhận! Hãn còn tại mở điện bên trong xưng, hiện tại Bắc Kinh tạm thời chính phủ, việc đã làm đã đem hiến pháp tạm thời phá hư không bỏ sót. Đầu tiên là phá hư trách nhiệm nội các chế độ, phát ra mệnh lệnh mà không trải qua nội các thủ tướng bộ thuộc, đời thứ nhất thủ tướng Đường Thiệu Nghi bị buộc trốn đi, mà Viên thị nội các thành viên nội các thế mà cũng không theo pháp tổng từ, liên tiếp đối hai cái thủ tướng. Lại không thông qua tạm thời tham nghị hội thông qua mà cưỡng ép thôi động lớn mượn tiền công việc. Hô hào lập tức liền tổ chức chính thức quốc hội đại tuyển, chỉ cần trách nhiệm nội các chính thức thành lập, hãn bằng lòng tiếp nhận trách nhiệm nội các điều tra, như trách nhiệm về mình, cam tâm tất cả hậu quả, búa rìu gia thân, không chối từ.

Đến nước này, cuộc chiến khẩu chiến đã không còn cần thiết. Mọi thứ đều phải dựa vào chiến trường để phân định thắng thua!

Trong Đồng Minh Hội, Sơn tiên sinh hô hào hai quân ngừng bắn ngay tại chỗ. Từ phương Bắc, Đoạn Kỳ Thụy, Lục quân bộ trưởng, cùng với phía Nam, Tiết chế hai tỉnh tuần duyệt, làm mưa thần cộng đồng tạo thành đoàn đại biểu điều tra chiến tranh Ngạc Cán, thay đổi công luận. Đề nghị này vừa ra, lập tức được Đồng Minh Hội ủng hộ. Các phe phái đại biểu phương Nam cũng nhao nhao hưởng ứng, đồng ý đề án. Trần Long, Tôn Dật Tiên, hai vị Đô đốc Đồng Minh Hội, càng liên danh điện mời Trung ương, mong Bắc quân đừng tiến xuống phương Nam. Họ nói, phương Nam là khu vực tự trị, tương lai chính thể ra sao cần đợi Quốc hội chính thức bầu cử, định ra hiến pháp mới quyết định. Hiện tại, nên duy trì hiện trạng. Nếu Bắc quân tiến xuống, khó tránh khỏi làm dân chúng phương Nam bất mãn, bất lợi cho đại cục. Họ cam đoan, chỉ cần Bắc quân không xuống, nhất định sẽ khuyên Lý Hán Khanh ngừng bắn, chờ hai bên thành lập đoàn điều tra.

Bắc quân lúc này mới nhận ra, các tỉnh phương Nam đang dần liên kết dưới lá cờ tự trị. Kẻ chủ mưu, lúc này lại an phận ở Từ Châu, không phát một điện, không động một binh, chính là Giang Bắc tuần duyệt, làm mưa thần!

Mưa thần đặc ý, cục diện hiện tại là lý tưởng nhất. Quân của Lý Hán Khanh tuy có ý định ở Hồ Bắc, nhưng nếu không có súng ống, tiền tài của hãn, thì không thể đánh. Vì có chỗ dựa vững chắc ở Tô, An Huy, Lý Hán Khanh mới dám ra tay. Nếu như theo lịch sử, lực lượng Đồng Minh Hội ở Tô, An Huy yếu kém, thì Lý Hán Khanh, một nhân vật cương liệt, cũng chỉ có thể lui lại, không thể tiến lên, chỉ có thể khởi sự hai lần. Hãn đã cải biến sâu sắc cục diện lịch sử.

Hiện tại, Đồng Minh Hội của Tôn Dật Tiên không lên phía Bắc, hợp tác với Viên Thế Khải là điều không thể. Phương Nam đang giương cao cờ tự trị, có chút đồng tâm hiệp lực. Cơ sở của Viên Thế Khải đã suy yếu đến mức này... Nếu phe phái phương Nam nắm giữ Quốc hội, thì sao? Khi đó,

đanh nghĩa đại nghĩa sẽ hoàn toàn thuộc về họ. Khi đó, mới là "hàng vừa hè" thực sự, chứ không phải ẩn mình sau bức màn như hiện tại.

Tương lai vô hạn khả năng, đang mở ra trước mắt hãn.

Quân phục màu lam, quần cụt màu lam, các binh sĩ Cán quân xếp thành đội hình, dưới ánh nắng tháng Chín đổ mồ hôi như mưa, bước nhanh không ngừng. Họ đội nón lá, đi giày vải, công súng trường Hán Dương, dây băng đạn quấn quanh người, dưới sự đốc thúc của sĩ quan, không dám dừng bước.

Sau trận kịch chiến ở Võ Huyệt, phá tan chủ lực Ngạc quân, theo lẽ thường phải chinh đồn. Nhưng Lý Hán Khanh lại thúc giục, ra lệnh cho quân đội không được chinh đồn, tăng tốc hành quân! Hãn không thích thưởng cho quân đội, chỉ dựa vào tinh thần khích lệ. Lần này, mỗi binh lính được hai nguyên tố tiền giấy, sĩ quan được thưởng thêm theo cấp bậc. Hãn phải đuổi kịp Bắc quân! Đến lúc đó, chiếm giữ Vũ Hán, ba trấn, chưa chắc không phải là cục diện như Tân Hợi. Đến lúc đó, công thần đệ nhất Đồng Minh Hội, ngoài Lý Hán Khanh ra còn ai? Hai chi đội chủ lực của hãn đã đến gần Ngạc Châu, vượt qua Ngạc Châu, Vũ Hán, ba trấn sẽ nằm dưới chân.

Mạn Thà, chi đội kia, cũng được Tương quân ngầm ủng hộ, nắm giữ Mạn Thà hoàn toàn, đến chúc mừng.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hiện tại, Âu Dương Vũ đã gửi tin tức đến, đoàn của hãn vẫn đang kiên thủ ở Võ Xương, khổ sở chờ đợi đại quân chủ lực đến. Theo báo cáo, Ngạc quân ở Võ Xương đã mất nhuệ khí, nếu không vì thực lực quá yếu, có lẽ đã tự mình khôi phục Võ Xương.

Nhưng Bắc quân, hiện tại đang ở đâu? Đây là điều Lý Hán Khanh lo lắng nhất. Hắn ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên lớn tiếng hạ lệnh: "Tăng tốc độ hành quân! Trong hôm nay, nhất định phải chiếm Ngạc Châu!"

Đêm tối dần buông xuống Võ Xương.

Âu Dương Vũ và Phùng Ngọc Tường tựa lưng vào bao tải, trong công sự. Một ngày nay, Phùng Ngọc Tường, một hán tử sắt đá, đã gầy đi trông thấy. Âu Dương Vũ cũng mất đi vẻ phong lưu, phóng khoáng, trên mặt râu ria đã dài ra, trong mắt đầy tơ máu. Họ vừa tuần tra trận địa, đang ngồi xuống thở dốc.

Phùng Ngọc Tường nghe Âu Dương Vũ lẩm bẩm điều gì, có chút kỳ quái hỏi: "Đình Chiến huynh, huynh đang nói gì vậy?" Một ngày nay, họ đã cùng sinh tử, sớm đã gọi nhau bằng tên chữ, thân thiết như anh em.

Âu Dương Vũ mệt mỏi thở dài: "Ta đang tính Lý Đô đốc khi nào đến Võ Xương. Theo hành trình, quân đội cũng đã đến Ngạc Châu, chúng ta chỉ cần kiên trì thêm hai ba ngày nữa. Chưa từng đánh khổ cực như vậy."

Phùng Ngọc Tường cười nhạt một tiếng, một phát đạn pháo 75 ly nổ tung ở phía xa, cát đá văng tung tóe. Hai mắt hắn không chớp lấy một cái, đối với Ngạc quân bất lực phát động tấn công, loại quấy rối bằng pháo này, hai người đã quen thuộc.

Phùng Ngọc Tường thản nhiên nói: "Nếu không muốn đánh, cũng được. Hôm qua, lãnh sự Anh ở Hán Khẩu còn phái đại biểu Hội Chữ Thập Đỏ đến. Muốn chúng ta hạ vũ khí đầu hàng, đảm bảo an toàn tính mạng. Đình Chiến huynh nếu không chịu đựng nổi, Lê Nguyên Hồng chắc chắn rất vui mừng cho huynh đi nghỉ ngơi một chút... Ta chỉ đùa thôi."

Âu Dương Vũ tức giận trừng mắt Phùng Ngọc Tường, rồi tự cười: "Hạ vũ khí, Lê Nguyên Hồng sợ là hận ta thấu xương rồi. Chúng ta đánh cho bến tàu Võ Xương tan nát. Đường thủy Trường Giang bị chúng ta làm gián đoạn, tạo nghiệt cũng không ít. Lúc này, chỉ có thể khổ sở chống đỡ đến khi sự trường đến, hy vọng có kết quả tốt. Cũng không biết bên ngoài thế cục ra sao, hiện tại không tính ra được..."

Hắn thở dài một hơi: "Trước khi đánh, ta không dám giấu diếm Chương huynh, ta thực sự rất hăng hái, cho rằng Hồ Bắc sắp hạ, đến lúc đó, Ngạc, Cán, Tô, An Huy sẽ thành một mạch, Viên Thế Khải không dám động đến chúng ta. Cũng là chúng ta Đồng Minh Hội tranh thủ cơ sở chính quyền toàn quốc và sắp xếp trước, không qua mấy ngày đánh xuống, lại càng ngày càng chột dạ... Lời này ta chỉ nói với huynh, chúng ta lần này cùng nhau trải qua hoạn nạn, trong lòng sớm coi huynh là huynh đệ."

Phùng Ngọc Tường vẫn giữ vẻ mặt bất động: "Chúng ta là quân nhân dưới trướng Vũ Tư lệnh, chỉ lo đánh trận, chuyện chính trị không hỏi. Đã là Tư lệnh phái ta đến hiệp trợ huynh, ta tự nhiên sẽ cùng Đình Chiến huynh tử chiến đến cùng. Chuyện khác, tự nhiên có người chuyên môn đi lo... Tư lệnh thường nói, quân nhân nên thuần túy một chút thì tốt."

Âu Dương Vũ, vốn là tâm phúc của Lý Hán Khanh, tham gia chính sự, vừa là quân nhân, lại là chính khách. Lời nói của Phùng Ngọc Tường, hắn đương nhiên không để trong lòng, ngược lại cảm thấy quân nhân tham chính là chuyện đương nhiên. Hắn hắc hắc cười, đang muốn tiếp tục nói chuyện, chỉ nghe trên không trung vang lên tiếng rít, tiếp theo đạn pháo nổ tung trong khu vực trận địa của họ. Một phát pháo đánh trúng, rơi vào một bao tải trên trạm gác, một tiếng nổ lớn, tứ chi binh lính bay tứ tung.

Liên tiếp là tiếng pháo, nghe âm thanh có ít nhất hai khẩu pháo binh đang bắn phá cấp tốc, hơn nữa đều là pháo 75 ly. Lập tức, đạn pháo như

mưa rơi xuống trận địa nhỏ bé của họ. Hai người đều nằm rạp xuống đất, nhất thời không lo được gì khác, chỉ chờ trận mưa đạn đi qua.

Nếu đối diện có người dám ngồi thẳng lên nhìn, sẽ thấy một vùng chớp sáng.

Bắc Quân đệ tam sư thứ mười một đoàn trưởng Vương Nhận Bàn cùng Ngạc quân đệ nhất sư tham mưu trưởng Vương An Lan đứng trên nóc một ngôi nhà dân, đều dùng ống nhòm quan sát cảnh khói lửa bốc lên ở bên cảng Cán quân. Vương An Lan mấy ngày nay chỉ huy đám quân Ngạc quân lưu thủ ở Võ Xương giằng co với đám Cán quân ngoan cố, đã đến mức tâm lực lao lực quá độ. Lê Nguyên Hồng ở Hán Khẩu ngày ba bốn lượt hạ lệnh, bắt hãn phải cấp tốc thanh trừ sạch sẽ Cán quân ở Võ Xương. Nhưng Ngạc quân ở Võ Xương vốn không nhiều, chỉ hơn ba ngàn người, lại còn phải điều quân đến tiền tuyến, lấy đâu ra lực lượng mà khu trục địch nhân. Mọi người ở Võ Xương chỉ có thể đánh cầm cự, sống ngày nào hay ngày đó, ai biết vị đô đốc này còn ngồi trên vị trí được mấy ngày.

Nhưng sáng nay, quân tiên phong của Bắc Quân cuối cùng cũng đến Võ Xương, đi qua nhà ga Lưu gia miếu, khiến hãn thở phào nhẹ nhõm. Quân tiên phong đến vẫn là đội quân tinh nhuệ nhất của Bắc Dương, đệ tam sư, tuy chỉ có một đoàn, nhưng vị đoàn trưởng kia hành động rất nhanh, lập tức tổ chức người xem xét địa hình, điều phối hỏa lực. Mặc dù hãn có chút ương ngạnh, ép buộc pháo binh của Ngạc quân phải phối thuộc dưới quyền chỉ huy của hãn, đối với Vương tham mưu trưởng này cũng có vẻ hống hách, nhưng Vương An Lan đã sớm tính toán giao việc cho người khác, nào còn quản được nhiều như vậy, chỉ mong Vương đoàn trưởng này tiếp nhận hết mọi chuyện đi cho xong.

STT 110: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc .

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 11: Chuyển tiếp đột ngột

Nói đến Trần Hoạn cũng là người hiểu biết, biết tuyến đường Hán vận chuyển có hạn, đại quân xuôi nam cần thời gian, bèn ưu tiên trang bị một chi đội quân tinh nhuệ đến phương nam. Lúc này, chỉ cần có viện quân đến, cục diện sẽ hoàn toàn khác biệt. Đoàn 11 của Vương Nhận Bân chính là tiên phong.

Vương Nhận Bân đặt ống nhòm xuống, lạnh giọng nói: "Đội quân của Cán quân này thực lực cũng chẳng ra sao, cho đến giờ, chỉ như kiến gập nước... Ta thấy rất kỳ quái, Ngạc quân có nhà máy Hán ở trong tay, pháo thì không ít, sao không sớm tổ chức pháo kích tập trung, bọn chúng chẳng phải đã sớm sụp đổ rồi? Thế nào cứ phải đợi đến khi quân Bắc Dương của chúng ta đến?"

Vương An Lan hắc hắc cười gượng, trong lòng thầm nghĩ: "Các người Bắc Dương quân là quen thói đốt nhà, năm đó Hán Khẩu bị các người đốt sạch. Chúng ta Ngạc quân lưu thủ phần lớn là người địa phương, ai nỡ liều mạng mà nã pháo? Bến tàu phụ cận người ta lại nhiều, mọi người vui vẻ cứ thế mà duy trì cục diện. Như thế một trận hỏa lực giáng xuống, ngộ thương

dân chúng tài sản còn chưa biết bao nhiêu. Đến lúc đó món nợ này liền tính với Viên Thế Khải! Vua ta an ổn có thể không thẹn với lương tâm."

Vương Nhận Bân lạnh lùng liếc nhìn vị tham mưu trưởng Ngạc quân kia, hắn thế mà còn mang hàm trung tướng! Quân chế nơi này, làm hỏng hết cả quân hàm. Hắn hiện tại nằm trong tay Tam doanh, bổ sung binh lính tinh nhuệ, theo chỉ thị của Trần Nhị Am, nhất định phải đánh ra uy phong của Bắc Dương! Ba doanh cùng nhau xông lên, địch nhân bất quá mấy trăm tên tàn binh, đường lui đã không còn, ắt bại. Nhưng hắn còn muốn thắng cho đẹp!

Tiếng pháo dần dần ngừng lại, súng máy đối diện lại bắt đầu gầm rú, rõ ràng một lần đại tiến công đang đến gần. Binh lính Cán quân nhao nhao xông vào trận, có người ngay trên trận địa xi măng của lầu trung tâm dựng súng máy lên, trên trận địa đều là quan binh khom người chạy tới chạy lui, vội vàng tu sửa trận địa bị pháo kích tàn phá và bổ sung đạn dược. Mấy ngày nay, chiến đấu đã trở thành thói quen của bọn hắn.

Phùng Ngọc Tường chậm rãi nhô đầu ra, nhìn thoáng qua trận địa đối diện, cười khổ nói: "Đình Chiêu huynh, e là quân Bắc Dương đã lên rồi."

Âu Dương Võ trong lòng cũng có dự cảm chẳng lành như vậy, cảm thấy thân thể lạnh buốt. Hắn móc súng ra, nắm chặt trong tay, nghiến răng nói: "Cứ chết ở chỗ này mà thôi... Lão tử giết người luôn có tiền kiếm, đầu hàng ta lại không làm được. Đại trượng phu sinh không thể hưởng vinh hoa phú quý, chết cũng phải có người nấu cỗ!"

Phùng Ngọc Tường lắc đầu: "Xem ra chúng ta không thể kiên trì đến khi quân của Lý Đô 도착 đến Võ Xương... Bến tàu còn có một vòng lửa nhỏ, có lẽ chưa bị pháo phá hỏng, lúc đầu định giữ lại liên lạc, bây giờ lại ở trong tay vệ đội huynh đệ chúng ta. Thực sự không được, chúng ta liền lên thuyền rút lui!"

Âu Dương Võ trừng lớn hai mắt: "Vậy đám huynh đệ của ta thì sao? Mặc kệ bọn hăn?"

Phùng Ngọc Tường còn chưa trả lời, hỏa lực súng máy đối diện đã bắt đầu trút xuống, đạn bay vọt qua đầu bọn họ, đánh cho xi măng trên lầu một mảnh bụi mù. Trận địa quân Bắc Dương truyền đến tiếng còi sắc lạnh, the thé, các quân quan mang theo nón lá, tay cầm cờ, chỉ huy bộ đội xông lên. Ánh lửa chiếu rọi, lưỡi lê súng trường sáng loáng một mảnh.

Có ít nhất một ngàn người.

Binh lính Cán quân bị đạn súng máy từ hai bên bắn tới ép đến không ngẩng đầu lên được, chỉ có cửa sổ trận địa xi măng trung tâm, có vài khẩu súng máy nhả ra ánh lửa. Nhưng chỉ có hai ba khẩu súng máy, làm sao có thể ngăn cản được địch nhân! Những địch nhân kia đi vài bước lại bỏ một đoạn, dưới sự chỉ huy của sĩ quan cầm cờ, chỉnh tề tiến lên, rõ ràng là một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh. Dưới hỏa lực phản công của đối phương cũng không ai rối loạn, so với mấy ngày trước đối địch với Ngạc quân quả thực không cùng đẳng cấp!

Âu Dương Võ và Phùng Ngọc Tường, đang nằm quan sát, nhìn nhau, riêng phần mình tản ra nắm giữ bộ đội, lúc này còn gì để nói, vậy thì liều mạng!

Một đội thuyền đang chuyên chở hàng hóa ghé qua trên sông dài, chi đội này là của Cán quân. Toàn bộ đều là thuyền gỗ lớn, mỗi thuyền ít nhất đều có hơn vạn cân hàng hóa. Để bảo đảm hành động quân sự, đoạn Giang Tây của Trường Giang, còn có thuyền vận tải trên Cán Giang, đều cơ hồ bị trưng dụng.

Phía trên đội thuyền này có Cán quân áp giải, vận chuyển lương thực, quân trang, đạn dược, đều là vật tư thiết yếu nhất của tiền tuyến. Hai chi đội

chủ lực Cán quân hành động ven sông, bọn họ liền tiếp tế ven sông, quả nhiên là rất tiện. Hiên nhiên trời đã không còn sớm, hôm nay có chút ngược gió, sợ làm trễ nải hành trình, Đại đội trưởng Cán quân vọt tới thuyền chủ thuyền dẫn đầu đội tàu, vội vàng hỏi: "Chủ nhà, hôm nay có thể đến Võ Huyệt không, người cũng phải nói chắc chắn!"

Chủ thuyền đã là người có chút tuổi, chậm rãi gõ tẩu thuốc trong tay, thao thao bất tuyệt theo giọng Giang Tây nói: "Nhìn! Chúng ta tận tâm tận lực, cố gắng đoạt gió đi, có đến được hay không, cái này cũng không dám chắc chắn. Dù sao tổng gia người biết chúng ta không lười biếng là được."

Tiểu Đại đội trưởng đối với chủ thuyền tóc muối tiêu này cũng không dám nổi giận, đội tàu này coi như toàn trông cậy vào hãn dẫn đội. Hãn từ trong túi tiền lấy ra một bao tinh bột, rút ra một điếu đưa cho chủ thuyền: "Chủ nhà, đến điếu dương khói! Huynh đệ cũng là thân bất do kỷ a, nếu lỡ làm trái mệnh lệnh, đây chính là quân pháp xử trí, lão nhân gia người coi như giúp đỡ chút, nhất định đuổi tới vừa vặn rất tốt."

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, theo thượng du truyền đến vài tiếng còi hơi vang lên, không lâu sau, hai chiếc pháo hạm treo cờ Anh quốc cực nhanh đón tới. Chủ thuyền lớn tiếng chỉ huy bên cạnh bỗng vịn đà, mới hiểm hiểm tránh được hai chiếc pháo hạm này. Quân hạm Anh quốc vẽ lên *, dán chi đội tàu song song tiến lên. Sĩ binh Cán quân và người chèo thuyền trên đội tàu đều ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Bốn môn tam anh thốn khẩu kính, sáu cửa bốn mươi chút nào M-diameter hạm pháo cùng trên thuyền súng máy đều chĩa tới, đối diện với bọn họ. Một thiếu tá sĩ quan Anh quốc lười biếng ngồi trên ghế, bưng một chén hồng trà Đại Cát Lĩnh, đang làm hao mòn thời gian trà chiều quý báu của mình.

Mấy tên thủy binh Anh quốc dưới sự chỉ huy của một thiếu úy, giơ lên một cái loa sắt tây da, quang quác quang quác hô một trận, kêu đều là tiếng Anh, những binh lính Cán quân và người chèo thuyền làm sao biết bọn họ muốn làm gì!

Thiếu úy rất chân thành hô ba lần, đi đến trước mặt thiếu tá: "Tôn kính thiếu tá tiên sinh, ta đã thông báo cho những thuyền phu và các binh sĩ, hiện tại đoạn sông Hồ Bắc bị hạm đội Anh quốc chúng ta phong tỏa, bất kỳ thuyền nào đến tiền tuyến vận chuyển vật liệu quân nhu đều phải tiếp nhận kiểm tra và tạm giam, lập tức buông buồm và treo dây thừng lên quân hạm của chúng ta. Không phục tùng mệnh lệnh, sẽ bị coi là địch nhân, chúng ta sẽ khai hỏa."

Thiếu tá chậm rãi uống một ngụm trà, lười biếng nói: "Thật là một buổi trà chiều đẹp đẽ trên sông Dương Tử a... Thân yêu tiên sinh, người xác định người đã thông báo cho bọn họ ba lần".

Thiếu úy mặt còn có chút ngây thơ, chần chừ một chút nói: "Tiên sinh, ta xác định... Nhưng trong chúng ta không có người biết tiếng Trung."

Thiếu tá mỉm cười nói: "Con trai của ta, trong khi chúng ta nhận lệnh, có cần thiết phải dùng tiếng Trung để thông báo cho bọn họ không?"

"Cái này đương nhiên là không cần, tiên sinh."

Thiếu tá mang bao tay trắng tay ưu nhã vẫy một cái: "Vậy thì tốt, khai hỏa... Con trai của ta, tiện thể cho ta một tờ báo."

Đại đội trưởng Cán quân vẫn đang lặng lẽ nói chuyện với chủ thuyền có chút hoảng hốt: "Mấy tên quý Tây Dương này quả thực có chút cổ quái. Đừng sợ, chủ nhà, ở đây có chúng ta những người cầm súng này."

Hai chiếc pháo hạm Anh quốc cách đội tàu khoảng một trăm mét đột nhiên khai hỏa, bảy mươi sáu li, bốn mươi chút nào M-diameter hạm pháo phun ra ra liên tiếp ngọn lửa, súng máy trên thuyền cũng bắt đầu liên tiếp nhả đạn. Hỏa lực mạnh mẽ như vậy đổ ập xuống, những chiếc thuyền gỗ của Cán quân làm sao ngăn cản được!

Đứng trên boong tàu, binh lính cùng người chèo thuyền bị bạo tạc hất xuống sông, dây thừng bay đầy trời. Mấy tên lính cầm súng trường cố gắng chống cự, nhưng trước hỏa lực mạnh mẽ, chỉ có thể bị đánh tan xác. Hai chiếc pháo hạm Anh quốc tới lui oanh kích hai ba lượt, mười mấy chiếc thuyền gỗ lớn hoặc nổ tung thành mảnh vỡ, hoặc bốc cháy dữ dội rồi chìm xuống, lúc này mới ngừng bắn, quay đầu nghênh ngang chạy trên sông.

Trên mặt sông, đội tàu tiếp tế của quân Cán vốn chinh tề giờ đã biến thành địa ngục trôi nổi, xác chết trôi nổi cùng mảnh vỡ thuyền bè la liệt. Vài thương binh còn nằm trên thuyền chưa thể nhúc nhích, tiếng kêu thảm thiết vang vọng một vùng, nhìn lửa chậm rãi lan đến thân thể mình.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Viên thiếu tá người Anh trong suốt quá trình chỉ chăm chú đọc báo, đến cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

"Đây quả thực là một thảm án Vạn Huyện, một thảm án Nam Kinh khác! *! Bọn quý Tây Dương này quá đáng!" Mưa Thần nặng nề đập bàn một cái, rồi chấp tay sau lưng đi lại trong phòng.

Bọn thuộc hạ không biết thảm án Vạn Huyện và Nam Kinh là gì, nhưng cũng đều oán giận.

Quân hạm Anh quốc lấy cớ ngăn chặn đường thủy vận tải của Trường Giang, tuyên bố tham gia vào Trường Giang, ngăn chặn mọi vật tư quân sự

tiếp tế cho hai bên, cho đến khi chiến sự kết thúc. Chúng còn điều động pháo hạm nội hà bảo vệ tô giới và lãnh sự quán Hán Khẩu. Trong quá trình này, chúng tấn công đội tàu tiếp tế của quân Cán, lấy cớ cảnh cáo sau vẫn không ngừng kiểm tra tàu. Sau khi oanh kích, quân Cán thương vong hơn trăm người, dân thường vô tội chết hơn mười người.

Sau khi hai chiếc pháo hạm Anh quốc gây án trở về Hán Khẩu, chúng còn triệu tập phóng viên chụp ảnh mấy vết đạn trên pháo hạm, xem như bằng chứng bị quân Cán tấn công. Viên Thế Khải lại vội vàng gửi điện, gán thêm tội danh cho quân Lý, kích động dư luận, tự tiện tấn công tàu chiến nước bạn, phá hoại đường thủy Trường Giang, mọi hậu quả đều do hãn gánh chịu.

Tướng Bách Lý gọi Mưa Thần: "Tuần duyệt làm, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính! Quân hạm Anh đánh thì đánh, giờ chúng ta đối phó bọn chúng thế nào? Tình thế thay đổi quá nhanh. Quân Lý bị đánh không như mong muốn, không kịp đánh tới Võ Xương. Đệ nhất sư đoàn thứ nhất của Lục quân Giang Tây đóng ở Võ Xương đã bị tiêu diệt toàn bộ, Âu Dương Võ và Phùng Ngọc Tường mất tích. Mặc dù theo phán đoán, quân Bắc còn chưa đến, nhất thời không thể ngăn cản quân Cán tiếp tục tiến vào Võ Xương, nhưng theo thời gian, quân Cán bại lui là chuyện sớm muộn. Giờ phải nghĩ cách ứng phó!"

Mưa Thần lại liếc mắt nhìn Ngô Hái, thần sắc hãn vừa thương xót vừa phần nộ. Thấy Mưa Thần nhìn mình, biết Mưa Thần muốn hỏi gì, Ngô Hái thản nhiên nói: "Hiện tại Hồ Nam bên kia, Đàm sợ ba quyền muốn tiếp ứng chi đội mạn thà của quân Cán, đã rút lui về Tương cảnh. Triết quân gần đây nghe nói cũng nhận lệnh từ phương Bắc, tình hình thế nào cũng không rõ..... Về phần ba chi đội của ta, đã đến vị trí chỉ định. Dù là thi hành bộ thứ nhất hay thứ hai, đều đã chuẩn bị đầy đủ."

Mưa Thần gật đầu, lại yên lặng suy nghĩ đi lại. Bọn tâm phúc sĩ quan đều nhìn hẩn. Tình thế lúc này rất căng thẳng, ngoài biến số bất ngờ là việc Anh quốc nhúng tay, những việc khác vẫn nằm trong dự tính của Tư Mã Trạm. Mọi người đều hy vọng Mưa Thần có thể ổn định tình hình, bình tĩnh ứng phó. Đây là một cửa ải, nếu Mưa Thần thực sự ứng phó tốt với cục diện phức tạp này, thì hẩn sẽ không thể bị thay thế.

Mưa Thần xoay người, ánh mắt sắc bén hơn hẩn, ánh mắt ấy biểu thị sự quyết tâm: "Lúc đầu muốn giấu mình, giờ thì bị ép ra mặt!" Hẩn chỉ vào Ngô Hái: "Niệm Tôn, tìm đại biểu Giang Tây đến gặp ta! Chúng ta cũng nên ra tay!".

STT 111: ## Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 12: Xua...

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 12: Xua quân ngạc Cán

Lúc đại biểu Giang Tây chạy tới, mưa thần đang ở trong văn phòng soạn thảo điện văn. Mưa thần mặc chỉnh tề, mày nhú chặt, tâm tư dồn hết vào tờ điện văn trước mặt.

Hai vị đại biểu không dám quấy rầy, đồng thời cũng có chút tò mò, không biết vị "Điện vương" nổi danh khắp thiên hạ này đang viết nên điều gì kinh thiên động địa. Nhìn mưa thần cầm cúi viết lách, đến đoạn cao trào còn nặng nề đập bút xuống bàn, hai vị đại biểu giật mình. Mưa thần lúc này mới phát hiện ra sự có mặt của họ, gượng cười nói: "Hai vị, mời ngồi."

Tuần Nhuế, nghị trưởng hội bộ tham nghị Giang Tây, vốn là cựu Hàn Lâm, tuổi tác cũng đã cao, liền tự mình ngồi xuống trước. Vị đại biểu còn lại là thiếu tướng tham nghị quan của Cán quân, vẫn đứng nghiêm tại chỗ.

Mưa thần cũng không để ý đến hân, đi thẳng vào vấn đề: "Hai vị hân đã rõ tình thế hiện tại của Cán quân. Ta có thể nói thẳng với hai vị, tình hình vô cùng không lạc quan! Thậm chí còn rất nguy hiểm!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tuần Nhuế mới chậm rãi lên tiếng: "Đúng vậy, hiện tại tuy đô đốc Cán quân vẫn đang tiến quân, nhưng quân Bắc Dương đã quy mô xuôi nam, hạm đội Anh quốc lại chặn ngang sông, lòng người Giang Tây cũng dao động, đô đốc hiện tại đúng là tiến thoái lưỡng

nan. Hãn vừa phát điện báo từ tiền tuyến, mời tuần duyệt làm chiếu tiền định phương án trợ giúp."

Mưa thần lạnh giọng nói: "Ta đã đưa ra hai phương án, đều đã thông báo với đô đốc của các người. Tình hình hiện tại, ta quyết định thi hành Ất án, giúp các người ổn định tình hình Giang Tây! Có đường lui, so với làm gì cũng tốt! Tình hình Hồ Bắc ta cũng sẽ cố gắng hết sức giúp các người chống đỡ, nhưng chỉ có thể đi được đến đâu hay đến đó... Các người là đại biểu của Dung hợp huynh, có ý kiến gì không?"

Vị thiếu tướng đại biểu kia lớn tiếng nói: "Đô đốc đã nói, hai phương án, bất kể là phương án nào, chỉ cần mưa tuần duyệt thi hành, đô đốc sẽ vô cùng cảm kích! Tình hình phương nam cần chúng ta ra sức duy trì, đô đốc rất muốn có một đường lui vững chắc, như vậy hãn mới có thể ở Hồ Bắc đánh một trận sống còn! Cùng lão Viên quyết chiến đến cùng!"

Mưa thần gật đầu lia lịa: "Dung hợp huynh quả không hổ là người giàu tình cảm! Hiện tại Cán quân như vậy, ta cũng cảm động lây! Lập tức quân Giang Bắc sẽ hành động, các người đi phát điện báo cho Dung hợp huynh, nói ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi hãn! Được rồi, các người mau đi phát điện báo đi!"

Tuy mưa thần chỉ nói chuyện với họ vài câu, nhưng hai người đều vô cùng cảm kích. Tuần Nhuế càng thở dài liên tục, bị gổm định khó dẫn lui. Mưa thần suy nghĩ một chút, lại sửa lại vài câu trong bản thảo điện văn, rung chuông gọi gổm định khó vào, đưa bản thảo đã viết cho hãn, dặn dò: "Mau chóng phát đi, mặt khác mời Tư Mã trạm đến, còn có Ngô tham mưu trưởng cũng mời đến."

Ngày 9 tháng 6 năm 1912, mưa thần phát ra điện văn chính thức tuyên bố điều đình chiến sự Ngạc Cán.

Nghe nói Ngạc đốc Lê công sắp bàn giao, đẩy Hoàng công mà thay đổi. Vũ mỗ đang vui đầu kiến thiết Giang Bắc, nghe tin tức này, là Võ Xương Lê công làm như thế, không bằng khoa tay múa chân chi. Lê công đây là, có thể nói dùng cảm sửa đổi, quả thật tấm lòng rộng mở, rất thẳng thắn. Mưa nếm thiết nghĩ Bắc Kinh Trương Chấn Vũ một án, cho là cả nước đều hiểu lầm ta có đức độ chi Lê công vậy.

Bỗng nghe trung ương nâng Hoàng công là Hồ Bắc điều tra làm, nhập ngục xử lý Hồ Bắc giải quyết tốt hậu quả công việc, lại động viên phương bắc đội mạnh, chuẩn bị mà xuôi nam, có cùng Hoàng công cộng cùng chỗ lý giải quyết tốt hậu quả chi ý. Mặc dù tâm thiết nghĩ không lấy, nhưng trung ương mệnh lệnh rõ ràng, Vũ mỗ cũng đành phải liên day. Tích chỗ Bành Thành, nhìn kỹ ba trấn phong vân biến ảo. Bản niệm Hoàng công cùng Bắc Kinh Viên tổng thống chọn phái đi chi cán viên, nhất định có thể thẳng thắn, dặt tay điều trị quốc sự. Hồ Bắc phong trào, tự nhiên lắng lại.

Ai ngờ phương bắc điều động chi Trần Nhị am suất tam sư đội mạnh xuôi nam, trung ương không lấy là không phải, mà Hoàng công điều Cán quân một số nhập vệ Hồ Bắc, lại trung ương chư công rầm rĩ không sai. Vũ mỗ thật không biết này vì cớ gì cũng! Cán quân bản tại ngục quân cùng nhau trông coi, tân hợi khôi phục, hai quân càng dặt tay tác chiến. Hoàng công điều một số Cán quân nhập ngục, chính là nhân địa thích hợp tiến hành. Ai ngờ ngục quân lại ngăn cản danh chính ngôn thuận chi Cán quân nhập cảnh, song phương khai hỏa lẫn nhau đấu vậy!

Vũ mỗ này tâm thống khổ, thiên thực giám chi! Dân quốc bắt đầu, chúng ta quân nhân đang lúc vì quốc phòng vũ lực, chấp can qua lấy vệ xã tắc. Ngày hôm trước Vũ mỗ phái an được quân Bắc thượng, là coi là lương. Mà huynh đệ huých tại tường, bởi vì hiểu lầm mà lên nội chiến, quốc sự đem đến lúc nào mới hết Vũ mỗ nhiều lần điện mời trung ương, mời chư công phái Vũ mỗ một quân, tại song phương hiểu đấu, chờ điều tra giải

quyết tốt hậu quả, lấy tận Vũ mỗi tuần duyệt Trường Giang chi trách nhiệm. Kỳ nào này nhìn, lục quân bộ văn kiện có thể kiểm chứng. Trung ương mệnh lệnh rõ ràng không phát, Vũ mỗi cũng đành phải bồi hồi ngạc An Huy biên cảnh, lường lự không thôi.

Ai ngờ nước Anh hạm đội ngang nhiên phong tỏa Trường Giang, đối quân ta đội sĩ dân ngang ngược công kích, thương vong hơn trăm, lũ lụt đầy sông. Lúc này cảnh này làm có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục. Cổ ngữ có Ngôn huynh đệ huých tại tường mà bên ngoài ngự khinh. Vũ mỗi thân làm dân quốc quân nhân, làm sao có thể nhường người ngoài hoành hành tại nước ta thổ mệnh mạch dòng sông phía trên

Ngạc Cán hai quân, cùng trung ương chư công, tốc độ tinh ư! Cứ thế mãi, ta dân quốc cũng quốc đem không quốc vậy! Vũ mỗi tự nhiên vỗ bàn đứng dậy, đem binh nhập Cán ngạc hai tỉnh, vì nước đình chiến. Kỳ ư hai quân ngay tại chỗ ngừng bắn, lấy quốc sự làm trọng. Vũ mỗi hành động quân sự ở trong, như nước nào đó ngang ngược can thiệp, muốn lại đi vô huyết mặt sông chi hung ác, Vũ mỗi cũng chỉ có lấy súng pháo cùng huyết nhục đánh trả, đừng trách là không nói trước!

Mưa, cá

Theo điện văn phát ra, mưa thần điều động ba chi đội, tám đoàn chủ lực cùng bộ đội phối thuộc hơn hai vạn người, chia ba đường quy mô tiến vào hai tỉnh Ngạc Cán. Mười tám lữ tạo thành chi đội ven sông trực chỉ Vũ Hán, đánh cờ hiệu cách ly hai quân, ra lệnh ngừng bắn tại chỗ. Hai chi đội Cán bắc và Cán nam, năm đoàn, tiến vào Giang Tây ổn định tình hình, đồng thời bố phòng ven sông. Mưa thần cũng điều động thân tín nhất, lữ ba bộ binh đoàn và một pháo binh đoàn, chống đỡ tiến vào cửa một vùng, coi như tiếp ứng. Mưa thần vừa ra tay đã tung ra hơn ba vạn quân tinh nhuệ, cùng với toàn bộ 105 khẩu súng lựu đạn.

Hắn nắm trong tay hạm đội tuần phòng Trường Giang, cũng nhờ neo xuất phát, hướng Cửu Giang tập trung. Trên đường đi, toàn bộ đều mở bật che pháo, mở cửa pháo, với tốc độ cao nhất. Xung quanh luôn có pháo hạm Anh quốc giám thị, nhưng các tướng sĩ hải quân quả thực là chiếm cứ giữa đường thủy, hai bên hòng pháo đối đầu nhau, một đường tiến đến Cửu Giang.

Theo lời một sĩ quan pháo binh hải quân, thành viên của Thanh quân nói: "Đều là dân quốc, cũng không thể cả đời cúi đầu trước người phương Tây a! Coi như lần này chúng ta có bị đánh tan, lão tử, con trai vẫn phải xây dựng lên Hải quân mới!"

Giang Tây, Hồ Nam, Quảng Đông, Phúc Kiến thậm chí Tứ Xuyên, Vân Nam, Quảng Tây đều phát điện ủng hộ mưa thần, đồng thời hy vọng Ngạc Cán hai quân phục tùng điều đình, ngừng bắn tại chỗ, chờ trung ương xử lý, cũng đều hưởng ứng điện văn lên án hành vi của hạm đội Anh quốc trên sông. Mặc dù họ cũng chỉ có thể lên án một chút, không dám làm thật, nhưng chỉ cần thể hiện thái độ, cũng là sự ủng hộ to lớn đối với mưa thần.

Phương bắc Thiểm Tây, Cam Túc, Hắc Long Giang mấy tỉnh cũng phát điện ủng hộ mưa thần. Chỉ có mấy tờ báo do Viên Thế Khải ngự dụng và mấy tỉnh do hắn nắm giữ, nói hành động của mưa thần là lỗ mãng, phá hoại, không phục tùng trung ương, nhưng đã bị dư luận bao trùm.

Ký giả chủ lực của Thượng Hải, Cố Chấn, người từng lãnh đạo nghĩa dũng đội tự phát của dân gian thời Thanh, chống lại phong trào Mỹ - Anh, bảo đảm đường, vẫn luôn liên hệ với điện văn của mưa thần. Cuối cùng, ông viết một bài đầy kích động: "Trung Quốc vĩnh viễn không thiếu những chí sĩ đầy lòng yêu nước, huynh đệ huých tại tường mà bên ngoài ngự khinh, điểm cao minh của mưa thần chính là hắn phát hiện ra tinh thần dân tộc đang dần thức tỉnh trong nhân dân, cho nên hắn đứng trên điểm cao đạo nghĩa, cho nên hắn đáng được ủng hộ. Còn những quân nhân Ngạc Cán

đang tự giết lẫn nhau, mau mau nghe theo triệu hoán, quay nòng súng của các người về phía kẻ thù dân tộc!" Báo vừa ra, giấy ở Lạc Dương đều quý giá.

Chỉ có một số báo chí nước ngoài đang chờ rửa.

"Cái tên quân phiệt Từ Châu kia lại bắt đầu lên cơn, phát biểu những lời lẽ còn dài hơn cả nội dung..."

"Cái thứ đồ chơi gọi là hạm đội kia lại dám nghênh ngang trên đường, đem hòng pháo nhắm vào Hoàng gia hải quân Anh quốc... Chúng ta có thể đặt cược ở Thượng Hải, cược ba phút hay năm phút thì cái hạm đội đồ chơi kia sẽ thành đá ngầm dưới đáy Trường Giang. Bất kỳ ai còn tỉnh táo đều không dám đặt cược quá mười phút, đương nhiên, cái nhà Từ Châu kia thì là ngoại lệ."

"Đặc quyền của Đế quốc Anh trên sông Dương Tử được công nhận từ thời nhà Thanh, bất kỳ người cầm quyền tỉnh táo nào cũng sẽ kế thừa những điều ước trước đó, họ không muốn tự chuốc họa vào thân. Nếu Trung Hoa Dân Quốc hiện tại vẫn còn những thế lực như vậy, thì các cường quốc sẽ cân nhắc kỹ lưỡng việc có nên công nhận chính phủ Dân Quốc này hay không, đồng thời cẩn thận nghiên cứu và thảo luận về vấn đề giải quyết hậu quả vay tiền."

"Cái tên Mưa Thần kia quả là một kẻ điên! Điên trong những kẻ điên!" Viên Thế Khải thở hốt hển kết luận về Mưa Thần, lão nhân gia đã thực sự nổi giận. Ban đầu mọi việc đều tiến triển suôn sẻ, quân Bắc Dương của hắn sau bao nhiêu cố gắng cuối cùng cũng xuôi nam, tại Võ Xương tiêu diệt một đoàn quân Cán, cùng với Anh quốc thương lượng hy vọng họ kiềm chế quân Cán trên sông Dương Tử, đồng thời thể hiện vũ lực để hạn chế Mưa Thần không dám hành động, và được Chu Nhĩ Điển rất vui vẻ đồng ý.

Chu Nhĩ Điển luôn là người ủng hộ Viên Thế Khải, cho rằng việc hãn lên nắm quyền sẽ giúp bảo vệ lợi ích của Đế quốc Anh ở Viễn Đông tốt hơn. Sau khi nhận được báo cáo từ Kent ở Thượng Hải gửi đến, trong đó tràn đầy ác ý và vu khống Mưa Thần, cuối cùng ông ta đã liên hệ với Whitehall, hy vọng hạm đội Viễn Đông của Anh sẽ thể hiện vũ lực thích hợp trên sông Dương Tử.

Chu Nhĩ Điển luôn có ảnh hưởng lớn đến chính sách của Anh tại Hoa, và phía Anh cũng không ngại có những hành động nhỏ trên sông Dương Tử, dù sao con sông lớn này là huyết mạch của họ trong phạm vi thế lực ở Trung Quốc, có lợi ích rộng lớn, vì vậy đã xảy ra sự kiện pháo kích trên sông. Mặc dù mệnh lệnh của họ chỉ là ngăn chặn các con tàu chở quân Cán, cố gắng hạn chế sử dụng vũ lực, nhưng tên thiếu tá ngu ngốc của Hoàng gia hải quân Anh, trong một buổi trà chiều, đã làm hỏng mọi thứ. Có lẽ trong mắt hãn, giết một vài người Trung Quốc cũng là một cách để thể hiện sức mạnh.

Nhưng Viên Thế Khải và Chu Nhĩ Điển đều đánh giá thấp con người Mưa Thần, hãn biết rõ quyền lực của mình đến từ đâu, và có đủ can đảm để bảo vệ nó bằng mọi giá. Đối với vài chiếc pháo hạm của Anh, hãn thật sự không sợ.

Nhìn Viên Thế Khải nổi giận, mấy tên phụ tá tâm phúc của hãn đều có tâm trạng phức tạp. Phụ tá của Viên Thế Khải phần lớn là những người đã cùng ông đi qua thời nhà Thanh, việc e ngại và khuất phục trước các cường quốc đã ăn sâu vào máu. Phản ứng của Mưa Thần, là điều họ hoàn toàn không ngờ tới, hay nói đúng hơn là nằm ngoài phạm vi hiểu biết của họ.

Theo suy nghĩ của họ, khó khăn lắm mới có thể thông qua việc nhượng bộ để đổi lấy sự ủng hộ của Anh, sau khi Anh phô trương sự hiện diện của họ trên sông Dương Tử, Mưa Thần nên ngoan ngoãn trốn ở Giang Bắc, không dám nhúc nhích. Quân Bắc Dương với lực lượng trọng yếu sẽ đánh

tan quân Cán ở Ngạc, thuận thế chiếm lấy Giang Tây. Sau đó thu thập Mưa Thần, cũng chỉ là thuận theo tình thế mà thôi.

Không ngờ Mưa Thần lại dứt khoát xuất binh Ngạc Cán, hơn nữa còn điều động hạm đội nhỏ bé của mình, lại còn có nhiều tình phát điện ủng hộ, dư luận cũng gần như nghiêng về một phía, kế hoạch của họ, đến bây giờ đã hoàn toàn tan vỡ.

Quân Bắc Dương nhìn thấy lại phải đối đầu với quân Giang Bắc của Mưa Thần ở Hồ Bắc, trận chiến này, có nên đánh tiếp hay không?

Dương Độ cười như không cười ngồi đó, nhìn đại ca Dương Sĩ Kỳ bên cạnh nhíu mày trầm tư, vẻ mặt cực kỳ khổ sở. Vị đại ca này trước đây luôn tính toán từng bước, nhưng lại gặp phải lão già Mưa Thần ở Giang Bắc, không theo lẽ thường, Dương Sĩ Kỳ nhất thời cũng không có chủ ý gì.

Chỉ có Vương Bái Đường, người mới vào hàng phụ tá của Viên Thế Khải, vốn được Lương Yển Tôn giới thiệu, giờ lại vượt qua cả Lương Yển Tôn, thư ký trưởng kiêm quản gia nội bộ của Viên Thế Khải, được Viên Thế Khải sủng ái. Hắn tự xưng là văn võ song toàn, từng học lục quân ở Nhật Bản, học văn cũ cũng rất giỏi, nhưng lại vô sỉ và mê tín, ngay cả những lão nhân bên cạnh Viên Thế Khải cũng rất khinh thường.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn nhảy dựng lên lớn tiếng nói: "Tổng thống, cái này có gì phải sợ! Chúng ta cứ đánh với Mưa Thần! Lúc này không đánh hắn, càng lộ ra sự yếu đuối của chúng ta! Còn hải quân của hắn, vốn là danh không chính ngôn không thuận, ngộ biến từng quyền, hiện tại hãy để Bộ Hải quân gửi công văn đi điều trung ương lệ thuộc trực tiếp, tránh để trên sông Dương Tử gây ra tranh chấp, tổng thống, thuộc hạ có chút ngu kiến này, ngài xem nên làm thế nào?"

Viên Thế Khải ừ một tiếng, không nói gì, ngồi xuống nhấp một ngụm trà sâm, mới gật đầu nói: "Việc người nói Bộ Hải quân gửi công văn đi, ta thấy rất có thể được. Ngày mai người đi tìm Tổng trưởng Hải quân Lưu Quan Hùng, cứ nói là ý của ta."

Vương Bái Đường được Viên Thế Khải chấp thuận, vẻ mặt đắc ý không thể tả. Dương Độ liếc nhìn hắn, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Dương Sĩ Kỳ lúc này trong đầu đại khái mới có chút tính toán, do dự nói: "Tổng thống, e rằng trận chiến này chúng ta khó mà đánh tiếp được. Một khi đánh xuống, không biết đến bao giờ mới kết thúc, tôi thấy không bằng thế này: Hồ Bắc chúng ta kiên trì, Giang Tây đã có Mưa Thần xuất binh ổn định tình hình, chúng ta cứ mập mờ thừa nhận. Đại gia hoạch cảnh mà thủ, chúng ta giữ Hồ Bắc, hãn bảo vệ Giang Tây. Nhưng Lý Dung Hợp coi như tội đồ nhất định phải giao ra, ngài thấy thế nào?"

Lời nói của ông ta, những người phụ tá đang ngồi đều nhao nhao gật đầu. Nhìn mọi người dường như không muốn giao chiến với quân Giang Bắc, Viên Thế Khải đột nhiên nổi giận, nặng nề ném chiếc bát trà xuống đất, một tiếng vỡ tan khiến mọi người giật mình.

"Trung ương đối với Mưa Thần từng bước nhượng bộ, cái này còn ra thể thống gì! Phát một cái điện đã đem Giang Tây cho hãn. Lại phát điện báo đem Hồ Bắc cho hãn. Đến cuối cùng trực tiếp mời hãn đến làm cái tổng thống cho xong! Loại người này để cho thế lực của hãn ngày càng lớn sao?"

Viên Thế Khải đứng lên, xoay người rời đi vào trong, trước khi đi còn gọi một tiếng: "Thận ta, người theo ta vào."

Nhìn Vương Bái Đường đắc ý nghênh ngang đi vào, Dương Độ nhún chân dùng giọng điệu kịch hỏi Dương Sĩ Kỳ: "Thế nào?"

Dương Sĩ Kỳ cười khố, cũng dùng giọng điệu kịch đáp lại hần một câu: "Sao sinh là tốt..."

Bên cạnh Lương Yến Tôn cười nói: "Đã như vậy, không bằng mọi người đi xem màn kịch của Đàm lão bản hôm nay, ký hiệu là đảng hoàng!"

Quân Cán lúc này đã chiếm lĩnh Ngạc Châu, lại không tiến thêm một bước về phía trước, ngược lại dọc theo tuyến Ngạc Châu bắt đầu bố trí phòng ngự. Bởi vì tin tức truyền đến đều là ba sư đoàn Bắc Quân đều đến, mà đoàn quân của Âu Dương Vô đã bị tiêu diệt khiến Lý Cháy Mạnh đau lòng và lo lắng. Bắc Quân đến một lần, đã nuốt chửng một đoàn quân mạnh ở Võ Xương, điều này cho thấy rõ thực lực của họ không hề tầm thường. Mà vì hành động của quân hạm Anh, việc tiếp tế cho quân đội của Mưa Thần không đến kịp, cũng có chút không đủ cung ứng, vì vậy đã quyết định cố thủ ở vùng Ngạc Châu, chờ thời cơ thay đổi.

Đối với việc Mưa Thần tiếp nhận Giang Tây lúc này, hần vừa có chút cảm kích lại có chút buồn bực. Thế nào đảo đi đảo lại, có chút vì hần mà lấy hạt dẻ trong lò lửa. Nhưng Mưa Thần trước đó đã cho hần xem kế hoạch tiến vào Cán, hần cũng bày tỏ đồng ý, cho rằng đó là biện pháp bất đắc dĩ để ổn định địa bàn Giang Tây ở phương nam. Hiện tại cũng chỉ có thể tập trung tinh thần vào tiền tuyến quân sự.

Năm đoàn quân chủ lực, một vạn ba, bốn ngàn quân, cộng thêm mười hai khẩu sơn pháo, hơn ba mươi khẩu súng đại liên, còn có công sự kiên cố, đều khiến Lý Cháy Mạnh tràn đầy tự tin ngênh chiến quân Bắc Dương. Trong lòng hần quyết tâm: "Coi như không cho lão tử về Giang Tây, Ngạc Cán An Huy ba tỉnh biên giới, cũng là đường lui của lão tử. Ngược lại với Viên Thế Khải, khẳng định là không chết không thôi!"

Tháng chín, mặt trời đã lặn, Lý Cháy Mạnh dẫn theo tham mưu tuần tra các tuyến đầu trận địa. Hần hài lòng nhận thấy sĩ khí binh sĩ vẫn rất cao. Có

mưa thần che chở, đường lui của quân đội hãn và quê nhà Giang Tây đều vững chắc, dù thế nào cũng có nơi để lui. Hóa ra, nỗi lo lắng binh sĩ dao động, xem ra chỉ là chuyện sợ bóng sợ gió mà thôi. Ba đoàn quân Giang Bắc đến Hồ Bắc chi viện, năm đoàn trấn giữ phía sau Giang Tây, lại thêm ba đoàn dự bị ở biên giới Ngạc An Huy, tình hình này có thể nói là vạn vô nhất thất.

Lý Cháy Mạnh bớt đi vẻ cau có, thân thiết trò chuyện với các binh sĩ, hỏi han chuyện cưới vợ. Bỗng nhiên, một tham mưu lưu thủ tại bộ chỉ huy vội vã chạy đến, thở hồng hộc bẩm báo: "Đô đốc! Sư trưởng Âu Dương đã trở về!".

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trực (viết cách điệu).

STT 112: Chương 3: Quy nhất thống con đường

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này .

Chương 3: Quy nhất thống con đường

Chương 13: Mặt sông giăng co

Dáng vẻ thê thảm của Âu Dương Vô và Phùng Ngọc tường thật khó mà hình dung nổi. Hai người đều gầy đến mức gần như biến dạng, bên cạnh chỉ có bảy tám tên binh sĩ cũng thảm thương không kém. Quân phục của họ vừa bẩn vừa rách, lại còn bốc mùi khó chịu. Mấy người đều ngồi xồm trong sân của bộ tư lệnh quân Lý Cháy Mạnh, mỗi người một bát nước, vây quanh một sọt cơm và vài củ cải đầu, ăn như hổ đói vô mồi.

Lý Cháy Mạnh vừa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng này, vội vàng lớn tiếng: "Mau thu dọn đồ cho bọn họ! Nấu thêm cháo loãng, bọn họ đã đói mấy ngày, không thể ăn những thứ này!"

Âu Dương Vô nghe thấy tiếng Lý Cháy Mạnh, vội vàng quay lại, chưa kịp nói đã trào nước mắt, miệng vẫn còn dính đầy hạt cơm, liền lớn tiếng kêu lên: "Đô đốc, ta có lỗi với ngài, các huynh đệ của đoàn một, đều xong đời cả rồi!"

Ánh mắt Lý Cháy Mạnh cũng hơi đỏ lên, nhìn thấy Phùng Ngọc tường và mấy người lính Giang Bắc quân bên cạnh Âu Dương Vô cũng đứng dậy, cố nén cảm xúc, thản nhiên nói: "Đánh trận vốn có thắng có thua, có gì phải vội. Nếu không phải các người ở Võ Xương cầm chân quân Ngạc và Bắc

quân, thì chúng ta cũng không dễ dàng như vậy! Nghỉ ngơi đi, lấy lại tinh thần, ngủ một giấc thật ngon. Đội quân này, vẫn là giao cho người chỉ huy!"

Sau đó, hần cẩn thận hỏi thăm về hành trình trốn chạy của bọn họ: Đêm hôm đó, quân tiên phong của đệ tam trấn Bắc quân liên tục tấn công, quân Cán mặc dù cố gắng chống cự, nhưng đã đến bước đường cùng, trận địa cuối cùng bị Bắc quân đánh tan. Mấy vị quan chức của họ, nhờ sự yểm hộ của đội thần vệ còn sót lại, trốn xuống cầu tàu. Kẻ địch nhiều lần lục soát, nhưng đều bị họ tránh thoát. Ngâm mình dưới nước hai ngày hai đêm, mới giành lại được tính mạng, người thì trương phềnh. Họ dùng trọng kim thuê một chiếc thuyền dân, thừa cơ ban đêm trốn khỏi Võ Xương, rồi tìm đến Ngạc Châu. Để tránh trận địa và lính gác của quân Ngạc, họ lại phải vòng đường rất xa, quả thực là ném đủ mùi đau khổ.

Công bằng mà nói, cuộc tập kích bất ngờ Võ Xương của quân Cán và một trung đội thần vệ lần này, mặc dù toàn quân bị diệt, nhưng cũng có những thành công nhất định. Đã dọa cho Lê Nguyên Hồng khiếp sợ ở Hán Khẩu, khiến chỉ huy tiền tuyến bị rối loạn một thời gian, đồng thời kiềm chế được một lượng lớn quân Ngạc ở Vũ Hán tam trấn, không thể điều đến phía trước. Hơn nữa, nếu không vì gặp mưa lớn, có lẽ cục diện chiến tranh Ngạc - Cán đã định đoạt rồi.

Trần Hoạn bước xuống từ trên tàu hỏa, bước chân vừa chạm vào sân ga nhỏ bé của nhà ga, hần dùng sức dẫm mạnh xuống đất một cái. Nơi này chính là bộ tư lệnh tạm thời của hần. Quân Cán đã áp sát Võ Xương, hần không có ý định đặt bộ tư lệnh ở đó, về sau, nếu không có gì bất ngờ, Hồ Bắc sẽ là nơi hần như cá gặp nước. Nghĩ đến đây, khóe miệng hần không khỏi nhếch lên một nụ cười. Nhưng ngay lập tức, hần thu lại, quay sang dặn dò phó quan: "Tùy thời khống chế một đoàn tàu hỏa, đặt ở đây, việc này do phó quan tự mình nắm giữ, rõ chưa?"

Tham mưu trưởng đệ nhất quân Vương Ngữ Hiền chậm rãi bước tới, gật đầu nói: "Hai am, năm đó lục quân đại thần Ôn Xương bộ tư lệnh cũng chọn ở đây, huynh đệ lần này là lần thứ hai đến, lần trước cùng quân Ngạc là kẻ địch, lần này cùng quân Ngạc lại thành quân đội bạn, xem ra chuyện trên đời này, quả thật rất khó nói."

Trần Hoạn cười nhạt một tiếng, Vương Ngữ Hiền này, lại dám bày ra cái dáng vẻ lão binh nghiệp với hăn, nhưng những điều này, hăn cũng không để trong lòng, chỉ là hỏi han công việc: "Hiện tại tình hình tiền tuyến thế nào?"

Trong lòng Vương Ngữ Hiền thầm mắng, dám bày ra cái giá của người thủ trưởng với lão tử, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh.

"Tại Võ Xương đã có tam sư, cửu đoàn, thập đoàn, thập nhất đoàn làm chủ lực, tùy thời chuẩn bị hướng Ngạc Châu hành động. Nhị sư tại Lưu Gia Miếu, nhị sư nhất đoàn đóng ở Hán Khẩu, bát sư nhất đoàn tại Hán Dương, trước tiên bảo vệ Hán nhà máy, còn lại bát sư chủ lực đi theo chúng ta tại Hiếu Cảm. Bộ đội coi như đã triển khai..... Tất cả đều bình thường."

Trần Hoạn ừ một tiếng, cười hỏi: "Thiếu Vưu huynh, đội thần vệ tiền tuyến đến đâu rồi?"

Vương Ngữ Hiền do dự nói: "Bây giờ nói không chắc, tin tức từ tiền tuyến vẫn chưa trở lại, hai ngày trước tình báo nói là chủ lực của họ đã đến quan khẩu, cách Ngạc Châu chỉ còn một ngày rưỡi đường, hiện tại phải cùng quân Cán hội hợp! Cụ thể chờ bộ tư lệnh an trí xong, ta chỉnh lý xong sẽ cùng người bàn bạc."

Trần Hoạn gật đầu: "Cuộc chiến này đến mức này, có nên đánh hay không, chúng ta còn phải chờ mệnh lệnh của Bắc Kinh, đây không phải người và ta có thể quyết định..... Nói với tiền tuyến, giữ liên lạc với địch,

nhưng không được tùy tiện khai hỏa! Ai muốn gây ra rắc rối gì, ta sẽ không tha cho hắn!"

Đúng vậy, trong cục diện Hồ Bắc phức tạp như vậy, chỉ đơn thuần đánh trận, đã không thể giải quyết vấn đề. Mà Viên Thế Khải ở Bắc Kinh, còn cả đội thần vệ Giang Bắc, rốt cuộc đang nghĩ gì? Trần Hoạn ngẩng đầu nhìn trời, lại có một tia cảm giác bất đắc dĩ của một quân cờ.

Lúc này, tại bến tàu Cửu Giang, theo tiếng còi hơi dài, ba chiếc pháo hạm Giang Bắc quân nhổ neo xuất phát, đều kéo cờ hải quân của chính phủ, dẫn đầu rời khỏi bến cảng. Ba chiếc chiến hạm này là Sở Thái pháo hiệu hạm, Sở Khám pháo hiệu hạm, và tàu vận tải Đăng Doanh Châu. Theo sau là một đại đội thuyền dân, dưới sự bảo vệ của vài chiếc thuyền nhỏ.

Trên Sở Thái pháo hiệu hạm, còn tung bay cờ thiếu tướng hải quân, chính là soái hạm của thiếu tướng Tạ Khám Triều, tư lệnh hạm đội tuần phòng sông Giang Bắc. Hắn không bị đội thần vệ giữ lại làm giáo viên, mà vẫn được thăng chức thiếu tướng Tư lệnh hạm đội.

Trên bờ, không ít sĩ quan binh lính quân Cán và Giang Bắc quân đều đưa mắt nhìn đội thuyền này rời đi, đến Ngạc Châu trong một hành trình ngắn ngủi, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Không lâu sau khi đội tàu rời bến Cửu Giang, bốn chiếc pháo hạm nội hà của Anh quốc đã đến gần. Kể từ sau sự kiện pháo kích trên sông Võ Huyệt, mặc dù chính phủ trung ương của Viên Thế Khải vẫn chưa đưa ra thương lượng, nhưng tiếng vang mạnh mẽ của đội thần vệ và tư tưởng dân tộc chủ nghĩa quét sạch cả nước lần đầu tiên đã khiến người Anh có một số ý kiến khác biệt trong giới đại diện thế lực ở Hoa quốc.

Những nhân vật tương đối ôn hòa, ví dụ như tổng lãnh sự Anh ở Hán Khẩu, cho rằng vì Giang Bắc quân đang treo cờ trung lập điều đình, thì nên

coi như không thấy việc họ đi thuyền trên sông Trường Giang, trừ khi họ có hành động khiêu khích quyền uy của đế quốc Anh. Dù sao, việc Anh quốc quá sâu vào cuộc chiến ở Trung Quốc cũng không hoàn toàn phù hợp với lợi ích của Đế quốc. Nhưng có người lại cho rằng, ví dụ như Kent và các quân quan của hạm đội Viễn Đông, vì đã tuyên bố cấm các thuyền quân dụng trong cuộc chiến Ngạc - Cán trên lưu vực Trường Giang, bao gồm cả thuyền dân bị trưng dụng, hơn nữa đã xảy ra pháo kích, vì thế diện của Đế quốc Anh, nhất định phải kiên trì đến cùng, đương nhiên thủ đoạn có thể dè dặt hơn một chút. Đợi đến khi các bên tỏ ra tôn trọng quyền lợi và mệnh lệnh của Đế quốc Anh trên sông Trường Giang, rồi mới áp dụng các biện pháp ngoại giao để thương lượng.

Kỳ thật, trong lòng họ, chỉ cho rằng hạm đội treo cờ mét trên sông Trường Giang có quyền hành động hoàn toàn tự do, người Trung Quốc nghĩ thế nào, họ mặc dù trong báo cáo viết muốn giúp đỡ chú ý, nhưng trong lòng vẫn rất coi thường. Đế quốc Anh đã thực tế nắm giữ thủy đạo lưu vực Trường Giang mấy chục năm, tình huống này cũng sẽ tiếp tục nắm giữ.

Những ngày này, Đế quốc Anh cũng vì sự kiện pháo kích đột phát này mà liên lạc với một số quốc gia cường quốc. Hy vọng có thể thống nhất hành động. Theo họ nghĩ, điều này đã coi là nhượng bộ, trong phạm vi lợi ích đặc biệt của mình mà còn muốn được các quốc gia khác đồng ý, đã là rất mất mặt mũi của Đế quốc Anh!

Thượng Hải, Huân tước Kent tức thì phản đối kịch liệt, đồng thời tuyên bố: “Trên sông Dương Tử, chúng ta muốn làm gì thì cứ làm! Chẳng lẽ Nhật Bản ở Quan Đông Châu (Đại Liên) tiến hành hành động quân sự cần phải có sự đồng ý của chúng ta? Chẳng lẽ nước Pháp ở vịnh Quảng Châu tiến hành diễn tập quân sự lại cần đế quốc Anh chúng ta cùng tham gia? Chẳng lẽ Đức ở Thanh Đảo chuẩn bị pháo kích vào quân hạm Trung Quốc, gây tổn hại đến lợi ích của Đức, lại cần báo cáo với chúng ta trước? Nội chiến của

quân nhân Trung Quốc đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc treo cờ Anh trên sông dài! Bến tàu Vũ Xương bắn nhau, pháo chiến, thậm chí còn có đạn lạc rơi vào tàu trên Thái Cổ vòng, chúng ta nên có quyền tự do hành động! Bọn man rợ này không biết tự kiềm chế chiến tranh, chúng ta đang giúp họ duy trì hòa bình trên sông dài!”

Kent gào thét như vậy, nhưng Bắc Kinh lại khẳng khái cần sự ủng hộ của đa số cường quốc, vì trước đó đã nghị định về việc khai thác dân quốc theo nguyên tắc thống nhất của cường quốc. Dù lưu vực sông Dương Tử là phạm vi thế lực riêng của đế quốc Anh, nhưng vẫn phải tuân theo nguyên tắc này. Sau nhiều ngày thương lượng, nước Pháp tuyên bố ủng hộ Anh bảo vệ quyền lợi của mình trên sông Dương Tử. Nhật Bản sau khi được thuyết phục, thực ra có lẽ đã sớm thềm thuồng phần tinh hoa của Trung Quốc, hơn nữa lúc đó liên minh Anh-Nhật vẫn còn hiệu lực, nên tuyên bố sẽ điều động một phần tàu chiến tham gia vào hành động duy trì hòa bình của Anh trên sông dài. Mỹ tuyên bố không tham gia lần hành động này, nhưng mong muốn hai bên nội chiến sớm kết thúc. Đồng thời, Mỹ cho rằng sự kiện pháo kích ở Vũ Hán chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, và tàu chiến Anh cũng bị tấn công, Mỹ cũng cho rằng vị thế của Anh trên sông Trường Giang không nên bị thách thức.

Về phần Nga và Đức, Bắc Kinh không hề trưng cầu ý kiến của họ. Pháp và Nhật ủng hộ, Anh càng có cơ để tiếp tục phong tỏa sông dài đến cùng. Đôi khi, chính sách ngoại giao của một quốc gia có một loại quán tính nhất định.

Tạ Khán Triều ngồi ngay ngắn trên đài chỉ huy, nhìn chăm chăm bốn chiếc pháo hạm Anh, đều là những chiến hạm cỡ lớn. Tất cả pháo trên tàu đều đã hướng nòng, một thủy binh Anh đang chỉ huy trên soái hạm phát cờ hiệu, trong lòng hẩn thềm đọc.

“Chúng ta không mong muốn bất kỳ điều gì không vui xảy ra, mong quý đội tàu lập tức đổi hướng, trở về Cửu Giang. Nếu không, hạm đội của ta sẽ chặn đường, xin quý đội tàu tuân theo mệnh lệnh của chúng ta.”

Tham mưu hàng hải chạy vào đài chỉ huy, muốn báo cáo với Tạ Khán Triều, Tạ Khán Triều khoát tay ra hiệu: “Không cần để ý đến bọn chúng, trên đường thủy Trung Quốc, chúng ta có quyền tự do đi lại! Ra lệnh cho quân hạm chiếm cứ giữa đường thủy, nòng pháo của chúng đối với chúng ta, chúng ta cũng sẽ hướng nòng pháo về phía chúng! Mục tiêu —— Ngạc Châu!”

Trong lòng hăn hồi tưởng lại lời dặn dò của Mưa Thần trước khi đi, gặp phải hạm đội Anh chặn đường, không cần mềm yếu, cũng không cần nhượng bộ, nhưng tuyệt đối không được khai hỏa trước. Nếu hải quân Anh động thủ, thì kiên quyết đánh trả. Hăn thầm căn rằng, hải quân không hướng đối thủ là người Trung Quốc nã pháo, chẳng phải là giấc mơ của hăn bấy lâu nay sao?

Năm nay, Tạ Khán Triều ba mươi bảy tuổi, cũng là mười tám năm sau khi hăn trốn khỏi Đại Đông Cầu.

“Trung tá tiên sinh, pháo hạm Trung Quốc không hề dừng lại, mà chia thành hai đội, bảo vệ đội tàu ở giữa. Sở Thái pháo hiệu hạm ở mạn trái đội tàu, còn Sở Khán pháo hiệu hạm ở mạn phải, nòng pháo của chúng đều hướng về phía chúng ta.”

Một quan chỉ huy trong trung đội nội hà của hạm đội Viễn Đông Anh, Hà Bá học trưởng chán ghét hạ ống nhòm xuống. Hăn chán ghét nhiệm vụ này, cũng chán ghét việc làm lớn chuyện, đồng nghiệp ngu ngốc kia. Theo hăn thấy, ở Trung Quốc tuy không thể nói là có tiền đồ, nhưng tuyệt đối là nhàn hạ. Hưởng thụ ánh mắt kính trọng của người Trung Quốc và phụ cấp hải ngoại, đối với một sĩ quan hải quân hơn bốn mươi tuổi mà nói, tuyệt đối

là một kỳ nghỉ dài và nhàn nhã trong quá trình phục vụ! Tên gốc kia đã làm hỏng mọi thứ! Hiện tại, hẳn hoàn toàn không thể quyết định có nên khai hỏa cảnh cáo hay không!

Công sứ và tư lệnh hạm đội Viễn Đông đều đưa ra những mệnh lệnh mơ hồ, muốn khách khí mà kiên quyết thể hiện lập trường của đế quốc Anh với hạm đội Giang Bắc, tiếp tục nhiệm vụ ban đầu của họ. Hẳn thấy, đây đã trở thành một hành động ngu xuẩn để duy trì thể diện của đế quốc Anh!

Về việc có khai hỏa hay không, mệnh lệnh hẳn nhận được là tuyệt đối phải tránh sự kiện đẫm máu như ở Vũ Hán. Nhưng pháo trên pháo hạm Trung Quốc đã nhắm vào họ, trong ống nhòm hẳn thậm chí còn thấy ánh mắt kiên quyết của sĩ quan hải quân Trung Quốc đối diện! Hẳn dám chắc, chỉ cần nòng pháo của hẳn lóe lên, đối phương chắc chắn sẽ đánh trả! Loại chuyện này thật không biết phải làm sao mới tốt!

Nếu ở trên Biển Bắc hoặc thậm chí là cửa sông Thames, hạm đội địch tiếp cận, dù hẳn chỉ ở trên một chiếc thuyền tam bản nhỏ, trong tay chỉ có một cây xiên cá, hẳn cũng sẽ không do dự mà vung xiên liều mạng với quân hạm địch. Nhưng ở trên sông dài, thật sự cần phải đánh nhau với đối phương sao? Đây đều là nội chiến của người Trung Quốc, thằng ngu nào lại muốn cuốn hạm đội Anh vào?

Bốn chiếc pháo hạm Anh như gần như xa theo sát đội tàu, nòng pháo hai bên đều chĩa vào nhau, căng thẳng ở đây. Thấy đội tàu Giang Bắc kiên định hướng Ngạc Châu lái đi, trung tá Anh Hà Bá tiên sinh cuối cùng quyết định nên làm gì. Dù thế nào, đội tàu này mà đến Ngạc Châu, nhiệm vụ của hẳn chỉ có thể coi là thất bại, mà hẳn vẫn luôn là người chưa từng giảm sút trong việc hoàn thành mệnh lệnh của cấp trên, hẳn không muốn làm hỏng thanh danh tốt đẹp của mình.

Hắn nhỏ giọng ra lệnh cho hạm trưởng bên cạnh: “Pháo ba tấc phía trước, bắn một phát đạn pháo cảnh cáo vào đường đi của chúng, đồng thời phát cờ hiệu, mời họ tôn trọng mệnh lệnh của hải quân đế quốc Anh. Mong mọi người giữ vững sự kiềm chế, không để xảy ra xung đột gì.”

Mệnh lệnh của hắn nhanh chóng được thi hành, thủy binh Anh có lẽ đã sớm bất mãn với thái độ kiềm chế này của hắn. Một phát pháo ba tấc bắn ra, đạn pháo rơi xuống biển gần Sở Thái hào, kích thích một vùng nước sông tung tóe lên boong tàu, thủy binh Anh phát ra tiếng hoan hô và huyết sáo, có người còn làm ra những động tác khiếm nhã.

Hạm trưởng Sở Thái hào đứng bên cạnh Tạ Khán Triều, hắn nặng nề giậm chân một cái: “Tư lệnh, chúng ta đánh trả sao?” Tạ Khán Triều lạnh lùng nói: “Không cần khai hỏa, cứ tiếp tục tiến lên.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hà Bá tức giận phát hiện đội tàu Giang Bắc vẫn kiên định tiến lên, không hề để ý đến phát pháo cảnh cáo và cờ hiệu của hắn, chỉ có Sở Thái hào dùng cờ hiệu phát ra hiệu: “Chúng ta là quân Giang Bắc, hiện đang đi thuyền trên sông Trung Quốc, xin các ngài đừng ngăn cản.” Hà Bá nhắm mắt lại, rồi từ từ mở ra: “Phát pháo cảnh cáo lần cuối! Cũng nói với bọn chúng, nếu còn không quay lại Cừ Giang, chúng ta sẽ thật sự khai hỏa!”

Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, ta là quân nhân! Ta phải chấp hành mệnh lệnh của ta!

Lại một phát đạn pháo nổ tung trước Sở Thái hào, lần này càng gần hơn, Sở Thái hào vẫn không hề do dự lao vào cột nước do đạn pháo kích thích. Cột nước tan biến, quân hạm vẫn ngẩng đầu tiến về phía trước. Chiếc pháo hạm bảy trăm bốn mươi lăm tấn được đặt hàng tại xưởng đóng tàu Kobe,

Nhật Bản, có hai pháo chính một trăm mười bốn ly, hai pháo phụ bảy mươi sáu ly, trong tháng chín này, cho thấy đáng về hào quang nhất của nó.

Hà bá trong lòng tính toán cực nhanh, so sánh hỏa lực hai bên. Hai chiếc pháo hạm của Giang Bắc quân trên sông mà nói, vẫn rất mạnh. Bốn chiếc quân hạm của hãn chỉ có mười hai khẩu pháo ba tấc (76 li), thêm một ít pháo phụ sáu pound (57 li), hơn nữa đều là tàu chiến nhỏ hai ba trăm tấn, so với đối phương danh tiếng nhỏ hơn hãn hai vòng. Đánh nhau, coi như trình độ huấn luyện của hải quân Trung Quốc không bằng chiến hạm Anh, nhưng rất có thể quân hạm của mình sẽ bị pháo 114 li của đối phương đánh nát. Hiện tại hai bên cách nhau quá gần!

Hãn bỗng nhiên rất nhớ những lá cờ hiệu to đùng, chỉ cần nhìn thấy là vòng tránh. Nhưng hải quân Anh vẫn kiêu ngạo, khiến hãn dứt khoát ra lệnh: "Liệp Ưng hào và Đường Ngỗng hào đối phó chiếc quân hạm phía nam, ta Bọ Rùa hào và Điều Hâu chút chút hào đối phó chiếc quân hạm phía bắc, đợi lệnh của ta, liền khai hỏa toàn lực..... Nhất định phải đợi lệnh của ta!"

Tạ xem triều đứng lên trên đài chỉ huy, một mực duy trì đội hình ngang hàng bốn chiếc quân hạm Anh, chia làm hai nhóm, hai chiếc kẹp lấy Sở Thái, còn hai chiếc kẹp lấy Sở Xem. Thủy binh Anh trên hạm vội vàng vào vị trí chiến đấu. Hạng pháo nhiều lần điều chỉnh, đã nhắm thẳng vào hai hạm, không ai biết bọn chúng sẽ nã pháo vào lúc nào!

Một giọt mồ hôi theo má Tạ xem triều chảy xuống, các quân quan bên cạnh cũng căng thẳng nhìn. Tạ xem triều trầm giọng ra lệnh: "Hai hạm nhân viên vào vị trí! Hạng pháo nhắm vào chiến hạm Anh, tùy thời chuẩn bị đánh trả! Chỉ cần bọn chúng động thủ, chúng ta liền phản kích!" Quan binh trên quân hạm theo lệnh của hãn, cũng vào vị trí chiến đấu. Hai bên thần kinh đều căng thẳng, hạng pháo ở khoảng cách gần như vậy, tựa như lưỡi lê

đổi đầu trên chiến trường, chỉ cần nổ súng, khẳng định là một cục diện cực kỳ khốc liệt.

Tạ xem triều chinh lại mũ hải quân trên đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía trước. Đội tàu Giang Bắc quân vẫn kiên định tiến lên.

"Đội thuyền đầu tiên của Cửu Giang chờ hàng khi nào xuất phát?" Mưa thần đứng trong "hang hổ" phòng tác chiến, thần sắc ngưng trọng hỏi. Hãn ra lệnh cho hạm đội hải quân tây tiến Cửu Giang, chính là muốn hộ tống đội thuyền chờ hàng.

Hãn phát điện, nếu không làm ra chút gì đối kháng với Anh, thì điện văn của hãn chỉ là khẩu hiệu, là nói suông. Dân tâm sĩ khí đã bị hãn kích động đến mức này, đội thuyền chờ hàng Cửu Giang tiếp tục bắc thượng là chuyện tất yếu.

Hãn cẩn thận tính toán, bất luận trên sông thẳng bại thế nào, thanh danh của hãn đều chỉ có lợi chứ không có hại, nhưng chính trị gia chân chính không thể chỉ cân nhắc điểm này, mình chính diện xung đột với người Anh, phản ứng của họ sau đó là gì? Các cường quốc sẽ hành động ra sao? Viên Thế Khải ở Bắc Kinh sẽ lợi dụng chuyện này làm gì? Địa vị bán độc lập của Giang Bắc có bị uy hiếp không? Kế hoạch bao gồm ba tỉnh của mình có thể thuận lợi tiến hành không? Đây đều là vấn đề hãn phải cân nhắc. Ranh giới cuối cùng của người Anh trên sông Trường Giang là gì, thật sự hãn cũng không biết, theo chuyện xưa của Tư Mã Trọng, vấn đề này có quá nhiều biến số, hãn không đoán ra được.

Nhưng nhiều quân dân thương vong ở Vũ Huyệt, lại không thể không để hãn đưa ra quyết định này, trước kia cũng đã nói, Vũ Tư lệnh của chúng ta cũng là một thanh niên có tình cảm dân tộc! Huống chi, hãn cũng mới hai mươi bốn tuổi.

Nhưng bất luận xảy ra chuyện gì, Mưa thần đều có lòng tin lợi dụng cục diện này tiếp tục phổ biến kế hoạch của mình, vấn đề chính là nhìn chuyện này sẽ phát triển theo hướng nào mà thôi.

Ngô Hái nhỏ giọng đáp: "Đội thuyền chở hàng Cửu Giang xuất phát lúc mười giờ sáng, họ phải giữ liên lạc điện báo với chúng ta, ước chừng đến mười hai giờ, điện báo vô tuyến đầu tiên sẽ quay lại."

Mưa thần cẩn thận nhìn đoạn sông Cửu Giang trên bản đồ, lắc đầu nói: "Ta không cần Tạ xem triều làm gì, ta chỉ cần kết quả! Dù sao ta đã nói rất rõ với hãn, người Anh nã pháo, chúng ta liền đánh trả!"

Ngô Hái đứng không vững, nửa ngày mới do dự hỏi: "Tư lệnh, nếu chúng ta thật sự động thủ với người Anh, ngài có cân nhắc hết những biến số này không? Lần này xua quân Ngạc Cán, theo hướng An Huy chúng ta cũng có thể tiếp tế cho quân Ngạc Châu, nhất định phải đối kháng với người Anh trên sông Trường Giang sao?"

Hãn tiếp tục nói: "Tôi đối với việc tìm người Anh làm một chút, đây là tuyệt đối ủng hộ! Người Vũ Huyệt không thể để bọn chúng giết phí công! Nhưng là tham mưu trưởng của Giang Bắc quân, tôi lại phải suy tính cho toàn cục. Chúng ta gây thù hãn nhiều như vậy, có giúp ích gì cho hành động của chúng ta trên sông Trường Giang không? Một vũ tiên sinh mấy người bọn họ, mấy ngày nay tìm ngài rất nhiều lần, nhưng ngài không gặp, họ nhờ tôi chuyển lời với ngài, vẫn là không nên quá càn rỡ, không nên khiến người Anh toàn lực đi duy trì Viên Thế Khải."

Mưa thần hừ một tiếng: "Bọn tiên sinh đó, du học ở Anh Mỹ mấy năm, gặp người phương Tây nào cũng mềm xương. Nước Anh hiện tại còn có năng lực bận tâm đến chúng ta sao? Một trận chiến lớn..... Tóm lại, lần này ta không chỉ muốn tiếp tục danh nghĩa chính nghĩa của Giang Bắc quân, còn muốn thăm dò ranh giới cuối cùng của người Anh, bọn chúng rất

cuộc có thể chống đỡ Viên Thế Khải đến mức nào! Không va vào, có lẽ bọn chúng vĩnh viễn sẽ không coi trọng ta!".

STT 113: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 14: Mưa th...

Một phiên bản trơn tru hơn, gửi từ T·L·T – bạn hiểu mà.

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 14: Mưa thần thắng lợi

Gió sông thổi tạt, sóng vỗ vào mạn thuyền.

Hạm đội Anh quốc và Giang Bắc vẫn giăng co, hướng Ngạc Châu mà tiến. Hai bên đều căng thẳng tột độ, nhưng vẫn chờ mệnh lệnh.

Trong trường học Hà Bá, vị chỉ huy vẫn chưa thể đưa ra quyết định. Ông đã sớm báo cáo tình hình lên Bộ Tư lệnh Viễn Đông Thượng Hải, nhưng bên kia vẫn im lặng. Không có một câu trả lời chắc chắn, chẳng lẽ ông phải tự mình quyết định?

Ông không biết rằng, lúc này, trong lãnh sự quán Anh quốc ở Thượng Hải đang náo loạn. Những người hầu Trung Quốc, đã lâu lắm rồi mới thấy các "lão gia" phương Tây mất bình tĩnh đến vậy.

Khi một tên đầy tớ bưng trà sữa và bánh ngọt vào phòng họp, đã thấy Kent tức giận gầm lên: "Mưa thần dám phái hạm đội của hãn dùng hỏa pháo đối đầu với hạm đội hòa bình của Đế quốc Anh! Dù thế nào, chúng ta cũng phải trừng trị hành động coi thường quyền uy này! Nếu không, uy tín của chúng ta trên sông Dương Tử sẽ bị vấy bẩn! Một tên quân phiệt địa phương mà cũng dám làm thế, vậy chúng ta còn làm sao phổ biến chính sách của mình?"

Tư lệnh hạm đội Viễn Đông Anh quốc, một lão tướng tóc đã điểm sương, cũng mang tước vị quý tộc. Theo như đánh giá không mấy thiện cảm của Kent, ông ta cũng có vẻ nặng nề.

Ông cười nhận lấy tách trà từ tay người hầu, cúi đầu nhàn nhạt nhấp một ngụm, không biểu lộ gì. Phó quan của ông đứng sau lưng, chờ đợi Trung tướng Hoa Thoát Người ra lệnh.

Kent cố gắng kiềm chế: "Chẳng lẽ Tư lệnh quan lo lắng bốn pháo hạm kia không phải là đối thủ của hạm đội Giang Bắc? Hạm đội Viễn Đông của chúng ta có những chiến hạm hùng mạnh! Bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tan bọn chúng!"

Trước những chất vấn có phần vô lễ của Kent, lão tướng quân chỉ cảm thấy hãn không giống một nhà ngoại giao. Hãn nên được phái đến Nam Phi, đi cùng với tên đại phú thương chỉ hận không thể thực dân hóa cả mặt trăng. Nói thẳng ra, tư duy của bọn họ đều thuộc về thế kỷ trước.

"Quyền uy của Đế quốc Anh không thể hiện ở trọng tải của pháo hạm, mà ở quốc gia đứng sau những pháo hạm dũng cảm này. Chúng ta có thể nhượng bộ vì tình hình, nhưng tuyệt đối không phải vì sợ hãi." Tướng quân Hoa Thoát Người chậm rãi nói.

"Hơn nữa, lãnh sự tiên sinh và công sứ tiên sinh ở Bắc Kinh dường như có chút bất đồng về ý kiến, tôi không thể không nói. Lãnh sự tiên sinh có lẽ đã mất đi sự tỉnh táo, mà trở nên cố chấp. Hạm đội Viễn Đông là lực lượng bảo vệ việc thi hành chính sách ngoại giao Viễn Đông, chứ không phải là công cụ trong tay các nhà ngoại giao, điểm này phải nhận thức rõ."

Ông ung dung nói xong, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Kent không biết phải nói gì, hẳn là sản phẩm của thời đại Victoria cuồng nhiệt. Vinh quang của Đế quốc Anh đang dần suy yếu, khiến hẳn càng không thể chịu đựng những người khác thách thức Đế quốc Anh trên cương vị ngoại giao. Nhưng vị Tư lệnh hạm đội già này đã nói như vậy, chẳng lẽ hẳn còn có thể ép ông ta ra lệnh pháo hạm khai hỏa? Công sứ Chu Người Điểu ở Bắc Kinh dường như cũng đã rút lui khỏi lập trường ban đầu, ông ta và vị lão nhân này hiện tại chỉ nhấn mạnh việc hạm đội hiện diện trên sông Trường Giang để thu thập, chinh đồn, chứ không phải khai hỏa.

"Đều là một lũ yếu đuối! Chỉ cần ta còn ở vị trí Tổng lãnh sự Thượng Hải, Mưa thần đường hòng có được thiện chí của Đế quốc Anh!" Hẳn thực sự cảm thấy mọi chuyện diễn ra thật vô nghĩa, mà kết thúc lại càng vô nghĩa hơn. Lão hồ ly Chu Người Điểu kia hơi bị đẩy thì nhúc nhích, trên thực tế đã tiến thêm một bước trong việc viện trợ Viên Thế Khải, nhưng sau khi có khoảng một trăm người Trung Quốc chết, lại lập tức rút về. Tính mạng của những người Trung Quốc này lại quan trọng đến vậy sao?

Hẳn cố nén lửa giận trong lòng, gật đầu với tướng quân Hoa Thoát Người, cầm gậy rời khỏi phòng khách. Hẳn cần phải tĩnh tâm lại.

Hoa Thoát Người uống hết ngụm trà cuối cùng, chậm rãi đứng dậy, cười với phó quan trẻ tuổi của mình: "Con trai, trà trên đất liền vĩnh viễn không ngon bằng trên quân hạm... Lập tức về nhà. Mặt khác, gửi điện báo cho trường học Hà Bá, chúng ta từ bỏ, hạm đội Viễn Đông đã phô bày sự hiện diện của họ, không cần thiết vì một sự kiện bất ngờ mà khai hỏa với quân đội Trung Quốc. Bọn họ cũng không dám thực sự khiêu chiến quyền uy của chúng ta... Cứ để bọn trẻ nghỉ ngơi đi. Phía dưới là chuyện các nhà ngoại giao nên làm."

Hà Bá cuối cùng cũng nhận được điện báo mà ông chờ đợi bấy lâu, lúc này ông và tàu của quân đội Giang Bắc đã giăng co gần năm tiếng đồng hồ. Khi tin tức về việc hạm đội Viễn Đông ra lệnh rút lui về Hán Khẩu được

truyền đến, phản ứng đầu tiên của ông là nhẹ nhõm, phản ứng thứ hai là tức giận. Quân hạm Đế quốc Anh lần đầu tiên nhượng bộ trước hải quân Trung Quốc!

Tâm trạng phức tạp, ông vo tròn tờ điện báo, miệng lẩm bẩm không biết đang niệm gì. Bỗng nhiên, lớn tiếng ra lệnh cho tham mưu bên cạnh: "Mệnh lệnh toàn trung đội, tiến về phía trước Hán Khẩu... Trước khi đi, chúng ta phải vây quanh bọn chúng một vòng!"

Bốn pháo hạm đều tăng áp nồi hơi lên sáu khí áp, quân hạm đột nhiên tăng tốc, không ngừng tiến gần đến tàu của quân đội Giang Bắc, hòng pháo vẫn thị uy lúc lắc, bắn ra từng đợt bọt nước trắng xóa.

Tạ Khán Triều càng thêm căng thẳng, thân thể gần như hoàn toàn đổ về phía đài chỉ huy. Tham mưu bên cạnh hỏi ý kiến, giọng nói cũng thay đổi: "Tư lệnh, ngài xem có nên lập tức khai hỏa không?"

Tạ Khán Triều lớn tiếng nói: "Không được khai hỏa! Chúng ta không bắn phát súng đầu tiên! Mệnh lệnh các huynh đệ phải vững vàng, bọn chúng là thuyền nhỏ, đụng cũng không lại chúng ta!" Giọng ông rất lớn, ngay cả các binh lính ở các ụ súng trên boong trước cũng nghe thấy.

Bốn pháo hạm Anh quốc đi ngang qua trước đội hình, cách quân hạm đối diện chỉ khoảng mười thước. Thủy binh Anh quốc trên boong thuyền huýt sáo chửi rửa, có người còn ném cả khoai tây. Binh lính Giang Bắc cũng không chịu thua kém, chửi bới đáp trả bằng giọng địa phương, có người còn nhổ nước bọt vào nhau, náo động khắp nơi.

Chỉ có hai sĩ quan cao cấp đứng trên đài chỉ huy, khi quân hạm lướt qua nhau, lạnh lùng liếc mắt nhìn nhau.

Bốn pháo hạm Anh quốc lượn một vòng quanh đội hình, tăng tốc hướng thượng du, khi chỉ còn thấy bốn cột khói mờ mờ, binh lính Giang Bắc mới phản ứng, tiếng hoan hô vang vọng mặt sông, nón lính đều bị ném đi, có người còn ôm nhau nhảy múa.

Đây là lần đầu tiên hạm đội Anh quốc nhượng bộ trên sông! Sao có thể không khiến những chiến sĩ hải quân mang tâm lý quyết tử này vui mừng khôn xiết?

Ngay cả các quân quan tham mưu bên cạnh Tạ Khán Triều cũng ôm nhau hoan hô trên cầu tàu, Tạ Khán Triều cũng như đã dùng hết sức lực, ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn những quân quan trẻ tuổi đang gào thét những âm thanh không rõ.

Tư lệnh muốn tìm kiếm người Anh để duy trì Viên Thế Khải đến mức nào, thật sự không gì hơn thế này. Lúc này, ông mới cảm thấy sự căng thẳng đã được giải tỏa, thật là tốt đẹp. Ông khẽ nói với sĩ quan bên cạnh: "Gửi điện báo cho Vũ Tư lệnh, chúng ta tiếp tục tiến lên Ngạc Châu, quân hạm Anh quốc trên sông... đã rút lui."

"Tư lệnh, tư lệnh! Tin tức tốt lành! Hạm đội Anh quốc rút lui! Để đội thuyền của chúng ta tiến vào Ngạc Châu! Điện báo có chữ ký của Tạ Tư lệnh, trăm phần trăm là thật!"

Khi Ngô Hái tự mình cầm điện báo, hớn hờ xông vào phòng tác chiến, Mưa thần đã cảm thấy thân thể chao đảo, khó khăn lắm mới đứng vững. Muốn nói rằng ông không căng thẳng khi quyết định xuất binh Ngạc Cán, cường ép chi viện cho quân Ngạc Châu, thì là giả dối. Ông vẫn không biết Viên Thế Khải và người Anh đã đạt được thỏa thuận gì, sự kiện pháo kích Vũ Huyệt là một sự kiện bất ngờ đến mức nào, nếu người Anh thực sự quyết tâm giúp Viên Thế Khải, ông sẽ rất khó đứng vững ở Ngạc Cán.

Chuyện cuối cùng tiến triển cũng không khác biệt lắm so với dự đoán của hãn. Nước Anh có sự ủng hộ nhất định dành cho Viên Thế Khải, nhưng sự ủng hộ này chủ yếu dựa trên mối quan hệ tốt đẹp giữa Viên Thế Khải và người Anh! Nếu không, việc họ chậm trễ trong việc công nhận chính phủ trung ương của Viên Thế Khải và khoản vay lớn vẫn còn đang trong giai đoạn đàm phán sẽ không xảy ra.

Có được nền tảng này, mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều! Hãn đứng trước bàn bản đồ, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn hãn đều mang theo vẻ kính trọng. Tưởng Bách Lý ho khan một tiếng: "Vũ Tư lệnh... Lần này lại phán đoán chuẩn xác, Tưởng mỗ thật sự không bằng. Xem ra kiến thức của chúng ta so với ngài, quả thật còn kém một chút."

Vị quân sự chiến lược gia này có thể nói ra những lời như vậy, quả thực không dễ dàng. Mưa Thần mỉm cười, mồ hôi lạnh vẫn đang chảy trên lưng. Bọn họ có lẽ vì giới hạn lịch sử mà không thể có cái nhìn tỉnh táo về cường quốc đương thời, nhưng hãn lại biết rõ tương lai sẽ ra sao! Nghĩ đến đây, hãn gật đầu với Tưởng Bách Lý: "Bách Lý huynh, thật ra lần này vẫn là may mắn. Chỉ là huynh đệ không muốn cúi đầu trước người phương Tây mà thôi. Cái tính xấu này, cũng không biết đến khi nào mới có thể thay đổi... Ý kiến của các vị vẫn rất đáng tin cậy, sau này còn cần nói nhiều hơn."

Hãn quay đầu lại nói với Cố Định: "Khắc Gian, lập tức giúp ta phác thảo một bản điện văn! Ý chính là hy vọng trung ương có thể sớm cùng nước Anh thương lượng về sự kiện Vũ Xương, đồng thời cân nhắc kỹ càng trước khi ký kết các điều ước với các quốc gia khác. Tướng lĩnh Giang Bắc quân sẽ chậm rãi giải quyết hậu quả, tuyệt đối tôn trọng ý kiến của trung ương. Mặc dù có sự kiện không may ở Vũ Xương, nhưng Giang Bắc vẫn là khu vực tự trị, vẫn tuân theo chính sách mở cửa với nước ngoài, sự kiện này sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích thương mại rộng lớn của Giang Bắc với các

quốc gia khác, chỉ cần các quốc gia có thể tôn trọng chủ quyền của chúng ta, Giang Bắc vẫn hoan nghênh các quốc gia! ... Đại khái là như vậy, các người cứ cẩn thận cân nhắc văn tự, chờ sau khi tin tức thắng lợi về việc chúng ta đối đầu với hạm đội Anh ở Trường Giang truyền ra, lập tức sẽ phát bản điện văn này!"

Mọi người đều lộ vẻ hiểu ý, vị tư lệnh này, đánh người một cái tát, lập tức nhét táo ngọt vào, quả nhiên là không chịu thiệt thòi gì. Còn việc đối với trung ương Viên Thế Khải, quả thực là âm hiểm đến cùng.

Tư Mã Trạm lặng lẽ giơ ngón tay cái với Ngô Hải, Ngô Hải chỉ cười cười, trong lòng chỉ có cảm giác tự hào và thích thú. Hắn đã theo chân Giang Bắc quân từng bước phát triển, Giang Bắc quân có thể trở nên hùng mạnh đến mức này, hơn nữa còn ép được hạm đội Anh trên sông, vị tham mưu trẻ tuổi này cảm xúc dâng trào.

Cuộc đối đầu nhỏ ở Trường Giang lần này, trong giới dư luận thực sự đã gây ra sóng lớn. Có báo chí đăng bài bình luận dài, nói đây là một sự kiện vinh quang của dân quốc, Giang Bắc quân là lực lượng vũ trang của dân tộc như thế nào. Một số báo chí mặc dù cũng lên tiếng ủng hộ, nhưng lại lo lắng, cho rằng hành động của Mưa Thần và Giang Bắc quân thực sự quá lỗ mãng, nên thương lượng trước đã! Thậm chí còn có một bộ phận nhỏ dư luận chế giễu, không coi trọng hành động lần này của Giang Bắc quân và hậu quả của nó.

Đây cũng là phản ứng tâm lý bình thường của xã hội lúc bấy giờ, có ý thức dân tộc sơ khai, nhưng sự e ngại đối với cường quốc vẫn ăn sâu trong lòng, cảm thấy những gã khổng lồ này dường như không thể động vào. Họ hy vọng có người đứng ra đại diện cho lợi ích của dân tộc mình, nhưng lại sợ đắc tội với cường quốc, vì vậy khi Mưa Thần phát ra bản điện văn, lập tức nhận được sự ủng hộ của mọi người. Không ít báo chí lập tức phong cho Mưa Thần danh hiệu một người yêu nước lý trí.

Mười tỉnh tham nghị hội liên danh phát điện, hy vọng chính phủ trung ương ở Bắc Kinh nhanh chóng giải quyết sự kiện Vũ Xương, đồng thời hy vọng Ngạc Hán hai quân phục tùng Mưa Thần và Trần Hoán, nhanh chóng kết thúc các hành động quân sự, tất cả đều thay đổi công luận. Hành động của Mưa Thần, bức ép phương Bắc, ngày càng có lợi.

Mà Viên Thế Khải cũng không ngờ rằng hạm đội Anh mà ông kính trọng lại dễ dàng rút lui đến vậy, còn chính thức tuyên bố rằng Ngạc Hán hai quân trên thực tế đã ngừng bắn, nhiệm vụ duy trì hòa bình trên Trường Giang của hạm đội Anh đã hoàn thành. Đối với việc thế lực nào đó của Trung Quốc tuyên bố đã ép hạm đội Anh rút lui trên Trường Giang, ông không bình luận, cũng không thêm bình luận. Đế quốc Anh cũng không cần tranh chấp với phe phái Trung Quốc về bất cứ điều gì, điều quan trọng là, lợi ích của đế quốc Anh ở lưu vực Dương Tử Giang không bị tổn hại.

Lần này, Viên Thế Khải đã đặt ba sư đoàn vào Hồ Bắc, mỗi tháng chính phủ trung ương phải chi trả một khoản chi phí không thể gánh nổi, nhưng lại không thể phát động tấn công vào quân Nam. Tiền tuyến tướng sĩ không muốn đánh, phía sau ủng hộ cũng thừa thớt. Nếu không đánh, thì chính thức thừa nhận Mưa Thần điều tra mọi việc ở Hồ Bắc, mà điều này Viên Thế Khải tuyệt đối không cam lòng. Ngay cả hai người Đồng Minh hội tôn hoàng cũng không bắt thượng, ở Thượng Hải đề nghị Trần Hoán và Mưa Thần cùng nhau điều tra công việc ở Hồ Bắc, chờ mọi việc rõ ràng, hai người mới đi Bắc thượng. Viên Thế Khải không hiểu, rõ ràng Mưa Thần tự mình phát binh, thế nào đến cuối cùng, lại thành ra ông đều có lý.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tình hình Hồ Bắc rơi vào bế tắc, địa phương thì ồn ào bàn tán, hai quân ở tiền tuyến căng thẳng tiếp tục hỗn loạn. Ít nhất hiện tại, vẫn chưa nhìn ra một đầu mối nào. Mà Mưa Thần đồng thời đã chinh đồn Giang Tây phía sau, quan viên thời Lý Chánh Quân vẫn được trọng dụng, nhưng đã bắt đầu

phổ biến chính sách ở Giang Bắc, tuần duyệt sứ Giang Bắc dần dần có hương vị của tuần duyệt sứ Trường Giang. Hãn cũng hứa với Lý Chánh Quân, sẽ an trí thích đáng quân Cán, ngược lại là không đánh nữa. Tranh thủ cho Lý Chánh Quân một cái danh nghĩa phó sứ tuần duyệt Giang Bắc, tiếp tục thống lĩnh quân Cán chinh biên từ Giang Bắc. Đồng thời dự định Âu Dương Võ làm đốc đốc Giang Tây và sư trưởng sư đoàn 1 quân Cán.

Động tác của Mưa Thần thực sự nhanh hơn Trần Hoán rất nhiều, Trần Hoán bây giờ vẫn còn đang cãi cọ với Lê Nguyên Hồng, hai bên đều tranh giành ủy viên huyện trưởng, ủy viên các loại và cục trưởng, đặc biệt là một số vị trí quan trọng, hai bên đều đang tranh đấu ngầm. Mặc dù Lê Nguyên Hồng không làm đốc đốc Hồ Bắc, nhưng ông vẫn là phó tổng thống, ngầm có thể lực ở Hồ Bắc, trong tay còn có bảy, tám nghìn tàn quân Ngạc. Hơn nữa ở Ngạc Đông Nam, còn có quân Cán và mười đoàn binh lực Giang Bắc. Ở Ngạc Nam Bộ, còn có Tương quân và năm sáu đoàn quân Cán chiếm cứ. Tình hình này muốn xé toạc ra, phải mất ít nhất một tháng mới xong.

Trong một rạp hát ồn ào ở Bắc Kinh, bên ngoài đang treo bảng ghi chương trình đêm nay của Đàm lão bản. Vẫn chưa đến giờ biểu diễn chính thức, mấy diễn viên không tên tuổi và diễn viên nghiệp dư đang hát y y nha nha trên sân khấu, bên dưới thì la hét ầm ĩ, tiếng chiêng trống trên đài cũng không át được.

Chiếc khăn trùm đầu được truyền đi, tiếp theo là làn khói thuốc缭绕 từ ống mềm, từng làn từng làn. Rao bán hạt dưa đậu phộng, còn có các vị đại gia cảnh sát đến xem bạch hí, đây là cảnh tượng thường thấy nhất trong rạp hát Bắc Kinh.

Hai người đàn ông đội mũ dạ, mặc trường sam quen thuộc ngồi ở một bàn lớn, đang nhàn nhã gặm hạt dưa, thỉnh thoảng lại thì thầm to nhỏ. Mấy

ông lão ngồi cùng bàn đang nhắm mắt lại đánh nhịp, ai đi nhiều mặc kệ họ nói gì.

"Lão bản cần tình báo về đội quân tân biên phương Bắc, còn có danh sách các cấp chủ quản... Bên kia sông Tuy xa và nóng, cũng cần lão ca làm nhiều việc, anh em ra ngoài làm công phải chiếu cố tốt... Bên kia trước kia cho đầy lão bản làm công nhiều người, có thể vận động đều muốn vận động tốt..."

Một tên hán tử gầy gò, mắt lim dim, có vẻ cũng đang nghe hí. Nghe xong lời người kia, con người yếu ớt của hắn lóe lên, khẽ gật đầu. Hán tử này chính là Bạch Tư Văn, phó trưởng phòng đã tiềm phục ở Bắc Kinh rất lâu. Trước kia, Trần Tư phụ trách các nhiệm vụ bên ngoài, nhưng giờ Trần Tư đã đi nóng sông, đành phải tự mình ra tay. Mưa Thần mấy lần muốn bổ sung nhân thủ cho bọn họ, nhưng Bạch Tư Văn đều tình nguyện tự mình phát triển ngoại tuyến, người từ phương nam tới, dù sao mục tiêu quá lớn.

"Nói với lão bản, đội tình báo mới của phương bắc đã sẵn sàng. Lão bản hiện tại lại đến Hồ Bắc Giang Tây mua dưa sinh, bên này Bắc Kinh thật sự tức giận, lão đầu tử nổi giận đùng đùng. Không biết phía dưới còn làm trò gì, vạn sự xin lão bản yên tâm, huynh đệ làm công bên ngoài, Trần Nhị chương quỹ đã đi nóng bên kia sông chiếu ứng..... Lão bản ở phía nam làm ăn phát đạt, chúng ta những hỏa kế mở hiệu buôn bên ngoài cũng vui lây....."

Hắn vỗ vỗ tay người kia: "Ngày mai hàng sẽ đưa đến khách sạn người ở, là tiểu hỏa kế mười bảy mười tám tuổi, hỏi hắn họ gì, đáp họ Vũ là được rồi. Ta ở Bắc Kinh quen biết nhiều, Lục Xây Chương cũng đang để mắt đến ta..... Đi trước một bước."

Hắn chớp tay rồi xách vạt áo, lách ra khỏi rạp hát. Khi đi ngang qua một người đang xem hí ở hàng sau, không cần thận dụng phải hắn một cái, vội

vàng nói: “Xin lỗi ngài.” Quay người ra khỏi vườn. Người kia vừa thấy rõ mặt hăn, vội vàng nhảy dựng lên, kéo tay huynh đệ bên cạnh: “Hắc! Người kia hình như là Bạch Tư Văn mà Lục lão gia tử muốn bắt!”

Huynh đệ của hăn miễn cưỡng đứng dậy: “Bạch Tư Văn nào, còn đen hơn cả nhĩ nhận, nghe Đàm lão bản hát hay hơn!” Người kia vội la lên: “Chính là cái tên trước kia làm đội trưởng bảo vệ cho Trương Nhân Tuấn, từng mê hoặc Cấm Vệ quân gây chuyện Bạch Tư Văn đó! Thường năm trăm khối đại dương!”

Nghe thấy phần thưởng hấp dẫn như vậy, huynh đệ của hăn lập tức nhảy dựng lên, tinh thần phấn chấn. Hai người sờ sờ trong ngực sáu khẩu súng ngắn, dũng khí lại tăng thêm ba phần, vội vàng đi theo. Đây là lúc các ngõ ngách náo nhiệt nhất về đêm của kinh thành, xe ngựa và những chiếc xe Đông Doanh mới thịnh hành qua lại. Hai người nhìn quanh, Bạch Tư Văn đã sớm không thấy bóng dáng! Hai người hậm hực nói: “Tiện nghi thăng nhĩ này! Lần sau gặp hăn, không thiện hăn thì cũng giao cho Lục lão tổng!”

Dương Độ tự mình cầm đèn nển, nhìn lên nhìn xuống bản đồ treo trên tường, ánh mắt chăm chú nhìn vào vị trí ba tỉnh mà quân Giang Bắc đang chiếm cứ, tay hăn đặt lên đó rồi so sánh, cuối cùng thở dài, không nói một lời.

Cửa khê gõ, nơi này là một chỗ biệt thự bên ngoài của Dương Độ, chỉ có một lão bộc từ Hồ Nam mang ra quét dọn hầu hạ. Hôm nay hăn ở đây, cũng là để chờ một người. Nghe tiếng cửa mở, hăn cũng không quay đầu lại, chỉ khê nói: “Vào đi, ngồi. Trên bàn có trà, cứ tự nhiên.”

Một giọng nói cười nói: “Tích Tử tiên sinh xem địa bàn của sư trưởng chúng ta chăm chú như vậy, lại có tính toán gì?” Dương Độ quay đầu lại,

người tới đang gỡ chiếc mũ dạ trên đầu xuống. Chính là Bạch Tư Văn, người vừa rời khỏi rạp hát.

Hắn thở dài: “Bạch lão ca, ta chỉ là rất tò mò, vị Mưa Thần ân chủ của người ta cũng đã gặp, sao lại không nhìn ra điểm đặc biệt của hắn chứ? Mỗi lần làm việc dường như mọi thứ đều đã được hắn liệu tính, chúng ta những nhân vật trong nước này hắn còn quen thuộc thì thôi đi, ứng phó với cường quốc như thế nào, cái này hắn cũng nắm rõ đến từng chi tiết. Cái gì cũng làm, đèn thờ cũng dựng lên..... Ta muốn xem nhất là, nếu hắn ngồi vào vị trí của Viên Thế Khải, rốt cuộc có thể làm được đến bước nào?”

Bạch Tư Văn mỉm cười nói: “Tích Tử đại ca, ngài đừng nói như vậy về sư trưởng chúng ta. Hắn một mực thật lòng hướng về trung ương, chuẩn bị tận tụy ủng hộ Viên tổng thống đến cùng. Ngài nói như vậy, giống như sư trưởng chúng ta ngày ngày nghĩ đến oán vị vậy, như thế nào xứng đáng chứ?”

Dương Độ bật cười: “Mưa Thần vốn dĩ là người thâm trầm, không ngờ người, thuộc hạ của hắn, cũng là người đường hoàng thật sự..... Nói đi, hôm nay để ta ở đây chờ người, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thần sắc của Bạch Tư Văn trịnh trọng: “Nghe phong thanh trong kinh thành, Viên tổng thống hình như đối với sư trưởng chúng ta khá là tức giận, nhưng lại không biết có bố trí cụ thể gì. Chúng ta đều biết rõ con người của tổng thống, phía nam hiện tại rất quan tâm chuyện này. Không biết Tích Tử đại ca có thể chỉ giáo cho ta được không?”

STT 114: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 15: Lại một lần chinh hợp

Bạch Tư Văn lặng lẽ nhìn Dương Độ, gã Hán tử thoát đầu còn mang chút phong vị chợ búa dưới trướng Trương Nhân Tuấn, giờ đây lại càng thêm trầm tĩnh. Có lẽ là vì gã tự hào về sự nghiệp của mình, có lẽ là vì cảm thấy bản thân đang gánh vác trách nhiệm. Nếu như nhận ra gã lúc trước, e rằng ai cũng khó tin, hiện tại gã đối với Dương Độ địa vị cao ngất cũng là một bộ dáng ung dung tự tại.

Dương Độ trầm mặc một hồi, lắc đầu nói: “Bạch đại ca, chúng ta lúc trước đâu có nói như vậy. Ta cũng chỉ là suy nghĩ nhiều, quen biết thêm vài bằng hữu, vì huynh hoạt động ở Bắc Kinh, ta cũng thay các huynh làm không ít việc thuận tiện, sao giờ lại đến hỏi ta tin tức? Coi ta Dương Tích Tử là hạng người gì?”

Nhìn Dương Độ ở đó giả bộ thanh cao, Bạch Tư Văn cười ha ha một tiếng, cuối cùng nghiêm mặt nói: “Tích Tử huynh, ngài luôn là người thông minh, chẳng lẽ còn không nhìn ra lão Viên có thể chống đỡ được mấy ngày nữa? Thiên hạ tương lai, rốt cuộc là nhà ai? Lúc này chọn đúng, tiền đồ của Tích Tử huynh tự nhiên là vô hạn.....”

Dương Độ bật cười: “Bạch lão ca, thôi đi. Ở chỗ ta, bàn chuyện giao tình thì được, lung lạc ta bằng mấy lời sáo rỗng thì e là không cần. Sự

nghiệp của Tổng thống còn xa mới có thể đi xuống dốc, huynh mà còn nói mấy lời này, ta coi như vỗ tay tiễn khách.”

Bạch Tư Văn nặng nề không nói lời nào, so với Dương Độ là kẻ tâm can tinh xảo, gã cảm thấy ứng phó phải tốn sức, lúc này chỉ có im lặng mới là cách ứng xử tốt nhất. Ánh mắt gã đảo quanh, bưng chén trà trước mặt lên, cúi đầu uống.

Dương Độ buông điều thuốc trong tay, cũng ngồi xuống bên cạnh Bạch Tư Văn, cười như không cười nhìn gã. Vị đại biểu bí mật của Mưa Thần ở phương Bắc này, tuy năng lực hoạt động không tệ, nhưng muốn lôi kéo các thế lực và nhân vật ở giữa, vẫn còn kém xa vị tư lệnh kia của hãn. Muốn lung lạc người, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là hứa hẹn lợi ích sao?

Viên Thế Khải dưới sự thao túng từng bước của Mưa Thần, gã cảm thấy lão Viên cũng không lạc quan, không phải vì điều gì khác, chỉ đơn giản vì Viên Thế Khải đã già, mà Mưa Thần lại đang khí thế bức người. Thiên hạ dân quốc tương lai, thật không biết sẽ về tay ai. Tất cả những điều này, hãn còn muốn xem xét kỹ càng, đợi đến khi Mưa Thần thực sự có thể chinh hợp tốt thực lực phương Nam, vượt qua Đồng Minh Hội, rồi tính sau.

Hãn vỗ vai Bạch Tư Văn: “Bạch lão ca, ta cũng coi là người phương Nam. Dù đã lâu không về nhà..... Bằng hữu phương Nam, ta nên chiếu cố tự nhiên sẽ chiếu cố. Mấy lời bán đứng bằng hữu, thì đừng nói nữa..... Nghe nói bên cạnh Tổng thống có vài tiểu nhân, dường như muốn đánh chủ ý một mình tư lệnh của các huynh bên kia, cụ thể thế nào, ta cũng không rõ. Mấy người đó đều là hảo hán tử, ta cũng không đành lòng để họ chịu ủy khuất. Huynh cứ lo liệu chu đáo. Lời nói chỉ có bấy nhiêu, huynh xem chúng ta có nên làm chút gì, rồi cùng nhau uống mấy chén cho thỏa.”

Khi Bạch Tư Văn ngồi xe ngựa của Dương Độ rời khỏi biệt thự, trời đã về khuya. Gã đội mũ lên đầu, suy nghĩ rồi bời.

Thành tích hoạt động của gã ở Bắc Kinh còn tốt hơn cả kỳ vọng của Mưa Thần, nhưng trong lòng gã hiểu rõ, nếu không phải Mưa Thần hiện tại càng ngày càng cho thấy có thể tranh đoạt quyền lực tối cao, bản thân tuyệt đối không thể triển khai công việc thuận lợi đến vậy. Rất nhiều người vì chưa đường lui cho mình, vô tình hay cố ý buông tha cho họ hoặc chủ động liên lạc, ngay cả Dương Độ, tâm phúc của Viên Thế Khải, cũng xưng huynh gọi đệ với gã. Gã ngồi trên xe ngựa không khỏi vén rèm nhìn về phương Nam, không biết đến lúc nào, sư trưởng (cách gã quen gọi) mới có thể danh chính ngôn thuận tiến vào thành phố này.

Trước mắt, vẫn là làm cho tốt công việc của mình. An được quân, Viên Thế Khải sẽ làm gì với bọn họ?

Tiếng còi tàu vang vọng trên bến tàu Cửu Giang, hiện tại quân Giang Bắc mặc quân phục trắng là những người được bách tính hoan nghênh nhất. Nghe tiếng còi, đám trẻ con reo hò vui mừng chạy về phía bến tàu, bởi vì những quân nhân trẻ tuổi mặc quân phục trắng sẽ cho chúng bánh bích quy nhỏ chuyên dụng của quân Giang Bắc, gói bằng giấy dầu. Ngọt hơn đường đỏ trong nhà, lại còn giòn tan! Không ít đứa trẻ lớn hơn đều mang tâm sự nặng nề, chỉ đợi đến khi quân Giang Bắc chiêu binh, sẽ khai man tuổi tác, mặc lên quân phục trắng hải quân thần khí, rồi lại lăn lộn vào quân đội lục quân vải nỉ màu lục!

Nhưng khi những đứa trẻ này chạy đến bến tàu, lại bị đội Cán quân vệ đội mặc quân trang màu lam chặn lại. Trên bến tàu người đông như kiến, nhưng tất cả đều là những nhân vật lớn mặc trường sam, mang theo vệ binh tùy tùng, bọn họ đều ngẩng đầu chờ đợi điều gì đó.

Hạc Vũ hào là quân hạm chuyên dụng của Mưa Thần, khắp sông lớn biển cả, không ai là không biết. Khi Hạc Vũ hào treo cờ thượng tướng, sơn màu trắng tuyết tiến gần đến bến tàu, đám người trên bến tàu bùng nổ tiếng

hoan hô. Hai chiếc pháo hạm hộ tống chiếc quân hạm này, chậm rãi cập bến.

Đón tiếp gã có toàn thể nghị viên Hội tham nghị Giang Tây, tướng lãnh cao cấp của Cán quân, đại biểu các đoàn thể và thương hội, đại biểu các trường học. Sau khi Mưa Thần phát điện, liền tuyên bố muốn đích thân đến Hồ Bắc điều đình quân sự, mà Giang Tây, tỉnh mới rơi vào tay gã, chính là trạm dừng chân đầu tiên trên đường đến Hồ Bắc.

Phó quan trưởng phòng gồm định khó khăn đi trước hạ cầu thang, sau đó đã nhìn thấy thân ảnh Mưa Thần, đa số mọi người đều đã nghe danh gã từ lâu, nhưng nhìn thấy người thật vẫn là lần đầu tiên. Đã thấy một sĩ quan trẻ tuổi khí khái hào hùng, mặc quân phục vàng, thắt lưng trang bị chinh tề, giày ủng bóng loáng, trên mặt đều là nụ cười hòa nhã, vẫy tay rồi bước xuống cầu thang.

Trên bến tàu tiếng hoan hô càng thêm to lớn, ánh đèn huỳnh quang không ngừng lóe lên. Mưa Thần trong những năm tháng rung chuyển kịch liệt này, gần như đã trở thành biểu tượng của thời đại. Gã trẻ tuổi, gã không tham lam, cũng không có bất kỳ tin tức nào về đường dây, ý thức dân tộc mạnh mẽ. Dưới sự chi phối của Giang Bắc, đang bắt đầu xây dựng, hơn nữa chính giản hình nhẹ, bách tính gần như đều được gã miễn trừ thuế má. Quan trọng nhất là gã còn có một đội quân do chính mình dẫn dắt, gần như toàn bộ đều là sĩ quan trẻ tuổi, có gan cùng cường quốc Anh Quốc đối đầu, cũng có thể dứt khoát Bắc thượng, ở nơi băng thiên tuyết địa đi thu phục quân đội bên ngoài, tất cả những điều này, khiến gã trong suy nghĩ của mọi người ở khắp sông lớn biển cả, từ anh hùng phục quốc dần dần trở thành thần tượng của cả nước.

Mưa Thần rất rõ ràng về hình tượng mà mình đã dày công xây dựng, khi gã bước xuống cầu thang, mọi người đang muốn chào đón, gã lại nghiêm nghị, hướng mọi người chào theo tiêu chuẩn quân lễ, cũng giữ tư thế rất lâu.

Ánh đèn huỳnh quang nhấp nháy càng điên cuồng hơn.

Trong một biệt thự nhỏ trong vườn hoa ở Tĩnh An, Thượng Hải, Tôn Trung Sơn đang nằm trên ghế xích đu, một tờ báo đặt trên đùi gã, người lại nhắm mắt. Dường như trong ánh nắng buổi chiều này đang ngủ say, bên ngoài ồn ào náo nhiệt, nơi này lại yên tĩnh tường hòa.

Cửa sắt tiểu hoa viên khẽ vang lên, mấy người vừa đi vừa nói chuyện, một chút đã đánh thức bên trong sơn tiên sinh, gã ngồi dậy, chớp chớp mắt, Hoắc đứng lên, vui vẻ nói: “Hắc Đảo huynh!”

Người tiến vào có Tổng Giáo Nhân, còn có Uông Tinh Vệ, công tử phong lưu, mới từ Thiên Tân trở về, vẫn phong độ nhẹ nhàng, không dính bụi trần của Đồng Minh Hội, còn có một người Nhật Bản tướng mạo ngũ đoản, mặc kimono, trên môi có một chút đen như mực Nhân Đan Hồ tử. Nghe thấy bên trong sơn tiên sinh chào hỏi, gã cũng cười nghênh đón: “Tôn quân, ngày ấy ở kinh đô từ biệt, ta cùng Nam Sơn quân vẫn luôn muốn cùng huynh uống say một trận, không ngờ ở Thượng Hải lại gặp mặt. Nam Sơn quân vốn nói ở Bắc Kinh đợi huynh, nhưng mãi không thấy huynh Bắc thượng, gã có việc không đi được, ta liền cùng Tinh Vệ tiểu hữu cùng nhau đến Thượng Hải để thăm huynh.”

Người Nhật Bản này, một tiếng Hán cũng lưu loát vô cùng, gã tên là Hắc Đảo Nhất Lang, là người Hoa của Nhật Bản, cũng là thành viên cao cấp của ban trị sự Hưng Á, kết bạn với bên trong sơn tiên sinh từ rất sớm, một năm cũng có thời gian nửa năm hoạt động ở Trung Quốc.

Tôn Trung Sơn cười bảo bọn họ ngồi xuống, người theo hầu tự giác dâng trà bánh. Mấy người vây quanh bàn trà nhỏ, thần thái đều rất thư thái. Vừa vào tòa, Tôn Trung Sơn chỉ lắc đầu nói: "Thật hổ thẹn! Ta đã hẹn an ủi đình đến Bắc Kinh gặp mặt, giờ này hẳn là đã ở đó rồi. Nhưng sự kiện Ngạc Cán lại xảy ra, kẻ chủ mưu lại là Lý Dung Hợp, ta đây còn mặt mũi nào đến

kinh thành nữa? Ngay cả Hoàng Khắc Cường dạo gần đây cũng không thấy bóng dáng, nghe nói hai hôm trước đã đi Hồng Kông. Chúng ta, những người này, ảnh hưởng đến cục diện ngày càng nhỏ đi rồi."

Tuy nói vậy, nhưng trên mặt hắn vẫn là nụ cười. Tống Giáo Nhân và Ưông Tinh Vệ liếc mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ khinh thường. Tống Giáo Nhân trầm ngâm nói: "Tiên sinh, lần này Dung Hợp huynh cùng Khắc Cường tiên sinh nói muốn vào Ngạc điều tra, kết quả lại gây ra chuyện lớn như vậy..... Đồng Minh Hội, cái danh nghĩa này, đối với thuộc hạ lực ước thúc quả thực quá nhỏ. Hơn nữa, những tổ chức cách mạng thời kỳ trước, đối với cục diện hiện tại, cũng không còn thích hợp nữa. Tôi thấy, việc kiến thiết Quốc Dân Đảng, vẫn phải nắm chặt. Đại tuyển đã cận kề, tiên sinh vẫn nên đến Bắc Kinh, chuẩn bị cho đại tuyển, trao đổi với Viên An Ủi Đình, quốc gia đại sự hiện tại vẫn phải trông cậy vào hai vị."

Tôn Trung Sơn vẫn chỉ cười không nói. Ưông Tinh Vệ lại mang theo sứ mệnh đến, hắn vuốt tóc, cười nói: "Trung Sơn tiên sinh, hiện tại chính phủ trung ương đã thành lập, chúng ta Đồng Minh Hội, một số đồng chí cũ giờ lại thành lính mới của phe phái. Lý Dung Hợp xem ra đã ngồi chung một thuyền với Giang Bắc mưa thần, ngay cả Hoàng Khắc Cường tiên sinh cũng đi theo náo loạn một trận. Vì quốc gia, vì dân tộc, chúng ta bây giờ vẫn nên hợp tác chân thành với Viên Tổng thống, chinh đốn lại những thế lực địa phương này. Viên Tổng thống rất mong tiên sinh lên đường Bắc thượng, hiện tại quốc sự khó khăn, ông rất mong nhờ vào sức mạnh của tiên sinh..... Viên Tổng thống nói, sẽ chiếu cố tất cả hoạt động của Quốc Dân Đảng ở phương bắc, tương lai mong tiên sinh chủ chính, ông chủ quân, cùng nhau xây dựng quốc gia."

Hai người xem ra đều đến khuyên Tôn Trung Sơn tiếp tục Bắc thượng. Tôn Trung Sơn nhìn Hắc Đảo một chòng đang mỉm cười, hỏi: "Hắc Đảo quân, xem ra hai vị tiểu hữu này đều khuyên ta Bắc thượng đây. Người thấy

sao? Hiện tại thế cục phức tạp khó lường, ta định chuyên tâm vào thực nghiệp cứu quốc, liên lạc Hoa Kiều, xây dựng đường sắt. Người là đại hành gia nghiên cứu tình hình Châu Á, có ý kiến gì không?"

Kỳ thực Tôn Trung Sơn sao lại không biết, ba người cùng đến, ý tứ khẳng định là giống nhau. Hiện tại hẩn lui khỏi Thượng Hải, cũng có ý lánh đời, lánh xa thị phi.

Viên Thế Khải tiếp nhận chức Tổng thống từ tay ông, Trung Sơn tiên sinh vẫn kiên trì phải có lực lượng để đối trọng. Phủ lưu thủ Nam Kinh được thành lập để chinh hợp thế lực Đồng Minh Hội ở phương nam, kết quả lại vì lý do kinh tế và thói quen dễ dàng từ bỏ quyền lực của Hoàng Khắc Cường mà kết thúc trong âm đạm.

Khi Viên Thế Khải mời họ Bắc thượng, Tôn và Hoàng đều cân nhắc, cục diện hiện tại, Đồng Minh Hội muốn dùng thực lực để chế ước Viên đã rất khó khăn —— Mưa thần dù sao vẫn duy trì khoảng cách với Đồng Minh Hội, chi bằng cứ thẳng thắn nói chuyện với ông ta. Mọi người thể hiện khí độ của chính trị gia, cùng nhau gánh vác quốc sự. Nói đến đây, Tôn Trung Sơn cũng quá tin tưởng vào sức ảnh hưởng của mình.

Nhưng sau sự kiện Hồ Bắc giết Trương, Lê Nguyên Hồng bỗng nhiên tiến vào Hoàng Tự Đại, Tôn Trung Sơn liền ước định với Hoàng Hưng. Hoàng tạm thời không vào kinh, đến Hồ Bắc xem xét tình hình phát triển ra sao, xem ở nơi phát nguyên này còn có thể chinh hợp lực lượng Ngạc Cán hai tỉnh hay không. Có hai tỉnh lớn giáp ranh, tương lai thanh âm của họ ở trung ương tự nhiên sẽ vang dội hơn. Còn Tôn Trung Sơn thì đến Bắc Kinh, vì họ mà gắng sức. Đang thương nghị đâu vào đấy, không biết có phải do Mưa thần xúi giục, hay do Bắc Quân gấp rút tổ chức áp lực xuống phía nam, tình hình nóng nảy của Lý chấy mạnh quân không đợi Hoàng Hưng đến chủ trì đã phát động hành động quân sự đối với Hồ Bắc.

Tình hình lập tức trở nên không thể kiểm soát, Hoàng Hưng còn náo loạn rất vô vị, tự mình dọn sạp hàng đi Hồng Kông. Mà Giang Bắc mưa thần, một phần điện báo, lại trở thành đại công thần. Hiện tại tiến vào Giang Tây, còn đang tranh đấu với Hồ Bắc. Không ai biết cuối cùng ông ta có thể chiếm được bao nhiêu lợi ích.

Tình huống này, khiến Tôn Trung Sơn làm sao vào kinh thành đây? Cùng Viên Thế Khải nói những gì tốt đây? Dù ông vẫn ở Thượng Hải, nhưng những ngày này vẫn không ngừng gặp gỡ khách khứa và suy nghĩ, thấy thế lực phương nam trong tay Mưa thần đang dần hợp lại, họ, những nhân vật này, nên ở một vị trí như thế nào? Nên lợi dụng cục diện trước mắt này ra sao? Nói thật, Tôn Trung Sơn vẫn tin rằng mình có thể ảnh hưởng đến Mưa thần.

Lúc này, ông thấy, Viên Thế Khải có lẽ không phải lựa chọn duy nhất.

Dù sao, hiện tại, phương bắc cũng giống như chính phủ lâm thời phương nam lúc bấy giờ, chính lệnh không thông, kinh tế khốn quẫn, chưa được chính phủ nước ngoài chính thức thừa nhận, ngoài việc có một lực lượng quân sự tương đối mạnh, những thứ khác đều không khác biệt. Mà thế lực của Mưa thần, lại đang phát triển không ngừng.

Tình hình Trung Quốc hiện nay, chính là lúc các thế lực tham gia tranh đấu quyền lực bắt đầu chình hợp, ông cũng không vội hành động.

Hắc Đảo một chồng không nói gì, chỉ cầm tờ báo trước mặt Tôn Trung Sơn, lật xem một lượt, cười nói: "Cùng trên thuyền xem báo chí sao. Toàn là tin tức về Mưa thần, Tôn quân, ngài không cảm thấy người trẻ tuổi này hiện tại danh tiếng quá lớn sao? Một câu ngạn ngữ nói thế nào: Cây cao thì gió càng lớn."

Chính hấn gật đầu, lại nắm tay: "Tôi nghiên cứu tình hình Châu Á đã lâu, cận đại quả thực chưa từng xuất hiện nhân vật đại biểu dân tộc mạnh mẽ và hữu lực đến vậy. Ông ta điều động quân Bắc thượng, giằng co với hạm đội Anh trên sông. Đối với bách tính Trung Quốc mà nói, tự nhiên là một điều rất đáng khích lệ..... Nhưng đối với một chính trị gia trưởng thành mà nói, hành động như vậy lại quá vô lý. Ông ta tự tiện hành động, thực sự ảnh hưởng đến uy tín của chính phủ trung ương các ngài, cũng khiến cường quốc, thậm chí những người như tôi, bạn của Trung Quốc, đều cảm thấy ông ta không phải là đối tượng hợp tác tốt..... Tôn quân, cục diện Trung Quốc muốn ổn định, trong tương lai hai nước cùng nhau dìu dắt, vẫn phải dựa vào ngài và Tổng thống Viên Thế Khải, hai vị chính trị gia lớn cùng nhau cố gắng. Hôm nay tôi đến đây, ngài hẳn đã hiểu ý đồ. Tôi và Nam Sơn quân sẽ đưa rượu ở chùa Pháp Nguyên, chờ đại giá của ngài quang lâm. Ông ta, có thể đến Bắc Kinh chậm rãi rồi nói. Tương lai của Trung Quốc, không thể để ngài lại ở Thượng Hải nhàn nhã trì hoãn..... Tôn quân, xin nhờ."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tôn Trung Sơn nhúu mày, ông ở Thượng Hải cũng thực sự có chút ngời không yên, hiện tại thế cục biến đổi, nhất định phải làm gì đó, nhưng Bắc thượng có phải là lựa chọn tốt nhất không? Điều này thật sự cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Lý Chách mạnh quân mấy ngày nay có chút phiền muộn, ban đầu ông ta không có gì với việc nhường chức Đô đốc, ông không quá mê quyền chức, càng muốn làm được vài việc thực tế. Ông ta từ đầu đến cuối đều nhận định Viên Thế Khải là kẻ cướp đoạt chính quyền, hiện tại không đánh bại ông ta, tương lai tất có đại họa, cho nên ban đầu vẫn kiên trì bắt phạt, sau đó lại cố gắng yêu cầu giữ lại phủ lưu thủ Nam Kinh, vẫn luôn coi phương bắc là kẻ địch lớn nhất.

Hồ Bắc có biến động, Hoàng Hưng chuẩn bị vào Ngạc, vậy một cái là ông ta đã chuẩn bị động thủ..... Có lẽ động thủ hơi nhanh một chút.

Hiện tại cục diện thành ra như vậy, tuy không phải lý tưởng nhất, nhưng cũng không đến nỗi tệ. Đối với việc Mưa thần tiếp nhận Giang Tây, nhưng dù sao vẫn là Âu Dương Vô làm Đô đốc, Cán quân cũng bảo đảm giữ lại, nhiều nhất xem như Giang Tây được chinh hợp vào hệ thống Giang Bắc. Cán quân hiện tại vẫn có tiếng nói riêng, hơn nữa ông ta thấy, phe phái phương nam sớm đoàn kết với nhau một chút, vẫn tốt hơn là chậm trễ.

Hắn phiền muộn không phải vì điều gì khác, mà là vì cái thế cục dở khóc dở cười hiện tại ở Hồ Bắc. Ngồi xõm ở đây, không chết không sống, cả hai bên đều không có ý định đánh nhau, rốt cuộc hắn phải an bài ra sao? Từ trung ương đến chỗ của Mưa Thần, mọi thứ đều mập mờ, dường như cứ thế mà kéo dài. Hắn mới ngoài ba mươi, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết của một quan quân trẻ tuổi!

Hắn đi trên chiến địa của Cán quân, Cán quân tiền tuyến đều đã đổi sang quân trang hè mới của Giang Bắc quân, đều là quân trang màu vàng vải vân nghiêng, bên trong là áo trắng. Hiện tại cũng là Giang Bắc quân phát lương cho bọn họ, tiêu chuẩn cơm nước cũng giống như Giang Bắc quân, ba đồng một ngày, quả nhiên là "sĩ no bụng, Mã Đằng" thật sự. Thấy vị đô đốc trước kia của bọn họ, hiện tại mang danh nghĩa tạm thời là quân trưởng thứ nhất Giang Tây, Lý Cháy Mạnh quân đi tới, tất cả đều nghiêm trang hành lễ, hắn lại không có tâm tư hoàn lễ, chỉ hơi roi ngựa trong tay.

Đang cảm thấy bế tắc không có cách giải quyết, chỉ nghe sau lưng có một giọng nói chào hỏi: "Đô đốc, sao hôm nay lại có hứng thú như vậy?"

Hắn nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương Vô, người được đề cử từ hội tham nghị Giang Tây, cũng mang một danh hiệu tạm thời là tân đô đốc, đang cười chào hỏi hắn. Hắn không còn vẻ mặt chật vật như mấy ngày trước, mặc

quân trang màu vàng, tinh thần phấn chấn, đi theo sau là một đám vệ binh, đang chỉ trở lung tung.

Lý Cháy Mạnh quân lạnh lùng nói: "Đình chiến, hiện tại người mới là đô đốc đây, gọi sai rồi."

Âu Dương Vô khẽ giật mình, phất tay ra hiệu cho tùy tùng của mình lui hết, cười đi theo sau lưng Lý Cháy Mạnh quân: "Đô đốc, ai mà không biết cái danh nghĩa này của ta chỉ là để cho đủ số..... Hiện tại Giang Tây là của Mưa Thần, tương lai ngài là tuần duyệt phó sứ, ta vẫn là tiểu tốt trước mặt ngài."

Lý Cháy Mạnh quân hừ một tiếng: "Đình chiến, chúng ta là lão đồng nghiệp, những lời vô nghĩa này không cần phải nói nữa. Mưa Thần có bản lĩnh như vậy mà gánh vác ba tỉnh, ta thật sự bội phục, dù sao cũng tốt hơn là giao Giang Tây cho Bắc Quân! Người sau này dưới trướng hãn mà nghe theo chỉ huy, cứ làm cho tốt, ta thấy Mưa Thần đối với thủ hạ cũng không tệ..... Chỉ là người đừng quên mình mặc bộ quân trang này rồi cuộc là muốn làm gì!"

Âu Dương Vô biết lão cấp trên của mình có chút oán khí, nghiêm nghị đáp ứng, lại cười nói: "Một ngày là thượng cấp, cả đời là thượng cấp, đạo lý này ta vẫn hiểu. Mưa tuần duyệt mấy ngày nay đến Giang Tây, thấy ngay lập tức muốn đến tuyển Hồ Bắc. Ngài kiến thức hơn ta, có thể đoán được hãn rồi cuộc an bài cục diện Hồ Bắc này như thế nào không?"

Hai người chậm rãi đi tới, Lý Cháy Mạnh quân nhất thời trầm mặc không nói lời nào, mà Âu Dương Vô cũng cố gắng duy trì khoảng cách nửa người trước sau với hãn, trong biển quân trang màu vàng, quân phục màu lam của Lý Cháy Mạnh quân đặc biệt dễ thấy.

"Đình chiến, nếu ta đoán được, ta đã là Mưa Thần rồi..... Người này làm việc, từ trước đến nay là 'tặc không tay không'. Đừng mong hăn chịu thiệt, chúng ta ở phương Nam những người không hợp với Viên Thế Khải, xem ra hăn đều muốn nắm trong tay. Nửa cái Hồ Bắc này, sợ là hăn sẽ không nhả ra..... Về phần cùng Viên Thế Khải thế nào giao dịch, ta thật sự không nghĩ tới. Sau này Cán quân của chúng ta, đoán chừng hăn vẫn phải để ở đây. Chuyện ở đây, ta muốn chủ động xin đi tham gia an được quân ở bên ngoài, nội chiến ta đã đánh chán rồi, coi như chuộc tội. Ta đối với người chỉ có một câu, trung thành phục tùng mệnh lệnh của hăn, không có người thiếu ăn đâu."

Âu Dương Võ biết lão cấp trên đang nói lời trong lòng với mình, cũng có chút cảm kích, hăn được Mưa Thần nâng lên vị trí đô đốc Giang Tây này, kỳ thật vẫn rất đặc ý, dưới trướng Mưa Thần có ba tỉnh, Giang Tây đã có một đô đốc! Chỉ là mỗi ngày nhìn thấy Lý Cháy Mạnh quân đi dạo trên chiến địa, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với hăn. Hăn cung kính nói: "Đô đốc, lời của ngài ta đều nhớ kỹ. Cán quân các huynh đệ chỉ cần ta còn ở đây một ngày, sẽ thay đô đốc ngài nhìn cho thật tốt, thời gian còn dài mà. Chúng ta chờ đô đốc."

Mặc kệ lời này có phải là lời thật lòng của Âu Dương Võ hay không, Lý Cháy Mạnh quân đều cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, hăn mỉm cười vỗ vai hăn, không muốn nói thêm gì nữa, với sự thông minh của Âu Dương Võ, hăn là có thể ứng phó rất tốt. Nghĩ đến chỉ ở Nam Kinh gặp Mưa Thần vài lần, hiện tại hăn rốt cuộc rời khỏi địa bàn Giang Bắc, nhảy lên sân khấu lớn của Trung Quốc, rốt cuộc hăn có thể làm được đến mức độ nào? Giao Giang Tây cho hăn, rốt cuộc có đáng giá hay không? Tất cả những điều này còn phải chờ thời gian sau này để chứng minh.

Nhưng không hiểu vì sao, Lý Cháy Mạnh quân đối với tương lai của Mưa Thần, lại có phần chờ mong.

Một phiên bản trơn tru hơn, gửi từ T.L.T – bạn hiểu mà.

STT 115: Chương 3: Thống nhất con đường

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 16: Tiếp tục tiến công

"Báo cáo doanh trưởng, chúng ta đã cho trinh sát thả xa ra tuần tra, Sayr ô tô một vùng, không có động tĩnh gì từ chủ lực phản quân Mông Cổ. Chủ lực của chúng ta có thể cấp tốc tiến lên!"

Hầu Minh, doanh trưởng của Đoàn Kỵ binh Hộ quân, ngồi trên lưng ngựa, điều khiển cương ngựa trong tay. Mười kỵ binh vừa trở về từ tiền phương trinh sát, báo cáo kết quả. Những kỵ binh này phần lớn đều mang theo kỵ thương, tay áo vén cao, trên lưng ngựa tràn đầy sức sống, ai nấy đều muốn hăng dẫn đầu đoàn kỵ binh cấp tốc tiến lên.

Hộ quân chọn con đường đi vòng bên ngoài được thổ tả đồ mồ hôi mình, thẳng tiến chuồng cỏ. Con đường này ngắn nhất, nhanh nhất, ven đường lại có thủy thảo phong phú, tiếp tế cũng tương đối tiện lợi. Hà Toại cho rằng, dẹp yên Hộ quân thực lực, hoàn toàn không cần phải vòng vo, chỉ bằng tập trung một chỗ, đánh thẳng vào sào huyệt.

Mà Đoàn Kỵ binh Hộ quân lần này gánh vác nhiệm vụ tương đối nặng nề, phải tuần tra bảo vệ xung quanh đại đội hành quân, trinh sát thăm dò. Đoàn được biên chế là một đại đoàn kỵ binh hiếm có, gồm ba doanh, mười hai liên, mỗi liên có bốn trung đội, mỗi trung đội hơn chín mươi người,

đoàn bộ còn trực thuộc một liên kỵ binh và một liên pháo binh, cả đoàn có hơn một ngàn người. Giang Bắc quân xem như đã điều phần lớn kỵ binh của mình đến Hộ quân.

Vào thời điểm xa xôi, Hà Toại còn mua sắm số lượng lớn ngựa tốt từ bên ngoài để trang bị cho các đoàn bộ binh. Hiện tại, Hộ quân ước chừng đã là đội quân có tỷ lệ kỵ binh cao nhất trong nước. Trên thảo nguyên mênh mông bát ngát như vậy, kỵ binh quả thực vô cùng quan trọng.

Nghe báo cáo của các chiến sĩ dưới trướng, trong đầu Hầu Minh không ngừng đấu tranh. Tô Ur thi đấu, một nơi trọng yếu như vậy mà không có chủ lực phản quân Mông Cổ phòng thủ! Chỉ cần quân đội có thể chiếm cứ điểm yếu này, con đường nhanh nhất thông đến chuồng cỏ, thì ra là cũ Trương Kho Đài Điểm, sẽ mở ra với Hộ quân!

Mặc dù mệnh lệnh của tư lệnh là giữ liên lạc với Sayr ô tô, yểm hộ cánh quân tiến công, chờ đợi chủ lực bộ binh của Hộ quân đến, nhưng mục tiêu trước mắt lại quá hấp dẫn. Đội quân hệ thống hộ quân chưa từng đánh trận lớn nào, mục tiêu lập công lần này lại ở ngay trước mắt, làm sao hãn nữ từ bỏ? Dưới trướng hãn có hơn 380 tên hán tử nhanh nhẹn, ý nghĩ còn sốt sắng hơn cả hãn, đã tự động tập kết thành đội, chỉ chờ hãn ra lệnh.

Hầu Minh là học sinh mới tốt nghiệp khoa cưỡi ngựa từ Bảo Định, vừa gia nhập Giang Bắc quân đã làm Đại đội trưởng, sau đó được thăng chức doanh trưởng Kỵ binh Hộ quân, đúng là thời điểm tuổi trẻ mà đã tâm bừa bừa. Hãn sờ vào ngực quân hiệu, sắc mặt biến đổi không ngừng, trong nháy mắt hướng đông tây hai bên lục soát kỵ binh sắp xếp cũng quay về rồi, đông tây hai bên vẫn không phát hiện động tĩnh gì của quân phản loạn Mông Cổ!

Hầu Minh rốt cục hạ quyết tâm: "Tam liên giữ ở phía đông, tứ liên giữ ở phía tây, tiếp tục lục soát giám thị hai cánh! Ta mang liên nhị liên hướng

Sayr ô tô tiến hành lục soát uy lực, chúng ta giữ liên lạc! Doanh bộ trực thuộc kỵ binh thông tin sắp xếp cùng quân chủ lực bắt được liên lạc, báo cáo động tĩnh của chúng ta..... Mọi người nhẹ nhàng, chỉ mang vũ khí đạn dược cùng lương thực nước uống, hành lý giao cho thông tin sắp xếp, mọi người chuẩn bị chiến đấu!"

Nghe thấy mệnh lệnh dứt khoát của doanh trưởng, các binh sĩ đồng thanh hô lớn: "Chớ Trương bảo!" Rồi riêng phần mình hành động theo nhiệm vụ. Khẩu hiệu này là khẩu hiệu chiến đấu tiêu chuẩn của Lữ đoàn Hộ quân, những kỵ binh này, hiện tại còn mang băng tay chữ đen "Chớ Trương bảo".

Trong lòng Hầu Minh có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào, sỉ nhục thất bại của đội quân kỵ binh Trương bảo, phải tìm lại trên thảo nguyên Mông Cổ này!

Hai liên hơn một trăm tám mươi kỵ binh đánh cờ xí của đệ nhất doanh, chậm rãi hướng Sayr ô tô xuất phát, lần này bọn họ là thế tất phải thắng.

Sayr ô tô là một thị trấn điển hình trên thảo nguyên Mông Cổ, vốn là con đường tắt yếu từ Tuy xa thông đến chuồng cỏ, lui tới buôn bán rất nhiều người, từ nơi này đi về phía nam, tiến vào Tuy xa cũng chỉ mất năm sáu ngày ngựa trình. Thị trấn nhỏ này có chừng hai ba trăm hộ, so với một thôn lớn ở nội địa còn không bằng, nhưng ở đây, đã là một nơi lớn. Thị trấn để phòng ngừa mã phi, có một bức tường vây cao một trượng, hai lầu đất canh giữ ở hai mặt đông tây, chỉ chút lỗ châu mai.

Thủ ở nơi này, chính là hơn một trăm tên vệ đội hô luân con sò của thổ tạ đồ minh. Sau khi chuồng cỏ tuyên bố độc lập, rắc người rắc Mông Cổ các bộ lạc có súng hán tử đều tập trung lại, ngoại trừ chủ lực giao cho ô thái suất lĩnh, tại chuồng cỏ còn có hàng đợt thân vương hơn hai ngàn người. Những nơi khác, đều là loại vương gia đài cát các nơi tự phát phòng thủ,

không có một ai thống nhất chỉ huy và chiến lược. Tin tức Hộ quân Bắc thượng cũng truyền đến chuồng cỏ, nhưng chủ lực đội quân ô thái từ khi xâm chiếm điệu nam về sau, một mực tại xa thần mờ hôi mình Ô Lan cùng khắc khắc ni thật thà bồi hồi, hãn cùng hàng đạt thân vương bọn họ là tương lai bên ngoài được chính phủ thành lập có chút mâu thuẫn, chính là không muốn trở về kho vũ khí luân, mà là cùng xem xét mình các vương gia không rõ đang đi về thứ gì.

Chuồng cỏ hàng đạt thân vương bọn họ cũng không có cách nào với hãn, cái gọi là bên ngoài được độc lập chính phủ đối với mấy cái này các mình cớ thể lực một chút lực ước thúc cũng không có, đối cận đại chiến tranh cũng cơ hồ không có nhận biết, chỉ có đem chủ lực tập kết tại chuồng cỏ thành, phó thác cho trời. Sayr ô tô một nơi trọng yếu như vậy, mới có hô luân con sò như thế chút nhân mã trông coi.

Hô luân con sò đặt vệ đội ở Sayr ô tô, do một tâm phúc đài Gino âm thái của hãn suất lĩnh, hãn ngoại trừ mỗi ngày vẫn như cũ đi phụ cận thúc cỏ khô da lông dê bò giao nộp, chính là cả ngày cùng ở chỗ này thương nhân qua lại. Bên ngoài được náo loạn đến nay, thương lộ đoạn tuyệt, da lông tăng giá gấp ba! Nặc âm thái mặc dù tự nhận là là Mông Cổ hảo hán, nên tiền kiếm được hãn vẫn sẽ kiếm, về phần người Hán từ phương nam tới..... Mông Cổ hán tử dưới hông có ngựa, trong tay có súng, còn sợ ai?

Khi hãn vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, leo lên lầu đất trên cao nhất nhìn quanh lãnh địa của mình, một kỵ binh Mông Cổ từ xa cực nhanh chạy về, bụi đất tung lên cao vút sau lưng ngựa. Nặc âm thái ở trên nhìn thấy, gân cổ lên hỏi: "Ba ách, có chuyện gì mà người như bị thương con thỏ, chạy vội vã như vậy?"

Kỵ binh Mông Cổ ba ách đang chạy đến thờ hồng học, ngẩng đầu nhìn thấy Nặc âm thái gọi hãn, cũng lớn tiếng nói: "Đài cát lão gia, người Hán

binh đánh tới! Có chừng hai trăm người, hướng về phía chúng ta Sayr ô tô tới! Bọn họ binh cường mã tráng thật sự!"

Nặc âm Thái nhất kinh, cơ hồ theo lâu đất ngã xuống, tiếng la của ba ách cũng chấn động toàn bộ thị trấn nhỏ, hỗn loạn Mông Cổ binh nhóm theo các phòng bên trong mặt ủng đi ra, kỳ thật nói những người này là binh vẫn là khen ngợi bọn hắn, già lão, nhỏ nhỏ, trong tay súng ống cũng tạp rất loạn, không ít người tại cái trấn này đóng giữ, còn mang theo vợ con, bất quá vừa nghe đến phía nam người Hán bộ đội đến đây, cũng đều đi dẫn ngựa cảm thương.

Nặc âm thái ở trên lầu đất giơ chân: "Địch nhân có hai trăm người! Các người đi dẫn ngựa làm cái gì? Đều dựng súng lên, nên lên lầu canh thì lên hết! Các người bọn gia hỏa này, ăn thịt uống rượu một cái đỉnh năm cái, nghe đến người Hán tới, liền dọa thành cái dạng này!"

Xa xa tiếng vó ngựa bồn tập như sấm theo mặt phía nam vang lên, Nặc âm thái hướng nơi đó nhìn lại, có chút đã trèo lên tường vây Mông Cổ binh nhóm cũng hướng nơi đó nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh mặt trời chói chang, đầu tiên là một mặt cờ xí rực lửa theo trên đường chân trời dâng lên, sau đó chính là giơ cờ xí mang theo người Hán quân đội đội mũ sắt một thanh niên sĩ quan.

Hắn xông lên phía trước nhất, dưới hông ngựa cao cao đứng lên, phát ra tiếng hí vang, tiếp theo cờ xí hướng phía trước hạ xuống, đại đội nhân mã từ phía sau xúm lại. Kỵ sĩ trên ngựa thân thể đều cúi xuống, lưng rộng mang súng kỵ binh, gần hai trăm con chiến mã gầm thét cùng một chỗ cuộn cuộn hướng Sayr ô tô lao tới, vậy mà lại có khí thế ngàn quân vạn mã!

Nhìn thấy đội quân này, Nặc Âm Thái liền biết hắn không thể nào giữ vững được nơi này, đám binh Mông Cổ bên dưới đều sợ đến ngây người. Không biết thằng nào ngu ngốc, khi quân kỵ địch chỉ còn cách mình năm

sáu trăm mét đã vội vàng nổ súng, cố gắng làm cho tiếng súng trên tường thành vang lên một lượt, cả thị trấn chìm trong làn khói thuốc súng đen kịt. Nhưng tầm bắn của những khẩu súng hỏa mai bắn đạn chì và hạt sắt kia làm sao mà xa được? Đến cả ngựa cũng không dọa ngã.

Hầu Minh trên lưng ngựa lớn tiếng ra lệnh: "Trấn này không có chiến hào, đợi xông vào đến hai trăm mét thì nhì liên xuống ngựa, dùng hỏa lực yểm hộ cho liên tiếp xung kích vào cửa chính thị trấn. Bọn địch yếu ớt như vậy, xông vào là thắng lợi!"

Đội kỵ binh lập tức chia làm hai nhóm, một hàng cách thị trấn hơn hai trăm mét thì dừng lại, nghiêm chỉnh huấn luyện cho chiến mã nằm rạp xuống đất. Bọn kỵ binh xuống ngựa ẩn nấp sau lưng ngựa, cấp tốc lên đạn bắt đầu bắn vào tường thành và vọng lâu. Tốc độ bắn mười phát đạn một phút khiến những tên Mông Cổ cầm súng bắn chim trên tường thành nhao nhao ngã xuống, chỉ có hai vọng lâu còn cố gắng bắn trả.

Một đội kỵ binh khác quay đầu ngựa, xông thẳng vào cửa chính thị trấn. Trình độ phòng thủ này còn thua xa một cái thôn nhỏ trong nội địa! Vài tên lính đi đầu móc lựu đạn dân dụng ra, ném tới tấp. Vài tiếng nổ lớn vang lên, mấy tên lính Mông Cổ đang cố thủ ở cửa bị nổ văng ra, chiến mã húc mạnh vào cửa gỗ, vài tiếng hí vang. Mấy kỵ binh đi đầu ngã nhào, nhưng cánh cửa gỗ mỏng manh cũng bị đâm sập, đội quân theo sau không chút cản trở xông thẳng vào Sayr Ô Tô. Bọn lính Mông Cổ dọc theo tường thành nhanh chóng nhảy lên ngựa, hét lớn chạy về phía bắc.

Một số binh lính Mông Cổ còn cố thủ trong trấn, đám kỵ binh an được quân không thêm dùng súng để đối phó, tay trái một quả lựu đạn, tay phải cầm mã đao kiểu Tây Dương. Chỗ đông người thì dùng lựu đạn nổ, chỗ ít người thì xông lên vung đao. Mấy tên Hán tử Mông Cổ này, nào ngờ được rằng trên đất Mông Cổ của mình lại bị kỵ binh người Hán tàn sát như vậy!

Những chiến sĩ Mông Cổ này, đâu phải là lũ quỷ dữ dưới trướng hoàng kim gia tộc đã hoành hành khắp Âu Á. Trong trấn Sayr Ô Tô một mảnh khói đặc và tiếng kêu khóc, thi thể của mấy chục binh lính Mông Cổ ngổn ngang khắp nơi, chỉ có hai vọng lâu còn cố gắng chống cự, tiếng súng vẫn vang lên liên hồi, nhưng trong tình thế này, dưới sự bao vây của đám kỵ binh an được quân như hổ thêm cánh, sự chống cự của bọn chúng chẳng qua chỉ là phí công mà thôi.

Quyển sách "An được quân bắc chinh kỷ thực" chỉ ghi lại ngắn gọn về trận chiến nhỏ này, vào ngày mười tháng chín năm 1912, một đội kỵ binh của an được quân đã chiếm được Sayr Ô Tô một cách dễ dàng trong quá trình trinh sát, vì phát hiện ra địch phòng thủ yếu kém. Chuồng ngựa mở rộng cửa đón an được quân, và an được quân cũng nhận ra thông qua trận chiến này rằng, việc tác chiến bên ngoài có lẽ còn dễ dàng hơn trong tưởng tượng. Ngoại trừ bộ chủ lực Ô Thái có kinh nghiệm chiến đấu, cần phải chú ý động tĩnh, toàn bộ đám Mông Cổ rắc người rắc, không có ai có thể cản được một kích của an được quân.

Mà lúc này, Mưa Thần đang đứng trên boong tàu quân hạm, nhìn sóng lớn đập vào đầu tàu, bắn tung tóe những hạt nước trắng xóa. Trên sông Trường Giang, sau khi Ngạc quân và Cán quân ngừng bắn, một khung cảnh bình yên, hòa hợp.

Hắn xoay người lại, một đám phóng viên ngồi trên ghế đã được bố trí sẵn trên boong tàu, đang chăm chú nhìn hắn. Những ký giả này có người đến từ Vũ Hán, có người từ Thượng Hải đi theo đến, đương nhiên cũng có nhân vật của mấy tòa soạn do Giang Tô tự mình khống chế, thậm chí cả phóng viên của báo Đại Công Tước Thiên Tân cũng đến. Cả nước đều rất tò mò về việc Mưa Thần đến Hồ Bắc để giải quyết mớ bòng bong này, liên quan đến cục diện của nhiều thế lực. Mà Mưa Thần đối với những ký giả

này rất khách khí, vung bút lên, mời họ cùng đi theo hạm đội múa hạc đến Hồ Bắc, trên đường ăn ở đều do Vũ Tư lệnh mời khách.

Mưa Thần cười nói: "Sao nào? Khó có được thời gian đến thăm các vị vua không ngai. Tiện thể thưởng thức phong cảnh sông nước, sao mọi người chỉ nhìn ta mà không nói lời nào?" Thái độ của hắn thật sự hòa ái, sáng sủa, không hề có vẻ tính toán âm trầm sau lưng.

Một phóng viên cuối cùng lên tiếng hỏi: "Vũ tướng quân, rất cảm ơn ngài đã khoản đãi chúng tôi. Nhìn thần thái thoải mái của ngài hiện tại, hẳn là đã tính trước cục diện Hồ Bắc, biết nên giải quyết như thế nào?"

Hắn vừa hỏi, bên dưới lập tức là một tràng âm thanh xì xào, mọi người đều quan tâm đến vấn đề này, lại bị phóng viên Thời báo Thượng Hải hỏi trước.

Mưa Thần mỉm cười, lớn tiếng nói: "Ta nhẹ nhõm như vậy, là vì ta có lòng tin vào Ngạc quân và Cán quân, đều là người Trung Quốc! Mọi người đều muốn xây dựng đất nước tốt đẹp. Trần Hoạn quân trưởng từ Bắc Kinh xuống phía nam, ta cũng rất bội phục, tin rằng mọi người đều sẽ lấy quốc sự làm trọng, giải quyết hiểu lầm này một cách tốt đẹp. Điểm này không thành vấn đề!"

Nghe Mưa Thần ở đó tránh nặng tìm nhẹ cùng họ đùa giỡn, các phóng viên đều bật cười thiện ý. Chỉ có phóng viên trung niên đến từ Thiên Tân, lại giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Vũ tướng quân, tôi cảm thấy ngài vẫn chưa nói rõ ràng. Chúng tôi, những phóng viên, cần sự thật, quốc dân cũng cần hiểu rõ sự thật. Vũ tướng quân nguyện ý liên hệ với chúng tôi, điều này tự nhiên khiến chúng tôi rất cảm động. Nhưng cục diện Hồ Bắc này, rốt cuộc Vũ tướng quân định bắt đầu như thế nào? Hơn nữa, Vũ tướng quân xuất binh Ngạc Cán, tự nhận là điều đình, hiện tại cũng chưa có mệnh lệnh rõ ràng từ trung ương. Nói thẳng ra, tướng quân lần này, có phải là vì tranh

đoạt địa bàn cho mình không? Tướng quân hiện tại đã nắm giữ ba tỉnh, tương lai có tính toán gì với trung ương?"

Phóng viên phương nam, tuyệt đối sẽ không hỏi hẵn những vấn đề này trước mặt Mưa Thần, theo họ, Mưa Thần là đại diện của phương nam, là niềm tự hào của họ, chỉ cần đi theo đưa tin về công tích vĩ đại của hẵn là được. Phóng viên Thiên Tân này lại dùng giọng Bắc phương, vấn đề lại vô cùng cay nghiệt.

Bên dưới phóng viên đều phát ra tiếng bàn tán, ánh mắt đều tập trung vào người phóng viên Thiên Tân, hẵn lại thần nhiên ung dung. Mưa Thần nhìn hẵn hồi lâu, cười nhạt một tiếng nói: "Những vấn đề này e rằng không cần giải thích... Ta đã nói rất rõ trong điện cá. Vì nước đình chiến, là quân nhân, ta không thể so đo nhiều lời khen chê. Mà chủ quyền trên sông Trường Giang, là quân nhân, cũng phải giữ gìn đến cùng, Vũ mỗ tất cả đều lấy dân ý và lợi ích quốc gia làm trọng... Tiên sinh hỏi cục diện Hồ Bắc rốt cuộc bắt đầu như thế nào, điểm này cần phải cùng nhân sĩ Ngạc quân và Cán quân cùng với tướng quân Trần Hoạn thảo luận thẳng thắn, chỉ có mọi người ngồi lại với nhau, mới có thể bàn đến biện pháp giải quyết. Vũ mỗ có tài đức gì, mà có thể an bài cục diện Hồ Bắc?"

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn dừng lại một chút, ngữ khí trở nên khẩn thiết: "Về phần Vũ mỗ nắm giữ ba tỉnh, điểm này càng là sai lầm lớn. Vũ mỗ chỉ là vì quốc tuân duyệt Trường Giang, một giới công bộc, Cán tỉnh và Tô tỉnh đều có đốc đốc do quốc gia ủy nhiệm. Vũ mỗ tại ba tỉnh này, chỉ là chuyên tâm phổ biến chính sách tự trị địa phương, để bách tính chúng ta có thể tự mình quản lý, tự mình xây dựng gia viên. Tương lai của Vũ mỗ, vẫn là quân lữ làm kết cục. Chỉ cần sau khi quốc gia đại tuyển, chính phủ chính thức thành lập, Vũ mỗ nguyện làm người của quân đội chính quy quang vinh, như vậy là đủ rồi! Đến lúc đó, trung ương chính phủ an bài như thế nào, Vũ mỗ sẽ làm như

thế. Hiện tại chỉ là trong thời kỳ quá độ, mới miễn cưỡng đảm nhiệm. Tương lai Vũ mỗ sẽ lui ra từ vị trí tuần duyệt, chỉ cần mọi người cho rằng ta trong nhiệm kỳ có làm một chút việc cho quốc gia, coi như chết cũng không hối tiếc!"

Lời nói của hãn vẫn không một kẽ hở, phóng viên Thiên Tân kia há hốc mồm hồi lâu, vẫn không biết nên nói gì, chỉ có thể cúi đầu viết. Nhưng ở đây phóng viên, có thể tin rằng Mưa tuần duyệt đến lúc đó có thể lui ra, e rằng không có một ai.

Nửa ngày sau, không gian yên ắng, chỉ có một phóng viên trẻ tuổi lên tiếng: "Vũ tướng quân, hiện tại ngài có lẽ là người trẻ tuổi nhất nắm giữ trọng trách này, lại còn độc thân. Công chúng rất quan tâm đến đời sống riêng tư của ngài, nghe nói Vũ tướng quân mỗi ngày nhận được không ít thư tỏ tình, không biết có thể tiết lộ đôi chút được không?"

"Ha ha ha..." Cả đám cười ồ lên, ngay cả Mưa Thần bên cạnh, vốn nghiêm nghị như tượng đất, cũng quay đầu đi, không muốn để cấp trên thấy mình cũng đang cười. Mưa Thần lúc này có chút lúng túng, không biết nên trả lời thế nào. Bỗng nhiên, hãn nhớ đến Lý Viện vẫn còn ở Từ Châu chờ đợi, trong lòng có chút mềm yếu, nhưng vẫn không nói nên lời.

Các phóng viên hiếm khi thấy Mưa Thần lộ vẻ ngượng ngùng, càng thêm hăng hái đặt câu hỏi. Không ít người biết Mưa Thần có một hồng nhan tri kỷ, chính là con gái của Lý Chương Mây, một nhà ngân hàng nổi tiếng ở Thượng Hải. Nếu hãn thừa nhận, lên báo chí thì sẽ thu hút biết bao độc giả.

Mưa Thần cuối cùng cười khò lắc đầu: "Mấy người các người, sao lại cứ quan tâm đến chuyện cá nhân của ta thế? Bao nhiêu đại sự còn chưa giải quyết, quốc gia tình hình như vậy, ta sao có tâm tư lo chuyện riêng? Đợi

đến khi cả nước bầu cử xong, quốc gia ổn định, ta sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng, được không?"

Nghe hần van nài, tiếng cười trên boong tàu càng thêm lớn. Chuyển đi đến Hồ Bắc trên sông, dường như chỉ là một cuộc dạo chơi nhẹ nhàng.

"Tư lệnh!" Khi Mưa Thần bước vào khoang riêng, những người ngồi đó đồng loạt đứng dậy cúi chào. Mưa Thần không còn vẻ hòa nhã như lúc nói chuyện với các phóng viên, mà nghiêm mặt gật đầu. Lần này đến Hồ Bắc, vì cần Ngô Hái ở lại giữ nhà, trong Tham mưu ban của hần chỉ mang theo Tư Mã Trạ, coi như là hành dinh phó tá trưởng, dường như hần cũng không mấy tình nguyện với vị trí này.

Khi Mưa Thần vào khoang, chỉ có một mình Tư Mã Trạ vẫn ngồi đó, cầm một quyển sách lật xem.

Chiếc Hạc Hào hóa ra là chiến hạm tuần sát của vị đại thần hải quân nhà Thanh. Ban đầu, nội thất trong khoang thuyền được trang hoàng xa hoa, nhưng sau khi Mưa Thần tiếp quản, tất cả đều bị dọn sạch. Trong khoang chỉ có một bàn làm việc, một chiếc giường xếp, vài chiếc ghế tiếp khách, bốn phía treo đầy bản đồ. Đặc biệt, bản đồ Hồ Bắc và khu vực xung quanh được treo ngay trước mặt bàn làm việc, ở vị trí dễ thấy nhất. Hần gọi Tư Mã Trạ: "Thuần Như, đang xem sách gì vậy?"

Tư Mã Trạ "ồ" một tiếng, quăng sách xuống. Mưa Thần tinh mắt, đã thấy đó là cuốn "Tùng Hồ trái Lý trị bình trích lời". Tư Mã Trạ miễn cưỡng nói: "Nhận được mấy phần công văn và tình báo. Khẩn cấp, tôi đã thay Tư lệnh phác thảo ý kiến. Chờ ngài về xử lý... Chuyện dường như không nhiều lắm, tôi bèn đọc sách giết thời gian một chút."

Mưa Thần gật đầu, ngồi xuống bắt đầu xử lý công văn. Trong khoang, ngoài Tư Mã Trạ, những người khác đều chờ lấy văn kiện. Một ngày của

hắn thời gian nghỉ ngơi thật sự quá ít ỏi. Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một phần báo cáo tình báo chuyển đến, đã bị mở ra. Hắn có chút tức giận nhìn Tư Mã Trạ, phát hiện hắn lại ngồi một góc đọc sách say sưa, cuối cùng nhìn xuống, lấy tập tài liệu ra xem. Sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

"Tin tức đáng tin từ Bắc Kinh, Viên Thế Khải hình như có ý muốn đổi đầu với ta, quan hệ song song với thế lực Đồng Minh hội. Tục truyền sẽ nhượng bộ trong nghị hội và nội các để đổi lấy sự hợp tác. Mục tiêu nhằm vào Giang Bắc quân ta, chi tiết đang điều tra. An Địch quân tiến triển thuận lợi, nhưng hai mươi chín sư của Bắc Dương từ Đông Bắc đã di chuyển theo đường sông. Sư đoàn thứ tư Bảo Định và sư đoàn mười ba tân biên đều có động thái di chuyển về phía tây theo tuyến đường sắt Kinh Tuyến. Cụ thể nhằm vào An Địch quân ta như thế nào vẫn đang điều tra. Kính mong Tư lệnh sớm đưa ra quyết định. Gấp."

Phía sau là chữ ký của Ngô Hái. Hiện tại Ngô Hái kiêm nhiệm chức Trưởng phòng Tình báo Giang Bắc quân, với phong cách không sợ trời không sợ đất của hắn, mà lại viết chữ "gấp", xem ra tình hình rất nghiêm trọng. Mưa Thần có chút bồn chồn. Viên Thế Khải vì đối phó hắn mà lại liên kết với Đồng Minh hội! Mặc kệ có thành công hay không, đây là điều hắn lo lắng nhất! Các đốc quân ở phương nam, những người có bối cảnh Đồng Minh hội là nhiều nhất, nếu bọn họ có địch ý với mình, đừng nói đến mục tiêu lớn là thống nhất thế lực phương nam, ngay cả nội bộ của hắn cũng sẽ không ổn định! Đây là điều nhất định phải đối mặt!

Về tình hình của An Địch quân, trước khi gì Toại xuất phát, hắn đã bàn bạc với hắn về một vài phương án ứng phó cụ thể. Hiện tại, ở nơi "trời cao hoàng đế xa", chỉ có thể xem gì Toại tự mình đối phó thế nào, hắn cũng không giúp được gì nhiều.

Mưa Thần nặng nề đứng dậy, sắc mặt nghiêm trọng, hơi khoát tay, những người còn lại trong khoang đều lui ra. Hắn nói với Tư Mã Trạ,

người vẫn đang đọc sách: "Thuần Như, phần tình báo này người đã xem qua chưa?" Giọng nói của hắn chưa từng nghiêm túc đến thế.

STT 116: Chương 3: Quyển nhất: Thống nhất con đường.

Chương 3: Quyển nhất: Thống nhất con đường.

Chương 17: Mưa thần quyết tâm.

Đêm đen dần buông xuống, bắt đầu bao phủ mặt sông. Trên sông lớn chỉ còn tiếng sóng vỗ, tiếng kèn hiệu cùng pháo hạm hộ vệ vẫn ngược dòng nước tiến lên. Xa xa, đèn hiệu chớp nháy, càng làm cho màn đêm thêm phần tĩnh mịch.

Mưa thần chấp tay sau lưng, cùng Tư Mã Trạ đi trên boong tàu. Tiếng cười nói của đám ký giả vọng lên từ khoang dưới. Hai người lặng lẽ bước đi. Kỳ thực, tuổi tác của hai người không chênh lệch nhiều, nhưng không hiểu vì sao, Tư Mã Trạ, với tính tình có phần lười nhác, lại cảm thấy không muốn nói chuyện nhiều với Mưa thần, người luôn suy tư suốt ngày.

Mưa thần tuy không hài lòng khi Tư Mã Trạ tự ý hủy bỏ thông tin tình báo quan trọng, nhưng cuối cùng vẫn bàn giao. Nếu hãn không có ở đây, những tin tức này vẫn phải giao cho Tư Mã tham mưu trưởng xử lý. Mưa thần cũng mặc kệ Tư Mã Trạ có để ý hay không, hãn giao phó thì Tư Mã Trạ sẽ xem, không giao cũng sẽ xem.

Đi được nửa ngày, đến cả Tư Mã Trạ cũng đếm được số dây thừng trên boong tàu, thì Mưa thần mới dừng lại, khoanh tay hỏi: "Thuần Như, người thấy thế nào?"

Tư Mã Trạh giặh mình, giặh mình vì câu hỏi bất ngờ của hắh. Khó khăn lắm mới hoàn hồn, cười nói: "Tư lệnh, ngài đã có tính toán từ trước rồi. Giang Bắc quân chẳng phải vẫn luôn nói ngài độc đoán sao? Sao còn cần hỏi ý kiến của một tiểu tham mưu như tôi?"

Mưa thần cười khế. Tư Mã Trạh này, tuy mới theo hắh vài ngày, nhưng hắh đã thấy rõ, tên này quả thực là người tài hoa, công văn giao đến tay hắh, mô phỏng ý kiến vừa nhanh vừa tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi tính khí của người tài. Hắh nghĩ, dùng người là phải dùng sở trường, chuyện này khi còn ở văn phòng, hắh đã sớm có kinh nghiệm.

Hắh đột nhiên cảm thấy vô cùng phiền muộn. Con đường trước mắt dường như không có điểm dừng, chỉ cần một chút sơ sẩy là thân bại danh liệt. Tất cả những gì hắh cố gắng, nhìn như xây thành trên cát, bề ngoài đồ sộ, nhưng thực chất lại nông cạn. Hắh đến thời đại này đã một năm, rốt cuộc hắh ảnh hưởng lịch sử đến mức nào? Hắh đã thực sự làm được gì để vận mệnh dân tộc có chuyển biến? Tất cả, hắh thật không biết, mà bản thân hắh, cũng đã dần thay đổi, không còn là chính mình nữa.

Mưa thần thở dài, gạt đi những cảm xúc chột đến, nghiêm mặt nói với Tư Mã Trạh: "Ta khi nào độc đoán? Với ý kiến của mọi người, ta vẫn luôn coi trọng. Thuần Như, ta biết người tài trí hơn người, nên mới thành tâm hỏi ý kiến của người. Tình hình hiện tại, rốt cuộc chúng ta nên ứng phó thế nào?"

Lần này Mưa thần thực sự không có chủ kiến. Với những nhân vật của Đồng Minh hội, nhẹ không được, nặng cũng không xong. Lý Cường quân và phe phái thực lực địa phương còn dễ tiếp xúc. Còn những nhân vật lớn trong lịch sử, nếu họ bất lợi cho hắh, hắh phải đối phó ra sao? Làm quá, sẽ khiến thuộc hạ ly tâm. Làm nhẹ, hắh lại không muốn công sức bao năm đổ sông đổ biển.

Hiện tại, điều khiến hần đau đầu nhất vẫn là thông tin không đủ. Viên Thế Khải rốt cuộc đã nhượng bộ gì với Đồng Minh hội? Ý kiến của những nhân vật lớn kia là gì? Những chuyện này, trong lịch sử chưa từng xảy ra, đã là một cục diện hoàn toàn mới. Mà hần phải dựa vào trí tuệ của mình để ứng phó, lại không thể liệu địch tiên cơ, nắm chắc thời cơ. Nhưng tài năng của hần, liệu có đủ để đối phó với những cáo già này không?

Tư Mã Trạh nhìn Mưa thần với vẻ mặt nặng trĩu, cuối cùng không nhin được mỉm cười nói: "Tư lệnh, ngài phiền não vì điều gì? Trong mắt tôi, điều đó là không cần thiết..." Dưới màn đêm, lông mày Tư Mã Trạh hơi nhếch lên, khóe miệng vẫn giữ nụ cười mĩa mai, hần quả là một thanh niên tuấn tú.

"Hiện tại, tư lệnh đã đến mức này, có một số việc, thực sự không nên suy nghĩ quá nhiều. Ngài đã có thực lực trong tay, điều ngài cần cân nhắc là làm sao để thực lực này ngày càng hùng hậu, đến khi người khác phải phụ thuộc vào ngài. Lý Cường quân ở Hồ Bắc ra tay, cũng biết phía sau có ngài. Dù thế nào, cuối cùng hần cũng không được lợi, nên tư lệnh có thể thuận thế phát triển, cuối cùng nắm Giang Tây trong tay.

"Trong những năm tháng hỗn loạn này, điều quan trọng nhất, ngoài thực lực, vẫn là thực lực. Còn về việc ngài đã làm, đến mức này, tự nhiên sẽ có người giúp ngài tìm... Mất hươu, thiên hạ cùng đuổi. Trước kia là Viên Thế Khải và dân đảng, còn bây giờ, thêm một mình ngài."

Lời nói của Tư Mã Trạh như tia chớp xé ngang mặt sông, chiếu sáng đầu óc Mưa thần. Đúng vậy, hiện tại hần còn gì phải sợ? Ba tỉnh này, vẫn không rời khỏi danh tiếng tốt đẹp của hần, tám vạn dặm tương trải khắp Trường Giang, chiến hạm trên sông nước cuồn cuộn, Liên Bang đảng, Thanh quân, còn có hệ thống quan lại dần hình thành, cương lĩnh tự trị địa phương mà hần khởi xướng, sự không khuất phục trước cường quốc... Tất cả không phải là nền tảng thực lực của hần sao? Hần không phải đã trở

thành người có thể hiệu triệu một phương, là nơi mọi người đặt hy vọng, chuẩn bị quy phục sao? Không phải đã mờ mờ ảo ảo có thể ngang hàng với Viên Thế Khải sao? Dù có thêm Đồng Minh hội, cũng chỉ khiến cục diện thêm phức tạp. Thực lực của hãn vẫn đang không ngừng lớn mạnh, trước Giang Bắc quân như ánh bình minh vừa ló rạng, không có gì là không thể vượt qua.

Trong lúc vô tình, hãn đã đi đến bước này, thời gian như điện, nước chảy xiết, hãn cười mỉ, đối diện với Trường Giang, ngực phập phồng không ngừng.

Tư Mã Trạ đứng sau lưng hãn, nhìn hãn cúi đầu, dường như đang lẩm nhẩm điều gì. Một lát sau, Tư Mã Trạ thấy Mưa thần xoay người lại, ánh mắt kiên định hơn rất nhiều, hãn biết, trong lòng vị tư lệnh trẻ tuổi này, có lẽ đã có thêm một thứ gọi là quyết tâm.

Cảm giác nhìn lịch sử thay đổi bên cạnh mình thật tuyệt. Tư Mã Trạ thầm nhủ. Hãn không quan tâm đến quyền vị, mà quan tâm đến việc mình có thể đóng góp gì trong sự thay đổi này.

Lúc này, ánh trăng trên sông đang chiếu rọi hai người.

Ngay khi Mưa thần đang ở tuyến Hồ Bắc, Bắc Kinh chính phủ đã gấp rút ban hành các mệnh lệnh, bổ nhiệm Trần Hoàn làm Hồ Bắc Đốc quân kiêm Hồ Bắc quân vụ giải quyết hậu quả tổng xử lý, thúc giục Lê Nguyên Hồng nhanh chóng đến kinh, và nắm quyền phát biểu thay mặt Mưa thần trong vấn đề Hồ Bắc quân vụ. Mặt khác, bổ nhiệm Trần Hoàn và Mưa thần cùng nhau thương lượng về việc đối phó với tình hình giằng co trên sông Trường Giang. Họ coi như đã giao cái gai này cho địa phương.

Ngoài ra, bãi miễn chức vụ Giang Tây Đốc quân của Lý Cường quân, nghiêm lệnh hãn đến Thượng Hải để thẩm vấn, đồng thời hứa sẽ điều tra

công bằng. Âu Dương Vô được bổ nhiệm làm Giang Tây Đốc quân, nhưng ra lệnh cho Giang Bắc quân phải rời khỏi Giang Tây trong vòng một tháng. Đồng thời, trung ương dự định trước cuộc tổng tuyển cử, triệu tập các đốc quân phương Nam tổ chức hội nghị trừ bị kiểm chế quân sự sau tổng tuyển cử, địa điểm được chọn là Thượng Hải. Lần này, Bắc Kinh đã làm rất chặt chẽ, đã thừa nhận một số sự thật, nhưng vẫn phải giữ Hồ Bắc trong tay. Lão Viên dường như muốn dời chiến trường, không muốn dây dưa với Mưa thần về vấn đề Ngạc Cán nữa, có lẽ trong tiềm thức, ông ta cũng biết Mưa thần không phải chỉ có một mệnh lệnh của trung ương là có thể áp đảo đối thủ, mà cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực, chỉ có thực lực.

Vì vậy, ông ta vội vàng kết thúc mọi chuyện hiện tại, không tiếc mọi giá để ổn định tình hình chính trị trong nước, để vấn đề giải quyết hậu quả lớn có thể nhanh chóng thông qua. Chỉ cần có tiền, ông ta tin rằng với thế lực sâu rộng trong nước, từ từ thu phục các đốc quân phương Nam, đặc biệt là Mưa thần, vẫn có cơ hội lớn.

Mưa thần đến Ngạc Châu đúng vào lúc trời đổ mưa, dưới bầu không khí kỳ lạ này, Cán quân của Ngạc Châu chọn ra tinh nhuệ, cùng mười tám lữ của Giang Bắc quân đón tiếp ở bến tàu. Khi mưa thần từ trên thuyền bước xuống, trên bến tàu toàn là bóng người mặc quân trang màu vàng, Cán quân giờ đây nhìn chẳng khác gì Giang Bắc quân, chỉ có bóng dáng màu lam của Lý Cường Quân nổi bật giữa đám đông.

Các phóng viên chen chúc xô đẩy lên bờ, những người mang theo máy ảnh đều chờ đợi khoảnh khắc mưa thần và Lý Cường Quân gặp mặt. Cả hai đều có bối cảnh Đồng Minh hội, nhưng một người giờ đây đặc ý, chiếm cứ ba tỉnh, còn một người thì ngay cả địa bàn và binh quyền trong tay cũng phải giao ra, thậm chí có thể phải đến Bắc Kinh nhận tội. Cảnh tượng gặp gỡ lúc này, khiến người ta vô cùng mong đợi hai người sẽ nói gì.

Nhạc hiệu trên bến tàu tấu lên, mưa thần không đợi Lý Cường Quân ra đón đã nhanh chóng bước xuống cầu ván, thấy Lý Cường Quân định hành lễ với mình, liền cười rạng rỡ, vội vàng đỡ lấy tay hắn: "Dung Hợp huynh, huynh chịu thiệt thòi rồi! Huynh đệ xin lỗi huynh, giờ mới đến!"

Lý Cường Quân vẻ mặt u sầu, thấy các phóng viên bên cạnh đang dòm ngó, miễn cưỡng nở nụ cười: "Mưa tuần duyệt một đường đến vất vả, ngài đến nơi này, vừa vặn cùng ta bàn giao xong xuôi. Giao Cán quân cho ngài cùng đình chiến, ta liền xong trách nhiệm, có thể vỗ tay đi Bắc Kinh chịu tội."

Mưa thần khẽ giật mình, kéo tay hắn đi ra ngoài, mặc kệ việc phải giữ phong độ trước mặt các phóng viên. Hắn biết Lý Cường Quân hiện tại chắc chắn đầy bụng oán khí, trước đó hắn cùng Tư Mã Trầm cân nhắc Giáp Ất hai phương án, cuối cùng vẫn áp dụng Ất án, sự việc đi đến bước này, Lý Cường Quân dù sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn là một vị đô đốc như thổ hoàng để lại rơi vào cảnh không nơi nương tựa. Hắn thực sự muốn biết, Lý Cường Quân rốt cuộc là oán hận Đồng Minh hội không ủng hộ ý kiến của hắn nhiều hơn, hay là oán hận hắn mưa thần ra tay sau đó, chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Nhưng Lý Cường Quân vẫn im lặng không nói lời nào.

Các phóng viên chen chúc muốn xông lên, nhưng gồm định khó sớm đã chặn bọn họ lại: "Các vị phóng viên tiên sinh, mưa tuần duyệt và Dung Hợp tiên sinh hiện tại có chuyện rất quan trọng cần bàn. Không thể bị quấy rầy, chờ mọi việc kết thúc, tất nhiên sẽ cho các vị tiên sinh tin tức thỏa đáng..... Mọi người cũng một đường vất vả, huynh đệ này sẽ đưa các vị đến an trí, rất tốt."

Thấy hơn trăm tên vệ đội binh sĩ vây quanh mưa Lý hai người lên ngựa, một đường hướng Tổng tư lệnh bộ của Cán quân phóng đi, các phóng viên

đành phải thất vọng lắc đầu, chờ phó quan ôn hòa gồm Trường An sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi một chút. Chuyện Ngạc Cán này, dù đến lúc giải quyết hậu quả, cũng có vô số tin tức chờ bọn họ khai thác, hay nói cách khác, chỉ cần đi theo mưa thần, liền không lo không có chuyện mới! Nhìn xem hiện tại tại Thượng Hải, người có thân phận hạng nhất, những đồng nghiệp này, ai không muốn trở thành một người như hã.

"Dung Hợp huynh, huynh không thể đi. Hiện tại chỉ có huynh đệ chúng ta, không ngại có vài lời chúng ta có thể nói thẳng. Lão Viên ở Bắc Kinh, sớm muộn gì huynh đệ vẫn phải tan vỡ với hã. Huynh làm sao phải khổ sở đến Bắc Kinh chịu nhục? Hã ở sự kiện Ngạc Cán đã mất mặt, đối với huynh cũng chưa chắc đã khách khí. Hã không làm gì được huynh đệ ta, rất có thể sẽ trút giận lên đầu huynh. Đến lúc đó Dung Hợp huynh đừng làm Trương Chấn Vũ thứ hai, lại còn mang tiếng xấu, sao phải khổ vậy chứ?"

Lý Cường Quân nhìn mưa thần, hã đang ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt thành khẩn nhìn hã. Mưa thần nói những lời này, đối với hã là rất chân thành, Lý Cường Quân cũng có chút cảm động. Hã thở dài: "Đúng là trung ương ra lệnh, ta là quân nhân của Dân Quốc, làm sao có thể kháng lệnh không đi? Khắc Cường tiên sinh cũng từ Thượng Hải gửi điện báo đến, nói muốn cùng ta đi Bắc Kinh nhận tội. Ta là thành viên Đồng Minh hội, làm sao có thể không phục tùng mệnh lệnh?"

Mưa thần rất cục nghe được trong lời nói của hã vài phần oán khí đối với Đồng Minh hội. Cười ha ha một tiếng, đưa tay chặn lại nói: "Huynh quản Hoàng Khắc Cường làm gì? Hã là tiền bối cách mạng không sai. Nhưng lần này chiến sự Ngạc Cán, chẳng phải là chúng ta muốn sau khi lưu thủ phủ ở Nam Kinh kết thúc, cho Đồng Minh hội tái tạo một cái căn cứ phục hưng ở Trường Giang sao? Chúng ta đều rất rõ về lão Viên, cuối cùng hã vẫn không dung nạp được chúng ta..... Hoàng Khắc Cường lại làm gì những ngày này? Cán quân nhập Ngạc, nếu lúc đó hã lấy thân phận điều

tra Hồ Bắc đến tiền tuyến, danh phận nhất định. Ta dám đảm bảo hiện tại chúng ta đều ở Võ Xương thành! Nhưng Hoàng tiên sinh quá yêu quý lông vũ, nhất định phải ở Thượng Hải xem xét tình hình. Phải biết thiên hạ là tranh ra, không phải đợi ra!"

"Đợi đến khi Bắc quân xuôi nam, thảm án Võ Huyệt xảy ra, khi chúng ta Giang Bắc quân dứt khoát xuất binh, Hoàng tiên sinh vừa thấy cục diện biến phức tạp, liền tự mình chạy đến Hồng Kông. Hiện tại lại cùng huynh náo ra cái gì cùng đi Bắc Kinh nhận tội. Hảo lão tiên sinh phong thái danh sĩ quá mức, ta không thềm hãnh!"

Lý Cường Quân nghe mưa thần ở đó hằng hái khen chê nhân vật, một trong hai đại cự đầu của Đồng Minh hội bị hãnh trách mắng thành ra như vậy. Không biết vì sao, lại vô cùng đồng ý với hãnh. Đúng vậy, nếu lúc trước Đồng Minh hội lợi dụng cục diện đã thành lập chính phủ lâm thời ở Nam Kinh, kiên quyết bắt phạt, hiện tại những đám cự đầu này cũng không đến mức rơi vào lòng bàn tay của Viên Thế Khải. Bản thân hãnh từ trước đến nay vẫn tin vào thực lực là trên hết.

Nhưng bây giờ thực lực cơ bản của Đồng Minh hội đã tan rã, Tôn Dật Tiên ở Phúc Kiến, Trần Kiêm Minh ở Quảng Đông, hãnh ở Giang Tây, xem như ba đốc của Đồng Minh hội, thật sự là thực lực Phúc Kiến quá yếu, Trần Kiêm Minh ở Quảng Đông vì Đồng Minh hội dự định lấy Hồ Hán Dân thay thế hãnh làm đô đốc Quảng Đông, đã cùng Tôn Hoàng náo loạn cực kỳ không thoả mái, thêm vào đó trong nội bộ còn có quân đội của Bắc Dương giám thị, thực lực chân chính hoàn chỉnh chỉ có Cán quân của hãnh và tỉnh Cán này! Hãnh lợi dụng mọi cơ hội mở rộng thực lực chẳng phải là vì sự nghiệp của Đồng Minh hội sao? Ai biết bản thân mình đơn độc phấn đấu, cuối cùng vẫn là một kết quả như vậy. Nhận tội, nhận cái rắm tội!

Mưa thần vẫn tiếp tục khuyên hãnh, trong lời nói tự nhiên toát ra một loại sự tự tin mạnh mẽ: "Bên Bắc Kinh, càng không cần để ý đến hãnh! Viên Thế

Khải hiện tại cũng đang phá tường đông vá tường tây, chặt vật chống đỡ. Đợi đến khi đại tuyền cử bắt đầu, có lẽ lại là một phen biến số! Huynh cứ yên tâm làm phó sứ tuần duyệt Giang Bắc, Lâm Tụng Đình bây giờ ở Giang Bắc chẳng phải cũng được an tâm sao? Hiện tại trên tầng Đồng Minh hội đã chia ra thành mấy khối, lão Viên cũng chỉ là nhân vật này mà thôi. Thực sự muốn thành lập một Trung Hoa mới cường đại, vẫn phải dựa vào những người như huynh đệ chúng ta!".

Đây là lần đầu tiên mưa thần thổ lộ với người ngoài về tiếng lòng muốn vấn đĩnh thiên hạ. Cách hẵn đến với thế giới này, còn thiếu mười ngày nữa là tròn một năm. Trong năm đó, đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Không biết là thời đại phong vân đã tạo ra mưa thần, một nhân vật chói mắt như hiện tại, hay là hẵn đã thay đổi tiến trình của thời đại này?

Trong đại thời đại này, mọi thứ đều có khả năng, mọi thứ đều còn đang biến đổi.

Lý Cường Quân mặc dù bị lời nói của mưa thần làm rung động, nhưng càng nhiều vẫn là mờ mịt. Lúc này đầu óc hẵn rối loạn, thực sự không biết phải nói gì. Mưa thần nhìn hẵn, vừa cười nói: "Dung Hợp huynh, một số quyết định không thể vội vàng nhất thời. Huynh làm phó sứ tuần duyệt Giang Bắc về sau, có thể đến Giang Bắc đi nhiều một chút, xem nhiều một chút. Cán quân của ta cũng để dành cho huynh, Đình Chiến huynh chẳng qua là đô đốc trên danh nghĩa, đến lúc nào huynh bằng lòng thật sự đem Cán quân và Giang Bắc quân hợp lại cùng nhau, đến lúc đó huynh cứ việc nói. Giang Bắc quân phát triển, không thể thiếu những đại tài như huynh!".

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nói đến đây, vốn không muốn ở lại Bắc Kinh, cũng chẳng muốn rời khỏi Cán quân của Lý Cháy Mạnh, rốt cuộc cũng gật đầu: "Mưa Tuần Duyệt làm việc, người đối đãi mọi người như thế, huynh đệ còn có gì để

nói, Cán quân trên dưới một vạn tám ngàn huynh đệ, tính mạng này cứ bán cho người. Nguyên ý cùng Tuần Duyệt làm nên nghiệp lớn, còn lại, huynh đệ không muốn nghĩ nhiều." Lời nói tuy vậy, nhưng vẻ mặt hần vẫn buồn bực.

Mưa Thần mỉm cười gật đầu, Lý Cháy Mạnh có thể nói vậy, đã là không dễ dàng rồi. Dù hiện tại thế cục ép buộc, khiến hần không thể không nghe theo lời khuyên, đem Cán quân biên chế lại thành đội quân thuộc hệ thống Giang Bắc. Nhưng bảo vệ đô đốc cương trực này cúi đầu phục tùng an bài, với Mưa Thần, người vừa chính thức quyết định, chuẩn bị từ giờ trở đi như cá gặp nước, tiến về mục tiêu cuối cùng, vẫn là một khởi đầu tốt.

Cán quân hiện tại ăn lương Giang Bắc, dùng lương bổng Giang Bắc, sĩ quan lại điều đi trường lục quân Giang Bắc huấn luyện, đến mấy cái thay đổi vị trí phục vụ, vậy Cán quân còn có thể độc lập tồn tại sao?

Điểm này, Mưa Thần rất rõ, Lý Cháy Mạnh cũng rất rõ, nhưng cả hai đều không nói ra.

"Đô đốc, hiện tại Mưa Thần đã đến Ngạc Châu, cùng Lý Cháy Mạnh đã hội quân. Hần dâng sớ lên ngài, hỏi khi nào thì có thể gặp mặt trò chuyện việc giải quyết hậu quả ở Hồ Bắc."

Trần Hoạn đang ở trong phòng Hồ Bắc phủ đô đốc xem tranh chữ, hứng thú lật tới lật lui. Nghe phó quan báo cáo chuyện này, bỗng nhiên thấy hứng thú: "Mưa Thần dâng sớ cho ta? Lấy được loại văn kiện này từ cấp dưới, thật là vinh hạnh cả đời của Trần Nhị ta."

Hần, vị đô đốc này, theo lời của mấy vị sư trưởng mắt đỏ lờm của hần, là tự chui đầu vào. Ba sư đoàn quân xuôi nam, chỉ ở Võ Xương thu dọn tàn dư Cán quân sau trận tập kích bất ngờ thất bại, hần nhàn nhả không hề bố trí quân sự, hai bên liền sớm ngừng bắn. Sau đó trung ương ban xuống một

đạo mệnh lệnh, hắt lại nhàn nhã đến Võ Xương, tiếp nhận chức vụ Hồ Bắc đô đốc.

"Tổng thống đối với chúng ta những lão nhân Bắc Dương này thật bất công!" Sư trưởng Đệ tam sư Tào Côn gặp ai cũng oán giận như vậy.

Trần Hoạn cầm tờ sớ, nhìn trái nhìn phải, Mưa Thần quả nhiên làm đủ lễ nghi của cấp dưới đối với cấp trên, khách khí hỏi khi nào có thể cùng giải quyết tổng xử lý đại nhân gặp mặt trò chuyện việc xử lý hậu quả Hồ Bắc, cũng chủ động đề nghị địa điểm đặt tại Vũ Hán.

Trần Hoạn trong lòng thầm bội phục: "Mưa Thần này lá gan quả nhiên không nhỏ, xem ra đúng là người làm đại sự!" Trong lòng hắt còn có lời, trước kia chính phủ lâm thời Nam Kinh khẳng khẳng muốn Viên Thế Khải đến Nam Kinh nhậm chức, hắt lại chết không chịu đi. Nếu hắt thật đi, chẳng lẽ còn có nguy hiểm gì? Hết lần này tới lần khác chính là không chịu đi. Nghênh Viên sứ giả đến, còn sai bảo Tào Côn gây ra một trận binh biến, kết quả cùng Đồng Minh hội từ đó nảy sinh mâu thuẫn. Bởi vì ai cũng nhìn ra hắt là một nhân vật muốn chuyên quyền ở phương bắc.

Nhưng Mưa Thần này, lại cứ như mang theo lá gan ra ngoài, dám cứ thế mà xông vào Võ Xương.

Mắt hắt nheo lại suy nghĩ, có nên cùng Viên tổng thống đề nghị, lập tức trung ương liền thông qua một mệnh lệnh quở trách Mưa Thần tự tiện xuất binh Ngạc Cán, không nghe trung ương điều khiển, lại còn giằng co với quân Anh trên sông Trường Giang, khơi mào mấy tội danh quốc tế. Ngay khi hắt vừa đến Võ Xương, liền giam hắt lại ba tỉnh Giang Bắc, không có hắt, vậy coi như thật sụp đổ rồi. Đây quả là một ý nghĩ hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, hắt không nhịn được cười hắc hắc.

Ngoài cửa vang lên tiếng giày ủng, Trần Hoạn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tướng mạo thô kệch Tào Côn cùng mấy sĩ quan cao cấp của Nhị sư, Bát sư cứ thế mà xông vào, phủ đô đốc nhận khái cùng phó quan vẻ mặt khó xử theo sau, xem ra những người này lại không thông báo mà đến. Ngược lại, Trần Hoạn hiện tại cũng đã quen với thái độ không khách khí của cấp dưới, phất tay bảo phó quan lui xuống, ôn hòa hỏi: "Trọng Ba, người có chuyện gì?"

Tào Côn lớn tiếng nói: "Đô đốc, nghe nói Mưa Thần muốn đến Vũ Hán cùng chúng ta đàm phán. Mấy người chúng ta bàn bạc dưới đây, dứt khoát cứ bắt hoặc giết thẳng nhóc này cho xong! Chỉ cần tổng thống một phần mệnh lệnh là được, cũng coi như danh chính ngôn thuận! Lần này chúng ta liền bớt đi bao nhiêu phiền toái!"

Trần Hoạn có chút chán ghét nhú mày. Hắn, vị quân trưởng này, những điện báo công văn nhận được đều không bao mật với đám tướng hãn này. Tham mưu trưởng Vương Người Hiền cùng các sư trưởng này hoàn toàn là một phe, chuyện gì cũng bàn bạc trước rồi mới xử lý. Tin tức Mưa Thần muốn đến, sợ rằng bọn họ biết còn sớm hơn cả mình.

Bất quá, hiện tại những quân nhân Bắc Dương này đều có chung một ý muốn đối phó Mưa Thần đến đàm phán. Mà Mưa Thần lại tự mình thả lời, hãn rốt cuộc có đến hay không? Rốt cuộc mình có nên hạ lệnh đối phó hãn hay không?

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi—trúc—com .

STT 117: Chương 3: Nhất thống con đường

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trực (viết cách điệu)•

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 18: Viên Thế Khải quyết tâm

"Cung bảo, cung bảo! Trần Nhị Am đánh điện báo tới, Vũ Hầu muốn đến Võ Xương thương lượng với hãn để giải quyết hậu quả công việc!" Vương Vái Chào Đường hớn hở xông vào thư phòng của Viên Thế Khải. Khuôn mặt hãn xanh xao vì hút thuốc phiện quá nhiều, lại ánh lên vẻ hưng phấn, tiếng ồn ào vang vọng cả phòng khách. Có lẽ hãn thực sự rất vui, trong miệng liên tục gọi Viên Thế Khải bằng cái tên cũ.

Viên Thế Khải đang cúi đầu cùng Dương Sĩ Kỳ tính toán xem trong cuộc đại tuyển cử sắp tới, bản thân có thể nắm giữ bao nhiêu ghế nghị sĩ. Thấy Vương Vái Chào Đường xông vào, ông chỉ liếc nhìn. Dù đã già, nhưng ánh mắt trách cứ của ông vừa lướt qua, Vương Vái Chào Đường liền cụp tay xuống, cúi đầu không dám nói thêm lời nào.

Dương Sĩ Kỳ mỉm cười nói: "Tổng thống, chuyện của chúng ta còn cần từ từ bàn bạc. Ngài cứ an bài chuyện này trước đã... Vũ Hầu muốn đến Vũ Hán, chúng ta nên đối phó hãn hay là không nên đáp ứng?"

Viên Thế Khải hừ một tiếng: "Thằng nhóc đó xảo quyệt lắm, hãn sao có thể để mình rơi vào hiểm địa? Hôm qua, Chu Công sứ của người đã nói với ta rồi, lãnh sự quán Mỹ ở Thượng Hải đang chạy đến Ngạc Châu. Phái đoàn

công sứ của bọn chúng là những người gần đây hợp tác với Giang Bắc ở Trường Giang, cũng đau đầu lắm... Nhưng đó đều là chuyện của người Anh. Ta đoán chắc, Vũ Hầu sẽ đặt địa điểm gặp gỡ ở trong lãnh sự quán Mỹ ở Hán Khẩu. Chúng ta làm gì được hần?"

Ông quay đầu về phía Vương Vái Chào Đường: "Nói với Trần Nhị Am, đừng có mất bình tĩnh như thế! Vũ Hầu mang theo một đám ký giả. Hần ra tay trước bằng điện báo mập mờ, là muốn chọc tức chúng ta đấy. Nếu muốn làm ra bộ dạng đó ở Võ Xương, lại là một trò cười! Với thằng nhóc này, phải cẩn thận gấp bội! Đối phó hần, vẫn phải dùng thực lực của chúng ta! Đi!"

Wương Vái Chào Đường đang hớn hờ, bị Viên Thế Khải mắng cho một trận, lại hoảng hốt đi ra ngoài.

Viên Thế Khải nặng nề hừ một tiếng: "Thật là ta có chút hồ đồ! Tích Tử và Nhị Am ở bên cạnh, giúp ta mưu tính những chuyện quân quốc đại sự này, tốt xấu gì cũng phải nắm rõ tình hình, đưa ra đề nghị của mình. Hần thì hay, nghe gió là tin. Xem ra còn cần phải rèn luyện thêm."

Dương Sĩ Kỳ khẽ cười nói: "Tổng thống, Tích Tử không phải đang quần nhau với Vũ Hầu sao? Khó khăn lắm mới có người mắc câu. Hần hiện tại thực sự cũng không phân được tình lực... Về phần Nhị Am, vẫn nên để hần trấn thủ Hồ Bắc. Bên cạnh Tổng thống vẫn thiếu người hiểu rõ tình hình các phe phái, có thể làm một tham mưu tốt... Ngài xem Lương Trác như có thể lung lạc được không?"

Viên Thế Khải cẩn thận suy nghĩ một lúc, cuối cùng lắc đầu: "Khó! Hạnh Thôn, bây giờ khắp nơi đều là khói lửa. Ta đôi khi cảm thấy bất lực... Tình hình đại tuyển cử cũng không mấy lạc quan, chúng ta hiện tại lung lạc Đồng Minh hội, nhưng bọn chúng dù sao cũng không đồng lòng với chúng ta! Ta luôn cảm thấy, trong cuộc tuyển cử quốc hội, bọn chúng sẽ không

nghe theo chúng ta! Quốc hội nếu bị bọn này nắm giữ. Phía nam hiện tại lại có Vũ Hân quấy rối... Tình hình của chúng ta, duy trì thật không dễ dàng. Như người nói Lương Trác Như, mới đến Bắc Kinh, cùng Trương Quý Trực bọn họ thành lập Đảng Cộng Hòa, cùng Tôn Hoàng, Tổng bọn họ hát cạnh tranh. Hiện tại cũng nảy sinh ý định làm cái gì tiến bộ đảng... Cùng học trò của hắn là Thái Tung, có tinh thần thật sự! Đôi khi ta thực sự muốn, đánh một trận phân thắng bại cho xong!"

Nghe lão Viên than thở với mình, lại còn bày ra vẻ già yếu tiều tụy, Dương Sĩ Kỳ trong lòng có chút chua xót. Mặc kệ vị lão thượng cấp này, ân chủ của mình, đã dùng quyền thuật như thế nào, nhưng dù sao cũng là thủ lĩnh của Bắc Dương, mà bản thân hắn, cũng đã sớm không thể tách rời khỏi Bắc Dương. Hiện tại tình hình khó khăn, hắn cũng muốn giúp Viên Thế Khải chống đỡ.

Cẩn thận tính toán, hiện tại Viên Thế Khải ngoài việc chiếm một danh nghĩa chính phủ, còn có một đội quân bên ngoài, lại không có chút ưu thế nào. Đại tuyển cử sắp sửa triển khai, vạn nhất mình có thể lung lạc không chế Đảng Cộng Hòa và Tiến Bộ Đảng, tuyển cử thất bại, nghị viện đa số ghế cho Quốc Dân Đảng và Liên Bang Đảng chiếm giữ thì sao? Đến lúc đó, trung ương danh nghĩa, ta địch nửa này nửa kia. Chỉ cần đối phương làm trò gì, thời gian đó coi như càng thêm khốn khổ... Trong lòng Dương Sĩ Kỳ, hắn là người lạc hậu, đối với nghị viện thứ này, kỳ thật cũng rất xem thường.

Hắn xúc động thở dài: "Tổng thống, trước sau cuộc tuyển cử nghị viện, vẫn nên tìm cơ hội thích hợp, đánh! Tôi xem như đã hiểu rõ. Chúng ta muốn ngồi vững giang sơn này, bảo vệ Bắc Dương, vẫn là dùng vũ lực nói chuyện chân thật nhất. Chúng ta hiện tại nghĩ hết biện pháp, vẫn là tăng cường thực lực của mình! Đừng quan tâm người khác nói gì."

Đến mức này, Dương Sĩ Kỳ, người có kinh nghiệm nhất, giàu mưu lược nhất, cũng rất cuộc cảm thấy, với thể lực phương nam, tất cả các thủ đoạn giải quyết chính trị đều có thể đoán trước là vô hiệu. Vũ Hầu tên kia có trọng binh trong tay, tuyệt đối là mềm không được, cứng không xong! Nếu cứ tuân theo Đồng Minh hội, chế định chính phủ lâm thời, hiến pháp tạm thời để làm việc, chỉ làm cho thể lực của hãn càng ngày càng lớn mạnh. Thà như vậy, không bằng thừa dịp thể lực phương nam hiện tại vẫn đang chinh đốn. Mọi người trên chiến trường nói chuyện! Lý do, luôn luôn có thể tìm thấy.

Viên Thế Khải yên lặng gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai Dương Sĩ Kỳ: "Hạnh Thôn, cùng ta nhiều năm như vậy, vẫn là người hiểu rõ tâm tư của ta nhất... Chúng ta hai lão già này lần này lại liều một phen, cố gắng làm cho Vũ Hầu phải nằm xuống! Cho Bắc Dương chúng ta đánh ra vạn thể cơ nghiệp! Trước lúc đó, chúng ta trước tiên đem Vũ Hầu đặt ở phía sau một chi phục binh, cái đó an được quân trước cho thu thập! Tình hình này, ta cũng không còn quan tâm người trong thiên hạ nói gì với ta nữa! Ta chỉ muốn bọn họ tiếp nhận cái biên trung ương!"

Trong lãnh sự quán Mỹ ở Hán Khẩu, nơi này hôm nay, phòng khách tầng một được bố trí rất sạch sẽ gọn gàng, thiết lập một buổi tiệc tự chọn nhỏ. Tổng lãnh sự Mỹ ở Thượng Hải, Kho Bách, hai ngày nay đã đi lại giữa Ngạc Châu và Hán Khẩu, cùng đồng nghiệp của mình, Grant, tổng lãnh sự Hán Khẩu, đã đạt được sự đồng thuận, hai bên nam bắc đang triển khai hội đàm giải quyết hậu quả công việc trong lãnh sự quán Mỹ. Tại các lãnh sự quán ở Trung Quốc, kể từ khi khôi phục, đã tham gia rất sâu vào các cuộc tranh chấp ở Trung Quốc, mượn danh nghĩa hiệp trợ điều đình, mở rộng ảnh hưởng của mình đối với tình hình chính trị địa phương ở Trung Quốc. Đây là chuyện mà họ rất tình nguyện làm.

Đối với Vũ Hầu, thế lực lớn nhất ở hạ du Trường Giang, lựa chọn lãnh sự quán Mỹ ở Hán Khẩu làm nơi hội đàm, đã được công sứ Mỹ ủng hộ toàn lực. Mà tiền đồ ngoại giao của Kho Bách, ít nhất tại Trung Quốc, là một mảnh quang minh.

Khi quân hạm của Vũ Hầu đến gần tô giới Anh, đã nhìn thấy trên bến tàu đứng đầy lính thủy quân Mỹ và lính thủy quân lục chiến, tất cả đều chỉnh tề, vũ khí đầy đủ, còn có một số lượng lớn tuần tra ở bên ngoài, nhất thời không khí có chút khẩn trương.

Vũ Hầu quay đầu về phía Kho Bách bên cạnh cười nói: "Hán Khẩu lại không có tô giới Mỹ, lãnh sự quán lại đặt ở tô giới Anh. Những người Anh này sợ là không ưa gì ta thật sự! Nếu vừa xuống thuyền đã bị bắt, thì thật là oan uổng."

Tốc độ thuyền chậm lại, chậm rãi tiến gần đến bến tàu, các phóng viên đi cùng Vũ Hầu đã hỗn loạn xông lên boong tàu, chỉ vào cảnh tượng trên bến tàu mà bàn tán. Có người đứng sau lưng Vũ Hầu, những người này quyết định, khó có được cơ hội đi cùng phóng viên tham gia hội đàm, hôm nay nói gì cũng không rời khỏi Vũ Hầu một bước. Mà gồm định khó cùng Vũ Hầu tùy thân mang theo mấy tên vệ binh, hôm nay đều mỉm cười mặc cho những ký giả này ở bên cạnh Vũ Hầu làm loạn cả một đoàn.

Kho Bách mỉm cười đáp lại lời trêu chọc của Mưa Thần: "Chính sách của các quốc gia tại Trung Quốc đều công bằng cả, về phía nước Anh cũng không có ý nhắm vào tướng quân. Bọn họ chỉ muốn duy trì quyền thông hành tàu thuyền trên Trường Giang mà thôi. Chu Nhĩ Diển, công sứ Bắc Kinh, rất coi trọng chuyện Vũ tướng quân tham gia hội đàm tại tô giới Hán Khẩu, hơn nữa còn muốn giao lưu với tướng quân nữa... Tướng quân nếu thấy tô giới Hán Khẩu bất tiện, sau này thiết kế thêm một cái chẳng phải được sao? Tương lai không xa, ngài hẳn là có quyền này."

Nghe lời nói hàm súc của Kho Bách, Mưa Thần cười ha hả: "Ta chỉ là một tên lính, sao có quyền đó được? Cho dù có, ta cũng muốn xóa bỏ hết tô giới. Mọi người tại Trung Quốc đều được hưởng đãi ngộ như nhau, tự do đi lại, làm ăn, chẳng phải tốt hơn việc thiết lập mấy cái tô giới hay sao? Mở cửa cho thế giới phải là toàn diện, tô giới quả thực là hình thức thuộc địa, làm tổn thương tình cảm của người Trung Quốc, chi bằng bỏ đi."

Kho Bách mỉm cười, không đưa ra ý kiến gì, nhưng lời nói về việc mở cửa toàn diện của Mưa Thần lại rất hợp khẩu vị người Mỹ. Thế nhưng, thế lực của các quốc gia tại Trung Quốc đã ăn sâu bám rễ, một cái tô giới có thể khống chế một vùng rộng lớn, những tô giới ở vị trí trọng yếu này, theo suy nghĩ của Kho Bách, chỉ là chuyện cười mà thôi. Người nước ngoài tại Trung Quốc vẫn cần luật pháp bảo vệ, nếu đối đãi như người Trung Quốc thì thật mất mặt với những người da trắng này.

Khi Mưa Thần xuống thuyền, hai bên các binh sĩ giơ súng chào, mấy tên tai to mặt lớn người Anh và Mỹ ở Hán Khẩu đều cười tiến lên đón, ăn mặc rất chỉnh tề. Đối với một quân phiệt mà nói, đãi ngộ như vậy quả là rất cao, một sĩ quan mang hàm thiếu tá người Anh bước tới, "bộp" một tiếng chào Mưa Thần, lớn tiếng nói mấy câu bằng tiếng Anh. Kho Bách đứng bên cạnh cười phiên dịch: "Tướng quân, vào tô giới không được mang vũ khí. Theo lý thuyết cũng không được mặc quân phục, nhưng tình huống lần này đặc biệt, chỉ cần giao vũ khí cho họ đảm bảo là được, thật sự rất bất tiện."

Trong lòng Mưa Thần có chút không vui, những quy định này hẳn đương nhiên biết. Lúc trước, người nước ngoài đã áp dụng quy định này để khống chế, thậm chí bá đạo đến mức như ở Thiên Tân, có tô giới của các nước, toàn bộ thành Thiên Tân cũng không cho quân đội Trung Quốc vào. Khi đó, Viên Thế Khải bất đắc dĩ mới điều ba ngàn người, lấy danh nghĩa tuần cảnh vào Thiên Tân để duy trì phòng ngự của Trung Quốc.

Hắn ngẩng cằm, thản nhiên nói: "Ta xưa nay không mang súng, nhưng có súng ta cũng không định giao ra. Vũ khí là sinh mạng thứ hai của quân nhân. Tước vũ khí chẳng khác nào đầu hàng, quân Giang Bắc không có quy củ này... Kho Bách tiên sinh, nếu phía Anh kiên quyết, chúng ta lên thuyền trở về."

Các phóng viên đã sớm vây quanh, ánh đèn flash chớp nháy liên tục, những binh sĩ hai nước với trang phục sáng sủa được ưu ái nhất, gần như chói mắt. Nghe Mưa Thần có vẻ gặp chút phiền toái, họ cũng xúm lại, nghe được lời này, không ít phóng viên đã vỗ tay hoan hô.

Kho Bách có chút xấu hổ, vội vàng bước lên vài bước cùng Tổng lãnh sự Hán Khẩu của Anh, Mạnh Sâm, đang chờ để giới thiệu, nói nhỏ vài câu. Bọn họ đều có chút khó hiểu, nhìn Mưa Thần thản nhiên đánh giá vị thiếu tá Anh đang đứng nghiêm. Một đội binh sĩ Thủy quân Lục chiến Mỹ dường như đã biết người Anh gặp vấn đề gì, có người gan dạ hơn, đều huýt sáo.

Mạnh Sâm là người Anh hoàn toàn khác với Huân tước Kent, ông đã ở Trung Quốc gần ba mươi năm, tự nhận là một nửa người Trung Quốc. Về việc xử lý những chuyện ngoại giao này, ông không coi trọng vẻ bề ngoài, mà coi trọng thực tế hơn. Huống chi, ông đã sớm nhận được chỉ thị của Chu Nhĩ Điển, bảo ông tìm cách lung lạc Mưa Thần, dù sao trên Trường Giang, sau này hợp tác với ông ta chắc chắn rất nhiều. Tương lai vị tướng quân này ở Trung Quốc sẽ ra sao, hiện tại thật khó đoán trước. Ít nhất trong nội bộ người Anh ở Trung Quốc, đã có người dự đoán ông có thể là đối thủ mạnh nhất của Viên Thế Khải trong việc tranh giành quyền lực ở Viễn Đông. Người Mỹ đang lôi kéo ông, tại sao nước Anh lại không thể chừa cho hai bên một chút chỗ trống? Mạnh Sâm, một "Trung Quốc thông", hơn hẳn con lừa biển Kent kia.

Mạnh Sâm cười khở lắc đầu, lại liếc mắt nhìn Grant, lãnh sự Mỹ ở Hán Khẩu, lão Scotland kia dường như rất thích thấy những chuyện khiến người

Anh lúng túng. Ông cười nói với Kho Bách: "Bạn của tôi, đồng nghiệp đáng kính. Xem ra Vũ tướng quân của chúng ta quả là một quân nhân tiêu chuẩn... Chúng ta có thể làm gì với ông ta đây? Ông ta dám dùng họng pháo chỉ vào quân hạm của chúng ta trên sông đấy! Xin ngài chuyển lời, tùy tùng của ông ta có thể giữ lại vũ khí tự vệ, nhưng tôi đảm bảo ở đây họ không cần dùng đến nó. Mặt khác, tôi rất vinh hạnh được chờ ngài giới thiệu." Nói xong, ông nhìn Kho Bách với một nụ cười đầy ẩn ý.

Đội đàm phán của Trần Hoạn cũng gần như cùng lúc với Múa Hạc Hào tiến vào cửa Anh tô giới ở Đại Trí Môn, họ đã vượt sông từ trước, cưỡi ngựa cao lớn đi ngang qua, nhìn Vương Nhĩ Hiền và Tào Côn vẻ mặt vừa then vừa giận phía sau, trong lòng chỉ thấy buồn cười.

Mấy quân quan này vừa nghe Mưa Thần muốn đến Vũ Hán, liền bày ra khí thế ngất trời, không biết mấy lão già này có phải xem Tam Quốc Diễn Nghĩa nhiều quá không, lại còn bắt hãn xây tường giáp bích trong phủ đô đốc, còn bàn nhau định mời rượu Vương Nhĩ Hiền rồi quăng chén làm hiệu! Đây là cái quái gì chứ? Muốn đối phó hãn, đến trực tiếp bắt lại một thương là xong, cần gì phải làm mấy trò hoa hòe này?

Hãn vẫn luôn tin rằng Mưa Thần sẽ không liều lĩnh, không lay chuyển được ý của thuộc hạ, đã phát điện báo về Bắc Kinh xin chỉ thị. Kết quả lại bị Viên Thế Khải mắng cho một trận, nói rằng ba sư bộ đội xuôi nam mỗi tháng phải tốn hơn một trăm vạn nguyên của trung ương, nếu lúc đó có thể nhanh chóng đánh tan quân Cán ở Ngạc Châu, thì đâu cần phải đến Vũ Hán đàm phán, giải quyết hậu quả. Ở Vũ Hán cứ kéo dài không tiến, vội vã tiếp thu cơ quan và vật tư, nuôi địch tự trọng. Hiện tại lại còn náo ra màn này, để người khác chế giễu! Điện báo phát đi, mấy lão Bắc Dương đều chán nản, đều nói Viên Thế Khải hồ đồ rồi.

Trần Hoạn lại cảm thấy, Tổng thống vẫn rất tinh táo. Cuối cùng, Tổng lãnh sự Mỹ ở Hán Khẩu lại chuyển đến một phần điện báo, Mưa Thần chọn

địa điểm hội đàm tại lãnh sự quán Mỹ ở tô giới Hán Khẩu. Hãn đã bày tỏ mình là phó sứ đến điều tra, lại khiêm tốn, bảo đảm an toàn cho mình, quả nhiên không một kẻ hở... Nhân kiệt!

Tại cửa Anh tô giới Đại Trí Môn, chỉ có một thượng úy hải quân Anh nhỏ bé ra đón, đối với họ đúng là làm theo quy trình, bốn đại biểu tham gia hội đàm, mỗi người mang theo hai tùy tùng, vũ khí đều để bên ngoài tô giới. Ngoại trừ việc không kiểm tra Trần Hoạn, những người khác đều không được bỏ qua. Cũng may họ đã quen thuộc, hôm nay đều mặc thường phục, lúc bị kiểm tra còn vừa cười vừa nói.

Chỉ có Trần Hoạn nặng nề nhìn về phía xa, nhục nhã của quân nhân, nhục nhã của người trong nước, cũng chỉ có thể đến thế mà thôi.

Theo thời tiết bên ngoài ngày càng ấm áp, toàn bộ thảo nguyên lộ ra sức sống mãnh liệt, trên thảo nguyên, dòng sông nước chảy lớn hơn, làm dịu đi vùng đất bao la này. Đầm lầy cũng hoàn toàn khôi phục dáng vẻ xanh tươi tốt tươi, một màu xanh đậm, hoa dại tự do nở rộ, xa xa vài chỗ chần thả bầy cừu, đàn ngựa, dường như đang từ từ di chuyển trong bức tranh này.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thời tiết quang đãng, đứng trên thảo nguyên, dù nhìn về hướng nào, cũng cảm thấy một màu xanh thắm đang ập vào mình.

An được quân hiện tại quân sự tiến triển vô cùng thuận lợi. Từ khi chiếm được Sayr ô tô, hãn cẩn thận chọn nơi này làm cứ điểm kiên cố, trữ đủ vật tư quân nhu, rồi mới tiến thẳng đến chuồng cỏ. Lo nghĩ của hãn nhiều mặt, bên ngoài được bảo vệ bởi Ô Thái cùng một đội quân chủ lực, hiện tại hành tung lại rất mập mờ, không cố định. Ước chừng sau khi hãn hợp cùng một số nhân mã ở Sa Thần Mồ Hôi, trong tay sẽ có ít nhất năm ngàn kỵ binh, lại có kinh nghiệm chiến đấu nhất định.

Tiến quân vào thảo nguyên, tuyến của quân mình đã kéo dài ra, chỉ cần tiếp tế không kịp, ắt sẽ thất bại. Hãn bèn chọn đóng quân ở Sayr ô tô trước. Nếu Ô Thái đến tranh đoạt cứ điểm này, vậy thì thật tốt, có thể đánh một trận quyết chiến. Chỉ cần phá tan chủ lực của Ô Thái, bên ngoài được củng cố sẽ định đoạt. Nếu hãn không đến tranh đoạt, đợi vật tư trữ hàng đủ, liền trực tiếp tiến đến chuồng cỏ. Phía sau có một cứ điểm kiên cố như vậy, tiến thoái đều tự nhiên.

Căn cứ tính toán chính xác của hãn và Lý Duệ, theo lượng tiếp tế hiện tại, còn khoảng mười ngày nữa là đủ để họ tiến quân cuối cùng đến chuồng cỏ.

Các binh sĩ những ngày này đều bận rộn đào chiến hào, xây công sự quanh Sayr ô tô, phối thuộc công binh doanh cũng đào đất đắp đê, tăng cường tường vây của thị trấn. Theo kế hoạch của họ, ngay cả trong tương lai, Sayr ô tô cũng sẽ được xây dựng thành một căn cứ quan trọng, kết nối trong và ngoài, đảm bảo sự chi phối của Trung Quốc ở nơi này. Việc họ đang làm hiện tại chính là đặt nền móng cho tương lai.

Gì Toại cùng Trương Chi Sông mang theo một kỵ binh, vòng xa ra phía tây Sayr ô tô, những ngày này thật sự khiến hãn nhàn rỗi đến phát chán. Tham mưu trưởng Tôn Váy lại ở xa, không ai có thể quản thúc hãn. Vị tư lệnh trẻ tuổi này cùng với Trương Chi Sông gan to bằng trời, mang theo một đội kỵ binh đi tuần tra, cứ đến tối lại về, thị trấn nơi đó có Lý Duệ tuy kiêu ngạo nhưng lại rất tài giỏi trấn giữ. Trong quân An được, nơi thanh niên sĩ quan chiếm đa số, trước hành động lỗ mãng của vị tư lệnh này, ngược lại đều coi là biểu hiện anh hùng.

Kỳ thực, Gì Toại chỉ đơn thuần muốn hoạt động một chút mà thôi, hãn phát hiện ra rằng mình đã yêu mảnh đất này sâu sắc, chiến đấu ở đây, hoặc là tử vong.

Đội kỵ binh đang quay về Sayr ô tô, thấy xa xa bên cạnh một con sông nhỏ có mười mấy cái lều Mông Cổ. Gì Toại trên ngựa dùng roi ngựa chỉ: "Hầu doanh trưởng, chúng ta đến đó hỏi một chút, xem bọn họ có phải từ phía tây du mục đến không? Có thấy Ô Thái, cái đám tạp chủng đó động tĩnh gì không?"

Hầu Minh là đại công thần chiếm được Sayr ô tô, hắn cũng là kẻ không cưỡi ngựa một ngày thì sẽ nhảy dựng lên. Tư lệnh muốn đích thân đi tuần, hắn đương nhiên danh chính ngôn thuận đi theo. Nghe được tư lệnh phân phó, gào thét một tiếng, dẫn theo các huynh đệ chạy vội tới. Gì Toại cùng Trương Chi Sông theo sau, lớn tiếng nói: "Đừng dọa bách tính, người Hầu diên!"

Chỗ tụ tập của dân chăn nuôi nhỏ bé này thấy một đội quân đến, lập tức rối loạn, có vài hán tử còn nhặt súng sẵn lên, cuối cùng vẫn là một lão đầu tử mặc quan phục Thanh triều bước ra ngăn lại. Thấy những kỵ sĩ này dừng lại giữa lều Mông Cổ, lão đầu tử tinh mắt, liếc mắt đã nhận ra Gì Toại là quan lớn nhất, thế mà vội vàng sửa sang tay áo rồi quỳ xuống, từ trong tay áo lấy ra thiếp tay dâng lên.

Gì Toại có chút không hiểu, vội vàng nhảy xuống ngựa. Trương Chi Sông bên cạnh hắn nhận lấy, lật xem rồi cười nói: "Vị này chính là trước Thanh Phong Cát Lãng nổi bật Bối Lặc đầu, sáng tỏ. Mặt mũi người không nhỏ!" Gì Toại vội vàng đỡ lão đầu tử lên: "Lão tiên sinh, chúng ta không đến quấy rối, cũng không đến thu lương thực, chỉ muốn hỏi một chút, các người có phải từ phía tây đến không?"

Lão đầu tử Mông Cổ dùng giọng Hán cứng nhắc nói: "Chúng ta, Ô Lan xem xét vài mình! Hàng năm mùa xuân, đều đến Mộc Khắc Đồ đi chuyển đồng cỏ. Mới từ phía tây đến, về Ô Lan xem xét bày."

Gì Toại liếc mắt nhìn hai phía, lại vội vàng hỏi: "Các người từ phía tây đến, có thấy Ô Thái cùng đám người kia không? Lão tiên sinh, ngài là Bối Lặc của Sáu Minh, tự nhiên biết chúng ta những quân nhân này đến đây làm gì. Có tin tức gì của bọn hãn không?"

Lão nhân khinh miệt hừ một tiếng: "Ô Thái, sai lang đầu con thỏ tâm! Chúng ta đều là con cháu Trường Sinh Thiên. Hãn lại ở Mộc Khắc Đồ cướp ngựa của chúng ta, bắt người của chúng ta! Nghe bọn hãn nói theo Kho Kho Ni thật thà đi Ô Đến nơi đó tiến Ô Lan xem xét bầy, chúng ta bách tính lại phải gặp tai ương!"

Gì Toại cùng Trương Chi Sông, người đã ghi nhớ bản đồ trong lòng, liếc mắt nhìn nhau, hóa ra Ô Thái không tránh khỏi chính diện để công kích Sayr ô tô, cũng không đi bảo vệ chuồng cỏ, mà lại theo hướng Sa Thần Mồ Hôi tiến vào bên trong, chuẩn bị quấy rối đường lui của mình sao.

STT 118: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 19: ...

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 19: Ý chí quyết đoán

Khi Trần Hoạn bước vào đại sảnh Tổng lãnh sự quán Mỹ ở Hán Khẩu, trước mắt hắn là một biển ánh sáng huỳnh quang lấp lánh. Hắn vốn ở Bắc Kinh, tại cái nha môn lạnh lẽo là Tham mưu bản bộ, ít khi lộ mặt, chưa từng thấy mưa thần ở đâu mà lại có phóng viên vây quanh thế này. Hắn nhìn ngấm một hồi lâu, Tào Côn, Vương Người Hiền và phó quan của hắn còn tưởng rằng gặp phải kẻ địch nào, căng thẳng đến mức dựa sát vào nhau.

Một hồi ồn ào qua đi, Grant, lãnh sự Hán Khẩu, người từng có duyên gặp Trần Hoạn một lần, tươi cười bước tới bắt tay hắn. Trần Hoạn cũng cười đáp lại, nhưng ánh mắt lại vô thức tìm kiếm bóng dáng mưa thần. Vài câu khách sáo ban đầu của Grant, hắn hoàn toàn không nghe thấy.

Trong phòng khách, có một sĩ quan trẻ tuổi mặc quân trang mùa hạ màu vàng của quân Giang Bắc, đang đứng nghiêm trang. Nhìn bộ quân trang không có bất kỳ dấu hiệu nào trên người hắn, đôi ủng cao đến đầu gối, cùng với dáng vẻ chúng tinh cùng nguyệt xung quanh. Hắn chính là mưa thần, người bị đồn thổi xông xáo ở phương bắc, bị người nguyên rủa, khiến cho đám Bắc Dương đoàn thể cả ngày ăn ngủ không yên.

Hắn thật sự rất trẻ, nhưng đứng đó lại mang khí độ trầm ổn, tự nhiên toát ra một loại khí chất của người ở địa vị cao, có thể quyết định vận mệnh của người khác. Đây là lần đầu tiên mưa thần gặp mặt quân nhân Bắc Dương. Nhìn trường sam trên người mình, Trần Hoạn không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Mưa thần chủ động tiến lên, mọi người xung quanh đều nhường đường cho họ. Trần Hoạn cười đưa tay ra, mưa thần lại nghiêm mặt, đứng nghiêm chào kiểu quân đội: "Thuộc hạ Hồ Bắc điều tra phó sứ mưa thần, ở đây nghênh đón Trần Tướng quân!"

Thấy mưa thần làm vậy, Trần Hoạn cũng chỉ đành gật đầu. Có thể khiến hãn cúi chào, dù sao cũng là cơ hội hiếm có. Mấy người phía sau hãn thì sắc mặt rất khó coi, bị điều đến Tổng lãnh sự quán Mỹ để đàm phán, cùng thằng nhóc này có gì đáng nói.

"Tình hình Hồ Bắc, những nguyên do trước đây chúng ta không bàn nhiều. Dân quốc mới thành lập, chế độ chưa hoàn thiện, xảy ra chuyện như vậy, mọi người dù đau lòng tiếc nuối, cũng không cần truy cứu quá khứ. Hiện tại trung ương và địa phương đều quan tâm đến việc Hồ Bắc rốt cuộc sẽ giải quyết hậu quả như thế nào..."

Trần Hoạn vừa ngồi xuống đã muốn định ra nguyên tắc cho cuộc hội đàm lần này. Hãn ăn nói rất giỏi, đang định tiếp tục diễn thuyết, Tào Côn ngồi bên cạnh đã đập bàn một cái, lớn tiếng quát: "Hồ Bắc muốn giải quyết hậu quả chỉ có một điều kiện, nam quân phải rời khỏi Hồ Bắc, chúng ta lấy biên giới Cán Ngạc An Huy Tương bốn tỉnh làm ranh giới, ai không đi, chúng ta sẽ đánh người đó!"

Tào Côn vừa dứt lời, Vương Người Hiền liền lập tức tán thành: "Địa phương không phục tùng trung ương, thì còn ra thể thống gì! Chúng ta là lấy thuận trừ nghịch, binh ra phải có danh. Hy vọng nam quân đừng có nhận sai tình thế!"

Hai người họ làm loạn một hồi, Trần Hoạn lập tức không nói được nữa, đành bất đắc dĩ dựa vào ghế, khẽ lắc đầu, cuối cùng vẫn miễn cưỡng phụ họa: "Mưa tuân duyệt làm, trọng ba cùng thiếu vừa ý tứ chính là ý tứ của bản điều tra làm. Đất Hồ Bắc, nam quân nhất định phải hoàn toàn rời đi. Về

phần truy cứu trách nhiệm và các vấn đề giải quyết hậu quả khác, trung ương đều có thể hết sức thành toàn, điểm này không cần bàn luận!"

Địa điểm hội đàm của họ là trong một phòng họp nhỏ bên cạnh đại sảnh, các phóng viên đều đang thưởng thức trà bánh, đồ uống ở đại sảnh. Người Mỹ sắp xếp cuộc hội đàm lần này thật chu đáo, mấy người hầu trong phòng họp, đại diện hai bên hội đàm, muốn trà, muốn cà phê, điểm tâm, đều có người phục vụ.

Mưa thần cúi đầu uống một ngụm cà phê, không thêm để ý đến lời đe dọa chiến tranh của Bắc Quân. Bên cạnh hắn, Tư Mã Trạm, trợ thủ đàm phán chính, lại khẽ cười một tiếng. Hôm nay hắn cũng hiếm khi mặc quân phục chỉnh tề, cài khuy áo ngay ngắn, quân hàm thượng tá dưới ánh nắng cửa sổ chiếu vào sáng chói. Một bên là đại diện nam quân chỉnh tề, đối diện là đại diện Bắc Quân thường phục trường sam, khí thế đã phân ra cao thấp.

"Muốn đánh nhau? Được thôi! Chúng ta phụng bồi. Bắc Quân ba sư cộng thêm hai mươi đoàn Ngạc quân, chúng ta chỉ có tám đoàn Cán quân, chúng ta cho các người đánh trước ba ngày, các người thấy thế nào?"

Tào Côn đập bàn một cái đứng dậy, chén trà trên bàn bị chấn động đến loạn cả lên. Dáng người ngũ đoản của hắn, nhưng giận dữ đến tím mặt thật có chút khí thế: "Thì còn gì để nói nữa! Mỗi bên về chuẩn bị đánh trận đi! Trong mười ngày không phá tan được các người, ta không phải là Tào Tam gia!"

Những lão tướng lĩnh Bắc Dương này đều mang nặng mùi lính, có người còn lấy việc không học làm vinh. Tào Côn dù năm xưa cũng từng là tiên sinh dạy tư thực, nhưng mang binh lâu, xuất khẩu đầu còn khách khí, lại nói hôm nay hắn cũng có chủ tâm gây rối, khiến Trần Hoạn khó mà xuống đài, mùi lính này lại tăng thêm ba phần.

Thấy tình hình hội đàm vừa mới bắt đầu đã muốn đi vào bế tắc, mưa thần nặng nề đặt chén trà xuống, bỗng nhiên mở miệng, giọng nói và động tác của hắn so ra lại có vẻ bình thản hơn nhiều: "Đánh nhau còn chưa đủ sao? Ngạc Cán khai chiến chưa được mười ngày, hai quân chết trận đã hơn ngàn người, bị thương tàn phế vô số kể, bách tính vì chiến sự mà điêu bạt khắp nơi, lang thang cơ cực... Cuộc chiến này còn có thể tiếp tục đánh xuống sao? Mọi người đã ngồi xuống, ta cùng hai vị huynh đệ phải gánh vác trách nhiệm, giải quyết hậu quả cho xong! Thuần như, nếu người còn nói muốn khai chiến, thì trước hết người phải mời ta ra ngoài!"

Giọng điệu của mưa thần tuy không cao, nhưng ý tứ trong lời nói lại vô cùng dứt khoát. Thấy Tào Côn vẫn còn vẻ không phục, Vương Người Hiền một tay kéo hắn ngồi xuống. Bọn họ gào thét đánh trận, chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi. Bắc Quân tam sư hiện tại giữ được nửa Hồ Bắc đã là không tệ rồi. Bởi vì quân tư và tiền bạc không đủ, làm gì còn sức mà tiến công. Những sư trưởng, tham mưu trưởng này, mỗi ngày bận rộn tiếp thu của cải Hồ Bắc, làm gì còn tâm tư đánh trận.

Trần Hoạn cười hòa giải, thấy Tào Côn kinh ngạc, hắn còn vui hơn ai hết: "Mưa tuần duyệt làm nói rất đúng, quốc gia khó khăn như vậy, nội chiến thật sự không thể đánh! Chúng ta vẫn nên thỏa hiệp một thượng sách, giải quyết vấn đề quốc sự, cũng làm gương cho nhiều phe phái ở phương nam và phương bắc... Mưa tuần duyệt làm, song phương quân đội vẫn nên rút lui. Cán quân rút về Giang Tây, Ngạc quân ta phụ trách phân phối. Các vấn đề trách nhiệm giải quyết hậu quả khác, huynh đệ tuyệt đối không tranh cãi."

Ý của hắn là chỉ cần nhường Hồ Bắc, thì trận chiến Ngạc Cán lần này, cũng có thể đổ lên đầu Lê Nguyên Hồng. Dù sao hắn cũng sắp nhàn cư ở Bắc Kinh làm phó tổng thống trên danh nghĩa, không quyền không thế, kết cục cuối cùng ra sao, cũng không nằm trong sự cân nhắc của Trần Nhị am.

Hắn thành khẩn nói xong, cứ như vậy nhìn mưa thần, xem hắn có câu trả lời chắc chắn gì. Theo ý hắn, quân Giang Bắc chiếm cứ Hồ Bắc, là chiến tuyến kéo quá dài, Giang Tây còn cần họ tiêu hóa. Mưa thần hắn là rất muốn giao Hồ Bắc ra.

Nhưng hắn vẫn nhìn lầm mưa thần.

Mưa thần và Tư Mã Trạ liếc mắt nhìn nhau, biết rằng cuộc đàm phán giải quyết hậu quả nhàm chán này cuối cùng đã đến hồi kết. Hắn hướng Tư Mã Trạ ra hiệu, cúi đầu tiếp tục uống trà trong tay, dường như những chuyện này không liên quan gì đến hắn. Tư Mã Trạ cũng chậm rãi mở cặp công văn ra, mặc kệ đại diện Bắc Quân tức giận đến ánh mắt bốc hỏa vì thái độ của hắn.

"Quân Giang Bắc đã gánh chịu toàn bộ trách nhiệm về hiểu lầm giữa hai quân Ngạc Cán, thì trong lúc tình hình Hồ Bắc chưa ổn định, giải quyết hậu quả chưa xong, tạm thời không thể từ bỏ trách nhiệm của mình. Sau khi hai bên giao chiến đạt được các điều kiện, quân Giang Bắc tự nhiên quang vinh hồi sư."

"Một, Ngạc Cán hai quân hoàn thành chinh biên kiểm chế, Ngạc quân có thể từ Trần Đô đốc đốc lý, biên chế không được vượt quá bốn cái đoàn, tương đương với một sư bộ đội. Cán quân thì tiến hành duyệt binh, Ngạc Châu Cán quân chinh biên thành một sư bốn lữ, còn phương hướng Mạn Đà Cán quân chinh biên thành một lữ hỗn hợp, chinh biên xong xuôi thì trở về vị trí cũ. Trong lúc chinh biên, hai bên có thể phái người giám sát, trước mắt hai bên duy trì vị trí hiện tại, không được xảy ra bất kỳ xung đột nào. Nếu không, sẽ bị công luận lên án."

"Hai, trách nhiệm chiến sự Ngạc Cán, do đại diện trung ương, nguyên Hồ Bắc Đốc quân, đương nhiệm Hồ Bắc Đốc quân, nguyên Giang Tây Đốc quân, đương nhiệm Đốc quân, Giang Bắc tuần duyệt sứ đại biểu cùng nhau

điều tra. Trước khi có kết luận, quân Giang Bắc tạm thời không trở về vị trí cũ. Nguyên Đốc quân Giang Tây tạm thời đảm nhiệm phó sứ Giang Bắc tuần duyệt.”

“Ba, sự kiện pháo kích Võ Huyệt, quân Giang Bắc vì thế mà xuất sư, sự kiện này nên do phái viên trung ương cùng các quốc gia liên quan thương lượng. Trước khi thương lượng xong, quân Giang Bắc vẫn sẽ ở Hồ Bắc, duy trì quyền lợi của ta.”

“Bốn, tổn thất địa phương do chiến tranh Ngạc Cán gây ra, Giang Bắc tuần duyệt sứ sẽ xuất ra năm trăm vạn nguyên tiền mặt, thành lập quỹ cứu tế, hy vọng trung ương cũng xuất ra số tiền tương đương, dưới sự giám sát chung của đại diện hai bên, sẽ tiến hành cứu tế tại chỗ. Trước khi công việc cứu tế hoàn thành, những người chịu trách nhiệm của quân Giang Bắc, tạm thời không được trở về vị trí cũ.”

“Trên đây là những nguyên tắc cơ bản của phía Giang Bắc, chi tiết có thể thương thảo thêm. Nhưng về vấn đề nguyên tắc, phía Giang Bắc tuyệt đối không lùi bước.”

Tư Mã Trạh trầm bống đọc xong những điều kiện này, các nhân vật Bắc Quân không ít người đã muốn đập bàn đứng dậy. Vị Mưa Thần này thoát nhìn ôn hòa, ít nói, thái độ cũng rất chân thành, đối với Trần Hoạn cũng rất mực lễ phép trên dưới, không ngờ lại ngông cuồng đến thế. Đây là muốn giải quyết hậu quả sao? Quả thực là đang gửi tối hậu thư cho trung ương! Bọn họ xem như đã hiểu, từ khi Mưa Thần điều binh vào Ngạc Cán, căn bản không hề nghĩ đến việc nhả miếng thịt trong miệng ra!

Cuối cùng đợi đến Tư Mã Trạh đọc xong, Tào Côn lại đập bàn: “Hoang đường! Hoang đường! Đây là đến đàm phán sao? Các người chính là muốn ý lại Hồ Bắc! Thiên hạ không phải là của các người Vũ gia, đại gia vẫn là chuẩn bị quân đội, phân cao thấp trên chiến trường! Nếu đệ tam sư bị các

người đánh tan, đừng nói Hồ Bắc, Bắc Kinh các người cũng đừng hòng đặt chân vào!”

Vương Ngự Hiền đứng bên cạnh tức đến nghiến răng cười lạnh: “Tốt, tốt, đại diện địa phương lại ra lệnh cho chúng ta, những đại diện trung ương này... Đây là muốn thành lập một quốc gia sao? Quân Giang Bắc bình hùng tướng mạnh, chúng ta cũng không phải là ăn chay! Các người cứ khẳng khẳng cố chấp, lần sau khi trung ương thảo phạt, sẽ nhắm vào các người! Câu nói ác giả ác báo, không biết Mưa tuần duyệt sứ có nghe qua chưa?”

Mà Mưa Thần chỉ mỉm cười nghe bọn họ ở đó nổi giận, Tư Mã Trầm càng lười biếng ngáp một cái. Thái độ này, càng khiến những người này nổi giận, nháo nhào muốn rời khỏi hội trường.

Trần Hoạn tựa lưng vào ghế. Thái độ của Mưa Thần, còn không cho thảo luận, hôm nay thật sự là không thể đàm phán được nữa rồi. Không ngờ hẳn thật sự muốn nuốt trọn nửa cái Hồ Bắc. Thật là, quân Giang Bắc quật khởi nhanh như vậy, hiện tại toàn bộ Giang Bắc chỉ có Quảng Đông quân Diêu sư với hai mươi bốn bộ binh đoàn, lại phải phân tán trên địa bàn rộng lớn của ba tỉnh rười. Tuyển phòng thủ của hẳn dài như vậy, hành động lại hùng hổ dọa người, chẳng lẽ thật sự không có chút lo lắng nào sao?

Xem ra Mưa Thần và Viên Thế Khải cuối cùng tan vỡ, đã không còn xa nữa. Không biết quân Giang Bắc quật khởi nhanh như vậy, bại vong có nhanh như vậy không... Hoặc là, đội quân này, sẽ theo phong cách đặc biệt của bọn họ, cùng với vị tư lệnh quyết đoán này, một mực leo lên đỉnh cao quyền lực... Trần Hoạn suy nghĩ xuất thần, nhất thời không nói gì, cho đến khi Tào Côn tức giận nhìn hẳn: “Trần Quân trưởng, ngài là đại diện chủ tịch của chúng ta, trước những điều kiện vô lễ của phía Giang Bắc, nên có thái độ!”

Trần Hoạn lúc này mới hoàn hồn, bất đắc dĩ cười với Mưa Thần, mở rộng hai tay: “Mưa tuần duyệt sứ, điều kiện của ngài, chúng ta không thể hoàn toàn chấp nhận, chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn. Trong mắt tôi, Cán quân và quân Giang Bắc không rời khỏi Hồ Bắc, đồng nghĩa với việc quân đội chúng ta nhất định phải vũ trang tiến lên, tiếp thu toàn bộ Hồ Bắc. Đến lúc đó, nếu xảy ra bất kỳ chuyện không vui nào, trách nhiệm sẽ thuộc về quân đội Giang Bắc... Hơn nữa, hiện tại dù sao cũng là thời dân quốc, tất cả mọi người đều là quân nhân dân quốc. Thực ra, việc chúng ta ở đây cùng phía Giang Bắc hiệp thương giải quyết hậu quả, đã là trung ương cực kỳ ủy khuất cầu toàn, không mong muốn địa phương thối nát. Nếu quân Giang Bắc vẫn không thông cảm nỗi khổ của trung ương, sẽ bị dư luận lên án, bại vong cũng ở trong tầm tay... Những lời này, xin tuần duyệt sứ suy nghĩ lại.”

Mưa Thần cũng nghiêm mặt nói: “Trần đốc xem ra đã hiểu lầm ý của tôi, tôi chưa từng nói quân Giang Bắc không trở lại phòng thủ. Chỉ là, tất cả mọi người đều là người có trách nhiệm ở Hồ Bắc, chuyện không làm tốt, buông tay bỏ đi, chẳng phải là không phù hợp với dự tính ban đầu của tôi sao? Hôm nay tôi rất chân thành đến đàm phán, quý bộ lại một mực kêu đánh kêu giết, xem ra hôm nay nói tiếp cũng không có kết quả gì, mọi người không ngại riêng rẽ trở về suy nghĩ thêm một chút, rất mong muốn lại cùng Trần đốc bàn bạc về vấn đề giải quyết hậu quả ở Hồ Bắc... Hôm nay cứ như vậy.”

Vừa dứt lời, hội nghị giải quyết hậu quả Hồ Bắc lần thứ nhất đã kết thúc. Trần Hoạn đem những điều kiện rút quân của Mưa Thần truyền về Bắc Kinh, khiến Viên Thế Khải tức giận đến mức đập vỡ mấy món đồ sứ quý giá, càng thêm quyết tâm dùng vũ lực đối phó với Mưa Thần. Mà Mưa Thần thì trước tiên thông báo lập trường của hai bên đàm phán cho phóng viên, đồng thời nhấn mạnh quân Giang Bắc không phải không có ý định rút quân khỏi Hồ Bắc, mà là phải chinh biên tốt Cán quân, điều tra rõ trách

nhiệm, sau khi thương lượng xong, sẽ trợ cấp cho những người tị nạn ở Hồ Bắc, sau đó mới có thể rút quân. Không phải quân Giang Bắc muốn rút đi dễ dàng, chuyện không xong xuôi thì gọi là giải quyết hậu quả sao?

Mặc dù sau khi tin tức được truyền ra, các bên đều chỉ trích những điều kiện mà Mưa Thần đưa ra, cho rằng gần như áp chế trung ương. Nhưng đối với thái độ thẳng thắn và việc thành lập quỹ cứu tế chiến tranh Ngạc Cán của hãn vẫn nhận được nhiều lời khen ngợi. Ngược lại, phía Bắc Dương, bởi vì không có một bộ công khai hóa, minh bạch hóa như Mưa Thần, vẫn ôm chặt lấy quân quốc đại sự không được truyền ra ngoài, nên luôn ở thế yếu trong cuộc chiến dư luận.

Quan trọng hơn là, ngay cả những người không nhạy bén nhất cũng cảm thấy, Mưa Thần thông qua những hoạt động trước và sau chiến tranh Ngạc Cán, đã chính thức bước lên vũ đài tranh bá toàn quốc. Cuộc chiến giữa hãn và Viên Thế Khải mới chỉ chính thức bắt đầu.

Mưa Thần tuy kiên quyết chiếm cứ nửa cái Hồ Bắc, nhưng cũng biết thời gian của mình rất gấp rút. Quân Giang Bắc cần phải chinh đồn hơn nữa, Quảng Đông quân Diêu sư và Cán quân theo kế hoạch biên chế một sư, nhất định phải nhanh chóng tiêu hóa, phía sau mình còn có Chiết Giang, một kẻ luôn lập lờ nước đôi với thái độ không rõ ràng. Những điều này, đều là việc hãn phải làm ngay. Bắc Quân chắc chắn sẽ tăng tốc độ củng cố thực lực, đại quyết chiến, có lẽ không còn xa nữa...

Lúc này ở bên ngoài, vì kỹ thuật thông tin không phát triển, không có cảm giác được không khí khẩn trương đang dần lan tỏa dọc theo tuyến Trường Giang. Bảy ngàn binh sĩ của An Đức quân bên ngoài Mông Cổ, vẫn đang dốc toàn bộ tinh thần vào những chiến sự sắp tới.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Sau khi làm gì toại trở về Sayr ô tô, mấy chi đội trinh sát kỵ binh đi xa xa trong minh cảnh nội cũng đã trở về, bọn họ đều xác nhận lời nói của Mông Cổ bối lạc. Ô Thái quả nhiên vứt bỏ chuồng cỏ Phật sống và hàng đạt thân vương, không quan tâm đến họ, đã rời khỏi minh cảnh nội, cũng không đi về phía tây, mà đi về phía nam, vòng qua Ô Lan xem xét đường lui của An Đức quân!

Theo Ô Lan khảo sát tuyến binh trạm xa xôi trên thảo nguyên, toàn bộ An Đức quân chỉ có hai ngàn quân nhân, cùng hơn năm ngàn phu tử. Mặc dù từ khi bắt đầu, Gi Tụy đã nhấn mạnh việc huấn luyện quân sự cho đám phu tử này, đồng thời cấp cho họ một phần súng ống dự phòng, nhưng Ô Thái lại có tới năm ngàn kỵ binh tập trung!

Hiện tại, chủ lực của An Đức quân nên làm gì? Tiến về phía Bắc, chiếm Chuồng Cỏ? Hay xuôi Nam tìm Ô Thái, bảo vệ đường lui? Hay chia quân, đồng thời thực hiện cả hai nhiệm vụ? Vấn đề này nặng nề đè nặng trong lòng các nhân vật quyết sách của An Đức quân. Gi Tụy, Lý Duệ cùng mấy vị đoàn trưởng ngày đêm nghiên cứu bản đồ, phái kỵ binh thám thính, mong sớm đưa ra quyết định.

Lúc này, Lý Duệ thể hiện sự cứng rắn hiếm thấy, hần chỉ vào bản đồ, tiến hành phân tích tỉ mỉ nhất. Quân đội của Ô Thái tuy bề ngoài có vẻ mạnh, nhưng so với quân đội được huấn luyện bài bản mà nói, vẫn chỉ là một đám ô hợp. Lần trước, tại Trương Chi Hà, họ chỉ dựa vào một tiểu đội, không có súng máy, đã độc lập chống cự quân Ô Thái suốt một đêm. Mà lực lượng tuyến binh trạm ven đường tuy mỏng manh, nhưng mỗi trạm ít nhất đều có hơn một trăm quân nhân cùng mấy trăm phu tử đáng tin cậy. Mười lăm binh trạm, mỗi trạm đều trang bị súng máy, còn có lựu đạn dân nguyên thức, thứ vũ khí lợi hại để đối phó kỵ binh. Chỉ cần tại Chở Hợp Nhĩ A, khống chế một doanh kỵ binh lợi hại cùng tăng cường súng máy kéo

ngựa, một hai đội pháo cối, là có thể chi viện cho các binh trạm xung quanh.

Mà hiện tại, quan trọng nhất vẫn là nhanh chóng đánh thẳng vào Chuồng Cỏ, nhanh chóng kết thúc cái gọi là "độc lập" này. Trước khi thế lực nước ngoài kịp can thiệp, phải giải quyết xong mọi chuyện. Hiện tại, vật tư tích trữ miễn cưỡng đủ để chống đỡ cuộc tấn công Chuồng Cỏ, hơn nữa ở đó còn có thể tại chỗ trưng dụng lương thực. Đến lúc đó, Ô Thái không còn Chuồng Cỏ để duy trì, không bị biến thành thảo nguyên mã phi cũng không được. Đến lúc đó, An Địch quân lại cầm vững trận cước, chậm rãi tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Mặc kệ là một năm, hai năm, thậm chí là mười năm, cũng phải khiến cho biên cương phía Bắc của Tổ quốc vững như bàn thạch!

Hắn có sức thuyết phục, mơ hồ lại có mấy phần phong thái hùng biện của mưa thần. Mấy vị đoàn trưởng lập tức vỗ tay tán thưởng. Ngay cả Gi Tụy, cũng không hề cảm thấy chủ nhiệm tham mưu này đang cướp công của mình, ngược lại còn có chút kích động. Vì nước phòng thủ biên cương mười năm, chính là ước mơ lớn nhất của người quân nhân.

Sau khi Gi Tụy gật đầu tán thành kế hoạch này, An Địch quân trên dưới lập tức bắt đầu hành động. Ký binh đoàn điều ra một doanh ký binh, mặt khác phối thêm hai đội bộ binh cơ động, thêm một đội súng máy, một đội pháo cối, hợp thành một chi đội cơ động, do doanh trưởng ký binh Hầu Minh chỉ huy, chuyên dùng để yểm hộ tuyến binh trạm. Vì việc này, Hầu Minh nổi giận đùng đùng, cho rằng Gi Tụy cố ý không giao vinh dự xung phong vào Chuồng Cỏ cho hắn.

Mặt khác, chủ lực của quân đội đều điều chỉnh biên chế, tiến hành giảm nhẹ hàng trang, tùy thời chuẩn bị, chờ Gi Tụy ra lệnh một tiếng, liền hướng Chuồng Cỏ xuất phát. Tổng cộng, quân đội xuất chinh có hai bộ binh đoàn, bốn doanh không hoàn chỉnh (một doanh lưu thủ Tuy Xa, một doanh lưu thủ Sayr Ô Tô), ký binh đoàn hai doanh ký binh (thiếu doanh Tam doanh),

An Được quân bộ tư lệnh trực thuộc đặc vụ, lục soát, trực thuộc sơn pháo doanh (cửu môn pháp tạo Thi Nại Đức sơn pháo), trực thuộc pháo cối doanh (thiếu nhất doanh, tổng cộng tám môn pháo cối), chiến đấu binh hơn năm ngàn người, hộ tống dân phu xuất chinh hơn hai ngàn người.

Đây là cuộc viễn chinh lớn nhất kể từ khi thành lập Dân Quốc.

Gi Tụy chậm rãi bước đi dưới bầu trời đầy sao của Sayr Ô Tô, chỉ có Trương Chi Hà theo sau. Đối với cuộc viễn chinh sắp tới, hai người đều có chút kích động. Gió đêm thảo nguyên thổi tới, tuy lạnh buốt, nhưng lại khiến người ta vui vẻ.

Gi Tụy đột nhiên hỏi: "Chi Khương, ngày đó gặp Ô Lan khảo sát vãi mình bối lạc, cũng coi là một vị quý tộc tôn quý... Sao lại thấy ta mà quỳ xuống?"

Trương Chi Hà cười nói: "Minh bạch, người trước kia chưa từng đến Mông Cổ. Hồi trước thời Thanh, ta chỉ là mang bạch đồ trang trí trên nóc Tiểu Vũ quan. Ở trong ngoài Mông Cổ đi lại, những quận vương bối lạc mang đồ trang trí màu đỏ trên nóc, ai gặp mặt mà không quỳ xuống, sớm đã quen thuộc rồi."

Gi Tụy có chút im lặng: "Ta vẫn nghĩ người Mông Cổ rất có cốt khí, những vương gia này tôn quý đến nhường nào... Hóa ra cũng chỉ có vậy."

Trương Chi Hà thở dài nói: "Đó đều là tác dụng của chính sách ràng buộc của Thanh triều! Bọn họ là những vương gia bối lạc lớn, tước vị tự nhiên cũng không đáng giá. Đồ vật Mông Cổ bị chia nhỏ, tự nhiên không thể đoàn kết lại một chỗ. Mà tại Mông Cổ, địa vị của Lạt Ma được tôn sùng, làm Lạt Ma có thể không cần nộp thuế, không cần cưới vợ mà lại có thể tùy tiện chơi gái. Lạt Ma Mông Cổ nhiều, vào cuối thời Thanh đã chiếm một bộ phận lớn dân số. Sức sinh sản giảm mạnh mà bệnh lây qua đường sinh dục

lại hoành hành... Một dân tộc từng cường hãn như vậy vào cuối thời Thanh đã suy yếu, bây giờ lại có thế lực nước ngoài tham gia vào, xúi giục họ chống lại Tổ quốc của mình... Hiện tại, đây cũng là một dân tộc đầy tai họa."

Gi Tụy cười một tiếng: "Chi Khương đại ca, không ngờ người lại nghiên cứu về những chuyện này đến vậy." Trương Chi Hà có chút im lặng, cuối cùng mới thản nhiên nói: "Ta cũng từng hạ quyết tâm, đem cả đời dâng hiến cho sự nghiệp trấn thủ biên cương của quốc gia, bỏ thêm chút tâm tư, cũng là nên."

Gi Tụy, dưới bầu trời đêm này, nghĩ đến cuộc viễn chinh sắp tới, cùng với lịch sử mấy ngàn năm chinh chiến trên vùng đất này, bỗng nhiên cũng lớn tiếng với bầu trời đêm: "Ta, Gi Tụy! Nguyện đem cả đời tinh lực dâng hiến cho sự nghiệp trấn thủ biên cương của quốc gia, nếu trái lời thề này, trời đất chứng giám!"

Âm thanh vang vọng trên thảo nguyên, ánh mắt Gi Tụy đã ngấn lệ. Vào giờ khắc này, hẳn thật hận không thể cùng những dũng sĩ dưới trướng mình vĩnh viễn ở nơi này chiến đấu vì lãnh thổ của quốc gia.

Thật đáng tiếc, tương lai tình thế phát triển, lại là điều mà bọn họ không thể ngờ tới...

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T•L•T•

STT 119: Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 20: ...

Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 20: Loạn Cục

Trần Tư ngồi trên chiếc xe ngựa rộng lớn, ung dung tiến về Liêu Ninh theo con đường nóng bỏng. Trên đường đi, những cánh đồng hoa anh túc đung đưa trong gió, cảnh tượng thật đẹp mắt. Kể từ khi dân nguyên đến nay, thống đốc vùng sông Nóng đương nhiệm là gấu Phượng Hoàng, người từng đảm nhiệm chức vụ Tổng trưởng Tài chính trong Nội các Đường Thiệu Nghi. Hắn làm lớn, vay mượn tiền bạc, tiến độ lại chậm chạp, bị Viên Thế Khải nổi giận, giáng chức đến sông Nóng. Tài chính được chuyển từ Lương Yến Tôn. Hắn ở sông Nóng mở rộng việc cấm hút thuốc, trồng trọt thuốc phiện, cũng là nhờ làm quan mà có được tài sản sung túc. Tuy nhiên, sông Nóng cũng có thêm một phong cảnh muôn màu, rực rỡ.

Gã đánh xe nhìn Trần Tư đang ngồi trên xe, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, cười nói: "Trần gia, đường đi vẫn thuận lợi chứ? Bọn thổ phỉ nơi này phần lớn đều nổi danh, nhưng nhờ phúc của ngài, mọi chuyện đều bình an! Xem ra, ngày mai có thể đến Bắc Phiếu, lên tàu hỏa, ngài nhất định sẽ đến Đại Liên đúng giờ! Đến chỗ Túc vương gia, còn nhờ ngài nói giúp vài câu tốt đẹp."

Trần Tư nghe hần nịnh nọt, giọng điệu lưu loát như trong phim, không khỏi cười khẽ. Hắn cùng Bạch Tư Văn ở Bắc Kinh tham gia thành lập lại Quốc gia Đảng, trước đó lại đến sông Nóng để hoạt động. Ngoài mặt nói là kết nối sông Nóng, cần sớm an bài. Kỳ thật đều là vì an được quân, công

việc chủ yếu là liên lạc với các Mông vương công, không cần hưởng ứng quân đội của Ô Thái.

Hãn hùng hồn nói: "Chúng ta, Crắc Thấm vương lần đầu chuẩn bị khởi binh, Ô Thái, tên tạp chủng đó sợ thế lực Đông Mông Cổ của chúng ta mạnh, lại cấu kết với Ngô Tuấn Thăng, kị binh tập kích chúng ta và quân Nhật, cướp vũ khí! Hơn năm mươi huynh đệ đã chết, còn có mười ba bằng hữu Nhật Bản! (Sự kiện Cát Bảo ngày 1 tháng 6 năm Dân Quốc, Crắc Thấm vương Mông Cổ dưới sự giúp đỡ của lãnh nhân Nhật Bản Kawashima, cùng với mười lăm vạn yên từ Ngân hàng cho vay, mua bốn mươi bảy xe quân giới từ Quan Đông quân, theo bờ bắc Liêu Hà vận chuyển về Mông Cổ, dự định khởi binh. Kị binh Ngô Tuấn Thăng cùng một bộ phận người Mông Cổ phối hợp, tại Cát Bảo, Mông Cổ tiến hành tập kích, phá tan cái gọi là lần đầu độc lập của Mông Cổ.) Khiến lão vương gia khởi binh không thành, hiện tại không gượng dậy nổi. Ô Thái, tên tạp chủng đó chính là chó con của Nga! Chúng ta, độc lập của Mông Cổ không thể trông cậy vào đám người đó, nếu bọn chúng thành công, chúng ta không chỉ mất nước, mà còn tan nhà nát cửa! Độc lập của Mông Cổ, chúng ta vẫn phải hợp tác với bằng hữu Nhật Bản, tự mình làm!"

Hãn ở vùng sông Nóng trắng trợn hoạt động, lại cho các vương công Mông Cổ nghèo khó tiền tài, thế mà một mình thuyết phục toàn bộ vương công Mông Cổ ở sông Nóng đều an ổn, bảo vệ an được quân tiến vào cánh đông. Ô Thái đóng quân ở Xa Thần lâu như vậy, chính là muốn liên lạc với các vương công Mông Cổ ở sông Nóng, mở rộng thế lực. Kết quả, uống phí thời gian, quân đội không tăng thêm, chỉ có thể quay đầu đến Ô Lan xem xét tình hình.

Trần Tư đang chuẩn bị cùng Ô Lan xem xét tình hình, không ngờ hoạt động của hãn ở sông Nóng lại quá mức nổi bật. Ngay cả Quan Đông quân cũng biết ở ranh giới Mông Cổ có một người nhiệt tình với sự nghiệp độc

lập của Mông Cổ, có thiện cảm và trung thành với Nhật Bản. Mượn danh nghĩa Túc Thân vương Thiện Mạo đang ở Quan Đông Châu (Đại Liên), viết thư mời hãn đến Đại Liên một chuyến. Nói về tình hình hiện tại của Mông Cổ, đặc biệt là về hoạt động bên ngoài của quân đội dân quốc, sẽ cùng hãn thương nghị một số việc.

Trần Tư phân tích tình hình trước mắt, Ô Thái tuy đã tiến vào Ô Lan xem xét tình hình, nhưng nơi này lại có thái độ phản cảm với hãn. Đồng thời, tuy xa nhưng cũng không có Ô Lan, ngoài quân đội của Trương Thiệu, còn có một bộ phận quân đội an được quân lưu thủ. Thêm vào đó là sự phối hợp của binh lính các đài Cát Mông Cổ, tự mình đến đó hoạt động cũng không có ý nghĩa lớn. Mà người Nhật Bản lại nâng đỡ an được quân, chẳng lẽ bọn họ lại có hành động gì? Hơn nữa, cùng với Túc Thân vương, đối với hoạt động tương lai của mình cũng vô cùng có lợi. Thế là hãn chọn đi về phía đông Đại Liên, lên đường đã không phải là một ngày.

Thời gian dài bí mật hoạt động, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, cuộc sống đã khiến Trần Tư chán ghét. Hãn chỉ mong tất cả sớm kết thúc, để hãn trở lại cùng chiến hữu huấn luyện, chiến đấu, hành quân. Mỗi khi đến lúc này, hãn đều nhìn về phương nam: "Sư trưởng, rốt cuộc ngài khi nào thì ra tay?"

Ở phương bắc, người bí mật hoạt động không chỉ có Trần Tư, Bạch Tư Văn những ngày này cũng đang bận rộn ở thành Bắc Kinh, có thể lợi dụng quan hệ đều đã lợi dụng. Thành Bắc Kinh những ngày này lại không ngừng điều binh, theo Sơn Đông điều đến sư đoàn thứ hai mươi, nhanh chóng một lữ đoàn, thành Bắc Kinh tân biên sư đoàn thứ mười, một lữ đoàn, tổng cộng hơn hai vạn quân đội từng đợt chuyển đến phía tây Kinh Tuyến, vì chi bộ đội này hành động, chính phủ trung ương thậm chí còn phải lấy tiền lương của công chức Sùng Văn Môn, ép ra ngoài, thêm vào đó là bán một số tiền bảo đảm, gom góp một số tiền mặt, liền đuổi một nhóm quân đội xuất phát.

Căn cứ tình báo của hãn, đã chuyển đi bốn năm ngàn người. Mục đích chính là phòng ngừa Mông Cổ di động, củng cố biên phòng dân quốc. Bộ trưởng Bộ Lục quân Đoàn Kỳ Thụy gần như cả ngày ở trong bộ, chỉ ngồi thúc giục chuyện này.

Nhiều như vậy bộ đội Bắc thượng, rốt cuộc là tính toán điều gì? Chẳng lẽ giống như Dương Độ nói, chính là muốn bắt lợi cho an được quân sao? Nhưng đã chạy khắp nơi nhiều ngày, công tác bí mật trước kia làm được là đi khắp nơi, gió thổi hơi Bắc Dương quân. Lần này, ngay cả bộ đội Bắc thượng cũng đã biết nhiệm vụ của bọn họ là dọc theo Kinh Tuyến đi lấp phòng, những thứ khác hoàn toàn không biết. Bạch Tư Văn bất đắc dĩ, đành phải bí mật liên lạc với Dương Độ. Hãn đối với người này, thật sự nhìn không thấu, mà làm công tác tình báo, kiêng kỵ nhất chính là những chuyện không có nắm chắc.

Hãn ngồi trong một quán trà nhỏ ở Hậu Hải, trong phòng đang cầm bát trà trầm tư. Chỉ thấy lão bản hầu phòng vén rèm bước vào, nhỏ giọng nói: "Bạch gia, vị tiên sinh kia đã đến." Bạch Tư Văn ồ một tiếng, hướng hãn cười nói: "Mời hãn đi từ cửa sau vào, quan phòng một chút!"

Lão bản gật đầu đồng ý, thần sắc có chút khẩn trương đi ra ngoài. Chỉ một lát sau, Dương Độ xông vào, còn cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt: "Ngày hôm nay thật * nóng!" Hãn là người Hồ Nam, nói chuyện cũng giống hệt.

Bạch Tư Văn cười một tiếng: "Tích Tử tiên sinh, uống chút trà đi, giải nhiệt, trước khi mưa vẫn là Long Tỉnh." Dương Độ cười ngồi xuống: "Ta thấy Bạch lão ca người mới cần giải nhiệt, trời nóng như vậy, lại đi tìm ta. Có chuyện phiền phức gì? Ta thật sự rất bận."

Bạch Tư Văn liếc mắt nhìn hãn, Dương Độ một thân trường sam quen thuộc, đầu tóc sạch sẽ không đội mũ, ngồi ở đó quả nhiên là khí độ lỗi lạc.

Những ngày này, Dương Tích Tử bận rộn với Đảng Cộng Hòa, tiến bộ đảng liên lạc, bố trí an bài đại tuyển chuyện, thật sự rất lâu không liên lạc. Đối với tài tử Hồ Nam này, hiện tại rốt cuộc là đánh ý định gì, Bạch Tư Văn hoàn toàn không nghĩ ra.

Dương Độ nhìn Bạch Tư Văn đang đánh giá hăn, giơ tay cười nói: "Người đừng nhìn ta như vậy, ta biết người những ngày này trong kinh thành cũng như không có đầu con ruồi. Ngay cả Lục lão tổng bên kia cũng không để ý... Mặc dù Lục lão tổng đối với người là một mắt nhắm một mắt mở, người cũng đừng quá đáng. Bên dưới những tiểu nhân đó cũng không biết trên có ý gì. Muốn nghe vì sao còn điều bộ đội Bắc thượng? Không phải lo lắng tư lệnh của các người, an được quân sao?"

Bạch Tư Văn bị Dương Độ nói trúng tim đen, cười khổ nói: "Chuyện gì cũng không thể giấu được Tích Tử đại ca, huynh đệ đích thực là vì chuyện này mà phiền não. Ai biết tổng thống đang có ý đồ gì? Coi như không vì lão bản của chúng ta, an được quân cũng là quân đội bảo vệ biên cương của quốc gia, muốn thật có chuyện gì không hay xảy ra, ta sợ các người tổng thống không tốt hướng về thiên hạ người bàn giao a."

Dương Độ chỉ khẽ mỉm cười, không nói gì. Việc hăn liên lạc với Bạch Tư Văn cũng là được Viên Thế Khải ngầm đồng ý. Ngoài việc muốn nắm bắt động tĩnh của đảng phái mới ở Bắc Kinh, hăn còn muốn thăm dò tình hình của "Mưa Thần" ở đó, tiện thể tung ra một vài tin tức giả vào thời điểm then chốt. Nhưng liệu hăn có thực sự làm theo kế hoạch của lão Viên hay không, về chuyện an bài quân đội, hăn biết rõ. Dương Sĩ Kỳ và hăn đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc này suốt mấy ngày, chắc chắn là muốn bảo mật tuyệt đối với Bạch Tư Văn. Tuy nhiên, hăn cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng nghiêm mặt nhìn Bạch Tư Văn.

"Bạch lão ca, những lời huynh nói rất có lý! An được quân dù sao cũng là những dũng sĩ bảo vệ biên cương quốc gia. Bên cạnh Tổng thống có một

đám người nông cuồng, cho rằng An được quân là đội quân mai phục do 'Mưa Thần' bố trí trong kinh thành. Hiện tại 'Mưa Thần' đang làm mưa làm gió ở Hồ Bắc, trên dưới Bắc Quân đều cho rằng sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến với lão đại của các huynh..."

Hắn dừng lại, rót cho mình một bát trà nguội từ ấm trà, cúi đầu uống. Bạch Tư Văn nhìn hắn cố tình thả mồi, cũng chỉ đành cười khan một tiếng. Dương Độ ngẩng đầu lên, cười nói: "Trời nóng bức thế này, uống chút nước đun sôi để nguội cho dễ chịu... Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ... À, thì quyết định trước tiên giải quyết An được quân. Những đội quân này vừa mới lên phía Bắc, lập tức sẽ chính thức công bố thành lập một Bộ Tư lệnh Quân khu Tây Bắc, An được quân sẽ bị cải biên thành Sư đoàn 18. Nếu không phục tùng cải biên, sẽ bị tước vũ khí ngay tại chỗ. Phục tùng cải biên, cũng chẳng khác gì bị Bắc Dương hệ thống nuốt chửng... Cứ nói vậy với lão đại của các huynh. Đạo này ta bận quá, cũng không cần liên lạc với ta. Sau đại tuyển cử, chúng ta lại gặp nhau!"

Hắn vừa dứt lời đã muốn đứng dậy rời đi, Bạch Tư Văn vội vàng gọi lại: "Tích Tử lão huynh, khoan đã!" Hắn chậm rãi lấy ra một tờ chi phiếu từ chiếc ví da nhỏ, đặt lên bàn đưa cho Dương Độ, mỉm cười nói, "Tích Tử lão huynh đạo này vất vả, chi phí lại lớn. Món quà nhỏ này không có gì đáng kể, xin huynh cứ nhận cho, nếu không, huynh đệ sẽ thực sự không còn mặt mũi nào gặp lại huynh nữa." Dương Độ cầm lấy xem, hóa ra là một tờ chi phiếu hai vạn năm ngàn đồng do Ngân hàng Khôi Phục phát hành. Hắn cười một tiếng rồi nhận lấy: "Được, ta sẽ làm phiên 'Mưa Thần'. Xin phép cáo từ!"

Trước khi ra cửa, hắn ngoái đầu lại cười nói: "Bạch lão ca, Lục lão tổng đã đưa cho huynh bao nhiêu tiền rồi?" Chưa đợi Bạch Tư Văn trả lời, hắn đã cười bước ra khỏi cửa. Bạch Tư Văn lại ngồi đó, cảm thấy bất lực trước Dương Độ, hắn thậm chí còn biết cả việc mình thông qua đội trưởng bảo vệ

Phùng Ngọc Tường bên cạnh "Mưa Thần" để liên lạc với Lục Kiến Chương. Chỉ cần gặp mặt hẳn một lần, hẳn cảm thấy mọi thứ của mình đều bị hẳn nắm trong lòng bàn tay.

Hắn cúi đầu ngồi đó, trong đầu toàn là chuyện của An được quân. Dù mình có chuyển thông tin này cho Tư lệnh, thì người ở xa Giang Bắc kia làm sao có thể có thực lực giải cứu An được quân? Tư lệnh giao phó công việc gần đây của họ là hỗ trợ An được quân. Họ phải làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ của mình? Viên Thế Khải chuẩn bị cưỡng ép cải biên An được quân, chẳng lẽ đây là điều báo trước cho việc "Mưa Thần" chính thức trở mặt? Đại chiến sẽ xảy ra, liệu là trước hay sau đại tuyên cử? Vô số vấn đề ập đến, nhất thời không tìm ra đầu mối. Cuối cùng, hẳn vỗ bàn một cái đứng dậy, bất kể thế nào, trước tiên phải chuyển thông tin này đi mới là quan trọng!

Lúc này, "Mưa Thần" mới thông thả rời khỏi Vũ Hán. Tại Hán Khẩu, tuy không có kết quả gì với Bắc Quân, nhưng đã có một số trao đổi với đại diện của Anh và Mỹ. Hai nước đều hy vọng duy trì một cục diện hòa bình ở Trung Quốc, nhanh chóng thành lập một chính phủ chính thức. Họ cho rằng việc Trung Quốc lâm vào chiến loạn liên miên là không có lợi cho họ. Đặc biệt là nước Anh, vì có thể đoán trước tương lai, họ không thể tập trung quá nhiều sự chú ý vào Viễn Đông. Họ đặc biệt hy vọng chính phủ chính thức sớm được thành lập, để các quyền lợi của nước Anh ở chính phủ mới được xác định sớm nhất.

Nước Mỹ cũng hy vọng có một cục diện ổn định, có lợi cho việc thúc đẩy chính sách "mở cửa" của họ. Họ quan tâm đến ý đồ của Trung Quốc hơn so với nước Anh hiện đang co cụm, vô tình hay cố ý ám chỉ có thể bồi dưỡng "Mưa Thần" làm người phát ngôn của họ ở hạ lưu Trường Giang.

Còn "Mưa Thần" thì không có bất kỳ lời hứa hẹn nào. Sau khi hiểu rõ lập trường của hai nước, vào ngày mười lăm tháng chín, hẳn trở về Ngạc

Châu, đồng thời điều phó sư trưởng Lâm Tụng Đình của Sư đoàn 9, Lữ đoàn 18 đang đóng quân ở Ngạc Châu ra làm đại diện đàm phán, thường trú tại Hán Khẩu. Tâm tư của hãn đã hoàn toàn đặt vào việc chinh biên Cán quân và Sư đoàn Diêu Mật Bình của Quảng Đông quân.

Hãn lấy từ Lữ đoàn 18 của Sư đoàn 9, cùng với các đoàn của Lữ đoàn độc lập, Sư đoàn 1 của Lục quân An Huy, Sư đoàn 2 của Lục quân Giang Tô, mỗi bên điều ra một đoàn làm nòng cốt, đối chỗ phục vụ với Cán quân và Quảng Đông quân, chinh biên Quảng Đông quân thành Sư đoàn 2 của Lục quân An Huy, còn Cán quân thì nhiều hơn. Ngoài việc xen lẫn hai đoàn bộ binh của quân Giang Bắc thành Sư đoàn 1 của Lục quân Giang Tây, lại lấy chi đội Mạn Thà của Cán quân làm nòng cốt, thành lập Lữ đoàn hỗn hợp 1 của Lục quân Giang Tây. Những đội quân này đều có sẵn vũ khí trang bị, chỉ cần bổ sung thêm một số bộ phận là được. Số lượng lớn sĩ quan cũng được đối chỗ phục vụ. Kế hoạch là dùng ba tháng để hoàn toàn hòa tan hai sư đoàn và một lữ đoàn này vào hệ thống quân đội Giang Bắc. Những đội quân này đều là những đội quân có sức chiến đấu tương đối mạnh.

Trong tương lai, sau khi chinh biên hoàn tất, quân đội Giang Bắc sẽ phát triển thành năm sư đoàn và hai lữ đoàn. Cộng với việc phái An được quân ra ngoài, sẽ có tổng cộng ba mươi bảy đoàn quân, hơn mười vạn quân. Thêm vào tổng bộ, trường quân đội, hậu cần, và những người mặc quân phục khác, thực lực của quân đội Giang Bắc sẽ đạt tới hơn mười ba vạn quân, đã là một con quái vật khổng lồ ở hạ lưu Trường Giang.

Khi hãn nhận được điện báo của Bạch Tư Văn, hãn đã ở Từ Châu. Tin tức chẳng lành này vẫn là Ngô Hối mang đến. Trong thời gian "Mưa Thần" rời khỏi Từ Châu, hãn nắm toàn bộ công việc của quân đội Giang Bắc, tổ chức cung ứng quân đội ra bên ngoài, đồng thời phải chịu trách nhiệm về việc huấn luyện quân đội ở lại... Đến khi "Mưa Thần" trở về, quân đội

Giang Bắc được điều động mở rộng, một số doanh bảo an được nâng cấp thành quân chính quy. Những việc này cộng lại, khiến Ngô Hối bận rộn đến gầy đi trông thấy. "Mưa Thần" đã đùa gọi hần là "Bộ trưởng Lục quân". Nhưng khi họ xem xét bản điện báo này, cả "Mưa Thần" vốn mưu trí hơn người và Ngô Hối luôn trầm ổn cũng có chút nhìn nhau.

"Mưa Thần" nặng nề vỗ bàn một cái: "Ta cứ tưởng phải đợi đến khi An được quân đánh chiếm xong chuồng cỏ, kết thúc chuyện bên ngoài, rồi mới tính chuyện vỗ mặt với Viên Thế Khải! Đến lúc đó, An được quân dù chiếm cứ Tuy Xa, hay rút về Sơn Tây được sự hỗ trợ của lão hồ ly Diêm Tích Sơn, đều là chuyện cực kỳ thuận lợi. Có An được quân chín ngàn người đặt ở phía Tây tuyến Kinh Hán, có thể kiềm chế được bao nhiêu Bắc Quân! Hơn nữa còn có thể ảnh hưởng đến Sơn Tây, Thiểm Tây, Cam Túc, những thế lực bán độc lập ở phía Bắc. Không ngờ Viên Thế Khải lại ra tay sớm như vậy! Là ta chủ quan!"

Nghe "Mưa Thần" lúc này mới nói ra toàn bộ ý đồ của mình, Ngô Hối cũng có chút trợn mắt há mồm. Một An được quân Bắc thượng, ngoài việc giải quyết các vấn đề độc lập bên ngoài, không ngờ Tư lệnh lại còn chôn nhiều phục bút đến vậy. Một quân cờ chín ngàn người, hần muốn dùng nó đến mức cực hạn. Không ngờ ý đồ quá lớn, hiện tại lại đẩy con cờ này vào chỗ tuyệt vọng.

Hần do dự hỏi "Mưa Thần": "Vậy chúng ta có nên tìm Tương tiên sinh và Thuần Như Lai thương nghị một chút không? Dù sao, bây giờ chúng ta cũng phải đưa ra chủ ý, An được quân hiện tại chúng ta nhất định phải cứu!"

"Mưa Thần" đã bắt đầu rung chuông: "Đào trưởng phòng, mau đi mời Tương tiên sinh và Thuần Như tiểu tử đến, chúng ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc!"

Truyện mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Khi Tư Mã Trạh và Lục Bách Lý vội vàng từ quân hiệu chạy đến, đã thấy "Mưa Thần" và Ngô Hồi đứng trước bản đồ, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Tuy Xa. Trong phòng tác chiến không khí căng thẳng, mấy tham mưu vây quanh bên cạnh họ, dường như ai cũng có ý kiến riêng, đang nhỏ giọng tranh luận.

Tư Mã Trạh vừa bước vào đã hiểu ngay, liền hỏi: "Chẳng lẽ là An Đợc Quân xảy ra chuyện?" Mưa Thần quay phắt lại, trên mặt như phủ một tầng sương lạnh: "Viên Thế Khải muốn cưỡng ép cải biên An Đợc Quân! Hiện tại chiến sự bên ngoài còn chưa kết thúc, lão già này lại muốn ra tay, thật không biết hấn nghĩ gì!"

Hấn nhíu chặt mày, tức giận ném cây bút chì đỏ lam trên tay xuống bàn, trầm mặt không muốn nói chuyện. Đại gia thật sự ít khi thấy hấn bộ dạng này, khác hấn với hình tượng chỉ huy nhược định thường ngày. Mưa Thần cũng vì trong lòng áy náy, An Đợc Quân đều do chính mình đưa ra chiến trường, là những anh hùng chiến đấu vì quốc gia, vì tiền đồ dân tộc. Nếu là vì sự bố trí sai lầm của mình mà nhận lấy ám toán, hấn làm sao xứng với những người một lòng đi theo hấn, cùng với các sĩ quan, binh lính của An Đợc Quân!

Tướng Bách Dặm ánh mắt lóe lên, không nói lời nào. Tư Mã Trạh lại không hề kiêng dè mà chỉ trích: "Khi vừa nghe tin An Đợc Quân lên kế hoạch Bắc thượng, ta đã biết tư lệnh ngoài việc muốn đánh bình Mông Cổ, còn muốn khống chế tuyến đường kinh tế phía Tây Bắc Kinh, liên lạc với các thế lực Tấn, Tấn, Lũng, Tuy, kiểm chế Bắc Quân, làm một chiến trường phụ trợ cho trận quyết chiến với Bắc Quân. Nhưng quân cờ dùng quá hiểm, lực đạo lại quá nặng, ngược lại dễ xảy ra vấn đề! Tuy xa Mông Cổ, lại liên quan đến nhiều thế lực. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ chiếm Chuồng Cỏ đã không dễ dàng, huống chi là những nhiệm vụ khác mà họ không đủ sức

gánh vác! Viên Thế Khải chọn thời điểm này để cưỡng ép cải biên là thích hợp nhất, dù tin tức truyền đến, An Địch Quân đang chuẩn bị cuối cùng ở Sayr ô tô, còn Ô Thái và bọn giặc đang nhăm nhe quấy rối, chỉ cần hắn có một cái danh nghĩa chính thức, đem An Địch Quân cùng Bắc Quân biên chế chung một chỗ, thì không ai có thể phản đối được. Tư lệnh luôn cho rằng Viên Thế Khải sẽ không dùng vũ lực với chúng ta, nhưng lại quá xem thường hắn!"

Nghe Tư Mã Trạm thao thao bất tuyệt nói mình không phải, Mưa Thần chỉ còn biết cười khở. Cuối cùng, Ngô Hái quát lớn: "Thuần Như, bây giờ không phải lúc bàn luận trách nhiệm. Mà là chúng ta phải nghĩ cách ứng cứu An Địch Quân!"

Tư Mã Trạm cười lạnh một tiếng: "Ứng cứu thế nào? Nếu không phải là đánh toàn diện, thì trước tiên phải dụ chủ lực Bắc Quân đến, phá tan Bắc Quân, An Địch Quân mới có thể tự cứu. Hoặc là đánh nhỏ ở Hồ Bắc, chúng ta đuổi chủ lực Bắc Quân ở Hồ Bắc đi, rồi theo đường Võ Hán vào Thiểm Tây, mượn đường vòng lên phía Bắc, theo tuyến Trường Thành ở Ba Ngạn, hướng Minh phương mà ứng cứu An Địch Quân. Cách này tuy đổi kháng ít hơn, nhưng lại phải kiềm chế nhiều thế lực hơn. Coi như chúng ta đến nơi, An Địch Quân đã bị cải biên xong rồi!"

Ánh mắt hắn nặng nề: "Còn một khả năng nữa, là An Địch Quân cố gắng tự cứu, kiên trì không bị cải biên, chúng ta ở phương Nam lên tiếng ủng hộ. Chỉ cần An Địch Quân kiên trì được, rồi từ từ xem xét tình hình! Tình hình hiện tại phức tạp, phía Bắc lại sắp có cuộc tuyển cử lớn, cũng không phải là không có cơ hội!"

Trong nháy mắt, Tư Mã Trạm đã đưa ra ba phương án, quả là đầu óc xoay chuyển cực nhanh. Đại gia nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có phương án thứ ba là khả thi nhất. Nhưng như vậy phải hoàn toàn dựa vào An Địch Quân tự ứng phó, vậy gì Toại có thể kiên trì nổi trong tình thế này không? Chuồng

Cỏ chưa đánh hạ, chủ lực Ô Thái còn đang hoạt động, phía sau lại có Bắc Quân đè lên, hẳn có thể kiên trì được sao?

Trong lòng mọi người đều không có chút nắm chắc nào.

Tưởng Bách Dậm vẫn trầm tư không nói, đến cuối cùng thấy mọi người đều im lặng mới chậm rãi nói: "Ý đồ của Vũ Tư Lệnh, vốn là muốn dùng An Được Quân làm quân yểm trợ. Nhưng Bắc Quân hiện tại lại dùng chủ lực đối phó với quân yểm trợ của chúng ta, mà chủ lực của chúng ta lại chưa thể phát động. Lúc này, dứt khoát chúng ta gây náo loạn một chút ở phương Bắc. Vũ Tư Lệnh và Tấn đốc Diêm Tích Sơn có liên lạc, ta và Trương Thiệu cũng có chút quan hệ, nhờ họ cứu giúp một chút, hẳn là vẫn có thể. Đặc biệt là Sơn Tây, gần Tuy xa, lại nhiều núi non, Tấn đốc cũng là một trong hai vị Đô đốc Đồng Minh Hội ở phương Bắc, hẳn tuy đã đầu hàng Viên Thế Khải, nhưng ta hiểu rõ con người này, rành nhất về ăn ý, hiện tại chính là thời cơ tốt để lôi kéo hẳn. Nếu An Được Quân có thể kết hợp chặt chẽ với các thế lực ở Sơn Tây, thì đó mới là mối uy hiếp lớn nhất đối với Bắc Quân."

Hắn vỗ tay một cái, nhấn mạnh: "Dứt khoát chúng ta cứ làm một chút chuyện đi!".

Một lần nữa, thiên lôi trực gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

STT 120: Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 21: ...

Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 21: Hành Động

Mùa hè ở Mông Cổ có lẽ là mùa đẹp nhất trong năm. Đoàn quân An được hùng dũng hành quân, đội hình chiến đấu phòng ngự kéo dài, uốn lượn trên con đường hướng đến chuồng cỏ. Hà Toại, trước khi xuất quân, đã nhiều lần thông qua điện chuồng cỏ từ xa, mong rằng họ nhận rõ tình thế, sớm trở về với vòng tay của triều đình. Không phải đại quân xuất động, thì những nơi mục nát kia, đều là do chính bọn họ gây nên. Đầu sở độc lập một khi bị bắt, dù muốn chuộc tội cũng không còn cơ hội. Cuối cùng, Hà Toại còn nhấn mạnh, cờ lệnh của bản tư lệnh chỉ hướng bắc, không phong Lang Cư Tư, tế cô diễn xong, tuyệt đối không thu binh. Bên ngoài Mông vương công, đừng mong dựa vào thế lực nước ngoài. Dù tồn một trăm năm, An được quân cũng phải thu phục toàn bộ bên ngoài được!

Nhưng chuồng cỏ vẫn không đáp lời, cái vị Phật sống kia vốn chỉ là một con rối mù. Kẻ nắm giữ thực quyền ở chuồng cỏ, thân vương Hàng Đạt, lại nhiều lần cầu cứu Quách Khả Hoa, tổng lãnh sự chuồng cỏ của Nga, mong Nga binh sớm đến trợ chiến. Nước Nga tuy nâng đỡ chính quyền chuồng cỏ, nhưng tùy tiện tiến binh vào bên ngoài được, vào thời điểm đó vẫn còn nhiều kiềm chế, không dám trắng trợn ra mặt. Chỉ có thể nhiều lần thương lượng với Bắc Kinh, mong muốn hiệp thương giải quyết việc bên ngoài được làm loạn, nhưng Bắc Kinh lại liên tục điều binh lên phía bắc.

Vận mệnh của "chính quyền" chuồng cỏ bên ngoài được dường như đã định đoạt.

Năm ngàn tướng sĩ viễn chinh chuồng cỏ của An được quân lúc này chỉ có một ý niệm, diệt địch xong rồi mới ăn cơm! Rừng, Cát Nhĩ, Hạ Lan, hai nơi trọng trấn thông đến chuồng cỏ, mấy trăm quân Mông Cổ chấp vá, đều bị đánh tan dễ dàng, hành trình tiến lên phía bắc của An được quân không thể ngăn cản.

Lúc này, Từ xa, Tham mưu trưởng Tôn Váy lại cảm thấy một trận nguy cơ nhắm vào An được quân đang đến gần. Bắc Kinh liên tục điều binh lên phía bắc, thông qua Đô thống Từ Thiệu, vốn là để phòng bị Ô Thái bộ đội thuộc Ô Lan xem xét Vải Minh nổi loạn. Hiện tại, binh lực của Từ xa không đủ phân phối, những quân tiếp viện này lên, vốn là chuyện đáng mừng.

Tôn Váy lại được Mưa Thần thông báo trước, hãn cùng Hà Toại một người chủ phía trước, một người ở hậu phương lưu thủ. Nhiệm vụ của hãn càng nặng nề, phải theo dõi chặt chẽ động tĩnh của Bắc Quân, tùy thời nắm giữ một lực lượng hữu dụng, để có thể tiếp ứng chủ lực An được quân rút về Từ xa.

Nhưng tiền tuyến trải dài, khắp nơi cần quân phòng thủ. Đến cuối cùng, trong tay Tôn Váy chỉ còn lại một doanh bộ binh và một liên đội kỵ binh. Đoàn 79, Sư 20 của Bắc Quân là những người đầu tiên đến Từ xa. Vừa đến nhiệm sở, đoàn 79 đã bao vây giám sát nơi An được quân lưu thủ. Một bộ phận Bắc Quân còn muốn tiếp quản báo phòng của An được quân, quân coi giữ liên tục từ chối, hai bên suýt xảy ra xung đột.

Tôn Váy cùng Từ Thiệu đã thương lượng, muốn hãn kiềm chế những bộ đội này. Từ Thiệu lại bất đắc dĩ trả lời chắc chắn rằng bộ đội lên phía bắc không chịu sự chỉ huy của Đô thống Từ xa, tương lai sẽ thiết lập một bộ tư lệnh khác, nhưng quân coi giữ Từ xa sẽ cố gắng điều giải xung đột. Đoàn 79 dù sao cũng là lão bộ đội mà Từ Thiệu từng mang theo, lời nói của hãn vẫn có người nghe. Nhưng trong ánh mắt của Từ Thiệu, cái vẻ áy náy, lại khiến Tôn Váy đọc ra điều gì đó.

Cho đến khi hãn nhận được mật điện của Mưa Thần, tất cả mới vỡ lẽ.

"Căn cứ tin tức mật đáng tin cậy, Bắc Quân đã điều động gần hai sư binh lực lên phía bắc, mô phỏng tổ chức cái gọi là Tây Bắc Biên phòng quân. Có tướng muốn cải biên An được quân thành quân trực thuộc Sư 18 của trung ương, nếu An được quân không phục tùng cải biên, sẽ dùng ưu thế hai sư binh lực tước vũ khí. An được quân đơn độc ở bên ngoài, Giang Bắc nhất định lo lắng. Vận mệnh của An được quân tuyệt đối không thể để phương bắc quyết định! Nhận được điện báo này, lập tức chỉnh đốn bộ đội, từ Ô Lan xem xét Vải Minh hướng nam tập kết, rút về Đại Đồng. Trong Sơn Tây, sẽ có phái viên Giang Bắc an bài tiếp ứng. Hành động nhanh chóng là điều mong mỏi! An nguy của An được quân, quan hệ chủ quan quyết định quá lớn, nên chủ quan quả quyết xử lý, nếu gặp trở ngại, quả quyết đánh tan! Điện đến sau, nhanh chóng báo cáo an bài bộ đội cho Bộ Tư lệnh Quân đội Giang Bắc."

Nhìn thấy điện báo này, mồ hôi trên trán Tôn Váy lập tức tuôn rơi. Hóa ra Bắc Quân không phải đến tiếp viện Từ xa, mà là đến giao nộp An được quân! Hãn gần như ngay lập tức ngã nhào trước bàn đồ lớn. An được quân phân bố trên đó, cờ hiệu đỏ đánh dấu vô cùng rõ ràng. Hơn chín ngàn người theo Từ xa đến Sayr Osora, một đường dài, hơn nữa An được quân ở Sayr Osora vẫn đang tiếp tục tiến lên phía bắc! Chỉ cần thu nạp toàn bộ bộ đội, đã cần gần một tháng!

Hãn lập tức quay người viết thư cho Hà Toại, việc đã đến nước này, chỉ có thể "chết đuối vớ được cọc", hãn chọn địa điểm tập kết bộ đội tại Miếu Con Sò. Từ xa dự trữ lượng lớn vật tư quân nhu, giả bộ cung ứng về phía bắc, đều vận đến Miếu Con Sò, tiền bạc hiện có cũng đến đó tập trung.

Miếu Con Sò vốn là trạm quân sự trọng yếu của Từ xa tiến vào bên ngoài được thổ địa đồ mồ hôi minh, nơi đó có một liên đội bộ binh hoàn chỉnh cùng một công binh, cũng đã xây dựng công sự, dự trữ vật tư. Tập

trung ở đó, ít nhất có thể an toàn chờ chủ lực của Hà Toại rút từ bên ngoài được về! Còn chính hãn..... Tôn Váy tỉnh táo cười nhẹ một tiếng, liền chuẩn bị ở lại Từ xa cùng đám Bắc Quân quần nhau. Kéo dài được một ngày là một ngày, đến phút cuối cùng, cũng chỉ là một viên đạn kết thúc mọi chuyện. Quân Giang Bắc có thể không có hãn, nhưng lại không thể không có An được quân.

Theo hãn nặng nề ký tên mình, hãn lập tức gọi đến các bộ đội trưởng, gồm một đoàn trưởng Tam doanh An được quân lưu thủ Từ xa, liên lạc viên kỵ binh trực thuộc, doanh trưởng Quân Nhu Doanh trực thuộc, cùng các chủ quan các bộ môn lưu thủ, để bàn giao cuối cùng.

Những quân quan lưu thủ này dường như đều cảm thấy tình thế trước mắt có chút bất ổn, tập trung lại nhìn Tham mưu trưởng Tôn, người luôn hiền hòa, cau mày không nói lời nào, bầu không khí tự nhiên trở nên khẩn trương trầm mặc. Ngồi trong phòng làm việc của hãn, mọi người đến nước cũng không dám uống một ngụm, lặng lẽ chờ đợi tham mưu trưởng của họ lên tiếng.

Mùa hè ở Từ xa luôn rất mát mẻ, nhưng Tôn Váy lại cảm thấy mình có chút khó thở. Hãn đột nhiên giật ra cúc áo, ánh mắt quét một vòng những quân quan trẻ tuổi dưới trướng: "Viên Thế Khải muốn động thủ với An được quân chúng ta! Bọn chúng điều gần hai sư binh lực lên phía bắc, nói là muốn cải biên chúng ta thành Sư 18 của Bắc Quân, nếu không phục tùng cải biên, sẽ tước vũ khí!"

Một câu vừa dứt, mọi người đều kinh hãi. Tất cả đều là quân nhân, lại là những người lính chiến đấu ở tuyến đầu quốc phòng. Mặc dù biết quân Giang Bắc của mình và Viên Thế Khải luôn bất hòa, nhưng không ai nghĩ rằng Viên Thế Khải lại dám ra tay với một lực lượng vũ trang dân tộc như vậy! Cho đến khi nhìn thấy ánh mắt khẩn trương, đau khổ của tham mưu trưởng, mọi người mới biết là thật.

Tiếng la hét lập tức bùng nổ.

"Trách nào Bắc Quân đoàn 79 tiếp viện lên, nhưng lại nhằm vào chúng ta khắp nơi, chọn mua thương sĩ đi mua tiếp tế, lại bị binh lính của bọn chúng đánh đập..... Hóa ra là muốn giao nộp vũ khí của chúng ta!".

"Tham mưu trưởng, lão Viên muốn An được quân quang vinh của chúng ta làm chân chó cho bọn chúng, đây là nằm mơ! Chúng ta thà liều chết chứ không chịu hợp nhất! Hắn là cái gì! Phục tùng hắn một chút, chúng ta không còn mặt mũi trở về gặp tư lệnh!".

"Thanh quân sẽ không đầu hàng! Chúng ta sẽ liều mạng với bọn chúng! Chỉ cần thẳng ranh con dám động thủ, chúng ta liều một cái đủ vốn, liều hai cái kiếm một cái!".

"Hà Tư lệnh còn chưa biết tin tức này, chúng ta phải nhanh chóng thông báo cho hắn, mọi người cùng nhau theo Từ xa đánh về Giang Bắc!".

Thuộc hạ đều là quần hùng xúc động phần nộ, nhưng không ai chịu khuất phục hay bị quan. Tôn Váy trong lòng chỉ thấy vui mừng, dù sao đây là quân Giang Bắc của chúng ta, dù lịch sử có ngăn ngại nhưng lại quang vinh, mãi mãi là mũi nhọn trên chiến trường dân tộc, là đoàn sĩ quan trẻ tuổi nhất, kiên cường nhất của Giang Bắc quân!

Dù thế nào, ta cũng phải giữ lại chút hạt giống này cho Giang Bắc quân. Tôn Váy thầm nhủ.

"Giờ nói những chuyện này có ích gì? Là quân nhân thì phải lập tức hành động! Ta sẽ ở lại giữ chân địch. Chu doanh trưởng, hãy để lại cho ta một liên đội. Các đơn vị khác hãy cố gắng vận chuyển vật tư, nhân lúc đêm tối từng nhóm rời đi, trình tự là Quân Nhu Doanh, chủ lực bộ binh Tam doanh, kỵ binh thông tin, rồi đến cơ quan lưu thủ. Tối nay bắt đầu hành

động, đến tập hợp ở miếu Con Sò! Ta đã viết thư cho Hà Tư lệnh. Đến miếu Con Sò, mọi người phải nghe theo sự chỉ huy của Hà Tư lệnh. Nếu có ai tấn công miếu Con Sò, bất kể là phe nào, phải kiên quyết đánh trả!"

Mọi người nghe xong mệnh lệnh, đều không có ý kiến gì, vấn đề duy nhất tập trung vào Tôn Váy: "Tham mưu trưởng, ngài tính sao? Dù thế nào ngài cũng phải rút lui đi!"

Tôn Váy cười nhạt: "Viên Thế Khải điều động lực lượng lớn như vậy để đối phó với quân ta, sao có thể không có ai đổ máu mà ứng phó? Ta vẫn làm việc như thường, kéo dài được ngày nào hay ngày đó. Mọi người đừng làm bộ dạng tiểu nhi nữ ở đây, quân nhân phải phục tùng mệnh lệnh. Mọi người rút lui phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu! Tất cả phải phục tùng sự chỉ huy của Chu chấn doanh trưởng!"

Hắn dùng sức khoát tay, cho mọi người thấy rõ quyết tâm của mình. Tôn Váy chỉnh lại quần áo, liếc mắt nhìn mọi người: "Còn không mau đi thi hành mệnh lệnh!"

Tất cả sĩ quan có mặt đều đứng dậy, nghiêm trang chào Tôn Váy theo tiêu chuẩn quân lễ, rồi chỉnh tề bước ra. Không ai ngoái đầu lại, nhưng ai cũng biết, đây có lẽ là lần cuối cùng gặp mặt tham mưu trưởng An Đức quân.

Đại Liên là một thành phố đã bị Nhật Bản chiếm đóng hàng chục năm. Thành phố ven biển này, hiện tại vẫn mang đậm phong cách kiến trúc Nhật Bản, với những cảnh sát Nhật Bản mang băng trắng, phụ nữ mặc kimono đi guốc gỗ, xe cộ của Đông Doanh qua lại, và những biển hiệu tiếng Nhật đầy đường. Trên đất Trung Quốc, lại có một bức tranh chương mắt như vậy.

Trần Tư ngồi trong xe ngựa, hai sĩ quan Nhật Bản đi cùng. Cả đoàn hướng đến quan thự của Dân Chính Trưởng Quan Đông Châu, cũng là nơi

túc thân vương đang ở. Hai sĩ quan Nhật Bản mặt mày căng thẳng, dù rất muốn thể hiện sự thân thiện với Trần Tư. Nhưng thấy Trần Tư dường như không có hứng thú gì, hai sĩ quan Nhật Bản đành im lặng suốt dọc đường.

Trần Tư chỉ nghĩ về chuyện của mình, rằng Tân Quốc Gia Đảng của họ luôn tôn sùng những người như Phổ Tinh Vĩ và Thiết Lương ở Thiên Tân. Hai người này luôn hoạt động ở các nước phương Tây, đặc biệt là Anh và Đức, nơi có truyền thống quân chủ lập hiến. Còn Túc thân vương, thì đã sớm theo phe Nhật Bản, luôn chuẩn bị để thành lập Mãn Châu quốc độc lập. Họ và Phổ Vĩ, thực ra có chút xa cách.

Vì sao lại coi trọng một nhân vật trong Tân Quốc Gia Đảng như mình đến vậy? Tốn nhiều công sức như vậy để mời hẳn từ vùng sông nước nóng nực đến đây. Dọc đường đều có thổ phỉ Nhật Bản hộ tống (từ sau chiến tranh Nga-Nhật, Nhật Bản đã tổ chức đội kỵ binh để đối phó với Nga. Rất nhiều người Nhật Bản cải trang thành người Trung Quốc tham gia vào các băng cướp ở Đông Bắc, chuyên cướp bóc và phá hoại. Một số cướp Nhật Bản, sau khi chiến tranh Nga-Nhật kết thúc, vẫn tiếp tục làm nghề này), từ khi lên tàu hỏa ở Bắc Phiêu, đã có sĩ quan Nhật Bản đi cùng. Đến cuối cùng, hẳn vẫn không hiểu vì sao mình lại được họ coi trọng.

Và liên quan đến An Đức quân, rốt cuộc có chuyện gì cần bàn với hẳn?

Xe ngựa dừng lại trước quan thự lộng lẫy của Dân Chính Trưởng Quan Đông Châu. Trần Tư tinh mắt, nhìn thấy một người mặc trang phục thân vương, hơi còng lưng, đã đứng chờ ở cửa. Bên cạnh còn có một người đàn ông Nhật Bản béo tốt, mặc kimono, có vẻ cà lơ phất phơ. Trần Tư nhận ra người đàn ông lớn tuổi kia chính là Túc thân vương Thiệu Mạo. Còn người Nhật Bản kia, là người đã từng đến thăm Mưa Thần Nam Sơn Tiều, Trần Tư lại không nhận ra.

Xe ngựa vừa dừng hẳn, Trần Tư gần như lăn ra khỏi xe. Hắn vội vàng đến trước mặt Túc thân vương: "Vương gia! Không ngờ ở nơi này lại có thể gặp được ngài! Ngài đích thân ra nghênh đón, không phải là làm ta chết mất sao?"

Túc thân vương sững sờ, nhìn Trần Tư nước mắt lưng tròng, rồi cười với Nam Sơn Tiều bên cạnh: "Người Mãn Châu chúng ta tính tình thẳng thắn, cũng biết niệm tình chủ. Đứa nhỏ này là người cờ Hồng, ở Bắc Kinh cũng từng được ta nhận làm kỳ chủ. Gặp mặt là như vậy, không được đâu." Lão nhân gia nói nhỏ nhẹ, nghe rất hiền hòa.

Ông vội vàng kéo Trần Tư: "Đừng như vậy! Đừng nhìn ta là lão già mang danh chủ tử. Nhưng ở bên ngoài gánh vác trách nhiệm nguy hiểm không phải là các người sao? Vì Hoàng Thượng các người còn dám bỏ cả đầu, ta là lão già này nghênh đón một chút thì có gì ghê gớm đâu? Vào trong nói chuyện mau! Đường xá có lẽ vất vả rồi!"

Chờ mọi người phân chủ khách ngồi xuống, Trần Tư vẫn không dám ngồi yên trước mặt Túc thân vương, nghiêng người, mông chỉ dám dính một chút vào ghế, ngựa mặt lên chờ Túc thân vương lên tiếng. Toàn bộ đại sảnh kiểu Nhật đều được trang trí theo phong cách Trung Quốc, nhìn rất kỳ quái, chỉ có Nam Sơn Tiều và ba người họ đang ngồi.

Túc thân vương có vẻ rất hài lòng với vẻ khiêm nhường của Trần Tư, nói với Nam Sơn Tiều: "Ta nói, đứa nhỏ này khi ở Bắc Kinh đã bái kiến ta, chỉ cần ta gọi một tiếng, hắn sẽ đến ngay. Tiên sinh Nam Sơn, có chuyện gì, ông cứ giao cho hắn."

Nam Sơn Tiều cẩn thận đánh giá Trần Tư, Trần Tư cũng không khách khí đáp lại ánh mắt của hắn. Nửa ngày sau, Nam Sơn Tiều mới cười ha hả, đột nhiên nói với hắn: "Người và Bạch Tư Văn, đều là người của tướng quân Mưa Thần Giang Bắc phái đến!"

Trần Tư như bị điện giật, đầu tiên là sửng sờ. Sau đó liền quay sang Túc thân vương: "Vương gia, rốt cuộc là có ý gì? Mưa Thần là nhân vật lật đổ Đại Thanh của chúng ta, ta ở trong Tân Quốc Gia Đảng, sao lại bị kéo vào cùng với Mưa Thần?"

Giọng hắn trở nên vô cùng ủy khuất: "Chẳng lẽ vì ta và Bạch đại ca đều trốn từ Giang Bắc đến? Ngài gọi ta đến đây, là muốn truy cứu chuyện này sao? Vậy ta cũng không còn gì để nói, chủ tử muốn ta chết, thì cứ để ta chết ở đây! Đừng làm hỏng lòng trung thành của ta với Đại Thanh!"

Trong khi cả miền bắc Trung Quốc đang ngăm dậy sóng vì chuyện An Đức quân, chỉ có Sơn Tây vẫn giữ được vẻ yên bình bên ngoài. Tỉnh này, khi khôi phục, cũng đã trải qua nhiều biến động. Khởi nghĩa dân quân, nơi đây là một trong số ít tỉnh có đại quan cấp Tuần phủ bị giết. Khởi nghĩa dân quân ban đầu bị quân Bắc Dương đánh đuổi, sau đó bên ngoài tỉnh Sơn Tây còn xảy ra vụ Ngô Lộc Trinh bị giết. Cuối cùng mọi chuyện kết thúc, vẫn là Diêm Tích Sơn của đảng Dân chủ nắm quyền ở Sơn Tây.

Viên Thế Khải chưa từng buông lỏng việc giám sát tỉnh gần kề này, phái Kim Vĩnh, một quan chức dân chính, đến giám sát Sơn Tây và Diêm Tích Sơn. Diêm Tích Sơn cũng tỏ ra không quan tâm đến mọi việc bên ngoài, giao hết quyền hành chính, đồng thời còn để cha mình ở Bắc Kinh, coi như là con tin để Viên Thế Khải yên tâm. Hắn chỉ âm thầm nắm chặt quân đội, chờ đợi tình hình ở miền bắc Trung Quốc thay đổi.

Trong lịch sử cận đại, nhân vật này được coi là người giỏi tự vệ, đặc biệt là người khéo léo nhất. Nhưng Sơn Tây hiện nay dưới sự cai trị của hắn, quân đội không nhiều, cũng trông rất yên bình. Không giống những nơi khác, binh lính như rừng, chiến hỏa liên miên. Ở miền bắc Trung Quốc, dường như chỉ là một thế giới riêng nhỏ bé.

Mỗi buổi sớm, Diêm Tích Sơn đều tản bộ trong đốc quân thự của mình. Có khi hứng chí, còn tập một bộ thể thao kiểu Nhật Bản. Sau đó là luyện chữ đọc sách. Buổi chiều mới có khách, phần lớn là xử lý chuyện làm ăn. Chuyện chính vụ của tỉnh Sơn Tây, tình hình biến động ở phương Bắc, xem ra chẳng liên quan gì đến hãn.

Cũng có tâm phúc thủ hạ khuyên hãn, hiện nay thấy Viên Thế Khải tập kết trọng binh ở Tuy Xa, áp sát bên ngoài Trường Thành Sơn Tây. Vùng nam, lại có mấy sư mới của Viên Thế Khải. Trên tuyến Kinh Hán, quân chính thứ nhất của Trần Hoán là lực lượng cơ động lớn nhất. Đối với Sơn Tây, tình thế đã thành ba mặt vây kín. Đô đốc xuất thân từ đảng Dân, nay lại có một dân chính trưởng ngang ngược, một ngày Viên Thế Khải muốn động đến đô đốc, khi đó ngay cả lực lượng hoàn thủ cũng không có!

Mọi người đều khuyên hãn tranh thủ thời gian liên lạc với thế lực lớn nhất phương Nam là Vũ tướng quân, lợi dụng tình thế Vũ tướng quân đang uy hiếp Viên Thế Khải, để bảo vệ Sơn Tây. Huống chi Vũ tướng quân chủ trương tự trị địa phương, quả thực là một cái cớ tốt để Sơn Tây các tướng lĩnh và quan lại tự vệ quyền lực. Mới đầu, mỗi ngày nghe ba bốn người thuyết phục, Diêm Tích Sơn chỉ cười cười nghe, tỏ vẻ không quan tâm. Sau đó, có người nhắc đến đề nghị này, hãn liền lập tức đuổi người ra khỏi công sở. Ngoại trừ mấy tâm phúc, đa số người Sơn Tây đều cho rằng đô đốc của họ sợ Viên Thế Khải, chỉ chờ đến ngày bàn giao. Hãn nghe ngóng được tin tức, cũng coi như gió thoảng bên tai, chẳng để tâm chút nào.

Ngày hôm nay, Diêm Tích Sơn vẫn tản bộ trong đốc quân thự, từ khi khôi phục, hãn hầu như không mặc quân trang, mùa hè vẫn là áo khoác ngoài. Thân hình mập mạp, thoát nhìn như một tên thổ tài chủ Sơn Tây. Đang thông thả đi dạo, phó quan áp sát tiến đến, cúi chào nói: "Đô đốc, có khách đến."

Diêm Tích Sơn dừng bước, không hài lòng nhìn phó quan: "Người không biết ta buổi sáng không tiếp khách sao? Làm lâu như vậy mà kém!"

Phó quan bị ánh mắt hằn quét qua, sắc mặt có chút trắng bệch, vẫn cố lấy dũng khí nói: "Đô đốc, là tiên sinh Sen Thành Phẩm mang khách đến. Bọn họ nói buổi sáng quấy rầy đô đốc là ít người, nhất định phải gặp. Tiên sinh Sen Thành Phẩm còn dặn dò chúng ta phải chú ý, đừng nói cho người khác đô đốc buổi sáng gặp khách."

Diêm Tích Sơn sáng mắt, cuối cùng chỉ khẽ ồ một tiếng. Hướng phó quan dặn dò: "Lời của tiên sinh Sen Thành Phẩm, chính là mệnh lệnh của ta. Nói với bọn họ, ta ở tiểu thư phòng tiếp khách, ai đến cũng từ chối khéo!"

Diêm Tích Sơn gọi Triệu Mang Văn, một tâm phúc tín nhiệm, dẫn một người thanh niên mặc trường sam vào. Diêm Tích Sơn đang mân mê một chiếc lọ thuốc hít trong tay, tinh thần dường như hoàn toàn tập trung vào đó. Nghe tiếng bước chân của hai người, hắn chỉ ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Sen Thành Phẩm, cùng vị lão đệ này mời ngồi. Ta từ trước đến nay buổi sáng không tiếp khách, vì tinh thần không tốt, sợ nói sai, xử lý sai sự tình, vậy thì rất có lỗi với bằng hữu."

Triệu Mang Văn trên mặt lộ vẻ hưng phấn, hắn xoa tay, cười với Diêm Tích Sơn: "Trăm Sông, để ta giới thiệu, vị này là khách nhân từ Giang Bắc đến. Đi ngang qua tuyến Kinh Hán, phong trần mệt mỏi. Chúng ta ở Giang Bắc, đại biểu Nhất Xuyên cũng có điện báo đến, nói vị khách nhân này mang trọng trách quan trọng của Vũ tướng quân Giang Bắc, đặc biệt đến gặp đô đốc."

Diêm Tích Sơn đứng dậy, đánh giá người đến vài lần, mỉm cười nói: "Vị lão đệ này họ gì? Vũ tướng quân Giang Bắc coi trọng Diêm mỗ như vậy, nhưng Diêm mỗ hiện tại đã đóng cửa không tiếp khách, trăm sự tình không

hỏi, chỉ đợi đến bàn giao. Vũ tướng quân có chuyện gì phó thác ta, quả là xem lầm người."

Người đến gõ mũ xuống, mặc dù một đường vất vả chạy đến có vẻ khốn đốn, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt anh hùng giữa hai hàng lông mày, hẳn chính là phó quan trưởng phòng của Vũ tướng quân, Cố Định Khó. Hắn mỉm cười hành lễ với Diêm Tích Sơn: "Tại hạ Cố Định Khó, là phó quan trưởng phòng của Vũ tướng quân. Vũ tướng quân vẫn cho rằng Diêm đô đốc là nhân vật anh hùng số một số hai phương Bắc. Chuyện này, nếu không phải Diêm đô đốc đảm đương, thì không thể làm được. Ta có một phong thư tay của Vũ tướng quân, ở đây giao cho."

Diêm Tích Sơn thần sắc không đổi, chờ Cố Định Khó lấy phong thư tay từ túi áo ra. Thư không niêm phong. Hắn lấy ra, trước tiên nhìn lạc khoản, quả nhiên có con dấu của Vũ tướng quân. Để tỏ lòng trình trọng, thậm chí còn có dấu của tuần duyệt làm thư quan phòng Giang Bắc. Hắn ngẩng đầu nhìn Cố Định Khó, mới bắt đầu cẩn thận xem thư. Lật qua lật lại xem nhiều lần, bỗng nhiên nặng nề vỗ vào lan can ghế: "Sen Thành Phẩm, người dẫn ai đến! Người đâu, đi thông báo cho Kim dân chính trưởng, ta có gian tế loạn đảng ở đây!".

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới.

STT 121: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 22: ...

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 22: Dã tâm của Nhật Bản

Lý Duệ dẫn theo đám kỵ binh cùng mấy vị tham mưu lên chỗ cao, dùng ống nhòm quan sát địa hình Đa Luân cách đó không xa. Nơi này chỉ là một cái thồ lũy nhỏ bé của làng thôi. Xung quanh lũy lại đào mấy cái chiến hào, đất còn mới tinh. Bọn lính Mông Cổ trong lũy phát hiện ra hành động của bọn hãn, cách hơn hai ngàn mét đã nổ súng trường loạn xạ. Đây là chốt chặn cuối cùng trên con đường từ Trương Khố Đài điểm đến Chuồng Cỏ. Dù quân phòng thủ đã tăng lên, nhưng chất lượng chiến đấu vẫn yếu kém như thường.

Lý Duệ hạ ống nhòm xuống, lắc đầu cười cợt, nói với vị tham mưu trình sát bên cạnh: "Ghi nhớ kỹ! Ước chừng năm trăm quân phòng thủ, súng trường và thồ thương chia nửa. Không phát hiện có lực lượng dự bị nào không chế xung quanh... Mang đại pháo lên, một giờ nữa là có thể hạ được!"

Vị tham mưu trình sát cười nói: "Nếu Hầu Diên Tử, doanh trưởng kỵ binh ở đây, chắc chắn hãn sẽ dẫn kỵ binh xông thẳng vào. Chỗ này cũng chỉ đủ cho hãn lấy công."

Lý Duệ cười ha hả một tiếng: "Người tưởng ta với Hầu Diên Tử Cửu sư là một lũ điên à? Chúng ta an được quân có Hầu Diên Tử, đều là hạng người đánh một phát rồi quay đầu. Ta không lợi hại đến thế, biết mình còn có thể dùng đại pháo. Đi thôi! Tư lệnh còn đang chờ tin tức của chúng ta!"

Mười mấy kỵ binh trên chỗ cao hô lên một tiếng, quay người lại lên ngựa. Tiếng súng ở Đa Luân càng lúc càng dồn dập, cũng chỉ là tiến đưa bọn hãn mà thôi.

Khoảng một giờ sau, bộ binh an được quân tiến đến. Bọn lính áo vàng này, không ít người dùng ngựa Mông Cổ tịch thu được cải tiến thành bộ binh cưỡi ngựa, lực cơ động trên đại địa tăng lên một bậc. Bọn họ đều mang theo bối nang, xuống ngựa ngay tại cách Đa Luân hơn một ngàn mét, nghênh ngang xây dựng công sự. Bọn lính Mông Cổ đối diện ngoài việc dùng súng quấy rối, lại không dám xuất kích. Bọn lính phòng thủ này, phần lớn là vệ đội tư nhân của các vương gia, gom lại, chuyên ức hiếp dân mục trên thảo nguyên, dọa nạt thương nhân là giỏi nhất, đánh trận thì tuyệt đối không chuyên nghiệp. Trước mặt quân dung chính tề của an được quân mà không chạy trốn, đã là nhờ vào bản tính dũng mãnh trời sinh của người thảo nguyên.

Bọn họ không giống Ô Thái bộ, dưới trướng phần lớn là mã phi xuất thân, có chút nhanh nhẹn dũng mãnh, cũng có kinh nghiệm chiến đấu nhất định.

Bộ binh an được quân đào hào, mỗi người nằm xuống, lắp súng xong, chờ pháo binh phía sau tiến vào khai hỏa. Hà Toại ngồi trên lưng ngựa cùng Lý Duệ nhìn pháo binh đang bận rộn triển khai hỏa pháo. Lý Duệ cười nói: "Tư lệnh, đối phó cái thổ lữ làng này, chúng ta thiếu đánh đạn pháo. Trên đường mang theo không dễ, nói không chừng ở Chuồng Cỏ còn phải đánh một trận ác chiến nữa."

Hà Toại nhìn hăn, lại nhìn Trương Chi Giang bên cạnh. Trương Chi Giang đang hăm mộ nhìn khẩu pháo Thí Nại Đức sơn pháo kiểu lui thức của Pháp. Bọn họ tuy là đội quân viễn chinh, chỉ có một ít lão sơn pháo kiểu lui thức cổ xưa, rất ít khi phát huy được tác dụng. An được quân mang theo cứu môn sơn pháo đến vùng biên cương xa xôi, lần này là lần đầu tiên khai hỏa. Nghĩ đến việc dùng đại pháo đánh đối phương, Trương Chi Giang hưng phấn đến mức thở hồng hộc: "Minh bạch, làm nhanh lên! Nện Đa Luân xuống trước, sau đó quét sạch Chuồng Cỏ. Chúng ta hai ngàn dặm viễn chinh, cũng coi như đại công cáo thành rồi!"

Đúng vậy, từ Tuy Viễn xuất phát, đã dẫn dắt mấy ngàn dũng sĩ, vượt qua hai ngàn dặm... Nếu tính từ Từ Châu, thì thật là bắc hướng vạn dặm. Nam nhi lập công, đúng là lúc này.

Hăn nhíu mày, nói với Lý Duệ: "Lệnh cho pháo binh, tiết kiệm đạn pháo. Mỗi khẩu pháo chỉ được bắn mười phát! Không cần nóng đầu mà bắn ra mấy chục phát! Tiếng pháo vừa dứt, một đoàn một doanh liền phát động công kích... Ta yêu cầu bọn họ một lần công kích phải hạ được Đa Luân!"

Khi Hà Toại ở trên thảo nguyên mênh mông ngoài tái đang kiên định thúc dấy, vô số người quan tâm đến vận mệnh của an được quân cũng đang hoạt động ở khắp nơi trong nước. Toàn bộ tâm tư của Giang Bắc quân, hiện tại gần như đều đổ vào việc làm sao để tiếp ứng an được quân. Tuyệt đối không thể bỏ rơi mấy vạn huynh đệ viễn chinh vì nước gần đây!

Nam Sơn tiều mím cười nhìn Trần Tư, nhất thời không nói lời nào. Túc thân vương vội vàng nói với Trần Tư: "Người đứa nhỏ này, nói chuyện này để làm gì? Ta lão già này tin người... Nam Sơn tiên sinh, sao người lại nghi ngờ người Mãn chúng ta? Hiện tại người trung thành không nhiều, sao vừa gặp đã nghi ngờ hăn?"

Nói xong, ông đứng dậy, Trần Tư đã quỳ xuống đất, hướng về phía Túc thân vương dập đầu, lại ngẩng đầu lên không nói lời nào. Túc thân vương lo lắng muốn kéo hẳn đứng dậy. Nam Sơn tiều cười ha ha một tiếng: "Xin lỗi Trần tiên sinh! Ta nghe nói Trần tiên sinh ở Nộn Giang chạy khắp nơi, chính là không muốn để Ô Thái bọn họ lớn mạnh thực lực, sau đó đi công kích an được quân... Xem ra, Trần tiên sinh tất nhiên có ý nghĩ của mình. Là ta nhất thời nghĩ sai, đem các người cùng Giang Bắc mưa thần gộp chung một chỗ, thật có lỗi, thật có lỗi!"

Trần Tư được Túc thân vương kéo lên, ậm ừ đứng dậy, ngang nhiên nói với Nam Sơn tiều: "Ta ở Nộn Giang hoạt động, chính là không muốn chúng ta những lão già đầy che, đi theo Ô Thái bọn họ hồ nháo! An được quân hiện tại nhuệ khí đang thịnh, chút thực lực ấy cộng vào, cũng là tổn thất sạch sẽ, hơn nữa, bên ngoài được cũng là lãnh thổ của Đại Thanh ta. Đây được xưa nay đều là một nhà! Bọn họ náo cái gì độc lập, cũng là cắt đứt ra khỏi lãnh thổ Đại Thanh ta! Trần Tư liều mạng này cũng không cần, cũng muốn phá hỏng chuyện của bọn họ! Cái này đây được coi như muốn khởi sự, cũng phải là chúng ta tân quốc gia đảng và Túc vương gia dẫn đầu, nghênh đón Hoàng Thượng Mãn Châu của chúng ta!"

Túc thân vương vỗ tay Trần Tư: "Người nói rất đúng, nói rất đúng. Mấy tên mâu tặc bên ngoài được, dưới sự xúi giục của bọn Tây Dương ở Nga, đã sai lòng. Chúng ta vốn không nên giúp bọn họ. Vẫn là ở Quan Đông châu tốt, có bạn bè Nhật Bản giúp chúng ta. Lại có các người những trung thần thủ hạ ở bên ngoài bốn ba, một khi phát động, đại nghiệp phục quốc của người Mãn chúng ta tất thành!"

Nam Sơn tiều nhìn Trần Tư, lại đột nhiên nói: "Người từ Bắc Kinh đến, có biết Viên tổng thống điều hai sư binh Bắc thượng, chuẩn bị tước vũ khí cải biên an được quân không?"

Lời này vừa nói ra, Trần Tư lại toàn thân chấn động. Hắn lặng lẽ nhìn người Nhật Bản luôn đưa ra những lời kinh người này, trong đầu suy nghĩ không ngừng, tựa như tia chớp lướt qua. Cuối cùng mới dùng một giọng điệu không chắc chắn hỏi ngược lại: "Việc này không thể nào, Viên Thế Khải lão tặc này xảo quyệt đến cực điểm. Hắn không biết rằng động vào an được quân chính là cùng Giang Bắc mưa thần trở mặt hoàn toàn sao? Đại chiến phương nam phương bắc đang ở trước mắt. Hắn còn chưa chuẩn bị xong cái gì cả! Đối phó với đội quân này, hắn không sợ trở thành kẻ thù của thiên hạ sao?"

Túc thân vương và Nam Sơn tiều liếc mắt nhìn nhau, vẫn là Túc thân vương sờ râu cười nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao? Viên Thế Khải, tên gian hùng cướp đoạt chính quyền, cùng mưa thần, vị tướng tài của dân đảng đánh nhau, chúng ta khởi sự ở đây được, năm chắc có thể tăng thêm mấy phần! Hiện tại chúng ta chỉ sợ Viên Thế Khải không động thủ, hắn vừa động thủ, chúng ta coi như có rất nhiều cơ hội!"

Trần Tư cũng cảm thấy mình có chút thất thố, vội vàng hướng Túc thân vương cúi đầu: "Vẫn là vương gia kiến thức rộng, thuộc hạ nhất thời không nghĩ đến nhiều như vậy. Nghe vương gia nói, thuộc hạ cảm thấy đây đích xác là việc tốt. Chỉ mong bọn họ mau chóng đánh nhau." Hắn nói cao hứng, phía sau lại cảm thấy tinh tế thăm một tầng mồ hôi.

An được quân gặp nguy rồi! Hắn biết Mưa Thần hiện tại đang bị Viên Thế Khải từng bước ép sát, trong lòng ôm chí lớn. Viên Thế Khải không cam lòng chịu lép, muốn tìm cơ hội quyết chiến với Mưa Thần, ắt hẳn cũng có ý định này! Trước khi quyết chiến, tìm cơ nhỡ bỏ cái gai sau lưng, chính là cách làm an toàn nhất! Hắn mới từ Nhiệt Hà đến, nhất thời chưa nghe được tin tức này. Nếu biết trước sự tình, hẳn quyết không rời khỏi Nhiệt Hà! Ở đó, hẳn có vài người Mông Cổ vương công có thể sai khiến, đều đã được hắn dùng tiền mua chuộc. Trong việc phối hợp tác chiến với An được

quân, hẳn vốn có thể làm được nhiều việc. Nhưng giờ đây, hẳn làm sao có thể rời Đại Liên, đến Nhiệt Hà được?

Túc Thân vương cười mẫn nguyền, lại nhìn Nam Sơn Tiều một cái. Nam Sơn Tiều mỉm cười nói: “Đúng vậy, chúng ta những người quan tâm cục diện, nhiệt tình tài trợ bạn bè Nhật Bản trong việc khôi phục Mãn Thanh, cũng rất mong muốn xem các người xuất hiện cơ hội này. Sự kiện An được quân, ở phương Bắc nào càng lớn càng tốt. Nếu bọn chúng dễ dàng bị Viên Thế Khải tước vũ khí, cải biên, cục diện phương Bắc ổn định, ba tỉnh Đông Bắc có hai mươi tám, hai mươi chín hai cái sư đoàn trú binh, Đông Mông Cổ cùng Nhiệt Hà cũng có Đô thống, thì bất lợi cho sự nghiệp của Túc vương gia! Quan Đông Châu có tinh binh Nhật Bản, nhưng không có cơ hội và cố, chúng ta cũng không thể trực tiếp tham gia giúp đỡ sự nghiệp của Túc vương gia! Chỉ khi Mãn Mông náo loạn, quân đội Đại Nhật Bản mới có thể lấy danh nghĩa duy trì trị an, bảo vệ mạch sống của đế quốc mà ra quân giúp đỡ sự nghiệp của các người.....”

Trần Tư nghe xong giận sôi người, Túc Thân vương lại ở đó vuốt râu đắc ý. Hắn trầm giọng hỏi Nam Sơn Tiều: “Ý của tiên sinh là muốn để An được quân tiến vào Nhiệt Hà, đánh trận với quân Viên Thế Khải sao? Như vậy quân Quan Đông Châu của Nhật Bản mới có thể xuất động, mà Túc vương gia có thể thừa cơ mà lên?”

Nam Sơn Tiều sáng mắt, hướng Túc Thân vương cười nói: “Vương gia, trách nào ngài coi trọng hẳn đến vậy! Người trẻ tuổi này quả là một cán bộ hiểm có của người Mãn! Chúng ta chuẩn bị lâu như vậy, hẳn hiểu ngay! Sự nghiệp sau này của vương gia, thật sự phải trọng dụng hẳn a.”

Túc Thân vương cười đến híp cả mắt, liên tục gật đầu: “Hảo hài tử! Không uổng công ta coi trọng người như vậy! Đây đích xác là cơ hội tốt nhất của chúng ta! Nếu Viên Thế Khải và Mưa Thần đánh xong, một trong hai bên chắc chắn vững mạnh. Bọn chúng đều là kẻ thù của chúng ta, cơ hội

này không tận dụng thì không còn..... Người Mãn chúng ta có phục quốc được hay không, đều ở lần này! Quân Quan Đông Châu của Nhật Bản, cùng với những người như Điền Trung Khang Thái tiên sinh, những người sớm giác ngộ của Đông Á đều cho rằng đây là cơ hội tốt của chúng ta, nếu thành công. Sau này ngày tháng sẽ tốt đẹp, Đông Bắc Á chúng ta, cục diện Mãn Thanh, chính là vững như bàn thạch!”

Giọng nói của hãn tử hưng phấn dần dần chuyển sang chua xót: “Từ Khải Nguyên đến nay, chúng ta người Mãn sống quá khổ cực! Thái hậu cũng bị tên gian tặc Viên Thế Khải hại chết, hãn lại đang nắm giữ phương Bắc. Chúng ta phải nhân sự kiện An được quân mà không để hãn đắc thủ! Hảo hài tử, nếu người có thể giải quyết vấn đề này. Ta không có con trai để kế thừa, người sẽ nhập vào dòng dõi Túc Vương của ta!”

Viên Thế Khải điều động quân đội Bắc thượng, chuẩn bị giải quyết An được quân trước, sau đó mới dùng thái độ cứng rắn với Mưa Thần. Những tin tức này, sớm đã bị tình báo Nhật Bản nắm được. Năm 1910, bên ngoài Hiệp ước Nga-Nhật là phạm vi thế lực của Nga, còn phía Nam Mãn Châu và bên trong là mạch sống của Nhật Bản, Bắc Mãn Châu chia đôi thế lực Nga-Nhật, sớm đã trên giấy chia cắt xong địa khu Trung Quốc. Nhìn Nga bên ngoài làm giả kiện, quân Quan Đông Châu của Nhật Bản, tài phiệt mới nổi ở Nam Mãn Châu, cùng với những tổ chức như Đông Á đều chỉ mong muốn hành động trong phạm vi thế lực của mình. Điền Trung Khang Thái là người chủ trì ký kết Hiệp ước Nga-Nhật lúc bấy giờ, trong vấn đề Mãn Châu, ông ta cũng là phe chủ chiến trong chính phủ Nhật Bản. Nhân cơ hội này, nâng đỡ một Mãn Châu quốc ra đời, lại do Nhật Bản khống chế, đã trở thành mục tiêu lớn nhất trong suy nghĩ của những người này.

Thấy cục diện châu Âu ngày càng căng thẳng, tin rằng thế lực phương Tây ở Viễn Đông cũng sẽ sớm co lại. Từ Mãn Châu tiến thêm một bước chiếm toàn bộ Trung Quốc làm phạm vi thế lực của mình, cũng là chuyện

trong dự liệu. Chính sách đại lược của Nhật Bản, tin rằng sẽ từ sự kiện An được quân lần này mà tiến thêm một bước lớn.

Cho nên bọn họ mới coi trọng Trần Tư, người có năng lực hoạt động ở Nhiệt Hà. Nếu có thể tiếp ứng An được quân đến Nhiệt Hà, cùng quân Bắc Dương của Viên Thế Khải xảy ra xung đột ở đây. Nhiệt Hà uy hiếp đường sắt Nam Mãn Châu, quân Nhật Bản có cơ để xuất binh quy mô lớn!

Trần Tư nhất thời không biết phải nói gì, mình đến Nhiệt Hà. Rất có thể sẽ giúp An được quân, đưa bọn họ ra khỏi vòng vây. Nhưng như vậy có phải là đưa sói Nhật Bản vào cửa Trung Quốc không? Dù có cứu được An được quân, chẳng phải cũng thành tội nhân của quốc gia dân tộc sao? Nhưng nếu bỏ mặc chín ngàn huynh đệ An được quân thì sao? Bọn họ cách Giang Bắc ngàn sông vạn núi, để cho tư lệnh tinh nhuệ bị Viên Thế Khải trước vũ khí cải biên. Lúc này, thượng tá Trần Tư của Giang Bắc quân mờ mịt không biết phải làm sao.

Cuối cùng hần căn rằng nói: “Vương gia phân phó, ý tốt của Nam Sơn tiên sinh, Trần Tư há dám không biết! Ta bằng lòng đi Nhiệt Hà một chuyến! Vì đại nghiệp phục quốc của người Mãn chúng ta, dù liều mạng cũng phải làm tốt lời dặn của vương gia!”

Túc Thân vương cười ha hả: “Không hổ là người Mãn chúng ta! Lần này đi Nhiệt Hà nhiệm vụ gian khổ. Nhưng không thể để một mình người mạo hiểm! Người trước tiên ở đây nghỉ ngơi một hai ngày. Ta sẽ an bài thuộc hạ quen thuộc tình hình Mông Cổ cùng người lên đường, Nam Sơn tiên sinh cũng sẽ an bài quân Nhật Bản đi cùng bảo hộ. Giờ đây, tính mạng của người quan trọng với đại nghiệp phục quốc của chúng ta!”

Trần Tư biết đây là điều tất yếu, hần cũng cần thời gian để suy nghĩ đối sách. Không nói gì thêm liền cáo từ rời đi, tự do trong phủ Túc Thân vương an trí hần đi nghỉ ngơi.

Chờ hãn vừa đi ra ngoài, Túc Thân vương vừa rồi luôn cười ha hả, nhìn có vẻ hồ đồ, liền nheo mắt lại, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều. Nam Sơn Tiều mỉm cười nói: “Thế nào?”

Thiện Mạo thân nhiên nói: “Ngô..... Người nói không sai, tiểu tử này là người của Mưa Thần. Phổ Vĩ bọn chúng đều bị mù mắt, sao lại để bọn chúng trà trộn vào!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nam Sơn Tiều lạnh lùng nói: “Không phải bọn chúng, làm sao chúng ta có thể liên hệ được An được quân? Chờ lát nữa chúng ta còn muốn cùng tư lệnh quan trong chùa Thọ bàn bạc một chút, phái người nào cùng hãn đi cho phù hợp. Cơ hội lần này khó có được, chúng ta Nhật-Mãn song phương, đều không thể bỏ qua!”.

Khi Trần Tư gặp phải cục diện phức tạp ở xa bờ biển, Diêm Định Nan ở Sơn Tây cũng đang cố gắng làm ra vẻ với Diêm Tích Sơn. Với loại người hay làm dáng này, chỉ cần đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng đã rất quen thuộc, huống chi Diêm Định Nan là học sinh giỏi tốt nghiệp Bảo Định.

Trong số các phó quan trưởng phòng của Mưa Thần, không có ai là đèn đã cạn dầu, hơn nữa ở bên cạnh hãn không bao lâu sẽ được trọng dụng. Mưa Thần đang khảo sát năng lực của bọn họ, xác định lòng trung thành, sau đó sẽ thả ra để đảm đương một phương. Chứ không giống những vị đại nhân khác, đem phó quan trưởng phòng làm thuộc hạ sai khiến. Tiền nhiệm phó quan trưởng phòng của Mưa Thần là Trương Chí Hạc đã tiếp nhận An Huy lực quân đệ nhất sư trưởng kiêm An Huy bắc bảo đảm An Tư lệnh do Hà Toại lưu lại. Diêm Định Nan cũng rất tự tin vào sự phát triển tương lai của mình. Diêm Tích Sơn ở Sơn Tây, làm sao có thể so với tư lệnh của mình được. Hãn có chút uy phong này, muốn hù dọa chính mình sao.

Hắn không vội cầm mũ, quay người toan bước ra ngoài. Triệu Mang Văn vội vàng kéo hắn lại, hướng Diêm Tích Sơn nói: "Trăm Sông, sao ngươi lại bắt giữ Khắc Cần huynh, người đại diện chính thức của Giang Bắc mưa tuần duyệt! Chúng ta Nhất Xuyên cũng là đại diện ở Giang Bắc, người giam Khắc Cần huynh, vậy Nhất Xuyên tại Giang Bắc biết phải làm sao?"

Diêm Tích Sơn ngồi yên tại chỗ, cũng không đứng lên, chỉ vung vẩy bức thư trên tay: "Ta là Đô đốc của chính phủ, là quan lại do Viên Tổng thống ủy nhiệm. Giang Bắc mưa thần lại gửi thư muốn ta đổi đầu với Viên Tổng thống, đây chẳng phải là kích động địa phương phản loạn trung ương sao? Trong quân đội, đây gọi là mưu phản! Theo quân pháp mà xử, là phải mất đầu! Cho nên ta cho rằng, kẻ mang đến loại loạn thư này, tuyệt đối không phải đại diện, mà là gian tế, là gian tế!"

Hắn làm ra vẻ phần nộ, nhưng lại không hề gọi người đến áp giải, cũng không có ý định khó xử. Cỗ Định Khó xoay người lại, nhìn Triệu Mang Văn bên cạnh vẻ mặt khó xử, lại có chút dở khóc dở cười. Biết rõ vị Đô đốc này lại đang bày trò, học được từ Nhật Bản cái trò "bụng nghệ" này. Với người khác thì thôi, ít nhất Kim Vĩnh đã rất thích trò này của hắn. Triệu Mang Văn này thật ra là cùng hắn khởi sự, lại cùng hắn đi xa, khó khăn lắm mới giã dũa về Thái Nguyên giúp hắn lên làm Đô đốc, một nhân vật không dễ gì có được. Chuyện gì cũng vì hắn lo lắng, vậy mà hắn lại bày trò này với mình!

Cỗ Định Khó mỉm cười nói: "Trăm Sông tiên sinh... Diêm Đô đốc. Ta tự nhiên đến đây, tự nhiên là sinh sát do ngài quyết định. Nhưng ta lại thiết nghĩ cho tương lai của tiên sinh! Hiển nhiên cục diện Nam Bắc ngày càng căng thẳng. Viên Tổng thống vì ổn định hậu phương, sẽ để Sơn Tây, một tỉnh quan trọng, uy hiếp trực tiếp các căn cứ, không phải do người của mình trông coi sao? Ngoài địa thế ra, Sơn Tây tỉnh giàu có đã vang danh thiên hạ,

ở đây trù tính, ngàn vạn số lượng, hạ bút thành văn! Để ta thử phân tích vận mệnh của Tấn tỉnh sau khi Nam Bắc tan vỡ.

"Kinh Hán tuyến là một chiến trường quan trọng giữa Nam Bắc, Tấn tỉnh là nơi gánh vác Kinh Hán tuyến, hiện tại lại bị trọng binh của Bắc Dương đè ép ở bên ngoài Trường Thành. Đô đốc tất yếu phải mang binh ra tỉnh, tham gia chiến sự chính diện ở Kinh Hán tuyến. Mà quân Bắc ở Tuyên Xa tất nhiên sẽ tiến lên, có được Tấn tỉnh, vậy thì Tấn tỉnh sẽ mất! Mà quân Tấn ra khỏi tỉnh, chắc chắn sẽ bị cái biên dưới ưu thế binh lực của quân Bắc. Vậy thì binh lực Tấn tỉnh cũng mất! Mà quân Bắc hiện tại kinh tế kiệt quệ, cố gắng tìm kiếm đều nghèo, chắc chắn sẽ trắng trợn trù tính ở Tấn tỉnh, vậy Đô đốc khổ tâm kinh doanh, hiện còn xưng là bình ổn của Tấn tỉnh, kinh tế chắc chắn sẽ phá sản, vậy thì tài sản của Tấn tỉnh cũng mất! Đến lúc đó Đô đốc lại mất đi tinh hoa của Tấn tỉnh, liệu có giữ được vị trí hay không cũng chưa biết chừng, lại không có chỗ dựa ở Giang Bắc mưa tuần duyệt. Thiên hạ rộng lớn, Đô đốc tương lai biết dung thân vào đâu?"

"Không bằng thừa cơ hội này mà lên, nghênh đón An Định quân nhập Tấn. Có sự trợ giúp này, quân Bắc không dám tùy tiện áp bức, tự vệ Tấn tỉnh dư sức. Đến khi Nam Bắc phân tranh, không cần Đô đốc trợ giúp một binh một tốt. Quân Nam của ta, đủ để đánh tan toàn bộ quân Bắc! Giang Bắc mưa tuần duyệt của ta từ trước đến nay đề xướng địa phương tự trị, Đô đốc kinh doanh ở Tấn tỉnh, tất nhiên là điển hình. Đến lúc đó Đô đốc kinh doanh Tây Bắc, ta mưa tuần duyệt tọa trấn Trung Nguyên, cùng nhau kiến quốc, chẳng phải là chuyện lợi nhất thiên hạ sao?"

Triệu Mang Văn vốn chỉ mơ hồ đoán được ý đồ của Cỗm Định Khó, cho rằng Nam Bắc sắp tan vỡ, hẳn đến để lôi kéo mình và Đô đốc. Lúc đầu, loại đại diện của các phe phái, các hạ lý do thoái thác, ở giữa các phe phái thực lực địa phương cũng là chuyện bình thường. Có thể đối phó qua loa là xong, cụ thể làm thế nào còn phải xem phe nào chiếm ưu thế. Lại không

ngờ rằng trong những lời mơ hồ nghe ra muốn tiếp ứng An Định quân hiện đang ở bên ngoài vào Tấn! Viên Thế Khải xem ra thật sự đã chuẩn bị động thủ rồi.

Hắn vội vàng nhận lấy bức thư từ tay Diêm Tích Sơn, đọc lướt qua. Quả nhiên như người đến nói, mưa thần trong thư đi thẳng vào vấn đề, yêu cầu Diêm Tích Sơn tiếp ứng An Định quân theo Đại Đồng tiến vào Sơn Tây, vì nước bảo toàn lực lượng vũ trang của dân tộc. An Định quân ở Tấn, có thể nghe theo chỉ huy của Diêm Tích Sơn, bảo vệ Sơn Tây, nhưng Diêm Tích Sơn cũng phải đảm bảo cung ứng cho An Định quân. Nam Bắc phân tranh sắp đến, quân Nam có nắm chắc tuyệt đối đánh tan quân Bắc, đến lúc đó quân Nam sẽ vô cùng cảm kích hành động của Diêm Tích Sơn, tất sẽ có hồi đáp. Có mấy lời tuy không nói ra, nhưng Triệu Mang Văn cũng biết, nếu Diêm Tích Sơn không thêm viện trợ, vậy tương lai chuyện này, mưa thần cũng sẽ không quên!

Hắn trợn mắt há hốc mồm đứng đó, đây đúng là thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp họa. Sơn Tây không hiểu vì sao lại bị cuốn vào, cả hai bên đều là quái vật khổng lồ, đều là Diêm Tích Sơn, Đô đốc của Sơn Tây, không thể đắc tội!

Diêm Tích Sơn chỉ chống cằm, không nói lời nào, những lời của Cỗm Định Khó quả thực đã nói trúng tâm can của hắn. Viên Thế Khải tăng binh ở Tuyên Xa, ngoài việc muốn giải quyết An Định quân, còn có ý định tiến vào Sơn Tây để hoàn toàn ổn định phương Bắc, cũng đích thực là nhằm vào Sơn Tây mà đến. Viên Thế Khải này không chỉ muốn sở hữu vị trí này, mà còn muốn tiền của hắn! Mà nếu như mình tiếp ứng An Định quân nhập cảnh, vậy cũng là hoàn toàn đối đầu với Viên Thế Khải, vạn nhất quân Nam bị Viên Thế Khải đánh tan, bản thân vẫn là vạn kiếp bất phục! Tình thế này, rốt cuộc hắn phải làm sao đây?

STT 122: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 23: ...

T•L.Trúc—đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 23: Chuẩn bị khai chiến

Đa Luân, cái ổ đất nhỏ bé của làng, giờ chỉ còn là một đồng đồ nát trăm ngàn lỗ. Cừu Môn, với hỏa lực của pháo binh Thi Nại Đức, đã bắn ra mấy chục phát đạn, đánh tan quân Mông Cổ. Kỳ thực, gọi bọn chúng là "binh" cũng hơi quá lời, vì trên chiến trường, chúng đã tan tác như ong vỡ tổ. Nếu là đấu tay đôi, so tài vật lộn, những tráng hán Mông Cổ này cũng là những tay hảo hán. Nhưng gặp phải kiểu tác chiến chính quy, hỏa lực áp đảo, bộ binh tiến lên dưới sự yểm trợ của súng máy hạng nặng, thì chúng chỉ còn nước ôm đầu chạy. Hỏa lực phối hợp chặt chẽ, đánh đến chúng không còn dám đứng vững trên tường thành, nhao nhao chạy vào những căn nhà đất trong thị trấn. Hai ba phát đạn pháo chính xác giáng xuống những tòa nhà đất, sức công phá của đạn pháo cực lớn, trong đó một phát còn chui vào trong lỗ châu mai, kích nổ đạn dược trong nhà. Công trình kiến trúc bằng đất này như thể bị nổ tung từ bên trong, toàn bộ nóc nhà bị hất tung lên trong tiếng nổ lớn, người tứ chi văng tứ tung, bụi mù bao trùm cả Đa Luân.

Trên thảo nguyên, đội hình tản binh của An được quân đang tiến lên, phát ra những tiếng hoan hô vang trời. Quân Mông Cổ trấn giữ Đa Luân, trước khi giao chiến đã mất hết dũng khí chống cự. Trong mắt chúng, những quân đội mặc quân phục Hoàng Quân của người Hán này là do Trường Sinh Thiên phái xuống để trừng phạt. Vài tên lính Mông Cổ đã quỳ

xuống đất, cúi đầu cầu nguyện. Chuyện phòng thủ, chống cự, giờ đã không còn ai quan tâm.

Gì Toại ngồi trên lưng ngựa, cầm ống nhòm quan sát tình hình Đa Luân, không khỏi lắc đầu: "Xem ra, chỉ cần Ô Thái không quấy rối, cái chuồng cỏ này cũng không khó đánh... Truyền lệnh xuống, những lính Mông Cổ đầu hàng đều phải được an trí. Tối nay đóng quân tại Đa Luân!"

Trương Chi Sông đứng bên cạnh, thản nhiên nói: "Quân Mông Cổ xưa nay không khó đối phó, khó đối phó là từ chuồng cỏ đến Tuy Xa xa như vậy! Đánh chiếm chuồng cỏ, trung ương nhất định phải phái binh lưu thủ. Đất Mông Cổ cần cỗi, nuôi quân không nổi. Phía sau vận chuyển có thể chống đỡ bao nhiêu binh lực lưu lại Mông Cổ, mới là mấu chốt để nơi này ổn định! Phương bắc, Viên tổng thống..." Hắn thở dài một tiếng, không nói thêm nữa.

An được quân từ khi từ Sayr ô tô tiến lên, liên lạc với phía sau ngày càng ít. Bọn họ cũng không biết, trước đây Viên tổng thống keo kiệt chỉ phái hơn một đoàn quân đến Tuy Xa, giờ đã điều hai sư binh lực lớn hơn Bắc thượng. Trong mắt vị Viên tổng thống này, quốc sự và quyền vị, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn, thật khó phân biệt.

Mà lúc này, kỵ binh liên lạc phái từ miếu Con Sò đang nhanh chóng đuổi về chuồng cỏ.

Tôn Váy những ngày này vẫn bình tĩnh ở Tuy Xa, mỗi ngày đến phủ đô thống Tuy Xa bàn bạc chuyện quân nhu tiếp tế. Đội quân của hắn kiểm soát xuất khẩu Lương Sơn hoang vu phía tây Tuy Xa. Mỗi khi trời tối, khi Bắc Quân đã an giấc, thì đội quân rút lui của Tuy Xa lại như lâm đại địch, lợi dụng khoảng thời gian từ nửa đêm đến rạng sáng, nhanh chóng rời đi về phía tây.

Bắc Quân cũng phong tỏa phía đông và phía bắc, nhưng mấy ngày nay lại không hề chú ý đến những đội quân đang rời đi từ phía tây Tuy Xa đến miếu Con Sò. Nhìn đội quân từng ngày rời đi, Tôn Váy cũng ngày càng yên tâm. An được quân ở Tuy Xa còn cất giữ hơn tám trăm khẩu súng trường, hơn sáu mươi vạn viên đạn. Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn dầu hỏa và thuốc nổ, những thứ này, sẽ không để lại cho Bắc Quân dù chỉ một chút. Có thể nói, Tôn Váy vẫn đang chờ đợi ngày mình xả thân vì đại nghĩa.

Những bộ binh An được quân còn ở lại, mỗi ngày vẫn luyện tập như thường, tiếng hô vang trời, nhân viên thu mua vẫn theo tiêu chuẩn một ngàn người mà thu mua lương thực. Nhưng những tiểu xảo này có thể giấu diếm Bắc Quân bao lâu, hắn cũng không nắm chắc. Mỗi ngày chỉ đếm ngón tay, chờ đợi nhân viên liên lạc thông báo tin tức từ Hà Tư lệnh.

Nhìn Bắc Quân không ngừng thông qua kinh tuyến Tuy Xa vận chuyển đến Tuy Xa, Trương Thiệu, ánh mắt của hắn ngày càng né tránh, cuối cùng gần như cáo bệnh không ra mặt. Vị lão quân nhân phúc hậu trong Bắc Quân này, cũng cảm thấy khó xử. Vận mệnh của An được quân, rốt cuộc có thể vùng vẫy thoát ra khỏi cái bẫy ngàn dặm này không? Mà ở phương nam, Vũ Tư lệnh, rốt cuộc sẽ đối phó ra sao với cục diện này?

Trong vô vàn suy nghĩ, Tôn Váy duy chỉ không nghĩ tới, chính là vận mệnh của mình sẽ ra sao.

Chúng ta hãy chuyển ánh mắt về Sơn Tây.

Gồm Định khó khăn nói xong, liền đặc ý lắc chiếc trường sam, ngồi xuống, nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Diêm Tích Sơn và Triệu Mang Văn. Cuối cùng, Diêm Tích Sơn thở dài: "Khắc Cần tiên sinh, chuyện này quá lớn, cũng quá khó xử. Chúng ta biết uy phong thực lực của Vũ tướng quân, nhưng tình hình Sơn Tây và Giang Bắc không giống nhau. Xin cho chúng ta ba hai ngày suy nghĩ kỹ càng rồi trả lời, như vậy có được không?"

Gồm Định cười nhạt, cũng biết chuyện này Diêm Tích Sơn thực sự rất khó quyết định. Trước khi hăn đến, Mưa Thần Trịnh Trọng đã dặn dò hăn: "Diêm Tích Sơn xem xét tình thế cực kỳ lão luyện. Lần này chúng ta không thể để hăn chậm trễ thêm nữa, nhất định phải buộc hăn nhanh chóng tỏ thái độ! Ta ở Giang Bắc cũng sẽ có một loạt động thái phối hợp với các người. Tóm lại, Sơn Tây chi hành, chỉ có thể thành công, không được thất bại!"

Hăn nhìn Diêm Tích Sơn nói chuyện với vẻ chân thành tha thiết, gật đầu nói: "Diêm đốc quân, ngài quá khách sáo rồi. Nói đến lần này, vẫn là chúng ta Giang Bắc quân muốn nhờ cậy ngài. Tư lệnh chúng ta nói, chỉ cần Sơn Tây giúp chúng ta lần này, Giang Bắc quân sẽ hồi báo gấp mười lần."

Trong giọng nói của hăn tràn đầy tự tin, Diêm Tích Sơn đáp ứng qua loa, tự mình đứng dậy tiễn hăn ra cửa, chào hỏi thiếp thân phó quan rồi đưa Gồm Định an toàn ra khỏi nội viện. Quay lại, nhìn Triệu Mang Văn, cả hai đều lộ vẻ mặt vô cùng khó coi.

Triệu Mang Văn nhìn Diêm Tích Sơn chán nản ngồi xuống, vội vàng tiến lên một bước: "Trăm Sông, chuyện này không thể không cứu! Ta rất hối hận đã mang hăn đến gặp người, không ngờ lại là một cái bẫy! Mưa Thần chỉ có ba tinh lực lượng, Viên tổng thống lại hiệu lệnh cả nước. Thật sự tan vỡ, hăn lại chiếm danh nghĩa trung ương, đánh nhau là lấy thuận tru nghịch. An được quân này... Chúng ta dù thế nào cũng không cứu được!"

Hăn bị thủ đoạn của Viên Thế Khải làm cho sợ hãi, cũng bị sự cường hãn của cuộc thăm sát năm ngoái ở Sơn Tây dọa cho sợ, lúc này dù thế nào cũng không dám có ý định đối kháng Viên Thế Khải. Diêm Tích Sơn buồn rầu sờ lên trán: "Vậy phải làm sao bây giờ? Người Giang Bắc này nói không sai. Thật sự đến lúc tan vỡ, Viên Thế Khải sẽ yên tâm để Sơn Tây ở trong tay ta sao? Hiện tại cũng phải Kim Vĩnh đến đoạt chính quyền của ta, Bắc Quân ở Tuy Xa tùy thời có thể xuôi nam đoạt binh quyền của ta! Những thứ này coi như bỏ qua, ta vất vả gây dựng Ngân hàng Sơn Tây, cho

mọi người chút vốn liếng. Muốn đánh trận, số vốn liếng ít ỏi của ta cũng không giữ được!"

Nói đến đánh vào những thứ khác, Diêm Tích Sơn coi như bỏ qua, nếu ai muốn đánh vào tiền của hắn, thì đúng là muốn lấy mạng hắn còn tàn nhẫn hơn.

Hắn dùng sức vỗ trán, lớn tiếng nói: "Hơn nữa ta cũng nhìn ra, mấy ngày nay, Mưa Thần Giang Bắc đối với lão Viên là tiến sát từng bước. Hắn nghe nói Mưa Thần ở hải ngoại gom được một khoản tiền lớn, hiện tại là sĩ tốt no bụng, ngựa khỏe, lại tiêu hóa hai sư binh Giang Tây, rất lợi hại! Người nước ngoài đều đang liên lạc với hắn! Loại người này lại còn trẻ tuổi, nói không chừng ngày nào đó sẽ thực sự lên ngôi, chúng ta vẫn là không thể đắc tội!"

Triệu Mang Văn bị Diêm Tích Sơn nói đến trong lòng phát lạnh, cuối cùng mới lúng túng hỏi: "Trăm Sông, vậy người định tiếp ứng An được quân xuống sao?"

Diêm Tích Sơn cười lạnh một tiếng: "Đâu có đạo lý gì mà hiện tại đã đáp ứng hắn? Ta không đáp ứng ai cả, nắm chặt mấy lữ nhân quan trọng của ta. Vẫn là xem xét tình hình! Lão Viên thiếu tiền, Mưa Thần căn cơ bất ổn. Hai bên đều không ai chiếm ưu thế, ta không giúp ai cả!"

Triệu mang văn biết vị đồ đốc này lại muốn xem xét tình thế, nhưng chuyện an được quân lần này xem ra, đúng là lửa sém lông mày. Chỉ còn mấy ngày nữa là gió yên biển lặng. Hắn trầm thấp thở dài một hơi. Hiện tại, tên "Mưa Thần" kia ở Giang Bắc lại dời ánh mắt sang Sơn Tây, phía sau còn có Viên Thế Khải rình rập, không biết Sơn Tây kẹp giữa, vận mệnh sẽ ra sao.

Mưa Thần bước vào phòng tác chiến, dù tình hình căng thẳng, hắn vẫn duy trì thói quen xuống đại đội vào mỗi buổi sáng, xem binh lính cơ sở luyện tập. Các phụ tá trong phòng tác chiến đã chờ hắn từ lâu, nhưng không ai có tâm trạng thành thơi, tất cả đều vây quanh bản đồ, mỗi người suy nghĩ riêng.

Vừa vào cửa, Mưa Thần đã thấy Trần Trác, người duy nhất mặc thường phục, đứng đó. Hắn cất giọng hỏi: "Không nhóm, việc đăng tải một loạt xã luận trên áp phích ở Nam Kinh, đã xong chưa?"

Trần Trác nghiêm túc đứng thẳng, những ngày này, ngoài nhiệm vụ đại tuyển của mình, Mưa Thần còn giao cho hắn nhiệm vụ tạo dư luận về sự kiện an được quân. Bình thường, Mưa Thần tự mình quản lý những việc này, nhưng hiện tại hắn thực sự không rảnh tay. Trần Trác cũng rất tỉnh táo, cùng một đám phóng viên Thượng Hải bàn bạc, chuẩn bị kỹ lưỡng thể công dư luận, không dám lơ là. Nghe Mưa Thần vừa vào đã hỏi, vội đáp: "Thưa tư lệnh, từ hôm qua, một loạt bình luận xã luận và tin tức đã được đăng tải, về việc Viên Thế Khải âm mưu thành lập bộ tư lệnh biên phòng Tây Bắc, lại có ý định nuốt chửng an được quân, tin tức này có thể nói là cả nước đều biết... Đây là báo hôm nay, xin tư lệnh duyệt qua."

Mưa Thần nhận lấy một chồng báo từ tay hắn, lướt qua các tiêu đề, quả nhiên đều liên quan đến an được quân. Biết thể công dư luận đã bắt đầu, hắn gật đầu rồi đưa báo cho Phùng Ngọc Tường bên cạnh: "Ừm, làm rất tốt, lát nữa ta sẽ xem kỹ hơn. Không nhóm, hiện tại người phải lo hai việc, cuối cùng lại tổ chức các nghị viên các tỉnh phía Nam phát điện, mong trung ương sớm đình chỉ đối phó an được quân, lời lẽ tự người cân nhắc. Mấy ngày nay vất vả cho người rồi."

Trần Trác có chút kích động, lớn tiếng nói: "Tư lệnh, sao ngài lại nói những lời này với thuộc hạ? An được quân và thuộc hạ đều là huynh đệ ruột thịt, ta hận mình là văn nhân, không thể mang quân ra Bắc cứu họ. Làm

được chút chuyện này, đã thấy mình bất tài..." Hãn còn muốn nói tiếp, Mưa Thần cười giơ tay ngăn lại, quay sang các quân quan đang vây quanh bản đồ, hỏi: "Về việc bố trí binh lực tương lai của chúng ta, bộ tham mưu đã nghĩ ra sao chưa?"

Ngô Hái và Tư Mã Trạ mặt mày ủ rũ đứng bên cạnh, vẻ mặt đều không thoải mái. Ngô Hái liếc nhìn Tư Mã Trạ, rồi hãn cầm một cây gậy gỗ chỉ vào bản đồ nói: "Đề xuất là có, vẫn là hai phương án Giáp và Ất, phương án Giáp được bộ tham mưu ủng hộ... Tương lai muốn giao chiến với Bắc Quân, phương án Giáp là tập kết trọng binh ở tuyến Kinh Hán. Hồ Bắc đã nằm trong tay ta, nơi đó đã tập kết binh lực gồm Sư đoàn 1, Lục quân Ngạc Đông, Giang Tây, cùng với Sư đoàn 9, Lữ đoàn 18 tăng cường, còn có thể điều động Sư đoàn 2, Lục quân An Huy của Diêu Mưa Bình, Lữ đoàn 1, Lục quân An Huy của Trương Chí Hạc cũng có thể tăng cường. Ở Ngạc Nam còn có Lữ đoàn 1, Lục quân Giang Tây. Tổng cộng ba sư hai lữ, sau khi tăng cường có hơn sáu vạn người, đủ đánh tan ba sư của Bắc Quân, xuôi theo tuyến Kinh Hán tiến thẳng về phía Bắc. Cũng có thể uy hiếp Sơn Tây, khiến họ mở cửa tỉnh, thả an được quân vào, buộc tỉnh Sơn Tây vào thế của chúng ta. Như vậy, chủ lực quân có thể như thác đổ, tùy tình hình mà quét sạch Trục Lệ và Hà Nam.

"Mặt khác, ở Tân Phổ, chúng ta giữ thế phòng thủ. Dùng tàn quân của Sư đoàn 9 và Lữ bảo vệ dọc sông Hoài, có thể đối phó với quân địch từ phía Nam. Sư đoàn 2, Lục quân Giang Tô sẽ giám sát Chiết Giang, ngăn ngừa Chiết Giang có biến động. Ngoài ra, ở hai tỉnh An Huy và Tô, chúng ta có mười mấy doanh bảo an, có thể tập kết thành hai sư mới, dùng làm đội dự bị."

"Điểm mấu chốt của phương án Giáp là Tây công Đông thủ, tập trung vào tuyến Kinh Hán, đồng thời duy trì khả năng tiếp ứng an được quân. Chỉ cần hội quân với an được quân, lực lượng ở tuyến Tây của chúng ta sẽ đạt

hơn bảy vạn người, là trọng điểm trong trọng điểm. Hơn nữa, tình hình quân đội hiện tại không tệ, không cần điều chỉnh lớn, gần như có thể hành động ngay!"

Hắn nói mạch lạc, các quân quan tham mưu bên cạnh đều gật đầu, xem ra ai cũng tán đồng phương án Giáp của Ngô Hái. Đặc biệt là việc tập trung vào tuyến Kinh Hán, có thể phối hợp tác chiến, dự tính sẽ rút lui về Sơn Tây an được quân, điểm này càng được mọi người ủng hộ.

Mưa Thần ừ vài tiếng, người gần như muốn nằm sấp trên bản đồ, lại có vẻ gì đó. Cuối cùng, hắn đứng thẳng người, vỗ vỗ bản đồ nói: "Thuần Như, người còn có phương án Ất phải không?"

Tư Mã Trạ gật đầu: "Đúng vậy, kỳ thực lúc này tan vỡ với Bắc Quân, về mặt chính trị, tôi thấy không bằng sau đại tuyển sẽ có lợi hơn, cũng cần liên hệ với Đồng Minh hội..."

Mưa Thần dứt khoát gạt tay: "Quân nhân không nói chính trị! Đó là chuyện của tâm người. Người chỉ cần nói về quân sự, nếu vạn nhất tan vỡ, phương án Ất của người là gì?"

Tư Mã Trạ cười một tiếng, thậm chí có chút mỉa mai. Quân nhân này tôn thờ tín điều "Chiến tranh là sự tiếp nối của chính trị" của Clausewitz, cho rằng bất kỳ kế hoạch tác chiến nào cũng phải dựa trên tình hình địch ta, dân tình, xu hướng chung, bối cảnh chính trị của hai bên, ảnh hưởng của thế lực quốc tế... Nhưng Mưa Thần lại ngang nhiên muốn họ, những quân nhân này, chỉ tập trung vào quân sự thuần túy, còn chuyện chính trị, hắn có một bộ máy khác. Hắn cũng đành ngậm miệng không nói nhiều.

Hắn chỉ vào bản đồ, thản nhiên nói: "Phương án của tôi chỉ là đối lập với Niệm Tôn, tập trung chủ lực ở Tân Phố! Hồ Bắc chỉ giữ lại một sư một lữ của Giang Tây, có lẽ còn có một phần quân Hồ Nam để kiềm chế phòng

thủ. Hải quân ven sông phối hợp với pháo đài trên đất liền, có thể khiến Bắc Quân không thể vượt qua Trường Giang một bước!

"Mà tập trung năm sư binh lực ở bốn phía, ở Tân Phố hình thành một tập đoàn quân với ưu thế tuyệt đối gần mười vạn người, thẳng tiến về phía Bắc! Đánh tan quân địch ở Sơn Đông, trực chỉ Bắc Kinh! Ở Hồ Bắc động thủ, vẫn chỉ là chuyện địa phương, Viên Thế Khải vẫn có thể giữ danh nghĩa trung ương, rất bất lợi cho chúng ta. Mà xuôi theo đường Tân Phố tiến về phía Bắc là tình thế tiến quân bắc phạt, đó là thay đổi triều đại!"

Lời hăn vừa dứt, mọi người im lặng. Cuối cùng, Tư Mã Trạh thở dài, kiên trì nói: "Tôi cho rằng phương án Ất là tốt nhất, nhưng cần rất nhiều yếu tố chính trị để phối hợp. Nhưng tư lệnh đã không cho phép chúng ta, những quân nhân, bàn luận chính trị, vậy tôi cũng tự động hủy bỏ phương án Ất, vẫn là chuyện địa phương giải quyết."

Mưa Thần nhú mảy, ừ một tiếng, dùng nắm đấm đấm vào mặt bàn bản đồ, dặn dò: "Bộ tham mưu căn cứ vào phương án Giáp, lập ra một kế hoạch tác chiến chi tiết... Trong vòng hai ngày phải hoàn thành! Nhưng mệnh lệnh điều động quân đội, chỉ có thể do ta đích thân phát ra!"

Hiện tại, mọi người đều không hiểu được tâm tư của vị tư lệnh trẻ tuổi này. Vì sự kiện an được quân, hăn làm âm ỉ, bốn bề hoạt động, bày ra bộ dạng không tiếc tan vỡ với phương Bắc. Nhưng hiện tại, hăn mới nuốt chừng Giang Tây và một nửa Hồ Bắc, địa bàn và quân đội của mình còn chưa chinh đồn xong, lại muốn mở rộng chiến tuyến, chẳng lẽ không sợ một khi thất bại thì mất tất cả sao? Như Tư Mã Trạh nói, thời cơ tốt nhất để khai chiến với phương Bắc, tốt nhất vẫn là sau đại tuyến. Khi đó, danh nghĩa trung ương chắc chắn sẽ không hoàn toàn nằm trong tay Viên Thế Khải. Nếu chỉ vì an được quân, hăn là có rất nhiều thủ đoạn khác có thể giải quyết.

Nhưng dưới trướng Mưa Thần, mọi người đã quen với việc phục tùng mệnh lệnh của hãn. Ngược lại, tư lệnh luôn hành động vượt ngoài dự liệu, và thường gặt hái thành công. Những lão nhân theo hãn lâu năm, không biết từ bao giờ đã sùng bái hãn một cách mù quáng.

Đã là tư lệnh muốn chiến, vậy thì chiến!

Khi Mưa Thần trở lại phòng làm việc để xử lý đồng công văn chất như núi, vừa bước vào đã thấy Tướng Bách Lý đang ngồi trên ghế sa-lon, lật xem báo chí. Hãn khẽ giật mình, hỏi: "Bách Lý huynh, sao huynh lại ở đây? Hôm nay phòng tác chiến không phải huynh cũng không đến sao."

Tướng Bách Lý gặp tờ báo, nhìn Mưa Thần ngồi xuống, cười nói: "Đúng vậy a, chuyện chinh biên lục quân Giang Tây rất náo nhiệt. Sáng nay cùng Lý Dung thương thảo chuyện này cả buổi, giờ rảnh rồi nên đến xem một chút."

Hãn nghiêm mặt nhìn Mưa Thần, nghiêm túc nói: "Huynh thật sự định toàn diện động thủ với phương Bắc lúc này sao? Huynh đã nghĩ đến vấn đề căn cơ của mình chưa? Hiện tại cả nước dân tâm đều quan tâm đến vấn đề đại tuyển. Lần trước, chiến tranh Ngạc Cán huynh đã quyết đoán ra lệnh dừng, coi như không tệ. Giờ lại tùy tiện khai chiến, không phải là thời cơ tốt nhất đâu."

"Ta đề nghị huynh làm một vài việc cho Viên Thế Khải xem, cũng không có ý định toàn diện động viên đâu! Ta vẫn cho rằng chủ lực hiện tại của chúng ta vẫn chưa thể phát động, lúc này, chủ yếu vẫn là nhìn an nguy của An Đức quân. Nếu có thể thuận lợi tiến vào Sơn Tây, dĩ nhiên là tốt nhất. Nếu An Đức quân lỡ bị hủy diệt..." Hãn nhìn sắc mặt Mưa Thần đã không tốt, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp, "...Vạn nhất An Đức quân bị hủy diệt, Viên Thế Khải thật sự làm tuyệt tình như vậy, đó chính là hãn tự tuyệt

với thiên hạ, đối với đại nghiệp của Giang Bắc quân mà nói, ngược lại là chuyện tốt a."

Mưa Thần mặt mày âm trầm nghe, cuối cùng không để mình thốt ra lời nào: "Hi sinh cả một An Đức quân để đổi lấy địa vị của ta, Bách Lý huynh, chuyện này ta không làm được. Huynh nói không sai, ta làm toàn diện động viên cũng không phải là chuẩn bị khai chiến, chỉ là uy hiếp Viên Thế Khải và Diêm Tích Sơn mà thôi... Đặc biệt là Diêm Tích Sơn, muốn cho hắn biết, nếu hắn dám không cho An Đức quân tiến vào Sơn Tây, quân đội của ta bất cứ lúc nào cũng có thể dọc theo tuyến Kinh Hán mà tiến! Ta tin rằng chỉ cần An Đức quân có thể thuận lợi tập trung lại, với tài năng cầm quân của họ, hai sư đoàn Bắc Quân cũng không ngăn cản được họ rút về Đại Đồng! Chỉ cần An Đức quân có thể vào Sơn Tây, cục diện phương Bắc sẽ có vô số biến hóa! Lực lượng của Viên Thế Khải, bất luận theo phương diện nào, đều sẽ bị suy yếu căn bản! Đến lúc đó, chiến hay không là do ta, độ tự do sẽ lớn hơn... Nhưng hiện tại mấu chốt, vẫn là an nguy của An Đức quân. Bọn họ đã là quân cờ ta bày ra, là huynh đệ của ta, tuyệt đối không thể để họ hy sinh!"

"Muốn nói Giang Bắc quân phát triển đến bây giờ, cửa ải lớn nhất cũng chính là lúc này. Nếu có thể thuận lợi vượt qua, Giang Bắc quân sẽ vẫn đỉnh thiên hạ. Bách Lý huynh, xin huynh yên tâm giúp ta, ta nhất định thành công cho huynh xem!"

Lời nói của hắn kiên quyết, thần thái nghiêm túc. Vì nói chuyện có chút kích động, thân thể hơi lắc lư. Nhưng Tưởng Bách Lý vào lúc này, đột nhiên cảm thấy lòng tin của người thanh niên tư lệnh này. Có lẽ hắn thật sự có một loại sức hút khó hiểu, nếu không sao có thể đi được đến bây giờ? Hắn im lặng đứng dậy, hướng Mưa Thần lần đầu tiên cúi chào, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thượng tuần tháng 10 năm 1912, báo chí phương Nam bắt đầu bình luận và công kích việc Viên Thế Khải điều binh Bắc thượng, với kế hoạch thành lập Tây Bắc Biên phòng bộ tư lệnh để nuốt chửng An Đức quân thuộc hệ thống Giang Bắc quân. Cho rằng Viên Thế Khải sẽ phá hoại cục diện hòa bình Nam Bắc, sau chiến tranh Ngạc Cán, sẽ tiếp tục gây ra phân tranh. Lần này lại nhắm vào thế lực lớn nhất phương Nam là Mưa Thần. Họ mạnh mẽ kêu gọi Viên Thế Khải không nên cố chấp trước cuộc đại tuyển cử, đối phó với công thần của quốc gia và dân tộc là An Đức quân. Trong khi đó, báo chí phương Bắc lại thống nhất phản bác phương Nam, tự trọng địa phương, tự lập bên ngoài trung ương. Chiến sự Tắc Bắc, trung ương điều binh Bắc thượng, là một sự sắp xếp chung, là một việc tốt, An Đức quân cũng không phải là quân đội của quốc gia sao?

Trong cuộc chiến đấu khốc liệt này, ngày 5 tháng 10 năm 1912, Viên Thế Khải cuối cùng chính thức ban hành mệnh lệnh, thành lập Tây Bắc Biên phòng quân Tổng tư lệnh bộ, cải biên An Đức quân thành Đệ Thập Bát sư trực thuộc trung ương.

STT 123: Chương 3: Nhất thống đường

Chương 3: Nhất thống đường

Chương 24: Biến cố bất ngờ

Mấy ngàn dặm viễn chinh, mấy ngàn dặm bồn ba, mấy ngàn dặm gió sương. An Định quân cuối cùng cũng nhìn thấy mục tiêu trước mắt, chuồng cỏ đã ở ngay trước mặt. Trên thảo nguyên bao la, xa xa là Lang Cư Tư Sơn và Cô Diễn Sơn, như thể đang chờ đợi các tướng sĩ đã trải qua hai ngàn dặm viễn chinh tiếp tục đăng lâm.

Trong lúc họ đang tiến về phía trước, Thân vương Hàng Đạt của chuồng cỏ nhiều lần phái sứ giả đến cầu hòa, mong An Định quân dừng bước, chờ giới thượng tầng của chuồng cỏ cùng Viên Thế Khải ở Bắc Kinh thương nghị chính trị. Nhưng những yêu cầu này đều bị Giả Toại thẳng thừng cự tuyệt.

"Các người có thể thương nghị chính trị gì với triều đình? Các người không có tư cách ngang hàng! Con đường duy nhất hiện nay là giải tán ngụy quyền này, sớm ra khỏi thành đầu hàng, nghênh đón An Định quân tiến vào tiếp quản. Như vậy sẽ được đối đãi công bằng, ngoài ra không có con đường nào khác! Bản tư lệnh vì đất nước thu phục non sông này mà đến, sau này quân đội Dân Quốc sẽ vĩnh viễn trấn thủ nơi đây. Hãy chuyển lời cho Thân vương Hàng Đạt, chỉ có đầu hàng mới là đường ra duy nhất! Chờ đến khi chiến sự nổ ra, đến lúc đó trói tay chịu trói, thì không phải là chuyện bây giờ nữa!"

Thân vương Hàng Đạt không chọn đầu hàng mà chuẩn bị kháng cự đến cùng. Trong thành chuồng cỏ đã rối loạn cả lên, hơn ngàn tên lính Mông Cổ tan tác bị dồn về phía tường thành. Binh lực của họ yếu kém đến mức không đủ để chọn cứ điểm phòng thủ bên ngoài thành, chỉ có thể dựa vào tường thành. Nhưng lúc đó chuồng cỏ chỉ có một vòng tường đất dài ba bốn dặm, so với huyện thành nội địa còn không bằng. Lực lượng chủ yếu mà họ dựa vào, quân Ô Thái, hiện giờ còn ở xa tận giữa Sa Thần Mồ Hôi Minh và Ô Lan, đang đảo quanh. Cái gọi là chính quyền bên ngoài của chuồng cỏ, giờ đã đến hồi kết.

Pháo binh Cửu Môn đang được đại đội kỵ binh kéo vào trận địa, những pháo binh này do chính Giả Toại nắm giữ. Hắn cho rằng, đối phó với đám quân bên ngoài này, vũ khí tốt nhất chính là đại pháo. Tiếng pháo vừa dứt, đạn pháo đã nổ tung trong đội hình của chúng. Người Mông Cổ không lùi bước vì hoảng loạn thật sự rất ít, bởi vì họ không có kinh nghiệm chiến tranh hiện đại. Bộ binh bị pháo binh tấn công, cơ bản cũng chỉ như cành khô.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt lại vô cùng hăng hái, hướng về doanh trường pháo binh đang cùng thuộc hạ đẩy pháo vào vị trí, vận chuyển đạn dược. "Lão Đinh! Chúng ta còn bao nhiêu đạn pháo?"

Đinh Trọng Hoa, doanh trưởng pháo binh, là người có thâm niên, từng học pháo binh ở Nhật Bản, lần này cũng tự nguyện từ bỏ cơ hội ở lại Giang Bắc để theo Giả Toại đến An Định quân, mang theo pháo binh nặng nề chiến đấu mấy ngàn dặm. Thấy sắp đại công cáo thành, cũng không giấu được vui mừng, hướng về Giả Toại trên cao hô lớn: "Tư lệnh! Cửu Môn bảo bối của chúng ta còn tám trăm bốn mươi phát đạn pháo! Có nên ở đây đánh cho chúng tan xác luôn không? Để đám con lai Tây Dương này nếm mùi!"

Giả Toại cười ha hả, cố ý nghiêm mặt nói: "Tiểu tử ngươi không muốn sống nữa rồi! Ta ra lệnh cho ngươi, hãy để đám huynh đệ hể khai hỏa là đở

mắt kia trông chừng, đừng có vội vàng mà bắn hết ra, nhiều nhất đánh năm trăm phát! Ai biết còn phải đối phó tình huống gì nữa. Hiện tại đường xá xa xôi, đạn được tiếp tế không tới, người phải hiểu rõ!"

Đinh Trọng Hoa cũng cười ha hả, hướng về Giả Toại chào một cái, rồi quay người lớn tiếng chỉ huy. Thấy thắng lợi đang ở trước mắt, mọi người đều phấn chấn vạn phần. Bên ngoài che chở cho mùa đông sắp đến, mảnh đất này sẽ một lần nữa trở về vòng tay tổ quốc. Mà công lao viễn chinh đầu tiên của Dân Quốc, chính là do An Định quân chúng ta tạo nên!

Giả Toại thúc ngựa xuống sườn đất, muốn trở lại bộ tư lệnh tạm thời, xem xét tình hình quân sự phía sau. Hắn rất quan tâm đến hoạt động của quân Ô Thái sau lưng mình. Mặc dù đã để lại một đội quân, nhưng hắn không muốn bất kỳ huynh đệ nào của mình phải chịu thiệt thòi. Nhưng vào lúc này, hắn nhìn thấy Lý Duệ, người luôn ung dung, lại không mang mũ. Hắn cười ngựa đến đón Giả Toại, sắc mặt chưa từng thấy hốt hoảng. Giả Toại trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ quân Ô Thái có biến?

Lý Duệ đón lấy Giả Toại, không đợi hắn hỏi, đã nhỏ giọng nói: "Xảy ra chuyện lớn rồi, mau về bộ tư lệnh, chúng ta từ từ bàn bạc." Giả Toại liên tục hỏi: "Chuyện gì lớn?" Lý Duệ chỉ không trả lời, dẫn đầu phóng về bộ tư lệnh.

Khi hai người vội vã vào bộ tư lệnh, ba vị đoàn trưởng chủ lực và một số phụ tá quan trọng đã nhận được tin tức, đều đang ngồi đợi trong lều. Giả Toại vừa vào đã hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì lớn?"

Lý Duệ nặng nề đặt roi ngựa lên chiếc rương đạn, "Viên Thế Khải điều hai sư quân Bắc thượng, muốn thành lập cái gì Tây Bắc Biên Phòng Quân Bộ Tư Lệnh, chính là nhắm vào An Định quân chúng ta! Tham mưu trưởng Tôn đã bị bọn chúng giám thị, hắn đã lệnh cho phần lớn quân lưu thủ tập

trung ở Miếu Con Sò, thúc giục chúng ta nhanh chóng nam hạ. Chờ chỉ thị của Vũ Tư lệnh, tùy thời ứng biến!"

Tin tức này như sét đánh ngang tai, đánh mạnh vào đầu Giả Toại. Hắn hoa mắt, loạng choạng một cái. Cuối cùng vẫn đứng vững thân thể, thu liễm tâm thần. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hắn, không cam lòng, uất ức, phẫn nộ, trầm mặc... đủ loại cảm xúc phức tạp.

Giả Toại trầm giọng hỏi Lý Duệ: "Còn có tin tức gì nữa không?"

Lý Duệ cười lạnh nói: "Biên cương của chúng ta cách xa hơn nghìn dặm, còn có thể có tin tức kịp thời gì? Kỵ binh đến Miếu Con Sò cũng phải mất mười ngày. Muốn có tin tức kịp thời để ứng biến, nhất định phải trở về Miếu Con Sò! Lão Viên thật độc ác, lại chọn lúc này ra tay với chúng ta, hẳn đúng là không có ý định sống yên ổn. Thu phục bên ngoài, hẳn cũng lợi dụng! Hiện tại An Định quân chúng ta treo ở bên ngoài, tình thế này thật sự rất nguy hiểm!"

Hắn lấy ra một phần thư của Tôn tham mưu trưởng đưa cho Giả Toại, đau xót đưa cho Giả Toại: "Xem đi, đây là thư của Tôn tham mưu trưởng gửi cho ngươi, bên trên đều nói."

Giả Toại vội vàng lật xem mấy lần, trong thư Tôn viết rằng Bắc Quân đã điều động quân đội Bắc thượng, tuy xa Bắc Quân đã có mấy ngàn người, giám thị An Định quân, động thủ giải quyết xem ra đã đến tình thế cấp bách. Theo kế hoạch, hắn đã quyết định ở lại Tuy Xa, đem phần lớn quân lưu thủ bí mật di chuyển ra khỏi thành, đến Miếu Con Sò tập trung. Nhìn Giả Toại thấy thư cấp tốc nam hạ, chuẩn bị ứng phó tất cả, Vũ Tư lệnh nhất định có biện pháp, có thể kéo An Định quân ra khỏi tình thế này, cuối cùng là di ngôn của vị tham mưu trưởng cần cù giản dị này.

"Đệ thân là quân nhân quang vinh của Giang Bắc quân, khôi phục đại nghiệp, thân ở trong đó, vì nước Bắc thượng, cũng không tiếc. Đời này không tiếc vậy! Tin tưởng huynh nhất định có thể bình tĩnh ứng phó, dẫn quân nam hạ. Dưới sự lãnh đạo của Vũ Tư lệnh, vì nước tạo ra sự nghiệp càng lớn càng huy hoàng. Đệ dưới chín tuổi, cũng là vui mừng khôn xiết. Viên Thế Khải cướp đoạt chính quyền gian hùng, lần này sự kiện, vì cố quyền vị mà không tiếc lợi ích dân tộc đã có thể minh giám! Quân nhân Giang Bắc quân chúng ta thề sống chết chiến đấu đến cùng, không đánh bại thề không bỏ qua! Huynh tốc hành đi! Đệ trong cảnh, chỉ chết mà thôi. Nhất định không dung Bắc Quân vũ nhục quân cách mạng quang vinh của chúng ta. Gây nên Giang Bắc quân sau cùng cúi chào!".

Giả Toại tay run lên, lại cẩn thận nắm chặt phong thư. Giọng nói của hắn gần như phát ra từ kẽ răng: "Tham mưu chỗ đối với chuyện này thấy thế nào? Có phương án ứng phó nào không?"

Lý Duệ gần như không chút do dự lớn tiếng nói: "Còn có gì để nói? Vứt bỏ quân nhu, nhẹ nhàng nam hạ, cấp tốc đến Miếu Con Sò tập trung! Hội quân với đội quân tiếp tế của Sayr ô tô, chúng ta dự tính trong vòng mười bốn ngày có thể trở về Miếu Con Sò. Đến lúc đó lại căn cứ vào tình hình phát triển, quyết định An Định quân chúng ta đánh về hướng nào! Muốn An Định quân chết dễ, muốn chúng ta ngoan ngoãn đầu hàng Bắc Quân lại khó!"

Kỵ binh giáo đạo đoàn trưởng Thẩm Tử Mạt bỗng nhiên đứng phắt dậy, người này vốn là một lão tướng đã từng dạy dỗ kỵ binh doanh của Trương Bảo, trước giờ vẫn luôn trầm ổn. Thế nhưng lúc này, vẻ mặt của hắn lại kích động đến mức khó mà kiềm chế: "Chuồng cỏ kia phải làm sao đây? Chúng ta đã đi cả ngàn dặm đường, mắt thấy là sắp xong xuôi. Giờ lại bỏ chuồng cỏ mà đi, huynh đệ chúng ta ai mà cam tâm chứ! Tư lệnh, xin ngài cho phép chúng ta kỵ binh đoàn đơn độc tiến công, đợi đánh tan đám

rùa rụt cổ bên ngoài, chúng ta lại quay về. Ta cũng không tin lũ vương bát đản Bắc Quân kia có thể ngăn cản chúng ta an quân! Đến lúc đó, ta nhất định xông pha nơi đầu sóng ngọn gió!"

Gì Toại nghiêng răng, lắng nghe tiếng bàn tán xôn xao của mọi người. Hắn làm sao không hiểu cái cảm giác uất ức muốn thét gào trong lòng. Dân Quốc vừa mới bắt đầu, quốc gia vũ lực lẽ ra phải đồng lòng đối ngoại, vậy mà lại có kẻ vì quyền vị cá nhân mà dám ngang nhiên phá hoại đại sự quốc gia! Mấy ngàn dặm viễn chinh sắp thành công, hắn làm sao có thể dễ dàng từ bỏ đại nghiệp mà mình dốc sức gây dựng? Hơn nữa, hắn cũng biết, một khi trở về, bất kể an quân có số phận ra sao, tương lai chắc chắn sẽ sa vào vòng xoáy nội chiến khắp cả nước, đến bao giờ mới có thể tiếp tục trở lại mảnh đất tổ quốc ở hải ngoại này?

Phong lang cư tử, tế cô diên quân nhân chi mộng a!

Hắn bực bội đi đi lại lại trong lều vải. Chỉ huy đại quân mấy ngày nay, hắn từ một sĩ quan trẻ tuổi đã dần trở thành một thống soái trầm ổn. Thế nhưng lúc này, hắn lại có chút không thể khống chế được cảm xúc của mình. Hắn đột nhiên quay người hỏi Lý Duệ: "Tung mây! Chúng ta nếu toàn lực công kích chuồng cỏ, cần bao nhiêu thời gian? Một ngày có đủ không?"

Lý Duệ sững sờ, đảo mắt liền hiểu rõ tâm tư của Gì Toại, cũng lớn tiếng đáp: "Toàn lực công kích, phá tan thuyền, một huyện thành nhỏ như vậy, một ngày là đủ... Nhưng mà, dù chúng ta chiếm được chuồng cỏ, chẳng phải vẫn phải dẫn quân trở về hay sao? Như vậy thì còn có ý nghĩa gì? Không có binh lính trấn giữ, nơi này chẳng phải vẫn như cũ!"

Gì Toại đứng thẳng người, ánh mắt trầm trọng quét nhìn các sĩ quan dưới trướng. Hắn dường như đã hạ quyết tâm trong khoảng thời gian suy nghĩ ngắn ngủi như tia chớp.

"Chúng ta là quân nhân của quốc gia, có trách nhiệm của mình. Phía sau có Viên Thế Khải quấy rối, chúng ta cũng không thể từ bỏ trách nhiệm cao thượng nhất của quân nhân, đó là bảo vệ sự thống nhất của tổ quốc! Cầu lợi quốc, gia toái vong, há lại vì họa phúc mà né tránh... Ta đã quyết định, hiện tại ta hạ lệnh!"

Tất cả sĩ quan đều nghiêm trang đứng thẳng, không khí trong lều vải lập tức trở nên nghiêm túc chưa từng có.

"Ta hạ lệnh các bộ đội cấp tốc vào trận, buổi chiều tám giờ, đúng giờ phát động tổng tiến công vào chuồng cỏ! Đến bình minh, ta muốn nhìn thấy quân kỳ của an quân tung bay trên không ân nhân chùa! Kế hoạch công kích, phân phối bộ đội vẫn giữ nguyên như cũ!"

Hắn đi vài bước, lại quả quyết nói: "Sau khi công kích chuồng cỏ thành công, an quân đệ nhất đoàn, lại thêm bộ binh đệ nhị doanh toàn đoàn cùng một kỵ binh, một pháo binh lưu lại giữ chuồng cỏ, thay chúng ta trông coi mảnh đất này! Cao Hán Dương, người là đoàn trưởng của Hán Dương học đường, ta ủy nhiệm người làm Cục An Ninh của an quân chuồng cỏ, ở lại nơi này! Chờ đại quân chúng ta trở về!"

Cao Hán Dương, người vừa được thăng chức từ Đại đội trưởng Giang Bắc quân, đứng nghiêm, hai lỗ mũi phồng lên thở hỗn hển: "Rõ! Tư lệnh, tôi nhất định thay ngài trông coi nơi này, chờ đợi ngài dẫn đại quân trở về!"

Lý Duệ há miệng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nuốt xuống, chỉ tập trung ánh mắt vào Gì Toại.

"Các bộ đội còn lại, sau khi đánh hạ chuồng cỏ, cố gắng giữ lại quân nhu đạn dược cho Cao đoàn trưởng. Toàn thể tướng sĩ, hành quân nhẹ nhàng trở về! Kẻ nào dám cản trở an quân chúng ta về Giang Bắc... Chỉ có một chữ, đánh!"

Trương Thiệu hôm nay hiếm khi mặc chỉnh tề quân phục, còn cạo râu. Hắn đã chính thức tiếp nhận chức Đốc thúc Tây Bắc Biên phòng quân do Viên Thế Khải thành lập, hôm nay đến giải quyết việc an quân lưu thủ tại Tuy Xa.

Trong lòng lão tướng này, tuyệt đối không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra. Nhưng quân lệnh như núi, bản thân hắn đã không thể tách rời khỏi cái bè lũ Bắc Dương này. Mệnh lệnh của Viên Thế Khải, hắn nhất định phải phục tùng.

Phó quan đã dắt ngựa chờ Trương Thiệu. Hôm nay, các lữ trưởng Bắc Quân ở Tuy Xa đều tìm cách trốn tránh, không tham gia. Trương Thiệu phải gánh vác danh nghĩa này, không thể không đích thân đến. Hơn nữa, trong lòng hắn cũng muốn đối với các tướng sĩ an quân đã bỏ vũ khí mà chiêu cố một chút, chỗ nào có thể dàn xếp thì cố gắng dàn xếp.

Hắn nhìn thoáng qua sắc trời âm đạm, miệng lẩm bẩm điều gì đó, xoay người lên ngựa. Mấy trăm kỵ binh theo sau hắn, hướng về nơi an quân lưu thủ ở chân núi phía Tây Lương mà đi.

Thật là một cuộc sống khiến người ta chán ghét... Tuy Xa đô thống, Đốc thúc Tây Bắc Biên phòng quân Trương Thiệu tự nhủ.

Lúc này, tại trụ sở an quân lưu thủ, đã là một cảnh tượng tiêu điều. Trụ sở này vốn chiếm diện tích không nhỏ, mỗi ngày vật tư từ phía sau chuyển đến, muốn đưa ra tiền tuyến, đều trung chuyển ở đây. Dưới sự chỉ huy của Thành Ngàn Phu Tử, mọi người bận rộn làm việc, phòng điện báo cả ngày tí tách rung động, duy trì liên lạc với Giang Bắc. Nhưng lúc này, chỉ còn lại một số ít người cầm súng phòng thủ. Đối diện với họ là một đoàn Bắc Quân vây kín nơi này, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của quân coi giữ Giang Bắc và nòng súng đặt ngang, đám Bắc Quân nhất thời không dám tiến lên. Chỉ có một sĩ quan cầm loa bằng da thuộc, ở đó hô to.

"Xin quý quân không được chống lại mệnh lệnh cải biên của trung ương! Tất cả đều là quân đội của Dân Quốc, đều phải nghe theo chỉ huy của Viên tổng thống! Làm như vậy là chống lại quân lệnh! Mong các người có thể phục tùng mệnh lệnh, mọi người vẫn là chiến hữu, vẫn là đồng đội..."

Tôn Váy nhìn hết thảy từ cửa sổ, nhìn những binh sĩ ít ỏi còn lại của mình đang ngồi xõm trong công sự bằng bao cát, lại nhìn đám Bắc Quân chen chúc bên ngoài, cười nhạt. Đài trưởng điện đài bước vào phòng, nghiêm trang chào hân. Tôn Váy hỏi: "Điện báo cho tư lệnh đã phát đi chưa?" Đài trưởng điện đài gật đầu: "Tham mưu trưởng, đã phát xong. Mượn cơ bên cạnh từ cục điện báo Tuy Xa, cũng cho chúng ta đập sạch sẽ. Lần này Tuy Xa có thể tính là hao tài."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Tôn Váy ra lệnh: "Mời các sĩ quan vào đây."

Chẳng bao lâu, các sĩ quan từ thiếu úy trở lên của nơi lưu thủ đã chật kín căn phòng nhỏ của Tôn Váy, khoảng hai mươi người. Tôn Váy nhìn họ đều mang vẻ mặt nghiêm túc, cười nhẹ nhàng nói: "Bên ngoài đại binh áp sát, chết trong chiến trường này, vô cùng không đáng. Ta cho phép các người bỏ vũ khí, với tư cách là chỉ huy cao nhất của nơi này, ta gánh chịu mọi trách nhiệm."

Đại đội trưởng Bạch Trễ, chỉ huy bộ đội lưu thủ ở đây, lớn tiếng nói: "Tham mưu trưởng, ý ngài là gì? Huynh đệ chúng ta đều đã quyết định, chuẩn bị chống cự đến cùng, đánh xong thì thôi. Tự nhiên sẽ có huynh đệ Giang Bắc thay chúng ta báo thù!"

"Tham mưu trưởng, chết chung cũng không cần chúng ta huynh đệ, đây là đạo đức chỉ huy gì chứ!"

"Bỏ vũ khí cũng không có gì, giao nộp cho Viên Thế Khải kia mới làm cho người ta buồn nôn."

"Quân nhân có nhân cách của quân nhân, chúng ta học từ giáo đạo đoàn chính là điều này. Dù sao gia thuộc đã có Vũ Sư trưởng chiếu cố, tương lai Vũ Sư trưởng thành công, còn cho chúng ta lập bia nữa!"

"Thanh quân sẽ không có kẻ hèn nhát, từ thời cách mạng của quân đội Tô Thượng Hải, đã bao giờ thấy người của chúng ta đầu hàng chưa? Vinh dự này không thể để chúng ta làm mất!"

Nghe những quân quan trẻ tuổi này ồn ào, Tôn Váy không khỏi cảm thấy mắt cay xè. Cuối cùng vẫn không chế được cảm xúc của mình, lắc đầu nói: "Đã như vậy, vậy mọi người cứ riêng phần mình mà chống cự! Chúng ta không thể đánh phát súng đầu tiên, huynh đệ, kiếp sau gặp lại!"

Thương tích đầu tiên rốt cuộc là ai gây ra, đến nay vẫn khó phân định rõ ràng. Ngược lại, khi Trương Thiệu chạy đến, quân An được đã chiếm cứ vị trí phòng thủ, đánh thành một mảng. Tương truyền nơi này cất giữ lương thực của quân An được trong một năm, cùng với toàn bộ là bạc trắng và phiếu khôi phục. Sau tiếng súng nổ, Bắc Quân liều mạng tấn công quân An được, quả thực được ca ngợi là tấn công quyết liệt, súng máy và pháo phòng không đều được sử dụng. Quân An được dù sao binh lực quá mỏng, rất nhanh đã bị Bắc Quân tràn vào. Cuối cùng là tiếng nổ lớn từ nhà kho, đánh ngã, sát thương một mảng lớn Bắc Quân đang chuẩn bị phát tài. Khói bụi bốc lên cao hơn ngàn mét, mưa cuối cùng cũng bắt đầu rơi xuống trong thành Tuy Xa.

Ngày 7 tháng 10 năm 1912, sự kiện Tuy Xa chấn động cả nước. Bắc Quân dự định cường ép cải biên quân An được đang trấn thủ, thu hồi vũ khí. Quân An được kiên quyết chống trả đến cùng, thương vong gần như toàn bộ, chỉ có mười mấy lính kiệt xuất bị bắt làm tù binh. Tham mưu

trưởng quân An được cho nổ nhà kho, hy sinh vì nhiệm vụ tại cương vị của mình. Trương Thiệu đến cuối cùng cũng không kịp gặp mặt vị tướng quân.

Động viên, động viên, động viên! Ba tỉnh rười rượi địa bàn, quân Giang Bắc cấp tốc điều chỉnh biên chế, hoàn thành việc trang bị theo kiểu giáp án. Mưa Thần đã phát ra sát khí ngút trời, bắt đầu mở điện vào ngày thứ hai sau sự kiện Tuy Xa.

Chính phủ trung ương của Viên Thế Khải không đưa ra lời giải thích về sự kiện Tuy Xa, trừng phạt những kẻ chủ mưu, đồng thời an toàn cho quân An được trở lại Giang Bắc. Tướng quân Giang Bắc tự do hành động, tự mình trừng trị những kẻ chủ mưu. Theo ánh mặt trời mọc, quân Giang Bắc cắt đứt mọi liên lạc với chính phủ trung ương của Viên Thế Khải, thu hồi toàn bộ thuế muối địa phương, đây gần như là lời tuyên chiến cho một cuộc nội chiến.

Đồng thời, hãn cũng gửi điện cho các đốc quân phương Nam, nói rằng quân An được là đội quân tinh nhuệ của các tỉnh phương Nam, hiện tại ở Từ Châu còn có hơn năm ngàn quân dự bị An được từ các tỉnh, chuẩn bị tiếp tục hỗ trợ Bắc thượng. Trung ương hôm nay đối xử như vậy với quân An được, những người đã chiến đấu vì đất nước, tương lai sẽ đối xử ra sao với các tỉnh tự trị ở phương Nam, có thể thấy rõ. Mọi người nhất định phải chung sức hợp tác, lên án chính phủ bất công, không được xử lý hợp lý, tuyệt đối không bỏ qua.

Hồ Nam, vốn bị quân Giang Bắc bao vây uy hiếp, lập tức tuyên bố hưởng ứng, đồng thời lên kế hoạch xuất binh hai đoàn quân tiếp viện, nhập vào đội quân thứ nhất ở Ngạc Nam Giang Tây. Trần Quán Anh của Quảng Đông cũng tuyên bố ủng hộ cuộc tuần duyệt của Giang Bắc, coi đó là hành động chính nghĩa, đồng thời chính thức chuẩn bị xuất binh, trực xuất quân Tế đang chiếm đóng Quảng Đông, thể hiện sự ủng hộ. Tôn Dật Tiên của

Phúc Kiến, người luôn tuân theo Mưa Thần như Thiên Lô sai đâu đánh đó, lập tức mở điện ủng hộ.

Lục Vinh Đình của Quảng Tây, Đường Kế Nghiêu của Vân Nam và Chu Thụy của Chiết Giang thì gửi điện, mong muốn hai bên Nam Bắc giữ bình tĩnh, hy vọng chính phủ Viên Thế Khải sớm đưa ra công bằng về sự kiện Tuy Xa, nếu không ba tỉnh khó có thể duy trì vị thế trung lập.

Ở phương Bắc, ngoài các tỉnh trực thuộc, Hà Nam, Sơn Đông, Hồ Bắc, ba tỉnh Đông Bắc, cùng với Đô thống Nhiệt Hà, Đô thống Tuy Xa, cấp tốc lấy danh nghĩa địa phương gửi điện khắp cả nước, cho rằng quân An được chống lại trung ương, phá hoại kế hoạch phòng thủ biên giới phía Tây Bắc của trung ương, đồng thời có âm mưu phá hoại vật tư và máy móc quốc phòng, nên bị trung ương thảo phạt. Mưa Thần nhân cơ hội này áp chế trung ương, đồng thời lên kế hoạch phát động phản loạn. Với tư cách là quân nhân của nước cộng hòa, không thể nhẫn nhịn, nên nhanh chóng hủy bỏ cái gọi là địa vị độc lập tự trị của ba tỉnh dưới quyền hãn, sớm hướng trung ương nhận tội, nếu chiến sự nổ ra, trung ương sẽ thuận theo ý trời, trừng trị kẻ nghịch, Giang Bắc sẽ dễ dàng bị tiêu diệt.

Viên Thế Khải, người nắm quyền chính phủ trung ương, mặc dù nói sẽ điều tra sự kiện Tuy Xa, nhưng quyết tâm thành lập quân phòng thủ biên giới phía Tây Bắc và cải biên quân An được sẽ không thay đổi. Nếu không, trung ương còn có uy tín gì để nói? Nếu không, danh nghĩa Tổng thống kiêm Tổng tư lệnh Lục Hải quân còn có ý nghĩa gì? Cuộc tuần duyệt của Giang Bắc chỉ là cái cớ để phản loạn, trung ương niệm tình công lao, đã rộng lượng khoan hồng. Nếu lại dùng quân đội riêng áp chế trung ương, thì sẽ bị thảo phạt quyết liệt! Các bộ của Bắc Quân cũng bắt đầu lần lượt động viên, tiến về hai tuyến chính là kinh Hán và Tân Phổ.

Đồng Minh hội, Đảng Cộng Hòa, Đảng Tiến Bộ cũng bắt đầu ráo riết hoạt động, các quốc gia có lợi ích và dã tâm ở Trung Quốc cũng đặc biệt

chú ý đến cục diện này.

Trong thời điểm cuộc tổng tuyển cử năm 1912 sắp đến, mây đen nội chiến Nam Bắc, dường như đã bao phủ trên đầu nước cộng hòa mới ra đời chưa đầy một năm.

Nguồn nâng cấp: thiên · lời · trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó .

STT 124: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 25: ...

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 25: Không khí chiến tranh bao trùm

Giang Bắc vào mùa thu, thời tiết đã chuyển sang tiết trời túc sát. Toàn bộ Giang Bắc, bầu không khí cũng nhuốm màu sát khí. Mưa Thần tuần duyệt ở sở làm việc của Từ Châu, nơi này đã chật ních các đại biểu từ nhiều phía đến.

Ngay cả những nhân viên hành chính của Giang Bắc, đối với việc Giang Bắc quân nhiều lần động viên trong năm cũng có không ít lời bàn ra tán vào. Theo bọn họ, việc xây dựng Giang Bắc vừa mới bắt đầu, chế độ tự trị địa phương còn đang trong giai đoạn hoàn thiện. Liên Bang đảng mới thành lập, lại đang dốc sức chuẩn bị cho cuộc đại tuyển sắp tới. Tương lai, họ rất tự tin sẽ giành được khoảng một trăm hai mươi ghế nghị sĩ. Đến lúc đó, liên kết với Đồng Minh hội, thành lập nội các liên hiệp. Có danh nghĩa trung ương, việc gì mà không thể triển khai?

Sự kiện An Đức quân tuy đáng tiếc, nhưng hoàn toàn có thể giải quyết bằng con đường chính trị. Huy động lực lượng phương Nam, bình an nghênh đón An Đức quân xuôi nam, như vậy đã là quá tốt rồi. Có gì phải nhiều lần động viên Giang Bắc quân? Lý Chương Mây càng bị Mưa Thần mở ra một bản danh sách chi tiết, ghi chép số tiền chi tiêu của Giang Bắc quân trong năm nay. Trong chế độ dự toán của Giang Bắc, chi phí quân sự từ trước đến nay không nằm trong dự toán chính thức, mà được ghi riêng

thành các khoản chi đặc biệt. Hơn nữa, nguồn thu tài chính của Giang Bắc cũng không đủ để gánh vác Giang Bắc quân.

Tính đến tháng Mười, việc xây dựng quân đội, động viên, tăng thêm chi tiêu thường ngày, viện trợ quân sự bên ngoài, và cả hành động quân sự của An Đức quân, đã tiêu tốn đến 26 triệu nguyên! Cứ tiếp tục như vậy, tương lai cuộc đại chiến nổ ra, không biết sẽ tốn bao nhiêu nữa. Hãn mạnh mẽ đề nghị không nên tiến hành động viên toàn diện Giang Bắc quân, chỉ cần làm ra vẻ là được rồi.

Hiện tại, không ai biết Mưa Thần có thực sự muốn ra tay đánh nhau hay không. Nhưng hãn đã chuyển phòng tác chiến Hồ Huyệt ra khỏi sở tuần duyệt Giang Bắc, đặt tại trường học lục quân Giang Bắc. Đồng Minh hội Tổng Giáo Nhân cũng liên tục phát điện, mong Mưa Thần giữ vững sự tỉnh táo và kiềm chế. Quốc Dân đảng của họ sẵn lòng làm người điều tiết, giải quyết ổn thỏa sự kiện Tuy Xa.

Đối với những lời kêu gọi và các đại biểu này, Mưa Thần vẫn luôn không đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Hãn chỉ ở trong phòng tác chiến Hồ Huyệt suốt ngày, cùng với đám sĩ quan quân đội đã đỏ hoe mắt, tiến hành điều động quân đội. Lúc này, đệ nhất sư lục quân Giang Tây, tăng cường thêm mười tám lữ, tạo thành Cảnh Tư Linh chi đội, đóng quân ở bờ Trường Giang Bắc. Đệ nhị sư lục quân An Huy, cùng lữ thứ hai của đệ nhất sư An Huy, tạo thành Diêu Mưa Bình chi đội, đóng quân ở nam ngạn Trường Giang, đã hoàn thành bố trí. Họ ở Hồ Bắc, gần như đối đầu trực diện với Bắc Quân của tam sư, tình hình căng thẳng tột độ.

Bắc Quân cũng đã hoàn thành điều động. Tam sư Bắc Quân ở Hồ Bắc triển khai toàn diện, ứng phó với Diêu Mưa Bình chi đội và lục quân Giang Tây ở bờ Nam. Lữ thứ nhất của đệ nhị sư và thứ tám sư, ứng phó với Cảnh

Tư Linh chi đội ở bờ Bắc, là tinh nhuệ của Bắc Quân. Trần Hoạn chỉ có một phần cải biên của Ngạc quân, tạo thành lữ thứ chín, làm đội dự bị. Ở Tân Phổ, Sơn Đông, đệ ngũ sư và một phần của đệ lục sư, đã hoàn thành việc bổ sung, cũng hoàn toàn chuyển sang trạng thái phòng ngự. Hà Nam có một vạn hai ngàn Hồng Uy quân, cùng với đệ tứ sư và đệ nhị thập sư, mỗi bên điều một đoàn. Cùng với việc thành lập đệ thất sư ở Hà Nam, Lôi Chấn Xuân làm sư trưởng. Đội quân này luôn rình rập An Huy Bắc, kiềm chế thực lực hùng hậu của đệ cửu sư Mưa Thần. Ở các tỉnh trực thuộc, còn có đệ thập nhất sư, mười hai sư, mười ba sư mới được thành lập, cùng với một phần của đệ nhất sư và đệ tứ sư, lục quân thứ hai, thứ ba, thứ tư. Nhưng các sư mới thành lập này không đủ khả năng sử dụng, thiếu thốn đạn dược. Lực lượng cơ động duy nhất của Bắc Kinh là một, tứ sư và ba lữ bảo vệ quân, tổng cộng hơn ba vạn người.

Ở Tuy Xa, có chủ lực của bộ tư lệnh biên phòng Tây Bắc, đệ nhị thập sư, đệ thập sư mới thành lập, cùng với lữ thứ nhất của Vương Nhận Bân, có sức chiến đấu rất mạnh. Nhưng nhiệm vụ chính của họ vẫn là đối phó với An Đức quân và áp chế Sơn Tây, sẽ không tham gia vào chiến tuyến ở khu vực Trường Giang.

Đông Bắc còn có hai mươi tám, hai mươi chín hai sư, nhưng những đội quân này lại rất khó để Viên Thế Khải điều động. Ngoài ra, còn có một số đội quân tạp nham khác, nhưng phần lớn là tuần phòng quân địa phương, không giúp ích gì nhiều cho các trận chiến chính quy. Lực lượng quân sự cơ bản mà Viên Thế Khải có thể sử dụng chỉ là các sư lữ trên, tổng cộng mười sáu mươi bảy vạn quân. Hai bên có thể nói là thế lực ngang nhau. Bắc Quân có ưu thế về huấn luyện, nhưng Nam quân lại mạnh hơn về trang bị và đạn dược. Cân nhắc đến danh nghĩa trung ương của Viên Thế Khải và thế lực của Mưa Thần vẫn chưa vững chắc, thì Viên Thế Khải vẫn chiếm ưu thế nhỏ.

Tình hình ngày càng trở nên căng thẳng.

Mưa Thần chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ văn phòng của trường học lục quân Giang Bắc, bên ngoài là cảnh tượng cuối thu. Ở thế giới này, thời tiết có vẻ lạnh hơn so với thời không của hắn. Lá cây đã tàn úa, thoát cái đã một năm trôi qua. Hắn đã đi đến bước đường này, chỉ có thể tiến về phía trước, tương lai đang chờ đợi hắn là gì? Vào lúc này, Mưa Thần lại có chút cảm giác cô đơn, nội tâm mơ hồ.

Cửa ban công khẽ mở, Tư Mã Trạ đứng ở cửa, nhẹ giọng nói: “Tư lệnh, mọi người đã đến đông đủ, đang chờ trong phòng tác chiến.”

Mưa Thần ừ một tiếng, chỉnh lại quân phục, nhanh chóng đi theo Tư Mã Trạ đến phòng tác chiến. Nơi đó đã tập trung đông đủ, xung quanh bàn đồ tác chiến lớn, các sĩ quan cao cấp của Giang Bắc quân đã ngồi kín. Ngay cả Trần Sơn Hà của Dương Châu cũng đã đến, sắp đến đại chiến, khiến đôi mắt của vị quân nhân trẻ tuổi đã an nhàn lâu nay trở nên đỏ bừng.

Nhìn thấy Mưa Thần đến, mọi người đồng loạt đứng dậy cúi chào, Mưa Thần cũng nghiêm túc đáp lễ, vài bước đã đến vị trí của mình. Đứng đó, từ từ nhìn xuống những dũng tướng dưới trướng, giọng nói: “Mọi người mời ngồi.”

Theo tiếng ngồi xuống đồng loạt, Mưa Thần trầm giọng nói: “Mọi người tham gia hội nghị lần này, chắc hẳn đã hiểu rõ vì sao! Giang Bắc quân chuẩn bị đánh trận! Vì chín ngàn chiến hữu ở hải ngoại, vì Tham mưu trưởng đã hy sinh vì nhiệm vụ, chúng ta không tiếc một trận chiến! Trừ phi Viên Thế Khải trung ương..... Kỳ thực là mấy tỉnh ở phương Bắc có thể cúi đầu nhận thua, chúng ta sẽ thừa cơ hội này, đánh tan chủ lực của Viên Thế Khải!”

Hắn nói chuyện chưa bao giờ ngồi xuống, lần này lại đi tới đi lui trong phòng: “Có lẽ bên ngoài có người cho rằng Giang Bắc quân chúng ta hành động quá vội vàng. Một số đồng chí của chúng ta cũng cho rằng Viên Thế Khải có danh phận trung ương, còn chúng ta chỉ là một phe phái, đánh nhau nhất định sẽ chịu thiệt. Dân quốc vừa mới thành lập, nội chiến nổ ra, cả nước không yên. Viên Thế Khải lại có mười mấy vạn quân Bắc Dương đã trải qua huấn luyện. Giang Bắc quân chúng ta mới có lịch sử một năm, cho rằng chúng ta tùy tiện khai chiến, từ mọi mặt đều là bất lợi, nhưng lại không biết chúng ta đang nắm lấy cơ hội tốt nhất! Viên Thế Khải hiện tại thiếu tiền, chờ hắn kiếm được tiền, Bắc Quân mở rộng quy mô, chúng ta sẽ không còn cơ hội tốt như vậy! Cầm vừa đánh nhau, ta muốn xem xem Bắc Quân không có đạn dược chống đỡ có thể kiên trì được bao lâu!

“Trải qua một trận chiến như vậy, Giang Bắc quân chúng ta sẽ nhảy vọt trở thành thế lực lớn nhất cả nước. Dem chính quyền quốc gia đoạt lại từ tay gian hùng Viên Thế Khải! Theo huyết tính của quân nhân chúng ta mà nói, An Đức quân chín ngàn đồng đội bên ngoài đang liều chết chiến đấu, chúng ta không thể ngồi nhìn, vì họ, chúng ta xuất binh là điều bắt buộc, Giang Bắc quân sẽ không bỏ rơi một chiến sĩ nào!”

Cả phòng im lặng như tờ.

Tư Mã Trạh lắng nghe lời nói của Mưa Thần, nhưng tâm tư lại nghĩ đến chuyện khác.

Mưa thần lần này xuất binh, xét trên mọi phương diện đều là một nước cờ liều lĩnh. Địa bàn của hắn còn chưa tiêu hóa xong, quân đội cũng chưa chinh đồn hoàn tất, dư luận cũng không hoàn toàn ủng hộ. Dù cho việc an được quân gặp nạn được đồng tình, nhưng đối với một cuộc nội chiến quy mô lớn, ai cũng mong muốn nó đừng xảy ra. Hiện tại, các nhân sĩ nổi tiếng ở Kinh, Tân, Thượng Hải, cùng các đoàn thể địa phương, đã liên kết thành "Dân Quốc Hòa Bình Thịnh Nguyên Đoàn", do Tổng Giáo Nhân của Đồng

Minh Hội cầm đầu, phái đại biểu đi khắp nơi thỉnh nguyện hòa bình. Sáu tỉnh phía Nam, sáu tỉnh phía Bắc và hai khu vực đặc biệt chuẩn bị chiến tranh, các đại biểu này hoạt động vô cùng tích cực.

Theo như Tư Mã Trạh hiểu biết về Mưa Thần, hẳn không phải là kẻ không biết trời cao đất dày. Chẳng lẽ lần này động binh quy mô lớn, lại chỉ là một màn dọa nạt trên chiến trường?

Trước đây, hẳn đã nhiều lần lợi dụng quân Giang Bắc để thực hiện những hành động như vậy. Chiếm cứ toàn An Huy, thu hoạch Tô Nam, thậm chí gần đây còn cướp đoạt Giang Tây. Chỗ nào cũng đánh cho âm ỉ, cuối cùng lại buông tay nhẹ nhàng. Nếu đúng là như vậy, liệu phương Bắc có mắc mưu hẳn lần nữa? Viên Thế Khải ở phương Bắc xem ra đã hạ quyết tâm, không còn nhượng bộ về phía Nam nữa. Nếu cứ để Mưa Thần phát triển như vậy, phương Bắc đến lúc đó e rằng chẳng còn sức chống đỡ. Nếu hẳn quyết tâm khai chiến với Mưa Thần, hạ lệnh thảo phạt rõ ràng, vậy thì việc trước tiên đối phó với quân đội của an được quân, ổn định hậu phương, cũng có thể hiểu được. Nhưng tài chính phương Bắc lại eo hẹp như vậy, dù thế nào cũng không thể gánh vác một cuộc chiến tranh quy mô lớn kéo dài. Rốt cuộc Viên Thế Khải dựa vào đâu mà lại có sức mạnh như vậy?

Nghĩ đến đây, bộ óc luôn nhanh nhạy của Tư Mã Trạh cũng có chút rối bời. Dù thế nào đi nữa, việc quân Giang Bắc tổng động viên lần này đã đẩy vận mệnh của Mưa Thần đến một bước ngoặt. Thành công, ít nhất có thể thu được ảnh hưởng trên toàn quốc, Viên Thế Khải ở Bắc Kinh coi như có thể tồn tại một thời gian, nhưng cả nước đều biết tương lai người nắm thiên hạ sẽ là Giang Bắc Mưa Thần, còn thất bại thì rất có thể vận kiếp bất phục. Hẳn làm việc mạo hiểm như vậy, đúng là phong cách làm việc trước sau như một của hẳn, chẳng lẽ lần này hẳn còn có niềm tin tuyệt đối nào khác?

Đạn pháo nổ tung trong màn đêm, những luồng sáng cam rực rỡ liên tiếp trên tường thành chuồng cỏ. Đường đạn của súng máy tạo thành những thác

lửa trên bầu trời đêm, trút xuống chuồng cỏ.

Trong thành chuồng cỏ, tại vương phủ Hải Đông, đông doanh tử và một số địa điểm quan trọng khác đều hứng chịu hỏa lực từ pháo 75 ly và cối 80 ly. Lần này an được quân quả thực không nường tay. Các vương công Mông Cổ và binh sĩ chưa từng trải qua hỏa lực pháo binh hiện đại như vậy, bốn phía tán loạn trong thành chuồng cỏ nhỏ bé, nhưng những mảnh vỡ của đạn pháo đã cắt đứt nhiều người. Không ít binh sĩ Mông Cổ đã vứt bỏ súng trong tay, chạy đến cổng chùa Ân Nhân, quỳ xuống dập đầu cầu nguyện. Theo họ, trong đêm tối giáng xuống của những con quỷ Hán này, chỉ có sức mạnh của Phật Tổ mới có thể bảo vệ tính mạng của họ.

Theo tiếng còi ngăn ngủi, hàng ngàn lính bộ binh của an được quân nhảy ra khỏi trận địa. Mỗi người đều mang theo lưỡi lê súng trường sắc bén nhất, cùng với bốn quả lựu đạn, gào thét thành từng luồng người vàng, xông về thành chuồng cỏ. Ánh sáng từ pháo nổ bùng lên, làm lộ ra thân ảnh của họ, cái khí thế như vũ bão đó đã khiến những binh sĩ Mông Cổ ngoan cố chống cự trên tường thành đánh mất dũng khí cuối cùng.

Hà Toại nghiêm mặt nhìn bộ binh dưới quyền mình một lần tấn công đã phá vỡ một lỗ hổng lớn trên tường thành chuồng cỏ, tiếng súng vang vọng trong thành nhỏ bé. Hắn khinh miệt kết luận về những binh lính bên ngoài: "Không chịu nổi một kích!"

Lý Duệ bên cạnh hắn khẽ thở dài: "Cũng may, xem ra chuồng cỏ nhất định sẽ bị hạ trong đêm nay. Không để chiến sự giằng co, thời gian của chúng ta không cho phép chậm trễ."

Hà Toại tiếp tục giơ ống nhòm quan sát tình hình chiến đấu phía trước, nghe Lý Duệ nói vậy, chỉ lạnh lùng đáp: "Ta hiện tại chỉ quan tâm đến chiến sự ở chuồng cỏ, những chuyện khác để sau khi chiếm được chuồng cỏ rồi tính!"

Lý Duệ cười trong tiếng pháo, không đáp lời hăn, chỉ nhúu mày nói: "Pháo binh Đinh Trọng Hoa đánh ác quá, ta đi xem bọn chúng đã bắn bao nhiêu phát đạn rồi. Lúc này, mỗi phát đạn đều quý giá, thật là..." Nói xong, hăn dắt đầu ngựa, hướng về trận địa pháo binh. Đối với vị tư lệnh này, hăn đôi khi cũng không thể tránh khỏi, theo hăn thấy, ở chuồng cỏ này, chỉ cần Vũ Tư lệnh nắm giữ đại quyền, thì lúc nào mà không lấy lại được? Không cần phải kiên trì đánh xuống, ít nhất phải lãng phí một ngày thời gian và tiêu hao không ít đạn dược, an được quân sinh tồn, đó mới là chuyện cấp bách nhất hiện tại!

Khi hăn xuống dốc núi, quay đầu nhìn lại. Xa xa, ánh lửa rực cháy trong thành chuồng cỏ, làm nổi bật thân ảnh của Hà Toại đang cười ngựa, dường như đã đóng băng hăn trong bức tranh kịch chiến đêm trên thảo nguyên rộng lớn này. Vào lúc này, dường như hăn bỗng nhiên hiểu ra phần nào tâm tư của Hà Toại.

Đêm ngày mười tháng tư năm 1912, thành chuồng cỏ bị an được quân đánh hạ, vị Phật sống mù mắt mất tích trong loạn quân, không còn tung tích. Còn Thân vương Hàng Đạt, dưới sự yểm hộ liều chết của vệ đội, đã trốn thoát đến Ba Ngạn. Bên ngoài, lợi dụng sự hỗn loạn trong nội địa Trung Quốc, đã dấy lên cái gọi là độc lập, náo loạn như vậy đã lắng xuống. Mặc dù tương lai vẫn còn những biến động, nhưng việc Mưa Thần lần này quả quyết điều động an được quân Bắc thượng, đã khiến cho các thế lực bên ngoài có dã tâm, cảm nhận được quyết tâm không bao giờ từ bỏ nơi này của Trung Quốc, nhất thời cũng trở nên im ắng.

"Tổng thống đến!"

Theo tiếng hiệu lệnh cao giọng của Khải Quan trong Phủ Tổng Thống, trong đại bản doanh được cải tạo từ công sở Bắc Dương, các sĩ quan cao cấp Bắc Dương ngồi ngay ngắn thành hai hàng cũng đồng loạt đứng dậy. Mỗi người đều mặc quân lễ phục trang trọng, đeo gươm chỉ huy. Cùng lúc

đứng lên, những thanh gươm chỉ huy này đều phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh.

Bắc Dương chư tướng đã lâu không có dịp chinh tề như vậy, ngay cả hai vị trọng tướng như "Hỗ" và "Chó" của Bắc Dương cũng ngồi ở hàng đầu của các sĩ quan, tập trung chờ đợi. Chỉ có Vương Sĩ Trân, "Rồng" của Bắc Dương, là thực sự thoát ly khỏi tập thể Bắc Dương này. Trong một hội nghị quan trọng như vậy, cũng không thấy bóng dáng của hắn.

Tiếng bước chân vang dội, chỉ thấy Viên Thế Khải cũng mặc nhung trang, bước đi với những bước chân ngắn ngủn nhưng vững chãi. Ngày hôm nay, vị tổng thống này lưng thẳng tắp, quét sạch vẻ già yếu, tiêu tụy trước đây, đôi mắt lấp lánh ánh sáng. Nhìn thấy chủ soái của họ có tinh thần như vậy, ngực của các tướng lĩnh Bắc Dương vốn đã nghiêm nghị càng ưỡn cao hơn.

Viên Thế Khải bước đến vị trí chủ tịch, khẽ giơ tay, ra hiệu mọi người ngồi xuống, một loạt tiếng ghế vang lên. Bắc Dương chư tướng ngồi xuống xong, ánh mắt đều hướng về Viên Thế Khải.

Hắn cũng không nói gì, trước hết nắm tay Phùng Quốc Chương: "Hoa Phu à, nghe nói mấy ngày trước ngươi và lão già ta có chút hiểu lầm. Khó được ngươi đến khi lão già ta gặp khó khăn, còn đến dự hội nghị này. Quả là người của Bắc Dương chúng ta! Lão già ta cảm kích ngươi!"

Phùng Quốc Chương đứng dậy, mặt đỏ bừng: "Tổng thống, thuộc hạ mấy ngày trước quả thực có chút mệt mỏi cần nghỉ ngơi. Nhưng khi Bắc Dương gặp vấn đề, ta và Chi Tuyền huynh vẫn là chó săn dưới trướng ngài!"

Dưới đài, Lữ trưởng Lục quân thứ tám Dương Thiện Đức huých tay sĩ quan bên cạnh: "Lão già này, tổng biến đổi biện pháp thừa nhận hắn là chó,

thật không có cách nào." Nghe Dương Thiện Đức nói nhỏ, sĩ quan bên cạnh hẩn suýt bật cười, vội vàng nhin lại.

Viên Thế Khải lại có vẻ xúc động, vỗ tay Phùng Quốc Chương ra hiệu ngồi xuống, đảo mắt đã đổi sắc mặt.

"Bắc Dương chúng ta, hiện tại quả thực đã đến thời điểm nguy hiểm!"

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn nặng nề vỗ mạnh xuống bàn, khiến đám quân quan đang miên man suy nghĩ giật nảy mình. "Chúng ta từ khi còn nhỏ đã cùng nhau luyện binh, lúc ấy chỉ có bảy ngàn người, giờ đây như điều gặp gió, khắp cả nước không biết có bao nhiêu! Tất cả mọi người đều do ta, lão đầu tử này, dẫn dắt. Ta chỉ mong đoàn thể này của chúng ta mãi mãi hưng thịnh!"

Lão đầu tử nói đến đây, giọng điệu đầy xúc động, ánh mắt hơi ướn át.

"Nhưng giờ đây, Giang Bắc mưa thần lại vừa có tài, vừa có sức mạnh, từng bước ép sát vào trung ương. Hắn nuốt chửng ba tỉnh địa bàn còn chưa đủ, lại còn liên kết với thế lực phương Nam, khiêu khích chúng ta ở Hồ Bắc. Hắn bố trí quân đội ở nơi xa, chẳng khác nào đặt dao sau lưng chúng ta! Trung ương chinh biên an được quân là lực quân bộ trực thuộc sự, cũng là để phòng thủ biên giới phía Tây Bắc! Mưa thần lại coi quân đội quốc gia như sản nghiệp riêng, phản ứng lại vô cùng kịch liệt. Hắn ngang nhiên ở Giang Bắc tổng động viên để chống lại trung ương, khiến người người oán trách! Trung ương nhiều lần dung túng hành vi của hắn, nhưng hắn lại không hề tự tỉnh. Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta nhượng bộ hắn từng bước, uy tín của trung ương ở đâu, cơ sở tồn tại của chúng ta, Bắc Dương, ở đâu? Tại Hồ Bắc, trước hành động của Giang Bắc quân, trung ương quyết định không dễ dàng tha thứ nữa!"

Đoạn Kỳ Thụy ở bên cạnh chen vào: "Đúng vậy, phải kiên quyết đánh!"

Các tướng lĩnh Bắc Dương đều im lặng, lắng nghe lão đầu tử tiếp tục nổi giận: "Mưa thần cho rằng trung ương hiện tại khó khăn về tài chính, nên không dám động thủ với hãn, tiếp tục dùng vũ lực đe dọa. Phải biết, trung ương dù khó khăn đến mấy, vẫn có thể lấy tiền ra đối phó hãn! Mọi người cứ an tâm chỉ huy bộ đội, nghe theo mệnh lệnh. Bản tổng thống ở đây có thể đảm bảo với mọi người, tiền lương, quân nhu sẽ không thiếu! Lần này chúng ta phải dùng thái độ kiên quyết để đối phó với khiêu khích của mưa thần. Khiến hãn mất hết thanh danh trong thiên hạ, về sau sẽ từ từ thu thập hãn, chuyện chính trị, bản tổng thống có niềm tin tuyệt đối. Mọi người phải có đầy đủ lòng tin..... Phía dưới, mời Đoàn tổng trưởng tuyên bố mệnh lệnh tác chiến lần này, để mọi người nghiêm túc chấp hành!"

Đoạn Kỳ Thụy đứng dậy, ánh mắt sắc bén quét một vòng các tướng lĩnh Bắc Dương, từ trong cặp tài liệu lấy ra mấy tờ mệnh lệnh: "Hiện tại ta tuyên bố mệnh lệnh điều động và tổ chức bộ đội, các kế hoạch chi tiết khác sẽ được ban bố sau.....

"Giáp, Hồ Bắc, sư đoàn 2, sư đoàn 8 và lữ đoàn 9, vẫn thành lập đệ nhất tác chiến quân, quân trưởng Trần Hoạn. Sư đoàn 3 cùng với chi viện lữ đoàn 3, thành lập Giang Bắc tác chiến quân, quân trưởng là Tào Trọng Ba, kiêm Hồ Bắc quân vụ. Tuyển Kinh Hán tăng cường sư đoàn 1, làm tổng đội dự bị tác chiến trên tuyến Kinh Hán, đồng thời bảo vệ hướng Sơn Tây."

"Ất, Hà Nam, Hồng Uy quân và sư đoàn 7, toàn bộ biên chế thành đệ nhị tác chiến quân, quân trưởng Lôi Chấn Xuân, kiêm nhiệm điều tra quân vụ An Huy, tùy thời chuẩn bị vào An Huy."

"Bính, sư đoàn 5 toàn bộ, sư đoàn 6 lữ đoàn 11, thành lập đệ tam tác chiến quân, quân trưởng Trương Nghi Chi. Ngoài ra, tại Thiên Tân, khống chế sư đoàn 6 lữ đoàn 11, lục quân lữ đoàn 4, tân biên lục quân sư đoàn 11,

thành lập đệ tứ tác chiến quân, quân trưởng là sư trưởng sư đoàn 6, Đỗ Kế Nguyên, làm tổng đội dự bị hướng Tân Phố."

"Đinh, mặc dù phương xa hướng Tây Bắc, biên chế phòng thủ vẫn không thay đổi, toàn lực cải biên an được quân, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tác chiến, lấy lực lượng chủ yếu chuyên dụng trên tuyến Kinh Hán."

"Mậu, đại bản doanh không chế tổng đội dự bị là sư đoàn 4, sư đoàn 12, sư đoàn 13, lữ đoàn 3. Lấy dự bị quân làm lực lượng bổ sung cho các tác chiến quân."

"Kỷ, các tỉnh khác phối hợp với quân đội bạn, sẽ có mệnh lệnh biên chế rõ ràng khác."

"Lệnh!"

Đoạn Kỳ Thụy tuyên bố xong, thấy chư tướng không ai có ý kiến, gật đầu với Viên Thế Khải, rồi ngồi xuống. Viên Thế Khải nói thêm: "Mệnh lệnh đã rõ, mọi người hãy về nắm chắc bộ đội, muốn đánh thì đánh! Tan họp, ngoài ra còn có mệnh lệnh phát cho các đội trưởng, tất cả đi!"

Nhìn các đại đầu mục lần lượt rời đi, các tướng lĩnh Bắc Dương lập tức bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Khá lắm, lão đầu tử đem hết vốn liếng ra, điều động mười mấy vạn người. Chỉ là, phân phối như vậy, bày ra một tư thế bị đánh, lão đầu tử rốt cuộc có ý đồ gì?"

"Hừ, hành động lớn như vậy, không có hai ngàn vạn đồng, bộ đội đừng hòng di chuyển, lão đầu tử lấy đâu ra số tiền đó?"

"Vẫn là mong đừng đánh nhau! Lão đầu tử không biết mắc bệnh gì, lại đi đánh an được quân trước, mưa thần tiểu tử kia đâu dễ gì chịu thiệt? Nước

trong này sâu lắm! Khó khăn lắm mới có hòa bình, còn đánh đấm gì nữa?"

Than phiền thì than phiền, nhưng đám tướng lĩnh này, lão đầu tử đã quyết định, dù là phô trương thanh thế hay thật sự muốn ra tay, với tư cách là những người trung thành của Bắc Dương, họ cũng chỉ đành bất đắc dĩ.

Theo mệnh lệnh điều động được ban bố, bố trí quân sự được điều chỉnh, cục diện càng trở nên căng thẳng.

Không khí chiến tranh bao trùm.

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen– thiên lôi trúc (dot)com•

STT 125: Chương 3: Nhất thống con đường

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T.L.T.

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 26: Chính thức khai chiến

Khi toàn bộ Trung Quốc dồn mắt về Hồ Bắc, nơi hai bên, cộng lại không sai biệt lắm mười vạn đại quân đang căng thẳng đối đầu, tin tức tổng động viên lại truyền đến từ phương Bắc. Binh xa rầm rập, toàn bộ đại địa phương Bắc như tổ ong vỡ vỡ, hỗn loạn không thôi, quân trang chinh tề bắt đầu di chuyển. Trận chiến này, dường như không thể tránh khỏi.

Tiếng kêu gọi hòa bình lại vang lên. Tổng Giáo Nhân của Quốc Dân Đảng cùng các phe phái khác trong Đồng Minh Hội liên hiệp, tại Thượng Hải công khai tuyên bố điều đình. Tôn Trung Sơn lĩnh hàm, Hoàng Hưng cùng những người khác cũng có tên trong đó.

Một là yêu cầu điều tra rõ vụ án An Lục quân, trung ương nhất định phải tìm ra người chịu trách nhiệm.

Hai là yêu cầu hai quân Hồ Bắc rút khỏi giao tranh. Bắc quân lui về trực thuộc, Nam quân rút về Giang Tây. Đề cử Hoàng Hưng làm Đô đốc lâm thời Hồ Bắc, điều động một phần quân Chiết Giang tiến vào Hồ Bắc, duy trì tình trạng ngừng bắn giữa hai bên. Nếu cần thiết, cũng mời các cường quốc giám sát hòa bình tại Hồ Bắc.

Ba là lập tức tổ chức đại tuyển cử, sau khi quốc hội chính thức thành lập, sẽ thành lập nội các chính thức. Thay đổi toàn diện chính trị, xóa bỏ danh nghĩa Đô đốc, các tỉnh đội quân cải tổ thành quân đội chính quy, như vậy thảm họa chiến tranh tự nhiên sẽ biến mất. Bọn họ cho rằng, do Trung Hoa Dân Quốc vẫn còn trong giai đoạn quá độ, các Đô đốc địa phương tự trọng binh, còn chính phủ trung ương lại là một tập thể hoàn toàn của phương Bắc. Một số công việc xử lý không thỏa đáng, mới dẫn đến tình hình đại cục của Dân Quốc gần như tan vỡ. Cả hai bên đều muốn sửa chữa sai lầm, tổ chức đại tuyển cử chính thức, thành lập nội các chịu trách nhiệm, chính là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề này.

Quốc Dân Đảng nhúng tay vào, cục diện càng thêm náo nhiệt. Không ít thế lực không muốn chiến tranh, nhao nhao tán đồng với lời kêu gọi của họ, làn sóng đại tuyển cử chính thức nhất thời lan rộng. Theo họ, uy tín của Viên Thế Khải đã suy yếu nghiêm trọng do áp lực từ nhiều phía, mà Viên Thế Khải vì bị phương Bắc kiềm chế, cũng khó có thể làm gì trong cuộc bầu cử, hơn nữa hành động của ông ta ở phương Nam có phần ngang ngược. Tin rằng nếu tổ chức bầu cử chính thức, thế lực của Quốc Dân Đảng tự nhiên có thể vươn lên.

Viên Thế Khải lập tức phát điện ủng hộ giải pháp chính trị, tuyên bố chỉ cần Bắc quân nhường An Lục quân an toàn trở về, Bắc quân rời khỏi Hồ Bắc, họ cũng bằng lòng rời khỏi Hồ Bắc, những vấn đề khác sẽ chờ đến khi đại tuyển cử kết thúc mới giải quyết. Chính phủ trung ương phương Bắc của Viên Thế Khải lại nghiêm khắc khiển trách những người Quốc Dân Đảng ở Thượng Hải, cho rằng chính phủ lâm thời đáng lẽ phải giao phó cho phương Bắc hiện tại, những người sáng lập ra nó lại không giữ gìn uy tín của trung ương, mà lại muốn bắt đầu lại từ con số không, không phải là lời nói mưu quốc lão thành. Hiện tại, các phe phái địa phương lấy Viên Thế Khải làm đầu, hoàn toàn coi thường uy tín, dám cử binh đối kháng. Cứ như vậy, Dân Quốc cho dù tổ chức đại tuyển cử chính thức, cũng không thể loại

bỏ tính độc lập của các quân phiệt địa phương. Hiện tại, trong chính phủ lâm thời, vì tương lai của Dân Quốc, nhiệm vụ gian nan, không thể không loại bỏ tai họa ngầm của cát cứ địa phương.

Họ ngược lại đưa ra một số điều kiện cho Viên Thế Khải, một là Nam quân phải hoàn toàn rời khỏi Hồ Bắc. Hai là vấn đề của An Lục quân, hoàn toàn do trung ương sắp xếp giải quyết. Trung ương nhất định sẽ xử lý thỏa đáng, nhưng vụ án An Lục quân là do An Lục quân chống lại quân lệnh gây ra, trung ương có thể không truy cứu nữa, nhưng quân Giang Bắc cũng không được gây thêm chuyện trong vấn đề này. Thứ ba là quân Giang Bắc phải lập tức nộp thuế muối, không được giam giữ nữa, đồng thời giao toàn bộ số tiền ứng báo cho trung ương ba tỉnh, trung ương cũng có thể không thúc đẩy nữa ở Hồ Bắc. Những vấn đề còn lại sẽ được giải quyết sau khi đại tuyển cử kết thúc.

Ba điều kiện này vừa được phương Bắc công bố, mọi người đều biết, sau khi Viên Thế Khải bị mưa gió dồn ép, ông ta đã bất chấp khó khăn kinh tế, quyết tâm phân cao thấp với Viên Thế Khải trong sự kiện lần này! Chẳng lẽ Dân Quốc mới thành lập hơn mười tháng, đã muốn khai chiến sao?

Theo tiếng hô vang dội, sáu trung đội bộ binh, một trung đội pháo binh của vệ đội, đã tập hợp thành đội hình liên hoàn trên bãi tập. Vệ đội được thành lập từ những quân nhân và lão binh có kinh nghiệm chiến đấu nhất của quân Giang Bắc, gần như toàn bộ đều là thành viên của Thanh quân. Trung đội một bị tổn thất gần như toàn bộ ở Vũ Xương, sau đó được bổ sung gấp. Hiện tại, vệ đội của Viên Thế Khải đã có gần tám trăm người, cũng là một đội quân đặc biệt trong tay ông ta.

Nhìn tám trăm tráng hán đứng trước mặt, huy chương trên ngực lấp lánh. Phía trước đội ngũ là sáu khẩu pháo cối và mười hai khẩu súng đại liên, Phùng Ngọc Tường đứng ở phía trước nhất, hướng về phía ông ta hành

lễ. Trong những trường hợp như vậy, tâm trạng của Viên Thế Khải luôn rất tốt.

Ông cười nói với Duncan, người đang kiểm duyệt đội quân: "Mỗi ngày không duyệt quân, ta lại cảm thấy như có việc gì chưa làm xong. Đúng rồi, Vũng Như, ta luôn cảm thấy bộ binh hiện tại sử dụng súng máy hạng nặng đối với đội quân lấy tập kích làm chủ này, có vẻ hơi nặng nề. Lần trước ta nói với người về việc nhẹ hóa súng máy, tiến triển thế nào rồi?"

Hai người đi theo đội ngũ về phía sau, các binh sĩ đều dõi theo ánh mắt của họ, Viên Thế Khải cũng không ngừng giơ tay chào. Duncan mặc thường phục, có chút ngượng ngùng ở đây, mãi mới chờ được Viên Thế Khải đi tới.

Ông đứng ở phía trước đội ngũ, lớn tiếng phát biểu với vệ đội của mình: "Các người là thanh kiếm sắc bén trong tay ta! Có Phùng đội trưởng trung thành dũng cảm dẫn dắt các người, ta rất yên tâm! Có lẽ quyết chiến với phương Bắc sắp sửa nổ ra. Các người là vệ đội của ta, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị hy sinh lớn hơn nữa! Bởi vì trung thành và hy sinh, chính là vinh dự của các người! Cơ sở của một Trung Quốc mới trong tương lai, chính là dựa vào chúng ta, những quân nhân Thanh quân! Ta không nói nhiều lời. Mọi người trong thời gian này phải gồng đầu chờ sáng, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị xuất phát! Giải tán!"

Các binh sĩ vệ đội đồng thanh hô lớn: "Thanh quân, mỗi người tự chiến!" Dưới sự dẫn dắt của các quân quan, họ lần lượt trở về doanh trại. Giang Bắc quân mỗi ngày đều có ba thao luyện, hai bài giảng, buổi sáng là thời gian họ vào giảng đường.

Viên Thế Khải không có ý định trở về văn phòng, áp lực của ông trong những ngày này quả thực rất lớn. Ở bên cạnh các binh sĩ, ông cũng được thả lỏng một chút.

Duncan đi bên cạnh ông, nhất thời không biết phải nói gì, ông ta đang vận chuyển một lô vũ khí đến Từ Châu. Nhà máy Thượng Hải sản xuất ba mươi khẩu pháo cối và sáu khẩu sơn pháo, cùng với súng trường và súng máy, đã nhanh chóng được vận chuyển đến đây, sẵn sàng bổ sung cho quân đội. Ông ta nhìn thấy vẻ mặt u sầu của Viên Thế Khải, đành phải tìm đề tài nói: "Vũ Tư lệnh, việc nhẹ hóa súng máy, ở Mỹ và Châu Âu đều có người đang nghiên cứu, quân giới của chúng ta đã theo sắp xếp của ngài, tìm một số chuyên gia và kỹ sư, những việc này đều đang tiến hành... Chúng ta thực sự muốn khai chiến với Bắc quân sao?"

Cuối cùng, ông vẫn không nhìn được, đã hỏi về chủ đề mà các quan chức văn chức Giang Bắc quan tâm nhất. Trước đây, các hành động quân sự của Viên Thế Khải đều thuận lợi, khéo léo lợi dụng tình thế, thế lực ngày càng lớn mạnh. Duncan vì ở vị trí này, cũng biết một số nhân vật làm công tác chính trị mà Viên Thế Khải đang nắm trong tay, hiện tại cũng đặc ý dương dương, coi việc chưa được làm tòng long chi sĩ là không thể trốn thoát. Nhưng lần này, thái độ của Viên Thế Khải kiên quyết như vậy, những thứ sinh này lại có chút lo lắng bất an. Hiện tại, dưới đây có đủ loại suy nghĩ, không giống như quân đội đơn thuần như vậy, chỉ một lòng chuẩn bị đánh trận.

Viên Thế Khải mỉm cười, an ủi Duncan: "Vững Như, người yên tâm, toàn cục ta đã có nắm chắc. Đối với loại người như Viên Thế Khải, người không thể nhượng bộ, đã có quá nhiều tiền lệ. Tương lai của Giang Bắc quân, vẫn phải dựa vào thực lực để tranh thủ!"

Ông ngẩng đầu nhìn trời, như thể đang nói với Duncan cũng như với chính mình: "Thời gian dành cho ta và đất nước này không còn nhiều... Không thể không dùng những biện pháp quyết đoán để phổ biến sự nghiệp của chúng ta. Thành bại, ta thực sự không quan tâm nhiều như vậy..."

Duncan nghe hần cảm thán, dù có chút mơ hồ, nhưng vẫn lặng lẽ gật đầu. Cuối cùng, hần lại nghe thấy Mưa Thần lẩm bẩm: "Viên Thế Khải rất cuộc lấy tiền ở đâu ra đây?"

Dương Độ vội vã xông vào phủ Tổng thống, Nhậm Khải ở bên cạnh muốn kéo hần lại: "Tổng thống đang bàn bạc chuyện với Hạnh Thôn tiên sinh..." Dương Độ thô lỗ hất tay Nhậm Khải ra, bước chân lại càng nhanh, một mạch xông thẳng vào thư phòng của Viên Thế Khải.

Trong thư phòng, Viên Thế Khải và Dương Sĩ Kỳ đang kể đầu thì thầm, bỗng nhiên thấy Dương Độ xông vào, cả hai đều giật mình. Viên Thế Khải có vẻ không vui, ông đã dặn không tiếp khách, vậy mà chỉ có Dương Độ, cái tên cuồng sinh này, dám xông vào.

Ông mỉm cười phất tay, ra hiệu cho Nhậm Khải đang đứng phía sau lau mồ hôi lui ra, rồi cười nói: "Tích Tử, sao lại vội vã thế này? Có chuyện gì mà như trời sập đến nơi vậy?"

Dương Độ xị mặt nhìn Dương Sĩ Kỳ: "Hạnh Thôn, có phải người xúi giục Tổng thống bán quyền lợi Đông Bắc để kiếm tiền không? Nghe nói đã trao đổi văn kiện ngoại giao rồi! Người làm vậy chẳng phải hại Tổng thống sao? Tin tức này truyền ra, uy tín của Tổng thống sẽ ra sao? Để các cường quốc khác biết, Tổng thống sẽ nghĩ thế nào?"

Hần lấy từ trong ngực ra một tờ chi phiếu, vẻ mặt thành khẩn nhìn Viên Thế Khải: "Tổng thống, muốn kiếm chiến phí, quả quyết cho Mưa Thần một đòn, ta rất tán đồng. Dù sao chúng ta không thể cứ nhượng bộ mãi! Trước khi đại tuyển, nhất định phải đánh tan thế lực của Mưa Thần. Nhưng không thể làm như Hạnh Thôn! Quan lại Bắc Dương nhiều vô kể, cứ bắt họ đền bù, chỉ cần cho họ địa vị tương lai, số tiền này vẫn có thể gom góp được! Ta đã thế chấp nhà, cộng thêm chút tiền tiết kiệm, cũng có mười vạn đồng, xin dâng lên làm quân phí."

Viên Thế Khải sững sờ, Dương Sĩ Kỳ cũng không ngờ Dương Độ lại nhiệt tình đến vậy. Hai người nhìn nhau, Viên Thế Khải nghiêm mặt nói: "Tích Tử, ý người là chuyện Nhật Bản đề nghị xây đường sắt ở Đông Bắc, mà Viện Tham nghị đã rõ ràng không thông qua sao? Vấn đề này đương nhiên cứ gác lại... Các người, những người ta trọng dụng, chính là muốn các người vinh hoa phú quý, ta, lão già này, sao có thể lấy tiền từ tay các người?"

Dương Sĩ Kỳ cũng tỏ vẻ bất bình, vung tay lên mấy tờ giấy, lớn tiếng nói: "Tích Tử, người xem, đây là các huyện trực thuộc, Hà Nam, Sơn Đông. Ta cùng Tổng thống đang thương nghị số tiền bồi thường của thương dân các huyện, đang vất vả kiểm chiến phí, người lại nói thế này? Vì địa vị của Tổng thống, thẳng tay moi ba tỉnh còn định thu thêm thuế trước bạ, hai ngàn vạn xem ra có hy vọng. Người vội vã đến, nói những lời này quả thật là..."

Dương Độ sững sờ, nhìn hai người đều có vẻ mặt thành khẩn. Cuối cùng không biết nói gì, giậm chân rồi muốn đi ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn quay đầu lại nói: "Tổng thống, hôm nay có tin tức, An Đức quân đã đặt chân xuống chuồng ngựa!"

Viên Thế Khải vẻ mặt trấn định: "Ta biết, An Đức quân có công, nhưng quân lệnh vẫn là quân lệnh, không ai được phép phạm. Tích Tử, tiền đồ của Dân Quốc ở đây một lần hành động, người cứ an tâm, lo liệu đại sự đi."

Dương Độ gật đầu, rồi đẩy cửa đi ra.

Viên Thế Khải nhìn Dương Sĩ Kỳ cười khố: "Tích Tử đúng là người như vậy... Ta ở vị trí này dễ dàng sao?" Dương Sĩ Kỳ lại vẻ mặt trịnh trọng: "Tích Tử không biết nghe phong thanh ở đâu... Tin tức này không thể truyền đến phương Nam, chúng ta có nên rút cái đinh Mưa Thần cắm ở phương Bắc không?"

Viên Thế Khải nặng nề gật đầu: "Được, chuyện này người cứ lo liệu... Hạnh Thôn, một ngàn vạn đồng tiền Nhật, là chiến phí khởi động cho cuộc chiến này, những khoản khác phải để mắt đến. Tiền vừa đến, chúng ta lập tức hành động! Không thể để Mưa Thần có cơ hội từng bước bức thoái vị. Ta xem như đã hiểu, đối với hãn, chiêu gì cũng không dùng được, chỉ có đánh! Chuyện chính trị, cuối cùng vẫn dựa vào thực lực mà nói!"

Lời nói của ông đầy vẻ kiên quyết, dưới áp lực nặng nề, lão nhân gần sáu mươi tuổi này lại toát ra sức sống lạ thường.

Ngày mười lăm tháng mười năm 1912, Mưa Thần chính thức từ chối tối hậu thư ba đầu của chính phủ trung ương Bắc Kinh, đồng thời yêu cầu tổ chức đại tuyển ngay lập tức, nhanh chóng thành lập nội các chính đảng chính thức, thay đổi công luận xung đột Nam Bắc. Trung ương Viên Thế Khải cũng chính thức tuyên bố điều tra việc Mưa Thần mất chức. Bổ nhiệm Phó sứ trưởng sứ đoàn 9 Lâm Tụng Đình làm sứ trưởng sứ đoàn 9. Trương Quý Trực làm An Phủ sứ Giang Bắc để giải quyết hậu quả. Tào Côn làm Đô đốc Giang Tây kiêm Tổng lý quân vụ Giang Tây, dẫn quân Bắc vào Cán. Lô Chấn Xuân làm Đô đốc An Huy kiêm Tổng lý quân vụ An Huy, dẫn quân vào An Huy. Ra tay quả quyết không chút nể nang. Chiết quân Lữ Công nhìn làm quân vụ Giang Tô, dẫn một sư Chiết quân vào Tô. Nguyên Đô đốc Giang Tô, hiện tại tại Thượng Hải Trang Uẩn Khoan làm Tổng lý quân vụ Giang Tô, quấy rối Tô Nam, phối hợp với sứ đoàn của Lữ Công nhìn. Các quan lại của Mưa Thần, bao gồm Đô đốc Quảng Đông và Đô đốc Hồ Nam, Đô đốc Phúc Kiến, đều tạm thời cách chức lưu nhiệm, để xem hiệu quả sau này.

Trong khi đó, Mưa Thần tuyên bố mình là Tổng tư lệnh liên tỉnh quân Tô, Vân, Cán, Tương, Mân, Quảng, Đông, Ngạc, thề sống chết bảo vệ địa vị tự trị liên tỉnh. Phản đối việc trung ương dùng vũ lực hủy bỏ mệnh lệnh, kêu gọi nhanh chóng tổ chức đại tuyển, xác định pháp chế và thể chế chính

trị chính thức của Dân Quốc, kiên quyết tuyên bố sáu tỉnh trước đây sẽ không còn phục tùng mệnh lệnh của trung ương.

Điện văn qua lại giữa hai bên, lời lẽ đều rất cao, không để lại đường lui, tất cả những người quan tâm đến tình hình Trung Quốc đều dồn hết tâm sức vào sự kiện này. Một bên là thế lực Bắc Dương thâm căn cố đế, một bên là hệ thống Giang Bắc đang trỗi dậy mạnh mẽ. Hai bên đều có sở trường riêng, nhưng không ai ngờ rằng, một sự kiện tưởng chừng nhỏ bé lại có thể dẫn đến cuộc đối đầu toàn diện như vậy giữa Nam và Bắc.

Những người quan sát tỉ mỉ nguồn gốc của sự kiện này đều có thể thấy rằng, theo thế lực của Mưa Thần ngày càng lớn mạnh, trên mọi phương diện đã tạo thành mối đe dọa lớn nhất đối với thế lực Bắc Dương. Hơn nữa, ông luôn làm việc theo kiểu không thỏa hiệp, vì sự tồn tại của thế lực Bắc Dương trong tương lai, sau cuộc chiến Ngạc Cán, cuộc chiến này đã là điều bắt buộc phải làm, nhân lúc Mưa Thần chưa vững chân.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mà Mưa Thần ở phương Nam, vì trỗi dậy quá nhanh, căn cơ quá nhỏ bé, cũng không thể lùi bước, chỉ cần ông hơi nhượng bộ, thế lực sơ bộ hình thành của ông sẽ nhanh chóng sụp đổ. Chỉ có không ngừng chiến thắng, mới có thể củng cố địa vị của mình. Đợi đến khi không còn đối thủ lớn nhất, ông mới có thời gian củng cố địa vị của mình.

Tiêu đề của tờ báo Anh ngữ là "Quyết chiến giữa thế lực lớn nhất Bắc Trung Quốc và nhà quân sự trẻ tuổi mạo hiểm ở Nam Trung Quốc", đồng thời cho rằng Viên Thế Khải sẽ sớm giành chiến thắng. Chuyện rồi sẽ đi về đâu, không ai biết. Ngay cả Viên Thế Khải và Mưa Thần, những người bề ngoài tràn đầy tự tin, cũng không rõ bánh xe lịch sử sẽ trượt về hướng nào.

Theo kế hoạch do bộ tham mưu hai bên vạch ra, một khi chiến sự nổ ra, quân đội Hồ Bắc sẽ tấn công. Quân Giang Bắc sẽ dùng đội hình Canh Tư Linh từ Ngạc Châu tiến công Vũ Hán, trong khi đội quân của Diêu Mưa Bình và Lục quân số một Giang Tây sẽ hội quân, từ Mạn An và Đại Dã tấn công chính diện. Lữ đoàn chủ lực sẽ đi trước để làm tê liệt thành, một mặt gánh vác nhiệm vụ bảo vệ cánh của đội Canh Tư Linh, đồng thời chuẩn bị cắt đứt tuyến Bình Hán. Chỉ cần Hồ Bắc có thể chiếm được, nhìn về các tỉnh phía Nam, vốn muốn độc lập với phương Bắc, rất có thể sẽ gia nhập liên tỉnh. Mất Hồ Bắc, toàn bộ chiến cuộc sẽ thất bại.

Trong khi đó, đệ nhất quân của Trần Hoạn và quân Tào Côn Giang Hữu cũng sẽ phản công Ngạc Châu và Mạn An. Sư đoàn 1 lập tức chi viện Vũ Hán. Quân tác chiến số 2 Hà Nam cũng sẽ xuôi nam, đánh vào cánh quân Nam Hồ Bắc. Hai bên sẽ tạm thời kiềm chế ở các địa phương khác, nhưng ở Hồ Bắc, họ sẽ lập tức ra tay đánh nhau.

Quanh Hoàng Cương, tiếng pháo nổ không ngớt. Đệ Tam Sư của Tào Côn vận dụng toàn bộ hỏa lực, cùng với ba lữ đoàn của Canh Tư Linh chỉ huy, đồng loạt khai hỏa. Hai bên đều liều mạng tiến lên, kết quả đụng độ ngay tại Hoàng Cương. Đầu tiên là quân tiên phong hai bên xảy ra giao tranh nhỏ, sau đó đại quân hai bên ào vào, chiến tuyến mở rộng về phía bắc ven sông, điên cuồng pháo kích và bộ binh công kích.

Đội quân của Canh Tư Linh được tăng cường bốn khẩu lựu pháo 105mm do Pháp chế tạo, cùng với pháo binh và cối trong công sự, hỏa lực áp đảo so với quân Bắc đối diện. Nhưng Đệ Tam Sư vẫn luôn là tinh nhuệ nhất của quân Bắc, trong các cuộc đổ sức bộ binh, Cán quân và Lữ 18 nhiều lần công kích đều bị đánh lui. Canh Tư Linh điều một đoàn quân từ Lữ 18 muốn vòng ra phía bắc. Nhưng đối diện, Tào Côn cũng có ý định tương tự, hai bên đụng độ đội quân vòng ra, vừa giao chiến đã đánh ngang sức.

Ba lữ đối đầu ba lữ, Cán quân có sức chiến đấu rất mạnh. Lữ 18 lại được trang bị tốt, còn có ngạo khí đặc trưng của Đệ Cửu Sư, Đệ Tam Sư của quân Bắc thì càng không cần phải nói. Hai bên đều liều mạng duy trì thế công, muốn giành chiến thắng trong trận đầu, nhưng cuối cùng vẫn không thể đột phá, chiến đấu ác liệt kéo dài bốn ngày, ai cũng cảm thấy mệt mỏi. Bờ bắc Trường Giang trong trận chiến này, thương vong hai bên đều nặng nề, là trận chiến ác liệt nhất từ trước đến nay.

Cùng lúc đó, ở nam ngạn Trường Giang, từ Mạn Thà, Giang Bắc quân và Cán quân cùng với hơn ba lữ đoàn, cùng với Đệ Nhất Tác Chiến Quân của Trần Hoạn cũng chạm trán tại khu vực Chúc Thắng Cầu. Sư đoàn Diêu Mưa Bình của Quảng Đông là đội quân xuất thân từ Quảng Đông, lúc đó tinh hoa của Quảng Đông, cơ bản đều là lực lượng vũ trang của đội quân này. Sau này được Mưa Thần thu nhận, mới thoát khỏi số phận bị phân tán. Đội quân này không có chỗ dựa, sau khi trải qua hai đoàn quân Giang Bắc thay phiên nhau phục vụ, đã hoàn toàn hòa nhập vào hệ thống Giang Bắc quân.

Đệ Nhị Sư của Đệ Nhất Tác Chiến Quân của Trần Hoạn là đội quân lâu năm, có sức chiến đấu nhất định. Đệ Bát Sư lại là từ quân chuẩn bị mở rộng ra, chưa có nhiều công trạng. Lữ 9 thì là tàn binh của Ngạc quân cải biên mà thành, vốn đã bất hòa với quân Bắc. Mặc dù có năm lữ binh lực, nhưng khi bị Giang Bắc quân tấn công, lại nhất thời chọn thế thủ. Tại cao điểm khu vực Chúc Thắng Cầu, dựa vào hiểm địa mà phòng thủ, trong khi đó đội quân của Diêu Mưa Bình cũng phát động xung phong quyết liệt, nhưng nhất thời cũng không thu được kết quả lớn.

Hai bên tại Hồ Bắc, chiến sự tạm thời giăng co.

Trong khi đó, các thế lực ở Trung Quốc, khi thấy hai quân nam bắc chính thức giao chiến, cũng bước vào trạng thái sôi động chưa từng có.

Chiến sự còn thảm khốc hơn cả cuộc chiến Ngạc Cán, cũng cho họ thấy được quyết tâm của Viên Thế Khải và Mưa Thần.

Từ sau khi chiến sự chính thức bắt đầu, phòng tác chiến trong hang hổ ở Từ Châu đã bước vào thời kỳ bận rộn nhất. Các tham mưu trong phòng tác chiến kê giường xếp, tùy thời dựa vào tình hình chiến sự mà đưa ra kế hoạch, điều chỉnh bố trí. Với tư cách là quân nhân, càng là thời khắc này, họ càng cảm thấy hưng phấn. Giang Bắc quân không ngừng mở rộng, vốn đã mong đợi một trận chiến.

Văn phòng của Mưa Thần thì đặt ngay bên cạnh phòng tác chiến, cơ hồ cả ngày đều ở đây. Vài trợ thủ đặc lực của hãn, cũng ngày đêm ở bên cạnh hãn. Về phần chuyện chính trị, hãn nhất thời còn chưa bận tâm. Đã động thủ, trước hết phải ở trên quân sự tạo ra thành tựu, sau đó mới có thể nói đến chuyện khác! Mặc dù lần này hãn dùng kế đánh nhanh thắng nhanh, muốn thúc đẩy cục diện phát triển theo hướng có lợi cho mình không đạt được. Nhưng với Viên Thế Khải, sớm muộn gì cũng có một trận chiến, cứ thử xem sao! Thực lực của quân Bắc đang không ngừng tăng cường, vào thời điểm này, trước hết làm suy yếu bọn chúng, có lẽ là một lựa chọn tốt.

Hãn nằm sấp trên bàn đồ, cẩn thận dùng bút chì đỏ lam đánh dấu chiến tuyến hai bên ở Hồ Bắc, điện báo quân tình từ các nơi truyền đến chất thành một đống bên cạnh hãn, Ngô Hái đang bận rộn viết tóm tắt và phê bình chú giải một cách tỉ mỉ. Tư Mã Trạ thì hai mắt sáng ngời, cũng nằm sấp trên bàn đồ, cùng hãn trao đổi.

Tư Mã Trạ đột nhiên hỏi Ngô Hái một câu: "Quân Bắc của Tân Phổ Đường có động tĩnh gì không? Hà Nam Đệ Nhị Quân đã xuất phát gia nhập chiến tuyến Hồ Bắc chưa?"

Ngô Hái ngẩng đầu nhìn hãn một cái: "Hà Nam Đệ Nhị Quân xem ra đã chuyển ồ..... Lữ Dạy Bảo dường như có lẽ đã tiếp xúc với bọn họ, bây giờ

vẫn đang xác nhận."

Tư Mã Trạh ngẩng đầu lên, hướng về phía Mưa Thần nói: "Có cơ hội!".

STT 126: Chương 3: Quyển nhất: Thống nhất con đường

Chương 3: Quyển nhất: Thống nhất con đường

Chương 27: Cơ hội tới

An được quân như dòng lũ hồng thủy cuộn cuộn đổ về phương nam, đội quân anh hùng này vừa mới giành lại được chiến thắng bên ngoài. Bụi đường trường còn chưa kịp gột rửa, thậm chí chưa kịp tận hưởng chút vui sướng của chiến thắng, đã phải hướng nam xông pha. Nơi đó đang chờ đợi bọn hắn là gì, An được quân sẽ đi về đâu, cho đến cả những lính bắn súng trường thuộc nhóm binh nhì cũng không hề hay biết. Bọn hắn chỉ biết rằng, kẻ nào muốn ngăn cản An được quân, ngăn cản đội quân viễn chinh hàng ngàn dặm của dân tộc này trở về nhà, thì thứ đang chờ đợi bọn hắn chính là sự sụp đổ và diệt vong.

Kỵ binh đoàn của Nguyên dạy bảo hiện tại đang giương cao quân kỳ của kỵ binh đoàn “Lang Cư Tư”, còn bộ binh đoàn thứ hai của An được quân thì là bộ binh đoàn “Cô Diễn Sơn”. Lưu thủ bộ binh đoàn thứ nhất của An được quân thì được ban tặng danh hiệu bộ binh đoàn “Đường Nỗ Ô Lương”. Đây cũng là phần thưởng duy nhất mà gì Toại có thể ban cho những thuộc hạ trung dũng của mình.

Nhìn những binh sĩ dưới trướng mệt mỏi nhưng lại hùng hực tinh thần, gì Toại cảm thấy nặng nề trong lòng. Trong vòng bảy ngày, đội quân trở về phương nam đã toàn bộ được cải tổ thành kỵ binh, vượt hơn một ngàn bốn trăm dặm đường, chỉ mang theo một cơ sở đạn dược cùng sáu khẩu sơn

pháo, hẳn đã trang bị toàn bộ cho Đường Nỗ Ô Lương đoàn. Mắt thấy miếu Con Sò đang ở ngay trước mắt, chỉ còn cách một ngày đường. Đến khi hợp quân với đội quân lưu thủ ở miếu Con Sò, thì thử thách dành cho An được quân mới thực sự bắt đầu. Cách Giang Bắc, Thiên Sơn vạn thủy, làm thế nào để bảo toàn đội quân này, là trách nhiệm nặng nề đè lên vai hẳn.

Ở phía trước, đội kỵ binh trình sát như mũi nhọn của quân đội đang cuốn lên một màn bụi mù, cực nhanh tiến về phía hẳn. Lý Duệ ngênh đón, bọn kỵ binh xuống ngựa báo cáo điều gì đó, rồi cúi chào rời đi.

"Rõ ràng, ở phụ cận miếu Con Sò đã phát hiện dấu hiệu hoạt động của chủ lực Ô Thái, bọn chúng biết chuồng cỏ bị hủy diệt, muốn cướp bóc trạm binh miếu Con Sò, nơi có nhiều vật tư dự trữ, để chuẩn bị qua mùa đông! Chúng ta phải sớm đưa ra quyết định!"

Thần sắc của Lý Duệ không lộ ra vẻ gì là khẩn trương, chỉ là giọng điệu gấp gáp đã để lộ ra một chút cảm xúc thật trong lòng hẳn: "Kỵ binh trình sát của chúng ta đều có thể phát hiện chủ lực Ô Thái, bọn chúng chắc chắn cũng đã sớm phát hiện đội quân này của chúng ta đang tiến về miếu Con Sò... Không biết bọn chúng có lựa chọn giao chiến với chúng ta hay không."

Gì Toại vô thức nhìn xuống địa hình, mặt trời vẫn còn trên cao, cách lúc trời tối cũng chỉ còn hai canh giờ. Xung quanh địa hình trống trải, chính là nơi tốt để kỵ binh xung phong. Hẳn trầm giọng hỏi Lý Duệ: "Có động tĩnh gì của Bắc Dương quân không?"

Lý Duệ chỉ lắc đầu: "Đội kỵ binh mũi nhọn của chúng ta đã rời xa chúng ta một ngày đường, bọn chúng chỉ đến trước miếu Con Sò, liên lạc với quân giữ thành. Động tĩnh của Bắc Dương quân vẫn chưa rõ, có lẽ còn cách xa nơi này... Tôi đoán bọn chúng sẽ tạo thành phòng tuyến trên tuyến Kinh Tuy, lại ngăn chặn mấy cái lỗ hổng bên ngoài Trường Thành, khiến chúng

ta không thể về nhà. Muốn quyết chiến trên thảo nguyên, ngoài Bát Thập đoàn ra, Bắc Dương quân khác không có gan đó!"

Nghĩ đến Bát Thập đoàn, gì Toại lại nhớ đến Trương Chi Giang, người hiện đang bị giam giữ theo quân. Hắn có chút phiền muộn lắc đầu, quả quyết hạ lệnh: "Truyền lệnh, thông báo cho bộ đội, dừng lại! Phái thêm kỵ binh ra ngoài, liên lạc với miếu Con Sò. Đối với Ô Thái, bày sới đối kia, chúng ta không được chủ quan. Cô Diễm Sơn đoàn hôm nay phải trấn thủ trận địa trắng đêm! Lập tức an bài cắm trại... Ban đêm nếu gặp địch quấy rối, không được tùy tiện nổ súng, chú ý tiết kiệm đạn dược!"

Sau khi nhận được mệnh lệnh của gì Toại, toàn bộ hơn năm ngàn người của An được quân nhanh chóng triển khai cắm trại. Xây dựng công sự, đào chiến hào, phân bố điểm hỏa lực. Trên thảo nguyên tiến quân, trong tình huống bị đại cổ mã phi vây quanh, những công việc này không thể lơ là một chút nào. An được quân hiện tại, ngoài chính mình ra, có thể nói xung quanh đều là địch nhân.

Nhìn Trương Chi Giang đang buồn bã đi lại trong doanh trại bộ đội, quân trang trên người hắn đã bỏ đi ve áo và quân hàm, chấp tay sau lưng đi quanh trước lều vải bộ tư lệnh. Mấy tham mưu của An được quân đi ngang qua hắn, đều làm như không thấy. Cái vẻ tôn kính thành giáo, coi vị quân nhân này là lão quân vụ, lão tiền bối trước kia đã hoàn toàn biến mất.

Gì Toại chậm rãi bước tới, muốn mở miệng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng: "Chi Khương huynh..."

Trương Chi Giang ngẩng đầu lên, nhìn gì Toại đứng sau lưng hắn, cười khổ nói: "Sáng tỏ, hiện tại ta là tù binh của các người, không cần khách khí như vậy... Nói thật, ta cũng thấy tiếc cho mình vì không phải là người của An được quân. Các người chiếm được chuồng cỏ, cũng là vì nguyện vọng

của chúng ta, những lão quân nhân trấn thủ biên cương, An được quân... Ta chỉ có thể chúc các người có thể bình an trở về phương Nam."

Gì Toại đột nhiên kích động, một tay đề lên vai Trương Chi Giang: "Chi Giang huynh, vì sao huynh không cùng chúng ta làm một trận? Viên Thế Khải lại đâm sau lưng chúng ta, An được quân, khi chúng ta vì nước bắc chinh, thì biết hẳn là hạng người gì rồi. Ít nhất ở Giang Bắc quân, ta còn chưa phát hiện mưa thần có hành động gì tổn hại đại nghĩa dân tộc. Đất nước giao vào tay hẳn, còn không bằng thay người khác làm! Chỉ cần huynh bằng lòng, An được quân... Cho dù sau này chúng ta có thể bình an trở lại Giang Bắc, ta có thể đảm bảo ít nhất là đoàn trưởng! Đất nước thiếu những quân nhân tốt như huynh... Chi Giang huynh, làm một trận, chúng ta còn phải sống vai cùng nhau về mảnh đất này!"

Trương Chi Giang chậm rãi lắc đầu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt lời vào trong. Hẳn thở dài, rồi lại từ từ bỏ đi. Bóng đêm dần buông xuống, nghĩ đến việc mình sắp phải một lần nữa bước vào chiến trường nội chiến, gì Toại trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

"Sư trưởng, người có chắc chắn con đường mình đi là đúng đắn không?" Gió bắc trên thảo nguyên Mông Cổ gào thét, chợt có vài tiếng chiến mã hí vang truyền đến, lại càng khiến bóng đêm trên thảo nguyên thêm phần thê lương.

Hồ Bắc, Ngạc Đông, Ngạc Nam, lúc này vẫn còn chiến hỏa đan xen. Tuyến Kinh Hán và trong Trường Giang đều trở thành những con đường vận chuyển quân sự bận rộn nhất. Các cường quốc đối với cuộc chiến này, ý kiến lại giống như lúc khôi phục, vẫn giữ vững lập trường trung lập. Tại tô giới năm nước ở Hán Khẩu, đã tăng cường quân đội, bốn nước lớn cho vay tiền cũng đã hoàn toàn dừng lại.

Trong số họ, ý kiến có phần khác nhau. Anh và Nhật đều chủ trương duy trì Viên Thế Khải, một lần nữa phong tước tể tướng Trường Giang. Cho rằng Viên Thế Khải đã bày tỏ thiện chí hợp tác với các cường quốc, duy trì một chính phủ như vậy, đối với tương lai địa vị của các cường quốc tại Trung Quốc là rất có lợi. Nước Nga lại vì chính phủ Viên Thế Khải thành lập quân phòng thủ biên giới phía tây bắc, thái độ cứng rắn trong các vấn đề đối ngoại, nên giữ thái độ dè chừng, cho rằng đây vẫn là một cuộc nội chiến của Trung Quốc, vì các nước chưa công nhận chính quyền dân quốc, nên cứ chờ xem tình hình biến đổi. Mỹ và Đức lại cho rằng chính phủ Viên Thế Khải trong vòng mười tháng đã thay ba nội các, sắp sửa thành lập nội các thứ tư trong cái gọi là chiến tranh. Trong thời gian ngắn ngủi nắm quyền, chính phủ lại không kiểm soát được lực lượng địa phương. Nhiều lần xảy ra binh biến, trong vòng mười tháng đã xảy ra nhiều cuộc nội chiến, giữa Tô Nam, Ngạc Cán, Tứ Xuyên vẫn kéo dài nội chiến cho đến bây giờ, cho rằng hẳn hoàn toàn không thể khống chế tình hình.

Lần này chiến tranh giữa Giang Bắc quân và Bắc Dương quân, nguyên nhân cũng là do hãn cường ép cải biến An được quân mà thành, hẳn rõ ràng đã trở thành nhân tố bất ổn lớn nhất của Trung Quốc. Hơn nữa, tài chính của chính phủ cực kỳ khó khăn, không có khả năng thực hiện các điều ước. Hiện tại vẫn duy trì hãn, có phải là một hành động không sáng suốt? Hay là giống như lúc khôi phục, vẫn giữ thái độ trung lập, chờ đợi người Trung Quốc tự quyết định. Trong miệng đại diện nước Mỹ, không hề che giấu việc mưu thần ở Giang Bắc áp dụng chính sách mở cửa, đối xử bình đẳng với các thế lực cường quốc.

Mà nước Anh, vì sự kiện Võ Huyệt lần trước, vi phạm nguyên tắc hành động thống nhất của các cường quốc tại Trung Quốc, đã bị cảnh cáo. Lần này, vì ý muốn hành động một lần nữa không đạt được sự thống nhất, các cường quốc trong cuộc chiến này, tạm thời vẫn áp dụng thái độ quan sát.

Lúc này, tại Bắc Kinh, tin tức mơ hồ truyền ra, Viên Thế Khải lấy Vương Vái chào Đường làm đại diện, dường như đang bàn bạc với Nhật Bản về vấn đề quyền lợi ở Đông Bắc, thông qua một bản điều ước ngoại giao chính thức. Mặc dù nội dung cụ thể vẫn chưa rõ, nhưng có vẻ liên quan đến kế hoạch đường sắt thế giới lớn Harriman ở Đông Bắc, vốn đã thất bại trước đó, cùng với việc thế chấp các mỏ ở Đông Bắc, và cả kế hoạch kéo dài thời hạn thuê tô giới ở Quan Đông Châu và Lữ Thuận Cảng. Đổi lại, Nhật Bản sẽ cho vay sáu ngàn vạn yên, chia làm ba đợt, đợt đầu một ngàn vạn yên đã được giải ngân, dùng làm chi phí động viên của Bắc Dương quân. Tuy nhiên, công sứ Nhật Bản hiện đang về nước báo cáo công tác, còn Viên Trung ương thì kiên quyết không thừa nhận chuyện này.

Trên trận địa pháo binh của Giang Bắc quân, một quả khí cầu quan sát khổng lồ từ từ bay lên. Khí cầu được sơn màu trắng, dưới ánh mặt trời chói chang. Nó từ từ bay lên trong gió nhẹ mùa đông, đạt đến độ cao khoảng hai trăm mét. Hai sĩ quan pháo binh mang quân hàm lục sắc đang cẩn thận quan sát trận địa Bắc Quân đối diện từ trong giỏ treo, thỉnh thoảng đánh dấu các mục tiêu bắn phá lên bảng kẽm. Phía sau khí cầu quan sát, đội pháo binh chủ lực của Canh Tư Linh đang sẵn sàng.

Bốn khẩu pháo 105 ly, pháo đoàn tăng cường súng lựu đạn. Hai mươi bốn khẩu pháo do Pháp chế hoặc Thượng Hải chế 75 ly sơn pháo, mười sáu khẩu 75 ly dã pháo, tất cả đều đang chờ lệnh khai hỏa. Sau khi sĩ quan quan sát truyền đạt tọa độ bắn cho trận địa thông qua đường dây điện thoại nối với khí cầu, mặt đất dường như rung chuyển, từng đợt khói trắng bốc lên từ trận địa pháo binh. Vô số đạn pháo, mua từ nước ngoài hoặc do các nhà máy vũ khí của Giang Bắc quân sản xuất, gào thét về phía trận địa Bắc Quân.

Canh Tư Linh nép mình trong hầm trú ẩn, nhìn trận địa Bắc Quân đối diện rung chuyển, từng cột khói đủ hình dạng bốc lên. Hắn quay sang Âu

Dương Võ cười nói: "Đình Chiêu huynh, Tổng tư lệnh bộ có ý gì đây? Ngày nào cũng bắt chúng ta bắn hàng trăm hàng ngàn quả đạn pháo. Nhưng bộ binh tấn công thì đã dừng từ hôm qua. Cứ lãng phí đạn dược thế này, dù Giang Bắc quân có nhiều vốn đến đâu cũng không chịu nổi!"

Âu Dương Võ há miệng cười, hẳn đã kể vai chiến đấu với Giang Bắc quân nhiều ngày, nhưng vẫn có chút không quen với phong cách cầm pháo đứng máy bắn của họ, màng nhĩ ong ong khó chịu. Nghe đội trưởng Canh hỏi, hẳn chỉ cười trừ. Với tư cách là Giang Tô đốc quân, sư trưởng Sư đoàn 1 Lục quân Giang Tây, mà lại phải chịu sự chỉ huy của lý trưởng Giang Bắc quân, hẳn cũng có chút ý kiến. Hẳn là người tốt nghiệp trường quân đội chính quy, đã được huấn luyện quân sự bài bản. Đừng nói về địa vị, ngay cả về học thuật quân sự, hẳn cũng có chút xem thường vị quân nhân trẻ tuổi trước mặt. Nhưng Canh Tư Linh là tâm phúc của Đại tướng gì đó của Giang Bắc quân, hơn nữa, hiện tại hẳn đã hoàn toàn bị trói vào con thuyền lớn Giang Bắc quân, nên đành chấp nhận sự sắp xếp này.

Hắn nép vào bên cạnh Canh Tư Linh, nhú mào nói: "Vũ Tư lệnh sắp xếp như vậy, ta cũng không biết có ý gì. Lực lượng của ba lữ chúng ta sung túc, hỏa lực cũng mạnh hơn Bắc Quân đối diện, sĩ khí của bộ đội cũng cao, liều mạng xông lên cũng được. Sớm chiếm được Vũ Hán, thì sớm chủ động, chứ không biết đến bao giờ mới xong!"

Canh Tư Linh giơ ống nhòm lên, định nói gì đó thì pháo binh Bắc Quân cũng bắt đầu phản pháo. Một quả đạn pháo rơi xuống chiến hào gần đó. Chấn động lớn khiến lớp gỗ thô trên cùng của chiến hào rung lên, đất đá lạnh lẽo rơi xuống. Âu Dương Võ rút người lại: "Trường Phù huynh, vị trí chỉ huy của huynh vẫn không nên ở quá gần phía trước. Chúng ta đều là những người nắm giữ chỉ huy đại quân, việc đặt vị trí chỉ huy trong tầm hỏa lực của địch là vô nghĩa! Ta đề nghị huynh nên trở về sở chỉ huy phía sau."

Canh Tư Linh chỉ lắc đầu, chuyên tâm quan sát trận địa đối diện. Âu Dương Võ bất đắc dĩ thở dài, ở lại cùng hãn quan sát. Sĩ quan xuất thân từ Giang Bắc quân đều là những kẻ liều mạng, một đám đeo huy chương Thanh Quân liền coi mình là đao thương bất nhập. Không tự chủ được, hãn lại nhớ đến đêm Võ Xương. Dưới hỏa lực điên cuồng của Ngạc quân, một đám hán tử mình trần hô to "Thanh Quân sẽ, mỗi người tự chiến!" rồi nhảy lên bến tàu Võ Xương.

Pháo binh Bắc Quân, dù về số lượng hay dự trữ đạn dược, đều không bằng pháo binh Giang Bắc quân. Pháo của họ chỉ mang tính tượng trưng, bắn vài phát rồi im lặng. Canh Tư Linh nặng nề vỗ vào bức tường chiến hào cao ngang ngực: "Nếu Tư lệnh chịu phát động lại cuộc tổng tấn công của đội chúng ta, mười ngày, ta chỉ cần mười ngày, nhất định đánh tới Vũ Hán! Bộ tham mưu rốt cuộc là có kế hoạch gì? Thật * ghen chết ta rồi!"

Âu Dương Võ chỉ nghĩ đến chuyện của mình. Hiện tại chiến tuyến đang mở rộng toàn diện ở Hồ Bắc, đội Canh Tư Linh ở tuyến Hoàng Cương đối đầu với quân Giang Hữu của Tào Côn, đội Diêu Mưa Bình ở vùng Chúc Thẳng Cầu đối phó với đệ nhất tác chiến quân của Trần Hoạn. Trong khi lữ của mình định tham gia chiến trường, thì lại bị đệ nhị tác chiến quân của Lô Chấn Xuân từ Hà Nam đánh thọc sườn. Ba đội quân triển khai thế trận ở hai bên bờ Trường Giang, đánh nhau với đối thủ của mình, song phương đều tạm thời giăng co. Mười bảy đoàn quân Nam quân, hai mươi bảy đoàn quân Bắc quân hỗn chiến thành một đoàn, song phương đều không tiến lên được.

Nếu là hãn chỉ huy bộ đội, hiện tại Giang Bắc Dạy bảo lữ và đội Canh hoàn toàn có thể hợp thành một mũi nhọn, thừa dịp khoảng trống giữa quân Giang Hữu ở Vũ Hán và đệ nhị tác chiến quân từ Hà Nam quá lớn. Tập trung chủ lực, đánh tan một tuyến địch, như vậy cục diện Hồ Bắc sẽ hoàn

toàn thay đổi. Nhưng hiện tại, binh đối binh, tướng đối tướng, đánh nhau náo nhiệt, thực chất chỉ đang lãng phí binh lực và nhuệ khí của bộ đội. Thời gian càng kéo dài, phải biết rằng căn cơ của Giang Bắc quân cũng chưa vững chắc.

Mưa Thần ở xa Từ Châu, rốt cuộc hẳn đang có ý đồ gì? Nhìn hẳn dọc theo Tân Phổ đường bắc phạt, còn quét sạch mấy lần, chỉ huy bộ đội hành động nhanh nhẹn thật sự, xưa nay không giống như ở Hồ Bắc đánh nhau dây dưa như vậy. Rốt cuộc bước đi tiếp theo của Giang Bắc quân là gì?

Trong phòng tác chiến của hang ổ, người đến người đi, tham mưu tác chiến, tham mưu tình báo bận rộn, thân ảnh khắp nơi có thể thấy, mười mấy bộ điện thoại thay phiên nhau phát ra tiếng chuông chói tai. Tại vị trí chỉ huy quan trọng nhất của Giang Bắc quân, tất cả mọi người đều dồn hết tâm sức vào trận đại chiến này.

"Cái gì? Dạy bảo lũ điều giáo ba dám hiện tại đã đến Phụ Dương? Tốt tốt tốt, ra lệnh cho bọn họ lập tức chinh đồn, bổ sung đạn dược, điều chỉnh súng ống!"

"Trưởng sư trưởng gửi điện báo, Sư đoàn 1 Lục quân An Huy đã điều động đoàn ba, đoàn bốn và toàn bộ kỵ binh của sư về Phụ Dương, dự kiến... 22 ngày đến Phụ Dương!"

"Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!"

"Tư Mã trưởng phòng, lũ độc lập sư thứ chín đã thông qua xe lửa chuyển vận đến con trai phụ, trước ngày 22 chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ tập kết."

Tư Mã trạm, với tư cách là tham mưu trưởng phòng của bản doanh tạm thời, hiện tại đã hoàn toàn cướp đi danh tiếng của Ngô Hái. Ngô Hái hiện

tại, càng ngày càng giống quân lệnh bộ trưởng của Giang Bắc quân, phụ trách công tác quản lý toàn quân. Mà đảm nhiệm chức năng tham mưu, vạch ra kế hoạch tác chiến, phối hợp với Mưa Thần chỉ huy bộ đội, chính là vị quân nhân Hồ Nam trẻ tuổi này, người ngày càng được coi trọng.

Các nơi bộ đội điều động như thủy triều tập hợp về nơi này. Hãn chăm chú nhìn vào tình báo về Bắc Quân, chen chúc đến trước mặt hãn qua đủ mọi con đường. Hãn ngồi trên chiếc ghế mà Mưa Thần thường ngồi, chân gõ nhịp trên sa bàn, nhíu mày suy nghĩ. Vô số con số lướt qua trong đầu hãn, địa hình, ta tình, địch tình, trang bị, thời tiết... Phải cân nhắc rất nhiều chuyện. Hãn chuyên chú đến mức, ngay cả khi Mưa Thần bước vào phòng tác chiến cũng không để ý. Một tham mưu muốn nhắc nhở hãn, lại bị Mưa Thần ngăn lại.

Mưa thần vừa tiếp kiến xong mấy nhóm đại biểu, ứng phó với đám phóng viên. Giang Bắc quân trong lần hành động này đã định sẵn, sau khi ngừng chiến ở Ngạc Cán, Bắc Quân sẽ chủ động tiến công vào tuyến phòng thủ của bọn chúng, đồng thời nhiều lần nhắc đến sự kiện quân An bị bắt. Nhưng bọn chúng lại kinh ngạc phát hiện, những nhân vật quan tâm này không hề bận tâm đến nguyên nhân đánh nhau giữa Nam Bắc. Với những nhân vật am hiểu tình hình chính trị của Dân Quốc, một lão Viên muốn nắm quyền và một Mưa thần đầy dã tâm, sớm muộn gì cũng phải có một trận chiến.

Bọn chúng chỉ quan tâm, Giang Bắc Mưa thần sẽ làm gì? Dựa vào xuất thân từ Đồng Minh hội, lại ủng hộ Tôn Trung Sơn, hay sẽ thành lập một chính phủ tự trị liên tỉnh riêng, rồi tự mình lên nắm quyền? Về vấn đề này, Mưa thần và Tưởng Bách Lý đã sớm chuẩn bị, đều kiên quyết bày tỏ sự tôn trọng pháp luật của Dân Quốc, tạm thời hiến pháp cũng không được phép phá hoại. Lần này thành lập quân tự trị liên tỉnh, không phải là một cơ cấu chính phủ chính thức. Mà là vì Viên Thế Khải ở Bắc Kinh đã phá hủy tạm

thời hiến pháp, phá hủy pháp luật của Dân Quốc, điều này có thể thấy rõ qua mấy lần chính biến. Vì vậy, mới quyết định không phục tùng mệnh lệnh của hãn, phát động phản đối bằng vũ trang, mời Viên Thế Khải xuống đài. Sau đó nhanh chóng tổ chức đại tuyển cử trên toàn quốc, thành lập chính quyền trong đảng. Về phần Mưa thần sẽ đi con đường nào trong tương lai, hãn khiêm tốn cho biết sẽ hoàn toàn phục tùng sự sắp xếp của nội các. Với tư cách là một quân nhân, hãn sẵn lòng dẫn quân trấn thủ biên cương, hoặc giải ngũ về quê.

Đôi khi mọi chuyện thật kỳ lạ, khi chưa động thủ, người ta lo lắng rất nhiều, nhưng một khi đã quyết tâm bắt đầu, những ràng buộc về lợi ích phức tạp cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện. Kẻ nịnh bợ kẻ thắng cuộc, luôn là những kẻ nhiều chuyện nhất.

Nhìn Tư Mã Trạm nhăn mày, đầu óc của vị tú tài số một của Giang Bắc quân chắc chắn đang vận hành hết công suất. Cuối cùng, hãn nhảy dựng lên, làm đổ cả ghế, vỗ vào sa bàn rồi nói: "Chỉ có thể làm như vậy!"

Mưa thần đứng sau lưng mỉm cười nói: "Chỉ có thể làm sao? Thuận Như, người có mấy ý tưởng?"

Tư Mã Trạm lúc này mới phát hiện Mưa thần đã đứng sau lưng, hãn cũng lười chào hỏi, giơ hai ngón tay lên nói: "Hai cái, chỉ có hai ý tưởng. Tôi cần bàn bạc thêm với mọi người, sau đó sẽ trình văn bản lên ngài, xem tư lệnh quyết định thế nào!"

Tư Mã Trạm cùng một đám tham mưu nhanh chóng đưa kế hoạch đến trước mặt Mưa thần, hãn cầm mấy tờ giấy trong tay, vừa đi lại trong văn phòng của Ngô Hải, vừa cẩn thận xem xét, trên mặt không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào. Ngô Hải ngồi trước bàn làm việc, vui đầu phê duyệt công văn. Những ngày này, việc điều động quân đội, tiếp tế quân lương, cùng với

công việc của sở tình báo, khiến vị tham mưu trưởng tài giỏi này xanh mặt, không ngừng uống trà đặc.

Giáp án vẫn là phong cách táo bạo của Tư Mã Trạ, sau khi quân thứ hai tác chiến Hà Nam vì Lữ theo An Huy gia nhập chiến trường Hồ Bắc mà vội vàng điều động. Trong khoảng thời gian quân thứ tư tác chiến điều vào Hà Nam lấp chỗ trống, một lỗ hổng lớn đã xuất hiện ở biên giới Ngạc Dự An Huy. Đây là việc bố trí quân đội dọc theo hai tuyến đường sắt, lại ở trạng thái tác chiến ngoại tuyến, Bắc Quân chắc chắn sẽ xuất hiện trong quá trình điều động của Nam quân. Giang Bắc quân có thể điều động ngay tại Phụ Dương tập kết lữ đoàn thứ ba, An Huy lục quân đệ nhất sư điều lữ thứ hai, sư đoàn độc lập thứ chín tổng cộng sáu lữ đoàn bộ binh tạo thành một đội quân mạnh mẽ, theo Hà Nam vòng ra, đánh vào tuyến Kinh Hán! Trên tuyến Kinh Hán chỉ có sư đoàn thứ nhất là đội dự bị, nếu hành động nhanh chóng, hoàn toàn có thể đánh tan bốn lữ đoàn của sư đoàn này, toàn bộ Bắc Quân Hồ Bắc sẽ rơi vào tình thế bị địch hai mặt. Một trận chiến có thể định Ngạc! Ít nhất quân thứ nhất của Trần Hoán, còn có quân Giang Hữu của Tào Côn, đến lúc đó chỉ có thể giơ tay đầu hàng. Nhưng nhược điểm của giáp án cũng rất rõ ràng, nếu không thể nhanh chóng đánh tan sư đoàn thứ nhất, thì quân thứ tư của Viên Thế Khải ở Bắc Kinh sẽ vượt qua, đội quân này thất bại là điều không cần bàn cãi, cũng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện Giang Bắc!

Ất án là một phương án vòng ra cự ly gần hơn, chỉ đánh vào phía sau quân thứ hai Hà Nam, rất có nắm chắc. Tiêu diệt đội quân có sức chiến đấu không mạnh này, Bắc Quân dưới áp lực của cánh quân mạnh, chỉ có thể rút lui dọc theo tuyến Kinh Hán, nhưng chiến quả sẽ không được phong phú như vậy. Bắc Quân dọc theo tuyến Kinh Hán, dưới sự hỗ trợ của lực lượng phía sau, vẫn có khả năng kháng cự. Nhưng đội quân này an toàn, có thể không cần lo lắng. Nhưng việc chiếm được Vũ Hán, có thể nói là không có vấn đề gì.

Cuối cùng sẽ áp dụng phương án nào? Quyết định của mình, rốt cuộc nên làm thế nào?

Nguồn nâng cấp: thiên . lời . trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó.

STT 127: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 28: Thẳng ...

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 28: Thẳng tiến Hà Nam

Mấy chục kỵ khoái mã như gió lướt qua An Huy Bắc Đại, người dẫn đầu là một sĩ quan mặt mày thanh tú, nhìn chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, trên vai đã đeo lon trung tướng màu đỏ. Hắn chính là Trần Sơn Hà, được Mưa Thần điều từ Dương Châu tới. Thì ra, trong hai vị tướng lĩnh dưới trướng Mưa Thần có tài đánh trận nhất, một người đã được điều đi nơi khác. Hiện tại, sáu cái đoàn quân tập kết tại An Huy Bắc chỉ chờ Trần Sơn Hà đến chỉ huy.

Thì ra, tại Dương Châu, Giang Tô, nhiệm vụ của Lục quân đệ nhị sư cũng rất nặng nề. Mưa Thần đang chuẩn bị thành lập Giang Tô Lục quân đệ tam sư tại Tô Nam, xem như đội dự bị. Thì ra, nơi đó đều là bảo an doanh duy trì, hiện tại xem ra muốn khống chế Giang Tô, áp chế dã tâm của Chiết quân, vẫn còn thiếu rất nhiều. Hắn đang ở Dương Châu trù tính việc kiến lập lính mới, điều chỉnh quân đội đến tận tối mày tối mặt. Mưa Thần vừa ban xuống một đạo mệnh lệnh, muốn Trần Sơn Hà xuất phát ngay trong ngày, đến tiếp nhận chi đội tăng cường tập kết tại An Huy Bắc, đồng thời bàn giao Giang Tô Lục quân đệ nhị sư cho lý trưởng Trương Hùng Phu.

Nghe được tin tức muốn đánh trận, Trần Sơn Hà lập tức lên đường bằng cả xe lẫn thuyền, đến trước thay ngựa, đi đường suốt đêm. Nghe nói muốn để mình mang binh xung trận, vị chiến tướng trẻ tuổi vẫn luôn trấn thủ phía sau này, trong lòng dâng trào nhiệt huyết. Tư lệnh cuối cùng cũng không quên ta!

Dưới hông ngựa, mồ hôi ướt đầm cả phim, thở phì phò, nhưng vẫn phải gắng sức chạy nhanh theo roi quất của chủ nhân. Tham mưu trưởng của Trần Sơn Hà là Thái Hằng Văn, nguyên tham mưu trưởng của Giang Tô Lục quân đệ nhị sư, cất giọng gọi với theo: “Sư trưởng, lập tức còn phải đến Phụ Dương, không cần gấp gáp như vậy! Cho chút thời gian nghỉ ngơi đi, đến nơi còn phải tiếp nhận quân đội, việc còn rất nhiều!” Vị tham mưu trưởng này là người được mang từ Bảo Định đến huấn luyện, rất đặc lực.

Trần Sơn Hà một ngựa đi đầu xông lên phía trước nhất, cười lớn nói: “Nghỉ ngơi cái gì! Ta hiện tại đây người đều là tinh thần, chỉ hận không thể sớm một chút đến Phụ Dương..... Văn Hằng huynh, nếu các người không theo kịp, cứ từ từ đuổi theo phía sau!”

Thái Hằng Văn lắc đầu cười khổ, đành phải theo sát vị cấp trên đầy năng lượng này. Tên này, ở Dương Châu chịu đựng lâu như vậy, cũng thật không dễ dàng. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút đồng tình với kẻ địch của Trần Sơn Hà sắp tới.

Liên quan đến việc áp dụng Giáp án hay Ất án, Mưa Thần đã suy nghĩ suốt một ngày. Trong thời khắc quân cơ vạn biến như vậy, hắn lại trì hoãn suốt một ngày, tự giam mình trong văn phòng suy nghĩ. Chờ đến khi hắn hạ quyết tâm, các tham mưu mới dám tụ tập trong phòng tác chiến, không dám rời đi, vây quanh bàn đồ mà bàn luận âm ỉ.

“Nếu khai thác Ất án, một lần nữa vòng qua Hà Nam, tính cả thời gian xuất phát từ An Huy, bốn năm ngày là có thể đánh tới Tín Dương, tìm cơ hội công kích sườn của Lôi Chấn Xuân. Lúc này, quân của Nguyên đoán chừng còn chưa đến Hứa Xương đâu! Một trận chúng ta tiền hậu giáp kích, có thể nói là trăm trận trăm thắng, rủi ro lại nhỏ. Ta kiên quyết ủng hộ Ất án! Tào Côn, Giang Hữu Quân lung lay, ngoài việc rút lui dọc theo Vũ Hán, còn có biện pháp nào? Rút lui chậm một bước, ít nhất quân của Trần Hoạn Thử nhất cũng phải ném một bộ phận xuống!”

Nghe được lời nói của vị tham mưu tác chiến này, không ít người đều gật đầu tán thành. Chỉ có Tư Mã Trạ đứng trước bản đồ, ánh mắt chăm chú vào tuyến Kinh Hán, từ Tín Dương, Võ Thắng Quan tiến vào Hồ Bắc, gặt gao nhìn chăm chăm. Tư lệnh chậm chạp không quyết định, cũng là vì nơi này.

Tín Dương và Võ Thắng Quan, nơi đó cắm vài lá cờ nhỏ, chính là nơi đóng quân của Lục quân đệ nhất sư, trung tâm của Bắc Dương. Không chỉ đảm bảo thông lộ tiếp tế cho Bắc Quân tác chiến tuyến Hồ Bắc, mà còn có thể tùy thời chi viện cho tuyến Hồ Bắc, vững vàng ngăn chặn con đường vòng quanh theo Giáp án. Đội quân này đã thành quân lâu năm, trong đó cờ binh cũng đã phân tán nhiều. Mặc dù có bổ sung, nhưng đã mang dáng vẻ già nua. Nếu đối đầu trực diện, Tư Mã Trạ tin chắc, chi đội của Trần Sơn Hà hoàn toàn có thể đánh tan hẳn.

Nhưng, Bắc Quân chi viện phía sau thì sao? Thời gian, không gian chuyển đổi có kịp hay không? Trong Giáp án mà mình tự tay vạch ra, chi đội của Trần Sơn Hà phải trong vòng năm ngày, nhảy vào Tín Dương. Sau đó, trong hai ngày đánh tan bốn cái đoàn của đệ nhất sư, chiếm cứ Tín Dương và Võ Thắng Quan, cắt đứt tuyến Kinh Hán, làm đứt gãy con đường tiếp tế và chi viện của Bắc Quân cho Hồ Bắc. Sau đó, lấy chủ lực nam tiến, Bắc Quân trong Hồ Bắc, một tên cũng đừng hòng trở về! Nếu thời gian chậm trễ một chút, đại đội Bắc Quân chi viện đến.....

Quyết định này thật sự rất khó đưa ra. Nhưng Tư Mã Trạ tin chắc, Tư lệnh cần một chiến thắng lớn, đánh một trận kết thúc cục diện Trường Giang! Nếu chiến sự tiền tuyến kéo dài, những khuyết điểm trong nội bộ của mình sẽ nổi lên, đến lúc đó, cái khối đoàn thể khổng lồ Giang Bắc quân này, không biết sẽ xảy ra biến số gì. Dù sao, phương Bắc hiện tại vẫn là chính phủ a!

Cửa phòng tác chiến bị đẩy ra, ánh mắt mọi người đều tập trung vào cánh cửa. Mưa Thần đang đứng ở đó, đánh giá nơi này, một nơi mờ mịt sương khói. Thần sắc của hắn không hề nặng nề như tưởng tượng, mà lại mang vẻ thông dong khác thường. Tư Mã Trạh thầm cười một tiếng, ngoài lỏng trong chặt sao? Nhưng nói cũng kỳ lạ, nhìn Mưa Thần thông dong mà tràn đầy tự tin, không khí căng thẳng trong phòng tác chiến cũng có chút buông lỏng.

Mưa Thần sải bước đi tới: “Thuần Như, ghi chép mệnh lệnh!”

Tư Mã Trạh lớn tiếng đáp: “Dạ!” Lấy ra sổ ghi chép công văn, liền chờ bắt đầu ghi chép. Các quân quan đều đứng nghiêm, ánh mắt chăm chú nhìn Mưa Thần.

“Ta đã hạ quyết tâm, mệnh lệnh như sau:

“Giáp, chi đội Trần Sơn Hà, từ 24 mặt trời mọc xuất phát! Lấy sáu đoàn bộ binh tăng cường hai doanh pháo binh, một doanh quân nhu, hai doanh kỵ binh, một doanh công binh cùng các bộ đội khác. Từ Hoài Tân tiến vào Hà Nam! Đi qua Hoàng Xuyên, hướng tây chuyển, từ La Sơn mà đánh thẳng vào Tín Dương! Hạn định ngày mười một tháng mười một, phải chiếm lĩnh Tín Dương, Võ Thắng Quan một tuyến, cắt đứt tuyến Kinh Hán!”

“Ất, Lục quân đệ nhất sư An Huy, lữ bộ đội thứ hai, xem như chi đội tiếp ứng xuất phát, sớm định ra đi An Huy nam nhiệm vụ hủy bỏ. Chi đội này do sư trưởng Trương Chí Hạc, Lục quân đệ nhị sư An Huy, dẫn đầu, đóng quân tại Tân Thái, Chính Dương một tuyến, yểm hộ sườn của chi đội Trần Sơn Hà. Đồng thời, làm uy hiếp cho quân địch!”

“Bính, nguyên hai mươi một bảo an doanh trong An Huy, mười doanh ở An Huy Bắc, chinh biên thành Lục quân An Huy đệ nhất lữ. Mười một doanh ở An Huy Nam, chinh biên thành Lục quân An Huy đệ nhị lữ. Duy

trì phòng ngự tỉnh An Huy, đồng thời theo dõi chặt chẽ động tĩnh của Chiết Giang!”

“Đinh, Lục quân đệ nhị sư Giang Tô, lấp phòng Tô Nam, tiến vào chiếm giữ Tô Châu. Nguyên các bảo an doanh Giang Bắc chinh biên thành Lục quân Giang Tô đệ tam sư, các bảo an doanh Tô Nam chinh biên thành Lục quân Giang Tô đệ nhất lữ. Duy trì phòng ngự tỉnh Giang Tô, chống đỡ hướng Từ Châu. Đồng thời, chú ý động tĩnh của Chiết Giang! Toàn bộ việc chinh biên các bộ đội mới, do tham mưu trưởng Ngô Niệm Tôn phụ trách.”

“Mậu, tuần phòng hạm đội Trường Giang tổ chức một chi đội tinh nhuệ, yểm hộ hải quân lục chiến doanh khổng chế một tuyến Cửu Giang. Bao gồm cả các pháo đài sông Âm, Kim Kê Sơn thuộc quyền quản lý của hải quân, phong tỏa nghiêm ngặt Trường Giang. Đồng thời, dùng pháo hạm trợ giúp lục quân tác chiến, trong tình huống có lợi, yểm hộ hải quân lục chiến doanh tiến hành đổ bộ tác chiến.”

“Kỷ, còn lại thông tin, binh trạm, cần vụ, tiếp tế, bệnh viện dã chiến, các loại sự vụ, do tham mưu xử thống nhất định ra an bài, lại phát lại bổ sung văn bản mệnh lệnh chi tiết! Toàn bộ các bộ phải nghiêm túc tuân theo chấp hành, nếu có ai làm hỏng đại sự, quân pháp xử lý!”

Nghe được quyết tâm của Mưa Thần, Tư Mã Trạm coi như đã hiểu. Người này đã là phá thuyền, lại một lần nữa toàn diện động viên Giang Bắc! Chi đội Trần Sơn Hà vẫn là khai thác Giáp án, quả quyết xuất kích Tín Dương, chính diện quyết chiến đang ở trước mắt! Bất kể thế nào. Nghe được mệnh lệnh cổ vũ lòng người như vậy, cảm giác kích động của một quân nhân thuần túy nhất tự nhiên dâng trào. *, liền cùng Mưa Thần đánh cược một phen!

Hắn nghe thấy mình lớn tiếng đồng ý, dám tham mưu sĩ quan vội vã bắt đầu gọi điện, mô phỏng kế hoạch, soạn thảo điện báo, gánh nặng trên vai họ

bỗng chốc tăng thêm. Mưa Thần chỉ lướt mắt qua bọn họ một lượt, rồi xoay người rời khỏi phòng tác chiến. Công việc tham mưu cụ thể, từ trước đến nay hẳn không hề can thiệp.

Ngô Hái bận rộn trong phòng làm việc, hiện tại Mưa Thần chỉ chuyên tâm vào việc quyết sách lớn, mọi việc vặt vãnh đều đổ lên đầu hắn, sắp tới còn phải tổ chức một sư mới cùng ba lữ, càng khiến hắn thêm phần áp lực. Hắn cũng không hề oán thán, chỉ chuyên tâm vào công việc của mình. Dù mới ba mươi tuổi, nhưng mấy ngày nay, trông hắn đã già đi đến năm tuổi. Cửa phòng khẽ đẩy ra, hắn tưởng rằng thuộc hạ, cũng không ngẩng đầu lên mà lên tiếng: "Vào!"

Sau đó, giọng nói của Mưa Thần vang lên: "Thế nào, Niệm Tôn bận rộn không ngơi tay, xem ra ta giao cho người gánh nặng quả thực không nhẹ a." Ngô Hái ngẩng đầu, thấy Mưa Thần đang mỉm cười đánh giá hắn, cùng với núi công văn chất đầy trên bàn, hắn tùy tiện lướt mắt qua một kiện. Ngô Hái vội vàng đứng dậy: "Tư lệnh, quyết tâm vừa rồi đã ban bố."

Mưa Thần gật đầu, khác hẳn với vẻ tự tin tràn đầy trong phòng tác chiến, hắn nhỏ giọng nói: "Thuần theo bọn họ đi mô phỏng mệnh lệnh chính thức, bất luận thế nào, lần này chúng ta liều mạng rồi... Niệm Tôn, từ Thượng Hải đến nay, hiện tại lại thành cục diện này, người có nghĩ tới, nếu thất bại, hiện tại chúng ta đều mất hết, người nên làm gì?"

Ngô Hái nhìn hắn, không chút do dự cười nói: "Tư lệnh, ta không hề nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ thất bại. Ta tin tưởng quốc gia này, nếu là Giang Bắc quân chúng ta làm, nhất định sẽ làm tốt hơn Viên Thế Khải. Bọn Bắc Dương quân đã già nua, chúng ta lại như mặt trời ban trưa, thay đổi triều đại, đã ở ngay tương lai không xa."

Nghe tham mưu trưởng của mình còn có lòng tin hơn cả mình, Mưa Thần rốt cuộc không nhịn được bật cười: "Này, Niệm Tôn người luôn luôn

trầm ổn như vậy. Ta bây giờ lại có chút lo được lo mất, thật đáng cười." Hân dù đã đưa ra quyết định, nhưng vẫn không nhịn được muốn tìm Ngô Hái nói chuyện. Quyết định này hạ xuống thật sự rất khó khăn. Ngay cả bây giờ, trong đầu hân vẫn còn nghĩ đến Đệ Nhất Sư Tín Dương. Nếu Trần Sơn Hà bọn họ không thể đánh hạ...

Ngô Hái nhìn hân, thành khẩn nói: "Cũng bởi vì tư lệnh dứt khoát tiếp tục đà của Giang Bắc quân, dẫn dắt chúng ta đi đến ngày nay, chúng ta mới có thể có lòng tin như vậy... Tư lệnh, toàn bộ Giang Bắc quân đều dựa vào ngài. Máy ngày nay e là dây cung cũng căng quá rồi, hay là tìm Lý tiểu thư cười ngựa giải sầu một chút, tiêu khiển một chút. Giang Bắc quân vẫn đang chờ ngài đưa ra quyết định sáng suốt đây."

Lý Viên. Máy ngày nay, Mưa Thần từ khi đến trường Lục quân Giang Bắc làm việc, đã khá lâu không gặp nàng. Tiểu cô nương này làm sao giải sầu? Không qua đại chiến sắp đến, suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hân. Hân khoát tay: "Hiện tại nào có thời gian rảnh rỗi. Ta không sao, Niệm Tôn cứ yên tâm, nói đến ta vẫn còn trẻ hơn người... Tổ chức đội quân mới nhất định phải nắm chắc! Chúng ta bảo an doanh vẫn luôn huấn luyện theo tiêu chuẩn lục quân chính quy, lúc này, phải đem mỗi một phần lực lượng của chúng ta đều sử dụng!"

Ngày 24 tháng 10 năm 1912, đội quân Trần Sơn Hà vội vàng tập kết xong, lấy sáu đoàn bộ binh, thêm một số phân đội tăng cường, đại quân theo Phụ Dương hướng tây xuất phát, vừa tiến lên vừa điều chỉnh trạng thái đội quân, binh phong cực kỳ sắc bén. Mà đội quân Trương Chí Hạc tập kết tại giới thủ một vùng cũng đồng thời xuất phát, hai đường cùng tiến thẳng đến Hà Nam. Hà Nam cảnh nội, một ít Hồng Uy quân lưu thủ biên giới Dự An Huy đã bị đánh tan một cách dễ dàng, mà việc điều động Đệ Tứ Quân của Đủ Tiếp Nguyên lại rất chậm chạp, lúc này mới rời khỏi Thiên Tân

không lâu, đang trên đường đến cửa đá, còn cách Hà Nam rất nhiều ngày hành trình.

Lúc đầu, chiến sự Hồ Bắc dần dần hướng tới bình ổn, mọi người đều cho rằng hai quân nam bắc sẽ duy trì cục diện này, cũng rất nhanh sẽ có thể đàm phán. Hiện tại, điều đáng chú ý duy nhất là vận mệnh của An Đức quân, cho rằng đây sẽ là mấu chốt của cuộc chiến nam bắc. Vì song phương đều không đủ sức để tiếp tục thúc đẩy, nên phải tìm đường lui. Chuyện này bắt đầu từ An Đức quân, cũng tốt nhất là kết thúc bởi An Đức quân.

Nhưng không ngờ, trong thời gian trước khi tuyến Hồ Bắc yên tĩnh, song phương chỉ thỉnh thoảng pháo kích một chút. Đội quân của Mưa Thần lại lấy nhiều đội quân tiến thẳng đến Hà Nam! Mở ra chiến trường mới! Đối với những người có chút nghiên cứu về binh học, đều biết bọn họ sẽ thông qua Dự Nam, đánh vào sườn của Bắc Quân Hồ Bắc. Nhưng cái này quanh co đến cùng bao sâu, vẫn chưa thể thấy rõ. Điều duy nhất có thể hiểu rõ là Bắc Quân Hồ Bắc sẽ vô cùng khó chịu.

Mấy trận nội chiến cục bộ ở các tỉnh vào đầu năm Dân Quốc, dù đều là khẩu hiệu vang trời, nhưng khi đánh nhau thật sự, cũng có chút kiềm chế. Song phương triển khai đội ngũ xuất chiến tuyến, người đến ta đi đánh nhau một trận, phần lớn đều đánh thành giằng co. Tính toán lại một chút, mọi người lại cùng nhau dưới cờ ngũ sắc, chưa từng đánh đến mức không thể kiểm soát. Mọi người đều cho rằng Mưa Thần là phe thế lực đối kháng trung ương, cũng đánh lấy ý nghĩ kéo dài, kéo đến khi trung ương bất lực kiên trì, tự nhiên song phương tìm cách xuống đài.

Lại không ngờ rằng vị thanh niên tướng quân quật khởi nhanh như sao chổi này, lòng dạ lại hùng vĩ đến vậy. Lập tức điều ra tám đoàn quân, bao vây vòng quanh trên diện rộng, muốn đánh tan toàn bộ hoặc phần lớn chủ lực Bắc Quân Hồ Bắc. Bắc Quân ở Hồ Bắc có hai mươi bảy đoàn, toàn bộ Bắc Quân chỉ có bao nhiêu đoàn? Lần này xem ra, đã biến thành cuộc chiến

tranh đoạt thiên hạ mở màn. Tương lai của Dân Quốc, càng thêm hỗn loạn không rõ.

Lúc này, tại đại bản doanh Bắc Dương công ở Bắc Kinh, cũng là nơi bận rộn nhất kinh thành. Lúc đầu, hiện tại cũng không khai chiến với bên ngoài, thiết lập đại bản doanh này cũng là chuyện không hợp với pháp luật. Tạm thời nghị viện mấy lần chất vấn, phó trưởng đại bản doanh, cũng là bộ trưởng lục quân Đoàn Kỳ Thụy không thèm để ý. Hẳn từ trước đến nay là người kiên định chủ trương vũ lực thống nhất, đối với công việc của đại bản doanh này thực sự đã dốc toàn bộ tâm lực.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lúc đầu, Bắc Quân phân bố dọc theo hai đường ray xe lửa, cũng là chuyện bất đắc dĩ. Tổng thống một lần lấy ra chiến phí không nhiều. Bắc Quân từ trước đến nay có bao nhiêu tiền xuất phát thì mới có thể điều động được bấy nhiêu đội quân, mặc dù hứa hẹn có tiền cung ứng, nhưng ngay từ đầu cũng chỉ có thể đảm bảo các đội quân trọng điểm được bố trí ở phía trước, hoặc là gần các đội quân tiền tuyến để sử dụng, cuối cùng cũng chỉ có thể bố trí như vậy. Nghĩ thầm, từ từ tăng viện quân, cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng không ngờ, tinh thần công kích của Giang Bắc quân lại mạnh mẽ đến vậy. Mấy lần điều động ở tiền tuyến, đã kéo trận thế Hồ Bắc Hà Nam đi. Sau đó lại tập trung một đội quân chủ lực tiến hành bao vây vòng quanh, đội quân tiếp viện của Bắc Quân còn chưa điều đến nơi!

Hiện tại trong đại bản doanh, ngoài tham mưu bản bộ còn có lũ trưởng các sư đoàn trú kinh, đều đang lớn tiếng nghị luận âm ỉ. Chiến sự Hồ Bắc căng thẳng, bọn họ cũng vui vẻ ở hậu phương an nhàn. Hiện tại Mưa Thần bao vây Hà Nam, đánh vào sau lưng Bắc Quân, tình nghĩa đồng đội đồng tâm đồng đức này bọn họ vẫn phải có. Cũng không quan tâm đến việc nói

gì đến Peter đừng phí điều kiện, hỗn loạn nghị luận cuộc chiến này phải đánh thế nào. Đoàn Kỳ Thụy triệu tập bọn họ đến vốn là muốn nghe ý kiến, mọi người tiếp thu ý kiến quần chúng một chút. Lại không ngờ bây giờ mình lại đau đầu.

"*, Trần Nhị am làm thế nào kinh doanh cục diện Hồ Bắc? Hiện tại hai mươi bảy đoàn đánh người ta mười bảy đoàn, còn không chống đỡ được. Cái đội quân bao vây này, theo Đệ Nhị Quân điều đội trở về ngăn cản đi! Chỉ cần có thể đỡ được mấy ngày. Đủ Tiếp Nguyên đủ đâu to không phải sẽ đi qua sao?"

"Nam quân liền nhắm vào cánh quân thứ hai mà đánh! Muốn giáp công, tiêu diệt cánh quân thứ hai. Người lại tự mình dâng quân lên cửa! Lúc ấy ta đã đề nghị cánh quân thứ hai không nên tham gia chiến tuyến Hồ Bắc, sớm điều một sư quân tiếp viện lên là xong. Giờ thì hay rồi, nhà cũng không còn! Kế sách hiện tại, chỉ có thể để cánh quân thứ hai rút khỏi chiến trường. Dựa vào quân Giang Hữu, liều chết cũng không thể để người ta ăn hết sủi cỏ!"

"Ta không hiểu, hai mươi bảy đoàn sao lại đánh không lại mười bảy đoàn chứ? Còn có đại bản doanh nữa chứ. Hồ Bắc cũng không ai thống nhất chỉ huy, náo loạn đến mức ai nấy tự đánh, thật đáng cười. Mặc kệ là Trần Nhị Am hay là Tào Trọng Ba, cũng nên có người đứng ra tổng chỉ huy chứ!"

"Quân Giang Bắc đều là đại đoàn, ít nhất cũng có gần hai ngàn người. Sư đoàn số chín, mỗi đoàn hơn hai ngàn bảy trăm người! Đoàn của chúng ta cơ bản đều là bộ binh, số lượng lại còn ít hơn. Đừng nhìn hai mươi bảy đối mười bảy, xét về quân số, cũng không khác biệt là bao."

"Giờ xé ra làm gì? Quan trọng là phải tranh thủ thời gian đưa quân ra tiền tuyến, chặn cái miệng Hà Nam này lại! Theo ta, nếu không chúng ta lấy

phòng làm công, dứt khoát theo Tân Phổ Đường đánh thẳng vào sào huyệt của hãn ở Từ Châu, vây Ngụy cứu Triệu!"

"Cái gì mà vây Ngụy cứu Triệu, không có cách nào khác, dọc theo tuyến Kinh Hán tranh thủ thời gian tăng quân! Bắc Kinh còn có mấy sư, đều điều lên hết. Chúng ta cứ cứng đối cứng với bọn chúng! Ta cũng không tin, lại thua thẳng nhóc đó! Chúng ta đánh giặc thì hãn còn đang bú sữa!"

Nghe thuộc hạ bàn tán âm ỉ, lại không có ai đáng tin, không ai có thể đưa ra cái nhìn đúng đắn về tình hình. Bắc Dương quân đã quen thói, trong quân đội đề bạt đội trưởng, chức tham mưu không có cơ hội làm đội trưởng, cũng không có quyền lực lớn. Trong việc nắm bắt toàn cục chiến sự, cũng không có một cơ cấu tham mưu tài giỏi nào đứng ra tổng chỉ huy. Không giống như quân Giang Bắc, Mưa Thần luôn coi trọng việc xây dựng bộ tham mưu. Với tư cách là sĩ quan tham mưu, trong quân Giang Bắc có quyền lực tương đối lớn. Trong trận chiến này, thể hiện rõ quân Giang Bắc tuy huấn luyện không bằng Bắc Dương quân, nhưng trong việc nắm bắt chiến cuộc lại thể hiện tốt, điều hành tự nhiên. Quân Bắc lại có chút vận hành không linh hoạt, biểu hiện hỗn loạn.

Đoạn Kỳ Thụy chống cằm, nhìn Thái Ngạc bên cạnh cười khố. Từ khi đại bản doanh thành lập đến nay, Thái Ngạc nhàn rỗi ở kinh thành liền được thu nạp làm tham nghị cao cấp, ngày nào cũng đến lắc lư. Mấy lão đại thô kệch của Bắc Quân này ai muốn trưng cầu ý kiến của hãn? Đoạn Kỳ Thụy cũng rất coi trọng nhân tài xuất sắc đến từ phương Nam này.

Đoạn Kỳ Thụy buồn rầu hỏi hãn: "Tùng Sơn, tình hình chiến sự hiện tại người thấy thế nào? Nam quân xem ra muốn bao vây cánh quân thứ hai. Quân đoàn thứ tư của chúng ta tiếp viện cũng không kịp... Tổng thống đã nổi giận, nói ông ta vất vả trù tính, nuôi quân mà đánh cũng không xong, mọi người đầu hàng Mưa Thần cho xong."

Thái Ngạc chỉ xuất thần nhìn bản đồ Hà Nam tỷ lệ một phần vạn. Kế hoạch xuất quân của quân Giang Bắc này, sợ là do đệ tử đặc ý của mình là Tư Mã Trạ chấp bút. Một cánh quân lớn ở phía nam, một cánh quân nhỏ ở phía bắc yểm hộ, thế trận song song đã rất rõ ràng. Nhìn thế này, cánh quân lớn sẽ không vừa lòng với việc bao vây cánh quân thứ hai ở Hà Nam... Chẳng lẽ muốn đánh úp tuyến Kinh Hán? Nếu đúng là như vậy, lá gan của Tư Mã Trạ cũng đủ lớn. Quyết tâm của Mưa Thần, cũng ngoài dự đoán mà kiên định.

Hắn cười với Đoạn Kỳ Thụy: "Ta nói những điều này có ích gì chứ? Dù sao mỗi tháng cũng chỉ nhận năm trăm đồng lương thôi. Lần này Hà Nam để lọt khe hở là không nên, nghĩ cách nào cứu quân ra mới là quan trọng."

Đoạn Kỳ Thụy ánh mắt lấp lánh nhìn hắn: "Tùng Sơn, những thuộc hạ của ta, đánh giặc thì được, bảo họ làm kế hoạch lớn, đúng là làm khó họ. Lần này có thể giúp ta một tay không, mọi người đồng tâm hiệp lực nghĩ cách ứng phó? Tài năng của ngươi, ta sớm đã hiểu rõ, bội phục trong lòng. Ngươi xem, tình hình hiện tại, chúng ta phải làm sao? Ta nghe ngươi."

Thái Ngạc cười một tiếng: "Vậy ta xin mạn phép nói vài lời, quyết định vẫn là ý của ngươi. Cánh quân thứ hai tranh thủ thời gian dựa vào Trọng Ba! Hồng Uy quân và sư đoàn số bảy đều không kiên cường, tình hình luôn bị xáo trộn, cánh Trọng Ba căng thẳng, Hồ Bắc thật sự không giữ được. Nam quân dọc theo tuyến Kinh Hán tiến lên, trận chiến này sẽ càng khó đánh. Chi bằng để họ tập kết binh lực ở Vũ Hán tử thủ, nghĩ cách điều động binh lực ở Tân Phổ Đường. Phát huy ưu thế tác chiến bên ngoài của chúng ta, qua lại điều động quân Giang Bắc. Nhìn lại tình hình phát triển... Muốn trên phương diện quân sự nuốt chửng quân Giang Bắc, ta thấy đừng nên làm quyết định này!"

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#)•

STT 128: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 29: Anh du...

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T.L. Trúc.

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 29: Anh duệ đối hỗn loạn

Trần Sơn Hà ở Hà Nam như vào chỗ không người, cảm giác thông suốt như ở An Huy, lại còn hơn thế. Phía sau, tuyến binh trạm có chi đội của Trương Chí Hạc yểm hộ, hãn cũng chẳng lo lắng gì. Chỉ huy bộ đội xông lên phía trước, không ai có thể ngăn cản nổi. Bộ đội lưu thủ của Hồng Uy quân ở Hà Nam, chỗ thì một doanh, chỗ thì một trấn. Hãn lấy làm lạ, sao Hồng Uy quân lại không tập trung thành một tập đoàn lớn? Như vậy, may ra còn có chút sức chống cự.

Đi một mạch, đã phá tan bốn năm doanh bộ đội. Hà Nam dân gian tuy nhiều vũ lực, nhưng đại quân vừa đến, dù các trấn trại vẫn cố thủ, cũng phải nộp lương thực và xe cộ ứng phó. Hồng Uy quân đóng ở Hà Nam chưa đầy một năm, nào là lương thực, nào là các loại thuế má, đã vắt kiệt sức dân. Không biết ai đồn rằng trận này đánh, là Hà Nam đổi triều, nói quân phục vàng đến không thu lương, trên đường Giang Bắc quân được hoan nghênh hơn. Trần Sơn Hà còn tiện tay ủy nhiệm mấy cái danh nghĩa, để vũ trang địa phương làm tiểu tham và dẫn đường. Chỉ bốn ngày rưỡi, mỗi ngày hành quân hơn một trăm hai mươi dặm, chi đội của Trần Sơn Hà đã đến trước mặt Tín Dương phủ.

Trong đêm tối, quân đội tiến lên vẫn rất nhanh. Trần Sơn Hà ra lệnh cho đoàn trưởng bộ binh đoàn thứ ba, Lữ Dạy Bảo, đốc thúc bộ đội tăng tốc. Xa

xa vòng qua một ngọn núi nhỏ, đã thấy một trang tử. Bộ đội đi đầu dừng lại, hẳn lớn tiếng hỏi: “Sao thế, ai bảo nhị doanh phía trước dừng lại? Ai truyền lệnh nghỉ ngơi?”

Nhị doanh trưởng cùng mấy tên thủ hạ từ hàng quân chạy tới, trên ngựa đã cúi chào Vương Dã Lỗ. Vương Dã Lỗ mặt mày cau có, không thềm đáp lễ, giận dữ nói: “Lão Chu, sao lại dừng đột ngột? Chi đội trưởng bảo chúng ta đêm nay đến Đồng Sơn, hiện còn cách bảy tám dặm, mau chóng ra lệnh bộ đội hành quân!”

Nhị doanh trưởng Tuần Sâm vội nói: “Đoàn trưởng, không phải chúng ta dừng, lục soát ngay ở thôn phía trước cũng dừng. Đồng hương Hà Nam nói, Đồng Sơn có Bắc Quân, theo lời họ còn có cơ quan thương. Chúng ta có nên chinh đồn bộ đội, sáng mai phát động công kích? Hiện tại các huynh đệ mệt mỏi lắm rồi.”

Vương Dã Lỗ khẽ giật mình, hỏi: “Đại đội trưởng Lục soát đâu?” Phía trước, một người cưỡi ngựa dẫn theo mấy người thường phục chạy tới. Dưới ánh đuốc, nhận ra ngay là Đại đội trưởng Lục soát cùng mấy giang hồ hảo hán Hà Nam, có người còn chưa thắt bím tóc, đều mặc áo chụp anh hùng, khoác áo choàng, thắt lưng siết chặt, đều cầm súng ngắn các loại. Tới trước mặt Vương Dã Lỗ đều nhảy xuống ngựa, Đại đội trưởng Lục soát cúi chào: “Đoàn trưởng!” Mấy tên giang hồ hảo hán tử cũng vội vàng bái.

Vương Dã Lỗ vội vàng đỡ họ dậy, có chút cảm giác như đang xem thất hiệp năm nghĩa. Đại đội trưởng Lục soát thấy đoàn trưởng mình nghi hoặc, bước lên báo cáo: “Đây là hảo hán Gà Trống Sơn, lúc trước khôi phục ở Nam Dương từng bị Đồng Minh hội vận động khởi sự, kết quả bị tổng binh Nam Dương, Tạ lão nói đánh bại. Hồng Uy quân đến cũng tàn sát bọn họ, hiện đang vào rừng làm cướp...”

Hắn nghiêm túc tiếp tục báo cáo với Vương Dĩ Lễ, bọn họ giáo ba đám lục soát là tiên phong trong tiên phong của toàn chi đội, đoạn đường này luôn đi đầu, chịu khổ không ít. Hiện tại đứng đó, trán đổ mồ hôi, xem ra cũng mệt mỏi lắm: “Đoàn trưởng, chúng ta chiều nay đã đến Tiểu Dương thôn, nơi này gần Đồng Sơn nhất. Hào hán Gà Trống Sơn ở đây chờ nghênh đón chúng ta, với sự phối hợp của họ, đã trinh sát rõ ràng. Đồng Sơn là bình chướng của Tín Dương, Bắc Quân bố phòng hai doanh quân, nhìn ký hiệu là bộ đội đệ nhất sư lục quân Bắc Dương. Từ hôm qua, nghe đồng hương nói, đã lại tăng binh, súng máy cũng đưa lên năm sáu khẩu trên núi. Địa hình và phân bố binh lực đại khái, tôi đã vẽ sơ đồ phác thảo.” Nói rồi, hắn lấy từ trong túi ra sơ đồ phác thảo đưa tới.

Vương Dĩ Lễ lập tức gọi tham mưu lấy địa đồ Tín Dương trong túi ra, ghé vào yên ngựa, đối chiếu sơ đồ phác thảo dưới ánh đuốc. Đại đội trưởng Lục soát làm trinh sát rất tốt. Đồng Sơn cao hơn mặt biển hơn một trăm mét, cách Tín Dương thành chỉ ba dặm, là dư mạch phía bắc Đại Biệt Sơn. Sơn hình như yên ngựa, hai ngọn núi trên đầu có đại pháo, hoàn toàn có thể bắn vào Tín Dương thành. Muốn chiếm Tín Dương, nơi này là yếu điểm.

Trần Sơn Hà ra lệnh cho bọn họ có chút mập mờ, thiết thực đến Đồng Sơn một tuyến. Vậy có nên trong đêm bôn tập? Đoàn của mình hành quân liên tục, nhiều vũ khí hạng nặng và đạn dược đều tụt lại phía sau. Theo đoàn chỉ có hai môn pháo cối và bốn khẩu súng máy, hành quân xuống lại rất mệt. Có nên chờ đại bộ đội lên? Cũng chỉ đợi thêm một đêm nửa ngày mà thôi.

Cách đó không xa, trên tuyến Kinh Hán dường như có tiếng tàu, tiếng còi vào ga đến đây vẫn nghe được. Vương Dĩ Lễ hạ quyết tâm, nhiệm vụ của chi đội là mau chóng cắt đứt tuyến Kinh Hán! Chậm trễ một ngày, Bắc Quân tiếp viện đến đây sẽ càng nhiều. Dù hy sinh lớn đến mấy, tranh thủ một ngày cũng tốt cho cục diện!

Bắc Quân đóng ở Đồng Sơn là chủ lực lữ ba của sư đoàn một, hiện tại Tín Dương Thành, ngoài hai đoàn của lữ hai, còn có đoàn của sư đoàn bốn tiếp viện hai ngày nay, lữ bốn của sư đoàn hai bọn họ không chế ở Võ Thắng Quan. Hiện tại, sư trưởng sư đoàn một, Hà Tông Sâm, đem bộ đội phân tán ở mấy phủ Dự Nam tập trung lại, chờ tiếp viện tiền tuyến Vũ Hán.

Nhưng mệnh lệnh của đại bản doanh lại có vẻ lộn xộn, trước một đạo mệnh lệnh vừa ra lệnh cho sư đoàn một trừ giữ lại một ít bộ đội chờ sư đoàn bốn tiếp nhận phòng ngự Tín Dương, lập tức lấy chủ lực hướng đông tiến thẳng, tìm kiếm tác chiến với Nam quân.

Tốt, hăn vừa điều phối xong bộ đội, chuẩn bị xuất phát, đại bản doanh lại phát điện báo, nhiệm vụ lần trước của sư đoàn một hủy bỏ, chủ lực tập trung nhập Ngạc, tiếp viện quân Tào Côn của Giang Hữu, gia nhập danh sách tác chiến của Giang Hữu quân. Điện báo liên lạc của Tào Côn cũng đến, bảo hăn cấp tốc xuôi nam, một sư, ba sư kề vai chiến đấu. Sư đoàn dự bị của tổng đội tuyển Kinh Hán vốn định tùy thời gia nhập chiến cuộc Vũ Hán, như vậy cũng tốt. Sau đó, lại điều chỉnh phối trí chủ lực, thu thập xe ngựa, la ngựa, chờ quân nhu chất lên xe lửa, chuẩn bị xuất phát. Các nơi tiền tiêu trận địa đều rút về, triệu hồi chủ lực vào thành.

Tổng thống Viên Thế Khải trực tiếp phát điện báo, ra lệnh cho sư đoàn một tại chỗ chờ lệnh, thiết thực bảo vệ tuyển Kinh Hán. Đồ quân nhu chất lên xe lại nhao nhao dỡ xuống. Chơi đùa sư đoàn một một bờ hơi tai, lại tranh thủ thời gian bố trí phòng tuyến Đồng Sơn. Sư đoàn một cũng là bộ đội rất có kinh nghiệm, biết đã muốn phòng thủ, phòng tuyến Đồng Sơn là yếu điểm, không thể qua loa. Nhưng mấy lần giày vò như vậy, Đồng Sơn tối nay chỉ miễn cưỡng duy trì hơn hai doanh bộ đội phòng thủ, một chút trạm gác trước mặt Đồng Sơn, bố trí trạm gác trận địa, đều chưa khôi phục.

Đêm đến, Hà Tông Sâm cùng tham mưu trưởng Lý Khuê Nguyên canh giữ ở cửa phủ nha Tín Dương, hiện là bộ chỉ huy sư đoàn. Tình hình quân

sự như lửa, mọi người không dám nghỉ ngơi sớm, ngồi đối diện nhau mà than thở.

"Tình Đấu lão đệ, lần này gọi đánh cái gì mà quân phía trước lại loạn cả lên. Công thủ chẳng có chủ kiến gì cả. Nếu đã chuẩn bị phá tan thẳng nhóc Mưa Thần này, thì cứ đem hết quân đội lên đi! Quân phía sau cũng chỉ biết đứng nhìn tình hình. Bọn địch kéo một đạo quân lớn vào Hà Nam, một nơi rộng lớn như thế, chúng tha hồ tung hoành, đánh xuống phía nam, phía đông, chúng ta chẳng chống đỡ nổi! Tổng thống đúng là hồ đồ, lại giao đại bản doanh cho Chi Suối, theo ta thấy, Chi Suối làm sao mà hơn được Hoa Vĩ khi thống lĩnh đại quân chứ! Dưới tay Hoa Vĩ, chúng ta còn có chút lòng tin mà đánh trận."

Lý Khuê Nguyên là một hán tử rắn rỏi, không chỉ am hiểu binh pháp, mà còn là một cao thủ võ lâm có tiếng trong giới dân quốc, trên Hình Ý Quyền được xưng là tông sư. Hắn nghe sư trưởng mình than thở, chỉ cười trừ không nói gì. Hiện tại Hà Nam bị quân Giang Bắc đánh úp, hắn cũng biết tình thế rất xấu, đã từng cùng Hà Tông Sâm liên danh kiến nghị. Nếu quân thứ hai bị đánh tan, thì muốn cứu cũng không kịp, chưa kể đến. Điều đáng lo là quân Giang Bắc đi đường hiểm, đánh thẳng vào tuyến Kinh Hán. Chi bằng tập trung chủ lực, ít nhất một, bốn sư đoàn, lên tuyến Kinh Hán, bảo đảm đường lui an toàn cho đại quân Hồ Bắc, rồi điều chủ lực về phía Ngạc Bắc. Chỉ cần đủ quân tiếp ứng, quân Bắc Dương vẫn còn ưu thế về binh lực! Lúc đó phản công cũng không muộn. Chỉ sợ là mình luống cuống tay chân, quân đội lại bị quân Giang Bắc dắt mũi.

Vài ngày trước, đại bản doanh chỉ huy thực sự hỗn loạn, ban đầu muốn một sư đoàn rời đi, dựng trận địa, đi tìm quân Giang Bắc quyết chiến ở Hà Nam, sau đó lại muốn họ chi viện Hồ Bắc, theo hắn thấy, toàn là những chiêu thức ngu ngốc. Cứ như muốn họ tập hợp một chỗ để quân Giang Bắc đánh úp cả nam lẫn bắc! May mà sau đó tổng thống cũng sáng suốt, cho họ

đóng quân tại chỗ, bảo vệ tuyến Kinh Hán trước đã. Sư đoàn thứ tư cũng chậm rãi tiếp viện. Mọi người cũng bớt lo phần nào.

Buổi chiều, gió đã nổi lên càng lúc càng mạnh, bóng đêm bao trùm. Tiếng hô khẩu lệnh tuần tra giới nghiêm của quân đội vang lên trong đêm, lại càng làm cho sư bộ này thêm phần tĩnh lặng như một nắm mồ. Vẻ già nua của Bắc Dương lúc này, nhìn càng thêm nặng nề. Cứ tiếp tục chống đỡ, Bắc Dương, cái tập đoàn này, còn trụ được bao lâu nữa? Hai người đều là người hiểu chuyện, nhìn nhau trong ánh mắt, chỉ toàn là bất đắc dĩ. Quân Mưa Thần của Giang Bắc đang hùng hực khí thế, ra tay đều rất hung hãn. Quân đội của hãn ở phương nam, phương bắc đều đánh ra uy danh, bên ngoài cũng là do hãn phái đội thu phục..... Tiền đồ, thật khó mà nói.

Dưới bóng đêm, mấy hàng quân Giang Bắc tản ra đội hình, nằm rạp xuống địa vực xuất phát tiến công, đạn dược đều đã nạp vào, lưỡi lê cũng đã lắp xong, chờ đợi mệnh lệnh tiến công. Phía trước nhất còn có một tên, dẫn theo mấy lão hán Hà Nam quen thuộc địa hình ở Gà Trống Sơn, dò dẫm phía trước. Bên ngoài Đồng Sơn lại không có một trận địa nào của Bắc Quân, gần như chỉ canh gác ngọn núi này, trận địa xuất phát tiến công có thể tiến đến chân núi cách đó vài trăm mét, quân Giang Bắc đều cảm thấy bất ngờ. Bắc Quân ở đây cũng quá bất cẩn!

Vương Dã Lỗ ở trận địa xuất phát tiến công, tự mình nắm giữ hỏa lực hạng nặng trong tay. Trong màn đêm lo lắng chờ đợi tin tức tập kích bất ngờ của quân đội. Bắc Quân không chế hai đỉnh núi Đồng Sơn, còn ở giữa là yên bộ, vì hỏa lực có thể khóa chặt, cũng không thả quân trú đóng. Hãn tử mĩ chọn ra một liên tiên phong, từ yên bộ này sờ lên, men theo con đường mòn lên đỉnh núi cao hơn. Tiên phong trên người đều đeo dây lựu đạn, đều là những hảo thủ ám sát của đoàn. Một tiếng đặc thủ, toàn đoàn liền xung kích, liều chết cũng phải chiếm Đồng Sơn! Quân Giang Bắc đều có chút thành kiến với Giáo Đạo Lữ. Những sĩ quan, binh lính từ Lữ này đi ra các

bộ đội khác, cơ bản đều được thăng một cấp, là thân tín nhất của Vũ Tư lệnh, tỷ lệ thành viên Thanh quân cũng là cao nhất trong các sư lữ, nhưng trên chiến trường lại ít thấy, biểu hiện cũng chỉ có thể nói là bình thường. Từ Lữ trưởng Lữ Kiến Tiều của Giáo Đạo Lữ, cho đến binh nhì, ai cũng đều nén giận.

Vương Dĩ Lỗ sờ lên cánh tay mình, nơi có băng tay "chớ trường bảo" của Giáo Đạo Lữ. Giáo Đạo Kỵ binh đoàn ở An Đức Quân nghe nói lập công trong việc giành lại chuồng cỏ, nếu Giáo Đạo Lữ này giành lại tín dương trong chiến đấu, Giáo Đạo Lữ sẽ nổi danh, coi như trở lại! Hắn nằm rạp trên trận địa cách Đồng Sơn không quá ba bốn trăm mét, nhìn khẩu súng máy và pháo cối trong bóng đêm u ám, cảm thấy sau lưng lạnh toát, vậy mà toàn là mồ hôi lạnh.

Hà Tông Sâm và Lý Khuê Nguyên đang nói chuyện phiếm, xem ra hôm nay không có quân tình khẩn cấp nào truyền đến. Hà Tông Sâm cuối cùng dặn dò vài câu với tham mưu trưởng của mình, rồi chuẩn bị nghỉ ngơi. Mấy ngày nay thần sắc căng thẳng, hiếm khi được nghỉ ngơi một chút. Cầm quân mà đánh nhau, mấy ngày không ngủ là chuyện thường.

"Tình Đấu, hôm nay cho quân đội nghỉ ngơi một chút, ngày mai phòng ngự Đồng Sơn còn phải tăng cường, chúng ta cứ coi như là hai cửa tử đi! Một là Võ Thắng Quan, hai là Đồng Sơn. Chủ lực nên đặt ở hai nơi này! Tín Dương không cần giữ nhiều quân. Sư đoàn thứ nhất ta hiểu rõ, thủ thì được, công thì không xong....."

Đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nổ lẻ tẻ và tiếng súng vang lên từ phía đông, ngay sau đó liền thành một đoàn, tiếng la hét cũng loáng thoáng truyền đến. Hai người đều giật mình, cảm thấy có dự cảm chẳng lành. Vệ binh đang gà gât trong viện cũng bị đánh thức, bỗng nhiên truyền đến tiếng la của họ: "Đồng Sơn! Đồng Sơn!"

Hai người vội lao ra ngoài, liên tục nhìn về phía đông. Chỉ thấy trong bóng đêm phun ra từng đoàn ánh lửa nổ. Mỗi lần lóe lên, trong màn đêm liền hiện ra bóng dáng ngọn núi Đồng Sơn. Một chỗ khác trên ngọn núi, súng máy cũng vang lên, tiếng súng truyền đến đây, đã khó chịu, hoàn toàn bị tiếng nổ bao trùm. Lửa cháy giữa hai đỉnh núi. Thật *, quân Giang Bắc thế mà lại đánh thẳng vào Tín Dương! Bọn chúng đánh vào tuyến Kinh Hán!.

Lý Khuê Nguyên có chút ngẩn người tán thưởng: "Mưa Thần quả là người tài, bọn chúng đánh thẳng vào Hà Nam, chính là muốn bao vây đường lui toàn quân Hồ Bắc của chúng ta..... Kế hoạch có nhuệ khí như vậy, chỉ có quân Giang Bắc dám làm!"

Hà Tông Sâm ở đó đã sốt ruột đến mức giậm chân, hán tử Sơn Đông này là lão quân vụ, sao có thể không hiểu nếu Đồng Sơn bị mất, địch nhân sẽ dùng hỏa lực khống chế Tín Dương phủ và tuyến Kinh Hán, vậy Tín Dương còn thủ cái rắm gì nữa! Hắn lớn tiếng nói: "Tinh Đấu, đừng ở đây khen người ta, ta lập tức ra ngoài tập hợp quân đội, bắt được bao nhiêu thì lập tức tiếp viện, tiếp viện không kịp thì chuẩn bị phản kích! Người đi viết điện báo cho đại bản doanh, nói Tín Dương bị tấn công, muốn họ tranh thủ thời gian ứng biến!"

Điện báo được gửi đến đại bản doanh của Bắc Dương công sở vào buổi tối. Đoàn Kỳ Thụy những ngày này vẫn luôn mặc áo mà nằm ở đây, người tâm phúc nhất của hắn vội vàng phá cửa phòng ngủ, xông vào, lập tức bật đèn điện. Đoàn Kỳ Thụy mới vừa hí mắt nhìn một lát, liền bị đánh thức. Nhìn dáng vẻ của Từ Cây Tranh, biết tiền tuyến lại có chuyện lớn. Hỏi: "Cây Tranh, lại xảy ra đại sự gì? Quân thứ hai sụp đổ rồi sao?"

Từ Cây Tranh run rẩy đưa giấy điện báo: "Nếu quân thứ hai sụp đổ thì tốt! Hiện tại mới biết quân Giang Bắc ở Hà Nam có động tĩnh gì, hóa ra là

nhắm vào đường lui toàn quân Hồ Bắc của chúng ta! Hiện tại Tín Dương đã vang động!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đoàn Kỳ Thụy nhảy dựng lên, chân trần giẫm trên mặt đất, nhận lấy giấy điện báo, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Từ Cây Tranh còn nói thêm: "Đồn trú gần đó cũng phát hiện động tĩnh của quân Giang Bắc, quân trú đóng còn mỏng manh hơn cả Tín Dương. Xem ra tuyến Kinh Hán không được bảo vệ từ Tín Dương, đồn trú gần đó cũng khó đảm bảo!"

Đoạn Kỳ Thụy giậm chân thở dài: "Ta không nghe theo lời Thái Tuấn, hãn bảo ta thu quân về, dựa vào Võ Thắng Quan cố thủ. Nhưng ta lại không nghe, cứ muốn điều binh tiến đánh Hồ Bắc. Sư đoàn 1 Tín Dương cũng bị chỉ huy rối tinh rối mù, cục diện bất ổn, lỗi tại ta!"

Từ Cây Tranh sắc mặt khó coi, hãn vốn chẳng tin Thái Ngạc, lại còn là tâm phúc của Đoạn Kỳ Thụy. Thái Tuấn đã lên kế hoạch toàn quân co cụm về Vũ Hán, hãn lại đề xuất kế hoạch dùng Sư đoàn 1 phản công về phía đông, nghênh chiến quân Giang Bắc tiến vào Hà Nam. Đoạn Kỳ Thụy tuy bảo thủ, nhưng lại nghe theo lời hãn, lập tức điều động Sư đoàn 1. Kết quả Phủ Tổng thống lại ra lệnh ngăn cản kế hoạch của Từ Cây Tranh, điều Sư đoàn 1 xuôi nam Vũ Hán, chuẩn bị thành lập Tổng quân Kinh Hán tuyến Bắc Dương, giao Phùng Quốc Chương làm Tổng quân trưởng, thống nhất chỉ huy quân Giang Hữu, quân tác chiến thứ hai, quân tác chiến thứ nhất cùng Sư đoàn 4.

Do Từ Cây Tranh giật dây, Đoạn Kỳ Thụy cũng không muốn Phùng Quốc Chương nắm trọng binh. Kế kế thừa của Viên Thế Khải, ngoài hai đứa con bất tài, còn có thể là ai ngoài hãn và Phùng Hoa? Vì chút tư tâm, lại giữ Sư đoàn 1 ở Tín Dương, việc điều động Sư đoàn 4 cũng chậm trễ. Phùng Quốc Chương bị cản trở khắp nơi, cũng không xuôi nam, chậm trễ

mấy ngày. Kết quả cục diện thành ra thế này! Lúc này Từ Cây Tranh mới thấy hối hận, Bắc Dương làm quan mấy chục năm, lại không bằng quân Giang Bắc đoàn kết, một lòng chiến đấu, hướng về một mục tiêu mà cố gắng. Còn bọn họ, Bắc Dương quân nhân, phe phái dây dưa quá sâu, lại còn quá nhiều tư tâm. Nếu Phùng Quốc Chương sớm trấn thủ, đâu đến nỗi cục diện này!

Nghe Đoạn Kỳ Thụy oán trách, Từ Cây Tranh mặt mày xanh mét: “Đoàn trưởng, giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, mà là phải nghĩ cách! Tổng thống bên kia cũng cần báo cáo!”

Đoạn Kỳ Thụy vội vàng xỏ giày, lớn tiếng nói: “Tiền tuyến các sư lữ trưởng, điện báo đều hai bản. Phủ Tổng thống chắc chắn đã nhận được trước cả chúng ta! Người mau bảo người tìm Thái Tuấn, dù thế nào cũng phải cứu vãn cục diện này. Sư đoàn 1 mà không giữ được Tín Dương, quân tâm tiền tuyến coi như tan rã!”

Pháo cối cùng súng máy Louis điên cuồng gầm rú, hỏa lực trút xuống trận địa quân Bắc đang cố thủ. Pháo cối trong chiến tranh vùng núi quả là lợi khí. Gần như không có góc chết, tốc độ bắn lại nhanh. Đạn pháo 80 ly vừa nổ, mảnh gang văng tứ tung, gần như áp chế hoàn toàn hỏa lực đối phương.

Trên đỉnh núi, tiếng la hét vang trời, tiên phong đánh lên cuối cùng cũng lên được đỉnh. Một doanh quân Bắc Dương hôm nay mới phòng thủ xong, đã mệt mỏi rã rời, chỉ để vài lính gác rồi lăn ra ngủ. Theo bọn chúng, Đồng Sơn vẫn an toàn. Quân Giang Bắc, ba đội tiên phong dùng lưới lê giết chết lính gác, trước khi quân Bắc Dương phòng thủ kịp, ném lựu đạn vào nơi chúng tụ tập nghỉ ngơi. Tuyến đầu quân Bắc Dương lập tức tan tác, thương vong thảm trọng. Hoàn toàn không thể tổ chức phản kháng, trong đêm tối hỗn loạn chạy thẳng lên đỉnh núi. Trên đỉnh núi có một ngôi miếu nhỏ, đó là

sở chỉ huy của ba đội, cũng là nơi dự bị của chúng. Mưa đạn đuổi theo phía sau, xác chết chất đầy trên đỉnh núi.

Trong miếu nhỏ, nghe tiếng súng, các quân quan đều nhảy dựng lên, chỉ huy đám hỗn loạn mặc quần áo xộc xệch chạy ra, lại bị họng súng máy của quân Giang Bắc chặn lại. Xác chết quân Bắc Dương chặn kín cửa miếu, chỉ có thể móc lỗ trên tường, liều mạng chống cự, không ngừng bắn tín hiệu xuống núi, cầu viện quân Tín Dương.

Trên đỉnh núi, Vương Dĩ Lễ dẫn quân chủ lực xông lên. Vương Dĩ Lễ tự mình cầm súng Mauser muốn dẫn đầu xung phong, lại bị lính hộ vệ ngăn lại, chỉ có thể nhìn chăm chăm súng máy pháo cối chi viện hỏa lực. Nhìn ánh lửa, quân Giang Bắc áo vàng khắp núi xông lên, không cần đội hình, trèo dây leo, phụ cát thẳng lên, Vương Dĩ Lễ chỉ có thể nghiêng rằng: “Nhanh! Phải nhanh!” Nếu tối nay chiếm được Đồng Sơn, đồng thời cố thủ, đội pháo lớn lên, từ trên cao bắn xuống, bộ binh quét sạch, chiếm Tín Dương chỉ trong chớp mắt, mà hãn Vương Dĩ Lễ, chính là công đầu trong trận chiến này!

STT 129: Chương 3: Quy nhất thống con đường Chương 30: Nhắc...

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

Chương 3: Quy nhất thống con đường Chương 30: Nhắc nhở

Đêm đen bao trùm, nhưng cuộc chiến ở Đồng Sơn vẫn diễn ra ác liệt.

Đỉnh núi cao hơn một chút đã bị nhóm tiên phong của quân Giang Bắc chiếm giữ, quân Giang Bắc nhanh chóng tràn lên. Ngay lập tức, chúng bắt đầu tấn công ngôi miếu nhỏ. Nhưng quân Bắc chống cự rất ngoan cường, vũ khí thô sơ cũng không hề nao núng, thậm chí còn chất xác binh lính Bắc Quân chết ở cửa thành thành đống, dùng súng máy kiên trì bắn trả. Bọn chúng cũng biết, nếu bỏ Đồng Sơn mà chạy, sư trưởng sẽ không nói hai lời, chỉ có mất đầu! Nhị doanh trưởng Tuần Sâm sốt ruột đến mức nhảy dựng trong chiến hào: "Có ai mang thuốc nổ lên không? Thuốc nổ!" Mấy tên công binh mang theo thuốc nổ TNT vội vã chạy tới, trên người bọn chúng đều mang thuốc nổ TNT do nhà máy chế tạo vũ khí Mã An Sơn của quân Giang Bắc sản xuất. Trong quá trình huấn luyện của quân Giang Bắc, mang theo thuốc nổ bạo phá đã trở thành một trong tứ đại kỹ thuật. Mà trong quân đội Trung Quốc, đây vẫn là độc nhất vô nhị.

Mấy tên công binh dưới sự yểm trợ hỏa lực, phục xuống bò lên, nhanh nhẹn mang thuốc nổ lên, bọn chúng đặt túi thuốc nổ vào tường rào của miếu nhỏ, buộc một quả lựu đạn, rút chốt rồi nhanh như chớp lăn xuống.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, vài tiếng nổ lớn vang lên, gần như khiến toàn bộ Đồng Sơn rung chuyển, tất cả mọi người trên trận địa đều gần như không đứng vững. Tiếng súng hoàn toàn im bật, nhìn ngôi miếu nhỏ bị nổ tan tành, tứ chi và súng ống của những người bên trong văng tung tóe. Một ki-lô-gam thuốc nổ TNT đã có thể phá tan một lỗ lớn trên tường xi măng. Mấy tên công binh mặt mày đen nhẻm này đã chất lên mười ki-lô-gam thuốc nổ TNT, gần như san bằng ngôi miếu nhỏ. Bọn lính Bắc Quân lần đầu tiên chứng kiến loại kỹ thuật bạo phá này, so với đại pháo còn lợi hại hơn nhiều! Cả ngọn núi Bắc Quân đều mất hết dũng khí chống cự, những người còn sống và bị chấn động đều vứt bỏ súng.

Mà ở đỉnh núi khác, một doanh Bắc Quân cũng không còn dũng khí chống cự, nhao nhao rút lui xuống núi. Hai doanh của đoàn quân Bắc Dương thứ ba đã chiếm được cứ điểm trọng yếu nhất của Tín Dương, Đồng Sơn, ngay trong đêm đó. Tông Sen ở Tín Dương vẫn còn giãy giụa, tổ chức quân đội liên tục phản công Đồng Sơn. Bọn giáo ba lập tức chuyển từ thế công sang phòng thủ, kiên trì đến hừng đông, nếu chủ lực đến kịp, chỉ cần Đồng Sơn còn trong tay chúng ta, Tín Dương chính là của quân Giang Bắc!

Trên núi dưới núi, chém giết vẫn chưa dừng lại. Máu của hai bên Nam Bắc vẫn còn xa mới đến lúc ngừng chảy.

"Chuyện này... Tình hình Tín Dương hiện tại, mọi người rốt cuộc có tính toán gì? Sáng mai trời sẽ sáng, chúng ta nhất định phải cho tổng thống một lời giải thích!" Sắc mặt Đoàn Kỳ Thụy tái nhợt, nhìn các quân quan Bắc Dương được triệu tập vội vàng đến đại bản doanh, vẻ mặt mệt mỏi, có vài tên rõ ràng là thức đêm, ngày không dậy nổi, nghiện thuốc. Hắn hận không thể lôi hết bọn chúng ra ngoài chém chết.

Hắn cũng thực sự có chút sợ hãi, mặc dù Đoàn Kỳ Thụy ở Bắc Dương được coi là người chính phái, nhưng quyền lực của hắn muốn lớn, bảo thủ, cũng nổi tiếng. Trong mắt hắn, ngoài Viên Thế Khải, hiện tại không còn ai

khác. Lần này Hà Nam chấn động, Tín Dương đối mặt với uy hiếp, đường lui của quân Bắc Dương ở Hồ Bắc có thể bị cắt đứt, đại bản doanh trong trận chiến này lại chỉ huy trăm ngàn chỗ hở! Hiện tại khó đảm bảo Viên Thế Khải không có ý định thay ngựa. Nếu lần này mình bị ám muội mà xuống đài, làm sao có thể duy trì vị trí thứ hai trong quân Bắc Dương?

Vào lúc này, Đoàn Kỳ Thụy chỉ nghĩ đến việc bằng mọi giá phải đưa ra một biện pháp, duy trì được chiến tuyến trên tuyến Kinh Hán, phải có lời giải thích với Viên Thế Khải. Nhưng rốt cuộc phương án này, muốn thế nào mới có thể đưa ra được?

Nhìn đám thuộc hạ im lặng, Đoàn Kỳ Thụy nổi giận, nặng nề vỗ bàn.

"Mấy người các người, bình thường nếu có mỹ nhân nào, nhìn các người tranh luận xem sao. Liên quan đến chuyện điều động người nào, ý kiến càng ghê gớm. Lục quân bộ so với biểu diễn ở nhà còn náo nhiệt hơn! Hiện tại có nguy cơ, muốn các người đưa ra phương án, còn khó hơn lên trời! Hiện tại là liên quan đến tinh nhuệ của Bắc Dương chúng ta, liên quan đến việc chính phủ của chúng ta có thể duy trì hay không, đây là quyết chiến! Các người còn muốn từng người qua loa cho xong sao? Thật là một đám đồ hỗn trưởng!"

Nhìn Đoàn Kỳ Thụy ở trên tức giận đến đỏ mặt tía tai, thuộc hạ mới ngáp ngừng miễn cưỡng mở miệng.

"Nếu không... Đem mấy sư tân biên ở Bắc Kinh tranh thủ thời gian mang lên đi. Dọc theo tuyến Kinh Hán bố phòng, đại khái có thể đảm bảo an toàn."

"Không được, không nói đến việc những sư tân biên đó có thể sử dụng được hay không, trước tiên tuyến Kinh Hán vận lực, vận một sư người cũng phải mất cả tuần. Hiện tại vẫn là cố gắng đảm bảo sư thứ tư chuyển vận, sư

thứ tư vẫn còn tương đối có sức chiến đấu một chút. Cũng không biết gì Xuân Sông bọn họ có thể chống đỡ đến khi sư thứ tư tới được hay không."

"Hiện tại nếu là cục diện này, ngoại trừ đốc thúc đủ đầu to rất không cần thiết theo Trịnh Châu tái khởi hạn đi xuống. Vẫn là để bọn họ đi đường sắt! Toàn bộ đều dùng đến tuyến Kinh Hán phía trên, coi như đội hình tiếp viện cho sư thứ tư, coi như Tín Dương có vạn nhất, binh lực lớn như vậy dùng đến, cũng có thể đoạt lại."

"Nếu Tín Dương thật sự có vạn nhất, chờ chậm rãi triển khai đội ngũ, lại công lên, đánh thông tuyến Kinh Hán, Hồ Bắc chúng ta mấy sư đều ngoan cố! Vẫn là nghĩ cách điều binh từ Hồ Bắc quay lại! Cùng lắm thì chúng ta từ bỏ Hồ Bắc, cũng phải mang những nội tình vốn liếng này trở về!"

"Cũng không biết nên bố trí quân đội thế nào, Bắc Kinh, Thiên Tân bảo đảm khu vực, địa bàn của chúng ta, bố trí nhiều binh như vậy ăn không ngồi rồi. Hà Nam, nơi kết nối hai tuyến đường sắt lớn, lại không bố trí một sư mạnh và một Hồng Uy quân! Hiện tại thắng thắn là hoặc không làm, đã làm thì cho xong, đem hai sư hai mươi tám, hai mươi chín ở Đông Bắc cũng điều vào, dứt khoát quyết chiến đến cùng! Dù sao mưa to gió lớn, cũng không đến lượt chúng ta những người Bắc Dương ăn cơm, liều mạng với hăn!"

Thuộc hạ mặc dù có chút tức giận, nhưng vẫn chỉ là tán gẫu, không có chút gì giúp ích cho tình hình hiện tại ở Tín Dương. Sắc mặt Đoàn Kỳ Thụy lúc xanh lúc trắng, nhưng cuối cùng không nổi giận nữa. Bởi vì từ mình đến người khác, hiện tại hăn cũng không nghĩ ra được biện pháp nào giúp ích cho tình hình. Thật sự là nghe thuộc hạ bàn luận, hăn càng nghe càng tức giận. Thình thoảng lại rướn cổ lên nhìn về phía cửa, sao từ Cây Tranh vẫn chưa mời được Thái Tùng Sơn đến?

Cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, Đoàn Kỳ Thụy đứng phắt dậy, đoán chừng là Thái Tùng Sơn và bọn họ đến. Nhưng chỉ có Cây Tranh một mình vào, vẻ thất vọng lập tức lộ rõ trên mặt. Hắn hỏi: "Thế nào? Không thấy Tùng Sơn sao?"

Cây Tranh liếc mắt nhìn mọi người đang ngồi, thấy mọi người đều quay đầu nhìn mình, hắn cố gắng trấn tĩnh, đến gần tai Đoàn Kỳ Thụy, nhỏ giọng nói: "Đoàn tổng dài, Hoa vừa rồi còn có Tùng Sơn, bọn họ hiện tại cũng đang ở Phủ tổng thống, cũng thúc ngài mau chóng tới. Có chuyện thương nghị... Tổng thống tức đến học máu!".

Trời đã nhá nhem tối, nhưng ánh lửa trên núi Đồng vẫn chiếu sáng, có thể thấy rõ sườn núi phía tây. Trên sườn núi toàn là thi thể Bắc Quân mặc quân trang xám, chết đủ kiểu. Quân Bắc ở Tín Dương cũng không chậm trễ, sau khi đoàn quân thứ ba sụp đổ, lập tức có sĩ quan chạy đến thu nhận. Sinh lực quân cũng được điều ra từ trong thành, lập tức triển khai phản kích. Trong đêm tối, công kích cũng không phân biệt đội hình, chỉ là từng lớp từng lớp xông lên. Đằng sau còn có đội đốc chiến, trong bóng đêm có thể nhìn thấy những lưỡi dao quân dụng phản quang. Ai muốn lui, vậy thì chặt đầu!

Xem ra cả hai bên đều hiểu rõ tầm quan trọng của Đồng Sơn. Bắc Quân lần đầu phản công, thừa dịp ba bộ phận quân đội còn chưa kịp tập kết, chân đứng còn chưa vững, liền xông lên trận địa. Hai bên đánh nhau kịch liệt, cuối cùng Vương Dã Lỗ mang theo đội dự bị tới kịp. Đội dự bị này chính là lực lượng chủ yếu lúc trước, sau khi nghỉ ngơi và trình sát. Đội quân sinh lực này vừa đến, chúng đều mang theo trường thương và đoản đao, kết hợp với súng ngắn và lưỡi lê, nhanh chóng đẩy lui Bắc Quân đang chiếm giữ đỉnh núi, tập trung hỏa lực hỗ trợ cho một đỉnh núi khác. Chỉ nghe thấy trên sườn núi phía bắc, tiếng kêu la thảm thiết, tuyết lở xuống. Trên sườn núi,

xác chết nằm la liệt, có thể thấy mật độ binh lực phản kích của Bắc Quân lớn đến nhường nào.

Đợt phản công đầu tiên bị đánh lui. Sư trưởng pháo binh số một với hơn hai mươi khẩu pháo, bao gồm bốn khẩu sơn pháo 75 ly do Thượng Hải chế tạo, mười ba khẩu sơn pháo 57 ly do Khắc Bát Bá, bốn khẩu dã pháo 75 ly do Nhật Bản chế tạo, đều đã sẵn sàng khai hỏa. Thấy Bắc Quân rút lui, chúng liền bắn như sấm chớp. Lần này, quân Giáo Ba đóng trên đỉnh núi bị nổ tan tành. Không ai ngờ pháo binh của Sư đoàn một lại được huấn luyện bài bản đến thế, trong đêm tối lại triển khai nhanh như vậy, bắn lại còn chuẩn xác đến thế. Phía tín dương thành của Đồng Sơn không có công sự phòng thủ nào. Binh lính đều nằm trên đỉnh núi, súng máy đặt ở chỗ cao, bắn xuống, hầu như không có gì che chắn. Một trận pháo kích, thương vong vô cùng thảm trọng.

Vương Dĩ Lỗ cúi người trong tàn tích của một ngôi miếu nhỏ, chỉ huy tác chiến ở tuyến đầu. Trận hỏa lực bao trùm, khiến tám binh lính và bốn tham mưu bên cạnh hắn chết tại chỗ, chín người bị thương! Bản thân hắn cũng bị đá văng trúng đầu. Choáng váng, máu chảy đầy mặt, hắn gào lên với quân đội: “Che chắn ở sườn dốc! Trên đỉnh núi giữ lại một ít đồn quan sát, địch lên lại đánh!”

Xung quanh đỉnh núi, hai bên giằng co, chém giết không dưới ba bốn lần, Bắc Quân hung hãn cuối cùng vẫn không thể đè bẹp được quyết tâm của quân Giáo Ba. “Chớ trương bảo!” Tiếng hô khẩu hiệu vang vọng cả sơn cốc. Bắc Quân cuối cùng cũng đuối sức, bỏ lại một đồng thi thể rồi rút lui. Đội đốc chiến ở phía dưới chém giết đến mức đầu rơi máu chảy, nhưng vẫn không thể ngăn cản tình thế rút lui của binh lính, Bắc Quân cuối cùng hoàn toàn rút lui. Tổ chức lại đội ngũ, chờ bình minh đến để tiếp tục tấn công.

Vương Dĩ Lỗ dọc theo chiến hào vừa đào vội, kiểm tra trận địa, thống kê thương vong. Quân Giáo Ba cũng đánh đến mệt mỏi. Có đại đội chỉ còn

lại ba mươi, bốn mươi người, phải biết khi xuất phát, họ là đại đội 126 người đầy đủ quân số! Các quân quan cũng thương vong thảm trọng, nhị doanh trưởng Tuần Sâm, người có công chiếm Đồng Sơn, cũng tử trận trong pháo kích, là sĩ quan cấp cao nhất bị thương vong kể từ khi Trần Sơn Hà chỉ huy quân đội tiến vào Hà Nam.

Kiểm tra xong trận địa, Vương Dĩ Lỗ thở hỗn hển, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng, hấn chống nạnh, dặn dò một doanh trưởng: “Đến hừng đông, chắc chắn còn ác chiến. Địa thế đỉnh núi này của chúng ta cao, chắc chắn là trọng điểm tấn công của Bắc Quân..... Bố trí thêm quân ở sườn dốc, giống như cách đánh tối qua. Đến ban ngày, pháo kích của địch chắc chắn sẽ chính xác hơn..... Khốn kiếp, một trận đã xử lý mất nửa giáo đạo đoàn của ta, đều là mạng sống của Tư lệnh a!” Nói rồi, vị đoàn trưởng trẻ tuổi hai mươi bảy tuổi nước mắt tuôn rơi: “Chúng không để Tư lệnh mất mặt! Không có một huynh đệ nào quay đầu bỏ chạy, Lữ Giáo, không có kẻ hèn nhất!”

Hấn dốc hết sức, hướng về phía tín dương thành hô lớn “Lữ Giáo, không có kẻ hèn nhất!” Tiếng hô truyền đi rất xa.

Khi Vương Dĩ Lỗ không thể kiểm chế mà gào thét, Tông Sâm đang ở phía dưới chinh đồn quân đội. Sau khi ba đoàn quân sụp đổ, hấn liền mang theo một ban chỉ huy nhỏ chạy đến. Tín dương thành, ngoài việc giữ lại đoàn quân thứ tư để trông coi nhà ga và một số bộ phận cần thiết, hai đoàn còn lại đều được điều động. Từ nửa đêm đánh đến gần sáng, tất cả quân đội hầu như thay phiên nhau xung phong. Nhưng không ngoài dự đoán, đều bị đánh lui, thương vong thảm trọng, không thể không giải tán ba đoàn, sắp xếp vào hai đoàn khác, sĩ khí của binh lính cũng sa sút đáng sợ.

Theo họ, tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, chưa từng có ai liều mạng như vậy để giành lấy một trận địa. Nếu không phải quan ả Tín Dương buộc chặt đường lui của mọi người, ai lại liều mạng như vậy? Hạ

cấp sĩ quan hầu như đều hy sinh ở tuyến đầu. Trong vài giờ kịch chiến, hạ cấp sĩ quan của đội quân tấn công Sư đoàn một cũng thay đổi một lượt. Hiện tại trong quân đội, tiếng than khóc vang trời, tiếng kêu đau đớn của người bị thương, tiếng khóc không kìm được của người sống, như bóng ma bao trùm toàn bộ trận địa. Ngay cả đội đốc chiến, giết người cũng phải nường tay!

Tông Sâm yên lặng ngồi trên một chiếc hòm đạn, hai tay vịn chặt lấy dao quân dụng của mình. Đồng Sơn không thể lấy lại, nhất định là không được, bản thân hắn cũng không gánh nổi trách nhiệm này. Nhưng quân đội đã thành ra thế này, ngày mai phải làm sao để tiếp tục tấn công? Hắn đột nhiên gọi phó quan của mình, trưởng phòng.

“Đi! Lấy những cái rương chuẩn bị vận chuyển lương thực cho Vũ Hán từ nhà ga Dương, lão tử ngay tại chỗ phát thưởng! Ngày mai tuyển đội cảm tử. Ai cũng có thể đăng ký, mỗi người năm mươi đại dương. Giành lại Đồng Sơn, lại thêm một trăm! Lão tử không sống nổi, thì xem ngày mai Đồng Sơn này ở trong tay ai!”

Khi Đoạn Kỳ Thụy đuổi đến phủ Tổng thống, nơi Viên Thế Khải ở, phát hiện bên ngoài xe ngựa và kiệu đã dừng lại không ít. Mặc kệ quan chức và người hầu, từ cửa vào đã rối loạn, ai nấy đều như mất hồn. Hắn cũng không cần người dẫn đường, vội vàng đi thẳng vào hậu viện. Lúc này, tin tức tổng thống thổ huyết, thân thể không tốt đã lan truyền, tình hình quân đội phía trước ra sao, không cần hỏi cũng biết. Nghĩ đến đây, hắn lại nắm chặt Đường Thiên Vui, phó quan thân tín nhất của Viên Thế Khải, hung tợn dặn dò: “Đi nói với Đoạn Hương Nham, rút một doanh binh đến. Bảo vệ nghiêm ngặt quan phòng của tổng thống phủ, bất cứ tin tức gì cũng không được tiết lộ ra ngoài, nếu không ta sẽ lấy đầu người!”

Đường Thiên Vui luôn được Viên Thế Khải coi là con cháu. Lúc này, trong lòng đầy vẻ thê lương, gặp Đoạn Kỳ Thụy ở cửa. Nhìn thấy Đoạn Kỳ

Thụy, người bình thường vẫn gật đầu mỉm cười với hắn, lại hung tợn giao phó, khiến hắn nhất thời không nói nên lời, ngây ngốc nhìn. Đoạn Kỳ Thụy thấy hắn vô dụng, khinh miệt cười một tiếng, hướng về phía Từ Cây Tranh nói: “Bọn này, bình thường ỷ vào tổng thống làm mưa làm gió, bây giờ một người so với một người vô dụng. Cây Tranh, người đi điều binh, không thể trông cậy vào những kẻ ăn bám này!”.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Sắp xếp xong công việc bảo vệ, Đoạn Kỳ Thụy mới đi vào nội thất của Viên Thế Khải. Kéo rèm lên xem xét, trong phòng đèn điện sáng trưng, xung quanh Dương Sĩ Kỳ, Dương Độ, Triệu Năm Quân, Vương Vái Chào Đường, Đoạn Chi Quý, Phùng Quốc Chương, Thái Ngạc, Viên Thế Khải Đại công tử Viên Khắc Định cùng những người khác đều mang vẻ mặt lo lắng, không ai lên tiếng. Viên Thế Khải nửa dựa vào giường, sắc mặt không tốt, thần sắc vẫn còn bình tĩnh, đang uống canh sâm. Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng ông ăn canh.

Nghe thấy tiếng Đoạn Kỳ Thụy vào cửa, mọi người đều nhìn về phía hắn, có người gật đầu ra hiệu. Viên Thế Khải cũng ngẩng đầu lên, hướng về phía hắn cười yếu ớt nói: “Chi Suối, người cũng đến, đến đây, đến ngồi bên cạnh ta.”

Đoạn Kỳ Thụy nhìn Viên Thế Khải tiều tụy, tinh thần sa sút, dù lòng dạ sắt đá cũng không khỏi cay xè sống mũi. Năm xưa, khi còn ở trạm nhỏ luyện binh, tân binh muốn thành lập tân hiệp, tuyển hiệp thống, hai lần thi đầu hắn đều trượt vô chuối. Lần cuối cùng, hắn sốt ruột như kiến bò trên chảo. Viên Thế Khải trước ngày thi một hôm, lặng lẽ gọi hắn đến, đưa cho hắn đáp án. Chỉ riêng chuyện này, hắn đã cảm thấy Viên Thế Khải đối với hắn ân tình sâu nặng, lại thêm sự nâng đỡ, đề bạt, đưa hắn, một kẻ xuất thân từ Hợp Phì, An Huy, gia cảnh chẳng lấy gì làm giàu có, lên tới chức Bộ

trưởng Lục quân Dân quốc, rồi Phụ tá trưởng Đại bản doanh. Với Viên Thế Khải, hẳn quả thực có tâm thuộc hạ chết vì chủ.

Đoạn Kỳ Thụy bước nhanh đến bên Viên Thế Khải, ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ cạnh giường: “Tổng thống, ngài phải bảo trọng thân thể! Bắc Dương chúng ta có nhiều người như vậy, trên dưới Dân quốc đều trông cậy vào một mình ngài! Trước mắt có chút bất thuận, chúng ta đều có thể giải quyết. Ngài ngàn vạn phải giữ tinh thần thoải mái, nếu ngài xảy ra chuyện, chúng ta cũng không biết phải làm sao!”

Để một nhân vật lạnh lùng như Đoạn Kỳ Thụy nói ra những lời tình cảm như vậy, những người trong phòng đều cúi đầu. Kẻ làm điện hạ, Đoạn Chi Quý càng khóc nức nở. Viên Thế Khải cười khổ, nắm tay Đoạn Kỳ Thụy vỗ nhẹ: “Chi Suối, đừng nói những lời này, thân thể ta, ta tự biết. Viên gia đời thứ ba không ai sống quá sáu mươi. Ban đầu muốn giữ vững giang sơn, để các người, những người đi theo ta lâu năm, sau này đều được an nhàn vinh hiển. Giờ xem ra, về sau phải dựa vào chính các người cố gắng! Bắc Dương, về sau sợ là không trông cậy vào ta được nữa rồi!”

Đoạn Kỳ Thụy còn muốn lên tiếng, Viên Thế Khải khẽ ngẩng đầu, trịnh trọng nhìn hẳn: “Chi Suối, một mình người gánh vác Đại bản doanh, ta rất yên tâm... Lão già này lại đem tâm tư dùng vào chính trị. Hiện tại chính trị còn đỡ, không có chuyện gì lớn, nhứt đầu nhứt là đám Mưa Thần có thể đánh như vậy... Người xem, chuyện Tín Dương bên kia còn có cách nào không? Hồ Bắc, quân sự chúng ta có cơ hội xoay chuyển không?”

Đoạn Kỳ Thụy rất muốn nói vài lời an ủi Viên Thế Khải, nhưng lại không muốn tự lừa dối mình, lại muốn lão già còn không biết tình hình tiền tuyến. Cuối cùng, hẳn thở dài: “Tổng thống, hiện tại tình hình phía trước thật khó giải quyết, Tín Dương bị Mưa Thần đánh cho tan tác, hiện tại tình hình chiến đấu còn chưa báo về. Hà Xuân Sơn, Lý Tinh Đấu, hai người đó tôi biết, không gặp tình huống lớn sẽ không kêu khổ, Tín Dương không lạc

quan thật... Kinh Hán tuyến, trừ Sư đoàn 4 còn tương đối đặc lực, có thể dùng được, những đội khác điều động sợ là không kịp... Chủ yếu là Đại bản doanh chúng ta ứng phó không thỏa đáng. Đủ tiếp viện Sư đoàn 4 rất mạnh, lại bị chúng ta xoay tới xoay lui, lãng phí không ít, hiện tại ứng phó bên nào cũng không kịp.”

Nghe Đoạn Kỳ Thụy không có một câu nào mang lại tin tức “tốt”, Viên Thế Khải Đại công tử Viên Khắc Định trừng mắt nhìn hăn, Đoạn Kỳ Thụy cũng làm bộ như không thấy. Viên Thế Khải cúi đầu trầm ngâm một lát, ngoắc tay gọi Phùng Quốc Chương đến, đứng bên cạnh.

“Khanh không muốn giúp ta, hiện tại Bắc Dương có thể trấn giữ được tình hình, chỉ có Chi Suối và Hoa Vĩ... Nghe nói hai người các người có chút bất hòa, lúc này nên gạt bỏ! Hiện tại không được, Hồ Bắc chúng ta để cho Mưa Thần, hăn chiếm nhiều đất như vậy, cũng chưa chắc là chuyện tốt. Binh lực Bắc Dương quan trọng... Chi Suối, ta nghĩ tới nghĩ lui, người trấn giữ Đại bản doanh, phía trước vẫn cần có người tổng chỉ huy. Cứ để Hoa Vĩ đi! Hăn làm Tổng quân trưởng Kinh Hán tuyến, thống nhất chỉ huy Trần Hoán, Tào Côn, Lôi Chấn Xuân, Đủ tiếp viện bốn người bọn họ. Sư đoàn 1 và Sư đoàn 4 ta cũng dự định tập kết thành một quân, để Hà Xuân Sơn làm Quân tư lệnh, cũng thuộc quyền chỉ huy của Hoa Vĩ. Chỉ cần hai người các người đồng tâm hiệp lực, cục diện có thể vẫn hồi! Hiện tại cứ để quân Hồ Bắc rút lui, trước ổn định đường lui, rồi chúng ta lại đánh! Chỉ cần lão già này còn sống, một ngày không thể để Mưa Thần đắc ý!”

Hăn nói có chút gấp, ho khan. Viên Khắc Định và Đoạn Chi Quý vội vàng xông lên, một người xoa ngực, một người vỗ lưng. Đoạn Kỳ Thụy và Phùng Quốc Chương liếc mắt nhìn nhau, rồi lại riêng phần mình chuyển ánh mắt đi.

Viên Thế Khải khó khăn lắm mới ngừng ho, lại cảm thấy cổ họng có chút tanh, cổ nén xuống, sắc mặt đã trắng bệch. Cố gắng gượng dậy tinh

thần, nhìn Thái Ngạc: “Tùng Sơn, ta mời người từ Vân Nam đến, vốn muốn trọng dụng. Quân Bắc Dương đã già nua, ban đầu muốn mượn tài người, trọng chinh tân binh... Mấy ngày nay bận bịu, cũng chưa nói chuyện này với người. Hiện tại lão già này nhờ người, ở Đại bản doanh giúp Chi Suối một tay, việc gì cũng giúp hẳn ra mưu kế... Đại bản doanh cứ lấy ý kiến của Chi Suối và người làm chủ, ai không nghe lệnh, ta chặt đầu! Tùng Sơn, lão già này nhờ người!”

Nói rồi, Viên Thế Khải thế mà cúi đầu trước Thái Ngạc. Thái Ngạc vội vàng bước tới, hướng Viên Thế Khải cúi chào thật sâu: “Tổng thống phân phó, Thái Ngạc còn có gì để nói, sẽ tận tâm tận lực, nào dám không theo mệnh!”.

STT 130: Chương 3: Nhất thống con đường. Chương 31: Ta tự n...

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé).

Chương 3: Nhất thống con đường. Chương 31: Ta tự nam hướng?

Miếu Con Sò, sáng sớm gió lạnh như dao cứa vào da thịt. Giữa tiết trời tháng Mười, Trung Nguyên vẫn còn trong tiết thu, khí trời sáng khoái. Nhưng ở thảo nguyên bên ngoài, sáng sớm đã thấy nước đóng băng. Đến trưa, nhiệt độ mới hơi ấm lên, nhưng mùa đông dài đằng đằng đã cận kề.

Hiện tại, chỉ huy cao nhất của Miếu Con Sò là Dư Tiểu Chu, quân nhu trưởng của An Địch Quân. Hẳn chính là đệ tử đặc ý nhất của Lục Thông Biển, tổng quân nhu trưởng của Giang Bắc quân. Năm xưa ở Bảo Định học đường, hẳn luôn đứng đầu trong các kỳ thi. Sau khi An Địch Quân tập kết tại Miếu Con Sò, Chu doanh trưởng của dã chiến bộ đội không dám gánh vác trách nhiệm lớn lao này. Hẳn là sĩ quan có quân hàm và chức vụ cao nhất, bèn chủ động đảm nhận.

Miếu Con Sò tập kết một doanh bộ binh hoàn chỉnh của An Địch Quân, một đội Hầu Minh (một doanh kỵ binh, hai đội bộ binh cưỡi ngựa), toàn bộ quân nhu doanh trực thuộc, một bộ công binh doanh trực thuộc, một liên lạc kỵ binh, và một liên pháo binh với bốn khẩu pháo cối. Tại Miếu Con Sò, ba tòa thành đất được xây dựng, tạo thành thế phòng thủ hình tam giác. Vật tư, đạn dược, lương thực của An Địch Quân chất đống như núi. Ngay cả khi đại bộ đội rút lui, số vật tư này vẫn đủ dùng cho toàn quân trong một tháng.

Dân phu muốn về nhà đều đã được phân phát, chỉ để lại vài trăm hán tử tình nguyện ở lại với An Địch Quân, thành lập một Quân Nhu Doanh tạm thời.

Sau khi bộ đội tập trung, Dư Tiểu Chu đã tính toán rất nhiều. Thấy trời sắp vào đông, mặc dù Bắc Quân chưa chắc đã đến, nhưng nếu có đến, Miếu Con Sò cũng có thể kiên trì một thời gian, chờ đợi chủ lực đến. Đến lúc đó, rất có thể sẽ cùng Bắc Quân quần nhau một trận. Về phần con đường trở về Giang Bắc, An Địch Quân sẽ phải trải qua bao nhiêu máu và lửa, Dư Tiểu Chu cũng không rõ, hắn cũng lười suy nghĩ. Những vấn đề này, đều là muốn gì được nấy, cứ để người khác quyết định.

Đối với Tư lệnh của An Địch Quân, thậm chí là Ngô Hái, Hà Toại, Trần Sơn Hà, ba vị tướng tài của Giang Bắc quân, những tham mưu ưu tú dưới trướng Bách Lý Nam ban đầu đều có chút xem thường. "Bọn họ được huấn luyện gì, chúng ta lại được huấn luyện gì?" Nhưng càng ở chung, họ càng thêm bội phục. Ngô Hái trầm ổn, lo toan đại cục, Hà Toại quyết đoán, kiên định, Trần Sơn Hà ngoài lạnh trong nóng, không dây dưa chuyện vặt mà lại được lòng quân, những điều này không thể học được trên giảng đường. Có Hà Toại làm tư lệnh ở bên ngoài, cũng là một trong những lý do chính khiến mấy ngàn quân sĩ An Địch Quân dù xa cách vẫn tràn đầy tự tin.

Nhìn kỵ binh truyền lệnh ra vào, Dư Tiểu Chu thỏa mãn thở dài một hơi. Chỉ cần một ngày, nhiều nhất hai ngày nữa, mọi việc coi như hoàn thành. Hiện tại, chủ lực của An Địch Quân chỉ cách mình một ngày rưỡi đường đi, hai bên đã liên lạc được, sắp sửa hội quân!

Đang cảm thấy nhẹ nhõm, hắn đã thấy bảy tám con ngựa phi nhanh đến từ xa. Nhìn trang phục, đều là kỵ binh trình sát hướng đông mà hắn phái đi. Nhưng là phái ra hai ban, sao lại về nhanh như vậy? Các binh sĩ bên cạnh cũng nhận ra điều bất thường, cửa thành đất vôi vàng mở ra, bảy tám con ngựa như gió lốc xông vào. Vừa dừng lại, một người đã ngã xuống ngựa. Chiến hữu bên cạnh vội vàng đỡ lấy, nhưng người lính kia trên người đã bị

thương nặng, cố gắng gượng lại chút hơi tàn, lúc này đã không còn cách nào cứu chữa.

Dư Tiểu Chu gạt đám đông chạy tới, sắc mặt như phủ một lớp sương lạnh: "Chuyện gì vậy? Gặp phải địch nhân nào? Là Bắc Quân sao?"

Viên ban trưởng kỵ binh đi đầu vội vàng đứng lên, trên mặt đầy bụi đất, còn có những vết nứt nẻ vì gió lạnh. Hắn cứng đờ chào: "Dư trưởng phòng, không phải Bắc Quân! Chúng ta trinh sát hướng đông đến Triết Tư, phát hiện chủ lực Ô Thái, khoảng mấy ngàn người! Từng tên đói khát như sói. Dân chăn nuôi của Tích Lâm Quách Lạc năm nay đã đi về phía nam để tránh đông. E là bọn chúng không cướp được gì, đám sói đói này liền nhắm vào chúng ta! Xem ra muốn đánh chiếm Miếu Con Sò, cướp vật tư để vượt qua mùa đông. Chúng ta bị phát hiện, liều mạng rút lui, vẫn bị chúng đánh tan hơn một ban... Dư trưởng phòng, tôi không dẫn quân tốt, xin ngài trừng phạt."

Dư Tiểu Chu đã cảm thấy chấn động, vội hỏi: "Bọn chúng quả thực đang hướng về Miếu Con Sò sao?" Viên ban trưởng kia dường như đã tiêu hao hết tinh lực, mệt mỏi gật đầu: "Không sai, đuổi theo chúng ta thẳng đến đây!" Dư Tiểu Chu còn muốn hỏi, lính gác trên tháp canh đã lớn tiếng hô: "Phía đông, phía đông! Đại lượng giặc cướp!"

Đây là hiệu lệnh chiến đấu, chưa đợi Dư Tiểu Chu ra lệnh, binh lính xung quanh đã lập tức hành động, mỗi người về vị trí chiến đấu của mình. Ba tòa thành đất, chiến hào và lô cốt bên ngoài cũng đều vào vị trí. Giặc cướp đến thì đến, nơi này không phải là nơi để các người tùy tiện cướp bóc bộ lạc Mông Cổ, mà là An Địch Quân tinh nhuệ!

Dương Độ sau khi bàn chuyện với Tổng thống phủ một ngày, mệt mỏi trở về chỗ nghỉ. Hiện tại, tình hình phương Bắc ngày càng hỗn loạn. Mặc dù đã tái lập chỉ huy tuyến Kinh Hán, nhưng việc Chi Suối và Hoa Vừa có

thể hợp tác đến đâu vẫn còn phải xem xét. Hơn nữa, nếu Tín Dương bị Nam Quân chiếm, việc điều động Bắc thượng xuôi nam có kịp thời ngăn chặn chủ lực Bắc Quân bị chặn ở ngoài Võ Thắng Quan hay không, liệu có thể hội quân với Nguyên Tiếp và Hà Tông Sâm hay không? Sức khỏe của Viên Thế Khải ngày càng sa sút, lòng người trong triều có còn ổn định được nữa không?

Tóm lại, hắn không mấy lạc quan về tình hình quân sự. Ngay cả khi hắn phụ trách việc chuẩn bị đại tuyển, uy tín của Viên Thế Khải bị ảnh hưởng nặng nề, ban đầu đã lung lạc được phe tiến bộ và Đảng Cộng Hòa, lại càng tỏ ra độc đoán. Đặc biệt là các nghị viên Đảng Cộng Hòa, nhiều người ở Giang Chiết. Bưu điện kiểm tra thư từ của họ một cách lén lút, thậm chí còn có người xu nịnh, đầu hàng, không phải là số ít! Việc quốc sự ngày càng khó giải quyết. Mấy ngày trước, hắn cùng Hùng Phượng Hoàng uống rượu, Hùng thay mặt tổng thống nắm giữ Bộ Tài chính, cũng kêu ca với hắn. Kể từ khi vay nợ lớn nhiều lần, Bộ Tài chính đã cạn túi, Viên Thế Khải cũng ngày càng không ưa hắn. Trong tay chỉ nắm Bộ Giao thông, thu nhập của Bộ Giao thông quả thực giống như nội khố trước kia!

Công chức náo loạn, cảnh sát Bắc Kinh ba tháng không có lương, lần trước đến thỉnh nguyện, Hùng Phượng Hoàng còn bị tát hai cái! Viên Thế Khải dồn hết tài lực vào chiến sự lần này, tuần phòng đội các tỉnh có nhiều binh biến. Hắn chỉ vào mũi mình mà mắng, chống đỡ đến khi đại tuyển kết thúc, nếu còn làm Bộ trưởng Bộ Tài chính, thì chính mình là đồ bỏ! Sau khi chết không được vào mộ tổ! Cuối cùng, hắn còn thần bí tiết lộ với Dương Độ, chiến sự lần này có thể tiếp tục chống đỡ, rất có thể là tổng thống dùng quyền lợi ở Đông Bắc để thế chấp vay tiền. Nếu chuyện này vỡ lở, nước Anh vốn ủng hộ tổng thống có lẽ sẽ là người đầu tiên không làm!

Nói đến tình hình phương Bắc hiện nay, hai người đều thở dài. Bao nhiêu cục diện tốt đẹp đã khôi phục, sao lại nhanh chóng biến thành bộ

dạng này? Vấn đề này Hùng Phượng Hoàng nghĩ không ra, ngay cả Dương Độ cũng cảm thấy mơ hồ.

Người hầu mà Dương Độ mang từ quê nhà Hồ Nam vào thư phòng, cung kính hỏi hần có muốn dùng cơm không. Dương Độ không kiên nhẫn xua tay: "Người đi đi! Ta đã dùng cơm ở Phủ Tổng thống rồi... Buổi tối đóng cửa, không tiếp khách, ta không gặp ai!" Hần vốn là người đơn giản, thấy họ lui ra, Dương Độ cũng không vào thư phòng lớn, mà đi thẳng vào tiểu thư phòng của mình.

Vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy một người đang ngồi ngay ngắn dưới ánh đèn đọc sách. Dương Độ cười bước tới, cầm quyển sách trên tay hần lật xem: "Bạch lão ca, sao lại xem mấy thứ Tế Công truyện này? Người cũng là nhân vật lớn của Giang Bắc quân, sách này có vẻ không hợp với thân phận của người nhĩ."

Người dưới đèn chính là Bạch Tư Văn, hần cười nhạt. Mấy hôm nay, cuộc chiến Nam Bắc diễn ra ác liệt, Lục Xây Chương đã trở mặt, tàn nhẫn thu hồi tiền bạc hần vận động, lập tức bắt đầu đánh mạnh vào mạng lưới tình báo ngầm của hần. Bất kể là đảng viên Quốc gia mới hay là tình báo viên của "Mưa Thần", đều bị bắt và xử theo quân pháp. Chỉ có với hần, dường như còn nể mặt, cho hần chút thời gian để trốn.

Tình huống này, Bạch Tư Văn sao có thể cứ thế mà chạy về Giang Bắc? Mấy ngày trước hần làm quá rầm rộ, trong lòng cũng có chút cảnh giác, hơn nữa còn bố trí một số bí mật tình báo. Thế là hần trốn đông trốn tây ở Bắc Kinh, chủ trì công tác tình báo nơi này. Phong cách làm việc của đám quan lại Bắc Dương hần cũng biết, ban đầu thì ra sức làm cho người trên nhìn, về sau thì ngày một buông lỏng. Về sau, thấy Bắc Dương vì chiến sự tiền tuyến bất lợi, hần lại ngênh ngang liên lạc với Dương Độ.

Nghe Dương Độ trêu chọc, hãn cũng cười nói: "Tích tử huynh, chúng ta là lính xuất thân, không hiểu sâu xa văn chương đại nghĩa, vẫn là hiểu rõ hơn dân chúng nghĩ gì... Vì sao ta có thể kiên trì đến bây giờ, còn chưa bị Lục Xây Chương bắt, còn có thể đưa tình báo cho Tư lệnh của chúng ta? Bởi vì ta cùng bách tính Bắc Kinh đã kết thành một khối, ở đâu cũng có người che chở cho ta."

Dương Độ nghe hãn khoác lác, bật cười một tiếng: "Người cứ mà thối phồng, đám tàn dư Mãn Thanh các người, có thể làm nên trò trống gì? Nếu không phải chúng ta là bạn bè, người đã sớm bị xử bắn rồi... Mấy hôm trước bị mật thám truy đuổi đến đường cùng, chạy đến chỗ ta, ta liệu mình giữ người lại, chứ không phải để nghe người tự khoe ở đây."

Bạch Tư Văn cười hắc hắc, cũng không thấy mất mặt. Bản thân chỉ là một thượng tá tình báo phó trưởng phòng, có thể hoạt động ở Bắc Kinh đến mức này, đã đủ để hãn tự hào. Hãn thăm dò hỏi Dương Độ: "Tích tử huynh, hôm nay Thiết Sư tử hẻm phong tỏa nghiêm ngặt, trên thị trường Bắc Kinh lại đồn Viên tổng thống không khỏe, người trị hoãn lâu như vậy không về, có phải vì chuyện này không?"

Trong thư phòng nhỏ lại chìm vào im lặng. Dương Độ mặt mày như phủ một lớp sương lạnh, chỉ vô thức gõ lên mặt bàn. Ánh mắt nhìn chăm chăm Bạch Tư Văn, nhất thời không nói lời nào. Tin tức Viên Thế Khải bị bệnh truyền đến, hãn cũng không lấy làm lạ, cái đất kinh thành này, người càng muốn phong tỏa tin tức, tin tức lại càng lan nhanh. Liên quan đến cuộc chiến Nam Bắc giữa Viên Thế Khải và "Mưa Thần" lần này, kinh thành có đủ loại đồn đại. Lạ nhất là nói Viên Thế Khải là một con cóc tinh dưới chùa Pháp Nguyên, là một trong mười yêu quái của chùa Pháp Nguyên, cũng là kẻ cuối cùng làm loạn giang sơn. Các yêu quái khác còn có rắn tinh Tăng Quốc Phiên (trên người Tăng Quốc Phiên luôn có tiền, hình như là rắn ban), dê đỏ tinh Hồng Tú Toàn, hồ ly tinh Từ Hi... Đều đã từng xuất hiện trên

đời. Hiện tại, khí số của cóc tinh đã đến, mà "Mưa Thần" chính là tiểu Trương Thái tử chuyển thế, bên cạnh là các đại tướng, chính là tứ phương Ma Long hạ phạm. Diệt trừ yêu tinh cuối cùng này, thiên hạ sẽ thái bình.

Hắn chỉ chăm chú suy nghĩ, Viên Thế Khải quả thực không chống đỡ được bao lâu nữa. Nhìn vào tuổi thọ của hắn, chống đỡ qua năm sau cũng rất nguy hiểm. Trước mắt, chiến sự không cần quá lo lắng, "Mưa Thần" không có dã tâm lớn, không thể đánh thẳng vào. Nhưng sau lưng Viên Thế Khải, Bắc Dương sụp đổ đang ở ngay trước mắt. Bản thân hắn luôn đặc tị với người trong phe Bắc Dương, sau này phải làm sao? Trong khi Phủ Tổng thống chứng kiến Viên Thế Khải cố gắng chống đỡ bệnh tật để bố trí quân sự, hắn vẫn luôn suy nghĩ về điều này. Nhưng vẫn muốn Viên Thế Khải đợi mình, thực sự không tệ, không thể phản bội hắn vào lúc này. Nhưng khi vị tình báo trưởng phòng khéo đưa đẩy của Giang Bắc quân ngồi trước mặt mình, những ý nghĩ này lại không tự chủ bay lên não.

Bạch Tư Văn là người rất tinh ranh, nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng cũng đoán được năm sáu phần, ha ha cười với Dương Độ: "Tích tử huynh, người cũng không cần phiền não. Huynh đệ chúng ta đã nói rõ, chỉ luận giao tình, không nói chuyện khác. Cũng không cần người phản bội ân chủ, người cũng mặc kệ ta làm việc cho Tư lệnh... Ngược lại, nếu người có quyết định gì, huynh đệ đều ủng hộ người. Nói đến chuyện thiên hạ, chẳng phải là chuyện như vậy sao? Chúng ta, những người không thể tạo nên cục diện, cũng nên thay người khác làm việc, không phải sao? Ở đâu mà không ăn bát cơm này..."

Nghe Bạch Tư Văn nói không khuyên hắn, vẫn cứ móc đũa ở đó, Dương Độ không khỏi cười một tiếng, Bạch Tư Văn có bản lĩnh này, cùng ai ở chung, đều rất nhanh có thể kéo thân mật. Hắn cười mắng: "Cút, ngày nào cũng làm thuyết khách cho Tư lệnh của các người, hắn giỏi đến thế sao? Ta thấy cũng chỉ bình thường thôi..."

Hắn đang đùa, Bạch Tư Văn lại đứng dậy chỉnh lại quần áo, cầm mũ lên định đi. Dương Độ sừng sờ: "Bạch lão ca, sao lại không chịu nổi trò đùa của ta? Trẻ thế này rồi, người muốn đi đâu?"

Bạch Tư Văn cười nói: "Ta sao lại không chịu nổi trò đùa của lão đại người? Hôm nay Thiết Sư tử hẻm giới nghiêm, chắc chắn có chuyện lớn gì, ta đi tìm mấy người bạn hỏi thăm một chút. Để xem chúng ta Tư lệnh làm việc gì!"

Dương Độ cảm thấy có chút cảm động, hiện tại Bạch Tư Văn gặp nguy hiểm. Chuyện Thiết Sư tử hẻm, hắn mở miệng hỏi Dương Độ là xong, nhưng từ lần trước ước định, chỉ bằng hữu luận giao, không nói công sự, hắn đã không hề nhắc tới. Đêm khuya giới nghiêm còn muốn ra ngoài tìm hiểu tin tức, làm bạn đến mức này, cũng thật không dễ dàng. Hắn đưa tay muốn giữ hắn lại, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một tiếng. Nhìn Bạch Tư Văn cẩn thận ra khỏi phòng, hắn ngồi trên ghế chán nản gục đầu xuống.

Để vương thuật, để vương thuật... Chẳng lẽ theo sư phụ mình, cuối cùng cũng chỉ là một trò cười sao? Hay là thời đại này đã thay đổi, cuối cùng vẫn là thực lực, không còn vị trí của những người như họ, những người Tung Hoành Gia? Giang Bắc quân và vị thủ lĩnh trẻ tuổi của họ, lần này rốt cuộc muốn làm đến bước nào? Tình hình bất lợi ở Hồ Bắc đã bày ra trước mắt. Sau khi họ chiếm được Hồ Bắc, liệu có tiếp tục tiến lên phía Bắc? Mà Viên Thế Khải còn có thủ đoạn gì chưa tung ra? Chuyện quan trọng nhất vẫn là, bước tiếp theo mình phải làm thế nào? Quân chờ phương Bắc, ta tự nam hướng.

Trong thư phòng nhỏ, đồng hồ tích tắc vang lên, Dương Độ tắt đèn, ngốc ngời đó, chỉ có đôi mắt trong bóng đêm lóe sáng.

Tín Dương, bầu trời đã dần sáng. Đêm qua, chủ lực của Trần Sơn Hà chi đội cũng không nghỉ ngơi, đến gần Tín Dương, trong đêm kiên trì hành

quân, một đêm đi được sáu mươi dặm đường. Đến khi cách Đồng Sơn chỉ hai mươi dặm, đã gặp kỵ binh báo tin của giáo ba.

Thái Hằng Văn là người đầu tiên nhận được báo cáo của giáo ba, vội vàng xem báo cáo viết vội về trận ác chiến của Vương Dĩ Lỗ trên đỉnh núi, sắc mặt đầu tiên là vui mừng, cố gắng đi kèm với vẻ lo lắng. Hắn tập trung suy nghĩ, phi ngựa đi tìm Trần Sơn Hà, đội trưởng của chi đội đang đốc thúc tiến lên.

Quả nhiên, ngay giữa đội ngũ hành quân dài, Trần Sơn Hà không cười ngựa, cùng các binh sĩ cùng nhau đi bộ. Hắn mở rộng cổ áo quân phục, giọng nói trong trẻo vang xa: "Huynh đệ! Không xa nữa! Chúng ta đã chịu bao nhiêu khổ cực, thương vong không nhiều, tù binh không bắt được mấy. Mục tiêu cuối cùng đang ở trước mắt rồi! Đệ nhất sư của Bắc Dương là đội quân lập nghiệp của bọn chúng, chúng ta nếu có thể đánh tan bọn chúng, vậy coi như danh dương thiên hạ rồi!"

Đêm qua bọn họ nghỉ ngơi một đêm, lại thêm một lần tạm nghỉ lấy hơi, đã mệt mỏi rãi rời. Lúc này nghe đội trưởng Trần Sơn Hà của bọn họ còn hùng hực tinh thần, ở trong đội ngũ cùng bọn họ cùng nhau hành quân, vừa đi vừa cười, chân dưới có chút nhũn ra cũng dường như khỏe hơn, hăng hái lên đi nhanh hơn rất nhiều.

"Chi đội trưởng, đánh xong một trận, liền có thể đến Hồ Bắc đi tước vũ khí!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Giao nộp những đội quân khác chẳng có vị gì, chúng ta chuyên nhìn chăm chăm đệ tam sư có được hay không! Đám khốn kiếp kia, lão tử ở Tân Phố trên đường cùng bọn chúng gặp qua, có bản lĩnh!"

"Ta thấy còn phải tiếp tục đánh về phía bắc! Hồ Bắc, quân Bắc Dương có chúng ta thu thập, chúng ta dọc theo tuyến Kinh Hán đánh về phía bắc, đem lão đại của quân ta đón về. Sau đó hướng Bắc Kinh chung quanh bày trận, xem Viên Thế Khải cái đồ con rùa kia có xuống đài không!"

"Tư lệnh làm tổng thống, chỉ đội trưởng người làm lục quân bộ trưởng!"

"Chỉ đội trưởng, nghe nói Chiết Giang có hai ả hoa khôi cứ theo đuổi người, người chọn ai? Chúng ta thanh quân nhưng không cho nạp thiếp a!"

Trần Sơn Hà mặt mày hớn hởi, tiếng súng nổ hân cũng không sợ, bình thường ở trong quân lại thích nhất cùng những thanh niên sĩ quan cấp dưới đồng lứa đánh thành một đoàn. Nghe những quân quan này ồn ào với hân, trong lòng hân càng thêm vui vẻ. Sĩ khí của quân đội tuyệt đối là không thể nói, trải qua những thời gian này chinh huấn, sức chiến đấu cũng tăng lên rất nhiều. Người tùy tiện gọi một chi Bắc Quân nào đó đi năm ngày sáu trăm dặm đường thử xem, ở Tín Dương hân quả thực cảm thấy mình có mười hai phần nắm chắc có thể lấy được.

Hiện tại đã không còn là thiên hạ của quân Bắc Dương nữa rồi, quân đội của Dân Quốc, vẫn là phải tính quân Giang Bắc chúng ta! Trong lòng hân tính toán rõ ràng, trước khi đi tư lệnh cùng Tư Mã Trạ đều có điện dài dặn dò hân, chỉ đội nên quả quyết xông vào, không cần lo lắng hai bên. Lấy được Tín Dương về sau liền quả quyết phá lộ, cắt đứt liên lạc hữu tuyến điện báo trên tuyến Kinh Hán, sau đó lao thẳng tới Võ Thắng Quan, đem cái yếu điểm ra vào Hồ Bắc này nắm trong tay. Trước Hồ Bắc tuyến, quân Bắc Dương nói bị cắt đứt, thông tin mất linh, cũng chỉ có con đường sụp đổ mà thôi. Đến lúc đó các bộ hành động tự do liền lớn hơn rất nhiều.

Thái Hằng Văn ở trong đội ngũ tìm tới vị chỉ đội trưởng đang đi một thân đầm mồ hôi này, lớn tiếng nói: "Vô bệnh, lúc đầu giáo ba đám quân

tình khẩn cấp!" Trần Sơn Hà theo đội ngũ đi ra, vừa lau mồ hôi vừa nhận lấy tờ báo cáo từ tay Thái Hằng Văn.

"Chi đội trưởng Trần, tham mưu trưởng Thái quân giám:

"Ta lúc đầu giáo ba đám đã phát triển dạy bảo lữ hệ thống bộ đội chi chớ trưởng bảo tinh thần, vào đêm mười một giờ tập kích bất ngờ Đồng Sơn đặc thủ. Đồng Sơn quân coi giữ một đoàn đã bị ta khu trục, thu được rất nhiều. Trước gấp rút cầu công, chuẩn bị nghênh đón quân Bắc Dương phản kích. Đến nhất thời lên, đỉnh núi rơi đánh như mưa, quân Bắc Dương trước đó xem ra sớm đã mục tiêu xác định Đồng Sơn chỗ cao chử nguyên, xạ kích chuẩn xác, ta thương vong rất nhiều. Nhưng giáo ba đám có một người tại, Đồng Sơn đem tại tay ta. Mong chủ lực nhanh chóng đuổi tới, Tín Dương, quân Bắc Dương không đủ bình cũng. Do đó kính đạt."

"Giáo ba đoàn đoàn trưởng, Vương Dĩ Lỗ tại Đồng Sơn rạng sáng 2 giờ."

Trần Sơn Hà căn môi không nói gì, hộ binh dắt ngựa của hắn đi qua. Hắn xoay người lên lưng ngựa. Bỗng nhiên giơ tờ giấy còn dính khói lửa cùng vết máu trong tay lên lớn tiếng nói: "Các cấp sĩ quan chú ý! Lúc đầu giáo ba đám đã giành lại Đồng Sơn, hiện tại đang nghênh tiếp quân Bắc Dương điên cuồng phản công! Huynh đệ chúng ta đang liều mạng, đang đổ máu! Hướng về phía trước, hướng về sau truyền, chạy bộ tiến lên!"

Đội ngũ lập tức liền biến thành một dòng lũ hồng đang lao vút về phía trước, Trần Sơn Hà quay đầu nói với Thái Hằng Văn: "Tham mưu trưởng, đem đội kỵ binh của chúng ta tập trung lại, trước đuổi tới Đồng Sơn chiếm lĩnh trận địa, nghênh đón bộ đội. Người ở phía trước mặt nhìn chăm chăm, tới một chi bộ đội liền chỉnh lý một chi, ngựa bên trên sử dụng lên, không cần loạn hàng ngũ chiến đấu. Hiện tại Vương Dĩ Lỗ đoán chừng đánh rất khổ! Nếu đem quân Bắc Dương phản công khẩu khí này đánh rớt xuống,

vậy thì việc lấy được Tín Dương quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay, tranh thủ thời gian chấp hành!"

Thái Hằng Văn nhìn Trần Sơn Hà mặc dù hưng phấn đến ánh mắt tỏa sáng, thở phì phò thở hỗn hển, nhưng ngay lúc này làm quyết định vẫn rõ ràng sáng suốt, trong đầu nhiệt tình cũng bị hấn mê hoặc lên rồi, trên ngựa tiêu chuẩn chào theo kiểu nhà binh, lớn tiếng nói là, ghìm ngựa liền nhanh chóng đi thi hành mệnh lệnh. Các bộ kỵ binh sau khi nhận được mệnh lệnh, cũng vừa hành quân vừa tập hợp, sau đó liền vọt tới phía trước nhất đi.

Trần Sơn Hà con mắt lóe sáng ở nơi đó cổ động bộ đội, Đồng Sơn, không, Tín Dương, Giang Bắc quân chúng ta tới!.

STT 131: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 32: Cắt đứt...

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mạt mà.

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 32: Cắt đứt Kinh Hán tuyến

Bắc Quân gần đây, đệ nhất sư lục quân trải qua một đêm ác chiến, xem ra nhuệ khí bị đánh tan không ít. Trời vừa tờ mờ sáng, đại đội Bắc Quân mới bắt đầu tập trung, mấy doanh tụ lại một chỗ, ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi rã rời. Đêm qua liều mạng như thế, pháo đạn bắn ra không biết bao nhiêu, đệ nhất sư trước nay chưa từng bỏ công như vậy, vậy mà Đông Sơn vẫn cứ không hạ được! Giang Bắc quân đúng là một lũ điên, ngay cả thương binh cũng có thể xông lên cản người.

Lý Khuê Nguyên biết, theo tình hình ở Đông Sơn, Tín Dương thành như nằm trong chảo dầu, nếu hôm nay Đông Sơn không chiếm được, địch nhân chủ lực kéo đến, đại pháo oanh kích, thì chẳng còn gì để giữ. Khó trách sư trưởng phải tính đường lui. Nếu không phải đại bản doanh và Phủ Tổng thống bất đồng ý kiến, khiến đệ nhất sư bị điều đi điều lại, hãn dám chắc phòng tuyến Đông Sơn đã vững như bàn thạch! Nhưng giờ đây lại dễ dàng mất đi, chẳng lẽ Bắc Dương trước thế lực mới nổi này, thật sự đã tận số?

Thần sắc hãn có chút phức tạp, tiến đến bên cạnh Hà Tông Sâm. Hai sĩ quan cao cấp nhất đang bàn chuyện rút lui, nếu để quân lính biết, thì ý chí chiến đấu e rằng chẳng còn lại bao nhiêu.

“Sư trưởng, hiện tại tứ sư mười sáu đoàn không chế mấy đầu xe, ngay cả xe da cũng đã chất đầy trên tuyến đường. Quân nhu và hành lý tôi đã bảo sư trực thuộc bộ đội chất lên xe, chúng ta lên xe bất cứ lúc nào cũng có thể đi, hiện tại cũng không biết đi về hướng nam hay bắc nữa.”

Hà Tông Sâm ừ một tiếng: “Đại bản doanh có điện báo chỉ thị gì không?”

Lý Khuê Nguyên cười khở nói: “Đến giờ đã nhận được mấy điện báo, nhưng ngoài việc bảo chúng ta liệu chết phản kích Đồng Sơn, bảo vệ Tín Dương, thì chẳng có chỉ thị gì khác. Tôi thấy tình hình hiện tại, đại bản doanh và lão đầu tử đều bị quân Nam đánh cho tơi bời, nếu theo ý tôi, để tránh trách nhiệm mất Tín Dương, chúng ta vẫn nên rút về phía bắc, chờ viện quân đến rồi phản công sau. Hướng nam tuy có Võ Thắng quan làm trận địa, nhưng e rằng là đường chết.”

Tiếng pháo lại một lần nữa long trời lở đất vang lên, pháo binh đệ nhất sư ban ngày phát huy uy lực lớn hơn, Đồng Sơn đã xác định mục tiêu, từ năm mươi bảy ly đến bảy mươi lăm ly pháo đều phát huy uy lực lớn nhất. Xem ra Bắc Quân lần này định liều mạng, cùng Giang Bắc quân quyết chiến một trận ở Đồng Sơn. Bắc Dương quân đánh trận cũng không ít, nhưng các sĩ quan đều hiểu rõ, chỉ có tác chiến với Giang Bắc quân mới là trận chiến sinh tử của Bắc Dương quân. Chính khách có thể thay đổi địa vị, binh lính có thể đổi quân đội, họ đều là những sĩ quan được lão Viên đề bạt, nếu mưa thần được thiên hạ, họ biết tìm đâu ra vị trí như vậy? Trong trận chiến với Giang Bắc quân, các quân quan trung cao cấp đều thể hiện sự kiên cường khác thường. Cho nên từ Hồ Bắc đến Hà Nam, chỉ cần hai quân chủ lực đụng độ, tình hình chiến đấu đều hết sức thảm thiết.

Nhìn đạn pháo nổ tung trên đỉnh núi, Vương Dĩ Lỗ như một tiểu binh, nắm chặt súng trường, chờ địch nhân ngừng pháo kích. Thường ngày Giang Bắc quân ỷ vào hỏa lực mạnh mẽ khi dễ người khác, lần này mình nhẹ binh

tập xa, lại bị pháo binh Bắc Dương quân làm cho thiệt hại nặng nề! Hân không còn tâm trí nghĩ đến lúc nào thì đội trưởng Trần Sơn Hà đến, bởi vì hân tin tưởng đội trưởng nhất định sẽ nhanh chóng chi viện! Nhiệm vụ của hân, chính là phải giữ vững Đồng Sơn trước khi đội trưởng đến.

Đối với việc mất Tín Dương, và ý nghĩa cuối cùng của trọng trấn này đối với đội quân của họ, Vương Dĩ Lỗ rất rõ ràng.

Lúc này trong đại bản doanh của Bắc Quân, không khí vô cùng nặng nề. Từ đêm qua nhận được điện báo báo nguy của Tín Dương, tất cả mọi người đều không ngủ. Tình hình bệnh tình của Tổng thống truyền đến, cũng khiến các quân quan Bắc Dương thêm phần lo lắng. Ai cũng là ăn cơm lính, sao không biết tình thế hiện tại.

Những quân quan ngày thường chậm trễ trong công việc, giờ đây đều bám trụ vị trí, lo lắng chờ đợi tình hình chiến đấu của đệ nhất sư. Hiện tại đại bản doanh cũng đã cải tổ, Đoàn Kỳ Thụy cùng bọn họ từ Thiết Sư tử hảm trở về, lập tức đảm nhiệm chức Tổng quân tư lệnh Kinh Hán tuyến Bắc Dương và chức vụ tham mưu trưởng đại bản doanh Thái Ngạc.

Mấy sư trưởng tân biên của Bắc Kinh đều chạy đến đây, chờ lệnh, mà Phùng Quốc Chương liền kéo sư trưởng thứ tư Dương Thiện Đức xem bản đồ. Hân là Tổng quân tư lệnh Kinh Hán tuyến Bắc Dương, tuy dưới trướng có năm quân phân hiệu, nhưng hiện tại lực lượng thực tế nắm giữ chỉ có thứ tư sư đệ bảy lữ hai đoàn, những bộ đội khác không phải đang tác chiến ở Hồ Bắc Hà Nam thì cũng đang chuyển vận về phía trước. Ban chỉ huy tổng quân cũng nhất thời không thể thành lập, khiến hân, một Tổng quân tư lệnh mang danh nghĩa lớn như vậy, đến là không biết làm sao.

Đoàn Kỳ Thụy thì đi đi lại lại trong phòng làm việc, một đêm không nghỉ ngơi, một cỗ Hư Hỏa chống đỡ, ngược lại cũng không thấy mệt mỏi.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng bức bối, không biết nên làm gì, cũng không biết làm gì mới có ích cho tiền tuyến.

Thái Ngạc tái nhợt, nghiêm mặt ngồi trong văn phòng xem công văn và tình hình chiến đấu, bên ngoài chuông điện thoại vang lên liên hồi, hắn cũng mặc kệ, chỉ xuất thần.

Đoàn Kỳ Thụy đi qua đi lại một hồi, cuối cùng hướng về Thái Ngạc tức giận nói: “Tùng Sơn, cục diện này rốt cuộc phải ứng phó thế nào? Tổng thống giao phó mọi thứ cho chúng ta, chúng ta phải đưa ra biện pháp chứ! Tôi thấy Hoa vừa cũng sốt ruột đến mức xoa tay, hiện tại hắn không có quân đội nào, chỉ kêu khổ với tôi. Tình hình hiện tại vẫn là chúng ta đại bản doanh phải trực tiếp ra lệnh cho các quân! Đối với tình hình Tín Dương, chúng ta phải có sắp xếp ngay, nếu không quân tâm sẽ tan rã!”

Thái Ngạc chỉ gật đầu, tối hôm qua ngoài đại bản doanh và Phủ Tổng thống nhận được điện báo của Hà Tông Sâm, các quân Bắc Dương Hồ Bắc cũng nhận được điện thông báo khẩn cấp của hắn, hiện tại cũng nhao nhao điện báo đến xin chỉ thị biện pháp. Bọn họ hiện tại đều đang tiếp xúc với Giang Bắc quân, binh lực chuyên dụng không dễ, đều đang sốt ruột hỏi đại bản doanh, rốt cuộc là đánh hay là đi. Tào Côn, người nóng tính đã đưa ra phương án của mình, lấy Giang Hữu quân và thứ nhất tác chiến quân thu dọn co lại, từ bỏ Vũ Hán, tập trung binh lực trước ra Võ Thắng quan đánh tan đội quân Giang Bắc quân ở Hà Nam, lấy thứ hai tác chiến quân che đậy bảo vệ bộ đội co vào. Hắn kỳ thật chính là quyết định hy sinh Hồng Uy quân và thứ bảy sư những bộ đội không quá quan trọng, cũng muốn che chở an toàn cho chủ ý của bọn họ.

Ý nghĩ thật là tốt, nếu có thể đem hắn cùng Trần Hoàn thứ nhất quân tiếp đi ra, hy sinh thứ hai quân ngược lại cũng không có gì. Nhưng người khác có chịu vì hắn mà hy sinh không? Hiện tại thời đại này, ai không biết binh chính là thực lực, chính là quan, chính là địa bàn.

Hiện tại Bắc Dương mấy quân bày trận hình thất linh bát lạc, đừng nói là hãn, một phó tham mưu trưởng đại bản doanh, vốn là nên được sao cũng được, cho dù mình quá chú tâm nhào tới, đối mặt mưa thần Giang Bắc quân hình thành ưu thế chiến lược to lớn, ra tay cũng khó.

Hãn an ủi Đoàn Kỳ Thụy nói: “Chi suất, không cần phải gấp, vấn đề này gấp cũng không giải quyết được! Hiện tại nhiệm vụ thiết yếu chính là thu dọn đám bộ đội đang rối loạn, lần nữa hình thành một chiến tuyến không tồi. Tôi trước kia không phải đã nói với anh rồi sao? Về quân sự muốn đánh bại Giang Bắc quân, không cần làm quyết định này. Hiện tại là làm sao thu thập cái bại cục này, để chính phủ có thể thể diện kết thúc trận chiến này! Tín Dương tôi dám bảo đảm kiên trì không được bao lâu..... Đệ nhất sư vốn số người đã ít, lại đi nhiều cờ binh như vậy, hiện tại đoán chừng bị Giang Bắc quân đánh cho một gậy, một chút nhuệ khí cũng không còn. Kinh Hán tuyến bị cắt đứt đã là chuyện chắc chắn.....”

Hãn đứng phắt dậy: "Tổng thống vừa nhận chức, lại kiêm nhiệm năm quân tổng chỉ huy, hiện tại hãn cũng không thể chỉ huy nhiều quân như vậy. Ngay cả ban tham mưu còn chưa thành lập, làm sao có thể chỉ huy nhiều quân như vậy trên một địa bàn rộng lớn đến thế? Binh học không có đạo lý như vậy!"

Hãn thản nhiên gật đầu với Phùng Quốc Chương đang bôi thuốc giữa vết thương, đoạn Kỳ Thụy nghe lọt tai, liên tục gật đầu, chỉ thúc giục hãn mau nói. Thái Ngạc cười khê: "Mẫu chốt hiện nay là Hồ Bắc chưa có thống nhất chỉ huy, Hoa Viên cũng không chỉ huy nổi nơi đó. Kế hoạch của ta là, tuyến Kinh Hán nếu đã đứt thì đứt, hiện tại chúng ta cũng không cứu kịp. Tốt nhất ở Hồ Bắc thiết lập một vị phó tư lệnh quân Kinh Hán tuyến, thống nhất chỉ huy quân đội, bỏ mặc quân nhu. Tín Dương nếu bị công hãm, một mặt chi viện Võ Thẳng Quan, một mặt theo lão Hà Khẩu rút về Hà Nam. Đại quân hành động không dễ, ít nhất phải kéo những chiến binh được huấn

luyện nhiều năm trở về! Hơn nữa phải nhanh chóng, chậm trễ một chút, địch nhân đánh tan phòng tuyến yếu kém ở Võ Thắng, nhốt chúng ta ở Hồ Bắc, hoàn toàn cắt đứt đường lui, khi đó, trận chiến này không cần đánh nữa!"

Hắn hít một hơi, vẻ mặt tính toán kỹ càng, đoạn Kỳ Thụy cũng nghe đến mê mẩn. Ngoài trừ việc từ bỏ Hồ Bắc còn có chút lo lắng, nghe Phùng Quốc Chương bị phân quyền, lại cảm thấy đây là đề nghị có kiến giải, hơn nữa lý do đường hoàng, hắn không chỉ huy được!

"Quân đội trên tuyến Kinh Hán phải nhanh chóng di chuyển, đệ nhất sư ta đoán chừng sẽ không rút về Hồ Bắc, bọn họ không biết mình đang tự đưa mình vào chỗ chết. Kỳ thực, nếu đệ nhất sư đủ kiên cường, tiếp tục giữ Võ Thắng Quan, chờ đại quân chúng ta chi viện tới, chưa chắc không thể xoay chuyển tình thế, giành lại tuyến Kinh Hán... Nhưng mà, Chi Suối, người cảm thấy chúng ta ra lệnh này, đệ nhất sư sẽ nghe sao?"

Đoạn Kỳ Thụy suy nghĩ, quả quyết lắc đầu: "Đệ nhất sư sẽ không phục tùng! Bọn họ chỉ có thể rút lui về phía bắc! Bọn lính này ta hiểu rõ, triển khai đánh giáp lá cà còn có thể đánh một trận, bảo bọn họ tử thủ nơi đường cùng, tuyệt đối không thể!"

Thái Ngạc cười một tiếng, yết hầu của hắn vốn không tốt, đến phương bắc vì khí hậu không thích ứng, bệnh này càng nặng, nói nhiều lời, hiện tại cảm thấy hơi khó thở, nhưng vẫn cố gắng nói tiếp: "Đã đệ nhất sư rút lui về phía bắc là kết cục đã định, vậy chúng ta cứ theo đó mà tính! Phùng Hoa Viên chỉ huy đệ nhất, tứ sư tạo thành gò Tông Sâm tác chiến quân cùng với đủ tiếp nguyên tác chiến quân, hai quân thực lực cũng không tệ, một đường chậm rãi đánh xuống phía nam, tiện thể tiếp ứng chủ lực rút về Hồ Bắc từ lão Hà Khẩu. Tôn chỉ là, quân đội ở tuyến Hồ Bắc phải hành động nhanh chóng! Mà quân đội của Phùng Hoa Viên phải ổn định! Không thể để địch nhân nắm mũi điều khiển!"

Đoạn Kỳ Thụy giúp hẳn tổng kết: "Hồ Bắc khẳng định không cứu vãn được, chỉ cần chủ lực chúng ta còn, cầm cự trên tuyến Kinh Hán và quân Giang Bắc, thì vấn đề chính trị sẽ được giải quyết."

Thái Ngạc mỉm cười gật đầu, phương án này cũng là bất đắc dĩ. Đoạn Kỳ Thụy nhú mày đang muốn hạ quyết tâm, chỉ nghe bên ngoài phòng tác chiến một trận ồn ào: "Điện báo mới nhất từ Tín Dương, điện báo mới nhất từ Tín Dương!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều đi ra, đã thấy Phùng Quốc Chương ngồi ngay ngắn, xem điện báo. Sắc mặt đoạn Kỳ Thụy lập tức trầm xuống, nhưng lại cười khê: "Hoa Viên, tình hình Tín Dương thế nào?"

Mọi người nhìn thấy đoạn Kỳ Thụy ban đầu nóng nảy, bị Thái Ngạc kéo vào văn phòng nói chuyện, hiện tại lại cười được, đều cảm thấy vị tham mưu trưởng này quả thực không tầm thường, lại có thể khiến đoạn Kỳ Thụy phục tùng, nhìn Thái Ngạc ánh mắt đều thêm ba phần kính nể.

Phùng Quốc Chương chán nản đưa điện báo cho đoạn Kỳ Thụy, thở dài: "Còn có thể có tin tốt gì? Tín Dương báo cáo sáng sớm phản công Đồng Sơn thất bại, quân đội thương vong thảm trọng, địch nhân chủ lực đã tăng viện. Đệ nhất sư chuẩn bị lên xe rút về phía bắc..."

Mọi người đều lạnh cả tim, ban đầu cảm thấy Tín Dương khó giữ, nhưng vẫn ôm hy vọng mong manh, trông cậy vào đệ nhất sư có thể tạo ra kỳ tích, giữ vững Tín Dương. Nhưng kỳ tích tốt cuộc không xảy ra, cục diện tuyến Kinh Hán bị quân Giang Bắc cắt đứt, họ phải đổi mặt.

Đoạn Kỳ Thụy trầm mặt xem xong điện báo, không biểu lộ gì, quay sang Thái Ngạc nói: "Tùng Sơn, nói với mọi người về phương án đối phó mà chúng ta vừa bàn! Tín Dương mất, nhưng Bắc Dương chúng ta chưa xong!"

Vương Dã Lỗ đứng trên đỉnh Đồng Sơn, bao nhiêu người khuyên hãm xuống nghỉ ngơi một chút hãm cũng không chịu, trên đầu băng bó, giờ ống nhòm nhìn pháo kích trong thành Tín Dương. Từng đoàn tàu hỏa kéo theo khói trắng dài hướng Bắc, binh lính Bắc Quân mặc áo xám như kiến hôi trèo lên toa xe, trong ngoài đều chật kín. Một phát đại pháo nổ tung trên một toa xe, những người nhỏ bé như kiến bị cuốn lên tứ tung, tàu hỏa càng lúc càng nhanh.

Một buổi sáng, đệ nhất sư kiên trì phát động mấy lần phản kích, nhưng không còn hung hãm như đêm qua. Ngoại trừ pháo vẫn không ngừng bắn, giáo ba trả giá thương vong thảm trọng, cuối cùng giữ vững Đồng Sơn. Không ít binh lính Bắc Dương quân bị đánh chết trong tay vẫn còn nắm chặt đồng bạc. Nghĩ đến đây Vương Dã Lỗ rất tự hào, chúng ta quân Giang Bắc vì đại nghĩa mà chiến, còn các người Bắc Dương chỉ vì mấy đồng tiền bán mạng! Đến đại nghĩa là gì, Vương đoàn trưởng chỉ mơ hồ.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Giữa trưa vừa qua, chủ lực Trần Sơn Hà cuối cùng cũng đến chi viện, tham mưu trưởng Thái Hằng Văn tự mình dẫn quân xuống núi, chinh đồn đội ngũ rồi tiến lên Đồng Sơn, các đơn vị pháo cối đều tập trung vận chuyển lên. Bắc Quân phản công đã yếu ớt, thấy chủ lực Giang Bắc quân đến, liền tháo chạy. Bộ binh theo dòng quân Bắc Dương bại trận mà xông xuống, nếu không có Lý Khuê Nguyên sớm chuẩn bị, tứ sư mười sáu đoàn dựa vào tường thành, dùng hỏa lực ngăn chặn quân Giang Bắc truy kích, e rằng đệ nhất sư hiện tại cũng không có mạng lên tàu hỏa! Nhưng pháo binh của Bắc Dương đệ nhất sư bố trí trên sườn núi, hầu như toàn bộ đại pháo đều bị quân Giang Bắc thu được, thậm chí còn có cả gươm chỉ huy mà gì Tông Sâm chưa kịp mang đi...

Quân Giang Bắc khiêng vác đại pháo lên Đồng Sơn, nhìn xuống Tín Dương bắt đầu oanh kích, Bắc Quân rút lui ngay lập tức. Từng đoàn tàu hỏa

đào mệnh rồi đi, không ít toa xe bị bắn trúng, Bắc Quân tan tác, không phân biệt lữ đoàn doanh, chỉ cần chen lên xe là được. Không ít người nhà binh lính ôm con cái, cùng sĩ quan lạc mất phu quân, đuổi theo tàu hỏa khóc lóc. Đạn pháo vô tình, cắt đứt sinh mạng những người nhà binh lính vô tội. Bại trận bỏ chạy, đối với bất kỳ quân đội nào, đều là chuyện bi thảm nhất.

Vương Dĩ Lỗ giơ ống nhòm bên cạnh trận địa pháo như người điên reo hò.

"Thêm một phát nữa!"

"Bắn vào cái đầu tàu kia!"

"Có một gã đội mũ vàng!"

Pháo binh nào có tâm tư nghe chỉ huy của hãn, chỉ tập trung bắn ra từng phát đạn.

Khi Trần Sơn Hà lên đến đỉnh Đồng Sơn đầy đất khô cằn và xác chết, đã thấy đoàn trưởng giáo đạo đoàn lập công lớn này thất thố. Hãn giơ ống nhòm quan sát tình hình Tín Dương, ra lệnh cho pháo binh bên cạnh: "Ngừng bắn, để bọn chúng chạy, bộ binh thúc đẩy bắt tù binh."

Nghe tiếng pháo dần dần lắng xuống, Vương Dĩ Lỗ đỏ mắt quay lại, căn bản không để ý đến Trần Sơn Hà, chỉ hung tợn nhìn chăm chăm pháo binh: "Sao các người không khai hỏa? Các người thông đồng với địch! Lão tử đập chết các người!" Nói xong liền móc súng lục ra. Trần Sơn Hà hét lớn: "Vương Dĩ Lỗ! Người điên rồi! Ta ra lệnh cho bọn họ ngừng bắn!"

Vương cũng lộ vẻ đau xót, nhìn sơn hà tan nát, chậm rãi hạ súng xuống, bỗng nhiên run rẩy quỳ sụp xuống: "Chi đội trưởng, xử lý hết đám Bắc Quân này đi, giáo ba chúng ta chết thảm quá! Hơn hai ngàn huynh đệ, địch

nhân pháo kích liên tục không ngừng a..... Ngài nhìn xem thi thể huynh đệ khắp núi kìa!"

Trên Đồng Sơn, thi thể ngổn ngang. Quân trang vàng của giáo đạo đoàn binh sĩ và quân trang xám của Bắc Dương quân sĩ trộn lẫn vào nhau, tựa như một cơn ác mộng kinh hoàng. Tín Dương đã lấy được, nhưng giáo ba cũng gần như mất hết sức chiến đấu. Ngày ba mươi tháng mười năm 1912, chi đội Trần Sơn Hà của Giang Bắc quân đánh hạ Tín Dương, cắt đứt tuyến Kinh Hán, chủ lực Bắc Quân trên tuyến Kinh Hán bị chia cắt làm hai.

Chiến cuộc vẫn tiếp tục phát triển...

STT 132: Chương 3: Quy Nhất Thống Con Đường - Chương 33: Rút...

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc)•

Chương 3: Quy Nhất Thống Con Đường - Chương 33: Rút lui chuẩn bị

Mưa Thần bước chân nhẹ nhàng trở về tuần duyệt làm thự ở Giang Bắc, dù cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khóe môi vẫn không giấu được ý cười.

Trần Trác đã không còn đáng vẻ công chức nhỏ bé như khi còn là thư ký của Tôn Trung Sơn, lời nói và hành động của hắn đã mang phong thái của một nhân vật lớn, có thể hô phong hoán vũ. Thực tế cũng đúng, Liên Bang Đảng những ngày này ở các địa phương đã hò reo cổ vũ cho chiến sự của Giang Bắc quân, tiếp theo đó Giang Bắc quân liên tiếp giành thắng lợi, gần như tất cả các tỉnh ở phương Nam đều có chi bộ Liên Bang Đảng, công lao của hắn không hề nhỏ. Tất cả mọi người đều là những người đã theo Mưa Thần một thời gian, đều biết sau khi quân sự thắng lợi, thủ đoạn mà Vũ Tư Lệnh thích dùng nhất chính là thủ đoạn chính trị.

Nhìn Mưa Thần đánh giá mình, Trần Trác vung vẩy điều xì gà, đáng vẻ như đứng đỉnh: "Tư lệnh cứ yên tâm. Liên Bang Đảng trên dưới đồng lòng, chỉ đợi chiến hỏa lắng xuống. Hiện tại chúng ta đã phát một số điện, cùng với Tiến Bộ Đảng, Thống Nhất Đảng, Đảng Cộng Hòa và cả Quốc Dân Đảng cùng ra thông cáo chung, yêu cầu sớm mở đại tuyển. Dựa vào số ghế

ngộ viên chúng ta nắm giữ ở các tỉnh phương Nam mà xem, tương lai đại tuyển có thể đánh cược một phen. E rằng trong hội nghị không có đảng phái nào chiếm được đa số tuyệt đối, rất có thể phải liên hiệp tổ chức nội các, trong cái nội các này, không thể thiếu Liên Bang Đảng ta một phần quan trọng."

Mưa Thần gật đầu, sau khi Giang Bắc quân thắng lợi về mặt quân sự, thế lực quân sự của Viên Thế Khải tự nhiên sẽ suy yếu. Địa vị của hắn ở Bắc Kinh, nói trắng ra là, vẫn dựa trên hơn mười vạn Bắc Dương quân, để duy trì địa vị của mình, hắn buộc phải chấp nhận sớm mở đại tuyển, bởi vì hắn không có lựa chọn nào khác. Chỉ là, cho dù Liên Bang Đảng của mình có cơ hội liên hiệp tổ chức nội các sau đại tuyển, nhân tài trong tay mình vẫn còn ít quá, chỉ riêng tranh giành ghế bộ trưởng, dưới trướng mình đã không có bao nhiêu nhân tuyển có sức cạnh tranh. Dù sao mình vẫn chưa có địa vị tuyệt đối, muốn an bài ai cũng phải khiến đối phương chấp nhận. Cái Quốc Dân Đảng kia, mặc dù trên phương diện quân sự không có thực lực gì, cho dù có cũng bị mình phân hóa, nhưng địa vị trong chính trị vẫn còn rất cao, lần này đại tuyển ép mình một đầu cũng là chuyện thường tình.

Hắn hiện tại đang lo lắng về điểm này, vạn nhất đại tuyển kết thúc mà Quốc Dân Đảng chiếm cứ vị trí trung tâm, có danh phận chính nghĩa của trung ương, liệu địa vị gần như độc lập của mình có còn giữ được không? Chẳng lẽ trên phương diện quân sự còn phải nường tay với Viên Thế Khải một phen sao? Vấn đề này đã làm hắn bận tâm mấy ngày nay. Đối với Quốc Dân Đảng, hắn thật sự là đánh không được, nhường cũng không xong, khó mà vẹn cả đôi đường. Tuy nhiên, trên vẻ mặt hắn lại không để lộ cho thuộc hạ thấy được.

Hắn mỉm cười với Trần Trác: "Không tồi, người làm rất tốt... Mấy ngày nay ta dành ít thời gian cho việc này, những chuyện này phải nhờ người gánh vác nhiều hơn. Quân vụ và chính vụ là hai chân của Giang Bắc, cả hai

đều vững vàng thì chúng ta mới đi được càng xa... Trương Quý Lão cùng chúng ta Giang Bắc rất có duyên, gần đây ông ấy viết thư cho ta cũng không ít, trước kia vì nhiều lý do xa cách, hiện tại tiến tới cùng nhau, vẫn là đồng tâm hiệp lực làm việc! Người nên liên lạc với lão nhân gia nhiều hơn, có một số chuyện quan trọng có thể thương lượng giải quyết."

Trần Trác cũng là người thông minh, sao lại không hiểu ý của Vũ Thần? Xem ra Tư lệnh đã quyết định, trên mặt quân sự làm suy yếu thế lực Bắc Dương của Viên Thế Khải, trong chính trị liên kết với Đảng Cộng Hòa, đào góc tường của Quốc Dân Đảng... Tả hữu khai cung, ý chí không hề nhỏ.

Hắn cũng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, lấy thực lực của Giang Bắc, đối đầu với một kẻ địch là tốt nhất, sao Tư lệnh lại dám xuất kích cả hai mặt? Đối thủ nếu liên kết lại, Giang Bắc quân còn có thể ung dung như vậy sao? Nhưng Trần Trác hiện tại cũng chỉ là lúc tuổi trẻ hăng hái, suy nghĩ này trong lòng chỉ thoáng qua rồi thôi, hắn đầy lòng tin mỉm cười với Mưa Thần: "Tư lệnh, ý của ngài tôi đều hiểu, ngài cứ yên tâm để tôi hành động, nếu tôi làm không tốt, thật có lỗi với sự coi trọng của ngài."

Tiếp theo là các bộ môn chính vụ khác báo cáo với Mưa Thần. Mấy ngày nay, công việc tồn đọng quả thực không ít, chờ hắn xử lý xong từng việc, đã quá giờ cơm tối rất lâu. Lý Chương Mây là người cuối cùng rời đi, hắn đánh giá Mưa Thần một hồi lâu, cuối cùng mới cười khổ nói: "Nữ sinh hướng ngoại, con gái ta không chừng bây giờ còn đang chờ người ăn cơm đấy. Hai người cũng khó gặp nhau, hôm nay cứ nói chuyện nhiều hơn... Lúc đầu ta muốn cho đứa bé này đi Mỹ du học, đợi hai ba năm nữa trong nước đại sự định ra rồi trở lại, nhưng nó nhất quyết không chịu, ta cũng không có cách nào."

Nói đến đây, Lý Chương Mây đã không còn là vị tài chính trưởng tỉnh minh nữa, mà là một người cha hiền từ. Mưa Thần bị mấy câu nói của ông làm cho không rõ trong lòng là tư vị gì, vội vàng gật đầu với ông một cái,

cầm lấy mũ lính rồi đi về phía tiểu sảnh ăn cơm thường ngày. Lý Chương Mây đứng đó nhìn bóng lưng hắt, làn khói xì gà màu nâu xanh vẫn vít bên cạnh.

Con gái quyết tâm đi theo một nhân vật đầy dã tâm như vậy, cũng không biết có phải là phúc khí của nàng hay không. Trong mắt những nhân vật này, tình cảm nam nữ thật là nhạt nhẽo vô cùng...

Mưa Thần đi qua mấy khúc quanh, nơi đó đang tươi sáng. Nghĩ đến có một cô gái đang yên lặng chờ đợi hắt trong lúc hắt bận rộn với quân sự, hắt đứng ở cửa ra vào, nhất thời không biết mình đang nghĩ gì.

Thế giới này, mình thật muốn quá chú tâm hòa tan vào. Những mong muốn nhỏ nhoi trong lòng mình, thật muốn từ bỏ tất cả...

Trong bộ tư lệnh của Giang Hữu quân tiền tuyến Hoàng Cường, một mảnh sâu thẳm. Giang Hữu quân mặc dù chỉ có một sư và một lữ, nhưng đệ tam sư vốn là tinh nhuệ của Bắc Quân, mà lữ thứ ba cũng là đội quân cải biên tinh nhuệ, so với đội quân của Trần Hoạn và Lôi Chấn Xuân, đích thực là trụ cột của Bắc Dương trên chiến trường Hồ Bắc. Hơn nữa, Giang Hữu quân lại đóng ngay tiền tuyến trung ương, đối diện với Giang Bắc quân cũng là nhiều nhất, tổng cộng bảy đoàn.

Từ khi Tín Dương thất thủ vào ngày ba mươi, trên chiến trường liều mạng chưa từng chịu thua thiệt, Giang Hữu quân lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Cũng không biết phía sau nên làm thế nào! Tín Dương, một yếu điểm như vậy mà cũng có thể thất thủ! Võ Thắng Quan, cửa ngõ phía nam của Trung Nguyên, hiện tại chỉ còn lại một đoàn quân thứ ba của sư đoàn thứ nhất phòng thủ. Mặc dù không biết rõ quân đội của Nam quân cụ thể là bao nhiêu, nhưng mạnh hơn bọn họ bảy tám lần là không có vấn đề. Nếu Võ Thắng Quan lại thất thủ, vậy thì thật sự bị Giang Bắc quân đóng cửa đánh chó!

Tào Côn những ngày này cùng với tham mưu trưởng Trần Văn Viễn nhất mình trong bộ tư lệnh cả ngày, chuẩn bị nên làm gì, thực sự phiền muộn liên lên trận địa đi dạo. Đại bản doanh và Giang Hữu quân thông qua tuyến đường sắt Kinh Hán liên lạc điện báo hữu tuyến đã sớm bị cắt đứt. Hiện tại có chuyện gì đều là đại bản doanh phát điện báo đến Thiên Tân, Thiên Tân phát đến Thượng Hải, Thượng Hải đến Vũ Hán có tuyến điện báo thủy. Một đi ngang qua như vậy, hoàn toàn không thể nói đến việc chỉ huy hiệu quả đối với mấy quân ở Hồ Bắc, chỉ biết Phùng Quốc Chương đã nhậm chức Tổng Tư lệnh Bắc Dương tuyến đường sắt Kinh Hán, còn chưa biết mình đã được bổ nhiệm làm Tổng Tư lệnh Bắc Dương Hồ Bắc tuyến đường sắt Kinh Hán.

Nếu đánh tiếp, ở Hồ Bắc chưa chắc đã không thể kiên trì, ít nhất lương thực và đạn dược là không có vấn đề gì lớn. Vũ Hán tích trữ rất nhiều, đạn dược cũng có nhà máy Hán ứng phó, nhưng tuyến đường bị cắt đứt. Lúc Lê Nguyên Hồng xử lý lời nhảm nhí, chuyển giao Võ Xương Quan Tiền Cục và nhà máy đúc tiền tích trữ đã bị vị cựu Đô đốc này rút ra không ít. Những thứ khác cũng bị những sĩ quan cao cấp này lấy danh nghĩa chi phí đặc biệt mà sử dụng không ít, đều biến thành tiền tiết kiệm của Ngân hàng Hối Phong. Phía sau, tuyến đường bị cắt đứt mỗi lần, toàn bộ tiền của Hồ Bắc liền một tháng không phát ra được. Không có tiền ứng phó, những binh đại gia này bình thường có thể, đánh trận thì không bán mạng đâu!

Tín tức Tín Dương bị cắt đứt đã sớm lan truyền, khiến quân tâm dao động đến cực điểm. Đối diện là quân Nam còn đỡ, không có phát động công kích gì quá lớn, chỉ là nhìn chăm chăm bọn hản, không cho bọn hản rút lui. Tào Côn tin chắc, nếu bọn hản quay đầu chạy về phía bắc, đám quân Nam này chắc chắn sẽ truy kích! Từ Hoàng Cương đến Vũ Hán, thậm chí đến Hiếu Cảm, đều không có địa hình tốt để liên tục chống cự, bản thân lại phải vượt qua mấy con sông, chỉ cần sơ sẩy là tan tác như núi đổ!

Phía bắc, Phùng Hoa vì sao vẫn chưa dẫn đại quân xuôi nam, phải biết quân Bắc Dương ở Hồ Bắc đã không còn sức chiến đấu!

Tào Côn đang cau mày trong bộ tư lệnh thì thấy phó quan của mình, Ngô Đới Phu, người bị cách chức đoàn trưởng, sải bước tiến vào. Xem ra hãn vừa từ tiền tuyến trở về, trên người dính đầy bụi bặm và bùn đất. Với bộ hạ vừa có tài lại kiêu ngạo này, Tào Côn vẫn luôn bao che. Năm ngoái, tại Tân Phố, hãn tự tiện hành động, vượt cấp chỉ huy Lục Cầm phát động tập kích bất ngờ vào Tiết Thành, hành động này không chỉ lỗ mãng mà còn thất bại, mười một đoàn thương vong rất lớn. Vương Sĩ Trân tại chỗ đã cách chức Ngô Đới Phu.

Cuối cùng, Tào Côn vẫn điều hãn về làm phó quan sư bộ, muốn mài mòn sự ngạo mạn của hãn, sau đó lại điều đi chỉ huy. Đối với việc hãn có thể mang binh và đánh trận, không ít tướng lĩnh cao cấp của Bắc Dương vẫn rất coi trọng nhân tài mới nổi này, chỉ là tính tình của hãn khiến người ta khó chịu.

"Tư lệnh! Quân Nam hôm nay điều động rất nhiều trên trận địa, e là muốn có hành động với chúng ta, pháo binh cũng đánh ít đi nhiều. Mưa gió lớn bình tĩnh như trước không phải là điềm lành gì, tôi thấy chúng ta phải sớm quyết định, hoặc là đánh, hoặc là đi!"

Nghe Ngô Đới Phu nói cứng rắn như vậy, tham mưu trưởng Trần Văn Viễn liếc nhìn hãn, mặt mày không vui. Một phó quan nhỏ nhen, lính gác đầu, lại dám chất vấn bọn hãn bằng giọng điệu này. Đánh trận, đến lượt người quân sao? Hãn còn chưa kịp lên tiếng, Tào Côn đã thở dài: "Tử Ngọc, vấn đề này ta sao lại không biết? Mệnh lệnh từ đại bản doanh vẫn chưa đến, chúng ta lại phải ở đây làm bia đỡ đạn, giờ muốn đi cũng không dễ. Quân Nam đang chặn ở đối diện, muốn đánh thì đánh với người, muốn đi thì bọn chúng chắc chắn bám theo, sư đoàn ba của chúng ta chưa từng bị uất ức như vậy!"

Ngô Đới Phu quả quyết nói: "Tư lệnh, lúc này không thể do dự nữa, còn chờ gì mệnh lệnh của đại bản doanh? Chính chúng ta phải sớm ra quyết định. Tôi thấy chỉ cần quyết đoán điều động binh lực, trước tiên cho quân Nam một đòn là được! Sau đó rút lui, đánh tan quân Nam ở Võ Thắng Quan, chúng ta bình an trở về phương bắc!"

Trần Văn Viễn đã nhin hắn rất lâu, hóa ra hắn là Hiệp thống thứ sáu, lại không hợp với Ngô Đới Phu. Hiện tại, hắn là tham mưu trưởng của Giang Hữu quân, lại thăng một cấp, còn Ngô Đới Phu thì bị giáng làm phó quan sư bộ. Hắn đứng phắt dậy, nghiêm giọng nói: "Ngô Tử Ngọc! Những việc quân sự trọng đại này, tự nhiên có Tào tư lệnh và ta quyết định, người không mang quân, lại không phụ trách tham mưu, nên làm tốt việc của phó quan là được rồi. Sao, ở tiền tuyến lại muốn dùng thế lực để ép buộc trưởng quan sao? Chẳng lẽ quân pháp cũng không dọa được người sao?"

Ngô Đới Phu bị hấn quát, chỉ hừ một tiếng, ngẩng đầu kiêu ngạo, khuôn mặt đầy vẻ khinh thường. Con người hấn, từ trước đến nay không chịu khuất phục, trên dưới Bắc Dương, có mấy ai được hấn coi trọng. Tào Trọng Ba có lòng bao dung, hấn cũng phải nể mặt ba phần. Còn Trần Văn Viễn này, lại là cái thá gì?

Tào Côn vội vàng kéo Trần Văn Viễn ngồi xuống: "Nghĩ xa huynh đệ, không đáng vì loại người ngang bướng này mà tức giận. Huynh còn chưa hiểu tính tình của hấn sao... Tử Ngọc, có gì muốn nói thì cứ nói, không nói thì cút!"

Trần Sơn Hà trầm mặt đi trên nhà ga Tín Dương. Chàng thanh niên hăng hái khi nghe đến chiến tranh này, lần này cũng phát hiện ra, trận pháo binh của mình trên núi Đồng, đánh thật sự quá mạnh. Dọc theo đường ray xe lửa về phía bắc khoảng hai ba dặm, khắp nơi đều là thi thể quân Bắc Dương mặc áo xám. Nhà ga cũng bị đánh nát nát, khắp nơi là những toa xe và đầu máy bốc cháy, ngổn ngang đổ nát. Mũ cối, quân trang, đồng bạc, đạn dược,

vũ khí, la ngựa, xe ngựa vút vương vãi, trộn lẫn với thi thể, tạo nên cảnh tượng thê lương của quân Bắc Dương tháo chạy.

Sau trận Tín Dương, quân Bắc Dương đã hoàn toàn tan rã. Lúc rút lui, vì bị hỏa lực của mình ngăn chặn, đã bỏ lại rất nhiều quân, bộ binh Giang Bắc tiến thẳng, bắt hơn hai ngàn tù binh. Cộng với thương vong trước đó, sự đoàn một của quân Bắc Dương coi như chạy thoát, cũng cơ bản bị đánh cho tàn phế.

Mặc dù chiến quả to lớn như vậy, nhưng nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc trước mắt, lại nghĩ đến đồng thi thể trên núi Đồng, Trần Sơn Hà lại không vui nổi. Lúc này, hẳn bỗng nhiên hiểu ra vì sao Đại ca Toại lại chủ động xin đi mang quân bắc chinh. Hiện tại, trận chiến này dù có thắng, vẫn là nội chiến!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhưng là dưới trướng tư lệnh, vẫn cần có những người sẵn sàng đổ máu, mà bất kể máu của ai, Trần Sơn Hà chỉ có thể tự nhủ trong lòng.

Tham mưu trưởng Thái Hằng Văn dưới sự hộ tống của lính gác, chạy tới, nhìn cảnh tượng thảm khốc này, cũng lộ vẻ không đành lòng. Hắn đi đến trước mặt Trần Sơn Hà, nghiêm trang chào: "Chi đội trưởng, chiến trường đã quét dọn xong. Xác thương của quân Bắc Dương hơn hai ngàn, tù binh hơn hai ngàn. Thu được đại pháo hơn hai mươi khẩu, súng máy bảy chiếc, các loại vũ khí đạn dược vô số kể, còn có số lượng lớn chuẩn bị chuyển vận đến Hồ Bắc tuyển đồ quân nhu lương bổng... Xin chỉ thị chi đội chúng ta bước tiếp theo nên làm như thế nào?"

Trần Sơn Hà xoay người lại, vẻ do dự không đành lòng trên mặt đã sớm bị hắn gạt bỏ sạch sẽ: "Còn gì phải nghĩ, cho ta hủy sạch đoạn đường sắt này, đường dây điện báo cũng cắt đứt hết. Ngoại trừ lấy giáo ba đám và

đoàn sáu phòng thủ Tín Dương, toàn quân nhẹ nhàng tiến vào Tín Dương, tăng cường pháo binh một bộ, cho ta lấy tốc độ nhanh nhất chiếm lấy Võ Thắng Quan! Ta muốn nhìn quân Bắc Dương bị tiêu diệt toàn bộ trong Hồ Bắc!".

Sau khi chi đội Trần Sơn Hà chiếm lĩnh Tín Dương, tăng cường cho sư đoàn bốn một đoàn hướng bắc truy kích, gây ra tổn thất lớn, chi đội Trần lấy bốn đoàn chủ lực, trước khi quân Bắc Dương ở Hồ Bắc kịp chi viện Võ Thắng Quan, tăng cường hơn hai mươi ỗ hỏa pháo, nhanh chóng lại phát động tiến công vào Võ Thắng Quan. Quân trấn thủ Võ Thắng Quan của Bắc Dương là lữ đoàn ba của sư đoàn một và pháo binh liên tiếp hơn một ngàn bảy trăm người, dưới binh phong của chi đội Trần tràn ngập nguy hiểm.

"Hiện tại chúng ta phải quyết đoán điều động binh lực! Lấy một đoàn mạnh trấn giữ Hoàng Cương, những người khác tranh thủ thời gian hướng Võ Thắng Quan phát. Theo Võ Xương đi tàu hỏa, còn kịp liều một phen với quân Nam. Nếu quân thứ nhất, quân thứ hai có giác ngộ này, bọn họ cũng biết cùng nhau lên. Mọi người đều có tâm bắc quy, liều chết ở Võ Thắng Quan, vẫn có khả năng! Quân Nam dù sao cũng tiến thẳng vào Hà Nam, binh lực không lớn, theo ta phỏng đoán, cũng chỉ khoảng một vạn năm ngàn. Hơn nữa bọn họ ở bên ngoài, chúng ta phía bắc còn có quân đội, có thể tùy thời lên hai mặt giáp công. Nếu chậm trễ một bước, quân tâm dao động, vậy thì thật sự là tan tác như núi đổ! Tư lệnh, hiện tại thừa dịp quân đội còn có chút nhuệ khí, binh tâm cũng chưa đến mức không thể văn hồi, mau hành động đi!"

Ngô đeo Phụ ý tứ trong lời nói vô cùng kiên quyết, đề nghị của hắn cũng là phương án mà Tào Côn cùng Trần Văn Viễn đã nhiều lần cân nhắc trong những ngày qua. Kì thực, mỗi lần Tín Dương bị chiếm, Tào Côn liền dẫn theo Đệ Tam Sư rời khỏi Võ Thắng Quan, để Đệ Tam Lữ ở lại gánh vác trách nhiệm. Nhưng Đệ Tam Lữ lại có chỗ dựa ở kinh thành, đoạn chi quý,

nên không thể chấp nhận nhiệm vụ điều chỉnh trận địa này, kéo theo cả Đệ Tam Sư cũng phải ở lại. Nếu bọn họ đi trước, Đệ Tam Lữ theo sau rút lui, Nam quân đuổi theo, thì phiền toái lớn rồi. Quân đội Bắc Dương có hệ thống, chỉ huy phải rõ ràng, Đệ Tam Lữ không nghe chỉ huy, mọi người chỉ đành án binh bất động.

Nghe nói bên Trần Hoạn và Lôi Chấn Xuân cũng vậy, Đệ Nhất Quân Nhị Sư muốn đi, Bát Sư cũng muốn đi. Để Cửu Lữ ở lại đoạn hậu, lại sợ bọn họ lập tức buông vũ khí, cũng thật đau đầu. Mà Thất Sư của Đệ Nhị Quân và Hồng Uy Quân vốn dĩ chỉ miễn cưỡng gượng ép hợp lại với nhau, Hồng Uy Quân muốn về Hà Nam quê quán, còn Thất Sư muốn đến hội hợp với Giang Hữu Quân, tất cả mọi người trước tình thế nguy hiểm đều làm loạn, ai cũng không nghe ai chỉ huy. Kết quả, ba quân đều bị trọng binh Nam quân ở phía trước nhìn chăm chăm, đường lui bị cắt đứt, không thể nhúc nhích trong địa phận Hồ Bắc.

"Tư lệnh, để mười một đoàn lại cho ta, ta sẽ đoạn hậu cho các người! Đảm bảo các người bình an!" Ngô đeo Phu trừng mắt, nói ra một câu nói đầy khí phách. Hắn không phải không biết ở lại nguy hiểm, nhưng hắn chỉ muốn chứng minh với Nam quân, trong quân Bắc Dương cũng có những quân nhân thuần túy như hắn. Tào Côn và Trần Văn Viễn nhìn hắn, nhất thời không nói nên lời. Gió mạnh mới biết cỏ cứng, loạn lạc mới biết trung thần!

Năm một chín một hai, khi đó Ngô đeo Phu ba mươi sáu tuổi.

STT 133: Chương 3: Nhất thống con đường

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên—lôi—trúc.

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 34: Chiến tướng

Trong phòng tác chiến của trường quân sự Từ Châu, không khí vẫn còn có chút ngổn ngang, nhưng lại điểm thêm vài phần hân hoan. Nhờ chiến sự ở tuyến Hồ Bắc diễn ra thuận lợi, Tín Dương đã bị đội quân của Trần Sơn Hà công phá, hiện giờ đang vây đánh Võ Thắng. Đội quân của Trương Chí Hạc cũng đang công thành đoạt đất ở Hà Nam, che chở cho chủ lực của Trần Sơn Hà ở phía bắc. Với hai con giao long náo loạn ở đó, quân Bắc muốn từ tuyến Kinh Hán đến chi viện, e rằng phải mất cả tháng mới mong vượt qua Võ Thắng quan phía nam! Mà trong tháng này, với thực lực và quyết tâm của quân Giang Bắc hiện tại, e rằng quân Bắc Hồ Bắc đã bị tước vũ khí. Xử lý xong chủ lực Hồ Bắc, xem Viên Thế Khải còn trụ được bao lâu trước khi quân Giang Bắc vẫn đỉnh thiên hạ, có lẽ chỉ còn hai ba năm nữa thôi!

Quân Giang Bắc và quân Bắc Dương, hai gã khổng lồ lần đầu quyết chiến, lại là quân Giang Bắc trẻ tuổi nhưng thực lực yếu hơn chiếm thượng phong, làm sao có thể không khiến các quân quan trẻ tuổi này cảm thấy hưng phấn tột độ? Đồng thời, cũng khiến cho đoàn thể quân Giang Bắc này sùng bái Vũ Tư lệnh của họ như thần linh! Lúc này, trong lòng những sĩ

quan trẻ tuổi này, chỉ cần có Vũ Tư lệnh của họ, dường như không có việc gì trên đời này là không thể làm được.

Những quân quan này có người vây quanh ăn điểm tâm—nhà ăn của trường học biết họ vất vả mấy ngày nay, ba bữa cơm đều chuẩn bị rất phong phú—có người ăn ngon miệng lại thêm vui vẻ, tiếng cười nói rôm rả vang vọng cả một góc. Lại có người bận rộn trước bản đồ, làm công tác đánh dấu. Tư Mã Trạh hiện tại lãnh đạo bộ tham mưu tác chiến của quân Giang Bắc, vị thủ trưởng này cực kỳ mưu trí, công việc lại rất gấp rút, mỗi ngày chín giờ sáng phải có báo cáo tin tức mới nhất của các đơn vị. Nếu người không làm được, hẳn không nói hai lời liền đuổi người đi, đi đâu cũng được, chỉ cần đừng ở bộ tham mưu tác chiến của quân Giang Bắc. Sĩ quan quân Giang Bắc được đào tạo chịu ảnh hưởng của trăm dặm, mang đậm phong cách Đức, những sĩ quan trẻ tuổi này ai mà không lấy việc được ở bộ tham mưu tác chiến làm vinh dự? Không ai muốn bị Tư Mã Trạh đuổi đi cả.

"Tin tức hôm qua đã có chưa? Sắp chín giờ rồi, Tư Mã trưởng phòng mà đến, nếu còn chưa tập hợp, chúng ta đều phải chuẩn bị đánh ba lô dưới đội!"

"Vấn đề này để Trường Xuân lo liệu, những cái khác đều dễ xử lý, đội quân Hồ Bắc có điện báo hữu tuyến, chiến tuyến vẫn đang duy trì, nhất hiệu không qua. Chỉ có đội quân của Trần Sơn Hà và Trương Chí Hạc, đều mang theo điện đài vô tuyến, cũng theo đó mà báo cáo. Chỉ có Tư Mã trưởng phòng muốn có tin tức quân sự, chỉ có thể tổng hợp từ tình báo thu được của quân Bắc, mỗi ngày đều là phiền phức nhất!"

Thấy giờ đã gần đến, nghĩ đến vẻ mặt cau có nhưng lại kiên quyết của Tư Mã Trạh, những quân quan Giang Bắc này càng thêm nhanh tay. Những quân quan tham mưu tinh anh của Giang Bắc, vừa kính phục lại vừa sợ vị trưởng phòng này. Hóa ra khi Ngô Hái lão trưởng quan trực tiếp trông coi

công việc của bộ tác chiến, mặc dù cũng rất nghiêm khắc, nhưng vị trưởng phòng mới này còn khó "đối phó" hơn!

Tiếng giày ủng vang vọng trên hành lang, tiếp theo cửa liền bị đẩy ra. Đồng hồ trong phòng tác chiến chỉ đúng chín giờ, Tư Mã Trạ quân trang chỉnh tề bước vào, thần sắc rất tốt, đảo mắt nhìn một vòng phòng tác chiến, mọi người đều đứng nghiêm chào hă. Hă khẽ đáp lễ, vài bước đã đến trước bàn bản đồ lớn, cũng không ngần đầu, vươn tay ra lấy báo cáo tác chiến. Những tham mưu này vội vàng hoàn thành, một tập báo cáo đã được đóng sách cẩn thận lập tức được giao vào tay hă.

Tư Mã Trạ cũng không lật xem, chỉ chăm chú nhìn bản đồ, bỗng hỏi: "Hôm qua, hai đội quân ở bờ bắc Thiên Hồ đã hội quân chưa?"

Một tham mưu nghiêm giọng đáp: "Đội quân Cảnh Tư Linh và đội quân Lữ Gặp Tiều đã hội quân vào hôm qua, chủ lực vẫn đang giằng co với quân Giang Hữu của quân Bắc ở khu vực Hoàng Cương. Hai đội quân đã thành lập quân tác chiến tạm thời, Thiếu tướng Lữ Gặp Tiều đảm nhiệm quân tư lệnh. Toàn quân có chín đoàn, là tập đoàn quân lớn nhất của chúng ta ở tiền tuyến."

Tư Mã Trạ hài lòng gõ gõ vị trí Hoàng Cương: "Hành động của bọn họ cũng coi là nhanh, quân Giang Hữu và quân tác chiến thứ hai của Lôi Chấn Xuân thế nào? Có động tĩnh gì không?"

Vẫn là vị tham mưu đó đáp: "Báo cáo trưởng phòng, quân Giang Hữu có dấu hiệu co cụm về chính diện, còn quân tác chiến thứ hai, chúng ta để lại một ít quân đội để giữ liên lạc với họ. Đội quân này hiện tại dường như đang có ý định rút về Hà Nam, không muốn đi vào ngõ cụt ở Vũ Hán. Toàn bộ cánh phải của quân đang co cụm, ngược lại cách xa quân Giang Hữu."

Tư Mã Trạm ừ một tiếng, trong lòng thầm tính toán. Hiện tại thế cục của quân Giang Bắc có thể nói là tốt đẹp, mà quân đội của quân Bắc ở Hồ Bắc vẫn còn rối loạn, không có một kế hoạch hành động chung nào. Phùng Quốc Chương mặc dù là tổng quân tư lệnh Bắc Dương tuyển Kinh Hán, nhưng lại làm thủ tục ủy nhiệm cho Tào Côn làm tổng quân quân tư lệnh Bắc Dương Hồ Bắc tuyển Kinh Hán, việc này khiến cho tình hình càng thêm rối ren, vẫn không thể nắm bắt được tình hình. Trần Hoạn tác chiến ở phía nam Trường Giang, thái độ của Tào Côn đối với việc hãn cửu lên đầu hãn có thể thấy được. Quân tác chiến thứ nhất tùy thời chú ý đường lui của Lưu Gia Miếu và Hiếu Cảm, nghe nói ở tiền tuyến cũng rất hợp với đội quân Giang Tây Hồ Nam thành lập liên minh, nói rằng mọi người đều là người Trung Quốc, đánh trận chết một đồng người có ích lợi gì? Chi bằng chờ đợi giải quyết chính trị. Trên chiến tuyến của hãn, chiến sự yên lặng đến lạ thường, Tào Côn cũng tuyệt nhiên không hỏi đến động tĩnh của quân đội hãn, hai bên dường như là kẻ thù của nhau.

Quân thứ hai từ Hà Nam vốn lấy Hồng Uy quân làm chủ lực, hiện tại Hà Nam là địa bàn của bọn họ, chỉ muốn nhanh chóng về bảo vệ gia sản. Lôi Chấn Xuân lấy sư trưởng thứ bảy kiêm nhiệm quân tư lệnh, cũng không chỉ huy được những vị đại gia nghị quân này. Sư thứ bảy lại là lấy việc đóng quân ở Hà Nam làm chủ để xây dựng một đội quân mới, cũng một lòng muốn về nhà, quân tác chiến thứ hai trước mặt dạy bảo chủ lực của Lữ mới dám quả quyết điều động binh lực, đi cùng Cảnh Tư Linh hội quân. Mà quân thứ hai cũng quả nhiên thừa cơ hội này, quay lưng lại, dự định về Hà Nam, bỏ mặc Tào Côn, chiếm cứ địa bàn của mình, mới là căn bản của vinh hoa phú quý!

Mà quân Giang Hữu vẫn bị đội quân Cảnh Tư Linh kéo chặt ở tiền tuyến, đội quân Cảnh Tư Linh mấy ngày nay lại khôi phục thế công, chính là muốn kéo Tào Côn ở tiền tuyến. Mà Lữ đã tăng viện hơn hai đoàn quân, đã tạo ra ưu thế binh lực tuyệt đối trước quân Giang Hữu, hiện tại chính là

cơ hội tốt nhất để tiêu diệt bọn chúng! Quân thứ nhất có thể chiến đấu của quân Bắc, sư thứ ba, còn có bảo vệ quân cải biên thứ ba, đều là những con át chủ bài của Viên Thế Khải! Tiêu diệt bọn chúng, xem lão Viên còn bao nhiêu vốn liếng!

Hắn nghĩ đến những điều này, lại nghĩ đến lời nhả nhủ của Vũ thần với hắn: "Thuần Như, chiến sự tiền tuyến ta đều giao cho người cân đối. Những quân Bắc Dương khác ta có thể mặc kệ, nhưng đội quân của sư thứ ba này, nhất định phải cho ta tiêu diệt toàn bộ! Từ thầy dài đến công nhân đốt lò, một người cũng đừng bỏ qua! Sư thứ ba là trung kiên của quân Bắc Dương Hồ Bắc, tiêu diệt bọn chúng, những quân Bắc Dương khác cũng chỉ có thể tước vũ khí, không còn dám có ý định chống lại chúng ta nữa. Sau đó lại mở đàm phán, địa vị của chúng ta sẽ có lợi vô cùng, thời đại này, vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện!".

Hắn hiểu rõ hùng tâm hoặc là dã tâm của Vũ thần, từ việc dám khơi mào chiến tranh toàn diện với quân Bắc Dương nắm giữ chính quyền trung ương lần này đã có thể nhìn ra.

Nhưng, hùng tâm của Tư Mã Trạh hấn lại nhỏ sao? Cả phòng tác chiến đều yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Tư Mã Trạh và bức bản đồ lớn kia. Xung quanh tuyến Hoàng Cương, lá cờ đỏ nhỏ đại diện cho quân Giang Bắc đã hiện lên hình bán nguyệt, bao vây quân lam của Giang Hữu ở bên trong, một trận tiêu diệt, dường như lửa sém lông mày.

"Tư lệnh, lần này tác chiến vì sao không dùng hải quân Cửu Giang phía tây chúng ta? Toàn là tuần phòng hạm đội của ta tung hoành, hải quân pháo kích vào quân địch ven sông, cắt đứt liên lạc hai bờ chiến tuyến của Bắc Quân, thậm chí yểm hộ lực quân đổ bộ tấn công, đó mới là sở trường của chúng ta chứ! Ta cả gan xin nói một câu, chỉ cần hải quân ta tham gia, tập kết tại Cửu Giang chừng mười pháo hạm, đem ra dùng hết, phá tan Hồ Bắc Quân, ít nhất cũng giúp huynh đệ lực quân bớt đi một nửa sức lực!"

Những ngày này, Mưa Thần đã chuyển tâm tư, bắt đầu cân nhắc giải quyết hậu quả. Hãn đã dời khỏi trường học lục quân, trở về công sở tuần duyệt. Mỗi ngày, Tư Mã chủ trì công việc tác chiến, Ngô Hải chủ trì quân chính. Hãn chỉ nghe hai người báo cáo, rồi đưa ra quyết định. Ở trong công sở, hãn dành nhiều thời gian hơn để gặp gỡ các đại biểu, lắng nghe yêu cầu và điều kiện của các phe phái ở cả nam bắc, trong tình thế hỗn loạn này. Việc bí mật tiếp xúc với chính phủ trung ương Viên Thế Khải cũng đã bắt đầu ở Thượng Hải, hai bên thăm dò lẫn nhau. Mỗi ngày còn phải tiếp nhận phỏng vấn, dần dần xử lý công việc dân sự, so với lúc chỉ huy tác chiến trong hang ổ còn bận rộn hơn gấp ba phần.

Sĩ quan bộ binh không đến tìm hãn nhiều, công việc là chính. Nhưng hôm nay, Tạ Khâm Triều, tư lệnh hạm đội tuần phòng sông Giang Bắc, lại ba chân bốn cẳng tìm đến, tha thiết mong muốn được tham chiến. Hải quân vừa nổ súng đã tập trung ở Cửu Giang, tại pháo đài sông Âm và pháo đài Kim Khê Sơn, sẵn sàng nghênh chiến hải quân Bắc Dương. Nhưng mấy ngày nay, hải quân Bắc Dương lại không rời bến một bước. Tổng trưởng hải quân Lưu Quan Hùng còn tuyên bố đây là sự kiện địa phương, hải quân vì quốc gia, bảo vệ bờ cõi, sẽ không tham gia tranh chấp nội bộ, điều này lại được dư luận và các phe phái khen ngợi. Nhưng điều này làm khổ Tạ Khâm Triều cùng đồng đội, lần trước bức lui quân hạm Anh, các sĩ quan hải quân lúc đó khí thế ngút trời, muốn lập công trong trận quyết chiến này. Thấy cục diện tiền tuyến tốt đẹp, lục quân lại mở rộng, lại thắng trận, hải quân bỏ lỡ cơ hội, thật là xui xẻo!

Mưa Thần cười ngồi trên ghế salon, nhìn Tạ Khâm Triều tướng quân đang nghiêm chỉnh ngồi, tay cầm mũ, ánh mắt sáng rỡ nhìn mình. Lão Hải quân này gần đây trẻ ra không ít, có lẽ vì tinh thần phấn chấn. Hiện tại, Tạ đại tư lệnh còn được coi là anh hùng dân tộc, ngay cả viễn đông hạm đội Anh lần trước giao tranh với hãn ở Học viện Hà Bá, còn đặc biệt mở tiệc chiêu đãi, khen ngợi vài câu, cũng không lạ gì hãn cao hứng đến vậy.

Mưa Thần rất muốn nhìn thấy các tướng lĩnh dưới trướng mình khiêu chiến, hăn cho rằng, quân nhân phải có chút hiếu chiến, khát máu mới được! Nếu nghĩ làm quân nhân để an hưởng vinh hoa, thì đừng có ở dưới trướng hăn nữa. Mặc dù thấy ý chí của Tạ Khâm Triều, hăn rất vui, nhưng việc hải quân không tham gia tác chiến tiền tuyến, lại là chủ ý hăn đã quyết định từ trước. Tuyến Trường Giang, liên quan đến quá nhiều thế lực và lợi ích quốc tế, hăn một mình Giang Bắc ứng phó với chính phủ trung ương Viên Thế Khải đã rất vất vả, lại ra tay trên sông, thế lực quốc tế thừa cơ nhúng tay vào, cục diện sẽ càng hỗn loạn. Lúc này, không thể cho bọn chúng bất kỳ lý do gì.

Hăn nghiêng người về phía Tạ Khâm Triều, vỗ nhẹ vào tay hăn, mỉm cười nói: "Lan Đào, ý định của người rất tốt! Hải quân dưới sự dẫn dắt của người, sức chiến đấu ta tin tưởng! Nhưng lần này, hải quân vẫn nên kiềm chế một chút, công lao cứ để lực quân gánh vác!" Thấy Tạ Khâm Triều còn muốn nói, hăn lại giơ tay lên, giọng nói có phần cảm khái: "Lan Đào, đừng nhiều lời, nói thật, đây là nội chiến. Dù không thể tránh khỏi, nhưng quân nhân có thể bớt đánh nội chiến thì cứ bớt... Nhiệm vụ của hải quân, Lưu Quan Hùng đã nói ở phương bắc, là bảo vệ bờ cõi, ta rất tán thành. Quân nhân phương bắc có kiến thức này, hướng chỉ là quân Giang Bắc quang vinh của chúng ta! Công lao tương lai các người sẽ lập, không cần vội vàng trong chốc lát, bảo đảm quân ta vận chuyển trên sông mới là nhiệm vụ tác chiến hiện tại của các người... Người hiếu chứ?"

Tạ Khâm Triều cuối cùng không nói gì thêm, nhìn vị tư lệnh trẻ tuổi này, hôm nay vẫn là quân phục thẳng tắp như thường ngày, nhưng khí độ, lời nói không hiểu sao lại có thêm phần uy nghiêm. Trong lòng hăn nghĩ, có lẽ đây là tác dụng tâm lý. Thiên hạ ai không biết, Giang Bắc Mưa Thần trải qua trận đại chiến này, sắp sửa bước lên vũ đài cả nước, đã không còn là phe phái nữa. Vị lãnh đạo tương lai của Trung Quốc này, lời nói việc làm tự

nhiên sẽ ảnh hưởng đến cả nước. Là một quân nhân, phục vụ trong một tập thể tiền đồ vô lượng, có mục tiêu, có phát triển, còn đòi hỏi gì hơn?

Hắn đứng dậy, trang trọng hành lễ với Mưa Thần: "Tư lệnh, hải quân mong muốn khiêu chiến, nhưng chúng ta kiên quyết phục tùng mệnh lệnh của ngài, như ngài nói, hải quân tương lai ở trên biển cả, tôi nhất định cố gắng dẫn dắt bộ đội, không phụ sự kỳ vọng của ngài."

Mưa Thần luôn đối xử rất khách khí với sĩ quan hải quân, đích thân tiễn Tạ Khâm Triều ra khỏi thư phòng, nhìn bóng người mặc quân phục trắng đi xa, đang định quay lại, lại thấy Tưởng Bách Lý đi đến. Lần này càng không dám thất lễ, vội ra đón: "Bách Lý huynh, quả nhiên là làm phiền huynh rồi, vào nói chuyện!"

Tưởng Bách Lý không muốn chỉ huy tham mưu trong trận tác chiến này, Mưa Thần cũng chiều theo. Nhưng Tưởng Bách Lý lại không rảnh rồi, mấy ngày nay chạy một chuyến Chiết Giang. Hiện tại, phe phái duy nhất ở phương nam không đầu hàng Mưa Thần, nhưng lại có thực lực, chính là Chiết Giang, Mưa Thần vẫn chưa quyết định được, là đánh chiếm, hay chỉ cần bọn họ đầu hàng là được. Nhưng dù thế nào, hắn muốn giải quyết vấn đề Chiết Giang trong năm nay. Nếu không phải vì Chiết Giang, hắn ít nhất có thể điều sư đoàn 2 lục quân Giang Tô ra tiền tuyến, có bộ đội này tham gia, cục diện Hồ Bắc có lẽ đã bị chiếm lĩnh rồi! Tưởng Bách Lý có nhiều mối quan hệ ở Chiết Giang, cũng biết Mưa Thần đang nghĩ gì, liền xung phong nhận việc, chạy một chuyến, muốn xem thái độ của Chiết Giang sau khi cục diện thay đổi.

Trên mặt Tưởng Bách Lý có chút phong trần, nhưng tinh thần vẫn rất tốt. Hắn tuy là quân nhân, nhưng thể chất không mạnh, hơn nữa sinh hoạt cũng không có quy luật. Đến Giang Bắc, Mưa Thần hàng ngày kéo hắn ra thao luyện, so với trước khi đến Giang Bắc, thân thể đã cường tráng hơn nhiều.

Hắn thoải mái ngả lưng vào ghế salon, nhìn Mưa Thần đang chào hỏi người dâng trà, cười nói: "Đừng bận bịu mấy thứ này nữa, ta ngồi một lát rồi đi, rồi Từ Châu mấy ngày nay, bỏ lỡ không ít việc. Bộ đội lại phải toàn bộ động viên, kế hoạch huấn luyện phải làm lại từ đầu, kế hoạch không bằng thay đổi nhanh..."

Mưa Thần cười một tiếng rồi ngồi xuống, nhìn Tưởng Bách Lý thần sắc nhẹ nhõm: "Bách Lý huynh xem ra tâm trạng không tệ nhỉ, thế nào, chuyển đi Chiết Giang có thuận lợi không? Tính ra thời gian huynh còn hai ba ngày, không ngờ hôm nay đã về, chuyện trường học cũng không cần vội, nghỉ ngơi hai ngày đi, thân thể huynh không tốt, phải tự bảo trọng."

Tưởng Bách Lý cười chỉ vào hắn: "Lo lắng cho thân thể của mình đi, hiện tại nam Trung Quốc, có thể trông cậy vào huynh, tương lai huynh phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn cũng không chừng... Ta đi trước xem tình hình ở đó một chuyến, đại khái hỏi về cục diện tiền tuyến. Ta tuy không ra chủ ý gì, nhưng dù sao vẫn quan tâm... Hiện tại xem ra, Hồ Bắc Bắc Quân khó mà chống đỡ đến tháng mười một, có thể kết thúc chiến sự trước đại tuyến, cũng là chuyện tốt." Mưa Thần cười cười không nói gì, tiếp tục nghe hắn nói.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Chiết Giang lần này đi một chuyến, ý của người ta đại khái cũng giống Chu Thụy." Lữ công nhìn bọn họ rồi nói, "Chiết quân dù sao cũng không đồng lòng với Viên Thế Khải. Chu Thụy bọn họ liên tục cam đoan với ta, mặc dù lần này Viên Thế Khải ra lệnh cho Chiết quân tiến đánh Tô Nam và An Huy, nhưng họ hoàn toàn không có động viên gì cả, Chiết quân ngược lại còn rút lui về sau một chút, xin người tuyệt đối đừng hiểu lầm bọn họ..... Về chuyện liên hợp phương Nam sau này, ý tứ của họ đại khái là, nếu liên tỉnh tự trị, quân Giang Bắc có thể bảo đảm không vào Chiết Giang, họ bằng lòng phát cờ hò reo, phục tùng lãnh đạo. Nhưng nếu quân Giang

Bắc dùng vũ lực chiếm đoạt Chiết Giang, họ cũng quyết chiến đến cùng, nhưng ta tin người sẽ không làm vậy..... Hoàng Hưng và đám người hiện đang hoạt động rất mạnh ở Chiết Giang, thừa dịp Viên Thế Khải không chế yếu đi, muốn thành lập một liên minh ba đốc nhỏ Chiết, Mân, Quảng Đông của Đồng Minh hội, Chu Thụy và đám người nói, tuyệt đối không nghe theo họ. Tương lai người gánh vác trách nhiệm cả nước, họ vẫn sẽ lấy ý kiến của người làm chủ.”

Hắn một mạch nói nhiều lời như vậy, dừng lại liền lật trên bàn sách hộp xì gà, Mưa Thần xoa diêm giúp hắn châm lửa, rồi lại nhú mày suy nghĩ. Tưởng Bách Lý thấy hắn đang động não, cười nói: “Thế nào, lại đang tính toán Chiết Giang? Nói thật, cảm đoán chừng không bao lâu sẽ đánh xong, người rút cuộc bố cục phía dưới thế nào? Sắp tới tình thế có lẽ còn phức tạp hơn!”

Tiếng pháo từ tiền tuyến truyền đến, đến quân bộ tư lệnh Giang Hữu, đã như tiếng sấm trầm muộn. Quân bộ tư lệnh này đặt tại huyện nha môn cũ của Hoàng Cương, không khí hiện tại lại vô cùng âm đạm, người đến người đi lộn xộn. Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, mọi người lại có chút sợ hãi, bởi vì mấy ngày nay, từ khi quân Giang Bắc khôi phục thế công ở tiền tuyến, cục diện ngày càng tệ. Muốn đi thì không được, không đi thì quân tâm sẽ khí ngày càng xuống dốc, cũng không trụ được bao lâu. Tào Côn, người trước nay vẫn giữ được bình tĩnh, mấy ngày nay gặp ai cũng mỉm cười, điện báo ủy nhiệm của Bắc Kinh vừa nhận được, hắn chỉ cười khổ với Trần Văn Viễn: “Cái thứ này chẳng phải là truy phong ta sớm sao? Lão già đoán chừng cũng biết chúng ta phải viết di chúc ở đây rồi!”

Ngô Dao Phu xông vào quân bộ tư lệnh, hắn vừa từ tiền tuyến trở về, đã nói chuyện với đoàn trưởng đoàn 11 Tiêu Diệu Nam một lúc lâu. Vương Nhận Bân sớm đã lên chức lữ trưởng, hiện tại lão bộ đội của hắn cũng đi theo. Ban đầu hắn muốn xem xét bộ đội, sau đó đưa ra phương án rút lui,

liều mạng hy sinh đoàn 11 của mình, cũng phải giữ lại chút hạt giống cho sư đoàn 3, không ngờ đến tiền tuyến xem xét, sĩ khí bộ đội sa sút đến mức đáng sợ, ngay cả Tiêu Diệu Nam, một mãnh tướng cũng nói với hãn là không có lòng tin. Mặc dù cục diện gian nan, Ngô Dao Phu vẫn không hề giảm lòng tin, hãn tin vào tài năng của mình, cũng tin chắc rằng chỉ có lúc này, mới là thời điểm thử thách một người lính tốt nhất, nếu tinh thần đã đầu hàng, rất có thể không cần mặc bộ quân phục này nữa. Trong thâm tâm, hãn rất muốn giao thủ với đội quân Mưa Thần, bất kể trong tình huống nào.

Hãn liếc mắt đã thấy Tào Côn, Tào Côn đang cùng Trần Văn Viễn xem bản đồ và ăn điểm tâm, cháo gạo và rau cải dầu tuy thơm ngon, nhưng hai người đều không có khẩu vị gì. Ngô Dao Phu chạy nhanh đến, BA~ một tiếng đứng nghiêm chào Tào Côn: “Tư lệnh, tôi xem bộ đội trở về rồi!”

Tào Côn và Trần Văn Viễn đều đứng lên, Tào Côn vội vàng đề tay hãn lại: “Thế nào? Chúng ta có liên lạc với cánh trái và đội quân Lôi Chấn Xuân của bọn họ không?”

Ngô Dao Phu lạnh lùng lắc đầu: “Tư lệnh, lúc này đừng hy vọng vào người khác nữa, tôi thấy quân Giang Bắc phía trước công kích còn đang tăng cường, rõ ràng là viện quân từ Lữ đoàn Giang Bắc bên kia tới, quân thứ hai sợ là đang co cụm về Hồ Nam rồi. Lúc này chỉ có thể dựa vào chính chúng ta, quyết định rút lui về phía nam! Giống như tôi đã nói lần trước! Sư đoàn 3 về Hán Khẩu, hướng Võ Thẳng Quan công kích tiến lên, theo quân Giang Bắc mở đường máu mà ra! Chỉ cần phía bắc có bộ đội tiếp ứng, kéo về chủ lực vẫn còn năm thành trống cày được. Tôi cùng bốn đoàn trưởng và lữ trưởng thứ ba đã bàn bạc, họ đều đồng ý với kế hoạch di chuyển ban đêm này. Nay mai hai ngày sẽ điều chỉnh xong bố trí, co cụm chiến tuyến, thừa dịp ban đêm di chuyển. Đoàn 11 của tôi canh giữ ở Hoàng Cương, họ muốn không thì đánh tan đoàn 11 của chúng ta, không thì chỉ có thể đi đường

vòng, chúng ta đi đường lớn, bộ đội nhẹ của họ không đuổi kịp! Tư lệnh, nếu ngài không đi thì thật không kịp nữa rồi!”

Tào Côn ở đó gật đầu, Trần Văn Viễn lại khó xử nói: “Lão già bên đó vẫn chưa có mệnh lệnh, nếu chúng ta đi, bỏ Trần Nhị Am và Lôi Chấn Xuân ở đây, bị quân Nam ăn hết, chúng ta coi như có thể trở về, làm sao gặp lão già?”

Ngô Dao Phu nhú mào, đang định mở miệng, Tào Côn đã thở dài một tiếng: “Cha chết nường lấy chồng, mỗi người lo cho thân mình! Tử Ngọc, ta ủy nhiệm cho người làm Tổng tư lệnh đường lui của quân Giang Hữu, đoàn 11 ta cho người bổ sung đầy đủ, pháo cũng để lại cho người. Toàn bộ trông cậy vào người! Nếu bộ đội không thành, người tranh thủ thời gian chạy! Chúng ta Bắc Dương không thể thiếu người, một chiến tướng!”

STT 134: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 35: ...

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 35: Bắt đầu và kết thúc

Hơn hai ngàn tên cướp ngựa đói khát, vây quanh miếu Con Sò, tạo thành một đội hình vây hãm, bao vây cứ điểm nhỏ bé này. Bọn chúng cũng biết hỏa lực của quân Giang Bắc mạnh mẽ đến nhường nào, nên không vội tấn công, chỉ nổ súng quấy rối. Tiếng kêu gào của đám cướp vang vọng khắp thảo nguyên, chỉ riêng khí thế này đã đủ khiến người ta khiếp sợ.

Các binh sĩ đều căng thẳng vào vị trí chiến đấu, đội pháo cối hồi hải vận chuyển đạn dược, điều chỉnh góc bắn. Dư Tiểu Chu đứng trong một góc của tòa nhà, dùng ống nhòm cẩn thận quan sát động tĩnh của Ô Thái. Doanh trưởng bộ binh Chu Chấn và doanh trưởng kỵ binh Hầu Minh đứng bên cạnh hắn, nhìn vị quân nhu trưởng mặt mày xanh mét mà không nói lời nào.

Hầu Minh trầm ngâm: "Dư trưởng phòng, không đúng, Ô Thái có đến năm ngàn quân, mười mấy tá lĩnh. Sao giờ chỉ thấy cờ hiệu của năm tá lĩnh? Lão già này giấu chủ lực đi đâu?"

Dư Tiểu Chu hạ ống nhòm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta lo lắng điều này! Lão già này lợi dụng kỵ binh cơ động, chơi trò vây điểm đánh viện binh với chúng ta. Hắn muốn cắn một miếng vào Tư lệnh! Nếu Tư lệnh vội vàng đến cứu miếu Con Sò, bị đám cướp này xông vào đội hình hành quân, thì tổn thất sẽ không nhỏ... Chúng ta đơn độc nơi đất khách quê người, thực lực không thể tùy tiện hao tổn!"

Hầu Minh lập tức sốt ruột: "Trưởng phòng, tôi dẫn kỵ binh doanh xông ra, hội hợp với Tư lệnh, để họ triển khai đội hình tác chiến, thẳng đến miếu Con Sò!"

Dư Tiểu Chu chỉ lắc đầu: "Người chỉ có vài trăm người, xông ra làm gì? Giờ chúng ta bị chia cắt, lão già Ô Thái này nắm bắt thời cơ rất tốt, địa hình lại quen thuộc, đúng là kinh địch duy nhất của chúng ta trên thảo nguyên! Lúc này, chúng ta phải tin tưởng Tư lệnh, hắn sẽ tính toán chu toàn hơn chúng ta!"

Chủ lực của Ô Thái quả nhiên tập trung ở khu vực hồ muối, trở lại cao điểm duy nhất phía đông dịch đạo miếu Con Sò. Sườn núi nhỏ phía sau có thể che giấu quân đội, hơn nữa cách miếu Con Sò chỉ hơn hai mươi dặm, có thể hỗ trợ cả hai mặt. Bọn cướp này, sau khi rong ruổi khắp thảo nguyên suốt mùa hè và mùa thu, thực sự cần một lượng lớn vật tư để qua đông.

Nếu không có những thứ này, năm ngàn người của chúng sẽ phải về quê nhà Ô Thái, cướp bóc dân thường và nô lệ để sống qua mùa đông, hoặc chỉ còn cách phân tán. Ô Thái tập hợp được một lực lượng lớn như vậy không dễ, giờ lại phải rút lui, trong lòng lại đang mơ mộng trở thành Đại Hãn của toàn Mông Cổ, sao có thể giải tán quân đội vào lúc này? Hắn cho rằng quân An được đã mệt mỏi sau hành trình vạn dặm, lại còn cách miếu Con Sò, dùng tình hình nguy cấp của miếu để dụ quân An được nhanh chóng đến ứng cứu, rồi hắn sẽ thừa cơ phá tan. Đội quân Hán này giàu có nổi tiếng, đánh bại được chúng, thì việc qua đông sẽ không còn là vấn đề, hơn nữa còn có thể báo thù cho việc chuồng cỏ, thánh địa của người Mông Cổ, bị người Hán chiếm đóng!

Hắn ngồi ngay ngắn trên ghế, uống rượu ngựa trong chiếc chén bạc nhỏ, bên cạnh là mười tên đài cát, đều cúi đầu không nói lời nào. Trước đại chiến, đối thủ lại là quân An được uy danh lừng lẫy, dù bọn chúng tung hoành thảo nguyên không có đối thủ, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo

lắng. Nghe những người trốn khỏi chuồng cỏ kể lại, chưa từng thấy đội quân nào có hỏa lực mạnh mẽ đến vậy, bọn chúng không đánh trận với người, mà là đối đầu với mưa bom bão đạn! Những dũng sĩ Trường Sinh Thiên còn chưa kịp lên ngựa vung đao, đã bị nổ tan xác, đội quân Hán này, thật đáng sợ.

Ô Thái đặt chén bạc xuống, thỏa mãn xoa bụng, cười nói với mọi người: "Sao? Sợ đám người Hán này à? Ta đã sắp xếp chưa đủ tốt sao? Ta nói cho các người biết, trên thảo nguyên, không ai có thể mạnh hơn những dũng sĩ Mông Cổ trên lưng ngựa! Bọn chúng đuổi đến mấy ngàn dặm, vẫn muốn giữ vững nhuệ khí ban đầu, chỉ muốn về miếu Con Sò nghỉ ngơi! Nghe nói quân Hán cũng có nội chiến, căn cứ duy nhất của chúng trên thảo nguyên là miếu Con Sò, nghe tin gặp nguy, còn không ba chân bốn cẳng chạy đến? Nắm lấy cơ hội này..."

Hắn dùng tay làm động tác vung đao, đám đài cát phía sau đều cười. Chủ soái đã có lòng tin như vậy, nói cũng có lý, ai nấy đều hăng hái hẳn lên. Ô Thái cười lớn: "Lần này đánh thắng, thổ thương sẽ được thay bằng súng trường, cả pháo của bọn chúng, lão tử đều muốn! Qua đông xong, chúng ta sẽ cướp lại chuồng cỏ, dựng lại đại kỳ Mông Cổ, mọi người đều là khai quốc công thần. Đồng cỏ các người chọn, oa nhi các người lấy! Vinh quang của tổ tông sẽ bắt đầu từ chúng ta, ai dám liều mạng trên chiến trường hôm nay, ta sẽ chọn hắn làm thiên đăng!"

Chủ lực quân An được mãi đến hơn hai giờ chiều mới xuất hiện trong tầm mắt của đám cướp Mông Cổ đang chờ đợi. Đầu tiên là hơn trăm kỵ binh, mở ra đội hình rộng lớn, tiến lên trinh sát. Vài tên đài cát không giữ được bình tĩnh, muốn dẫn quân của mình xông ra, đều bị Ô Thái dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại. Bọn chúng chỉ là một đội quân nhỏ đến trinh sát, vội vàng làm gì? Nhưng đội kỵ binh trinh sát này lại triển khai đội hình rất

rộng, trinh sát rất cẩn thận, còn có mấy chục kỵ binh bay thẳng đến sườn đồi nhỏ, có ý định chiếm cứ cao điểm này, yểm hộ đại quân tiến vào.

Ô Thái biết lần này không giấu được nữa, không ngờ quân An được đi mấy ngàn dặm, hành quân vẫn cẩn thận như vậy, làm đủ bài tập. Hắn hô lớn một tiếng, người cầm cờ hiệu phía sau đã giương cao cờ đen của hắn. Trên thảo nguyên lập tức vang lên tiếng la hét, hơn ba ngàn tên cướp từ sau đồi xông ra! Ô Thái lớn tiếng hạ lệnh: "Chủ lực quân Hán chắc chắn không xa, diệt gọn đội trinh sát này, chúng ta thẳng hướng bắc, phá tan bọn chúng! Là dũng sĩ, lập công trên đao kiếm, hãy xem hôm nay!"

Đoàn kỵ binh trinh sát của quân An được chiến đấu dũng cảm nhất. Bọn chúng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, một loạt người vội vàng quay đầu ngựa, nghênh chiến với chủ lực. Để tranh thủ thời gian cho đồng đội, các chiến sĩ của hắn đều xuống ngựa, lấy súng máy hạng nặng làm hỏa lực chủ lực, tại chỗ chống cự! Những tên cướp ngựa đều có sức ngựa sung mãn, không thể nào đuổi kịp! Để chúng xông thẳng vào, chủ lực sẽ không thể triển khai đội hình chống cự! Những chiến sĩ trung dũng này đã đổ máu cuối cùng tại hồ muối, cũng đánh cho đám cướp ngựa phải trả giá gấp ba lần. Tiếng súng xa xa truyền đi, kinh động đến đại đội chủ lực quân An được!

Gì Toại không biết rõ chủ lực Ô Thái đang đợi bọn họ, nhưng địch nhân toàn là kỵ binh, đánh trận với chúng là điều vô cùng khó khăn. Hắn chỉ có thể tiếp tục tiến về miếu Con Sò, phái đội trinh sát đi trước để đề phòng, đồng thời dụ chủ lực Ô Thái đến. Trong lòng hắn vẫn muốn phá tan đám sói dữ này trong trận chiến này, giảm bớt áp lực cho các huynh đệ còn ở lại chuồng cỏ, bảo vệ lãnh thổ của tổ quốc. Vừa nghe thấy tiếng súng, toàn bộ quân An được lập tức triển khai, lấy xe ngựa làm vật che chắn, tạo thành hình vòng cung phòng ngự, kỵ binh toàn bộ nắm trong tay, chờ địch nhân xung phong. Hắn mặt mày xanh mét nghe tiếng súng xa xa im lặng, tiếng

vó ngựa lại càng lúc càng gần. Hắn đau khổ nhắm mắt lại, một đội trinh sát của hắn! Gần trăm huynh đệ viễn chinh mấy ngàn dặm, cứ như vậy mà hy sinh. Mở mắt ra, hắn tràn đầy sát khí, hạ lệnh: "Địch nhân sắp tấn công, tất cả mọi người, đánh thật mạnh cho ta! Trước khi rời đi, chúng ta phải đánh một trận, ổn định cục diện Mông Cổ!"

Võ thắng quan trước mặt tiếng pháo nổ vang không dứt. Cửa ngõ phía nam Trung Nguyên này, nằm giữa Đại Biệt Sơn và Đồng Bách Sơn, nơi tuyến Kinh Hán xuyên qua. Địa thế nơi đây cao hơn mực nước biển, đường núi lại hiểm trở, quân Bắc đóng quân tại các điểm cao gần quan khẩu, liên tục kháng cự, khiến chiến cuộc diễn biến chậm chạp.

Quân Bắc phòng thủ tuy chỉ có một sư đoàn, nhưng chiến trường nhỏ hẹp, địa thế hiểm yếu, lại biết rõ quan khẩu này liên quan đến sự sống còn của quân Bắc Hồ Bắc, nên kháng cự vô cùng quyết liệt. Trần Sơn Hà dùng bốn đoàn quân thay phiên tấn công, trong ba ngày chẳng có chiến quả gì đáng kể, chỉ tiến gần đến trận địa chủ lực phía bắc quan ải, một ngọn núi cao hơn chín trăm mét so với mực nước biển. Chỉ cần chiếm được nơi này, ngoài một đài chủ trận địa còn lại ở phía nam quan ải có thể kiên trì chống cự, thì Võ Thắng quan coi như đã nắm chắc một nửa!

Thái Hằng Văn đến gần sở chỉ huy của Trần Sơn Hà, đã thấy hắn trong căn phòng nhỏ của công nhân bảo trì đường làm sở chỉ huy tạm thời, đội mũ phản, ghé vào cửa sổ dùng ống nhòm nhìn chăm chăm khói lửa bốc lên trên núi. Một doanh pháo binh dọc theo đường ray xe lửa khai hỏa, đã đánh vào Lược Trận Sơn hai ngày một đêm, đạn pháo chất thành đống cao như núi, nhưng quân Bắc phòng thủ với hơn một doanh quân vẫn không có dấu hiệu dao động.

Một tham mưu ở nơi hẻo lánh trông coi máy điện thoại, đã mệt mỏi gục xuống ngủ thiếp đi. Trên mặt đất có một cái lò nhỏ, nồi đã bị đánh nát,

trong phòng lạnh lẽo thấu xương, Trần Sơn Hà lại chẳng hề hay biết. Thái Hằng Văn vỗ vai hắn: "Vô Bệnh, thế nào?"

Trần Sơn Hà giật mình, cứng đờ xoay người lại, giữ nguyên tư thế lâu, động đậy một chút cũng lộ vẻ khó khăn cực kỳ. Thái Hằng Văn nhìn râu ria trên mặt hắn đã dài, đầy mắt đều là tơ máu, nhưng tinh thần vẫn tốt. Hắn thở dài, không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi trước: "Văn Hằng huynh, tình hình ở Tín Dương thế nào? Quân Bắc có tới không?"

Thái Hằng Văn cười ngồi xuống: "Văn giữ liên lạc, Cửu Lý quan, Diệt Yên quan đều đã bị chúng ta khống chế. Với địa hình hiểm yếu như vậy, quân Bắc hiện tại ở tiền tuyến binh lực cũng không nhiều, lại có chi đội của Trương Chí Hạc kiềm chế, huynh cứ yên tâm đánh. Lần này thu được vũ khí đạn dược cũng đủ nhiều, đủ để huynh vùng tay."

Nghe tham mưu trưởng nói đùa, Trần Sơn Hà chán nản ngã ngồi: "Huynh xem ngọn núi này, binh sĩ chúng ta leo lên đã thở không ra hơi, địch nhân chiếm địa thế quá tốt, lại một mực kiên trì kháng cự, chúng ta tiến triển gần như không có, ngay cả quan Bắc cũng chưa lấy được! Ta chỉ lo quân địch Hồ Bắc mấy ngày nay sẽ hồi viện Võ Thắng quan, lo đến mức ngủ không được a! Chỉ cần có thể đuổi trước khi bọn chúng đến mà chiếm được nơi này, dựa vào địa hình này, ta dám nói quân Bắc nam bắc hai đường, không ai có thể vượt qua Trần Sơn Hà ta!"

Thái Hằng Văn thản nhiên nói: "Vô Bệnh, huynh đừng nóng vội, Nghĩa Dương tam quan thiên hạ hùng a! Huynh mới đánh hai ba ngày, dù sao không phải thần tiên, ta thấy quân Bắc cũng là nổi lên một điểm cuối cùng dư dưng. Thêm chút sức mạnh, lấy xuống cũng là tất nhiên... Huynh là chủ quan toàn chi đội, trên núi thời tiết lại lạnh, huynh không chú ý sức khỏe, ngã bệnh thì làm sao? Ngay cả nồi cơm cũng đập, không sống nổi!"

Ầm ầm lại là vài tiếng pháo nổ lớn, trong phòng lạnh run lên, một tầng tro bụi rơi xuống, tham mưu đang gà gât bên cạnh giật mình nhảy dựng lên, mắt còn chưa mở đã lớn tiếng hỏi: "Công lên rồi?" Hai người đều bật cười, Trần Sơn Hà đập hấn một cước, lão khí hoành thu nói: "Thằng nhóc, ngủ người đầu to cảm giác. Đợi lát nữa tìm người đến thay người, xuống Tín Dương ăn cơm nóng."

Hắn nhìn Thái Hằng Văn: "Huynh ở Tín Dương trông coi điện đài, năm giữ thế cục tuyến bắc, hiện tại gặp núi đến, có phải tư lệnh phát điện báo tới thúc giục nơi này tiến triển?"

Thái Hằng Văn gât đầu, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng: "Tư lệnh điện báo đến, nói Hoàng Cương Vị phía trước quân Bắc Giang Hữu có dấu hiệu rút lui, cũng theo Hán Khẩu chuyển vận đến Võ Thắng quan, bọn chúng đi đường sắt, hai ngày quân tiên phong liền có thể tới. Tư lệnh hạ lệnh là muốn tiêu diệt toàn bộ Giang Hữu quân tại Hồ Bắc, trong vòng hai ngày này, bất luận thế nào phải chiếm được Võ Thắng quan, nếu không quân pháp vô tình, công lao dù có cũng không kể."

Trong phòng không khí lập tức căng thẳng, Trần Sơn Hà lăm bầm: "Hai ngày, hai ngày... Văn Hằng, huynh vẫn nên sớm xuống núi, thế cục phía bắc cần huynh nắm giữ. Huynh cho tư lệnh điện báo, trong hai ngày ta nếu không thể chiếm được Võ Thắng quan, Trần Sơn Hà ta sẽ không trở về!"

Hắn đứng phắt dậy, lại vỗ tham mưu đang trực máy điện thoại: "Mau đi gọi thông tin, gọi hết các đội trưởng đến cho ta! Ta muốn điều chỉnh bố trí, phá phủ trầm chu!" Tham mưu nhanh nhẹn, nhảy dựng lên lớn tiếng xác nhận, quay người liền xông ra ngoài. Thái Hằng Văn nhìn Trần Sơn Hà, khuyên nhủ: "Tư lệnh điện báo bất quá là khích lệ, huynh phải đánh thế nào thì cứ đánh thế ấy, dù sao năm giữ toàn bộ tình hình chiến trường là chúng ta, huynh cũng không cần quá chuốc khổ. Chúng ta vòng quanh mấy trăm

dậm, chiếm được Tín Dương, đã là công lao sự nghiệp rất đáng gờm, lúc này rối loạn trận cước cũng không tốt."

Trần Sơn Hà nghiêng rặng hung hăng cười: "Trần Sơn Hà ta như hổ ngủ say, tại Dương Châu cái đó tiêu kim ngủ nhỏ một năm, đây người tinh thần đều không dùng được, vẫn là tư lệnh hiểu ta, lần này xương khó gặm đều giao cho ta. Tư lệnh hạn định hai ngày thì chính là hai ngày, ta ngược lại muốn xem, quân Bắc tàn binh bại tướng này, còn có thể chống cự trước mặt lão tử bao lâu! Đánh nhiều ngày như vậy, đã là lão tử thiên đại sỉ nhục!"

Thái Hằng Văn nghe hần nói, lại nhìn khí khái phá nổi dìm thuyền của hần, Giang Bắc quân tam kiệt, Trần Sơn Hà quả nhiên là dũng mãnh nhất a. Trước đoàn liệt hỏa này, càng ngoan cường kháng cự, chỉ có thể khiến đoàn lửa này thiêu đốt càng vượng. Võ Thắng quan quân Bắc kháng cự, chỉ sợ là muốn chấm dứt...

Tại Hoàng Cương Vị, Lữ Ngộ Tiều tạm thời tác chiến quân cũng gặp khổ chiến. Quân Bắc hai ngày nay hai cánh toàn diện co lại, thay phiên che chở cho việc rút lui, Lữ Ngộ Tiều làm sao lại không biết Giang Hữu quân có ý đồ? Tư lệnh điều hần đến nắm giữ chín cái đoàn này, chính là để hần ăn hết Giang Hữu quân. Toàn bộ Giang Bắc quân trên dưới, đều nghiêng rặng nghiêng lợi muốn nuốt trọn chi đội tinh nhuệ nhất của quân Bắc. Nếu để bọn chúng chạy, tiếp viện đến Võ Thắng đóng lại mặt, hần Lữ Ngộ Tiều còn làm gì tạm thời quân tư lệnh? Tự mình buồn bực nhảy sông Trường Giang tính toán.

Nhìn thấy quân Bắc co lại, chín cái đoàn lập tức mở ra hai cánh, bao vây tấn công. Nhưng tại Hoàng Cương Vị huyện thành, Ngô Đới Phu mười một đoàn ở lại làm hậu vệ lại gắt gao ngăn cản bọn chúng. Lúc đầu Lữ Ngộ Tiều còn tưởng một đoàn không có gì ghê gớm, tập trung binh lực một kích chi đội hậu vệ này còn không đỡ sao? Ai ngờ đánh cả ngày, thương vong một đồng lớn, Hoàng Cương Vị sừng sững bất động, quân Bắc còn không ngừng

hướng công thành bộ đội phát động phản công. Giang Tây lục quân đệ nhất sư bộ đội ở tiền tuyến tác chiến lâu ngày, đã rất mệt mỏi, dưới sự phản kích của quân Bắc, thế mà còn xảy ra lung lay, nếu không có giáo một đoàn tiếp viện, không biết còn ồn ào trò cười cho thiên hạ đến đâu. Tất cả những điều này sao không khiến Lữ Ngộ Tiều tức giận?

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thừa dịp bóng đêm dần bao phủ trận địa tiền tuyến, Lữ Ngộ Tiều tranh thủ thời gian xuống tuyến đầu điều chỉnh bố trí, chuẩn bị đối sách. Mấy đội trưởng cùng hănh xem xét một vòng trận địa, đều cảm thấy sĩ khí không cao. Bộ đội ở tiền tuyến chiến đấu thời gian quá dài, lại bị đánh như thế cầm đầu một cơn, đặc biệt là Giang Tây lục quân đệ nhất sư, đối với ngày mai tiếp tục tiến công lòng tin không lớn.

"Lữ Tư lệnh, Hoàng Cương Vị ngăn trở đường đi của chúng ta, chúng ta vòng tránh là được, không đáng ở chỗ này liều mạng a. Đám quân Bắc này giống như người điên, súng bắn chuẩn, thủ vững, phản công cũng hung. Bắt tù binh hỏi, nói trước khi đi mỗi người phát gần hai trăm đồng tiền thưởng, lại có một lão đoàn trưởng tự mình áp trận, đám lão binh này đều chuẩn bị liều mạng một phen. Chúng ta nắm chắc thắng lợi trong tay, không cần cùng địch nhân liều mạng."

Chuyện là Âu Dương Vô lên tiếng, hănh là quan chức Đô đốc Giang Tây, trước lại chịu sự chỉ huy của Canh Tư Linh, sau đó lại chịu sự điều khiển của Lữ Gặp Tiều. Trong lòng lão đại bất an, lại còn phải ngồi ở tiền tuyến suốt nửa năm, nên thần sắc có phần không ổn. Hănh nhìn Lữ Gặp Tiều trầm mặc không nói, chỉ loay hoay với băng tay của mình, giọng lớn hơn một chút: "Huynh đệ Cán Quân đệ nhất sư của chúng ta, thật sự là rã rời không gượng nổi, thương vong lại lớn, quân số còn chưa đủ hai ngàn, lại không được bổ sung. Cứ bắt chúng ta đánh cứng, không thể đảm bảo lúc nào mới chiếm được Hoàng Cương. Ta đề nghị Cán một sư chúng ta ở đây đối đầu

chính diện, Lữ Tư lệnh dẫn chủ lực vòng ra, đánh thẳng vào Vũ Hán mới là công lao lớn. Mười một đoàn kia có gì mà phải sợ, chẳng lẽ hần bay lên trời được sao?"

Canh Tư Linh lập tức phản bác, vị đội trưởng trước kia giờ đang chỉ huy mười tám lữ của mình, ngồi bệt xuống đất, cắn một cọng cỏ khô: "Vòng ra không được đâu! Dọc đường toàn là thủy chướng, chúng ta không đuổi kịp Bắc Quân. Chờ chúng quay lại, bọn chúng cũng đã lên xe chạy mất rồi. Chi bằng tranh thủ chiếm Hoàng Cương, thừa lúc Bắc Quân còn đang lên xe, thẳng đường truy kích, đánh cho chúng chạy tan tác. Nếu Cán một sư không giữ được, thì mười tám lữ chúng ta lên, ta muốn xem thử ai cứng hơn với Bắc Quân. Đêm nay điều chỉnh bố trí, Cán một sư rút xuống, mười tám lữ chúng ta lên, đem hết đại pháo phối thuộc cho ta, ngày mai một trận búa, không bắt bọn chúng giao nộp vũ khí thì thôi."

Âu Dương Võ cười lạnh nói: "A Di Đà Phật, cầu còn không được sao!" Mọi người trong lòng lúc này đều oán trách Mưa Thần. Lúc này nếu đem hải quân ra dùng, bộ đội đánh thẳng vào Vũ Hán ba trấn, Bắc Quân còn đường nào mà chạy. Nhất định phải nghe theo ý trên, đê hải quân xuống chỉ làm công tác bảo vệ vận chuyển, tương đương với việc tác chiến ở vùng ven sông bị què một chân. Cứ từ từ gặm đôi diện Bắc Quân xuống!

Lữ Gặp Tiều, bọn họ họp bàn này vốn là triệu tập tạm thời ở chiến trường. Nhìn hai vị tướng lĩnh chủ chốt dưới trướng bất đồng ý kiến, những người khác đều im lặng, chỉ nhìn hần.

Đêm xuống, gió sông thổi mạnh, cách đó không xa, huyện thành Hoàng Cương vẫn còn tiếng súng lẻ tẻ. Cuối cùng hần cũng hạ quyết tâm. Quân mình nhiều pháo, thực lực mạnh, cứ đánh cứng với bọn chúng vậy. Hần đứng phắt dậy: "Vậy cứ quyết định như thế đi! Âu Dương Sư trưởng, Cán một sư đêm nay chỉnh đốn, làm lực lượng dự bị cho tổng đội, mười tám lữ cùng giáo một đoàn toàn bộ xung trận, sáng mai phát động công kích, tất cả

đại pháo đều phối thuộc cho bộ đội công kích, đạn được cứ thoải mái mà dùng. Trong vòng một ngày nếu không chiếm được Hoàng Cương, chúng ta đều phải xách đầu về gặp tư lệnh! Công kích Hoàng Cương thành công, lấy giáo một đoàn, giáo hai đoàn làm tiền phong, hướng Vũ Hán ba trấn truy kích, bất kể thế nào cũng phải chặn bọn chúng trước khi Bắc Quân rút về Võ Thắng Quan!"

Nghe các quân quan dòng chính Giang Bắc quân đồng thanh xác nhận, Âu Dương Võ lại ngồi xồm ở đó, trong lòng cười lạnh. Hắn thấy, đám quân quan Giang Bắc quân này đầu óc quá đơn giản. Tình hình Hồ Bắc đã phân định thắng bại, lập tức sẽ bắt đầu giải quyết, mà bọn chúng vẫn cứ ngốc nghếch đánh trận đánh ác liệt, thật quá ngu. Vận mệnh của những đội quân này, chắc chắn sẽ do Mưa Thần và Viên Thế Khải giải quyết trên bàn đàm phán, chứ không phải dựa vào súng pháo mà đánh ra. Dù sao, đây cũng chỉ là một cuộc nội chiến, chứ không phải là một cuộc chiến tranh quốc vận, Mưa Thần e là không có khẩu vị lớn như vậy, muốn lật đổ Viên Thế Khải ngay lập tức.

Hắn không khỏi bắt đầu nghĩ, giải quyết xong, Mưa Thần sẽ có cục diện gì? Bản thân mình ở Giang Tây làm cái chức Đô đốc buôn nước bọt này, nên làm thế nào? Tương lai biến số vẫn còn quá nhiều. Nhìn bộ quân trang chế thức Giang Bắc quân trên người, hắn chỉ cười lạnh trong lòng.

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

STT 135: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 36: ...

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 36: Mới chiến trường

Bắc Kinh lúc này đã vào đông, với dân chúng Bắc Kinh mà nói, đây là thời điểm tuyệt vời nhất trong năm đã qua, phía sau là chuẩn bị cất giữ đồ đạc qua mùa đông, giảm bớt hoạt động, ở nhà ủ ấm. Với chính phủ trung ương của Viên Thế Khải ở Bắc Kinh, cục diện hiện tại, há chẳng phải là biểu tượng cho một thời kỳ hoàng kim đã qua trong cuộc đời chính trị của họ, phía sau là sự lạnh lẽo thấu xương.

Hiện tại, từ các bộ viện đến dân chúng, không ai không thăm than trong lòng. Mưa thần quật khởi, chẳng lẽ vương khí Bắc Kinh muốn tàn lụi sao? Mọi người đều cảm nhận được, một trận hỗn loạn lớn lại ập đến.

Trong các quán trà tửu quán, lời đồn về cuộc chiến Nam Bắc càng lúc càng nhiều. Tại một quán trà lớn ở phía Tây thành, Dương Độ đang buồn bực nhìn chăm chăm vào chén trà trước mặt. Gần đây hắn cũng rất phiền não, bệnh tình của Viên Thế Khải không nhẹ, nhưng vẫn gắng gượng tiếp khách làm việc, đại bản doanh bận rộn như kiến bò trên chảo. Chỉ có hắn trong cuộc chiến Nam Bắc lần này, không có đưa ra bất kỳ kiến nghị nào. Người bên cạnh Viên Thế Khải nhìn hắn cũng mang theo ba phần lãnh đạm, đến cả chuyện bầu cử nghị hội cũng muốn Vương Vái Chào Đường đến giúp, hắn cũng vui vẻ được nhàn rồi, thoát ra khỏi vòng xoáy, nhìn quan trường này thật buồn cười.

Hiện tại, bản thân quả thực là ta mang theo đoản kiếm, chỉ vì nhìn núi mà đến. Dương Độ thầm nhủ hai câu thơ của lão sư, nhất thời lại có chút ngây ngời.

Trong quán trà bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, chỉ thấy một gã trung niên kỳ nhân thất lưng đỏ rực, ngang nhiên bước vào. Từ khi Viên Thế Khải gặp bất lợi trên mặt trận quân sự, những người vốn không mấy hoạt động, ở xa Thiên Tân, Đại Liên, kỳ nhân trở lại kinh thành cũng nhiều, không ít người trở về xem Viên Thế Khải, kẻ đã giết Thái hậu, gặp xui xẻo ra sao. Theo họ nghĩ, mưa thần mới là dân đảng thật sự, tự mình đánh thiên hạ, cảm giác còn hơn cả Viên Cung Bảo, kẻ vốn là trọng thần của triều Thanh, cướp đoạt thiên hạ từ tay cô nhi quả mẫu, không ít kỳ nhân còn vì mưa thần mà hô hào.

Người trung niên kỳ nhân này xem ra có chút mặt mũi, mọi người xung quanh đều đứng dậy chào hỏi.

"Kim Tam gia, ngài đã trở lại kinh thành rồi à? Lâu lắm mới được gặp ngài, mau mau, ngồi chỗ này... Nào, dâng trà cho Tam gia!"

Kim Tam gia gật đầu, ngồi xuống, giọng nói sang sảng, chữ viết rõ ràng, trung khí đầy đủ: "Ta vốn ở Thiên Tân, lười nhìn người kia trông coi cái thành Bắc Kinh này, nhìn hẳn đi một bước lại hẹp đi một bước, trở về xem trò cười, cũng là một việc vui."

Mọi người xung quanh ồ lên cười, có người ân cần hỏi thăm: "Chủ tử ở Thiên Tân có tốt không?"

Kim Tam gia nhìn tiểu nhị đang rót trà cho mình, nghe người ta hỏi, nghiêm túc ngồi thẳng dậy: "Chủ tử ở Thiên Tân rất tốt! Mặc dù vẫn là hài tử, nhưng đã thể hiện sự khác thường. Mỗi ngày, lãnh sự quán Nhật Bản và

Nga đều đến thăm hỏi, chủ tử đã biết tiến thoái, ai cũng nói chủ tử tuy là xông chủ, nhưng rất thánh minh."

Dương Độ nghe xong liền biết họ đang nói về Phổ Nghi, đứa bé đó hẳn cũng đã gặp, tuổi còn nhỏ đã bị bệnh xương, làm sao có thể là Thánh Chủ? Hắn chỉ cười thầm trong lòng, hiện tại bọn họ ở tô giới Nhật Bản Thiên Tân, được người Nhật Bản che chở, ai biết tương lai sẽ có ý đồ gì, nhưng bây giờ không phải là chuyện hăn lo lắng.

Một đám người hỗn loạn bàn tán về Phổ Nghi một lúc, rồi nghe Kim Tam gia hỏi một người: "Nhi, người trước ở quân tư phủ, bây giờ còn đang kiếm ăn ở đó à?"

Một gã hán tử có vẻ quân nhân, mặt mày đầy vẻ khổ sở: "Hiện tại đang xây dựng đại bản doanh, quân tư phủ đổi thành tham mưu bản bộ, sớm đã thành nha môn lạnh lẽo. Lại còn nói kinh phí eo hẹp, cắt đứt bát cơm của chúng ta, hiện tại đang ở nhà nhờ vợ trẻ nuôi. Chúng ta năm đó là triều đình phái đi học lục quân, bây giờ lại đều là rộng mà không hẹp, nếu không phải Vũ đại soái ở phương Nam là dân đảng, ta còn định đi tìm bọn họ nương tựa! Nghe nói du học sinh đầu quân phương Bắc, hẳn thấy một người thu một người, quân đội của hắn đang mở rộng, đều có thể làm..."

Kim Tam gia hừ một tiếng: "Người đầu quân cho mưa thần chưa chắc không phải là một con đường! Dù sao cũng hơn là chôn vùi ở Bắc Kinh. Ta vốn đã nhìn ra người này không tầm thường, hiện tại làm ra chuyện còn cao đến đâu! Ta ở Thiên Tân gặp Vương Mời Khanh, hẳn đối với quân sự trước đây cũng có cách nhìn riêng, nói đến không nhiều thực sự, Nhi, người có gì để nói không?"

Chuyện này là tất cả mọi người đều quan tâm, thế là ánh mắt đều nhìn về phía Nhi. Dương Độ mặc dù tình hình thế cục đều rất rõ ràng, cũng không nhìn được mà vênh tai lên, muốn nghe xem dân gian có cách nhìn gì

về cuộc chiến này. Nhi hưng phấn đến mặt mày rạng rỡ, xem ra đã lâu không có ai nghe hân thảo thảo bất tuyệt, ho khan một tiếng, bày đủ tư thế, lại uống một ngụm trà, mới chậm rãi nói: "Cái này đánh mấy tháng liền, không phải chuyện nhỏ, nghe bạn bè trước đây rút lui nói, lần này ở tuyến Hồ Bắc đều là đánh thật, họ muốn bảo vệ Viên Thế Khải, cũng là bảo vệ vinh hoa phú quý của mình, các tướng sĩ đều liều mạng. Nhưng quân Nam cũng không phải kẻ yếu, trang bị tốt, chỉ huy tốt, không giống quân Bắc chỉ huy kém cỏi, phía trước đội quân đều không nắm được, mặc dù bị đánh bại thảm hại như vậy, nhưng vẫn không phục..."

Giữa tháng mười một, bởi vì sự kiện an được quân tuy xa làm bùng nổ, cuộc chiến liên quan đến Nam Bắc, chiến trường chính vượt qua hai tỉnh rất cục tạt lắng xuống. Viên Thế Khải cuối tháng mười đã bắt đầu cầu hòa, nhưng vẫn làm ra vẻ đường hoàng, nhận làm trung ương thảo phạt, cũng không hạ sai, nhưng chiến sự dây dưa, làm khổ sinh linh, phương Nam lại làm sao có thể ngăn cản đòn sấm sét của trung ương. Nhưng tổng thống xem thiên hạ là công bằng, thấy ngày tổng tuyển cử theo pháp luật sắp đến, không muốn phá hoại cuộc bầu cử này, Nam Bắc ai đúng ai sai, để sau khi kết thúc đại tuyển cử, chính phủ chính thức phán xét. Viên Thế Khải bằng lòng mời mưa thần Bắc thượng, cùng nhau thương thảo quốc sự, trước mắt hai quân tạm ngừng bắn, nghiên cứu thảo luận giải quyết hậu quả.

Mưa thần một bên nghiêm túc biểu thị bằng lòng phục tùng quốc dân bàn luận tập thể, mong đợi đại tuyển cử hoàn thành, tổ chức chính phủ dân quốc chính thức, đúng sai, thay đổi công luận, một bên lại thúc giục quân sự phía trước tiến triển nhanh chóng.

Tào Côn, Giang Hữu quân, bởi vì Ngô Đới Phu mười một đoàn kiên cường chống cự bốn ngày, rốt cục có chủ lực về tới Vũ Hán ba trấn, nhưng mười một đoàn toàn quân bị diệt, Ngô Đới Phu tự sát không thành bị bắt làm tù binh. Mặc dù Ngô Vi tranh thủ thời gian cho Tào Côn, nhưng Võ

Thắng Quan lại bị Trần Sơn Hà kịp thời chiếm giữ, lấy Giang Hữu quân đi đánh Võ Thắng Quan, phía sau còn có quân đội truy kích, hãn cũng không thể làm chuyện ngu ngốc này. Đang chuẩn bị tử thủ ở Vũ Hán, bỗng nhiên truyền đến tin tức thứ nhất tác chiến quân buông vũ khí, toàn quân bị tước vũ khí.

Thì ra, tại tuyến Chúc Thắng Cầu, vốn là đánh cho hữu khí vô lực, chỉ huy thứ nhất tác chiến quân Trần Hoạn, mặc dù là Viên Thế Khải tự tay đề bạt, nhưng ở bộ đội căn cơ thực sự quá nhỏ bé, đừng nói là nhãn hiệu lâu năm đệ nhị sư, ngay cả tân biên thứ tám sư hãn cũng không chỉ huy được, có thể dựa vào chỉ là ngạc quân cải biên thứ chín hỗn loạn thành lữ. Võ Thắng Quan bị cắt đứt, Giang Hữu quân bại lui, Trần Hoạn thấy đại thế đã mất, cũng không có lòng tin mang theo bộ đội xông lên, tự mình tuyên bố về vườn, tiến vào Hán Khẩu anh tô giới, không tiếp khách không ra khỏi cửa. Thứ hai, tám lượng sư rã mất đầu, thêm vào ngạc quân thứ chín hỗn loạn thành lữ một đêm tan hết, hãn cảm thấy như vậy đã xứng đáng với Viên Thế Khải, tước vũ khí xong việc. Lúc ấy, có thể giống Giang Bắc quân hoặc đệ tam sư khổ chiến đến cùng, bộ đội dù sao không nhiều, chỉ cần biểu hiện được xứng đáng với tiền đồ của mình là tốt.

Chi đội bị tước vũ khí này được mưa thần điều Giang Tô lục quân đệ nhị sư hai cái đoàn tiếp thu, chinh biên phân phát tại chỗ, chỉ lưu lại mấy ngàn người bằng lòng ở Giang Bắc quân làm quân nhân.

Từ sau khi Đệ Nhất tác chiến quân sụp đổ, quân Giang Bắc cùng quân Tương cộng mười sáu đoàn tiến sát Vũ Hán, phía bắc cũng có ba đoàn quân Trần Sơn Hà kéo xuống. Nhờ sự điều đình của Anh - Mỹ, mưa thần không còn ý định pháo kích Võ Xương, Đệ Tam Sư cùng Đệ Tam Hỗn thành lữ đều bị tước vũ khí, tại chỗ lên tàu thủy về phương bắc.

Mà ở Hà Nam, hành động của mưa thần lại không có chút ý định thu liễm nào, theo tuyến Hồ Bắc lại điều quân tiến vào Dự Nam, truy kích Đệ

Nhị tác chiến quân. Đội quân này như một làn khói, một đường chạy trốn đến Trịnh Châu, cùng với quân Đệ Tứ tác chiến quân hội hợp mới xem là an toàn, cũng tuyệt đối không dám tiến thêm một bước vào Dự Nam.

Trước tuyến Hồ Bắc, chủ lực Bắc Quân cứ thế mà tan rã, dù có người may mắn trở về, nhưng đều đã nguyên khí đại thương, đặc biệt là những đội quân bị tước vũ khí, dù có tái thiết cũng không còn cái hồn của những lão binh năm xưa.

Trước tuyến Hồ Bắc thảm bại như vậy, bên kia cũng chẳng khá hơn là bao. An Quân tại miếu Con Sò một tuyến, tiền hậu giáp kích đánh bại Ô Thái bộ cười cợt, khiến Ô Thái chỉ còn vài trăm người chạy trốn. Tôn Thiệu từng không muốn động thủ với An Quân, ngược lại mở điện trung ương trình xin ý kiến chính trị hiệp thương giải quyết vấn đề An Quân, còn tại trong điện khen ngợi An Quân, bày ra không ít công lao, dù sao giành lại chuồng cỏ, đánh bại Ô Thái những chuyện này cả nước đều biết.

Tôn Thiệu làm như vậy vào lúc trước tuyến Hồ Bắc đã bất lợi, Bắc Quân trên dưới đã muốn cho quân Giang Bắc giữ lại chỗ trống để gặp mặt, hành động của hắn, e là ý của thượng tầng Bắc Quân. An Quân hiện tại đóng quân ở miếu Con Sò, dù vẫn duy trì trạng thái phòng bị, nhưng ai cũng biết, dù tương lai đàm phán giải quyết vấn đề, Viên Thế Khải cũng sẽ không giữ lại một đội quân mạnh mẽ như vậy bên cạnh mình, thứ đón chờ bọn họ là quân Giang Bắc khải hoàn trở về.

Một trận đánh xuống, Bắc Quân thảm bại mất mặt, vốn tưởng rằng ít nhất có thể giải quyết An Quân, tiện thể tiến chiếm Giang Tây, vì tương lai giải quyết vấn đề Giang Bắc đánh tốt cơ sở, không ngờ lại bị ăn sạch sành sanh. Thì ra có thể nắm giữ tuyến Kinh Hán cũng bị quân Giang Bắc chiếm một nửa, Võ Thắng Quan rơi vào tay mưa thần, cửa lớn Trung Nguyên đã mở rộng với hắn.

Viên Thế Khải có thể ở chính đàn hô phong hoán vũ, chẳng phải dựa vào thực lực của hãn sao? Dựa vào hơn mười vạn quân của hãn! Nhưng hiện tại phía nam lại nổi lên một thế lực mạnh hơn hãn, mưa thần, thiên hạ đại quyền nam dời, đã là chuyện ai cũng thấy rõ. Viên Thế Khải hiện tại đang ở Thượng Hải đàm phán với mưa thần, trước kia hãn ghét nhất nhắc đến vấn đề nội các, bây giờ lại kêu gào nhất. Trên mặt quân sự, năng lực của hãn đã không còn lớn, hãn muốn tại cuộc đại tuyển này cùng mưa thần đánh cược một lần, ít nhất phải duy trì cục diện nam bắc cùng tồn tại, cộng tồn một chủ.

Nghĩ đến tâm tư của mình, Dương Độ không khỏi cười khổ một tiếng, bản thân từ Nhật Bản trở về, tiêu tốn tâm tư, mồ hôi trên người Viên Thế Khải, coi như uổng phí rồi! Nhìn thấy thân thể Viên Thế Khải ngày càng tệ, người phía dưới cũng ngày càng tan rã, có thể duy trì được tình hình hiện tại đã không dễ dàng. Phía dưới chỉ có thể là mưa thần tiến sát từng bước, phương bắc đau khổ chống đỡ. Đại tuyển, đại tuyển lại có thể nói rõ cái gì? Chẳng phải muốn dựa vào thực lực để nói chuyện sao!

Theo đại cục biến hóa nghĩ đến bản thân, hãn thật sự là không còn tâm tư gì. Một thân bản sự, tương lai nửa giao hoa rơi, nửa giao nước chảy! Thời cuộc này, đã không còn là thứ hãn có thể nắm giữ. Cười nhìn phong vân biến ảo cũng là nhân gian vui lên.

Đột nhiên, Dương Độ rất muốn đi mua một chầu say.

Hãn còn đang đầy tâm sự nghe đám người kia nghị luận, bỗng nhiên một hán tử đội mũ vải trường sam đi đến bên cạnh hãn ngồi xuống, gõ gõ vào mặt bàn. Dương Độ liếc mắt nhìn, hán tử kia cũng bỏ mũ vải, hướng hãn mỉm cười, lại không phải Bạch Tư Văn là ai! Hãn lúc này lại không muốn gặp người, vung tay nói: "Người tìm ta làm gì? Đi nghỉ đi, đi nghỉ!"

Bạch Tư Văn đề tay hấn lại, hướng hấn cười thật thà. Dù vẫn luôn lo lắng, bồn ba, nhưng hấn lại mặt mày hớn hở, nghĩ đến việc quân Giang Bắc phát triển không ngừng, trong lòng vui vẻ.

"Tích Tử lão huynh, hiện tại là thời điểm anh hùng hào kiệt, sao ngài lại suy sụp tinh thần như vậy? Ngày thường ngài khôn khéo đáng mừng đâu rồi?"

Dương Độ cười lạnh một tiếng, đứng dậy bỏ đi: "Đừng nói tư lệnh của các người còn chưa tới trình độ đó, dù có tới trình độ đó, cũng không đến phiên người đến giáo huấn ta. Chúng ta từ nay về sau coi như xong, ta Dương Tích Tử xui xẻo đến đâu, cũng không cần người đến thương hại ta. Từ nay người đi đường Dương Quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta!"

Hấn là người ngạo mạn, khi không đặc ý, càng không chịu được người khác có chút ánh mắt khác thường cùng khẩu khí. Nói cho cùng, hấn vẫn là quá mức cậy tài khinh người. Bạch Tư Văn kéo hấn lại: "Tích Tử lão huynh, sao lại làm khổ mình như vậy? Ba ba ta đến tìm người, cũng là vì tư lệnh chúng ta truyền lời, không có ý tứ gì khác, huynh đệ chúng ta vẫn là huynh đệ."

Nhất mới tiểu thuyết tại lục 9 sách a thủ phát!

Nghe Bạch Tư Văn nói mưa thần đặc biệt có chuyện mang đến cho hấn, Dương Độ nhất thời cứng đờ, trên mặt có chút không vui, đứng ở đó không đi cũng không nói chuyện. Bạch Tư Văn cười đứng dậy, kéo hấn ngồi xuống, hạ thấp giọng, thần sắc nghiêm túc nói: "Tư lệnh chúng ta ít ngày nữa sẽ đến Bắc Kinh, rất muốn cùng Tích Tử lão huynh gặp mặt nói chuyện, thời thế biến đổi, anh hùng nên thừa cơ mà biến. Liên quan đến một số vấn đề trị quốc kinh tế đại đạo, tư lệnh rất muốn cùng Tích Tử lão huynh lĩnh giáo, đặc biệt là các nhân vật chính trị Bắc Kinh, Tích Tử lão huynh như xem vân tay trên bàn tay vậy. Tư lệnh chúng ta nói, hấn đến Bắc

Kinh là mắt mù, người bên cạnh phần lớn là chưa quen thuộc tình hình phương bắc, mong rằng Tích Tử lão huynh có thể giúp đỡ nhiều hơn."

Dương Độ lặng lẽ nghe hẳn nói xong, trong mắt ba quang lóe lên, hạ thấp giọng nói: "Mưa thần điên rồi! Hẳn lúc này đến Bắc Kinh làm gì? Đón đao vào thành? Hay là muốn diễn lại một màn Hồng Môn Yến? Bắc Kinh không có Hạng Vũ, chỉ có Tào Tháo!"

Bạch Tư Văn nhìn hẳn vội vàng, biết vấn đề này đã có năm phần, mưa thần muốn đến Bắc Kinh, một tin tức không thể tưởng tượng, Dương Độ thế mà cũng có thể giữ được bình tĩnh, không khỏi lại bội phục hẳn ba phần: "Viên tổng thống gửi điện mời Tôn, Hoàng hai công cùng tư lệnh chúng ta Bắc thượng thẳng thắn thương thảo quốc sự, các quốc gia công sứ cũng liên danh điện mời, cho rằng đại tuyển là quan hệ dân quốc pháp chế xác lập, quan hệ chính thức chính phủ thành lập đại sự. Tư lệnh chúng ta cảm thấy rất có lý, trong nước đánh nhau không thể tiếp tục, hẳn rất muốn Bắc thượng cùng Viên tổng thống trao đổi, đã chuẩn bị, không lâu nữa sẽ mở điện. Tiện thể cũng muốn tại Bắc Kinh nghênh đón An Quân xuôi nam, chỉ cần An Quân có thể đến Bắc Kinh, tư lệnh chúng ta đến lại có làm sao? Quốc gia đại sự, cũng nên đến lúc giải quyết chính trị, vì quốc gia giữ lại một chút nguyên khí. Hẳn chính là những điều này, Tích Tử lão huynh có nguyện ý giúp đỡ không?"

Dương Độ chỉ là trầm mặc không nói, ánh mắt có chút mờ mịt, Bạch Tư Văn thì đang lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của hẳn.

Lúc này trên đại địa Giang Bắc, lại là một mảnh vui mừng hơn hở, phía trước quân sự đã dần dần kiềm chế. Lần này đại chiến đánh xuống, bộ đội được rèn luyện, suy yếu thực lực Bắc Quân, thu vào trong tay một tỉnh nửa địa bàn, An Quân bình an vô sự. Giang Bắc Từ Châu, đã hoàn toàn trở thành trung tâm thế lực chính trị mới mà thiên hạ ngưỡng vọng. Các tỉnh

phương nam đại biểu nổi liền không dứt, quân đội sĩ khí tăng vọt, mà mưa thần, nhân vật mới vừa bước lên vũ đài, đã chậm rãi đi vào trung tâm.

Một trận đánh xuống, mưa thần đạt được rất nhiều, kế tiếp hẳn muốn đổi mặt và xử lý còn nhiều việc hơn.

Vừa đưa Lý Chương Vân ra ngoài, mưa thần mới ngửa mặt tê liệt ngã xuống bàn làm việc, đảo mắt lại ngồi thẳng người. Ngô Hái đã đi vào, đang mỉm cười đánh giá hẳn.

Mưa Thần cười nói: "Niệm Tôn, mời ngồi! Ta ở đây bộ dạng này, người còn vội vàng đến không kịp, có chuyện gì cứ nói." Ngô Hái cười đáp: "Ban đầu có một vài việc, nhìn người bộ dạng này, không quá khẩn yếu ta liền thay người quyết định, chỉ cần người đừng nói ta độc quyền là được." Hẳn nắm tay vỗ, biểu thị không cần báo cáo sự tình với hẳn.

Mưa Thần nắm vuốt lông mày, cười khổ nói: "Thuộc hạ nếu cũng giống như người nghĩ như vậy thì tốt, chuyện gì cũng muốn để ta làm quyết định, ta cũng không phải ba đầu sáu tay! Hiện tại cục diện lớn, xem ra ta cũng phải thành lập một cái người hầu riêng gì đó..... Tính toán, những chuyện này để sau hãy nói. Nhìn ý tứ của người, cũng là muốn khuyên ta đừng đi Bắc Kinh?"

Ngô Hái mỉm cười, ngầm thừa nhận, cuối cùng mới nói: "Dù sao hiện tại mở điện cũng chưa phát, chúng ta cũng không vì thất tín. Mọi người đều cảm thấy an toàn không có bảo đảm..... Người nếu không đi, ta nghĩ cả nước đều hiểu."

Tin tức Mưa Thần chuẩn bị đến Bắc Kinh chỉ truyền đạt trong giới thượng tầng Giang Bắc, ngoại trừ Tưởng Bách Lịch biểu thị ủng hộ, thì ra dòng chính của Mưa Thần không ai không phản đối, nhưng hẳn lại kiên quyết như vậy, đè ép hết thảy những thanh âm phản đối. Hôm nay, Ngô Hái,

người luôn ôn trọng và hàm súc nhất, tự mình đến khuyên hãn, đối với trợ thủ được hãn coi trọng nhất, lại không thể tùy tiện qua loa. Hãn tuy lấy càn khôn độc đoán nghe tiếng khắp cả nước, nhưng đối với mấy tâm phúc thủ hạ, vẫn rất coi trọng ý kiến của bọn họ.

Hãn đứng dậy, đi đến trước bức bản đồ treo trên tường, trên đó, quân trú đóng của Giang Bắc đều được đánh dấu bằng cờ đỏ nhỏ, những quân đội này đều là tâm huyết và niềm tự hào của hãn. Hãn nhìn từng người một, lại vỗ vỗ lên trên, quay người nói với Ngô Hái: "Chỉ cần thực lực của ta ở đây, ta đến Bắc Kinh cũng như Thái Sơn an ổn! Niệm Tôn, chúng ta đều là những nhân vật muốn chuẩn bị gánh vác trách nhiệm cả nước, một trận đánh thắng, nhưng chỉ có võ công, văn trị chuyện trên thiếu cũng không được. Ta lần này đến Bắc Kinh, chính là muốn để cả nước trên dưới đều biết, ta Mưa Thần là chuẩn bị gánh vác trách nhiệm cả nước đến! Không rõ Viên Thế Khải hãn có tâm tư gì, nhưng cơ hội này ta sẽ không bỏ qua..... Đó chẳng qua chỉ là một chiến trường mới mà thôi!"

Ánh mắt hãn lấp lánh nhìn Ngô Hái: "Niệm Tôn! Ta cũng không phải không chuẩn bị gì mà lên Bắc Kinh, trước đó ta vì sao phải tổ chức đại hội đại biểu các tỉnh tự trị phương Nam? Chính là muốn mượn dư uy của trận thắng lớn này, đem thực lực chân chính của phương Nam toàn bộ nắm trong tay. Chúng ta đi với thân phận Nam Vương! Sau đó liên lạc với các thế lực và đại biểu phương Bắc, đại tuyển cả nước, ta cũng muốn tất thắng! Cục diện Trung Quốc này thời gian không đợi người, ta luôn cố gắng đuổi theo, sợ chúng ta tụt hậu càng ngày càng xa. Trách nhiệm cả nước này, chúng ta phải nhanh chóng gánh vác! Từ Giang Bắc đi hướng cả nước, là nhiệm vụ chúng ta không thể trốn tránh..... Cũng là nhiệm vụ ta không thể trốn tránh." Câu cuối cùng, đã biến thành rất nhẹ, gần như thành một câu thì thầm.

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

STT 136: Chương 3: Quyển nhất, thông con đường. Chương 37: ...

Chương 3: Quyển nhất, thông con đường. Chương 37: Thống hợp (một)

Âu Dương Võ vào Từ Châu ngày 7 tháng 11 năm 1912, hẳn trước kia cũng từng đến đây. Nhưng lần này đến, lại có trải nghiệm khác hẳn. Vừa xuống tàu, nhìn quanh nhà ga, đều là đại biểu các tỉnh. Mưa Thần cố ý sai lính bảo vệ, tiếp đón theo lệnh của Lữ Điều. Điều này cho thấy Từ Châu thành đang náo nhiệt vì chuyện này.

Hẳn có cơ quan Cán quân đệ nhất sư tại Từ Châu, đương nhiên có người đến đón, chủ nhiệm lưu thủ sở cùng mấy cán sự đã đợi sẵn ở nhà ga: "Đô đốc, đô đốc, ngài xem như đã đến. Trên đường có bình an không ạ?" Âu Dương Võ lộ vẻ mặt phức tạp, cười nhạt, phủi quân phục rồi bước vài bước: "Chúng ta cứ về cơ quan nghỉ ngơi, ngồi tàu lâu, xương cốt đều đau nhức."

Chủ nhiệm cơ quan có vẻ hơi kỳ quái, nhìn Âu Dương Võ đi trước, tự mình đi tới, vội vàng bước lên: "Tuần duyệt làm thự có hạ lệnh, các đại biểu tỉnh muốn đến tuần duyệt làm thự trước, sau đó sẽ được an bài nghỉ ngơi tại tiếp khách quán, trước mở hội nghị dự bị, rồi chờ hội nghị chính thức vào ngày mùng B, đô đốc ngài không đến trước sao?"

Âu Dương Võ lạnh mặt quay lại nhìn hẳn: "Ta cũng không phải đại biểu các tỉnh, ta còn là sư trưởng Giang Bắc! Về cơ quan bộ đội nghỉ ngơi có gì không đúng?" Bị một gáo nước lạnh, chủ nhiệm cơ quan vốn có ý tốt cũng không dám nói thêm, vội vàng cười chào, bảo vệ binh dắt ngựa đến, mấy người cười ngựa đi.

Âu Dương Võ coi như là đại biểu Giang Tây đến tham gia hội nghị này, chủ đề thảo luận là đại hội đại biểu liên tỉnh tự trị các tỉnh phía Nam. Mọi người đều có chung nhận thức, hiện tại chính phủ trung ương ở Bắc Kinh ra lệnh không mấy ai nghe, nhưng phía Nam lại nổi lên một Mưa Thần hung hãn. Thế lực của hắn đã vươn tới Trường Giang. Các tỉnh khác ở phía Nam chưa rơi vào tay hắn cần tìm cách chung sống. Vừa muốn lợi dụng hắn để đối phó chính phủ trung ương, lại muốn giữ độc lập. Vì vậy, việc các tỉnh tự trị vẫn được ủng hộ. Nhưng mỗi người đều có suy nghĩ riêng, chuyện này cũng là bình thường.

Mọi người đều không chắc chắn về chính sách hiện tại của Mưa Thần, rốt cuộc muốn thống nhất các tỉnh phía Nam đến mức nào? Rốt cuộc sẽ áp dụng biện pháp gì ở phía Nam? Nhưng mọi người đều có chung nhận thức. Bản thân hắn không có nhiều căn cơ vững chắc, hiện tại lại có thêm địa bàn. Chắc chắn cần thời gian tiêu hóa, hơn nữa tâm tư đều vướng bận vào việc đối đầu với trung ương ở phương Bắc, muốn có ý đồ gì với phương Nam, dùng thủ đoạn gì, e là không thể. Đối với các tỉnh phía Nam, cứ giữ độc lập thêm một ngày là tốt một ngày. Còn ai có thể thống nhất toàn Trung Quốc, thì cứ chờ xem.

"Lần này đại hội đại biểu liên tỉnh tự trị phía Nam, không phải là ý tứ Trường Giang phía Nam muốn đứng ngoài chính phủ trung ương... Mà là hiện tại chính phủ trung ương chưa chính thức thành lập, hiến pháp chưa định. Quốc thể không rõ ràng. Giống như chính phủ lâm thời trước đây. Hơn nữa chính lệnh của chính phủ lâm thời phương Bắc chỉ thông qua ở mấy tỉnh phía Bắc. Các nơi khác khó kiểm soát. Các tỉnh phía Nam lần này liên hợp lại, cũng là vì tương lai thống nhất Nam Bắc, tạo cơ sở tốt. Hiện tại thực lực quốc gia như vậy, đang cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, sao ta lại điên cuồng, náo ra cái gì độc lập phía Nam chứ? Chư vị có thể yên tâm."

Mưa Thần ngồi trên bục hội nghị ghép từ mấy bàn lớn, từ tốn nói với các ký giả bên dưới. Hiện tại phương Bắc yên tĩnh, một bộ chờ đợi đại tuyển. Hẳn ở đây lại náo động lớn như vậy, ánh mắt cả nước tự nhiên đều tập trung vào đây. Quốc Dân đảng cùng Tôn, Hoàng và các vị tiền bối Đồng Minh hội đường như không mấy chấp nhận đại hội đại biểu liên tỉnh tự trị các tỉnh phía Nam này. Tổng Giáo Nhân còn cố ý gửi điện cho hẳn, nói hiện tại đại tuyển sắp đến, chính phủ chính thức của dân quốc thành lập cũng sắp đến, hiện tại tự tiện phân chia Nam Bắc, bất lợi cho đất nước. Hiện tại Đồng Minh hội đường như cũng cảnh giác Mưa Thần hơn. Không như trước đây, chỉ cần hẳn đối đầu với Viên Thế Khải thì sẽ ủng hộ hẳn. Hoàng Hưng cũng hoạt động ở các tỉnh phía Nam, chuẩn bị tập trung lực lượng tự vệ. Không ai biết thế lực của Mưa Thần bành trướng nhanh chóng như vậy, có phải là một Viên Thế Khải khác không.

Mà các cường quốc nhìn thấy một cái bẫy như vậy xuất hiện ở Trường Giang phía Nam. Đều cho rằng là sản phẩm tất yếu khi trung ương của Viên Thế Khải suy yếu. Nếu các tỉnh phía Nam bằng lòng tự duy trì một thời gian, có lợi cho việc khôi phục trật tự phía Nam. Nhưng với chính phủ hiện tại, e là khó chấp nhận. Họ cùng nhau cảm thán, hiện tại tình hình Trung Quốc đã khiến người ta khó hiểu. Mọi người đều thừa nhận có một chính phủ lâm thời, cũng đang chuẩn bị và kêu gọi cho cuộc đại tuyển chính thức sắp tới. Nhưng các địa phương lại hoàn toàn làm theo ý mình, vấn đề quốc thể, chính thể, pháp chế đều vướng mắc, không phải là nhân vật có tầm nhìn không thể làm rõ.

Dưới khán đài quả nhiên có phóng viên đặt câu hỏi: "Vũ tướng quân, lần này ngài khởi xướng liên tỉnh tự trị phía Nam, điều này dường như không tương xứng với chính thể hiện tại, cũng không tương xứng với hiến pháp tạm thời. Viên Tổng thống ở Bắc Kinh đã gửi điện cho cả nước, rất mong muốn cùng ngài thảo luận thẳng thắn về vấn đề giải quyết hậu quả chiến sự

lần này và vấn đề quốc thể trong tương lai. Ngài có ý kiến gì về hai vấn đề này?"

Mưa Thần cười một tiếng, hôm nay hiếm khi không mặc quân phục, chỉ mặc một bộ váy, nhìn có vẻ phong độ nhẹ nhàng. Những người quen nhìn thấy hân trong bộ quân phục đều cảm thấy sáng mắt. Vị tướng quân này đã thể hiện tài năng võ thuật, lại muốn động tay động chân trong việc văn trị.

"Chính thể hiện tại, cũng chỉ là tạm thời duy trì mà thôi. Rốt cuộc dân quốc sẽ áp dụng chính thể gì, còn phải chờ sau khi quốc hội được bầu ra trong cuộc đại tuyển chính thức, thông qua hiến pháp chính thức quyết định. Vũ mỗ sẽ không nghi ngờ mà hoàn toàn phục tùng. Hiện tại phía Nam binh đao nổi lên bốn phía, bách tính gian nan. Đại hội lần này là để đoàn kết lực lượng phía Nam, xóa bỏ hiểu lầm giữa các tỉnh, trong thời gian quá độ này, giữ cho phía Nam một vùng bình yên. Hơn nữa cũng là để chuẩn bị cho việc thống nhất hoàn toàn dưới chính phủ trung ương trong tương lai... Chuyện tương lai, các đồng nghiệp phía Nam tin rằng sẽ hoàn toàn phục tùng tập thể quốc dân bàn bạc. Về lời mời của Viên Tổng thống lên phương Bắc, vì nhiều lý do, Tôn Hoàng hai vị công thần đã không thể đến vào ngày mừng 8, lần này nghe nói cũng bày tỏ thái độ sẽ tiếp tục lên phương Bắc. Giải quyết hậu quả nhất định phải đàm phán, quốc sự tương lai không phải chúng ta có thể bàn bạc, đây là việc cần mọi người quyết định, chẳng phải chúng ta thành độc tài sao? Hiện tại Giang Bắc bốn tỉnh có nhiều việc, Vũ mỗ sẽ có câu trả lời chắc chắn cho Viên Tổng thống sau khi sắp xếp xong, tin rằng sẽ khiến quốc dân hài lòng."

Mọi người đều biết các tỉnh phía Nam liên hợp dưới sự chủ trì của Mưa Thần đã là chuyện tất yếu, việc quan trọng nhất hiện nay là Mưa Thần có đáp ứng lời mời lên phương Bắc hay không. Tuyệt đại đa số đều cho rằng Mưa Thần sẽ không lên phương Bắc, có lẽ sẽ chọn một địa điểm trung lập để đàm phán với Viên Thế Khải, không ai có thể nói gì. Nhưng nếu Tôn

Hoàng cùng nhau lên phương Bắc. Cùng Viên Thế Khải đạt được nhận thức chung gì, trong cuộc đại tuyển tương lai, những người trẻ tuổi đang cố gắng liên kết các thế lực khắp nơi cũng có chút bị động. Hơn nữa, hẳn làm việc thường vượt ngoài dự đoán, không ai có thể chắc chắn hẳn sẽ làm gì. Nhưng trong buổi họp báo, Mưa Thần vẫn trả lời vấn đề một cách lập lờ nước đôi, không nói rõ điều gì. Các phóng viên trước mặt Mưa Thần đều có chút không hài lòng.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn, gã phó quan đi theo mưa thần, tên là Cỗm Định Khó, vội vàng bước lên trước mấy bước, lớn tiếng tuyên bố: "Chư vị, chư vị! Vụ việc của Vũ Tướng quân còn rất nhiều, buổi họp báo hôm nay xin phép dừng tại đây. Sau này, hoan nghênh các vị đại biểu liên tỉnh đại hội tự do phỏng vấn. Chúng ta, Giang Bắc quân phó quan chỗ sẽ cung cấp mọi điều kiện thuận lợi." Nói xong, liền đỡ mưa thần rút lui. Các phóng viên muốn xông lên, nhưng bọn họ rút lui quá nhanh, thoắt cái đã ra cửa sau, lên xe hơi và nhanh chóng rời đi.

Lên xe, mưa thần mới thở phào nhẹ nhõm, nới lỏng cà vạt, hướng về Cỗm Định Khó cười nói: "Hiện tại đến mức này, ta cảm thấy mình phải đối mặt với một mớ bòng bong, mọi chuyện đều rối rắm. Quốc sự... Ai, đúng là địa vị nào thì phải gánh vác trách nhiệm đó. Thật khó a."

Cỗm Định Khó nghe hẳn than thở, chỉ mỉm cười không nói. Mưa thần mới hai mươi bốn tuổi, so với hẳn, một gã phó quan, còn trẻ hơn mấy tuổi, vậy mà đã phải đối mặt với việc trị an phương nam, hơn nữa còn phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn nữa. Nói là cả nước ngưỡng mộ hành động của hẳn cũng không sai. Nghĩ lại cũng thấy hẳn không dễ dàng gì.

Mưa thần cũng không có ý định nói chuyện tiếp với Cỗm Định Khó, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, trong lòng suy nghĩ miên man. Tính toán của hẳn kỳ thật cũng không phức tạp. Mượn đại hội này để thống nhất ý chí các tỉnh phương nam, quốc hội là do các tỉnh bầu ra ghế. Để Liên Bang đảng

của mình trong tương lai tranh thủ nhiều ghế hơn trong cuộc bầu cử. Trong quá trình thông qua hiến pháp, tiếng nói của hãn cũng sẽ lớn hơn. Có thể thể hiện rõ hơn ý định của mình. Tranh thủ một vị trí quan trọng trong trung ương tương lai. Không cần thiết phải có một trung ương đối đầu với mình.

Nếu trung ương là mình, mình là trung ương, thì cái danh nghĩa liên tỉnh tự trị này có thể vứt bỏ. Mình có thể từ từ kiểm chế các tỉnh. Nếu không phải... Cuộc bầu cử xem ra mình thực sự phải cố gắng hết sức... Nhưng ở phương bắc, Viên Thế Khải cùng Đồng Minh hội Quốc Dân đảng lại đang tính toán điều gì? Mình không thể để Tôn Hoàng đơn độc bắc thượng. Nếu bọn họ liên hợp lại, mình phải tốn biết bao nhiêu công sức... Ba đốc tỉnh Đồng Minh hội phương nam cũng phải trị an, dưới uy thế của Giang Bắc quân, nhất định phải khiến ba tỉnh này thay đổi vị thế! Nhưng thế sự liệu có phát triển theo ý mình? Người khác cũng không phải kẻ ngu, chắc chắn cũng có cách đối phó của riêng họ...

Hãn nghĩ tới nghĩ lui, dần dần xuất thần. Tình hình hiện tại thực sự rối ren, nhiều mặt phải cân nhắc. Mình đã đi đến bước này, tuyệt đối không thể quay đầu lại. Chuyện chính trị này, so với đánh trận, lại càng không dễ dàng chút nào. Hiện tại tôn chỉ là như vậy, thống nhất ý chí phương nam, liên lạc Tôn Hoàng, Tổng Đồng Minh hội, Quốc Dân đảng, từng bước ép Viên Thế Khải... Nhưng cường quốc thì sao? Bọn họ hiện tại đang tính toán điều gì? Nhân tài chính trị trong tay mình vẫn còn quá ít...

Hãn bỗng nhiên hoàn hồn, hỏi Cỗ Định Khó: "Trần Trác đã đi Thượng Hải chưa?" Cỗ Định Khó bị hãn hỏi đột ngột, giật mình một chút, lập tức lấy lại tinh thần, nhỏ giọng đáp: "Đúng vậy, không nhóm tiên sinh hôm qua đã đi Thượng Hải, nói nhất định sẽ trở lại trước khi hội nghị chính thức khai mạc. Nơi này cũng có rất nhiều việc cần xử lý."

Mưa thần gập đầu, nói với Cỗ Định Khó: "Phó quan trưởng phòng bên cạnh ta, sẽ được thả ra sau một thời gian, Định Khó. Lần này hội nghị kết

thức, ta sẽ thả người đi Hồ Bắc mang binh, đảm nhiệm Hồ Bắc Lục quân đệ nhất sư trưởng kiêm Ngạc Bắc bảo an Tư lệnh. Người phải cố gắng làm, đừng để ta phải thất vọng. Hãn lần này ở Hà Nam làm rất tốt." Giọng điệu của hãn nhàn nhạt, Cỗm Định Khó cũng biết đây là ý gì, Hồ Bắc cần một tâm phúc nắm giữ, đây là điều không phải bàn cãi. Hãn xin chỉ thị: "Hồ Bắc vẫn thi hành chính sách Giang Bắc sao?"

Mưa thần nhíu mày suy nghĩ một chút, thở dài: "Hồ Bắc, đám người Lương Hồ lập hiến đảng của bọn họ có căn cơ rất sâu, phải nể mặt họ. Chuyện tự trị địa phương cứ để họ xử lý, đánh lâu như vậy, nông thuế cũng phải miễn... Tính toán, những chuyện này không cần nói với người. Tự nhiên sẽ có tuần duyệt làm thực chính vụ chỗ người đi làm, quân nhân không được can thiệp vào chính sự địa phương, đây là nguyên tắc! Người ra ngoài ngàn vạn lần không được quên. Làm phó quan của ta, mọi chuyện đều phải hỏi ta, đến lúc đó, tuyệt đối không được làm sai! Phạm vào điều này, sĩ quan, không có gì khác, chỉ có chờ quân pháp xử lý! Ta đã dặn dò người một câu như vậy."

Mùa đông Thượng Hải vẫn không hề giảm sút sự phồn hoa, tô giới bên trong vẫn xe cộ tấp nập, dòng người cuộn cuộn. Trong một tiểu hoa viên dương phòng trên đường Tĩnh An, tình hình náo nhiệt cũng không kém gì bên ngoài.

Từ trong phòng ra đến hoa viên, khắp nơi đều là nhân vật lớn nhỏ của Đồng Minh hội. Những ngày này, Tôn Trung Sơn tiên sinh ở trụ sở Thượng Hải, đã trở thành nơi náo nhiệt nhất. Phương bắc Viên Thế Khải và phương nam mưa thần, hiện tại đã ở thế ngang bằng. Tương lai chính quyền trung ương sẽ thuộc về ai, người sáng suốt đều biết, Đồng Minh hội, lực lượng quan trọng này ngã về bên nào, cơ hồ là quyết định. Cho nên nơi này mới có cục diện phồn thịnh như vậy, mấy ngày trước, phủ lưu thủ Nam Kinh giải tán, Trần Kỳ Mỹ về vườn. Lý Liệt Quân theo Giang Tây xuống đài, đến

mưa thần, chỉ có một bộ tuần duyệt làm chức quan nhàn tản, cục diện Đồng Minh hội xuống đến điểm thấp nhất. Theo thế cục biến ảo khôn lường, thấy nơi này lại trở thành đối tượng lôi kéo của hai bên.

Trong tiêu hoa viên, mấy người đang thoải mái cười nói chuyện, ở giữa là Ôn Tinh Vệ, đệ nhất mỹ nam tử của Đồng Minh hội, phong độ nhẹ nhàng, mày kiếm mắt sáng, bên cạnh là Trang Uẩn Khoan, Trương Thịnh, Trần Quá, mấy nhân sĩ Đồng Minh hội địa phương Giang Tô. Trang Uẩn Khoan, Giang Tô đốc quân, từ khi hãn bị mưa thần phái binh tiếp quản Nam Kinh trước khi chiến đấu, cũng toàn diện hợp nhất đã duy trì không đi xuống, hơn nữa phân hiệu đều bị Viên Thế Khải giải trừ trước sư đoàn 8, liền đến Thượng Hải làm Giang Tô đốc quân. Cũng không được đặc ý cho lắm. Liền nghe hãn cười nói: "Tôn tiên sinh có phải đang tiếp kiến đại biểu của mưa thần không? Nghe nói trước đây hãn còn là thư ký của Tôn tiên sinh. Loại người bán chủ cầu vinh này, gặp mặt ta đều muốn đánh cho một trận, tiên sinh quả nhiên là tốt tính."

Ôn Tinh Vệ cười một tiếng, hãn vừa từ Thiên Tân gấp rút trở về. Lần trước vội vàng hộ tống Tôn Hoàng bắc thượng không thành công, Viên Thế Khải đối với chi bộ Đồng Minh hội Thiên Tân của hãn rất lạnh nhạt. Ban đầu đồng ý mỗi tháng ba mươi vạn địa kinh phí cũng không phát. Hãn nói mình muốn du học, lúc đầu đồng ý tốt tất cả cũng đều không thực hiện. Ở phương bắc rất là buồn bực ngán ngấm một hồi, bỗng nhiên Viên Thế Khải lại nhiệt tình với hãn. Đưa tiền cho đồ vật, Viên đại công tử lại như huynh đệ thường đến cửa qua lại. Trong lòng hãn hiểu rõ, hiện tại không phải Viên Thế Khải lại muốn mượn Tôn Hoàng làm chiêu bài sao! Lúc này thế lực của Viên Thế Khải suy yếu, hãn cũng không còn coi trọng yêu cầu của bọn họ, liền muốn đến Thượng Hải xem xét tình hình, nhân tiện, bên mưa thần cũng không ngại lôi kéo một chút. Nghe Trang Uẩn Khoan ở đó oán trách mưa thần, hãn cũng không muốn đáp lại, cười nói: "Trần Trác nên đến rồi! Cùn ban đầu cũng thúc giục hãn đến. Viên tổng thống lần này điện mời

Tôn, Hoàng, Vũ ba vị. Hẳn là đại biểu của mưa thần, đương nhiên phải đến trao đổi ý kiến với tiên sinh trước. Hẳn lại là bí thư trưởng Liên Bang đảng, Cùn mới gặp hẳn cũng có chuyện để nói không hết... Nghĩ đến, nghe nói người lần này cũng muốn cùng tiên sinh lên kinh?"

Trang Uẩn cười khố nói: "Ta, Giang Tô đô đốc này, còn tưởng là có ý tứ gì? Hóa ra là để ta làm cảnh. Chuyện ở địa phương, ta chẳng quản được, đến cả binh lính cũng chẳng có một mống. Mỗi tháng, tiền lương của ta còn phải nhờ thư ký đến phòng tài chính Giang Tô tỉnh, ở chỗ tử tiền tử kia ký tên, lĩnh tiền! Còn có cái gì hương vị? Dứt khoát lần này lên kinh từ quan cho xong. Trương Quý già của Đảng Cộng Hòa lại thúc giục ta đi hỗ trợ việc tuyển cử." Bọn họ đều đang xem xét tình hình ở Thượng Hải. Nhìn xem Tổng Giáo Nhân đến cùng muốn liên hợp với ai, thấy mưa thần nổi lên như điều gặp gió, không ít người cũng nảy sinh ý định thay đổi địa vị.

Đang lúc nói chuyện phiếm, liền thấy Tổng Giáo Nhân, đại biểu của Tôn Trung Sơn, tiến Trần Trác ra cửa. Trần Trác lúc này đã khác xa gã thư ký nhỏ trước kia, khí độ ung dung, cử chỉ hào phóng. Hẳn và Tổng Giáo Nhân ở cửa khẽ gật đầu chào hỏi, cười một tiếng rồi xoay người rời đi. Không biết bao nhiêu chính khách Đồng Minh hội, vốn thất vọng với chính phủ lâm thời Nam Kinh, nhìn mà như muốn nổ tung. Trong lòng vừa chửi rủa, vừa tiến lên lôi kéo tình cảm với Trần Trác, khiến hẳn có chút trở tay không kịp.

Tổng Giáo Nhân trở lại phòng, thấy Tôn Trung Sơn đang có vẻ thất thần, bèn lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, cười hỏi: "Tiên sinh, ngài thấy ý tứ của mưa thần mang đến, ngài nghĩ sao?"

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tôn Trung Sơn "ồ" một tiếng, nhìn Tổng Giáo Nhân. Trong phòng ánh sáng có chút mờ tối, đôi mắt ông ánh lên vẻ suy tư. Ông thở dài một hơi:

"Ta từ nước ngoài gấp rút trở về, không có bất kỳ tham vọng nào về chức quan. Chỉ một lòng muốn làm tốt việc quốc sự. Lúc trước Viên Thế Khải tiếp nhận, ta đã nói với hắn, mong hắn luyện hai trăm vạn tinh binh, ta xây hai mươi vạn dặm đường sắt. Thực sự làm chút việc thiết thực. Không ngờ dân quốc thành lập, cục diện lại ngày càng rối ren! Xem mưa thần đưa ra kiến nghị gì. Đồng Minh hội cùng thế lực Giang Bắc của hắn bắt tay, nhất định có thể khiến đại tuyển thắng lợi. Ta làm tổng thống, thành lập trách nhiệm nội các, thủ tướng nội các nhường cho chủ tịch Liên Bang đảng Đình Tây Lâm đảm nhiệm. Đình lão tiên sinh học vấn uyên thâm, nhưng trong chính trị lại không có chút kinh nghiệm, há chẳng phải là bù nhìn của mưa thần sao?"

Tổng Giáo Nhân thần sắc không đổi, thản nhiên nói: "Hắn còn đề cử Lương Khải Siêu đảm nhiệm thủ tướng nội các, cũng là một phương án." Tôn Trung Sơn nhìn hắn: "Lương Nhậm Công thuộc Kiến Bộ Đảng, vốn là tay sai của Viên Thế Khải. Người này ta hiểu rõ, quyền biến vô cùng, nhưng lại không có nguyên tắc gì, không giống như thầy của hắn, ôm giữ một tôn chỉ, bất luận đúng sai đều kiên trì. Lương Nhậm Công, ta dám chắc, hắn luôn tự xưng là chính trị gia lớn, mưa thần đẩy hắn làm thủ tướng nội các dự bị, cũng đã sớm liên lạc xong! Trong mắt ta, chức vị thủ tướng nội các, người thích hợp nhất chính là người, Cồn Sợ! Ta tình nguyện không làm cái hư vị tổng thống này, chỉ cần quốc gia có thể thực sự đi đúng quỹ đạo, ta bằng lòng xây đường sắt."

Tổng Giáo Nhân im lặng hồi lâu, mới nói: "Vây ý của tiên sinh, là không nên liên hợp với mưa thần? Chúng ta..."

Tôn Trung Sơn cảm xúc có vẻ kích động, ngắt lời: "Hiện tại chính là đồng chí của chúng ta không tranh giành! Mấy vị đồ đốc đi theo mưa thần làm cái gì liên tỉnh tự trị, chính chúng ta không thể tự lập, nhất định phải liên lạc với một phương nào đó để đảm bảo đại tuyển thắng lợi, Cồn Sợ,

người nói xem, rốt cuộc là Viên Thế Khải lợi hại hơn hay là mưa thần lợi hại hơn? Ai mới có thể làm tốt việc quốc sự?"

Vấn đề này được ông nói ra một cách thấu đáo, cũng hỏi trúng tim đen. Hiện tại thế lực Đồng Minh hội quả thực bị phân hóa gần hết, thứ duy nhất nắm giữ được chính là sức ảnh hưởng. Hai phe hùng mạnh ở phương Nam và phương Bắc đều coi trọng điểm này. Mà thế lực Đồng Minh hội cũng cần lựa chọn, phe nào mới là đối tượng hợp tác tốt nhất của họ? Nói một cách thực tế, hợp tác với phe nào mới có thể khiến lợi ích của họ được thể hiện tối đa? Vấn đề này trong đầu Tống Giáo Nhân đã quanh quẩn rất lâu. Nhưng mãi vẫn chưa có một đáp án rõ ràng, theo ông thấy, hai bên đều ngang ngạnh, đều có dấu hiệu lạm quyền. Hợp tác với hai người này, đều rất đáng nghi ngờ liệu họ có biến nội các trách nhiệm thành công cụ độc tài của họ hay không, chính đảng chính trị chân chính, khó có thể thực hiện sao?

Tôn Trung Sơn cũng có chút mệt mỏi ngả lưng xuống ghế, nói với Tống Giáo Nhân: "Cố Sơn, những chuyện này người hãy hỏi ý kiến Khắc Cường, hẳn hiện tại đang dốc lòng nhìn chăm chăm vào Từ Châu đại hội... Mưa thần người này, chúng ta vẫn chưa nhìn thấu a..."

Đối với người của Đồng Minh hội mà nói, hiện tại quả thực là một bước ngoặt vô cùng quan trọng. Sau khi chính phủ lâm thời Nam Kinh giải tán, địa vị của họ chưa bao giờ quan trọng đến thế. Mỗi bước đi đều phải thận trọng. Trước đây, việc từ bỏ quyền lực một cách đơn giản như vậy đã khiến họ từ trên xuống dưới đều tiếc nuối. Cơ hội này một lần nữa đến, cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lôi trúc (viết cách điệu).

STT 137: Chương 3: Con đường thống nhất

Chương 3: Con đường thống nhất

Chương 38: Thống nhất (hai)

Âu Dương Vô ngồi trong phòng riêng của mình tại nhà khách của Cán quân Đệ nhất Sư Từ Châu, một mình châm thuốc lá Giang Bắc, sản phẩm của nhà máy thuốc lá Từ Châu. Đây là nhà máy mà hãn đầu tư vào giữa năm. Nghe nói có cổ phần của Lý Quân, nhưng cụ thể thì hãn không rõ. Dù sao thuốc lá này hút cũng được, giá cả lại phải chăng, bán chạy phết. Trên đầu giường còn để sẵn một bao, chắc là do tiếp tân chuẩn bị. Hãn đến Từ Châu, trong lòng không biết là mùi vị gì. Ban đầu không hút thuốc, giờ lại nghiện, mơ màng cảm thấy mình khá hơn nhiều.

Cửa khê đẩy ra, một bóng người đứng ở cửa, bật đèn lên. Âu Dương Vô giật mình đứng dậy, thấy Lý Quân mặt mày nặng trĩu đứng ở cửa, tay cầm một chiếc cặp công văn. Hãn vội vàng đứng nghiêm, chấp tay chào: "Đô đốc, lâu ngày không gặp."

Lý Quân không đáp lời, đi đến tìm một chiếc ghế ngồi xuống, khoát tay nói: "Trước mặt ta không cần làm bộ làm tịch, với lại hiện tại người cũng là Đô đốc... Ngồi đi." Từ khi được Mưa Thần giao cho làm tuần duyệt sứ Giang Bắc, hãn chẳng có động tĩnh gì, ở Từ Châu sống an nhàn. Lần này đại hội đại biểu các tỉnh phía Nam, vì hãn quen thuộc tình hình, lại đảm nhiệm tổng nhân viên tiếp tân, Mưa Thần quả thật bận rộn, khó mà quan tâm đến tâm trạng của vị đô đốc Giang Tây năm xưa, người từng ngạo mạn, ngông

cuồng. Hãn chỉ lo điều Lý Quân đến trung tâm để cách ly với quân đội cũ, lại vì quá bận mà không để ý đến việc kết thân, an ủi tâm lý vốn đã có chút oán giận của Lý Quân. Đây là chỗ sơ sót của Mưa Thần.

Âu Dương Võ ngồi xuống bên cạnh Lý Quân, không nói gì. Hãn biết Hoàng Hưng đã phái người liên lạc với Lý Quân, cũng liên lạc với hãn. Đơn giản chỉ là chuyện mọi người đều là cán bộ Đồng Minh hội, tình hình hiện tại, mọi người nên đoàn kết, bình tĩnh đối phó. Đại tuyển cử sắp bắt đầu, chưa chắc đã không có cơ hội cho mọi người. Mưa Thần và Viên Thế Khải đều là những kẻ có dã tâm, vừa lên nắm quyền đã đánh nhau. Tương lai quốc sự, vẫn phải xem những nhân vật Đồng Minh hội này. Trước khi đến Từ Châu, Lý Quân đã dặn hãn, muốn nói chuyện nghiêm túc với hãn, khiến hãn thấp thỏm đến tận bây giờ.

Bản thân hãn tuy là đô đốc Giang Tây, nhưng thực quyền chẳng có gì, dưới trướng Mưa Thần hiện tại đã bớt đi ba phần, chỉ còn lại một vị đô đốc Giang Tây, chẳng phải chỉ để an ủi lòng Cán quân sao? Hiện tại Cán quân hoàn toàn do quân Giang Bắc cung ứng, không ít sĩ quan cũng trà trộn vào. Thậm chí còn có chiêu bài điều chuyển quân đội. Cán quân đã hoàn toàn là bộ đội nội địa của hệ thống quân Giang Bắc. Trong lòng hãn tuy có bất mãn, nhưng chẳng lẽ có thể thật sự đào góc tường của Mưa Thần? Bộ đội chính quy của hãn trung thành tuyệt đối với Mưa Thần, hiện tại hãn có cao ngạo đến mấy, muốn phản đối, chỉ sợ cũng chỉ còn lại cái thân cô đơn! Chuyện của Đồng Minh hội, hãn thực sự không muốn dính vào, nhưng cũng không cam tâm với tình trạng hiện tại.

Lý Quân trầm mặc, từ trong cặp công văn lấy ra một chồng văn kiện, đưa cho Âu Dương Võ. Rồi hãn thản nhiên nói: "Đây là chương trình nghị sự của hội nghị trừ bị lần này. Người xem qua đi."

Âu Dương Võ nghi hoặc nhìn Lý Quân, chăm chú xem văn kiện trong tay, chương trình nghị sự của hội nghị trừ bị chia ra mấy hạng: "Một, báo

cáo với các tỉnh phía Nam về thành tích tự trị của khu vực Giang Bắc. Hai, điều chỉnh biên chế quân đội các tỉnh phía Nam, biên chế tương đồng, thành lập bộ tham mưu liên hợp quân đội phía Nam, tác chiến theo kiểu quân Giang Bắc, thống nhất chỉ huy điều phối bộ đội, ngăn ngừa các tỉnh phía Nam vì hiếu lâm mà xảy ra xung đột vũ trang. Đảm bảo quân đội phía Nam trở thành một thể thống nhất. Ba, phổ biến chính sách tự trị của Giang Bắc cho các tỉnh phía Nam, giảm bớt quan chức, xóa bỏ thuế nông nghiệp. Hủy bỏ các khoản thu riêng, thu thuế thống nhất duy nhất ở phía Nam. Phàm hàng hóa giao nộp thuế thống nhất phía Nam, các tỉnh tự trị phía Nam đều thông hành, không còn các trạm kiểm soát, loại bỏ thu riêng. Tất cả tổn thất tài chính, Giang Bắc sẽ xem xét trợ cấp. Bốn, cơ cấu lãnh đạo tạm thời của các tỉnh tự trị phía Nam, đề nghị thành lập một "Liên tỉnh tự trị thụ" tạm thời phía Nam, thực hiện chức năng của chính phủ tạm thời phía Nam, chờ đợi đại tuyển cử hoàn thành, chính phủ chính thức thành lập, được thông qua hiến pháp, mới kết thúc công việc. Năm, thành lập "Hội nghị tham nghị" tạm thời phía Nam, chuẩn bị cho đại tuyển cử tương lai, đồng thời giám sát công việc của "Liên tỉnh tự trị thụ" tạm thời phía Nam. Chủ yếu bảo đảm sau khi đại tuyển cử bắt đầu, lực lượng bầu cử phía Nam tập trung, tiếng nói vang dội." Ngoài ra còn có một số thứ lặt vặt khác, Âu Dương Vô đã kinh ngạc đến mức sắc mặt trắng bệch, không dám nhìn tiếp.

"Mưa Thần đã tâm lớn thật! Hãn muốn mượn uy thế chiến thắng, làm cái này Nam Vương! Tiến có thể mượn lực lượng khổng lồ này cạnh tranh vị trí trung ương, lùi cũng có thể dựa vào lực lượng phía Nam và địa vị ngang bằng với trung ương trong tương lai. Hãn làm trắng trợn như vậy, gan cũng lớn thật!"

Lý Quân lạnh lùng nói: "Người mới biết người này gan lớn à? Chúng ta trước đây từng cùng Viên Thế Khải đối kháng, vì quốc gia tranh tiền đồ, vì người tranh nhân cách. Tưởng rằng hãn là đồng chí Đồng Minh hội của chúng ta, coi hãn là chỗ dựa vững chắc. Không ngờ, đem Giang Tây giao

vào tay hắn là chưa đủ, hiện tại mấy ngàn đồng chí đổ máu, chính là nhuộm đỏ con đường Nam Vương mà kẻ dã tâm này đang đi! Những chương trình nghị sự này vừa truyền ra, tin rằng hắn chắc chắn sẽ mở miệng giải thích, hắn là vương miệng lưỡi dẻo quẹo! Hiện tại lại có thể lực lớn như vậy, người bám đất hắn chắc chắn không ít... Nhưng chúng ta không thể để quốc sự cứ thế mà hỏng được! Hiện tại Viên Thế Khải đã suy yếu, Mưa Thần căn cơ bất ổn, đúng là cơ hội tốt nhất của chúng ta, những đồng chí Đồng Minh hội!"

Nghe đến đó, Âu Dương Vô mới biết gần đây hoạt động mạnh mẽ, trong phong thanh Đồng Minh hội ba đô đốc liên hợp, chỉ sợ còn phải thêm cả Lý tiền đô đốc này nữa. Trong lòng hắn cũng rối như tơ vò. Cúi đầu trầm mặc nửa ngày, Lý Quân cũng nghiêm túc nhìn hắn.

"Đô đốc, ngài định làm gì? Tôi là thuộc hạ cũ của ngài, phải nghe theo ngài. Nhưng tôi luôn cảm thấy thời cơ chưa chín muồi. Mưa Thần hiện tại ở phía Nam Trường Giang xem như đã được cả nước cơ bản chấp nhận. Cái bộ chính sách tự trị địa phương kia, đã chăm lo đến thực lực phái, lại cho dân chúng lợi ích, được đánh giá rất cao. Lần này hắn mượn đại hội này để phổ biến chính sách của mình, chỉ sợ người tán thành còn nhiều hơn người phản đối. Chúng ta về mặt đạo nghĩa trước mắt không chiếm ưu thế..." Giờ phút này Âu Dương Vô quả thật nói hết lòng mình. Tính cách của Lý Quân, hắn đã hiểu rõ, tự cao tự đại, lại nóng nảy, nói khó nghe một chút chính là lỗ mãng. Bản thân hắn tự tay giao Giang Tây cho Mưa Thần, hiện tại lại hối hận. Trên đời chuyện đâu phải cứ muốn là có thể quay đầu lại! Lần này nước đục không thể lội, cũng không nên lội.

Hắn cúi đầu, không nhìn sắc mặt Lý Quân. Tiếp tục nhỏ nhẹ nói: "Hiện tại ý kiến của đại biểu các tỉnh ra sao, đô đốc đại khái hiểu chứ? Còn lực lượng chúng ta nắm giữ lớn đến đâu, rốt cuộc nên làm thế nào đối phó với kế hoạch thống nhất phía Nam của Mưa Thần, đô đốc đã có dự định gì

chưa? Hiện tại các tỉnh rối cuộc là cái bấy gì, đồ đốc có thể nói trước với thuộc hạ được không?"

Lần này, Lý Cháy Mạnh quả thực làm cho quân đội phải đau đầu. Hãn cùng Hoàng Hưng Thư cùng nhau trở về. Hoàng Hưng hiện giờ đang cùng con trai mình bàn tính chuyện liên minh phương Nam. Hãn nhận được một hồi âm từ Hoàng, cũng chẳng rõ ràng, đại khái là chuyện khi hai quân Chiết Quảng Đông xuất phát đến Giang Tây, bảo đảm đoạt lại địa bàn Giang Tây, Giang Tây cần Âu Dương Võ làm nội ứng. Phúc Kiến cũng có thể tiếp viện, lấp phòng Chiết Giang. Bốn tỉnh đến lúc đó liên kết thành một mạch, mặt khác thành một cái bấy. Về phần làm sao khởi sự, làm sao tại đại hội phương Nam gây sự, thì lại mơ hồ. Hãn có chút không nhin được, biết rõ bệnh cũ của mình chính là như vậy, nghe được chút gió thổi cỏ lay, thêm vào gần đây tâm tình không tốt. Bèn tìm Âu Dương Võ, bắt hãn phải tỏ thái độ. Không ngờ rằng, thuộc hạ cũ này lại nhìn xa trông rộng hơn cả hãn.

Hãn lặng lẽ thở dài một hơi. Gần đây trong lòng hãn luôn có một loại bất bình. Bản thân là nhân vật có chí hướng cao cả, tại sao lại bị tên trẻ tuổi họ Mưa kia đùa bỡn trong lòng bàn tay? (Nơi này xin nói rõ, Lý Cháy Mạnh quân theo lời xúi giục của Mưa Thần mà tiến công Hồ Bắc, là bắt chước Triệu Hằng năm xưa ở Ngô Đào Phu xúi giục viện binh Ngạc, cuối cùng bị Ngô Đào Phu chiếm tiện nghi) Thấy lợi quên nghĩa như vậy, lúc ấy tại sao hãn lại không nhìn ra? Hiện tại hãn đi theo Hoàng Hưng làm loạn, là vì tư tâm, hay là thật vì tương lai của quốc gia? Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hãn. Oán khí với Mưa Thần vẫn là chiếm thế thượng phong.

Nhưng dù sao, hãn vẫn là một quân nhân hiện tại. Vẫn là thành thật đem những gì mình biết, giảng cho Âu Dương Võ nghe. Mặc dù trong lòng cũng biết Âu Dương Võ hiểu rõ: “Hồ Nam e là khó, vốn chỉ là cỏ mọc đầu tường, Mưa Thần hiện nay thế lớn, lần này đại hội, hãn phải bám vào thật chặt, chính sách kiểu gì cũng sẽ ủng hộ. Hồ Nam nằm giữa Giang Tây và Hồ

Bắc, Mưa Thần chỉ cản trở mặt một cái. Hẳn lại không có chỗ dựa, chức Đốc quân Hồ Nam khó mà giữ vững. Nhân vật đại biểu Lương Hồ hiện tại lại thân cận với Mưa Thần, tùy thời đều có thể thay thế hẳn. Hồ Nam, chúng ta đừng mong. Cái gọi là Đồng Minh hội tam đốc, kỳ thật Chu Gia Căn vốn là người của Phục Hưng hội, tướng lĩnh Chiết quân cũng đa phần là Phục Hưng hội, chỉ là Hoàng gia phụ tử có ảnh hưởng lớn đến Chiết Giang mà thôi. Bọn họ vốn cảnh giác với Mưa Thần, luôn chú ý bảo vệ địa vị Chiết Giang, thực lực Chiết quân không kém, lại rất đoàn kết, chưa chắc sẽ nghe lời Mưa Thần...”

Nghe Lý Cháy Mạnh nói, Âu Dương Võ nhất thời ngẩn người. Những điều Lý Cháy Mạnh biết, hẳn cũng đều biết. Hẳn thậm chí có thể nói thay Lý Cháy Mạnh. Phúc Kiến, người nói chuyện ở đó, là một tỉnh nghèo. Căn bản không có tác dụng gì, kéo vào chỉ để đủ số lượng. Hẳn nghiêng về phía Mưa Thần, người có tài hùng, thế lớn. Trần Long Lượng ở Quảng Đông xem như là đồng chí trung thành của Đồng Minh hội, nhưng lại bị quân đội kiểm chế, lần trước đại chiến Nam Bắc, hẳn chuẩn bị giải quyết quân đội, cuối cùng vì Lục Vinh Đình ở Quảng Tây lên tiếng ủng hộ quân đội, cuối cùng vẫn không động thủ. Về phần Quảng Tây, Vân Nam hai tỉnh này, trời cao hoàng đế xa, vui vẻ đem Mưa Thần đội lên đầu, thay bọn họ che mưa chắn gió, ngược lại Mưa Thần cũng nhất thời không quản được bọn họ, còn Tứ Xuyên... Chờ bọn họ xé xác xem ai có thể đại diện cho toàn tỉnh rồi tính!

Tình hình hiện tại chính là như vậy, ngoại trừ Chiết Giang còn cố gắng giữ khoảng cách với Giang Bắc, ngay cả Quảng Đông, Trần Long Lượng đều rất tán đồng lý niệm tự trị liên tỉnh của Mưa Thần. Bọn họ, những nhân vật Đồng Minh hội này, có thể lật ra bao nhiêu sóng gió? Hẳn hiểu rõ ý nghĩ của lão trưởng quan, nhưng muốn hẳn làm ra chuyện gì, cũng phải xem thời cơ chứ.

Khó khăn lắm mới nghe Lý Cháy Mạnh nói xong tình hình trước mắt, Lý Cháy Mạnh liền ánh mắt lấp lánh nhìn hắc: “Đình chiến, hiện tại xem người nghĩ thế nào? Chờ Khắc Cường tiên sinh bọn họ đưa ra biện pháp, người có nguyện ý giúp một tay không?”

Giúp một tay? Giúp cái gì? Hoàn toàn bị Mưa Thần khống chế? Một sư lại một lũ quân đội sao? Âu Dương Vô lúc này chỉ muốn cười khổ.

“Tư lệnh, ngày mai tổ chức hội nghị trừ bị, chương trình đều ở đây. Theo chương trình hội nghị, tại hội nghị trừ bị đều là Ngô tham mưu trưởng đại diện ngài có mặt, ngày đầu tiên báo cáo thành tích tự trị Giang Bắc là Lý thính trưởng làm báo cáo... Ngài còn muốn đi không?” Cố Định Khó khó khăn lắm mới nói ra câu cuối cùng này, là nhìn Mưa Thần cầm chông công văn chỉ trầm ngâm, nhất thời có chút không nỡ buông tay. Cuối cùng mới hỏi thêm một câu như vậy. Mưa Thần cười cười: “Chuyện đã bàn bao nhiêu lần, chúng ta lần này mở hội nghị là muốn cử trọng nhược khinh, không thể để bọn họ nhìn ra là chúng ta cầu cạnh bọn họ... Ta không đến thì thôi, chờ đến khi hội nghị chính thức triệu khai thì ta sẽ có mặt. Định Khó, người đi mời Tương tiên sinh đến.”

Cố Định Khó nhìn đồng hồ, đã mười một giờ. Tưởng Bách Lý cũng không có tinh thần tốt như Mưa Thần, lúc này hắc đã đứng giờ lên giường nghỉ ngơi, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ ngượng ngùng. Mưa Thần cười nói: “Lần này khác biệt, Tương tiên sinh nhất định còn đang đợi ta mời hắc tới đây. Lần này đại hội, hắc đã đổ không ít tâm huyết. Đi thôi, hắc nhất định chưa ngủ.”

Tưởng Bách Lý quả nhiên chưa ngủ, đợi hắc đến văn phòng của Mưa Thần thì đã mười hai giờ. Đã thấy Mưa Thần đang vụng về tự mình xay cà phê. Tưởng Bách Lý cười một tiếng, nhận lấy những dụng cụ này, một hồi đã xay xong hạt cà phê, bảo người ta đi nấu.

Mưa Thần mời hần ngồi xuống, còn chưa mở lời, Tưởng Bách Lý đã mỉm cười nói: “Ta biết người nhất định đang đợi ta tới. Chỉ là không ngờ công sự của người kết thúc trễ như vậy. Thế nào? Tâm tình có chút kích động?”

Hai người chỉ nhìn nhau cười. Giang Bắc từng bước một cuối cùng đã đi đến hiện tại. Lần này đại hội đại biểu phương Nam, cũng là Tưởng Bách Lý chạy đôn chạy đáo thúc đẩy. Nếu những chương trình hội nghị kia đều có thể thông qua, thế lực Giang Bắc mới thật sự là vọt lên sân khấu cả nước. Nhưng muốn chinh hợp thế lực nam phái, lại nói thì dễ. Tuy nhiên, lịch trình phát triển của quân Giang Bắc, cũng luôn là từng bước vượt qua khó khăn. Hiện tại không quen với những thử thách khó khăn, vậy thì không phải là nhân vật của quân Giang Bắc rồi.

Đợi đến khi cà phê được đưa ra, trong đêm lạnh uống chút nóng, quả thực là một loại hưởng thụ. Mưa Thần nếm thử một miếng. Nhếch miệng nói: “Lý Viện, nha đầu kia ba ba cho ta mang về điểm nước Mỹ bạn bè tặng đất cái gì Brazil cà phê đậu, còn dặn ta nhất định phải tự tay xay mới ngon, hiện tại nếm thử, cũng chỉ như vậy thôi.”

Tưởng Bách Lý cười một tiếng: “Lý Viện tiểu cô nương về Thượng Hải?” Mưa Thần cười cười, một ngụm uống hết cà phê, bỗng đến hần ở đó hít hà. Cuối cùng mới đáp: “Đúng, nàng về Thượng Hải thăm mẫu thân. Dù sao ta không lâu cũng muốn đi Thượng Hải. Cùng nàng ở đó gặp lại.”

Tưởng Bách Lý cười ngâm: “Vô tình chưa hần là bậc hào kiệt, thương tử sao không trượng phu...” Tiếp đó hần chỉnh lại dung mạo: “Người thấy chuyện phương Nam bên này khi nào thì có thể định ra? Lại vội vàng đi phương Bắc có kịp không?”

Mưa Thần thở dài: “Toàn bộ Giang Bắc quân trên dưới, chỉ có người đồng ý ta đi Bắc Kinh. Bọn họ cũng thật là. Ta không làm xong toàn bộ

chuẩn bị thì có thể đi phương Bắc sao? Hơn nữa cũng chưa chắc nhất định phải đến Bắc Kinh cùng Viên Thế Khải đàm luận chuyện này. Ta chỉ là biểu thị thái độ, về sau chuyện lớn của quốc gia, không thể thiếu tìm ta họ Vũ, ta cũng sẽ chính thức tham gia vào quyết định tương lai của Trung Quốc! Hội nghị phương Nam này, ta không có gì lo lắng. Ngoại trừ một số tỉnh, những người khác đều mong ta nhảy ra cản đường bọn họ. Lại bảo đảm bọn họ giữ vững vị trí thổ hoàng đế, lại cho an toàn của bọn họ được bảo đảm... Ta cũng chỉ là mượn thế mà thôi! Đến cùng ai sẽ chiếm được lợi ích! Có người sau lưng làm âm ỉ, ta cũng biết. Nhưng hiện tại ta không ra mặt, định ra danh phận mình chủ phương Nam, còn phải đợi đến khi nào? Bên này sự tình kết thúc, ta có thể chuyên tâm bắc tiến... Bách Lý huynh, người vẫn là nguyện ý an tâm dạy học sinh sao? Không bằng chính thức cho người một cái danh nghĩa, rồi núi tới giúp ta một chút. Ta đã nghĩ rồi, chức chủ nhiệm tham mưu chỗ liên hợp phương Nam cứ để người đảm nhiệm, thay ta nắm giữ đại cục này.”

Hắn nhìn về phía xa, thần sắc thành khẩn vô ngần. Trước kia, Mưa Thần luôn đối đãi với Tưởng Trăm Dặm như một vị khách khanh, không hề ép buộc hắn gánh vác bất cứ trách nhiệm gì. Nhưng giờ đây, hắn lại chân thành mời Tưởng Trăm Dặm rời núi, phụ trách một phương diện trọng yếu.

Tưởng Trăm Dặm vô thức xoay xoay tách cà phê trên tay, vẻ mặt thản nhiên, không hề biểu lộ điều gì. Kỳ thực, trong lòng hắn chắc chắn đang dấy lên những suy nghĩ lớn lao.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

“Ta vốn có một ước hẹn với người, một năm sau sẽ đến hạn. Lúc trước chúng ta đã nói những gì, ta hiện tại chỉ muốn biết. Người từng bước một tiến lên, rốt cuộc muốn đưa đất nước này đến đâu? Cái gọi là tế đàn phục hưng dân tộc của người, trong tay người, những tế phẩm hy sinh cũng không hề ít. Rốt cuộc người muốn phục hưng đất nước này như thế nào?

Chỉ dựa vào người dùng tiền dầu mỏ để xây dựng quân đội Giang Bắc, hay là chỉ dựa vào chính sách tự trị miễn thuế nông nghiệp? Nếu người có thể trả lời, ta sẽ bằng lòng rời núi.”

Trong phòng, không khí trở nên nặng nề. Vấn đề này không chỉ là nỗi băn khoăn của Tưởng Trăm Dặm, mà còn là của rất nhiều người đang theo dõi sự trỗi dậy của Mưa Thần, người có thể sẽ nắm giữ quyền lực lớn nhất thiên hạ. Hắn còn quá trẻ, thời gian quật khởi lại quá ngắn ngủi, liệu có thể gánh vác trọng trách của một vị lãnh đạo dân tộc hay không? Rất nhiều người nghi ngờ, ngay cả Tưởng Trăm Dặm cũng vậy.

Mưa Thần nghiêm mặt, trầm ngâm hồi lâu, tiếng bước chân rắc rắc vang lên. Vấn đề này đã chạm đến tận sâu trong nội tâm hắn. Hắn đến với thế giới này, trải qua bao nhiêu gian nan, cuối cùng mới có được cục diện này. Chỉ vì bản thân được giàu sang, vinh quang? Hay là muốn cho dân tộc Đông Phương già cỗi này bớt đi những khó khăn, chấm dứt trách nhiệm của một người con Viêm Hoàng?

“Trăm Dặm huynh, thời cuộc phức tạp, dân tộc ta lại gặp quá nhiều vấn đề. Nếu đem tất cả những chuyện này trông cậy vào một mình Mưa Thần để giải quyết, hoặc là ta có thể mang mọi người đi theo con đường giàu mạnh, đó là điều không thực tế. Không có sự giúp đỡ của mọi người, không có xu thế của thời đại, ta Mưa Thần chẳng là gì cả. Cho dù ta có nói, huynh cũng sẽ không tin. Ta nghĩ rất đơn giản, ta muốn làm, thứ nhất là sớm khôi phục trật tự quốc gia, sớm hoàn thành thống nhất. Điểm này Viên Thế Khải không làm được, hẳn chỉ vì cái đoàn thể của mình. Đồng Minh hội cũng không xong, thành phần quá phức tạp, lại không có thực lực để khống chế toàn cục. Chỉ khi đất nước thống nhất, chúng ta mới có thể bàn luận xem nên làm gì. Ta không đủ kinh nghiệm, lại càng thiếu kinh nghiệm. Nhưng ta tin rằng vẫn có thể khống chế được tình hình chung, Trung Quốc có nhiều

người tài giỏi như vậy, ta không tin rằng không thể quản lý tốt đất nước này!

Thứ hai, ta muốn thành lập một đội quân chính quy hùng mạnh, để không ai có thể ức hiếp chúng ta! Đội quân này, thậm chí còn phải vượt ra khỏi biên giới, tranh thủ những lợi ích xứng đáng cho dân tộc ta!

Chỉ hai điểm này thôi, có lẽ cả đời ta cũng chưa chắc đã làm được. Ta còn dám muốn những chuyện phức tạp hơn sao? Chính vì biết năng lực của mình không đủ, ta mới hy vọng có nhiều người đến giúp đỡ ta. Trăm Dặm tiên sinh, lời nói chỉ có vậy, ta thật lòng mong huynh rời núi.”

Hắn nói đến cực kỳ chân thành, bộc lộ nội tâm, nhưng vẫn có chút nửa thật nửa giả. Tương lai, khi thực sự nắm trong tay toàn cục, liệu hắn có thể từ bỏ quyền lực, chỉ chuyên tâm xây dựng quân đội hay không? E rằng chính hắn cũng không tin. Mà đến khi nào hắn quản lý đất nước, nên dùng nhiều quyền lực hơn hay nới lỏng một chút? Nên dựa vào chính sách quan trọng của chính phủ hay một chính phủ nhỏ? Nên dựa vào bộ máy quan lại trung ương để quản lý trực tiếp hay thành lập một nhà nước tự trị liên bang kiểu Mỹ? Thậm chí là một nhà nước quân phiệt độc tài? Tất cả, đều phải chờ hắn leo lên vị trí cao nhất mới có thể quyết định. Có đôi khi, con người không thể chống lại thời thế... Nếu chính sách tự trị Giang Bắc do mình tự tay tạo ra, đến khi mình không thể kiểm soát được, thì khi đó, mình không muốn làm Washington cũng không được. Nhưng dù thế nào, tương lai, việc thu hồi toàn bộ quân đội về trung ương là điều không thể nghi ngờ.

Trong lúc nhất thời, hắn nghĩ rất xa, dường như quên mất mình đang chờ Tưởng Trăm Dặm trả lời. Thống nhất đất nước và tiến ra thế giới, có lẽ đó là nguyện vọng cuối cùng trong suy nghĩ của hắn. Nếu như vậy, cũng coi như hắn không uổng công một chuyến. Từ một người bình thường, vô vị, để lại dấu ấn sâu sắc trong lịch sử, cũng không uổng phí cuộc đời này. Nhưng về đánh giá bản thân, vẫn phải chờ trăm năm sau, để người đời bình luận.

Tướng Trầm Dậm chậm rãi gật đầu: “Người nói rất thật lòng, hiện tại có thể thu thập cục diện cả nước, người thật sự có thể tính là một người. Cũng coi như người đã đạt được ước định trước đây của chúng ta. Ta bằng lòng chính thức nhận một danh nghĩa dưới trướng người. Về phần tương lai... Chúng ta lại xem.”

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

STT 138: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 39: ...

T·L·Trúc—đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện•

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 39: Thống hợp (ba)

Tại Từ Châu, Giang Bắc quân tiếp khách quán, ngày mười một tháng chín năm 1912.

Ngày hôm nay, không thể nghi ngờ là một cột mốc đáng nhớ trong lộ trình vươn lên đỉnh cao của Giang Bắc quân đội ở phương Nam. Tiếp khách quán được trang hoàng thành một hội trường trang nghiêm, long trọng. Các đại biểu nối đuôi nhau tiến vào, cồng ra vào ngựa xe như nước, tấp nập. Quân phục đủ loại, binh lính đứng gác khắp nơi. Bên ngoài cửa, các đại biểu gặp gỡ người quen, lớn tiếng hàn huyên. Vài ký giả cũng chen chúc, ánh đèn flash chớp nhoáng.

Quan lại phương Nam, tiền tài là trên hết.

Âu Dương Võ vừa bước vào hội trường, đã có nhân viên hội nghị ăn mặc chỉnh tề, lịch sự dẫn hãnh vào chủ hội trường. Đây là một phòng họp lớn, bàn dài được xếp theo hình chữ V, trải thảm lục sắc. Treo trên tường là bức tranh chữ danh ngôn "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng", không biết là do vị đại gia thư pháp nào viết.

Hôm nay là lần đầu tiên dự bị hội nghị được triệu tập, nhưng trong phòng đã ngồi chật kín người. Hãnh vừa bước vào, một lão niên cao lớn, mập mạp đã đứng lên chào hỏi: "Dừng Qua lão đệ, ngồi bên cạnh ta!" Âu

Dương Võ nhìn kỹ, nhận ra ngay là Đàm Sĩ Ba, Đô đốc Hồ Nam. Hắn vội vàng gật đầu chào hỏi, mấy bước đã đến ngồi xuống bên cạnh. Người nhận ra thì chào hỏi, người không quen thì gật đầu mỉm cười.

Đàm Sĩ Ba kéo tay hắn, nhỏ giọng nói: "Đại biểu các tỉnh đều đã đến. Quảng Tây cử Lục Tâm Phúc của Vinh Đình làm đại diện, Vân Nam là Đường Kế Nghiêu, phái Đại tướng Cố Thành Phẩm Trân... Phúc Kiến là lão danh sĩ. Chiết Giang có Lữ Công Trông, Tứ Xuyên cũng phái Dương Thứ Khả. Người Quảng Đông vẫn chưa tới, nhưng đã điện báo sẽ tham gia chính thức... Giang Bắc quân hệ thống, chỉ có người là đại diện. Xem ra Mưa Thần quả nhiên đối với người có phần ưu ái." Hắn nói đến đây, vẻ mặt hơi hở, dường như ai cũng quen biết.

"Ngoài vị chủ tịch đại biểu, những người đi theo cũng rất đông. Quân vụ, chính vụ đều có mặt. Mỗi ngày dự bị hội nghị sẽ truyền đạt trước chương trình nghị sự chính thức, sau đó phân tổ thảo luận, tổng hợp ý kiến. Cuối cùng mới triệu tập hội nghị chính thức, hình thành quyết nghị. Hình thức hội nghị chặt chẽ, hoàn chỉnh vô cùng. Mưa Thần xem ra đã bỏ ra rất nhiều tâm tư."

Âu Dương Võ thật không ưa gì Đàm Sĩ Ba. Cảm thấy hắn không có nguyên tắc, chỉ cần có thể giữ được quyền vị, phe phái nào mạnh thì theo phe đó. Hơn nữa, lúc Hồ Nam khôi phục, hai vị Đô đốc họ Trần chết, tay chân hắn cũng không sạch sẽ. Nhưng người này lại rất biết cách làm người, lễ phép, khéo léo. Khi làm bộ như bằng hữu lâu năm, cũng khiến người ta không thể lạnh nhạt. Hắn chỉ mỉm cười hỏi: "Sợ công quả nhiên đã nắm rõ tình hình hội nghị... Hôm nay dự bị hội nghị, ta chỉ là người của Giang Bắc quân hệ thống ra làm cảnh, quá trình gì cũng không biết, cũng không có người đi theo, lúc phân tổ thảo luận cũng không cần ý kiến của ta... Hôm nay Mưa Thần có đến dự không?"

Đàm Sĩ Ba lắc đầu: "Hôm nay có Lý Chương Mây, lão Thái Sơn của Giang Bắc tài chính. Còn có Ngô Niệm Tôn Tham mưu trưởng. Mưa Thần chắc là đến lúc hội nghị chính thức mới có mặt... Đến vị trí của hân, hơi chút giữ thể diện cũng là phải."

Hai người đang nói chuyện, nghe tiếng bước chân vang dội, Lý Cường Quân dẫn đầu, mặc quân lễ phục, bước vào. Theo sau là Ngô Hái và Lý Chương Mây. Mọi người đều đứng dậy, phần lớn là để chào Lý Chương Mây và Ngô Hái. Lý Chương Mây được gọi là Giang Bắc địa tài thần. Lão Thái Sơn của Mưa Thần, đến các tỉnh không ít là để mong Giang Bắc tài chính ủng hộ, đối với nhân vật này không thể không khách khí.

Ngô Hái đi sau cùng, tuy vẻ mặt điềm đạm, nhưng ai cũng biết trong Giang Bắc quân hùng mạnh, chính là hân đã hỗ trợ Mưa Thần nắm giữ đại cục. Từ mấy trăm bại binh lúc lập nghiệp, trong hơn một năm đã phát triển thành hơn mười vạn dũng tướng, vượt ngang năm tỉnh.

Còn Lý Cường Quân, tuy địa vị cao nhất, nhưng vị cựu đô đốc này, dường như không ai để trong lòng. Tiếng chào hỏi vang lên liên miên, đều hướng về hai người kia.

"Ngô Tham mưu trưởng... Niệm Tôn ban... Nhất Vũ tiên sinh... Lý thánh trưởng..." Chỉ có Âu Dương Võ chào Lý Cường Quân theo kiểu nhà binh, còn Đàm Sĩ Ba thì gọi một tiếng "Dung hợp huynh".

Ba người ngồi vào bàn hội nghị, Ngô Hái nhìn quanh, mở đầu: "Hôm nay là ngày trọng đại của các tỉnh phương Nam! Chúng ta đang chuẩn bị liên kết thành một khối. Hiện nay, cả nước phong vân nổi dậy, mà phương Nam lại đang vui vẻ phồn vinh. Chính phủ phương Bắc hiện tại, có thể coi như sứ mệnh quá độ sắp kết thúc. Đại tuyển cử sắp đến... Lúc này, phương Nam thống nhất quốc gia, hiệp thương giải quyết quốc sự, làm một tấm gương, là quyết định sáng suốt của Tư lệnh chúng ta!"

Ngô Hái nói say sưa, bên dưới người thì đủ vẻ mặt. Lý Cường Quân cũng vô thức xoay xoay chén trà trong tay. Trong lòng chỉ cười lạnh: "Thông nhất quốc gia, Hiệp thương giải quyết quốc sự... Đơn giản là muốn chiếm thế thượng phong trong chính trị ở các tỉnh phương Nam, sau đó muốn gì thì muốn. Miệng lưỡi không đồng nhất, cũng chỉ có vậy... Chỉ là, ở đây nhiều đại biểu các tỉnh như vậy, ai mà không có toan tính riêng? Vội vàng thể hiện thực lực, muốn chế ngự phương Nam, e rằng dục tốc bất đạt..."

Cuối cùng, Ngô Hái kết luận: "... Hôm nay là lần đầu dự bị hội nghị, chương trình nghị sự là trước tiên Lý thính trưởng báo cáo thành tích tự trị của Giang Bắc, các đại biểu đều tán đồng phương châm liên tỉnh tự trị, nếu không cũng sẽ không có mặt tại hội nghị này. Giang Bắc là nơi đi đầu tự trị, có trách nhiệm cống hiến kinh nghiệm, tin rằng tương lai tại các tỉnh, chỉ có thể làm tốt hơn Giang Bắc!"

Hắn hơi đưa tay, Lý Chương Mây thận trọng đứng lên, gật đầu. Người đàn ông trung niên, không lớn tuổi, cảm thấy lúc này đã là một trong những đỉnh cao trong cuộc đời. Hơn nữa, trước mắt còn vô hạn khả năng, là một thương nhân, có thể đi đến bước này, còn có gì để phàn nàn?

"Giang Bắc địa phương tự trị, nguyên tắc là lấy tài lực địa phương, giải quyết việc địa phương. Quy về gốc rễ, là vấn đề tài chính..."

Lý Chương Mây từ tốn mở đầu báo cáo, báo cáo của hắn cũng như phong cách làm việc, đơn giản mà nghiêm túc. Báo cáo rất dài, đầu tiên là tổng cương chính sách tự trị. Sau đó giới thiệu chi tiết về tài chính, trị an, tư pháp, giáo dục, thực nghiệp... Ban đầu, các đại biểu nghe không để ý, trong lòng đều nghĩ đến việc tỉnh mình sẽ mặc cả với Giang Bắc. Nghe đến sau thì chăm chú, nội dung báo cáo, cùng với những gì đại biểu, thật sự rất nhiều.

Giang Bắc địa phương tự trị lấy huyện làm đơn vị. Không còn thiết lập các cấp địa phương phức tạp như trước, giảm bớt cơ cấu hành chính và nhân viên. Hiện tại chỉ vì điều kiện chưa chín muồi. Tại các tỉnh, có Giang Bắc tuần duyệt làm thực hành chính phái ra cơ cấu phụ trách quản lý và giám sát, tương lai sẽ lấy tỉnh làm đơn vị tự trị. Ngoại trừ quyền quân sự vẫn tập trung ở Giang Bắc tuần duyệt làm thực, quyền lực còn lại đều được trao cho địa phương. Chi phí hành chính giảm xuống mức thấp đáng kinh ngạc. Về tài chính, ngoại trừ chi phí quân sự của Giang Bắc quân, những khoản chi lớn không được chi tiết, các khoản thu khác hoàn toàn có thể đáp ứng chi phí hành chính và còn dư rất nhiều.

Hiện nay, an ninh được duy trì từ các đồn trú, tương lai không còn nghi ngờ gì nữa sẽ giao quyền hạn an ninh cho địa phương. Về giáo dục, do tài lực địa phương có hạn, cấp tỉnh trở lên, các cơ cấu tự trị tạm thời còn chưa thành lập. Hiện tại, từ tuần duyệt Giang Bắc làm thực chỉ thuế muối cùng thống thuế một bộ phận được xem là nguồn kinh phí giáo dục cố định. Kế hoạch bao trùm toàn tỉnh Giang Bắc, dự kiến trong năm năm sẽ hoàn thành nghĩa vụ chế tạo giáo dục. Đồng thời, thiết lập hệ thống giáo dục trung học và đại học. Bốn tỉnh Giang Bắc vốn là nơi hội tụ nhân tài, các học phủ trung cấp và cao đẳng đã nhận được sự hỗ trợ từ chính phủ. Về chi phí giáo dục, ít nhất theo những gì ghi trên giấy tờ, đã vượt qua các chi phí hành chính khác. Điều này các đại biểu chưa từng phát hiện. Bọn họ coi mưa thần là một kẻ hiếu chiến, vậy mà lại coi trọng giáo dục đến vậy!

Về thực nghiệp, do Giang Bắc khai thác miễn trừ tạp thuế, chỉ trong phạm vi bốn tỉnh mới thu thuế thống nhất. Các loại công thương tạp quyền khác cũng bị nghiêm cấm. Điều này mang lại lợi ích lớn cho sự phát triển công thương nghiệp địa phương. Mặc dù chưa có hiệu quả lớn ngay lập tức, nhưng xu hướng phát triển rất rõ ràng. Người Trung Quốc vốn là một trong những dân tộc có tài kinh doanh nhất, chỉ cần cho họ cơ hội, họ sẽ phát triển. Mặc dù miễn trừ nhiều loại công thương tạp quyền, nhưng việc gia

tăng số lượng đơn vị công thương nghiệp vào năm 1912 đã mang lại doanh thu công thương nghiệp vượt xa doanh thu công thương nghiệp của hai tỉnh Giang Tô và An Huy năm 1910. Đồng thời, Giang Bắc tuần duyệt làm thợ còn đầu tư xây dựng nhà máy chế tạo Mã An Sơn, xưởng thép Mã An Sơn, nhà máy hóa chất Giang Bắc và các căn cứ công nghiệp nặng khác. Mặc dù quy mô chưa lớn, nhưng đây tuyệt đối là công trình công nghiệp nặng duy nhất do địa phương chủ trì từ trước đến nay. Đầu tư nước ngoài vào địa phương cũng tăng lên đáng kể, chủ yếu là từ nguồn vốn của Mỹ, tập trung vào công nghiệp nhẹ và chế biến nông sản. Công việc này không thể tách rời khỏi sự vất vả của Lý Chương Mây.

Về tư pháp, khu vực Giang Bắc mới ban hành luật dân sự tạm thời, quy định về công thương cũng đang được xây dựng chặt chẽ. Các huyện đã lần lượt thành lập tòa án địa phương...

Hàng loạt sự thật và con số được Lâm Lâm đưa ra. Có lẽ các đại biểu các tỉnh vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa đằng sau. Tuy nhiên, điều khiến họ kinh ngạc là, ngoài việc xây dựng quân đội và chiến đấu, cùng với việc đấu tranh ngầm với phương Bắc, mưa thần còn làm được rất nhiều việc trong việc kiến thiết địa phương. Một việc lớn như vậy! Đặc biệt là năm 1913, bốn tỉnh Giang Bắc dự kiến sẽ đạt 14 đến 20 triệu nguyên mỗi năm. So với chi phí hành chính không nhiều của họ, tài lực của hãn, trong tình hình phương Nam và phương Bắc hỗn loạn, tuyệt đối là hùng hậu nhất. Đây là trong khi vẫn giảm bớt một lượng lớn thuế!

Bốn tỉnh Giang Bắc, hiện tại thực sự trở nên vô cùng mới mẻ, nhưng lại tồn tại một cách đáng sợ. Sau khi báo cáo này được phát hành làm tài liệu công khai tại đại hội, nó nhanh chóng lan rộng khắp cả nước. Mặc dù vẫn còn nhiều người hoài nghi, nhưng vị thế của mưa thần tại Trung Quốc đã được nâng lên một bước. Người này, ngoài việc xây dựng quân đội và sử dụng các thủ đoạn chính trị, dường như còn có thể thực sự kiến thiết quốc

gia. Cùng với chiến công quân sự của hãn hỗ trợ lẫn nhau, ít nhất trong dư luận, dần dần có một chút cảm giác "thiên mệnh sở quy".

Trong đó, chỉ có mưa thần tự mình biết được những khổ đau và niềm vui. Đến thế giới này hơn một năm nay, hãn chưa từng ngủ quá năm tiếng mỗi ngày. Hãn luôn tin rằng người Trung Quốc có thể tự mình làm tốt việc kiến thiết. Chỉ cần không có quá nhiều kẻ nhúng tay vào để mưu cầu lợi ích cá nhân. Một người lính không được phép tham gia vào chính sự, một số lượng lớn các cơ cấu hành chính và quan viên bị bãi bỏ, giảm thiểu tối đa sự quấy rối đối với sự phát triển của người dân. Hãn dùng sự cứng rắn của mình để phổ biến chính sách, bên cạnh quân lệnh là bao nhiêu công việc phải tiến hành. Quả nhiên, chính sách lý trí và ổn định, tỉ mỉ tìm kiếm nhân tài. Thêm vào đó là ý nguyện kiến thiết của địa phương. Giang Bắc trong vòng một năm ngăn ngủi, đã sơ bộ kết thúc tình trạng hỗn loạn và đi lên con đường phát triển vững chắc.

Trong khi đó, các tỉnh khác vẫn còn gặp khó khăn về tài chính, quân nhân hoành hành. Nội chính quân sự rối loạn, chìm trong đau khổ.

Tuy xa, mùa đông là mùa tàn sát, vạn vật tàn lụi, gió bắc từ phương Bắc thổi đến, gào thét trên không trung. Vào thời điểm này, rất thích hợp với tâm trạng của gị toại hiện tại.

Hãn đội mũ da, mặc quân trang chỉnh tề, lặng lẽ đứng tại Lương Sơn, nơi trước đây là nơi an được quân lưu thủ. Nơi này đã là một mảnh hỗn độn, cái hố lớn hình thành sau vụ nổ cuối cùng im lặng nhìn lên bầu trời. Phía sau, các quan quân lớn nhỏ của an được quân cũng đứng nghiêm, cùng với hai đội binh lính cầm súng đứng thành hai hàng ngay ngắn. Xung quanh là mười sĩ quan Bắc Dương và tùy tùng với vẻ mặt lúng túng.

Chính vì vụ nổ này, hơn hai mươi vạn đại quân của hai bên Nam Bắc đã giao chiến trong Trường Giang, núi thây biển máu. Cuối cùng, những người

đội mũ da đã chiến thắng. Bắc Dương phải chịu một thất bại nhục nhã. Sức mạnh quân sự của Bắc Dương trong mười năm qua đã không còn lại gì.

Lý Duệ, người bên cạnh gị toại, bước ra phía trước, trao lá cờ mặt trời sao của ngụy Mông Cổ quốc cho gị toại. Gị toại nghiêm trang. Hưởng về nơi đã hy sinh vì nhiệm vụ, chào theo kiểu nhà binh. Sau đó, hãnh khinh miệt ném lá cờ xuống đất. Hai đội binh lính giơ súng lên trời, tiếng súng vang vọng trên bầu trời xa xôi.

Các quan quân Bắc Dương đi cùng cũng nghiêm túc. Đây là một đội quân đã chiến đấu hàng ngàn dặm, vẫn giữ vững được chuồng ngựa trong muôn vàn khó khăn, và gần như tiêu diệt hoàn toàn ô thái bộ phi đồ thiết quân! Vào thời khắc này, dường như họ cũng hiểu rõ hơn về nguồn sức mạnh của đội quân thiết giáp này. Lợi ích dân tộc, vĩnh viễn là tối thượng.

Nghe tiếng súng dần dần biến mất. Gị toại thấp giọng nói: "Lão hỏa kế, người hãy nghỉ ngơi ở đây. Tin rằng anh linh của người sẽ mãi trấn giữ Bắc Cương của tổ quốc, không chết trên thảo nguyên rộng lớn, chắc hẳn người cũng rất tiếc nuối a... Dù thế nào đi nữa, an được quân tướng vì có người như người mà vĩnh viễn tồn tại! Và vĩnh viễn chỉ chiến đấu vì dân tộc này!".

Hắn xoay người, bước nhanh về phía trước. Vẻ mặt căng thẳng vì những gian nan vất vả ở vùng biên cương đã khắc sâu thêm sự cương nghị của hắn. Hai mươi sáu tuổi, lúc này hắn quả thực là vô cùng cương trực.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Vài sĩ quan Bắc Dương tiến lên, người đi đầu cung kính cúi chào gị toại: "Hà Tư lệnh. Chúng ta Trương đô thống nói không có mặt mũi gặp ngài. Hắn nói, sau này ai ra lệnh cho hắn nổ súng vào an được quân, hắn sẽ đánh chết kẻ đó. An được quân tiến vào chiếm giữ doanh trại Tuy Xa, chúng ta

đều dọn ra. Cũng không có gì có thể thăm hỏi mọi người, chỉ có thể chúc quý bộ lên đường thuận buồm xuôi gió. Trương đô thống còn nói, những huynh đệ của quý bộ ở lại chuồng ngựa, chúng ta nhất định sẽ toàn lực chiếu cố, sẽ không để họ thiệt thòi."

Gi toại gật đầu, được mọi người vây quanh đi ra. Khi hãn dẫn đầu chủ lực an được quân đánh tan chủ lực ô thái bộ tại miếu con sò. Hãn liền dẫn quân tiến vào chiếm giữ miếu con sò, sửa chữa công sự, chuẩn bị cố thủ. Hãn tin rằng tư lệnh nhất định sẽ tìm mọi cách để tiếp ứng cho quân đội của mình ra ngoài. Mặc dù bị cắt đứt liên lạc với phía sau, nhưng nhìn thấy quân Bắc Dương bên Tuy Xa cũng có dấu hiệu đến gần. Hãn tin rằng lúc này, không chừng đã đánh nhau một trận rồi!

Bên kia sông quả nhiên phái đại biểu đến, nói rằng quân Nhật Bản ở phương Nam mong muốn an được quân tiến vào chiếm giữ vùng nóng sông, có thể bảo hộ an được quân, duy trì trung lập, đồng thời cho biết họ đã đánh cho từng bưng ở tuyến Hồ Bắc, trong cuộc nội chiến. Tình hình hiện tại trở nên bất ổn cũng bởi vì cuộc nội chiến Nam Bắc. Nhật Bản vì bảo vệ kiều dân, có thể cùng an được quân, một cộng đồng vũ trang dân tộc, cùng nhau giữ gìn trị an ở vùng nóng Hà Nam. Đi kèm còn có hai mươi lăm vạn yên, chi phiếu của Ngân hàng Nhật Bản. Gi toại nhất thời không rõ ý đồ của họ.

Bên dưới, các sĩ quan cũng rất đồng tình với việc đến nóng sông, tiếp nhận ý tốt của Nhật Bản, cho rằng dựa vào nóng sông, liên lạc với miền Nam là biện pháp tự vệ tốt nhất, đồng thời còn có thể phối hợp tác chiến. Mãi đến khi Trần Tư hao hết tâm sức mới truyền được mật tín. Nói cho hãn biết, Nhật Bản vốn muốn mượn danh nghĩa an được quân để xuất binh toàn miền Nam và nóng sông. Lúc đầu là duy trì trị an, về sau thì chưa biết sẽ ra sao! Hãn bèn quyết định thà chiến tử ở miếu Con Sò, chứ không để xảy ra chuyện gì ở nóng sông.

Nhưng mười ngày sau, quân Bắc Dương chậm rãi tiến gần miếu Con Sò lại rút lui. Gi toại biết Trương Thiệu từng không muốn đánh trận với mình, nhưng cũng không cần rút lui như vậy chứ! Hãn cố gắng liên lạc với Trương Thiệu từng thông qua điện văn của tư lệnh, cuộc chiến ở Hồ Bắc đã kết thúc. Vụ việc an được quân tạm gác lại, chờ giải quyết bằng chính trị sau này. Xem ra hãn chuẩn bị thả sư đoàn 3 và lữ đoàn 3 cùng với không ít sĩ quan cao cấp Bắc Dương để trao đổi. An được quân tướng khai hoàn ở Giang Bắc. Tiếp đó là lệnh khen thưởng truy nhận của Viên Thế Khải, không hề nhắc đến sự kiện ở Tuy Xa. Thay vào đó, lại khen ngợi an được quân giành lại chuồng cỏ, kết thúc sự tích anh hùng của ngụy quyền bên ngoài. Hãn được thăng cấp thượng tướng, thêm huân chương ba vị.

An được quân tướng dọc theo tuyến Kinh Tuy trước tiên trở về Bắc Kinh, sau đó theo đường Tân Phổ về Từ Châu. Mấy ngàn tử đệ an được quân viễn chinh sông Đông, cuối cùng cũng có thể về nhà.

Khi hãn đến Tuy Xa, Trương Thiệu từng tránh mặt, nhưng hãn cũng đã liên lạc được với Từ Châu qua điện báo. Đầu tiên, hãn tìm hiểu tình hình nội chiến từ Ngô Hái. Hai quân Nam Bắc đã triển khai giao tranh toàn lực. Bạn tốt của hãn là Trần Sơn Hà từ Hà Nam bao vây, cuối cùng ở Hồ Bắc tiêu diệt hai mươi đoàn quân Bắc, giành được thắng lợi lớn chưa từng có. Hiện tại, Giang Tây, Hồ Bắc đã rơi vào tay Giang Bắc, một phần Hà Nam Dự Nam, cũng là do sư đoàn 1 An Huy lực quân của hãn chiếm giữ. Tư lệnh của họ là an được quân, chuẩn bị khai chiến, hơn nữa đã đại thắng.

Mà điện báo của Mưa Thần rất đơn giản, chỉ có tám chữ: “Giang Bắc kêu ngạo, hoan nghênh về nhà.”

Tiếp theo, Gi toại đón tiếp không ít khách, có người từ Bắc Kinh đến liên lạc về việc đóng quân. Có đại biểu các giới ở Tuy Xa đến tặng cờ, tặng biển, càng buồn cười hơn là có cả đại biểu Sơn Tây đến, vừa gặp đã đưa một tờ chi phiếu ba mươi vạn nguyên. Miệng đầy xin lỗi, nói rằng Diêm Đô

đốc có thời gian nhất định sẽ đến Giang Bắc cùng Vũ Tư lệnh thỉnh tội. Khiến Gi toại không hiểu tư lệnh lại làm gì ở Sơn Tây.

Đến lúc này, Gi toại mới có thời gian đến bái tế lão hòa kế Tôn Váy. Năm xưa hai người cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, cùng nhau lo lắng ổn định tình hình An Huy, khi viễn chinh Mông Cổ, hăn lại chăm sóc phía sau, tiếp tế không ngừng, cuối cùng hy sinh anh dũng, trước khi chết còn để lại cho hăn miếu Con Sò làm căn cứ vững chắc. Không đến thăm hăn, ném cờ xí ngựa Mông Cổ dưới chân hăn, Gi toại đã cảm thấy có lỗi với lão đầu này.

Thật ra, bên dưới cửa mình nên làm gì đây? Gi toại nhất thời có chút mờ mịt. Mưa Thần hiện tại đang làm mưa làm gió, tương lai chắc chắn sẽ càng sâu cuốn vào cuộc rung chuyển của đất nước. Mục tiêu của hăn, tuyệt đối nên là vấn đề thiên hạ. Hiện tại hăn có dã tâm này, cũng có thực lực này. Còn mình thì sao? Lần này nội chiến theo điện báo của Trần Sơn Hà, đánh cho núi thây biển máu, thảm trạng ở Đồng Sơn và nhà ga Tín Dương được hăn miêu tả vô cùng thâm thúy. Ngay cả người bạn tốt thích đánh nhau cũng có vẻ không đành lòng, mình trở về, cũng sẽ càng sâu cuốn vào nội chiến tương lai sao? An được quân thương, ngón tay giữa hướng về đồng bào của mình sao?

Hăn không cho rằng nên để Viên Thế Khải nắm giữ cả nước, nhưng đối với nội chiến, sau khi trận cuối cùng của chiến dịch Khôi phục Tiết Thành kết thúc, hăn đã cảm thấy chán ghét sâu sắc.

Mình và an được quân đi con đường nào? Có lẽ nên xin phép tư lệnh nghỉ ngơi một thời gian. Hiện tại, mưa sấm như mưa, chiến tướng như mây ở Giang Bắc. Cũng không thiếu một mình hăn. Hăn muốn tư lệnh cũng nên hiểu tâm tư của hăn. Tương lai, dân tộc hoặc quốc gia có chuyện, hăn vẫn là thanh trường kiếm sắc bén nhất trong tay tư lệnh!

Hắn dừng bước, trên đầu mũ da lông tơ bị gió thổi lay động. Các sĩ quan phía sau cũng dừng lại. Gi toại quay đầu nhìn họ, bỗng nhiên cười: “Chúng ta, an được quân, sắp được về nhà rồi.”

STT 139: Chương 3: Nhất thống con đường

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới•

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 40: Thống hợp (bốn)

Bắc Kinh vào đông, vẫn là cảnh tượng tiêu điều quen thuộc, như gánh chịu cả năm tháng lịch sử của đô thành Dân quốc. Có lúc, hần nhìn mà thấy nặng nề thay. Xung quanh thành thị này, phong vân biến ảo khôn lường, hần cũng đã chứng kiến quá nhiều.

Lúc này, Viên Thế Khải đã có thể xuống giường đi lại, bệnh tình của hần được các bác sĩ người Anh và cả danh y Trung Quốc chữa trị, cũng không quá đáng ngại. Điều này khiến những người xung quanh yên tâm hơn nhiều. Ai cũng biết, bệnh tật trên người Viên tổng thống chỉ là một phần, phần lớn là tâm bệnh. Trận đại bại vừa rồi giáng xuống, tuy phương Bắc vẫn còn khả năng tự vệ, nhưng đã bị tổn thương nguyên khí, cái thế thượng phong về thực lực quân sự trong tâm lý của hần cũng không còn. Phương Bắc còn có thể lấy gì ra để tranh giành danh phận, khiến cho chính phủ Bắc Kinh lâm thời này không biết có thể trụ vững được bao lâu.

Hiện tại, Từ Châu đang náo nhiệt tổ chức đại hội đại biểu phương Nam, còn nơi này, phương Bắc lại rồi ren như một mớ bòng bong. Dù cho lá cờ của hần vẫn còn, cục diện vẫn chưa đến mức không thể vãn hồi. Nhưng thuộc hạ, thật sự đủ kiểu tâm tư.

Hắn đội mũ, mặc một bộ quần áo lông cừu, chậm rãi tản bộ trong sân. Vào đông, trăm hoa tàn lụi, vạn vật tiêu điều. Nhìn cảnh này, hắn càng thêm phiền lòng. Chắp tay sau lưng, đi đi lại lại. Thuộc hạ đều biết lão đầu tử đang có chuyện trong lòng, cũng không dám quấy rầy. Vị tổng thống này làm đến mức này, thật sự quá khổ sở.

Xa xa, thấy Vương Vái Chiếu Đường vừa chào hỏi, vừa gật đầu với thuộc hạ, lưng thường đi tới. Trong lòng Viên Thế Khải càng thêm phiền muộn. Chính là Vương Vái Chiếu Đường này, đã giúp hắn bàn bạc vay 25 triệu yên, hắn mới có tiền phát động chiến dịch lần này. Bởi vì số tiền đó chia làm ba đợt thanh toán. Đợt đầu chỉ nhận được chưa đến một ngàn vạn, khiến hắn phải phân phối quân đội một cách chật vật. Những đội quân khác đáng lẽ sẽ nhận được tiền sau đó, kết quả bị quân Giang Bắc điều động, khiến đội hình bị xáo trộn, bị bọn chúng đánh bại. Trận chiến thảm bại này, không chỉ mất đi hai mươi đoàn quân tinh nhuệ, mà còn tiêu tốn gần hai ngàn vạn. Khoản vay sau đó của Nhật Bản cũng vì Viên Thế Khải nhất quyết không chịu công khai mật ước mà không được thanh toán. Hơn một ngàn vạn yên vay sau đó cũng không lấy được.

Nếu Vương Vái Chiếu Đường làm việc đắc lực một chút, sao lại đến nỗi khi khai chiến lại rối ren như vậy? Nghĩ đến đây, Viên Thế Khải không khỏi hối hận vì đã bỏ qua Lương Yển Tôn, vị tài thần năm đường, mà tìm Vương Vái Chiếu Đường để xử lý việc vay tiền bí mật này. Quả là nhìn người không rõ! Không trách được ai khác.

Wong Vái Chiếu Đường đi tới, hành lễ với Viên Thế Khải, vẻ mặt đầy sầu muộn. Viên Thế Khải lạnh lùng nói: “Lại có chuyện gì? Thấy ta có thể xuống đất, chuyện gì cũng không tự mình quyết định được, cứ đẩy đến chỗ ta, lão đầu tử này?”

Wong Vái Chiếu Đường làm sao không biết rõ tâm sự của Viên Thế Khải, nhưng hiện tại, chủ tử Nhật Bản ở sau lưng đã có giao phó. Hơn nữa,

khoản vay này hẳn cũng đã nhận được không ít tiền hoa hồng. Cầm bốn mươi vạn yên tiền hoa hồng, lại không ngờ rằng cái gọi là lực lượng quân sự số một cả nước, Bắc Dương quân lại thua thảm hại đến vậy! Lúc đầu, hẳn mong Viên Thế Khải có thể thắng, để Nhật Bản có thể thực hiện việc nhượng lại quyền lợi ở Đông Bắc. Thật là, lão đầu tử hiện tại ngay cả mặt ước cũng không dám thi hành!

Hắn hướng Viên Thế Khải cười nói: “Tổng thống, chuyện này không phải thuộc hạ có thể quyết định... Công sứ nhỏ chỉ hỏi, thế chấp đảm bảo Phủ Thuận địa quang sinh, cùng đường sắt Nam Mãn lại hướng hai bên mở rộng giới hạn mười cây số, rốt cuộc khi nào thì gửi công văn đi cho chính quyền địa phương ở Đông Bắc để thi hành? Nếu không, phía Nhật Bản muốn cưỡng chế thi hành. Sau khi trao đổi văn kiện ngoại giao mặt ước, trong tay bọn họ cũng có một bản, đến lúc đó, lý lẽ sẽ nghiêng về phía Nhật Bản. Chúng ta khó mà ăn nói với người Nhật Bản.”

Trong lòng Viên Thế Khải bức bối đến mức không thể nói ra, nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc. Đời này, hắn đã trải qua quá nhiều sóng gió. Chỉ cần còn một hơi thở, hắn luôn cảm thấy mọi việc đều do con người. Luôn có cách ứng phó. Nhìn Vương Vái Chiếu Đường, trong lòng hắn chán ghét, chỉ ừ một tiếng, khoát tay nói: “Việc này ta đã biết, người lui xuống trước, cố gắng cùng bọn họ qua loa cho xong. Ta sẽ cho họ câu trả lời chắc chắn. Nhật Bản đi ngược lại nguyên tắc thống nhất của các cường quốc và thương lượng với chúng ta, bọn họ cũng không dám làm lớn chuyện, bên trên còn có người Anh!”

Vương Vái Chiếu Đường cũng không dám nói nhiều, trong lòng oán thầm là không thể tránh khỏi. Nhưng lại không muốn lui xuống. Cười hì hì lại nói thêm: “Tổng thống, công sứ nhỏ cùng Hắc Đảo tiên sinh mấy ngày nay cùng thuộc hạ đi lại rất cần thiết. Mọi người trao đổi một chút về tình hình thời cuộc. Đối với chiến sự lần này có chút bất lợi, bạn bè Nhật Bản

đều cảm thấy không có gì to tát, họ cho rằng tổng thống căn cơ thâm hậu, chỉ là lực lượng dưới trướng không đủ lớn... Bạn bè Nhật Bản bày tỏ, nguyện ý cùng tổng thống tiến thêm một bước hợp tác chặt chẽ, bằng lòng giúp tổng thống huấn luyện lính mới. Tại Mãn Châu và Hoa Bắc, cơ hội hợp tác còn rất lớn. Trong vòng một năm rưỡi, huấn luyện và trang bị đầy đủ bốn mươi đoàn quân, theo Hắc Đảo tiên sinh, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm...”

Viên Thế Khải cảm thấy sáng tỏ, đằng sau những lời của Vương Vái Chiếu Đường, có quá nhiều điều không đúng. Một công sứ và một nghiên cứu viên của Ban trị sự Hưng Á, chỉ có thể đại diện cho một khía cạnh trong chính sách của chính phủ họ. Dã tâm của Nhật Bản đối với quyền lợi của Trung Quốc, hãn hiếu rõ. Tình hình hiện tại, để duy trì địa vị của mình, có một cái giá thích hợp và một cảnh tượng có thể bàn giao được, cũng không phải là không thể thương lượng. Nhưng đối với Nhật Bản, tạm thời vay tiền bí mật, có thể cùng những người này thương lượng. Chân chính liên quan đến việc phái huấn luyện viên, cung cấp viện trợ quân sự, loại hợp tác toàn diện này, liên quan đến việc các thế lực quốc tế đánh cờ sẽ có bao nhiêu! Chính phủ Nhật Bản hiện tại ở Viễn Đông rất coi trọng việc hợp tác với Anh và Mỹ. Mặc dù vẫn làm ngơ trước việc lăng nhăng và quân đội hoạt động ở Mãn Châu và Hoa Bắc, nhưng thực sự nhúng tay vào tình hình chính trị Trung Quốc, thì không đơn giản như những người có thân phận này nói!

Trong mắt hãn, cũng không có khái niệm hoàn toàn về tình hình thế giới, đối với các quốc gia phương Tây mà nói, họ là thế lực có thể kiềm chế sự bành trướng của Nhật Bản lớn nhất ở Viễn Đông, hiện đang tập trung hoàn toàn vào châu Âu và Cận Đông, thế chiến đang căng thẳng. Hãn dù sao cũng chỉ là một chính trị gia lạc hậu, coi các quốc gia phương Tây là những vị thần thánh trên trời.

Hắn đang định trầm mặt đuổi Vương Vái Chiếu Đường đi, nhưng nghĩ lại, bỗng nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai hắn: “Thận trọng đấy. Người quan tâm đến quốc sự như vậy, thật là tốt. Không giống một số người dưới trướng ta, thấy lão đầu tử ta gặp khó khăn, liền đủ kiểu tâm tư. Với bạn bè Nhật Bản, người cứ liên hệ trước. Ta có thể toàn quyền ủy thác cho người! Chỉ cần lão đầu tử ta một ngày lật người, đối với công lao của người, tình cảm của người, tất sẽ có báo đáp!”.

Một câu nói khiến Vương Vái Chiếu Đường nước mắt muốn rơi. Hắn nghẹn ngào, nhất thời không nói nên lời, cuối cùng mới gượng gạo nói vài câu: “Chúng ta không phải là trung khuyển của tổng thống sao? Còn không phải là muốn tốt cho tổng thống sao? Còn nói gì báo đáp không báo đáp, đối với chúng ta thật sự quá khách sáo. Tổng thống xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm chuyện này thật tốt đẹp!”.

Nhìn Vương Vái chào Đường chân không chạm đất rồi đi, Viên Thế Khải chỉ lắc đầu thở dài. Tình thế cấp bách, nghĩ đến trung thần tướng giỏi. Trong tay mình, những nhân vật này đều đáng tin. Vương mời khanh cùng mình đoạn tuyệt ân nghĩa, Phùng Hoa thì tiêu cực, Đoạn Chi Suối lại còn đuổi theo sự tình, nhưng chỉ huy đại quân thực sự thì có hạn. Trần Nhị Am là nhân tài quân sự, nhưng trong lòng lại tính toán riêng cho mình, dù sao cũng khác với Bắc Dương. Mấy người phụ trách chính vụ khác, hiện tại xem ra đều không thể trông cậy vào lúc nguy nan. Chỉ có Dương Hạnh Thôn trung thành tuyệt đối lại kiến thức uyên thâm. Có lẽ thân thể hắn không tốt. Hơn nữa, bên cạnh mình bây giờ chỉ có mỗi một quân sư này! Lúc này, vẫn là chính mình phải tự mình nắm chắc chủ ý.

Đang suy nghĩ nặng nề, đã thấy Dương Sĩ Kỳ sắc mặt nghiêm trọng bước đến. Giữa mùa đông, có lẽ đi vội nên trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Sau khi đại bại, Viên Thế Khải đã bố trí nhiều mặt. Triệu năm quân phụ trách duy trì ổn định chính đàn trong nước, Đoạn Chi Suối thu thập tàn quân,

men theo tuyến Kinh Hán và Tân Phổ đường bố phòng. Đồng thời tăng tốc huấn luyện lính mới. Lương Yến Tôn hiện tại cùng Phượng Hoàng hai người phụ trách tài chính, bất kể là đền đáp quyền góp hay vay mượn, đều cố gắng tìm kiếm tài chính. Hẳn tin rằng mưa thần sớm muộn gì cũng lộ sơ hở, đến lúc đó binh và tiền vẫn là căn bản! Mà Dương Sĩ Kỳ thì phụ trách việc quan trọng nhất, lôi kéo liên hệ với cường quốc. Trước kia, cường quốc tập trung ủng hộ hẳn. Nhưng theo mưa thần quật khởi, việc vay mượn tiền cũng dừng lại, lần này thái độ của họ lại rất mập mờ. Hiện tại, dù thế nào cũng phải khiến họ thể hiện lại sự ủng hộ! Đến lúc đó, chờ mình khôi phục lại sức lực, sẽ có cơ hội phản công!

Thấy Dương Sĩ Kỳ mặt mày ngưng trọng, Viên Thế Khải liền tiến lên đón. Thấy hẳn còn trầm ngâm không nói, Viên Thế Khải ôn hòa hỏi: "Thế nào, Hạnh Thôn? Chuyện không thuận lợi cũng không cần vội vàng, làm khổ mình."

Dương Sĩ Kỳ bên ngoài bồn ba vát vả, nghe Viên Thế Khải nói chuyện ôn hòa như vậy, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Vị chủ tử này, dù quyền mưu riêng, nhưng đối với thuộc hạ vẫn rất chiều cố. Mấy chục năm lẫn lộn đã tôi luyện nên khí độ, không phải người thường có thể so sánh. Nhìn câu hỏi thông dong này, biết trong lòng hẳn vẫn chưa rối loạn.

Sao một chủ tử như vậy, ở trong chính đàn bao năm, lại cứ kinh ngạc trước mưa thần? Hẳn thật không hiểu. Có phải vì chúng ta, đã quá hạn? Hiện nay thiên hạ, không phải cứ dùng hết cách là có thể ứng phó.

Hẳn kiểm chế tâm tình, hướng Viên Thế Khải gật đầu cười nói: "Tổng thống, không quan trọng là thuận lợi hay không. Chúng ta cùng những người phương Tây đánh nhau bao nhiêu năm, vẫn chưa hiểu rõ tính tình của họ sao? Bọn họ chỉ nghĩ đến lợi ích của mình mà thôi. Có thể giúp họ duy trì quyền lợi ở Hoa, thì có thể trao đổi những gì. Tổng có biện pháp, nhưng nói mãi không đến chỗ thực chất... Xem ra, nghe khẩu khí của họ, đối với

mưa thần dường như còn muốn quan sát thêm. Hiện tại chỉ sợ mưa thần hứa hẹn với họ nhiều điều kiện hơn, vậy thì chúng ta thật sự khó giải quyết."

Viên Thế Khải trầm mặc một lát, thái độ của cường quốc hiện tại quả thực là vấn đề hấn quan tâm nhất. Nhưng họ vẫn đang quan sát tình hình. Điểm này hấn cũng đã chuẩn bị tâm lý. Theo một nhân vật xuất thân như hấn, người phương Tây nếu đã xác định ủng hộ ai, thì chẳng phải là sẽ làm cho người đó ở Trung Quốc trở nên nổi bật, nắm giữ cục diện hay sao? Dựa vào người phương Tây, tiền có thể vay mượn, quân đội có thể mua súng ống đạn dược. Quan trọng hơn, các thế lực trong nước sợ người phương Tây đã ăn sâu vào máu. Lúc trước, chẳng phải chính các công sứ quán của cường quốc kiên quyết ủng hộ mình thu thập cục diện cả nước, không thừa nhận Dân đảng là bên tham chiến, giữ lại quan dư muối dư hay sao? Lại thêm mười vạn Bắc Dương quân trong tay mình, Tôn Trung Sơn mới chỉ có chức tổng thống tạm thời thôi. Hiện tại, binh lực tạm thời yếu thế, hấn càng coi trọng sự ủng hộ của cường quốc.

Hấn trầm ngâm hỏi Dương Sĩ Kỳ: "Hạnh Thân, xem tình hình hiện tại, Nhật Bản có thể dựa vào không?" Lập tức hấn lại cười một tiếng: "Ta chỉ hỏi băng quơ thôi, người cũng có thể nói qua loa. Việc ký kết mật ước với Nhật Bản, ta đã rất hối hận. Rất sợ không thể bàn giao hậu sự, đang tìm cách bù đắp đây."

Dương Sĩ Kỳ nghe Viên Thế Khải hỏi vậy, sao lại không biết lão đầu tử nghĩ gì. Tại Bắc Kinh, các công sứ quán của cường quốc đại diện cho chính sách của họ trong nước, đối với Bắc Kinh có thái độ rất khác biệt. Nga và Viên Thế Khải có thái độ cứng rắn nhất, cũng là do sự kiện bên ngoài. Anh có xu hướng ủng hộ Viên Thế Khải hơn. Nhưng gần đây, chính sách của họ cũng có thay đổi. Quan hệ giữa Viên Thế Khải và Anh càng ngày càng dựa vào quan hệ cá nhân với Chu Ngô Điển, hiện tại có tin đồn Chu Ngô Điển muốn chuyển đi nơi khác. Bản thân hấn cũng thu liễm rất nhiều. Lợi ích của

Anh ở Hoa Đông và Hoa Trung, nơi đó muốn đánh quan hệ với mưa thần nhiều hơn.

Pháp luôn đi theo Anh trong chính sách đối với Hoa, hiện tại lại hoàn toàn chú ý đến châu Âu, cơ hồ có thể không cần cân nhắc. Mỹ có ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc, dù là đầu tư hay Hoa kiều, số lượng đều vượt xa Anh. Nhưng Mỹ không có phạm vi thế lực truyền thống ở Trung Quốc, đối với mưa thần cũng tỏ ra thiện ý ở một mức độ nào đó. Theo họ nghĩ, ở một quốc gia truyền thống như Trung Quốc, có thể xuất hiện một chính sách tự trị địa phương và một nhân vật chính trị có cùng quan điểm với Mỹ về việc mở cửa. Thật sự là một chuyện khiến người ta ngạc nhiên. Trong cuộc đại chiến vừa kết thúc. Nếu không phải Mỹ kiên quyết phản đối cường quốc can thiệp, Anh và Pháp chưa chắc đã không hành động ở Trường Giang để giành lợi ích cho phương Bắc.

Chỉ có Nhật Bản, hiện tại cũng chỉ có Nhật Bản. Hiện tại họ ở Hoa Viên đối với chính quyền Viên Thế Khải tỏ ra thiện ý lớn nhất. Thậm chí có chút ý tứ muốn dính vào. Theo họ nghĩ, tương lai của Nhật Bản ở Mãn Châu, mà Mãn Châu hiện tại hoàn toàn là phạm vi thế lực của Bắc Dương. Tại Trung Quốc, các cơ quan và đặc vụ của Nhật Bản, sau khi quan sát ngăn ngừa mưa thần ở Giang Bắc, đã hoàn toàn chuyển sự chú ý sang Viên Thế Khải. Theo Dương Sĩ Kỳ thấy, dường như họ đang có ý định tăng cường viện trợ cho Viên Thế Khải, khiến Nam Bắc song song dây dưa không dứt, mà họ nhân cơ hội này, chậm rãi mở rộng quyền lợi ở Mãn Châu, cho đến khi nuốt chửng. Sáng suốt như hãn, những dự định của Nhật Bản, thực sự là chuyện có thể nhìn thấu. Đối với cục diện châu Âu, hãn mơ hồ cũng biết một chút, lơ mơ cảm thấy các quốc gia phương Tây đang co lại. Mà gan và khẩu vị của Nhật Bản ngày càng lớn.

Nhìn Viên Thế Khải vẫn tha thiết nhìn mình, Dương Sĩ Kỳ miễn cưỡng nở nụ cười. Hợp tác với Nhật Bản, với tình hình hiện tại, thật sự là một

chuyện vô cùng hấp dẫn... Ít nhất là chén canh kéo dài sự sống! Nhưng muốn bán cái gì đây? Hẳn là mưu sĩ, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục về trung hiếu, cũng không cảm thấy mình có thể làm Hán gian.

"Tổng thống, Nhật Bản có ý giúp chúng ta. Ít nhất họ ở Hoa Viên, rất tích cực về chuyện này. Nhưng chuyện lột da hổ, chưa chắc chắn, vẫn phải xin tổng thống cân nhắc kỹ. Quốc sự chưa đến mức không thể làm, Bắc Dương vẫn còn, danh phận của chúng ta vẫn còn. Chỉ cần Bắc Kinh vẫn là thủ đô của dân quốc, thì vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng của chúng ta, chúng ta còn rất nhiều việc có thể làm. Không phải bất đắc dĩ, vẫn không nên cân nhắc những đề nghị của Nhật Bản thì tốt hơn." Hẳn nói ra những lời này, biết là đã vi phạm ý nguyện của Viên Thế Khải. Cúi đầu, có chút không dám nhìn hẳn, chỉ là thở dài một tiếng.

Viên Thế Khải chấp tay sau lưng, mắt nhìn xa xăm. Cuối cùng, ông cười khỏ, chỉ thị: "Hạnh Thôn, những gì người nói đều đúng. Hiện tại cứ làm như vậy, phía Nhật Bản, trước cứ liên lạc. Chúng ta cũng nên nắm rõ con bài tẩy của bọn chúng! Người nên tin tưởng lão già này, ta ở vị trí này, là muốn để lại lời nhắn nhủ cho hậu thế, trong lòng ta đều hiểu rõ."

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Viên Thế Khải, Dương Sĩ Kỳ thực không biết phải nói gì. Có một số việc trong lòng ông ta hiểu rõ, nhưng lại không phải là Dương Độ, có thể không chút kiêng dè mà nói ra trước mặt. Ông chỉ có thể thầm thở dài.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Viên Thế Khải liếc nhìn ông, bỗng nhiên mỉm cười nói: "Hạnh Thôn, chúng ta không bàn đến chuyện này nữa. Người thấy cục diện hiện tại, chúng ta còn có chỗ trống để ứng phó không? Chúng ta đã phát điện báo mời ba vị cự đầu đến Bắc Kinh bàn bạc quốc sự, để giải quyết hậu quả. Tôn Đại Pháo và Hoàng râu quai nón đều đã sắp xếp thời gian vào kinh. Người

xem, thiếu niên Giang Bắc kia anh tuấn, liệu có đến Bắc Kinh gặp chúng ta không? Lúc trước, Tích Tử và người kia đã gặp nhau trò chuyện, chắc hiểu rõ phần nào tính tình của hắn. Nhưng hiện tại Tích Tử và ta, lão già này cũng xa cách. Cả ngày không gặp mặt, chuyện hội nghị tuyển cử đều do Trí Am tiếp quản. Cho nên hiện tại ta thật sự có chút đoán không ra.”

Dương Sĩ Kỳ rất vui khi Viên Thế Khải mạnh mẽ chuyển hướng câu chuyện, cũng mỉm cười nói: “Tổng thống, Bắc Kinh đối với hắn mà nói là hiểm địa, hiện tại hắn đang chiếm thượng phong. Nói lý lẽ thì hắn là sẽ không đến. Nếu không đến, đó chính là hắn không có thành ý. Ngài xem, với tư cách là Tổng thống Dân Quốc, ngài còn chưa đến Từ Châu gặp hắn. Thêm vào đó, Tôn và Hoàng đều đã chuẩn bị đến. Lần này, chúng ta trên dư luận hắn là có thể thắng thế. Nếu có thể lung lạc được Tôn và Hoàng..... Tôi thấy bọn họ cũng rất cảnh giác với Mưa Thần đấy. Lần này đại tuyển, chúng ta lại có thêm chút nắm chắc. Đừng nhìn phương Nam ồn ào náo nhiệt, những chuyện trung tâm này, cơ sở của họ còn quá nông cạn.”

Viên Thế Khải ừ một tiếng, bị Dương Sĩ Kỳ nói đến có chút hứng thú. Đột nhiên, ông lại tự nói một mình như hỏi: “Nếu hắn đến Bắc Kinh thì sao?”

Lúc này, trên mảnh đất Hà Nam, lại có một chuyện mà cả hai phe Nam Bắc đều không ngờ tới đang nổi lên. Hà Nam, từ khi nhà Thanh đến nay, dân phong dần dần trở nên cường hãn, độ phì của đất dần dần bị khai thác cạn kiệt, Hoàng Hà không ngừng vỡ đê. Thêm vào đó là chính trị mục nát, khiến mảnh đất này dần dần trở nên nghèo khó.

Thời kỳ giữa nhà Thanh, việc quản lý biên giới Dự, Ngạc bị bỏ bê, khiến nơi này trở thành thiên đường của thổ phỉ. Sự kiện Bạch Liên giáo nổi lên ở đây cũng có quy mô kinh người nhất, về sau lại càng lan rộng. Nạn trộm cướp ở Hà Nam đã trở thành nơi nghiêm trọng nhất ở Trung Nguyên. Dân

chúng để tránh nạn trộm cướp, lại bắt đầu kết trại tự vệ. Những trại này, dưới sự khống chế của một số thổ hào, lại dần dần biến thành những nơi nửa dân, nửa phi. Trước Dân Quốc, để khôi phục, các thế lực cũng bắt đầu nhao nhao liên lạc với những thổ phi này. Đến khi Nghị quân tiến vào Hà Nam, bắt đầu chiêu an số lượng lớn những thổ phi này, hình thành Hồng Uy quân. Quan và phi cũng dần dần không phân biệt được.

Trước khi khôi phục, quân Lũng phục của Tần ra Đồng Quan có ý đồ nhúng chàm Hà Nam, nhưng lại bị đại hào Lục Lâm Dự Tây là Vương Thiên, mang theo mười huynh đệ Dương Sơn và gần vạn hào kiệt Lục Lâm, hiệp trợ Triệu Thích đánh bại. Những thổ phi Hà Nam này, dần dần có màu sắc bán hợp pháp.

Mà tại trong núi Lỗ Sơn thuộc Dự, cũng có một cổ cự khấu. Thủ lĩnh của bọn chúng lại không phải nhân vật trong mười huynh đệ Dương Sơn. Mà là một trạm trưởng của đồn canh thứ sáu, tên là Bạch Phiệt Trai. Bởi vì Ngô Lộc Trinh bị ám sát, trong lòng mang bất bình, hăn dứt khoát vào rừng làm cướp. Không muốn lại vì Viên Thế Khải mà tham gia quân ngũ. Hăn vốn gan lớn tâm ngoan, lại có thế lực ở Dự. Sau khi dựng cờ, xung quanh các trại và phi lại nhao nhao hợp lưu. Ở một vùng Dự, cướp bóc cũng là chuyện thường tình. Nhưng hăn khác với những phi khác, lại có rất nhiều tinh lực tiêu vào việc gây sự với Bắc Dương. Dân chúng dần dần gọi hăn là Bạch Lang.

Từ khi mùa thu đại chiến kết thúc, Hồng Uy quân tan rã về Hà Nam, không ít binh lính vốn là thổ phi, dứt khoát kéo theo thương vào nhóm. Thêm vào đó là sự đầu hàng của một số bại binh. Thế lực của Bạch Lang, lại mở rộng đến khoảng một vạn người. Triệu Thích muốn chiêu an hăn, lại bị hăn giết sứ giả. Dự, Lỗ Sơn và những nơi nhỏ bé khác, đã không còn dung nạp được cổ phi băng cực lớn này. Đông tiến tây hạ, sau khi trắng trợn cướp bóc, lại đại bại đoàn thứ 6 sư Trương Kính Nghiêu của Bắc Dương tại

Độc Thụ trấn. Thanh thế càng ngày càng kinh người. Phỉ chúng cũng dần dần lan tràn, có ý trở thành họa lớn ở nơi này. Mà tất cả những điều này, những nhân vật đại diện của hai phe Nam Bắc đang dồn toàn lực vào hội nghị Từ Châu và cuộc đại tuyển tương lai đều không hề hay biết. Mưa Thần cũng nhớ rõ trận Bạch Lang nạn trộm cướp chấn động toàn bộ Trung Nguyên vào năm Dân Quốc thứ hai. Nhưng lại không biết rằng, bởi vì sự thay đổi của chính mình, Hồng Uy quân sớm sụp đổ, khiến thế lực Bạch Lang bỗng nhiên lớn mạnh, mà trận nạn trộm cướp này, cũng đã đến sớm hơn thời gian, và quy mô cũng tăng lên.

STT 140: Chương 3: Nhất thống con đường

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T•L .Trúc•

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 41: Thống hợp (năm)

Từ Châu, hội nghị trừ bị đã liên tiếp diễn ra bốn ngày. Chờ đến hội nghị dần đi vào giai đoạn thảo luận thực chất về việc điều chỉnh thế lực các tỉnh, tranh cãi bắt đầu dần trở nên gay gắt. Các tỉnh đều có những toan tính riêng. Bọn họ đều muốn có được sự trợ giúp tài chính từ Giang Bắc, nhưng lại không chịu nhượng bộ quá nhiều về lợi ích của mình. Tình hình nhất thời trở nên căng thẳng. Tưởng Trăm Dặm những ngày này hoàn toàn đắm mình trong hội nghị, xem như thay mặt cho ý chí của Mưa Thần, người tổng cân đối. Đến hôm nay, hắn mới có chút thời gian về Giang Bắc tuần duyệt, làm một bản báo cáo về tình hình.

Tưởng Trăm Dặm bước xuống xe, Mưa Thần vẫn đứng ở cổng tuần duyệt, chờ đón hắn như thường lệ. Hai người khẽ gật đầu, rồi sóng vai đi vào. Trong những ngày này, Tưởng Trăm Dặm xem như đại diện của tuần duyệt Giang Bắc, đặc biệt là với thân phận tham mưu trưởng của bộ tham mưu liên hợp quân đội phía nam, tham gia hội nghị. Khi thảo luận theo tổ, các tỉnh đều muốn trốn tránh, bận rộn đến mức chân không chạm đất. Đến cả việc đến tuần duyệt để thương lượng báo cáo với Mưa Thần, cũng đều trong tình trạng mệt mỏi.

"Trăm Dặm huynh, hôm nay thảo luận về việc thành lập bộ tham mưu liên hợp và chinh biên quân đội, thương nghị thế nào?" Mưa Thần chưa vào thư phòng đã cất tiếng hỏi.

Tướng Trăm Dặm chỉ lắc đầu: "Cái hội nghị này thảo luận cái gì cũng được, chỉ cần liên quan đến binh lính và tiền bạc là lại cãi nhau. Chúng ta vẫn là đưa ra phương án của huynh. Hải phòng, biên phòng các tỉnh Mân, Quảng Đông, Chiết Giang, mỗi tỉnh giữ lại một sư bộ binh và một lữ hỗn hợp, ngoài ra duy trì các doanh bảo an trị an địa phương, từ mười đến hai mươi doanh, còn lại các bộ đội tạp nham đều giải tán. Lục phòng, biên phòng tỉnh Vân Nam chỉ giữ lại hai lữ hỗn hợp và mười bốn doanh bảo an. Hồ Nam, Tứ Xuyên và Quý Châu là các tỉnh nội địa, không thiết lập quân chính quy. Chỉ giữ lại mười lăm đến hai mươi lăm doanh bảo an. Như vậy tính ra, tám tỉnh hẳn là có ba mươi bốn đoàn quân chính quy, cộng thêm một trăm ba mươi bốn doanh bảo an. 176.000 quân nhân mặc đồng phục... Còn về việc phổ biến chính sách tự trị và biện pháp tài chính của Giang Bắc chúng ta, vẫn là để một vũ tiên sinh nói với huynh."

Nhìn vẻ mặt của Tướng Trăm Dặm không mấy thoải mái, Mưa Thần đã hiểu rõ: "Thế nào? Bọn họ đại khái không muốn? Cảm thấy quân đội của họ bị giữ lại quá ít? Kỳ thực, những điều này cũng chỉ là tượng trưng. Ngoại trừ Hồ Nam, chúng ta chuẩn bị đóng quân để nắm giữ tỉnh này, còn lại các tỉnh khác, lấy cờ hiệu khác để giữ lại bộ đội, chẳng phải vẫn do họ quản lý sao? Nhiều quân, họ nuôi nổi à?"

Tướng Trăm Dặm cười khố nói: "Kỳ thực chúng ta đã giữ lại địa binh cho họ. Cũng không khác biệt nhiều so với quân đội hiện tại của họ. Việc họ không hài lòng là hệ thống quân đội Giang Bắc hiện tại đã có hai sư của Giang Tô, một lữ hỗn hợp, An Huy hai sư, một lữ hỗn hợp, Giang Tây một sư, một lữ hỗn hợp, Hồ Bắc một sư, một lữ hỗn hợp, cộng thêm sư 9 và lữ giáo bảo, tương đương với một lữ hỗn hợp an được quân. Binh lực của

chúng ta đạt tới năm mươi một đoàn, cộng thêm doanh bảo an địa phương, toàn hệ thống Giang Bắc có quân nhân mặc đồng phục đạt tới hai mươi hai vạn. Họ cảm thấy đã liên hợp với nhau, không nên giữ lại nhiều bộ đội như vậy ở Giang Bắc, quá bất công..."

Hai người vừa đi vừa nói, đã vào thư phòng của Mưa Thần. Tường Trăm Dặm ngồi xuống, rất thuần thục lấy hộp xì gà trên bàn. Châm lửa, hít một hơi sâu rồi tiếp tục nói: "...Mặt khác là không hài lòng việc chúng ta nhúng tay vào nội bộ của họ. Cho rằng các tỉnh có hình thức khác nhau, mọi người là liên hợp chứ không phải cấp trên cấp dưới. Họ rất khó chấp nhận. Chuyện biên chế quân đội còn chưa bàn xong, vậy thì chuyện bộ tham mưu liên hợp đương nhiên là..."

Hắn vỗ tay một cái, nhìn Mưa Thần cười cười. Ý tứ rất rõ ràng, hắn không có cách nào.

Mưa Thần đứng dậy, theo thói quen đi tới đi lui, lông mày nhíu chặt, không ngừng suy nghĩ về ý định của mình. Theo hắn, hội nghị trừ bị này còn quan trọng hơn cả hội nghị chính thức trong việc hình thành quyết nghị. Đây là cơ hội tốt để liên lạc với các tỉnh. Có thể khiến nhiều tỉnh nắm quyền thực tế ngồi lại với nhau, mà bản thân hắn là người đề xuất và là minh chủ trên thực tế, đã là một việc rất khó khăn. Hắn cho rằng, việc đưa ra các hạng mục thảo luận trong hội nghị trừ bị này đã cố gắng cân nhắc đến lợi ích của các tỉnh, nhưng khi thực tế đưa ra, không ngờ phản ứng lại lớn đến vậy. Có lẽ bản thân đã quá mạnh tay một chút. Thật sự là không thể hạn chế quân sự và tài chính đối với những thổ hoàng đế này. Cái gọi là liên tỉnh tự trị ở phương Nam, cũng chỉ là một sự nguy trang mà thôi. Bản thân vẫn phải luôn lo lắng về sự an toàn phía sau.

Mặt khác, hắn cũng rất muốn xem xét chính sách mà mình phổ biến ở Giang Bắc. Liệu nó có hiệu quả trong phạm vi toàn bộ phương Nam hay không. Kiểm soát binh quyền của các tỉnh phương Nam khác, cũng là muốn

bảo tồn nguyên khí cho quốc gia trong tương lai. Binh càng nhiều, chỉ còn đánh nội chiến, kết quả cũng chỉ là quốc gia càng nghèo mà thôi.

Nhưng không ngờ, cách làm của hãn lại được sự ủng hộ trong quân bộ Giang Bắc. Ai không muốn hạn chế đối thủ? Có thể chỉ huy điều động các mặt của các tỉnh phương Nam, đối với các nhân vật cao tầng của hệ thống Giang Bắc cũng là một sự hấp dẫn cực lớn. Thật sự là không thể không khiến người ta thêm vài phần cảnh giác, tăng thêm ác cảm và tạo thêm kẻ địch.

Hãn trầm ngâm hỏi Trương Trăm Dặm: "Ý kiến của họ rốt cuộc là gì? Là các tỉnh có một ý kiến thống nhất, hay là mỗi người một ý?"

Trương Trăm Dặm mỉm cười nói: "Huynh có thể hỏi về ý tưởng trên mặt, tại sao ta lại chậm trễ lâu như vậy mới đến báo cáo với huynh những chuyện này, cũng là để dò xét tình hình trong số các đại biểu của các tỉnh. Có người cũng có thể nói với ta vài lời thật lòng. Các tỉnh Tây Nam là năm có thể không gì không thể, họ nuôi quân vốn rất gian nan, cũng chỉ có Quế Điền hai nhà. Tương lai chúng ta đánh trận cũng chưa chắc sẽ điều động bộ đội của họ. Trên mặt mũi gọi một tiếng độc lập tự chủ, cũng chỉ là lời xã giao. Thực tế vẫn là muốn chúng ta hỗ trợ họ, có tiền thì cái gì cũng dễ xử lý.

Chiết Giang và Quảng Đông hai tỉnh kiên quyết không làm, thật sự quyết tâm phản đối. Bất luận là binh quyền hay tài chính. Cho rằng cơ cấu liên tỉnh tự trị này dù thành lập, cũng chỉ là một cơ cấu quá độ trước khi chính phủ chính thức thành lập, là một hình thức liên hợp để mọi người nói nghĩa tương giao tiến hành tự vệ mà thôi. Giang Bắc nhất định phải chinh đồn quân đội theo hình thức tương tự, và thiết lập một cơ cấu tổng chỉ huy quân đội phương Nam, bộ tham mưu liên hợp phương Nam, điều này không phù hợp. Bất luận theo pháp chế hay pháp luật, đều là tự đứng ngoài cách làm của dân quốc... Họ nói cũng có lý. Đại biểu của hai tỉnh này cho rằng

cơ cấu duy trì liên tỉnh tự trị có thể thành lập, nhưng những thứ khác vẫn như hiện trạng. Ngược lại, hai tỉnh này giàu có, cũng không cần cầu cạnh chúng ta."

Hắn một mạch nói nhiều như vậy. Nhìn Mưa Thần như có điều suy nghĩ nghe rất chăm chú, tiếp tục nói: "Vài tỉnh khác như Phúc Kiến, Quý Châu không có ý kiến gì, Phúc Kiến là kẻ phụ họa của Quảng Đông, Quý Châu là kẻ phụ họa của Vân Nam." Ánh mắt hắn bỗng nhiên tỏa sáng, lông mày cũng nhướng lên. Cười nói: "Huynh có biết không, đại biểu Tứ Xuyên cầu chúng ta chuyện gì?"

Mưa Thần thật sự không biết, mặc dù hắn vững vàng nắm giữ tiến trình hội nghị, mỗi ngày kỷ yếu và bản thảo thảo luận của các tỉnh, hắn đều có thể xem rất nhanh. Nhưng Tứ Xuyên, tỉnh này tuy lớn và giàu có, nhưng hệ thống bên trong lại chia năm xẻ bảy, thêm vào điền quân và kiểm quân gây sóng gió. Phía tây Diêm Môn, quả thực là cục diện Xuân Thu Chiến Quốc. Hiện tại hắn cũng không có nhiều tâm tư để quản chuyện của tỉnh này, lần này hội nghị để họ phái dân chính trưởng của tỉnh Tứ Xuyên đến, cũng chỉ là một cách tạm thời mà thôi. Nghe Tưởng Trăm Dặm hỏi như vậy, hắn thật sự có chút ngạc nhiên. Trừng mắt nhìn hắn, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Tưởng Bách Lý cười nói: "Triệu khắc vũ ở Tứ Xuyên mời chúng ta xuất binh dẹp loạn, khôi phục cục diện Tứ Xuyên, đồng thời tha thiết mời Điền Kiểm khách quân xuất ngoại. Sau khi bình định Tứ Xuyên, Triệu khắc vũ rất muốn gia nhập hệ thống Giang Bắc, cũng hoan nghênh chúng ta trú quân ở Tứ Xuyên để duy trì. Lần này, chúng ta có thể làm vương sư!"

Mưa Thần lập tức lướt nhanh thế cục Tứ Xuyên trong đầu, từ thời Dân Nguyên đến nay, sau khi Doãn Xương Hoàn bị phế truất, quân đội Tứ Xuyên chia thành năm sư, tương đương với năm lộ quân phiệt. Triệu khắc vũ tuy là Đô đốc Tứ Xuyên trên danh nghĩa, nhưng trong tay chỉ nắm được đệ nhất sư. Hắn lại khinh suất phát động chiến sự với các sư khác, khiến

bốn sư vốn đã không ngừng gây hấn lẫn nhau liên kết lại. Thêm vào đó là hai đường khách quân Điền Kiềm tan rã nhập Xuyên, khiến lão Triệu thảm bại liên tiếp. Ở phía tây Tứ Xuyên, hấn mất cả Thành Đô, nơi có nhà máy chế tạo vũ khí và cục đúc tiền đều rơi vào tay người khác. Hiện tại, hấn co cụm ở Trùng Khánh, một Đô đốc toàn Tứ Xuyên đường đường lại phải sống lay lắt ở đây. Bị dồn vào đường cùng, hấn tự nhiên hướng Đồng Minh hội tự xưng, hiện đang hùng cứ hạ du Trường Giang, binh phong đã nhắm thẳng vào Vũ tuần duyệt của Mưa Thần để cầu viện. Dù bản thân không thể đảm đương quyền nghiêng một phương Đô đốc, cũng không để đối thủ mình được tốt hơn. Triệu khắc vũ xem ra đã quyết tâm.

Hấn trầm ngâm không nói, ngẩn người nhìn vách tường, suy nghĩ miên man. Nếu những người ngưỡng mộ hấn trên cả nước biết vị tư lệnh Mưa Thần Vũ trong lòng họ lại thường xuyên ngẩn người như vậy, e rằng sẽ thất vọng mà không còn tin vào thần tượng nữa. Tuy nhiên, Mưa Thần đã quen với việc mỗi ngày chất đầy trong đầu những con người, sự việc và thế cục phát triển. Tình hình hiện tại, thực sự là lúc hấn phải hao tâm tổn sức nhất.

Tướng Bách Lý cười nói: "Có phải rất hấp dẫn không? Nếu chúng ta có thể bình định toàn Tứ Xuyên, thứ nhất là chấm dứt cuộc nội chiến kéo dài từ thời Dân Nguyên đến nay. Uy danh của chúng ta sẽ lên một tầm cao mới. Thứ hai, toàn tuyến Trường Giang đã nằm trong tay ta. Lợi thế chiến lược cũng rất lớn. Thứ ba, Tứ Xuyên rất giàu có. Nếu có thể thực hiện chính sách tự trị của chúng ta, xóa bỏ những đội quân mục nát ở Tứ Xuyên, thu nhập hàng năm cũng rất lớn. Khoản tài nguyên này, không thể dễ dàng bỏ qua."

Hấn phát tay tổng kết: "Đã Triệu khắc vũ muốn làm Lưu Chương, hà cớ gì chúng ta không làm một lần Lưu Bị?"

Lợi ích quả thực rất hấp dẫn, Mưa Thần đồng ý với lời của Tướng Bách Lý. Có được địa vị này, là lúc người khác phải đến cạnh mình, nhìn sắc mặt mình. Có một số thời điểm, một vài lợi ích, mình không chủ động tranh

thủ, cũng có cơ hội tự tìm đến. Nhưng hiện tại, mình đang dốc sức chinh hợp Đông Nam và chuẩn bị tổng tuyển cử, lại phải phân tán tinh lực hạn hẹp đi bình định Tứ Xuyên, một tỉnh lớn như vậy. Liệu có chu toàn được không?

Chỉ xét về mặt quân sự, năm mươi một đoàn quân chính quy của mình, triển khai dọc theo toàn tuyến Trường Giang, e rằng sẽ trở thành một con rắn chết. Chưa kể, quân đội mới trải qua mở rộng, hiện tại lực lượng nòng cốt cũng chỉ có mấy chi. Ngược lại, "thiên hạ chưa loạn Thục trước loạn, thiên hạ đã định Thục chưa định". Một tỉnh bị ngăn cách bởi núi non bốn phía như vậy, cuối cùng mình cũng sẽ rảnh tay mà thu thập.

Mặt khác, hai tỉnh Điền Kiềm hiện tại cũng có được lợi ích rất lớn ở Tứ Xuyên. Những quân phiệt Tây Nam này, hiện tại là người ủng hộ kiên định của mình, bởi vì mình che chắn cho họ ở phía trước, lại không có xung đột lợi ích trực tiếp với họ. Nếu tùy tiện tiến quân Tứ Xuyên, đắc tội với họ thì không hay. Họ bị mình dọa sợ, cùng với Chiết Mân, Quảng Đông liên kết lại, quân Giang Bắc đành phải tiếp tục làm "Cô gia quả nhân". Cái gì Nam Vương, muốn cũng không cần muốn.

Đang định nói lời từ chối, đầu óc đột nhiên lại chuyển một vòng. Hắn vô thức phất tay, trầm giọng hỏi: "Hiện tại, đơn vị gần Quý Môn nhất của chúng ta là đơn vị nào?"

Tướng Bách Lý lập tức đáp: "Là Cảnh Tự Linh, Hồ Bắc lục quân đệ nhất sư, hiện tại một lữ ở Vũ Hán, hai lữ ở Nghi Xương, bóp chặt yếu địa Trường Giang."

Mưa Thần quả quyết nói: "Thông báo cho Niệm Tôn, bảo hắn điện Cảnh Tự Linh. Ra lệnh cho hắn đến từ Châu đến gặp ta. Chuyện Tứ Xuyên, Bách Lý huynh có thể cùng Dương Thứ có thể trước tiên ứng phó, nói chúng ta

đối với Triệu Đốc đốc nhất định có chiều cố. Ý tốt của họ đáng khen, ta sẽ trước điều một phần súng ống đạn dược và lương thực thưởng trợ giúp họ."

Tướng Bách Lý là bậc chiến lược gia, lập tức hiểu ý Mưa Thần. Hãn chỉ chuẩn bị một bộ phận binh lực tiến vào Đông Xuyên, chống đỡ cục diện của Triệu khắc võ, ở Tứ Xuyên nâng đỡ thế lực Giang Bắc quân. Để cục diện Tứ Xuyên trước mắt được duy trì, ít nhất bảo trụ Đông Xuyên, yểm hộ cánh Hồ Bắc. Những chuyện khác, chờ có thể rảnh tay sẽ từ từ xử lý. Sắp xếp như vậy, so với việc tiến vào toàn Tứ Xuyên tốt hơn nhiều.

Hãn tự cười một tiếng, từ khi mình ở Lư Sơn, đã không còn sự nắm bắt hoàn chỉnh, minh bạch về cục diện như khi ở bên ngoài quan sát. Chẳng lẽ mình thực sự chỉ thích hợp làm học thuật, không thích hợp phụ trách những trách nhiệm cụ thể? (Tướng Bách Lý trong lịch sử, thành tựu học thuật giáo dục vô song, nhưng khi làm tổng tham mưu trưởng cho thế lực nào đó, lại thường thất bại, điểm này cũng là "nhân vô thập toàn, chẳng ai hoàn mỹ")

Ý nghĩ này trong đầu hãn chỉ lóe lên, cười đứng dậy: "Được. Sắp xếp của người cao minh hơn tính toán của ta! Một ngày nay ta cũng thực sự mệt mỏi. Về nghỉ ngơi trước một chút, ngày mai lại cùng những đại biểu tỉnh chậm rãi cò kè mặc cả, người cũng sớm đưa ra chủ ý, nếu liên hợp bộ tham mưu thiết lập không thành thì phải làm sao. Chính trị thứ này, đôi khi cần thỏa hiệp."

Triệu Thích, Đô đốc Hà Nam, hiện tại là lúc hãn phiền não nhất. Từ khi hãn làm Đô đốc Hà Nam đến nay, dường như chưa từng có lúc nào hài lòng. Đầu tiên là chia quân cho Nghê Tự Xung, tám doanh, giao cho hãn mang vào An Huy. Lúc đó hãn thực sự không ngờ. Kết quả Viên Thế Khải ra lệnh, hãn không còn cách nào, sau này tám doanh quân con em đều tan rã. Nghê Tự Xung lại còn muốn hai lần vào An Huy! Lần đó hãn đã phải gánh chịu mệnh lệnh của Viên Thế Khải, không rút quân cho Nghê Tự Xung, ở biên giới An Huy đi vòng vo hơn hai tháng, nhưng chẳng giải quyết được gì.

Sau đó, Viên Thế Khải lại muốn dùng biểu đệ Trương Chấn Phương thay thế hãn làm Đô đốc Hà Nam! Triệu Thích vì Hà Nam mà đổ bao nhiêu mồ hôi và máu. Năm đó, Tần Lũng phục quân Hán mấy vạn người ra Đồng Quan, không phải nhờ lão già bán sức, đánh lui đám đao khách đó sao? Nếu không, hiện tại Hà Nam còn có thể là địa bàn của Bắc Dương sao? May mắn Lý Cháy mạnh quân ở Hồ Bắc gây chiến, lão già vì ổn định cục diện, không dễ gì đổ.

Mới an sinh được mấy ngày, lão già và tiểu tử Mưa Thần kia lại ở Hồ Bắc, Hà Nam triển khai đại chiến chưa từng có! Lần này, Triệu Thích không thể nói là không xuất lực. Hồng Uy quân của mình, vốn có hơn một vạn người, đều giao cho Lôi Chấn Xuân chỉ huy, tiến vào Hồ Bắc tác chiến, kết quả lại bại trận thảm hại. Mình vất vả gây dựng Hồng Uy quân quy mô lớn như vậy, trở về chỉ còn hai ba ngàn người. Hà Nam một nửa cũng ném cho tiểu tử Mưa Thần kia. Hiện tại, mình chỉ còn một bộ phận ở Dự Bắc, Dự Trung, còn đủ tiếp nhận toàn bộ sư đoàn 6 của Nguyên Thứ, một bộ phận sư đoàn 4 của Hà Tông Sâm, một bộ phận sư đoàn 4 của Dương Thiện Đức, toàn bộ sư đoàn 7 của Lôi Chấn Xuân đóng quân ở đây. Để nuôi nhiều quân như vậy, bản thân hãn phải ủy nhiệm quan lại, giữ lại thu thuế, khiến cho đồng tiền thu được của hãn, đô đốc, ngày càng ít. Hồng Uy quân của mình tan rã, lưng tự nhiên không còn cứng rắn như trước.

Chuyện gia đình cũng không được như ý, tiểu thiếp hãn yêu nhất sinh cho hãn một đứa con trai. Đang nâng niu, bỗng nhiên mắc bệnh nặng, làm bao nhiêu pháp sự cầu nguyện. Thuộc hạ của hãn, từ bí thư trưởng trở lên, mỗi người mượn thọ năm tuổi cho con trai hãn, tính ra có thể sống đến một trăm năm mươi tuổi. Kết quả cầu nguyện không linh, chết vẫn phải chết.

Đủ chuyện hỗn tạp vậy lấy, Triệu Thích vừa đến nha môn làm việc vào buổi sáng thì đã bức mình, mặt mày cau có như lão bà nhà mình đang vụng trộm với trai. Nhìn đông công văn chất đống trước mặt, hãn chỉ hận không

thể xé nát hết. Đang không biết làm gì thì thấy dưới trướng mình, một tâm phúc Đại tướng Bảo Đức với tiếng bước chân nặng nề bước vào.

Nhất định phải đăng chương mới trên 69 sách a!

Bảo Đức vốn là một Hán tử Mông Cổ, năm xưa là lão tướng của nghị quân Tống Khánh, khi đi tiểu phỉ ở sông Nóng đã chiêu mộ đám thuộc hạ cũ. Lão tướng này cũng có chút bản lĩnh. Lần trước đại chiến không mang quân ra Hồ Bắc, mà ở lại Trịnh Châu. Đối với lão già râu quai nón này, dù Triệu Thích đang bực mình đến mấy cũng phải đứng dậy ra vẻ đón tiếp.

Bảo Đức còn chưa đến gần bàn làm việc của Triệu Thích, giọng nói đã vang lên: "Đồ đốc, hôm qua ta tự mình đưa công văn xin ngài duyệt đi đâu rồi? Tối qua ngài bận, bảo sáng nay xử lý."

Aiz, đêm qua uống say mềm, sáng nay lại cùng di thái thái lên giường, đúng là quên sạch. Hửn hửn giọng, trước mặt lão già cũng không cần giả vờ gì. Ngay trong đồng công văn, Triệu Thích tìm ra tờ Bảo Đức nói là công văn quan trọng, mơ hồ nhớ là liên quan đến nạn cướp của Bạch Lang ở Dự Trung. Chẳng phải bảo lực sư Trương Kính Nghiêu đoàn đi diệt sao? Chỉ là giặc cướp, cứ tưởng được quân chính quy một đoàn đánh dẹp, nào ngờ lại không xong.

Khó khăn lắm mới lật ra được tờ công văn, mới nhìn mấy hàng Triệu Thích đã suýt nữa nháy dựng lên: "Cái gì? Trương Kính Nghiêu đoàn bị đánh thảm bại? Ở Độc Thụ trấn còn mất hai khẩu pháo dã chiến? Lúc nào Bạch Lang lại có uy phong lớn đến thế?"

Bảo Đức cười khố nói: "Chẳng phải vì Hồng Uy quân ta thua trận sao? Bao nhiêu binh sĩ theo Dự Trung tháo chạy, kéo theo cả thương gia nhập bọn giặc cướp. Hiện giờ theo tình báo chính xác, giặc cướp Bạch Lang đã có hơn một vạn người, súng ống cũng xấp xỉ con số đó, gần bằng thực lực

của Hồng Uy quân ta trước kia! Hãn ở Dự Trung chiếm cứ hai huyện thành nhỏ, xung quanh tự do, không ai dám động đến, thanh thế rất lớn!"

Triệu Thích cảm thấy như mọi chuyện xui xẻo trên đời đều đổ dồn vào mình. Chán nản ngã ngồi xuống ghế, lẩm bẩm: "Hơn một vạn người, hơn một vạn người... Thứ sáu sư đúng là ăn cơm khô. Cướp Dự Trung những huyện thành kia thì nhanh hơn ai, đến lúc đánh nhau thì lại dăng súng, dăng pháo!"

Hãn nhìn Bảo Đức, nghiêng răng nói: "Bây giờ không xong, vẫn là chiêu an! Ta phong hãn làm một sư trưởng!"

Bảo Đức đã sớm tìm chỗ ngồi xuống, tự nhiên có hộ binh dâng trà. Hãn nhìn Triệu Thích đang ngồi đó mà muốn đơn phương. Trong lòng thầm nghĩ, lão tử là thổ phỉ, còn người là quan chính quy, sao lại ngu hơn cả lão tử? Trách nào thứ sáu sư đánh không lại Bạch Lang, hóa ra thổ phỉ mới là hung hãn hơn cả quan quân Bắc Dương.

"Đô đốc, hiện tại chúng ta chỉ có năm ngàn quân, đi chiêu an một vạn người. Đến lúc đó Hà Nam này, ai quyết định? Bạch Lang hay là ngài? Hơn nữa, Bạch Lang bắt được tù binh Bắc Dương, xưa nay không tha mạng. Hãn hận chúng ta thấu xương. Lại còn tự mình dựng cờ kiến quốc, muốn thành lập cái gì Đại Hán cộng hòa! Theo lời thầy ta, cái này gọi là gì?"

Triệu Thích nghiêng răng phun ra bốn chữ: "Tặc hào chi tặc!"

Bảo Đức vỗ đùi: "Đúng vậy! Loại giặc này không thể chiêu an, chỉ có đánh! Chi bằng để mười mấy đoàn quân Bắc Dương lão luyện ở Hà Nam đi đánh. Chúng ta còn có thể không tổn sức!"

Nói đến quân Bắc Dương lão luyện, Triệu Thích cũng có chút nản lòng, bọn họ hiểu quá rõ tác phong của đám quân Bắc Dương ngoài biên. Cướp

công, tranh lợi là nhất, nhưng đến khi cần phát huy tác dụng, trừ Viên Thế Khải và một vài người, thật khó có ai sai khiến được những tướng lĩnh kiêu binh này. Trong lòng hăn mắng to: "Đ*t mẹ, sớm biết ở Dự Trung, lão tử đã cho Giang Bắc quân đến, chúng nó diệt giặc thì hơn hăn thứ sáu sự!"

Trong lòng hăn đã quyết định, Hồng Uy quân của mình bất lực rồi, phải nhanh chóng viết văn bản cho tổng thống! Mời ông triệu tập quân Bắc Dương ở Hà Nam, nhanh chóng tiêu phỉ mới là thượng sách! Nếu không, tình hình ở Dự Trung sẽ ảnh hưởng đến. Bọn chúng sẽ lại mở rộng chiến tuyến đến tim gan của Giang Bắc quân!.

STT 141: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 42: ...

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc –TLT•

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 42: Thống hợp (sáu)

Ở Hà Nam, trong trận chiến trước, thiệt hại ở Dự Nam không quá nghiêm trọng. Quân Giang Bắc đánh vòng vèo, còn quân Hồng Uy của Dự Nam thì tan rã nhanh chóng. Mãi đến khi võ tướng quan ở Tín Dương được xác định, ngoại trừ đội của Trần Sơn Hà phần lớn tiến vào Hồ Bắc tác chiến, đội của Trương Chí Hạc liền hướng nam, nắm giữ toàn bộ Dự Nam. Hiện tại, đệ nhất sư lục quân An Huy toàn sư đều được điều đến Dự Nam, đảm nhận nhiệm vụ phòng thủ.

Nơi này cũng là địa bàn duy nhất không phổ biến chính sách tự trị theo hệ thống Giang Bắc. Bởi vì bảo trại san sát, thổ phỉ hoành hành. Nếu không dẹp yên mảnh đất này, thiết lập một trật tự địa phương hợp lý, thì việc tự trị chỉ là nói suông. Tuyệt đối chỉ có thể hợp pháp hóa cho đám thổ phỉ, khiến Hà Nam trở thành một mớ hỗn độn.

Trương Chí Hạc còn chưa kịp rửa bụi đường, đã bắt đầu tiêu phí ở Dự Nam. Hắn nhận được mệnh lệnh tử thần từ Mưa Thần, không được chiêu an, chỉ cho phép chúng tước vũ khí về nhà. Cổ văn thư sửa đổi được ban hành. Kẻ nào không chịu tước vũ khí, không chịu đầu hàng, chỉ có con đường chết.

Thực tế tiến hành mới biết khó khăn đến nhường nào. Bọn họ là khách quân mới đến Dự Nam, để phòng bị Bắc Quân, lại phải giữ lại một bộ phận ở chính diện. Bộ đội cơ động dùng để tiêu phi chỉ hơn một đoàn, địa hình xa lạ, dân tình hung hãn, ngoài huyện thành, bộ đội xuất động tiêu phi gần như là lao vào chỗ chết. Từng cái bảo trại san sát bốn phía đều là địch ta lẫn lộn.

Thì ra, đội của Trương Chí Hạc đã dùng hai đoàn quân đánh thẳng vào Dự Trung, vì chọn lựa chính sách mua chuộc với các bảo trại ven đường, cảm thấy hành động tự do rất lớn, tin tức cũng linh thông. Hai đoàn quân này đã làm náo loạn Hà Nam. Hiện tại, quay sang đối đầu với đám thổ phi Dự Nam, quả thực vô cùng tốn sức. Trong trận chiến trước, toàn đội của Trương Chí Hạc thương vong chỉ hơn bốn trăm người, hiện tại tiêu phi một tháng, thương vong mất tích cũng đạt đến con số này. Còn ném đi hơn hai trăm khẩu súng. Bị bộ Tổng tham mưu của quân Giang Bắc khiển trách nhiều lần. Hồ Bắc cũng chỉ giữ lại một lão sư tả hữu bộ đội. Trần Sơn Hà ở đó an trí đầu vào đây, dưới sự phối hợp của những người thuộc đảng Lương Hồ lập hiến, rất nhanh đã thiết lập trật tự Hồ Bắc, chính sách tự trị phổ biến thuận lợi, bộ đội cũng được mở rộng. So sánh với hãn, với một sư bộ đội kinh doanh Dự Nam, lại thành ra như thế này. Khó trách bộ Tổng tham mưu quân Giang Bắc nổi giận.

Trương Chí Hạc lại là người cực kỳ mạnh mẽ, hãn thấy, chính sách tiêu phi của Mưa Thần có lẽ không đúng thời điểm. Lúc này, Hà Nam vẫn là khu vực quân sự, đám thổ phi này cũng không phải là không có giá trị để chiêu mộ. Một mặt muốn dẹp sạch bọn chúng, điều này nói thì dễ, nhưng mấy chục năm Hà Nam đã gặp nạn trộm cướp, một sư của hãn trong thời gian ngắn ngủi có thể giải quyết hết thổ phi Dự Nam sao? Số lượng thổ phi còn vượt xa quân số của sư đoàn hãn! Chỉ khi cả nước ổn định, không có ngoại địch kiềm chế, mới có thể điều động trọng binh giải quyết những vấn đề này. Hiện tại, đối diện là quân Bắc Dương, xung đột nhỏ không ngày nào

không có. Bọn thổ phỉ Dự Nam còn được Triệu Thích ngấm ngầm hoặc công khai ủng hộ. Hiện tại, đem một sư của mình hoàn toàn lao vào việc tiêu phỉ này. Không chỉ làm lãng phí bộ đội đã chiến cần thiết. Mà chắc chắn cũng không có kết quả tốt!

Nhưng đây đã là chính sách cố định của Mưa Thần, bộ Tổng tham mưu cũng cho rằng hai mươi vạn quân Bắc Dương đã bị đánh bại, thổ phỉ Dự Nam thì là gì? Mỗi ngày chỉ là điện báo công văn đốc thúc. Thậm chí còn hạn định phải quét sạch nạn trộm cướp ở Dự Nam trong năm 1912. Hãn cũng chỉ có thể cố gắng hết sức, nghe theo thiên mệnh, cần rằng chống đỡ ở nơi này.

Gần đây, quân Bạch Lang nổi dậy ở Dự Trung, hãn cũng biết tin tức. Biết quân Bạch Lang náo loạn rất lớn, Dự Trung vốn có hai ba đoàn quân của sư thứ 6 trấn thủ, hiện tại cũng không đứng vững. Hiện tại, hãn lo lắng nhất là đám thổ phỉ Dự Nam hợp lưu. Đến lúc đó, Dự Nam sẽ hoàn toàn thối nát! Toàn bộ trọng tướng phụ trách kinh doanh Dự Nam, chỉ có thể gói ghém trở về Từ Châu, chịu sự phán xét của quân pháp.

Sóng to gió lớn đều đã trải qua, chẳng lẽ lại lật thuyền ở Dự Nam? Trương Chí Hạc tuyệt đối không cam tâm. Hãn liều mạng chỉ trích bộ Tổng tham mưu vì đã tự tiện điều chỉnh kế hoạch cố định, quyết định đình chỉ tiêu phỉ quy mô lớn ở Dự Nam. Tất cả bộ đội đều tập trung đến biên giới Dự Trung, khống chế các yếu điểm và con đường. Chống quân Bạch Lang chạy trốn vào Dự Nam. Hãn luôn nghĩ, ta là chỉ huy tiền tuyến. Ta hiểu rõ tình hình nhất, ta phải chịu trách nhiệm với toàn cục! Còn những chuyện khác, nghe theo thiên mệnh. Bản thân mình điều chỉnh bố trí như vậy. Nếu vẫn để quân Bạch Lang chạy trốn đến Dự Nam, không cần bộ quân pháp đến điều tra, bản thân hãn sẽ chuẩn bị đi báo cáo.

Đại địa Dự Nam sương khói cuồn cuộn, khiến chiến tướng trẻ tuổi xuất thân từ phó quan của Mưa Thần vô cùng lo lắng, nhưng hãn vẫn quyết định

dứt khoát đối mặt. Bản thân là một trong mười hai chấp ủy của Thanh quân, nhất định phải làm gương mẫu.

Mà lúc này, ở trong bộ đội tuyển đầu của quân Bắc Dương tụ tập ở bộ và bắc bộ Hà Nam, các đội trưởng cũng rồi tung lên, cuối cùng quyết định tổ chức hội nghị ở Trịnh Châu. Dự Trung hiện tại đang đối mặt với tuyển đầu của quân Giang Bắc, toàn bộ Hà Nam có năm sư cốt cán của quân Bắc Dương, trong đó ba sư đã là trọng điểm của đại cục Bắc Dương.

Quân Bạch Lang nổi dậy ở Dự Trung không ngờ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy! Nam Dương trấn thủ, một tên béo tốt đã bỏ chức đi Trịnh Châu cầu cứu, chạy nhanh chóng, hơn hai đoàn quân chính quy đóng quân, đoàn của Trương Kính Nghiêu bị đánh tan tác. Một đoàn khác chạy còn nhanh hơn thỏ. Hiện tại, một vùng Nam Dương, Lỗ Sơn, Giáp huyện, Bảo Phong, đã hoàn toàn thành thiên hạ của quân Bạch Lang, thổ phỉ các nơi nhao nhao đến hợp lưu, ngoại trừ Lục Lâm ở Dự Tây có giao tình với Triệu Thích, ước thúc không đi nhập bọn, hiện tại thổ phỉ Dự Trung, thế mà cũng tập kết đại đội trung đội xây dựng chế độ, khoảng một vạn năm, sáu ngàn người, súng ống đầy đủ, lại nhiều là những kẻ liều mạng. Hơn nữa, đám thổ phỉ này còn là trộm cướp mà Bắc Dương kiêng kỵ nhất! Ban bố hịch văn có nhiều lời lẽ không khách khí với Viên Thế Khải. Thậm chí còn tuyên bố muốn mở lại đại Hán chi thiên! Bắc Dương thật sự đã hết thời, cho nên mới gặp phải những sóng gió không ngừng này.

Cho nên, khi các tướng Bắc Dương nối đuôi nhau đi vào hội trường tổng đốc nha môn của Triệu Thích ở Trịnh Châu, ai nấy đều mang vẻ mặt nặng nề. Ngày thường, những tướng lĩnh này cùng nhau lăn lộn từ trong doanh trại ra, gặp mặt thích nhất là đùa giỡn một hồi. Hiện tại, trước tiên đã ăn một trận đại bại trong tay Mưa Thần, sau đó Hà Nam lại náo loạn loại tội phạm mà trong lịch sử Bắc Dương chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy.

Tâm tình của mỗi người đều không tốt, gặp mặt cũng chỉ gật đầu. Sau đó nhao nhao ngồi xuống.

Triệu Thích xem như đô đốc, lại là địa chủ, tự nhiên ngồi ở vị trí chủ vị. Nhìn sư trưởng sư thứ 6, Đỗ Tiếp Nguyên, sư trưởng sư thứ 4, Dương Thiện Đức, sư trưởng sư thứ, Hà Tông Sen, cùng với những người đi theo đều trầm mặt ngồi xuống. Cũng không khách khí. Từ tay lính hộ vệ nhận lấy một cái kẹp công văn, mở ra sau khi hướng mấy vị sư trưởng dương một chút: “Các vị lão ca, đại gia ở Bắc Dương tư cách đều hơn huynh đệ rất nhiều, trong lòng huynh đệ, thật sự coi các vị như đại ca thân thiết. Các vị hiện tại đóng quân ở Hà Nam. Phòng bị Giang Bắc, huynh đệ tận lực ứng phó với địa bàn tàn phá này. Các nơi muốn thiếu, chỉ cần các vị lão ca mở miệng, huynh đệ từ trước đến nay đều là rút lui người một nhà ủy cho các vị lão ca nhân tuyển. Huynh đệ tự hỏi đối với các vị lão ca là không có gì để nói!”.

Lời nói này của hắn, bên cạnh Bảo Đức Toàn cũng liên tục gật đầu: “Chúng ta tận lực ứng phó với các vị, ngay cả Hồng Uy quân của mình hiện tại cũng không có tiền bổ sung, thật sự là khuất mình theo người đến cực điểm. Triệu đô đốc làm được đến bây giờ không còn gì để nói, đại gia cũng nên nhìn vào trong mắt.”

Triệu Thích vừa dứt lời, dường như cảm xúc dâng trào, giơ lên chông điện văn trong tay: "... Thật là 'bạch lang' cướp bóc, vậy mà lại xảy ra ngay tại nơi đóng quân của mấy vạn hùng binh Bắc Dương ta ở Hà Nam, náo loạn thành cục diện này! Ta là Dự đốc, Tổng thống còn đích thân gửi điện báo trách cứ. Thật là... Lão già này! Hà Nam hiện giờ là nơi trọng yếu nhất của chúng ta, chủ lực của Giang Bắc quân đang đối mặt với nơi này. Tình thế hiện tại lại tan tác, rối ren! Mười huyện, không họ Viên cũng không họ Vũ, toàn bộ đều theo giặc! Ta, cái đô đốc này, e là phải bị cách chức. Không còn gì để nói! Nhưng vì đại cục Bắc Dương, huynh đệ và các vị lão ca

không thể không suy nghĩ thêm. Bắc Dương chính là thân gia tính mạng của chúng ta! Huynh đệ còn tại vị trí này một ngày, thì một ngày phải gánh vác trách nhiệm. Nhưng vẫn phải dựa vào các vị lão ca. Mong các vị đưa ra kế sách, huynh đệ ở đây xin cảm ơn mọi người!"

Triệu Thích cũng thật biết buông bỏ tư thái, rời khỏi ghế, hướng về mấy vị đại tướng Bắc Dương cúi đầu thật sâu. Nửa ngày không chịu ngẩng lên. Các tướng lĩnh thấy vậy cũng vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, đỡ hân dật. Nhìn Triệu Thích, trong mắt đã ngấn lệ.

Những người này ban đầu đều không mấy thân thiết với Triệu Thích. Thầm nghĩ, người là một tướng lĩnh vũ lực bên ngoài Bắc Dương, vậy mà lại thống lĩnh một tỉnh lớn. Chúng ta mới chỉ là sư trưởng thôi. Ở Hà Nam, hẳn muốn chiếm đa số. Hiện tại nào đến nước này, quả thực là lúc đại gia nên đồng tâm hiệp lực. Mọi người đều khuyên nhủ.

"Chu nhân, sao lại nói vậy? Hà Nam nơi này dù sao vẫn là do người chủ trì đại cục! Chúng ta cùng nhau làm cho tốt, như vậy mọi người đều tốt!"

"Chu nhân đại ca, người là lão quân vụ Hà Nam, chúng ta toàn lực ủng hộ người! 'Bạch lang' tuy hung hãn. Nhưng chúng ta cũng không phải là ăn chay! Quốc nạn trước mắt, chúng ta càng phải đồng tâm hiệp lực. Cứ nói đi, muốn huynh đệ làm gì, cứ mở miệng!"

"Ai, đều là do đám bộ đội bất tranh khí của Sư 6 ta, huynh đệ hồ thẹn quá! Cục diện này Tổng thống cũng có điện báo đến mắng ta. Huynh đệ cùng Chu nhân người cùng chung hoạn nạn! Muốn bộ đội chúng ta làm gì, Chu nhân lão ca cứ mở miệng!"

Nhìn thấy thái độ của các tướng Bắc Dương, Triệu Thích cũng cảm thấy cuộc họp này bước đầu coi như thành công. Nhưng về việc chỉ huy họ, vẫn chưa đưa ra quyết định. Thì ra, các quân tác chiến, vì bị đánh tan tã, có vì

chiến sự kết thúc mà điều chỉnh, tất cả các tư lệnh quân tác chiến đều đã bị xóa bỏ. Hiện tại làm sao thống nhất chỉ huy hành động quân sự ở Hà Nam, lại là một vấn đề nhức đầu nhất. Chờ hẳn đưa ra vấn đề này, quả nhiên im lặng một hồi lâu, tất cả mọi người đều ngoài miệng ủng hộ Triệu Thích thống nhất chỉ huy các bộ đội.

Triệu Thích và đại tướng Bảo Đức trong lòng đều hiểu, mong muốn họ có thể chỉ huy những đại gia này, kiếp này là vô vọng. Mọi người ồn ào một hồi, ngồi ở đó là gì tông sen và Đỗ Tiếp Nguyên, người có tư cách lão làng nhất. Hiện tại bộ đội Hà Nam lại lấy bộ đội của Đỗ Tiếp Nguyên đầy đủ nhất, miễn cưỡng để Đỗ Tiếp Nguyên ủng hộ ra chỉ huy, nắm giữ toàn bộ hành động quân sự ở Hà Nam, đồng thời chuẩn bị báo cáo lên Tổng thống phủ và đại bản doanh để lập hồ sơ. Đồng thời tiếp tục xin viện binh và lương bổng để ứng phó.

Bắc Kinh tuy biết nạn cướp bóc nghiêm trọng, nhưng không biết nghiêm trọng đến mức này, không phải chỉ một sư có thể giải quyết. Vô cùng cần thiết phải thành lập một bộ chỉ huy thống nhất. Họ tự mình thương nghị thành lập Hà Nam tiểu phi bộ tư lệnh, coi như là 'tiền trạm hậu tẩu'. Khó khăn lắm mới làm rõ hệ thống chỉ huy, phía dưới liền nên thương nghị hành động quân sự cụ thể. Lúc này càng là từng người lộ vẻ khó xử.

Hiện tại các sư đều đang bổ sung chỉnh đốn, Hồng Uy quân cũng nguyên khí đại thương, ai không biết binh là căn bản vinh hoa phú quý của mình? 'Bạch lang quân' hiện tại đang là lúc nhuệ khí dâng cao. Các sư Bắc Dương cũng không phải là không có thực lực đánh với bọn chúng một trận. Nhưng nếu tiến công, 'bạch lang quân' đến đi như gió, địa hình quen thuộc, rất dễ bị thiệt hại. Thương nghị tới thương nghị lui. Quyết định cuối cùng vẫn là dọc theo sông Sa Hà bố trí quân đội trú đóng, giữ vững mấy cửa ải hiểm yếu thông đến Dự Bắc và Dự Tây. Chậm rãi xem xét tình hình thay đổi.

Tham mưu trưởng Lý Khuê Nguyên của gò tông sen nói, mọi người đều cho rằng rất xác đáng: "Bộ đội 'bach lang' hiện tại đã có gần hai vạn người, địa bàn mười mấy huyện giữa sông Hoài và Sa Hà, chúng ta coi như hiện tại nhường cho bọn chúng thì sao? Với địa phương nhỏ hẹp như vậy, làm sao nuôi nổi nhiều giặc cướp thành tính? Tự nhiên chúng sẽ tìm đường ra. Không phải hướng bắc, chính là đi về phía nam. Muốn chạy trốn Thiểm Tây cũng phải đi về phía bắc hoặc phía nam trước. Chúng ta hiện tại tiến công, thực lực tiểu phi là không đủ. Nhưng dọc theo Sa Hà trấn giữ, ta tin việc này vẫn làm được. Mục tiêu của chúng ta là không cho 'bach lang' lan tràn về phía chúng ta! Để bọn chúng tìm đến Giang Bắc quân mà xui xẻo! Xem xem 'mưa thần' ứng phó với thổ phi như thế nào!"

Một lời vừa dứt, lập tức ngồi đầy người tán thưởng. Đem Lý Khuê Nguyên thối phòng lên như Trương Lương tại thế, Gia Cát phục sinh vậy. Triệu Thích ngồi ở vị trí phía trước càng cười đến tựa như hoa. Tất cả mọi người đều là những lão quân vụ lão luyện. Biện pháp này ai cảm thấy không ổn? Kẻ gặp lửa bỏ tay người cũng không tính. Nên gọi là 'họa thủy nam dẫn'. Hiện tại quân Bắc Dương cố thủ một tuyến sông Sa Hà, bộ đội điều chỉnh không lớn, cũng có lòng tin nhất định. Ngoại trừ việc từ bỏ những huyện muốn Viên Thế Khải gặt đầu, những thứ khác đều là lựa chọn tốt nhất của quân Bắc Dương ở Hà Nam hiện tại.

Cuối cùng vẫn là Triệu Thích và Đổ Tiếp Nguyên đánh nhịp: "Cứ theo ý của lão ca tinh đấu mà làm! Có gì trách nhiệm, hai người chúng ta đều gánh vác! Căn cứ vào tình trạng hiện tại của các sư, Sư 1, Sư 2 thủ một tuyến sông, nơi đó là trọng điểm của trọng điểm của 'bach lang quân'. Lại lấy lữ cũ của Sư 7 tăng cường. Trong đoạn Sa Hà lấy chủ lực Sư 6 trú đóng. Đoạn đông Sa Hà là lữ B của Sư 7. Mà Sư 4 toàn bộ cùng Hồng Uy quân coi như tổng đội dự bị, tùy thời chuẩn bị viện binh ứng cứu các phương. Nếu ai để 'bach lang quân' chạy về phía bắc, quân pháp xử lý không khoan hồng!"

Cuộc họp này tuy là các tướng Bắc Dương tự mình tổ chức thương nghị, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy so với kế hoạch mà đại bản doanh đã định ra trong hội chiến khi đó, còn cao minh hơn. Mọi người đều là tìm hiểu tình hình, cùng chung một con thuyền. Coi như trước nay chưa từng có đồng tâm hiệp lực. Bố trí quân đội cũng coi là nhân địa thích hợp. Thậm chí còn tự tin hơn rất nhiều so với lúc hội chiến. Đợi đến khi tiễn mấy vị đại tướng ra khỏi nha môn tổng đốc, Triệu Thích quay đầu hỏi Bảo Đức toàn bên cạnh: "Lão Bảo, người thấy thế nào?"

Bảo Đức toàn cũng thấy tinh thần thoải mái hơn rất nhiều so với trước hội nghị: "Đô đốc, ta thấy chỉ cần bố trí như vậy, vấn đề của chúng ta không lớn! Nửa Hà Nam là có thể bảo toàn, nếu lại có thể cho Giang Bắc quân thêm chút phiền toái, đó là công lao của chúng ta! Nếu 'bạch lang' bọn chúng thực sự phá vỡ phòng tuyến của Giang Bắc quân ở Dự Nam, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội!"

Triệu Thích gật đầu thật mạnh: "Người nói rất đúng! Lão Bảo, chúng ta ở Dự Nam, trong đám lục lâm kia cũng có chút lực lượng có thể lợi dụng, người tranh thủ thời gian liên hệ, vô luận thế nào, chúng ta phải dẫn 'bạch lang quân' về phía nam!"

'Mưa thần' hiện tại tâm tư hoàn toàn không đặt ở 'bạch lang quân'. Trương Chí Hạc không phải là không phát hiện báo cáo tình hình ở Dự Trung. Nhưng đó dù sao cũng là chuyện xảy ra trên địa bàn Bắc Dương. Hơn nữa, hiện tại hội nghị Từ Châu đang giằng co. Đây là việc hãn quan tâm nhất hiện tại. Mặc dù hãn không trực tiếp có mặt dự bị hội nghị, bởi vì những người ngồi đó không có tư cách ngang hàng với hãn để thảo luận! Nhưng mỗi ngày đưa đến bàn hãn những kỷ yếu và ghi chép thảo luận đều dày cả thước. Căn cứ vào ý kiến của các tỉnh, còn phải không ngừng điều chỉnh bố trí của mình. Thì ra, trong mắt hãn, với dư uy chiến thắng của mình, hãn là rất thuận lợi trong việc thống nhất phương nam. Vậy mà lại

khó khăn hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Nam mới một ngày chưa ổn định, hẳn không thể thoát ra tiến về phương bắc, đại biểu Giang Bắc và toàn bộ đại biểu phương nam, sự khác biệt có thể rất lớn a!

Hắn còn đánh giá thấp quyết tâm bảo vệ lợi ích của các tỉnh. Trước đây, nhờ duyên cớ trùng hợp, lại gặp phải Lý Cháy Mạnh, một tên đồ đốc vô lại, một lần hành động che giấu toàn bộ Giang Tây, e là khó mà gặp lại.

Trong hội nghị, những vấn đề dây dưa không thể giải quyết, Mưa Thần quyết định tạm thời nhượng bộ. Tổng tham mưu liên hợp bộ vẫn được thành lập, nhưng các tỉnh chỉ cử đại biểu tham gia. Vấn đề tranh chấp quân sự giữa các tỉnh sẽ được cân nhắc. Về quân đội các tỉnh, Giang Bắc cũng không còn hạn chế một cách cứng nhắc.

Truyện mới nhất được đăng tải trên 69 sách a!

Chính sách tự trị địa phương của Giang Bắc, vốn dự định phổ biến ở các tỉnh, hiện tại chỉ có Hồ Nam là vẫn thi hành. Các tỉnh khác sẽ căn cứ tình hình của mình mà sắp xếp. Tuy nhiên, hàng hóa sản xuất của Giang Bắc, nếu đã nộp thuế thống nhất, các tỉnh tuyệt đối không được phép rút lại. Hàng năm, Giang Bắc sẽ trích ra tám triệu nguyên từ thuế để thành lập quỹ ngân sách, hỗ trợ tài chính cho các tỉnh.

Giang Bắc phát hành tiền mặt ngân hàng khôi phục, ở phương Nam phải được lưu thông toàn bộ, không được phép hạn chế. Ngân hàng các tỉnh phải thực hiện phát hành tiền mặt ngân hàng khôi phục. Đây là điều Mưa Thần kiên quyết, hẳn cũng muốn các tỉnh phương Nam chia sẻ gánh nặng quân phí.

Về chính phủ lâm thời phương Nam và tổng tham nghị hội lâm thời phương Nam, Mưa Thần bằng lòng từ bỏ hạng nhất, nhưng kiên trì hạng hai. Hiện tại, muốn các tỉnh phương Nam phục tùng sự lãnh đạo của mình

là điều không dễ. Nhưng với ảnh hưởng hiện tại của Giang Bắc, việc nắm giữ hoàn toàn lực lượng tuyến cử của phương Nam trong tay mình, thì không phải là không thể.

Sau một phen nỗ lực, tháng mười một cũng sắp đến cuối. Mưa Thần, ngoài việc có được chút lợi ích về danh nghĩa và kinh tế, lại toàn diện nhượng bộ cho các tỉnh phương Nam về mặt thực chất. Giấc mộng thống nhất của hãn không hề suôn sẻ. Tất cả, có lẽ phải đợi đến khi hãn hoàn toàn đánh bại Bắc Dương mới có thể thực sự bắt đầu.

Tuy nhiên, lần này Mưa Thần lên tiếng kêu gọi, các tỉnh phương Nam hưởng ứng, bằng lòng ngồi lại bàn bạc về vấn đề thống nhất phương Nam, đã là một thành công lớn. Hơn nữa, lần này, dưới sự ủng hộ của Mưa Thần và Tưởng Bách Lý, không khí cùng nhau hiệp thương giải quyết quốc sự giữa các tỉnh mạnh và yếu vẫn được duy trì, rất được lòng người. Cũng bởi hai điều này, Mưa Thần không hề cảm thấy chán nản. Mọi việc đều phải làm từng bước. Công việc hiện tại là đặt nền móng cho tương lai. Hãn đôi khi còn cảm thấy mình đi quá thuận lợi. Mà chiến trường mới vẫn đang chờ đợi phía trước. Thời gian không chờ đợi ai.

Mưa Thần ngồi ngay ngắn trong phòng làm việc, cẩn thận cân nhắc báo cáo ngày mai trong hội nghị chính thức, cùng với những quyết nghị sắp được thông qua trong đại hội sắp tới. Bản thảo quyết nghị này đã được thư ký viết mấy bản, đồng thời tổng hợp ý kiến sửa đổi của các tỉnh, không thể lơ là. Tiếng nói của phương Nam, nên được thể hiện đầy đủ trong quyết nghị này.

Hãn vừa viết vừa dừng bút suy nghĩ. Đôi khi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại đã là mùa đông thứ hai kể từ khi hãn đến thế giới này. Cha mẹ hãn, ở thế giới cũ vẫn khỏe chứ? Nếu họ biết hãn ở đây đã trở thành nhân vật có thể quyết định vận mệnh quốc gia, không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào. Nhưng hãn, lại không thể gặp lại họ. Vận mệnh quả là kỳ diệu, cho người

rất nhiều, cũng lấy đi rất nhiều. Hắn không còn khả năng cùng một đám bạn bè ăn uống vui vẻ, lại ngăm nhìn nụ cười dịu dàng của bạn gái bên cạnh. Bây giờ hắn đang đi trên con đường mà toàn bộ tâm tư và tinh lực đều đổ vào, nhưng chưa chắc đã thành công. Với vận mệnh như vậy, hắn không những chấp nhận, mà dường như còn thích thú.

Cửa khẽ gõ, mới khiến Mưa Thần đang mơ màng bị đánh thức. Vào lúc này, dám đến làm phiền hắn, chắc chắn là chuyện lớn. Mưa Thần cất giọng: "Vào!"

Cửa mở ra, phó quan trưởng phòng gồm Định Khó đứng nghiêm ở cửa: "Báo cáo tư lệnh, ngày mai tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, Bách tiên sinh, cùng một nhóm bạn bè nước ngoài đã đến duyệt làm thự. Tư lệnh có cần tiếp kiến họ ngay không?"

Mưa Thần xoa xoa mặt, đêm đọc công văn, lúc này thực sự rất mệt mỏi: "Đương nhiên! Tiếp kiến ngay! Sai người chuẩn bị nước nóng cho ta, ta tỉnh táo một chút rồi ra ngoài."

Gồm Định Khó đáp ứng, vẫn đứng ở cửa: "Tư lệnh, ngài thực sự quá vất vả. mấy ngày nay mỗi ngày ngủ không đến bốn tiếng, ngài là trụ cột của Giang Bắc, thiếu ăn thiếu ngủ lâu dài không được."

Mưa Thần nghe hắn nói chân thành, cười nói: "Ta cũng không phải Gia Cát Lượng, yên tâm, không dễ sụp đổ vậy đâu. Hiện tại thế cục thay đổi từng ngày, ta có thể nghỉ ngơi được sao? Vì mục tiêu trong lòng, chút vất vả này còn không chịu được, còn nói gì làm đại sự? Định Khó, người cũng đừng ham an nhàn! Hưởng thụ thời gian không phải là bây giờ!".

STT 142: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 43: Bạch Lang gặp cướp

Hiện nay, các đại biểu của cường quốc Trung Hoa, cũng chính là những công sứ, tổng lãnh sự, thương vụ lãnh sự, cùng với các nhóm lãnh sự quán phân bố từ Bắc Kinh đến các cảng biển thông thương, cùng với các quan chức quân sự trú đóng tại Hoa Quốc, thậm chí là các chuyên gia nghiên cứu về vấn đề phương Đông của các cường quốc. Ai nấy đều mở to mắt nhìn kỳ tích mưa thần quật khởi ở Viễn Đông. Mặc dù chiến công của hãn trong một năm qua có thể nói là truyền kỳ. Nhưng phần lớn trong số bọn họ đều cho rằng đây chẳng qua là một tên quân phiệt trẻ tuổi nhất thời nổi hứng, mặc dù biết dùng những danh từ mỹ miều để tô điểm cho con đường tranh đoạt quyền lực đầy máu tanh của mình. Nhưng hãn đã thoát thai từ một quốc gia lạc hậu, vậy thì kiến thức và những việc hãn có thể làm được cuối cùng, chẳng phải vẫn là những kết cục theo kiểu phương Đông hay sao? Quyền lực, nội chiến, thối nát, máu tanh, cuối cùng lại bắt đầu một vòng lần quần mới.

Trong quá trình quật khởi ngăn ngui của tên quân phiệt trẻ tuổi này, điều mà bọn họ quan tâm nhất chính là làm sao để bảo đảm lợi ích của mình không bị tổn hại trong sự rung chuyển của quốc gia phương Đông này. Trong mắt của phần lớn các quốc gia phương Tây, quốc gia già nua ở Viễn Đông này hiện tại không có giá trị quá quan trọng. Vào thời điểm này, ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào tình hình ngày càng căng thẳng ở châu

Âu. Ngay cả đế quốc Anh, trước kia luôn có tiếng nói lớn nhất về vấn đề Hoa Quốc, gần đây cũng dần trở nên tiêu cực. Chỉ có công sứ Chu vẫn đang phát huy ảnh hưởng cá nhân của mình. Nhưng nhìn chung, trong vòng giảng co Nam Bắc mới này, họ vẫn giữ thái độ trung lập đáng quý. Bọn họ tin chắc rằng, bất luận ai cuối cùng nắm giữ chính quyền, cũng không dám khiêu chiến quyền uy của các cường quốc và lợi ích của họ ở Viễn Đông. Bọn họ chỉ cần với ánh mắt lạnh lùng mà thương hại nhìn những thế lực lên xuống ở Viễn Đông tự tàn sát lẫn nhau, rồi thêm vào một vài bình luận cay nghiệt mà thôi.

Mặt khác, vẫn còn một số ít quốc gia, họ mơ hồ cảm nhận được sự quật khởi của mưa thần sẽ mang đến những thay đổi cho quốc gia này, có lẽ còn có sự thay đổi sâu sắc trong cục diện chính trị Viễn Đông. Hoặc là đơn thuần chỉ là dã tâm đối với quốc gia này. Vào thời điểm biến động này, họ tăng cường đầu tư tinh lực vào quốc gia này, thậm chí còn có những âm mưu lớn.

Mưa thần tươi cười hơn hở đi tới phòng khách chính thức của tuần duyệt làm thự, bình thường hẳn đều gặp khách trong phòng khách nhỏ của mình. Đại sảnh cao rộng này quả thật hiếm khi được dùng đến. Trên mặt hần hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi vì thức trắng đêm qua, làm việc suốt đêm. Dáng vẻ đi đường cũng vô cùng phấn chấn. Chỉ có gổm định bên cạnh hần mới biết, chút tinh lực này của hần, đều là dùng khăn nóng lau mồ hôi trên người mà gạt ra. Vị tư lệnh trẻ tuổi này, thật sự là quá bận rộn và quá khổ cực.

Trong phòng khách tiếp khách, có mười người phương Tây đang ngồi, có người mặc trang phục chính thức, có người lại giống một phóng viên. Mặc trang phục thợ săn, bên cạnh còn đặt những túi lớn túi nhỏ. Nhìn thấy mưa thần tiến vào, tất cả mọi người đều đứng dậy liên tục. Mọi người đều

vô cùng tò mò đánh giá vị quân nhân trẻ tuổi, người thực sự đã làm chấn động toàn bộ Viễn Đông này.

Trên người hắn là bộ quân trang mộc mạc, nụ cười hòa ái, cử chỉ không hề làm bộ làm tịch. Thần thái không kiêu ngạo không tự ti. Khác hẳn với những người đối với người phương Tây thì cứng nhắc, hoặc là cố tình làm ra vẻ, hoặc là lại cúi gập người quá đáng. Màn biểu diễn này của mưa thần, gần như đã chiếm được cảm tình của cả sảnh đường. Những người phương Tây này mặc dù không kêu ra tiếng, nhưng trong lòng đều cảm thấy sáng bừng. Phong thái của vị quân phiệt trẻ tuổi này quả nhiên khác biệt với những quân nhân Bắc Dương kia!

Kho Bách đang nghiêng người nghỉ ngơi ở đó, hậu duệ Scotland này. Trong bộ ngoại giao cũng không phải là con cháu danh gia gì, có được vị trí này, tất cả đều nhờ vào sự cố gắng của bản thân. Trong một năm qua, nhờ vào mối quan hệ tốt đẹp với mưa thần, vốn liếng và thế lực của Mỹ ở khu vực Trường Giang càng ngày càng thâm thấu sâu rộng. Hơn nữa chính sách tự trị của mưa thần và chính sách mở cửa của Giang Bắc. Ở trong nước Mỹ cũng có danh tiếng rất cao. Bộ ngoại giao đương nhiên là gán công lao này cho hắn, cho rằng hắn có ảnh hưởng rất lớn, rất kiểu Mỹ đối với vị thực lực phái trẻ tuổi ở Viễn Đông này. Chứ không phải công sứ Lâm Đức tiên sinh, người chỉ có thể tổ chức tiệc trà xã giao ở Bắc Kinh xa xôi, hiện tại đã có tin đồn rằng hắn sắp tiếp nhận vị trí công sứ Trung Quốc. Tương lai chờ chính thức công nhận dân quốc, Mỹ cũng rất có ý định nâng cấp ngoại giao. Vậy thì hắn sẽ là đại sứ Trung Quốc, chuyện đương nhiên. Hắn, một con cháu nhà nông ở bờ biển Đông Hải năm xưa, cuối cùng cũng đã đến ngày hôm nay!

Thấy mưa thần tiến vào, hắn cũng mỉm cười đứng dậy, hướng về mưa thần làm một kiểu quân lễ kiểu Mỹ. Mưa thần quả nhiên bỏ qua những người khác, cười nói với hắn: "Bạn của tôi, hôm nay có thể gặp được anh.

Thật sự không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng vui mừng của tôi lúc này..."

Hai người dùng sức nắm tay, Kho Bách nháy mắt với mưa thần: "Chuyện chúng ta không biết, chỉ có thượng đế mới biết."

Hai người cười một tiếng rồi ngồi xuống. Mưa thần vẫn giữ tư thế ngay ngắn, chờ Kho Bách giới thiệu những người phương Tây này với hắn. Kho Bách quả nhiên chỉ lần lượt giới thiệu họ với mưa thần. Mưa thần đều gật đầu chào hỏi. Những người này phần lớn là nhân vật trong giới báo chí phương Tây. Thì ra phần lớn là trú tại Bắc Kinh, ngoại trừ phóng viên Trí Lý theo, người nổi tiếng là chuyên viết bài tốt cho Viên Thế Khải, không đến. Những phóng viên có ảnh hưởng trong giới báo chí Trung Quốc đều đến. Thậm chí còn có hai phóng viên của báo Thuận Thiên Nhật Bản.

Nói đến đội hình của lần đại hội xem lễ này, thì thật sự là mỏng manh, yếu ớt, ngoại trừ Tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải Kho Bách, còn có tham tán văn hóa của công sứ Anh và Pháp. Nhiệm vụ của họ chủ yếu là đến thu thập tình báo, cái gọi là xem lễ, chẳng qua chỉ là tạm thời. Nhật Bản cũng chính thức phái một người đến, nhưng lại không phải là nhân vật gì có thể lên mặt. Thái độ của các cường quốc đối với hội nghị lần này ở phương Nam, từ những người có mặt đã có thể nhìn ra rất rõ. Ngoại trừ Mỹ có chút nhiệt tình, những nước khác đều giữ khoảng cách, không ủng hộ, quan tâm cũng có giới hạn. Giang Bắc không cần đến các cường quốc về kinh tế, họ cũng mất đi một vũ khí khổng lồ chế mạnh mẽ nhất. Đối với những gì xảy ra ở Giang Bắc, họ đều biểu hiện một thái độ lãnh đạm xem xét. Thậm chí còn có chút ý trào phúng. Trong lòng họ quan tâm nhất, vẫn là việc Nam Bắc sớm ngày bắt đầu đàm phán.

Chờ sau khi giới thiệu xong một vòng, thấy những nhân vật này đều nhìn mình chằm chằm. Mưa thần hơi trầm ngâm, đã biết hôm nay họ đến đây, điều mà họ quan tâm nhất vẫn là kết quả thảo luận của hội nghị trù bị.

Có lẽ có người đã hiểu được một chút từ các đại biểu các tỉnh. Nhưng tình hình toàn diện vẫn chưa nắm được, nhiệm vụ chính của họ ngoài việc phát tin tức còn là thu thập tình báo a!

Hắn gật đầu với mọi người, mặc kệ họ có hiểu tiếng Trung hay không, cười nói: "Mọi người một đường đến đây cũng rất vất vả. Từ Châu là một nơi nhỏ bé. Không có gì để chiêu đãi các vị. Mọi người phong trần mệt mỏi chạy đến đây, cũng là biểu thị sự ủng hộ đối với hình thức hiệp thương giải quyết quốc sự của chúng ta ở phương Nam a! Đặc biệt còn có một số bạn bè đến để xem lễ, Vũ mỗ càng vô cùng cảm kích!".

Giọng nói trong trẻo mà dứt khoát, dường như mọi thứ đều biểu lộ sự tự tin của hắn đối với kết quả của hội nghị phương Nam lần này: "Ngày mai là ngày họp chính thức của đại hội. Trong cuộc họp sẽ thông qua một số hạng mục công việc đã được quyết định trong hội nghị trù bị. Huynh đệ hiện tại đang thẩm định quyết nghị này. Nội dung cụ thể mọi người ngày mai đều có thể biết. Vũ mỗ không có gì không thể nói với mọi người! Nhưng những tin tức này không công bố cho phóng viên trong nước, nếu tiết lộ cho các vị. Vũ mỗ chẳng phải là thiên vị sao? Đối với các bạn phóng viên trong và ngoài nước, Vũ mỗ từ trước đến nay đều đối xử như nhau. Hiện tại các đại biểu các tỉnh ở Từ Châu thành rất nhiều, mọi người có thể phỏng vấn một chút những đại biểu này. Vũ mỗ không thể cấm cản! Hỏi họ một chút về cảm nhận đối với hội nghị lần này. Ta có thể viết cam đoan trước cho các vị, có thể sẽ không có một đường kính thống nhất nào đâu! Vũ mỗ quản lý Giang Bắc, quan tâm quốc sự, từ trước đến nay thích nhất là những ý kiến khác biệt!"

Nghe Mưa Thần vừa dứt lời, đám ký giả đều bật cười đầy thâm ý. Bầu không khí căng thẳng nhất thời giãn ra. Không ít người tranh thủ cơ hội, lấy tập giấy nhỏ ra ghi chép, thậm chí còn ghi chú cảm tưởng cá nhân vào một vài đoạn. Ví dụ như: "Quả nhiên, lúc nào cũng thể hiện hắn là một thanh

niên tướng quân mang tư tưởng dân tộc chủ nghĩa”..... “Biết cách khoe khoang thái độ khai sáng, trong lời nói cho thấy hẳn là một vị tướng quân có kiến thức và trí tuệ ngang bằng với tiêu chuẩn của người phương Tây...” Đại loại như vậy.

Mưa Thần nhìn mọi người, vừa cười nói: “Ta biết chư vị cùng Kho Bách tiên sinh đến đây một chuyến quả là không dễ dàng. Lần này, ta thành tâm mời mọi người đến Giang Bắc tham quan. Đồng thời, cho chúng ta xin ý kiến về các chính sách đang thử nghiệm. Yên tâm, sẽ không có ai đi theo, cũng không có kiểm tra bưu điện. Chỉ mong mọi người có thể tìm hiểu về Giang Bắc. Sau khi hội nghị kết thúc, những vị bằng hữu nào muốn ở lại Giang Bắc để tham quan, ta sẽ lập tức cấp giấy tờ, thư giới thiệu, để mọi người tiện ăn ở! Mọi người còn có vấn đề gì không?”

Mọi người còn chưa kịp đặt câu hỏi, Mưa Thần đã tự mình độc diễn. Bỗng nhiên, một phóng viên, có lẽ là phóng viên của Thông tấn xã Bắc Hoa, đã coi nơi này là buổi họp báo, mở miệng bằng tiếng Trung lưu loát, còn chuẩn hơn cả giọng phổ thông pha lẫn âm địa phương của Mưa Thần. Nhìn qua, những phóng viên này đều là tinh binh cường tướng, tuyệt đối là những người thông thạo về Trung Quốc.

“Vũ Tướng quân, trước khi gặp ngài, có lẽ tôi là người đến sớm nhất. Trung Quốc có câu ngạn ngữ, ‘dậy sớm chim chóc có sâu mà ăn’. Tôi, một người đến sớm, cũng xin hỏi một chút về các vị đại phu của các tỉnh..... Đặc biệt là đại biểu Chiết Giang và Quảng Đông, họ có nhiều ý kiến về chương trình nghị sự được thảo luận trước hội nghị. Họ cho rằng Giang Bắc đang cố tình chủ đạo hội nghị này. Một số chương trình nghị sự hoàn toàn áp đặt cho các tỉnh. Những vấn đề mà họ thực sự quan tâm lại không được đưa vào chương trình nghị sự..... Ý của Tướng quân dường như là muốn lợi dụng hội nghị này để nắm giữ toàn bộ các tỉnh miền Nam. Vậy, ngài có ý kiến gì về những phản đối của các tỉnh lớn này không?”

Kho Bách và Cố Đình Nham đứng sau lưng Mưa Thần đều biến sắc. Mưa Thần lần này ra mặt chỉ là gặp gỡ mọi người, chứ không có ý định biến buổi gặp mặt thành một buổi chiêu đãi. Kho Bách còn có lời muốn nói riêng với Mưa Thần. Ai ngờ, đám ký giả này như những con thiêu thân, cứ chực chờ cơ hội.

Mưa Thần mỉm cười, ra hiệu cho Cố Đình Nham ngồi xuống, thân mình hơi nghiêng về phía phóng viên người Anh, ôn tồn nói: “Ban đầu, tôi không định trả lời bất kỳ câu hỏi nào hôm nay, bởi vì lịch trình đã được sắp xếp quá hoàn hảo. Nhưng đã như vậy, tôi cũng có thể phá lệ trả lời một câu hỏi. Lần này tổ chức hội nghị miền Nam, cũng là vì chính phủ lâm thời phương Bắc tạm thời không đủ năng lực, hiện tại gần như chỉ có thể đại diện cho lợi ích của các tỉnh phía Bắc Trường Giang. Họ chưa từng thực thi quyền thống trị hiệu quả ở miền Nam. Cũng vì sự hiểu lầm giữa hai miền Nam Bắc, đã xảy ra một vài cuộc nội chiến không may. Điều đáng buồn hơn là, giữa các tỉnh miền Nam cũng không hoàn toàn hòa bình.”

Hắn thở dài một hơi, có vẻ như những lời này đã được hắn suy nghĩ rất lâu, bây giờ nói ra quả nhiên vô cùng lưu loát. Chỉ là trong giọng nói càng thêm tha thiết.

“Đại chiến Nam Bắc vừa kết thúc, hậu quả còn chưa được giải quyết. Tình hình chính trị trong nước hỗn loạn. Chính phủ lâm thời phương Bắc đã không thể thực thi quyền trị hiệu quả. Tương lai của nước Cộng hòa, những người có kiến thức đều lo lắng, cho rằng cục diện phân liệt Nam Bắc đang ở trước mắt. Lúc này, Vũ mỗ không thể trốn tránh trách nhiệm của mình. Tổ chức hội nghị này là để cân bằng, thống nhất ý chí và tiếng nói của miền Nam. Tạm thời duy trì cục diện gần như không có chính phủ ở miền Nam hiện nay. Đồng thời, biểu thị với nhân dân trong nước rằng, chúng ta, các tỉnh miền Nam, vẫn kiên quyết ủng hộ cuộc tổng tuyển cử cuối năm, luôn hướng tới việc thành lập một chính phủ Cộng hòa chính thức!”

Trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bút máy xoạt xoạt trên tập giấy.

Mưa Thần hài lòng ngồi thẳng người, hơi ngạo nghễ ngả ra sau, dường như rất hài lòng với những gì mình vừa nói: “Chỉ cần mọi người hiểu được tôn chỉ của hội nghị này, rất nhiều vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng! Hội nghị lần này của chúng ta, cũng chỉ là một cơ cấu tạm thời của miền Nam trước cuộc tổng tuyển cử chính thức và việc thành lập chính phủ chính thức! Đừng để miền Nam rơi vào tình trạng không chính phủ thực sự vào thời điểm này, giống như tỉnh Tứ Xuyên của chúng ta hiện nay, nội chiến đánh cho tan hoang! Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Vũ mỗ chỉ có thể đưa ra một số vấn đề quan trọng nhất về quân sự và tài chính của các tỉnh miền Nam để mọi người thảo luận. Tổng hợp ý kiến của các tỉnh để hình thành quyết nghị, để mọi người tuân theo trong một thời gian ngắn. Bởi vì thời gian ngắn ngủi như vậy, nên rất nhiều vấn đề chưa được xem xét kỹ lưỡng, các tỉnh cũng có những tình huống đặc biệt. Vũ mỗ không thể —— đều cân nhắc đến, đây là lỗi của ta. Ta rất sẵn lòng thừa nhận với mọi người! Nhưng sau khi hội nghị này kết thúc, đồng thời sẽ thành lập một Hội nghị tham vấn liên tỉnh tạm thời miền Nam. Trong thời gian quá độ, các tỉnh có ý kiến gì, có thể nói ra trong hội nghị này! Vũ mỗ tuyệt đối lắng nghe!”

Hắn thu lại vẻ mặt, thực sự có khí thế, nói xong liền chống hai tay lên đầu gối, ánh mắt lấp lánh nhìn những phóng viên phương Tây đang cúi đầu ghi chép. Mấy vị tham tán văn hóa và một số bí thư cũng không nhàn rỗi, đều đang ghi chép lại câu trả lời quan trọng của Mưa Thần, người được cho là đã định ra nhạc dạo cho đại hội lần này. Một bên không ngừng tán thưởng. Nghe nói Mưa Thần này hùng biện nhất lưu ở Trung Quốc, hiện tại chỉ một câu trả lời ngắn gọn đã khiến hắn tuôn ra nhiều lời lẽ chính nghĩa hoa mỹ đến vậy. Quả thật so với vị tổng thống ở phương Bắc, người nói

chuyện với các phóng viên nước ngoài mà vẫn giữ giọng quan lại kiểu Mãn Thanh thì mạnh hơn không ít.

Cố Đinh Nham đứng lên, đi đến trước mặt Mưa Thần, hướng về phía những phóng viên vừa hoàn hồn, đang chờ đặt câu hỏi, mỉm cười nói: “Tư lệnh đã trả lời xong một câu hỏi. Lịch trình của Vũ Tư lệnh phía dưới thực sự rất bận rộn. Sau khi đại hội chính thức kết thúc vào ngày mai, sẽ có thời gian dành riêng cho các vị phóng viên, thật có lỗi!” Hắn lại gật đầu với Kho Bách ra hiệu, Mưa Thần đã tự mình xoay người đi vào phòng khách nhỏ gặp gỡ các đại biểu ngoại giao. Chỉ để lại cho các phóng viên nước ngoài một tràng thở dài bất mãn, phỏng vấn vị Vũ Tướng quân này quả nhiên thú vị hơn phỏng vấn những nhân vật chính trị ở phương Bắc nhiều.

Trong lúc quan lại Từ Châu đang tụ tập, cò kè mặc cả, so đo từng li từng tí về các vấn đề chính trị. Thì lúc này, tại một huyện nhỏ tên là Bí Dương ở phía nam Hà Nam, Trại phó Trần Bách Nguyên của doanh nhị, đệ nhất sư, lục quân An Huy, Giang Bắc quân lại đang lo lắng về vận mệnh của mình.

Bí Dương nằm ở phía bắc sông Bí, là tiền tiêu xa xôi ở phía bắc của Dự Nam, nơi Giang Bắc quân đang nắm quyền. Họ đóng quân trong một huyện nhỏ như vậy. Đối diện với họ là một bộ phận của Sư đoàn 6 Bắc Dương quân. Hiện tại, trước mặt họ đã là Bạch Lang quân thiên hạ. Tổng lão hương, Lương Lăn và con lừa, hai đại đội Bạch Lang phi khét tiếng đang tiến về phía họ.

Mà quân phòng thủ chỉ là một bộ binh cùng với một khẩu đội súng máy. Những người con em sông Đông này đã chiến đấu và đóng quân ở Hà Nam được mấy tháng. Bất kể về cuộc sống hay tâm lý đều rất khó quen. Đời sống của bách tính ở đây còn khó khăn hơn cả Giang Bắc, quả thực đáng sợ. Hắn xuất thân từ hệ thống giáo dục, là một điển hình của con cháu nhà nông trung bình.

Giang Bắc miễn trừ thuế má một năm, dân chúng cày cấy cả ngày, hiện tại không gặp thiên tai, cuộc sống ấm no không còn là vấn đề. Giang Bắc tuần duyệt làm thợ nông lâm nghiệp sản còn ở các nơi xây dựng những nông thôn uy tín xã cùng nông kỹ trạm, cũng phục vụ nông dân với giá cực thấp. Lúc nông nhàn thì ra công trường thủy lợi làm công, một năm cũng có chút tiền tiêu vật. Thời gian cứ thế từ hẹp dần rồi mở rộng. Nhưng Hà Nam mới khiến hãn hiếu thế nào là dân chúng lâm than. Cũng mới biết vì sao nơi này thổ phỉ nhiều như vậy, thật sự là không còn đường sống! Bách tính Hà Nam chịu sự áp bức tam trọng của lương thực, quân đội, quan lại và thổ phỉ, gần như đều sắp biến thành người khô. Tất cả càng khiến hãn tin chắc vào tính chính nghĩa trong sự nghiệp quân sự Giang Bắc, cùng thực hiện trách nhiệm của một quân nhân và thành viên thanh quân.

Nhưng tình hình trước mắt thực sự khiến hãn lo lắng suốt ngày. Vị trại phó trẻ tuổi, gần bằng tuổi với Mưa Thần, ngày nào cũng nhú mày. Theo tình báo, Bắc Quân đã thiết lập phòng tuyến ở Sa Hà và Người sông. Bạch Lang quân nổi dậy xong nhất thời không thể tiến lên phía Bắc, chỉ có thể đảo quanh, đám phỉ này phá hoại cực mạnh, tuyệt đối không có ý định xây dựng căn cứ. Đến đâu là ăn chơi thỏa thích, cướp bóc thả cửa. Kinh tế nông nghiệp ở các huyện yếu kém nhanh chóng bị chúng phá hoại gần hết. Bọn châu châu này ăn xong Dự Trung, lại không thể làm gì, chẳng phải rất nhanh sẽ bao phủ Dự Nam sao?

Mặc dù Bạch Lang là thủ lĩnh và Viên Thế Khải không đội trời chung, nghe nói hãn còn ném thư cho Giang Bắc quân, muốn liên hợp Giang Bắc quân cùng tạo phản lão Viên. Nhưng bây giờ đám thuộc hạ hỗn tạp dưới trướng hãn đã vượt xa khả năng khống chế. Bọn ác lang này không có mục tiêu gì, ăn uống thả cửa, dâm ô cướp bóc, sống được ngày nào hay ngày đó. Hãn ngày nào cũng lo lắng Tổng lão hương và Lương Lăn con lừa, hơn hai nghìn tên thổ phỉ, sẽ xông đến tiền tiêu trận nhỏ bé của hãn. Tư lệnh vì sao chỉ hỏi thăm tình hình Dự Nam một chút, cho chúng ta tăng viện quân thôi?

Hắn chưa từng nghĩ đây là Mưa Thần bố trí thất sách, chỉ đơn thuần cho rằng chỉ cần Mưa Thần chú ý tới tình hình Dự Nam, Vũ Tư lệnh bách chiến bách thắng nhất định có thể dẹp yên nạn cướp bóc ở Hà Nam!

Trần Bách Nguyên đi trên tường thành kiểm tra phòng ngự, dù đã khuya. Nhưng hắn không tài nào ngủ được. Nhìn những binh sĩ giản dị dưới quyền khoác áo khoác quân màu vàng không dám ngủ, chen chúc nhau dậm chân sưởi ấm. Mấy đồng củi lớn đều đã chuẩn bị sẵn, dầu lửa, diêm đều có người chuyên trông coi, chuẩn bị nhóm lửa báo tin phong hỏa. Hắn cười hài lòng, các binh sĩ thấy hắn tuần tra đều cúi chào vắn an. Có binh sĩ gan lớn, còn phàn nàn với vị trại phó trẻ tuổi yêu quân vô cùng: “Trần doanh trưởng, chúng ta khi nào mới về An Huy a! Ở đây gạo kê toàn là cát, ăn vào không có vị gì. Nếu có thể về An Huy ăn bát cơm to bằng cái bát, thêm một con cá, chết trên chiến trường cũng cam lòng.”

Trần Bách Nguyên cười nói: “Tham gia quân ngũ là hai thước rưỡi đi thiên hạ, chúng ta bốn bề ra ngoài tham gia an được quân ra ngoài được đánh trận, người ta thời gian bất quá. Bây giờ cách nhà cũng không xa, liền muốn cô vợ trẻ. Tương lai Giang Bắc quân chúng ta còn muốn đánh khắp thiên hạ nữa! Đều lên tinh thần một chút! Bọn thổ phỉ này ngay trước mặt, còn hung hãn xảo quyết hơn cả Bắc Dương quân, chúng ta thủ ở đây, chỉ cần còn một người, không thể để chúng qua được!”

Nghe Trần trại phó căn dặn như vậy, trong lòng đám binh sĩ vốn đang hùng hực khí thế đều lặng lẽ trở về vị trí chiến đấu, xạ thủ súng máy lại đang kiểm tra linh kiện máy móc. Tiếng thương xuyên vang vọng trong đêm đông Hà Nam yên tĩnh, truyền đi rất xa.

Rõ ràng là đến nửa đêm về sáng, Trần Bách Nguyên mệt mỏi, ngủ gật trên tường thành, bỗng nhiên bị binh sĩ lay tỉnh. Mới mở mắt, đã nghe thấy tiếng la hét liên hồi: “Trại phó, đại đội thổ phỉ xông lên!” Trần Bách Nguyên lập tức tỉnh táo, đột nhiên nhảy dựng lên, mấy bước đã lên chiến vị.

Nhìn xuống, trước mặt là cánh đồng hoang vu mùa đông, dưới ánh * tường thành, đại đội thổ phỉ đang đội hình tan rã hướng Bí Dương tiến đến. Trần Bách Nguyên lớn tiếng ra lệnh: “Cho đội điện báo Ngũ Cốc doanh gọi điện thoại! Đốt phong hỏa chông, nổ súng cảnh cáo bọn chúng không được tiến lên!” Hắn lau mồ hôi trên trán: “Tất cả mọi người vào trận địa! Nhân viên tạp vụ tổ chức bách tính vận chuyển đạn dược, chuẩn bị đánh trận!”

Trước kia đều là quân chính quy tìm thổ phỉ đến đánh, hiện tại thật sự là thổ phỉ đến vây quân chính quy!

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trúc (viết cách điệu)•

STT 143: Chương 3: Nhất thống con đường

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé)•

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 44: Tăng binh Hà Nam

Ngày hai mươi mốt tháng mười một, cả thành Từ Châu đều chỉnh tề trong quân phục, tinh thần phấn chấn dạy dỗ lữ quan binh. Bọn hãn bố trí cảnh giới xung quanh hội trường, khiến không khí buổi lễ càng thêm long trọng. Mỗi lính gác, ngoài việc đeo quân hiệu, còn mang theo kỷ niệm chương chiến đấu Đồng Sơn, càng làm nổi bật khí thế uy vũ.

Bên ngoài tuần duyệt làm thực tiếp khách quán Giang Bắc, các đại biểu các tỉnh đã lần lượt tiến vào. Ngoài cửa, sĩ quan đại lễ phục của Giang Bắc quân đã chờ sẵn, tươi cười nghênh đón. Phóng viên trong và ngoài nước cũng đã sớm đứng ở cổng, chờ đợi tin tức. Các đại biểu, dường như cũng muốn phô bày khí độ chính trị gia của mình, đều học theo mưa thần, bắt tay và trò chuyện với phóng viên. Đại hội này, chẳng phải là một vở kịch hay sao?

Nhưng cũng có người cảm nhận được, ở Trung Quốc, có lẽ chỉ có mưa thần mới có thể làm được điều này. Mở ra một vũ đài công khai lớn như vậy, để các tỉnh phía Nam trình bày ý kiến và ý chí của mình. Mặc dù mọi người đều biết ý đồ thực sự của mưa thần là dù dùng thủ đoạn gì cũng phải từ từ thống nhất họ lại, nhưng hãn luôn có thể tỏ ra quang minh lỗi lạc.

Lịch sử không dựa vào âm mưu để thúc đẩy, nhưng thường bị dương mưu đẩy tới. Năm giữ được điều này, chính là một chính trị gia trưởng thành phải làm.

Cố Định khó đứng trước cửa chính tuần duyệt làm thự Giang Bắc, chiếc xe ô tô Giang Tứ hào của mưa thần đã được đánh bóng sáng loáng đang chờ hẵn. Cố Định khó hôm nay cũng mặc quân phục trắng, đeo đủ loại huân chương và kỷ niệm chương. Mưa thần rất thích phát kỷ niệm chương. Mỗi lần huyết chiến hoặc thắng lợi lớn, đều sẽ phát kỷ niệm chương đặc chế cho bộ đội tham chiến. Cố Định khó là người xuất thân từ một lũy, hiện tại trên người hẵn có kỷ niệm chương Cổ Trấn, kỷ niệm chương Tiết Thành, kỷ niệm chương Nam Kinh khôi phục. Đây là niềm tự hào của hẵn, cũng là niềm tự hào của các bộ đội tham chiến Giang Bắc quân.

Cố phó quan dài, người từng trải qua trăm trận chiến, hiện tại lại cẩn thận xem xét tờ trình về hành trình của Vũ Tư lệnh hôm nay. Buổi sáng là đại hội khai mạc chính thức, đồng thời phát biểu. Giữa trưa mở tiệc chiêu đãi toàn thể đại biểu, buổi chiều thông qua quyết nghị, tổ chức họp báo tuyên bố với cả nước. Đêm lại mở tiệc chiêu đãi phóng viên và những người xem lễ... Hôm nay quả là một ngày trọng đại.

Cổng vang lên tiếng giày đồng loạt. Chỉ thấy mưa thần bước ra, được một đám thư ký vây quanh. Hiện tại là mùa đông, hẵn chỉ mặc quân trang vải nỉ màu vàng, áo sơ mi trắng lộ ra ở cổ áo, sạch sẽ và chói mắt. Trên người vẫn không có quân hàm và huân chương. Chỉ có một huy chương thanh quân biết được cài ngay ngắn trên ngực trái.

Hắn thắt lưng đầy đủ trang bị, lại thêm đôi ủng cao đến đầu gối. Vừa ra khỏi cổng, ai cũng không nghĩ rằng đây là một trong những nhân vật có thực lực nhất Trung Quốc, người nắm giữ bốn tỉnh hai bên Trường Giang, trong tay có hơn hai mươi vạn hùng binh. Vẫn như một trung úy trẻ tuổi vừa mới rời trường quân đội.

Trong cái lạnh giá của mùa đông Từ Châu, ánh mắt của mưa thần lấp lánh, tựa như ánh mặt trời càng thêm rực rỡ. Cố Định khó không tự chủ được nghiêm trang, chào theo kiểu nhà binh: “Tư lệnh, mọi thứ đã chuẩn bị xong, mời tư lệnh lên xe xuất phát!”

Đúng vậy, hành trình của Giang Bắc quân là không ngừng xuất phát. Hôm nay lại là một điểm xuất phát mới. Tương lai ra sao, còn chờ mình từng bước đi xuống. Mưa thần cười cười hướng Cố Định khó hành lễ, cúi đầu lên xe.

“Bọn thổ phỉ này rõ ràng không giống với quân đội mà mình từng giao chiến!” Trần Bách Nguyên nép mình dưới lỗ châu mai thấp bé của huyện thành Bí Dương, mồ hôi đầm đìa. Bắc Dương quân trước nay đều thích đánh chính quy, khai hỏa chuẩn bị rồi bộ binh xung phong. Có đội quân kiểm chế, có đội quân chủ lực. Cùng một sách lược, gần như là một màn. Mặc dù hỏa lực mạnh mẽ, kỹ thuật chiến đấu thuần thục, nhưng Trần Bách Nguyên chưa từng sợ.

Nhưng đám thổ phỉ này thì khác, đủ trò kỳ quái. Cái gọi là tấn công cũng chỉ là lẻ tẻ, thậm chí đội hình tản binh cũng không có. Lợi dụng địa hình địa vật rất thành thạo. Đến gần, chúng còn đốt lửa gần tường thành. Mượn gió thổi khói vào tường thành. Đêm tối vốn đã không nhìn rõ, lại thêm khói bốc lên, tầm bắn càng không rõ. Súng máy hạng nặng của mình dựng lên, bắn vào chỗ có ánh lửa. Bọn thổ phỉ lại có thần thương thủ, đã bắn chết sáu xạ thủ! Mặc dù binh sĩ của mình vẫn kiên cường xông lên, nhưng điều này khiến hãn cảm thấy hỏa lực phòng thủ của mình không có tác dụng.

Tiếng súng và tiếng pháo nổ của thổ phỉ hỗn loạn, thêm vào đó là đủ loại tiếng kêu quái dị. Bốn phía huyện thành Bí Dương nhỏ bé như ma quỷ loạn vũ. Nghe thanh thế này, có lẽ một ngàn mấy trăm tên thổ phỉ. Dùng khói đặc và bóng đêm tấn công. Không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu.

Một tên lính ngựa không tên vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Bách Nguyên. Một viên đạn lướt qua đầu hắn. Người đại đội trưởng này lập tức nằm xuống. Hắn ghé vào tai Trần Bách Nguyên: “Trại phó, chúng ta không thể như vậy! Thổ phỉ đang thăm dò hỏa lực của chúng ta, sau đó sẽ tấn công quy mô lớn! Chúng ta phòng thủ tường thành quá mỏng. Chi bằng bây giờ rút về huyện nha môn. Nơi đó tầm bắn đã được dọn sạch, phòng cháy cũng đã được chuẩn bị, chúng ta thủ đến khi viện quân đến thì còn có chút hy vọng!”

Trần Bách Nguyên nghiêng rằng, nhìn những người dân đầy vẻ hoảng loạn dưới tường thành, đang khiêng cát, đất, vật liệu gỗ: “Tổng lão hương đánh vào thì làm sao? Những người dân này thì sao? Tổng lão hương lương lẫn con lừa thật là nổi danh, đến đâu cướp bóc đến đó!”

Hắn lẩm bẩm: “Năm đó, sư trưởng từng nói với chúng ta, làm lính không thể không quản dân chúng, nếu để huyện thành Bí Dương rơi vào tay thổ phỉ, ta coi như giữ được mạng, cũng không có mặt mũi nào gặp sư trưởng!”

Lính ngựa không tên thở dài một hơi, biết tính tình bướng bỉnh của người trại phó này. Hắn là một lão binh, lên làm đại đội trưởng còn có thể nói gì. Trong lòng hắn, căn bản không coi dân chúng Hà Nam này ngang hàng với dân chúng ở những địa bàn truyền thống của Giang Bắc. *, dân chúng nơi đây và thổ phỉ căn bản không phân biệt được!

Hắn lại chạy đi, bàn giao vài câu với người phụ trách phòng thủ mặt hướng về cửa nam Bí Thủy, bảo hắn rút hai ban đến phòng thủ huyện nha môn, bằng mọi giá phải giữ lại một đường lui cho mình! Thổ phỉ tuy nhiều, chỉ cần mình có thể kiên trì ở huyện Bí một thời gian. Đại bộ đội có thể chi viện, hắn cũng không tin có thể đánh sụp Bắc Dương quân chủ lực, Giang Bắc quân không đối phó được thổ phỉ Hà Nam! Tư lệnh đang bố trí một sư ở Dự Nam. Giang Bắc còn nhiều bộ đội như vậy!.

Ngô Hái những ngày này bận rộn chỉnh biên bộ đội mới, hiện tại bộ đội lại mở rộng ra nhiều như vậy. Hãn, tổng tham mưu trưởng Giang Bắc quân, gánh nặng trên vai lại càng thêm nặng nề. Thêm vào đó, dự bị hội nghị có không ít việc cần hãn và Tưởng Bách Lý cùng tham gia thảo luận. Những ngày này, hãn bận rộn cũng không kém gì mưa thần. Nếu nói ba người thân tín nhất bên cạnh mưa thần, Tưởng Bách Lý là người đưa ra đề nghị về chiến lược, là trợ thủ nghiên cứu. Tư Mã Trạ là người chuyên tâm vào tác chiến. Chuyên phụ trách tác chiến, còn hãn, Ngô Hái, chính là đại quản gia của Giang Bắc quân.

Mới đây, bộ đội muốn điều động sĩ quan, bổ sung vũ khí, sắp xếp lại quan hệ chỉ huy, thành lập hệ thống hậu cần tiếp tế... Vì thế, khi Trương Chí Hạc báo cáo tình hình nạn cướp nghiêm trọng ở Dự Nam, sư đoàn An Huy mô phỏng khai thác, duy trì tình trạng địa phương, trước khi bộ đội mới đến chi viện, hãn đã phê chuẩn ngay lập tức. Trong mắt hãn, các sĩ quan tuyến đầu này là những người hiểu rõ nhất tình hình chiến sự. Sau khi tin tức về nạn cướp ở Dự Nam truyền đến, hãn cùng Tư Mã Trạ đã bàn bạc. Mưa thần hiện đang tập trung vào chính trị. Ngược lại, tiền tuyến hiện tại sẽ không có hành động quân sự lớn. Những chuyện nhỏ nhặt này cứ để bọn họ quyết định.

Hãn và Tư Mã Trạ đều không cho rằng việc phòng thủ thổ phỉ ở khu vực Bắc Dương sẽ gây áp lực quân sự lớn cho họ. Họ rất tin tưởng vào sức chiến đấu của một sư đoàn chính quy hoàn chỉnh của Giang Bắc quân. Họ cho rằng lúc này nên tập trung ổn định địa bàn Dự Nam. Hiện tại, Giang Bắc không có nhiều quân đội để điều động. Lão bộ đội đều đang điều động sĩ quan cho bộ đội mới. Bản thân hãn cũng phải trải qua một quá trình chỉnh biên lại. Duy nhất vẫn duy trì trạng thái tác chiến là đội quân của Trần Sơn Hà ở Vũ Hán, hiện tại cũng có kế hoạch tiến vào chiếm giữ Hồ Nam và chi viện nhiệm vụ cho Hùng Khắc Võ. Hãn và Tư Mã Trạ đã thống nhất, ra lệnh cho sư đoàn An Huy phòng thủ nghiêm ngặt biên giới Dự Nam, tạo

thành bức bình phong bên ngoài Hồ Bắc, chờ rảnh tay sẽ từ từ thanh lý. Việc gì cũng có nặng nhẹ!

Hôm nay, sau khi hăn vội vàng xử lý mấy phần công văn vào sáng sớm, ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đến Từ Châu tham gia đại hội chính thức quan trọng. Trước khi ra cửa, hăn thấy một tham mưu trẻ tuổi, phụ trách công việc quân chính ở hướng Dự Nam, vẻ mặt khẩn trương, nghiêm túc chạy đến. Trong tay hăn cầm một tập công văn. Ngô Hái nhin không được nhú mày, trầm giọng nói: "Lập tức không xem công văn, trưởng phòng của các người không nói với các người sao? Chuyện gì cũng để ngày mai xử lý!"

Tham mưu trẻ tuổi bị hăn quát một tiếng, vẫn kính một cái quân lễ với hăn: "Tham mưu trưởng, chính là trưởng phòng của chúng ta bảo tôi gấp đưa điện văn này tới. Hiện tại ông ấy đang trông coi đài điện, chờ tin tức về Dự Nam. Bên Dự Nam xảy ra chuyện rồi!"

Ngô Hái khẽ giật mình, thầm nghĩ Trương Giương Không rốt cuộc làm sao vậy? Chỗ khác phụ trách mọi việc đều thuận buồm xuôi gió. Sao đến lượt hăn phụ trách Dự Nam thì ngày nào cũng kêu khổ báo nguy? Chẳng lẽ là do phó quan bên cạnh tư lệnh, lại là một trong mười hai chấp ủy của Thanh quân hội, nên cảm thấy mình khác người? Hăn đè nén sự tức giận trong lòng, đưa tay nhận lấy điện văn. Trong lòng thầm nghĩ, bất kể thế nào, Trương Giương Không bên đó vẫn phải gõ một chút. Không thể để thằng nhóc này làm càn!

"Giang Bắc tuần duyệt làm thự, Tổng tham mưu Giang Bắc quân cùng tác chiến chỗ quân chính chỗ:

Chức bộ đã dựa theo các hạng mục do Tổng tham mưu tác chiến chỗ ngựa điện đưa ra, triển khai bố phòng phòng ngự ở Dự Nam. Nhưng nạn cướp Bạch Lang ở Dự Nam đã chuyển biến nghiêm trọng. Theo tình báo, bộ này đã tập hợp phần lớn phi băng của Dự Nam, người bị hại lên đến một

vạn ba bốn ngàn người. Đã thành lập cái gọi là quân Hán phục phỉ. Giữa tuần, phỉ vì địa phương Dự Nam bị tàn phá, chuyển hướng phát triển về phía bắc Dự, hơn ba vạn người của Bắc Dương quân xuôi theo Sa Hà người sông bố phòng, bộ phỉ không vượt sông được, có phần tổn thất. Số phỉ còn lại ở Dự Nam, Tống lão hương và Lương Lăn con lừa, hai băng cướp lớn đã lan tràn đến Dự Nam.

Bí Dương vào ngày 19 đêm, liên lạc bên ngoài bị gián đoạn, cũng nổi lên báo động. Phỉ đã vượt qua Bí Thủy, tiến vào khu vực Dự Nam của ta, quân coi giữ liên tiếp phụ súng máy một loạt tung tích không rõ. Ngựa ruộng ngũ cốc và Ngô thành cộng lông tập các vùng trú quân đã phụng điều tiến về chi viện. Theo điều tra, bọn phỉ nhập Dự Nam đã có bốn năm ngàn người, đại đội tiếp theo vẫn đang lục tục xuất phát. Sư bộ và chủ lực của chức bộ đã di chuyển về phía bắc. Nhưng bộ phỉ quen địa hình, đến đi như gió, tránh giao chiến với đại đội của ta, chuyên đánh vào những nơi phòng thủ trống rỗng. Hai liên của quân trú đóng ở Ngô Thành trên đường chi viện Bí Dương bị phỉ phục kích, thương vong hơn trăm người, rút lui về Ngựa ruộng ngũ cốc. Ngô Thành đã bị phỉ chiếm lĩnh, đốt giết rất thảm khốc. Bọn phỉ lớn này cấu kết với các cứ điểm ở Dự Nam. Dự Nam sẽ có nguy cơ bị hủy hoại. Chức phụng chức không cẩn thận, mất đất, diệt trừ thổ phỉ bất lực. Đành phải nín nhịn mà đối đãi lôi đình. Duy chưa bàn giao việc quan trọng, cố gắng đốc thúc bộ đội, hình thành phòng tuyến ở phía tây tuyến Kinh Hán. Ngăn chặn phỉ tiếp tục quấy rối về phía đông.

Bọn phỉ lớn này, ở Hà Nam đã có thế lực, lại hung hãn dám chiến, ý chí không nhỏ. Chức một sư lực lượng, vừa muốn ổn định phía sau, lại cần phòng thủ tuyến đầu, binh lực thực sự không đủ dùng. Đây không phải là lời trốn tránh trách nhiệm của chức. Mong bộ Tổng tham mưu tiếp tục điều động đại binh, dẹp loạn nạn cướp. Thì Hà Nam bách tính hy vọng, Giang Bắc quân đại nghiệp hy vọng.

Giương, Đông."

Ngô Hái cầm tờ điện văn, tay run lên. Đường đường Giang Bắc quân, mới giành được thắng lợi trong đại hội chiến với phương bắc. Vậy mà ngay cả một đám thổ phỉ cũng không làm gì được! Mặc dù Bạch Lang đã có thành tích ở Dự Nam. Bắc không lên được lại xuôi nam quấy rối Dự Nam. Nhưng quân coi giữ của Giang Bắc quân lại mất đất, tổn thất không nhỏ! Giang Bắc quân chưa từng mất mặt như thế! Nếu Dự Nam bị Bạch Lang quân này quấy nhiễu. Lực lượng địa phương Hồ Bắc lập tức phải giới nghiêm phòng thủ, điều binh Hồ Nam Tứ Xuyên, đại cục lập tức bị ảnh hưởng! Trương Giương Không, người làm tốt lắm! Người dẫn quân giỏi lắm!

Hắn gần như nghiêng rằng hạ lệnh với tham mưu: "Lập tức sao chép báo cáo cho Tư Mã trưởng phòng, ta lập tức đi họp, thông báo cho tư lệnh. Trước khi đến, muốn Tư Mã trưởng phòng mang một phần kế hoạch sử dụng binh lực để tiêu phỉ ở Hà Nam ra. Bảo ông ấy quyết định những bộ đội nào có thể điều! Mặt khác, gửi một bản thông báo cho Kỷ trưởng phòng quân pháp, cho ông ấy biết chuyện này. Xem ông ấy có ý kiến gì không! Đều nghe rõ chưa?"

Tham mưu bị vẻ mặt âm trầm của Ngô Hái làm cho giật mình, theo bản năng lặp lại mệnh lệnh của Ngô Hái. Ngô Hái trầm mặt nghe xong. Mang theo hộ binh và theo Hành tham mưu liền nhanh chân đi ra ngoài.

Tình hình Hà Nam sắp vỡ đê, Trương Chí Hạc đã kêu khổ, thật là nguy hiểm. Chỉ mong trước khi điều bộ đội chi viện có thể bảo vệ để phỉ không vượt qua tuyến Kinh Hán. Nếu không cắt đứt giao thông, đó là một sự kiện chính trị ảnh hưởng cực lớn. Dự Nam còn chưa bắt đầu chinh lý, lại bị phỉ trốn chạy náo loạn, giải quyết hậu quả càng thêm khó khăn! Nơi đây lại là một tuyến xuất phát trận địa. Tương lai là trọng trấn tiền tuyến. Trực diện

địa phương của Bắc Dương quân. Nếu là nơi thối nát, đến lúc nào mới có thể chinh lý tốt.

Trong lòng hần đã nhanh chóng bắt đầu tính toán bộ đội nào có thể điều đi. Hiện tại Hồ Bắc đặt vào đội của Trần Sơn Hà một bộ phận, chủ yếu là sư đoàn thứ hai lục quân Giang Tô điều bộ đội cải biên Hồ Bắc lục quân đệ nhất sư và lữ đoàn hỗn hợp thứ nhất. Cộng thêm việc tái tổ chức sư đoàn thứ hai lục quân Giang Tô, đây là muốn phụ trách quân đội hai hướng, không thể điều động. Chỉ là muốn di chuyển gần biên giới Dự Ngạc một chút. Sư đoàn thứ hai lục quân An Huy và lữ đoàn hỗn hợp thứ nhất lục quân An Huy là bộ đội tân biên, sư đoàn thứ hai lục quân Giang Tô lưu thủ và lữ đoàn hỗn hợp thứ nhất lục quân Giang Tô cũng là bộ đội tân biên. Hai bộ đội lưu thủ tỉnh này hần là có thể điều không ít. Chiết Giang cũng không dám nhúc nhích... Sư đoàn và lữ đoàn một Giang Tây vô cùng cần thiết sửa đổi, hơn nữa sĩ quan của họ điều chỉnh cũng là lớn nhất, nhất thời còn không sử dụng được. Sư đoàn 9 và lữ đoàn giáo đạo Từ Châu đã hoàn toàn xây dựng lại, trong tình huống không ảnh hưởng đến an toàn của Tân Phổ Đường, có thể điều một bộ phận không? Dù thế nào, trong lần này ở Dự Nam cũng nhất định phải điều đủ bộ đội đi, không chỉ muốn quét sạch nạn cướp ở Dự Nam, đồng thời đẩy chiến tuyến phía trên Kinh Hán tuyến về phía trước! Một sư không đủ, thì rút ba, bốn sư đi lên! Không được sai sót lần nữa!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nghĩ đến chuyện này, hần lại tự trách. Việc bọn họ đánh giá thấp Dự Nam là hoàn toàn chính xác. Sau khi thắng lợi ở hội chiến, theo Vũ Tư lệnh trở xuống, ai nấy đều có chút đặc ý, cho rằng trong quân đội cả nước, chẳng có ai chịu nổi một đòn của Giang Bắc quân, huống chi còn đang mở rộng quân đội. Mặc dù biết Dự Nam là nơi khó nhằn, nạn cướp bóc lại nghiêm trọng. Nhưng cũng chỉ phải một sư đến đó, phải biết ngay cả Bắc Dương

còn thả bốn sư địa binh ở tuyến đầu Dự Bắc! Quả nhiên, kẻ địch lớn nhất của quân nhân chính là khinh địch! Giang Bắc quân còn lâu mới đến lúc có thể an tâm mà ngủ!

Ban đầu đã chuẩn bị xe ngựa cho Ngô Hái, nhưng hắn không cần, chỉ mang theo tùy tùng hộ binh nhảy lên lưng ngựa, tựa như một cơn gió lướt qua, thẳng đến hội trường tiếp khách của Từ Châu mà đi. Bận rộn đến mức chậm trễ, phương nam cuối cùng cũng có manh mối, phương bắc lại xảy ra chuyện rối ren! Trên con đường thành công, quả nhiên là phải luôn cẩn trọng như đi trên băng mỏng!

Khi xe của Mưa Thần đến trước hội trường tiếp khách của Giang Bắc quân ở Từ Châu, các đại biểu cơ hồ đều đã vào vị trí. Chỉ có các phóng viên vẫn còn chờ đợi hắn. Nhìn ra bên ngoài từ trong xe, chiếc xe trăm dặm đã đến. Tưởng Trăm Dặm đứng ở cửa, đang cười nói chuyện với mấy phóng viên. Khi Mưa Thần bước ra khỏi xe, một loạt ánh đèn flash chớp nháy. Bởi vì hắn rất vui vẻ đón nhận phỏng vấn của phóng viên. Lần này, số lượng phóng viên trong và ngoài nước đến dự đại hội còn nhiều hơn trước.

Mưa Thần nhìn tâm trạng cũng rất tốt, liên tục gật đầu chào các phóng viên. Nhưng lại không trả lời những câu hỏi lớn tiếng của họ. Chỉ mỉm cười đi về phía Tưởng Trăm Dặm đang chờ hắn. Hai người vừa chạm mặt, Tưởng Trăm Dặm đã cười nói: "Không tệ, hôm nay tinh thần rất tốt, vào trong thôi. Niệm Tôn và những người khác đều đã đến. Đại biểu và khách quý đã ngồi vào vị trí, coi như đang chờ một mình ngươi. Báo cáo của ngươi hôm nay, e là lại náo động nam bắc một phen." Trong lòng Tưởng Trăm Dặm cũng có chút đặc ý, phương nam cuối cùng cũng đạt được nhận thức chung, hắn ở giữa cũng đã làm không ít việc! Nghĩ đến công việc của mình có thể quyết định tương lai và vận mệnh của Trung Quốc, vị chiến lược gia này cảm thấy Giang Bắc không hề làm chậm trễ tài năng và kiến thức của hắn.

Mưa Thần thần nhiên nói: "Trăm Dặm huynh, huynh cho rằng sau đại hội hôm nay, mọi việc ở phương nam sẽ thuận buồm xuôi gió sao? Mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi." Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sóng vai bước vào hội trường.

Hội trường hôm nay được trang trí trang nghiêm túc mục, một sảnh lớn có thể chứa vài trăm người, chính giữa là bục chủ tịch. Hai bên là cờ ngũ sắc đan xen làm phong nền. Trên bục hội nghị đã có Lý Cháy Mạnh, Ngô Hái, Âu Dương Võ, Đàm Sợ Ba và Tôn nói nhân, những nhân vật quan trọng đều đã ngồi vào. Giữa để trống hai vị trí, đương nhiên là dành cho Mưa Thần và Tướng Trăm Dặm. Bên phải bục chủ tịch là khu vực dành cho khách mời, không ít tham nghị viên từ các tỉnh gấp rút trở về từ Bắc Kinh, Lưỡng Hồ canh hóa rồng, Thượng Hải Thẩm Ân Phu, còn có Chương Quá Viêm và những nhân vật nổi tiếng khác cũng tề tựu dưới một mái nhà. Khách mời phương Tây là Tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, Kho Bá Cầm, dẫn đầu một nhóm người, cũng đang thì thầm bàn tán.

Hơn một trăm đại biểu các tỉnh ngồi bên dưới, người thì nghiêm túc, người thì thoải mái, đủ kiểu dáng. Hội nghị trừ bị đến nay xem như đã kết thúc. Quyết nghị hôm nay theo họ nghĩ chẳng qua chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi. Các tỉnh ngoại trừ Hồ Nam xui xẻo, bị Giang Bắc quân coi là muốn nắm giữ trong tay. Các tỉnh khác vẫn là địa bàn của mình, quân đội vẫn là của mình. Chỉ là cùng Giang Bắc làm chút trao đổi lợi ích và nhượng bộ. Phía dưới có thể đứng trên bờ sông nhìn thuyền lật, nhìn Giang Bắc và lão Viên tiếp tục giao chiến trên các chiến trường cả nước. Chỉ cần tương lai đứng đúng phe, vinh hoa phú quý vẫn không thoát khỏi tay. Mưa Thần muốn mượn hội nghị lần này để yên ổn thăm thấu các tỉnh phương nam, nhưng họ cũng có toan tính riêng.

Nghe cửa sảnh bị đẩy ra, chỉ thấy Mưa Thần và Tướng Trăm Dặm đi vào, một trước một sau. Tiếng vỗ tay vang lên đầu tiên từ khu vực khách

mời. Tiếp theo, trong sảnh là một tràng vỗ tay. Những đại biểu này đến Từ Châu nhiều ngày như vậy, đều là liên hệ với vị Mưa Tuần duyệt này. Hôm nay mới được nhìn thấy hãn chính thức xuất hiện, không ít người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật trẻ tuổi mà uy danh lan xa này. Thành tựu của hãn từ khi khôi phục đến nay, cơ hồ đã trở thành một loại truyền kỳ.

Không tự chủ được, nhìn Mưa Thần mỉm cười nhưng lại rất trang trọng bước tới, tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Ngô Hái cũng đứng lên vỗ tay với tư lệnh của mình, nhưng dù sao vẫn nhúu mày. Nghĩ đến tâm sự của mình và trách nhiệm của vị tham mưu trưởng này. Tư lệnh dồn tâm sức vào đại hội này, mắt thấy sắp thành công. Ta, vị tham mưu trưởng này, trong khoảng thời gian này đã làm việc cho Giang Bắc quân, lại không làm tốt!

Lúc này Mưa Thần đương nhiên không biết tâm sự của tham mưu trưởng mình. Hãn chỉ có chút cảm khái mà thôi, từ mấy trăm bại binh lập nghiệp, đến Trung Quốc nam nửa bộ cũng không thể không nhìn sắc mặt của mình. Có lúc nghĩ đến, thật giống một giấc mộng. Mà hôm nay, chính mình sẽ ngồi lên vị trí trung tâm kia.

Hội nghị sắp bắt đầu.

STT 144: Chương 3: Quyển nhất thống, con đường thứ bốn mươi...

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc)•

Chương 3: Quyển nhất thống, con đường thứ bốn mươi lăm, chương Phương Nam Quyết Nghị

Khi Thần mưa lên chiếc xe thần đi vào hội trường tiếp khách của Giang Bắc quân ở Từ Châu, các đại biểu cơ hồ đã tề tựu đông đủ. Chỉ có các phóng viên vẫn còn chờ đợi hân. Nhìn ra ngoài từ trong xe, xe ô tô đã đến gần trăm dặm. Một người đứng ở cửa ra vào, đang cười nói chuyện với mấy phóng viên. Khi Thần mưa bước ra khỏi xe, một loạt ánh đèn flash lóe lên. Bởi vì hân rất vui vẻ khi chấp nhận phỏng vấn của phóng viên. Đại hội lần này, số lượng phóng viên trong và ngoài nước đến dự còn đông hơn trước.

Thần mưa xem ra tâm trạng cũng rất tốt, liên tục gật đầu chào các phóng viên. Nhưng lại không trả lời những câu hỏi ồn ào của họ. Chỉ mỉm cười đi về phía người đang đợi hân, Tưởng Bách Lý. Hai người vừa chạm mặt nhau, Tưởng Bách Lý liền cười nói: "Không tệ, hôm nay tinh thần rất tốt, mau vào thôi. Niệm Tôn và những người khác đều đã đến. Đại biểu và khách quý đã ngồi vào vị trí, coi như đang chờ một mình người. Bài phát biểu hôm nay của người, e là lại khuấy động nam bắc một phen." Trong lòng hân cũng có chút đắc ý, các tỉnh phương nam cuối cùng cũng đạt được chung nhận thức, hân đã làm không ít công việc ở giữa! Nghĩ đến công việc của mình ở một mức độ nào đó có thể quyết định tương lai và vận mệnh của Trung Quốc, vị chiến lược gia này cảm thấy Giang Bắc không hề phụ lòng tài năng và kiến thức của mình.

Thần mưa thân nhiên nói: "Bách Lý huynh, huynh cho rằng sau khi đại hội hôm nay kết thúc, mọi chuyện ở phương nam chúng ta sẽ thuận buồm xuôi gió sao? Mọi chuyện mới chỉ vừa bắt đầu thôi." Hai người nhìn nhau cười, sóng vai bước vào hội trường.

Hội trường hôm nay được bài trí trang nghiêm, một sảnh lớn có thể chứa vài trăm người, ở giữa là bục chủ tịch. Hai bên là cờ ngũ sắc đan xen làm nền. Trên đài đã có Lý Cường Quân, Ngô Hải, Âu Dương Vô, Đàm Sợ Ba cùng với Tôn Nặc, những nhân vật quan trọng. Giữa đài để trống hai vị trí, đương nhiên là dành cho Thần mưa và Tưởng Bách Lý. Bên phải đài chủ tịch là khu vực dành cho khách mời, không ít tham nghị viên từ Bắc Kinh trở về gấp, Lưỡng Hồ Canh Hóa Long, Thượng Hải Thẩm Ân Phu. Còn có Chương Quá Viêm và những nhân vật nổi tiếng khác tụ tập dưới một mái nhà. Khách mời phương Tây là Tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, Kho Bách Cầm, dẫn đầu một nhóm người, cũng đang thì thầm to nhỏ.

Hơn một trăm đại biểu các tỉnh ngồi xuống, có người thần sắc nghiêm túc, có người thân nhiên, đủ kiểu dáng. Hội nghị trừ bị đến nay xem như đã kết thúc. Quyết nghị hôm nay, theo họ nghĩ, chẳng qua chỉ là một màn diễn trên sân khấu mà thôi. Các tỉnh, ngoại trừ Hồ Nam không may mắn, bị Giang Bắc quân xem ra muốn nắm giữ trong tay. Các tỉnh khác vẫn là địa bàn của mình, quân đội vẫn là của mình. Chỉ là cùng Giang Bắc trao đổi lợi ích và nhượng bộ. Phía dưới, có lẽ có thể đứng trên bờ sông xem thuyền lật, nhìn Giang Bắc và lão Viên tiếp tục giao tranh trên khắp các chiến trường cả nước. Chỉ cần tương lai đứng đúng phe, vinh hoa phú quý vẫn không thoát khỏi. Thần mưa muốn mượn hội nghị lần này để yên ổn thăm thấu các tỉnh phương nam, họ cũng không phải là không có toan tính riêng.

Nghe tiếng cửa sảnh bị đẩy ra, chỉ thấy Thần mưa và Tưởng Bách Lý một trước một sau bước vào. Từ hàng ghế khách mời, tiếng vỗ tay vang lên đầu tiên. Tiếp theo, cả sảnh vang lên tiếng vỗ tay. Những đại biểu này đến

Từ Châu nhiều ngày như vậy, đều là liên hệ với vị tuần duyệt mưa này thông qua cấp dưới. Hôm nay mới được tận mắt chứng kiến sự xuất hiện của hãn, không ít người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật trẻ tuổi mà uy danh lan xa này. Thành tựu của hãn từ khi khôi phục đến nay, cơ hồ đã trở thành một loại truyền kỳ.

Không tự chủ được, nhìn Thần mưa mỉm cười nhưng lại rất trang trọng bước tới. Tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt. Ngô Hải cũng đứng lên vỗ tay với tư lệnh của mình. Nhưng dù sao vẫn nhúu chặt mày. Nghĩ đến tâm sự của mình và tham mưu trưởng hãn là phải gánh chịu trách nhiệm. Tư lệnh dồn hết tâm tư vào đại hội này, thấy rõ là sắp thành công. Ta, tham mưu trưởng này, trong khoảng thời gian này làm việc cho Giang Bắc quân, làm chưa tốt!

Mọi người đều nhìn Thần mưa ngồi trên đài, chỉ dùng ánh mắt chào hỏi khách quý và đại biểu bên dưới. Tưởng Bách Lý gật đầu với Thần mưa bên cạnh. Đứng lên lớn tiếng nói: "Hôm nay là ngày hai mươi một tháng mười một năm Dân Quốc, cũng sẽ là một thời khắc quan trọng trong lịch sử Dân Quốc của chúng ta! Các bậc tuấn kiệt phương nam tụ tập dưới một mái nhà, thẳng thắn bàn bạc việc lớn của quốc gia. Kể từ hội nghị trừ bị mười hai ngày trước, mọi người đã phát biểu ý kiến của mình về các chương trình nghị sự. Không ít lời vàng ngọc không chỉ áp dụng cho tình hình hiện tại của phương nam, mà còn có thể mở rộng ra cả nước mà thông dụng!

Hội nghị này, bất luận chúng ta, các tỉnh phương nam đạt được những hiệp nghị chung nào, chỉ cần mọi người có thể ngồi xuống, không cần dùng đến đao kiếm mà chỉ tuân theo pháp luật đạo nghĩa để hiệp thương đàm phán, đã là một việc không hề dễ dàng. Để tương lai quốc sự giải quyết mở một cái đầu tốt, tạo một điển hình!

Tất cả những điều này, chúng ta phải cảm tạ các lãnh tụ các tỉnh đã gánh vác trách nhiệm thực tế, càng phải cảm tạ Giang Bắc tuần duyệt, tiên sinh

Thần mưa! Hẳn trong thời kỳ hỗn loạn không rõ của Dân Quốc. Vẫn một mình gánh vác gian khổ. Tập hợp các tỉnh phương nam lại với nhau, để mọi người thảo luận sâu sắc nhất, rộng rãi nhất về các vấn đề quan tâm. Tôn trọng đầy đủ ý kiến của các nơi phương nam. Bỏ ra bao nhiêu công sức để duy trì cục diện thống nhất của phương nam. Cũng để chuẩn bị cho cuộc bầu cử lớn trong tương lai. Trong tương lai không xa. Tuần duyệt mưa còn sẽ bắc thượng, cùng với Viên Thế Khải, tổng thống của chính phủ lâm thời Bắc Kinh hiện tại và hai vị tiên sinh Tôn Hoàng, những người đang khôi phục sự vĩ đại, trao đổi ý kiến, vì sự thống nhất thực sự cuối cùng của cả nước. Nỗ lực thành lập một chính phủ trung ương Dân Quốc chính thức được cả thế giới công nhận, chú ý và tôn trọng! Phía dưới, chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh Tuần duyệt mưa có bài phát biểu quan trọng!"

Nói xong, Tưởng Bách Lý liền dẫn đầu vỗ tay, bên dưới tiếng vỗ tay lập tức nổi lên thành một mảnh. Canh Hóa Long vừa vỗ tay vừa nói nhỏ với Chương Quá Viêm bên cạnh, người vừa từ Thượng Hải chạy đến: "Người có nghe thấy không? Hiện tại, nhẹ nhàng gạt bỏ danh nghĩa trung ương của Bắc Kinh Viên Thế Khải, chỉ thừa nhận hẳn đang duy trì cục diện phương bắc. Vậy người thực tế đang duy trì cục diện phương nam chẳng phải là hẳn, Thần mưa sao? Hiện tại đã tỏ rõ thái độ, đã là cục diện ngang hàng!"

Chương Quá Viêm chăm chú nhìn lên bực chủ tịch, lão nhân gia đã hoạt động ở Bắc Kinh rất lâu. Lại vì khí chất thư sinh của mình, trước đây đã tan vỡ với Tôn Hoàng, sau đó chính mình một tay thành lập Đại Quốc Dân Nghị Hội diễn biến thành Thống Nhất Đảng Cộng Hòa, lại cơ hồ bị đuổi ra khỏi cửa. Cả đời ông đều cố xúi dân quyền chính đảng. Nhưng hiện tại, Lâm Lâm tổng tổng đều là cố xúi quốc quyền chính đảng. Nản lòng thoái chí, đến Giang Bắc xem ㄟ sơn Thần mưa, đối với tiền bối này cũng chiêu đãi rất ân cần. Ông ngược lại muốn xem, thế lực mới nổi ở phương nam này và thế lực truyền thống của Trung Quốc có gì khác biệt.

Nghe lão bằng hữu Canh Hóa Long ở đó nói nhỏ với mình, ông cũng không quay đầu lại nói: "Đó là chuyện đương nhiên! Hãn và Viên An Phủ đánh một trận chiếm thượng phong, chẳng lẽ còn muốn nhận hãn làm trung ương sao? Đại hội lần này, một là thống hợp phương nam, để hãn tranh giành Trung Nguyên không còn lo lắng về sau. Hai là chính danh! Chỉ cần đưa ra một phần hiệp nghị được các tỉnh phương nam công nhận. Mặc kệ nội dung thực tế thi hành ra sao, hãn chính là đại biểu tổng thể của phương nam. Bản đồ chính trị trong nước tương lai, ai dám thiếu phần của hãn? Hãn còn không giống Tôn Hoàng, trong tay có tiền có địa bàn, còn có địa binh do mình mang ra!".

Ông trầm mặt không nói hết. Dân Quốc có nhiều thanh niên tướng lĩnh đầy dã tâm như vậy, ít nhất có thể đoán được tương lai, thiên hạ không phải là chuyện thiếu, mà là chuyện sẽ càng nhiều. Thế cục này, quả nhiên là càng ngày càng phức tạp. Phức tạp đến mức mọi người đều đang quan sát, nhìn những nhân vật có tư cách đánh cờ đang lạc tử trên bàn cờ, tương lai ra sao, chỉ có hỗn loạn. Nhưng chỉ có một điểm rõ ràng nhất, thế cục lên cao của Thần mưa này, lại càng khó có thể cản trở.

Tiếng vỗ tay dần tan, thời gian lặng lẽ trôi. Mưa Thần lại trở về dáng vẻ ban đầu. Thân hình hãn có vẻ thon gọn hơn trước. Trên môi còn vương chút râu ria không quá đậm, nhìn kỹ lại thấy khí chất thành thực, trầm ổn. Hãn không nói lời nào, chỉ nghiêm trang chào kiểu nhà binh, như muốn nhắc nhở mọi người về thân phận quân nhân của mình.

"Hôm nay nghe trăm dặm tiên sinh nói nhiều điều, huynh đệ thực sự hổ thẹn. Dân quốc vừa thành, chúng ta những kẻ này đã ở vị trí này, lẽ ra phải làm tốt quốc sự. Nhưng thực sự rất xấu hổ. Huynh đệ bất tài, tính tình lại lỗ mãng, dễ nổi nóng. Có lúc vì lo cho quốc sự, làm việc không khỏi có chút vội vàng. Bên ngoài có nhiều người cho rằng huynh đệ hiếu chiến. Nhưng từ khi dự bị hội nghị đến nay, huynh đệ đã mở lòng thành, công khai công

đạo. Tốn bao công sức cũng chỉ muốn duy trì cục diện phương Nam, tạo nền móng cho chính phủ chính thức của dân quốc. May mắn được các tỉnh đại hiền, tuần kiệt hết lòng ủng hộ, trải qua mười hai ngày thảo luận của dự bị hội nghị, cuối cùng đã đạt được những nhận thức chung. Cũng đã hình thành văn kiện chính thức, sáng nay Vũ mỗ sẽ tuyên đọc trước quý khách và các đại biểu, chiều nay mọi người bỏ phiếu thông qua. Như vậy, đại hội lần này coi như viên mãn hoàn thành! Vũ mỗ là quân nhân, quan tâm chính trị quả là bất đắc dĩ, tương lai chính phủ chính thức thành lập, Vũ mỗ vẫn muốn chuyên tâm dẫn quân, rèn luyện cho quốc gia một đội quân tinh nhuệ! Nói nhiều cũng không bằng một lời cảm ơn đến các vị đại biểu!"

Tưởng trăm dặm vừa phát biểu khai mạc đã tăng bốc hấn lên tận mây xanh, lúc này Mưa Thần đọc diễn văn lại lộ ra vẻ bình thản hơn hẳn. Thậm chí còn có chút khiêm tốn. Chương Quá Viêm không khỏi nhú mày. Mưa Tuần duyệt đọc diễn văn như vậy, tuy an tâm hơn một chút, nhưng vẫn chưa đủ cao minh a. Những chuyện liên quan đến chiến sự với phương Bắc, hiện tại đã là một mớ hỗn độn, đáng để người phải giải thích sao? Chi bằng nói về những dự định tương lai, hùng hồn như thác đổ, nói về việc nắm trong tay cục diện phương Nam, có lẽ mới phù hợp với thân phận của hắn. Nghe bài diễn văn này, ngược lại giống như một kẻ mới ra trường đang ngồi giữa hội trường vậy.

Những người có suy nghĩ như Chương Quá Viêm không phải là ít. Đều cảm thấy bài diễn văn của Mưa Thần không còn vẻ bá đạo như trước. Dù ngang ngược nói về đạo lý của mình, nhưng luôn có thể tự mình biện minh. Nhưng lại không biết Mưa Thần đã cùng Tưởng trăm dặm bàn bạc rất lâu. Tự mình khiêm tốn một chút, ai cũng biết mình vẫn là người nắm giữ cục diện phương Nam. Cũng không cần phải tại hội nghị này mà nói năng hống hách, vênh mặt lên, cứ như phương Nam đã nằm trong lòng bàn tay mình. Vạn nhất kích thích người khác, buổi chiều biểu quyết lại xảy ra chuyện gì không hay thì sao? Hiện tại, mọi việc vẫn nên cẩn trọng từng bước.

Phần quyết nghị phía dưới mới là nội dung thực chất của hội nghị này, tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe. Mặc dù các đại biểu các tỉnh, thậm chí các phóng viên đều đã nằm chắc trong lòng. Nhưng một quyết nghị quan trọng như vậy, ở trong hội trường, ai cũng sợ bỏ lỡ một chữ.

Mở đầu là tổng cương, phương Nam các tỉnh kể từ khi khôi phục đã lâu tự trị, quyền lực của chính phủ lâm thời phương Nam giao cho chính phủ lâm thời phương Bắc. Một năm đã trôi qua, cái gọi là chính phủ trung ương cũng không thể thi hành trị quyền hiệu quả. Quân sự, chính trị, dân sự đều không thể ứng phó. Phương Nam và phương Bắc, hiểu lầm liên tục sinh, nội loạn không ngừng. Để ổn định phương Nam, nghênh đón đại tuyển, chờ đến khi chính phủ chính thức của dân quốc thành lập. Phương Nam quyết định các tỉnh tự trị liên hợp lại, hình thành một cơ cấu quá độ tạm thời. Các vấn đề giữa các tỉnh phương Nam, hoàn toàn hiệp thương giải quyết. Các vấn đề tài chính, quân sự cũng có thể bắt đầu. Khi đại tuyển cử hành theo pháp luật, hiến pháp chính thức ban bố, chính phủ chính thức của dân quốc thành lập. Cơ cấu tạm thời này của các tỉnh tự trị phương Nam, tự nhiên sẽ bị hủy bỏ.

Một, về mặt chính trị, thành lập Hội nghị tham nghị tự trị liên tỉnh phương Nam. Các tỉnh cử ra 3 đại biểu có tư cách là tham nghị viên tạm thời. Cân bằng quan hệ giữa các tỉnh, giải quyết các vấn đề chính trị của các tỉnh. Đối với chính phủ tự trị tạm thời của các tỉnh, Hội nghị tham nghị tự trị liên tỉnh có quyền giám sát. Khi đại tuyển hoàn tất, chính phủ trung ương thành lập, hội nghị tạm thời này tự nhiên giải tán.

Hai, về mặt quân sự, vấn đề quân sự từ lâu đã là bệnh cố hữu. Các tỉnh vì an toàn, nuôi quân e rằng không nhiều. Quân phí e rằng không đủ. Lại thêm các tỉnh đùn đẩy trách nhiệm, đội quân vì quốc phòng mạnh mẽ cũng như năm bè bảy mảng. Hiện quyết định hạn chế binh số ở phương Nam, giảm bớt quân phí. Quân phí của các tỉnh không được vượt quá 50% mỗi

năm. Cũng dần dần có dự định giải trừ quân bị. Tương lai chính phủ chính thức thành lập, có thể làm gương cho cả nước. Hiện tại, trong số các tỉnh phương Nam, Hồ Nam vì ở nội địa, đã tuyên bố giải trừ toàn bộ quân bị, chỉ duy trì đội bảo an địa phương, các tỉnh còn lại an toàn, do quân Giang Bắc chịu trách nhiệm, quân phí do Giang Bắc chi trả. Các tỉnh còn lại phải trong vòng một năm, cắt giảm 20% quân đội hiện có. Về sau, các vấn đề quân sự sẽ do chính phủ trung ương thống nhất giải quyết.

Sớm định ra việc thành lập bộ Tổng tham mưu quân đội các tỉnh phương Nam, tạm thời gác lại, các tỉnh cử đại biểu đến Từ Châu thành lập Tổ quan sát quân sự các tỉnh phương Nam, trao đổi tình hình quân đội các tỉnh, cân bằng hành động quân sự của các tỉnh, tránh hiểu lầm. Tăng cường tình cảm đồng đội.

Ba, về vấn đề tài chính, các tỉnh phương Nam thống nhất tiền tệ, toàn diện lưu hành tiền giấy và tiền xu. Tiền gửi của các tỉnh, do các tỉnh tự mình nắm giữ. Trên cơ sở thống nhất tiền tệ, tìm cách thành lập chế độ bản vị vàng. Bởi vì khu vực An Huy, Ngạc, Cán thuộc quân Giang Bắc đã bãi bỏ chế độ ly kim, thay vào đó là thuế công thương. Hàng hóa đã nộp thuế công thương ở Giang Bắc, các tỉnh không được phép thu thêm thuế. Vì vậy, Giang Bắc sẽ thành lập một quỹ bình chuẩn. Hàng năm lấy một ngàn một trăm vạn nguyên làm mức cao nhất, hỗ trợ tài chính cho các tỉnh. Lấy tỷ lệ hàng hóa lưu thông của Giang Bắc làm chuẩn.

Bốn, về vấn đề chính sách tự trị địa phương, tình hình các tỉnh không giống nhau. Dân phong khác biệt. Nếu tìm kiếm hình thức giống nhau, thì sẽ đánh mất ý nghĩa tự trị địa phương. Chính sách tự trị địa phương và chế độ quan chức mà Giang Bắc đang áp dụng, sẽ không bắt buộc các tỉnh phải thi hành. Nhưng các tỉnh nên cân nhắc giảm thuế, bồi dưỡng nguyên khí cho dân.

Năm, về quan hệ với chính phủ lâm thời phương Bắc, vì chính phủ lâm thời phương Bắc đã lâu không thi hành trị quyền, kể từ hôm nay. Các tỉnh phương Nam sẽ thoát ly quan hệ pháp lý với chính phủ lâm thời phương Bắc, hoàn toàn thực hiện tự trị. Khi cuộc đại tuyển cử hành theo pháp luật hoàn thành, chính phủ chính thức của dân quốc thành lập, các tỉnh phương Nam tự nhiên trở về trung ương, trở thành dân quốc sơ sinh.

Sáu, về vấn đề địa vị của Tứ Xuyên, Tứ Xuyên đã cử đại biểu tham dự đại hội lần này, Hội nghị tham nghị tạm thời sẽ yêu cầu Tứ Xuyên nhanh chóng chấm dứt nội chiến, ngừng bắn tại chỗ. Quân Giang Bắc cần nhắc điều động quân đội duy trì hòa bình, Tứ Xuyên sẽ thành lập chính phủ tỉnh tạm thời dưới sự giám sát của các tỉnh phương Nam, cử đại biểu tham gia Hội nghị tham nghị tạm thời.

Bảy, các vấn đề khác chưa được giải quyết, để các đại biểu của các tỉnh đưa ra trong Hội nghị tham nghị tạm thời, từ Hội nghị tham nghị hiệp thương bỏ phiếu quyết định.

Một bản báo cáo dài dòng, mưa thần từng chữ từng chữ đọc rất rõ ràng. Đây cũng là lần đầu tiên hãn chính thức làm báo cáo như vậy. Trong lòng hãn hiểu rõ phần quyết nghị này quan trọng thế nào. Quyết nghị này một khi được thông qua, theo pháp chế, hãn sẽ không còn bị chính phủ trung ương Viên Thế Khải quản thúc. Muốn làm gì, hãn đều có thể ung dung thực hiện. Đây cũng là thu hoạch lớn nhất của hãn trong đại hội lần này. Ban đầu, kế hoạch thống hợp phương Nam đạt đến một mức độ nhất định, tất cả đều vì quyết nghị này mà phải nhượng bộ lớn để nó được thông qua. Kế hoạch thành lập chính phủ lâm thời phương Nam bị hủy bỏ. Kế hoạch thành lập bộ Tổng tham mưu quân đội phương Nam cũng bị hủy bỏ. Kế hoạch ban đầu muốn cho các tỉnh phương Nam áp dụng chính sách tự trị Giang Bắc ở một mức độ nào đó cũng bị hủy bỏ. Thống nhất tài chính cũng chỉ là cố gắng thống nhất tiền tệ. Số tiền cấp cho các tỉnh cũng tăng lên ba triệu

nguyên. Tất cả những điều này khiến hãn cảm nhận sâu sắc, tinh túy của chính trị vẫn là ở chỗ thỏa hiệp.

Tiếng vỗ tay rớt cuộc lại vang lên, đặc biệt là tiếng vỗ tay vang dội nhất từ các đô đốc trên đài hội nghị. Lý Cường Quân và Âu Dương Võ liếc mắt nhìn nhau, đều chuyển ánh mắt đi. Đại hội này mặc dù Hoàng Hưng đã làm rất nhiều việc, ngấm ngấm đưa ra rất nhiều đề án về Giang Bắc. Nhưng dưới áp lực mạnh mẽ từ Giang Bắc, các tỉnh phương Nam vẫn công khai thông qua quyết nghị này. Địa vị của mưa thần trong tương lai, e là sẽ càng thêm vững chắc. Có lẽ là sóng ngầm sẽ càng thêm cuộn cuộn cũng khó nói. Tất cả đều phải đi từng bước mà xem xét.

Ngô Hái cũng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến bức điện cầu viện của Trương Chí Hạc trong túi áo. Chuyện phương Nam hôm nay cuối cùng cũng có một kết thúc. Hiện tại có lẽ có thể rảnh tay giải quyết chuyện Dự Nam, nhưng trước đó, hãn vẫn phải đến gặp tư lệnh để nhận tội.

Truyện mới nhất được đăng trên sáu chín sách a!

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mọi người đều mang những suy nghĩ riêng. Quyết nghị này nhanh chóng lan ra khắp cả nước. Nó bị các nhà quan sát gọi là hịch văn phương Nam phản bội Viên Thế Khải. Chính phủ trung ương lâm thời Viên Thế Khải ở Bắc Kinh, hiện tại chỉ nắm giữ vài tỉnh phía bắc sông Hoài. Viên Thế Khải nghe được tin tức này tại Phủ Tổng thống, đang làm việc thì lại làm đổ mực. Lần này tuy không đến mức hạ lệnh thảo phạt, nhưng Phủ Tổng thống nhanh chóng tuyên bố thông cáo, không thừa nhận hội nghị phi pháp lần này của các tỉnh phương Nam. Kiên quyết tuyên bố rằng các tỉnh phương Nam vẫn nằm dưới sự quản lý của chính phủ trung ương. Nhưng người khác không thể quản được cách làm bịt tai trộm chuông của bọn họ. Đã xem tuần duyệt Từ Châu Giang Bắc là chính phủ phương Nam.

Lịch sử vẫn tiếp tục phát triển.

"Cái gì? Người lặp lại lần nữa!" Sau khi tiễn các đại biểu các tỉnh đã tham gia hội nghị, mưa thần uống một chút rượu rồi trở về phòng nghỉ. Ngô Hái cuối cùng cũng báo cáo với hãn tình hình điện văn cầu viện của Trương Chí Hạc.

Mưa thần gần như nhảy dựng lên. Dự Nam không thể loạn, đây là điều chắc chắn. Thứ nhất, đây là trận địa xuất phát quan trọng cho cuộc tấn công vào Bắc Dương trong tương lai, hơn nữa còn ảnh hưởng đến cục diện Hồ Bắc. Hãn hiểu rõ sự phá hoại của Bạch Lang quân. Năm đó, chúng hoành hành ở bốn tỉnh, bảy, tám vạn quân Bắc Dương đã bị chúng tiêu diệt. Để đám thổ phỉ này ở trên địa bàn của mình làm loạn như vậy, sao hãn có thể chịu đựng được! Bản thân hãn còn chưa vững chắc bằng Bắc Dương năm đó!

Trong lòng mưa thần đầu tiên là sự tức giận đối với bộ tham mưu. Cuối cùng suy nghĩ lại, lại càng nhiều hơn là tự trách. Bọn họ không biết rõ sự hung hãn của Bạch Lang quân trong lịch sử. Không phải là sức chiến đấu của chúng rất mạnh, mà là chúng giống như châu chấu, đi đến đâu phá hoại đến đó. Chúng rất ít khi giao chiến chính diện với người, mà chỉ chạy trốn khắp nơi để cướp bóc. Quân chính quy thì cồng kềnh, chỉ có thể đi theo chúng mà mệt mỏi. Nếu để chúng giống như trong lịch sử, ở trong khu vực mà mình cai trị chạy trốn liên tục một năm trở lên...

Bọn họ không có khái niệm này, nhưng hãn thì có! Mặc dù chúng khởi sự sớm hơn, quy mô cũng lớn hơn. Trước đó, hãn không phải là không nhận được báo cáo về vấn đề này! Nhưng luôn có một tiềm thức cho rằng Bạch Lang chỉ đối đầu với quân Bắc Dương, khởi sự lại nằm trong dự đoán. Hãn còn có chút hờ hê khi thấy người khác gặp họa... Nhưng lại không biết, lịch sử đã thay đổi, thì không có gì là không thể thay đổi!

Hắn thở hỗn hển một tiếng, những sự đặc ý vì đại hội lần này đã bị hắn ném lên chín tầng mây. Hắn trầm giọng nói với Ngô Hái: "Trước đừng nói đến việc truy cứu trách nhiệm, trách nhiệm của bộ tham mưu các người cứ để sau rồi tính... Hiện tại, việc cấp bách là phải thu thập tình hình Dự Nam! Tham mưu chỗ có kế hoạch gì để điều quân đến chi viện hay không?"

Ngô Hái vẫn cảm thấy hồ thẹn, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn mưa thần trả lời câu hỏi của hắn: "Tư Mã Thuần đã đang làm kế hoạch. Chuyện ở đây vừa kết thúc, tôi lập tức trở về, sớm điều quân đi."

Mưa thần quả quyết nói: "Buổi chiều người không cần tham gia hội nghị! Lập tức trở về chủ trì chuyện này! Giang Tây, Hồ Bắc, An Huy, Giang Tô, bốn tỉnh có thể điều động quân đội đều phải điều động đi! Không chỉ muốn vào khu vực Dự Nam tiêu diệt, hơn nữa phải siết chặt hàng rào phòng thủ của các tỉnh! Hành động quân sự ở Hồ Bắc có thể tạm hoãn. Quan trọng nhất là phải tiêu diệt đám giặc cỏ này trước! Sau khi tiêu diệt thổ phỉ ở Dự Nam, ta muốn mạnh mẽ phổ biến chính sách Giang Bắc, đánh đổ một nhóm thổ hào, thân sĩ vô đức! Vừa thân lại vừa phỉ, đừng có những giấc mộng đẹp như vậy!"

Ánh mắt hắn nghiêm túc, lời nói mang ý sát phạt. Ở trước mặt các đại biểu phương Nam, hắn đã làm một vị tiên sinh chu toàn lâu như vậy, đao không ra khỏi vỏ thì phải rỉ sét rồi!

STT 145: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 46: ...

Chút tình chinh đến từ thiên–lôi–trúc, hy vọng bạn thích.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 46: Thái Sơn áp đỉnh

Khi đám người "Thần mưa" tiếp tục biểu diễn vai trò minh chủ phương Nam tại Từ Châu, trong phòng tác chiến của bộ tham mưu tác chiến Giang Bắc quân, Tham mưu trưởng Tư Mã Trạm chăm chú nhìn vào bản đồ.

Vị tham mưu trưởng trẻ tuổi hai mươi bảy tuổi này mang gương mặt điển hình của người phương Nam, nhưng tính tình lại chẳng giống người Hồ Nam chút nào. Trừ khi tác chiến, hắn mới nghiêm túc, còn lại đều lười nhác. Lúc này, hắn khoác một chiếc áo khoác quân, đầu không đội mũ, tay mân mê cây bút máy, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Mười tham mưu khác trong phòng đang tổng hợp tư liệu, công văn, điện báo, tình báo phân tích từ Dự Nam trong những ngày qua, sẵn sàng để Tư Mã Trạm xem xét. Việc tăng viện cho Dự Nam là điều chắc chắn, vấn đề hiện tại là xác định quy mô tăng viện và phương châm tiêu phí. Liệu có nên bao vây tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng trong Dự Nam, hay là đuổi chúng ra khỏi Dự Nam? Mặc dù Tư Mã Trạm đã nhiều lần bị "Thần mưa" khuyên không nên cân nhắc yếu tố chính trị khi xây dựng phương án tác chiến, nhưng hắn vẫn không khỏi suy nghĩ nhiều.

Nếu có thể đẩy Bạch Lang quân về phía tây và phía bắc, Giang Bắc quân sẽ có lý do chính đáng để truy kích... Nếu có thể nhân cơ hội đó gia

tăng ảnh hưởng của Giang Bắc quân tại khu vực Sơn-Tần, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao? Theo tính cách của Tư lệnh, người luôn muốn tận dụng mọi thứ, lựa chọn này có lẽ rất hấp dẫn... Nhưng dưới áp lực của lực lượng quân sự hùng mạnh từ Bắc Quân, làm thế nào để giảm thiểu những bất lợi khi kéo dài chiến tuyến về phía tây?

Tư Mã Trạh căn bứt chì, bống nhiên xuất thần.

Tiếng giầy vang dội đánh thức Tư Mã Trạh. Bị cắt ngang dòng suy nghĩ, hắh có chút bực mình. Ngẩng đầu lên, hắh thấy Ngô Hái với vẻ mặt u ám bước nhanh vào, roi ngựa trong tay vô thức vung vẩy. Dường như trong lòng có lửa giận mà không biết trút vào đâu. Thấy cấp trên trực tiếp đến, dù Tư Mã Trạh có bất mãn đến mấy cũng không dám nói ra, hơn nữa, hắh cũng rất kính trọng Ngô Hái, một vị tham mưu trưởng mẫu mực, luôn nắm bắt tình hình chung và cần cù làm việc.

Hắh ngồi thẳng dậy, cười nói với Ngô Hái: "Niệm Tôn huynh, sao lại thế này? Hội nghị buổi chiều huynh không tham gia? Tư lệnh đã lên tiếng để huynh về chủ trì việc đưa ra phương án, còn đang làm ầm ĩ ở Hà Nam bên kia sao?"

Ngô Hái bất đắc dĩ cười, đưa roi ngựa cho một tham mưu, đi đến trước bàn bản đồ, chống hai tay lên: "Tư lệnh gánh vác trách nhiệm, tôi suy nghĩ, càng nhiều là tự trách. Việc ầm ĩ kia không phải là không thông báo trước với chúng ta. Tôi lại luôn cho rằng hắh đang kêu khổ, nghĩ rằng không cho hắh chút áp lực thì không được. Hoàn toàn không nghĩ đến sự khác biệt về tình hình ở các địa phương. Ở Hà Nam, đám thổ phỉ còn khó đối phó hơn cả Bắc Dương quân! Tư lệnh tuy đã dè nén giận dữ, nhưng tôi biết trong lòng chắc chắn rất tức giận. Hiện tại chúng ta không thể chịu đựng thất bại, một lần thất bại có thể ảnh hưởng đến cục diện lớn! Tư lệnh đang trong thời kỳ hăng hái tiến thủ về chính trị, chúng ta không bảo vệ tốt gia sản của hắh, thì cũng phải tự xin xử lý."

Hắn nói đến đó, Tư Mã Trạm cũng thu lại nụ cười. Không khí trong phòng nhất thời trầm lắng. Một lúc sau, Ngô Hái mới ngẩng đầu lên nói: "Thuần Như, huynh đã có phương án chưa? Chuẩn bị rút bao nhiêu quân lên chi viện? Kế hoạch tiêu phi thế nào?"

Tư Mã Trạm cười, vẻ mặt rất thản nhiên, lời nói lại rất dứt khoát: "Tôi đại khái đã có phương án. Có thể điều động toàn bộ quân đội! Vừa tiêu phi rèn luyện, vừa chinh biên. Bạch Lang đã dám lấy trứng chọi đá, chúng ta liền trả lại hắn một cái Thái Sơn áp đỉnh! Đối phó loại tội phạm này, phải dùng ưu thế tuyệt đối hoặc là bao vây, hoặc là đuổi cùng giết tận!"

Hắn chỉ vào bản đồ: "Hiện tại, lực lượng huấn luyện dã chiến mạnh nhất của Giang Bắc quân đều tập trung ở Hồ Bắc và Từ Châu. Ngoại trừ hai sư một lữ ở Hồ Bắc không điều, Giang Tây giữ lại một lữ, Giang Tô và An Huy mỗi nơi giữ lại một lữ, Từ Châu giữ lại 2-3 lữ. Tôi dự định sử dụng mười sáu đến mười tám đoàn quân để chi viện. Thành lập Tổng chỉ huy tuyển bộ Dự Nam! Tập trung khoảng bảy vạn quân, để thổ phỉ Hà Nam biết tay!"

Hắn suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Hai lữ quân đội Hồ Nam vừa hay muốn chinh biên xóa bỏ. Tôi dự định để họ thành lập một lữ bổ sung, đặt ở Hồ Bắc, tùy thời bổ sung cho tiền tuyến tác chiến, biên chế tạm thời là bốn đoàn. Quân đội Hồ Bắc tạm thời không vào Xuyên, dùng để ổn định cục diện Lưỡng Hồ... Huynh thấy thế nào?"

Ngô Hái bị phương án của hắn làm cho giật mình, cứ tưởng Tư Mã Trạm chỉ định động viên bảy tám đoàn quân chi viện, không ngờ hắn lại tiến hành một cuộc động viên quy mô lớn như vậy, sau khi quân đội vừa kết thúc một cuộc động viên gần như toàn diện. Quân đội không biết có chịu nổi không? Động viên lớn như vậy, nhất định phải có "Thần mưa" đến quay phim. Hà Nam, cái đại địa tập đoàn này, rốt cuộc giao cho ai trấn giữ? Nếu mọi việc rõ ràng như bây giờ ở Giang Bắc thì tốt, hắn ở tiền tuyến, theo Tư

lệnh và chính mình, đều sẽ yên tâm. Thật đáng tiếc là hiện tại còn chưa thể trở về. Tư lệnh lên phía Bắc, cũng rất cần đến lực lượng của họ...

Hắn tiếp tục phân tích phương án này, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ. Kế hoạch này của Tư Mã Trạ, e là còn toan tính không nhỏ. Chẳng lẽ muốn nhân cơ hội này để thâm nhập vào Trung Nguyên? Rất có phong cách của Tư lệnh, mỗi một cơ hội đều muốn tận dụng triệt để.

Hắn trầm ngâm nói: "Thuần Như, theo phương án động viên của huynh, tức là muốn điều động toàn bộ hai sư Giang Tô, một sư An Huy, một sư Giang Tây, một lữ Từ Châu đi... Bố trí cụ thể là thế nào?"

Tư Mã Trạ khẽ lắc đầu: "Lục quân đệ tam sư Giang Tô là phòng thủ Từ Châu, tôi dự định mang 9 sư và 17, 18 lữ đi. Còn lại là Lục quân đệ nhị sư Giang Tô, Lục quân đệ nhất sư Giang Tây, Lục quân đệ nhị sư An Huy. Trước tiên chi viện đến tuyến Kinh Hán. Sau đó hình thành hai quân tác chiến lớn, phối hợp với nhau, từ đông sang tây tiến công, Bạch Lang quân rút lui đến đâu, chúng ta sẽ truy kích đến đó!"

Ngô Hái đã hiểu ý của hắn, Tư Mã Trạ không định tiêu diệt Bạch Lang phi ở Dự Nam, mà muốn đẩy chúng đi ra. Sau đó lại nhân cơ hội phát triển ở Trung Nguyên. Xem ra ít nhất có ý định ăn cả Dự Nam. Khẩu vị quả nhiên không nhỏ. Nhưng có phù hợp với ý đồ của Tư lệnh không? Hai quân tác chiến lớn này, ai sẽ chỉ huy? Ai sẽ thống nhất chỉ huy những quân đội này?

Hắn lại hỏi thêm một câu: "Có phương án dự bị không?"

Tư Mã Trạ buông tay: "Phương án dự bị là thành lập một quân tác chiến ở Hồ Bắc, từ Tương Phàn ra Uyển Tây, tại Đặng Châu, Nam Dương cho đến Múa Dương, một tuyến không chế các điểm yếu. Phong tỏa Bạch Lang quân ở Dự Nam. Chính diện dọc theo tuyến Kinh Hán tập kết một

quân tác chiến khác, từ đông sang tây áp bức, cố gắng tiêu diệt Bạch Lang quân ở Dự Nam. Nhưng thứ nhất, quân tác chiến ở hướng Hồ Bắc cần thời gian tập kết. Đường ra Tương Phàn có nhiều núi sông. Đại quân hành động sẽ chậm hơn một chút, hậu cần tiếp tế có chút khó khăn. Khu vực Uyển Tây có nhiều dân quân, nếu không kịp thời khống chế các điểm yếu, Bạch Lang quân sẽ không bị phong tỏa... Hơn nữa, hai đường giáp công, cần thời gian để phối trí quân đội. Cho dù áp dụng phương án này, tôi cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt hoàn toàn Bạch Lang quân."

Hai người càng bàn luận càng đi sâu, thêm vào đó, các tham mưu tác chiến xung quanh không ngừng đưa ra ý kiến. Suốt buổi chiều, khi hội trường nghênh tân quán đang trình trọng biểu quyết quyết nghị, trong phòng tác chiến của Giang Bắc quân lại đang thảo luận sôi nổi về hành động quân sự sắp tới. Một lần nữa, Giang Bắc quân lại chuẩn bị cho một hành động quân sự lớn.

Lúc này, trong nha môn của Trịnh Châu, nơi đặt bộ tư lệnh tiểu phi Hà Nam thuộc Bắc Dương quân, lại tràn ngập niềm vui sướng khôn tả. Bạch Lang quân, khi cưỡng ép vượt sông Sa Hà, đã bị quân đội của Sư đoàn 6 Bắc Dương chặn đánh. Lần này, các sư đoàn thể hiện rõ tinh thần "cùng chung hoạn nạn", nhao nhao xông lên cướp công. Bạch Lang quân một phen bị Bắc Dương quân vật lộn không ít, thương vong hơn ngàn người, không ít đội ngũ tinh nhuệ của Bạch Lang cũng bị tổn thất nặng nề. Thấy tình hình tiến vào Dự Bắc vô vọng, Bạch Lang còn định ở Dự Châu quan sát thêm một thời gian. Nào ngờ, đám cướp dưới trướng hăn lại không phải quân đội chính quy, chẳng nghe hiệu lệnh, hỗn loạn xông về phía Dự Nam. Bọn chúng đã chọc thủng một lỗ hổng, khiến lũ giặc tràn vào Dự Nam. Bạch Lang và đám thuộc hạ không đủ sức chống đỡ, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Hơn vạn tên cướp quay đầu về phía nam, ngang nhiên tác oai tác quái ở Dự Nam. Chúng còn có xu hướng lan tràn về phía nam, đông tây tứ phía. Dân chúng vũ trang ở Uyển Tây nhao nhao liên lạc với Bạch Lang,

khiến thế lực của hãn ở đây lại có cơ hội lớn mạnh, càng thêm đặc ý. Giang Bắc quân nắm giữ địa bàn Dự Nam, lại chỉ có một sư trú quân, nhất thời chỉ có sức phòng thủ, không có khả năng phản công.

Chúng tướng Bắc Dương quân đều hiểu rằng đây là cơ hội để báo thù cho thất bại ở Hồ Bắc, nhao nhao tìm cách kiểm soát. Triệu Thích cũng nghĩ rằng, dùng danh nghĩa "ủy lạo quân đội" để vơ vét ở Dự Bắc, mỗi mẫu đất thu thêm bốn trăm sáu mươi văn, cửa hàng mỗi năm rút năm trăm nguyên vốn. Cả công lẫn tư, đều là một mẻ hốt bạc. Dân chúng Dự Bắc tuy tạm thời thoát khỏi nạn cướp, lại bị tầng tầng lớp lớp sưu cao thuế nặng, đến mức không thở nổi.

Trong khi đó, ở Trịnh Châu, phủ nha vốn là nơi ở của bộ tư lệnh tiểu phi Hà Nam tạm thời, lại mở tiệc tùng suốt ngày, gọi gái, bật đèn, mở sòng bạc. Ôn ào náo nhiệt như chốn chợ.

Triệu Thích vừa nhìn mấy ván bài trên tay, hãn là đại lý ngồi bốn mươi bày. Trước mặt đã thắng hai ba vạn nguyên tiền cướp. Bận đến mức ngay cả giường cũng không có thời gian lên, bên cạnh có lính hộ vệ đốt sẵn thuốc phiện. Hãn vừa hút thuốc vừa rít, làn khói thuốc quanh quẩn, khiến hãn đã nghiện. Đợi đến khi hãn lật bài, trước tám sau tám, lại là một ván bát bát thông sát. Điều này càng khiến hãn đặc ý vô cùng, cười nói: "Thế nào, mưa thần xui xẻo thế. Tay ta hôm nay cứ như vậy vượng, tưởng thật không được, xem ra Hà Nam chúng ta sắp có ngày tốt lành rồi!"

Lý Thuần, lữ trưởng Lữ đoàn 12, Sư đoàn 6, người cùng chơi bài với hãn, là kẻ thua nhiều nhất, nhưng lại vẫn ung dung tự tại. Triệu Thích thầm khen hãn là một tên nhóc có bản lĩnh. Hãn cười nói: "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Mưa thần bọn họ trước kia cũng không tránh khỏi quá đặc ý một chút, người không thể cả đời đều thuận buồm xuôi gió được! Triệu đô đốc lần này trước đại tuyển đã mạnh mẽ làm giảm uy phong của mưa thần. Trước mặt người trong nước, hãn bị mang tiếng là quản lý

yếu kém, trốn không thoát. Bạch Lang quân bị tổn thất nặng nề trước Bắc Dương quân, đến địa bàn của mưa thần lại mất đất mất quân, so với Triệu đốc cao thấp một chút liền rõ ràng, lần này Triệu đốc nhất định sẽ được tổng thống khen ngợi. Ngồi lên tuần duyệt sứ là chắc chắn, nếu Bạch Lang có thể làm rối loạn Lưỡng Hồ, Triệu đốc xuất quân vào Hồ, Lưỡng Hồ tuần duyệt thì không còn gì phải bàn!"

Triệu Thích nghe vậy cười ha hả, mặc dù biết đây chỉ là lời nịnh bợ, mưa thần trong tay chắc chắn còn hơn hai mươi vạn hùng binh, sao có thể ngồi nhìn Bạch Lang làm loạn Lưỡng Hồ? Tự mình có thể thu thập Dự Nam đã là vui mừng lắm rồi. Nhưng lời của Lý Thuần nghe vẫn rất xuôi tai. Hắn nhìn phó quan đang thu dọn đồng tiền thắng cược, lớn tiếng nói: "Đại gia cứ việc đánh bạc, ván này một trang viên, không ăn! Tặng các huynh đệ một trang!"

Nghe tiếng ồn ào trong sảnh, mấy vị sư trưởng Bắc Dương ngồi trong sảnh đều lộ vẻ cười giễu cợt. Đủ Tiếp Nguyên hăng giọng: "Tuần này lão huynh, xem ra thật là hào hứng cao độ!"

Hà Tông Sâm chỉ lắc đầu: "Chẳng phải chúng ta liều mạng thay hắn đánh xuống sao? Chúng ta ở tuyến Sa Hà mấy ngày không ngủ chỉ huy phòng thủ, hắn lại đi làm tang cho đứa con chết yếu của mình! Hắn đem cả nương lẫn lão tử bày ra để làm tang cho con! Ta thấy Tuần này đã hồ đồ rồi, cái trách nhiệm Hà Nam này, hắn không gánh nổi đâu."

Nói đến Triệu Thích, xem ra các tướng lĩnh Bắc Dương đều một bụng đầy tức giận, Lý Khuê Nguyên cũng đi theo Hà Tông Sâm oán trách: "Chúng ta các huynh đệ khổ cực như vậy, nhường hắn lo liệu ủy lạo quân đội còn không phải là nên làm sao? Khó khăn lắm mới náo loạn được mấy ngày, chia cho các sư cũng chỉ có sáu vạn nguyên. Đủ tiền thuê nhà hay đủ tiền cơm? Dự Bắc lần này ủy lạo quân đội, hắn đã bỏ túi không dưới một

trăm năm mươi vạn. Hà Nam nơi này, vẫn là chúng ta lão Bắc Dương đến ngồi mới phải lý!"

Những tướng lĩnh Bắc Dương này đồng tâm hiệp lực ngăn chặn Bạch Lang quân bên ngoài Dự Bắc, càng ngày càng bất mãn với Triệu Thích. Theo bọn họ nghĩ, Bắc Dương trọng binh phòng thủ Dự, chính vì lý do quân sự, cũng phải đề cử một trọng tướng Bắc Dương trấn giữ Hà Nam. Hiện tại vẫn là thời buổi rối ren, không thể để Triệu Thích, kẻ không có thực lực, tiếp tục hoành hành. Bọn họ âm thầm bàn bạc, đã quyết định ủng hộ Đủ Tiếp Nguyên lên làm Hà Nam đô đốc. Các sư chia nhau phòng thủ các khu vực ở Dự Bắc, thu thuế, trưng thu lương thực riêng. Theo lời giải thích của họ, đây gọi là "phân khu phòng thủ". Âm thầm bàn bạc rất nhiều ngày, việc phân chia địa bàn đã ngã giá xong xuôi. Đủ Tiếp Nguyên coi như đô đốc, được hưởng thêm một nửa thu nhập của tuyến đường sắt Kinh Hán. Coi như mọi người đều vui vẻ. Tờ trình sớm đã được đưa lên, cũng phái người đến Bắc Kinh vận động. Ước chừng không bao lâu nữa sẽ có mệnh lệnh. Nhìn Triệu Thích hiện tại còn đặc ý như vậy, tất cả mọi người đều thầm cười lạnh.

Đủ Tiếp Nguyên lại ho khan một tiếng, hiện tại trong các sư đoàn nòng cốt của Bắc Dương, Sư đoàn 6 của hắn vẫn chưa chịu bất kỳ đả kích nào. Bốn phía tiếp viện, đã thay thế toàn quân bị diệt, hiện tại ở Bảo Định tái kiến Sư đoàn 3, địa vị trong hệ thống Bắc Dương cũng rất cao. Hắn cũng là người có tư cách lão luyện. Trong các tướng Bắc Dương ở Hà Nam, mơ hồ đã có dáng vẻ làm đầu: "Chư vị, tổng thống tất nhiên sẽ thương xót các tướng sĩ tiền tuyến của chúng ta. Nhưng hiện tại chúng ta phòng ngự ở sông Sa Hà tuyệt đối không thể lơ lửng! Còn phải thiết lập một số cứ điểm ở Dự Bắc. Mưa thần đại lực viện trợ Hà Nam là điều chắc chắn, đến lúc đó cục diện Hà Nam, chính là Giang Bắc quân, chúng ta Bắc Dương quân, còn có thổ phỉ Hà Nam, hỗn tạp cùng một chỗ, phức tạp nhất! Chúng ta Bắc Dương là một bước cũng không thể lùi! An nguy của toàn cục Bắc Dương,

coi như ký thác vào các vị đang ngồi ở đây. Đại gia vất vả một chút, năm chắc quân đội. Một chút cũng không được khinh thường!"

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lời của hắn, các tướng lĩnh Bắc Dương đều rất nghe lọt tai. Hiện tại mưa thần đang chinh đồn phương nam, rất nhanh sẽ rảnh tay ở Hà Nam. Tất cả mọi người đều là người của Bắc Dương. Hiện tại thật sự không thể lùi được nữa. Cũng là bởi vì bọn họ hiếm khi đoàn kết lại, ở đại bản doanh không có chỉ thị cụ thể, thế mà cứu vẫn được cục diện Dự Bắc. Dưới áp lực của mưa thần, thế lực Bắc Dương cũng chưa từng đoàn kết như vậy. Nhưng những tướng lĩnh này đều cảm thấy lo sợ, mưa thần, kẻ luôn chiếm thượng phong, ở Hà Nam lại sẽ bày ra trò gì? Mà Viên tổng thống của họ, lại nên lợi dụng cục diện hiện tại như thế nào?

Huyện thành Bí Dương đã thất thủ mấy ngày, nhưng đám cướp của Lương Lăn, vẫn không thể hoàn toàn nắm giữ huyện thành Bí Dương. Một tiểu đội tàn binh của Giang Bắc quân, vẫn ngoan cường chống cự trong huyện nha. Trên không huyện nha tung bay lá cờ đỏ của Giang Bắc quân, mấy lần bị Thần Thương Thủ của thổ phỉ cắt đứt dây thừng, lại mấy lần được binh lính Giang Bắc quân kéo lên.

Trần Bách Nguyên vừa nhai nuốt phần lương khô định lượng, một phần mười là thịt bò và đậu nành. Hắn vừa nép mình vào công sự bằng cát, cẩn thận quan sát tình hình đối diện. Trên mặt đường, thi thể thổ phỉ nằm la liệt, cứng đờ. Đối diện, chúng dùng cửa và đồ đạc dựng tạm công sự, nhưng chẳng thấy bóng dáng tên thổ phỉ nào. Chỉ còn tiếng cười quái dị của chúng và vài tiếng phụ nữ kêu khóc vọng lại. Âm thanh ấy như dao cứa vào tim người quân nhân trẻ tuổi.

Huyện thành Bí Dương, vẫn là đã bị mất rồi. Bọn cướp dựa vào bóng đêm và khói đặc, khiêng thang mây và gỗ lớn, trèo lên ba mặt huyện thành.

Tiếng chúng uống máu rượu và gào thét "đao thương bất nhập" trước khi tấn công, vang vọng trên công sự. Bọn chúng tấn công quả thực rất hung hãn. Quân phòng thủ chỉ có hơn một trăm khẩu súng trường, hai khẩu đại liên và một số lựu đạn. Tường thành huyện thành chỉ cao hơn hai mét, lại không có cả hào nước. Sau khi liều chết đẩy lui hai đợt tấn công, binh lính đã thương vong hơn phân nửa. Thi thể thổ phỉ dưới tường thành cũng đã lên đến vài trăm.

Nhưng thổ phỉ ngày càng đông, khát vọng cướp bóc huyện thành càng lúc càng mãnh liệt. Đến bình minh, huyện thành Bí Dương cuối cùng đã bị chúng đột phá ở phía bắc. Hai ban lính phòng thủ ở Bắc môn, người thì tử trận, kẻ thì bị bắt rồi giết. Vũ khí của quân đội đều bị cướp sạch. Đều là huynh đệ của hãn cả! May mắn, Đại đội trưởng Ngựa đã chuẩn bị hai ban quân tiếp ứng ở huyện nha. Bọn họ vừa đánh vừa lui, cuối cùng mang theo một khẩu súng máy, rút về huyện nha. Lần này, binh lực và hỏa lực tập trung vào tòa nhà này. Thổ phỉ mấy lần xông lên, ngoài việc bỏ lại hơn trăm xác chết, cuối cùng không thể tiến vào. Hai ngày sau, mọi thứ vẫn yên ắng. Huynh đệ thay phiên phòng thủ, nơi này tạm thời vững như bàn thạch.

Nhưng huyện thành Bí Dương, lại trở thành địa ngục trần gian. Ánh lửa và tiếng kêu khóc của dân chúng không dứt từ khi huyện thành thất thủ. Giữ đất không xong, quân nhân nhục nhã thay! Nếu không phải vì bốn mươi chín huynh đệ còn lại, Trần Bách Nguyên có lẽ đã tự sát. Mấy ngày nay hãn không ngủ, ngoài việc đánh tan những đợt quấy rối của thổ phỉ, hãn vẫn đo mắt tính toán. Đội Ngựa ở doanh bộ Ngũ Cốc, đội Ngô ở đoàn bộ. Thậm chí, chủ lực sư bộ của Sư trưởng Trương, rốt cuộc khi nào thì đến chi viện? Bọn thổ phỉ đã vượt qua sông Bí, không biết bao nhiêu bách tính sẽ gặp nạn! Chúng ta, quân Giang Bắc quang vinh, chẳng lẽ không phải là để tiêu diệt chúng, trừ hại cho dân sao?

Ngựa lặng lẽ bò đến bên cạnh Trần Bách Nguyên, vị Đại đội trưởng này cũng tiều tụy đi nhiều, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời: "Trại phó, ngài cứ nghỉ ngơi một lát đi. Chúng ta nhất định sẽ cố thủ ở đây mấy ngày. Nhưng ngài yên tâm, chỉ cần huynh đệ còn một người, lũ thổ phỉ này sẽ không vào được! Trong sân có giếng, nhà này là nhà ngói, không sợ hỏa công, lương thực đạn dược vẫn còn, chờ quân Giang Bắc của chúng ta đến, chúng ta sẽ đánh cho lũ chó đẻ này tan xác!"

Hắn thấy Trần Bách Nguyên không nói gì, bèn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "! Tham gia quân ngũ bao nhiêu năm, chưa từng thấy thổ phỉ nào hung hãn như vậy! Nhìn xem đám quan lại phương bắc đã giày xéo nơi này thành ra thế nào! Không bằng một ngón tay của Tư lệnh chúng ta! Lần này phải đánh tan lũ thổ phỉ này. Tư lệnh tốt nhất nên cho chúng ta nhanh chóng tiến về phía Bắc, đánh đuổi hết bọn chúng! Quân Giang Bắc chúng ta nắm chính quyền!"

Trần Bách Nguyên nhìn hắn, vẫn không nói gì. Bỗng nhiên, từ phía trước phòng tuyến vang lên tiếng súng nổ, cả hai đều căng thẳng. Tiếp theo, chỉ nghe thấy tiếng thủ lĩnh thổ phỉ động viên: "Huynh đệ, chúng ta chiếm được huyện thành mấy ngày nay, ăn thì ăn, uống thì uống, đàn bà thì ngủ. Chỉ là vàng bạc không thấy nhiều! Huyện nha có kho, có quân thưởng, lần này chúng ta phải chiếm cho bằng được. Phương nam chó vàng đốt đèn trời, tiền mặt theo thân, chia đều! Huynh đệ, xông lên!"

Lần này, thổ phỉ tấn công vượt quá dự liệu của quân Giang Bắc. Xem ra, đêm qua, bọn chúng đã lén lút trốn vào nhà dân xung quanh huyện nha. Lợi dụng lúc quân phòng thủ lơ đãng nhất sau một đêm căng thẳng, chúng đồng loạt xông ra. Cửa sổ và tường đều bị phá, hàng loạt súng trường chĩa ra. Đạn như mưa, bắn tới tấp. Bọn thổ phỉ mặt mày dữ tợn, lao lên. Đối với những kẻ liều mạng, "chết chim lên trời, bắt tử vạn vạn năm". Xông lên! Chiếm được huyện nha, cướp được tài vật, lại có thể vui vẻ mấy ngày!

STT 146: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 47: Trị loạn thế dùng trọng điển

Tại Giang Bắc, việc quân đội động viên dường như đã trở thành chuyện thường tình. Theo bộ phận tổng hậu cần cải chế từ Tổng quân nhu của Giang Bắc quân, cùng với bộ môn giao thông và lương thực thuộc chính quyền dân sự. Để đối phó với việc động viên, họ đã có hẳn một bộ máy chuyên trách. Hoàn thành những công việc này đến nay đã có cảm giác mọi chuyện thuận buồm xuôi gió. Theo tổ chức tuyển binh trạm, thuê dân phu, chuẩn bị lương thảo, gom góp phí tổn tác chiến, bổ sung khí tài quân sự đạn dược, tổ chức đoàn tàu và tàu thuyền, mọi công tác đều được an bài đầu vào đấy.

Năm nay, chi phí tác chiến của Giang Bắc quân nhiều lần không được phản ánh trong dự toán của Giang Bắc. Chỉ mập mờ nói là chi tiêu được liệt kê trong một khoản phí đặc biệt. Đã có người đồn rằng Giang Bắc được một cường quốc nào đó ủng hộ mạnh mẽ.

Lúc đầu, trên dưới Giang Bắc quân đều nghĩ bụng sẽ được thở phào nhẹ nhõm, dù sao một trận đại chiến vừa kết thúc, nhiệm vụ chinh biên của quân đội cũng vô cùng quan trọng. Nhưng theo lệnh động viên với sát khí đằng đằng của Mưa Thần hạ đạt, cái cảm xúc hiếu chiến ăn sâu vào bản chất của Giang Bắc quân lại bắt đầu trỗi dậy. Giang Bắc quân, kể từ khi tiền thân là quân cách mạng Tô Thượng Hải ra đời, đã lớn mạnh trong máu lửa!

Mỗi lần thắng lợi lại đổi lấy mỗi lần chiến quả. Cho đến cục diện hiện tại! Thổ phỉ Hà Nam lại dám tìm đến Giang Bắc quân gây sự. Không dạy dỗ bọn chúng một phen, thì làm sao biết thiên hạ đệ nhất cường quân đến cùng là Mã vương gia dài mấy con mắt!

Nhà ga Từ Châu hiện tại đã bị đám binh sĩ công bồi nang chen chúc chật kín. Đây xe là một biển người vàng rực. Nhìn vào ký hiệu, có thể thấy là đội ngũ của Sư đoàn 3 Lục quân Giang Tô. Phần lớn bọn họ là đội quân được nâng cấp từ các doanh bảo an địa phương. Trong quá trình huấn luyện, họ đã quen thuộc với những câu chuyện về sự lớn mạnh của Giang Bắc quân dưới sự dẫn dắt của Mưa Thần. Lần này, lần đầu tiên đến dưới trướng của vị cường nhân phương nam này, mỗi người lính đều vô cùng kích động.

Giữa nhà ga, một hán tử thô kệch mang quân hàm thiếu tướng đang đứng. Quân phục chỉnh tề, giày ủng sáng bóng. Trong mắt dân chúng, các quân quan của Giang Bắc quân đều là những sĩ quan năm da. Ủng da, thắt lưng da, bao súng da, túi da, găng tay da. Lấp lánh đến nỗi khiến các cô nương phải xao xuyến. Vị thiếu tướng này lại cao lớn uy mãnh, một thân quân trang vừa vặn càng làm tăng thêm vẻ uy phong lẫm liệt. Hẳn chính là Trương Hùng Phu, thiếu tướng lữ trưởng của Lữ đoàn 17, thuộc Sư đoàn 9, một trong những đơn vị chủ lực của Giang Bắc quân.

Hắn là một trong những tướng lĩnh dòng chính của Giang Bắc quân, có tư cách bàn luận với Mưa Thần, chỉ kém một chút so với Tam Kiệt. Kỳ thực, tư cách này cũng chỉ kém nhau vài ngày mà thôi. Hiển nhiên, Giang Bắc quân lại một lần nữa tăng cường quân bị. Trước kia, không ít huynh đệ vai kề vai với hắn đều được thăng chức, độc lập một phương. Nhưng hắn vẫn chỉ là một lữ trưởng. Trong lòng Trương Hùng Phu cũng không có gì bất mãn, hắn là người không câu nệ tiểu tiết, trước kia còn thường xuyên vi phạm kỷ luật. Mưa Thần đặc biệt điều hắn từ dưới trướng của gì đó Toại đến bên cạnh để quản thúc. Lần này đi tiểu phỉ, Mưa Thần dự định giao cho

hắn thống nhất chỉ huy hai lữ 17 và 18, hình thành Trương Hùng Phu chi đội, trở thành lực lượng chủ lực tuyệt đối của đội quân tiểu phi. Lần này, hắn đang chờ Sư đoàn 2 Lục quân Giang Tô đến tiếp phòng, bàn giao xong xuôi, lập tức sẽ lên đường.

Mưa Thần lần này về cơ bản áp dụng phương án của Tư Mã Trạm, chỉ có một vài thay đổi nhỏ. Trương Hùng Phu chi đội, bao gồm hai lữ, cùng với Sư đoàn 2 Lục quân An Huy sẽ là lực lượng chính diện trên tuyến Kinh Hán. Cuối cùng, Trương Hùng Phu chi đội sẽ hợp cùng với hai sư đoàn An Huy, hình thành cánh quân tác chiến bên phải, do Trương Chí Hạc chỉ huy, lập công chuộc tội. Mà việc Tổng chỉ huy tiền tuyến Dự Nam tọa trấn, Đại tướng Ngô Niệm Tôn tự mình tọa trấn, càng khiến trên dưới Giang Bắc quân phải giật mình. Thống nhất chỉ huy hai cánh quân tác chiến trên tuyến Kinh Hán!

Trong khi đó, tại Hồ Bắc, Hồ Bắc phòng phi bộ tư lệnh, Trần Sơn Hà tự mình đảm nhiệm. Ngoài việc tăng cường đội quân phòng thủ biên giới Ngạc Dự, Sư đoàn 1 Lục quân Giang Tây và một lữ hỗn hợp từ Hồ Bắc, hợp thành Âu Dương Võ chi đội. Từ Tương Phàn tiến thẳng vào Trung Nguyên, hướng đến mục tiêu Nam Dương, uy hiếp lực lượng vũ trang địa phương ở Uyển Tây. Ngăn chặn những lực lượng vũ trang nửa dân nửa phi ở Uyển Tây hợp lưu với Bạch Lang quân. Cố gắng suy yếu Bạch Lang quân trong phạm vi Dự Nam, sau đó tiến thẳng vào Dự Trung, hình thành thế giằng co với Bắc Dương quân.

Hành động quân sự là việc sử dụng hai mươi một quân đoàn bộ binh chính quy tác chiến tại Hà Nam, với hơn bảy vạn quân. Về mặt chính trị, mọi việc cũng được tiến hành rầm rộ. Hội nghị tham mưu tạm thời phương nam vừa mới thành lập đã nhanh chóng công khai lên án điện văn của Bạch Lang, tuyên bố Giang Bắc quân lại một lần nữa động viên, đại hưng thảo phạt chi sự, trả lại cho bách tính Dự tỉnh một bầu trời thái bình.

Mưa Thần cảm thấy rất đau đầu về việc liệu có nên áp dụng chính sách tự trị địa phương của Giang Bắc tại Hà Nam hay không. Ở đó, chính sách tự trị địa phương về cơ bản thiếu một giai tầng thân sĩ khai sáng. Hơn nữa, gần như không có trung nông nào tồn tại. Lần này, ông quyết định tuyên bố chính sách miễn thuế nông nghiệp như thường lệ trong chiến dịch tiêu phi ở Dự Nam. Đồng thời, sẽ áp dụng chính sách thổ địa quyết liệt hơn. Đánh sập các đồn điền, phân phối lại đất đai! Đây là lần đầu tiên ông áp dụng chính sách này. Tại Giang Bắc, ông thường áp dụng chính sách giảm tô. Đối với tài sản cá nhân, ông không muốn xâm phạm. Áp dụng chính sách ôn hòa hơn có thể nhận được sự ủng hộ và hợp tác từ nhiều giai tầng hơn. Nhưng ở Hà Nam, đối với những thổ hào địa phương rồi rắm và đầy mâu thuẫn, chỉ có thể kiên quyết đánh sập, áp dụng chính sách địa chính quyết liệt hơn, phân phối lại đất đai, mới có thể trị tận gốc! Lần này, các huyện trưởng đều do Mưa Thần tự mình lựa chọn và bổ nhiệm. Không ít người xuất thân từ sĩ quan. Đồng thời, ông cũng cho phép họ chỉ huy các đội bảo an, có quyền sở hữu ruộng đất, để ổn định tình hình Hà Nam trước, sau đó mới có thể tiếp tục áp dụng chính sách tự trị địa phương của Giang Bắc! Vì điều này, Mưa Thần không sợ mang tiếng là đồ tể! Ông cũng muốn thử xem, tại một tỉnh khó giải quyết như vậy, liệu có thể dùng trọng điển được hay không!

Đương nhiên, đối với những quân nhân trên sân ga, những chuyện chính trị này họ cũng không hiểu rõ, cũng được huấn luyện để không quan tâm. Trương Hùng Phu chỉ chăm chú nhìn những tân binh của Sư đoàn 3 Lục quân Giang Tô. Trong lòng nghĩ, những tân binh này vẫn cần phải huấn luyện thêm mới được. Từ trên xe bước xuống một sĩ quan cũng mang quân hàm thiếu tướng, chỉ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Vị này dẫn theo thuộc hạ, chạy đến trước mặt Trương Hùng Phu theo tư thế chạy bộ tiêu chuẩn của quân đội, nghiêm trang chào: "Báo cáo Trương chỉ đội trưởng, Sư trưởng Sư đoàn 3 Lục quân Giang Tô, Ôn Hủ, đến báo danh! Mời Trương chỉ đội trưởng chỉ thị công việc tiếp phòng!"

Theo như sách chỉ dẫn, nên nói xong, lại đưa tay nắm chặt tay Trương Hùng Phu: "Trượng nam huynh, còn làm phiền huynh tự mình đến nhà ga đón ta. Lão đại ca của Sư đoàn 9 thật khiêm tốn a. Lần này điều các huynh ra ngoài, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu. Thế mà còn có Tham mưu trưởng Ngô tự mình tọa trấn! Công lao nhỏ bé này, hẳn là nên nhường cho chúng ta, tiểu đệ của Sư đoàn 3 Giang Tô đi..."

Ôn Hủ là phó đoàn trưởng thứ nhất của Lữ đoàn 2, cũng là một trong những sĩ quan dòng chính của Mưa Thần, xuất thân từ trường Lục quân, trước đó làm việc trong hệ thống giáo dục. Sau đó, ông đến dưới trướng Trần Sơn Hà làm lữ trưởng. Khi thành lập Sư đoàn 3 Lục quân Giang Tô, ông đã được thăng chức sư trưởng. Trong số những người cùng thế hệ, ông được coi là một trong những người có đường quan lộ tốt nhất. Về mặt tư cách, ông có phần thấp hơn Trương Hùng Phu. Cho nên, trong quân đội, nơi coi trọng tư cách nhất, mặc dù chức vụ của ông đã cao hơn Trương Hùng Phu, nhưng khi gặp lão đại ca, ông vẫn không dám có chút nào lơ là. Chào hỏi, vẫn an đều ở phía trước.

Trương Hùng Phu cảm thấy thoải mái, trên mặt vẫn phải tỏ ra nghiêm túc: "Chín Hổ. Chúng ta khi xưa, lúc ở Cổ Trấn lớn quanh co, đều là huynh đệ cùng chung hoạn nạn, hiện tại huynh lại là sư trưởng, ta đến đón tiếp huynh là chuyện nên làm. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sóng vai đi ra khỏi nhà ga.

Chín Hổ lão đệ, ở Từ Châu này, ngươi là dưới mí mắt của Tư lệnh. Tư lệnh lại đặc biệt coi trọng đội quân của ngươi. Ba cái "thao" hai cái "giảng" đều phải nắm chắc. Tuyệt đối không được phép lơ là. Từ Châu hiện có sáu đoàn quân chủ lực, phòng ngự cũng cần phải chú ý. May mắn là hiện tại Đài Nhi Trang một tuyến, Tư lệnh đã giao cho độc lập lữ đi lấp phòng, các người chủ yếu vẫn là đóng quân quanh Từ Châu. "Trống kêu không cần trọng chùy", ngươi phải hiểu rõ vị thế của mình. Sư đoàn của ngươi phải

bảo đảm an toàn trên đường Tân Phổ, đồng thời sẵn sàng chi viện An Huy, Giang Tô... Những điều này, người cứ gặp Ngô tham mưu trưởng, hẳn sẽ dặn dò cẩn thận. Sau khi hẳn đi, bộ tham mưu tác chiến của Tư Mã trạm sẽ thay thế tổng tham mưu trưởng, đảm nhận chức vụ chủ nhiệm. Hẳn là nhân vật được Tư lệnh trọng dụng, không giống như đối với chúng ta, còn có thể mặc cả đôi chút, những điều này người tự mình cẩn thận.

Ấm Hù hiểu rõ đây đều là lời vàng ngọc của lão đại ca. Giang Tô lục quân đệ tam sư trấn giữ Từ Châu, bản thân hẳn cảm thấy áp lực rất lớn. Nhưng lần này, quân tinh nhuệ, tướng mạnh của Giang Bắc lại xuất động để đối phó một đám thổ phỉ, liệu có cần thiết không? Hẳn thử dò hỏi vài câu. Trương Hùng Phu nhìn trái nhìn phải, thần bí nói: "Chín Hổ, ta coi người là huynh đệ, nên mới nói những lời này. Lần này chúng ta xuất động bảy vạn tinh binh. Nhìn ý tứ của Tư lệnh, dường như không chỉ muốn bình định Dự Nam đâu. Có lẽ còn muốn nhúng tay vào đâu đó, lần này chúng ta xuất quân, đặc biệt phí đều được cấp cho sáu tháng. Mọi người đang đoán xem là đánh lên phía bắc hay tây." Điều này người tuyệt đối đừng có nói lung tung ra ngoài!

Giang Bắc quân liên tục điều động, tin tức truyền đến Bắc Kinh, ảnh hưởng đã lan rộng. Mới vừa trải qua một trận chiến lớn, Mưa Thần có thể một tay dùng tiền để ổn định tình hình phương Nam, một tay lại huy động một đội quân lớn đi tiêu phỉ! Tiềm lực của hẳn rốt cuộc lớn đến mức nào? Kế hoạch Bắc thượng của hẳn rốt cuộc là tính toán gì? Rốt cuộc phải làm thế nào để ngăn chặn sự bành trướng của Giang Bắc quân, cái quái vật mới nổi này?

Hay nói một cách thâm thúy hơn, về cái đoàn thể Bắc Dương này. Liệu còn có năng lực chống lại Giang Bắc quân hay không? Viên Thế Khải ở Bắc Kinh, không hề cảm thấy vui mừng khi kiểm chế được lực lượng của Giang Bắc quân, mà ngược lại, vô cùng lo lắng. Hẳn cảm thấy cấp bách cần

nhiều tài nguyên hơn để đối phó với Mưa Thần Giang Bắc đang hùng hổ dọa người. Hắn đã có quyết tâm. Đường như nên hành động sớm hơn. Hiện tại ứng phó, có lẽ vẫn còn kịp.

"Tư lệnh, chuyện Từ Châu đã được sắp xếp xong xuôi, hiện tại tôi cũng đã hoàn toàn bàn giao công việc cho tổng tham mưu trưởng. Tôi đến là để từ biệt ngài, lập tức sẽ lên tiền tuyến tọa trấn."

Ngô Hái đứng trước bàn làm việc của Mưa Thần. Từ khi Ngô Hái và Mưa Thần cùng nhau, hắn luôn là cánh tay đắc lực nhất. Lần này Mưa Thần thả hắn ra tọa trấn, uy vọng đã đủ. Bên dưới đám tướng lĩnh, ai dám không phục tùng chỉ huy của hắn? Nhưng Ngô Thu tự cảm thấy như đang căng một sợi dây cung, bản thân vẫn chưa từng một mình chỉ huy đã chiến. Lần này, nhiệm vụ tiểu phi có lẽ còn gian khổ hơn cả đã chiến chính diện, không được phép làm mất đi uy phong của Giang Bắc quân.

Nhưng trên mặt, người vĩnh viễn không thấy Ngô Hái có bất kỳ vẻ bất an nào. Hắn vĩnh viễn là vẻ bình tĩnh, điềm đạm. Năm giữ xu hướng của Giang Bắc quân trong thời gian dài, tự nhiên cũng có một loại uy nghiêm, ung dung khí độ. Mưa Thần đối với Ngô Hái hoàn toàn yên tâm. Có hắn ở tiền tuyến tọa trấn, rất khó tưởng tượng bảy vạn tinh nhuệ này sẽ thất bại. Bạch Lang phi băng ở Dự Nam chỉ là mục tiêu giai đoạn đầu của Giang Bắc quân, tương lai có phát triển đến mục tiêu dự định hay không, phải nhờ vào Niệm Tôn ở tiền tuyến điều động.

Hắn nhìn Ngô Hái, khẽ gật đầu: "Người đi tiền tuyến, Dự Nam sẽ không có vấn đề. Giương không khả năng hiện tại bao phục tương đối nặng, người đến tiền tuyến khuyên bảo hắn nhiều hơn. Ta xem kỹ điện văn và báo cáo của hắn, hắn ở tiền tuyến duy trì không dễ dàng, hơn nữa xử lý cũng có thể nói là chính xác. Nhưng đánh thua trận, không thể không có xử phạt. Cho nên cứ để hắn đội mũ lập công chuộc tội. Hắn là người hiểu chuyện, nên phân rõ ràng."

Ngô Hái mỉm cười, hướng Mưa Thần chào một cái, quay người muốn cáo từ. Mưa Thần lại từ sau bàn đi ra, tiễn hân ra ngoài. Vừa đi vừa dặn dò: "Niệm Tôn, lần này chúng ta đã quyết định chính sách là phải tàn khốc! Những kẻ kết trại tự vệ, ức hiếp đồng hương, nửa phỉ nửa dân thổ hào, cứ mạnh tay giết chết một đám! " Trong giọng nói của hân cũng mang theo ba phần sát khí: "Những thổ phỉ này, một tên cũng không cần chiêu an. Cứ kiên quyết theo chính sách của chúng ta mà thi hành. Một ngày trị bất bình Hà Nam, chúng ta Giang Bắc quân sẽ không thu binh! Ở vị trí này, ta phải tính toán cho tương lai. Loại thổ phỉ này, sớm trừ khử, dân chúng sẽ có cuộc sống tốt hơn!"

Ngô Hái yên lặng gật đầu, mặc dù hân không phải là người tàn sát. Nhưng Mưa Thần đối với thổ phỉ và thổ hào Hà Nam có chính sách nghiêm khắc, hân cũng tán đồng. Nhìn báo cáo của Trương Chí Hạc chuyển đến, Hà Nam nơi này, có nhiều kẻ đã là phỉ nhiều đời. Những người này không bị tiêu diệt, Hà Nam làm sao có thể phổ biến chính sách của Giang Bắc, làm sao có thể trở thành căn cứ vững chắc của Giang Bắc quân?

Vừa ra khỏi cửa chính, Ngô Hái lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình. Toàn bộ vệ đội của Mưa Thần, sáu trung đội bộ binh và một trung đội trọng liên, đã xếp hàng ngay ngắn trước cửa tuần duyệt làm thực. Mỗi người đều trang bị đầy đủ khí tài quân sự, đeo ba lô, hơn tám trăm người có chiều cao gần như nhau, trong buổi sáng mùa đông không nghe thấy một chút âm thanh nào, chỉ có hơi thở trắng bốc lên. Phía trên đội ngũ. Phía trước nhất, một hán tử cao lớn đang mang quân hàm thượng tá là Phùng Ngọc Tường, hân bước nhanh ra khỏi hàng, dùng sức hướng Ngô Hái làm một động tác chào kiểu đao: "Tham mưu trưởng! Vệ đội tuần duyệt làm thực từ giờ phút này bắt đầu tiếp nhận sự chỉ huy của ngài! Vệ đội đủ quân số 831 người, thực tế có mặt 831 người, xin ngài chỉ thị!"

Ngô Hái kinh ngạc nhìn Mưa Thần, Mưa Thần chỉ mỉm cười gật đầu với hẳn. Hướng hẳn nói: "Đừng nói gì nữa, vệ đội này được huấn luyện rất tốt, hơn nữa mỗi trung đội còn trang bị súng trung liên MẠCH ĐỨC SÂM mới được chế tạo, khả năng hành quân cũng mạnh. Dùng để tiểu phi đánh giáp lá cà là thích hợp nhất. Chờ đuổi Bạch Lang ra khỏi Dự Nam, người lại trả vệ đội lại cho ta là được... Quân đội luyện ra là để đánh trận, chẳng lẽ Mưa Thần ta thực sự cần nhiều người như vậy để bảo vệ sao? Cũng là người ở tuyến đầu phải cẩn thận một chút, tính tình của người chắc chắn sẽ muốn xông lên tuyến đầu, thổ phỉ di chuyển rất nhanh. Bên cạnh nhiều người, an toàn hơn."

Ngô Hái nhìn Mưa Thần, có chút mang theo vẻ mặt ân cần, cái gì cũng không nói ra được. Chỉ là dùng sức gật đầu một cái, hướng Phùng Ngọc Tường bọn họ gầm lên một tiếng: "Xuất phát!" Hướng Mưa Thần lại chào một cái, trèo lên lưng ngựa của mình, dưới sự hộ tống của tám trăm dũng tướng, xa dần. Mưa Thần nhìn theo bụi mù đang khuất xa, trong lòng vẫn đang suy nghĩ về tình hình Hà Nam. Chính sách nghiêm khắc của mình, ở Hà Nam rốt cuộc có được thông suốt hay không? Ở Hà Nam rốt cuộc muốn giết bao nhiêu người, mới có thể ổn định được cục diện?

Hà Nam Tín Dương trong năm lần đại hội chiến, đã đánh đến núi thây biển máu. Xung quanh thành phố này tranh đoạt, đã trở thành mấu chốt quyết định thành bại của hai bên Nam Bắc. Cuối cùng, tòa thành khổng lồ chế tuyến Kinh Hán và cửa ngõ phía nam Trung Nguyên, Nghĩa Dương, ba cửa ải trọng yếu, cuối cùng đã rơi vào tay Giang Bắc quân.

Trong việc phòng ngự Bạch Lang, Trương Chí Hạc, chủ lực sư đoàn 1 An Huy lục quân lại lấy Tín Dương làm tuyến phòng thủ trọng yếu trên tuyến Kinh Hán. Quyết không thể để Bạch Lang quấy rối đường về phía đông, hơn nữa Tín Dương còn là bình phong của Hồ Bắc, khổng lồ chế được điểm này, chính là bảo vệ an toàn cho hai tỉnh. Cho nên hẳn dứt khoát đặt

sư bộ ở thành Tín Dương, dự định chết cũng phải chết ở nơi này. Ngoại trừ giữ lại một đoàn ở Dự Nam đảm nhiệm nhiệm vụ bình định, ba đoàn quân còn lại đều triển khai dọc tuyến. Trước hết ổn định cục diện, sau đó chờ viện binh đến lại tính đến việc tiêu diệt đám thổ phỉ hung hãn này. Bản thân hãn cảm thấy có lỗi với bộ đội và bách tính bị ném lại ở phía đông tuyến Kinh Hán!

Giang Bắc quân gặp trở ngại, phản ứng quả nhiên rất nhanh, tư lệnh quả không hổ là tư lệnh! Liền nhận ra ngay tầm quan trọng của tình hình Hà Nam. Ngài lập tức điều binh quy mô lớn lên phía Bắc, hơn nữa còn giao cho hãn quyền thống lĩnh hai sư tác chiến quân! Lần này càng khiến hãn cảm thấy mình chịu ân sâu nặng. Không thể không cố gắng hết mình. Bản thân hãn là theo tư lệnh làm phó quan, đi ra mang quân. Nếu hãn không cố gắng thể hiện tốt một chút, chẳng phải là khiến tư lệnh mang tiếng xấu?

Hôm nay hãn đến trạm xe để đón Ngô Hải tổng chỉ huy, việc Ngô Hải trấn nhậm Hà Nam, hãn cũng thấy không gì thích hợp hơn. Ngô Hải điều động quân đội, chỉ huy toàn cục ở Hà Nam, các vị sư trưởng tuyến đầu đều cảm thấy rất có lòng tin. Đây tuyệt đối là một nhân vật trấn được tròng diện. Mọi người tuy không nói ra, nhưng trong lòng đều nghĩ như vậy. Giang Bắc quân tam kiệt, gì Toại và Ngô Hải đều là những tướng lĩnh thích hợp làm thống soái quân đội. Đều có nhãn quan toàn cục, lại trấn được các tướng lĩnh bên dưới. Trần Sơn Hà tuy cũng bất phàm, trong trận đại chiến Nam Bắc càng lập được chiến công to lớn ở Tín Dương. Nhưng xét về tính cách, hãn vẫn thích hợp làm một mãnh tướng xông pha chiến đấu, trăm tướng đoạt cờ.

Trương Chí Hạc cùng các tham mưu của sư bộ, nghiêm trang đứng trên sân ga Tín Dương. Cái sân ga này trước kia bị Trần Sơn Hà dùng sơn pháo đánh cho thành núi cây biển máu. Hiện tại đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của một tuyến đường sắt. Bọn họ, những vị giáo quan này đối với Ngô

Hải đến, thật không dám chút nào lơ là. Đã đến sân ga chờ đón từ sớm. Trong gió lạnh mùa đông Hà Nam đã đợi hơn một giờ. Nhưng không ai oán thán, đều duy trì tư thế nghiêm trang của quân đội. Hầu như không có ai đi lại sưởi ấm.

Xa xa, một tiếng còi hơi huýt dài, tiếp theo là còi hiệu xa xa treo xuống. Ngô Hải cùng đoàn quân của hắn cuối cùng cũng đến. Đứng trên đài có người âm thầm chọn lựa, nhưng lại có chút thấp thỏm. An Huy một sư trước mặt Bạch Lang quân đã bị vùi dập tan nát, chỉ có thể phòng thủ dọc theo tuyến Kinh Hán, tham mưu trưởng đến còn chưa biết phải dạy dỗ thế nào. Mọi người đều mang tâm tư phức tạp ngẩng đầu chờ xe lửa đến. Không lâu sau, đã nhìn thấy một đoàn tàu hỏa kéo theo những toa xe bình thường nặng nề, bắt đầu giảm tốc độ vào trạm. Đầu xe phun ra bạch khí, tràn ngập cả sân ga.

Xếp thành hai hàng, đội lễ binh đã sớm giờ súng hành lễ. Chờ xe lửa dừng hẳn, quả nhiên là Ngô Hải đi trước xuống toa xe đầu tiên. Phùng Ngọc Tường theo sát phía sau. Một chặng đường tàu xe mệt mỏi khiến nhân vật số hai của Giang Bắc quân, một người hùng phương nam mới bước vào tuổi ba mươi mốt, khí sắc có chút không tốt, nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng, có thể khiến người ta nhận ra sự bất phàm của nhân vật này. Chính là hắn, trong hơn một năm, đã xem như cánh tay đắc lực thứ nhất của Mưa Thần, tạo nên cục diện Giang Bắc này.

Trương Chí Hạc cùng mấy người nghiêm trang đi tới trước mặt Ngô Hải, "bộ" một tiếng nghiêm trang hành lễ: "Báo cáo tham mưu trưởng! Thiếu tướng sư trưởng Trương Chí Hạc của An Huy lục quân đệ nhất sư ở đây chờ đón, xin tham mưu trưởng chỉ thị!"

Ngô Hải thản nhiên hoàn lễ: "Nghỉ, đứng lên, những nghi trượng này đều rút lui. Trên sân ga còn muốn phân đội, chúng ta mau lên xe vào thành đàm luận."

Trương Chí Hạc vội để đội nghi trượng rút lui trước, sai người dắt ngựa tới, lúc này mới có thời gian cùng Phùng Ngọc Tường gật đầu chào hỏi. Trong lòng cũng có chút giật mình, vì tiểu phi, tư lệnh đã phái cả vệ đội của mình ra! Đối với Hà Nam coi trọng còn hơn cả những gì mọi người tưởng tượng!

Thấy hộ binh dắt ngựa tới, mấy người trèo lên ngựa, dưới sự chen chúc của đám đông liền hướng Tín Dương thành nội tiến vào. Theo bước chân của họ, từng hồi còi xe huyết dài vang lên. Tất cả cửa toa xe đều mở ra, đại đội đại đội lính Giang Bắc quân trang bị đầy đủ, đeo ba lô, nhảy xuống. Cùng Ngô Hải đến, ngoài vệ đội còn có một đoàn của Lữ giáo, cùng với một doanh pháo cối độc lập. Đây là Mưa Thần cố ý tăng cường cho Ngô Hải, coi như là bộ đội trực thuộc trực tiếp nắm giữ của tổng chỉ huy. Đối với Bạch Lang quân hoành hành ở Dự Nam, Mưa Thần đã đem tinh binh cường tướng đều điều ra.

"Đứng lên, hiện tại trên tuyến Kinh Hán đã đến bao nhiêu bộ đội?" Ngô Hải trên lưng ngựa bắt đầu hỏi Trương Chí Hạc về tình hình tập kết của bộ đội.

Trương Chí Hạc cũng cung kính trả lời: "Chi đội trưởng Trương Trương Nam đã mang theo lữ 17 đến trước, lữ 18 còn đang hành quân trên đường, chi đội của họ trọng tải và hỏa lực nặng đều được vận chuyển từ lữ cũ, cho nên mới chậm một chút. An Huy lục quân đệ nhị sư vì gần đó, ngoại trừ theo chỉ thị giữ lại hai đoàn bộ đội bình định phía sau, những người khác đã tập hợp đầy đủ. Hiện tại tất cả bộ đội đang theo danh sách tổ chức tác chiến quân, lập tức sẽ triển khai."

Ngô Hải gật đầu: "Rất tốt! Hôm nay trước đừng đi bộ tổng chỉ huy nghỉ ngơi, ta lập tức chuẩn bị xem xét bộ đội, sau đó liền bắt đầu giết người!"

"Giết người..." Hai chữ mang theo huyết sắc khiến Trương Chí Hạc kinh hãi, khiến hắn không nhìn được nghiêng đầu nhìn Ngô Hải một cái. Nhưng khuôn mặt của tổng tham mưu trưởng lại giống như tượng đồng, nặng nề không có nửa điểm biểu lộ.

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen – thiên lô trúc (dot) com·

STT 147: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 48: Đại khai sát giới

Năm 1912 sắp kết thúc, những biến động ở Trung Quốc cứ thế mà nối tiếp nhau. Đầu tiên là các tỉnh phía Nam họp bàn, tuyên bố ly khai chính phủ trung ương Bắc Kinh của Viên Thế Khải. Sự hỗn loạn này còn chưa dứt. Việc Bạch Lang nổi dậy, đám cướp hoành hành lại thu hút sự chú ý của thiên hạ.

Bọn Bạch Lang ban đầu đánh bại quân Bắc Dương đóng quân ở Dự, rồi nhanh chóng hoành hành khắp mười huyện của Dự. Quân Bắc Dương tháo chạy, quan lại cũng vội vã trốn về phía Bắc Dự. Bọn cướp được miêu tả là "phô thiên cái địa", chỗ nào cũng có. Tiếp đó, thổ phỉ lại tràn sang phía Bắc Dự. Lần này, may mắn là quân đội chính phủ Bắc Dương đã chặn được bước tiến của chúng dọc theo sông. Nhưng các phủ huyện phía Bắc Dự đã trải qua một phen kinh hoàng.

Bọn Bạch Lang lại quay về Dự Tây, mọi người đều nghĩ chúng sẽ đến Thiểm Tây phát triển. Thế nhưng, lũ "luyện thổ khó rời" này lại ào ạt tiến về phía Nam Dự, hợp lưu với thổ phỉ ở đó. Quân Giang Bắc của Mưa Thần đóng ở Giang Bắc, một số ít quân đội đóng ở phía Tây tuyến Kinh Hán nhanh chóng bị nhấn chìm. Bọn cướp lần trốn ở phía Tây tuyến Bình Hán, các nha phủ huyện đều bị chúng chiếm đóng. Nửa vùng đất phía Nam Dự lại phải gánh chịu tai họa nhân gian. Uy danh mà quân Giang Bắc đã dày

công gây dựng trong nhiều trận chiến, lại bị bọn thổ phỉ ở Hà Nam khiêu chiến. Mọi người đều vô cùng mong chờ xem quân Giang Bắc sẽ đối phó với lần khiêu chiến này ra sao.

Sức tàn phá của bọn cướp quả thực đáng sợ. Ở Dự và phía Nam Dự Tây, chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, đã hình thành một dòng người tị nạn khổng lồ. Trong khi đó, các hào lý ở các nơi lại nhao nhao hợp sức, biến thành những đội quân lớn nhỏ của Bạch Lang. Nạn cướp bóc ở Hà Nam, vào cuối năm 1912, đã đạt đến đỉnh điểm.

Liệu quân Giang Bắc có thể dùng bàn tay sắt để sửa trị tình trạng hỗn loạn kéo dài nhiều năm ở Trung Nguyên không?

Các cường quốc cũng để mắt đến nơi này, đặc biệt là việc ba nhân viên người Mỹ mang quốc tịch Mỹ bị sát hại ở Uyển Tây. Rồi đến sự kiện các giáo sĩ người Bỉ, người Pháp bị giết. Các công sứ của các cường quốc thậm chí còn gửi văn thư đến chính phủ trung ương Bắc Kinh của Viên Thế Khải, tuyên bố nếu họ không thể ổn định tình hình ở Hà Nam, họ sẽ điều quân. Viên Thế Khải một mặt tạ lỗi sâu sắc, một mặt lại nói rằng Dự và Nam Dự vẫn chưa giải quyết xong hậu quả, hiện tại lại nằm trong tay quân Nam, nên gạt bỏ trách nhiệm. Sau đó, ông ta lại ra lệnh cho quân Giang Bắc của Mưa Thần, yêu cầu trong vòng một tháng phải dẹp yên nạn cướp Bạch Lang. Đối với quân đội chính quy Bắc Dương ở phía Bắc Hà Nam, ông ta lại bí mật yêu cầu họ tiếp tục phòng thủ nghiêm ngặt, không được tự tiện tấn công, để mặc cho Bạch Lang và quân Giang Bắc tự giải quyết.

Mọi trách nhiệm nhất thời đều đổ lên vai quân Giang Bắc. Chính xác hơn là đổ lên vai Ngô Hái, người chỉ huy bảy vạn quân đi dẹp loạn. Mưa Thần ở Từ Châu cũng không thúc giục Ngô Hái phải làm gì, ông tin rằng Ngô Hái sẽ biết phải làm gì.

Mùa đông ở Tín Dương vốn đã lạnh lẽo, lại thêm quân đội đóng quân khắp thành. Cùng với những người tị nạn từ tuyến Kinh Hán đến, càng khiến thành phố này thêm phần hoang mang.

Lúc này, trước tổng chỉ huy bộ đội tiểu phi Hà Nam của quân Giang Bắc, ba bước lại có một tốp, năm bước lại có một trạm. Sân trước của nha phủ cao lớn chật kín những kẻ với đủ loại phục sức. Có người mặt mày căng thẳng, có người lại thản nhiên, có người cười nói lớn tiếng, hát hò ầm ĩ. Lại có kẻ nghiện thuốc phiện, vừa khóc vừa la hét trong đám đông. Cuối cùng, chúng đồng thanh: "Chúng tôi đều là lương dân, xin hãy thả chúng tôi về nhà!" Nhưng những binh sĩ quân Giang Bắc xung quanh, tay cầm súng trường, lưỡi lê sáng loáng, ai thềm để ý đến bọn chúng. Những người này chỉ còn cách chịu đựng cái lạnh thấu xương.

Những người này đều là do Trương Chí Hạc bắt giữ trong những ngày gần đây. Có thổ hào ở Nam Dự, có kẻ muốn nổi dậy theo Bạch Lang, có kẻ từ tuyến Kinh Hán đến, trên người mang thương tích, trong người lại có thuốc phiện, bị nghi là gián điệp của Bạch Lang. Lại có những kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, tung tin đồn nhảm khắp Nam Dự, nào là quân Giang Bắc chỉ trụ được ở Nam Dự ba ngày, tương lai Hà Nam vẫn là của Bạch Lang. Lại có những kẻ đã bắt đầu gây rối ở khu vực phòng thủ của quân Giang Bắc ở Nam Dự, gây rối trật tự trị an. Tất cả đều bị các bộ đội của Trương Chí Hạc bắt giữ, tập trung về Tín Dương.

Trương Hùng Phu đang dẫn theo một đội hộ binh đến tổng chỉ huy bộ đội tiểu phi để bàn bạc về khu vực phòng thủ, nhận nhiệm vụ. Thấy một đám người như vậy ở đây, trong lòng có chút kỳ lạ. Nhưng cũng lưỡi hỏi nhiều. Vài bước đã vào đến cổng lớn, lính gác đứng nghiêm chào hẳn. Một phó quan phụ trách tiếp đón ở cửa, thấy Trương Hùng Phu sát khí đằng đằng tiến đến, vội vàng tươi cười chào hỏi: "Tổng chỉ huy hiện đang ở văn

phòng trao đổi với Trương sư trưởng, mời Trương chi đội trưởng vào gặp ngay."

Trương Hùng Phu cười một tiếng, gã hán tử thô lỗ này cười lên cũng có vẻ dữ tợn. Hắn đã nhẫn nhịn ở Từ Châu quá lâu. Trong trận chiến lớn ở phía Nam và phía Bắc, hắn cũng không được thể hiện nhiều. Lần này, hắn thực sự muốn làm một võ lớn ở Hà Nam. Nghe nói Ngô Hái sẽ gặp hắn ngay, vội vàng chỉnh lại quân dung, giao áo khoác cho hộ binh. Hít một hơi thật sâu, bước nhanh về phía văn phòng của Ngô Hái.

Vị phó quan đi trước dẫn đường, vài lần quẹo đã đến nội viện, cửa phòng làm việc của Ngô Hái. Lớn tiếng hô: "Báo cáo tổng chỉ huy, Trương Hùng Phu chi đội trưởng đã phụng mệnh đến!" Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng bước chân vang dội, tiếp đó Ngô Hái và Trương Chí Hạc một trước một sau bước ra. Ngô Hái mặt không biểu cảm, hai hàng lông mày đen rậm, trong mắt đều là hàn quang bức người. Xem ra đã hạ quyết tâm. Còn Trương Chí Hạc thì có vẻ bất lực, đi theo sau Ngô Hái.

Trương Hùng Phu vội vàng nghiêm trang, lớn tiếng báo cáo: "Tổng chỉ huy, Trương Hùng Phu đến báo danh!" Ngô Hái ừ một tiếng, đáp lễ hắn: "Trượng Nam, lập tức giao cho người một nhiệm vụ, không cần chờ lệnh, lập tức thi hành!"

Trương Hùng Phu không ngờ Ngô Hái vừa gặp đã giao nhiệm vụ cho mình, trong lòng nghi hoặc đáp: "Vâng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Ngô Hái nghiêng răng khoát tay: "Đem hai ba trăm người ở cổng áp giải ra pháp trường, không tha một ai, toàn bộ chém chết!" Trương Hùng Phu sững sờ, nhìn sắc mặt kiên quyết của Ngô Hái. Không dám nói thêm lời nào. Chỉ có ưỡn ngực đồng ý. Theo như hắn hiểu, quân Giang Bắc ngoài chiến trường ra, rất ít khi giết người. Các bộ đội bình thường đóng quân ở đâu, càng nghiêm cấm can thiệp vào việc của địa phương. Loại chuyện giết

người hàng loạt như vậy, càng là chuyện không dám nghĩ tới. Vị tham mưu trưởng thường ngày trầm tĩnh, nghiêm túc, lần này sao lại đại khai sát giới? Rốt cuộc những người kia là ai?

Ngô Hái thấy hãn đã đồng ý mà vẫn còn chần chừ, sắc mặt cũng có chút khó coi. Trương Chí Hạc đã khuyên Ngô Hái vài câu về chuyện này. Nhưng ngay lập tức đã bị Ngô Hái gạt đi. Thấy Trương Hùng Phu vẫn bất động, vội vàng ở phía sau Ngô Hái cười nói: "Tham mưu trưởng, việc này vẫn là để tôi và Trương Nam cùng nhau xử lý. Lữ đoàn mười bảy của hãn mới đến, cũng không biết pháp trường ở đâu. Binh lính của tôi quen thuộc địa hình, phụ giúp một tay thì mọi chuyện sẽ xong xuôi. Hai ba trăm người, hồ cũng phải đào cho xong." Nói xong liền kéo Trương Hùng Phu ra ngoài.

Ngô Hái gật đầu, lạnh lùng nói: "Các người cũng không cần tự mình đi, giao cho thuộc hạ làm xong rồi. Hai người các người, tư lệnh tác chiến quân bộ và tham mưu cùng các đoàn trưởng trở lên, đúng giờ ba giờ chiều tập hợp ở đây... Chúng ta không còn nhiều thời gian, hãy tập hợp tình hình quân sự của hai người, buổi chiều báo cáo nhanh cho ta!"

Hai người đồng thanh lớn tiếng đáp: "Rõ! Tuân theo mệnh lệnh của Tổng chỉ huy!" Sắc mặt Ngô Hái không hề có chút lơ lửng. Khẽ gật đầu rồi nhanh chóng quay về phòng làm việc. Trương Hùng Phu lúc này mới nhìn Trương Chí Hạc, kinh ngạc hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì? Bọn người ở cổng thành kia là ai? Tham mưu trưởng sao lại đột nhiên phải một mẻ giết nhiều người như vậy?"

Trương Chí Hạc kéo hãn ra khỏi cửa, thở dài nói nhỏ: "Bọn chúng chẳng phải đều do ta bắt sao? Đa phần đều dính chữ 'phỉ', ngày thường xử lý đều là mọi người tìm người bảo lãnh, cam kết cải tạo thì thả về. Lần này, những người bảo lãnh cũng đều đến. Tổng chỉ huy vừa nhậm chức đã ra lệnh không cho phép bất cứ ai tìm người bảo lãnh. Hôm nay áp giải đến đây, kiểm tra thân phận, toàn bộ xử bắn!"

Trương Hùng Phu không nói gì, nhưng vẻ mặt lại có chút kinh hãi. Trương Chí Hạc khẽ lắc đầu: “Trên chiến trường giết bao nhiêu thổ phỉ, ta không có ý kiến gì, nhưng trong số này khó tránh khỏi có người vô tội... Ta đã xin Tổng chỉ huy tha cho vài người, nhưng lại bị mắng là quá dung túng bọn thổ hào, thân sĩ vô đức, khiến Dự Nam gặp nạn trộm cướp. Bắt ta đừng quên hiện tại mình vẫn là người lập công chuộc tội...”. Hắn cười khổ: “Cho nên mới có chuyện này, ba trăm lẻ chín cái mạng người, hôm nay chúng ta tiễn đưa bọn họ lên đường!”

Trương Hùng Phu thật sự không hề có chút đồng tình với bọn chúng. Trước khi rời Giang Bắc, Tư lệnh cũng từng nói chuyện với hắn. Lần này ở Hà Nam phải dùng thủ đoạn lôi đình! Nghe Tư lệnh tiết lộ kế hoạch, đại quân tiến lên càn quét, sau đó sẽ chọn ra huyện trưởng ở các nơi, còn tự mình mang theo đội bảo an doanh. Ở Hà Nam phổ biến chính sách cải cách ruộng đất chưa từng có. Chỉ cần dính chữ ‘phỉ’, đám thổ hào sẽ bị đánh tan, đất đai của chúng sẽ chia cho dân chúng theo đầu người. Kể cả những thân sĩ không dính líu gì đến bọn phỉ, cũng phải cưỡng chế thực hiện chính sách giảm tô ba bảy năm của Giang Bắc. Tư lệnh xem ra muốn một lần hành động tiêu diệt tận gốc nạn trộm cướp ở Dự Nam!

Sau chiến dịch, Tư lệnh còn lấy lương thực, hạt giống, trâu cày và các khoản cứu tế từ Giang Bắc. Sau khi trật tự địa phương được khôi phục, sẽ cấp phát lương thực. Nghe phong thanh từ phòng tài chính của lữ quan, nói rằng vì cuộc chiến tiêu phỉ ở Hà Nam lần này, Tư lệnh đã chi 23 triệu nguyên từ quỹ đặc biệt, xem ra đã quyết tâm rất lớn. Đối với Bạch Lang lần này, bọn phỉ lại càng coi trọng hơn bao giờ hết! Bọn phỉ này thật sự đáng sợ đến vậy sao? Hắn có chút không hiểu, nhưng nhìn thấy Ngô Hái, Tổng tham mưu trưởng kiên quyết thi hành chính sách của Tư lệnh. Ngay từ đầu đã phải giết người lập uy. Quân nhân cầm súng, trời sinh là phải dính đầy máu tanh. Bọn họ chỉ là một con dao trong tay Tư lệnh mà thôi. Trương Hùng Phu nghĩ vậy.

Hắn nhìn bầu trời âm u, biết rằng... thật là một ngày tốt để giết người.

Đồng Sơn, trong trận chiến trước, quân đội hai bên đã bỏ lại hơn hai nghìn mạng người trên ngọn núi nhỏ này. Một hai tháng sau, vùng đất này dường như vẫn còn thấm đẫm máu. Theo lời đồn của người dân, cứ đến đêm mưa gió, nơi này lại có tiếng súng, tiếng la hét mơ hồ vọng lại.

Khi hơn ba trăm người bị trói thành hàng, áp giải đến chân núi Đồng, bọn chúng dường như cũng hiểu rõ vận mệnh của mình. Đội ngũ lập tức bắt đầu náo loạn. Tất cả âm thanh cuối cùng đều gào lên một câu: “Chúng ta là lương dân, là lương dân!” Quân Giang Bắc dùng cả một doanh để thi hành nhiệm vụ này. Nhìn đội ngũ hỗn loạn, có kẻ hung hãn bắt đầu giãy giụa, la lớn: “Liều mạng với bọn chúng! Liều mạng với đám người phương nam này!” Lần đầu tiên xử lý việc này, các binh sĩ Giang Bắc có chút lúng túng. Cố gắng dùng báng súng duy trì trật tự. Đội ngũ dưới sự nỗ lực của hơn sáu trăm binh sĩ khỏe mạnh, mới đẩy lên sườn đồi trước chân núi Đồng. Nơi đó đã đào sẵn một cái hố lớn, đất còn mới tinh. Những người còn ôm hy vọng lúc này cũng hoàn toàn hiểu rằng, hôm nay là ngày tàn của bọn chúng! Có người vẫn chửi rủa, nhưng càng nhiều người xụi lơ, đội ngũ xiêu vẹo, tựa như một con rắn chết.

Binh sĩ Giang Bắc tản ra bốn phía, bao vây ba trăm lẻ chín người vào giữa, tất cả súng trường đều giương lên, tiếng khóa nòng vang lên. Viên doanh trưởng dẫn đội lại không có mệnh lệnh. Đây không phải là đối thủ trên chiến trường, mà là hơn ba trăm mạng người không thể phản kháng!

Trong không khí nặng nề, một trung úy đại đội trưởng bước ra, nhìn phù hiệu trước ngực, cũng là một quân nhân bảo vệ thanh niên. Hắn lớn tiếng với các binh sĩ: “Huynh đệ! Bọn chúng đều là thổ phỉ! Mà chúng ta lần này đến để tiêu phỉ! Mọi người đừng quên những nạn dân bị bọn chúng giày xéo, còn có những huynh đệ Giang Bắc đã chết trong tay bọn chúng! Ta ra lệnh! Lên đạn, bắn!”

Ngô Hái ngồi trong phòng làm việc. Tiếng súng từ Đồng Sơn vọng lại. Hân nghiêng tai lắng nghe. Dường như là một loạt mười mấy phát súng. Ánh mắt hân thâm trầm, tay không hề run rẩy viết điện văn.

“Chức phó Tín Dương đã tiếp nhận toàn bộ chức vụ chỉ huy, đội quân Âu Dương Vũ ở Vũ Hán đã xuất phát. Việc điều động quân đội phối trí vẫn thuận lợi. Chức sẽ chống đỡ Tín Dương. Sắp xếp cho Trương Chí Hạc bắt những tên phi không chịu nộp tiền bảo lãnh, toàn bộ áp giải ra pháp trường xử bắn. Sau này tác chiến, giết chết phi, vượt xa hôm nay. Chức hiểu rõ quyết tâm trừ tận gốc nạn trộm cướp ở Hà Nam của Tư lệnh. Chức sẽ gánh vác danh tiếng tàn nhẫn. Nhất định không để tình trạng phi đến, binh đi, phi lại đến ở Dự Nam tái diễn. Chức sẽ thúc đẩy phía trước, sau đó giải quyết hậu quả, nhìn Tư lệnh đốc thúc gấp rút tiến hành, trừ tận gốc nạn trộm cướp mấy chục năm nay, không phải chỉ dùng thủ đoạn lôi đình là có thể thành công, việc này Tư lệnh đã tính trước, chức lo lắng là vô ích.

Nạn trộm cướp ở Hà Nam chưa bình, niệm tôn làm một ngày không quay lại Từ Châu.

Ngoài ra, từ hôm nay đã bắt đầu bố trí các nhiệm vụ tác chiến cụ thể của quân đội. Trong vòng ba ngày có thể thúc đẩy về phía tây tuyến Kinh Hán. Kế hoạch tác chiến cụ thể, sẽ báo cáo với chức sau.”

Hân cẩn thận xem lại bản nháp điện văn, sau đó giao cho tham mưu bên cạnh. Vị tham mưu trẻ tuổi kia, rõ ràng vì tiếng súng ở Đồng Sơn mà có chút bàng hoàng, sắc mặt tái nhợt. Quân Giang Bắc lần đầu tiên xử bắn nhiều tù binh đến vậy.

Giọng nói của Ngô Hái vẫn kiên định, không hề có chút dao động: “Gửi điện văn ngay cho Tổng tham mưu Tư Mã đại tham mưu trưởng. Sau đó chuẩn bị cho cuộc họp tác chiến buổi trưa!”.

Trần Bách Nguyên và đội quân nhỏ của Mã Vô Danh, đã kiên trì ở Bí Dương mười một ngày. Đầu tiên là Tổng Lão Hương và hai tên cướp Lương Lăn, vây công bọn họ. Sau khi hai toán phi lớn này rời đi, lại không ngừng có phi mới kéo đến. Mỗi toán đều thêm thường mười hai vạn đồng bạc trắng tiền cứu tế trong nha môn. Chúng dùng đủ mọi chiêu trò để vây công bọn họ. Tường vây quanh nha môn chỉ chút vết đạn, ghi lại chiến sự ác liệt nơi này. Mà hơn bốn mươi người bọn họ, chỉ có một khẩu súng máy, vẫn đang cố gắng chống đỡ. Có lần, đạo tặc còn trèo lên nóc nhà, bị Trần Bách Nguyên dẫn theo bảy tám binh sĩ dùng đao chém xuống. Trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ duy nhất, Tư lệnh sẽ không bỏ rơi chúng ta, chúng ta là quân Giang Bắc, không thể đầu hàng bọn phi!

Nhất mới tiểu thuyết tại lục 9 sách a thủ phát!

Tại phòng giam giữ ngày thứ mười một, Trần Bách Nguyên tuần tra xong trận địa nhỏ bé này một lượt. Hắn đến vị trí của Ngựa Chứa Tên. Nhìn hắn đang ôm khẩu súng ngắn quen thuộc mà ngủ gật. Mọi người đều đã tiều tụy đến cực điểm. Quân trang rách nát, mặt mày dính đầy bồ hóng. Mỗi người đều gầy đi cả chục cân thịt. Trần Bách Nguyên mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Ngựa Chứa Tên, lại một lần nữa đánh thức hắn. Hắn thò nửa cái đầu ra ngoài công sự, nhìn ra bên ngoài, khẽ mắng một tiếng rồi lại ngồi xuống. Hắn móc từ trong túi áo ra một miếng lương khô quân dụng rồi nhai ngấu nghiến. Trần Bách Nguyên vỗ vai hắn, đưa bình nước ấm của mình cho hắn: "Lão Mã, uống nước đi. Nhìn mày kìa, lưng thẳng đơ. Bình nước đâu?"

Ngựa Chứa Tên cười khà khà: "Sớm mẹ nó thông rồi... Trại phó, chúng ta mười một ngày nay cũng diệt được ba bốn trăm tên thổ phi, coi như đủ vốn. Ngược lại tao nghĩ, tao ở đây cố thêm một ngày, là kiếm thêm một ngày. Đằng nào lão tử cũng sẽ sống chết với lũ này. Chờ viện quân của chúng ta đến, đừng nhìn tao thế này, tao vẫn muốn làm tiên phong."

Nghe Ngựa Chứa Tên nhắc đến viện quân, Trần Bách Nguyên lại có chút sầu não. Theo lý thuyết, doanh bộ và đoàn bộ cùng với cái tăng cường tiền tiêu này cũng không xa. Mới đầu còn nghe được tiếng súng ở phía nam cách bí nước. Sao mà mình ở đây đã mười một ngày rồi, vẫn chưa thấy quân tiếp viện đến?

Trước mặt mình rốt cuộc có bao nhiêu thổ phỉ, hẳn cũng không rõ. Chỉ ước chừng đoán chừng có ít nhất hai, ba ngàn người. Đối với việc thổ phỉ không ngừng thay quân tiếp tục tiến vào phía nam, bọn hắn bị vây trong huyện nha này cũng không hiểu rõ. Quy mô và lực ảnh hưởng của Bạch Lang phỉ hiện tại cực lớn, không phải bọn hắn hiện tại có thể tưởng tượng. Đội ngũ nhỏ bé này chỉ có thể khổ sở chờ đợi viện binh.

Xa xa lại có mấy tiếng súng nổ, sau đó là tiếng người la hét. Hai người nhìn nhau, lập tức tản ra: "Vào trận, chuẩn bị! Thổ phỉ lại định xông lên!"

Tại tổng bộ chỉ huy tiểu phỉ Tín Dương Hà Nam, các quân quan Giang Bắc quân đã ngồi chật kín. Quân hàm sáng loáng, giày ủng đánh bóng loáng. Trong phòng khách được cải tạo thành phòng tác chiến, một sa bàn khổng lồ đặt ở giữa. Trên tường còn treo bản đồ Dự Nam kinh Hán tuyến phía tây, tỷ lệ một phần vạn. Bây giờ đã là ba giờ kém mười lăm phút, mà tất cả những người tham gia hội nghị, ngoại trừ Ngô Hái, người luôn đến đúng giờ, đều đã có mặt. Mọi người xì xào bàn tán, chủ yếu là chuyện xử bắn hơn 300 người vào buổi sáng. Lần này giết nhiều người như vậy, những quân quan này đều hiểu, là tổng chỉ huy muốn định ra nhịp điệu cho cuộc tiểu phỉ lần này. Chính là phải giết mạnh, giết đến khi những tên thổ phỉ nghe đến danh tiếng Giang Bắc quân là khiếp vía! Khiến chúng không dám gây sự trên địa bàn Giang Bắc quân nữa!

Hai tham mưu trưởng tác chiến Trương Chí Hạc và Trương Hùng Phu, một tả một hữu đứng trước bản đồ, đều không có ý định thảo luận chuyện buổi sáng. Đối với những sĩ quan cao cấp như bọn họ, chuyện đã xảy ra thì

không cần nghĩ nhiều. Điều họ lo lắng hơn là tương lai mình phải chịu trách nhiệm gì. Hai người đều chỉ huy hơn hai vạn hùng binh, lúc này đều đang nghĩ xem tổng chỉ huy sẽ giao cho họ nhiệm vụ gì. Bao nhiêu ngày có thể quét sạch Dự Nam.

Theo tiếng hô lớn của người truyền lệnh: "Tổng chỉ huy đến!" Mọi người lập tức nghiêm trang tại chỗ, sau đó nhìn thấy Ngô Hái được mấy tham mưu tổng bộ vây quanh đi đến. Vị tổng tham mưu trưởng bình thường trong mắt các sĩ quan là người trầm ổn, hôm nay lại càng thêm mấy phần sát khí. Tổng tham mưu trưởng lần đầu ra quân, đã dùng thủ đoạn sấm sét.

Tại tổng bộ Giang Bắc quân, trong phòng tác chiến tổ chức hội nghị tác chiến, tất cả sĩ quan đều phải đứng. Ở đây cũng không ngoại lệ. Mọi người cứ thế đứng nhìn Ngô Hái đi đến trước sa bàn. Hắn khẽ gật đầu với những chiến tướng, hỏi: "Mọi người đã đến đông đủ chưa?"

Trương Chí Hạc lớn tiếng đáp: "Sĩ quan từ quân đoàn tác chiến trở lên và nhân viên tham mưu tổng bộ, các trưởng phòng ban đã đến đông đủ!" Giọng nói của Trương Hùng Phu gần như đồng thời vang lên: "Trừ đoàn trưởng đoàn 54, lữ 18 quân tác chiến chưa đến, còn lại đều đã có mặt!"

Ngô Hái gật đầu không nói, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng các sĩ quan trong sân. Mọi người trong lúc vô hình trung đứng càng thẳng tắp. Bỗng nhiên Ngô Hái lớn tiếng hỏi: "Chúng ta Giang Bắc quân huy động, tiến quân Dự Nam, là vì cái gì?"

Hắn cũng không có ý muốn các tướng trả lời, tiếp tục với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Là để tiêu diệt triệt để nạn cướp bóc ở Dự Nam, văn hồi thanh danh của Giang Bắc quân, vì sự trường trị cửu an của mỗi một vùng đất dưới sự cai trị của Giang Bắc! Lần này huy động binh lực đạt tới hai mươi một đoàn, hậu cần chính vụ các mặt toàn lực phối hợp, nếu còn không thể quét sạch Dự Nam, đạt được mục tiêu trong suy nghĩ của Tư lệnh. Tất cả

mọi người sẽ tự mình gỡ bỏ quân hàm, không cần làm quân nhân này nữa, theo ta Ngô Hái bắt đầu lại!"

Lời mở đầu của hắn nghiêm khắc không chút nương tình, mỗi một tướng lĩnh, giáo quan đều nghe mà trong lòng run rẩy. Có người bấp chân hơi run lên, có người hiếu chiến lại hưng phấn đến sáng mắt. Chỉ có Trương Chí Hạc khi nghe đến văn hồi thanh danh Giang Bắc quân thì có chút ảm đạm cúi đầu, nhưng lập tức lại ánh mắt kiên định đối diện với Ngô Hái.

Từ đâu ngã xuống, thì phải từ đó đứng lên! Nạn cướp bóc ở Dự Nam, có bảy vạn dân tướng ở đây, chỉ có thể bị nhổ tận gốc!

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc.

STT 148: ## Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 49: Cuồ...

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này•

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 49: Cuồn cuộn hương tây

Hội nghị đại biểu liên tỉnh tự trị phương Nam ở Từ Châu đã tan rã, nhưng thành thị trung tâm của phương Nam lúc này lại chẳng có lấy một chút an nhàn. Mọi người đều bị những mệnh lệnh như sấm truyền của Mưa Thần thúc ép, không ngừng xoay vần. Theo như lời của các sĩ quan Giang Bắc quân, hoặc là những viên chức bộ môn chính vụ, thậm chí là những người đang chuẩn bị triệu khai đại tuyển của Liên Bang đảng, thì công việc của họ còn vượt xa số tiền lương họ đáng được hưởng.

Hiện tại, có mấy đại sự đang bày ra trước mắt họ: Tiểu phi ở Dự Nam, quân đội cần điều động, hậu cần tiếp tế phải theo kịp. Thêm vào đó, Mưa Thần còn có kế hoạch phổ biến cải cách ruộng đất ở Dự Nam, phối hợp với các chính sách liên quan... Giang Bắc quân sắp tiến vào Hồ Nam, Hồ Nam cũng phải trở thành tỉnh tự trị của Giang Bắc. Các chính sách liên quan cần phổ biến, bầu cử nghị hội địa phương, chỉnh lý tài chính Hồ Nam... Ngoài ra, Giang Bắc quân cũng có kế hoạch điều quân vào Xuyên Đông, điều giải nội chiến ở Tứ Xuyên, mặc dù chỉ dự kiến điều một lữ đoàn, nhưng phần lớn hậu cần cần Hồ Bắc bảo hộ, mà Hồ Bắc lại mới gia nhập tỉnh tự trị Giang Bắc không lâu, liệu có làm tốt được công việc này... Còn có đại tuyển của Liên Bang đảng, cần xác định một số chính sách từ hội nghị Từ Châu, rồi lại... khoan đã, khoan đã...

Những chuyện này, vào thời điểm năm 1912 sắp kết thúc, khiến những người có trách nhiệm ở Từ Châu, bất kể là quân nhân hay quan văn, đều bận rộn đến không thở nổi.

Mưa Thần biết mình đi nhanh quá, hiện tại bày sạp hàng cũng quá lớn. Nhưng hắn luôn có cảm giác thời gian không chờ đợi ai. Đối mặt với thế lực đối địch, về căn cơ, về độ sâu, còn vượt xa hắn. Hắn dựa vào ưu thế hiểu rõ lịch sử để chiếm tiên cơ. Cho nên bây giờ càng phải gấp bội, không thể để đối thủ thở ra hơi. Hắn chỉ cần chậm lại một chút, đợi địch nhân hồi phục, dần dần hiểu rõ phong cách hành sự và điểm yếu của hắn, thì hắn sẽ vạn kiếp bất phục! Khi hắn dồn ép địch nhân từng bước, điểm yếu của hắn cũng không được phép trở thành điểm yếu.

Đôi khi hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, có chút không chống đỡ nổi, thần kinh căng thẳng quá mức, mỗi ngày làm việc xong nghỉ ngơi, trong đầu như chứa một đồng băng đá. Nhưng vừa nghĩ đến nghỉ ngơi, hắn lại chỉ có thể thở dài. Cố nhịn. Đợi đến khi hắn thực sự đứng trên đỉnh cao nhất, khi đó mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, khi đó, e rằng còn có những trách nhiệm nặng nề hơn đang chờ đợi.

Lúc này, hắn đang cùng Trần Trác nghiên cứu thảo luận về chuyện đại tuyển. Đại tuyển dự kiến bắt đầu vào ngày hai mươi chín tháng mười hai, chỉ còn hơn một tháng nữa. Trước khi đại tuyển bắt đầu, hắn dự định đi phương Bắc một chuyến. Hiện tại, chỉ còn chờ tin tức từ Thượng Hải và Bắc Kinh. Hiện tại ba bên đang kiềm chế lẫn nhau, hắn không thể để Đồng Minh hội bị Viên Thế Khải nuốt chửng! Hơn nữa, thái độ của Bắc Kinh hiện tại rất mập mờ, còn có mấy đảng phái khác, những thủ lĩnh đó đều là những nhân vật có danh vọng trên chính trường Trung Quốc, có thể bắt đầu lôi kéo. Khi thu phục được một số người vào trong tay,

Hắn và Trần Trác không sợ người khác làm phiền – kiểm tra danh sách các nghị viên năm tỉnh tham gia tranh cử. Mức độ cẩn thận khiến Trần Trác,

người luôn phụ trách công việc này, cũng phải giật mình. Hãn nhìn Mưa Thần chăm chú, cười nói: “Tư lệnh, ngài cứ yên tâm, một trăm sáu mươi chín ghế nghị viên của năm tỉnh, tôi dám lập quân lệnh trạng, bảo đảm là của Liên Bang đảng chúng ta. Thêm vào đó là những phần tử vượt đảng có thể liên lạc ở các tỉnh khác, chúng ta giành được hai trăm ghế ở hạ nghị viện cũng không phải là không có hy vọng. Hiện tại, thế lực của Quốc Dân đảng đã bị chúng ta phân tán, lạc quan nhất, chúng ta có thể có đa số yếu ớt trong số các nghị viên, nhưng vẫn chưa thể thành lập nội các... Nếu có thể liên lạc với Quốc Dân đảng hoặc thống nhất trong Đảng Cộng Hòa, thành lập nội các liên hiệp thì tuyệt đối không có vấn đề.”

Trần Trác nói rất lạc quan, người trẻ tuổi này hiện tại quả thực cũng là đặc ý. Hội nghị tham nghị tạm thời phương Nam hiện tại gần như đã trở thành đại bản doanh tranh cử của Liên Bang đảng. Hội nghị tham nghị này nói là cơ cấu cao nhất để thương nghị các sự vụ của các tỉnh phương Nam. Kỳ thực chính là Liên Bang đảng, đảng phái riêng của Mưa Thần, mà ảnh hưởng đến cục diện bầu cử của các tỉnh. Trần Trác là người trong cuộc, cũng là nhân vật chịu trách nhiệm quan trọng. Sao có thể không cảm thấy đặc ý? Liên Bang đảng hiện tại đã có nửa giang sơn phương Nam, liên hiệp với bất kỳ đảng phái nào, thì nội các cũng đã là vật trong tay. Đến lúc đó, Trần Trác sẽ gánh vác trách nhiệm như thế nào đây? Thật sự là nghĩ đến đã cảm thấy vô cùng hài lòng.

Mưa Thần lại không lạc quan như hãn, tâm tư hiện tại của hãn đặt ở mấy chỗ. Thứ nhất là quan tâm tình hình tiểu phi ở Hà Nam, chuyện quân sự phải ổn định. Không được để ảnh hưởng đến đại cục của hãn. Hãn ở thời không kia, Bạch Lang quân hoành hành mấy tỉnh, khiến cho Bắc Dương quân đã dập tắt hai cuộc cách mạng, bóng ma thời kỳ đỉnh cao khiến hãn không dám lơ là. Chuyện thứ hai là vấn đề chinh hợp mấy tỉnh mới thu phục, phải xử lý và an ủi những nhân vật đã được lợi ích như thế nào, đều là vấn đề cần tốn nhiều tâm tư. Chỉ cần sơ sẩy, cũng rất dễ dàng ảnh hưởng

đến đại cục. Giang Bắc dù sao cũng là gốc rễ của hãn, chính sách tự trị địa phương Giang Bắc, cũng là nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng và tâm huyết của hãn.

Cuối cùng mới là vấn đề đại tuyển. Hãn không nghi ngờ Trần Trác có thể nắm giữ số ghế nghị sĩ này. Người trẻ tuổi này thông minh mà nhiệt tình, làm việc quả thực rất đặc lực. Nhưng nghị hội dù sao cũng ở Bắc Kinh. Ngay dưới trưởng Viên Thế Khải, hãn thao túng cục diện chính trị, xoay vần nghị hội, thì không có gì phải bàn cãi. Mà hãn thì ở Từ Châu, không thể với tới! Cho nên, hãn nhất định phải tự mình đi một chuyến, bố trí một vài quân cờ. Nhưng một số trình tự, hãn vẫn còn đang cân nhắc. Những chuyện này, không phải là điều có thể nói với Trần Trác, người hiện tại đang tràn đầy nhiệt huyết.

Hãn đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên cửa ban công bị phó quan gõ cửa. Hãn đứng ở cửa, khẽ nói với Mưa Thần: “Tư lệnh, Tham mưu trưởng Tư Mã đến, có việc muốn báo cáo với ngài.”

Trần Trác đứng dậy, cười nói với Mưa Thần: “Tư lệnh, chuyện quân vụ thuộc hạ không dám quấy rầy, xin cáo từ trước. Tư lệnh có chuyện gì, có thể tùy thời gọi thuộc hạ... Chuyện đại tuyển, thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, không dám chậm trễ.”

Theo Trần Trác đi ra, bóng dáng gầy gò của Tư Mã Trạ liên xuất hiện ở cửa. Hiện tại hãn tạm thời thay thế vị trí của Ngô Hái. Nhưng vẫn là bộ dáng có chút lười nhác và tùy ý, cổ áo quân phục cũng có mấy điểm dầu mỡ, nhưng hãn cũng không để ý. Ở cửa hô một tiếng báo cáo, rồi ngồi phịch xuống bên cạnh Mưa Thần.

Mưa Thần cũng không để ý, mỉm cười nhìn hãn: “Thuần Như, kế hoạch do Niệm Tôn bọn họ soạn thảo, người đã xét duyệt qua?”

Trong thần sắc của Tư Mã Trạ có chút uể oải, xem ra gánh nặng của vị tham mưu trưởng này quả thực không nhẹ. Khiến cho hẳn, người ngoài việc có chút nhiệt tình với học thuật quân sự và chỉ huy tác chiến, bất đắc dĩ phải tiêu hao hết sự chăm chỉ của mình trong những ngày này.

Hẳn nhìn Mưa Thần, vẻ mặt lười nhác, nhưng ngữ khí lại rất trịnh trọng: “Chiến dịch tiểu phi, không có cái kiểu dàn trận hoàn chỉnh, quanh co. Chỉ là làm đến đâu hay đến đó, một tuyến đẩy ngang, từng bước khôi phục trật tự. Muốn cùng thổ phi đánh túi bụi, trận chiến này không biết đến bao giờ mới có thể kết thúc. Kế hoạch của Niệm Tôn huynh vô cùng thỏa đáng. Tác chiến quân lấy năm đoàn binh lực trực chỉ Nam Dương. Hữu tác chiến quân lấy năm đoàn binh lực trực chỉ Múa Dương. Kinh Hán tuyến không chế bốn đoàn đội dự bị, chống đạo tặc hướng đông xông tới. Mười đoàn liên hệ với nhau. Một tuyến đẩy ngang. Phía sau còn có hai đoàn Cán Ngạc quân của Âu Dương Võ... Giữa Nam Dương và Múa Dương, bọn họ sẽ chừa một lỗ hổng, bọn chúng ngoài việc trốn về Dự bên trong, thì không còn đường nào khác. Bắc Dương quân hiện tại co đầu rút cổ ở phía đông bắc Dự. Nếu mọi việc tiến triển thuận lợi, chúng ta có thể ép Bạch Lang quân vào giữa Giang Bắc quân, Bắc Dương quân và Sơn Tây... Hơn nữa, chúng ta có thể bao quát phần lớn Dự tỉnh, nắm giữ cửa ngõ thông đến Sơn Tây, Thiểm Tây trong tay. Đến lúc đó, đối phó với mặt tây bắc, cũng có một cơ sở rất tốt.”

Đây chính là trận mưa thần lần này khích lệ hai mươi một đoàn quân đi tiểu phi, mục đích là đè Bắc Dương quân xuống phía Bắc thêm một chút, tranh thủ cột chặt Sơn Tây vào chiến xa của mình. Cuối cùng, nếu cần thiết, sẽ quyết chiến với Bắc Dương quân. Sơn Tây, cái yếu điểm này, nhất định phải nắm giữ, để xem sau này sẽ áp chế lão hồ ly Diêm Tích Sơn thế nào. Quả là một chuyện vô cùng thú vị.

Nhưng hãn không hề lộ vẻ đắc ý ra mặt, chỉ tiếp tục dặn dò Tư Mã Trạ: "Ta hiện tại phải xen vào rất nhiều chính vụ, các việc quân vụ ở các nơi, người cứ giúp ta nắm chặt một chút. Bộ đội chinh biên phải tăng tốc, quân đội Hồ Nam phải nhanh chóng tiến vào chiếm giữ... Còn về việc tiểu phi ở Hà Nam, Niệm Tôn bên đó ta rất yên tâm. Người giúp ta để mắt đến Âu Dương Đình Chiên! Đội của hãn là lực lượng chủ lực phong tỏa đường rút của Bạch Lang. Mấy tên cướp biển này mà hợp lưu với sơn nhanh đao khách thì không được rồi! Phải theo dõi sát sao động tĩnh của đội quân đó, rõ chưa?"

Tả tác chiến quân do Trương Hùng Phu thống lĩnh, đều là những lão tướng của sư đoàn 9. Trang bị tinh nhuệ, huấn luyện nghiêm chỉnh. Bọn họ xuất phát từ Tín Dương, dọc theo Ngô Gia Điểm, Bình Xương Quan, Cổ Huyện mà tiến. Ngô Hái trao cho bọn họ quyền tự chủ tối đa. Chỉ cần bình định được thổ phi, dùng thủ đoạn gì cũng được!

Tả tác chiến quân, ngoài việc giữ lại lữ đoàn 18 và 54 đoàn ở Tín Dương, còn lại năm bộ binh đoàn và hai lữ đoàn trực thuộc đều tham gia tác chiến. Trương Hùng Phu quả là người kiên nhẫn, phàm là đi qua đâu, cứ có đồn trại là cho quân bình định. Một hai khẩu pháo cối và một hai khẩu trọng pháo cối Ất thức do Mã An Sơn chế tạo, đã phát huy tác dụng cực lớn khi tấn công những đồn trại trên núi. Những cứ điểm mà bọn thổ phi coi là vững như bàn thạch, chỉ cần vài loạt đạn pháo là sụp đổ. Bắt được đầu sỏ, chỉ có một chữ: Giết. Còn những tên tiểu phi bị ép buộc và dân chúng, đều phải xuống núi quy nông. Chuyện mà Trương Chí Hạc không làm được, thì nay Trương Hùng Phu đang thực hiện.

Về phần chủ lực của Bạch Lang, ngoài việc giữ khoảng cách với quân của Trương Hùng Phu, căn bản không dám đối đầu trực diện. Bọn chúng bị áp bức mà phải lùi dần.

Theo tin tức từ việc thăm vấn thổ phỉ bị bắt, Bạch Lang hiện đang ở khu vực Phương Thành, tăng cường liên lạc với lực lượng vũ trang ở Uyển Tây. Nhưng nơi đó đang bị Âu Dương Võ uy hiếp, Bạch Lang đã nhiều lần ra lệnh cho mấy chục đại đội thổ phỉ đang hoành hành ở Dự Nam, bảo bọn chúng nhanh chóng tập trung ở Phương Thành, để quyết định tương lai. Trương Hùng Phu căn cứ tình báo, biết rằng trước mặt mình có chín cái đại đội của Tổng Lão Hương, sáu bảy tên tội phạm. Đã có dấu hiệu rút lui về Phương Thành. Mà Phương Thành lại nằm ngay trong cái lỗ hổng mà Giang Bắc quân chừa lại cho bọn chúng, chẳng lẽ cứ thế mà để chúng chạy thoát? Trương Hùng Phu có chút không cam tâm. Hắn luôn tin rằng, đối với lũ thổ phỉ làm điều ác không ngừng, cần phải có đòn đánh mạnh.

"Mọi người có để ý không? Chiến trường của Tả tác chiến quân chúng ta bị Bí Thủy và Đường Hà bao vây từ phía tây và phía bắc, phía nam là quân đội Hồ Bắc của chúng ta, còn phía đông là... Đám thổ phỉ này hiện tại còn ỷ lại vào chúng ta, cho rằng mình có thể dễ dàng chạy thoát, muốn chuồn là chuồn, cứ ngỡ quân chính quy chúng ta không đuổi kịp... Ta muốn điều 2, 3 đoàn quân vòng qua Bí Dương, dọc theo Bí Thủy bố phòng, còn bộ đội chính diện của chúng ta sẽ áp sát. Để đám thổ phỉ này dù có chạy thoát, cũng phải để lại một nửa!"

Ánh mắt Trương Hùng Phu lấp lánh nhìn các quân quan của mình, những người này đều lộ vẻ kích động. Tham mưu trưởng của hắn là Thạch Mặc, được điều từ bên cạnh Hà Toại, một sư đoàn ở An Huy, nhú mày nhìn bản đồ hồi lâu, trong lòng lại tính toán. Cảm thấy kế hoạch này khả thi. Mặc dù chia quân hai nơi, nhưng hắn không tin có đội thổ phỉ nào lại có thể khiến bất cứ nơi nào bị thiệt hại. Tình huống xấu nhất cũng chỉ là thổ phỉ chạy mất. Mọi người uống công bận rộn một trận. Hắn chỉ nói thêm: "Trượng Nam, xem có nên thông báo trước cho Tổng chỉ huy Tín Dương, sau đó liên lạc với Tả tác chiến quân, rồi mới hành động không? Nếu chúng

ta tiến triển quá nhanh, không thể giữ liên lạc với Trương Dương, để lộ ra sơ hở, thì khó mà bàn giao."

Trương Hùng Phu cười khinh thường: "Đợi đến khi liên lạc được với cả hai bên rồi mới hành động, thì rau cúc vàng đã nguội rồi! Ta đã quyết định, không thay đổi. Lấy lữ đoàn 17, 49, 50 đoàn dưới sự thống nhất của đoàn trưởng 49 đoàn là Trương Đào, tăng cường một doanh pháo cối, cùng với kỵ binh trinh sát của lữ đoàn. Vòng qua Mông Sơn, Tống Gia Trận, cao ấp Bí Dương, dọc theo Bí Thủy triển khai. Chủ lực của chúng ta, ba đoàn và các đơn vị trực thuộc, sẽ áp sát, ép thổ phỉ vào Bí Thủy. Để bọn chúng chỉ có thể chạy theo Đường Hà, đụng phải đội quân của Âu Dương Võ ở Nam Dương! Vòng phải nhanh, tấn công phải hung ác, đối với đám thổ phỉ này, chúng ta không thể triển khai chiến tuyến và đánh với chúng. Phải truy kích và tiêu diệt chúng, không cho chúng đường sống!"

Ngô Hái nhận được thông báo về việc Trương Hùng Phu thay đổi bố trí, đã là một ngày sau đó. Kể từ khi ông thả hai đội quân tác chiến ra ngoài, sự chú ý của ông phần lớn đã đặt vào việc củng cố Dự Nam. Đối với việc tiêu phỉ, ông vẫn buông tay. Nhưng về việc bình định địa phương, ông lại quan tâm nhất. Tư lệnh muốn tiêu diệt tận gốc nạn trộm cướp trăm năm, nhiệm vụ này còn gian nan hơn việc đánh đuổi Bạch Lang. Ông cả ngày chỉ lo phủ dụ lưu vong, tiếp kiến những người được chọn để tạm thời quản lý huyện trưởng. Còn có các chính sách và phe phái liên quan. Tín Dương những ngày này đang không ngừng giết người, đã mạnh mẽ chấn nhiếp các thế lực địa phương ở Hà Nam. Mọi người đều biết vị tham mưu trưởng này có bàn tay sắt. Hiện tại, một số sĩ quan tham mưu dưới quyền nhìn Ngô Hái cả ngày cau mày, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Tư lệnh đã chọn ta làm thanh đao này, ta phải khiến những kẻ ở đây nghe đến tên Ngô Hái mà thấy ác mộng! Trong lòng Ngô Hái, kỳ thực vẫn có sự mạnh mẽ và cố chấp đặc trưng của người Hồ Nam. Chỉ là những điều

này thường được che giấu sâu sắc trong công việc nặng nề hàng ngày của việc xử lý các vấn đề quân sự Giang Bắc.

Ông cẩn thận nhìn vào bản báo cáo trong tay, trong đầu tính toán về việc Trương Hùng Phu đột nhiên thay đổi bố trí, quyết tâm đánh mạnh vào chủ lực thổ phỉ. Cuối cùng cảm thấy cũng nên thử một lần. Nếu có thể gây ra tổn thất nghiêm trọng cho thổ phỉ, thì cũng có lợi cho việc phổ biến chính sách. Ông cũng nhận thấy trong báo cáo của Trương Hùng Phu, Bạch Lang hiện tại cùng với ba bốn nghìn quân chủ lực đang ở tuyến Phương Thành, tên này quả nhiên không phải là kẻ tầm thường, đặt mình vào vị thế có thể chạy trốn tứ phía, rút cuộc hẳn định tiến về Dự Tây, chạy trốn sơn nhanh hay chuẩn bị quay lại Dự Trung? Từ góc độ nào mà xem, đều là có ý đồ tây tiến. Muốn một lần hành động bắt được hẳn, xem ra vẫn là một việc rất khó.

Ông khẽ lắc đầu, phê chuẩn mệnh lệnh trên bản báo cáo của Trương Hùng Phu, giao cho tham mưu đang đợi ở bàn: "Lưu trữ mệnh lệnh này. Từ giờ trở đi, yêu cầu Tả tác chiến quân của Trương Hùng Phu báo cáo hàng ngày, báo cáo vị trí và hành động của họ, bất cứ lúc nào phải bắt được để ta xem, hiểu chưa?" Tham mưu cúi chào rồi nghiêm trang quay người đi ra, sau đó Phùng Ngọc Tường gõ cửa bước vào.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Vị hán tử phương bắc cao lớn này khoác lên mình quân hàm Thượng tá, nhưng vẫn chỉ suất lĩnh hơn tám trăm người vệ đội. Mọi người đều biết hẳn muốn lập công. Tốt cho hẳn tự mình đảm đương một phía, Ngô Hái cũng thừa nhận, với năng lực của đội trưởng bảo vệ này, suất lĩnh một lữ vẫn còn dư sức. Nhưng không hiểu tư lệnh nghĩ thế nào, lại cứ giữ hẳn bên cạnh. Mà gã hán tử này, từ khi đến Hà Nam đến nay, đã không biết bao nhiêu lần xin được ra trận.

Phùng Ngọc Tường BA~ một tiếng hướng Ngô Hái hành lễ, nhưng lại im lặng không nói lời nào. Hắn biết Ngô Hái hiểu rõ ý đồ của mình. Tối Tín Dương, đâu phải chỉ để dạo chơi! Huấn luyện gian khổ như vậy, phân phối hoàn chỉnh như vậy. Vệ đội của hắn xưa nay vẫn là một đội tinh nhuệ nhất, có sức chiến đấu cao nhất. Mà bản thân hắn cũng cần công lao lớn hơn, địa vị cao hơn trong quân Giang Bắc! Đã như vậy, hắn không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào!

Ngô Hái không để ý đến hắn, cúi đầu xem xét mấy phần công văn. Cuối cùng, hắn đánh dấu đỏ vào danh sách một đám người phạm. Ngẩng đầu lên, hắn thấy Phùng Ngọc Tường vẫn còn xụ mặt đứng trước mặt. Ngô Hái tựa lưng vào ghế, động tác này như thể đã quen, rồi mới lên tiếng: “Được rồi! Ban đầu muốn giữ các người lại, tư lệnh Bắc thượng còn muốn dùng các người cơ đấy! Đã một lòng muốn đánh nhau, giữ lại cũng vô dụng. Các người hôm nay xuất phát, gia nhập Trương Hùng phụ tá tác chiến quân đi. Cần được thì đánh. Nhớ kỹ, nếu vệ đội thương vong vượt quá năm mươi người, ta mặc kệ người có phải do tư lệnh tự mình chọn phái đi đội trưởng bảo vệ hay không, cứ thế mà cách chức, rõ chưa!”

Đêm đông Hà Nam mệnh mông, một đội quân uốn lượn dọc theo màn đêm, những điểm ba quang bí nước bay về phía trước nhanh chóng thúc đẩy. Đội ngũ này đều mặc quần áo nhẹ. Trong đêm chạy, ai nấy đều đầm mồ hôi. Bọn hắn chính là bộ đội vòng ra của Trương Hùng phụ tá tác chiến quân. Phong cách tác chiến của quân Giang Bắc cũng theo Đức mà tương thừa, vây quanh rộng lớn, thu nhỏ rồi tiêu diệt. Từ khi quân hưng đến nay, không ít lần tác chiến đều nhờ vào vòng ra thành công mà giành thắng lợi. Lần này đối với đám thổ phỉ, lại dùng đến chiêu này.

Trương Đào là đại đội trưởng đời thứ nhất của quân Giang Bắc, người đã từng lập công ở Nam Kinh. Trước kia trong quân, hắn nổi danh là Trương Diên, rất được những người từng mang quân của hắn coi trọng.

Hiện tại đã là đoàn trưởng. Nhưng cái điên cuồng đó vẫn không hề giảm đi. Vừa thả hãn ra vòng ra, hãn liền dẫn theo bộ đội không kể ngày đêm phi nước đại! Hãn dự định trong vòng hai ngày sẽ vòng ra đến huyện thành Bí Dương, sau đó phá hủy đoạn tây của bí nước, xem có bao nhiêu thổ phỉ sẽ đổ vào họng súng của hãn! Trong mắt hãn, dường như không có nhiệm vụ nào hãn không thể hoàn thành, cũng không có bất kỳ kẻ địch nào có thể ngăn cản bước tiến của hãn.

Đoàn trưởng Chuông Dương của đoàn 50 thỏ hồng học đuổi kịp bên cạnh hãn, những quân quan này đều không cười ngửa. Tất cả tọa kỵ đều dùng để chở đạn dược, nhận những binh sĩ tụt lại phía sau. Theo Trương Đào, những quân quan này của mình không thể cùng binh sĩ đi đường, bằng vào cái gì mà yêu cầu họ làm cường độ hành quân lớn như vậy? Chuông Dương đã cười mũ, mồ hôi trên mặt như nước rửa qua: “Lão Trương, cho bộ đội thỏ một hơi, một ngày đã đuổi hơn một trăm hai mươi dặm đường, đừng để mình gục ngã!”

Trương Đào cũng nghiêng rằng cố gắng chống đỡ, hai chân như rút chì: “Không được, thổ phỉ nhẹ nhàng hơn chúng ta, muốn đánh một trận, phải nhanh hơn bọn chúng! Nửa đêm về sáng có thể nghỉ ngơi ba tiếng, nhưng nhất định phải đến Tổng gia trận trước 0 giờ! Nói với các huynh đệ, đánh tốt một trận, ta sẽ xin công cho mọi người!”

Đội ngũ hành động dường như lại tăng tốc, nước sông ghen ngào chảy về hướng đông, nhưng đội ngũ này lại với tốc độ nhanh hơn cuộn cuộn tiến về phía tây. Khí thế này, dường như muốn khiến cho dòng bí nước này cũng phải đảo ngược dòng chảy về phía tây.

STT 149: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 50: Một mì...

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 50: Một mình được cứu vớt

Dương Độ uể oải lắc người ra khỏi tòa nhà, mấy ngày nay, lão nhân gia hãn hiếm khi được nhàn nhã. Chuyện gì cũng đẩy hết đi, ngay cả việc liên lạc với phe phái, chuẩn bị cho đại tuyển cũng mặc kệ. Mỗi tháng, trên danh nghĩa, hãn nhận tám trăm đồng nguyên tiền tham nghị từ Phủ Tổng thống. Cứ thế, hãn dừng dừng nhìn đám người tranh giành danh lợi ngoài kia. Nhưng thời gian nhàn rồi này, không biết hãn có thể kiên trì được bao lâu. Bắc Kinh e là còn rất nhiều chính khách thất ý như hãn đang mong ngóng... Cái gì trung thành, cái gì kiên trì, trong cái thùng nhuộm chính trị này, đều chẳng đáng một xu.

Thật sự ở phương Nam, hãn có đất dụng võ sao? Đến Dương Độ cũng không có lòng tin. Hãn chỉ quen bám vào thế lực mạnh nhất. Đế vương thuật vốn là thứ thực tế như vậy.

Hãn nhìn quanh, đám thám tử do Lục Kiến Chương phái đến canh gác bọn họ cũng liếc mắt nhìn nhau. Hai tên còn gật đầu cười, rồi đám tiểu tốt nhìn hãn nghênh ngang bước đi. Thời buổi này, quan trường Bắc Kinh chuyện trên thì giấu dưới, ai cũng biết. Ngay cả Lục Kiến Chương nghe nói thân thích của hãn còn trong quân Giang Bắc, là sĩ quan thân tín của mưa thần, ai mà không chừa đường lui cho mình? Tổng thống vẫn đang cố gắng ứng phó tình hình ngày càng bế tắc, nhưng trừ mấy tên tâm phúc nhất, vận mệnh đã gắn chặt với nhau. Sau khi thất bại ở chiến trường Nam Bắc, những kẻ có ý đồ khác đã ngày càng nhiều.

Dương Độ dạo một vòng ở Nam Thị, rồi lại đi bộ, cũng như đi xe, đến Hậu Hải, quả thực không thấy ai khả nghi. Hắn lách người vào một quán trà nhỏ. Chờ mắt hắn quen với ánh sáng mờ ảo trong quán, đã thấy Bạch Tư Văn như cười như không ngồi đó, trước mặt là một bát trà còn bốc hơi nghi ngút, xem ra cũng mới đến đây chờ hắn không lâu.

Thấy Dương Độ đến, hắn đứng dậy chào hỏi: “Tích Tử đại ca, mau ngồi! mấy ngày không thấy bóng dáng, làm lão đệ ta muốn chết. Gần đây vẫn bận rộn nhiều việc.” Hắn chào hỏi rất nhiệt tình, trong lòng Dương Độ lại chỉ muốn cười lạnh. Nhưng hệ thống quân Giang Bắc, hiện tại hắn có thể cùng một tuyến, chính là tên Bạch Tư Văn hay nói một đằng làm một nẻo này.

Hắn cười khổ ngồi xuống bên cạnh Bạch Tư Văn, nhìn ông chủ kỳ quái kia không nói lời nào rót cho hắn một bát trà. Dương Độ cười khổ nói: “Huynh đệ mấy ngày nay đi Thiên Tân, trong kỹ viện tiêu hết tiền lương tháng này. Vừa về đến nhà, đã thấy lão ca người để lại tin, thế này chẳng phải ba chân bốn cẳng chạy đến sao?”

Hắn cầm chén trà lên uống một ngụm, rồi nhú mày cười nói: “Kinh phí cho lão ca người đã xài hết rồi? Sao đãi khách trà toàn bọt thế này? Thật là không hào phóng.” Hắn vừa nói vừa cười, mặc kệ ông chủ kỳ quái kia trừng mắt nhìn hắn.

Bạch Tư Văn cười hắc hắc, đứng dậy kéo tay Dương Độ đi vào trong, ông chủ kỳ quái kia ngoan ngoãn đứng ở cửa trông chừng. Vào phòng nhỏ, ngồi xuống bên bàn, Bạch Tư Văn đổi vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Dương Độ nói: “Tích Tử đại ca, hiện tại huynh đệ nghe ngóng được tin, Viên Tổng thống dường như lại ký một mật ước rất quan trọng với Nhật Bản. Nghe nói Nhật Bản sẽ toàn lực ủng hộ ông ta huấn luyện lính mới, lợi ích Đông Bắc ông ta cũng đem ra trao đổi không ít. Nghe nói lần trước Nam Bắc đại chiến, Nhật Bản cũng chi viện không ít tiền. Đồn rằng có một ngàn vạn tiền

Nhật trở lên. Lần này tin tức, có phải rất xác thực không?” Hãn hỏi rất chăm chú, không nghi ngờ gì, đây là mối quan tâm hàng đầu của hãn, thủ lĩnh tình báo phương Bắc của quân Giang Bắc.

Trong lòng Dương Độ trầm xuống. Những chuyện này, ngay cả hãn, một nhân vật có quan hệ rộng ở phương Bắc, cũng chỉ nghe phong thanh. Viên Thế Khải dường như hiện tại đích thực là muốn tuần tự đủ, Vương Hoài Khanh và Đường Thiệu Nghiên đang bí mật liên lạc. Tuần tự đủ còn trầm ổn, nếu không phải Vương Hoài Khanh và Đường Thiệu Nghiên hiện tại có chút đặc ý quên mình, e là tin tức này còn chưa truyền đến. Cụ thể điều ước, khoản tiền, hãn cũng không rõ, bản thân cũng cố gắng giữ khoảng cách với những chuyện này. Nhưng Bạch Tư Văn sao lại biết chuyện này? Xem ra con đường tin tức của hãn, quả nhiên là rộng khắp.

Bạch Tư Văn nhìn chăm chăm Dương Độ, thấy hãn nhíu mày trầm tư. Hiện tại Bạch Tư Văn không còn thận trọng như thời Nam Bắc hội chiến. Đám người Bắc Dương dưới quyền, đối với công việc của hãn có thể nói là mở một mắt nhắm một mắt. Không ít người còn tìm đến cung cấp tình báo cho hãn. Hãn nghe được những tin đồn này, lập tức liên lạc với Trần Tư, người đang hoạt động ở vùng Đông Bắc, bảo hãn theo dõi động tĩnh của Nhật Bản. Bản thân hãn tiếp tục hoạt động ở Bắc Kinh. Tin tức báo về Từ Châu, mưa thần cũng bất ngờ coi trọng, liên tiếp mấy phong mật tín gửi đến, bảo hãn điều tra rõ chuyện này. Cuối cùng hãn quyết định, tìm Dương Độ để nghe ngóng tin tức.

Dương Độ trong lòng trầm ngâm nửa ngày, muốn hỏi chuyện bí mật như vậy, lại thông qua Bạch Tư Văn truyền lời cho Giang Bắc, coi như hãn đặc tội lỗi đầu tư sâu sắc. Hãn có cần thiết phải làm đến bước này không? Hay là đánh cược một phen? Viên Thế Khải đối xử với hãn không tệ, tuy không cho hãn chức vụ gì quan trọng, nhưng trong cuộc sống chưa bao giờ bạc đãi hãn. Mới có thể để hãn ung dung cả ngày, bày ra vẻ quốc sĩ.

Hắn liên hệ với phía Nhật Bản, cũng là muốn đánh cược một lần. Sự duy trì như vậy, Anh hoặc các quốc gia phương Tây khác không thể cung cấp cho hắn. Lão đầu tử hiện tại vô cùng cần ngoại lực duy trì, mà dã tâm của Nhật Bản đối với Đông Á thì ai cũng thấy rõ. Hai nhà tụ lại một chỗ, thật là ăn ý. Lão đầu tử hiện tại thật sự có cảm giác nguy cơ sâu sắc. Hắn không biết đây là đang đùa với lửa sao? Chỉ cần sơ sẩy, đó là cục diện thân bại danh liệt. Mà bản thân hắn ở trong đó, lại phải làm sao tự xử? Dương Độ nghĩ đến chỗ sâu xa, không khỏi thở dài một tiếng.

Bắc Trung Quốc, sắp sụp đổ rồi.

Trần Bách Nguyên và đồng đội kiên trì trong huyện thành Bí Dương suốt mười sáu ngày, mỗi chiến sĩ còn lại, thể lực đã tiêu hao đến mức đầu cạn đèn tắt. Lúc đầu, bốn mươi chín sĩ quan binh lính lui giữ tiểu viện này, hiện tại chỉ còn hai mươi ba người.

Bọn đạo tặc xung quanh ngày càng điên cuồng, mấy ngày gần đây càng liên tục phát động nhiều đợt tấn công. Bọn chúng dường như cũng khó tin, dưới sự vây khốn của nhiều người như vậy, căn nhà này lại có thể kiên trì lâu đến thế. Ban ngày tấn công, bị đánh lui. Ban đêm lén lút đột nhập, vẫn bị cảnh sát quân canh giữ hỏa lực mạnh mẽ giết chết. Dùng dầu lửa đốt, dùng chèn bông ướt dề lên, xông vào. Đều bị những chiến sĩ tiểu tụy nhưng kiên định dùng lựu đạn, dùng đao thô sơ, thậm chí dùng sinh mệnh ngăn cản bên ngoài. Bọn thổ phỉ cuối cùng nửa phục nửa nghi, ở bên ngoài dùng giọng quê hương chiêu hàng.

“Tham gia quân ngũ đi lính. Vì mấy đồng tiền mà bán mạng, thật quá uổng phí! Các người chỉ cần đầu hàng, sĩ quan có thể làm trung đội trưởng, binh lính mỗi người tính hai phần thưởng! Anh em ăn ngon, uống say, hơn là chịu khổ ở đây! Viện binh của các người sẽ không đến, nơi này đã là thiên hạ của chúng ta...”

Lúc này, mấy giọng chiêu hàng còn đang gào thét bên ngoài. Trần Bách Nguyên bị thương nặng tựa vào bao cát công sự, khạc nhổ một bãi nước bọt. Lại cố gắng nâng niu huy chương Thanh quân trên ngực. Trên người một thân máu và bùn, chỉ có huy chương đồng nhỏ này vẫn sáng lấp lánh như mới được nhận vào tay hắn.

Chính mình nhớ rõ như in ngày gia nhập Thanh Quân, khi còn truy kích Nghệ Tự xông vào An Võ quân ở An Huy. Bấy giờ, đại đội của bọn hắn đi ngang qua Phụng Hoàng Đài. Nơi đó vẫn còn lưu lại thảm cảnh Đồng Minh hội bị quân đồ sát. Hồi đó, Hà Toại vẫn là lữ trưởng. Nàng đứng trước đội ngũ, trầm giọng nói:

"Đây đều là do đám cự quân nhân gây nên! Bọn chúng không có mục tiêu, chỉ là chó điên dưới trướng quân phiệt! Chúng ta, những quân nhân trẻ tuổi này, đã dấn thân vào con đường cách mạng, phải có mục tiêu kiên định của riêng mình. Chúng ta cầm súng lên, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng phải vì lợi ích dân tộc, vì bách tính an bình, vì vinh dự của quân nhân chúng ta hay sao!"

Lúc đó, chính mình chỉ là một tên bộ cai. Từ đó, hắn đã khắc sâu trong lòng trách nhiệm của một quân nhân.

Hắn từng chứng kiến bách tính Giang Bắc tri hạ cảm kích đến nhường nào khi tư lệnh miễn trừ thuế má và các khoản tạp phí. Mỗi khi quân đội mình đến một nơi mới tác chiến, bách tính đều hỏi han, mong đợi. Hắn luôn để tâm đến thông cáo chính lệnh của Giang Bắc tuần duyệt làm thực. Với trình độ học vấn trung học, hắn cảm thấy chính phủ trong lòng mình là như vậy, quan tâm dân sinh, nhưng không hề hà khắc, tàn bạo. Đặc biệt là những sĩ quan trẻ tuổi của Giang Bắc quân, cho đến tận khi mưa thần. Trong lòng hắn, họ đã có địa vị như những vị thần. Vì vậy, hắn dứt khoát gia nhập Thanh Quân, nguyện vì sự nghiệp của Giang Bắc quân mà phấn đấu đến hơi thở cuối cùng.

Giờ đây, ngày hôm đó dường như đang ở ngay trước mắt. Hãn nhìn lá quân kỳ màu đỏ thắm, trái đầy khói lửa đang tung bay trên không. Bỗng nhiên nhớ tới buổi lễ quân đội cuối cùng, khi tiến về lá cờ này. Nhưng vết thương nơi ngực không cho phép hãn đứng dậy. Hãn cảm thấy hiện tại chỉ có một luồng khí đang chống đỡ, giúp hãn không nhắm mắt lại. Điều duy nhất hãn có thể làm bây giờ là nắm chặt bốn quả lựu đạn dân nguyên thức trong tay trái. Chờ đến lúc cuối cùng, kéo chốt.

Ngựa Vô Danh tuần tra xong một vòng cuối cùng trận địa, lại trở về tựa vào bên cạnh hãn. Vị đại đội trưởng tráng kiện như trâu trước kia, giờ đây bộ quân phục đã trở nên trống rỗng. Khuôn mặt gầy đến mức biến dạng, trong mắt toàn tơ máu. Mọi người đã đến đường cùng rồi.

Ngựa Vô Danh nhìn vết thương của Trần Bách Nguyên, chỉ lặng lẽ thở dài. Trần Bách Nguyên gượng cười nói: "Lão Mã, người lo lắng cho ta làm gì. Ta không sao, địch nhân mấy ngày nay điên cuồng như vậy, e là viện quân của chúng ta cũng sắp đến rồi. Bọn chúng muốn chiếm nơi này, cướp hết tiền rồi rút lui. Bọn khốn này, trong mắt chỉ có tiền..."

Ngựa Vô Danh lắc đầu cười khổ, lần này bọn họ kiên thủ thời gian đã vượt xa bất kỳ yêu cầu khắc nghiệt nào mà cấp trên có thể đặt ra. Viện quân có lẽ sẽ đến nhanh thôi. Nhưng mình còn có thể kiên trì được bao lâu? Mỗi người lính chỉ còn ba băng đạn, súng máy cũng chỉ còn một băng đạn cuối cùng. Lựu đạn, mỗi người chỉ còn một quả để dành. Dù thế nào, hãn cũng không hối hận vì đã đi đến bước này. Bởi vì chỉ có trong Giang Bắc quân, vị đại đội trưởng hơn ba mươi tuổi, từ binh nhì thăng tiến, mới cảm nhận được tôn nghiêm của một quân nhân. Chết trong đội quân sẽ cướp được thiên hạ này, không uổng!

Hãn hướng Trần Bách Nguyên cười nói: "Lần này đừng nói gì nữa, có thể cùng nhiều huynh đệ chết chung một chỗ, lên đường mọi người có thể chiếu cố lẫn nhau... Trong kho quân trang lương thực còn có rượu đựng

đại dương, ta đã đổ hết dầu hỏa rồi. Đến lúc đó, lũ thổ phỉ kia, đừng hòng lấy được gì..."

Đang nói chuyện, tiếng súng lại điên cuồng vang lên, Ngựa Vô Danh vội đứng dậy xem xét, lại phát hiện không một viên đạn nào bay về phía này. Thì ra là trong huyện thành nhỏ bé đang hỗn loạn. Khắp nơi đều có ngọn lửa, thỉnh thoảng còn thấy bóng dáng thổ phỉ tán loạn trong các căn nhà. Bọn chúng đã nổ doanh! Bỗng nhiên một phát pháo đạn nổ ra không xa, ánh lửa và khói bụi. Chính là pháo cối của Giang Bắc quân! Lại một phát pháo đạn nổ tung trên một căn nhà sát đường. Tiếng kêu thảm thiết của thổ phỉ vang vọng. Đạn pháo xuyên qua mái nhà mỏng manh, máu thịt văng tung tóe. Giữa tiếng pháo ầm ỉ, Ngựa Vô Danh mừng rỡ như điên, viện quân, viện quân của chúng ta cuối cùng đã đến!

Giữa những mảnh đạn bay tứ tung, hăn lay Trần Bách Nguyên: "Trại phó! Trần huynh đệ, viện quân của chúng ta đến rồi! Chúng ta cuối cùng cũng kiên trì được đến ngày này!"

Trên mặt Trần Bách Nguyên cũng tràn ngập vẻ mừng rỡ. Hăn loạng choạng muốn đứng lên, trong mắt chỉ có lá quân kỳ màu đỏ thắm đang tung bay. Từ tiên phong Thượng Hải đến lực lượng vũ trang dân tộc, rồi đến Giang Bắc quân, cuối cùng tiến thẳng Bắc Kinh, lá cờ này sẽ tung bay khắp non sông gấm vóc... Trong mắt hăn, ba quang lóe lên, cuối cùng nặng nề nhắm mắt lại. Đầu nghiêng sang một bên, đã không thể nhúc nhích. Chỉ có huy chương Thanh Quân vẫn kiêu ngạo tỏa sáng trên ngực hăn. Trong tiếng pháo, vị trại phó trẻ tuổi này cuối cùng đã đi đến cuối con đường quân nhân của mình.

Trương Đào đứng trên một gò đất nhỏ, nhìn đạn pháo không ngừng nổ tung trong huyện thành Bí Dương, bộ đội hành quân đang tiến lên đã triển khai thành đội hình tán binh, xung phong vào huyện thành. Tường thành đã bị pháo binh của mình đánh cho tan hoang. Thổ phỉ hoàn toàn không ngờ

bộ đội của mình đã vượt hơn hai trăm dặm đường trong hai ngày hai đêm. Hoàn toàn không có phòng bị! Thổ phỉ dù sao cũng chỉ là thổ phỉ, cơ bản không có tổ chức quân sự, chỉ nghĩ đến việc ăn chơi đàng điếm trong huyện thành. Ngay cả cảnh giới xa xa cũng không thêm bố trí. Có lẽ chúng cho rằng nơi này còn cách Giang Bắc quân rất xa. Còn cách một con sông Bí. Nhưng dưới quyền thiết quyền của Giang Bắc quân, những thổ phỉ này sẽ không còn nơi nào an toàn để dung thân! Đối phó với lũ thổ phỉ này, phải dùng thủ đoạn kiên quyết nhất, giết chóc nghiêm khắc nhất!

Hắn đứng đó, dường như hóa thân thành hung thần mặc quân trang.

Chuông Dương bên cạnh cũng giơ ống nhòm. Bỗng nhiên hắn kêu lên sợ hãi: "Lão Trương! Người nhìn xem, trong huyện thành Bí Dương còn có quân kỳ của chúng ta!" Tiếng kêu này khiến Trương Đào giật mình, vội vàng chuyển ống nhòm của mình đến. Quả nhiên, trong huyện thành, nơi lẽ ra là nha thự của huyện, phía trên còn treo một lá quân kỳ màu đỏ! Mặc dù đã đầy khói lửa và lỗ đạn, nhưng vẫn hiên ngang tung bay trong gió! Chẳng lẽ là quân coi giữ huyện thành Bí Dương của chúng ta đã kiên trì đến tận bây giờ.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong lòng hắn nhanh chóng tính toán, ròng rã mười sáu ngày a, những dũng sĩ này quả thật đã kiên trì trong ổ phỉ đến tận bây giờ! Hắn vội vàng lớn tiếng truyền lệnh: "Pháo binh tập trung hỏa lực vào tường thành, đừng kéo dài vào trong huyện thành nữa, bộ đội tăng tốc xông vào, bên trong còn có huynh đệ của chúng ta!"

Mệnh lệnh của hắn được truyền đạt trung thực, hỏa lực pháo binh càng thêm dày đặc trên tường thành. Ý đồ ngoan cố chống lại của thổ phỉ từng mảnh nhỏ bị đánh bay khỏi tường thành. Công sự thô sơ và cát đá trên đầu tường cùng tứ chi của người bay tứ tán. Sóng người màu vàng của bộ binh

nhánh chóng áp sát tường thành, cánh cửa thành nhỏ bé đã sớm bị hỏa lực hung mãnh đánh sập. Uy lực của pháo cối 107 chút nào M-diameter một hai Ất thức đạn quả nhiên lớn đến kinh người!

Lũ thổ phỉ này chưa từng trải qua loại hình thức công kích phô thiên cái địa như vậy, sóng người màu vàng xung kích lại thẳng tiến không lùi. Đóng quân ở huyện thành này là đội quân thổ phỉ Bạch Lão Thiên theo Uyển Tây đến. Vốn không lường trước những thổ phỉ hung hãn hung ác. Cứ tưởng giữ được huyện thành Bí Dương là một việc tốt, không ngờ không những tiêu diệt Giang Bắc quân trong thành không ăn thua, lại còn bị công kích ở nơi tưởng chừng an toàn nhất này!

Bọn thổ phỉ tan tác, hai ba tên chạy toán loạn theo cửa phía tây còn tạm thời chưa bị tấn công mà tháo chạy. Cuối cùng, chúng hoàn toàn sụp đổ. Bạch lão thiên dẫn theo đám thổ phỉ và lính hộ vệ không chút chậm trễ xông lên hàng đầu, theo vị trí của Trương Đào quan sát. Hắn thấy một đám thổ phỉ ăn mặc lộn xộn, chạy như vịt về phía tây. Thậm chí còn có cả nữ nhân mặc áo hoa! Đối với việc giao chiến với địch như vậy, hắn thực sự cảm thấy có chút "thắng mà không vẻ vang". Hắn hận hận hạ ống nhòm xuống, đám gia hỏa này, dù có chút cốt khí, chống cự một chút cũng tốt! Giờ chỉ còn chờ vào thành, đụng phải địch như vậy, hơn hai trăm dặm đường bôn ba thật chẳng bõ bèn!

Hắn lớn tiếng ra lệnh cho phó quan bên cạnh, dường như chưa từng được thỏa mãn cơn nghiện đánh trận, toàn bộ trút ra: “Điều chỉnh bố trí, giữ lại năm mươi đoàn đóng ở tuyến phòng thủ huyện thành Bí Dương, ta dẫn bốn mươi chín đoàn tiếp tục tiến về phía tây, chặn đứng đoạn tây của sông Bí! Bọn thổ phỉ còn đang ở bờ đông sông Bí, ta muốn chúng phải bỏ mạng ở đó!” Thấy phó quan quay người muốn đi, hắn lại gọi lại: “Điều tra xem đội quân kiên thủ trong thành là đơn vị nào. Ta muốn báo cáo lên trên để

khen thưởng! Giữ vững mười sáu ngày, quả là một đám dũng sĩ! Chúng ta so với quyết tâm của họ còn kém xa lắm!”

Ngày 29 tháng 11 năm 1912, Trương Hùng phu, quân đội tác chiến phái ra hai đoàn của Trương Đào, đã thành công đánh chiếm huyện thành Bí Dương bằng một đòn đánh móc hiểm. Thổ phỉ Bạch lão Thiên bị đánh chết hơn bốn trăm người, hơn hai trăm người bị bắt làm tù binh. Theo xác nhận của cư dân gần huyện thành Bí Dương, những tù binh thổ phỉ từng gây án mạng đều bị xử bắn ngay tại chỗ. Các tù binh thổ phỉ khác bị áp giải về Giang Bắc, bắt đầu phục vụ trong các công trường thủy lợi, từ một năm đến năm năm khổ dịch. Số còn lại, khoảng sáu, bảy ngàn tên thổ phỉ của chín đại đội, bị kẹt giữa sông Đường Hà và chủ lực của Trương Hùng phu, nhất thời rối loạn đội hình. Quân Giang Bắc, sau khi mất Bí Dương mười sáu ngày trước, đã hoàn thành việc điều động và bố trí trong vòng mười ngày, chỉ cần năm ngày chiến đấu để giành lại Bí Dương. Điều này cho thấy tốc độ phản ứng của đội quân này. Ai muốn đối đầu với quân Giang Bắc, phải chuẩn bị nhận lấy gấp mười lần sự trả thù!

Đội quân bộ binh vô danh đã giữ vững huyện thành Bí Dương mười sáu ngày đêm, cùng với súng máy đi kèm, đã được giải cứu. Họ chỉ còn lại hai mươi một sĩ quan và binh lính bị thương. Phó trại Trần Bách Nguyên, người đã hy sinh trước khi được giải cứu, được truy phong làm thượng tá lục quân Giang Bắc, cùng với các binh lính hy sinh dưới trướng, sẽ được an táng tại Từ Châu vào đầu năm tới, trong khu chiêu trung dân quốc. Người lính vô danh được thăng cấp vượt bậc làm doanh trưởng. Sự tích nhỏ bé này đã nhanh chóng lan truyền khắp quân đội Giang Bắc. Nó càng làm tăng thêm quyết tâm và ý chí chiến đấu của họ để tiêu diệt hết bọn thổ phỉ.

Chiến sự ở Dự Nam một lần nữa thu hút sự chú ý của các thế lực. Mọi người đều quan tâm. Mưa Thần và quân Giang Bắc của hãn đã thể hiện rất tốt trong cuộc hội chiến với quân chính quy. Hỏa lực và sức chiến đấu của

đội quân này có thể nói là vượt trội so với quân đội trong nước lúc bấy giờ. Trong việc thanh trừ nạn cướp bóc đã gây rắc rối ở Hà Nam trong nhiều thập kỷ, đội quân này sẽ thể hiện như thế nào? Phản ứng nhanh chóng và cách tác chiến linh hoạt của quân Giang Bắc cho thấy ý chí chiến đấu và quyết tâm của họ. Điều này cho thấy rõ ràng rằng, ở trong nước, hiện tại vẫn chưa có bất kỳ lực lượng vũ trang nào có thể đối đầu với đội quân mạnh mẽ này.

Chính sách khác biệt của Mưa Thần ở Dự Nam so với các tỉnh tự trị khác của Giang Bắc cũng khiến mọi người phải mở to mắt nhìn. Thông thường, Mưa Thần thường tận dụng các thế lực địa phương hiện có, hợp tác với họ để phân quyền và phổ biến các chính sách tự trị của mình. Tuy nhiên, ông luôn giữ quyền kinh tế và quân sự trong tay. Nhưng những gì ông làm ở Dự Nam cho thấy rằng, ông cũng có thể nhổ tận gốc một thế lực truyền thống! Mặc dù Dự Nam không thể đại diện cho cả nước. Mưa Thần cũng không thể đối đầu với các thế lực truyền thống ở các địa phương, ông cũng không có đủ năng lực. Nhưng mọi người đều biết, khi cần thiết, ông hoàn toàn có thể dùng đến bàn tay sắt.

Một trận nạn cướp ở Dự Nam, đã cho mọi người thấy được nhiều điều khác nữa...

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn .

STT 150: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 51: ...

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại thiên•lôi•trúc.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 51: Âu Dương Vô tâm tư

Từ Hồ Bắc xuất phát, động tác của đội Âu Dương Vô so với quân của Trương Hùng phụ bên trái tác chiến có phần chậm chạp hơn. Ngô Hái, trước khi từ tuyến Kinh Hán đến Tín Dương, đã từng cân nhắc về hành động tiểu phi chung của hai chiến trường Hồ Bắc và Hà Nam. Trần Sơn Hà lúc đó đã cười nói với lão đại ca: “Tuy rằng tác chiến quy định đội Âu Dương Vô do ta chỉ huy, nhưng nói thật với Niệm Tôn đại ca, hiện tại ta cũng không có tinh lực chỉ huy nhiều chiến trường đến vậy. Người xem ta hiện tại tác chiến phương hướng có bao nhiêu! Hồ Bắc, Hà Nam biên giới ta phải bố trí binh lực phòng thủ, Hồ Nam ta phải điều động binh lực vào, ban đầu Trương quân ta cũng phải chịu trách nhiệm chinh biên, bên Nghi Xương bộ đội còn tùy thời chuẩn bị tiến vào Tứ Xuyên, thêm vào đó doanh bảo an bản địa Hồ Bắc cũng cần ta phụ trách tổ kiến, ta xem như hiểu vì sao Hồ Bắc lại gọi là tứ chiến chi địa. Nói đúng là bốn phía đều có chuyện người phải bận rộn! Đội Âu Dương Vô tiến vào Hà Nam tác chiến, ta thật sự không thể chiếu cố, ngược lại Niệm Tôn đại ca thống nhất chỉ huy tác chiến ở chiến trường Hà Nam, vậy làm phiền người làm thay như thế nào.”

Lúc đó Ngô Hái cũng không từ chối, báo cáo với mưa thần rằng nơi đó sẽ giao đội Âu Dương Vô cho mình chỉ huy. Hãn cũng cho rằng bảy đoàn này thẳng tiến Nam Dương, chấn nhiếp Uyển Tây là một nước cờ tử vô

cùng quan trọng. Trên cơ sở yêu cầu tác chiến cơ bản là chống lại Bạch Lang phi bộ tiến vào Thiểm Tây, nó cũng phát huy tác dụng cực lớn. Được thống nhất chỉ huy trong tay mình, hãn cũng yên tâm hơn một chút. Trần Sơn Hà gánh vác hiện tại thực sự hơi nặng.

Âu Dương Võ sau khi Ngô Hái rời khỏi Vũ Hán đã bắt đầu chuẩn bị xuất phát, bộ đội cơ bản của hãn, Cán một sư vẫn luôn yêu cầu về Giang Tây tu chính, nhưng bộ Tổng tham mưu vẫn chưa đồng ý. Theo tàn quân Ngạc quân tán loạn ở Hồ Nam, hãn được bổ sung quân số còn thiếu, lại tăng cường thêm một lữ đoàn mới xây dựng của Giang Bắc quân, Hồ Bắc đệ nhất lẫn lộn thành. Nội tình của nó vốn là một đoàn của Giang Tô lục quân đệ nhị sư do Trần Sơn Hà mang theo, sau đó phái sinh ra một doanh.

Tâm tình của hãn cũng không thể nói là không kỳ quái, bản thân gánh cái danh nghĩa Giang Tây đô đốc. Từ hội nghị Từ Châu, hãn cũng đường hoàng ngồi trên đài hội nghị. Chỉ cần bộ Tổng tham mưu ra lệnh, bản thân phải lập tức mang theo bộ đội, như một chiến tướng bình thường ra tiền tuyến chém giết! Phải biết rằng trong một năm qua, hãn cảm thấy mình đã cầm đủ đầy đủ. Hơn nữa sở hữu cái Giang Tây đô đốc này. Giang Tây tỉnh, bất kể là chính vụ hay quân vụ, bản thân không có nửa điểm phát biểu. Về tài chính càng đừng nghĩ muốn gì cứ lấy. Ngay cả quan tiếp liệu trong bộ đội cơ bản của mình, đều là người của quân nhu Giang Bắc quân phái đến tuyển. Cái Giang Tây đô đốc này có khác gì với cái sư trưởng Cán quân đệ nhất sư, còn có tác dụng gì!

Hãn đôi khi sẽ nhớ tới lão trưởng quan Lý Cháy mạnh quân đã nói với hãn trong phòng khách sau khi hội nghị Từ Châu kết thúc: “Mưa thần hưng khởi quá nhanh, hiện tại lại quá mức hùng hổ dọa người. Không gặp gió sóng thì thôi, khi biến cố đột ngột xảy ra, những thế lực bị hãn cưỡng ép thu nạp sẽ sụp đổ. Người là đồng chí trung thành của chúng ta trong Đồng

Minh hội. Ở vị trí hiện tại phải nắm giữ tốt bộ đội. Chờ đợi thời cơ, xem đi, chúng ta cuối cùng sẽ có cơ hội!”

Ngay cả lão trưởng quan Lý Cháy mạnh quân, trước kia luôn thẳng thắn, hiện tại cũng phải chơi trò tâm nhãn này. Ở vị trí tuần duyệt Giang Bắc mà làm những hoạt động mang tính chất chính khách như vậy. Thế giới này thay đổi, thật là nhanh chóng. Nhưng mưa thần đã có thể nhanh chóng trở dậy như vậy, không biết bao nhiêu nhân vật trước kia nổi danh đã ngã xuống trước bước chân của hắn. Ai có thể đảm bảo hắn nhất định sẽ ngã xuống dưới sóng gió, thế lực trong tay sụp đổ? Vào thời điểm cục diện cả nước vẫn còn hỗn loạn, Âu Dương Vô cũng không muốn đặt cược vào bất kỳ bên nào.

Ngày 27 tháng 11 năm 1912, đội Âu Dương Vô mới thẳng tiến vào Nam Dương. Trên đường đi, đối với các thế lực và vũ trang Uyển Tây, hắn là một vị tướng lĩnh biểu hiện hòa khí nhất của Giang Bắc quân. Mỗi khi hành quân đi qua một huyện, đều muốn lôi kéo các thế lực một chút. Đừng nói là bắt người giết người, ngay cả một lời lẽ nặng nề cũng không có. Hắn còn ủy nhiệm cho các thế lực ở những nơi này danh nghĩa của Giang Bắc quân. Cái gì là Đặng Châu độc lập đoàn, trấn bình đặc vụ đại đội, vô số danh hiệu được ủy nhiệm ra ngoài. Ban đầu, các thế lực Dự Tây, vốn đã khiếp sợ trước việc Ngô Hái đại khai sát giới ở Dự Nam, thực sự rất cảm kích trước cách làm của Âu Dương Vô. Họ ca tụng, cung cấp lương thực, cơ hồ là một đường đưa tiễn hắn vui vẻ vào trọng trấn Nam Dương. Hắn cũng dọc theo tuyến Nam Dương đến Đặng Châu triển khai phòng ngự. Đến đây, nhiệm vụ tác chiến của hắn đã hoàn thành hơn phân nửa. Chỉ cần Bạch Lang phi không đi qua nơi này, một đại công là chắc chắn không thể trốn thoát.

Nhưng trong quân đội dưới quyền hắn, lại có chút sóng ngầm cuộn cuộn. Cán một sư trước đây có hai đoàn cùng An Huy lục quân đệ nhất sư đổi chỗ phục vụ. Hiện tại thế lực của Giang Bắc quân trong Cán một sư

cũng không nhỏ. Tất cả sĩ quan của họ trước khi xuất phát đều đã tiếp nhận động viên của Ngô Hái. Họ xác định rằng hành động tác chiến lần này là muốn tiêu diệt triệt để nạn cướp ở Hà Nam, phải trừng trị các thế lực địa phương, tạo điều kiện cho việc phổ biến các chính sách địa phương sau này. Đội trưởng của họ lại diễn một bộ như vậy, mặc dù hệ thống Giang Bắc quân coi trọng phục tùng nhất. Nhưng họ cảm thấy Âu Dương Võ chính là người đầu tiên không phục tùng tôn chỉ mà Ngô Hái đã quyết định trước đó, ý kiến của họ rất nhiều.

Bộ tư lệnh của đội Âu Dương Võ không chọn ở phủ thự Nam Dương, mà chọn ở trong một biệt thự lớn của một nhà giàu trước đây. Sau khi nạn cướp Bạch Lang nổi lên, nhà giàu này đã chạy trốn đến Vũ Hán để lánh nạn. Biệt thự này liền bị hấn phong tỏa. Mặc dù là ở Hà Nam, nhưng biệt thự này lại được sửa sang lại như lâm viên Tô Châu. Ở bên trong ung dung làm việc, Âu Dương Võ cũng cảm thấy thoải mái.

Địa phương Nam Dương vốn là trọng trấn của Dự Tây. Ở nơi này, Bắc Dương quân có Nam Dương trấn thủ làm nhiệm vụ phòng thủ bình định. Nhưng sau khi nạn cướp Bạch Lang nổi lên, tin tức về việc đoàn Trương Kính Nghiêu của song thụ trấn thảm bại truyền đến, thấy rằng nạn cướp Bạch Lang đã không thể phục chế. Lực lượng vũ trang địa phương Dự Tây lại ngo ngoe muốn động. Bắc Dương quân Nam Dương trấn thủ làm cùng bộ đội phòng thủ địa phương tuân theo mệnh lệnh hướng dự bắc co vào, thành phố này liền bị họ bỏ rơi. Lực lượng vũ trang địa phương Dự Tây đã duy trì ở đây, Bạch Lang đi ngang qua họ cũng giúp ứng phó lương bổng, ngược lại bảo vệ thành phố này không bị phỉ cướp. Hiện tại lại nghênh đón Âu Dương Võ vào.

Ngày này, hấn vừa xử lý xong mấy việc thông lệ, liền đến hoa viên trong tòa nhà tản bộ. Đang tự giải trí, hấn đã nhìn thấy tham mưu trưởng của mình, cũng chính là tham mưu trưởng Cán một sư Hoa Chấn Bàng, một

thuộc hạ cũ, vội vã kẹp một cặp công văn đi tới. Hãn cười giơ tay chào hỏi: “Như Gấm, vội vã như vậy làm gì? Có công văn điện báo khẩn cấp gì sao?”

Hoa Chấn Bàng ngẩng đầu nhìn thấy, thần sắc càng thêm khẩn trương, vội vàng chạy tới. Cười khỗ nói: “Đô đốc, tôi bất lực, hiện tại bộ đội bên dưới xảy ra sai lầm! Một đám sĩ quan liên danh muốn gặp ngài. Thật là.....”

Âu Dương Võ cũng biến sắc mặt, Giang Bắc quân kỷ luật nghiêm nhất, những quân quan này có chuyện gì muốn khiếu nại? Hãn nhìn mặt Hoa Chấn Bàng đều chảy ra những giọt mồ hôi lớn. Thần sắc và ngữ khí của mình cũng thả lỏng: “Như Gấm, người đừng vội. Có chuyện từ từ nói. Chúng ta là trưởng quan, còn có thể để thuộc hạ hồ nháo như vậy? Đợi lát nữa ta sẽ thu thập bọn họ, rốt cuộc là chuyện gì”.

Hoa Chấn Bàng chớp mắt mấy cái: “Chẳng phải hiện tại Nam Dương lưu thủ Hồ Bắc lẫn lộn thành đệ nhất lữ ba đám, cùng chúng ta sư Cấn hai đám những sĩ quan gốc Giang Bắc sao? Bọn họ đưa một lá thư liên danh cho tôi chuyển giao cho đô đốc ngài. Nói là bất mãn với chính sách hiện tại của đô đốc đối với các thế lực. Nói rằng điều này khác với tôn chỉ mà Ngô Hái tổng tham mưu trưởng đã định trước đó. Họ theo chương trình cố định, tìm trưởng quan khiếu nại. Muốn biết đô đốc rốt cuộc tính toán điều gì.”

Hãn liền đem công văn kẹp theo một phần khiếu nại văn kiện vô cùng chính thức đưa cho Âu Dương Võ. Âu Dương Võ vội vàng lướt qua. Sắc mặt hãn tức thì biến đổi, vô cùng giận dữ: "Láo xược! Bọn chúng cho rằng mình là môn sinh dòng chính của thiên tử, lại dám tìm ta, vị tư lệnh này, đòi thuyết pháp! Quân đội còn cần kỷ luật hay không? Người mau tìm trưởng phòng quân pháp đến đây. Trước tiên áp giải bọn chúng lên!"

Hoa Chấn Bàng ấp úng, không dám nói thêm lời nào, lĩnh mệnh quay người định rời đi. Âu Dương Võ lại đổi ý, lớn tiếng quát: "Chậm! Lần này

có bao nhiêu sĩ quan đến? Ở đâu?" Hoa Chấn Bàng xoay người lại, vị tham mưu trưởng vốn được coi là tinh anh này lúc này lại lộ vẻ rối loạn, nhưng cũng khó trách hẳn. Hiện tại, Cán Nhất Sư không thể đóng quân ở Giang Tây, cũng không thể nhúng tay vào chuyện địa phương. Địa vị và cuộc sống của hẳn đều dựa vào bộ đội này. Vạn nhất đám sĩ quan bên dưới gây chuyện lớn, chẳng phải là mất luôn cả bát cơm hay sao? Vị trí của những tướng lĩnh Giang Bắc quân nửa đường gia nhập như hẳn thật sự rất khó xử.

Hắn lau mồ hôi trên trán, cười khố nói: "Đến là hai đoàn trưởng trở lên của quân trú phòng, có hơn hai mươi người. Bọn chúng đã xếp hàng chỉnh tề ở bức tường kia, chờ chỉ đội trưởng tiếp kiến. Vẫn rất đúng quy củ." Hẳn cũng coi như là nói đỡ cho mấy vị sĩ quan này. Âu Dương Vô hiểu rõ tâm tư của vị tham mưu trưởng này, lạnh lùng hừ một tiếng: "Để bọn chúng đến đại sảnh chờ ta, lát nữa ta sẽ đến!"

Hơn hai mươi sĩ quan xuất thân từ dòng chính Giang Bắc quân xếp hàng chỉnh tề tiến vào đại đường, nơi được coi là bộ tư lệnh lớn. Người dẫn đầu là Dấu Hiệu Giáp, thượng tá đoàn trưởng của Cán Tam đoàn. Hẳn vốn xuất thân từ trấn quân, hiện tại là Phó sư trưởng kiêm Lữ trưởng của Lục quân đệ nhất sư Hồ Bắc, em trai của Dấu Thần. Từ khi gia nhập Giang Bắc quân đến nay, hẳn luôn một lòng một dạ với nơi này. Hẳn cũng là phần tử tích cực ủng hộ việc thanh quân. Lần này mới được thăng chức đoàn trưởng, trong lòng đầy mong muốn lập công trong chiến dịch tiêu phi ở Hà Nam. Nhưng không ngờ, sư trưởng của hẳn lại không hề động binh ở Dự Tây, chỉ lo kéo bè kết phái. Khi tin tức Ngô Hái ở Dự Nam đại khai sát giới truyền đến, bọn chúng càng khẳng định Âu Dương Vô là kẻ vi phạm mệnh lệnh của Ngô Tổng Tham mưu trưởng. Mặc dù chưa dám vượt cấp báo cáo trực tiếp với Ngô Hái, vì bọn chúng không có quyền đó, nhưng đã bí mật liên lạc với nhau, quyết định tìm Âu Dương Vô để trình bày. Vị tư lệnh này đã cho hẳn một vị trí cao như vậy, lần trước trong trận chiến Nam Bắc, lại vừa đánh vừa kêu khổ. Mỗi lần tác chiến đều để hai đoàn thuộc hệ thống dòng

chính Giang Bắc quân của bọn chúng xông lên tuyến đầu, còn bản thân thì bảo toàn lực lượng. Lần này ở Hà Nam lại làm theo ý mình!

Bọn chúng đối với vị tư lệnh này, quả thực có phần thiếu tôn trọng và phục tùng. Dấu Hiệu Giáp nhỏ giọng dặn dò các quân quan đi cùng: "Mọi người khi gặp chi đội trưởng phải lễ phép cung kính, nhưng những gì cần hỏi thì cứ hỏi! Chúng ta đến đây là để đánh giặc, không phải cầu kết với thổ phỉ, đó mới là tôn chỉ của chúng ta!"

Bên ngoài đại đường, tiếng giày vang dội, chỉ thấy Âu Dương Võ mặc chỉnh tề quân trang, mang theo một vị tham mưu, mặt mày giận dữ bước vào. Trong hành lang, một loạt tiếng "tạch tạch" chào nghiêm vang lên. Âu Dương Võ cũng không đáp lễ, tự mình chấp tay sau lưng đi dạo. Trong chốc lát, nơi đây trở nên trầm mặc, không ai dám lên tiếng trước. Nửa ngày sau, Âu Dương Võ mới cười lạnh nói: "Tốt, đoàn trưởng dẫn đầu, hơn hai mươi sĩ quan thiếu tá trở lên, tìm đến cấp trên trực tiếp để ép ta thoái vị... Ta làm quân đội bao nhiêu năm, chưa từng gặp tình huống này, các người nói xem, có phải muốn ta lập tức từ chức, để các người lên thay không? Cứ nói đi! Chỉ cần có một người dám nói, vị trí này lập tức nhường cho các người!"

Giọng nói của hắn rất lớn, thêm vào đó là ánh mắt đầy giận dữ. Quả thực có chút uy phong bức người. Hơn hai mươi sĩ quan đều nhìn nhau. Vẫn là Dấu Hiệu Giáp bước ra một bước, ưỡn ngực ngang nhiên nói: "Sư trưởng, chúng ta không hề có ý định lay động chỉ huy của ngài. Chỉ là, từ khi sư trưởng đến Dự Tây đến nay, những mệnh lệnh ban bố có một số điểm khác biệt so với những lời căn dặn của Ngô Tổng Tham mưu trưởng. Chúng ta, những sĩ quan cấp dưới, chỉ biết phụng mệnh làm việc, hai chỉ thị của cấp trên không giống nhau khiến chúng ta rất khó xử. Trên đường đi, chúng ta đều phục tùng chỉ huy của sư trưởng, nhưng hiện tại tin tức từ Dự Nam truyền đến. Ngô Tổng Tham mưu trưởng vẫn luôn đánh mạnh vào phe phái ở Hà Nam, tại sao chúng ta lại còn qua lại với bọn chúng? Đây là điều

mà chúng tôi, những thuộc hạ này, nghi ngờ. Vì vậy, chúng tôi mới chính thức trình bày văn bản, mong sứ trưởng hiểu cho sự ngu muội cố chấp của chúng tôi. Nếu có gì đắc tội, đều là lỗi của thuộc hạ, sự việc sau này, chúng tôi sẽ tự nguyện chờ sứ trưởng xử lý theo quân pháp."

Âu Dương Võ cười lạnh, giọng càng thêm lớn: "Tôn chỉ của quân nhân là gì? Mỗi mệnh lệnh của cấp trên đưa ra, còn phải giải thích cho các người tại sao phải làm như vậy sao? Vậy thì còn gọi là quân đội sao? Việc ta làm, đương nhiên phải chịu trách nhiệm với Tổ quốc. Các người nên hoàn toàn chịu trách nhiệm với ta! Chẳng phải các người đều ỷ vào việc mình là môn sinh của thiên tử, được tự tay dạy dỗ hay sao? Ta, một vị sứ trưởng từ nơi khác đến, chỉ huy các người, các người đã cảm thấy ủy khuất, có thể chọn ba chọn bốn. Ta nói cho các người biết, các người đã đánh nhằm chủ ý rồi!"

Nói đến nước này, Dấu Hiệu Giáp cùng các sĩ quan cũng không còn đường lui. Ban đầu, bọn chúng cho rằng mình chiếm thế thượng phong, để bọn chúng phải nghe theo chỉ huy của Âu Dương Võ, quả thực không mấy tình nguyện. Cán Nhất Sư nên thay một vị sứ trưởng khác, Âu Dương Võ cứ về làm đô đốc lăm mồm ở Giang Tây đi! Nhưng bị Âu Dương Võ quát như vậy, mọi người mới nhận ra rằng, trong cái hệ thống đặc thù của quân đội này, hành động của mình quả thực không thích hợp. Trong lòng bọn chúng, không hẳn là không tự hào về xuất thân từ dòng chính Giang Bắc. Bọn chúng có chút coi thường Âu Dương Võ và những người khác. Nhưng Âu Dương Võ lại không hề nhượng bộ, lời lẽ sắc bén bức người. Điều này khiến bọn chúng có chút chán nản. Nghĩ đến việc tư lệnh nhấn mạnh kỷ luật quân đội, những cái đầu đang nóng lên của các sĩ quan lúc này mới tỉnh táo lại, quân pháp đang chờ!

Chỉ có Dấu Hiệu Giáp còn lăm bắm một câu: "Thật là, Ngô Tổng Tham mưu trưởng bên đó..." Âu Dương Võ cười ha ha một tiếng, ngắt lời hẳn: "Cách bố cục của ta, Niệm Tôn coi như không biết thật sao? Ta không

giống các người, những chuyện lớn như vậy đều phải tuân theo quy trình xin chỉ thị! Thường tham mưu, đưa điện văn xin chỉ thị của ta gửi cho Ngô Tham mưu trưởng và điện trả lời của Tổng Tham mưu trưởng cho bọn chúng xem, để bọn chúng tâm phục khẩu phục!"

Vị tham mưu bên cạnh hẩn xụ mặt, đưa hai phần điện báo cho Dấu Hiệu Giáp. Hẩn tái nhợt, nghiêm mặt mở ra xem. Điện báo thứ nhất là của Âu Dương Vô gửi Ngô Hái xin chỉ thị: "... Chúc tiếp nhận tổng chỉ huy đến nay, lòng đầy bàng hoàng, lo lắng rất nhiều. Lực lượng vũ trang địa phương ở Dự Tây tuy có thể nắm giữ địa phương, nhưng lại có nguy cơ lạm dụng quyền hành. Tuy nhiên, vì Dự Nam mà khởi sự, ngang nhiên quấy rối địa phương, sát hại quân ta dân chúng, khác biệt với bọn Bạch Lang. Tổng chỉ huy đã có những biện pháp mạnh tay ở Dự Nam, là điều tất yếu, nếu không, không đủ để răn đe đạo chích, cũng không đủ để phổ biến chính sách bình định Hà Nam của Vũ Tư lệnh. Chúc năng của tôi là, lực lượng vũ trang địa phương ở Dự Tây vẫn còn công lao duy trì địa phương, trong lúc họa loạn của bọn Bạch Lang, nếu bộ đội của tôi kiên quyết tiêu diệt toàn bộ Dự Tây, thì sẽ có nguy cơ địa phương bị mục nát, Dự Tây sẽ lo lắng vì Bạch Lang hợp lưu... Vì vậy, tôi liệu lĩnh, bắt chước ở Dự Tây, tạm thời ràng buộc với các hào cường, kết nghĩa ân tình, dùng vũ lực. Ổn định địa phương, để Bạch Lang không thể chạy trốn khỏi Dự Tây, bộ đội chính diện có thể trong Dự Nam nhất cử thành công, xin Tổng chỉ huy phê chuẩn."

Tiếp đó là điện trả lời phê chuẩn của Ngô Hái: "Đã xem, Dự Nam đã mục nát, nên dùng trọng điển. Dự Tây vẫn còn bình ổn, nên lấy việc trấn an địa phương làm đầu, chống lại Bạch Lang tiến vào Dự Tây. Đã ủy quyền cho chi đội, trong thời gian chiến tranh, có thể chuyên quyền. Địa phương Dự Tây, đợi Bạch Lang lắng xuống, có thể từ từ thu thập."

Xem hết hai phần điện báo, dấu hiệu giáp cười khố, hai tay đưa điện văn trả cho vị tham mưu kia, rồi hướng Âu Dương Vô chào một cái: "Chi đội

trưởng, chúng ta trái lệnh, lại còn dám chỉ huy ngài khoa tay múa chân, chỉ bằng tự mình đến quân pháp xử lý.” Lúc trước, trong lòng bọn hãn cũng không hãn không muốn gây khó dễ cho Âu Dương Võ, muốn hãn sớm giao quyền chỉ huy Cán một sư lại cho phe chính thống của Giang Bắc quân. Sau khi cuộc chiến giữa quân Thanh và quân Bắc kết thúc, trên thường ủy hội cũng đã thảo luận về việc cải tổ toàn diện lực quân Giang Tây. Nào ngờ lại thành ra kết cục này!

Âu Dương Võ mặt mày lạnh tanh, không đáp lễ, lạnh giọng nói: “Quân pháp xử lý của Cán một sư chúng ta không có tư cách để ý đến các người. Nhưng Cán một sư ta chỉ phục tùng chỉ huy của cán bộ. Các người cứ tự mình về Vũ Hán, mời Trần Vô Bệnh xử trí. Đối với vị lão trưởng quan này, các người nên hoàn toàn tôn trọng. Vị trí của các người để lại, ta sẽ chọn người từ sư bộ để thay thế... Yên tâm, chuyện này ta cũng sẽ báo cáo với Ngô tổng chỉ huy, mọi trách nhiệm ta sẽ gánh vác!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nghe đến những lời này của Âu Dương Võ, những quân quan kia còn gì để nói. Cả đội quay người rời đi. Chỉ có dấu hiệu giáp khi đi đến cửa mới quay đầu lại, nói với Âu Dương Võ một câu: “Sư trưởng, ngài đừng quên, ngài hiện tại cũng là người của Giang Bắc quân!”

Âu Dương Võ khẽ giật mình, nhìn bọn họ rời đi, cuối cùng lại thở dài. Nếu không phải mình là sư trưởng chính thức trong hệ thống Giang Bắc quân, liệu có uy phong như vậy không? Dù có dọn dẹp đám quân quan này, Cán một sư hiện tại cũng không phải là đội ngũ của riêng mình.

Trong lúc quân đội ở Nam Dương có chút hỗn loạn, chiến trường chính diện tiểu phi tác chiến lại diễn ra vô cùng ác liệt. Sau khi bị bao vây ở huyện thành Bí Dương, bọn thổ phi lập tức rối loạn. Bọn chúng làm sao không biết Giang Bắc quân muốn vây khốn bọn chúng? Nhao nhao quay

đầu chạy về phía tây. Muốn cưỡng ép vượt qua sông Bí, nơi đó đến Phương Thành hội hợp với Bạch Lang là con đường thuận tiện nhất. Trương Đào cùng hai đoàn quân dọc theo sông Bí triển khai, gặt gao chặn đường lui của bọn chúng. Thổ phỉ mấy ngày liền công kích, nhưng làm sao có thể xông qua phòng tuyến kiên cố của Giang Bắc quân? Ngoài việc thêm mấy trăm xác chết dưới sông Bí, bọn chúng không tìm được nửa đường sống. Lúc này, ba đoàn quân của Trương Hùng Phu lại từng bước ép sát, bọn chúng ngoài việc phá vây theo hướng Đường Hà, thì không còn đường nào khác. Theo Đường Hà vượt sông, ngược hướng bắc, tranh thủ thời gian trước khi bị Giang Bắc quân truy kích, đến Phương Thành cùng Bạch Lang hội hợp, rồi tính kế đường ra.

Quân tác chiến của Trương Chí Hạc không làm theo kiểu bao vây của Trương Hùng Phu, hãn đối mặt với đám phỉ cũng có bảy tám đại đội, bốn năm ngàn người. Hãn ổn định từng bước, đẩy ngang qua. Dọc đường khôi phục các đồn trại, chính quyền địa phương, công tác làm cực kỳ vững chắc, đặc biệt là tiêu diệt sạch ổ phỉ ở khu vực Xác Thực Sơn, nơi có những tên phỉ đã hơn trăm năm! Đội quân của hãn đã từ Trú Nhà Trọ tiến tới Giả Lâu, Xuân Thủy, Tượng Sông Quan, rồi đến một tuyến cửa hàng, cánh trái liên kết với đội quân của Trương Đào ở sông Bí, cánh phải cũng tiếp cận mục tiêu Múa Dương của quân tác chiến. Làm suy yếu nghiêm trọng bọn thổ phỉ, hiện tại lộ tuyến chạy trốn duy nhất của chúng là một đoạn nhỏ giữa Nam Dương và Múa Dương!

Ngô Hái tự mình tọa trấn chỉ huy chiến dịch tiêu phỉ ở Dự Nam, giai đoạn đầu thu được thành công tương đối. Nguyên nhân chính là Giang Bắc quân đã huy động lực lượng lớn nhất với tốc độ nhanh nhất. Đối với thổ phỉ hoạt động ở Dự Nam, tạo thành thế Thái Sơn áp đỉnh. Dưới tình huống Giang Bắc quân có ưu thế về binh lực và hỏa lực, thổ phỉ thực sự không có khả năng chống cự. Mặt khác, Ngô Hái vừa vào Hà Nam đã dùng thủ đoạn kiên quyết nhất. Quét sạch thổ hào ở Dự Nam. Trước đây, các hành động

tiểu phi cũng từng có, nhưng ai lại đi động đến những thổ hào có thể cung cấp lương thực cho mình? Nhưng Ngô Hái lại làm, hơn nữa còn đại khai sát giới. Dưới sự uy hiếp của Giang Bắc quân, địa phương nhất thời không dám có bất kỳ hành động phản kháng nào. Lúc đầu, những thế lực còn do dự ở địa bàn của Bạch Lang nhao nhao đầu hàng Giang Bắc quân, bằng lòng cung cấp lương thực, cũng hoan nghênh Giang Bắc cử huyện trưởng mới đến nhậm chức. Tóm lại, những kẻ có gia có nghiệp, trước đây ở cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều có thế lực, lần này thực sự bị Ngô Hái giết cho sợ. Vừa nhắc đến tên hắn đã thấy run rẩy. Cũng không phải là những đội quân khác không muốn sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, mà là lần này Ngô Hái đã quyết tâm, tại Dự Nam nhỏ bé, Ngô Hái an vị với bảy vạn trọng binh, hắn mới dám áp dụng những biện pháp nghiêm khắc nhất, cũng có lòng tin trấn áp bất kỳ sự phản kháng nào.

Đối với đòn đánh sấm sét của Giang Bắc quân, hiện tại bên ngoài cảm nhận chính là, Giang Bắc quân thắng trận đã là chuyện đương nhiên. Sau khi thu thập xong thổ phi Hà Nam, mục tiêu tiếp theo của bọn chúng sẽ chuyển hướng về đâu?

STT 151: Chương 3: Nhất Thống Con Đường - Chương 52: Chạy T...

Chương 3: Nhất Thống Con Đường - Chương 52: Chạy Trốn Phương Thành

Tại Phương Thành, nơi kết nối Dự Nam và những trọng trấn bên trong, đã hoàn toàn trở thành thế giới của thổ phỉ. Bọn chúng chiếm cứ nhà dân, chỉ còn cư dân bị chúng bắt nạt, đuổi khỏi nhà cửa trong mùa đông lạnh giá. Thổ phỉ dùng dao chém nát cửa, cửa sổ, bàn ghế để nhóm lửa, cướp bóc gà vịt, thịt cá, nấu nướng linh đình. Uống say, mặc áo bông vấy vốc, bọn chúng hú hét điên cuồng. Tiếng la hét, âm thanh chói tai của mõ Hà Nam vang vọng khắp huyện thành nhỏ bé này.

Điểm tốt duy nhất của bọn thổ phỉ này là có chút kỷ luật, không giết người, cũng không làm loạn. Đó cũng là điểm may mắn còn sót lại của Phương Thành.

Trong nha môn huyện, một người đàn ông trung niên đội mũ da dê, cùng vài tên thủ hạ đang ngồi vây quanh trên băng đá trong vườn, mặc kệ trời lạnh. Người đàn ông gầy gò, có vẻ thư sinh này chính là Bạch Lang, kẻ khiến cả Hà Nam chấn động, khiến Bắc Dương quân và Giang Bắc quân phải dốc toàn lực truy quét. Hắn nhíu mày, rõ ràng bức bối khi nghe tiếng ồn ào trong thành, nghiến răng mắng: "Bọn khốn này, sao không có chút kỷ luật nào! Chúng ta đã là quân Phục Hán! Là đường đường chính chính đánh Bắc Dương quân, náo loạn thành ra thế này, chẳng thèm để ý cục diện trước mắt! Nếu còn ồn ào, ta nhất định phải thịt vài tên!"

Hắn xuất thân từ quân đội chính quy, gia tộc ở Dự cũng có thế lực. Sau khi Ngô Lộc Trinh, lão trưởng quan của hắn, bị Viên Thế Khải ám sát, hắn rời quân, trở về Dự để xem xét tình hình. Sau đó, thấy thế lực Bắc Dương suy yếu, hắn lại chặn đường những người buôn bán của Hồng Uy quân ở Dự. Thế lực ngày càng lớn mạnh, hắn bắt đầu làm loạn. Ban đầu chỉ muốn xưng bá Dự. Kết quả sau vài trận chiến, Bắc Dương quân nhanh chóng rút về Dự Bắc. Bọn đầu óc nóng nảy cũng chịu phục hắn, đánh ra uy danh ở Dự. Thế là hắn kéo cờ Phục Hán lên. Theo hắn nghĩ, mình đã có nhiều vũ trang ủng hộ, lại thấy Bắc Dương suy yếu, nên tiến quân về phía bắc. Chiếm lĩnh Dự Bắc xong, liên hệ với Lục Lâm Dự Tây và các lực lượng vũ trang địa phương, cùng với đám Sơn Khách Địa Đạo, hắn có thể có một mảnh cơ nghiệp ở Trung Nguyên. Ai bảo đây không phải là thời cơ để nam nhi lập công?

Hắn rất kiêng kỵ đội quân Giang Bắc của Dự Nam. Lúc mới khởi sự, hắn nhiều lần liên lạc với Trương Chí Hạc, người phụ trách toàn cục ở Dự Nam, mong muốn hai bên hợp tác, đánh đuổi Bắc Dương quân khỏi Hà Nam. Thậm chí còn bày tỏ ý muốn tiếp nhận sự chỉ huy của Giang Bắc quân. Không ngờ mọi liên lạc đều chìm xuống đáy biển, mà hắn lại thúc đẩy tiến quân về Dự Bắc. Khi cường ép vượt qua Sa Hà, tuy lực lượng vũ trang của hắn hùng hậu, nhưng đánh trận chính quy thì không thể nào địch lại Bắc Dương quân. Thương vong rất lớn. Trong khi đó, đám thổ phỉ dưới trướng đã cướp bóc Dự đến sạch sành sanh. Sau đó, cục diện phát triển vượt ngoài tầm kiểm soát của hắn. Vì Dự Nam, bọn cướp và Giang Bắc quân đánh nhau, ban đầu, do lực lượng của tuyến đầu Giang Bắc quân yếu kém, chúng đã xâm nhập gần nửa Dự Nam, tàn phá kinh Hán tuyến.

Hắn đành phải dẫn theo đám thủ hạ trực tiếp chiếm cứ Phương Thành. Ánh mắt hắn vẫn hướng về phía tây, hắn nghĩ, Sơn Khách ở phía tây mới là đường ra của mình. Nơi đó vốn là nơi lực lượng vũ trang hỗn tạp, chính phủ khó kiểm soát. Hơn nữa, đường lui cũng có, dù là Giang Bắc quân hay Bắc

Dương quân cũng không thể chú ý đến nơi đó. Nhưng đám thổ phỉ dưới trướng, những kẻ tự xưng là dưới quyền chỉ huy của hãn, vẫn không nghe lời, tiếp tục xông về Dự Nam. Theo chúng, mục tiêu gì cũng là giả, chỉ có cướp được đồ, ăn được thịt mới là thật!

Kết quả, hãn cùng đám thủ hạ trực tiếp bị mắc kẹt ở Phương Thành, tiến thoái lưỡng nan. Hãn không thể chỉ mang theo vài người mà đi xa về phía tây. Nếu không, sẽ bị vũ trang bên kia ăn thịt! Phản ứng của Giang Bắc quân đến rất nhanh, đúng lúc hãn đang tiến thoái lưỡng nan. Chúng lập tức điều động hơn hai mươi đoàn quân chính quy, hơn bảy vạn người từ phía nam và phía đông. Rất nhanh, chúng đánh tan các đại đội thổ phỉ ở kinh Hán tuyến. Đồng thời cắt đứt đường rút, một cánh quân khác chiếm lĩnh Nam Dương. Hiện tại, con đường thoát thân của hãn chỉ còn lại một lối nhỏ. Nếu không mau chóng rời đi, tất cả sẽ bị bao vây ở Dự Nam, hoặc là bị tước vũ khí đầu hàng, hoặc là bị Ngô tổng tham mưu trưởng của Giang Bắc quân, kẻ nổi tiếng tàn ác, bắt giữ và chém đầu!

Lúc này, Bạch Lang, kẻ từng gây chấn động toàn Trung Quốc, cảm thấy tiến thoái đều khó.

Một người mặc trường sam, đội mũ vải, trông như thư sinh, hơn ba mươi tuổi, ngồi dưới trướng hãn, nghe Bạch Lang phàn nàn về kỷ luật của quân đội, cười khở nói: "Bạch Thống lĩnh, đám huynh đệ này của chúng ta đã là kỷ luật tốt rồi. Tất cả đều ở Dự Nam ăn thịt, họ đi theo Bạch Thống lĩnh, cố thủ ở Phương Thành, giữ đường lui cho mọi người. Đã là vô cùng khó khăn. Hiện tại còn muốn chinh đốn họ, sợ là quân tâm sẽ tan rã... Việc cấp bách hiện nay là quyết định hơn ba ngàn người chúng ta nên làm gì. Về Dự, hay là đi về phía tây bắc?" Người này họ Lưu, là một tú tài ở Lỗ Sơn, một mực làm thư ký cho Bạch Lang, thỉnh thoảng đưa ra vài chủ ý không mấy cao minh, đám thổ phỉ miệng lưỡi không sạch sẽ, lại gọi hãn là Lưu Gia Cát.

Nghe Lưu Gia Cát nói vậy, mấy tên thủ hạ thân tín của Bạch Lang đều gật đầu lia lịa: "Đại thống lĩnh, chúng ta không thể ở đây chờ đợi. Hiện tại, cũng có một, hai ngàn huynh đệ trở về. Còn không ít người đang đi đường vòng từ Đường Hà trở về. Chần chừ, quân nam theo Nam Dương và Múa Dương hai đường áp sát, chúng ta cũng đừng hòng chạy!"

"Đại thống lĩnh, hiện tại phía tây chúng ta vẫn còn đi được, nhanh chóng đến Thiểm Tây, dù sao cũng có súng, chúng ta có thể tung hoành thiên hạ."

"Chúng ta thay bọn họ nhìn đường lui hai mươi ngày, coi như đã tận tình. Chờ đợi nữa, đừng để mình cũng mắc kẹt! Ta thấy chúng ta nên về Dự, người quen đất thuộc. Mèo lại hoàn mèo. Chờ đến mùa xuân, lại là thiên hạ của chúng ta, Giang Bắc quân không thể đuổi xa như vậy, lão Bắc Dương lại bị chúng ta đánh sợ rồi!"

"Đánh sợ? Quên chúng ta đã chết bao nhiêu huynh đệ ở Sa Hà rồi à? Hiện tại, Bắc Dương ở phía bắc cũng có ba bốn vạn quân! Chúng ta mà về Dự, đúng là rơi vào bẫy!"

"Đi Thiểm Tây tránh đông, nơi đó có nhiều huynh đệ đao khách. Không cần một mùa đông, đội ngũ của chúng ta lại lớn mạnh!"

Bên dưới ồn ào, Bạch Lang trong lòng cũng rối bời. Đi về phía tây, có lẽ là tốt nhất. Con đường đến Thiểm Tây qua Quan Tử và Vũ Quan đã bị Giang Bắc quân ở Nam Dương nhìn chăm chăm, nếu muốn đến Uyển Tây, nơi đó đã đầu hàng Giang Bắc quân, lực lượng vũ trang địa phương sẽ liên hợp với Giang Bắc quân đánh mình! Đi Đồng Quan thì sao? Lạc Dương cũng có Bắc Dương quân trấn giữ, nhưng ở Dự Tây, mười huynh đệ Lục Lâm hào kiệt và mình còn có chút giao tình. Nếu tỏ thái độ đi ngang qua, nơi đó vẫn còn một con đường, nhưng bây giờ nếu không đi, thời gian không còn kịp nữa rồi!

Hắn nghiên răng hạ quyết tâm: "Không còn cách nào khác. Chúng ta không thể chờ đợi những huynh đệ trở về, chỉ có thể trách bọn chúng quá tham lam! Tối nay bắt đầu tập hợp đội ngũ, cho mọi người một ngày chuẩn bị, mang theo lương khô đủ dùng trong bảy ngày. Còn đạn dược. Những thứ khác đều bỏ lại, chúng ta xông Đồng Quan! Đến Thiểm Tây tránh gió! Xuân đến lại giết trở lại Hà Nam quê nhà. Lại làm loạn một trận!"

Lúc Bạch Lang Phi đang chuẩn bị rút quân về phía tây, Mưa Thần ở Từ Châu lại gần như buông tay mặc kệ chuyện quân sự. Hắn thấy, Hà Nam dưới sự áp bức của trọng binh của mình, đã là đại cục đã định. Hiện tại, hắn lại bận rộn với những cuộc điện báo qua lại với Thượng Hải và Bắc Kinh, bàn bạc về cuộc hội đàm trước đại tuyển của bốn nhân vật cộm cán.

Tôn Hoàng hai người cũng đã xác định thời gian khởi hành. Họ gửi điện hỏi Mưa Thần dự định khi nào sẽ lên đường ra Bắc. Lần hội đàm này là một sự kiện quan trọng trước đại tuyển. Cả nước, thậm chí cả những cường quốc quan tâm đến tình hình Trung Quốc, đều hy vọng bốn nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn nhất toàn Trung Quốc này có thể ngồi lại với nhau, cùng nhau tuyên bố sẽ hết lòng ủng hộ việc tổ chức đại tuyển công bằng, công khai, đồng thời chấp nhận kết quả của cuộc bầu cử. Tương lai, sau đại tuyển, việc áp dụng chế độ nội các hay tổng thống, việc có tiếp tục áp dụng hiến pháp tạm thời hay không, tất cả đều là những vấn đề mà cả nước mong muốn được xác nhận tại cuộc họp của bốn nhân vật này.

Ngoài ra, còn có những vấn đề về địa vị của miền Nam trước đại tuyển, việc đại tuyển sẽ diễn ra như thế nào ở các tỉnh do Mưa Thần kiểm soát và ảnh hưởng, cùng với một số vấn đề về hậu quả quân sự với miền Bắc, cũng cần được nghiên cứu và thảo luận. Hiện tại, một vấn đề khác lại được đưa ra thảo luận, đó là làm thế nào để tiêu phí ở Hà Nam, và hai bên quân đội Nam Bắc nên phối hợp ra sao.

Mưa Thần cũng nhiều lần mở điện, bày tỏ rất sẵn lòng chuẩn bị hành trang lên đường, cùng ba vị tiền bối chung lo việc nước. Nhưng cục diện miền Nam vẫn chưa ổn định. Rất nhiều vấn đề hậu quả vẫn đang được giải quyết. Khi nào có thể chính thức ra Bắc, hiện tại vẫn chưa thể xác định. Hành động quân sự tiêu phi ở Hà Nam cũng đang diễn ra, bản thân hẳn không thể vội vàng lên đường, chỉ cần mọi việc ở Từ Châu xong xuôi, hẳn nhất định sẽ lập tức lên đường.

Thấy ngày đại tuyển đang đến gần, Viên Thế Khải từ Bắc Kinh gửi điện đến càng ngày càng tha thiết. Hẳn nói rằng kể từ khi thành lập Trung Hoa Dân Quốc, bản thân đã bất lực, sớm mong muốn đại tuyển được tổ chức, để có thể giao việc nước cho những nhân vật được toàn dân đề cử. Bản thân hẳn cũng có thể trở về quê hương Chương Đức, vui thú dưới bóng lâm tuyền. Tôn Hoàng là những vĩ nhân cách mạng, Mưa Thần là tân tú của miền Nam, đều là những người có tài năng để gánh vác việc nước. Hẳn sẵn lòng với thân thể suy yếu của mình, ở miền Bắc chờ đợi, mong ba vị chỉ điểm.

Giới bình luận đang suy đoán, lần hội đàm ba bên này, rốt cuộc là Tôn Hoàng liên hợp với Viên Thế Khải, hay là Mưa Thần liên hợp với Tôn Hoàng? Nhìn Viên Thế Khải nhiều lần gửi điện gấp gáp, dường như đã đạt được một thỏa thuận ngầm với Tôn Hoàng, nếu không hẳn sẽ không tích cực chủ động như vậy. Hai bên dường như có chung mục đích nắm giữ chính quyền chính thức của cả nước, sau đó đối phó với Mưa Thần, thế lực mới nổi ở miền Nam. Nếu hai bên thật sự liên kết, thì việc nắm giữ chính phủ trung ương là hoàn toàn có khả năng. Đến lúc đó, với danh nghĩa chính phủ trung ương, lực lượng quân sự của Bắc Dương, cộng thêm ảnh hưởng của Tôn Hoàng ở miền Nam, e rằng thế lực của Mưa Thần sẽ sụp đổ. Lòng dân, hiện tại cũng đang mong ngóng sự thống nhất. Tại Thiên Tân, Ưng Tinh Vệ, đại diện cho chi bộ Quốc Dân đảng ở miền Bắc, đã có một bài phát biểu, kêu gọi thống nhất kiến quốc, bãi bỏ cái gọi là quyền tự trị của

miền Nam. Giới quan sát căn cứ vào bài phát biểu này, càng thêm tin tưởng Viên có thể nhượng bộ với Tôn Hoàng, để liên kết với thế lực của họ.

Trên chiến trường, Viên Thế Khải không đạt được gì, hãn chuẩn bị đạt được điều đó trên bàn đàm phán.

Mưa Thần thông thả dạo bước trong vườn hoa, miệng còn hiếm khi cất tiếng hát, xung quanh chỉ có vài hộ binh. Bọn họ đều nghiêm mặt, tận tâm tận lực bảo vệ an toàn cho tư lệnh. Kể từ sau khi Mưa Thần gặp rắc rối vào cuối năm ngoái, dù hãn rời khỏi phòng làm việc nửa bước, đều có người đi theo. Mặc dù trong vườn hoa, nơi hãn thường đi dạo, cũng không có gì đáng lo ngại về an ninh. Hôm nay thời tiết rất tốt, tâm trạng của tư lệnh cũng rất vui vẻ, đây là một điều hiếm thấy trong mùa đông này. Mặc dù tư lệnh hát những bài hát có vẻ kỳ quặc, như "Người là điện, người là quang, người là vị thần duy nhất", những thứ chưa từng nghe qua. Nhưng nhìn tư lệnh vui vẻ như vậy, những hộ binh này cũng cảm thấy thoải mái hơn. Với địa vị hiện tại của Mưa Thần, nhất cử nhất động đều có ảnh hưởng rất lớn đến những người xung quanh.

Tướng Bách Lễ từ cuối vườn hoa đi đến, hôm nay hãn không mặc quân phục. Một thân trường sam khoác ngoài, kết hợp với khuôn mặt thư sinh, trông như một người học trò. Mưa Thần không để ý đến hãn, mãi đến khi hãn đi đến sau lưng Mưa Thần, hãn mới cười nói: "Vũ Tư lệnh, người hát cái gì vậy? Cũng không giống người, trong vườn hoa trượt chân còn phải mang theo trang bị chinh tề. Người nên thả lỏng một chút đi."

Mưa Thần giật mình bởi giọng nói của hãn. Quay người lại, mới vui vẻ nói: "Bách Lễ huynh! Ta đây không phải đang thả lỏng sao? Suốt năm suốt tháng, chuyện nên làm cũng làm xong xuôi, ta hiện tại hiếm khi được thanh thoi, chỉ đợi xem khi nào thì xuất phát ra Bắc một chuyến đây." Hãn lại nhìn kỹ Tướng Bách Lễ: "Thế nào, Bách Lễ huynh, hôm nay trường học

không có việc gì sao? Gần đây cũng hiếm khi thấy người mặc thường phục đấy."

Tưởng Bách Lễ mỉm cười nói: "Hôm nay học sinh trong trường đi dã ngoại, tất cả các khoa đều đi, tự nhiên có huấn luyện viên đi cùng. Ta cũng trộm được nửa ngày nhàn rồi. Đến hỏi thăm người bao giờ thì xuất phát... Đúng rồi, gần đây ít hỏi về chuyện quân sự, Hà Nam bên kia thế nào? Thuần Như Dĩ thì suốt ngày không thấy bóng dáng, từ văn phòng ra là về ký túc xá ngủ. Cậu ta nói làm tham mưu trưởng thực sự quá khổ, cứ đòi người tăng lương."

Hắn thu lại vẻ mặt thoải mái. Hơi nghiêm túc hỏi: "Người rút cuộc định khi nào xuất phát? Thời gian đại tuyển sắp đến, tính cả thời gian đi lại của người, có thể sẽ rất gấp rút. Ta là người đi theo người lần này, mặc dù biết người vạn sự đều có chủ kiến, nhưng không tránh khỏi phải quan tâm một chút."

Mưa Thần chỉ mỉm cười không nói, những chuyện này hắn đương nhiên đã có tính toán trong lòng, hiện tại, thái độ của Tôn Hoàng vẫn còn mập mờ, bản thân chưa nắm chắc, chưa chuẩn bị, thì có thể tùy tiện ra Bắc sao? Trần Trác đã đi liên hệ với Tổng Giáo Nhân, thăm dò thái độ của Quốc Dân đảng về cuộc bầu cử này, và Tôn Hoàng ra Bắc rút cuộc là tính toán điều gì. Bản thân hắn cũng đang đợi các tướng tài từ Liên Bang đảng Trung Nguyên và những người theo phái lập hiến phân hóa ra, cùng nhau hiểu rõ tình hình chính trị hiện tại, rồi mới quyết định. Mọi việc đều cần có sự chuẩn bị. Hắn thấy, Tôn Hoàng có thể tranh thủ, dù sao họ không có thực lực hiện tại. Đồng Minh hội trước kia, một số lực lượng vũ trang đã bị hắn phân hóa, lôi kéo gần hết, hợp tác với hắn là có cơ sở. Hơn nữa, vấn đề an toàn khi hắn ra Bắc cũng cần phải quan tâm. An Đức Quân hiện đang đi dọc theo tuyến đường sắt Kinh Tuyến hướng về Bắc Kinh, đến gần Bắc Kinh sẽ cho họ trực tiếp lái đến Thiên Tân, tàu chiến hải quân của hắn đã treo cờ ngênh

đón An Đức Quân tiến về phía bắc. Bản thân hãn cũng đang chờ đợi tin tức từ phía Kho Bách, hãn đã thỏa thuận với người Mỹ, người mà hãn cho rằng sắp được bổ nhiệm làm công sứ, khi hãn đến Bắc Kinh, sẽ lấy lãnh sự quán Mỹ ở Thiên Tân làm đại bản doanh của mình. Lực lượng thủy quân lục chiến Mỹ cũng dự định cung cấp sự bảo vệ cho cuộc hội đàm lần này của hãn, chỉ cần hãn đến Thiên Tân, tại sao Viên Thế Khải không thể đến gặp hãn? Hãn lại ra Bắc hơn một ngàn dặm, đến địa bàn của hãn. Đến lúc đó, bên ngoài có An Đức Quân, bên trong có sự bảo vệ của Mỹ, lại có hải quân tiếp ứng tại bến cảng. Dù ở trong hang cọp, cũng có thể an tâm. Đến lúc đó, hãy xem Viên Thế Khải sẽ ứng phó ra sao.

Nhìn người phương Bắc, bày quân cờ, dự đoán phong vân bão tố tương lai, đó là chuyện hãn muốn làm ở phương Bắc. Quan trọng hơn cả, hãn muốn cho cả Trung Quốc, thậm chí các cường quốc thấy rõ. "Mưa Thần" ta đã có thể quyết định vận mệnh và tương lai của Trung Quốc, chính thức bước lên vũ đài tranh giành thiên hạ. Sau này, bất kỳ biến động nào trong nước cũng không thể bỏ qua ta. Những dự định này, hiện tại chưa cần bàn với Tưởng Bách Lý sâu xa đến vậy, đôi khi người ở trên cao cần giữ một chút thần bí.

Truyện mới nhất được đăng tải trên 69 sách a!

Hãn chỉ cười, gạt sang chuyện khác: Tình hình ở Hà Nam, Niệm Tôn làm tốt hơn ta tưởng tượng, đã làm suy yếu Bạch Lang phi bộ, ép chúng chỉ có thể chạy đến Đồng Quan rồi vào Thiểm Tây. Cứ để bọn chúng náo loạn ở đó đi. Đến lúc đó xem chúng cầu ta hay cầu Bắc Dương. Lần này, Uyển Tây, Dự Nam và Dự Trung đều nằm trong tay Giang Bắc quân ta. Ở Phương Thành, Bạch Lang đã tìm cách trốn đi sớm hơn... Chỉ là Âu Dương Vô bên đó lại gây ra chút chuyện nhà. Ta đã phái người đi xử lý. Có một số lão sĩ quan Giang Bắc không phục tùng chỉ huy, nhưng kỷ luật cũng không thể quá cứng rắn. Ta cũng phải để ý đến thể diện của cả hai bên. Nhưng

đám sĩ quan cấp đoàn mà làm trái quân lệnh, bọn chúng có thể bị bãi miễn, còn quyền bổ nhiệm thì phải thông qua Bộ Tổng tham mưu xét duyệt! Ta đã ra lệnh cho Hồ Bắc điều một nhóm sĩ quan đến tiếp quản. Đánh dấu bọn chúng, rồi chuyển đi xử lý... Cán bộ quân hiện tại là thế lực lớn nhất gia nhập Giang Bắc quân, muốn chúng hoàn toàn hòa nhập... Cần thêm thời gian.

Tướng Bách Lý cũng biết Âu Dương Vô ở Uyển Tây muốn làm gì, cũng biết Ngô Hải tuy công nhận chính sách địa phương của hắn, nhưng lại không hài lòng với việc hắn tự tiện ủy nhiệm lực lượng vũ trang địa phương dưới danh nghĩa Giang Bắc quân. Về sau, làm sao để phổ biến chính sách của Giang Bắc ở Hà Nam? Vị Giang Tây Đốc quân này, dường như ở bất cứ đâu cũng muốn thể hiện một chút tính độc lập. Hiện tại một mình ở Uyển Tây, dường như muốn biến nơi này thành một mẫu ruộng của riêng mình. Liên tưởng đến Lý Diễm, tuy đang giữ chức Phó sứ tuần duyệt Giang Bắc, nhưng từ sau Đại hội Từ Châu đã ở Thượng Hải. Những người phái Giang Tây này có ý đồ gì, không cần nói cũng hiểu. "Mưa Thần" vẫn muốn xem xét thêm, chờ khi mọi chuyện rõ ràng rồi mới tính. Đây cũng có thể coi là một cách. Hắn biết "Mưa Thần" cố ý chuyển hướng, đành phải không hỏi nữa, cười nói: Hôm nay hiếm khi rảnh rỗi, nghe nói cờ vây của người cũng không tệ, đến, chúng ta đánh cờ hai ván!

Nếu nói trong quân Giang Bắc, đội quân nào gần với kiểu đặc công hiện đại nhất, thì không ai khác ngoài đội Vệ đội của Phùng Ngọc Tường. Đây là những lão binh trung thành và giàu kinh nghiệm chiến đấu, được "Mưa Thần" tỉ mỉ lựa chọn, trang bị và huấn luyện đặc biệt. Toàn Vệ đội có sáu trung đội bộ binh, mỗi trung đội có ba tiểu đội, mỗi tiểu đội có một súng máy trung liên, loại súng máy này, ở chính nơi sản xuất Châu Âu còn chưa được sử dụng rộng rãi, sản lượng cũng rất ít. "Mưa Thần" đã thông qua quan hệ với thương nhân phương Tây, tốn rất nhiều tiền mới mua được một trăm khẩu, lô hàng đầu tiên hơn hai mươi khẩu, gần như toàn bộ trang bị

cho Vệ đội của mình. Số còn lại đều trang bị súng trường kỵ binh Đức 98k, mỗi người còn có một khẩu súng ngắn Đức. Một trung đội trọng liên, do nhà máy chế tạo vũ khí Mã An Sơn chuyên sản xuất súng cối hạng nhẹ M-diameter sáu mươi ly, trang bị sáu khẩu, còn có tám khẩu súng máy Lewis có thể bắn liên thanh. Là đội quân thích hợp nhất cho tác chiến cơ động, huấn luyện cũng nhấn mạnh đánh đêm, hành quân, sinh tồn dã ngoại... Thậm chí nhìn ra toàn thế giới, trang bị và trình độ tinh nhuệ của đội quân này đều phải tính đến.

Hiện tại, đội quân này lại bị Ngô Hải điều đi, xuất phát từ Bí Dương, đến Phương Thành, chính là muốn đánh một đòn vào Bạch Lang, ép chúng chạy nhanh khỏi Đồng Quan! Hà Nam này, có Giang Bắc quân chúng ta, không có chỗ cho người dung thân!

Trong màn đêm, mượn ánh sao mờ nhạt phân biệt phương hướng, Phùng Ngọc Tường dẫn theo hơn bảy trăm huynh đệ, lặng lẽ hành quân trên đường. Ban ngày, bọn họ tìm chỗ canh gác nghỉ ngơi, ban đêm bắt đầu hành quân. Hơn bảy trăm người không hề phát ra một tiếng động, bình nước, túi đồ đều phải cố định cẩn thận, không có một chút va chạm. Chỉ có tiếng ủng da nặng nề giẫm lên mặt đất đóng băng phát ra tiếng kéo kẹt.

Thời tiết đã có gió Đông Nam, đây là điềm báo tuyết rơi. Trong bóng đêm, mây đen cũng dần dần kéo đến, con đường càng ngày càng khó phân biệt. Phùng Ngọc Tường đi mà mồ hôi nhễ nhại, Phương Thành ở phía trước ba, bốn mươi dặm, có lẽ vẫn có thể đuổi kịp trước khi tuyết rơi, đánh cho đám thổ phỉ một trận tơi bời! Các người không phải tự xưng là có thể đánh, có thể đi sao? Ta cũng phải cho các người thấy, đội quân thực sự có thể đánh, có thể đi là như thế nào!

Sáng mai, ở Phương Thành trong tuyết, sẽ nhuộm đầy màu đỏ máu tươi. Phùng Ngọc Tường, người vẫn luôn vui đầu hành quân, bỗng nhiên có một

loại cảm xúc kỳ lạ. Trời phù hộ, cuối cùng cũng có thể để Vệ đội chúng ta đánh một trận ở Hà Nam!

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lô trúc.

STT 152: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 53: Tập kích hung mãnh nhất

Tiếng xe lửa rầm rập vang vọng trên vùng bình nguyên giá rét. Một đoàn xe lửa từ vùng núi phía tây bình nguyên phụt khói, lao nhanh về phía Bắc Kinh, thủ đô tạm thời của chính phủ Dân Quốc.

Đoàn xe lửa này chở quân An được đã bình định xong xuôi trở về. Bọn họ ở Tuy Viễn đã trải qua một thời gian không ngắn, chinh đồn quân đội, điều chỉnh chế độ. Quan trọng nhất là trận mưa thần đã khiến bọn họ phải chờ đợi. Gi toại tuy không rõ mưa thần rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh. Gần đây tình hình thay đổi, hãn ở Tuy Viễn cũng ít nhiều hiểu rõ. Viên Thế Khải mời Tam cự đầu Bắc thượng, cuộc đại tuyển cử sắp bắt đầu. Lịch sử Dân Quốc, xem ra lại muốn lật sang một trang mới. Đồng đội Giang Bắc quân, hiện giờ vẫn đang chiến đấu ở Hà Nam, đối với bọn họ, binh qua huyết hỏa dường như không có ngày nào ngơi nghỉ. Mưa thần ở trong nước, rốt cuộc muốn đánh đến khi nào mới thôi? Mặc dù Giang Bắc quân trong chiến tranh càng đánh càng hăng, dùng máu tươi của địch nhân tôi luyện nên Giang Bắc quân, nhưng để mưa thần có thể bước lên vũ đài cả nước, đứng vững vị trí của Viên Thế Khải, Giang Bắc quân phải đánh đến cùng.

Gi toại ngồi trong một toa xe hoa được gắn thêm vào đoàn xe lửa, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ vùn vụt lướt qua, trong lòng dâng lên cảm xúc.

Gian nan vất vả ở tái ngoại đã rèn luyện các tướng sĩ An được, bao gồm cả Gi toại, trở nên cường tráng hơn. Vết nứt trên mặt do gió lạnh thổi, tựa như một loại huân chương vinh dự khác.

Lần này quân An được trở về, có một lữ đoàn bộ binh, một doanh bộ binh, còn có đoàn kỵ binh và bộ tư lệnh trực thuộc, cộng thêm hơn bảy trăm thanh niên tình nguyện gia nhập do Gi toại chiêu mộ ở tái ngoại, tạo thành doanh bổ sung. Tổng cộng có hơn 7500 người. Hãn muốn giữ lại đội ngũ này, các sĩ quan đều có kinh nghiệm tác chiến ở tái ngoại. Tương lai quốc gia có việc ở Tây Bắc, đây sẽ là lực lượng trấn thủ biên cương. Hãn thật lòng hy vọng đội quân này đừng lại bị cuốn vào chiến trường nội chiến.

"Sáng Lãng, đang nghĩ gì vậy?" Giọng nói cất lên kéo Gi toại ra khỏi những suy nghĩ miên man, hãn quay đầu nhìn, có chút ngẩn người, là Lý Duệ đang chào hỏi. Hãn đã không còn dáng vẻ thư sinh bạch diện khi mới từ Giang Bắc xuất phát. Thân thể cường tráng hơn nhiều, nước da đen sạm. Thêm vào bộ quân trang chỉnh tề, thoạt nhìn cũng tràn đầy khí chất uy vũ hùng tráng của quân nhân. Mọi người đều thay đổi không ít.

Gi toại cười nói: "Còn có thể nghĩ gì? Lúc trước Viên Thế Khải để Tuy Viễn trú quân đến giải quyết chúng ta, hiện tại lại ở Bắc Kinh đánh trống khua chiêng hoan nghênh chúng ta. Chuyện trên đời này, biến hóa đến mức khiến ta, một tên lính cũng không thể tin được. Vẫn là đơn thuần hành quân đánh trận hợp với ta hơn."

Lý Duệ đứng dậy, toa xe rung lắc khiến hãn hơi loạng choạng. Hãn nhìn Gi toại cười nói: "Sáng Lãng, người là thật không hiểu hay giả vờ không hiểu? Chẳng phải là lão Viên trên chiến trường không thu thập được chúng ta, hiện tại bắt đầu dùng thủ đoạn mềm dẻo để giết người sao? Tình hình trong nước hiện nay, xưa nay không có vấn đề nào chỉ có quân sự có thể giải quyết. Phía sau luôn có sự trao đổi lợi ích và giao dịch chính trị. Hiện tại tình hình chiến trường là quân Bắc Dương không thể đánh bại chúng ta,

chúng ta muốn nuốt chửng bọn họ cũng rất khó. Thế là mọi người đổi chiến trường, chuẩn bị cho trận quyết chiến tiếp theo. Đối xử với chúng ta như vậy, cũng là theo xu hướng chính trị."

Người tham mưu trưởng trẻ tuổi của quân An được, hiện tại mới hai mươi tư tuổi, cùng tuổi với mưa thần. Tự nhiên có một loại khí khái không sợ trời không sợ đất. Hắn cũng là nòng cốt của Thanh Quân Hội trong quân An được, cũng có thể nói là đại biểu cấp tiến của phái Thanh Quân Hội. Hắn kiên quyết phản đối mưa thần Bắc thượng và đàm phán với Viên Thế Khải. Cho rằng không nên mắc mưu thủ đoạn mềm dẻo của Viên Thế Khải, mà phải chuẩn bị thực lực để đánh. Cuộc đại tuyển cử có thể lợi dụng một chút, nhưng không cần quá coi trọng. Đến lúc đó, cho dù nắm giữ chính quyền cả nước, vẫn phải giống như Giang Bắc. Mưa thần một tay nắm quân chính, địa phương tự trị có hạn. Cả nước chỉ nên có một lãnh tụ, một tiếng nói ra lệnh. Tập trung tài lực vật lực cả nước, tập trung phát triển công nghiệp, vũ trang một đội quân chính quy hùng mạnh. Để Trung Quốc có thể tranh thủ không gian trên trường quốc tế.

Về điểm này, Gi toại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lý Duệ vẫn còn rất xa. Đối với Thanh Quân Hội, hắn cũng có những suy nghĩ của riêng mình. Quân đội thật sự cần một tổ chức như vậy sao? Có cương lĩnh của riêng mình, có lãnh tụ của mình. Mặc dù trong chiến đấu, những thành viên Thanh Quân Hội này đều thể hiện sự dũng cảm và tình đồng đội sâu sắc nhất. Nhưng tương lai quân đội chính quy có thật sự cần tổ chức này không? Vạn nhất sau này mưa thần thật sự lên nắm quyền cả nước. Nếu chỉ có nhiệm kỳ nhất định, người kế nhiệm tương lai có thể sử dụng đội quân chính quy này không? Có lẽ, đây là sự sắp xếp của mưa thần. Để bảo đảm địa vị của hắn...

Hắn nhất thời lại nghĩ đến xuất thần, đến cả lời Lý Duệ vừa nói cũng không trả lời. Cuối cùng chỉ là hít một hơi thật sâu: "Bắc Kinh cũng sắp đến

rồi, chúng ta vẫn nên hành động theo, nghe theo sự sắp xếp của tư lệnh."

"Đúng vậy, trung tướng kiêm tư lệnh quân An được, Gi toại Sáng Lăng đại nhân." Lý Duệ cười trêu chọc.

Tiếng còi xe lửa vang lên, mang theo hơn một ngàn tướng sĩ của Gi toại, dường như lại tăng tốc, hướng về Bắc Kinh, nơi sắp là trung tâm của tất cả các vở kịch Trung Quốc, lao nhanh tới.

Đến nửa đêm về sáng, một trận tuyết lớn cuối cùng đã lặng lẽ rơi xuống. Giữa trời đất trắng xóa một mảnh, khiến mặt đất Hà Nam rộng lớn càng thêm mênh mang hỗn độn. Bọn thổ phỉ Phương Thành chửi rủa thời tiết này, bọn họ biết rõ sắp phải lên đường, tuyết rơi lớn như vậy, trên đường lại càng thêm khó khăn. Bọn họ đốt đuốc sáng rực. Theo tục lệ cũ, phái lính gác cảnh giới, từng người rót đầy rượu vàng rồi ngủ say. Trong Phương Thành còn có tuần tra gõ mõ canh gác. Từ khi Bí Dương bị tập kích chiếm lại, Bạch Lang, người có kinh nghiệm phục vụ trong quân chính quy, càng siết chặt việc canh gác.

Phùng Ngọc Tường nằm trên một gò đất nhỏ, nơi này có thể quan sát toàn cảnh Phương Thành. Bọn họ quấn khăn trùm đầu màu trắng lên người, trong tuyết không để lại dấu vết. Phương Thành lăm tấm ánh lửa, còn có tiếng gõ mõ canh gác. Ở đây đều nhìn rõ, nghe rõ. Vệ đội trải qua hơn hai trăm dặm hành quân, cuối cùng vào nửa đêm đã đến trước Phương Thành. Đang quan sát địa hình và đề phòng, chuẩn bị hành động.

Phía sau, mười tên lính đội tuyết bò tới bên cạnh Phùng Ngọc Tường, nhỏ giọng báo cáo: "Phía đông Phương Thành phòng bị nghiêm ngặt nhất, chúng ta phát hiện mười sáu trạm gác cố định, mười trạm gác di động. Còn có một điểm hỏa lực dựa vào nhà riềng. Chúng ta lại chuyển sang phía bắc trinh sát, nơi đó có cống ngầm có thể tiếp cận cửa bắc Phương Thành. Nơi

đó phòng bị cũng lỏng lẻo hơn phía đông. Chúng ta đã ẩn nấp đội quân mũi nhọn ở đó, đã nhắm vào lính gác của bọn chúng, tùy thời có thể xử lý!"

Phùng Ngọc Tường gật đầu nặng nề, vài hạt tuyết rơi trên gương mặt hần, vì khẩn trương mà có chút nóng lên, một trận thanh lương. Đối với vệ đội của bọn họ mà nói, tránh chỗ thực, tìm chỗ hư là việc cần quan tâm nhất. Xem ra những thuộc hạ này, cũng hiểu rất rõ điểm này. Hần ra hiệu, mấy trung đội trưởng đều bò tới. Cùng nhau hạ đạt quyết tâm tác chiến.

"Trung đội 1, 2, 3, 6 đều vận động đến bắc môn! Trung đội trọng súng đạn cũng toàn bộ chiếm lĩnh trận địa phía ngoài bắc môn! Hai trung đội còn lại vẫn ở phía đông, đợi đến khi phía bắc khai hỏa thì phát động tấn công kiềm chế! Chúng ta đánh nhanh rút nhanh. Năm giờ đúng, dưới sự yểm hộ của trung đội trọng súng đạn, toàn bộ rút lui, trước hướng bắc rồi chuyển hướng nam! Không bỏ lại thương binh, không bỏ lại huynh đệ tử trận, rõ chưa?"

Mệnh lệnh chính là động viên chiến đấu tốt nhất, các binh sĩ nhanh chóng di chuyển. Trung đội súng máy, tại cách Bắc Môn chừng tám, chín trăm mét, nhanh chóng chiếm lĩnh trận địa trên một ngọn đồi nhỏ. Chờ đến khi phía trước khai hỏa. Mà đám phi Bạch Lang, còn chưa biết mình đang gặp phải đội quân tinh nhuệ nào tấn công.

Một tên thổ phỉ canh gác đang đứng trong đồng tuyết, không ngừng dậm chân xoa tay. Mũ da che tai cũng kéo xuống. Chiếc mũ trên cằm siết chặt quá. Thời tiết này thật sự là lạnh. Nghĩ đến đây, tên thổ phỉ không khỏi có chút oán thán. Đại đương gia nhà mình đặt ra quy củ nhiều làm gì. Lại không cho phép phạm hoa án, rồi thì không cho cái này, không cho cái kia. Mỗi ngày còn phải bố trí nhiều cảnh giới. Theo Tổng lão hương bọn hần sướng biết bao. Ăn uống đến chơi gái rút đều có, lại không có nhiều quy củ. Lão tử nếu muốn làm binh, cần gì phải làm cái này làm lụng, chẳng phải là được một phen khoái hoạt. Nghĩ đến ban ngày thua cược, tên thổ phỉ càng

thêm khó chịu. Hắn nhổ một bãi nước bọt, trông như một cục băng trên mặt đất. Một tên canh gác khác lén lút đến gần hắn: "Lão Quan. Hôm nay thua bao nhiêu?"

Tên thổ phỉ Lão Quan giật mình, mắng: "Mày sao cứ như ma quỷ thế này. Trời lạnh thế này mày nhất định phải dọa chết người mới chịu à? Hôm nay lại thua hai xâu tám, eo hiện giờ trống rỗng. Có dương khí không? Đến một điều cho đỡ thèm... Mấy ngày nay, thằng nhóc mày cũng thua không nhẹ đâu."

Tên thổ phỉ canh gác kia cũng cồng đến chân tay co quắp, từ trong túi lôi ra một bao thuốc lá dấm dỏ, lấy ra hai điếu, hai người ghé vào nhau châm lửa: " * , mấy ngày nay gặp quỷ, sờ vào cái gì cũng thua. Nghiện lên rồi, đến chỗ lương thực đài muốn nợ hai lạng bạc, thằng nhóc kia lại treo mặt lên bảo không bàn chuyện nợ nần! Vẫn là Đinh đại cầu nghĩa khí, mượn hắn điếu thuốc cho đỡ thèm, bằng không lão tử có rằm mà đứng gác... Tới Thiểm Tây còn vài trăm dặm, chúng ta lại có vị đẳng để ném rồi..."

Hai tên thổ phỉ đang rút thuốc, thấp giọng mắng chửi chuyện cờ bạc, không hề phát hiện, từ bên cạnh cổng ngầm, mấy cái "cục tuyết" đang lặng lẽ đến gần. Mấy cái "cục tuyết" kia đến gần, dừng lại một chút rồi nhảy lên, hai người phục kích một người, dao găm sắc bén cửa ngang cổ họng. Một nhát liền cắt đứt thực quản và khí quản. Mũi nhọn băng giá khiến máu đông lại, một lát sau mới văng ra. Hai tên thổ phỉ còn chưa kịp ngã xuống đã bị vệ đội đỡ lấy, lập tức kéo vào khe. Tại những nơi khác ở Bắc Môn, các chốt canh gác cố định và tuần tra cũng bị diệt gọn, chỉ có một tên canh gác cảnh giác, phát hiện không ổn liền muốn la lên, ai ngờ khẩu súng đã đóng băng, nhất thời không rút ra được, đúng lúc nguy cấp thì mất mạng. Con đường thông đến Bắc Môn Phương Thành đã được dọn sạch.

Phía trước vang lên hai tiếng chó sói hú, đó là tín hiệu cho trung đội súng máy.

Nằm trên trận địa, Phùng Ngọc Tường khẽ ra lệnh cho trung đội trưởng: "Khai hỏa! Đánh vào hai công sự trên tường thành kia! Yểm hộ cho các huynh đệ phá cửa thành!"

Trên thước ngắm và đầu ngắm của súng đại liên đều được bôi một chút huỳnh quang. Đầu ngắm mượn ánh sáng yếu ớt này nhắm vào hai công sự được xây bằng đất trên Bắc Môn. Hẳn dừng lại một chút, súng đại liên lập tức phun ra ngọn lửa dài, ánh sáng chói mắt khiến Phùng Ngọc Tường đang căng thẳng nhìn về phía trước nhất thời hoa mắt! Tiếp theo, một hai khẩu pháo cối cũng phát ra tiếng gầm nhẹ trầm muộn, vài tiếng đạn pháo xé gió lao đi, rồi chính xác nổ tung trên hai công sự kia! Một khẩu súng đại liên của thổ phỉ lập tức bị nổ tan xương nát thịt, cùng với xạ thủ đang ngủ gật, cùng nhau ngã xuống tường thành. Rốt cuộc đã nổ tung!

Tiếng súng máy và tiếng nổ của pháo cối, lập tức tràn ngập màn đêm tuyết trắng của Phương Thành. Lúc này, chính là thời cơ tốt để giết người!

Bắc Môn Phương Thành từ lâu đã bị thổ phỉ dùng bàn ghế trong nhà dân chất thêm cát đá phá hỏng. Thổ phỉ ra vào, xưa nay đều đi hai cửa thành phía nam và phía tây. Hai mươi vệ đội khiêng hai mươi túi thuốc nổ TNT nặng năm kg, dưới sự yểm hộ hỏa lực của súng máy, nhảy lên. Đặt năm túi thuốc nổ chồng lên nhau. Kéo ngòi nổ một phút, rồi liều mạng chạy về phía sau. Khi họ vừa chạy đến khu vực an toàn, một tiếng nổ lớn đến cực điểm bao trùm bởi khói đỏ bốc lên. Chấn động đến hơn ba trăm mét, vệ đội các binh sĩ ngũ tạng lục phủ như muốn nổ tung, không ít người ngũ quan đều chảy máu!

Trên trận địa, súng đại liên đều nhảy dựng lên. Phùng Ngọc Tường nhìn Bắc Môn cổ kính của Phương Thành, gạch đá bay lên không trung trong

tiếng nổ. Toàn bộ Bắc Môn như gặp phải núi lửa phun trào. Mấy thằng nhóc thối, vậy mà lại chất nhiều thuốc nổ đến thế!

Tiếng nổ lớn mà đám thổ phỉ chưa từng nghe thấy, hoàn toàn làm đảo lộn toàn bộ Phương Thành. Thổ phỉ phòng thủ ở Bắc Môn, còn có một số ở trong cửa thành tránh gió, nhóm lửa ngủ, đều bị "máy bay thổ phỉ" đưa lên trời. Tiếng kêu sợ hãi, tiếng la khóc lập tức vang lên, đảo mắt đã thành một mảnh trong thành. Thêm vào đó là tiếng súng, tiếng la giết, tiếng lựu đạn nổ ở Bắc Môn, khiến bọn thổ phỉ tưởng rằng đây là địa ngục! Bọn chúng hoàn toàn không có khả năng chống cự. Quân lính từ đâu đến với uy lực lớn đến vậy?

Bạch Lang vốn đang ngủ rất say, tiếng súng máy hạng nặng khai hỏa đã đánh thức hẳn. Vừa đứng dậy mặc quần áo, hô hào hộ binh đi truy tra, thì tiếng nổ lớn này khiến hắn đang đứng trong thành cũng ngã nhào trên mặt đất! Hắn lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng hô hào: "Hộ binh! Hộ binh!" Vừa hô vừa mang theo khẩu súng ngắn đặt ở đầu giường, xông ra khỏi nội sảnh phòng ngủ của Huyện thái gia. Mấy tên hộ binh thân cận mặt đầy hoảng hốt tiến lên: "Đại thống lĩnh, không xong rồi! Kẻ địch thả Ngũ Hành Lôi! Bắc Môn toàn bộ nổ tung rồi! Chúng ta mau che chở ngài trốn đi!".

Bạch Lang giơ tay tát mạnh vào mặt tên hộ binh đi đầu: "Nói bậy! Đây là địch dùng thuốc nổ khai sơn nổ tung! Nhanh tập hợp các đại đội trưởng, tại chỗ tổ chức chống cự! Hiện giờ loạn thất bát nháo thế này, trốn kiểu gì?"

Tên hộ binh ôm mặt chạy ra cửa, định dùng thứ dùng để thả pháo buổi trưa. Nhưng trong tình hình hỗn loạn này, đại đội trưởng thổ phỉ nào còn nghe thấy hiệu lệnh mà tập hợp. Toàn thành đều là một mảnh cuồng hô gọi bậy. Theo hướng Bắc, những hung thần đội mũ trắng với súng máy, súng kỵ binh, súng ngắn, lựu đạn đã tạo thành hỏa lực cận chiến hung mãnh, đánh cho thổ phỉ tan tác, thương vong chồng chất. Không ít thổ phỉ ngay tại chỗ quỳ xuống đất giơ súng cầu xin tha thứ. Vệ đội không lưu tù binh, toàn bộ

đánh bại. Ngọn lửa chiến tranh đang mạnh mẽ đâm vào Phương Thành, giết đến đâu là một biển lửa, cháy chất đầy đất. Không ít thổ phỉ lại chạy trốn theo Tây Môn, chỉ muốn rời khỏi nơi này càng xa càng tốt. Chẳng lẽ đây là báo ứng của việc làm thổ phỉ?

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Bạch Lang mang theo hộ binh thân cận xông ra khỏi huyện nha môn, liều mạng muốn tập hợp đội ngũ để tổ chức chống cự. Nhưng ai còn nghe lời hãn. Trừ đội đặc vụ của hãn, bốn năm trăm người ngay trong huyện nha đã lập tức tập hợp, những người khác hoàn toàn không thể kiểm soát. Hãn cũng không còn cách nào, liền muốn dẫn theo đội đặc vụ, những lão phỉ này, hướng về phía Bắc ngăn cản một mạch, tranh thủ thời gian chinh đồn đội ngũ rồi quyết định đánh hay trốn. Trong lòng hãn sáng như tuyết, nếu quả thật là đại quân địch áp đến, với tình hình tuyết rơi dày đặc, mình có thể trốn đi đâu? Chi bằng liều một phen xem vận may thế nào!

Đặc vụ đại đội vận khí đúng là không tốt, còn chưa tới Bắc Môn đã đụng phải một trung đội Vệ đội. Ba khẩu súng máy của Mác-đức-sơn cùng hỏa lực dày đặc từ súng trường đã khiến đám thổ phỉ trên đường tháo chạy tán loạn. Bọn chúng kêu la thất thanh, xuyên qua hai bên đường tìm đường sống. Bạch Lang nếu không có đám thân binh liều chết bảo vệ, có lẽ hãn đã phải viết di chúc ở đây rồi. Trong lúc rối loạn, hãn lại gặp Lưu Gia Cát, người với bộ dạng quần áo xộc xệch, như ruồi nhặng không đầu, đang hoảng loạn. Hãn ta nước mắt lưng tròng, níu tay Bạch Lang cầu xin: "Đại đường gia, Đại thống lĩnh, chúng ta mau theo Tây Môn mà chạy! Nơi đó không có tiếng súng, còn có một con đường sống!"

Bạch Lang mặt mày nặng nề, vốn tính tình đã ngoan cố, lại tát cho Lưu Gia Cát một cái tát: "Chúng ta phải tập hợp binh lực, chiếm lấy tường thành, kiên trì chống cự! Cứ chạy tán loạn chỉ có chết nhanh hơn! Cứ đánh đến hừng đông rồi tính!"

Sau khi hấn liều mạng hô hào, cuối cùng cũng có mấy trăm tên thổ phỉ lên được tường thành, điên cuồng xả súng về phía những người trên đường, bất kể là người của mình hay không. Vệ đội cũng bắt đầu chịu tổn thất. Bọn thổ phỉ dựa vào tường thành cũng dần dần có chút bài bản. Nhưng hỏa lực từ trung đội súng hạng nặng lại như gió lốc quét ngang tường thành, tiếng pháo cối nổ vang không ngớt. Hai ba trăm quả đạn pháo 60 ly gần như bắn sạch, trên tường thành, xác chết chồng chất, máu chảy xuống đông cứng, tạo nên một cảnh tượng thảm khốc.

Phùng Ngọc Tường nắm chặt vành mũ, hai mắt sáng rực nhìn thành trì bị quân đội của mình đánh cho long trời lở đất, ánh lửa chiếu rọi nửa bầu trời, trong lòng dâng lên một cảm giác muốn chiếm trọn thành trì, quét sạch đám thổ phỉ này. Mãi đến khi trung đội trưởng súng hạng nặng báo cáo đạn pháo đã bắn hết, hấn mới bình tĩnh lại: "Bắn ba quả pháo sáng, súng máy yểm trợ, cho quân ta rút lui, chúng ta cũng rút lui thôi!"

Ba quả pháo sáng bay lên, bốn trung đội bộ binh đang giao chiến trong thành lập tức che chở nhau bắt đầu co cụm, đưa những người bị thương theo. Rút lui về phía Bắc Môn. Đạn súng máy xẹt qua đầu bọn họ, như thác lửa. Bọn thổ phỉ bị đánh cho tơi tả không dám truy kích. Bốn trung đội dưới sự yểm trợ đã rút lui an toàn, dọc đường còn đặt địa lôi. Súng máy trên trận địa lại bắn một loạt, cuối cùng cũng lặng lẽ rút lui. Cơn ác mộng của đám thổ phỉ ở Phương Thành, đến khi trời hửng sáng mới kết thúc.

Một đêm công kích, giết và làm bị thương hơn một ngàn hai trăm thổ phỉ, những tên mang theo thương tích không được chữa trị, trong mùa đông giá rét này chỉ có thể chờ chết. Còn có ba bốn trăm tên thổ phỉ sợ vỡ mật chạy tứ tán. Lực lượng của Bạch Lang cơ bản đã sụp đổ một nửa. Ý chí chống cự cuối cùng của chúng với quân Giang Bắc cũng tan biến. Bọn chúng quả thực là những con quỷ đến không thấy bóng, đi không thấy hình!

Bạch Lang nhìn toàn thành bằng giá và máu đông lại với nhau, xác chết la liệt, tường thành bị đánh cho tan hoang, mặt Bắc tường thành còn bị phá ra một lỗ thủng lớn. Cuối cùng chỉ có thể thở dài với đám thổ phỉ mặt mày xanh mét: "Chúng ta đi! Chúng ta phải đi ngay! Đi Đồng Quan, chạy đến Thiểm Tây, quân Giang Bắc ở đâu, chúng ta tránh xa ở đó!"

Trong trận chiến này, Vệ đội chỉ có chín người tử trận, hơn bốn mươi người bị thương. Bọn họ mang theo đồng đội bị thương, nhanh chóng tiến về phía Bắc, sau đó quay về phía Nam, rút về căn cứ Bí Dương. Trải qua trận này, nhiệm vụ tác chiến của Vệ đội ở Hà Nam xem như hoàn thành, sau đó sẽ về Từ Châu để tái thiết, chờ lần xuất phát tiếp theo.

Phùng Ngọc Tường đi giữa đội ngũ, bỗng nhiên tìm lại hứng thú thi ca đêm qua. Hắn lớn tiếng đọc: "Lão Phùng chiến Phương Thành, tuyệt lớn nhuộm đồng. Ai hại ta bách tính, ta đưa ai về chốn cuối cùng!" (Nơi này xin cảm ơn độc giả biết bay cự nhân đã cho mượn bài thơ của lính) Nghe đội trưởng của họ đọc bài thơ lính mang đậm phong cách cá nhân này, lập tức cả đội vang lên tiếng cười. Con đường về Bí Dương còn rất xa, nhưng đối với đội quân chiến thắng này, dường như đã ở ngay trước mắt.

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé).

STT 153: Chương 3: Thống nhất con đường

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà .

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 54: Nghi thức thụ huấn

Theo Phương Thành, Bạch Lang rút lui, Dự Nam bị đánh tan tành, cũng chịu tổn thất nặng nề. Bọn phi giống như cỏ bị liệp ưng rượt đuổi, nhao nhao tháo chạy theo cái lỗ hổng nhỏ mà Giang Bắc quân chừa lại. Bọn cướp lớn trong mấy ngày gần ngủi đã biến mất khỏi Dự Nam. Việc còn lại của Giang Bắc quân là tiến thêm một bước tiêu diệt toàn bộ, áp dụng chính sách của Giang Bắc ở Dự Nam một cách nghiêm ngặt.

Ở phương bắc xa xôi, Trương Chí Hạc dẫn quân cũng nhanh chóng tiến vào Dự Nam, chiếm cứ địa bàn. Trong khi đó, phản ứng của Bắc Quân lại chậm chạp. Đến khi Trương Chí Hạc đã dẫn hơn hai vạn quân vào Dự Nam, thành lập chính quyền địa phương thì bọn chúng vẫn còn ngủ say ở một tuyến Sa Hà. Gần đến cuối năm, thời tiết băng giá, Bắc Dương quân cũng không muốn xuất quân. Ở Dự Bắc, Viên Thế Khải chính thức miễn chức Hà Nam Đốc quân của Triệu Thích, để đủ người tiếp nhận. Mấy sư đoàn của bọn chúng đang gấp rút thu gom, chuẩn bị ăn Tết no nê.

Trương Chí Hạc tiến vào Dự Nam, Giang Bắc bộ dân chính cũng mang theo tiền cứu tế và vật tư đến. Cứu tế, mua chuộc lòng người là điều cần thiết, mưa thần cũng hào phóng chi tiền, bởi vì hành động quân sự thuận lợi

hơn dự kiến, chi phí cứu tế cũng thoải mái hơn. Hẳn tin rằng sau khi thanh trừ nạn cướp ở Hà Nam, ổn định tình hình, sang năm, Hà Nam sẽ là căn cứ vững chắc của hãn.

Người đặc ý, tất nhiên có kẻ thất ý. Kẻ thất vọng nhất ở Hà Nam lúc này không ai khác là Bạch Lang, Bạch Đại Phục, tổng thống lĩnh của quân. Hãn dẫn tàn binh bại tướng chạy trốn về phía tây trong mùa đông, vòng qua Lạc Dương đến vùng núi Đồng Quan, chuẩn bị tràn núi vào Thiểm Tây. Trên đường đi, đói rét hoành hành, nhưng không ai dám dừng lại. Hỏa lực mạnh mẽ, tác chiến nhanh nhẹn, sức chiến đấu của Giang Bắc quân đã trở thành cơn ác mộng trong tâm trí bọn chúng. Chỉ cần Bạch Lang còn can đảm kiên trì. Hãn không tin Giang Bắc quân có thể trong thời gian ngắn mà dẹp yên thế lực địa phương ở Hà Nam đã tồn tại cả trăm năm! Chỉ cần hãn lên núi nhanh, liên lạc với đám đao khách ở đó, khôi phục lại đội ngũ, hãn sẽ trở lại Hà Nam, làm long trời lở đất!

Người chết như đèn tắt, chim chết rụng lông, làm trai trên đời há chẳng phải là tranh giành nổi danh? Chỉ cần còn sống, còn nhiều cơ hội!

Tại bộ tư lệnh của Âu Dương Vô ở Nam Dương, một nhóm sĩ quan của Giáp Nhất đã đưa ra kiến nghị. Khuôn mặt hãn đã hoàn toàn chìm xuống. Sĩ quan mới đã đến nhận chức, sĩ quan đại diện của Âu Dương Vô cũng trở về vị trí cũ. Vì tình hình Dự Tây tương đối ổn định, Cán Nhất sư, hai lữ đã được triệu hồi về Vũ Hán. Hiện tại, Âu Dương Vô chỉ huy Cán Nhất sư, đệ nhất lữ và Hồ Bắc đệ nhất hỗn thành lữ ở Dự Tây. Hãn đặc biệt chú trọng lôi kéo phe phái Dự Tây, hãn cho rằng mưa thần cũng nên giữ người để ổn định tình hình Dự Tây! Hiện tại Hà Nam là tình huống quân quản đặc biệt, chỉ cần hãn ở đây, giữ vững căn cơ, cục diện vạn biến, ai nói hãn không có cơ hội tự thành hệ thống? Hiện tại hãn cần làm là nhẫn nhịn và chờ đợi. Chờ những kẻ khác bắt đầu phạm sai lầm... Nhưng liệu hãn có thể chờ đến lúc đó không?

Hắn chấp tay sau lưng, đứng trước bản đồ treo trên tường, nhìn chăm chăm vào Dự Tây. Nếu hắn có thể có một địa bàn thực sự, thì tốt biết bao! Lúc trước, Lý Dung hợp không trân trọng cục diện Giang Tây tốt đẹp như vậy, lại bị lợi ích Hồ Bắc làm choáng váng đầu óc. Toàn tâm muốn vì Đồng Minh hội tranh thủ thực lực lớn hơn. Hừ, thật là ngu xuẩn! Nếu cơ hội này rơi vào tay hắn, tuyệt đối sẽ không có tình huống này, ít nhất cũng sẽ là cục diện Chiết Giang bây giờ! Mưa thần còn phải nịnh bợ bọn chúng! Chỉ là cơ hội này, rốt cuộc phải đến khi nào mới đến?

Sau lưng hắn, tham mưu trưởng Hoa Chấn Bàng cất tiếng, giọng nói vẫn cung kính như trước: "Sư trưởng, người của công bằng đoàn Uyển Tây hôm nay thiết yến ở thương nhân lương thực công sở, thời gian xuất phát đã gần đến, ngài xem có nên..."

Âu Dương Vô xoay người lại cười, khẽ gật đầu: "Chúng ta đi thôi. Đi liên hệ với địa đầu xà!" Hắn bước nhanh đến bên Hoa Chấn Bàng. Đột nhiên vỗ vai hắn: "Như Cầm, chúng ta làm rất tốt, không sợ không có đường ra!" Không đợi Hoa Chấn Bàng suy nghĩ, hắn đã tự mình đi ra ngoài.

Tình hình Hà Nam, mặc dù đã bị Ngô Hái quét sạch một vòng, nhưng Giang Bắc quân và Bắc Dương quân trực tiếp đối mặt với trọng trấn tỉnh, vẫn chưa đến thời điểm an định cuối cùng.

Bắc Kinh Bắc Dương công sở, nơi từng là đại bản doanh trong cuộc chiến Nam Bắc, lúc này không còn không khí khẩn trương, túc sát như trước. Thay vào đó là đèn lồng kết hoa, khách quý chật nhà. Hôm nay lại là một yến hội long trọng, giống như đại hội đồng đội Nam Bắc trước khi Hà Toại rời kinh. Hội nghị này là để hoan nghênh An Đức quân khải hoàn trở về. Bắc Quân đã lên kế hoạch cho An Đức quân ở nơi này, sau đó đã dẫn đến hàng chục vạn quân nhân đổ máu trên chiến trường, nhưng lại chọn nơi này để hoan nghênh An Đức quân trở về, chuyện trên đời quả thật là mĩa mai.

Hà Toại đứng ở trung tâm hội trường, xung quanh là các tướng lĩnh Bắc Quân đang tươi cười, ngay cả Lý Duệ cũng đầy người vây quanh. Khương Quế Đề, lão tướng quân vẫn gù lưng, mặc một bộ lễ phục chỉnh tề, đang chào hỏi khách khứa. Người vẫn là người đó, chỉ là bên cạnh hắn, thiếu đi tham mưu trưởng Tôn Váy giản dị, trung thành. Nghĩ đến đây, Hà Toại có ý muốn rời khỏi hội trường náo nhiệt này. Hắn luôn cảm thấy, dường như vừa quay đầu lại, Tôn Váy sẽ mỉm cười với hắn: "Tư lệnh, chúc ngài viễn chinh chuông ngựa, mã đáo thành công!"

Phía sau hắn, có người vỗ nhẹ, mấy lữ trưởng, đoàn trưởng Bắc Dương quân thức thời tránh ra, Hà Toại nhìn lại, thấy một sĩ quan trung tướng mặc lễ phục, khoảng ba mươi tuổi, gầy gò, đang mỉm cười nhìn hắn. Hà Toại không biết người này. Sĩ quan đó cười nói: "Hà Tư lệnh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta là Thái Tùng Sơn." Giọng nói của hắn khàn khàn, có vẻ như có vấn đề về giọng nói.

"Nghe danh đã lâu, tiền bối quân giới!" Học trò đặc ý nhất của hắn chính là trưởng xử tác chiến của Tổng tham mưu Giang Bắc quân! Nghe nói hắn là Tổng tham mưu của Bắc Quân mới bị giải tán. Đối với nhân vật như Thái Tùng Sơn, ngay cả Hà Toại, người luôn giữ vẻ mặt bình thản, cũng lập tức đứng nghiêm, BA~ cúi chào: "Tùng Sơn tiên sinh, ta mới là người ngưỡng mộ ngài đã lâu. Ngài là một trong hai vị Thái Đấu, tiền bối quân giới, vẫn muốn lắng nghe lời dạy của ngài, không ngờ lại gặp ngài ở đây..."

Quân nhân Trung Quốc, ai không mong mình là người như Tưởng Bách Lý cùng Thái Tùng Sơn dạy dỗ? Hà Toại vẫn cảm thấy kiến thức quân sự của mình còn thiếu sót, đối với hắn càng thêm kính cẩn.

Thái Ngạc cười ha ha. Kéo tay Hà Toại nói: "Hà Tư lệnh, chữ của ngài là sáng tỏ, chúng ta những hư danh này, trước mặt ngài, người anh hùng đã trải qua bao nhiêu gian khổ, lại còn khôi phục chuông ngựa, thì chẳng là gì. Nói thật, ta vừa bội phục vừa ngưỡng mộ ngài. Hôm nay sau khi tụ hội,

ngài còn ở Bắc Kinh một thời gian. Chúng ta hãy cùng nhau nói chuyện. Về bên ngoài, binh yếu địa lý, ta cũng để tâm rất lâu, nhưng vẫn chưa có khảo sát thực địa. Vẫn muốn viết một cuốn sách nhỏ về bố trí biên phòng của đất nước ta, ngài là anh hùng đã đi một vòng ở bên ngoài, đến giúp đỡ, thật sự là một cơ hội tốt."

Gì Toại một bên khách sáo cười, một bên hướng Thái Ngạc nói: "Tùng Sơn tiên sinh đại tác. Tương lai tại hạ nhất định phải được đọc... Chỉ là lần này chúng ta lập tức phải về Giang Bắc, ở Bắc Kinh không được mấy ngày, Tùng Sơn tiên sinh có gì muốn dặn dò tại hạ, xin cứ viết thư, tại hạ nhất định biết gì nói nấy."

Thái Ngạc sững sờ: "Người không biết rõ..." Nói được nửa chừng thì thôi. Gì Toại có chút tỉnh táo, đang nghĩ cách hỏi cho ra lẽ thì nghe từ cửa vào, quan tư lễ cao giọng xưng tên: "Dân Quốc Lục quân bộ bộ trưởng, Lục quân thượng tướng, Huân hai vị, Đoạn Kỳ Thụy tướng quân đến!" Người trong sân nhao nhao chỉnh lại y phục, Thái Ngạc và Gì Toại nhìn nhau, cũng bỏ đi. Đây chính là màn kịch chính của ngày hôm nay, Đoạn Kỳ Thụy thay mặt Viên Thế Khải ban phát Huân ba vị cùng Bảo Đình Huân chương cho Gì Toại. Gì Toại chỉnh lại quân phục, đứng thẳng người. Lý Duệ và mấy người cũng đi tới sau lưng hắn, xếp thành một hàng.

Chỉ thấy từ cổng đi vào một người đầu trục đội mũ lính, mặc đại lễ phục Lục quân thượng tướng, là một người trung niên gầy gò. Khuôn mặt lộ vẻ bảo thủ. Lòng mày rậm rạp, chiếc mũi to tướng gấn trên gương mặt xương xẩu. Đây chính là nhân vật nắm giữ toàn bộ Bắc Dương quân, một trong "Bắc Dương tam kiệt" năm xưa, Đoạn Kỳ Thụy - Đoạn Hợp Phì. Hậu thế đánh giá ông là người có thiên hướng về quân sự hơn là chính trị, bản thân thì chính trực, nhưng những kẻ dưới trướng, bao gồm cả An Phúc Quốc hội, đều không đáng tin. Tính tình bảo thủ, nghiêm khắc, không dễ dung nạp người khác. Phía sau ông còn có một thư sinh mặt trắng như ngọc, là một sĩ

quan cao cấp, mới ngoài ba mươi, vẻ mặt tự cao tự đại, hẳn là "Tiểu Gia Cát" đặc lực nhất của ông ta.

Ánh mắt lạnh như băng của hắn quét ngang qua sân, không ít sĩ quan Bắc Dương vừa rồi còn lớn tiếng cười nói, giờ đều im bật. Trong trận có một sự yên tĩnh đến lạ thường. Chỉ có Khương Quế Đề không sợ hắn, tiến lên cười nói: "Thế nào? Cuối cùng cũng đến ban huân chương rồi! Đến phiên lão già ta khi nào đây?" Đoạn Kỳ Thụy nghiêm mặt hơi giãn ra: "Lão chị dâu, đừng làm loạn, hôm nay là trường hợp rất trang trọng. Ta thay mặt Tổng thống đến đây." Ánh mắt hắn đảo qua, liền thấy Gì Toại, mặc quân phục trung tướng màu vàng có vẻ mộc mạc của Giang Bắc quân, đang đứng nghiêm trang, không kiêu ngạo cũng không tự ti. Vị tướng lĩnh đã lập được chiến công hiển hách này, quả nhiên là trẻ tuổi đến lạ thường!

Đoạn Kỳ Thụy và tùy tùng nhanh chóng đi đến trước mặt Gì Toại, hai người ánh mắt chạm nhau, lại chẳng ai nói lời nào. Không khí trong sân nhất thời ngưng đọng. Nửa ngày sau, Đoạn Kỳ Thụy mới cười một tiếng, khi cười, mũi hắn hơi lệch, ý cười chỉ lướt qua trên mặt: "Gì Toại tướng quân, chúc mừng người khôi phục chuồng cỏ, lập chiến công ở Mông Cổ! Ta thay mặt Viên Tổng thống, đặc biệt hôm nay ban thưởng Huân ba vị cùng Bảo Đình Huân chương cho người, hy vọng tương lai người tiếp tục trung thành với Dân Quốc, lập thêm chiến công cho dân tộc."

Hắn hơi nghiêng người, một tùy tùng mặc đại lễ phục tự nhiên đưa cảm trạng và hộp huân chương đến tay hắn, hắn tự tay mở hộp, kẹp Huân ba vị và Bảo Đình Huân chương lên ngực Gì Toại. Sau đó lại đưa cảm trạng lên. Gì Toại hai tay tiếp nhận. Lại hướng Đoạn Kỳ Thụy chào theo kiểu nhà binh, sau đó cúi đầu một cái, hai người trong quá trình ban thưởng huân chương đều không lộ vẻ vui mừng, Từ Cây Tranh đứng sau lưng Đoạn Kỳ Thụy, càng lộ vẻ cười lạnh. Chờ nghi thức kết thúc, đội quân nhạc đã chờ sẵn lập tức tấu lên khúc nhạc, những tướng lĩnh Bắc Dương vây xem cũng

phát ra một tràng hoan hô ủng hộ. Trong mắt Lý Duệ, người vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, đây quả thực là một vở kịch đầy mỉa mai. Vài tháng trước, hai bên còn đánh nhau sống mái, An được quân vì sinh tồn mà chiến đấu gian khổ, giành lại chuồng cỏ trong tình thế bị Bắc Dương quân uy hiếp. Hiện tại, Bắc Dương lại ban thưởng huân chương cho Gì Toại!

Lịch sử đôi khi, quả thật là một vở hài kịch trớ trêu mà không ai ngờ tới.

Đoạn Kỳ Thụy đánh giá Gì Toại về mặt khô khan, chậm rãi nói: "Sáng Lãng lão đệ, An được quân của các người hiện tại đang lần lượt đến, trước cứ đóng quân ở Nam Uyển. Ta đã dặn dò Bộ, việc tiếp tế sẽ không thiếu... Vài ngày nữa, Tôn và Hoàng hai vị tiên sinh cũng sẽ đến Bắc Kinh, người có thể tâm sự với hai vị... Như vậy, ta còn có việc trong Bộ, xin phép đi trước. Tối nay còn có tiệc, người cứ vui vẻ." Hắn quay đầu thấy Khương Quế Đề đang đứng một bên, mặt mày hớn hở nhìn họ, lại miễn cưỡng cười nói: "Lão chị dâu, hôm nay phải ở bên Sáng Lãng lão đệ cho tốt, nhiều đồng đội Nam Bắc ở đây, mọi người phải vui vẻ mà nâng ly chứ." Nói xong, cũng khẽ gật đầu với Gì Toại, mang theo tùy tùng rời khỏi cửa chính.

Vị Bộ trưởng Lục quân này, quả nhiên đến vội vàng, đi cũng vội vàng. Trong lòng Gì Toại chỉ nghĩ đến mấy câu cuối cùng của hắn. Cùng Tôn và Hoàng hai vị tiên sinh tâm sự cho kỹ... An được quân không phải đợi tập hợp đủ, liền theo đường Tân Phố về Giang Bắc sao? Bắc Kinh, cái nơi người lừa ta gạt này, hắn thật sự không muốn ở lại một ngày nào, lại còn có biến số gì nữa... Phía sau, Lý Duệ cũng lộ vẻ trầm tư, xem ra cũng đang suy nghĩ về lời nói của Đoạn Kỳ Thụy.

Khương Quế Đề cười đến nổi mặt mày nhăn nhúm, đi đến nắm tay Gì Toại: "Hôm nay còn có tiệc, chúc mừng Hà Tư lệnh của chúng ta! Mọi người không say không về, lão già ta sẽ không tha cho các người đâu!"

Bữa tiệc náo nhiệt mãi đến mười giờ đêm mới tan, những quân quan Bắc Dương quả nhiên uống đến vui vẻ. Gì Toại tuy có thuộc hạ cản rượu, cũng đã uống đến nửa say. Khi hần cùng Lý Duệ ngồi trên xe ngựa sơn son hướng Nam Uyển trở về, hần lặng lẽ gỡ huân chương mới nhận hôm nay, tiện tay ném ra chỗ ngồi. Lý Duệ đã có chút men say, lờ mờ cười nói: "Sao không muốn những thứ này? Người không phải coi trọng nhất quân nhân những vinh dự này sao?" Gì Toại trầm mặc, nửa ngày sau mới nhỏ giọng: "Trên này có mùi máu của Tham mưu trưởng Tôn..."

Hai người lại trầm mặc, chỉ nghe tiếng bánh xe ngựa lăn trên con đường đêm của thủ đô Dân Quốc. Bóng đêm phương Bắc, vẫn là dáng vẻ nồng đậm, tan không ra.

Lý Chương Vân cau mày vội vã đi vào cổng tuần duyệt làm thự Giang Bắc, lính gác cổng thấy hần đến, đều giơ súng chào. Trong mắt Lý Chương Vân dường như không hề để ý đến bọn họ, chỉ mãi nghĩ đến chuyện của mình. Hần đến đây, đơn giản chỉ là tìm Mưa Thần nói chuyện. Tại người gác cổng nhận khái phó quan bận rộn đi trước dẫn hần đến vườn hoa. Lý Chương Vân có chút kỳ quái: "Sao tuần duyệt làm thự hiện tại không làm việc trong phòng làm việc?"

Vị nhận khái phó quan cười nói: "Tư lệnh sáng nay tiếp đãi lãnh sự quán Mỹ, Bách tiên sinh, giữa trưa lại có Trăm Dặm tiên sinh đến. Hai người cùng nhau ăn cơm trưa, đang tản bộ trong hoa viên. Nếu không phải Lý thánh trưởng đã đến, tôi thật sự không dám quấy rầy Tư lệnh nghỉ ngơi đâu."

Lý Chương Vân cười một tiếng, đi theo vị nhận khái phó quan mấy vòng đã đến tiểu hoa viên của tuần duyệt làm thự, mùa đông nơi này không có gì đặc sắc. Bất quá hai người đang tản bộ dường như cũng không để ý, chỉ chuyên tâm nói chuyện của mình.

"Viên Thế Khải hôm nay đã lại điện báo đến, An được quân đã tập kết ở Bắc Kinh chờ người tuyên úy, cũng không có ý kiến gì về việc người thiết lập hành dinh ở Thiên Tân. Đồng thời bày tỏ rất muốn cùng người triển khai hội đàm ở Thiên Tân, bao giờ người chính thức mở điện Bắc thượng?"

Nghe tưởng trăm dặm quan tâm hỏi han, Mưa Thần đang định đáp lời thì vô tình ngẩng đầu, thấy Lý Chương Mây đứng bên vườn hoa. Hắn liền cười nói với Tưởng Trăm Dặm: "Nhất Vũ tiên sinh chắc lại đến làm nhải với ta chuyện tiền bạc, Trăm Dặm huynh cứ nghỉ ngơi trước, lát nữa ta sẽ bàn chuyện này với huynh. Lần này lên phía Bắc, huynh là người đi theo ta, phải nhờ cậy vào huynh nhiều, thật sự muốn làm phiền huynh rồi." Tưởng Trăm Dặm cười đáp, hướng Lý Chương Mây xa xa chào hỏi, rồi quay người rời đi. Mưa Thần vội vàng đón Lý Chương Mây, nắm tay hắn cười nói: "Nhất Vũ tiên sinh, bên ngoài thời tiết lạnh, chúng ta vào trong nhà nói chuyện."

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Lý Chương Mây cùng hắn sóng vai vào phòng khách nhỏ, nhú mày nói: "Kho Bách tiên sinh lại đến là để đón người lên phía Bắc. Người đã chuẩn bị những gì, còn cần chuẩn bị gì nữa không?" Thân phận và địa vị của hắn hiện tại đã gắn chặt với Mưa Thần, nên việc Mưa Thần đến nơi hiểm địa phương Bắc, hắn lo lắng cũng là lẽ thường. Mưa Thần chỉ cười không nói, mời hắn vào phòng khách, tự tay châm cho hắn điếu xì gà, rồi mới cười bảo: "Nhất Vũ tiên sinh, công vụ của người cũng rất bận rộn, nếu không có việc gì thì sẽ không đến 'Tam bảo điện' của ta đâu. Người cứ nói đi, ta rửa tai lắng nghe."

Lý Chương Mây cười, rồi nghiêm mặt nói: "Tự nhiên là có chuyện mới tìm người. Lần này có hai việc, ta sẽ nói từng việc một. Thứ nhất, hiện tại người tiêu tiền như nước, chi tiêu quá lớn, không thể chống đỡ được bao lâu!"

Mưa Thần sững sờ. Số tiền 20 triệu đô la Mỹ từ việc bán mỏ dầu, tương đương 80 triệu đại dương, sau mấy lần tác chiến đã tiêu gần hết. Hẳn nhấm tính trong lòng, mặc dù số tiền đó đều được dùng đúng mục đích, tiêu vào quân Giang Bắc, mấy lần động viên tác chiến lớn, cộng thêm việc mua vũ khí, cùng với việc đầu tư giai đoạn đầu vào mấy nhà máy ở Mã An Sơn, hiện tại dường như không còn bao nhiêu. Có lẽ chỉ còn lại khoảng một ngàn năm trăm vạn, số lượng cụ thể thì hẳn còn phải xem xét lại. Hẳn nhúm mày cùng Lý Chương Mây.

Liên nghe Lý Chương Mây nói tiếp: "Mexico vẫn chưa đầu tư chính thức, cho dù sang năm có dầu, tính toán chi phí đầu tư giai đoạn đầu, sang năm người lấy được nhiều nhất cũng chỉ năm sáu triệu đô la. Có lẽ phải đến năm sau, nguồn thu nhập đó mới tăng lên đáng kể. Chúng ta dự toán thu nhập của Giang Bắc sang năm là một vạn bốn mươi hai triệu nguyên, mặc dù chi phí chính vụ không nhiều, nhưng hiện tại người đang bắt đầu thí điểm sáu năm giáo dục bắt buộc ở bốn tỉnh Tô, An, Huy, Cán, nâng cao đãi ngộ cho nhân viên và giáo viên, lại còn dự kiến xây dựng một tuyến đường sắt từ Hải Châu, nối liền Từ Châu và Hà Nam Tín Dương, chi phí đầu tư ban đầu cũng rất lớn, không đủ dùng! Thu nhập dự toán của chúng ta e rằng không thể cung cấp đủ chỉ một chút cho quân Giang Bắc. Hiện tại lại thêm Dự Nam vào, không những không thể cung cấp tài chính cho chúng ta, mà e rằng còn phải chi thêm! Nếu sang năm quân Giang Bắc còn làm mấy lần động viên lớn như năm nay, ngoài việc khôi phục ngân hàng phát hành thêm tiền giấy, e rằng không thể chống đỡ nổi."

Mưa Thần ừ một tiếng, trầm ngâm nói với Lý Chương Mây: "Năm nay chi 6500 vạn, theo tính toán của người, sang năm trong tay ta chỉ còn ba ngàn năm trăm vạn nguyên chiến phí... Nhất Vũ tiên sinh, người hãy viết một bản báo cáo nhanh về ảnh hưởng của kế hoạch tăng phát ba ngàn vạn phiếu khôi phục năm tới đối với kinh tế và tài chính của chúng ta, ta sẽ cân nhắc. Sang năm thực sự không được, thì đường sắt tạm thời không xây..."

Chuyện này làm phiền người nhiều một chút, ai bảo người là đại quản gia của hệ thống Giang Bắc chúng ta chứ?"

Lý Chương Mây hừ một tiếng, không nói thêm về vấn đề này nữa. Trên mặt hắn không còn vẻ nghiêm túc bàn chuyện công việc, mà giống như một người cha hiền từ, trong miệng cũng đổi cách xưng hô, nhìn Mưa Thần nói: "Mưa Nhỏ, lần trước người bảo Tiểu Viện về Thượng Hải chờ người cùng chuẩn bị một chút, trước khi người đi phương Bắc, sẽ đến Thượng Hải cùng nàng cử hành lễ đính hôn... Con bé hiện tại ở Thượng Hải vui vẻ thế nào? Cùng mẹ nó bận rộn chuyện này cả ngày, giới danh lưu Thượng Hải hầu như đều đã chào hỏi, người đã chuẩn bị xong chuyện này chưa?"

Mưa Thần khẽ giật mình, vẻ mặt bỗng nhiên có chút khó nói. Ánh mắt hắn vượt qua Lý Chương Mây, dường như nhìn về một bóng hình xa xôi, gần như không tồn tại, thật cách người quá xa, cũng quá lâu rồi... Nguyên nguyền.

Hắn lặng lẽ thở dài trong lòng, liền nghĩ đến hình ảnh Lý Viện mặc đồng phục y tá tận tình chăm sóc hắn hồi phục, còn có ánh đèn sáng rực trong phòng khách của thư phòng sau khi hắn bận rộn, bàn ăn đầy ắp thức ăn được chuẩn bị tỉ mỉ, và một cô gái ngọc ngà chờ đợi ở đó.

Hắn nhìn Lý Chương Mây, khẽ gật đầu: "Lần này ta sẽ đi qua Thượng Hải, ta sẽ chính thức đính hôn với Tiểu Viện."

STT 154: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 55: Mật nghị phương Bắc

Ngày mười hai tháng Tư năm Công nguyên 1912, Tôn Trung Sơn chính thức mở điện tại Từ Châu, chuẩn bị nghênh đón Viên Thế Khải Bắc thượng. Hẳn dự tính trước đến Nam Kinh theo đường tân phổ, rồi từ Nam Kinh đi Thượng Hải, sau đó lên tàu hải quân, theo tuyến đường Thượng Hải đến Thiên Tân. Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng đã đến trước một bước, ngồi tàu của Anh, Thái Cổ vòng, đến kinh thành. Bốn người gặp mặt, xác định tiến trình hội nghị, bàn bạc với bốn nhân vật cộm cán. Cuối cùng, quyết định vào khoảng ngày hai mươi tháng Mười Hai, bốn nhân vật chủ chốt sẽ chính thức hội đàm, trao đổi về việc giải quyết hậu quả của hai miền Nam Bắc, cùng với công việc kiểm chế các tỉnh sau khi cuộc đại tuyển cử kết thúc. Tôn Trung Sơn cũng đề xuất thành lập một ủy ban soạn thảo hiến pháp chính thức của Dân Quốc, do bốn người dẫn đầu, để sớm có được một bản hiến pháp, chờ quốc hội chính thức thành lập sẽ lập tức thông qua. Người thông minh đều hiểu, ủy ban soạn thảo hiến pháp này, có lẽ chính là điểm nóng trong cuộc đấu giữa bốn người. Hiện tại, Viên Thế Khải vẫn nắm quyền ở phương Bắc, Tôn Trung Sơn lại có thế lực ở lưu vực Trường Giang, cả hai đều có trong tay quân đội hùng mạnh. Trong khi đó, Tôn Trung Sơn đại diện cho thế lực Đồng Minh hội, có ảnh hưởng lớn trong chính trị, đảng phái, thậm chí trong dân gian. Tổng Giáo Nhân, người đứng đầu Quốc Dân đảng, hiện cũng là đảng viên có số lượng đăng ký nhiều nhất, đảng phái tích cực nhất trong cuộc tuyển cử. Mặt khác, Đồng Minh

hội còn có lực lượng quân sự nhất định ở Phúc Kiến, Quảng Đông, Chiết Giang cũng có xu hướng liên kết với hai tỉnh này.

Ba bên hiện tại đều có thế lực nhất định, tương lai sẽ áp dụng chế độ nội các hay chế độ tổng thống, chế độ nào có lợi hơn cho thế lực nào, và hai thế lực nào sẽ liên kết với nhau, tất cả đều khiến giới quan sát đau đầu. Chưa kể đến sự liên kết giữa Trương Tác Lâm và Lương Khải Siêu, tạo thành Quốc quyền đảng, cùng với ảnh hưởng của họ đối với nhóm quân phiệt Tây Nam, các nhân vật đều không muốn từ bỏ cơ hội thể hiện mình trong tình hình hỗn loạn này, đều muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất. Trước thời kỳ đại tuyển cử, tình hình chính trị trên đất Trung Quốc hỗn loạn chưa từng có.

"Tôn Trung Sơn tính toán sai lầm, lại là một quân nhân, không đáng để bàn luận quốc sự. Hiện đang tuần du Trường Giang, bốn tỉnh chính vụ quân vụ, đã cảm thấy khó xử, ứng phó không dễ. Dân Quốc mới thành lập, trong ngoài trăm ngàn việc, cần người dân đồng lòng, cố gắng hết mình, cùng với bốn vạn vạn năm ngàn vạn con cháu Hoa Hạ, dựa vào trí tuệ bền bỉ năm ngàn năm, cùng nhau xây dựng. Mà tôi, Vũ, lại được tôn làm một trong bốn đại biểu của quốc dân, đứng trên vai những vĩ nhân, bàn bạc về việc đưa Dân Quốc dần đi vào quỹ đạo, Vũ mỗi cảm thấy hổ thẹn thay!

Quốc dân công ý là quan trọng, Vũ mỗi không dám không kính cẩn, thành tâm thành ý, dốc hết tinh thần trí lực, cẩn trọng, thẳng thắn, lấy thân phận công bộc của quốc dân để trao đổi quốc sự. Tất cả đều vì công ý của quốc dân, tất cả đều vì lợi ích tối thượng của Dân Quốc. Tất cả những thành kiến bè phái của Bắc Dương, Giang Bắc, Dân đảng, trong lòng Vũ mỗi, đều không tồn tại.

Ý kiến ngu muội cho rằng, lần này Vũ mỗi Bắc thượng, có ba việc cần giải quyết, một việc riêng muốn làm. Ba việc cần giải quyết thứ nhất là cần bảo đảm cuộc đại tuyển cử chính thức của Dân Quốc diễn ra suôn sẻ, bảo đảm công ý của quốc dân được tự do biểu đạt, không để bất kỳ thế lực bên

ngoài nào can thiệp vào sự trang nghiêm của cuộc đại tuyển cử. Đây là việc mà Viên, Tôn, Hoàng và Vũ mỗi phải bảo đảm. Thứ hai, thể chế của Dân Quốc như thế nào, liên quan đến vận mệnh lâu dài của Dân Quốc. Nhìn vào các cường quốc phương Tây, có được một thể chế ưu tú thì hưng thịnh, không có một thể chế ưu tú thì suy yếu, đều có ví dụ cả. Vũ mỗi không dám không cẩn thận, kính cẩn xử lý việc soạn thảo hiến pháp, bắt buộc phải làm, mong quốc dân và các bậc tiền bối, các vị đại hiền triều chính chỉ giáo. Nếu có ý kiến, Vũ mỗi không dám giấu giếm, như đối với việc kiểm chế quân sự chính vụ Nam Bắc. Từ khi Dân Quốc thành lập đến nay, hiểu lầm giữa Nam và Bắc ngày càng sâu sắc, Trường Giang chia cắt, mơ hồ có thể chân vạc, càng khiến người ta đau lòng về một cuộc nội chiến. Vũ mỗi nghĩ đến, mặc dù thời thế bức bách, không thể không làm, nhưng nửa đêm vẫn cảm thấy nghiệp chướng nặng nề. Hiện tại Vũ mỗi đã thống nhất ý kiến phương Nam, chinh đồn ổn định, chờ đợi cuộc đại tuyển cử hoàn thành, tự nhiên sẽ quy về sự quản lý của chính phủ chính thức. Nhưng chính sách tự trị địa phương phương Nam đã có hiệu quả lâu dài, dân sinh an bình, sau khi chính phủ chính thức của Dân Quốc thành lập, nên quan tâm đến công ý của hơn vạn vạn quốc dân phương Nam, Vũ mỗi sẽ hết sức cùng các vị đại hiền thương lượng nghiên cứu thảo luận.

Vũ mỗi khôi phục chức vụ đến nay đã năm năm, đã quá sức. Việc riêng mà Vũ mỗi muốn làm, là sau khi đại tuyển cử hoàn thành, hiến pháp thông qua, chính phủ chính thức thành lập, việc phương Nam được bàn giao xong, sẽ xin về vườn, du dương mùa hạ trong thời thái bình của Dân Quốc, nhìn vận mệnh của Dân Quốc phát triển không ngừng, hưng thịnh phồn vinh. Vũ mỗi may mắn biết bao!"

"Bộp" một tiếng, Viên Thế Khải đặt bản tuyên ngôn của Tôn Trung Sơn lên bàn, vẻ mặt nửa cười nửa không, có chút giận dữ, lại có chút suy ngẫm. Cuối cùng, hắc hừ một tiếng: "Ta lão già này lăn lộn trên chốn quan trường bao năm, chưa từng thấy một tên trẻ tuổi nào có thể giả dối đến thế! Tiểu tử

này nói lời hay đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh a..... Ta xem ra, sau này, không phải là thấy hăn đi vào dã, mà là thấy hăn mang mười vạn người, hướng về phía bắc đánh tới, bức ta lão già này phải nhường ngôi!"

Viên Thế Khải vẻ mặt có chút kích động nói xong, ngồi đó thở dốc, bản thân hăn cảm thấy cơ thể mình từ sau lần bệnh nặng đã không còn khỏe mạnh như trước. Vì cái đoàn thể mà hăn vất vả dựng lên, vì địa vị tương lai của Viên gia, vì bản thân hăn tuyệt đối không muốn từ bỏ quyền lực, hăn vẫn luôn cố gắng chống đỡ. Mặc dù sắc mặt nhìn có vẻ hồng hào, nhưng người hiểu biết một chút về y lý, lý thuyết y học vừa nhìn liền biết, đây chẳng qua là một cỗ dựa vào Hư Hỏa đang chống đỡ.

Dương Sĩ Kỳ, Vương Hoài, Đường Thiệu Nghi, Đoàn Chi Quý, Lương Yến Tôn, Triệu Bình Quân, những người đang cung kính chờ Viên Thế Khải đọc điện văn, họ đều là những nhân vật gánh vác việc thao tác hội đàm lần này, cũng là những người mà Viên Thế Khải hiện tại tin tưởng nhất để bàn bạc một số chuyện tâm phúc. Hội đàm lần này, không chỉ cả nước chú ý, ngay cả các cường quốc cũng rất quan tâm. Đoàn công sứ Bắc Kinh đã chính thức gửi văn bản đến bộ ngoại giao của Viên Thế Khải, nói rằng họ sẽ cử đại diện đến dự thính, một là để chứng kiến, hai là cũng rất quan tâm đến việc các cường quốc tiếp tục duy trì quyền lợi trước đây. Điều này ở một mức độ rất lớn liên quan đến việc các cường quốc có thừa nhận chính phủ chính thức của Dân Quốc hay không. Ngược lại, chính phủ Viên Thế Khải đã rất quen thuộc với thái độ hống hách của các cường quốc đối với các vấn đề nội bộ của Trung Quốc, chỉ có hoan nghênh, không thì còn có thể cự tuyệt sao?

Những người này hiện tại mỗi ngày đều phải đến chỗ Viên Thế Khải vài lần, trao đổi những vấn đề trước và sau hậu trường của hội nghị lần này.

Viên Thế Khải trầm mặc một lát, quay đầu hỏi Dương Sĩ Kỳ: "Hạnh Thôn, về việc Tôn Trung Sơn Bắc thượng, người thấy thế nào? Trước đây

cho rằng hãn đến chỉ là một trò đùa, hiện tại chúng ta ủy khuất cầu toàn, đồng ý cho hãn an trí quân đội tại Nam Uyển, thiết lập đại doanh, sau đó có lẽ sẽ chuyển đến Thiên Tân, hãn còn đưa ra những yêu cầu về việc đến Thiên Tân công cán. Hiện tại hãn đã đến, chúng ta nên an bài thế nào?"

Dương Sĩ Kỳ gần đây có chút mệt mỏi, hãn dẫn đầu xử lý một việc phức tạp như vậy, lại phải cùng các thế lực khắp nơi bàn bạc cả ngày, công việc quả thực rất khổ sở. Nghe Viên Thế Khải hỏi vậy, hãn mỉm cười đáp: "Chuyện này ta đã sớm tính toán kỹ lưỡng trong lòng, lần này Mưa Thần lên phương Bắc, chỉ có lợi cho chúng ta trên nhiều phương diện. Thứ nhất, bốn cự đầu hội đàm lần này, là do tổng thống ủy khuất cầu toàn mới tổ chức, bất kể kết quả thế nào, công lao đầu tiên vẫn thuộc về tổng thống. Thứ hai, Tôn Hoàng và Mưa Thần trước kia tuy vẫn giữ vẻ khách sáo, nhưng nay ngồi chung một chỗ, ai nấy đều treo cao lợi ích của thế lực mình, chắc chắn sẽ nảy sinh mâu thuẫn, tổng thống có thể lợi dụng để phân hóa. Chúng ta ở Bắc Dương, sẽ được lợi rất lớn. Hơn nữa, trước đó thông qua Ương Tinh Vệ và Tôn Hoàng, bọn họ cũng không có ác cảm gì với tổng thống, vẫn còn chỗ trống để liên lạc, ngược lại, Mưa Thần nổi lên, lại đào chân tường của thế lực phương Nam, khiến bọn họ cảnh giác cao độ. Chúng ta chỉ cần tạm thời trói buộc Tôn Hoàng, trước mắt cứ dè Mưa Thần xuống đã..... Tôn Hoàng không phải đối thủ của chúng ta. Thứ ba, Mưa Thần lần này lên phương Bắc, tham gia các sự vụ quốc gia, tất nhiên phải chính thức giao thiệp với cường quốc, ta dám chắc một câu, cường quốc chỉ cần tiếp xúc với Mưa Thần, tự nhiên sẽ càng nghiêng về phía tổng thống. Đối với việc kết giao với cường quốc, lại thêm tổng thống và công sứ đoàn có mối quan hệ tốt đẹp lâu dài, Mưa Thần ngoài việc đắc tội với người, ta cũng không biết hãn có điểm nào hơn tổng thống....."

Hãn nói một hồi, nhất thời có chút thở dốc, rồi dừng lại. Viên Thế Khải nghe đến mê mẩn, bèn đưa một bát trà sâm trên bàn cho Dương Sĩ Kỳ,

miệng không ngừng nói: “Hạnh thôn, đừng vội, cứ từ từ nói..... Ta ở đây lắng nghe cẩn thận, người nói rất hay!”

Dương Sĩ Kỳ nhận lấy trà sâm uống một ngụm, hoàn toàn không để ý đến Vương Bái Chào Đường dùng ánh mắt ghen ghét nhìn hắn một cái, đặt chén xuống lại mỉm cười nói: “Điểm có lợi nhất thứ tư chính là, hội đàm lần này sẽ phát sinh ra cơ cấu quan trọng nhất, đó là ủy ban soạn thảo hiến pháp, lại ngay tại phương Bắc, trong phạm vi của chúng ta, mặc kệ Mưa Thần có thể nhét bao nhiêu người vào, hắn có thể ngồi vững ở phương Bắc sao? Tổng thống có thể nắm giữ hoàn toàn ủy ban này, lại có thể lôi kéo người. Ý chí của chúng ta trong bản hiến pháp mới này, nhất định phải được thể hiện lớn nhất!”

Nghe Dương Sĩ Kỳ nói, ngoài Viên Thế Khải, mọi người đều cảm thấy không coi trọng lực lượng của những cơ cấu nghiên cứu này, thứ thực sự hữu dụng vẫn là binh lính và súng trường. Nhưng nhìn lão đầu tử gật đầu không ngừng, mọi người đều không nói gì, chỉ có Đoàn Chi Quý nháy mắt: “Tổng thống, tôi thấy Mưa Thần đã đến phương Bắc, chúng ta tìm cơ hội giết hắn là xong. Hắn mới nổi lên, có thể có bao nhiêu căn cơ? Chỉ cần hắn chết, chẳng phải tan đàn xẻ nghé? Cần gì phải tốn sức làm cái này cái nọ.”

Lời này của hắn, thật sự đại diện cho tiếng lòng của không ít sĩ quan Bắc Dương ngoan cố, cho rằng Mưa Thần đã dám đến phương Bắc, chúng ta cũng không cần khách sáo với hắn làm gì. Chúng ta cũng không phải Sở Bá Vương, để người Lưu Bang có thể theo Hồng Môn Yến chạy thoát! Một phát súng xử lý cho xong, giết chết hắn, cái dân quốc này chẳng phải là thiên hạ của chúng ta Bắc Dương sao?

Hắn nói xong lời này, đang đắc ý nhìn quanh, cho rằng mình đã nói ra tiếng lòng mà mọi người không tiện nói ra, đang chờ mọi người tán thưởng. Viên Thế Khải liếc mắt Đoàn Chi Quý một cái, nặng nề cầm bát trà trong tay xuống, chỉ nói một câu: “Ồ ồ!”

Đoàn Chi Quý bị Viên Thế Khải quát, vội vàng cúi đầu nói: “Dạ dạ dạ, thuộc hạ hồ đồ.” Mặc dù trong miệng đáp lời, nhưng trên mặt vẫn có chút không phục. Dương Sĩ Kỳ cười khở lắc đầu, thay Viên Thế Khải giải thích: “Hương Nham, Mưa Thần đã dám đến, tự nhiên là có bố trí, người xem hãn dùng quân đội an ninh làm vệ sĩ bên ngoài, bên trong lại đi công cán Tổng lãnh sự quán Mỹ ở Thiên Tân, ngay cả tham gia hội nghị cũng không muốn đến Bắc Kinh, rất có thể sẽ tổ chức ở Thiên Tân. Tin tức lan truyền, dư luận trong nước lại vô cùng đồng tình với hãn, ngay cả cường quốc cũng muốn chúng ta bảo đảm an toàn cho Mưa Thần ở phương Bắc..... Tình huống này, chúng ta còn làm sao động thủ? Huống hồ, coi như Mưa Thần chết, thế lực của hãn chúng ta cũng hoàn toàn không thể tiếp nhận, chẳng phải tiện nghi cho Tôn Hoàng? Dưới trướng hãn có Thanh quân sẽ, nghe nói rất sùng bái hãn..... Thế lực này giao cho Tôn Hoàng, công lao rất lớn. Chúng ta mất một Mưa Thần, lại đến một đối thủ càng mạnh hơn, căn cơ trong chính trị cũng sâu hơn Mưa Thần, như vậy thì làm gì?”

Hãn nói đến đây, trong ánh mắt toát ra vẻ đắc ý: “Cho nên lần này trong hội nghị, chúng ta nên giữ thái độ khiêm nhường, giấu tài, để Tôn Hoàng và Mưa Thần càng ngày càng rạn nứt, để phương Nam tự mình làm loạn căn cơ đi! Chúng ta cuối cùng thu thập cục diện, danh chính ngôn thuận, mới là cách làm cao minh nhất!”

Viên Thế Khải nghe Dương Sĩ Kỳ nói xong, khẽ mỉm cười, nghiêm mặt nói với mọi người: “Hạnh thôn nói rất đúng, mọi người hiểu rõ tôn chỉ này chứ? Lần này chúng ta phải cố gắng khách khí, Mưa Thần có yêu cầu gì chúng ta đều tận lực đồng ý, làm đủ mặt mũi. Cứ để Tôn Hoàng và Mưa Thần náo loạn đi! Đây là tôn chỉ của chúng ta, mọi người hiểu chưa? Trí Am, người phụ trách khối nội vụ, chuẩn bị cho hội nghị lần này, cố gắng nhiệt liệt một chút, tiền thì cứ hỏi Yến Tôn mà lấy. Thận ta, những nhân sĩ các đảng phái quan tâm đến hội nghị lần này cũng không ít, khi cần thiết, cũng phải lợi dụng lực lượng của bọn họ để truyền đạt những gì ta nghĩ,

những người này người phải liên lạc cho tốt! Ba người bọn họ đến, tất nhiên cũng muốn lôi kéo người của phương Bắc, những việc này người phải báo cáo cho ta ngay! Hương Nham, vấn đề an toàn người phải tuyệt đối bảo đảm, có chuyện gì xảy ra, đó đều là trách nhiệm của chúng ta! Đại khái là như vậy, mọi người chia nhau đi làm đi!”

Nghe lão đầu tử tổng kết, mấy người đều đáp ứng, đứng dậy muốn rời đi. Viên Thế Khải lại gọi: “Thận ta, còn có Hạnh thôn, hai người ở lại một chút, còn có chút chuyện cần bàn bạc.” Dương Sĩ Kỳ và Vương Bái Chào Đường liếc mắt nhìn nhau, lại tiếp tục ngồi xuống. Chờ những người khác cáo từ rời đi, Viên Thế Khải vẫn cúi đầu không nói lời nào, trong phòng nhất thời trầm mặc. Nửa ngày, trong đôi mắt già nua của Viên Thế Khải mới lóe lên ba tia sáng, ngẩng đầu hỏi Vương Bái Chào Đường: “Thận ta, chuyện liên quan đến tận cùng như thế nào? Ta muốn cũng nên bàn luận đến chút gì đó thực chất!”

Dương Sĩ Kỳ nghe Viên Thế Khải nói, khẽ giật mình, hẩn biết gần đây Viên Thế Khải có chút qua lại với Nhật Bản. Từ nội tâm mà nói, hẩn phản đối Viên Thế Khải qua lại với Nhật Bản, chuyện của Trung Quốc có thể có biện pháp của mình, phương Tây cường quốc cũng có thể trông cậy vào, tội gì tìm một nước láng giềng gần như vậy, lại có dã tâm ai cũng biết. Xa thân gần đánh, tổng thống hẩn là minh bạch chứ. Nhưng những chuyện này không phải do hẩn quản, hẩn cũng cẩn thận chưa từng hỏi. Nhưng Viên Thế Khải lại giữ hẩn và Vương Bái Chào Đường lại, chẳng lẽ là muốn làm rõ vấn đề này với hẩn, nghe ý kiến của hẩn, một quân sư đệ nhất.

Vương Bái Chào Đường từ trước đến nay luôn phụ trách xử lý chuyện này, nghe Viên Thế Khải đột nhiên nói ra trước mặt Dương Sĩ Kỳ, cũng giật mình, khó xử nhìn Dương Sĩ Kỳ một cái, không biết nên nói hay không. Viên Thế Khải thản nhiên nói: “Thận ta, Hạnh thôn là tri kỷ nhất của ta,

cũng là mưu sĩ tốt nhất của ta, có chuyện gì cũng không cần kiêng kỵ hẳn. Người cứ nói tiến trình đến đâu rồi."

Vương Vái chào Đường nuốt ực một ngụm, lại liếc nhìn Dương Sĩ Kỳ mặt không đổi sắc, gật đầu nói: "Thuộc hạ nên nói với lão tiên bối một chút, cũng tốt để ngài chỉ điểm chỗ làm chưa ổn của ta... Cùng người Nhật Bản đi về, tại cầu nhỏ công sứ xe chỉ luồn kim phía dưới, đã liên lạc với nhân vật cấp cao của Nhật Bản. Phía Nhật Bản có ý kiến rằng, Đông Á và Nhật Bản cùng hai nước kia, cần dè dặt toàn diện, càng thêm gắn bó. Thấy rõ châu Âu sắp có biến, châu Á trống rỗng thì cần các quốc gia Đông Á lấp vào, Trung Quốc cũng thành lập dân quốc, đại khái có thể học tập Nhật Bản để cường thịnh. Nhật Bản và chúng ta là đồng văn đồng chủng, rất tình nguyện giúp đỡ chúng ta..."

Hắn thao thao bất tuyệt, chỉ lo thay Nhật Bản nói tốt, lại còn chưa vào vấn đề chính. Viên Thế Khải và Dương Sĩ Kỳ đều bất động thanh sắc chờ hắn nói tiếp.

"Lần này chủ yếu là nội các đương nhiệm và lục quân Nhật Bản chủ đạo đàm phán, bọn họ muốn hợp tác toàn diện này chia làm hai lần tiến hành. Sang năm, trước tiên ở Đông Bắc hợp tác toàn diện, Nhật Bản dự định tăng thêm một tuyến đường sắt, phạm vi cảnh giới đường sắt phía nam cũng sẽ mở rộng, tài nguyên khoáng sản Đông Bắc Nhật Bản sẽ có quyền khai thác ưu tiên. Còn có di dân Nhật Bản sẽ không hạn chế tại Quan Đông châu, mà tại hai đường sắt trải qua năm mươi cây số rộng phạm vi bên trong... Nhật Bản sẽ cho chúng ta vay ba ngàn vạn yên để cải cách tiền tệ, khoản vay này có thể trực tiếp dùng để mua súng ống đạn dược ở Nhật Bản, đầu năm đã có thể giải ngân đợt đầu... Sau khi chính phủ chính thức thành lập, Nhật Bản cũng sẽ toàn lực thúc đẩy giải quyết khoản vay lớn ở bốn ngân hàng. Chỉ cần Viên tổng thống còn tại vị, những hiệp nghị này chắc chắn sẽ thành công.

Năm sau, Nhật Bản sẽ tăng cường hợp tác với chúng ta, yêu cầu các bộ ngành, quân đội dân quốc thuê cố vấn Nhật Bản, mở rộng thị trường cho hàng hóa Nhật Bản, tại Hoa Bắc và Thượng Hải, Nhật Bản xây nhà máy và tô giới đều có quyền ưu tiên. Nhật Bản sẽ lấy khoản vay của chúng ta làm thế chấp, trong ba năm lại cung cấp 190 triệu yên để cải cách tiền tệ, cũng giúp chúng ta huấn luyện quân đội, thành lập sáu sư lính mới. Nhật Bản còn hứa, chỉ cần tình hình có lợi cho việc dìm dặt phát triển trong ngày, họ sẽ tăng tốc viện trợ và hợp tác.

Nói tóm lại, tổng thống, Nhật Bản rất có thành ý. Chỉ cần trao đổi mật ước ngoại giao, đầu năm sau, chúng ta có thể sử dụng ba ngàn vạn yên vay, đối với tình hình tài chính khó khăn hiện tại, quả thực có lợi rất lớn!"

Viên Thế Khải và Dương Sĩ Kỳ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt Dương Sĩ Kỳ tràn đầy vẻ lo lắng. Vương Vái chào Đường mặc dù nước miếng văng tung tóe, thối phồng thành ý hợp tác của Nhật Bản lên tận mây xanh, nhưng những điều khoản mục đích ban đầu này nghe kỹ lại, chính là Nhật Bản muốn nhân cơ hội bài trừ các nước phương Tây khỏi lợi ích ở Hoa, hoàn toàn nắm quyền lợi của Trung Quốc trong tay! Chính phủ và quân đội đều phải điều động cố vấn Nhật Bản, xem ra bọn họ không chỉ là cố vấn. Đây chẳng phải là toàn bộ yếu hại của Trung Quốc đều bị nắm trong tay họ sao? Họ dựa vào đâu mà cho rằng Anh Mỹ và những cường quốc khác sẽ nhìn Nhật Bản thôn tính toàn bộ quyền lợi của Trung Quốc trong vài năm? Số tiền này không dễ cầm đâu, là muốn mang tiếng xấu cả đời!

Nhưng trong lòng Dương Sĩ Kỳ, nhường cho Nhật Bản một chút quyền lợi ở Đông Bắc, đổi lấy ba ngàn vạn tiền vay của Nhật để cứu cấp, cũng không phải là không thể thương lượng. Nếu mật ước chỉ giới hạn đến mức này, thì ký cũng không sao. Nhật Bản ở Đông Bắc vốn đã có quyền lợi rất lớn, nhường thêm một chút cũng được. Lần trước trước khi hội chiến chẳng

phải cũng cho vay một ngàn vạn yên sao? Nhưng những điều này, đều cần Viên Thế Khải tự mình quyết định.

Vương Vái chào Đường vẫn tiếp tục nói: "Chúng ta xử lý khoản vay lớn gian nan đến vậy, nghe Yến Tôn nói, chúng ta coi như làm thành khoản vay lớn, trước đó ứng tiền ra còn cần trả lại, cầm trong tay cũng chỉ được tám sáu phần, thực tế không còn bao nhiêu tiền! Lần này Nhật Bản thật sự rất có thành ý, đợt đầu ba ngàn vạn yên vay, chín bảy phần thanh toán! Hơn nữa, tiền ứng trước kia cũng không cần khấu trừ trong khoản phí này! Thấy rõ cửa ải cuối năm khó khăn, xử lý tranh cử cũng cần tốn nhiều tiền... Tổng thống, cơ hội tốt như vậy không thể bỏ qua a! Thuộc hạ chạy đôn chạy đáo những ngày này, mới có chút mặt mũi, còn xin tổng thống cân nhắc."

Viên Thế Khải chỉ trầm mặc. Lão đầu tử nhìn có vẻ không được khỏe, nếu không phải trong con người thỉnh thoảng lóe lên tia uy quang, thân hình mập mạp chân ngắn này tựa như một lão nông thôn bình thường nhất, mà lại là loại sắp cạn kiệt sinh mệnh lực. Dương Sĩ Kỳ và Vương Vái chào Đường đều khẩn trương nhìn ông, Dương Sĩ Kỳ hạ quyết tâm, trong chuyện này không chen vào lời nào, chỉ nghe không nói.

Nửa ngày sau mới nghe Viên Thế Khải thở dài một tiếng: "Thận ta, người lại cùng phía Nhật Bản nói chuyện, Đông Bắc và khoản vay cải cách tiền tệ trên toàn quốc có thể tách riêng ra không? Chúng ta trước từng bước một. Có lời giải thích xác thực gì, thì ngay lập tức báo lại cho ta, quan trọng, quan trọng!".

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên-lôi-trúc-com .

STT 155: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 56: Đến Thượng Hải

Vào lúc Dân Quốc nguyên niên sắp kết thúc, Thượng Hải hiện tại chuyện khiến người ta chú ý nhất chính là, "mưa thần" sau khi làm Đô đốc Thượng Hải trong một thời gian ngắn, lại phải trở về thành phố này.

Lúc trước, khi hãn bộc lộ tài năng ở Thượng Hải, người ta chỉ ấn tượng hãn là một quân nhân trẻ tuổi, tuần tú. Mọi người đều cho rằng hãn chỉ là một ngôi sao băng xẹt qua bầu trời chính trị Dân Quốc, không hề nghĩ đến chỉ trong một năm rời khỏi Thượng Hải, hãn lại có thể phong sinh thủy khởi đến vậy, tạo nên cục diện lớn lao đến thế!

"Mưa thần" quả là nhân vật ghê gớm! Đánh trận giỏi, kiến thiết cũng có một bộ, làm việc có chương pháp, các cấp độ lợi ích đều được cân nhắc. Giới thương nhân dân tộc Thượng Hải, trong tiềm thức đã xem hãn như người phát ngôn cho những thế lực của mình. Đương nhiên, thương nhân dân tộc Trung Quốc vẫn chưa có ý thức chủ động tham chính mạnh mẽ đến vậy, đa phần vẫn là theo gió mà động. Nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ có ấn tượng rất tốt về "mưa thần", cũng rất quan tâm đến nhất cử nhất động của hãn.

Hiện tại, hãn sắp trở về, còn muốn cùng Lý Chương Vân, con gái của Lý viện tiểu thư, một học sinh của trường nữ sinh trung tây, cử hành lễ đính

hôn long trọng tại Thượng Hải! Kể từ khi Dân Quốc khôi phục đến nay, Thượng Hải đã bao lâu không có sự kiện nào thu hút mọi ánh nhìn đến vậy? Một anh hùng cách mạng trẻ tuổi, người nắm quyền lực cao nhất phương Nam, sắp bước lên vũ đài cả nước, lại sắp trở thành con rể Thượng Hải. Có người còn hô hào, giới hoa Thượng Hải nên sớm thoát khỏi cục diện chân không quyền lực hiện tại, sớm hòa làm một thể với hệ thống Giang Bắc, trở thành trung tâm kinh tế Giang Bắc, trở thành cửa ngõ ra biển tốt nhất của Giang Bắc.

"Mưa thần" ngồi trong chiếc xe hoa từ Nam Kinh đến Thượng Hải. Về chuyện đính hôn, hắn cũng đã nghe nói, nghe nói vị nhạc mẫu tương lai sẽ làm rất lớn. Hắn có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ biết cười khổ mà tiếp nhận ý tốt của nhạc mẫu. Hắn chưa từng nghĩ tới, vì tránh né một đoạn tình cảm mà rời khỏi thành phố mình đã từng sống, lại đến với thời đại này, đồng thời sắp đính hôn, chuẩn bị kết hôn! Vận mệnh của hắn sau khi đến thế giới này, thật sự là luôn mang đến cho hắn những điều bất ngờ.

Hắn nhìn phong cảnh Tô Nam lướt qua ngoài cửa sổ, gạt chuyện đính hôn sang một bên, lại nghĩ đến cục diện Giang Bắc sau khi mình đi. Quân đội trọng binh hiện tại tập kết tại Hà Nam và Hồ Bắc, Ngô Hải và Trần Sơn Hà đang giúp hắn trông coi quân đội, hoàn toàn có thể yên tâm. Âu Dương Vô tuy có chút phiền toái, nhưng hắn cũng không cần lo lắng, hắn có thể lật lên bao nhiêu sóng? Tư Mã Trạ ở vị trí Tổng tham mưu trưởng, hắn không thích độc quyền, nên mọi chuyện vẫn có thể bảo toàn.

Chuyện chính vụ, vốn dĩ hắn làm theo ý mình, nhưng túi tiền vẫn nằm trong tay cha vợ Lý Chương Vân, có lẽ cũng có thể cân bằng. Trần Trác, người của Đảng, cũng là một người trẻ tuổi có năng lực và dã tâm, lần này hắn mang theo bên mình, việc chính vụ tiếp tục phổ biến xuống dưới cũng sẽ không có vấn đề gì cản trở. Nghĩ đến vậy, lần này rời đi chỉ cần không quá lâu, đối với căn cơ của Giang Bắc cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Tướng Bách Lý mặc quân phục thẳng tắp từ cuối xe đi tới, cười sáng khoái nói: "A! Tân lang quan, xe đã qua Tô Châu, trưa nay sẽ đến Thượng Hải, thế nào? Có sốt sáng không?"

Mọi người rời khỏi Từ Châu, tạm thời thoát khỏi công việc quân sự và chính vụ không dứt, trước khi đến phương Bắc, quả là hiếm có được sự thanh thoi. Mọi người xung quanh "mưa thần" đều bớt đi vẻ mặt kính cẩn thường ngày, mà thay vào đó là vẻ mặt thư thái hơn nhiều.

"Mưa thần" nghe Tướng Bách Lý trêu chọc mình, hừ một tiếng nói: "Trước đây ngươi và chị dâu đánh hôn có tâm trạng gì, ta cũng có tâm trạng đó. Chuyện này, ta là binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Sóng to gió lớn ta còn trải qua, sợ gì một lễ đánh hôn không thành?"

Hắn cố gắng muốn làm mặt nghiêm túc, cuối cùng vẫn không nhịn được cười.

Tướng Bách Lý nhìn "mưa thần" hiếm khi có thần sắc thư thái và nụ cười phát ra từ nội tâm, không khỏi xúc động. Là một người trẻ tuổi hai mươi bốn tuổi, có thể sống sót trong hoàn cảnh áp lực lớn đến vậy, hắn đã bỏ ra bao nhiêu? Thành tựu của hắn quả thực là một kỳ tích, nhưng sự nỗ lực, cố gắng đằng sau hắn, cũng thực sự không ai có thể so sánh được.

Tướng Bách Lý nghĩ đến đây, bỗng nhiên tò mò hỏi: "Vũ lão đệ, những việc ngươi làm ở Giang Bắc, rất nhiều đều là có ý, chỉ là ngươi có thể kiên trì phổ biến xuống dưới mà thôi. Ngươi ở trong nước không có ràng buộc lịch sử gì, có thể quyết đoán làm việc, điều này cũng có thể hiểu được. Nhưng ta bội phục nhất, vẫn là ngươi đối với rất nhiều chuyện đều có thể đoán trước được, dường như biết chuyện sẽ phát triển theo hướng nào, hiểu rõ kẻ địch, lại còn hơn người khác. Ngươi không phải từ nước ngoài trở về sao? Sao có thể làm được điều này? Trước kia vẫn luôn tò mò, nhưng gặp nhau thì toàn nói chuyện chính sự, không có thời gian hỏi ngươi. Hiện tại

hiếm khi có rảnh, có tâm đắc gì, có thể nói ra cho mọi người học hỏi một chút không?"

Tưởng Bách Lý vừa nói, vừa ngồi xuống bên cửa sổ xe. Bên cạnh, một hộ binh vội vàng rót cho hắn một chén trà.

"Mưa thần" bị hắn hỏi đến khế giật mình, vấn đề này phải trả lời thế nào cho phải? Trong xe im lặng hồi lâu, chỉ có thể nghe tiếng đoàn tàu ầm ầm chạy. Cuối cùng, "mưa thần" chậm rãi nói: "Ta không phải thánh nhân, cũng không phải là thiên tài bẩm sinh, chỉ là bằng lương tâm của mình và một số kiến thức cho là đúng mà làm việc. Nhưng ta đối với việc xử lý sự nghiệp của mình không có tư tâm gì, không phải vì bản thân mà mưu cầu vinh hoa phú quý... Lịch sử trào lưu vốn dĩ ai cũng nên biết, thời đại này, đã có rất nhiều bậc tiền bối và những tấm gương cho chúng ta chỉ rõ con đường, ta làm, chỉ là thuận theo lịch sử trào lưu mà thôi, cũng không phải ta liệu được điều gì. Về phần việc nắm chắc đối thủ, ta chỉ là không quen dùng góc độ xấu nhất để phỏng đoán xem bọn họ sẽ làm ra phản ứng gì, sẽ đối phó ta như thế nào, xưa nay đều là làm xong dự tính xấu nhất, cho nên luôn coi như có thể nắm chắc bước đi của bọn họ... Ta trả lời như vậy, người hài lòng không?"

Tưởng Bách Lý trầm tư một hồi, cuối cùng cười nói: "Ý tứ rất đơn giản, nhưng hàm nghĩa rất sâu. Thật có thể làm được như người nói, cũng là nhân vật nhất lưu... Vị kia ở phương Bắc, chính là người coi trọng tư tâm hơn công tâm."

"Mưa thần" bùi ngùi thở dài: "Hắn... Kỳ thực trong mắt ta, hiện tại muốn đối phó với nhân vật này cũng không phải là quá khó. Nhưng khi ta thật sự ngồi vào vị trí của hắn, lại có thể làm quốc sự thành ra bộ dạng gì, thật khó nói. Bách Lý huynh, huynh phải luôn nhắc nhở ta, đừng để ta đánh mất nhuệ khí hiện tại, cũng đừng để tư tâm quan trọng hơn công tâm của mình...".

Đoàn tàu cứ thế hướng đông, mang theo vị tướng lãnh trẻ tuổi này một đường chạy về phía Thượng Hải.

Trong phòng Dương Hoa Viên của Lý Chương Vân ở Pháp tô giới, Lý viện tiểu thư đang ở trong phòng ngủ của mình chuẩn bị, chờ đón vị hôn phu của mình đến.

Xe hoa của "mưa thần" chậm rãi tiến vào Thượng Hải, nhà ga lập tức bùng nổ tiếng hoan hô, các giới Thượng Hải dùng sự nhiệt tình chưa từng có để chào đón nhân vật truyền kỳ của Dân Quốc, người đã đi ra từ Thượng Hải. Đội nghi trượng của Vạn Quốc Thương Đoàn mặc quân trang kiểu Anh chỉnh tề, giơ súng trường hành lễ, đội quân nhạc tấu lên khúc nhạc hoan nghênh. Cảnh sát duy trì trật tự tại nhà ga, nhưng cũng không ngăn được sự nhiệt tình của mọi người, những người ăn mặc hoa lệ, tai to mắt lớn chen chúc với bách tính, toàn bộ nhà ga dường như biến thành một biển vui mừng. Ở bên trong nhất, là đội cảnh vệ của Cục chế tạo Cao Xương miếu quân Giang Bắc và hải quân của Hạm đội tuần phòng Trường Giang, mặc thủy binh phục, họ hợp thành tuyến cảnh giới, cố gắng ngăn cản đám đông xô vào bên trong.

Mang theo danh hiệu Giang Tô Đô đốc, lại ở Thượng Hải ngay trước mặt quan to sống xa hoa, các đại biểu đến từ giới thương nhân, đoàn thể, trường học công giáo Thượng Hải, cùng một số người phương Tây, đều cố gắng đứng nép mình trên khoảng đất trống nhỏ, cách ly khỏi đám quân sĩ Giang Bắc quân phục vàng, chờ nghênh đón "Mưa Thần". Trang Uẩn rộng, đại diện cho phe Đồng Minh hội, thực ra trong lòng không hề muốn. Hắn móc khăn tay ra lau mồ hôi vừa rồi do chen lấn mà thấm đẫm, cười khổ với Thẩm Ân Phu bên cạnh: "Nhìn xem! Mưa Thần đến một lần, chẳng qua là để cầu hôn, khiến cả thành phố như phát cuồng. Thượng Hải dù sao cũng từng chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ, nếu "Mưa Thần" này còn tiến thêm một bước, không biết sẽ ra sao."

Thẩm Ân Phu vốn là tướng tài của phái Lập Hiến Giang Chiết, hiện là nghị trưởng Hội đồng địa phương Thượng Hải. Lúc "Mưa Thần" mới nổi lên, phe phái của bọn họ có quan hệ mật thiết với hãn, nhưng sau đó vì nhiều biến cố mà dần xa cách. Chỉ có Trương Quý Trực còn mang danh chủ tịch Ngân hàng, cũng chẳng thèm để ý đến chuyện này. Nhưng giờ đây, họ lại chủ động tìm đến "Mưa Thần". Lúc này, kẻ nào không nhận ra thế lực của "Mưa Thần" đang ngày càng lớn mạnh, kẻ đó đúng là đầu đất! Trước sự oán thán của Trang Uẩn Rộng, hãn thấy buồn cười, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: "Cũng không trách được! Đất nước ta từ sau chiến tranh nha phiến đến nay, ngày càng suy yếu. Những người đứng đầu lo việc nước đều là những lão già, đáng về nặng nề. "Mưa Thần" lại là người trẻ tuổi, lại có thể làm nên sự nghiệp phi thường. Ta thấy trong lòng nhiều người dân đều mong mỗi một vị anh hùng trẻ tuổi đến chấn hưng đất nước, "Mưa Thần" chẳng qua là gặp thời, đáp ứng được mong muốn của họ mà thôi. Mọi chuyện vừa vặn tự lại một chỗ, cũng không trách hãn được hoan nghênh như vậy!"

Trang Uẩn Rộng còn muốn nói, tiếng reo hò trong đám người lại càng lớn, lấn át cả lời hãn. Nhìn về phía chiếc xe hoa, quả nhiên đã thấy một sĩ quan trẻ tuổi tươi cười bước ra từ cửa xe, mặc quân phục vải nỉ màu vàng chỉnh tề, không có quân hàm hay huân chương, chỉ có một huy hiệu đồng thau hình ngôi sao trên ngực trái. Hãn chỉnh tề, tay đeo găng trắng liên tục vẫy chào mọi người. Người này chính là "Mưa Thần", người đã xuất hiện vô số lần trên báo chí nhưng vẫn chưa được thấy tận mắt. Hãn thật sự quá trẻ! Ngay cả ý định để râu cũng không che giấu được điều này. Hãn có vẻ gầy gò, lông mày rậm đen, mắt to sáng ngời, cùng với bộ quân phục, trông tràn đầy sức sống. Trang Uẩn Rộng thở dài, cuối cùng cảm thấy mình già rồi, quả thật nên nhường sân khấu cho lớp trẻ này.

Cảnh tượng Thượng Hải hoan nghênh "Mưa Thần" khiến hãn giật mình, cứ tưởng chỉ vài trăm người, không ngờ lại đông nghịt như vậy! Hãn hiếm khi đi tuần, giờ mới mơ hồ cảm nhận được địa vị gần như thần tượng trong

lòng người dân. Thời thế tạo anh hùng, chỉ là, anh hùng này liệu có tạo ra thời thế của riêng mình?

Hắn đối phó với tình huống này vẫn còn chút kinh nghiệm, đứng trên bậc thềm xe hoa, chào theo nghi thức quân đội, xoay nửa vòng để mọi người đều có thể nhìn thấy. Tiếng hoan hô ở nhà ga như muốn lật tung cả đoàn tàu! Hắn nhanh chóng bước xuống, tiến về phía các đại biểu Thượng Hải đang chờ đón. Thẩm Ân Phu cũng tiến lên, hai người là bạn cũ, cười nhìn nhau, rồi nắm tay nhau. Dù là thời Dân Quốc, nhưng nghi thức kiểu Tây này vẫn chưa phổ biến. Thẩm Ân Phu cười nói: "Hôm nay náo nhiệt như vậy, các đại biểu Thượng Hải đều đến hoan nghênh "Mưa Tuần duyệt", ta cũng không cần phải nói lời chào, để dành đến tiệc chiêu đãi sẽ nói. Tóm lại, "Mưa Tuần duyệt" đi ngang qua Thượng Hải, sắp Bắc thượng trao đổi quốc sự, còn chuẩn bị đính hôn ở Thượng Hải, chúng ta vô cùng hoan nghênh! "Mưa Tuần duyệt", mời lên xe!"

Đám người theo "Mưa Thần" tràn ra khỏi nhà ga, trên đường phố bên ngoài cũng có rất nhiều người dân vỗ tay hoan nghênh. "Mưa Thần" liên tục gật đầu mỉm cười, đi thẳng đến chiếc ô tô mà Thẩm Ân Phu đã chuẩn bị. Phùng Ngọc Tường lần này giành trước, ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế. Hai vệ binh đứng trên bậc thềm xe, đưa tay giúp "Mưa Thần" mở cửa xe. "Mưa Thần" cúi đầu định vào xe, lại xoay người, ánh mắt lấp lánh, tháo mũ, giơ cao về phía đám đông đang hoan hô. Ánh đèn flash chớp nhoáng, khiến hình ảnh hắn như dừng lại trong khoảnh khắc này.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Khi đó "Mưa Thần" hai mươi bốn tuổi, đang chuẩn bị đính hôn, sau đó Bắc thượng chính thức trao đổi quốc sự. Sân khấu vô hạn, đang hiện ra trước mắt hắn.

Trong một khu vườn nhỏ ở đường Tĩnh An Tự, Thượng Hải, so với không khí náo nhiệt ở nhà ga, nơi này yên tĩnh lạ thường. Vài người mặc váy lạng lẽ bước vào đại sảnh. Nơi đó, Tôn Trung Sơn tiên sinh đang chăm chú xem báo, uống trà. Một người bước chân đều nhẹ nhàng, người đi đầu là biểu đệ của Tôn Trung Sơn, cũng là thư ký Chu Trác Văn, cùng với bảo tiêu của Tôn tiên sinh, đại hiệp Đỗ Tâm Niên. Một người dừng lại sau lưng ông, cuối cùng Chu Trác Văn nói: "Tiên sinh, "Mưa Thần" đã đến Thượng Hải, người đông như kiến, người hoan nghênh hẳn e rằng hơn vạn người."

Tôn Trung Sơn ồ một tiếng, không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: "Hắn cũng coi như đến rồi, như vậy thì tốt. Badboy, chúng ta chuẩn bị xuất phát. Chúng ta đến Thiên Tân trước, gặp Khắc Cường từ Hàng Châu đến, ở đó chờ vị Vũ Tướng quân này."

Chu Trác Văn có chút do dự: "Tiên sinh, ngài khi xuất phát không mở một buổi chiêu đãi để nói rõ sao?" Tôn Trung Sơn hoàn toàn tập trung vào tờ báo: "Hiện tại có vị Vũ Tướng quân này thay chúng ta thu hút sự chú ý là đủ rồi. Ta đi trao đổi quốc sự, không phải lên sân khấu diễn kịch, muốn nói gì với dân chúng, để đến phương Bắc rồi nói... Đúng rồi, ngày mai là ngày đính hôn của vị Vũ Tướng quân này, giúp ta chọn một món quà, ngày mai đưa đến. Đây cũng là chuyện đại hỷ của hắn."

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

STT 156: Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 57: Lễ đính...

Chương 3: Nhất thống con đường - Chương 57: Lễ đính hôn cùng công nghiệp nặng

Trong khi Sơn tiên sinh cùng vài tùy tùng lặng lẽ lên đường ra Bắc Kinh, chỉ kịp gửi một bức điện báo, thì cả Thượng Hải đang ngóng chờ một lễ đính hôn long trọng.

Thế nhưng, buổi lễ trọng đại ấy lại diễn ra trong bí mật. Tiệc rượu sau lễ đính hôn được tổ chức tại nhà họ Lý, thiệp mời đã được phát đi từ trước, những nhân vật tai to mặt lớn không có thiệp cũng tìm mọi cách để được tham dự. Nhưng địa điểm tổ chức lại là một bí mật. Không có khách mời, cũng không có phóng viên tác nghiệp. Các phóng viên biết nhà họ Lý là tín đồ của đạo, lại nắm giữ mấy nhà thờ nổi tiếng ở Thượng Hải, muốn tìm kiếm tin tức lớn, nhưng cả ngày hôm đó chẳng thu hoạch được gì.

Mưa Thần vẫn giữ một chút hy vọng, cho rằng lễ đính hôn này là chuyện riêng tư. Dưới sự sắp xếp của Kho Bách tiên sinh, tại một nhà thờ nhỏ yên tĩnh trong hẻm Vui Vẻ ở tô giới, bạn bè thân thích hai bên đã tề tựu để chờ nghi thức cử hành.

Lính thủy đánh bộ Mỹ cảnh giới bên ngoài, bên trong là binh lính vệ đội của Phùng Ngọc Tường. Toàn bộ con hẻm được phong tỏa nghiêm ngặt. Tô giới cũng hỗ trợ rất nhiều cho lễ đính hôn của vị tướng quân này, đặc biệt cho phép Mưa Thần mang theo sáu mươi quân nhân mặc quân phục vào tô giới, đây là một đặc ân lớn.

Đêm trước đó, Mưa Thần vẫn miệt mài làm việc, gặp gỡ nhiều đại diện các giới ở Thượng Hải, bàn luận không ít chuyện, lại cùng Tưởng Bách Lý bàn về chuyện lên Bắc, đến tận đêm khuya. Rạng sáng, để tránh sự chú ý của mọi người, hẩn đổi xe vào tô giới. Ngồi trên xe, hẩn không hề mệt mỏi, mắt sáng rỡ. Qua hôm nay, hẩn sẽ lên đường ra Bắc, cuộc hội đàm lần này quả thực là quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mưa Thần khẽ nhếch lên, thú thật, hẩn có chút mong đợi lễ đính hôn của mình. Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, Mưa Thần thầm nhủ, nhất thời có chút ngây người. Tưởng Bách Lý, người thư ký riêng của hẩn, ngồi bên cạnh, Mưa Thần không tìm được ai thích hợp hơn nên đành phải kéo hẩn theo. Thấy Mưa Thần trầm tư, Tưởng Bách Lý cười nói: "Sao thế, hưng phấn đến mức không nói nên lời? Nói thật, tôi thấy anh và Lý tiểu thư đính hôn là chuyện tốt, nếu không nhìn anh ngày ngày bận rộn, cau mày lo lắng, đến bao giờ mới có thể cưới vợ? Hai người cũng là bạn đồng cam cộng khổ. Lý tiểu thư quán xuyến việc nhà, theo tính cách của cô ấy, đảm bảo chu toàn."

Hẩn thấy Mưa Thần trong ngày vui này vẫn còn suy tư, bèn nói mấy lời này cho vui. Kỳ thực, trong lòng Tưởng Bách Lý cũng có những suy nghĩ riêng. Mưa Thần làm việc gì cũng muốn mọi người tin rằng hẩn vì thiên hạ. Nhưng hiện tại đính hôn, cha vợ lại là người có tài nhất dưới trướng hẩn, chuyện này phải nói sao đây? Nhưng ít nhất hiện tại, chuyện công tư của Mưa Thần và Lý Chương Vân vẫn rất rõ ràng, tương lai ra sao thì tính sau. Nghĩ đến đây, Tưởng Bách Lý cũng không khỏi tự cười một tiếng, hiện tại mình cũng chỉ là khách khanh bên cạnh Mưa Thần, ngoài việc phụ trách công tác huấn luyện quân đội, không có bất kỳ trách nhiệm cụ thể nào, mình lo lắng chuyện này làm gì!

Hai người cùng tùy tùng tiến vào nhà thờ nhỏ, trời mới bắt đầu sáng. Mưa Thần mặc một bộ quân phục sĩ quan Giang Bắc quân mới tinh, nhưng

vẫn chưa có quân hàm huân chương, vẫn đeo thanh kiếm Thanh Quân và huy chương Thiên Bình. Lý Viện và các cô gái cũng muốn lặng lẽ ra ngoài, vẫn còn một hai tiếng nữa mới đến nơi.

Khách quý của lễ đính hôn đã nghỉ ngơi một đêm trong cục chế tạo ở miếu Cao Xương, cùng với đội vệ binh, hiện tại cũng đi đường vòng đến đây, vừa đi vừa trò chuyện. Mưa Thần vừa nhìn thấy đã nhận ra vị ký giả cố chấp, hăn đã để râu, cử chỉ cũng rất có phong thái, hoàn toàn không còn dáng vẻ của một phóng viên trẻ tuổi đi theo hăn ở tiền tuyến tác nghiệp. Mưa Thần vui vẻ tiến lên chào hỏi: "Lường Dụng huynh! Thật lâu không gặp! Quân cư Thượng Hải, ta ở Giang Bắc, thường xuyên đọc được những bài viết hùng hồn của huynh, đối với quân Giang Bắc chúng ta giúp ích không nhỏ!"

Thấy Mưa Thần vẫn nhiệt tình như vậy, trong mắt Cố Chấp hiện lên một tia phức tạp. Hôm nay, vị hôn thê của hăn là nữ phù dâu của Lý Viện, bản thân hăn lại là người tiến cử Lý Viện và Mưa Thần, hăn đúng sai không thể phân biệt. Nhớ lại đêm ở Từ Châu, Mưa Thần nằm trên giường bệnh tự mình đạo diễn binh biến, còn có việc hăn quả quyết xử lý công thần cách mạng, Bách Văn Úy. Khi đó hăn mới biết, Mưa Thần không hề hoàn mỹ như vẻ bề ngoài! Vì quyền lực trong tay, hăn sẽ không chút do dự hy sinh quân cờ trong tay!

Mặc dù những bài viết của hăn vẫn chủ yếu ca ngợi Giang Bắc, nhưng hăn luôn cho rằng mình là người vì công lý. Nhìn danh tiếng ngày càng lớn, mỹ nhân cũng theo đuổi được, hăn luôn cho rằng đó là công lao của mình, cho đến hôm nay nhìn thấy Mưa Thần, trong lòng hăn mới có chút hiểu ra. Nếu không phải lúc trước mình phỏng vấn Mưa Thần, Mưa Thần lại luôn duy trì dư luận, âm thầm chiếu cố mình, sao mình có thể có được ngày hôm nay? Vận mệnh của mình, đã sớm gắn liền với hệ thống Giang Bắc không

thể tách rời. Cả nước ai không biết mình là ngôi bút số một cổ vũ Giang Bắc?

Hắn mang theo chút cười khổ đưa tay ra, hai người Từ Châu chia tay rồi không gặp mặt, hai bàn tay nhiệt liệt nắm chặt lấy nhau. Cổ Chấp nhỏ giọng nói: "Chúc mừng Vũ tướng quân, Tiểu Viện là cô nương tốt, hai người có thể đến được ngày hôm nay, tôi cũng thực sự vui mừng cho cô ấy. Hôm nay đến làm chứng kiến lễ đính hôn của hai người, ngày vui này, xin Vũ tướng quân cố gắng trân trọng." Hai người nhìn nhau cười một tiếng, một chút khúc mắc, dường như tan biến thành vô hình.

Khách khứa ngày càng đông, chủ yếu là thân quyến của Lý gia ở Thượng Hải. Lúc này, Mưa Thần cũng chỉ có thể bỏ đi vẻ kiêu ngạo, hàn huyên với họ, bị xem như con rể tương lai mà trên dưới dò xét.

Xe của tân nương cũng đã đến, một đám nữ sinh đều đến phòng hóa trang giúp Lý Viện trang điểm. Mục sư La Ngọc, người nổi tiếng ở Thượng Hải, cũng chỉnh tề bước lên bục giảng, mỉm cười chào Mưa Thần. Thấy thời gian đã gần tám giờ, Tưởng Bách Lý vội vàng đến, lớn tiếng nói: "Mời các vị thân bằng hảo hữu về chỗ, nghi thức lập tức bắt đầu!" Lại gật đầu với Mưa Thần, cùng hắn đứng vững dưới bục giảng, ngưng thần chờ đợi âm nhạc vang lên, chờ đợi cô gái xinh đẹp nhất hôm nay xuất hiện.

Tiếng nhạc du dương vang lên, cô gái mặc lễ phục trắng muốt, đội khăn voan, thẹn thùng kéo tay cha mình chậm rãi bước tới, chính là Lý Viện. Hôm nay cô ấy thật sự rất xinh đẹp. Mưa Thần ngẩng đầu nhìn trần nhà, lúc này hắn nghĩ đến cha mẹ mình. Các người nhìn thấy rồi đấy, ở thế giới này, ta cuối cùng cũng sắp kết hôn. Với các con của các người, xin yên tâm...

Lý Chương Vân vẻ mặt rất nghiêm túc, nhìn Mưa Thần một cái, cuối cùng có chút không nỡ đưa tay con gái mình vào tay Mưa Thần. Con gái lớn rồi phải lấy chồng.

Hai bàn tay nắm chặt, có thể cảm nhận được, Lý Viện e lệ đến run rẩy. Cái nắm tay này, có phải chẳng đại diện cho bảy đời ba kiếp? Mà hiện tại, người nắm quyền ở phương Nam, đến với thế giới này, có phải trách nhiệm hằn gánh vác, cũng bao gồm việc chăm sóc tốt cuộc đời cô ấy?

Chính là lúc đèn hoa vừa lên, trong nhà lớn xa hoa của Lý Chương đã chật ních khách quý, những nhân vật tai to mặt lớn ở Thượng Hải tụ tập dưới một mái nhà. Mưa Thần cùng đám người trăm dặm mặc quân phục chinh tề, đứng trong hội trường, cùng các nhân sĩ chính giới, giới mậu dịch Thượng Hải vừa cười vừa bàn chuyện. Lần này đến Giang Chiết tập đoàn người rất đông, Mưa Thần cũng cực lực muốn chào hàng với bọn họ kế hoạch xây dựng công nghiệp nặng sơ bộ ở Giang Bắc. Ý của hắn là, Giang Bắc sẽ làm giai đoạn đầu của công việc đầu tư, đồng thời hấp thu một lượng cổ phần nhất định để giảm bớt áp lực tài chính. Nhưng hiện tại những nhân vật tập đoàn này, công nghiệp nhẹ và buôn bán đang thừa dịp thế cục phương Nam ổn định, thu thuế giảm bớt mà kiếm bộn tiền, ai lại muốn bỏ ra một số vốn lớn như vậy để mạo hiểm?

Những công nghiệp nặng mà chính phủ Thanh triều đốc thương năm đó làm, cùng với việc xử lý đường sắt cuối thời Thanh rồi chuyển thành quốc hữu, đã gây ra những khoản thâm hụt lớn và những phong trào chưa từng có, đã trở thành vết xe đổ của bọn họ. Cho nên khi Mưa Thần nói đến, mặc dù ai cũng nói lời hay ý đẹp, thậm chí Mưa Thần có bảo bọn họ xuất tiền đền đáp chút quân phí cũng làm, nhưng khi nhắc đến đầu tư công nghiệp nặng, đều cười ha hả nhìn ngang nhìn dọc mà nói hắn. Còn có không ít người đổ mắt với Lý Chương Vân, hắn hiện đang nắm giữ toàn bộ quyền lực của hệ thống Giang Bắc, mượn thực tế nắm giữ địa vị của ngân hàng trung ương phương Nam, khôi phục ngân hàng, ngân hàng thương nghiệp Thượng Hải của hắn cũng kiếm không ít tiền! Nhìn Mưa Thần mặt mày hớn hở mong chờ gặp họ, những thương nhân Thượng Hải này cũng ôm mộng kết hợp với thế lực chính trị hùng mạnh này, tốt nhất là kiếm một mẻ lớn.

Mặc dù nơi đây là tiệc rượu chúc mừng lễ đính hôn của Mưa Thần, nhưng mọi người đều mang trong lòng những toan tính riêng, đối với nghi thức đính hôn này đều cảm thấy hơi kỳ quái. Trong nhà Lý Chương Vân có rất nhiều thân quyến, nhưng về phía Mưa Thần, trừ những người đi theo phụ tá quân phục chinh tề xem như đại diện nhà trai xuất hiện, vậy mà không có một thân quyến nào! Không ít người có chút ác ý phỏng đoán: "Nhìn xem, tương lai hệ thống Giang Bắc này, chính là thiên hạ của những kẻ hậu đảng!"

Đang lúc dàn nhạc nhẹ nhàng tấu lên, bỗng nhiên vang lên một điệu nhạc vui tươi. Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên cầu thang lầu hai, chỉ thấy Lý Viện đã thay một bộ âu phục trắng, được mấy cô bạn vây quanh, chậm rãi mỉm cười đi xuống. Cô gái xem ra đã hoàn toàn chấp nhận thân phận vị hôn thê của Mưa Thần, trên cái trường diện này không hề e lệ, chỉ có vui vẻ, cười đến xuân quang xán lạn.

Tiếng vỗ tay vang lên liên hồi, Mưa Thần đưa ly rượu trong tay cho người hầu phía sau, cười nghênh đón, nắm tay nàng đi đến trung tâm sân khấu. Tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt, dàn nhạc cũng chuẩn bị tấu nhạc khác, theo lệ thường, hẳn là chuyện này dành cho đôi uyên ương khiêu vũ mở màn.

Mưa Thần trên mặt tươi cười hòa nhã, nhìn quanh những vị chư công Thượng Hải một lượt, Lý Viện đi đến chỗ dàn nhạc, nhỏ giọng bảo họ dừng tấu nhạc. Không khí trong sân lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều hiểu, Mưa Thần có chuyện muốn nói. Trong bầu không khí như vậy, vị tướng quân trẻ tuổi này, lại muốn nói gì đây?

Mưa Thần nắm tay Lý Viện, nàng có chút kỳ quái nhìn Mưa Thần một cái. Cô gái vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc khiêu vũ, vì hôm nay, nàng đã nghiêm túc luyện tập một thời gian.

"Các vị quý khách, Vũ mỗ vô cùng cảm tạ mọi người đã đến tham gia lễ đính hôn của ta. Hôm nay là ngày đại hỉ của Vũ mỗ, nhưng khiêu vũ, huynh đệ là quân nhân, thật sự là nhảy không nổi, vô cùng thật có lỗi. Bất quá huynh đệ ở đây, có mấy lời muốn nói với các vị từ tận đáy lòng."

Không khí trong sân lập tức trở nên có chút kỳ quái, lời mở đầu này, thật sự không thích hợp với bầu không khí hôm nay. Mưa Thần ánh mắt sáng ngời, giọng nói cũng lớn hơn một chút: "Hôm nay cái tiệc rượu này, thật sự rất hào hoa, vì một chút chuyện riêng của huynh đệ, lại làm thành ra như vậy, huynh đệ xem như tuần duyệt năm tỉnh dân quốc công bộc, thật sự là không gánh nổi. Bách tính năm tỉnh, hiện tại đang sống trong hoàn cảnh như thế nào? Thế cục dân quốc hiện tại lại nguy hiểm đến mức nào? Huynh đệ một lòng đều đặt vào công việc của mình, chính là định từ Giang Bắc bắt đầu, đem dân quốc của chúng ta xây dựng thành một trong những quốc gia giàu mạnh nhất..... Hôm nay quý khách, đều là những nhân vật lớn hô phong hoán vũ về kinh tế phương Nam, đều là lực lượng trung kiên của thương nghiệp công nghiệp phương Nam....."

Nói đến đây, có người đã thầm nghĩ trong lòng: "Vị Tư lệnh Vũ này lại muốn theo gương hần lúc trước ở Thượng Hải, mượn cái tiệc rượu này bắt đầu muốn mọi người đền đáp, vơ vét!" Không ít người cũng đã chuẩn bị sẵn tâm tư, mang theo những tờ chi phiếu trong người để xã giao một chút. Địa vị của Mưa Thần bây giờ, cũng xứng đáng để bọn họ xã giao rồi.

"Huynh đệ tự hỏi, đối với việc bồi dưỡng công nghiệp thương nghiệp dân tộc, là tận hết sức lực. Tại những nơi chính lệnh của mình có thể thông hành, xóa bỏ lệ phí, thay bằng thuế thống nhất, cũng tự mình móc tiền túi, phụ cấp cho các tỉnh khác ở phương Nam, tạo điều kiện cho hàng hóa thông suốt. Địa phương xây nhà máy, tất cả các phí thủ tục đều rẻ đến mức gần như không có. Hiện nay trên toàn cầu, lấy công thương mà giàu, bởi vì công thương mà mạnh, cũng là thế chỗ mình giám..... Nhưng huynh đệ cho

rằng, vì sự phát triển tổng hợp thực lực quốc gia, vì một quốc gia thực sự giàu mạnh, việc xây dựng công nghiệp nặng, cùng với những công trình cơ sở như đường xá giao thông, là tuyệt đối không thể thiếu! Các vị hiện tại vốn liếng, phần lớn tập trung vào đầu tư ít, thấy hiệu quả nhanh trong công nghiệp nhẹ và thương mại, nhưng cái nền tảng công nghiệp nặng để kiến quốc này, cũng cần có người làm!"

Hắn dừng một chút, ngữ khí trở nên nặng nề: "Chính chúng ta không thể luyện ra lượng lớn sắt thép, sản xuất ra lượng lớn than đá dầu hỏa, đồng thời ra sức phát triển giao thông, chúng ta dựa vào cái gì để khiến bản thân thực sự giàu mạnh lên? Đối với sự phát triển công nghiệp nặng, huynh đệ một là cố vũ bồi dưỡng, hai là tự mình bắt đầu làm! Giang Bắc tài lực có hạn, huynh đệ sẽ cố gắng hết sức, dự định trước tiên ở Mã An Sơn đầu tư một liên hợp thể than thép và một nhà máy chế tạo máy móc lớn, sản xuất máy móc và súng pháo vũ khí, đây đều là những sản nghiệp để cường quốc kiếm nhiều tiền cho quốc gia chúng ta! Mặt khác chính là kế hoạch xây dựng một con đường sắt, liên thông đông tây, giai đoạn một trước từ Hải Châu xây đến Tín Dương, hai kỳ kéo dài đến Tây Bắc, đem đường sắt của quốc gia chúng ta, thực sự tạo thành hình mạng lưới! Để chuẩn bị xây dựng, huynh đệ đã đầu tư không dưới 25 triệu đồng..... Hôm nay mượn cơ hội này, chiêu mộ cổ phần từ mọi người, điều kiện ưu đãi, cổ tức phong phú, xem có ai có chí hướng xây dựng đất nước thì nhanh chóng mua vào! Cái liên hợp thể than thép và con đường sắt biển Tín này, đều sẽ thành lập ban giám đốc, do cổ đông theo điều lệ bầu cử, tuyệt đối không biến thành cái kiểu quốc hữu hóa đường sắt thời Thanh triều trước kia!"

Nghe Mưa Thần ở đó hăng hái nói về những đại sự quốc gia mà hắn quan tâm, Lý Viện ở một bên nắm tay hắn, ánh mắt có chút ướt át. Hắn vẫn chỉ quan tâm đến những chuyện này thôi, tiệc đính hôn của chúng ta, cũng biến thành nơi hắn phát biểu diễn thuyết. Chẳng lẽ nói nghi thức đính hôn này, đối với hắn không có chút nào quan trọng sao? Cô gái trong lòng khê

thở dài một hơi, đã chọn hẳn, biết rõ tính tình này của hẳn, cũng chỉ có thể chấp nhận tất cả của hẳn.

Nàng lại không biết, Mưa Thần thật sự rất nóng vội. Những thứ này trong tương lai đều là những sản nghiệp có thể kiếm tiền của người phương Tây! Nếu không nhanh chóng xây dựng lên, sẽ bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội phát triển! Mượn một trận chiến trong tương lai để phát triển công nghiệp nặng trong nước, làm cho nó có chút hình dáng, thật sự là chiến lược phát triển cố định của hẳn! Tài nguyên Trung Quốc vốn có hạn, không tập trung lại, làm sao có thể phát triển được? Lúc trước dựa vào nông nghiệp tích lũy cưỡng ép xây dựng lên bộ môn công nghiệp nặng, chỉ là về sau còn có rất nhiều tai họa ngầm. Nếu có thể mượn một lần thế chiến, mượn nước ngoài mua sắm, đem công nghiệp nặng của mình xây dựng sơ bộ lên, ít nhất ở phương Nam có thể hình thành chút quy mô. Điều này có thể giảm bớt bao nhiêu phiền toái, bớt đi bao nhiêu đường vòng!

Hắn cũng không biết những lời này của mình những thương nhân này nghe được bao nhiêu, ngược lại Lý Chương Vân qua ba tháng sau khi Giang Bắc thông qua dự toán năm sau, đều sẽ ở lại khu vực Thượng Hải, Nam Kinh, những công tác thuyết phục này, lại giao cho hẳn để theo dõi. Đại sự này, là nhất định phải làm cho xong!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn lại đổi giọng: “Huynh đệ lập tức phải Bắc thượng, cùng mấy vị vĩ nhân trao đổi quốc sự. Với tư lịch và thân phận của huynh đệ, lẽ ra chỉ nên ngồi nghe. Nhưng dân xem ta, dân nghe ta, việc quan hệ quốc tế dân sinh, việc quan hệ lợi ích các tỉnh phương Nam, huynh đệ vẫn phải cố gắng hết mình! Mong mọi người tin tưởng chư công đương triều, họ có lòng tin, có năng lực làm tốt quốc sự!” Những lời này của hẳn, là nói cho những người trung kiên trong giới công thương nghiệp Thượng Hải. Bọn họ sau khi Giang Bắc trỗi dậy, đã có được lợi ích tương đối lớn, điều lo lắng nhất vẫn

là việc mình Bắc thượng, vì tranh đoạt chính quyền cả nước, liệu có bán đứng lợi ích các tỉnh phương Nam hay không.

Mưa Thần vừa dứt lời, cả hội trường rơi vào im lặng. Lý Chương Vân cùng Tưởng Bách Lý dẫn đầu vỗ tay, lúc này mọi người mới như bừng tỉnh, tiếng vỗ tay vang dội, không khí lại càng thêm náo nhiệt. Gồm Định khó nhọc ra hiệu với dàn nhạc, lập tức vũ khúc liền vang lên.

Mưa Thần nhìn Lý Viện, cô gái có chút không chịu nổi ánh mắt gần gũi của hắn, dần dần ửng hồng hai má. Hôm nay thật sự là ngày nàng đẹp nhất, Mưa Thần nhỏ giọng nói: “Nàng hôm nay thật xinh đẹp, ta thật sự không biết khiêu vũ, chỉ nắm tay nàng đi một vòng được không? Nàng chọn ta, một quân nhân, phải chịu ủy khuất rồi.”

Nghe Mưa Thần hiếm khi dịu dàng nói chuyện với mình, Lý Viện còn có thể nói gì? Nàng chỉ khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Thật ra em cũng không biết khiêu vũ lắm.”

Mưa Thần cười một tiếng, trong tiếng vũ khúc nhẹ nhàng, nắm tay cô gái, chậm rãi bước ra giữa sân. Ánh mắt Lý Viện chỉ dán chặt vào người hắn, nụ cười từ đáy lòng nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, tựa như đóa lệ hoa. Người trẻ tuổi quyền lực mặc quân phục chỉnh tề, dáng người thẳng tắp cùng cô gái hạnh phúc nhất, xinh đẹp nhất Thượng Hải hôm nay, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, cứ thế nắm tay nhau, bước đi, cùng nhau nhìn nhau.

Bữa tiệc đính hôn này, đã đạt đến mức hoàn mỹ nhất.

Tại Vũ Hán, những tù binh Bắc Quân đang chờ lên thuyền để được phân phát, đương nhiên không biết hôm nay là ngày Mưa Thần đính hôn. Những sĩ quan binh lính bị bắt trong trận chiến Hồ Bắc, chỉ vì Mưa Thần sắp cùng phương Bắc tiến hành hội đàm, coi như lễ vật hòa hoãn giữa Mưa Thần và

Viên Thế Khải, toàn bộ bị phân phát về phương Bắc. Trong số những đội quân này, có cả đội quân có nội tình Bắc Dương, đội quân tân biên Bắc Dương, và cả đội quân cải biên từ đội quân bảo vệ thân cận của Viên Thế Khải trước đây. Bọn họ mặc quân phục màu xám, các quân quan vẫn đeo quân hàm đỏ, nhưng tất cả điều đó không che giấu được thân phận tù binh của họ.

Trời âm u, gió sông mùa đông như dao cứa vào da thịt. Giữa đám người, một sĩ quan trung niên đầu trọc gầy gò, mặt mày hốc hác càng thêm nặng nề. Hẳn chính là Ngô Ngọc, người bị bắt tại Hoàng Cương. Đoàn 11 kiên trì đến cùng, cuối cùng bị tiêu diệt toàn quân. Trước đó hẳn đã chuẩn bị sẵn ý định tự sát, nhưng cuối cùng không hiểu vì sao, vẫn bị bắt sống. Nghĩ đến những thuộc hạ cũ của mình nằm la liệt khắp đồng, Tiêu Diệu Nam chiến tử sa trường, đổi lại là Tào Côn cùng đồng bọn vứt bỏ đại quân trốn vào tô giới, hẳn nhất thời trăm mối tơ vò.

Vừa thấy sắp lên thuyền, Ngô Ngọc bỗng nhiên chen xuống, hướng về phía đại diện kiểm tra nhóm tù binh Bắc Quân được phân phát đến từ phương Bắc, hẳn lớn tiếng kêu lên: “Tử Ngọc, người đi đâu? Nhanh lên thuyền! Sắp khởi hành rồi!”

Ngô Ngọc cũng không quay đầu lại, lớn tiếng đáp: “Trở về nói với tổng thống và Tào Trọng Ba, ta Ngô Tử Ngọc không phụ lòng bọn họ! Phương Bắc này, ta không có ý định trở về!”.

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T•L•Trúc .

STT 157: Chương 3: Nhất thống con đường

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi—trúc—com.

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 58: Mục tiêu công kích

Thiên Tân, thành phố này, ở phương Bắc có địa vị ngang ngửa Thượng Hải ở phương Nam, là thành thị mở cửa sớm nhất. Tô giới của các nước ở phương Bắc tập trung nhiều nhất tại Thiên Tân, việc các nước đóng quân tại đây cũng vượt xa Thượng Hải, nguyên nhân là do các điều ước bất bình đẳng. Nơi này công thương phát triển mạnh mẽ, lại có lợi thế từ cá muối Bột Hải, quả thực là một đại thành phố giàu có nhất phương Bắc, xét về kinh tế tương lai, còn vượt xa cả Bắc Kinh, vốn là trung tâm chính trị.

Đây cũng là lần đầu tiên Mưa Thần đặt chân lên một thành phố phương Bắc, kể từ khi hấn đến thế giới này.

Gió biển mang theo vị mặn chát từ vịnh Bột Hải thổi vào, trên bến tàu chỉ thấy những chiếc mũ da lông xù bay phấp phới trong gió. Đợi thuyền của Mưa Thần cập bến là mấy chục sĩ quan binh lính của doanh bộ binh "An Đức quân" và Đội lính thủy đánh bộ số 5 của Mỹ.

Những binh lính thủy quân lục chiến Mỹ này có vẻ đã quen với khí hậu Thiên Tân, họ tò mò đánh giá những người lính An Đức quân, những người hoàn toàn khác biệt với quân đội Trung Quốc khác trên bến tàu. Bọn họ tựa

như những pho tượng uy nghiêm, trầm mặc, kiên nhẫn, lại có chút cao ngạo của những người từng trải qua chiến trận, đứng nghiêm trong gió lạnh.

Gi gi cũng đội mũ da kiểu An Đức quân, mặc áo khoác kiểu Đức của quân Giang Bắc, tay cầm gươm chỉ huy, đứng đợi trong gió rét. Một đám đại biểu của chính phủ Trung ương Viên Thế Khải và đại biểu địa phương Thiên Tân đã sớm tụ tập trên bến tàu, lạnh cóng thành một khối, họ che tay áo, dậm chân sưởi ấm, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Phải nói, Viên Thế Khải đã cố gắng hết sức để chiều lòng Mưa Thần. Khi Tôn Trung Sơn đến, đội hình nghênh đón trên bến tàu Thiên Tân là binh lính của Lữ đoàn Bắc Dương số 1, Tôn Trung Sơn vào khách sạn bốn nước ở Thiên Tân, người đi theo cũng hoàn toàn do Bắc Dương đảm nhiệm. Tôn Trung Sơn ngoài mấy chục người tùy tùng, hầu như tất cả đều do Viên Thế Khải sắp xếp.

Còn Mưa Thần, khi tuần tra phía Bắc, lại mang theo sáu chiến hạm, đội hộ vệ hơn một ngàn người. Ở Thiên Tân, đội hình cảnh giới nghênh đón là một doanh bộ binh hoàn chỉnh của An Đức quân, cộng thêm một nhóm lính thủy đánh bộ số 5 của Mỹ, không để quân Bắc Dương nhúng tay vào. Viên Thế Khải vẫn phải chịu đựng thái độ rõ ràng là không tin tưởng Bắc Dương và coi thường quyền uy này.

Gi gi trong lòng có chút nặng nề nghĩ, Viên Thế Khải có thể chấp nhận những điều kiện như vậy, bằng lòng tiến hành hội đàm tại Thiên Tân, điều đó chỉ có thể nói rằng hắn có toan tính rất lớn. Nhưng suy nghĩ này lập tức bị hắn gạt bỏ, bởi vì hắn cho rằng đây không phải là điều mình nên quan tâm. Tư lệnh giữ An Đức quân ở lại phương Bắc, chính là để bảo vệ sự an toàn của hắn trong suốt cuộc hội đàm này. Điều này, từ Gi gi là tư lệnh cho đến những người lính dưới quyền, đều thề sống chết phải bảo đảm. Nhớ lại lúc Bắc thượng, đã gần một năm chưa gặp tư lệnh, nỗi mong mỏi trong lòng

không thể kìm nén được nữa, những người An Đức quân xa quê, nhìn thấy tư lệnh cũng giống như về nhà.

Xa xa, một tiếng còi tàu dài vang lên, một chiếc thuyền dẫn đường nhỏ đi trước, bốn pháo hạm hộ vệ bảo vệ chiến hạm Múa Hạc từ từ tiến vào tầm mắt mọi người, ở phía sau cùng, còn có một chiếc thuyền vận tải lớn. Chiếc thuyền vận tải này đã được cải tiến, đầu thuyền còn có một khẩu pháo cao tốc 4.7 inch. Mưa Thần lần này đến, quả thực là trang bị đầy đủ cả trên bộ lẫn trên biển. Một số đại biểu đến từ Bắc Kinh, ban đầu đã run rẩy vì lạnh trong gió rét, nhìn thấy sự phô trương của Mưa Thần, càng thêm oán trách trong lòng.

Ông Kho Bách, tổng lãnh sự Mỹ ở Thượng Hải, sóng vai bước xuống cầu thang, phát hiện bến tàu vắng vẻ đến bất ngờ, chỉ có một số đại biểu đang chào đón và đây bến tàu là binh lính An Đức quân. So với cảnh tượng náo nhiệt trên báo chí khi ông Sơn đến Thiên Tân, quả thực là một trời một vực. Xem ra Viên Thế Khải mặc dù đã nhượng bộ rất nhiều điều kiện, nhưng vẫn muốn cho mình một "hạ mã uy". Phải chăng muốn nói với mình, so với ba người bọn họ, mình vẫn chưa đủ tư cách? Đáng tiếc, trong thời đại này, không phải là tư cách quyết định, mà là thực lực.

Giải quyết xong các vấn đề ở phương Nam, đại quân trải rộng khắp hai bờ sông Trường Giang, công tác xây dựng đang được tiến hành rầm rộ, sau lưng có một thế lực Giang Bắc đang không ngừng phát triển, Mưa Thần mang theo sự tự tin tràn đầy đặt chân lên vùng đất phương Bắc.

Hắn không để ý đến những đại biểu có vẻ không mấy tình nguyện, trực tiếp đi về phía Gi gì, người đang cùng thuộc hạ chinh đồn lại đội ngũ. Mặt Gi gì căng thẳng, ánh mắt của mấy trăm binh lính An Đức quân đều hướng theo tư lệnh của họ.

Mưa Thần bước nhanh đến trước mặt họ, ánh mắt thâm trầm lướt qua từng người. Gần một năm xa cách, những dũng sĩ mà hãn phái đi trước đây, trong tình thế khó khăn như vậy, đã lập được công lao sự nghiệp lớn lao đến vậy! So với việc bản thân thay đổi tâm tư trước và sau khi điều động An Đức quân xuất chinh, hãn đứng trước mặt những dũng tướng giản dị, đen nhẻm này, lại có chút hổ thẹn.

Mưa Thần đứng thẳng người, trang nghiêm hướng về phía họ cúi chào, sau đó lớn tiếng nói: "Nghỉ!"

"Xoạt" một tiếng, các binh sĩ chỉnh tề thu súng nghỉ. Mưa Thần có chút kích động, nhưng trước mặt nhiều người như vậy vẫn cố gắng kiềm chế. Hãn lớn tiếng nói: "Các huynh đệ! Các người là niềm tự hào của quân Giang Bắc chúng ta! Viễn chinh mấy ngàn dặm, thu hồi non sông, ôm ấp dân tộc, xét về công lao sự nghiệp vì quốc gia, các người thậm chí không thua kém gì ta, tư lệnh của các người!"

"Từ nay về sau, An Đức quân sẽ là một trong những lực lượng vũ trang vinh quang nhất của Trung Hoa Dân Quốc, phiên hiệu vĩnh viễn được bảo tồn, cùng với lịch sử quang vinh của Trung Hoa Dân Quốc, từ đầu đến cuối. Ta hy vọng các đồng chí xuất thân từ An Đức quân, trân trọng vinh dự là lực lượng vũ trang của dân tộc, ghi nhớ lịch sử quang vinh của các người, vì dân tộc khổ cực này mà lập nên những công lao tráng lệ hơn nữa!"

Một lời nói vừa dứt, cả bến tàu im lặng như tờ, chỉ có Kho Bách đang nhỏ giọng phiên dịch lời nói của Mưa Thần sang tiếng Anh, cho thiếu tá doanh trưởng của Đội lính thủy đánh bộ Mỹ nghe. Vị doanh trưởng kia sắc mặt nghiêm lại, lớn tiếng hạ lệnh, mười mấy thành viên của Đội lính thủy đánh bộ Mỹ đứng thành đội hình chỉnh tề, hướng về phía An Đức quân giơ súng chào.

Gi gì và những người lính dưới quyền của hắn đều cảm thấy kích động, trong lòng tràn đầy cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Huấn luyện và thăng chức của Viên Thế Khải, dường như cũng không sánh bằng những lời nói của Mưa Thần trên bến tàu. An Đức quân được giữ lại phiên hiệu vĩnh viễn, đây chính là để thiên thu vạn thế ghi nhớ chiến công của họ. Là một quân nhân, còn có thể có gì theo đuổi cao hơn sao? Vinh dự, chỉ có vinh dự, cùng với lòng trung thành với quốc gia dân tộc, mới là thứ mà những quân nhân thời kỳ Dân Quốc mới này theo đuổi.

Điều này Mưa Thần hiểu rõ, nhưng Viên Thế Khải, người chỉ có thể trói buộc quân đội bằng tiền tài và chức vụ, lại không hiểu.

Mưa Thần tiến lên một bước, cùng Gi gì nắm chặt tay, cười nói: "Sáng tỏ, bến tàu này lạnh quá. Người quen thuộc gió lạnh bên ngoài, còn ta mới từ phương Nam đến. Đi thôi, chúng ta đến hành dinh bàn bạc kỹ hơn, hôm nay ta không để ý đến chuyện gì, khách nhân nào không gặp, chỉ nghe người báo cáo tình hình của An Đức quân trong thời gian qua. Ta đến đây, An Đức quân coi như về nhà rồi."

Trong mắt Gi gì có chút ẩm ướt, nhưng dù sao cũng là thống soái đại quân, quen với việc sát phạt quyết đoán, nghe những lời ấm áp của Mưa Thần, cũng cười nói: "Tư lệnh, chúng ta không vội, ngài xem các đại biểu của ngài đều ở đây. Tiện thể chúc mừng tư lệnh đính hôn, Giang Bắc chúng ta cũng có chủ mẫu rồi."

Mưa Thần cười khanh khách, quay người về phía những người đại diện kia. Vừa lúc này, con thuyền vận tải cũng đã cập bến. Vô số binh lính vệ đội, hung hãn như sói, như hổ, ào ào đổ xuống bến tàu. Bọn chúng đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, vũ khí trang bị đầy đủ. Cảnh tượng ấy khiến mấy vị đại diện của Mưa Thần đến đón tiếp cũng phải giật mình. Vương Hưng Văn, thứ trưởng bộ Nội vụ, cùng những người khác không

khỏi thăm mắng một tiếng "Quân phiệt!", nhưng vẫn phải tươi cười tiến lên nghênh đón.

Vương Hưng Văn là một người trẻ tuổi hơn ba mươi tuổi, phong thái nho nhã, lại là một học sinh giỏi tốt nghiệp từ Nhật Bản. Có thể nói, hắn là một phần tử trí thức cao cấp mà Viên Thế Khải cất nhắc. Hắn quan sát Mưa Thần một lượt, mỉm cười thi lễ theo kiểu bắt tay thường dùng ở phương Bắc: "Tôi đại diện cho Viên Tổng thống, Triệu Cầm Quân Thủ tướng và các bộ ở Bắc Kinh, hoan nghênh Mưa Tuần duyệt đến phương Bắc, trao đổi quốc sự. Thực ra, phương Bắc đã ngưỡng mộ Mưa Tuần duyệt từ lâu, mong sớm được gần gũi, nhưng Mưa Tuần duyệt lại mang theo nhiều vệ đội đến phương Bắc như vậy, dường như đề phòng trung ương quá mức. Xin Mưa Tuần duyệt sớm vào hành dinh nghỉ ngơi."

Vị thư sinh thứ trưởng này lúc này lại tỏ ra rất có đảm lược, trước mặt Mưa Thần mà thẳng thừng khiển trách. Lúc này, hắn còn chưa trải qua những tháng ngày lao tâm khổ tứ khi tham gia đàm phán 21 điều trong lịch sử, dẫn đến cuối cùng u uất mà chết. Giờ phút này, hắn đứng trên bến tàu giá lạnh, chỉ trích Mưa Thần, người mang theo trọng binh tự vệ đến phương Bắc, quyền lực nghiêng về phía Đông Nam, hoàn toàn đường hoàng chính nghĩa.

Mưa Thần cười khẽ, không trả lời những lời của vị tiên sinh này, chỉ nắm tay hắn, dùng sức lắc nhẹ: "Khởi sự cuồn cuộn, những người quang minh lỗi lạc như tiên sinh, lại có bao nhiêu đây... Ta thực sự mệt mỏi, nghi thức đón tiếp của tiên sinh, ta xin phép không nhận, ngày khác... Ngày khác ta sẽ cùng tiên sinh đàm luận."

Nói qua loa vài câu, vậy mà đã đuổi đám đại diện phương Bắc đến đón tiếp hắn. Mưa Thần dẫn theo đám thủ hạ, ngang nhiên rời đi dưới sự hộ tống của người Mỹ, bỏ mặc bọn họ trên bến tàu. Vương Hưng Văn nhìn những kẻ như hổ rình mồi này, trong lòng chỉ tức giận đến ngấn người. Bọn

thể lực kiêu ngạo, không chịu khuất phục ở phương Nam, Tổng thống thật sự có thể để bọn chúng tự tung tự tác trong phạm vi của mình sao? Quốc sự nhiều gian nan, thực lực địa phương càng mạnh, thì tương lai ai sẽ độc chiếm thiên hạ, thật không phải là hiện tại có thể biết được.

"Tổng thống, Mưa Thần đã đến Thiên Tân, ở trong tổng lãnh sự quán Mỹ. Thiên Tân tô giới theo ví dụ Thượng Hải, cho phép hãn mang theo sáu mươi tên tùy thân vệ đội. Đội quân nhu đã trang bị tàu thuyền đến phương Bắc, ước chừng năm ngàn quân tập kết tại Dương Liễu Thanh, coi như là lực lượng bên ngoài của hãn. Nghe nói Mưa Thần ở bến tàu đã tỏ thái độ bất kính với các đại diện của Tổng thống, hôm nay cũng không đến thăm hỏi, không biết hãn có ý đồ gì."

Triệu Cầm Quân, Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Bộ Nội vụ, cung kính bẩm báo tình hình của Mưa Thần cho Viên Thế Khải, người đang viết chữ. Viên Thế Khải hừ lạnh một tiếng, cuối cùng không viết nữa mà gác bút, quay người ra khỏi thư phòng. Triệu Cầm Quân để trần đầu, theo sau hãn, tiếp tục báo cáo.

Triệu Cầm Quân cũng là một nhân vật kỳ lạ trong lịch sử Dân Quốc, xuất thân kỳ lạ, làm việc cũng kỳ lạ. Nếu người khác hỏi hãn họ gì, hãn sẽ nói là họ đầu tiên trong "Bách gia tính". Hỏi hãn tên tự là gì, hãn sẽ nói là "Đệ nhất nhân dưới chân thiên tử". Dù là tâm phúc của Viên Thế Khải, lại ngồi ở vị trí Thủ tướng Nội các, nhưng thủ đoạn tứ hải, bạn bè tam giáo cửu lưu đều có. Trước mặt Viên Thế Khải, có lúc hãn cũng cười nói lớn tiếng, hoàn toàn không để ý đến lễ tiết. Hãn năm đó đã dùng không ít thủ đoạn giúp Viên Thế Khải giải quyết không ít phiền toái, thay Viên Thế Khải nắm giữ lực lượng cảnh sát công khai, cũng khiến lão Viên rất yên tâm.

Hãn cười nói sau lưng Viên Thế Khải: "Cái đám Tam cự đầu ở phương Nam, cũng thật là kỳ quái! Hoàng Hưng còn ở Thượng Hải không nhúc nhích, Tôn Đại Pháo thì vội vàng đến Bắc Kinh Thiên Tân hai đầu, Mưa

Thần thì lại núp dưới cái bóng của người Mỹ, lần này cái hội nghị này còn mở được không? Xem ra bọn họ đều đến phương Bắc để dạo một vòng thôi."

Nghe Triệu Cầm Quân nói, Viên Thế Khải chỉ trầm mặc không nói. Những người này đều đang xem xét tình thế a. Tôn Trung Sơn tính tình thẳng thắn, muốn dựa vào uy tín của mình, xem xét phản ứng của thế lực chính trị phương Bắc, vội vàng trao đổi ý kiến với mọi người. Còn Hoàng Hưng, vì Tôn Trung Sơn đã ra mặt, hắn ở trong chiến tranh Ngạc Cán đã có chút không thoải mái với phương Bắc, vui vẻ hoãn lại việc đến Bắc. Còn Mưa Thần, e rằng muốn nhìn xem mình và Tôn Trung Sơn nghiêng về phía nào, xem mình và Tôn Trung Sơn rốt cuộc có giao dịch gì không.

Kéo dài, bọn họ bất đồng ý kiến, kéo dài thời gian là tốt nhất. Đàm phán với Nhật Bản đã được tiến hành bí mật nhất. Hắn đã chỉ thị những người đàm phán, có thể nhường nhịn, hy sinh lớn nhất, nhưng có hai điểm nhất định phải kiên trì, thứ nhất tuyệt đối phải bí mật! Thứ hai, những viện trợ này phải đến nhanh! Mình có thể tranh thủ thời gian luyện binh chinh đồn. Chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, quân đội mới có thể đứng lên, vốn liếng chính trị của mình sẽ càng thêm hùng hậu! Trung ương dù thế nào cuối cùng vẫn ở phương Bắc, mình chỉ cần khôi phục thực lực, chẳng phải muốn làm gì thì làm sao? Mời ba vị cự đầu này đến phương Bắc, nói chuyện đại tuyển lập hiến, thật sự cho rằng ta già Viên để những thứ trên danh nghĩa này vào mắt sao?

Hắn cũng đã định sẵn, danh nghĩa trung ương không ngại cho Đồng Minh hội, nhưng tuyệt đối không cho Mưa Thần. Cứ để Đồng Minh hội và Mưa Thần náo loạn! Ngược lại, Đồng Minh hội có chút thực lực ở phương Nam, muốn có xung đột lợi ích, cũng là bọn họ trước náo loạn. Mình chỉ cần bảo đảm vị trí Tổng thống và mấy tỉnh ở phương Bắc là được, vị trí Tổng thống là bảo đảm những mật ước kia có hiệu lực, mà mấy tỉnh

phương Bắc thì có thể nuôi quân! Chờ Đồng Minh hội và Mưa Thần náo loạn xong, mình lại thu thập tất cả, giang sơn này vẫn là họ Viên!

Hắn không tin, Mưa Thần sẽ ngoan ngoãn phục tùng sự lãnh đạo của Đồng Minh hội. Mình có thể dùng việc thành lập cái gọi là nội các trách nhiệm, thậm chí nhường ra mấy vị trí bộ trưởng quan trọng để dụ dỗ Đồng Minh hội hợp tác, hắn thậm chí có thể nhường ra ba vị trí hiểm yếu nhất là Bộ trưởng Lục quân, Bộ trưởng Bộ Tài chính, Bộ trưởng Giao thông!

Đương nhiên, trước đó hắn cũng đã có sự chuẩn bị. Hiện tại, Đoàn Kỳ Thụy vẫn kiêm Tổng tham mưu trưởng đại bản doanh, quyền lực của Bộ Lục quân đang chuyển giao cho đại bản doanh. Đến lúc đó, Đoàn Kỳ Thụy nhường vị trí bộ trưởng, thuận lý thành chương sẽ là Tổng tham mưu trưởng quân đội cả nước, vẫn nắm thực quyền trong tay. Bộ Giao thông hiện tại cũng thành lập một ủy ban năm đường độc lập, chỉ cần đường sắt nằm trong tay mình, những thứ khác cứ để đối thủ chia chác một chút. Về phần Bộ Tài chính, còn có thể nắm giữ được bao nhiêu thu nhập đây? Cứ chờ nhân viên và giáo viên chặn cửa mà đòi thôi!

Viên Thế Khải nghĩ đến chỗ sâu, lại có chút ngây dại. Nửa ngày sau, hắn mới hồi phục tinh thần, dặn dò Triệu Cầm Quân: "Trí Am, bọn họ bận bịu việc của họ, chúng ta bận bịu việc của chúng ta. Cứ triệu tập những người đàm phán lại, ở Bắc Kinh cũng được, ở Thiên Tân cũng được, cứ mở trước một cuộc họp chuẩn bị, mọi người cứ đưa ra điều lệ, thảo luận trước một chút! Ai dám nói chúng ta không dân chủ? Việc này cứ nhanh chóng làm đi!"

Nhìn xem phương Bắc đại địa cuối cùng ai sẽ làm chủ, Viên Thế Khải nặng nề nghĩ đến. Quay đầu nhớ tới thân thể của mình, tâm tình lại cấp tốc ảm đạm xuống. Mưa Thần cái gì hắn cũng không hâm mộ, duy nhất chỉ là cái tuổi trẻ kia. Nếu mình có thể trẻ lại mười năm, thì tốt biết bao! Đáng tiếc thời gian thấm thoát, là chính mình không thể níu kéo.

Mà lịch sử hướng về phía trước phát triển, cũng đồng dạng là Viên Thế Khải không ngăn cản được.

Dự bị hội nghị tại Hoàng Hưng còn chưa đến thời điểm khai mạc đã bắt đầu như lửa với củi, ba bên đều làm ra vẻ như thật, đưa ra hết phương án này đến phương án khác để thảo luận. Đại khái là mấy chuyện sau: Làm sao bảo đảm cuộc đại tuyển cử diễn ra suôn sẻ, vấn đề về địa vị tự trị của Giang Bắc, vấn đề tư cách ứng cử của các đảng phái, vấn đề nhân sự ủy ban soạn thảo dự thảo hiến pháp, và một số vấn đề hậu quả sau đại chiến Nam Bắc. Bởi vì thời gian gấp rút, mỗi ngày dự bị hội nghị đều phải họp mười mấy tiếng, đại biểu các nơi tại Thiên Tân cãi nhau không ngớt, khăng khăng giữ lập trường của mình, không chịu nhượng bộ. Chỉ có Viên Thế Khải, thay đổi thái độ xa lánh đối địch trước kia với Đồng Minh hội, nhiều lần tỏ ra thiện ý với họ. Mà đại biểu Giang Bắc thì có vẻ yếu thế hơn một chút, nhưng Tưởng Bách Lý, người đứng đầu phái đoàn đàm phán, vẫn kiên trì mãi mãi.

Nghị viên các tỉnh phải được bầu cử trong tỉnh, không được phép bất kỳ thế lực bên ngoài nào can thiệp. Nhân sự ủy ban soạn thảo hiến pháp cần trưng cầu ý kiến rộng rãi hơn từ quốc dân. Địa vị tự trị của Giang Bắc không được phép bàn luận. Tương lai chính phủ có thể thành lập một ủy ban tự trị để đối ứng với các tỉnh tự trị. Nội các tương lai nhất định phải là chế độ nội các trách nhiệm. Quân nhân không được tham chính, vân vân, vẻ mặt cao ngạo, lại không có nửa phần nhượng bộ. Giang Bắc kiên trì như vậy khiến đại biểu phương Bắc mấy lần nổi giận, lớn tiếng quát: "Các người có bản lĩnh thì mang quân đến đánh! Đánh thắng thiên hạ này liền là của các người!".

Nhưng người ở trên thì lại ung dung tự tại. Viên Thế Khải tại Bắc Kinh long trọng nghênh đón Tôn Trung Sơn tiên sinh, hai bên còn đạt được tám điểm đồng thuận quốc sự: (Một) Lập quốc theo chế độ thống nhất. (Hai)

Chủ trì công lý, lấy công đạo làm trọng để trị dân. (Ba) Tạm thời hạn chế quân bị, trước dự trữ nhân tài lục quân. (Bốn) Mở cửa, thu hút đầu tư nước ngoài, xây dựng đường sắt, mở quặng, kiến thiết nhà máy thép để cải thiện đời sống nhân dân. (Năm) Đề xướng giúp đỡ quốc dân thực nghiệp, trước tiên bắt đầu từ nông lâm nghiệp, công thương. (Sáu) Quân sự, ngoại giao, tài chính, tư pháp, giao thông đều theo chủ nghĩa tập quyền trung ương, còn lại tùy theo tình hình địa phương, kết hợp với chủ nghĩa phân quyền. (Bảy) Nhanh chóng chinh đồn tài chính. (Tám) Cố gắng điều hòa các đảng phái, duy trì trật tự, là nền tảng. Điều này dường như cho thấy Viên Thế Khải và Đồng Minh hội dưới áp lực lớn từ Giang Bắc, đã nhanh chóng bắt tay nhau, chuẩn bị cùng nhau đối phó với "mưa thần". Đặc biệt là việc áp dụng chủ nghĩa tập quyền trung ương, hoàn toàn nhằm vào đề án không cho thảo luận về địa vị tự trị của Giang Bắc và phương Nam.

Thượng Hải, đại diện cho báo giới và dư luận phương Nam, các ký giả lão luyện liên tục đăng bài bình luận, lo lắng "mưa thần" sẽ chịu thiệt thòi trong tình hình này, đề nghị "mưa thần" nên nhượng bộ một chút, đừng ảnh hưởng đến đại cục phương Nam. Nhưng tất cả những điều này, dường như không hề ảnh hưởng đến "mưa thần", người đang ở Thiên Tân, đi lại với các công sứ nước ngoài, tuyệt đối không đặt chân đến Bắc Kinh một bước, hãn vãn ra lệnh cho đại diện của mình kiên quyết giữ vững lập trường.

Tiếng cười cợt mở vang vọng từ tiểu dương lâu của Tổng lãnh sự quán Mỹ ở Thiên Tân, ngay cả lính gác đội quân lục chiến Mỹ bên ngoài cũng nghe thấy. Bên ngoài họ là sáu mươi binh lính vệ đội của "mưa thần", mặc quân phục nhưng không mang vũ khí. Hôm qua, "mưa thần" đến Thiên Tân để thăm hỏi Tuyên Thống, vị hoàng đế cuối cùng mới sáu tuổi, hôm nay, thầy giáo của Tuyên Thống đế là Trần Bảo Sâm và cựu nhiếp chính vương Tái Phong đến đáp tạ.

Những di lão này cũng hận Viên Thế Khải đến tận xương tủy, chỉ cảm thấy không đội trời chung với hắn. Khi "mưa thần" đến thăm, lời nói cũng rất thỏa đáng, nói rằng việc thành lập nước cộng hòa là xu thế phát triển của thiên hạ, mà người Hán tự cường, cũng là hướng đi của lịch sử. Mãn tộc đã hòa nhập sâu sắc vào Trung Quốc, nhất định không thể đứng ngoài đại gia đình dân tộc Trung Hoa. Tương lai, trên nền tảng giả tạo này, họ còn phải gánh vác trách nhiệm rất lớn. Ngay cả Phổ Nghi, cũng là công dân chính thức của nước cộng hòa, lớn lên cũng là nhân tài hữu dụng của nước cộng hòa! Đối với cái chết của Long Dụ Hoàng thái hậu, hắn lại mơ hồ không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, chỉ nhìn trái phải mà nói.

Tưởng Bách Lý bước vào lãnh sự quán, đã thấy "mưa thần" đang tiễn mấy vị di lão di thiếu ra, mọi người đều cúi đầu chào từ biệt. "Mưa thần" nhìn thấy Tưởng Bách Lý, thấy hắn có vẻ mệt mỏi, ngoắc tay nói: "Bách Lý huynh, vào đàm luận! Gần đây cùng những đại biểu kia cãi nhau làm sao rồi? Ta hiện tại thật sự là mục tiêu công kích đây!".

STT 158: Chương 3: Quy Nhất Thống Đường

Chương 3: Quy Nhất Thống Đường

Chương 59: Đi Đường Nào

Ngô Đeo Phu ở Vũ Hán tìm một nhà trọ nhỏ để tá túc. Hắn vẫn giữ mình thanh liêm, chẳng có chút của cải nào, bị bắt thì hành lý chỉ có gần hai trăm đồng bạc. Quân Giang Bắc không lục soát túi, hành lý của các quân quan đều do họ tự mình nhận. Điểm này khác hẳn với Bắc Dương quân, đám tù binh và tử sĩ của đối phương đều bị vơ vét sạch sành sanh.

Nhưng với hơn hai trăm đồng bạc này, hắn có thể trụ lại Vũ Hán được bao lâu? Quan trọng hơn, hắn thấy con đường phía trước mịt mờ. Ngô Đeo Phu là người có lòng yêu nước, lại tự tin vào bản thân, hắn tin rằng đất nước cần có những biện pháp để cứu vớt, nếu không thì tiêu đời. Trước kia, hắn tin tưởng Viên Thế Khải, Bắc Dương quân là lực lượng mạnh nhất Trung Quốc, dựa vào đó, tài năng của hắn có thể phát huy, làm nên sự nghiệp lưu danh thiên cổ.

Nhưng những thất bại liên tiếp và tình trạng tan rã của Bắc Dương quân đã khiến hắn từ bỏ ý định này. Cái tập thể này đã mục ruỗng. Thất bại trong cuộc chiến Nam Bắc, nhìn bề ngoài, thế lực Bắc Dương vẫn còn nguyên vẹn, vẫn giữ được cái thế của "Bắc Phương Chi Hùng". Nhưng Ngô Đeo Phu biết rõ, tinh thần của Bắc Dương đã hoàn toàn sụp đổ! Hiện tại, Bắc Dương chỉ còn lão Viên và mấy người thân tín cố gắng gượng chống đỡ, lòng người đã tan nát. Các sư đoàn hiện tại đều tranh nhau chiếm cứ địa

bàn, vợ vết một mẻ, sau đó sẽ về quê sống an nhàn, còn mình thì sao? Giấc mơ và sự nghiệp của mình thì sao? Dĩ tâm và chí hướng mạnh mẽ trong lòng mình thì sao?

Ngô Đeo Phu nửa tựa vào giường, đau khổ nhắm mắt. Mười một đoàn của hãn, là một đội quân ưu tú biết bao, trình độ chiến thuật và kỹ thuật, theo hãn thấy, phải là đệ nhất Trung Quốc! Nhưng trận chiến Hoàng Cương, bao nhiêu huynh đệ đã bỏ mạng dưới hỏa lực của quân Giang Bắc! Trên thuyền, hãn nhìn thấy không ít huynh đệ của mười một đoàn bị bắt, cảm thấy không còn mặt mũi nào để chào hỏi. Đội quân này, dù có tái thiết, cũng không còn là đội quân tinh nhuệ năm xưa nữa.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Ngô Đeo Phu tưởng là người hầu, yếu ớt lên tiếng: "Chuyện gì? Vào đi!" Cánh cửa khẽ cọt kẹt mở ra, một bóng người mỉm cười đứng ở cửa. Ngô Đeo Phu mở mắt nhìn, thì ra là Vệ Lăng Phong, khoa viên nhị đẳng của quân tư phủ, người quen biết ở Bắc Kinh, chỉ có điều bây giờ lại mặc quân phục trung tá của quân Giang Bắc. Vệ Lăng Phong chỉ cười nhìn hãn. Ngô Đeo Phu xoay người ngồi dậy trên giường: "Đại Giang huynh! Sao huynh lại ở đây? Nghe nói huynh xin nghỉ dài hạn, hóa ra là đến quân Giang Bắc à!"

Lúc đầu hãn muốn đứng dậy nghênh đón, nhưng nghĩ đến người bạn này hiện tại là sĩ quan của đội quân chiến thắng, còn mình là tướng bại trận, một cảm giác hổ thẹn và tự thương thân lại khiến ánh mắt hãn trở nên ngạo mạn, hừ một tiếng rồi lại dựa vào giường: "Thế nào? Vì quân Giang Bắc thương vong quá lớn ở Hoàng Cương? Thấy ta còn sống, ở đây, định bắt ta trị tội thay cho huynh đệ của các người?" Hãn lật mắt, "Vừa hay, ta Ngô Tử Ngọc ở đây, chính là chờ các người đến đòi công bằng cho huynh đệ đã chết, cầu nhân đắc nhân, cũng là một chuyện thú vị, ta cảm ơn người."

Vệ Lăng Phong mỉm cười lắc đầu, nhìn vị đại ca ngạo mạn này, tài cán của hãn, lúc đó ở Bắc Dương không ai không biết, nhưng tính xấu của hãn,

cũng có rất ít người chịu được. Lần này chiến tranh Nam Bắc, hãn ở Hoàng Cương, với một đoàn quân mệt mỏi, đã kiên cường chặn đứng sáu đoàn quân Giang Bắc hùng mạnh, còn có thời gian rảnh rỗi trước hỏa lực, giữ vững được hai ngày. Hoàng Cương gần như bị san bằng, mới bắt được hãn đang định tự sát.

Mưa Thần ra lệnh, Ngô Đeo Phu này ngàn vạn không được giết! Tương lai đất nước còn cần dùng đến. Có thể được Mưa Thần Vũ Tư lệnh đánh giá như vậy, ngay cả sĩ quan Giang Bắc quân cũng không nhiều! Ngay cả Trần Sơn Hà, người luôn qua loa đã quen, hiện đang trấn thủ Ngạc Tương, nghe nói Ngô Đeo Phu chưa về phương Bắc, lập tức phái người đến liên lạc. Nghĩ đến đây, trong lòng Vệ Lăng Phong còn có chút ghen tị. Nếu Ngô Tử Ngọc bằng lòng đầu quân cho Giang Bắc, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn. Vị đại ca bướng bỉnh này, sao lại có số phận tốt như vậy?

Hãn tiến lại gần Ngô Đeo Phu, cười nói: "Tử Ngọc đại ca, sao huynh lại nhìn đệ như vậy? Nghe nói huynh không về phương Bắc, đệ cũng mừng cho huynh. Tương lai của Trung Quốc, ngoài Giang Bắc chúng ta, còn có thể ở đâu? Với tài năng của huynh, không thể để mai một được..." Hãn vừa nói, đã thấy Ngô Đeo Phu xoay người vào trong, cứng rắn đáp: "Ta không làm chuyện bất trung bất hiếu! Lần này thua trận, lão tử cũng không làm quân đội nữa, chuẩn bị về quê ở núi phía đông!"

Vệ Lăng Phong thầm cười, dã tâm của vị đại ca này hãn còn lạ gì? Nếu thật sự định về quê ở núi phía đông, thì đã theo thuyền về phương Bắc rồi. Muốn ở lại Vũ Hán làm gì? Tư Mã Chiêu lòng người ai cũng biết. Nhưng hãn trước mặt người quen cũ không thể mất mặt, lúc này, không nên tự mình ra mặt.

Hãn lặng lẽ lui ra.

Ngô Đeo Phu nằm sấp trên giường, nghe thấy tiếng Vệ Lăng Phong rời đi, hần hừ một tiếng. Phái một trung tá đến chiêu mộ mình, quân Giang Bắc cho rằng hần là gì? Một thân sở học, còn muốn bán mình cho kẻ khác. Hần không phủ nhận hiện tại Giang Bắc quân đang phát triển không ngừng, bản thân cũng muốn xem tiền đồ của họ, nhưng thật sự vẫn còn giằng xé. Trung hiếu tiết nghĩa, cũng không phải dễ dàng từ bỏ... Ta Ngô Tử Ngọc sao lại rơi vào bước đường này? Chi bằng về quê làm ruộng đọc sách!

Hần nằm một lát, không kiên nhẫn xoay người, liền thấy một sĩ quan trẻ tuổi xa lạ của quân Giang Bắc đang đứng đó đánh giá hần. Trong phòng ánh sáng có chút mờ tối, nhưng có thể thấy, người sĩ quan này lại có dáng vẻ vô cùng tuấn tú, mặt mày như vẽ, có chút giống con gái. Lại nhìn kỹ, đã thấy trên vai hần hàm trung tướng, trong căn phòng mờ mờ này chiếu lấp lánh.

Hần thấy Ngô Đeo Phu quay lại, mỉm cười tự giới thiệu: "Ngô Tử Ngọc tiên sinh, ta là Trần Sơn Hà."

Một trong Giang Bắc Tam Kiệt, hai mươi bốn tuổi đã mang hàm trung tướng, khi khôi phục đã quét ngang toàn bộ Tô Bắc, trong chiến tranh Nam Bắc đã dẫn dắt sáu đoàn quân chạy mấy trăm dặm đánh chiếm Tín Dương, chiếm lĩnh Võ Thẳng Quan, đánh tan đệ nhất sư, một lần hành động đã xác lập thế cục toàn thắng của phương Nam trong chiến tranh Nam Bắc, hiện đang chủ trì quân sự toàn quyền hai tỉnh Tương Ngạc, trong tay hùng binh mấy vạn, là người thân tín nhất của Mưa Thần, là một trong những vị tướng lĩnh được ngưỡng mộ nhất... Những thông tin này nhanh chóng hiện lên trong đầu Ngô Đeo Phu. Với một danh tướng như vậy, kiêu ngạo như hần, cũng có chút bội phục. Giang Bắc Tam Kiệt, hần đã gặp Giả Toại, đó là một người trẻ tuổi trầm ổn kiên nhẫn, dẫn dắt quân đội an ổn ở hải ngoại, đã chọn ra một sự nghiệp lớn, hần cũng bội phục. Hào kiệt một thời, đều là những nhân vật trẻ tuổi như vậy, Mưa Thần quả thật là có thể buông tay để bạt sử dụng nhân tài!

Mặc dù trong đầu đã suy nghĩ vô số điều, trên mặt Ngô Đao Phu vẫn thản nhiên. Hắn ngồi bên giường ra hiệu mời Trần Sơn Hà ngồi, nghiêm mặt nói: "Trần Tướng quân, ta là một tướng bại trận, chỉ muốn về quê làm ruộng đọc sách. Người đến tìm ta, có lẽ là đánh nhằm chủ ý, muốn ta gia nhập Giang Bắc quân đi đánh đồng đội cũ của mình. Ta Ngô Tử Ngọc làm chuyện này, sẽ bị người đời nguyên rủa, cho nên mặc dù vô cùng cảm tạ người đến thăm ta, nhưng có những lời, vẫn không cần phải nói thì hơn."

Trần Sơn Hà cười nhạt một tiếng, từ ghế ngồi xuống. Hắn không giao thủ với Ngô Đao Phu trên chiến trường, nhưng khi trước ở Tiết Thành, cùng Hoàng Cương Vị đánh một trận ác liệt, dấu hiệu thần kỳ, canh tư linh, Lữ Gặp Tiều cùng bọn hắn, đối với kẻ có gan chết liều mạng này, lại cực kỳ am hiểu chỉ huy quân đội, trong Bắc Dương các sĩ quan đều tán thưởng. Ngay cả Mưa Thần cũng muốn chú ý nhân vật này. Chẳng lẽ hắn, người đang bận tối mày tối mắt trông coi hai tỉnh quân sự, lại rảnh rỗi đến tận lữ điểm nhỏ để gặp gỡ gã trung niên hơn ba mươi tuổi gầy gò này! Hắn ở lại Vũ Hán, chẳng phải là chờ cơ hội, lại còn phải nói năng khước từ đến thế, thật là có chút...

Trần Sơn Hà cũng không biết, trong lòng Ngô Đao Phu lúc này đang giãy giụa như dờn sông lấp biển. Hiện tại muốn hắn trước mặt người trẻ tuổi hơn mình mà nói ra lời đầu hàng, Ngô Tử Ngọc tâm cao khí ngạo sao có thể làm được!

Trần Sơn Hà suy nghĩ, cũng không vì lời nói của Ngô Đao Phu mà cảm thấy khó chịu, chỉ thản nhiên nói: "Ta lần này chỉ đến xem Tử Ngọc huynh, hai trận đánh ở Tiết Thành cùng Hoàng Cương Vị, thật sự quá thảm. Ngay cả ta tự mình trải qua Tín Dương chi chiến, chết người cũng từng mảnh từng mảnh, đều là người Trung Quốc cả! Chúng ta nội chiến này, nói lý lẽ quả thật không nên đánh nữa, nhưng vì một tiền đồ của một Trung Hoa

mới, có những trận đánh không thể không đánh...” Hãn nhìn thoáng qua sắc mặt Ngô Dao Phu, phát hiện hãn dường như đang cười lạnh.

Trần Sơn Hà xúc động nói: “Không sai, ta tin tiền đồ này ở Giang Bắc quân chúng ta, ở Vũ Tư lệnh chúng ta! Giang Bắc quân chúng ta chính là muốn đánh ra một cái thống nhất, đánh ra một cái hòa bình! Ở đây ta cũng không giấu diếm, chúng ta chính là muốn mời Tử Ngọc huynh đến Giang Bắc quân làm việc, kiến thiết ra một quân đội chính quy cường đại trong tương lai!”

Hãn trầm ngâm một chút, Ngô Dao Phu nghe đến ba chữ “quân đội chính quy” lại cảm thấy tâm tình phức tạp, vì quốc gia kiến thiết một quân đội chính quy cường đại, vốn là giấc mộng của hãn. Mục tiêu của Đại tướng Giang Bắc quân, thậm chí mục tiêu trong suy nghĩ của Mưa Thần cũng là như vậy sao?

Cho nên lúc này, trong lòng Ngô Dao Phu đang dâng trào, chỉ vì ba chữ “quân đội chính quy” mà cảm động. Đường đường Trung Hoa, có quốc không phòng, đã bao nhiêu năm rồi! Tất cả mọi người đều ôm quân tự trọng, xem đó là căn bản cho vinh hoa phú quý của mình.

Trần Sơn Hà gật đầu với hãn: “Huynh đệ bận bịu nhiều việc, có lời cũng không thể nói nhiều với Tử Ngọc huynh. Nếu Tử Ngọc huynh có thể gia nhập đoàn thể Giang Bắc quân, tuyệt đối không để huynh ra tiền tuyến nội chiến, tất cả đều tôn trọng ý kiến của huynh. Hiện tại Lưỡng Hồ quân đội cần chỉnh đốn lớn, đây là cơ hội để Tử Ngọc huynh phát huy tài năng. Bất quá, Giang Bắc quân luôn là một đoàn thể tập hợp lại vì lý tưởng, nếu Tử Ngọc huynh chỉ không ở đây, chúng ta cũng tuyệt không ép buộc...” Hãn gọi một tiếng ra cửa, chỉ thấy Vệ Lăng Phong dẫn theo hai phó quan đi đến. Một người trên tay bưng một bộ quân phục Giang Bắc quân, lộ ra quân hàm Thượng tá. Một người khác bưng một cặp công văn, bên trong căng phồng dường như đầy tiền.

Trần Sơn Hà thản nhiên nói: “Chúng ta để dành vị trí Lữ trưởng mới thành lập ở Lãn Lộn Thành cho Tử Ngọc huynh, hiện tại đang huấn luyện ở Hồ Nam, cách phương bắc rất xa. Nếu Tử Ngọc huynh có mưu đồ khác, ta riêng tư đưa Tử Ngọc huynh năm trăm nguyên để làm lộ phí. Thiên hạ rộng lớn, với tài năng của huynh, tin rằng tất có chỗ dụng. Huynh đệ là người có trách nhiệm, không làm được chuyện quanh co, Tử Ngọc huynh chọn thế nào, nghe một lời của huynh mà quyết định.”

Thiên hạ rộng lớn, ta Ngô Tử Ngọc lại có thể đi đâu? Ngô Dao Phu nhìn hai phó quan Giang Bắc quân, đại diện cho hai hướng khác nhau, nghĩ đến mấy chục năm binh nghiệp của mình và tiền đồ mịt mờ phía trước, nhất thời ngây ngời.

Phương bắc trải qua một loạt hội nghị trừ bị trao đổi, sắp đến hội nghị chính thức. Hiện tại công tác chuẩn bị giai đoạn đầu của cuộc đại tuyển cử cả nước cũng bắt đầu tổ chức, đây vốn là chuyện khai thiên tích địa của lịch sử Trung Quốc, thêm vào bối cảnh ba nhà tranh giành thiên hạ, càng khiến các nhân sĩ có ý đồ khác trên cả nước đều toàn lực tham gia. Báo giới và các nhà quan sát trong và ngoài nước cũng liên tục đưa ra bình luận phân tích, dự đoán tương lai quyền lực sẽ phân chia ra sao. Tất cả mọi người đều cho rằng Mưa Thần lên phía bắc đến nay, đối mặt với sự chèn ép của Đồng Minh hội và thế lực Bắc Dương liên hợp, hiện đang ở thế hạ phong.

Mà Mưa Thần đi công cán ở Thiên Tân, dường như ung dung tự tại, nửa điểm không để ý đến ý tứ liên hợp của hai nhà. Tất cả mọi người đều không rõ, gã này có chủ ý gì, chẳng lẽ cho rằng thực lực của mình hùng hậu, người khác rốt cuộc không thể chèn ép nổi nữa? Phải biết rằng, kể từ khi khôi phục đến nay, cục diện quốc gia này biến hóa, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hẳn có thể trong vòng một năm nhanh chóng vươn lên, cũng có thể rất nhanh ngã xuống. Tình hình như vậy, càng phải cẩn thận gấp trăm lần.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ủy ban thảo luận dự thảo Hiến pháp, cũng theo lệnh Tổng thống lâm thời Viên Thế Khải, thành lập vào ngày mười sáu tháng mười hai. Ủy ban này sẽ thảo luận và soạn thảo dự thảo Hiến pháp, sau khi nghị hội thành lập sẽ trình lên nghị hội. Tại hội nghị này, ba bên tranh chấp kịch liệt nhất. Tổng cộng ba mươi uỷ viên, ba bên chia đều mười tám, mười hai người còn lại đều là đại biểu của các đảng phái khác và các nhân sĩ danh lưu xã hội, cùng các học giả nghiên cứu về hiến pháp các nước. Dự thảo Hiến pháp này, trong bối cảnh chế độ nội các trách nhiệm hay tổng thống trách nhiệm, bởi vì Đồng Minh hội và Bắc Dương ăn ý, thêm vào Giang Bắc lạc quan kỳ thành, cũng rất nhanh được xác định. Các điều khoản hiến pháp khác, cũng tham khảo hiến pháp trường thành của các nước phương Tây, vấn đề không lớn, duy nhất ở vấn đề tự trị địa phương của Giang Bắc hệ thống có rất nhiều ý kiến.

Đồng Minh hội và Bắc Dương hai nhà, kiên quyết yêu cầu hủy bỏ địa vị tự trị địa phương của Giang Bắc, áp dụng phương pháp tập trung quyền lực trung ương. Nhưng đại biểu của hệ thống Giang Bắc và một số học giả danh lưu, lại cho rằng tự trị địa phương của Giang Bắc có hiệu quả rõ rệt, rất tốt để giải quyết loại cơ cấu chông chéo, quan lại vô dụng và tệ nạn những nhiễu kéo dài từ thời Thanh. Hơn nữa, lấy tài lực địa phương thiết lập sự việc địa phương, lấy người địa phương quản lý sự việc địa phương, cũng khiến các nơi được trị vì tốt. Giang Bắc hiện tại chính giản hình nhẹ, dân chúng được nghỉ ngơi, chính là nhờ chính sách tự trị địa phương mạnh mẽ của Mưa Thần. Mưa Thần chỉ tập trung quản lý tài chính tổng của Giang Bắc, cùng toàn bộ lực lượng quân sự. Chính vì chính sách tự trị địa phương tiết kiệm quá nhiều chi phí chính trị, hủy bỏ quá nhiều cơ cấu, cho nên Giang Bắc mặc dù miễn thuế giảm thuế, nhưng vẫn còn dư lực để kiến thiết. Tương lai chính phủ chính thức, chưa chắc không thể noi theo chính sách của Giang Bắc.

Nhưng chuyện này liên quan đến vốn liếng của hai nhà đối phó với Mưa Thần trong tương lai, làm sao có thể tùy tiện nhượng bộ? Nhất thời liền giằng co ở đó.

Mà Mưa Thần ở trong quán Tổng lãnh sự Mỹ ở Thiên Tân đã ở một thời gian, mỗi ngày ngoại trừ không quan tâm đến việc hội nghị trừ bị, hẳn đều quan tâm đến những việc khác. Vũ hội đều cử hành rất nhiều trận, cùng người phương Tây đi lại thân mật quá mức.

Tình trạng Đồng Minh hội và Bắc Dương liên thủ, càng ngày càng rõ ràng. Tôn tiên sinh hiện tại ở Bắc Kinh, không ngày nào không hội đàm với Viên Thế Khải. Hoàng Hưng tọa trấn Thiên Tân, không qua lại với Mưa Thần, chỉ chú ý tiến trình hội nghị trừ bị. Nhìn đao từng thanh từng thanh mài sáng, chuẩn bị đối với Giang Bắc quân khai đao, Mưa Thần vẫn cứ ung dung như vậy, thật không biết hẳn rốt cuộc đang có ý đồ gì!

Chẳng lẽ còn có biến hóa gì khác.

Bảnnâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên-lôi-trúc-com .

STT 159: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 60: ...

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 60: Đều có tính toán

Bắc Kinh tuy đã vào đông, nhưng thời tiết mấy ngày nay lại biến đổi thất thường, lúc thì ấm áp như mùa xuân, khi lại mưa dầm dề.

Ngay cả bách tính bình thường cũng nhận ra, bốn thế lực lớn đang giằng co, đại thế thiên hạ sắp có biến động lớn. Nhưng những người trong cuộc vẫn rất bình tĩnh, dường như không coi ngày tổng tuyển cử đang đến gần là một kỳ hạn, mà vẫn từ từ mặc cả.

Mưa Thần đến văn phòng bí mật trong lãnh sự quán Thiên Tân của Mỹ, nơi đã có một người đang đợi hần. Người đó mặc một chiếc váy liền thân, đội mũ dạ cao, che giấu khuôn mặt. Thấy Mưa Thần đẩy cửa bước vào, ngay cả phó quan dài gồm định khờ cũng phải đứng ngoài. Hần đứng dậy, bỏ mũ dạ xuống, chào Mưa Thần theo kiểu nhà binh: "Tư lệnh, cuối cùng cũng gặp được ngài! Bạch Tư Văn, phó trưởng phòng tình báo Giang Bắc quân, xin báo danh!"

Mưa Thần mỉm cười nhìn hần. Bạch Tư Văn so với lúc rời Giang Bắc, đã bớt đi vẻ xảo quyệt của giang hồ, thay vào đó là sự trầm ổn và ánh mắt đầy tâm tư. Một năm qua ở phương Bắc, hần đã cống hiến cho Giang Bắc, vượt xa kỳ vọng của Mưa Thần. Giờ đây, trong mắt hần có một thứ gọi là sự sắc bén.

Mưa Thần cũng nghiêm túc đáp lễ, mời hãn ngồi xuống. Bạch Tư Văn vẫn giữ tư thế quân nhân tiêu chuẩn, ánh mắt lấp lánh nhìn Mưa Thần. Đúng vậy, hãn đã rời Giang Bắc quá lâu, cũng không ngờ mình lại trung thành với một sự nghiệp đến vậy, đồng thời cũng cảm thấy Giang Bắc quân là một tập thể đầy hy vọng. Hãn tin rằng, khi cần thiết, hãn sẽ không chút do dự dâng hiến sinh mạng mình cho người trẻ tuổi nắm quyền lực tối cao trước mặt.

Đôi khi, cùng nhau phấn đấu vì một mục tiêu sẽ biến thành tín ngưỡng.

Mưa Thần nhìn Bạch Tư Văn, gật đầu, rồi đưa tay ra nắm chặt tay hãn: "Cảm ơn người đã cống hiến cho tập thể này! Ta biết những khó khăn và hiểm nguy người đã trải qua, có lúc ta rất lo lắng người không đối phó nổi. Trước khi chiến sự Nam Bắc nổ ra, ta đã ra lệnh rút lui, vì sao người không tuân lệnh? Phải biết, người và Trần Tư đều là nền tảng của hệ thống tình báo Dân Quốc tương lai, ta không có tư cách để các người hy sinh vô ích!"

Nghe Mưa Thần nghiêm túc và đầy tình cảm nói những lời này, Bạch Tư Văn không hiểu sao, vành mắt cũng hơi đỏ lên. Hãn không phải chưa từng trải qua những cảnh tượng như vậy, những nhân vật lớn trước mặt một bộ, sau lưng một bộ hãn cũng thấy nhiều, nhưng Mưa Thần lại nói chuyện nghiêm túc và chân thành như vậy, hãn chỉ còn lại cảm động. Bạch Tư Văn cố gắng nở nụ cười, bỗng nhiên, một năm qua những sóng gió cứ thế dâng lên trong lòng, lại nghĩ đến Trần Tư vẫn đang ở Đông Bắc, Quan Đông châu và người Nhật Bản, hãn dùng tay xoa xoa mắt, cố gắng nén nước mắt đang trực trào.

"Tư lệnh, đây đều là những gì chúng ta phải làm. Phương Bắc tuy nguy hiểm, nhưng chúng ta quen thuộc địa bàn, lại có người âm thầm che chở, tuyệt đối không có vấn đề an toàn. Lúc đó chúng ta đã cố gắng hết sức, nếu còn không giữ vững vị trí, chúng ta sẽ có lỗi với những huynh đệ đang chiến đấu ở tiền tuyến, cũng uống phí thân phận quân nhân."

Bạch Tư Văn nói rất xúc động, như muốn trút hết những cảm xúc đã trải qua trong một năm xa rời tập thể. Hãn cười nhạt, nhưng cảm xúc lại như biến động. Hãn lấy ra từ túi áo chiếc huy chương Thanh Quân vẫn luôn cất giữ, mở ra, đặt giữa hãn và Mưa Thần.

Huy chương đồng nhỏ phát ra ánh sáng yếu ớt, đây là biểu tượng của những quân quan trẻ tuổi của Giang Bắc quân, những người đã chiến đấu hàng ngàn dặm, trên đó gửi gắm những mục tiêu cao cả nhất và những lý tưởng trong sáng nhất.

Mưa Thần đứng phắt dậy, lồng ngực phập phồng. Chính tay hãn đã thành lập Thanh Quân, giờ nó đã trở thành một biểu tượng. Hãn nhớ đến những chiến sĩ đã ngã xuống ở tái ngoại, Trầm Bách Nguyên đã giữ gìn bí mật mười sáu ngày, còn có những liệt sĩ đã ngã xuống từ khi quân cách mạng Tô Thượng Hải thành lập, thời gian trôi qua, nhưng lý tưởng vẫn là lý tưởng. Vì mục tiêu này, vì những người đã ngã xuống, mọi hy sinh và nỗ lực của hãn đều xứng đáng.

Hãn quay người lại, giọng nói hơi trầm khàn: "Đúng! Từ đầu đến cuối không được quên mình là quân nhân! Cũng không được quên mình là thành viên của Thanh Quân vinh quang! Tương lai đang ở phía trước, chờ chúng ta mở ra! Ta có trách nhiệm dẫn dắt các người đi thẳng xuống, thẳng đến hoàn thành sứ mệnh của mình khi đến thế giới này! Điều này cần chúng ta cùng nhau phấn đấu!"

Hãn lắng đọng cảm xúc, rồi ngồi xuống, hạ giọng hỏi: "Lần này người đến, không có chuyện gì không an toàn chứ?" Bạch Tư Văn cười nói: "Tư lệnh cứ yên tâm, Bắc Dương hiện tại làm gì còn lực khổng chế mạnh mẽ như vậy? Lòng người đã tan rã rồi, đều chờ xem tình hình thôi. Lần này tôi đến, thậm chí còn có người của quân cảnh liên hợp giúp đỡ. Phải biết, hiện tại cái đầu của tôi có thể đổi được một vạn đồng đấy."

Mưa Thần cười một tiếng, gật đầu tỏ ý rất hài lòng với thành tích của hãn ở Bắc Kinh, cuối cùng mới nghiêm túc hỏi Bạch Tư Văn: "Các mặt tình báo ta đã tổng hợp, hiện tại chuyện Viên Thế Khải và Nhật Bản ký mật ước, có thể nói đã nắm chắc. Vấn đề này hãn bắt buộc phải làm, nhưng hiện tại ta cần một bản mật ước hoàn chỉnh! Muốn công khai chuyện này, ta cần chứng cứ đáng tin cậy nhất, nếu không hệ thống Giang Bắc của chúng ta sẽ bị động! Nhiệm vụ của ngươi là đây! Lợi dụng mọi mối quan hệ có thể, bất kể tốn bao nhiêu tiền, hy sinh lớn đến đâu, cũng phải làm cho ta! Trong vòng mười ngày!"

Bạch Tư Văn đương nhiên biết Mưa Thần đang nói gì, Viên Thế Khải và Nhật Bản, Quế Thái Lang vay tiền, ký kết "Mật ước mười chín điều". Từ lệnh có nhận thức vô cùng tinh táo về tình hình quốc tế, tin tức này trước đó không phải là chưa từng truyền đến, mọi người đều cho rằng có chút vô căn cứ. Anh, Mỹ, Pháp và các quốc gia phương Tây dù sao cũng là những cường quốc có thể lực lớn nhất ở Trung Quốc! Nhật Bản chỉ là một kẻ đi theo sau, bắt chước những cường quốc chậm tiến, làm sao có dã tâm lớn đến mức Phương Tây sẽ mặc kệ Nhật Bản cướp đoạt toàn bộ lợi ích của Trung Quốc, biến Trung Quốc thành một quốc gia bán thuộc địa của họ?

Nhưng chỉ có Mưa Thần nhận ra một cách sắc bén. Bởi vì sự xuất hiện của hãn, Viên Thế Khải hiện tại lâm vào tình cảnh thất bại quân sự, tài chính phá sản, lòng người tan rã, rất cần sự viện trợ của các cường quốc, mà loại viện trợ toàn diện từ kinh tế đến quân sự này, các cường quốc phương Tây hiện tại không muốn, cũng không có khả năng cung cấp. Lúc này, Nhật Bản rất có thể sẽ nhân cơ hội này, mở rộng phạm vi lợi ích ở phương Bắc, đưa ra một loạt điều kiện hợp tác hà khắc, có lẽ sẽ ký kết "Hai mươi một điều" sớm hơn vào năm 1914. Mà ánh mắt của các cường quốc phương Tây hiện tại bị tình hình ngày càng căng thẳng ở châu Âu thu hút, thu hẹp ở Viễn Đông, chỉ chú ý đến quyền lợi chính của họ ở phương Nam. Còn Hoa Bắc và Đông Bắc, sẽ trở thành mục tiêu cướp đoạt của Nhật Bản.

Viên Thế Khải đã bắt đầu uống rượu độc giải khát.

Mưa Thần thậm chí còn có chút ác ý nghĩ rằng, người đã dám bán nước, cũng đừng trách ta dùng chuyện này làm văn chương! Hắn đã thông qua nhiều con đường thu thập tình báo về vấn đề này, hiện tại đã đến thời điểm cuối cùng. Trên chiến tuyến bí mật này, ngoài Bạch Tư Văn, còn có quá nhiều người đang cống hiến cho Giang Bắc quân, lúc này, Mưa Thần có thể mua chuộc và lôi kéo người cũng thực sự rất nhiều.

Kể từ khi khôi phục đến nay, việc khai phá dân khí lớn nhất là khiến người Trung Quốc đều biết rằng, mình cũng là một quốc gia dân tộc cận đại, ý thức dân tộc chưa từng có tăng vọt. Viên Thế Khải vẫn chưa rõ điểm này, hắn luôn cho rằng những điều này có thể dựa vào áp lực mạnh mẽ để đàn áp, nhân dân vẫn sẽ hòa thuận hướng đến thời đại chuyên chế như vậy, là đối tượng ngu ngốc để phục tùng. Nhưng Mưa Thần lại biết, thời đại đã thay đổi, đây là một đồng củi khô, và hắn đang chờ đợi để châm lửa, thiêu rụi hoàn toàn ngọn lửa Bắc Dương.

Có lẽ vẫn còn chiến tranh, có lẽ còn phải trải qua vô vàn khó khăn trắc trở, nhưng hắn tin chắc lần này mình tuyệt đối sẽ thành công, hơn nữa còn phải thành công cho bằng được! Mọi chuyện đã đến nước này, không còn đường lui nữa rồi.

Mưa Thần tuân theo mệnh lệnh của Bạch Tư Văn như đinh đóng cột, mà Bạch Tư Văn cũng không hề lộ vẻ khó xử. Ở Bắc Kinh này, nghe ngóng tin tức đồn thổi thì dễ như trở bàn tay, nhưng muốn có được văn bản mật ước chính thức lại khó như lên trời. Hắn cũng biết Mưa Thần chắc chắn đang sắp xếp cho hắn những việc phải làm, nhưng đối với trách nhiệm này, hắn chỉ muốn gánh vác cho thật tốt.

Bạch Tư Văn đứng dậy, lớn tiếng đáp: “Quyết hoàn thành nhiệm vụ! Tư lệnh cứ yên tâm!”

Trong phủ Tổng thống Thiết Sư Tử Hẻm gần đây có vẻ trầm mặc, mặc dù bên ngoài náo nhiệt ồn ào, những cuộc giao dịch chính trị diễn ra rầm rộ, nhưng trong lòng những người trong phủ lại nặng trĩu. Thể chất của Tổng thống ngày càng sa sút, trưa nay trong buổi tiệc trà chiều đãi Sơn tiên sinh cùng các đại biểu các đảng phái, Viên Thế Khải xuống xe ngựa đã thấy sắc mặt hôi bại, phải có người đỡ mới xuống được. Viên Thế Khải hiện tại đi đứng đều sừng vù đến mức nghiêm trọng, mặc đại lễ phục cũng không xỏ vừa giày, chỉ có thể mang giày vải thủ công. Nhìn ông chống đỡ tiếp khách làm việc, thời tiết Bắc Kinh những ngày này lại thay đổi thất thường, rất nhiều người đều lo lắng thân thể ông không chịu nổi.

Lúc này, Viên Thế Khải nửa tựa vào giường, thi thoảng lại ho khan, chỉ có đôi mắt vẫn còn tinh anh. Dương Sĩ Kỳ ngồi bên cạnh giường, bắt mạch cho ông. Viên Thế Khải bị bệnh không thích uống thuốc, Chu Người Điềm cũng đã mời danh y phương Tây đến khám, nói gan ông đã không tốt, nhưng ông nhất quyết không chịu phẫu thuật. Thi thoảng uống chút thuốc Đông y, ông còn có thể miễn cưỡng nuốt được.

Dương Sĩ Kỳ thở dài một tiếng rồi ngồi xuống ghế, ông cũng có một tay trong lĩnh vực y học cổ truyền: “Tổng thống, bệnh gan khí tích tụ của ngài, mấy vị bác sĩ kê đơn tôi cũng xem qua, bọn họ đều sợ trách nhiệm, kê đơn thuốc đến dị ứng cũng không trị được. Hiện tại khoa học phát triển, vẫn là xem Tây y có hiệu quả hơn... Ngài xem Đoạn Chi Tuyên, xưa nay không tin Trung y, đều mời bác sĩ Đức, uống thuốc Đức, thân thể càng yếu dần... Haizz, Tổng thống những ngày này vẫn nên bớt lo nghĩ, có một số việc không ngại buông bỏ một chút.”

Sắc mặt ông có chút khó xử, cuối cùng cũng nói ra: “Hiện tại tình hình chính trị của chúng ta không đến nỗi nào, hoàn toàn có thể kiềm chế Mưa Thần ở Giang Bắc, chuyện đại tuyển cử cũng có niềm tin khá lớn. Còn chuyện mật ước với Nhật Bản, có nên hoãn lại một chút không... Loại mật

ước này ký kết...” Ông ngẩng đầu nhìn Viên Thế Khải, cuối cùng thở dài náo nê, “Tôi sợ chúng ta không còn mặt mũi nhìn thấy tổ tông.”

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người. Người Nhật Bản hiện đang rất căng thẳng, tham vọng của bọn chúng là muốn thừa cơ chính phủ trung ương của Viên Thế Khải suy yếu, nuốt chửng Đông Bắc, đồng thời ở Hoa Bắc cũng mở rộng quyền lợi, cho nên thúc giục trao đổi văn kiện ngoại giao ngay lập tức. Vương Vái Chào Đường ngày nào cũng đến ba lượt, đến đây để Viên Thế Khải ký tên đồng ý, nhưng Viên Thế Khải lại cứ lần lữa với Vương Vái Chào Đường, bớt đi một vài điều kiện. Thật là người ta đã lột sạch, còn bịt mắt làm gì nữa.

Ánh mắt Viên Thế Khải nặng nề, nghe Dương Sĩ Kỳ nói những lời từ đáy lòng này, cũng chỉ biết thở dài: “Nếu Mưa Thần mang quân đến đánh thì sao? Chúng ta lấy gì ra mà ứng phó?”

Vị cường giả quyền khuynh phương bắc này đã lộ vẻ già nua, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi: “Đối phó Mưa Thần, ổn định vị thế của chúng ta, chỉ dựa vào một cuộc hội đàm thôi sao? Chẳng phải cần thực lực sao? Chỉ khi thực lực của chúng ta mạnh, mới có vốn liếng phân hóa phe cánh của hãn. Chính trị và quân sự cùng song hành, mới là nền tảng trường trị cửu an của chúng ta ở Bắc Dương!”

Sắc mặt ông có chút suy sụp tinh thần: “Hạnh thôn, người phải biết trong lòng ta khổ sở thế nào! Chẳng phải vì cái phe cánh này của chúng ta sao? Nếu không thì lão già này về Hà Nam, Mưa Thần dám ủy khuất ta nửa phần sao? Nhưng các người sẽ làm gì? Trung Quốc hiện tại nghèo nàn đến cực điểm, đôi khi không thể không dựa vào nhượng bộ để đổi lấy sự ổn định của đại cục. Chẳng lẽ để lợi ích quốc gia nhường lại ta không đau lòng sao? Nhưng không có cách nào khác! Chỉ khi bên trong an ổn, mới có thể nói đến chuyện cướp bên ngoài!”

Ông có chút mệt mỏi tựa vào gối đầu, giọng nói cũng trở nên thê lương: “Năm Canh Tý, liên quân tám nước vào kinh, Lý Hồng Chương phụng mệnh điều đình, lão nhân gia đã ngã bệnh, còn bị công sứ Nga canh giữ ở đầu giường ép ký ‘Nga Hoa mật ước’. Ta hiện tại cũng giống như lão trung đường, cũng là vì quốc sự bất đắc dĩ... Chúng ta Bắc Dương đi đến bước này không dễ dàng, không thể để nó sụp đổ trong tay ta!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Dương Sĩ Kỳ im lặng, Viên Thế Khải đã quyết định, mình còn gì để nói nữa. Cùng ông nhiều năm như vậy, quả thực đã chịu ơn sâu nặng, dù biết rõ phía trước là một con đường đen tối, mình cũng chỉ có thể kiên trì đi đến cùng.

Thời gian trôi qua, Tam cự đầu chính thức xác định hội nghị vào ngày hai mươi hai tháng mười hai, ủy ban soạn thảo hiến pháp sau khi tạm gác vấn đề tự trị ở Giang Bắc, tiến triển cũng vô cùng thuận lợi. Tương lai chính phủ sẽ áp dụng chế độ nội các chịu trách nhiệm, thành lập lưỡng viện tham gia, tham nghị viện các tỉnh bình quân mỗi tỉnh bốn nghị viên. Các nghị viên căn cứ số lượng dân số của các tỉnh phân chia ghe, về cơ bản là tổng hợp hiến pháp của Anh và Mỹ, tam quyền phân lập. Quyền công dân lần đầu tiên xuất hiện đường hoàng trên giấy, nhưng những điều này đều không được mọi người coi trọng. Mọi người đều biết, hiện nay dân quốc bất luận tương lai hiến pháp thế nào, trong một thời gian rất dài, vẫn là một loại cường nhân chính trị.

Mọi người quan tâm nhất là vấn đề phân quyền giữa nội các chịu trách nhiệm và tổng thống, cho rằng đây là mấu chốt trong giao dịch giữa Viên Thế Khải và Đồng Minh hội. Căn cứ vào tin tức mà ủy ban soạn thảo hiến pháp tiết lộ ra, nội các chịu trách nhiệm rất có thể do Đồng Minh hội đảm nhiệm tổ chức nội các, dù sao đảng phái của họ có cơ sở rộng lớn hơn Viên Thế Khải một chút. Thành viên nội các chịu trách nhiệm cũng do đảng phái

tổ chức nội các bổ nhiệm. Về điểm này Viên Thế Khải dường như đã nhượng bộ toàn diện, quyền hành chính hoàn toàn giao cho nội các tương lai. Quyền lực tổng thống bị thu hẹp lại, dường như chỉ còn là tổng tư lệnh quân đội trên danh nghĩa và nguyên thủ quốc gia trên danh nghĩa, ngoài ra có quyền đề trình và phủ quyết các mệnh lệnh hành chính của nội các. Nói đúng hơn là, mệnh lệnh của nội các, nếu tổng thống không đóng dấu thì không thể ban hành.

Viên Thế Khải thật sự có thể nhượng bộ nhiều đến vậy sao? Phân tích sâu hơn về cơ cấu quyền lực tương lai, thì lại chưa chắc đã như vậy. Hiện tại đã thành lập Lục quân bộ Tổng tham mưu và Hải quân bộ Tổng tham mưu, là do đại bản doanh trong thời kỳ chiến tranh Nam Bắc phát triển mà thành. Bởi vì tổng thống là thống soái quân đội, hai vị tham mưu trưởng của hai bộ này đương nhiên là phụ tá trưởng của Viên Thế Khải. Hiện tại Lục quân bộ và Hải quân bộ đã hoàn toàn chuyển giao quyền lực cho hai bộ tham mưu này, lúc đầu phần lớn đã trở thành hình thức, chỉ phụ trách những việc quân sự động viên không quan trọng. Tương lai Viên Thế Khải vẫn sẽ thông qua hai bộ tham mưu này để nắm vững quyền lực trong tay.

Ngoài ra còn thành lập hai ủy ban trực thuộc Phủ Tổng thống, một là ủy ban thiết kế cảnh chính, một là ủy ban thiết kế giao thông. Lý do mà Viên Thế Khải đưa ra rất đường hoàng: Hiện tại quốc gia đang trong tình trạng phân liệt, tình hình các nơi không đồng nhất, tương lai các nghị viên lại đến từ các tỉnh, căn cứ vào lợi ích của các tỉnh, đối với việc thống nhất quốc gia về giao thông và cảnh chính kiến thiết có rất nhiều vướng mắc, nhưng hiện tại thời gian không đợi người, tổng thống nguyện lấy danh nghĩa nguyên thủ quốc gia thống nhất cưỡng ép thúc đẩy hai việc kiến thiết này. Điểm này cũng đã nhận được sự đồng ý ngầm của Đồng Minh hội. Kỳ thật Viên Thế Khải một là dùng ủy ban thiết kế cảnh chính thay thế bộ nội vụ ban đầu, nắm giữ lực lượng cảnh sát phương bắc. Hai là lợi dụng ủy ban giao thông khống chế nguồn thu giao thông, tức là cái kho tiền. Đồng Minh hội sở dĩ

ngầm thừa nhận, là bởi vì Viên Thế Khải dù sao cũng giao Bộ Tài chính ra, thuế muối cũng giao hết cho Đồng Minh hội, chẳng khác nào song phương chia cắt tài nguyên. Mà lực lượng cảnh sát phương bắc, ban đầu chính mình cũng không khống chế được, Viên Thế Khải bằng lòng tiếp nhận đi phát lương, đó là một việc không thể tốt hơn.

Nói tóm lại, sau một hồi cò kè mặc cả, hai bên đã phân chia xong xuôi quyền lực trung ương. Viên Thế Khải, trong khi vẫn giữ được thực lực cơ bản của mình, đã nhượng bộ hết mức có thể. Đồng Minh hội, vốn bị gạt ra ngoài lề trong cuộc chiến giữa Viên Thế Khải và thế lực Mưa Thần, nay đã nhảy lên vũ đài chính trị trung ương, nắm giữ trách nhiệm nội các, vui mừng khôn xiết. Nếu không phải thế lực Mưa Thần quá hùng mạnh, Viên Thế Khải đã chẳng những không liên hợp với Dân đảng mà còn muốn diệt trừ tận gốc!

Trong chốc lát, các cơ quan của Đồng Minh hội và Quốc Dân đảng đông như trẩy hội, đủ loại nhân vật ra vào không dứt, đều hớn hờ chờ được thăng quan tiến chức. Đồng thời, một số kẻ đã bắt đầu xắn tay áo lên, lên kế hoạch trong tương lai sẽ đánh bại Liên Bang đảng, phe phái do Mưa Thần nắm giữ, trong cuộc bầu cử. Bọn họ đã vất vả bôn ba bao lâu nay, chẳng phải vì ngày hôm nay sao! Quả là ngư ông đắc lợi! Mấy ngày nay, người của Đồng Minh hội và Quốc Dân đảng hoạt động rầm rộ ở Giang Bắc, dùng danh lợi mua chuộc lòng người, đào chân tường của Liên Bang đảng. Các đảng phái khác cũng tranh thủ liên lạc, lôi kéo các nhân vật của Dân đảng, hy vọng có được một phần lợi ích trong tương lai. Nhìn vào cục diện hiện tại, Đồng Minh hội quả là được lợi lớn nhất.

Trong khi đó, một bình luận được đăng tải ở Thượng Hải: "Nhìn thấy rõ ràng, thông qua một loạt giao dịch, cái gọi là 'tam phương tứ cự đầu' ở phương Bắc đã loại trừ Mưa Thần ra khỏi trung tâm quyền lực. Hội nghị 'tứ cự đầu' chính thức vào ngày 22 tới đây cũng chỉ là một màn kịch. Nhưng

liệu hai phe kia có coi thường Giang Bắc quá không? Phải biết rằng nơi này năm giữ năm tỉnh rười, có một đội quân hùng mạnh nhất cả nước! Người viết không mong muốn Mưa Thần gây ra nội chiến, ngược lại, người viết chỉ mong quốc gia không còn nội chiến. Nhưng hai phe kia, chẳng phải là đang kéo quốc gia vào vực sâu nội chiến sao? Với thế lực mới nổi như Mưa Thần, đã có thực lực nhất định, người viết mong 'tam phương' lấy quốc sự làm trọng, thỏa hiệp với nhau, cùng nhau giải quyết vấn đề. Tinh túy của nền chính trị hiện đại, tinh túy của chế độ dân chủ, chỉ đơn giản là hai chữ 'thỏa hiệp' mà thôi. Hiện nay, ở Thượng Hải, cảnh thăng quan tiến chức đang diễn ra náo nhiệt, kẻ đắc ý quên mình có rất nhiều, không biết đại họa đang chờ đợi. Người viết chỉ có thể thiện tụng thiện đảo, mong các vị vì lợi ích của quốc gia dân tộc mà nhường nhịn nhau, đừng để đại cục tan vỡ, cường quốc lại một lần nữa bị chia cắt!"

Đáng tiếc, trên đời này, người tỉnh táo không nhiều. Đã có không ít người để mắt đến địa bàn Giang Bắc. Hiện tại, Giang Bắc sau một năm chinh đồn, đang phát triển không ngừng, dân chúng giàu có, nếu chia cắt những địa bàn này, lợi ích sẽ lớn đến nhường nào! Thật buồn cười, càng là những chính trị gia, càng không nhìn rõ cục diện, tham lam, mà ngược lại, những lão tướng thô kệch của Bắc Dương quân, lại lo lắng. Bọn họ đã chịu thiệt thòi không ít trên chiến trường hữu hình và vô hình trước Mưa Thần, căn bản không tin tưởng Mưa Thần có thể khiến tổng thống liên hợp với Đồng Minh hội. Tiếp theo là những người không ưa gì Đồng Minh hội, nhìn tướng ả của bọn họ thật khó coi, mũ còn chưa đội xong đã vênh mặt hất hàm sai khiến khắp nơi. Những kẻ năm bè bảy mảng như vậy, làm sao có thể làm nên đại sự, làm sao có thể trở thành đồng minh hữu lực của mình? Lại thêm, nếu tương lai phân quyền cho bọn họ, vị trí của mình sẽ ra sao? Lợi ích sẽ được đảm bảo thế nào?

Năm một chín một hai sắp kết thúc, cục diện dân quốc càng ngày càng trở nên hỗn loạn.

STT 160: Chương 3: Nhất thống con đường

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T . L . T .

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 61: Lửa sém lông mày

Bạch Tư Văn vội vã đi dọc con ngõ nhỏ, vừa ra đến đại lộ đã thấy một chiếc xe hơi từ từ tiến lại. Giờ ở kinh thành, những "quái vật" công nghiệp này cũng dần xuất hiện. Nhưng đường đất Bắc Kinh vẫn chưa được cải tạo hoàn toàn như Thượng Hải, những chiếc ô tô, xe ngựa, lửa tranh đường, ngoài việc cùng nhau tung bụi mù mịt, chẳng thấy có ưu việt gì của sản phẩm văn minh hiện đại.

Chiếc xe này cầm cờ Nhật Bản, nhìn biển số cũng là của công sứ quán Nhật Bản. Bạch Tư Văn dè thấp vành mũ, nép vào tường tránh đường. Vô tình liếc mắt, hần phát hiện Trần Tư cũng ngồi trong xe, đang cùng một lão đầu mặc trường bào đàm tiếu điều gì đó.

"Sao Trần Tư từ Đông Bắc trở về? Có biến cố gì chăng?" Bạch Tư Văn trong đầu lập tức hiện lên vô số suy nghĩ: Bọn họ từ trước đến nay hoạt động theo hai tuyến, một phụ trách Hoa Bắc, một phụ trách Đông Bắc, mỗi người làm tốt phận sự của mình. Ngoài việc điện báo liên lạc đúng kỳ hạn với Trần Tư, hần không thể nắm được công việc của Trần Tư. Việc hần đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh khiến Bạch Tư Văn có chút khó hiểu, nhưng

hắn nhanh chóng gạt bỏ vấn đề này. Trần Tư là người thâm trầm, việc hắn làm ắt có lý do riêng.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, thấy tuyết lại sắp rơi, vội vàng bước nhanh hơn. Hôm nay hắn hẹn gặp một nhân vật quan trọng, còn quá nhiều việc cần xử lý. Mỗi ngày hắn cảm thấy mình như lên dây cót, tràn đầy nhiệt tình hướng tới một mục tiêu mà lao tới. Tư lệnh từng cấp cho hắn sáu mươi vạn nguyên phí hoạt động, lại còn không hạn thanh lý, muốn hắn trong thời gian ngắn nhất phải làm ra thành tích.

Thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề a.

Dương Độ lười biếng bước ra khỏi tòa nhà của mình. Mấy ngày nay, lão gia tử lại được nhàn rỗi, mọi việc đều đẩy hết đi, ngay cả việc liên lạc với các đảng phái, chuẩn bị cho đại tuyển cử cũng mặc kệ. Mỗi tháng trên danh nghĩa nhận tám trăm nguyên tiền lương tham nghị từ Phủ Tổng thống, cứ thế mà thờ ơ với những người tranh giành danh lợi ngoài kia. Nhưng thời gian nhàn rỗi như vậy của mình có thể kéo dài được bao lâu? Bắc Kinh sợ là còn có rất nhiều chính khách nhỏ thất ý như mình đang mong ngóng... Cái gì trung thành, cái gì kiên trì, trong cái thùng nhuộm chính trị này, đều chẳng đáng một xu.

Thật sự ở phương Nam, mình sẽ có đất dụng võ sao? Điểm này, ngay cả Dương Độ cũng không có lòng tin. Hắn chỉ quen dựa vào thế lực mạnh nhất, để vương thuật vốn là thứ thực tế như vậy.

Hắn nhìn quanh, đám thám tử do Lục Kiến Chương phái đến canh giữ ở cửa nhà cũng liếc mắt nhìn nhau, còn gật đầu cười với nhau, hắn liền nghênh ngang đi. Thời đại này, quan trường Bắc Kinh chuyện trên thì giấu trên lừa dưới. Ngay cả Lục Kiến Chương nghe nói thân thích của hắn trong quân Giang Bắc, là thân tín của Vũ Thần. Ai mà không chừa đường lui cho mình? Tổng thống còn đang cố gắng ứng phó với cục diện ngày càng khó

khăn, nhưng trừ mấy người tâm phúc thân tín nhất, vận mệnh đã gắn chặt với nhau, sau khi đại chiến phương Bắc thất bại, những nhân vật có ý đồ khác đã ngày càng nhiều.

Dương Độ dạo một vòng ở Nam thị, sau đó lại đi bộ hoặc đi xe đến Hậu Hải. Nhìn xung quanh không có gì đáng chú ý, hắn liền lách vào một quán trà nhỏ. Chờ mắt hắn quen với ánh sáng mờ tối trong quán, đã thấy Bạch Tư Văn đang cười như không cười ngồi đó, trước mặt là một bát trà còn bốc hơi nghi ngút, xem ra cũng mới đến đây chờ hắn không lâu.

Thấy Dương Độ đến, Bạch Tư Văn đứng dậy chào hỏi: "Tích Tử đại ca, mau ngồi! Mấy ngày không thấy bóng dáng huynh, khiến tiểu đệ ta muốn chết. Gần đây vẫn bận rộn lắm sao?" Hắn chào hỏi rất nhiệt tình, nhưng trong lòng Dương Độ chỉ có chút muốn cười lạnh. Nhưng hệ thống quân Giang Bắc hiện tại chỉ có thể dựa vào Bạch Tư Văn, người thường xuyên nói một đằng làm một nẻo này.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Bạch Tư Văn, nhìn ông chủ kỳ quái kia không nói lời nào rót cho hắn một bát trà, cười khổ nói: "Huynh đệ mấy ngày nay đi Thiên Tân, trong kỹ viện thanh lý hết tiền lương tháng này. Vừa về đến nhà, đã thấy lão ca người để lại tin tức, thế này chẳng phải vội vàng chạy đến sao?"

Hắn bưng chén trà lên uống một ngụm, lại nhíu mày cười nói: "Kính phí lão ca người đã xài hết rồi sao? Sao trà đãi khách toàn bọt thế này? Thật là không hào phóng a." Hắn vừa nói vừa cười, mặc kệ ông chủ kỳ quái kia trừng mắt nhìn hắn.

Bạch Tư Văn cười hắc hắc, đứng dậy kéo tay Dương Độ đi vào trong, ông chủ kỳ quái kia ngoan ngoãn đứng ở cửa trông chừng. Vào phòng nhỏ, ngồi xuống giường bàn, Bạch Tư Văn đối vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Dương Độ nói: "Tích Tử đại ca, hiện tại đệ nghe ngóng được, Viên Tổng thống

hình như lại ký một mật ước rất quan trọng với Nhật Bản. Nghe nói Nhật Bản sẽ toàn lực ủng hộ ông ta huấn luyện lính mới, lợi ích Đông Bắc ông ta cũng đem ra trao đổi không ít! Nghe nói lần trước nam bắc đại chiến, Nhật Bản cũng sau lưng viện trợ không ít tiền, đồn rằng khoảng một ngàn vạn tiền Nhật. Lần này tin tức, có phải rất xác thực không?" Hãn hỏi rất chăm chú, không nghi ngờ gì, đây là việc mà hãn, người đứng đầu tình báo phương Bắc của quân Giang Bắc, hiện tại quan tâm nhất.

Trong lòng Dương Độ trầm xuống, những chuyện này ngay cả hãn, một nhân vật có nhiều mối quan hệ ở phương Bắc, cũng chỉ nghe phong thanh. Viên Thế Khải hiện tại hình như quả thực là muốn đủ, Vương Hoài và Đường Thiệu Nghi đang liên hệ với nhau một cách bí mật. Đường Thiệu Nghi còn ổn, nếu không phải Vương Hoài và Đường Thiệu Nghi hiện tại có chút đặc ý quên mình, thì tin tức này còn chưa chắc đã truyền ra được. Cụ thể điều ước gì, khoản tiền ra sao, hãn cũng không rõ, bản thân cũng cố gắng giữ khoảng cách với những chuyện này. Nhưng Bạch Tư Văn làm sao lại biết chuyện này? Xem ra con đường tin tức của hãn quả thực rất rộng.

Bạch Tư Văn nhìn chăm chăm Dương Độ, nhìn hãn nhú mày trầm tư. Hiện tại Bạch Tư Văn không còn để ý nghiêm túc như lúc nam bắc hội chiến nữa. Những nhân vật dưới quyền, những người làm việc cho đoàn thể Bắc Dương, đối với công việc của hãn đều mở một mắt nhắm một mắt, không ít người còn tìm đến cung cấp tin tức cho hãn. Hãn nghe được những tin đồn này, lập tức liên lạc với Trần Tư, người đang hoạt động sôi nổi ở Đông Bắc, bảo hãn ở đó theo dõi động tĩnh của Nhật Bản, còn mình thì tiếp tục hoạt động ở Bắc Kinh. Tin tức báo về Từ Châu, Vũ Thần cũng bất ngờ coi trọng, liên tiếp mấy phong mật tín gửi đến, nói cho hãn biết nhiệm vụ chủ yếu hiện tại là phải điều tra rõ chuyện này. Cuối cùng hãn vẫn quyết định tìm Dương Độ đến để nghe ngóng tin tức.

Dương Độ trong lòng trầm ngâm nửa ngày, muốn hỏi thăm chuyện bí mật như vậy. Lại thông qua Bạch Tư Văn chuyển lời cho Giang Bắc, coi như mình đã đắc tội lão đầu kia sâu sắc. Mình có cần phải làm đến mức này không? Hay là đánh cược một ván, Viên Thế Khải đối đãi với mình không tệ, mặc dù không cho mình chức vụ gì quan trọng, nhưng về mặt sinh hoạt thì chưa từng bạc đãi, hẳn có thể ung dung cả ngày, bày ra dáng vẻ của một quốc sĩ.

Viên Thế Khải liên hệ với Nhật Bản như vậy, cũng là muốn đánh cược một lần cuối a. Mức độ duy trì như vậy, nước Anh hoặc các quốc gia phương Tây khác không thể cung cấp cho hẳn. Lão đầu hiện tại rất cần ngoại lực duy trì, mà dã tâm của Nhật Bản đối với Đông Á ai cũng thấy rõ, hai bên kết hợp với nhau, ăn nhịp với nhau. Lão đầu hiện tại có cảm giác nguy cơ sâu sắc nhất, hẳn không biết rõ đây là đang đùa với lửa a! Hơi không cẩn thận, chính là thân bại danh liệt. Mà mình ở trong đó lại phải làm sao đây? Dương Độ nghĩ đến chỗ sâu xa, không khỏi thở dài một tiếng.

Bắc Trung Quốc, sắp sụp đổ rồi.

Bắc Kinh, nơi nổi danh nhất không phải Tử Cấm Thành, Viên Minh Viên gì gì đó, mà là tám con phố tụ hội phong tình, son phấn của Bắc địa: trăm thuận hẻm, son phấn hẻm, Hàn gia đầm, Thiểm Tây ngô hẻm, tảng đá hẻm, vương rộng phúc nghiêng đường phố, Chu gia hẻm, Lý mũ sa hẻm. Cứ mỗi khi đèn hoa lên, nơi này lại náo nhiệt vô cùng. Xe ngựa, kiệu dừng đỗ kín cả đường, tiếng sáo trúc du dương hòa cùng tiếng hành lệnh oang oang, tiếng cười nói của các cô nương, hỗn tạp vào nhau, khiến nơi này như chốn thái bình.

Từ khi nhà Thanh sụp đổ, lệnh cấm quan lại không được lui tới chốn kỹ viện cũng bị bãi bỏ. Giờ đây, nơi này đã trở thành chốn quan lớn dân quốc đàm tiếu, chuyện quốc gia đại sự cũng chỉ là chuyện nhỏ, trong chén rượu, trong vòng tay, nửa xuân phong, nửa giao tình. Mỗi kỹ viện nổi danh, lính

gác ăn mặc khác nhau, gần như đứng chật cả cổng. Chỉ có một lão già mang theo đèn lồng, giữa chốn ồn ào náo nhiệt này, một mình do dự bước đi, vừa đi vừa thê lương hô hào: “Trời đã sáng, đại gia tỉnh a!”

Dương Độ, khi xe ngựa dừng trước cổng trăm hương cư, vừa lúc sụt qua người lão nhân kia. Hắn ngồi trong xe ngựa nhìn lão, trong lòng không khỏi dâng lên đủ thứ cảm xúc. Lão nhân kia năm xưa vì Đồng Minh hội mà phá gia, sau khi nhà Thanh sụp đổ, lão cũng trúng cử tham nghị viên, đến Bắc Kinh lại chỉ thấy một đám đồng liêu năm xưa hăng hái, giờ lại nhanh chóng sa đọa, ngày ngày đắm chìm trong Tần lâu sở quán, làm những việc bán lương tâm. Lão thất vọng, có chút thần chí không tỉnh táo, ban ngày ở bát đại hẻm gõ mõ, tối lại xách đèn lồng đi dạo. Người khác hỏi lão điều gì, lão chỉ đau khổ nói: “Ta ở đây không thấy người, chỉ thấy quỷ!”

Dương Độ tựa vào xe ngựa, khẽ thở dài một tiếng. Vương khí phương Bắc, xem ra thật sự muốn dời đi rồi. Giang Bắc đang bận rộn quản lý, ai nấy đều quá chú tâm vào sự nghiệp của mình, việc bọn họ thay thế Bắc Dương, hẳn đã không còn nghi ngờ. Nhưng khi mưa thần vấn đỉnh thiên hạ, liệu có thể thoát khỏi vòng tuần hoàn hưng thịnh rồi lại suy vong chốn này không? Kiểu nhân tài gì mới có thể nhảy ra khỏi vòng luẩn quẩn này đây?

Xa phu vén rèm, nhỏ giọng nói: “Lão gia, trăm hương cư đã đến, ngài xuống xe luôn, hay là đợi khách ở cửa?” Dương Độ bị tiếng của hắn đánh thức, vội vàng tỉnh táo lại, lớn tiếng nói: “Ta xuống xe ngay! Người cứ đợi ở cửa, ta chừng mười giờ sẽ về phủ.”

Dương Độ đã sớm đặt một sương phòng ở trăm hương cư, mấy cô nương đầu bảng đều đã được hắn đặt trước. Trong sương phòng đã bày sẵn một vò hoa tửu, trân tu mỹ vị cũng đã dọn ra. Thấy Dương Độ đến, mấy cô nương đều cười duyên tiến lên đón. Dương Độ ngày thường cũng có chút phong thái danh sĩ, phong lưu nơi hoa gian, cũng có chút giao tình với các cô nương này. Lập tức kéo tay áo, nắm tay, thỉnh thoảng lại kèm theo mấy

câu “chết tiệt” gì đó, khiến Dương Độ, một tay chơi chuyên nghiệp cũng có chút lúng túng, vội cười khố nói: “Các vị tỷ tỷ, hôm nay ta không phải chủ khách, chúng ta đừng làm ồn. Cứ yên lặng nghe các người hát hai khúc, chúng ta đợi khách mới tốt.”

Khi Vương Bái Đường, tay chơi chuyên nghiệp, kẹp cặp công văn vén rèm bước vào bao sương, một khúc tì bà đang tấu đến đoạn cao trào thì dừng lại. Dương Độ đang gật gù đắc ý, gõ nhịp trên đùi thưởng thức. Thấy hẳn đến, khúc nhạc đột nhiên dừng lại, mấy cô nương đối với Vương Bái Đường sao có thể không quen thuộc, xúm lại càng thêm náo nhiệt. Có người kéo râu mép của hẳn, bắt hẳn gọi tỷ tỷ, gọi mẹ, hẳn đều ngoan ngoãn kêu, có người tát nhẹ vào mặt hẳn, trách hẳn lâu ngày không đến, nhất thời thật là chướng khí mù mịt. Vương Bái Đường khó khăn lắm mới thoát ra, thấy Dương Độ đang cười hì hì nhìn mình, vội vàng ngồi xuống bên cạnh hẳn, lấy ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết lau mồ hôi: “Huynh đệ ta thật sự bận bịu, nghe nói tích tử đại ca bãi thai, đã cố gắng đẩy chuyện ra ngoài, kết quả vẫn nháo đến bảy giờ ba khắc, hiện tại mới có thể đến. Thật là khổ tích tử đại ca đợi lâu, không nói nữa, huynh đệ xin phạt ba chén.”

Mấy cô nương ở đó rót rượu cho Vương Bái Đường, hẳn sảng khoái uống liền ba chén, Dương Độ chỉ cười không nói. Tên này là hạng người tửu sắc tài vận đều dính, tuy có chút tài cán, nhưng tiết tháo thì chẳng có gì. Dương Độ cùng Dương Sĩ Kỳ khi phò tá Viên Thế Khải, đã có phần xem thường tên tiểu nhân chuyên luồn cúi này. Nhưng thế đạo vốn là tiểu nhân đắc chí, quân tử nói tiêu, thấy vị này ngày càng lên như điều gặp gió, hiện tại bản thân còn phải vì đại sự mà lôi kéo hẳn, nghĩ lại cũng thật thú vị.

Hai người đều là hạng người từng trải, tuy đều biết đối phương có tâm tư gì, nhưng bữa rượu này vẫn uống đến vui vẻ. Qua ba ly rượu, đồ ăn qua ngũ vị, Dương Độ bảo mấy cô nương lánh ra, cài cửa lại, rồi cười nói với

Vương Bái Đường: “Hiền đệ, ta đây là yến không tốt yến, thật sự là có chuyện nhờ người.”

Vương Bái Đường cũng cười đến nhe răng: “Tích tử đại ca, sao lại nói vậy. Ngài là lão tiền bối, chuyện gì mà phải để người mang một cái cốm đến, huynh đệ sao dám không làm hết sức mình chứ? Lại còn ba ba thưởng rượu, thưởng cơm, cũng quá coi huynh đệ là người ngoài rồi.”

Dương Độ cười một tiếng, thân mật ngồi xuống bên cạnh hắn, lại đổi một bộ dạng, tựa hồ là móc tim móc gan: “Hiền đệ, tình hình hiện tại, chúng ta trong lòng đều hiểu rõ, huynh đệ có chút chán nản. Đừng nhìn tổng thống bây giờ đang xử lý cái gì bốn cự đầu hội nghị, bên ngoài náo nhiệt vạn phần, nhưng ai mà không biết hiện tại là cục diện rách nát! Quan trọng nhất là căn cơ của chúng ta, hai mươi vạn Bắc Dương quân đã bị đánh tan rồi! Thời đại này, còn không phải dựa vào súng ống mà nói chuyện sao? Nếu không phải nhân vật phương nam kia còn cảm thấy căn cơ mình chưa vững, trên quân sự lại từng bước ép sát, lần này thất bại, sẽ khiến chúng ta Bắc Dương tan rã hoàn toàn!”

Hắn nói đến lớn mật, Vương Bái Đường nghe xong vô cùng kinh ngạc, liền muốn đứng dậy, lại bị Dương Độ ấn xuống: “Hiền đệ, huynh đệ tính tình thẳng thắn, có gì nói nấy. Chúng ta những người này, bản thân không có cục diện, đều phải dựa vào người khác mới có thể nói đến sự nghiệp, cho nên ở đâu cũng phải biết luồn lách. Người nói, lần này bốn cự đầu hội nghị, trên chiến trường không lấy được, muốn dựa vào đàm phán mà có được, đây không phải là nói nhảm sao! Như thế không cho phương nam đường rút lui, mưa thần thật muốn mang binh đánh tới, chúng ta lấy gì mà ngăn cản? Tiền tuyến mấy sư đoàn đều đã tàn tạ không chịu nổi. Nói gì luyện lính mới, hiện tại mưa thần có bao nhiêu quân đội, chúng ta lại có bao nhiêu quân đội, muốn luyện bao nhiêu lính mới mới theo kịp? Hơn nữa cho dù có

súng, có tiền, có người, cần bao nhiêu thời gian? Ta xem cái này quyết định thiên hạ, thì sang năm trong vòng nửa năm!”.

Vương Bái Đường chỉ trầm mặc không nói lời nào, hạng người như hẫ, chưa từng có lý tưởng kiên định của riêng mình. Nếu có, cũng chỉ là truy cầu vinh hoa phú quý mà thôi. Viên Thế Khải hiện tại là cho hẫ, nhưng hẫ là người lấu cá, sao lại không biết hiện tại phương Bắc đang vùng vẫy giãy chết chứ? Bất quá, cục diện hỗn loạn, không rõ sau này ai sẽ độc chiếm thiên hạ, cũng không thể cứ thế mà bán rẻ thân mình. Nhưng một câu nói của Dương Độ, hẫ lại rất đồng ý, giống người như bọn họ, ở đâu cũng phải biết luồn lách, hiện tại cứ mở đường trước, biết đâu sau này sẽ có cơ hội. Hẫ cũng sớm nghe ngóng được, hiện tại Bắc Dương không ít người đang tự mình liên lạc với phương nam, tìm đường lui, Dương Độ chính là một trong số đó. Thì ra, hẫ tựa hồ là phụng mệnh tổng thống lui tới với nhân vật phương nam, về sau không biết sẽ thế nào mà lại thành sự thật. Viên Thế Khải hiện tại thân thể không tốt, lại chuyên tâm vào mấy chuyện lớn, nhất thời cũng không rảnh để ý. Chẳng lẽ hẫ là đại diện cho phương nam đến lôi kéo mình? Mình lại có gì đáng để lôi kéo chứ? Chẳng phải là vì chuyện lớn kia sao?

Cái này có thể bán được giá tốt đấy.

Dương Độ vẫn từ tốn nói với Vương Bái Đường: “Thận huynh của ta, hiện tại làm việc, đơn giản chỉ là vì chữ 'quyền' và 'tài'. Quyền với tài chẳng qua là một mà hai, hai mà một. Những thứ tốt khác, đều từ đó mà ra cả. Hiện tại chúng ta ở phương Bắc, thấy cái quyền này không mấy đáng tin, chẳng phải là vì cái tài mà tính toán sao? Huynh đệ đến bàn chuyện mua bán với Thận huynh, tuyệt đối không bạc đãi lão huynh đâu..... Thận huynh, ý của người thế nào?”

Dù Vương Bái Đường ngày thường khéo ăn nói, lại tinh thông lễ nghĩa, nghe Dương Độ nói thẳng toẹt như vậy cũng có chút khó xử. Quan trọng

nhất là, hắn không biết rõ rốt cuộc Dương Độ có bối cảnh sâu đến mức nào, muốn hắn làm đến mức nào. Hiện tại hắn vẫn là nhân vật trọng yếu của Viên Thế Khải, chịu trách nhiệm thương lượng với Nhật Bản, chuyện liên quan đến lợi ích, hắn rất rõ ràng. Lúc đầu kế hoạch là từng bước từng bước, trước lấy danh nghĩa tổng thống tạm thời ký kết mật ước, Đông Bắc là địa bàn của Bắc Dương, quyền lợi trước giao ra một phần. Lại thông qua liên hợp với Đồng Minh Hội, ổn định chiêu bài trung ương của mình, hạn chế Mưa Thần về mặt pháp lý ở địa phương. Cuối cùng, chờ điều khoản viện trợ trong mật ước được thi hành, lính mới được huấn luyện thành công, lại dùng vũ lực giải quyết Giang Bắc. Chờ Giang Bắc thu thập xong, thì Đồng Minh Hội vẫn là một vấn đề nan giải.

Trình tự này xem ra không tệ, nhưng ngay cả Vương Vái Đường cũng cảm thấy chỉ có thể dùng bốn chữ —— “tự mình đa tình”. Mưa Thần là hạng người gì? Có thể để người từng bước ép sát, dồn mình vào đường cùng sao? Lâu lắm rồi hắn mới bắt đầu phản kích. Quan trọng hơn là, Viên Thế Khải hiện tại sức khỏe có vấn đề lớn, sau khi giao chiến Nam Bắc, càng ngày càng tệ. Nếu cứ là lão Viên cầm lái, Vương Vái Đường còn có năm phần tin tưởng. Lão Viên ở Bắc Trung Quốc thế lực sâu rễ bền gốc, một kế hoạch không thành, luôn có thể nghĩ ra biện pháp khác, Mưa Thần rất khó đào tận gốc rễ của hắn. Nhưng một khi lão Viên không còn chống đỡ được nữa, bất kể là bệnh tật hay chết đi, Bắc Dương còn ai có thể kế thừa toàn bộ sự nghiệp và di sản của hắn?

Phương Nam hiện tại vui vẻ phồn vinh, phương Bắc chẳng qua là lão Viên đang gắng gượng chống đỡ mà thôi. Bản thân mình nhiệt tình như vậy với chuyện ký kết mật ước, chẳng phải là vì người Nhật Bản bằng lòng chi tám phần tiền hoa hồng sao? Cứ tưởng là thật đem giá trị tính mạng của mình trói buộc với lão già xui xẻo Viên Thế Khải à! Vương Vái Đường hắn chỉ tin tưởng, chỉ cần bản thân sống tốt, đó mới là điều chân thật nhất.

Chỉ là Dương Độ muốn cùng mình làm loại mua bán gì đây?

Hắn nhìn Dương Độ đã tính trước mọi việc, cười khỗ nói: “Tích Tử đại ca, ngài là bậc tiền bối, kinh nghiệm phong ba hơn ta nhiều. Ngài phân tích thế cục, thì không sai vào đâu được, chúng ta ai chẳng phải ở đây chịu đựng? Ai cũng không có nhiều phương pháp như Tích Tử đại ca. Ngài có đường ra tốt thì đừng quên huynh đệ, huynh đệ trong lòng cảm kích! Phàm là đại ca có dặn dò gì, cứ việc nói ra, huynh đệ có thể làm nhất định sẽ làm. Mua bán gì không mua bán, chỉ cần đại ca coi trọng huynh đệ, thì đừng nhắc đến hai chữ này nữa!” Hắn nói đến nghĩa khí ngút trời, một bộ muốn móc cả tim gan cho Dương Độ, nhất thời khiến Dương Độ không nhìn được mà bật cười.

Hắn cười liên tục gật đầu: “Tốt tốt tốt, ta đương nhiên tin được Thận huynh của ta.....” Dương Độ đảo mắt mấy vòng, cuối cùng nghiêm mặt nhìn hắn, “Ta không cần gì khác, chỉ cần văn bản mật ước giữa Viên tổng thống và Nhật Bản! Ta biết ngay trong mấy ngày nay muốn đổi văn bản, ta cần thứ này! Giá cả tùy người mở!”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mặc dù trong lòng cũng không hẳn không có tính toán, nhưng nghe Dương Độ dứt khoát đưa ra yêu cầu này, Vương Vái Đường vẫn hít vào một ngụm khí lạnh, xoạt một cái đứng lên, xanh mặt nói: “Không được! Không có chuyện đó! Tích Tử đại ca, ta còn muốn đầu, thứ này ta đã không đụng tới, cũng không lấy được! Hôm nay uống đủ rồi, huynh đệ cáo từ!”

Thần sắc hắn hoảng hốt muốn đi ra, đã thấy rèm cửa vén lên, một người đội mũ cản trước mặt hắn, cười nói: “Thận huynh của ta, huynh đệ đến chậm, lời đầu tiên phạt ba chén!” Vương Vái Đường giật mình: “Người là ai?”

Người kia tháo mũ xuống, lộ ra một gương mặt bình thường, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ tinh minh: “Huynh đệ là Phó trưởng phòng tình báo Giang Bắc quân, Bạch Tư Văn. Đối với Thận huynh, đã nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt.” Hắn rất tiêu sái xoay người hành lễ với Vương Vái Đường còn đang ngơ ngác, nắm lấy hắn rồi đi về chỗ ngồi. Dương Độ cũng đứng lên, gật đầu chào Bạch Tư Văn. Vừa rồi Bạch Tư Văn vẫn ở trong phòng bên cạnh uống rượu chờ tin tức, chú ý động tĩnh bên này, nghe Vương Vái Đường muốn rũ sạch liên vôi vàng tới.

Wong Vái Đường đã sớm nghe danh Bạch Tư Văn! Đầu lĩnh tình báo của Mưa Thần ở phương Bắc, có liên hệ rộng rãi với các tầng lớp của Bắc Dương, tiêu tiền hào phóng lại có nhiều bạn bè, lại là một lãnh đạo quan trọng của đoàn thể phản Viên người Mãn. Viên Thế Khải mấy lần hạ lệnh truy nã, sống không được chết cũng phải có, lại cứ bắt không được hắn. Hiện tại người này lại sờ sờ đứng trước mặt hắn, cùng Dương Độ một bộ quen biết đã lâu. Hiện tại hắn đối với bối cảnh của Dương Độ không còn nghi ngờ gì nữa. Kẻ từng là cánh tay đắc lực của Viên Thế Khải, hiện tại đã hoàn toàn đầu nhập vào hệ thống Giang Bắc quân!

Bọn họ rốt cuộc muốn mở giá nào để thu mua mình đây? Đã Bạch Tư Văn tự mình ra mặt, vấn đề này có bảo đảm, cũng chưa chắc không thể thương lượng!

Mưa Thần đứng sau lưng một họa sĩ người Mỹ, chuyên tâm nhìn hắn tân trang bức tranh cuối cùng, đến cả tiếng bước chân trầm dậm cũng không để ý. Tường Bách Dậm nhìn Mưa Thần chăm chú như vậy, cười một tiếng, cũng đi đến phía sau hắn, hiếu kỳ đánh giá bức tranh, xem rốt cuộc là thứ gì ghê gớm.

Bức họa này vẽ một cảnh tượng trong đêm tối, không thấy cuối, những quân sĩ Giang Bắc quân mặc quân phục màu vàng đang cuộn cuộn tiến về phía trước. Ở phía trước đội ngũ, một lá cờ đỏ tung bay, đây là vật bắt mắt

nhất trong bức tranh, trên đó còn có bốn chữ lớn —— “Thượng Hải Tiên Phong”. Tưởng Bách Dặm đương nhiên biết lá cờ này, hiện tại là quân bảo của Giang Bắc quân, được bảo tồn trong bộ Tổng tham mưu tác chiến. Cũng bởi vì lá cờ này, hiện tại tất cả quân kỳ của Giang Bắc quân đều là màu đỏ.

Đang vẽ, ở đằng xa có một gò đất, một bóng người đứng trên đó, bóng người đó mặc quân trang màu vàng không có dấu hiệu, lại chính là hình dáng của Mưa Thần. Tất cả binh sĩ đều hướng về phía đó, mỗi người đều mang vẻ lo lắng kêu gọi gì đó, nhưng thần thái kiên định của họ lại được phác họa sinh động như thật.

Tưởng Bách Dặm có chút kỳ quái, với địa vị của Mưa Thần, để người ta vẽ tranh khoe thành tích kỷ niệm cũng không có gì không thể. Nhưng nếu không phải là tượng toàn thân, nếu không phải là kỷ niệm chiến thắng của một trận chiến lớn nào đó, vì sao lại muốn vẽ một bức tranh như vậy?

Mưa Thần xoay người lại, phát hiện Tưởng Bách Dặm đứng sau lưng mình, hướng hắn làm một thủ thế “suyt” im lặng, mang theo hắn ra khỏi phòng vẽ tranh. Tới gian ngoài, nhìn biểu hiện có chút nghi ngờ của Tưởng Bách Dặm, Mưa Thần cười nhạt nói: “Bức họa này có chút cổ quái. Đó là cảnh tượng ta mơ thấy khi bị người ta đánh bị thương ở Từ Châu, giãy dụa trên con đường tử vong. Đội quân của ta hy sinh tiến lên, ta nhìn bọn họ, bọn họ lại cùng nhau kêu gọi ta trở về. Từ giây phút đó ta biết trách nhiệm của mình, lần này đi suốt dài chiều mộ bộ hạ cũ, tình kỳ mười vạn trảm Diêm La.”

Tưởng Bách Dặm nhắm nhăm hai câu thơ của hắn, trong đó cảm xúc lại khiến hắn có chút ngây dại, nửa ngày mới hoàn hồn, cười nói: “Người bây giờ thật là nhàn nhã, thật sự định buông tay không quan tâm đến chuyện Viên Thế Khải và Đồng Minh Hội liên hợp sao? Hội nghị chính thức đang ở trước mắt, xem tạo thành quyết nghị chính thức chúng ta xoay chuyển thế

nào! Đánh trận chúng ta không sợ, sợ là vô cớ xuất binh! Hiện tại chúng ta là chấp tay nhường quyền chủ động ra ngoài rồi! Người cũng nên giữ vững bình tĩnh.”

Tướng Bách Dặm thấy vẻ mặt có chút bất mãn, mưa thần liền cười, cầm điệu xì gà trên bàn đưa cho hắn, lại tự tay châm lửa. Tướng Bách Dặm bèn oán thán: “Hiện tại hai nhà đàm phán đều đặc ý lắm, ngay trước mặt ta đã bàn tán về việc phân chia ghế trong nội các. Thủ tướng nội các Tống Giáo Nhân, Lục quân bộ cho Hoàng Hưng, Hải quân bộ cho Dương Thụ Trang, Bộ nội vụ Ôn Tinh Vệ, Công thương bộ Trương Quý Trực, Bộ tài chính Trần Kỳ Mỹ, Giao thông bộ Hồ Hán Dân, Bộ ngoại giao Ngũ Đình Phương, Lục quân tổng tham mưu trưởng Đoàn Kỳ Thụy, Hải quân tổng tham mưu trưởng Tát Trấn Bằng, Cảnh chính thiết kế xử trưởng Triệu Năm Quân, Giao thông thiết kế chỗ Kỳ Năm Đường ủy ban trưởng Phòng Lương Yến Tôn... Tóm lại là chẳng có chuyện gì liên quan đến chúng ta! Đường như còn giữ lại một chức Tuần duyệt Trường Giang làm vị trí tạm thời, đã là ban ân lớn lắm rồi... Hiện tại xem ra, đám người Đồng Minh hội còn đặc ý hơn cả đại biểu phương Bắc!”

Mưa thần chỉ cười, cũng không nổi giận, ngồi đối diện Tướng Bách Dặm. Thấy hắn đang buồn bực nhả khói, mưa thần cười nói: “Người không hiểu gì về ‘hậu phát chế nhân’ sao? Hiện tại, ta bỏ công sức tranh cãi với bọn họ cũng chẳng đáng, chỉ khiến người ta nghĩ rằng chúng ta cũng tranh giành quyền lợi. Cứ xem đi, tình thế chắc chắn sẽ có biến. Coi như vạn nhất mưu đồ không thành, chúng ta còn có binh ở Giang Bắc, ai dám động đến một sợi lông của chúng ta? Cứ để hai nhà kia từ từ náo loạn ở trung ương đi! Bọn họ làm sao không nhìn rõ, thời đại này vẫn phải dựa vào thực lực trong tay mới là quan trọng.”

Mưa thần thở dài một tiếng, vẻ mặt như tiếc hận thay cho hai nhà, khiến Tướng Bách Dặm không nhịn được bật cười, kẹp điệu xì gà, ngón tay chỉ

vào hăn cười không ngừng: “Người đấy, từ sau khi đính hôn với Lý tiểu thư, cái tính tình thù hận ngút trời của người đã thay đổi rất nhiều, giờ đã có chút nhân dạng rồi!”

Mưa thần cười nhạt, lắc đầu nói: “Ta là thật lòng. Kỳ thực, những nhân vật đang ngồi cùng nhau hiện tại, không ai không phải là hào kiệt một thời, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà không thể cùng nhau kiến thiết đất nước này, ta thấy tiếc nuối.”

Hăn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt u ám.

Đại hội tam phương tứ cự đầu được cả nước chú mục, đang diễn ra ngay trước mắt.

STT 161: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 62: ...

T . L . Trúc – đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện •

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 62: Hí trong hí

Trần Tư lười biếng khoanh chân trên tấm tatami, cẩn thận đánh giá tình hình hiện tại của mình. Đây là một gian phòng khách nhỏ trong dinh thự của công sứ Nhật Bản ở ngõ hẻm Đông Giao Dân, Bắc Kinh. Căn phòng nhỏ hẹp, bài trí tinh xảo, đồ dùng trong nhà mang đậm phong cách Nhật Bản, thoang thoảng mùi hương trầm. Cách đó không xa, mơ hồ vọng lại tiếng người, nhưng lại cố tình hạ thấp giọng, khiến căn phòng càng thêm yên tĩnh.

Không hiểu sao mình lại từ Đông Bắc trở về Bắc Kinh? Ở Đông Bắc, hấn quần nhau với người Mãn, lừa gạt cả người và người Nhật Bản, còn liên hệ với mã phi, hoàn toàn không còn đáng vẻ thư sinh trắng trẻo của một tham mưu sĩ quan Giang Bắc. Giờ đây, hấn đã nhuộm đầy phong trần, thân thể rắn chắc, vạm vỡ. Trên danh nghĩa, hấn là người liên lạc với các thế lực thân Mãn ở Đông Bắc, Bạch Tư Văn điều động hấn ở kinh thành, hấn phụ trách bên ngoài bên ba, kỳ thực là muốn nắm giữ hoàn toàn thế lực này trong tay. Mưa thần coi trọng tình hình Đông Bắc, hy vọng hấn có thể nắm bắt tình hình phát triển ở đó, đồng thời bí mật theo dõi động tĩnh của người Nhật Bản.

Kể từ sau sự kiện an được quân, Trần Tư đã dồn hết tâm sức vào mảnh đất nóng bỏng Đông Bắc. Quả nhiên, người Nhật Bản cũng nhúng tay vào.

Bọn chúng vốn nắm giữ lá cờ lớn là túc thân vương, đối với Trần Tư, một nhân vật lợi hại, cũng thêm phần chiều cố. Hiện tại, Trần Tư phải lui tới giữa Quan Đông châu và người Mãn, liên lạc với các phe phái, nắm bắt động tĩnh của giới thượng lưu, tổ chức các hoạt động vũ trang, bao gồm cả mã phi.

Những công việc này cuối cùng chỉ hướng đến một mục tiêu duy nhất — Mãn Châu độc lập, thành lập Mãn Châu quốc, bao gồm cả Đông Bắc và Mông Cổ. Nhưng Trần Tư cũng cảm thấy rất nghi hoặc, chính quyền Dân quốc hiện tại dù không mạnh, nhưng chỉ cần quân đội đồn trú ở Đông Bắc cũng có thể dễ dàng dập tắt đám vũ trang nhỏ bé trong tay người Mãn. Hơn nữa, Trần Tư tin rằng Vũ Tư lệnh tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn chuyện này, nếu không đã không phái hãn đến tham gia. Chẳng lẽ Nhật Bản sẽ trực tiếp nhúng tay bằng cách sử dụng Quan Đông quân ở Quan Đông châu và quân đồn trú ở Hoa Bắc? Bọn chúng không sợ các thế lực quốc tế khác sao? Mặc kệ là thế nào, hãn vẫn giữ bình tĩnh, trên mặt lộ vẻ nhiệt tình, tích cực chạy đôn chạy đáo vì chuyện này. Khả năng hành động và năng lực tổ chức của hãn khiến túc thân vương không ngớt lời khen ngợi, chủ quan quân sự Quan Đông châu của Nhật Bản cũng đánh giá cao hãn là một trong những nhân tài hàng đầu của người Mãn.

Hãn đang liên lạc với một đám vương công ở Nhiệt Hà, túc thân vương lại phái người tìm hãn, thế là hãn lập tức đến Bắc Kinh. Rốt cuộc muốn mình làm chuyện gì? Trần Tư đến giờ vẫn còn mơ hồ. Dã tâm của Nhật Bản và năng lực hoạt động to lớn của chúng ở Trung Quốc, hãn đã trải nghiệm trong thời gian này, không thể hiểu rõ hơn. Trong tình hình chính trị đang chấn động gần đây, bóng ma của Nhật Bản phía sau càng ngày càng lộ rõ. Chẳng lẽ muốn lợi dụng sự suy yếu của Viên Thế Khải, hành động ở Đông Bắc? Nghĩ đến đây, Trần Tư đã cảm thấy có chút khó tin. Ba tỉnh Đông Bắc và các tổng đốc Bắc Dương vẫn kiểm soát tình hình rất ổn định, các hoạt

động độc lập của người Mãn cũng bị hạn chế trong một phạm vi nhất định... Đã nghĩ không ra, thì cứ đi một bước tính một bước.

Thực ra, mình bây giờ tính là gì? Một tướng tài của Mãn Châu độc lập, phân liệt? Trần Tư không dám nghĩ nhiều về vấn đề này. Hẳn tin chắc rằng tư lệnh đặt hẳn vào vị trí này, nhất định có dự định, đây cũng là niềm tin chung của những người xung quanh mưa thần dành cho hẳn. Mặc kệ chuyện gì, Vũ Tư lệnh trẻ tuổi nhất định có cách!

Chờ đợi không lâu, cánh cửa giấy của phòng khách khẽ mở. Thiếu tá tham mưu của Quan Đông quân, người đã dẫn hẳn đến, cùng với một người Nhật Bản nhỏ bé, mặc váy áo đơn giản, một trước một sau bước vào. Trần Tư vội vàng từ tư thế khoanh chân chuyển sang quỳ, nhìn hai người.

Hai người đều ngồi xuống trước mặt Trần Tư. Thiếu tá mỉm cười, nhỏ giọng giới thiệu với Trần Tư: "Vị này là ngài Cầu Tiểu Điền, công sứ của Đại Nhật Bản Đế quốc tại Hoa, ngài Cầu Tiểu Điền, vị này là Trần Tư tiên sinh, người có tiếng tăm lớn ở vùng Mãn, đệ nhất nghĩa sĩ của Mãn, vô cùng tài giỏi. Hiện tại phong trào Mãn đang lan rộng, ông ấy đã bỏ ra rất nhiều công sức." Cầu Tiểu Điền gật đầu mỉm cười với Trần Tư, mở miệng cũng là tiếng Quan Thoại lưu loát: "Trần tiên sinh đại danh tôi đã sớm nghe nói, hôm nay gặp mặt, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy, thật là vinh hạnh."

Không ngờ công sứ Nhật Bản tại Hoa lại đích thân đến gặp mình! Trần Tư trầm mặc gật đầu, không nói nhiều, trong lòng sóng cuộn biển gầm, không khí trầm mặc bao trùm căn phòng nhỏ.

Thiếu tá là một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong nhóm tham mưu của Quan Đông quân. Năm xưa trong chiến tranh Giáp Ngọ, hẳn chỉ là một thiếu úy nhỏ, đã làm rất nhiều công việc bí mật ở Mãn. Lúc bấy giờ, việc thành lập đội kỵ binh Hoa, có thể nói là nhờ công lao rất lớn của hẳn. Hiện tại, mặc dù chỉ là một thiếu tá nhỏ bé, nhưng tầm ảnh hưởng trong quân

Quan Đông là rất lớn. Hãn luôn là người liên lạc trực tiếp của Trần Tư, Trần Tư nhận tiền của hãn, liên lạc với mã phi, cầu kết với vương công Mãn, nắm giữ lực lượng vũ trang, mọi thứ đều có sự đồng ý của hãn. Hãn thấy Trần Tư không nói lời nào, biết trong lòng hãn chưa chắc chắn, chỉ mỉm cười nói: "Trần tiên sinh, lần này mời ngài đến Bắc Kinh, là vì biết ngài có nhiều bạn bè cả trong và ngoài quan ải. Quan ngoại hiện tại lấy túc thân vương làm chủ, quan nội cũng dùng Phổ Vĩ và Thiết Lương tiên sinh làm chủ. Mọi người tuy đều vì sự nghiệp độc lập của Mãn, nhưng hành động lại không thống nhất, lần này chính là muốn ngồi xuống thương nghị kỹ lưỡng một chút, vì sự nghiệp độc lập phục quốc của Mãn trong tương lai, mọi người đồng tâm hiệp lực. Quy mô đang ở trước mắt, chẳng phải đây cũng là điều Trần tiên sinh mong muốn sao?"

Trần Tư có chút hiểu ra, hiện tại phong trào Mãn, quả thực chia làm hai khối lớn. Quan ngoại là khối phụ thuộc vào Quan Đông quân, túc thân vương, có ảnh hưởng lớn ở Nhiệt Hà, nam Mãn cũng là phạm vi thế lực của bọn họ. Bọn họ hành động tương đối quyết liệt, đang cố gắng tích lũy lực lượng, chờ quan nội có thay đổi gì, khi sự khống chế của quan ngoại yếu đi, lập tức tuyên bố thành lập Mãn Châu quốc. Đến lúc đó, Nhật Bản thừa nhận, chỉ cần có thể trục xuất quân đội Bắc Dương đóng quân ở quan ngoại hoặc đạt được sự hợp tác của họ, sẽ có thể thành công.

Mà phái Phổ Vĩ và Thiết Lương ở quan nội, lại không tha thiết với việc Mãn Châu độc lập, có lẽ họ đã nhận rõ tình hình, cho rằng Mãn Châu độc lập không có nhiều khả năng. Nhưng vì cuộc cung biến năm xưa, đã trở mặt với Viên Thế Khải, chỉ yêu cầu tìm Viên Thế Khải báo thù, khôi phục cờ sinh, cho người Mãn địa vị chính trị đầy đủ. Mặc dù cũng đánh tiếng chờ thời cơ mà hành động, nhưng còn lâu mới được như quan ngoại, cho rằng dù có thành lập Mãn Châu quốc dưới sự bảo trợ của Nhật Bản, cũng không phải là Đại Thanh của họ. Trong lòng họ vẫn ôm mộng phục hồi ở quan nội, tiểu hoàng đế hiện nay được họ bảo vệ ở tô giới Anh ở Thiên Tân, cũng là

chiêu bài chính trị lớn nhất của họ. Đối với việc túc thân vương lúc trước không cùng họ kiên trì, lại chạy đến Quan Đông châu trước, những người này cũng có nhiều ý kiến và coi thường. Mà Nhật Bản muốn nâng đỡ Mãn Châu quốc, chiêu bài này thật sự không thể thiếu!

Khác với mình ở quan ngoại, những thế lực Mãn này ở quan nội đều do Bạch Tư Văn dùng tiền nuôi, hẳn có ảnh hưởng rất lớn đến thế lực này. Người Nhật Bản có lẽ là nhìn thấy mối quan hệ của mình với Bạch Tư Văn, muốn thông qua điều này để hai bên ngồi xuống đàm phán hợp lưu. Chẳng lẽ tình hình quan nội sắp có biến lớn? Người Nhật Bản cũng định ra tay? Điều này thực sự khiến mình trở tay không kịp. Ban đầu dự đoán phải mất hai ba năm nữa, để Vũ Tư lệnh có thể rảnh tay.

Nhưng hiện tại, mọi việc lại sớm bị khơi mào, gã Vũ Tư lệnh đang dây dưa với thế lực trong nước, làm sao có thể không lo lắng về mảnh đất nóng bỏng phía ngoài biên cương, nơi con cháu Hoa Hạ đang sinh sống? Nghĩ đến đây, trán hẳn không khỏi rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười khổ nói: "Đại nguyên thiếu tá quá khen rồi, Trần Tư ta chỉ là tận trung với bốn phận của người Mãn, chỉ mong khôi phục lại thiên hạ Đại Thanh của chúng ta. Trước mặt người thật không dám nói dối, ta và Bạch tiên sinh trong nội địa có giao tình sâu đậm, trước kia cùng nhau theo phương Nam chạy về, hiện tại cũng không ngờ mình có thể làm nên cục diện này."

"Thông qua Bạch tiên sinh, để hai nhà ngồi xuống đàm phán, cũng không phải là không thể an bài, nhưng ta luôn cảm thấy thực lực hiện tại của chúng ta vẫn chưa đủ, dường như cần phải chờ thêm một thời gian nữa. Chờ cho thế lực của Bắc Dương lại bị suy yếu đi một chút, Giang Bắc mưa thần cũng khó mà xoay sở, khi đó chúng ta sẽ thừa cơ xông lên, ít nhất có thể khôi phục vinh quang Đại Thanh của chúng ta ở bên ngoài quan ải! Lực lượng của chúng ta có hạn, thật sự là không thể thất bại. Ngoài việc có sự ủng hộ hết mình của băng hữu Nhật Bản, còn phải xem xét thời cơ."

Đại nguyên thiếu tá và công sứ Cầu Tiểu cười nhìn nhau, thần sắc đều có chút mập mờ. Cầu Tiểu ruộng quá hăng giọng, mỉm cười nói: "Trần tiên sinh, lần này chúng ta mời ngài đến Bắc Kinh để xử lý chuyện này, cũng thể hiện sự coi trọng của chúng ta đối với ngài. Nhật Bản vĩnh viễn là bằng hữu của Mãn Thanh, điểm này không cần phải nghi ngờ! Nếu nói về thời cơ, thì hiện tại chính là thời cơ tốt nhất! Mặc dù Mãn Thanh muốn độc lập cần có sự phấn đấu của những chí sĩ như các ngài, nhưng cũng không thể thiếu sự ủng hộ của bằng hữu Nhật Bản! Mà Nhật Bản xuất binh ủng hộ, cũng cần một cái lý do chính đáng! Hiện tại cơ hội này đang ngay trước mắt, chỉ cần nắm chắc, những quân đội hệ Bắc Dương của người Hán bên ngoài quan ải sẽ không chịu nổi một kích của quân đội Nhật Bản chúng ta! Cơ hội này bỏ lỡ, thật sự là đáng tiếc, sau này trong vài năm, e rằng sẽ không còn nữa!"

Trần Tư giật mình, lập tức nghiêng người về phía trước: "Cơ hội tốt gì? Xin công sứ tiên sinh nói rõ được không?" Cầu Tiểu ruộng quá cố ý lộ vẻ khó xử, sau nửa ngày mới nói: "Hiện tại thời cơ vẫn chưa chín muồi, Trần tiên sinh, chờ thời cơ đến, ngài nhất định sẽ biết. Ngài phải tin vào sự thành tâm của bằng hữu Nhật Bản chúng ta, tuyệt đối một lòng với các ngài. Tương lai, ngày Mãn Thanh hưng thịnh, chúng ta nhất định có thể kiến thiết Mãn Châu thành một vùng đất màu mỡ, cường thịnh nhất Đông Á. Về việc liên lạc với những bằng hữu trong nội địa, Trần tiên sinh có thể bắt đầu tiến hành ngay được không?"

Trong đầu Trần Tư như sóng biển dâng trào, chỉ muốn sớm gặp Bạch Tư Văn, bàn bạc chuyện này, lại phải nhanh chóng báo cáo cho mưa thần, nhất thời không trả lời lời của Cầu Tiểu ruộng quá. Đại nguyên hơi mang theo vẻ giận dữ lớn tiếng nói: "Trần tiên sinh, chuyện này liên quan đến vận mệnh của Mãn Thanh các ngài! Chúng ta đã thông qua quân đội đóng quân của Trung Quốc và tổng lãnh sự Thiên Tân để liên lạc với Phổ Vĩ, Thiết Lương hai vị tiên sinh, bọn họ cũng bày tỏ rất hứng thú. Chúng ta chỉ là cho rằng đại sự này không thể thiếu sự tham gia của Trần tiên sinh và Bạch tiên sinh,

mới đến trưng cầu ý kiến của ngài. Ngài phải sớm đưa ra quyết định, sự ủng hộ của băng hữu Nhật Bản không phải là vô thời hạn!"

Trần Tư giật mình, bất kể thế nào, cứ đáp ứng trước đã, bản thân luôn muốn gặp Bạch Tư Văn. Hắn gật đầu: "Chuyện này rất lớn, ta cũng cần phải suy nghĩ kỹ. Ta sẽ lập tức tiến hành, đối với việc phục quốc của chúng ta, Trần mỗ tuyệt không dám chậm trễ!"

Hai người Nhật Bản hài lòng cười, vỗ tay ra hiệu cho hạ nhân đưa Trần Tư xuống nghỉ ngơi trước. Chờ Trần Tư rời đi với tâm sự nặng trĩu, cửa lại bị kéo ra, tên nghiên cứu viên Nam Sơn tiều của Ban Trị sự Hưng Á, kẻ hoạt động rất mạnh ở Đông Bắc, cười bước vào: "Đại nguyên quân, Cầu Tiểu quân, đàm phán với mật thám của Giang Bắc quân thế nào rồi?" Mặc dù chỉ có ba người Nhật Bản, nhưng lại dùng toàn tiếng Trung để nói chuyện, xem ra việc nắm bắt tình hình đại lục đã hoàn toàn chiếm cứ tâm trí của bọn họ.

Đại nguyên cười nói: "Nam Sơn quân, mời ngồi! Về việc ngài kiên trì để nhân vật Giang Bắc tham gia vào hành động lần này, tôi vẫn có ý kiến riêng. Nhưng công sứ Cầu Tiểu đã đồng ý, tôi cũng chỉ có thể phục tùng ý kiến của mọi người. Những chuyện này, chẳng phải càng giữ bí mật càng tốt sao?"

Nam Sơn tiều cười lạnh: "Đại nguyên quân, ngài tuy là một người thông minh trong quân đội, nhưng vẫn chưa nhìn ra đại cục để cân nhắc vấn đề! Việc chiếm được Mãn Thanh, đã là quốc sách trong lòng những người có hiểu biết của Đại Nhật Bản đế quốc chúng ta. Nhưng đám chính trị gia hiện đang nắm quyền, lại say mê cái gọi là dân chủ, cái gọi là sự dều dặt chung của Trung - Nhật. Những quốc sách này, chỉ có những chí sĩ chúng ta mới kiên trì thực hiện! Đối với Hiệp ước Viên, lão nguyên lão Quế Thái Lang chỉ mong thu được một chút lợi ích ở phía nam Mãn Thanh. Hắn cho rằng vẫn cần bồi dưỡng chính phủ Viên Thế Khải, cho rằng Nhật Bản cần một

đồng minh mạnh mẽ, để một mặt chiếm được thị trường, mặt khác có thể đối kháng với bạch quỷ ở châu Á! Hơn nữa, những chính khách say mê cái gọi là chính trị dân chủ cũng cho rằng như vậy!"

Hắn lộ vẻ khinh thường: "Bọn họ vứt bỏ đại hòa hồn của chúng ta! Nhật Bản không cần một Trung Quốc cường đại, cục diện châu Á chỉ cần Nhật Bản chúng ta là đủ rồi! Dân chủ chính trị cũng không thích hợp với chúng ta, thành tựu vĩ đại của Nhật Bản từ thời Minh Trị đến nay đều nhờ vào sự độc đoán của Thiên hoàng Minh Trị! Chúng ta không cần bồi dưỡng chính phủ trung ương Viên Thế Khải, mà là muốn lợi dụng mật ước này, lợi dụng sự giằng co của hắn với mưa thần Giang Bắc để làm suy yếu hắn, từ đó chiếm đoạt toàn bộ Mãn Thanh! Để Giang Bắc biết thế nào là không tốt! Bọn họ cũng có thể buông tay đối phó Viên Thế Khải, tôi biết mưa thần sẽ không bỏ qua cơ hội này. Viên Thế Khải là người nắm thực quyền ở phương bắc hiện nay, chứ không phải mưa thần! Hắn càng bị suy yếu, thì càng có lợi cho chúng ta cướp đoạt Mãn Thanh! Đây là con đường sống bắt buộc của chúng ta!"

Cuối cùng, hắn lặp lại hai câu nói, nói đến mức có chút kích động. Thở hổn hển hai hơi, nhìn Đại nguyên chăm chú lắng nghe với vẻ ngưỡng mộ, hắn thỏa mãn cười: "Sau khi trao đổi mật ước, chúng ta sẽ lập tức phát động việc Mãn Châu quốc độc lập. Nếu Bắc Dương xuất binh trấn áp, chúng ta sẽ lấy lý do bảo vệ quyền lợi của đế quốc ở phía nam Mãn Thanh mà điều động quân Quan Đông và quân Triều Tiên. Để Viên Thế Khải bị giáp công cả nam lẫn bắc mà trở tay không kịp! Khi chúng ta giành được Mãn Thanh cho đế quốc, những thanh âm mong muốn cải tạo lại nền tảng lập quốc của chúng ta sẽ lớn hơn bao giờ hết, có thể quét sạch những nguyên lão kia, thành lập một Đại Nhật Bản đế quốc chỉ có tiếng nói của Thiên hoàng, với một quân đội hùng mạnh, khiến cả châu Á phải run rẩy! Nhật Bản trong cái niên đại này, thực sự cần một sự tái sinh!"

Nam Sơn tiều hai mắt sáng rực, nội dung nói chuyện không hề bị cản trở, nhưng thần sắc lại càng ngày càng tỉnh táo. Đại nguyên ngưỡng mộ nhìn vị nhân vật mưu trí của Ban Trị sự Hưng Á này, người như vậy mới là bảo vật của Nhật Bản chúng ta! Cầu Tiểu cũng lắng nghe lời Nam Sơn tiều, mức độ hưng phấn còn hơn cả Đại nguyên. Mặc dù là nhân viên ngoại giao, nhưng hẳn tự cho rằng mình không hề thua kém những kẻ cuồng tín quân nhân này về đại hòa hồn. Hẳn cũng luôn cho rằng hiện tại Đại Nhật Bản đế quốc đối ngoại quá mềm yếu, dựa vào cái gì mà một đế quốc nghèo nàn như vậy lại muốn nắm giữ Mãn Thanh, một vùng đất phì nhiêu như vậy? Hẳn tin tưởng chắc chắn rằng việc mình bí mật làm một số việc, vi phạm các nguyên tắc của bộ ngoại giao, là hoàn toàn chính xác.

Dòng nước ngầm đã ngấm ngấm chảy xiết dưới lớp sóng bình lặng.

Vương vái chào Đường sắc mặt tái nhợt ngồi trên chiếc xe ô tô mới mua của mình, nhìn phong cảnh mùa đông ngoài cửa sổ xe, những cảnh sắc này thực tế không hề lọt vào tầm mắt của hắn. Hắn đang trên đường đến phủ tổng thống để tham gia việc trao đổi mật ước. Mật ước cuối cùng cũng sắp được ký kết, hắn đã bỏ ra không ít công sức, những nội dung đó thậm chí không cần phải suy nghĩ, đã tự động hiện lên trong đầu.

Nhật Bản thuê tô giới Quan Đông Châu và Lữ Thuận một trăm năm, cắt nhường đảo cho Triều Tiên, phía nam mở rộng khu kinh tế chuyên môn đến hai bên đường sắt bốn mươi dặm, đồng thời cho phép Nhật Bản xây dựng hai tuyến đường sắt giao nhau với đường sắt phía nam, khu kinh tế chuyên môn có địa vị ngang bằng với đường sắt phía nam. Ngoài ra, Nhật Bản còn nắm giữ quyền ưu tiên khai thác khoáng sản và lâm nghiệp ở Đông Bắc. Phủ Tổng thống phái cố vấn đến Nhật Bản, trong tương lai, bốn bộ phận quan trọng nhất của Phủ Tổng thống là Lục quân bộ Tổng tham mưu, Hải quân bộ Tổng tham mưu, Ủy ban thiết kế cảnh chính và Ủy ban thiết kế giao thông đều phái cố vấn đến Nhật Bản. Thiên Tân cũng tuyên bố tô giới.

Quân đội Nhật Bản đóng ở Hoa Bắc có thể tăng gấp đôi... Tổng cộng mười chín điều khoản, đổi lại là khoản vay 130 triệu yên và toàn bộ quân giới của bảy sư đoàn Lục quân. Khoản vay mười triệu yên trước mắt cũng không tính vào khoản vay lớn, mà là thanh toán theo hình thức "cửu ngũ", điều kiện ưu đãi đến cực điểm.

Đối với việc bán đứng lợi ích quốc gia, Vương Triều Đường không hề cảm thấy áy náy. Hãn chỉ quan tâm Viên Thế Khải sẽ đề bạt hãn lên vị trí nào, và với khoản vay này, hãn sẽ nhận được 8% hoa hồng, tương đương 104 vạn yên. Dù sao hãn cũng là người thông minh, biết rằng dù là mật ước, thì "giấy không gói được lửa". Lão Viên đã tuyệt vọng, có lẽ sẽ thử mọi cách. Vấn đề này bùng ra, chưa nói đến trong nước, chỉ cần các quốc gia khác đang theo đuổi nguyên tắc thống nhất cường quốc phản ứng kịch liệt ra sao, Nhật Bản còn có thể chống đỡ lão Viên đến khi nào? Tóm lại, chỉ còn chờ sụp đổ.

Tiểu thuyết mới nhất ra mắt trên 69 sách a!

Vì vậy, lão Viên mới giữ bí mật, mọi việc đều giới hạn trong số ít người. Hai ba ngày trước khi trao đổi văn kiện, bên ngoài tòa nhà của hãn còn tăng cường canh sát vũ trang và thường phục, nghĩ đến đều là do Lục Kiến Chương phái đến. Nghĩ đến đây, Vương Triều Đường cười lạnh một tiếng, những vị "đại gia" quân cảnh này hãn biết rõ, có thể đề phòng được chuyện gì? Nên tiết lộ, có thể tiết lộ, tin tức đã sớm lan truyền khắp thế giới. Chỉ có mật ước chính thức và văn bản hiện tại vẫn còn kín như bưng mà thôi.

Mình có nên tiết lộ ra ngoài không? Hiện tại, cây to của mình sắp đổ rồi. Nhớ tới Dương Độ và Bạch Tư Văn hứa hẹn thưởng lớn một trăm năm mươi vạn nguyên, cùng với một chức vụ cao quý trong chính phủ tương lai, hãn lập tức cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt.

* * *, ngược lại bọn chúng cũng không chặn đường của lão tử, ngay cả Dương Độ còn có thể đầu nhập, không biết ai cũng bị mua chuộc nữa rồi. Minh không bán thì cũng có người bán, số tiền đó không bằng lão tử kiếm lấy, cũng là cho Giang Bắc một cái "trạng" liều mạng. Thấy Thiết Sư tử hẻm sắp đến, Vương Triều Đường nghiêng răng, hạ quyết tâm.

Khi hần bước ra khỏi xe, Đường Thiên Vui, phó quan tin cậy nhất của Viên Thế Khải, đã đợi sẵn ở cửa. Tên tiểu tử này đáng vẻ anh tuấn, đáng tiếc tóc dưới mũ lính chải bóng loáng, trên mặt dường như còn thoa phấn, nhìn chẳng khác gì một "thỏ nhĩ gia". Hai người sớm đã là bạn bè trên sông bạc, thấy Vương Triều Đường xuống xe, hần nháy mắt ra hiệu cười nói: "Thận Ngô đại ca, huynh đến cũng sớm, Tổng thống đã bảo tôi chờ ngài. Mau vào với tôi, khách nhân hôm nay trời chưa sáng đã vào phủ rồi. Hôm nay là đại sự, đợi tôi tan sở, xin mời ngài đến Bát Đại Hẻm bày một mâm."

Vương Triều Đường lúc này nào còn tâm tư đàm tiếu với hần, chỉ là trong lòng căng thẳng, cười khổ nói: "Ngày mai, hảo huynh đệ của ta, hôm nay việc này đầu đuôi quá nhiều, không biết bận đến khi nào. Ngày mai, ngày mai ca ca mời người. Gọi cả song bảo đến, đảm bảo huynh đệ vui đến quên trời đất. Người muốn chuộc thân cho nàng, ca ca chỉ một câu là xong."

Đường Thiên Vui mặt mày hớn hở, hướng Vương Triều Đường cúi chào, sau đó dẫn hần vào phủ. Hôm nay, phủ Tổng thống phòng bị nghiêm ngặt hơn ngày thường, khắp nơi là vệ binh đầy đủ súng ống, đều là điều động từ đoàn bảo vệ quân cải biên số một. Đoàn Chi Quý và Lữ trưởng Đoàn bảo vệ quân Vương Nhận Bân cũng nghiêm mật tuần tra, thấy hần đến cũng chỉ gật đầu chào hỏi, không nói nhiều.

Hôm nay, thật sự là thời khắc sinh tử tồn vong của Bắc Dương đoàn thể!

STT 162: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 63: Bốn Cự Đầu Hội Nghị

Ngày 22 tháng 12 năm 1912 theo Công nguyên, đối với toàn cõi Dân Quốc lúc bấy giờ mà nói, là một thời khắc vô cùng quan trọng. Hội nghị của bốn cự đầu, vốn đã ồn ào suốt một thời gian dài, cuối cùng cũng sắp sửa khai màn tại vườn Trương ở Thiên Tân. Vận mệnh của Dân Quốc đi đến ngày hôm nay, trải qua biết bao nhiêu gian nan trắc trở. Bởi vậy, khi Mưa Thần dẫn theo đội vệ binh hùng hậu tiến về vườn Trương, trong lòng hân dâng trào vô vàn cảm xúc. Một năm nữa là sắp qua, bản thân hân lại có thể đứng giữa thời đại rung chuyển này, đi được đến bước này, thật sự là điều mà hân chưa từng nghĩ tới khi còn ở Thượng Hải.

Đây đích thực là một thời đại anh hùng, người người khao khát anh hùng, đi theo anh hùng, đồng thời sùng bái anh hùng. Mặc dù bản thân hân chiếm tiện nghi của việc am hiểu lịch sử, nhưng có thể đạt đến vị trí hiện tại, cũng là nhờ vào ánh hào quang của thời đại này. Bên cạnh mặt trời, hân cũng đồng thời tỏa sáng.

Hân ngồi trên chiếc xe do lãnh sự quán Mỹ cung cấp, hai bên xe là những kỵ binh "Lang cư tư" của An được quân, đội mũ da, nhanh nhẹn và dũng mãnh. Chúng mang súng kỵ binh của Đức, tay phải cầm mã đao sáng như tuyết, vẻ mặt nghiêm nghị, chậm rãi hộ tống chiếc xe. Bảo vệ Mưa Thần, đó là vinh quang lớn lao của họ!

Hai bên đường, dân chúng Thiên Tân đều đứng xem, họ không nhiệt tình như dân chúng phương Nam khi thấy cảnh tượng của Mưa Thần, nhưng cũng bị sát khí của các tướng sĩ An được quân làm cho kinh ngạc, xôn xao bàn tán.

"Mọi người thấy không, đây chính là Mưa Thần, kẻ muốn đoạt thiên hạ của Viên Tổng thống! Nhìn cái điệu bộ này, nhìn đám lính sát khí này, ta đã gặp binh lính phương Bắc nhiều, không ai sánh bằng!"

"Đám binh đại gia này, nhìn da mũ của bọn họ mà xem! Đều là từ Mông Cổ giết mấy ngàn dặm, đánh một đường về! Nghe nói có giặc cướp chặn đường mười mấy vạn quân, bọn họ vẫn cứ xông pha, một đường chạy thẳng đến thành Bắc Kinh. Đến cửa thành, tất cả đều quỳ xuống, hướng Triều Dương môn dập đầu, cùng nhau khóc lóc nói: 'Viên Tổng thống, trong triều có gian thần mặt trắng Trương Sĩ Quý!'"

"Mọi người thấy không? Cái người trẻ tuổi bên cửa kính xe kia! Thật là không tầm thường! Nhìn dáng vẻ kia, cũng chỉ hai mươi tuổi đầu. Sao người ta lại có được thành tựu lớn lao như vậy? Quả là nhân vật từ trên trời giáng xuống!"

"Mày không biết à? Viên Thế Khải là cóc tinh chuyển thế, là một trong mười yêu tinh bị ép dưới đáy chùa Pháp Nguyên, hẳn muốn lật đổ Đại Thanh, vận mệnh của họ cũng nên kết thúc. Đều nói Mưa Thần là Kim Sí Đại Bàng chuyển thế, là đến để thu phục những yêu tinh này về Thiên Đình. Tao nói cho mày biết, đây đều là do thượng thiên định đoạt!"

"Đừng có nói mấy thứ mê tín dị đoan này, bây giờ là khoa học, là khoa học! Tình hình hiện nay, ai là người nắm thiên hạ vẫn còn khó nói lắm. Viên Tổng thống liên lạc với Dân Đảng, chính là muốn dè bẹp Mưa Thần. Mưa Thần mới nổi lên được mấy ngày, Viên Tổng thống lại có mấy năm cơ

nghiệp rồi. Tao nói cho mày biết, lão già phương Nam muốn cười lên đầu chúng ta, còn lâu mới được, vương khí vẫn là ở phương Bắc!"

"Mày nói khoa học, sao lại lôi cả vương khí vào?"

Mưa Thần đương nhiên không nghe thấy những lời này, hắn chỉ tựa lưng vào ghế, nhắm mắt trầm tư. Tưởng Bách Lý đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt hắn không tập trung, bèn cười nói: "Người đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, sự việc đã đến nước này, chúng ta ở hội nghị chính thức này chắc chắn không chiếm được lợi thế. Viên Thế Khải hôm qua đã đến Thiên Tân, canh gác nghiêm ngặt. Hiện tại, vườn Trương là do đội vệ binh của chúng ta và đội vệ binh của hắn cùng nhau canh giới, lại có quân đội của Anh, Mỹ, Pháp, Nhật, bốn nước cùng tham gia, cứ coi như xong chuyện đi. Chúng ta cứ an tâm về phương Nam mà kinh doanh, phương Bắc và Đồng Minh hội cũng chẳng làm gì được chúng ta."

Mưa Thần mở mắt, nghiêng đầu nhìn Tưởng Bách Lý, đột nhiên nói: "Bách Lý huynh, huynh thấy ta nhảy lên nhanh như vậy, đối với sự nghiệp của chúng ta, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu? Tương lai phải gánh vác trách nhiệm lớn lao như vậy, ta có thể quản lý được đất nước này không?"

Nghe Mưa Thần đột nhiên đổi chủ đề, Tưởng Bách Lý nhất thời có chút ngạc nhiên. Đến Thiên Tân rồi, hắn cũng không rõ Mưa Thần đang nghĩ gì. Mưa Thần luôn có vẻ như đã tính trước mọi việc, khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Hắn trầm mặc một hồi lâu, mới nói với Mưa Thần: "Nhảy lên nhanh như vậy, cũng là tự mình nắm bắt cơ hội. Lần này không thành, chúng ta còn trẻ, còn nhiều thời gian và cơ hội để chờ đợi. Chúng ta thực sự bước lên vũ đài cũng không khó, nhưng dẫn dắt đất nước này tiến về phía trước, lại cần sự cố gắng tuyệt đối của tất cả mọi người."

Mưa Thần cười nhạt một tiếng, lại nhắm mắt, chỉ thấp giọng nói một câu: "Xu hướng phát triển, ta cũng không có nhiều thời gian để chờ đợi."

Trong và ngoài cổng vườn Trương, đã đầy binh lính. Quân phục vàng của đội vệ binh Giang Bắc quân của Mưa Thần, quân trang lam xám của Bắc Dương quân, đội vệ binh của Viên Thế Khải, ranh giới rõ ràng, như đối mặt với đại địch. Phùng Ngọc Tường đứng ở cửa ra vào, cùng với một vị đội trưởng của đội tử của Viên Thế Khải, gần như mặt đối mặt. Đội tử của Viên Thế Khải có một đặc điểm, tất cả đều là đại hán cao trên một mét tám mươi. Binh lính Giang Bắc quân phương Nam chiếm đa số, cho dù là đội vệ binh được tuyển chọn kỹ càng, chiều cao trung bình cũng chỉ hơn một mét bảy mươi, chỉ có Phùng Ngọc Tường mới có thể cùng bọn họ nhìn thẳng. Hai người đều đứng với tư thế quân đội tiêu chuẩn nhất, ánh mắt chạm nhau, ai cũng không chịu yếu thế.

Hai bên từ chiến trường đánh tới bàn đàm phán, chuyện này đối với cảm xúc của họ, rốt cuộc không thể nào xóa bỏ được. Mưa Thần trên xe đã thấy Phùng Ngọc Tường có dáng vẻ như một con gà trống hiếu chiến, không khỏi bật cười: "Hoán Chương cũng là người xuất thân từ quân đội phương Bắc, sao lại đối với lão đồng đội không khách khí như vậy? Ở đây có gì hay mà tranh giành chứ?"

Đội xe dừng lại. Hà Toại dẫn theo một đội vệ binh, cùng với lính thủy quân lục chiến Mỹ đi theo, một đoàn người đi tới, Hà Toại mở cửa xe cho Mưa Thần. Toàn trường Bắc Dương vệ đội binh lính đều đồng loạt nhìn lại, nhìn vị tướng quân trẻ tuổi của Giang Bắc quân đã đánh cho bọn họ tan tác trên chiến trường, hiện tại lại đến phương Bắc. Nếu Viên Thế Khải đã là anh hùng tuổi xế chiều, thì vị tướng quân trẻ tuổi phương Nam này, trong mùa đông chỉ mặc bộ quân trang màu vàng, lông mày rậm đen, dáng người thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời, dường như đại diện cho vô hạn tương lai.

Hà Toại hướng Mưa Thần thi lễ: "Tôn tiên sinh và Hoàng tiên sinh đã dẫn đầu người đi theo vào chỗ, Viên tiên sinh vẫn chưa tới. Phía trước tôi dẫn đường, dẫn tư lệnh và Bách Lý lão sư đi vào trước."

Mưa Thần cười vỗ vai Hà Toại: "Vậy tốt, ta sẽ vào trước xem Tôn tiên sinh và bọn họ, rồi ngồi đợi Viên Tổng thống. Ông ấy là nguyên thủ của chúng ta, lẽ ra chúng ta phải đợi ông ấy mới đúng!" Hắn lại liếc mắt nhìn xung quanh, những binh lính Bắc Dương kia nhìn Mưa Thần bằng ánh mắt hung hãn, đều nhao nhao quay đầu đi, đặc biệt là sĩ quan, đều cố gắng làm ra vẻ khinh thường. Họ đối với quan lớn chính khách cũng là đơn thuần nhất, ăn cơm ai, thì vì người đó mà liều mạng.

Mưa Thần cười một tiếng: "Các người cũng không cần phải như lâm đại địch như vậy, đây là đến đàm phán, chứ không phải đến đánh trận. Mạng của ta không quý giá như vậy, đi! Chúng ta vào thôi!"

Chính đường rộng rãi của vườn Trương, đã được bố trí theo kiểu phòng khách của quan trường Thanh triều. Bàn vầy, tấm phủ ghế, hoa cảnh đầy đủ mọi thứ. Một phòng khách lớn như vậy chỉ để vào tám cái ghế lớn, vừa vặn là ba phương bốn vị tai to mặt lớn cùng bốn vị người đi theo. Mưa Thần và Tưởng Bách Lý đi tới, Tôn Trung Sơn tiên sinh và Hoàng Hưng tiên sinh cùng hai vị người đi theo đã ngồi ngay ngắn ở đó. Hai vị cách mạng vĩ nhân này, Mưa Thần chỉ gặp một lần ở Nam Kinh, khi xử lý cục diện Giang Ninh chế tạo cục. Bây giờ nhìn lại, Tôn Trung Sơn vẫn là khí độ nhàn nhã hào phóng, Hoàng Hưng cũng là thần thái đoan chính, chỉ là khí sắc không tốt, có vẻ bệnh tật. Hai vị người đi theo của họ, một người là Tống Giáo Nhân, còn một người mặt như Quan Ngọc, cử chỉ lỗi lạc, Mưa Thần vừa nghĩ đã biết là Tiểu Chu Du của Đồng Minh hội, Uông Tinh Vệ, người từng được cả nước chú ý, sau này lại mang tiếng xấu muôn đời.

Thấy Mưa Thần cùng đám người Tưởng Bách Lý tiến đến, Tôn Trung Sơn và ba người còn lại đều sốt sắng đứng dậy. Tôn Trung Sơn nhiệt tình,

khách sáo lên tiếng trước: “Vũ tiên sinh, nửa năm không gặp, không ngờ hôm nay lại ngồi chung một chỗ bàn chuyện đại sự của Trung Hoa. Lần này ta ở Bắc Kinh, ngươi ở Thiên Tân, đến giờ mới có dịp gặp nhau. Thực ra, chúng ta có quá nhiều điều muốn cùng nhau trao đổi!”

Mưa Thần cười khẽ, đứng thẳng người, trang trọng chào theo kiểu nhà binh với Tôn Trung Sơn, sau đó mới nhiệt tình bắt tay: “Bên trong Sơn tiên sinh cứ gọi ta là Mưa Thần là được. Ta đi đến đâu, đều là học trò của ngài cả! Lần này, ban đầu ta không có tư cách đến cùng tiên sinh bàn luận quốc sự, dù sao ta vẫn luôn phục tùng mệnh lệnh quân nhân! Nhưng trách nhiệm đặt lên vai, quả thực không thể thoái thác. Lần này chỉ mong dưới sự chủ trì của tiên sinh, sớm định ra quốc sự, học trò cũng có thể gạt bỏ gánh nặng, chuyên tâm mang binh, chuyên tâm xây dựng quân đội chính quy của chúng ta.”

Miệng nói khiêm tốn, nhưng hắt lại chào hỏi Hoàng Hưng, Uông Tinh Vệ, Tổng Giáo Nhân từng người, lại có chút giao tình với Tổng Giáo Nhân, còn mở vài câu về chuyện bầu cử. Mọi người ngồi xuống, Tôn Trung Sơn chỉ mang theo ánh mắt phức tạp nhìn Mưa Thần, bên trong ẩn chứa vô vàn điều, khiến Mưa Thần, người giỏi nhìn mặt mà nói chuyện cũng không thể phân tích ngay được.

Nửa ngày sau, Tôn Trung Sơn mới thở dài một hơi: “Vũ tiên sinh, bây giờ ngươi không còn là học trò cúi chào ta ở Nam Kinh, nghe theo chỉ huy của ta nữa, mà đã có cục diện rất lớn của riêng mình. Nói thật, quốc sự bây giờ nên để người và Viên Tổng thống bàn bạc, ta và Khắc Cường tiên sinh trong tay đều không có binh lính!”

Nghe Tôn Trung Sơn nói vậy, Mưa Thần không khỏi quay đầu nhìn Hoàng Hưng đang ngồi bên cạnh, hắt chỉ vuốt râu, thần sắc bình thản, hiển nhiên những lời này Tôn Trung Sơn đã từng nói với hắn. Chỉ có Uông Tinh Vệ ngồi đó đặc ý ra vẻ thận trọng mỉm cười, dường như rất vui khi thấy

Tôn Trung Sơn giáo huấn Mưa Thần. Hắn vẫn luôn tự xưng là thanh niên hào kiệt hiếm có của Trung Quốc, giờ lại bị Mưa Thần, nhân tài mới nổi cướp mất danh tiếng, tự nhiên càng có nhiều suy nghĩ.

Mưa Thần cười khẽ, trên mặt hoàn toàn không có vẻ gì là ngại, ngược lại nghiêng người về phía Tôn Trung Sơn, ra vẻ chăm chú lắng nghe. Tôn Trung Sơn vẫn là vẻ mặt ngay thẳng: “Vũ tiên sinh, hiện tại người đảm đương cục diện Trường Giang, nên một lòng vì công. Cách làm hồi tháng sáu năm nay, ta rất không đồng ý! Người có nguy cơ trượt dài theo hướng quân phiệt! Việc gì cũng không phải vì quốc gia, mà là vì cái đoàn thể của người. Người không phải là người như vậy! Lúc trước nghe nói người điều động quân An được Bắc thưởng, ta mừng biết bao, mừng vì đất nước ta có một quân nhân trẻ tuổi như người! Nhưng chỉ trong chớp mắt lại đánh mấy trận nội chiến đẫm máu, điều này khiến quốc dân thất vọng biết bao!”

Tôn Trung Sơn nói những lời này không chút khách sáo, ông cảm thấy mình có tư cách giáo huấn Mưa Thần vài câu. Tưởng Bách Lý sắc mặt có chút khó chịu nhìn Mưa Thần, thấy hắn vẫn cười, mặt không đổi sắc, một bộ khiêm tốn chịu giáo huấn, không khỏi bội phục sự nhẫn nại của hắn. Với địa vị như hiện tại, đừng nói là thực lực vượt xa Tôn Trung Sơn, mà danh vọng cũng không chắc kém hơn là bao. Mặc dù đã từng gọi Tôn Trung Sơn vài tiếng lão sư, nhưng những lời gần như răn dạy như vậy hắn đều có thể tiếp nhận, còn gạt đầu không ngừng, tấm lòng của người này, thật sự không phải số tuổi này có thể đạt tới. Tưởng Bách Lý nghĩ đến trong lòng cũng có chút lạnh lẽo, bỗng nhiên có chút đồng tình với Tôn Trung Sơn tiên sinh, ông là người thanh bạch, nhưng không phải người làm nên đại sự.

Tôn Trung Sơn nói vài câu với Mưa Thần, trút bỏ nỗi phiền muộn trong lòng, cũng chuyển đổi sắc mặt, mỉm cười nói: “Ta vẫn luôn coi người là học trò của ta, mới nói mấy lời này. Nhưng hiện tại người đã là một trong tứ cự đầu của chúng ta, trong lòng sẽ không trách ta. Lần này người bằng lòng

đến phương Bắc, cùng nhau bàn bạc việc lớn của quốc gia, cũng khiến ta rất vui mừng. Cháu ta Văn không nhìn lầm người, người vẫn là một thanh niên tốt, nhiệt huyết với dân tộc, với đất nước ta! Lần này vẫn mong người thắng trận. Đất nước ta nguyên khí đã suy yếu đến cực điểm, rốt cuộc không chịu nổi nội chiến giày vò! Một vài hiểu lầm giữa người và Viên Tổng thống, vừa vãn lần này giải quyết cho xong, mọi người đồng tâm vì nước, cùng nhau xây dựng nền dân quốc này trở thành quốc gia giàu mạnh nhất Viễn Đông!”

Mưa Thần nghe xong trong lòng cũng có chút kỳ quái, đây không phải là những lời mình thường dùng để cổ vũ người khác sao? Nhìn Tôn Trung Sơn cười, khoe mắt nếp nhăn chồm chất, vui vẻ như một đứa trẻ, trong lòng hẳn không khỏi cũng ấm lên. Bất luận hiện tại Tôn Trung Sơn so với hậu thế, kiến thức của mình có vẻ ngây thơ đến nhường nào, ông và Hoàng Hưng đều là vĩ nhân, là những người mà bản thân hẳn còn chưa kịp với tới. Đáng tiếc, bên cạnh họ...

Hắn thầm thở dài một hơi, đang chuẩn bị nói vài câu, chỉ nghe thấy người gác cổng cao giọng báo: “Trung Hoa Dân Quốc Viên Thế Khải Tổng thống đến!”

Mọi người đều đứng dậy, bao gồm cả Mưa Thần. Đây là lần gặp mặt đầu tiên của hai đại bá chủ, ánh mắt Mưa Thần lóe sáng, hẳn biết, bất kể tình huống của cuộc gặp gỡ này như thế nào, hẳn và Viên Thế Khải, rốt cuộc vẫn phải phân cao thấp thắng bại, có lẽ là ngay trước mắt.

Người bước vào là Viên Thế Khải. Trong thời khắc trọng đại này, ông hoàn toàn không có vẻ già yếu, tang thương trong dinh thự, trên mặt rạng rỡ, khoe miệng mỉm cười, như thể tràn đầy tinh lực. Ánh mắt của ông nhìn quanh, dường như cũng đang tìm kiếm Mưa Thần, sáng lấp lánh, khí thế bức người. Vào thời khắc này, ông hoàn toàn trẻ ra mười tuổi. Phương Bắc chi hùm, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ông và Tôn Trung Sơn, Hoàng Hưng đã gặp mặt trước đó, chỉ mỉm cười chào hỏi, ánh mắt liền chạm vào ánh mắt Mưa Thần, trong khoảnh khắc dường như đã tóe ra tia lửa. Mà những điều ẩn giấu sau ánh mắt của hai người, quả thật rất nhiều.

Viên Thế Khải ha ha cười lớn, bước nhanh về phía Mưa Thần. Mặc dù thân hình thấp bé, nhưng dáng vẻ lại như một cự nhân: “Vị này chính là người tay trắng làm nên sự nghiệp, lại đánh ra một mảnh giang sơn lớn, danh chấn giang nam bắc, mặc dù trên chiến trường cũng khiến lão già ta chịu thiệt thòi lớn, Giang Bắc tuần duyệt, Mưa Thần Vũ tướng quân, lần đầu gặp mặt, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!”

Hai người bắt tay, bàn tay lão nhân hữu lực mà khô ráo, còn bàn tay người trẻ tuổi lại vững vàng mà kiên định. Đây là lần đầu tiên hai người nắm tay, cũng là lần cuối cùng. Mưa Thần quan sát tỉ mỉ vị quan trường chìm nổi mấy chục năm, lấy thân phận không học hành gì, từ Triều Tiên một đường đi ra, là trọng thần cuối cùng của nhà Thanh, là kiêu hùng đầu tiên của Dân Quốc, là người sáng lập quân đội hiện đại hóa của Trung Quốc, từng được mọi người truyền tụng, tôn kính, e ngại, nguyện rửa, khoe miệng rất cực nỡ nộ cười. Lịch sử này, rốt cục là ta thay đổi.

“Không dám, ta chỉ là Mưa Thần, một công bộc của Dân Quốc. Được Tổng thống gửi điện mời, đặc biệt Bắc thượng phụ các vị vĩ nhân hội đàm. Ta tuổi trẻ kiến thức nông cạn, Tổng thống khen ngợi thực không dám nhận. Lần này các vị tiền bối vĩ nhân có gì dặn dò, Vũ mỗ nào dám không tuân theo. Tin rằng mọi người đều một lòng vì nước, chuyện của Dân Quốc chúng ta, quả thực nên ngồi xuống nói chuyện rồi.”

Tứ cự đầu rốt cục tề tựu.

Hội nghị chương trình cũng không phức tạp, các vấn đề liên quan đã được thảo luận kỹ càng trong giai đoạn chuẩn bị, chỉ chờ bốn vị này phát ra một tiếng "khai điện" chính thức, cũng là bốn vị này bảo đảm cuộc đại tuyển cử sẽ diễn ra suôn sẻ và công bằng. Tương lai, chính thể sẽ khai thác chế độ nội các, ngoại trừ quyền chỉ huy quân đội và quyền tuyên chiến vẫn thuộc về tổng thống, còn lại toàn bộ do nội các chịu trách nhiệm. Đại tuyển cử sẽ bắt đầu vào ngày hai mươi chín tháng mười hai và kết thúc vào ngày hai mươi lăm tháng hai năm 1913. Vị trí tổng thống sẽ do viện tham nghị tiến hành tuyển cử, áp dụng nguyên tắc đa số đơn giản, còn nội các sẽ do đảng phái lớn nhất hoặc liên minh các đảng phái lớn nhất ở hạ nghị viện thành lập. Những địa phương tự trị được chọn sẽ tạm thời giữ nguyên hiện trạng, chờ hiến pháp chính thức thông qua rồi mới xác định địa vị. Mưa Thần, với tư cách đại diện cho phái thực lực địa phương, đã tuyên thệ cam kết tuân thủ hiến pháp. Tư pháp, lập pháp, hành chính sẽ áp dụng nguyên tắc tam quyền phân lập.

Quân đội sẽ thống nhất chỉnh biên, giải trừ quân bị, kế hoạch giữ lại sáu mươi vạn quân đội chính quy trong nước, không còn phân chia theo phe phái, cùng nhau vì quốc phòng mà cố gắng. Thực hiện chế độ trưng binh, xây dựng một lực lượng Lục Hải quân hùng mạnh và hoàn thiện.

Tăng cường dân sinh, hủy bỏ ly kim và các loại sưu cao thuế nặng, bồi dưỡng công thương, xây dựng công nghiệp nặng. Đồng thời tranh thủ quyền tự chủ thuế quan, làm nền tảng cho việc lập quốc. Bên ngoài, đề cao uy tín quốc gia, giải quyết nợ nần, thống nhất tiền tệ, chấn chỉnh tài chính.

Dưới sự kiên trì của đại diện Mưa Thần, hội nghị nhấn mạnh việc giữ gìn chủ quyền quốc gia, bảo vệ lợi ích dân tộc, đây là mục tiêu mà bốn vị cự đầu luôn theo đuổi. Nếu có kẻ nào dám vi phạm lợi ích cao nhất này, sẽ bị toàn dân quốc lên án và loại bỏ, điểm này đã nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Tôn Hoàng.

Hiện tại, các tỉnh phải lập tức thực hiện công tác kiểm chế quân sự, thời kỳ quân chính sẽ chính thức kết thúc sau khi hội nghị bốn cự đầu kết thúc. Với việc thành lập nội các, dân quốc sẽ bước vào thời kỳ chính trị dân chủ. Đây là điều mà bốn cự đầu nhất định phải đảm bảo thực hiện.

Ngoài ra, việc soạn thảo hiến pháp đang được tiến hành khẩn trương, sau khi quốc hội chính thức thành lập, sẽ được đưa ra thảo luận và biểu quyết, tuyệt đối không được ban hành theo ý muốn của bất kỳ ai.

Từ nay về sau, dân quốc sẽ không còn nội chiến, không còn tranh chấp, mọi người cùng nhau xây dựng đất nước, hoàn thành sự phục hưng của dân tộc.

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T.L•Trúc .

STT 163: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 64: Biến hóa khôn lường

Bốn cự đầu hội nghị cuối cùng cũng hạ màn, tuyên bố về sau sẽ có ý nghĩa sâu xa với "Thiên Tân nuôi ngày bốn cự đầu liên hợp khai điện". Kết quả có lẽ khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, vị mưa thần từng hùng hổ dọa người trên chiến trường và chính trường, lần này lại nhượng bộ gần như toàn bộ tại hội nghị bốn cự đầu. Điều duy nhất hãn tranh thủ được là việc chính phủ Bộ Nội vụ trong tương lai sẽ thiết lập một ủy ban tự trị, phụ trách cân đối quan hệ giữa các tỉnh tự trị hiện tại và trung ương. Viên Thế Khải và Đồng Minh hội đã đạt được thỏa thuận, Đồng Minh hội nắm chắc vị trí trong nội các chính phủ Tân Dân quốc tương lai, còn Viên Thế Khải cũng giữ lại một phần quyền lực nhất định. Rõ ràng, cả hai đều nhắm vào thế lực của mưa thần ở Giang Bắc. Bọn họ muốn hạn chế mưa thần tại địa phương, không cho hãn có danh nghĩa trung ương, sau đó lợi dụng vị thế trung ương để từ từ phân hóa, tan rã thế lực khổng lồ hiện tại của hãn.

Người thường cho rằng, thế lực của mưa thần vốn xuất thân từ Đồng Minh hội, nay lại bị chính người của Đồng Minh hội dùng để phân hóa, tan rã, quả là bất lợi cho mưa thần.

Thế mà mưa thần lại tỏ ra hợp tác đến lạ! Những người hiểu hãn đều thấy kỳ quái, hãn không phải là người dễ dàng từ bỏ quyền chủ động như vậy! Hiện tại lại tự mình đặt mình vào tình thế này, chờ đợi hai thế lực kia

chậm rãi thu thập hãn sao? Cũng có người cho rằng hãn chỉ tạm thời ẩn nhẫn, tranh thủ thời gian chinh đốn nội bộ còn chưa vững chắc. Chờ hai thế lực trung ương trở mặt, rồi sau đó mới ra tay thu thập cục diện. Nhưng Viên Thế Khải và Đồng Minh hội đâu phải kẻ ngốc, với một đối thủ mạnh như vậy trước mặt, dù có ngốc cũng phải đợi hãn ngã xuống mới dám nội chiến! Vì vậy, không ít người vốn rất coi trọng mưa thần đều cho rằng hãn đã đi một nước cờ sai. Những nhân vật của Liên Bang đảng ở Giang Bắc, nhất thời đều ngấp nghé, muốn thay đổi địa vị. Hai viện nghị viên đời đầu của Dân quốc, quả là một sự cám dỗ quá lớn đối với những "chính trị gia" này. Lời hứa và thề non hẹn biển trước kia, trước mặt lợi ích to lớn này đều chẳng khác gì cứt chó. Liên Bang đảng xem ra không thể như trước kia mà ít nhất có thể lăn lộn trong nội các liên hợp, vậy những nghị viên đảng phái bên ngoài chính phủ thì được cái gì? Còn có lợi ích gì?

Tại địa bàn phía nam của mưa thần, việc khai điện vừa được công bố, biểu hiện rõ ràng nhất là việc khôi phục ngân hàng phát hành tiền mặt, và hai phần rơi xuống nước trong ngày. Lý Chương Mây đang kêu gọi cổ phần ở Thượng Hải, lập tức cũng trở nên vắng vẻ. Chính trị gia và thương nhân, đều là những sinh vật rất thực tế. Từ góc độ chính trị mà xét, nhiều người cho rằng mưa thần vì không nắm bắt được cơ hội tại hội nghị Thiên Tân lần này, lại còn tỏ ra mềm yếu bất lực ngoài dự kiến, vận mệnh của hãn sẽ như hoa phù dung sớm nở tối tàn, coi như xong đời.

Nhưng lại có người vì mưa thần mà hết lòng khen ngợi, trong lòng không khỏi kích động, lớn tiếng ca ngợi mưa thần:

"Trước kia ai ngờ rằng, vị tướng quân trẻ tuổi nắm giữ binh lực hùng hậu nhất cả nước này, lại vì đại cục của Dân quốc mà suy nghĩ, lại phục tùng nguyên tắc dân chủ chính trị đến vậy. Trước kia những lời miệt thị quân phiệt thổ hoàng đế đều có thể tự sụp đổ! Lần này tại hội nghị Thiên Tân, Vũ Tướng quân đã thể hiện thành ý lớn nhất vì lợi ích của quốc gia

dân tộc mà nhường nhịn, nói thật, chúng ta đều cảm thấy hãn nhường nhịn quá nhiều! Đặc biệt là hiện tại Giang Bắc thi hành chính sách tốt đẹp, thả ra toàn Dân quốc cũng nên toàn diện tiếp thu! Nhưng chính vì hãn phục tùng đại cục, một Dân quốc hoàn toàn mới rất có thể sẽ hiện ra trước mắt chúng ta. Điều duy nhất đáng tiếc là vị vĩ nhân trẻ tuổi mưa Thần tướng quân, rất có thể không cách nào tham gia vào cơ sở trung ương. Một quốc gia trọng bảo như hãn, lẽ ra còn có thể vì Dân quốc mới sinh này mà cống hiến không ít sức lực! Chúng ta ở đây khẩn cầu các vị đường đạo, hãy học tập mưa Thần tướng quân, dựa theo tôn chỉ vì lợi ích của quốc gia dân tộc mà nhường nhịn nhau, tiếp nhận dung hợp mưa Thần tướng quân cùng những người tài ba chí sĩ Giang Bắc, mọi người cùng nhau vì tiền đồ của Dân quốc mà cố gắng. Đông Doanh một quốc gia mới mẻ vĩ đại, sao lại không thể được thành lập trong tay thế hệ chúng ta?"

Đáng tiếc, những người thiện lương này, trong cái năm tháng hiện thực này lại không có mấy ai.

Khi mưa thần nhìn thấy những bình luận đầy tâm huyết này, hãn đã ở tổng lãnh sự quán Mỹ ở Thiên Tân thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường về phương nam. Lần này, Kho Bách đã bỏ ra rất nhiều công sức cho hãn, nhưng lại không ngờ rằng hãn lại dâng quyền lực cho người khác, mấy ngày nay giận đến mức không muốn gặp hãn. Phía Mỹ, đặt rất nhiều kỳ vọng vào việc thông qua mưa thần để thiết lập một cánh cửa ở toàn Trung Quốc, mở ra chính sách, cũng như kiểm chế liên minh Anh-Nhật ở phía tây Thái Bình Dương, bảo đảm lợi ích của mình ở Châu Á. Nhưng cuối cùng, vị quân phiệt trẻ tuổi tính tình quái gở này lại muốn làm gì? Washington chỉ có thể cười khở trước chủ nghĩa lý tưởng của hãn. Giấc mộng công sứ Trung Quốc của mình, xem ra phải kết thúc rồi.

Cả phòng tùy tùng, phó quan đều xụ mặt, bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Tưởng Trăm Dặm cũng vậy, ngồi trên ghế sa lon hút xì gà, trầm mặc

không nói lời nào. Chỉ có mưa thần vẫn đang cùng Hà Toại an bài chuyện An Được quân: "Lần này chúng ta đi trước. An Được quân trước tiên không nên động ở Thiên Tân, chờ ta phái thuyền đến rồi tính. Hiện tại các người đến Tân Phổ đường, trên đường đều là quân Bắc Dương, đối với chúng ta như lâm đại địch, cần gì phải khổ sở như vậy chứ? Huống hồ, chức trách của các người là phụ trách biên phòng, ở lại đây thêm mấy ngày, xem xét tình hình biên phòng thay đổi, cũng không có gì không tốt. Đây đủ nơi đó gây chuyện càng ngày càng hung hăng..... Chỉ cần ta còn ở vị trí này một ngày, những chuyện liên quan đến lợi ích dân tộc, ta không thể khoanh tay đứng nhìn!"

Sắc mặt mưa thần lại rất tốt, các phó quan phương nam bên cạnh đều có chút không quen khí hậu, mặt cũng bị gió lạnh mùa đông phương bắc cào đến khô nứt, còn hắt lại ở phương bắc đường bệnh có chút mập ra. Hàng ngày giấc ngủ được đảm bảo, người lại trẻ tuổi, nhìn tinh thần phơi phới, giọng nói trung khí mười phần.

Hà Toại nhất thời không biết nên nói gì. Hãn tuy cũng không muốn nhìn thấy mưa thần tranh quyền đoạt lợi với Tôn Trung Sơn tiên sinh, nhưng nhìn thấy mưa thần hiện tại nhượng bộ toàn bộ, vận mệnh về sau cũng chưa định, trong lòng hãn cũng cực kỳ khó chịu, cảm thấy luôn có chút ngậm ngùi: "Nửa năm qua ta tránh ở bên ngoài, vì sự nghiệp của tư lệnh mà xuất lực khí thực sự quá ít a....." Nghe mưa thần vẫn còn an bài đại nghiệp An Được quân, trong lòng hãn càng không phải là một hương vị, nửa ngày mới miễn cưỡng trả lời một câu, "An Được quân hiện tại chỉ có hai đoàn một doanh binh lực, cũng quá không đủ phong phú, nếu muốn phát huy tác dụng, còn cần đại lực chinh đồn bổ sung....." Nói cũng cảm thấy có chút thê lương. Vạn nhất mưa thần thật sự đổ, An Được quân đi con đường nào? Đáng thương cho hai ngàn huynh đệ lưu lại trong chuồng ngựa kia!

Mưa thần chỉ mỉm cười nhìn Hà Toại muốn nói lại thôi, hẳn biết vị Đại tướng này đang giãy giụa trong lòng. Đối với Hà Toại, hẳn cực kỳ yên tâm về năng lực, tài cán và phẩm hạnh, nhưng về độ trung thành với mình, có lẽ vẫn cần phải mài giũa thêm. Nhìn hẳn từ đầu đến cuối không gia nhập Thanh Quân hội là hiểu. Có lẽ trải qua lần này, hẳn sẽ càng thêm một lòng một dạ.

Ngay khi mọi người đều mang tâm sự, trong phòng yên tĩnh im ắng, chỉ thấy phó quan trưởng của mưa thần là Cố Định Nho vội vã đi đến, sắc mặt nghiêm túc, trên tay cầm một chiếc kẹp công văn, bên trên còn niêm phong. Hẳn đi đến bên cạnh mưa thần, ghé tai nói nhỏ hai câu. Mưa thần nhướng mày, ngay tại chỗ ngồi xé chiếc kẹp công văn ra, giữ ra một tờ giấy mỏng, nhìn lướt qua liền biến sắc. Hà Toại, Tưởng Trăm Dặm đều nhìn, bây giờ còn có thể có tin tức gì tệ hơn? Bọn họ cũng biết Cố Định Nho hiện tại kiêm nhiệm Trưởng phòng Tình báo của Tổng tham mưu Giang Bắc quân bộ, nhất định lại là tình báo cơ mật gì đó. Mọi người đều có chút hiếu kỳ, cũng có chút lo lắng, nhìn mưa thần ở đó vẻ mặt thay đổi liên tục.

Mưa Thần rốt cuộc ngừng lại, lạnh giọng nói: "Trăm Dặm huynh, sáng tỏ, còn có Định Khó, các người cùng ta vào, có chuyện quan trọng cần bàn bạc." Hẳn thần sắc nghiêm trọng, lông mày nhíu chặt. Tưởng Trăm Dặm cùng bọn họ không khỏi cũng để tâm, vội vàng đi theo Mưa Thần vào phòng khách nhỏ.

Mưa Thần ngồi xuống ghế sô pha, Định Khó liền đóng cửa lại. Trong phòng khách không bật đèn, ánh sáng có chút u ám, Mưa Thần cúi đầu trầm ngâm không nói. Tưởng Trăm Dặm lên tiếng trước: "Rốt cuộc có chuyện gì muốn bàn bạc với chúng ta? Chẳng lẽ hội nghị Tứ Cự Đầu có biến cố, hay là Giang Bắc xảy ra chuyện?"

Mưa Thần không nói gì, chỉ đưa phần công văn trong tay cho Tưởng Trăm Dặm xem. Gì Toại cũng nhìn theo, bên trên chỉ có mấy câu ngắn gọn:

"Văn kiện ngoại giao trao đổi lần trước đã đưa đến, dự kiến chi phí chín mươi vạn đồng. Hiện Trần Tư đã đến Bắc Kinh, phụng mệnh Quan Đông quân Nhật Bản, Triều Tiên quân hai bộ, đến gặp mặt bàn bạc. Quân Nhật hai bộ có ý mượn mặt ước tác động, tại đây được độc lập hành động, thành lập ngụy Mãn Châu quốc. Phổ Vĩ Thiết Lương đã bằng lòng hợp tác, hiện chức đã bị gạt ra khỏi vòng cao tầng nghị sự, khi nào phát động, không được biết. Chức cùng Trần Tư rất lo lắng, kính mong quân cắt."

Tưởng Trăm Dặm là người đầu tiên lên tiếng: "Cái mặt ước kia lại là thật?" Hãn cũng sớm nghe tin đồn này. Đây rõ ràng là tình báo Bạch Tư Văn đưa tới, đã chứng minh mặt ước kia đã trao đổi văn kiện ngoại giao, thậm chí văn bản còn bị Mưa Thần dùng chín mươi vạn đồng mua được! Hãn rốt cuộc có dụng ý gì, đã rõ như ban ngày. Hãn nhìn Mưa Thần, vị tư lệnh trẻ tuổi này lại có thể bình tĩnh như vậy, âm thầm an bài tất cả, quả nhiên là nhân kiệt! Nhưng tâm cơ sâu xa như vậy, về sau cũng chưa chắc dễ hầu hạ.

Tưởng Trăm Dặm đem ý nghĩ này giấu kín, trầm ngâm nói: "Ta thấy việc này không cần quá lo lắng. Đông Bắc có quân Bắc Dương đóng giữ, ngụy Mãn Châu quốc muốn thành lập, Viên Thế Khải có thể thu thập bọn chúng..." Hãn lập tức thu lại âm thanh, nếu Viên Thế Khải bị Mưa Thần chinh ngã thì sao? Bắc Dương tự mình đã rối loạn cả một đoàn. Vì quyền vị, đám quân Bắc Dương ở Đông Bắc, khó tránh khỏi sẽ hợp tác với ngụy Mãn Châu quốc! Nhất là sau lưng còn có bóng dáng của người Nhật Bản!

Hãn lại suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Ta thấy hiện tại Nhật Bản ép Viên Thế Khải ký kết mặt ước để đổi lấy quyền lợi thì có, công khai xuất binh ủng hộ ngụy Mãn Châu quốc thì chưa chắc. Hiện tại là thời đại 'đức mô carat tây', nội các kiểm chế quân bộ rất mạnh, sẽ không phát ra mệnh lệnh này. Tại Đông Bắc động binh, bọn chúng phải đối phó với bao nhiêu cường quốc!"

Mưa Thần chỉ từ kẽ răng thốt ra ba chữ: "Cấp dưới chiếm quyền!" Hãn vừa thấy tình báo này, đã hoài nghi là các quân quan trẻ tuổi của Quan Đông quân và Triều Tiên quân Nhật Bản đang âm mưu. Nhật Bản trong quân đội, luận tư bài bối rất nghiêm trọng, cho nên thường thường chủ quan không gánh vác trách nhiệm gì, người có năng lực thật sự đều là những người mới tốt nghiệp lục quân đại học, trẻ tuổi, khỏe mạnh, đảm nhiệm tham mưu tác chiến hoặc là ban trưởng cấp bậc, gọi là sĩ quan trẻ tuổi. Bọn họ liên hợp đưa ra quyết định, thường thường chủ quan không thể phản bác.

Nhưng đến thời kỳ "chiêu cùng loạn chính" chân chính, đến thời kỳ cấp dưới chiếm quyền nghiêm trọng nhất, còn cần một thời gian nữa. Lúc này quân đội Nhật Bản đã như thế vô pháp vô thiên sao? Có lẽ lịch sử thật sự vì chính mình mà thay đổi...

Có lẽ những sĩ quan trẻ tuổi này, muốn thừa dịp tình hình trong nước vẫn còn hỗn loạn, kiềm chế lẫn nhau, mượn cớ Mãn để sớm hành động ở Đông Bắc. Lúc này, mình lại làm Viên Thế Khải, rốt cuộc là công thần dân tộc hay tội nhân dân tộc?

Sự do dự này trong nháy mắt đã bị Mưa Thần gạt sang một bên, Viên Thế Khải đã bán nước, hãn làm chuyện không tốt, ta làm! Đông Bắc bất kể có xảy ra chuyện gì, nhất định phải nằm trong tay mình!

Hãn nhìn Gì Toại vẻ mặt ngưng trọng, lạnh lùng nói: "Sáng tỏ, người an bài quân ta, ta sẽ cho người bổ sung một biên chế lớn, tùy thời chuẩn bị đánh trận! Viên Thế Khải gây ra cục diện rối rắm, chúng ta đến thu thập!"

Mặc dù trong phòng khách nhỏ, Gì Toại vẫn đứng nghiêm theo tư thế tiêu chuẩn, lớn tiếng nói: "Rõ!" Nhưng hãn vẫn thử thăm dò hỏi một câu, "Chúng ta có nên biết quân Bắc Dương, liên hợp hành động không?"

Mưa Thần thở dài: "Không kịp rồi."

Thật sự không kịp rồi! Trong lịch sử Trung Hoa Dân Quốc, vào những ngày cuối cùng của năm một chín một hai, lại xảy ra một trận chấn động chưa từng có, tựa hồ chính là vì chuyện này đã xảy ra quá nhiều chuyện, phong vân biến ảo đến làm cho người ta hoa mắt. Thiên Tân Đại Công Tước báo, Thượng Hải trình báo, Thượng Hải chữ rừng tây báo và một số báo chí có ảnh hưởng lớn trong cả nước, đều đăng toàn văn tin tức quan trọng chấn kinh thiên hạ.

Viên Thế Khải bí mật ký kết mười chín điều với Nhật Bản! Điều ước này lấy 130 triệu yên và bảy sư quân giới làm giá, cơ hồ đem quyền lợi ở Đông Bắc nhượng lại hết, trong tương lai tổng thống phủ và quân Bắc Dương, sẽ đưa vào một lượng lớn cổ vấn Nhật Bản, tràn ngập trong quân đội, giao thông, cảnh chính sự nghiệp. Mọi người đều biết, theo phân chia quyền lực giữa Bắc Dương và Đồng Minh hội trong hội nghị Thiên Tân, Đồng Minh hội phụ trách nội chính, còn Viên Thế Khải nắm giữ quân đội, cảnh sát, giao thông của cả nước. Như vậy toàn diện đưa vào cổ vấn Nhật Bản, tương đương với việc dâng nửa chủ quyền quốc gia cho người khác! Hơn nữa, những tờ báo này không phải nói suông, có ảnh chụp làm bằng chứng. Toàn bộ mười chín điều mật ước, văn bản rõ ràng ngay trên trang nhất! Hơn nữa chữ ký của Viên Thế Khải và ấn tổng thống, đều rõ ràng không thể rõ hơn!

Tin tức truyền ra, cả nước chấn động. Từ xưa đến nay chưa từng có ai có thể tưởng tượng được Viên Thế Khải lại có thể điên cuồng đến mức này!

Chuyện này đối với cục diện chính trị Trung Quốc là một sự chấn động và phá vỡ căn bản. Viên Thế Khải Phủ tổng thống nhất thời ghen lời, đầu tiên là kiên quyết không thừa nhận. Nhưng càng ngày càng nhiều người ra để chứng minh, đặc biệt là bí thư trưởng Phủ tổng thống Vương Bái Triều, một mạch đến Thiên Tân, tự mình chứng minh ông ta đã tận mắt chứng kiến Viên Thế Khải chính thức trao đổi văn kiện ngoại giao, tiếng mắng

càng ngày càng lớn. Chính phủ lâm thời tham nghị hội lập tức đưa ra hai chương trình nghị sự, một là lập tức tước đoạt chức tổng thống của Viên Thế Khải. Hai là tạm thời hoãn đại tuyển nghị hội, chờ có kết luận rồi mới tiếp tục. Triệu năm quân dùng lại thủ đoạn cũ, phái quân cảnh đến tham nghị hội niêm phong cửa, buộc họ rút lại đề án, nhưng lúc này ai còn ăn bọn họ một bộ này! Ngay cả quân cảnh cũng không điều động được, đành phải mặc kệ tham nghị hội mỗi ngày bức thoái vị, muốn Viên Thế Khải ra giải thích, không thì vạch tội.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Bắc Dương đoàn thể những quân nhân kia đặc biệt xấu hổ, họ biết lần này lão đầu tử đã mất hết lòng người! Trước kia có thể dựa vào trung ương quyền uy lần này cũng ném sạch. Như vậy còn thể nào chế ước Giang Bắc quân Mưa Thần phát triển? Bọn họ Bắc Dương đoàn thể sắp tan đàn xẻ nghé! Đều nhao nhao tìm đường lui, danh nghĩa trung ương không có, đánh trận cũng đánh không lại người khác, còn không sớm tìm đường ra sao?

Lưu tại Thiên Tân an bài quân Gì Toại bộ tư lệnh, những ngày này đông như trẩy hội, không ít người đến kết giao, các quan lớn Bắc Dương biến bộ tư lệnh của hãn thành một cái chợ lớn, ngày ngày không dứt, trong lời nói đều là những người này một mực ngưỡng mộ Giang Bắc Vũ Tướng quân, mọi người rất có chỗ trống gặp mặt cộng sự... Khiến Gì Toại đang khẩn trương chỉnh đốn binh mã dờ khóc dờ cười, về sau dứt khoát phân phó một mực từ chối khéo.

Địa vị của Đồng Minh hội cũng thật đáng xấu hổ. Vừa tuyên bố hợp tác với Viên Thế Khải, chia cắt quyền lực trung ương, thì Viên Thế Khải bỗng chốc trở thành kẻ thù của quốc dân. Điều này khiến Đồng Minh hội không biết phải xuống đài thế nào. Hai vị lãnh đạo, bao gồm cả Tổng Giáo Nhân, đều vô cùng lúng túng. Cơ sở chấp chính vốn rất vững chắc, gần như sụp đổ ngay lập tức. Bọn họ nhất thời không nghĩ ra cách giải thích hay hóa giải

tình hình, đành phải gạt bỏ sĩ diện, mắng một trận Viên Thế Khải, phân rõ ranh giới với "quốc dân công địch". Còn lại, phải xem xét tình hình rồi mới quyết định bước tiếp theo. Tóm lại, chỉ vài ngày trước, ba vị cự đầu còn hăng hái tại hội nghị ở Thiên Tân, nay đã trở thành đối tượng bị quốc dân oán hận. Tình hình chính trị thay đổi nhanh chóng đến mức không thể ngờ!

Trong dân gian, ngay lập tức dấy lên phong trào thương nhân từ chối bán hàng, quốc dân từ chối mua hàng, công nhân từ chối dỡ hàng. Cùng với sự hỗ trợ của dư luận, phong trào này ngày càng lan rộng. Theo khẩu hiệu của họ, nếu "Mười chín điều mật ước" không bị hủy bỏ, thì phong trào này sẽ tiếp tục.

Các cường quốc vốn có sự ủng hộ nhất định dành cho Viên Thế Khải, nhưng hăn lại bỏ qua các cường quốc lớn và ký kết mật ước vay tiền với Nhật Bản. Hăn xem thường nguyên tắc thống nhất hành động của các cường quốc tại Trung Quốc, sau đó lại vi phạm nguyên tắc độc quyền của Ngân đoàn Tứ quốc cho vay tiền. Đặc biệt là khi Nhật Bản lợi dụng các cường quốc phương Tây đang co cụm về chiến lược ở Viễn Đông, hăn lại có những hành động nhỏ, với ý đồ biến Viễn Đông thành phạm vi ảnh hưởng của Nhật Bản. Vì vậy, các cường quốc lập tức gửi thông điệp phản đối mạnh mẽ đến Phủ Tổng thống của Viên Thế Khải và chính phủ Nhật Bản. Chu Nhĩ Điển, công sứ các nước có quan hệ tốt nhất với Viên Thế Khải, cũng tự từ chức "dân gian" là trưởng đoàn công sứ, đồng thời tuyên bố rằng sự ủng hộ của các cường quốc dành cho Viên Thế Khải có thể sẽ dừng lại tại đây. Một con chó không nghe lời thì có ích lợi gì? Huống chi, Viên Thế Khải rất có thể sắp trở thành "chó nhà có tang".

Hiện tại, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Thần tượng quân. Tình hình hiện tại trở nên hỗn loạn đến mức này, rõ ràng là muốn "tẩy bài" một lần nữa. Chỉ cần còn hy vọng vào việc duy trì cục diện thống nhất của Dân quốc, duy trì đại cục phát triển, đặc biệt là đảm bảo chính phủ mới của Dân quốc

được thành lập vào năm tới, thì Viên Thế Khải đã "đổ bảng hiệu", còn Đồng Minh hội không có thực lực để gánh vác. Thế sự xoay vần, bỏ qua người có thực lực, lại nhìn vào Vũ Tướng quân mà thôi. Dư luận trong hai ba ngày liên tục đăng tải các bài xã luận, tóm lại chỉ có tám chữ:

"Mưa thần không ra, dân sinh biết nhờ cậy ai?"

Mà lúc này, vị đại tư lệnh của chúng ta, lại đang trên con tàu lớn hướng về Thượng Hải từ Thiên Tân. Chờ đến khi hă trở lại Thượng Hải, đã là năm 1913 theo công lịch, lịch sử Dân quốc lại mở ra một chương mới.

Nguồn: thiên lô trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc)•

STT 164: Chương 3: Quyển nhất thống con đường – Chương 65: ...

Chút tình chinh đến từ thiên—lôi—trúc, hy vọng bạn thích.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường – Chương 65: Bạch Sơn Hắc Thủy

Không khí trong hẻm Bắc Kinh Thiết Sư Tử còn ngọt ngào hơn cả ngày hôm nay. Toàn bộ Phủ Tổng Thống tựa hồ biến thành mộ huyết, cánh cổng lớn của Phủ Tổng Thống bị khóa chặt, những tên lính gác ngày xưa, dựa vào oai hùm, nhận hối lộ, giờ chẳng thấy bóng dáng. Chỉ có một toán vệ binh của Bắc Dương đệ nhất lữ, mặt mày xám xịt, đứng canh gác ở cửa ra vào. Khẩu súng trường kim cương của Nhật Bản, mang lưỡi lê sáng loáng, đang bảo vệ cho vị Tổng Thống của bọn chúng.

Một tên sĩ quan Bắc Dương mang quân hàm trung úy đang chỉ huy binh lính xóa bỏ những tấm áp phích quân bán nước, Tần Cối tái thế, dán bên ngoài tường Phủ Tổng Thống, miệng lầm bầm: "Bảo chúng mày tuần tra đêm thì không chịu khó, sáng ra thì... mẹ kiếp, đầy cả tường! Mắt thấy hôm nay là Tết Nguyên Đán, chúng ta còn phải trông coi cái *mả* này, khổ sai thay lão tử. Chẳng phải vì lần trước thắng được hai trăm đồng của tên doanh trưởng vô lại kia, mà giờ mới ra nông nỗi này." Hắn nặng nề nhổ một bãi nước bọt xuống đất, "Giờ thì xong, lão tử không hầu hạ cái đám này nữa, ai còn trông cậy vào Bắc Dương mà làm ăn lâu dài?"

Trong sâu thẳm của nội viện, người từng tung hoành trong chính trường Trung Quốc, từng nắm trong tay bao phen sóng gió, anh hùng thiên hạ đều

nằm trong lòng bàn tay, Viên Thế Khải, Viên Tổng Thống, đương nhiên không thể nghe được những lời ly tán của tên sĩ quan cấp dưới cách xa mình cả mấy cấp bậc. Nói thật, hiện tại hắn đã không còn tâm trí để ý đến quá nhiều chuyện.

Thân thể hắn vốn dĩ đang cố gắng gượng chống đỡ, mượn hội nghị Tứ Cự Đầu thành công cử hành để che giấu bệnh tình, tinh thần có một hồi cực kỳ tốt, bác sĩ điều trị cho hắn cũng cảm thấy lạc quan, cho rằng tinh thần tốt là liều thuốc hay cho lão nhân ở tuổi này. Mọi việc đang tiến triển thuận lợi, quyền hành tối cao của quốc gia lại một lần nữa về tay hắn. Hắn đã hùng hực chuẩn bị sống thêm mười năm, đánh bại hoàn toàn Mưa Thần, quét sạch Đồng Minh hội, nhưng tất cả lại thay đổi trong nháy mắt.

Vương Nhai, tên tiểu nhân kia bán đứng hắn, hắn đã trở thành kẻ thù của quốc dân. Bốn cự đầu nuôi ngày mở điện, đem lợi ích dân tộc làm lợi ích cao nhất, mực chưa khô, hắn liên lạc với Nhật Bản, ký kết mật ước bán nước đã bị cả thiên hạ biết đến. Hắn biết, lần này không ai tha cho hắn. Ưu thế quân sự ban đầu đã không còn, quyền uy trong chính trị trung ương cũng hoàn toàn sụp đổ, thế lực to lớn mà hắn khổ tâm gây dựng, Lý Văn Trung công cùng Bắc Dương đoàn thể sụp đổ ngay trước mắt. Hắn thống khổ, đồng thời cũng không cam tâm.

Viên Thế Khải mơ màng tỉnh lại sau giấc ngủ, thân thể không được khỏe. Sau khi dư luận phanh phui "Mật ước mười chín điều" với Nhật, hắn còn có vài phần trấn định, dù đau đầu muốn nứt, nhưng vẫn gắng gượng làm việc, gặp gỡ mọi người, bố trí đối sách. Mãi đến khi Vương Nhai phát biểu ở Thượng Hải, hắn mới biết mình tin lầm tiểu nhân, lúc này ngay trong phủ đã thổ huyết ngã quỵ, sau đó nằm trên giường không thể quản việc. Hiện tại thân thể càng ngày càng không xong, theo lời bác sĩ, đã vào thời kỳ nhiễm trùng tiểu đường. Hắn nằm trên giường bệnh hai ba ngày nay, lúc tỉnh táo, lúc hồ đồ. Lúc tỉnh táo thì xem xét cuộc đời bất thường của mình,

tổng không cam tâm cứ như vậy ngã xuống, lúc hồ đồ thì nói mớ: "Trần Nhị Am, Tào Trọng Ba làm tiền tuyến quân sự trước, Đoạn Chi Tuyền điều hành vô phương ở phía sau, còn có Dương Tích Tử và Vương Thận, một đám tiểu nhân, đều có thể giết, có thể giết!"

Khi hần mở mắt ra, liền thấy Dương Sĩ Kỳ vẻ mặt lo lắng ngồi trước giường bệnh của hần, còn có mấy người hầu ở cửa ra vào thì thầm to nhỏ, dường như hoàn toàn không để bệnh tình của hần vào mắt. Lúc này, chỉ có Hạnh thôn còn trung thành tuyệt đối a. Viên Thế Khải lặng lẽ thở dài: "Hạnh thôn, làm khó cho ngươi rồi. Hiện tại cục diện ra sao, Mưa Thần đã đến Thượng Hải chưa?"

Nói đến đây cũng thật buồn cười, trước kia bọn họ đều muốn trừ khử Mưa Thần cho hả giận, bây giờ lại lo lắng thái độ của Mưa Thần. Hần chậm trễ mấy ngày mới từ Thiên Tân xuất phát, dường như đang bố trí điều gì. Đối với sự kiện mười chín điều này, hần vẫn không hề lên tiếng. Nếu thái độ của Mưa Thần có ý hòa hoãn, trong nước vẫn chưa có thể lực quân sự nào đủ mạnh để ép hần thoái vị, Viên Thế Khải còn có thể về vườn lui về hậu trường, để Đoạn Chi Tuyền cùng Triệu Năm Quân, Dương Sĩ Kỳ duy trì Bắc Dương đoàn thể như một cái bầy. Nếu hần cũng có thái độ kiên quyết, với binh lực còn lại của Bắc Dương, không đủ để ngăn chặn các thế lực nổi lên, chỉ có con đường tan rã. Nhưng bọn họ đều muốn Mưa Thần hần là người hiểu biết, dù lần này mười chín điều bị lôi ra chắc chắn có liên quan đến hần, nhưng nếu Bắc Dương sụp đổ, phương Bắc sẽ hỗn loạn. Với một người như Mưa Thần, ôm chí lớn, chắc cũng không mong muốn phương Bắc hỗn loạn, bất lợi cho việc tiếp quản. Về phần năng lực của Đồng Minh hội, Bắc Dương đã nhìn rõ. Người lãnh đạo quá ngây thơ, không hiểu rõ tình hình và thế lực trong nước, bên dưới một đám tướng tài chỉ quan tâm tranh quyền đoạt lợi, làm việc nóng vội, lại không có bản lĩnh, thực sự không đủ để thành công.

Dương Sĩ Kỳ chỉ chậm rãi lắc đầu: "Tổng thống, ngài cứ an tâm tĩnh dưỡng, những chuyện này hiện tại ngài không cần quan tâm. Một là chính vụ, một là quân vụ, Trí Am, Chi Tuyền họ giúp ngài xem xét rồi. Thân thể ngài quan trọng, chỉ cần thân thể ngài khỏe mạnh, Bắc Dương đoàn thể này phục hưng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay..." Hãn tuy đang an ủi Viên Thế Khải, nhưng trong giọng điệu đã không thể che giấu sự thống khổ.

Viên Thế Khải nhàn nhạt nở nụ cười, mạng sống của mình chỉ còn trong khoảnh khắc, tâm tư cũng thanh minh hơn rất nhiều. Hãn nhìn Dương Sĩ Kỳ, mỉm cười nói: "Hạnh thôn, ta không xong rồi. Nhưng các người, những người đi theo ta lâu năm, ta không thể không cho các người một con đường lui tốt. Cùng Mưa Thần đấu một năm, ta đã thua trên tay hãn... Ta đã gửi điện báo cho hãn trên thuyền sao? Ta nhận thua với hãn, nhưng nhắc nhở hãn hiện tại thế cục phương Bắc bất ổn, đầy rẫy những kẻ muốn độc lập, Nhật Bản đứng sau thao túng, duy trì một Bắc Dương đoàn thể trước khi hãn nắm quyền dân quốc, là vô cùng hữu dụng..."

Viên Thế Khải nói nhiều lời, có chút thở hổn hển. Ánh mắt hãn lóe lên ánh sáng yếu ớt, nhìn lên trần nhà. Dương Sĩ Kỳ muốn khuyên hãn không cần nói nhiều, nhưng cảm thấy Viên Thế Khải đang bàn giao hậu sự, cuối cùng đành nén nước mắt, không nói gì.

"Ta làm việc thật sự quá gấp gáp, nếu ta có thể trẻ ra mười tuổi, ta có thể từ từ cùng Mưa Thần dây dưa. Với nhân mạch và tài nguyên của ta, Mưa Thần làm sao có thể là đối thủ lâu dài? Nhưng ta luôn muốn làm cho xong trước khi mình không còn, kết quả bị Mưa Thần nắm được quá nhiều cơ hội. Còn nữa, hãn tuy trẻ tuổi, nhưng lại rất hiểu tương lai của đất nước này, biết mọi người muốn gì, rất biết thuận theo trào lưu. Điểm này, ta không bằng hãn. Chỉ cần hãn có thể giữ vững tâm thái cẩn thận, giao quốc sự cho hãn, là rất có triển vọng. Mưa Thần không có nhiều người trong tay, tương lai nắm giữ cả nước cần lượng lớn nhân tài, chỉ cần chúng ta, những người

Bắc Dương, một lòng vì hãn làm việc, vinh hoa phú quý là có thể bảo đảm, chính là trước đây chúng ta không nên bị những lũ tiểu nhân kia làm lãng phí!"

Viên Thế Khải bỗng nhiên có chút kích động, thanh âm cũng cao hơn: "Sau khi ta không còn, trước khi Mưa Thần nắm quyền cả nước, Hạng thôn, nhất định phải cố gắng duy trì Bắc Dương đoàn thể không bị phân liệt. Nếu không, các nơi ủng hộ binh tự trọng, tương lai Mưa Thần tự nhiên muốn điều binh đi đánh. Ta chết thì chết, vì quốc gia cũng tạo không ít nghịệt, không thể chết rồi lại để Bắc Dương đoàn thể này biến thành tai họa cho đất nước!"

Lão già này cuối cùng trong kiếp sống quyền mưu, lần đầu tiên toàn tâm toàn ý cân nhắc đến lợi ích của quốc gia dân tộc, ngoài bản thân mình. Lương tâm phát hiện, hay chỉ đơn thuần muốn gắn bó với Bắc Dương đoàn thể, thật khó nói.

Viên Thế Khải lúc này khó lòng tĩnh táo, lại quay sang nhìn Dương Sĩ Kỳ: "Chỉ tuổi là nghe theo lời ta, lão già này. Người nói với hãn, cứ để Giang Bắc quân giăng co ở tiền tuyến, chúng ta có thể nói lỏng. Giờ tập trung binh lực về sau lưng Bắc Kinh, xem thế nào! Bọn Nhật Bản đang lăm le ở đó, ta không thể chết mà mang tội. Còn người, phụ trách ngoại giao với Nhật, cứ bảo ta, lão già này sắp chết rồi, làm trái điều ước cũng là chuyện của ta. Chuyện trước kia, coi như chưa từng xảy ra! Cái gì mà bô ỉa, cứ đổ cho một thằng chết thay!"

Hãn cuối cùng cũng cạn kiệt sức lực, lại mơ màng thiếp đi, miệng lẩm bẩm: "Ngô Quân, Lý Phòng Chính, Đàm thế huynh... Thái hậu! Phòng Chính, Phòng Chính!"

Dương Sĩ Kỳ lặng lẽ lui ra, đến ánh nắng chói chang bên ngoài, mới lẳng lặng lau nước mắt. Lão già quả thực đã tính đường lui, nhưng giờ dù

lão có lòng, cục diện đã không như ý muốn! Bắc Dương quân chiếm cứ các nơi, đều là những vùng đất giàu có. Trước khi tan rã, bọn chúng làm sao không vét cho đã tay? Giờ đây, ngoài một số quân ở Bắc Kinh, Chi Suối còn chỉ huy được ai? Làm sao để quân sự tập trung vào đó?

Lại nói chuyện mật ước với Nhật, lão già bảo người chết nợ tiêu, càng là trò cười. Lão già đúng là bệnh đến hồ đồ rồi, quốc gia đại sự, dùng ẩn tín trao đổi văn kiện ngoại giao, mật ước làm sao có thể tùy tiện như thế? Cái mật ước này, tất nhiên là nỗi nhục của Trung Quốc mấy chục năm, chỉ chờ ai đó đến thu dọn giang sơn hỗn loạn này, cuối cùng lại phải đổi mặt với Đông Doanh, con ác thú láng giềng.

Thật không hiểu, rốt cuộc người đó ở đâu?

Chiếc tàu "Mưa Thần" vẫn chao đảo trong sóng gió, ra khỏi Thiên Tân, vào biển Đông thì gặp bão lớn. Toàn bộ thủy thủ đoàn, kể cả "Mưa Thần", đều nôn thốc nôn tháo, ăng-ten và chảo ăng-ten của tàu bị gió thổi gãy. Gần đến Tết Nguyên Đán năm 1913, sóng gió mới dần dịu xuống, tàu cũng sắp đến Thượng Hải.

"Mưa Thần" tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn làm việc trong khoang, tính toán sẽ phát điện báo đến Thượng Hải. Hãn đã im lặng quá lâu, dù thế nào cũng phải tỏ thái độ. Nhưng thái độ này nặng nhẹ ra sao, lại khiến hãn rất khó xử. Bắc Dương đã mất đi chính nghĩa và uy quyền, vốn dựa vào quân sự, giờ lại không còn chiếm ưu thế. Lão Viên lúc hãn rời đi đã bệnh nặng, e rằng không sống được bao lâu. Tương lai Bắc Dương, cũng không khó đối phó. Nhưng Bắc Dương tan rã, hãn lại không muốn phương bắc hỗn loạn. Nhất là khi biết Nhật Bản sẽ có hành động ở đó, có một Bắc Dương tạm thời thay hãn trông chừng Đông Bắc, hãn tiết kiệm được bao nhiêu sức lực! Chưa rõ Nhật Bản sẽ tiến hành đến đâu, Bắc Dương sẽ tan rã đến mức nào sau một đòn của hãn, việc tỏ thái độ nặng nhẹ, thực sự khiến hãn thấy khó khăn.

Giờ đây, mỗi lời nói, hành động của hắn đều có thể quyết định vận mệnh quốc gia, "Mưa Thần" cười nhạt, lại vùi đầu vào bản thảo điện văn.

Cửa khê gõ, nhịp gõ cửa này "Mưa Thần" đã quá quen thuộc. Ngoài Trăm Dặm ra, không còn ai khác, hắn gọi: "Trăm Dặm huynh, cứ đẩy cửa vào, gõ cửa làm gì!"

Cửa khoang mở ra, Trăm Dặm bước đi loạng choạng, sắc mặt tái nhợt. Thân thể hắn vốn không tốt, lần này say sòng, đã lấy đi nửa cái mạng của hắn. Đến cũng không kịp khách sáo, trực tiếp tìm ghế ngồi xuống. "Mưa Thần" cười đứng dậy, tự tay rót cho hắn một chén trà, nhìn hắn nhăm nhăm mặt uống như nuốt thuốc, "Mưa Thần" lắc đầu: "Trăm Dặm huynh, huynh cũng say thành ra thế này, còn đến làm gì? Cứ yên tâm nằm nghỉ ngơi, sắp đến Thượng Hải rồi, đến đó tìm bác sĩ khám cho kỹ. Huynh vốn không biết tiết chế ăn uống, lại thích làm phong lưu tài tử, chuyện này ta phải nói cho huynh biết."

Trăm Dặm lắc đầu, cười khổ: "Chuyện này không cần huynh nói, ta cũng biết. Nhưng nằm trong khoang thực sự không chịu được, trong đầu toàn chuyện. Cục diện cả nước này chúng ta phải thu dọn ra sao? Bắc Dương phải tiêu hóa thế nào? Đồng Minh hội bên kia là liên kết hay đối địch? Còn chuyện ở đó, chúng ta tập trung quân sự có áp chế được dã tâm của Nhật Bản không? Chuyện gì cũng phải cân nhắc, không có gì chắc chắn. Ta chưa từng thiếu tự tin đến thế, có lẽ là người sắp đạt đến đỉnh cao, càng lo được lo mất. Ta biết trong lòng huynh có chủ ý, nhưng đại sự này, vẫn nên bàn bạc cho thỏa đáng."

Hắn vẻ mặt ngưng trọng: "Giờ đây, mỗi bước đi của chúng ta, đều phải gánh vác tương lai của quốc gia, trách nhiệm này quá lớn, chúng ta không thể không cẩn thận."

Câu nói này như nói trúng tâm tư "Mưa Thần"! Hãn mới hai mươi lăm tuổi, ở cái thế giới này lăn lộn chưa đầy một năm, nhờ vào lịch sử, thời thế tạo nên anh hùng, mơ màng mà đến vị trí cao này, tuy có chút đặc ý, nhưng càng nhiều vẫn là như đi trên băng mỏng, như đối mặt với đại địch, cẩn thận, kính sợ.

Hãn gật đầu thật mạnh: "Trăm Dặm huynh nói rất đúng. Ta giờ cũng có chút do dự. Vấn đề mấu chốt hiện nay, là phải đối đãi với Bắc Dương ra sao. Chỉ cần sơ sẩy, phương bắc sẽ thành cục diện rồi ren, đến lúc đó thu dọn không biết phải tốn bao nhiêu công sức! Bạch Tư Văn và Dương Tích Tử đang ráo riết liên lạc. Ta đến Thượng Hải cũng không thể không tỏ thái độ về mười chín điều. Nhưng phản ứng của chúng ta nên nhẹ hay nặng, thực sự rất khó cân nhắc."

Hai người đều dồn tâm sức vào việc này, cờ Giang Bắc quân hải quân tung bay trên nền đỏ, đang tiến về Thượng Hải. Mà ở Thượng Hải, cũng có rất nhiều người đang chờ đón "Mưa Thần" trở về. Theo họ, chiếc quân hạm "Múa Hạc" nhỏ bé này, đang chở theo niềm hy vọng của dân quốc.

Lúc này, ở Đông Bắc, các thế lực ngầm cũng đang hoạt động, trở thành một tiêu điểm khác. Trong khi bốn nhân vật lớn tổ chức hội nghị Thiên Tân, thì ở Bắc Kinh, trong ngõ nhỏ của Nhật Bản, lãnh sự quán cũng tổ chức hội đàm giữa Phổ Vĩ, Thiết Lương, Túc Thân vương, những kẻ thao túng sự nghiệp phục quốc Mãn Thanh. Ba người ban đầu có nhiều khúc mắc, đều có chỗ dựa riêng. Túc Thân vương dựa vào Nhật Bản, còn Phổ Vĩ, Thiết Lương lại có Tuyên Thống Hoàng đế, cùng với sự ủng hộ ngầm của quân đội Giang Bắc, hai người này cũng chưa chắc đã không biết gì về chuyện này. Hiện tại, hai bên dưới sự tác hợp của một số phần tử trẻ tuổi Nhật Bản, cuối cùng cũng ngồi lại với nhau, muốn lợi dụng tình hình hỗn loạn sắp tới ở phương bắc và mười chín điều ước, xúi giục phong trào phục quốc ở đó.

Lý do của họ đều rất đường hoàng, Viên Thế Khải bán quyền lợi Đông Bắc, là lừa gạt người Mãn. Đối với hành vi này của Viên Thế Khải, họ tuyệt đối không đồng ý. Vì bảo vệ quốc gia, bảo vệ gia tộc, đã là chính phủ trung ương Hán bán nước, vậy họ sẽ thành lập Mãn Châu quốc, tranh giành quyền lợi vốn thuộc về họ cho con cháu đời sau.

Họ dự định mua chuộc mấy ngàn quân phi, cùng một số võ giả bí mật, dưới sự hậu thuẫn của Nhật Bản, trước tiên khởi sự ở nam đó, đốc quân Cát Lâm và Hắc Long Giang đã có liên lạc trước đó. Những thanh niên Nhật Bản này cho rằng, chỉ cần đứng vững ở nam đó, Quan Đông quân và Triều Tiên quân sẽ tuyên bố bảo hộ nguy Mãn Châu quốc này, sau này có thể mưu đồ toàn bộ Đông Bắc. Nước Nhật tuy hài lòng với quyền lợi đổi lại trong mật ước, nhưng làm sao so được với việc chiếm được toàn bộ Đông Bắc? Vì tương lai của Đại Nhật Bản, những thanh niên này cho rằng mạo hiểm này đáng giá, đáng để đánh cược, lợi ích này quá lớn! Hơn nữa, cho dù thất bại, cũng là người đó tự gây chuyện, không liên quan gì đến Nhật Bản. Nếu thành công, họ sẽ là công thần của Đại Nhật Bản!

Việc phát động kế hoạch đã định vào hạ tuần tháng này, nhưng tin tức Viên Thế Khải lâm bệnh nặng, khiến lòng người Bắc Dương hoang mang, lại khiến họ phải khởi sự sớm hơn một tháng. Mọi việc đều đang rầm rộ diễn ra, toàn bộ miền Bắc Trung Quốc sau khi “Mật ước mười chín điều” được công bố, đã lộ ra cục diện rồi ren.

Trần Tư theo chân Túc Thân vương trở lại Quan Đông châu, cùng đi còn có Thiết Lương, vị tướng bại trận ở Nam Kinh, bọn họ đều ngồi tàu hỏa Nhật Bản về Quan Đông châu để bố trí mọi việc. Phổ Vĩ cùng mấy tên quân Nhật đang chuẩn bị đưa tiểu hài tử Phổ Nghi đến Quan Đông châu, mọi người hẹn nhau ở đó hội hợp, sau đó sẽ phát động biến cố.

Trong toa tàu, ba người có hai tên quân Nhật đi cùng, đều ử rử nghe tiếng còi tàu hỏa vang lên. Tàu từ từ chuyển bánh, hai tên đầu lĩnh Mãn

Thanh từ đầu đến cuối căng thẳng giờ mới thả lỏng. Thiết Lương lấy tay vỗ trán, nói: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng rời khỏi Bắc Kinh! Không hiểu sao, huynh đệ cứ thấy căng thẳng, nghĩ đến sắp về Đông Bắc, ủng hộ Hoàng Thượng làm nên nghiệp lớn, nước mắt...”.

Hắn vừa nói vừa lấy khăn tay trắng tinh, ra vẻ lau khóe mắt. Mọi người nhìn Thiết Lương biểu diễn, hắn và huynh đệ Lương Bật tuy dáng vẻ giống nhau, mặt vuông tai lớn, nhưng về cách đối nhân xử thế, đúng là một trời một vực. Lương Bật vì xã tắc giang sơn nhà Thanh, có thể nói là đã đổ máu đến giọt cuối cùng, còn Thiết Lương thì trước là bỏ thành Nam Kinh chạy trốn, sau đó lại từ Bắc Kinh nhanh chân trốn đến Thiên Tân. Giới thượng tầng Mãn Thanh, thật ra đều có chút khinh thường tên nhát gan này. Nhưng hắn vẫn nắm binh quyền, trong hàng ngũ quân sự nhà Thanh có ảnh hưởng nhất định, nên Phổ Nhĩ mới lôi kéo hắn. Nói trông cậy vào hắn xả thân vì nước Mãn, thì không ai dám tin.

Nhìn hắn diễn trò, Túc Thân vương có chút buồn cười, nhưng vẫn phụ họa: “Ai bảo không phải. Hóa ra Bắc Kinh cũng là quê hương của chúng ta, giờ rời đi thật sự có chút lo lắng. Mặc dù biết Viên Thế Khải hiện giờ không còn năng lực gì, chúng ta tự do đi lại cũng không sao, nhưng nghĩ đến sắp phải đối mặt với chuyện lớn, thật không thể xảy ra sai sót. Đừng nói là người, lão phu ta ở trong cái lạnh thấu xương này, còn ra một thân mồ hôi đây!”.

Hai người nhìn nhau cười, đều có vẻ đắc ý. Thiết Lương vừa cất khăn tay, vừa đánh giá Trần Tư đang im lặng: “Vị lão ca này chính là Trần đại ca mà vương gia trọng dụng. Huynh đệ đã nghe danh đại ca lâu rồi. Nghe nói Trần đại ca vẫn luôn bên ba ở Mãn Châu, liên lạc với những nghĩa sĩ (mã phi) và vương công. Quả là thiếu niên anh hùng! Nghe nói Trần đại ca vốn là người của quân Hán ở Nam Kinh, huynh đệ thật hồ thẹn, trước kia dưới trướng có nhân tài xuất sắc như vậy mà không biết, thật là ủy khuất cho lão

ca. Tương lai đại sự, còn phải nhờ cậy nhiều”. Nói rồi liền chấp tay chào Trần Tư.

Trần Tư mặt mày ủ dột, đang lo Thiết Lương nhớ lại chuyện cũ, lúc trước trong quân Hán ở Nam Kinh không có hãn, nhưng thấy Thiết Lương tự mình cũng ngây thơ, còn đem cách xưng hô đại ca huynh đệ trong giới quan trường nhà Thanh ra, cảm thấy cũng nhẹ nhõm, hàm hồ nói: “Thiết đại nhân, nói cho cùng đây là sự nghiệp của người Mãn chúng ta, ta cũng chỉ có chút tài mọn này, không dâng cho Hoàng Thượng thì dâng cho ai đây? Hiển nhiên, sau khi đại sự của chúng ta thành công, ngài vẫn là chủ tử của chúng ta, còn nhiều việc phải nhờ đại nhân chỉ bảo!”.

Ba người nói chuyện hòa hợp, hai tên quân Nhật biết tiếng Hán cũng thận trọng cười, chỉ có Túc Thân vương trong mắt lóe lên tia sáng, nhìn phong cảnh mùa đông phương Bắc ngoài cửa sổ, mỉm cười. Cuộc sống tương lai... Nhìn về tương lai. Thấy sự nghiệp mình khổ tâm gây dựng sắp bắt đầu, không hiểu sao, trong lòng luôn thấp thỏm. Người Mãn, nói cho cùng, đã không còn là những hào kiệt như ba trăm năm trước, mà trong thời đại phong vân này, người Hán lại xuất hiện không ít hào kiệt. Vị thiếu niên người Hán ở phương Nam, sẽ ứng phó ra sao với cục diện này? Dù thế nào, khôi phục nhà Mãn, là tâm nguyện mà hãn muốn theo đuổi cả đời.

Trung Nguyên tranh giành, người Mãn đã không còn sức, nhưng cuộc chiến giữa Bạch Sơn Hắc Thủy, lại vừa mới bắt đầu.

Tại Thượng Hải, đoàn thể chờ đợi Mưa Thần, vì dây anten trên quân hạm Múa Hạc bị hỏng, đã mất liên lạc trực tiếp với Mưa Thần, chỉ có thể thông qua quân hạm sở hữu để trung chuyển. Lúc đầu, họ cho rằng Mưa Thần trên biển trong thời gian này, tất nhiên sẽ có động thái và mở điện, nhưng lại không có bất kỳ tin tức gì, khiến đám chính khách quan sát tình hình như kiến bò trên chảo nóng. Trong những tháng ngày biến động dữ dội này, bỏ lỡ một cơ hội, chính là phí hoài cả đời! Hiện tại, ai mà không biết

trải qua cục diện chính trị rối ren này, Mưa Thần đã là người được thiên hạ kỳ vọng nhất, có thể đứng ra thu thập cục diện! Người trẻ tuổi này, lại có thể nhẫn nhịn ở hội nghị Thiên Tân như vậy, từng bước nhượng bộ, cuối cùng lại giáng cho Viên Thế Khải một đòn quyết định. Cái này mượn lực đánh lực, khiến Viên Thế Khải tự mình rơi vào bẫy, kể cả Đồng Minh hội cũng bị lừa gạt, quả thật không thể tin được!

Trong thời gian này, Liên Bang đảng lại trở thành đảng phái được ưa chuộng nhất, liên lạc đầu nhập người vô số kể, khôi phục ngân hàng tiền giấy lại thường bốn phần. Lý Chương Mây mỗi ngày tiếp đãi những người muốn mua trái phiếu công ty đường sắt và liên hợp xí nghiệp than thép Mã An Sơn và cổ phiếu bận rộn.

Nhưng tất cả những điều này, đối với Lý Viện đang chờ quân hạm Múa Hạc cập cảng, đều không có bất kỳ ý nghĩa gì. Mặc kệ Mưa Thần hiện tại có địa vị gì, trong mắt nàng vẫn chỉ là vị hôn phu thủy chung. Hắn là vua của nàng, cũng là tất cả của nàng. Lý Viện ngồi trong xe, hai người bạn gái đi cùng nàng, bên ngoài vệ binh vây quanh một vòng, trên bến tàu, những người đại diện của Mưa Thần đều hướng về phía này với ánh mắt ngưỡng mộ và kính sợ, mà nàng lại hoàn toàn không để ý, chỉ tràn đầy vui vẻ.

Mưa Thần sắp trở về rồi nha...

STT 165: ## Chương 3: Thống nhất con đường

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T•L.Trúc•

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 66: Sắp phát động

Lần này ở bến tàu nghênh đón "Vũ thần" biển người còn muốn vượt xa cảnh tượng lần trước hẳn đến Thượng Hải. Nếu như nói lúc ấy hẳn vẫn chỉ là một trong số những người được chọn để tranh đấu thiên hạ, thì hiện tại, sau khi từ Thiên Tân trở về Thượng Hải, hẳn đã trở thành thí sinh duy nhất thu thập cục diện toàn dân quốc.

Thân ảnh trắng xóa của quân hạm "Múa Hạc" cuối cùng cũng lộ diện giữa trời nước. Hai chiếc pháo hạm hộ vệ danh tiếng bảo vệ hai bên "Múa Hạc", hướng bến tàu Ngô Tùng mà tiến đến. Đám người trên bến tàu đều thở phào nhẹ nhõm, vị đại tư lệnh "Vũ thần" này, cuối cùng cũng xuất hiện! Lý Viện cũng bước xuống xe, hơn mười vệ binh bảo vệ nàng nghiêm ngặt, tất cả mọi người đều nhường đường. Không ít ánh mắt khác thường, đều tập trung vào người thiếu nữ này. Có người thậm chí còn đang tính toán, việc kết hợp giữa tiểu thư nhà tư bản Thượng Hải này và "Vũ thần" tương lai sẽ có ảnh hưởng gì đến chính sách của "Vũ thần"? Liệu "Vũ thần" có định vị cơ sở của mình tại vùng Giang Chiết, và liệu điều đó có khiến những người ở phương Bắc có thành kiến gì không?

Lý Viện hoàn toàn không nghĩ tới, hiện tại bản thân mình cũng vì là nguyên nhân của "Vũ thần" mà trở thành tiêu điểm của thời đại. Nàng chỉ biết rằng dù mình có nhàn rỗi ở Thượng Hải, cũng có không ít người có dụng tâm khác, thông qua con đường phu nhân, con đường tiểu thư, tìm mọi cách để tiếp cận, nịnh bợ nàng. Mỗi ngày trong quán Lý Chương Mây, lui tới rất nhiều oanh oanh yến yến, dù có ở cùng với bạn học, cũng không tìm lại được cảm giác trước kia. Mọi người đối với nàng có ba phần ngưỡng mộ, ba phần kính sợ, còn có bốn phần ghen ghét. Nàng chỉ đơn thuần thích "Vũ thần" mà thôi, sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp đến vậy? Bản thân nàng cũng không còn là chính mình nữa.

Đội tàu cuối cùng cũng đến gần bến tàu, một lần nữa, các thành viên của thương đoàn vạn quốc và đội quân nhạc lại bắt đầu biểu diễn, không khí trên bến tàu trở nên náo nhiệt hơn. Trưởng quản lý của sở tự trị Thượng Hải, nghị trưởng viện tham nghị Thượng Hải đồng thời cũng là bí thư trưởng Liên Bang đảng Thẩm Ân Phu, mặc áo khoác lông chồn dày cộm, mỉm cười chờ "Vũ thần" và đoàn tùy tùng xuống tàu.

Hắn rất đặc ý với bản thân, trước kia đã dứt khoát rời khỏi tổ chức Thống nhất Đảng Cộng Hòa của Trương Quý Trực, rồi bỏ cái gọi là phái lập hiến Giang Chiết hiện đang hấp hối, gia nhập Liên Bang đảng, nước cờ này xem ra quả nhiên là đi đúng rồi!

"Vũ thần" cùng với Tưởng Bách Lý vừa cười vừa nói chuyện đi xuống bến tàu, phía sau là đội trưởng bảo vệ Phùng Ngọc Tường với vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn. So với lúc rời khỏi Thượng Hải, "Vũ thần" có vẻ gầy gò đi một chút, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, mỉm cười gật đầu chào hỏi đám người đang chào đón. Lần này trật tự trên bến tàu được duy trì tốt hơn nhiều so với lần trước, mọi người đều đứng ngay ngắn bên ngoài tuyến cảnh giới do đoàn bộ binh Cao Xương miếu và doanh lính thủy đánh bộ thiết lập, hô to những lời hoan nghênh, vẫy những tấm quảng cáo trong

tay. "Vũ thần" đảo mắt nhìn một lượt, vậy mà hơn một nửa số quảng cáo đều là mong muốn Vũ tướng quân chống lại "Mười chín điều mật ước" với Nhật Bản, chinh đồn lại non sông, thu hồi quyền lợi Đông Bắc. Dân khí quả thực đã được phát động!

Bước chân của hai người cuối cùng cũng đặt lên trên mảnh đất phương Nam, Lý Viện cười tươi như hoa nở đón chào. Ánh đèn huỳnh quang điên cuồng lóe lên. Trong gần một tháng "Vũ thần" rời khỏi phương Nam, đất nước này đã xảy ra quá nhiều biến động. Và "Vũ thần" sẽ một lần nữa trở lại đại bản doanh của mình, từ nơi này đi đến con đường chân chính nắm giữ cả nước.

Lúc này ở Đông Bắc, để làm hài lòng một số người, một số thế lực có dã tâm, vì một giấc mộng phục quốc hư vô mờ mịt, một vở hài kịch lay động lòng người đang chờ ra mắt. Mà xung đột do vở kịch này gây ra, sẽ trong mấy chục năm tới, ảnh hưởng sâu sắc đến cục diện chính trị Đông Á.

Nam Mãn Liêu Dương phủ, chính là nơi mở màn cho vở kịch này. Thành phố này là cứ điểm đầu tiên ngoài Hách Đồ a kéo, nơi nhà Thanh long hưng định đô. Tại Nam Mãn khống chế Liêu Hà, dựa vào Trường Bạch sơn, phía sau không xa là Triều Tiên, là một nơi cực kỳ quan trọng của Nam Mãn. Nơi này năm xưa cũng có 6.370 người mặc giáp của Bát Kỳ trấn thủ, thêm vào đó là những người trong cờ Đình gia quyến, là một nơi có tỷ lệ kỳ nhân ở Đông Bắc khá cao. Cận đại lại thông đường sắt, thế lực Nhật Bản cũng thâm nhập vào nơi này, hiện tại thành phố này và xung quanh, đã biến thành một nơi người tứ chiếng cùng chung sống.

Hiệu buôn tây của người Nhật Bản, lương hành của người Trung Quốc, quán thuốc phiện morphine của người Triều Tiên, kỳ lạ dung hợp lại với nhau, kiến trúc kiểu Trung Quốc và kiểu Nhật Bản xen lẫn. Trên đường dòng người qua lại, có người mặc áo bông dày của Quan Đông lão khách ngâm túi thuốc phiện, thả chân, giọng nói lớn không thua gì đại cô nương

Đông Bắc, còn có những chiếc xe Đông Doanh qua lại, người Nhật Bản mặc kimono, nhân viên công ty đường sắt Nam Mãn mặc váy kiểu Nhật Bản cổ quái, đánh xà cạp trắng, cảnh sát Trung Quốc uể oải. Đôi khi còn có binh lính phòng vệ đường sắt Nam Mãn của Nhật Bản, đeo súng Thương Thần ngạo mạn đi hàng ngang trên đường phố.

Đối với người Nhật Bản mà nói, nơi này là nơi họ đã bỏ ra mười vạn người hy sinh, hai tỷ quốc tệ để giành được cho Đại Nhật Bản đế quốc. Mặc dù chỉ là thuê cảng Lữ Thuận và Quan Đông châu, nhưng trong lòng họ, toàn bộ Đông Bắc đều nên là thuộc địa của họ. Đây là mạch sống tương lai của Nhật Bản, cũng là vốn liếng để xưng bá đại lục. Mà đối với người Hán và người Mãn ở đây mà nói, nơi này là nơi dễ kiếm sống, đất đai màu mỡ, sản vật phong phú, lòng người thuần phác ngay thẳng.

Tại một thị trấn nhỏ bên ngoài Liêu Dương, những ngày này đã có quá nhiều nhân vật kỳ quái đến. Mặc thường phục nhưng vẫn có thể nhận ra mặt mũi đầy vẻ ngạo khí của quan quân Nhật Bản, cử chỉ hào sảng, không chút kiêng dè của lãnh nhân Nhật Bản và Triều Tiên, còn có những tay giang hồ Quan Đông, cưỡi ngựa giỏi, đeo khoai thương, cử chỉ thô lỗ, đã có chút tàn tạ nhưng vẫn giữ tư thế thắt lưng đỏ của Hoàng Đái Tử (*con cháu vua chúa) người Mãn, thậm chí từ Phụng Thiên chạy tới, dáng vẻ khá lén lút, nhưng bụng phệ mang theo tùy tùng nhìn một cái liền biết là nhân vật lớn của Bắc Dương. Họ đều hẹn nhau cùng tề tựu tại đây sau Tết Nguyên Đán năm 1913. Hai trung đội binh lính phòng vệ đường sắt Nam Mãn của Nhật Bản, lấy danh nghĩa diễn tập dã ngoại bố trí xung quanh thị trấn nhỏ này, phong tỏa nghiêm ngặt việc đi lại của dân trấn với bên ngoài, cũng không biết phải làm gì.

Trưởng trấn Vương Đại Hải là người Sơn Đông, năm xưa là một trong những người đi Quan Đông làm ăn, mấy chục năm lăn lộn, đã an cư lạc nghiệp ở Đông Bắc. Liêu Dương một vùng có hơn năm mươi hảo hán, trên

trấn cũng mở hai nhà đại thiêu nôi, một hiệu cầm đồ. Lại bởi vì làm người hào sảng tứ hải, được đề cử làm trưởng trấn, binh đến thì có binh, phi đến thì có phi, hắc bạch hai đạo đều được hăn ứng phó trơn tru, lên đến đốc quân thụ Phụng Thiên, xuống đến các tay giang hồ, mã phi xung quanh, chỗ nào cũng có bạn bè của hăn. Tại mảnh đất Liêu Dương phủ này, hăn cũng coi là một nhân vật có tiếng.

Nhưng tình hình hôm nay, lại làm cho Vương trấn trưởng có chút không rõ. Hăn nhăm nháp ly trà, ngồi trong đại sảnh nghe chương quỹ đại thiêu nôi của mình vẽ mặt đau khổ báo cáo: “Chúng ta những năm này ứng phó với quan binh, hảo hán, thậm chí cả người Nhật Bản, chưa từng gặp phải tình huống này! Người Nhật Bản canh gác thị trấn chúng ta, con thỏ ra vào cũng phải nhìn móng vuốt. Tới hảo hán cũng chưa từng nhiều như vậy, nghe nói bọn họ uống nhiều rượu ở lò nấu rượu, liền cả những người giỏi nhất thiên hạ ở Cát Lâm cũng đến, đây chính là đầu lĩnh của Bắc Mãn a! Những người kỳ quái khác cũng nhiều, vậy mà không có ai đắc tội nổi! Các pháo thủ từ khắp nơi đến, ngoài uống rượu ra thì chỉ so tài bắn súng, mấy ngày nay trong trấn náo nhiệt như xem hát! Vương đại gia, nếu bọn gia hỏa này lại ở trong trấn chúng ta thêm mười ngày nửa tháng, thì trấn này của chúng ta, coi như xong! Ngài xem có nên thông tin cho Phụng Thiên, tránh xảy ra chuyện gì, mất một được vạn, bọn họ phải mông một cái đi, xui xẻo vẫn là chúng ta.”

Vương Đại Hải suy nghĩ nửa ngày, vậy mà chẳng nghĩ ra được kế sách gì. Bọn hăn tụ tập ở đây, toan tính ắt hăn không nhỏ. Tên ban trưởng người Nhật ở công ty đường sắt Liêu Dương Nam Đài trước kia cũng coi như là bạn rượu của hăn, trước đó còn bóng gió mượn thị trấn của hăn. Bởi vì Nam Đài ở vị trí trung tâm, lại cách Liêu Dương một đoạn, còn bị đại sơn che chắn, dù bàn chuyện hay mưu đồ gì, đều có địa thế rất tốt để khống chế. Kết quả, chỉ trong chớp mắt, mấy tên quân nhân Nhật Bản chẳng thềm chào hỏi, cứ thế mà tiếp quản luôn cả trấn!

Hắn căn bản không dám nghĩ đến việc mặt báo Phụng Thiên, bởi vì vướng vào mấy thế lực lớn này, dù là ai, hắn, một trưởng trấn bé nhỏ, cũng không thể đắc tội! Chỉ có thể cầu nguyện tổ tông phù hộ, mong Vương Đại Hải này có thể vượt qua kiếp nạn! Nhưng hắn cũng thấy tò mò, người Nhật thu gom hết đồng đồng nát sắt vụn này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Trong một căn nội đường rách nát của trấn, mấy nhân vật quan trọng của cuộc tụ họp lần này đang bàn bạc chuyện với vẻ mặt nghiêm trọng. Trời đã tối, một đồng lửa bốc lên trong nội đường, phản chiếu khuôn mặt những người này lúc sáng lúc tối. Trần Tư, Thiết Lương, Túc Thân vương, thiếu tá Đại Nguyên, còn có Nam Sơn tiêu đều có mặt, nhưng chẳng ai lên tiếng, ai nấy đều mang nặng tâm tư.

Nửa ngày sau, Thiết Lương cười nói: "Người cũng đã gần đủ, chúng ta ở cái nơi lạnh lẽo này, chịu rét mấy ngày, chính là để chờ những hảo hán này. Vì sao không ở Quan Đông Châu, vừa kín đáo lại an nhàn hơn? Túc vương gia lớn tuổi thế này, còn phải cùng chúng ta chịu gió táp mưa sa ở đây, huynh đệ ta thực sự thấy áy náy."

Túc Thân vương suýt nữa bật cười khinh bỉ, ai mà không biết Thiết Lương đại nhân này là người sợ khổ nhất chứ? Ngay cả Trần Tư cũng thấy lười đáp lời. Nam Sơn tiêu cười nói: "Thiết Lương đại ca, ở đây vẫn tốt hơn! Chuyển những cỗ xe ngựa này đến Quan Đông Châu, chúng ta cũng không che giấu được. Chuyện lần này là do hào kiệt Mãn Thanh chúng ta cùng chí sĩ Nhật Bản cùng nhau phát động, tuy trên danh nghĩa là được ủng hộ, nhưng trên mặt mũi vẫn phải giữ một khoảng cách. Cho nên, chiến trận lớn như vậy, ngàn vạn không thể náo ra ở Quan Đông Châu..."

Tên người Nhật này quả nhiên không tầm thường, nhìn đám mã phi ở Đông Bắc, miệng toàn tiếng Đông Bắc, uống rượu đánh bạc không gì không giỏi, thô lỗ không khác gì lão khách quen, vậy mà lại cung kính với

Thiết Lương. Không biết hắn đã tốn bao công sức cho chuyện ở Trung Quốc này.

Nam Sơn tiều nhìn Thiết Lương, sắc mặt có chút nghiêm trọng: "Hơn nữa, nơi này cũng rất tốt, đường sắt Nam Đài hỗ trợ thuận tiện, hai bên đều có bạn bè Nhật Bản giúp đỡ, viện trợ tiếp tế từ Triều Tiên cũng có thể liên tục không ngừng. Hơn nữa Liêu Dương là đại thành thị đầu tiên của Mãn Thanh, phát động ở đây, ảnh hưởng lớn thế nào, danh chính ngôn thuận ra sao? Địa thế của trấn này cũng rất tốt, tập hợp sáu bảy trăm nhân vật tinh nhuệ, tiếng gió bên ngoài cũng không lớn, bàn bạc xong là có thể trực tiếp hành động. Bên ngoài có quân đội Nhật Bản bảo vệ, an toàn cũng không đáng ngại, còn có nơi nào tốt hơn không?"

Nói xong, hắn mỉm cười với Thiết Lương. Thiết Lương dù trong lòng không muốn chịu khổ ở đây, cũng đành cười gật đầu với Nam Sơn tiều, tự mình dùng một cành củi châm vào đồng lửa. Túc Thân vương ở một bên chậm rãi nói: "Hiện tại vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu Hắc Đảo tiên sinh thỉnh cầu Hoàng Thượng của chúng ta có thành công hay không! Chúng ta đều là những kẻ bơ vơ, không có Hoàng Thượng thì chẳng là gì cả. Cái danh nghĩa này trước hết không thể thiếu! Còn có Trần Tư huynh đệ, phiên người nắm giữ tốt những cỗ xe ngựa này, bọn họ đều bội phục đảm lược, dũng khí và bản lĩnh của người. Những người này thật sự không có kỷ luật, tương lai chúng ta còn phải nhờ bạn bè Nhật Bản giúp đỡ huấn luyện binh lính, vị trí Đô đốc trấn đài tương lai, tùy người chọn lựa! Được hay không, cứ xem lần này!"

Lời của lão nhân nói rất chậm, giọng nói cũng rất trầm thấp, nhưng từng chữ đều rõ ràng, không chút do dự. So với Thiết Lương, một nhân vật đầu sỏ, hắn mới là người chủ mưu thực sự của phong trào độc lập Mãn Thanh lần này.

Giọng nói của lão nhân dần dần có chút kích động: "Đến lúc đó, cờ vương sư của chúng ta tung bay, con cháu bát kỳ Mãn Châu trước kia nhất định sẽ hưởng ứng! Chúng ta đã vận động các quan viên Bắc Dương đóng quân, cùng với bạn bè Nhật Bản, bọn chúng phần lớn đều là những kẻ chỉ biết tiền! Chỉ cần chúng ta khôi phục Đại Thanh, cho chúng bao nhiêu tiền cũng bằng lòng! Trời có mắt, vận mệnh của Đại Thanh chúng ta chưa hết, Viên Thế Khải, tên gian hùng cướp đoạt chính quyền, đã bệnh không dậy nổi, các tướng lĩnh Bắc Dương, đặc biệt là ở Đông Bắc, không có chủ kiến, nhao nhao tìm đường ra. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một của chúng ta! Hơn nữa, rất có thể chỉ có một lần này! Nếu lần này không thành công, lão phu cũng không muốn sống nữa!"

Nam Sơn tiều chỉ gật đầu mỉm cười, Trần Tư tuy cũng phụ họa, nhưng trong lòng lại rối như tơ vò. Hiện tại, hắn bị nhốt trong cái trấn nhỏ này, tin tức bên ngoài không vào được, tình báo của mình cũng không truyền ra được, chẳng lẽ thật sự muốn cùng đám người Mãn Thanh này náo loạn cái gọi là độc lập? Chẳng phải hắn sẽ trở thành tội nhân của dân tộc, bại hoại của Dân quốc sao? Mặc dù Tư lệnh đã thông qua Bạch Tư Văn truyền lời cho hắn trước khi đến Đông Bắc, bảo hắn ẩn nhẫn, cố gắng che giấu, để sau này có thể ra sức. Nhưng hắn là một thanh quân chiêu cố viên, dù là vì công tác tình báo, loại chuyện bán tổ tông này hắn cũng không làm được! Nhưng bây giờ, một thân một mình ở bên ngoài, rốt cuộc phải làm thế nào mới thỏa đáng?

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hiển nhiên, những mã phi bị dụ dỗ bởi chức tước hoặc những lợi ích mà người Nhật hứa hẹn ngày càng tụ tập đông hơn, còn có lãnh nhân Nhật Bản, lãnh nhân Triều Tiên làm nòng cốt, nói không chừng đến lúc đó còn có cả quân nhân chính quy Nhật Bản cải trang! Hiện tại, một tỉnh Phụng Thiên chỉ có một sư đoàn quân đội Bắc Dương, lại bị người Nhật Bản kiểm chế

bốn phía, nếu để bọn chúng náo loạn ở Nam Đài, mà mình lại cùng bọn chúng hành động, vậy làm sao xứng đáng với huyết mạch của mình, với lương tâm của mình?

Cho dù Tư lệnh không có bàn giao, mình cũng nhất định phải làm gì đó, Trần Tư thâm hạ quyết tâm.

Gió bên ngoài từ đường càng lớn, chợt có một luồng hàn phong theo cánh cửa bị hỏng thổi vào, ngọn lửa chao đảo, tia lửa tung tóe. Trong ánh sáng lúc sáng lúc tối, càng chiếu rọi khuôn mặt Trần Tư, người đang nghiêng chặt hàm răng, như một pho tượng kiên định.

STT 166: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 67: Quyết định

Phụng Thiên tỉnh, Phụng Thiên thành, không hề nghi ngờ là thành thị trọng yếu nhất của vùng Đông Bắc. Tỉnh này là nơi có mật độ dân cư cao nhất Đông Bắc, sản vật lại vô cùng phong phú, thậm chí công nghiệp, nhà máy, hầm mỏ đều là nhất nhì Trung Quốc thời bấy giờ. Chiếm được Phụng Thiên tỉnh, về cơ bản có thể khống chế toàn bộ ba tỉnh Đông Bắc. Thế nhưng, do chính phủ Thanh triều thi hành chính sách đặc biệt ở Đông Bắc, ví dụ như việc duy trì "càn liễu bên cạnh tường" suốt hai trăm năm, cấm người Hán vào Đông Bắc trồng trọt, săn bắn, và không thiết lập lưu quan. Mãi đến vài thập niên trước mới thành lập hành tỉnh ở Đông Bắc, cho phép di dân ồ ạt, thiết lập lưu quan, và phái quân đội đồn trú. Song, chính quyền trung ương, đặc biệt là chính quyền Dân Quốc sau này, lại có quyền kiểm soát Đông Bắc yếu nhất so với các hành tỉnh nội địa. Đặc biệt là vùng đất màu mỡ Đông Bắc này, từ trước thời cận đại đã liên lụy quá nhiều thế lực quốc tế.

Trước hết là nước Nga ngày càng lấn tới, rồi chiến tranh Giáp Ngọ, Nhật Bản chiếm đóng Đông Bắc, tiếp theo là Tam quốc can thiệp và Liêu. Đến biến cố Canh Tý, quân đội Nga lại chiếm toàn bộ Đông Bắc. Đến năm 1905, trong chiến tranh Nga - Nhật, hai đế quốc lớn lại đánh nhau trên lãnh thổ Trung Quốc, mà triều đình Thanh lại giữ thái độ trung lập, gây nên một trò cười không thể nhin cười trong lịch sử cận đại! Mãi đến khi Thanh triều

diệt vong, Thanh triều vẫn chỉ muốn lợi dụng Đông Bắc, miếng thịt béo bở này, để cân bằng áp lực từ Nga và Nhật ở phương Bắc. Sau chiến tranh Nga - Nhật, mới có một số người có tầm nhìn bắt đầu dốc sức kinh doanh Đông Bắc, trong đó không thể không kể đến công lao của Viên Thế Khải.

Đầu tiên, Viên Thế Khải đã điều quân đội thứ hai mươi trấn đến Phụng Thiên tỉnh, phái lưu quan các cấp, và bắt đầu huấn luyện quân đội Đông Bắc, nỗ lực phát triển toàn bộ Đông Bắc. Mà hiện tại, vị Đô đốc Phụng Thiên tỉnh này, trong cái thời không kia, Trương Tác Lâm, lại là người nổi danh. Hắn bắt đầu được chiêu an, từ việc chỉ huy đội tuần phòng, rồi sau đó là thay đổi quân đội cũ bằng quân đội mới, cứ thế mà thăng tiến, đến nay ngồi vào vị trí Đô đốc Phụng Thiên tỉnh, kiêm chức Sư trưởng Sư đoàn 27 Bắc Dương quân. Với xuất thân là một mã phi râu ria, lại không phải dòng chính của Bắc Dương, mà nay có thể đạt được địa vị này, Trương Tác Lâm thực sự hài lòng.

Mặc dù trong năm trước, Viên Thế Khải vẫn đề phòng hắn, ví dụ như Mạnh Ân Xa, Đốc quân Cát Lâm, xuất thân từ Bắc Dương, được đặt ở sau lưng hắn, để kiềm chế thế lực của hắn. Nhưng nhìn chung, Viên Thế Khải đối với Trương Tác Lâm, một Đô đốc thuộc phe phái Bắc Dương, cũng coi là không tệ, lại còn lôi kéo, chiêu cố, muốn hắn trông coi Đông Bắc, đồng thời đề phòng các thế lực độc lập khác. Nhìn chung, Trương Tác Lâm làm rất tốt, một mặt phát triển thế lực của mình, một mặt lại câu kết với Nhật Bản, tránh cho Nhật Bản có cơ can thiệp. Đồng thời, hắn còn tập trung đối phó với tình hình dân nguyên, những kẻ muốn gây rối, mấy lần Mông Cổ vương công vận chuyển vũ khí, cấu kết với đám lãng nhân, đều bị đội quân của hắn trấn áp. Ít nhất trong năm trước, Trương Tác Lâm vẫn cảm thấy thuận buồm xuôi gió, mọi việc từ chính vụ, quân vụ đến đối ngoại đều trôi chảy.

Nhưng hiện tại, Trương Tác Lâm lại cảm thấy vô cùng phiền não. Trong phủ Đô đốc, kiến trúc xa hoa nhất Phụng Thiên thành, hắn nhìn đám lão hỏa kế đang cuống cuống, ba ba mà gọi bọn họ đến, ngồi cùng nhau họp, hắn lại không nói nên lời.

Trương Tác Lâm, Ngô Tuấn Thăng, Canh Ngọc Lâm, những người này theo hắn từ lúc hoạn nạn, hiện tại cũng là lữ đoàn trưởng hoặc trấn thủ, nắm giữ quan hàm. Nhìn đại ca của mình sầu não như vậy, mấy người đều muốn an ủi, nhưng nghĩ đến tình hình mà họ gặp phải, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ biết lắc đầu thở dài. Sau khi phiền muộn, lần lượt bắt đầu oán thán.

"Mẹ kiếp! Hiện tại Bắc Dương gặp xui, chúng ta, những kẻ xuất thân từ sơn lâm, cũng bị liên lụy! Đông Bắc là nơi chúng ta vất vả trấn thủ, lại bị tên Viên đại đầu kia mang ra dâng cho người Nhật Bản! Hiện tại, đám quân Nhật đóng ở đây, muốn mở rộng phạm vi canh gác thêm hai mươi dặm, trong đó có bao nhiêu thôn trấn và dân chúng của chúng ta! Cả ngày chỉ nghe cái này quan Nhật, cái kia quan Nhật nói chuyện, nói chúng ta không chịu nhường, bọn chúng sẽ phái binh đến đuổi, *! Lão tử súng trường cũng không phải để làm củi đốt!"

"Hiện tại người Nhật Bản đang xem thường chúng ta, Đông Bắc hiện tại không có người quản. Viên Thế Khải ở Bắc Kinh bệnh nặng, trung ương mặc kệ là Lục quân bộ hay cái gì Lục quân bộ Tổng tham mưu, đều rối loạn cả lên. Chúng ta muốn trung ương chỉ thị, không có, muốn trung ương viện trợ binh lực, không có, muốn xin thêm lương thực cũng không có. Người Nhật Bản lại cùng chúng ta ký mật ước, nếu người Nhật Bản thật sự động binh, dùng vũ lực, ngược lại bọn chúng có lý! Chúng ta chống cự trên đất của mình, ngược lại thành ra phi pháp! Vốn là binh lực mỏng manh, đánh không lại người ta, hiện tại ngay cả lý do chống cự cũng không có, chúng ta còn cố gắng chống đỡ ở đây làm gì?"

"Bây giờ còn có tà tính, hóa ra người Mãn ở Đông Bắc, từ khi khôi phục, đều rút cổ lại, không dám ra khỏi nhà, sợ chúng ta tìm bọn họ tính sổ chuyện quốc thù mấy trăm năm trước, muốn xoa bọn họ tròn thì tròn, muốn bóp bọn họ dẹp thì dẹp, trung thực nghe lời! Không giống người Mông Cổ làm âm ỉ như vậy. Hiện tại lại không giống như vậy, đi đường đều nghênh ngang, còn vênh váo! Gặp người liền nói người Nhật Bản ủng hộ bọn họ, Viên Thế Khải xui xẻo, Đại Thanh muốn phục quốc. Đông Bắc có tám mươi vạn người Mãn, còn không thể tự thành một quốc gia? Lập tức thiên hạ này sẽ thay đổi! Đội kỵ binh tuần tra của ta hiện tại quả thực không dám đi qua Nam Phủ, nóng sông, những Mông Cổ vương công kia nhìn thấy quân đội người Hán của chúng ta, thật * nổ súng liền đánh! Hoàn toàn không còn cái bộ dạng quy tôn tử trước kia. Thật * tà môn, đằng sau nhất định có quỷ môn đạo!"

"Hiện tại ở phía nam, nghe phong thanh không ổn, không ít sơn lâm đội trước kia không chịu chiêu an, đều có người đi qua. Nhưng mà người Nhật Bản ở đó đang cử hành diễn tập gì đó, chúng ta cũng không dò la được động tĩnh của những sơn lâm đội kia. Ngược lại ta cảm thấy mùi vị rất xấu, nói không chừng đại biến đang ở trước mắt! Sư tọa, người phải sớm nghĩ ra biện pháp, anh em chúng ta mới ứng biến được! Thời đại này chúng ta theo ai, chẳng phải là sư tọa, lão đại ca người một lời mà định!"

Trương Tác Lâm trong lòng đầy bức bối, đứng thẳng người, BA~ một xấp tình báo ném lên bàn hội nghị, đám tướng tá sư đoàn 27 đang sôi nổi bàn tán, nước miếng văng tung tóe, nhìn thấy hăn thần sắc bất thiện, đều ngừng nói, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn Trương Tác Lâm.

Trương Tác Lâm tuy xuất thân râu ria, nhưng không giống như mọi người tưởng tượng, một bộ dáng thô lỗ, anh hùng. Vóc dáng hăn cũng không cao lớn, lại có vẻ thư sinh. Nhưng người này bụng dạ rất rộng, những người theo hăn bán mạng đều có thể một lòng một dạ, mặc dù không có văn

hóa gì, trên con đường hoạn lộ lại luôn thuận buồm xuôi gió. Lúc này, ánh mắt hăn trợn trừng, lớn tiếng nói: "Nói nhảm cái gì! Hiện tại cục diện này, lão tử còn không biết rõ sao? Chính là người Nhật Bản cùng người Mãn cầu kết, muốn làm cái ngụy Mãn Châu quốc, cái bù nhìn này ra, tóm lại là muốn đuổi chúng ta, những người Hán làm quan, nếu không thì bắt chúng ta đầu hàng, cuối cùng đổi bọn chúng lên nắm quyền!"

Hăn chấp tay sau lưng, hung dữ nhìn đám thủ hạ tướng lĩnh. Bọn chúng đều lộ vẻ hoảng sợ, có kẻ còn cúi gằm mặt xuống. "Lão tử cũng không tin các người trước giờ chẳng biết tí gì! Toàn nói mấy chuyện vô dụng, qua loa cho xong chuyện với lão tử. Bọn Nhật Bản còn tìm đến tận đây, nói với lão tử cái gì là chiều hướng phát triển, muốn ta hợp tác với chúng nó, đến lúc đó vẫn bảo đảm cho lão tử một cái chức Đô đốc. Lão tử lúc ấy liền tiễn khách, bảo ta Trương Tác Lâm ta giết người phóng hỏa, nện vang hàm lò gì cũng làm qua, chỉ là chưa bao giờ nhận quý Tây Dương làm cha! Các người, những thằng mang quân ngoài mặt, thực quyền bộ đội trưởng, bọn Nhật Bản không đưa tiền, đưa đàn bà cho các người à?"

Tiếng "ân" cuối cùng của hăn vang lên đầy vẻ hung ác, khiến đám tướng lĩnh đang ngồi đều toát mồ hôi lạnh. Vẫn là Trương Tác Lâm đứng dậy, lên tiếng: "Đại ca nói phải, bọn Nhật Bản cũng đến lôi kéo chúng ta, cho tiền thì chúng ta cúi đầu, cho đàn bà thì chúng ta ngủ trước, chẳng lẽ không ngu sao mà không làm. Nhưng ý kiến của các huynh đệ chỉ có một, đại ca muốn chúng ta làm gì, chúng ta sẽ làm theo, không nói hai lời! Hiện tại cũng phải lo lắng hai tỉnh Hắc Cát kia, *trời cao hoàng đế xa*, ai biết bọn chúng có ý đồ gì."

Mấy câu nói này như trúng tim đen của Trương Tác Lâm và đám tướng lĩnh đang ngồi, không khí trong phòng họp lập tức thay đổi. Mọi người lại bắt đầu thi nhau nịnh bợ, bày tỏ lòng trung thành với Trương Tác Lâm. Trương Tác Lâm dụ sắc mặt, bước đến chiếc ghế da cộp ở giữa, sờ lên trán

nóng hổi rồi ngồi xuống, chán nản nói: "Chuyện này xem ra chúng ta khó tránh khỏi rồi. Bên Bắc Kinh, hóa ra là Dương Độ, quân sư bên cạnh Viên Tổng thống, đến Phụng Thiên chúng ta. Nhưng các người biết hãn đại diện cho ai không? Giang Bắc Vũ Thần!"

Trương Tác Lâm vừa dứt lời "Vũ Thần", đám tướng lĩnh đều hít một hơi lạnh. Giang Bắc quân xem như kẻ địch lớn nhất của Bắc Dương quân trước kia, uy danh của Vũ Thần ở phương Nam, những người trong quân Đông Bắc như bọn họ cũng rất rõ. Hiện tại, cục diện chính trị ở Bắc Kinh thay đổi, bọn họ cũng hiểu rõ. Thấy Vũ Thần có khả năng sẽ ra tay, thu thập cục diện cả nước, tương lai sẽ thu thập thế lực địa phương của bọn họ ra sao còn chưa biết, thế mà lại phái tâm phúc của cựu Tổng thống tìm đến cửa! Chính trị biến hóa khôn lường, thật là kỳ diệu, khó đoán. Mọi người há hốc mồm, trong đầu rối như tơ vò về cục diện này, dứt khoát chờ Trương Tác Lâm quyết định.

Kỳ thực trong lòng Trương Tác Lâm cũng chẳng có chủ ý gì. Chỉ có lời nói của Dương Độ cứ văng vẳng bên tai: "Chuyện lần này, là do Nhật Bản xúi giục! Chúng ta từ Viên Tổng thống trước kia đến Vũ Tướng quân Giang Bắc bây giờ, đều biết Trương tướng quân bảo vệ Đông Bắc, giữ gìn chủ quyền quốc gia tha thiết. Nhưng tình huống lần này phức tạp, Bắc Dương thế lực ở phương Bắc đã bất lực. Nhật Bản thừa cơ xúi giục, muốn độc lập. Chỉ dựa vào lực lượng hai mươi bảy sư của Trương tướng quân, không đủ! Tình hình hiện tại là phải trấn tĩnh! Chỉ cần Trương tướng quân và các huynh đệ hai mươi bảy sư có thể bảo vệ Phụng Thiên, giữ vững một tuyến Cẩm Châu, Du Quan, đó là công lao của Trương tướng quân với dân tộc! Hiện tại dân tâm cả nước muốn ổn định, dân khí như thủy triều, dân quốc rất có tiền đồ. Vũ Tướng quân Giang Bắc tuổi trẻ tài cao, trị quốc trị quân đều là bậc thầy, sắp gánh vác trách nhiệm cả nước, tướng quân là hảo hán tử Đông Bắc, chắc chắn không sai lầm. Vũ Tướng quân sau này còn có thư tay cho ngài, không cần lo lắng chuyện viện quân, Vũ Tướng quân sẽ cung cấp

đầy đủ. Coi như trực tiếp khai chiến với thế lực muốn độc lập, thậm chí với cả người Nhật Bản, cũng không cần tướng quân phải mạo hiểm! Hiện tại, an được quân, bộ đội hùng mạnh này đang ở Thiên Tân, Vũ Tướng quân còn điều thêm quân tiếp viện. Ai là tướng lĩnh có danh tiếng ở hải ngoại, hẳn thông gia gặp nhau, dẫn an được quân Bắc thượng, vì quốc gia yên ổn cục diện Đông Bắc! Đây là thời điểm tốt để Trương tướng quân bày tỏ hành động lớn với Vũ Tướng quân, cả nước có bao nhiêu phe phái, còn ba trông không đến, cơ hội này! Là huynh đệ của ta, ngàn vạn không được bỏ qua!"

Lúc này, mình còn lựa chọn gì nữa? Vũ Thần đã tính toán mọi mặt, mình chỉ cần giữ vững căn cứ là được. Hiện tại dân khí thế nào, hẳn cũng biết. Đến khi chuyện bung ra, an được quân tuyên thệ xuất quân Bắc thượng, hẳn Trương Tác Lâm còn ngăn cản được sao? Về phần thế lực của mình có bị Vũ Thần từ từ gọt giũa hay không, đó là chuyện sau này. Hiện tại, chỉ cần mình không làm Hán gian, thì chỉ có thể dựa vào Vũ Thần, không thì còn ai có thực lực này? Mình từ một tên Mã phi nhỏ nhoi làm đến Đô đốc, sự trường bây giờ, chưa chắc không có ý định ngồi mát ăn bát vàng, đôi khi còn có ý định tranh hùng thiên hạ. Nhưng hiện tại xem ra, Trung Nguyên đại thế đã định, mình còn có thể làm gì? Trước kia phục tùng Viên Thế Khải, hiện tại chỉ là phục tùng Vũ Thần mà thôi. Dù sao, hẳn muốn nắm giữ Đông Bắc, vẫn cần thêm mấy năm, mình còn có thể làm thổ hoàng để thêm mấy năm nữa. Cả đời này, cứ như vậy đi.

Hiện tại Trương Tác Lâm, dù sao không phải Trương Tác Lâm ở cái thời không kia, vài chục năm sau, lông cánh đầy đủ có thể xuất quan tranh đoạt thiên hạ, hẳn hiện tại vẫn là một quân nhân, tướng lĩnh của dân quốc. Nhưng tính cách của hẳn không hề thay đổi, có thể liên lạc với người ngoài, nhưng tuyệt đối không làm bù nhìn.

Trương Tác Lâm rốt cuộc đứng bật dậy khỏi ghế, ánh mắt hung ác quét nhìn toàn trường: "Đã các huynh đệ đều tin tưởng ta, người đại ca này, ta

cũng sẽ không để các người chịu thiệt! Hiện tại cục diện Đông Bắc phức tạp như vậy, mọi người nghe theo ta! Một mặt không nên cùng người Nhật Bản gây chuyện, một mặt chúng ta co lại! Các bộ đội phân tán ở các nơi đều tập trung về Phụng Thiên, Cẩm Châu và Du Quan phải tăng cường quân đội! Giữ vững cửa ải, thông đạo này phải kiên cố. Kỵ binh bộ đội hướng nam, phải đi trước, nắm bắt tình hình! Mọi người đều tập trung về đây, ta tự có chỗ xin chỉ thị!"

Nói xong những lời này, hãn dường như có chút sức lực không đủ, chợt lại tỉnh thần: "Còn nữa, đem xe ngựa, la ngựa trong địa bàn chúng ta tập trung lại, toàn bộ đến Phụng Thiên chờ lệnh! Chúng ta viện quân đi lên, rất có thể không đi được đường sắt, chúng ta chuẩn bị sẵn những thứ này, cũng có thể tiện cho bọn họ một chút. Hai mươi bảy sư chúng ta có thể làm được chỉ có bấy nhiêu, ngoài việc có người đến đánh Phụng Thiên thành, những chuyện khác, chúng ta mặc kệ, chỉ phụ trách duy trì địa phương, rõ chưa?"

Thị trấn nhỏ bên cạnh Liêu Dương phủ, vào trung tuần tháng giêng, một đám người đã ăn nhờ ở đậu ở đây mấy ngày nay. Hiển nhiên, đội ngũ dần dần chinh tề, tin tức từ Phổ Vĩ vẫn chưa truyền đến, nhưng nơi này cũng không thể chờ đợi được nữa. Bọn Nhật Bản, những người trẻ tuổi này vốn muốn nhân danh nghĩa lén lút qua mặt cấp trên, cưỡng ép thúc đẩy sự kiện này, cuối cùng khiến cấp trên chấp nhận trở thành sự thật. Nếu thời gian kéo dài, cấp trên cuối cùng bắt đầu truy cứu, chẳng phải bao nhiêu hùng tâm tráng chí đều đổ sông đổ biển sao? Mấy tên quân Nhật Bản sắc mặt càng ngày càng âm trầm, thường xuyên tụ tập mật nghị, cuối cùng kết luận, không đợi tin tức từ Thiên Tân, lập tức phải phát động! Dù là Từ Tôn Phổ Nghi, cũng có thể đi! Túc thân vương đương nhiên đứng về phía bọn chúng. Thiết Lương vẫn có chút ý kiến, đến lúc đánh cược tính mạng, hãn có chút sợ, hơn nữa, đồng bọn của hãn là Phổ Vĩ cũng không mang Tuyên Thống đến. Đến lúc thành công, công lao địa vị của bọn chúng chẳng phải đều rơi vào tay Túc thân vương già kia sao? Mình xách đầu đi phục quốc, rốt cuộc

là vì cái gì? Chẳng phải là khôi phục vinh hoa phú quý như cũ sao? Nhưng ý kiến của hãn không có mấy người để ý.

Trần Tư lúc này tâm tình lại đơn giản đến lạ, hãn đã quyết định, đến lúc đó sẽ khiến tên Túc thân vương và Thiết Lương kia phải "ngã ngựa". Dù biện pháp có phần thô lỗ, đơn giản, nhưng ai chẳng biết hai kẻ kia là tay sai đắc lực của bọn Mãn Thanh, đang mưu đồ khôi phục vương triều. Hai tên chết, coi như hãn đánh đổi cả mạng sống, cũng đáng. Cờ xí đổ, ít nhất đám Mãn Thanh sẽ tự loạn thành một bầy, đến lúc đó còn ai đủ tư cách dẫn đầu? Phổ Vĩ hiện giờ không có tin tức, hãn biết tư lệnh nhất định đã có bố trí ở Thiên Tân. Bọn Mãn Thanh không có đầu lĩnh, tất sẽ rối loạn, người Nhật Bản chẳng lẽ lại dám "trần như nhộng" ra trận hay sao? Hiện tại Nhật Bản còn chưa thể ngang nhiên hoành hành ở Trung Quốc, muốn làm gì thì làm! Theo những ngày tháng nghiên cứu về đám quân nhân lãng nhân, Trần Tư có thể mơ hồ đoán được, hành động lần này rất có thể là do đám sĩ quan trẻ tuổi phái, mượn danh nghĩa quốc gia mà tự tung tự tác! Thành công, chính phủ Nhật Bản và quân bộ tự nhiên sẽ ngầm thừa nhận, thất bại, e là lại bắt đầu một cuộc thanh trừng! Tình hình Đông Bắc, cũng có thể nhờ sự hy sinh của hãn mà ổn định lại!

Ý nghĩ của Trần Tư tất nhiên có phần ngây thơ, nói thẳng ra, hãn thực sự không phải là một sĩ quan tình báo giỏi giang. Nhưng tính toán của hãn cũng không hẳn là không có lý. Túc thân vương và Thiết Lương nếu chết, đúng là tổn thất không thể chấp nhận của đám trẻ tuổi phái Nhật Bản, có lẽ thật sự khiến bọn chúng rối loạn, cuối cùng thất bại cũng không chừng.

Nhìn về phía mảnh đất màu mỡ Đông Bắc của tổ quốc, suy nghĩ hồi lâu, Trần Tư hạ quyết tâm: "Ta sẽ chết ở nơi này." Tư lệnh và quốc gia, sẽ dựng cho ta một bia kỷ niệm thật cao.

Nghĩ là làm, Trần Tư luôn tự hào về tác phong của một quân nhân. Hãn dành nửa ngày sửa soạn lại đồ đạc, lau chùi hai khẩu súng ngắn đã theo

mình bao năm, chọn lựa từng viên đạn một cách tỉ mỉ. Đầu đạn được mài lại trên mặt đất, đảm bảo khi bắn vào người sẽ nổ tung, không để lại một ai sống sót. Hai hộp đạn, hai mươi viên, nếu vận may tốt, có lẽ còn giết thêm được vài tên Nhật Bản, vậy thì quá lời!

Tuyết lớn bắt đầu rơi từ sáng sớm, cứ thế mà phủ xuống mặt đất. Trần Tư bước ra khỏi căn phòng nhỏ, ánh tuyết chói mắt khiến hắn cũng phải nheo mắt lại. Tốt lắm, ông trời cũng đang để tang cho mình. Cả đời này, là một sĩ quan kiêu ngạo của Giang Bắc quân, vì sự nghiệp của quốc gia, dân tộc mà chiến đấu đến tận bây giờ, đáng giá!

Trong cái thôn nhỏ nằm sâu trong khe núi, sau khi bị quân Nhật phong tỏa, cộng thêm đám pháo thủ "ăn chơi" tàn phá, đã hoàn toàn biến thành một tử địa. Trên con đường đất nhỏ, đám "lão pháo" say khướt, cởi trần, miệng lẩm bẩm những điều không rõ. Thấy Trần Tư mặt mày lạnh tanh đi qua, có vài người còn tỉnh táo, nhận ra người thanh niên Mãn Thanh từng đến đây liên lạc, nay lại mang danh hiệu huấn luyện viên, dạy bọn họ một chút kiến thức hành quân tác chiến, liền cười lớn chào hỏi: "Trần huấn luyện viên, trời lạnh thế này, không uống hai chén đại thiêu nôi cho ấm người à?"

"Ngày nào cũng có thể phải ra trận liều mạng, tiền bạc giữ làm gì! Đại thiêu nôi chúng ta không tốn tiền, gái ở đây cũng còn vài đứa ngon, nhét vào quần chúng nó, còn hơn làm cái gì!"

"Chết thì chim chỉ lên trời, bất tử vạn vạn năm! Chúng ta lần này làm lớn, cũng * phong quang được mấy ngày! Lão tử lão gia làm hoa đội kỵ mã, bán mạng cho Nhật Bản, lợi lộc không hết!"

Trần Tư cười gật đầu chào hỏi, trong lòng lại hận không thể dùng một cước đá bay bọn chúng. Bọn thổ phỉ này, chủ yếu hoạt động ở vùng Bắc Mãn, Nam Mãn và biên giới Triều Tiên, đã có mấy chục năm hợp tác với

người Nhật Bản. Lúc trước, trong chiến tranh Nga - Nhật, người Nhật đã kéo mấy ngàn người vào hoa đội kỵ mã, phá hoại tuyến giao thông của quân Nga, đánh vào hậu cần của quân Nga. Đến bây giờ, người Nhật vẫn không từ bỏ việc khống chế bọn chúng. Hiện tại, những kẻ vô tổ chức này, quả nhiên cũng có đất dụng võ! Nghe nói còn có không ít người Nhật Bản giả dạng người Trung Quốc trà trộn vào các đội quân trong rừng, đã mấy chục năm. Nhật Bản đối với Đông Bắc, đã dùng hết tâm tư, cũng nghĩ đến rất độc ác.

Hắn lướt qua đám người này, đi thẳng đến căn phòng lớn nhất ở giữa trấn. Đó là tòa nhà của trưởng trấn, hiện tại đương nhiên là nơi chỉ huy của quân phục quốc. Hắn đưa tay vào trong ngực, sờ khẩu súng ngắn, trời lạnh thế này mà tay đã đầy mồ hôi. Bước chân giẫm trên lớp tuyết dày phát ra tiếng "kêo kẹt". Trong lòng hắn cười lạnh, "Đến đây, xem Trần gia gia đây, hôm nay có thể lấy được mấy cái mạng!"

Quyển 3 Nhất Thống Con Đường Chương 68: Trần Tư

Lúc này ở Thượng Hải, Mưa Thần đã thiết lập một căn cứ tạm thời. Thượng Hải và phương Bắc liên lạc rất thuận tiện. Thảo luận về tình hình chính trị biến động lớn và những biến cố có thể xảy ra ở Đông Bắc, đều là nơi tốt nhất để hắn có thể ở lại. Hơn nữa, hắn hiện tại cũng muốn chính thức tiêu hóa Thượng Hải thành địa bàn của mình. Tương lai, nếu tiếp quản và chinh đồn tình hình chính trị cả nước, thế lực của hắn và các thế lực khác vẫn còn phân chia rạch ròi. Muốn hoàn toàn dung hợp và tiêu hóa cả nước, vẫn cần một thời gian. Trong khoảng thời gian này, hắn có thể hoàn toàn dựa vào việc sử dụng, và sử dụng để uy hiếp và cải tạo các thế lực khác, đó là thực lực mà hắn đang nắm giữ.

Mưa Thần chưa từng nghĩ rằng, mình đã đến mức phải giám sát và theo dõi tình hình. Bản thân hắn, mặc dù vì tình hình thay đổi, mơ hồ được ủng hộ lên vị trí người đứng đầu cả nước, nhưng việc cần làm vẫn còn rất nhiều.

Đếm xem hãn hiện tại phải đối mặt với những việc gì, thứ nhất là phải đảo ngược hoàn toàn tình hình Bắc Dương và Đồng Minh hội liên thủ chia cắt trung ương. Đại tuyển cử đã bị hoãn, hãn còn phải nhanh chóng sắp xếp tình hình, tổ chức đại tuyển cử vào đầu năm nay, để bản thân có thể hợp pháp lên nắm giữ vị trí chủ chốt của cả nước. Phương Bắc, Viên Thế Khải nếu thật sự chết, Bắc Dương, một thế lực thâm căn cố đế, rắc rối cũng cần hãn thu thập, bọn họ là thế lực vũ trang lớn nhất cả nước, trừ Giang Bắc quân! Nếu xử lý không tốt, nội chiến vẫn sẽ bùng nổ! Chỉ là vấn đề quy mô lớn nhỏ mà thôi.

Liên Bang Đảng, là đảng phái chính trị của hãn, lần này đại tuyển cử không nghi ngờ gì muốn tranh giành, nhưng làm thế nào để tổ chức, để bản thân không quá khó coi, tốt nhất vẫn là vận chúng quy tâm, cũng là một vấn đề cần phải cân nhắc. Nhìn thấy bản thân sắp tiếp quản tài chính cả nước, tình hình rối ren cứ như vậy bày ra trước mặt, hóa ra trước đây vẫn đứng trên bờ xem trò cười của chính phủ trung ương phương Bắc. Hiện tại, các văn bản cầu cứu đã gửi thẳng đến chỗ hãn! Chinh đốn tài chính cả nước là một vấn đề lớn, Giang Bắc dựa vào tài chính mà luôn chiếm ưu thế so với Viên Thế Khải đang gặp khó khăn về tài chính, hiện tại làm thế nào để làm tốt vấn đề này, thật sự là một vấn đề rất đau đầu. Nói khó nghe một chút, coi như thống nhất chính trị cả nước, việc thống nhất tài chính, cũng không biết tốn bao nhiêu công sức!

Còn có thái độ của các cường quốc, là những vấn đề tiềm ẩn. Chính sách tự trị của Giang Bắc có nên phổ biến xuống cả nước hay không, tương lai định đô, có nên ở Bắc Kinh hay không... V.v... Dường như là khi hãn vừa xuống thuyền bắt đầu, liền hoàn toàn ập đến trước mặt hãn. Mưa Thần có khi còn hồi hận, tại sao mình lại đi nhanh như vậy, chi bằng đợi Viên Thế Khải chinh đốn tình hình chính trị ra một bộ mặt, mình tiếp quản cũng tốt!

Nhưng thời thế phong trào là vậy. Có thể nâng người lên tận mây xanh, nhưng chỉ cần người xử lý không khéo, cũng có thể khiến người ngã nhào thê thảm. Vì thế, Mưa Thần ở Thượng Hải vẫn giữ thái độ tương đối thận trọng. Về phong trào chính trị trước mắt cùng việc phản đối mười chín điều dân ý của dân gian, hắn không nói nhiều. Thay vào đó, hắn nhấn mạnh giai đoạn quá độ này cần duy trì uy tín của chính phủ trung ương lâm thời phương Bắc, nói về trách nhiệm thương lượng, đợi đến chính phủ chính thức thành lập rồi sẽ truy cứu sau. Hiện tại, vẫn là vì lợi ích quốc gia dân tộc mà nhường nhịn nhau là quan trọng nhất. Về cơ cấu chính trị tương lai, hắn chỉ nhấn mạnh rằng nhất định sẽ hộ giá hộ tống đại tuyển, chế độ nội các trách nhiệm của dân quốc tương lai vẫn sẽ không thay đổi. Nhưng những quyền lực riêng mà tổng thống chính thức tạo ra, khẳng định sẽ bị hủy bỏ hoàn toàn. Tất cả đều phục tùng kết quả đại tuyển.

Có người hỏi hắn rốt cuộc muốn làm tổng thống hay thủ tướng nội các, hắn luôn cười nói, chính phủ tương lai nhất định là chính phủ quan văn. Nếu hắn còn là quân nhân, nhất định sẽ không nhậm chức trong chính phủ. Có lẽ vì vẫn còn trong giai đoạn quá độ, hắn sẽ thi hành quân chính trong một thời gian nhất định để ổn định tình hình, nhưng kết quả cuối cùng hoặc là hắn giải giáp tham chính, hoặc là tiếp tục làm quân nhân phục tùng mệnh lệnh của chính phủ, không có con đường thứ ba. Cũng có người hỏi về vấn đề chính sách tự trị địa phương. Mưa Thần luôn nhấn mạnh chính sách này là phát triển dân chủ, giảm bớt chi tiêu hành chính, đồng thời ứng phó với tình hình địa phương muôn hình vạn trạng, là chính sách tốt nhất. Tương lai nhất định phải có, thống nhất quốc phòng, ngoại giao, tài chính và các đại sự quốc gia. Nhưng chính sách tự trị địa phương cũng chưa chắc không thể thông hành cả nước. Nhưng tất cả những điều này vẫn cần cân nhắc cẩn thận, tiếp thu ý kiến của quần chúng, mọi người cùng nhau quan tâm đến việc nước, làm tốt những việc này.

Mọi người cũng coi như phần nào hiểu rõ vị tướng quân trẻ tuổi này, người có thể sẽ nắm giữ quyền lực tối cao trong tương lai. Hiện tại hãn còn muốn giữ lại cái vỏ bọc chính phủ trung ương lâm thời Bắc Kinh, để giảm bớt áp lực cho bản thân. Chờ đợi kết thúc đại tuyển, tiến vào chương trình pháp chế, hãn dự định bắt đầu lại từ con số không! Nhưng rốt cuộc hãn sẽ hợp tác với ai, sẽ chinh đồn địa phương như thế nào, vẫn còn mịt mờ. Hiện tại cả nước đã rơi vào tình trạng vô chính phủ trên thực tế, các tỉnh quân phiệt tự tung tự tác. Mà Giang Bắc vẫn duy trì dáng vẻ địa phương trong giai đoạn quá độ này, một là để giảm bớt áp lực, hai là nắm tình rười địa bàn của hãn đoàn kết một chỗ, so với bất kỳ thế lực nào đều chiếm ưu thế tuyệt đối, ngoài hãn ra, ai có thể thu thập cục diện này? Hiện tại không có một đoàn thể Bắc Dương thống nhất nào cả! Hãn vẫn đang chơi trò lấy lui làm tiến, chỉ có điều hơi có chút tư tâm riêng mà thôi.

Nhưng trong lòng Mưa Thần, thật sự là hãn không có dư thừa tinh lực và thời gian để xử lý những việc này, giao cho chính phủ trung ương Bắc Kinh đã mất hết chức năng và hội nghị tham mưu lâm thời rồi ren, cũng là bất đắc dĩ. Tinh lực của hãn hoàn toàn dồn vào khả năng xảy ra biến cố lớn ở Đông Bắc trong tương lai.

Là người từng trải, Mưa Thần hiểu rõ tầm quan trọng của Đông Bắc đối với tương lai Trung Quốc. Cũng hiểu rõ, nếu Nhật Bản phái quân nhân trẻ tuổi mạo hiểm thành công, vạn nhất Đông Bắc thật sự xuất hiện tình hình nguy Mãn Châu quốc. Chỉ cần mình ứng phó hơi mềm yếu một chút, rất có thể sẽ mất Đông Bắc vào tay hãn! Đối với sự xung phong của quân nhân trẻ tuổi, phong cách xem xét tình hình của các chính khách nắm quyền lực quân sự Nhật Bản, hãn hiểu rất rõ. Vì chuyện này, hãn thậm chí còn dời toàn bộ “hang ổ” đại bản doanh từ Từ Châu đến Tùng Giang, gần Thượng Hải!

Từ Mã Trạm mang theo một đám tham mưu và nhân viên nghiệp vụ, thiết lập đại bản doanh lâm thời ở Tùng Giang. Mưa Thần còn an trí cái dinh là An Đức quân ở Thiên Tân. Hiện tại, An Đức quân có địa vị ưu việt ở phương Bắc, không ai dám gây sự với họ. Nhưng thực lực lại quá mỏng manh, Mưa Thần vừa đến Thượng Hải, liền bắt Giang Tô lục quân đệ tam sư thứ sáu lữ hai đoàn tranh thủ vận chuyển đến Thiên Tân, đặt vào An Đức quân xây dựng chế độ. Đồng thời, đem lữ độc lập thứ 9 sư kim bộ binh và lữ huấn luyện thứ 3 đoàn của Từ Châu cũng thông qua Tân Phổ Đường đến Nam Kinh, lại xuôi theo tuyến Thượng Hải vận chuyển đến Thượng Hải, cuối cùng cũng vận chuyển đến Thiên Tân! Sơn Đông Bắc Dương quân cho dù có tỏ thiện ý với Mưa Thần, cũng tuyệt khó đồng ý bốn đoàn quân Giang Bắc đi qua địa bàn của họ. Mưa Thần cũng không có thời gian từ từ thương lượng với họ, dứt khoát kim bộ hải vận! Hà Toại chủ trì tất cả ở Thiên Tân, Lục Thông Hải phụ trách tiếp tế ở Thượng Hải. Ngô Hái từ Hà Nam trở về Từ Châu chủ trì. Hành động tiểu phi ở Hà Nam đã kết thúc, ngoại trừ Trương Chí Hạc mang một sư đóng ở Dự Nam, Âu Dương Vô mang hơn hai đoàn đóng ở phía tây Dự, những đội quân khác đều giải ngũ. Quân Giang Bắc lại đặt sự chú ý vào phương Bắc, tại Thiên Tân lên kế hoạch tập trung chín đoàn binh lực, ứng phó với biến cố ở Đông Bắc, đồng thời còn bổ sung tiếp tế không ngừng. Mưa Thần đã nổi giận trong lòng. Dù có đánh tan chủ lực quân Giang Bắc ở Đông Bắc, hãn cũng quyết không thể để một cái Cửu Nhất Bát khác xuất hiện!

Tất cả những điều này đã làm chậm trễ thời gian hãn xử lý chính vụ trong nước. Nói thật, Mưa Thần hiện tại cảm thấy gánh nặng và áp lực trên vai mình nặng nề hơn bất kỳ thời điểm nào. Hiện tại Mưa Thần, dù sao cũng phải cân nhắc vấn đề từ góc độ cục diện chung của cả nước.

Hãn mang theo vẻ mệt mỏi đi vào hang hổ đại bản doanh, nơi đây dùng huyện nha môn của Tùng Giang làm nơi ở. Hiện tại đã giăng đầy đường dây điện thoại, trên mái nhà, còn dựng cao các loại ăng-ten chảo điện báo vô

tuyển. Hơn nữa, phòng Switch điện báo hướng về Thiên Tân cũng bị quân Giang Bắc trưng dụng. Đặt ở nơi này, chính là hạch tâm của hơn hai mươi vạn dũng tướng Giang Bắc.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần vừa vào đã nhìn thấy Tư Mã Trạ, hấn vẫn là dáng vẻ lười biếng đó. Thời tiết còn lạnh, hấn trùm trong áo lót quân đội, tựa vào ghế nằm, chăm chú nhìn một phần điện báo trong tay. Mưa Thần có chút bất đắc dĩ, hang hồ đại bản doanh khi có hấn và Ngô Hái tự mình chủ trì, bao giờ mới cho phép có ghế nằm xuất hiện! Nhưng đối với Tư Mã Trạ, người đã học được phong thái của danh sĩ từ trăm dặm Thái Ngạc, hấn cũng không có cách nào, chỉ có thể ngầm thừa nhận.

Mấy sĩ quan tham mưu đang đánh dấu, thấy khách nhân Mưa Thần đi tới, lập tức đứng nghiêm. Tiếng ủng da ngựa va chạm vang lên, khiến Tư Mã Trạ giật mình. Hấn ngẩng đầu lên, liền thấy Mưa Thần như cười như không đánh giá hấn. Tư Mã Trạ cũng không để ý, ngồi trên ghế nằm chào một cái, sau đó nghĩ lại thấy không đúng, vẫn đứng lên. Cười nói: “Tư lệnh, chào khách.”

Mưa Thần nhú mày đi đến trước bàn bản đồ, lắc đầu nói: “Tâm tư ta không ở chỗ này, để người và trăm dặm huynh đi ứng phó. Ta vẫn là lo lắng cho người, đang xem điện báo gì vậy?”

Tư Mã Trạ cười khổ nói: “Sáng Tổ gửi tới, điện báo kêu khổ. Hấn cũng không sợ đánh trận, hiện tại chỉ lo lắng hai điểm. Thứ nhất là tình hình Đông Bắc không rõ ràng, mặc dù Trương Tác Sương đã bằng lòng hợp tác. Nhưng cục diện Đông Bắc rốt cuộc sẽ phát triển đến mức nào? Chuyện mai sau tình thế nào ra, chỉ cần ứng phó chậm trễ một chút là nguy rồi! Hiện tại hấn hoàn toàn không nhận được thông tin. Hơn nữa, nếu đường sắt Nam Mãn bị cấm thông hành, thì vận chuyển đường biển cũng lo sợ hạm đội

Nhật Bản phong tỏa, chỉ có thể đi bộ qua hành lang Liêu Tây. Hiện tại đang thu mua phương tiện chuyên chở, thuê phu khuân vác, chuẩn bị cho vận nhất. Bản thân hẳn dự tính, e là phải mất mười lăm ngày trở lên mới có thể tiếp viện đến Phụng Thiên.”

Tư Mã Trạh lắc đầu, nói: “Còn có một việc là quân đội của Tô Tam Sư và sáu lữ đoàn từ Thiên Tân đang di chuyển xuống phía Nam. Lực lượng trang bị cho phía Bắc có thể nói là chưa chuẩn bị gì cả, bộ phận quân nhu đã phái chuyên gia đến Thiên Tân mua sắm trang bị tác chiến mùa đông. Nhưng đều là binh lính phương Nam, không quen với khí hậu phương Bắc, tương lai có phát huy được tác dụng hay không, đó mới là điều đáng lo nhất.”

Hắn vuốt ve bản điện báo trong tay, xúc động thở dài: “Tình hình trong nước hiện giờ rối ren như một bầy ong vỡ tổ, phương Bắc quả thực không có người làm chủ, chúng ta lại còn muốn điều động trọng binh lên phía Bắc, đúng là muôn vàn khó khăn! Ta làm tham mưu lâu năm như vậy, lần này là thấy đau đầu nhất! Tình báo địch không rõ, đối thủ tương lai là ngụy quân hay quân Nhật cũng không biết, quân đội tác chiến lại không có một căn cứ hậu phương vững chắc, khó thật!”

Mưa Thần hừ một tiếng, vỗ mạnh xuống bản đồ: “Khó cũng phải đánh! Hiện tại không ai quan tâm đến quốc sự này, thì chúng ta phải quan tâm! Sau này, người cũng sẽ là nhân vật phụ trách quân sự cả nước, tư tưởng này phải có! Ta đã thông qua bộ ngoại giao mượn danh nghĩa của Anh Mỹ để gửi công hàm đến chính phủ Nhật Bản, dù biết tác dụng không lớn, nhưng chậm được một ngày cũng tốt! Hiện tại, ta đã thuê hết tàu của Cục Chiêu Thương Thượng Hải và Thiên Tân, dốc toàn lực đảm bảo tiếp tế cho quân đội! Chờ tình hình Đông Bắc ổn định, chúng ta sẽ từ từ thu thập trong nước... Đúng rồi, người hãy điện báo cho Minh, bảo hắn cùng Bạch Xử

trưởng toàn lực phối hợp, canh chừng cho ta tên tiểu hoàng đế ở Tĩnh Viên kia! Đây cũng là một trong những mấu chốt!”

Nói xong, hắn lại trầm mặc, trong lòng vẫn còn suy nghĩ về Trần Tư. Rốt cuộc hắn đang ở trong tình huống nào? Hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì. Nhưng mà, không có bất kỳ tin tức nào truyền ra, nghĩ đến lại lo lắng cho sự an nguy của hắn, việc bố trí công tác tình báo của mình có thể nói là non nớt đến cực điểm, ở trong nước lợi dụng tiền tài thu mua và thế lực áp bức, còn có thể nói là thành thạo. Nhưng đến khi đối ngoại, lại lộ ra trăm ngàn sơ hở. Sau này, công tác này vẫn phải tăng cường thật nhiều mới được.

Lúc này, Trần Tư đương nhiên không biết Mưa Thần đang gặp phải tình huống phức tạp. Hắn chỉ chuyên tâm vào những việc mình cần làm. Sau khi lòng đầy suy tư, hắn đi đến trước căn nhà mà đám đầu mục chiếm cứ. Hóa ra, cổng chỉ có mười mấy tên cận vệ vũ trang của Túc Thân vương canh gác, bây giờ lại có bảy tám tên mặc quân phục Nhật Bản đang canh giới! Trần Tư nhanh chóng suy nghĩ, mặc dù bọn chúng giấu diếm mọi quyết định với mình, chỉ gọi mình cùng đám mã phi lẫn lộn với nhau. Nhưng dấu hiệu này cho thấy, cuộc nổi dậy sắp diễn ra! Có lẽ là ngày mai! Dù sao, vũ khí đạn dược đã sớm chuẩn bị xong, chỉ cần một cú đánh, có thể chiếm được Liêu Dương phủ, còn có nội ứng, rồi dựng lên lá cờ Mãn Châu quốc của chúng!

Xem ra, quyết định hành động ngay hôm nay của mình là vô cùng chính xác. Trần Tư nghiêng răng, cười thầm một tiếng. Nhanh chân đi về phía cửa viện. Theo một tiếng quát thô lỗ, hai khẩu súng trường đã chắn ngang trước mặt hắn, lưỡi lê đều chĩa vào áo bông của hắn. Hai tên lính Nhật Bản nhỏ con, rắn chắc lạnh lùng nhìn hắn. Ý tứ là không cho hắn vào.

Trần Tư trán đã túa mồ hôi: “Ta là Trần Tư, Trần Tư đây! Tìm Túc Thân vương gia thương lượng chuyện với Thiết đại nhân! Ta là huấn luyện viên

quân đội, huấn luyện viên, hiểu chưa? Ta có chuyện quan trọng muốn báo cáo với hai vị!” Nói xong, hắn liền đưa tay đẩy hai khẩu súng, lính Nhật Bản thô lỗ gạt tay hắn ra, soạt một tiếng, kéo khóa nòng. Liên tục lắc đầu với hắn.

Trần Tư lúc này thực sự muốn móc súng ra đánh một trận, nhưng cố nén, lớn tiếng gọi vào trong sân: “Túc vương gia! Thiết đại nhân! Ta là Trần Tư đây! Ta có chuyện muốn báo cáo với hai vị! Phiên hai vị cho ta vào!” Hắn gào thét ở đó, hai tên lính Nhật Bản định dùng báng súng đánh hắn, đang ồn ào thì thấy một tên sĩ quan quân đội Nhật Bản, mặc một bộ áo da của đội sơn lâm, bước nhanh ra. Hắn lớn tiếng quát bảo hai tên lính Nhật Bản dừng lại, hướng về phía Trần Tư mỉm cười, mở miệng lại là tiếng Trung Quốc bập bõm: “Trần tang, xin mời đi theo tôi!”

Trần Tư cũng gượng gạo cười với hắn, liền muốn bước vào. Lại bị viên sĩ quan Nhật Bản này vẻ mặt giả tạo gọi lại. Hắn vung tay lên, mấy tên lính Nhật Bản liền xông lên khống chế thân thể hắn, lục soát người hắn, một khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng và một khẩu nữa trong ngực, đều bị lôi ra. Trần Tư mặt không biểu cảm nhìn bọn chúng lục soát, trong lòng rối như tơ vò. Nhưng trên mặt vẫn cố gắng trấn tĩnh. Người Nhật Bản và những người Mãn đang nghi ngờ mình, mình luôn đi một mình, muốn đối phó với mình, tạo nên đối phó! Phải chờ đến hôm nay, Trần Tư dù sao cũng chưa được huấn luyện chuyên nghiệp về tình báo, tự mình làm công tác bí mật đều dựa vào thiên phú của mình. Gặp phải tình huống như vậy, trong tay không có vũ khí, ban đầu tính toán một chút đều thất bại. Thực sự nhất thời không biết mình nên làm gì mới tốt.

Viên quan Nhật Bản kia mặt mày xám xịt nhìn vệ binh cẩn thận lục soát Trần Tư xong, mới gạt đầu. Bốn tên vệ binh Nhật Bản liền đẩy Trần Tư vào giữa, mang theo hắn đi vào. Rốt cuộc là đang diễn trò gì đây? Trần Tư thấp thỏm đi theo bọn chúng vào. Cảm thấy mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả áo

trong. Đến cuối cùng, quyết tâm liều mạng, mặc kệ mẹ nó, chỉ cần lão tử không chết, thì vẫn còn cơ hội! Nếu thực sự có chuyện gì, lão tử dùng răng cũng phải cắn một miếng!

Một đám người đi vào đại đường, hóa ra đây cũng là nơi trấn thủ của vương gia, hiện tại tự nhiên cũng là vì đại nghiệp phục quốc mà cống hiến. Vừa vào, ánh tuyết bên ngoài càng làm căn phòng có chút mờ tối. Trên hai chiếc ghế thái sư, Thiết Lương và Túc Thân vương đang ngồi với vẻ mặt nghiêm túc, xung quanh còn có Nam Sơn Tiều và một đám quan quân Nhật Bản ngồi tán loạn. Rõ ràng, lần này âm mưu lấy người Mãn làm bình phong, kỳ thực cốt lõi đều là những kẻ có dã tâm của phái trẻ Nhật Bản. Nhìn mấy tên lính Nhật Bản áp giải Trần Tư đến, Túc Thân vương còn chào hỏi Trần Tư một tiếng, từ ngữ vẫn rất bình thản: “Trần huynh đệ, đang định tìm người đây, chúng ta cùng Nam Sơn tiên sinh đã thương lượng xong, quyết định không đợi tin tức từ Thiên Tân, tối mai sẽ tấn công Liêu Dương phủ, dựng cờ của chúng ta lên!”.

Trần Tư khẽ giật mình, muốn bước nhanh tới, lại bị mấy tên lính Nhật Bản kẹp ở giữa không thể động đậy. Hắn cũng mặc kệ những người khác, lớn tiếng nói với Túc Thân vương: “Vương gia, làm như vậy không được! Chúng ta khởi sự cũng vì Hoàng Thượng, tin tức từ Thiên Tân còn chưa có, chúng ta đã náo ra, vậy là hại Hoàng Thượng! Hơn nữa, danh không chính, ngôn không thuận! Lại nói, hiện tại những đội quân hỗn tạp này còn đang chinh đồn, cả đám đều say khướt, tối mai đã phát động, sợ rằng cũng không chinh đồn được đội ngũ. Chúng ta ngược lại có bạn bè Nhật Bản bảo hộ, đợi thêm mấy ngày cũng không sao cả”

Túc Thân vương cười nhạt một tiếng, không nói gì. Bên cạnh hắn, Thiết Lương cũng cười lạnh một tiếng: “Đợi thêm mấy ngày? Đợi đến khi chủ nhân Giang Bắc của người chuẩn bị xong xuôi, điều binh đến đánh chúng ta!”

Trần Tư lập tức cảm thấy như một tia sét đánh vào đầu mình, Thiết Lương vừa dứt lời, hắt liền hét lớn một tiếng. Vươn tay, đoạt lấy khẩu súng trường của một tên lính Nhật Bản bên cạnh, lại một cước đá văng tên sĩ quan Nhật Bản đang cản đường, rồi chĩa súng vào Túc Thân vương!

Tám tiếng súng nổ giòn tan, đạn lại vọt tới trên nóc nhà. Một tên lính Nhật Bản trong lúc Trần Tư nổ súng đã hất mạnh khẩu súng trường của hắn lên! Bọn vệ binh và sĩ quan Nhật Bản trong phòng đều nhào tới. Trần Tư vung vẩy lưỡi lê trên khẩu súng trường, muốn liều mạng với bọn chúng, nhưng mấy tên đã xô vào một chỗ, làm sao thi triển được? Hắn lập tức bị đè xuống, hai tay bị bẻ quặt ra sau lưng. Vài đôi ủng da to tướng giẫm lên lưng và đầu hắn, kìm chặt hắn. Trần Tư vẫn không cam tâm chịu thua, trong cổ họng phát ra tiếng gầm khàn khàn, vẫn liều mạng giãy giụa. Báng súng mạnh mẽ đập vào đầu và lưng hắn, máu tươi bắn tung tóe, nhưng hắn vẫn kháng cự!

Lúc tiếng súng vừa vang lên, Túc thân vương vẫn trầm mặt ngồi ngay ngắn tại chỗ, còn Thiết Lương thì sợ đến mức ngã nhào xuống đất. Nhìn cảnh hỗn loạn trong phòng, cuối cùng Trần Tư cũng bị chế phục. Thiết Lương khó nhọc bò dậy, từ hông móc ra một khẩu súng ngắn Bạch Lãng, hung hăng nói: "Trước kia sao ta lại không phát hiện tiểu tử ngươi là một con Bạch Nhân Lang? Cùng người kết giao với tên Bạch Tư Văn kia cũng không phải hạng tốt gì! Giờ bắt được ngươi, vừa vặn dâng lên tế cờ cho đại quân ta!" Nói rồi, hắn loay hoay khẩu súng ngắn, muốn cho Trần Tư một phát.

Trần Tư bị ép xuống đất, nhưng ánh mắt hắn không hề có chút khuất phục: "Lão tử là sĩ quan người Hán, trước mặt đám Hán gian các ngươi mà cầu xin tha thứ thì ta là cháu nội của các ngươi! Cứ nhắm tim lão tử mà bắn, xem máu lão tử đỏ và nóng đến nhường nào!" Máu tươi đã chảy từ trán xuống, che khuất tầm nhìn của hắn, khiến mọi thứ đều nhuộm màu huyết

sắc. Hắn chỉ hối hận vì không hoàn thành được sứ mệnh! Còn cái mạng này, hi sinh ở đây cũng là chết có ý nghĩa.

Túc thân vương và Nam Sơn tiểu đồng thanh hô: "Chậm! Đừng nổ súng! Ta còn lời muốn nói với hắn." Sắt Lương giật mình, lại cười nhạt, tra súng về thắt lưng, hừ một tiếng: "Giày tốt còn không thềm giẫm cứt chó! Đến lúc đó sẽ có người thu thập người!"

Túc thân vương dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Sắt Lương một lượt, chậm rãi đứng dậy. Nhìn bốn năm tên Nhật Bản còn mấy tay mà không chế ngự nổi Trần Tư. Bọn chúng muốn bẻ gãy cánh tay Trần Tư, nhưng hắn vẫn giãy giụa như không cảm thấy đau đớn. Túc thân vương bước đến trước mặt Trần Tư, nhìn vào đôi mắt đầy lửa giận và bất khuất, thản nhiên nói: "Người là một hảo hán tử người Hán, ta vì cơ nghiệp tổ tông, ai cũng vì chủ của mình, đến lúc đó ta sẽ cho người một cái chết sáng khoái, sẽ không để người phải chịu khổ... Người có muốn biết tại sao đến bây giờ chúng ta mới ra tay bắt người không?"

Trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc của Trần Tư, Túc thân vương nói gì hắn cũng không nghe lọt. Trong lòng Trần Tư lúc này chỉ có một ý niệm: "Tư lệnh, tôi có lỗi với ngài! Không hoàn thành được trách nhiệm của mình!".

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiênlôi trúc (có thể bạn từng ghé) .

STT 167: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 68: Trần Tư

Mưa thần tại Thượng Hải âm thầm thiết lập một đại bản doanh tạm thời, nhằm liên lạc với phương Bắc, bàn bạc cách giải quyết tình hình chính trị bất ổn và những biến cố có thể xảy ra ở Đông Bắc. Hãn hiện tại cũng muốn chính thức tiêu hóa Thượng Hải, biến nó thành địa bàn của mình. Tương lai, khi tiếp quản và chinh đốn tình hình chính trị cả nước, thế lực của hãn và các thế lực khác vẫn còn ranh giới rõ ràng. Để hoàn toàn dung hợp và tiêu hóa cả nước, cần có thời gian. Trong khoảng thời gian này, hãn có thể dựa vào việc sử dụng và đe dọa các phe phái khác để cải tạo, hoặc dựa vào thực lực đang nắm giữ.

Vấn đề trước mắt hãn phải đối mặt là làm sao để lật ngược tình thế, phá vỡ sự liên kết của Bắc Dương và Đồng Minh hội, vốn đã chia cắt cục diện trung tâm. Cuộc đại tuyển cử đã bị hoãn lại, hãn cần phải nhanh chóng ổn định tình hình, tổ chức đại tuyển cử vào đầu năm nay để có thể đường hoàng leo lên vị trí cao nhất.

Tiếp theo là thái độ của các cường quốc, những vấn đề còn ẩn giấu, chính sách tự trị ở Giang Bắc có được phổ biến ra cả nước hay không, và việc định đô có còn ở Bắc Kinh hay không... Hàng loạt vấn đề ập đến, như thể chúng đã chờ sẵn từ khi hãn đặt chân lên bờ.

Thời thế đôi khi như vậy, có thể đưa người lên cao tột đỉnh, nhưng chỉ cần một sai lầm, người có thể rơi xuống vực sâu. Vì vậy, mưa thần vẫn giữ thái độ thận trọng ở Thượng Hải. Liên quan đến phong trào chính trị hiện tại và việc phản đối mười chín điều dân ý, hãn không nói nhiều, mà nhấn mạnh việc duy trì uy tín của chính phủ trung ương lâm thời ở phương Bắc trong giai đoạn này. Hãn nói, những trách nhiệm liên quan đến thương lượng sẽ được truy cứu sau khi chính phủ chính thức thành lập, còn hiện tại, vì lợi ích của quốc gia và dân tộc, cần phải nhường nhịn nhau. Về cơ cấu chính trị tương lai, hãn chỉ nhấn mạnh rằng mình sẽ bảo đảm cuộc đại tuyển cử, và chế độ nội các của chính phủ dân quốc vẫn sẽ không thay đổi. Tuy nhiên, những quyền lực đặc biệt mà tổng thống có thể tạo ra, chắc chắn sẽ bị hủy bỏ hoàn toàn. Mọi thứ đều phải phục tùng kết quả của cuộc đại tuyển cử.

Có người hỏi hãn muốn làm tổng thống hay thủ tướng nội các, hãn luôn cười nói, chính phủ tương lai nhất định sẽ là chính phủ văn nhân. Nếu vẫn còn là quân nhân, hãn chắc chắn sẽ không đảm nhiệm chức vụ trong chính phủ. Có lẽ vì đang trong giai đoạn quá độ, hãn sẽ áp dụng quân chính để ổn định tình hình, nhưng kết cục cuối cùng hoặc là hãn giải ngũ tham chính, hoặc là tiếp tục làm quân nhân phục tùng mệnh lệnh của chính phủ, không có con đường thứ ba. Cũng có người hỏi về vấn đề chính sách tự trị, mưa thần luôn nhấn mạnh rằng chính sách này là để phát triển dân chủ, giảm bớt chi tiêu hành chính, và là chính sách tốt nhất để ứng phó với tình hình địa phương luôn thay đổi. Tương lai, chắc chắn sẽ có sự thống nhất về quốc phòng, ngoại giao, tài chính và những vấn đề trọng đại của quốc gia, nhưng chính sách tự trị cũng không nhất thiết không thể áp dụng trên toàn quốc! Chỉ có điều, tất cả đều cần phải cân nhắc cẩn thận, lắng nghe ý kiến của quần chúng, mọi người cùng nhau quan tâm đến việc nước, để làm tốt những việc này.

Nhưng lúc này, toàn bộ tâm trí của hắn đều đặt vào những biến cố có thể xảy ra ở Đông Bắc.

Là một người từng trải, mưa thần hiểu rõ tầm quan trọng của Đông Bắc đối với Trung Quốc, và cũng biết rõ nếu quân nhân trẻ tuổi của Nhật Bản mạo hiểm thành công, Đông Bắc thực sự xuất hiện tình hình nguy Mãn Châu quốc, chỉ cần hắn có chút ứng phó yếu kém, Đông Bắc rất có thể sẽ mất khỏi tay hắn! Hắn hiểu rất rõ về sự liêu lĩnh của những quân nhân trẻ tuổi và thái độ của các chính khách Nhật Bản đang nắm quyền. Vì vậy, hắn đã dời toàn bộ đại bản doanh ở Từ Châu đến Tùng Giang, gần Thượng Hải!

Từ Mã Trại mang theo một đám tham mưu và nhân viên nghiệp vụ, thiết lập một đại bản doanh tạm thời ở Tùng Giang. Mưa thần còn bố trí quân An được ở Thiên Tân. Hiện tại, quân An được có địa vị rất cao ở phương Bắc, không ai dám gây sự với họ, chỉ là thực lực có hơi mỏng manh. Mưa thần vừa đến Thượng Hải, liền ra lệnh cho hai đoàn thuộc sư thứ ba, lữ thứ sáu của Giang Tô lục quân nhanh chóng vận chuyển đến Thiên Tân, gia nhập vào quân An được. Đồng thời, toàn bộ binh lực của lữ đoàn độc lập sư thứ chín Từ Châu và lữ đoàn giáo dục thứ ba cũng được vận chuyển đến Nam Kinh, sau đó theo tuyến Thượng Hải, chuyển đến Thượng Hải, cuối cùng vận chuyển đến Thiên Tân! Quân Bắc Dương ở Sơn Đông, dù có thiện ý với mưa thần, cũng tuyệt đối không đồng ý cho bốn đoàn quân Giang Bắc đi qua địa bàn của họ. Mưa thần cũng không có thời gian để từ từ thương lượng với họ, dứt khoát dùng đường biển! Hà Toại ở Thiên Tân chủ trì mọi việc, Lục Thông Hải ở Thượng Hải phụ trách tiếp tế, còn Ngô Hái từ Hà Nam trở về Từ Châu chủ trì.

Ngô Hái vốn đến Hà Nam để tiểu phi. Khi cuộc đại chiến Nam Bắc sắp kết thúc, ở Hà Nam có một đám thổ phi mạnh mẽ, làm điều ác, cầm đầu là Bạch Lang. Vì vậy, mưa thần đã điều Ngô Hái đến Hà Nam để tiểu phi, nhằm ổn định tình hình ở Giang Bắc. Hiện tại, chiến dịch tiểu phi ở Hà

Nam đã kết thúc, ngoại trừ Trương Chí Hạc mang một sư đóng quân ở Dự Nam, Âu Dương Võ mang hơn hai đoàn đóng quân ở phía tây Dự, những đội quân khác đều giải ngũ. Quân Giang Bắc lại tập trung sự chú ý vào phương Bắc, tại Thiên Tân, họ dự định tập trung chín đoàn binh lực để đối phó với những biến cố ở Đông Bắc, đồng thời bổ sung thêm tiếp tế. Mưa thần đã quyết tâm, cho dù phải đánh tan chủ lực của quân Giang Bắc ở Đông Bắc, hẳn cũng tuyệt đối không thể để một "9.18" khác xảy ra!

Hắn mang theo vẻ mệt mỏi bước vào đại bản doanh Hồ Huyệt, nơi này vốn là nha môn huyện Tùng Giang, hiện tại đã giăng đầy đường dây điện thoại, trên mái nhà còn dựng cao các loại ăng-ten chảo điện báo vô tuyến. Hơn nữa, phòng Switch điện báo thông đến Thiên Tân cũng bị quân Giang Bắc trưng dụng, đặt ở đây. Nơi này hiện là trung tâm của hơn hai mươi vạn dũng tướng Giang Bắc.

Mưa thần nhìn thấy Tư Mã Trạch đầu tiên, hắn vẫn giữ vẻ lười biếng. Thời tiết còn lạnh, hắn mặc áo lót quân đội, tựa vào ghế nằm, tập trung nhìn vào một bản điện báo trong tay. Mưa thần có chút bất đắc dĩ, đại bản doanh Hồ Huyệt, trong lúc hắn và Ngô Hái tự mình chủ trì, bao giờ mới cho phép xuất hiện loại ghế nằm này! Nhưng đối với Tư Mã Trạch, người học theo phong thái của các danh sĩ như Tưởng Bách Lý, Thái Ngạc, hắn không có cách nào, chỉ có thể ngầm thừa nhận.

Mấy sĩ quan tham mưu đang làm việc, thấy mưa thần đến, lập tức đứng nghiêm. Tiếng ủng da ngựa va chạm vang lên, khiến Tư Mã Trạch giật mình, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy mưa thần đang cười như không cười đánh giá mình, Tư Mã Trạch cũng không để ý, ngồi trên ghế nằm chào một cái. Sau đó, nghĩ lại không đúng, vẫn đứng dậy, cười nói: “Tư lệnh, đến rồi.”

Mưa thần nhú mày đi đến trước bản đồ, lắc đầu nói: “Tâm tư ta không ở đây, cứ để cho các người và Bách Lý huynh ứng phó. Ta còn lo lắng cho

người, đang xem điện báo gì vậy?”

Tư Mã Trạh cười khỏ nói: “Sáng nay gửi đến, điện báo kêu cứu. Hảh không sợ đánh trận, hiện tại chỉ lo lắng hai điểm. Thứ nhất là tình hình Đông Bắc không rõ ràng, mặc dù Trương Tác Lâm đã đồng ý hợp tác, nhưng tình hình Đông Bắc sẽ phát triển đến mức nào, chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, chỉ cần ứng phó chậm trễ một chút là nguy rồi! Hiện tại, hãh hoàn toàn không nhận được thông tin, hơn nữa, nếu đường sắt Nam Mãn bị cấm, thì việc vận chuyển bằng đường biển cũng phải lo lắng về việc Nhật Bản phong tỏa, chỉ có thể đi bộ qua hành lang Liêu Tây. Hiện tại, hãh cũng đang thu mua phương tiện vận chuyển, thuê phu, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Theo dự tính của hãh, có lẽ phải mất mười lăm ngày trở lên mới có thể đến Phụng Thiên tiếp viện!”

Tư Mã Trạh lắc đầu, thở dài: “Thứ hai, chính là việc chi viện cho đội quân của Tô Tam Sư và sáu lữ đoàn ở Thiên Tân. Vì họ đi từ phương Nam lên, nên trang bị cho mùa đông ở phương Bắc có thể nói là không hề chuẩn bị. Quân nhu đã phái chuyên gia đến Thiên Tân để mua sắm trang bị tác chiến mùa đông. Nhưng toàn là lính phương Nam, không quen với khí hậu, địa hình ở đây. Tương lai họ có phát huy được sức mạnh hay không, quả thực là điều đáng lo ngại nhất.”

Hãh vuốt ve bản điện báo trong tay, xúc động thở dài: “Tình hình trong nước hiện giờ rối ren như một bầy ong vỡ tổ, phương Bắc lại chẳng có ai đứng ra gánh vác. Chúng ta còn phải điều động trọng binh Bắc thượng, đúng là muôn vàn khó khăn! Ta làm tham mưu bấy lâu nay, lần này là thấy đau đầu nhất! Tình báo địch không rõ, không biết đối thủ tương lai là ngụy quân hay quân Nhật, đội quân tác chiến cũng chẳng có một căn cứ hậu phương vững chắc. Khó thật!”

Mưa Thần hừ một tiếng, nặng nề vỗ lên bản đồ: “Khó cũng phải đánh! Giờ không ai quan tâm đến quốc sự, thì chúng ta phải quan tâm! Tương lai,

người cũng sẽ là người phụ trách quân sự cả nước, phải có trách nhiệm đó! Ta đã thông qua bộ ngoại giao Anh - Mỹ để gửi công hàm đến chính phủ Nhật Bản, dù biết tác dụng chẳng đáng là bao, nhưng cứ chậm được ngày nào hay ngày đó! Hiện tại, ta đã thuê hết tàu của Chiêu Thương cục Thượng Hải và Thiên Tân, dốc toàn lực đảm bảo việc tiếp tế cho quân An. Chờ khi tình hình Đông Bắc ổn định, chúng ta sẽ từ từ thu dọn trong nước... Đúng rồi, người phát điện báo cho Minh Lượng, bảo hắn phối hợp với Bạch xử trưởng, phải trông chừng cho kỹ tên tiểu hoàng đế ở Tĩnh Viên! Đây cũng là một trong những mấu chốt đấy!”

Nói xong, hắn trầm mặc không lên tiếng, trong lòng vẫn còn bận tâm về Trần Tư. Rốt cuộc, tình hình của hắn ra sao? Vẫn chưa thấy động tĩnh gì, mà tình báo thì chẳng truyền ra được. Nghĩ đến lại lo lắng cho sự an nguy của hắn, công tác tình báo mà mình bố trí có thể nói là non nớt, vụng về. Trong nước, dựa vào tiền tài thu mua và thế lực áp bức thì còn có thể gọi là thành thạo, nhưng khi đối ngoại thì lại lộ ra vô số sơ hở. Sau này, phải tăng cường công tác này lên mới được.

Lúc này, Trần Tư đương nhiên không biết Mưa Thần đang gặp phải tình huống phức tạp, hắn chỉ chuyên tâm vào việc mình phải làm. Sau khi đi vòng quanh mấy lần, hắn đã đến trước sân nhỏ nơi những tên đầu mục chiếm cứ, trong lòng chợt nặng trĩu. Hóa ra, cổng vào chỉ có mười mấy tên cận vệ vũ trang của Túc thân vương, giờ lại có thêm bảy tám tên mặc quân phục Nhật Bản đang canh giới! Trần Tư nhanh chóng suy nghĩ, mặc dù bọn chúng giấu diếm mọi quyết định với hắn, chỉ bảo hắn cùng đám mã phi lẫn lộn, nhưng dấu hiệu này cho thấy, việc phát động sắp đến rồi! Có lẽ là ngày mai! Dù sao, ngựa, vũ khí, đạn dược đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần một trận tập kích, là có thể chiếm được Liêu Dương phủ, nơi có nội ứng, rồi dựng lên lá cờ Mãn Châu quốc!

Xem ra, quyết định hành động hôm nay của mình vẫn là vô cùng chính xác. Trần Tư nghiêng răng cười thầm, nhanh chân tiến về phía cửa viện. Theo một tiếng quát thô lỗ, hai khẩu súng trường đã chia ngang trước mặt hắn, lưỡi lê đâm vào áo bông. Hai tên lính Nhật Bản nhỏ con, rắn chắc nhìn hắn chăm chăm, ý tứ là không cho hắn vào.

Trần Tư toát mồ hôi trán: “Ta là Trần Tư, Trần Tư đây! Tìm Túc vương gia bàn chuyện với Thiết đại nhân! Ta là huấn luyện viên, huấn luyện viên, hiểu chưa? Ta có chuyện quan trọng muốn báo cáo với hai vị!” Nói rồi, hắn đưa tay đẩy hai khẩu súng, nhưng tên lính Nhật Bản thô lỗ gạt tay hắn ra, soạt một tiếng đã lên đạn, lắc đầu với hắn.

Trần Tư rất muốn rút súng ra đánh cho hả giận, nhưng vẫn cố nén, lớn tiếng gọi vào trong sân: “Túc vương gia! Thiết đại nhân! Ta là Trần Tư đây! Ta có chuyện muốn báo cáo với hai vị! Phiên các ngài cho ta vào!” Hắn cứ thế mà gào, hai tên lính Nhật Bản liền muốn dùng báng súng đánh hắn. Đang lúc ồn ào, thì thấy một tên sĩ quan Nhật Bản, mặc một bộ áo da của đội sơn lâm, vội vàng bước ra. Hắn lớn tiếng quát dừng hai tên lính Nhật Bản, rồi mỉm cười với Trần Tư, mở miệng bằng tiếng Trung Quốc bập bõm: “Trần Tư, xin mời đi theo tôi!”

Trần Tư cũng gượng cười với hắn, định bước vào, nhưng lại bị tên sĩ quan Nhật Bản này với vẻ mặt giả tạo gọi lại. Hắn vung tay, mấy tên lính Nhật Bản liền xông lên lục soát người hắn, khẩu súng ngắn đeo ở thắt lưng và một khẩu giấu trong ngực đều bị lôi ra. Trần Tư mặt mày nghiêm nghị nhìn bọn chúng lục soát, trong lòng rối như tơ vò, nhưng trên mặt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Người Nhật Bản và những người Mãn này nghi ngờ mình. Mình luôn đi một mình, muốn đối phó mình thì đã sớm ra tay rồi! Phải đợi đến tận hôm nay? Trần Tư dù sao cũng chưa được huấn luyện bài bản về tình báo, làm công tác bí mật chỉ dựa vào tài năng trời phú, gặp phải

tình huống này, trong tay lại không có vũ khí, ban đầu tính toán một phen đều thất bại, nhất thời không biết nên làm gì.

Tên quân quan Nhật Bản kia cau mày nhìn lính canh cẩn thận lục soát xong cho Trần Tư, mới gật đầu, bốn tên lính Nhật Bản liền áp giải Trần Tư đi vào. Rốt cuộc là đang diễn tuồng gì đây? Trần Tư thấp thỏm đi theo, cảm thấy mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả áo trong. Đến cuối cùng, hắn quyết tâm liều mạng, mặc kệ mẹ nó, chỉ cần lão tử còn sống, thì vẫn còn cơ hội! Nếu thật sự có chuyện gì, lão tử dùng răng cũng phải cắn một miếng!

Một đám người đi mấy bước đã vào đến đại đường, hóa ra là nơi ở của Trấn trưởng vương gia, hiện tại đương nhiên cũng vì đại nghiệp phục quốc mà cống hiến. Vừa bước vào, ánh sáng chói chang bên ngoài càng làm nổi bật bóng tối trong phòng. Trên hai chiếc ghế bành, Thiết Lương và Túc thân vương đang ngồi với vẻ mặt nghiêm nghị, xung quanh là Nam Sơn Tiêu và một đám quân quan Nhật Bản, rõ ràng lần này mưu đồ là mượn danh nghĩa người Mãn, nhưng cốt lõi vẫn là những kẻ có dã tâm của Nhật Bản. Nhìn mấy tên lính Nhật Bản gần như áp giải Trần Tư đi vào, Túc thân vương còn chào hỏi Trần Tư một tiếng, ngữ khí vẫn rất bình thản: “Trần huynh đệ, đang định tìm người đây, chúng ta cùng Nam Sơn tiên sinh đã bàn bạc xong rồi, quyết định không đợi tin tức từ Thiên Tân, tối mai sẽ tập kích Liêu Dương phủ, dựng cờ!”

Trần Tư khê giật mình, muốn bước nhanh tới, nhưng lại bị mấy tên lính Nhật Bản kẹp ở giữa không thể nhúc nhích. Hắn mặc kệ những người khác, lớn tiếng nói với Túc thân vương: “Vương gia, làm như vậy không được! Chúng ta khởi sự cũng là vì Hoàng Thượng, tin tức từ Thiên Tân còn chưa có, chúng ta đã náo ra, thì đó là hại Hoàng Thượng! Hơn nữa, danh không chính, ngôn không thuận! Hơn nữa, hiện tại những đội quân hỗn tạp này vẫn đang chinh đồn, cả đám đều say khướt, tối mai đã phát động tập kích,

sợ rằng không chinh đốn được đội ngũ. Chúng ta ngược lại có bạn bè Nhật Bản bảo hộ, cứ chờ thêm mấy ngày cũng không sao.”

Túc thân vương cười nhạt một tiếng, không nói gì, bên cạnh, Thiết Lương cũng cười lạnh: “Chờ thêm mấy ngày? Chờ đến khi Giang Bắc chủ tử của người chuẩn bị xong xuôi, điều binh đến đánh chúng ta!”

Trần Tư lập tức cảm thấy như bị sét đánh trúng đầu. Tiếng của Thiết Lương vừa dứt, hắn liền gầm lên một tiếng, vươn tay to như gọng kìm, đoạt lấy khẩu súng trường của một tên lính Nhật Bản bên cạnh, rồi một cước đá văng tên sĩ quan Nhật Bản, chĩa súng vào Túc thân vương, bóp cò!

Một tiếng nổ chát chúa, đạn lại bắn trúng nóc nhà. Một tên lính Nhật Bản nhân lúc hắn nổ súng đã hất súng trường của hắn lên! Bọn vệ binh và sĩ quan Nhật Bản trong phòng đều xông tới. Trần Tư vung cây súng trường lê lười lê, muốn liều mạng với bọn chúng, nhưng lại bị mấy tên xô vào một chỗ, làm sao mà thi triển được! Hắn lập tức bị đè xuống, hai tay bị bẻ quặt ra sau lưng. Vài đôi ủng da to tướng dẫm lên lưng và đầu hắn, đè hắn chặt xuống. Trần Tư vẫn không chịu khuất phục, trong cổ họng phát ra tiếng gầm khàn khàn, liều mạng giãy giụa. Báng súng hung hăng đập vào đầu và lưng hắn, máu tươi tức thì bắn tung tóe!

Lúc tiếng súng vừa vang lên, Túc thân vương vẫn trầm mặt ngồi yên tại chỗ, còn Thiết Lương lại bị dọa đến mức ngã nhào xuống đất. Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng, cuối cùng Trần Tư bị chế phục, Thiết Lương mới khó nhọc bò dậy, từ thắt lưng móc ra một khẩu súng ngắn Bạch Lãng, hung hăng nói: “Ta trước kia làm sao lại không phát hiện ra người là một con Bạch Nhãn Lang! Cùng người kết bè kết phái với tên Bạch Tư Văn kia cũng không phải thứ tốt lành gì! Hiện tại bắt được người, vừa vặn cho đại quân ta tế cò!” Nói rồi hắn loay hoay khẩu súng ngắn, muốn cho Trần Tư một phát.

Trần Tư bị ép trên mặt đất, nhưng ánh mắt hắn không hề có ý khuất phục: “Lão tử là sĩ quan người Hán, trước mặt đám Hán gian các người mà cầu xin tha thứ, ta là cháu nội của các người! Cứ nhắm vào tim lão tử mà bắn, xem máu lão tử rốt cuộc đỏ và nóng đến nhường nào!” Máu tươi đã chảy từ trán xuống, che khuất tầm mắt hắn, mọi thứ trước mắt đều nhuộm màu máu, nhưng hắn chỉ hồi hận vì không thể hoàn thành sứ mệnh! Về phần cái mạng này, hi sinh ở đây là chết có ý nghĩa.

Túc thân vương kêu lên: “Chậm! Đừng nổ súng! Ta còn có lời muốn nói với hắn.” Thiết Lương giật mình, lại cười nhạt, tra súng về thắt lưng, hừ một tiếng: “Giày tốt còn không thêm giẫm cứt chó! Đến lúc đó sẽ có người thu thập người!”

Túc thân vương dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Thiết Lương một cái, chậm rãi đứng dậy. Hắn đi đến trước mặt Trần Tư, nhìn vào đôi mắt đầy lửa giận và bất khuất kia, thản nhiên nói: “Người là một hảo hán tử người Hán, ta vì cơ nghiệp tổ tông, ai cũng vì chủ của mình, đến lúc đó ta sẽ cho người chết một cách thống khoái, sẽ không để người phải chịu đau khổ. Người có muốn biết tại sao chúng ta lại ra tay bắt người vào lúc này không?”

Trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề của Trần Tư, những lời nói của Túc thân vương hắn gần như không nghe thấy. Trong lòng Trần Tư lúc này chỉ có một ý niệm: “Tư lệnh, tôi có lỗi với ngài! Không hoàn thành trách nhiệm của mình!”.

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

STT 168: Chương 3: Quyển nhất, thông con đường. Chương 69: ...

Chương 3: Quyển nhất, thông con đường. Chương 69: Phát động

Hiện tại, thế lực cường quốc ở Thượng Hải đã nổi lòng sự áp chế đối với Giang Bắc, nên việc Mưa Thần đóng quân tại Thượng Hải, thực chất là muốn tiếp quản tài nguyên địa bàn giới hoa của Thượng Hải, cũng không gặp phải phản ứng quá lớn. Chỉ là họ bày tỏ sự quan tâm đến nhân tuyến trưởng quan hành chính giới hoa Thượng Hải. Khi Mưa Thần tuyên bố sẽ vấn đề cử từ hội đồng địa phương, thì âm thanh của họ cũng biến mất. Về phong cách của Mưa Thần, họ cũng hiểu một phần, hẳn không ngại hợp tác với thế lực cường quốc, nhưng trước hết phải bảo đảm tôn nghiêm của Dân Quốc. Về cơ bản, hẳn vẫn nghiêng về chính sách mở cửa của Mỹ.

Các cường quốc thông qua những lần tiếp xúc gần gũi với Mưa Thần trong thời gian gần đây đã nhận ra rằng hẳn có hiểu biết tương đối về tình hình quốc tế và các quốc gia, không hề giống những nhà lãnh đạo phương Đông trước đây, ngoài sự ngu xuẩn ngạo mạn, thì chỉ còn lại sự khúm núm nịnh bợ cực đoan.

Việc liên hệ với người có khả năng lãnh đạo Dân Quốc tương lai này, xem ra không phải là một chuyện dễ dàng. Đây là nhận định chung bí mật của các nhóm ngoại giao của các cường quốc tại Hoa. Các cường quốc phương Tây, vì sự ép buộc của Nhật Bản và việc Viên Thế Khải ký kết "Mười chín điều", đã cảnh giác cao độ với Nhật Bản để bảo vệ lợi ích riêng của mình. Họ cũng thể hiện thiện ý với Mưa Thần, một thế lực không liên lạc, không đầu tư vào Nhật Bản, thậm chí còn có thái độ đối kháng.

Vì vậy, việc quân Giang Bắc thông qua Thượng Hải vận chuyển đến Thiên Tân một hành động quân sự lớn như vậy, các cường quốc đều bật đèn xanh, mở toang cửa sau. Hải quân và lục quân Nhật Bản dường như cũng có thái độ khác nhau, tại Thượng Hải, họ thậm chí còn không can thiệp vào hành động của quân Giang Bắc.

Từng đoàn quân Giang Bắc tập trung tại bến tàu Cao Xương Miếu, đây đều là binh lính của lữ độc lập mới được chuyển đến, thuộc biên chế trực tiếp của ba lữ đoàn thuộc Sư đoàn 9. Lữ độc lập vốn là một nửa đoàn của Lữ đoàn 1, phái sinh từ một đoàn của Lữ đoàn 2. Họ đã từng phòng thủ tuyến Lỗ Nam trước đó, trên đường Bắc Dương quân. Trong những lần động viên lớn của quân Giang Bắc năm 1912, lữ đoàn này chưa từng được điều động, nên đây là đội quân được nghỉ ngơi, dưỡng sức lâu nhất, trải qua huấn luyện hoàn thiện nhất. Lần này Mưa Thần điều động lữ đoàn này, lấy Lữ đoàn 18 để bổ sung phòng tuyến của họ. Khi họ xuất quân, quả thực là sĩ khí hùng hực.

Mưa Thần thông thả bước đi trên bến tàu. Cùng với phó quan của mình, Cỗ Định Khó, mang theo vẻ mặt hài lòng nhìn họ nối đuôi nhau lên thuyền. Trong lòng không khỏi tràn đầy tự tin về chiến sự ở Đông Bắc tương lai. Một lữ đoàn hoàn chỉnh cộng thêm Lữ đoàn Giáo đạo 3 để tăng cường cho An Đức Quân, hiện có hơn bốn đoàn quân. An Đức Quân trong chớp mắt đã trở thành một đại binh đoàn khoảng 3 vạn người. Nhật Bản dù sao cũng không thể trắng trợn tham chiến ở Đông Bắc, chỉ cần đội quân này có thể sử dụng thuận lợi, tin rằng có thể đập tan dã tâm của những phần tử độc lập kia! Nhưng cuộc chiến này lại liên quan đến quá nhiều yếu tố khác. Rốt cuộc sẽ ra sao, hiện tại thật sự không ai biết được. Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi.

Mưa Thần chỉ vào những chiếc thuyền Chiêu Thương Cự chất đầy hàng hóa tại bến tàu Cao Xương Miếu, cùng với các chiến sĩ quân Giang Bắc

đang chen chúc, xúc động nói: "Định Khó, người cũng là lão nhân vật cùng ta khởi binh. Lúc trước đánh vào Tổng cục Tuần cảnh Nam Thị, cũng có người ở trong đó! Lúc đó chúng ta chỉ có hơn hai trăm người, có thể nghĩ đến cục diện thịnh vượng phát đạt như bây giờ sao?"

Cố Định Khó mỉm cười nhìn Mưa Thần. Gió sông thổi tung vạt áo khoác quân phục của Mưa Thần, giống như dáng vẻ của hãn nã xưa ở Thượng Hải. Hãn nhất thời không trả lời, quay đầu nhìn những đội quân. Lữ thực độc lập có mười hai khẩu pháo dã chiến, đoàn chúc bốn khẩu pháo sơn 75 ly của Pháp, mỗi doanh đều có bốn khẩu pháo cối 80 ly và sáu khẩu súng máy hạng nặng Mark thăm, chỉ riêng hỏa lực của những đội này đã vượt qua quân Nhật Bản hiện tại! Lúc trước, khi họ mang hai trăm quân bại trận đi liều mạng ở Thượng Hải, làm sao có thể nghĩ đến ngày hôm nay.

Hãn nhìn Mưa Thần, ánh mắt chân thành: "Tư lệnh, đây đều là do ngài lãnh đạo có phương pháp! Không có ngài, chúng ta cũng không nghĩ tới chúng ta có thể đi được đến ngày hôm nay! Lúc đó, tâm trạng khi thất bại ở Mạt Lãng Quan, ta hiện tại vẫn còn nhớ rõ ràng, thật sự cho rằng mọi thứ đều kết thúc, chúng ta sẽ không có tiền đồ gì. Ai ngờ..."

Hãn nói đến đây có chút kích động, chỉ hít một hơi thật sâu, rồi nuốt những lời còn lại vào lòng. Mưa Thần cười nhạt một tiếng, khoát tay áo: "Người không cần nịnh bợ ta nữa, không có thời đại này, không có sự thức tỉnh của người dân trong nước, cùng với các người, những thuộc hạ của ta, hy sinh phấn đấu, ta thật sự chẳng làm được gì cả. Muốn cảm tạ, thì phải cảm tạ chúng ta sinh ra trong thời đại này, có thể khiến cho những lý tưởng của mọi người tỏa sáng rực rỡ nhất. Ta có thể làm, chỉ là cố gắng khiến cho ngọn lửa này nở rộ càng lâu, càng tươi đẹp hơn mà thôi... Tương lai chúng ta đều phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn, đường còn dài. Đây cũng là những năm tháng then chốt nhất của quốc gia chúng ta, quốc gia có thịnh vượng hay không, tiền đồ của dân tộc có phục hưng được hay không, đều

xem chúng ta làm được thế nào... Được rồi, chúng ta về Cục Chế Tạo thôi, còn có người đang đợi."

Cố Định Khó tiến lên một bước, trên mặt đường như có chút khó xử, Mưa Thần có chút kỳ quái nhìn hắn: "Định Khó, người muốn nói gì thì cứ nói đi! Cứ ấp a ấ� ứng, còn ra thể thống gì của quân nhân nữa."

Cố Định Khó đứng thẳng người, ngực ưỡn ra, lớn tiếng nói: "Tư lệnh, ta muốn xin ngài phê chuẩn cho ta đến An Đức Quân nhận chức! Ta trước giờ đều mang quân, mặc dù cũng rất tình nguyện ở bên cạnh ngài làm phó quan. Nhưng lần này An Đức Quân xuất quân, là đánh quốc chiến. Ta rất ngưỡng mộ những huynh đệ bình định Mông Cổ. Dù lần này để ta mang một đoàn... Dù chỉ là một doanh cũng được. Chỉ cần đánh xong một trận, ta nhất định sẽ trở về làm Phó quan của ngài!"

Hóa ra là đến xin chiến với mình, Mưa Thần sờ cằm, hai vị phó quan trước sau, ở bên cạnh mình đều chỉ ở được nửa năm là muốn xuống đội, mình thật sự khó hầu hạ đến vậy sao? Hắn có chút tự giễu trong lòng. Nhưng đối với loại tâm tư muốn khiêu chiến của bộ hạ, hắn lại rất vui mừng. Phó quan có thể tùy thời chọn lựa, chỉ cần cẩn thận, kiên nhẫn, không sợ vụn vặt là được. Nhưng tướng quân có thể đánh giặc, lại càng nhiều càng tốt!

Hắn khẽ mỉm cười đánh giá Cố Định Khó, khiến hắn nhất thời có chút mất tự nhiên. Trong lòng nghĩ thầm mình đừng chọc Tư lệnh không vui. Đang cảm thấy mình đường đột hối hận, Mưa Thần đã vỗ mạnh vào vai hắn: "Tốt! Ý chí đáng khen! Định Khó, tài cán của người ta đều nhìn rõ trong mắt, cũng đã đến lúc để người ra ngoài rèn luyện một chút. Mở mang nơi đó ra, khẳng định cần nhân tài. Người trước cứ đến bộ tư lệnh của hân giúp đỡ! Ta sẽ để Niệm Tôn * tự mình thêm ủy cho người. Cứ mang quân đi. Nếu làm mất mặt ta, trở về ta cũng không tha cho người!".

Lúc này, tại Cục Chế Tạo đang đợi Mưa Thần, chính là cha vợ tương lai của hắn, Lý Chương Mây, Sở trưởng phòng tài chính của Giang Bắc tuần duyệt làm thợ. Hắn nhíu mày ngồi trong phòng khách nhỏ của Cục Chế Tạo, mặt mày u sầu, nhả khói nuốt mây. Lẽ ra, lão nhân gia ông ta đang ở thời điểm đặc ý nhất. Nhìn thấy tương lai Bộ trưởng Bộ Tài chính Dân Quốc không ai khác ngoài lão nhân gia ông ta, nhưng hôm nay không hiểu vì sao, vẻ mặt lo lắng lại đậm đến mức không tan ra được. Thấy vậy, Lục Thông Biển, Xử trưởng quân nhu của quân Giang Bắc, cũng chỉ biết thầm nghĩ.

Sáng sớm hôm nay, họ đã lái xe từ Tùng Giang đi tìm Mưa Thần. Lại nghe nói Mưa Thần vì tránh ồn ào mà đến Cục Chế Tạo và bến tàu trực thuộc Cao Xương Miếu, khu vực quân nhân duy nhất của quân Giang Bắc ở Thượng Hải để xem đội quân lên thuyền, hai người lại từ Tùng Giang chạy đến. Lục Thông Biển là để thanh lý dự toán chi phí mua sắm vật tư quân sự ở Thiên Tân, còn Lý đại sảnh trưởng, một mực trầm mặc không nói, thì không biết vì sao.

Lục Thông Hải trên đường đi cũng không dám bắt chuyện với Lý Chương Mây, vị "cha vợ tương lai" này của Mưa Thần. Ngoài cái phong thái của người theo phái Dương, hắn còn có chút khó gần. Với đám lính tráng như bọn họ, Mưa Thần trước nay vẫn giữ vẻ thanh cao. Có lẽ chỉ có trăm dặm Ngô Hái là được Mưa Thần để mắt tới, ngoài ra thì không còn ai khác. Thấy cái mặt thối của Mưa Thần, Lục Thông Hải chỉ có thể giả vờ như không thấy gì.

Nghe tiếng bước chân vang vọng ở cửa phòng khách, ngay sau đó là tiếng cười nói rôm rả của Mưa Thần và Cố Đình Khó. Hai người không biết đang bàn chuyện gì, chỉ nghe tiếng cười của Mưa Thần rất lớn, có vẻ tâm trạng vô cùng tốt. Lục Thông Hải vội vàng đứng nghiêm. Không khỏi liếc

mắt nhìn Lý Chương Mây. Lão nhân gia lại làm như không nghe thấy, tựa lưng vào ghế, càng ngồi càng giãn ra.

Quả nhiên, người đến là Mưa Thần và Cố Đình Khó. Phó quan trưởng bản thân hưng phấn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, gật đầu chào Lục Thông Hải rồi xoay người đi ra. Mưa Thần chưa đợi Lục Thông Hải lên tiếng, đã cười nói: "Sao, ở Tùng Giang lại hụt rồi? Hôm nay độc lập lữ chuyển tàu, ta nhất định phải đến xem. Ở Tùng Giang, ngày nào cũng có người đến tìm ta. Gặp là hỏi đại tuyển khi nào tổ chức, tương lai chính phủ an bài ra sao, thực sự làm ta đau đầu. Hôm nay đến xem bộ đội, tâm tình vẫn còn khá hơn."

Lục Thông Hải không dám thất lễ, đoan chính hành lễ xong mới cười nói: "Tư lệnh cùng bộ đội một lòng, tinh thần phấn chấn hơn hẳn. Khí sắc so với lần trước gặp ngài còn tốt hơn một chút... Tư lệnh, lần này Thiên Tân mua sắm vật tư tác chiến ở Đông Bắc, chi phí thực sự vượt dự toán. Quân nhu bộ không có khoản tiền mặt này. Vẫn là Lý thính trưởng theo ngân hàng Khôi Phục ứng trước, chúng ta Giang Bắc quân tài vụ có quy định, ngoài dự toán phải ứng tiền trong nửa tháng phải giao tư lệnh ngài xét duyệt thanh lý, thấy sắp đến hạn rồi, mới ba ba tìm đến tư lệnh, mau chóng giải quyết việc này. Nếu không hòa với Vương Tử Uyên, ta không gánh nổi!" Nói rồi, hắn lấy từ trong túi công văn ra một chồng lớn biên lai sổ sách, rất cung kính đưa cho Mưa Thần.

Mưa Thần vừa nghe đến tên Vương Tử Uyên thì không còn tươi cười, nhận lấy sổ sách rồi thản nhiên nói: "Được, ta xem qua rồi ký tên. Người cứ bận đi, ta cùng một Vũ tiên sinh còn có việc cần bàn." Nhìn Lục Thông Hải cúi chào đi ra khỏi tiểu Hoa sảnh, Mưa Thần chỉ lắc đầu, vị quân nhu trưởng phòng này, cũng là người tốt nghiệp chính quy. Quản lý nghiệp vụ tinh thông, làm người cũng liêm khiết tự trọng. Thế nào trên người lại có chút mùi của kẻ buôn bán, xem ra đúng là không ai hoàn hảo.

Hắn lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Lý Chương Mây, lúc này Lý Chương Mây mới ngẩng đầu nhìn hắn, mở miệng đã không khách khí: "Người toan cầm đến khi nào mới thôi? Người phải biết tài chính của chúng ta cũng sắp cạn kiệt rồi, bởi vì phải ứng phó tình hình càng ngày càng phức tạp! Hiện tại tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó, sau này còn vô số lỗ thủng cần lấp! Hiện tại Đông Bắc bên kia còn chưa có động tĩnh gì, sao lại lập tức điều động chín lữ binh đi qua? Chi phí tác chiến vừa mở miệng đã là tám trăm vạn nguyên! Nói sau này còn muốn thêm vào! Núi vàng núi bạc cũng phải tiêu hết cho người à!"

Hắn hiện tại tự hiểu thân phận khác biệt, hiện tại toàn bộ Trung Quốc, có gan như vậy không nể nang gì mà nói thẳng vào mặt Mưa Thần, cũng chỉ có mình hắn. Mưa Thần có chút không vui, nhưng trên mặt vẫn cười hòa nhã: "Một Vũ tiên sinh, chuyện này chúng ta không cần bàn cãi. Ta làm việc tự nhiên có trình tự của ta. Giai đoạn hiện nay quan trọng nhất là ổn định cục diện Đông Bắc! Những chuyện khác tạm thời gác lại không sao. Lời này ta cũng chỉ nói với người, ta còn muốn xem tình hình phát triển thế nào! Nhưng Đông Bắc, vạn nhất có tổn thất thì không được phép xảy ra! Mảnh đất này đối với kế hoạch tương lai của ta thực sự quá quan trọng, ta thà rằng hiện tại nắm nó trong tay!"

Hắn nghiêng người về phía Lý Chương Mây, ngữ khí tuy chậm lại, nhưng lại mang vẻ hùng hổ dọa người. Loại thần thái này, loại ánh mắt lấp lánh này, trước kia khi nói chuyện với Lý Chương Mây, chưa từng xuất hiện. Khiến Lý Chương Mây không khỏi theo bản năng rụt lại trong ghế. Mưa Thần lại tựa hồ không chú ý đến sự thất thố của mình, trong mắt lóe lên ánh sáng, thậm chí có thể dùng từ cuồng nhiệt để hình dung: "Ta tiếp nhận vận mệnh của mình, từ không đến có, từng bước một đi đến ngày hôm nay. Ngài không cảm thấy trong đó có gì tất yếu sao? Có lẽ vận mệnh đã chọn ta! Mọi thứ đều chứng minh điều đó! Nếu không phải ta, sao lại thuận lợi đến vậy! Những việc không thể làm được, ta đều từng bước một đạt

được! Hiện tại tất cả đều bày ra trước mắt ta, ta phải nghĩa vô phản cố gánh vác những trách nhiệm này. Bởi vì... Ngoài ta ra còn ai! Tài nguyên và vị trí của Đông Bắc, chính là một trong những quân cờ quan trọng nhất để ta dẫn dắt dân tộc này phục hưng, thành lập một nước cộng hòa mới, cho nên vào thời khắc này. Ta không thể mất nó!"

Lý Chương Mây thực sự có chút sợ hãi, chưa từng thấy Mưa Thần biểu hiện sự tự tin tuyệt đối, khí thế bức người đến vậy. Bên dưới vẻ ngoài ôn hòa thường ngày của hắn, chẳng lẽ lại ẩn giấu những điều này? Hắn không biết rằng, tất cả những điều này, đều là do Mưa Thần kỳ lạ đến thế giới này, những kinh nghiệm và những gì đã trải qua hơn một năm nay, cùng với việc hiện tại sắp phải gánh vác trọng trách lớn lao của quốc gia, đã tạo ra áp lực cực lớn, khiến tinh thần của hắn hiện tại có chút hỗn loạn. Có đôi khi hắn thực sự coi mình là người được thượng thiên lựa chọn, đến thế giới này để giao phó cho hắn sứ mệnh dẫn dắt quốc gia này đi đến giàu mạnh phồn vinh. Luôn ở trên cao, giơ tay nhắc chân đều có thể quyết định vận mệnh của người khác, cũng khiến hắn ngày càng tự phụ. Mặc dù bên ngoài vẫn ôn hòa vô hại, đối nhân xử thế khách khí chu đáo. Nhưng nội tâm lại ngày càng cứng rắn, làm việc cũng so với trước kia, càng thêm bá đạo. Đương nhiên, tất cả những điều này đều đang thay đổi một cách vô tri vô giác.

Mưa Thần dường như cũng nhận ra ngữ khí của mình, trước mặt Lý Chương Mây đã thu lại. Lại bắt đầu cười, vẻ mặt ung dung: "Một Vũ tiên sinh, vừa rồi vì áp lực quá lớn nên nói chuyện có chút không đúng mực, ngài tuyệt đối đừng trách. Nhưng tầm quan trọng của Đông Bắc đối với tương lai của chúng ta, thực sự quá lớn, cho nên ngài nhất định phải giúp ta. Mọi tập công trái cũng được, nghĩ cách để thương nhân đền đáp cũng được, chúng ta đều phải chống đỡ hành động lần này, hơn nữa hiện tại chúng ta cũng không phải là lập tức muốn mượn nợ sao! Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi, ngài và ta đều có việc phải bận, hôm nào chúng ta lại bàn kỹ hơn. Cứ như vậy!"

Nói xong, hần đứng dậy, ý là muốn kết thúc cuộc nói chuyện này, Cố Đình Khó thông minh lanh lợi lập tức xuất hiện ở cửa phòng khách: "Tư lệnh, có phải muốn chuẩn bị xe về Tùng Giang, hang ổ phòng tác chiến không?" Mưa Thần cười quay đầu về phía Lý Chương Mây gật đầu, bước nhanh ra ngoài, tiếng giày ủng gỗ trên sàn nhà phòng khách, vang lên đầy uy lực.

Lý Chương Mây lại ngồi sững sờ trên ghế một lúc lâu, nửa ngày mới phát hiện áo lót của mình đã ướt đầm mồ hôi. Mưa Thần này, hiện tại cũng sắp biến thành người như thế nào đây. Bỗng nhiên hần lại nghĩ đến cô con gái độc nhất của mình, Tiểu Việ, và cuộc hôn ước của cô với Mưa Thần, rốt cuộc có phải là một sai lầm hay không?

Trần Tư chật vật ngẩng đầu lên từ sàn nhà lạnh lẽo, nhìn khuôn mặt già nua của Túc thân vương, trên mặt mang theo chút thương hại, hần truy hỏi Trần Tư một câu: "Người muốn biết tại sao không?"

Trần Tư khinh miệt hừ một tiếng: "Có lời thì nói, có rắm thì thả!" Túc thân vương lạnh lùng đáp: "Người đã giúp chúng ta không ít, thật ra ta từng nghĩ, nếu người thật là người Mãn tốt, ta nhất định gả con gái cho người! (Túc thân vương có một cô con gái, sau này là Kawashima Yoshiko)..... Đáng tiếc người không phải. Ngay từ đầu, bằng hữu Nhật Bản đã điều tra rõ lai lịch của người. Nhưng vẫn nhẫn nhịn không phát, bởi vì dù sao người vẫn lấy cớ hiệu phục hưng Đại Thanh mà hoạt động, trong quan nội, bên ngoài đều có sức ảnh hưởng không nhỏ. Chúng ta lần này lôi kéo người, một là chúng ta cũng không biết Viên Thế Khải, cái tên Tào Tháo sống kia sẽ ảnh hưởng hành động của chúng ta đến mức nào, có người tùy thời đưa tin tức cho Giang Bắc mưa thần, quấy rối Viên Thế Khải, phân tán sự chú ý của hần, đó là tốt nhất. Hiện tại cấp trên của người, vị tướng quân Giang Bắc mưa Thần kia quả nhiên dồn Viên Thế Khải vào chỗ chết. Hần làm rất tốt! Hai là người chắc chắn còn có chút ảnh hưởng, không ít thế lực tụ tập ở

đây đều do người liên lạc, nói đến điểm này, càng phải cảm ơn người! Ngày mai chúng ta sẽ phát động sự nghiệp phục quốc, lại để người ở bên cạnh, thật sự là chuyện quá mức nguy hiểm. Cho nên, xin lỗi, hôm nay tiễn người lên đường!" Lão nhân vốn luôn hiền hòa, lúc này cũng trở nên kích động dữ tợn, đứng thẳng lớn tiếng quát: "Kéo ra đằng sau, cho hăn toàn thân! Chôn cất tử tế, sau này cho người nhà hăn đến lấy hài cốt, chúng ta làm việc là vì đại sự, không phải vì hăn, dù sao hăn vẫn là một hảo hán!"

Mấy tên lính Nhật Bản dùng sức lôi Trần Tư đứng dậy, vừa rồi giây giụa đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của hăn. Bọn chúng tìm dây thừng trói hăn lại. Người Mãn và người Nhật Bản đều nhìn Trần Tư với vẻ khinh thường. Trần Tư rút cuộc ha ha cười lớn: "Các người nghĩ các người là cái gì? Tôm tép nhãi nhép! Bây giờ sẽ không còn là thiên hạ của các người nữa! Chỉ cần ở trên mảnh đất này, bây giờ gọi là dân quốc! Các người tưởng không có Viên Thế Khải thì không ai bình định được các người sao? Cứ chờ đại quân của tư lệnh chúng ta Bắc thượng đi! Ta dưới tuổi vàng chờ các người, lũ khốn kiếp này!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhìn Trần Tư bị khí phách hiên ngang đẩy đi, trong hành lang nhất thời trầm mặc. Thiết Lương bỗng nhiên không nhin được lăm bầm một câu: "Giang Bắc ở Thiên Tân có thể an ổn được sao....."

Nam Sơn tiều lớn tiếng ngắt lời hăn: "Động tĩnh của đám Giang Bắc quân này, chúng ta đều theo dõi sát sao, chỉ cần cắt đứt đường sắt, đường thủy, không cho bọn chúng đến, đợi đến khi bọn chúng phản ứng lại, Mãn Châu quốc đã sớm thành lập, đồng thời được Đại Nhật Bản đế quốc thừa nhận bảo vệ! Hiện tại đến như vậy, đã không còn đường lui!"

Hăn đột nhiên đứng lên, hướng về đại nguyên thiếu tá bên cạnh nói: "Đại nguyên quân! Ngay lập tức phân phát quân quan xuống dưới, nắm giữ

những đội sơn lâm này, đêm mai chúng ta sẽ đánh úp Liêu Dương phủ, sau đó mở điện tuyên bố thành lập toàn bộ Đông Á Mãn Châu quốc! Thành công ngay trước mắt chúng ta!"

Túc thân vương cũng hưng phấn đứng lên, nắm chặt tay Nam Sơn tiều, kích động đến mức nói không ra lời. Chỉ có Thiết Lương ngồi đó nhìn tất cả, khẽ lắc đầu, trong lòng chỉ lẩm bẩm: "Coi như Mãn Châu quốc thành lập, vẫn là quốc gia của chúng ta thôi."

Hậu viện truyền đến hai tiếng súng nổ, khiến Thiết Lương giật mình, nhìn tuyết vẫn rơi bên ngoài, hẳn chỉ có thể cười khổ.

Công nguyên 1913 năm, ngày mười ba tháng một, Thiếu tá Trần Tư của Giang Bắc quân hy sinh vì nhiệm vụ trên chiến tuyến bí mật, sau đó được truy phong làm Thiếu tướng. Khi Bạch Tư Văn sau này đảm nhiệm Cục trưởng Cục Tình báo Quân sự đầu tiên của dân quốc, trong lúc tiễn đưa thuộc hạ của mình, chưa từng nói bất cứ chuyện gì khác, chỉ hồi tưởng về người bạn cũ này thật lâu.

Vào ngày mười bốn tháng một năm công nguyên 1913, năm sáu trăm đội sơn lâm tạo thành cái gọi là Mãn Châu phục quốc quân, trong đêm tuyết đánh úp Liêu Dương phủ. Trong một đêm, tại phủ thành, nội ứng cùng với sự phối hợp của đội phòng vệ đường sắt Nam Mãn Nhật Bản, đã đánh tan hoàn toàn quân đồn trú ở đó, cảnh sát quân đội bị thương vong nặng nề, các quan lại dân quốc ở đó hoặc bị giết hoặc bỏ trốn, cũng có chút bị uy hiếp. Vào ngày mười lăm tháng một, đã mượn phòng điện báo đường sắt Nam Mãn Nhật Bản ở đó, mở điện cả nước. Nói rằng Viên Thế Khải đại biểu chính phủ trung ương lâm thời của dân quốc đã bán quyền lợi Đông Bắc, vì trung ương dân quốc không cần Đông Bắc, thì nhân dân Đông Bắc phấn khởi tự cứu. Thành lập Mãn Châu quốc, hy vọng ba tỉnh Đông Bắc cùng quan lại quân đội, một lòng quy thuận, trong vòng vài ngày, các nhân vật kỳ lạ ở Nam Mãn dưới sự duy trì của người Nhật Bản nhao nhao khởi sự, mười

lộ ở Nam Mãn đều gia nhập cái gọi là Mãn Châu quốc này. Phụng Thiên Trương Tác Lâm một ngày gửi bảy tám điện báo cho Viên Thế Khải và Mưa Thần, xin chỉ thị ứng đối. Mà Cát Lâm Mạnh Ân Xa lại có thái độ mập mờ, đề xuất bảo đảm an ninh, tự thủ an dân, dường như cũng có ý thừa cơ loạn lạc này mà náo độc lập. Tình hình Đông Bắc, nhất thời bắt đầu thối nát.

Lúc này, chính phủ trung ương lâm thời Bắc Kinh đã bất lực, mọi ánh mắt đều tập trung vào Mưa Thần, người đang ở Thượng Hải theo dõi tình hình tứ phương.

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

STT 169: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 70: Đại thế

"Dân quốc thành lập đã một năm, quốc sự trăm bề gian nan, biến hóa khôn lường. Ta có chí lớn, quyết xử lý quốc sự, gắng sức vì đất nước. Mắt thấy quốc sự dần khởi sắc, chính trị quốc dân dần đi vào quỹ đạo. Thế mà, trong kỳ đại tuyển thần thánh của Dân quốc, trước khi chính phủ chính thức thành lập, tại Đông Bắc trọng trấn của Dân quốc lại xảy ra chuyện ác ôn làm loạn, khiến thiên hạ kinh sợ!

Mười bốn tháng Giêng, mấy trăm ác ôn làm loạn Liêu Dương phủ, chỉ trong một tuần, nam bắc đều dậy sóng, khắp nơi đất đai tan hoang. Bọn ác ôn dựng lên cái gọi là ngụy Mãn Châu, cờ xí phản nghịch lại trải rộng mười mấy châu huyện! Kể từ khi Dân quốc thành lập, bên ngoài thì bị làm loạn, Bạch Lang chạy trốn hai tỉnh. Nay lại có ác ôn mượn cớ dân tộc nổi dậy! Mưa cũng bất tài, không có khả năng đem quốc dân ta an cư lạc nghiệp, khiến bản thân mang thân phận quân nhân mà thấy hổ thẹn! Tể sát tồn tại, lẽ ra là công lao của Dân quốc, lại xử lý tình hình quá vội vàng trong biến cố đoạt cung, khiến người Mãn ly tâm, sau lưng lại ký kết mật ước nhượng lại quyền lợi Đông Bắc. Tình thế Đông Bắc, vì thế mà đi đến không thể挽回. Hiện tại, uy quyền của chính phủ trung ương tạm thời không đủ, địa phương quản lý bất thiện, rập khuôn, cũng là tội của các vị công thần Dân quốc!

Mưa cũng bất tài, trị vì đất nước loạn tượng mới sinh, mặc dù tự lượng sức mình còn non kém, nhưng vẫn không dám ngồi yên. Cố gắng duy trì cục diện, tầm nhìn có hạn, chỉ mong được sự ủng hộ của đồng bào quốc dân và những người có chí hướng với quốc sự.

Một, lấy danh nghĩa chính phủ trung ương tạm thời Bắc Kinh, nay tuyên bố bãi bỏ. Bản thân không đủ uy quyền để yên ổn thiên hạ, tự tiện ký kết mật ước, gánh vác trách nhiệm quá lớn, tự nhiên phải kết thúc. Các tỉnh tạm thời duy trì cục diện. Nhưng vấn đề hàng đầu của Dân quốc hiện nay là vấn đề quân sự, nên thành lập tạm thời quân vụ bộ, cùng nhau lo liệu quân sự cả nước. Vũ mỗ then là quân nhân, tự tiến cử làm bộ trưởng tạm thời quân vụ bộ. Tạm đảm nhiệm gian khổ, đối đãi hiền tài. Tạm thời tham nghị viện và ủy ban soạn thảo hiến pháp tạm thời giữ lại, tiếp tục chuẩn bị công việc đại tuyển. Còn lại các vấn đề khác của chính phủ trung ương tạm thời Bắc Kinh, do tạm thời tham nghị viện đề cử ủy ban quá độ tạm thời thi hành quản lý chung, cố gắng duy trì, cùng nhau vượt qua khó khăn.

Hai, Dân quốc đại tuyển, các tỉnh đều cử hai đại biểu, tụ tập Thượng Hải, thành lập ủy ban chuẩn bị đại tuyển. Bởi vì quốc sự đang trong tình thế nguy nan, ta cho rằng đại tuyển là việc quan trọng nhất của Dân quốc tương lai, cần phải tiến hành nhanh chóng! Vũ mỗ dự kiến, đến cuối tháng này, các đại biểu sẽ tụ họp đầy đủ, cơ cấu hoàn thiện, lập tức tổ chức đại tuyển trên toàn quốc. Không được phép trì hoãn vì bất kỳ lý do gì. Các bậc hiền tài nếu có ý kiến gì, xin cứ cho ý kiến, Vũ mỗ sẽ tiếp thu tại Thượng Hải. Các đảng phái của Dân quốc, có thể thiết lập cơ quan tranh cử tại Thượng Hải, mọi chi phí và tiếp đãi, Vũ mỗ sẽ lấy tài lực Giang Bắc mà cung ứng.

Ba, trong lúc Dân quốc gặp khó khăn này, các tỉnh mặc dù tạm thời duy trì hiện trạng, tài chính tự thu tự chi. Nhưng phải tuân theo sự điều khiển của tạm thời quân vụ bộ về bố trí quân sự, cùng nhau gánh vác quốc nạn. Các đội quân hiện có cần nhanh chóng chỉnh đốn, căn cứ vào đó, tạm thời

quân vụ bộ sẽ ban hành thống nhất phiên hiệu, hủy bỏ danh nghĩa quân đội của các tỉnh. Các tỉnh phải nhanh chóng phân phát phiên hiệu. Hiện tại, tài chính của chính phủ Dân quốc đang rất khó khăn, danh nghĩa chính phủ trung ương tạm thời lại bị hủy bỏ. Thực sự không có tiền để nuôi số lượng quân đội quá lớn như vậy. Tương lai, khi chính phủ chính thức Dân quốc thành lập, sẽ lấy đây làm cơ sở để thống nhất quân sự cả nước.

Bốn, về tài chính, các tỉnh tự thu tự chi thuế ruộng đất và các loại thuế công thương. Thuế muối, giao thông, bưu điện và các loại thuế lớn khác sẽ được tính vào thu nhập của tạm thời quân vụ bộ, dùng làm chi phí quốc phòng. Các tỉnh quốc phòng đóng quân. Đều do tạm thời quân vụ bộ cung ứng, các đội quân khác, tạm thời do các tỉnh tự duy trì, chờ sau này có lệnh. Các tỉnh quốc phòng gồm: Trực Lệ, Phụng Thiên, Giang Tô, An Huy, Hồ Bắc, Hồ Nam, Giang Tây, Sơn Đông, Hà Nam. Các tỉnh quốc phòng trên, quân sự phải đạt được thống nhất, các quân nhân ái quốc đồng bào, phải phục tùng mệnh lệnh, cùng nhau gánh vác quốc nạn!

Năm, về biển cổ Đông Bắc, Vũ mỗ đã có quân đội an ninh, có lịch sử quang vinh. Tập hợp năm vạn dũng tướng, cùng giải quyết các đội quân ái quốc hiện có ở phương Bắc, sắp sửa bắc thượng, nhanh chóng bình định loạn lạc. Một số thế lực quốc tế, biết rằng bốn vạn năm ngàn vạn Hoa Hạ tử tôn, là trụ cột của thần minh, không thể xem thường. Tương lai chính phủ chính thức Dân quốc thành lập, sẽ cùng các quốc gia bình đẳng luận giao. Lợi ích thương mại, không phải vượt xa một số mật ước và âm mưu của thế lực ở Đông Bắc. Vũ mỗ sẽ tranh giành cho bằng được mảnh đất thiêng liêng này!

Sáu, người Mãn, cùng người Hán chúng ta đã chung sống mấy trăm năm, sớm đã là máu thịt không thể chia cắt! Dân quốc ta vừa thành lập, đã trang trọng tuyên bố năm dân tộc cùng hòa hợp, cùng nhau thái bình. Đồng bào người Mãn của Dân quốc, đã là một phần tử của quốc dân quang vinh,

hẳn biết nên chọn lựa thế nào. Hiện tại, chiến sự Đông Bắc không phải nhằm vào đồng bào người Mãn, mà là vì gìn giữ sự thống nhất hoàn chỉnh của tổ quốc. Đồng bào người Mãn không nên nghi ngờ, hãy cố gắng cống hiến, tương lai khi chính phủ chính thức thành lập, cùng nhau hưởng thái bình, vui vẻ biết bao!

Sáu điểm trên, là lời từ đáy lòng của Vũ mỗ. Điện văn được thông báo trên toàn quốc, cũng là lúc Vũ mỗ bắt đầu hành động. Thế sự xoay vần, khó tránh khỏi tranh giành quyền lực, xin các vị hiểu cho. Quốc sự như vậy, Vũ mỗ không tiếc thân mình, kính mong quốc dân ta xem xét."

Mưa Thần, sau nửa tháng im lặng ở Thượng Hải, sau khi biến cố xảy ra ở Đông Bắc, cuối cùng đã phát ra điện văn chấn động cục diện cả nước. Ban đầu, mọi người đều cho rằng Mưa Thần im lặng như vậy, là không muốn chấp nhận cục diện rồi ren hiện tại, muốn trước tiên duy trì cục diện Giang Bắc, nhiều nhất là lại an bài quân đội viễn chinh, bình định Đông Bắc, sau đó mới xem xét tình hình, chờ đợi đại tuyển rồi mới ra tay, từ từ thu thập cục diện. Không ngờ, bước đi của hắn lại lớn đến vậy, chọn ra những biến động kinh người đến thế!

Từ nam đến bắc, từ đông sang tây, từ trong nước đến ngoài nước. Ai cũng bị chấn động đến trợn mắt há mồm. Mưa Thần tự mình tuyên bố bãi bỏ chính phủ tạm thời Bắc Kinh của Viên Thế Khải. Nhưng lại vứt bỏ phần lớn những thứ mà Viên Thế Khải nắm giữ, chỉ muốn tiếp nhận quân sự và một phần lợi nguyên. Những thứ còn lại giao cho ủy ban quá độ của tham nghị hội tạm thời duy trì. Các tỉnh khác, tương đương với việc không cần phục tùng chính phủ trung ương tạm thời của Viên Thế Khải, chỉ cần chờ kết quả đại tuyển là được! Chẳng phải điều này sẽ biến toàn bộ Dân quốc thành cục diện vô chính phủ hay sao? Nhìn lại mấy ngàn năm lịch sử Trung Quốc, danh phận luôn là thứ mà người nắm quyền siêng năng cầu xin, có

danh phận, có chính nghĩa, mới có thể phổ biến chính sách của mình. Thế mà Mưa Thần lại làm ngược lại, dứt khoát đẩy đổ tất cả!

Nhưng hãn cũng không hoàn toàn từ bỏ trách nhiệm, tại Thượng Hải lại lên kế hoạch thành lập ủy ban đại tuyển, các tỉnh đều cử đại biểu, các đảng phái đều hoan nghênh đến thiết lập cơ quan. Hoàn toàn là bắt đầu từ con số không ở Thượng Hải. Đây chẳng phải là muốn mặc cả với chính phủ chính thức tương lai hay sao! Ung dung tự tại, lại muốn bắt đầu từ con số không ở Thượng Hải. Đại tuyển và việc thành lập chính phủ tạm thời đều chuẩn bị ở Thượng Hải, chẳng phải tầm ảnh hưởng của hãn có thể phát huy đến cực điểm hay sao? Thật quá ác độc. Làm quá tuyệt, cũng quá không chừa đường sống!

Ban đầu, cục diện này không có chính phủ kiểm soát, dễ dẫn đến phân liệt và hỗn loạn. Nhưng Mưa Thần lại đề xuất thành lập tạm thời quân vụ bộ, thống nhất chinh đốn quân sự cả nước, đồng thời giương cao ngọn cờ "phó quốc nạn". Lúc này, hãn đang nắm trong tay thực lực của Giang Bắc quân, với năm sáu mươi vạn quân tinh nhuệ, trang bị đầy đủ, đánh đâu thắng đó. Đã là tập đoàn quân sự lớn nhất cả nước, hãn lại dùng danh nghĩa hủy bỏ chính phủ trung ương tạm thời Bắc Kinh để tiến thêm một bước tan rã Bắc Dương. Sau đó, chọn lọc chinh đốn một số tỉnh, nắm lấy đại quyền hành chính. Không ai có khả năng chống cự! Trong điện văn, hãn đã chỉ rõ muốn Sơn Đông trực tiếp phụ thuộc, hai tỉnh trước đây là căn bản của Bắc Dương, dọc theo Tân Phổ đường tiến lên là chuyện cực kỳ thuận lợi. Lực lượng quân sự của Bắc Dương hiện tại đã chia năm xẻ bảy, làm sao còn có thể ngăn cản hãn tiến lên? Cũng không ai dám nổi súng chống cự! Nói cho cùng, Mưa Thần muốn hoàn toàn tiếp thu thế lực Bắc Dương, chỉ để lại cho bọn họ một mảnh đất nhỏ ở Dự Bắc!

Đợi đến khi hãn hoàn thành mọi việc, đại tuyển cử lại được tiến hành dưới sự chủ trì của hãn. Đến lúc đó, Trung Quốc còn có thể lực nào để chế

ước vị Vũ Tướng quân này? Mỗi khi quốc gia gặp biến cố, hãn đều có thể tận dụng triệt để. Nhưng lần này không thể so với trước kia, cục diện phức tạp hơn gấp mười lần, hãn tính toán, có thể hoàn toàn đạt được mục đích.

Phùng điện vừa phát ra, Mưa Thần liền như được lên dây cót, điên cuồng lao vào công việc. Điện báo vừa ra, ý chính là chờ đợi các tỉnh đi chính đương cục và quân sự đoàn thể phục công, biểu thị thái độ. Ngoài Giang Bắc với năm tỉnh rưỡi, Mưa Thần còn liên lạc với một số tỉnh khác. Hãn vốn đã lên kế hoạch chờ đợi những điện báo này đến, trước tiên tạo thanh thế. Các địa phương khác đương nhiên sẽ noi theo, không ngờ người đầu tiên phát điện biểu thị ủng hộ lại là Sơn Tây tỉnh của Diêm Tích Sơn! Thậm chí còn giành trước Giang Bắc! Sau đó là Giang Tô, An Huy, Giang Tây, Hồ Bắc, Hồ Nam, Hà Nam, Phúc Kiến, Quảng Tây, Vân Nam, Phụng Thiên, Hắc Long Giang, Thiểm Tây... Ngoại trừ không đưa ra ý kiến, cũng không có một phong điện báo phản đối nào. Phương Bắc hoàn toàn yên tĩnh, dường như đã nhận mệnh, một số quân nhân tuy kêu gào không phục, muốn cùng Mưa Thần chiến đấu đến cùng, nhưng không có đường lui, đại quân vừa đến thì chỉ còn cách buông vũ khí đầu hàng. Mưa Thần cao mình ở chỗ hãn không chỉ mượn thế, mà trong tay còn có thực lực, vượt trội hơn người khác. Thế và lực đều nằm trong tay hãn, còn ai có thể ngăn cản?

Mặt khác, công tác chuẩn bị đại tuyển cử, việc thành lập ủy ban đại tuyển cử và các cơ quan của các đảng phái tại Thượng Hải, lại giành được sự ủng hộ. Chính khách xưa nay không có tiết tháo. Lúc này là lúc có thể phá vỡ cục diện cũ, một lần nữa phân hóa và thanh lọc, không nắm bắt cơ hội này thì còn đợi đến khi nào? Phùng điện vừa ra, Trần Trác, người đang theo dõi đại tuyển cử, gần như bị những điện trả lời ủng hộ che lấp, thì ra người của Tổng giáo ở Thiên Tân cũng tranh thủ thời gian chuẩn bị hành trang xuôi nam, muốn cùng Trần Trác bàn bạc về việc chủ trì đại tuyển cử. Nói cho cùng, đối với việc thực hiện chính đảng chính trị, thế lực của Đồng Minh hội và Quốc Dân đảng, những đảng phái có thực lực hùng hậu nhất,

vẫn là lực lượng nóng nhất. Hiện tại Viên Thế Khải đã bắt lực trong việc chủ trì đại cục, tự nhiên muốn hợp tác với Mưa Thần, người đang sẵn lòng ra mặt chủ trì toàn cục! Thế giới vốn dĩ là như vậy.

Đáng buồn nhất vẫn là Bắc Kinh, nơi từng là thủ đô của chính phủ tạm thời phương Bắc. Thì ra những nhân viên của các cơ quan trung ương, ngoại trừ Bộ Giao thông và Bộ Tài chính có lẽ vẫn còn một số người được tạm thời quân vụ bộ kéo đi dùng, còn lại hiện tại hoàn toàn không ai quản! Thế là rồi rít đầu nhập vào các bộ môn chính vụ đã có sẵn ở Giang Bắc, nếu không thì dứt khoát cải sang tỉnh khác. Thành Bắc Kinh hiện tại gần như trở thành một thành phố bình thường trực thuộc Tổng đốc Đoàn Chi Quý. Về phần ủy ban quá độ của hội tham nghị tạm thời, những nghị viên tạm thời tham gia đã không còn tâm tư làm việc này, trong tay cũng không có tài nguyên. Cuối cùng, các nghị viên của tỉnh Giang Bắc miễn cưỡng gánh vác, duy trì bộ khung của các bộ trung ương. Các bộ trung ương vốn đã tê liệt khi Viên Thế Khải bị bệnh không thể quản lý, hiện tại càng dứt khoát, theo triệu năm quân bắt đầu dần dần từ chức. Các bộ trưởng, thứ trưởng đều đi sạch. Ngược lại, hiện tại cũng không có bộ vụ gì có thể xử lý, chỉ miễn cưỡng duy trì bên ngoài mà thôi. Về phần Sơn Đông và hai tỉnh trực thuộc mà Mưa Thần chỉ định, còn có không ít tướng quân Bắc Dương tranh nhau đầu hàng. Tương lai thế cục ai thuộc, đã là chuyện rõ như ban ngày.

Nhưng ở phương Bắc, bộ hạ của Mưa Thần tạm thời chỉ có An Đức quân của Hà Toại đang hoạt động. Hẳn một lòng một dạ chỉ lo chuẩn bị cho việc chinh phạt Đông Bắc. Đoàn Chi Quý cũng tạo điều kiện lớn nhất cho hắn, điều này khiến cho tâm tư của vị điện hạ này càng thêm nhanh nhẹn, sớm tính toán thay đổi địa vị. Việc này, lấy lòng Hà Toại, chẳng phải là lấy lòng Mưa Thần, Viên Thế Khải sao? Vị điện hạ này đã đủ thông minh để hiểu điều đó. Bắc Dương, với tư cách là một tập đoàn, đã sụp đổ.

Mưa Thần chọn đối thủ lúc yếu nhất để ra tay, mang theo đại nghĩa dân tộc và thực lực hùng hậu. Quả nhiên, đòn đánh cuối cùng này đã hoàn toàn đánh bại đối thủ. Lại là ngoài dự liệu mà thuận lợi. Có lúc, đại thế quả thật là một thứ rất kỳ quái, chỉ cần người đứng về phía phát triển của đại thế, thì mọi việc sẽ diễn ra như bẻ cành khô. Đương nhiên, để cuối cùng định đoạt cục diện hỗn loạn này, còn có quá nhiều việc phải làm.

"Niệm Tôn, bộ đội phân hiệu chỉnh lý thế nào? Lần này e rằng không tránh khỏi việc động viên, chúng ta Giang Bắc quân... Sau này phải đổi tên thành trung ương quân. Mấy ngày nay cũng quá cực khổ một chút."

Mưa Thần đứng trong phòng tác chiến ở Hồ Hàng, huyện Tùng Giang, rất hăng hái hỏi Ngô Hồi. Hiện tại, mọi việc đều tiến triển thuận lợi. Cả người hăng cũng rạng rỡ hăng lên. Mặc dù ngàn vạn việc đều đè lên người hăng, mỗi ngày ngủ không đủ ba tiếng, thấy không hết người, xử lý không hết việc, nhưng tinh thần của hăng lại cực kỳ tốt. Giọng nói chuyện trung khí mười phần. Ngay cả cái ria mép của hăng khi nói chuyện cũng muốn bay bổng lên.

Ngô Hồi lại không có tinh thần tốt như hăng, hăng từ Hà Nam offline đến, ở Từ Châu còn chưa ở được hai ngày, việc tổ chức bộ đội chi viện tăng cường An Đức quân mới bận rộn xong. Lại phải đến Tùng Giang để đảm nhiệm chức vụ tổng tham mưu trưởng của tạm thời quân vụ bộ. Thế cục phát triển khiến cho vị tham mưu trưởng luôn trầm ổn này cũng có chút không kịp nhìn. Phải xử lý quá nhiều việc! Giang Bắc quân phân hiệu chỉnh lý cũng đã có sẵn. Bộ đội chỉnh tề, thay đổi danh mục cũng là phải. Nhưng Tân Phổ đường lập tức sẽ triệu tập bộ đội tiến lên, dọc đường muốn chỉnh lý hợp nhất Bắc Dương quân. Hải quân bộ còn lại chiến hạm cũng tuyên bố muốn đổi màu cờ xuôi nam, gia nhập quyền quản lý của tạm thời quân vụ bộ. Cả nước các nơi, đặc biệt là Mưa Thần tuyên bố chỉnh biên quốc phòng tỉnh, bộ đội cũng cần hăng quan tâm. Lại thêm việc An Đức quân Bắc

thượng cũng không được chậm trễ. Áp lực công việc nặng nề đè lên vị tổng tham mưu trưởng này, khiến khóe mắt hằn hằn sâu.

Hắn liếc nhìn Mưa Thần, bỗng nhiên có chút hâm mộ hẳn với nguồn năng lượng vô tận. Nhưng cũng nhếch miệng mỉm cười. Đi đến trước bàn đồ, chỉ vào bản đồ và báo cáo ngắn gọn.

"Giang Bắc quân chinh biên đã hoàn thành rồi, hiện tại An Đức quân có hai sư, An Đức quân ban đầu thuộc về bộ đội và điều đi Giang Tô lục quân đệ tam sư, lữ thứ sáu xây dựng trung ương lục quân đệ nhất sư, độc lập lữ cải biên thành trung ương lục quân đệ nhị sư. An Đức quân cũng là biên chế quân cấp cố định duy nhất của chúng ta. Sư thứ 9, lữ 17, 18 hiện tại đang thúc đẩy Bắc thượng. Bắc Dương quân sư thứ 5 tuyên bố phục tùng cải biên, kế hoạch sẽ tập kết sư thứ 5, độc lập lữ, sư thứ 9 vẫn là trung ương lục quân sư thứ 9, xây dựng chế độ 3 lữ. Đô đốc Sơn Đông tỉnh vẫn là Trương Nghi Chi, ngược lại không có ý kiến, cứ để hắn ở lại trước."

Giang Tô lục quân đệ tam sư được cải biên thành trung ương lục quân thứ 3 sư, thiếu một lữ đoàn từ Sơn Đông và Bắc Dương để bổ sung quân số. Giáo đạo lữ được cải biên thành trung ương giáo đạo sư, mở rộng thêm một đoàn, đây là đội quân mới được thành lập. Bên Hồ Bắc, ban đầu Giang Tô lục quân thứ 2 sư và Hồ Bắc lục quân thứ 1 sư nhập lại thành trung ương lục quân thứ 18 sư, cùng với 35, 36, và ba lữ đoàn độc lập. Đây là đội quân cơ động lớn nhất của chúng ta, ngoài sư đoàn số 9 ra, hoạt động ở khu vực Trường Giang. Chấn nhiếp mấy hương, có Trần Vô Bệnh dẫn dắt, chúng ta có thể yên tâm. Ban đầu Hồ Bắc thứ 1 lữ và quân đội Hồ Nam hợp thành trung ương lục quân thứ 5 sư, điểm yếu của đội quân này tạm thời vẫn là huấn luyện.

Quân đội Giang Tây chia làm hai khối, Âu Dương Đình Chiến chỉ huy một khối ở Dự Tây, chúng ta cho họ phiên chế vào trung ương lục quân thứ 8 sư. Cũng coi như là kế thừa tàn dư của đội quân lưu thủ Nam Kinh.

Nhưng biên chế của hãn không đủ, tạm thời cũng không bổ sung quân số cho hãn. Hiện tại ngược lại hãn duy trì địa phương là đầy đủ. Thì ra ở Giang Tây, một khối quân đội khác cùng với một phần quân đội Hồ Nam cải biên thành trung ương lục quân thứ 10 sư, cũng đang trong quá trình huấn luyện. Trương Dương không mang An Huy lục quân đệ nhất sư ở Dự Nam, phiên chế hiện tại là trung ương lục quân thứ 11 sư, có sẵn đội quân tinh nhuệ. Lưu thủ An Huy, An Huy lục quân thứ 2 sư hiện tại phiên chế là trung ương lục quân thứ 12 sư, vẫn đóng quân ở An Huy. Thì ra chúng ta vẫn giữ nguyên phiên chế Quảng Đông quân Diêu Mưa Bình sư, hiện tại cũng đổi thành trung ương lục quân thứ 13 sư, đội quân này sẽ về Quảng Đông. Ta đã an bài bọn họ tiến vào chiếm giữ Giang Tây. Ban đầu An Huy lục quân và Giang Tô lục quân kết hợp, tổ chức lại thành trung ương lục quân thứ 14 sư. Biên chế rất hoàn chỉnh, có sáu đoàn quân, tương lai có lẽ sẽ thành lập thêm một sư đoàn nữa. Nhưng chuyện đó để sau hãy nói.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hãn nói một mạch dài dòng như vậy, cuối cùng mới tổng kết: “Hiện tại quân Giang Bắc của chúng ta đã hoàn toàn chinh biên, có 1, 2, 3, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 18, cộng thêm giáo đạo sư, tổng cộng 13 sư đoàn, năm mươi lăm đoàn chủ lực. Quân đội không mở rộng lớn, nhưng biên chế chỉnh tề, hoàn thiện hơn rất nhiều, bố trí cũng rất hợp lý. Tinh thần chiến đấu của quân đội rất cao. Hải quân cũng hoàn toàn quy thuận, nhìn ra toàn cục, không ai là đối thủ của chúng ta!”

Mưa Thần đối với đội quân hùng mạnh do chính mình tạo ra hiểu rất rõ, Ngô Hái mấy ngày nay đã hiểu rõ mọi chuyện chinh biên, điều này khiến hãn rất vui mừng. Gật đầu cười nói: “Niệm Tôn, ta rời người quả nhiên là không được... Tình hình chinh biên của các đội quân khác thế nào? Nói sơ qua cho ta biết, cụ thể ta vẫn muốn xem báo cáo của người. Mấy ngày nay

quả thực bận rộn, ở đâu cũng như gió lốc, hiếm khi nghe người báo cáo tỉ mỉ.”

Ngô Hái cười một tiếng: “Những đội quân khác, chúng ta chủ yếu là chinh biên Bắc Dương quân, ngoài sư đoàn số 5 chúng ta tiêu hóa, những đội quân khác chúng ta cho họ một phiên chế, để họ tự sát nhập cải biên, cũng là ràng buộc... Trực tiếp thuộc về chúng ta, cho trung ương lục quân thứ 15 sư phiên chế, ban đầu trực tiếp thuộc về tạp sắc quân, tái kiến quân đội, tăng thêm kinh sư bộ quân thống lĩnh, các lộ tuần phòng đội, chúng ta liền cho một sư phiên chế, Đoạn Chi Quý là nhuyển đản, Đoạn không dám có ý kiến. Dự Bắc, Bắc Dương quân nhiều nhất, chúng ta cho hai sư phiên chế, 4 sư và 6 sư. Sơn Tây phụ nghĩa sớm nhất, chúng ta biểu thị khen thưởng, Sơn Tây quân đội cho 7 sư phiên chế. Phụng Thiên trú quân là 27 sư một sư phiên chế... Về phần các tỉnh khác, chúng ta tạm thời cũng lười quản nhiều. Những sư đoàn được phiên chế vào trung ương, 15, 27 hai sư chúng ta sẽ cung cấp lương thực, những sư khác thì mặc kệ.”

Mưa Thần trầm ngâm một chút, gật đầu: “Viên Thế Khải sắp chết, không thể quản lý đại cục. Mọi người đều mưu tính con đường riêng, chúng ta thu thập trực tiếp Sơn Đông mới thuận lợi như vậy. Hãn ngã xuống sớm như vậy, cũng coi như hãn làm việc tốt cuối cùng cho quốc gia! Hiện tại thiên hạ là của chúng ta, lúc này càng phải cẩn thận cảnh giác, chúng ta mở rộng quy mô như vậy. Tiền cũng như nước chảy, tiêu xài rất nhiều. Chỉ cần một chỗ không cẩn thận, xảy ra chuyện, chúng ta sẽ không trở mình được! Ta hiện tại không dám ngủ, không có thời gian ăn cơm, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm vào tình hình biến động của thế cục... Còn nữa, chuyện an được quân phải nắm chắc, ta biết là người thuần thực trong việc tác chiến. Nhưng có khi tiểu tử này uế oải, ta lại không có thời gian quản nhiều, Đông Bắc chiến loạn, phải nhanh chóng ổn định! Chuyện ngoại giao, phía trên tự nhiên có ta lo liệu.” Mưa Thần nói xong, cầm chiếc mũ trên bàn, đội ngay ngắn lên đầu, hướng Ngô Hái cười nói: “Ta còn muốn đi Cao Xương miếu,

cùng người của Đồng Minh hội nói chuyện, chuyện chinh biên chi tiết cho ta một bản báo cáo, ta sẽ xem vào ban đêm. Niệm Tôn, gần đây vất vả cho mọi người!”

Nhìn Mưa Thần đầy hứng khởi đi ra ngoài, Ngô Hái nhìn theo bóng lưng hắt, xuất thần một lúc. Bọn họ đi theo tư lệnh, mắt thấy từng bước leo lên đỉnh cao nhất. Chuyện này có phải đến quá nhanh không? Thuận lợi như vậy mà nắm giữ thiên hạ, lại có thể thuận lợi quản lý thiên hạ này chăng? Một năm nay liên tiếp động binh, cùng phương bắc minh tranh ám đấu, mắt thấy quốc gia nguyên khí chậm rãi hao mòn, tình hình xung quanh càng ngày càng tồi tệ. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Mưa Thần nóng lòng xuất kích, muốn sớm kết thúc cục diện đã định! May mắn hắt nhiều lần mạo hiểm thành công, bằng không quốc gia này thật sự sẽ khó mà thu thập.

Ngô Hái trong lòng thầm nói may mắn, lại quay đầu chú ý tình hình Đông Bắc, cờ nhỏ đại diện cho ngụy Mãn Châu quốc gần như đã liên kết thành một mảnh. Tâm tình của hắt không khỏi nặng nề, an được quân phải sớm sử dụng thôi. Nếu không, theo cục diện chính trị trong nước một lần nữa thay đổi, nơi đó không sớm bình định, trời mới biết sẽ náo ra chuyện gì lớn!.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#) .

STT 170: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 71: Khởi đầu mới

Lúc này, tại thành Thiên Tân, dường như đã hoàn toàn khoác lên màu vàng của An được quân. Từng đoàn binh lính từ trên thuyền bước xuống, chưa kịp thích ứng với cái lạnh khô khốc của phương Bắc. Trên bến tàu, các tổng binh của An được quân cùng những sĩ quan hậu cần và nhân viên công tác mặt mày xám xịt đã nhanh chóng đội lên đầu họ những chiếc mũ da. Đó là dấu hiệu cho thấy họ đã gia nhập vào đoàn thể vinh quang của An được quân. Mũ da lính của An được quân hiện tại do cục quân trang Trần Ký ở Thiên Tân sản xuất. Bên ngoài là tuyết trắng xóa, nhưng mũ lại được chế tác vô cùng tinh xảo. Hơn nữa, danh tiếng mấy chục năm của Trần Ký, vốn đã cung ứng quân nhu từ thời Hoài quân, đã khiến cho da thuộc bên ngoài gần như bị càn quét sạch sẽ để sản xuất những thứ này, như mũ da, ủng da, thắt lưng, áo khoác da của An được quân. Giá cả lại vô cùng phải chăng. Theo lời của Trần Ký, nguyên chương quỹ của hiệu buôn: "Với những quân đội khác, chúng ta chẳng thêm cho một xu, nhưng An được quân thì khác, đây là đội quân đánh quốc chiến. Chúng ta là thương nhân, có thể làm được gì thì làm, cho họ cung ứng, coi như là dán vốn cũng được!" Sau này, cục quân trang này đã trở thành một trong những nhà cung ứng hậu cần chính của quân đội quốc gia, đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Những đội quân từ phương Nam điều đến, mặc dù phần lớn đã trải qua một năm huấn luyện bài bản, nhưng kinh nghiệm tác chiến trong điều kiện

băng giá ở phương Bắc vẫn còn thiếu sót. Lục Thông Hải phái nhân viên quân nhu đến đây, điên cuồng mua sắm dầu sát thương, lều bạt, quân trang, lương thực khẩu phần nhiệt độ cao (mỡ lợn sản xuất từ Canada, vật tư chiến lược), chạy khắp các hiệu buôn, bởi vì ngày An được quân xuất phát đã đến rất gần!

Những lão binh từng trải qua chiến tranh ở vùng lạnh giá được phái đến các đội quân mới, làm huấn luyện viên tác chiến vùng băng giá, truyền thụ kinh nghiệm chiến đấu. Cách giữ ấm, ăn gì mỗi ngày, uống bao nhiêu nước, hành quân cần chú ý điều gì, dựng trại nghỉ ngơi ra sao, họ cố gắng truyền đạt tất cả những gì mình biết. Đội quân cũng bắt đầu điều chỉnh trang bị. Để bổ sung cho nhân viên hậu cần, tổng bộ An được quân tăng cường thêm một đại đội súng cối 105 ly kiểu Pháp, vẫn là điều từ đoàn pháo binh của Sư đoàn 9 Giang Bắc quân.

Thiên Tân vốn là nơi sinh sống của ngựa, bộ quân nhu đã thu mua hơn bốn nghìn con ngựa chiến cường tráng, thêm vào đó là các dụng cụ quân dụng đặc biệt gắn vào xe kéo và xe lớn, tiêu tốn hơn 40 vạn. Tất cả đều là để đối phó với việc đường sắt Nam Mãn không thông. Cần có lực lượng vận chuyển mạnh mẽ, tổng bộ quân nhu An được quân đã phái người dọc đường thiết lập trạm binh, bệnh xá ngựa và nhà kho. Tất cả những việc này đều do Đô đốc Đoạn Chi Quý trực tiếp phụ trách, lại còn rất hào phóng. Trạm binh đều được giao cho Sư đoàn 15 mới được thành lập của ông ta bảo vệ. Hiện tại, vị diện hạ này ngày nào cũng ở tổng bộ An được quân rèn luyện xoáy nôi. Đoạn Chi Quý cũng hạ mình, tỏ ra thân thiện, rõ ràng là muốn lấy lòng cấp dưới, khiến cho Hà Toại, một người trẻ tuổi chưa quen thói xấu của quan trường, dở khóc dở cười.

Hôm nay, Đoạn Chi Quý lại đến Tổng tư lệnh bộ An được quân ở Dương Liễu Thanh, Thiên Tân để bẩm báo, cũng là nói chuyện chính sự. Chuẩn bị một vạn phu dịch cho An được quân đã được thuê đầy đủ, số tiền

đó điện hạ lại móc tiền túi ra, chi tiêu từ thuế muối Trường Lô. Sau đó, ông ta như thể đã làm được một việc tốt lớn, vui vẻ đến gặp Hà Toại.

Khi ông ta bước vào Tổng tư lệnh bộ An được quân, liền phát hiện bầu không khí khác thường, các binh sĩ đang bận rộn kéo dây điện thoại. Không ngừng có sĩ quan cưỡi ngựa đến nhận lệnh, sau đó lại vội vã đi ra ngoài truyền lệnh. Ai nấy đều nghiêm túc, không ai có thời gian rảnh rỗi để nói chuyện phiếm. Đoạn Chi Quý thầm nghĩ: "Hà Toại muốn xuất phát mà trước đó không hề thông báo một tiếng!"

Trong lòng ông ta vẫn có chút tính toán, ông ta đã điện báo cho Mưa Thần, xin cho Sư đoàn 15 của mình được biên chế vào An được quân. Nếu được cùng đội quân này xuất chinh, chắc chắn sẽ được người ta coi trọng. Có quan hệ với đội quân nòng cốt của Mưa Thần, lại còn có tiếng là anh hùng dân tộc, tương lai ở trong hệ thống của Mưa Thần, ông ta chắc chắn sẽ được hoan nghênh! Mưa Thần trả lời bằng một bức điện mơ hồ. Đầu tiên là khen ngợi ông ta một phen, sau đó nói rằng chiến sự tiền tuyến do Hà Toại toàn quyền quyết định, An được quân có cần Sư đoàn 3 xuất phát hay không. Việc này phải nghe theo chỉ huy tiền tuyến, những ngày này ông ta đã tìm Hà Toại, trong bóng tối đều nhắc đến chuyện này. Nhưng đều bị Tham mưu trưởng Lý Duệ, người luôn mang vẻ mặt nhàn nhạt, gạt đi. Nói rằng hiện tại hệ thống hậu cần chỉ có thể bảo vệ hai sư đoàn tác chiến. Sư đoàn 15 có thể ở lại hậu phương, đảm nhiệm công tác ở trạm binh. Dù vậy, ít nhất cũng nên treo danh hiệu sư đoàn của mình vào An được quân! Vì chuyện này, ông ta vẫn tìm đến Hà Toại. Hôm nay lại thấy toàn bộ An được quân đều có vẻ như sắp xuất phát!

Trong phòng tác chiến, một sĩ quan vội vã bước tới, Đoạn Chi Quý nhận ra ngay là sĩ quan tên là Cố Đình, phó quan của Mưa Thần, hiện là sư trưởng Sư đoàn 1, đúng là tấm biển vàng của Mưa Thần. Vội vàng tươi cười chào hỏi: "Đình Khó huynh, vội vàng như vậy, Tư lệnh Sáng Tỏ có ở

đây không? Ta đang muốn nói chuyện phu dịch với hãn, không có phu dịch, các người làm sao xuất phát được?"

Cố Đình dường như không có tình cảm gì với vị điện hạ này, nhìn ông ta mặc quân phục Thượng tướng Bắc Dương, quân hàm tua rua lay động theo bước chân. Nhưng khuy áo vẫn chưa cài, dao găm kéo trên mặt đất vang sào sạt. Thầm nghĩ, lão tử mới mang quân, bận rộn không xuể, mỗi ngày còn phải đối phó với các người, một đám quan lớn Bắc Dương. Thật là xúi quẩy. Bởi vậy, chỉ lạnh lùng nói: "Chúng ta lập tức phải toàn quân xuất phát, hôm nay đã có tin tức chính thức, Nhật Bản không cho chúng ta đi qua đường sắt Nam Mãn! Mọi việc đều phải đi bộ, thời gian quá gấp! Sáng Tỏ đang nghĩ đến chuyện phu dịch, người đến vừa đúng lúc, bảo đảm người sẽ được thưởng!"

Hãn nhanh chóng lướt qua Đoạn Chi Quý, lại quay đầu lại: "Hương Nham huynh, đệ nhất sư của ta là tiên phong của An được quân, phu dịch phải là những người khỏe mạnh nhất, chịu được gian khổ! Nếu không sẽ làm lỡ việc quân, theo Sáng Tỏ đến Vũ Tư lệnh, ta cũng phải xin lỗi ngài!"

Đoạn Chi Quý bị hãn nói đến giật mình, nhưng ông ta là người có tu dưỡng, dễ dàng bỏ qua sự vô lễ này, cười nói: "Đình Khó huynh, cứ yên tâm, ta chọn đều là những phu dịch đã từng trải, mỗi tháng tiền bốc xếp là bảy đồng rưỡi! Chuyện của các người, chẳng phải là chuyện của ta sao...?" Cố Đình không nghe ông ta nói nữa, đã đi xa. Đoạn Chi Quý hậm hực ngừng lời. Thầm mắng. Bọn thiếu niên tân quý của Giang Bắc quân này, ánh mắt đều nhìn lên trời! Cứ tưởng rằng quốc gia này là thiên hạ của các người! Trong lòng thâm sâu khó lường! Tương lai ai sẽ chiếm thế thượng phong, hãy cứ chờ xem!.

Trong lòng ông ta phát ra vài câu bực tức. Nhưng lại nhớ đến lời nói của Cố Đình, ba bước đã thành hai bước đi vào Tổng tư lệnh bộ An được quân. Quả nhiên thấy bản đồ treo trên tường cũng bắt đầu được rút xuống, Hà

Toại khoanh tay cùng Lý Duệ đứng chung một chỗ, đang cùng Thạch Xuyên, lữ trưởng của Lữ đoàn độc lập, hiện là sư trưởng Sư đoàn 2 Lục quân An được quân, giao phó điều gì đó.

Thạch Xuyên hóa ra cũng là lão hỏa kế thời kỳ đầu của gì đó, là Tham mưu chủ nhiệm dưới trưởng hãn. Sau này, khi quân đội Mưa Thần mở rộng quy mô, hãn cũng từ chức vụ tham mưu chuyển sang chỉ huy. Ban đầu, trong quân Giang Bắc có lệ trọng dụng sĩ quan tham mưu, nhưng Thạch Xuyên từ Tham mưu chủ nhiệm chuyển sang mang quân, cũng làm rất tốt. Hiện tại, sau khi chinh biên, đã là Sư trưởng. Nội bộ sĩ quan đều nói Thạch mặc người phúc hậu này có phúc khí, hiện tại đã là một trong Thập Tam Thái Bảo dưới trưởng Mưa Thần. Không giống như Trương Hùng phu già đời kia, hiện tại vẫn chỉ là Lữ trưởng của Sư đoàn 9, Lữ đoàn 17.

“..... Vì sao lại giữ lại Sư đoàn 2 của các người ở phía sau xuất phát? Chúng ta đều biết, vị Sư trưởng tự mình dẫn dắt Sư đoàn 9, Lữ đoàn độc lập hoàn toàn cải tổ, sức chiến đấu rất mạnh, trang bị tinh nhuệ. Nhưng dù sao chưa có kinh nghiệm tác chiến ở nước ngoài a! Lại nói đến Sư đoàn 1, bên trong có Kỵ binh đoàn Lang Cư, Bộ binh đoàn Cô Diễn Sơn, còn có một doanh Bộ binh đoàn Chuồng Cỏ làm vốn liếng. Toàn sư có bốn đoàn cộng thêm một kỵ binh đoàn, hơn nữa còn có hai bộ binh đoàn là bộ binh cưỡi ngựa! Hành động thuận tiện, kinh nghiệm phong phú. Chỉ cần bọn họ đứng vững ở Phụng Thiên, Sư đoàn 2 theo sau, hay là muốn làm chủ lực sử dụng đi!” Gì Toại nói đến tận tình, Thạch Xuyên lại lộ vẻ không phục, đứng đó. Trong miệng lặp đi lặp lại một câu: “Các người bất công!” Có thể khiến vị Sư trưởng luôn luôn là người thật thà này như vậy, quả là hiếm thấy.

Lý Duệ nhìn một hồi lâu, cuối cùng không thể nhẫn nại được nữa. Vị Tham mưu trưởng an được quân này, tuổi trẻ tài cao, nói chuyện làm việc đều hừng hực khí thế. Hãn cau mày, phất tay với Thạch Xuyên: “Đây là quân lệnh! Người dám không phục tùng? Về sớm một chút sắp xếp danh

sách hành quân của quân đội cho tốt, ta còn muốn kiểm tra! Nếu còn chậm trễ ở đây, ta sẽ nói với Tư lệnh, không cần Sư đoàn 2 của các người nữa. Chỗ nào cũng có thể điều ra một sư bộ đội, Sư đoàn 1 nói không chừng có thể đánh ngang với lũ Thát tử kia!” Nói cũng lạ, Lý Duệ quát mắng không nề mặt mũi như vậy, Thạch Xuyên cuối cùng lẩm bầm vài câu rồi cúi chào đi ra, trên đường va vào một người, hắn cũng không để ý. Mang theo tức giận mà đi. Nhìn Gì Toại và Lý Duệ lắc đầu cười khố, Đoạn Chi Quý liền cười nghênh đón: “Hà Tư lệnh, quân tâm có thể dùng a! Huynh đệ cũng mang đến cho người tin tốt, một vạn dân phu, huynh đệ cũng đã chuẩn bị đầy đủ cho người. Vừa vặn gặp phải thời khắc then chốt này, huynh đệ may mắn không phụ mệnh a!”

Mặc dù đối với Đoạn Chi Quý, kẻ tiểu nhân này, Gì Toại và Lý Duệ đều không thích, ngày thường cũng chỉ xã giao qua loa. Nghe hắn nói vậy, Gì Toại vẫn là vui vẻ nhíu mày, đến nắm tay Đoạn Chi Quý: “Quá tốt rồi! Bởi vì đường sắt Nam Mãn không thông, chúng ta mới hành động sớm, đang lo lắng chuyện dân phu này, Hương Nham huynh lại sớm giải quyết rồi, thật sự là có công lớn a!” Lý Duệ cũng gật đầu: “Dân tâm ghét loạn, khao khát thống nhất. Không có thuận lợi như vậy thu thập, lần này chúng ta tác chiến, nhất định có thể đại thắng!”

Trước phủ đệ của Tổng thống lâm thời của Thiết Sư Tử Hẻm Bắc Kinh, hiện tại đã hoàn toàn vắng vẻ, xe ngựa thừa thớt. Cổng lớn treo đầy khẩu hiệu quảng cáo, mọi người đều lười đi xóa. Cổng chỉ có năm sáu vệ binh uể oải, cánh cổng lớn khóa chặt, chỉ có một lá cờ ngũ sắc phất phơ vô lực trước cửa.

Xa xa truyền đến tiếng hoan hô loáng thoáng, vệ binh gác cổng đều vươn cổ ra nghe. Bọn họ đều biết, hôm nay là quân An được tiến vào Bắc Kinh. Hội nghị tham nghị lâm thời đã mở cửa thành cho bọn họ đi qua, người dân xem náo nhiệt như mắc cửi. Nơi đó đang hoa tươi gấm vóc, lửa

nấu dầu sôi sục, chính là thời kỳ phồn thịnh nhất. Nơi này chỉ có một vị Tổng thống bị hạ bệ, hấp hối. Thế lực Bắc Dương, cuối cùng thành một vệt trời chiều nơi chân trời. Cũng có người đang nghĩ, nếu Viên Thế Khải thể chất chịu đựng được, với uy vọng và năng lực của ông ta, dù bị đả kích lớn vẫn có thể chèo chống cục diện phương bắc, sẽ không để Mưa Thần thuận buồm xuôi gió như vậy. Nhưng hiện tại đã đến mức này, cường nhân đã quản lý Hoa Bắc nhiều năm như vậy ngã xuống, Bắc Dương cũng tự nhiên theo đó mà chết. Nếu không có Mưa Thần, kẻ địch mạnh mẽ như vậy, dư đảng Bắc Dương có lẽ sẽ còn kéo dài rất nhiều năm, coi như phân liệt cũng có thực lực chi phối toàn bộ Trung Hoa Dân Quốc. Nhưng thời không này, Mưa Thần xuất hiện. Không cho Bắc Dương cơ hội bành trướng ban đầu, lại tự mình đạo diễn sự tan rã của thế lực này.

Lịch sử, đã không còn là lịch sử trước kia nữa.

Viên Thế Khải từ trong mê man tỉnh lại. Hắn đã hoàn toàn sụp đổ. Thần trí không rõ, không thể kiểm soát việc tiểu tiện. Bệnh tiểu đường đã phát triển đến giai đoạn cuối cùng. Bây giờ hắn đang nằm trên giường, lúc tỉnh táo, lúc mơ hồ. Cả đời này của hắn, sắp đến lúc nói lời từ biệt. Một bộ nói trước kia còn có chút không cam lòng, hiện tại những chuyện này, dường như cũng đã tan biến như mây khói. Hắn tiếp nhận thế lực Bắc Dương từ tay Lý Phòng Chính, không hẳn là không muốn làm chút chuyện cho đất nước, tại chức Tổng đốc kiêm Bắc Dương đại thần, trực thuộc cũng là tỉnh phát triển nhanh nhất cả nước. Tân chính phổ cập trình độ cao nhất. Nhưng theo quyền lực ngày càng nặng, luôn có tư tâm cuối cùng trở thành tín điều cao nhất trong đời mình. Nhưng sau đó, bao năm tung hoành, rốt cuộc mình đã làm được gì đáng để mọi người tưởng nhớ? Bán Đàm Tự và Hoa văn chồng chất bức thanh thất thoái vị? Hay là ký kết cái kết thúc chính trị của mình, mười chín điều mật ước? Lúc này, hắn bỗng nhiên muốn nhớ lại thời điểm hơn hai mươi tuổi, thân mình tiến về Ngô Lão Thế bá nơi đó đi bộ đội, khi đó. Mình thật sự còn trẻ a.

Hắn trên gối cố gắng quay đầu, đã nhìn thấy Dương Sĩ Kỳ ngồi trên ghế nhìn mình ngẩn người. Hắn cũng là một ông lão râu dài, vẻ mặt tiều tụy, tóc rối bù. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng: “Tổng thống, ngài tỉnh rồi! Bác sĩ bọn họ đều ở phòng bên cạnh, ngài cảm thấy thế nào? Tôi lập tức mời họ đến!”

Viên Thế Khải cảm thấy mình hiện tại là tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cũng có lẽ bây giờ chính là cái gọi là hồi quang phản chiếu. Hắn cười khổ lắc đầu trên gối: “Không cần, Hạnh thôn, lúc này. Chỉ có người ở lại bên cạnh ta.....”

Dương Sĩ Kỳ thực sự có rất nhiều lời muốn nói với Viên Thế Khải. Từ khi Viên Thế Khải ngã xuống, Mưa Thần từng bước bức thoái vị, Bắc Dương tan đàn xẻ nghé. Ban đầu, Triệu Nhĩ Quân còn cố gắng duy trì chính trị, Đoàn Kỳ Thụy thì duy trì quân sự. Nhưng những trọng tướng và quan viên Bắc Dương kia, đã hoàn toàn không coi trọng lời nói của hai người họ. Dương Sĩ Kỳ một mặt muốn bọn họ chống đỡ, một mặt lại muốn chăm sóc bệnh tình của Viên Thế Khải, trong lòng vừa thê lương vừa bận rộn. Trong lòng thật sự là đau khổ vạn phần. Không ngờ Mưa Thần sau một thời gian, lại phát ra một cái Phùng điện, hoàn toàn trên phương diện pháp lý tước đoạt địa vị của thế lực Bắc Dương! Hắn cũng đã cố gắng cùng Triệu Nhĩ Quân tìm Hội nghị tham nghị lâm thời, cho rằng Mưa Thần lần này hoàn toàn không phù hợp pháp lý, nhưng lại bị mời ra ngoài trong tiếng cười của Hội nghị tham nghị lâm thời! Trước đó, bọn họ dùng quân cảnh phong tỏa Hội nghị tham nghị lâm thời, dùng vũ lực ép buộc họ thông qua các chương trình nghị sự có lợi cho Viên Thế Khải, cuối cùng hoàn toàn trả lại! Hội nghị tham nghị lâm thời thông qua kiến nghị, hoàn toàn đồng ý Phùng điện của Mưa Thần. Thế lực Bắc Dương như vậy hoàn toàn tan rã. Triệu Nhĩ Quân và các thành viên nội các từ chức lánh nạn ở Thiên Tân, Đoàn Kỳ Thụy đóng cửa không tiếp khách ở Bắc Kinh. Các bộ trung ương đều tìm đường xuống phía nam, không có đường thì chờ Hội nghị tham

ngiht lâm thời thông qua ủy ban quá độ mỗi tháng mười đồng quá độ phí chịu khổ.

Trong lúc chính phủ trung ương Bắc Kinh tê liệt hoàn toàn, các tỉnh tự tung tự tác. Trên dưới đều ngóng trông mưa thần đến thu thập cục diện. Ai còn thềm để ý đến đám di lão tiền triều này? Hiển nhiên người khác lên cao lầu, trong lòng lại chẳng biết cảm giác ra sao! Đoàn Chi Quý tuy là Đô đốc trực thuộc, nhưng trừ việc duy trì địa phương, đã tuyệt nhiên không dám bén mảng đến Hẻm Thiết Sư Tử, mỗi ngày chỉ quanh quẩn ở Thiên Tân. Theo hẩn nghĩ, ta chỉ là xem trọng nhà cho mưa thần trước khi Bắc thượng mà thôi, những chuyện khác không muốn hỏi nhiều. Hẩn cho rằng mưa thần nắm giữ đại quyền cả nước sẽ cho hẩn một cái Hồ đồ nhuyển đản tốt!

Nhưng những chuyện đời nóng lạnh này, hẩn lúc này cũng không muốn nói với Viên Thế Khải. Trong mắt hẩn đã rưng rưng, hướng Viên Thế Khải gượng cười nói: “Tổng thống, hiện tại thân thể ngài là quan trọng nhất, chỉ cần ngài khỏe lên, chúng ta Bắc Dương còn có thể trông cậy, có thể Đông Sơn tái khởi.....” Hẩn nói không nên lời nữa, những lời này đến chính hẩn cũng không tin. Nghẹn ngào lại khó nói.

Viên Thế Khải hiện tại tâm tư vô cùng minh mẫn, hẩn cười nhạt một tiếng: “Hạnh thôn, không được rồi! Chúng ta Bắc Dương cũng nên tan rã. Chờ người khác đến mở màn thôi. Được làm vua thua làm giặc, thì ra đã không còn gì để nói. Ta vẫn luôn suy nghĩ, vì sao ta thất bại? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một lý do, ta đã quá hạn, không thể thuận theo khuynh hướng lịch sử của thời đại này. Mà mưa thần lại sáng suốt, có lẽ hẩn có thể dẫn dắt đất nước này đi ra một con đường mới cũng nên... Hạnh thôn, với tài năng của người, vẫn phải ra làm việc. Sau này gặp mưa thần, chuyển lời giúp ta... Tuyệt đối đừng học ta! Quyền mưu có thể dùng. Nhưng không thể dùng để trị quốc!”

Nghe Viên Thế Khải nói xong một tràng dài, không hiểu vì sao, trong lòng Dương Sĩ Kỳ lại chìm xuống. Ánh mắt Viên Thế Khải bỗng nhiên lóe lên: “Tiếng gì? Hình như có quân đội đang hát quân ca.”

Hai người đều yên tĩnh trở lại. Khi An được quân tiến lên, tiếng quân ca mơ hồ truyền đến trong căn phòng mờ tối. Âm thanh yếu ớt, nhưng lúc này trong tai Viên Thế Khải lại vô cùng rõ ràng.

“Quân không thấy, Hán cuối cùng quân, nhược quán hệ bắt mời dây dài.

Quân không thấy ban Định Viễn tuyệt vực khinh kỵ thúc không khí chiến tranh!

Nam nhi xác nhận trọng nguy đi, há nhường nho quan lâm đời này

Huống chính là quốc nguy như chồng trứng sắp đổ, vũ hịch tranh trì không thiếu đình chỉ,

Vứt bỏ ta ngày trước bút, lấy ta thời gian chiến tranh cầm,

Một hô đồng chí hơn mười vạn, hát vang hành khúc đủ tòng quân,

Đủ tòng quân, sạch Hồ bụi, thề quét quốc tặc liều mạng,

Nhấn tình nhẹ đoạn nghĩ nhà niệm, khẳng khái bùng ra báo quốc tâm,

Ngang nhiên mỉm cười phó sa trường, đại kỳ phấp phới ngày không ánh sáng,

Khí thổi Thái Bạch nhập ngãng nguyệt, lực xấn dài mũi tên bắn Thiên Lang,

Chuông cỏ một năm phục bên ngoài được, Đông Bắc quốc cảnh thứ tự bình,

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trở về đường hẻm vạn người nhìn, đóa đóa hoa tươi ném trước ngựa,

Cạnh cửa sinh huy cười tóc trắng, trong các vui mừng kiêu hồng nhan,

Quốc sử minh tiêu thứ nhất công Trung Hoa từ đây hào dài hùng,

Còn giữ lại dư uy trừng phạt bất nghĩa, muốn làm vòng quanh trái đất nhân loại cùng một đại hán gió!”

Dương Sĩ Kỳ cười khổ, đây là quân ca của An được quân, nghe nói còn là do mưa thần chấp bút. Rất sục sôi, cũng rất hăng hái. Hắn xoay đầu lại muốn nhìn Viên Thế Khải, lại phát hiện lão nhân này, đã nghiêng đầu theo tiếng quân ca của An được quân. Không còn âm thanh, tựa như đang ngủ say.

Ngày 27 tháng 1 năm 1913. Viên Thế Khải nhiễm trùng tiểu đường mà chết ở Bắc Kinh. Lịch sử cuối cùng nặng nề mà chậm rãi lật qua một trang. Theo cái chết của ông, mọi người càng thêm rõ ràng nhận thức được. Thời đại mới của vùng đất này, có lẽ thật sự mở ra.

Mưa thần an tọa trong văn phòng của Tổng cục chế tạo Cao Xương miếu, hiện tại hắn có hai nơi làm việc, xử lý công việc nội bộ thì về Tùng Giang. Muốn đối ngoại tiếp đãi gặp người, thì ở Tổng cục chế tạo Cao Xương miếu. Cũng có người khuyên hắn không cần vất vả như vậy. Mưa thần lại cười nói: “Ta muốn làm việc gì. Nhất định phải ở trong hoàn cảnh đó. Không phải ở Tùng Giang gặp khách nhân, ta còn lo lắng An được quân hành động tác chiến, nghĩ đến hội nghị hang hổ sẽ mở thế nào. Như vậy thì mọi việc đều bị chậm trễ.” Mọi người đều biết hắn đang ngụy biện, nhưng đã là hắn nói vậy, cũng không ai phản bác. Huống chi mọi người đều biết,

hắn mỗi ngày đi lại, trên xe còn có thể tranh thủ nghỉ ngơi một lát. Có lẽ đây mới là lý do lớn nhất.

Ngồi đối diện hắn là tiểu Hồ tử Ngũ Đình Phương, một nhà ngoại giao nổi tiếng của phái cách mạng. Lúc đầu vẫn ở Thượng Hải xử lý một số việc của Tổng bộ Quốc Dân đảng. Lúc Thiên Tân hội nghị, hắn đã được dự định là Bộ trưởng Ngoại giao tương lai. Nhưng cục diện lập tức lại đảo ngược. Đồng Minh hội và Quốc Dân đảng hiện tại lại muốn hợp tác với mưa thần, hơn nữa rất có thể là muốn nhìn sắc mặt của hắn! Ngũ Đình Phương liền bị mưa thần mời xuống núi, đảm nhiệm tạm thời Quân vụ bộ ngoại giao tham nghị, phụ trách thương lượng sự kiện. Ngược lại muốn danh nghĩa mà nói, Bắc Kinh tạm thời tham nghị hội quá độ ủy ban lấy bộ ngoại giao danh nghĩa kiêm đại diện toàn quyền ủy. Cũng rất dễ dàng.

Ngũ Đình Phương đang cầm trên tay điện báo, vẻ mặt như đang ngậm một quả ô mai đắng chát, chỉ lắc đầu nói: “Đây là chuyện gì? Chính phủ Nhật Bản thái độ sao lại mập mờ không rõ ràng như vậy? Lần trước thương lượng, còn có đại diện các quốc gia tại Trung Quốc. Đại diện Nhật Bản thề son sắt cam đoan chuyện ở Đông Bắc là sự kiện nội bộ của Trung Quốc, bọn họ tuyệt đối không can thiệp, chỉ hy vọng chúng ta có thể bảo vệ tốt lợi ích của Nhật Bản ở Đông Bắc. Chính phủ Nhật Bản cũng trang trọng bảo đảm trong bản ghi nhớ. Sao vừa trở mặt đã không cho phép quân đội chúng ta thông hành đường sắt Nam Mãn? Đây là kiến tạo quốc gia sao?”

Hắn vẻ mặt hồ thẹn, sâu sắc cho rằng mình thương lượng không tốt. Lần đầu tiên làm việc dưới tay mưa thần, lại mất mặt, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mưa thần lại không để ý lắm, cười nói: “Đường sắt Nam Mãn và Quan Đông quân Triều Tiên quân vốn là quốc trung chi quốc, thể chế bên ngoài thể chế. Những thứ này xé không rõ ràng, cuối cùng chỉ có hai chữ, dã tâm! Nếu bọn họ thật sự ổn định cục diện nguy Mãn Châu quốc ở Đông Bắc,

trước mắt chính phủ Nhật Bản vẫn là cái đó! Nhưng lần này chúng ta cũng coi như sờ được đáy, đoán chừng chính phủ Nhật Bản cũng cho bọn họ những kẻ bên ngoài kia chào hỏi, không nên quá trắng trợn cuốn vào xung đột vũ trang. Gây cho chúng ta chút chướng ngại, thì tránh không khỏi! Không dùng đường sắt Nam Mãn, chúng ta một trận cũng không đánh? Không dễ dàng như vậy! Ta đã ra lệnh cho An được quân đi Cẩm Châu Liêu Tây, vũ trang tiến lên, nhất định phải trong vòng một tháng dẹp yên Nam Mãn, ta còn chuẩn bị cùng Quan Đông quân Nhật Bản đánh một trận! Trời mới biết trong bọn họ có điên hay không, có người điên mà nói, ta cũng muốn đánh cho hấn đau!”

Hắn vừa nói vừa đứng dậy đi tới đi lui, quả nhiên là tinh thần phấn chấn. Ngũ Đình Phương ngơ ngác nhìn hắn. Con người quyền lực trẻ tuổi này, mình chưa từng quen biết gần đến vậy. Gần đây hỗ trợ dưới tay hắn, cũng thoáng có chút tâm đắc. Mọi việc đều phải lấy thực lực làm cơ sở để thương lượng, sau đó lại tận dụng tình thế lúc đó. Cùng hắn làm việc, mặc dù thường xuyên tình thế biến hóa đến mức mình không kịp nhìn, nhưng luôn cảm thấy rất sáng khoái. Hắn cũng rất ít khi có vẻ sợ sệt đối ngoại.

Mưa thần đối với Ngũ Đình Phương rất khách khí, hắn dừng bước: “Ngũ tiên sinh, đánh là nhất định phải đánh. Hiện tại ngài phải bận rộn, chính là gấp rút liên lạc với các cường quốc phương Tây. Để bọn họ đồng tình với chúng ta, kiềm chế Nhật Bản. Đơn độc đối mặt với một Quan Đông quân có thể phát điên, ta vẫn còn chút nắm chắc! Lần này chúng ta là bắt chuột trong tiệt đồ sứ. Đã muốn đánh rụng những con rối kia, lại không thể để chủ nhân của bọn chúng quá mất mặt... Đến tương lai, những món nợ này đều phải tính toán rõ ràng với bọn họ!”

Lời này quả thật là lời gan ruột, lại hợp ý với những gì Ngũ Đình Phương nghĩ trong lòng. Hắn mỉm cười gật đầu đồng ý, rồi cáo từ ra ngoài. Vừa ra đến cửa, đã thấy mưa thần, tân nhiệm phó quan dài, hóa ra là Vương

Đặng Khoa, chủ nhiệm tham mưu của lữ đoàn 18, đang chạy chậm tới. Trên đường, Vương Đăng Khoa còn cười chào Ngũ Đình Phương. Chờ Vương Đăng Khoa chạy vào văn phòng của mưa thần, hăn mới thở phào một hơi. Sau đó, hăn mới cung kính bước vào, hô to: "Báo cáo!"

Mưa thần đang ngồi trước bàn, chăm chú đọc một phần công văn. Thấy hăn tiến vào, mưa thần mỉm cười hỏi: "Là Liên Giáp à! Sao thế, có chuyện gì? Chơi ta cái chức phó quan dài này, còn thấy quen thuộc chứ?" Vương Đăng Khoa tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: "Viên Thế Khải sáng nay đã qua đời."

Mưa thần đột nhiên đứng phắt dậy, có vẻ ngơ ngác. Hăn đến thế giới này, kẻ địch lớn nhất vẫn luôn là Viên Thế Khải. Nhưng giờ đây, tên địch nhân này cuối cùng cũng biến mất, hăn lại không nói nên lời trong lòng mình là hương vị gì. Hăn bước nhanh ra khỏi bàn làm việc, đi đến cửa. Gió táp vào mặt, thổi tung vạt áo quân phục của hăn.

Một trang sử mới, thật sự muốn bắt đầu rồi...

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T.L•T•

STT 171: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 72: Thế cuộc

Lúc này, Đông Bắc đang vào thời điểm giá rét nhất, cả vùng Liêu Tây hành lang bốn bề tuyết trắng xóa. Mặc dù gió lạnh như dao cứa vào da thịt, nhưng hành quân vẫn thuận lợi. Trên mảnh đất hắc thổ của Liêu Tây hành lang, một con rồng vàng đang uốn lượn tiến về phía trước, bộ binh, kỵ binh, quân nhu, tám con ngựa to khỏe kéo pháo dã chiến, cùng với những dân phu mặc áo bông cũ kỹ vội vã khiêng xe ngựa, tất cả đều hướng về phía bắc.

Đội quân cuối cùng cũng đến lúc nghỉ ngơi, vừa vặn là giờ cơm trưa. Ban đầu, quân đội Lục quân Dân quốc vẫn theo chế độ nhà Thanh, mỗi ngày chỉ có hai bữa cơm, một bữa lúc mười giờ sáng, một bữa lúc bảy giờ tối. Nhưng từ khi Mưa Thần xây quân, họ cảm thấy như vậy không đủ dinh dưỡng cho binh lính, đặc biệt là khi hành quân tác chiến, nhất định phải đảm bảo ba bữa ăn mỗi ngày. Hơn nữa, tiêu chuẩn ăn uống của Giang Bắc quân rất cao, mỗi tháng dù chỉ khấu trừ bốn đồng tiền ăn uống, nhưng đồ ăn phải tiêu tốn đến tám đồng trở lên. Mưa Thần quy định tiêu chuẩn "cân nửa thêm bốn lạng", và luôn được chấp hành nghiêm ngặt. Sĩ quan tuy ăn riêng với binh lính, nhưng tiêu chuẩn ăn uống là như nhau.

Thế nhưng, việc ăn uống trong suốt chặng đường hành quân này lại khiến binh lính kêu than thấu trời. Không phải vì quan tiếp liệu dám cắt

xén, mà là những binh lính phương nam thực sự không quen với cơm cao lương của Đông Bắc. Cố Định Khó chấp tay sau lưng đi quanh trong đội quân. Mỗi đơn vị tự thành một nhóm, ngồi vây quanh nồi dã chiến và bếp ăn cơm. Lần đầu tiên hãn dẫn một đội quân lớn như vậy, lại còn là đội quân uy danh lừng lẫy, hiện tại mơ hồ là thiên hạ đệ nhất quân, hãn luôn đặt nặng trong lòng, cẩn thận muốn dẫn dắt quân đội thật tốt. Tư lệnh coi trọng hãn như vậy, về tình về lý, hãn không thể để tư lệnh mất mặt. Cho nên, một người không ăn, hãn là sư trưởng cũng không ăn cơm. Một người không ngủ, hãn là sư trưởng cũng không ngủ được. Làm việc lại có phong thái của cổ đại danh tướng. Tham mưu trưởng của hãn cũng không kém cạnh. Thì ra tại Bộ Tổng tham mưu tác chiến, Tư Mã Trạ coi trọng nhất một thượng tá tham mưu là Vương Rất. Ban đầu, tại tác chiến chỗ học đủ cái phong thái của Tư Mã Ngọa Long, lần này xuống bộ đội, đi theo Cố Định Khó, vị chỉ huy này ngày nào cũng hao tâm tổn sức. Mặc dù khổ, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Hai người họ đi một vòng, nhìn những binh lính mới từ phương nam điều đến đang vây quanh một chậu cơm cao lương đỏ chót, mặt mày nhăn nhó. Hai lão đoàn của An Địch quân trong sư đoàn lại thản nhiên ăn gì được nấy. Những dân phu cũng mười người một nhóm ăn cơm, nghe nói có đậu nành thịt bò hộp, ăn ngon vô cùng. Cố Định Khó chấp tay sau lưng với Vương Rất thở dài: "Đội quân vẫn còn thiếu rèn luyện a! Sứ mệnh của An Địch quân chúng ta nhất định là phải nam chinh bắc thảo, binh lính mới ở Giang Tô thành quân, lần này có vinh dự gia nhập An Địch quân, chính là muốn đánh một trận thật hay, cũng rèn luyện thành một đội quân thiết huyết! Ta hiện tại trong lòng có chút lo lắng. Quân dung của chúng ta là đủ hùng mạnh, nhưng đội quân không muốn vì không thích ứng với khí hậu địa hình Đông Bắc mà bị tổn thất vô vị. Thẳng thắn mà nói, người xem thử có nên làm một kế hoạch, đội quân theo Cẩm Châu ra Phụng Thiên, còn cần chút thời gian, dọc đường làm một chút huấn luyện chiến đấu. Hành quân, xạ kích, công kích, phòng ngự đều huấn luyện một chút."

Vương Rất là một thanh niên da trắng nõn, trên mặt cũng có vẻ ngạo khí đặc trưng của những sĩ quan tú tài ở Bộ Tổng tham mưu tác chiến. Có lẽ không phải cố ý, nhưng khi nói chuyện lông mày nhướng lên, khóe miệng cong lên, luôn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng. Hình dáng này Cố Định Khó đã thấy quen thuộc khi ở bên cạnh Mưa Thần, cũng không để ý lắm.

"Sư trưởng. Đội quân hiện tại hành quân đã đủ mệt nhọc, loại đường dài hành quân này, vốn dĩ đã là một loại rèn luyện đối với họ. Chờ đến Phụng Thiên, còn phải tiến hành nửa tháng huấn luyện thích ứng. Chúng ta càng thận trọng, càng chuẩn bị đầy đủ, khả năng một phen đánh tan những thế lực đã tách rời. Tôi hiện đang lo lắng là phía sau tổng bộ vội vàng muốn chúng ta hoàn thành công lao sự nghiệp, đội quân đều là trên đường xa đi. Không nghỉ ngơi đã vội vàng sử dụng. Một đám nam quân trong băng thiên tuyết địa Đông Bắc đi cường công nam đầy, nhân địa không quen, khí hậu không thích ứng, đến lúc đó lại diễn ra câu chuyện Minh mặt!" Là tham mưu, chính là các mặt đều phải thay chủ quan cân nhắc, điểm này, Vương Rất làm rất tốt. Hơn nữa, hẳn cũng khinh thường nói những lời tốt đẹp để nịnh bợ chủ quan của mình.

Cố Định Khó trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mới vung tay lên: "Đi, chúng ta về ăn cơm... Hiện tại đã không phải là Minh mặt, An Được quân của chúng ta cũng không phải là những đội quân mục nát của Minh mặt! Những kẻ chiếm cứ nam đầy, mưu toan phân liệt quốc thổ không phải là thế lực thuận thiên cảnh mệnh, bọn chúng chỉ là một đám đạo phi! Lần này, mặc kệ gặp khó khăn gì, khôi phục nam đầy quốc thổ, cá nhân ta không chút nghi ngờ!"

Nghe đội quân của mình có lòng tin như vậy, Vương Rất mỉm cười nhìn thoáng qua, không thấy bờ bến, An Được quân đang ăn cơm dọc đường, hùng binh hạo đảng. Đúng vậy, trong nước còn có đội quân nào có thể làm

được như An Được quân, một kích toàn lực đâu? Đây là một đội quân trang bị tinh lương, biên chế đầy đủ, lương thực đầy đủ, sĩ khí dâng cao, hơn nữa vô cùng có vinh dự cảm giác đại quân a! Cũng là trong lịch sử cận đại Trung Quốc, chưa từng có tình nhuệ chi sư. Hắc lặc đầu cười cười, đi theo Cố Định Khó, trong lòng bị một loại gọi là cảm giác tự hào, hoàn toàn tràn đầy.

Mà lúc này, nội địa Đông Bắc, đặc biệt là vùng nam đầy của Phụng Thiên tỉnh, đã hoàn toàn loạn thành một mớ hỗn độn. Thế cục phát triển đến mức ngay cả Túc Thân vương và Thiết Lương hai người cũng không khống chế nổi. Thiên Tân Phổ Tĩnh không biết phát điên cái gì, hoàn toàn không thể làm việc, tiểu hoàng đế vẫn còn ở Tĩnh Viên Thiên Tân không ra được. Thiên Tân Nhật Bản trú quân và nhân vật lãnh sự quán Nhật Bản, mấy lần muốn trộm vận Phổ Nghi ra ngoài. Nhưng An Được quân ở vùng Bạch Hà khẩu, thiết lập trạm kiểm tra, bố trí một đoàn quân đội (đoàn chi quý 15 sư bộ đội) ở đó nghiêm mật canh phòng. Bên trong Tĩnh Viên cũng có ý kiến khác nhau, Phổ Vĩ, Trần Bảo Sâm bọn người không muốn nhường Túc Thân vương được cái này lớn ban thưởng, hơn nữa An Được quân nhanh chóng phản ứng Bắc thượng, cũng làm cho không ít người trong lòng có chút lo lắng. Bên ngoài được chuồng cỏ thể lực lúc ấy tổng không kém gì nam đầy những sơn lâm đội tạo thành vũ trang, lúc ấy An Được quân dùng chín ngàn người phía trước sau thụ địch bất lợi trạng thái phía dưới vẫn là bình định toàn bộ bên ngoài được, hưởng chi hiện tại An Được quân ròng rã có hơn ba vạn người! Bọn họ đều muốn nhìn lại một chút hướng gió, muốn là Nhật Bản Quan Đông quân cuốn vào đến so tưởng tượng sâu, An Được quân xuất sư bất lợi, bọn hắc tự nhiên liền nghĩ biện pháp Bắc thượng. Nếu là trái lại, vậy thì có chút thật xin lỗi Túc Thân vương lão nhân gia.

Đang là do không có Phổ Nghi cái này cờ hiệu, địa vị của Túc Thân vương bọn hắc cũng có chút xấu hổ. Ở chỗ này xa tôn Phổ Nghi a Đường như cũng không phải rất thỏa đáng. Hơn nữa tại Thiên Tân quân Hán trọng

binh vây quanh dưới tỉnh vườn. Nếu là phát biểu một cái dùng Phổ Nghi danh nghĩa không thừa nhận tuyên bố. Kia thật là quá mất mặt. Bọn hãn cái gọi là đại nghĩa danh phận liền một chút cũng chân đứng không vững. Muốn chi lại lại, rốt cục thành lập một cái nửa lừa nửa ngựa Mãn Châu kiến quốc chế đưa chính phủ, Túc Thân vương đảm nhiệm chế đưa dài, Thiết Lương đảm nhiệm quân chính dài. Nam Sơn tiều đảm nhiệm kiến quốc chế đưa chính phủ tổng cố vấn. Miễn cưỡng đem giá đỡ chi chống lên. Nhưng là hiện tại nhứt đầu nhất còn có quân sự vấn đề.

Bọn chúng, cái chính phủ kiến quốc Mãn Châu này, thực tế nắm giữ địa bàn chỉ có mỗi Liêu Dương một phủ. Một đám Mãn Châu tử đệ được xem là tinh anh, thành lập hai sư đoàn. Kỳ thực, chuyện này chẳng qua là để vừa lòng một số kẻ mê quyền chức, mới có cái danh hào to tát như vậy. Hai sư đoàn này cộng lại chỉ có 2.600 người! Trang bị ngoài số vũ khí thu được từ các lực lượng vũ trang địa phương và cảnh sát, Nam Sơn tiều còn tìm cách cho chúng bốn trăm khẩu súng trường Kim Câu từ kho của Quan Đông quân, thêm hai khung súng đại liên A-xin còn dùng từ thời chiến tranh Nga - Nhật. Đó là toàn bộ gia sản của quân đội Mãn Châu quốc, sư đoàn một và hai.

Đội quân có khả năng chiến đấu nhất của cái chính phủ bù nhìn này vẫn là đám tạp sắc vũ trang hợp thành từ các đội sơn lâm, tuy không được chỉnh tề. Nhưng chúng lại quen thuộc địa hình, khí hậu Đông Bắc, súng ống đầy đủ, lại là đám lão phi nhanh nhẹn, rành rỏi. Tuy nhiên, mỗi tên đều tản ra khắp các huyện thành, tự xưng là thổ hoàng đế, nếu không có mấy cố vấn Nhật Bản của Nam Sơn tiều ra sức thuyết phục, e là khó mà nghe lời Túc thân vương. Đối với đám sơn lâm đội chỉ biết la hét mà không nghe lệnh, chỉ đành tập hợp chúng theo thứ tự, thành 13 lữ đoàn, tổng cộng 13 lữ lớn. Có khoảng hơn 6.000 thổ phi. Nam Mãn, Bắc Mãn, lại thêm đám phi băng câu kết với người Nhật ở biên giới Triều Tiên, cơ bản đều tập trung ở đây.

Đối với việc An Đức quân cấp tốc tiến lên phía Bắc, những người Mãn theo Nam Sơn đều giật mình. Bọn chúng đều nghĩ rằng tình hình quan nội hiện giờ rồi ren đến mức Bắc Dương không thể can thiệp. Giang Bắc quân một năm đã thường xuyên điều động, hơn nữa còn phải tiêu hóa thành quả chiến thắng. Nếu muốn kịp phản ứng, Nam quân chắc chắn phải đợi đến đầu xuân, khí hậu ấm lên mới hành động. Đến lúc đó, biết đâu bọn chúng dựa vào một số thế lực Nhật Bản, vừa quân sự vừa chính trị, đã ổn định được bước chân! Nhưng không ngờ, mưa thần lại trong một tháng ngắn ngủi đã bổ sung biên chế cho An Đức quân, bất chấp cái lạnh giá của mùa đông, điều động một đội quân tinh nhuệ lớn như vậy tiến về phía Bắc!

Cho nên, trong phủ nha Liêu Dương, nơi chính phủ kiến quốc Mãn Châu đặt trụ sở, những ngày này đều bao trùm một bầu không khí u ám.

Sắt Lương vội vã bước từ bên ngoài vào, vốn là một người hiền lành, giờ đây cũng tức giận đến mức mặt mày biến sắc. Hắn mặc bộ quân phục Hoàng Quân kiểu Nhật, lại đeo quân hàm thượng tướng một cách kỳ quặc. Dùng roi ngựa liên tục quất vào đôi giày da của mình, hắn nghiến răng nói: “Đám hỗn đản! Một lũ đầu óc toàn tinh trùng! Bọn vô dụng, ăn thì được mà đánh thì không xong... Ta không thể mang theo đám lính này nữa!”

Hắn đi vài bước vào nội đường ánh sáng mờ mờ, giữa ban ngày mà vẫn phải bật đèn điện. Trong phòng, mấy người ngồi đều lộ vẻ mặt tái nhợt. Túc thân vương ngẩng đầu lên, nhìn Sắt Lương thở phì phò, yếu ớt hỏi: “Lương vừa, rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì? Mấy tên đại gia đó lại làm khó dễ người à?”

Sắt Lương hừ một tiếng, lại thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh Nam Sơn đều đang cau mày: “Chúng ta, người Mãn, tìm không ra mấy người có chí khí! Thành lập hai sư đoàn. Mới đầu đều là tranh nhau làm quan, quan nhiều hơn lính! Bây giờ bắt đầu huấn luyện chúng, lại bắt đầu kêu ca cái này, chê cái kia. Nếu không phải nói gần một tháng nay, không thấy một xu

hướng tiền, bị đói bụng không thể làm lính. Có đứa còn chôn vũ khí trong tay xấu, nói còn không bằng sơn lâm đội! Ngày nào cũng công đại đao vào thành ăn cắp, ăn uống không trả tiền. Ở lại trong doanh trại lại là đám sĩ quan Cấm Vệ quân trước đây chúng ta mang từ Bắc Kinh đến và mấy cố vấn Nhật Bản! Hôm qua, một người bạn cố vấn Nhật Bản nổi giận, tát cho một tên thực sự không ra gì hai cái, sáng nay kiểm tra, thế mà đã chạy mất mấy chục người!” Hãn nói không ngừng thở dốc, bộ dạng hận đến cực điểm. Cuối cùng lại nhìn Nam Sơn tiều: “Tổng cố vấn, Quan Đông quân không thể xuất binh sao? Trông cậy vào cái gọi là quốc quân này, lại thêm đám sơn lâm đội chỉ biết chạy, ta thấy chúng ta khó mà thành!”

Hãn thực sự không muốn làm cái chức quân chính lớn này, đội quân khó mà dẫn dắt, lại chẳng có chút lợi lộc gì. Ngày nào cũng chỉ định thu các khoản quyên góp tạp nham ở phủ Liêu Dương, thêm cả lệnh cưỡng chế các cửa hàng trong thành phải nộp tiền, thu tiền ăn còn không đủ. Từng huyện sơn lâm đội còn đến đòi tiền. Bản thân hãn chẳng kiếm được xu nào, Túc thân vương thì bán cả gia sản để chống đỡ, hãn không thể giống như ông ta, ngốc nghếch như vậy. Không thể thành công, lại không vớt được tiền, bản thân hãn còn ở đây mưu đồ gì?

Nam Sơn tiều chỉ lắc đầu cười khổ. Nhưng chợt tỉnh táo lại: “Huỳnh Lương vừa, Túc vương gia. Quan Đông quân và bạn bè Nhật Bản vẫn luôn đứng sau lưng các người, nhưng Trung Quốc có câu, người tất nhiên tự giúp, trời giúp người. Nếu bản thân không đứng vững được, vậy cũng không gọi là Mãn Châu quốc phục quốc, mà biến thành Nhật Bản đối dân quốc khai chiến. Chúng ta là trụ cột của các người, cũng biết giúp đỡ các người, nhưng vẫn cần các người tự mình tỉnh ngộ! Ta thấy mọi chuyện vẫn còn rất có triển vọng. Mười huyện ở Nam Mãn dựa vào Triều Tiên và Quan Đông châu. An Đức quân chỉ có thể tiến công chính diện, chúng đánh từng huyện một. Đừng nhìn sơn lâm đội không có kỷ luật, nhưng chúng có thể làm khó bọn chúng!”

Tiếng Trung Quốc của hắn nói rất hay, bây giờ ở Đông Bắc, mở miệng ra cũng là một giọng Đông Bắc đặc trưng. Vài câu nói có tình có lý, khiến Túc thân vương vẫn luôn im lặng cũng phải ngẩng đầu suy nghĩ. Nam Sơn tiều thở ra một hơi, cuối cùng thản nhiên nói: “Hiện tại toàn bộ nước Nhật, đều rất quan tâm đến thành tựu hiện tại của chúng ta. Chỉ cần chúng ta có thể đứng vững chân, chính phủ Nhật Bản sẽ dành cho sự ủng hộ lớn! Đến lúc đó sẽ là ngày Mãn Châu quốc chính thức thành lập, đến lúc đó, Nhật Mãn cùng nhau hỗ trợ. Đông Bắc Á cùng tồn tại, cùng vinh quang ở trong tầm tay! Mọi thứ đều phải xem chúng ta như thế nào tình nguyện, cố gắng bắt tay vào làm!”

Túc thân vương đã sáng bừng hai mắt, lão nhân này không có nhiều tạp niệm như Sắt Lương, toàn bộ tâm tư đều đặt vào sự nghiệp phục quốc mờ mịt. Cho nên cũng dễ dàng bị những lời nói đầy hy vọng này làm cảm động. Sắt Lương ngoài mặt thì phấn chấn, trong lòng lại cười lạnh: “Người nói hay lắm, hiện tại Nhật Bản cho chúng ta những gì? Tiền là chúng ta tự lo, quân giới cũng chỉ cho vài thứ đồ cũ nát, nhiều cường quốc như vậy sẽ bỏ mặc các người tự do hành động sao? Đừng nói đến việc An Đức quân sắp sửa đến trước mặt chúng ta! Trước đây, chuyện gì cũng nói đến mức hoa cả mắt. Bây giờ lại dài dăm tẻ dễ. Chúng ta cứ đi một bước tính một bước, lão tử Sắt Lương không đi theo các người chôn cùng!”

Mà lúc này, tại Phụng Thiên thành, những người Bắc Dương quân của Trương Tác Lâm, những người đang khổ sở duy trì cục diện Phụng Thiên tỉnh không bị An Đức quân đánh tan trước khi đến, không khí từ trên xuống dưới cũng căng thẳng cực độ. Trong Phụng Thiên thành vốn có không ít người Mãn. Các con phố tràn ngập những lời đồn đại. Phụng Thiên tỉnh vốn có không ít sơn lâm đội, mặc dù bọn chúng không cấu kết với người Nhật, nhưng nhìn đám sơn lâm đội ở Nam Mãn hiện tại chiếm cứ các lữ đoàn, cũng chưa chắc không có kẻ học theo, hoạt động trong Phụng Thiên tỉnh ngày càng kịch liệt. Trương Tác Lâm hiện tại thực sự đang dốc sức duy trì.

Một mặt điều khiển hai ba đoàn quân, dọc theo sông Đại Lãng Hà bố phòng, ngăn chặn quân đội nguy Mãn Châu ở Nam Mãn tiến về phía tây quấy rối, bảo đảm an toàn cho Phụng Thiên tỉnh. Một mặt lại điều Ngô Tuấn mở đội kỵ mã, trong tỉnh duy trì trị an, trấn áp hoạt động của đám sơn lâm đội, đôi khi còn phải dùng tiền mua chuộc để bình yên.

Mặt khác, còn bố trí hai ba đoàn quân ở hành lang Liêu Tây, chuẩn bị nghênh đón quân An được tiến về phương Bắc. Tại địa phương, Trương Tác Lâm vừa kiểm lương thực thực phẩm, vừa tăng thêm dân phu xe ngựa, dồn hết tâm sức vào đó. Quân Quan Đông hiện giờ dọc theo đường sắt Nam Mãn lại đang diễn tập, hãn một mặt phải phái quân đội giám thị nghiêm ngặt, mặt khác lại phải ra lệnh cho quân đội địa phương nhường nhịn hết mức. Hơn nửa tháng trôi qua, vì lo toan, hãn gầy đi trông thấy. Người gầy gò đen đúa, trên mặt đều là những lỗ hồng do gió lạnh mùa đông thổi vào. Nhưng áp lực này cũng khiến cho trong lòng hãn, cái bản tính hung ác, nhanh nhẹn, dũng mãnh như khi còn làm mã phi, bộc phát ra. Càng như vậy, hãn càng không thể cúi đầu trước kẻ địch, nghiêng rằng cùng bọn chúng quyết chiến đến cùng! Hãn chỉ nghĩ, muốn lão tử cúi đầu trước Viên Thế Khải hoặc là Mưa Thần, phục tùng mệnh lệnh của bọn chúng, thì còn có đôi ba phần để nói, chứ tự mình làm vậy thì chẳng khác nào tự chuốc lấy kết cục chẳng ra gì. Muốn lão tử cùng đám người Mãn kia cúi đầu, nghe theo chỉ huy của bọn chúng, thì chẳng khác nào làm chuyện có lỗi với tổ tông. Tự mình đâu phải kẻ ngu, đụng vào mà gọi bọn chúng là cha nuôi!

Tình hình Đông Bắc, nếu không có một Trương Tác Lâm như vậy, e rằng đã đến tình trạng không thể vãn hồi. Cho nên, trong tương lai, Trương Tác Lâm vẫn luôn được ủy thác trọng trách ở Đông Bắc, Mưa Thần cũng hết mực tin tưởng hãn. Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Lúc này, hãn đang tuần sát tuyến Lãng Hà, các binh sĩ đang dựng công sự giữa băng thiên tuyết địa, mười mấy khẩu đại pháo bảo bối kiểu Nhật

đều được kéo ra tiền tuyến, nhắm thẳng vào mặt sông. Các huynh đệ của Sư 27, Lữ 53 mặc áo bông dày, ngày ngày chịu khổ trong đông tuyết. Dưới sự trợ cấp tiền tuyến của Trương Tác Lâm mỗi ngày, cùng với vinh dự chiến đấu chung với quân An được, không một huynh đệ nào kêu khổ, sĩ khí dâng cao ngùn ngụt. Ngược lại, sau khi Sư 27 được cải biên thành Sư 27 Lục quân Trung ương Mưa Nhớ, Mưa Thần lập tức cấp cho Trương Tác Lâm năm mươi vạn nguyên phí đặc biệt, hẳn cũng không hề tiếc rẻ, toàn bộ đem ra khao thưởng.

Trương Tác Lâm được một đoàn hộ binh vây quanh, ngồi trên lưng ngựa, bên cạnh là đứa con trai trưởng mới 12 tuổi của hắn. Cậu bé cũng mặc một thân quân trang nhỏ nhắn, ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mang vẻ mặt sát khí. Nhìn có chút buồn cười. Đoàn ngựa của bọn họ đi từ đầu phòng tuyến phía Bắc đến đầu phía Nam, mỗi khi đến một nơi băng thiên tuyết địa, mọi người đều reo hò với bọn họ. Trương Tác Lâm cũng là tác phong cũ, bên cạnh mấy hộ binh đều cất những phong đại dương, lấy ra liên vung cho binh sĩ. Đoạn đường này, tiếng hoan hô càng thêm lớn.

Mặc dù thời tiết cực lạnh, nhưng Trương Tác Lâm mặc áo khoác, trên đầu hưng phấn đến mức mồ hôi nhễ nhại, lớn tiếng nói với các binh sĩ: “Các người, Trương lão gia tử không phụng Thiên! Cùng các huynh đệ cùng nhau giữ sông trong băng thiên tuyết địa này! Ngay cả con trai mình cũng mang đến! Bọn chúng ở đối diện tình trùng lên não muốn đến đây, chúng ta liền đánh cho chúng nó tan xác! Muốn là Nhật Bản tử cũng động thủ, chúng ta hai người cùng các huynh đệ chống lại đến cùng! Muốn chết đều chết tại một chỗ! Đợi đến khi quân An được đến, chúng ta cũng không đứng ngoài xem, một đường đi theo đánh tới! Hiện tại quan nội thay đổi triều đại. Chúng ta huynh đệ cũng lập đại công lao, phát tài to! Các huynh đệ có chịu không?”

Lúc này Trương Tác Lâm mới ba mươi tám tuổi, đúng là thời kỳ tráng niên, thể lực của hắn cũng không ngừng phát triển, có thể bao quát toàn Đông Bắc, tiến tới có dã tâm vãn đỉnh thiên hạ. Khi đó, hắn vẫn chỉ là một tướng lĩnh vì quốc gia gìn giữ đất đai, có dã tâm tiến lên. Nhưng lại không có tâm bán nước. Hiện tại, hắn đã trói buộc bản thân vào chiến xa của Mưa Thần, vì quốc gia chống đỡ cục diện ở mảnh đất này.

Trên đất Trung Quốc ở hai bên bờ Liêu Hà, quân Quan Đông Nhật Bản thuộc Sư đoàn 5 Hiroshima đang tiến hành diễn tập tại các điểm giao thông trọng yếu. Toàn Sư đoàn 11 Hiroshima, Đại đội 41 Phúc Sơn đang phân chia thành quân Thanh và quân Đỏ, tiến hành diễn tập công thủ đối kháng ở hai bên bờ Liêu Hà.

Sư đoàn này được thành lập vào tháng 5 năm 1888, trong chiến tranh Giáp Ngọ và chiến tranh Nga Nhật đều là lực lượng chủ lực, là một trong những sư đoàn của Nhật Bản có kinh nghiệm tác chiến phong phú nhất ở khu vực Đông Bắc, cũng là đội quân đóng quân lâu nhất ở Đông Bắc. Trong suy nghĩ của những quân nhân Nhật Bản kiêu ngạo này, Nam Mãn, thậm chí là Đông Bắc, chính là đất đai của bọn chúng, thiên hạ của bọn chúng.

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu 9 sách a!

Vốn dĩ, vào mùa đông, quân Quan Đông có truyền thống diễn tập, nhưng thường chỉ diễn ra ở khu vực gần Quan Đông Châu. Hơn nữa, rất ít khi sử dụng hai đại đội hoàn chỉnh để tiến hành diễn tập công thủ quy mô lớn như vậy. Nhưng lần này lại có thái độ khác thường. Ở hai bên bờ Liêu Hà, triển khai bốn năm ngàn binh lực, rầm rộ tiến hành diễn tập. Thời gian đã kéo dài một tuần, vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Trong khu vực diễn tập của bọn chúng, ban đầu có một số đơn vị của Sư 27 của Trương Tác Lâm, đều bị quân Nhật đuổi đi một cách thô bạo, phạm vi kiểm soát của chúng đã vượt xa hai mươi km xung quanh đường sắt Nam Mãn.

Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn Trung tướng, là Sư đoàn trưởng thứ 6 của Sư đoàn 5, đứng trên một chỗ cao, cùng một đoàn tùy tùng dùng ống nhòm quan sát binh lính dưới quyền đang diễn tập công thủ. Gió trên cao rất lớn, hắt lại đứng trong gió rét một cách cẩn thận tỉ mỉ. Thỉnh thoảng lại cùng tham mưu chỉ điểm bình luận vài câu. Hiên nhiên, sau khi một khoa mục diễn tập công kích của một đại đội kết thúc, bọn họ mới dậm chân đi đến sườn núi phía sau để tránh gió, nơi đó đã đốt một đồng lửa lớn. Các tham mưu từ Bộ Tư lệnh, cùng với ngựa chiến của họ, đều đến gần đồng lửa để sưởi ấm. Còn có người nhỏ giọng cười nói.

Nơi này chính là con đường mà quân An được tiến về phương Bắc phải đi qua. Sư đoàn 5 đã lấy danh nghĩa diễn tập để phong tỏa toàn bộ các con đường và cầu nối. Đường sắt Nam Mãn bọn chúng lại không thể thông qua, xem bọn chúng đi đường vòng từ đâu! Các thôn trấn ven đường hiện tại cũng là thiên hạ của Sư đoàn 5, bọn chúng đang điên cuồng chạy trên đường hoang vu, xem rốt cuộc phải mất bao lâu nữa.

Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn Trung tướng đứng bên đồng lửa, lộ ra một nụ cười thận trọng mà đặc ý. Hắn tự nhận là người theo phái lý trí trong quân đội, khác với những sĩ quan trẻ tuổi cuồng nhiệt khác. Bọn chúng ngày ngày bên tai hắn xúi giục hắn trực tiếp tham gia hành động tác chiến ở Nam Mãn. Chiếm toàn bộ Phụng Thiên tỉnh. Nhưng Ba Trạch Phản ở đó ngày ngày thông qua Lục quân bộ của Quan Đông sánh ra lệnh cho hắn, yêu cầu hắn phải có thái độ hành động vững vàng. Hiện tại, thái độ của tỉnh Lục quân vẫn chưa công khai. Tự mình kẹp giữa Ba Trạch Phản và những người trẻ tuổi cuồng nhiệt, chẳng phải vẫn phải nghĩ ra biện pháp phong tỏa con đường quân An được tiến về phương Bắc thông qua diễn tập sao? Như vậy vừa gián tiếp chi viện cho hành động ở Nam Mãn, lại khiến Ba Trạch Phản không có cơ để chỉ trích, đây mới gọi là nghệ thuật chính trị!

Những tham mưu đầu óc đơn giản kia, chỉ nghĩ rằng dùng súng là có thể giải quyết vấn đề sao? Bọn chúng coi chiến tranh Thanh - Nhật và chiến tranh Nga - Nhật giống như thắng lợi từ trên trời rơi xuống, từng người một kiêu ngạo không chịu nổi. Kỳ thật, hẳn, một lão quân nhân mới biết, đây đều là Nhật Bản đánh cược vận mệnh quốc gia, mới khó khăn lắm mới giành được thắng lợi! Đối với những vấn đề lớn liên quan đến nhiều mặt chính trị quân sự, vẫn cần hẳn, một lão quân nhân, đến cầm lái!

Nghĩ đến đây, hẳn không khỏi nghiêng đầu, phân phó với một tham mưu bên cạnh: “Uy! Quân An được kia đến đâu rồi? Đội liên lạc của chúng ta có tiếp xúc gì không?”

Vị tham mưu kia đang bị cóng đến mặt tái xanh, đáng thương thay hẳn là người Xung Thăng lại bị phái đến nơi này. Nghe thấy sư đoàn trưởng hỏi, chuyện này còn chưa đến lượt hẳn, nhất thời trợn mắt há mồm không trả lời được. Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn khinh miệt hừ một tiếng, trong miệng dường như thấp giọng mắng một câu. Bên cạnh, Tham mưu trưởng Đa Điền Xuyên Mã Đại tá lại cứng rắn trả lời một câu: “Trên mặt đất tuyết quá dày, chờ 5 đại đội cùng đội của chúng ta quy định đến xế chiều năm giờ mới bắt được liên lạc, hiện tại không có tin tức là chuyện thường..... Tôi cảm thấy bộ đội của chúng ta phải làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu! Nếu đội quân kia có biểu hiện khiêu khích, chúng ta phải kiên quyết đánh trả!”

Đại Hỉ Cốc Lâu Giấu cũng không cho rằng ý nghĩ của hẳn là chính xác, quân Nhật Bản quả thực là một mối uy hiếp, cứ thế mà khai hỏa, ngược lại chỉ làm hỏng việc. Hơn nữa, lần diễn tập này, bộ đội chỉ mang theo một lượng đạn dược hạn chế, hoàn toàn không đủ để đánh một trận chiến. Bọn hẳn đem bộ đội đặt ở đây, chính là muốn xem An được quân tướng quân sẽ làm gì. Mấy người này đúng là chẳng có kiến thức gì cả!

An được quân tính toán thời gian hành quân, hẳn là sắp sửa tiếp xúc với bọn hẳn rồi... Những quân nhân phương Nam kia, ở trên vùng đất Mãn

Châu này, sẽ đối phó với cục diện hiện tại ra sao đây? Không tự chủ được, Đại Hỉ Cốc Lâu Giấu đã có chút mong đợi. Hiện tại, vây quanh mảnh đất đen này, các quân cờ đều đã được bố trí, thế cục này, mọi người sẽ hạ xuống như thế nào đây?

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc•

STT 172: Chương 3: Quyển nhất thống con đường

T.L.Trúc – đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện.

Chương 3: Quyển nhất thống con đường

Chương 73: Tao ngộ

Bầu không khí chính trị trong thành Bắc Kinh, nếu dùng một từ để hình dung, thì chỉ có thể là thê lương. Các bộ nha môn hiện tại, ngoài việc giữ lại vài chục người để duy trì, thì những người khác đều biến mất tăm hơi. Cảnh tượng đông như trẩy hội của các đại bộ phận yếu hại trước kia, giờ chỉ còn lại sự quạnh quẽ. Thì ra, những quân nhân và cảnh sát Bắc Dương oai phong lẫm liệt, không ai bì nổi, tràn ngập khắp thành thị, giờ cũng chẳng thấy bóng dáng. Nơi chấp pháp liên hợp của quân cảnh Bắc Dương, nha môn bộ binh Kinh sư đều đã bị xóa bỏ, Đệ nhất và Đệ tam Lục quân Bắc Dương bị cải biên thành Sư đoàn 15 Lục quân Trung ương. Những quân cảnh bị xóa sổ, không thể an trí, đã gây náo loạn mấy ngày tại nơi làm việc của ủy ban quá độ tham nghị tạm thời, nhưng rồi cũng tan rã trong sự trấn áp tàn khốc và sự thờ ơ của ủy ban quá độ.

Theo cái chết của Viên Thế Khải, các đại lão Bắc Dương lần lượt thoái ẩn, về quê sống an nhàn. Ngoại trừ ở Hà Nam, khu vực trực tiếp phụ thuộc còn có chút tàn dư của Bắc Dương, những nơi khác đều tan thành mây khói. Kinh Hoa mây khói, dường như trong chớp mắt đã yên ả. Nhưng dưới vẻ ngoài yên tĩnh ấy, vẫn còn những dòng nước ngầm bất an đang ngầm ngầm chảy xiết.

Trong một quán trà nhỏ ở con hẻm nát của Bắc Kinh, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mặc trường bào Đa La, tướng mạo tuấn tú, đang ngồi bất an trước bàn trà cạnh cửa sổ, ánh mắt dường như đang nhìn ra bên ngoài, nơi tuyết đọng đen sì. Lão bản quán trà bưng trà đã pha cho hần, miệng không ngừng lái nhải.

“Khí số đã hết thì cũng chỉ đến thế thôi. Bắc Kinh bây giờ thế này, đúng là tử thành! Trước kia, con hẻm này còn sầm uất đến nhường nào! Bên trong là nha môn Lục quân bộ và nha môn Giao thông bộ, ngày thường, xe ngựa, kiệu của các quan lớn đến chờ đợi, đón tiếp còn phải dừng lại ở đầu hẻm rồi rẽ ngoặt! Những đại nhân kia, người theo hầu đều vào quán trà của ta để pha trà, không cần phải lo, toàn là trà ngon bốn đồng tám xu một cân! Trước kia, sáu tên tiểu nhị còn bận không xuể! Thế mà ngài xem hiện tại, thành ra cái cục diện gì! Phương Nam bây giờ hưng thịnh lên rồi, không cần đến chúng ta, người phương Bắc. Thế đạo này nói sao cho đúng! Hiện tại đi trong thành Bắc Kinh, nếu người nói một câu theo kiểu người phương Nam, cái giọng chim kêu thức dậy ấy, thì ai cũng coi trọng người một chút... Giả Bảo Ngọc về sau làm hòa thượng. Viên Tổng thống chết bệnh ở Thiết Sư tử hẻm, ta thấy cũng không khác gì Ly nhi. Nếu như ‘Mưa thần’ – vị tướng quân phương Nam kia đến Bắc Kinh, ta ngược lại muốn hỏi hần một câu, hần còn cần chúng ta, người Bắc Kinh, không? Chúng ta đây là mấy trăm năm thiên tử đế đô! Chứ không phải là nơi hạ lưu của những người khác...”

Người đàn ông kia nghe lão bản lái nhải, chỉ cười cười. Người này là thư ký đặc lực của Đoàn Kỳ Thụy, vốn là Đại tướng Bắc Dương, Bộ trưởng Lục quân, Tổng tham mưu trưởng đại bản doanh, tên là Tăng Dục Tuyền. Hần thường xuyên thay Đoàn Kỳ Thụy đi liên lạc bên ngoài. Được người ta gọi là “đi thư ký”. Hôm nay hần ở đây, lại là đang chờ người.

Cổng lóe lên một bóng người, bước vào là một hán tử trung niên mặc áo choàng da lớn, đội mũ dạ. Vừa bước vào quán trà, ánh mắt hần đã quét một

vòng, thấy Tăng Dục Tuyền đang ngồi ở đó. Hắn bỏ mũ dạ, chỉ gật đầu với Tăng Dục Tuyền, rồi ngồi xuống bên cạnh. Người đến là một người đầu trọc lóc, lông mày rậm rạp, nhìn rất già dặn. Tăng Dục Tuyền vội vàng gọi lão bản pha trà, đợi lão bản đi rồi mới cười nói: “Vương Tank huynh, từ Thiên Tân một đường đến đây.”

Người đến tên là Vương Tank, hóa ra là nghị viên trực thuộc trong ủy ban tham nghị tạm thời, là cánh tay đắc lực của Triệu Ngu Quân. Trong ủy ban tham nghị tạm thời, hắn cũng từng gây ra chút sóng gió. Chủ tử suy sụp, hắn cũng phải lánh nạn ở Thiên Tân. Nhưng hắn và Triệu Ngu Quân đều không phải là hạng người đàng hoàng. Trong bóng tối, bọn họ có rất nhiều hoạt động.

Hắn thở dài một hơi: “Trên xe lửa suýt nữa đã đụng phải Đoàn Hương Nham ngồi xe hoa, thật * xui xẻo! Khó khăn lắm mới tránh được hắn ở toa hạng ba. Nhìn hắn bây giờ đặc ý vênh váo, ta nhổ vào! Hắn xui xẻo còn ở phía sau... Thanh Hòa huynh. Lần này Đoàn Tổng dài gật đầu rồi.”

Tăng Dục Tuyền chậm rãi lắc đầu, mời Vương Tank uống trà, nhìn hắn thổi hơi nước trà, mới thở dài một tiếng: “Đoàn Tổng dài là người thế nào, huynh còn chưa biết sao? Nhất là cương trực, hơn nữa lại thương tâm vì Tổng thống chết. Cho rằng mình không làm tròn trách nhiệm. Hắn ở Thiên Tân không có sản nghiệp. Đành phải ở trong biệt thự cũ ở Bắc Kinh, chờ ủy ban quá độ thu vào làm thiếp tử thôi. Chuyện bên ngoài, hiện tại hắn cũng không hỏi, ngày ngày cùng Vương Sĩ Trân bọn họ đi lại. Lần này ta qua lại liên lạc, đều là ý tứ của Từ lại tĩnh.”

Nghe Tăng Dục Tuyền nhắc đến cái tên Từ Tĩnh, Vương Tank hơi nhíu mày. Vị Từ thứ trưởng này trước đây ở trên cương vị, rất ngang ngược, quan hệ với Triệu Ngu Quân cũng không tốt. Nghe nói là hắn chủ trì chuyện này, trong lòng cũng có chút khó chịu. Nhưng hiện tại không phải là

lúc tranh quyền đoạt lợi như trước. Chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt, nghe Tăng Dục Tuyên hạ giọng, nhỏ nhẹ nói tiếp.

“Hiện tại cục diện đã suy vi đến cực điểm, nhưng phương Nam lại quá khinh người, hoàn toàn không cho quân dân phương Bắc chúng ta một con đường sống. Chúng ta vẫn không thể cam tâm. Cục diện quân chính trực thuộc đã bị Đoàn Hương Nham phá đổ, Sơn Đông dưới tình hình quân đội Nam tiếp cận, cũng bất lực. Hiện tại chỉ còn Hà Nam là còn mấy lão sư của chúng ta, huynh đệ lần này đến Hà Nam một chuyến, bọn họ cũng đầy bụng oán khí. ‘Mưa thần’ cho bọn họ hai sư đoàn, thật sự là Hà Nam nơi đó có 1, 4, 6, 7, thêm Hồng Uy quân và các tạp sắc bộ đội, sợ là không dưới năm vạn người! Cho sư đoàn mà không phát lương. Trông cậy vào Dự Bắc một chỗ nuôi sống nhiều quân đội như vậy, chẳng phải là trông cậy vào chính bọn họ đói sụp đổ giải tán hay sao? Tâm tư của ‘Mưa thần’ cũng thật độc! Huynh đệ lần này cùng mấy vị sư trưởng đều đã nói. Bọn họ đều có chung một ý nghĩ, không giải tán bộ đội, không theo ‘Mưa thần’ cho phân hiệu điều chỉnh biên chế, chờ thời cơ chuẩn bị đánh về trực thuộc, duy trì cục diện phương Bắc, lại xem xét tình hình phát triển! Lại tranh biết Trí Am tiên sinh ở Thiên Tân có hành động, liền muốn chúng ta phối hợp tốt, chọn một thời cơ tốt nhất phát động. Danh nghĩa cũng đã có sẵn, Hộ quốc quân! ‘Mưa thần’ cùng ủy ban tham nghị tạm thời thông đồng một mạch, tự tiện hủy bỏ pháp chế dân quốc và chính phủ trung ương lâm thời, đây hoàn toàn là coi thường pháp lý, chúng ta là ai bình, chỉ cần thời cơ thích hợp, không có lý do gì không thẳng trận.”

Vương Tank liên tục gật đầu: “Hộ quốc quân, danh nghĩa này hay! Hiện tại không có chính phủ trung ương, ‘Mưa thần’ lấy danh nghĩa Bộ Quốc phòng lâm thời hiệu lệnh thiên hạ, các tỉnh trừ dòng chính của hãn, đều đang quan sát thế cục. Chỉ cần chúng ta giương cao cờ hiệu, các thế lực các tỉnh bị hãn chèn ép tất nhiên sẽ nhìn theo, thế lực Bắc Dương của chúng ta ở phương Bắc đã ăn sâu bám rễ, hiện tại quân đội chủ lực của hãn ở phương

Bắc lại bị kiềm chế ở Đông Bắc, chúng ta có cơ hội thành công và nắm chắc! Lúc Trí Am tiên sinh rời khỏi Thiên Tân, đã ước định với Chi Suối Tổng giám đốc, hãn duy trì quân đội còn lại, Trí Am tiên sinh ở trong chính trị tìm cách. Mặc dù bây giờ Chi Suối Tổng giám đốc không ra mặt. Nhưng để lại tranh lão huynh ra duy trì cũng là chuyện bình thường... Ý kiến của Trí Am tiên sinh là..."

Hắn đột nhiên ngừng lời, vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh. Tăng Dục Tuyền cười nói: "Tank huynh, huynh còn tưởng rằng là trước kia, Bắc Kinh thiên hạ thế lực đều hội tụ ở đây để tìm hiểu tin tức sao? Hiện tại ở đây không ai quan tâm nữa rồi. Ngay cả Bạch Tư Văn, đầu lĩnh tình báo của 'Mưa thần' phái đến phương Bắc, cũng đã trấn thủ ở Thiên Tân. Ở đây lớn tiếng ồn ào cũng không sao."

Vương Tank tự cười một tiếng. Nhưng vẫn nhỏ giọng, ghé sát người Tăng Dục Tuyền. Giọng nói từ trong kẽ răng từng chữ từng chữ bật ra, âm lãnh trầm thấp như một nhát dao: "Ý của Trí Am tiên sinh là... tìm cách ám sát 'Mưa thần'!" Vừa dứt lời, đối diện, Tăng Dục Tuyền vốn vẫn nói cười tự nhiên, lập tức nhướng mày, hít sâu một hơi, chỉ kinh ngạc nhìn vẻ mặt âm lãnh của Vương Tank, nửa ngày không nói nên lời.

Toàn bộ quán trà bỗng chốc trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng rao hàng yếu ớt vọng vào từ cổng tiểu phiến. Không khí dường như cũng ngưng đọng. Nửa ngày sau, Tăng Dục Tuyền mới hoàn hồn, nhíu mày nói: "Ý nghĩ này tuy có phần viển vông, nhưng cũng không phải là không có lý. Mưa Thần và Tổng thống của chúng ta khác biệt lớn nhất chính là căn cơ không sâu dày như Tổng thống trước kia. Hắn còn tại, thì hệ thống Giang Bắc của bọn chúng vinh, hắn mà đi, thì hệ thống Giang Bắc tự nhiên sụp đổ. Bọn chúng lại tập trung vào việc cầm quân, trong chính đàn chẳng có chút căn cơ nào. Điều này là chắc chắn!"

Hắn nói đến đây có chút hưng phấn, nhưng lập tức đổi giọng: “Nhưng e là không dễ dàng... Hắn hiện là chỉ huy ba mươi vạn đại quân, bên cạnh lại có hàng trăm vệ đội. Đi đâu cũng có tùy tùng như mây, nếu ám sát thất bại, thì chúng ta chỉ chuốc họa vào thân. Phải biết hiện tại hắn còn chưa dám trở mặt, quyết liệt giải quyết thế lực Bắc Dương còn sót lại. Chính là vì không muốn thêm cái cớ gây nội chiến, giải quyết Sơn Đông đệ ngũ sư, cũng là mượn cớ an ủi quân Bắc thượng Đông Bắc, hắn cần thông đường Tân Phổ, hoàn thành nhiệm vụ tiếp tế cho An Quốc quân mới bắt đầu hành động. Nếu không, với sức mạnh ít ỏi của chúng ta, làm sao đủ sức đánh hắn?”

Vương Tank nghiêng răng, gượng cười: “Yên tâm, Trí Am tiên sinh cũng không phải kẻ ngốc, chuyện này đã tính toán kỹ. Không có năm chắc tuyệt đối, ông ấy sẽ không ra tay. Hiện tại Mưa Thần ở Thượng Hải tuy có nhiều tùy tùng, nhưng hắn luôn cần gặp gỡ khách khứa làm việc! Trí Am tiên sinh đã tìm người thích hợp ở phương Nam, treo thưởng hậu hĩnh, ắt có người làm được chuyện này! Hiện tại Trí Am tiên sinh ở Thiên Tân, còn có một cựu nghị viên phương Nam tên Lôi Mới Ruộng đang giúp Trí Am tiên sinh xử lý việc này. Trong vòng một tháng chắc chắn sẽ có kết quả! Chuyện này liên quan đến tính mạng của chúng ta, đương nhiên phải cực kỳ cẩn trọng!”

Hắn dường như không muốn ở lại đây lâu, đứng dậy đội mũ dạ lên đầu: “Cứ tranh cãi ở đó, các người cứ lo vận động quân đội, tùy thời chuẩn bị. Chỉ cần có tin tức, lập tức lấy danh nghĩa Hộ Quốc quân mà phát động! Yến Tôn tiên sinh hiện đang ở Thiên Tân lo liệu, sẽ không để Hà Nam huynh đệ phải chịu đói rét. Giữa chúng ta liên lạc, vẫn là gặp mặt trực tiếp, không cần thư từ, điện báo. Số một, số mười một, số hai mươi mốt, chúng ta cứ gặp nhau ở đây, bản thân không đến được thì phái người tin cậy đến truyền lời, cứ như vậy, nói sớm tán sớm, ta còn phải về Thiên Tân báo cáo với Trí Am tiên sinh. Cũng chờ tin tức của các người.”

Hắn ném lên bàn một tờ khôi phục phiếu một đồng, vội vàng gặt đầu với Từng Dục Tuyền, rồi co cẳng ra khỏi quán trà.

Từng Dục Tuyền thông thả nhặt tờ khôi phục phiếu một đồng trên bàn lên xem xét, loại tiền giấy do Mưa Thần phát hành này, vì dự trữ vàng bạc đầy đủ, nên uy tín rất lớn. Đã lưu hành đến tận phương Nam, trước kia Ngân hàng Đại Thanh đổi thành Ngân hàng Trung Quốc và Bộ Giao thông thành lập Ngân hàng Giao thông phát hành cái gọi là kinh tiền giấy, trước kia một đồng Quang phục phiếu có thể đổi được bảy tám đồng! Hiện tại Bắc Dương sụp đổ, những kinh tiền giấy này càng không đáng giá. Thế lực của Mưa Thần phát triển, chỉ nhìn vào tờ giấy này cũng có thể thấy rõ. Chính mình cùng những người này bỏ bao công sức tìm cách lật đổ hắn, thậm chí giết hắn, liệu có nắm chắc thành công không? Hơn nữa, nếu thực sự trừ khử được Mưa Thần, với đất nước đã loạn đến cực điểm này, rốt cuộc có lợi ích gì không? Những vấn đề này hắn không muốn suy nghĩ sâu xa, chỉ thở dài một tiếng, nhìn luồng nhiệt khí bốc lên từ bát trà, ngăn người. Thời thế, thật khác biệt.

Tại thành Bắc Kinh, vẫn còn một số thế lực còn sót lại, không cam tâm nhìn thời đại của mình cứ thế mà mất đi, đang vùng vẫy giãy chết. Trong khi đó, quân An Quốc lại đang tiến thẳng về Phụng Thiên, bất chấp tuyết rơi dày đặc. Đường đi tuy vất vả, nhưng lại rất thuận lợi. Rõ ràng là sắp đến Liêu Hà, cách Phụng Thiên chỉ còn một hai ngày đường!

Phụng quân hai mươi bảy sư sớm đã liên lạc với quân An Quốc đệ nhất sư, là một thiếu tá rảnh rỗi, tên Hàn Lâm Xuân. Lại là một trong số ít sĩ quan tham mưu tốt nghiệp trường lục quân Nhật Bản chính quy của Phụng quân. Trước kia làm việc trong Phụng Thiên đốc luyện công sở. Sau khi đổi quân, liền đảm nhiệm tham mưu sư bộ. Lần này được Trương Tác Lâm phái đến làm liên lạc quan kiêm dẫn đường.

Hắn cũng đội mũ da của quân An Quốc, trong tuyết lớn đã kéo che tai xuống. Cùng với Cỗm Định Khó và Vương rất cùng nhau cười ngựa hành quân. Nhìn quanh địa hình, hắn nhảy xuống ngựa, lấy bản đồ trong túi ra trải trên yên ngựa. Nhưng gió cứ thổi khiến hắn không giữ được bản đồ. Cỗm Định Khó thấy vậy vội phân phó: “Giúp Hàn tham mưu giữ bản đồ, kéo hành quân có vấn đề gì!” Mấy tham mưu và hộ binh nhảy xuống ngựa, giúp Hàn Lâm Xuân giữ bản đồ. Hắn cẩn thận nhìn trên bản đồ, lại dùng tay chỉ trỏ. Cuối cùng mới cất bản đồ vào túi, chạy đến trước ngựa Cỗm Định Khó báo cáo: “Cỗm sư trưởng, chúng ta cách Liêu Hà chỉ hơn bốn mươi dặm đường, không đi sai đường! Nhưng Trương sư trưởng lúc này hẳn là đã phái quân đến đón tiếp chúng ta. Việc này khi ở Phụng Thiên đã nói rõ rồi!”

Cỗm Định Khó vừa định mở miệng, một trận cuồng phong mang theo bông tuyết liền ủa vào miệng hắn. Hắn khạc nhổ mấy lần, xoay người trên ngựa nói: “Người xem cái tuyết lớn này. Rơi xuống nổi liền trời đất! Chúng ta tuy có một đài máy điện báo vô tuyến, nhưng thời tiết này làm sao mà căng ăng-ten được? Tin tức gì cũng không thu được. Chúng ta lại phải tránh xa đường sắt Nam Mãn 30 km trở lên, thị trấn thành thị đều phải vòng tránh. Đi đường trong thời tiết này đã không dễ dàng! Quân Trương sư trưởng phái đến đón tiếp có thể đã bỏ lỡ! Dù sao chúng ta chỉ cần đi đúng đường là được! Hôm nay trước khi trời tối đến bờ Nam Liêu Hà cắm trại, ngày mai ban ngày qua sông, nhanh chóng tiến thẳng Phụng Thiên. Công lao liên lạc của người, chúng ta nhất định sẽ báo lên!”

Đang nói chuyện. Đã thấy trong tuyết lớn có mười mấy kỵ binh vội vã chạy đến, người đi đầu mờ mờ là thượng tá Hầu Minh, đoàn trưởng kỵ binh đoàn “Lang Cư Tư”, hẳn là công thần trong chiến dịch chiếm được, ở ngoài tái đã dẫn đầu kỵ binh đánh cho những thảo nguyên hán tử quen sống trên lưng ngựa phải nghe ngóng mà chạy trốn. Trở lại Thiên Tân, lão đoàn trưởng cao mở, hắn cũng ngồi lên bảo tọa đoàn trưởng kỵ binh anh hùng này. Tuyết lớn như vậy, ngựa của hắn vẫn đến rất nhanh. Mấy bước đã vọt

đến trước mặt Cỗ Định Khó, hắt trên ngựa đột nhiên kéo dây cương, tuấn mã cao cao chồm lên. Trong đồng tuyết đánh mấy cái *. Hắt nhìn Cỗ Định Khó, nghiêng mũ, hướng hắt làm một cái quân lễ qua loa.

“Sư trưởng, có chuyện lớn! Đoàn chúng ta tiến lên trinh sát mở đường. Trong tuyết lớn lại đụng phải một đám kỵ binh áo vàng! Chúng ta còn tưởng là người một nhà. Kết quả xem * trên mũ có ngôi sao năm cánh màu vàng, lại còn nói tiếng Nhật Bản!”

Hầu Minh dẫn kỵ binh đoàn tiến lên trinh sát. Coi như đệ nhất sư mở đường tiên phong. Bọn họ “Lang Cư Tư” kỵ binh đoàn là một kỵ binh đoàn duy nhất thuộc sư, biên chế cũng lớn hơn nhiều so với kỵ binh đoàn bình thường. Hắt làm đoàn trưởng này, lại muốn tham gia quốc chiến. Quả là thích thú vô cùng. Cũng tuân theo tác phong xung phong liều chết của mình, dẫn dắt bộ đội đi đầu trinh sát, lại ngựa tay hắt không thể đụng phải đám mã phi nào không mở mắt, đánh cho đã. Tuyết lớn tầm nhìn không xa, hắt cũng không thấy vất vả, dẫn theo đám dũng tướng dưới trướng, cứ thế tiến về phía bắc Liêu Hà trinh sát. Hắt nói rất rõ ràng, lúc này Liêu Hà chắc chắn đã đóng băng. Bản thân dẫn quân tiên phong đi trước, chiếm cứ một lô cốt đầu cầu ở đối diện. Bất luận tình huống thế nào, đại bộ đội qua sông đều có chỗ dựa. Đây cũng là sứ mệnh của những kỵ binh cơ động như bọn họ!

Bọn hắt trên đường đi không xuống ngựa, ăn cơm uống nước đều giải quyết trên lưng ngựa. Giữa gió tuyết mịt mù, chập vạt tiến lên, không nhìn rõ phương hướng, chỉ biết theo kim chỉ nam mà đi. Đang hành quân, bỗng nghe thấy tiếng người la, ngựa hí vọng lại vọng tới. Hắt đề nén bước chân của đội mình, nghi hoặc hỏi thuộc hạ: "Có nghe thấy tiếng người không?"

Sau đó, mọi người thấy một đội quân từ trong gió tuyết xông ra. Bọn chúng đều cưỡi ngựa cao lớn, giữa tuyết lớn vẫn giương cao quân kỳ. Đầu là quân trang màu vàng tương tự quân An Quốc, đội mũ vải to tướng. Mỗi người đều đeo bao đựng thương, ôm chặt kỵ thương!

Hai bên đối đầu, cách ba bốn chục bước đã nghe tiếng người la, ngựa hí inh ỏi. Đoàn kỵ binh Lang Cư tư, theo đoàn trưởng đều là hạng người cương liệt, đều rút súng từ trên lưng xuống, vén áo thương rồi bắt đầu lấp đạn. Đối diện cũng là một tràng quý kêu oa oa. Cũng nhao nhao rút thương từ trên lưng. May mắn thời tiết quá lạnh, hai bên đều đông cứng cả thương, mang găng tay nên cũng không tiện nạp đạn. Nếu không, chỉ riêng lần chạm trán này, chưa chắc đã không nổ súng! Ít nhiều gì cũng phải bỏ mạng mấy người!

Hầu Minh vội vàng giơ tay ra hiệu cho binh sĩ dưới quyền dừng lại. Hắn lo lắng đối diện là kỵ binh Trương Tác Lâm phái tới tiếp ứng. Mặc dù càng nghĩ càng thấy không đúng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn, chẳng lẽ là quý tử Nhật Bản! Trước khi xuất phát, quân An Quốc đã truyền đạt khả năng đụng độ quân Nhật Bản, tất cả mọi người đều ghen hòng, nếu quân Nhật Bản dám can thiệp, bọn hắn nhất định sẽ đánh cho một trận tơi bời. Nhưng hiện tại đột nhiên gặp phải, đám kỵ binh này đều cưỡi ngựa Đông Doanh đã được cải tiến. Cao lớn, thần tuấn, cao hơn ngựa Mông Cổ của Hầu Minh một cái đầu. Thanh thế cũng có vẻ đáng sợ. Bọn chúng cũng cầm ngang thương, quan chỉ huy cũng dè nén không cho nổ súng. Hai bên cứ thế nhìn chăm chăm vào nhau.

Hầu Minh cưỡi ngựa tiến lên mấy bước, lớn tiếng hỏi: "Các người là bộ phận nào? Là đội quân nào?" Hắn dùng tiếng phương Nam trước, sau đó lại dùng tiếng phổ thông phương Bắc nói một lần. Ở phương Bắc tác chiến gần một năm, tiếng Bắc của hắn đã nói đến mức có thể đánh lừa người khác. Đối diện một trận ồn ào, cuối cùng cũng có một giọng Trung Quốc cứng rắn cất lên: "Chúng ta là quân Quan Đông của Đại Nhật Bản Đế quốc, binh đoàn Hiroshima, đội kỵ binh Phúc Sơn! Chúng ta đang diễn tập ở đây, xung quanh đều là khu quân sự cấm. Các người mau chóng rút lui! Nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta không chịu bất cứ trách nhiệm nào!"

Hầu Minh trán nổi gân xanh, hăn tung hoành trên thảo nguyên đã tôi luyện được lá gan không sợ trời không sợ đất, lúc nào chịu uất ức thế này. "Đất của người Trung Quốc lại thành khu quân sự cấm của các người, quý tử Nhật Bản!" Hăn quay đầu nhìn đội quân của mình. Hơn một trăm người, một kỵ binh, mỗi người đều mang súng trường, mã đao, còn có một khẩu súng máy Lewis, đội kỵ binh của họ quả là đơn vị được ưu tiên thay đổi trang bị. Mang theo bảy tám cái trống, mấy trăm phát đạn. Đối diện chỉ là một đội kỵ binh nhỏ, hai mươi người, chỉ có kỵ thương, mã đao, muốn đánh bại bọn chúng cũng không khó. Chỉ là gió lớn tuyết lớn, chạy mấy bước cũng không ổn. Hơn nữa bọn chúng đã ở đây diễn tập, không biết có bao nhiêu quân, xem ra là muốn phong tỏa Liêu Hà! Mẹ kiếp, chẳng phải là nhằm vào quân An Quốc của chúng ta đang hành quân về phía Bắc sao?

Dù thế nào cũng phải làm rõ tình hình trước mắt! Hầu Minh hạ quyết tâm. Hăn vung tay ra hiệu cho đội mình, dẫn đầu lui lại. Ánh mắt binh sĩ dưới quyền đều muốn phun ra lửa, phát ra một tràng gào thét bất mãn với đoàn trưởng của mình. Nhưng quân lệnh như sơn, đành phải lui ra, lui ra mấy trăm mét, nhìn không thấy kỵ binh Nhật Bản đối diện, đám cháu trai kia chắc chắn sẽ chạy về báo cáo! Hầu Minh nhảy xuống ngựa, hét lớn với đội kỵ binh của mình: "Hô cái gì mà hô! Tất cả xuống ngựa, hướng thương lên máy mà tề, làm tan băng! Súng trường giấu trong ngực. Sẵn sàng nổ súng, chúng ta lại sờ về, xem quý tử Nhật Bản rốt cuộc có bao nhiêu người! Như vậy mới có thể về báo cáo với sư trưởng, xem nên đánh thế nào mới có chủ ý!"

Đoàn trưởng vừa dứt lời, binh sĩ bên dưới lập tức tươi cười rạng rỡ, làm theo mệnh lệnh của đoàn trưởng, một đám binh sĩ lật áo khoác quân phục ra, đều là lớp lót lông cừu màu trắng. Tiếp tục sờ về phía trước. Thương đều cất, tùy thời chuẩn bị nổ súng. Bởi vì đoàn trưởng đã ra lệnh, chúng ta cố gắng lục soát về phía trước, nếu thật sự không được, đụng phải một đám địch nhỏ, đổ nhào xuống, quật ngã mấy tên, bắt sống một tên về cũng được!

STT 173: Chương 3: Quyển nhất, thông con đường. Chương 74: ...

Một chút dấu ấn từ thiên lô trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

Chương 3: Quyển nhất, thông con đường. Chương 74: Xung đột

Liêu Hà, bên bờ tuyết lớn, phía dưới là một màu trắng xóa, trời đất như liền một dải. Một toán kỵ binh nhỏ, dưới sự dẫn dắt của vị đoàn trưởng gan to bằng trời, đang bí mật tiến lên, được che chắn kỹ càng. Tuyết lớn quả thực đã che giấu rất tốt hành tung của bọn hắn, nhưng lại mang đến một tác dụng phụ không mấy tốt đẹp, tầm nhìn quá kém! Cả một đường tiến lên, đập vào mắt chỉ toàn một màu trắng xóa, biết tìm quân Nhật ở đâu!

Hầu Minh cười ngửa, bỗng nhiên dừng lại. Đội ngũ phía sau không hiểu đoàn trưởng phát hiện gì, đều cảnh giác rút kỵ thương ra, tản đội hình. Hầu Minh cười mắng: " * hết cho ta lại đây! Lão tử có chuyện muốn bàn với các người!" Bọn kỵ binh thả lỏng, cười ùa đến, tuyết đọng trên lông mày và mặt, ai nấy đều như những ông già. Trong thời tiết quỷ quái này, phải xung phong làm mũi nhọn đi trinh sát, chẳng ai oán thán một lời, tinh thần ai nấy đều hùng hực.

Hầu Minh nhìn bọn họ, nhíu mày hỏi: "Huỳnh đệ có mệt không?" Dưới đáp đủ kiểu, có bảo mệt, có bảo không, có lại nói đùa. Cuối cùng, một câu chốt lại: "Đại ca cứ ra lệnh, chúng ta nghe!"

Hầu Minh lau mặt, nhìn tuyết tan trên găng tay: "Huỳnh đệ, thời tiết quỷ quái này, muốn tìm cho ra quân Nhật ở bờ nam Liêu Hà, mà không vào tận

đại bản doanh của chúng thì khó lắm... Chúng ta chỉ có hơn trăm người. Quỷ tử lại có ít nhất hai, ba ngàn! Quân Nhật có thể làm binh đoàn, đều là sư đoàn quy mô. Mọi người thấy nên làm gì?" Bọn kỵ binh nhìn ánh mắt Hầu Minh lấp lánh, thêm vẻ mặt gian xảo, đều biết hẳn đã có chủ ý. Toàn là những người từ Mông Cổ đại thảo nguyên cùng nhau vào sinh ra tử, ai còn lạ gì cái tính của đoàn trưởng. Ai nấy đều nghiêm mặt chờ hẳn lên tiếng.

Hầu Minh chán nản nhún vai, ánh mắt nóng rực như muốn làm tan tuyết: "Chúng ta tìm một đội tuần tra kỵ binh tiểu quỷ tử, chơi cho vui! Bắt mấy tên chắc chắn không khó! Nhưng mọi người nhớ kỹ, gặp cấp trên báo cáo chiến công, ai cũng phải nói là tiểu quỷ tử khiêu khích trước. Đứa nào ba hoa, ta bẻ đầu nó làm bô!"

Bọn kỵ binh cười ồ lên. Rào rào thề thốt: "Đoàn trưởng, người dẫn chúng ta đánh đầu Đông Doanh, chúng ta còn dám không nể mặt người sao? Yên tâm, đứa nào nói bậy, không phải con mẹ đẻ ra! Sinh con không có lỗ đít!" Hầu Minh vỗ tay cái "bộp": "Chúng ta tản đội hình, giữ khoảng cách để liên lạc, phát hiện quỷ tử thì nhanh chóng áp sát. Địch nhân nếu chỉ là một tiểu đội, chúng ta cứ *!"

Đội kỵ binh thuộc trung ương lục quân số 1 sư, trực thuộc "Lang Cư Tư" đoàn, doanh 1, trung đội 2, với hơn một trăm huynh đệ, lập tức theo lệnh Hầu Minh, mở rộng chính diện. Hướng về phía trước trinh sát, ai nấy đều hưng phấn đến khô cả người. Trong ba thao hai giảng của hệ thống Giang Bắc quân, lúc nào cũng nhắc đến chuyện nhục nhã Giáp Ngọ. Lần này, An Đức quân xuất động để bình định thế lực Mãn Châu ly khai, ai cũng biết sau lưng chúng là những kẻ có dã tâm của Nhật Bản. Đánh đám người Mãn Châu, ai cũng thấy như bẻ cành khô, chẳng có gì thú vị. Quan binh cấp dưới không phải lo nghĩ nhiều như sĩ quan cấp cao, đều mong muốn được gặp Quan Đông quân, quỷ tử Nhật Bản, để đánh cho chúng tơi bời. Đánh đau chúng thì chúng mới ngoan! Ai nấy đều hận không thể lập

tức đựng độ một đội tiểu quỷ tử, cho hả dạ. Thương đã lên nòng, súng được bảo dưỡng cẩn thận, sẵn sàng khai hỏa. Vấn đề duy nhất là, tiểu quỷ tử sao vẫn chưa xuất hiện?

Quân Nhật, Quan Đông quân, sư đoàn 5 Hiroshima, trực thuộc kỵ binh số 5, đại đội 4, trung đội 23, với hai mươi ba kỵ binh, đang tiến hành trinh sát về phía nam. Đại đội bản bộ nhận lệnh, trong lần diễn tập này, đại đội phải triển khai hành động trên diện rộng ở bờ nam Liêu Hà. Phải tìm cho ra động tĩnh của An Đức quân, nếu phát hiện, phải liên tục giữ liên lạc. Gây áp lực, khiến chúng không thể vượt Liêu Hà lên phía bắc. Phải thể hiện rõ thái độ nghiêm khắc của quân Nhật Bản. Khu diễn tập quân sự tuyệt đối không cho quân Hoa thông qua. Khi cần thiết, phải thể hiện rõ thái độ nghiêm túc, không khoan nhượng của quân Nhật Bản.

Thiếu úy kỵ binh Nhật Bản, Phúc Điền Vinh Trị, nhận được mệnh lệnh như vậy. Nói thật, những chỉ thị đầy nghệ thuật của cấp trên, ban đầu nghe thì thấy kính nể. Cứ tưởng họ nói chuyện, ra lệnh thật là hoa lệ, có trình độ. Sau này gặp tình huống thực tế, lại thấy đau đầu, rốt cuộc họ muốn biểu đạt điều gì? Rốt cuộc họ muốn đạt được kết quả gì? Mình phải làm thế nào mới đúng với ý muốn của họ? Thiếu úy hai mươi hai tuổi này mang theo chút oán khí, dẫn tiểu đội trong gió tuyết tiến hành tuần tra. Họ phải tìm kiếm suốt sáu tiếng trong thời tiết chết tiệt này mới có thể về doanh địa ăn cơm nóng.

Nhưng tất cả những điều này, đối với kỵ binh thuộc sư đoàn Hiroshima vinh quang mà nói, dù gian khổ hơn nữa cũng phải chịu đựng. Phúc Điền Vinh Trị cũng không hề oán thán về trận gió tuyết này. Trong lòng hẳn chỉ nghĩ, nếu gặp An Đức quân, mình nên thể hiện thái độ nghiêm trang của quân Nhật Bản như thế nào? Nên dùng súng bắn, hay dùng mã đao sống chém bọn chúng? Mặt các kỵ binh Nhật Bản mặc quân trang vàng đều được che kín bằng khăn quàng cổ lớn. Trong lúc Phúc Điền Vinh Trị đang suy

nghe, họ không hề phát hiện bên cánh phải của mình, một đội kỵ binh đang đi ngang qua ở khoảng cách rất gần.

Họ không phát hiện An Đức quân kỵ binh hoàn toàn là vì An Đức quân có loại áo khoác đặc chế, thích hợp với tác chiến trên tuyết. Kỵ binh mặc ngoài, bộ binh mặc vải nỉ vân nghiêng. Bên trong là lớp lót lông cừu trắng. Đây là quân trang tác chiến mùa đông, do Mưa Thần đặc biệt chỉ thị chế tạo. Khi hai đội kỵ binh đi ngang qua, Phúc Điền Vinh Trị không phát hiện bóng dáng trắng xóa của An Đức quân, mà một kỵ binh An Đức quân ở cánh trái lại nhìn thấy quân Nhật mặc áo khoác vàng, đang từ từ tiến lên. Cuối cùng cũng bắt được một con cá lớn!

Tiểu đội Phúc Điền Vinh Trị thành đội hình tam giác, từ từ tiến lên. Phía trước là ba bốn kỵ binh làm mũi nhọn, sau đó mới là chủ lực tiểu đội. Toàn tiểu đội có hai mươi ba khẩu kỵ thương, hai mươi hai thanh mã đao kiểu Tây Dương và một thanh đao gia truyền của tiểu đội trưởng Nhật Bản. Trang bị khác thì luôn đi kèm. Mà lặng lẽ theo sau, Hầu Minh, đoàn trưởng kỵ binh, vì tác chiến dũng mãnh, bị binh lính dưới quyền gọi đùa là "pháo hôi Hầu", đang dẫn theo một trăm mười bốn kỵ binh, hơn một trăm khẩu kỵ thương kiểu Đức. Một khẩu súng máy Lewis, mỗi lính còn mang theo bốn quả lựu đạn kiểu dân nguyên, thêm vào đó không ít binh lính có súng ngắn kiểu Đức. Dù về binh lực hay hỏa lực đều vượt xa tiểu đội kỵ binh của Phúc Điền Vinh Trị. Kỵ binh của Hầu Minh từ phía sau vòng ra *. Tán đội hình, dùng tốc độ đuổi theo. Nhìn tiểu đội kỵ binh Nhật Bản đang từ từ tiến lên, không hề có phản ứng, Hầu Minh đã ứa cả nước miếng, đúng là một miếng mỡ dày!

Tuyết phủ kín trời, che giấu mọi âm thanh. Ngay cả tiếng nổ của một loạt đạn sau lưng cũng tựa như tiếng súng nổ. Phúc Điền Vinh Trị và đám kỵ binh dưới trướng hẳn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Hầu Minh chỉ phất tay một cái, đám kỵ binh liền xông lên nã súng. Đánh úp bọn chúng một

trận sấm sét, lũ quỷ tử Nhật Bản còn sống sót đều phải nghe theo mệnh trời. Một hồi súng nổ, mười tên lính Nhật ngã ngựa, trời lạnh như vậy, quân phục lại dày, máu còn chưa kịp chảy ra thì người đã tắt thở. Không ít ngựa cũng bị trúng đạn, khiến đám kỵ binh Nhật Bản ngã nhào. Khẩu súng máy Lewis vẫn gầm rú, dồn ép đám lính Nhật Bản đang cố gắng chống cự xuống đồng tuyết. Tiếng súng máy trong tuyết nghe thật chói tai. Mãi đến khi một băng đạn năm mươi viên trút hết, súng mới ngừng bắn. Tiểu đội lính Nhật Bản này coi như xong, không còn ai đứng vững trên mặt đất. Từng tên lính đều tranh thủ nạp đạn, gào thét xem còn tên Nhật Bản nào sống sót không, bọn chúng muốn bắt sống một hai người!

Hầu Minh ngồi trên lưng ngựa, run rẩy nhìn khẩu súng ngắn Đức đã bắn hết đạn, sững thật! Không có cảnh kỵ binh đâm vào nhau, không có cảnh đao ngựa chém giết. Mấy tên quỷ tử Nhật Bản chẳng có chút sức chống cự nào, đúng là có chút ức hiếp người! Hắn lớn tiếng ra lệnh: "Xem thằng nào còn sống. Chăm sóc tử tế vào, tuyệt đối đừng để hắn chết, chúng ta còn phải dựa vào miệng bọn chúng moi tin tức!"

Phúc Điền Vinh Trị vừa nghe tiếng súng, đùi đã trúng một viên đạn. Tiếp đó, con ngựa yêu của hắn hí lên một tiếng thảm thiết rồi nhảy chồm lên, hất hắn văng khỏi lưng ngựa. Cả người hắn cắm đầu vào đồng tuyết lạnh buốt, rồi con chiến mã của hắn cũng ngã xuống bên cạnh. Một chân ngựa đè lên lưng hắn, không ngừng co giật. Nghe tiếng đạn rít trên đầu, tiếng người ngựa kêu la thảm thiết vang lên, hắn muốn bật dậy chống cự. Nhưng cái chân bị thương không còn sức lực. Hắn muốn gỡ cây thương sau lưng, nhưng lại bị chân ngựa đè lên, không thể nào với tới. Hắn nghiêng rỗng, nằm rạp trên tuyết, đầu óc hỗn loạn, ngây ngốc. Bọn chúng gặp phải kẻ địch nào? Mã phi hay là An Quốc quân? Sao lại có kẻ dám nổ súng vào đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Nhật Bản Đế quốc trên mảnh đất này? Lúc này, hắn chẳng nghĩ được gì khác. Hắn nhìn thấy một tên lính rút súng từ trên xác ngựa, chuẩn bị chống cự. Không biết bao nhiêu phát đạn cùng lúc

bắn trúng hăn, tên lính kia như bị điện giật, đứng hình rồi ngã gục trước mặt hăn. Phúc Điền Vinh Trị nhận ra hăn là Quảng Bình, cháu của một nông dân Hiroshima, một lão binh ba năm, trên người không biết đã bị bắn thủng bao nhiêu lỗ!

Thời gian trôi qua, tiếng súng cuối cùng cũng im bật. Rồi hăn nghe thấy tiếng rít kỳ quái của kẻ địch, hướng về phía này chạy tới, dường như vẫn đang lục soát xem có ai còn sống không. Hăn nhớ lại những bài huấn luyện chiến trận của Lục quân Nhật Bản, hăn là sĩ quan Nhật Bản, không có lý do gì để sống sót làm tù binh! Hăn nghiêng răng, sờ tay vào thanh dao quân dụng tổ truyền giấu dưới xương sườn.

Mười mấy tên kỵ binh An Quốc quân lần lượt kiểm tra thi thể, nếu không chết hăn thì cũng chỉ còn thoi thóp, trong trận tuyết lớn này cũng không sống được bao lâu. Hầu Minh ngồi trên ngựa, vừa nạp đạn vào súng lục, vừa chửi bới: "Đám súc sinh, ra tay mà không nương tay! Nếu không có đứa nào sống, chúng ta còn phải đi tìm, lại gặp chuyện trùng hợp như vậy, trừ khi nằm mơ! Đúng là đánh trận, đứa nào cũng đen đui!" Chửi xong đám lính, hăn lại chửi đám quỷ tử Nhật Bản xui xẻo: "Bọn mày đúng là lũ đầu gỗ, không biết cứng cáp lên một chút! Một viên đạn không giết được thì tốt biết bao, đỡ cho chúng ta phải tốn công sức. Cha mẹ sinh ra chúng mày mà không đốt đèn, đúng là không biết trải qua sóng gió gì!"

Hăn hùng hổ chửi rửa, hai tên kỵ binh An Quốc quân tìm đến chỗ Phúc Điền Vinh Trị, chân ngựa vẫn còn co giật trên lưng hăn. Một tên kỵ binh rút mã đao, đâm một nhát vào cổ con chiến mã. Kỵ binh thương yêu ngựa, ai nỡ để chiến mã chịu đau khổ. Ngay khi tiếng hí phát ra tiếng kêu thét cuối cùng, Phúc Điền Vinh Trị đang nằm rạp trên mặt đất bỗng gào lên thảm thiết, chân què chống lên. Không ai biết hăn lấy đâu ra sức mạnh. Hăn giơ dao quân dụng lên cao, định chém xuống tên kỵ binh An Quốc quân gần nhất. Tên kỵ binh rõ ràng bị dọa sợ, hoàn toàn không kịp phản ứng. Ngay

lúc nguy cấp, "Choang!" một tiếng súng vang lên. Một viên đạn 7.63mm từ khẩu súng ngắn đã cắt đứt con dao quân dụng trong tay Phúc Điền Vinh Trị. Sức mạnh khủng khiếp còn khiến phần còn lại của con dao văng ra! Rồi chỉ nghe Hầu Minh reo lên: "Vẫn còn thẳng sống, vẫn còn máu trên vai! Bắt hãn cho tao!" Mười mấy tên lính xông tới, Phúc Điền Vinh Trị tay không tấc sắt cố gắng giãy giụa, vẫn bị đè xuống, mấy người bắt đầu trói hãn. Phúc Điền Vinh Trị dù cánh tay sắp bị bẻ gãy, nhưng lại không cảm thấy đau đớn, nhục nhã và nỗi sợ hãi sắp trở thành tù binh khiến nước mắt hãn tuôn rơi. "Amaterasu đại thần, giết ta!"

Hầu Minh đặc ý mang theo một tên thiếu úy Nhật Bản gần chết trở về. Hãn lập tức đến trước mặt Cỗm Định Khó báo cáo. Lần này, cuộc tập kích bất ngờ của hãn hóa ra là do bọn chúng gặp phải một đội kỵ binh Nhật Bản trong quá trình lục soát, đội kỵ binh thứ nhất không cho bọn chúng đi, đội thứ hai lại nổ súng trước, hãn bất đắc dĩ phải phản công. Với cái giá không có thương vong, tiêu diệt một đội kỵ binh Nhật Bản, bắt sống một thiếu úy. Trên đường, bọn chúng cũng muốn moi tin từ tên Nhật Bản này, nhưng hãn chỉ chửi bới những lời bọn chúng không hiểu. Nhưng nhìn mức độ giãy giụa kịch liệt của hãn, đoán chừng cũng chỉ muốn chết.

"Sư trưởng, chúng ta vừa lục soát, trong thời gian ngắn đã gặp hai đội kỵ binh Nhật Bản, mật độ cảnh giới như vậy, chắc chắn có mấy trung đội kỵ binh hình thành tuyến cảnh giới! Đội kỵ binh phía trước nói đây là nơi Quan Đông quân Hiroshima đang diễn tập. Tôi đoán lũ tiểu quỷ này có mấy ngàn người phong tỏa Liêu Hà! Bọn chúng cố tình không muốn cho chúng ta đi qua! Tầm nhìn quá kém, chúng ta vì an toàn nên không tiếp tục lục soát. Nhưng bắt được người sống, chỉ cần khai thác miệng hãn, chúng ta sẽ biết được mọi chuyện, chúng ta luôn có cách đối phó!"

Cỗm Định Khó còn chưa kịp lên tiếng, Thiếu tá Phụng Quân Hàn Lâm Xuân đã run rẩy kêu lên: "Các người tiêu diệt một tiểu đội Nhật Bản! Trời

ơ! Đây là muốn gây ra chuyện lớn!"

Hầu Minh liếc mắt nhìn hăn, vẻ mặt kiêu ngạo, hừ một tiếng: "Chính là lão tử đánh đấy, thì sao? Chẳng lẽ phải xem đám quỷ tử Nhật Bản này là tổ tông mà cung phụng? Ngay cả Quan Đông quân có mặt ở đây, lão tử cũng có thể xông vào giết bảy người, ra bảy người. Nhật Bản ở trên đất Trung Quốc diễn tập quân sự, chẳng phải là giúp đỡ những tên phản phi sao? Kéo An Quốc quân của chúng ta vào. Chẳng lẽ còn muốn ăn ngon uống sướng cung phụng chúng nó?" Hăn dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Hàn Lâm Xuân, cảm thấy không có gì để nói với tên sĩ quan Bắc Dương này, trong lòng hăn vẫn luôn canh cánh trong lòng cái chết của lão tham mưu trưởng Tôn Váy. Hăn hít sâu một hơi.

Hàn Lâm Xuân chẳng thèm để ý thái độ của Hầu Minh, hướng về phía vẫn còn trầm ngâm, Gồm Định Khó vội vàng nói: "Gồm sư trưởng! Đây đâu phải chuyện đùa! Ta biết vì sao chúng ta không gặp được đội đón tiếp do sư trưởng phái đến. Nhất định là Quan Đông quân ở đây diễn tập phong tỏa Liêu Hà, nên đội nghênh đón của chúng ta không qua được! Nhưng giờ lại thành ra thế này... Thương vong trong sự kiện Quan Đông quân ở Đông Bắc còn chưa giải quyết xong, lại muốn đá thêm một cước vào tảng đá. Giờ lại cho chúng cái cớ, càng khiến chúng có thể lọt vào trong sự kiện này. Trương sư trưởng của chúng ta vẫn luôn nhẫn nhịn với người Nhật Bản, chỉ sợ tình hình trở nên phức tạp. Giờ rốt cuộc lại thành ra thế này... Phụng Thiên tỉnh coi như xong rồi!" Nói xong, hăn lại mềm nhũn cả chân, ngồi phịch xuống tuyết. Đối với sĩ quan Phụng quân Bắc Dương mà nói, tự tiện gây hấn với Quan Đông quân Nhật Bản, lại còn giết mấy chục người, đúng là chuyện trời sập!

Gồm Định Khó cùng Vương Rất liếc mắt nhau, lập tức hạ lệnh cho tham mưu và phó quan: "Tìm chỗ khuất gió, ra lệnh cho đài trường điện đài, trong vòng hai tiếng phải liên lạc được với quân tổng bộ và bộ Tổng tham

mưu phía sau, báo cáo về việc quân Nhật phong tỏa Liêu Hà, xin chỉ thị biện pháp. Bộ đội lập tức dừng lại, xây dựng công sự, chuẩn bị tác chiến! Hầu đoàn trưởng, người dẫn kỵ binh đoàn đi hai cánh trinh sát, xem phạm vi cảnh giới của quân Nhật đến đâu, lần này tuyệt đối không được để xảy ra xung đột! Nếu gặp quân Nhật cản đường, hãy lui về chủ trận!" Hãn dứt khoát hạ lệnh xong, Vương Rất bên cạnh bổ sung: "Còn nữa, ra lệnh cho các bộ đội đào công sự trên tuyết, chú ý giữ ấm, thời tiết này không phải là lúc để giảm quân số. Đi!" Mấy vị tham mưu, phó quan, bao gồm cả Hầu đoàn trưởng đều lớn tiếng đáp ứng, nhanh chóng rời đi. Gồm Định Khó không thể không nhìn Hàn Lâm Xuân vẫn còn ngồi dưới đất với vẻ mặt lo lắng, rồi lại kiên định lại vẻ mặt. Hãn một tay kéo Hàn Lâm Xuân đứng dậy, vỗ vỗ tuyết trên người hãn: "Hàn huynh đệ, quý tử Nhật Bản có gì đáng sợ. Chuyện lần này, cũng là bọn chúng tự chuốc lấy. Chúng ta là quân nhân, nếu ngay cả chút dũng khí tác chiến với ngoại địch cũng không có, thì thà về nhà ôm con còn hơn. Quân nhân chính là chờ đợi thời khắc vinh quang này." Giọng điệu của hãn trầm thấp, nhưng lại vô cùng kiên định. Hàn Lâm Xuân nghe vậy, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Gồm Định Khó đi về phía trước vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói với Hàn Lâm Xuân: "Quân Bắc Thượng của chúng ta, đã sớm chuẩn bị cho một trận chiến với Quan Đông quân. Giờ cũng là lúc rồi."

An được quân thuộc trung ương lục quân thứ 1 sư, là một trong năm sư được phân phối điện đài vô tuyến của hệ thống mưa thần. Đài trưởng điện đài là người chuyển ngành từ hải quân. Kỹ thuật thì khỏi phải bàn, dưới mệnh lệnh nghiêm khắc của Gồm Định Khó, hãn đã dùng hết mọi cách để tìm kiếm liên lạc với điện đài phía sau trong gió tuyết mịt mù. Hãn dường như cũng biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề, khó khăn lắm mới liên lạc được với hai đài phía sau. Ngắt quãng truyền ra điện văn khẩn cấp, nhìn đồng hồ, vừa đúng hai tiếng. Vị trung tá đài trưởng điện đài xuất thân từ hải quân này lập tức ngã quy. Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ! Hãn ở đây

hoàn thành nhiệm vụ chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng lại không biết hai đài phía sau nhận được thông báo này đã chấn kinh đến mức nào.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

An được quân vừa đến Đông Bắc, coi như đã chơi với quân Nhật Bản! Đợi đến khi Quan Đông quân phát hiện thương vong của kỵ binh bọn họ, rốt cuộc sẽ có phản ứng gì đây? Giờ chưa biết chừng đã điều binh khiến tướng rồi! Thời gian để tổng bộ phía sau ứng biến không còn nhiều, hiện tại nhất định phải đưa ra một biện pháp! Bởi vì gò Toại đã cùng đệ nhị sư bắt đầu hành quân, trên đường không có điện đài. Chỉ có An được quân ở Thiên Tân nhận được điện báo, bọn họ chỉ là một quân nhu trường đóng ở đó, loại chuyện này làm sao dám tự mình quyết định? Vừa nóng nảy gọi điện cho tổng bộ của đệ nhị sư đang tiến lên, vừa lập tức gửi điện văn cho phòng tác chiến hang hổ của Tổng tham mưu Tùng Giang, vội vàng xin chỉ thị biện pháp.

Phòng tác chiến hang hổ nhận được điện báo này vào giờ ăn trưa, Tư Mã Trạm đang ăn cơm thì nhảy dựng lên! Thau cơm bị hắt tung tóe, đầy đất là cơm thừa, hắt cũng không quan tâm, một mạch lao vào phòng tác chiến. Ban đầu, trong suy nghĩ của họ, xung đột với Quan Đông quân có thể xảy ra khi phát động tiến công về phía nam. Khi đó, phía sau có Phụng Thiên thành vững chắc, hoàn toàn có thể lựa chọn cách đánh. Bây giờ, An được quân còn chưa đến Phụng Thiên, đã đụng độ với Quan Đông quân phong tỏa ở bờ Nam Liêu Hà, lại còn xảy ra xung đột! An được quân sau khi trải qua ngàn dặm đường xa, lại không có hậu phương vững chắc, làm sao có thể phân cao thấp với Quan Đông quân? Cuộc chiến này sẽ đánh đến quy mô nào? An được quân và Quan Đông quân ở đây nếu giao chiến, Trương Tác Lâm ở Phụng Thiên thành sẽ có bất ổn gì không? Quân đội Nhật Bản đóng quân ở Thiên Tân sẽ có động thái gì? Tất cả các vấn đề đều ập đến, cần Tư Mã Trạm lập tức đưa ra biện pháp ứng phó. Hắn vừa chạy về phía

phòng tác chiến, vừa vung phần điện văn trong tay, hạ lệnh: "Mời tư lệnh và Ngô tham mưu trưởng lập tức đến phòng tác chiến hang hổ, có chuyện khẩn cấp cần thương nghị!".

STT 174: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 75: Chiến ý

Vào ngày mồng một tháng Hai năm Công nguyên 1913, mưa thần đang ở văn phòng tổng xử lý của miếu Cao Xương. Nơi này năm xưa là văn phòng làm việc của hãn khi còn là Đô đốc chính phủ quân sự Thượng Hải, nay lại là một trung tâm chỉ huy khác của hãn trong kế hoạch chính trị. Hãn đang tiếp kiến Thái Ngạc tướng quân. Vị danh tướng Vân Nam này từng ở Bắc Kinh làm việc cho Viên Thế Khải một thời gian, lại thông qua Bạch Tư Văn cùng Tư Mã Trạ, người của Tướng Bách Lý, phụ trách liên lạc với Bộ Tổng tham mưu tác chiến Giang Bắc, không ngừng chuyển tình báo cho phía Giang Bắc. Chuyện này cho đến nay Đoàn Kỳ Thụy mới biết, vị Đại tướng Bắc Dương này chỉ có thể thống khổ gào thét trong quán rượu: "Tùng Sơn làm hại ta!" Đoàn Kỳ Thụy bảo thủ tất nhiên phải đổ lỗi cho Thái Ngạc về những sai lầm trong chỉ huy của mình trong các cuộc hội chiến Nam Bắc hàng năm, về việc điều hành vô phương, về việc quân Bắc Dương thiếu ý chí chiến đấu và trang bị kém cỏi, dẫn đến thất bại cuối cùng. Chuyện này đối với Đoàn Kỳ Thụy mà nói tất nhiên là một sự an ủi, nhưng trong mắt mưa thần, cho dù không có những "con rối" mà hãn sắp đặt, Bắc Dương thất bại cũng là điều tất yếu. Bởi vì bọn họ đại diện cho một thời đại cũ, khi những thế lực mới đang trỗi dậy, mở ra một chân trời mới, bọn họ vì thời đại của mình mà chết, là chuyện tự nhiên. Những điều này bọn họ chưa chắc đã hiểu rõ, ngay cả mưa thần, cũng chỉ có cảm giác mơ hồ.

Thái Ngạc trông có vẻ gầy gò, vừa đến Thượng Hải, mưa thần đã mời bác sĩ người Mỹ đến chữa trị căn bệnh ở cổ của ông. Lời dặn của bác sĩ là cần không khí trong lành và tinh dưỡng, tốt nhất nên rời khỏi Trung Quốc để nghỉ ngơi dài hạn. Nhưng vào thời điểm hiện tại, khi các thế lực không ngừng tương tác, tình thế thay đổi chóng mặt, Thái Ngạc đã từ chối kế hoạch của mưa thần, muốn đưa ông sang Mỹ an dưỡng. Ông vẫn ở lại Thượng Hải. Trong thời đại lớn đang biến động dữ dội này, Thái Ngạc không muốn đứng ngoài cuộc.

Mưa thần nhìn Thái Ngạc tinh thần không tồi, mỉm cười nói: "Tùng Sơn tiên sinh, xem ra ngài đã hồi phục khá tốt! Gần đây ăn uống thế nào? Vẫn đi cưỡi ngựa mỗi ngày chứ?" Hãn đã đoán ra ý đồ của Thái Ngạc, nhưng lại muốn tránh né đề tài này. Trong giọng nói đều là ý tứ hài hước, tránh nặng tìm nhẹ. Đối với Thái Ngạc, hãn tuy kính trọng, nhưng chưa đến mức thổ lộ tâm tình.

Thái Ngạc nhìn mưa thần ra vẻ thoải mái, không khỏi lắc đầu cười khờ: "Vũ Tư lệnh, lần này thật đa tạ ngài, vừa đến Thượng Hải đã an bài tôi kiểm tra trị liệu. Bác sĩ người Mỹ nói nếu cổ họng tôi có vấn đề, rất có thể sẽ phát triển thành ung thư. Ngài đã cứu tôi một mạng! Ở Thượng Hải cũng rất an nhàn, lại còn đặc biệt phối đủ người hầu, chỗ ở rộng rãi, ngay cả thói quen cưỡi ngựa của tôi cũng được chăm sóc... Tôi biết nói gì đây? Nói một câu vô lễ, ngài ở độ tuổi này, đã biết mua chuộc anh tài thiên hạ, thủ đoạn này không thua kém gì Viên An ủi Đình năm xưa."

Mưa thần ban đầu mỉm cười lắng nghe Thái Ngạc nói, vừa nghe đến Viên An ủi Đình thì sắc mặt trầm xuống. Thái Tùng Sơn lại khéo léo chuyển hướng câu chuyện! Đêm qua hãn cùng Trần Trác nói chuyện suốt đêm, đang bố trí các mặt cho cuộc đại tuyển cử vào ngày 15 tháng Hai. Đảng phái nào cần chèn ép, đảng phái nào có thể liên lạc, người nào cần vị trí gì để lôi kéo. Đánh tinh kiệt đã thiết kế ra rất nhiều phương án, vừa

muốn làm sao cho đường hoàng, để người ta chọn không sinh ra sai sót, lại muốn bảo đảm bản thân đạt được lợi ích lớn nhất. Sáng sớm hôm nay, bản thân hắn đã mệt mỏi đến cực điểm. Nhưng Thái Ngạc lại đến thăm, đáp lễ, trong vài ngày gần gũi ở Thượng Hải, đã có hai ba phong thư viết cho hắn, muốn hắn mua chuộc lòng người Bắc Dương, chiêu mộ nhân tài Bắc Dương. Nói rằng bọn họ có kinh nghiệm, có năng lực, cũng là một tập thể có kinh nghiệm chính trị nhất ở Trung Quốc hiện nay, vẫn còn ảnh hưởng ở miền Bắc Trung Quốc. Nếu có thể kết hợp với bọn họ, thu nạp những thế lực Bắc Dương hiện tại không có manh mối, địa vị của mưa thần sẽ không thể lay chuyển.

Nhưng mưa thần vẫn luôn từ chối đề nghị của ông. Trong lòng hắn cũng có những lo lắng, sức mạnh của Bắc Dương, dù sao cũng là từ thời đại trước mà ra. Bọn họ cùng các thế lực truyền thống Trung Quốc quá rắc rối, có nhiều thứ đã quá quen thuộc, khó sửa đổi. Đem bọn họ kết hợp dưới trướng mình, trước hết là với các thế lực cơ bản của mình, tất nhiên sẽ có mâu thuẫn phát sinh. Thứ hai, thế lực ngầm của bọn họ cũng quá lớn. Vạn nhất thế lớn khó chế, tương lai mình làm sao khống chế bọn họ? Nguyên nhân cuối cùng là trong lòng hắn có một chút hùng tâm, hắn thật sự chỉ muốn thoát khỏi nhiều ràng buộc của thời đại trước, như vậy hắn mới có thể buông tay, theo cách của mình, tạo ra một Trung Hoa mới mang dấu ấn cá nhân của hắn. Bắc Dương dù sao cũng đã là chuyện quá khứ. Nhưng những lời này, hắn lại không thể nói rõ với Thái Ngạc, thậm chí với cả những thuộc hạ thân tín của mình, cũng không thể nói rõ ràng. Nhiều khi, tâm tư của mình cần thuộc hạ tự mình suy đoán. Nếu nói đây là sự toan tính của người ở vị trí cao, vậy hắn hiện tại đã làm rất tốt. Hoàn cảnh là thứ có thể cải tạo một người. Hắn đã không còn là một "tiểu bạch linh" bình thường, đùa bỡn một chút toan tính của thời đại trước.

Cho nên hắn chỉ mỉm cười và nói với Thái Ngạc những lời vô thường vô phạt: "Tùng Sơn tiên sinh quá khen rồi, tôi chỉ là tuân theo ý kiến của mọi

người, làm một chút việc mà thôi. Tương lai thế nào, còn phải xem xét... Hiện tại quan trọng nhất là vấn đề sức khỏe của ngài. Ngài cùng Bách Lý huynh là hai Thái Đầu trong giới quân giới của nước ta, tài học hơn người gấp mười lần, tương lai còn dài! Cho nên hiện tại ngài nhất định phải dưỡng thân cho tốt, trăm sự tình đều không cần quan tâm, như vậy mới được."

Ánh mắt Thái Ngạc lấp lánh nhìn mưa thần, nhìn chăm chăm hẩn một hồi lâu. Mưa thần vẫn giữ vẻ bình thản, chỉ mỉm cười nhìn ông. Trong ánh mắt, hoàn toàn là sự quan tâm dịu dàng, đối lại người khác, có lẽ đã bị hẩn cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng trong lòng Thái Ngạc chỉ là cười khổ, lịch sử hơn một năm ngăn ngui của Dân Quốc, trên chính trường đã thay đổi hai vị cường nhân. Viên Thế Khải tác phong là quyền mưu rất nặng, dùng quan chức tước lộc để mua chuộc anh hùng thiên hạ, tiêu tốn rất nhiều, nhưng lại cân nhắc nhiều hơn đến lợi ích của tập thể, thậm chí là cá nhân. Sau đó, quốc sự đã đặt sau những toan tính cá nhân, đó là nguyên nhân dẫn đến thất bại của ông, cũng là nguyên nhân khiến ông không bao giờ thắng được mưa thần. Trong chính trị, ông càng bảo thủ, nhìn cách làm của ông, cùng tình hình chính trị cuối thời Thanh, không có gì thay đổi, chỉ là khoác lên mình chiếc áo tổng thống Dân Quốc mà thôi.

Còn mưa thần, về mặt quyền mưu tuy không bằng Viên Thế Khải, nhưng thủ đoạn lung lạc người lại gần như tương đồng. Nhưng hẩn lại càng biết "bệnh nào thuốc nấy", không phải một mặt dùng quan chức tước lộc để dụ dỗ người. Nhìn hẩn làm việc trong Thanh quân hội, cùng với phản ứng kịch liệt đối với chiến tranh, người ta sẽ hiểu, hẩn biết lòng người hướng về đâu! Ít nhất cho đến bây giờ, vẫn chưa có quá nhiều toan tính cá nhân, có chút củng cố quyền lực của mình, cũng là trong ý định phải có. Hẩn không làm như vậy, ngược lại mới là kỳ quái! Điều quan trọng nhất là, Thái Ngạc cũng nhạy bén nhận ra, mưa thần biết quốc gia này đã không thể duy trì theo bộ pháp và cách làm cũ! Trào lưu thời đại đang cuồn cuộn. Quốc gia quen thói khó sửa này, thực sự cần cải cách, thay đổi. Nhưng loại thay đổi

này muốn làm đến mức nào mới được coi là ổn thỏa, hiện tại bất cứ ai cũng không có câu trả lời. Ông chỉ hy vọng mưa thần không đi theo vết xe đổ của Viên Thế Khải, lấy một tập thể làm cơ sở để tranh đấu cho thiên hạ, cuối cùng lại bị trói buộc trong tập thể đó. Không thể phô bày thiên hạ cho nên công. Cuối cùng, đại thể của quốc gia sẽ bị hủy hoại trong tranh chấp đảng phái và đấu đá lẫn nhau. Hiện tại, quốc gia này cần biết bao nhiêu là sĩ phu có tri thức cùng nhau ra sức kiến thiết a!

Hắn cuối cùng cũng chịu mở miệng, mặc kệ Mưa Thần có muốn nghe hắn nói ra ý kiến hay không. Nhưng hắn cảm thấy mình cũng không đến mức không thể nói. Giọng Thái Ngạc trầm ngâm, dường như mang theo cả chức trách giáo dục: "Vũ Tư lệnh, tình hình sức khỏe của ta, quả thực không còn gì đáng ngại... Nếu nói trước kia có chút bệnh, cũng chỉ là nhìn quốc sự ngày một suy sụp, mà bản thân lại bất lực! Nay Viên Thế Khải đã ngã ngựa, trách nhiệm đè lên vai ngài. Thiên hạ rộng lớn, đã không còn thể lực nào có thể chính diện đối đầu với ngài..."

Hắn cân nhắc từng chữ, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng: "Hiện giờ còn có thực lực, bất kể là về mặt nào, chỉ có Bắc Dương còn sót lại và thể lực Đồng Minh Hội của dân đảng. Vũ Tư lệnh đã mở đường cho dân đảng, thu nạp họ dưới trướng, đây cũng là do hai bên có lý tưởng tương đồng. Nhưng Bắc Dương đã kinh doanh bao năm, nhân sự Bắc Dương trải rộng trung ương và địa phương. Hiện tại, Vũ Tư lệnh lại chỉ tạm bợ đối phó với họ, hai mươi vạn quân Bắc Dương chỉ được chia bốn sư. Các bộ môn trung ương, hiện tại đều chờ bị lật đổ! Tiến thẳng vào Sơn Đông, trừ một Đô đốc còn lại, quan lại đều bị cách chức. Tương lai ra sao, ai mà không đoán được? Đây chẳng phải là không cho họ đường sống sao! Những người này nếu không có đường sống, họ sẽ làm gì? Lúc trước, triều đình nhà Thanh bãi bỏ khoa cử, một mặt giao đại quyền quân sự cho các thế lực địa phương hoặc du học sinh. Những sĩ tử trông cậy vào khoa cử không có đường ra, liền gia nhập quân đội, cuối cùng quân đội lại trở thành những kẻ đào mồ nhà

Thanh. Ta xuất thân từ quân đội, những chuyện này ta quá rõ! Hiện tại Tư lệnh đối đãi Bắc Dương, tuy khác với tình thế lúc đó, nhưng đạo lý lại giống nhau! Tư lệnh quả thực cần có một sự an bài cho họ, nói thật lòng, đối với thế lực dân đảng cũng cần có sự kiềm chế và cân bằng! Những người này đều có tài năng, kinh nghiệm, không thể lãng phí được!"

Lời này quả thật nói đến thấu tình đạt lý, khiến Mưa Thần bỗng chốc đứng phắt dậy, chắp tay sau lưng đi lại trong sảnh. Đã bao lâu rồi hẳn không được nghe những lời nói thẳng thắn, không chút giấu diếm như vậy? Mưa Thần ánh mắt phức tạp nhìn Thái Ngạc đang ngồi trên ghế với vẻ mặt thản nhiên. Quả là có lý! Mấy tâm phúc của mình, những người luôn kiên trì ý kiến, vô tình hay cố ý đều bị mình gạt ra khỏi trung tâm. Ngô Hái chỉ biết cắm đầu làm việc, là người thi hành chính sách trung thành, đối với quyết định của mình, gần như chưa bao giờ phản đối. Trần Sơn Hà là kẻ sùng bái mù quáng, đừng mong nghe được bất kỳ đề nghị nào từ miệng hắn. Lý Chương Mây chỉ là quản gia, chỉ khi tiêu tiền mới lải nhải vài câu, lần trước còn bị hắn bác bỏ không nể mặt, giờ nhìn sắc mặt hắn vẫn còn vẻ cảnh giác. Trần Trác xem như một khẩu súng chính trị của mình, nhưng súng vẫn chỉ là súng, phải nghe theo chủ nhân. Tưởng Trăm Dặm trước đây còn có thể giữ được tư tưởng và địa vị ngang hàng, nhưng từ khi tỏ lòng trung thành, sự bình đẳng đó càng ngày càng chỉ còn trên danh nghĩa. Từ sau hội nghị Thiên Tân, hắn làm mưa làm gió, làm cho Tưởng Trăm Dặm bất ngờ, từ đó càng tỏ ra tâm phục khẩu phục, cứ như vậy, Tưởng Trăm Dặm cũng chỉ là một Ngô Hái khác mà thôi. Chỉ có người trung niên gầy gò đen đúa này, mới có thể nói với mình những lời hữu ích và rõ ràng đến vậy!

Thì ra, Mưa Thần khi đọc lịch sử đã đánh giá cao Thái Ngạc tướng quân, hiện giờ tự mình tiếp xúc, mới phát hiện hẳn quả là nhân tài kiệt xuất. Hẳn tuy là vì mình suy nghĩ, nhưng vẫn mong muốn đất nước sớm ổn định, để có thể một lòng xây dựng, lại cùng nhau đối ngoại. Nếu như lúc này hẳn

biết Triệu Năm Quân và Từ Cây Tĩnh đang bí mật mưu đồ đối phó với mình, hẳn sẽ càng thêm bội phục tài tiên liệu của Thái Ngạc.

Mưa Thần cuối cùng xoay người lại, chăm chú nhìn Thái Ngạc, nhưng giọng nói lại rất bình thản: "Nghe vua nói một buổi, hơn hẳn đọc sách mười năm... Tùng Sơn Tiên sinh, hiện tại coi như ngài muốn sang Mỹ an đường, ta cũng không thể thả ngài đi. Ngài cứ nhận một chức danh ở chỗ ta, vừa đường bệnh vừa giúp ta thu thập, bổ khuyết, đám huynh đệ trẻ tuổi, làm việc thường không được chu toàn. Cần tiên sinh chỉ giáo thêm. Ngài xem tạm thời chức Tổng Cố vấn Quân vụ bộ thế nào? E là sẽ ủy khuất tiên sinh... Tiên sinh cứ nói ý kiến. Ta nhất định suy nghĩ kỹ càng. Lúc đầu ở phương Bắc, ta chỉ cho Dương Tích Tử qua loa đối phó với những người Bắc Dương. Hiện tại xem ra, vấn đề này còn phải thay đàn đối dây! Nhưng làm đến đâu, ta còn phải cân nhắc..."

Trong lòng hẳn đang tính toán, thì đã thấy Phó quan Vương Đăng Khoa với vẻ mặt lo lắng vội vã đi vào phòng làm việc, dường như muốn báo cáo chuyện gì. Nhưng nhìn thấy Thái Ngạc đang ngồi, lại do dự. Mưa Thần có chút không kiên nhẫn, phát tay nói: "Tùng Sơn tiên sinh là Tổng Cố vấn của ta, có chuyện gì cứ nói trước mặt!"

Vương Đăng Khoa trịnh trọng gật đầu, sau đó lớn tiếng nói: "Tư Mã tham gia tòa theo hang hổ phòng tác chiến gọi điện tới, trước Đông Bắc tuyến an được quân thứ 1 sư đã cùng quân Nhật xảy ra giao chiến. Quân Nhật một tiểu đội bị ta an được quân, sư đoàn kỵ binh của Lang Cư Tư bị tiêu diệt hoàn toàn! Quân Nhật Quan Đông quân thứ 5 sư đoàn tại hai bên bờ Liêu Hà ngăn cản đường tiến của an được quân, hiện tại Ngô Tổng tham mưu trưởng, Tưởng Trăm Dặm tiên sinh đều đã tụ tập tại hang hổ phòng tác chiến, chờ Tư lệnh đến thương nghị ứng đối!"

Thái Ngạc và Mưa Thần cùng phát ra tiếng kinh ngạc: "Cái gì!"

Gồm Định Khó từ khi liên lạc được với phía sau, điện đài lại không thể thông tin. Hãn vẫn luôn trầm mặt triển khai bố phòng. Quan Đông quân sau khi biết tin thất bại, chắc chắn sẽ trả thù quy mô lớn. Mình rút cuộc sẽ dùng đối sách gì, ngoài việc kiên quyết đánh trả khi Quan Đông quân tấn công. Những việc khác, nhất định phải xin chỉ thị phía sau! Rút cuộc là đánh tan Quan Đông quân, tiến thẳng Phụng Thiên, hay tạm thời rút lui, tìm kiếm con đường tiến lên? Trong lòng hãn tràn đầy bức bối, nếu có thể đánh một trận sáng khoái biết bao! Mặc dù an được quân thứ 1 sư mới triển khai phòng ngự từ đội hình hành quân. Nhưng sư đoàn có năm lữ đoàn chủ lực, toàn sư 1.4 vạn quân, trang bị tinh nhuệ, huấn luyện nghiêm chỉnh, theo quân còn có ba ngàn dân phu và hơn sáu trăm xe lớn chở lương thực. Quan Đông quân chỉ có sáu đại đội và đội phòng vệ đường sắt, tổng cộng hơn 1.1 vạn người. Hãn có năm chắc khiến đối phương phải chịu thiệt thòi lớn! Nhưng loại đại kế này, hãn biết mình không thể tự quyết định! Thiên hạ không có nhiều kẻ vô pháp vô thiên như "pháo hôi hầu" như vậy.

Gồm Định Khó trong băng tuyết nhìn quân đội mình chặt cây, xây dựng công sự, vận chuyển đạn dược, bày ra tư thế phòng thủ. Trong lòng hãn như lửa đốt, hãn dùng roi ngựa quất mạnh vào đôi ủng da chiến: "! Đến bao giờ quân đội ta trên đất nước mình còn phải nhường nhịn đám giặc Oa này! Ngày nào lão tử nhất định phải mang quân đánh cho chúng nó tan xác!".

Vương Rất đứng bên cạnh hãn, chỉ huy công binh nhanh chóng xây dựng sở chỉ huy sư đoàn. Cái gọi là sở chỉ huy sư đoàn cũng chỉ là đào một cái hố nhỏ ở nơi khuất gió, phía trước dùng gỗ thô dựng tường chắn đạn cao ngang ngực, điện đài và máy phát điện đều ở trong sở chỉ huy, trời đông giá rét, công binh nhóm lửa sưởi ấm, đào đất bằng xẻng do Đức chế tạo. Hơn một trăm công binh bận rộn, đầu đầy mồ hôi, nhưng cũng làm việc hăng say.

Hắn nhìn gồm Định Khó, vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người, trong mắt như có tia lửa tóe ra. Hắn vỗ vai Định Khó: "Định Khó, người thấy quân Nhật sẽ phản ứng ra sao, binh lực của chúng đông đến nhường nào?" Gồm Định Khó có chút kỳ quái, đây không phải là việc của tham mưu trưởng sao? Giờ lại quay sang hỏi ta? Hắn và Vương rất mới kết giao, trước kia cũng chỉ gặp mặt một lần, hiện tại tính tình lại không tốt, nhìn Vương rất vênh mặt lên cũng thấy không vừa mắt. Vương rất cũng không để ý đến thái độ của hắn, lúc trước Giang Bắc quân ở trong tham mưu quân nổi danh, nhưng gồm Định Khó này cũng không phải là đội trưởng bình thường, hắn là phó quan của Mưa Thần, một trong những tướng lĩnh cốt cán thân tín nhất của Mưa Thần! Vương rất chỉ cười nhạt một tiếng, đưa ra phán đoán của mình: "Quân Nhật vốn nông cuồng, vừa rồi ta cùng liên lạc quan của Phụng quân cũng đã nói, vì nông dân Triều Tiên bị bắt nạt, bọn chúng đã có thể điều động Quan Đông Châu quân chính quy nổi sừng. Lần này chúng đến gây sự với chúng ta, tìm cớ mà thôi. Bọn chúng chắc chắn sẽ trả thù! Phát động công kích chính diện với chúng ta là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra!"

Gồm Định Khó hừ một tiếng: "Chúng ta không phải Phụng quân! Bọn chúng muốn tìm đến cái chết, vậy thì càng tốt! Lão tử sẽ đánh tan bọn chúng qua Liêu Hà! Quan Đông quân sư đoàn 5 toàn bộ xông lên, lão tử cũng không sợ!" Vương rất nhíu mày nói: "Sợ thì không cần sợ, kỵ binh lực soát lại phái đi, thăm dò rõ động tĩnh quân Nhật, nhưng theo ta đoán, quân Nhật nhiều nhất sáu, bảy ngàn người, đại pháo hai ba chục khẩu, hơn nữa không giống chúng ta là chuẩn bị chiến đấu, đạn dược chắc chắn không đủ. Ba đoàn chúng ta triển khai phòng thủ. Một đoàn tổng dự bị. Pháo binh 1 đoàn có 24 khẩu sơn pháo 75 ly, 12 khẩu dã pháo, còn có 4 khẩu cối 107 ly, tăng thêm hỏa lực lữ đoàn. Bọn quỷ tử Nhật Bản không đủ đánh! Nhưng nếu chúng ta bị dây dưa ở hai bên bờ Liêu Hà này, từ quân sự rất dễ biến thành đánh chính trị. Kế hoạch tiến diệt ở phía nam của chúng ta sẽ hoàn

thành ra sao? Ta lo lắng nhất. E là tư lệnh và Ngô tổng tham mưu trưởng, Tư Mã chủ nhiệm bọn họ lo lắng cũng chính là vấn đề này a!"

Vương rất không hồ là tham mưu sĩ quan được huấn luyện bài bản, ngoài nghiệp vụ tham mưu, còn có những thứ mang ý nghĩa chiến lược. Hắn lo lắng nói, khiến gồm Định Khó cũng hít sâu một hơi. Nửa ngày sau, hắn mới nhú mày quyết định: "Ta ở với tư lệnh lâu năm, hắn chắc chắn sẽ không nhượng bộ với lũ tiểu quỷ tử. Cứ coi như chúng ta căng thẳng ở đây, không lâu sau, sáng tỏ cũng sẽ mang theo sư đoàn 2 lên! Quan Đông quân còn có thể là đối thủ của chúng ta sao? Phá tan đám địa chủ ở phía nam, bọn chúng ăn nói thế nào mặc kệ. Theo ta thấy, tư lệnh gửi điện trả lời chỉ có một chỉ thị, chính là đánh!"

"Lang Cư Tư" kỵ binh đoàn lại phái kỵ binh ra ngoài, lần này là bảy tám kỵ binh, triển khai lục soát chính diện rộng. Trong gió tuyết mịt mù, bọn chúng một đường thẳng tiến về Liêu Hà, mơ hồ nghe thấy có quân hiệu không ngừng truyền lệnh. Nhưng loại ký hiệu ước định này, bọn chúng cũng không biết có ý nghĩa gì. Nhưng những kỵ binh này đều tuân theo mệnh lệnh của đoàn trưởng Hầu Minh, một mực tiến về phía trước, thẳng đến khi chạm mặt quân Nhật mới thôi, thăm dò rõ ràng bọn chúng rốt cuộc có động tĩnh gì. Tên thiếu úy Phúc Điền Vinh Trị bị bắt sống, quả là một kẻ cứng đầu, bị bọn chúng đánh đập một trận trên đường về sư bộ, nhưng vẫn không chịu hé răng. Nghĩ đến đối thủ của mình là một kẻ khó chơi như vậy, Hầu Minh, đoàn trưởng, cảm thấy máu nóng toàn thân sôi sục, đánh nhau với loại ngoại địch này mới có cảm giác! Trước mặt lão tử, không có chuyện chúng ưỡn ngạnh!

Hầu Minh ngồi trên lưng ngựa, không biết mệt mỏi tiếp tục dẫn đội tiến về phía trước. Đối với việc tự tiện khai hỏa, gây ra cục diện hiện tại, hắn không hề có chút áy náy nào. Bọn tiểu quỷ tử các người, dựa vào cái gì mà

làm mưa làm gió trên đất của chúng ta? Còn làm cái trò diễn tập gì? Đánh chính là các người!

Bên trái đột nhiên vang lên tiếng súng trường đặc trưng của Nhật Bản, sau đó là tiếng súng liên tục. Tiếp theo là tiếng súng trả đũa của kỵ binh Đức thuộc Lang Cư Tư, trong nháy mắt đã đánh thành một đoàn, không phân biệt được. Hầu Minh trên ngựa nghiêng người, hung tợn mắng một câu không rõ tâm trạng: "Đánh nhau! Bên trái là đội nào?"

Một tiểu đội trưởng bên cạnh cẩn thận phân biệt, khẳng định nói: "Cưỡi tám liên, đám sói đất! Súng máy cũng dùng rồi..... Còn có lựu đạn nổ! Bọn chúng chắc chắn đã gặp đại đội quỷ tử!" Hầu Minh nhìn trái nhìn phải, lớn tiếng nói: "Thôi hiệu! Điều nhị liên theo trái, chúng ta liên kết với bốn nối phải, chi viện tám liên! Tiếng súng là mệnh lệnh, địch yếu thì chúng ta ăn hết chúng, địch mạnh thì chúng ta tiếp ứng tám liên rút lui! Đ*t m* nó, không thể để quỷ tử giẫm lên tuyết tiến công!"

Cùng kỵ binh thứ tám liên —— tám liên tự xưng là sói đất. Đánh nhau vẫn là quân Nhật lục soát. Bọn chúng đích xác phát hiện tiểu đội Phúc Điền Vinh Trị toàn quân chiến tử, tiểu đội trưởng mất tích. Tình báo nhanh chóng được đưa đến sư đoàn trưởng Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn. Khiến vị sư đoàn trưởng này ngẩn người nửa ngày, đây là quân An Đông làm! Một tiểu đội kỵ binh đã phát hiện ra bọn chúng! Những quân đội này dám nổ súng vào Đại Nhật Bản Hoàng quân! Trong lòng hăn không biết là tư vị gì, ý nghĩ đầu tiên là đám sĩ quan trẻ tuổi của Quan Đông quân xem như tìm được cơ để cuốn vào Mãn Châu! Vì vinh dự của hoàng quân, cũng phải đánh tan đội quân trước mặt này! Suy nghĩ thứ hai là lo lắng, hiện tại bộ đội hăn nắm giữ chỉ có hai đại đội bộ binh không đủ quân số, cùng nửa đại đội kỵ binh, pháo binh thứ năm đại đội thuộc một đại đội dã pháo, một trung đội sơn pháo. Thêm đại đội pháo binh đi cùng. Đạn dược chỉ có nửa cơ số. Lục quân Nhật Bản hiện tại cũng không dư dả. Nếu quân An Đông thật sự toàn quân đến,

sư đoàn của hắn không biết sẽ bị tổn thất ra sao. Trong nháy mắt hắn đã phủ định ý nghĩ của mình. Đội quân này hắn hiểu rất rõ, lúc trước chiến tranh Trung - Thanh, hắn chỉ là một thiếu úy, một trận chiến ở Kim Châu, trung đội hai trăm người của bọn chúng đã đánh tan hơn ba ngàn quân đồn trú, trong thành thu được vũ khí đạn dược chất như núi! Nếu hoàng quân quyết liệt tấn công, bọn chúng chỉ có đường tháo chạy! Khi đó, thế cục ở phía nam không chừng sẽ ổn định lại, những tướng quân Bắc Dương do dự kia sẽ làm gì, thật sự chỉ có trời biết!

Biết đâu mình sẽ là đệ nhất công thần của đế quốc, giành chiến thắng ở phía nam, thậm chí là Mãn Châu! Tất cả chỉ là muốn đánh lui quân An Đông trước mặt! Khiến bọn chúng không còn gan phái quân đội đến quan ngoại! Một tiểu đội kỵ binh Nhật Bản chiến tử, chính là tế phẩm dâng lên cho Đại Nhật Bản đế quốc giành chiến thắng ở Mãn Châu! Trong nước, những chính trị gia già nua xảo quyệt, gọi là những người có đức lớn thời đại, sẽ không còn lý do gì để can thiệp vào hành động của Quan Đông quân! Là con trai của một võ sĩ tầng lớp trung lưu phiên, Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn mặc dù đã năm mươi một tuổi, nhưng hắn cảm thấy trái tim mình vẫn cùng những quân quan trẻ tuổi kia cùng nhau nhảy nhót. Hắn luôn là sư đoàn trưởng được kính trọng nhất toàn Nhật Bản, là người dẫn đầu sư đoàn 5, tiên phong trong chính sách kinh doanh đại lục của Đại Nhật Bản đế quốc.

Hắn hạ quyết tâm, lập tức gọi hai đại đội bộ binh, liên đội trưởng 21, 41 đến thương nghị kế hoạch tiến công. Cưỡi 5 đại đội cũng phái ra triển khai lục soát chính diện rộng, thăm dò động tĩnh của quân đội đối diện. Chờ tuyết nhỏ lại, pháo binh có thể phát huy hiệu lực, hai đại đội đều tập trung ở bờ nam Liêu Hà, phát động hành động tấn công quyết liệt vào quân đội kia!

Hắn dự tính phải trả giá một trăm năm mươi người thương vong, tiêu tốn hai trăm phát đạn pháo, mới có thể đánh cho cái gọi là "uy danh hiển

hách" của quân An được sư đoàn 1 tháo chạy! Nghĩ đến đây, hân mừng rỡ khôn xiết, chờ hai vị liên đội trưởng đang ần nấp chạy đến, liền về sư đoàn bộ tư lệnh tạm thời của mình, tự tay viết một cái "Phúc Điền Vinh Trị tiểu đội toàn thể trên trời có linh thiêng" thần vị, yên lặng vỗ tay cầu nguyện. Các người đã thành Phật, phía dưới cứ nhìn chúng ta!

Nguồn: thiênlôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

STT 175: Chương 3: Con đường thống nhất

Chút tình hình đến từ thiên-lôi-trúc, hy vọng bạn thích•

Chương 3: Con đường thống nhất

Chương 76: Vì lợi ích dân tộc

Giữa trận tuyết bay mù trời, kỵ binh đoàn "Lang Cư Tư" thuộc Sư đoàn 1 của An Đông quân và Đại đội 5 kỵ binh thuộc Sư đoàn 5 của Quan Đông quân Nhật Bản đều triển khai đội hình, dàn quân trên một chính diện rộng lớn để trinh sát. Nhiệm vụ của hai bên đều giống nhau: Thăm dò tình hình bố trí và phân phối quân địch, thu thập thông tin đầy đủ cho các hoạt động tác chiến sau khi tuyết ngừng rơi.

Kỵ binh đoàn Lang Cư Tư là một trong số ít các đơn vị kỵ binh có cấp độ xây dựng doanh. Toàn đoàn có tổng cộng mười hai trung đội kỵ binh, hai trung đội pháo binh và một trung đội súng máy kỵ binh. Mỗi trung đội kỵ binh có quân số 126 người, trang bị hơn một trăm khẩu súng kỵ binh kiểu Đức, cùng với một khẩu súng máy Louis. Hai trung đội pháo binh, một trung đội trang bị bốn khẩu pháo sơn dã Thượng Hải 75mm, trung đội còn lại trang bị bốn khẩu pháo cối 80mm. Trung đội súng máy kỵ binh trang bị sáu khẩu súng đại liên Mark Thăm, doanh kỵ binh trực thuộc còn có hai khẩu súng đại liên Mark Thăm. Biên chế phong phú, hỏa lực mạnh mẽ. Đội kỵ binh hơn bảy trăm người này là tinh hoa của toàn bộ lực lượng kỵ binh Giang Bắc quân, từng tung hoành trên thảo nguyên hàng ngàn dặm, lại có kinh nghiệm chiến đấu dày dạn. Lần này, trong cuộc chiến tiến về phía Bắc,

họ là lực lượng tiên phong của An Đông quân, cũng là con át chủ bài và niềm tự hào của Vương bài Hà Toại cùng đoàn trưởng Hầu Minh. Trong mắt Hầu Minh, những đội quân hỗn tạp của quân Nam, có lẽ chỉ cần một mình kỵ binh đoàn của hắn là đủ để quét sạch!

Ngược lại, Đại đội 5 kỵ binh của quân Nhật vốn dĩ biên chế không đủ trong thời bình, lại thường không có biên chế đại đội. Toàn bộ đại đội chỉ có năm trung đội kỵ binh và một trung đội pháo binh. Lần này, họ chỉ mang theo ba trung đội kỵ binh và hai khẩu pháo bộ binh 75mm. Tổng cộng chỉ có hơn hai trăm bảy mươi người. Nhưng họ đã đồn trú ở Đông Bắc trong một thời gian dài, được huấn luyện bài bản. Địa hình và khí hậu quen thuộc, cộng thêm sự ngoan cố, kiên cường đặc trưng của binh lính Nhật Bản. Họ cũng tự cho rằng ở toàn Trung Quốc, không có đối thủ nào có thể đánh bại họ.

Hai đội quân tinh nhuệ này đã chạm trán nhau trong trận tuyết lớn, tầm nhìn bị hạn chế. Giống như một vở kịch ba hồi. Hai bên vừa gặp đã là giao chiến. Trung đội 8 kỵ binh là những người đầu tiên đụng độ với một trung đội kỵ binh trinh sát của quân Nhật. Hai bên gần như đồng thời khai hỏa. Quân Nhật vẫn dựa theo sách lược thông thường, cho ngựa nằm xuống làm công sự che chắn, sau đó dùng súng trường 38 bắn trả. Nhưng ngựa chạy lâu như vậy, yên ngựa siết chặt, bụng ngựa đã nóng ran, lại nằm trong lớp tuyết sâu hơn một thước, không ít ngựa đã rên rỉ, giãy giụa. Điều này khiến quân Nhật phải né tránh ngựa, đội hình lập tức tan rã. Dù cho họ có phát huy hỏa lực, họ chỉ có tám mươi khẩu súng trường, làm sao có thể áp đảo hỏa lực của trung đội 8 kỵ binh?

Trong khi đó, cách tác chiến của kỵ binh đoàn Lang Cư Tư lại là phương pháp tác chiến kiểu Mông Cổ mà họ học được trên thảo nguyên. Một khẩu súng máy Louis đặt phía sau để yểm trợ hỏa lực, kỵ binh đều ngậm mã đao trong miệng, thúc ngựa xông lên, từ xa dùng súng bắn, xông vào thì dùng

mã đao chém, tuyệt đối không bắn trên lưng ngựa! Theo họ, họ là kỵ binh, không phải bộ binh cưỡi ngựa! Hơn một trăm con chiến mã đã đối đầu với quân Nhật ở cự ly gần, những tên lính Nhật cứng nhắc theo sách lược, xuống ngựa bắn súng, thì trung đội 8 sói đất đã xông vào trong tầm hỏa lực của họ!

Trận chiến diễn ra ác liệt, trung đội 8 kỵ binh Mông Cổ với những con ngựa lùn xông vào tầm hỏa lực của quân Nhật, giơ cao mã đao chém tới tấp. Họ là những chiến binh lão luyện đã từng chém giết với sơn phỉ trên thảo nguyên Mông Cổ. Quân Nhật dù là tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng chiến tranh Nga-Nhật đã kết thúc 8 năm. Ngoại trừ một số ít sĩ quan thâm niên, còn ai có kinh nghiệm chiến đấu? Nhìn kỵ binh An Đông quân với vẻ mặt sát khí xông tới, mã đao vung xuống, máu tươi văng tung tóe trên nền tuyết trắng xóa. Mấy tên kỵ binh Nhật Bản đáng thương bị chém giết như bộ binh! Mã thương trong tay họ lại ngắn, lại không có lưỡi lê, hoàn toàn không có khả năng phản công! Trong trận giao chiến tầm nhìn thấp này, tác phong chiến đấu hung mãnh, nhanh nhẹn của kỵ binh đoàn Lang Cư Tư đã chiếm ưu thế tuyệt đối!

Tiếng súng là mệnh lệnh chiến đấu, đối với hai bên kỵ binh mà nói, đều như nhau. Hai bên triển khai lực lượng kỵ binh trình sát đều vội vàng đến chỉ viện. Nhưng Hầu Minh, đoàn trưởng kỵ binh An Đông quân, luôn có tác phong xung phong đi đầu, gần gũi dùng âm thanh chỉ huy điều động đội quân một cách nhanh chóng, thuận tiện. Trong khi đó, Cao Xuyên Hưu, đại tá chỉ huy Đại đội 5 kỵ binh Nhật Bản, vẫn còn đang họp bàn tác chiến trong bộ chỉ huy sư đoàn! Hai trung đội kỵ binh Nhật Bản chỉ điều khiển hai tiểu đội kỵ binh đến chỉ viện, trong khi Hầu Minh đã sử dụng ba trung đội!

Khi trận chiến vừa bắt đầu, quân Nhật vẫn cố gắng chống đỡ, dùng súng trường, mã đao kiểu Tây Dương để đối đầu với trung đội 8. Hai bên từ trên

ngựa dây đưa đến dưới ngựa, từ đầu súng bằng vũ khí nóng chuyển sang chém giết bằng vũ khí lạnh. Mặc dù thương vong của quân Nhật lớn hơn An Đông quân, nhưng vẫn có một ý niệm trong đầu chống đỡ họ. Kẻ địch chỉ có bấy nhiêu, mà chúng ta vẫn còn hai trung đội kỵ binh có thể chi viện! Nếu như trước mặt quân đội của mình mà bỏ chạy, thì Đại đội 5, thậm chí toàn bộ Sư đoàn 5, đều sẽ là nỗi nhục của quân đội Hoàng đế Đại Nhật Bản! Bọn sói đất của trung đội 8 cũng không quan tâm đến tâm tư của binh lính Nhật Bản, họ thậm chí còn rất mong muốn binh lính Nhật Bản ngoan cố không chạy trốn, như vậy họ có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng tại đây! Tám mươi tên tiểu quỷ, đây là chiến công lớn đến nhường nào!

Viện binh hai bên lần lượt gia nhập chiến trường, gần như cùng một lúc. Điều này càng làm cho trận chiến thêm thảm khốc. Đạn bay tứ tung trong tuyết lớn, từng đội kỵ binh bị cuốn vào vòng hỗn chiến. Hỏa lực súng máy vốn có ưu thế của An Đông quân cũng không thể phát huy. Lính súng máy rút mã đao lao lên.

Tuyết lớn, chiến mã, mã đao, máu tươi, sinh mệnh. Trên vùng đất Đông Bắc, binh lính An Đông quân lại trình diễn một trận chiến chống ngoại xâm kiểu Hán tộc thời Trung cổ. Hàng ngàn năm trước, những tráng sĩ Hán tộc cũng chiến đấu và tử vong ở nơi này với dị tộc. Trải qua mấy trăm năm thăng trầm, theo tiếng mã đao vung vẩy, máu bắn tung tóe, từ năm này trở đi, con cháu Viêm Hoàng, con gái Hoa Hạ bắt đầu bước trên con đường phục hưng, dâng lên những tế phẩm phong phú nhất. Trong trận giao chiến này, các chiến sĩ kỵ binh An Đông quân đã tiến hành cuộc chém giết tàn khốc nhất.

Sự ngoan cố của quân Nhật không phải là vô tận, khi viện binh An Đông quân liên tục gia nhập chiến trường. Sợi dây căng thẳng trong lòng quân Nhật cuối cùng cũng chịu không nổi áp lực mà đứt. Không ít kỵ binh thúc ngựa bỏ chạy, bởi vì tuyết quá lớn, việc truy đuổi cực kỳ bất tiện, Hầu Minh

cũng không có tâm trí chỉ huy người đuổi bắt những kẻ hèn nhát. Chỉ cúi đầu tàn sát. Sau khi một trung úy Nhật Bản cuối cùng bị chặt đứt bằng dao quân dụng, đầu cũng bị chém treo trên ngực. Toàn bộ chiến trường chỉ còn lại những chiến mã bị thương chưa chết đang rên rỉ trong tuyết lớn, có chiến mã còn húc vào thi thể chủ nhân, như thể hăn vẫn còn có thể tỉnh lại. Đôi mắt Hầu Minh đỏ ngầu, thở phì phò nhìn toàn bộ chiến trường, hy vọng có thể tìm thêm một tên tiểu quý để trút giận, nhưng trước mắt chỉ còn thi thể đầy đất và những vết máu vẽ nên những bức tranh kỳ lạ trên nền tuyết. Tuyết lớn vẫn lặng lẽ rơi xuống, chẳng mấy chốc sẽ che lấp dấu vết của chiến trường này.

Hầu Minh ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, dường như muốn an ủi những người lính và bách tính Trung Quốc đã chết trong chiến tranh Giáp Ngọ ở Đông Bắc. Hăn lớn tiếng nói: "Trung đội 8 chinh đồn thương vong, thu thập chiến mã. Rút lui trước về! Báo cáo với sư trưởng về trận giao chiến này, các đại đội còn lại. Tiếp tục cùng tôi, giữ khoảng cách bốn trăm mét, tiếp tục trinh sát phía trước! Chúng ta nhất định phải nắm rõ động tĩnh của quân Nhật!"

An được quân cùng kỵ binh Quan Đông quân tại bờ Nam Liêu Hà đụng độ một trận tao ngộ chiến nhỏ. Quân Nhật bỏ mình bảy mươi bảy sĩ quan binh lính, bị thương mười chín tên, chạy về được hơn ba mươi người. Thêm vào đó, tiểu đội kỵ binh Phúc Điền bị tiêu diệt, màn lục soát của kỵ binh Đệ Ngũ Sư đoàn đã hoàn toàn sụp đổ. Chiến trường lúc này đã nằm dưới sự kiểm soát của kỵ binh đoàn Lang Cư Tư. Trong trận chiến này, kỵ binh đoàn Lang Cư Tư hy sinh chín quan binh, hai mươi tám quan binh bị thương. Trong cuộc chạm trán nhỏ này, An được quân đại thắng.

Trong lúc An được quân giành thắng lợi lớn trong trận giao chiến với kỵ binh, không khí trong phòng tác chiến Hồ Hang lại trở nên trầm trọng và căng thẳng. Trời đã dần tối, các quân quan trong phòng tác chiến Hồ Hang

đều không thiết tha gì đến việc ăn cơm chiều, vây quanh bên cạnh Tư Mã Trạ, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm trọng. Ngay cả Tư Mã Trạ cũng không còn thái độ hồ hững như trước. Hẩn nhú mày lắng nghe các sĩ quan bên cạnh bàn luận.

“Phụng quân nói sẽ giữ liên lạc với chúng ta, báo cáo tình hình tiền tuyến. Chuyện này là sao? Trước đây chỉ báo cáo đường sắt Nam Mãn đang giới nghiêm, Quan Đông quân dọc theo đường sắt cơ động, giờ đây Đệ Nhất Sư lại đụng độ với Quan Đông quân ở Liêu Hà. Trước đó lại không có bất kỳ thông tin nào! Sao lại để họ tập kết ở Trung Ương Đạo 27!”

“Quan Đông quân có bao nhiêu binh lực ở tuyến Liêu Hà? Ý đồ của bọn chúng là gì? Tất cả chúng ta đều không rõ! Sư đoàn hiện tại cũng không liên lạc được bằng điện đài, thật sự là sốt ruột! Phải sớm đưa ra đối sách!”

“Bộ tư lệnh An được quân liên lạc được không? Hiện tại chỉ có thể liên hệ với Thiên Tân, chỗ lưu thủ của An được quân, nhưng có ích gì? Quy định là An được quân bộ tư lệnh khi nào thì mở điện đài? Cứ để cho đài trưởng chờ đợi!”

“Quy định là hai mươi một giờ mới mở điện đài, còn một tiếng rưỡi nữa! Vạn nhất cũng giống như Đệ Nhất Sư, không liên lạc được, ngày mai tình hình còn không biết sẽ phát triển đến mức nào! Lần này bộ tham mưu tác chiến của chúng ta đã mắc sai lầm lớn. Thế mà lại xảy ra tình huống này! Vẫn là do thông tin với tiền tuyến chưa đủ. Ta đã sớm nói nên thiết lập một bộ chỉ huy tiền tuyến ở Thiên Tân, nếu có bộ chỉ huy tiền tuyến thì sẽ tiện lợi hơn rất nhiều! Cứ trông cậy vào An được quân gánh vác toàn bộ nghiệp vụ tác chiến, như vậy không được!”

“Tổng binh lực của Quan Đông quân chỉ có một vạn một nghìn người, An được quân có hơn ba vạn người, coi như Phụng quân không tham gia chiến sự, đánh tan Quan Đông quân trước mặt cũng là khả thi. Nhưng sau

khi khai chiến toàn diện, rốt cuộc sẽ xảy ra phản ứng gì, chúng ta phải nhanh chóng đưa ra phương án, theo hướng xấu nhất mà cân nhắc vấn đề!”

Trọng tâm cuộc thảo luận của họ là việc tình huống bất ngờ lần này hoàn toàn do việc liên lạc với tiền tuyến bị gián đoạn, thông tin không chính xác và kịp thời. Đồng thời đánh giá thấp quyết tâm và mức độ tham gia sự kiện Nam Mãn lần này của Quan Đông quân. Hiện tại tình hình đã xảy ra, ai nấy đều có chút trở tay không kịp. Hiện tại An được quân, một tổng bộ và hai sư đoàn đều không liên lạc được, không biết tình hình tiền tuyến ra sao. Mặc dù đã phát điện báo hữu tuyến đi Phụng Thiên để điều tra tình hình, nhưng theo tình hình lạc quan nhất, phải đến đêm khuya mới có điện báo từ Phụng Thiên trở về. Hiện tại mọi người đều sốt ruột đến mức xoay như chong chóng. Những tham mưu này đều là những người có tầm nhìn xa, hiện tại vẫn đang không ngừng được giáo dục và huấn luyện, thêm vào đó là thể chế đặc biệt của Giang Bắc quân, đều rất tự cao tự đại, hơn nữa cực kỳ tự hào về vị trí tham mưu và tổ chức chuyên môn của mình. Trong chiến tranh trong nước luôn ứng phó một cách thành thạo. Nhưng lần này lại khác, rất có thể phải khai chiến với một cường quốc quân sự trên thế giới! Bất kể quy mô chiến đấu là gì! Quân Nhật năm 1905 đã đánh ra uy danh của dân tộc Mông Cổ, hiện tại vẫn còn khiến các quốc gia Đông Á khiếp sợ. Đây không phải là đối thủ như Bắc Dương quân!

Vấn đề nữa là, nếu thật sự khai chiến với Quan Đông quân, thì đó là một vấn đề chính trị quân sự liên lụy cực sâu và lớn. Dù sao, Nhật Bản cũng là cường quốc quân sự số một ở Đông Á. Họ sẽ có những phản ứng gì tiếp theo, hiện tại vẫn rất khó nói. Nếu bị cuốn vào cuộc chiến với quân Nhật. Bất kể thắng hay bại. Động tĩnh này đều quá lớn. Vậy làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ tác chiến hàng đầu của An được quân là bình định biến cố Nam Mãn? Nếu quân Nhật lấy cớ này để tham gia toàn diện, tạo ra cục diện Nam Mãn độc lập, thì toàn bộ Đông Bắc sẽ bị lay động! Hậu quả nặng nề này đè nặng trong lòng những tham mưu tinh anh, bao gồm cả Tư Mã

Trạm, như mây đen. Lúc này, họ cũng không khỏi nghĩ, sao Vũ Tư lệnh còn chưa đến? Nhất định hẳn có biện pháp giải quyết vấn đề này!

Trong khi mọi người đang ngóng trông, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn ngoài hành lang, theo sau là tiếng hô khẩu lệnh của vệ binh. Mưa Thần với khuôn mặt lạnh lùng nhanh chóng đi đến, theo sau là Phó quan Vương Đăng Khoa, nghe tin tức mà không yên lòng. Cùng đi theo còn có cố vấn, tân nhiệm tạm thời quân vụ bộ tổng cố vấn Thái Ngạc, và cả Tướng Bách Lý chạy đến từ trong nhà. Cuối cùng là Ngũ Đình Phương, người phụ trách ngoại giao sự vụ của bộ quân vụ tạm thời, đang mặc váy, rối rắm đến mức tóc cũng có chút rối tung. Nhìn thấy Mưa Thần đi tới, mọi người đều ưỡn thẳng lưng, cố gắng cúi chào. Không biết vì sao, nhìn Mưa Thần với bờ vai không quá rộng, mọi người liền có thêm lòng tin. Cho rằng tình huống có phức tạp và khó khăn đến đâu, hẳn nhất định có biện pháp giải quyết vấn đề này. Đây chính là niềm tin mà Mưa Thần đã tạo dựng trong một năm đầy sóng gió, trong những tình huống phức tạp và thay đổi nhất, dẫn dắt họ đi từ thắng lợi đến thắng lợi. Niềm tin này tuy có chút mù quáng, nhưng trước khi bị hiện thực đánh bại, nó vẫn là kiên cường nhất.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đám tham mưu sĩ quan dưới trướng, Mưa Thần nhíu mày, lại thốt ra một câu: “Niệm Tôn ở đâu?” Một tham mưu vội vàng đáp: “Ngô tham mưu trưởng không yên lòng, hiện tại đang canh giữ trong phòng điện báo, không ngừng gọi Đệ Nhất Sư. Muốn sớm liên lạc với họ.” Mưa Thần cười một tiếng, hẳn biết tính cách cẩn trọng của Ngô Hái. Hẳn quả thực không yên lòng. Hẳn nhìn đồng hồ, đã là bảy giờ rưỡi tối rồi. Hẳn hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Các tham mưu nhìn nhau, vào lúc then chốt này, ai còn tâm trí ăn cơm? Mưa Thần cười ha ha một tiếng, vung tay nói: “Trời đất bao la, ăn cơm là lớn nhất! Ta trong xe đã đói đến bụng kêu rồi, hiện tại mọi người cùng ta đi ăn cơm! Trời có sập cũng không xuống!” Nhìn nụ cười tự tin, giọng điệu

nhẹ nhàng của hăn. Các quân quan đều lập tức thả lỏng. Tư Mã Trạh dẫn đầu trách móc một tiếng: “Đi thôi! Hôm nay may mắn lão sư Tùng Sơn cũng đến, xem trong phòng có món ngon gì, ăn xong mọi người lại bàn bạc. Quân nhân chính là chém giết, sợ đánh trận làm gì!”.

Nhìn các quân quan đi theo Mưa Thần bay vọt ra, có người còn đi gọi Ngô Hái. Chỉ có Thái Ngạc như có điều suy nghĩ đứng ở cuối. Tướng Bách Lý nhìn hăn, khẽ cười nói: “Tùng Sơn, đang suy nghĩ gì? Xem ra Mưa Thần đã tính toán kỹ càng. Nếu không sao lại nhẹ nhàng như vậy? Hăn có nhiều ý tưởng, suy nghĩ chu đáo, xem ra đã sớm có chuẩn bị!”

Thái Ngạc chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói: “Hăn không có chủ ý... Ít nhất không ngờ rằng lại sớm như vậy đã xảy ra xung đột với quân Nhật Bản. Hiện tại tình hình đã đến mức này, mọi người nhất thời đều không có biện pháp ứng phó thích đáng...” Tướng Bách Lý khẽ giật mình, mang theo một chút nghi hoặc muốn hỏi gì đó, hăn vốn là người có thiên phú cực cao, lập tức cũng hiểu ra, chỉ có nặng nề thở dài một hơi. Thái Ngạc nhìn Tướng Bách Lý một cái, thấp giọng nói: “Lúc này, hăn không thể biểu hiện sự bối rối, người khác cuối cùng vẫn có thể trông cậy vào hăn, vậy hăn trông cậy vào ai? Một người hai mươi lăm tuổi, gánh trên vai những điều mà những người cùng lứa không có... Bách Lý, ta nói thật lòng. Hiện tại người dường như cũng tin rằng Mưa Thần có thể nghĩ ra kế sách. Chúng ta, những người như vậy, là phải thực sự giúp hăn suy nghĩ. Điều này không giống như con người người lúc trước...” Hăn nói xong cũng tự mình đi ra ngoài, chỉ để lại Tướng Bách Lý ngăn người ở đó. Cuối cùng Tướng Bách Lý trầm thấp thở dài một hơi, cũng đi theo ra ngoài.

Bữa cơm trưa trôi qua, tuy không đến mức náo nhiệt, nhưng cũng có chút thoải mái. Mưa Thần vẫn giữ phong thái như thường, không cố gắng tỏ ra mình thư thái, tùy tiện kéo vài câu chuyện phiếm với các sĩ quan, rồi lại hỏi thăm Ngũ Đình Phương vài câu. Hăn có vẻ hơi thất thần, lúc ăn cơm

còn làm đổ cả chén. Toàn là quân nhân, ai nấy đều ăn cơm rất nhanh. Thấy lính cần vụ đến dọn bát đĩa, Mưa Thần lại vung tay: “Đi! Đi phòng tác chiến! Tối nay ta ở đây chờ tin tức gồm định khó khăn! Thằng nhóc này ta biết, gan dạ cẩn trọng..... Tên tham mưu trưởng của hắn là gì?” Tưởng Bách Dặm bên cạnh mỉm cười đáp: “Gọi là Vương Trực, tự thằng chắc, coi như là học trò đặc ý của tôi.” Mưa Thần gật đầu cười nói: “Ta biết hắn, rất tinh anh, cười lên cũng như đang suy nghĩ chuyện gì vậy. Tiền tuyến có hai vị chủ quan giỏi giang như thế, bộ đội lại có thực lực kiên cường. Còn lo gì bọn chúng chịu thiệt thòi gì không? Giờ cách xa như vậy, chuyện đã xảy ra thì đã xảy ra rồi. Chúng ta vẫn nên nghĩ xem làm sao xử lý hậu quả cho tốt!”

Dưới sự chủ trì của Mưa Thần, cuộc thảo luận trong phòng tác chiến diễn ra có trật tự. Trước tiên là phán đoán về việc tiểu đội trinh sát kỵ binh Nhật Bản bị tiêu diệt, tình hình sẽ phát triển theo hướng nào. Điểm này mọi người đều thống nhất, quân Nhật kiêu ngạo tất sẽ báo thù, việc chúng tấn công quân An Quốc Đệ Nhất Trung Ương Lục Quân Sư là điều chắc chắn. Quan Đông quân luôn coi Đông Bắc là địa bàn của mình, quyết không chịu thiệt. Nhưng ý đồ của Quan Đông quân khi án ngữ trên đường Liêu Hà là gì? Binh lực sẽ có bao nhiêu? Căn cứ vào báo cáo từ Phụng quân, Quan Đông quân ở trên tuyến đường sắt Nam Mãn có thể có hai đại đội bộ binh, như vậy, việc Quan Đông quân bố trí trên Liêu Hà cũng có thể là hai đại đội. Chúng sẽ không điều toàn bộ Đệ Ngũ Sư Đoàn ra để đối phó với cái mà chúng vẫn xem thường là quân đội Trung Quốc! Theo biên chế thông thường của Đệ Ngũ Sư Đoàn, hai đại đội chỉ có bốn ngàn người, thời chiến thì hai đại đội có thể tăng cường lên tám, chín ngàn người. Vẫn là kinh địch hung hãn. Hiện tại chỉ có bốn ngàn người, những người đang ngồi đây đều có lòng tin kiên cường vào thực lực và sức chiến đấu của quân An Quốc Đệ Nhất Sư, muốn nói họ đánh không lại bốn ngàn quân Nhật, thì chẳng ai tin cả. Quân Nhật án ngữ trên Liêu Hà, không có lý do gì khác, mục đích đều giống nhau, sớm tham gia vào chiến dịch bình định Nam Mãn của quân An

Quốc. Tạo chướng ngại cho họ. Điểm này từ trên xuống dưới quân Giang Bắc đều không phán đoán ra, đều cho rằng tác chiến trên đất Trung Quốc, quân Nhật muốn tham gia rất khó có lý do xuất động quân chính quy, cũng sẽ không có quy mô lớn, càng sẽ không sớm như vậy, kết quả là ai cũng đánh giá thấp dã tâm của Quan Đông quân và khả năng hành động của các quân quan phái trẻ!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nếu quân Nhật thực sự phát động tấn công, quân An Quốc Nhất Sư rất cuộc là nhượng bộ chờ đợi hay là kiên quyết đánh trả? Vấn đề này nói gì cũng có, Ngũ Đình Phương kiên quyết không chủ trương khai chiến quy mô lớn, như vậy thương lượng sẽ rất khó khăn. Chi bằng coi sự việc lần này là một xung đột ngoài ý muốn mà xử lý. Làm tốt quan hệ ngoại giao, quân An Quốc tiếp tục tiến lên cũng không muộn. Nhưng các sĩ quan đều biết, tình hình Đông Bắc hiện tại đã rất bất ổn, không ít tướng quân Bắc Dương có thái độ mập mờ, mặc dù bây giờ Trương Tác Lâm đang chống đỡ cục diện Phụng Thiên. Nhưng ai biết quân An Quốc bị quân Nhật bức lui rồi, sẽ xảy ra biến hóa như thế nào? Tuyệt đối Mưa Thần không trông cậy vào các tướng quân Bắc Dương có thể hợp tác với quân Nhật, tạo ra cục diện độc lập ở Đông Bắc. Đến lúc đó, chỉ dựa vào một đội quân An Quốc thì không thể giải quyết được vấn đề! Hiện tại, lợi ích cao nhất là lợi ích dân tộc, vì đại cục Đông Bắc, quân An Quốc nhất định phải cấp tốc tiến lên! Thương lượng tuy khó khăn, cũng có nguy cơ chiến sự mở rộng, nhưng phản loạn ở Nam Mãn, lại không thể để chúng phát triển tiếp.

Mưa Thần đã quyết định, nếu không phải vấn đề nguyên tắc, đối với Nhật Bản hẳn cũng có ác cảm rất sâu. Nhưng trong tình thế thực lực hiện tại cách biệt quá xa, hẳn có lẽ sẽ tạm thời lui nhường một chút. Nhưng trên vấn đề lợi ích dân tộc, hẳn tuyệt không có chỗ để nhượng bộ! Quan Đông quân nếu muốn can thiệp ngay bây giờ, thì chỉ có thể cùng bọn họ giao chiến một

trận! Đánh ra uy phong của quân đội, có lẽ thương lượng sẽ tốt hơn, cũng chưa chắc! Hẳn đến thế giới này, đến thời không này, không phải để bán đứng lợi ích của tổ quốc! Về điểm nguyên tắc này, hẳn tuyệt đối không thể nhượng bộ, sự xuất hiện của hẳn, khiến cho quốc gia vốn đang nảy sinh phát triển, tư tưởng dân tộc chủ nghĩa tăng vọt, hẳn cũng mượn làn sóng thức tỉnh dân tộc này mà phát triển đến bây giờ. Lúc này, là thời điểm hẳn kiên trì. Cứ để trận chiến Đông Bắc này trở thành tế diện trước khi thành lập Tân Dân Quốc. Quá trình càng gian nan, chiến sự càng khốc liệt, tiếng gáy của Tân Dân Quốc khi thành lập, cũng tất nhiên sẽ càng vang dội!

Hắn đứng dậy, lạnh lùng nhìn thoáng qua các sĩ quan và nhà ngoại giao trong sân, giọng điệu chưa từng có sự trịnh trọng: “Ta đã hạ quyết tâm, ai cũng không thể bắt ta sửa đổi. Quân An Quốc của ta thẳng tiến Nam Mãn dẹp loạn, là nghĩa quân đường đường chính chính điều dân phạt tội! Ai cũng không được can thiệp vào nội chính của chúng ta trên lãnh thổ quốc gia! Cho dù là Thiên Vương lão tử cũng không được! Nếu có liên lạc với quân An Quốc, hãy truyền đạt mệnh lệnh của ta, Nhất Sư tiếp tục tiến thẳng về phía trước, nhưng không chủ động khai hỏa. Nếu quân Nhật tấn công chúng ta, kiên quyết đánh tan quân địch trước mặt, tiếp tục tiến thẳng về phía trước! Quân An Quốc Lục Quân Đệ Nhị Sư tăng tốc độ tiến lên, tiếp nhận yểm hộ cho cánh của Nhất Sư. Sau khi Nhất Sư tiến vào chiến trường Nam Mãn, lấy Nhị Sư làm chủ lực ứng phó với khiêu khích của quân Nhật! Bộ tham mưu tác chiến nhanh chóng đưa ra kế hoạch, ban đêm phải kịp thời hạ đạt! Đồng thời liên lạc với Phụng quân, để họ trước tiên ra Liêu Hà tiếp ứng Nhất Sư tiến lên, nói với Trương Mưa Đình, chuyện này làm tốt, ta coi hẳn là đại ca mà đối đãi!”.

Một lời nói khiến các quân quan trẻ tuổi đang ngồi nhiệt huyết sôi trào, ngồi trên ghế kích động, hận không thể chính mình ngay tại tiền tuyến của quân An Quốc cầm súng bắn cho sướng tay! Mưa Thần tiếp tục nói: “Tiếp tục bộ đội cũng phải chuẩn bị, xuôi theo đường Tân Phổ chỉ viện phía

trước, ta xem nên điều Đệ Cửu Sư! Cụ thể các người cầm kế hoạch. Bách Dật huynh, phiền người giúp ta thảo một bản tin, lập tức điện báo cả nước, nói quân An Quốc của ta Bắc thượng bình định trên đường, bị Quan Đông quân Nhật Bản ngang nhiên cản trở trên lãnh thổ quốc gia của chúng ta! Cụ thể từ ngữ thì người cân nhắc..... Ngũ tiên sinh, phiền người dùng chiếu thư chính thức thông báo cho công sứ quán Nhật Bản, tranh thủ thời gian liên lạc với Bắc Kinh tạm thời tham nghị hội đi công việc! Hạn sáng mai trước khi đưa đạt! Còn có các quốc gia khác tại hoa công sứ quán, cũng đều muốn gửi bản thông báo sự việc lần này, rộng rãi hỏi thăm ý kiến của họ về sự việc này..... Những quốc gia này cũng không phải là vũng như thếp, chúng ta đại khái có thể lợi dụng! Bây giờ nghĩ đến chỉ có nhiều đó, ban đêm ta sẽ ở phòng tác chiến, tình hình phát triển đến mức độ nào, tùy thời liên hệ với ta. Mọi người tranh thủ thời gian bận rộn công việc của mình đi!”

Mưa Thần đứng ở đó, vẻ mặt nghiêm nghị. Hắn biết quyết định này của mình vào thời điểm này, khó tránh khỏi đơn sơ thô lỗ. Tình hình rốt cuộc sẽ phát triển đến đâu, cũng vô cùng khó đoán trước. Nhưng vào giờ phút này, hắn lại tin sâu sắc quyết định của mình là chính xác nhất. Hắn không có chỗ để nhượng bộ, cũng không có khả năng mềm yếu. Chấn hưng thực lực quốc gia, trăm năm phong tục đời bại, có lẽ bắt đầu từ tối nay. Hắn tin tưởng sâu sắc, đây chính là sứ mệnh mà hắn được ban cho khi đến thế giới này. Vào giờ khắc này.

Giang Bắc quân, đám quân quan trẻ tuổi kiêu ngạo đều sùng bái nhìn vị tư lệnh của mình. Chính là vị tướng trẻ thoát nhìn có phần thư sinh ấy đã một tay nâng đỡ họ lên vị trí này. Một tay gây dựng nên thế lực, đoàn thể hùng mạnh, nay đã hùng bá khắp cả nước. Đêm nay, hắn lại dẫn đầu họ xông pha chiến trường chống giặc ngoại xâm. Nếu trong lòng họ có một vị anh hùng, thì giờ khắc này, vị anh hùng ấy không ai khác chính là hắn, người đang đứng đó, mày nhăn nhưng mặt lại kiên định như mưa thần.

STT 176: Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 77: ...

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T·L·Trúc·

Chương 3: Quyển Nhất Thống Con Đường - Chương 77: Đêm Trước Khai Chiến

Tình hình chiến sự ở tiền tuyến vẫn như ngọn lửa bùng cháy. Ban đầu, hai bên vừa mới giao chiến đã định vào giữa trưa, sau một hồi thăm dò. Đến khi quân Nhật cười năm liên đội kỵ binh bị đánh tan tác, Đại Hỉ Cốc Lâu Giấu mới nắm được tình hình quân sự chính xác ở tiền tuyến, lúc này trời đã nhá nhem tối. Mùa đông phương Bắc ngày ngắn ngủi, quân đội vẫn còn phân tán hai bên bờ Liêu Hà, duy trì thế giằng co. Nghe đội trưởng kỵ binh Cao Xuyên Hươu, đại tá của liên đội năm, mặt mày đỏ bừng báo cáo về thất bại của kỵ binh, các sĩ quan sư đoàn đang họp bàn điều chỉnh bố trí đều mang vẻ mặt khó tin.

Ban đầu, tất cả mọi người đều kinh ngạc, quân đội này, lá gan và sức chiến đấu của chúng sao lại kiên cường đến vậy! Dám nhiều lần nã pháo vào đội quân vô địch của Đại Nhật Bản, hơn nữa còn đánh cho kỵ binh liên đội năm của chúng tan nát ở Liêu Hà! Hơn trăm người thương vong, trong thời bình của Lục quân Nhật Bản, đây là con số lớn đến nhường nào! Ba vị đại tá liên đội trưởng cùng tham mưu quân quan cố gắng lắm mới kìm nén được sự xấu hổ và tức giận. Đại Nhật Bản làm sao có thể thua trong tay quân đội này? Nếu không báo thù, quân kỳ vinh quang của sư đoàn Hiroshima từ nay sẽ bị vấy bẩn, không thể rửa sạch sỉ nhục! Lúc này, Đại Hỉ Cốc Lâu Giấu đã quên sạch những toan tính trước đó, muốn mượn cơ

hội này để mở rộng xung đột, rồi sau đó là lợi ích lớn nhất của Quan Đông quân, thậm chí là cả vùng Đông Bắc. Trong lòng hẳn chỉ nghĩ đến việc báo thù thật nhanh! Nếu không, với chuyện lần này, không biết phải ăn nói thế nào với cấp trên và cả cấp dưới!

Cao Xuyên Hươu, đội trưởng liên đội năm, càng không dám ngẩng đầu lên, chiến tích nhục nhã này lại xảy ra với quân đội của hắn. Nói theo lẽ thường, nếu không tự mình dẫn quân tìm lại thể diện, chỉ có thể mổ bụng tự sát! Hắn ngẩng đầu nhìn Đại Hỉ Cốc Lô Giấu, vẻ mặt biến đổi không ngừng, dường như khó khăn mở miệng: "Thưa sư đoàn trưởng, thuộc hạ không còn lời nào để nói. Kể từ khi liên đội năm dựng cờ, dưới sự bảo hộ của hoàng uy, chưa từng xảy ra chuyện như vậy! Lúc này thuộc hạ không yêu cầu gì khác, chỉ mong sư đoàn chủ lực nhanh chóng điều chỉnh bố trí. Ngay lập tức phát động tấn công quyết liệt vào quân đội kia! Tôi sẽ tự mình dẫn đầu liên đội năm xông lên phía trước nhất. Dùng máu tươi của tôi để rửa sạch nhục nhã, dùng đầu người của quân đội kia để tế điện cho anh linh của những người đã hy sinh vì tổ quốc!" Nói cũng lạ, những binh lính sĩ quan sống sờ sờ, đều bị cấp trên coi là công cụ tiêu hao và những cỗ máy nghe lời, nhưng một khi chết trận, lại trở thành anh linh trong tâm trí của những sĩ quan cấp trên này.

Đại Hỉ Cốc Lô Giấu nhìn chăm chăm vào hắn, lại nhìn sang đại tá Kim Xuyên, liên đội trưởng liên đội hai mươi một bộ binh, và đại tá Nguyên Bình, liên đội trưởng liên đội bốn mươi một bộ binh. Bọn họ đều đồng tình nhìn Cao Xuyên Hươu. Nguyên Bình còn đặt tay lên chuôi dao, hùng hồn nói: "Thưa sư đoàn trưởng! Cao Xuyên đại tá nói rất đúng! Nên sớm quyết định điều chỉnh bố trí quân đội vào ban đêm, phát động tấn công vào bình minh. Xem ra cần phải điều chỉnh. Hiện tại, theo phán đoán, tuyến đầu chiến trường có lẽ đã bị kỵ binh trinh sát của quân đội kia khống chế. Hai liên đội của chúng ta nên hoàn thành bố trí trước nửa đêm, vì tình hình chiến trường không rõ ràng, ngày mai, đợt tuyết bớt rơi, lại cùng nhau tiến

lên, rồi dùng bộ binh thăm dò, tìm hiểu rõ tình hình binh lực của địch. Sau đó mới quyết định phát động tấn công! Ở đây, thuộc hạ cũng khẩn cầu sư đoàn trưởng cho phép liên đội năm của Cao Xuyên đại tá xung phong trong đợt tấn công đầu tiên, để chúng ta, binh đoàn Hiroshima, rửa sạch sỉ nhục này! Đánh bại và đẩy lùi quân đội kia, sau đó mới báo cáo kết quả tác chiến lần này!"

Đại Hỉ Cốc Lâu Giấu vốn không liên lạc trực tiếp với bộ đội sau lưng, mà liên lạc với Đại tướng Nguyên Thôn, Đô đốc Quan Đông. Hắn biết vị lão tướng này đã sáu mươi tám tuổi, trước nay thuộc về phe phái bảo thủ của Quế Thái Lang, không giống như hắn, lại gần gũi với phái trẻ. Hiện tại, việc không liên lạc với ông ta cũng rất thỏa đáng, tuyết rơi dày đặc, thời tiết cuồng phong khắc nghiệt. Điện báo vô tuyến không thể truyền đi. Đề nghị của Nguyên Bình càng làm hắn thêm quyết tâm. Một trận chiến không thể không đánh! Hơn nữa, đánh ra để Quan Đông phủ đô đốc, thậm chí cả nước Nhật ngậm thừa nhận sự thật này! Hiện tại, tổn thất nặng nề của liên đội năm càng khiến hắn không thể không kiên trì.

Đại Hỉ Cốc Lâu Giấu mặt mày xanh mét, lớn tiếng hạ lệnh. Bộ đội lập tức hành động. Liên đội bốn mươi một nhanh chóng vượt qua Liêu Hà đã đóng băng, bố trí ở cánh trái của liên đội hai mươi một. Trước hết, hình thành một chiến tuyến dày đặc. Chờ thời tiết cho phép, có thể cho bộ binh tiến công, tức là hai liên đội mỗi bên lấy một đội quân mạnh làm tiên phong, tiến hành thăm dò. Dùng cách trinh sát này để thăm dò tình hình bố trí của quân đội kia, sau đó tập trung hỏa lực pháo binh, quyết tâm đánh tan, thể hiện rõ uy danh của binh đoàn Hiroshima của Đại Nhật Bản! Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Chỉ cần chủ lực có thể ra tay, đánh nhau thì có gì mà không được... Đây là khởi đầu để binh đoàn Hiroshima giành chiến thắng ở Mãn Châu, cũng là vinh quang trong cuộc đời quân nhân của ta!"

Bờ Nam Liêu Hà lúc này vẫn tuyết rơi đầy trời, theo ánh sáng dần tắt, tầm nhìn càng ngày càng kém. Hầu Minh dẫn đầu kỵ binh trinh sát đã hoạt động trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt này được vài giờ, bọn họ đã giao chiến với liên đội hai mươi một của quân Nhật ở bờ Nam Liêu Hà. Nhưng những bộ binh này kiên thủ trận địa, chỉ dùng hỏa lực để xua đuổi bọn họ. Trong bóng đêm dần buông xuống, thỉnh thoảng có tiếng súng nổ, cùng với ánh lửa đạn xẹt qua. Sau khi không ngừng thăm dò, thậm chí có kỵ binh còn phát động công kích thăm dò, cuối cùng đã xác định được đối diện có khoảng hai nghìn quân Nhật, hỏa lực chủ yếu là mười lăm, mười sáu khẩu súng đại liên. Pháo binh vẫn chưa xuất hiện, không rõ có bao nhiêu. Bờ Bắc Liêu Hà dường như cũng có quân đội hoạt động, nhưng con đường trinh sát của kỵ binh bị chặn lại, cũng không biết bờ Bắc Liêu Hà có bao nhiêu quân Nhật.

Thời gian dần trôi qua, thể lực và tinh lực của đội kỵ binh trinh sát cũng tiêu hao đến cực hạn. Trận gió tuyết này thực sự không phải là lúc để đánh trận! Hầu Minh ghì cương ngựa đứng trên một ngọn đồi nhỏ, gió táp vào mặt hắt đau nhức. Nhưng hắn vẫn kiên định nhìn trận địa đen kịt của quân Nhật đối diện, cùng với dòng Liêu Hà trắng xóa đã đóng băng. Hắn biết mình muốn dẫn kỵ binh xông vào trận địa quân Nhật đến nhường nào! Nhưng hắn dù có đánh trận hung hãn đến đâu, quân sự thường thức vẫn có, tấn công kỵ binh vào trận địa kiên cố, có súng máy là hỏa lực chủ yếu của địch, chỉ có thể là hành động tự sát. Hắn không cam lòng, dưới lớp khăn quàng cổ, chặc lưỡi, quay đầu nhìn thuộc hạ bên cạnh. Trong bóng đêm, tuy thân ảnh mờ lung, nhưng cũng biết bọn họ đều mệt mỏi quá, cũng lạnh cóng quá.

Hắn lớn tiếng ra lệnh: "Thối hiệu! Rút quân! Chúng ta về ăn đồ nóng. Để Tam doanh đang chờ lệnh xuất phát! Chúng ta, kỵ binh, khó mà không chế được chiến trường. Cứ giữ vững ưu thế này! Để đám tiểu tử Tam doanh ban đêm mang chút rượu, chuẩn bị ở bên ngoài một đêm. Chúng ta sáng

mai tiếp nhận bọn họ. Duy trì trạng thái thay phiên này: Theo dõi chặt chẽ động tĩnh của quân Nhật. Bộ binh đánh nhau cũng tiện lợi hơn nhiều!" Nói xong, hắn nhìn địch nhân trước mặt một lần cuối, nghe tiếng kèn hiệu ngân ngui vang lên bên tai, cuối cùng đành phải rút lui. Ngày mai, ngày mai lại đến thu thập đám tiểu quỷ này!

Quân Nhật ban đầu căng thẳng như dây đàn, hai mươi một liên đội quan binh sau khi năm liên đội cưỡi ngựa mở đường lục soát, màn sương bị đánh tan. Kỵ binh của địch vẫn lảng vảng trước trận địa của bọn hắn! Thời tiết khắc nghiệt thế này, nếu để đám kỵ binh thừa cơ tuyết rơi mà xông tới, thì liên đội này coi như xong đời! Huống chi, bọn hắn còn phải yểm hộ bốn mươi một liên đội bộ binh và pháo binh vượt sông trong đêm. Vì thế, ai nấy đều mở to mắt, cảnh giác cao độ trong công sự giá lạnh, tuyết vẫn rơi đầy trời. Kỵ binh địch lại xuất hiện với số lượng bất thường. Chúng liên tục xuất hiện trước trận địa, không ngừng quấy rối. Bọn chúng đều là những tay thiện chiến, luôn lượn lờ bên ngoài tầm bắn của hỏa lực. Để bảo toàn, chỉ có thể dùng hỏa lực ngăn chặn, ngoài pháo binh không dám nổ súng, từ trên xuống dưới đều tiêu hao không ít đạn súng trường, đây đều là sức chiến đấu quý giá của ngày mai! Quân Nhật lần này đi diễn tập, nhưng lại không mang theo bao nhiêu đạn dược! Bọn chúng, lũ quân Nhật quen thói càn rỡ, cũng cảm thấy ghen ghét. Vẫn là chúng ức hiếp người Trung Quốc, giờ lại bị kỵ binh của chúng đặt trước trận địa, tự do ra vào quấy rối!

Mãi đến khi trời tối sầm, sau tiếng kèn ngân ngui vang lên trước trận địa. Đám kỵ binh địch cuối cùng cũng rút lui như thủy triều. Lần này, hai mươi một liên đội bộ binh, bắt đầu từ liên đội trưởng Kim Xuyên cây đại, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, gánh nặng trong lòng lại càng lớn, đám kỵ binh tinh nhuệ này đã hoàn toàn khống chế chiến trường giữa hai bên. Ngày mai, bộ binh tiến lên, trong tình hình địch tình không rõ, không biết còn gặp phải tình huống gì. Có lẽ địch đã trinh sát đủ! Hơn nữa, số lượng kỵ binh địch cũng quá nhiều, ước chừng hơn nghìn người, đã bằng

quy mô hai liên đội kỵ binh Nhật Bản. Vậy thực lực bộ binh địch phía trước còn mạnh đến đâu? Hai liên đội bộ binh của bọn hắn, với số đạn dược không đủ, liệu có thể đánh tan quân địch trước mặt hay không? Trong lòng Kim Xuyên cây đại hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng ngay lập tức bị cảm xúc miệt thị sức chiến đấu của quân đội Trung Quốc đè xuống. Nhiệm vụ đêm nay của bọn hắn là bảo đảm bốn mươi một đại đội bộ binh và pháo binh bố trí đúng vị trí. Còn lại, cứ đánh rồi tính! Ở vùng đất này, không có quân đội nào là đối thủ của binh đoàn Hiroshima vinh quang của Hoàng quân.

Dưới sự yểm hộ đặc lực của kỵ binh đoàn Lang Cư Tư, quân bộ binh chủ lực an toàn hoàn thành bố trí. Trải qua một buổi chiều vất vả, cuối cùng cũng dựa vào địa hình mà hoàn thành hệ thống phòng ngự. Cô Diễn Sơn bộ binh đoàn, bộ binh đoàn thứ ba và bộ binh đoàn thứ tư đều đã triển khai, lấy lữ đoàn thứ nhất làm chỉ huy tuyến đầu phòng thủ. Pháo binh đoàn cũng tiến vào trận địa, đạn dược đã được vận chuyển đầy đủ. Sư bộ khổng lồ Đường Nỗ Ô Lương bộ binh đoàn coi như đội dự bị. Khi đội hình cơ bản hoàn thành, Cố Định Khó mới thở phào nhẹ nhõm. Cùng với Vương Vận còn có lữ trưởng lữ đoàn thứ hai, canh giữ ở đài điện, một mặt chờ liên lạc với phía sau, một mặt chờ Hầu Minh trở về báo cáo tình hình địch. Bữa tối nóng hổi được đưa lên. Cơm cao lương và thịt bò đậu nành còn nóng hổi được đặt ở đó, nhưng không ai có tâm trạng ăn lấy một miếng. Chỉ thấy đài trưởng ở đó tự mình lên máy, xoay nút điều chỉnh, đầu đầy mồ hôi tìm kiếm tần số điện đài phía sau, nhưng chỉ có tiếng tạp âm và tiếng tĩnh điện vang vọng trong căn cứ nhỏ bé này. Liên lạc với phía sau vẫn chưa được thiết lập. Không khí căng thẳng và nghiêm túc, không một ai phát ra tiếng động.

Bên ngoài, tiếng móng ngựa đạp tuyết kéo kẹt vang lên, theo sau là tiếng bước chân nặng nề của không ít người xuống ngựa. Cố Định Khó sáng mắt, lớn tiếng nói: “Pháo hôi Hầu đã về! Thăng nhóc này làm nhiệm vụ xưa nay chưa từng suy giảm, đôi khi còn có thu hoạch lớn, nghe xem thăng nhóc

này mang tin tức gì!” Tin tức bất ngờ này khiến các quân quan trong chiến hào đều kinh ngạc, tất cả mọi người đều theo Cố Định Khó muốn chui ra khỏi chiến hào, đối diện liền đụng phải Hầu Minh đang bước nhanh tới. Vị kỵ binh hãn tướng này quả thật đã mệt mỏi, chân đi còn loạng choạng. Thấy Cố Định Khó, bọn họ vội vàng nghiêm trang cúi chào. Cố Định Khó cũng không có tâm trạng hàn huyên, vội vàng hỏi: “Phía trước nghe thấy tiếng súng không ngừng, tình hình thế nào? Quân Nhật trước mặt có bao nhiêu? Đã thăm dò hết chưa?”

Hầu Minh trong gió tuyết lớn liều mình xông pha mấy giờ, toàn thân không có chỗ nào không mệt mỏi. Nhưng vì quân tình quan trọng, cố gắng gượng dậy báo cáo: “Chúng ta tám kỵ binh đã triển khai hành động thăm dò. Đại khái là đụng phải một bộ phận kỵ binh liên đội của quỷ tử. Chúng ta đánh rất sáng khoái, chết và bị thương hơn trăm người. Tuyến đầu khu vực hoàn toàn bị kỵ binh đoàn của chúng ta khống chế, sau đó liền triển khai trinh sát, tiến thẳng đến Liêu Hà.....” Cố Định Khó kéo hẳn đến trước bàn bản đồ ghép từ mấy cái hòm đạn: “Quân Nhật ở đó bố trí binh lực thế nào?”

Hầu Minh và mấy chủ quan tham mưu sơ bộ tụ tập lại, lại lật ra bản đồ trong túi, đối chiếu với bản đồ để báo cáo: “Quân Nhật dọc theo bờ Nam Liêu Hà phân bố, trải dài năm cây, trên bản đồ hẳn là chỗ Triệu gia túp lều..... * bản đồ quân sự do Phụng quân cung cấp không cho phép, nơi đó không phải thôn trấn, chỉ là một bãi đất nhỏ! Triển khai trận địa dài bốn cây số, cánh trái bị hỏa lực của chúng ta khống chế. Cánh phải là một khu rừng già. Ở bờ Nam ước chừng có hai ngàn quân Nhật, một liên đội biên chế. Bờ Bắc còn có quân Nhật không ngừng vượt sông, di chuyển về phía nam, cánh trái của quân Nhật, cụ thể bao nhiêu thì không rõ, đợi buổi tối phải Tam doanh tiếp tục báo cáo! Nhưng ta đoán cũng sẽ không vượt quá quy mô một liên đội..... Không phát hiện pháo binh Nhật Bản, đoán chừng đang vận chuyển vào trận địa. Thực lực địch không tính là quá mạnh. Ngày mai nếu có thể phát động công kích chủ lực, nhất định sẽ cho bọn nhóc này

uống một bình!” Hầu Minh nói rất hăng hái, như thể quên hết mệt mỏi trên người. Cố Định Khó và Vương Vận liếc mắt nhìn nhau. Nếu như quân địch trước mặt chỉ có bấy nhiêu, bọn hãn không sợ. Nhưng cũng không biết quân Nhật có bao nhiêu viện trợ, phụ cận còn có dự bị bộ đội hay không, quan trọng nhất là hiện tại không có chỉ thị chính xác từ phía sau, không biết sự đoàn của bọn hãn là đánh hay là rút! Trong mắt hai người đều lóe lên tia sáng, trước khi nhận được chỉ thị tiếp theo, chỉ có thể ở đây mà chờ đợi! Dù sao, cục diện quân sự có lợi cho bọn hãn, kỵ binh bảo vệ tuyến đầu, bộ binh đã triển khai phòng ngự, quý tử có gấp đôi cũng không thể nuốt chửng được bọn hãn!

Cố Định Khó vỗ vai Hầu Minh. Nhìn khuôn mặt mày rậm mắt to của hãn vẫn hùng hực muốn đánh trận, nghiêm mặt nói: “Xuống dưới nghỉ ngơi cho tốt! Kỵ binh làm rất không tồi, duy trì thay phiên tiếp nhận, phải nắm giữ chiến trường. Không có mệnh lệnh, tiểu tử người không được phát động công kích vào quân Nhật. Người chỉ là tai mắt của chúng ta, hiểu chưa? Tai mắt!” Hầu Minh vẻ mặt ủ rũ, đảo mắt lại thấy bên cạnh là cơm cao lương tươi thịt bò đậu nành, ánh mắt lại sáng lên. Hãn đuổi đội ngũ đi nghỉ ngơi, còn mình thì chưa ăn cơm! Cố Định Khó hiểu rõ tâm tư của hãn, vỗ vai hãn: “Cứ ăn đi, bưng hết đi, đừng ở đây làm loạn, chờ liên lạc với Tư lệnh Phương ở phía sau đây!”

Hầu Minh mặt mày hớn hở, đoạn lấy thau cơm rồi đi ra ngoài, chẳng chút khách khí. Gồm định quay đầu thì đã thấy Vương rất đang lấy áo khoác da, có chút kinh ngạc hỏi: "Lão Vương, người định làm gì vậy?" Vương rất khoác áo vào, thở dài: "Không yên lòng! Quân Nhật không đánh lại ta, nhưng ba ngày nay, bốn đám đều là lính phương Nam, không có kinh nghiệm tác chiến ở vùng băng giá. Giữa băng thiên tuyết địa mà phòng thủ, lại không được sưởi ấm lộ liễu, ta sợ thương vong vì giá rét sẽ làm giảm quân số. Đi xem xét một vòng, tiện thể đốc thúc bộ hậu cần ban đêm đun canh gừng, đưa lên trận địa... Hiện tại ta sốt ruột vì chưa có phương hướng

hành động rõ ràng, cũng lo lắng cảm xúc của bộ đội, đi nắm bắt tình hình một chút." Gồm chỉ nạn hiểu rõ tính cần trọng của vị tham mưu trưởng này, không khỏi cười một tiếng: "Được! Ta ở đây trông coi. Người đi nắm tình hình bộ đội, có tin tức gì, ta sẽ báo ngay. Bộ đội đóng quân ngoài trời, sợ thương vong vì giá rét, đúng là đáng lo, chúng ta phải tính toán kỹ..."

Đang nói chuyện, điện đài trưởng mừng rỡ reo lên: "Thông rồi! Thông rồi! Tìm được tần số của bọn họ rồi!" Tất cả sĩ quan liền xông đến trước điện đài. Tư lệnh rút cuộc phải xử trí ra sao trước sự kiện kinh người này?

Khi nhận được tín hiệu từ điện đài của Sư đoàn 1 An được quân, Ngô Hái, đang canh gác bên phòng tác chiến, cũng nhảy dựng lên. Hành động này đối với vị tham mưu trưởng luôn điềm tĩnh, không lộ hi nộ, quả là hiếm thấy. Hắn nhìn vào mắt Ngô Văn Trác thượng tá, chủ nhiệm tham mưu thông tin của Bộ Tổng tham mưu quân đội Giang Bắc: "Ngay lập tức truyền đạt quyết định xử trí của tư lệnh, cùng với phương án tác chiến do bộ tham mưu vạch ra, chú ý ghi chép lại rồi gửi báo cáo về. Tình báo khẩn cấp, người biết nặng nhẹ, phải đảm bảo liên lạc, điện báo thu phát không được sai sót!" Ngô Văn Trác hiểu rõ tầm quan trọng của lời dặn này, quân đội Giang Bắc hiện tại đang mở rộng việc phân phối điện đài vô tuyến, vị trí chủ nhiệm thông tin được coi trọng chưa từng có. Nhưng đội quân truyền tin mới được thành lập, lần này tổng bộ cùng An được quân tiến hành liên lạc chiến trường cũng là lần đầu tiên, tiền đồ của mình và vận mệnh của An được quân, giờ đây đều gắn liền với làn sóng điện truyền đi trong không trung! Hắn kiềm chế tâm tình, toàn tâm toàn ý lao vào công việc. Trọng trách này, không cần Ngô Hái nhắc nhở, hắn cũng rất rõ.

Sau khi nhận được báo cáo, Mưa Thần cùng Tư Mã Trạm, trăm dặm Thái Ngạc cùng một đoàn người đều vội vã chạy đến phòng điện báo. Mưa Thần ra hiệu mọi người dừng lại. Hắn vẫn luôn uống cà phê chờ tin tức ---- sắc mặt rất khó coi. Các quân quan bên cạnh cũng đều căng thẳng. Mưa

Thần thở ra một hơi. "Lúc này chúng ta đừng vào quấy rầy nhân viên điện đài, cứ chờ tin tức bên ngoài! Chờ nhận được báo cáo tình hình của Sư đoàn 1, lập tức đưa ra quyết định! Phía trước chờ đợi mệnh lệnh của chúng ta đến mòn cả mắt, chúng ta không thể chậm trễ!"

Cửa rèm vén lên, Ngô Hái bước ra: "Tư lệnh, hiện tại đang phát điện, chờ tin tức của bọn họ tới, phòng kế hoạch báo cáo kết thúc còn nửa giờ nữa, ngài về phòng tác chiến nghỉ ngơi trước đi, tôi ở đây chờ, sẽ không có chuyện gì đâu." Mưa Thần nhìn những quân quan bên cạnh, thần sắc còn sốt sắng hơn cả mình, khẽ cười khổ nói: "Niệm Tôn, hiện tại ai còn ngồi vững trong phòng tác chiến? Dù ta có về, bọn họ đi đi lại lại trong phòng tác chiến cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bây giờ đã 10:30, Sư đoàn 1 đã liên lạc được, Sư đoàn 2 vẫn chưa có tin tức! Sáng mai không biết làm sao đây!" Hẳn dường như nhận ra tâm tình của mình có chút mất kiểm soát, lại chậm lại ngữ khí: "Nhưng lần này là lần đầu tiên chúng ta sử dụng vô tuyến điện quy mô lớn trong tác chiến, khoảng cách lại xa, nhân viên huấn luyện không đủ, đã là rất tốt rồi... Tình hình chiến sự thay đổi trong nháy mắt, việc điều chỉnh bố trí trong đêm nay sẽ quyết định thành bại của chiến dịch này, chúng ta cứ ở đây chờ!"

Một đoàn người trong đêm đông Giang Nam, nặng nề bước đi trên hành lang, có người nhỏ giọng bàn tán điều gì đó. Chủ đề luôn xoay quanh cuộc chiến sắp tới với quân Nhật. Mưa Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt và vài điểm tinh quang ảm đạm. Mình luôn đi trên ranh giới giữa thành và bại. Nếu chiến dịch này có thể diễn ra suôn sẻ, đánh tan dã tâm của Nhật Bản, bao gồm cả Đông Bắc, đồng thời hạn chế chiến sự trong một phạm vi nhất định. Đối với mình mà nói, đây là kết cục lý tưởng nhất. Hệ thống quân đội Giang Bắc cùng mình trải qua trận chiến này, sẽ không còn thế lực nào có thể hạn chế mình. Bất kể là trong nước hay ngoài nước, hay là lòng dân sĩ khí! Nhưng nếu thất bại, chiến sự mở rộng không giới hạn, mình còn có thể kiên trì bao lâu? Thất bại lớn trên mặt trận quân sự, kéo theo sự lung lay

của quốc thổ và thực lực của mình. Có lẽ cứ thế mà ngã sấp mặt cũng không chừng. Nhưng nếu cho mình lựa chọn lại, mình vẫn sẽ chọn kiên định giúp đỡ phản công! Đất nước này, dân tộc này quả thực đã nhẫn nhịn quá lâu, cũng chịu nhục quá lâu rồi.

STT 177: Chương 3: Thống nhất con đường

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T·L·T•

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 78: Khai màn

Làm gồm định khó cùng Vương tham mưu trưởng canh gác ở đài chỉ huy phía trước, chờ đài trưởng chép xong điện văn, thì trời đã rạng sáng. Đại gia bận rộn cả ngày, không hề có vẻ mệt mỏi. Hai người vừa gặp nhau đã xem xong phần điện văn, đều là không nói nên lời. Về mặt ai nấy đều rất phức tạp, có phần chần, có lo lắng, có nghi hoặc, cũng có chút không chắc chắn. Gồm định khó quay đầu nhìn đài trưởng, đang muốn ra lệnh phát thêm một phần điện báo, thì đài đã không còn liên lạc được với đối phương. Gồm định khó cũng biết vào lúc này, với trang bị máy móc mới toanh, vị thượng úy đài trưởng này đã cố gắng hết sức rồi, nên cũng không nổi giận, chỉ thản nhiên nói: "Tiếp tục kêu gọi, cố gắng giữ liên lạc với phía sau, ta cùng Vương tham mưu trưởng ra ngoài xem xét trận địa, có tin tức gì thì báo ngay cho chúng ta!" Vương rất liếc mắt nhìn gồm định khó, cũng không nói thêm lời nào, cùng hãnh sáng vai đi ra ngoài. Hiện tại, hai vị chủ quan cao cấp của quân đoàn, áp lực đều vô cùng nặng nề.

Bên ngoài, tuyết đã ngót dần, có vẻ như đêm nay sẽ tạnh. Nhưng gió đêm lại càng lúc càng lớn, lướt qua rừng cây nhỏ trước trận địa, phát ra những tiếng gào thét. Hai người dưới sự bảo vệ của một đám hộ binh tham mưu, giẫm lên lớp tuyết dày hơn một thước, đi khắp trận địa kiểm tra. Quân

bộ binh chỉ dựa vào địa hình mà đào hai ba tuyến giao thông ngầm, đất đóng băng thực sự rất khó thi công. Mặt khác, tại những điểm yếu, họ dùng gỗ dựng trận địa súng máy. Các binh sĩ co ro, áo khoác da che kín mặt mày, đều nặng nề đi ngủ. Chỉ có lính gác dậm chân trong đồng tuyết, nhưng vẫn cảnh giác ôm súng trường tuần tra. Xa xa còn có tiếng súng lẻ tẻ vọng lại, đó là kỵ binh đoàn của Lang Cư Tư cười Tam doanh vẫn đang khống chế chiến trường, họ liên tục quấy rối quân Nhật. Xem ra, trận ác chiến ngày mai là điều không thể tránh khỏi. Nghĩ đến điều này, trong lòng hai người đều nặng trĩu.

Vương rất đi đến một nơi khuất gió, lấy ra một hộp thuốc lá Giang Bắc, chào hỏi gồm định khó: "Khắc gian, mệt mỏi, hút điếu thuốc cho tỉnh táo." Gồm định khó vốn quen với mưa thần, cũng là người không dính rượu chè thuốc lá. Nhưng hôm nay lại nhận thuốc lá từ tay Vương rất. Hộ binh tiến lên lấy diêm châm lửa cho họ. Khói màu nâu xanh bao phủ hai người, một lúc lâu sau, gồm định khó mới buồn bã hỏi: "Người thấy thế nào?" Vương rất hít một hơi xì gà: "Còn có thể nói gì? Chỉ có tuân lệnh chiến đấu! Đó là trách nhiệm của chúng ta. Nhưng điện báo của tư lệnh tuy bảo chúng ta tiến lên, nhưng nhìn tình hình quân Nhật, chắc chắn sẽ phản công. Chúng ta dựa vào công sự phòng ngự, trước hết gây tổn thất nặng nề cho quân Nhật, khiến chúng lùi bước, sau đó chúng ta nhất cổ tác khí. Thừa lúc quân Nhật chưa có viện binh, một mạch tiến đến Phụng Thiên. Hiện tại, điều cấp bách là không thể liên lạc được với tư lệnh, nhị sư lẽ ra phải yểm hộ cánh của chúng ta, nhưng hiện tại tuyệt đối không thể trông cậy được."

Gồm định khó thoáng lộ vẻ tươi cười, gật đầu nói: "Ý nghĩ của người giống ta." Hắn quay đầu nhìn xung quanh, tùy tùng của hai người đều run rẩy trong gió lạnh đêm nay. Nhưng không ai dám dậm chân nháy nhót để chống lạnh, chỉ chờ đợi bên cạnh hai người. Nhìn những binh sĩ trung dũng giản dị này, trong giọng nói của hắn cũng thêm chút cảm khái: "Sáng tỏ từng nói với ta ở Thiên Tân, hắn ở thảo nguyên Mông Cổ, cũng cảm thấy

mình là người trấn thủ biên cương, chiến tử ở đó ngàn năm trước. Lúc đó ta nghe xong rất ngưỡng mộ hẳn. Cảm thấy quân nhân cả đời có được một lần trải nghiệm như vậy, cũng không uổng công khoác lên thân áo lính. Nhưng không ngờ, rất nhanh ta cũng bước lên chiến trường chống ngoại xâm, mặc dù đến quá đột ngột!" Giọng hẳn hơi lớn hơn: "Ta dám nói, trong sư đoàn không ai sẽ lùi bước trong trận chiến này, họ tin tưởng ta, người sư trưởng này. Ta cũng tin tưởng chiến sĩ dưới quyền! Hiện tại, đệ nhất sư của chúng ta đã đầy đủ quân số, tình hình chiến trường cũng rõ ràng hơn so với quân Nhật đối diện. Trang bị tốt, toàn sư có ba mươi hai khẩu sơn pháo, mười hai khẩu dã pháo, các loại cối hơn ba mươi khẩu. Súng máy hạng nhẹ, đại liên trên trăm khẩu, đạn dược đầy đủ. Ta tin rằng nhất định có thể chiến thắng! Chúng ta cùng nhau cố gắng, lần này cũng phải làm một anh hùng dân tộc!" Giọng điệu của hẳn rất kiên quyết, dường như đang động viên Vương rất, cũng là đang tự động viên mình.

Vương rất hít một hơi thuốc, nhét tàn thuốc xuống đất. Hẳn lắc đầu cười nói: "Khắc gian, người không hổ là người bên cạnh tư lệnh. Khẩu khí của tư lệnh người học được sáu bảy phần. Không đơn giản! Một trận chúng ta thua là không thể. Nhưng liên lụy quá nhiều a... Đánh nhẹ không tốt, đánh mạnh cũng không xong. Nếu quân Nhật chỉ có bấy nhiêu quân, lão tử đã sớm bình định chúng rồi! Nhưng phía sau chúng là một cường quốc a... Vạn nhất đây là điềm báo cho cuộc xâm lược Đông Bắc của Nhật Bản... Ta rất lo lắng điều đó. Quyết định nghênh chiến của chúng ta, có phải quá vội vàng không? Sử dụng Hầu Minh, một kẻ nóng nảy, đi trinh sát, rốt cuộc là người Nhật Bản nổ súng trước hay là chuyện khác..."

Hẳn còn muốn nói tiếp, gộp định khó đã sầm mặt, trầm giọng quát lớn: "Thẳng chắc, đủ rồi! Chúng ta là quân nhân! Chuyện chính trị không cần cân nhắc nhiều như vậy! Hiện tại tư lệnh đã có lệnh, chúng ta chỉ cần nghĩ cách thực hiện tốt mệnh lệnh của tư lệnh! Những thứ khác không cần nói thêm nữa! Cứ như vậy!" Nói xong, hẳn không để ý đến Vương rất, nhanh

chân đi về sư bộ chỉ huy. Vương rất cười khở ngửa đầu nhìn trời, mưa thần không thích quân nhân dính lú đến chính trị. Quân nhân không làm chính trị là đúng, nhưng quân nhân không có một chút đầu óc chính trị, vậy có còn là quân nhân đúng nghĩa không? Chiến tranh hiện đại, đều là chính trị kéo dài a! Tưởng Bách Lý khi dạy họ, cũng vô tình hay cố ý đưa ra quan điểm phản đối điều này của mưa thần. Hiện tại bồi dưỡng một đội quân mù quáng phục tùng mưa thần, tuyệt đối trung thành với hãn, tầm nhìn chỉ giới hạn trong lĩnh vực quân sự hẹp hòi của sĩ quan đoàn, đối với tương lai của quốc gia, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt. Cũng không thể đảm bảo đánh thắng a! Hãn bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, cũng bước nhanh về sư bộ chỉ huy, bây giờ nghĩ những điều này cũng vô ích, bình minh, quân Nhật tất nhiên sẽ điên cuồng trả thù, trước hết phải đánh cho tốt trận chiến trước mắt mới là quan trọng!

Quân Nhật đã chịu đựng một đêm ngột ngạt, kỵ binh địch cả đêm quấy rối trước trận địa của họ, không hề sợ hãi. Một đêm, hai liên đội quân Nhật đều không ngủ ngon giấc. Bốn mươi một liên đội vội vàng tiến vào trận địa, còn hai mươi một liên đội thì phải toàn lực che chắn bảo vệ họ. Trong lòng phần nộ đã muốn nướng tan lớp tuyết dày đặc này. Rõ ràng, đến nửa đêm về sáng, tuyết lớn dần dần dừng, hành động của kỵ binh địch tuyến đầu cũng giảm bớt rất nhiều. Sư đoàn bộ tư lệnh chính thức hạ lệnh cho bộ đội tiền tuyến. Từ hai mươi một liên đội, đại tá liên đội trưởng điều hai đại đội bộ binh của hai mươi một liên đội, kèm theo một trung đội súng máy, dưới sự yểm hộ của pháo binh liên đội, toàn lực khu trục kỵ binh địch ở khu vực tuyến đầu, khống chế chiến trường, trinh sát động tĩnh quân địch, chuẩn bị mọi thứ cho chủ lực sư đoàn phát động công kích cuối cùng!.

Khi bộ đội An được bắt đầu hành động, Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn mới điểm điện cho Đô đốc Quan Đông và Tổng đốc Triều Tiên. Báo cho bọn hãn biết quân Quan Đông đang diễn tập dã ngoại bình thường ở Liêu Hà. Gặp phải bộ đội Bắc Thượng của An được quân. An được quân lại dám ngang nhiên

nổ súng vào Đại Nhật Bản Hoàng quân, khiến kỵ binh năm liên đội thương vong hơn hai mươi người. Để bảo vệ vinh quang của Đại Nhật Bản Hoàng quân ở Mãn Châu, phải đánh tan lũ hung thủ An được quân đã gây ra thảm họa này. Bọn chúng đã điều chỉnh bố trí vào ngày hôm đó. Quyết định phát động công kích vào bọn chúng. Hy vọng sau khi giáng cho An được quân một đòn, sẽ thương lượng với thế lực Mưa Thần. Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn bớt chút xót xa cho thương vong của kỵ binh năm liên đội, lập tức nói Hoàng quân thương vong hơn trăm người, quá mất mặt. Thương vong của hãn. Liền thêm vào để đánh cho hả giận! Hãn hoàn toàn biết sau khi điện báo được gửi đi, trong đám quan lại già nua ở Quan Đông sảnh và phủ Tổng đốc Triều Tiên sẽ gây ra bao nhiêu chấn động, thậm chí nước Nhật cũng sẽ có bao nhiêu tiếng vang! Mà hãn chỉ cần thận ăn điểm tâm, chờ tin tốt từ tiền tuyến, chỉ cần đánh lớn hơn, quốc gia mới có thể bị cuốn vào sâu hơn. Mà lợi ích thu được mới càng nhiều!

Điểm tâm hoàn toàn theo kiểu Nhật Bản, cơm nấu từ gạo và lúa mạch, đậu nành và củ cải muối, khiến Trung tướng Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn cảm thấy ngon miệng chưa từng có.

Hai đại đội bộ binh với hơn một ngàn lính Nhật Bản, mặc áo khoác vàng công kênh. Đội nón, vác súng trường kim câu lưỡi lê. Trên mặt tuyết đã đóng băng, triển khai đội hình chiến đấu, thẳng tiến về phía trước. Phía sau là xe ngựa chở súng đại liên kiểu A-xin. Căn cứ vào bán kính hoạt động của kỵ binh địch mà phỏng đoán. Trong đồng tuyết lớn như vậy, bán kính hoạt động của kỵ binh cũng sẽ giảm bớt, địch nhân cách mình nhiều nhất cũng chỉ năm cây số, tức là hai giờ hành quân! Hai đại đội. Đủ để thiết lập một trận địa tiến công trước mặt địch nhân! Có sĩ quan cấp dưới Nhật Bản còn kiêu ngạo ngỗ, có lẽ hai đại đội này của mình, đủ để đánh tan cái đám An được quân đã bị thổi phồng lên tận trời xanh kia! Tàn binh hơn một trăm người của kỵ binh năm liên đội, đều tập trung ở hai cánh của đại đội bộ binh, bảo vệ bọn chúng tiến lên. Từ liên đội trưởng Cao Xuyên Hươu đến

binh nhì. Đầu quần vải trắng có in hình quốc kỳ lên mũ, còn có hai chữ lớn mực tàu —— Báo thù! Xem ra bọn chúng định báo thù cho thương vong thảm trọng của kỵ binh năm liên đội vào hôm nay. Hơn một ngàn quân Nhật hành động, nhìn thật sự rất hùng vĩ. Đại Hỉ Cốc Lâu Ẩn một lần đã lấy ra một phần ba lực lượng chiến đấu để tiến hành một cuộc tấn công thăm dò. Xem ra thái độ của hắn tuy coi thường An được quân, nhưng trong hành động vẫn tương đối thận trọng. Hắn muốn là toàn thắng! Hắn nghĩ, cho dù đối phương có một sư đoàn hoàn chỉnh, cũng đừng mong đánh bại hai đại đội này của hắn!

Hôm nay, mặt trời ảm đạm chiếu xuống, tuyết trắng một mảnh mờ nhạt. Theo tiếng súng nổ vang, những kỵ binh An được quân mặc áo khoác vàng xuất hiện xung quanh đại đội quân Nhật. Những kỵ binh này chia làm hai ba tốp, khoảng một trăm người tụ tập lại. Nhìn thấy đại đội quân Nhật từ từ tiến lên. Lập tức triển khai đội hình, có kỵ binh quay lại báo cáo tình hình địch. Có người bắt đầu xạ kích quấy rối quân Nhật. Những kỵ binh này không xuống ngựa, song song với quân Nhật công kích chính diện, liên tục dùng kỵ thương xạ kích. Mặc dù tỷ lệ trúng đích không cao, nhưng uy lực của hàng trăm kỵ thương cùng lúc xạ kích vẫn rất đáng kể, hướng chỉ còn có vài khẩu súng máy Louis bắn ra liên tục!

Đối với kiểu công kích quấy rối này, bộ đội quân Nhật đã rất có kinh nghiệm, lập tức nằm xuống phản kích. Bộ đội của Sư đoàn Hiroshima đều là tinh binh trải qua huấn luyện nghiêm ngặt trong thời gian dài. Dạn bắn ra đều là đánh đầu trúng đó, bọn kỵ binh rút lui ra ngoài tầm bắn của vũ khí hai bên, kỵ binh Nhật Bản của năm liên đội lại gào thét xông ra để xua đuổi bọn chúng. Lần này, kỵ binh Nhật Bản không còn bộ dạng uất ức như trong trận chiến hôm qua. Dưới sự hỗ trợ hỏa lực của bộ binh, chúng tấn công mãnh liệt, rất nhanh đã đánh lui kỵ binh An được quân. Tướng chỉ huy quân Nhật, Đại tá Kim Xuyên Cây Đại ngạo nghễ ngồi trên lưng ngựa, nhìn phản ứng được huấn luyện bài bản của binh lính và sĩ quan của mình. Trong lòng

vẫn mắng chửi sự thất bại của liên đội kỵ binh Cao Xuyên hôm qua. Kiểu quấy rối của kỵ binh này tuy không gây ra mối đe dọa lớn cho bộ binh của hẳn. Nhưng cũng làm chậm tốc độ tiến quân của chúng, không khống chế được chiến trường thực sự rất phiền toái! Địch nhân tuy không bằng mình tinh nhuệ. Nhưng nhìn vào số lượng, cũng không có vẻ gì là thấy quân Nhật thì sợ mà bỏ chạy. Hai đại đội của mình muốn thiết lập trận địa tiền tiêu tiếp xúc với địch, xem ra không phải là một nhiệm vụ dễ dàng. Phương thức tác chiến của Nhật Bản từ trước đến nay là bao vây, thu hẹp, tiêu diệt, xem ra vì quyền chủ động của chiến trường không nằm trong tay mình, không thể đánh một trận sáng khoái như vậy! Hẳn quay đầu bảo một tham mưu truyền miệng báo cáo của mình: “Tiếp tục để bộ đội tiến lên, không được để chúng ta thiết lập trận địa xuất phát, phải giữ liên lạc chặt chẽ với chúng ta. Lập tức chuyển lời cho Sư đoàn trưởng các hạ! Hôm nay có thể là một trận chiến gian khổ! Nhưng ta không nghi ngờ gì chúng ta sẽ giành chiến thắng!”

Gồm Định Khó và Vương Rất đều không ở trong sở chỉ huy sư đoàn, chỉ để lại chủ nhiệm tham mưu sư đoàn trông coi điện thoại. Đều đứng trên một ngọn đồi nhỏ gần trận địa pháo binh, nơi đây cũng có điện thoại dã chiến. Gió rét thấu xương buổi sáng sớm, dùng ống nhòm quan sát phía trước. Quân Nhật tấn công vào buổi sáng sớm nằm trong dự liệu của bọn họ. Kỵ binh phía trước cố gắng quấy rối, kiềm chế địch nhân, làm giảm nhuệ khí tiến công của địch. Đã xuất hiện thương vong không quá nhẹ, tiếng súng dồn dập như một trận từ xa truyền đến. Hôm nay tầm nhìn rất tốt, mặc dù vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng quân Nhật. Nhưng trên chiến trường, sương mù đã từng sợi hiện ra trong ống nhòm. Trận mở màn đã cho thấy sức chiến đấu mạnh mẽ của quân Nhật, mặc dù theo báo cáo bộ đội không lớn, nhưng trước áp lực của số lượng kỵ binh tương đối, vẫn kiên định tiến lên, đồng thời dùng hỏa lực được tổ chức hoàn chỉnh để đánh lui kỵ binh. Hầu Minh vốn trông cậy vào việc dùng kỵ binh lợi dụng ưu thế trên chiến trường để xông vào đại sát một phen cũng thất bại, uy lực kỵ binh của bộ đội mình bị

áp chế đến mức phải lùi từng bước. Là một đối thủ khó chơi! Máu chiến của quân nhân thuần túy trào dâng trong lòng hai vị chủ quan cao cấp này. Bọn họ đã gạt bỏ tất cả những suy nghĩ không liên quan đến chiến đấu. Chỉ khao khát đánh bại địch nhân trước mặt!

Chuông điện thoại vang lên, một tham mưu đi theo bọn họ nhận điện thoại, nghe xong hai câu, lớn tiếng báo cáo với Gồm Định Khó: “Sư trưởng, Pháo binh đoàn Chu đoàn trưởng xin nã pháo, hiện tại địch nhân ước chừng đã tiến vào phạm vi sát thương của pháo binh chúng ta. Hiện tại triển khai bắn chặn. Nhất định sẽ gây ra sát thương tương đối cho địch!”.

Gồm Định Khó và Vương Rất gần như đồng thời nói một tiếng không được! Vương Rất nhìn Gồm Định Khó cười cười, đi qua cầm điện thoại lên tai nghe. Thối hai tiếng rồi lớn tiếng nói: “Chu đoàn trưởng! Hiện tại phải thả đám bộ đội Nhật Bản này vào. Bọn chúng không rõ thực lực thực tế của chúng ta và số lượng bộ đội triển khai ở tuyến đầu. Chúng ta muốn cho bọn chúng một đòn tập kích bất ngờ gây sát thương! Hiện tại nã pháo chỉ là cảnh báo và nhắc nhở quân Nhật! Các người vẫn duy trì tầm ngắm 750 mét. Nghe lệnh thì triển khai bắn cấp tốc, hiểu chưa?”

Hắn đặt điện thoại xuống, tiến đến bên cạnh chiến tuyến, nhìn xem quân đội mình đã bố trí sẵn sàng. Hơn một vạn tướng sĩ đã sẵn sàng chiến đấu, chờ đợi quân Nhật xuất hiện trong tầm bắn. Tất cả súng trường, súng máy đều được lau chùi cẩn thận. Từng viên đạn yên lặng nằm trong nòng súng, chờ đợi thời khắc khai hỏa. Ánh mặt trời chiếu rọi chiến trường, ánh sáng chói chang, hôm nay quả là một ngày tốt để chiến đấu, cũng là thời khắc để quân An được lập nên công tích mới cho dân tộc. Về phần những chuyện sau trận chiến này, cứ giao cho vị tư lệnh ở Thượng Hải hiện tại cân nhắc! Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay, chính là giết thật nhiều quỷ tử!

Tại hang ổ phòng tác chiến ở huyện Tùng Giang, Thượng Hải, không khí lại rồi ren đến cực điểm. Đông Bắc đang là mùa đông, thời tiết nắng

chối chang. Còn ở vùng duyên hải phía Đông Nam, lại là mưa dầm liên miên, mặt đất lầy lội. Mưa Thần tọa trấn trong phòng tác chiến, dốc hết tinh thần xử lý những vấn đề ùn ùn kéo đến.

Phụ trưởng đã gửi điện khắp cả nước, đến các tỉnh, các cơ quan, Bắc Kinh tạm thời tham nghị hội, các tòa soạn báo, các thông tấn xã. Tường trảm dậm sinh hoa bút pháp thần kỳ, xem bản tin này như là thể hiện thái độ của chính quyền, vừa bất đắc dĩ, lại vô cùng hùng hồn.

“.....Nam Mãn phản loạn, quân đội chính quy của trung ương ta chấn chỉnh, bắc phạt, trên thuận theo ý trời, dưới thuận theo lòng dân. Đông Bắc là lãnh thổ kiên cố của nước ta, không có chút nghi ngờ gì về công lý cả! Không sai, quân Quan Đông của Nhật Bản ngăn cản ở Liêu Hà, cấm chỉ quân An được của ta bắc thượng. Nơi xảy ra xung đột, không phải là đất cho thuê của Lữ Thuận, Quan Đông châu, cũng không phải khu vực canh gác hai mươi km của đường sắt Nam Mãn. Quân Quan Đông, sư đoàn 5, làm sao có quyền tự ý diễn tập, tùy tiện đưa quân, quân đội Nhật Bản cấm chỉ quân đội chính quy của Trung Quốc đi qua lãnh thổ của mình, tuyệt đối không có lý do gì cả! Dưới sự thương lượng của quân nhân tiền tuyến, sư đoàn 5 của quân Quan Đông lại ngang nhiên khai hỏa, khiến cho những tướng sĩ trung dũng của ta chưa chết trên chiến trường, lại phải hy sinh trên mảnh đất Đông Bắc nóng bỏng này! Bản điện được phát đi khắp cả nước, ngày hôm nay, quân Quan Đông, sư đoàn 5 vẫn đang giao chiến với quân An được của ta. Tướng sĩ quân An được của ta vì bảo vệ lợi ích dân tộc, vì bảo vệ vinh dự quốc gia, đã kiên quyết phản kích! Thế nhưng, việc này chắc chắn là do một số quân nhân, chính khách của Nhật Bản và Quan Đông châu độc đoán chuyên quyền. Tư nhân là phổ biến ở Mãn Châu, trên khắp đại lục, gây sóng gió. Cường ép muốn tổng thống tạm thời Viên Thế Khải ký kết mật ước mười chín điều trước đó, sau đó lại tham gia sự kiện phản loạn ở Nam Mãn! Nước Trung Hoa của chúng ta đã được thành lập, là một quốc gia độc lập tự chủ ở Đông Á. Những người có hiểu biết trong

Nhật Bản, thường lấy việc cùng nhau đìu dắt, cùng nhau phát triển Đông Á làm mục tiêu. Sự kiện đẫm máu này xảy ra, khiến cho những người có chí hướng của hai nước đau lòng nhức óc! Hiện tại, bộ quân vụ tạm thời Thượng Hải phụ trách công việc quân sự và thương lượng của cả nước. Cố gắng trưng cầu ý kiến của các quốc gia, chính thức gửi thông điệp đến chính phủ Nhật Bản, cố gắng giải quyết êm thấm sự kiện không may này. Không sai, ở Đông Bắc, trên lãnh thổ cố hữu của chúng ta, trước sự tấn công bạo lực của quân An được, quân An được của chúng ta tuyệt đối không nhượng bộ, nhất định sẽ kiên quyết phản kích! Nam Mãn phản loạn. Bất luận gặp phải bất kỳ trở ngại nào, cũng sẽ được giải quyết ổn thỏa! Tất cả những điều này, do đó, được công bố tại tạm thời tham nghị hội của nước ta, các chính quyền quân sự các tỉnh, các cơ quan đoàn thể và những người dân yêu quý nhất của đất nước.

Đông Bắc nguy cấp, thực lực quốc gia nguy cấp, Trung Hoa nguy cấp!!!”

Điện văn vừa phát ra, những lời ủng hộ đã đến như tuyết rơi. Giang Bắc, với thế lực cơ bản, không cần phải nói, hiện tại, các chính quyền quân sự độc lập ở các tỉnh khác, cũng học theo Mưa Thần, mặc kệ trong lòng nghĩ gì, lá cờ lớn về lợi ích dân tộc sẽ được mượn để vung lên phần phật sinh phong. Có người bày tỏ sự ủng hộ kiên quyết, có người hùng hồn nói muốn điều binh bắc thượng chi viện quân An được. Tóm lại, tất cả đều là một mảnh thanh âm tán đồng. Phản ứng của dân chúng hiện tại, bởi vì thời gian quá ngắn, vẫn chưa nhìn ra, nhưng chắc chắn, đợi thêm mười mấy giờ nữa, cả nước sẽ sôi trào khắp chốn! Mưa Thần tự mình hiểu rõ, có thể dựa vào dân khí. Nhưng những điện văn ủng hộ của các tỉnh, tốt nhất là không nên trông cậy vào! Muốn giải quyết vấn đề này, vẫn phải dựa vào thực lực cơ bản của mình.

Ngoài việc chú ý đến tình hình tiền tuyến, hãn tập trung tinh lực vào công việc thương lượng. Làm thế nào để khống chế cuộc chiến này trong một phạm vi nhất định. Vừa có thể mượn sức mạnh của thời đại, lại không muốn bị rối loạn sau này, việc này còn phải xem thương lượng làm được đến đâu! Bắc Kinh tạm thời tham nghị hội đã dán thông báo cho các công sứ quán của các quốc gia. Tổng lãnh sự quán của các quốc gia ở Thượng Hải hiện tại cũng gần như trở thành công sứ quán thứ hai của các quốc gia tại Hoa. Ngũ Đình Phương đã đi tiếp từng người trong đêm. Có lẽ bản thân hãn cũng phải tự mình ra mặt! Hiện tại, tin tức truyền về không đồng nhất, nước Anh, vì có liên minh Anh-Nhật với Nhật Bản, đã ngầm thừa nhận thế lực của Nhật Bản ở Đông Bắc. Mặc dù trong lòng có thể cảnh giác với sự bành trướng của Nhật Bản, nhưng cũng cảm thấy việc có Nhật Bản kiềm chế thế lực của Mưa Thần, vốn không mấy thân thiện với nước Anh, phát triển cũng chưa hẳn là một điều xấu. Đối với Ngũ Đình Phương, thái độ của họ lại mập mờ, chỉ hy vọng hai bên lập tức ngừng bắn, tiến hành đàm phán tại chỗ. Nước Pháp không thể trông cậy vào chuyện này, nước Nga đã sớm có mật ước chia cắt Mãn Châu với Nhật Bản. Hiện tại, lực lượng kiềm chế quan trọng nhất của Nhật Bản chính là Mỹ quốc! Mưa Thần đã gọi điện cho lão bằng hữu của mình, tổng lãnh sự Mỹ quốc tại Thượng Hải, hẹn ông đến hang ổ để nói chuyện.

Mặt khác, sau hai mươi năm Trung Quốc học tập con đường cường quốc của Nhật Bản, trong nước đã có một nhóm người hiểu rõ tình hình nội bộ của Nhật Bản, và có mối quan hệ rộng rãi với các nhân vật chính trị cấp cao của Nhật Bản. Trong hệ thống Bắc Dương và Đồng Minh hội ở Bắc Kinh đều có một số lượng lớn! Mưa Thần đã gửi mật điện cho Tôn Trung Sơn và Dương Độ. Nơi Tôn Trung Sơn là khẩn cầu Tôn tiên sinh đến cùng nhau thương nghị quốc sự, còn nơi Dương Độ thì trực tiếp ra lệnh, bảo hãn tranh thủ thời gian tìm hiểu tình hình Nhật Bản, có thể thông qua các nhân vật Bắc Dương có quan hệ với giới thượng lưu đến Thượng Hải, cùng nhau thương nghị về việc thương lượng!

Tiểu thuyết mới nhất sẽ được đăng tải trên sáu 9 sách a!

Toàn bộ Trung Quốc, đều bị trận chiến nhỏ ở Liêu Hà làm rối loạn. Mưa Thần chỉ tin rằng, chỉ cần mình có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này, địa vị của hãn ở Trung Quốc sẽ không còn thế lực nào có thể lung lay!

STT 178: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 79: ...

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 79: Hỏa lực Địa Ngục

Mùa đông không mang theo chút ấm áp dương quang, thời gian trên chiến trường bờ Nam Liêu Hà dần trôi qua. Nhìn xuống, quân nhân hai nước đối mặt nhau trên mảnh đất lạnh lẽo này, chỉ có chết chóc. Bộ đội tiên phong của quân Nhật tiến lên rất thuận lợi, kỵ binh đoàn của An được chỉ có thể dùng kỵ binh quấy rối hai bên sườn, nhưng trước hỏa lực chính xác của quân Nhật, những kỵ binh này vẫn chịu tổn thất không nhỏ. Ý đồ của sư bộ tư lệnh đã quá rõ ràng, chính là muốn thả quân Nhật vào trong tầm hỏa lực sát thương của bộ binh An được! Nhiệm vụ của kỵ binh là dẫn tiêu hao nhuệ khí của chúng, nhưng vẫn phải thả chúng tiến lên, sau đó cho quân Nhật một trận mưa máu lửa!

Quân Nhật hành động cũng không phải hạng người vô mưu, ý đồ tác chiến hôm nay của chúng không phải là quyết chiến, mà là thiết lập liên lạc. Để bảo đảm quân tiên phong thành công, khi biết quy mô kỵ binh đối phương, trung tướng Đại Hi Cốc Lôu Ẩn đã hiểu rõ. Quân tiên phong muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải có sự trợ giúp của bản đội. Một tiếng hiệu lệnh, toàn bộ bộ đội chủ lực và pháo binh của sư đoàn 5 Hiroshima đều tiến lên. Theo Đại Hi Cốc Lôu Ẩn, nếu quân tiên phong và địch nhân giằng co, thời cơ để bộ đội chủ lực của mình tham chiến là thích hợp, thì hôm nay chưa chắc không thể đột phá! Nhưng nắm chắc thời cơ này, cần phải tự mình đến gần tuyến đầu, đưa ra phán đoán hiệu quả nhất. Quân đội của An được xưa nay không như Hoàng quân, quan chỉ huy cao cấp đích thân đến

tuyến đầu! Hãn ngồi trên lưng ngựa, nhìn bộ đội chủ lực còn lại của sư đoàn 5 tiến lên theo đội hình chiến đấu chỉnh tề, vượt râu cằm, đặc ý nghĩ.

Nhưng hãn không ngờ rằng, quân tiên phong của hãn sắp phải đối mặt, chính là một hồi tai nạn chưa từng có.

Hơn ngàn tên bộ binh Nhật Bản sau hai giờ hành quân, xạ kích, truy kích liên tục, đã tiêu hao thể lực rất lớn. Thấy kỵ binh An được hoàn toàn rút lui khỏi chiến trường, đại tá Kim Xuyên Cây Đại lập tức có phán đoán nhạy bén. Tiếp xúc với chủ lực An được đang ở ngay trước mắt. Từ bãi sông Liêu Hà tiến lên, vốn là ở trong một quá trình chậm chạp từ dưới lên, rất khó quan sát tình hình xa xa phía trước. Hãn và các tham mưu quan sát thấy bên trái tuyến tác chiến đang di chuyển có một cao điểm nhỏ, cao hơn ba mươi mét, phía trên nhiều nhất chỉ có thể chứa một trung đội binh lực, nhưng đã là điểm cao duy nhất. Hãn lập tức ra lệnh: "Đại đội Dây Leo Bản điều một trung đội, chiếm trước cao điểm bên trái! Thiết lập đồn quan sát và trận địa xạ kích, yểm hộ bộ đội tiến lên!"

Mệnh lệnh của hãn được chấp hành triệt để. Đại đội Dây Leo Bản lập tức điều ra đội tinh nhuệ nhất trong đại đội, dưới sự dẫn dắt của chỉ huy quan, cấp tốc công kích cao điểm. Binh lính Nhật Bản tản ra thành đội hình tán binh, công kênh với tốc độ cao nhất xông lên cao điểm, không gặp bất kỳ kháng cự nào. Động tác của chúng rất nhanh, thậm chí còn khiến Kim Xuyên đại tá thầm hài lòng. Ngày đó, lục sĩ tốt nghiệp, đảo nhỏ úy đến từ Cửu Châu dẫn theo bộ đội của mình trèo lên cao điểm, còn chưa kịp thở dốc. Liền hoảng sợ phát hiện, cách đó nhiều nhất ba trăm mét, đã có một phòng tuyến nghiêm ngặt! Mặc dù đều là giao thông hào nằm, nhưng điểm súng máy do đất đá và băng tuyết tạo thành lại dày đặc! Binh lính địch mặc quân phục vàng, đội mũ da, nằm trong băng tuyết. Không biết đã chờ chúng bao lâu! Địch nhân, rất nhiều địch nhân! Chưa từng có địch nhân nào mạnh mẽ đến vậy! Đảo nhỏ quay người, đoạt lấy cờ hiệu liên lạc của binh lính

bên cạnh, điên cuồng vậy. Bộ đội nhất định phải dừng lại tại chỗ, thiết lập phòng tuyến, chờ đợi bộ đội chủ lực lên!

Vương Rất, người đã có kinh nghiệm, cùng với pháo binh đoàn đồn quan sát, đã đứng trên trận tuyến cao quan sát động tĩnh của quân Nhật từ lâu. Cao điểm mà đảo nhỏ úy đang chiếm giữ, vốn là một vị trí tiền tiêu rất tốt. Nhưng do kỵ binh An được không chế chiến trường, chúng đã từ bỏ việc bố trí binh lực tại cao điểm đó. Thay vào đó, mục tiêu xác định là cao điểm xạ kích. Sau khi quân Nhật rút lui kỵ binh An được, thứ chúng cần không chế trước tiên chính là cao điểm này. Khi chúng xuất hiện, chính là lúc hỏa lực mạnh mẽ của một sư đoàn phát huy! Vương Rất quyết đoán ra lệnh cho quan sát viên pháo binh theo phương án đã định, thiếu úy cầm ống nghe, ánh mắt lấp lánh nhìn hằm. "... Pháo đã chiến theo thước ngắm 750 mét, pháo sơn theo thước ngắm sáu trăm mét, thực hiện xạ kích bao trùm! Trọng pháo cối của sư đoàn, theo thước ngắm đã định, tập trung oanh kích cao điểm quân Nhật chiếm giữ! Tám phát bắn nhanh!"

Pháo binh trận địa An được lập tức như có một trận gió lớn thổi qua, từng đám khói trắng lập tức mở ra trên trận địa, sau đó mới là âm thanh đạn pháo rời nòng nổi thành một mảnh! Bộ binh nằm trên tuyến đầu đã cảm thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển, sau đó không còn lúc nào dừng lại, cả người như bị nhốt trong một cái chiêng. Tiếng pháo như sấm mùa đông, quét sạch toàn bộ hai bờ Liêu Hà! Nhìn những ánh lửa tuyết trần tóe ra, mảnh đạn gào thét bay tứ tung. Bốn khẩu trọng pháo cối đạn pháo cắm sâu vào tuyết rồi nổ tung, kích thích cột khói, tất cả đều có màu xám đen, loại đạn pháo uy lực lớn này, đã nổ tung cả những vùng đất đông cứng! Trong không khí đều là tiếng rít chói tai của đạn pháo xẹt qua. Đối với tướng sĩ An được mà nói, đây cũng là một cảnh tượng tráng lệ nhất!

Quân Nhật lại gặp phải tai nạn, Kim Xuyên đại tá mới từ ống nhòm nhìn thấy đảo nhỏ úy điên cuồng vậy cờ liên lạc. Thậm chí trong đầu còn chưa

tiêu hóa ý nghĩa của cờ hiệu, nên dùng đối sách gì. Đã cảm thấy mặt đất rung chuyển một hồi, sau đó là tiếng pháo nổ! Mục tiêu xa nhất đã xác định 750 mét, cơ hồ đạn pháo vừa ra khỏi nòng, đã nổ tung trong đội hình bộ binh của quân Nhật! Quân Nhật vì kỵ binh công kích quấy rối mà đội hình tán binh có chút dày đặc, lập tức bị bao phủ trong một rừng cột khói kích thích. Mảnh đạn tượng trưng cho tử vong bay tứ tung, khiến bộ binh Nhật Bản kêu thảm thiết bằng nhiều cách khác nhau bị quét ngã, kỵ binh của năm liên đội cũng bị nổ tung. Ngựa trong tiếng nổ liên tục của pháo tứ tán, nhưng vận mệnh cũng không tốt hơn những bộ binh kia, một phát đạn pháo nổ qua, thường là cả người lẫn ngựa bị hất ra xa!

Vận mệnh của đội đảo nhỏ trên cao điểm càng thê thảm hơn, lấy bốn môn trọng pháo cối của pháo binh đoàn làm đầu, ít nhất còn có mười lăm mười sáu khẩu pháo cối tám mươi ly đồng thời triển khai xạ kích nhanh. Tốc độ bắn của pháo cối nhanh, ưu điểm của mảnh đạn nổ tung phát huy đến mức tinh tế. Thước ngắm xạ kích đã đo đạc chính xác trước đó khiến hầu hết đạn pháo đều chính xác nổ tung trong đội ngũ quân Nhật trên đỉnh núi. Có đạn pháo cắt ngang ngòi nổ, trực tiếp nổ tung trên không, càng khiến quân Nhật không có chỗ ẩn nấp! Những quân Nhật trên đỉnh núi tuyết đông cứng trơ trụi, bị loại đả kích chuẩn xác và hung mãnh chưa từng có này, cơ hồ còn chưa kịp nghĩ đến việc ẩn nấp. Đã bị cắt đứt hơn phân nửa!

Đợt pháo kích đầu tiên của quân đội Nhật Bản vào hai đại đội quân Nhật đã gây ra tổn thất nặng nề, mang tính hủy diệt. Pháo binh sơn pháo và dã pháo đồng loạt nhả đạn, kẹp chặt đội quân Nhật ở giữa trận địa, liên tục giáng đòn. Quân Giang Bắc sử dụng chiến thuật pháo binh đặc biệt, bắn ra hỏa lực như súng máy, khiến quân Nhật lần đầu tiên phải hứng chịu đòn tấn công dữ dội đến vậy. Chỉ trong vòng một phút, sơn pháo và dã pháo đã bắn ra hơn hai trăm quả đạn, đáng thương thay, đội quân trên hòn đảo nhỏ còn phải chịu thêm hơn ba trăm quả đạn pháo cối với nhiều cỡ nòng khác nhau! Cây cối trong rừng đã sớm bị chấn động của pháo kích quét ngã. May mắn

thay, Kim Xuyên không bị thương, con ngựa của hắn đã hứng chịu không ít mảnh đạn, ầm một tiếng ngã xuống bên cạnh hắn. Vị đại tá quân Nhật này nằm bên cạnh con ngựa đã chết, khản giọng ra lệnh cho thuộc hạ tìm chỗ ẩn nấp. Bọn lính, sau khi trải qua sự bối rối ban đầu, giờ đây nằm rạp xuống đất, cố gắng tìm chỗ trú ẩn, chịu đựng những đợt pháo kích cày xới xung quanh. Hầu hết súng máy của bọn chúng đều đã bị phá hủy. Đối phương lại có hỏa lực khủng khiếp đến vậy. Kim Xuyên hiểu rằng, không còn cách nào để tấn công, chỉ còn biết trông chờ vào lực lượng chủ lực đến giải cứu. Với thực lực và hỏa lực của đối phương, Quân Quan Đông chỉ có thể phòng thủ ở bờ Nam Liêu Hà!

Đợt pháo kích dữ dội này kéo dài suốt mười lăm phút, sau đó Vương Vệ mới ra lệnh ngừng bắn. Các pháo binh vẫn còn hăng máu, đá vào những vỏ đạn đã chất thành đống, cao như những ngọn đồi nhỏ trên trận địa. Khói súng bao trùm toàn bộ trận địa pháo binh. Trên chiến trường, mùi thuốc súng xộc vào mũi. Trong mười lăm phút đó, pháo binh đã bắn hết một nửa cơ số đạn dược. Gần như mỗi lính Nhật đều phải hứng chịu một phát đạn. Gồm Định khòe miệng nhếch lên, ra lệnh: “Kỵ binh xuất phát, giành lại quyền kiểm soát chiến trường! Nếu địch tiếp tục tấn công, chúng ta sẽ phản công. Nếu địch rút lui, cố thủ. Chúng ta sẽ thi hành mệnh lệnh, từ phòng thủ chuyển sang tấn công, cưỡng ép vượt qua Liêu Hà!”

Đợt pháo kích này, sau đó được quân Nhật gọi là “mười lăm phút ác mộng”, quân đội Trung Quốc đã giành quyền kiểm soát chiến trường, sử dụng kỵ binh để ngăn chặn, che giấu thực lực. Sau đó, họ khéo léo dụ hai đại đội bộ binh và một phần kỵ binh tiên phong của quân Nhật, vốn tự cao tự đại, vào phạm vi hỏa lực sát thương lớn nhất. Rồi, lợi dụng ưu thế pháo binh, kỹ năng bắn súng điêu luyện, họ đã gây ra tổn thất nặng nề cho những binh lính tinh nhuệ của quân Nhật. Từ đó, quân Nhật bắt đầu phải hứng chịu đòn tấn công từ một số đơn vị tinh nhuệ của quân Giang Bắc, những đơn vị được trang bị hiện đại, bất kể về trang bị, tổ chức hay sức chiến đấu,

đều có thể đối đầu với quân Nhật. Thực tế, họ ngấm cho rằng, quân Giang Bắc, như quân An, quân 9, quân 18, đã có hỏa lực vượt trội so với các sư đoàn quân Nhật. Điều này đã xảy ra trước đó, khi quân Nhật tập trung ngân sách quân sự cho lục quân.

Thương vong trong đợt pháo kích này cũng rất lớn. Quân An chỉ có một pháo binh bị thương. Trong khi đó, quân Nhật chỉ thừa nhận một cách mơ hồ rằng liên đội trưởng kỵ binh Cao Xuyên Hữu đại tá bị thương nặng, và đã chết hai tháng sau đó tại Đại Liên. Số còn lại, kỵ binh tử trận 87 người, bị thương 198 người. Con số này rõ ràng là không đáng tin cậy. Ước tính thương vong của quân Nhật trong đội quân trên hòn đảo nhỏ đã lên tới 132 người, gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Nhưng con số này không chính xác, vì quân Nhật đã cố gắng thu thập thi thể và người bị thương, quân An cũng không có số liệu chính xác. Điều này đã trở thành một vấn đề tranh cãi trong giới sử học quân sự sau này, nhưng đó là chuyện của tương lai.

Trong khi quân Nhật ở tiền tuyến đang phải hứng chịu pháo kích ác liệt, thương vong chồng chất, chiến trường biến thành địa ngục, thì lúc này, tại Tùng Giang, Giang Nam, mưa vẫn rơi không ngớt. Mưa Thần cũng đang bận rộn với công việc. Vấn đề quân sự có lẽ đã trở nên thứ yếu. Điều quan trọng nhất vẫn là nắm bắt tình hình chung trong nước. Và những thành quả có thể đạt được trong ván cờ với cường quốc Đông Á. Khả năng quân An sẽ thua trước Quân Quan Đông của Nhật Bản, nhỏ bé đến mức hẳn cảm thấy có thể bỏ qua. Hẳn rất tự tin vào lực lượng cơ động, được trang bị hoàn hảo và có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất của mình, đang chuẩn bị cho cuộc nam chinh bắc chiến.

Tổng lãnh sự Kho Bách của Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Thượng Hải, bước xuống từ chiếc xe hơi, giẫm chân lên mặt đất trước cửa phòng tác chiến của Mưa Thần tại nha môn Tùng Giang, đôi giày da bóng loáng của ông lập tức bị vấy bẩn bởi bùn đất. Ông nhìn lên bầu trời u ám, cùng với

những cột ăng-ten cao vút trên nha môn, trong lòng chỉ biết cười khố. Mưa Thần này thật là đang đùa với lửa! Ông đã nhận được tin tức này vào lúc ba giờ sáng nay, và ông đã rất ngạc nhiên. Mưa Thần đã điều động quân An lên phía Bắc trong khi tình hình trong nước bất ổn, những nhà ngoại giao như họ đều biết rõ âm mưu của quân nhân Nhật Bản và những kẻ có dã tâm ở Mãn Châu. Mặc dù thái độ của Nhật Bản vẫn còn mơ hồ. Có lẽ, đằng sau tất cả, các thế lực của Nhật Bản đang tranh cãi gay gắt. Nhưng dã tâm của Nhật Bản đối với Mãn Châu, liệu có khiến họ đạt được sự đồng thuận cuối cùng, và cuốn vào cuộc biến động ở Mãn Châu sâu hơn? Việc Mưa Thần phái quân đội lên phía Bắc, lúc đó đã bị họ đánh giá là một hành động mạo hiểm. Vị tướng quân này có lẽ muốn lợi dụng phong trào dân tộc chủ nghĩa đang trỗi dậy ở Đông Á, để nắm quyền kiểm soát toàn bộ dân chúng, sau đó quyết định số phận của Trung Quốc sau khi Viên Thế Khải chết. Ông ta đã đi một nước cờ hiểm. Nhưng dù hăn nghĩ gì đi nữa, sự việc đã xảy ra, quân đội chính quy của Trung Quốc và Nhật Bản đã giao chiến ở Đông Bắc! Tình hình đang ngày càng trở nên phức tạp. Mưa Thần đùa với lửa, liệu có thành công? Ông lập tức liên lạc với công sứ Mỹ tại Bắc Kinh. Hiện tại, công việc ngoại giao của Trung Quốc gần như do ông và công sứ tiên sinh cùng đảm trách. Vị công sứ kia chỉ là một người giàu có, đã bỏ ra một số tiền để ủng hộ Tổng thống Kha Lập trong cuộc tranh cử, chứ không phải là một nhà ngoại giao giàu kinh nghiệm. Kho Bách tự hỏi, nước Mỹ sẽ làm gì trong tình hình này? Để đạt được lợi ích lớn nhất, ông vẫn phải dựa vào phán đoán của mình.

Phó quan mới của Mưa Thần, một quân nhân trẻ tuổi mang hàm thượng tá, Vương Đăng Khoa, đã đợi ở cửa từ lâu. Thấy Kho Bách đến, anh ta chào đón theo kiểu quân nhân tiêu chuẩn: “Tổng lãnh sự Kho Bách tiên sinh. Tư lệnh đã đợi ngài từ lâu, ông đã từ chối mọi công việc và người muốn gặp, đang đợi ngài đến, xin đi theo tôi.” Kho Bách cười nhạt, đi theo anh ta vào trong. Trong lòng ông vẫn còn suy nghĩ. Mưa Thần trước đây luôn đích thân ra cửa đón ông, một người bạn cũ, nhưng bây giờ lại cố tình làm ra vẻ,

phải chẳng muốn cho thấy rằng mặc dù muốn gặp ông, nhưng cũng không muốn cầu cạnh ông? Dường như điều này là không cần thiết. Mỗi quan hệ giữa họ luôn thẳng thắn và thân thiện. Nếu hắn muốn tính cả ông vào, thì thực sự là quá ngốc nghếch!

Kho Bách hiểu lầm mưa thần, hắn hiện tại thật sự là không thể phân thân. Mặc dù từ chối gặp tất cả những người khác muốn gặp hắn, nhưng hắn hiện tại vẫn còn rất nhiều thông tin cần đọc, các mặt phản ứng cần tổng hợp phán đoán. Hắn nhất định phải đưa ra một phương án ứng phó có trình tự, chiều cố toàn cục! Vô số phương pháp ứng phó và đối sách trong đầu hắn không ngừng so sánh, hắn còn tâm trí đâu mà chơi trò bịp bợm cón con với Kho Bách!

Gì Toại ở nơi đó cũng rất cục liên lạc được. Gì Toại hoàn toàn tiếp nhận mệnh lệnh của hắn, điện trả lời chỉ có một câu, hắn sẽ dẫn theo đệ nhị sư gia tốc Bắc thượng, cấp tốc gia nhập chiến đấu, một đường tiến vào Nam Mãn, không đạt được toàn thắng sẽ không thu binh! Mưa thần còn phải cân nhắc làm sao ước thúc hành động của hắn. Phía sau bộ đội phải nhanh chóng đến Thiên Tân thành lập bộ chỉ huy tiền tuyến, chính mình nói không chừng còn phải đến Thiên Tân tọa trấn! Lúc này hắn lặp đi lặp lại nhắc nhở chính mình, không được loạn, phải có kế hoạch, có trình tự, phải chiều cố toàn cục... Hắn có lúc thật cảm thấy mình áp lực rất lớn.

Cửa khê đẩy ra, Vương Đăng Khoa đứng ở cửa nhỏ giọng báo cáo: “Tư lệnh, Kho Bách tiên sinh đã đến.” Mưa thần từ trong đồng văn kiện ngẩng đầu lên, công việc bận rộn và áp lực lớn khiến hắn cả đêm không ngủ, hiện tại trong mắt thoáng có chút tơ máu, nhưng tinh thần lại rất tốt. Hắn lập tức đứng dậy, chỉnh lại trang phục, trách cứ Vương Đăng Khoa: “Sao không báo cho ta biết sớm! Ta còn muốn ra cửa nghênh đón a...”

Đang nói chuyện, đã thấy Kho Bách mỉm cười xuất hiện trước mắt hắn, hướng hắn khê gật đầu hành lễ. Mưa thần “a” một tiếng, cười mở nở nụ cười:

“Lão bằng hữu, không tự mình ngênh đón, thật là thất lễ, mời ngồi! Đảng Khoa, từ giờ trở đi, phát điện văn báo cáo toàn bộ giao cho Niệm Tôn phê duyệt, ta nói chuyện, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy!”

Hai người ngồi xuống, Mưa thần tự tay rót cà phê cho Kho Bách. Trong phòng không khí có chút vi diệu, nhất thời không ai mở miệng. Kho Bách đang chờ Mưa thần lên tiếng, mà Mưa thần lại trầm nghĩ về thời kỳ lịch sử này, về sự đề phòng lẫn nhau giữa hai người dưới ánh mặt trời chói chang, hơn nữa còn có chút căm thù lịch sử trên tình hình Trung Quốc.

Sau khi Bội Lý tướng quân dẫn đầu hắc thuyền mở ra cánh cửa Nhật Bản, quốc gia này đối với Nhật Bản có thái độ rất kỳ lạ. Ban đầu coi như hữu hảo, nhưng Nhật Bản căn cỗi tài nguyên, thị trường nhỏ hẹp, đối với nước Mỹ mới gia nhập hàng ngũ đế quốc mà nói không phải là mục tiêu quá quan trọng. E rằng bọn họ càng tập trung vào phương diện Trung Quốc, thậm chí Bắc Phi và Địa Trung Hải còn thu hút sự chú ý hơn cả Nhật Bản.

Theo Minh Trị Duy Tân của Nhật Bản bắt đầu, Anh Pháp ở Nhật Bản lại càng ngày càng có ảnh hưởng. Nước Mỹ ở Viễn Đông, chú trọng hơn vẫn là mở ra Trung Quốc, một quốc gia khổng lồ. Theo việc nước Mỹ tiếp quản di sản thực dân của Tây Ban Nha ở Philippines, quan hệ Mỹ - Nhật đã xảy ra biến hóa vi diệu. Nhưng quan hệ song phương vẫn được coi là tốt đẹp. Trong chiến tranh Nga - Nhật, nước Mỹ còn mua một lượng lớn công trái chiến tranh do Nhật Bản phát hành, duy trì việc họ đánh trận này. Có lẽ là do biểu hiện đáng sợ của hải quân Nhật Bản trong trận hải chiến Tsushima, đã khiến nước Mỹ đề cao cảnh giác. Khi đó nước Mỹ chỉ có một hạm đội không quá mạnh! Đối với nước Mỹ coi an toàn của hai đại dương là an toàn quốc gia. Việc xuất hiện một lực lượng hải quân hùng mạnh như vậy ở Thái Bình Dương là một việc vô cùng khó chịu. Ít nhất là đối với việc duy trì lợi ích của nước Mỹ ở Đông Nam Á và Đông Á, là một thách thức lớn! Thêm vào đó, năm 1902 ký kết Anh - Nhật đồng minh, mặc dù là một đồng minh

nhắm vào nước Nga. Nhưng ai biết đồng minh này về sau có thể hay không, khi trở thành kẻ địch ở Cựu lục địa và Tân lục địa, lại hai mặt giáp công chính mình?

Sau chiến tranh Nga - Nhật, quan hệ Mỹ - Nhật nhanh chóng trở nên lạnh nhạt. Đối với hành vi độc bá Đông Bắc của Nhật Bản, nước Mỹ cũng cho rằng ảnh hưởng đến chính sách mở cửa của mình ở toàn Trung Quốc. Vì vậy, cũng đã áp dụng nhiều phương án để kiềm chế sự phát triển thế lực của Nhật Bản ở Viễn Đông. Trước tiên là kế hoạch đường sắt thế giới của Harriman, trọng điểm là muốn xây dựng một tuyến đường sắt ở Mãn Châu, để kiềm chế Nhật Bản thông qua đường sắt Nam Mãn khống chế Đông Bắc. Vốn chính phủ Thanh lúc đó rất muốn phổ biến kế hoạch này, nhưng dưới sự uy hiếp của Nhật Bản đã bị ép hủy bỏ. Nước Mỹ lần đầu tiên không kịp chờ đợi muốn gánh vác trách nhiệm ở Đông Bắc đã bị Nhật Bản hoàn toàn cản trở. Sau đó, khi các cường quốc lúc đó đều chỉ thiết lập công sứ ở Trung Quốc, nước Mỹ lại đơn phương tuyên bố vào năm 1908, kế hoạch ngoại giao với Trung Quốc mở ô là cấp đại sứ, đồng thời mời chính phủ Thanh phái phó sứ giả đến Mỹ ký kết một điều ước có tính chất đồng minh! Lúc đó chính phủ Thanh lập tức chọn phái Đường Thiệu Nghi dẫn đầu phó sứ giả. Lại vì để lộ tin tức cho Nhật Bản, đoàn phó sứ giả khi đi ngang qua Nhật Bản đã bị chính phủ Nhật Bản cưỡng ép giữ lại, hơn mấy tháng sau, chính phủ Mỹ thay đổi nhân sự mới thả họ ra nước ngoài. Ý đồ bồi dưỡng Trung Quốc kiềm chế Nhật Bản của nước Mỹ lại thất bại!

Vào năm trước đó, nước Mỹ lại thông qua dự luật di dân, đối với di dân Nhật Bản tràn vào nước Mỹ như thủy triều đã áp dụng đãi ngộ phân biệt đối xử. Điểm này đã gây ra sóng to gió lớn ở Nhật Bản. Cũng ảnh hưởng rất lớn đến cục diện chính trị của Nhật Bản lúc đó. Hai quốc gia này, ít nhất là hiện tại đang đề phòng lẫn nhau, có hành động qua lại. Mà điều này, chính là cơ hội mà Mưa thần hiện tại có thể lợi dụng!

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lô trúc (viết cách điệu).

STT 179: Chương 3: Con đường thống nhất. Chương 80: Dân khí

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

Chương 3: Con đường thống nhất. Chương 80: Dân khí

Thiên Tân giờ đã là một thành phố quân sự, sau khi An Định quân xuất phát. Nơi này vẫn là tổng hành dinh của An Định quân, cũng là căn cứ để hệ thống Giang Bắc quân khống chế trực tiếp. Bộ đội dã chiến đã xuất phát, nhưng nơi này vẫn còn tổng bộ Giang Bắc quân (mặc dù đã cải tổ thành sư đoàn lục quân trung ương, nhưng những người từng theo Mưa Thần đều quen gọi bộ đội cũ là Giang Bắc quân) trực thuộc một lữ đoàn bộ binh, một đoàn công binh độc lập số 9, một đoàn công binh độc lập số 1, cùng một doanh pháo binh hạng nặng vẫn ở lại Thiên Tân vì vấn đề vận chuyển, thêm vào một doanh cảnh sát quân sự, đều thuộc quyền chỉ huy của An Định quân lưu thủ. Giữ vững trọng trấn này trong tay hệ thống Giang Bắc quân. Đoàn Chi Quý hiện tại cũng một lòng theo phe Giang Bắc quân, sư đoàn 15 lục quân trung ương của hắn cũng có hơn một đoàn đóng quân gần Thiên Tân, tiếp nhận chỉ huy của An Định quân lưu thủ. Sau khi Hà Toại dẫn sư đoàn 2 lên phía Bắc, hắn đã điện báo lên Tổng tham mưu bộ Giang Bắc quân, mong muốn thiết lập một bộ chỉ huy tiền tuyến ở đây, thống nhất chỉ huy các đơn vị lưu thủ. Tổng tham mưu bộ vẫn đang cân nhắc, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến vị thế quân sự trọng yếu của Thiên Tân trong bố cục của Mưa Thần.

Thời tiết trong thành vẫn rất lạnh, nhưng những cành mai cuối cùng đã nở rộ, báo hiệu mùa xuân không còn xa. Kể từ ngày 2 tháng 2, khi Mưa

Thần mở điện và tin tức lan đến thành phố, những người lính Giang Bắc quân mặc quân phục vàng rực rỡ đã cảm nhận được một loại không khí kỳ lạ, vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn. An Định quân đang giao chiến với quân Quan Đông của Nhật Bản ở tiền tuyến!

Một người đàn ông trung niên mặc áo bào xanh ngồi trong xe kéo tay. Cửa xe tuy treo rèm vải dày, nhưng gió lạnh vẫn lọt vào. Ông ta đang từ giới Hoa Thiên Tân đến giới Nhật. Người phu xe gầy gò mồ hôi nhễ nhại, tháo mũ ra, trên đầu toát hơi nóng. Người đàn ông trung niên trên xe vẫn không ngừng thúc giục: "Nhanh lên! Nhanh lên!". Khi đến gần cửa vào giới Nhật, người đàn ông trung niên cảm thấy xe chậm lại, thay vì tiếng ồn ào của phố xá, tai ông ta nghe thấy những tiếng hô vang như sóng dữ: "Quân Quan Đông là kẻ thù! Đánh đổ thế lực đen tối đứng sau! An Định quân vạn tuế! Quân Nhật cắt khỏi Trung Quốc! Cự tuyệt mua hàng Nhật, cắt đứt quan hệ kinh tế!"

Người đàn ông trung niên vén rèm xe, bỏ mũ xuống nhìn cảnh tượng trước mắt. Học sinh các trường học ở Thiên Tân. Những thanh niên đơn thuần, nhiệt huyết này, mặc áo dài xanh gần giống nhau, giơ cao cờ biểu ngữ tập trung ở lối vào giới Nhật, lớn tiếng hô khẩu hiệu. Có lẽ không dưới hai nghìn người! Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hô khẩu hiệu chói tai của các cô gái xen lẫn trong tiếng ồn ào như thủy triều, càng thêm chấn động lòng người. Đám đông xô đẩy, náo động, hướng về phía giới Nhật thể hiện sự nhiệt tình của họ.

Hơi thở trắng xóa lượn lờ trên đầu đám đông, như sương mù. Nơi này hoàn toàn sôi sục. Bên trong thuê nhà, công sự bằng bao cát đã được dựng lên, những lính thủy đánh bộ Nhật Bản thấp bé, mặt mày xám xịt, cầm súng trường kiểu mới ba tám thức, cao gần bằng họ, trông có vẻ buồn cười, lưỡi lê đã được lắp vào. Ánh nắng mùa đông Thiên Tân chiếu vào, lạnh lẽo một mảnh. Hai khẩu súng máy hạng nặng cũng được dựng lên. Sát khí ngút trời

hướng về những học sinh tay không tắc sắt. Bọn họ đều căng thẳng, thậm chí có chút bối rối. Các quân quan đề xuống dao găm, sắc mặt dữ tợn. Không ngờ tại cổng giới Nhật lại xảy ra chuyện này! Dân chúng Trung Quốc vốn lãnh đạm, thờ ơ, giờ đây chỉ cần một làn sóng kích động của Mưa Thần, đã có thể bùng nổ thành một phong trào thức tỉnh dân tộc. Một khi đã cuốn lên, sẽ có xu thế sôi sục, mãnh liệt không thể ngăn cản. Phương Tây đã trải qua giai đoạn này, giờ đây đến lượt một dân tộc già cỗi đã ngủ say từ lâu ở phương Đông.

Doanh cảnh sát quân sự Giang Bắc quân, trên mũ của họ đều có một huy hiệu hai thanh kiếm giao nhau và một chiếc cân, rất giống huy hiệu hai thanh kiếm giao nhau và chiếc cân của Thanh quân. Họ mặt mày nghiêm nghị, đi lại xung quanh các học sinh. Cầm súng trường do Hán Dương sản xuất, làm hậu thuẫn cho những học sinh này. Một vị doanh trưởng trẻ tuổi mang quân hàm thiếu tá, đeo phù hiệu của Thanh quân, chỉ mặc một bộ quân phục vải nỉ trong thời tiết giá lạnh, đi tới đi lui trước đội hình. Trong mắt anh ta tràn ngập những giọt nước mắt kích động, ngực cũng đập thành thịch. Những người lính này đều đến bảo vệ những học sinh đang kháng nghị. Ai nấy đều bị bầu không khí kích động này ảnh hưởng, đều hận không thể giơ súng trong tay, đánh cho quân Nhật đang chiếm đóng trên lãnh thổ Trung Quốc một trận tơi bời, quét sạch bọn chúng!

Người đàn ông trung niên ngồi trong xe, chính là Vương Tank, một thuộc hạ đặc lực của cự thủ tướng Triệu Năm Quân. Sáng sớm, ông ta đã biết tin An Định quân giao chiến với quân Nhật từ một quán ăn của Triệu Năm Quân ở giới Nhật. Ông ta và Triệu Năm Quân gần như nhảy dựng lên vì vui mừng, Mưa Thần đúng là tự tìm diệt vong! Tình hình chính trị trong nước chưa ổn định, lại dám gây xung đột biên giới, khiêu khích Nhật Bản, một trong những cường quốc! Hiện tại không phải là cơ hội để họ Đông Sơn tái khởi sao? Nếu Bắc Dương còn sót lại lực lượng quân sự, lúc này có thể đoàn kết lại, sẽ thanh trừ thế lực Giang Bắc quân ở phương Bắc, chẳng

phải có thể khôi phục lại cục diện trước kia sao? Mưa Thần nhanh chóng bị đánh bại nặng nề, những vấn đề nội bộ của hắn chẳng phải sẽ bị phơi bày hết sao? Đến lúc đó, Bắc Dương liên thủ với Nhật Bản, khôi phục quyền quản lý thống nhất cả nước, cũng không phải là chuyện không thể!

Hai người sau khi vui mừng ngẩn ngui đã phân công nhau việc phải làm. Triệu Năm Quân lập tức đi lại giữa các nhân vật chủ chốt của quân Bắc Dương cũ ở giới Nhật, liên lạc với mọi người, bàn bạc về cách hành động của thế lực Bắc Dương hiện tại. Còn Vương Tank, trước kia có quan hệ tốt với Đoàn Chi Quý, sau khi chủ lực An Định quân lên phía Bắc, Đoàn Chi Quý là lực lượng quân sự trực thuộc lớn nhất, hắn là người có tính cách "gió chiều nào theo chiều ấy", hiện tại thế lực Giang Bắc quân đang đối mặt với thử thách lớn nhất, hắn chưa chắc đã một lòng trung thành với Mưa Thần! Hiện tại tranh thủ sự ủng hộ của bộ đội dưới quyền hắn, đối với việc khôi phục cục diện trực thuộc là điều không gì tốt hơn!

Vương Tank gần như đã nói chuyện với Đoàn Chi Quý đến trưa, nhưng Đoàn Chi Quý là một lão cáo già. Ông ta đã trải qua bao nhiêu thăng trầm trong quan trường. Khi Mưa Thần chưa thực sự lộ rõ dấu hiệu suy tàn, làm sao ông ta có thể đưa ra một câu trả lời chắc chắn cho Vương Tank! Cả buổi sáng nói chuyện, ý tứ của ông ta đều mơ hồ, lúc thì nói Mưa Thần và quân Nhật xảy ra xung đột, thật sự là hành động không sáng suốt. Rất khó đoán trước hậu quả sẽ như thế nào, ông ta cũng không mấy lạc quan. Lúc thì lại nói bộ đội của ông ta hiện tại đã cải tổ thành sư đoàn 15 lực quân trung ương, ăn lương của hệ thống Giang Bắc, ông ta vẫn phải kiên trì trách nhiệm trực thuộc. Bất kỳ hành động quân sự nào nhằm vào Mưa Thần, hiện tại quốc gia đã suy yếu, thực sự không thể gây ra nội chiến. Những đề nghị này, hiện tại ông ta thực sự không muốn nghe. Kết quả là Vương Tank một bụng bực tức. Thật muốn chiếu theo cái tên xảo quyệt, bán chủ cầu vinh trước mặt, cho hắn một trận. Hai người càng nói chuyện càng không ăn khớp, dứt khoát bưng trà tiễn khách. Vương Tank tức giận ngồi xe Đông

Doanh trở về giới Nhật tìm Triệu Năm Quân báo cáo, kết quả ở cửa vào giới Nhật cũng gặp phải cảnh tượng học sinh biểu tình!

Hắn nhìn gã phu xe há hốc mồm, vẻ mặt ngẩn người ra, chiếc khăn mặt bẩn thỉu quấn quanh cổ, mồ hôi nhễ nhại cũng chẳng thêm lau. Hắn không nhìn được hừ một tiếng: "Đều là học sinh trường nào đây? Khóa không được, lại đến đây náo loạn. Người nhà vất vả nuôi ăn học, đâu phải để chúng nó đến đây làm trò vui! Quốc gia đại sự thì bao giờ mới đến lượt chúng nó lên tiếng? Cả cái đám quân phiệt kia nữa. Cứ thế mà dùng súng chặn cổng tô giới. Trước thì đánh nhau với Nhật Bản, sau lại uy hiếp người ta. Quốc sự cứ thế mà tan nát trong tay bọn chúng!"

Hắn chỉ là đang bức mình mà thôi, lại bị gã phu xe nghe thấy. Gã quay đầu, nhìn chằm chằm Vương Tank: "Tiên sinh, bọn chúng đều là những học sinh tốt! Quý tử Nhật Bản ức hiếp chúng ta thảm thương, chiếm Đông Bắc, giết hại dân lành. Mấy đứa nhỏ này đều là bảo bối trong nhà. Giờ đây, vì người Trung Quốc mà đứng lên. Dùng lồng ngực nóng bỏng đối đầu với lưỡi dao của Nhật Bản, chúng làm vậy vì cái gì? Ngài nói quân phiệt không đúng, chúng ta, những người này, nhìn quân phiệt làm gì cho chúng ta? Đến bao giờ mới thấy quân đội bảo vệ dân chúng? Nếu không phải vì phải nuôi sống gia đình. Nếu quân phiệt chiêu binh, ta cũng ghi danh lên Đông Bắc! Tiên sinh nói thế không đúng đâu!"

Vương Tank bị những lời lẽ chân chất của gã phu xe làm cho ghen hờn, nhất thời không biết phải phản bác thế nào. Hắn hất rèm, ngồi phịch xuống ghế: "Không có gì để nói với người! Đường vòng, ta muốn về tô giới!"

Gã phu xe vén rèm lên, sắc mặt lạnh băng: "Tiên sinh, tự ngài đi bộ về, ta không kéo! Tiền thuốc men lúc này, tôi cũng không cần!"

Vương Tank lão đảo bước ra khỏi xe, lùi thúi đi xa. Trong lòng hăn lại nghĩ: "Vì sao mưa thần chỉ cần vài ba chiêu trò mà lại khiến dân chúng hướng về hăn đến vậy? So với hăn, chúng ta, rốt cuộc là thua kém ở điểm nào? Chẳng lẽ hăn hiểu rõ thiên hạ đại thế hơn chúng ta?"

Tiếng hô khẩu hiệu ngày càng vang dội, tựa sấm rền vang vọng trên bầu trời tô giới, nhìn những học sinh trẻ tuổi hai má đỏ bừng, tiếng kêu gào xé gió, cùng với những tấm áp phích vẫy gọi như một biển người. Vương Tank thực sự có chút mờ mịt.

Trên khắp đất nước Trung Quốc, trừ một số tỉnh xa xôi còn chưa biết đến, tất cả các tỉnh bị mưa thần nắm giữ hoặc chịu ảnh hưởng của hăn đều bùng phát các hoạt động kháng nghị quy mô lớn. Ban đầu còn có sự hướng dẫn của chính quyền, sau đó biến thành tự phát. Báo chí, truyền đơn, thông qua sự tổ chức vô tình hay hữu ý của mưa thần, đã liệt kê từ cuộc chiến Giáp Ngọ, sự xâm lược của Nhật Bản, cuộc thảm sát Lữ Thuận, cho đến những hành động ngấm của Nhật Bản trong vụ phản loạn ở Nam Mãn. Liệt kê từng mối nhục nhã, thù hận quốc gia, từ mười chín sự kiện đến nay, phong trào kháng nghị lại lên đến một tầm cao mới. Cự tuyệt mua hàng Nhật, cắt đứt quan hệ kinh tế với Nhật Bản đã trở thành nhận thức chung. Mưa thần còn có ý đồ riêng khi phơi bày sự can thiệp của Tam quốc vào thời kỳ Giáp Ngọ và sự kiện Liêu, dường như đang kêu gọi các cường quốc khác một lần nữa đứng về phía Trung Quốc trong sự kiện lần này. Các nhà quan sát nước ngoài dù chế giễu cách làm của mưa thần là nông cạn, nhưng việc mưa thần chỉ nhắm vào Nhật Bản và lôi kéo các cường quốc phương Tây, trong mắt người ngoài cuộc, lại khiến nhiều người có những phán đoán đầy hứng thú. Hướng đi của các cường quốc đối với việc này, hiện tại là tâm điểm được cả hai bên vô cùng quan tâm.

Về phía Nhật Bản, hiện tại gần như là một mảnh im lặng. Chỉ có chính quyền Nhật Bản đưa ra một tuyên bố mơ hồ và có phần mâu thuẫn, một mặt

nhấn mạnh Đông Bắc là phạm vi ảnh hưởng truyền thống của Nhật Bản, bất kỳ hành vi nào thách thức quyền uy của Nhật Bản trong phạm vi này đều sẽ bị Đế quốc Đại Nhật Bản phản công. Nhưng mặt khác, họ lại nói rằng cần phải điều tra sự kiện lần này, sự kiện phản loạn ở Nam Mãn có thể được tiến hành điều đình dưới sự chủ trì của Nhật Bản, mặc dù đây là sự việc nội bộ của Trung Quốc, nhưng Nhật Bản với tư cách là quốc gia nắm giữ quyền lợi to lớn ở Đông Bắc, cũng không mong muốn Nam Mãn bị suy thoái. Đối với phong trào chống Nhật hiện tại ở Trung Quốc, họ hy vọng những người đang nắm quyền ở Trung Quốc sẽ kiên quyết ngăn chặn, không mong muốn tình hình mở rộng hơn nữa, nếu không chính phủ Nhật Bản sẽ có những phản ứng quyết liệt, đồng thời hy vọng Trung Quốc sớm thành lập một chính phủ chính thức, thay đổi cục diện hiện tại là chính phủ Nhật Bản không có khả năng liên hệ ngang hàng. Những nhà quan sát quen thuộc với tình hình Nhật Bản, bất kể là người Trung Quốc hay người nước ngoài, đều có thể đọc được vô số điều từ tuyên bố này. Chính phủ Nhật Bản và quân Quan Đông, không hề nhất trí!

Đội quân của Hà Toại, lúc này đã uốn lượn qua Cẩm Châu. Khi đi qua một tuyến đường ở Du Quan. Nơi đó, quân đội Trung Quốc đóng quân và quân đội Nhật Bản, đối với họ như lâm đại địch. Hà Toại ra lệnh cho sư đoàn 2 hoàn toàn triển khai đội hình chiến đấu. Sẵn sàng nổ súng chiến đấu bất cứ lúc nào. Nhưng kỳ lạ thay, quân Nhật mặc dù giám sát toàn bộ hành trình, nhưng lại không có ý định nổ súng. Khiến hãn luôn mang trong lòng sự lo lắng, đến khi vượt qua Du Quan mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Tại sao quân đội Trung Quốc đóng quân và quân Quan Đông lại có cách làm khác nhau đến vậy? Quân đội Trung Quốc đóng quân thậm chí còn phái một tham mưu liên lạc với sư đoàn 2 của An Đức, hy vọng tránh hiểu lầm, đồng thời ngầm biểu thị. Cách làm của quân đội Trung Quốc đóng quân và quân Quan Đông, có sự khác biệt rất lớn. Điều này khiến Hà Toại, người không hiểu rõ tình hình quân sự Nhật Bản, càng thêm kỳ quái, quân Nhật làm sao lại có thể như vậy, mỗi người một kiểu,

mạnh ai nấy làm? Việc này đối với quân Giang Bắc, vốn là một khối thống nhất, thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Hà Toại cũng không biết rằng, trong cái thời không mà mưa thần đến, quân Nhật đối với Trung Quốc. Bị Trung Quốc lúc bấy giờ chi phối. Những người hiểu biết về tình hình Nhật Bản cho rằng Nhật Bản đối với Trung Quốc quả thực là đa trọng ngoại giao. Chính phủ, quân đội, lục quân, hải quân, quân Quan Đông, quân đội Trung Quốc đóng quân, mặc dù mục tiêu cuối cùng không khác biệt lớn, nhưng cách làm hoàn toàn là mạnh ai nấy làm, hiện tại cũng chỉ có vậy.

Quân An Đức đã rời khỏi Cẩm Châu, ở đó bổ sung một lượng lớn dân phu xe ngựa, tăng tốc hành quân để hội quân với sư đoàn 5 của quân Nhật vẫn đang đối đầu với quân đội Cố Đình Khó ở tuyến Liêu Hà. Hẳn như lửa đốt trong lòng nhưng lại lần đầu tiên cảm thấy có chút không biết phải làm thế nào. Ai biết tư lệnh ở Thượng Hải lại phát ra một đạo mệnh lệnh, nhưng rốt cuộc là ý định gì? Theo tình hình mà hẳn nắm được. Sư đoàn Cố Đình Khó đã giáng một đòn nặng nề vào quân tiên phong của quân Nhật. Theo báo cáo điện tín của hẳn. Ít nhất đã tiêu diệt sáu bảy trăm lính bộ binh Nhật Bản và hơn trăm lính kỵ binh Nhật Bản, đánh cho quân Nhật phải rút lui một cách thảm hại về bờ Nam Liêu Hà, sau đó lại dùng hơn hai đoàn quân phối hợp với hỏa lực mạnh mẽ, phát động tấn công mạnh vào trận địa quân Nhật ở bờ Nam Liêu Hà. Quân Nhật kháng cự ngoan cường, nhưng sĩ khí của quân An Đức lại dâng cao, liên tục tấn công. Máu tươi nhuộm đỏ bờ Nam Liêu Hà, trải qua một ngày hai đêm công thủ. Quân Nhật vì thương vong quá lớn, đạn dược tiêu hao gần hết, không thể không rút lui về bờ bắc Liêu Hà, đối với sư đoàn 5 kiêu ngạo và ngạo mạn mà nói, thực sự là mất hết mặt mũi! Lúc này, quân tiếp viện của Nhật Bản cũng xuất hiện, một liên đội bộ binh chủ lực của sư đoàn 5 cùng với hai đội phòng vệ đường sắt, và việc bổ sung đạn dược khẩn cấp được đưa đến. Mặc kệ Quan Đông sánh đôi với việc Đại Hỉ Cốc Lâu tự ý hành động, bảo trì thái độ gì, trước đây họ đã mặc kệ, tùy ý họ tiến hành diễn tập, hiện tại vì sư đoàn 5 đã nếm mùi thất bại, vì danh dự của quân Quan Đông, họ cũng phải kiên trì đánh trận này!

Trên đất Quan Đông và Đông Bắc, những người Nhật Bản tại hương quân cũng tiến hành động viên, quân Triều Tiên cũng sẵn sàng tiến vào Nam Mãn để hỗ trợ quân Quan Đông. Nhật Bản đã chuẩn bị để lấy lại thế diện ở Liêu Hà! Họ không ngờ rằng hỏa lực của sư đoàn 1 An Đức lại mạnh mẽ đến vậy, sức chiến đấu lại kiên cường đến thế!.

Lúc này, quân An được đà, sư đoàn tiếp tục đột phá trận địa quân Nhật ở bờ bắc Liêu Hà, nắm chắc phần thắng tương đối lớn, binh lính cũng hừng hực chiến ý. Bất ngờ, mưa thần lại gửi đến một bức điện báo, ra lệnh cho quân đoàn đóng quân cố thủ ở bờ nam Liêu Hà, duy trì thế giằng co với quân Nhật, chờ đợi sư đoàn 2 lên tập hợp, thống nhất chỉ huy. Nhưng mọi hành động tác chiến đều do hậu phương điều khiển, vậy rốt cuộc gì Toại phải chỉ huy thế nào? Là đánh bại quân địch hay có sách lược khác? Trong lòng gì Toại mờ mịt. Nếu không quyết đánh, tại sao sư đoàn 9, lữ độc lập 17 mới lại được điều động lên phía bắc, thông qua Sơn Đông chuẩn bị tiến vào chiếm giữ Thiên Tân, hơn nữa đã thành lập bộ chỉ huy tiền tuyến ở Thiên Tân, chuẩn bị để Tưởng Bách Lý tự mình bắc thượng tọa trấn, đồng thời ở Giang Bắc phát hành công trái chiến tranh, gom góp tài chính, bày ra thế trường kỳ tác chiến?

Trong đầu gì Toại ngổn ngang trăm mối, cuối cùng không thể giải quyết, bèn thúc ngựa xông lên gò đất nhỏ bên cạnh hàng quân. Tham mưu trưởng quân An, Lý Duệ, thấy vậy cũng thúc ngựa đi theo. Hai người sóng vai ngồi trên lưng ngựa, nhìn sư đoàn 2 quân An cuồn cuộn tiến về phía trước, vốn là đơn vị cải biên từ lữ độc lập lão của sư đoàn 9. Đây luôn là đội quân được trang bị hoàn hảo nhất của quân Giang Bắc. Giờ đây lại muốn đi hỗ trợ cho đội quân huynh đệ đã thắng trận, quyết đấu với quân tinh nhuệ của quỷ tử Nhật Bản. Khí thế tăng vọt đến tột đỉnh. Binh lính vùi đầu hành quân, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, các quân quan cưỡi ngựa đi lại cổ vũ sĩ khí. Ngay cả những con ngựa kéo quân cũng hớn hở, tiếng hí vang vọng. Đội quân này muốn đánh, và có thể đánh thắng! Quân ca của quân

An vang lên từ đội quân đi đầu, nhanh chóng lan tỏa khắp đội hình. Khí thế hùng hực này khiến ánh mặt trời trên cao cũng phải lu mờ.

Gì Toại cũng khẽ ngâm nga bài hành khúc của quân An, gió bắc thổi trên mặt, khiến hãn cảm thấy sáng khoái. Hãn bỗng quay đầu, nhìn Lý Duệ vẫn trầm mặc, nói: "Tung mây, nếu chúng ta xông lên, thật sự có thể vui vẻ thì tốt!" Lý Duệ sững sờ, nhìn vẻ mặt cau mày của gì Toại, biết trong lòng hãn đang phiền muộn, mỉm cười nói: "Minh Lượng, người cứ yên tâm, xông lên nhất định sẽ được đánh!"

Gì Toại trầm mặc một lúc lâu, lắc đầu: "Khó nói a... Quân nhân chỉ muốn đánh nhau, suy nghĩ cũng đơn giản. Chỉ cần trước mặt là kẻ thù của dân tộc, phải đánh tan chúng! Nhưng tình hình hiện tại, rất cuộc... Ý định phía sau là gì? Binh quý tinh nhuệ, không quý lâu dài. Hiện tại thừa cơ đánh tan quân Nhật là khả thi. Tại sao phải cố thủ ở bờ nam, chờ quân Nhật chi viện?" Hãn lăm bắm một mình, như tự nói với mình: "Nếu không muốn đánh, tại sao lại thúc giục sư đoàn 2 chúng ta tăng tốc hành quân, nhanh chóng chi viện? Bày trọng binh ở tiền tuyến, mỗi ngày đều tiêu hao vật tư, tiền tài và sĩ khí. Không phải là cách giải quyết vấn đề!" Sắc mặt hãn vô cùng ủ rũ. Hãn luôn ở tiền tuyến tác chiến, cố gắng trở thành một vệ sĩ thuần túy của dân tộc. Nhưng tình hình phức tạp hiện tại lại khiến hãn vô cùng hoang mang. Không phải hãn không muốn thổ lộ tâm sự với Lý Duệ, tham mưu trưởng của mình. Quan hệ giữa hãn và Lý Duệ chưa đến mức đó. Thậm chí, hãn còn có chút cảnh giác với vị sĩ quan cao cấp trẻ tuổi này.

Lý Duệ cười nhạt, trên khuôn mặt tuấn tú còn ẩn chứa chút mỉa mai. Gì Toại đi theo vị tư lệnh này lập nghiệp, nhưng lại không có những sĩ quan đầu não mới, chắc chắn sẽ bị đào thải. Tương lai là của bọn họ. Hãn cảm thấy sự khác biệt giữa hãn và những người như gì Toại là, hãn có đầu óc chính trị: "Minh Lượng, xông lên nhất định sẽ đánh. Tuyệt đối sẽ đánh."

Giọng điệu của hãn bình thản, nhưng ý tứ lại vô cùng kiên định. Gì Toại hơi kinh ngạc nhìn hãn. Lý Duệ tự tin nói: "Tư lệnh nghĩ rất sâu, an bài cũng rất khéo. Theo tình hình đóng quân của quân Trung Quốc, chúng ta có thể thấy, lần này là Quan Đông quân chuyên quyền độc đoán! Chúng ta ở tiền tuyến đã muốn đánh tan dã tâm của Quan Đông quân, lại không thể để cả quân Nhật Bản tức giận, tư lệnh cũng đang nắm chắc hỏa hầu! Ta đoán, đến tiền tuyến, hãn là một loạt phòng ngự tác chiến, nghênh đón Quan Đông quân bị mất mặt điên cuồng phản công! Chúng ta phải làm, chính là trong phòng ngự tác chiến đánh đau bọn chúng, chúng ta phải như cái đinh ghim chặt ở Đông Bắc! Ta cho rằng, đây chính là kỳ vọng và yêu cầu của tư lệnh đối với chúng ta! Quân Nhật Bản không đánh lui được chúng ta, lại chịu tổn thất, chính bọn chúng sẽ tự tìm đường lui... Chưa kể tư lệnh chắc chắn còn đang làm rất nhiều thương lượng ở hậu trường! Đến lúc đó, chính là lúc chúng ta thuận lợi bình định miền nam, mở ra một khởi đầu mới!"

Sắc mặt hãn tựa như hãn là mưa thần: "Hiện tại tư lệnh lợi dụng việc này để phát động dân khí, theo việc dân Cấm Châu nô nức sung làm phu dịch cũng có thể thấy! Mà quân đội cũng chịu đựng được khảo nghiệm của cường quốc quân sự. Tư lệnh đang lợi dụng sự kiện lần này, từ chính trị và quân sự đồng thời xây dựng cơ sở vững chắc cho Tân Dân quốc! Hãn không hổ là lãnh tụ mà chúng ta tin tưởng, luôn lựa chọn cách làm đúng đắn! Tư lệnh chọn máu và lửa làm nền móng cho Tân Dân quốc, đây là vinh hạnh của quốc gia chúng ta! Tương lai chúng ta còn phải dùng máu và lửa để phục quốc thù, mở ra cục diện mới!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Gì Toại nhìn Lý Duệ kích động đến biến dạng khuôn mặt tuần tú, như lần nữa đánh giá lại vị tham mưu trưởng này. Hãn nghe xong, hiểu rằng phán đoán của Lý Duệ về tình hình tiền tuyến rất có lý. Nhưng đối với những suy nghĩ của hãn, hãn chỉ có một bình luận: "Điên cuồng."

STT 180: Chương 3: Thống nhất con đường

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 81: Tiến triển

Trên mặt đất tuyết đọng, một khung pháo đội kính từ từ mở ra. Hai bên trận địa cẩn thận quan sát, thu hết tình hình bờ Nam Liêu Hà vào tầm mắt. Nơi này là trận địa của quân An, trải qua mấy ngày, quân An đã lợi dụng trận địa của quân Nhật, gia cố và xây dựng thêm. Chúng tạo dựng thế trận chiến hào liên miên, thiết lập chướng ngại vật chống ngựa. Kéo dài, vắt ngang thành một chiến tuyến hoàn chỉnh. Vài điểm cao được cải tạo thành cứ điểm phòng thủ nghiêm ngặt, trang bị đầy đủ hỏa lực tự động, có thể bắn chéo toàn bộ chiến tuyến, mặc dù không nhìn thấy pháo binh. Nhưng dưới đáy sông Liêu Hà bị đóng băng, chỉ chút những hố băng do đạn pháo nổ ra, đã ngầm báo hiệu uy lực của pháo binh. Trên chiến tuyến chỉ có lác đác bóng người hoạt động, thỉnh thoảng có kỵ binh lướt qua, xem ra đều đang truyền lệnh.

Người quan sát qua ống nhòm pháo là sư đoàn trưởng Đệ Ngũ Sư Đoàn, trung tướng Đại Hỉ Cốc Lâu. Vẻ mặt kiêu ngạo mấy ngày nay đã biến mất hoàn toàn, người gầy đi trông thấy. Sắc mặt hắc xanh xám, không biết là vì lạnh hay vì lo lắng. Một đám binh sĩ và tham mưu Nhật Bản co cụm trong đồng tuyết, bảo vệ sư đoàn trưởng của họ. Nơi này chính là trong tầm bắn của quân địch! Sư đoàn trưởng đích thân đến tuyến đầu quan sát trận địa

địch. Những sĩ quan và binh lính coi trung tướng như thần thánh trong lòng đều cảm thấy ấm áp.

Nhưng họ không biết nỗi phiền não của sư đoàn trưởng. Đệ Ngũ Sư Đoàn thăm dò tấn công bờ Nam Liêu Hà thất bại, lại chật vật bị đẩy lui về bờ Bắc, đối với quân Nhật mà nói, là một chấn động chưa từng có! Họ vẫn cho rằng quân Nhật, dù chỉ một liên đội, dù không phải biên chế thời chiến, cũng đủ đối phó với hai sư đoàn lục quân Trung Quốc lúc bấy giờ. Không ngờ trong trận đánh thăm dò ở Liêu Hà, Ngũ Sư Đoàn với hơn hai liên đội pháo binh, tấn công thất bại, phòng thủ cũng không xong, quả thực lật đổ nhận thức của quân Nhật về đối thủ! Nghĩ đến quân An tấn công dữ dội vào trận địa bờ Nam Liêu Hà, Đại Hỉ Cốc Lâu lộ vẻ mặt co quắp.

Đó là một cuộc tấn công đáng sợ! Chúng xung phong như vũ bão, bất chấp nguy hiểm để đạt được mục tiêu. Tiếng kêu giết vang vọng khắp bầu trời đêm, không hề sợ hãi cái chết. Đại Hỉ Cốc Lâu đã từng chứng kiến điều này trong quân đội Nhật Bản. Mặc dù kinh sợ trước quân đội kia, nhưng họ cũng có tinh thần như quân Nhật. Nhưng điều đáng kinh ngạc nhất vẫn là chiến thuật tấn công xảo diệu của đội quân này! Chúng lợi dụng ưu thế binh lực, thăm dò toàn tuyến, kỵ binh và bộ binh phối hợp ăn ý. Chỉ cần thăm dò ra điểm yếu, liền tập trung hỏa lực, dùng sức mạnh xuyên thủng phòng tuyến. Hơn nữa, đội dự bị nắm bắt thời cơ rất chuẩn xác, luôn xuất hiện để nghênh chiến quân Nhật phản công. Chúng không vội mở rộng chiến quả, mà dùng hỏa lực phá tan phản công của quân Nhật, đợi đến khi quân dự bị của Nhật Bản hao hết, mới tung lực lượng mới vào, phá tan toàn bộ chiến tuyến! Trong hai ngày một đêm, chúng đã phá hủy toàn bộ chiến tuyến của quân Nhật, khiến họ phải lui về bờ Bắc Liêu Hà trong gian khổ. Nếu không có quân An ngừng truy kích và viện quân của mình đến, Đại Hỉ Cốc Lâu chắc chắn không dám tưởng tượng số phận của Đệ Ngũ Sư Đoàn sẽ ra sao!

Đội quân này mới có hơn một năm lịch sử. Sao lại giỏi đánh trận đến thế? Hãn không biết rằng, quân An đã dùng tiền bạc để tích lũy, họ tiến hành diễn tập thật sự. Để luyện tập pháo binh hiệp đồng chính xác, số đạn pháo đã đủ để đánh hai trận chiến lớn. Thêm vào đó là kinh nghiệm tác chiến cơ động ở Mông Cổ và tinh thần chịu đựng gian khổ. Cùng với sĩ khí cao, mới có thể khiến quân Nhật bảo thủ phải giật mình.

Quan Đông sảnh đã ủng hộ hãn hết mình! Để giữ thể diện cho vị sư đoàn trưởng này và uy danh của Lục quân Nhật Bản, Quan Đông sảnh đã cố gắng hết sức giúp đỡ hãn trong điều kiện thiếu thốn binh lực, kinh phí và đạn dược. Đây là sự ăn ý giữa hãn và Đô đốc Quan Đông. Mặc dù Đô đốc Quan Đông là người theo phái ôn hòa, không đồng ý với hành động của hãn, nhưng lúc này phải vãn hồi ảnh hưởng của thất bại! Nhất định phải tìm ra một cái thang để quân Nhật xuống đài! Ban đầu, hãn ảo tưởng rằng chỉ cần Quan Đông quân, bằng cách cản trở hoặc đánh bại quân An, có thể chiếm lấy toàn bộ Nam Mãn. Hiện tại, điều đó đã hoàn toàn tan vỡ. Trừ khi quân chính quy của Nhật Bản cũng tiến hành động viên! Hãn rất rõ về những quan chức lục quân này, nếu mình giành được chiến thắng, lục quân và quân bộ sẽ ngầm thừa nhận, thậm chí còn tăng thêm binh lực. Nếu không có cục diện có lợi, để Nhật Bản động viên quy mô lớn để giúp đỡ mình, khả năng này vô cùng nhỏ! Vì tiền đồ và sinh mệnh của mình, hãn phải tự tìm cách xuống đài!

Hiện tại, quân Nhật tập trung ở bờ Bắc Liêu Hà có hai mươi một, bốn mươi một liên đội và quân số còn lại. Liên đội kỵ binh thứ năm gần như bị tiêu diệt. Hai mươi một liên đội gần như tàn phế, chỉ có một đại đội bộ binh có thể sử dụng, bốn mươi một liên đội còn hơn một nghìn quân chiến đấu. Viện binh đến hai mươi hai liên đội bộ binh với hơn hai nghìn người, hai đội phòng vệ đường sắt Nam Mãn có hơn một nghìn ba trăm người. Mặc dù đội bổ sung dã chiến đã đưa đến hơn chín trăm lính hương quân, nhưng những người này tạm thời chỉ có thể dùng để phòng thủ, chưa thể dùng để

tấn công! Tính ra, lực lượng tấn công của hãn chỉ khoảng bảy tám đại đội, bốn nghìn người. Mà đối diện, quân An lại tăng viện binh lên một sư! Để đối phó với kẻ địch như vậy, muốn giành chiến thắng, chỉ có thể áp dụng chiến thuật truyền thống vô địch thiên hạ của quân Nhật, dạ tập (tập kích ban đêm)! Dùng lưỡi lê và giáp chiến giáp lá cà đánh quân đối diện! Chỉ cần giành được một trận thắng, toàn bộ Quan Đông quân có thể xuống đài một cách danh dự! Đây là cơ hội duy nhất, nếu cứ chần chừ, người xui xẻo nhất sẽ là sư đoàn trưởng!

Hãn nhận được sự tăng cường chủ yếu là pháo binh, liên đội pháo binh thứ năm của Ngũ Sư Đoàn gần như tập trung toàn bộ, cộng thêm đại đội pháo binh hạng nặng Lữ Thuận trước đó, những ngày này, tàu đêm đường sắt Nam Mãn đã ngừng hoạt động, tranh thủ từng giây vận chuyển pháo binh và đạn dược. Dọc theo toàn bộ chiến tuyến bố trí mười sáu khẩu pháo 150 ly, mười hai khẩu pháo dã chiến 75 ly, ba mươi sáu khẩu pháo sơn pháo 75 ly, cộng thêm hai cơ sở rươi đạn dược, chuẩn bị tập trung hỏa lực trong một trận tác chiến ban đêm. Đặc biệt là pháo hạng nặng 150 ly, có thể xé nát phòng tuyến tường chùng kiên cố của đối phương! Vận mệnh của Đế Ngũ Sư Đoàn và bản thân hãn, đều trông chờ vào trận dạ tập này!

Đại Hi Cốc Lâu hoạt động một chút, vì đứng trong tuyết quá lâu mà người có chút cứng ngắc, khiến các binh sĩ tùy tùng bên cạnh hãn lo lắng. Trong đoàn bộ binh "Cô Diến Sơn" của quân An có không ít cung thủ thiện xạ Mông Cổ. Những ngày này, bắn tia đã đánh ngược không ít trinh sát của họ. Nếu sư đoàn trưởng có bất trắc gì, toàn bộ họ chỉ còn cách mổ bụng. Đại tá Cao Xuyên, liên đội trưởng liên đội kỵ binh thứ năm bị thương nặng, đã là nỗi nhọc nhằn của Ngũ Sư Đoàn, không thể để sư đoàn trưởng lại bị quân An ghi thêm chiến công!

Đại hi cốc lâu giấu, sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, rút lui xuống. Hãn đã thể hiện đầy đủ vai trò trinh sát tuyến đầu. Không cần thiết phải cố chấp ở

lại đây nữa. Đám người lặng lẽ rút lui, tìm một nơi kín gió ẩn nấp rồi mở bản đồ ra, cùng các tham mưu sư đoàn bắt đầu bàn bạc sôi nổi. Vấn đề trọng tâm là làm sao để tiến hành trinh sát hỏa lực mà không bị phát hiện. Ngoài việc phục kích, quân An được hầu như chưa từng để lộ điểm hỏa lực của mình. Trải qua chiến tranh Mông Cổ, bọn chúng đã giống như những thợ săn lão luyện, trước khi tóm được con mồi tuyệt đối không để lộ tiếng động.

Mặc dù chiến tuyến kéo dài trước mặt quân Nhật, nhưng ngoài mấy ngọn đồi lộ liễu đã được thiết lập điểm hỏa lực, thì việc bố trí hỏa lực ở những nơi khác ra sao vẫn là một ẩn số. Ngoài việc cần lính trinh sát quan sát, thì một đợt trinh sát hỏa lực là điều tuyệt đối cần thiết. Nhưng ý kiến của tập thể tham mưu này lại bị đại hỉ cốc lâu giấu sau một hồi trầm ngâm bác bỏ. Lý do của hãn cũng rất đầy đủ, lần này tập kích ban đêm, binh lực của sư đoàn 5 không bằng đối phương, điểm mấu chốt là sự bất ngờ, lại mong có một trận tuyết lớn. Trinh sát tuy có thể dò xét hệ thống hỏa lực của địch, nhưng cũng đồng thời để lộ ý đồ tấn công của mình. Cho nên, chỉ có thể đánh cược một lần khi màn đêm buông xuống! Dùng máu thịt và tinh thần của binh lính Nhật Bản. Đột phá chiến tuyến của quân An được. Cùng bọn chúng quyết tử chiến!

Ý kiến của sư đoàn trưởng vừa dứt lời, trong đầu mọi người đã tràn ngập ý niệm về chiến thắng trong trận tập kích ban đêm, các quân quan tham mưu đều nhất trí tán thành ý kiến của đại hỉ cốc lâu giấu. Cuộc thảo luận sau đó tập trung vào thời điểm nào thì khai hỏa tập kích ban đêm. Nhất định phải làm!

Bộ tư lệnh của quân An được lúc này cũng đã được thành lập ở bờ Nam Liêu Hà, hiện tại gì toại cuối cùng cũng đường đường chính chính bắt đầu chỉ huy tất cả các đơn vị dưới quyền, hai sư đoàn tổng cộng tám trung đoàn bộ binh và một trung đoàn kỵ binh. Thêm vào đó là hai trung đoàn pháo

binh và các đơn vị trực thuộc khác, binh lực vượt xa quân Nhật đối diện, dọc theo bờ Nam Liêu Hà xây dựng một tuyến phòng thủ kiên cố. Hơn ba vạn người dừng chân ở nơi này, đều cảm thấy kỳ lạ. Rõ ràng Liêu Hà là nơi có thể đột phá, tại sao còn phải chờ đợi ở đây? Mỗi ngày, bộ tư lệnh của gì toại đều có lũ trưởng và đoàn trưởng đến tìm hiểu tình hình. Có người còn ngang nhiên ở lại bộ tư lệnh không chịu đi. Thậm chí còn mời gì toại viết điện báo khiêu chiến, khiến gì toại vô cùng đau đầu.

Tiền tuyến quân Nhật rõ ràng đang tăng viện, kỵ binh thỉnh thoảng vòng qua chiến tuyến quân Nhật từ xa, có thể phát hiện dấu vết xe ngựa chở pháo hạng nặng của quân Nhật vào ban đêm. Gì toại và Lý Duệ đã sớm đạt được nhận thức chung trên đường hành quân, bất kể phía sau bàn bạc ra sao, tiền tuyến nhất định phải đánh tốt, quân Nhật chắc chắn sẽ phát động tấn công trả thù! Mỗi ngày, ngoài việc đốc thúc quân đội tăng cường công sự, thì còn phải tăng cường lực lượng trinh sát, quan sát động tĩnh của quân Nhật, xác định thời điểm chúng sẽ phản công. Mặc dù động tĩnh của quân Nhật vẫn chưa rõ ràng, nhưng bằng trực giác của một quân nhân, một trận chiến lớn đã cận kề. Mà gì toại, lại khao khát trận chiến này.

Lần trước, hãn đã đích thân khảo sát chiến trường nơi một sư đoàn tác chiến, máu đông cứng trên mặt đất, quần áo rách nát, súng đạn của quân Nhật vứt bỏ, một lần phòng thủ đẹp mắt, một lần tấn công quyết liệt. Ở bờ Nam Liêu Hà còn có thi thể mà quân Nhật bỏ lại khi rút lui. Hãn sẽ mãi mãi nhìn những thi thể này mà rung mình ---- chính là cái lũ người luôn sống ở phía đông nghèo khó của đất nước chúng ta, sao lại có thể đột nhiên trỗi dậy trong thời cận đại, trở thành kẻ thù lớn nhất của đất nước này, ức hiếp chúng ta đến mức không thể chống trả, cắt đất nhường lãnh thổ, tiếp nhận hết lần này đến lần khác nhục nhã? Là chúng ta, dân tộc này, đất nước này đã làm sai điều gì? Hay là chúng ta đã bỏ qua điều gì?

Gì toại cùng Thạch Xuyên, sư trưởng sư đoàn 2, đi vào bệnh viện dã chiến của sư đoàn 1. Trong trận chiến ở bờ Nam Liêu Hà, sư đoàn 1 của quân An được cũng phải chịu tổn thất khá lớn, hai trung đoàn chủ công của Đường Nỗ Ô Lương và trung đoàn bộ binh 4 đều có thương vong ba, bốn trăm người. Thương binh đã lấp đầy ba bệnh viện dã chiến của sư đoàn 1. Trong khi những sư đoàn khác của Trung Quốc chỉ có tối đa một bệnh viện dã chiến. Mưa thần đã không tiếc chi phí lớn, học theo các quân đội tiên tiến trên thế giới, mỗi sư đoàn được trang bị ba bệnh viện dã chiến hoàn chỉnh. Có bác sĩ chiêu mộ tại địa phương, cũng có bác sĩ gà mờ được đào tạo nhanh chóng từ Mộ Tinh Hà, trưởng ban quân y của quân Giang Bắc. Dù sao thì có còn hơn không! Quân Giang Bắc mới thành lập chưa lâu, rất nhiều việc đều là làm trước rồi từ từ hoàn thiện.

Trong bệnh viện dã chiến tràn ngập thương binh trong trận chiến ở bờ Nam Liêu Hà, trong những căn phòng được dựng lên bằng gỗ thô. Những thương binh đáng kính này rất ít khi phát ra tiếng rên rỉ lớn. Các nữ y tá đi lại trong đám thương binh, không ngừng thay băng và cho họ ăn. Một số chiến sĩ bị thương nhẹ còn đang vui vẻ nói chuyện phiếm.

"Hắc! Ta cứ tưởng quân Nhật cứng rắn đến mức nào, đâm chết một tên thì quân Nhật đã sợ đến mức kêu la! Lão tử đã giết bốn tên phản phi Mông Cổ, hai tên quý tử Nhật Bản. Đối lại là bị mảnh đạn cắm vào chân, quá hời!"

"Lần này ta gặp may, xông lên tấn công, đạn bay vèo vèo bên cạnh, ta nghĩ chết thì thôi, không chết thì không dừng bước. Kết quả là một cú nhào lộn vào chiến hào của quý tử, tất cả đều là áo vàng, tối om. Quý tử lại không phát hiện ra ta! Ở đó la hét om sòm. Ta nhìn lại, cả ban đều nằm rạp xuống đất tránh đạn, không biết sống chết ra sao, chỉ có một mình ta xông vào! Thấy quý tử nâng một khẩu súng máy bắn như điên, các huynh đệ cùng xông lên đều không góc đầu lên được. Ta nghiêng răng nghĩ. Liều mạng! Lấy lựu đạn ném vào vị trí súng máy, oanh một tiếng, quý tử và súng

máy cùng nhau tan xác, ta cũng không biết gì nữa. Kết quả tỉnh lại thì thấy mình ở bệnh viện."

"Lần này quý tử chết đầy chiến hào, đủ kiểu đáng, đánh thảm thương. Ta nghĩ. Nếu chúng không đến đất nước chúng ta khi dễ chúng ta, ta cũng không ra tay với chúng. Bây giờ chúng nổ súng bắn chúng ta trên đất của chúng ta, thì ta cũng không nường tay. Đáng tiếc lần này đen đui, không giết được tên quý nào, kết quả lại bị một phát đạn pháo làm nổ chân. Lần này tốt rồi, lập tức đi trại nuôi dưỡng danh dự quân nhân! Huynh đệ, thay ta giết thêm mấy tên quý tử!"

Nghe những binh lính này bàn tán, gì toại lạng lẽ đi vào, thấy những người chỉ huy cao nhất của quân An được đến, các thương binh đều ngừng nói chuyện, những người có thể đứng dậy đều nhao nhao xuống giường chào. Gì toại cũng không muốn làm phiền họ, mỉm cười kéo Thạch Xuyên, sư trưởng sư đoàn 2, nhanh chóng vào phòng làm việc của viện trưởng. Nơi này gọi là văn phòng cũng quá lời, chỉ là một tấm rèm ngăn ra một căn phòng nhỏ. Đồng sự của Mộ Tinh Hà, cũng là bác sĩ pháp Trương Vân Cây, quân y thượng tá đang cau mày nhìn một bệnh án không biết của ai. Gì toại vỗ vai anh ta: "Viện trưởng Trương, tình hình thu dung thương binh thế nào?"

Trương Vân Cây thấy gì toại đến, vội vàng đứng dậy chào, vị bác sĩ ban đầu đầy vẻ thư sinh này, hiện tại đã có dáng vẻ của một quân nhân: "Tình hình thu dung rất tốt, thương binh có thể cứu chữa đều đã được cứu, thuốc men cũng rất đầy đủ. Chỉ là thời tiết quá lạnh, hiện tại đang tìm cách sưởi ấm trong bệnh viện, đây đều là anh hùng đánh trận, không thể để họ chịu thiệt thòi... À, suýt quên báo cáo với ngài, hiện tại đã thu dung năm trăm năm mươi chín thương binh. Hiện tại bệnh viện còn chưa đến 200 giường. Tư lệnh, ngài xem có nên chuyển một số thương binh đến Cẩm Châu không? Đánh trận nữa thì không đủ chỗ."

Gì Toại cười khẽ, đám quân y liền biết sắp có đại chiến, xem ra khả năng cảnh giác của đội mình quả nhiên không hề thấp. Hắc mĩm cười nói: “Người là quân y trưởng phòng, cứ tự mình quyết định đi, ta sẽ để quân nhu bộ phối hợp hết mình với các người... Ta chỉ đến thăm các huynh đệ thôi.” Thạch Xuyên đứng bên cạnh lăm bắm: “Ta cũng muốn nhìn những huynh đệ bị thương này! Hồi chúng ta còn là lũ độc lập, đóng quân ở Đài Nhi Trang cả năm trời, có gặp chuyện gì đâu. Giờ khó khăn Tư lệnh lại phát lòng từ bi, cho chúng ta gia nhập An Đức quân, chỉ lo hành quân! Nhìn sư huynh đệ đổ máu, chúng ta nhị sư lại chẳng giúp đỡ được gì, trong lòng ta hổ thẹn!”

Gì Toại quay đầu nhìn vị nhị sư sư trưởng này, người cứ bám lấy hắc mĩm ngày nay, không biết nên giận hay nên cười. Cuối cùng, hắc mĩm nhìn thẳng vào mắt Thạch Xuyên, nghiêm túc nói: “Cầm, nhất định sẽ có trận cho người đánh! Chúng ta ở đây, còn phải dạy cho quân Nhật Bản một bài học!”

Ngay lúc Đông Bắc, trước Liêu Hà tuyến, hai bên đang điều binh khiển tướng, một trận đại chiến căng thẳng đến cực điểm. Phía Thượng Hải những ngày này cũng chẳng dễ chịu gì. Sau khi Nhật Bản chính thức công bố tuyên bố của quan phương, công sứ Mỹ tại Trung Quốc lập tức tuyên bố đồng ý đảm nhiệm việc điều đình sự kiện Trung - Nhật lần này ở Đông Bắc. Khiến Anh, Pháp không khỏi hoài nghi, liệu Mỹ có đạt được thỏa thuận bí mật nào đó hay không. Vài ngày trước, Mưa Thần cùng Kho Bách đã gặp gỡ, nói chuyện rất lâu, nhưng nội dung lại không được tiết lộ. Mặc dù Bộ Ngoại giao Mỹ vẫn chưa chính thức thông qua, nhưng tin rằng đó chỉ là vấn đề thời gian. Có một cường quốc đứng ra, dường như mọi chuyện vẫn còn chỗ để xoay chuyển. Nhưng hai bên sẽ đưa ra điều kiện gì? Hơn nữa, trong tình huống nào thì hai bên mới chịu ngừng tay? Mưa Thần một tay đạo diễn trào lưu chủ nghĩa dân tộc, hiện tại càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng hắc mĩm có thể tự chuốc họa vào thân hay không? Những chuyện này đều là vấn đề

được các nhà quan sát, những người đang dồn ánh mắt vào thế lực của Mưa Thần ở Giang Bắc và phía Nhật Bản, quan tâm nhất. Bọn họ đã nhận ra, sự xuất hiện của Mưa Thần quả thực đã ảnh hưởng đến cục diện chính trị ở Đông Á. Nhưng sự thay đổi trong tương lai sẽ lớn đến mức nào, những nhà quan sát này e rằng có năm mơ cũng không thể ngờ tới.

Hiện tại, quân đội hai bên vẫn đang căng thẳng giằng co, đều có xu hướng tăng viện tiền tuyến. Phía Nhật Bản đang cố gắng tập trung binh lực Quan Đông quân ở trước Liêu Hà tuyến, quân Triều Tiên cũng có xu hướng gia nhập Quan Đông quân. Lục quân tỉnh và quân bộ vẫn chưa có chỉ thị cụ thể, hải quân thì càng không có động tĩnh gì. Trong khi đó, Giang Bắc quân cũng đang nhìn về phía Hoa Bắc để tăng viện, đồng thời tăng cường lực lượng tiếp tế cho tiền tuyến. So với bầu không khí chính trị không có chiến tranh, sự giằng co quân sự lại có vẻ không được hài hòa. Đây quả là một cuộc xung đột kỳ lạ.

“Tư lệnh, tôi đến Thiên Tân tọa trấn, trước khi đi có vài lời muốn nói với ngài.” Người nói là Tưởng Bách Lý, hần sắp lên quân hàm đến Thiên Tân tọa trấn, thành lập Tổng chỉ huy bộ phương bắc của quân vụ bộ, do hần làm chỉ huy tạm thời. Tham mưu tinh anh dưới trướng Tư Mã Trạ cũng theo hần đi một nửa. Hiện tại, quân đội của bộ phương bắc Giang Bắc quân bao gồm An Đức quân, hai mươi bảy sư của Trương Tác Lâm, và mười lăm sư xa hoa của Đoàn Chi. Trên danh nghĩa, hai sư Bắc Dương ở Hà Nam cũng thuộc quyền chỉ huy của hần. Ngoài ra, hai lữ của sư đoàn 9 đang chuẩn bị tiến vào chiếm giữ Thiên Tân cũng tạm thời chịu sự chỉ huy của hần.

Mưa Thần không còn vẻ lo lắng, căng thẳng như mấy ngày trước, thái độ hiện tại thậm chí có phần nhàn nhã. Tưởng Bách Lý hôm nay đến chính thức từ biệt hần, hần ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, bên cạnh là một chồng công văn đang chờ hần xem xét. Nghe Tưởng Bách Lý trình trọng

như sắp phải chia tay, hần tươi cười nói: “Bách Lý huynh, giữa chúng ta còn cần khách sáo gì? Có chuyện gì cứ việc nói! Gần đây huynh đưa ra ít đề nghị cho ta quá, huynh đâu phải người như vậy! Lúc này, tài cán của huynh và tiên sinh Tùng Sơn đều là chỗ dựa lớn của ta! Lần này ở phương bắc, cũng cần huynh ra sức!”

Tác phẩm mới nhất được đăng tải trên 69 sách!

Tướng Bách Lý cười nhạt một tiếng, lời nói của bạn tốt Thái Ngạc đã khiến tâm trạng hần khá hơn nhiều.

“Tư lệnh, ngài xử lý những việc trọng đại, những phương diện có thể cân nhắc, lực lượng có thể lợi dụng, đều được ngài vận dụng triệt để. Điểm này không có gì để nói. Tôi rất bội phục! Chuyện phương bắc, hiện tại có hai lữ của sư đoàn 9, thêm cả sư đoàn b, tin rằng có thể ổn định cục diện, chuyện này tôi dám đảm bảo... Nhưng tôi là người đã ở Nhật Bản rất lâu. Tư lệnh có cảm thấy lực lượng của bọn chúng có thể phân hóa không? Nhìn vào những biểu hiện không thống nhất của bọn chúng, liền cho rằng có cơ hội để lợi dụng Tư lệnh, những điều này có thể lợi dụng, nhưng không thể tin! Mặc dù các phương diện của Nhật Bản có những biểu hiện khác nhau, thái độ cũng có vẻ khác biệt, nhưng cuối cùng, bọn chúng đều đại diện cho lợi ích của dân tộc Nhật Bản! Chúng ta không nên đánh giá quá cao kẻ địch, có những lúc, vẫn không thể may mắn, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Tướng Bách Lý trầm ổn nói xong, hướng về Mưa Thần kính một cái quân lễ tiêu chuẩn, rồi xoay người bước ra. Chỉ để lại Mưa Thần ngồi đó, vẻ mặt như đang suy tư điều gì.

Mình, có phải đã quá lạc quan rồi không? Xem ra, lúc này vẫn chưa thể buông lỏng...

STT 181: Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 82: Khúc nhạc an hồn trong tuyết lớn

Giới tô Thượng Hải, những năm gần đây đã phát triển vượt bậc, trở thành giới tô thuê tinh hoa pháp của Thượng Hải. Tuy kiến trúc tao nhã, lịch sự không bằng nơi khác, nhưng sự náo nhiệt và sức sống thì đã bỏ xa các giới tô khác. Văn hóa các nước giao thoa, người dân các nước đổ về đây như nước chảy. Tiếng xe, tiếng người vang vọng suốt ngày đêm. Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Thượng Hải, nằm ngay trong giới tô công cộng.

Kho Bách đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, ngấn ngơ nhìn ra bên ngoài, ngắm nhìn cảnh phồn hoa náo nhiệt từ gần đến xa. Đây là một vùng đất kỳ diệu làm sao, màu mỡ và căn cỗi, văn minh và ngu muội cùng tồn tại. Dân chúng nơi đây thể hiện nhiều mặt cá tính trên mảnh đất rộng lớn này. Nơi đây văn minh kéo dài ba ngàn năm, mỗi lần bị dân tộc khác xâm lấn đều được hòa tan, bao dung trong một nền văn hóa. Trong khi những nền văn minh cổ đại khác cùng thời với nền văn minh này lần lượt diệt vong, bóng dáng của các chủng tộc ban đầu biến mất trong lịch sử, thì nơi đây vẫn không ngừng tiếp nối mạch văn hóa. Dù trải qua gần trăm năm thăng trầm, nhưng dường như lại có những nhân vật cường thế xuất hiện, ý thức dân tộc cũng bắt đầu thức tỉnh, con đường phục hưng của họ hiện tại muốn bắt đầu sao? Nhưng lại là, dưới sự dẫn dắt của một người rất trẻ tuổi, rất kỳ quặc.

Kho Bách nghĩ đến việc quen biết Mưa Thần một năm nay, cùng với những sóng gió mà hắn gây ra ở Giang Nam và phía Bắc, rồi cả buổi diễn ở Đông Bắc, không khỏi lắc đầu. Hôm nay, hắn đang chờ một nhân vật trọng yếu đến Thượng Hải, đồng thời phải trình bày một bản báo cáo mang tính then chốt. Hắn không biết mình đã tham gia vào cục diện Trung Quốc biến đổi sâu sắc đến mức nào. Nhưng cảm giác này lại khiến hắn vô cùng thích thú.

Tiếng chuông cửa khẽ vang lên, một người mặc trang phục đầy tứ trắng của Philippines đẩy cửa vào, cung kính nói: "Lãnh sự tiên sinh, khách nhân của ngài đã đến." Kho Bách gật đầu, chỉnh lại bộ âu phục vốn đã phẳng phiu, sải bước ra ngoài. Khi hắn đi xuống thang cuốn, đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên tóc trắng mặc áo sơ mi ngắn tay, đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách. Ông ta dùng cây quyền trượng mạ vàng lật giở một đồng báo chí trên bàn. Phong thái ấy, cứ như một quý ông Anh điển hình.

Kho Bách cười lớn: "Georgie, thật lâu không gặp, đường xá đến đây chắc hắn vất vả cho người rồi! Khỏe chứ?" Người đàn ông trung niên tóc trắng đứng dậy, mỉm cười nhìn Kho Bách bước vào, hai người nhìn nhau. Sau đó ôm nhau một cái. Kho Bách cười nói: "Muốn uống gì không?" Lập tức lại cười một tiếng, cùng với người trung niên tên Georgie đồng thanh nói: "Whisky, thêm đá, không thêm soda." Người đàn ông trung niên này là trợ lý đặc biệt của Ngoại trưởng Mỹ Phil Rander - Nặc Khắc, cũng là bạn học của Kho Bách khi còn học bổng Rose ở Cambridge, Anh. Sau khi về nước, vì gia tộc Tư Văn Sâm và gia tộc của đương kim Ngoại trưởng Mỹ có quan hệ mật thiết, sự nghiệp của hắn tự nhiên lên như diều gặp gió. Còn Kho Bách lại làm một tổng lãnh sự thương vụ nhỏ bé ở vùng Viễn Đông xa xôi, địa vị hai người hiện tại khác biệt, nhưng mười mấy năm mới gặp lại, trong lòng lại thấy vui mừng khôn xiết.

Nhìn Georgie đang loay hoay với ly trong tay, nghe tiếng va chạm trong trẻo của đá. Kho Bách cuối cùng lên tiếng: "Georgie, người không có gì muốn hỏi ta sao?" Georgie cười nhạt, vẻ mặt có chút thận trọng: "Ta thật sự rất mệt mỏi. Ban đầu đang thi hành một nhiệm vụ của Ngoại trưởng tiên sinh ở Philippines, nhưng đột nhiên nhận được điện báo của Phỉ Rander, nói rằng công sứ Bắc Kinh đã chuyển cho ông ta một bản báo cáo do chính tay người viết, khá là hoang đường, công sứ Bắc Kinh nói người có khả năng bị điên rồi. Nhưng Phỉ Rander lại cảm thấy có chút thú vị. Cho nên bảo ta đến nghe ý kiến của người. Hiện tại, ít nhất Phỉ Rander tiên sinh rất quan tâm đến tình hình Viễn Đông. Có lẽ chúng ta lại có chỗ để xem xét... Hạm đội hải quân thật là tệ, ta gặp sóng gió ở biển Nam Trung Quốc, Kho (tên thân mật của Kho Bách), hiện tại trong đầu ta như có mấy con voi đang nhảy điệu nhảy clacket, có thể cho ta nghỉ ngơi một chút rồi bàn lại vấn đề này được không?"

Kho Bách ra hiệu cho hần ngồi xuống, nhìn Georgie, chân thành nói: "Georgie, tình hình Trung Quốc hiện tại không cho phép chúng ta cứ từ từ thảo luận vấn đề. Ta biết bộ ngoại giao đã bày tỏ thái độ muốn tham gia điều đình, chúng ta có thể phát huy tác dụng lớn hơn ở Viễn Đông, những hành động và thành quả ở Viễn Đông cũng có thể giúp trong nước thoát khỏi cục diện phiến toái hiện tại! Nếu người coi ta là bạn, thì nên nghe ta nói hết những điều cần nói."

Georgie im lặng nhìn Kho Bách, những lời hần nói đã rất thẳng thắn, có lẽ là vì tình bạn cũ, chuyển đi này của hần vốn là do Phỉ Rander, thậm chí là gã béo ở Bạch Cung, đối với đề nghị của Kho Bách mà hành động, chứ không phải phái hần tranh thủ thời gian lên chiến hạm nhanh nhất của Hạm đội Châu Á đến Thượng Hải. Những lời vừa rồi, chẳng qua chỉ là cố ý thăm dò mà thôi. Hiện tại ở Mỹ, chính phủ của Tổng thống William Howard Taft, người được Đảng Cộng hòa của Theodore ---- Roosevelt, một anh hùng trong lịch sử nước Mỹ, lựa chọn làm người kế nhiệm, Roosevelt hy vọng

Taff có thể kế thừa chính sách của ông, tiến hành cải cách trong nước đến cùng, đánh bại những Trust lớn đã dần trở nên vô pháp vô thiên, cải cách toàn bộ chính phủ, trừng trị tham nhũng hoành hành trong nước, tăng cường phúc lợi xã hội.

Nhưng Taft hiển nhiên không phải là người kế thừa xứng đáng của Roosevelt, hẳn hoàn toàn áp dụng chính sách bảo thủ, phong trào phản đối trong nước ngày càng dâng cao. Vốn là chủ tịch ủy ban hành chính Philippines, rất hứng thú với việc bành trướng đế quốc ở Viễn Đông, Taft hiện tại rất mong muốn có những hành động ở nước ngoài, đạt được một số thành quả, để ông có thể giành được uy tín như Roosevelt đã làm trong cuộc chiến tranh giành thuộc địa với Tây Ban Nha vào cuối thế kỷ trước. Các Trust lớn có quan hệ mật thiết với ông trong nước cũng hy vọng mở rộng ở Viễn Đông, vì sao lại không thể phá vỡ sự độc quyền của lục địa cũ, thậm chí là Nhật Bản ở Trung Quốc? Báo cáo của Kho Bách chính là thời điểm, họ thậm chí còn cho rằng, đây là bảo bối quan trọng để giành chiến thắng trong cuộc bầu cử năm nay. Cũng có thể giúp Đảng Cộng hòa một lần nữa cầm quyền trong bốn năm tới. Đối với Kho Bách, bộ ngoại giao cũng có hiểu biết, quan hệ tốt đẹp của hắn với Mưa Thần tướng quân, một ngôi sao mới nổi trên chính trường Viễn Đông, những lợi ích mà hắn đạt được trong việc phát triển thị trường Mỹ và mở rộng đầu tư của Mỹ ở Trường Giang, đều được đánh giá rất cao.

Georgie —— tên đầy đủ là George lại Tư Văn Sâm. Đối tư thế thoải mái, cười nói: "Được, trước kia ở câu lạc bộ ba một, người nổi tiếng là đầu trâu mặt ngựa, ta chịu thua, hiện tại ta ngồi ở đây, dồn hết tinh thần, rửa tai lắng nghe."

"Đây là một cơ hội ngàn năm có một. Mưa Thần tướng quân đã bày tỏ ý kiến với chúng ta..." Giọng nói của Kho Bách vang vọng trong phòng

khách, có vẻ hơi xa xăm, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, thể hiện ý chí đã được tính toán trước của Kho Bách và thái độ kiên quyết của hắn.

"... Hắn hy vọng Mỹ quốc có được một liên minh ở một hình thức nào đó, có thể công khai, nhưng nếu chúng ta không tiện, thì hoàn toàn có thể bí mật. Liên minh này có cơ sở hợp tác vô cùng rộng lớn. Trung Quốc có thể mở cửa thị trường toàn diện cho Mỹ, đồng thời là đồng minh quan trọng của chúng ta để kiềm chế Anh và Nhật ở bờ biển phía tây Thái Bình Dương, cùng với Philippines dọc theo chuỗi đảo ở biển Nam Trung Quốc thành lập một loại liên minh quân sự, kiểm soát khu vực quan trọng nhất ở phía tây Thái Bình Dương này. Họ có thể tiến hành cải cách tiền tệ dưới sự ủng hộ và... phải nói là kiểm soát của chúng ta, buộc toàn bộ nền kinh tế vào chúng ta. Trời ơi, đây là điều kiện hợp tác ưu việt chưa từng có! Hãy nghĩ mà xem, toàn bộ Thái Bình Dương trong tương lai sẽ trở thành nội hồ của chúng ta! Một đế quốc cổ xưa hoàn chinh hoàn toàn tiếp nhận tư tưởng của Mỹ. Gia nhập hệ thống của Mỹ!" Ánh mắt Kho Bách sáng rực. Nếu hắn thực sự toại nguyện, có thể đạt được thành tựu ngoại giao như vậy ở Trung Quốc, thì tiền đồ trên chính trường của hắn sẽ vô cùng vô hạn! Trước mắt, người bạn học cũ Tư Văn Sâm dựa vào gia thế, đang hùng hực khí thế trước mặt hắn, thì có là gì.

“Bốn trăm triệu người Trung Quốc nếu thống nhất, lại đạt được thành tựu về kinh tế, thì đó là một thị trường lớn đến nhường nào đối với nước Mỹ chúng ta! Nó có thể bảo vệ tương lai phồn vinh trăm năm của nước Mỹ! Chúng ta sẽ có được vị thế chiến lược ưu việt đến nhường nào khi cần đối đầu với cự lực địa! Phía sau sẽ là một cơ sở vững chắc đến nhường nào!”

George D. Tư Văn Sâm không nói lời nào, chỉ âm thầm nghiền ngẫm những lời phát biểu đầy nhiệt huyết của Kho Bách. Ý nghĩ của hắn có phần đơn phương, nhưng lại là một đề nghị vô cùng hấp dẫn. Viễn Đông đạt được thành tựu ngoại giao to lớn, Mưa Thần nếu được ủng hộ sẽ thống nhất

– thắng lợi của hãn ngày càng rõ ràng, dù hiện tại đang đối mặt với nguy cơ Nhật Bản can thiệp. Đồng minh Mỹ - Trung hoàn toàn có thể áp đảo liên minh Anh - Nhật trên Thái Bình Dương! Với trong nước mà nói, có được một đế quốc cổ xưa hoàn chỉnh là một cú sốc lớn, một niềm vui khôn tả. Hãn cũng như Kho Bách, dù nhận học bổng Rose nhưng lại chẳng có chút thiện cảm nào với nước Anh. Đó cũng là ý tưởng chung của giới tinh hoa chính trị Mỹ đầu thế kỷ hai mươi. Đây là một trong những biện pháp tốt để chuyển hướng sự chú ý trong nước, đồng thời có khả năng giành chiến thắng trong cuộc bầu cử lớn, George đã ngầm thừa nhận, nhưng sự ghen ghét với Kho Bách lại khiến hãn im lặng và từ chối đưa ra ý kiến.

Kho Bách hiểu rõ ý nghĩ của hãn, Phỉ Rander, ngoại trưởng, đã phái hãn theo chân từ Philippines đến Thượng Hải với tốc độ nhanh nhất, hãn đã biết rõ ý định thực sự của vị tổng thống 300 pound béo tốt trong Nhà Trắng. Hãn mỉm cười, cuối cùng lại thêm dầu vào lửa: “Bạn tốt Georgie, tôi rất mong anh ở lại Thượng Hải. Vấn đề ngoại giao kết minh này quá phức tạp, cần anh chủ trì toàn diện, tôi rất sẵn lòng làm việc dưới sự lãnh đạo của anh, giống như ở câu lạc bộ Ba Một vậy, chúng ta lại một lần nữa, thế nào?” Hãn nháy mắt với George, ý tứ đều là hữu hảo, ôn hòa. Lúc này, đáng thương George còn có thể nói gì?

“Tôi cần gặp mặt vị Vũ tướng quân một lần, có một vài vấn đề, có lẽ tôi muốn cùng hãn thảo luận trực tiếp. Kho, anh biết đấy, những chuyện lớn này cần lão bản quyết định... Nhưng tôi cảm thấy, ít nhất tôi đã bị anh thuyết phục.”

“Hãy tin tôi, anh sẽ thấy, Mưa Thần tướng quân là một người quân tử, ân, một người quân tử mang đậm phong cách Mỹ.”

Trời dần tối, gió bắc từ chiều đã gào thét dữ dội hơn. Cánh đồng tuyết một màu sương mù mịt mù, bao phủ mọi thứ trong Tuyết Trần, tầm nhìn giảm xuống mức thấp nhất. Đây không phải là thời tiết thích hợp cho việc

dùng binh, nhiệt độ không khí cũng giảm mạnh, có lẽ xuống đến âm 20 độ, khiến tất cả những người đang làm nhiệm vụ ở các trạm gác, tuần tra trên cánh đồng hoang, đều phải chạy về giao thông hào và chiến hào. Hàng năm, vào cuối đông, trên vùng đất Đông Bắc, sẽ có những ngày cuồng phong gào thét như vậy. Trong những ngày đó, tại hai bờ Liêu Hà, hàng vạn quân đội đang giăng co, vừa vận gặp phải tình huống này.

Tại bờ bắc Liêu Hà, trong quân Nhật, bốn ngàn quân quan binh đã chuẩn bị sẵn sàng lại làm xong công tác chuẩn bị xuất phát trong thời tiết khắc nghiệt này. Bọn chúng nhai bánh mì đậu đỏ lạnh lẽo mà đầu bếp đã chuẩn bị sẵn, trong hộp cơm còn có thịt bò và cá khô, bữa ăn cuối cùng trước khi xuất phát lại ngon ngoài dự kiến! Thậm chí mỗi người còn được chia một bầu nước có nếp và rượu sake. Khi xuất phát để liều chết xung kích, uống một ngụm rượu quê hương, có thể không còn vương bận mà lên đường! Các quân quan cấp dưới Nhật Bản chào hỏi nhau: “Cửu đoạn phản thủy!” Lần này là vì giành lại uy danh của quân đội Nhật Bản. Quân địch đông hơn gấp mấy lần, sức chiến đấu cũng không hề thua kém, nhưng vì mặt mũi của quân đội, những quân quan tinh anh này chỉ có thể liều chết. Khác với những quân quan cấp dưới trẻ tuổi khác, còn có thể khoe khoang cái gọi là khí phách đàn ông. Mặt mỗi binh lính đều căng thẳng, không ai nói chuyện với nhau. Có lẽ cả đời bọn chúng cũng không hiểu tại sao phải chịu chết trong thời tiết quỷ quái này. Nhưng kỷ luật tàn khốc của quân Nhật đã khiến những binh lính này trở thành những cỗ máy không biết suy nghĩ, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh. Tối nay, bọn chúng sẽ vượt qua chiến hào, vượt qua Liêu Hà, xông vào trận địa của quân An, hoặc giết chết người Trung Quốc, hoặc bị giết chết.

Trên trận địa pháo binh của quân Nhật, vì tuyết rơi đã che giấu hoàn toàn dấu vết hoạt động của quân đội. Lượng lớn đạn pháo được đội ngựa vất vả vận chuyển đến trận địa. Trong vòng hai canh giờ, bọn chúng phải vận chuyển hết hai cơ sở đạn dược. Đồng thời, trong lúc tiến công, phải bắn

hết. Triều Tiên phu tử dưới sự trách mắng của quân nhu Nhật Bản, buồn bã vận chuyển đạn dược nặng nề. Đại tá liên đội trưởng Tá Độ Hoàn Sơn của liên đội pháo binh số năm của Nhật Bản đội mũ lông, cau mày, cùng từng trung đội trưởng pháo binh hạ lệnh điều chỉnh các yếu tố bắn. Liệu có thể phá tan chướng ngại vật mà quân An thiết lập ở tiền tuyến, đánh sập hỏa lực của quân An, yểm hộ bộ binh “heo đột” tiến vào trận địa quân An, giành được chiến thắng huy hoàng hay không, đều phải dựa vào bọn chúng, những pháo binh được trả lương cao hơn bộ binh 15 đồng! Tá Độ Hoàn Sơn thực ra cũng không lạc quan, thời tiết lạnh giá với tầm nhìn thấp như vậy, tuy có thể che giấu rất tốt sự bất ngờ trong cuộc tấn công của quân đội, nhưng đối với pháo binh mà nói, lại là một cơn ác mộng. Bởi vì không thể dựa vào quan sát để điều chỉnh bắn, việc bao vây hỏa lực chỉ có thể thực hiện một lần. Phía sau chỉ có thể bắn liên tục, nói đúng hơn, công việc còn lại đều phải dựa vào bộ binh. Hẳn cũng từng đưa ra ý kiến của mình với Đại Hi Cốc, nhưng lại bị sư đoàn trưởng bác bỏ hoàn toàn. Danh dự bất bại của Quan Đông quân, theo quan điểm của sư đoàn trưởng, chỉ có thể dựa vào cuộc tấn công “heo đột” tràn đầy tinh thần đại hòa này để giành lại!

Thời gian chậm rãi trôi qua trong sự chờ đợi, chẳng mấy chốc sẽ đến 11 giờ trưa, thời điểm dự định phát động tấn công. Đại tá Tá Độ nhìn đồng hồ, hiện tại là 10 giờ 55 phút tối ngày 9 tháng 2 năm 1913. Năm phút nữa thôi, một trận chiến đẫm máu chưa từng có giữa hai đội quân tinh nhuệ nhất sẽ nổ ra.

Gì Toại vào lúc 11 giờ đang xem điện báo chuyển đến, quân An của bọn chúng vẫn đang chuẩn bị đón quân Nhật phản công. Nhưng quân Nhật lại có động tĩnh khác thường, rất yên tĩnh. Vào lúc chiều hôm nay, khi thời tiết bắt đầu xấu đi, hẳn đã nghĩ rằng đây là cơ hội tốt để quân Nhật phát động tấn công, liền ra lệnh cho quân đội tiền tuyến đề phòng toàn diện, ban hành lệnh trắng đêm. Đội dự bị cũng tập trung đến khu vực dễ điều khiển nhất. Nhưng theo thời tiết ngày càng tệ, cuồng phong thổi mạnh trên cánh đồng

tuyết, đã hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên ngoài mười mét. Thêm vào đó, nhiệt độ không khí giảm đột ngột, bất kỳ người nào có thần trí bình thường đều sẽ không cho rằng có thể tiến hành bất kỳ hành động quân sự nào trong thời tiết này. Hãn ra lệnh cho toàn bộ quân đội vào giao thông hào tránh gió, những chiến hào đã đào sẵn, chỉ cần có thể chắn gió đều sắp xếp người vào, còn phát cốc xuống. Đối với quân An, vốn chiếm đa số là người phương Nam, trong thời tiết này, phòng ngừa tổn thương do giá rét là ưu tiên hàng đầu! Đối với cuộc tấn công của quân Nhật, phải lo lắng là thời tiết khắc nghiệt này qua đi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tốt lên!

Hãn đang cầm cùi vẽ ký hiệu lên một phong điện, bỗng nhiên, nhờ vào trực giác của một quân nhân từng trải chiến trường, hãn mơ hồ nghe được tiếng xèo xèo giữa tiếng gió gào thét bên ngoài chiến hào. Hãn vội vàng đứng phắt dậy, làm đổ cả chiếc bàn thô sơ bằng gỗ, ngọn đèn chao đảo chập chờn: "Quân Nhật pháo kích! Bọn chúng muốn tập kích!" Vương Cực và các tham mưu đều giật mình bởi tiếng thét của hãn, ai nấy đều nhìn hãn với vẻ ngờ vực, không hiểu hãn lại có hành động kỳ quặc gì. Lúc này mà lại khởi xướng tiến công, chẳng khác nào muốn liều mạng.

Nhưng tiếng nổ đã vang lên gần như đồng thời trên toàn tuyến, át cả tiếng gió gào, càng thêm thê lương trong thời tiết khắc nghiệt này! Mặt đất rung chuyển dữ dội, mọi thứ trong chiến hào đều nhảy nhót, một quả đạn pháo 75 ly vừa vọt trúng vào lớp đất dày che chắn, tiếng nổ lớn ngay bên tai tựa như tận thế ập đến! Mọi người trong chiến hào đều ngã nhào, ngọn đèn bị hất văng, chiếc bàn đổ sập, một tham mưu trẻ tuổi không kìm được mà kêu lên sợ hãi! Quân Nhật chưa từng pháo kích dữ dội đến vậy, bọn chúng thật sự muốn bất ngờ tấn công trong thời tiết khắc nghiệt này!

Đội pháo binh hùng mạnh của quân Nhật liên tục cày xới phòng tuyến của An Đông quân, từng đợt ánh lửa vàng rực nổ tung trên trận địa, cuốn phăng chướng ngại vật, cọc gỗ, tuyết đất, vũ khí, cả những cánh tay, chân

cụt. Hỏa lực dày đặc đến mức không thể đếm xuể. Sức công phá của những khẩu trọng pháo 150 ly càng thêm khủng khiếp, mỗi tiếng nổ đều tạo ra những lỗ hổng trên chiến tuyến của An Đông quân, tàn phá mọi thứ trong phạm vi. Pháo binh phía trước liên tục bắn phá, mảnh vỡ thép rít gào bay ra, biến tuyến đầu của An Đông quân thành một địa ngục kinh hoàng. Lần trước, An Đông quân đã khiến quân Nhật nếm mùi hỏa lực địa ngục, lần này quân Nhật quyết tâm trả thù với quy mô lớn hơn! Các tướng sĩ dũng cảm của An Đông quân đang ẩn nấp để tránh đạn đã chịu tổn thất nặng nề.

Gi Tỏa là người đầu tiên trong bộ tư lệnh kịp phản ứng, hắn vừa đứng dậy đã va phải một người. Hắn không kịp quan tâm là ai, vội vàng đưa tay sờ lên chiếc điện thoại trên bàn, chiếc bàn đã bị đánh đổ, hắn mò mẫm tìm điện thoại trên mặt đất, cầm lên lắc mấy cái, may mắn là hỏa lực của quân Nhật lúc này tập trung vào tuyến đầu, không tấn công sâu vào bên trong, điện thoại nhanh chóng kết nối với sở chỉ huy pháo binh, sau một hồi mới nghe được giọng nói hoảng hốt của Ngụy Sông, thiếu tướng pháo binh, tham mưu trưởng pháo binh của An Đông quân: "Alo... Alo... Đường dây đâu?"

Gi Tỏa gào vào ống nghe: "Pháo binh khai hỏa cho ta! Phong tỏa Liêu Hà! Không cần tiếc đạn, biến tuyến đầu thành tử lộ không thể vượt qua của quân Nhật! Tinh thần lên cho ta! Nghe rõ chưa!" Hắn quăng ống nghe, lại gọi điện cho các lữ đoàn, đoàn quân ở tuyến đầu, nhưng không liên lạc được, chắc chắn đường dây đã bị cắt. Lúc này, trong lúc rung lắc dữ dội, không biết tham mưu nào đã tỉnh táo lại, bật đèn lên, ánh sáng yếu ớt trong chiến hào lại le lói, ánh lửa từ những vụ nổ bên ngoài hắt vào, khiến khuôn mặt mọi người chập chờn. Gi Tỏa gầm lên: "Lính truyền tin, kiểm tra đường dây!" Mấy lính truyền tin đang chờ lệnh vội vã lao vào chiến trường đầy mảnh đạn. Vương Cực kéo Gi Tỏa: "Sáng tỏ, bây giờ chúng ta phải nắm giữ đội dự bị, chuẩn bị phản công tuyến đầu! Cậu ở đây trấn thủ, tôi đi tập hợp đội dự bị! Đi!" Mấy tham mưu lập tức theo Vương Cực xông ra. Gi

Tòa ở lại chiến hào, về mặt dân bình tĩnh lại. Quân Nhật quả là một đối thủ đáng gờm!

Pháo binh của An Đông quân cũng bắt đầu gầm thét, hai mươi bốn khẩu pháo dã chiến 75 ly, hơn bốn mươi khẩu sơn pháo 75 ly, cùng với hơn mười khẩu trọng pháo 107 ly tham gia vào khúc ca địa ngục. Đạn pháo liên tục nổ tung trên sông Liêu Hà, băng vỡ và mảnh đạn văng tứ tung, biến tuyến đầu của cả hai bên thành một con đường chết chóc không thể vượt qua. Hàng trăm khẩu đại pháo của hai bên cùng lúc khai hỏa, ánh chớp lóe lên, chiếu rọi cả bầu trời, tuyết bụi bay múa, tạo nên một khung cảnh thảm khốc.

Một phiên bản trư hơn, gửi từ T.L.T – bạn hiểu mà.

STT 182: Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 83: ...

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà•

Chương 3: Quyển nhất thống con đường - Chương 83: Máu tanh nhất
một đêm

Trên không Liêu Hà mờ mịt, u ám, bị ánh sáng chói lòa từ những đợt hỏa lực và bạo tạc chiếu rọi, trở nên sáng rực. Từng luồng sáng vàng, đỏ sẫm, tựa như những tia chớp xé toạc màn đêm đen kịt. Tiếng pháo nổ vọng đến rất xa, tựa như sấm rền, quét sạch hành lang Liêu Tây. Dưới cảnh tượng tàn khốc do con người tạo ra, mấy vạn tướng sĩ hai nước bất chấp hiểm nguy lao vào chiến đấu. Trước mặt tử vong, sự cao thượng và dã man, lòng dũng cảm và sự điên cuồng đều được phơi bày. Rất lâu sau này, những chiến sĩ còn sống sót của quân An được mới giật mình nhận ra rằng, họ đã cùng với đội quân mạnh nhất Đông Á, trải qua một trận chiến với hỏa lực chưa từng có trong lịch sử cận đại. Đây là điều mà quân đội Trung Quốc chưa từng phải đối mặt.

Sau khi pháo binh Nhật Bản bắn ra bốn năm ngàn quả đạn, cuối cùng chúng chuyển hướng hỏa lực ra phía sau. Lần này, hỏa lực không còn tập trung vào tuyến đầu của quân An được, không còn dày đặc và tàn khốc như trước, nhưng vẫn có sức tàn phá vô cùng lớn. Ở phía sau, quân dự bị tập kết, xe ngựa chở đạn dược, lính truyền tin khẩn trương sửa chữa đường dây, thậm chí cả trận địa pháo binh đều bị trúng đạn. Toàn bộ khu vực tập kết phía sau lập tức rơi vào hỗn loạn. Lúc này, các sĩ quan của quân An được đã tỉnh táo lại sau khi bị chấn động ban đầu. Dưới sự oanh kích của pháo binh

Nhật, trong thời tiết khắc nghiệt, họ cố gắng kiểm soát quân đội, tiếng gào thét, khẩu lệnh vang lên hỗn loạn. Bằng mọi giá, phải giữ vững đội hình, chờ quân Nhật xông lên tuyến đầu, phải kịp thời sử dụng quân dự bị! Trận địa pháo binh cũng bị hỏa lực của quân Nhật quấy nhiễu, theo lệnh của Hà Toại, tập trung hỏa lực vào mặt sông Liêu Hà, liên tục bắn phá, phong tỏa con đường xung kích của quân Nhật. Trong trận chiến này, hai bên chưa giao chiến bộ binh, pháo binh đã đánh đến cao trào.

Theo tiếng thét xé lòng, theo những khẩu lệnh vang lên từ trong lồng ngực, quân Nhật trong chiến hào đồng loạt cởi bỏ áo giáp, các quân quan vung gươm dẫn đầu nhảy ra khỏi chiến hào, theo sau là bốn ngàn lính bộ binh Nhật Bản. Họ tràn ra như một dòng thủy triều lớn. Pháo binh đã ngừng bắn, giờ là lúc bộ binh thể hiện! So với chiến tuyến dài và sâu của quân An được, quân Nhật không đủ quân số để tấn công toàn tuyến, chỉ có thể tập trung binh lực vào một đoạn giữa chiến tuyến của đối phương, cố gắng dùng sức mạnh lớn nhất để đột phá! Súng máy hạng nặng trên các chiến hào đồng loạt khai hỏa, tạch tạch tạch, từng luồng đạn lao ra, nhanh chóng phun ra những luồng lửa. Đường đạn của súng máy bay vút lên trên đầu những đợt sóng bộ binh, những vệt lửa đỏ trên không chỉ đường cho bộ binh xung kích. Những đường đạn vòng cung của súng máy cũng phong tỏa con đường tiếp viện của quân An được. Quân Nhật đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc tấn công này, chọn thời điểm thích hợp nhất, chỉ chờ kết quả cuối cùng. Quân nhân Trung Quốc, liệu có giống như tiền bối của họ, bị đánh tan tác, thua chạy như cỏ rướn theo gió trước sự hung hãn và quyết tâm của quân Nhật?

Những người đầu tiên đón nhận làn sóng tấn công hung hãn của quân Nhật là hỏa lực từ bờ sông Liêu Hà đã đóng băng. Tiếng gào thét của đạn pháo gần như biến nơi đây thành một bãi chiến trường nuốt chửng sinh mạng. Những tên lính Nhật mang giày da, đội mũ sắt, dưới sự chỉ huy của đại đội trưởng, trung đội trưởng, xông thẳng vào, đội hình tấn công dày đặc

của chúng bị xé nát thành những lỗ hổng lớn nhỏ. Máu tươi văng tung tóe, vẽ nên những hình thù kỳ dị trên băng. Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết của bộ binh Nhật Bản đã át cả tiếng pháo nổ! Hàng ngàn lính Nhật với lưỡi lê trên súng trường chỉ còn biết nghiêng răng cúi đầu chạy, đến mức này, không còn đường lui, chỉ có thể xông lên, dùng lưỡi lê đâm chết đối thủ! Khoảng cách xung kích vài trăm mét này dường như xa xôi và dài dằng dặc, mặc dù hỏa lực của quân An được đã phong tỏa toàn tuyến, tập trung vào khu vực xung kích của chúng, nhưng mật độ hỏa lực không quá dày đặc, chỉ có một tiểu đoàn pháo binh phân bố hỏa lực vào khu vực, nhưng đội hình tấn công dày đặc của quân Nhật đã cảm nhận được địa ngục trần gian. Mỗi quả đạn nổ tung, đều cướp đi sinh mạng của một đám người, thi thể và tàn chi đã vương vãi khắp mặt sông. Những hố băng lớn nhỏ đều đọng đầy máu tươi đông cứng, họ phải trả giá bằng một cái giá lớn, không hề thua kém gì so với quân An được trong chiến hào phải chịu đựng hỏa lực chưa từng có!

Đại đội trưởng Bạch Khoan Trung úy của đoàn bộ binh Tam doanh cửu liên, quân An được, ngẩng đầu lên từ chiến hào tan hoang. Tiếng la hét của quân Nhật và tiếng thét thảm thiết đã xuyên qua tiếng gió tuyết và tiếng pháo nổ không ngừng vọng đến chỗ anh. Họ chính là mũi nhọn của cuộc xung kích của quân Nhật, quân Nhật tập trung lực lượng chưa từng có, cố gắng dùng biển người để tiêu diệt họ, đột phá phòng tuyến. Ban đầu, trận địa của họ được hỗ trợ bởi sáu khẩu súng đại liên và hai khẩu pháo cối 80 ly của đoàn bộ, được đặt trên một ngọn đồi nhỏ phía sau. Nhưng trọng pháo của quân Nhật đã tập trung hỏa lực, san bằng trận địa đó. Hỏa lực của các trận địa khác đã bắt đầu phản công, pháo cối cũng tham gia vào dàn hợp xướng pháo binh phía sau. Nhưng trận địa hỗ trợ hỏa lực trực tiếp mà anh có thể trông cậy lại hoàn toàn im lặng. Lúc này, chỉ có thể dựa vào chính mình! Anh cũng cởi áo khoác, dọc theo chiến hào hô hào các anh em trong đội cởi áo khoác, chuẩn bị lưỡi lê. Lựu đạn đã chuẩn bị xong, khẩu súng máy Louis duy nhất cũng được đẩy ra khỏi đồng đất, sẵn sàng chiến đấu!

Anh là em trai của Bạch Trễ Đường, một anh hùng đại đội trưởng của quân An được, đã hy sinh trong trận chiến trước. Lúc này, anh chỉ nghĩ đến người anh hùng của mình, con cháu nhà họ Bạch đều đã hy sinh trên chiến trường vì Tổ quốc, cả đời này, hoàn toàn xứng đáng! Khi những người lính còn lại trong đội đã sẵn sàng, những tên quỷ lùn Nhật Bản đầu tiên đã xuất hiện trước mặt họ trong gió tuyết! Những lính Nhật nhỏ bé hung hãn này đều mặc quân phục màu vàng giống quân An được, đội mũ rơm, do phải xung kích đường dài nên bước đi lảo đảo, có người còn dính đầy máu, tựa như một đám quỷ dữ từ Cửu U đột nhiên xuất hiện. Chúng xuất hiện trước mặt đại đội của Bạch Khoan, chỉ cách hơn mười mét! Bạch Khoan hét lớn: “Tự do bắn! Ném lựu đạn!” Hàng chục quả lựu đạn dân dụng lập tức được ném ra, ngoại trừ khẩu súng máy Louis bắt đầu gầm rú, những người lính bộ binh khác không ai nổ súng, đều điên cuồng ném lựu đạn. Tiếng nổ lập tức vang lên trước chiến hào. Đội hình tấn công của quân Nhật bị đánh trả, lập tức kêu la thảm thiết, ngã xuống, những lính xông lên đầu tiên hầu như đều bị nổ tung! Một trung úy Nhật Bản bị mù mắt, điên cuồng gào thét chạy loạn, vung dao quân dụng lung tung chém chết một tên lính của mình! Sau khi Cửu liên ném ra hàng trăm quả lựu đạn, cuối cùng không thể ngăn chặn đội hình tấn công ngày càng đông của quân Nhật, từng đám quân Nhật cuối cùng tràn vào chiến hào của họ!

Vật lộn lập tức diễn ra ác liệt ngay trong chiến hào. Quân Nhật dùng súng trường có gắn lưỡi lê và mìn gai đao không thể phát huy tác dụng trong chiến hào, còn Cửu Liên huynh đệ thì không cầm lưỡi lê thì cũng vung vẩy xẻng công binh nhập khẩu từ Đức. Chúng chém gục đám quân Nhật đã xông lên trong tình trạng kiệt sức. Nhưng quân Nhật càng lúc càng tràn vào, cuộc chém giết lập tức nghiêng hẳn về một bên. Quân Nhật hung hãn đến lạ, có tên còn không cần súng trường, tay không xông đến, bóp cổ, móc mắt Cửu Liên huynh đệ, thậm chí còn nắm chặt lưỡi lê không buông, ngón tay bị đứt cũng chẳng hề hấn gì, điên cuồng vung vẩy. Hai bên đều đã phát cuồng, vung vẩy bất cứ thứ gì có thể cầm được. Ý nghĩ duy nhất là giết

chết đối phương, bất kể bằng cách nào! Trong chiến hào thỉnh thoảng lại vang lên tiếng lựu đạn nổ. Đó là những huynh đệ Cửu Liên đã đến bước đường cùng, quyết định cùng quân quỷ đồng quy vu tận!

Bạch nhanh vùng xéng công binh chém đứt nửa đầu một tên quân Nhật, bụng hắn cũng bị đâm một nhát, nhưng hắn đã không còn cảm giác. Trên mặt chỉ toàn máu me, nội tạng nát bươm. Cửu Liên không thể chống đỡ nổi nữa, viện binh đâu? Viện binh rốt cuộc ở đâu? Một tên lính Nhật xông đến ôm lấy hắn từ phía sau, kéo hắn ngã nhào trong chiến hào. Vô số bàn chân giẫm lên người hắn, chiến hào nhỏ bé này đã tràn ngập quân Nhật. Bạch nhanh rút lưỡi lê từ vỏ đao ra, trở tay đâm vào cổ tên lính Nhật đang ôm hắn. Tên quỷ tử hét thảm một tiếng rồi buông ra, Bạch nhanh vừa muốn đứng dậy thì một lưỡi lê khác đã đâm vào ngực hắn! An được quân úy, tốt nghiệp khóa hai sĩ quan cấp dưới tốc thành sáu tháng của Trường Lục quân Giang Bắc, Bạch nhanh hai mươi một tuổi có thể cảm nhận rõ ràng lưỡi lê lạnh buốt xuyên qua lồng ngực nóng rực, xuyên qua xương sườn đâm vào nội tạng. Toàn bộ sức lực đều biến mất khỏi người hắn. Trong đầu hắn chỉ còn lại một ý nghĩ dần dần tan biến, cuối cùng mình cũng hoàn thành lời hứa trang nghiêm trước kia... Là một quân nhân, cống hiến máu tươi và sinh mệnh trên chiến trường để xây dựng một Tân Dân quốc hùng mạnh! Tay hắn vô lực quờ quạng, lại đụng phải một quả lựu đạn dân nguyên hình tròn, hắn cố gắng kéo chốt, chờ đợi 4.5 giây. Oanh một tiếng, mấy tên lính Nhật ngã đè lên người Bạch nhanh trung úy. Anh hùng và kẻ xâm lược, cùng nhau yên nghỉ trong chiến hào đầy thi thể và máu tươi.

Bạch nhanh, sinh năm 1892, người Lục Hợp, Nam Kinh, trình độ tiểu học cao đẳng. Gia nhập quân cách mạng Thượng Hải, tham gia Bắc phạt với tư cách là học binh. Sau đó được chọn vào Trường Lục quân Giang Bắc để huấn luyện sĩ quan tốc thành, mong muốn được gia nhập An được quân làm cai. Năm 1913, chiến tử tại tuyến Liêu Hà. Đệ Cửu Liên của hắn trong tình huống không có hỏa lực chi viện đã cản trở quân Nhật xung phong

trong nửa giờ, cùng với toàn bộ Đệ Cửu Liên chiến tử, không một ai sống sót. Được truy phong là thiếu tá lục quân, anh hùng dân quốc, được tặng thưởng Huân chương đặc cấp thanh niên vinh dự. Một người anh em khác của Bạch gia là Bạch Hỏa, sau chiến tranh làm Đại đội trưởng Đệ Cửu “Liêu Hà” của Đệ Tam doanh, Đoàn Nỗ Ô Lương, tiếp tục chỉ huy đội quân anh hùng này.

Đội dự bị của An được quân đã hành động, tuyến đầu đang nghênh đón quân Nhật xung phong chính diện, Đoàn bộ binh Nỗ Ô Lương đã giao cho đội quân hung ác này, tự cho mình là vô địch thiên hạ, đánh đêm giáp lá cà với chủ lực bộ binh của Ngũ Sư đoàn. Để bọn chúng tấn công vào nơi hỏa lực phong tỏa và chiến hào hỗn chiến, rất nhanh đã mất nhuệ khí. Hai doanh chủ lực của Đoàn bộ binh Nỗ Ô Lương lúc đó đang lưu thủ tại chuồng cỏ, thành lập “chuồng cỏ” độc lập, hiện vẫn đang phòng thủ ở bên ngoài đại thảo nguyên. Đoàn này lấy một doanh bộ binh làm cơ sở, bổ sung thêm những người anh em từ xa đến, cùng với một bộ phận lính Bắc Dương đã tham gia chiến đấu ở miền Nam và miền Bắc, những người sẵn lòng ở lại và gia nhập đội quân anh hùng này, được tái biên chế thành một đại đoàn hơn hai ngàn năm trăm người. Trong trận chiến chống lại quân Nhật đánh đêm lần này, họ đã chiến đấu kiên cường nhất. Họ trang bị lựu đạn dân nguyên đã phát huy uy lực to lớn trong trận cận chiến hỗn chiến này. Quân Nhật bị thương vong thảm trọng bởi lựu đạn. Tại Thiên Tân, để cân nhắc đến việc tác chiến ở vùng đất đóng băng Đông Bắc, họ đã thay đổi trang bị xẻng công binh nhập khẩu từ Đức. Vì nhẹ và thép lửa cực tốt, nó cũng thể hiện uy lực lớn trong cận chiến. Tỷ lệ trao đổi giữa quân Nhật và binh lính An được quân trong cận chiến gần như là 2:1 trở lên.

Họ kiên quyết giữ chân quân Nhật ở chiến hào, hấp thụ gần như toàn bộ xung kích của chúng. Kéo chốt lựu đạn và cùng quân Nhật đồng quy vu tận gần như đã trở thành một hành động phổ biến. Hai doanh bộ binh có thực lực của An được quân, cảm giác vinh dự của họ, sức chiến đấu của họ, và ý

thức dân tộc càng thêm mãnh liệt sau khi trải qua chiến đấu. Vào thời khắc này, nó tỏa ra ánh hào quang rực rỡ nhất. Quân Nhật sau chiến tranh đã cảm thán, một đoàn bộ binh An được quân, có lẽ là đơn vị bộ binh mạnh nhất ở Đông Á, họ đã hoàn toàn rửa sạch sự sỉ nhục của quân đội Trung Quốc trước đây không thể chiến đấu! Trong tương lai, khi tác chiến ở Châu Âu, trên mũ sắt của họ có hai huy hiệu kỷ niệm chiến dịch Mông Cổ và chiến dịch Đông Bắc. Điều này cũng khiến họ trở nên độc nhất vô nhị, được quân nhân địch ta nước ngoài gọi là: “Đội quân hai huy hiệu biết đánh trận nhất, lũ chó đẻ!”

Đội dự bị là hai đoàn bộ binh hoàn chỉnh của Lữ hai, Sư bốn, Đệ nhị sư của An được quân. Khi hỏa lực của quân Nhật gần như đánh tan toàn tuyến của An được quân, Thạch Xuyên sư trưởng, người đã luôn căng thẳng dây cung, kìm nén sức mạnh muốn đánh trận, đã luôn nắm giữ đội quân chiến đấu được chuẩn bị này. Toàn bộ An được quân, có lẽ chỉ có vị sư trưởng này muốn đánh nhau điên cuồng mới cho rằng, quân Nhật sẽ phát động tấn công điên cuồng trong thời tiết xấu này! Đội của ông tập kết gần trận địa pháo binh, trong thời tiết gió lớn tuyết rơi, chỉ tránh gió ở góc chết để xạ kích, chờ lệnh ngoài trời. Hà Toại đã ra lệnh cho ông nhiều lần phân tán đội hình vào chiến hào, nhưng ông đều làm lơ. Khiến các huynh đệ bị tổn thương do giá rét, đêm xuống đã có hơn trăm người. Nếu không phải ông đoán trước được, chỉ riêng chuyện này, đã đủ để ông ra tòa án quân sự! Khi các đội quân khác của An được quân bị hỏa lực của quân Nhật phong tỏa trong chiến hào. Sau đó lại bị pháo kích kéo dài, không thể tập trung một đội dự bị hoàn chỉnh và có sức mạnh để sử dụng, thì hai đoàn của Lữ bốn đã hoàn chỉnh tiến vào, trở thành cây cỏ cứu mạng! Lý Duệ và thậm chí Hà Toại cũng đích thân đưa vào đội quân này, sắp xếp để họ chuẩn bị phản công vào nơi căng thẳng nhất. Hỏa lực cũng được tổ chức lại, tập trung phản công về phía Đoàn bộ binh Nỗ Ô Lương. Khi đại đội quân Nhật vẫn đang tiến hành cuộc chém giết đẫm máu toàn tuyến với Đoàn Nỗ Ô Lương,

An được quân đã điều chỉnh hỏa lực, đã tập trung pháo kích vào nơi này, với pháo cối và pháo binh đã hao hụt một nửa!

Pháo binh đã bắn không ngừng suốt đêm, rất nhiều họng pháo và thân pháo đã đổ rục lên. Các pháo binh kéo chốt pháo, dùng giẻ ướt đựng vào đều bốc khói xanh! Rất nhiều pháo binh trên người và tay đều bị bỏng rộp, vẫn kiên trì không ngừng bắn ra. Vở đạn đã chất thành núi nhỏ trên trận địa, dân phu và xe ngựa cũng bị huy động khẩn cấp vào ban đêm, vận chuyển đạn dược đến pháo binh trong thời tiết khắc nghiệt. Các binh sĩ đánh đến toàn thân nóng rục, trước cởi áo khoác, sau đó cởi bỏ quần phục dày, có người còn cởi cả áo sơ mi, để trần hai tay lắp đạn và bắn! Có một người mười tám tuổi, nhét vào tay, một đêm nhét vào mấy trăm phát đạn pháo 75 ly. Đến khi chiến đấu kết thúc, thì toàn thân đã kiệt sức mà hy sinh. Có thể thấy trận pháo chiến chưa từng có này, rốt cuộc hung mãnh đến mức nào.

Gì Toại và Lý Duệ không thể ngồi yên trong chiến hào, lại lôi chiếc điện thoại đã chiến ra, ghé vào bên cạnh một ụ đất nhỏ của bộ tư lệnh để quan sát tiền tuyến. Bên cạnh họ là một cái hố bom do đạn pháo 150 ly tạo ra, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút, nhưng hai người hoàn toàn không để ý. Cả đám tham mưu đều cầm kính viễn vọng, chăm chú nhìn về phía đoàn bộ binh Đường Nỗ Ô Lương, nơi tiếng la hét vẫn không dứt. Ánh chớp từ pháo kích liên tục chiếu sáng chiến trường, đôi khi xuyên qua cả màn tuyết dày đặc, có thể thấy rõ thi thể vàng khè của quân Nhật và biển người kéo dài từ bờ bắc Liêu Hà đến bờ nam, vẫn không ngừng tràn lên phía trước. Nhưng khi đến trước mặt đoàn Đường Nỗ Ô Lương, chúng liền chững lại. Đạn pháo bay loạn hai bên bờ Liêu Hà, trên không trung tạo thành một đường lửa nối liền, hỏa lực từ hai bên đoàn Đường Nỗ Ô Lương cũng sống lại, đồng loạt bắn phá vào con đường tiến công của quân Nhật. Tiếng nổ của pháo cối vang dội hòa lẫn vào bản đại hợp xướng trên chiến trường, mang đến cho quân Nhật càng nhiều cái chết.

Gì Toại nghiêng răng nhìn đội quân vừa chuẩn bị xong, hỏa lực hướng về phía trước tiến lên, chia thành từng bậc thang, di chuyển với tốc độ nhanh nhất. Không biết đội nào còn cầm cờ đỏ, thỉnh thoảng lại lóe lên trong bóng tuyết. Hãn gật đầu nặng nề: "Đội dự bị lên là ổn! Đoàn Đường Nỗ Ô Lương đánh hay lắm! Nếu không có bọn họ ngăn quân Nhật, để chúng xông lên, chúng ta không có quân dự bị, lại bị hỏa lực phía sau làm rối loạn, không biết sẽ ra sao, thật khó tưởng tượng, có lẽ người và ta đều bị bắt làm tù binh! Nương, ta xin lỗi những huynh đệ đã hy sinh hôm nay!"

Lý Duệ vỗ vai hãn, mặt cũng đỏ bừng vì kích động. Với tư cách là tổng tham mưu trưởng cấp quân, nhiệt huyết và sự kích động của hãn không hề thua kém những sĩ quan trẻ tuổi khác: "Mấy ngàn quân Nhật xung phong, vô số đạn pháo oanh kích, chúng ta đều chịu đựng được! Không để quân Nhật đột phá! Đoàn Đường Nỗ Ô Lương quả là đã rèn luyện thành một thanh dao quân dụng sắc bén nhất! Trải qua tác chiến trực diện với quân Nhật, quân ta cũng phải rèn luyện thành binh khí sắc bén nhất trong tay Tư lệnh, vì quốc gia, vì Tư lệnh, bình định mọi kẻ thù!" Hãn hai mắt sáng rực, thở hổn hển, lại tiến đến gần kính viễn vọng: "Sáng tỏ, người xem đội dự bị đánh lui quân Nhật, chúng ta có nên xuất kích một chút không? Đến mà không đáp trả, không phải để quý tử chê chúng ta không có lễ phép sao?"

Gì Toại đã bình tĩnh lại, không để ý đến những lời hùng hồn có phần khác người của Lý Duệ. Nhưng khi nghe Lý Duệ đề nghị xuất kích, hãn vẫn gật đầu: "Đúng, chúng ta vẫn phải giành thế chủ động, khiến quý tử sợ chúng ta! Nhưng nếu xung kích chính diện không thành, quý tử nhất định sẽ dùng pháo binh yểm trợ cho bộ đội của chúng rút lui!"

Hãn quay đầu về phía tham mưu thông tin, quát lớn: "Giúp ta gọi một sư trưởng ở Định Khó, gọi Hầu tên điên đến nghe!" Điện thoại nhanh chóng được kết nối, người nghe là Định Khó, sư bộ của họ đóng quân gần như một đường thẳng phía sau, bị pháo kích đánh cho tan tác, nhất thời mất chỉ

huy, không còn kiểm soát được tiền tuyến. Mãi đến lúc này mới thiết lập được thông tin chỉ huy, tham mưu trưởng Vương đã ra ngoài tập hợp quân, muốn điều động bộ đội phối hợp với đội dự bị phản kích. Định Khó đang ở sư bộ nghe điện thoại của Gì Toại, trong giọng nói gần như nghẹn ngào: "Sáng tỏ... Tư lệnh, tôi không nắm vững bộ đội, bị quỷ tử đánh úp. Tôi xin lỗi những huynh đệ đã hy sinh..." Gì Toại lớn tiếng nói: "Bây giờ không truy cứu trách nhiệm! Chúng ta trên dưới đều có trách nhiệm! Hầu tên điên có ở đó không? Đoàn Lang Cư Tư của hãn hiện giờ thế nào?"

Định Khó trong điện thoại nói: "Pháo hôi Hầu bây giờ ở sư bộ tôi, ngựa của bọn họ tránh gió tuyết đến xưởng ngựa phía sau. Đoàn của hãn rất hoàn chỉnh, hiện tại đang chờ tôi giao nhiệm vụ phản kích!" Gì Toại lớn tiếng vào điện thoại, át cả tiếng nổ của đạn pháo, truyền đến tai Định Khó: "Người ra lệnh cho Hầu tên điên dẫn đoàn Lang Cư Tư lên, bí mật vòng qua Liêu Hà, đánh vào sườn của chúng! Đánh tới bộ binh Nhật Bản, ta coi như hãn đạt tiêu chuẩn, sờ đến trận địa pháo Nhật Bản, ta coi như hãn giỏi, nếu có thể bắt sống bộ chỉ huy quân Nhật, ta cho hãn ưu tú! Quỷ tử đến công kích chúng ta, chúng ta cũng không phải ăn chay!"

Gì Toại vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng Hầu Minh gào thét trong điện thoại. Gì Toại gác máy, lại nhìn về phía quân Nhật đang công kích, đội dự bị đã xông lên giao chiến với quân Nhật, tiếng đạn pháo nổ vang thành một mớ hỗn độn, tiếng la hét càng lớn, dường như muốn xông lên tận trời cao. Pháo binh Nhật Bản điên cuồng tập trung hỏa lực bắn phá. Gây ra thương vong không nhỏ cho đội dự bị vừa lên tiếp viện, trong trận chiến này, bộ binh hai bên đều hung hãn ngang nhau, nhưng việc sử dụng pháo binh của quân Nhật lại vượt trội hơn quân ta. Những điều này cần phải tăng cường!

Nhưng Gì Toại không chút nghi ngờ, với ưu thế về quân số, quân ta đã chống đỡ được vòng đầu tiên, quân Nhật không thể đột phá, như vậy đánh

bại đối thủ trước mắt chỉ là vấn đề thời gian. Chiến trường vẫn thảm khốc như vậy, một đêm này vẫn chưa kết thúc...

STT 183: Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 3: Thống nhất con đường

Chương 84: Quân Nhật thảm bại

Chiến sự tiền tuyến vẫn giằng co, quân Nhật dù đã phô bày dã tâm và sự hung hãn đến tột cùng, thậm chí liều cả mạng sống, vẫn bị quân An Đức kiên cường chặn đứng trước chiến tuyến của một quân đoàn bộ binh. Các quân quan cấp dưới của Nhật Bản chỉ huy đợt tấn công không thể nào hiệu nổi, nơi này không phải cứ điểm kiên cố như cao điểm 203 Lữ Thuận năm xưa, địch nhân cũng không phải quân đội Nga hùng mạnh. Lần tập kích ban đêm này của chúng đạt đến mức độ bất ngờ cao nhất, hỏa lực sử dụng còn chuẩn xác và hung mãnh hơn bao giờ hết, vậy mà công sự và chiến hào thô sơ của địch đã bị đánh tan tã. Những quân đội cấp thấp kia làm sao có thể cố thủ trên tuyến đầu, tử chiến không lùi, lại còn không hề sợ hãi mà lao vào cuộc vật lộn sống còn với chúng? Bọn chúng đều lấp đầy mặt trận này, thương vong của ngũ sư đoàn tinh nhuệ của quân Nhật gần như đã phủ kín nơi này, nhưng đối diện, những bộ binh An Đức đội mũ da kia vẫn không hề lùi bước! Trong cuộc chiến đấu, quân Nhật đều đọc được sự quyết liệt trong ánh mắt của đối phương. Đối với con ác thú phương Đông này, Trung Hoa rộng lớn đã phải chịu nhục nhã suốt mười tám năm. Và cuộc chiến đấu này, có lẽ chính là hồi kèn lệnh cho cuộc phản kích của dân tộc, bất kể cuộc chiến này kéo dài bao lâu, cần bao nhiêu thời gian, thì một đội quân đại diện cho sức mạnh thức tỉnh của dân tộc, sẽ chiến đấu đến khi giành được thắng lợi. Chết trên chiến trường tiền tuyến của cuộc phản kích dân tộc, chính là kết cục cao cả nhất của con cháu Viêm Hoàng.

“Ta sinh, quốc vong. Ta chết, quốc tồn.” Hai khẩu hiệu của trường sĩ quan bộ binh Giang Bắc, đã thấm nhuần vào ý chí và quyết tâm của toàn bộ lực lượng vũ trang dân tộc này.

Khi đoàn Đường Nỗ Ô Lương dùng hết dũng khí và quyết tâm để ngăn cản bộ binh Nhật Bản điên cuồng liều chết xung phong, thì cuối cùng, đội quân An Đức cải biên thuộc trung ương lục quân sư đoàn 2, lữ đoàn 4 cũng xông lên. Hỏa lực súng máy của họ bắn lên cao, tấn công vào bộ binh Nhật Bản đang tiếp viện. Các chiến sĩ khác cũng tham gia vào cuộc hỗn chiến trong chiến hào. Các đội pháo cối cũng bất chấp thời tiết khắc nghiệt, chiếm cứ điểm cao, dưới sự bắn phá dữ dội của pháo binh Nhật Bản, họ đỡ lấy bộ pháo, tiếng pháo cối “thình thịch” lại hòa vào bản đồng ca hỏa lực của quân An Đức. Quân Nhật, dù là bộ binh tấn công trong hay ngoài chiến hào, đều phải hứng chịu đòn phản công ác liệt của đội dự bị, lập tức cảm thấy không thể chống đỡ nổi. Bọn chúng vốn đã hao tổn nhuệ khí trong cuộc vật lộn với đoàn Đường Nỗ Ô Lương, làm sao có thể ngăn cản được một lực lượng sinh lực khổng lồ như vậy tham chiến! Đối với chúng, đây chính là cửa ải cuối cùng của cuộc tập kích ban đêm!

Hai vị đoàn trưởng của lữ đoàn 4, sư đoàn 2, đứng giữa đội hình, mặc kệ tiếng pháo đình tai nhức óc, khản cả giọng chỉ huy bộ đội xông lên, đâm ngã quân Nhật đối diện, đè bẹp quân Nhật đối diện! Hai vị đoàn trưởng trẻ tuổi đều mang quân hàm thượng tá, hoàn toàn quên đi những cột khói do đạn pháo nổ tung xung quanh. Còn đám binh lính dự bị, cũng giống như một con sóng lớn từ nam hướng bắc không ngừng tiến lên, hung hăng đụng đầu với quân Nhật! Trong đêm đông giá rét, họ đã cởi bỏ áo khoác và quên đi cái lạnh. Đội quân cải biên của lữ đoàn độc lập 9, trong khi các đội quân khác đang chiến đấu đẫm máu trên từng chiến trường, vẫn nhàn nhã canh giữ ở tuyến trước đài nhi, là đơn vị thí điểm huấn luyện của trường sĩ quan bộ binh Giang Bắc, chỉ có trời mới biết họ đã nhận nhiệm bao nhiêu huyết khí, và giờ đây, tất cả đều bùng nổ! Cơ bắp của mỗi binh sĩ đều căng cứng,

tiếng la hét xông lên giết địch vang lên theo đội hình tấn công của họ, cho đến khi lưỡi lê của họ đâm vào lồng ngực của một binh sĩ Nhật Bản, họ mới cảm thấy thoải mái giải tỏa được loại huyết khí bị kích thích bởi trận chiến ác liệt này!

Một thiếu úy sĩ quan trẻ tuổi của Nhật Bản đã giết đến mức máu me đầy mặt, nhìn thấy đội quân của mình trong chiến hào bị ngày càng nhiều binh lính An Đức tràn ra, hắn ta tiến lên một bước, cầm chỉ huy đao xuống đất, gào lên: “Chư quân, chúng ta hãy chết tại vị trí của thanh đao quân dụng này!” Liền bị một quả pháo cối đánh trúng đầu! Trong tiếng nổ ầm ầm, không còn lại chút gì. Thượng tá đoàn trưởng của quân An Đức, lữ đoàn 4, sư đoàn 2, giữ lại chỉ hien đứng ở một nơi hơi cao, chỉ huy bộ đội không ngừng tiến lên, vừa lúc trong hỗn chiến nhìn thấy kết cục chết không có chỗ chôn của viên quan Nhật Bản này, đang cao giọng hô tốt, thì một quả lựu đạn hạng nặng 150 ly nổ tung gần đó, mấy mảnh đạn xé nát thân thể hắn, luồng khí mạnh cũng hất hắn ra xa.

Nguyên là tốt nghiệp trường sĩ quan lục quân Nhật Bản khóa 4, khoa viên nhất đẳng của phủ chính phủ thanh quân, gia nhập hệ thống mưa thần ở Nam Kinh, đoàn trưởng giữ lại chỉ hien tử trận, hưởng dương 31 tuổi, cũng là sĩ quan cao cấp nhất của quân An Đức hy sinh trong chiến dịch này. Trận chiến ác liệt này, thực sự đã đến hồi gay cấn. Nhưng vượt qua cao trào này, sĩ khí của quân An Đức càng thêm phấn chấn, binh lực hùng hậu, càng đánh càng hăng. Còn quân Nhật chỉ còn biết cố gắng chống đỡ, giãy giụa mà thôi.

Mặt trận của đoàn Đường Nỗ Ô Lương hỗn loạn, thương vong của hai bên đều tăng cao, vô số sinh mạng đã nằm lại trên tuyến tử thần này, biến nơi đây thành một cõi xay thịt. Và trên chiến trường Liêu Hà cách đó năm sáu dặm, một đội kỵ binh vòng qua cánh trái của chiến tuyến, từ một khu rừng nhỏ lao ra, lạng lẹ xuyên qua Liêu Hà trong gió tuyết mịt mù. Ánh lửa

xa xa chiếu rọi trên mặt băng, soi rọi lên khuôn mặt đầy sát khí của đội kỵ binh này. Những chiến mã Mông Cổ chịu rét nhưng không cao lớn, trong thời tiết tuyết rơi này cũng di chuyển vô cùng khó khăn, kỵ binh cũng bị gió thổi ngã trái ngã phải, phải bám chặt vào lưng ngựa, nắm chặt dây cương, dùng gót chân thúc vào ngựa, để chúng giữ vững hướng tiến lên. Đây chính là kỵ binh đoàn Lang Cư Tư do gì toại điều động từ sư đoàn 1 để bao vây đường rút của quân Nhật, trong thời tiết không thích hợp cho kỵ binh xuất kích này, họ vẫn phải cưỡng ép xuất động! Quý tử Nhật Bản có thể tập kích ban đêm, thì chúng ta sẽ báo đáp bằng cách đánh thẳng vào sào huyệt của chúng!

Đoàn trưởng kỵ binh Hầu Minh quả nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi xông lên phía trước nhất, mặt mày tràn đầy vẻ khát máu. Hãn cũng là người xuất thân từ trường quân đội chính quy, chuyên ngành kỵ binh, nhưng từ trước đến nay không có phong thái của những sĩ quan quân nhân được huấn luyện trong hệ thống quân đội Giang Bắc, lên chiến trường là nói tục chửi bậy, chỉ muốn dẫn quân xung phong, dù là sĩ quan kỵ binh chính hiệu, nhưng trong lòng cấp trên cũng không có gì là thanh danh tốt đẹp, cái tên pháo hôi Hầu của hãn đã nói lên tất cả. Nhưng Hầu Minh trong lòng lại không hề để ý đến những điều này, chỉ cần lão tử có thể vì các người đánh trận giết người, các người sẽ có lúc cần đến lão tử! Đối với nhiệm vụ gì toại giao phó, hãn thực sự hài lòng đến mức trong mơ cũng muốn cười tỉnh. Khi xuất phát, hãn đã bàn giao với ba doanh trưởng kỵ binh của mình. Mấy tên thủ hạ của hãn, cũng là những nhân vật vô pháp vô thiên, đại gia vừa vận hợp khẩu vị.

"Lần này, tư lệnh lại bảo chúng ta đi giết quý tử! Huynh đệ bộ binh phía trước đánh vất vả rồi, chúng ta kỵ binh vây đánh bọn chúng ở quê nhà đi! Chiến mã móng, ta bảo các người dùng rơm rạ gói kỹ vào, tránh trơn trượt lúc qua sông! Tư lệnh giao cho ta ba mục tiêu, đánh tan đám Nhật quý bị bộ binh đánh cho tàn phế, đạt tiêu chuẩn, sờ gáy đám pháo binh Nhật đánh chúng ta nửa ngày, tính là tốt đẹp, nếu tìm được bộ tư lệnh của Ngũ Sư

đoàn quý tử, bắt sống lão quý Tử Toán ưu tú..... Lão tử ba mục tiêu, một cái cũng không tha! Một doanh và nhị doanh liên thủ, các người vòng ra sau lưng bộ binh quý tử, bọn chúng chắc chắn phải rút lui, đến lúc đó xông lên ném lựu đạn và túi thuốc nổ, đám quý tử lạc đàn hoảng loạn, cứ *! Không nên tùy tiện dùng kỵ binh xông vào vật lộn, thời tiết và tuyết đọng dưới đất đều bất tiện cho chúng ta cơ động! Nhị doanh nhị liên, tam liên và cả Tam doanh, cứ nhằm chỗ địch nhân hỏa lực sáng rực mà xông tới. Đối với đám quý tử đã đánh chúng ta nửa ngày, không cần nhiều lời, quý tử chết mới là quý tử tốt! Nếu không dẹp được trận địa pháo binh của quý tử, lão tam (Tam doanh trưởng), tự người đi mà tìm chết đi! Đoàn bộ trực thuộc kỵ binh cứ theo ta, đi tìm bộ tư lệnh của tiểu quý tử! Huynh đệ trực thuộc, mỗi người mang đầy lựu đạn, không cần mang trường thương, chỉ mang theo đao đức và mã đao, cùng lão tử lên đường!"

Một ngàn sáu trăm kỵ binh với tốc độ nhanh nhất vượt qua Liêu Hà, nếu nói trước đây thời tiết khắc nghiệt che giấu tung tích quân Nhật, thì giờ phút này, cũng che giấu toàn bộ đoàn kỵ binh Lang Cư xuất kích. Quân Nhật trên dưới đều bị trận chiến thảm thiết ở tiền tuyến hấp dẫn, không hề để ý đến việc mấy ngày trước, đoàn kỵ binh Lang Cư đã khiến chúng phải đau đầu, nay lại một lần nữa lộ ra nanh vuốt, đánh úp bất ngờ. An được quân phản công, bắt đầu!

Quân Nhật ở tiền tuyến chiến đấu đến mức đã cạn kiệt sức lực, binh lính trong thời tiết khắc nghiệt phải hứng chịu hỏa lực mãnh liệt của đối phương, lại phải trải qua một khoảng thời gian dài, tiêu hao thể lực và tinh thần. Khí thế ban đầu sau khi không phá được phòng tuyến đối phương, cũng đã tiêu hao gần hết. Hỏa lực của đối phương không ngừng tăng cường, những quân sĩ nòng cốt và quân quan cấp dưới thương vong đến bảy tám phần, ngay cả đại tá liên đội trưởng của liên đội hai mươi hai, người được gọi là "Quan Đông chi bảo", một trong những sĩ quan trẻ tuổi ưu tú, Sam Sơn Bình cũng bị hỏa lực nổ tan xác. An được quân dự bị như sóng dữ

không thể ngăn cản, mà đoàn bộ binh Đường Nỗ Ô Lương vẫn tử chiến với chúng. Tập kích không phải là muốn chúng chết hết trên chiến trường. Sau khi cuồng nhiệt qua đi, thì thể chất đông và thực lực không ngừng tăng cường của đối phương, khiến cho những quân Nhật còn lại ở tiền tuyến chỉ còn một ý niệm trong đầu, đó là rút lui, để lại chút hạt giống cho Ngũ Sư đoàn. Kết quả của trận tập kích lần này, dù chúng không muốn thừa nhận, nhưng chính là thất bại! Rút lui về bờ bắc Liêu Hà, chờ Triều Tiên và trong nước điều động thêm binh lực, thêm hỏa lực, Đại Nhật Bản Đế quốc nhất định có thể báo thù! Tiền tuyến vang lên một mảnh "Đặng hưng! Đặng hưng!" Không ít binh lính đã chết lặng, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, mãi sau mới hiểu ra, chúng đã phụng mệnh chuyển sang! Rút lui lập tức trở thành hiện thực trước mắt. Không còn cách nào chống đỡ được nữa, quân Nhật trong sự truy sát điên cuồng của đối phương, không có tổ chức, không có chỉ huy, loạng choạng nhảy ra khỏi chiến hào, lại lao vào hỏa lực của An được quân đang phong tỏa mặt sông Liêu Hà. Rút lui không dễ dàng như lúc đến, hỏa lực của An được quân đã tăng cường, mà tốc độ hành động của quân Nhật đã hao hết thể lực cũng chậm lại, trong vòng vây tử thần, như ruồi nhặng không đầu mà chạy loạn, rút lui đã biến thành một trận tuyết lở sụp đổ.

Không ít binh lính Nhật đã mất sức chạy về, đành buông súng nằm trên mặt băng Liêu Hà, hoặc bị đạn pháo nổ chết, hoặc bị giá lạnh làm cho chết cứng. May mắn trở lại được bờ sông, chúng tưởng rằng có thể gặp được quân tiếp ứng, vội vàng trở về nơi tập kết của quân đội để thở dốc, không ngờ lại gặp phải kỵ binh của địch nhân từ trong gió tuyết đêm tối xông ra! Chúng tuy di chuyển chậm trên mặt tuyết, nhưng lược đạn và túi thuốc nổ, cùng với những loạt đạn súng máy không ngừng bắn ra, đã trở thành ác mộng của những quân Nhật không còn sức chống cự! Trong trận đồ sát này, thậm chí còn xuất hiện cảnh tượng hiếm thấy binh lính Nhật quỳ gối trên tuyết giơ tay xin hàng. Nhưng huynh đệ kỵ binh của đoàn Lang Cư đã bị huyết chiến làm cho đỏ mắt, làm sao còn quản được nhiều như vậy, chỉ cần

là quân Nhật cản đường, đều chỉ có kết cục bị chém giết. Quân Nhật còn lại ở bờ bắc Liêu Hà còn có một hai đại đội, đều là tàn quân sau trận phòng thủ trước đó. Giờ thấy giữa chúng và trận địa của An được quân, lại đột nhiên xông ra một đội kỵ binh tàn sát quân đội đang tháo chạy của chúng, vội vàng dùng binh lực hỏa lực tiến hành tiếp ứng, song phương trong tầm nhìn hạn chế đã giao chiến vài lần, đội kỵ binh này cũng không liều mạng với chúng, sau khi gây ra thương vong lớn cho quân Nhật, liền biến mất trong bóng tối. Xác chết của quân Nhật bại binh cuối cùng cũng xông về trận địa, nơi chân trời xa xôi, nơi đó đầy chiến hào là áo khoác của chúng, chỉ là chủ nhân của chúng đã hóa thành một đồng thịt thối trên đất Trung Quốc. Binh lính ngã đầu vào đồng áo khoác, toàn thân rã rời, không ai kéo được chúng. Một đêm thảm thiết như vậy, cuối cùng cũng sắp qua..... Nhưng trận địa phía sau lại bùng nổ tiếng súng, tiếng pháo, tiếng la giết lại đánh thức giấc mơ của chúng, quân Nhật tuyến đầu nghi hoặc nhìn về phía sau, nơi đó dường như lại triển khai một trận chiến kịch liệt, địch nhân rốt cuộc có bao nhiêu? Sao chúng lại ở khắp mọi nơi? Trận ác mộng này, rốt cuộc khi nào mới kết thúc?

Sáu kỵ binh của An được quân đã lợi dụng phòng tuyến vốn mỏng manh của quân Nhật, mượn thời tiết khắc nghiệt che giấu, xuyên qua trận địa tuyến đầu của chúng. Đối với Tam doanh và nửa nhị doanh mà nói, mục tiêu rất rõ ràng, chính là xông về nơi hỏa lực sáng rực. Hôm nay, pháo binh Nhật không biết đã khiến bao nhiêu huynh đệ bộ binh của An được quân hy sinh, hiện tại chúng phải báo thù!

Đại tá Độ Hoàn Sơn, liên đội trưởng pháo binh số năm, trong khi đầu trục sáng bóng của hắc gào thét, đã thúc giục các pháo binh mệt mỏi đến chết, dốc hết nhiệt tình cuối cùng, bắn thêm đạn pháo vào An được quân. Trận pháo chiến ác liệt này đã đánh suốt đêm, Triều Tiên phu tử vận chuyển đạn dược thậm chí còn mệt chết mấy người, số đạn pháo chúng bắn ra, gần như bằng số đạn pháo mà toàn bộ lực quân Nhật Bản đã bắn ra trong thời

bình một năm sau khi chiến tranh Nga-Nhật kết thúc! Có hỏa pháo đã hỏng, các pháo binh nằm la liệt trên tuyết nghỉ ngơi, mặc kệ đất tuyết lạnh buốt thấu xương, mà đầu trọc của đại tá Độ Hoàn Sơn vẫn bốc hơi nghi ngút. Bộ binh phát động xung phong liều chết, hăn không hy vọng cuối cùng nếu không thể đột phá là vì pháo binh trợ giúp bất lực! Mà chỉ huy đội pháo như vậy, bắn ra số lượng đạn được lớn như vậy, cũng khiến tinh thần của hăn phấn chấn đến tột độ, đây chính là đỉnh cao hai mươi năm pháo binh của hăn! Kết quả tác chiến của bộ binh tiền tuyến, hăn cũng không rõ ràng, tin tức từ tiền tuyến báo về đều là còn đang kịch chiến, tầm nhìn thấp, quan sát không rõ ràng. Mà bộ tư lệnh sư đoàn mấy lần điện thoại tới, đều là ra lệnh cho bọn họ tiếp tục tăng cường hỏa lực, đột phá đang ở trước mắt. Ba giờ trước đã nói đột phá đang ở trước mắt, hăn mơ hồ biết có chút không lạc quan, cho nên cảm giác gấp bội táo bạo và phấn chấn, vô luận như thế nào, pháo binh của hăn nhất định phải giết chết càng nhiều quân nhân của đối phương!

Bên ngoài chiến tuyến, một trung đội bộ binh bỗng nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi. Trung đội này, vốn được thành lập từ những binh lính Quan Đông châu, lại thêm vào quân hương dã, vốn dĩ trình độ quân sự đã thấp kém, kỷ luật lại càng thiếu sót. Trong tình thế này, bọn chúng lại được giao nhiệm vụ canh giới cho pháo binh, không ít tên đã trốn khỏi vị trí, chui vào chiến hào để sưởi ấm. Bọn chúng nhìn thấy cái gì đó, nghe thấy tiếng kinh hô của pháo binh, rồi chết lặng. Tiếp theo, bọn chúng mới phát hiện ra điều bất thường, giữa tiếng pháo đình tai nhức óc, lại vang lên cả tiếng súng!

Cùng lúc đó, một đội kỵ binh đen nghịt như từ tận cùng của phong tuyết ập đến, khiến cho đám pháo binh tay không tắc sắt lạnh buốt sống lưng. Bọn kỵ binh Mông Cổ, với khuôn mặt dữ tợn, miệng gào thét "Trung Quốc", tựa như một đám Tử thần!

Ngay cả Đại tá Hoàn Sơn cũng ngỡ ngàng nhìn đám kỵ binh này. Bọn chúng từ đâu đến? Đội hình bộ binh phía trước đã hoàn toàn tan rã rồi sao? Vậy hẳn lấy gì để chống cự đám kỵ binh Trung Quốc được trang bị tận răng này?

Mãi đến khi tiếng nổ của quả bộc phá đầu tiên vang lên, mấy tên quân nhân Nhật Bản mới bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Tiếng kinh hô hoảng loạn vang lên ầm ĩ. Bọn phu phu Triều Tiên vận chuyển đạn pháo thì tán loạn khắp nơi, pháo binh thì điên cuồng tìm kiếm vũ khí hạng nhẹ. Vài pháo thủ Nhật Bản còn cố gắng xoay nòng pháo bộ binh nhỏ, nhằm bắn trả đám kỵ binh!

Những những chiến binh lão luyện này đã vượt qua gió lớn tuyết dày, lao đến suốt một chặng đường dài, chỉ để đến giờ phút này. Làm sao có thể để bọn chúng kịp tổ chức? Kỵ binh tản ra, tiến hành công kích tự do. Lựu đạn, bộc phá, súng trường, súng máy, thậm chí cả mã đao đều được sử dụng. Hàng loạt pháo binh Nhật Bản ngã xuống ụ súng, từng khẩu pháo của quân Nhật bị phá hủy trong tiếng nổ.

Nhìn những khẩu trọng pháo 150 ly, kỵ binh càng thêm hùng hực khí thế. Chính những khẩu trọng pháo này đã gây ra thương vong lớn nhất cho quân An Đông! Đội trọng pháo Lữ Thuận của quân Nhật, với mười hai khẩu trọng pháo, vốn là bảo bối của quân Quan Đông, pháo binh gần như đều chiến tử để bảo vệ hỏa pháo trên ụ súng. Tướng quân kỵ binh An Đông liền nhét khối thuốc nổ vào nòng pháo, từng tiếng nổ trầm đục vang lên, những khẩu pháo này đều bị nổ tung.

Trong khi đó, Đại tá Hoàn Sơn, người chủ trương và thực hành chủ nghĩa pháo binh của quân Nhật, đã sớm chết dưới đao của kỵ binh trong đợt tấn công đầu tiên, cùng với đám pháo yêu quý của hắn. Đó cũng là kết cục tốt đẹp nhất của vị quan Nhật Bản này.

Trận tập kích chớp nhoáng này đã phá hủy hoàn toàn pháo binh của quân Nhật, hỏa pháo và pháo thủ quân Nhật tổn thất hơn phân nửa. Mãi đến khi lựu đạn và bộc phá của kỵ binh tiêu hao gần hết, bọn chúng mới đột ngột biến mất trong phong tuyết, chỉ để lại cho pháo binh Nhật Bản còn sót lại một cơn ác mộng dường như không bao giờ tỉnh lại.

Đoàn trưởng Hầu Minh lại một lòng muốn giành công đầu, chém tướng đoạt cờ. Trong lòng vị đoàn trưởng thô lỗ này, quân Nhật chết thì có thể chiêu mộ quân lính mới, pháo hỏng thì có thể chế tạo lại. Nhưng bắt sống hoặc giết chết một sư đoàn trưởng của quân Nhật, thì không phải lúc nào cũng có thể gặp được! Hãn dẫn theo đội kỵ binh trực thuộc, gan to bằng trời, xông pha trong trận địa quân Nhật, cố gắng tìm kiếm sở chỉ huy sư đoàn Nhật Bản. Mấy lần chạm trán với bộ binh hoặc quân nhu của Nhật, hãn đều nhẫn nhịn, bỏ qua giao chiến, chỉ muốn bắt một con cá lớn.

Nhưng trong gió tuyết lớn thế này, muốn tìm ra sở chỉ huy sư đoàn Nhật Bản, há dễ dàng gì? Nhìn thấy chiến trường phía sau mình đã bị kỵ binh của mình đánh cho náo loạn, nơi pháo binh quân Nhật lại càng rực lửa, hãn vẫn không thu hoạch được gì. Trở về như vậy, chẳng phải sẽ bị đám tiểu tử dưới trướng cười nhạo hay sao? Hãn gấp đến độ toát mồ hôi trong cái lạnh âm hai mươi độ, suýt chút nữa đã muốn ra lệnh cho quân đội tham gia tấn công vào trận địa pháo binh quân Nhật.

Đang chuẩn bị nghiêng răng ra lệnh thì Đại đội trưởng kỵ binh bên cạnh đã đụng vào hãn: "Đoàn trưởng, nhìn kia, bên kia hình như có hai tên quý tử đang sửa đường đây."

Nhờ ánh lửa từ Liêu Hà, quả nhiên nhìn thấy hai tên lính Nhật đang sửa đường đây, đang đi về phía trận địa pháo binh quân Nhật. Hầu Minh đầu óc nhanh chóng xoay chuyển: "Tam doanh phá hủy trận địa pháo binh quân Nhật, thông tin liên lạc bị cắt đứt, bọn chúng đến sửa đường đây! Xử lý hai

tên tiểu quỷ tử này, chúng ta men theo đường dây ngược lại mà tìm, biết đâu cá lớn lại ở đây!"

Đại tướng Hỉ Cốc Lô, đang ẩn nấp trong chiến hào sờ chỉ huy sư đoàn, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi không ngừng chảy dài trên mặt, nhưng hẩn lại như một pho tượng đá, ngồi im bất động. Tiền tuyến bộ binh thất bại, hẩn đã sớm biết. Cú tập kích đêm mà hẩn đặt nhiều hy vọng đã thất bại, bộ binh thương vong thảm trọng, hẩn vẫn cố gắng miễn cưỡng chấp nhận. Hẩn đang tính toán làm thế nào để tập hợp viện binh, tăng cường hỏa lực, đánh cược một lần nữa, quân Nhật nhất định sẽ hướng về, hướng về những sĩ quan và binh lính đang liều chết chiến đấu ở đây, hẩn nhất định phải đánh đến cùng! Bản tính cờ bạc khiến mắt hẩn đỏ ngầu.

Đang nghiêng rằng nghiêng lợi nảy sinh ác độc thì trong trận địa lại vang lên tiếng súng và tiếng nổ, điện thoại không ngừng đổ chuông đến sờ chỉ huy sư đoàn, báo rằng khắp nơi đều có kỵ binh địch đang tập kích trong tuyết! Bọn quân nhân kia trả thù nhanh thật! Đang cuống cuống muốn triệu tập tàn binh để chống cự thì trận địa pháo binh lại truyền đến tiếng súng và tiếng nổ! Bọn kỵ binh kia quả nhiên không buông tha mục tiêu lớn này!

Hỉ Cốc Lô lúc này đã hoàn toàn rối loạn, không còn chủ kiến. Nếu pháo binh bị tiêu diệt, bộ binh địch vượt lên, mà bản thân lại không có bất kỳ đội bộ binh dự bị nào, thì làm sao chống cự cuộc tấn công của quân An Đông? Nếu sư đoàn 5 bị tiêu diệt ở đây, thì hẩn sẽ trở thành tội nhân lớn nhất trong lịch sử xây dựng quân đội cận đại của Nhật Bản, chỉ có một con đường chết để giao phó với quốc dân! Lúc này, hẩn hoàn toàn không còn chỉ thị và mệnh lệnh, mặc cho các tham mưu bên cạnh hỗn loạn, chỉ ngăn người ra đó, chờ đợi tin tức bộ binh An Đông tiến lên, sư đoàn 5 ở đây sẽ tan nát! Đến lúc đó, cũng là lúc hẩn đền nợ nước!

Trong bầu không khí u ám và rối ren, bên ngoài sờ chỉ huy sư đoàn lại vang lên tiếng la hét và tiếng súng của đội cảnh giới, sau đó là tiếng nổ ầm

ĩ! Một phát đạn lạc theo cổng chiến hào chui vào, đánh trúng một gã tham mưu, hấn ngã xuống kéo theo đèn bão, chiến hào lập tức chìm vào bóng tối. Hi Cốc Lâu đã hoàn toàn không còn tâm trí để quan tâm xem ai đã đột nhập vào nhà hấn, mọi chuyện cuối cùng chỉ là một chữ "chết" mà thôi...

Người Nhật Bản khi ngoan cố lên, đôi khi thật sự là một chiều. Mấy tên tham mưu và lính gác hỗn loạn khiêng Hi Cốc Lâu, vị trung tướng sư đoàn trưởng đầu óc trống rỗng, đến chiều mới phản ứng được, bọn chúng muốn mang hấn đào mệnh! Sư đoàn trưởng cố gắng giãy dụa, nhưng không phải là đối thủ của các tham mưu sĩ quan trẻ tuổi và khỏe mạnh này, theo cổng sở chỉ huy sư đoàn xông ra ngoài, mượn tuyết lớn càng chạy càng xa. Dù sao, Đại Nhật Bản Đế quốc không thể để một vị trung tướng sư đoàn trưởng tử vong ở đây!

Hầu Minh dẫn theo đám người, mặc kệ thương vong, xông thẳng vào bộ tư lệnh của quân Nhật. Bọn chúng quả thực đi theo đường dây điện thoại mà tìm đến, vận khí cũng không tệ. Nhưng bên ngoài bộ tư lệnh vẫn còn một trung đội lính quỷ tử phòng thủ! Đám kỵ binh của hấn đã đuổi tới, bất chấp thương vong xông lên phía trước, mục tiêu này quá hấp dẫn, hoàn toàn đáng để bọn chúng liều mạng! Hầu Minh dấn sát vào lưng ngựa, tay cầm một túi thuốc nổ, binh lính mở đường cho hấn, khó khăn tiến lên. Lính quỷ tử dùng súng trường bắn như mưa, còn có một khẩu súng máy mới nhả đạn, liền bị một kỵ binh xông lên dùng lựu đạn nổ bay. Bọn chúng trả giá bằng một số thương vong, cuối cùng xông vào chiến hào, bên trong vang lên tiếng kêu la ầm ĩ, còn có đạn bay ra từ cổng. Một viên đạn trúng vào vai Hầu Minh, thân thể tráng kiện của hấn khẽ chao đảo, nhưng vẫn ngồi vững, nghiêng răng giật dây dẫn nổ túi thuốc nổ, năm ki-lô-gam thuốc nổ TNT theo cổng ném vào: "Tiểu quỷ tử, đi gặp mỗi mỗi các người đi!" Hầu Minh thúc ngựa, dẫn đầu phi nước đại ra ngoài: "Chạy mau, chúng ta về thôi! Mọi việc đã xong!" Vụ nổ lớn đã nhắc bóng toàn bộ bộ tư lệnh của quân Nhật, tường vây bằng gỗ thô bay ra xa mấy chục mét. Hầu Minh suýt chút nữa bị ngã

khỏi ngựa, nhưng trong lòng vị đoàn trưởng này chỉ có vui sướng, ba mục tiêu của tư lệnh, lão tử Lang Cư Tư đoàn đều hoàn thành! Một trận chiến, kỵ binh chúng ta toàn thắng!

Sau khi trận địa pháo binh của quân Nhật bị Lang Cư Tư kỵ binh đoàn phá hủy, chúng ngừng bắn, quân pháo của An Đức quân cũng ngừng xạ kích, một đêm chiến đấu đẫm máu cuối cùng kết thúc. Gió lớn tuyết rơi suốt đêm, theo ánh sáng ban ngày cũng dần dừng lại. Mây đen trên đầu nhanh chóng tan biến, dường như lão thiên cũng bị trận chiến này dọa sợ.

An Đức quân giữ vững chiến tuyến, đội dự bị tiếp viện còn kích động chuẩn bị phản công bờ bắc Liêu Hà, nhưng bị gì Toại quát bảo ngưng lại. Lúc chiến đấu, kỵ binh du động phản kích là chuyện đương nhiên, nhưng bộ binh muốn chiếm lĩnh bờ bắc Liêu Hà, lại phải có sự đồng ý của Vũ Tư lệnh. Hãn chưa có mệnh lệnh, vẫn chỉ có thể đóng quân ở phòng tuyến bờ Nam, nghênh đón quân Nhật có thể tiếp tục công kích.

Mặt trời lại hiện ra, ánh sáng trắng bệch chiếu rọi chiến trường, nơi hơn vạn chiến sĩ hai nước đã liêu chết chiến đấu đêm qua. Trên chiến tuyến đối mặt với Đường Nỗ Ô Lương đoàn, từ bờ bắc Liêu Hà đến bờ Nam, đâu đâu cũng là dấu vết pháo kích, thi thể đầy đất, chân cụt tay đứt, quần áo rách nát, còn có đủ loại vũ khí. Từng hố bom máu và băng trộn lẫn vào nhau, tạo thành một màu sắc thê thảm. Trong chiến hào của Đường Nỗ Ô Lương đoàn gần như bị đánh ngang, thi thể đã lấp đầy chiến hào, binh lính An Đức quân, quan binh Nhật, đủ tư thế chông chất trong chiến hào. Những chiến sĩ sống sót ngơ ngác ngồi trong đồng xác chết, dường như vẫn chưa nhận ra chiến thắng của mình. Lúc này, bọn họ là người chết hay người sống, đã rất khó phân biệt.

Trận chiến này, được quân sử dân quốc sau này gọi là đêm "hai mươi" Liêu Hà, ghi nhận thương vong là 643 người, bao gồm cả đoàn trưởng, và 959 người bị thương, tiêu diệt hơn bốn ngàn quân Nhật, phá hủy hơn ba

mười khẩu đại pháo. Trong cuốn thứ hai của Nhật Bản Lục quân phòng tác chiến, thế lương gọi trận chiến này là Huyết Dạ Chi Chiến. Nhưng chỉ thừa nhận thương vong bao gồm hai đại tá liên đội trưởng và 502 người, 1.140 người bị thương. Dù thế nào, hiện tại trước mặt An Đức quân, quân Nhật Quan Đông quân Ngũ sư đoàn đã bị đánh gãy sống lưng, bước tiếp theo như thế nào, không còn là vấn đề mà tiền tuyến An Đức quân có thể cân nhắc.

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên-lôi-trúc.

STT 184: Chương 3: Nhất thống con đường

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

Chương 3: Nhất thống con đường

Chương 85: Đánh cờ

Tiền tuyến an được quân đang tiến hành cuộc chiến khốc liệt chưa từng có, còn phía sau, Mưa Thần cũng cảm thấy mình như mắc vào một cái lưới, phải xử lý những mối quan hệ rối rắm, đồng thời tiếp nhận vô số thông tin từ nhiều phía dồn tới. Lúc này, hắn cảm thấy mình như đang đi trên băng mỏng, mọi quyết định đều kéo theo những phản ứng và hậu quả liên hoàn. Nhưng hiện tại, cục diện phức tạp hơn, có thể quyết định vận mệnh của cả một thời kỳ Dân Quốc, lại khiến tinh thần hắn phần chấn, tràn đầy sinh lực.

Thời tiết Thượng Hải đã thoát khỏi cái lạnh lẽo, ẩm ướt của mùa Đông, bầu trời cũng đã quang đãng hơn. Mùa đông dài đằng đằng này sắp kết thúc. Nhưng những việc Mưa Thần phải đối mặt mới chỉ vừa bắt đầu. Đại tuyển cử chính thức sẽ diễn ra trong vài ngày tới, Dương Độ và Trương Quá Viêm trấn giữ phương Bắc, tập hợp các nguồn lực tranh cử sẵn có. Trần Trác Hòa, Thẩm Ân Phu, Đinh Tây Lâm và những người khác thì ngồi trấn phương Nam, nắm giữ tài nguyên của riêng mình. Đồng Minh hội và Quốc Dân đảng, hắn sẽ cho họ một cơ hội công bằng tham gia tranh cử. Nhưng Mưa Thần tin rằng, hắn nhất định sẽ chiến thắng trong cuộc tranh cử này! Quốc dân vẫn cần một người mạnh mẽ, hiện tại lòng dân, sĩ khí đều hướng về điều đó. Chính hắn đã dẫn dắt phong trào này, hắn không muốn trao vị

trí của mình cho bất kỳ ai khác! Dân chủ hay độc tài, hắn cố chấp cho rằng việc tranh luận vấn đề này là quá xa xỉ đối với Dân Quốc hiện tại. Bây giờ, thứ cần thiết là một người có bản lĩnh, có năng lực, có uy vọng. Đợi quốc gia ổn định phát triển, sẽ không muộn để từ từ nghiên cứu những vấn đề này. Bản thân hắn cũng không phải hoàn toàn dựa vào chính trị, dựa vào sự ăn ý và thỏa hiệp để leo lên vị trí này. Hắn tin vào thực lực và đại thế!

Chuyện trong nước đang rầm rộ chuẩn bị, nhưng hiện tại, thứ tiêu hao nhiều tinh lực của hắn nhất vẫn là cuộc giằng co với Nhật Bản ở Đông Bắc. Vấn đề này, dưới sự quyết tâm của những phần tử trẻ tuổi trong quân đội Nhật Bản, đã nhanh chóng biến thành một cuộc chiến khốc liệt với thương vong nặng nề. Nhìn thấy hai bên như những con trâu đực húc nhau, sừng húc vào nhau, một bộ dạng không chết không thôi, hơi thở nóng rực phả vào mặt đối phương. Quân Quan Đông và quân Triều Tiên của Nhật Bản càng ngày càng hung hăng, một vài chiến hạm lớn của Nhật đã đến Đại Liên, Thượng Hải cũng tăng cường một đội khu trục hạm. Nhưng phản ứng dữ dội như vậy, theo Mưa Thần, chỉ là một phần trong kế hoạch, tình trạng đe dọa là để mở đường cho đàm phán, chứ không phải vì điều gì khác. Hiện tại, quân đội Nhật Bản trên đất liền cũng không có động thái gì. Mặc dù tin tức trên báo chí và quốc tế đều đưa tin hai bên đang giằng co quyết liệt ở tuyến Liêu Hà, nhưng quốc tế lại đánh giá rất cao quân đội dưới trướng Mưa Thần. Uy danh mà quân Nhật đã tạo ra trong cuộc chiến tranh Nga-Nhật vẫn còn lưu truyền, quân đội Trung Quốc đã suy yếu lâu ngày lại có thể ở Đông Bắc đánh ngang ngửa với chúng!

Chỉ có Mưa Thần và một số sĩ quan cao cấp dưới quyền mới hiểu rõ, việc đánh một trận trao đổi có lợi hơn. Nếu không phải hắn còn đang nắm dây cương đám tiểu tử hắc ám kia, việc nuốt chửng sư đoàn 5 của quân Nhật cũng không phải là chuyện quá khó! Đội quân mà hắn dày công tạo dựng, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng và đầu tư của hắn. Hiện tại, tình hình đã đủ chín muồi. Hơn ba vạn quân chủ lực của an được quân, cộng

thêm lực lượng dự bị của hãn ở Thiên Tân, quân Nhật không huy động ba sư đoàn chiến tranh thì không thể nuốt chửng được chủ lực của hãn. Nhưng bây giờ, việc đánh nhau ở Đông Bắc không phải là mục tiêu cuối cùng của những chính trị gia Nhật Bản đang cố gắng hòa hoãn. Đương nhiên, những kẻ nắm quyền lợi ở Nhật Bản phải được đảm bảo, hiện tại là lúc hai bên tìm lối thoát... Hãn phải làm sao để trong cuộc giao dịch chính trị này, vừa giữ được hình tượng anh hùng của dân tộc, vừa giúp đỡ cho cuộc bầu cử, đồng thời có được những lợi ích thực tế? Ván cờ này đã đến giai đoạn quan trọng nhất.

Về phần nước Mỹ... Nghĩ đến đây, Mưa Thần không khỏi khẽ cười. Trong trò chơi chính trị kiểu phương Đông này, có sự tham gia của họ, mọi thứ càng trở nên thú vị hơn. Hãn đứng dậy khỏi bàn làm việc, không cần chuông báo, tự mình bước ra cửa. Không hiểu sao, tâm trạng hãn bây giờ lại rất tốt. Phó quan Vương Đăng Khoa nghe tiếng cửa mở vội chạy tới, thấy Mưa Thần đang cười tươi bước ra, cũng không biết hãn vui vẻ vì điều gì. Hãn hơi nghi hoặc nhìn đồng hồ, hỏi: “Tư lệnh... Ngài hẹn với Kho Bách tiên sinh và George tiên sinh vào ba giờ chiều, bây giờ mới là giữa trưa, còn có chuyện gì đột xuất muốn làm ạ?” Mưa Thần lắc đầu: “Người báo với tổng lãnh sự quán Mỹ, Kho Bách, đổi địa điểm gặp ở nhà Lý Chương Vân ở Thượng Hải. Ta sẽ mời họ uống trà chiều... Với lại, lâu rồi không gặp Viện. Đăng Khoa, chuẩn bị xe cho ta.”

Vương Đăng Khoa càng thêm nghi hoặc nhìn hãn, hãn từ vị trí tham mưu lên làm phó quan trưởng phòng của Mưa Thần, ai cũng biết đây là con đường thăng tiến tốt đẹp. Phó quan trưởng Trương Chí Hạc hiện đang phụ trách Dự Nam, nơi đó là khu vực quân chính duy nhất của hệ thống Giang Bắc. Cố Định Khó hiện đang là sư trưởng sư đoàn 1 lục quân trung ương an được quân, có lẽ là sư trưởng tinh nhuệ nhất cả nước, hiện đang đánh nhau với quân Nhật ở tiền tuyến. Bản thân hãn ở vị trí này, nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho tư lệnh, phải làm việc cẩn trọng. Cố Định Khó, phó quan

trưởng tiền nhiệm, khi từ nhiệm đã nói rõ cho hẳn mọi thói quen làm việc và sinh hoạt của tư lệnh, hẳn cũng ghi nhớ trong lòng. Cố Định Khó nói với hẳn, tư lệnh là người cuồng công việc, mặc dù đã đính hôn, nhưng dường như không có chuyện này, hầu như không chủ động đi tìm Lý tiểu thư, Lý tiểu thư đến tìm hẳn cũng không nhất định gặp được. Hiện tại lại có hàng ngàn việc đè nặng lên người hẳn, Lý Chương Vân đã bảo con gái không cần đến quấy rầy hẳn lúc này. Mặc dù hai người đều ở Thượng Hải, nhưng rất ít khi gặp mặt, so với lúc ở Từ Châu thì kém xa. Hiện tại tư lệnh lại muốn gặp hai người Mỹ quan trọng ở chỗ Lý tiểu thư, mặt trời mọc đằng tây sao? Nhưng nhìn tư lệnh hiếm khi có tâm trạng tốt như vậy, hẳn cũng chỉ đành nén nghi hoặc, chậm rãi ra ngoài chuẩn bị xe.

Mưa Thần dùng sức xoa mặt, rồi chỉnh lại trang phục trên người, hôm nay quả là một ngày quan trọng. George Tư Văn Sâm, người gánh vác sứ mệnh vô cùng quan trọng, trước đây đều thông qua Kho Bách để liên lạc, mặc dù hai bên càng bàn càng ăn ý, mỗi ngày gửi điện báo về nước Mỹ không biết bao nhiêu, nhưng trong các cuộc thương lượng, mỗi quan hệ cá nhân tốt đẹp cũng là một phương diện vô cùng quan trọng. Hôm nay, vị sứ giả này cuối cùng cũng muốn gặp mặt trực tiếp với hẳn, bắt đầu với một không khí thoải mái hơn một chút. Mặc dù ý nghĩ này chỉ là một ý tưởng chợt lóe lên, nhưng có lẽ thực sự là lựa chọn tốt nhất.

Lý Viện vừa ăn trưa xong thì nhận được điện thoại của Vương Đăng Khoa, chỉ nói là tư lệnh chuẩn bị đến thăm nàng, cũng muốn tiếp khách ở nhà nàng, cô gái gần như phát điên vì buồn chán lập tức hưng phấn như thế nào. Mưa Thần là nhân vật vạn chúng chú mục ở toàn Trung Quốc, cuộc chiến với Nhật Bản ở Đông Bắc lại càng củng cố địa vị anh hùng dân tộc của hẳn. Dư luận báo chí hiện tại đều ca ngợi hẳn, thậm chí chuyện hẳn và Lý Viện đính hôn còn được thổi phồng thành chuyện tình lãng mạn của một anh hùng cách mạng và một tiểu thư Thượng Hải, điều này cũng khiến cô gái có chút dở khóc dở cười. Mưa Thần bận rộn như vậy, có khi nàng cũng

không khỏi oán trách, trong mắt hằn, rốt cuộc nàng có địa vị gì? Nàng chỉ có thể tìm thấy sự cân bằng khi ở bên cạnh, nhìn vào ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người dành cho vị hôn phu của mình. Vị hôn thê này, thật sự là hữu danh vô thực. Đặc biệt là trong suy nghĩ của người kia, có quá nhiều trách nhiệm và khát vọng, khi có quá nhiều việc phải giải quyết thì càng như vậy. Nhưng dù thế nào, nàng hiện tại vẫn rất vui vẻ, mấy cô bạn nhìn nàng nhận điện thoại xong liền cười chạy đi tìm quần áo, liếc mắt nhìn nhau, mới hỏi ra Mưa Thần lại hẹn đến đây uống trà chiều! Lúc này, các nàng càng nói gì cũng muốn ở lại đây. Các nàng cùng Lý Viện thân thiết như vậy, hàng ngày ở đây luyện tập xoáy nhi, chẳng phải là vì bản thân hoặc gia tộc có thể gần gũi với vị quân nhân trẻ tuổi có quyền thế và tiền đồ nhất của Dân Quốc hiện tại sao? Đây quả là một cơ hội tốt! Các nàng lập tức nhiệt tình giúp Lý Viện chọn quần áo, có cả các tiểu thư cũng bỏ xuống giá đỡ, giúp đỡ đám nô bộc bày biện buổi trà chiều. Trong phòng toàn là tiếng cười nói của các cô gái, náo nhiệt như mùa xuân đến sớm.

Chiếc xe của Mưa Thần vào đúng một giờ chiều, dừng lại trước cửa tỉnh an đường Lý Chương Vân Dương. Địa vị của hắn giờ đây khác hẳn trước kia. Dù đội vệ binh vẫn đóng quân ở cổng tô giới, nhưng xe của hắn được hộ tống bởi vệ binh có mang súng, lại có xe tuần tra mở đường. Trong tô giới Trung Quốc, đã lâu lắm rồi mới xuất hiện một nhân vật có thể lực đến vậy.

Lý Viện đã sớm đứng đợi Mưa Thần ở cổng Dương phòng. Mấy cô bạn gái đứng ở cổng đại sảnh, cũng ngóng cổ nhìn về phía bên kia. Chiếc xe biển số Giang Bắc 001 màu đen dừng lại trước cửa, hai vệ binh hai bên xe nhanh nhẹn nhảy xuống. Phó quan Vương Đăng Khoa đi ra trước, hắn tươi cười rạng rỡ chào Lý Viện, rồi mở cửa sau xe. Mưa Thần cúi đầu bước ra. Hôm nay hắn thần thái rất tốt, vẫn là bộ quân phục màu vàng chỉnh tề, thắt lưng buộc chặt ngay ngắn, không khoác áo khoác ngoài, nhìn rất anh tuấn, so với lần trước Lý Viện gặp, khí chất trầm ổn, mưu trí càng thêm rõ rệt.

Hắn thấy Lý Viện mặc chiếc sườn xám màu nhã nhặn, có lẽ vì đứng ngoài trời lâu, lại khoác thêm áo choàng lông, như một đóa hoa nhỏ uyển chuyển, hàm xúc giữa phong cảnh đơn điệu mùa đông. Thấy hắn bước xuống xe, vì sau khi đính hôn chỉ gặp một lần khi hắn từ Thiên Tân trở về Thượng Hải, nàng nhất thời không biết nói gì.

Trong lòng Mưa Thần có chút áy náy, quả thật hắn đã quá xem nhẹ cô gái này. Hắn mỉm cười bước tới, cầm lấy bàn tay lạnh buốt của nàng, khẽ nói: "Thật sự là lâu rồi không đến thăm nàng, ta thật sự bận rộn, nàng sẽ không trách ta chứ?" Lý Viện cúi đầu, không hiểu vì sao trong lòng lại thấy man mác, nhưng vẫn ngẩng đầu cố gắng cười nói: "Không sao, chỉ cần người đến là tốt rồi, ta không có gì... Mấy ngày nay ta vẫn xem báo, biết người đang bận rộn bình định chuyện Đông Bắc, bất kể nói thế nào, đều là chuyện quan trọng hơn cả ta, thật..." Giọng nói của nàng rất nhỏ nhẹ, dịu dàng, hơi thở ấm áp phả vào mặt Mưa Thần, mang theo một chút hương thơm nhàn nhạt. Trong mắt nàng rõ ràng đã ngấn lệ, nhưng cố gắng không để nó rơi xuống. Lúc này, Mưa Thần không nhịn được nắm chặt tay nàng, để nàng tựa vào ngực mình, một giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, nhỏ lên huy chương thanh quân biết trên ngực hắn, trong ngày đông giá rét, giọt lệ trên huy chương lại càng thêm long lanh, sáng ngời.

Những cô gái đứng ở cửa đại sảnh, đang thềm ngưỡng mộ khi thấy hai người dựa vào nhau, thì ở Dương phòng Lý Chương Vân Dương không xa, cũng có một phòng có thể nhìn thấy cảnh này qua cửa sổ. Hai người trốn sau rèm, lặng lẽ quan sát.

Một người mặc áo khoác lụa nâu, thoát nhìn là một tên côn đồ trung niên, chỉ lắc đầu, lại dùng giọng phổ thông mang âm điệu Vân Nam: "Khó, ta thấy khó! Khoảng cách này, không có súng trường thì không bắn tới, lại cần xạ thủ giỏi! Vào tô giới mang súng ngắn còn có người theo dõi, súng trường làm sao mang vào? Số tiền này không dễ kiếm!"

Bên cạnh hắn, một người mặc trường bào, hơn ba mươi tuổi, là một người phương Bắc, chỉ chăm chú nhìn Mưa Thần. Hai người họ đã nắm tay nhau đi vào Dương phòng, ánh mắt người phương Bắc không biết chừa đựng ý tứ gì, mãi đến khi không còn thấy bóng dáng, mới buông rèm xuống, nghiêm mặt nói: "Lão Hồng, bây giờ không như ngày xưa, chúng ta ra giá mười lăm vạn đồng, đã là hợp lý, người không muốn làm, Đại Thượng Hải nhiều dân liều mạng như vậy, ta tìm người khác." Hắn nói chuyện bình tĩnh, ôn hòa, dường như đã tính toán kỹ càng. Lão Hồng, người được gọi, cười khinh thường: "Người cũng không nhìn xem các người muốn giết ai? Mười lăm vạn, đối với người khác mà nói giá này đủ rồi. Người tăng gấp đôi giá lên, xem biển ai dám nhận? Chỉ có ta Hồng lão tử, nhận tiền không nhận người, gan lớn bao cả thân, người trả đủ giá, mẹ ruột lão tử cũng giết!" Hắn nói chuyện với vẻ mặt lưu manh, lắc đầu, làm bộ muốn đi. Người phương Bắc nhìn mái tóc bóng loáng của hắn, lại ngửi thấy mùi thuốc phiện xộc vào mũi, trong lòng tràn đầy chán ghét. Nhưng cũng biết lão Hồng nói thật, hắn đã quan sát rất lâu, Mưa Thần ra ngoài đều có đội vệ binh hùng hậu, bảo vệ nghiêm ngặt, cơ hội duy nhất để ra tay chỉ có trong tô giới, khó khăn lắm mới tìm được căn phòng này, Thượng Hải không thiếu dân liều mạng, chỉ có lão Hồng này mới đáng tin. Hắn thở dài một hơi, cười khổ nói: "Người nói giá, vũ khí ta sẽ lo, người người cứ lo, đợi tin tức của ta rồi hành động!" Lão Hồng đặc ý cười một tiếng, mở hai bàn tay: "Một trăm vạn! Trước giao năm mươi vạn! Đảm bảo người thành công! Nếu dám ăn chặn tiền của ta, người cũng biết kết cục!" Người phương Bắc bị cái giá của lão Hồng dọa cho hít một hơi lạnh. Tên này gọi là Hồng Thuật Tổ, trước kia ở Vân Nam làm sĩ quan, sau lưu lạc đến Thượng Hải, lại là hạng người nhận tiền không nhận người, bụng dạ độc ác, là người mà họ tìm kiếm bấy lâu, nhưng cái giá này thật sự khiến người ta giật mình, xem ra phương Bắc, thật sự phải tốn nhiều công sức để lo tiền. Hắn nghiêng răng gật đầu: "Người đợi tiền mặt!".

Ngồi trong phòng khách Lý Chương Vân, ánh sáng tràn ngập, tay cầm chén trà Anh quốc, nghe mấy cô gái riu rít nói chuyện, Mưa Thần thực sự có cảm giác như cách một thế hệ. Thiết huyết sát phạt, âm mưu quỷ kế, đấu đá lẫn nhau trong lời nói của những cô gái trẻ đẹp này, đều biến thành gió thoảng bên tai. Quân đội ở tiền tuyến ăn sương nằm tuyết, liều chết chiến đấu, trong lời nói của họ, dường như chỉ là một sự nghiệp anh hùng thoải mái. Đối với cảnh tượng này, Mưa Thần cảm thấy có chút không quen. Lý Viện dựa vào bên cạnh hắn, thỉnh thoảng tranh luận vài câu với bạn bè, nhưng phần lớn thời gian chỉ mỉm cười hạnh phúc. Đột nhiên Mưa Thần nghĩ đến hai vị khách Mỹ sắp đến, trong lòng tính toán làm sao liên lạc với họ, làm thế nào để thể hiện lập trường của mình. Hắn thực sự không thích hợp với cuộc sống an nhàn này, hắn không khỏi tự giấu cười trong lòng. Thời gian trôi qua chậm rãi, gần ba giờ, chỉ nghe thấy tiếng còi xe ở cổng, Vương Đăng Khoa bước nhanh đến, khẽ nói với Mưa Thần: "Tư lệnh, hai vị bằng hữu người Mỹ đã đến."

Mưa Thần cười đứng dậy, nhanh chóng tập trung tinh thần, hắn cười với những cô gái: "Các tiểu thư, lại phải xử lý những việc quân quốc đại sự mà các nàng ghét nhất, những chuyện này không tiện cho các nàng nghe, để Vương phó quan của ta chiêu đãi các nàng trên lầu được chứ? Hắn năm nay hai mươi tám tuổi, tuổi trẻ tài cao, lại chưa kết hôn, mọi người nên nắm bắt cơ hội tốt." Vương Đăng Khoa bị hắn nói đến ngây người, dờ khóc dờ cười bị mấy cô gái phấn khích kéo lên lầu. Cái này, cái này thật là muốn mạng mà! Lý Viện cũng muốn đi, lại bị Mưa Thần nắm tay giữ lại: "Nàng ở lại đây." Trong lòng Lý Viện ngọt ngào, bao hàm nhu tình nhìn Mưa Thần, lại phát hiện mặt hắn căng thẳng, lông mày cũng nhíu lại, như thể đang chuẩn bị cho điều gì, Lý Viện cũng không để ý, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn thêm chút thời gian, đã tốt hơn bất cứ điều gì.

Lúc George cùng Kho Bách vừa vào, Mưa Thần đã đứng ở cửa phòng khách, tươi cười nghênh đón. Việc Mưa Thần chọn nơi này để chờ khiến họ

có chút kinh ngạc, nhưng vừa vào cửa, không khí ôn hòa đã khiến họ cảm động. Mưa Thần, trong bộ quân phục thẳng tắp, anh tuấn, đi cùng một thiếu nữ thướt tha. Trong phòng khách, vài chiếc chén trà được bày biện, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt. Ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhuộm lên mọi thứ một màu vàng nhạt, biến nơi này thành một bức tranh tĩnh vật ấm áp. Hai người Mỹ với thần kinh căng thẳng lập tức thả lỏng. Trời mới biết mấy ngày nay họ bận rộn đến nhường nào! Trong nước, người ta đặc biệt chú trọng đến thành quả thương lượng của họ, mỗi ngày đều phải điện báo liên hệ. Kho Bách và Mưa Thần chỉ trò chuyện vài câu cũng phải chỉnh lý thành báo cáo chính thức, phân tích tường tận, còn phải liên hệ với các đại biểu các quốc gia tại Thượng Hải, xem chính sách của cường quốc ở Viễn Đông có gì thay đổi theo thời cuộc hay không, đồng thời cũng phải chú ý đến tình hình giằng co ở tiền tuyến giữa hai nước. Mưa Thần chọn nơi này để hội đàm bí mật với họ, quả là một lựa chọn tuyệt vời.

Hai người Mỹ đều hôn lên má vị hôn thê xinh đẹp của Mưa Thần, mỉm cười cùng họ sóng vai đến sofa ngồi xuống. Kho Bách trước hết tán thưởng: “Trời ạ, tướng quân, ngài chọn một nơi thật tuyệt! Còn có thiên sứ xinh đẹp của ngài, nếu là tôi, nhất định sẽ ngày ngày ở bên cạnh nàng. Nghĩ đến chúng ta sẽ phải nghiên cứu thảo luận những chuyện này, chính trị thật sự là một thứ khiến người ta chán ghét!” George Tư Văn Sâm cũng không quá quen thuộc với Mưa Thần, nhưng cũng rất đồng tình với anh ta. Công việc ở Viễn Đông gần đây thật sự quá nặng nề! Ở Washington, hắn vẫn là một công tử phong lưu, bây giờ lại phải sống khổ sở như một nhà sư. Dù biết cô gái trước mặt là vị hôn thê của vị tướng quân nắm giữ đại quyền ở Viễn Đông, không có ý định tán tỉnh, nhưng ngắm nhìn cũng đủ thấy cảnh đẹp ý vui. Vị tướng quân Viễn Đông này, lần đầu gặp mặt, cử chỉ lại khác hẳn những người có quyền lực ở phương Đông!

Mưa Thần mỉm cười nói: “Đối với một người Mỹ gốc Scotland, sau khi tổ tiên các ngài đến lục địa mới vào tháng Năm, chuyện quan trọng nhất

trong đời là thượng đế, gia đình, quốc gia, và căm ghét người Anh... Đối với tôi, cũng có nhiều điểm giống với tổ tiên Thanh giáo của các ngài, chuyện quan trọng là quốc gia, gia đình, và căm ghét người Nhật Bản... Chúng ta thật sự có nền tảng hợp tác rất rộng lớn rồi.” Anh nói chuyện rất hài hước, Kho Bách nhỏ giọng phiên dịch cho George, lập tức khiến mọi người bật cười thoải mái. Một người ngồi đó, tùy ý trò chuyện vài câu, không khí vô cùng hòa hợp. Ngay lúc hai người Mỹ đang nhâm nhi hồng trà ngon miệng, có chút quên đi mục đích đến, Mưa Thần bỗng nhiên cười nói: “Hai vị, liên quan đến mật ước Trung - Mỹ, các ngài có yêu cầu gì với tôi? Chúng ta rốt cuộc có thể hợp tác trên phạm vi lớn đến đâu? Hệ thống ngăn chặn Nhật Bản ở Tây Thái Bình Dương, rốt cuộc có thể xây dựng ở mức độ nào?”

STT 185: Chương 4: Quyển

Chương 86: Đàm phán

Chương 4: Quyển Chương 86: Đàm phán

Phụng Thiên, trọng trấn của Đông Bắc, là thành thị trọng yếu khống chế cục diện quan ngoại, địa vị và tầm quan trọng của nó ở Đông Bắc ngày càng được quốc dân nhận thức. Thành phố này cũng hấp dẫn ngày càng nhiều thế lực mạnh mẽ với những tâm tư khác nhau chú ý đến. Theo việc hai quân giao chiến trước sông Liêu Hà, Trương Tác Lâm, người hùng cứ ở thành phố này, cũng là nhân vật được cả nước chú mục, người coi trọng cục diện Đông Bắc và ngăn chặn các hoạt động độc lập của Mãn Châu. Mặc dù xuất thân từ mã phi, lại có những hành động mập mờ trong thời kỳ khôi phục, nhưng lần này Trương Tác Lâm đã đứng đúng vị trí, nhanh chóng thay đổi hình tượng quân phiệt thổ phỉ trong mắt người dân, sự tích ông mang theo quan tài của con trai mình trấn thủ phòng tuyến, cũng được các ký giả dùng ngòi bút thần kỳ viết nên, không thua gì hình tượng "thần quang phổ chiếu". Theo việc Quan Đông quân Nhật Bản thảm bại trước sông Liêu Hà, những đội quân sơn lâm mang danh nghĩa ngụy Mãn Châu quốc, lúc đầu còn ngo ngoe muốn động trước mặt hai mươi bảy sư của Trương Tác Lâm, lập tức trở nên rất biết điều. Những cựu đô đốc Bắc Dương ở Cát Lâm và Hắc Long Giang cũng lần lượt phát biểu, công khai ủng hộ thống nhất dân quốc, đồng thời lên án các thế lực độc lập của Mãn Châu. Theo việc an được quân thể hiện thực lực quân sự mạnh mẽ, mặc dù vẫn chưa biết Nhật Bản sẽ có những đối sách gì, nhưng cục diện đã dần ổn định lại.

Trương Tác Lâm, người đã dầm mưa dãi nắng mười ngày trên tuyến Hà Tiền, cũng thở phào nhẹ nhõm, dẫn theo đại đội hộ binh, đặc ý trở về Phụng Thiên. Tình hình tiền tuyến đã yên ổn, mình phải được hưởng thụ đãi ngộ của anh hùng rồi! Hơn nữa, ở Phụng Thiên còn có tổng lãnh sự quán Nhật Bản và tổng bộ đường sắt Nam Mãn, vẫn để Ngô Tuấn Thăng ở đó duy trì, mình tổng phải về tự mình trấn giữ!

Khi Trương Tác Lâm trở lại Phụng Thiên, quả thực đã bị đội nghênh đón của mình làm cho giật mình. Các đoàn thể thân sĩ trong thành, nhân viên cơ quan hành chính, đại biểu trường học, thương hội, văn viên, không cần phải nói, ngay cả công nhân quần áo dính đầy tro than, tiểu thương, tiểu phiến, thị dân bách tính đều chen chúc trên đường phố. Trên con đường vào thành của ông còn dựng một cái cổng màu, trên đó viết mấy chữ lớn: "Hoan nghênh vì nước giữ gìn đất đai Trương Vũ Đình tướng quân về trấn Phụng Thiên!" Trương Tác Lâm ngỡ ngẩn cưỡi ngựa bị cuốn vào trong dòng người. Ông xông xáo nửa đời người, có người kính trọng trước mặt, sau lưng lại coi thường ông là mã phi, có người xưng huynh gọi đệ với ông, sau lưng lại bán đứng ông, cũng có người trước mặt nịnh bợ, sau lưng lại giở trò. Lúc nào thì gặp được sự hoan nghênh chân thành và kính yêu như vậy? Ông chỉ đứng đứng lập trường, vì mình ở Phụng Thiên, vì tính mạng của mình mà trấn thủ tuyến Hà Tiền hơn mười ngày mà thôi! Lúc này, Trương Tác Lâm bỗng nhiên có chút hiểu ra, vì sao Vũ Đình có thể trong hơn một năm, đã phá tan con quái vật Bắc Dương, và có thể nắm giữ toàn bộ Trung Quốc trong tay mình.

Trương Tác Lâm trong biển người hoan nghênh, lại có chút lệ nóng doanh tròng. Ông ngồi trên lưng ngựa, liên tục cúi chào ôm quyền với những người đang vẫy cờ, hô hào đủ loại khẩu hiệu, miệng lẩm bẩm: "Huynh đệ không dám nhận, huynh đệ không dám nhận!" Mãi đến khi nhìn thấy Phó sư trưởng Ngô Tuấn Thăng của hai mươi bảy sư, mang theo tùy tùng đứng dưới cổng chào mỉm cười nghênh đón, ông mới xoay người

xuống ngựa, nắm lấy tay lão đệ, nhất thời không nói nên lời, nửa ngày sau mới nói: "Lão đệ, sao lại làm một màn như thế này? Kêu những phụ lão huynh đệ ra đón ta, đây không phải là muốn đoản thọ ta sao?"

Ngô Tuấn Thăng là một sĩ quan kỵ binh già, thân hình thấp bé, hai chân hơi khập khiễng. Ông nhìn Trương Tác Lâm với vẻ mặt vừa được yêu thương lại vừa lo sợ, trong lòng cũng rất vui mừng. Bọn họ phụng quân hiện tại thật sự là phong quang, thuận lợi trở thành phân hiệu trung ương do Vũ Đình ban định, hiện tại lại đứng đúng phương hướng, cũng coi như lập được công lao to lớn trong cuộc chiến này. Cái địa bàn Đông Bắc này, tương lai cũng vẫn là thiên hạ của chúng ta! Ông cười nói với Trương Tác Lâm: "Ta nào có mặt mũi lớn như vậy! Các phụ lão nghe nói sự trường muốn về Phụng Thiên trấn thủ, trong đêm đã bố trí những cảnh tượng này, sáng sớm ta đến xem, ta mỗ mỗ, gần như cả Phụng Thiên đều đến đón sự trường!"

Hai người vừa nói được mấy câu, liền thấy một đám người vây quanh Tô Âm Toàn lão tiên sinh, một vị lão Hàn Lâm đức cao vọng trọng trong thành, run rẩy đến, bên cạnh còn có người bưng một cái khay, trên vải đỏ đặt ba bát rượu. Đối với vị nghị trưởng danh dự của tỉnh tham nghị hội Phụng Thiên này, Trương Tác Lâm không dám thất lễ, vội vàng đi qua đỡ lấy lão nhân gia, cười nói: "Tô lão tiên sinh, sao ngài cũng đến đây? Ta làm sao xứng đáng? Nếu ngài còn hành lễ với ta, ta phải dập đầu với ngài!" Trong lòng ông thật ra không hiểu rõ lắm ý tứ của vị này. Vị Tô lão tiên sinh này vẫn luôn tự cho mình là thanh cao, chưa từng coi ông là thổ phỉ đồ đốc ra gì. Nhưng vị lão tiên sinh này đã làm công tác giáo dục nhiều năm, đào tạo ra biết bao nhân tài cho Phụng Thiên, bản thân ông không thể không bày ra dáng vẻ chiêu hiền đãi sĩ, nhưng lại luôn bị người ta lạnh nhạt. Tô lão tiên sinh mỉm cười bưng rượu đến: "Tướng quân mang quan tài, mang theo tử phòng giữ đực sông, là để bảo vệ lãnh thổ và chủ quyền của chúng ta, để bách tính Phụng Thiên không bị độc hại của phản phi, công lao

to lớn tại đây! Cùng với các tướng sĩ an được quân trước sông Liêu Hà chiến đấu đẫm máu với giặc Oa, giết chết hàng ngàn tên giặc, cũng làm chấn động lòng dân Đông Bắc chúng ta! Hiện tại tướng quân hồi mã, trấn thủ Phụng Thiên tiếp ứng an được quân, lão hủ thay mặt mọi người dâng ba chén rượu xuống ngựa để tẩy trần cho tướng quân. Nhìn tướng quân vì phụ lão Đông Bắc chúng ta lập công trạng đặc biệt, sau này nếu có chỗ nào cần đến lão hủ, cứ việc phân phó, lão hủ nguyện vì tướng quân ra sức!"

Trương Tác Lâm mặt đỏ bừng, uống cạn ba bát rượu, tiếng hoan hô của đám người càng thêm vang dội, lại có cả tiếng trống chiêng Đông Bắc, pháo cũng theo các cửa hàng hai bên đường nổ vang, toàn bộ Phụng Thiên, vào giờ khắc này liền biến thành biển vui.

Khi Trương Tác Lâm trở lại biệt thự của mình, mệt mỏi mà hưng phấn ngồi xuống ghế sofa kiểu Tây, sờ lên đầu tóc của mình thở dài một tiếng: "Xu hướng phát triển a!" Ông nhìn Ngô Tuấn Thăng ngồi đối diện, sắc mặt ngưng trọng, muốn nói điều gì nhưng lại cứ như muốn nói rồi lại thôi. Trương Tác Lâm cười nói: "Lão đệ, còn có lời gì không dám nói với ta? Hiện tại chúng ta đã lên sân khấu này, chuyện gì mà không phải đều phải gánh vác? Cứ nói!"

Ngô Tuấn Thăng cười khổ nói: "Sư trưởng hôm nay tâm tình tốt, lại trên đường mệt mỏi, ta cũng không muốn hôm nay mang những chuyện này đến làm phiền sư trưởng..." Trương Tác Lâm cười nhạt một tiếng, người khác tuy không văn, nhưng lại là người vô cùng tinh minh. Ông nhìn Ngô Tuấn Thăng: "Lúc ta không có ở đây, có phải người Nhật Bản lại đến làm phiền người? Bọn họ nói gì với người? Quân Nhật xung quanh Phụng Thiên đều bị an được quân thu hút đến trước sông Liêu Hà, đoán chừng cũng không dám dùng vũ lực để uy hiếp người!" Ông hừ một tiếng, "Lúc này, hãn không dám đắc tội chúng ta! Thật muốn ép lão tử, lão tử xuất binh Liêu Hà, bọn quỷ tử Nhật Bản chính là hai mặt thù địch. Tại Phụng Thiên, lão tử

muốn làm chút tiểu động tác, việc vận chuyển của đường sắt Nam Mãn của bọn chúng cũng sẽ gặp vấn đề, nhất định là sẽ đưa ra điều kiện gì với người. Coi như chính bọn hắc đế, lão tử cũng chỉ nghe thôi! Nhìn xem cục diện hiện tại, lão Viên thông đồng với người Nhật Bản đã suy sụp. Dân khí hiện tại cao như vậy, lão tử còn dám hợp tác với bọn chúng sao? Hiện tại chỉ có đi theo Vũ Đình một con đường đi đến cùng!" Ông đứng lên, đi tới đi lui trong phòng, "Hiện tại Thang Nhị Hồ trấn thủ Nhiệt Hà, ta lại lo lắng Nhị Hồ đầu óc ngu si, làm gì đó với người Nhật Bản thì không tốt! Lão đệ, hiện tại ta phải đi, Nhiệt Hà là nơi người quen thuộc, người đi giúp Thang Nhị Hồ một tay, cục diện của chúng ta ở đây sẽ ổn định, xem Vũ Đình sẽ có động thái gì để đối phó với Nhật Bản! Ta cảm thấy, hắc cuối cùng sẽ có biện pháp, không thì sẽ không đi đến ngày hôm nay!".

Đang lúc Trương Tác Lâm hùng hồn diễn thuyết, Ngô Tuấn Thăng gật gù lắng nghe thì thấy phó quan thân tín của Trương Tác Lâm đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng thì thầm bên tai: "Sư trưởng, Tổng lãnh sự Phụng Thiên của Nhật Bản, Câu Dã, cùng Phó Tổng giám đốc Đường sắt Nam Mãn Châu, Bình Hộ, hiện đang đợi ở sảnh ngoài, ngài có gặp không?"

Trương Tác Lâm khẽ giật mình, quay sang Ngô Tuấn Thăng cười nói: "Đúng là cái đất Phụng Thiên này thật tà! Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới!" Hắc quay sang phó quan dặn dò: "Cứ để bọn chúng đợi đi! Lão tử cũng bày trò một phen, bảo Phương tiên sinh đến, lão tử muốn viết điện báo!"

Đợi đến khi Trương Tác Lâm nhớ ra Phương lão phu tử chạy tới, liền thấy Trương Tác Lâm đang nằm dài trên ghế salon, thoải mái ra lệnh: "Lão phu tử, phiền ông viết giúp ta một bức điện báo về phía nam. Cứ nói ta, Trương mỗ, đã về trấn Phụng Thiên, tùy thời chuẩn bị nghênh đón quân Bắc thượng tiến vào chiếm cứ, đại cục Phụng Thiên chỉ cần có ta, Trương mỗ, thì không có vấn đề gì..... Ân, tiện thể hỏi thăm hắc xem hiện tại quân

vụ bộ ứng phó người Nhật Bản ra sao, chúng ta bàn bạc cách xử lý. Giờ còn hai tên Nhật Bản đang đợi ngoài cửa! Chỉ cần hăn quyết định, chúng ta sẽ làm theo. Cứ hạ giọng một chút, coi như là thuộc hạ thừa hỏi cấp trên, hiểu chưa?"

Phương lão phu tử gật đầu toan bước đi, Trương Tác Lâm lại gọi lại, cười nói: "Lên mặt dương a! Chẳng lẽ còn có người bạch thay ta làm việc sao?"

Hai vị phó quan quả nhiên bưng ra hai bàn đại dương, Phương lão phu tử hiểu rõ tính tình của Trương Tác Lâm, cười lấy lòng cố gắng nhận hai xấp đại dương, nhét vào trong ngực rồi cười híp mắt đi ra ngoài viết điện báo.

Trương Tác Lâm thư thái đuổi lưng mỗi mệt, quay sang Ngô Tuấn Thăng cười nói: "Đi thôi! Dù sao cũng phải ra xem mặt hai tên quỷ tử kia. Nhìn sắc mặt bọn chúng bây giờ, cũng là một cái gì đó thú vị!"

Nghe Mưa Thần đột ngột đặt câu hỏi, hai gã Mỹ quốc nhất thời có chút ngỡ ngác, Kho Bách vội vàng thốt ra: "Việc này chúng ta đương nhiên đã có dự tính!" Nói xong mới biết mình lỡ lời. Quay đầu nhìn George, hăn không hiểu tiếng Trung, vẻ mặt mơ hồ, trong lòng thầm kêu may mắn. Hăn biết Mưa Thần thâm trầm, đối với người bạn cũ này có chút thái độ như vậy cũng không oán giận, chỉ mỉm cười lắc đầu với Mưa Thần.

Mưa Thần cũng cười một tiếng, nghiêng người về phía họ: "Xin thứ lỗi cho sự mạo muội của ta, đã phá hỏng bầu không khí tốt đẹp vừa rồi. Nhưng tình thế hiện tại của ta, hai vị hăn cũng rất rõ. Một mình đối phó với phía Nhật Bản, ta không sợ gì cả. Nhật Bản đã thông qua chính phủ dân chính bên ngoài để liên hệ với ta, hy vọng có thể giải quyết hòa bình vấn đề lần này, ngay cả phe phái thân Nhật trong chính phủ Nhật Bản cũng đang răn dạy quân Quan Đông hồ đồ, cho rằng phá hủy cục diện phát triển của Nhật

Bản hiện tại. Đương nhiên, cũng có một nhóm người Nhật Bản ôm dã tâm đối với Trung Quốc đang cố gắng nhân cơ hội này để điều động quân Nhật vào Mãn Châu, nhưng tình hình trong và ngoài nước đều không ổn..... Cho nên, đối với phong trào lần này, tôi tự tin có thể đối phó!"

Giọng điệu của hắn dần trở nên trầm trọng, Kho Bách liên tục thì thầm với George Tư Văn Sâm để phiên dịch. "Điều tôi thực sự lo lắng là, dã tâm của Nhật Bản đối với quốc gia chúng ta, đối với toàn bộ châu Á! Chỉ cần cục diện phát triển đến mức những thế lực dã tâm đó không thể bị ngăn chặn, phương Tây mất đi lực lượng kiềm chế Nhật Bản ở châu Á..... Đừng nói là các ngài không chú ý đến tình hình căng thẳng trên lục địa cũ! Bọn chúng sẽ xâm lược quy mô lớn toàn bộ châu Á, biến bờ biển phía tây Thái Bình Dương thành phạm vi thế lực của chúng! Chúng ta, Trung Quốc, trước tình thế này, đương nhiên sẽ chống trả đến cùng. Mà nước Mỹ, trong tình hình như vậy, đối với các ngài, những người đang gánh vác nhiều trách nhiệm ở châu Á, ở Philippines xa xôi, các ngài muốn tổ chức một cuộc kháng cự gian khổ đến nhường nào? Nếu Trung Quốc bị bọn chúng chiếm lĩnh hoàn toàn, một quốc gia màu mỡ với nhân lực vật lực cho chúng sử dụng, bờ biển phía tây nước Mỹ sẽ hoàn toàn mở ra trước một kẻ địch mạnh. Đây có phải là cục diện chiến lược mà các ngài có thể dễ dàng chấp nhận?"

Hắn đứng dậy, có chút kích động đi lại: "Trước khi các ngài phải bỏ ra gấp trăm lần nỗ lực để ngăn chặn một quốc gia như vậy, chi bằng ngay tại thời điểm thích hợp này, chúng ta thành lập một liên minh kiểu vòng Thái Bình Dương, sớm khống chế dã tâm của chúng! Tương lai, tôi tin rằng, Dân quốc có thể giữ vai trò chủ đạo. Mà cách quản lý đất nước và cách nhìn nhận thế giới của tôi, bạn bè Mỹ càng có nhiều điểm tương đồng! Cho dù liên minh của chúng ta có thể mang lại điều gì? Ổn định tình hình Thái Bình Dương, có thể giúp nước Mỹ tập trung sự chú ý vào lục địa cũ. Nhật Bản bị trói buộc giữa hai cường quốc Mỹ, cũng không còn là nhân tố bất ổn

trên Thái Bình Dương. Một bên mở ra thị trường rộng lớn cho vốn và hàng hóa của Mỹ, một bên giúp đỡ các ngài cùng cố đồng minh châu Á, mà chúng ta sẽ nhận được viện trợ tài chính, kỹ thuật, sự hỗ trợ về ngoại giao và một số cam kết an ninh từ Mỹ..... Quan trọng nhất, là một quốc gia cổ xưa nhất và một quốc gia có lịch sử gần nhất cùng nhau tiến tới phồn vinh dựa trên những giá trị chung! Lục địa cũ đã sa đọa, một cuộc chiến tranh kinh hoàng liên quan đến tất cả các quốc gia văn minh sẽ bùng nổ trên toàn thế giới..... Nếu không muốn cuộc chiến này hạn chế trong Đại Tây Dương và lan sang Thái Bình Dương, thì một liên minh nào đó giữa Mỹ và Trung là điều tuyệt đối cần thiết!"

Hắn thao thao bất tuyệt, những lời quan trọng được hắn cố ý nhấn mạnh để tăng thêm sức thuyết phục. Kho Bách không ngừng phiên dịch cho George Tư Văn Sâm, vẻ mặt cũng chưa từng cần trọng đến thế. Hắn biết những lời này của Mưa Thần và những cuộc đấu tranh ngoại giao sắp tới, chính là đỉnh cao trong sự nghiệp ngoại giao của hắn. Mưa Thần đã vẽ ra một viễn cảnh tuyệt vời đến nhường nào! Lục địa cũ sắp chìm trong biển máu, còn lục địa mới sẽ làm thế nào để tránh khỏi thảm họa này đồng thời tiếp nhận ngọn cờ của xã hội văn minh từ đồng đồ nát của lục địa cũ, luôn là vấn đề mà những người tinh hoa da trắng không theo chủ nghĩa biệt lập như họ quan tâm. Đề xuất của Mưa Thần, chính là một giải pháp vô cùng hấp dẫn của họ ở hướng châu Á, và thực sự đã lay động gã béo ba trăm pound và những tinh anh trong bộ ngoại giao của Nhà Trắng. Đối với mảnh đất Trung Quốc này, người Mỹ từ thế kỷ mười tám đã có một số khúc mắc. Hiện tại, hai bên đã đến gần nhau.

Lý Viện chỉ nhìn Mưa Thần, nhìn hắn nhú mày tự tin chậm rãi nói, hai người phương Tây vẻ mặt đều tỏ ra cung kính. Nàng không muốn nghĩ tại sao Mưa Thần lại giữ nàng ở đây, cũng không hiểu rõ rốt cuộc hắn đang nói gì, chỉ ngây ngốc nhìn Mưa Thần, tâm hồn nhỏ bé của nàng đã tràn ngập

hình bóng của hắn, như muốn tràn ra. Hắn là anh hùng của nàng, cũng là thần tượng duy nhất mà nàng sùng bái, vị hôn phu của nàng.

George Tư Văn Sâm vỗ tay nhẹ hai cái, cất giọng Luân Đôn chuẩn mực chậm rãi nói, Kho Bách mỉm cười ra hiệu với Lý Viện, Lý Viện mới chợt hiểu ra tiến đến bên cạnh Mưa Thần, nhỏ giọng phiên dịch giúp hắn. Mưa Thần vừa rồi có chút kích động, hiện tại sắc mặt có chút tái nhợt, chăm chú lắng nghe vị đặc sứ ngoại giao Mỹ quốc có quyền lực ở Viễn Đông này đang nói gì. Hơi thở của Lý Viện phả vào tai hắn, thơm tho, ngứa ngáy, nhưng tâm trí hắn hoàn toàn không để ý đến những điều này.

“Tướng quân, đề nghị của ngài không sai một ly, trong đó một vài ý kiến chúng ta đã nghiên cứu thảo luận thông qua kho Bách tiên sinh trước đó. Nhưng có một số việc, chúng ta không thể tùy tiện quyết định. Nước Mỹ có truyền thống độc lập quang vinh, bất kỳ hình thức liên minh nào với một quốc gia khác cũng sẽ gây ra sóng gió trong nước.....” Kỳ thực George Tư Văn Sâm trong lòng đã sớm gào thét: Mau đáp ứng tên tướng quân viễn đông chó chết này đi! Mau đáp ứng hắn đi! Như vậy không cần đến hai mươi năm, Thái Bình Dương sẽ trở thành Thái Bình Dương của người Mỹ! Chúng ta sẽ có một căn cứ lớn ở Đông Á! George này, so với đồng nghiệp của hắn còn có con mắt nhìn xa hơn. Khi trong nước vẫn còn bảo thủ, nhóm tinh anh này đã tính toán cho tương lai trăm năm của nước Mỹ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến nước Mỹ trở thành siêu cường trong cái thời không mưa thần kia. Cựu lực địa sắp sửa bùng nổ chiến hỏa cũng là điều khiến những người Mỹ có huyết thống với châu Âu lo lắng nhất. Hai đại dương cùng lúc đối mặt kẻ địch, đó là điều họ sợ hãi nhất. Hơn nữa, việc mở rộng ở viễn đông, nhất định sẽ chuyển hướng sự chú ý và lực lượng trong nước! Mặc dù vậy, giọng điệu của hắn vẫn vô cùng trầm ổn, thậm chí còn mang theo vài phần cần trọng.

“Một số vấn đề, không phải chúng ta có thể quyết định. Nước Mỹ không phải là một quốc gia có thể tùy tiện hành động theo ý chí cá nhân. Chúng ta luôn chú trọng đến việc mở cửa cho Đông Á và sự bình yên của các quốc gia. Tôi nghĩ có lẽ chúng ta có thể hợp tác với quân đội của ngài trong vấn đề với Nhật Bản. Đây cũng là cơ sở để chúng ta mở rộng hợp tác sau này..... Ngài thấy thế nào? Khi ngài thành công thành lập một chính phủ mới mang ý nghĩa văn minh phổ quát và phù hợp với các giá trị của người văn minh, chúng ta có thể đàm phán một số vấn đề theo hình thức quốc gia đối quốc gia..... Nói thật, hiện tại, ngài và thân phận của chúng ta, thích hợp nhất là ngồi cùng nhau, cùng với vị hôn thê xinh đẹp của tướng quân uống trà chiều.”

Mưa thần muốn chính là điều này, hãn chưa từng cho rằng việc đặt vận mệnh của mình vào một cường quốc là một việc lạc quan. Việc hãn tỏ ra sốt sắng hợp tác với Mỹ chỉ là một bộ dạng, mau đến ủng hộ ta, tương lai ta có thể sẽ trở thành chó săn cho các người! Mượn sức mạnh của nước Mỹ, vượt qua tình thế hiểm nghèo trước khi chính phủ mới được thành lập, mới là mục tiêu cuối cùng của hãn. Nuốt chửng nước Mỹ để thu hút hãn buông tha con mồi —— cũng chính là sự ủng hộ trong chuyện này, tương lai con cá lớn này của hãn, vẫn sẽ lắc đầu vẫy đuôi theo ý mình mà bỏ chạy. Tương lai của Trung Hoa Dân Quốc, cần phải hướng ra thế giới, cần hợp tác với các cường quốc, nhưng cũng phải có tôn nghiêm của riêng mình.

Trong lòng hãn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng lũ quỷ Mỹ cũng mắc câu rồi! Hãn lại ngồi xuống ghế sa lon, cười rạng rỡ, nâng chén trà lên cười nói: “Rất tốt! Tôi vô cùng tán thưởng thái độ vững vàng của đặc sứ tiên sinh, vô cùng hợp khẩu vị của người Trung Quốc chúng ta! Bây giờ chúng ta có nên nghiêm túc nghiên cứu thảo luận một chút, với tư cách là người chủ trì thực tế của chính phủ quá độ Trung Quốc hiện tại, tạm thời là bộ trưởng bộ quân vụ, tôi, cùng với đặc sứ tiên sinh, kho Bách tiên sinh, về sự kiện lần này, nước Mỹ sẽ áp dụng phương thức điều đình như thế nào, và trình tự cụ thể

của chúng ta là gì? Chúng ta có thể nhượng bộ những gì? Tin tôi đi, tôi rất có thành ý. Đại tuyền cử sắp bắt đầu, với tư cách là một người trẻ tuổi, tôi thực sự phải gánh chịu quá nhiều áp lực.”

Thật sự ở Đông Bắc, ta còn có gì để nhượng bộ đây? Mưa thần trong lòng nặng nề thở dài một hơi, hiện tại mình bất lực không thể thu hồi Lữ Thuận và Đại Liên về với tổ quốc, đã là một việc khiến mình hổ thẹn vô cùng. Mà nguy Mãn Châu quốc ở phía nam, nhất định phải nhổ tận gốc! Nếu Nhật Bản muốn xây dựng đường sắt ở Đông Bắc, cướp đi một phần quyền lợi để đổi lấy việc Quan Đông quân từ bỏ bảo hộ nguy Mãn Châu quốc —— đây là chuyện rất có thể xảy ra, rốt cuộc mình nên đồng ý hay không? Là kiên quyết đến cùng, thuận theo lòng dân hiện tại, hay là nằm gai nếm mật, trước bình ổn quá độ, sau đó tích lũy lực lượng chờ đợi báo thù? Lực lượng của mình trong nước đã là số một, nhưng đặt ở toàn thế giới, vẫn còn xa mới đủ.

Không biết đến khi nào, quốc gia này mới có thể thể hiện ý chí của mình một cách mạnh mẽ, bảo vệ tất cả quyền lợi của mình. Con đường phía trước của mình vẫn còn rất dài...

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T·L·T·

STT 186: Chương 4: Quyển 87: Đại Tuyển Bắt Đầu

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà.

Chương 4: Quyển 87: Đại Tuyển Bắt Đầu

Vài ngày trước khi đại tuyển cử sắp diễn ra, làn sóng dân khí sôi sục khắp miền nam, miền đông và Đông Bắc Trung Quốc dần dần dịu xuống. Bởi vì đại tuyển cử sắp đến, nó đã thu hút sự chú ý của những người quan tâm đến quốc sự. Trải qua cục diện chính trị "vạn hoa đua nở" ban đầu, trải qua nội chiến, ngoại chiến hỗn loạn, không ít người có hiểu biết đã nhận ra rằng, việc thể hiện thái độ bài ngoại cứng rắn như vậy hiện tại không tương xứng với thực lực của Trung Quốc. Mấu chốt vẫn là phải làm tốt chuyện trong nhà trước, thành lập một chính phủ chính thức ưu tú hoàn thiện, chấm dứt cục diện phân liệt trong nước, cắt giảm quân đội đã phình to đến mức đáng kể, phát triển dân sinh, cải thiện đời sống nhân dân. Chờ đến khi Trung Quốc thực sự thống nhất và ổn định, có thực lực nhất định rồi, tìm kiếm con đường báo thù, rửa nhục quốc thể cũng không muộn. Để chuyển hướng sự chú ý của mọi người vào các vấn đề trong nước, đừng để sự thù hận với Nhật Bản phát triển đến mức không thể kiểm soát, ảnh hưởng đến cục diện chiến lược, Mưa Thần dựa vào uy vọng to lớn đã tích lũy được mà làm rất nhiều việc.

Hắn hiếm khi đăng một bài viết dài trên Thượng Hải Thời báo, hồi tưởng lại chặng đường cùng Giang Bắc quân, tuyên bố rằng họ luôn được coi là lực lượng vũ trang của dân tộc, là tiên phong của nền dân quốc, đã đánh ra uy danh của quốc gia, uy danh của quân đội trong trận chiến Liêu

Hà ở Đông Bắc. Nhưng quốc sự gian nan, thay đổi không phải một sớm một chiều. Dân quốc trong tương lai gần đã kiệt sức, không muốn chiến sự mở rộng thêm nữa, hơn nữa cuộc đại tuyển cử toàn quốc cũng nhiều lần bị trì hoãn, đây là chuyện quan trọng nhất liên quan đến vận mệnh quốc gia, xin quốc dân tin tưởng và ủng hộ việc duy trì cục diện tạm thời, bộ quân vụ có đủ khả năng giải quyết ổn thỏa, mang lại cho dân quốc một cục diện bình tĩnh. Nhưng nếu Nhật Bản có ý đồ khiêu khích và đe dọa trong chuyện này, Mưa Thần cũng sẽ không nhượng bộ. Bạn bè quốc tế cũng rất mong muốn hai cường quốc ở Đông Á khôi phục hòa bình, đối với ý kiến của bạn bè, những người đã mở to mắt nhìn thế giới trong nước cũng phải có sự tôn trọng nhất định. Tương lai của dân quốc, nên là một nền dân quốc hòa bình. Giang Bắc quân được xem là lực lượng vũ trang bảo vệ hòa bình trong nước, bảo vệ lợi ích của dân tộc, luôn lấy ý chí của nhân dân làm ý chí của mình. Cuối cùng, hân kê gọi, hãy để đại tuyển cử diễn ra suôn sẻ, để Đông Á sớm ngày khôi phục hòa bình, xin mọi người tin tưởng rằng hân có thể giải quyết tốt sự kiện lần này, hãy để mọi người dốc hết nhiệt tình, đầu tư vào chính phủ dân cử đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc!

Cùng lúc Mưa Thần đang hết sức trấn an tình hình dân khí đang sôi sục trong nước, dựa trên mục đích mà Mỹ đã bày tỏ trước đó, chính thức cử đặc sứ Đông Á, đặc phái viên của tổng thống, đương kim ngoại trưởng Phi Rander đến điều đình sự kiện xung đột Trung - Nhật lần này, hy vọng Mãn Châu khôi phục hòa bình, đồng thời hy vọng nội chính của Trung Quốc, trên cơ sở không liên quan đến các quyền lợi cố hữu của các quốc gia, sẽ được tôn trọng đầy đủ. Mỹ đồng thời tăng cường lực lượng lục chiến tại Thiên Tân, thể hiện mong muốn tích cực tham gia vào sự kiện lần này. Tin tức lan ra, các quốc gia có những phản ứng khác nhau. Anh cho rằng việc này nên do Trung - Nhật tự thương lượng giải quyết, bởi vì Mãn Châu dù sao cũng là khu vực truyền thống mà Nhật Bản nắm giữ quyền lợi, họ cũng không mong muốn hai nước lại xảy ra chiến tranh, nhưng đối với việc Mỹ đơn phương tuyên bố điều đình, không thi hành nguyên tắc thống nhất của

cường quốc, vốn chỉ còn trên danh nghĩa, đã thể hiện sự bất mãn tương đối mạnh mẽ. Trong khi đó, Pháp và Nga lại bày tỏ sự ủng hộ đối với việc điều đình của Mỹ, đồng thời tuyên bố rằng nếu Mỹ đồng ý, họ có thể tham gia điều đình chung. Về phía Đức, họ càng bày tỏ sự đồng tình mạnh mẽ với phía Trung Quốc, cho rằng phía Trung Quốc chiếm ưu thế về đạo nghĩa trong sự kiện lần này. Những quốc gia này thể hiện thái độ như vậy, cũng có những toan tính riêng. Pháp là vì tình hình ở châu Âu đang căng thẳng, rất mong muốn có được sự ủng hộ của Mỹ, một cường quốc có tiềm lực to lớn, nên đã bày tỏ sự đồng ý trong vấn đề này. Còn Nga đơn thuần là vì người Nhật đã cướp đi Mãn Châu, mặc dù có mật ước chia cắt Mãn Châu với Nhật, nhưng đối với việc Nhật Bản gặp bất lợi ở Mãn Châu, nước Nga vẫn còn chưa thoát khỏi nỗi đau của chiến tranh Nga - Nhật, tự nhiên có chút hả hê. Hơn nữa, sự trỗi dậy của Trung Quốc, kiềm chế sự phát triển của Nhật Bản ở Mãn Châu, cũng là một sự bảo vệ cho khu hành chính đặc biệt Viễn Đông của họ. Còn về phần Đức thì sao? Họ mong muốn liên minh Anh - Nhật gặp bất lợi ở Viễn Đông! Căn cứ Giao Châu của họ ở Thanh Đảo, thực sự đang bị Anh - Nhật đe dọa nghiêm trọng! Bên trong nước Đức thậm chí còn đang thảo luận, thấy tình hình Trung Quốc trỗi dậy, liệu có nên ký kết một liên minh tương tự như liên minh Anh - Nhật với Trung Quốc, để kiềm chế sự chú ý của Anh ở Viễn Đông không.

Cứ như vậy, trên trường quốc tế, tiếng nói ủng hộ Trung Quốc nhiều hơn, ủng hộ Nhật Bản ít hơn. Đặc biệt là quân đội tinh nhuệ của Nhật Bản đã lập được chiến công trong chiến tranh Nga - Nhật, lại bị lực quân Trung Quốc đánh bại! Ngay lập tức, tất cả mọi người đều phải nhìn nhận lại thế lực Trung Quốc mới nổi này. Ban đầu, Mưa Thần chỉ có ảnh hưởng hạn chế trong nước, bị các thế lực quốc tế coi là một quân phiệt ở Viễn Đông, thì nay cũng bắt đầu được nhiều người nghiên cứu. Ảnh hưởng của Mưa Thần, đã đạt đến mức ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ tới.

Về phía chính phủ Nhật Bản, hiện tại cũng không biết có phải nội bộ có vấn đề hay không, bên ngoài, chính phủ dân tiến yêu cầu chính phủ đương nhiệm phải giải thích về sự kiện lần này, tại sao quân bộ có thể ngang nhiên, tiến hành chiến đấu với quân đội Trung Quốc ở khu vực kinh tế đặc biệt không thuộc tô giới và cũng không thuộc khu vực đường sắt Nam Mãn Châu. Hiện tại, chính phủ Nhật Bản có hay không một chính sách rõ ràng đối với Trung Quốc, hay vấn đề quân bộ tự do hành động? Đối với những người biết một chút về chính sự, tuyên bố muốn tiến hành trả thù quy mô lớn, phát huy uy danh của hoàng quân, họ còn châm chọc cay độc: "Dùng một sư đoàn đánh thắng, có lẽ trong nước không có tiếng nói gì, nhưng hiện tại đã bị đánh bại, lại muốn huy động quân đội đi trả thù, nếu lại bị đánh bại, cả nước sẽ tuyên chiến với Trung Quốc? Hiện tại có phải là thời cơ thích hợp không? Nghị viện vừa thông qua kiến nghị cắt giảm chi phí quân sự, hiện tại có cần phải tăng thêm không? Chính sách của chính phủ Nhật Bản, rốt cuộc là do chính phủ chủ đạo, hay do quân bộ chủ đạo? Hiện tại đúng là lúc chúng ta chú ý đến tình hình châu Âu, để Nhật Bản bước ra sân khấu thế giới, để quân bộ hoặc Quan Đông quân làm loạn, rốt cuộc có thích hợp không?" Đối với tiếng nói nghiêng về phía Trung Quốc trên trường quốc tế, chính phủ Nhật Bản có chút sợ hãi, cũng có chút thẹn quá hóa giận, mặc dù đã đưa ra một tuyên bố cứng rắn: "Mãn Châu là mạch sống của đế quốc, quyền lợi của đế quốc ở Mãn Châu không được lung lay, cũng không được bàn luận, đối với tiếng nói điều đình quốc tế, đế quốc sẽ quyết định theo thái độ của mình, đế quốc cũng không mong muốn xung đột mở rộng, nhưng nên áp dụng cách làm nào, hoàn toàn do đế quốc tự quyết định."

Lời nói tuy là như vậy, nhưng những nhân vật có thực lực trong chính phủ và quân bộ Nhật Bản đang bí mật điều tra hành vi tự tiện hành động, không tuân thủ mệnh lệnh của Quan Đông quân. Sau khi chiến tranh Nga - Nhật tiêu tốn hai tỷ quốc tệ, mười hai vạn sinh mạng, hiện tại Nhật Bản vẫn chưa hồi phục nguyên khí, nợ nần từ chiến tranh Nga - Nhật vẫn đè nặng lên họ. Trong nước, do mất mùa năm 1912, đã xảy ra bạo động. Ý kiến của

họ cũng dần dần đi đến nhất trí, đó là không thể ra tay đánh nhau ở Đông Bắc nữa! Đầu tiên là vì hiện tại không có thực lực này, thứ hai là vì các quốc gia đã bày tỏ thái độ điều đình! Hiện tại, mấu chốt là làm thế nào để xuống đài một cách thể diện, đồng thời đảm bảo quyền lợi ở Mãn Châu không bị tổn thất! Trong lòng họ thực sự lo lắng Mưa Thần sẽ thừa thắng xông lên, nếu hai quân lại đánh nhau ở tiền tuyến, Quan Đông quân bị thiệt hại nặng nề, thì đến lúc đó, dưới áp lực cuồng nhiệt trong nước, họ sẽ không có lựa chọn nào khác! Mà hiện tại, cùng thế lực của Mưa Thần triển khai đại chiến, cũng hoàn toàn không phù hợp với lợi ích hiện tại của Nhật Bản! Thêm vào đó, chính sách chống lại kinh tế Nhật Bản của Trung Quốc hiện nay, xuất khẩu hàng công nghiệp chế tạo sang Trung Quốc đã giảm 27%, cần phải nhanh chóng phá vỡ cục diện bế tắc ngoại giao với Trung Quốc! Đã có rất nhiều người đang bí mật hoạt động, hy vọng có thể trực tiếp liên hệ với Mưa Thần, nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Thậm chí có người còn đề xuất, chấp nhận phương án của Mỹ, triển khai đàm phán tại Thượng Hải, cũng không phải là một chuyện không thể chấp nhận. Tóm lại, nội bộ Nhật Bản đang gấp rút hy vọng giải quyết vấn đề này. Đối với những thế lực cuồng nhiệt trong quân đội, cũng mượn cơ hội để tiến hành một số biện pháp nghiêm túc. Tình hình đang dần phát triển theo hướng hòa hoãn.

Tại vườn Trương Thượng Hải, mấy ngày trước còn là nơi diễn ra các cuộc diễn thuyết phản đối, nhưng hôm nay lại là địa điểm diễn thuyết của các nghị viên ứng cử khu vực Thượng Hải. Hôm nay, vị Đại tướng tranh cử của phe Mưa Thần, Thẩm Ân Phu, đích thân lên đài diễn thuyết, ngay cả Mưa Thần cũng đến giúp hân hoan chờ đợi, thể hiện thái độ mong muốn Liên Bang đảng giành thắng lợi trong cuộc tổng tuyển cử.

Khi Mưa Thần bước vào vườn Trương, tiếng hoan hô vang dội như sóng sau xô sóng trước chào đón hân hoan. Các nghị viên ứng cử đang diễn thuyết trên đài đều ngập ngừng, sau đó dứt khoát cùng nhau vỗ tay hoan nghênh Mưa Thần đến. Mưa Thần vẫn trong bộ quân phục, không khoác áo ngoài, vệ đội

binh lính chen chúc bên cạnh, bảo vệ hần chậm rãi tiến lên giữa đám đông. Dân chúng Thượng Hải đã xem Mưa Thần như một vị thần trên đài cao, không ai khác ở Thượng Hải có thể nhận được sự hoan nghênh như vậy.

Mưa Thần mỉm cười liên tục gật đầu, vẫy tay với mọi người, thần sắc hòa ái khác thường. Cuối cùng chen đến trên đài, Thẩm Ân Phu tiến lên đón, nắm tay hần cười nói: "Đại tư lệnh, hôm nay hiếm khi ngài đến cố động, chúng ta tại Thượng Hải bầu cử nghị viên không cần lo lắng nữa rồi. Chúng ta thật mong ngài đến từng khu vực tranh cử của chúng ta, có mặt mũi của ngài, còn sợ chúng ta tranh cử không thành công sao?" Nói xong, hần cười ha hả. Mưa Thần nhìn vẻ mặt đặc ý của hần, cũng chỉ cười một tiếng. Hiện tại đúng là lúc những người của Liên Bang đảng phô trương thanh thế, bình thường những người làm công tác Đảng bị quân nhân và nhân viên hành chính dưới trướng hần kiểm chế, hiện tại họ lại là nhân vật chính, tương lai nghị hội và chính phủ chính thức thành lập đều là nhân vật trung ương. Trong lòng hần cũng hơi có chút suy nghĩ về việc những chính khách này liệu có thể làm tốt việc quốc gia hay không. Có một số việc, dường như vẫn phải tìm cách nắm giữ trong tay mình. Nhưng những lời này không thể nói với Thẩm Ân Phu đang vui vẻ, hần mỉm cười nói: "Huynh đệ thật bận rộn, sắp phải thương lượng đàm phán với Nhật Bản, nếu không, tranh cử các khu vực, huynh đệ nhất định phải đi một lần. Chỉ mong chuyện thương lượng có thể xong xuôi nhanh chóng, ta cũng có thể toàn tâm toàn ý vì Thẩm tiên sinh hô hào trợ uy. Tương lai Thẩm tiên sinh là đại biểu thần thánh của quốc dân, huynh đệ còn phải dựa vào nhiều."

Thẩm Ân Phu ngửa đầu cười một tiếng, trong thần sắc tràn đầy vẻ đặc ý, hưng phấn, kéo tay Mưa Thần đến giữa đài, lớn tiếng nói với dân chúng bên dưới: "Anh hùng dân tộc của chúng ta, Vũ Tư lệnh, hôm nay bận rộn công vụ, cũng đến xem lễ diễn thuyết của các đại biểu ứng cử Thượng Hải, mọi người cho phép Vũ Tư lệnh nói hai câu được không? Cũng vì buổi lễ long trọng hôm nay, tăng thêm hào quang!"

Bên dưới, tiếng hoan hô và vỗ tay vang lên liên miên. Những người có tư cách tham gia bỏ phiếu bầu cử nghị viên đều có những yêu cầu tương đối hạn chế. Nếu không phải là trước thời Thanh có công danh tú tài trở lên hoặc đảm nhiệm công chức, nếu không phải là nắm giữ tài sản hai ngàn nguyên trở lên, hoặc có trình độ trung học trở lên. Tư cách của các ứng cử viên càng nghiêm ngặt hơn, trước thời Thanh có công danh cử nhân trở lên, đảm nhiệm công chức huyện trở lên, tài sản năm ngàn nguyên trở lên, hoặc có trình độ đại học trở lên. Tại vườn Trương tụ tập, tất cả đều là những tinh anh được gọi là kiên nhẫn sinh người. Cuộc tổng tuyển cử lần thứ nhất của Dân Quốc, quy mô cũng không phổ biến như vậy. Mưa Thần bị Thẩm Ân Phu kéo ra giữa đài, chỉ có thể tươi cười giơ tay, ra hiệu mọi người im lặng.

"Huynh đệ ngày đó theo Thượng Hải khởi binh tham gia khôi phục, cũng là ở nơi này cử hành lễ chúc mừng Thượng Hải khôi phục, phụ lão Thượng Hải kính yêu Vũ mỗ, Vũ mỗ đời này nào dám quên. Vũ mỗ cùng mọi người cùng nhau đi tới, cố gắng để có được ngày hôm nay, một chính phủ mới đại diện cho ý chí của nhân dân chúng ta sắp hùng cứ tại tân Đông Á! Chính vì tất cả những điều này không dễ dàng, Vũ mỗ mới quyết chí dùng cả đời tinh lực để gìn giữ Tân Dân quốc do chính chúng ta tạo ra!"

Mọi người bên dưới không để ý đến ý tứ sâu xa trong lời nói của Mưa Thần, chỉ một mực reo hò. Vị anh hùng trẻ tuổi đã được thần thánh hóa này, đến Thượng Hải đều có vệ đội lừng lẫy, việc hãnh mĩm cười đứng trên đài phát biểu diễn thuyết trước dân chúng đã là một cảnh tượng hiếm thấy. Nhìn thân hình thẳng tắp của hãnh đứng trên đài, đầy khí chất quân nhân, nhớ lại những chiến công anh hùng đã trở thành truyền kỳ của hãnh, bên dưới reo hò vang dội. Một số học sinh trẻ tuổi, hiện tại chỉ biết hô to tên của hãnh, quên mất chủ đề hôm nay của vườn Trương là gì. Vài đại biểu Quốc Dân đảng đang chuẩn bị phát biểu diễn thuyết hôm nay, nhìn thấy tất cả những điều này với ánh mắt phức tạp. Mưa Thần này và thế lực do hãnh một tay tạo dựng, đã giành được lòng dân như gió táp mưa sa. Nếu cuộc tổng

tuyển cử lại để Liên Bang đảng do hấn sáng lập giành thắng lợi, vậy ở quốc gia này, còn có thể lực nào có thể chế ước hấn tồn tại không?

Mưa Thần thở ra một hơi, trên mặt tươi cười càng thêm rạng rỡ: "Hiện tại hiến pháp đang được soạn thảo, hình thức tổ chức chính phủ tương lai cũng đang được quyết định, tất cả những điều này đều cần mọi người tự tay bầu ra các đại biểu quốc dân để tham gia hai viện thẩm định tán thành. Tương lai nguyên thủ quốc gia và chính phủ, cũng do những đại biểu quốc dân này đề cử hoặc trực tiếp sinh ra! Nói cách khác, tương lai của Dân Quốc, hiện tại đã nằm trong tay chúng ta, những người quốc dân, xin hãy trân trọng lá phiếu thần thánh trong tay các bạn, hoàn thành trách nhiệm của các bạn với tư cách là quốc dân Dân Quốc! Huynh đệ ở đây không phải là để hô hào trợ uy cho một đảng phái cụ thể nào, tin rằng quốc dân thân yêu của chúng ta, tự nhiên sẽ có sự lựa chọn sáng suốt của mình!"

Nói đến đây, hấn dừng lại một chút, dường như đang chờ đợi tiếng hoan hô càng thêm vang dội. Trải qua thời gian dài rèn luyện, hấn đã nắm vững tâm lý của quần chúng một cách thuần thục.

Cuối cùng, hấn lại giơ tay lên, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng. Dân chúng bên dưới nhìn biểu hiện của hấn, từ từ hạ thấp giọng, cuối cùng im lặng như tờ. Mưa Thần trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mở miệng: "Trong một ngày đại hỉ của quốc dân như vậy, ta vẫn luôn nhớ đến những chí sĩ đã cống hiến vì sự thành lập chân chính của Dân Quốc, những người đã hiến thân trước khi khôi phục, và những liệt sĩ đã hy sinh thân mình trên chiến trường vì phẩm giá dân tộc, vì sự bình yên của đất nước. Ở Đông Bắc, hiện nay vẫn còn ba vạn tướng sĩ đang chịu đựng băng giá tuyết trắng, hứng chịu hỏa lực của kẻ thù, vì vận mệnh tương lai của đất nước mà không màng sống chết! Anh danh của họ sẽ mãi mãi được chúng ta truyền tụng, trách nhiệm mà họ giao phó sẽ mãi mãi được chúng ta ghi nhớ. Ta ở đây khẩn cầu các vị quốc dân thân yêu nhất, đừng quên họ! Đừng quên những

đoàn thể vinh quang mà họ đại diện, cũng đừng quên lý tưởng mà họ phấn đấu, đó là để đất nước này thực sự gột rửa vận mệnh trăm năm trầm luân, một lần nữa trỗi dậy trong rừng dân tộc trên thế giới!"

Trong tiếng hoan hô bùng nổ, Mưa Thần dứt khoát chào theo kiểu nhà binh, quay người đi về chỗ ngồi của mình, mỉm cười ngồi xuống. Lúc này, bầu không khí trong vườn Trương đã biến đổi như một vụ nổ bom, âm thanh gần như muốn lật tung mái nhà, mọi người đều muốn tiến lên, muốn nhìn Mưa Thần thêm một lần nữa. Những lời nói vang dội, khích lệ lòng người, dường như toàn Trung Quốc chỉ có vị tướng quân trẻ tuổi này trên đài mới có thể nói ra!

Các đại biểu ứng cử trên đài cũng đều vỗ tay với những suy nghĩ riêng. Thẩm Ân Phu vừa lấy khăn tay trắng lau mồ hôi kích động trên mặt, vừa cười đắc ý, Mưa Thần chỉ nói vài câu mà dân khí đã như vậy. Thật đáng tiếc hăn không thể đến các khu vực tranh cử của Liên Bang đảng để lộ diện! Vài đại biểu Quốc Dân đảng và các đảng phái khác lại cười một cách xấu hổ, Mưa Thần đã bày tỏ thái độ muốn những người quốc dân này đừng quên những đoàn thể vinh quang đại diện cho các anh hùng dân tộc của họ, thật đáng tiếc hăn còn tự xưng là không cụ thể ủng hộ bên nào, ở Thượng Hải, xem ra tất cả các ghế đại biểu đều không có phần của họ rồi!

Theo lịch, ngày mười lăm tháng hai năm 1913, cuộc đại tuyển cử cuối cùng cũng chính thức khai màn tại Trung Quốc. Cả nước chia thành hai mươi hai khu vực tuyển cử, trực tiếp thuộc về. Giang Tô, Chiết Giang, Quảng Đông, An Huy, Hồ Bắc, Hồ Nam, Tứ Xuyên, Giang Tây, Hà Nam, Sơn Tây, Thiểm Tây, Quảng Tây, Vân Nam, Phúc Kiến, Phụng Thiên, Sơn Đông cùng mười bảy tỉnh khác hợp thành các khu vực tuyển cử độc lập. Hắc Long Giang, Cát Lâm và Liêu Ninh tạo thành khu vực tuyển cử Liêu Hắc, Cam Túc, Thanh Hải, Tân Cương, Ninh Hạ bốn tỉnh tạo thành khu vực tuyển cử Tây Bắc, Nhiệt Hà, Sát Cáp Nhĩ cùng với Nội Mông và Ngoại

Mông hợp thành khu vực tuyển cử đặc biệt, Thượng Hải cũng được viết thành một khu vực tuyển cử, Bắc Kinh, Thiên Tân tổ hợp thành một khu vực tuyển cử. Các tỉnh sẽ bầu ra tổng cộng năm trăm tám mươi ba vị chúng nghị viên, lại lấy mỗi khu vực tuyển cử năm người cố định, bầu ra một trăm mười vị tham nghị viên. Trong việc sử dụng phương thức tuyển cử nguyên thủ quốc gia, Mưa Thần rõ ràng đã chuẩn bị không ít mảnh khóe, tỉ như đem lên biển viết ra từng điều, mà có chút tỉnh lại sáp nhập. Dự kiến trong cuộc bầu cử tham nghị viên, Mưa Thần sẽ chiếm ưu thế tương đối lớn, còn trong cuộc bầu cử chúng nghị viên, đảng phái nào sẽ chiếm ưu thế, hiện tại vẫn chưa rõ. Dù sao thế lực của Mưa Thần hiện tại chỉ giới hạn ở sáu bảy tỉnh, các thế lực chính trị khác, mặc dù không thể khiêu chiến hẳn về mặt quân sự, nhưng ảnh hưởng sâu rộng của họ ở địa phương vẫn đang phát huy tác dụng.

Đại tuyển cử được an bài trước tiên là hai mươi ngày chuẩn bị, để các đại biểu ứng cử tha hồ phát biểu cương lĩnh, làm đủ mặt mũi. Lúc này, lại là thời điểm bận rộn và khẩn trương nhất của từng đảng phái, lôi kéo cầu cạnh các đại biểu có thực lực, tiến hành trao đổi lợi ích, tìm cách thân cận với các đại biểu của các cơ quan đoàn thể nắm giữ nhiều phiếu, các vị đồng sự thương hội. Ngày mười tám tháng ba, các điểm bỏ phiếu được thiết lập tại các thành phố từ cấp trung trở lên sẽ chính thức tiếp nhận bỏ phiếu, vì thế Mưa Thần đã thông qua tạm thời quân vụ bộ cùng phương nam tạm thời tham nghị hội, trung ương tạm thời tham nghị hội quá độ ủy ban từng cơ cấu hành văn cả nước, yêu cầu các nơi quân chính đương cục dốc toàn lực bảo vệ cuộc bỏ phiếu diễn ra thuận lợi. Từ phương nam tạm thời tham nghị hội cùng trung ương tạm thời tham nghị hội quá độ ủy ban cùng nhau tạo thành đại tuyển trù bị ủy ban, sau mười ngày bỏ phiếu, sẽ phân phó các tỉnh kiểm phiếu. Hành động này, có lẽ còn có thế lực quốc tế bảo đảm tính công chính ở một mức độ nào đó, đương nhiên, cũng chỉ là ở một mức độ nào đó mà thôi.

Kết quả kiểm phiếu sẽ được công bố vào ngày sáu tháng tư, sau đó các đại biểu được bầu từ các tỉnh sẽ tề tụ tại Thượng Hải nhậm chức, thành lập quốc hội chính thức, tiến hành thảo luận về việc chính phủ chính thức sẽ tổ chức nội các như thế nào, bầu cử nguyên thủ, thủ đô đặt ở đâu và các vấn đề khác. Ước chừng chính phủ mới sẽ sớm được thành lập, bản đồ chính trị của Trung Hoa Dân Quốc rốt cuộc sẽ ra sao, cũng sẽ được xác định một cách đại khái. Đương nhiên, có người đặc ý ắt có kẻ thất ý. Nhưng Mưa Thần tin rằng, hiện tại hãn thông qua nhiều cơ cấu, nhiều phương thức đã khống chế cuộc đại tuyển cử đến mức này, hãn không phải là một trong những kẻ thất bại. Tất cả những điều này, cũng chỉ là để thêm cho tương lai của hãn một cái danh nghĩa chính thức mà thôi.

Lịch sử liệu có phát triển theo ước nguyện của hãn không? Ít nhất vào ngày mười lăm tháng hai năm 1913, Mưa Thần, trong lòng hãn đều là sự thỏa mãn.

STT 187: Chương 4: Quyển 88: Phong vân phương Bắc

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà•

Chương 4: Quyển 88: Phong vân phương Bắc

Trong chính phủ ngự Mãn Châu quốc ở Liêu Dương phủ, một màn sâu nảo bao trùm. Chính phủ này nằm trong nha môn cũ của phủ Liêu Dương, lá cờ Kim Long với nền vàng đã phai màu, vô lực phất phơ trong làn mây xám xịt của mùa đông. Dưới sự tấn công của quân đội Mưa Thần, vô số kẻ thù đã phải nếm trải nỗi sợ hãi và sự thảm đạm này. Ngụy Mãn Châu quốc, chẳng qua chỉ là một đối thủ khác mà hãn đã vượt qua trên con đường tiến tới đỉnh cao.

Túc Thân vương ngồi trong đại đường phủ nha, nơi ánh sáng mờ nhạt bao trùm, thần sắc có phần ngây dại. Sức sống dường như đã hoàn toàn rời bỏ lão nhân này, giờ đây, hãn chỉ là một cái xác không hồn còn sót lại của Đại Thanh. Đối diện với hãn là Nam Sơn tiểu cùng vài tên quan Nhật Bản, vẻ mặt có chút u ám nhưng vẫn chất chứa sự oán giận. Bọn chúng đều mặc trang phục kiểu Trung Quốc, muốn nói gì đó với Túc Thân vương, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Túc Thân vương chẳng thèm để ý đến những toan tính trong lòng đám người Nhật Bản, hãn chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Địa long trong đại sảnh phủ nha dù đã đốt nóng, nhưng hãn vẫn phải trùm kín chiếc áo choàng trên người. Cảm giác lạnh lẽo đó, như thể thấm vào tận xương tủy. Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Đại Thanh quốc, ở nơi được coi là quê hương của

mình, lại không thể có được một cuộc sống yên ổn sao? Dựa vào Nhật Bản, cũng không thể thay đổi được sự thật này sao? Nếu đã như vậy, lão già này sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?

Ban đầu, tình hình phát triển rất tốt. Ngoại trừ việc mấy lần muốn mang tiểu hoàng đế từ Vườn Tầm Phổ Tinh ở Thiên Tân vượt qua Bạch Hà để trốn ra ngoài, nhưng bị quân đội Mưa Thần phong tỏa nghiêm ngặt ngăn cản, thì không còn gặp trở ngại gì. Quân đội Bắc Dương trước đây đóng quân ở Nam Mãn, dưới sự kiểm chế của người Nhật Bản, quả thực không có chút năng lực chống đỡ nào. Mười huyện phủ ở Nam Mãn đều trở thành địa bàn của tân Mãn Châu quốc. Thái độ của đám quan lại Cát Lâm, Hắc Long Giang lại mập mờ, Trương Tác Lâm, tên mã phi kia tuy không nhận lời mời của bọn chúng, canh giữ ở đực phòng lữ để ngăn bọn chúng xuôi nam, nhưng cũng thông qua người Nhật Bản mà biểu thị, chỉ cần tân Mãn Châu quốc không vượt qua sông Đục, bọn chúng tuyệt đối không xuất kích Nam Mãn. Chỉ cần thế lực này có thể đứng vững gót chân ở Nam Mãn, tương lai Đông Bắc có thể chậm rãi kinh doanh! Quan nội hiện giờ bị Mưa Thần làm cho rối tinh rối mù, nội bộ Bắc Dương đoàn thể lại lục đục, đúng là cơ hội tốt để bọn chúng giở trò! Chưa kể đến lời thề son sắt của tham mưu trưởng Quan Đông quân, Saitō, về việc bảo đảm an toàn cho tân Mãn Châu quốc! Vinh quang của Đại Thanh, dường như sắp được khôi phục ở quan ngoại!

Khi quân đội Nhật Bản của Sư đoàn 5 ngăn chặn quân An được tiến về phía Bắc ở Liêu Hà, cảm xúc hân hoan cuồng nhiệt này đã đạt đến đỉnh điểm ở Liêu Dương phủ. Mọi người gặp nhau bàn bạc xem sau này ở cái quốc gia độc lập ở quan ngoại này, mình có thể kiếm được chức quan gì. Mạnh ân xa ở Cát Lâm bí mật đưa cho bọn chúng năm trăm khẩu súng trường, cùng với một lượng lớn đạn dược, và một khoản tiền mặt năm vạn nguyên, cũng là để giúp bọn chúng đứng vững gót chân. Cố vấn Nhật Bản của ngụy Mãn Châu quốc càng hưng phấn đến mức mặt mày rạng rỡ, nói

chuyện đi đứng đều tỏ ra là một loại ân chủ thượng quốc, đã bắt đầu chuẩn bị triệu tập quân đội để chinh biên, cưỡng ép vượt qua sông Đục, thẳng đến Phụng Thiên theo kế hoạch tác chiến. Đến lúc đó sẽ có hai đại đội quân Nhật Bản mặc quân phục ngụy Mãn Châu quốc tham gia chiến đấu! Tất cả mọi người đều chìm trong một loại lạc quan mù quáng, tên hề Thiết Lương còn làm một nghi thức đăng đàn bá tước, tuyên bố đảm nhiệm chức tổng tham mưu trưởng của ngụy Mãn Châu quốc, ngày ngày còn biểu thị với mọi người, ngụy Mãn Châu quốc nên có năm năm quân chính, ý là trong thời kỳ này, người có tiếng nói nhất hẳn là hẳn, tổng tham mưu trưởng! Tất cả mọi người hoàn toàn quên đi quân đội dưới quyền là đám sơn lâm đội không nghe hiệu lệnh, đám bát kỳ tử đệ Mãn Châu cũ, công súng xách lồng chim dạo phố ở Liêu Dương phủ, nghèo túng đến mức không có lấy một đồng xu. Tất cả mọi người đều cho rằng, thế lực người Hán ở quan ngoại, cơ hồ chỉ cần đẩy một cái là ngã, mười ba vạn bát kỳ tử đệ thông dong nhập quan, câu chuyện này, cũng chưa chắc không thể diễn lại một lần!

Xà phòng bong bóng đều vỡ tan khi đẹp nhất, phù dung sớm nở tối tàn, ngụy Mãn Châu quốc tự nhiên cũng không ngoại lệ. Quân đội Nhật Bản, chủ lực của Sư đoàn 5, được coi là thiên binh thiên tướng trong lòng bọn chúng, lại bị quân An được đánh cho trọng thương trong trận chiến Liêu Hà! Nếu không phải quân An được thể hiện sự tiết chế, e rằng Sư đoàn 5 đã làm nên một điển hình mất mặt chưa từng có trong lịch sử lực lượng cận đại Nhật Bản! Nghe nói quân đội người Hán có võ công lừng lẫy như vậy, Túc Thân vương hoàn toàn lạnh tim. Thua trận hẳn không sợ, nhưng người Hán đã quật khởi như một dân tộc, thì không còn chỗ cho dân tộc của bọn chúng giành lại quyền lực. Mưa Thần lại có thể huấn luyện quân Giang Bắc đoàn thể đến trình độ này! Sân khấu này, cuối cùng là của bọn chúng. Một số người bên dưới không có cảm nhận sâu sắc như Túc Thân vương, ngược lại còn có chút hả hê, lần này Mưa Thần đã làm cho người Nhật Bản phải chịu thiệt thòi lớn! Người Nhật Bản còn không điều đại binh đến đánh cho bọn chúng tan tác hay sao? Mấy chục vạn Tây Dương Nga to lớn như gấu chó

còn không phải là đối thủ của Nhật Bản sau khi phát uy, huống chi là một quân phiệt người Hán mới nổi lên chưa được bao lâu! Cứ xem xem người còn có thể đắc ý được mấy ngày!

Nhưng sự thật lại phát triển theo hướng ngược lại với những ảo tưởng của những người này, Nhật Bản lại không hề nhắc đến chuyện muốn báo thù! Dù luôn miệng nói muốn bảo đảm quyền lợi của Đế quốc Nhật Bản ở Mãn Châu, nhưng cách làm lại là sợ Mưa Thần lại đến một lần nữa. Bọn chúng, những kẻ hiện đang mượn cơ hội để một lần nữa nắm giữ cục diện Quan Đông quân, đã tiến hành kỷ luật nghiêm khắc trong quân bộ Quan Đông, nghiêm cấm đại hỉ cốc lâu giầu bên trong không được mổ bụng tự sát, không cần cho đám sĩ quan cuồng nhiệt có cớ để tiếp tục gây sự. Sư đoàn 5 đã rút về Quan Đông châu, hiện tại, ngay cả đội quân gác trên đường sắt ở Nam Mãn cũng bị giảm bớt. Bọn chúng căn bản không muốn có thêm bất kỳ xung đột nào nữa! Sau khi Nhật Bản đưa ra một phần công bố muốn đi theo con đường của mình, vẫn phái đại diện chính thức lên biển, cùng Mưa Thần tìm kiếm giải pháp chính trị cho sự kiện lần này. Quân đội hai bên cũng thông qua Trương Tác Lâm ở Phụng Thiên, trao đổi thi thể của binh lính tử trận và những người bị thương bị bắt làm tù binh, đồng thời mở Liêu Hà, hiện tại, quân tiên phong của quân An được đã đến Phụng Thiên thành! Quân bộ Quan Đông quân Nhật Bản còn ban hành huấn lệnh cho những cố vấn Nhật Bản hiện đang hoạt động trong ngục Mãn Châu quốc với thân phận quan quan chính thức, nếu không thì lập tức từ bỏ chức vụ trở về bản bộ Quan Đông quân, nếu không thì thoát ly khỏi thân phận quan quan, Quan Đông quân tướng và chuyện này hoàn toàn phải sạch quan hệ. Tóm lại một câu, hiện tại chính phủ ngục Mãn Châu quốc đã bị vứt bỏ, chỉ còn chờ diệt vong. Một số sơn lâm đội đã rời khỏi huyện thành mà chúng chiếm đóng, trốn về Bắc Mãn, những huyện thành đó cũng tự động tuyên bố đầu hàng. Trong phủ Liêu Dương, cái gọi là đệ nhất sư và đệ nhị sư của quân đội Mãn Châu quốc, hiện tại, ngoại trừ hơn một trăm sĩ quan ngoan cố, binh lính chỉ còn nhiều nhất ba trăm người, những người khác lén lút trở

lại làm lương dân. Đáng giận hơn là đại biểu đoàn thể Mãn Châu ở Phụng Thiên thành, lại còn phát ra điện khiển trách những huynh đệ đồng tộc đang tổ chức phản loạn ở Nam Mãn, nói rằng hiện tại, dân quốc đã sớm tuyên bố năm tộc cộng hòa, dựa theo hiến pháp tạm thời và hiến pháp chính thức tương lai, người Mãn đã sớm đồng hóa vào trong người Hán, vận mệnh quốc gia, đã sớm kết thúc, hiện tại vì một số kẻ đã tâm Mãn vì tư lợi cá nhân, đem con em quan ngoại vào chiến tranh, con em người Mãn ở quan ngoại, nên sớm quy thuận, hoặc là dứt khoát phản chiến một kích, cầm mương khô, dâng lên một phần hậu lễ cho Tân Dân quốc hiện đang bắt đầu đại tuyển và thành lập chính phủ chính thức trong tương lai!.

Đại sảnh bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã, khiến Túc thân vương đang chìm trong tuyệt vọng bừng tỉnh. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, người bước vào là thôi Dahl oát, thiếu tướng của Đế nhất Sư đoàn, quân đội Mãn Châu Quốc đương nhiệm, mặc bộ quân phục Cẩm Vệ quân Đại Thanh. Bộ quân trang cũ kỹ của sĩ quan, lại thêm quân hàm thiếu tướng đỏ chói, càng khiến người ta bật cười. Khi hắn lấy lại tinh thần, mấy tên Nhật Bản đứng gần đó khẽ thì thầm, lọt vào tai hắn.

"Hai tỷ quốc tệ, mười vạn trung hồn để đổi lấy Mãn Châu, lại bị đám chính trị gia, tài phiệt, quan lại hô hào dân chủ thời đại vứt bỏ sao? Chúng ta, những người con nhà nông chiến đấu nơi tiền tuyến vì lợi ích quốc gia, lại phải nuôi béo đám quan lại che giấu Thiên hoàng bại hạ, mà bọn chúng còn muốn từng bước hủy hoại mạch sống của Nhật Bản! Đất nước này, nhất định phải có sự thay đổi! Chính phủ thật sự quá nhu nhược, cũng quá thối nát!"

"Hiện tại cần khôi phục lại tình hình chính trị thời Minh Trị Thiên hoàng bại hạ trực tiếp nắm quyền, chứ không phải cái gọi là nội các! Chúng ta, quân nhân, là hộ pháp thần của Đế quốc Nhật Bản, phải gánh vác sứ mệnh

thiên liêng này! Tổ chức của chúng ta vẫn còn tàn mác. Lần này, nhiều chí sĩ ở Quan Đông quân đã bị bắt, chúng ta cần nhanh chóng tái tổ chức!"

"Lần này, trung tướng Đại Hỉ Cốc Lâu muốn mổ bụng một võ sĩ chịu trách nhiệm, lại bị bọn chúng dùng quân lệnh nghiêm cấm. Đây là sự sỉ nhục chưa từng có với một người lính, là sự sỉ nhục chưa từng có với đại hòa hồn! Quân bộ, những kẻ dựa vào hơi thở của chính trị gia, cần phải bị trời tru đất diệt! Quân kỳ huy hoàng của Lục quân Đế quốc Đại Nhật Bản năm 1905, giờ đã bị một đám tiểu nhân làm ô uế gần hết! Mặc kệ mọi người lựa chọn thế nào, hạ quan quyết định tự mình cầm súng ở Liêu Dương phủ chiến đấu đến cùng, dù chết, hạ quan cũng sẽ bảo vệ mạch sống của Đế quốc Nhật Bản!"

"Chúng ta cần noi theo gương Tây Hường, Nguyệt Chiêu, hai bậc tiền bối thời Minh Trị! Tình hình này, đương nhiên cần có người dùng sinh mệnh để đánh thức nhân dân, cũng cần có người chịu nhục, tích lũy lực lượng trong nội bộ đế quốc, một lần hành động đánh bại đám tài phiệt, quan lại và chính khách! Hãy bắt đầu sự nghiệp của chúng ta từ Mãn Châu! Sĩ quan bộ binh Nhật Bản đều là những nam nhi có máu, lần này chúng ta mất đi vinh quang và bị sỉ nhục ở Đông Bắc, trong vòng mười năm chúng ta phải gấp mười lần tìm lại! Hiện tại, xin mời Nam Sơn tiên sinh phân công, ai ở lại, ai trở về. Chúng tôi đều nghe theo ngài chỉ huy!"

Những lời này lướt qua tai Túc thân vương, chẳng đọng lại trong lòng hắn. Hắn chỉ vô hồn nhìn thôi Dahl oát tiến đến, tên Hán tử Tích Bá này lúc này vẫn còn chút khí khái anh hùng, dáng vẻ quân nhân đặc trưng vẫn giữ thẳng tắp. Đoàn quân của hắn hiện tại được xem là lực lượng chủ lực của ngụy Mãn Châu Quốc, toàn đoàn có hơn chín mươi người, trang bị một khẩu súng máy cũ và một khẩu súng ngắn kiểu Nhật, vẫn đóng quân ở Liêu Dương phủ. Hắn hướng Túc thân vương kính một quân lễ, rồi lại cúi chào, lớn tiếng nói: "Vương gia, thuộc hạ đến bẩm kiến."

Túc thân vương uể oải phát tay: "Thôi đi, sao người lại tìm ta để bầm báo? Chuyện quân đội không phải do tham mưu trưởng Thiết Lương quản sao? Lại có chuyện gì nữa?" Vừa nhắc đến Thiết Lương, mặt thôi Dahl óat đã đỏ lên, tên này, trước kia là một trong những thủ lĩnh của đảng quốc gia mà họ sùng kính, thật sự là một kẻ vô dụng! Nhát gan, không dám gánh vác, chưa kể đến việc hiện tại còn muốn cắt xén cả khẩu phần ăn của binh lính, lại còn nói với binh sĩ rằng: "Các người là người gì vậy? Sao lại không biết tìm đường sống? Liêu Dương phủ có nhiều thứ như vậy, cứ nếm thử đi, ăn hai năm cũng không hết, còn sợ chết đói à?" Bọn họ là quân đội, chứ không phải thổ phỉ! Lúc này, lại còn xin nghỉ ốm, nói là bệnh thấp khớp tái phát, muốn đi Quan Đông châu dưỡng bệnh, ai mà không biết hăn muốn trốn chạy!

Nghĩ đến đây, thôi Dahl óat cứng rắn nói: "Vương gia, tên Thiết Lương kia hiện tại không quản sự. Các huynh đệ tháng sau không có cơm ăn, đặc biệt đây thuộc hạ đến đây xin vương gia chỉ thị, rốt cuộc là hôm nay thuộc hạ có thể lĩnh giấy để lấy tiền ăn, hay là đã có sẵn đồ ăn ở đâu? Hiện tại xin mời vương gia chỉ thị, bụng của các huynh đệ là quan trọng." mấy người Nhật Bản đều ngừng nói chuyện, nhìn thôi Dahl óat. Mà Túc thân vương chỉ biết cười khổ: "Ta còn có cách nào? Cả gia sản đều bị hao mòn hết rồi, nếu người thực sự tìm đến ta, ta còn có mấy mảnh đất, người xem có đổi được mấy đồng tiền để cho các huynh đệ có cơm ăn không. Để mọi người đi theo ta, một lão già này, cũng thật có lỗi với mọi người."

Thôi Dahl óat nghe Túc thân vương nói không có tiền, cũng dứt khoát quay đầu bỏ đi. Kỳ thực, hôm nay cái gọi là xin lĩnh tiền ăn cũng là trong lòng bọn họ thăm dò, muốn xem những người lãnh đạo này rốt cuộc là bộ dạng gì, đại cục còn hy vọng không. Kết quả nhìn thấy Túc thân vương như người mất hồn, đám cố vấn Nhật Bản ngày thường vênh váo tự đắc, từng người đều lộ vẻ hoảng hốt, vấn đề này còn có gì đáng hỏi! Hăn đi vài bước lại quay đầu lại nói với Túc thân vương: "Vương gia, không có gì, ngài

đừng nói chúng ta đi theo con đường hắc đạo, chúng ta, những sĩ quan Cấm Vệ quân này, đều là tự nguyện. Nhìn thấy Thái hậu bị Viên Thế Khải ám sát sau khi chết, chúng ta chỉ nghĩ đến báo thù! Coi như đánh không lại An Đức quân, cũng phải cùng bọn chúng quyết một trận tử chiến, chuyện này ngài cứ yên tâm! Người Hán có hảo hán tử, chúng ta, con cháu người Mãn, cũng nên có người đền nợ nước!"

Nhìn bóng lưng thôi Dahl oát khuất xa, mấy tên quan Nhật đều lộ vẻ mặt bội phục. Trong đôi mắt già nua đục ngầu của Túc thân vương, tất cả đều là nước mắt. Nam Sơn tiều đứng bên cạnh hấn gật đầu tán thưởng: "Hảo hán tử! Trong người Mãn quả thực có hảo hán tử! Vương gia, ở nam đây chúng ta phải kiên trì đến cùng, náo động càng lớn càng tốt! Hiện tại Thượng Hải đang thương lượng giải quyết vấn đề, chỉ cần chúng ta kiên trì, dù hy sinh có thảm trọng đến đâu, trên bàn đàm phán, không gian sống của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều! Có những hảo hán tử ra sức vì nước, vương gia còn có gì phải lo lắng?" Hấn dường như vẫn muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng. Nam đây bây giờ bị hấn xúi giục đi đến bước này, khiến Nam Sơn tiều, người xưa nay luôn cho rằng mình là một chiến lược gia xuất sắc, cảm thấy hết sức khó xử, mặc dù đã cùng thuộc hạ bố trí phương án ứng phó, trở về nước Nhật vẫn phải làm một võ lớn, nhưng hiện tại, cơ hội này có thể khiến đám người kia đổ máu nhiều hơn, hấn cũng tuyệt đối không muốn bỏ qua.

Túc thân vương lúc này lại nghĩ đến trong một trận tuyết lớn tương tự, Trần Tư, sĩ quan tình báo Giang Bắc quân kiêu ngạo, đã chết. Giống như lý tưởng của hấn là phục quốc Mãn Châu, lý tưởng phấn đấu hy sinh vì dân tộc của Trần Tư cũng đã thúc đẩy hấn bình tĩnh đối diện với cái chết. Cùng với những nam nhi tốt, hảo hán tử, sống trên mảnh đất Trung Quốc này, bất kể là dân tộc nào, chẳng lẽ cần bọn họ ở đây đổ máu đến cạn kiệt sao? Vào giờ khắc này, Túc thân vương lần đầu tiên cảm nhận được sự bất lực của mình.

Trong khi ở Liêu Dương phủ, ngụy Mãn Châu Quốc, lòng người đang hoang mang, thì Giang Bắc quân, một trọng trấn ở phương bắc, lại tràn ngập không khí vui mừng ở Thiên Tân, đầu cầu Hoa Bắc. Nơi đây là Tổng chỉ huy tiền tuyến của Giang Bắc quân, trực tiếp tiết chế An Đức quân tác chiến, là cơ cấu chỉ huy quan trọng gánh vác việc thi hành ý chí của Mưa Thần ở phương bắc. Ngoài An Đức quân lưu thủ, còn có Lữ đoàn 17, Đoàn 51 mới đến, tiền thân là một chi đội của quân cách mạng Tô Thượng Hải, và Sư đoàn 15 xa hoa cũng thuộc sự tiết chế. Ban đầu, mọi người đều như gặp đại địch, tình hình tiền tuyến căng thẳng, ngày đêm không dám buông lỏng. Ai ngờ, dưới sự an bài của Mưa Thần và sự hỗ trợ của lực lượng mạnh mẽ, cục diện Đông Bắc đã nhanh chóng dịu xuống, Quan Đông quân rút lui, An Đức quân thuận lợi vượt qua Liêu Hà, đã tiến đến Phụng Thiên, với những đội quân ngụy Mãn Châu mục nát, đã không còn đáng lo ngại. Tướng Bách Lý, người được coi là quan trọng của Giang Bắc quân đóng quân ở phương bắc, cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngoài việc vẫn không dám lơ là trong việc bảo đảm hậu cần, phần lớn tinh lực đều đặt vào một nhiệm vụ khác mà Mưa Thần giao phó, đó là lôi kéo, trấn an các quan lớn và thế lực còn sót lại của Bắc Dương, bảo đảm cục diện phương bắc ổn định, cuộc bầu cử lớn được tiến hành thuận lợi. Đồng thời, thành phố Thiên Tân này, cũng dưới sự thúc đẩy của Tướng Bách Lý, bắt đầu xây dựng tự trị địa phương, tiêu hóa nó hoàn toàn trong hệ thống Giang Bắc, đây là một thương cảng phồn hoa có thể thu được một ngàn vạn nguyên mỗi năm! Ngoài ra, quân đội Bắc Dương tản mác khắp nơi ở phương bắc, những người này nếu không được cho ra đường, làm rối loạn đại cục phương bắc sẽ không tốt. Tướng Bách Lý cũng đang tuyển chọn binh lính biên chế Bắc Dương, bắt đầu tổ chức các doanh bảo an ở phương bắc. Phương bắc, trừ Thiên Tân ra, tạm thời vẫn chưa có khu tự trị nào có thể nhận khoản tiền nuôi quân này, Tướng Bách Lý cũng đành tự gánh vác, đều đuổi bọn họ đến Sơn Đông, hiện tại đã bị Giang Bắc quân sơ bộ khống chế, cách xa những tướng quân Bắc Dương xuống đài, như vậy mọi người đều an toàn.

Theo việc đại tuyển mở màn, tướng trăm dặm càng thêm bận rộn với công việc chính trị, mưa thần cơ hồ ngày nào cũng gửi cho hần hai bản điện văn dài, bảo hần để mắt đến việc chia sẻ công việc bếp núc của ủy ban lâm thời tham nghị hội quá độ và ủy ban soạn thảo hiến pháp mới ở Bắc Kinh. Phải trợ cấp cho những người có địa vị quan trọng, phải lôi kéo những người muốn nói chuyện với họ. Nếu có thể biến thế lực Bắc Dương còn sót lại thành của mình, thì kết cục thắng lợi của đại tuyển mưa thần đã định, gần như không thể lay chuyển. Nói thật, tướng trăm dặm cũng khá hứng thú với công việc này.

Hôm nay là thời gian tập trung đọc diễn văn của các đại biểu được bầu ở khu vực đặc biệt Bắc Kinh - Thiên Tân, bộ Tổng chỉ huy của tướng trăm dặm nhất thời có chút trống trải, quân sự cảnh sát đều được phái đi duy trì trật tự. Hần không muốn góp vui, bèn ở trong phòng làm việc của mình cầm một quyển Hán thư nhâm nhi rượu, khó được lúc bận rộn công vụ lại được rảnh rỗi, trộm được nửa ngày nhàn hạ. Đang đọc say sưa thì phó quan đẩy cửa bước vào. Tướng trăm dặm thở dài một hơi, xem ra kỳ nghỉ hiếm hoi này lại phải hủy bỏ rồi! Chỉ nghe phó quan báo cáo: “Tướng tổng chỉ huy, cố vấn của bộ Quân vụ, ngũ văn tước tiên sinh và uông Tinh Vệ tiên sinh của chi bộ phương bắc Quốc Dân đảng đã đến đại sảnh, đang chờ gặp ngài..... Tổng chỉ huy gặp hay không?”

Tướng trăm dặm đứng phắt dậy, ngũ đình phương vẫn luôn ở Thượng Hải xử lý công việc thương lượng, hiện tại là lúc song phương chính thức triển khai đàm phán căng thẳng, sao nhà ngoại giao này lại rảnh rỗi đến phương bắc tìm hần? Trước đó cũng không có điện báo nào cả! Về phần uông Tinh Vệ, hần có ấn tượng không tệ về con người này, nhưng cũng không dám khen ngợi. Lúc Viên Thế Khải đắc thế, hần suýt chút nữa phản bội Đồng Minh hội, đầu nhập môn hạ Viên Thế Khải, hiện tại Viên Thế Khải sụp đổ, lại không hề có chút xấu hổ nào quay về Quốc Dân đảng, thế mà lại là người tổng phụ trách chi bộ phương bắc! Cái công phu "mượn gió

bẻ măng" này thật khó lường. Hiện tại hắc trấn thủ Thiên Tân, cũng bị uông Tinh Vệ châm chọc khiêu khích mấy lần, nói hắc là thay mưa thần đến phương bắc lôi kéo lòng người, coi phương bắc như là thuộc địa Giang Bắc, hắc là Thái Thượng Hoàng ở đây. Luận điệu này còn rất được lòng người, nhất thời khiến không ít thế lực quân chính địa phương phương bắc nảy sinh mâu thuẫn, hiện tại lại cùng ngũ đình phương đến chơi, thật có thể nói là một chuyện kỳ quặc. Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì? Trước khi Đông Bắc chưa hoàn toàn bình định, đại tuyển chưa kết thúc, tưởng trăm dặm thật sự lo lắng sẽ xảy ra chuyện lớn. Hắc vội vàng chỉnh lại y phục, đội mũ lên đầu, nói với phó quan: “Ta lập tức đi gặp họ! Người ra ngoài trước, chào hỏi nhiệt tình một chút!”

Truyện mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Sau khi phó quan ra ngoài, tưởng trăm dặm lại nhìn lại quân phục trên người. Theo quy củ đã định, quân nhân Giang Bắc bất luận trường hợp nào đều phải mặc quân phục, nhưng hắc ra ngoài với bộ dạng này, không cần thiết phải tạo áp lực quá lớn cho hai người kia! Hắc quyết định vẫn là thay trường bào áo khoác ngoài, cuối cùng mới thông thả bước ra. Hắc muốn xem xem, hai người kỳ quặc này rốt cuộc giở trò gì đây.

STT 188: Chương 4: Quyển 89: Ấp ủ quyết tâm

Chương 4: Quyển 89: Ấp ủ quyết tâm

Đại tuyển cử ở phương bắc và phương nam khác biệt một trời một vực. Phương nam, sau hơn một năm bị Viên Thế Khải áp bức, giờ đây hùng hực khí thế tham chính. Theo sự trỗi dậy mạnh mẽ của phe phái Mưa Thần, dường như mọi thứ đều bùng nổ. Từng đại biểu đảng phái đều lên sân khấu, dưới sự giám sát công khai của Mưa Thần, ra sức lôi kéo cử tri, hứa hẹn đủ điều. Nhìn qua, chẳng khác nào không khí náo nhiệt của một cuộc bầu cử ở các cường quốc phương Tây. Hơn nữa, phương nam vốn là đại bản doanh của các đảng phái, dân chúng cũng cởi mở hơn nhiều. Dù là Dân Đảng hay Mưa Thần, đều khởi nghiệp từ phương nam. Chuyện đại tuyển cử đã được hai phe này ra rả suốt hơn một năm, nay cuối cùng cũng thành hình. Bọn họ dốc toàn lực. Mưa Thần muốn giữ vững địa vị, còn Quốc Dân Đảng muốn giành thành tích ở nơi vốn là địa bàn truyền thống của mình. Thêm vào đó, phái Lập Hiến tạo thành Quốc Quyền Đảng lại ngả nghiêng giữa hai phe, chờ đợi điều kiện hợp tác tốt nhất. Thật sự là náo nhiệt đến không chịu nổi.

So sánh với phương nam, phương bắc lại buồn bức hơn nhiều. Vốn là phe thất bại trong cuộc chiến Nam Bắc, lại nắm giữ thực quyền ở phương bắc, vẫn luôn chèn ép các chư hầu phương nam. Sau khi Viên Thế Khải chết, tập đoàn Bắc Dương sụp đổ. Đối với những thế lực chính trị do Viên Thế Khải ấp ủ, chẳng khác nào trời sập. Có kẻ mang nặng thành kiến với phương nam, cho rằng hiện tại là thời của phương nam, phương bắc không còn đường sống. Họ chán nản với cái gọi là đại tuyển cử công khai. Lại có kẻ mang nặng tư tưởng bảo thủ, ôm thái độ "nghĩa không làm tướng", chậm

chạp chờ thời. Với việc phải nghe lệnh một người trẻ tuổi dưới trướng Mưa Thần, họ cảm thấy khó mà chấp nhận. Thêm vào đó, dân phong phương bắc tương đối bảo thủ, cho rằng những đại sự quốc gia này là chuyện của các vị đại nhân, các lão gia. Dân chúng, sĩ phu tham gia cũng không nhiệt tình. Ở phương bắc, Mưa Thần lại lôi kéo Đoàn Chi Quý cầm đầu một số thế lực Bắc Dương, tìm cách né tránh vấn đề đại tuyển cử, còn Đồng Minh Hội, Quốc Dân Đảng thì liên kết với một số thế lực chính trị bất mãn với Mưa Thần. Cục diện trở nên căng thẳng. Mặc dù mức độ náo nhiệt kém xa phương nam, nhưng cuộc đấu đá, xé rách mặt nạ lại mang đậm màu sắc truyền thống đấu đá bè phái của Trung Quốc.

Cho nên, khi Ôn Tinh Vệ và Ngũ Đình Phương liên thủ đến bãi phóng, Tưởng Bách Lý đã cảnh giác cao độ. Hai bên từng mắng nhau, nay vào thời điểm nhạy cảm này lại đến tận cửa, rốt cuộc là có tính toán gì? Tưởng Bách Lý trong lúc thay quần áo, đã nghĩ nát óc, cuối cùng vẫn thấy mù mịt, chỉ có thể gặp mặt rồi bàn bạc.

Đồng hồ trong đại sảnh điểm ba giờ chiều, Ngũ Đình Phương và Ôn Tinh Vệ ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà, chờ Tưởng Bách Lý xuất hiện. Ngũ Đình Phương đến Thiên Tân vào buổi sáng, vừa đến đã tìm Ôn Tinh Vệ. Họ còn tham gia diễn thuyết tranh cử của đại biểu Quốc Dân Đảng vào ban ngày, để hỗ trợ họ. Lúc này, ai nấy đều mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại. Giờ được nghỉ ngơi một chút ở đây, quả thật không gì bằng. Đang tùy tiện nói chuyện phiếm, một phó quan bước ra, sau đó Tưởng Bách Lý mặc trường bào, đội mũ, mỉm cười bước ra, từ xa đã bắt đầu chào hỏi: "Văn Tước huynh! Tinh Vệ tiên sinh, thật là lâu ngày không gặp! Văn Tước huynh không phải đang phụ trách thương lượng sự vụ ở Thượng Hải sao? Sao lại có rảnh đến Thiên Tân? Tinh Vệ tiên sinh càng là... Mấy ngày nay cùng tiên sinh trao đổi, Bách Lý thật sự cảm thấy được thụ giáo rất nhiều a."

Ngũ Đình Phương và Ưông Tinh Vệ nhìn nhau cười, đều nghe ra ý tứ thâm sâu trong lời nói của Tưởng Bách Lý. Mấy ngày nay, Quốc Dân Đảng ở phương bắc thật sự đã mắng Tưởng Bách Lý quá đáng, cũng không trách hắn có chút oán khí. Vị đại quan do Mưa Thần phái đến trấn thủ phương bắc, tuy biết rõ thiên hạ nghèo, là Thái Đầu trong giới quân sự, nhưng thật ra vẫn còn chút thư sinh khí phách, không học được cái kiểu hôm nay là địch, ngày mai là bạn của các chính khách. Dùng hắn để trấn thủ phương bắc, e rằng Mưa Thần càng coi trọng việc hắn có thể ổn định quân tâm và mối quan hệ rộng khắp của hắn trong quân đội Bắc Dương. Ưông Tinh Vệ chỉ thận trọng mỉm cười đứng lên, tỏ vẻ không hề nghi ngờ, chỉ có Ngũ Đình Phương bước tới, cùng Tưởng Bách Lý bắt tay theo kiểu phương Tây, cười khổ nói: "Ta còn không phải bị Mưa Thần Vũ đại tư lệnh sai đến xoay quanh sao! Hiện tại Thượng Hải đang đàm phán, phương bắc lại là hai bên binh tương đối đầu, pháo đối pháo, cách nhau không xa. Nếu lại xảy ra xung đột, sẽ ảnh hưởng đến đại cục đàm phán ở Thượng Hải! Hiện tại phương bắc cần một người có thể cứu vãn tình hình ngoại giao, liên lạc với công sứ Nhật Bản ở Bắc Kinh, quân đội Trung Quốc đóng quân, Quan Đông quân. Mưa đại tư lệnh có ý như vậy, huynh đệ liền đến Thiên Tân nghe Bách Lý huynh chỉ huy điều khiển." Nghe nói là Mưa Thần an bài, Tưởng Bách Lý càng thấy kỳ quái, sao trước đó lại không có một phong điện báo nào? Bất quá, lúc này cũng không tiện hỏi gì, trong lòng tính toán, hơn phân nửa là vị Ngũ Văn Tước tiên sinh này tự mình xung phong nhận việc! Phương bắc có lẽ thật sự cần một người như vậy, Mưa Thần chưa chắc đã bằng lòng để vị tướng tài Đồng Minh Hội này đến phương bắc khuấy gió nổi mưa. Hắn hơn phân nửa là tự mình đến, cũng không được phê chuẩn chính thức, cuối cùng chẳng qua Mưa Thần phát một cái mệnh lệnh thêm vào dưới đài xong việc. Người của Đồng Minh Hội, Quốc Dân Đảng, hiện tại hoạt động phải nói là kịch liệt thật sự.

Nghĩ đến những chuyện này, hắn nhất thời có chút thất thần, mãi đến khi Ưông Tinh Vệ cười chào hỏi, hắn mới hoàn hồn: "Bách Lý huynh, còn để

bụng những lời nói của huynh đệ sao? Mặc dù huynh đệ và huynh của ta có chút bất đồng trong quốc sự, nhưng đến tình hữu nghị, lại quen biết đã lâu, bất đồng ý kiến trong quốc sự, công khai lên án tội trạng, dưới đây lại không tổn hại hữu nghị. Chính là tinh túy của dân chủ chính trị! Huynh đệ tự mình cảm thấy bằng phẳng, Bách Lý huynh tự nhiên cũng sẽ không so đo." Hắn một phen quả nhiên là nói đến khoe miệng gió xuân, đứng vững lập trường lại hòa ái khẩn thiết vô cùng. Tưởng Bách Lý đành phải cười trừ, mời họ vào chỗ. Hắn cũng không muốn vòng vo, ngồi xuống rồi hỏi: "Hiện tại công việc đại tuyển cử đang gấp rút, Tinh Vệ tiên sinh cũng là nhân vật đầu não của Quốc Dân Đảng ở phương bắc, hiếm khi có chút nhàn rỗi, hôm nay bỗng nhiên đến chỉ giáo huynh đệ, tất nhiên là vô sự bất đẳng tam bảo điện... Tiên sinh có lời gì, cứ việc nói thẳng, chỉ cần huynh đệ có thể làm được, tất nhiên không từ chối." Hắn nghĩ là sớm một chút đuổi Ưng Tinh Vệ đi cho xong, liên quan đến chuyện Ngũ Đình Phương tự tiện đến Thiên Tân, còn phải cùng Mưa Thần điện báo thương lượng xem nên an bài thế nào nữa!

Sắc mặt Ưng Tinh Vệ bỗng nhiên ngưng trọng, nhìn Tưởng Bách Lý nói: "Huynh đệ hôm nay đến, thật sự là vì thăm dò được một số tin tức xác thực, chuyện này liên quan đến quá lớn, trước tiên liền tìm đến cửa Bách Lý huynh, mong các người sớm có thỏa đáng xử lý..." Hắn trong lời nói đã khơi gợi khẩu vị của Tưởng Bách Lý, mới tiếp tục nói, "Hiện tại ở giữa Thiên Tân và Bắc Kinh, có người muốn bắt lợi cho Vũ Tư lệnh! Kẻ chủ mưu đứng sau màn, hẳn là cựu nội các thủ tướng Triệu Năm Quân Triệu Trí Am, còn có lực quân bộ thứ trưởng Từ Cây Tranh! Đoạn thời gian trước, An được quân ở Đông Bắc bị ngăn trở, bọn họ đã từng hoạt động, muốn khởi sự ở sông Nam Trực Lệ, bộ đội Bắc Dương còn lại, nghe nói các tướng lĩnh Bắc Dương đều rất lung lay, may mắn được An được quân nhanh chóng giành được thắng lợi mới ổn định dân tâm, sĩ khí phương bắc... Nhưng mục tiêu chân chính của họ không phải là cái này, họ muốn ám sát

Mưa Thần tướng quân! Phá hoại cục diện khó khăn lắm mới có được của quốc gia!".

Mấy lời vừa thốt ra, tựa hồ như sét đánh ngang trời, khiến Tưởng Bách Lý đang ngỡ ngàng đến mức nhất thời không thốt nên lời. Bắc Dương bí mật cấu kết, hãn cũng đã biết, nên càng thêm cảnh giác. Nhưng đám quan lại Bắc Dương và nhân viên trong vườn vốn có mối liên hệ chẳng chặt, phòng cũng không thể phòng hết, chỉ có thể bày ra thái độ công tư phân minh, đồng thời âm thầm đề phòng mà thôi. Thế mà hôm nay Uông Tinh Vệ vừa đến đã buông lời đồn đại, nói thế lực Bắc Dương muốn ám sát Mưa Thần! Nếu là thật, truy cứu đến cùng, liên lụy đến những nhân vật ngầm có thế lực sâu rộng ở phương Bắc, cục diện khó khăn lắm mới ổn định của phương Bắc e rằng sẽ đại loạn! Nhưng nếu không truy cứu, Giang Bắc như một đoàn thể non trẻ, an nguy lại đặt cả lên người Mưa Thần, khác hẳn với những thế lực đã phát triển mấy chục năm, một khi hãn ngã xuống, đại cục sẽ biến chuyển khôn lường!

Tưởng Bách Lý trong lúc kinh hãi không khỏi nhớ lại câu nói vô tình của Mưa Thần: "Ám sát, loại hoạt động âm mưu này, tuyệt đối không có tác dụng thúc đẩy lịch sử phát triển. Lịch sử phát triển sẽ không vì âm mưu mà tốt lên, nhưng hoạt động mang tính âm mưu lại rất dễ khiến cục diện hồng bét." Bởi vậy, trong quân đoàn Giang Bắc, dù là làm công tác tình báo, cũng tuyệt đối không thực hiện ám sát.

Mặc dù trong lòng hãn đã dậy sóng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh, cười nói: "Tinh Vệ tiên sinh có phần nói chuyện giật gân! Mưa Thần tướng quân hiện nay gánh vác hy vọng của quốc gia, là đối tượng được quốc dân kính yêu, ngưỡng mộ. Bắc Dương đoàn thể cũng là người Trung Quốc, cũng chưa chắc không mong Trung Quốc được bình ổn phát triển. Hiện tại dưới trướng huynh đệ có không ít nhân vật xuất thân từ Bắc Dương, ngay cả bản thân huynh đệ cũng vậy! Nói đến những nhân vật có

lai lịch lớn muốn ám sát, thông tin này không biết tiên sinh lấy từ đâu, e rằng có chút trò đùa." Hãn dừng lại một chút, lại bổ sung: "Trí Am tiên sinh và Chi Suối lão sư, huynh đệ đến phương Bắc sau này đều đã đến cửa bá kiến. Bọn họ đều đã đóng cửa không tiếp khách, là những nhân vật khiêm tốn, sao lại làm ra những chuyện vụng về như vậy, huynh đệ thực sự không tin được, Tinh Vệ tiên sinh đừng trách."

Uông Tinh Vệ cười ha hả một tiếng rồi đứng dậy: "Dù sao lời của huynh đệ đã truyền đến, cũng coi là đã hết trách nhiệm của mình. Trong đó nặng nhẹ, xin trăm dặm huynh tự mình phân biệt. Huynh đệ ở phương Bắc đã lâu, tin tức có lẽ sẽ linh thông hơn một chút. Trăm dặm huynh không ngại điều tra xem, hai trợ thủ đắc lực dưới trướng Triệu Trí Am là Vương Đàm và Hồng Thuật Tổ hiện đang bận rộn việc gì, bọn họ có quen biết một tên quân nhân lưu manh tên là Võ Sĩ Anh không, còn thư ký đắc lực của Đoàn Chi Suối là Tăng Dục hiện đang làm gì ở Hà Nam, thì tự nhiên có thể phân biệt. Huynh đệ nói đến thế thôi, cáo từ." Nói xong, hãn thật sự gạt đầu với Tưởng Bách Lý, rồi chào Ngũ Đình Phương, cũng không cần người tiễn, cứ thế mà đi ra ngoài, chỉ để lại Tưởng Bách Lý ngốc nghếch ngồi đó, trong lòng không biết đang nghĩ gì. Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng bước chân của phó quan ngoài cửa, Ngũ Đình Phương cuối cùng thăm dò lên tiếng: "Trăm dặm huynh, Tinh Vệ không phải là người tùy tiện nói bừa, ta thấy chuyện này phải nhanh chóng báo cáo với Vũ Tướng quân. Mặc dù các người là Giang Bắc hệ, chúng ta là Quốc Dân đảng, nhưng đều không mong quốc sự tiếp tục rối loạn. Huynh ở phương Bắc, cũng phải có sự chuẩn bị, phòng ngừa xảy ra chuyện, đối với những kẻ Bắc Dương kia phải để mắt đến..." Hãn còn chưa nói hết, đã thấy Tưởng Bách Lý ngẩng đầu lên, ánh mắt như điện quét về phía mình, Ngũ Đình Phương bị ánh mắt đó làm cho giật mình. Tưởng Bách Lý bỗng nhiên mỉm cười: "Đúng vậy, Văn Tước huynh lo lắng phải, ta lập tức viết điện báo cho tư lệnh, xem hãn có an bài gì!"

Mưa Thần những ngày này ở Thượng Hải, cùng đặc sứ Nhật Bản đã tiến hành mấy vòng hội đàm. Mặc dù rất nhiều việc lớn đã được triển khai, hơn nữa cục diện Đông Bắc cũng đã hòa hoãn, mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng tất cả mọi việc dồn lại một chỗ, vẫn khiến hãn bần tối mặt tối mày. Trước kia, khi công việc dồn đến, hãn còn có thể cưỡng ép phân chia nặng nhẹ, tập trung xử lý trước, nhưng hiện tại những việc quân sự và chính trị này lại không có việc nào có thể trì hoãn.

Trong cuộc đàm phán với Nhật Bản, đại diện Nhật Bản mặc dù ngồi xuống bàn đàm phán, nhưng thái độ lại vênh váo, ngạo mạn đến mức khiến Mưa Thần không khỏi muốn chửi thề, người đi theo hãn là Tư Mã Trạ đã tức giận đến mức giả bệnh không tham gia. Đại diện Nhật Bản đưa ra ba điều kiện: một là chính phủ mới phải kế thừa toàn diện các điều ước đã ký kết với chính phủ Viên Thế Khải. Hai là quân đội Nhật Bản bị tổn thất nhỏ trong xung đột quân sự, để trấn an người dân trong nước, cần bồi thường sáu ngàn vạn yên. Ba là quân An Đông tạm thời không tiến vào Nam Đầy, để tránh gây hiểu lầm với Quan Đông quân và Triều Tiên quân, sự kiện Nam Đầy nên được giải quyết ở Đông Bắc chứ không phải Thượng Hải, hai bên nên đàm phán tại chỗ. Ba điều kiện này, nếu Mưa Thần chấp nhận, thì hãn cũng tự động xuống đài! Lúc này, hãn đã quả quyết bác bỏ, tuyên bố mười chín điều khoản là tuyệt đối không thể chấp nhận, điểm này không có chỗ để thương lượng. Tiền bồi thường ngược lại nên do Nhật Bản đưa cho Trung Quốc, số tiền cũng là sáu ngàn vạn nguyên. Quân An Đông tiến quân có thời gian biểu của riêng mình, sự kiện Nam Đầy nhất định phải được giải quyết tổng quát tại Thượng Hải, nếu Thượng Hải không thể đạt được thỏa thuận về sự kiện Nam Đầy, quân An Đông vì bảo vệ sự thống nhất của tổ quốc, nhất định sẽ tiến quân đến cùng. Nếu có bất kỳ hiểu lầm nào với Quan Đông quân, Triều Tiên quân, thì cứ việc làm một trận mà thôi. Hai bên đưa ra mức giá chênh lệch lớn như vậy, đều là một bộ dạng thà tan vỡ chứ không chịu nhượng bộ. Trước khi ngoại trưởng Mỹ Phỉ Rander đến, George và Kho Bách hai người chạy tới chạy lui, cò kè mặc cả giữa hai bên,

mặc dù thái độ của hai bên đã có phần nới lỏng, nhưng vẫn chưa đạt đến tình trạng nhận thức chung. Về phương diện này, Mưa Thần tự nhiên không dám xem thường, lần đầu tiên đàm phán chính thức với nước ngoài, lại là với kẻ địch lớn như Nhật Bản, mọi tiến trình đàm phán hẳn đều phải nằm trong tay.

Mặt khác là cuộc tổng tuyển cử, mặc dù đã bày ra sân khấu, nhưng đối với chính trị đảng phái, lần đầu tiên thao tác, hẳn cũng không có nhiều tự tin như đối với vấn đề quân sự. Vừa phải đảm bảo địa vị vững chắc trong tương lai, lại không thể để hình tượng của mình bị tổn hại, việc này rất khó nắm bắt. Ngay từ đầu cuộc tổng tuyển cử, các loại thủ đoạn đều được sử dụng, thì ra dư luận trước đây đều ca ngợi Mưa Thần, hiện tại cũng có một số lời châm chọc. Có người nói Mưa Thần độc tài, có người nói hẳn thao túng cuộc tổng tuyển cử, có người nói Liên Bang đảng là công cụ tranh cử được sử dụng theo ý chí cá nhân của hẳn, có người nói hẳn hiếu chiến, thậm chí có người còn nghi ngờ đời sống riêng tư của hẳn, nói rằng bộ dạng thánh nhân của hẳn đều là giả tạo! Đến khi liên quan đến quyền lợi tương lai của mình, thì thật sự chuyện gì cũng có thể xảy ra. Thì ra cho rằng mình có thể vững vàng nắm giữ địa bàn Giang Bắc, lập trường của Lương Hồ lập hiến phái lại vô cùng mập mờ, rất có ý tứ "từ con số không, mọi việc đều thuận lợi". Những điều này không chỉ cần phản kích trên dư luận, mà còn phải làm rất nhiều việc sau hậu trường.

Làm thế nào để đối phó với các thế lực độc lập ở các tỉnh hiện nay, cũng được đưa vào chương trình nghị sự, những việc này nhất định phải được chuẩn bị chu đáo. Nếu chính phủ mới thành lập, đối với những thế lực địa phương này không có một chiến lược bố cục thống nhất, chính phủ mới không phải vẫn là cục diện của chính phủ trung ương Viên Thế Khải tạm thời ở Bắc Kinh, quốc sự vẫn là một mớ hỗn độn, đả kích đến uy vọng tương lai của Mưa Thần thật là lớn. Phải biết, hẳn không thể thất bại! Những thế lực địa phương này đều có mục đích riêng, có nên lôi kéo, có

nên bày ra thái độ cứng rắn, hiện tại Mưa Thần thật sự là bất lực. Mưa Thần có lúc thực sự thấy kỳ lạ, tại sao mình có thể sống sót trong đồng công việc chồng chất như núi này.

Mà trong lúc rối ren này, điện báo từ trăm dặm lại gửi đến, càng khiến hấn thêm phần trăm trở. Nội dung điện báo không dài, chỉ thuật lại lời nói của Uông Tinh Vệ. Cuối cùng, trăm dặm cũng bày tỏ ý kiến, lời lẽ rất có trọng lượng, nắm bắt tình hình rất tốt, nhường mưa thần suy nghĩ.

“Lời của Uông thị, lấy chức quan mà nói, quả không sai. Triệu Trí Am ở Bắc Phương, từ lại tranh làm xưng cường ngạnh, cùng thế lực của ta tuyệt không hợp tác, thậm chí còn ngấm ngầm sát hại hai thuộc hạ. Điều này cũng ăn khớp với lời của Uông thị. Nếu vậy, an nguy của tư lệnh không thể không lo. Quan trọng là, mấu chốt của việc này không nằm ở đó, mà là hành vi ám sát tư lệnh. Kẻ biết chuyện nhiều, khả năng thành công lại nhỏ bé. Triệu Trí Am, từ lại tranh nếu không có biện pháp xử lý thích đáng, hiện tại hai người bên ngoài liên kết với quân Hà Nam, Bắc Dương, bên trong lại có thế lực chính trị Bắc Dương chống lưng, thành sự không có, nhưng phá hoại đại cục thì thừa. Nếu ta dùng thủ đoạn quyết liệt xử lý, thì phương bắc ly tâm, Đồng Minh hội sẽ ngồi thu ngư ông đắc lợi. Nếu ta vì sợ ném chuột vỡ bình mà ngồi yên, thì thế lực kia càng thêm hung hăng ngang ngược, thậm chí liên kết với quốc tế nào đó, gây họa cho phương bắc, khó mà ngăn cản. Uông thị báo cáo việc này, Đồng Minh hội chưa chắc không có ý đồ Tư Mã Chiêu. Trong đó nên sắp xếp thế nào, chức cảm thấy bó tay, xin tư lệnh cân nhắc kỹ lưỡng, mau chóng đưa ra quyết định.”

Những chuyện như này hấn ít khi đụng phải, phiền toái cứ thế mà đến không ngừng. Mưa thần ngồi trước bàn làm việc, nhắm mắt lại, rồi đột nhiên mở ra, cố gắng lấy lại tinh thần. Trưởng thành không được tự nhiên, tự tại người tàn tật. Muốn kim châm đối ta đều đến! Lúc này đều nhảy ra, chính mình tổng quát đem những phiền toái này đều giải quyết, đối với về

sau chính phủ mới chưa hẳn không là một chuyện tốt. Tất cả mọi người nhìn chính mình tại Bắc Dương suy sụp về sau đường như chỉ lo mời chào lòng người, giống như quên hẳn mưa thần cũng có phích lịch thủ đoạn! Những người này không giúp đỡ chính mình, như vậy chính mình cũng không cần hiểm có bọn hắn chút bản lĩnh ấy! Ngăn khuất chính mình con đường đi tới bên trên tại chính mình đặt thành lý tưởng trên đường tìm phiền toái hơn nữa chết cũng không hối cải nhân vật, một số thời khắc chính là muốn thanh trừ những này rác rưởi! Mưa thần biết, hiện tại chính mình cơ hồ hoàn toàn là một cái chính trị động vật, tâm đã hung ác rất nhiều. Biến hóa như thế, với hắn mà nói, cũng không biết là tốt hay là không tốt.

Hắn nhấn chuông gọi phó quan, chưa đầy mười giây, Vương Đăng Khoa đã xuất hiện trước cửa, cúi chào: “Tư lệnh, có chuyện gì?” Mưa thần lạnh giọng phân phó: “Gửi điện báo cho Bắc Kinh, bảo Bạch Tư Văn, phó phòng trưởng, lập tức lên tàu hỏa, nhanh chóng đến Thượng Hải! Ta có việc cần hắn an bài!”

Nhìn Vương Đăng Khoa lĩnh mệnh đi ra, mưa thần đi lại trong phòng làm việc như một con thú bị nhốt, đột nhiên cảm thấy bế tắc, lớn tiếng nói: “Người đâu, cùng ta ra bến tàu dạo chơi!”

Nơi hắn làm việc là Cục Chế tạo Cao Xương miếu, ra bến tàu chỉ vài bước chân. Đội vệ binh theo sau, gió sông thổi vào mặt, quả nhiên sáng khoái tinh thần, tốt lên rất nhiều. Một chiếc tuần dương hạm lớn đậu ở bến tàu, treo cờ hải quân Giang Bắc, nền đỏ viền lam, cùng với khẩu pháo 203 ly đen ngòm. Mưa thần dạo gần đây ít quan tâm đến hải quân, kỳ quái hỏi Vương Đăng Khoa: “Đây không phải tuần dương hạm Biển Danh Tiếng sao? Sao lại đến Cao Xương miếu?” Vương Đăng Khoa mỉm cười đáp: “Tư lệnh, từ khi ngài thành lập quân vụ bộ, hải quân Bắc Dương cơ hồ đều bị chúng ta hợp nhất, chỉ có một số ít chạy sang Quảng Đông. Đây là Biển

Trời hào, đến Cục Chế tạo để sửa chữa. Hiện tại hải quân của chúng ta, chính là hải quân Trung Quốc rồi.” Mưa thần sáng mắt, đột nhiên nhớ lại lúc trước, khi khởi binh ở Thượng Hải, đêm đến chờ đợi hạm đội sông Trường Giang quy thuận, từ đó thủy lục đồng tiến, nắm giữ toàn bộ hạ du Trường Giang. Hiện tại thực lực của mình đã khác xưa, sự bốc đồng và nhiệt tình ngày ấy dường như bị che lấp bởi những công việc thường ngày và những tranh chấp. Chẳng lẽ mình đã quên lý tưởng của mình là gì? Dường như mình cũng đã từng thề trên bến tàu này, muốn xây dựng một Trung Hoa mới.

Hắn nhìn chiếc quân hạm lớn, bỗng nhiên cười nhạt, xoay người nói: “Đi! Trở về! Mọi người làm việc!”.

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen – thiên lô trúc (dot) com•

STT 189: Chương 4: Quyển 90: Thăng tiến nam đầy

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà•

Chương 4: Quyển 90: Thăng tiến nam đầy

Thượng Hải, hài kịch vừa mới bắt đầu đã tranh nhau diễn trên mặt đất. Tất cả những nhân vật có lý tưởng hoặc đã tâm trong cục diện này đều dồn hết tinh lực, trí lực vào đó. Từ khi khôi phục đến trước đại tuyển, những nhân vật từng một thời phong quang, từng được cả nước chú ý, mang danh hiệu vĩ nhân, nay lại bị những kẻ thế lực này lãng quên. Lê Nguyên Hồng, vị Đô đốc đầu tiên của khởi nghĩa Vũ Xương, đã bị hạ bệ trong cuộc chiến Ngạc Cán năm ngoái. Lúc đó, hội tham nghị còn đòi truy cứu trách nhiệm của ông, nhưng cuối cùng Viên Thế Khải đã giúp ông giải vây. Hiện tại, ông lánh mình ở Thiên Tân, không hề nhắc đến chuyện quân sự, chính trị, mà chỉ tập trung vào việc mua cổ phiếu mỏ than. Ông là một nhân vật bị đào thải bởi những phong ba chính trị, nay quyết tâm làm một ông chủ giàu có.

Còn Viên Thế Khải, đã lặng lẽ qua đời. Tang lễ dù được ba vị Bắc Dương tam kiệt hết lòng lo liệu, nhưng cũng lộ vẻ keo kiệt. Sau lưng chỉ để lại hơn ba triệu đồng gia sản, mấy người con trai vì tranh giành gia sản mà kiện cáo lẫn nhau. Viên gia, từng là gia tộc đệ nhất Trung Quốc, nay đã trở thành một gia đình thân sĩ bình thường. Hơn nữa, hội tham nghị còn tước đoạt quyền tranh cử và bỏ phiếu của họ.

Về phần Tôn Trung Sơn tiên sinh, trên phố đồn rằng ông đang đắm chìm trong mối tình với con gái một phú thương họ Tống ở Thượng Hải, tình yêu

ngọt ngào dường như đã tiêu hao hết tinh lực của ông. Đồng minh hội và Quốc dân đảng trong việc chuẩn bị tranh cử, Uông Tinh Vệ phụ trách phương Bắc, Tống Giáo Nhân phụ trách Hoa Trung và Hoa Đông, Hồ Hán Dân phụ trách Hoa Nam, còn ông thì hiếm khi xuất hiện.

Trong một căn phòng nhỏ của một tra la sĩ ở Hồng Kông, trong số tứ đại vĩ nhân của Trung Hoa Dân Quốc, Hoàng Hưng tiên sinh, người lỗi lạc và nổi tiếng nhất, hiện đã lâm bệnh nặng. Những năm tháng chinh chiến trên sa trường, hùng tâm tráng chí, cùng với hình ảnh ông dẫn đầu tiên phong ở Quảng Châu, tay cầm song súng, eo đeo lựu đạn, xông thẳng vào nha môn Tổng đốc Lưỡng Quảng, tất cả giờ đây chỉ còn là giấc mộng. Cuộc đời cách mạng gian khổ, bôn ba không ngừng đã làm tổn hại sức khỏe của ông, và những khó khăn trong việc lưu thủ ở Nam Kinh cũng khiến ông không vui. Kể từ chiến tranh Ngạc Cán, ông quan sát tình hình ở Thượng Hải không tiến triển, cuối cùng lại dễ dàng từ bỏ trách nhiệm, để Đồng minh hội mất đi cứ điểm trọng yếu Giang Tây và hai sư đoàn quân tinh nhuệ. Mưa thần sau khi chiếm được Giang Tây đã lên như điều gặp gió, điều này khiến ông bị chỉ trích trong nội bộ Đồng minh hội. Một số người còn cay nghiệt nói rằng ông đã bán vũ lực của Đồng minh hội cho Viên Thế Khải ở Nam Kinh, sau đó lại để mất vũ lực của Đồng minh hội vào tay Mưa thần ở Giang Tây, lần lượt bồi dưỡng hai nhân vật lớn của nền dân quốc ngấn gối, quả thật Viên và Mưa phải cùng nhau cảm tạ công thần. Dưới áp lực đó, cuối cùng Hoàng Hưng đã nôn ra máu. Đáng lẽ trong cái thời không của Mưa thần, đến năm 1915 mới mắc bệnh, năm 1916 mới qua đời, nhưng ông đã phải nằm trên giường bệnh trước hai năm.

Ông nằm trên giường bệnh, thần trí vẫn rất tỉnh táo. Con trai Hoàng Nhất Âu đã từ bỏ chức tham mưu nhàn rỗi trong quân đội Chiết Giang, vội vàng đến Hồng Kông để chăm sóc ông. Cha con đều mang trong lòng nỗi buồn, ở Hồng Kông chỉ có thể im lặng đối diện. Nhìn con trai tiều tụy,

Hoàng Hưng lại không hề cảm thấy bất mãn như vậy. Những ngày tĩnh dưỡng bất đắc dĩ này đã giúp ông nhìn rõ nhiều thứ, và suy nghĩ rất nhiều.

Ngoài phòng ngủ có tiếng bước chân, sau đó Hoàng Nhất Âu đẩy rèm bước vào, buồn bã nói với ông: "Cha, Mâu tiên sinh đến thăm người."

Hoàng Hưng lúc đầu tựa vào gối, nửa tỉnh nửa mê, nghe nói trợ thủ đắc lực của Hồ Hán Dân là Mâu Bồi Nam đến thăm, không khỏi vui mừng, vội nói: "Bồi Nam à, vào mau, vào mau! Sao lại có rảnh đến Hồng Kông vậy?"

Hoàng Nhất Âu đi sau lưng một người đàn ông trung niên rất lồi lạc, tuy có tướng mạo điển hình của người phương Nam, nhưng vóc dáng lại rất cao, nhìn rất có tinh thần. Ông ta cười gật đầu với Hoàng Hưng, tháo mũ dạ xuống: "Khắc ông, lúc đầu huynh đệ còn lo lắng cho bệnh tình của huynh, hiện tại xem ra tinh thần vẫn tốt, đoán chừng không lâu nữa Khắc ông sẽ trọng chấn tinh thần, quay về cái nơi đúng sai kia."

Hoàng Hưng cười nhạt một tiếng: "Ngồi... Bệnh tình của ta, ta tự biết rõ, đầu óc choáng váng, bụng đầy nước, còn ho ra máu, Hồng Kông là nơi chúng ta chờ chết, Triệu Bá nói là một nhân vật thông minh, tháo vát, có ảnh hưởng lớn trong quân đội, đến Hồng Kông, chẳng phải hơn một năm đã chết sao? Mệnh của ta đoán chừng cũng không sống được bao lâu nữa. Lão bằng hữu rảnh rỗi đến thăm ta nhiều một chút, thì là gặp được nhiều hơn một lần rồi."

Mâu Bồi Nam bị ông nói đến ảm đạm, nghĩ đến việc mình và Hồ Hán Dân đang bận rộn ở Quảng Đông, khí thế ngất trời, nếu không có việc cần đến Hoàng Hưng, thì thật sự không nghĩ đến việc đến thăm ông, trong lòng không khỏi có chút áy náy. Nhưng vì trách nhiệm, ông nghe Hoàng Hưng nhắc đến Triệu Thanh, một trong những lãnh tụ tài năng của Đồng minh hội đã mất sớm, đúng lúc là một khe hở, liên tục tiếp lời: "Đó là không liên quan gì! Triệu Bá nói đã chịu tổn thương, không thể so với Khắc ông được."

Nhưng Bá Ngôn huynh ở Hồng Kông buồn bực mà chết, lúc đó chỉ có Khắc ông ở bên cạnh, chúng ta những đồng chí này không thể gặp ông lần cuối, bây giờ nghĩ lại cũng thật đáng tiếc..."

Hoàng Hưng cười một tiếng, dường như cũng đoán được ý đồ của Mâu Bồi Nam. Ông đã ở bên cạnh Triệu Thanh khi ông qua đời, lúc đó Mưa thần đang mượn danh nghĩa là học trò của Tôn Trung Sơn, Triệu Thanh rất thích tài năng trẻ của Đồng minh hội, đã lôi kéo tàn binh của Trấn thủ chín lập nghiệp, một mực ngồi xuống Giang Bắc tuần duyệt làm vị trí bên trên. Lúc đó, ông cũng từng nghi hoặc hỏi Triệu Thanh về lai lịch của Mưa thần, nhưng Triệu Thanh lại quả quyết không thừa nhận đã gặp người này, còn viết một bức thư chi tiết muốn Hoàng Hưng mang cho Tôn Trung Sơn, để ông đề cao cảnh giác với Mưa thần, không nên tùy tiện thừa nhận Mưa thần là học trò của ông, cố vũ tầm ảnh hưởng của hãn. Nhưng sau đó, Mưa thần mượn sự kiện Giang Bắc chế tạo cục để kéo gần quan hệ với Tôn Trung Sơn, Hoàng Hưng cũng liền bỏ qua chuyện này. Mưa thần có thể ngồi lên vị trí này, từ trước đến nay đều là dựa vào thực lực của mình, truy cứu chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, tác dụng cũng không lớn. Không ngờ bây giờ vẫn có người đánh vào chủ ý này, khiến ông cảm thấy có chút buồn cười và có chút bất đắc dĩ. Người của Đồng minh hội, đến bao giờ mới chỉ nghĩ đến những thủ đoạn vô dụng và có phần đê tiện này? Nhớ lại những chiến hữu trẻ tuổi, hào sảng đã hy sinh, Du Bồi Luân, Phương Thanh Động, trong lòng ông không biết làm sao đã cảm thấy thê lương. Anh hùng đã chết, hiện tại chỉ còn tiểu nhân làm loạn.

Ông nhỏ giọng hỏi lại: "Hiện tại Hán Dân huynh chủ trì công việc tuyển cử ở Hoa Nam, rốt cuộc tình hình thế nào?"

Mâu Bồi Nam thở dài một hơi: "Khó lắm! Thế lực của Mưa thần vô khổng bất nhập. Ở địa bàn Giang Bắc của hãn, lúc đầu, đồng chí Quốc dân đảng của Đồng minh hội chúng ta dưới sự lôi kéo của hãn đều rung thân

biến thành đảng viên Liên Bang, nhân viên công tác của Đảng chúng ta đến địa bàn Giang Bắc hoạt động, luôn có người giám sát, can thiệp. Hẳn làm cho công bằng, công chính vang động trời, còn bản thân lại làm trò dưới đáy. Chúng ta có một số đồng chí ở An Huy còn bị đánh lén! Hiện tại thanh danh của hẳn lại như mặt trời ban trưa, không ít người ở địa bàn của chúng ta cũng có lòng theo hẳn, chúng ta hơi có chút động tác, Mưa thần liền thông qua cái hội tham nghị tạm thời ở phương Nam phát ra uy hiếp trắng trợn, nói chúng ta có ý đồ thao túng đại tuyển... Thật..."

Ông dường như muốn mắng một câu thô tục, cuối cùng vẫn là ngậm miệng, bất đắc dĩ nhìn Hoàng Hưng thở dài.

Hoàng Hưng chỉ trầm mặc gật đầu, không nói thêm lời nào. Con trai hẳn lúc này cũng đứng bên giường, thường ngày giờ này là lúc hẳn hầu hạ lão cha uống thuốc, nhưng giờ đây nghe Mâu Bồi Nam nói vậy, lại quên bẵng cả chuyện đó, bĩu môi mắng: "Mưa Thần nhà này đúng là một tên kiêu hùng! Ai mà không biết hẳn tư tâm muốn làm riêng, muốn làm cái Viên Thế Khải thứ hai? May mà đám lão bách tính còn coi hẳn là anh hùng, cứ chờ xem, hẳn lên đài, đảm bảo không đến ba năm, thiên hạ đại loạn, chúng ta Đồng Minh Hội lại phải làm một cuộc cách mạng nữa!" Khẩu hiệu "Đồng Minh Hội hai lần cách mạng" đã vang lên từ thời Viên Thế Khải, đến nay vẫn chỉ là khẩu hiệu, tương lai nếu Mưa Thần áp bức họ quá đáng, liệu khẩu hiệu này có thành hiện thực hay không, khó mà nói.

Mâu Bồi Nam lắc đầu, dường như muốn an ủi Hoàng Hưng, đổi giọng nói: "Chuyện cũng chưa hẳn vô vọng, Đồng Minh Hội ta khôi phục thanh danh, căn cơ vẫn còn, ngay cả Mưa Thần lập nghiệp cũng là mượn cớ hiệu của chúng ta. Hôm nay Tôn tiên sinh chuẩn bị đích thân đến Giang Bắc một chuyến, đoán chừng Mưa Thần cũng không dám làm gì Tôn tiên sinh. Giang Tây, Lý Dung Hợp huynh đã tự mình đến trấn thủ, hẳn không thêm để ý, toàn lực vì Đồng Minh Hội tranh cử, Mưa Thần nhất thời cũng không

dám làm mất mặt hãn, tên này xảo trá lắm! Thêm vào đó, Quảng Đông, Phúc Kiến, Chiết Giang ba tỉnh vì sinh tồn cũng đang liều mạng. Phương Bắc cũng không ít người của Bắc Dương ngả theo chúng ta, tình thế trước mắt rất nghiêm trọng, bọn họ biết ai là bạn. Tại Thiểm Tây, Sơn Tây, chúng ta còn có chút cơ sở, Mưa Thần chưa chắc đã chiếm được ưu thế tuyệt đối để tổ chức nội các ở hạ nghị viện! Đến lúc đó, tham nghị viện chắc chắn nằm trong tay hãn, hãn khoắc hoảng bào, lại thêm việc hãn có thể tổ chức một nội các mang màu sắc Liên Bang Giang Bắc hoàn toàn, chúng ta chỉ còn con đường hai lần cách mạng! Hạ nghị viện, chúng ta phải tranh đến cùng với hãn. Từ thời Viên Thế Khải, chúng ta nhường nhịn, cuối cùng chỉ còn cách đứng nhìn, hiện tại nhiều đồng chí đã thấy rõ, phải tranh với Mưa Thần đến cùng! Chỉ cần chúng ta có một nội các, dù là liên hiệp nội các cũng được, thêm vào đó là chính quân, trải nghiệm võ, chưa chắc Mưa Thần đã độc tài được đến cùng! Hãn dù sao còn trẻ, hiện tại xuôi chèo mát mái, rồi sẽ có lúc sai lầm! Đến lúc đó, chính là thời cơ của chúng ta!"

Hoàng Hưng thân nhiên nghe Mâu Bồi Nam thao thao bất tuyệt, con trai hãn bên cạnh cũng hưng phấn, dường như đã thấy Mưa Thần ngã ngựa, trong lòng hãn lại chỉ thấy ảm đạm. Dân Quốc thành lập đến nay, chưa có một ngày nào không có động loạn, chưa có một ngày nào không phân liệt. Theo tâm tư của các vị đại tướng Đồng Minh Hội, loạn cục này rốt cuộc đến khi nào mới kết thúc? Về phần Mưa Thần, hãn đã dần lộ rõ nanh vuốt, đã tâm cũng vì cuộc đại tuyển này mà bộc lộ. Những con cờ trước kia hãn đã bố trí, hiện tại đều phát huy tác dụng. Xem ra hãn muốn làm một người cầm quyền mạnh mẽ, gạt bỏ lớp áo dân chủ, tập trung mọi quyền lực vào tay mình. Quân sự trong nước không ai có thể khiêu chiến, lại sắp xếp chính trị theo ý mình, tương lai có thể đoán trước, tương lai của Dân Quốc sẽ bị bao phủ bởi người trẻ tuổi đầy tham vọng này. Đối với đất nước này mà nói, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu? Hoàng Hưng hiện tại đã nhìn rõ nhiều chuyện, nhưng về tương lai của Mưa Thần, hãn vẫn không thấy rõ, cũng không đoán ra được. Lai lịch của người này là một câu đố, kinh

nghiệm thành công như truyền kỳ, mà tương lai lại giống một màn sương mù. Đáng buồn thay, vận mệnh tương lai của Trung Quốc, xem ra rất có thể sẽ gắn liền với màn sương mù này.

Kỳ thực, hãn và Tôn Trung Sơn tuy cùng xưng là Tôn Hoàng, nhưng về lý niệm chính trị lại khác biệt. Tôn Trung Sơn là người theo chủ nghĩa quốc quyền điển hình, trong thâm tâm ông, ở một mức độ nào đó tin vào cường nhân chính trị. Đó cũng là lý do ông hợp ý với Mưa Thần, một người trẻ tuổi đầy quyền lực, và vui vẻ trò chuyện với Viên Thế Khải. Còn Hoàng Hưng, bản chất là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, có phần giống với vị đại tướng gì đó của quân Giang Bắc. Ông tin vào dân quyền chính trị, cho nên không màng đến quyền lực, có phần ngây thơ tin rằng chỉ cần phổ biến dân quyền, nhiều vấn đề của Trung Quốc sẽ được giải quyết dễ dàng. Nhưng hiện tại, ông cũng hiểu rõ, lý tưởng của ông không thể tồn tại trong cái nền chính trị này. Trung Quốc vẫn sẽ phải trải qua cường nhân chính trị một thời gian dài, có lẽ sẽ đạt được những cải thiện chậm chạp. Hiện tại, những kẻ nắm quyền, bao gồm cả Mưa Thần, không ai sẽ buông tha quyền lực trong tay. Có lẽ chỉ khi có sự tàn khốc nhất định, đất nước mới có thể thống nhất thực sự. Nghĩ đến đây, ông cảm thấy vô cùng chán ghét, cảm thấy tất cả những gì mình đã làm, đã phấn đấu, đều trở nên vô vị.

Ông khẽ ho khan một tiếng: "Bồi Nam, xem ra các người chuẩn bị tranh đấu đến cùng với Mưa Thần, cho đến khi kéo hãn xuống khỏi đỉnh cao thành công. Mục tiêu này, cũng là tín niệm chung của chúng ta."

Mâu Bồi Nam vẻ mặt kiên định, chỉ nói ngắn gọn: "Cố gắng hết sức, nghe theo thiên mệnh." Đồng Minh Hội, từ khi có được quyền lực nhất định, đã bị Viên Thế Khải áp bức đến cùng cực, sau khi nếm trải sự ngọt ngào của quyền lực, họ không muốn lặp lại vận mệnh thời Viên Thế Khải với cường nhân mới nổi. Đấu tranh đến cùng với Mưa Thần, đã trở thành nhận thức chung của họ. Có lẽ đến cuối cùng, sự kiện hai lần cách mạng sẽ

không xảy ra vào thời Viên Thế Khải, mà lại xảy ra một cách hài hước vào thời Mưa Thần. Nói như vậy, lịch sử thật sự là một trò đùa lớn.

Hoàng Hưng nặng nề thở dài: "Mưa Thần muốn trở thành người đứng trên đỉnh cao nhất của Trung Quốc, đối với toàn Trung Quốc mà nói, đã không còn là bí mật nữa. Có lẽ như vậy, đối với cục diện hiện tại trong nước, là lựa chọn tốt nhất cũng khó nói. Hãn tuy tàn nhẫn trong chính trị, nắm giữ quân sự, nhưng lại làm những việc liên quan đến dân sinh, tạo ra tình thế mới, lại là điều mà chúng ta, những người kêu gọi dân sinh bấy lâu nay, không làm được. Bồi Nam, ta biết ý đồ của ngươi, muốn dùng bức thư của Bá Ngôn, nhân cơ hội đại tuyển mà công kích hãn. Nhưng ta đã đốt bức thư rồi, coi như không đốt, ta cũng khuyên ngươi và Hán Dân huynh không nên làm những chuyện vô vị như vậy. Đại trượng phu nên sống quang minh lỗi lạc. Nếu chúng ta, Quốc Dân Đảng, có thể làm một đảng phái chính phủ quang minh lỗi lạc, có lẽ thật sự là phúc của quốc gia, phúc của dân tộc..... Ý ta đã quyết, không cần nói thêm gì nữa. Hãy chuyển lời đến các đồng chí, ta Hoàng Khắc Cường xin đi trước một bước, kiếp sau gặp lại." "Ầm" một tiếng, Hoàng Âu lại nổi giận ùng ùng hất đổ ghế, thở phì phò đi ra cửa. Mâu Bồi Nam nhìn Hoàng Hưng nhắm mắt lại, biết không thể khuyên được nữa, sứ mệnh hoàn toàn thất bại, miễn cưỡng an ủi Hoàng Khắc Cường vài câu, sau đó ngượng ngùng đứng dậy cáo từ.

Hoàng Hưng nằm trên giường bệnh, ánh mắt lại nhìn về hư không vô tận. Giờ khắc này, ông vô cùng nhớ đến những đồng chí trẻ tuổi đã hy sinh trước kia, cuối cùng ông lại ngâm hai câu thơ mà Mưa Thần đã truyền bá rộng rãi: "Lần này đi suốt đài chiêu bộ hạ cũ, tinh kỳ mười vạn trăm Diêm La a..... Mưa Thần tương lai có thể đưa Dân Quốc đi đến một bước kia, thật muốn nhìn thấy a....."

Ngày 26 tháng 6 năm 1913, Hoàng Hưng qua đời tại Hồng Kông, sớm hơn hai năm so với lịch sử.

Những động thái sau lưng của Đồng Minh Hội, hoàn toàn không làm lay chuyển tâm tư của Mưa Thần. Hắn giao những chuyện này cho Trần Trác, người có tài mưu mô, xử lý, đối với những động thái nhỏ của họ, hắn cũng chọn cách không nhìn thấy. Nếu Trần Trác làm quá đáng, người bị hy sinh dĩ nhiên là chính hắn. Điểm này Trần Trác hiểu, Mưa Thần cũng hiểu, đối với hai người thông minh mà nói, đây gọi là ăn ý. Mưa Thần hiện tại đang toàn lực thúc đẩy đàm phán với Nhật Bản, nếu hắn có thể hoàn thành tốt đẹp việc thương lượng vấn đề Nam Mãn trong thời gian đại tuyển, bình định Nam Mãn, trên phương diện vĩ mô, chính là sự trợ lực to lớn cho thế lực của hắn trong cuộc đại tuyển.

Cho nên hắn gần đây cũng tự mình ra mặt tại bàn đàm phán, hắn cũng không muốn cứu vãn gì, phải giải quyết cho xong. Vết loét ở Nam Đầy, nhất định phải sớm giải quyết!

Vì thế, khi đại diện Nhật Bản đúng giờ xuất hiện tại hội trường lãnh sự quán Mỹ, Mưa Thần cũng trong bộ quân phục, bên cạnh là Tư Mã Trạc, cái túi khôn, cùng với Thái Ngạc, vị tổng cố vấn. Đại diện đàm phán của Nhật Bản là một thành viên thâm niên, từng làm thư ký ngoại giao Nhật Bản Hoa tộc Fujiwara Trọng Nam tước, cùng với trợ thủ của hắn, một tú tài nổi danh của bộ ngoại vụ, lại thấy ánh mặt trời quỳ, một quan văn cao cấp. Vừa thấy Mưa Thần đến, các đại diện Nhật Bản liền "hoa" một tiếng đứng dậy, cấp bậc lễ nghi chu toàn hướng Mưa Thần khẽ gật đầu cúi người chào. Đối với cái kiểu khách sáo bên ngoài, bụng dạ khó lường của Nhật Bản, Mưa Thần hiểu rất rõ, hắn cũng gật đầu qua loa, ung dung ngồi xuống. Tư Mã Trạc còn chưa để người Nhật Bản ngồi yên, đã giành nói: "Hôm nay, chúng ta, Vũ Tướng quân, với tư cách là người đứng đầu quân sự chính vụ, tự mình có mặt tại buổi hội đàm này, đã thể hiện rõ thành ý của chúng ta với quý vị, cho nên ta hy vọng hôm nay sẽ trao đổi kỹ càng về các điều kiện chúng ta đưa ra! Về sự kiện Nam Đầy, bên ta sẽ không vô hạn kỳ vọng!"

Về sự xuất hiện của Mưa Thần hôm nay, phía Mỹ, George đã sớm thói phồng, họ cũng đã chuẩn bị tâm lý, dù không khỏi hiếu kỳ đánh giá vị Thiếu soái trẻ tuổi nhất Viễn Đông này, nhưng trên vấn đề đàm phán, họ không có ý định nhượng bộ. Sự kiện Nam Đầy kéo dài càng lâu, lợi ích thực tế họ thu được càng lớn. Mấy tên chính trị gia tinh anh của Nhật Bản tuy không sốt sắng muốn động binh như đám quân quan trẻ tuổi, nhưng ý đồ muốn thu lợi ích thực tế từ Đông Bắc, thậm chí toàn bộ Trung Quốc lại là nhất trí. Lại thấy ánh mặt trời quỳ lập tức châm chọc nói: "Điều kiện của quý quốc hoàn toàn là nhằm vào điều kiện phản đề nghị của chúng ta! Không có ý nghĩa thực tế! Với tư cách là đế quốc Nhật Bản, nắm giữ quyền lợi truyền thống tại Nam Đầy, để giải quyết sự kiện Nam Đầy lần này, chỉ có thể thảo luận về điều kiện của chúng ta, đây là nguyên tắc và giới hạn thấp nhất của chúng ta!"

Tư Mã Trạh nhìn cái râu cá trê kiểu Âu cùng với cổ áo sơ mi trắng cứng đơ của lại thấy ánh mặt trời quỳ, trong lòng giận đến nghiến răng. Bọn cường đạo này đến nhà người ta cướp đất, giết người, phóng hỏa, lại còn xúi giục nội loạn, thế mà lại gọi là quyền lợi truyền thống! Thật * hoang đường, từ khi làm Tham mưu trưởng Giang Bắc quân, hắn vẫn luôn xông pha chiến trường, chưa từng chịu uất ức như vậy, khí phách của người trẻ tuổi bộc phát, không nhịn được cười lạnh nói: "Quý quốc đưa ra điều kiện gì? Ngũ Sư đoàn của các người ngang nhiên gây sự, kết quả tổn thất nặng nề, chúng ta giữ sự kiềm chế không truy kích, hiện tại lại bắt chúng ta bồi thường cho quân đội của quý quốc, muốn thừa nhận nhục nhã mất chủ quyền đến mười chín đầu, còn không cho chúng ta, đội quân tinh nhuệ chiến thắng, tiếp tục tiến lên? Đây là đạo lý gì? Nếu các người không phục, lôi quân đội ra đánh một trận nữa, ai thua ai chịu hết điều kiện của đối phương!" Thiếu niên nhuệ khí, quả nhiên không tầm thường.

Đại diện Nhật Bản nghe Tư Mã Trạh khiêu khích, lập tức rối loạn, nhao nhao đập bàn đứng dậy, bọn họ khi nào chịu nhục trước mặt người khác

như vậy?

"Đây là sỉ nhục Đại Nhật Bản đế quốc, là uy hiếp trắng trợn!"

"Quân uy Đại Nhật Bản đế quốc, vẫn luôn kiềm chế, nhưng tuyệt đối không phải không dùng!"

"Vấn đề nguyên tắc, không cho thảo luận!"

Hai người Mỹ ngồi giữa, rầu rĩ đê đầu xuống, mỗi lần đàm phán đều cãi nhau, đây gọi là điều đình gì? Khổ thân. Kho bách lên tinh thần: "Các tiên sinh, chư vị thân sĩ, xin mời ngồi xuống, chiến tranh không thể giải quyết vấn đề, chỉ có đàm phán mới là..." Đại diện Nhật Bản ai nấy phẫn nộ, ai còn quan tâm đến nó đang nói gì.

Bỗng nhiên, Mưa Thần đập mạnh xuống bàn, âm thanh chấn động toàn trường, mọi người đều im lặng, chỉ thấy Mưa Thần ngạo nghễ đảo mắt nhìn quanh, cả người toát ra vẻ quyết tuyệt: "Ta đã hạ lệnh cho toàn quân an được tiến thẳng về Nam Đầy. Vấn đề Nam Đầy sắp được giải quyết, nếu quý vị muốn giải quyết vấn đề, chúng ta sẽ đàm phán. Nếu không muốn... Ta cũng không cần."

Toàn trường im lặng.

STT 190: Chương 4: Quyển 91: Ủy ban An toàn Thống nhất Quốc...

Chương 4: Quyển 91: Ủy ban An toàn Thống nhất Quốc gia

An Quốc Quân, với mệnh lệnh chính xác tuyệt đối, đã nhận được chỉ thị của Mưa Thần, tiến thẳng về phía Nam Mãn, kiên quyết giải quyết thế lực nguy hiểm Mãn Châu Quốc. Điện báo của Mưa Thần gửi đến rất dài, giống như việc phải xử lý thế nào với thế lực Mãn ở đó trong tình huống Nhật Bản còn can thiệp, chỉ thị rất chi tiết. Hẳn cân nhắc rất sâu, rất kỹ, thứ nhất là toàn quân tiến thẳng, vừa giữ được uy hiếp mạnh mẽ, vừa bảo đảm an toàn cho quân đội, cố gắng không chia quân. Thứ hai là giảm thiểu chấn động của chiến sự, hiện nay cục diện Nam Mãn có rất nhiều thế lực quốc tế đang theo dõi, nếu để An Quốc Quân ra tay đánh nhau, phá hoại kịch liệt, thì không có lợi cho đàm phán. Nếu địch nhân chống cự, cũng cố gắng dùng phương thức chèn ép để chúng bỏ chạy hoặc đầu hàng trong tuyệt vọng.

Bọn họ đã mong mọi mệnh lệnh xuất phát này đến mòn cả mắt. Mặc dù mệnh lệnh này có nhiều hạn chế khiến họ có chút tiếc nuối, cũng có chút khó khăn, nhưng dù sao cũng là để An Quốc Quân hướng tới mục tiêu cuối cùng mà xuất phát! Đây cũng là điều mà trên dưới tướng sĩ An Quốc Quân cảm thấy hài lòng nhất. Trong thâm tâm, họ đã coi mình là những vị thần bảo vệ quốc gia, dân tộc. Trong lòng họ, hỗn tạp sự kiêu ngạo cùng cảm giác tự hào to lớn, thậm chí còn có một loại cảm giác sứ mệnh thiêng liêng, thần thánh. Đây là điều chưa từng có trong quân đội Trung Quốc. Đội quân này, đã trở thành một đoàn thể vô cùng đặc biệt trong quân đội Trung Quốc.

Trong thành Phụng Thiên, giữa tiếng hoan hô vang dội của thị dân, đoàn quân An Quốc Quân nối đuôi nhau xuất phát, cờ xí, băng rôn đủ màu bay phấp phới trong tiếng pháo nổ. Những người lính An Quốc Quân đội mũ da, vẽ mặt tự hào, pháo xe, xe ngựa, pháo hạng nặng Pháp 105 ly, súng đại liên Mark, súng máy Lewis, súng máy Maxim, súng trường Đức, cối đều như không thể ngăn cản mà tiến về phía trước. Đây là một đội quân được trang bị tinh nhuệ chưa từng có, sĩ khí cao ngút chưa từng có, uy vũ hùng tráng, ngay cả hành quân cũng mang theo sát khí to lớn. Quân Nhật Bản đã ngã xuống trước mặt họ, trong nước còn có lực lượng vũ trang nào có thể lọt vào mắt họ? Các quân quan cười trên những con ngựa cao lớn, có cả những con ngựa thu được từ Nhật Bản, đeo quân hàm Thanh Quân, mặt mày lạnh nhạt nhận lấy sự reo hò của thị dân Phụng Thiên. Họ, những người trẻ tuổi mang thân phận quân quan của Thanh Quân và An Quốc Quân, diễn xuất hoàn toàn khác biệt với những sĩ quan đời cũ, trên người đều toát ra vẻ lão luyện, hơn nữa còn hoàn toàn tận hưởng cảm giác khác thường của bản thân.

Trương Tác Lâm ngồi trên lưng ngựa, cùng với đội nghi trượng và đội quân nhạc được chọn từ hai mươi bảy sư Phụng Quân, vui vẻ tiễn đưa đội quân này xuất phát. Quân trang của quân đội họ vẫn là màu lam xám quen thuộc của Bắc Dương, vũ trang bằng súng Mauser cũ còn sót lại của Thanh triều, quân dung khác biệt một trời một vực với An Quốc Quân. Trương Tác Lâm mặc bộ lễ phục trung tướng, đội mũ có lông trắng, ánh mắt phức tạp. Biểu cảm trên mặt những quân quan tâm phúc bên cạnh ông cũng rất kỳ lạ, trong địa bàn của mình, có một đội quân như vậy tồn tại, thực sự là một việc khiến họ cảm thấy khó xử vô cùng. Trương Tác Lâm lặng lẽ thở dài một tiếng, bỗng nhiên quay đầu hỏi Trương Tác Lâm bên cạnh: "Nhị đệ, đối với An Quốc Quân, ngươi thấy thế nào?" Trương Tác Lâm cười khổ lắc đầu: "Chất lượng này, trang bị này, hai mươi bảy sư của chúng ta không thể so sánh được, họ cũng có kinh nghiệm chiến đấu, từng liều chết với quân Nhật Bản, sĩ khí cũng cao đến lạ thường, nếu họ trở mặt muốn chiếm Phụng

Thiên, chúng ta chỉ có thể tránh sang sông nóng, không thể đánh với họ." Trương Tác Lâm gật đầu, biểu thị đồng ý với quan điểm của Trương Tác Lâm. An Quốc Quân ở gần Phụng Thiên mười ngày nay, đã gây ra một cú sốc lớn cho họ. Đội quân này kỷ luật nghiêm minh, gần như là một đội quân Thanh giáo đồ, nhưng luôn mang theo khí phách ngạo nghễ, khiến người ta không dám ngưỡng mộ.

Ông cười khổ lắc đầu: "Ta không hiểu đạo lý lớn gì, chỉ là đội quân này dường như luôn một lòng muốn làm đại sự. Hiện nay trong nước dần dần bình ổn, đội quân này vẫn duy trì lòng dạ cao như vậy, phía nam, vị đại soái kia lại nuôi dưỡng đội quân này thành ra như vậy, mảnh đất này của chúng ta, xuất hiện một đội quân hoàn toàn không phải truyền thống của chúng ta có thể đào tạo ra, tương lai là họa hay phúc, quả thật khó mà đoán trước được a..." Ông hỏi Trương Tác Lâm, "Lão đệ, người thấy đội quân này có giống Quan Đông quân Nhật Bản không?" Trương Tác Lâm bị ông hỏi đến giật mình, nửa ngày mới gật đầu nói: "Hình như vậy, cái loại kiêu ngạo đó, cái loại tự cho mình là nhất thiên hạ, còn người khác chỉ là tàn dư quân phiệt, hương vị quan lại chính khách, ta thấy rất giống. Mấy ngày nay đi lại với sĩ quan An Quốc Quân, nghe họ nói chuyện, đều là một ý tứ, cảm thấy lần này đại tuyển không có ý nghĩa gì lớn, cảm thấy dứt khoát là tư lệnh của họ thành lập quân chính phủ. Hiện tại họ còn chưa có được mức độ tự do lớn như Quan Đông quân, Mưa Thần cũng quản lý chặt chẽ, nhưng sau này... không chừng sẽ xảy ra chuyện gì."

Hai vị tướng lĩnh cao cấp của Phụng Quân Đông Bắc, mặc dù không có nhiều kiến thức, nhưng đều là những người hiểu biết thời cuộc. Có vài lời tuy không tiện nói ra, nhưng vì sao sự việc lại khác thường như vậy, tại một vùng đất truyền thống sâu dày như Trung Quốc, Mưa Thần mượn tay mình đẩy lên phong trào chủ nghĩa dân tộc, lại có sự tác động của những người đứng đầu An Quốc Quân, thành lập một đội quân tinh anh thoát ly thời đại, đầy sát khí, tương lai sẽ biến thành bộ dạng gì, thật sự khó mà nói được.

Hai người trầm mặc một hồi, Trương Tác Lâm mới cười nói: "Chúng ta ăn no rủng mủ, lo cái chuyện nhàn rỗi này làm gì? Có An Quốc Quân tiến thẳng về Nam Mãn, ta thấy là tất thắng, chúng ta cũng có thể bớt chịu chút khí của tiểu quý tử, người ta đối với chúng ta cũng coi như khách khí rồi, Phụng Thiên thành không để lại một binh lính nào, chỉ có một chỗ thông tin phía sau. Việc quan trọng của chúng ta là làm tốt việc cung ứng, ba vạn quân đội, dù có chọn mua vàng ròng bạc trắng, cũng rất tốn kém. Lão đệ, người phụ trách nắm chắc việc cung ứng, mấy ngày nay Phụng Thiên thành tuyển cử ồn ào bát nháo, ta phải giám sát chặt chẽ một chút, tránh để xảy ra chuyện gì, mới có thể làm việc dưới tay Mưa Thần, ông ta làm một việc lớn như vậy, nếu ta làm mất mặt, sau này cũng không có ngày tốt lành nào."

Trương Tác Lâm cười đồng ý, lại trêu chọc nói: "Đại ca, người ủng hộ đảng phái nào? Đứng đúng chỗ, đây chính là chỗ dựa tốt cho vinh hoa phú quý sau này đấy." Trương Tác Lâm trên lưng ngựa cười mắng một câu: "Đi điếu! Lão tử không ủng hộ đảng phái nào cả, đảng phái này, đảng phái kia, chẳng phải đều là con dao trong tay Mưa Thần sao? Nói lớn, cuối cùng vẫn là hăn nắm giữ đại quyền, chúng ta chỉ cần bám chặt lấy hăn là được, quản mấy trò diễn kịch làm gì? Cứ xem hăn có thể đưa chúng ta đến đâu, cuối cùng chúng ta cái đoàn thể này không cần phải rơi vào kết cục gì là được! Đi thôi, * đi ăn cơm!"

An Quốc Quân vẫn đang cuộn cuộn tiến ra thành, mà sự nhiệt tình tiến đưa của bách tính trong thành Phụng Thiên, cũng còn lâu mới cạn kiệt. Họ không quan tâm kết quả đàm phán ở Thượng Hải hiện nay ra sao, chỉ muốn dựa vào quân uy hùng mạnh của mình, nghiền nát Nam Mãn thành bột mịn.

Kể từ khi Mưa Thần tuyên bố mệnh lệnh tiến quân về Nam Mãn trên bàn đàm phán, đàm phán ngược lại đã tiến triển nhờ hành động có vẻ lỗ mãng của ông. Ông đã thể hiện quyết tâm của mình, Nhật Bản trừ phi lựa chọn ra tay đánh nhau ở Nam Mãn, nếu không thì không thể cản trở hành

động của ông. Nhưng hành động này, lại là điều mà phía Nhật Bản tuyệt đối không thể áp dụng. Vấn đề cấp bách sau đó chuyển sang việc làm thế nào để đảm bảo thể diện của chính phủ Đế quốc Nhật Bản, đồng thời bảo vệ lợi ích truyền thống của họ ở đó không bị tổn hại. Mưa Thần mặc dù thông qua vũ lực đã phá tan giấc mộng của Nhật Bản muốn kiểm lợi trên bàn đàm phán, nhưng thủ đoạn cũng rất nhanh nhẹn, biết mình hiện tại chưa có thực lực để động chạm đến quyền lợi truyền thống của Nhật Bản ở đó, bản thân trong nước cũng có rất nhiều việc phải giải quyết, thế là chỉ thị đại diện đàm phán đảm bảo duy trì lợi ích truyền thống của Nhật Bản, mười chín điều khoản song phương sẽ ký kết sau này, có thể ký kết các vấn đề khác ở đó, coi như một lời hứa mập mờ đến cực điểm. Song phương đều không nhắc đến việc bồi thường, đều tổ chức điều tra trong nội bộ quân đội mình, chuẩn bị đưa ra kết luận về sự kiện xung đột ở Liêu Hà. An Quốc Quân tiến thẳng về Nam Mãn, Nhật Bản không được can thiệp, nhưng trong vòng hai mươi dặm đường sắt Nam Mãn và hai mươi dặm biên giới Quan Đông Châu, An Quốc Quân đều không được vào, tránh xảy ra hiểu lầm. Song phương rất nhanh đã ký tên vào bản ghi nhớ có hiệu lực, coi như giải quyết trọn vẹn sự kiện đàm phán phát sinh kể từ khi ngụy Mãn Châu Quốc thành lập, những thế lực ngụy Mãn đó đã bị Nhật Bản vứt bỏ một cách tàn nhẫn. Trung Quốc trong các cuộc đàm phán với Nhật Bản cận đại, lần này là lần mở mày mở mặt nhất. Nước Mỹ đã giúp đỡ Mưa Thần rất nhiều, George từng vô tình hay cố ý để lộ khả năng ký kết mật ước trong tương lai, đồng thời nước Mỹ cũng gây áp lực lên Mưa Thần, yêu cầu ông chấm dứt ngay phong trào sắp xếp trong nước, tiếp tục mở cửa thị trường cho hàng hóa Nhật Bản, Mưa Thần đều căn rằng đáp ứng, dù sao sau này thuế quan ông cũng muốn chỉnh lý, hiện tại cứ đáp ứng Nhật Bản trước. Tóm lại, sau này, dưới sự chủ trì của ngoại trưởng Mỹ, ngài Phi Rander, đàm phán song phương đã thành công tốt đẹp. Tất cả, dường như đã vẽ nên một dấu chấm tròn, song phương đều quay về, bắt đầu xử lý những việc cấp bách hơn.

Nhưng đối với đại biểu hai bên mà nói, đặc biệt là những đại biểu Nhật Bản, vốn đã chịu nhục nhã khi đàm phán với Mỹ, thì tuyệt đối không cam lòng. Tại tiệc chiêu đãi do Mỹ tổ chức sau khi đàm phán kết thúc, ánh mắt của Ánh Mặt Trời Quỳ nhìn Tư Mã Trạ, nửa đùa nửa thật nói: "Đây chỉ là ngừng chiến! Không phải hòa bình!" Tư Mã Trạ cũng cười đáp: "Mười năm sau gặp lại, có lẽ tình thế sẽ khác bây giờ!" Với cả hai bên, đây chỉ là sự khởi đầu. Bản đồ chính trị Đông Á, chắc chắn sẽ còn trải qua nhiều biến động lớn trong tương lai.

Mưa Thần sau khi hội đàm kết thúc đã thay mặt Bộ Quân vụ lâm thời ban bố cáo quốc dân: "... Gần đây đàm phán đã kết thúc, Vũ mỗ may mắn thay đã bảo vệ được Tổ quốc, không để mất chủ quyền. Miền Nam đã trở về lãnh thổ của chúng ta! Việc này đã chứng minh, quốc dân ta đã sáng suốt trong cuộc tuyển cử, hiện tại việc cấm vận kinh tế với Nhật Bản, khi đàm phán đạt được thỏa thuận, có lẽ sẽ kết thúc. Tương lai chính phủ mới thành lập, tự nhiên sẽ điều chỉnh thuế quan, lo ngại về lợi ích kinh tế bị chảy ra ngoài cũng không cần lo lắng. Thế nhưng thực lực quốc gia còn yếu, giặc trong nước vẫn còn đó, công việc còn dang dở, cần phải để dành cho tương lai. Vũ mỗ ở đây xin thề với quốc dân thân yêu nhất, trăm năm quốc sỉ, cuối cùng cũng có thể rửa sạch! Nếu trái lời thề này, trời tru đất diệt!"

Mặc dù trong thông báo của hân vẫn còn chút tiếc nuối, nhưng đối với quốc dân mà nói, đây đã là thành công ngoại giao chưa từng có trong mấy chục năm qua. Tin tức vừa truyền ra, cả nước đã sôi sục. Nhưng Mưa Thần không có tâm trạng để hưởng thụ cảm giác thành công này, mà lại lao vào công việc bận rộn hơn. Ví dụ như việc trao đổi với Ngoại trưởng Phi Rander về mật ước chính thức với Mỹ, là một việc vô cùng quan trọng. Các thế lực khác trong nước đang ngấm ngấm hành động trong cục diện thay đổi triều đại này, cũng là việc hân tập trung tâm lực nhiều nhất gần đây. Đối với Mưa Thần, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, trước khi bước lên đỉnh

cao, hẳn không hề có cảm giác đặc ý, chỉ cảm thấy áp lực ngày càng nặng nề, tiền đồ còn dài dang dặc.

Khi Bạch Tư Văn mặc bộ quân phục thiếu tướng chính thức của quân Giang Bắc, ngẩng đầu bước vào văn phòng của Mưa Thần tại Cao Xương miếu, hẳn thực sự có cảm giác như cách một thế hệ. Đã bao lâu rồi hẳn không xuất hiện với thân phận quân nhân chính thức như vậy? Hẳn thường xuyên phải mặc thường phục, hòa mình vào đám người không phân biệt được địch ta, rồi mua chuộc, phản bội, liên lạc, âm mưu, tất cả đã tạo thành một năm sống trong cảnh đó. Mà bây giờ, hẳn với thân phận thiếu tướng, đường hoàng trở về, khiến hẳn cảm thấy những gì mình đã làm, vì ngày hôm nay, dường như đều đáng giá.

Mỗi sĩ quan, binh lính của quân Giang Bắc trong hành dinh tạm thời Cao Xương miếu dường như đều nhận ra hẳn, khi hẳn đi vào đều cúi chào. Người ra đón hẳn là Phó quan trưởng phòng của Mưa Thần, Vương Đăng Khoa, vừa gặp đã cười đánh vào người hẳn một quyền. Cười nói: "Vào đi, tư lệnh đang đợi người đấy! Chuyện gì cũng gác lại, chỉ chờ người, Bạch trưởng phòng, mặt mũi người cũng không nhỏ!" Bạch Tư Văn cảm thấy trong lòng ấm áp, cười rồi cùng Vương Đăng Khoa đi vào, đến cửa phòng làm việc của Mưa Thần, hai người dừng lại, Vương Đăng Khoa nhỏ giọng nói: "Ta không vào nữa, tư lệnh chỉ chờ một mình người, đêm nay anh em chúng ta tụ tập, rót cho tiểu tử người say mới thôi." Nói rồi tươi cười vỗ vai hẳn, bước chân nhẹ nhàng đi ra. Bạch Tư Văn chỉnh lại bộ quân phục mới tinh, rồi thu liễm tâm thần, tư lệnh gọi hẳn từ Bắc Kinh về, chắc chắn không phải chỉ để cho hẳn đổi vai. Hẳn tuy ngoài mặt thản nhiên, nhưng trong lòng lại căng thẳng, cuối cùng lớn tiếng hô: "Báo cáo!" Sau đó nghe thấy giọng nói trầm ổn của Mưa Thần: "Vào đi!"

Bạch Tư Văn đẩy cửa ra, với dáng vẻ tiêu chuẩn của quân nhân bước vào, đã thấy Mưa Thần đang cầm bút ký tên vào một phần công văn, thấy

hắn vào, liền đứng dậy nghênh đón. Bạch Tư Văn không dám thất lễ, hướng hắn kính một cái quân lễ, sau đó vừa cười nói: "Tư lệnh, so với lúc ở Thiên Tân, khí sắc của ngài kém hơn một chút." Mưa Thần lắc đầu cười một tiếng: "Ngồi, ngồi đi! Ta còn bận bịu chưa xong. Thật muốn có một ngày có thể xuất dương, thả mình mấy tháng, thoát khỏi những chuyện phiền lòng này..." Hắn bảo Bạch Tư Văn ngồi xuống, rồi tự mình ký tên vào phần công văn, đưa cho Bạch Tư Văn nói: "Người cầm xem một chút." Bạch Tư Văn hai tay nâng phần công văn lên, xem lướt qua, là một phần mệnh lệnh truy điệu liệt sĩ Trần Tư. Trần Tư được đưa vào Từ Châu chiêu trung từ, truy điệu là thiếu tướng lục quân, gia quyến được vĩnh viễn nuôi dưỡng, truy tặng huân chương đặc cấp vinh dự thanh niên. Chuyện của Trần Tư, đích thực là tang lễ trọng thể. Nhớ tới người đồng sự đã cùng mình trải qua mưa gió, vành mắt Bạch Tư Văn lập tức đỏ lên. Hắn hai tay đưa công văn trả lại, trầm mặc không nói lời nào.

Mưa Thần nhỏ giọng nói: "Lần này gấp rút triệu hồi người từ cương vị bận rộn ở Bắc Kinh về, tự nhiên là có sắp xếp cho người. Người và Trần Tư, công tác tình báo đều làm rất tốt, rất cố gắng. Bắc Dương có thể tan rã nhanh chóng như vậy, các người có công lớn. Nhưng đối với công tác tình báo, ta không có kinh nghiệm, kinh nghiệm của các người cũng chưa đủ. Trong nước thì còn tạm được, nhưng sau này đối mặt với cục diện phức tạp hơn, tài nguyên hiện tại chúng ta đầu tư vào, vẫn còn thiếu rất nhiều... Liên quan đến việc triệu tập quân và việc tranh chấp ở phương Bắc, người biết rồi!" Hắn đột nhiên chuyển chủ đề, Bạch Tư Văn vốn đang tập trung tinh thần liền đáp lời: "Dạ! Tình báo này đã báo cáo cho tôi, thuộc hạ làm việc không tốt, lại biết sau tướng tổng chỉ huy, không đảm đương tốt công việc tai mắt, xin tư lệnh trách phạt... Thuộc hạ khi rời Bắc Kinh, đã cùng tướng tổng chỉ huy an bài xong, hai nơi đều có người chuyên môn theo dõi hoạt động của họ, Hà Nam bên kia, chúng ta cũng đã cài người vào, trước khi họ hành động, chúng ta có thể tóm gọn! Những việc này tư lệnh cứ yên tâm, thuộc hạ dám lập quân lệnh trạng!"

Mưa Thần nặng nề gập đầu, trên mặt lại không có vẻ vui mừng, dường như cũng không chú ý đến ý tứ trong lời nói của Bạch Tư Văn. Hắn đứng dậy, chấp tay sau lưng, trầm mặc đi vài bước trong văn phòng, rồi đột nhiên xoay người nhìn Bạch Tư Văn: "Công tác tình báo của chúng ta... Không, công tác bí mật cần phải tăng cường! Hiện tại chỉ có một phòng tình báo trực thuộc Bộ Tổng tham mưu quân đội, chỉ phụ trách tình báo quân sự, nhân viên đều là tạm thời, cơ cấu như vậy, ứng phó với cục diện hiện tại đã không đủ! Ta đã quyết định, lập tức thành lập một Ủy ban An ninh Quốc gia thống nhất, giao cho người phụ trách! Nhân viên, tài nguyên đều sẽ nghiêng về phía người, người phải gánh vác trách nhiệm này!" Bạch Tư Văn chưa từng nghĩ rằng mình trở về, Mưa Thần lại giao cho hắn phụ trách một cơ cấu mới, hắn cảm thấy mình làm công tác tình báo quân sự chỉ là bất đắc dĩ, hiện tại nghe đến cái tên Ủy ban An ninh Quốc gia thống nhất, đoán chừng phạm vi công tác còn muốn rộng lớn hơn! Hắn hiện tại chỉ có một cảm giác, đó là sợ hãi. Hắn ngập ngừng muốn nói chuyện, Mưa Thần đã giơ tay lên ngăn cản, chỉ im lặng nhìn hắn.

"Tình hình hiện tại, người ở tuyến bí mật, chắc chắn rất rõ. Dù chúng ta thông qua đại tuyển cử năm giữ danh nghĩa trung ương, thì quốc gia vẫn còn rất xa mới thống nhất được. Nhưng thời gian không đợi người! Nếu không tranh thủ trong vài năm mà tỉnh lại, thì sẽ thực sự tụt hậu so với thế giới! Hiện tại, các thế lực phản đối chúng ta trong nước, đơn giản chỉ là tàn dư Bắc Dương, thế lực Đồng Minh hội, Quốc Dân đảng ở các tỉnh, còn có một số tỉnh độc lập. Cơ cấu mới thành lập, phải gánh vác tình hình của các thế lực này trên toàn quốc, tiến hành phân hóa, tan rã, đả kích, lôi kéo! Mặt khác, công tác tình báo quân sự do Bộ Tổng tham mưu đảm nhiệm một phần, các người cũng đảm nhiệm một phần, còn có công tác bảo mật nội bộ quân sự. Người căn cứ chỉ thị của ta, đi tìm Niệm Tôn tổng tham mưu trưởng, bàn bạc làm thế nào để dựng lên cơ cấu này! Ta đặt kỳ vọng vào người. Nhưng người nhất định phải nhớ kỹ một điểm!"

Mưa Thần dựng ngón tay, giọng điệu chưa từng có vẻ trịnh trọng. Xem ra chuyện này trong lòng hãn cũng đã cân nhắc kỹ càng: "Trong hệ thống của chúng ta, người không được nhúng tay vào công tác chính trị. Sau này, khi đã tiêu hóa hết các thế lực, cơ cấu này sẽ tự hủy bỏ. Ta không làm đặc vụ chính trị! Hiện tại chỉ là tùy cơ ứng biến thôi. Nếu người làm theo kiểu Đông Xưởng kia, ta sẽ lấy đầu người! Giá đỡ vừa dựng xong, liền bắt đầu làm việc ngay. Điều lệ cụ thể và mục tiêu công tác gần đây, ta sẽ ban lệnh sau. Công việc này là trọng điểm hiện tại của chúng ta, ta sẽ để trên dưới phối hợp với người! Lần này người khó mà trở về, lẽ ra ta phải tiếp đãi chu đáo, nhưng bây giờ cả hai đều gánh vác nặng nề, ta cũng chỉ đành nghiêm mặt. Người phải hiểu rõ trách nhiệm trên vai mình..... Đừng để lão đồng sự của người trên trời phải tiếc nuối!"

Bạch Tư Văn bị Mưa Thần "xoa bóp" một trận, mồ hôi nhễ nhại bước ra khỏi phòng làm việc của hãn, tay cầm thủ lệnh chuẩn bị đi tìm Ngô Hái tổng tham mưu trưởng, nhưng trong lòng lại mờ mịt. Mặc dù có vài chuyện hãn chưa hiểu rõ, nhưng trong lòng cũng mơ hồ hiểu ra, tư lệnh thành lập cơ cấu này, chính là quyết tâm muốn nắm giữ mọi quyền hành trong tay. Bất kể là thế lực Bắc Dương còn sót lại hay phe Đồng Minh hội, ai cản trở mục tiêu của hãn, chắc chắn sẽ bị hãn đánh. Làm như vậy là tốt hay xấu, hãn thật khó mà hiểu rõ. Là một quân nhân, hãn có khuynh hướng ủng hộ quyền lực tập trung. Nhưng một năm qua, đủ thứ dân quyền chính phủ nhồi nhét vào tai, lại cảm thấy tư lệnh làm như vậy tựa hồ là muốn độc tài. Nhưng rốt cuộc thế nào mới tốt đây? Thiết lập cơ cấu này là để làm công tác bí mật, ngoài chính diện giao phong còn sử dụng thủ đoạn đặc vụ, cái này gọi là không làm đặc vụ chính trị. Bạch Tư Văn cảm thấy, mình càng ngày càng không hiểu nổi tâm tư của tư lệnh. Lúc trước, khi dẫn quân bắc phạt, dáng vẻ của vị tướng lĩnh cách mạng trẻ tuổi, sáng sớm ôn hòa động viên hãn làm một quân nhân tiêu chuẩn, dường như đã càng ngày càng xa. Hãn thở dài một hơi, vẫn là phục tùng mệnh lệnh, làm tốt công việc của mình! Tương lai ra sao, không phải chuyện mình có thể quan tâm.

Phiên bản đặc biệt, tinh chỉnh từ nơi bạn vẫn hay ghé – TLTchấmcom.

STT 191: Chương 4: Quyển

Chương 92: Tương lai (một)

Chương 4: Quyển Chương 92: Tương lai (một)

Căn phòng chìm trong không khí ngột ngạt, vốn là một phòng khách rộng rãi, thoáng đãng. Cửa sổ kính trong suốt, sạch bóng, bên ngoài là vườn hoa tuyết trắng xóa. Nền nhà lát gạch có hệ thống sưởi ngầm, không gian ấm áp dễ chịu, lại điểm xuyết thêm một bàn tiệc rượu tinh xảo. Cảnh tượng này lẽ ra phải là một buổi thưởng tuyết, uống rượu, một chuyện tao nhã biết bao. Nhưng những người trong phòng, ai nấy đều như cha mẹ chết, thần sắc hoảng hốt, khiến toàn bộ không khí trở nên thê lương, cứ như thể họ đều sống nay biết mai. Sáu tháng trước, những người này còn oai phong trong quân phục, mặt mày vênh váo, chỉ cần dậm chân một cái, cả miền Bắc Trung Quốc cũng phải run rẩy. Họ từng là những tướng lĩnh cao cấp của đoàn thể quân sự Bắc Dương, từng làm mưa làm gió khắp cả nước, vậy mà giờ đây lại bị nhốt ở Hà Nam, binh lực suy yếu, chẳng còn đường lui.

Đủ Tiếp Nguyên là chủ nhân của buổi tiệc rượu thưởng tuyết này, vốn muốn mời mọi người đến giải sầu, nào ngờ vừa mở lời đã thấy ai nấy đều cau mày. Giờ đây, những tướng lĩnh cao cấp này cảm thấy như thể "ăn bữa nay lo bữa mai". Thì ra ở Hà Nam có ba sư đoàn rưởi của quân Bắc Dương, thêm cả Hồng Uy quân, Hà Nam hộ quân, nghị quân một bộ phận, hai lữ đoàn lẫn lộn, tổng cộng hơn sáu vạn quân đang đóng quân ở Dự Bắc. Ban đầu, nhờ vào sự tiếp tế trực tiếp, cộng thêm khoản tiền từ đường sắt Kinh Hán, họ còn miễn cưỡng sống sót. Giờ đây, Mưa Thần nắm giữ danh nghĩa quân sự trung ương, ra lệnh, chỉ cho phép họ tập kết hai sư đoàn 4 và 6 của lục quân trung ương, biên chế 18 ngàn người, một mệnh lệnh đã bắt họ phải

giải tán gần năm vạn quân! Sự tiếp tế trực tiếp từ Đoàn Chi Quý đã bị cắt đứt, hai viên tướng Trương Chí Hạc và Trần Sơn Hà của quân Giang Bắc ở Dự Nam và Hồ Bắc cũng đe dọa họ. Quân Giang Bắc sẽ không tấn công họ ở Dự Bắc, nhưng nếu họ dám giữ lại khoản tiền từ đường sắt Kinh Hán, đừng trách họ không nể mặt. Phải biết Trương Chí Hạc có sáu đoàn chủ lực (gồm cả hai đoàn Âu Dương Võ ở Dự Tây), Trần Sơn Hà còn có hơn mười đoàn, là trụ cột vững chắc trấn giữ Trường Giang! Lần này, họ không những không dám giữ lại tiền, mà còn phải phái quân bảo vệ, đề phòng đám tàn binh đói khát cướp phá đoàn tàu. Chịu đựng sự ức hiếp, lại phải ngậm bồ hòn làm ngọt, bảo sao họ không phiền muộn? Thời tiết dần lạnh, họ dù đã cố gắng giải tán hơn một vạn quân, nhưng cũng không dám ép buộc những người còn lại rời doanh, sợ binh biến xảy ra. Quan lại và binh lính giờ đây cùng chung hoạn nạn, mỗi người chỉ có ba đồng tiền ăn mỗi ngày, cùng nhau trải qua những ngày tháng khốn khổ. Những vị sư trưởng, lữ trưởng trước đây vốn bất hòa, giờ nhìn nhau, lại thấy như những người bạn đồng cam cộng khổ. Điều quan trọng nhất là, dù họ có thể chịu đựng được những khó khăn hiện tại, thì tương lai vẫn là một vùng tăm tối! Những người có đầu óc chính trị đã nhìn ra, cuộc đại tuyển cử đang diễn ra dưới sự kiểm soát của Mưa Thần, sau khi nắm được quyền lực trung ương, việc đầu tiên hẳn phải giải quyết, chẳng phải là họ, những kẻ không có chỗ dựa, hiện tại sĩ khí đã tan rã, chỉ còn lại chút tro tàn của quân Bắc Dương hay sao? Những tướng lĩnh Bắc Dương này, đâu có được như những vị Đại tướng từng trấn thủ biên cương trong lịch sử, lại không có tài sản do làm quan mà có, để có thể an nhàn về quê, vứt bỏ thực lực cuối cùng, họ chẳng là cái thá gì. Giờ đây, họ chỉ nghĩ đến việc tìm một con đường sống, dù không ai biết con đường đó ở đâu.

Lôi Chấn Xuân, sư trưởng sư đoàn 7, hiện là Cục trưởng An ninh Trịnh Châu, cuộc sống còn thảm hơn cả hai sư đoàn chính quy kia. Dù hẳn là tư lệnh, không đến nỗi chết đói, nhưng nhìn cũng thấy gầy gò, hăn gồ chén rượu, ngâm nga: "Đào nguyên ở đâu, có thể tránh Tần a! Đào nguyên ở đâu,

có thể tránh Tần a!" Nghe hần nói mà thấy đau xót, Dương Thiện Đức, sư trưởng sư đoàn 4, cười lạnh nói: "Dễ thôi, hiện tại Lý Đường đại ca ở Trịnh Châu đang ra sức vận động cho cuộc bầu cử nghị viên tỉnh Hà Nam, ủng hộ trật tự, là đại diện của Liên Bang đảng đứng ra hô hào, họ đi đâu anh cũng phải quân cảnh vệ. Cơ quan đoàn thể nào không muốn đến nghe họ diễn thuyết, anh còn phải binh đến tận cửa mời, chỉ cần cố gắng thêm vài tháng nữa, đến khi đại tuyển cử kết thúc, Mưa Thần tự nhiên sẽ luận công ban thưởng, chẳng phải đó là đào nguyên sao? Cần gì ở đây mà than thở, đầy bụng bức tức." Nghe giọng điệu của Dương Thiện Đức lạnh lẽo, châm chọc, mọi người trong phòng đều biến sắc, ai nấy đều không vui, căng thẳng tốt độ, Đủ Tiếp Nguyên dù là chủ nhân cũng lười quản. Có người còn mong họ cãi nhau, dù là chuyện gì, ít ra còn có cái để nghe, đỡ hơn là trong lòng trống rỗng.

Lôi Chấn Xuân cười khố nói: "Đạo đức cao thượng, huynh đệ, hiện tại huynh không vui, nói vậy ta cũng không trách. Nói thật, hiện tại chúng ta đều là những đứa trẻ mồ côi. Ai mà có cách để thoát khỏi Mưa Thần, thì ta mới là thằng cháu! Không biết bao nhiêu người đang nhìn Đoạn Hương Nham mà trong mắt rực lửa. Nhưng hiện tại chúng ta đều đã bị đưa vào sổ đen rồi! Mưa Thần muốn lung lạc chúng ta, chỉ cần cho chúng ta phát lương đầy đủ, chúng ta có thể không trung thành với hần sao? Nhưng ta thấy hần muốn thanh lọc đội ngũ của mình, không muốn hợp nhất quá nhiều quân Bắc Dương, nên mới bỏ mặc chúng ta, chờ rảnh tay sẽ giải quyết! Nếu không phải chuyện ở Đông Bắc xảy ra, có lẽ chúng ta đã sớm bị * tước vũ khí rồi! Chờ đại tuyển cử kết thúc, chúng ta chỉ còn nước về nhà! Nếu chúng ta không có một kế hoạch nào, mỗi lão ca ca đều mang theo vợ con, đến lúc đó khóc cũng không có chỗ mà khóc!" Hần nói một hơi dài, mọi người đều sợ hãi biến sắc, nhưng lại không có cách nào. Dương Thiện Đức nâng ly rượu lên, cùng với Lôi Chấn Xuân, ngửa cổ uống cạn, sau đó hít một hơi thật sâu, mắt đỏ hoe, hung hăng nói: "Chuyện mà Tiểu Từ đề nghị,

hay là chúng ta cứ làm liều! Mọi người hiện tại đều là huynh đệ đầu rơi máu chảy, liều một phen, biết đâu còn có đường sống, ta thấy cứ làm đi!"

Lôi Chấn Xuân nhìn mọi người đều ngồi thẳng dậy, vẻ mặt căng thẳng, trong lòng cười lạnh. Hãn cũng là học sinh ưu tú tốt nghiệp trường Lục quân Nhật Bản, trong hệ thống Bắc Dương, những người mang danh tú tài như họ chỉ có hai người. Trần Hoạn Trần Nhị Am và hãn. Trần Hoạn ở Hồ Bắc đánh không trúng, liền quyết định về vườn, hiện tại lại trở thành thành viên của Liên Bang đảng, tham gia bầu cử địa phương ở tỉnh Hồ Nam. Đi đúng đường, tức là thuận theo thiên thời địa lợi. Bản thân hãn và Trần Hoạn có quan hệ rất tốt, nhưng lại không có cơ hội như vậy. Từ cây tranh ngày nào cũng gửi điện mật đến Trịnh Châu, cách vài ngày lại có đại diện đến, ra sức hỗ trợ một khoản tiền, đơn giản là chào hàng hãn một kế hoạch mạo hiểm, tập trung binh lực trở lại sư đoàn trực thuộc, đồng thời vận động tàn quân Bắc Dương ở Sơn Đông, khôi phục lại căn cứ địa của Bắc Dương ở Dự Lỗ, sau đó cùng Mưa Thần đàm phán điều kiện, đánh cược một ván ai thắng sẽ được làm vua. Nếu như ở thời điểm biến cố ở Đông Bắc mới nổ ra, quân Giang Bắc còn chưa tiến vào quy mô lớn ở phương Bắc, phát động kế hoạch này còn có ba phần thắng. Nhưng hiện tại, quân Bắc Dương ở Sơn Đông đã bị tiêu diệt, quân trực thuộc Đoạn Chi Quý trung thành tuyệt đối với hệ thống Giang Bắc, lại có hơn một lữ đoàn quân Giang Bắc trấn giữ, chưa kể còn có thể theo Đông Bắc trở về sư đoàn, chi viện cho quân đội! Thêm vào đó còn có Trương Chí Hạc và Trần Sơn Hà với hai đại đội quân, bị bao vây tứ phía, còn có phần thắng nào? May mà Tiểu Từ vẫn coi kế hoạch của hãn là bảo bối, luôn ghi nhớ trong lòng. Trong mắt Lôi Chấn Xuân, một người có danh tiếng là tú tài, thì đây chỉ là hành động giãy chết, hãn không có ý định cùng họ chết chung một chỗ.

Liền nghe Đỗ Kế Nguyên lớn tiếng quát vào mặt Dương Thiện Đức: “Đạo đức cao thượng, những lời này không cần phải nói nữa! Bây giờ quốc gia còn có thể đánh trận sao? Chúng ta còn có năng lực đánh trận sao? Tiểu

Từ là hạng người gì, chúng ta chẳng lẽ không biết? Trước kia hãn ở dưới trướng lão Đoàn, chúng ta còn chịu đủ khí của hãn hay sao? Ý kiến của người khác còn có thể nghe, chứ cái chủ ý ngu ngốc của hãn thì chúng ta nhất định không muốn lĩnh giáo! Toàn cục diện thế này, còn để hãn đến quấy rối làm gì? Chẳng phải chỉ là đưa mấy chục vạn tiền thôi sao? Đây cũng là do lực quân bộ thiếu chúng ta!” Lời này của hãn đại diện cho tiếng lòng của tuyệt đại đa số tướng lĩnh Bắc Dương đang ngồi, bọn họ đối với tiểu Từ thật sự là một bụng đầy ý kiến. Hãn hiện tại lại liên thủ với Triệu Cầm Quân, Triệu Cầm Quân tuy từng làm bộ trưởng bộ ngoại giao, nhưng trong lòng những tướng lĩnh Bắc Dương này, lại là một kẻ ăn chơi trác táng, cử chỉ cổ quái, hoang đường. Hai người chúng nó lại kết bè kết đảng với nhau, bọn họ thà tin mưa thần còn hơn là dính vào chuyện của hai người. Nói đến cùng, bọn họ liên tiếp thất bại dưới tay mưa thần, lại thêm chủ tâm cốt của họ là Viên Thế Khải đã chết bệnh, khiến bọn họ thật sự sợ cái vị mưa thần trẻ tuổi kia. Lúc này, nếu mưa thần chịu kéo họ một chút, có lẽ Hà Nam đã truyền hịch mà định ra rồi.

Nhưng mưa thần lại từ đầu đến cuối không có một biểu hiện nào như vậy. Dương Thiện Đức nghe Đỗ Kế Nguyên nói vậy, trong lòng cũng không phục. Người là sư trưởng của Lục Sư, lão tử cũng là sư trưởng của Tứ Sư, dựa vào cái gì mà người lại giáo huấn ta? Nhưng nhìn xung quanh không ai hưởng ứng ý kiến của hãn, đành phải “hừ hừ” thở dài, cuối cùng vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: “Bực mình quá! Ra ngoài cho thoáng đã!” Hãn giật tung áo khoác, bước nhanh ra khỏi phòng khách ấm áp, đứng giữa đồng tuyết.

Nửa ngày sau, mới nghe một giọng nói trầm thấp cất lên: “Nếu là... Ta nói là, chúng ta nếu đi về phía tây bắc, liệu có mở ra một cục diện khác hay không?” Ánh mắt mọi người đều hướng về phía phát ra tiếng nói, thì ra là Tham mưu trưởng của Nhất Sư Bắc Dương, Lý Khuê Nguyên. Hãn cùng Hà Tông Nhân, người của Đệ Nhất Sư vốn bị Trần Sơn Hà đánh cho nguyên khí đại thương trong trận Tín Dương, mãi không khôi phục lại. Về

sau, mưa thần chỉ ban phát hai cái sư phân hiệu, khiến Đệ Nhất Sư Bắc Dương có lịch sử lâu đời nhất bị biên chế, hiện tại tạm thời ăn nhờ ở đậu tại khu vực trực thuộc và giáp giới Hà Nam, đội một cái danh hiệu Tư lệnh khu bộ. Tuy nhiên, chỉ có hơn ba ngàn người. Hãn cùng Hà Tông Nhân đều buồn bã cực kỳ, không chỉ một lần nghiên cứu thảo luận về vấn đề đường ra. Trong trận Tín Dương, quân quan và binh lính của Đệ Nhất Sư thương vong quá thảm, không có ý định đầu nhập vào phương nam. Vốn hôm nay chỉ đến uống rượu ngắm tuyết, nhìn mọi người cuối cùng cũng đưa chủ đề ra, hãn cũng không nhịn được mà nói ra ý nghĩ của mình. Hà Tông Nhân không ngừng nháy mắt với Lý Khuê Nguyên, Đỗ Kế Nguyên không vui nói: “Xuân Phảng, cứ để Khuê Nguyên huynh nói đi! Mọi người đều đang tìm đường ra, nói ra mọi người cũng có thể thương lượng một chút! Còn kìm nén làm gì? Mọi người bây giờ đều là người trên cùng một con thuyền!” Lý Khuê Nguyên cười khổ lắc đầu: “Chúng ta nghĩ cũng chỉ là cầu sinh trong chỗ chết mà thôi...” Mọi người nhìn hãn, Hà Tông Nhân thở dài một tiếng, mọi người lưu lạc đến nước này, thật khiến người anh hùng khí đoản a.

Ánh mắt Lý Khuê Nguyên yếu ớt chớp động, nghiêm túc phân tích với những tướng quân đang chán nản: “Hiện tại chúng ta muốn khiêu khích mưa thần, đó là không thể nào. Hiện tại chủ khách đã đổi ngôi, toàn cục trung ương lại bị hãn nắm giữ, năm vạn binh của chúng ta, dù thế nào cũng không phải đối thủ của ba mươi vạn đại quân của hãn... Nhưng mà, chúng ta Bắc Dương, phóng mắt cả nước, còn chưa có ai có thể là đối thủ của chúng ta! Mưa thần dù sao cũng chỉ đặt sự chú ý vào lưu vực Trường Giang và hai tỉnh Trực Lỗ, hiện tại lại thêm một cái Đông Bắc bao vây, phía sau còn có Đồng Minh hội của ba đốc phân tán sự chú ý của hãn. Chúng ta nếu đi về phía đông, tự nhiên là muốn chết. Nếu chúng ta đi về phía tây thì sao? E rằng hãn còn chưa có nhiều tinh lực đến để chiêu cố chúng ta! Không gian rộng lớn ở Tây Bắc, chính là chỗ trống để chúng ta xoay sở, ngày nào ngóc đầu trở lại, cũng chưa biết chừng. Coi như không đến tình trạng đó,

chỉ cần chúng ta thật sự nắm giữ Tây Bắc, tự nhiên có chỗ để mặc cả với mưa thần, không giống như bây giờ, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, thần tăng quý ghét, không ai để ý!”

Lời nói của Lý Khuê Nguyên khiến những tướng lĩnh Bắc Dương này đều lộ vẻ mặt tươi tỉnh, những lời này của Lý Khuê Nguyên, bọn họ không phải là chưa từng nghĩ đến trong lòng. Nhưng Tây Bắc nghèo nàn căn cỗi, không đến đường cùng, ai muốn đi con đường này? Nhưng hiện tại xem ra, dường như đây chính là con đường sống duy nhất của họ. Giọng nói của Lý Khuê Nguyên trầm thấp, nhưng lại rất kiên quyết, xem ra những lời này, đều là trải qua hẳn suy nghĩ kỹ càng. Đến trước mắt, tiềm lực gì cũng đều bị ép ra.

“Về phía tây, chỉ có về phía tây! Thiểm Tây có hai trăm ba mươi vạn niên thu nhập, nơi đó vũ lực lại rất mỏng yếu, chúng ta đánh cờ hiệu truy kích và tiêu diệt Bạch Lang, nhanh chóng chiếm cứ địa bàn, có chỗ đặt chân. Hai trăm ba mươi vạn nguyên nuôi năm vạn binh, hàng năm thâm hụt không quá ba trăm vạn, mọi người thắt lưng buộc bụng, cũng có thể sống. Một mặt chuẩn bị tiến vào Sơn Tây... Sơn Tây chỉ có một lũ nhiều binh, lũ trưởng Hoàng Quốc Lương vẫn là người của chúng ta, có rất nhiều phần thắng! Một mặt ở sau lưng liên lạc với Thanh Hải, Cam Túc, Ninh Hạ, các dân tộc thiểu số vũ trang, chỉ cần Thiểm, Cam, Thanh, Tứ có thể bị chúng ta nắm giữ, liền có thể phóng tầm mắt ra toàn quốc! Chỉ cần chúng ta có thể có cục diện Tây Bắc Vương, đường ra của mọi người cũng đều có! Đến lúc đó mưa thần đặc thế, chúng ta liền nói điều kiện, mọi người hợp tác, nếu hẳn thất thế, chúng ta xuất quan bên trong lại tranh thiên hạ, thay tổng giám đốc báo thù!”

Trong phòng khách, bầu không khí buông lỏng, không ít sĩ quan Bắc Dương đều trao đổi ánh mắt tràn đầy hy vọng, đề nghị của Lý Khuê Nguyên đối với sự cảm dỗ của bọn họ thật sự quá lớn. Đỗ Kế Nguyên hiện

tại mơ hồ là những người này đau đầu, hẳn quả quyết vỗ bàn một cái: “Các bộ đội trưởng, tham mưu trưởng, còn có lữ đoàn trưởng, chúng ta tối nay vẫn là ở chỗ này chính thức họp, liên thảo luận đề nghị của đại ca Tinh Đấu này. Theo ta thấy, đại khái đây chính là con đường duy nhất của chúng ta! Đại tuyển đại tuyển, chờ mưa thần đem cái đại tuyển này làm xong, chúng ta liền đã ở Thiểm Tây chờ đợi mùa xuân đến!”

Lôi Chấn Xuân ngồi một bên, thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có lời gì muốn nói. Kế hoạch của Lý Khuê Nguyên nghe đích xác là có tính khả thi. Hiện tại bọn họ bị đuổi ra khỏi địa bàn cơ bản của Trục Lỗ, tây tiến chính là lựa chọn tự nhiên nhất, cũng bất quá là một đám chó nhà có tang muốn tìm một cái ổ mà thôi. Bọn họ không có tôn chỉ, không có danh nghĩa chính quyền, trong tình huống hiện tại, còn muốn làm cát cứ một bộ này, đến cùng còn có thể kiên trì mấy năm? Trong lòng những tướng lĩnh này, đại khái còn tưởng rằng tình thế hiện tại giống như trước kia. Mưa thần xem ra liền phải một mực nắm giữ trung ương, đến lúc đó trước một trung ương mạnh mẽ, bọn họ coi như tại Tây Bắc làm ra một chút cục diện, cũng là không chịu nổi một kích. Trung Nguyên tranh giành đều đã thất bại, còn muốn Đông Sơn tái khởi? Bất quá hẳn lại nghĩ tới một khía cạnh khác. Tại mưa thần tương lai ổn định lại trung ương về sau, vì thống nhất, sớm muộn vẫn là phải hướng tây bắc hạ thủ, đến lúc đó chính mình nếu có thể ở trong đó đóng vai một cái mưa thần tây tiến mở đường tiên phong nhân vật, phụng cho hẳn một phần phong phú lễ vật, chính mình lại đem như thế nào? Nghĩ lại thật là phi thường có sức hấp dẫn. Nghĩ tới đây, trong ánh mắt hưng phấn của các tướng lĩnh Bắc Dương, hẳn hơi nở nụ cười.

Đông Bắc vẫn còn băng thiên tuyết địa, chưa đến lúc băng tan. Ở vùng đất phía Nam, quân An Quốc đang tung hoành thiên hạ. Hơn ba vạn quân, thêm cả đội quân phối hợp, quả thực như sấm sét, âm âm tiến về phía ngụy Mãn Châu quốc. Bọn chúng vượt hơn nghìn dặm đường băng giá, tiến quân thẳng đến hành lang Liêu Tây. Mục tiêu là ép sát biên giới Triều Tiên, cầm

lá cờ quân An Quốc lên biên cảnh. Trương Tác Lâm ở Phụng Thiên bỏ tiền ra chiêu mộ một lượng lớn phu, cung cấp hậu cần cho quân An Quốc. Hẳn thể hiện trong sự kiện phía Nam này, theo suy nghĩ của Mưa Thần mà nói, gần như hoàn mỹ. Mưa Thần đã thông qua Dương Độ cho hãn biết, về sau cứ an tâm trấn thủ Phụng Thiên, còn muốn giao cho hãn trọng trách lớn hơn. Với thế lực của Mưa Thần, biến cố phía Nam sắp được giải quyết êm đẹp, bọn họ đã có một kết quả tốt nhất, không bị thiệt thòi trước sự khiêu khích của Nhật Bản, hoàn toàn bình định ngụy Mãn Châu quốc đã ở ngay trước mắt. Khi tin thắng trận truyền đến, sự trợ giúp to lớn mà nó mang lại cho cuộc tuyển cử là không thể đo đếm. Hà Toại, người trước nay không mấy khi can thiệp vào công việc của tiền tuyến, liên tục gửi điện báo cho hãn, ra lệnh trong vòng mười lăm ngày phải chiếm lĩnh Liêu Dương, bắt sống hoặc giết chết những kẻ cầm đầu, không được để lọt lưới.

Nhưng quân An Quốc tác chiến ở phía Nam lại gặp chút trắc trở ngoài dự kiến. Đối thủ của bọn chúng là những sơn lâm đội đã hoạt động ở Đông Bắc nhiều năm, quen thuộc địa hình, lại có sức liều chết. Dù không đánh chính diện, chỉ cần chờ thời cơ căn một miếng, bất kể là đội quân nhu hay lính tác chiến, hễ tóm được là không hé răng, nhất định phải moi cho bằng được mấy con cá mới chịu. Trong số đó có không ít tay súng cừ khôi, hai tay cầm súng, vừa bắn vừa dùng chân bẻ đạn, bắn đâu trúng đó, bảo bắn mắt trái thì không trật mắt phải. Bọn chúng ngạo mồm ngạo miệng, đừng thấy quân An Quốc đánh ngang ngửa với quân Nhật, nhưng trong tay đám sơn lâm đội này, lại chẳng chiếm được chút lợi lộc gì! Đánh xong trận này, chiếm đủ tiện nghi rồi, chờ đến mùa đông năm sau, bọn chúng sẽ quay lại, xem thử vùng đất Đông Bắc này, rốt cuộc là của ai!

Quân An Quốc tập trung kỵ binh đoàn Lang Cư, hai kỵ binh đoàn Cô Diên Sơn và Đường Nỗ Ô Lương thành đội cơ động đi lục soát, vẫn không bắt được đám thổ phỉ quân đội, những kẻ có thể đi hơn trăm dặm trong tuyết một ngày. Quân An Quốc lần này đã gặp phải đối thủ hoàn toàn khác

biệt! Vài ngày trước lại xảy ra một trận thua nhục nhã. Ban đầu, Nhị Sư một đoàn đã chiếm được cầu Đá Lớn, chuẩn bị tiến về Biển Thành. Để tiếp tế cho bọn chúng, một đội kỵ binh hộ tống đội quân nhu, trên đường bị thổ phi phục kích, thương vong năm sáu chục người, mất hơn bốn mươi khẩu súng, hơn một vạn viên đạn, phải nhờ kỵ binh Phụng quân đến cứu viện mới thoát hiểm. Vài ngày nay, những chuyện này đã đánh tan sự kiêu ngạo của quân An Quốc. Hà Toại bắt đầu triệu tập hội nghị các trưởng đoàn, bố trí lại đội hình, dù chiếm được Liêu Dương, cũng phải chia khu mà tiêu diệt, đánh cho đám thổ phi này tan tác. Bọn chúng chạy về phía Bắc, quân An Quốc cũng truy kích tới Bắc! Phải cho bọn chúng biết, quân An Quốc là đối thủ như thế nào! Một lượng lớn đội quân nhu bị giữ lại phía sau, đội tiền tuyến chỉ mang theo lương thực thiết yếu, vũ khí hạng nặng để lại phía sau. Lính tác chiến giảm bớt gánh nặng, tổ chức thành từng đội tinh nhuệ, kiên cường, tạo thành thế gọng kìm, tiến về Liêu Dương. Thổ phi chỉ cần quấy rối, sẽ dùng ưu thế tuyệt đối của mấy đội nhỏ mà cắn xé, bất chấp thương vong, bất chấp mệt nhọc, kiên trì đánh tan bọn chúng mới thôi! Đồng thời, tiến công cũng không chậm trễ. Cuối cùng, vào ngày mùng ba tháng tư năm 1913, mấy cánh quân đã bao vây Liêu Dương, phong tỏa chặt chẽ ngụy Mãn Châu quốc, chỉ chờ cuộc tổng công kích cuối cùng.

Lúc này, Thiết Lương đã trốn đến Quan Đông châu, Túc Thân vương cùng hơn ba trăm tên người Mãn ngoan cố, đang ở trong thành Liêu Dương.

Móng ngựa đạp trên tuyết, phát ra tiếng “kèo kẹt kèo kẹt”, một đám sĩ quan cao cấp của quân An Quốc, trong bộ quân phục chỉnh tề, dưới sự cảnh giác của đội hộ vệ, tiến vào một thị trấn nhỏ có vẻ hoang vắng. Người trong trấn hoảng hốt nhìn đám quân đội đột nhiên xuất hiện. Người và ngựa đều phun ra hơi thở trắng xóa, như đã đi một quãng đường rất xa, thân ngựa ướt đầm. Thị trấn này, chính là nơi Trần Tư hy sinh vì nhiệm vụ. Trưởng trấn Vương Đại Hải đã sớm chờ đợi bọn họ ở cửa trấn, thấy các quân quan đến, vội vàng nghênh đón, nhất thời không biết mở lời thế nào. Một sĩ quan trẻ

tuổi anh tuấn nhảy xuống ngựa trước nhất, hăn như đã trải qua nhiều gian nan, da dẻ có chút thô ráp, nhưng ánh mắt lại sáng quắc, khiến cho trưởng trấn từng trải cũng không dám nhìn gần. Hăn nhỏ giọng hỏi trưởng trấn: “Người đã nhận được thông báo của huyện trưởng. Bây giờ dẫn chúng ta đến mộ của Trần Tư. Làm phiền người.” Bên cạnh, một người có vẻ là phó quan, âm thầm đưa cho hăn mấy tờ phiếu khôi phục. Vương Đại Hải đẩy tiền giấy ra, lắc đầu nói: “Quan lớn, các ngài coi Vương Đại Hải này là người thế nào, các ngài là đội quân trừ tà, chúng ta muốn giúp một tay còn chưa có cơ hội... Chính là Trần gia, thì ra chúng ta cũng không biết Trần gia là ai, hăn bị đánh chết liền chôn sơ sài, bây giờ chúng ta mới biết hăn là người Tào doanh, lòng vẫn hướng về Hán. Các hương thân mấy ngày nay đã đắp cho hăn một nấm mộ cao, ta đây dẫn mấy vị quan lớn đi tảo mộ cho hăn.” Vị tướng lĩnh trẻ tuổi dẫn đầu chính là Hà Toại, bọn họ đều lạng lẽ trang nghiêm đi theo trưởng trấn, hướng đến một ngôi mộ hoang bên ngoài trấn.

Trong một vùng trắng xóa, mộ của Trần Tư nằm ở đó. Vài cọng cỏ khô điểm xuyết quanh mộ, bầu bạn với người liệt sĩ trẻ tuổi. Các quân quan An Quốc đều cúi mũ, lạng lẽ cúi đầu trước mộ. Trong lòng mỗi người đều muốn nói điều gì đó với người anh em đã chiến đấu một mình, nhưng đến nơi này, lại cảm thấy nói gì cũng là thừa. Trần Tư vì lý tưởng của mình mà hy sinh ở đây, chỉ vậy thôi. Còn bọn họ, vì nhiệt huyết trong lòng ngực và lý tưởng cao cả, cũng chỉ là người đến sau mà thôi. Hà Toại lạng lẽ ngồi xổm xuống, cẩn thận ngắm nhìn bia mộ, trên đó chỉ có mấy chữ lớn do các hương dân viết “Trần anh hùng húy Nghĩ Chi mộ”, mấy chữ đơn giản, chính là đánh giá tốt nhất về hăn.

Ánh mắt Hà Toại thâm trầm, không biết đang nghĩ gì, cuối cùng lấy ra một huân chương vinh dự đặc cấp của thanh niên, cùng một bộ quân hàm Thiếu tướng, đặt ngay ngắn trước bia mộ, sau đó đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Hào huynh đệ, chúng ta gặp nhau không nhiều, nhưng đều bội phục tấm

lòng xả thân vì nước của người. Bây giờ người chết ở đây, an táng ở đây, đều là đất đai của tổ quốc. Chúng ta, những người lính, có được kết quả này, chính là vinh quang lớn nhất... Hiện tại Liêu Dương đã bị chúng ta bao vây, nguy Mãn Châu quốc diệt vong đã ở trước mắt, quân Nhật Bản, cũng đã bị chúng ta đánh chết bị thương mấy ngàn, người có thể nhắm mắt. Nguyên trung hồn của người, vĩnh trấn biên thùy Đông Bắc của tổ quốc...” Hắn trầm mặt, không nói nên lời, trong tư thế nghiêm trang nhất, hướng về phần mộ chào theo kiểu nhà binh. Tất cả sĩ quan đều hành lễ như nghi thức, đám vệ binh giơ cao súng kỵ binh, “BA~ BA~” nổ một loạt, tiếng súng vang vọng trên bầu trời thê lương.

Trưởng trấn Vương Đại Hải đứng một bên, nhìn những quân quan này không rơi lệ, cũng không dâng hương đốt vàng mã, chỉ là cúi chào đơn giản, một loạt súng. Nhưng những điều ẩn chứa phía sau, khiến hắn mơ hồ hiểu ra, cũng khiến hắn cảm thấy một loại bi tráng, tràn ngập xung quanh những sĩ quan trẻ tuổi, dáng người thẳng tắp này.

Tuyết trên cành cây rơi lộp độp. Ánh mặt trời rơi xuống phần mộ của Trần Tư, mấy ngọn cỏ khô héo khẽ đung đưa trong gió, tựa như Trần Tư đang mỉm cười hỏi thăm chiến hữu của bọn hắn.

Lần nữa cười gượng, hắn đã mang về mặt sát khí.

Truyện mới nhất được đăng trên sáu chín sách a!

"Lập tức truyền lệnh, các đội trưởng, chủ quan các bộ môn đều đến quân bộ tư lệnh tập hợp, định ra kế hoạch tác chiến công kích Liêu Dương. Lần này ta cần toàn thắng, còn cần một tên Túc thân vương sống sót. Bọn gia hỏa này, cần phải chịu thẩm phán, chết là quá dễ dàng cho chúng rồi!".

Nguồn nâng cấp: thiên • lời . trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó.

STT 192: Chương 4: Quyển

Chương 93: Tương lai (hai)

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà•

Chương 4: Quyển Chương 93: Tương lai (hai)

Mặt trời chiếu rọi vào trận địa pháo binh của An được quân, tám khẩu trọng pháo cối 107 ly cùng bốn khẩu dã chiến pháo 75 ly hợp thành cụm pháo tuyến đầu, đã sẵn sàng chờ lệnh. Đạn pháo chất chồng trên trận địa, vô đồng pháo dưới ánh nắng chói chang, phản chiếu ánh sáng lấp lánh trên nền tuyết. Đây là hỏa lực mạnh nhất của An được quân tuyến đầu, đủ sức đối phó với đám sơn lâm đội di động bất định, lẫn mấy trăm tên quân nguy Mãn Châu quốc đang cố thủ trong thành Liêu Dương. Hiện tại, lực lượng tập kết ở tuyến đầu chủ yếu là đoàn 5 thuộc sư 2, cùng tám đại đội chủ lực, một sư bộ đội cơ động mạnh mẽ, đều được tung ra để truy kích và tiêu diệt sơn lâm đội. Hoàn thành nhiệm vụ đánh chiếm Liêu Dương phủ, sẽ đến lượt sư 2 của trung ương lực quân An được quân. Hai đoàn quân với hơn bốn ngàn người, đối đầu với ba trăm tên quân không được huấn luyện, kết cục ra sao, đã có thể đoán trước. Binh lính chen chúc vào trận địa xuất phát, tiếng cười nói rộn rã chuẩn bị, các quân quan thậm chí còn đứng trên chiến hào để khích lệ binh lính, chẳng hề e dè hỏa lực từ trên tường thành. Ba trăm tên địch nhân chỉ có thể dựa vào tường thành cố thủ, chỉ cần một đợt tấn công, chúng sẽ bị đánh tan. Đến lúc đó, thuốc nổ và thang sẽ được sử dụng, ba trăm tên địch nhân liệu có thể chống đỡ được sự oai hùng của An được quân, để lịch sử thêm một trang vàng son. Tổng tấn công dự kiến vào lúc mười giờ sáng, lời chiêu hàng đã được bắn vào bằng pháo cối, nhưng đến

giờ vẫn không có động tĩnh gì, xem ra địch nhân quyết tâm chống cự đến cùng. Đã vậy, chỉ đành chiều theo ý nguyện của chúng.

Gì Toại bước vào chiến hào của bộ chỉ huy sư Thạch Mặc, trong trận chiến này, hẳn hoàn toàn giao quyền cho Thạch Xuyên và đồng đội. Tổng bộ An được quân của hắn chỉ phụ trách điều phối chiến trường ở phía nam, đồng thời phải để mắt đến động tĩnh của quân Nhật ở Quan Đông châu và Triều Tiên. Công lao đánh chiếm Liêu Dương phủ, hẳn không muốn tranh giành với Thạch Xuyên.

Trong chiến hào đã đầy đủ các cấp sĩ quan của sư 2, đều cúi đầu chờ đợi giờ khắc cuối cùng. Chỉ còn một lát nữa, đại quân sẽ tổng lực tấn công, giáng cho địch một đòn chí mạng. Thấy Gì Toại và Lý Duệ tươi cười bước đến, mọi người vốn đã thoải mái, đều cười cúi chào hai vị quân quan cao nhất của An được quân. Gì Toại chưa kịp lên tiếng, Lý Duệ đã cười quát roi ngựa trong tay về phía Thạch Xuyên, lớn tiếng nói: “Lão Thạch, lần này chúng ta như sư tử vồ thỏ, đánh chiếm Liêu Dương không có gì đáng nói. Nhưng nếu thương vong vượt quá một trăm, lại không bắt được mấy tên đầu mục sống sót, ta sẽ tính sổ với ngươi!” Thạch Xuyên sững sờ, hẳn hơn Lý Duệ nhiều tuổi, vậy mà bị hắn nói như vậy, ngay cả Gì Toại cũng phải khách sáo với lão. Nhưng tham mưu trưởng trong hệ thống quân đội Giang Bắc có địa vị trọng yếu, có thể thay chủ quan làm chủ một nửa, có chút bất mãn cũng không tiện nói ra. Hắn suy nghĩ một hồi, cuối cùng đành nghiêm túc đáp: “Rõ! Sư 2 đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” Gì Toại nhìn Lý Duệ một cái, cũng không nói gì, bước tới vỗ vai Thạch Mặc: “Chúng ta ở đây chờ tin, ngươi cứ việc hạ lệnh, chờ đánh chiếm Liêu Dương, tiến đưa ngụy Mãn Châu quốc đến hồi kết, chúng ta sẽ báo tin vui lên tư lệnh! Tất cả mọi người chấp hành nhiệm vụ đi!”

Trong lòng Gì Toại đã nắm chắc, sau khi đánh chiếm Liêu Dương, Đông Bắc sẽ được bình định, tạm thời không còn ngoại hoạn. Thế lực Mưa Thần

từ lưu vực Trường Giang thông qua Sơn Đông, trực tiếp liên kết với hai tỉnh kéo dài đến Đông Bắc, trái tim và tinh hoa của Trung Quốc đã hoàn toàn nằm trong tay hãn. Dù vẫn còn nhiều thế lực khác, nhưng trước Mưa Thần hùng mạnh, chỉ cần hãn không mắc sai lầm gì, từng bước thu thập chúng cũng chỉ là vấn đề thời gian. Tương lai vô hạn của Tân Dân quốc cứ thế hiện ra trước mắt những quân quan đã cùng hãn kề vai sát cánh. Hãn rất muốn biết, Mưa Thần sẽ dẫn họ đi đến đâu. Lúc này, hãn bỗng nhớ đến Trần Sơn Hà đang trấn thủ Vũ Hán và Ngô Niệm Tôn, đại ca của Ngô Hải, người đang ngày càng vững vàng. Ba người họ đã cùng Mưa Thần chiến đấu trong đêm Thượng Hải, không biết giờ này họ đang ở đâu. Mưa Thần hiện đang âm thầm thao túng tình hình đại tuyển, hãn cũng không rõ, hãn chỉ hy vọng trong những năm tháng tới, mình có thể trở thành một sĩ quan chính quy, vinh quang chiến đấu vì mảnh đất mà hãn yêu mến, vì nơi này mà hy sinh. Cho đến nay, ngọn lửa lý tưởng trong lòng hãn vẫn chưa hề tắt.

Nhưng Lý Duệ, tham mưu trưởng của hãn, lại có những suy nghĩ hoàn toàn khác với tư lệnh. Đối với tình hình đại tuyển, những người có tâm như họ vẫn luôn quan tâm, thư từ liên lạc với mấy ủy viên biết chấp hành của thanh quân vẫn không hề đứt đoạn. Họ đã nhìn ra – e rằng phần lớn những người hiểu biết cũng nhìn ra, Mưa Thần lần này muốn thông qua thủ đoạn hợp pháp, nắm giữ quyền lực trong tay. Về điểm này, họ vô cùng hài lòng, họ đã sớm cho rằng, quốc gia này cần một vị lãnh tụ, một tiếng nói, dùng thủ đoạn sắt máu để rèn luyện lại linh hồn và tinh thần của dân tộc già cỗi này. Bismarck là thần tượng của họ, con đường mà Đế quốc Đức thứ hai đã đi qua, chính là tấm gương để họ học tập. Vì sao Mưa Thần không thể trở thành một Bismarck phương Đông thực thụ? Sau khi đánh chiếm Liêu Dương, ổn định Đông Bắc, theo họ nghĩ, Mưa Thần sẽ không thu hồi nanh vuốt sắc bén của mình, vì lý tưởng trong lòng họ, Lý Duệ không sợ bất kỳ đối thủ nào, dù trong nước hay nước ngoài, vận dụng toàn bộ vũ lực, dù phải hy sinh cũng không chối từ. Trong hai vị cao cấp của An được quân,

dù đều đã nghĩ đến việc mình là quân nhân không thể tránh khỏi hy sinh, nhưng ý nghĩa bên trong lại rất khác nhau.

Thôi Đa Nhĩ Oát đứng trên tường thành Liêu Dương phủ, nhìn đội hình hùng tráng của An được quân. Bọn chúng quả thực không hề kiêng dè, tự do di chuyển trong chiến hào, súng máy cũng nghênh ngang đặt trên bệ. Xung quanh toàn là những tên mặc mũ da bóng loáng của Hoàng Quân, có vài tên lính An được quân còn cố ý vung vẩy chiếc mũ da đã nổi danh của mình trên nòng súng, gây ra những tràng cười hô hố.

"Tưởng vậy mà làm ta sợ sao?" Thôi Đa Nhĩ Oát khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt, văng ra khỏi lỗ châu mai trên tường thành Liêu Dương phủ. Hơn một trăm tên cốt cán Cẩm Vệ quân được đưa đến Đông Bắc trước đó, đều từng tham gia đoạt cung chi biển, chứng kiến cái chết của Thái hậu. Chỉ trong đêm đó, bọn họ mới biết được nỗi bi ai của một dân tộc đã đánh mất vị thế của mình trong thời đại biến thiên! Ngay cả vì báo thù cho Thái hậu, bọn họ cũng quyết định chết ở nơi này. Huyết khí của những tráng hán Nữ Chân năm xưa, trải qua ba trăm năm pha loãng, vào thời khắc này, dường như lại một lần nữa tỏa sáng. Mấy tên cố vấn Nhật Bản đã sớm bỏ chạy gần hết, chỉ còn hai ba tên ở lại cùng bọn họ chịu chết. Theo lời chúng, chúng cũng muốn dùng máu của mình để đánh thức dân chúng trong nước! Đều là nói nhảm, chuyện của người Trung Quốc, các người xen vào làm gì? Thôi Đa Nhĩ Oát là quan coi giữ lớn nhất, cũng lười để ý đến bọn chúng, chỉ thấy chúng mặc áo choàng ngắn trong mùa đông, đầu quấn vải trắng, cầm súng trường đứng trên tường thành. Mỗi người còn làm như thật, để lại móng tay, tóc và di thư, chết cũng chết không dứt khoát.

Hắn đảo mắt, liền nghĩ đến lão nhân Túc Thân vương. Lão nhân này đã hoàn toàn sụp đổ, trốn trong phủ nha môn không gặp ai, lại còn tìm hắn nói chuyện một lần. Hình như là muốn nói, mọi trách nhiệm đều do một mình lão gánh chịu, còn bọn họ, những người Mãn anh hùng, thì không cần phải

đền mạng, cứ ở lại chờ tương lai. Tương lai ư? Còn có cái gì là tương lai nữa chứ? Nơi cờ xí Mãn Châu tung bay, giờ chỉ còn lại Liêu Dương phủ thành. Trong cảnh phồn hoa, triều đại đã đổi thay hoàn toàn! Hãn cùng các huynh đệ đã chuẩn bị chết ở nơi này, không phải vì điều gì khác, mà chỉ vì từ khi Thái hậu băng hà, bọn họ chỉ còn con đường chết! Hi sinh vì xã tắc, triều đại nào cũng cần có người. Khi tuyệt vọng trước tương lai, chết chóc là sự giải thoát cuối cùng. Hãn nhớ đến hài tử và thuộc hạ ở Bắc Kinh, trước khi đi, hãn đã gửi thư cho Bạch Tư Văn, huynh đệ của mình, người đang nắm giữ chức vụ cao trong quân Giang Bắc. Về hậu sự của mình, hãn vẫn rất yên tâm. Hãn không oán trách gì, chỉ oán mình là một người Mãn trung thành, lại gặp phải thời đại người Hán phản công sau ba trăm năm!

Đối diện, trên trận địa quân An được một màu lạnh lẽo, tiếng còi the thé vang lên, binh lính đang di chuyển đều biến mất, các xạ thủ súng máy đã vào vị trí. Thôi Đạt Nhĩ Oát cũng không hạ lệnh cho huynh đệ của mình, chỉ nắm chặt khẩu súng trường kiểu Mãn trong tay. Địch nhân nghênh ngang chuẩn bị tấn công, cứ như Liêu Dương thành chỉ cần một đòn là có thể hạ gục! Để các người biết, trên đời này không có chuyện gì dễ dàng, đặc biệt là với bức tường thành cao dày, cùng ba trăm tử sĩ Liêu Dương thành đang chờ đợi!

Hai phát pháo cối nổ tung trên không trung, rồi đáp xuống những tờ truyền đơn xanh đỏ. Đây có lẽ là nỗ lực chiêu hàng cuối cùng của quân An được, thời gian đến cái chết của hãn đã ngày càng gần.

Thạch Xuyên nhẫn mặt nhìn qua kính viễn vọng, thấy tường thành Liêu Dương phủ thành màu xám đen đối diện. Sau khi vòng tuyên truyền cuối cùng kết thúc, vẫn không có chút phản ứng nào. Trong lòng hãn gạt bỏ hết thảm thương hại với địch nhân và cư dân trong thành, mặc kệ hai vị quan chỉ huy quân An được đứng sau lưng, lớn tiếng ra lệnh: “Mười giờ đúng giờ pháo kích, tám phát bắn nhanh tập trung, tiến hành hỏa lực chuẩn bị trong

mười phút. Các đại đội xung phong, dưới sự yểm trợ của hỏa lực, trước tiên phá hủy cửa thành. Nếu không thành công, dùng thang mây mà trèo lên! Trong vòng ba tiếng phải chiếm được Liêu Dương, bắt sống Túc Thân vương!”

Đúng mười giờ, pháo binh lập tức nổ vang, khói lửa bao trùm trận địa, đạn pháo gào thét trút xuống tường thành, kích thích từng đạo cát đá gạch vỡ. Pháo cối 107 ly vẽ ra những đường vòng cung cao vút, chính xác rơi vào từng lỗ châu mai, trong ánh lửa bạo tạc, có thể thấy rõ tứ chi người văng tung tóe. Quân An được vốn là những người ủng hộ chủ nghĩa pháo binh, lần này dù số lượng pháo binh ở tiền tuyến có hạn, nhưng với tốc độ bắn nhanh tám phát, cũng khiến quân Mãn trong thành Liêu Dương cảm nhận được uy lực như trời long đất lở. Trên trận địa, súng máy và pháo cối cỡ nhỏ cùng nhau khai hỏa, tham gia vào bản hợp xướng tử vong. Đường đạn súng máy xẹt qua không trung, đánh vào những lỗ châu mai còn sót lại, bụi mù tung bay, không ai có thể ngẩng đầu lên trong hỏa lực này. Toàn bộ phòng tuyến tường thành Liêu Dương, đặc biệt là hướng công kích chủ yếu của quân An được ở phía tây, đã biến thành một thế giới bao phủ bởi đạn pháo và mảnh đạn. Nơi này vốn có hai đoàn quân phòng thủ, một trăm người, dưới hỏa lực sát thương như vậy, lập tức thương vong gần một nửa.

Sau mười phút hỏa lực áp chế, pháo binh lập tức im lặng, không như trước đây, tiếp tục bắn để ngăn chặn địch nhân tăng viện. Lần này, địch nhân chỉ có hơn ba trăm người, gần như đều tập trung trên tường thành, chỉ bằng một loạt đạn pháo, một loạt gây thương vong cho bách tính. Quân An được phát động công kích, một doanh chủ lực tập trung hỏa lực súng máy và pháo cối, phong tỏa nghiêm ngặt hỏa lực phòng thủ của quân Mãn ở hai bên Tây Môn, che chở cho một đội hình xung phong. Đội hình này đều khiêng thang, muốn bắc cầu trên con sông hồ thành đã đóng băng. Mặc dù có hỏa lực lẻ tẻ của quân Mãn ngăn cản, nhưng đội hình này vẫn nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh sông hồ thành, theo mấy chiếc thang được thả xuống,

đội phá hoại như mũi tên lao ra khỏi chiến hào. Bọn họ hơn bốn mươi người, mang theo bốn trăm kg thuốc nổ TNT, nhất định có thể nổ tung cửa thành Liêu Dương! Lúc này, quân An được vây quanh toàn bộ tường thành đều phát động công kích kiềm chế, ngăn chặn địch nhân tăng viện về phía tây, trên thành dưới thành đã đánh nhau hỗn loạn. Thôi Đạt Nhĩ Oát lúc này đang ở Tây Môn, sau một hồi pháo kích, người bên cạnh hắn đã mất một nửa, duy nhất một khẩu súng máy vì là mục tiêu quá rõ ràng, đã sớm bị nổ tan tành, cổ vấn súng máy Nhật Bản chỉ còn lại nửa thân thể. Khi hắn bò ra khỏi đồng gạch vỡ, nhìn vào lỗ châu mai, chỉ thấy đầy băng tuyết, tất cả đều là làn sóng người vàng của quân An được đang tràn tới. Hỏa lực súng máy ngay cả ban ngày cũng bắn ra những luồng lửa. Chân tay hắn lạnh buốt, ban đầu hắn nghĩ rằng ba trăm chiến sĩ quyết tử của mình có thể ngăn cản được một đợt. Nhưng bọn họ, những sĩ quan lâu nay chưa từng trải qua binh lửa, lần đầu tiên chứng kiến kiểu tấn công không lùi bước của quân An được, mới biết chiến tranh cận đại và hỏa lực cận đại rốt cuộc là như thế nào! Trên tường thành đã có hỏa lực lẻ tẻ bắt đầu phản công, nhưng rất nhanh đã bị hỏa lực đối phương bao phủ. Đặc biệt là loại pháo cối bắn cong, việc di chuyển hỏa lực thật tiện lợi, chỉ cần trên tường thành vừa khai hỏa, chưa đầy mấy phút đạn pháo đã bay tới, sau đó điểm hỏa lực liền trở nên calm lặng. Dưới sự tấn công của hỏa lực cận đại, việc phòng thủ trên lỗ châu mai của tường thành thời Trung cổ của bọn họ, thật sự là muốn chết! Thôi Đạt Nhĩ Oát đến lúc này, ngược lại buông bỏ tất cả suy nghĩ, kéo khẩu súng trường bên cạnh, lên đạn, nhắm vào những binh lính quân An được đang khiêng túi thuốc nổ xông về phía Tây Môn mà bắn, cũng chỉ có thể làm như vậy!

Đội phá hoại ban đầu còn lợi dụng địa hình quanh co để tiến lên, sau đó phát hiện hỏa lực trên tường thành thực sự yếu ớt, hơn nữa bị hỏa lực của quân An được phong tỏa nghiêm ngặt, những chiến hữu canh giữ ở trước thang bắc cầu không ngừng ngoắc tay với họ, dứt khoát thả lớn gan chạy thẳng về phía tây cổng. Bọn họ là đội quân được huấn luyện lâu nhất trong

hệ thống quân Giang Bắc, hiện tại cảm thấy việc mang thuốc nổ lần này, quả thực còn nhẹ nhàng hơn cả huấn luyện! Ngay phía trên Tây Môn có một Thần Thương Thủ xảo quyết, đã bắn trúng hai đội viên phá hoại, chờ đến khi bọn họ phản kích, Thần Thương Thủ lại lùi về ẩn nấp trong lầu quan sát. Những đội viên phá hoại cẩn thận xông qua những chiếc thang lung lay, chất lên trên thân những bảo bối thuốc nổ kia từng bao một ở cổng vòm. Bốn trăm kg a, đủ để khiến mọi thứ phía trên đều bay lên trời! Đội phó dẫn đầu nhét một ngòi nổ vào bên trong, kéo kíp nổ ra, tất cả mọi người chạy qua sông hộ thành mới châm ngòi, mỗi người đều tìm địa hình ẩn nấp. Lúc này, những người chứng kiến tất cả đều ngừng tay, chờ đợi tiếng nổ kinh thiên động địa...

Một tiếng nổ vang trời, uy lực khủng khiếp đến mức khiến quân tướng sĩ đang mong chờ đều phải kinh hãi. Sức công phá của nó lớn đến nỗi ngay cả các quan chức cao cấp của quân Giang Bắc trong chiến hào cũng không đứng vững, Lý Duệ thậm chí còn ngã nhào xuống đất. Cánh cổng phía Tây của Liêu Dương phủ thành, với lịch sử hàng trăm năm, bao gồm cả tháp canh trên cao, cũng như gặp phải núi lửa phun trào, vọt lên không trung. Không ít dân cư ở cửa Tây Liêu Dương thành đã bị chấn động mạnh mẽ từ vụ nổ này, có người đã bỏ mạng. Toàn bộ tường thành phía Tây, sau khi nhảy lên cao trong chốc lát, lập tức sụp đổ xuống hơn hai mươi mét tại vị trí vốn là cửa thành, để lộ một cái hố khổng lồ, tối tăm, lởm chởm, với những tảng gạch đá đổ nát tạo thành một dốc thoải. Liêu Dương thành, đô thành đầu tiên của người Mãn, cuối cùng sau ba trăm năm, đã bị một đội quân người Hán dùng một vụ nổ lớn phá hủy. Thôi Dahl oát lúc đó đang ở trên tháp canh phía Tây, trong trận nổ chưa từng có này, đã hóa thành tro bụi, tan vào nơi tổ tiên người Mãn sinh sống. Có lẽ đối với hắn mà nói, đây cũng là một kết cục tốt nhất. Quân Mãn trấn giữ xung quanh chỗ đột phá đều bị giết chết hoặc đánh chết, không một ai may mắn sống sót. Trong tình huống hỏa lực pháo binh không đủ, An Đức quân lại một lần nữa phát huy sở trường

của đội quân Mưa Thần, sử dụng thuốc nổ truyền thống, từ đó mở toang Liêu Dương phủ.

Sau khi cửa đột phá được mở ra, diễn biến của trận chiến sau đó diễn ra một cách thuận lợi. Hàng ngàn chiến sĩ An Đức quân tràn vào Liêu Dương thành, một đường xông thẳng vào cái gọi là chính phủ ngụy Mãn Châu quốc. Quân Mãn trấn giữ hoặc bị đánh chết trên tường thành, hoặc bị đánh ngất bắt sống. Còn có một bộ phận tàn binh chạy xuống tường thành, lúc này bọn chúng không muốn đầu hàng, liền cùng An Đức quân đánh nhau trên đường phố, đạn bay tứ tung trong thành phố cổ kính này. Số tàn binh Mãn Châu còn lại tuy ngoan cố, nhưng làm sao chống cự được ưu thế binh lực của An Đức quân? Sau hơn hai giờ kể từ khi chiến sự bắt đầu, mấy cánh quân An Đức quân đã cùng hội quân tại cổng phủ nha Liêu Dương, còn có hơn mười vệ binh bên cạnh túc thân vương dựa vào nơi hiểm yếu chống trả. Ban đầu, các tướng sĩ An Đức quân muốn bắt sống túc thân vương, nhưng sau khi phải trả giá bằng mười mấy người thương vong, lửa giận bốc lên, họ điều đến 80 khẩu pháo cối, một trận pháo kích đã mở ra một con đường. Xông thẳng vào hậu viện, tất cả sĩ quan binh lính đều cầu khẩn, túc thân vương lão gia đừng chết! Chờ xông vào đại đường hậu viện, mọi người đều cho rằng túc thân vương, người có lẽ sẽ tự sát, lại mặc triều phục chỉnh tề, đội mũ thân vương với mười viên đông châu, ngồi ngay ngắn trên đại sảnh chờ bọn họ đến.

Khi hần bị các tướng sĩ An Đức quân mừng rỡ áp giải ra ngoài, liền thấy lá cờ Kim Long đáy vàng của phủ nha đã bị hạ xuống, bị vô số đôi ủng da giẫm đạp. Túc thân vương ngẩng đầu nhắm mắt lại, mọi thứ đã kết thúc, hiện tại bản thân chỉ còn lại sứ mệnh cuối cùng, chính là trong phiên tòa xét xử, gánh vác mọi trách nhiệm lên người mình. Những người Mãn khác không thể bị liên lụy thêm nữa! Đại Thanh đến mức này, trước sự phản công của người Hán, đã không còn cơ hội bắt đầu lại. Mảnh đất Trung Quốc này, cũng thực sự đến lúc phải phân rõ ranh giới, chính thức hướng tới

tương lai. Mưa Thần cần một sự phán xét như vậy, mà bản thân hẳn chẳng phải là liệt tổ liệt tông, là một gia tộc cao quý, sinh ra, lớn lên, lại phát triển rầm rộ ở nơi này, vậy thì xin bái biệt các người.

Trước mười khẩu súng đang chĩa vào, với những người lính An Đức quân đầy khói lửa bụi đất, túc thân vương nặng nề quỳ xuống, hướng về phương Bắc dập đầu mấy cái, sau đó đứng dậy phúi bụi trên người, cười khỗ lắc đầu: “Đi, dẫn ta đi gặp Hà Tư lệnh!”

Ngày 6 tháng 3 năm 1913, ngụy Mãn Châu quốc phù dung sớm nở tối tàn đã bị hủy diệt tại Liêu Dương. Thế lực cuối cùng còn sót lại của nhà Thanh từ đây biến mất trên lãnh thổ của Tân Dân quốc. Mặc dù dưới sự bảo trợ của người Nhật Bản, vẫn còn một số người hoạt động, nhưng đó chỉ là những kẻ mộng tưởng mà thôi. Túc thân vương bị bắt làm tù binh, hơn ba trăm phần tử ngoan cố người Mãn hoặc chiến tử hoặc bị bắt, đồng thời còn có sáu cố vấn người Nhật Bản thiệt mạng trong trận chiến này. Những người Mãn bị bắt làm tù binh, căn cứ vào tội ác của họ trong hành động ly khai lần này, đã bị xét xử và kết tội. Nền dân quốc thoát thai từ nhà Thanh, cuối cùng đã dùng một cuộc chiến tranh liên lụy nhiều phe phái, cắt đứt liên hệ cuối cùng của mình với vương triều cũ, bắt đầu hướng tới một tương lai mới. Trận chiến quy mô không lớn này, chính là khúc dạo đầu cho sự phát triển của Tân Dân quốc.

Sau này, Bạch Tư Văn thu dưỡng con trai của Thôi Dahl oát, đổi tên là Bạch Cùng.

STT 193: Chương 4: Quyển 94: Tương lai (ba)

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ [thiên-lôi-trúc-com](http://thien-lôi-trúc-com)•

Chương 4: Quyển 94: Tương lai (ba)

Ngày mười một tháng ba năm Công nguyên 1913, trong rừng cây của Bảo Định thành quan, một đám thanh niên mặc quân trang đang huyên náo bàn luận điều gì đó. Những thanh niên này chính là nhóm tốt nghiệp của khóa sĩ quan bộ binh trường học Bảo Định. Trường sĩ quan Bảo Định, tuy danh tiếng hiện tại không vang dội như trường sĩ quan bộ binh Giang Bắc ở Từ Châu, nhưng xét về mặt công trình hoàn thiện, tính khoa học trong huấn luyện, thì trường Giang Bắc vẫn chưa thể sánh bằng. Một sĩ quan đạt chuẩn của trường Bảo Định, muốn trải qua ba năm tiểu học lục quân, ba năm trung học lục quân, nửa năm nhập ngũ, ba năm trường Bảo Định, cộng thêm hơn nửa năm thực tập, mới có thể đào tạo ra một sĩ quan tốt nghiệp chính thức. Nhóm tốt nghiệp này, khi mới nhập học đã phải trải qua mười năm gian khổ học tập, lại bị trì hoãn thời gian học tập vì các chiến dịch khôi phục, hiện tại cuối cùng cũng chính thức chờ đợi phân phối. Đối với họ mà nói, vừa tràn đầy hy vọng về tiền đồ, lại có chút bồn chồn.

Ban đầu họ đều thuộc về quân đội Bắc Dương, hiện tại chỉ có 4 sư! Ngoài trừ sư đoàn 15 và 27 có khả năng được tiếp tục, thì vận mệnh của những sư đoàn Bắc Dương như sư đoàn 4, 6 với nội tình ít ỏi, ai cũng có thể đoán được. Mà hiện tại, người nắm giữ uy phong quân sự ở Trung Quốc lại là những sĩ quan được đào tạo cấp tốc từ trường quân đội Giang Bắc! Hiện tại, mọi người đều thấp thỏm chờ đợi lệnh phân phối, hiệu trưởng của họ,

tiên sinh Tưởng Bách Lý, cũng từ Thiên Tân đến để phát biểu, ý tứ là muốn họ đừng lo lắng, quốc gia nhất định sẽ trọng dụng họ, hệ thống các sư đoàn Giang Bắc đối với sĩ quan Bảo Định và sĩ quan tước thành Giang Bắc sẽ đối xử như nhau.

Lúc này, mùa xuân đã về, những cành cây non nớt đã đâm chồi, trong không khí thoang thoảng mùi hương, mùa đông giá rét phương bắc sắp qua, tuy vẫn còn se lạnh, nhưng đã tràn đầy sức sống. Nhóm sĩ quan trẻ tuổi tương lai này mặc quân phục học sinh màu xanh lam, vừa ca hát vừa cười nói, thảo luận rôm rả trong rừng cây.

“Ta thực tập ở sư đoàn 27, coi như thấy được quân. Lần này nếu phân phối đến an được quân, chết cũng cam lòng! Nhìn thấy họ mặc áo khoác vàng, đội mũ da, ta đã không muốn mặc quân phục khác! Lần này đánh cho quân Nhật tới bờ, đường sắt phía nam giới nghiêm, ban đêm vận chuyển thi thể quân Quan Đông của chúng, hắc! Còn không cho người Trung Quốc đến gần! Trong kho có một đồng hương Sơn Đông của ta, mượn xe kéo hàng lên nhìn, ai da, * một xe da, một xe da toàn quỹ tử cứng đơ! Một đám sĩ quan quỹ tử như mẹ chết, bưng linh vị canh giữ trước toa xe, thằng đồng hương của ta nói, hắc hắc giận lắm..... Nếu được phân phối đến an được quân, lính quèn lão tử cũng làm!”

“An được quân thì đừng hy vọng! Bọn kia mắt đều để trên đầu, chúng ta trước kia Bắc Dương cũng đánh với bọn họ, tham mưu trưởng thứ nhất của an được quân đã chết trong tay lão Bắc Dương. Nghe nói kỵ binh đoàn anh hùng của họ, chính là thượng tá Hầu Minh, chỉ huy kỵ binh đoàn Lang Cư Tư, nói chúng ta sĩ quan Bảo Định, một người hắc cũng không cần! Phóng viên đăng báo chí, ta thấy khó. Lần này họ áp giải Túc Thân vương đến Thiên Tân, nói là chờ đại tuyển cử kết thúc sẽ tiến hành thẩm phán. Khi đi qua Bảo Định, họ đóng quân ở trường học chúng ta, đám kỵ binh kia vênh váo, mắt cũng không thèm nhìn chúng ta. Nếu đến an được quân, chắc

không mấy ngày đã đuổi về ăn bám. Ta nghe nói sư trưởng Trần Sơn Hà ở Hồ Bắc rất có thể lực, cũng hoan nghênh học sinh Bảo Định chúng ta, ở đó có mấy vị trí sư đoàn, nói không chừng sẽ dùng binh ở phía tây, nam, bắc, ngược lại ta lần này nguyện vọng là vào sư đoàn 18, nói không chừng còn mạnh hơn đây!”

“Mặc kệ sư đoàn nào, chỉ cần không phải 4, 6, 15, 27 sư, chúng ta đều có tiền đồ! Quân Giang Bắc lên quá nhanh, tuy một đường thẳng trận, nhưng sĩ quan cấp dưới lại thiếu, nghe nói họ muốn sĩ quan cấp dưới nhất định phải là người của Thanh quân hội, Bảo Định có chi bộ Thanh quân hội a? Đi đâu gia nhập? Hiện tại không gia nhập Thanh quân hội, coi như không phải sĩ quan a!”

“Thanh quân hội ta không gia nhập! Chúng ta là sĩ quan thanh niên quốc phòng, không nên dính líu chính trị, chỉ cần phục vụ quân đội là được. Mưa..... Vị tư lệnh kia một bên lớn tiếng hô hào quân nhân không được can thiệp chính trị, một bên lại để Thanh quân hội nắm giữ quân đội. Lão quân phiệt Bắc Dương vừa tan rã, đây chẳng phải là tân quân phiệt sao? Cứ làm quân đội chính quy không có vấn đề, đánh trận cũng không thành vấn đề, hội này hội kia ta không tham gia, ta là vì quốc gia làm quân nhân, chứ không phải vì tư nhân của hãn mà làm!”

Lời nói đang náo nhiệt, bỗng nhiên có người thốt ra câu nói như vậy, nói năng vẫn rất hùng hồn, mọi người đều im lặng nhìn người nói. Người kia lại không hề để ý, khí định thần nhàn. Hãn thân hình cao lớn, mặt vuông mày rậm, chính là Huệ Anh Từ, người đứng đầu kỳ thi tốt nghiệp năm nay của trường quân đội Bảo Định, khi người khác còn mang quân hàm thực tập sinh, hãn đã mang quân hàm trung úy. Hiện tại, danh tiếng của Mưa Thần như mặt trời ban trưa, quân trang vàng của Giang Bắc quân vang dội khắp nam bắc, Thanh quân hội trở thành thần tượng của vô số thanh niên, hãn lại cả gan nói ra những lời trong lòng. Trong thời đại dân trí dần mở mang này,

không phải là không có người lo lắng về khuynh hướng độc tài của Mưa Thần, đặc biệt là một số nhân vật có bối cảnh Đồng Minh hội, mà trung úy Huệ Anh Từ này lại là một trong số đó. Ban đầu, hãn rất được Tưởng Bách Lý coi trọng, từng nói chuyện riêng với hãn nửa giờ, muốn tuyển hãn vào Tổng tham mưu của quân Giang Bắc, đây là một bước lên trời! Kết quả, nguyện vọng của Huệ Anh Từ, vẫn là vào an được quân và bộ đội biên phòng Tuy Viễn của Trương Thiệu từng cải biên, vị trí của bộ đội biên phòng Tuy Viễn còn được xếp ở phía trước. Tiền đồ vô lượng của các sư đoàn chính quy, hãn dường như không hề để ý. Các sĩ quan bên dưới nhìn hãn nói chuyện không kiêng nể gì, cũng không dám lên tiếng, nhao nhao tìm cớ tản đi, để người thanh niên này đứng một mình, dường như trên người hãn có bệnh dịch.

Âm thanh lại vang lên: “Mưa Thần đánh đổ thiên hạ, hãn đương nhiên muốn nắm giữ. Có gì kỳ lạ đâu? Nếu hãn tàn bạo với dân, chúng ta đương nhiên sẽ đối phó. Nhưng hiện tại thiên hạ này, còn ai đối xử với dân tốt hơn hãn? Hơn nữa, hãn rất coi trọng vinh dự của quân nhân chúng ta, Huệ đại ca có bệnh, chúng ta đừng để ý đến hãn.”

“Đúng vậy, hiện tại hãn còn không mở cuộc tuyển cử cho mọi người tham gia sao? Ta lại cảm thấy hãn vẫn còn quá hào phóng! Hiện tại Trung Quốc nghèo nàn đến thảm thương, ta thấy chỉ có chủ nghĩa quân phiệt mới có thể cứu chúng ta! Nước Đức hùng mạnh nhờ Bismarck, Nhật Bản hùng cường nhờ Minh Trị Duy Tân, đều là nhờ chủ nghĩa quân phiệt, tập trung ý chí và quyết tâm của quốc gia. Hiện tại chúng ta không bằng ai, vất vả lắm mới có một nhân vật có thể tập hợp ý chí của mọi người. Ta còn thấy Mưa Thần có vẻ mềm yếu! Bây giờ có thể cứu quốc gia chúng ta, chính là chúng ta, những thanh niên quân nhân! Trông cậy vào những chính khách, những quan lại, những đại phú thương, phi!”

“Đúng! Giang Bắc quân chính là dựa vào một đám thanh niên quân nhân, được Mưa Thần đoàn kết cùng nhau phấn đấu, không cần tiền, không sợ chết, trên dưới chỉ có Mưa Thần phát ra mệnh lệnh, mọi người đều dốc sức làm, kết quả thế nào? Hơn một năm đã đánh tan Bắc Dương. Ta thấy, Bắc Dương không phải bị Mưa Thần đánh tan, mà là bị nội bộ phe phái đấu đá lẫn nhau làm sụp đổ! Quan trọng nhất là trong trận chiến nam bắc, Trần Hoạn và Tào Côn đã lớn tiếng cãi nhau, không giúp đỡ lẫn nhau, mỗi người tự chiến ở hai bên Trường Giang. Sau đó thì sao? Lão Đoàn vì xa lánh Phùng Hoa, nhất quyết không giao quyền chỉ huy tiền tuyến cho hắn, kết quả mọi người đều tan rã hết! Quốc gia chúng ta sau này muốn giàu mạnh, phải học những bài học này, coi Mưa Thần là Bismarck và Itou Bác Văn của chúng ta, lãnh đạo quốc gia này phục hưng! Chúng ta, những thanh niên quân nhân, không ủng hộ lãnh tụ thiên nhiên của chúng ta, còn muốn ủng hộ ai? Đừng nhìn ngày thường ta rất kính trọng Huệ đại ca, nếu hắn nói những lời vô lý này nữa, ta là người đầu tiên đánh hắn!”

Nghị luận sau đó đã không còn hình dáng, đám đại gia lại bàn tán về tình hình phân phối của các tỉnh, chế giễu cái dáng vẻ khúm núm nịnh bợ của Đoàn Chi Quý ở Tổng chỉ huy quân bộ Thiên Tân Giang Bắc. Lại có người lo lắng về vận mệnh của Sư đoàn 4, Sư đoàn 6, thậm chí còn lo lắng xem mình sẽ được phân đến đâu và phải làm gì. Khu rừng nhỏ đã biến thành một cái chợ ồn ào, chỉ có Huệ Anh cùng hai ba sĩ quan trẻ tuổi đồng chí hướng điềm tĩnh mà bước đi, dường như trong lòng đều chất chứa vô vàn tâm sự. Đang lúc náo nhiệt, bỗng thấy một sĩ quan trẻ tuổi chạy như bay từ xa tới, lớn tiếng la: “Phân phối! Phân phối! Bảng cáo thị đã ra rồi! Còn muốn nói chuyện riêng nữa!” Trong rừng cây lập tức dậy sóng, đám sĩ quan trẻ tuổi không còn để ý đến hình tượng nghiêm túc của mình, nhao nhao vây lấy người đồng học đang chạy đến mặt mày đầm mồ hôi, năm miệng mười lời hỏi han, có người tính tình nóng nảy đã vội vã chạy về trường. Viên sĩ quan báo tin thở hồng hộc, cười lớn: “Toàn bộ phân phối cho Sư đoàn 13 thuộc hệ thống quân Giang Bắc! Không ai được phân đến

nơi khác!” Trong rừng cây lập tức vang lên tiếng reo hò, mũ lính bị ném lên cao, đây quả là một tin tức tốt lành, thể hiện sự hoan nghênh của Mưa Thần đối với những người tốt nghiệp Bảo Định như họ. Tương lai quân Giang Bắc chính là chủ lực của quân đội chính quy, họ được xem là những người tốt nghiệp trường quân chính quy đầu tiên của thời Dân Quốc, tiền đồ vô hạn!

Chỉ có Huệ Anh đứng từ xa, vẻ mặt nặng nề, nhưng không ai biết hẳn đang nghĩ gì, nửa ngày sau mới trầm giọng nói một câu: “Quân nhân..... Không phải là công cụ riêng tư.” Nhưng câu nói này lại trầm thấp như một tiếng thở dài, thoảng đi trong gió. Lúc này, trong lòng của tuyệt đại đa số sĩ quan trẻ tuổi chỉ còn lại sự vui mừng khôn xiết.

Mưa Thần đương nhiên không biết rõ những hi nộ ái ố của đám quân quan trẻ tuổi này. Hiện tại, sau khi đã hoàn tất một loạt công việc thương lượng với Nhật Bản, toàn bộ tâm lực của hắn đều dồn vào công tác tổ chức chính phủ nghị hội tương lai. Mặc dù trong lòng hắn đã có một niềm tin vững chắc, đó là phải nắm giữ tất cả quyền lực trong tay, để dẫn dắt quốc gia tiến lên. Đối với hắn hiện tại mà nói, niềm tin này quả thực là sứ mệnh trời ban. Hắn có một niềm tin mãnh liệt vào bản thân, thậm chí có phần cố chấp. Điều hắn cảnh giác nhất hiện tại chính là những thách thức đối với quyền lực của mình. Và trước những thách thức đó, hắn tin rằng mình sẽ trấn áp chúng một cách vô tình, không cần dùng đến bất kỳ thủ đoạn nào.

Nhưng về mặt hình thức, hắn vẫn muốn làm cho thật tốt. Việc phân chia ghế bộ trưởng trong chính phủ tương lai, làm thế nào để thống nhất các tỉnh một cách thuận lợi, bản thân sẽ ở vị trí nào, được trao cho danh nghĩa gì, trong lòng hắn đã có những tính toán, và đã cùng với mấy người tâm phúc bàn bạc kỹ lưỡng, những việc này đều không còn vấn đề gì. Hắn tin rằng, dưới sự sắp xếp và điều chỉnh tổng hợp của tài năng và uy vọng của mình,

việc tạo ra một bản đồ chính trị Dân Quốc tương lai mang đậm dấu ấn cá nhân hẳn chắc chắn sẽ thành hiện thực.

Điều thực sự khiến hần cảm thấy lo lắng bất an lại bắt nguồn từ sự hiểu biết của hần về lịch sử, từ đó nảy sinh những lo lắng về việc nên áp dụng những thủ đoạn gì để kiến thiết một nước Dân Quốc tương lai hùng mạnh. Đối với hần, việc thống nhất các tỉnh và sắp xếp một bộ máy chính phủ như trong suy nghĩ của mình chỉ là một nền tảng, còn việc dẫn dắt quốc gia, dân tộc đi đến phục hưng mới là một thử thách thực sự.

Đất nước Trung Hoa này, vào thời Mãn Thanh quả thực đã lâm bệnh nặng! Quốc gia từ trên xuống dưới đều mắc bệnh thể chế, bệnh văn hóa, chỉ một vài cải cách nhỏ không thể giúp đất nước đi xa hơn. Mà bản thân hần có thể làm được gì đây? Hần vô số lần tự nhốt mình trong phòng, suy nghĩ miên man, nhớ lại những phân tích chẩn bệnh của các bậc đại gia lịch sử đối với thời đại này, kết hợp với hơn một năm trải nghiệm của bản thân, cố gắng tìm ra một phương hướng khái quát. Loại suy nghĩ này vô cùng giày vò, cũng khiến hần có một khoảng thời gian nóng nảy khác thường. Trong một mớ hỗn độn và hàng trăm năm trầm tích của văn hóa, muốn tìm ra một con đường cơ bản lý tưởng, đối với chàng trai hai mươi lăm tuổi này mà nói, thực sự là một gánh nặng quá lớn. Mưa Thần biết, mình chỉ có thể xác định một nguyên tắc chung, và nếu nguyên tắc này sai, chậm trễ thời gian hoặc đi sai đường, bản thân hần sẽ không gánh vác nổi trách nhiệm lịch sử này. Nhưng quyết định vẫn phải được đưa ra.

Sau một thời gian dài suy nghĩ, cuối cùng hần quyết định sau khi thiết lập được địa vị thống trị của mình, sẽ tự mình hoàn thành một số việc mang tính nguyên tắc. Và sau khi đưa ra những quyết định này, cuối cùng hần cũng cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Những nguyên tắc đó cụ thể là gì? Mưa Thần trong lúc tự mình suy nghĩ đã nguệch ngoạc vẽ ra trên giấy những từ ngữ ngắn gọn, trong tương lai chúng đều trở thành những bảo vật

vô giá của quốc gia, thu hút vô số người nghiên cứu, nuôi sống vô số nhà sử học. Lúc đó, Mưa Thần nghĩ:

Đầu tiên, phải thiết lập một hệ thống tài chính hoàn thiện. Thời Mãn Thanh, quốc gia không có một hệ thống tài chính hiện đại nào, chỉ có tài chính trung ương mơ hồ mà không có tài chính địa phương, hơn nữa chế độ thu thuế hoàn toàn theo kiểu trung cổ. Tài lực quốc gia không thể tập trung, trong khi việc xây dựng địa phương lại vô cùng nghèo nàn, ngoài việc khiến quan lại tham nhũng, không có bất kỳ lợi ích nào khác. Việc cần thiết phải làm là phân chia thu thuế trung ương và địa phương, thiết lập hệ thống tài chính trung ương và địa phương, bãi bỏ các loại thuế phụ thu, thành lập chế độ dự toán quyết toán quốc gia hiện đại, thực sự bắt đầu quản lý tài chính quốc gia theo số lượng. Lúc đó, Mưa Thần dự tính nguyên tắc chính là, kết hợp với chế độ tự trị địa phương, phân chia các loại thuế trung ương và địa phương, liệu cơm gắp mắm, giảm bớt gánh nặng cho dân sinh, loại bỏ các ảnh hưởng chính trị, nghiêm ngặt theo dự toán để thực hiện kế hoạch tài chính quốc gia.

Có một chế độ tài chính hoàn chỉnh, có sự phân hóa tài chính trung ương và địa phương, mới có thể bàn đến quan hệ giữa trung ương và địa phương. Mưa Thần quyết định kiên quyết phổ biến kế hoạch tự trị địa phương. Hiện tại, trung ương không có năng lực quản lý toàn bộ đất nước! Như vậy, hệ thống quan lại trung ương sẽ phình to đến mức không thể chịu đựng nổi! Tài lực trung ương nên được dùng để tập trung vào quân sự, ngoại giao, giáo dục, giao thông và xây dựng các ngành công nghiệp quan trọng, chứ không phải để nuôi một đám quan liêu hành chính trải rộng khắp cả nước! Địa phương đã có tài chính địa phương, nên căn cứ vào tài lực thực tế của địa phương để giải quyết các vấn đề của địa phương. Quan viên địa phương, được bầu ra từ đại biểu hội đồng địa phương, cũng sẽ chịu trách nhiệm với địa phương. Trung ương không cần quan tâm đến quá nhiều việc vặt của địa phương.

Tiếp theo, Mưa Thần đặt giáo dục lên vị trí quan trọng nhất, hăn dự định trong phạm vi các tỉnh do Giang Bắc kiểm soát, trước mắt thúc đẩy chế độ giáo dục bắt buộc sáu năm, bốn năm tiểu học sơ cấp, hai năm tiểu học cao đẳng. Đối với một quốc gia, vấn đề giáo dục thực sự là cơ bản nhất, cũng là việc nên làm nhất. Trong ký ức của hăn, Nhật Bản sau Thế chiến thứ hai từ một vùng đổ nát đã tái thiết, mệnh lệnh hành chính đầu tiên là cung cấp bữa trưa miễn phí cho các trường học bắt buộc trên toàn quốc. Còn Israel, vào thời điểm thành lập, bốn bề đều bị liên quân Ả Rập bao vây, ngày mai quốc gia này có thể thành lập hay không còn chưa biết, nhưng lúc đó, thủ tướng Israel đã ký lệnh cưỡng chế phổ cập giáo dục bắt buộc trên toàn quốc, đồng thời cung cấp bữa trưa miễn phí! Trung Quốc từ xưa đến nay, trong chuyện này đã có quá nhiều tiếc nuối, Mưa Thần không muốn để những tiếc nuối đó xảy ra trong tay mình. Giới hạn về tài lực, hăn chỉ có thể phổ cập chế độ giáo dục bắt buộc sáu năm ở một số tỉnh, nhưng hăn đã quyết tâm, đây là việc trong tương lai nhất định phải không ngừng hoàn thiện, kiên trì đến cùng.

Lần này, mưa thần đại khái cũng có chút tư tâm riêng. Quân đội cả nước không còn phân chia theo tỉnh, hoàn toàn là quân đội chính quy biên chế, không chịu sự chỉ huy của bất kỳ nghị hội địa phương nào, chỉ có thể phục tùng trung ương, nói cách khác, chỉ có thể phục tùng hăn! Lúc này, thế lực địa phương đã phân tán, thực lực lại không mạnh, hăn dự định dành hai, ba năm để giải quyết triệt để vấn đề này! Trước hết, cứ theo hiến pháp mà làm, sau đó cưỡng chế chấp hành, dù phải đánh thêm vài trận nội chiến cũng không tiếc! Chỉ khi quân đội nằm trong tay mình, hăn mới có thể thi hành một loạt chính sách! Nếu đây là quân phiệt, thì hăn chính là một đại quân phiệt toàn quốc, danh hiệu này, hăn không nhường ai cả! Khi viết đến điểm này, mưa thần nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn về vấn đề công nghiệp kiến thiết, thật đáng tiếc là mưa thần lại không có kinh nghiệm gì trong lĩnh vực này. Hăn chỉ là một người yêu thích

quân sự và lịch sử mà thôi. Nhưng hẳn mơ hồ hiểu rằng, công nghiệp nặng kiến thiết, e là chỉ có thể tự mình bắt tay vào làm. Trong phạm vi tỉnh Giang Bắc, nhất định phải dựa vào cơ sở hiện có để chỉnh lý kiến thiết, vay nợ bên ngoài cũng không tiếc. Nhật Bản từng phát tài trong cuộc chiến sắp tới, tăng cường hệ thống công nghiệp Nhật Bản. Tại sao mình lại không thể chứ? Vấn đề này thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề, tài lực lại có hạn, nhất định phải sắp xếp nhân sự đặc lực để tiến hành. Quân công đi đầu, kéo theo toàn bộ công nghiệp nặng kiến thiết, để cho Châu Âu một lần thế chiến trả tiền cho công nghiệp nặng của chúng ta, đây cũng là vấn đề nguyên tắc!

Về những vấn đề khác, trong những văn kiện lèo tèo mà mưa thần tự viết, cũng có chút qua loa. Thậm chí còn có một số lời lẽ bất nhã kiểu “liên quan ta cái rắm”, đều bị các nhà nghiên cứu sau này tự động bỏ qua. Mọi người chỉ chú ý đến những điểm trọng yếu mà mưa thần đề ra, còn về hiệu quả tương lai ra sao, cần trải qua bao nhiêu mưa gió, những chính sách này sẽ mang lại những thay đổi và tác dụng phụ gì, thì đó là chuyện về sau. Khi mưa thần cuối cùng bế quan xong, giao một đồng giấy tờ cho các phụ tá thân tín để bắt đầu thảo luận, sau một thời gian dài suy nghĩ, trên mặt hẳn chỉ còn vẻ mặt thần thanh khí爽. Tương lai đang chờ hẳn, và Tân Dân quốc cũng đang chờ đợi hẳn. Đại tuyển sắp kết thúc, kế hoạch bỏ phiếu sắp bắt đầu. Lịch sử mới, ngay trước mắt mọi người.

Theo tiếng còi xe hơi, Lý viện đã sớm đứng trước cửa phòng riêng chờ mưa thần, cùng nàng còn có Lý chương mây, vị tài thần lớn đáng lẽ phải bận tối mắt tối mày. Mưa thần dường như đã giải quyết xong việc gì đó, gọi điện thoại đến nói muốn đến uống trà chiều, trong điện thoại còn thoải mái đùa giỡn với Lý viện vài câu, khiến tâm trạng cô bé cũng tốt hơn. Mưa thần hiện tại dường như đã tìm được cách giải tỏa áp lực, chính là đến chỗ nàng uống trà chiều, cùng vài người bạn Thượng Hải trò chuyện vài câu chuyện gia đình. Điều này khiến cô gái nhỏ có cảm giác như một nữ chủ nhân. Nàng thậm chí còn nghĩ đến cuộc sống về hưu sau này của mưa thần, hàng

ngày ở bên nàng, hàng ngày sắp xếp những buổi trà chiều như vậy, bạn bè cùng nhau nói chuyện phiếm, thật tốt biết bao! Nghĩ đến đây, trên mặt Lý viện liền nở nụ cười.

Nhất mới tiểu thuyết ở sáu 9 sách a thủ phát!

Khác với sự vui vẻ đơn thuần của cô bé, Lý chương mây lại đầy lo lắng. Mấy ngày nay mưa thần dường như lạnh nhạt với hắn hơn rất nhiều. Rất nhiều chuyện tài chính, hắn lại kéo một ban phụ tá khác để thảo luận, còn những chuyện liên quan đến việc dẫn đầu gánh vác công nghiệp nặng và đường sắt, mưa thần chỉ phê bốn chữ lớn “tư bản quan liêu”, không biết hắn rốt cuộc nghĩ gì. Bản thân hắn còn muốn làm Bộ trưởng Bộ Tài chính trong chính phủ tương lai nữa! Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhìn con gái mình một cái, ai, có cô con gái này, mưa thần hiếm khi đến, nàng chỉ biết ở bên cạnh hắn cười ngây ngô, cũng không biết nói lời hay ý đẹp. Nếu con gái có thể giúp mình thì tốt biết bao! Hắn có lòng tin sẽ khiến Lý gia trở thành đệ nhất gia tộc của dân quốc! Hắn đã đặt cược rất nhiều vào mưa thần, nếu không có hồi báo, thì thật là ngu ngốc. Nhưng bây giờ xem ra, tiền đồ này, vẫn còn mịt mờ. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thở dài một tiếng, lại ngẩng cổ lên nhìn mưa thần bước xuống xe. Hôm nay, dù thế nào cũng phải nói chuyện với hắn cho rõ ràng!

Hai cha con mang tâm tư khác nhau, nhưng đều mong chờ như nhau. Nhưng người bước xuống xe lại không phải mưa thần, mà là phó quan Vương đăng khoa, người có thân hình cao lớn, hắn cười lớn bước về phía hai người, hơi nghiêng người hành lễ. Mặt cô bé lập tức xị xuống, gần như muốn khóc, sao hắn nói sẽ đến mà lại không đến? Lý chương mây lại thấp thỏm lo lắng, chẳng lẽ mưa thần biết mình ở đây nên không đến? Đây quả là một chuyện không ổn... Thấy Vương đăng khoa đến gần, Lý viện chỉ ủy khuất hỏi Vương đăng khoa: “Hắn... Hắn đâu rồi?” Vương đăng khoa cười khổ lắc đầu: “Tư lệnh nổi giận, không ai dám nhắc nhở hắn nên xuất phát,

hắn lại đang xử lý chuyện. Ngô tham mưu trưởng cẩn thận, để tôi đến một chuyện, chào hỏi tiểu thư, không ngờ một vũ tiên sinh cũng ở đây.”

Lý chương mây khẩn trương hỏi: “Tư lệnh vì chuyện gì mà nổi giận?” Vương đăng khoa nhìn xung quanh, tiến lại gần Lý chương mây, nhỏ giọng nói: “Quân Hà Nam Bắc Dương hướng Thiểm Tây hành động! Trần sơn hà ở Hồ Bắc cũng gây ra chuyện, hai chuyện cùng lúc, tư lệnh giận đến mức không thể tin được, hiện tại hắn muốn ổn định tình hình trong và ngoài, hiện tại hai chuyện này, chẳng khác nào tát vào mặt tư lệnh.”

STT 194: Chương 4: Quyển

Chương 95: Trước tờ mờ sáng hắc

...

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên-lôi-trúc—com•

Chương 4: Quyển Chương 95: Trước tờ mờ sáng hắc ám (một)

Trong phòng tác chiến của mưa thần tại hang hồ Tùng Giang, một màn áp suất thấp bao trùm. Toàn bộ nhân viên công tác đều cẩn thận, không dám hé răng, chỉ chăm chú vào công việc trong tay. Thịnh thoảng, họ ngẩng đầu lên, liền thấy khuôn mặt bình tĩnh của mưa thần lướt qua bên cạnh, khiến ai nấy đều không dám thở mạnh. Tư Mã Trạ, Ngô Hái, Thái Ngạc cùng vài sĩ quan cao cấp khác tụ tập trước bàn bản đồ, vẻ mặt nghiêm trọng thảo luận điều gì đó. Những tham mưu này lẽ mờ biết rằng, ở Hồ Bắc, tâm phúc ái tướng của Tư lệnh Trường Giang du, Trần Sơn Hà, dường như cũng gặp chuyện, nhưng cụ thể là gì thì vẫn chưa có tin tức chính thức. Mọi người đều có chút bất an. Mới hay tin tức quân sự trong và ngoài nước dần dần lắng xuống, bộ Tổng tham mưu hiện tại đã dần chuyển hướng sang công tác xây dựng quân đội tương lai, không ngờ lại có phe phái tự tiện hành động! Điều này khiến họ nhận ra, bộ Tổng tham mưu nội bộ hiện tại có lẽ vẫn chưa thể hoàn toàn kiểm soát được, phe phái vẫn còn quá nhiều.

Ngay hôm qua, lực lượng vũ trang còn sót lại của Bắc Dương ở Dự Bắc, đột nhiên gửi điện văn đến bộ Quân vụ lâm thời, đến sáng nay mới nhận được. Điện văn do Ngũ Tướng quân Bắc Dương liên danh gửi đến, nghe nói tàn dư Bạch Lang lại có dấu hiệu trỗi dậy ở Thiểm Tây từ đầu xuân, họ chờ

lệnh. Vì quốc gia đang tiến hành đại tuyển cử cần có cục diện ổn định, cũng vì sự an bình của các tỉnh miền Tây, trung ương lục quân bốn, sáu sư cùng với lực lượng vũ trang địa phương Hà Nam (thực chất cũng là quân chính quy Bắc Dương), thành lập Bộ Tư lệnh Tiểu phi miền Tây, thề trước khi xuất quân tây chinh, vì nước đẹp loạn. Điện văn không biết vị lão tiên sinh nào viết, văn chương rất hay. Trong đó còn so sánh hành động tiểu phi lần này với việc quân An được tiến vào Đông Bắc bình định Ngụy Mãn Châu quốc, rất là hùng tráng.

“..... Bạch Lang phi bộ, trải qua chức bộ âm thầm quan sát. Bọn phi này hung hãn, xảo quyệt, lại còn đánh ra cờ hiệu Đại Hán Phục Quốc quân ở Thiểm Bắc, liên kết với mã phi Lũng, đúng là giặc cướp. Nay giặc cướp hoành hành, nguyên lai tưởng rằng tội ác ngập trời, Dự tỉnh bất đắc dĩ chuyển nhiều quan bên trong. Quân nhân Dân quốc thà nhẫn, ta tư lệnh dứt khoát chỉ huy Đông Bắc, vì nước trừ gian. Chức chờ bất tài, học theo Hàm Đan. Binh Thiểm Tây chuẩn bị lâu, trống rỗng, nơi đó kết nối Lũng, Xuyên, Thanh, Thà mấy tỉnh. Phi thế một khi lan tràn, quốc thổ miền Tây của ta, e là không đành lòng. Dự Bắc hai sư quốc gia đội mạnh, chính là để diệt trừ bọn giặc này. Chức bộ nay tức tuyên thệ trước khi xuất quân lên đường, lấy tài lực hai tỉnh Dự, nhanh chóng trừ họa lớn trong lòng, cũng có ý muốn xây dựng Tân Dân quốc. Mắt thấy đại tuyển cử thành công sắp đến, chính phủ mới sẽ được thành lập, chức tương đương quân lần đường đi thiện tụng thiện đảo, nguyện dân quốc ta từ đây phồn vinh hưng thịnh, nguyện tư lệnh ta trăm sự hanh thông. Thì hai vạn dũng tướng chi sĩ, chiến tử sa trường, cũng làm mỉm cười. Bạch Lang phi bộ bất bình, thì hai vạn tướng sĩ một ngày không quay lại, sẽ làm cho dân quốc ta đặt vững cơ nghiệp miền Tây vạn đời không lay chuyển.

Chức, đủ, gì, dương, lời, Lý cùng gõ”

Nói cách khác, Dự Bắc dự kiến có hơn bốn vạn quân Bắc Dương vũ trang đầy đủ vì tìm đường sống, đánh cờ hiệu thảo phạt Bạch Lang, tiến về phía tây! Quân đội Thiểm Tây đều là quân đội địa phương, trang bị không đầy đủ, không phải là đối thủ của họ, hơn nữa lại có quan hệ với lão Bắc Dương. Bốn vạn đại quân này đi qua, dưới áp lực, rất có thể liên kết thành một mạch, cát cứ quan bên trong, đến lúc đó Sơn Tây, Cam Túc, Thanh Hải, Ninh Hạ đều nằm dưới sự uy hiếp của họ. Theo hiềm mà thủ, rõ ràng muốn tự thành cục diện! Đến lúc đó Tứ Xuyên có bị ảnh hưởng hay không, còn chưa biết. Mưa thần ban đầu cho rằng mình chỉ phải đối phó với thế lực quân phiệt Tây Nam và thế lực Đồng Minh hội ba đốc, nếu ở miền tây lại xuất hiện một tập đoàn quân phiệt lớn, thì bản thân sẽ phải tốn bao nhiêu tinh lực! Nghĩ đến đây, hãn không khỏi hối hận vì trước đây một lòng muốn tiêu diệt tận gốc những đội quân Bắc Dương này. Hợp nhất an trí tại tỉnh của mình, sẽ bớt lo biết bao! Nhưng hiện tại hối hận cũng đã muộn, trên người hãn phải gánh vác quá nhiều việc, vốn dĩ không thể nào làm đúng hết, hiện tại quan trọng là đối phó với cục diện này như thế nào!

Việc này trong chính trị cũng có ảnh hưởng rất lớn, danh tiếng của mình bây giờ đang lên như điều gặp gió, lại đang một tay thao túng công việc thành lập trung ương Dân quốc tương lai, dám tàn binh bại tướng Bắc Dương này lại dám tự tiện hành động đi cướp Tây Bắc, nếu không thể ứng phó thích đáng, chẳng phải là nói với thiên hạ, bản thân chỉ là một con cọp giấy hay sao? Hơn nữa, tình hình thay đổi, tinh lực của mình lại bị bốn phía liên lụy, những kẻ có tâm ở Tây Nam và phương Nam cùng lúc hành động, chính phủ trung ương Dân quốc mà mưa thần mong muốn cũng sẽ trở thành trò cười như chính phủ trung ương Viên Thế Khải! Quan trọng hơn là, bản thân đang chuẩn bị từng bước thay đổi đất nước, lại phải chịu tổn thất lớn như vậy. Bất luận từ lập trường nào, hãn đều không thể để quân Bắc Dương bám rễ ở Tây Bắc! Trong khi đại tuyển cử đang diễn ra, hãn muốn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai để quét sạch sự việc này!

Phản ứng thiết thực nhất, cũng là hợp lý nhất, chính là sử dụng lực lượng cơ động của mình trong Trường Giang du, Trần Sơn Hà thứ mười tám sư, Trương Chí Hạc thứ mười một sư, cùng với thứ mười hai sư ở An Huy, ba đội quân này có thể hình thành thế bậc thang, nhanh chóng truy kích. Đến lúc đó, liên lạc tốt với Diêm Tích Sơn, người luôn tỏ ra nghe theo, cũng sợ quân Bắc Dương đến cướp địa bàn và tài nguyên, dựa vào Sơn Tây để tấn công thế lực Bắc Dương ở Thiểm Tây, là một kế hoạch khá tốt. Mười một sư, mười tám sư, mười hai sư, cứ như vậy mà sử dụng, nếu không được, còn có thể điều động sư đoàn thứ chín, thậm chí cả quân An được, hai đội quân cơ động này, nhanh chóng bình định phản loạn vẫn có khả năng. Chỉ là vì hai xâu bạc quân phí, hơn nữa còn có thể để Sơn Tây chia sẻ một phần. Nhưng lúc này, Trần Sơn Hà lại gây chuyện, ở Vũ Hán phát điện báo cáo, bày tỏ muốn bỏ gánh! Trong mắt vị thanh niên tướng lĩnh được sủng ái này, đơn giản là đang ăn vạ với mưa thần, cuối cùng còn muốn cò kè mặc cả về vấn đề cá nhân. Nếu là trước kia, mưa thần có lẽ chỉ cười mắng vài câu, rồi nghĩ cách giúp hãn bù đắp, nhưng hiện tại, hai lá điện báo đến cùng một lúc, lại vào đúng thời điểm chết người này, sao có thể không khiến hãn nổi giận? Buổi chiều không đi uống trà, cứ như một con thú bị nhốt trong phòng tác chiến của hang hổ, đi qua đi lại. May mà Ngô Hái đã mời Thái Ngạc, người mà hãn rất tôn kính, đến, hãn mới dè nén tâm tư, từ từ cùng mọi người thảo luận cách giải quyết việc này.

Ngô Hái cau mày nhìn sa bàn địa đồ, hãn từng trấn thủ Hà Nam một thời gian, quân tình dân tình đều rất quen thuộc, mọi người đều đang chờ đợi ý kiến của hãn. Tư Mã Trạm vẫn luôn là người không nói, đã nói thì thôi, Thái Ngạc lại là người thâm trầm. Trước sa bàn địa đồ, Ngô Hái chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén của mưa thần, đang chờ đợi hãn đưa ra ý kiến của mình.

Hãn gõ bàn một cái, thở dài một tiếng: “Lần này chúng ta phát triển quá nhanh, căn cơ bất ổn xem như đã bộc lộ hết! Trước kia chúng ta đều ở trạng

thái tấn công, cho nên binh lực chuyên dụng tự do. Hiện tại một mạch nuốt chửng nhiều địa bàn như vậy, mục tiêu cũng chuyển thành ổn định địa phương, hiện tại xem ra, lại là khắp nơi bị kiềm chế!” Hãn nói thẳng, sắc mặt mưa thần có chút khó coi, nhưng vẫn gật đầu nói: “Niệm Tôn, người cứ nói tiếp, ta nghe. Đừng có gì giấu diếm. Trước kia chúng ta còn dễ dàng tha thứ cho những sai lầm nhất thời, hiện tại đại cục như vậy, chúng ta đang ở trên đầu sóng ngọn gió, một chút sơ suất cũng không được phép! Thành công trong quân sự và toàn bộ khống chế, là cơ sở của chúng ta hiện tại! Mọi người cứ nghĩ kỹ, nhưng phải đảm bảo thành công!”

Ngô Hái nhìn Mưa Thần, chỉ thấy hãn nhíu mày, cơn giận vừa rồi dường như đã nguôi ngoai. Trong lòng, Ngô Hái thầm thở dài thay Trần Sơn Hà, rồi nhìn bản đồ, cất tiếng: "Kế hoạch điều động binh lực khả thi nhất của chúng ta là Sư đoàn 18, 11 và 12. Sư đoàn 18 ở Hồ Bắc còn phải giữ lại một phần lực lượng. Hà Nam, nơi đó chúng ta vẫn dùng áp lực quân sự để duy trì sự ổn định. Nếu điều Sư đoàn 11 đi, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra... Hơn nữa, ta còn lo lắng..."

Hãn muốn nói lại thôi, chỉ dùng gậy chỉ huy gõ vào vị trí Nam Dương, nơi đóng quân của Sư đoàn 8 do Âu Dương Vô chỉ huy. Những người có mặt đều là những nhân vật thao chiến, hiểu rõ tình hình như lòng bàn tay, nhưng không ai lên tiếng, chỉ chăm chú lắng nghe Ngô Hái. Hãn cười khổ: "Trong mắt ta, Sư đoàn 12 chỉ có thể dùng để lấp chỗ trống cho Sư đoàn 11. Nếu Sư đoàn 12 không đến, Trương Giương không thể đi. Hiện tại, lực lượng truy kích khả thi nhất của chúng ta là Sư đoàn 18, có thể điều ra hơn một lữ, ước chừng bốn đoàn. Dùng bốn đoàn đối phó với bốn vạn quân Bắc Dương đã thành hình, chúng ta không thể lơ là. Hiện tại, lực lượng cơ động của Sư đoàn 9 cũng không nhiều, 1 lữ ở Thiên Tân, 1 lữ trấn thủ Sơn Đông, và một lữ ở căn cứ của chúng ta. Ta chỉ có thể đề nghị sử dụng Sư đoàn Giáo Đạo! An được quân ở đó cũng phải nhanh chóng điều một sư dọc theo tuyến Kinh Hán ra, Sư đoàn 18, 1 lữ, Sư đoàn 11, Sư đoàn Giáo Đạo, An

được quân một sư tập kết xong xuôi ở bên ngoài quan ải, ước chừng phải đến cuối tháng 3, đầu tháng 4! Trong thời gian đại tuyển cử, hành động quân sự kéo dài không dứt, không phải là chuyện tốt."

Mưa Thần sắc mặt hơi khó coi, trầm ngâm hỏi: "Vũ lực Thiểm Tây, chúng ta phát điện liên lạc một chút, xem bọn họ có thể ngăn cản được một chút không. Danh nghĩa ta có thể cho họ, còn có Diêm Tích Sơn ở Sơn Tây, hẳn có lực lượng không? Nếu đều có thể sử dụng, có thể tiết kiệm cho chúng ta rất nhiều thời gian và binh lực. Mọi người thấy thế nào?"

Thái Ngạc là người hiểu rõ tình hình quân sự phương Bắc nhất, hẳn lúc đầu trước, những ngày này, hẳn vừa dưỡng bệnh ở Thượng Hải, vừa tham gia công việc quân chính. Mưa Thần cũng chú ý không giao quá nhiều việc cho hắn, thân thể và khí sắc của hắn đã tốt lên rất nhiều. Hắn lắc đầu: "Không thể trông cậy vào! Quân đội Thiểm Tây là quân Hán dân của Tần Lũng, nhanh nam là căn cứ của họ, e là mỗi người lo việc của mình. Vùng quan nội, quân Bắc Dương hoàn toàn có thể tự do ra vào. Sơn Tây trước đây đã nuôi quân không nhiều, hiện tại toàn tỉnh chỉ có một lữ, Diêm Tích Sơn đang thanh trừ ảnh hưởng của Hoàng Quốc Lương, lữ trưởng Bắc Dương. Lần chinh biên này, chúng ta cũng không cho hắn sư đoàn, chỉ tạm thời duy trì quy mô quân đội như vậy. Dưới áp lực của đại quân Bắc Dương, rất khó nói họ có phản ứng gì. Nhưng tuyệt đối không thể trông cậy vào! Hiện tại mấu chốt, vẫn là chúng ta phải nhanh chóng điều động lực lượng cơ động ở Hồ Bắc ra! Hồ Bắc có thể dùng quân đội để lấp chỗ trống, Sư đoàn 18 đã nghỉ ngơi dưỡng sức lâu, hơn nữa, vốn liếng của họ đã đánh tan quân Bắc Dương trong chiến dịch Tín Dương. Họ phối hợp với Sư đoàn 11, nhanh chóng thừa cơ quân Bắc Dương còn đang hành động, chưa vững chân mà truy kích, chỉ cần đánh tan bốn vạn người này, tất cả những lo lắng về nội bộ của chúng ta sẽ tự sụp đổ! Hệ thống quân đội Giang Bắc của chúng ta là dựa vào việc kiến tạo sự nghiệp, hiện tại cũng không thể vứt bỏ truyền thống này!"

Tay hần run run, vẫn cầm một phần tình báo: "Đây là báo cáo của Trưởng phòng Bạch Tư Văn gửi đến gần như cùng lúc với điện văn. Quân Bắc Dương thực tế đã xuất phát bốn ngày, họ đã phong tỏa thông tin nghiêm ngặt, việc điều động quân đội đều được thực hiện dưới danh nghĩa kiểm tra, đợi đến khi chúng ta phát hiện ra, mới gửi điện văn đã được chuẩn bị sẵn! Chúng ta đã bỏ lỡ bốn ngày, hiện tại không thể để mọi việc dang dở, bộ đội trung du, lập tức phải hành động!"

Mưa Thần hít thở sâu, như đang cố kìm nén cảm xúc, cuối cùng không thể nhịn được nữa, lớn tiếng quát: "Quân Giang Bắc chúng ta đóng quân ở đâu, mà để người ta nuôi ong tay áo! Quân Bắc Dương hành động lớn như vậy mà chúng ta không phát hiện ra! Trương Giương mỗi ngày gửi điện văn chỉ toàn là bình yên vô sự, địa phương hài hòa... Hài hòa cái rắm! Quân Bắc Dương hiện tại tìm đường sống trong chỗ chết, hành động quyết đoán, còn những tướng lĩnh kiêu binh này của chúng ta đang làm gì?"

Giọng hần càng lúc càng lớn, cuối cùng như gầm thét: "Còn có Trần Sơn Hà, ta giao cho hần trọng trách lớn như vậy, gì mà ở tiền tuyến đánh một trận lại được thăng trung tướng, khiến người ta già đi mười tuổi. Hần thì sao? Cũng là trung tướng, hơn một năm nay chỉ đánh một trận Tín Dương, ở Dương Châu lại câu kết với nữ sinh, ở Thượng Hải lại quen biết với chị em nhà họ Doãn, đến giờ vẫn chưa dứt khoát, ba ba lại đưa hai cô gái về Vũ Hán, để người ta thấy uy phong của hần... Vào Nam Vương đi! Còn gửi điện báo cho ta, mong ta phá lệ cho phép hần cưới hai phu nhân, hần còn tự cho là thanh quân biết chấp ủy! Vũ Hán có mấy vạn quân đội ở đó, lương thực đầy đủ nhất, phân phối hoàn hảo nhất, khiến lão tử muốn phổ biến chế độ giáo dục nghĩa vụ ở hai tỉnh Giang Tô, Chiết Giang cũng không đủ tiền! Hần cũng muốn cưới chị em hoa! Nằm mơ! Lão tử muốn bãi chức hần, đưa hần ra tòa án quân sự! Bắt hần cuốn gói về nhà! Để hần làm thiếu gia bảo ứng, muốn cưới bao nhiêu người tùy hần! Vũ Hán từ trên xuống dưới, toàn

bộ cách chức, giáng chức, ghi tội! Không muốn làm thì cuốn gói về nhà hết! Giống như Vương Tử Uyên, cũng muốn giết mấy người!"

Lúc đầu hần đã nổi giận vì chuyện này, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, hiện tại lại gào lên, giọng nói vừa nhanh vừa vội, mặt đỏ bừng, tiếng gầm vang vọng trong phòng tác chiến. Những người bên dưới chưa từng thấy hần nổi giận lớn như vậy, đều ngơ ngác nhìn hần đi tới đi lui, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, lần này Trần Sơn Hà thật sự xui xẻo, sao lại gửi điện báo vào lúc này.

Mọi người đều không dám lên tiếng, chờ Mưa Thần nguôi giận, cuối cùng Ngô Hải mới thử khuyên nhủ: "Tư lệnh, bây giờ không phải lúc phát cáo. Trần Vô Bệnh lần này nhất định phải xử lý nghiêm khắc... Nhưng dù sao hần còn trẻ, đôi khi sẽ đặc ý quên mình. Ta cũng quen thường xuyên nhắc nhở hần, cũng có trách nhiệm, Bộ Tổng tham mưu cũng nên tự xin xử lý... Nhưng hần đối với Tư lệnh trung thành tuyệt đối, đối với việc quân sự cũng rất nghiêm túc, Sư đoàn 18 vẫn có sức chiến đấu rất mạnh. Lần này hần bị quân Bắc Dương che giấu. Tư lệnh cứ răn dạy bằng điện văn một chút, hần lập tức sẽ gửi điện báo xin chiến, thỉnh tội. Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian quyết định kế hoạch tác chiến, nhanh chóng sử dụng Sư đoàn 18... Chuyện quân sự, ta và Thuần Như sẽ lo liệu, Tư lệnh còn có việc đại tuyển cử."

Hần dừng lại một chút, cuối cùng vẫn thêm một câu: "Quân đội chúng ta đại tuyển cử xong, vẫn phải chinh chiến! Không thể đi vào vết xe đổ của Bắc Dương!"

Mưa Thần sau khi phát giận, trên mặt chỉ còn vẻ mệt mỏi, lúc này hần mới biết ở vị trí cao, không khỏi rét vì lạnh, mình khổ chết mệt chết, vẫn phải dựa vào cả tập thể đồng lòng, về sau quốc gia đại sự càng nhiều, chuyện phiền phức còn ở phía sau. Hần không còn vẻ kích động vừa rồi, mệt mỏi gật đầu: "Ta thấy ý kiến của tiên sinh Tùng Sườn Núi tương đối

phù hợp, Thuần Như có ý kiến gì không? Nếu không có ý kiến, nhanh chóng đưa ra phương án tác chiến, Trần Vô Bệnh, Trương Giương còn có Bộ Tổng tham mưu xử lý, trong lòng ta tự hiểu... Tiên sinh Tùng Sườn Núi, ông đi với ta một lát, có một số việc chúng ta còn phải bàn bạc, đối với thế lực địa phương, chúng ta phải có sự bố trí, phương Bắc cũng sợ lòng người dao động, ông quen thuộc tình hình, chúng ta phải nghĩ cách."

Thái Ngạc gật đầu, đi theo Mưa Thần ra ngoài, lúc này trong Bộ Tổng tham mưu mới thở phào nhẹ nhõm, một số tham mưu sĩ quan thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm. Ngô Hái uy nghiêm nhìn quanh, mọi người lại tranh thủ thời gian cúi đầu làm việc. Hắn quay đầu nhìn Tư Mã Trạ đang rất bình tĩnh, cuối cùng chỉ đành thở dài: "Thuần Như, chúng ta tranh thủ thời gian thương lượng, trước khi trời tối phải đưa ra kế hoạch, đừng để Tư lệnh thêm phiền não, hẳn sắp mệt mỏi sụp đổ rồi... Trần Vô Bệnh, lời này là nói thế nào đây?"

Khi mưa thần nổi giận lôi đình, cái gọi là "Bắc Dương mở điện" cũng lan khắp cả giang sơn. Trong chốc lát, sóng ngầm cuộn cuộn. Mưa thần một tay nắm giữ đại tuyển, kế hoạch bỏ phiếu cũng bắt đầu. Theo kết quả thống kê sơ bộ từ các tỉnh, Liên Bang đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Xem ra, chính phủ tương lai, mưa thần muốn một tay che trời. Không ít thế lực và nhân vật không cam lòng rời khỏi vũ đài chính trị, cùng với các đại viên quân chính địa phương lo sợ mưa thần sẽ thanh toán bọn chúng, dường như đã nhìn thấy cơ hội kiểm chế mưa thần. Các hoạt động giao dịch lập tức triển khai rầm rộ. Ở phương Bắc, nơi còn sót lại nhiều thế lực Bắc Dương, hành động của quân Bắc Dương dường như đã tiếp thêm cho bọn chúng một liều thuốc trợ tim, hoạt động càng thêm thường xuyên. Mọi người đều đang chờ xem mưa thần sẽ dùng thủ đoạn gì để ứng phó, không ít kẻ mong hẳn vấp ngã, tự mình chuốc lấy sai lầm. Tất cả những điều này, đều là để thêm màu sắc cho cuộc đại tuyển đang náo nhiệt. Bản đồ chính trị Đông Á, vẫn chưa đến lúc định đoạt. Mà đội quân Bắc Dương đang tiến vào Thiểm Tây, lại

không có nhiều toan tính, tham vọng, mà lộ ra sự đoàn kết chưa từng có. Trong lòng bọn họ, chỉ có một ý niệm, tiến về phía tây thì sống, ở lại Dự Bắc, chỉ có con đường chết.

Quân Bắc Dương mặc quân trang lam xám, trùng trùng điệp điệp tiến về phía trước trên con đường quan đạo từ Hà Nam đến Thiểm Tây. Bốn vạn quân chia làm hai dòng, thủy bộ, vùi đầu tiến lên. Sự gian khổ của bọn họ trong thời gian này thể hiện rõ trên thân hình, chỉ mặc áo bông rách nát, quân phục còn chưa có lấy một bóng dáng. Binh lính mang băng đạn nhiều nhất cũng chỉ đầy một nửa, ngựa kéo xe quân sự cũng rất ít. Dự Bắc đã vơ vét sạch sẽ, lấy đâu ra để nuôi dưỡng đại quân này. Lần này toàn quân xuất động, chỉ có hai khẩu đại pháo và mười lăm ngày lương thực, cộng thêm đạn dược chỉ đủ cho một trận chiến lớn, xuất phát mỗi người chỉ được phát một đồng bạc trắng. Từ khi quân Bắc Dương tự xây dựng đến nay, chưa từng thê thảm như vậy. Nhưng từ trên xuống dưới, sĩ khí lại dâng cao chưa từng có. Mưa thần không cần bọn họ, bọn họ chỉ có thể tự tìm đường sống! Mà phía tây, chính là không gian rộng lớn cho bọn họ xoay sở!

Lần này, các sĩ quan cao cấp cũng đồng cam cộng khổ với binh lính, không ngồi kiệu, đều cưỡi ngựa theo quân hành động. Có sĩ quan cao cấp còn đem ngựa tặng cho bệnh binh, bản thân chống gậy, được lính hộ vệ nâng đỡ, gian nan tiến lên. Mùa xuân, băng tan, mặt đất lầy lội không chịu nổi, nhưng từ trên xuống dưới dường như không ai kêu khổ, chỉ cúi đầu bước về phía trước. Trong hoàn cảnh khó khăn trước mắt, đội quân cận đại hóa đầu tiên của Trung Quốc này, đã bộc phát ra sức mạnh ngưng tụ chưa từng có. Nhưng trong lòng nhiều người, lại cảm thấy sức mạnh này đến đã quá muộn.

Đội quân cuối cùng cũng dừng lại nghỉ ngơi, từng nhóm binh lính đóng trại ở một nơi bằng phẳng bên bờ Hoàng Hà. Lửa trại bốc lên, chiếu rọi dòng nước Hoàng Hà sáng rực. Tiếng băng tan của dòng Hà vang vọng, một

âm thanh trầm thấp, ồ ồ. Lôi Chấn Xuân, Tư lệnh cánh trái của Tổng tư lệnh bộ đội tiểu phi phía tây Bắc Dương, bình yên ngồi trên một chỗ cao, nghỉ ngơi thân thể mệt mỏi vì hành quân, nhìn mấy ngàn binh lính của mình đang chờ ăn cơm chiều. Đội quân của hắn đã qua Lạc Dương, chẳng mấy chốc sẽ tiến vào Đồng Quan. Đô đốc Thiểm Tây, Trương Phụng Tường, đã nhiều lần gửi công văn, điện báo, hy vọng bọn họ không được vào Thiểm Tây, xem ra vẫn còn một trận chiến đang chờ. Nhưng đối với việc quân Bắc Dương tiến vào Thiểm Tây, cá nhân hắn không hề nghi ngờ. Nhưng... sau lưng mưa thần thì sao? Hắn sẽ có phản ứng gì?

Hắn nhìn binh lính trước mắt, xúc động nói với tham mưu trưởng: "Binh lính của chúng ta, đều được huấn luyện nghiêm chỉnh! Bình thường thì già nua, lần này thì không còn gì, chỉnh đốn lại, vẫn là một đội quân mạnh. Chúng ta, những sĩ quan cao cấp này, đều phải gánh vác trách nhiệm đưa một tập thể tốt đẹp như vậy đến ngày hôm nay..." Tham mưu trưởng của hắn dường như không hiểu ý của cấp trên, dứt khoát không đáp lời, chỉ thoải mái duỗi hai chân, * chưa từng trải qua gian khổ như vậy trong hành quân. Lôi Chấn Xuân lại tự nói một mình: "Nếu thật sự đánh nhau, thì nguyên khí quốc gia tổn thất biết bao nhiêu? Binh lính này cùng chúng ta chịu khổ cực như vậy, chẳng lẽ để bọn họ bỏ xác nơi đất khách quê người? Thiên hạ không có loại chỉ huy đạo đức này... Hiện tại quốc gia chúng ta, Đông Nam căng thẳng, cường quốc đều nhìn chăm chăm trên biển, tiêu hao nguyên khí quốc gia ở Tây Bắc, có phải là sai lầm của chúng ta, những người lính?" Đây đều là những đạo lý lớn, hắn nói rất đường hoàng. Tham mưu trưởng chỉ cảm thán Lôi Chấn Xuân sao lại có tâm trạng tốt như vậy mà nói những lời không đầu này.

Nhưng hắn lại không biết, trong lòng Lôi Chấn Xuân, có một ngọn lửa đang bùng cháy: "Nếu ta dâng lên cho mưa thần một món quà lớn như vậy, hắn sẽ báo đáp ta thế nào? Ở trong quân Giang Bắc, ta sẽ có địa vị gì? Chúng ta ở Tây Bắc, thật sự có thể nổi danh sao? Hiện tại đại thế, rất cuộc

đang phát triển theo hướng nào?" Nghĩ đến cuối cùng, hãn cười lớn, cuối cùng lớn tiếng gọi tham mưu trưởng: "Đi! Chúng ta đi xem đội quân, khổ cực như vậy, chúng ta không phát nổi tiền, cũng nên nói vài lời an ủi!" Tham mưu trưởng mệt mỏi muốn chết đứng lên, thấy Lôi Chấn Xuân không đợi mình, vội vàng đi xuống đồi nhỏ. Hãn nghi hoặc lắc đầu, cuối cùng cũng đi theo.

Ngày mười ba tháng ba năm 1913, quân Bắc Dương từ Dự Bắc đại cử xuất phát tiến vào Thiểm Tây, ngày mười bảy tháng ba tuyên bố mở điện, sau đó báo cáo với bộ quân vụ tạm thời của mưa thần, lập tức gây nên một trận sóng gió. Đến ngày hai mươi tháng ba, đội tiên phong của bọn họ do Lôi Chấn Xuân chỉ huy đã giao chiến với lực lượng vũ trang địa phương Thiểm Tây ở Đồng Quan. Quân của Lôi Chấn Xuân dùng thế công mãnh liệt, chiếm được huyện Đồng Quan, quân Thiểm Tây tháo chạy vào quan nội, Trương Phụng Tường vẫn đang điều động quân đội để ngăn chặn, đồng thời liên lạc với quân thứ tám sư của Giang Bắc, hy vọng Âu Dương Võ có thể nhanh chóng tập kích vào sườn quân Bắc Dương. Để duy trì sự chi phối của mình ở Thiểm Tây, hãn cũng coi như đã dốc hết toàn lực. Một đội quân tuyên bố đi tiểu phi của chính phủ và lực lượng vũ trang địa phương Thiểm Tây giao chiến trong lúc đại tuyển, đích thực đã tạt vào mặt mưa thần. Báo chí do Đồng Minh hội kiểm soát đã mỉa mai khả năng kiểm soát tình hình của mưa thần, đồng thời phê bình cách làm của hãn khi chọn tiêu diệt bốn, sáu sư còn sót lại của Bắc Dương, nói rằng nếu không phải vì hãn chỉ coi trọng dòng chính Giang Bắc, không có tấm lòng vì thiên hạ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện rối loạn này. Mà càng nhiều người lại mở to mắt chờ đợi, xem mưa thần sẽ ứng phó ra sao. Trong lòng những người này, mưa thần có thể xử lý nhanh chóng những vấn đề này, dường như đã trở thành một loại tín ngưỡng. Quân Giang Bắc còn có thể đánh tan cả quân Nhật, còn sợ những tàn binh bại tướng Bắc Dương này sao? Phản ứng của mưa thần cũng nhanh chóng như bọn họ dự đoán, hãn còn thông qua phỏng

vấn, bày tỏ sự tự tin, tuyên bố đây đã là bóng đêm cuối cùng trước khi rạng đông, Tân Dân quốc trong đau khổ, chắc chắn sẽ sinh ra ánh sáng.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lịch sử vẫn tiếp tục tiến về phía trước...

STT 195: Chương 4: Quyển

Chương 96: Trước tờ mờ sáng hắc

...

Chương 4: Quyển Chương 96: Trước tờ mờ sáng hắc ám (hai)

Ngô Hái khẽ gõ cửa ban công nhà Thái Ngạc, một lúc lâu sau vẫn không có tiếng động đáp lại. Hắn khựng lại một chút trước cửa, thông thả đánh giá văn phòng này. Trong khu kiến trúc phòng tác chiến hang ổ, cũng có văn phòng treo bảng hiệu cổ vấn quân vụ bộ tổng, chỉ là Thái Ngạc vì thân thể chưa hồi phục hẳn, ít khi đến làm việc. Gần đây vì chuyện quân sự khá nhiều, Ngô Hái có chút bận tối mắt tối mũi, theo ý của Mưa Thần, hắn vẫn thường trú ở đây. Chỉ là Mưa Thần ở phòng tác chiến hang ổ, đặc biệt thuê bác sĩ Đức lương cao, tùy thời chăm sóc sức khỏe cho hắn.

Trong phòng vọng ra giọng Hồ Nam của Thái Ngạc: "Mời vào!" Ngô Hái chỉnh lại mũ, nghiêm túc bước vào. Hắn, vị tham mưu trưởng tuy quyền cao chức trọng, nhưng đối với hai vị tiền bối quân giới là Tướng Bách Lý và Thái Ngạc, luôn giữ thái độ tôn kính. Thấy hắn đẩy cửa bước vào, Thái Ngạc có chút giật mình, vội vàng nói: "Niệm Tôn, mau ngồi, mau ngồi!" Nói rồi liền đứng dậy mời, Ngô Hái vội vàng mời hắn ngồi xuống, tự mình tìm chỗ ngồi, nhìn Thái Ngạc, vẻ mặt như có chuyện muốn nói mà lại thôi.

Thái Ngạc sắc mặt đã khá hơn so với lúc mới đến Thượng Hải, trong thời tiết đã ấm dần, còn khoác một chiếc áo khoác quân phục chỉnh tề, hai ngôi sao trung tướng trên ve áo lấp lánh. Hắn nhìn Ngô Hái vẻ mặt khó xử,

nhàn nhật cười nói: "Niệm Tôn đến đây, không phải vì chuyện Trần Vô Bệnh, muốn ta giúp Vũ Tư lệnh biện hộ chứ?" Ngô Hái có chút ngượng ngùng cười, gật đầu nói: "Chính là vì chuyện này đến. Trần Vô Bệnh người này ta hiểu rõ, có chút tùy tiện, lại còn trẻ, không câu nệ tiểu tiết. Nhưng mang binh đánh giặc xưa nay đều xông pha đi đầu, rất được lòng quân, hơn nữa trung thành tuyệt đối với Tư lệnh, là người vì sự nghiệp quân sự Giang Bắc liều mạng... Lúc đầu ta nghĩ lần này, chỉ cần Trần Sơn Hà dẫn đầu truy kích, lập công chuộc tội, có thể vớt vát chút mặt mũi, mọi người đều xuống đài được. Nhưng Tư lệnh lại dùng kế Tư Mã Ý, án binh bất động ở Hà Nam, Trần Vô Bệnh truy kích danh nghĩa tự nhiên là không có, ta đã thử tìm Tư lệnh nói mấy lần, nhưng hăn vẫn rất giận dữ, hiện tại lại cho Canh Tư Linh tạm thay chức Sư trưởng của Thập Bát Sư, gọi Trần Vô Bệnh đến Thượng Hải gặp hăn... Tư lệnh gần đây bận rộn, thân thể không tốt, tính tình cũng lớn, ta sợ đến lúc đó Trần Vô Bệnh gặp phải, liền... Tùng Sơn tiên sinh có ảnh hưởng rất lớn với Tư lệnh, xin tiên sinh vì nước quý tài, bảo toàn Trần Vô Bệnh, trên dưới quân Giang Bắc, lão huynh đệ đều sẽ cảm kích Tùng Sơn tiên sinh."

Hăn thao thao bất tuyệt, Thái Ngạc chỉ lặng lẽ lắng nghe. Lần này Bắc Dương tự tiện hành động, Mưa Thần lúc đó nổi giận thật lớn, trải qua một đêm cân nhắc, lại cùng Tư Mã Trạm nói chuyện thật lâu, cuối cùng quyết định không điều Thập Bát Sư chủ lực tham gia truy kích, chỉ điều mười một sư tiến vào Dự Nam, Trương Chí Hạc dẫn mười hai sư tiếp thu Dự Bắc, binh phong truy kích đến Đồng Quan thì tạm thời dừng lại. Tin tức vừa truyền đến, trước kia Giải Vũ Thần làm việc chủ động, người ta đều cảm thấy kỳ quái, có người cho rằng hăn không muốn phá hỏng cục diện đại tuyển hiện tại, nên mới nhường nhịn. Cũng có người cho rằng Mưa Thần đang thi hành kế xua hổ nuốt sói, mượn quân Bắc Dương để bình định Tây Bắc, phá tan thế lực cũ đã ăn sâu bám rễ, cuối cùng tự mình thu dọn cục diện. Tóm lại đều cho rằng hăn có dự tính. Nhưng Mưa Thần vẫn bình chân như vại, một là không hạ đạt mệnh lệnh chính thức, hai là không có ý kiến

gì với Bắc Dương. Mấy ngày nay lại toàn lực tiếp kiến các nhân vật chính trị, an bài chuyện chính phủ tương lai, đặc biệt là đàm phán với Quốc Dân đảng, một đêm nối tiếp một đêm, dường như đã gác lại chuyện Thiểm Tây. Trương Phụng Tường một ngày ba lần điện báo cầu viện, hẳn chỉ bảo Trương Chí Hạc cân nhắc ứng phó, ra lệnh cho hắn giữ vững quan ải, thực sự không được thì rút lui về quê quán Vị Nam, chờ thời thế thay đổi.

Đối với chuyện Trần Sơn Hà, hắn vẫn còn có chút không buông tha, Kỷ Tồn trong Kỷ Diêm Vương đã tổ chức tòa án quân sự, giống như muốn làm đáng tiến hành quân sự thẩm phán. Mưa Thần nắm giữ đại quyền đến nay, ngoại trừ giết Vương Liêm, đối với người dưới đều là đề bạt che chở, lần này lại động đến tâm phúc Đại tướng, mọi người đều có chút lo lắng cho Trần Sơn Hà. Ngô Hái nhất thời không có chủ ý, liền đến tìm Thái Ngạc giúp đỡ nói chuyện. Nếu Tưởng Bách Lý còn tại vị, đoán chừng đã sớm cầu tình trước mặt Mưa Thần rồi.

Nhưng, có mấy lời nên nói với Ngô Hái thế nào đây? Thái Ngạc trong lòng suy nghĩ. Quyết định lần này của Mưa Thần, hẳn còn chưa thấy rõ. Nhưng đối với Bắc Dương thả lỏng một chút, có lẽ là biện pháp giải quyết vấn đề, hiện tại Tây Bắc cần cỗi, cho dù Bắc Dương chiếm cứ, cũng không thể uy hiếp đến Trung Quốc tìm gan tinh hoa chi địa trong tay hắn, chẳng qua là một đám tàn binh bại tướng tự cố quyền vị mà thôi. Tương lai vẫn là muốn cùng Mưa Thần mặc cả, đàm luận về điều kiện hợp tác với trung ương. Mưa Thần không tiếp tục truy kích, có lẽ chính là vì quốc gia bảo tồn một chút nguyên khí. Hắn tuy đề nghị truy kích, nhưng là một người có bối cảnh Bắc Dương, lại ở địa vị cao, nói cho cùng cũng chỉ là thể hiện lập trường, đối với hành động lần này của Bắc Dương, hắn chưa từng cảm thấy là uy hiếp, tương lai cũng không khó thu thập. Mưa Thần chân chính đau đầu là thế lực đã có chính đảng, lại có địa bàn và quân đội của Đồng Minh hội ba đốc, quả thực là cứng không được, mềm cũng không xong, cho nên không cho Trần Sơn Hà danh nghĩa tư lệnh truy kích cũng là rất bình

thường. Về phần đối với Trần Sơn Hà không buông tha, hẳn chỉ nghĩ, có lẽ hẳn muốn duy trì hình tượng Thanh giáo đồ của Thanh Quân Hội trong đoàn thể này. Trong lúc đại cục chưa định, đạo nghĩa của Thanh Quân Hội là vũ khí rất quan trọng. Có lẽ hẳn nghĩ sâu hơn, muốn mượn cơ hội chỉnh đốn nội bộ quân đội. Lão nhân thăng chức quá nhanh, hiện tại quyền lực quá lớn, cần phải gở một chút rồi bổ sung chút máu mới, để cho đoàn thể này càng thêm thuận buồm xuôi gió. Những ý nghĩ này cũng có chút tru tâm, nếu Mưa Thần thật sự nghĩ sâu xa như vậy, vậy thanh niên hai mươi lăm tuổi này thật quá thâm sâu. Ngô Hái xem như cùng Mưa Thần lập nghiệp lão nhân, ngược lại có chút cảm giác như đang ở trong Lư Sơn, cho rằng hẳn chỉ là đơn thuần nổi giận thôi.

Thái Ngạc xưa nay cũng không dám xem thường vị Vũ Tư lệnh nhìn có vẻ thư sinh, trên người luôn sạch sẽ, nhưng ánh mắt thâm trầm, quyền khuynh thiên hạ, điều này đã được chứng minh rõ ràng khi hẳn chỉ trong hơn một năm đã leo lên vị trí cao nhất. Nhưng, tương lai người này sẽ thay đổi thế nào đây?

Dù sao hẳn mới hai mươi lăm tuổi, mỗi ngày chuyện ngập trời đều cần hẳn xử lý. Hiện tại hẳn khổ tâm xây dựng nên thanh danh hoàn mỹ vô khuyết, danh vọng như mặt trời ban trưa, người dưới đối với hẳn tín ngưỡng rất sâu, nhưng hẳn dù sao chỉ là người trẻ tuổi! Ở vào địa vị này, hiện tại bên cạnh lại hoàn toàn không có lực lượng nào có thể kiềm chế hẳn, mọi việc đều dựa vào chính hẳn can cường độc đoán, mặc dù Thái Ngạc rất bội phục hẳn ở độ tuổi này đã thấy xa nghĩ sâu, đối với tình hình đối thủ rõ như lòng bàn tay, nhưng nếu hẳn cứ ở trong bầu không khí này, tương lai nhất định sẽ biến thành một người khác, có lẽ đối với quốc gia này, dân tộc này, chính là một tròng tai nạn. Hẳn nghĩ đến cực sâu, đều có chút ngậm ngùi, cuối cùng bật cười thở dài một hơi. Bây giờ nghĩ chuyện này để làm gì, hiện tại cục diện này, cần Mưa Thần dạng này không có ràng buộc lịch sử, mới là cường giả, cải tạo quốc gia nan giải này. Chuyện tương lai, tương lai lại nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngô Hái, thấy vị tham mưu trưởng này vẫn là vẻ mặt thình giảo nhìn mình, chỉ có thể hàm hồ nói: "Niệm Tôn, chuyện Vô Bệnh, nên nói ta tự nhiên sẽ nói. Vô Bệnh đến, người nói cho hắn biết, bình thường là thế nào, hiện tại vẫn là thế đó. Thái độ của người đối với hắn phải nghiêm khắc, theo lẽ công bằng mà làm việc, đối với hắn như vậy ngược lại là chuyện tốt, hiểu chưa? Nếu tướng lĩnh bên dưới đều bẻ phái, giống như tham mưu của người, đã kết thành công thủ đồng minh, người sẽ nghĩ thế nào? Mưa Thần sẽ không làm gì Vô Bệnh, điểm này người cứ yên tâm..." Nói những lời này hắn mới phát giác, chính mình cùng Ngô Hái cũng không quá thổ lộ tâm tình, nói sâu như vậy làm gì. Vội vàng che giấu nở nụ cười, "Ai ya, đến giờ rồi, Vũ Tư lệnh vẫn đang đợi ta, Niệm Tôn, chúng ta lần sau bàn lại!".

Tại lúc Trần Sơn Hà chạy tới Thượng Hải, quân Bắc Dương đánh vào Đồng Quan, hai tỉnh Thiểm Tây và Sơn Tây dưới sự uy hiếp của quân Bắc Dương liên tiếp tỏ ý đầu hàng hệ thống Giang Bắc. Mưa Thần lại gạt hết những chuyện này sang một bên, không hề hỏi đến, ngày ngày chỉ vui đầu vào việc tuyển cử. Hiện tại, kết quả bỏ phiếu đang dần lộ diện, không phải là cuộc bầu cử trong hệ thống Giang Bắc, mà là kết quả bầu cử của Quốc Dân đảng cũng đang dần dần được công bố. Ghế nghị viên hiện tại, Liên Bang đảng dự kiến chiếm 46%, Quốc Dân đảng chiếm 31%, các đảng phái khác chiếm 23%. Kết quả thống kê phiếu bầu trên toàn quốc cũng không khác biệt là bao. Trong cuộc bầu cử tham nghị viên, Liên Bang đảng đại thắng, 110 ghế tham nghị viên hiện đã xác định có 58 ghế, tương lai dự kiến có thể chiếm tới 70 ghế trở lên, chiếm ưu thế tuyệt đối. Theo bản dự thảo hiến pháp hiện tại, nguyên thủ quốc gia tương lai sẽ được bầu từ tham nghị viện, nguyên thủ quốc gia này đồng thời cũng là Tư lệnh Lục Hải quân, Mưa Thần rất có thể sẽ được chọn. Nhưng bộ quân phục này của hắn, e là phải cởi ra rồi. Hắn còn trẻ tuổi, tư lịch còn cạn, làm nguyên thủ quốc gia e là sẽ có không ít người oán thăm. Dân gian hiện đã có tin đồn, nói rằng cục diện tốt nhất là Tôn Trung Sơn tiên sinh làm nguyên thủ, Mưa Thần làm

chủ quân, có thể đảm nhiệm Tổng tư lệnh Lục Hải quân toàn quốc, nắm giữ quyền lực nguyên thủ quốc gia. Nhưng những tiếng hô này chỉ rộ lên rồi lại tắt, người coi trọng cũng không nhiều.

Nhưng liên quan đến chính phủ, biến số lại rất lớn. Hiến pháp quy định rằng đảng phái nào chiếm đa số ghế trong hạ nghị viện sẽ thành lập nội các, nhưng hiện tại Liên Bang đảng vẫn chưa đạt đến mức đó, nhất định phải liên minh để thành lập nội các. Thủ tướng là ai? Các bộ trưởng sẽ được sắp xếp ra sao? Từng đảng phái đều đang hoạt động, các nhà quan sát đều cho rằng Liên Bang đảng và Quốc Dân đảng liên minh thành lập nội các là tình huống lý tưởng nhất. Mưa Thần đã trở thành nguyên thủ quốc gia với khả năng rất cao, để cân bằng, việc nhường cho Quốc Dân đảng một vị trí thủ tướng cũng không phải là không thể. Còn có một luồng ý kiến hiện tại vẫn còn chút thị trường, đó là Quốc Dân đảng liên minh với các đảng phái khác để thành lập nội các, nhằm kiềm chế thế lực của Mưa Thần, như vậy mới phù hợp với bản chất của chế độ cộng hòa, tránh để một Viên Thế Khải thứ hai xuất hiện. Tóm lại, mặc dù cục diện dần dần rõ ràng, nhưng vẫn còn nhiều rối ren. Tôn Trung Sơn, người đã im lặng một thời gian dài, cũng xuất hiện tại Quảng Châu, còn phát biểu diễn thuyết, ý tứ chính là việc một quân nhân làm nguyên thủ quốc gia không phải là phúc khí của quốc gia. Dân quốc vốn là thời kỳ quân chính, hiện tại nên quay về chính trị dân chủ, cần có người có kinh nghiệm chính trị đảm nhiệm chức vụ nguyên thủ quốc gia, ngụ ý rằng, trừ mình ra thì không còn ai khác. Nhưng trong bài phát biểu cũng khen Mưa Thần vài câu, nói rằng chính sách tự trị địa phương của hân thực sự là thiện chính, lấy người do nghị hội địa phương bầu ra để làm việc tại địa phương, trung ương có thể tập trung tài lực xử lý những việc lớn trong phạm vi cả nước, về sau Dân quốc, điều này rất đáng để tham khảo. Đồng thời kêu gọi quân nhân cả nước an phận thủ thường, không dính líu vào chính trị. Đối với lực lượng quân sự còn sót lại của Bắc Dương, ông đề xuất cải biến họ thành Bộ tư lệnh phòng thủ biên giới Tây Bắc trung ương, do trung ương nuôi dưỡng, đừng để nội chiến xảy ra nữa, muốn cho lực

lượng này có một con đường sống. Đối với bài phát biểu của ông, Mưa Thần chỉ cười cho qua chuyện. Hãn hiện tại đang kiên định đi trên con đường tiến tới đỉnh cao quyền lực, không vì bất cứ ai mà thay đổi. Tôn Trung Sơn hiện tại ở một mức độ rất lớn chỉ có thể đại diện cho cá nhân ông, mà những nhân vật nắm giữ thực quyền của Quốc Dân đảng, hiện đang trao đổi chặt chẽ với mình, có lẽ kết cục cuối cùng, sẽ vượt ngoài dự liệu. Bản thân hãn đã có một bản đồ rõ ràng về tương lai, chỉ chờ đến thời điểm công bố cuối cùng. Khi đó đối với hãn mà nói, chính là một tương lai mới, mà hãn nghênh đón, chính là một thế giới mới, không gì có thể ngăn cản bước chân tiến tới của hãn, bất luận là ai cũng không thể.

Tại Phố Đông, Thượng Hải, một bãi cỏ rất lớn đã được san bằng, các con đường xung quanh đều có trạm gác của quân Giang Bắc canh gác nghiêm ngặt, những ngôi nhà gạch ngói đang được xây dựng, vẫn chưa treo bảng hiệu của cơ quan hoặc đội quân nào sắp vào chiếm đóng nơi này, khiến mọi thứ ở đây có vẻ hơi bí ẩn. Ở một góc của bãi cỏ, đặt một số gỗ, kim loại, da thuộc, còn có một thứ hình hộp bằng gỗ được tạo thành từ dây thừng, những thứ này đều có bánh xe bên dưới, lặng lẽ đặt trên đồng cỏ. Người dân Thượng Hải hãn còn nhớ, vào tháng 11 năm 1911, có một nhóm Hoa kiều ở Mỹ đã mua bốn chiếc máy bay "Cao Đức Bốc" 50 mã lực sớm nhất của Pháp, hợp thành đội bay Hoa kiều đến Thượng Hải, còn tổ chức biểu diễn gây quỹ. Đội bay nhỏ bé này sau đó được chính phủ lâm thời Nam Kinh hợp nhất, rồi lại giao cho chính phủ trung ương lâm thời Bắc Kinh, tiến vào chiếm đóng Nam Uyển, cải biên thành đội bay Nam Uyển thuộc lực lượng Dân quốc. Khi một số Hoa kiều đến, khi Mưa Thần tiến thẳng đến Thiên Tân, đội bay nhỏ bé này chỉ còn lại hai khung máy bay có thể bay được, cùng với mười lăm nhân viên mặc quân phục lực lượng. Hiện tại, hạt giống không quân tương lai của Trung Quốc này, đã được chuyển đến Thượng Hải, Mưa Thần giao cho đội bay trực thuộc giáo đạo sư của trường quân sự trung ương, còn dự định thành lập trường học bay, sau một thời gian chinh chiến, đội bay nhỏ này hôm nay chuẩn bị trở lại bầu trời xanh,

mà Mưa Thần, bận rộn trăm công nghìn việc, cũng vui vẻ đến quan sát. Trong mắt những quan binh lục quân bách chiến bách thắng của quân Giang Bắc, những thứ được gọi là máy bay này thực ra chỉ là một món đồ chơi có thể bay mà thôi, không ai biết vì sao Mưa Thần lại coi trọng chúng đến vậy.

Hai phi công Hoa kiều mặc trang phục thợ săn bằng da đứng trước máy bay của mình, cùng với một đám nhân viên công tác mặc quân phục lục quân màu vàng đứng bên cạnh họ, những người này tư thế quân đội đều không được nhuần nhuyễn, nghiêm chỉnh chờ đợi hai mươi phút, đã cảm thấy chân run, thắt lưng mỏi nhừ. Đang chờ đến mòn con mắt, đã nhìn thấy hai chiếc xe hơi dưới sự hộ tống của đội kỵ mã vượt qua bãi cỏ ẩm ướt mùa xuân, hướng về phía họ mà đến. Đội trưởng của họ —— một trung tá phó đoàn trưởng được điều từ giáo đạo sư của quân Giang Bắc vội vàng liếc nhìn những Hoa kiều tản mạn kia một cái, lớn tiếng nói: “Nghiêm, chào!” Không có ai chào, những Hoa kiều còn làm loạn đội ngũ, đều tiến lên vài bước, muốn nhìn xem phong thái của vị tư lệnh trẻ tuổi, người mà danh tiếng đã lan đến tận nước Mỹ. Xe hơi dừng lại trước đám đông hỗn loạn, người đội trưởng kia đã tức giận đến xanh mặt, lại không hiểu những người dưới quyền mình nói tiếng Quảng Đông, sợ họ nói điều gì không nên nói, chỉ có thể lúng túng đứng nghiêm tại chỗ, dùng tư thế tiêu chuẩn nhất chào, trong lòng thầm mắng gã đã điều mình ra khỏi đội quân đầy tiền đồ là Lữ gặp tiều: “*, lão tử trêu ai ghẹo ai? Sung quân đến đây quân hai ba chục người, hai cái máy bay rách nát!”

Mưa Thần mỉm cười bước ra khỏi xe, hoàn toàn không để ý đến đội quân máy bay bảo bối này. Chỉ đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn hai khung máy bay cổ lỗ sĩ kia. Mình cách thời đại đó thật sự rất xa xôi a, những cái tên F14, Su27 thoáng hiện trong đầu hắc. Tất cả những điều này, đều bắt đầu từ những chiếc máy bay rách nát như thế này. Mình đã bỏ lỡ thời kỳ phát triển vượt bậc của lục quân và hải quân, chỉ có thể đi theo sau các cường quốc, nhưng từ chỗ trống này, chưa chắc không thể xây dựng nên

một lực lượng không quân hùng mạnh. Hẳn đặt rất nhiều kỳ vọng vào đội bay nhỏ bé này.

Nhìn đám Hoa kiều kia ngóng trông nhìn mình, đến cả hành lễ cũng quên, Vương Đăng Khoa đứng bên cạnh trách một tiếng: "Đều là quân nhân cả, thành ra cái bộ dạng gì, nghiêm, cúi chào!" Máy người kia mới miễn cưỡng xếp hàng, hướng Mưa Thần hành lễ không theo tiêu chuẩn. Mưa Thần mỉm cười đáp lễ. Ở chốn đồng quê mùa xuân, đến xem biểu diễn phi hành, hít thở không khí ẩm ướt trong lành, khiến hẳn gạt bỏ hết những công việc phức tạp, cảm thấy vô cùng hài lòng. Nghĩ đến tiền đồ phát triển của đội phi hành này, càng khiến hẳn có chút phấn chấn.

Duncan và Tạ Minh Quang từ trong một chiếc xe chui ra, hai người hiện tại cũng là cố vấn quân vụ bộ công nghiệp tạm thời của Mưa Thần, tương lai bộ trưởng công nghiệp nói không chừng sẽ chia cho bọn họ. Vừa thấy những cỗ máy này, bọn họ đã kêu lên: "Máy bay!" Mưa Thần quay đầu về phía bọn họ cười nói: "Cứ xem biểu diễn phi hành trước đã! Xem đội máy bay của chúng ta rốt cuộc thế nào!"

Mưa Thần và mọi người đều ngồi xuống trên bãi cỏ, theo lịch trình quan sát biểu diễn phi hành. Hai chiếc máy bay dường như cũng muốn thể hiện trước mặt hẳn, khi nhân viên công tác giúp đỡ khởi động máy móc, cánh quạt chậm rãi chuyển động, xi-lanh phun ra từng đợt khói xanh, sau một đoạn đường trượt, ngẩng đầu vọt lên trời cao. Trên thân máy bay không vẽ phù hiệu quân đội, dưới ánh mặt trời chiếu rọi sáng rõ. Mặc dù hai chiếc máy bay này bay không cao, tốc độ cũng không nhanh, chỉ làm mấy động tác cơ động đơn giản. Nhưng đối với Mưa Thần muốn thành lập lực lượng không trung mà nói, buổi sáng mùa xuân năm 1913 này, chính là bước khởi đầu. Hẳn ngẩng đầu nhìn hai chiếc máy bay, trong đầu lại hiện lên vô vàn suy nghĩ, hẳn bỗng nhiên quay đầu lại nói với Duncan: "Người có biết một

người tên là Vương Trợ, còn có người tên là Ba Tamamo, là lưu học sinh học hàng không ở Mỹ không?"

Duncan sững sờ, ngơ ngác nói: "Việc này phải đi tra một chút." Mưa Thần quả quyết phát tay: "Chỉ cần tra được, bọn họ hoàn thành việc học, đều mời về cho ta! Ta muốn bọn họ thiết kế máy bay cho Trung Quốc! Vấn đề này nhất định phải xử lý nhanh chóng, ta sẽ tùy thời kiểm tra!"

Buổi biểu diễn phi hành kết thúc sau hai mươi phút, trên mặt các phi công đều dính đầy khói dầu đen. Mưa Thần đã sớm mỉm cười chờ đợi bọn họ ở dưới. Nhìn những thành viên đội phi hành đang hưng phấn tản ra, người đội trưởng kia lại càng lộ vẻ không vui đứng ở phía trước đội ngũ. Mưa Thần mỉm cười hỏi: "Thích phi hành sao?"

Một phi công lập tức đáp lại: "Đương nhiên thích! Mỹ nữ và máy bay, đều là thứ ta không thể từ bỏ!" Vị đội trưởng xuất thân từ trường quân sự kia lập tức cảm thấy muốn xiu, quy củ nghiêm ngặt của lực quân, ai dám nói như vậy? Mưa Thần cũng sững sờ, nhìn kỹ vị phi công kia. Hắn không giống người Quảng Đông, cao lớn trắng trẻo, khuôn mặt anh tuấn, lại luôn mang theo vẻ bất cần đời. Mưa Thần nhàn nhạt hỏi: "Người tên là gì?"

Phi công kia cười đáp: "Lực quân trung úy phi công Đinh Vũ Thương! Tư lệnh, tôi luôn cảm thấy chúng ta không nên gọi là lực quân, mà phải gọi là không quân! Đội quân trên trời!" Hắn không hề sợ Mưa Thần, cũng không biết là thần kinh thô hay gan lớn. Mưa Thần cười gật đầu, đi tới trước hàng lớn tiếng bắt đầu nói chuyện: "Từ năm 1903, nhân loại đã bước vào thời đại hàng không! Ngay trong thời gian này, chiến tranh ý đồ ở Châu Âu đã bắt đầu sử dụng máy bay. Tiền thân của đội phi hành chúng ta, cũng là chuẩn bị về nước tham gia lật đổ nhà Thanh! Sự nghiệp quốc phòng tương lai, càng cần máy bay hơn! Trong đội quân mới tinh này, chúng ta cùng các cường quốc cùng nhau phát triển, chúng ta không chỉ muốn đuổi theo họ, mà còn muốn vượt qua họ! Hiện tại chúng ta chỉ có hai chiếc máy

bay cũ của Pháp, hơn ba mươi người. Nhưng mọi người đừng nghĩ rằng đội phi hành không có tiền đồ, tôi sẽ cấp phát nhiều hơn, huấn luyện thêm nhiều phi công, còn muốn tự mình xây dựng xưởng, sản xuất nhiều máy bay hơn! Trong tương lai, các người chính là một phần quan trọng trong quân đội chính quy vinh quang của chúng ta! Các người chính là hạt giống, là ngọn lửa, có một tương lai tươi đẹp! Ta Mưa Thần xưa nay không nói lời suông, mong rằng các người từ trên xuống dưới an tâm đảm nhiệm chức vụ trong đội phi hành, cống hiến hết mình cho sự phát triển của đội quân này! Ta kỳ vọng vào các người, quốc gia kỳ vọng vào các người, dân tộc kỳ vọng vào các người! Kết thúc!"

Trong lúc hăn huấn thị, trên mặt luôn nở nụ cười khuyến khích, những lời này tuy không thể thay đổi suy nghĩ của mọi người về đội phi hành, nhưng luôn cảm thấy trong lòng ấm áp. Sau khi phát biểu xong, Mưa Thần còn đặc biệt cùng toàn bộ thành viên đội phi hành ăn liên hoan. Mãi đến sau này, họ vẫn còn nói Mưa Thần đã kính ba ly rượu cho đội phi hành, đây là đãi ngộ mà Viên Thế Khải và Tôn Trung Sơn cũng không có được! Điều càng khiến họ không ngờ là, Mưa Thần quả nhiên liên tục phân phối nhân tài cho đội phi hành, cấp phát số lượng lớn, mua sắm máy bay, thành lập trường học, bộ đội không ngừng tiến về phía trước. Đến khi lục quân và hải quân Trung Quốc có quy mô phòng không thô sơ, họ mới nhận ra Mưa Thần quả nhiên đã nói là làm.

Nhưng trong ngày hôm đó, khi buổi liên hoan đang đến cao trào, Vương Đăng Khoa lặng lẽ đến gần Mưa Thần, nhỏ giọng nói: "Tham mưu trưởng Ngô gọi điện thoại từ hang ổ Tùng Giang tới, Trần Sơn Hà, sư trưởng Trần đã đến." Mưa Thần lập tức lạnh mặt, trầm mặc một lúc mới nói: "Mặc kệ hăn! Bảo Ngô Hái, gọi Trần Sơn Hà đến văn phòng chờ, ta xong việc sẽ tính toán xem xử lý hăn thế nào! Tên này, thật là có chút vô pháp vô thiên!"

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT .

STT 196: Chương 4: Quyển 97: Trước tờ mờ sáng hắc ám (ba)

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc.

Chương 4: Quyển 97: Trước tờ mờ sáng hắc ám (ba)

Mùa xuân Bắc Kinh đến rồi, cũng là lúc thành phố này trải qua cảnh "nửa xuân quang, nửa bão cát". Tình hình dần ổn định, những người dân thành thị vốn còn quan tâm đến số phận của Bắc Dương sau khi Viên Thế Khải chết, hay việc tương lai đô thành có còn ở Bắc Kinh hay không, thì giờ cũng chẳng còn hứng thú. Vương thành này lại trở về với cuộc sống yên bình, đề tài được bàn tán nhiều nhất trên phố vẫn là việc Túc thân vương ở Thiên Tân tiếp nhận tòa án quân sự tạm thời thẩm phán. Lão già này quả là kiên cường, đã mở ba phiên tòa, mọi tội danh đều một mình gánh vác, gỡ tội cho tàn dư thế lực nhà Thanh ở Thiên Tân, miệng luôn lẩm bẩm "Ta Đại Thanh, ta Hoàng Thượng". Ngoài việc thừa nhận vận mệnh nhà Thanh đã hết, không còn sức để xoay chuyển tình thế, thì mọi hành động của ông ta đều giống một anh hùng. Những người Mãn ở Bắc Kinh khi nhắc đến ông đều giơ ngón tay cái lên, cuối cùng cũng chỉ thở dài: "Thiên hạ này, xem như bị người Hán cướp mất rồi! Mọi người cứ an tâm làm công dân của nước cộng hòa đi!"

Việc bầu cử ở Bắc Kinh cũng náo nhiệt, nhưng đó không phải là điều mà dân chúng Bắc Kinh quan tâm. Vương khí đã mờ nhạt biến mất khỏi thành phố này, thứ đang chờ đợi họ dường như là thời đại của những người bình thường. Huống chi, thời gian này cũng không quá khó khăn, Bắc Dương đã hủy bỏ vô số khoản thu, tăng thêm quân bị, quyên góp, chờ đợi, mọi thứ

đều bị bãi bỏ. Ngoại trừ việc phải nộp thuế khi ra vào Sùng Văn Môn, thì chẳng còn gì khác.

Nhưng tất cả những điều này không có nghĩa là có người đã quên đi quá khứ, họ đang rất phấn khích trước việc Bắc Dương tiến quân vào Thiểm Tây.

Đoạn Kỳ Thụy mặc một chiếc trường bào màu xám, cùng với Từ Cây Tranh và vài người khác đi dạo trong phủ Tổng thống, vốn là nơi ở của Thiết Sư tử hẻm. Nơi này từng uy nghiêm, náo nhiệt, giờ đây dường như đã biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lẽo tiêu điều. Tiểu hoa viên, nơi từng chứng kiến vô số lần Viên Thế Khải tản bộ và trò chuyện, giờ chỉ còn cỏ dại và lá rụng. Đoạn Kỳ Thụy bước đến trước một chiếc bàn đá nhỏ, cảm khái vỗ bàn, thở dài: "Cung Bảo uy phong một đời, hậu sự lại tiêu điều như vậy, chúng ta có lỗi với ông ấy! Ba vị công tử kia hiện giờ làm sao rồi?"

Từ Cây Tranh cười nhạt, ông không có nhiều cảm xúc như Đoạn Kỳ Thụy, như thể đang hòa giải những chuyện không liên quan đến mình: "Vẫn đang kiện tụng ở Thiên Tân, lão già để lại hai trăm vạn gia sản, cả động sản lẫn bất động sản. Tang lễ tốn bốn mươi vạn, chúng ta, Bắc Dương cũ, nhận một nửa. Giờ ba vị công tử lại tố nhau là con của tiểu thiếp, muốn độc chiếm gia sản, chẳng còn mặt mũi nào cả. Thực ra, một người thì què, một người nghiện thuốc phiện, một người lại chơi bời, số tiền đó vào tay họ cũng chẳng giữ được."

Đoạn Kỳ Thụy lộ vẻ buồn bã, lại hỏi: "Những nữ quyến của Cung Bảo đâu?"

Từ Cây Tranh hừ một tiếng: "Ai còn quan tâm đến họ làm gì? Chỉ có bà Lục còn trông coi vườn, xây chùa ăn chay niệm phật, còn lại thì hoặc là giúp con trai kiện tụng, hoặc là không có hậu, nghe nói vẫn là vương mồi khanh kéo chỗ trống, mỗi người cho hai vạn đồng đuổi đi."

Nghe những điều này, Đoạn Kỳ Thụy im lặng hồi lâu, cuối cùng mới thở dài: "Vương mời khanh, ta biết hãn, hãn không có tiền, thật sự làm khó hãn. Từ Đông Hải và Phùng Hoa đều có tiền, họ lại là những người được Cung Bảo trọng dụng, sao không ra tay giúp đỡ... Tiếc là ta không có tiền, nếu không, hậu sự của Cung Bảo tuyệt đối không đến nỗi thê lương như vậy."

Từ Cây Tranh đã rất không kiên nhẫn với chủ đề này, việc tàn quân Bắc Dương đột nhiên hành động, như thế tiêm cho ông và Triệu Năm Quân, đồng minh quân sự, một liều thuốc kích thích, vô số ý nghĩ ủa về. Họ còn muốn kéo tài thần Lương Yến Tôn, người trước đây không có đường lui, để ông ta cung cấp tiền bạc và vũ khí cho quân Bắc Dương sắp tiến vào Thiểm Tây, muốn tự mình tạo ra một cái bẫy ở Tây Bắc. Từ Cây Tranh còn nghĩ xa hơn, cho rằng Giang Bắc quân là thiên hạ, hệ tại mưa thần một người, ám sát là chuyện không thể trì hoãn nữa! Hiện tại, điều họ lo lắng duy nhất là không thể kêu gọi được Ngũ Tướng quân Bắc Dương đang hành động, lại muốn đẩy lão Đoàn ra làm chiêu bài.

Nhưng Đoạn Kỳ Thụy lại tỏ ra tiêu cực, hôm nay còn có hứng thú đến thăm nơi ở cũ của Viên Thế Khải, thật không biết cái người bảo thủ, coi trọng quyền lực như Đoạn Kỳ Thụy đã đi đâu mất rồi! Không có ông, bản thân và lực lượng quân sự còn lại của Bắc Dương, dù thế nào cũng cách một tầng.

Ông kìm nén sự bức bối trong lòng, miễn cưỡng đáp lời Đoạn Kỳ Thụy: "Từ Đông Hải và Phùng Hoa đều là những kẻ coi tiền như mạng, sao có thể trông cậy vào họ có lương tâm, sao có thể trông cậy vào họ làm việc lớn? Chi lão, hiện tại, cuối cùng vẫn là chúng ta phải tự tìm cách! Ngài vẫn nên nhanh chóng rời núi! Phía tây hiện có mấy vạn huynh đệ đang chờ ngài ra mặt kêu gọi, lãnh đạo. Bắc Dương còn có tương lai hay không, đều trông vào ngài! Hiện tại, cả nước đều bất mãn với việc mưa thần nắm hết quyền hành. Chỉ cần chúng ta xác lập lại cục diện, còn sợ không có ai hợp tác với

chúng ta sao? Cuối cùng, chuyện của Trung Quốc vẫn cần những lão nhân như chúng ta mới có thể giải quyết tốt. Chi lão, ngài đừng chần chừ nữa!"

Theo tính cách của Từ Cây Tranh, khi ông làm phụ tá trưởng cho Đoạn Kỳ Thụy, ông chỉ nói về công việc, nói xong là đi, còn bây giờ lại cầu xin ông, quả là đã hạ thấp cái giá của một tú tài tướng quân. Nhưng Đoạn Kỳ Thụy nghe xong cũng chỉ như gió thoảng qua tai, chỉ mỉm cười hàm ý. Ông chấp tay sau lưng, cúi đầu tản bộ trong hoa viên, cuối cùng mới nói: "Tiểu Từ, những chuyện này nếu người muốn làm, ta, lão già này cũng không thể ngăn cản người. Nhưng gần đây đọc sách, ta khá tâm đắc, làm việc lớn, dường như quan trọng nhất là ba chữ pháp, thuật, thế. Những thứ này, ta còn đang suy ngẫm, người cũng nên cân nhắc thật kỹ, ta, lão già này không phải là không muốn ra làm việc, nhưng... Hiện tại, thật sự vẫn là thiên hạ của chúng ta sao? Mọi người vẫn nên bình tĩnh mà xem xét thật kỹ... Mưa thần dám động binh với quân Nhật ở Đông Bắc, ta rất bội phục hãn. Vận mệnh quốc gia chưa đến... Ai, vẫn là nhìn vào những người trẻ tuổi các người."

Ông nói lung tung, cũng không biết trong lòng ông muốn nói điều gì. Nói xong mấy câu, ông liền chấp tay sau lưng đi sâu vào trong vườn. Trong khu vườn đã bỏ hoang này, bóng dáng của ông, dường như hòa làm một với thời đại đã chết, chỉ để lại Từ Cây Tranh đứng đó, không biết phải nói gì. Sau một thoáng thất vọng, Từ Cây Tranh lại nắm chặt tay, nghiêng răng, dù thế nào, lần này phải làm đến cùng. Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể tầm thường vô vị mà kết thúc cuộc đời này? Huống chi, họ đã nếm trải được sự ngọt ngào của quyền lực. Con đường này, chỉ có thể đi đến cùng.

Trong tô giới Nhật Bản ở Thiên Tân, biệt thự của Triệu Năm Quân những ngày này cũng tấp nập người ra vào. Trong một khu phố ồn ào, một người đàn ông trung niên với vẻ mặt mệt mỏi vội vã bước vào biệt thự, vừa vào đến cổng nhị đường, Triệu Năm Quân đã đích thân ra đón: "Tank, cuối

cùng người cũng về! Phải biết chúng ta ở đây chờ đến mòn cả mắt! Thế nào? Mọi việc có thuận lợi không?"

Người đàn ông trung niên tháo mũ, vẻ mặt mệt mỏi, nhất thời không nói nên lời. Triệu Năm Quân rót trà mời, ông ta cũng không để ý đến việc châm trà, miệng lớn úp vào miệng ấm, "ực ực" uống một mạch, cuối cùng lau miệng nói: "Cũng không tệ lắm! Lần này ở Củng huyện gặp gỡ đại diện của Đỗ Tiếp Nguyên, đã bỏ ra một số tiền lớn để định mua hai trăm vạn viên đạn ở Củng huyện, cùng với một nghìn khẩu súng trường, chúng ta coi như đã đạt được thỏa thuận công thủ đồng minh với họ. Người liên lạc của chúng ta ở Trung Nguyên, đang cố gắng trong chính trị, họ sẽ ổn định tình hình ở phía tây, nhất định phải lật đổ cục diện ở bắc Trung Quốc! Đoạn Chi Quý, thằng nhóc đó gần đây thái độ khách sáo hơn nhiều, chúng ta hoạt động ở Củng huyện, hẳn cũng không dám nhúng tay vào. Thằng nhóc này đúng là loại cỏ mọc đầu tường!"

Triệu năm quân chỉ khẽ gật đầu cười, kéo Vương Tank ngồi xuống. Mấy ngày nay, gã đã đủ mệt mỏi vì phải đối phó với đám người độc đoán hướng Tây, sau khi biết được tin tức này, trong lòng gã không khỏi lo lắng bất an. Sợ Mưa Thần dùng thủ đoạn lôi đình, quét sạch những thế lực còn sót lại của bọn chúng. Mấy ngày nay, gã không dám ra khỏi tô giới nửa bước, nhưng trong lòng lại tự an ủi, Mưa Thần hiện tại phải lo toan đại cục, hơn nữa Bắc Dương cũng đã thể hiện thực lực của mình, nên sợ "đánh rắn động cỏ", lại tìm cách nói chuyện điều kiện với bọn chúng. Mãi đến khi Mưa Thần trải qua mấy ngày nay, vẫn không hề có động thái gì, không phát động truy kích, gã càng thêm tự tin, dã tâm cũng nổi lên. Thằng nhóc này hiện tại nắm giữ cục diện lớn như vậy, cuối cùng cũng bắt đầu cảm thấy không khống chế nổi! "Vậy tại sao chúng ta lại không thể vươn mình chứ? Cái gì mà đại tuyển cử, tổng tuyển cử, Mưa Thần dồn hết tinh lực vào đó, toàn là chuyện vớ vẩn. Quan trọng vẫn là thực lực và súng ống!" Nếu quả thật có thể diệt trừ Mưa Thần, vậy địa vị của bọn chúng trong quốc gia này sẽ ra

sao? Triệu năm quân, vốn luôn làm việc không chút kiêng dè, thật sự đã động tâm. Gã nhìn Vương Tank đang ngồi xuống, cầm mũ quạt gió, khẽ hỏi: "Hồng Thuật Tổ hoạt động ở Thượng Hải thế nào rồi?" Câu hỏi này của gã vừa thốt ra, không khí trong phòng như lạnh đi ngay lập tức.

Vương Tank giật mình, cười khổ lắc đầu: "Đang chuẩn bị, Mưa Thần ít khi xuất hiện, tài chính của chúng ta lại bị tham ô để chi cho việc đón tiếp phía Tây, hiện tại tiền cũng không được suôn sẻ... Tạm thời cứ kéo dài vậy." Triệu năm quân dứt khoát vung tay: "Đằng nào cũng đã trở mặt, cược thì cược đến cùng! Ta sẽ bán cổ phiếu công ty để kiếm tiền, thời gian kéo dài lâu quá, phong thanh sẽ bị lộ! ..., cứ làm một vốn lớn, đảo mắt một cái, thành công thì làm người trên người, không thành thì chết làm ma!" Triệu năm quân này, dù đã từng làm Thủ tướng nội các, nhưng cái mùi lưu manh trên người gã, lại là thứ mà đám quan lớn Bắc Dương có nhiều nhất. Gã thích kết giao bằng hữu, tính tình lại thích liêu lĩnh, đã ăn sâu vào máu. Vương Tank bị gã nói đến giật mình, trên ghế ngồi không yên, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nuốt lời vào bụng. Đã lên thuyền này rồi, vận mệnh của mọi người đều trói buộc vào nhau, xem ra chỉ có thể đánh cược đến cùng. Nhưng mà dùng phương pháp liêu lĩnh như vậy, với thực lực còn lại của Bắc Dương, nếu thất bại, thì thật sự không còn cơ hội xoay chuyển.

Cùng lúc đó, tại Thiên Tân, trong bộ tổng chỉ huy của Giang Bắc quân, cách trăm dặm về phía bắc, có một tiểu viện vô cùng nghiêm ngặt, các tham mưu đều nhận được mệnh lệnh, không được phép vượt qua, cũng nghiêm cấm nhắc đến sự tồn tại của cơ cấu này. Tiểu viện này chỉ có một từ để hình dung, đó là "yên tĩnh". Mỗi ngày đều có người bận rộn bên trong. Trong quân bộ Giang Bắc, còn có những mối quan hệ trong xã hội, sơ bộ hình thành một mạng lưới giám sát những nhân vật quan trọng, cuối cùng đều tập hợp về văn phòng Giáp Nhất Hào trong ngôi nhà này. Chủ nhân của văn phòng, Bạch Tư Văn, người ngày càng mai danh ẩn tích trên giảng đường, giờ phút này, đang lạnh lùng nhìn vào những bản báo cáo được tập hợp lại.

"... Cùng huyện chế tạo vũ khí nhận đơn đặt hàng một trăm hai mươi vạn nguyên, đang phân phối đạn dược, đồng thời tăng thêm ba công xưởng sản xuất súng trường, đoạn chỉ Quý từng mập mờ trình lên Tổng chỉ huy, chú ý động tĩnh của một số phương diện trực thuộc..."

"... Vương Tank, Vương Trục hôm qua đến tô giới Anh, hôm nay thông qua điện báo cục gửi điện văn cho Thượng Hải, bản thảo điện văn đang chờ điều tra. Đoạn Kỳ Thụy thư ký từng muốn đến tô giới Anh, ở khách sạn An Nguyên, cũng không đến thăm, đang bị giám sát chặt chẽ."

"... Nội bộ mười lăm sư có hiện tượng bất ổn, đoàn 60 gần biên giới vừa nhận thêm một tháng trợ cấp, đoàn trưởng Cung ba tháng mùa xuân xin nghỉ dài hạn rời khỏi quân đội, một doanh trưởng thay thế vị trí đoàn trưởng, người này là từ Tranh theo lục quân bộ ngoại phóng thứ hai chờ tham mưu. Đang theo dõi sát sao."

Gã mệt mỏi ấn trán, trên bàn làm việc của gã, những báo cáo tình báo liên quan đến phe phái phương Nam đã chất thành đống, vẫn chưa đọc xong, tình báo phương Bắc lại liên tục gửi đến. Mỗi ngày, gã đều phải trình lên bộ quân vụ một bản báo cáo tình báo. Điện văn vừa gửi đi đã dài dòng, có thể nói những thế lực đang ngóc đầu dậy ở phương Bắc, đều nằm trong tầm kiểm soát của gã. Gã cũng rất tự tin có thể dùng vũ lực quét sạch bọn chúng, nhưng không hiểu vì sao, Mưa Thần phê hồi lại đều là bốn chữ "tạm coi biến". Gã cũng biết thư ký Hồng Thuật Tổ của Triệu nắm quân đang hoạt động ở Thượng Hải, chính là đang bày mưu ám sát Mưa Thần, phía Thượng Hải đã thông qua Thanh Bang, Hồng Bang để giám sát chặt chẽ. Mưa Thần lại không quan tâm đến chuyện này, chẳng lẽ gã không lo lắng đến sự an nguy của mình sao? Có một số việc, gã cảm thấy không hiểu được ý nghĩ của Mưa Thần, đặt ở trước mặt, muốn thăng quan thì phải đoán ý cấp trên, nhưng ý nghĩ của Mưa Thần lại khó đoán đến vậy, tuyệt đối khó chiều. Dù thế nào, vẫn cứ làm tốt công việc làm tai mắt cho Mưa Thần! Kỳ

thật, trong lòng gã, đối với những công việc mang mùi âm mưu này, lại vô cùng thích thú. Gã lắc đầu, xé một tờ giấy công văn, liếm bút lên nghiên mực, bắt đầu viết phân tích tình báo hôm nay. "... Đại cục phương Bắc tạm thời ổn định, Thiên Tân có hai vạn trọng binh, Đông Bắc có quân an định, cũng là chỗ dựa vững chắc, đại cục không đáng ngại, không sai, Triệu năm quân và Tranh hoạt động ngày càng gấp rút, kẻ liều mạng sẽ ra tay trong thời gian tới..."

Trần Sơn Hà đứng thẳng người trong văn phòng của Mưa Thần, vẻ mặt không phục xen lẫn chút biểu lộ chột dạ. Hắn đã đứng ở đây hơn bốn tiếng đồng hồ, Mưa Thần trở lại làm việc, cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái, rồi vùi đầu phê duyệt công văn thêm nửa giờ. Trong văn phòng chỉ còn tiếng bút chì sột soạt trên giấy. Trước đây hắn cũng không phải chưa từng bị Mưa Thần phạt đứng, cũng coi là người từng trải, nhưng lần này không hiểu vì sao, lại cảm thấy chột dạ. Nhưng lại thấy mình không có sai, Thanh quân sẽ không cho phép nạp thiệp, nhưng Doãn gia tử muội là hai người, đều là chính phòng phu nhân, đều là cưới hỏi đảng hoàng a! Hắn là đời thứ ba đơn truyền, để kéo dài hương khói, cưới nhiều phu nhân có gì sai chứ? Hai cô gái khi ở Chiết Giang vẫn liên lạc với hắn, mấy tháng trước cố ý đến Vũ Hán gặp hắn, gặp một lần là không dứt ra được. Thì ra Doãn gia tử muội còn có chút ngây thơ, bây giờ lại như hoa như ngọc, hơn nữa lại có học thức, lại hoạt bát, ngây thơ, hiện tại muội muội còn có cốt nhục của hắn, hắn nỡ bỏ ai? Hắn tự nhủ trong lòng, đây cũng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân! Nếu không phải vì điện báo xin chỉ thị của hắn lại gặp lúc quân Bắc Dương đột nhiên phát động, cũng sẽ không xui xẻo như vậy! Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại oán trách chính mình, tốt nhất cứ âm thầm kết hôn, ai còn truy cứu mình nhiều như vậy, cần gì phải biểu thị quang minh lỗi lạc rồi phát điện xin chỉ thị làm gì. Bất quá trong lòng hắn, đối với Mưa Thần vẫn không dám có nửa điểm oán hận, vị tư lệnh cùng tuổi với mình này, trong lòng hắn có một địa vị không thể lay chuyển. Không có hắn, cũng không có hắn ngày hôm nay...

Mưa Thần cuối cùng phê xong công văn, hoạt động một chút cổ, ngẩng đầu nhìn hắt một cái, Trần Sơn Hà có chút bất an nhúc nhích thân thể, không dám lên tiếng. Mưa Thần cầm một tờ giấy công văn trước mặt, khẽ nói: "Việc này có liên quan đến người, người xem đi." Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng chờ được Mưa Thần lên tiếng, Trần Sơn Hà thầm thở phào một hơi, cẩn thận tiến lên nhận lấy tờ giấy công văn, liền nhìn thấy trên đó dòng chữ "Mưa" bay bướm.

"Tra lục quân trung tướng, trung ương lục quân thứ Mười Tám sư trưởng Trần Sơn Hà một viên, vì sinh hoạt cá nhân không cẩn thận, làm bắn quân nhân vinh dự, vi phạm lời thề quân nhân. Qua quân pháp thẩm phán, tước đoạt quân tịch, trở về quê làm dân. Thanh quân sẽ chấp ủy danh nghĩa, đồng thời hủy bỏ. Đặc biệt ban hành, Mưa." Mệnh lệnh này như một tia chớp đánh vào đầu Trần Sơn Hà.

Hắn không dám tin, lại liếc mắt nhìn, cảm giác nhục nhã to lớn tràn ngập trong lòng, khiến hắn không còn lời nào để nói, máu dồn lên đỉnh đầu. Hắn cứ thế lặng lẽ nhìn mưa thần, gương mặt tuần tú vụn vẹo.

Mưa thần lãnh đạm nói: “Không có ý kiến gì, ta lập tức sẽ tuyên bố mệnh lệnh này. Đúng rồi, còn muốn chúc mừng người tân hôn đại hỉ, sau đó ta tự nhiên sẽ đưa một phần lễ vật. Trần Tam gia và bọn họ thấy người có thể về nhà làm đại thiếu gia, không làm quân nhân, chắc cũng rất vui vẻ, thay ta hỏi thăm bọn họ.” Trần Sơn Hà rốt cuộc phản ứng lại, “xoẹt” một tiếng xé toạc tờ giấy: “Tư lệnh! Người muốn ta chết trước mặt người sao! Ta Trần Sơn Hà tự hỏi muốn làm quân nhân cả đời, vì dân quốc ta đánh ra một cục diện mới! Mang binh ta chịu khổ, đánh trận ta xung phong, xưa nay không màng đến tiền tài, mệnh lệnh của ngài ta đều tận tâm tận lực ủng hộ. Người muốn ta không làm quân nhân, thật sự là ta từ khi khoác lên bộ da hổ này, từ trong ra ngoài đều là người Giang Bắc quân! Người cứ việc

phạt ta giết ta, không thể không cần ta! Nam tử hán đại trượng phu chết dễ dàng, muốn ta chịu nhục nhã này thì không được!”

Mưa thần lặng lẽ nghe hấn gào xong, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: “Người cũng biết người là quân nhân! Mới có chút thành tích đã muốn cưới hai bà vợ! Nhìn sắc mặt của người, dường như không phục ta quản chuyện này lắm! Thiên lão đại, người Trần Sơn Hà lão nhị! Muốn làm gì thì làm!” Hấn đứng lên, chỉ thẳng vào mặt Trần Sơn Hà mắng, xưa nay không hề kiêng dè, “Giang Bắc quân chúng ta vì sao có thể một đường thẳng lợi đến bây giờ? Bởi vì chúng ta chiếm cứ điểm cao đạo nghĩa, trong vô hình đã gánh vác kỳ vọng của dân chúng! Bọn họ biết rằng đoàn thể này của chúng ta khác với lão Bắc Dương Đồng Minh hội và cả Thanh triều! Ta dựng lên Giang Bắc quân, cùng với thanh quân, đều biết cái gọi là thanh liêm chính trực, vô tư kính dân, đã bỏ ra bao nhiêu tinh lực! Lấy mình làm gương, vùi đầu vào công việc, ngay cả tay vị hôn thê còn chưa nắm được mấy lần! Ta không phải thánh nhân, nhưng ta biết ở đất nước này, bất kể người làm gì, thường thì sẽ đánh giá đạo nghĩa của người! Người khác cho rằng đoàn thể này của chúng ta có tiền đồ hơn Bắc Dương, ngoài khổ tâm kinh doanh thực lực, chính là hai chữ đạo nghĩa hư vô mờ mịt! Các người Giang Bắc tam kiệt, ai không biết các người chính là cùng ta mưa thần đồng thể! Người sinh hoạt cá nhân không cần thận, người ta sẽ đánh giá thế nào về đoàn thể này của chúng ta? Trần Sơn Hà, người làm quan lớn như vậy, liền có thể không kiêng nể gì, thành một Bắc Dương mới sao! Cái gì mà xông pha nơi tiền tuyến băng tuyết, thu được công trạng, mỗi tháng người có tám trăm đồng lương, ngoài gửi ba trăm đồng về nuôi gia đình, năm trăm đồng còn lại đều dùng để phụ cấp cho gia đình đồng đội đã tử trận! Người nhìn lại Ngô Niệm Tôn xem, một ngày phải bận rộn bao nhiêu việc, vợ hấn đã sớm định thân, xưa nay chưa từng nhắc đến chuyện về nhà, nhà hấn cũng là mấy đời đơn truyền, lão nhân muốn ôm cháu trai đến phát điên!” Mưa thần nước bọt bắn tung tóe vào mặt Trần Sơn Hà, ngón tay chỉ vào mũi hấn, mắng đến là sáng khoái.

Trần Sơn Hà dần dần cảm thấy không đứng vững, đầu cũng cúi thấp xuống. Lúc đầu cảm thấy mình có chút lý lẽ, nhưng nghe Tư lệnh nói vậy, liền biến thành tất cả của mình đều vô lý. Hắn chưa từng nghĩ tới mình bây giờ cũng là nhân vật được thiên hạ chú ý, mọi hành động đều liên quan đến cảm nhận của Giang Bắc quân. Ngày thường ngoài nghĩ đến mang binh đánh giặc, những chuyện khác đều qua loa, so với đại ca Sáng Tổ và đại ca Niệm Tôn, kém xa lắc.

Mưa thần mắng xong, dường như bình tĩnh lại, chỉnh lại quân phục, lạnh lùng nói: “Ta bận nhiều việc, không thể lãng phí thời gian vào chuyện của người. Lúc trước ta đã nói với Vương Tử Uyên, nếu đoàn thể này của chúng ta có người không theo kịp bước tiến của ta, ta sẽ không chờ đợi, đối với người cũng vậy. Còn lời gì muốn nói? Không có thì ra ngoài làm thủ tục. Thanh lý người chỉ là bước đầu tiên, phía sau ta còn muốn chinh đồn quân đội, những người như người, còn muốn đuổi đi thậm chí một nhóm!”

Trần Sơn Hà nghiêng rằng, cố nén không để bản thân bị những lời đâm chọc của mưa thần làm cho bật khóc. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu: “Tư lệnh, cho ta một cơ hội, ta cam đoan là lần cuối cùng! Ngài nói ta đều hiểu. Trước khi ngài đến, đại ca Niệm Tôn cũng mắng ta một trận, nói sẽ không cầu tình cho ta. Hiện tại cục diện còn rất phức tạp, ta sẽ không bao giờ qua loa nữa. Đoàn thể này chính là sinh mạng của ta, rời khỏi đoàn thể này, rời khỏi những huynh đệ cùng ta phấn đấu, Trần Sơn Hà ta cũng không sống nổi nữa! Tư lệnh, dù ngài giáng ta xuống làm tiểu binh, cũng xin giữ ta lại! Ta còn muốn ra tiền tuyến chém giết, ngài nhìn ta về sau!”

Mưa thần vẫn lạnh mặt: “Vậy sao được? Người ta đều có con của người, người không cười sao được? Ta cũng không thể chậm trễ chuyện nối dõi tông đường của người.” Trần Sơn Hà nghiêng rằng, rất nhanh lại ảm đạm cúi đầu: “Vậy..... Vậy cũng là ta tạo nghiệt, coi như ta có lỗi với các nàng, đời

sau lại báo đáp.” Nghĩ đến tình cảnh khó xử, người trẻ tuổi này rốt cuộc vẫn rơi lệ.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa thần hừ một tiếng: “Làm lính khóc cái rắm gì! Lăn ra ngoài, đến chỗ đại ca Niệm Tôn của người, thành thật viết một bản kiểm điểm, xem rốt cuộc xử lý người thế nào, ta sẽ suy nghĩ thêm, ít nhất phải cho người gỡ một vì sao xuống..... Người cưới một người có con với người, còn một người nữa, đời này đoán chừng không có danh phận gì, người còn muốn giữ bí mật này. Nếu để người khác biết, ai cũng không giúp được người. Hơn nữa lần sau không được phép như vậy nữa!” Giọng nói hằn lạnh nhạt, nhưng vẫn tha thứ cho Trần Sơn Hà.

Câu nói này coi như đại xá, Trần Sơn Hà không dám tin ngẩng đầu, liền nhìn mưa thần quay đi, không thêm để ý đến hắc, xoay người đi đọc kỹ công văn. Hắc vội vàng chào một cái, chậm rãi đi ra ngoài tìm Ngô Niệm Tôn. Mưa thần ngồi ở đó lắc đầu, lại nhìn tình báo từ Thiên Tân gửi đến, tập hợp lại..... Lúc này, dường như cần một cái cơ thích hợp để thể hiện uy quyền của mình, quét sạch tà khí nhắm vào mình, là sẽ tiến vào thế giới mới tể cờ..... Cờ, dường như chính là bọn họ tự đưa mình đến cửa. An tâm đánh ngang hoặc thu thập những thế lực ở những nơi này, bản kế hoạch kiến thiết trong suy nghĩ của mình, mới có thể không bị ảnh hưởng mà mở ra hoàn toàn. Dạng này, sớm kết thúc một ngày, nguyên khí quốc gia liền được bảo tồn thêm một phần.

Hắc dựa vào ghế, tháo mũ lính xuống, nhìn lên trần nhà. Giác mộng của mình, đến cùng có thể thuận lợi thực hiện không? Mình theo gió tanh mưa máu đi vào hòa bình kiến thiết, có thể giống như bây giờ thuận buồm xuôi gió không? Hắc nhìn tay phải của mình, nhẹ nhàng nắm thành quyền. Mặc kệ chưa đến, mình làm được như thế nào, hiện tại nắm giữ tất cả tình thế phát triển trong tay, thật rất tốt.

Thế giới mới, dường như ngay trong tay này, có thể chạm vào, hẳn có chút không thể chờ đợi.

STT 197: Chương 4: Quyển 98: Trước tờ mờ sáng hắc ám (bốn)

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc.

Chương 4: Quyển 98: Trước tờ mờ sáng hắc ám (bốn)

"Nghe nói chính phủ mới vừa công bố danh sách, Tổng Côn, tiên sinh cùng Tư lệnh Thần Vũ đã nói chuyện suốt hai ngày trên đảo Sùng Minh, có ai biết tin này không?"

"Chuyện này đã lan truyền khắp nơi, ai cũng biết. Đều nói Tổng Côn liên thủ với Ôn Tinh Vệ, đã hãm hại Tôn tiên sinh rồi. Quảng Đông, Hồ Hán Dân và Trần Liệt Minh tranh nhau vị trí Đô đốc, náo loạn cả lên. Vì thế, Tổng Côn đã nắm quyền, chuẩn bị cùng Thần Vũ liên kết thành lập nội các. Tổng thống chắc chắn là Thần Vũ, Thủ tướng nội các là Tổng Côn, Bộ trưởng Giao thông được cho Ôn Tinh Vệ, Quốc Dân đảng còn có Ngũ Đình Phương làm Bộ trưởng Ngoại giao, Lý Cường làm Bộ trưởng Nông Lâm, Trần Kỳ Mỹ làm Bộ trưởng Thủy lợi, Thái Nguyên Bồi làm Bộ trưởng Giáo dục, chiếm bốn vị trí Bộ trưởng. Thần Vũ muốn làm Bộ trưởng Quốc phòng, nghe nói an bài là Tưởng Bách Lý. Bộ trưởng Bộ Tài chính, không ai nghi ngờ là cha vợ của hắn, Lý Chương Vân. Bộ trưởng Công nghiệp là một trong hai vị tướng Hanh Cáp, người Mỹ gốc Hoa. Bộ trưởng Nội vụ kiêm Cảnh chính sẽ điều một người tâm phúc từ quân đội tới. Hắn cũng muốn bốn bộ, công bằng. Còn các bộ khác, nghe nói Bộ Thương mại là Trương Quý Lão, Bộ Địa phương Tự trị là Chương Quá Viêm, Bộ Tư pháp là Lương Khải Siêu. Như vậy cơ hồ là một nội các liên hợp siêu cấp, hoàn toàn loại bỏ sắc thái của Bắc Dương! Như vậy thì mọi người còn tranh

cử làm gì? Thịt đều bị người ta ăn hết rồi, chúng ta chỉ còn canh mà thôi! Nhìn thế này, chi bằng ở nghị hội địa phương còn có chút lợi, chọn mấy nghị viên trong đó, đúng là xui xẻo!"

Kẻ nói ra những lời này không ai khác chính là các nghị viên đã đến Thượng Hải để đăng ký, xác định sẽ tham gia quốc gia đại biểu. Đại tuyển cử còn chưa kết thúc, đám người này đã hăng hái chạy khắp Thượng Hải, tìm kiếm cơ hội, tìm mọi cách để có lợi. Hiện tại, Vườn Yên Bình ở Thượng Hải, cũng chính là tài sản riêng của Trương Quý Lão, đã được hiến tặng làm câu lạc bộ cho các nghị viên. Mỗi ngày, họ đều ở đây bàn luận sôi nổi, nâng ly cạn chén, như thể tương lai thiên hạ đã nằm trong tay họ. Liên Bang đảng, Quốc Dân đảng, Đảng Cộng Hòa, đảng viên của đảng Thống nhất Tiến bộ đều có mặt, khiến bên Thượng Hải trở nên ồn ào náo nhiệt.

"Đến khi nghị hội chính thức thành lập, pháp chế của chính phủ lâm thời sẽ bị phá vỡ, chẳng khác nào bắt đầu lại từ đầu! Rất nhiều dự luật trước khi chính phủ thành lập cần chúng ta xem xét, huynh đệ cũng không có gì nhiều lời. Cứ xem bọn họ làm ăn thế nào! Không có gì đảm bảo, thì phiếu tán thành của huynh đệ cũng không dễ dàng mà ném ra đâu!" Đây là một nghị viên muốn dựa vào thân phận để đòi hỏi lợi ích, vừa uống rượu vừa nói rõ.

"Chúng ta, hạ nghị viện và tham nghị viện, rốt cuộc có thể giám sát chính phủ hay không? Chúng ta là đại biểu của quốc gia hay là đại biểu của các tỉnh địa phương? Là nghị viên đứng trên lập trường quốc gia, hay chỉ đơn thuần phản ánh tiếng nói của tỉnh được bầu? Hiện tại lại thực hiện địa phương tự trị, nếu địa phương và trung ương xung đột lợi ích, chúng ta nên xử lý thế nào?" Đây là người thực sự muốn làm tốt vai trò đại biểu, hiện tại bắt đầu lo lắng về chức năng của nghị hội và những vấn đề sẽ gặp phải trong tương lai.

"Chính phủ được thành lập theo kiểu ba phải như vậy, nếu bên trong chính phủ xảy ra xung đột, từng nghị viên của các đảng phái chúng ta nên

làm gì? Nội các liên hợp đến mức này, cũng coi là tiên phong. Nhìn xem, ta thực sự không thể lạc quan về việc chính phủ này có thể đi được bao xa, đến lúc đó, các vị tiên sinh đại nhân chúng ta đừng để bị quân đội nào đó ép giải tán thì đã là A Di Đà Phật rồi!" Đây là lời nói bi quan của người không lạc quan về tương lai của mình.

Tóm lại, trong tình hình này, mọi người đều suy nghĩ rất nhiều, một mảnh não nhiệt hỗn loạn, còn có chút không có manh mối. Vấn đề quân sự nhỏ ở phía tây tỉnh Thiểm Tây đều bị họ tự động xem nhẹ, hiện tại quan trọng nhất là tranh giành quyền lực trong chính phủ mới! Một đám tàn binh bại tướng lưu vong, quan tâm làm gì cho nhiều.

Mà Thần Vũ những ngày này, lịch trình cũng ít lộ diện hơn trước rất nhiều. Mỗi ngày hần đều phải tiếp kiến, hội đàm với các đại biểu nghị viên các tỉnh ủng hộ Thượng Hải, phải quan tâm đến ủy ban quá độ của tham nghị hội lâm thời Bắc Kinh kết thúc công việc, muốn ủy ban soạn thảo hiến pháp nhanh chóng đưa ra hiến pháp, một khi nghị viện khai phủ thì có thể lập tức đưa ra thảo luận. Tham gia từng bữa tiệc, các buổi tiệc chiêu đãi của lãnh sự quán các nước, tô son trát phấn cho sự thái bình trước khi chính phủ mới thành lập. Đồng thời, nội bộ của hần cũng có rất nhiều việc cần xử lý, Giang Bắc hiện tại, các tỉnh thực tế do hần khống chế là Tô, Cán, An Huy, Ngạc, Tương, Dự, Lỗ, bảy tỉnh, trực tiếp phụ thuộc và Phụng Thiên chỉ có thể coi là bán khống chế. Trong vòng một đến hai năm tới, nơi này có lẽ là cơ sở để hần chi phối, là hậu thuẫn lớn nhất cho chính sách trong và ngoài của hần. Hần duy trì hệ thống tự trị địa phương của bảy tỉnh này, đồng thời thành lập một bộ phận cân bằng tự trị trong nội các trung ương, rất có thể sẽ an bài danh sĩ Chương Quá Viêm vào vị trí này, chính là để cân bằng quan hệ giữa trung ương và địa phương Giang Bắc. Bảy tỉnh này hiện tại không có quan lại do trung ương bổ nhiệm, thì ra bảy tỉnh thu các loại thuế, toàn bộ là do Thần Vũ sử dụng, hiện tại nhất định phải lấy bảy tỉnh này làm thí điểm, trung ương (cũng chính là Thần Vũ) muốn làm là phân chia thuế

trung ương và thuế địa phương, hoàn thiện hệ thống tài chính mới, tại bảy tỉnh này dẫn đầu phổ biến sáu năm nghĩa vụ giáo dục, lấy việc khôi phục ngân hàng làm chủ thể của ngân hàng trung ương tương lai, dưới sự hỗ trợ của việc vay vốn cải cách tiền tệ với Mỹ, thực hiện chế độ bản vị vàng, liên kết với đồng đô la Mỹ. Đến từ bảy tỉnh này, hiện tại chủ thể lục quân trung ương, cũng muốn tiến hành cải cách theo hướng quân đội chính quy, giảm bớt màu sắc địa phương và màu sắc không chính quy. Chính thức xây dựng quân đội vừa mới bắt đầu, cộng thêm việc hoàn thiện hệ thống tư pháp trung ương và địa phương, tương lai lấy bảy tỉnh này làm cơ sở để xây dựng giao thông và các xí nghiệp công nghiệp và khai thác mỏ trọng điểm... Mặc dù Thần Vũ đã cố gắng thu nạp nhân tài, đặt họ vào những vị trí phù hợp với mình, quản lý và phát triển những việc phức tạp này, nhưng tổng thể vẫn nằm trong đầu hăn, hăn phải cân nhắc việc sắp xếp, nặng nhẹ, an bài những việc này như thế nào. Tóm lại, chính là khiến hăn cảm thấy không hết người, không hết việc, vĩnh viễn là càng ngày càng bận rộn.

Khi khung cảnh quốc gia còn chưa được xác định cuối cùng, sự phát triển còn chưa chính thức đi vào quỹ đạo, thì việc tự mình làm việc như vậy của hăn là không thể tránh khỏi. Nhưng nhìn từng việc dần dần có manh mối dưới sự thúc đẩy nhiệt tình của bản thân và thuộc hạ, khiến hăn cũng có được cảm giác thành tựu rất lớn. Hăn hiện tại cảm nhận được, cái gì là tìm thấy niềm vui thú trong công việc. Mặc dù Thái Ngạc và Ngô Hái, Lý Chương Vân đều khuyên hăn, làm ít việc phiền phức, há có thể lâu dài, nhưng đều bị hăn cười trừ, không coi là chuyện gì. Không có gì vui hơn là nhìn thấy lý tưởng từng bước được thực hiện!

Thần Vũ cùng Lý Chương Vân tính toán nửa ngày, dự kiến vào năm 1913, các tỉnh khác hăn cũng không có ý định trông cậy vào, cơ bản địa bàn Giang Bắc và trực tiếp phụ thuộc, Phụng Thiên, Sơn Tây, Cát Lâm, Hắc Long Giang, chờ một chút biểu thị cung thuận tỉnh, trải qua một năm chỉnh lý, có thể thu nhập trung ương thu thuế đoán chừng có 2.82 triệu, mà địa

phương sẽ giữ lại 84 triệu thu nhập. Tỷ lệ này có thích hợp hay không, còn phải thông qua quan sát thí nghiệm thêm. Vì sao trong tình huống giảm thuế ruộng lại có thể thu được nhiều thu nhập trung ương như vậy? Gần như bằng thu nhập trung ương cả năm cuối thời Thanh. Nguyên nhân chủ yếu là thông qua việc xóa bỏ ly kim, thành lập cơ cấu thống nhất thuế một lần, hiệu quả cao, khiến công thương nghiệp thu thuế tăng nhiều. Phải biết trước đây, loại thuế gọi là ly kim công thương nghiệp lưu chuyển thuế, mặc dù thuế suất cao hơn so với thuế thống nhất hiện tại, hơn nữa còn phải thu nhiều lần, nhưng phần lớn đều bị các nhân viên làm việc của ly thẻ ly cục từ trên xuống dưới thôn tính, hơn nữa các cấp quan lại thậm chí có quyền lực thân sĩ đều muốn chia lãi! Hàng năm trung ương báo cáo, xưa nay chưa từng đạt được con số quy định ba thành, hơn nữa cho dù báo cáo toàn bộ cho trung ương, cũng chỉ là thực tế thu ly kim khoảng ba phần mười, khiến loại thuế lẽ ra là một trong những nguồn thu nhập chính của chính phủ, thuế thương nghiệp, vì những lý do cố ý, còn không bằng thu nhập từ thuế ruộng! Thông qua việc xác lập và chỉnh lý chế độ thuế của Giang Bắc, rất nhanh đã nhận được hiệu quả, thuế suất thương nghiệp giảm xuống mà thu nhập của chính phủ tăng nhiều, cũng chỉ có Thần Vũ, thế lực mới nổi này, mới có thể không chút nường tay phá vỡ cục diện cũ này!.

Cũng như chế độ thuế khóa này, những khoản thu thuế khác đều được thực hiện theo nguyên tắc đó. Nguyên tắc cao nhất của Mưa Thần trong việc thu thuế là, trong tình hình xã hội hiện nay, thà giảm thu, giảm biên chế, chỉ thu một lần, thà nhường lợi cho dân còn hơn phải trả giá đắt để duy trì một mạng lưới thu thuế chưa hoàn thiện, đồng thời giảm bớt sự mục nát do hệ thống này sinh ra. Thuế ruộng đất và lương thực vận chuyển đường thủy thu hai lần mỗi năm, hao tổn vô số của cải, nuôi sống vô số quan lại, thư lại, quốc gia thu một đồng thì thực tế trong túi những người này đã có mười đồng trở lên. Chi bằng không cần mấy ngàn vạn thu nhập hàng năm này, nông nghiệp không thu thuế, ngoài thuế muối và các khoản thu khác, không thiết lập bất kỳ trạm kiểm soát nào trên đường vận chuyển muối, để

muối bán chạy không bị cản trở! Thuế thương nghiệp, trừ khi ở các thành phố lớn và các cảng biển, các đầu mối giao thông trọng yếu thiết lập cơ quan thu thuế, còn lại trên khắp Hoa Hạ đại địa, các loại thuế quan đều bị hủy bỏ! Mặc kệ người đã nộp thuế ở đâu, chỉ cần dán tem, hàng hóa có thể tự do lưu thông trên toàn bộ địa bàn Giang Bắc, hơn nữa các tỉnh khác ở phía nam vì được Giang Bắc hỗ trợ tài chính, cũng được miễn thuế. Mặc dù tất cả đều được đơn giản hóa, nhưng số tiền này đều thực sự vào túi chính phủ. Mưa Thần biết mình bị vô số kẻ thù chỉ trích, mong hắn chết sớm, nhưng hắn không quan tâm, hoàn toàn không quan tâm.

Với 2.82 ức nguyên thu nhập cả năm này, hắn có thể làm được bao nhiêu việc! Giáo dục bắt buộc sáu năm là một khoản đầu tư lớn. Xây dựng các xí nghiệp công nghiệp quốc phòng là kế hoạch lớn để hắn kiếm tiền trong tương lai, cũng là con đường nhanh nhất để xây dựng hệ thống công nghiệp nặng cho Trung Quốc, nhưng giai đoạn đầu tư tuyệt đối không thể tiết kiệm. Thêm vào đó là việc xây dựng quân đội lục quân và hải quân, tính ra số tiền này vẫn chưa đủ. Hiện tại, chi phí hoạt động của chính phủ Giang Bắc đã bị ép đến mức thấp nhất! Mưa Thần chỉ có một lòng tin, mong đến năm sau, sau khi cải cách tiền tệ hoàn thành, quốc gia có thể thực sự kiểm soát nền kinh tế thông qua tiền tệ, thông qua các chính sách tài khóa mở rộng, có lẽ hắn sẽ có nhiều thu nhập hơn! Việc cần làm thì nhiều, tài nguyên thì vĩnh viễn không đủ. Tuy nhiên, nhìn chung, đó là một tương lai tươi sáng sau bóng tối. Tiền đề của tất cả những điều này là hắn phải nắm vững đại quyền, vì vậy hắn không tiếc sử dụng bất kỳ phương pháp nào để loại bỏ những kẻ dám cản trở hắn! Khi chính phủ mới sắp sửa ra đời, hắn còn có một số việc phải làm. Có những người, nhất định phải trở thành tế phẩm.

Vẫn là trong căn phòng ở gần nhà họ Lý trong tô giới Pháp ở Thượng Hải, hiện tại là một cảnh tượng ô trọc. Hai ba tên lưu manh có thể làm cho nơi này trở nên hỗn loạn. Trên mặt đất, đèn khói, bàn cờ ngổn ngang, còn có đồ vật kỳ nữ để lại, đồ ăn vứt bừa bãi khắp nơi, trong không khí thoang

thoảng mùi hôi thối. Võ Sĩ Anh dẫn theo hai tên tâm phúc, đã chờ đợi ở đây mười lăm ngày. Nếu không phải Hồng Thuật Tổ thường xuyên mang mấy cô kỹ nữ đến để họ giải khuây, những tên thô lỗ này có lẽ đã ra ngoài từ lâu. Võ Sĩ Anh ngồi xếp bằng trên chiếc giường sắt mạ điện mà hắn coi là giường hút thuốc, vừa lau khẩu súng lục yêu quý, vừa thỉnh thoảng cầm ống điều thuốc lảo lảo lên hút một hơi. Mỗi viên đạn đều được hắn đánh bóng, đầu đạn đều dùng dao nhỏ khắc hình thánh giá, đảm bảo khi bắn vào người sẽ nổ tung. Một khẩu súng trường Mauser 98 của Đức tựa vào giường, đạn cũng vương vãi đầy đất. Loại súng trường Đức có độ chính xác cực cao này, trong tay những tay súng lão luyện như bọn họ, trong vòng ba trăm bước, bảo đánh vào mắt trái cũng không trúng mắt phải. Hồng Thuật Tổ gần đây đến rất thường xuyên, việc thăm dò của tổ giới Pháp đã bị hắn dùng tiền mua chuộc. Quân đội của Mưa Thần cũng sẽ không vào tổ giới Pháp để điều tra, việc giữ bí mật của họ là không có vấn đề gì. Nếu không phải Mưa Thần gần đây ít đến, hơn nữa Hồng Thuật Tổ cũng đang chờ khoản tiền chắc chắn từ phương Bắc, * đã sớm ra tay, cần gì phải chịu đựng đến bây giờ.

Cái gì là cứu tinh dân tộc, vĩ nhân Trung Quốc, đều * là giả. Hắn Võ Sĩ Anh giang hồ nhiều năm như vậy, chỉ học được một chân lý: Người không vì mình, trời tru đất diệt! Có một trăm vạn đồng bạc trắng, lại có mấy khẩu súng trên người, hắn Võ Sĩ Anh có thể tung hoành thiên hạ. Mà bây giờ, năm mươi vạn nguyên khôi phục ngân hàng tiền giấy, hiện tại đã đặt trên giường hút thuốc của hắn, năm mươi vạn còn lại, hắn cũng đoán những lão già phương Bắc kia không dám không cho. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cười lớn, giơ súng lên làm tư thế nhắm bắn. Hiện tại chỉ cần chờ Hồng Thuật Tổ bên kia đưa tin tức, làm xong phi vụ này, lão Võ sẽ rời đi, mặc kệ các người chó cắn chó hay làm gì.

Chuông cửa được ấn theo ám hiệu nhẹ nhàng vang lên. Một tên đàn em đang ngủ say như chết, giật mình tỉnh dậy, vội vàng đề khẩu súng ngắn vào

thất lựm. Võ Sĩ Anh lắc đầu: “Là lão Hồng, cẩn thận một chút, thả hãn vào!” Hai tên đàn em cẩn thận thả người vào, quả nhiên là Hồng Thuật Tổ với vẻ mặt căng thẳng. Bình thường hãn cũng coi như gặp chuyện không sợ, từng gặp những nhân vật lớn, hôm nay lại không biết làm sao, trong thần sắc có ba phần căng thẳng, ba phần sợ hãi, còn có bốn phần hưng phấn. Võ Sĩ Anh trên giường cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: “Ổn thỏa?” Hồng Thuật Tổ gật đầu: “Cuối cùng cũng đợi được! Tên kia ngày mai muốn đến đón vị hôn thê của hãn đi tham gia tiệc trưa do Tư lệnh hạm đội viễn đông Anh quốc tổ chức, ngày mai chín giờ sáng xe của hãn tự mình đến đây, vẫn là bốn vệ sĩ, một tài xế, một phó quan. Phía sau xe có sáu vệ sĩ, phía trước xe cảnh sát mở đường có sáu cảnh sát, có năm chắc không?”

Võ Sĩ Anh chân trần nhảy dựng lên, kéo chiếc đèn bàn trong phòng, vén rèm cửa nhìn ra ngoài, hung hăng nói: “Hiện tại chúng ta có hàng nóng, chỉ cần thẳng nhóc đó xuống xe, ta một phát nhất định cho đầu hãn nở hoa!” Hãn dừng một chút, lại nói, “Người chuẩn bị xe ngày mai dừng ở đây, hai tên đàn em của ta cất súng ngăn cùng người trong xe chờ, nếu ta một phát không thành công, các người lái xe xông lên, tất cả bốn khẩu súng, đều dùng đạn nổ. Còn có hai quả lựu đạn, ném vào cho chúng nó tan xác, sau đó quay lại đón ta! Làm đến mức này, nếu hãn còn không chết, chỉ có thể nói là ý trời. Nhưng mà năm mươi vạn kia, nếu người dám thiếu ta một đồng, cẩn thận các người Triệu Trí Am đầu!” Cùng tên lưu manh này cấu kết rất nhiều, nhưng hãn là loại nhận tiền không nhận người, muốn tiền không cần mạng, vẫn khiến Hồng Thuật Tổ, vốn là thư ký của thủ tướng, phải rùng mình. Hãn lúng túng gật đầu nói: “Tiền, người yên tâm, xe, người cũng yên tâm. Nhưng nhất định phải đảm bảo Mưa Thần chết!”

Võ Sĩ Anh ngồi lại trên giường, lạnh lùng nói: “Thuận theo ý trời.” Hãn vừa nằm xuống cầm lấy điều thuốc, ý là chủ đề này dừng ở đây. Hồng Thuật Tổ lại nhìn ra ngoài cửa sổ, biệt thự nhà họ Lý vẫn * sáng rực, cổng còn có tuần bố tô giới giúp họ canh gác, cổng toàn ô tô, xe ngựa, chắc chắn

là lại đang chiêu đãi khách. Hiện tại nhà họ Lý ở Thượng Hải thật sự là phong quang vô hạn. Nghe tiếng nhạc nhẹ và tiếng cười nói vọng ra, Hồng Thuật Tổ nghiêng rằng, không cho chúng ta Bắc Dương đường sống, ngày mai cũng muốn các người khóc tang!.

Ngày thứ hai, Thiên Minh rất nhanh đã đến. Võ sĩ Anh mặt mày nặng nề, ôm súng ngồi xõm trước cửa sổ. Hai tên huynh đệ của hắn ngồi dưới ghế sofa, cũng khẩn trương chờ Hồng Thuật Tổ lái xe đến. Trời còn chưa sáng rõ, trên đường đã vắng bóng người, đèn đường ven đường bị đội tuần tra đêm lần lượt đóng lại. Thượng Hải hoa lệ đang từ trong giấc ngủ say tỉnh lại. Hắn bỗng nhiên trong lòng hơi động, dựng lỗ tai lên, đứng dậy vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài. Vẫn là yên tĩnh như cũ, chỉ có một chiếc xe Ford gần như mới toanh từ góc đường lái tới, rất nhanh đã vào sân nhỏ của bọn hắn. Người bước xuống xe chính là Hồng Thuật Tổ. Hắn ngồi xuống, chờ đợi hắn nhấn chuông cửa.

Chuông cửa quả nhiên vang lên, vẫn là ám hiệu đã được quy định từ trước. Hai tên huynh đệ ở dưới nhà liền muốn đi mở cửa, Võ sĩ Anh bỗng nhiên xông tới đầu cầu thang, móc ra hai khẩu súng ngắn giắt bên hông, khẽ huýt sáo một tiếng. Hai tên huynh đệ kinh ngạc nhìn hắn. Võ sĩ Anh nhỏ giọng vội vàng nói: “Đừng vội mở cửa! Nhìn xung quanh một chút! Lão tử luôn cảm thấy có chút không đúng!” Hai tên huynh đệ cũng nhìn nhau, sau đó liền nhìn ra bốn phía. Người ngoài cửa dường như chờ đến có chút không kiên nhẫn, lại nhấn chuông cửa theo ám hiệu. Một tên huynh đệ bỗng nhiên hô lên: “ * đều là tuần bố! Trên đồng cỏ năm sắp đều là! Góc tường cũng có!” Võ sĩ Anh như gió lốc xông xuống lầu, gầm lên một tiếng: “ * rách ra!” Đưa tay hai khẩu súng ngắn liền hướng cửa bắn ra! “Đương đương đương” mười mấy phát đạn bắn ra, đám tuần bố ở tô giới đang nhấn chuông cửa trúng mấy phát đạn, ngửa mặt lên trời ngã xuống!

Người dẫn đội, một tên thượng úy mặc thường phục của đội vệ đội mưa thần Giang Bắc, lại ẩn Hồng Thuật Tổ bên cạnh xuống, tiểu tử kia đã sớm sợ đến toàn thân run rẩy. Bọn hắn đã sớm nắm được hành động của đám người này ở Thượng Hải, mưa thần thông qua thông báo lãnh sự quán Pháp, cùng nhau tiến hành lần truy bắt này. Tô giới Pháp cũng phá lệ mở cửa cho mấy chục tên quân nhân Trung Quốc. Nếu mưa thần xảy ra chuyện gì trong tô giới Pháp, bọn hắn thật sự không gánh nổi trách nhiệm này! Còn có hơn trăm tên tuần bố phối hợp hành động, hiện tại trong biệt thự Lý gia, còn có mười mấy tên tuần bố hoa dò xét ở bên trong bảo vệ. Mưa thần từ đầu đến cuối đều nắm chắc được hành động ám sát nhắm vào hắn này!

Tiếng súng phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm Thượng Hải, đạn bay tứ tung, hai khẩu súng máy gầm gừ bắn phá cửa chính, từng ô cửa sổ bên ngoài đều có hỏa lực điên cuồng bắn vào. Ngoại trừ không được dùng lựu đạn, bọn hắn vì bắt ba tên liều mạng này mà tự động mang theo hỏa lực! Thượng úy dẫn đội gầm lên một tiếng: “Xông vào, muốn sống! Không được chạy một ai!” Những tên tuần bố còn nằm rạp trên mặt đất nổ súng, mấy tên binh sĩ vệ đội đã xông tới phá tan cánh cửa lớn bị bắn nát! “Ầm ầm” một tiếng, cửa bị phá, đạn từ đầu cầu thang bắn ra đánh gục hai người, nhưng người phía sau vẫn không ngừng xông lên. Hai tên thủ hạ của Võ sĩ Anh muốn nhảy ra cửa sổ phía sau, vừa nhảy xuống bệ cửa sổ, liền có một người bị trúng đạn vào đùi, nằm rạp trên mặt đất kêu thảm thiết, còn một người móc súng phản kháng, bị mấy tên tuần bố mai phục bên cạnh đè xuống, lập tức ăn đầy đất, chỉ nghe những tên tuần bố đắc ý cười điên cuồng: “Hai ngàn đại dương a!”

Lúc này trong phòng, Võ sĩ Anh biết không còn đường trốn, cùng những văn nhân này kết đảng làm việc chính là mất mạng! Nhưng lúc này hắn cũng không còn thời gian hối hận, vọt được ai hay người đó! Võ lão tử không có ý định đầu hàng! Hai khẩu súng ngắn đạn đã bắn hết, mấy tên binh sĩ vệ đội lập tức dọc theo cầu thang xông lên, hắn lại móc ra hai khẩu

súng lục từ trong người, “BA~ BA~” thẳng đến khi bắn hết đạn, lại có ba bốn người chết mang thương đổ xuống đầu cầu thang. Lần này trên người hãn tất cả đạn đều đã bắn hết, lăn lộn đi sờ trên giường khẩu súng lục còn có lựu đạn. Nhưng lúc này còn có thể để hãn có công phu này sao? Binh sĩ vệ đội đã sớm xông lên, mấy người cùng nhau đánh ngã hãn. Hãn cực lực giãy dụa trên sàn nhà, liều mạng muốn dùng răng cắn mở lựu đạn, một cú đấm mạnh mẽ nện vào mặt hãn, răng hàm đều đánh rớt bảy tám cái. Máu me đầy mặt, Võ sĩ Anh lúc này mới hôn mê bất tỉnh, chờ đợi bị đao số không cắt mất! Mấy tên binh sĩ vệ đội lúc này mới thở phào một hơi, vì bắt tên liều mạng sống này, binh sĩ vệ đội được tư lệnh coi là bảo bối cũng thương vong mấy người! Thật là hung hãn!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ở nước Anh, tiệc trưa của tân tư lệnh viễn đông hạm đội sắp bắt đầu, mưa thần và Lý viện đúng giờ đến dự. Tại đó, một lão thân sĩ người Anh ân cần dắt Lý viện đến bên cạnh, ân cần hỏi nàng có bị hoảng sợ trong trận đấu súng đã chấn động toàn Thượng Hải hay không, mưa thần đang lạnh lùng phân phó phó quan dài Vương Đăng Khoa bên cạnh: “Nói với Bạch Tư Văn, Thiên Tân bên kia có thể thu lưới! Bọn gia hỏa này, chính là muốn cho bọn hãn một chút lợi hại mới biết trung thực!”.

STT 198: Chương 4: Quyền

Chương 99: Trước tờ mờ sáng hắc

...

Chương 4: Quyền Chương 99: Trước tờ mờ sáng hắc ám (hết)

Thiên hạ một lần nữa được chứng kiến mưa thần thi triển thủ đoạn. Trong bối cảnh cả nước chung lòng kiến quốc, vì lợi ích quốc gia dân tộc mà nhường nhịn lẫn nhau, hãn đã nhượng bộ với Bắc Dương trong các hành động ở Thiểm Tây, lại bao dung hết mức trong vấn đề thành lập nội các. Dường như con mãnh thú hung hãn, nanh vuốt còn đang giương ra ở Thượng Hải, bỗng chốc thu liễm lại. Động thái này khiến ngay cả những nhân vật trước kia vẫn cảnh giác mưa thần muốn độc tài cũng phải hoài nghi về phán đoán của mình, có lẽ người trẻ tuổi nắm quyền này thực sự muốn xây dựng một nền cộng hòa, một thể chế dân chủ.

Bọn họ đang cảm thán vận may của mình, đồng thời muốn lợi dụng sự mềm yếu của mưa thần để chiếm thêm lợi ích. Chỉ có Trương Quý Lão cùng vài người từng nếm trải thủ đoạn "tiên hạ thủ vi cường" và "hậu phát chế nhân" của mưa thần, mới không dám manh động, ngoan ngoãn quan sát tình hình.

Kết quả cuối cùng quả nhiên không ngoài dự đoán, bằng chứng Triệu Năm Quân, cựu thủ tướng Bắc Dương, dính líu đến vụ ám sát mưa thần là không thể chối cãi. Mưa thần đã chuẩn bị mọi thứ một cách hứng thú, để mặc cho tàn quân Bắc Dương ở miền tây vùng lên, kích thích bọn chúng quên hết tất cả, cuối cùng liều lĩnh đến mức bí quá hóa liều.

Vào thời điểm then chốt, hần ra tay quyết đoán, bắt gọn thư ký Hồng Thuật Tổ của Triệu Năm Quân, cùng với đám hung thủ thuê mướn trong tô giới Pháp. Hồng Thuật Tổ không có chút bản lĩnh nào, khai báo sạch sẽ. Nếu ở thời không trước, khi Viên Thế Khải chưa ngã ngựa, Hồng Thuật Tổ còn có thể dựa vào chỗ dựa của mình mà can rằng không khai, nhưng hiện tại, hần dựa vào đâu khi đám chính khách đã về vườn đều chết theo?

Sau khi Hồng Thuật Tổ khai báo mọi chuyện, mưa thần lại bất ngờ bắt được Vương Đăng và đồng bọn đang hoạt động bên ngoài tô giới, những phần tử ngoan cố còn sót lại của quân chính Bắc Dương ở Bắc Kinh, Thiên Tân, hầu như bị bắt gọn. Lương Yến Tôn bị lôi ra từ kỹ viện, khi bị bắt, vị cựu Bộ trưởng Giao thông của chính phủ Viên Thế Khải, được gọi là "Ngũ Lộ Tài Thần", sợ đến mức đại tiểu tiện không tự chủ, sau khi được đưa đến Tổng chỉ huy Thiên Tân, thấy Tưởng Bách Lý liền dập đầu, xin dùng hai trăm vạn để mua mạng.

Quân đội Thiên Tân còn gửi công văn đến tô giới Nhật Bản ở Thiên Tân, yêu cầu dẫn độ Triệu Năm Quân, nhưng phía Nhật Bản lấy lý do Triệu Năm Quân phạm tội vì quốc sự mà từ chối. Từ Cây Tranh cải trang trốn khỏi Bắc Kinh, theo đường vòng trốn đến Thiểm Tây. Còn Đoàn Kỳ Thụy thì ngồi yên trong nhà ở Bắc Kinh, chờ mưa thần đến bắt, nhưng mưa thần lại nhẹ nhàng buông tha, chỉ giám sát, bắt đi thư ký "đi" của hần là Tăng Dục Tuyển, thậm chí cả những lão tướng Bắc Dương như Phùng Hoa và Vương Mời Khanh cũng bị giám sát.

Những chính khách, quân nhân Bắc Dương tan rã ở khu vực Kinh Tân, hầu như bị bắt gọn. Trong lịch sử chính trị từ trước đến nay, chưa từng có cách làm nào không nể mặt mũi, thanh trừ triệt để kẻ thù chính trị như vậy. Thiên hạ vừa oán trách mưa thần không phù hợp với truyền thống chính trị lâu đời của Trung Quốc, vừa khiếp sợ trước thủ đoạn lôi đình của hần. Hần nắm trong tay lực lượng quá mạnh! Tùy thời có thể dễ dàng hất những nhân

vật đang nhảy nhót trên vũ đài xuống, chỉ cần hấn còn ba mươi vạn quân tinh nhuệ và bảy phần ba quyền lực trong tay!

Cứ như vậy, nhiều người đã nhìn rõ thế cục. Vũ lực Bắc Dương tuy có chút hơi quang phản chiếu, nhưng môi trường sống trong chính trị đã hoàn toàn bị mưa thần thanh trừ, hơn nữa lại mượn cơ từ chính thế lực Bắc Dương. Đám quân đội đang dây dưa với lực lượng vũ trang địa phương ở Thiểm Tây, chờ mưa thần rảnh tay, bị thanh trừ cũng chỉ là vấn đề thời gian. Mưa thần không đánh nội chiến, lại đánh sập căn cứ của bọn chúng trước, quả là một chiêu "phủ để trừu tâm" (rút củi dưới đáy nồi).

Thì ra, ba đốc của Đồng Minh Hội cùng với liên minh vũ lực tự vệ, hô ứng với quân Bắc Dương ở miền tây, muốn tạo thành cục diện cát cứ, hiện tại cũng từ bỏ, đều lớn tiếng hô hào đấu tranh nghị hội, cân bằng cục diện chính trị trong nước. Lập tức những đô đốc chỉ thờ phụng cán thương kia đều trở nên sốt sắng hơn ai hết, chuẩn bị kết thúc cuộc đại tuyển cử.

Hiện nay, trên đường phố, người ta đều đặt kỳ vọng vào Tổng Giáo Nhân, người dự kiến sẽ làm thủ tướng nội các, là nhân vật có khả năng nhất để cân bằng mưa thần trong tương lai. Chỉ cần trên chính trường có thể kiềm chế mưa thần thêm một ngày, vị trí "thổ hoàng đế" của bọn họ sẽ được bảo đảm thêm một ngày, còn tương lai sẽ phát triển đến mức nào..... thì để đến lúc đó tính!

Mưa thần vẫn không ngừng nghỉ, mượn cơ lần càn quét lôi lệ phong hành này để tiếp tục hành động, mỗi động thái đều khiến người ta giật mình. Trần Sơn Hà sau khi bị quân pháp hội thẩm, bị công bố toàn quân, giáng cấp làm thiếu tướng, sư trưởng Sư 18, cách chức lưu nhiệm, lập công chuộc tội, hấn bị bãi bỏ chức ủy viên trong ủy ban chấp hành quân thanh, giữ lại để quan sát. Đồng thời trong quân đội triển khai cái mà hấn gọi là chinh đồn tác phong, chinh đồn một nhóm lớn sĩ quan vi phạm kỷ luật, tự

cao tự đại, tập trung đến Từ Châu để huấn luyện, học tập, trước hết cảnh cáo nội bộ quân đội.

Hà Nam hủy bỏ quân quản, bởi vì trong quá trình quân quản, quân đội trực tiếp quản lý các vấn đề địa phương, đã phát sinh rất nhiều phiền toái và vấn đề. Hà Nam bắt đầu trừ tính cơ cấu tự trị của mình, Sư 11 điều đến trực thuộc chinh đồn, còn Sư 12 tiến vào chiếm đóng Hà Nam, thì ra 6 đoàn Sư 14 mở rộng thành một sư đoàn thứ tư, cũng tiến vào chiếm đóng Hà Nam, đặt trên tuyến Kinh Hán, dường như đang giám sát Sư 8.

Mặt khác, tuyên bố Tứ Xuyên vẫn còn nội chiến, là tỉnh chưa khôi phục trật tự, trước khi kết thúc đại tuyển cử, chính phủ chính thức thành lập, nhất định phải khôi phục trật tự ở Tứ Xuyên, điều Sư 10 hiện đang ở Hồ Nam, cùng với lữ đoàn 35 của Sư 18, tạo thành đội quân do Canh Tư Linh chỉ huy, Canh Tư Linh liền điều tra Tứ Xuyên làm vị trí, từ Quý Môn nhập Xuyên Đông, bắt đầu chinh đồn trật tự địa phương Tứ Xuyên.

Đồng thời, trong một bữa tiệc, hãn còn tiết lộ, hãn cố ý đề nghị thủ đô của Tân Dân Quốc đặt tại Nam Kinh, để kế thừa truyền thống lịch sử khôi phục của Trung Hoa Dân Quốc, hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc lịch sử của chính phủ Thanh triều thoái vị và chính phủ lâm thời Bắc Kinh. Hơn nữa, Nam Kinh nằm ở trung tâm của khu vực tinh hoa cận đại Trung Quốc, hướng ra biển, quốc phòng chỉ cần cân nhắc phòng thủ biển mà không cần lo lắng phòng thủ đất liền, lại không chế yếu điểm Trường Giang, giao thông thuận tiện, quả thực là một lựa chọn tốt để đóng đô trong thời cận đại.

Mặc dù nghe được tin tức này, các thế lực khác đều cảm thấy hãn lại tư tâm, Nam Kinh chính là căn cứ thực lực của hãn, hãn vẫn muốn làm theo kiểu của Viên Thế Khải. Nhưng sau khi thế lực Bắc Dương ở khu vực Kinh Tân bị mưa thần lợi dụng sự kiện này càn quét sạch sẽ, còn ai có thể nói ra lời phản đối với đề nghị của mưa thần? Trung Quốc, nơi có trái tim và gan ruột, đều nằm trong tay hãn. Đóng đô ở Nam Kinh cũng là điều tất yếu.

Hơn nữa, không ít nhân vật của đảng Dân chủ, đối với việc phục hồi Nam Kinh, về mặt tình cảm cũng rất dễ chấp nhận.

Mưa Thần đồng thời cũng đưa ra kế hoạch xây dựng quân đội chính quy với quân số bảy mươi vạn, mặc dù chưa có trình tự xây dựng cụ thể, nhưng đại khái là sáu mươi vạn lục quân, ba mươi sư chính quy. Hiện tại, trong tay Mưa Thần đã có mười bốn sư, tương lai để dành không gian cho thực lực địa phương, nhiều nhất là mười sư. Hải quân với quy mô mười vạn người, hiện tại lại cơ hồ đều nằm trong tay hắn, điểm này không cần phải bàn cãi. Nhưng mà, đối với lục quân, vốn là chỗ dựa của thực lực, việc hạn chế quy mô này lại khiến nhiều người bất mãn. Mọi người đều đã nhìn ra, tương lai nếu muốn náo loạn chuyện gì, thì cũng chỉ có thể xảy ra trong kế hoạch chinh quân này. Viên Thế Khải còn không xử lý nổi chuyện tiếp theo, vậy Mưa Thần có làm được không? Quân đội của hắn, liệu có giống Bắc Dương quân của Viên Thế Khải, cuối cùng cũng đi đến phân liệt? Quân nhân của hắn, đối với việc bài xích nắm giữ quyền lực địa phương bên ngoài, liệu có thể tiếp nhận lâu dài hay không? Bất luận thế nào, Mưa Thần đã bày tỏ ý chí của mình trước khi cuộc đại tuyển kết thúc, tất cả mọi người đều lặng lẽ theo dõi tình hình tương lai.

Dù sao đi nữa, từ khi Dân Quốc khôi phục đến nay, trải qua hơn một năm nhiều nhương, khói lửa nội chiến ngập trời, hiện tại rốt cục ở đa số địa phương của Trung Quốc đã khôi phục bình tĩnh, cuộc đại tuyển toàn quốc hợp pháp cũng đang tiến hành thuận lợi, Bắc Dương cơ hồ đã hoàn toàn rời khỏi vũ đài lịch sử. Mặc kệ cục diện sau này sẽ phát triển ra sao, chỉ cần Mưa Thần còn có thể giữ vững địa vị hung hăng của mình, thì dường như thời kỳ thiên hạ đại loạn sẽ đến hồi kết. Phía dưới chỉ là vài chỗ tranh đấu quyền lực, cùng việc trung ương sẽ sử dụng phương thức nào để thi hành quyền uy trên toàn quốc. Mưa Thần dùng phương thức tự trị địa phương để nhượng bộ cho thế lực địa phương, có lẽ nội chiến quy mô lớn sẽ không bùng phát nữa. Hắc ám trước bình minh này xem ra sắp đến hồi kết. Mặc kệ

những người trên đài mang tâm tư gì, nhưng có một điểm là nhất trí, tất cả mọi người đều mang tâm trạng mong đợi, chờ đợi tiếng gáy đầu tiên của Tân Dân Quốc vang vọng trên đại địa Đông Á.

Lịch sử của Trung ương Lục quân thứ mười sư, trong số mười bốn sư chính quy của Giang Bắc quân, có lẽ là ngắn ngủi nhất. Đội quân này, được thành lập từ việc hợp nhất và tổ chức lại Ngạc quân và một phần Bắc Dương quân đầu hàng, bao gồm cả Lữ đoàn hỗn hợp số một của Hồ Bắc và đội quân ban đầu của Đàm Sở Ba ở Hồ Nam. Đội quân mới này có quan hệ phức tạp. Trần Sơn Hà đã tiến hành chỉnh huấn đội quân này khi ở Vũ Hán, bỏ ra rất nhiều công sức, điều ra lượng lớn sĩ quan từ Giang Bắc quân, đồng thời chọn ra mười lăm người từ đội quân cũ và Đàm Sở Ba để làm nòng cốt xây dựng chế độ, sắp xếp vào sư đoàn thứ mười. Sư trưởng là Vương Dĩ Lão, nguyên là đoàn trưởng của Đàm Sở Ba, các cán bộ trong hệ thống Đàm Sở Ba đến các đơn vị khác cơ hồ đều được thăng một cấp sử dụng, Vương Dĩ Lão vì sự hung mãnh trong trận chiến Đồng Sơn, lại được Trần Sơn Hà, người có phong cách đánh trận hung hãn tương tự, đánh giá cao, thông qua sự giới thiệu của hắn, Vương Dĩ Lão được phá cách đề bạt làm một trong số ít sư trưởng của Giang Bắc quân. Tốc độ thăng tiến của hắn, trong số các sĩ quan cao cấp trẻ tuổi tràn ngập trong Giang Bắc quân, cũng được coi là một trường hợp đặc biệt. Trên cương vị này, hắn biết phía sau có không ít người bất phục thậm chí ghen ghét hắn, cho nên càng cố gắng gấp bội. Thêm vào đó, tham mưu trưởng của hắn lại là Ngô Đeo Phu, hàng tướng Bắc Dương, được Mưa Thần đặc biệt ra lệnh bổ nhiệm, hai người đều là nhân vật tâm cao khí ngạo, đã bỏ ra rất nhiều công sức để chỉnh huấn quân đội, trong hơn năm tháng, thời gian thao giảng mỗi ngày đều vào khoảng mười giờ, khiến cho trên dưới đội quân này đều cảm thấy rằng dưới sự huấn luyện của hai vị chủ quan này, còn không bằng ra chiến trường đánh chết cho xong. Sư đoàn này được trang bị vũ khí do nhà máy Hán Dương của Hồ Bắc sản xuất, không ngừng huấn luyện thực chiến, đánh sạch số đạn dược dự trữ của quân giới trong kho quân đội vườn hoa ao của Hồ Nam. Khi đội quân mới vừa

chinh đồn ra đánh thì tin tức bình định Đông Bắc truyền đến, hai vị chủ quan vốn không mấy thân thiết đều ngửa mặt lên trời thở dài, trận chiến này sau này cũng chẳng có gì tốt đẹp! Thế mà hai người này lại cùng nhau uống rượu giải sầu. Nhưng ngay sau đó lại có một đạo mệnh lệnh được ban xuống, họ sẽ điều tra và làm chỉ huy cho việc bảo vệ Tứ Xuyên! Chẳng phải lại có cơ hội dùng Hán Dương nhà máy tạo đạn, súng máy, pháo cối loại một và hai của nhà máy Thượng Hải, pháo dã chiến do Nhật Bản sản xuất mới toanh từ kho quân dụng trực thuộc Bắc Dương quân, bổ sung cho đội quân. Thêm vào đó là các quan lớn tốt nghiệp trường quân đội Bảo Định, trường quân đội Giang Bắc được phân phối bổ sung, hiện tại dưới quyền có mười chín, hai mươi lữ đoàn bộ binh cùng một đoàn bổ sung dã chiến, sư đoàn thứ mười lập tức lộ ra vẻ binh cường mã tráng. Về sau, hành động quân sự trong nước không nhiều, Tứ Xuyên là một tỉnh lớn như vậy, thật sự là một cơ hội tốt để lập công! Chiếm được Tứ Xuyên, lần này Trường Giang từ đầu đến cuối đều nằm trong tay Giang Bắc quân. Đồng thời còn có thể nhắm vào Bắc Dương quân hiện đang ở Thiểm Tây, chỉ cần bọn chúng không thể tiến vào Sơn Tây về phía đông, không thể theo Tần Lĩnh tiến vào Tứ Xuyên về phía nam, thì ở Tây Bắc, không cần quá lâu sẽ phải quy phục Mưa Thần. Lần này Mưa Thần rõ ràng lại đánh vào ý định không đánh mà thắng để giải quyết phiền toái này, tiện thể cướp được hai tỉnh giàu có vào tay mình! Việc Bắc Dương quân làm loạn, mặc dù trước đó hẳn không lường trước được, nhưng sự việc đã xảy ra, lại lợi dụng triệt để sự kiện này, đây cũng là phong cách nhất quán của hắn.

Tại trước cửa hội quán Tứ Xuyên, nơi mới treo bảng công sở điều tra Tứ Xuyên, hai con ngựa phi nhanh như bay, phía sau còn có một đội hộ binh mang súng đi theo. Mà vị phó sư trưởng của Thập Bát sư, Canh Tư Linh, thiếu tướng, đang cười híp mắt đứng ở cửa ra vào chờ hai người chạy tới. Hiện tại tâm trạng của hắn cực kỳ tốt, hắn là người gần Trần Sơn Hà nhất, xuất thân từ cán bộ cao cấp của sư đoàn thứ hai Lục quân Giang Tô. Hiện tại, người lãnh đạo trực tiếp của mình là Trần Sơn Hà xui xẻo, mặc dù hắn

không có ý cười trên nỗi đau của người khác, nhưng điều này cũng cho hẳn một cơ hội để ra mặt. Nếu không, với danh nghĩa của công sở điều tra Tứ Xuyên, theo như Trần Sơn Hà tin tưởng, thì không phải là hẳn kiêm nhiệm, mà chỉ là mình mang đội bán mạng mà thôi, công lao cuối cùng vẫn là cái tên Trần vô bệnh kia. Bây giờ thì tốt rồi, một mình đảm đương một phương! Ngoài trừ ba vị kiệt xuất của Giang Bắc quân, trong ba mươi vạn quân đội, có mấy người đạt được tư cách này? Hiện tại nghe nói còn có tin gió truyền đến, Canh Tư Linh của hẳn có hy vọng dự bị cho danh ngạch ủy viên chấp hành thanh quân của Trần Sơn Hà. Đến vị trí này, chính là người thân cận nhất của Tư lệnh Vũ! Tương lai phát triển, ai biết được lão Thang của hẳn có thể đi được đến bước nào, cho nên lần này chuyện Tứ Xuyên nhất định phải làm cho tốt! Cơ hội đã đến tận tay, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc. Nhìn hai vị chủ quan trẻ tuổi của sư đoàn thứ mười sắp đến cổng, hai tên gia hỏa ngày thường không ít gây phiền toái cho hẳn bây giờ nhìn cũng thuận mắt hơn rất nhiều. Hẳn ở cửa ra vào liền lớn tiếng chào hỏi: “Bộc Trực, Tử Ngọc. Các người đến thật không chậm! Ta dự tính sư đoàn mười động viên cộng thêm thời gian đi thuyền hành quân, thế nào cũng phải năm ngày! Không ngờ ba ngày các người đã đến báo danh!”.

Vương Dĩ Lễ và Ngô Đeo Phu nghe thấy chủ quan chào hỏi, đều không dám thất lễ, vội vàng xuống ngựa hướng hẳn cúi chào. Ngô Đeo Phu trong lòng còn có cảm khái, lão tử làm doanh trưởng, Canh Tư Linh này vẫn là thực tập quan của học binh đội Nam Dương thứ chín, một năm rưỡi trôi qua, lại thành tướng dưới tay mình, phải cúi chào hẳn! Vương Dĩ Lễ và Canh Tư Linh cũng coi như quen biết, sau khi chào hỏi cười nói: “Người mới nhậm chức, chúng ta dám không nể mặt chứ? Sư đoàn mười vẫn luôn huấn luyện, tiếp thu trang bị đồng thời kéo động cũng không ngừng. Mệnh lệnh xuất phát vừa mới ban xuống, toàn sư chúng ta mới 100 cây số vượt dã hành quân trở về, đúng lúc là làm xây dựng chế độ, không có cách nào doanh quan binh, trang bị đều ở trạng thái hành quân, địa phương đã sớm chuẩn bị thuyền, ước gì chúng ta những ngày này trời giáng súng bắn pháo

huấn luyện ôn thần sớm đi, cái này không phải, ba ngày đã đến!” Canh Tư Linh cười dấm vào lồng ngực hấn một quyền, trên mặt Vương Dã Lỗ, vết sẹo còn sót lại trong trận chiến Đồng Sơn cũng hưng phấn đến phát sáng. Canh Tư Linh quay đầu, hướng Ngô Đeo Phu khách khí cười cười: “Đi! Vào trong phòng ngồi, chúng ta hãy bàn bạc xem làm thế nào để hoàn thành tốt lời nhủ nhủ của tư lệnh! Tư lệnh bận bịu đại cục cả nước, chúng ta cái cục nhỏ này cũng không thể làm hỏng!”

Tứ Xuyên hiện nay có năm hệ thống đang hỗn chiến, gấu khắc võ vẫn chỉ là đô đốc trên danh nghĩa, hiện đang ở Xuyên Đông, cố thủ tại Trùng Khánh. Hấn cùng không ít người trong chúng ta vẫn là bạn học của trường Lục quân Trung học Nam Kinh, khi khôi phục, hấn đã tổ chức Thực quân đoàn về Tứ Xuyên, chúng ta theo tư lệnh. Hiện tại hấn lại náo loạn..... lại có một tiểu đội riêng, đi theo hấn, cả hai bên cộng lại nhiều nhất hơn hai vạn người, vạn thanh súng ống. Thành Đô, nhà chế tạo vũ khí, nhà máy in tiền, giếng tự chảy muối, đều bị hấn thâm tóm sạch sẽ. Nếu không phải chúng ta vẫn trấn thủ Nghi Xương, hấn đã sớm bị đánh tan! Bốn hệ khác ban đầu chiếm cứ Xuyên Tây giàu có, sau đó cũng nảy sinh mâu thuẫn. Hiện tại dưới áp lực của chúng ta, cũng ôm thành một khối. Lưu Tương, Lưu Văn Huy, Dương Sâm và những người khác, cũng có bảy, tám vạn quân đội, năm sáu vạn khẩu súng. Mặc dù sức chiến đấu trong mắt chúng ta không đáng nhắc tới, nhưng lần này chúng ta đến không phải để đánh trận, mà là để thành lập hệ thống chi phối Giang Bắc của chúng ta ở Tứ Xuyên, chúng ta là uy hiếp, là vũ lực hậu thuẫn!” Canh Tư Linh êm tai đem những lời mà Tổng tham mưu giao phó cho hấn, lại nói cho những sĩ quan cao cấp bên dưới mở to hai mắt lắng nghe. Có thể nói hùng hồn như thác đổ, nắm giữ toàn cục phát biểu, thực sự khiến nội tâm hấn cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

“Cho nên huynh đệ ta lần này cũng không mặc quân trang đi, mà là mặc trường bào áo khoác ngoài để đàm phán với bọn họ! Tư lệnh nói, Tứ Xuyên

giàu có, nếu có thể thực sự chinh đồn năm giữ, đây chính là hậu phương lớn của chúng ta trên tuyến Trường Giang, coi như tương lai đối với các tỉnh Tây Nam có động thái gì, cũng là chuyện cực kỳ thuận tiện, huống chi nó còn có thể chiếu cố Thanh Hải, Tây Tạng, Cam Túc, Tây Khang mấy tỉnh! Tư lệnh nói, chúng ta chỉ có thể thành công, không thể thất bại! Nếu chờ hãn giải quyết xong chuyện trung ương, chúng ta ở đây vẫn không có hiệu quả gì, hãn sẽ phải đến Tứ Xuyên tự mình đi một chuyến, đến lúc đó chúng ta sẽ tự mình hái hoa trên vai về nhà ôm hài tử! Quân lệnh của Tư lệnh nghiêm khắc, hiện tại lại đang chinh đồn tác phong, Trần sư trưởng cũng bị xử lý nặng như vậy, trong đó nặng nhẹ, đại gia tự nhiên sẽ hiểu!”

Nói xong những lời này, hãn sừng sững nhìn xuống các quân quan một lượt. Ánh mắt này, quả thực là hãn cố tình mô phỏng mưa thần, quả nhiên hiệu quả không tồi, những người bên dưới đều thần sắc nghiêm túc. Hãn hài lòng gật đầu, hỏi: “Đại gia có ý kiến gì không, đều có thể nói ra! Giai đoạn một, chúng ta dự định trước tiến vào Trùng Khánh, ổn định Xuyên Đông, không cần kích thích quá mức những quân phiệt thổ dân ở Xuyên Tây, nếu bọn họ liên lạc với Thiểm Tây, vậy coi như đại cục hỏng bét! Chúng ta đến Xuyên Đông, cũng có thể mạnh như thác đổ, nhìn xuống bình nguyên Xuyên Tây, sẽ từ từ đàm phán với bọn họ! Đánh nhau cũng chỉ là phương án cuối cùng bất đắc dĩ.” Những lời này, cũng là nguyên tắc chung do Tổng tham mưu chế định, hãn cũng rập khuôn nói ra. Hãn thấy, tốt nhất là hoàn toàn tuân theo phương pháp xử lý của Tổng tham mưu. Hãn nghĩ như vậy, mọi người cũng không có ý kiến gì, sớm kết thúc hội nghị để mọi người về đội, thời gian thực sự rất gấp rút. Không ngờ lại nghe thấy một giọng nói trung khí mười phần vang lên: “Tôi có ý kiến!” Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía đó, lại thấy một sĩ quan trung niên gầy gò, treo mày, mặt đầy vẻ ngạo khí đứng lên, chính là tham mưu trưởng của mười sư, Ngô Đeo Phu. Tính tình kiêu ngạo này của hãn, thực sự là bệnh nan y.

Canh Tư Linh sững sờ, liền thấy Ngô Đeo Phu đứng lên, nhanh chân đi tới trước tấm bản đồ Tứ Xuyên, lớn tiếng nói: “Lại muốn chúng ta ở Xuyên Đông chờ mệnh lệnh, không được hành động thiếu suy nghĩ, lại muốn trước khi đại cục trung ương ổn định, phải kết thúc nhiệm vụ Tứ Xuyên, đây chẳng phải là muốn ngựa chạy, lại không muốn ngựa ăn cỏ sao? Làm như vậy, chỉ có thể ở Xuyên Đông giằng co vô hạn, cho những hệ thống kia chuẩn bị ứng biến. Đến lúc đó, e rằng bọn họ dù không muốn, cũng phải liên lạc với Thiểm Tây, Bắc Dương! Chúng ta không thể cho họ thời gian này!” Sắc mặt Canh Tư Linh lập tức trở nên rất khó coi, người là hàng tướng Bắc Dương, cuồng cái gì mà cuồng? Tổng tham mưu đã định ra kế hoạch tác chiến, đánh cho quân đội của các người tan tác, người còn dám chỉ trích Tư Mã trưởng phòng định kế hoạch?

Ngô Đeo Phu cũng không để ý đến sắc mặt của hắn, chỉ vào bản đồ chậm rãi nói: “Chúng ta vẫn phải tiến vào Xuyên Tây, vào ở Thành Đô, nắm giữ tim gan, chiếm cứ địa vị ưu thế, muốn đàm phán thế nào thì đàm phán với bọn họ! Không phải nhượng bộ, chính là chúng ta không thể tiếp nhận. Ba mươi lăm lữ ổn định Xuyên Đông, mười sư tiến vào chiếm cứ Thành Đô. Chúng ta là đến để người Xuyên hiểu đầu, đường đường chính chính nghĩa quân, cần gì phải lo lắng những người kia nghĩ gì? Coi như bọn họ có bảy, tám vạn người cùng tiến lên, loại đội ngũ tạp nham kia cũng không đánh lại mười sư của chúng ta! Hiện tại mệnh lệnh điều tra mới ban hành, không thể cho bọn họ kịp phản ứng. Chuyện gì, vẫn là phải nắm quyền chủ động là trên hết! Bắc Dương vượt qua Tần Lĩnh khả năng rất nhỏ, hiện tại bọn họ còn đang cùng quân đội thổ dân ở phía nam Thiểm Tây chiến đấu, địa bàn của mình còn chưa ổn, vượt qua Tần Lĩnh hiểm yếu đến giúp Xuyên quân, vậy đơn giản chỉ là trò cười. Tư lệnh cũng chính là nhìn trúng điểm này, mới quả quyết điều binh lực tiến vào Tứ Xuyên, muốn tận khả năng tăng cường địa vị của đoàn thể chúng ta, cho nên chúng ta mới muốn áp dụng cách làm chủ động!”

Một lời nói khiến mọi người đều sợ hãi, đối với những tướng lĩnh cao cấp trẻ tuổi này mà nói, đề nghị của Ngô Đeo Phu thực sự hợp khẩu vị hơn kế hoạch của Tư Mã trưởng phòng rất nhiều. Quân công là đánh ra, chứ không phải nói ra. Giang Bắc quân không phải luôn chủ động xuất kích sao? Nếu thực sự ở lại Xuyên Đông đàm phán, còn không biết đàm phán đến khi nào. Nhưng Canh Tư Linh sẽ nghe ý kiến của hắn sao? Hiển nhiên, bình minh của Giang Bắc quân đã đến, tâm tình muốn lập công trong thời đại này của bọn họ cũng càng thêm vội vàng.

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lô trúc•

STT 199: Chương 4: Quyền

Chương 100: Sinh ra (quyền thứ t...

Chương 4: Quyền Chương 100: Sinh ra (quyền thứ tư cuối cùng)

Đại tuyển rớt cuộc kết thúc, hạ nghị viện với sáu trăm chín mươi một ghế nghị sĩ, Liên Bang đảng chiếm hai trăm chín mươi chín ghế, Quốc Dân đảng hai trăm mười sáu ghế, các đảng phái khác chiếm một trăm sáu mươi sáu ghế. Liên Bang đảng không giành được đa số tuyệt đối. Thượng nghị viện với một trăm mười ghế, Liên Bang đảng chiếm bảy mươi ba ghế, chiếm hơn hai phần ba số ghế. Việc tranh cử nguyên thủ quốc gia không có gì bất ngờ. Các nghị viên lần lượt nhậm chức, đến giữa tháng năm thì tụ họp đầy đủ ở Nam Kinh, nơi đây đã tràn ngập cảnh xuân tươi đẹp. Khi các nghị viên tuyên thệ nhậm chức, ủy ban lâm thời của Bắc Kinh cũng tuyên bố giải tán. Sau mấy ngày chuẩn bị và ấp ủ, cuối cùng cũng như tin đồn, Tổng Giáo Nhân dẫn đầu nội các liên hiệp, nhân sự các bộ viện phần lớn giống như tin tức truyền đến, chỉ có bộ trưởng Thủy lợi là Đàm Sở Ba thay thế Trần Kỳ Mỹ, người chỉ được một chức thứ trưởng. Bộ trưởng Công nghiệp là Tạ Minh Quang, thứ trưởng là Duncan. Bộ trưởng Nội vụ kiêm Cảnh chính còn trống, Trần Trác tạm thời đảm nhiệm. Bộ trưởng Địa phương tự trị vẫn là Chương Quá Viêm, nhưng thứ trưởng lại là Thẩm Ân Phu, nguyên bí thư trưởng Liên Bang đảng, người không tham gia bầu cử nghị viên. Chủ tịch hạ nghị viện là Đinh Tây Lâm, thượng nghị viện là Lâm Sâm, phía Quốc Dân đảng. Đây là một sự thỏa hiệp, mọi người bề ngoài cân bằng, kiềm chế lẫn nhau, dường như ai cũng đều vui vẻ. Ủy ban soạn thảo hiến pháp cũng đưa ra bản dự thảo hiến pháp năm Dân quốc, để hai viện xem xét và phê chuẩn. Sau khi hiến pháp được thông qua, sẽ chính

thức bầu nguyên thủ quốc gia. Lúc đó, cũng là lúc Mưa Thần bước vào đỉnh cao của cuộc đời. Tất cả những điều này, dường như đã đưa hần lên vị trí cao nhất.

Trong lòng Mưa Thần, liệu mọi chuyện đã thuận buồm xuôi gió? Còn lâu mới đến lúc đó. Trong nước vẫn chưa hoàn toàn yên ổn, quân phiệt Tây Nam, Đồng Minh hội, các tỉnh xa xôi phía Tây Bắc vẫn còn cát cứ, mệnh lệnh trung ương không được thi hành, nhiều nơi nội chiến vẫn chưa dừng lại. Quân đội Mưa Thần đã phòng thủ Sơn Tây, đồng thời tiến vào Tứ Xuyên. Tại Tứ Xuyên, quyền lực của quân phiệt còn quan trọng hơn thực lực của Mưa Thần. Khi sư thứ mười thủy lục hai đường tiến vào Tứ Xuyên, mặc dù ban đầu với tốc độ nhanh chóng khiến quân phiệt Tứ Xuyên trở tay không kịp, nhưng giờ đây cũng đã xảy ra giao tranh. Tại Thành Đô, sư thứ mười đã giao chiến với đội quân của Đặng Tích Hầu và Điền Tụng Nghiêu. Hai người sau khi phòng quân Thành Đô bị đánh tan, đã liên kết với Ngũ sư trưởng Tứ Xuyên, ký một lá thư, tố cáo quân đội của Canh Tư Linh và sĩ quan sư thứ mười tàn bạo, phá hoại đại cục Tứ Xuyên. Bọn họ còn muốn chiếm lấy Tứ Xuyên, không coi Mưa Thần ra gì, muốn bỏ Tứ Xuyên vào túi! Ở những nơi như vậy, việc thống nhất tài chính và quốc gia hóa quân đội sẽ gặp vô vàn khó khăn.

Thêm vào đó, dân sinh khó khăn, công nghiệp dân tộc không phát triển, việc cân bằng giữa địa phương tự trị và trung ương, việc tổ chức chính phủ tỉnh đều gây tranh cãi lớn, tài chính quốc gia eo hẹp, mà việc cần làm lại quá nhiều. Người đi trước đã để lại cho Mưa Thần một cục diện rối rắm, tất cả những điều này, đều cần hần, một người trẻ tuổi hai mươi lăm tuổi, phải thu dọn. Xu thế thời đại cùng với sự nỗ lực không ngừng của bản thân, cuối cùng đã giúp hần chờ đợi đến ngày thành công. Hần biết con đường phía trước còn nhiều gian nan, nhưng trong lòng lại tràn đầy tự tin. Xu thế thời đại, dân tộc thức tỉnh là không thể ngăn cản. Hần chỉ cần thuận theo đại thế này, dù vẫn sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng vẫn có thể giải quyết. Quan trọng

nhất là, hãn tin tưởng vào dân tộc cổ xưa này, đã tồn tại ba ngàn năm và vẫn kiên cường đến ngày nay. Trong lịch sử, dân tộc này đã bỏ lỡ nhiều cơ hội quan trọng trong thế kỷ 20, khiến vận mệnh dân tộc gần như bị đứt đoạn. Trong thế giới này, dân tộc này không thể bỏ lỡ bất cứ điều gì. Đây là sứ mệnh lớn nhất của hãn khi đến thế giới này. Mặc dù quyền lực to lớn có sức hấp dẫn khiến hãn say mê, cảm giác thao túng vận mệnh người khác cũng khiến hãn vui vẻ, nhưng sứ mệnh này, hãn không lúc nào quên, luôn ghi nhớ trong lòng. Hãn sẽ dẫn dắt nền dân quốc mới này, nghênh đón một thế giới mới. Tương lai, đang chờ đợi hãn.

Ngày 28 tháng 5 năm 1913, bản dự thảo hiến pháp mới được thông qua. Quy định nguyên thủ quốc gia là tổng thống, do thượng nghị viện bầu ra. Nhiệm kỳ của thượng nghị viện là năm năm, tổng thống cũng vậy, nhưng không quy định tổng thống được làm bao nhiêu nhiệm kỳ. Quốc Dân đảng đưa ra sửa đổi, cho rằng tổng thống chỉ nên làm hai nhiệm kỳ. Nhưng các nghị viên phái Mưa Thần cho rằng, tổng thống Mỹ trước đây cũng không giới hạn nhiệm kỳ, từ Washington trở đi, việc từ bỏ tranh cử mới hình thành ngầm thừa nhận tổng thống chỉ được hai nhiệm kỳ. Trong thời điểm quốc gia gặp nhiều khó khăn, cần sự lãnh đạo ổn định, vẫn nên để ngỏ, tương lai tự nhiên sẽ hình thành quy củ riêng của dân quốc. Sau những tranh luận gay gắt, có lẽ còn có những giao dịch ngầm, sửa đổi của Quốc Dân đảng bị bác bỏ với đa số mỏng manh, còn chức quyền tổng thống thì thống lĩnh Lục Hải quân cả nước, các chính sách quan trọng của nội các cần tổng thống phê chuẩn, tổng thống có quyền phủ quyết các chương trình nghị sự của hai viện. Ngoại giao, quân sự và các chính sách quan trọng liên quan đến quốc kế dân sinh, tổng thống có thể không thông qua nội các mà trực tiếp đưa ra hai viện biểu quyết. Nội các chịu trách nhiệm trước tổng thống, tổng thống chịu trách nhiệm trước hai viện. An được quân được coi là lực lượng vũ trang bảo vệ lợi ích quốc gia, có thể trong tình huống khẩn cấp, không cần thông qua nghị viện, tổng thống có thể trực tiếp sử dụng để bảo vệ lợi ích quốc gia (bản dân quốc của đội thủy quân lục chiến Mỹ). Hiến pháp năm

Dân quốc chính thức thay thế hiến pháp lâm thời, trong đó có nhiều nội dung kế thừa từ hiến pháp lâm thời.

Ngày 30 tháng 5 năm 1913, thượng nghị viện với tám mươi chín phiếu trên tổng số một trăm mười phiếu, đã bầu Mưa Thần làm tổng thống chính thức đầu tiên của nền dân quốc. Tôn Trung Sơn được mười tám phiếu, hai người cạnh tranh, Mưa Thần đã thắng với ưu thế tuyệt đối. Nền dân quốc đã hình thành tứ đại vĩ nhân, Tôn, Hoàng, Viên, Lê, hai người đã qua đời, Lê Nguyên Hồng ẩn danh, còn Tôn Trung Sơn từ chối lời mời của Mưa Thần làm phó tổng thống, đảm nhiệm chức Đốc thúc đường sắt toàn quốc, một cơ cấu do Mưa Thần cố ý thành lập, trực thuộc Phủ tổng thống, để thực hiện giấc mơ cứu quốc bằng đường sắt của ông. Lịch sử cứ thế mà xoay chuyển, cuối cùng đã tạo nên kết quả này. Và ngày 1 tháng 6 năm 1913, là ngày Mưa Thần chính thức tuyên thệ nhậm chức.

Các quốc gia đều dành sự quan tâm lớn đến sự thay đổi chính trị to lớn của quốc gia Viễn Đông này. Các bài bình luận, báo cáo chính thức của các nhà ngoại giao, thậm chí còn có các quốc gia công bố sách trắng về tình hình Viễn Đông, đều rất dài dòng. Họ đều mơ hồ nhận thức được, ít nhất là ở Viễn Đông, một cục diện lịch sử mới đang hình thành.

“Viên Thế Khải tiên sinh qua đời vào ngày 27 tháng 1 năm 1913, ông đã tận mắt chứng kiến sự sụp đổ của Bắc Dương đoàn thể do chính mình tạo ra, nhưng không nhìn thấy đoàn thể này bị diệt vong hoàn toàn. Đối với ông mà nói, việc bỏ qua trận truy quét tàn bạo nhằm vào các quan chức Bắc Dương vào mùa xuân ở phương Bắc, có lẽ là một điều may mắn. Ông càng không nhìn thấy, toàn bộ quốc dân Trung Quốc, ít nhất là đại đa số, đã chọn giao vận mệnh quốc gia cho một người trẻ tuổi hai mươi lăm tuổi, có lẽ là một điều may mắn lớn hơn. Đối với vị lão nhân vẫn muốn dùng phương pháp ôn trọng để củng cố quyền uy của mình trên toàn quốc, từ từ dẫn dắt thiên triều thượng quốc mục nát này bước vào hàng ngũ các quốc gia hiện

đại mà nói, chết đi, có lẽ là kết cục tốt nhất để không phải chứng kiến tất cả những điều này.”

Thiên văn chương này là do phóng viên báo chí người Anh viết theo lời tiên sinh, người ủng hộ Viên Thế Khải cuồng nhiệt kia ngay từ đầu đã dùng giọng điệu đau thương hồi tưởng về Viên Thế Khải, bài viết của hắn đã thu hút rất nhiều độc giả. Hắn hiểu rõ lịch sử và hiện tại của Trung Quốc, trong mắt người phương Tây, quả thực là số một.

“Trong truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, hiếm có người trẻ tuổi như vậy nắm giữ đại quyền quốc gia. Dĩ nhiên, trừ những kẻ kế thừa đế vương phong kiến, bọn chúng tuy làm hoàng đế trẻ, nhưng kẻ thực tế quản lý quốc gia vẫn là những người già dặn, đây là truyền thống của quốc gia này. Nhưng tình thế hiện nay, cuối cùng đã phát triển đến lúc quốc gia này từ bỏ truyền thống ấy. Một đám người trẻ tuổi từ trên xuống dưới, khiến người ta ghen hòng nhìn trân trối, tiếp quản toàn bộ quyền lực tối cao của quốc gia này. Có lẽ là nhân dân của quốc gia này đã chán ghét hơn trăm năm đất nước mình suy sụp, lại thêm chính phủ vô năng, nên mới lựa chọn bọn chúng. Tóm lại, bọn chúng đã thắng cử theo một chương trình hợp pháp, giành được quyền lực trung ương. Tác giả bài viết này không hề có ý định xem xét quá trình bọn chúng cướp lấy quyền lực, bản thân điều này đã là một truyền kỳ. Tác giả chỉ muốn phân tích, dưới sự quản lý của đám người trẻ tuổi này, quốc gia này rốt cuộc sẽ biến thành bộ dạng gì, đối với lợi ích truyền thống của các cường quốc phương Tây tại Hoa, rốt cuộc sẽ tạo thành ảnh hưởng gì?

“Quan hệ giữa trung ương và địa phương của quốc gia này rất đặc biệt, đặc biệt đến mức chưa từng xuất hiện trong lịch sử. Chính quyền trung ương dường như cuối cùng đã thừa nhận hiện thực quyền lực địa phương dần mở rộng từ cuối thời nhà Thanh đến nay, cũng không còn nhận điều động quan lại đến các cơ cấu cơ sở - chính là huyện! Quan hệ trung ương và

địa phương, dường như chỉ giới hạn ở việc thu thuế và phân chia, hài lòng với việc địa phương điều động các cơ cấu thuế vụ, an ninh. “Thiên hạ đều là vương thổ”, quốc gia cuối cùng không còn trực tiếp quản lý đến tận nơi. Nhưng điều này lại không giống với chế độ Liên bang, trọng tâm nằm ở vị thế vô cùng khó xử của cấp tỉnh. Bọn chúng tuyệt đối sẽ không nắm giữ địa vị độc lập như các bang của Mỹ, nhưng do quyền khổng chế địa phương bị suy yếu, lại không có được uy quyền của Đại tướng nơi biên cương. Cơ cấu này của bọn chúng, rốt cuộc là do trung ương điều động, hay là do địa phương bầu ra? Căn cứ vào dự vọng khổng chế quyền lực của Mưa Thần, hẳn tuy bỏ qua các cơ cấu từ huyện trở xuống, nhưng vẫn rất nghiêm khắc trong việc khổng chế tỉnh. Nếu như trên cơ sở tự trị của các huyện, không thành lập từng chính phủ tỉnh, bọn chúng rốt cuộc có thể làm được những gì? Là quán triệt mệnh lệnh trung ương, hay là tôn trọng ý kiến địa phương? Có lẽ mâu thuẫn sẽ xuất hiện ở đây trong tương lai. Nếu không phát triển theo hướng chế độ Liên bang hoàn toàn, nếu không quay lại con đường cũ, người viết không thấy có bất kỳ giải pháp thích đáng nào khác. Nhưng gạt bỏ những điều này, Mưa Thần đã giảm bớt cấp hành chính, chỉ còn lại hình thức tổ chức là huyện, sự đứt khoát này, vẫn đáng để khen ngợi. Phương thức này, xét về lâu dài, chỉ cần vận hành tốt, dường như cũng là một loại thiện chính hiếm có. Quan trọng nhất là, theo kinh nghiệm ở Giang Bắc, thì ra chi phí hành chính trong chính phủ trước kia đã tiết kiệm được rất nhiều, thu thuế trung ương cũng tăng lên.

“Xét về tài chính, thoát đầu, dù phân tích từ góc độ nào, tình hình tài chính của chính phủ năm nay đều khiến người ta tuyệt vọng, đặc biệt là trong tình huống Mưa Thần kiên quyết miễn trừ hoàn toàn thuế nông nghiệp, thoát đầu không nên lạc quan kỳ vọng vào bất kỳ nguồn thu tài chính nào của chính phủ. Nhưng nhờ Mưa Thần thông qua những thủ đoạn linh hoạt để chỉnh đốn việc thu thuế, đồng thời loại bỏ phần lớn việc trung gian kiếm lời riêng (trời mới biết hẳn nghĩ ra thủ đoạn tăng thu thuế bằng cách giảm bớt quan lại hành chính như thế nào!), tình hình tài chính dường

như cũng trở nên không đến nỗi tệ. Khi quân đội của quốc gia này chưa vì quân phiệt mà bành trướng một cách ác tính, chỉ tiêu hành chính lại giảm bớt, Mưa Thần đã may mắn thành công. Trong tương lai có thể đoán trước được, trung ương của hãn sẽ có được nguồn thu nhập lớn hơn so với những năm cuối thời nhà Thanh, có lẽ gấp đôi, có lẽ còn hơn thế nữa, chỉ xem hãn sẽ tiêu tiền vào những việc gì. Nếu là người viết, thà lấy sự ổn định của thu nhập tài chính để làm chỗ dựa cho cải cách tiền tệ, như vậy sẽ có lợi hơn cho việc quản lý kinh tế của chính phủ trung ương. Nhưng người viết vẫn sẽ ác ý phỏng đoán, hãn sẽ tiêu một số tiền lớn này vào quân đội đã rất mạnh mẽ của hãn ở Viễn Đông. Hãn dựa vào quân đội để lập nghiệp, nhất định phải dùng nhiều tài nguyên vào quân đội, nếu không, nền tảng thống trị của hãn sẽ lung lay. Đây là con đường mà bất kỳ quân phiệt nào cũng không thể thoát khỏi.

“Được rồi, cuối cùng chúng ta cũng cần bàn đến vấn đề lợi ích truyền thống của các quốc gia văn minh tại Hoa sẽ bị ảnh hưởng như thế nào, và chính sách ngoại giao của Tân Dân quốc này. Chúng ta có thể đếm xem, trong quá trình quật khởi của Mưa Thần, hãn đã đắc tội với mấy quốc gia? Hãn đã đối đầu với Anh trên sông Trường Giang, hãn đã tấn công chính quyền do Nga bồi dưỡng ở Mông Cổ, hãn thậm chí đã xảy ra xung đột lớn với quân đội Nhật Bản ở Đông Bắc! Nếu không phải do các cường quốc đều có những toan tính riêng, thậm chí kiềm chế lẫn nhau. Chỉ cần một cường quốc liên hợp hành động, có thể bóp chết sự thống trị của hãn từ trong trứng nước! Mưa Thần đối với việc này, lại lộ ra vẻ may mắn vô cùng! Không biết hãn thực sự hiểu tình hình quốc tế hay chỉ dựa vào trực giác, nếu là vế trước, hãn rất đáng sợ. Nếu là vế sau, hãn càng đáng sợ hơn. Hiện tại, quốc gia duy nhất tỏ ra thiện ý lớn với hãn, có lẽ là Mỹ quốc... Truyền thuyết còn nói bọn họ đã ký kết mật ước. Sau khi Mưa Thần nắm quyền, hãn sẽ làm gì? Người viết tin rằng, kẻ trẻ tuổi này, đôi khi lộ ra sự cuồng nhiệt kỳ lạ, sẽ chọn thu hồi thuế quan, bác bỏ việc hoàn trả hết khoản nợ này đến khoản nợ khác, thậm chí còn có những hành động khiêu khích

ngu ngốc ở tô giới hoặc một số lãnh thổ mà các quốc gia khác thuê. Dù sao, hãn dựa vào điều này để giành được lòng dân, cũng muốn dựa vào điều này để tiếp tục củng cố sự thống trị của mình. Nếu hãn thực sự làm như vậy, thì đối với hãn mà nói, đó sẽ là một thảm họa! Người viết thậm chí có thể xác nhận, có rất nhiều người vẫn đang kỳ vọng hãn làm như vậy! Tóm lại, có thể khẳng định, người viết không lạc quan về việc hãn có thể áp dụng một chính sách ngoại giao sáng suốt. Về phương diện này, các cường quốc phương Tây không thể tiếp tục áp dụng chính sách hành động riêng lẻ, nhất định phải áp dụng hành động thống nhất, thể hiện tiếng nói của chúng ta, thể hiện ý chí của chúng ta! Hãy đeo gông vào con ngựa non trẻ này, đây là việc có lợi cho cả hai bên!.

“Tóm lại, chính phủ này được thành lập một cách miễn cưỡng, dưới áp lực quân sự của Mưa Thần, mọi người mới ngồi lại với nhau, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề. Bọn chúng có khả năng thay đổi cục diện chính trị Đông Á, tạo ra một số thách thức đối với lợi ích của các quốc gia ở Đông Á. Nhưng chỉ cần chúng ta hành động quyết đoán, vẫn có thể khiến bọn chúng chịu đựng trong phạm vi của chúng ta. Điều chúng ta nên làm nhất bây giờ, chính là đạt được sự nhất trí về việc các quốc gia có nên công nhận chính quyền mới này hay không, để bọn chúng trước tiên phải có những hứa hẹn với chúng ta...”

Mưa Thần buông bản thảo dịch thiên văn chương trong tay, chỉ nhàn nhạt nở nụ cười. Sự hiểu biết và thành kiến của phương Tây đối với quốc gia này đã ăn sâu bén rễ. Trong nước, e rằng cũng có rất nhiều người nghĩ như vậy. Mà việc hãn muốn làm, chính là khiến bọn họ giật mình kinh hãi. Đường xa còn dài, cần gì phải so đo với bọn họ chứ? Mọi thứ cứ để hành động về sau lên tiếng.

Hôm nay, hình tượng của hãn đặc biệt trang trọng. Vẫn là bộ quân phục vàng truyền thống của Giang Bắc quân, cài khuy áo ngay ngắn, nhưng hiếm

thấy lại khoác lên phù hiệu và quân hàm thượng tướng, huy chương "Thanh quân biết" được đính ngay ngắn bên ngực trái. Không tua cờ, không ánh hào quang, chỉ có một hình tượng người lính uy nghiêm, sạch sẽ. Hắn cầm chiếc mũ lính đặt trên bàn, trịnh trọng đội lên đầu, quay người nhìn về phía cổng. Lý Viện mặc một bộ lễ phục nhỏ nhả nhận, đang ngẩn ngơ nhìn hắn. Mặc kệ sau này hắn sẽ trở thành người như thế nào, trong lòng cô bé đơn thuần này chỉ nhớ rõ hình ảnh hắn lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mình ở tiền tuyến vào mùa đông năm đó, khi đó, trên người hắn dường như được bao phủ bởi một lớp viền vàng. Cho đến bây giờ, trên người hắn vẫn là nơi gửi gắm toàn bộ tình yêu thương và nỗi nhớ của cô gái nhỏ.

Vương Đăng Khoa mặc nguyên bộ quân lễ phục cũng bước tới, vị phó quan dài này hôm nay cũng hưng phấn đến đỏ mặt. Hắn khẽ nói với Mưa Thần: "Tư lệnh... Đến giờ rồi." Sau đó bật cười, "Chốc nữa nên gọi ngài là tổng thống rồi." Mưa Thần cười khẽ, bước tới nhẹ nhàng nắm tay Lý Viện, rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa chính. Hôm nay, mừng 1 tháng 6 năm 1913, chính là thời khắc hắn nhậm chức tổng thống. Một năm rưỡi với những kinh nghiệm làm người ta hoa mắt thần mê, cuối cùng đã tạo nên kỳ tích này.

Bên ngoài cửa đã có hai đội vệ binh mặc quân lễ phục đứng thành hàng nghênh đón. Phùng Ngọc Tường đứng đầu hàng, thân hình càng thêm cao lớn. Thấy Mưa Thần đi ra, quân nhạc tấu lên, đội vệ binh giơ súng chào, Phùng Ngọc Tường còn dùng sức vung đao chào đón Mưa Thần. Mưa Thần mỉm cười nhìn những người lính dưới quyền, chậm rãi bước về phía chiếc xe đang đợi. Trong tiếng nhạc quân đội rộn rã, hắn miên man suy nghĩ, quả thực không thể ngăn cản. Nếu đây chỉ là một giấc mộng, thì tuyệt đối đừng đánh thức hắn, bởi vì hắn đã bước vào thế giới này, tất cả những nỗ lực của hắn đều trở nên đáng giá. Nếu thế giới này cần hắn phải tỉnh táo giải quyết mọi việc, thì hôm nay, hãy để mặc cho những suy nghĩ của hắn được tự do, không bị ràng buộc.

Thế giới mới cứ thế ập đến trước mặt hắn, dòng chảy thời đại cuộn cuộn, nhưng hắn lại là người đứng ở vị trí dẫn đầu. Cảm giác cuối cùng cũng nắm vận mệnh trong tay mình, thật sự khó mà diễn tả bằng lời. Nghĩ đến tương lai với vô vàn khả năng phát triển, nghĩ đến việc bản thân có thể phát huy vai trò trong thời điểm dân tộc đang lên xuống, hắn cảm thấy trong lòng dường như tràn đầy một loại dự vọng mãnh liệt. Tương lai, nằm trong lòng bàn tay của ta.

Khi chiếc xe đi dọc theo con đường đến nha môn Lương Giang Tổng đốc, tức Thiên Vương phủ, tạm thời là phủ tổng thống, hai bên đường là tiếng reo hò của đám đông. Mọi người đã trải qua hơn một năm biến loạn, thực sự khao khát một chính phủ mới chính thức được thành lập, và Mưa Thần hiện tại là nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng của họ. Tuổi của hắn còn trẻ, danh tiếng của hắn, uy vọng của hắn, quân đội của hắn, thành tích quản lý của hắn ở Giang Bắc, tất cả đã tạo nên vị thế hiện tại của hắn. Đoàn thể của hắn có niềm tin vào hắn, và những người dân này cũng có những kỳ vọng tương tự. Nhưng Mưa Thần, trong tiếng hoan hô vang vọng trên đường, lại nửa tỉnh nửa mê, bên tai đôi khi còn văng vẳng tiếng súng, tiếng pháo, và cả ánh lửa từ khẩu súng trường trong tay hắn khi khởi binh ở Thượng Hải. Đến thế giới này, hắn chỉ tự mình nổ súng có một lần. Chỉ có hương thơm trên người cô gái bên cạnh mới có thể nhắc nhở hắn rằng, hắn đang ở trong thế giới này, đang trên đường đến nhậm chức tổng thống.

Trong phủ tổng thống, quan lại đã tề tựu đông đủ, đại biểu nghị viên, đại diện chính phủ, đại diện quân đội, đại diện các đoàn thể nhân dân, khách quý đã sớm tụ tập dưới một mái nhà. Khi bóng dáng Mưa Thần xuất hiện ở cổng lễ đường, tất cả mọi người đều im lặng, bỗng nhiên có người vỗ tay nhẹ nhàng, rồi cố gắng hòa vào những tiếng vỗ tay khác, cuối cùng tiếng vỗ tay đã lan rộng thành một vùng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang, đến cuối cùng là một biển âm thanh như thủy triều. Mưa Thần, trong ánh đèn huỳnh quang chói lòa, trong ánh mắt với đủ loại cảm xúc của mọi

người, kéo Lý Viện, mỉm cười bước thẳng về phía trước. Trên bục hội nghị, nghị trưởng Viện Tham nghị Lâm Sâm tiên sinh, khi đó vẫn còn là một người đàn ông trung niên tráng kiện, cũng đang mỉm cười chờ đợi hẳn.

Cuối cùng hẳn cũng bước lên bục chủ tịch, còn Lý Viện thì đứng dưới đám đông, đôi mắt nhỏ đắm lệ nhìn hẳn. Lâm Sâm lớn tiếng nói: "Hôm nay, chính là thời khắc Mưa Thần tiên sinh nhậm chức tổng thống chính thức đầu tiên của Trung Hoa Dân Quốc! Chúng ta, những người giám sát, thực sự cảm thấy vô cùng vinh dự! Trong thời khắc trang nghiêm này, chúng ta hoan nghênh Mưa Thần tiên sinh tuyên thệ nhậm chức!"

Mưa Thần điềm tĩnh bước ra phía trước sân khấu, nhìn thoáng qua chiếc máy biến năng lượng thành âm thanh trước mặt, trang trọng giơ tay phải lên. Trong hoàn cảnh này, hẳn thực sự còn quá trẻ. Vận mệnh của Dân Quốc, cũng đặt lên vai hẳn.

"Ta thề, sẽ giữ vững, nhậm chức tổng thống của Dân Quốc. Từ nay, vì quốc dân của Dân Quốc mà dâng hiến toàn bộ tâm lực, tuân thủ hiến pháp, bảo vệ lợi ích quốc gia dân tộc. Nếu có vi phạm, nguyện chịu sự trừng phạt cao nhất của quốc dân." Lời thề ngắn gọn, sau đó Lâm Sâm tươi cười bước tới, trao cho Mưa Thần pháp lệnh nhậm chức chính thức của Viện Tham nghị, hai tay hẳn nâng lên, áp vào ngực mình, tất cả đã kết thúc buổi lễ. Không biết ai đã cất tiếng reo hò, tiếng hoan hô lập tức vang vọng khắp lễ đường, như muốn dỡ tung mái nhà. Trên bãi cỏ phủ tổng thống, đội pháo mừng 18 khẩu đồng loạt khai hỏa, lập tức vang lên 21 phát súng, tiếng pháo như sấm rền vang vọng trên thành Nam Kinh, đại diện cho một thời đại mới đến. Vào thời khắc này, những người xuất thân từ Giang Bắc đều quên đi những khó khăn và nguy hiểm phía trước, ôm nhau reo hò. Các quân quan dự lễ ném mũ lính lên trời, các sĩ quan trẻ đóng quân quanh Nam Kinh dẫn đầu đội ngũ reo hò, Giang Bắc, đoàn thể này, vào thời khắc này đã đạt đến đỉnh cao thành công.

Trong tiếng pháo vẫn còn dư âm, Mưa Thần lại bước đến trước chiếc máy biến năng lượng thành âm thanh, chờ đợi mọi người dần bình tĩnh trở lại. Hần cau mày, như đang suy nghĩ điều gì đó, dường như nghĩ đến sự thăng trầm của vận mệnh dân tộc trong mấy trăm năm qua, nghĩ đến những khả năng vô hạn trong tương lai...

"Năm xưa khi Thượng Hải được giải phóng, ta đã có bài phát biểu chúc mừng thành công, nguyện đặt mình lên tế đàn phục hưng dân tộc, dâng hiến tất cả cho sự hồi sinh của đất nước. Hoa Hạ liệt tổ liệt tông dường như đã tiếp nhận sự hiến tế của ta, nhân dân tin vào lời hứa của ta, cuối cùng vào hôm nay, đã cho phép ta bước lên vị trí này. Ta biết, ta càng không có chỗ để lùi bước, chỉ có thể dâng hiến tất cả những khó nhọc, mồ hôi thậm chí là sinh mệnh của mình cho sự hồi sinh của dân tộc Trung Hoa. Dòng chảy lớn của thời đại đến nay không phải là kết thúc, mà là vừa mới bắt đầu. Ta hy vọng mọi người có thể lấy danh nghĩa quốc gia dân tộc và nền văn minh cổ xưa của chúng ta, đoàn kết xung quanh ta, để cống hiến tất cả cho cuộc chiến sinh tử này..."

"Dân tộc chúng ta, hơn một ngàn năm trước, sau loạn Ngũ Hồ, đã đứng trước một lần đoạn tuyệt, một trận chiến Phì Thủy đã cứu rỗi nền văn minh của chúng ta, cuối cùng đã nở rộ những đóa hoa rực rỡ nhất vào thời Đường. Trong lịch sử, có rất nhiều dân tộc cổ đại đã diệt vong, có rất nhiều nền văn minh cổ xưa đã đứt đoạn hương hỏa, nhưng dân tộc chúng ta, nền văn minh này đã từng phục hưng thành công! Tự Đường trở đi, theo sự xâm lược của Mông Cổ, rồi đến sự xâm lược của người Mãn, lại thêm sự áp bức của các cường quốc phương Tây cận đại, nền văn minh của chúng ta lại một lần nữa rơi xuống điểm thấp nhất, vận mệnh suy yếu. Chúng ta có thể nghênh đón lần phục hưng thứ ba này không? Ta tin rằng chúng ta có thể! Điều này cần sự nỗ lực chung của mọi người! Lịch sử sẽ không cho chúng ta quá nhiều cơ hội, chúng ta rất cuộc có thể làm được đến đâu, chúng ta rất

cuộc phải bỏ ra những nỗ lực và hy sinh như thế nào, đều nhìn vào các vị đang ngồi ở đây hôm nay!

"Thương thiên ở trên!"

Bài diễn thuyết nhậm chức này, trăm năm sau đọc lại vẫn khiến người ta xúc động. Đây là tiếng gào thét của cả một dân tộc trước bờ vực diệt vong, chẳng qua chỉ mượn miệng mưa thần mà thôi. Nhờ bài diễn thuyết nhậm chức này, Tân Dân quốc cuối cùng đã ra đời. Cánh cửa thế giới mới bắt đầu từ từ mở ra với dân tộc chịu nhiều khổ cực này. Tương lai sẽ phát triển ra sao, thật sự chỉ có trời xanh biết được.

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T·L·T·

STT 200: Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 1: Đặt nền m...

Thiênôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này•

Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 1: Đặt nền móng (1)

Thời tiết Tứ Xuyên vào thu vô cùng dễ chịu. Bên cạnh huyện ấm sông của Thành Đô, sáng sớm hôm nay lại náo nhiệt hơn bao giờ hết, còn hơn cả phiên chợ. Nhưng lần này, trong huyện thành nhỏ bé này, lại tập trung toàn trai tráng bốn phương tám hướng. Mấy con phố trong huyện ồn ào huyền náo, xen lẫn tiếng địa phương mềm mại của Thành Đô vang vọng khắp nơi.

"Đồ rùa, đừng chen, quan chức sư quận còn chưa tới. Chen nữa là lòng đỏ trứng văng hết!"

"Tiểu oa nhi, người mới tí tuổi đầu mà cũng đòi đi lính? Có đảm bảo không? Giờ làm ruộng không giao công lương, vẫn là về nhà trông lão Hán làm ruộng cho xong, đến đây làm gì cái đám lương thực tử này! Một huyện mới cần năm trăm thăng lương thực tử, người đến đây làm gì cái quân đội!"

"Người nói bậy, cái này không gọi là lương thực tử, đám ruộng đại nãi xác binh mới gọi là lương thực tử! Giờ cái này gọi là quân đội chính quy! Tiên sư nó, đám ruộng đại nãi xác cho chúng ta tính công lương đến tận năm mươi năm dân quốc. Nếu không phải cái quân đội chính quy này tới, lão tử ngay cả tiền công của thằng chặt trai cũng phải giao! May mà thiên hạ đổi thay, có cái tổng thống mới gì đó. Mang quân đội chính quy một tháng ăn mười hai đồng lương! Nghe nói làm bốn năm là về nhà. Xong vào

đuổi đám ruộng đại nảo xác, lão tử cũng muốn làm cái quân đội chính quy này. Áo quần, giày ủng, thoải mái không chịu được. Lại không phải kéo đi, làm lính còn có hai mươi đồng an gia phí, đời nào đã thấy quân đội chính quy sáng khoái như vậy. Lão tử cũng phải mở bốn năm đường ăn mặn!"

Mấy tên quân quan cấp dưới của sư quận mồ hôi nhễ nhại cố gắng duy trì trật tự tại điểm trưng binh. Bọn họ đều là người quê, theo quân phiệt Tứ Xuyên trước kia lưu dụng lại, phụ trách nghĩa vụ quân sự. Đang muốn cố gắng đền đáp, lại không ngờ lần này chiêu binh lại náo nhiệt đến thế! Nếu quan chức cấp trên đến, thấy cái cảnh hỗn loạn này, thanh danh của mình coi như tiêu đời! Đối với đám hương dân không biết xếp hàng, lớn tiếng ồn ào hoặc ngồi hoặc đứng, lại không thể dùng uy phong ngày thường quát mắng, thậm chí dùng roi để thị uy. Cấp trên đã có chỉ thị, lần này là lần đầu tiên thực hiện chế độ nghĩa vụ quân sự cục bộ, đối với đám bách tính đăng ký tham quân phải nhiệt tình, trước khi họ nhập ngũ không được trách mắng. Thật sự là làm khó bọn họ.

Thế cục Tứ Xuyên đại định, vẫn phải quy công cho chiến thuật móc tim của Ngô đeo phu. Bọn họ vốn là đội quân ven sông tiến lên, mệnh lệnh của canh tư linh là đến Trùng Khánh. Ngô đeo phu cùng Vương cũng lỗ đều gan lớn bằng trời, phát hiện quân Xuyên ven sông phân bố yếu kém, 16k tiểu thuyết Internet liền quả quyết tiến thẳng xuyên tây, xuất hiện trên vùng bình nguyên phía tây Tứ Xuyên khi quân phiệt xuyên tây còn chưa kịp dự liệu. Lúc này họ mới thông điện đài liên hệ với canh tư linh ở Trùng Khánh. Canh tư linh trước đó nổi trận lôi đình vì họ không tuân theo quân lệnh, sau đó lại bất đắc dĩ phát lại một mệnh lệnh bổ sung, còn thề trong lòng: Vương cũng lỗ là người xuất thân từ giáo đạo đoàn, dòng chính, đánh bằng roi có chút không xuống tay được. Ngô đeo phu, tên hàng tướng Bắc Dương này, nhất định phải cho hắn một cái đẹp mặt sau này! Nhưng Vương cũng lỗ và Ngô đeo phu làm cũng không tệ, lập tức trong vòng Tứ Xuyên điều tra lấy danh nghĩa nhường Thành Đô hiện tại tam sư phối hợp phòng ngự, ruộng,

Lưu bộ nhường ra Thành Đô, rút lui về xuyên bắc chờ trung ương xử lý. Trong thời hạn một ngày không nhận được hồi âm chắc chắn từ tổng bộ phối hợp phòng ngự tam sư, Vương Ngô hai người liền chỉ huy sư thứ mười chậm chạp công kích áp bách, cường ép tiếp phòng. Sau khi hai bên giao chiến ngắn ngủi, ba bộ vốn không thống nhất ý kiến cuối cùng không dám chống cự, nhường ra thành đều rút lui về xuyên bắc, nhao nhao điện báo trung ương biểu thị quy thuận, một số ngoan cố thì chuẩn bị dựa vào Thiểm Tây tiếp tục đối kháng. Trải qua mưa thần lui tới mấy phong điện báo, kéo một phái đánh một phái. Một số người sốt ruột lập công, chuẩn bị hiệu lực tân triều liền động tâm tư với những người còn chưa chịu cúi đầu. Toàn bộ mùa hè, nội chiến vẫn tiếp tục ở xuyên bắc, mà sau khi mưa thần vào chỗ tổng thống, không ngừng từ trong Trường Giang điều bộ đội vào Tứ Xuyên, hăn quyết tâm chuẩn bị thu tỉnh lớn này vào địa bàn cơ bản của mình, hiện tại danh phận đại nghĩa thậm chí binh lực ưu thế đều ở chỗ hăn. Trải qua một mùa hè, cục diện tỉnh Xuyên này thuộc về ai cũng không còn gì phải bàn cãi. Ruộng tưng Nghiêu, Lưu tồn dày bỏ mạng ở Thiểm Tây. Mà Lưu Tương, Lưu Văn huy, Dương Sâm tuyên bố phục tùng trung ương. Họ cùng quân đội của gấu khắc võ cùng nhau tiếp nhận kiểm nghiệm phân phát. Tứ Xuyên bổ nhiệm địa phương tuyển cử, trừ tổ cơ cấu tự trị địa phương. Những tướng quân này vứt bỏ quân đội lại lập tức quay người lại, mượn cơ họ có ảnh hưởng lớn ở địa phương, suy nghĩ nhiều chiếm lấy quyền thống trị của mấy huyện. Mưa thần cũng không phải không biết rõ họ về chỗ, nắm giữ đại quyền hành chính cấp huyện, vẫn là muốn làm họ làm mưa làm gió bộ kia, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời dễ dàng tha thứ. Chờ thế cục phát triển về sau sẽ chậm chậm chinh đồn. Chỉ cần quân phiệt đều từ bỏ quân đội, sau này lại dùng thủ đoạn thu thập bọn họ, cũng không phải là một chuyện quá khó.

Hiện tại theo Xuyên tỉnh đến mưa thần chỉ phối cơ bản địa bàn, thậm chí những cái tỉnh độc lập, đều lộ ra làm ra một bộ mặt ngoài quốc thái dân an, sông yên biển lặng. Mưa thần vào chỗ đến nay, còn vội vàng lý thuận quan

hệ giữa trung ương và địa phương trên địa bàn của mình. Tại Giang Tô và An Huy hai tỉnh, hẳn đang thử đi tỉnh chính phủ từ các đơn vị tự trị địa phương tuyển cử chính sách, tại Hồ Bắc, Hồ Nam, Hà Nam, Sơn Đông, trực tiếp thuộc năm người tỉnh, vẫn là khai thác hủy bỏ đô đốc, trực tiếp bổ nhiệm quan văn tỉnh trưởng cách làm. Cấp tỉnh cơ cấu tương đối đơn giản hóa, thiết lập giáo dục, tài chính, công thương, cảnh chính, nông lâm nghiệp chờ sảng, chủ yếu sứ mệnh vẫn là thượng truyền hạ đạt chính sách của trung ương và địa phương phản ứng tiếng hô. Trong suy nghĩ của mưa thần, cơ cấu cấp tỉnh địa phương cuối cùng vẫn là muốn từ tỉnh tham nghị hội tuyển cử tạo thành. Mà sau này trung ương tại địa phương chỉ có tài chính, an toàn, tư pháp, nội vệ cảnh chính chờ phái ra cơ cấu, bảo đảm chính sách trung ương thể hiện và trung ương tài chính thu nhập. Nhưng đây hết thấy hiện tại còn không thể làm được, hiện tại loại dân tuyển tỉnh trưởng, trung ương phái ra tỉnh trưởng, thậm chí lúc đầu đô đốc liên đổi một cái tỉnh trưởng danh nghĩa tiếp tục nắm giữ quân chính đại quyền hỗn hợp tình huống, trong tương lai có thể đoán trước, còn sẽ lâu dài cùng tồn tại. Cho nên mưa thần chỉ là tại Tứ Xuyên phát một lần lực, mà đối Thiểm Tây, Tây Nam quân phiệt, Đồng Minh hội ba đốc chờ nhóm thế lực, còn hoàn toàn không có xúc động, cảnh tượng đại đoàn kết dân quốc, dường như bày ra một mảnh tường hòa bầu không khí. Nhưng loại cục diện này, sẽ duy trì mãi sao?

Tứ Xuyên trong kế hoạch tương lai của mưa thần, là tỉnh vô cùng quan trọng. Tỉnh Tứ Xuyên đã là tương lai biên giới tây nam phòng đầu mối then chốt tỉnh, lại là trong nước có thể đối mặt tây Nancy bắc hai cái phương hướng tốt nhất căn cứ. Tỉnh này nhân lực tài lực lại vô cùng sung túc, mưa thần cũng định ở chỗ này nuôi quân tam sư, tiện thể từ nơi này tỉnh bắt đầu làm thử chế độ nghĩa vụ quân sự, bộ binh phục vụ bốn năm, lính đặc chủng phục vụ sáu năm, nhất định phải tại địa phương có ruộng đất sản nghiệp gia đình lương dân, tại huyện nghị hội tìm người bảo đảm về sau, chọn lựa phục vụ. Ngoài thứ mười sư đóng quân bên ngoài Tứ Xuyên, mới hai sư

phân hiệu cũng đã ban phát, chính là mười bảy, mười chín hai sư. Hai sư này cũng bởi vì là dân quốc nhóm đầu tiên nghĩa vụ binh dịch sư mà ghi vào sổ sách, cho nên, mới có thể xuất hiện cảnh tượng mở đầu. Tình cảm của nhân dân Tứ Xuyên đối với chi quân đội này, khiến cho báo danh nhập ngũ biến người hết sức mãnh liệt.

Đối với cơn mưa thần tại Tứ Xuyên, cảm xúc sâu sắc nhất lúc này lại đến từ thế lực Bắc Dương ở Thiểm Tây. Lúc này, bầu trời Thiểm Tây vào thu trong vắt, đã bước vào mùa đẹp nhất trong năm. Mà tàn dư của quân Bắc Dương, mượn cơ mưa thần vô tình hay cố ý buông lỏng, trong một mùa hè, đã cơ bản phá tan lực lượng vũ trang địa phương ở phía bắc và phía nam. Trương Phụng Tường đã dẫn theo tàn quân Thiểm Tây chạy trốn đến biên giới Thiểm Cam. Hai sư đoàn cùng các đơn vị khác của quân Bắc Dương chia nhau phòng thủ, tạm thời an cư ở Thiểm Tây. Nhưng hiện tại, quân đoàn số hai của Sơn Tây đang tiến vào chiếm giữ phòng tuyến, xuôi nam Tứ Xuyên đã nằm trong tay mưa thần, chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể trốn về phía tây, vào nơi hoang vu hẻo lánh? Hay là trong lòng một số người dân nảy sinh ý nghĩ, đầu hàng người trẻ tuổi có quyền lực này ở phía đông? Lần này tiến vào Thiểm Tây, thực sự đã tiêu hao hết dũng khí của tuyệt đại đa số người trong đội quân này. Theo mưa thần nhậm chức, cuối cùng ngồi lên vị trí mà Viên Thế Khải từng ngồi. Bọn họ đã cảm nhận sâu sắc, thế giới này đã thay đổi.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi vào người Lôi Chấn Xuân, khiến hắn cảm thấy uể oải. Hắn ngồi trên một gò đất cao, bên cạnh là thê tử, hai người sóng vai nhìn những đợt sóng lúa đập trùng trên ruộng. Phía sau là phó quan và mấy người lính hộ vệ đang bận rộn, chuẩn bị đồ ăn dã ngoại. Dù nhìn từ góc độ nào, cũng là một cặp vợ chồng đi dã ngoại. Nhưng cuộc trò chuyện của họ lại là một bức tranh khác.

"Quang Rực Rỡ, chàng vẫn chưa quyết định sao?" Người nói là thê tử của Lôi Chấn Xuân, vợ trước của hắn đã mất sớm. Người vợ hiện tại, hắn đã cưới một nữ sinh viên trong lúc chuẩn bị quân sự ở Thiên Tân. Lúc hắn còn ở Hà Nam, chỉ huy Sư đoàn 7, bà lão này không đi theo, nhưng khi đến Thiểm Tây, lại chạy đến, mang theo thư của Tưởng Bách Lý, cùng với lời nhắn của Bạch Tư Văn, người đã nổi tiếng ở phương Bắc. Tất cả đều chỉ có một câu, muốn hắn phản bội! Mưa thần đã hứa cho hắn chức vụ sư trưởng. Hắn không phải vì chức vị sư trưởng mà động lòng, cho dù làm thì sao? Chẳng phải cuối cùng cũng bị nhấn chìm trong đám sĩ quan xuất thân từ Giang Bắc hay sao, cuối cùng bị gạt ra? Điều hắn nghĩ chỉ là, đóng quân ở Thiểm Tây, dù có chỗ đứng tạm thời, nhưng tuyệt đối không có tiền đồ. Mưa thần đã quét sạch cơ sở chính trị của Bắc Dương, bọn họ ở đây chỉ là chờ đợi số phận bị diệt vong. Đỗ Tiếp Nguyên, Hà Tông Diêm, Dương Thiện Đức, bọn họ cũng không phải không biết, hiện tại ở Thiểm Tây đều có vẻ điên cuồng cuối cùng. Liều mạng vợ vết tài sản địa phương, vũ trang vận chuyển đất đai Thiểm Tây, dường như cũng đang chuẩn bị cho việc từ quan về quê. Mà hắn lại không muốn tương lai của mình cứ thế mà kết thúc.

Hắn nhìn thê tử của mình, nữ sinh viên trắng trẻo, xinh đẹp trước mặt giờ lại khiến hắn cảm thấy có chút xa lạ. Không biết từ lúc nào, hệ thống tình báo của mưa thần đã làm đến mức này? Thế mà ngay cả thê tử của hắn cũng bị vận động thành công, dựa vào cái gì mà khiến người phụ nữ vốn rất an phận này phải chạy hơn nghìn dặm để truyền tin, thậm chí còn ở bên cạnh hắn không ngừng vận động, thậm chí giám sát hắn? Hắn đột nhiên cảm thấy thế giới này có chút xa lạ, còn khiến hắn không thể chấp nhận. Hắn thản nhiên nói: "Ta muốn quyết định gì? Hiện tại chúng ta không có tự mình náo độc lập, náo cát cứ, đánh ra cờ hiệu Bắc Dương quốc. Ở đây có gì không tốt? Vẫn là quân nhân của Dân Quốc. Nàng đến vừa đúng, chúng ta một nhà đoàn tụ. Đừng bồn ba nữa, an tâm ở lại. Ta thấy nơi này rất tốt, người cũng thuần phác, ở đây an cư cũng không có gì. Ta là quan trọng

Đồng Quan Cục An Ninh, mỗi năm cũng có thể phân được hơn năm vạn khối, vấn đề sinh hoạt cũng không cần lo lắng, ở đây rất tốt để thành một gia đình. Nàng dừng nghĩ những cái đó." Phu nhân hắt lại yên lặng nhìn hắt, chỉ chậm rãi lắc đầu. Trong ánh mắt nàng lấp lánh ánh sáng, dường như có thể dùng hai chữ "ước mơ" để hình dung.

"Quang Rực Rỡ, chàng đã đọc diễn văn nhậm chức của mưa tổng thống chưa?" Lôi Chấn Xuân quả thực đã xem qua, trong lòng cũng bội phục kỹ xảo diễn thuyết của mưa thần, nói đến những thứ khác, thì không có gì. Mưa thần trong hình tượng của hắt luôn rất mơ hồ, dường như là sự tổng hợp của Viên Thế Khải, Tôn Trung Sơn và Tưởng Bách Lý, đến bây giờ vẫn không thể xác định đây rốt cuộc là người như thế nào. Một thanh niên nhiệt huyết, một nhà lý tưởng, hay là một nhà quyền mưu đa mưu túc trí? Không để ý đến việc hắt sẽ có được sự ủng hộ rộng rãi của dân ý. Mà không có quyền mưu, hắt cũng tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn như vậy ngồi lên vị trí này. Phu nhân hắt chỉ chậm rãi nói: "Đừng tưởng rằng chỉ có đàn ông các người mới quan tâm thời sự, phụ nữ cũng vậy. Ta dù sao cũng đọc nhiều năm sách, mặc dù cuối cùng kết cục vẫn là rơi vào tay chàng, chỉ có thể ở nhà giúp chồng dạy con. Nhưng phụ nữ cũng là người Trung Quốc! Ta tin tưởng mưa tổng thống có thể làm tốt chuyện của quốc gia này, có thể vận hồi khí vận của dân tộc chúng ta. Nhưng ta là phụ nữ, có thể làm chuyện cũng không nhiều, cho nên khi Tương tiên sinh và Bạch tiên sinh đến khuyên ta, ta lập tức đồng ý. Không phải bọn họ sẽ còn ép ta, một người phụ nữ không thành. Khuyên chàng phản bội, đây là chuyện tốt cho quốc gia và cho gia đình chúng ta. Quang Rực Rỡ, chàng đừng do dự nữa, mỗi lần chàng ra ngoài đánh trận, ta đều lo lắng đến mất ngủ. Không phải sợ chàng có gì ngoài ý muốn, mà là nhìn thấy chàng mang binh đánh núi thâm biến máu, cái này muốn tạo bao nhiêu nghiệt a! Các chàng ở đây, trung ương nhất định sẽ nuôi quân đến đánh, chết ít đi một số người không tốt sao? Giống như Tương tiên sinh nói, để cho quốc gia lưu thêm một chút nguyên khí không tốt sao? Ta không phải thay ai đến làm

thuyết khách, chỉ là đơn thuần hy vọng chàng tốt mà thôi, ta không thấy có con đường nào tốt hơn."

Trong lòng Lôi Chấn Xuân dâng lên một chút dịu dàng, kéo tóc bị gió thổi rối của thê tử. Đúng vậy, vợ mình hồi còn đi học, đúng là nhân vật phong vân. Là người cổ vũ nữ quyền ở Thiên Tân, còn bị những người thân sĩ kia mắng là yêu nghiệt. Nàng có thể nghĩ nhiều như vậy, đích thực là lời nói trong lòng nàng. Hắn nhìn thê tử của mình, trong lòng dường như đã quyết định điều gì. Nhưng lời đến khóe miệng chỉ hóa thành một tiếng thở dài nhàn nhạt: "Ai... Trong lòng ta đều biết. Khó được đi ra giải sầu, đừng nói những thứ này, được chứ?"

Nếu hỏi mưa thần hiện tại ngồi ở vị trí này cảm thấy thế nào, thì vẫn là cảm giác không đổi từ khi hắn đến thế giới này, bận rộn! Hơn nữa còn là tăng thêm gấp bội. Thì ra chỉ quan tâm đến một khu vực Giang Bắc, đã là túi bụi, huống chi hiện tại lại gánh vác trách nhiệm của quốc gia! Trong vô số công việc ập đến, hắn nhất định phải phân rõ việc cần làm, và mục tiêu cao nhất của mình là gì. Tổng thống và nội các hiện tại tuy đã sơ bộ thành lập, nhưng phân chia quyền lực nhất định phải rõ ràng! Tóm lại, quyền lực của tổng thống chỉ có thể lớn, còn quyền lực của nội các chỉ có thể nhỏ! Vì thế hắn không tiếc áp dụng những thủ đoạn kiên quyết nhất. Vì thế hắn tình nguyện đặt những vấn đề độc lập tỉnh trước, giao cho người bên dưới chuẩn bị. Trải qua vài lần tranh cãi với nội các, Quốc Dân đảng quả nhiên như hắn dự đoán mà rút lui. Bọn họ thực sự không muốn để cục diện cầm quyền của mình tan vỡ. Các cơ cấu trực thuộc Phủ Tổng thống cũng dần dần được thành lập, đều là những cơ cấu chỉ chịu trách nhiệm với hắn. Tổng tham mưu quân đội chính quy, ủy ban an ninh quốc gia thống nhất, ủy ban chỉ đạo phát triển công thương quốc gia, ủy ban cải cách tiền tệ quốc gia, v.v. các cơ cấu như măng mọc sau mưa, san sát xuất hiện trong Phủ Tổng thống. Chức năng của nội các đã dần dần bị thu hẹp, rất nhiều việc đều là các cơ cấu trực thuộc Phủ Tổng thống làm xong, sau đó mới gửi văn bản đến các

bộ và ủy ban trung ương để lưu hồ sơ. Mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý trước việc mưa thần muốn lợi dụng địa vị tổng thống để tiến hành một mức độ độc tài nào đó. Nhưng không ngờ ngay từ đầu đã biểu hiện rõ ràng như vậy, Tổng Giáo Nhân, thủ tướng nội các hiện tại đang bảo vệ quyền lực hợp pháp của bộ trưởng chính vụ, không ngừng gửi công văn đi chất vấn các mệnh lệnh của tổng thống mà không có sự phê duyệt của bộ trưởng nội các là bất hợp pháp. Mưa thần cũng biết nghe lời, thu hồi các mệnh lệnh của tổng thống, giao cho bộ trưởng nội các. Nếu hãn không chịu, hãn sẽ không dùng hình thức mệnh lệnh của tổng thống mà sử dụng hình thức huấn lệnh cá nhân để phổ biến, lúc này hãn không quan tâm đến bất kỳ quy trình nào, hãn chỉ cần ý chí của mình được thể hiện một cách đầy đủ!.

Một trận đại chiến kéo dài hơn một năm, đây là cơ hội tốt nhất để Trung Quốc vươn mình ra quốc tế! Muốn tham gia vào ván cờ quốc tế này, kiến thức lịch sử của hãn có thể bù đắp phần nào cho sự thiếu hụt về thực lực, nhưng nếu không có thực lực thì càng không thể tưởng tượng nổi! Hãn dồn hết tâm sức vào kế hoạch cải cách tiền tệ, quốc gia nắm giữ đồng tiền thống nhất sẽ giúp hình thành thị trường cả nước, tập trung tài lực để bàn chuyện lớn! Liên hiệp xí nghiệp than thép Mã An Sơn, An Huy cũng đang rầm rộ tiến hành. Mưa Thần đã hạ lệnh, xí nghiệp được xây dựng từ năm 1912 này, nhất định phải hoàn thành một phần đầu tư vào năm 1914! Bộ luật thương mại đầu tiên của quốc gia cũng đang được thảo luận và xét duyệt, Mưa Thần cũng đang ra sức thúc đẩy thương nghiệp dân tộc phát triển, khôi phục ngân hàng xem như đã xác lập vị thế pháp luật của ngân hàng trung ương, hãn đặt nhiều kỳ vọng vào việc bồi dưỡng công thương nghiệp dân tộc. Trong mấy tháng tại vị, thông qua việc khôi phục ngân hàng, đảm bảo ngân hàng thương nghiệp phát hành các khoản cho vay công thương nghiệp đã tạo nên một kỷ lục lịch sử. Giang Bắc, địa bàn cơ bản của hãn đã đi vào quỹ đạo, thị trường cả nước cũng đã mở cửa, công thương nghiệp phát triển với tốc độ nhanh chóng, nhưng Mưa Thần cảm thấy vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Hãn mong muốn thực lực không chỉ dừng lại ở mức này.

Lục quân cũng bắt đầu chinh quân, sau khi lục quân chinh quân xong, hải quân sẽ tiếp tục được chinh lý. Kế hoạch ba mươi sư quân đội chính quy của lục quân đã được công bố. Đội quân xuất thân từ Giang Bắc đã thành lập thêm năm sư, đó là sư mười bảy, mười chín tại Tứ Xuyên, sư hai mươi tại Sơn Đông, mượn chuồng ngựa bộ binh đoàn làm cơ sở để xây dựng thêm sư hai mươi một, còn có trung ương cảnh vệ sư tại Nam Kinh. Thêm vào đó, Đoạn Chi Quý chuyên trách trực thuộc tỉnh trưởng mà từ bỏ sư mười lăm, hiện tại trung ương bộ đội chính quy có hai mươi sư. Đông Bắc, ngoài sư hai mươi bảy, cũng sẽ cải biến Hắc Cát bộ đội thành sư hai mươi tám, hai mươi chín. Bắc Dương quân ở Thiểm Tây bị thu hẹp, bốn, sáu sư chỉ giữ lại sư thứ tư, để bọn chúng tự tranh giành. Chiết Giang là sư thứ sáu, Quảng Đông là sư hai mươi hai, Vân Nam hai mươi ba, Quảng Tây hai mươi bốn, Phúc Kiến hai mươi lăm, Quảng Tây hai mươi sáu, tàn binh bại tướng của lực lượng vũ trang địa phương Thiểm Tây cũ, Mưa Thần cũng hào phóng cho một sư ba mươi, khuyến khích bọn chúng cùng tàn binh Bắc Dương đối kháng đến cùng. Lục quân không thuộc dòng chính được biên chế lại thành mười sư, ít nhất trên danh nghĩa đã thống nhất, tương lai sẽ tiêu hóa mười sư bộ đội này như thế nào, phải chờ đến khi Mưa Thần rảnh tay rồi tính.

Điều khiến hần lo lắng còn có vấn đề quốc tế công nhận. Các cường quốc phương Tây lần này cuối cùng đã thống nhất hành động, về vấn đề công nhận Tân Dân Quốc, ngoại trừ nước Mỹ ra đều có chung ý kiến, chinh lý nợ nần, bảo đảm trả nợ đúng hạn, thuế quan xem như thế chấp vẫn phải chịu sự kiểm soát của Tổng cục Thuế vụ Anh. Nếu chính phủ mới muốn cải cách tiền tệ và vay tiền, nhất định phải vay từ bốn ngân đoàn quốc gia, không được quan hệ với bất kỳ quốc gia đơn lẻ nào. Địa vị của Tô giới phải được chính phủ mới cam kết đảm bảo, điều ước trước đây vẫn có hiệu lực, như vậy mới có thể khiến các cường quốc phương Tây công nhận chính phủ mới được thành lập. Chính phủ Mỹ tuy biểu hiện thiện ý, nhưng về điểm này vẫn chưa thể đơn độc đứng ra, họ cũng muốn chính phủ của Mưa Thần

thể hiện sự cam kết với lợi ích của Mỹ tại Hoa. Điểm này giống với các quốc gia khác. Chỉ là sau khi đồng ý công nhận chính phủ mới, Mỹ có thể ngay lập tức nâng quan hệ hai nước lên cấp đại sứ, ký kết mật ước, đồng thời cung cấp một khoản vay bí mật để cải cách tiền tệ. Sau khi Taff từ chức tổng thống, sự nhiệt tình của Mỹ đối với Mưa Thần tuy vẫn tiếp diễn, nhưng không còn cao trào như trước.

Vấn đề quốc tế công nhận này, trước đây luôn vướng mắc giữa chính phủ lâm thời phương Nam và chính phủ trung ương của Viên Thế Khải. Mà bây giờ, đến lượt Mưa Thần phải đối mặt với vấn đề này. Kể từ khi chính phủ mới thành lập đến nay đã ba tháng, vẫn luôn đàm phán về vấn đề này. Không ít người cho rằng, dựa theo tính cách quyết liệt của Mưa Thần đối với ngoại giao, vấn đề này có lẽ là nguy cơ đầu tiên của chính phủ mới! Ngược lại muốn xem vị chủ nhân trẻ tuổi này sẽ đối phó với nguy cơ lần này như thế nào. Mà Mưa Thần rốt cuộc sẽ làm thế nào, thật sự khiến người ta vô cùng mong đợi. Là vứt bỏ cái tôi, ủy khuất cầu toàn, hay là đối kháng đến cùng.

STT 201: Chương 5: Thế giới mới

Nguồn nâng cấp: thiên . lời • trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 02: Đặt nền móng (Phần hai)

Nam Kinh được xem là nơi đặt trụ sở chính thức đầu tiên của chính phủ Trung ương Dân Quốc. Mọi người đều có nhiều ý kiến trái chiều về địa điểm thủ đô này. Nhất là khi mùa hè oi bức, ẩm ướt kéo đến, thành phố này, cũng như bất kỳ đại đô thị nào của Trung Quốc lúc bấy giờ, lại thoát nước kém, môi trường thì dơ bẩn. Khí hậu này càng làm tăng thêm những lời oán thán của mọi người. Các quan chức từ Bắc Kinh chuyển đến, phần lớn là người phương Bắc, không khỏi nhớ về khí hậu ở Bắc Kinh.

Tại một biệt thự dưỡng phòng ở Mạt Lăng Đường, một chiếc xe hơi từ từ tiến vào. Cổng đã có người chờ sẵn chiếc xe này. Từ trên xe bước xuống một lão đầu tử mặc trường sam quen thuộc, khoác áo đơn sa bên ngoài. Không ai khác chính là Trương Quý Lão, đương kim Bộ trưởng Bộ Thương mại của Dân Quốc. Ông ta mồ hôi nhễ nhại, vừa bước ra khỏi chiếc xe có đặt băng đá, đã cảm thấy một luồng khí nóng hầm hập pha lẫn mùi phân ngựa trên đường ập vào mặt, khiến ông chẳng còn tâm trạng hàn huyên với chủ nhà. Chỉ miễn cưỡng nở nụ cười chào hỏi, một trước một sau vội vã tiến vào đại sảnh dưỡng phòng, vừa ngồi xuống đã vội vàng dùng khăn mặt ướp lạnh lau mồ hôi. Trương Quý Lão cười khổ nói: "Mùa hè ở Nam Kinh này thật muốn mạng người! Năm ngoái khi Nam Kinh mới thành lập chính phủ lâm thời, ta làm Tổng trưởng Công thương còn làm việc ở Thượng Hải. Ở Ngô Tùng ven biển còn đỡ hơn nhiều. Hiện tại các bộ theo yêu cầu đều

phải làm việc ở Nam Kinh, phòng ốc lại không đủ, Bộ Công thương và Bộ Thủy lợi phải chen chúc trong một cái viện. Thật sự không chịu nổi! Thêm vào đó, vốn ta chỉ là một tên bộ trưởng ba hoa, nào có chức quyền gì, chỉ là Tổng trưởng Công thương quản lý thuế muối, ly thuế, quản lý ngân hàng, những chức quyền này đều bị tước đoạt, gộp vào Bộ Tài chính. Lão đầu tử ta làm gì phải ở đây chịu khổ? Sớm muộn gì cũng phải cáo bệnh thoái lui thôi. Người hỏi xem, hiện tại ngoài những bộ trưởng thuộc phe Giang Bắc, có mấy người bằng lòng tiếp tục hầu hạ?"

Chủ nhân ngôi nhà là Trương Cho, nghị viên của Giang Tô. Hắn là học trò của Trương Quý Lão. Lúc đầu, Trương Quý Lão coi trọng nhất mấy học trò cũng không có tên hắn, nhưng hiện tại Thẩm Ân Phu đã đầu nhập vào "Mưa Thần", giúp Bắc Dương đối phó "Mưa Thần", hiện còn đang ở trong ngục quân sự Thiên Tân, lúc này hắn mới nổi danh trước mặt Trương Quý Lão. Mặc dù hắn là nghị viên của Giang Tô, nhưng trong cuộc bầu cử nghị viện toàn quốc lại bị nghị viên của Liên Bang đảng chèn ép, trong lòng cũng đầy oán hận. Nghe Trương Quý Lão phàn nàn, hắn cũng không nhịn được mà lẩm bẩm: "Cũng tại tên kia ở trên đặc ý quá sớm, thật không phải chuyện tốt. Muốn ngồi vào vị trí đó, hắn còn phải tôi luyện nhiều! Làm việc vênh váo hống hách, đem tất cả quyền lực thu vào Phủ Tổng thống, nội các hiện tại gần như chỉ là hình thức! Mới mấy tháng, lại là một Viên Thế Khải mới, ai... Sư phụ cũng không cần màng danh lợi mà lui, hiện tại hắn cũng là trong ngoài đều khốn đốn. Chúng ta cứ xem hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu." Giọng điệu của hắn dần trở nên thâm trầm, "Sư phụ hiện tại cùng những nhân vật của Dân đảng ở trong nội các, tất cả mọi người đều có chút đồng bệnh tương liên. Chỉ cần chúng ta có thể liên kết với nhau, tương lai chưa chắc đã không làm nên chuyện. Tình huống này, chúng ta nếu chủ động muốn lung lay địa vị của "Mưa Thần", e là không thể nào. Cứ làm bừa, chỉ sợ là kết cục như Triệu Trí Am! Chúng ta không bằng cứ theo ý hắn, cứ để hắn đặc ý quên hình, kiểu gì cũng sẽ đợi đến lúc hắn phạm sai lầm!" Vừa nhắc đến Triệu Năm Quân, Trương Quý Thăng không nhịn được

rùng mình trong cái nóng như đổ lửa, đối với vị cựu Thủ tướng này, "Mưa Thần" dám khiến hãn ở tô giới không dám lộ diện, những cánh chim Bắc Dương khác đều đang chờ xử trí trong ngục quân sự. Nhớ tới cái cách đối phó kẻ thù chính trị của "Mưa Thần", trước sau như một, ấn nhần rồi mới ra tay lôi lệ phong hành, không biết bao nhiêu người đã sụp đổ dưới tay hãn! Hãn thầm cười khở, lão đầu tử cũng chỉ là phát cáu mà thôi, người thật sự nghĩ đến cách nào đối phó hãn? Nhìn Trương Cho ở đó bày ra vẻ mặt như Gia Cát Lượng, như thật bày mưu tính kế, hãn không nhìn được lại nhớ đến Lôi Phấn đã chính thức tuyên bố phát điên trong ngục quân sự Thiên Tân. Hãn lại liếc nhìn Trương Cho, phát hiện học trò này thật sự rất ngu. Hiện tại mọi người không nghĩ xem làm thế nào để củng cố quyền vị trong hệ thống mới, vơ vét thêm chút lợi lộc, lại còn muốn lật đổ "Mưa Thần" với mấy chục vạn hùng binh, khổng chế nghị viện? Coi như hãn hiện tại vì nước tế thừa nhận chuyện hao tổn tâm trí, phía sau cũng có rất nhiều người đang nói chuyện, chờ đợi chế giễu. Nhưng ai cũng biết, địa vị của "Mưa Thần" là không thể lay chuyển. Địa vị của hãn bây giờ, ngay cả Viên Thế Khải cũng không sánh bằng.

Nghĩ đến đây, hãn không nhìn được cười khở một tiếng: "Thôi đi, không nói những chuyện này nữa. Lão đầu tử ta đến đây cũng chỉ là để nghỉ ngơi, hóng mát. Nhà người mau mang nước ô mai ướp lạnh lên! Lần trước uống đến no bụng, lần này phải tiết chế một chút rồi."

"Mưa Thần" vẫn mặc quân phục, sắc mặt trầm tĩnh ngồi trong văn phòng làm việc của Phủ Tổng thống. Khác hãn với lúc hãn ở Từ Châu, ở Thượng Hải, trong văn phòng cũng vẫn thanh bần như trước. Thời tiết mặc dù đã dần nóng lên, nhưng khuy áo quân phục của hãn vẫn cài ngay ngắn, mồ hôi không ngừng chảy xuống, hãn chỉ liên tục dùng khăn mặt ướp lạnh lau. Thời tiết thay đổi, dường như không có ảnh hưởng gì đến hãn. Hiện tại hãn gặp phải tình thế, chính là tình hình trong nước phát triển lạc quan, mà trên mặt trận quốc tế lại dường như không tìm thấy lỗi ra. Trong nước trái

qua những năm cuối đời Thanh đến nay, cục diện chính trị nhiều nhượng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại ở nơi được xem là tim gan của Trung Quốc. Công cuộc kiến thiết đang diễn ra rầm rộ, riêng việc đầu tư trọng điểm của trung ương đã có liên hợp xí nghiệp thép than Mã An Sơn, kế hoạch khai thác mỏ dầu Trung Nguyên ở Hà Nam, xây dựng thêm liên hợp xí nghiệp thép than Hán Dã Bình, khai thác mỏ vonfram Giang Tây, đường sắt Lũng Hải và đường sắt Quảng Đông Hán. Trong nước đang hoàn thiện pháp quy công thương nghiệp, tạo không gian phát triển lớn nhất cho tư bản dân tộc, theo thống kê của Bộ Tài chính và Bộ Công thương, năm nay tư bản dân tộc duyên hải đã tăng lên hơn hai ức nguyên. Nông thôn vì cắt giảm địa phương tư lại, miễn trừ nông thuế, có hy vọng đạt được một vụ thu hoạch tốt nhất trong năm nay. Mặc dù việc giảm tô ba bảy năm do chủ xí nghiệp kháng cự mà không được thực hiện hoàn toàn, nhưng đa số nông dân vẫn được hưởng lợi thật sự. Thế lực tông tộc nông thôn mặc dù mượn huyện cấp địa phương nghị hội để bước lên vũ đài chính thức, nhưng đối với "Mưa Thần" vốn cực lực giảm bớt chi phí hành chính, thì đây lại là điều hăn mong muốn. Hăn không cần phải từ trên xuống dưới hoàn toàn khống chế, thế lực tông tộc nông thôn vốn có thể tiến hành quản lý hiệu quả ở cơ sở. Hiện tại cho bọn họ danh nghĩa hợp pháp, đối với sự ổn định của cơ cấu cơ sở là vô cùng hữu ích. Tóm lại, hiện tại là địa phương yên ổn, công thương nghiệp vững bước phát triển, đời sống nông dân được cải thiện một chút. Những vấn đề khác như xây dựng quân đội, công tác ở các tỉnh cát cứ cũng được xem là thuận lợi.

Điều duy nhất khiến hăn phải bận tâm là vấn đề quốc tế công nhận. Muốn tiến ra thế giới, nhất định phải trải qua cửa ải này. Có được sự công nhận bình đẳng quốc tế, mới có thể khiến địa vị của hăn vững chắc, không thể lay chuyển. Quay lại thu thập các tỉnh cát cứ khác, chính là chuyện thuận lý thành chương, hơn nữa, chiến tranh Âu châu sắp đến, quả thật thời gian không còn nhiều nữa! Trong lòng hăn có một bảng giờ giấc, một tấm bản đồ rõ ràng. Trong vòng vài năm, hăn nhất định phải mang đến cho cả

nước một sự kinh hỉ, cho thế giới một cú sốc. Tương lai từ khi vừa đến thời không này, một mảnh mờ mịt đến nay dần dần trở nên rõ ràng, hẳn chỉ có thể kiên trì đi xuống, bất kể gặp phải khó khăn gì.

Ngoài cửa bỗng vang tiếng bước chân, bên ngoài mơ hồ nghe được Thái Ngạc cùng Ngũ Đình Phương bàn tán xôn xao. Phó quan dài Vương Đăng Khoa của Phủ Tổng thống cũng lên tiếng: "Hai vị, hai vị! Để ta vào xem Tổng thống đang bận gì, rồi thông báo sau được chứ?" Ngay sau đó, chỉ nghe Ngũ Đình Phương lớn tiếng quát: "Người nói với Mưa Thần, hôm nay ta đến từ chức! Hẳn có thấy cũng phải thấy, không thấy cũng phải thấy!" Vị Bộ trưởng Ngoại giao tao nhã, nho nhã này vì sao lại nổi giận như vậy, Mưa Thần trong lòng đã rõ mười mươi. Hẳn ngồi tại chỗ mỉm cười, tự mình bước đến cửa phòng làm việc, mở cửa rồi cười nói: "Mời vào, hai vị! Vương phó quan dài, người nhớ kỹ, sau này Thái Tổng cố vấn, còn có các vị Bộ trưởng, cứ theo tới gặp, không cần xin chỉ thị!"

Ngũ Đình Phương và Thái Ngạc cùng nhau bước vào văn phòng của Mưa Thần, rồi ngồi xuống. Ngũ Đình Phương có chút không quen, khẽ nhăn mặt. Không ngờ nơi làm việc của vị Tổng thống này lại bày biện đơn giản đến thế! Diện tích cũng không lớn, ngoài ánh sáng đầy đủ ra, mọi thứ bài trí chẳng khác nào một văn phòng của một viên chức bình thường. Thái Ngạc vừa từ Thượng Hải Ngô Tùng chạy đến. Sắc mặt dù vào mùa hè cũng không được tốt lắm, chỉ lặng lẽ nhìn Mưa Thần, nhất thời không nói gì.

Mưa Thần ngồi xuống, mỉm cười nói: "Tùng Sơn tiên sinh, Văn Tước tiên sinh, hôm nay sao lại đến đây với vẻ mặt hùng hực thế này, rốt cuộc là có chuyện gì? Tùng Sơn tiên sinh thân thể còn chưa khỏe. Văn Tước tiên sinh, hôm nay không phải là đại diện cho Viện Phương đến chất vấn đó chứ?" Câu nói ấy nhắc nhở Ngũ Đình Phương, hẳn cố gắng kiềm chế cảm xúc, thản nhiên đáp: "Huynh đệ hôm nay đại diện cho con người. Vị trí Bộ trưởng Ngoại giao này, huynh đệ thật sự không làm nổi, có Tổng thống một

mình đã đủ rồi. Lúc trước bàn bạc với Nhật, Tổng thống làm được bao nhiêu tốt đẹp! Hiện tại Tổng thống lại hẹn công sứ Đức tại Hoa, hoàn toàn bỏ qua Bộ Ngoại giao, lại tiến hành hội đàm hai ba ngày liên tục, liên quan đến việc ký kết mật ước, điều khoản đã truyền khắp phố, mà chúng ta, Bộ Ngoại giao đến giờ mới biết! Quốc gia thiết lập bộ môn này còn có ý nghĩa gì nữa? Chi bằng thành lập một Cục Ngoại giao trực thuộc Phủ Tổng thống!" Giọng hần có phần lớn tiếng, ngữ khí cũng thêm vài phần tức giận bất bình, cuối cùng mới bình tĩnh lại: "...Huynh đệ đã ngồi không ăn bám, đối với quốc kế không có chút cống hiến nào, tự nhiên cũng không thể mặt dày ở vị trí này, nhận bổng lộc của quốc gia, do đó cáo từ, mong Tổng thống phê chuẩn."

Mưa Thần mỉm cười nghe hần oán trách, lại liếc mắt nhìn Thái Ngạc. Thái Ngạc vẫn không biểu lộ gì. Hần cười nói: "Ta không thể chấp nhận người từ chức, bởi vì chỉ có Tổng Côn, tiên sinh mới có thể tiếp nhận. Nếu hần muốn thay đổi nội các, thay người, phải do hần đệ trình công văn, sau đó ta mới quyết định phê chuẩn hay không. Văn Tước tiên sinh nếu thật sự có ý đó, có thể cùng Côn tiên sinh thương lượng. Nhưng huynh đệ nói câu từ đáy lòng, quốc gia không thể thiếu Văn Tước tiên sinh tài giỏi như vậy, chắc hẳn Côn tiên sinh cũng sẽ không để người tùy tiện từ bỏ. Chính phủ mới thành lập được mấy tháng, đã có đại bộ phận Bộ trưởng cáo từ, bên ngoài nhìn nhận chính phủ chúng ta thế nào?"

Ngũ Đình Phương rốt cuộc có chút nổi giận: "Nhưng Tổng thống lại xâm phạm chức quyền của Bộ Ngoại giao! Còn tự tiện cùng Đức muốn ký kết mật ước gì đó! Như vậy còn cần cái chính thể cộng hòa này làm gì?" Theo tính cách của Ngũ Đình Phương, nói ra những lời này đã là kịch liệt đến cực điểm. Hiện tại bên ngoài quả thực xôn xao, ngay cả báo chí phương Tây cũng đang tải với những tiêu đề lớn. Nào là Viễn Đông mới, Anh Nhật liên minh lại xuất hiện, Đức trong liên minh nổi lên mặt nước, công sứ Đức Lâm Đức Bá Khắc Bá tước thế nào trong mười ngày trước được Mưa Thần

mời mật đàm, Mưa Thần làm sao đưa ra ký kết Đức trong liên minh để kiềm chế Anh Nhật liên minh, Trung Quốc cần viện trợ kinh tế quân sự của Đức, mà Đức cũng cần tại Viễn Đông kiềm chế sự chú ý của Anh. Lâm Đức Bá Khắc nhanh chóng truyền tin tức này về Đức, Hoàng đế Đức Wilhelm II cảm thấy quả là niềm vui bất ngờ.

Trong lúc không khí giữa các nước đồng minh và Hiệp ước quốc ở châu Âu ngày càng căng thẳng, việc tìm được một người giúp đỡ ở Viễn Đông là một điều đáng mừng biết bao! Chính quyền mới này từng đánh bại quân Nhật, chính là quân Nhật đã từng giành chiến thắng trong cuộc chiến Nga - Nhật! Nếu nắm bắt thời cơ ký kết minh ước, tăng tốc viện trợ quân sự cho chính quyền mới này, như vậy Đức sẽ có được lợi ích thực sự. Thứ nhất, căn cứ địa Thanh Đảo của Đức có thể được tăng cường, thậm chí tại Giang Tô, Chiết Giang có được cảng biển cũng là chuyện rất tự nhiên, đối với hạm đội Viễn Đông của Đức, một khi khai chiến phải gánh vác nhiệm vụ phá giao, lần này tại bờ tây Thái Bình Dương sẽ có một căn cứ vững chắc! Có thể để họ tu sửa, bổ sung, xuất động. Hai là, nếu trang bị quân đội Trung Quốc đến một mức độ nhất định, cộng thêm một bộ phận huấn luyện viên Đức, nếu có khoảng một triệu quân, như vậy đối với thuộc địa của Hiệp ước quốc Đông Nam Á, thậm chí là viên ngọc minh châu trên vương miện của Đế quốc Anh — Ấn Độ, sẽ có một loại uy hiếp! Lại càng không cần phải nói đến việc kiềm chế Nhật Bản, một cường quốc mới nổi, không cần phải đầu tư vào chiến trường cũ lục địa! Điện trả lời của Đức gần như là vui mừng khôn xiết, đồng thời báo cho Bá tước tiên sinh biết rằng sẽ có một nhân vật lớn đến Viễn Đông chủ trì việc ký kết hiệp ước này, họ cũng cảm thấy có chút nóng lòng. Đức vốn không phải là thành viên của Ngân hàng Tứ quốc, cũng không hứa hẹn khai thác Trung Quốc theo nguyên tắc nhất trí của các cường quốc, đối với Anh, Pháp cũng gần như sắp trở mặt, họ không quan tâm Anh, Pháp nhìn nhận sự việc này như thế nào.

Mưa Thần nghe Ngũ Đình Phương chỉ trích, vẫn chỉ cười nhạt, vẻ mặt dường như không để ý chút nào. Hắn chỉ lắc đầu: "Báo chí phương Tây, cái gì mà dao chém. Ta hẹn công sứ Đức, cũng chỉ vì Bộ Tổng tham mưu thuộc Phủ Tổng thống cần điều động sĩ quan đi Đức du học, dù sao họ cũng là cường quốc lục quân hàng đầu thế giới! Văn Tước tiên sinh, một chút lời đồn trên phố, không cần làm rối loạn phán đoán của người. Ta Mưa Thần là người tùy tiện như vậy sao? Người cứ an tâm trở về, những chuyện này lâu ngày tự khắc biết." Ngũ Đình Phương bị câu trả lời hờ hững của Mưa Thần chặn họng, không nói được lời nào. Người ta không thừa nhận thì còn gì để nói? Ban đầu, hắn bị tức giận đến đây cũng một nửa là giả, trong đó cũng có ý của Tổng Giáo Nhân mời hắn đến xem xét tin tức thật giả, để chuẩn bị cho bước tiếp theo. Không ngờ Mưa Thần lại khẳng định không có chuyện đó, hắn còn phải chạy về cùng Tổng Giáo Nhân thương lượng. Hắn miễn cưỡng chào Mưa Thần và Thái Ngạc, đứng dậy rồi đi. Mưa Thần nhìn theo bóng lưng hắn, bật cười nói: "Vị tiên sinh này, hỏa khí lớn như vậy, ta cùng những người này kết bè kết đảng, sau này e là nhức đầu." Hắn lại nhìn Thái Ngạc, người vẫn im lặng này giờ, cười nói: "Tùng Sơn tiên sinh, người cũng vì chuyện này mà đến. Nam Kinh hiện tại quá nóng, đối với thân thể người chỉ sợ không có lợi gì, người ở bờ biển dù sao cũng mát mẻ hơn, đợi đến thu ý sâu, lại đến Nam Kinh giúp ta."

Thái Ngạc nhìn Mưa Thần, nghe hắn quan tâm, trong lòng không biết đang tính toán điều gì, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Tổng thống, ngài lúc này tung ra kế hoạch ký kết minh ước với Đức, rốt cuộc là vì sao? Để áp chế Anh, Nhật và các quốc gia khác sao? Ngài trước đó đã ký mật ước với Mỹ, bây giờ lại tiếp xúc với Đức, nhưng lại tung tin ra khắp thế giới, làm như vậy, có phải quá mạo hiểm? Chỉ cần sơ sẩy một chút, chính là vạn kiếp bất phục. Chúng ta hiện tại có được thực lực, hoàn toàn không đủ để chúng ta đùa với lửa." Nụ cười trên mặt Mưa Thần cứng đờ, hắn biết Thái Ngạc là người hiểu chuyện, nhưng không ngờ lại hiểu đến mức này. Sự nắm bắt chính xác tình hình, cũng không thua gì hắn, một người hiểu rõ lịch sử và

sự phát triển trong tương lai. Hắn đứng dậy, đi vài bước trong phòng, cầm khăn mặt lên lau mồ hôi trên đầu, cuối cùng cũng thở dài: "Tùng Sơn tiên sinh, người rất hiểu. Lần này tiếp xúc với Đức, ta thực sự đang đánh cược, nhưng ngoài ra, rất khó tìm ra con đường giải quyết vấn đề. Nếu đồng ý với Anh, Pháp, Mỹ và Nga những điều kiện đó, mới đổi lấy sự thừa nhận của họ, thì chính phủ mới của ta đến cùng có ý nghĩa gì? Hiện tại tình hình châu Âu căng thẳng, thực sự là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Hiện tại ta dồn toàn bộ tâm lực vào việc này, tin rằng có thể bình an vượt qua... Thành công thì chúng ta sẽ có được sự thừa nhận quốc tế với những điều kiện có lợi. Không thành, ta sẽ chuẩn bị giấu tài, cố gắng chống đỡ, chờ đến khi châu Âu ra tay đánh nhau, rồi tính sau. Ta đã tính toán mọi thứ, hiện tại cơ hội này không thể bỏ qua."

Thái Ngạc cẩn thận suy nghĩ một hồi, kỳ thực trên đường đến đây, hắn đã theo Mưa Thần suy tính vô số lần. Hắn hỏi: "Anh quốc sẽ liên hợp xuất binh sao? Ví dụ như chiếm lĩnh Thiên Tân cùng Thượng Hải để uy hiếp chúng ta, dùng vũ lực ép buộc chúng ta khuất phục?" Mưa Thần khoát tay, ngăn lại: "Đối với nước Anh mà nói, trên thế giới còn nhiều khu vực trọng yếu hơn Trung Quốc, bọn chúng không rảnh mà xuất binh. Nhật Bản hiện tại trong nước tình hình cũng không cho phép bọn chúng động binh, điểm này ta không lo lắng. Hơn nữa, dựa theo tình hình binh lực, súng ống đạn dược, quân lương dự trữ hiện tại, coi như cùng một bộ phận binh lực của chúng đánh một trận cũng chẳng có gì đáng ngại."

Thái Ngạc thấy Mưa Thần tự tin như vậy, cũng đành thôi. Mưa Thần đối với hắn mà nói là thành thật, hoàn toàn không giống với Ngũ Đình Phương qua loa, điểm này cũng khiến hắn có chút cảm động. Hắn đứng dậy, mỉm cười nói: "Tổng thống, mấy ngày này ta sẽ không về Thượng Hải, ta đến Tư Mã Thuần nơi đó vậy. Hiện tại thế cục vi diệu, ta hẳn là còn có thể phát huy chút tác dụng. Không thì chỉ cầm tiền lương của Phủ Tổng thống, làm việc lại chẳng có chút hương vị nào." Mưa Thần cười cười gật đầu, coi như đồng

ý cho hần ở lại Nam Kinh, chỉ dặn dò hần một câu: "Tùng Sơn, thân thể người không tốt, chú ý giảm bớt hoạt động. Người phải xem mình là lương đồng của quốc gia, tốt tốt mà trân quý bản thân, tương lai còn cần người gánh vác." Thái Ngạc cười một tiếng: "Tổng thống, sao ngài lại không phải là người nắm đại sự, việc nhỏ không ngại buông tay, ăn ít việc phiền không phải là đạo dưỡng sinh, ngài làm tổng thống cũng quá khổ cực... Có lẽ nên cùng Lý tiểu thư làm xong hôn sự, cả nước trên dưới đều đang chờ mong ngày đại hỉ của tổng thống đấy." Hai người cùng cười một tiếng, Thái Ngạc gật đầu cáo từ Mưa Thần, tự mình rời đi. Mà Mưa Thần đứng trước bàn làm việc, vô thức gõ bàn, trong lòng đủ loại suy nghĩ xoay vần không ngừng, cuối cùng vẫn là kiên định thần sắc, lại ngồi xuống, vùi đầu vào công văn.

Có được vị tổng thống này, có lẽ thật sự là có chút khổ.

Tới hạ tuần tháng Chín, tin tức Trung Quốc sắp cùng nước Đức ký kết minh ước lan truyền ngày càng rộng. Hạ nghị viện đang kêu gào Mưa Thần vượt quyền, không đưa bản dự thảo minh ước ra nghị hội biểu quyết, tự tiện quyết định đại sự quốc gia và chiến lược, là biểu hiện của tổng thống độc tài, nhiều lần gửi công văn đến Phủ Tổng thống yêu cầu Mưa Thần tiếp nhận chất vấn của nghị hội. Tham nghị viện lại giúp Mưa Thần nói chuyện, nói rằng hần chỉ là tiếp xúc trước, đến khi bản dự thảo hình thành, tự nhiên sẽ đưa ra nghị hội biểu quyết. Lúc này mà bắt tổng thống tiếp nhận chất vấn, thì tổng thống còn làm được việc gì? Dân gian cũng rộ lên tiếng bàn tán, cũng đang thảo luận vấn đề minh ước Đức – Trung, tiếng khen chê phân nửa. Khen ngợi là hâm mộ con đường phục hưng của Đế quốc Đức thứ hai, dường như cho rằng Trung Quốc ký kết minh ước với Đức là có thể sao chép thành công của người ta. Hơn nữa, lục quân Đức là đệ nhất thiên hạ, thực lực quốc gia cường thịnh cũng là một trong ba nước hàng đầu, có thể cùng Trung Quốc ký kết minh ước như vậy, cũng là một vinh hạnh. Phản đối thì cho rằng đây là hành vi khiêu chiến phương Tây Anh – Pháp và cả Nhật Bản ở phương Đông. Một khi chiến tranh bùng nổ, nước Đức ở

châu Âu bất lực, không rảnh quan tâm viễn đông, đến lúc đó chẳng phải là quốc gia chịu thiệt thòi hay sao? Đây thật sự là tự mình nhảy vào hố lửa. Chi bằng ủy khuất cầu toàn, tiếp nhận điều kiện của các nước phương Tây, đây là một con đường ổn thỏa. Tóm lại, đủ loại ý kiến, tán thành kết minh với Đức được đám sĩ quan cấp dưới trong quân đội ủng hộ nhất, người trẻ tuổi cũng đồng ý nhiều. Mà giới thượng lưu lại cực lực phản đối, thương nhân cũng có ý kiến rất lớn. Tóm lại, Mưa Thần lại một lần nữa bị ném vào vòng xoáy này. Bên ngoài ồn ào náo nhiệt, hấn vẩn sừng sững bất động, các cường quốc phương Tây trong vấn đề này cũng nhất thời ghen hòng, chắc hẳn đều đang điện văn đi về, xin chỉ thị biện pháp. Tóm lại, vào hạ tuần tháng 9 năm 1913, tiêu điểm của viễn đông vẫn là vị tổng thống trẻ tuổi của Trung Hoa Dân Quốc. Mà Mưa Thần đối với tình huống này, đã sớm thành thói quen.

STT 202: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 03: Đặt nền móng (ba)

Tháng 9 năm 1913, dưới ánh trăng, đối với hai vị công sứ Anh và Pháp đang ở Bắc Kinh, đây tuyệt đối là một tuần đen tối. Như đã nhiều lần chỉ ra, chính sách ngoại giao của các nước phương Tây ở Hoa, phần lớn bị quyết định bởi nhóm quan chức ngoại giao này. Trung Quốc trên bản đồ chính trị của phương Tây, đặc biệt là các cường quốc châu Âu, không phải là một nhân tố quan trọng nhất. Các nước phương Tây này, đứng đầu là công sứ Anh Chu người điển, một lần nữa thông qua nguyên tắc thống nhất của các cường quốc, tức là không cho phép các công sứ dời khỏi Nam Kinh, đồng thời không đáp ứng những điều kiện chung mà Mưa Thần đưa ra – tiếp tục gánh chịu các khoản nợ từ thời nhà Thanh, thuế quan và thuế muối được coi là thế chấp cho các khoản nợ và các khoản vay trong tương lai, hủy bỏ bộ Tổng chỉ huy quân đội chính quy phương Bắc ở Thiên Tân, Thiên Tân không còn quân trú đóng, các khoản vay trong tương lai chỉ có thể vay từ Ngân hàng Tứ Quốc, vân vân. Họ sẽ không công nhận chính phủ của Tân Dân quốc do Mưa Thần thành lập, những lão gia công sứ này vẫn tiếp tục sống một cuộc sống nhàn nhã ở Bắc Kinh, chờ đợi tổng thống trẻ tuổi ở Nam Kinh phải khuất phục. Theo họ, việc quốc gia này chọn hãn làm tổng thống quả là một chuyện điên rồ. Họ cho rằng việc đặt vận mệnh quốc gia vào tay một người trẻ tuổi chỉ biết hô khẩu hiệu, có thể cứu vãn vận mệnh quốc gia, khôi phục vinh quang của thiên triều thượng quốc.

Nhưng điều họ chờ đợi không phải là sự khuất phục của Mưa Thần, mà là việc hãn ký kết một mật ước với Đức! Đặc sứ Thủ tướng Đức, Huân tước

Schulz đã rời Đức, trên tuần dương hạm nhẹ Ai Mẫu Đăng đến Trung Quốc. Cùng với đó, tin tức lan truyền khắp Trung Quốc, có thật có giả lẫn lộn. Nhưng tin tức họ nhận được đều rất xác thực, Đức và Trung Quốc đang đàm phán, dự kiến khi Huân tước Schulz đến Nam Kinh, sẽ chính thức bước vào giai đoạn đàm phán thực chất! Dưới sự bao vây của các nước Hiệp ước, Đức thực sự rất mong muốn có một đồng minh ở phương Đông. Bất kể đồng minh này mạnh hay yếu, chỉ cần có thể thu hút sự chú ý của các nước Hiệp ước ở châu Á là được. Đức cần phải bỏ ra những gì? Một ít súng ống, một ít huấn luyện viên, nhiều nhất là một ít tiền vay, nhưng đổi lại lợi ích thì quá lớn. Chính vì biết rõ thái độ của Đức, nên các chỉ thị từ Whitehall và Ái Lệ Xá Cung gửi đến các công sứ ở Hoa càng trở nên nghiêm khắc. Họ chẳng khác nào đang chất vấn các công sứ của các quốc gia này, liệu họ còn khả năng nắm giữ tình hình phát triển ở Viễn Đông hay không? Nếu hành động của họ khiến Trung Quốc ngả theo Đức, sẽ gây ra ảnh hưởng gì đến cục diện châu Á? Trong tình huống hiện tại, nếu không chịu nhượng bộ bên ngoài trước, liệu có thể dùng vũ lực để khiến đối thủ khuất phục? Trọng điểm là, đối mặt với vũ lực, Mưa Thần có khuất phục không? Nếu hãn không khuất phục, những người trung thành với quân đội của hãn chắc chắn sẽ dùng vũ lực để chống lại, để đối phó với hai mươi sư đoàn của hãn, theo tiêu chuẩn Viễn Đông được coi là quân đội tinh nhuệ, rất cuộc phải cần bao nhiêu quân mới đủ? Trong khi châu Âu ngày càng căng thẳng, liệu có thể điều động nhiều quân đội như vậy đến Viễn Đông không?

Một loạt câu hỏi này khiến các nhà ngoại giao coi mình như thần ở Hoa, lưng đều ướt đẫm mồ hôi, hầu như không thể trả lời. Họ quên mất rằng, ở quốc gia của họ, họ cũng chỉ là những sứ giả hạng nhì trong hệ thống ngoại giao mà thôi. Nếu Mưa Thần thực sự điên cuồng liên minh với Đức, gần như có thể khẳng định trong vòng nửa năm hãn sẽ nhận được một lượng lớn vũ khí và đạn dược viện trợ. Trừ khi liệu lĩnh khai chiến với Đức, họ không thể ngăn chặn những vũ khí này. Nếu tình hình đến mức đó, họ nhất định phải tăng cường vũ lực ở Trung Quốc, hoặc bồi dưỡng người đại diện tiến

hành chiến tranh, hoặc tự mình ra trận. Nếu muốn bồi dưỡng người đại diện, hiện tại ở Trung Quốc còn ai có thể bồi dưỡng được, có thể đối kháng với thế lực to lớn và địa vị hợp pháp của Mưa Thần? Nếu tự mình ra trận, Anh, Nhật, Pháp, Nga cần ít nhất bốn mươi vạn quân trở lên, mới có khả năng chiếm đóng toàn diện bờ biển Trung Quốc, phong tỏa Trung Quốc thành một quốc gia nội lục. Hiện tại có đủ quân lực không? Chưa kể đến những tổn thất phải gánh chịu! Pháp hiện đang cảnh giác cao độ với Đức, Anh từ sau chiến tranh Borr vẫn đang co cụm, Nhật Bản cũng đang giải trừ quân bị, còn Nga..... thì khỏi phải nói. Họ căn bản không thể dùng vũ lực! Mưa Thần này lại chọn đúng thời cơ, làm đúng việc, ép buộc họ phải nhượng bộ! Thậm chí còn phải đến cửa để làm hân vui lòng! Một đội quân Đức hùng hậu ở Trung Quốc, bất kể tiến lên phía Bắc hay xuống phía Nam, đều là ác mộng của các thế lực thực dân ở Viễn Đông. Nếu phối hợp với hành động của Đức ở châu Âu, cơn ác mộng này lại muốn tăng thêm ba phần kinh dị. Chu người điển vào thời khắc này, cảm nhận sâu sắc rằng, Viễn Đông đã không còn là Viễn Đông quen thuộc của hân, mà cục diện chính trị Trung Quốc, cũng không phải là những nhà ngoại giao mang danh đánh bóng tên tuổi như họ có thể hoàn toàn thao túng. Hân thậm chí còn hận thù nghĩ, Mưa Thần này, sau này nhất định sẽ trở thành kẻ thù của văn minh!

Trong khuôn viên sứ quán Anh ở khu Đông Giao Dân Hẻm, nơi này được bố trí như một bữa tiệc buffet, nhưng mấy vị khách thừa thớt lại không có hứng thú ăn uống, mặc cho những món ăn được chế biến tỉ mỉ từ các quốc gia tỏa ra mùi thơm. Chu người điển cầm một ly Whisky pha soda, cả người chìm trong chiếc ghế sofa mềm mại, trầm ngâm như không nói nên lời. Lão nhân này trong suốt cuộc đời ngoại giao dài đằng đẳng của mình, chưa từng phải chịu những lời khiển trách liên tiếp như vậy từ trong nước. Ông cho rằng, trong nước vì tình hình châu Âu căng thẳng mà trở nên có chút thần kinh, phóng đại vô hạn những thay đổi liên quan đến Đức ở Viễn Đông, mới tạo ra những phán đoán sai lầm như vậy. Có lẽ còn muốn

ông tự mình ra mặt, đại diện cho toàn bộ đoàn công sứ tiến hành những nhượng bộ nhục nhã với Mưa Thần. Đối với một lão nhân mà nói, đây thực sự là một đả kích lớn nhất. Ông không muốn chấp nhận hiện thực này, nhưng hiện thực lại khiến ông không thể không đối mặt với tất cả. Chu người diễn nhìn công sứ Nhật Bản, một người đàn ông nhỏ bé đang cúi đầu im lặng. Người đàn ông trung niên răn rỏi này sợ rằng còn chịu đả kích lớn hơn cả ông! Chu người diễn biết, thậm chí cả biến cố Mãn Châu lần đó đều là do cầu nhỏ tham gia bày mưu, nhà ngoại giao cuồng nhiệt yêu nước này, cuối cùng lại thấy kết quả là quân đội Nhật Bản sư đoàn 5 bị tổn thất nặng nề, một bộ phận sĩ quan trẻ tuổi có quan hệ mật thiết với ông ta trong quân Quan Đông bị kỷ luật. Người bạn tốt Mãn Châu của ông ta, Túc thân vương bị bắt đi thẩm vấn! Lần này trong hành động nhất trí của các cường quốc về việc công nhận chính phủ mới, cầu nhỏ và ông, là những người có thái độ kiên quyết nhất, Pháp và Nga ban đầu không có ý kiến gì, chỉ nghe theo mệnh lệnh của ông, nhưng công sứ hoa hoa công tử của Mỹ mới là người mà ông và cầu nhỏ liên thủ thuyết phục. Khiến tổng lãnh sự Thượng Hải của Mỹ, một nhân vật nổi tiếng thân Mưa Thần, đến Bắc Kinh một chuyến vô ích! Nhưng lần này, cả hai đều thất bại. Lại một lần nữa thất bại trước Mưa Thần, hiện tại họ có thể cân nhắc, chỉ là làm sao để xuống đài một cách thể diện nhất. Chu người diễn tin rằng, tất cả những điều này, đều đại diện cho việc ông sẽ kết thúc sự nghiệp ngoại giao ở Viễn Đông của mình. Viên Thế Khải đã chết, và ông cũng nên đi. Ông giật mình nhận ra, thế giới này, dường như thực sự không còn thuộc về họ nữa.

Chu người diễn đứng dậy, khẽ gõ nhẹ vào ly trong tay, mặt mũi nói: “Các vị tiên sinh, các vị nhà ngoại giao phi thường. Hôm nay chúng ta tụ tập ở đây, mọi người đều biết về những tin tức bất hạnh này. Hiện tại, tôi muốn tận dụng trách nhiệm cuối cùng của mình với tư cách là chủ tịch đoàn công sứ, xin ý kiến của các vị, hy vọng mọi người có thể thống nhất về cách thức xuống đài.” Ông cười nhạo chính mình một chút, “Một hành động thống nhất của các cường quốc khác, phải không?”

Nước Pháp công sứ là một người phóng khoáng, có lẽ còn bận tâm việc đi xem trận đấu Polo buổi chiều. Hắn cười nói: "Chúng ta, nước Pháp không có ý kiến gì, Viễn Đông không phải là nơi quan trọng nhất chúng ta cần để tâm. Huấn lệnh trong nước hy vọng chúng ta phối hợp với ngài công sứ Anh quốc, cùng Mưa Thần nhanh chóng đạt thành thỏa hiệp. Mặc dù nước Pháp sẽ không bị liên lụy vì Viễn Đông, nhưng đồng minh đáng kính của chúng ta, nước Anh, lại có lợi ích rất lớn ở đó. Chúng ta hy vọng đồng minh có thể dồn lực chú ý vào châu Âu. Về việc đạt thành hiệp nghị với chính phủ Nam Kinh, chúng ta có thành ý lớn, thậm chí còn có một loại cảm giác cấp bách... Tốt, cứ như vậy đi." Dứt lời, hắn một hơi cạn sạch rượu trong ly, thoải mái ngồi xuống. Đối với nước Pháp mà nói, bất kỳ hành động nào ở Trung Quốc đều là đi theo nước Anh, nước Anh bằng lòng rút lui, thì còn gì tốt hơn, ít nhất hắn, với tư cách là công sứ, có thể bớt đi bao nhiêu phiền não.

Nga công sứ là nhân vật duy nhất không bị ảnh hưởng bởi ẩm thực, vẫn đang ăn trứng cá muối đến mức đầy cả râu. Nghe xong lời của Pháp công sứ, hắn mới lấy khăn ăn chậm rãi lau miệng, giọng nói sang sảng: "Nga quốc đối với chính sách Viễn Đông luôn kiên định không thay đổi! Tất cả đều vì sự an toàn của đế quốc ở Viễn Đông! Cho nên, việc công nhận chính phủ Nam Kinh hay không, đối với chúng ta mà nói, không phải là chuyện quan trọng nhất. Công nhận bọn họ cũng chẳng sao, trước kia chẳng qua là đế quốc tôn trọng ý kiến của bạn bè, cùng nhau hành động mà thôi. Chúng ta quan tâm vẫn là quyền lợi của chúng ta ở Đông Bắc và Mông Cổ, cùng với sự an toàn của chúng ta! Chính phủ Nam Kinh vẫn chưa hình thành sự chi phối hiệu quả ở đó, chúng ta có thể làm theo ý mình. Tóm lại, nếu chúng ta không công nhận chính phủ Nam Kinh để cùng thống nhất hành động với các bạn bè, lần này cũng có thể cùng nhau công nhận bọn họ. Nhưng quyền lợi của Nga, không thể bị tổn hại. Nếu cần thiết phải đàm phán với Nam Kinh, chúng ta phải yêu cầu được tham gia vào tiến trình đàm phán và biên bản ghi nhớ. Chỉ vậy thôi." Nói xong, hắn lại đặt khăn ăn

xuống, tiếp tục lao vào chiến trường đồ ăn. Chu Người Điểu nghe trong lời nói của hắn có ẩn ý châm chọc, nhưng không nói một lời, chỉ khẽ thở dài. Quyền lợi... Ít nhất quyền lợi của đế quốc Anh, lần này sẽ ít nhiều chịu ảnh hưởng. Whitehall dường như đã muốn nhượng bộ, nhưng ranh giới cuối cùng của sự nhượng bộ này, vẫn phải tự mình nắm giữ, thật là khiến người ta chán ghét phải đi a.

Chỉ có Cầu Nhỏ từ đầu đến cuối không nói gì, nhìn nét mặt của hắn, cảm xúc trong lòng chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó là "khuất nhục". Hắn cuối cùng đứng lên, thân hình nhỏ bé cố gắng đứng thẳng. Dùng giọng điệu công sự, thản nhiên nói: "Đế quốc không có ý kiến gì với việc các quốc gia liên hợp gần đây công nhận chính phủ Nam Kinh. Nhưng quyền lợi của đế quốc, không thể bị tổn hại vì việc công nhận đó. Nếu gần đây bắt đầu đàm phán, đế quốc sẽ điều động quan chức ngoại giao chính thức tham gia đàm phán... Huấn lệnh trong nước là như vậy, cá nhân ta không có bất kỳ ý kiến nào." Nói xong những lời này, dường như hắn không thể chịu đựng được bầu không khí ngột ngạt ở đây, hướng mấy người gạt đầu cứng đờ, cầm mũ và găng tay, vội vã đi ra ngoài.

Chu Người Điểu thở dài: "Mỹ quốc công sứ hôm nay cũng không đến... Kỳ thật chúng ta cũng không cần trưng cầu ý kiến của bọn họ, nước Mỹ từ trước đến nay rất nhiệt tình với việc công nhận chính phủ Nam Kinh. Vì mọi người đã đạt được nhận thức chung dựa trên huấn lệnh trong nước, ngày mai ta sẽ lên đường đến Thượng Hải, cùng đại diện Mỹ, đại diện Nhật Bản đàm phán với chính phủ Nam Kinh. Trước khi đặc sứ Đức đến, chúng ta hy vọng có thể đạt được một kết quả làm hài lòng tất cả mọi người..." Hắn nhìn sắc mặt khác nhau của các công sứ các nước. Bỗng nhiên, hắn kết luận bằng một câu: "Các vị, thời gian ăn chơi ở Viễn Đông của chúng ta tuyên bố kết thúc!"

Về phía Nam Kinh, vẫn cứ theo bước đi của mình mà phát triển, không hề để tâm đến tâm trạng của các công sứ ở Bắc Kinh. Nam Kinh, với tư cách là thành phố trực thuộc trung ương đặc biệt (cả nước có năm thành phố đặc biệt, Nam Kinh, Thiên Tân, Bắc Kinh, Từ Châu và Vũ Hán), đã bắt đầu công trình kiến thiết đô thị quy mô lớn, cố gắng làm cho thành phố này có khí tượng của một thủ đô. Quốc hội cấp phát ba trăm năm mươi vạn nguyên, cộng thêm hai trăm năm mươi vạn nguyên địa phương kiến thiết công trái phát hành tại Giang Tô, cùng nhau đầu tư vào việc cải tạo thành phố, trải nhựa đường, xây dựng hệ thống cấp thoát nước, xây dựng các tòa nhà văn phòng. Trong cái oi bức của thành phố, lại thêm vào sự bộn rộn, dơ bẩn. Trước khi công trình hoàn thành, dự kiến Nam Kinh sẽ phải giữ lại cái danh hiệu thủ đô tồi tệ nhất.

Mưa Thần và thị trưởng đặc khu Nam Kinh, một học sinh du học từ Mỹ trở về, từng là thủ tướng đầu tiên của chính phủ, Đường Thiệu Nghi, bắt chắp cái nóng cuối cùng, đi khắp Nam Kinh xem xét tình hình xây dựng. Từng đội cảnh vệ trung ương, sĩ quan và binh lính đều tham gia xây dựng, theo yêu cầu của Mưa Thần, quân đội phải đóng vai trò gương mẫu trong việc xây dựng địa phương. Nhìn các binh sĩ hò hét kéo xe rác ra khỏi thành, Mưa Thần không ngừng gật đầu mỉm cười. Đường Thiệu Nghi còn cầm bản vẽ chỉ trỏ: "Đây là khôi phục Bắc lộ, đây là khôi phục đường, còn có khôi phục Nam lộ và khôi phục Đông lộ, vừa vận tạo thành các tuyến đường chính giao nhau, tất cả công trình đều xoay quanh mấy tuyến đường chính này mà triển khai..." Mưa Thần cười vỗ vai ông: "Thiếu Xuyên tiên sinh, người đã năm mươi tuổi rồi, còn chịu đựng cái nắng gắt mỗi ngày, tôi thực sự cảm thấy có lỗi với ngài. Ngài không ở vị trí nghị viên thanh quý, lại đến làm thị trưởng đặc khu này, tôi vừa cảm động vừa sợ hãi. Các vị tiền bối giữ lại những học sinh ưu tú, tôi coi như quốc bảo mà sử dụng, Chiêm Thiên Phù Hộ tiên sinh hiện đang chủ trì đường sắt Lũng Biễn, ngài đang chủ trì xây dựng Nam Kinh, Tạ Minh Quang và Duncan hiện là bộ trưởng và thứ

trưởng bộ công nghiệp... Quốc gia vốn đã ít nhân tài, ngài phải quý trọng bản thân hơn."

Đường Thiệu Nghi nhìn Mưa Thần, trước kia ông hầu như không quen biết người này, chỉ đứng ngoài nhìn ông ta ngày càng phát triển. Bây giờ nhìn gần như vậy, đã thấy dưới trời nắng gắt, bản thân chỉ mặc một chiếc sa trường sam mỏng, còn ông ta lại mặc bộ quân phục nặng nề, sắc mặt dưới ánh nắng hơi tái nhợt, người hai mươi lăm tuổi đã có chút nếp nhăn nơi khóe mắt, rõ ràng là đáng vẻ thiếu ngủ trường kỳ. Mà vẫn chân thành quan tâm đến mình như vậy, cũng khiến ông có chút cảm động. Ông cười khổ nói: "Ban đầu tôi không định làm Phùng phụ nữa, chính trị thứ này, tôi thực sự chán ghét. Nhưng Duncan và Tạ Minh Quang, hai người bạn học cũ đến khuyên, nói không làm chính trị thì làm kiến thiết! Tôi nghĩ kỹ một chút, an tâm vì quốc gia làm kiến thiết, cũng là để chuộc tội cho việc tôi chơi chính trị năm đó. Cho nên thủ tướng hay thị trưởng gì, tôi thực sự không để ý, tổng thống nói coi tôi như quốc bảo, tôi lại thực sự không dám nhận, Thiếu Xuyên năm đó vác Quốc Lương nhiều..." Mưa Thần nhìn lão tiên sinh nói có chút thương cảm, vội vàng nắm tay ông cười nói: "Thiếu Xuyên tiên sinh, chúng ta nhìn hiện tại là tốt, nhìn hiện tại là tốt!" Ông liếc mắt nhìn chiếc xe ô tô ở bên cạnh, vừa cười nói, "Thiếu Xuyên tiên sinh, chúng ta đi xem đại tá trận sân bay xây dựng thế nào được không? Đây cũng là nơi tiêu tốn rất nhiều tiền, mỗi lần đi xem máy bay bay, đều khiến người ta vui vẻ, đi thôi, chúng ta cùng vui vẻ một chút!" Một đám sĩ quan và binh lính đang làm việc thấy Mưa Thần ở đây, đều bỏ công cụ trong tay xuống, hò reo về phía này, Mưa Thần vẫy tay mỉm cười ra hiệu với họ, tự tay đỡ Đường Thiệu Nghi lên xe, một đoàn người hướng đại tá trận bay đi, nơi đó là vị trí của bộ tư lệnh không quân lục quân được di dời từ Thượng Hải.

Dưới ánh mặt trời chói chang, bãi cỏ xanh mướt của Đại tá Trận quả thực tựa như một bức tranh. Bãi cỏ vuông vắn được bao quanh bởi hàng rào sắt, bên trong là những dãy nhà gỗ, cùng với tháp khí tượng cao ngất và

chong chóng đo gió. Một đám quân nhân mặc quân phục màu xanh lam, đội mũ hình nón, ai nấy đều bận rộn trên đồng cỏ. Có người kiểm tra, sửa chữa máy bay, có người tập thể thao trên bãi cỏ, lại có người ngước nhìn bầu trời, dõi theo những chiếc máy bay đang gào thét bay lượn. Đây là một chi đội hoàn toàn mới, mọi quy định, biên chế đều còn đang trong giai đoạn tìm tòi. Chi đội mới này không nghiêm chỉnh như lục quân, nhưng lại tràn đầy hỏa lực kỳ diệu. Ngay cả quân trang màu xanh lam và mũ hình nón của họ cũng là đối tượng vạ người chú mục ở Nam Kinh.

Mưa Thần quả nhiên không nuốt lời, dốc hết sức lực bồi dưỡng chi đội này. Từ khi chính phủ thành lập, sau khi hoàn thiện chế độ dự toán, hãn đã không còn quá nhiều tiền từ cổ phần mỏ dầu. Hiện tại, quân đội chính phủ có đủ kinh phí để duy trì hoạt động, hãn liền đem số tiền đó đổ vào chi đội mới này, khiến không ít người sau lưng chế giễu rằng đây chỉ là món đồ chơi mới của Mưa Thần.

Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi, trường phi hành đã được thành lập, tạm thời làm việc cùng với Đại tá Trận và Bộ Tư lệnh Lục hàng, toàn đội tính cả học viên có hơn chín trăm người. Nơi đây vừa là lính tác chiến, vừa là đơn vị huấn luyện. Trang bị hiện tại cũng không còn là hai chiếc máy bay rách nát ban đầu, Mưa Thần đã đặt mua hai mươi bốn chiếc máy bay hai chỗ ngồi, ba cánh quạt kiểu Pháp. Loại máy bay này được trang bị một khẩu súng máy Lewis 7.62mm, đã là một loại chiến đấu cơ có vũ trang, đang lần lượt được chuyển đến. Hai chiếc máy bay đang bay lượn trên không trung, vẽ ra vài đường vòng, giống như đang đuổi nhau. Đến đây, Mưa Thần và Đường Thiệu Nghi đều cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Bầu trời xanh, mây trắng, cỏ xanh, máy bay, cùng với những quân nhân mạnh mẽ, gạt bỏ những việc vặt vãnh, khiến người ta chỉ muốn hòa tan vào bức tranh này.

Tư lệnh Lục hàng, cũng chính là vị trung tá "xui xẻo" của giáo đạo đoàn, hiện tại đã lên thượng tá, vội vã chạy đến trước mặt Mưa Thần cúi chào,

hắn thực sự cảm thấy xấu hổ vì bộ dạng lộn xộn của thuộc hạ mình. Nhất thời không biết phải nói gì. Mưa Thần cười vỗ vai hắn: "Người tên... Ngựa Vân Thành phải không? Lão giáo đạo đoàn, bởi vì người từng học đại học, lại học về máy móc, nên mới chọn người làm tư lệnh. Chi đội mới này, người phải dẫn dắt cho tốt! Hiện tại có lộn xộn một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải có sức sống. Mọi việc cứ từ từ, thuộc hạ của người có rất nhiều Hoa kiều, không thể quản quá chặt. Việc xây dựng chi đội này thế nào, phải dựa vào chính các người mà tìm tòi... Trên trời kia là ai bay?"

Ngựa Vân Thành cuối cùng cũng bắt đầu than thở: "Chẳng phải là tên phi công Hoa kiều Đinh Vũ Thương sao? Máy bay đều dùng để trinh sát. Thế mà hắn lại nghĩ ra trò, dẫn theo một đám học viên mới tập luyện không chiến, còn lao xuống dùng súng máy bắn phá mặt đất. Lần trước còn mang theo lựu đạn, giật dây rồi ném xuống! Tiểu tử đó gan to bằng trời, ta thấy hắn sớm muộn cũng ném hỏng vài chiếc máy bay. Chỉ cần thấy không ổn, hắn liền bay lên trời. Muốn kỷ luật hắn, các học viên đều chứng minh hắn đang dẫn dắt! Ta thực sự không biết phải làm sao." Hắn tuy đã làm Lục hàng lâu như vậy, cũng thích nghề này, nhưng lại đau đầu đến chết đi sống lại với những phi công không tuân thủ kỷ luật. Thế mà tư lệnh lại coi những phi công Hoa kiều chiếm đa số này là bảo bối, hắn còn có thể làm gì?

Mưa Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai chiếc máy bay ba cánh quạt với dáng vẻ vụng về trong mắt hắn đang quần lấy nhau. Mỗi chiếc trên máy bay có hai phi công, khi đến gần còn giơ nắm đấm cười mắng nhau. Hắn không khỏi mỉm cười gật đầu, những phi công trẻ tuổi này, đã nhìn thấy tiềm năng to lớn của máy bay, hiện tại đã bắt đầu luyện tập những phương thức tác chiến chỉ có thể xuất hiện trong chiến tranh sau này. Tất cả những gì họ làm đều là đặt nền móng cho không chiến tương lai, cho không quân Trung Quốc tương lai. Mà việc hắn làm cũng vậy, là để xây dựng một Trung Quốc tốt đẹp hơn. Nghĩ đến đây, hắn không nhìn nữa, quay đầu nhìn về phía

Vương Đăng Khoa dặn dò: "Về Phủ Tổng thống! Ta tính toán, những tên quỷ Tây Dương kia, cũng nên đến cửa bàn điều kiện rồi!".

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen – thiên lôi trúc (dot) com•

STT 203: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 04: Đặt nền móng (bốn)

Nếu như nói nước Anh trước kia một mực xem thường, thậm chí còn cự tuyệt mọi động thái ve vãn của mưa thần, thì nay Chu người điển, với tư cách là một nhà ngoại giao thâm niên tại Trung Quốc, lại đích thân đến Phủ Tổng thống Nam Kinh bái phỏng, đồng thời đưa ra bản ghi nhớ chính thức để tiến hành thương lượng. Sự tương phản lớn lao này khiến lão nhân tự phụ kia cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng biết làm sao đây? Giới ngoại giao chỉ có thể trung thành thực hiện chính sách cố định của nước nhà. Nước Anh đã không muốn để viễn đông tiếp tục gây phiền toái, lại muốn hợp tác với vị tổng thống hung hăng này ở một mức độ nào đó, thì hẳn cũng chỉ có thể làm theo. Tuy nhiên, Chu người điển tin rằng thời gian của hẳn ở viễn đông sẽ không còn dài nữa, thế giới này đã không còn như trước.

Trong Phủ Tổng thống, nơi đã có mấy trăm năm lịch sử, Chu người điển cùng Ngũ Đình Phương đã sớm ngồi vào phòng hội nghị. Ngoài lãnh sự quán Anh tại Nam Kinh, còn có một bí thư của dinh công sứ Bắc Kinh, tổng lãnh sự Nhật Bản tại Thượng Hải cũng đang ngồi nghiêm túc. Chỉ có tổng lãnh sự Mỹ tại Thượng Hải, người bạn già của mưa thần, Kho Bách tiên sinh, lại đứng ở cửa ra vào, cùng Ngũ Đình Phương nhỏ giọng bàn tán điều gì đó. Hẳn có lý do để tỏ ra vui mừng, các đại biểu từ Bắc Kinh đến lần này đều thông qua hẳn để liên hệ với Nam Kinh và Thượng Hải. Đại diện của chính phủ Nam Kinh cũng không thể bắt bẻ, đó là bộ trưởng ngoại giao Ngũ Đình Phương tiên sinh. Khi biết đặc sứ Đức, Schulz tiên sinh, đã đến gần, họ càng mong muốn được trực tiếp hội đàm với mưa thần. Sau khi

Kho Bách chạy đi chạy lại giữa Nam Kinh và Thượng Hải, ban đầu chỉ định Ngũ Đình Phương ra mặt với mưa thần, cuối cùng ông ta cũng đồng ý đích thân đàm phán với họ. Đây cũng là một thắng lợi nhỏ mà Kho Bách đã đạt được bằng tài ngoại giao của mình, dưới sự sắp xếp của hãn, rốt cuộc cũng muốn tiến hành đàm phán để công nhận chính phủ lâm thời Nam Kinh. Chỉ cần vượt qua được cửa ải này, tương lai hợp tác giữa Mỹ và chính phủ Nam Kinh sẽ là vô hạn. Mà tiền đề của hãn, cũng không còn gì phải nghi ngờ.

Nghĩ kỹ lại, vì sao hai bên vốn có thái độ cứng rắn lại có thể ngồi chung một chỗ? Kế hoạch của mưa thần và việc ký kết điều ước với Đức – dù là thật hay giả – mới là nguyên nhân chính khiến cuộc đàm phán này trở nên cấp bách. Kho Bách chỉ có thể nói, mưa thần lại một lần nữa gặp may, chọn đúng thời cơ. Nước Anh không muốn gặp thêm rắc rối ở châu Á. Về việc vì sao mưa thần có thể nắm bắt chính xác tình hình quốc tế và tâm lý của các cường quốc, hãn chỉ có thể nghĩ rằng có lẽ mưa thần là một thiên tài. Dù thế nào, hiện tại hai bên cuối cùng cũng ngồi xuống, không còn giữ thái độ khinh thường, mà đã bắt đầu đàm phán. Vấn đề cuối cùng rồi sẽ được giải quyết. Nhưng Kho Bách vẫn không khỏi ác ý suy đoán, mưa thần luôn luôn vượt ngoài dự đoán, rốt cuộc sẽ làm khó lão hồ ly Chu người diễn này như thế nào trong cuộc đàm phán đây? Thật sự rất đáng mong chờ!

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, Ngũ Đình Phương và Kho Bách đều đứng thẳng người. Sau đó, một sĩ quan trẻ tuổi, cao lớn, tuấn tú, đeo quân hàm thiếu tướng bước vào, mỉm cười nói: “Kính chào các vị đại biểu, xin mời đứng lên. Tổng thống Mưa Thần đã đến.” Trong trường hợp này, không ai muốn mất đi lễ nghi. Mọi người đều đứng lên, đặc biệt là Chu người diễn, vẻ mặt thận trọng. Mưa thần trong vòng chưa đầy hai năm đã tạo nên một trận ma thuật, dựng nên một huyền thoại trên vùng đất viễn đông. Hãn và những người ủng hộ Viên Thế Khải đều nhiều lần thất bại dưới tay hãn. Hiện tại còn muốn đến tận cửa để lãnh giáo. Mặc dù bên

ngoài hần vẫn mỉm cười, phong thái nhẹ nhàng đối với mọi người, nhưng trong ánh mắt phức tạp kia lại ẩn chứa quá nhiều điều khó nói.

Mưa thần cuối cùng cũng bước vào, trẻ tuổi là ấn tượng đầu tiên của mọi người. Chu người diễn càng cảm thấy cảm khái, nếu Viên Thế Khải đại diện cho quá khứ, thì người đang xuất hiện trước mặt hần, cố ý chỉnh trang, mang găng tay trắng, quân phục sạch sẽ, giày bóng loáng, mưa thần, dường như đại diện cho tương lai của quốc gia này. Khí sắc của hần cực kỳ tốt, nụ cười cũng ôn hòa lạ thường. Vào lúc này, cái tên quân phiệt, vốn đầy rẫy những báo cáo chính thức hoặc những thông tin ác ý, điên cuồng khuấy động ngọn cờ dân tộc chủ nghĩa, lại hòa vào với hình ảnh một người đang ở trong Phủ Tổng thống trang nghiêm, với lễ nghi không thể bắt bẻ và nụ cười, dang tay ra với Chu người diễn, người đang thống trị Trung Hoa Dân Quốc. Tất cả những điều này khiến Chu người diễn cảm thấy có chút hoảng hốt. Hần nắm lấy tay mưa thần, đó là một bàn tay trẻ trung, quyền lực, trơn bóng và đầy sức mạnh. Chu người diễn cuối cùng cũng thoát khỏi suy nghĩ của mình, mang theo một chút ý cười bất đắc dĩ, nhẹ nhàng dùng tiếng Trung hỏi thăm mưa thần: “Trải qua một chặng đường dài như vậy, lại tốn nhiều thời gian như thế, cuối cùng cũng có thể gặp được ngài Tổng thống, tôi, một lão nhân đã coi Trung Quốc là cố hương, từ trong lòng cảm thấy, đây thực sự là một thời khắc kỳ diệu. Hy vọng cuộc hội đàm của chúng ta có thể mang đến cho mảnh đất mà tôi yêu mến này sự công nhận quốc tế và tương lai phồn vinh.”

Mưa thần cười nhạt, vỗ vỗ tay Chu người diễn, tự tay đỡ ông ngồi xuống, sau đó lại quay sang bắt tay hỏi thăm các đại biểu khác. Vương Đăng Khoa đi theo bên cạnh, mưa thần nghiêng đầu, gần như thì thầm mà nhỏ giọng mắng: “Lão quỷ Anh này, vừa vào đã đi thẳng vào vấn đề, thật * là gấp gáp.” Bỗng nhiên nghe mưa thần hiếm khi mắng tục, Vương Đăng Khoa đều sửng sốt. Ngơ ngác nhìn mưa thần lần lượt bắt tay hàn huyên với các đại biểu, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh Ngũ Đình Phương, mới phản

ứng được mà đứng sau lưng hắn. Tư lệnh hôm nay thật sự thoải mái a.....
Điềm tốt.

Hai bên đều đã ngồi xuống, phía chính phủ Nam Kinh, chỉ có mưa thần và Ngũ Đình Phương, cùng với mấy thư ký ghi chép, thêm hai người thông dịch. Đội hình của người phương Tây cũng không hẳn là lớn. Hai bên ngồi xuống nhìn nhau một hồi, nhất thời không ai mở miệng nói chuyện. Cuối cùng, mưa thần cười một tiếng: “Tôi đã nhận được thông điệp chung của Anh, Mỹ, Pháp, Nga, Nhật, năm nước liên hợp, bày tỏ nguyện vọng cùng tôi bàn về việc chính thức công nhận chính phủ Nam Kinh, huynh đệ cũng cảm thấy có chút buồn bực. Vào thời điểm khôi phục, các quốc gia đã tuyên bố sẽ công nhận quân cách mạng của tôi khi tham chiến, sau khi hoàn thành cuộc tổng tuyển cử chính thức, thành lập chính phủ đại diện cho ý chí của đại đa số quốc dân, các quốc gia sẽ chính thức công nhận chính phủ mới của tôi. Trải qua một năm rưỡi khôi phục đầy sóng gió, nhân dân ta đã vượt qua mọi khó khăn gian khổ đấu tranh, cuối cùng đánh đổ chính quyền quân phiệt Bắc Kinh mục nát, lần lượt thu hồi những vùng lãnh thổ đã mất, cuối cùng thông qua sự đề cử của quốc dân, rốt cuộc đã tạo ra một chính phủ chính thức khó khăn như vậy. Vấn đề công nhận này, chẳng lẽ còn là một vấn đề khó nói sao? Chúng ta, chính phủ Nam Kinh, không thông qua sự công nhận của các người, thì không thể đại diện cho quốc gia này sao? Đây không phải là trò cười sao? Công nhận là chuyện đương nhiên, hiện tại còn muốn bàn về vấn đề này, huynh đệ thực sự cảm thấy vô nghĩa.” Ngữ khí của hắn sắc bén, nhưng thần sắc lại ôn hòa, còn liên tục cười nói. Cuối cùng, hắn nhấp một ngụm trà, thở ra một hơi, rồi mới kết luận: “Cho nên, huynh đệ cảm thấy, căn bản không có gì để nói. Mọi người đã đến, thì cứ trao đổi văn kiện ngoại giao, thực hiện chương trình trình quốc thư, thiết lập quan hệ ngoại giao mới. Là một đại quốc ở viễn đông, không thể mãi mãi chỉ nhìn vào một số ánh mắt để sống, muốn kết giao bạn bè, chúng ta hoan nghênh, nhưng nếu muốn lợi dụng vấn đề này để trục lợi..... thì e rằng đã đánh nhầm chủ ý rồi!”.

Ngũ Đình Phương nghe vị tổng thống này nói chuyện, chẳng có lấy một câu lọt tai, khiến hần sốt ruột đến mức trán đầm mồ hôi. Cường quốc đã tỏ ý muốn ngồi xuống đàm phán, đây là cơ hội ngàn năm có một! Vậy mà hần lại bày ra cái tính khí của đám lính tráng. Đây đâu phải là hần diễn thuyết trước quần chúng, thích nói gì thì nói! Đây là đàm phán! Nhìn mấy vị đại biểu nước ngoài đều biến sắc mặt, vị đại biểu Nhật Bản râu ria còn run rẩy. Hần vội vàng đá một cước dưới gầm bàn, hần không thể xông lên bịt miệng hần lại. Mưa Thần vẫn hăng hái tiếp tục nói, mặc kệ sắc mặt khó coi của đám đại biểu Tây Dương: “Kỳ thực mà nói, muốn kết giao bằng hữu thì cũng phải thể hiện thành ý ra chứ? Chẳng lẽ Trung Quốc thuế quan đều nằm trong tay các người? Hàng hóa gì cũng chỉ thu 5% thuế quan, thị trường của chúng ta có cần bảo hộ không? Đường sắt, mỏ quặng đều xem như tiền vay của chính phủ Thanh, các người bảo đảm. Hoa Bắc Phúc công ty, Đông Bắc Nhật Bản sâm công ty đều dựa vào những tài nguyên thế chấp này mà phát lên, có hợp lý không? Còn nữa, những khoản nợ bên ngoài, chỉ có thể vay từ Tứ quốc ngân đoàn, ưu đãi nhất cũng phải chịu 60% lãi suất, cộng thêm hơn 8% lãi hàng năm, các người định cứ thế mà hút máu quốc gia chúng ta đến khô kiệt à? Những khoản nợ trước kia, có cần phải chỉnh lý lại, bằng phương thức hợp lý hơn, hoặc là miễn trừ, hoặc là kéo dài thời hạn hoàn trả? Rồi còn những tô giới lớn nhỏ trải khắp duyên hải và nội địa của chúng ta, các người không thấy rằng sau khi quốc gia này thực sự thức tỉnh, những tô giới này chỉ kích thích sự phẫn nộ của quốc dân thôi sao? Muốn làm bạn, các người cũng phải ra dáng vẻ của một người bạn. Không có những điều kiện này, chúng ta chẳng có gì để bàn cả.”

Tới cuối cùng, hần vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng sau khi nói xong, lại đứng dậy, khẽ gật đầu với các đại biểu: “Huynh đệ là người thô kệch xuất thân từ quân đội, tài học không cao, làm tổng thống, lễ tiết gì gì đó cũng không hiểu nhiều. Nhưng huynh đệ đã bày tỏ hết điều kiện của mình, các vị cứ từ từ suy nghĩ, huynh đệ không vội. Văn Tước huynh, hãy chiêu đãi mấy vị tiên sinh cho tốt, các vị nghĩ kỹ rồi, chúng ta bàn tiếp.”

Nói xong, hần lại cùng Vương Đăng Khoa nghênh ngang rời đi, bỏ lại đám người phương Tây trợn mắt há mồm cùng Ngũ Đình Phương và đám tinh anh ngoại giao của Dân Quốc. Ngũ Đình Phương lấy tay che mặt, đây là đàm phán chỗ nào! Hần không phải là đang đưa ra một đồng yêu sách, mà là đang ra tối hậu thư với các đại biểu cường quốc, chẳng lẽ hần tưởng rằng quốc gia đại sự cũng giống như hạ lệnh cho quân đội, hần nói gì thì phải làm theo? Chu Người Điển trong lòng sớm đã tức giận đến sôi máu, cả đời làm ngoại giao của hần còn chưa từng gặp phải hành động vô lễ đến vậy! Mưa Thần làm như vậy, chẳng khác nào biểu lộ rõ thái độ của mình, hần dường như chẳng thèm để ý đến việc đàm phán với đám đại biểu này! Tức giận qua đi, lại là nỗi lo lắng sâu sắc, chẳng lẽ hần đã quyết tâm liên kết với nước Đức để ký kết minh ước sao? Lãnh sự Nhật Bản đã sớm đập bàn một cái, dùng tiếng Nhật không rõ nói gì đó, rồi sải bước ra ngoài. Nhật Bản cảnh giác với thái độ của Mưa Thần, còn hơn cả nước Anh. Chỉ còn lại Ngũ Đình Phương và những người khác giơ tay muốn mời họ ngồi xuống, nhưng lại không biết phải nói gì.

Chu Người Điển nhìn quanh một lượt, lại nhìn sắc mặt lúng túng của Ngũ Đình Phương và những người khác, thở dài một tiếng rồi giang tay ra: “Tổng thống của quý quốc đã thể hiện như vậy, lập trường hai bên thực sự quá khác biệt, chúng ta không cảm nhận được thành ý từ quý quốc, cuộc hội đàm hôm nay xin phép dừng tại đây... Nếu lập trường của quý quốc có thay đổi, chúng ta có thể tiếp tục đàm phán, chúng ta vẫn sẽ đợi ở Nam Kinh.” Hần dừng lại một chút, cuối cùng nghiêm mặt nói: “Kỳ thực lập trường của chúng ta cũng rất đơn giản, cũng có thành ý thừa nhận chính phủ của quý quốc, dù sao, là một thế lực mới nổi ở Viễn Đông, tự tuyệt giao với quốc tế là điều không thể tưởng tượng nổi. Điều kiện của chúng ta gần như là ưu đãi, chỉ cần kế thừa những điều ước và cách làm từ chính phủ Thanh đến nay, những quyền lợi mà các quốc gia đã hình thành ở Trung Quốc, là không thể lay chuyển. Đương nhiên, để thông cảm với tình cảnh của chính phủ mới, chúng ta có thể lấy thuế muối để thế chấp, cũng giảm một phần

nhỏ lãi suất nợ nần, kéo dài thời hạn cũng không phải là không thể thương lượng. Nhưng một mặt không thừa nhận, là tuyệt đối không thể!” Chu Ngươi Điển nói xong những lời này, cuối cùng mang theo vẻ giận dữ đứng dậy, gật đầu với Ngũ Đình Phương, rồi cùng những người đi theo sai bước ra ngoài. Chỉ còn lại Ngũ Đình Phương đáng thương và những người khác, trong suốt mười lăm phút hội đàm, những lời lẽ đàm phán hoa mỹ, được chuẩn bị tỉ mỉ, những tình anh ngoại giao đã làm đủ công tác chuẩn bị, vậy mà gần như chẳng nói được một câu! Ngũ Đình Phương cũng đứng phắt dậy: “Ta phải đi tìm tổng thống! Hẳn thô bạo can thiệp vào công việc của ta, quốc gia đại sự không thể đem ra làm trò đùa, thực sự không được, ta sẽ không làm nữa!”

Thái độ cứng rắn trong đàm phán của Mưa Thần cùng những lời nói của hắn, rất nhanh đã truyền ra ngoài. Trong nội bộ chính phủ lập tức dậy lên sóng to gió lớn, những quan viên không xuất thân từ hệ thống Giang Bắc đều cảm thấy Mưa Thần phát điên rồi. Khó khăn lắm cường quốc mới chủ động tìm đến tiếp xúc, trước đây trong chính phủ, muốn có được cơ hội này còn khó hơn lên trời! Vậy mà hắn lại nói những lời điên rồ, gần như muốn phá hỏng cánh cửa đàm phán, chẳng lẽ hắn thực sự không ngại từ đầu đến cuối không được cường quốc công nhận? Dù là chính phủ lâm thời Nam Kinh hay chính phủ lâm thời Bắc Kinh, trước đây đều tỏ thái độ tôn trọng quyền lợi của các quốc gia, chỉ sợ cường quốc có chút không vui. Vậy mà hắn lại làm ngược lại, tất cả quyền lợi của cường quốc đều bị hắn mắng sạch, ước gì lật đổ hết mới tốt. Ngay cả khi đưa ra giá cả, cái giá này cũng quá cao! Ở Nam Kinh, Chu Ngươi Điển và những người khác, sau cuộc hội đàm lại được hưởng thụ cảm giác về địa vị, từ các giáo nhân Tổng trở xuống, bao gồm cả các nghị viên tham gia hai viện, thậm chí còn có Tôn Trung Sơn tiên sinh, người hiện đang đảm nhiệm chức Đốc thúc đường sắt toàn quốc, đều lần lượt đến tiếp kiến họ, gần như ai cũng đều nói Mưa Thần hồ đồ, họ nhất định phải khuyên hắn, hy vọng cuộc đàm phán không bị đổ vỡ. Kỳ thực Chu Ngươi Điển và những người khác vẫn còn ở lại Nam Kinh,

cũng là vì trong lòng không muốn cuộc đàm phán đổ vỡ, họ cũng vui mừng trước cục diện này, để chính họ gây áp lực lên Mưa Thần. Chuyện Viễn Đông không thể dây dưa thêm nữa, không thể để vị tổng thống điên rồ này tùy tiện làm việc, nếu không lại xảy ra chuyện gì, các cường quốc phương Tây hiện tại căn bản không có cách nào phân tâm đến Viễn Đông! Vẫn là nên sớm lấy điều ước trao đổi văn kiện ngoại giao để xác định, ít nhất phải trước khi đặc sứ nước Đức Schulz đến!

Mưa Thần từ khi tham gia buổi hội đàm đầu tiên, dường như đã bỏ qua chuyện này. Tất cả các quan viên liên quan đến chuyện này muốn gặp hần, hần đều không gặp, cả ngày bận rộn làm những việc khác. Lúc này cũng vậy, ngoài vấn đề quốc tế công nhận, chuyện trong nước vốn đã rối như tơ vò. Tỉ như kế hoạch giáo dục nghĩa vụ sáu năm, chuẩn bị thông qua biểu quyết của nghị hội trong hai mươi tiết, hình thành điều luật chính thức. Đây là kế hoạch phát triển trăm năm của Trung Quốc trong tương lai, tài chính phải kiếm như thế nào, dự trữ giáo viên phải huấn luyện ra sao, cộng thêm việc bố cục trường học, phát hành công trái giáo dục. Chỉ riêng chuyện này, Mưa Thần đã phải phê duyệt hơn hai trăm bản công văn mỗi ngày, gặp hơn mười người. Chưa kể đến những chuyện khác! Vì quốc gia, dưới ý chí và tác phong quyết liệt của hần, đã được đẩy mạnh tiến về phía trước, những việc đã làm trong bốn tháng kiến quốc, đã nhiều đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nhưng dù hần có vùi đầu vào những công việc khác, thái độ của hần trên phương diện ngoại giao rốt cuộc là như thế nào, những chuyện tiếp theo sẽ tiến hành ra sao, hần vẫn phải thể hiện thái độ của mình. Nhưng hiện tại, hần chỉ lặng lẽ quan sát cục diện chậm chạp tiến triển mà thôi.

"Tổng thống, kho Bách tiên sinh hiện đang đợi ngài trong phòng khách... Hần là một người đến." Mưa thần ngẩng đầu khỏi đồng công văn, ánh mắt có chút lấp lánh. Nghe tin kho Bách cuối cùng cũng đến bãi phỏng, không biết trong lòng hần lại đang toan tính điều gì. Cuối cùng, hần gật đầu, hướng Vương đăng khoa nói: "Ta lập tức đến ngay... Phê duyệt công

văn, giao cho bí thư xử trưởng, để bọn họ dựa theo bộ môn đối ứng phát hành. Còn về huấn lệnh liên quan đến giáo dục, nhớ kỹ giao cho Tổng tổng lý bộ thự..." Hãn đứng dậy, khoan khoái duỗi lưng mệt mỏi, chỉnh lại quần phục, rồi sải bước ra ngoài.

Kho Bách đã ngồi trong phòng khách chờ hãn. Hãn hiểu kỳ đánh giá căn phòng khách trong Phủ tổng thống. Nơi này không giống phòng khách ở Từ Châu của Mưa thần, vừa rộng lớn lại được bày biện lộng lẫy. Xem ra làm tổng thống, thể chế khác biệt, cũng phải có chút thưởng thức. Hãn khẽ cười, thầm nghĩ mình đã chứng kiến Mưa thần từng bước đi lên từ một gã quân phiệt, dù rằng quá trình ấy nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn. Mưa thần ngồi lên vị trí này, hãn và Mưa thần lại ít có cơ hội tiếp xúc. Trước đây, bọn họ từng thương thảo Hiệp định Mưa thần – George Tư Văn Sâm ở Thượng Hải. Tình hình hiện tại phát triển đến mức này, rốt cuộc sẽ có những thay đổi gì? Nghĩ đến đây, hãn cũng có chút phiền lòng. Taff từ chức tổng thống, mối liên hệ với Trung Quốc dường như cũng lạnh nhạt đi. George hiện tại cũng chỉ đảm nhận một chức quan nhàn tản trong bộ ngoại giao, tân nhiệm ngoại trưởng lại là một chính trị gia phái Châu Âu. Nước Mỹ lại gia nhập liên minh các cường quốc, hiệp định này dường như đã trở nên vô nghĩa. Mưa thần còn nhiệt tình với việc liên minh với Mỹ quốc trong tình thế thay đổi này không? Hãn lại nghĩ đến công văn của mình và bộ ngoại giao, ngay cả trong nước, hiện tại cũng không còn mấy người nhiệt tình với hiệp định này. Hãn nhận được huấn lệnh từ trong nước – bỏ qua việc xem như bài trí vị công sứ đại nhân hoa hoa công tử kia. Ý tứ là, liên quan đến việc cải cách tiền tệ theo hiệp định và liên kết với đồng đô la Mỹ, cùng với hợp tác trong lĩnh vực công thương, giáo dục, trong nước vẫn muốn tiếp tục thúc đẩy, dù sao lợi ích rất lớn. Nhưng trên phương diện quân sự trong hiệp định, việc hợp tác ở Châu Á lại bị cho là không cần thiết, nếu cuối cùng hình thành hiệp định, những điều này đều phải loại bỏ. Mưa thần còn nhiệt tình với hiệp định đã bị thu hẹp này hay không? Tất cả đều khiến hãn cảm thấy có chút nản chí.

Về tình hình ngoại giao của chính phủ Nam Kinh hiện tại, dù có vẻ như lâm vào thế bí, nhưng hẳn lại không hề lo lắng. Hẳn hiểu rất rõ về Mưa thần. Sau vẻ ngoài của một quân nhân sáng khoái, dứt khoát, thậm chí có phần thô lỗ, lại ẩn giấu sự giáo hoạt và khả năng lợi dụng các thế lực để kiềm chế lẫn nhau. Với các thế lực trong nước là như vậy, với các thế lực quốc tế cũng vậy. Vị đặc sứ Đức kia đến, cùng với những tin đồn trước đó, hẳn dám dùng mấy chục năm kinh nghiệm ngoại giao của mình để đánh cược, đó chính là thủ đoạn Mưa thần dùng để áp chế các cường quốc phương Tây! Cử chỉ vô lễ trong lần đàm phán đầu tiên của hẳn, cũng chỉ là muốn cho mọi người thấy sự "vô học" trong ngoại giao và thái độ cứng rắn của mình, hẳn muốn xem rốt cuộc có thể moi được bao nhiêu lợi ích! Kho Bách tin rằng, cho dù vị đặc sứ Đức kia có đến Thượng Hải, e rằng cuộc đàm phán ở đây vẫn sẽ không có kết quả! Nhiều bên cùng xuất hiện, đường lui của hẳn càng rộng, mảnh khoe e rằng cũng càng nhiều. Mà việc hẳn muốn làm chính là, trong lúc các bên đấu đá nhau, bảo đảm lợi ích của nước Mỹ, đây cũng là lý do hẳn tự mình đến gặp Mưa thần hôm nay. Đối với cuộc giao phong sắp tới với Mưa thần, hẳn bất giác lại có một phần mong đợi.

Tiếng bước chân vang dội, tiếp theo, Mưa thần tươi cười bước vào, không mang theo một ai. Cách hẳn chào hỏi cũng chưa từng nhiệt tình đến thế: "Lão bằng hữu! Chúng ta lại gặp mặt! Ta còn tưởng rằng người quên ta rồi chứ! Lần này lại mang đến tin tức tốt lành gì? Hay chỉ đến thăm ta? Ta ở vị trí này, thật sự buồn bực đến ghê tởm! Thật hoài niệm thời gian chúng ta uống trà nói chuyện ở Từ Châu!" Kho Bách mỉm cười, dang rộng hai tay, ôm Mưa thần theo kiểu phương Tây: "Tổng thống tiên sinh, chúc mừng ngài cuối cùng đã đến được ngày hôm nay! Lúc ngài nhậm chức ở Nam Kinh, ta cũng có mặt, bài diễn văn của ngài thật đặc sắc! Nếu địa điểm diễn thuyết đổi thành cát đáy tư bảo, ta còn tưởng ngài là Lincoln đấy!"

Hai người cùng cười, phân chủ khách ngồi xuống. Mưa thần vẫn mỉm cười không nói, Kho Bách liền mang theo vẻ hồ hững mở lời với Mưa thần: "Tổng thống tiên sinh, hiện tại ngài đang đi trên dây, vô cùng nguy hiểm! Với tư cách là lão bằng hữu của ngài, ta không thể không nhắc nhở ngài chú ý. Lừa gạt trong ngoại giao, luôn là điều tối kỵ, đặc biệt là khi ngài và quốc gia của ngài chưa có thực lực nhất định làm chỗ dựa!"

Trong phòng lập tức im ắng như tờ.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#)•

STT 204: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 05: Đặt nền móng (năm)

Tiếng còi tàu dài vang lên, tuần dương hạm hạng nhẹ "Ai Mẫu Đăng Hào" của Đế quốc Đức từ từ tiến vào sông Hoàng Phố. Sau chuyến hải trình dài ngày trên Ấn Độ Dương, đám quan binh trên tàu đều rám nắng, lộ vẻ tinh thần phấn chấn. Trên chiến hạm, những khẩu pháo cỡ nòng 150mm đều được che chắn cẩn thận, dường như muốn ngấm báo hiệu về mục đích hòa bình của chuyến đi này. Trên boong tàu bằng gỗ tẻch, một người đàn ông trung niên người Đức, mặc bộ tây trang may đo vừa vặn, đang ngắm nhìn những chiến hạm của các nước khác trên sông, cùng với những chiếc thuyền tam bản nhỏ bé của dân thường Trung Quốc, và cả những công trình kiến trúc mang phong cách khác nhau trên bờ. Dưới ánh nắng thu dịu dàng, thành phố ma quỷ Viễn Đông này dường như đang tỏa ra một sức hút kỳ lạ.

Người đàn ông trung niên đó chính là Đặc sứ ngoại giao của Đế quốc Đức, Bá tước Gail Sâm Cơ Hưng Schulz Phùng Duy Gas Bản. Cha hắn từng là phó quan thượng tá trong bộ tư lệnh Đức của liên quân tám nước, mang theo ý chí sắt máu của Hoàng đế đến Trung Quốc. Còn giờ đây, chính hắn lại đến quốc gia này với tư cách là đặc sứ tìm kiếm minh ước, quả thật lịch sử có lúc thật kỳ diệu. Đối với quốc gia cổ xưa này, bá tước cũng như phần lớn người Đức khác, gần như chẳng hiểu gì. Hắn biết phụ nữ nơi đây bó chân, đàn ông thì để tóc đuôi sam. Với sự hiểu biết ít ỏi đó, việc coi quốc gia này là đồng minh tương lai của Viễn Đông khiến bá tước có chút khó chấp nhận. Tất cả điều này chỉ có hai nguyên nhân khiến hắn đặt chân đến vùng đất xa lạ này. Một là vì tình hình căng thẳng ở châu Âu, Đế quốc

Đức không thể phân tán sự chú ý của mình ở Viễn Đông, thậm chí họ còn muốn trả lại căn cứ Thanh Đảo cho chính phủ Trung Quốc. Vận mệnh thế giới chỉ có thể quyết định ở châu Âu! Hai là vì vị Hoàng đế có những ảo tưởng phi thực tế. Có đôi khi, dựa vào một vài thay đổi, hắn sẽ hoàn toàn đắm chìm trong những ảo tưởng của mình. Sau khi Tổng thống cường quốc Trung Quốc, người được gọi là "Mưa Thần", bày tỏ mong muốn liên minh với Đức ở Viễn Đông, và sau khi đọc xong bản báo cáo chi tiết của công sứ Đức về sự thành công của "Mưa Thần" trong việc làm giàu, Hoàng đế đã bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Con người Trung Quốc này, hắn có một trái tim của Đại bàng Đức! Hắn chính là đồng minh tốt nhất của chúng ta ở Viễn Đông! Hãy nghĩ mà xem, một đồng minh sở hữu hàng chục vạn quân đội, đồng thời đánh bại quân Nhật Bản! Đến lúc đó, hạm đội Đức ở Viễn Đông sẽ phối hợp với họ, có thể kiềm chế sự chú ý của Nga ở Viễn Đông, lại có thể yểm trợ cho hạm đội của chúng ta ở Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương! Tất cả chỉ cần chúng ta cung cấp một ít súng trường, đại pháo và một ít tài chính vô nghĩa!" Hắn thậm chí còn đứng trước mô hình địa cầu, ánh mắt sáng rực: "Mọi người nghĩ xem, liệu chúng ta có thể trang bị một đội quân da vàng, dưới sự chỉ huy của các huấn luyện viên Đức, để chiếm lấy xiềng xích của Hiệp ước Ấn Độ thuộc Anh, có lẽ chúng ta có thể mở ra Viễn Đông! Đây thực sự là ý chỉ kỳ diệu của Thượng đế!"

Sau khi Lão thuyền trưởng Bismarck rời khỏi chính trường, trong triều đình chỉ còn lại những kẻ tự cao tự đại trong quân đội hoặc những chuyên gia nịnh bợ bên cạnh Hoàng đế. Schulz đau khổ nhận ra, kết quả là ý chí của Hoàng đế lập tức được truyền đến tay những nhà ngoại giao như họ, buộc phải dẫn đầu một phái đoàn đến quốc gia này, để ký kết một minh ước còn mơ hồ, đồng thời hy vọng những người da vàng này sẽ chiến đấu vì lợi ích của Đế quốc Đức ở Viễn Đông! Nếu trên đời này có chuyện gì có thể gọi là hoang đường, thì đây không còn nghi ngờ gì nữa. Nghĩ đến đây, Schulz không khỏi ghen tị với những quốc gia thuộc Hiệp ước, ít nhất họ sẽ

không phải đối mặt với một vị Hoàng đế bảo thủ vì những khiếm khuyết về thể chất của mình!

Thiếu tá bộ trưởng hạm trưởng Lôi Đức, trên tuần dương hạm hạng nhẹ "Ai Mẫu Đăng Hào", mỉm cười đứng bên cạnh ông: "Thưa ngài đặc sứ, tôi đã đến quốc gia này hai lần, mỗi lần đều đi qua Thượng Hải. Đây quả thực là một thành phố vô cùng quyến rũ... Nhưng trên sông Hoàng Phố, xin ngài hãy nhìn xem, tất cả đều là chiến hạm của Anh và Nhật Bản, thậm chí còn có cả Pháp và Mỹ. Hạm đội Viễn Đông của chúng ta phải đối đầu với quá nhiều kẻ thù... Thực sự hy vọng ngài sẽ đạt được một thỏa thuận lần này, nếu chúng ta có thể được bảo vệ trên đường bộ đến căn cứ Thanh Đảo, đó sẽ là một cứ điểm của Đức ở Viễn Đông. Nếu quân cảng Trung Quốc mở cửa cho chúng ta sửa chữa và tiếp tế, kẻ địch muốn phong tỏa mặt biển sẽ quá rộng, không gian hoạt động của chúng ta cũng sẽ lớn hơn." Schulz chỉ cười một tiếng thận trọng, trong mắt ông, quân nhân đều không có đầu óc về các vấn đề quốc tế, chỉ biết tính toán xem họ có bao nhiêu chiến hạm, bao nhiêu đại pháo, và bao nhiêu binh lính cầm súng trường. Luôn luôn tìm kiếm con đường áp đảo đối phương từ góc độ quân sự đơn thuần, ông không thể cân nhắc vấn đề từ góc độ này. Nhưng Hoàng đế lại ép buộc ông phải xử lý mọi việc từ góc độ này. Đây có lẽ là nỗi buồn của đế quốc, cũng là nỗi buồn của văn minh châu Âu. Chiến tranh sắp bùng nổ, sẽ kết thúc thời đại hoàng kim của văn minh châu Âu, nhưng bây giờ, mọi người đều đã phát điên.

Chiến hạm, trong ảo tưởng của đặc sứ Schulz, dưới sự dẫn đường của tàu hoa tiêu, từ từ tiến gần đến bến tàu. Cùng với họ là một chiếc tuần dương hạm bọc thép lớp "Ngày Xuân" của Nhật Bản, với hai khẩu pháo cỡ nòng 240mm khiến "Ai Mẫu Đăng Hào" cảm thấy tự ti. Trên bến tàu, đội xe của Tổng lãnh sự quán Đức tại Thượng Hải đã chờ sẵn, cờ hiệu của Đế quốc Đức kiêu ngạo tung bay trên đầu xe. Schulz hít một hơi thật sâu, được rồi, sứ mệnh đã được xác định, hãy cố gắng hết sức để đạt được một kết quả

tốt nhất, bất kể mình có muốn liên hệ với một con quỷ Viễn Đông hay không!

Trong khi Schulz đang suy nghĩ trăm điều, "Mưa Thần" cũng đang cùng Kho Bách làm một cuộc trò chuyện có thể coi là bộc bạch tâm tình. Hai bên đều biết rõ tâm tư của nhau, hơn nữa đều mong muốn đạt được một cục diện cùng có lợi.

"Tôi là đại diện được quốc gia lựa chọn, bản thân tôi đại diện cho lợi ích của dân tộc. Tôi không thể nhượng bộ quá nhiều trong đàm phán, khi đó mọi hành động trước đây của tôi đều sẽ trở nên vô nghĩa. Lão bằng hữu, anh nghĩ tôi chọn một cuộc phiêu lưu mạo hiểm sao? Cơ sở quyền lực của tôi đến từ trong nước, đến từ sự ủng hộ của lòng dân và sĩ khí, chứ không phải đến từ sự bảo trợ của chính phủ cường quốc!"

"Nhưng sự công nhận của cường quốc cũng sẽ đặt nền tảng cuối cùng cho tính hợp pháp của chính phủ anh! Từ nay về sau, anh sẽ đối mặt với trời cao biển rộng! Nhiều quyền lợi được kế thừa như vậy, ngài sao có thể mong đợi các quốc gia cứ như vậy từ bỏ? Quốc gia chúng ta theo đuổi việc mở cửa, ngài có thể cung cấp. Đây cũng là chính sách cố định của ngài, chúng ta trước sau như một hợp tác rất tốt. Nhưng Anh, Pháp, Nhật Bản và Nga, họ lại có lợi ích thực sự! Ngài muốn thu hồi thuế quan, ngài muốn bãi bỏ tô giới, ngài muốn ký lại những điều ước vốn đã hợp pháp trước đây, điều này không thể được quốc tế chấp nhận! Ngài chỉ có thể chọn nhượng bộ một phần trong khuôn khổ cố định này, chứ không phải ngay từ đầu đã chiếm được tất cả!".

"Họ không muốn trả lại, tôi có thể dùng hai tay của mình để tranh thủ! Vì rửa sạch nỗi nhục này, quốc dân của tôi cũng sẽ ủng hộ tôi! Đây là điều không còn nghi ngờ gì nữa!"

“Ít nhất trong mắt ngài, có quá nhiều tiếng nói bất đồng. Tổng thống tiên sinh, chúng ta là bạn cũ, quan hệ cá nhân cũng rất tốt. Nhiều khi, ta đều đặt mình vào hoàn cảnh của ngài để suy xét vấn đề. Hiện tại quốc gia của ngài vất vả lắm mới tạm ổn định, lại còn nhiều việc phải làm, mà ngài lại tùy tiện đắc tội với toàn bộ cường quốc, quả là không sáng suốt. Ngài nhìn rất chuẩn, hiện tại các cường quốc phương Tây cũng đang vướng vào một cuộc chiến lớn, nên không muốn dây dưa với ngài. Vì thế, bọn họ tự mình đến gặp, muốn đàm phán với ngài. Nhưng cái này, ngài vẫn phải cân nhắc cho kỹ, dù sao ngài vẫn chưa có thực lực tuyệt đối để bắt các cường quốc nghe theo ý kiến của mình!”

“Chỉ cần có quốc gia chịu cân nhắc ý kiến của ta là được rồi, những chuyện khác, ta có thể dùng thủ đoạn khác để tranh thủ!”

“Ý của ngài là chiến tranh?”

“Khả năng sẽ là một cuộc chiến tranh giành lại dân tộc!”

“Ngài đang dọa người đấy! Ngài vẫn thích làm những chuyện như vậy!”

“Ta không dọa, chỉ là muốn lấy lại những thứ đã mất của dân tộc! Chỉ muốn có được một địa vị ngang hàng!”

“Trên đời này có chuyện bình đẳng tuyệt đối sao? Ngài nói như vậy, chẳng khác nào thời quốc gia của các người còn là thiên triều thượng quốc!”

Hai bên người một câu ta một câu, cuối cùng nói đến cao trào, lại nhìn nhau cười. Mưa Thần chỉ vào kho bách, cười nói: “Lâu lắm rồi mới có người nói chuyện với ta như vậy, một câu tiếp một câu, thật sáng khoái.” Kho bách cũng cười nhạt: “Bởi vì ta không cầu cạnh ngài.”

Mưa Thần cười lớn: “Không cầu cạnh ta? Người đương nhiên phải cầu cạnh ta! Người muốn thông qua cuộc đàm phán này để thể hiện tài năng, củng cố vị thế ngoại giao ở Viễn Đông, mở rộng tầm ảnh hưởng của nước Mỹ tại Hoa quốc, vân vân. Nhưng ta rất sẵn lòng phối hợp với lão bằng hữu của mình. Ta chỉ muốn nói với người, ta không sợ chiến tranh, chúng ta không có gì để mất. Nhưng có thể giành được rất nhiều thứ, việc liên minh với Đức, ta đã cân nhắc kỹ, bất kể bọn họ nghĩ thế nào, nhưng họ là cường quốc phương Tây đầu tiên công khai thừa nhận chính phủ của chúng ta, ta có thể đạt được rất nhiều thứ từ họ. Cuối cùng sẽ làm thế nào, đó lại là chuyện khác. Nói đi nói lại, quan hệ với các cường quốc khác, ta cũng coi trọng, nhưng các người phải thể hiện thành ý! Chỉ bằng lòng đàm phán chỉ là một cái vỏ, không phải là biểu hiện của thành ý. Hiện tại ở quốc gia này, hợp tác với ta là lựa chọn duy nhất, Trung Quốc ổn định, chính là toàn bộ Viễn Đông ổn định. Châu Âu có thể an tâm đánh trận, nước Mỹ cũng có thể tiếp tục quang vinh cô lập, nơi này sẽ không còn là một đầu mối chiến tranh, các người những quan ngoại giao cũng có thể an tâm ngủ ngon.”

Nghे thấy giọng điệu của Mưa Thần cuối cùng cũng có phần buông lỏng, khoách mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn dùng giọng điệu của một người bạn cũ mà nói: “Vậy ranh giới cuối cùng của ngài là gì? Nói cách khác, rốt cuộc là điều kiện gì, ngài mới chấp nhận ta điều đình, để cuộc đàm phán tiếp tục?” Mưa Thần cười, giơ ngón tay lên, sau những màn đấu khẩu thật giả lẫn lộn, cuối cùng hai bên cũng đi vào vấn đề thực chất. Hắn không chút do dự đưa ra các điều kiện: “Thứ nhất, chính thức công nhận chính phủ nước ta, nâng cấp quan hệ ngoại giao, trao đổi đại sứ. Thứ hai, thu hồi quyền tự chủ về thuế quan, nếu không được, ranh giới cuối cùng của ta là nâng thuế suất bình quân lên 10%, cụ thể thuế suất của từng mặt hàng, sẽ thương lượng sau. Thứ ba, tất cả các khoản nợ nước ngoài phải được điều chỉnh lại, miễn toàn bộ lãi, nước ta chỉ chịu trách nhiệm trả gốc theo từng giai đoạn. Sau khi hoàn trả nợ, thuế quan và những đảm bảo trước đây phải được trả lại ngay lập tức. Thứ tư, địa vị tô giới phải được thảo luận lại, xem

xét rút ngắn thời hạn thuê, sau khi chúng ta hoàn thiện pháp chế, quyền bất khả xâm phạm của tô giới phải bị hủy bỏ. Lợi ích thương mại của các quốc gia tại Hoa quốc, chúng ta hiện tại vẫn sẽ thừa nhận và bảo hộ. Thứ năm, chính phủ Thanh đã sớm sụp đổ, hiện tại thủ đô đã dời đến Nam Kinh. Hiện tại kinh tân một tuyến bởi vì sự kiện Canh Tý mà các quốc gia đóng quân ở Bắc Trung Quốc, chỉ cần rút quân khỏi tô giới. Thứ sáu, việc cải cách tiền tệ của Mỹ phải được cung cấp đúng hạn, đây là chuyện có lợi cho cả hai bên. Lão bằng hữu, ngài thấy thế nào?”

Sắc mặt khoách trở nên nặng nề, những điều kiện của Mưa Thần, dù so với lần trước đã nhượng bộ rất nhiều, nhưng vẫn khiến người ta khó có thể chấp nhận. Nhưng ít nhất hẳn đã thể hiện ý muốn đàm phán, đây đã là một bước tiến lớn. Tất cả cho thấy, hẳn vẫn muốn đạt được một thỏa thuận, vấn đề hiện tại là làm sao để cả hai bên có thể xuống thang một cách thể diện.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, cả nước đều đang theo dõi cuộc đàm phán này, tin tức về việc đặc sứ Đức đến Trung Quốc nhanh chóng lan truyền. Hiện tại, thần kinh của hai bên càng thêm căng thẳng. Theo những tin đồn không rõ nguồn gốc, các đại biểu lục quân trong phái đoàn Đức đã bí mật hội đàm với các đại biểu Tổng tham mưu lục quân Trung Quốc, trao đổi ý kiến về vấn đề hợp tác quân sự giữa hai nước. Các sĩ quan Đức cũng đã thị sát Trung ương Cảnh vệ Sư và Sư đoàn 9 lục quân gần Nam Kinh, hai đơn vị này còn đặc biệt tổ chức diễn tập, Schulz cũng chính thức đến thăm Mưa Thần và Tổng Giáo Nhân. Sau đó, trong buổi họp báo, Schulz hết lời ca ngợi Mưa Thần là anh hùng dân tộc Viễn Đông, còn Tổng Giáo Nhân là một chính trị gia hiếm có ở Viễn Đông. Hai nước Đức và Trung Quốc có nhiều cơ hội hợp tác, Đức đang xem xét việc ngay lập tức thiết lập quan hệ ngoại giao cấp đại sứ với Trung Quốc, đồng thời trả lại tô giới vịnh Giao Châu cho Trung Quốc, khi phóng viên hỏi: Liệu Đức có muốn giúp Trung Quốc xây dựng quân đội không? Schulz chỉ nói rằng lục quân Trung Quốc

đã là một đội quân cận đại hóa rất mạnh, họ có thể đặt mua vũ khí ở Đức, nhưng liên quan đến vấn đề xây dựng quân đội, đó là chuyện của Tổng tham mưu lục quân Trung Quốc. Mọi người đều không nhắc đến hải quân, có lẽ đều cảm thấy hải quân Trung Quốc không có ý nghĩa.

Phản ứng của các quốc gia đối với việc này không giống nhau, Nhật Bản ngay lập tức điều hai tàu chiến mới nhất đến gần Đại Liên, quân đội đóng tại Thiên Tân cũng được tăng cường, đồng thời tổ chức diễn tập tại Sơn Hải Quan. Trong khi đó, một đội tuần dương hạm vô địch của Anh trên Ấn Độ Dương cũng đến gần Thượng Hải, hai tiểu đoàn bộ binh từ Hồng Kông và hai trăm lính thủy đánh bộ Hoàng gia xuất hiện ở Thượng Hải. Các đại biểu của các quốc gia đang đàm phán tại Nam Kinh đều trở về Thượng Hải, chỉ còn lại một mình kho bách ở lại Nam Kinh. Hai bên dường như không chịu nhượng bộ, đều căng thẳng. Các đại biểu của các giới địa phương hiện tại cũng có những tiếng nói bất đồng, mỗi ngày trong nghị viện đều có người đưa ra kiến nghị, muốn Mưa Thần phải chịu chất vấn, một chuyện tốt như thiết lập quan hệ ngoại giao với các quốc gia lại có thể bị hấn làm thành ra như vậy? Nếu không có chuyển biến gì, có lẽ họ sẽ buộc tội vị tổng thống không đủ năng lực này. Nhưng trong hai viện, nơi Liên Bang đảng chiếm đa số, những kiến nghị này cuối cùng đều bị gạt bỏ. Nhưng trong lòng mọi người đều đang thấp thỏm, Mưa Thần rốt cuộc muốn xuống thang như thế nào? Hay là hấn vẫn muốn mạo hiểm, lần này cũng muốn đánh cược một phen, nhưng không ngờ hậu quả cuối cùng lại là như vậy.

Khi thời gian vào trung tuần tháng Mười, ngoại trừ nước Mỹ không tham gia, Anh, Nhật, Pháp, Nga liên hợp hướng chính phủ Mưa Thần ở Nam Kinh đưa ra tối hậu thư, lặp lại điều kiện thiết lập quan hệ ngoại giao ban đầu của bọn chúng. Tức là kế thừa toàn bộ quyền lợi mà chúng có được từ chính phủ Thanh và chính phủ Viên Thế Khải. Nếu không, mọi hậu quả chính phủ Trung Quốc phải tự gánh chịu. Bên trong tối hậu thư còn mơ hồ

cảnh cáo, nếu còn đi theo nước Đức như vậy, sẽ khiến các nước Hiệp ước phản ứng mạnh mẽ.

Tối hậu thư vừa được đưa đến, nội bộ chính phủ Mưa Thần lập tức rối loạn. Mọi người đều nghĩ, "Tổng thống đại nhân, ngài mau thức thời một chút! Sớm chấp nhận điều kiện của người ta đi! Lợi ích kinh tế có thể từ từ vân hồi, nhưng nếu người ta làm thật, chúng ta chịu không nổi!"

Nhưng Mưa Thần vẫn kiên định đi theo con đường của mình, ông cùng Tổng Giáo Nhân bí mật hội đàm suốt một ngày. Tóm lại, sau khi hội đàm kết thúc, Tổng Giáo Nhân lộ vẻ thất thần. Mọi người hỏi rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vị thủ tướng ôn tồn lễ độ này chỉ có thể chửi bậy trong miệng: "Đ.m, chỉ có thể đánh cược thôi!" Ông kêu gọi Quốc Dân đảng, đảng lớn thứ hai trong quốc hội, cùng Liên Bang đảng hợp tác, toàn lực ủng hộ Mưa Thần trong phong trào này. Trong lúc nói chuyện với các đảng viên cốt cán, ông cũng lộ ra sự xúc động: "Chúng ta đã chọn ông ấy, hiện tại chỉ có thể ủng hộ! Dù sao ông ấy làm, không phải là bán đứng lợi ích quốc gia chúng ta!"

Các quan viên và quân đội xuất thân từ Giang Bắc càng ra sức ủng hộ Mưa Thần. Trong lòng những người trẻ tuổi này, tín ngưỡng Mưa Thần đã trở thành một thói quen. Mà các thế lực còn sót lại ở các nơi, cũng tuyệt đối không thể khiêu chiến địa vị của ông. Chỉ cần bọn họ có thể liên hợp lại, lên tiếng khiêu chiến Mưa Thần, thì Mưa Thần cũng không thể ngồi vững vị trí hiện tại!

Tiểu thuyết mới nhất được đăng trên sáu chín sách a!

Cùng với tình hình Viễn Đông ngày càng căng thẳng, tình hình ở châu Âu cũng trở nên căng thẳng hơn. Vô số nhà phân tích dự đoán chiến tranh chắc chắn sẽ bùng nổ vào tháng sau, rồi lại chờ đợi một tháng tiếp theo còn căng thẳng hơn. Lúc này, các quốc gia châu Âu đã biến thành những kho thuốc nổ khổng lồ, tình hình ở Balkans ngày càng căng thẳng. Vô số người

tuyệt vọng cho rằng, mùa xuân năm sau, châu Âu sẽ không thể tránh khỏi chiến tranh tổng lực.

Các quốc gia gửi lệnh cho quân đội đến Thượng Hải, các đại diện ngoại giao ở nước ngoài. Ban đầu, vì Mưa Thần ra giá quá cao, Chu Nhĩ Điển và bọn họ đã đạt được sự đồng thuận về thái độ cứng rắn. Điều này cũng được chính phủ các nước ủng hộ, nên đã điều động quân hạm và binh lực để đe dọa. Kết quả, Mưa Thần không hề lay chuyển, quan hệ với nước Đức lại càng thêm nồng ấm, mười mấy chiếc tàu lớn chở đầy súng ống đạn dược của Đức đã đến Trung Quốc, thêm vào đó là tin tức Trung Quốc trở thành đồng minh của Viễn Đông cũng lan truyền. Nước Pháp đã kiên quyết tuyên bố muốn rút lui, biểu thị rằng họ sẽ không phái một tàu chiến, một binh lính nào đến Trung Quốc. Nội bộ Hiệp ước đã ước định, nếu muốn đánh bại chính quyền Mưa Thần ở Viễn Đông trước, với sự phối hợp của lực lượng quân sự của họ và nước Đức, ước tính phải huy động hơn năm mươi vạn quân, hơn một trăm tàu chiến, cùng với một khoản chi phí quân sự khổng lồ. Tốn ít nhất nửa năm, mà tình hình châu Âu hiện tại khiến họ không thể rút quân và thời gian ra. Mà chỉ dựa vào Nhật Bản, quốc gia này tuyệt đối không thể huy động gần như toàn bộ lực lượng quốc gia vào thời điểm này. Khi vũ lực đe dọa bị người khác coi thường, những nhà chính trị thực tế này chỉ có thể chọn thỏa hiệp. Chu Nhĩ Điển đã nhận được sự răn dạy nghiêm khắc chưa từng có, yêu cầu ông ta phải nhanh chóng đạt được hiệp nghị với Trung Quốc, đồng thời ngăn cản họ hợp tác sâu hơn với nước Đức. Trong đó, người đi xa nhất là công sứ Pháp, đã bắt đầu liên hệ riêng với phía Mưa Thần, chuẩn bị đáp ứng các điều kiện mà Mưa Thần đưa ra. Chiến tranh châu Âu một khi bùng nổ, nước Pháp sẽ đối mặt với nguy cơ vong quốc, bản thân họ còn sợ không đủ, đi theo Anh và Nhật Bản ở đây làm gì! Khi tình hình phát triển đến đỉnh điểm nguy hiểm, lại bắt đầu hướng tới hòa hoãn. Dù sao, ánh mắt của thế giới hiện tại không nằm ở nơi này, Viễn Đông. Nguy cơ vào trung tuần tháng Mười qua đi, không ít người đã cảm thấy, Mưa Thần lần này dường như lại thắng cược.

Trong một tháng dây dưa với các cường quốc phương Tây, Mưa Thần cũng từng bước thực hiện nhiều việc. Đầu tiên là ban hành luật ngân hàng, chính thức xác định khôi phục địa vị ngân hàng trung ương, bắt đầu từ việc khôi phục ngân hàng để chinh đốn từng ngân hàng nhỏ, chuẩn bị cho việc cải cách tiền tệ sắp tới. Chế độ giáo dục bắt buộc sáu năm cũng chính thức được ban hành, đặt nền tảng cho sự phát triển tương lai của quốc gia. Sau khi hai mươi sư đoàn chính quy của lục quân dần dần được chinh đốn, hải quân cũng bắt đầu được chinh đốn. Ngay cả việc phát hành ngân sách lớn cho hải quân vào năm sau cũng đang chờ quốc hội phê chuẩn. Thu nhập tài chính năm 1913 cũng không ít, nhưng chi tiêu còn hung hơn, dự thảo ngân sách năm sau hiện tại đã hỗn loạn. 55% thu nhập tài chính quốc gia được dùng để chi cho quân phí, đã là một bản bi ca. Trong thời kỳ hỗn loạn và ồn ào của buổi đầu kiến quốc này, Mưa Thần và các đồng liêu của ông đang làm công tác đặt nền móng cho tương lai, và ánh bình minh dường như đang ở phía trước. Tình hình châu Âu tương lai sẽ có nhiều thay đổi, đang chờ đợi họ, không biết là cơ hội phát triển hay là điều gì khác. Nhưng mọi người đều tin rằng, trong lòng Mưa Thần, có một mục tiêu.

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên—lôi-trúc•

STT 205: Chương 5: Thế giới mới

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T. L. Trúc.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 06: Đặt nền móng (sáu)

Ngày thu, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi thao trường. Ba mươi sáu lữ thuộc Sư đoàn 18 của Vũ Hán chính tề đứng trước mặt, sư đoàn này là trụ cột vững chắc của hệ thống quân đội trung ương ở thượng du Trường Giang. Ba mươi lăm lữ đóng quân ở Xuyên Đông, còn lữ độc lập thì đóng ở Ngạc Bắc, chỉ có ba mươi sáu lữ là đóng quân ở Vũ Hán. Trong quân đội của Mưa Thần, từ trước đến nay vẫn có danh xưng Ngũ Đại Vương Bài Sư, bao gồm Sư đoàn 9, Sư đoàn 18, cùng với Sư đoàn 1, Sư đoàn 2 thuộc An Quân, và cuối cùng là Sư đoàn Giáo Đạo của quân trung ương. Ba mươi sáu lữ coi như một thành viên của Sư đoàn 18, từ trước đến nay vẫn tự hào về vị thế của mình trong quân đội. Lữ đoàn này khởi nguồn từ Đội 4 của Quân Cách mạng thứ hai của Tô Thượng Hải, sau đó được mở rộng thành Lữ đoàn 4 của Sư đoàn 2 Lục quân Giang Tô, lúc đó có hai trung đoàn bộ binh. Trong trận chiến Nam Bắc, họ gánh vác nhiệm vụ tác chiến ở Tín Dương, dưới sự chỉ huy của lão trưởng quan Trần Sơn Hà, đã xông vào Hà Nam, cướp lấy Tín Dương thành, một điểm mấu chốt chiến lược. Sau đó, họ chiếm lĩnh Nghĩa Dương, cửa ngõ quan trọng của Trung Nguyên, cắt đứt đường lui của quân Bắc Dương ở Hồ Bắc. Tiền thân của lữ đoàn này còn là lực lượng xung kích, một lần nữa chiếm lĩnh Võ Thẳng Quan, tiêu diệt một trung đoàn quân Bắc Dương trong trận chiến ác liệt ở vùng núi, thu được chiến lợi phẩm vô số. Cuối cùng, họ tiến thẳng vào Hồ Bắc, và đội quân này đã đi đầu tiến vào Vũ Hán, tiếp nhận hơn vạn quân Bắc Dương đầu

hàng. Sau đó, họ được mở rộng thành Lữ đoàn 36 của Sư đoàn 18 quân Giang Bắc. Lúc này, họ đã có ba trung đoàn bộ binh và một đại đội pháo binh.

Sau khi lữ đoàn này được cải tổ thành Lữ đoàn 36 thuộc Sư đoàn 18 của quân trung ương, họ đã thay đổi toàn diện trang bị, sử dụng súng trường 98 thức do Đức sản xuất, mỗi bộ binh đều được trang bị thêm súng máy dân dụng nhị thức, mô phỏng theo súng máy Maxim của Thượng Hải. Đơn vị pháo binh của họ có một khẩu súng cối 60 ly kiểu 12 Ất và một khẩu súng đại liên Mark Thăm 08. Đội pháo binh của doanh còn có sáu khẩu súng đại liên Mark Thăm 08 và hai khẩu súng cối 80 ly kiểu 12 Giáp. Pháo binh trực thuộc đoàn được trang bị bốn khẩu pháo sơn 75 ly của Pháp và hai khẩu súng cối 107 ly kiểu 12 Bính. Về phần đại đội pháo binh của lữ, họ cũng được mở rộng, nắm giữ mười hai khẩu pháo sơn 75 ly và bốn khẩu pháo dã chiến 105 ly do Mende sản xuất. Thêm vào đó là các đơn vị công binh, trinh sát, kỵ binh, thông tin, và vệ sinh, toàn lữ đã có hơn mười ba ngàn người. Tỷ lệ sĩ quan gia nhập Thanh quân đạt 85%, lại bổ sung một lượng lớn học sinh tốt nghiệp từ các trường quân đội Giang Bắc và Bảo Định. Chế độ được xây dựng hoàn chỉnh, cả nước cũng chỉ có Sư đoàn 9, Lữ đoàn 17, 18, và Lữ đoàn Giáo 1, Giáo 2 mới có thể sánh ngang với họ. Có thể nói, Mưa Thần đã dốc toàn lực để tạo ra những nòng cốt trung thành. Hôm nay, toàn lữ tập hợp tại thao trường chờ duyệt binh, chính là để chào đón lão trưởng quan của họ trở lại.

Lão trưởng quan của họ, không ai khác chính là Trần Sơn Hà, một trong ba nhân vật kiệt xuất của quân Giang Bắc. Trước đó, ông đã bị giáng chức thiếu tướng vì vấn đề cá nhân. Mặc dù vẫn là sư trưởng của Sư đoàn 18, nhưng Mưa Thần đã giữ ông lại ở Tổng tham mưu Thượng Hải để học một số quy củ, đừng có làm càn nữa, sau đó mới thả ông về Vũ Hán để tiếp tục chỉ huy đội quân. Trong mắt quan binh của ba mươi sáu lữ, bất kể Trần Sơn Hà bị xử lý thế nào, dù là giáng xuống thiếu úy, ông vẫn là lão trưởng quan

của họ! Tình cảm gắn bó máu thịt hình thành từ khi khởi sự ở Thượng Hải cho đến nay, không ai có thể can thiệp. Trên đời này, ngoài Tư lệnh Mưa Thần, thì chính là sư trưởng Trần của họ!

Cho nên, khi Trần Sơn Hà cười bạch mã xuất hiện ở cuối thao trường, tất cả quan binh của ba mươi sáu lữ đều phát ra một tiếng hoan hô chinh tề từ tận đáy lòng, theo ngựa của ông lao về phía đội ngũ. Tiếng hoan hô càng lúc càng lớn, quét sạch cả thao trường. Các sĩ quan tốt nghiệp từ trường quân đội Bảo Định trong đội ngũ có chút bối rối. Họ không hiểu vì sao để chào đón lão trưởng quan lại phải tập hợp xếp hàng toàn bộ, nhưng trong hoàn cảnh này, họ chỉ có thể cùng nhau hô to.

Trần Sơn Hà vẫn giữ vẻ mặt hăng hái, ngoài khuôn mặt thư sinh quá mức, trên người ông từ trên xuống dưới, không có chỗ nào không toát lên khí chất của một sĩ quan trẻ tuổi đầy nhiệt huyết. Ông mang nụ cười ngạo nghễ trên môi, nhìn xuống hơn vạn dặm tướng dưới trướng, nhìn đội ngũ chinh tề và những lưỡi lê sáng trường sáng loáng. Ngựa của ông mang theo bụi mù nhanh chóng xoay một vòng trước đội ngũ, đội nhạc binh cũng đúng lúc tấu lên quân nhạc Bồ Đạt. Mọi người đều nhìn Trần Sơn Hà ghìm cương đứng vững, tiếng hoan hô mới dần dần nhỏ xuống.

Trần Sơn Hà cũng cảm xúc dâng trào, cuối cùng... về với đội quân! Những ngày này ở Tổng tham mưu Thượng Hải như hang hổ, sau đó lại chuyển đến Nam Kinh. Mỗi ngày đến bộ làm việc, những công văn kia quả thực muốn hành hạ ông đến chết! Không biết Ngô Hái đại ca nóng nảy như vậy sao có thể chịu đựng lâu như vậy? Mỗi ngày Ngô Hái đại ca còn muốn tìm ông nói chuyện. Trong lời nói thoang thoảng ý tứ là những công thần như họ, khi đất nước dần dần hòa bình thì nên thu liễm bớt, chú ý hành vi của mình, mới là đạo lý bảo toàn bản thân. Toàn bộ hệ thống quân đội, chỉ có thể có một người, đó là Tư lệnh Vũ của họ! Ngô Hái nói những điều này thật ra là những lời từ tận đáy lòng của một người anh em đối với Trần Sơn

Hà, nhưng Trần Sơn Hà vẫn chỉ coi như gió thoảng bên tai. Hiện tại ông còn quá trẻ, là tư lệnh của một trong những đội quân dã chiến mạnh nhất, chỉ cần một tiếng hạ lệnh, sẽ có mấy vạn người vì ông mà xả thân. Đất nước bây giờ còn rất nhiều tỉnh chưa được thống nhất, trên trường quốc tế còn có nhiều nỗi nhục dân tộc chưa được rửa sạch, đang là thời điểm quân nhân lập công. Nói gì đến việc thu liễm cánh chim của mình? Ông, một con đại bàng hùng mạnh, chính là muốn dang rộng đôi cánh bay cao. Lúc rời Nam Kinh, Mưa Thần cũng từng tìm ông nói chuyện, ngoài việc tiếp tục dạy dỗ ông một trận, còn bảo ông nắm vững đội quân xung quanh Vũ Hán, sau đó còn thay mặt ông phát biểu. Đất nước sau khi ổn định ngoại giao, còn muốn lần lượt san bằng các thế lực cát cứ trong nước. Cái cây đao kia là chuẩn bị cho ngoại chiến, còn người, Trần Vô Bệnh, phải thể hiện ý chí của ta trong nước! Điều này khiến ông vừa kích động lại có chút đặc ý, Tư lệnh, ngài vẫn không thể rời xa ta, Trần Sơn Hà! Thì ra, nỗi sợ hãi khi bị giáng chức và tước bỏ thân phận ủy viên Thanh quân, hiện tại gần như đã bị người trẻ tuổi này ném lên chín tầng mây.

Ông đứng ở hàng đầu đội ngũ, tiếng gầm như sấm. Khiến người ta khó tin rằng người trẻ tuổi thư sinh này lại có giọng nói lớn đến vậy: “Lão tử đã trở lại! Vẫn là sư trưởng của các người! Rời đi mấy tháng, sợ các người không an lòng huấn luyện, không trân trọng thân phận chủ lực dã chiến của mình. Hiện tại xem ra, vẫn là lão tử có con thiết quân này! Phải nhớ kỹ, một lữ của các người nếu ứng chiến ở bảy tám hướng. Lúc nào cũng không được buông lỏng sợi dây cung này! Có đánh thì các người mới có. Lão tử muốn đánh để phục chức, các người cũng phải tự mình đánh ra một phen tiền đồ! Hiện tại trang bị của đội quân đã thay đổi, lão tử cũng đã quay lại. Tương lai trên chiến trường nếu không đánh ra được thành tích xứng đáng với thân phận chủ lực của các người, lão tử sẽ không khách khí với các người đâu! Về gấp rút huấn luyện, toàn bộ đồ quân nhu của đội quân đều chất lên xe, tùy thời muốn kéo đi đánh! Hiện tại xem như chúng ta đã đánh ra một cái chính phủ, sau này còn muốn vì đất nước này mà đánh ra một

phen thiên địa lớn hơn, đây chính là trách nhiệm của lão tử và các người! Bồ Đạt thức kết thúc, mọi người giải tán!” Nói xong, ông cũng dùng sức chào theo kiểu nhà binh với thuộc hạ, ngồi trên lưng ngựa mím chặt môi, nghiêm nghị nhìn đội quân dưới trướng mình.

Ba mươi sáu lữ trưởng, hóa ra là Tham mưu trưởng Sư đoàn 2 Lục quân Giang Tô, Thái Hằng Văn, nay đổi nghề làm Lữ đoàn trưởng. Hắn cười ngựa đứng đầu đội ngũ, nghe Trần Sơn Hà thao thao bất tuyệt, trong lòng lại suy nghĩ ngàn vạn điều. Bọn họ, những người được huấn luyện tham mưu bài bản, khác hẳn với Trần Sơn Hà, kẻ được cất nhắc lên cao vị một cách đột ngột, phải cân nhắc rất nhiều chuyện. Trần Sơn Hà vẫn vậy, xem ra lần giáo huấn này chẳng thấm vào đâu với hắn. Hắn là một trong "Giang Bắc quân tam kiệt", có sai lầm gì cũng có người che chở, bao dung, chỉ cần trung thành tuyệt đối là đủ rồi. Tư lệnh thả hắn về, đoán chừng vẫn phải đánh trận, mới cần trọng dụng lòng trung thành và khả năng tác động đến cấp dưới của Trần Sơn Hà.

Giờ lại muốn dùng binh ở đâu đây? Tây Nam hay Tây Bắc? Vị sĩ quan ba mươi mấy tuổi, ngoài công việc chính là đọc sách báo, hiểu rõ tình hình ở Nam Kinh hiện tại. Tư lệnh, không, giờ nên gọi là Tổng thống, đang quần nhau giữa hai thế lực lớn trên trường quốc tế, dường như cũng đã tìm ra một con đường. Lợi dụng viện trợ súng ống đạn dược của Đức, đã trang bị lại cho mấy đội quân tinh nhuệ nhất của mình. Bên dưới vẻ ngoài thân thiết với Đức, dường như cũng không từ bỏ các quốc gia Hiệp ước. Mấy tờ báo ở Thượng Hải đã đăng tin về việc phái đoàn công sứ phương Tây có kế hoạch nhượng bộ, e là bước đi nhỏ bé. Nhưng Tư lệnh cũng không hề từ chối những dự định bên ngoài. Ít nhất việc phái Trần Sơn Hà về chuẩn bị đánh trận, san bằng phe phái, đã cho thấy Nam Kinh đang cố gắng giải quyết vấn đề chính phủ được quốc tế công nhận, và sắp có kết quả! Đến lúc đó, hai bên đạt được điều kiện gì, Thái Hằng Văn bỗng nhiên cảm thấy mong chờ.

Dưới sự lãnh đạo của Mưa Thần, dù mỗi ngày đều căng thẳng, nhưng luôn mang đến những điều bất ngờ.

Còn về Trần Sơn Hà... Hãn nhìn gã đang xỉ mặt nhìn đội quân rời thao trường, trong lòng chỉ lặng lẽ thở dài, nhìn về tương lai. Hy vọng ngọn lửa nhiệt huyết của hãn không bị bào mòn, cũng không vì tính tình tùy tiện mà phải xuống ngựa. "Giang Bắc quân tam kiệt", gì thì cũng đã bị điều đi xa trung tâm, Ngô Hái cần mẫn làm tốt công việc phụ tá, chỉ có hãn là vẫn cứ bay bổng, chói lòa. Chuyện này trong thời đại lớn này, rốt cuộc là tốt hay xấu, thật khó nói. Tiếp đó, trong lòng lại nảy sinh một chút ác ý, cười thầm. Trần Sơn Hà lập tức trở lại quán rượu ở Vũ Hán, không biết sẽ giải quyết thế nào với hai cô hoa tử muội kia, Tư lệnh lại không cho phép hãn cưới cả hai!

Lúc này, ở Phụng Thiên thành, Đông Bắc xa xôi, gì Toại cũng đang xem công báo của chính phủ những ngày gần đây. Hãn vẫn giữ vẻ nghiêm túc, tinh thần. Hãn bố trí Sư đoàn 1 An được quân ở Liêu Ninh, Sư đoàn 2 ở Sơn Tây, độc lập thành "Lang Cư Tư" kỵ binh lữ, đặt ở Tuy Viễn, cộng thêm hai mươi một sư (hiện tại An được quân có Sư đoàn 1, 2, 21 và Lang Cư Tư kỵ binh lữ), trực tiếp thuộc quyền chỉ huy của Sư đoàn 15 và Lữ đoàn 17, Sư đoàn 5 và Sư đoàn 20 Sơn Đông. Tính cả Tổng chỉ huy quân đội chính quy phương Bắc ở Thiên Tân, đã tạo thành cục diện quân sự trung ương ở phương Bắc. Một mặt phải đảm bảo phương Bắc hướng về chính phủ Nam Kinh, một mặt lại phải áp chế ba tỉnh Đông Bắc dần trở thành tỉnh trực thuộc trung ương đáng tin cậy. Đồng thời, còn phải hiệp phòng Sơn Tây, từ hai hướng tây và bắc uy hiếp lực lượng quân sự còn sót lại của Thiểm Tây và Bắc Dương.

Trong mấy tháng nay, hãn vẫn luôn bôn ba ở ba tỉnh Đông Bắc, một mặt chủ trì việc xây dựng công sự phòng thủ biên giới với Nga và Nhật, một mặt trao đổi ý kiến với các tỉnh trưởng Cát Lâm, Hắc Long Giang, những

người trước kia là Đốc quân. Với bọn họ, vừa phải có sự kiểm chế về quân sự, nhưng lại không thể ép buộc quá đáng, vừa phải đảm bảo thi hành chính lệnh trung ương, lại phải để họ không đến mức tan vỡ. Công việc này, với thân phận Tư lệnh quân đội dã chiến của hãn mà nói, một là tổn sức, hai là danh nghĩa không đúng. Quốc gia là chế độ cộng hòa, đến khi nào mới đến lượt hãn, một quân nhân, làm những việc chính trị này? Nhưng so với Tưởng Bách Lý ở Thiên Tân, hãn coi như may mắn. Ít nhất Cát, Hắc, Liêu, Tuy, Tấn, năm tỉnh này, trừ Tuy Viễn, những tỉnh khác vẫn chưa phải là địa bàn cơ bản của trung ương. Việc liên hệ với các tỉnh trưởng, đưa ra quyết định cũng coi như xong. Còn hai tỉnh trực thuộc Sơn Đông hiện nay, mới là điển hình của tỉnh cơ bản trung ương. Hội nghị tự trị địa phương, tỉnh trưởng do dân bầu đều được đề cử, quyền lực địa phương rất lớn. Các tỉnh phương Bắc ban đầu đã có sự ngăn cách với phương Nam. Tưởng Bách Lý gánh vác công việc điều hòa, dù trong tay có hai sư đoàn và một lữ đoàn, nhưng không dám sử dụng, mỗi ngày chỉ tất bật ở giữa trung ương và địa phương. Dựa vào quan hệ cũ ở phương Bắc, dưới sự giúp đỡ của hãn, một số chính lệnh của trung ương vẫn được thúc đẩy. Nam Bắc đang chậm rãi rèn luyện, nhưng xu thế vẫn đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Gì Toại bây giờ không nghĩ đến những điều này, hãn vẫn chú ý đến vấn đề đàm phán của Nam Kinh với các cường quốc. Đối với hãn, một tư lệnh quân đội ở biên cương, gánh vác trách nhiệm quốc phòng, những vấn đề này mới là vấn đề quốc phòng thực sự! Vài ngày trước, tình hình căng thẳng, quân Nhật tăng viện ở Quan Đông Châu và Thiên Tân, hãn lập tức điều chỉnh trạng thái sẵn sàng chiến đấu của quân đội. Tháng trước, sĩ quan lục quân Đức đến tham quan, kiểm duyệt Sư đoàn 1 An được quân của hãn. Mặc dù trong lời nói rất tán thưởng An được quân, nhưng trong lòng gì Toại vẫn cảm thấy khó chịu. Quân đội quốc gia tốt đẹp như vậy, lại phải cố vấn nước ngoài đến? Vào thời điểm quốc lực không mạnh, lại liên minh với nước Đức ở xa châu Âu, đến lúc đó ai cứu ai? Nhật Bản và Anh quốc chính là kẻ địch trước mắt! Hãn viết thư cho Tưởng Bách Lý và Mưa Thần bày tỏ

ý kiến, Mưa Thần không hồi âm, lại bí mật đưa cho hãn một ống súng ống đạn dược của Đức, để điều chỉnh, bổ sung cho quân đội của hãn. Tưởng Bách Lý hồi âm, chỉ bảo hãn yên tâm, nói Mưa Thần đã trao đổi ý kiến với hãn, muốn hãn tin tưởng Mưa Thần không phải kẻ ngốc. Hãn mơ hồ hiểu ra, nhưng lại bắt đầu lo lắng về tình cảm của cấp dưới. Lý Duệ và đám thanh niên quân nhân có ảnh hưởng rất lớn trong An được quân, họ nhiệt tình với việc liên minh với Đức! Họ cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để phá vỡ trật tự cũ ở châu Âu và thậm chí là Viễn Đông, có thể thay đổi cục diện chính trị toàn bộ Đông Á! Trung Quốc cũng nên mạnh dạn bước lên vũ đài thế giới!

Đối với những lời nói không cân nhắc đến thực lực bản thân như vậy, gì Toại từ trước đến nay đều không thèm để ý. Dựa vào việc mua súng ống đạn dược để xây dựng lực lượng? Hay dựa vào quốc gia hiện tại vẫn chưa thống nhất hoàn toàn? Hay dựa vào nguồn thu tài chính hàng năm chưa đến năm trăm triệu đồng? Cho nên, khi đọc được công báo về việc Mưa Thần và phái đoàn công sứ phương Tây mở lại đàm phán, cuối cùng hãn cũng thờ phào nhẹ nhõm, chức trách của quân nhân là chống ngoại xâm, chứ không phải hiếu chiến... Xem ra, Tư lệnh cũng hiểu đạo lý này.

Trong mấy tháng dây dưa này, Mưa Thần đã nhận được không ít từ phía Đức. Vị Hoàng đế thích làm lớn, thích công to, yêu ảo tưởng của Đức, đã dồn rất nhiều tâm sức vào biến cố ở Viễn Đông. Trong tình huống châu Âu kiềm chế lẫn nhau, chính sách pháo hạm mấy lần đều thất bại, việc tìm thấy một cơ hội như vậy ở Viễn Đông, thật không dễ dàng, thật đáng ngạc nhiên. Hãn mỗi ngày đều dùng giọng điệu ba hoa chích chòe, tuyên bố với các tướng quân trong Bộ Tổng tham mưu của mình, mỗi khi hãn chuyển một thuyền súng ống đạn dược và máy móc sang Trung Quốc, thì có bao nhiêu tàu chiến, bao nhiêu quân đội Hiệp ước đang điều động đến Viễn Đông. Các tướng quân Đức hiểu rõ, hiện tại từ châu Âu điều đi Viễn Đông, chỉ là một phân hạm đội nhỏ, do một vài tàu tuần dương vô địch của Anh làm chủ lực,

cùng với một số quân đội Anh ở Ấn Độ mà thôi! Dù có thu hút toàn bộ sự chú ý của Nhật Bản, thì Nhật Bản cũng không ở châu Âu! Nhưng ý chí của Hoàng đế không thể ngăn cản, lại thêm hăng hớn hờ như vậy!

Tại bộ Tổng tham mưu nội bộ, bọn hăn cũng nhận được báo cáo từ phái đoàn của Schulz, người đi theo sứ đoàn quân sự, tỉ mỉ miêu tả thực lực quân sự của Mưa Thần. Bọn hăn cho rằng, Mưa Thần hiện có hai mươi sư bộ đội, kinh ngạc phát hiện trong đó có năm sáu sư có lẽ đã đạt đến tiêu chuẩn châu Âu. Trang bị pháo cối của bọn chúng là loại đạn súng bộ binh vô cùng ưu việt, đề nghị nước Đức lập tức mua sắm độc quyền sản xuất. Việc vũ trang và huấn luyện cho một đội quân như vậy cũng là một khả năng. Có lẽ trong vòng một năm, có thể có khoảng 500 ngàn lực quân có thể sử dụng. Điều này dựa trên việc Mưa Thần dồn hết tài nguyên vào lực quân! Năm mươi vạn quân này, nếu hợp tác chặt chẽ với nước Đức, có thể bảo đảm căn cứ Thanh Đảo vững chắc lâu dài. Đồng thời, tại Hoa Đông và Đông Bắc thu hút một phần quân đội Anh và Nhật Bản, tác dụng chỉ có vậy thôi. Hoàng đế bệ hạ mơ mộng về một đội quân da vàng dưới sự chỉ huy của sĩ quan Đức công hãm Ấn Độ, đây chẳng qua là một giấc mộng. Các quan quan Đức đưa báo cáo cho Hoàng đế, phản ứng của Hoàng đế là tăng cường viện trợ! Tất cả những điều này đều diễn ra khi Bá tước Schulz còn chưa đạt được hiệp nghị chính thức với Mưa Thần! Hơn nữa, cho dù có hiệp nghị chính thức, thì việc quốc gia này có bao nhiêu thành ý trong việc tuân thủ cũng là một vấn đề đáng ngờ. Chẳng lẽ là vì quan hệ không thân thiện với nước Anh, và đã đánh một trận với quân Nhật Bản ở Đông Bắc?

Mười ba năm trước, Hoàng đế từng nói cần phải được giáo huấn, muốn thể hiện quân kỳ và quốc uy của nước Đức ở Trung Quốc, một quốc gia lạc hậu và man rợ, giờ đây, trong buổi trà chiều riêng tư của Hoàng đế, đã trở thành một đồng minh mạnh mẽ ở Viễn Đông. Lịch sử đôi khi thật trở trêu. Dưới chế độ chuyên chế, người lãnh đạo tối cao đôi khi cũng không sáng suốt đến vậy.

Tóm lại, trong hai tháng, các đại biểu của Bộ Công nghiệp và Bộ Quốc phòng Trung Quốc, tại Đức, tại Thượng Hải, đã đặt hàng. Cần máy móc, cần vật liệu thép đặc biệt, cần mua kỹ thuật độc quyền, cần súng ống đạn dược, cần thuê chuyên gia, đều được cung ứng hào phóng. Chỉ có một phần nhỏ là tiền mặt, còn lại đều là Hoàng đế vĩ đại của nước Đức thanh toán! Bằng hình thức cho vay! Nước Đức trong giao dịch hào phóng này, có lẽ chỉ đạt được kỹ thuật sản xuất pháo cối độc quyền!

Ngày 21 tháng 10 năm 1913, Mưa Thần chính thức khôi phục đàm phán với phái đoàn công sứ phương Tây. Ngay từ đầu, Chu Người Điểu dẫn đầu phái đoàn đàm phán đã đưa ra điều kiện tiên quyết là các cường quốc phương Tây phải thừa nhận chính phủ lâm thời Nam Kinh. Thứ nhất, thuế quan vẫn do Anh nắm giữ, nhưng có thể cân nhắc tăng tiêu chuẩn thuế quan lên 7.5%, sau khi hoàn tất việc bồi thường các khoản nợ cũ và mới, chủ quyền thuế quan có thể trả lại cho chính phủ Nam Kinh. Thứ hai, các khoản nợ cũ và mới có thể được điều chỉnh, các khoản nợ của Ngân đoàn sáu nước cần được ưu tiên hoàn trả, nợ chính phủ có thể kéo dài thời hạn, nhưng không được thảo luận về việc cắt giảm lãi suất. Thứ ba, địa vị tô giới không được thảo luận, nhưng chính phủ phương Tây cam kết sẽ không thiết lập tô giới mới, tô giới cũ cũng không được mở rộng. Quyền bất khả xâm phạm chỉ giới hạn trong nội bộ tô giới. Vấn đề cắt nhượng lãnh thổ, do điều ước có hạn chế, cũng không được thảo luận. Thứ tư, Ngân đoàn sáu nước giải tán, chính phủ Nam Kinh sau khi được thừa nhận, có thể tự do lựa chọn chính phủ các nước để vay tiền, các cường quốc phương Tây không hạn chế. Anh sẵn sàng cùng Mỹ cung cấp cải cách tiền tệ cho vay. Thứ năm, đàm phán đồng minh quân sự với Đức phải kết thúc ngay lập tức, nếu không sẽ phải đối mặt với việc không được thừa nhận. Rất có thể là bị liên quân các nước trong hiệp ước tương lai liên hợp tấn công.

Mưa Thần trong nội bộ chính phủ cũng đạt được sự đồng thuận, điều kiện trả giá cũng không có thay đổi lớn. Thuế quan 8%, thuế quan tạm thời

vẫn do người Anh nắm giữ, vậy thì các quyền lợi về thuế muối, đường sắt, mỏ nhất định phải trả lại Trung Quốc ngay lập tức. Nợ bên ngoài đình chỉ lãi, sau khi điều chỉnh sẽ trả gốc trong ba mươi năm. Vấn đề tô giới có thể tạm thời không đề cập tới, sau khi thiết lập quan hệ ngoại giao, Trung Quốc sẽ tiến hành thảo luận song phương với các quốc gia liên quan. Hoan nghênh việc giải tán Ngân đoàn sáu nước, cũng hoan nghênh việc cải cách tiền tệ cho vay. Dinh thự của công sứ Đông giao dân ngõ hẻm Bắc Kinh đã di chuyển đến Nam Kinh, quân đội đóng ở Hoa Bắc tự nhiên bị hủy bỏ, trừ quân đội trong tô giới, toàn bộ rút đi. Cùng với việc chuẩn bị ký kết Hiệp ước hữu nghị hợp tác Đức-Trung, cũng có thể ký kết với các quốc gia khác sau khi thiết lập quan hệ ngoại giao, đến lúc đó hoan nghênh đàm phán với các quốc gia Anh. Cuối cùng, các quốc gia sau khi thiết lập quan hệ ngoại giao nhất định phải phái đại sứ, chứ không phải cấp công sứ như hiện tại.

Hai bên trong lần đàm phán này không vì sự khác biệt về điều kiện mà tan vỡ, mọi người bắt đầu mặc cả khó khăn. Lần này, những nhân tài ngoại giao như Ngũ Đình Phương, Cố Duy Quân đã phát huy tác dụng rất lớn. Nước Đức vì cuộc đàm phán này cũng tăng thêm yêu cầu về minh ước quân sự đã định với Mưa Thần, Mưa Thần cũng phái Thái Ngạc và những người khác ra ứng phó. Sự tương tác phức tạp giữa ba bên vẫn đang diễn ra. Nhưng tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả cuối cùng. Bởi vì trên bàn của Mưa Thần, việc giải quyết cục diện cát cứ địa phương đã nằm trong tầm mắt của hắn.

STT 206: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 7: Đặt nền móng (bảy)

Vào một năm mùa thu tuyệt vời nhất ở thành Nam Kinh, giữa những công trường xây dựng ngồn ngộn, bắn thiu, thành cổ này vẫn toát lên vẻ đáng yêu. Bức tường thành cổ kính in bóng xuống mặt hồ Huyền Vũ, những chiếc thuyền du ngoạn trên hồ, tiếng chuông chùa Đông Giao vọng lại, dường như gột rửa hết những phiền muộn trong lòng suốt mấy tháng qua.

Thái Ngạc ngồi trên một chiếc thuyền hoa, đối diện với hắn là Tư Mã Trạm, Trưởng phòng Tác chiến của Tổng tham mưu lục quân Trung Quốc, cũng là học trò của Thái Ngạc. Lần này, Tư Mã Trạm tháp tùng Thái Ngạc trong cuộc đàm phán với đặc sứ Đức, Bá tước Schulz. Thực ra, địa vị của Thái Ngạc hiện tại cũng có phần khó xử. Ông cùng với Tưởng Bách Lý được xem là hai quân sư hàng đầu trong việc quân quốc đại sự. Mưa Thần (tức Viên Thế Khải) đối với những đề nghị của hai người, tuy không phải là nghe theo răm rắp, nhưng cũng không khác biệt là bao. Nhưng hiện tại, Tưởng Bách Lý đã mang hàm Trung tướng, được hưởng đãi ngộ Thượng tướng, nghiễm nhiên là nhân vật có quyền lực ở phương Bắc. Các tỉnh cơ bản ở phương Bắc, ba tỉnh Đông Bắc, thậm chí cả những đại diện từ Tây Thanh Hải, Cam Túc, Ninh Hạ, ai mà không chạy đến dưới trướng của ông ta? Còn Thái Ngạc chỉ là Tư chính của Phủ Tổng thống, không có quân hàm, cũng chẳng có danh nghĩa gì, chỉ là đại diện của Mưa Thần đi thương lượng một vài chuyện. Trước kia cùng với Tưởng Bách Lý sánh ngang như

hai vị tướng tài của quân giới Trung Quốc, giờ đây, ông dường như có phần phai nhạt.

Nhưng trên gương mặt ông lúc này, không hề lộ ra vẻ phiền muộn, u ám. Có lẽ do đã uống chút rượu, mặt mày hơi ửng đỏ, ông ngả người ra ngoài mạn thuyền, nhìn những chiếc thuyền nhỏ của nông gia đang hái sen, lắng nghe điệu hát dân gian Giang Nam, vẻ mặt thư thái, đắc ý vô cùng. Ông cười nói: "Ai da, đến Nam Kinh bao lâu nay, giờ ta mới thấy thích thành phố này. Ngày thường không quá nóng thì quá lạnh, trên đường lại có mùi vị khiến người ta khó chịu. Thật muốn về quê nhà xem sao." Tư Mã Trạ còn hài lòng hơn, không mặc quân phục, mà khoác trường bào, toát lên vẻ phong lưu, đang rót rượu cho Thái Ngạc, nghe vậy chỉ mỉm cười: "Lão sư nhớ nhà rồi. Đáng tiếc hiện tại chúng ta đều là người trên thuyền, muốn lên bờ xuống thuyền cũng khó khăn. Hơn nữa, Phủ Tổng thống kia cũng không thả người đi đâu, mong lão sư dưỡng thân cho tốt. Hiện tại việc bình định Tây Nam cũng đã được đưa vào nghị sự, chính là muốn mượn uy vọng của lão sư ở Tây Nam, muốn cất cánh, đâu dễ dàng như vậy." Hấn dừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Hiện tại cuộc đàm phán với Bá tước Đức vẫn đang diễn ra, nói cách khác, khi Tổng thống đang tính toán, chúng ta vẫn phải đối phó với nước Đức. Hiện tại, mọi việc đều là cơ hội để chúng ta thể hiện tài năng, lão sư, chẳng lẽ nhất định phải cho người danh nghĩa Tổng chỉ huy Tây Nam, người mới an tâm sao?"

Nghe học trò trêu chọc, Thái Ngạc chỉ cười. Tình cảm giữa ông và Tư Mã Trạ rất tốt, nên chỉ có Tư Mã Trạ mới dám nói vậy. Ông thu người lại, thở dài: "Quân đội Đức quả là tuyệt vời! Nếu nói đời ta bội phục quân đội nào, thì chính là bộ binh Đức. Trang bị, chỉ huy, và cả bộ tham mưu của họ. Mấy ngày nay hợp tác với họ, ta mới thấy được sự cẩn trọng, khoa học của họ. Thảo nào Bách Lý huynh học ở Nhật Bản xong còn muốn đến Đức học lục quân! Đáng tiếc, tuần trăng mật của chúng ta với Đức chắc chắn sẽ ngắn ngủi. Bên cạnh chúng ta là Anh, Mỹ, Nhật Bản, còn Đức ở xa tận

Châu Âu. Chúng ta phải đối mặt với những mối đe dọa thực tế quá lớn, không thể học hỏi nhiều với họ... Thuần Như, đừng cười ta. Nếu Tổng thống thật sự muốn thành lập Tổng chỉ huy Tây Nam, thì ngoài ta ra, không ai có thể đảm nhiệm. Nhưng hiện tại, những thứ này đều chỉ là phù vân. Ở đất nước này, chỉ có thể có một người mạnh mẽ. Người đó hiện đang ở trên vũ đài, điều chúng ta có thể làm là tranh thủ cơ hội. Ta biết người hiện tại lòng tham đang cháy bỏng. Có thể tham gia sáng tạo một quân đội chính quy mới, vốn là giấc mơ của chúng ta. Dưới sự dẫn dắt của vị Tổng thống tài ba này, có thể đi được đến đâu, ta cũng rất muốn tự mình tham gia. Hiện tại muốn ta đi, ta cũng sẽ không đi. Về nước bao nhiêu năm, cuối cùng hiện tại mới nhìn thấy một chút tình hình mới, người bảo ta làm sao có thể buông tay?"

Tư Mã Trạh nghe lão sư nói chân tình, cũng thu lại nụ cười trên mặt, trầm ngâm nói: "Đúng vậy, ở vị trí này, những ngày này tiếp xúc với những đại diện quân sự Đức, quả thực đã học hỏi được không ít. Chiến tranh hiện đại sắp bước vào thời đại tổng thể chiến. Những mưu lược mà ta từng tự hào, dưới bối cảnh quốc gia đang phấn đấu vì thực lực tổng thể, quả thực không có ý nghĩa. Thực lực của chúng ta còn chưa đủ! Mấy ngày nay liên hệ với Bá tước Schulz, ta thấy hẳn cũng là người hiểu chuyện, dù vẫn nói tiếng phổ thông, nhưng đại khái cũng hiểu rằng Tổng thống của chúng ta căn bản không có ý định ký kết bất cứ hiệp ước quân sự nào với họ. Chỉ có vị Hoàng đế kia là kẻ hồ đồ! Đoàn đại biểu dưới quyền Tổng tham mưu cũng nói, lần này hội đàm, nếu có thể giải quyết vấn đề quân đội Đức ở Thanh Đảo trong tương lai, thì đó đã là một thành công lớn. Họ tin rằng, hợp tác với Trung Quốc trong tương lai còn có vô hạn tiền đồ, sau khi Đức giành chiến thắng ở chiến trường Châu Âu. Hy vọng chúng ta trân trọng tình hữu nghị này... Chỉ xem Tổng thống làm sao để người ta xuống đài! Cá nhân ta mà nói, hy vọng Tổng thống có thể làm cho đẹp mắt một chút."

Thái Ngạc khẽ lắc đầu: "Vấn đề này, chính hãn đã có chủ ý, chúng ta cứ nghe theo là được. Về việc nắm bắt tình hình quốc tế, không ai trong chúng ta sánh bằng hãn. Ai có thể nghĩ rằng, với thực lực tàn tạ của chúng ta, lại có thể tham gia vào ván cờ giữa các cường quốc ở Viễn Đông? Trong chuyện chiến tranh dân tộc sắp bùng nổ ở Châu Âu, hãn đã thu được lợi ích quá nhiều rồi. Người xem, sắp tới sẽ ký kết hiệp ước với Anh, cũng là để tranh thủ quyền lợi cho quốc gia. Ta đoán ý của hãn, tương lai Châu Âu hỗn loạn, hãn còn muốn đục nước béo cò, đến lúc đó không biết sẽ dùng thủ đoạn gì! Thời đại này, chúng ta có thể có được một người mạnh mẽ như vậy, quả là ý trời. Rốt cuộc hãn là ai, mà ở độ tuổi này lại có thể già dặn đến thế?"

Ông cầm chén rượu trên bàn, một hơi cạn sạch, đặt chén xuống, trong mắt đã ánh lên vẻ sáng ngời: "Thuần Như, người xem, chúng ta hiện tại đang chứng kiến lịch sử!"

Mặt hồ tĩnh lặng, gió thu thổi qua, chỉ có hai người trên thuyền ngồi đối diện, không nói gì. Nghĩ đến việc mình đang ở trong thời đại biến động dữ dội này, cả hai đều cảm thấy đó là một vinh hạnh. Đời người nam nhi, cũng không uống phí.

Trong khi họ đang bàn luận về sự khôn ngoan và già dặn của Mưa Thần, thì Mưa Thần hiện tại lại đang đau đầu vì một chuyện. Đó là lão Thái Sơn Lý Chương Mân, Bộ trưởng Bộ Tài chính đương nhiệm, cha của vị hôn thê của ông, đã gác lại trăm công nghìn việc để đến thăm ông, nhắc đến chuyện kết hôn với Lý viện. Người đàn ông trung niên này nói rất vừa vặn: "Tổng thống và tiểu nữ đính hôn đã gần một năm, trước kia quốc sự hỗn loạn, chuyện kết hôn tự nhiên cũng không thể nhắc đến. Nay thấy đại cục trong nước đã tạm ổn, tình cảm của tiểu nữ và Tổng thống cũng ngày càng sâu đậm, Tổng thống hiện tại quan tâm đến quốc sự, cũng cần một người chủ trì việc bếp núc để giúp Tổng thống an ổn việc nhà. Gia sự an bình, quốc sự tự

nhiên cũng có thể dồn tâm sức hơn. Tôi không lo lắng con gái tôi không gả được, nhưng tiểu nữ một lòng say mê Tổng thống, mọi người đều thấy rõ. Mẹ của con bé sức khỏe cũng không tốt lắm, hiện tại mong muốn lớn nhất là chuyện hôn sự của con gái. Đương nhiên, tất cả vẫn là do Tổng thống quyết định, nếu cảm thấy việc hiện tại quá bận rộn, không có thời gian. Ngược lại, tiểu nữ tuổi còn nhỏ, có thể đợi thêm một thời gian nữa."

Nhìn vị trung niên nhân mặt mày rạng rỡ trước mắt, cuối cùng hần cũng ngồi xuống, nhận lấy vị trí Bộ trưởng Bộ Tài chính mà mình hằng mong ước. Trong mấy tháng gần gũi tại nhiệm, không chỉ có thể dùng hai chữ "đảm nhiệm" để hình dung, mà còn là "phi thường tài giỏi". Hần quyết đoán thi hành, đem chế độ dự toán hiện đại phổ biến ở Giang Bắc áp dụng trên toàn quốc, trong thời gian ngắn đã làm rõ việc phân chia thu thuế giữa trung ương và địa phương. Việc khôi phục địa vị và chức năng của ngân hàng trung ương hiện đại cũng do một tay hần thiết lập. Số tiền trong quốc khố, hần coi trọng hơn bất cứ ai, nhưng lại dốc sức vì sự phát triển công nghiệp và giáo dục của đất nước. Vì sự nghiệp tài chính quốc gia, hần đã từ bỏ việc quản lý công việc kinh doanh của gia tộc. Trước đây, hần lo lắng về tình trạng tư bản quan liêu, nhưng hiện tại xem ra, ít nhất với vị nhạc phụ tương lai này, những lo lắng đó có phần thừa thãi.

Đôi khi, Mưa Thần cũng không khỏi nảy sinh ác ý, liệu có phải vì hần muốn trở thành con rể mà ông ta xem đất nước này như gia sản của nhà họ Lý, nên mới bỏ công sức như vậy? Nhưng khi nhìn thấy Lý Chương Mây, người luôn kiêu ngạo và thận trọng, vì cô con gái cứng mà đến cầu xin hần kết hôn, hần không khỏi cảm thấy xúc động.

Hần không có gì bài xích việc kết hôn với Lý Viện, công việc bận rộn đến mấy, hần vẫn có thể thu xếp thời gian cho việc này. Hơn nữa, địa vị của hần bây giờ đã khác xưa, những việc này tự nhiên có người thay hần lo liệu. Hơn nữa, anh hùng kết hợp với mỹ nhân, tạo nên một chính phủ mới đầy

khí tượng, tăng thêm niềm vui cho đất nước, cũng là một điều tốt. Hãn chỉ là trong tiềm thức có chút sợ hãi, cái hoàn cảnh rộng lớn của Đại Trung Hoa này, thật dễ dàng sinh ra những kẻ dựa vào quan hệ, bám váy mà nổi lên, làm mưa làm gió, bóc lột đất nước đến tận xương tủy. Liệu khi những người này trở thành người thân của mình, hãn có thể bảo vệ họ không? Khi thuộc hạ nhìn mặt mũi hãn mà vô tình bỏ qua những hành vi của họ, liệu hãn có thể quản lý họ, buộc họ tuân thủ pháp luật không? Hãn không thể không thận trọng trước những hậu quả xấu có thể xảy ra từ tập đoàn ngoại thích khổng lồ trong tương lai.

Thật vậy, hiện tại phụ thân của cô gái đã đến cầu hôn. Trong đầu Mưa Thần lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, đáng yêu của Lý Viện, cùng với bóng hình luôn lặng lẽ đi theo hãn, với ánh mắt trong trẻo không chút tạp chất. Một cô gái cổ điển như vậy, chỉ có ở thời đại này mới có thể tìm thấy. Nếu hãn đã đính hôn với nàng, thậm chí kết hôn ngay bây giờ, cũng là một sự công bằng với nàng... Nói đến, hãn nợ nàng không ít. Hơn nữa, theo tính cách của nàng, nàng sẽ không gây cản trở gì cho hãn trong công việc. Hãn muốn rồi sẽ cùng cô gái cuối cùng định đoạt, thế nhân sẽ có những thay đổi trong cách nhìn nhận về hãn... Mưa Thần cố gắng thuyết phục bản thân, duy nhất không hỏi mình là, liệu hãn có thực sự mong chờ hôn lễ này không.

Nhưng đã đi đến bước này, đến vị trí hôm nay, tình cảm của hãn đã không còn là điều quan trọng nhất. Hãn thừa nhận mình thích Lý Viện, có lẽ không mãnh liệt, nhưng tuyệt đối không phải là ghét bỏ. Có lẽ, cứ như vậy mà kết hôn. Là một tổng thống của một quốc gia, nếu vẫn còn độc thân, có lẽ sẽ khiến người ta cảm thấy không đáng tin cậy. Còn về những ngoại thích tương lai, nếu hãn không thể kiềm chế họ, thì việc ngồi ở vị trí tổng thống này còn có ý nghĩa gì? Hiện tại, nhân lúc sắp được quốc tế công nhận, Trung Quốc trở lại hàng ngũ các quốc gia, tổ chức hôn lễ của mình, sẽ nhân

đôi niềm vui. Nhờ vào sự phấn chấn của lòng dân, sĩ khí đang dâng cao, trong một năm mới, hãn còn rất nhiều vấn đề phải giải quyết.

Hãn hơi ngơ ngác gật đầu với Lý Chương Mây, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn. Ánh mắt rời rạc hồi lâu cuối cùng cũng trở lại với Lý Chương Mây, người đang lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của hãn. Hãn hít sâu một hơi: "Nhất Vũ tiên sinh... Có lẽ ta nên đổi giọng gọi là nhạc phụ, ta cũng thấy đã đến lúc cưới Tiểu Viện. Ngay sau khi đàm phán xong với các nước phương Tây, những việc cụ thể này, các người có thể tìm Vương Đăng Khoa thương lượng, ta vô cùng vinh hạnh khi được cưới con gái bảo bối của ngài."

Tin tức Mưa Thần quyết định kết hôn với Lý Viện nhanh chóng lan truyền, mọi người nhất trí gọi cuộc hôn lễ này là "đại hôn". Những người bên cạnh Mưa Thần đều vui mừng khôn xiết, không ít sĩ quan cao cấp đóng quân ở các nơi, trước đây khi quân cách mạng Bắc phạt của Tô Thượng Hải, đã quen biết tiểu cô nương Lý Viện này tại bệnh viện dã chiến, họ đều từ tận đáy lòng vui mừng cho nàng và Mưa Thần. Với những lão nhân theo Mưa Thần lập nghiệp, hãn thực sự nên kết hôn! Cuộc sống của hãn quá khổ, ngoài công việc ra chỉ có công việc, thuộc hạ còn đùa rằng Mưa Thần không làm tổng thống thì thích hợp đi tu. Bây giờ cuối cùng cũng muốn tuyên bố kết hôn, thật sự là chuyện vui của hai người!

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người phân tích những điều ẩn sau cuộc hôn lễ này, nhưng điều đó cũng không có gì đáng trách. Với địa vị của Mưa Thần, mọi cử chỉ của hãn đều bị những kẻ có ác ý hoặc giới phóng đoán phân tích. Liệu đây có phải là dấu hiệu cho thấy địa vị độc tài của Mưa Thần được củng cố hơn nữa? Hay là hãn bắt đầu dựa vào các tập đoàn chuyên hải phía Đông hoặc Thượng Hải? Phải biết rằng, những khoản vay lớn để mua trái phiếu quốc gia đều ở Thượng Hải, Giang Tô. Tương lai địa vị của Lý Chương Mây sẽ thay đổi như thế nào, liệu nàng có thể thay thế

địa vị của Tổng Giáo Nhân? Đây có phải là tín hiệu Mưa Thần phát ra, cho thấy sự kết hợp chặt chẽ giữa hần và Lý Chương Mây không thể tách rời, Lý Chương Mây chính là kho của Tổng Giáo Nhân trong tương lai? Lúc này, mọi người không còn nghi ngờ gì về quyết tâm nắm giữ quyền lực của Mưa Thần. Việc đàm phán với các cường quốc phương Tây đang diễn ra suôn sẻ cũng khiến địa vị của hần càng thêm vững chắc. Những kẻ muốn thấy hần gặp khó khăn trong các vấn đề quốc tế, giờ đây chỉ có thể bội phục tầm nhìn và thủ đoạn của hần. Hần sẽ có những động thái gì trong cục diện chính trị trong nước, sẽ là tâm điểm chú ý của mọi người. Đặc biệt là Quốc Dân đảng, thế lực lớn thứ hai trong cục diện chính trị hiện nay, càng như vậy. Cuộc hôn lễ này, ngay khi tin tức vừa được loan báo, đã mang đến quá nhiều sắc thái khác. Mà ý định thực sự của Mưa Thần, chỉ là muốn cho cô gái nhỏ một sự công bằng mà thôi.

Mặc dù vậy, vui vẫn là vui. Các tỉnh, các đoàn thể, nghị hội, v.v., đã gửi điện mừng đến Phủ Tổng thống, chất đầy phòng thường trực. Ngay cả các đại diện đàm phán của các nước phương Tây, trong khi đàm phán, cũng bày tỏ lời chúc mừng đến Mưa Thần. Đồng thời, họ hy vọng rằng sau khi đạt được hiệp ước chính thức, họ có thể tham gia hôn lễ. Bất kể tâm tư thực sự của họ là gì, liệu họ có mong Mưa Thần, một kẻ phiền phức lớn, chết sớm một chút hay không. Các cuộc đàm phán tiếp theo vẫn diễn ra suôn sẻ trong bầu không khí vui vẻ này, các điều khoản song phương dần dần đi đến thống nhất. Tiêu chuẩn thuế quan cuối cùng được nâng lên 8%, vấn đề tô giới cũng để lại cho chính phủ Trung Quốc và các quốc gia tự mình tiến hành đàm phán song phương. Mỗi bên đều cho đối phương một lối thoát. Hơn nữa, Mưa Thần cũng tuyên bố rằng các cuộc đàm phán song phương trong tương lai sẽ bao gồm việc xác định lại một loạt các điều ước mà các quốc gia đã ký kết trước đó. Các đại diện phương Tây cũng chấp nhận lời đề nghị này, họ cho rằng đây cũng là một lời hay của Mưa Thần. Lợi ích của các quốc gia tại Hoa là quyền lợi cơ bản đã hình thành trong lịch sử, Mưa Thần vẫn chưa có thực lực để lung lay, tương lai cứ từ từ nói chuyện,

xem họ làm thế nào để vô dụng cố gắng, tạm thời ổn định tình hình trước mắt, cũng là một lựa chọn tốt.

Vấn đề này đã được hai bên gác lại, những vấn đề khác cũng không khó giải quyết. Liên quan đến khoản nợ của Trung Quốc với các nước, các quốc gia phương Tây đại khái miễn trừ 35% tiền lãi, thời gian hoàn trả theo yêu cầu của Mưa Thần là ba mươi năm, nay rút ngắn còn hai mươi hai năm. Nước Mỹ càng tuyên bố miễn trừ khoản bồi thường canh tử trong tương lai của Trung Quốc. Khoản bồi thường canh tử trước đây sẽ được trả lại cho Trung Quốc dưới hình thức viện trợ xây dựng giáo dục, giáo hội, bệnh viện, điều này tự nhiên khiến người dân trong nước vui mừng khôn xiết và dư luận tán dương. Nước Mỹ làm việc này trước đó không hề thông báo, nhất thời khiến các quốc gia khác rơi vào thế bị động, Bá tước Schulz của Đức càng chọn ra một biểu thị tương tự tại một hội trường đàm phán khác. Dù thế nào, vấn đề nợ nần này cũng được giải quyết một cách hợp lý. Ngoài ra còn một vài vấn đề vụn vặt, nhưng đều không thể trở thành trở ngại. Theo lời của thủ tịch đại biểu đàm phán Ngũ Đình Phương, ông lạc quan cho rằng, trước khi năm 1913 kết thúc, chính phủ Nam Kinh sẽ chính thức được các quốc gia công nhận, đồng thời có khả năng cao sẽ thiết lập quan hệ ngoại giao cấp đại sứ, đây là đãi ngộ mà chính phủ Thanh, Nam Kinh và Bắc Kinh, hai chính phủ lâm thời chưa từng có được! Hơn một năm nay, dưới sự dẫn dắt của Mưa Thần, nội sự ngoại sự dù gặp nhiều khó khăn trắc trở, nhưng mọi thứ đều thuận lợi. Ý thức dân tộc tự nhiên cũng tăng vọt chưa từng có. Kể từ cuối thế kỷ mười chín, làn sóng thức tỉnh dân tộc đã bắt đầu, hiện tại càng thêm dâng trào, có người còn có cảm giác lâng lâng. Làn sóng này, cuối cùng sẽ tạo ra những thay đổi gì cho quốc gia này, gây ra những hậu quả gì, hiện tại dự đoán vẫn còn hơi sớm.

Đồng thời, tại hội trường đàm phán với Đức, cũng được tiến hành với thái độ thẳng thắn. Phía Đức dường như cũng đã hiểu rõ lập trường thực tế của chính phủ Trung Quốc. Quốc gia của họ, rất khó không thêm vào từ "lợi

dụng" để hình dung loại hành vi này. Nhưng tất cả chỉ có thể trách Hoàng đế của họ quá ảo tưởng! Hãn từng ảo tưởng về người Borr, từng ảo tưởng về người Morocco ở Bắc Phi, về người Iraq. Hiện tại lại ảo tưởng về người Trung Quốc! Trước đây, những đối tượng hãn nhắm tới đều bị hãn bán đứng, hiện tại hãn bị người khác lợi dụng, chỉ có thể nói là tự chuốc lấy xui xẻo. Hiện tại, điều duy nhất cần thiết là hai bên làm sao xuống đài một cách thể diện, đặc biệt là phải giữ gìn thể diện cho vị hoàng đế kia! Mưa Thần đưa ra một giải pháp hợp lý. Ký kết hiệp ước hợp tác hữu nghị Đức - Trung, đạt được thỏa thuận hợp tác về kinh tế, văn hóa, giáo dục giữa hai bên. Đồng thời mở cửa thị trường cho hàng hóa và đầu tư của Đức. Có lẽ như vậy, có thể khiến vị hoàng đế kia xuống đài. Đây là một chiêu rất cao, nhưng lại lộ ra sự mơ hồ, đặc biệt là không hề đề cập đến vấn đề liên minh quân sự. Nhưng hiện tại, các đại biểu của Đức có lẽ cần điều này. Đồng thời, Schulz và Mưa Thần cũng đạt được một mật ước, liên quan đến căn cứ Thanh Đảo của Đức. Tương lai, khi chiến tranh châu Âu bùng nổ, Mưa Thần cho phép quân Đức rút vào nội địa Trung Quốc, do ông bảo hộ, Thanh Đảo giao lại cho Trung Quốc. Để kiềm chế Nhật Bản, quốc gia đồng minh của Hiệp ước, Đức có thể lấy danh nghĩa quân đội Đức đồn trú tại Thanh Đảo, cung cấp một phần cổ vũ quân sự cho lực lượng Trung Quốc, hỗ trợ Mưa Thần xây dựng công xưởng quân sự. Đồng thời, cung cấp nhân viên kỹ thuật chỉ đạo trong xưởng quân sự do Mưa Thần xây dựng. Lúc trước, hai bên râm rộ, tưởng chừng muốn trở thành đồng minh quân sự đồng sinh cộng tử, cuối cùng chỉ vì muốn kiềm chế Nhật Bản mà đạt được sự hợp tác hạn chế như vậy, hai bên đều cảm thấy có chút châm chọc.

Trong sự hỗn loạn này, trong thời gian mấy tháng này. Mưa Thần an tâm hoàn thành công việc đặt nền móng cho chính quyền mới. Chính quyền mới đã được xác nhận về tính hợp pháp đối nội đối ngoại, một loạt dự luật cơ bản đã được ban hành hoặc sắp hoàn thành việc soạn thảo. Tài chính cũng sơ bộ có chút khởi sắc, cải cách tiền tệ sắp bắt đầu. Trong năm 1914 mới, Mưa Thần phải đón nhận và chờ đợi quá nhiều việc, tương lai có hôn lễ của

hắn, cũng có một thế chiến, làm thay đổi sâu sắc cục diện thế giới. Khi hắn cuối cùng bước vào thế giới mới này, hắn và quốc gia mà hắn đại diện, rốt cuộc sẽ đón nhận một loại vận mệnh như thế nào.

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc•

STT 207: Chương 5: Thế giới mới

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T . L. Trúc .

Chương 5: Thế giới mới

Chương 08: Năm mới

Thế giới cuối cùng cũng bước vào năm 1914. Năm này là thời kỳ hoàng kim của châu Âu bắt đầu lụi tàn, đồng thời cũng là năm đánh dấu sự ra đời chậm chạp của một thế giới mới. Từ năm 1914 đến năm 1945, thế giới đã trải qua những biến đổi sâu sắc. Lịch sử kéo châu Âu xuống khỏi ngai vàng, từng dân tộc bắt đầu thức tỉnh trong biển máu và lửa, và một số dân tộc khác sẽ thay thế vị thế của châu Âu trong tương lai, tái thiết lại toàn bộ hệ thống thế giới. Dĩ nhiên, đối với Trung Quốc năm 1911 mà nói, mọi người đều khó có thể hiểu rõ phương hướng phát triển của thế giới tương lai như "mưa thần". Thực tế, ngay cả "mưa thần" cũng mơ hồ về việc thế giới này sẽ thay đổi ra sao vì sự tham gia của mình. Mọi người chỉ quan tâm đến việc vào ngày hai mươi bốn tháng mười hai năm 1913, Hiệp ước Giáng sinh đã được ký kết, các cường quốc phương Tây đã chính thức gửi thông điệp công nhận chính phủ Trung Hoa Dân Quốc. Vấn đề hợp pháp của chính phủ Nam Kinh đã được giải quyết triệt để. Đồng thời, Anh và Mỹ đã chung tay cung cấp khoảng 25 triệu bảng Anh để cải cách tiền tệ, Mỹ cũng tuyên bố nâng cấp quan hệ ngoại giao lên cấp đại sứ. Cùng tháng, Mạnh Ân Xa, tỉnh trưởng Cát Lâm, đã tuyên bố từ chức, để người dân địa phương bầu ra tỉnh trưởng mới. Tỉnh Cát Lâm hoàn toàn đặt dưới sự tập trung quyền lực của chính phủ trung ương Nam Kinh, trong hệ thống tự trị địa phương. Động thái của Cát Lâm đã tạo áp lực lớn lên tỉnh Phụng Thiên và Hắc Long Giang. Chưa kể đến những tỉnh đang ở trong tình trạng độc lập trên thực tế,

thậm chí còn có địch ý với "mưa thần". Dù sao đi nữa, tin tốt liên tục truyền đến, khiến người dân trong nước tràn đầy kỳ vọng vào một năm mới.

Ở các địa phương xa trung ương, đặc biệt là các tỉnh đã đặt dưới sự quản lý của chính phủ Nam Kinh, trong năm ấy, dường như cũng cảm nhận được những thay đổi mới. Cơ sở hạ tầng có thể cảm nhận được sự thay đổi thường là ít nhất, nhưng điều đó không có nghĩa là không có gì thay đổi. Nông dân địa phương chỉ biết rằng, trước đây trong nha môn huyện, Huyện thái gia, tuần kiểm, Điển sử và những người khác đều là quan lại do Hoàng Thượng phái đến, hoặc thậm chí là quan lại do các đại gia có thế lực phái đến. Bọn họ đều không phải là người địa phương, đến thì chỉ muốn vơ vét một món hời lớn. Trong huyện có sáu phòng ban và ba, cộng thêm những người ngoài biên chế sai nha bộ khoái (tương tự như đội viên phòng chống tội phạm hiện nay), tràn ngập trong các ngõ ngách của một huyện nhỏ, thúc ép không ngừng, tăng thuế không ngừng. Hàng năm, ngoài công lương và thu thuế, còn có các khoản tạp quyên, tạp phí càng ngày càng tăng! Muốn tiết kiệm chút lương thực trong miệng, ra chợ đổi chút dầu muối. Trên đường còn phải qua mấy cái ải. Lại thêm địa chủ tự xây dựng đồn cảnh sát để thu tô, ngày nào cũng cảm thấy như đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, chỉ miễn cưỡng duy trì tính mạng. Tổ tông mấy trăm năm đều sống như vậy, bản thân mình cũng vậy!

Nhưng từ năm Dân Quốc thứ hai, dường như có chút thay đổi. Đầu tiên, những quan lại đây huyện trước đây giờ không còn ai, sáu phòng ban và ba cũng bị xóa bỏ. Những lão gia giàu có ở nông thôn hớn hở bước vào một nơi gọi là huyện nghị hội. Nghe nói huyện trưởng cũng là người địa phương do họ đề cử! Việc bầu cử này không liên quan gì đến họ, nhưng cũng không phải là chuyện xấu. Một số lão gia có tư tưởng cởi mở còn muốn bày mấy chục bàn rượu trong nội đường, cùng tộc trưởng mời họ ăn cơm, để họ bỏ phiếu. Trong huyện hiện tại có nha môn mới gì họ cũng không rõ, chỉ biết là quan lại ít đi, cũng không phải quan lại do Hoàng đế phái đến. Quyền uy

của quan lại giảm đi rất nhiều, gặp mặt còn khách sáo chào hỏi những tiểu hào nông thôn: "Huynh đệ là do đại gia đề cử, phục vụ mọi người, sau này còn phải chiều cổ nhiều hơn." Tiếp theo là biết Huyện thái gia hiện tại không còn quản việc xét xử, muốn kiện tụng thì phải nộp đơn lên tòa án địa phương huyện, sau đó mới đến tòa án địa phương huyện để kiện! Những tòa án huyện đó, chính là cửa của phủ nha ngày xưa! Ai cũng biết, trước đây các lão gia muốn phát tài, chỉ có hai con đường, một là trên dưới bận rộn tăng thuế, hai là mượn kiện cáo để kiếm tiền. Hiện tại xem bọn họ còn làm gì được!

Vui nhất vẫn là công lương và quốc thuế đã giao nhiều năm như vậy, hiện tại cuối cùng không phải giao nữa! Nghe nói là do người tên "mưa" tổng thống ở Nam Kinh nghĩ ra. Xem ra đúng là một trận mưa đúng lúc! Hiểu được nỗi khổ của nông dân chúng ta. Giang Tô hàng năm mỗi mẫu phải nộp 1.320 tiền thuế ruộng, trực tiếp nộp 460 tiền, Tùng Giang còn phải nộp 2.770 tiền! Số tiền tăng thêm còn gấp mấy lần! Thêm vào đó, nông dân không có bạc, đổi tiền lấy bạc và đại dương lại phải chịu thiệt mấy phần. Hiện tại không cần giao công lương và quốc thuế, đối với nông dân mà nói, chẳng khác nào bớt đi một việc lớn! Các trạm thu phí địa phương cũng rút lui hết, tận mắt thấy những người xử lý trạm thu phí hùng hổ rời khỏi huyện, đều là những người lính thương đại binh nhìn họ đi! Qua được những cái gọi là Quý Môn quan, nông dân cũng có thể ngẩng cao đầu. Nông dân vui mừng nhưng cũng lo lắng, "mưa" tổng thống không thu công lương và quốc thuế, nếu ông ta không có tiền thì làm sao? Thay đổi tổng thống chẳng phải lại phải thu sao? Vì ông ta có thể mãi làm cái gọi là tổng thống Hoàng đế này, nông dân giao một chút tiền cũng cam lòng. Những người làm ruộng hiện tại vẫn còn khổ hơn so với những người trung nông, nhưng cũng khá hơn. Trước đây, ngoài việc giao bốn thành tiền thuê đất, còn phải nộp thuế! Hiện tại thuế được miễn, tiền thuê đất tuy tăng lên bốn thành rưỡi, nhưng cũng có thể no bụng. Nghe người ta nói tổng thống quy định tiền thuê đất chỉ giao ba thành bảy mươi lăm, nhưng điền chủ vẫn thu

bốn thành rưỡi, họ biết làm sao? Nông dân, sống sót đã là tốt rồi. Hiện tại cuộc sống khá hơn một chút, chẳng lẽ còn không biết đủ?

Thời gian tuy tốt hơn nhiều so với những ngày binh hoang mã loạn trước đây, nhưng vẫn còn một chút phiền não lo lắng. Hiện tại các lão gia thân sĩ tự mình nắm ấn, chẳng phải muốn nông dân tròn thì tròn, dẹp thì dẹp? Trước kia còn có thể kiện quan, gặp được một số quan thanh liêm, biết đâu còn có thể giải oan. Hiện tại chẳng lẽ trông cậy vào tòa án địa phương huyện ở xa? Lão bách tính không biết rõ, đều lặng lẽ giấu đi những người tuyên truyền tư pháp xuống nông thôn phát cáo thị, bên trên chỉ có mấy câu: "Tư pháp độc lập, quan viên tư pháp do trung ương điều động, không chịu ảnh hưởng của địa phương."

Còn có một điều lo lắng là, nếu các lão gia nghị viên đưa ra một điều khoản gì đó, thành lập một cục cảnh sát mới, họ sẽ thu thuế như thế nào? Hiện tại đã có các lão gia đang thăm dò, cái gì mà trừ chi địa phương, xử lý việc địa phương. Hiện tại chỉ phải giao một chút phí xây dựng địa phương, mỗi mẫu đất tám mươi tiền, rất nhẹ. Nhưng sau này nước lên thì thuyền lên thì sao? Nhưng lão bách tính luôn mong đợi, "mưa" tổng thống đã có thể miễn thuế cho họ, kiểu gì cũng sẽ có cách!

Trên đường huyện đã có bán chân dung của "mưa" tổng thống, những nông dân chất phác tranh thủ lúc họp chợ cũng mua một bức về. Một là vì người ta là Hoàng đế, mời về nhà bách tà bất xâm, hai là muốn đốt nhiều hương một chút, người có thể mang lại lợi ích cho nông dân, sống càng lâu càng tốt. Dù sao đi nữa, họ vẫn có những mong đợi nhất định cho một năm tới. Tích lũy thêm một chút tiền, mua cho vợ vài thước vải hoa, thậm chí còn mua một chút, tranh thủ lúc thuế không nặng, lên kế hoạch cho cuộc sống thật tốt.

Đối với những nhân vật nắm giữ quyền tự trị ở các địa phương này thông qua việc tham gia nghị hội, một năm mới cũng mang đến những

mong đợi khác nhau, giống như những người nông dân. Ở các tỉnh nằm trong phạm vi kiểm soát trực tiếp của chính phủ Nam Kinh, đa phần là các tỉnh ven sông hoặc duyên hải. Tập tục ở đây tương đối cởi mở, phong trào tự trị địa phương bắt đầu sớm, nên các tỉnh này cũng có nền tảng vững chắc nhất. Giờ đây, họ xem như đã thành công. Địa phương hiện chỉ thiết lập hai cấp hành chính là tỉnh và huyện, nghị hội cũng có hai cấp tương ứng, tỉnh trưởng và huyện trưởng đều do nghị hội bầu ra. Các ban ngành chính phủ được thành lập theo chỉ thị của trung ương, bao gồm giáo dục, cảnh sát, tài chính, kiến thiết, công thương, tư pháp... Huyện chính phủ chỉ có năm cục: giáo dục, tài chính, công thương, cảnh sát và kiến thiết, trước đây là phủ thì nay thêm một cục tư pháp. Trừ cục trưởng cục tư pháp, do trung ương bổ nhiệm, còn lại đều do địa phương tự mình quyết định. Trong tương lai, sẽ có kỳ thi công chức toàn quốc, muốn vào làm cũng phải thông qua thi cử.

Trung ương còn phái đến các quan chức như Tư lệnh An ninh mỗi tỉnh, toàn bộ nhân viên của vị tư lệnh này đều từ trung ương đến, tập trung tại bảy tám doanh bảo an quanh tỉnh thành, hoàn toàn nghe theo sự điều động của hãn, người của nghị hội địa phương không được can thiệp. Rõ ràng là trung ương tuy trao quyền cho địa phương, nhưng vẫn phải duy trì vị thế của mình bằng vũ lực! Nghĩ đến việc địa phương phải nộp tiền nuôi đội quân nội vệ vũ trang này của trung ương, lại còn phải tiếp nhận sự chỉ huy của Bộ Tổng tham mưu quân đội chính quy, những nhân sĩ địa phương cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nghĩ đến việc Mưa Thần đã dùng vũ lực tàn sát ở Hà Nam, những người có thể lực ở Dự Nam bị trảm thảo trừ căn, sau lưng họ lại cảm thấy lạnh gáy. Họ không khỏi bày tỏ sự bất mãn trong nghị hội. Nhưng hiện tại, quyền lực của tổng thống là vô cùng lớn, chỉ cần tổng thống không bị luận tội, thì sự tồn tại của lực lượng vũ trang này là không thể lay chuyển.

Dù có những bất mãn nhỏ nhặt, nhưng trong năm qua, họ vẫn rất hài lòng. Ở cấp địa phương, quyền lực của chính quyền đã chính thức thay thế

quyền lực của quan lại, những nhân sĩ tự trị địa phương đặc ý đến mức còn hô to rằng đây là quyền lực dân chủ. Nhờ chế độ tài chính mới được phổ biến, địa phương cũng có tài chính riêng, không còn phải nộp hết về trung ương như trước. Không ít người từng nghĩ có thể tự do sử dụng số tiền này. Nhưng rồi họ nhận ra mọi chuyện không hề tốt đẹp như họ tưởng tượng. Tài chính địa phương tập trung ở tỉnh chính phủ, nhưng tỉnh nghị hội lại do đại biểu các huyện tạo thành, những người này lại có những ý kiến khác nhau, đều muốn bảo vệ lợi ích của địa phương mình. Cuối cùng, họ buộc phải thỏa hiệp, tìm ra phương pháp hợp lý nhất để giải quyết những vấn đề này! Hiện tại, trong nghị hội, tất cả đều là những người mới, chưa có gia tộc hay thế lực nào đủ mạnh để thao túng. Tương lai sẽ ra sao, hiện tại vẫn rất khó nói. Mặt khác, một điều khoản trong hiến pháp cũng khiến họ rất khó chịu, đó là việc địa phương muốn ban hành loại thuế mới nào, cấp huyện phải được nghị hội phê chuẩn, cấp tỉnh phải được quốc hội phê chuẩn. Cãi cọ vòng vo như vậy, thì "món ăn" cũng đã nguội lạnh! Tự mình tăng thuế, nếu bị bộ hành chính giám sát địa phương biết được, thì không xong rồi! Đôi khi họ lại bức bối nghĩ, làm cái nghị hội này, chi bằng như trước kia, những thân sĩ này cấu kết với đám quan chức, muốn làm gì thì làm, sướng hơn biết bao! Mưa Thần xem ra là muốn họ tự kiềm chế lẫn nhau! Tuy nhiên, bức bối thì bức bối, nhưng khoản trợ cấp sáu trăm đồng mỗi tháng cùng với địa vị cao quý vẫn khiến các nghị viên cảm thấy rất oai. Họ cũng có những mong đợi cho một năm mới, có lẽ năm tới sẽ tốt hơn!

Trong thời điểm này, loạn thế chưa kịp trỗi dậy đã bị Mưa Thần cưỡng ép kết thúc. Trật tự địa phương chưa hoàn toàn bị đảo lộn, những hào cường dùng vũ lực hoặc thủ đoạn lưu manh làm giàu trong loạn thế chưa kịp thành công, thì Mưa Thần đã cưỡng ép phổ biến chính sách tự trị của mình, duy trì trật tự địa phương một cách hiệu quả, đổi lại sự ủng hộ của địa phương, đồng thời tìm cách thương thảo phân quyền với địa phương, cuối cùng hình thành một chế độ. Nguyên khí dân tộc không bị tổn hại quá nhiều, mà còn được bảo tồn, trở thành hệ thống đạo đức truyền thống thể hiện trong lực

hút của dân tộc Trung Hoa mấy ngàn năm nay. Lịch sử, vốn có thể thay đổi theo một diện mạo ôn hòa hơn. Nhưng quốc gia này sẽ đi về đâu trong tương lai, liệu cuộc cách mạng thực sự có thể hoàn toàn rung chuyển xã hội này hay không, bước vào năm 1914, Mưa Thần, khi đó hai mươi sáu tuổi, cũng không rõ. Hắn chỉ kiên định đi theo con đường mình đã chọn, từng bước một.

Năm mới Dương lịch 1914 ở thành Nam Kinh, không khí vui tươi rộn ràng. Các cơ quan chính phủ chúc mừng năm mới, tổ chức tiệc trà hoặc tiệc rượu, khách quý trong và ngoài nước tụ tập dưới một mái nhà. Vị thế của chính quyền Nam Kinh dường như đã vững chắc, mọi người đều mang trong lòng những niềm tin nhất định cho một năm mới. Không khí vui vẻ này cuối cùng đã đạt đến cao trào trong buổi tiệc rượu đón năm mới của Phủ Tổng thống do Mưa Thần và Lý Viện tổ chức.

Trong đại lễ đường đã được sửa sang lại của Phủ Tổng thống, buổi tối hôm đó đã sớm tụ tập đông đủ. Đại diện của chính phủ, nghị hội, các cơ quan, đoàn thể, trường học, ngoại giao đoàn đều mặc lễ phục, nâng ly rượu, nhỏ giọng trò chuyện. Tổng tham mưu trưởng Ngô Hải cũng mang theo vị hôn thê, người có vẻ hơi quê mùa trong buổi tiệc này, đến dự, nhận được những lời tán thưởng. Không ít người vây quanh vị tổng tham mưu trưởng quyền cao chức trọng này để nịnh bợ, Ngô Hải chỉ cười nhạt xã giao. Một đám sĩ quan lục quân mặc quân phục màu xanh lam càn tụ tập trong một góc, chỉ trỏ vào vị tham mưu trưởng này, nhỏ giọng bàn tán, dường như mọi chủ đề đều tập trung vào một người trẻ tuổi có vẻ tùy tiện nhất.

"Vũ Thương, có thấy không? Đây mới là tiêu chuẩn quân nhân! Tấm gương của chúng ta! Vợ nghèo không bỏ. Bây giờ người ta là thân phận gì? Còn đặc biệt đón vị hôn thê từ trước đến Nam Kinh để chuẩn bị kết hôn! Còn người thì sao? Ngồi giữa chốn quân đội, lại đổi bạn gái. Mọi người

nhìn người như nhìn quái vật, người không thể học hỏi tham mưu trường một chút sao?"

Trung úy phi công của đội không quân lục quân, cũng là đội trưởng phân đội ba của trung đội bay trực thuộc số một của đội không quân lục quân, Đinh Vũ Thương đang cầm ly rượu tây, ngửi thử hương vị, cân nhắc xem có nên uống cạn hay không. Nghe các đồng đội chế giễu mình, hắn rất khinh thường phản bác: "Các người biết cái gì! Bay trên không cần linh cảm. Chẳng lẽ nghe các người nói nhảm thì có linh cảm à? Dĩ nhiên là không phải! Hương thơm của con gái có thể mang đến cho ta vô hạn động lực, khiến cuộc đời trên không của ta tràn đầy khả năng vô hạn... Các người biết cái gì! Chẳng qua là ghen tị với ta mà thôi!"

Khi những sĩ quan trẻ tuổi đang chế giễu nhau, thì nghe thấy người phụ trách của Phủ Tổng thống hô lớn: "Tổng thống Trung Hoa Dân Quốc Mưa và vị hôn thê của tổng thống, tiểu thư Lý Viện đến!" Nhạc khúc du dương của dàn nhạc lập tức trở nên sôi động, đám người xôn xao, ánh mắt đều hướng về phía cổng. Sau đó, họ thấy Mưa Thần được Lý Viện kéo tay, vẻ mặt tươi cười bước đến, tiếng vỗ tay lập tức vang lên. Mọi người đều biết, Mưa Thần và Lý Viện sắp chính thức kết hôn, điều này càng làm tăng thêm không khí vui tươi trong năm mới. Các đại biểu trong nước đều đang suy đoán, trong năm mới này, Mưa Thần, người luôn hành động khác thường, sẽ làm gì. Liệu hắn sẽ lần lượt bình định các tỉnh chưa quy phục, hay sẽ quản lý tốt các tỉnh đã quy phục trước, chờ đợi các địa phương tự nguyện đầu hàng? Về mặt quốc tế, lần này hắn đã thành công trong việc đi dây giữa các nước đồng minh và hiệp ước, liệu điều này có thúc đẩy hắn thực hiện những hành động mạo hiểm khác không? Các đại biểu nước ngoài đều nhìn vị tổng thống trẻ tuổi này với một tâm trạng rất phức tạp, họ chứng kiến sự ra đời của một cường nhân khác ở Viễn Đông, người gần như một mình hoàn thành việc bước lên ngai vàng. Quốc gia này, lại biến thành một Nhật Bản thứ hai sao? Sẽ mang đến những thay đổi gì cho cục diện Viễn Đông?

Liệu họ có nên tăng cường các điều ước hợp tác hữu hảo với Đức, để kiềm chế các nước hiệp ước ở Viễn Đông không? Phía hiệp ước đã cố gắng hết sức để trấn an hân, liệu tương lai có những xung đột mới không? Nhưng bất luận mọi người nghĩ gì, hiện tại hân và Lý Viện, người đang tràn đầy nụ cười hạnh phúc, chính là tâm điểm của buổi tiệc. Lý Chương Mây, mặc áo đuôi tôm, đeo nơ, ngậm xì gà, nhìn con gái mình, càng vỗ tay thật mạnh. Vị tổng thống trẻ tuổi, cô gái xinh đẹp, một năm mới bắt đầu, dường như tràn đầy sắc màu tươi đẹp.

Tiếng nhạc cùng tiếng người trò chuyện vọng ra xa khỏi đại lễ đường. Tư Mã Trạ đang ngồi làm việc, đuổi lưng mệt mỏi, lại bưng ly trà trên bàn lên uống một ngụm, sau đó dùng sức xoa xoa mi tâm. Hân vốn không thích những nơi ồn ào như thế này, chỉ thích vùi đầu vào những bản kế hoạch, những chỉ thị, những dự tính cho tương lai. Cảm giác trí tuệ được khuấy động đó khiến hân thấy dễ chịu hơn bất cứ cảnh tượng phù hoa nào. Hân nhìn xấp bản thảo trước mặt, trên cùng là một hàng chữ lớn: "Nghiên cứu thảo luận khả năng hành động quân sự và xây dựng quân đội chính quy của ta trong cuộc đại chiến châu Âu tương lai". Đây là nhiệm vụ mà Mưa Thần giao cho, cũng là đề tài hân yêu thích nhất. Để tư duy của mình tự do trong vòng xoáy của các thế lực trong và ngoài nước, tưởng tượng ra từng phương án, rồi tự mình tiến hành luận chứng, không ngừng hoàn thiện. Một năm mới, gánh nặng đường xa của quân đội chính quy này. Biến đội quân còn nhiều thiếu sót này thành một đội quân hiện đại hóa hoàn toàn là một công việc vô cùng gian khổ, chưa kể trong nước còn có không ít tình cần phải giải quyết bằng vũ lực. Tình hình quốc tế phức tạp như vậy, mà vị tổng thống của họ lại không chịu bỏ qua cơ hội kiểm soát! Làm sao có thể dùng lực lượng hữu hạn để đạt được thành quả lớn nhất, đó là công việc mà cái đầu óc của Tư Mã Trạ phải làm.

Nhưng vào lúc này, người luôn chìm đắm trong công việc như hân lại cảm thấy có chút bồn chồn, không nhìn được mà đẩy giấy bút trên bàn ra,

đứng dậy. Mưa Thần sắp kết hôn, lão Hoàng Ngưu Ngô Hái kia lại dẫn theo cô dâu nhà quê xuất hiện, càng khiến hấn thêm phần ngưỡng mộ. Phải chăng mình cũng nên lập gia đình? Nhưng với tính tình quái gở, sinh hoạt đảo lộn ngày đêm như mình, có cô nương nào để ý đến? Nghĩ đến đây, Tư Mã Trạ không khỏi tự giễu cười, bản thân hấn cũng không chịu nổi sự cô đơn. Có lẽ trong năm mới, kết hôn cũng là một ý kiến không tồi. Hấn đứng đó, cố gắng hình dung tương lai tân nương của mình sẽ ra sao. Nhưng trong cái đầu đầy những ký hiệu chiến thuật, trí tưởng tượng về con gái lại nghèo nàn đến đáng thương. Cuối cùng, hấn chỉ có thể ngồi xuống, gạt bỏ ý nghĩ này, tiếp tục vùi đầu vào công việc... Tính toán, quân đội chính quy chính là tân nương của ta.

Một năm mới cứ thế đi khắp đại giang nam bắc, trên mảnh đất phương đông này, các thế lực vẫn đan xen phức tạp. Về tương lai, họ đều có những kỳ vọng khác nhau. Có người mong muốn thời gian làm mưa làm gió của mình kéo dài càng lâu càng tốt. Có người lại tràn đầy nhiệt tình mộc mạc kiến thiết quốc gia. Có người lại hừng hực chờ đợi chiến trận. Cũng có người lặng lẽ tính toán thời cơ ra tay tốt nhất. Lại có người chỉ đơn thuần mong trong thùng gạo năm sau có thêm nhiều gạo, trên người có thêm bộ quần áo. Thậm chí còn có người kỳ vọng vào quyền thế và tài phú lớn hơn. Tương lai mở ra trước mắt mọi người trong năm mới, quốc độ phương đông cổ xưa này chưa từng có sự mong đợi vào tương lai như vậy, chưa từng cảm thấy thời đại mới có lẽ sắp bắt đầu. Vào giờ khắc này, trong lòng mọi người đều tràn đầy nỗi sợ hãi về sự không chắc chắn của tương lai, nhưng lại đầy nhiệt tình muốn dấn thân vào. Băng đã tan, lịch sử hoàn toàn mới của quốc gia cổ xưa này đang mở ra trước mắt mọi người. Và Mưa Thần, đang ở trang đầu tiên của bức tranh lịch sử này.

Cuối năm 1914.

STT 208: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 09: Giải quyết (một)

Huệ Anh từ, với tư cách thượng úy lục quân, mang theo chút cẩn trọng bước vào sân trong rộng lớn của Bộ Tư lệnh An Tư ở tỉnh Sơn Tây. Vị này là học sinh giỏi nhất khóa, tốt nghiệp từ trường quân sự Bảo Định, được cả ba sư đoàn tinh nhuệ nhất của quân đội (Sư đoàn 1 An, Sư đoàn 9 Từ Châu, Sư đoàn 18 Vũ Hán) đều chỉ định muốn. Thế nhưng, vị công tử con nhà giàu Giang Tô này, lại bất ngờ được Bạch Tư Văn chiêu mộ, trở thành trung úy thực tập của Ủy ban An toàn Quốc gia thống nhất (Cục Tình báo Quân sự Lục quân chính quy). Hiện tại, anh được phân công vào Chi nhánh Sơn Tây của Ủy ban, gánh vác nhiệm vụ liên lạc, theo dõi quân Bắc Dương ở Thiểm Tây. Đồng thời, anh cũng bắt đầu vạch ra kế hoạch tình báo cho toàn bộ vùng Tây Bắc rộng lớn.

Phải biết, ở các tỉnh phía Tây Bắc của tổ quốc, hiện tại, Thanh, Cam, và một số tỉnh khác vẫn nằm trong tay các thế lực địa phương. Tân Cương lại ở xa bên ngoài Ngọc Môn quan, gần như không có liên lạc với nội địa, mà xung quanh lại có Nga và Nhật Bản, những quốc gia đầy dã tâm, đang thềm thuồng. Việc đặt Huệ Anh từ vào một vị trí tình báo trọng yếu như vậy, tự nó đã là một sự khẳng định năng lực. Nhưng tại sao vị thanh niên tài tuấn này, vốn không mấy quan tâm đến "mưa thần", lại chọn vào hệ thống tình báo của phe phái này? Trong số bạn học cùng thời, đây vẫn là một điều bí ẩn.

Hôm nay là ngày anh phải báo cáo an toàn công tác thường lệ với Bộ Tư lệnh An Tư ở Sơn Tây. Ủy ban An toàn Quốc gia thống nhất của họ ở Sơn Tây, có trách nhiệm cân đối tình hình an ninh của tỉnh. Toàn bộ Sơn Tây, hiện tại có Bộ Tư lệnh An Tư, trực thuộc Sư đoàn 26 Lục quân trung ương quân, vốn là đội quân cũ của Sơn Tây. Toàn sư chỉ có bốn lữ đoàn, chưa đầy 6.000 quân, trang bị cũng chủ yếu là từ thời nhà Thanh để lại. Mặc dù Diêm Tích Sơn sau khi Viên Thế Khải bị hạ bệ đã nắm lại quyền lực ở Sơn Tây, và thành lập thêm các lực lượng như "Bảo vệ hòa bình", "Thiết huyết phấn đấu đoàn", "Quyết tử đại đội", nâng quân số của Bộ Tư lệnh An Tư lên hơn mười hai nghìn người, nhưng trước áp lực của hơn bốn vạn quân Bắc Dương ở Thiểm Tây, vẫn gần như không có khả năng chống cự. Chỉ có dựa vào hiểm yếu của Hà Đông để cố gắng tự vệ. Sư đoàn 4 tinh nhuệ của quân Bắc Dương đã đóng quân ở Ôn Quan, chỉ cần vượt qua vùng núi non trùng điệp này, là có thể uy hiếp toàn bộ tỉnh Sơn Tây. Nếu không có Sư đoàn 2 An đang hiệp phòng Sơn Tây, và Sư đoàn 21 bảo vệ tuyến Trường Thành bên ngoài Sơn Tây, e rằng Diêm Tích Sơn đã phải chuẩn bị làm tỉnh trưởng lưu vong rồi.

Chính vì địa vị hiện tại của ông ta cần dựa vào "mưa thần" để duy trì, nên mọi người đều đoán rằng vị trí tỉnh trưởng kiêm Tư lệnh An Tư của ông ta sẽ không kéo dài. Chỉ có điều, vì ông ta luôn tỏ ra phục tùng hệ thống "mưa thần", nên "mưa thần" mới tìm cách để ông ta xuống đài một cách êm đẹp, và giữ ông ta ở Sơn Tây cho đến ngày nay. Các đại biểu tỉnh Sơn Tây được bầu chọn, đã nhiều lần gửi điện lên trung ương, yêu cầu họ sớm cho Diêm tỉnh trưởng từ chức, để bầu ra một tỉnh trưởng mới do dân bầu. Những đại biểu là các thương nhân Sơn Tây, vẫn còn nhớ rõ, vào thời điểm khôi phục, vị tỉnh trưởng Diêm này đã dẫn quân đàn áp thương nhân Sơn Tây, vơ vét hàng chục vạn lượng bạc trắng để thành lập Ngân hàng Sơn Tây.

Tuy nhiên, những chuyện này, thượng úy Huệ Anh từ không quan tâm, anh hiện tại là một sĩ quan tình báo, chỉ muốn làm tốt công việc của mình. Những việc ở Tây Bắc, chính là nền tảng cho sự nghiệp tương lai của anh. Anh bước vào ngành tình báo, cũng là để hiểu rõ hơn về cấu trúc, nguồn gốc quyền lực, phương thức liên kết của tổ chức này, và xem họ sẽ đi theo con đường nào trong tương lai.

Khi anh bước vào phòng họp của Bộ Tư lệnh An Tư Sơn Tây, anh lại thấy một cảnh tượng vô cùng buồn cười. Hai bên bàn họp, đứng đầu là Diêm Tích Sơn, tỉnh trưởng, người hiếm khi xuất hiện trong các cuộc họp, và Trương Bồi Mai, sư trưởng Sư đoàn 26, cùng một loạt các sĩ quan với quân hàm sáng loáng, đang cung kính cúi chào trước bức ảnh chân dung của tổng thống "mưa thần" treo trên tường! Trên bức ảnh, "mưa thần" mỉm cười trang nghiêm, còn bên dưới, các quân quan Sơn Tây lại mang vẻ mặt tiều tụy. Trong căn phòng họp có phần u ám, cảnh tượng này quả thực tạo nên một sự tương phản hài hước. Chỉ nghe Diêm Tích Sơn, với giọng nói đặc sệt âm điệu Ngũ Đài, hô lớn: "Kết thúc nghi lễ!" Mọi người mới hạ tay xuống, ông quay đầu đã nhìn thấy thượng úy Huệ Anh từ, lập tức trên mặt nở nụ cười: "Huệ đồng chí! Cậu cũng đến à, mau ngồi! Có ai không, dâng trà! Huệ thượng úy đến mà không báo một tiếng. Mấy người các người nên bị đánh!"

Nhìn vị tỉnh trưởng quyền cao chức trọng này nhiệt tình chào đón mình như vậy, Huệ Anh từ trên mặt lộ vẻ kinh ngạc. Anh đứng nghiêm chào Diêm Tích Sơn, sau đó cười nói: "Diêm Tư lệnh, ngài là cấp trên, cấp bậc vượt xa tôi, mặc dù chúng ta thuộc hai hệ thống khác nhau, nhưng không cần khách sáo với cấp dưới như vậy, có chuyện gì cứ việc phân phó." Diêm Tích Sơn nắm tay Huệ Anh từ, cười không đáp, mạnh mẽ ấn anh ngồi xuống ghế: "Cậu ở đây, trong và ngoài, đối với Hoàng trạm trưởng của các cậu, và đối với vị thiếu niên tài năng này, tôi đều tôn kính như nhau... Hôm nay là ngày cưới của tổng thống, chúng ta không thể đến Nam Kinh xem lễ,

các quan binh dưới quyền đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Cho nên Diêm mỗ cùng các quan binh dưới quyền xếp hàng tập hợp, hướng chân dung tổng thống hành lễ, bày tỏ lòng chúc mừng." Theo lời ông nói, các quan bên dưới nhao nhao gật đầu, ai nấy đều tranh nhau bày tỏ sự kính trọng của mình đối với vị tổng thống trẻ tuổi này. Huệ Anh từ tuy trầm ổn, nhưng cũng bị cảnh tượng này làm cho có chút bối rối. Một lúc sau, mọi người dường như mới nhớ ra rằng Huệ Anh từ đến để thông báo tình hình an ninh của Sơn Tây, và tình hình của quân Bắc Dương, mọi người vội thu lại tiếng cười, ngồi ngay ngắn vào chỗ, ra vẻ quân nhân.

Huệ Anh từ mở cặp tài liệu của mình ra, trong lòng bỗng nhiên có chút buồn cười: "Diêm Tích Sơn làm trò này để làm gì? Ông ta ở Sơn Tây xem ra không còn bao lâu nữa, ý đồ tập trung quyền lực quân sự vào trung ương của "mưa thần" cũng rất rõ ràng. Diêm Tích Sơn cũng không có ý định từ chức để tham gia tranh cử tỉnh trưởng do dân bầu, hiện tại đang cố gắng bày tỏ lòng trung thành, chẳng lẽ muốn được trọng dụng ở trung ương? Hay là bị "mưa thần" ở Bắc Dương trừng trị, khiến ông ta phải cố gắng che giấu?" Anh khẽ lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu. Những quan quan của Ủy ban An toàn Quốc gia thống nhất của họ, thường bị coi là Cẩm Y Vệ của "mưa thần" ở địa phương, mọi người đều cho rằng tai mắt của họ có thể đến được bên cạnh "mưa thần", đều vô cùng kính sợ họ. Nhưng lại không biết rằng họ thực chất chỉ là một đơn vị cấp cục trực thuộc Bộ Tổng tham mưu, chủ yếu thu thập tình báo quân sự, căn bản không có quyền lực lớn như họ tưởng tượng! Hơn nữa, tình báo quân sự thu thập được cũng được gửi đến Tổng tham mưu trưởng, "mưa thần" không trực tiếp tham gia vào công việc của họ. Trong một thời gian, Bạch Tư Văn còn có một đơn vị bảo vệ chính trị ở Thiên Tân, đặc biệt nhắm vào những nhân vật ly khai với "mưa thần" ở phương Bắc và phương Nam, nghe nói sau khi "mưa thần" nhậm chức tổng thống thì đã bị giải tán. Đã hiểu lầm như vậy, thì cứ để họ hiểu lầm, công việc của mình cũng dễ triển khai hơn...

Anh dùng giọng điệu nghiêm túc bắt đầu thông báo tình hình quân sự gần đây cho các sĩ quan Sơn Tây, cuối cùng còn đề nghị họ hỗ trợ giải quyết một vài vấn đề. Trung ương ở Sơn Tây không có cơ cấu chỉ huy quân sự thống nhất, Sư đoàn 2 An và Sư đoàn 26 Sơn Tây cũng không có quan hệ trực thuộc, loại công việc cân bằng này, chính là do tổ chức tình báo của họ, với địa vị được đề cao vô hạn ở bên ngoài, đảm nhiệm. Hiện tại, trong cái thời dân quốc này, các loại tình hình thế lực hỗn tạp, mặc dù không có quy phạm nghiêm ngặt, nhưng cũng tràn đầy sức sống.

"Chủ lực của Tứ sư Bắc Dương quân Thiểm Tây hiện đang hướng nguyên địa triển khai, dường như muốn mở rộng thế lực vào các căn cứ trồng thuốc phiện. Trung ương Sư đoàn 30 trực thuộc, đóng quân tại Bảo Kê, Lữ đoàn 58 và Lữ đoàn 63 đóng quân tại Phượng Tường đều thể hiện thái độ kiên quyết chống cự. Sư đoàn 30, cánh phía Nam, Lữ đoàn 55 cũng có động thái quấy rối phía sau đội quân Bắc Dương. Theo tình báo từ Tây Ninh, đội quân của Mã gia ở Ninh Hải cũng nhận lời mời của Sư đoàn 30, từ Cam Túc tiến vào nhanh chóng, hiện đang đóng quân tại tuyến Lan Châu, nơi đã xảy ra xung đột với Lữ đoàn Phồn Cầm đóng quân tại Lan Châu. Tình hình hiện tại thật rối ren...

Cục An Ninh Đồng Quan của Bắc Dương quân Thiểm Tây, bộ Lôi Chấn Xuân, hiện đã di chuyển về phía Hà Đông. Bộ phận phòng ngự chuyển giao của Cục An Ninh Đồng Quan, bộ gí tông sen, có xu hướng hợp lưu với bộ Dương Thiện Đức của Cục An Ninh Thiểm Tây, phòng chống lũ lụt, nhưng động thái cụ thể vẫn chưa rõ ràng. Tuy nhiên, chủ lực của Tứ sư Bắc Dương đã hướng về phía tây, dựa trên phân tích, việc phòng ngự ở Tấn Tĩnh không cần quá lo lắng...

Hiện tại, lượng thuốc phiện tuồn ra khỏi Thiểm Tây là rất lớn, ủy ban chúng ta không thể không yêu cầu Bộ Tư lệnh An Tư tăng cường kiểm soát các cửa khẩu Hà Đông. Ủy ban chúng ta sẽ thường xuyên cử người đi điều

tra, nếu phát hiện có hành vi cấu kết buôn bán thuốc phiện, sẽ trình lên Bộ Tư lệnh để xử lý nghiêm khắc..."

Nghe Huệ Anh Từ nói đến đây, Diêm Tích Sơn lập tức nghiêm mặt với các thuộc hạ: "Các người có nghe thấy không? Tổng thống hiện đang thực hiện nghiêm cấm trên toàn quốc, cấm hút, buôn bán và trồng trọt! Lực lượng trung ương chưa thể đến được phía tây, việc bịt các lỗ hổng ở đây là điều bắt buộc. Bản tỉnh đã trải qua ba năm, ta muốn các người trông coi thật tốt các cửa khẩu. Hiện tại, Huệ đồng chí lại phản ánh tình hình nghiêm trọng. Các người còn muốn giữ đầu không?" Hẳn tức giận quay sang Huệ Anh Từ: "Huệ đồng chí, cứ việc điều tra! Bắt được một tên, ta sẽ giết một tên, không cần khách sáo! Hiện tại Anh, Pháp đều đã ký hiệp ước cấm thuốc phiện với Tổng thống. Ta tuyệt đối không để Tổng thống mất mặt, việc này ta nhất định sẽ truy đến cùng!" Sau đó, hẳn lại nổi giận với Trương Bồi Mai: "Hạc Phong, người làm sao vậy? Trước đây ta đã nhiều lần ra lệnh cho người rồi. Hiện tại còn làm ra chuyện này, người còn mặt mũi nào gặp ta? Người trước tiên hãy miễn chức, không làm sư trưởng nữa, lấy thân phận chuyên viên điều tra, cùng Huệ đồng chí đến biên giới tuần tra. Khi nào điều tra rõ ràng, khi đó lại làm sư trưởng. Bắt được một con sâu thì phải giết một con, nếu cuối cùng phát hiện sâu là người, vậy ta cũng không khách khí!" Trương Bồi Mai mặt đỏ bừng, hẳn là tâm phúc tướng lĩnh mà Diêm Tích Sơn mang từ Học đường Lục quân Sơn Tây ra, thường tự hào rằng có thể cùng Diêm Tích Sơn sống chết. Bây giờ Diêm Tích Sơn lại nặng lời với hẳn như vậy, lập tức cảm thấy xấu hổ vô cùng, hẳn đứng phắt dậy: "Tỉnh trưởng! Về chuyện thuốc phiện, tôi có thể đảm bảo rằng bộ đội tiền tuyến không chủ động thả chúng đi qua! Huynh đệ Tấn quân trên dưới đều có thể đảm bảo! Đời tôi chưa từng dính dáng đến thuốc phiện, cũng không tham lam tiền bạc, ngài cũng biết tôi! Hiện tại thuốc phiện tràn ra khỏi Thiểm Tây, ngoài việc trộm vận chuyển qua trạm gác của chúng ta, còn có người khác mở một lỗ hổng lớn, việc này không thể trách chúng tôi!"

Lời nói của Trương Bồi Mai khiến Huệ Anh Từ khép lại kẹp văn kiện, trong lòng sáng tỏ như gương. Mưa Thần, từ khi nắm chắc quyền lực, đã toàn lực phổ biến việc cấm thuốc lá. Ông đặt việc cấm thuốc và giáo dục lên vị trí quan trọng, coi đó là việc phải toàn lực thực hiện. Ông từng phát biểu với phóng viên rằng, cấm thuốc là để cường kiện thể chất dân tộc, còn giáo dục là để hoàn thiện tinh thần dân tộc, là nền tảng trên con đường phục hưng dân tộc. Vì vậy, ông không tiếc từ bỏ tranh chấp về tô giới trong các cuộc đàm phán với nước ngoài, ký kết hiệp ước bổ sung cấm thuốc với các nước Anh, Mỹ, Pháp. Hiện tại, Anh, Mỹ, Pháp đã qua thời kỳ kiếm lợi nhuận lớn từ thuốc phiện, công ty buôn bán thuốc phiện Đông Ấn Độ năm xưa đã giải thể. Họ vui vẻ làm một việc tốt, ký kết hiệp ước đồng ý không đưa thuốc phiện vào nữa, và không còn bán thuốc phiện cho thị trường Trung Quốc. Sau năm Canh Tý, mạng lưới sản xuất và tiêu thụ thuốc phiện trong nước lại nổi lên, trở thành mục tiêu trọng điểm của Mưa Thần. Ông đã tận dụng quân đội và các cơ quan an ninh quốc gia, bộ máy bạo lực tập trung của trung ương, để tấn công mạng lưới tiêu thụ thuốc phiện ven biển. Những thương nhân thuốc phiện mất nguồn cung từ nước ngoài, lại bị truy quét và trừng trị nghiêm khắc, Ủy ban An ninh Quốc gia thống nhất đã đóng vai trò quan trọng trong việc này. Thị trường thuốc phiện ven biển lập tức suy sụp, không còn cảnh "phồn hoa" như xưa. Nhưng các tỉnh xung quanh lại là nơi sản xuất thuốc phiện, hiện nằm ngoài tầm kiểm soát của chính lệnh Mưa Thần. Như Vân Nam, Thiểm Tây, Đông Bắc. Thuốc phiện từ Thiểm Tây, Liêu Ninh cung cấp cho Hoa Bắc, còn Vân Nam thông hành ở miền Nam Trung Quốc. Mưa Thần, ngoài việc cấm triệt để thuốc phiện Liêu Ninh ở Đông Bắc, còn phối hợp với Trương Tác Lâm, Tưởng Bách Lý, Hà Toại để tiêu diệt một nhóm thương nhân thuốc phiện cấu kết với quan lại Bắc Dương, đồng thời dùng ngân hàng tư nhân cho vay tiền để tiêu thụ thuốc phiện, và sử dụng ngân hàng trung ương để tấn công kinh tế, trừng trị nghiêm khắc những thương nhân có liên quan đến việc buôn bán thuốc phiện. Ở Hồ Nam, Giang Tây, Sơn Tây, Hà Nam, Hồ Bắc được coi là

các tỉnh tuyến đầu cấm thuốc, phong tỏa chặt chẽ các con đường đưa thuốc phiện vào nội địa. Mặc dù đã bỏ ra rất nhiều công sức, mạng lưới tiêu thụ thuốc phiện nội địa vẫn bị đánh mạnh, trên báo chí hàng ngày đều có những bài viết về việc xử tử các thương nhân thuốc phiện. Nhưng văn hóa thuốc phiện đã ăn sâu vào lòng người suốt trăm năm qua, cộng thêm lợi ích kinh tế to lớn (ở một số tỉnh, đây là trụ cột kinh tế!), việc đưa thuốc phiện vào vẫn không ngừng, khiến người ta nhận ra đây là một cuộc chiến lâu dài và gian khổ.

Tạm thời chưa nói đến các tỉnh khác, quân đội Thiểm Tây với hàng vạn người, gần như hoàn toàn sống nhờ vào thuốc phiện! Kết quả, Bắc Dương cũng buôn bán, ba mươi sư những người vũ trang địa phương cũng buôn bán. Diêm Tích Sơn ở Sơn Tây thực sự đã quyết tâm lớn, các quan chức quân sự và chính trị của ông cũng ít ai hút thuốc phiện, hiện tại cũng không dám nhận số tiền này, ở từng cửa khẩu Sơn Tây, quả thực là kiểm soát rất chặt chẽ. Việc thuốc phiện Thiểm Tây xuất ngoại, hoàn toàn là một người khác. Người này vẫn là một tướng lĩnh cao cấp trong hệ thống quân đội trung ương, địa vị vì đã từng là đô đốc mà trở nên siêu nhiên. Thêm vào đó là bối cảnh thâm hậu của Đồng Minh hội, khiến hãn ở Dự Tây, cái lỗ hồng đó, buôn bán thuốc phiện. Người đó, không nghi ngờ gì nữa, chính là sư trưởng Sư đoàn 8 của quân đội trung ương lúc này, mang theo hai đoàn quân chính quy Cán quân, ngồi Trấn Nam Dương, Âu Dương Vô sư trưởng. Đối với những lời chỉ trích của quân nhân Sơn Tây, Huệ Anh Từ thực sự không có gì để nói, có lẽ Mưa Thần cũng muốn đối phó với hãn, nhưng thực sự sợ ném chuột vỡ bình. Muốn có được bằng chứng xác thực gì, Mưa Thần mới ra tay? Việc thu thập thông tin và bằng chứng này, lại là phạm vi công việc của những quan chức tình báo của họ. Huệ Anh Từ liên hệ với một số tài liệu mật cấp cao trong ủy ban an ninh hiện nay, mơ hồ liên kết việc Mưa Thần giải quyết Thiểm Tây và đối phó với Âu Dương Vô, thậm chí có thể đẩy xa hơn. Mưa Thần thực sự sẽ làm như vậy sao? Ông ngồi

trên ghế, nhìn các quân quan Sơn Tây đầy căm phẫn, đột nhiên lại trở nên mong đợi.

"Phía trước là Sơn Tây, quang cảnh rục rờ. Cách một dải Hoàng Hà, quân ta và địch giằng co. Giờ đây, tại Phong Lăng Độ này, Sơn Tây đã mang hết pháo ra, ước chừng hai ba chục khẩu sơn pháo kiểu Nhật, đều là của Diêm Tích Sơn tốn bao tiền mua trước kia. Nếu là trước kia, ta đây tự nhiên không sợ, nhưng hiện tại chúng ta chỉ có bốn vạn người, thu nhập miễn cưỡng đủ ăn cơm. Trang bị lại không hoàn thiện, muốn cưỡng ép vượt qua hay lén lút qua Hoàng Hà, mà không có hỏa lực yểm trợ thì không thể nào. Đủ Đầu To trước kia đã thử, ném đi cả trăm mạng người, giờ quân chủ lực của hãn đã chiếm cứ Sơn Tây, chúng ta càng không cần nghĩ đến!"

Người nói chuyện là Dương Thiện Đức, sư trưởng thứ tư của Bắc Dương, hiện đang là chỉ huy phòng lữ Cục An Ninh. Hãn vốn là một chiến tướng Bắc Dương trung thành, từng hùng hổ đòi đánh thẳng vào quân Trục. Nhưng từ sau khi Mưa Thần phát biểu, Thiểm Tây chỉ có một sư đoàn thứ tư, đủ sức tiếp quản và cướp mất sư đoàn thứ tư của hãn, hợp nhất đội quân tinh nhuệ của hãn, rồi đuổi hãn đến đây trấn thủ Hoàng Hà. Kể từ đó, hãn bắt đầu trở nên tiêu cực, phiền muộn, trong lòng đầy bức tức. Hiện tại, lực lượng quân sự còn lại của Bắc Dương mơ hồ chia làm hai phái, một phái là Đủ Tiếp Nguyên và Hà Tông Sen. Còn Dương Thiện Đức và Lôi Chấn Xuân, hai vị sư trưởng đều bị đày ải, giờ lại có phần đồng bệnh tương liên.

Lôi Chấn Xuân cũng cầm ống nhòm, đứng trên đỉnh công sự đơn sơ, cùng Dương Thiện Đức ngắm nhìn trận địa quân Tấn đối diện. Hoàng Hà cuộn cuộn, sóng vỗ không ngừng. Gió sông lạnh thấu xương, tạt vào mặt như dao cứa. Binh lính của hãn lại lười biếng phơi nắng, bắt rận trong những chiếc áo bông rách nát, không hề có vẻ khẩn trương phòng lữ. Hãn và Dương Thiện Đức hiện tại hợp thành cái gọi là phòng lữ liên hợp bộ tư lệnh, danh nghĩa có bảy đoàn binh lực, nhưng thực chất chỉ là hơn một vạn

người già yếu tàn tật mà Đủ Tiếp Nguyên chọn lọc lại. Trang bị ngoài súng trường và chừng mười khẩu súng đại liên Mark, chẳng có hỏa lực hạng nặng nào. Đạn dược không đủ, tiền ăn còn chẳng đủ, Đủ Tiếp Nguyên lại còn ra lệnh cho họ nhân cơ hội chiếm cứ Hà Đông. Quý mới thêm để ý đến hẳn! Bọn họ ở Tử Kinh quan, cùng Âu Dương Vô làm ăn thuốc phiện, nửa năm nay đã chuyển về Thượng Hải hơn một trăm vạn, chờ đến khi xuống đài làm quan to, sống xa quê. Đến lúc đó, bọn họ còn cần gì phải liều mạng cho cái Bắc Dương đã vào phần mộ kia nữa!

Hai người nhảy vào chiến hào, hoạt động cho ấm người. Dương Thiện Đức cười nói với Lôi Chấn Xuân: "Nghe nói chị dâu mang đến đuôi nai từ quân Trục, còn có thịt muối Đông Hưng, vừa hay ta có mấy bình rượu ngon. Mượn đồ ăn của chị dâu, ta mời người một chầu!" Hai người vốn quan hệ bình thường, giờ đây lại cùng cảnh ngộ, nên lộ ra vẻ thân thiết. Lôi Chấn Xuân dậm chân cười nói: "Chúng ta ở đây hít gió, mấy ngày nay ở Nam Kinh có khi náo nhiệt! Mưa Thần kết hôn, điều ước cũng ký. Giang Bắc, những nhà giàu mới nổi chỉ chờ thăng quan phát tài, ngay cả lão Tây nhi đối diện, cũng mạnh hơn chúng ta, nghe nói muốn điều về trung ương làm thứ trưởng gì đó... Cũng coi như lên chức!"

Dương Thiện Đức vốn đang hưng phấn, nghe Lôi Chấn Xuân nói vậy, lập tức sa sầm mặt. Hắn hừ một tiếng: "Lão Tây nhi cũng chưa chắc vui về gì, hắn bỏ được vị trí thổ hoàng đế Sơn Tây sao? Chỉ là thế thời bức người mà thôi. Hắn có gan đối đầu với Mưa Thần sao? Nhìn cái cách hắn nịnh bợ lão Viên trước kia là biết... Nhưng cuối cùng hắn vẫn có kết quả, không giống chúng ta, đầu thai sai rồi, trên người đã mang dấu ấn Bắc Dương, chỉ có thể chờ đến lúc sụp đổ! Đến lúc đó, quân không muốn đánh, hai ta cứ ôm pháo mà đánh, chết thì thôi." Lôi Chấn Xuân cười nói: "Ai bảo Bắc Dương thì không được? Đoàn Hương Nham bây giờ không phải là dân tuyển tỉnh trưởng của quân Trục sao? Phong quang thật sự!" Dương Thiện Đức lại thở dài: "Ta cũng không giống Đoàn Hương Nham, nghe nói hẳn

đối với Hà Sáng lúc ấy, hận không thể coi như con trai hần! Hần lại có tiền, quan hệ với giới thân sĩ quân Trục lại tốt... Đừng nhìn hần hiện tại phong quang. Cũng không có thực quyền, hần muốn làm gì ở quân Trục, Mưa Thần chỉ cần một ngón tay là xong!"

Lôi Chấn Xuân chỉ cười, vỗ vai Dương Thiện Đức: "Giờ người sao lại nhiều chuyện bức mình thế? Thiên hạ này, người không coi ai ra gì, cái này phải ngã, cái kia tương lai xong đời, trước hết hãy nghĩ đến kết quả của chúng ta đi! Hiện tại lòng dân đã yên. Mưa Thần giải quyết xong chuyện nước ngoài, bước tiếp theo sẽ động đến chúng ta. Người xem, hần nhất định sẽ đánh chúng ta và những tỉnh ở phía nam và tây nam để bình định. Hần không sợ đánh trận, đạo lý đều ở bên hần cả. Nếu chúng ta, những tỉnh hiện còn độc lập này không liên kết lại, không chừng đến lúc nào đó, thật sự như người nói, đánh chết thì thôi!"

Dương Thiện Đức không chút lo lắng cười một tiếng: "Chết thì chim bay lên trời! Đi uống rượu! Hần muốn đánh, cũng phải tìm cớ, chúng ta sống thêm một ngày, đều là * kiếm. Chuyện gì đến rồi tính, dù sao hiện tại huynh đệ chúng ta kết nghĩa cùng nhau, đồng sinh cộng tử!"

Lôi Chấn Xuân bị Dương Thiện Đức kéo đi, cũng mỉm cười đồng ý: "Tốt tốt tốt, đồng sinh cộng tử." Nhưng ánh mắt của hần lại lấp lánh trong gió lạnh, không biết đang nghĩ gì. Có lẽ, kết cục cuối cùng, đã ở ngay trước mắt...

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi-trúc-com•

STT 209: ## Chương 5: Thế giới mới

T•L•Trúc –đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 10: Giải quyết (hai)

Đừng nhìn thiên hạ đồn thổi về hôn lễ của Mưa Thần, gán cho nó cái danh hoa lệ để che mắt thiên hạ. Kỳ thực, hôn lễ của hãn diễn ra thật yên tĩnh và đơn giản, chỉ tổ chức trong Phủ Tổng thống, cũng chẳng chọn giờ lành ngày tốt gì. Bản thân hãn không có thân nhân, nhà gái cũng chỉ có vài người thân tới dự. Hôn lễ kiểu Tây, ngoại trừ không có mục sư, còn lại đều tuân theo nghi thức. Trong chính phủ cũng không có nhiều người đến dự, Tổng Giáo Nhân từ đầu đến cuối đều có mặt, hãn hiện tại rất muốn giữ mối quan hệ với Mưa Thần, có lẽ là nhận ra vị Tổng thống này rất đáng gờm! Hãn muốn dùng cách phối hợp để duy trì địa vị của Quốc Dân đảng trong nghị hội, đồng thời giữ cho Mưa Thần có phần nể nang với Quảng Đông và một số tỉnh. Nhưng lúc đó, Mưa Thần cuối cùng cũng gạt bỏ những toan tính, toan tính của những kẻ xung quanh, mà dồn hết tâm sức vào tân nương của mình.

Ngày hôm đó, Lý Viện thật sự xinh đẹp đến chói mắt. Mưa Thần không nhớ nổi đã từng nhìn thấy cô gái nào đẹp đến thế, thuần khiết, lương thiện, ngây thơ, lại kiên cường. Đó là cô gái mà hãn đã từng yêu sâu sắc, cao gầy và xinh đẹp. Trải qua bao phong ba bão táp, sắt và lửa giao tranh, giờ đây đã gần như biến mất. Hãn thuộc về thế giới này, còn cô gái mặc áo trắng

đang tiến về phía hăn, là của riêng hăn. Tình yêu có lẽ đối với hăn bây giờ mà nói là một thứ gì đó nhàm chán và vô vị, nhưng một gia đình, một người có thể ở bên cạnh chăm sóc hăn, lại là thứ mà hăn khao khát hơn bao giờ hết, khi thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Đạt được thành tựu to lớn trong thế giới này, cùng với cảm giác tự hào khi bản thân thay đổi lịch sử, giờ đây cũng bị cảm giác thỏa mãn của một người đàn ông lập gia đình bao trùm.

Tân nương khoác tay cha, hai người bạn thân của cô nâng váy cưới, cuối cùng đưa Lý Viện đến trước mặt hăn. Trong lời thề chứng hôn, Mưa Thần cầm tay Lý Viện, đeo nhẫn cho cô, định đoạt chuyện trọng đại của cuộc đời vị quyền lực gia trẻ tuổi nhất Viễn Đông. Hôn lễ cũng kết thúc, không có xe hoa, không có tiệc rượu linh đình, Mưa Thần buổi tối vẫn làm việc trong phòng làm việc như thường lệ. Hiện tại, mặc dù cục diện trong và ngoài nước đã định, nhưng đây vẫn là giai đoạn quan trọng nhất của hăn. Hăn muốn dùng thủ đoạn sấm sét để giải quyết vấn đề cát cứ trong nước, sau đó mới có thể tập trung lực lượng thực sự tham gia vào thế giới mới này, bất kể thực lực của mình có hạn đến đâu, mà sự tham gia của hăn chỉ có thể ngày càng sâu sắc hơn!

Các cơ quan trung ương, chính quyền các tỉnh, thế lực quốc tế, cùng với các tổ chức dân gian, đều gửi thiệp mừng đến Phủ Tổng thống. Kết quả, Phó quan trưởng của Phủ Tổng thống, Thiếu tướng Vương Đăng Khoa, không thể không tự mình ra mặt làm công việc thu phát trong mấy ngày. Không phải là nhận những món quà này, mà là đóng gói lại và gửi trả. Theo lời hăn nói: "Các người có biết mấy ngày nay ta đã trả lại bao nhiêu tiền của không? Mặc dù ta không rành, nhưng cũng phải đến năm trăm vạn nguyên!" Đối với những quan chức quân chính địa phương tặng quà quá mức, chỉ cần Mưa Thần quản được, đều sẽ phái người điều tra rõ, xem rốt cuộc lấy đâu ra nhiều tiền để tặng quà như vậy. Vì vậy, còn phải sinh ra năm 1914, Tổng thống tự mình đưa ra nghị viện biểu quyết công bố dự luật báo cáo tài sản của công chức, ở một mức độ nào đó chạm vào mức độ liêm

khiết của công chức, đương nhiên, những điều này đều là chuyện sau. Ánh mắt của Mưa Thần hiện tại vẫn tập trung vào Hà Nam và Thiểm Tây, đồng thời chuẩn bị lấy nơi này làm bàn đạp, khuấy động cục diện phân liệt của toàn Trung Quốc.

Tại Hà Nam, sau khi hủy bỏ kế hoạch của Trương Chí Hạc, Hà Nam cũng tổ chức bầu cử. Các hào cường địa phương ở Hà Nam đều bị quân Giang Bắc giết chết thảm khốc. Bầu cử cũng trở nên mới mẻ hơn, một số người có danh vọng hoặc những tài năng muốn làm tốt việc địa phương đã trúng cử. Nhất thời, tỉnh nghị hội Hà Nam còn được gọi là nghị hội điển hình của các tỉnh phía Bắc. Nhưng ở Dự Tây, vì Âu Dương Vũ đã bảo vệ thế lực địa phương, lại thêm việc hãn đóng quân lâu dài ở Nam Dương. Việc bầu cử ở đây chẳng qua chỉ là đổi một cái danh nghĩa hợp pháp cho các hào cường địa phương, vẫn cát cứ tự hùng. Âu Dương Vũ là một sư trưởng quân đội chính quy, hiện tại cũng hoàn toàn vứt bỏ sự kiêu ngạo, cùng bọn họ cấu kết với nhau. Hai đoàn quân Cán quân, vốn là lực lượng cách mạng, chịu khó chịu khổ, đánh trận cũng có công lao. Nhưng vì việc buôn bán thuốc phiện ở đây phát triển quá mức, những sĩ quan giỏi đều bị xa lánh, còn những sĩ quan và binh lính còn lại, càng khiến cho Sư đoàn 8 quân đội chính quy, một đơn vị tinh nhuệ của Cán quân, trở nên mục nát. Âu Dương Vũ không biết hãn nghĩ gì, hiện tại ngoài việc kiếm tiền, chỉ là qua lại với các đại biểu của Quảng Đông, Phúc Kiến, Vân Nam, Thiểm Tây. Vùng đất Dự Tây, dường như đã trở thành một quốc gia trong lòng quốc gia, một căn cứ địa của Giang Bắc. Ngay trong năm mới, một đội của bộ môn mới thuộc Ủy ban An ninh Quốc gia thống nhất mới đã tiến vào Dự Tây, muốn tham gia công tác điều tra thuốc phiện ở Tử Kinh quan, lại bị Âu Dương Vũ giữ lại ở Nam Dương, nói rằng có Sư đoàn 8 Quốc phòng đội mạnh của hãn, không cần lo lắng thuốc phiện sẽ theo con đường này chảy vào Hà Nam.

Gió lạnh buốt giá, mười mấy người mặc áo bông của dân địa phương nép mình vào một chỗ khuất gió trên gò núi, thay phiên nhau giám sát. Trong tay họ đều là ống nhòm quân dụng của Đức mà người dân địa phương tuyệt đối không có. Một thanh niên hán tử đứng trên đỉnh núi nhìn hơn một giờ, cuối cùng bị cóng đến run rẩy, vội vàng chạy xuống núi, mắng một người trung niên dẫn đầu: "Đệt mợ, lạnh cóng hai ngày, chẳng thấy gì, đội trưởng, ông nói chúng ta còn phải ở đây đợi bao lâu nữa?" Người trung niên hán tử kia tên là Trương Ngụy, là thiếu tá lục quân chính quy. Hóa ra là cán bộ xuất thân từ hệ thống quân nhu Lục Thông Biển. Được điều đến Cục kiểm soát thuốc phiện làm đội trưởng một đội hành động, vì năm đó làm quân nhu không ít liên quan đến hàng lậu, đối với con đường tiêu thụ thuốc phiện của mấy tỉnh này, tuy không nói là rõ như lòng bàn tay, nhưng cũng có chút tường tận. Hắn nhìn bộ hạ tràn đầy sức sống trước mặt, mỉm cười nói: "Đánh trận người không sợ khổ, sao mới trực mấy ngày mà đã không chịu nổi rồi? Muốn về Thiên Tân với bạn gái à?" Viên sĩ quan trẻ tuổi ngượng ngùng cười, nhưng lại nghiêm mặt: "Khổ ta không sợ, nhưng trong lòng không yên. Trước kia chúng ta hành động ở đâu, đều được địa phương phối hợp toàn lực. Bây giờ ở Dự Tây, chúng ta lại cảm thấy mình như kẻ thù của tất cả mọi người ở đây! Âu Dương Vũ và tham mưu trưởng Hoa Chấn Bàng của hắn lại không mặn không nhạt, gần như muốn giam lỏng chúng ta! Chúng ta nếu không tìm lý do để về, còn không thể rời khỏi Nam Dương thành này đâu! Trên đường còn gặp mấy lần tình huống nguy hiểm, trời mới biết là thổ phỉ hay cái gì khác! Nếu chúng ta ở đây đợi mà không có kết quả gì, thì những khổ cực này đều uổng phí!".

Nghe đồng đội phàn nàn, Trương Ngụy cũng nghiêm mặt. Đội đặc biệt điều tra của bọn hắn đều do sĩ quan tạo thành, trong vụ cấm khói, theo mệnh lệnh phải được chính quyền quân sự ủng hộ hết mình. Đội hành động bên ngoài của bọn hắn ở địa phương cũng coi như có chút ưu thế, nhưng ở Dự Tây lại gặp phải nhiều chuyện kỳ quái khó hiểu, khiến người ta phiền muộn khôn tả! Tin đồn mơ hồ từ Ủy ban An toàn Quốc gia truyền ra, xem

ra không phải không có lý. Hãn nhú chặt mày, bất kể thế nào, bọn hãn phải thu thập bằng chứng thực tế ở đây! Hoàn thành nhiệm vụ của mình! Cấm khổi là đại sự mà trên dưới đều quan tâm nhất, cũng là chuyện lớn có lợi cho quốc kế dân sinh, bất kể phía sau là ai, hãn đều có dũng khí lật đổ! Trước mặt sĩ quan xuất thân từ quân Giang Bắc, không có kẻ địch nào không thể chinh phục! Hãn tự hào nghĩ.

Trong thung lũng mùa đông của Dự Tây, giữa tiếng gió lạnh gào thét, cuối cùng mơ hồ truyền đến tiếng chuông và vó ngựa của đội kỵ mã, cùng với tiếng người bị tin đồn thu hút. Trương Ngụy vỗ đùi, quả nhiên không đợi sai! Thạch Hà Cốc nơi này là một nhánh đường bên cạnh Tử Kinh Quan, đi Tử Kinh Quan theo con đường lớn thông qua đất Thiểm Tây, như vậy sẽ quá lộ liễu. Bên cạnh Tử Kinh Quan có một vài nhánh đường, cũng có thể cho đội ngựa đi qua, vết chân thừa thớt, đặc biệt thuận tiện. Bản thân hãn ở đây chờ đợi mấy ngày, cuối cùng cũng chờ đúng rồi! Hãn trầm giọng ra lệnh, mười đồng đội đều cảnh giác, theo sườn dốc ẩn nấp xuống gò nhỏ, mai phục bên cạnh con đường, chờ đợi đội ngựa sắp đến. Chỉ cần đối phó với đội vận chuyển vũ trang, bắt lấy kẻ cầm đầu, mang đi thẩm vấn, đây chính là bằng chứng tốt nhất!

Một đội ngựa thồ và xe thái bình quả nhiên rất nhanh đã vòng qua sườn núi, xuất hiện trước mặt bọn hãn. Đây là một đội thương nhân quy mô trung bình, có hơn tám mươi con ngựa, hơn sáu mươi chiếc xe thái bình. Trên lưng ngựa, cùng với trên xe, đều là những bó thuốc phiện, được bọc cẩn thận bằng giấy dầu. Ước chừng sơ bộ, cũng phải có một hai ngàn gánh. Trên xe và ngựa, đều cắm một lá cờ đen nhỏ, dường như là hộ chiếu của bọn chúng khi đi qua Dự Tây. Những thuốc phiện này sẽ đi qua Hà Nam, sau đó theo đường thủy và đường bộ theo các nhánh sông Hoàng Hà phân tán vào toàn bộ Hoa Bắc, tạo ra vô số người nghiện, cũng đang móc sạch cơ thể quốc gia này. Mà sứ mệnh của bọn hãn, chính là làm tiên phong, trên vùng đất này, tiêu diệt hoàn toàn những thứ này.

Bên cạnh đội ngựa thồ thuốc phiện này, còn có hơn hai mươi con ngựa, đều chở những bao hàng lớn, mặc áo da dê, trên đầu cài khăn bạc, là những đao khách Thiểm Tây, trên má bọn chúng đều có hai vết ửng đỏ, đó là kết quả của việc phơi nắng, rất dễ dàng để nhận ra. Trong đội còn có hai ba người mặc áo choàng da, đáng vẻ thương nhân, cũng ngồi trên lưng ngựa. Vẻ mặt thản nhiên, cùng với thủ lĩnh đao khách không biết đang nói gì. Trương Ngụy nhìn quanh những đồng đội đang mai phục ổn định của mình, đều là sĩ quan trẻ tuổi có kinh nghiệm chiến đấu, mỗi người một khẩu súng kỵ binh Đức, một khẩu súng ngắn Đức, cùng với lựu đạn, đạn dược cũng đầy đủ. Nếu đánh bất ngờ bọn chúng, vẫn có tự tin! Nhìn bộ dạng lỏng lẻo của bọn chúng hiện tại, hoàn toàn không có cảnh giác, quyết tâm đã định, liền đánh! Hắn trầm giọng ra lệnh: “Trước ném lựu đạn, sau đó bắn súng, móc súng xông lên vật lộn, thực sự không được thì dùng lưỡi lê. Đừng làm bị thương mấy tên thương nhân, chờ mệnh lệnh của ta!”

Khi đội ngũ đi qua chỗ phục kích được một nửa, cũng là lúc những đao khách trong đội tiến vào phạm vi hỏa lực. Trương Ngụy trong đồng cỏ không nâng súng kỵ binh, nhắm chuẩn rồi BA~ một phát, một tên đao khách đầu lĩnh, trên lưng còn treo lụa đỏ, ngựa đầu ngã xuống ngựa. Tiếp theo mười mấy quả lựu đạn đều ném ra, tiếng nổ vang lên, con đường núi chật hẹp lập tức khói lửa bụi đất mảnh đạn tứ phía. Đội kỵ mã một mảnh người hô ngựa hí, còn có tiếng kêu sợ hãi hỗn loạn xen lẫn. Bọn chúng không ngờ rằng, ngày xưa chỉ cần nộp tiền, liền có thể an toàn đi lại ở Dự Tây, còn có chỗ ăn uống chiêu đãi, lại gặp phải phục kích như vậy! Khói lửa nổ tung chưa tan hết. Những đao khách đã bị dọa sợ lại bị đạn như mưa đánh trúng, tiếng súng tuy không dồn dập, nhưng đánh trúng đâu là trúng đó, lập tức lại bị đánh ngã ngựa đổ. Có một số đao khách còn lại kịp phản ứng muốn xuống ngựa tìm chỗ nấp để chống cự, hai bên đường liền nhẩy ra mười mấy hán tử, một hồi hộp pháo đương đương đương vang lên, lập tức từng tên lên đường. Trận phục kích này thực sự đánh đến mức cực kỳ gọn gàng. Hơn hai mươi đao khách toàn bộ bị đánh gục. Ba tên chủ thương đội, còn sống một

nửa, tên bị thương thì bị mảnh lựu đạn bắn vào đầu, cũng chỉ còn thoi thóp. Những phu xe, phu ngựa không có súng, đã sớm nằm rạp xuống đất không dám nhúc nhích.

Trương Ngụy hạ súng, lại kéo mũ trên đầu xuống, mặt lạnh tanh đi đến trước mặt tên chủ thương đội còn lành lặn. Không ngờ tên này còn rất có gan, xem ra cũng là lão khách giang hồ, mở miệng liền dùng giọng quan hỏi Trương Ngụy: “Huynh đệ, các người là hảo hán ở đường nào? Chúng ta đi Dự Tây vài chục lần, xưa nay đều tuân thủ quy củ nộp phí qua đường. Nhìn thấy những lá cờ đen nhỏ này không? Hà Nam Lục Lâm không chỉ cho phép đi lại, còn muốn bảo vệ! Các người nếu là người mới vào nghề không biết quy củ, hảo hán trên Hà Nam Lục Lâm cũng không tha cho các người đâu! Tha cho chúng ta đi qua, các người cũng là cầu tài, cho các người hai ngàn đại dương làm lộ phí! Huynh đệ cũng là người có mặt mũi, những tổn thất này, ta tự chịu, sau này gặp lại, coi như kết giao bằng hữu!” Trương Ngụy đối với lão giang hồ này cũng có hứng thú, cười ha ha một tiếng: “Gia gia ta không cần, không thu, tự mình đóng cửa trại mới là lớn nhất! Thịt đến miệng còn muốn nhả ra? Mẹ kiếp, đội hàng thuốc phiện này ít nhất mười vạn phiếu phục hồi, cho ta hai ngàn thì đuổi ăn mày à? Hiện tại đại dương đổi phiếu phục hồi một đổi chín lăm, đuổi ăn mày đâu, chúng ta ở không mấy ngày ở đây! Toàn bộ thu hết, không cần nhiều lời!” Mở miệng lại là giọng thổ phỉ Dự Tây, các đồng đội phát ra một trận cười vang, bày đao múa thương thị uy, đối với đội trưởng của bọn họ trang điểm thổ phỉ cảm thấy vô cùng thú vị.

Tên thương nhân kia đứng lên, trên người toàn là máu người và ngựa, nhìn có chút chật vật. Nghe Trương Ngụy khoác lác, cười lạnh một tiếng: “Các người là trại mới? Phí bảo hộ lớn nhất vẫn là Âu Dương sư trưởng ở đây, người cắt đứt đường tiền của hắn? Trại thổ của các người chống đỡ được đại pháo của quân đội bọn chúng sao? Năm đó Viên Đại Đầu mấy chục vạn đại quân cũng bị bọn chúng đánh tan! Ta khuyên các người đừng

tự tìm chết, được chút lợi nhỏ thì đi đi, mạng nhỏ còn quan trọng hơn cả trai!” Mặt Trương Nguy trầm xuống, lòng cũng trầm xuống, Âu Dương Vô quả nhiên là kẻ đứng sau các giao dịch thuốc phiện ở Hà Nam! Tại sao Trương Chí Hạc trấn giữ ở vùng Dự Bắc và Dự Nam lại không báo cáo? Ít nhất chỗ điều tra cấm khói của bọn hãn không nhận được báo cáo nào về mặt này! Tất cả những hiện tượng kỳ lạ mà hãn gặp phải ở Nam Dương giờ đã có câu trả lời. Hãn nghiêm mặt, tình cảnh hiện tại của bọn hãn thực sự không ổn, một khi tin tức về việc đội thương nhân thuốc phiện này gặp nạn bị lộ, toàn bộ lực lượng vũ trang địa phương ở Dự Tây, cùng với quân chính quy của Âu Dương Vô đều sẽ đến truy bắt đội cấm khói nhỏ bé của bọn hãn! Hãn trầm mặt phất tay, mấy đồng đội đã xông lên trói tên thương nhân kia thật chặt, sau đó trói lên ngựa. Tên thương nhân vẫn còn hô: “Chúng ta còn có thể thương lượng, hai ngàn không đủ, chúng ta lại thêm một chút, các người phải biết...” Đã có người nhét miệng hãn lại. Trương Nguy chỉ huy thuộc hạ chọn mười mấy con ngựa còn lành lặn, trèo lên, nháy mắt với đồng đội, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi! Tìm cách về Dự, đến chỗ Trương Chí Hạc thì chúng ta an toàn, nếu Dự Phổ thông không thông, chúng ta liền xuôi nam, đến Trần Sơn Hà. Bất luận thế nào, phải mang người này về!”.

Âu Dương Vô bỗng nhiên hất đổ án thư trước mặt, trong phòng vang lên một tiếng nổ lớn. Trên bàn, con sư tử bằng ngọc chặn giấy quý giá, rơi xuống nền gạch, vỡ tan tành. Hãn chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, vẻ mặt bức bối, nhưng lại không biết cơn giận này từ đâu mà đến. Hoa Chấn Bàng đứng trước mặt hãn, cất tiếng: "Sư trưởng, vừa nhận được tin tức, ta đã thông báo cho quân trú phòng và các đầu lĩnh Dự Tây, toàn lực chặn giết tiểu đội này. Vẫn còn tám phần năm chắc, người không cần vội vàng như vậy, chúng ta còn thời gian để tìm cách ứng phó."

Âu Dương Vô xoay người lại, nhìn cộng sự của mình, trong lòng đầy phần nộ. Hiện tại Dự Tây chẳng khác nào vương quốc độc lập của Âu Dương gia hãn, nhưng Âu Dương Vô hãn đâu chỉ xứng với thân phận này?

Năm đó hẳn là Giang Tây đô đốc, hiện tại lại luân lạc đến chỉ còn hai cái đoàn trưởng phá sự! Hẳn hối hận sâu sắc vì đã hợp tác với Mưa Thần, kết quả những quân nhân Giang Tây, những người có công lớn trong cách mạng, còn có những người như Lý Cháy Mạnh Quân bị ném xó trong chính phủ, cả năm ở bộ không bằng ở Quảng Đông, Chiết Giang, Phúc Kiến. Bản thân hẳn cũng không cần phải nói, lại phải liên kết với thổ phỉ!

Trước kia, hẳn và Lý Cháy Mạnh Quân đã ước định là từ từ tích lũy lực lượng, chờ đợi Mưa Thần phạm sai lầm, sau đó phát động Đồng Minh hội vũ lực thay thế. Nhưng hiện tại, địa vị của Mưa Thần lại càng ngày càng vững chắc! Hẳn ở Dự Tây và Thiểm Tây Bắc Dương quân qua lại đã không phải một ngày, mượn việc buôn thuốc phiện cũng tích lũy được mấy trăm vạn tài sản, bộ hạ cũng không ai là không phát tài! Nhưng hẳn biết, Mưa Thần muốn hẳn chết, thật sự là chuyện đơn giản! Mưa Thần xưa nay không xem hẳn là tâm phúc, khiến hẳn luôn lo lắng Mưa Thần sẽ rảnh tay mà thu thập mình. Mưa Thần muốn tập trung quyền lực quân sự, những người không phải dòng chính như hẳn, còn có những tính độc lập hiện tại, chắc chắn sẽ bị thu thập, trừ phi hẳn từ bỏ binh quyền, từ bỏ địa vị thổ hoàng đế hiện tại, đổi lấy một cuộc sống an nhàn nơi quê nhà. Nhưng đây là điều hẳn tuyệt đối không muốn từ bỏ! Hơn nữa, hẳn còn muốn có được nhiều hơn nữa! Đời người mấy chục năm, hẳn không muốn sống một cuộc đời vô danh.

Hiện tại, Mưa Thần rốt cuộc rảnh tay, lợi dụng địa vị đặc biệt của hẳn ở Dự Tây, muốn đối phó hẳn, có thì nhiều vô kể. Hiện tại chẳng phải đã tìm đến cửa rồi sao? Hẳn không thể ngồi chờ chết! Ánh mắt hẳn hơi đỏ lên, mang theo vẻ dữ tợn nhìn Hoa Chấn Bàng: "Tìm đủ đại biểu của Nguyên đến đây, ta cần gặp mặt nói chuyện một lần, lần này phải hạ quyết tâm! Như gấm, mặt khác cho lão trưởng quan đi điện báo, xem thái độ của bọn họ ra sao!"

Hoa Chấn Bàng có chút sợ hãi trước ngữ khí của hắn, nghe lệnh nhưng lại không hành động, chần chừ hỏi: "Sư trưởng, đây có phải là chưa đến mức đó không? Cấm khói giám sát sở chỉ cần chúng ta giải quyết được, lần sau giám sát chặt chẽ một chút, có lẽ sẽ không có phiền toái này. Chỉ cần Quốc Dân đảng của chúng ta còn trên đài, Mưa Thần cũng không dám trắng trợn đối phó chúng ta, lấy tinh chế động chẳng phải tốt hơn sao?"

Âu Dương Võ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tên tham mưu trưởng này chỉ nghĩ đến việc ngồi ở vị trí này, mỗi ngày đều có tiền vào túi, sớm đã no bụng đến mức không còn chút nhuệ khí nào. Mưa Thần biết hắn ở đây muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ chỉ dựa vào một tiểu phân đội cấm khói giám sát sở? Phái bọn họ đến đây điều tra việc hắn buôn thuốc phiện chỉ là một tín hiệu, hắn chuẩn bị đến để làm chủ Dự Tây! Có lẽ đồng thời còn muốn giải quyết thế lực Bắc Dương quân ở Thiểm Tây! Vấn đề thuốc phiện chính là một cái cớ tốt nhất. Nếu hắn không hành động, vậy thì thật sự là chờ chết! Hắn nhìn căn phòng trang trí tinh xảo, còn có những cổ vật vô giá, nhắm mắt lại. Quyền lực thật là một thứ tốt, có quyền lực không bị hạn chế, liền có vô hạn tiền tài, liền có mỹ nữ đến như nước chảy, liền có tất cả. Tất cả những thứ này, hắn đều không muốn từ bỏ. Âu Dương Võ mở mắt, hướng Hoa Chấn Bàng quả quyết ra lệnh: "Cứ theo lệnh của ta mà làm!"

Năm công nguyên 1914, từ khi Mưa Thần tự tay phát động "cấm khói phong bạo", cuối cùng cũng cuốn đến góc Dự Tây này. Những chuyện sắp xảy ra, không chỉ đơn giản là cấm khói, mà còn bao gồm việc thanh lọc và chinh đồn lại thế lực Tây Bắc. Có những nhân vật từng đắc ý trên đầu sóng ngọn gió muốn nhảy xuống ngựa, có những người lại muốn gánh vác trọng trách. Bởi vì sự kiện nhỏ này sẽ khiến cục diện bình ổn của cả nước rung chuyển kịch liệt hay không, thậm chí ảnh hưởng đến sự chi phối của Mưa Thần, hiện tại ai cũng không biết. Chỉ có trên mảnh đất Dự Tây, tiểu đội tinh anh của cấm khói giám sát sở, đang liều mạng phi nước đại...

STT 210: Chương 5: Thế giới mới

Trải nghiệm đọc mượt hơn nhờ cải tiến từ thiên–lôi–trúc (ẩn danh) .

Chương 5: Thế giới mới

Chương 11: Giải quyết (ba)

Trong Phủ Tổng thống, dưới trướng của Mưa Thần, bộ phận trực tiếp phụ trách mưa thần, không nghi ngờ gì, Tổng tham mưu quân đội chính quy là một trong những bộ phận quan trọng nhất. Mưa Thần thông qua ngành này thể hiện quyền lực thống soái của nguyên thủ quốc gia. Trên danh nghĩa, có Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, coi như quan văn lãnh đạo quân đội quốc gia, nhưng ngay từ đầu, Mưa Thần đã lấy danh nghĩa quân sự còn chưa hoàn toàn khổng chế, đặt một người lính vào vị trí này, chính là Thượng tướng Tưởng Trăm Dặm, làm Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, cũng đã được nghị hội và nội các ngầm thừa nhận. Hơn nữa, vị Bộ trưởng Bộ Quốc phòng này hiện tại còn đang trấn giữ tại Thiên Tân, căn bản không có ở Nam Kinh nhậm chức. Cho nên, cuối cùng, quân đội chính quy, thứ vũ khí mạnh mẽ này, vẫn luôn nằm trong tay Mưa Thần.

Trong bộ Tổng tham mưu, phòng tình báo không nghi ngờ gì là cơ cấu thần bí nhất. Mưa Thần đã đầu tư bao nhiêu tài nguyên, điều động bao nhiêu nhân lực, tập kết bao nhiêu tổ tinh anh để xây dựng quân đội và hệ thống tình báo, ít nhất hiện tại vẫn là một điều bí ẩn. Hiện tại, trên bàn làm việc chỉ treo hai tấm bảng hiệu, đó là Ủy ban An toàn Quốc gia thống nhất và cơ quan tình báo lục quân quân đội chính quy, cùng một cơ cấu. Cơ cấu này mỗi ngày gửi điện báo dài dòng cho phòng tình báo của bộ Tổng tham mưu. Mà mỗi ngày, trưởng phòng tình báo đều phải trích yếu một phần đưa

lên bàn Mưa Thần. Tiếp đó, ban đêm còn phải đưa một phần báo cáo phân tích động thái trong ngày, đều là Mưa Thần đích thân đọc kỹ. Theo số lượng công văn được gửi đến mỗi ngày, có thể biết được tầm quan trọng của tình báo này trong bộ Tổng tham mưu. Bởi vậy, không có gì ngạc nhiên khi trưởng phòng tình báo của bộ Tổng tham mưu do Ngô Hái kiêm nhiệm, còn Bạch Tư Văn ở phương Bắc chỉ đảm nhiệm phó trưởng phòng.

Ngô Hái bước nhanh vào văn phòng của Mưa Thần. Vị tham mưu trưởng bận rộn gần đây đã an cư lạc nghiệp ở Nam Kinh, tổ chức một hôn lễ còn đơn giản hơn cả tổng thống của họ. Hiện tại, hắn không cần phải ở cùng các tham mưu nhỏ bé dưới quyền trong nhà nghỉ độc thân nữa. Mặc dù có chút thất lạc, nhưng cuộc sống của hắn cũng được người vợ trẻ hiền lành chăm sóc chu đáo. Sắc mặt hắn cũng tốt lên rất nhiều, đi đường cũng bước chân thoăn thoắt. Khi hắn đẩy cửa phòng làm việc của Mưa Thần ra, đã nhìn thấy Mưa Thần đang sáng khoái tinh thần ngồi trước bàn làm việc xem báo chí, trên bàn còn đặt một ly sữa bò. Mặt mày được cạo sữa sạch sẽ, một bộ dáng tràn đầy sức sống. Ngô Hái cười một tiếng, kết hôn quả là tốt. Hắn đứng ở cửa, nghiêm giọng: “Tổng thống, tìm tôi có việc?”

Mưa Thần ngẩng đầu lên, vội vàng bảo hắn ngồi xuống: “Niệm Tôn, người còn khách sáo với ta làm gì! Ngồi xuống mau! Ta thực sự có chuyện muốn tìm người.” Ngô Hái có chút kinh ngạc, Mưa Thần trước đó đang bận vấn đề quốc tế công nhận. Cố gắng đi kèm với việc ban hành luật phổ cập giáo dục, đã đấu tranh một hồi với các nghị viên keo kiệt trong nghị hội. Tiếp đó lại bắt chuyện cấm thuốc lá, những chuyện quân sự đều giao cho hắn duy trì xử lý. Hắn cũng vì chuyện chinh biên quân đội mà bận rộn không ngơi tay, chẳng lẽ là tổng hợp động thái tình báo hai ngày trước, vị tổng thống này đã nhìn thấy cơ hội gì, chuẩn bị động thủ? Ngô Hái thu thập tinh thần, cẩn thận lắng nghe Mưa Thần muốn nói gì. Mưa Thần ngồi thẳng người trên ghế, vẻ mặt cũng nghiêm túc nhìn Ngô Hái.

Hiện tại, những chuyện quốc tế đã tạm thời ổn định, trong tương lai, thế cục thế giới sắp xảy ra những biến động lớn nhất, trước hết phải đem trong nước đại khái yên ổn thống nhất. Một số tỉnh trước tiên có thể thả lỏng, một số lại là trở ngại cho chính sách của hãn, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đẩy bọn chúng ra. Những vấn đề này đã được hãn chuẩn bị rất lâu trong lòng, lập đi lập lại cân nhắc, cùng với Tưởng Trăm Dặm, Thái Ngạc, còn có Dương Độ, hiện đang ở Thiên Tân với danh nghĩa tổng cố vấn để giúp Tưởng Trăm Dặm bận rộn, cũng đã thảo luận nhiều lần trong điện báo. Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Tây Bắc, nơi đó hiện tại quả thật là mối họa lớn nhất trong lòng. Các tỉnh phía Nam và Tây Nam, đối với trung ương vẫn luôn duy trì, qua loa cho xong. Mặc dù Mưa Thần thêm thường Quảng Đông Chiết giàu có, nơi đó cũng có cửa biển rất tốt để đối mặt với biển Nam Trung Quốc, vẫn muốn hợp nhất những tỉnh này vào hệ thống trung ương. Nhưng một là bọn họ có người phát ngôn trong trung ương, như các công thần của Quốc Dân đảng. Hai là cũng rất khó tìm được có. Ngược lại, bọn họ cũng rất khó làm lớn, trước hết cứ để đó, không trả lời bọn họ. Các tỉnh Tây Nam coi như kính cẩn nghe theo, mặc dù hiện tại đã có sẵn cơ để bắt đầu động thủ chinh lý những tỉnh này. Mưa Thần vẫn chưa muốn chia nhỏ lực lượng cơ bản trong tay mình quá nhiều, những tỉnh đó về tài chính cũng không nói gì đến việc giúp đỡ trung ương, hiện tại thực sự có chút không hứng thú để đưa xúc giác của mình vào Tây Nam.

Chỉ có Tây Bắc, chỉ có Tây Bắc, là nơi Mưa Thần hiện tại cần bình định nhất. Ảnh hưởng của bọn họ đến cục diện phương Bắc là rất lớn, hơn nữa có thể tùy thời phóng xạ ảnh hưởng đến các vùng xa xôi. Vạn nhất cấu kết với ngoại địch, đó chính là một vết loét lớn ở hướng Tây Bắc của quốc thổ! Huống chi, còn có Âu Dương Võ ở Dự Tây, đây là nhân tố bất ổn duy nhất trong các tỉnh cơ bản của Mưa Thần. Nếu hãn an phận, Mưa Thần bắt hãn, vị sứ trưởng thứ tám này kiêm tư lệnh quân quản Dự Tây, thật sự không có cách nào. Thế nào cũng phải bận tâm đến mặt mũi của Quốc Dân đảng. Nhưng hiện tại, tình hình phát triển đã cho hãn có để động thủ.

“Niệm Tôn, hiện tại tình hình chinh đồn quân đội thế nào? Hay nói cách khác, hiện tại có thể rút ra, có thể sử dụng ở hướng Thiểm Tây, chúng ta có bao nhiêu bộ đội cơ động?” Mưa Thần mở miệng hỏi, vẫn là tình hình vũ lực cơ bản nhất, mà những thứ này dĩ nhiên là Ngô Hái quen thuộc nhất. Hắn gật đầu, hoàn toàn không cần xem sổ sách, mở miệng nói: “Hiện tại, lữ 35 đã trả lại để xây dựng chế độ, Hồ Bắc, sư 18 ít nhất có thể rút ra một lữ để làm nòng cốt tây chinh. Tứ Xuyên có sư 10, 17, 19, hai sư 10 và 17 đã chinh huấn xong, có thể vượt Tần Lĩnh mà bắc. Ở Hà Nam, bộ đội của chúng ta nhiều nhất, Trương Chí Hạc, sư 11, theo sau là sư 12, còn có sư 16, tổng cộng ba sư đóng ở đó, rút hai sư ra cũng không có vấn đề gì. Ở Sơn Tây còn có sư 2, cũng có thể toàn sư vượt sông, tính toán như vậy, không cần điều các nơi khác đóng quân, trong tình huống không lay chuyển được đại cục, chúng ta có thể điều động năm sư và một lữ, gần hơn mười vạn quan binh, tính thế nào cũng đủ..... Hơn nữa, chiến sự chưa chắc sẽ kịch liệt như nội chiến trước đó.” Ngô Hái nắm giữ phòng tình báo, đương nhiên cũng biết một số chuyện ngầm thao túng, đối với phương diện Thiểm Tây, dưới sự chủ trì của hắn, đã sớm lấy bộ đội bao vây cái tỉnh này và Âu Dương Võ. Khi Mưa Thần cần hạ quyết tâm, hắn đã bố trí tốt trạng thái của bộ đội, sớm đã khiến hắn đã tính trước.

Mưa Thần ánh mắt chớp động, trong lòng không biết đang nghĩ gì, nửa ngày mới thở dài nói: “Ta đã bảo người của chỗ kiểm tra cấm khói tiến vào chiếm cứ Dự Tây..... Theo những gì Âu Dương Võ đã làm ở Dự Tây, đoán chừng rất nhanh sẽ có báo cáo đến. Đến lúc đó, vạch trần thiên hạ, chỉ riêng tội danh phiến quân vũ trang, hắn đã gánh không nổi! Truy đến gốc rễ, lực lượng vũ trang còn sót lại ở Thiểm Tây, tự nhiên cũng muốn đánh tan! Bất kể là ai, chỉ cần trái với chính sách của ta, ta sẽ đối phó với hắn! Đây là vấn đề nguyên tắc. Kỳ thật, Âu Dương Võ đối với chúng ta, đoàn thể này, cũng rất có công lao, có thể nói như vậy, nhưng hiện tại hắn đã không còn thích ứng với xu thế phát triển của Tân Dân quốc chúng ta, ai cũng không cứu được hắn!” Mưa Thần kiên định nói hết một lời, nhìn Ngô Hái ra lệnh:

“Niệm Tôn, người chuẩn bị kỹ càng cho bộ đội, chờ đến thời cơ chín muồi, bộ đội lập tức xuất động theo kế hoạch!” Ngô Hái hỏi một câu: “Ai chịu trách nhiệm?”.

Lần này, Mưa Thần có chút khó xử, Trần Sơn Hà vừa mới được giao cho việc xử lý. Hơn nữa, trong việc đối phó với thế lực của Thiểm Tây và Âu Dương, tác phong của hãn lại quá lỗ mãng, không thích hợp. Trương Chí Hạc hiện tại lại khiến hãn thất vọng, quá cẩn trọng, lại còn ần dật nữa. Đường dây buôn thuốc phiện ở Hà Nam hoành hành, hãn xem ra bất lực. E rằng tiền đồ của Trương Chí Hạc chỉ là một chức sư đoàn trưởng, giao cho hãn chỉ huy đại quân, Mưa Thần căn bản không cân nhắc. Ban đầu ở Hà Nam tác chiến, hai vị chỉ đội trưởng hiện giờ đều không thể dùng, còn ai có thể điều đi đây? Hãn không nhịn được hỏi Ngô Hái một câu: "Người xem ai thích hợp? Hay là điều Tứ Xuyên Canh Tư Linh ra đi? Lần trước Tứ Xuyên phái đi, hãn làm rất tốt."

Ngô Hái lại chắc chắn nói: "Nên phái Tùng Sơn Tiên Sinh đi. Hãn sắp được giao trách nhiệm ở Tây Nam. Hiện tại cứ để hãn làm quen với môi trường quân đội, liên lạc tình cảm với các đội trưởng, đó là chuyện rất có lợi. Những đội quân này, rất có thể sẽ được điều đến Tây Nam. Hơn nữa, với năng lực của hãn, các đội trưởng đều có tín nhiệm, Tổng thống cứ yên tâm."

Mưa Thần nghe Ngô Hái tiến cử Thái Ngạc, liền dựa vào ghế, cẩn thận suy nghĩ, nhất thời có chút xuất thần. Cuối cùng mới khoát tay áo: "Ừm, ta sẽ suy nghĩ thêm. Niệm Tôn, hai ngày nay người chú ý tin tức từ phòng tình báo, xem Bạch Tư Văn bọn họ có báo cáo gì không, kịp thời báo cáo, một ngày ba lần! Việc động viên quân đội cũng có thể bắt đầu. Cứ giống trống khua chiêng một chút, ta muốn xem dưới áp lực, bọn chúng sẽ làm ra chuyện gì, chỉ cần chúng tự làm loạn đội hình, mọi việc của chúng ta sẽ dễ

dàng hơn! Còn việc ai sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ hành động quân sự này, ta sẽ suy nghĩ thêm."

Ngô Hái gật đầu, rồi BA một tiếng, hành lễ cáo từ. Chỉ để lại Mưa Thần nhìn xấp công văn trên bàn mà xuất thần. Bản thân hẳn đã quyết định xuất thủ, nhưng với Quốc Dân Đảng vẫn chưa thông suốt, một hành động lớn như vậy, nếu bọn chúng ở bên trong náo loạn, thì sẽ rất khó giải quyết. Chợt, hẳn lại nhàn nhạt nở nụ cười. Dù thế nào, quyết tâm của mình không thể lay chuyển. Chính quyền do mình sáng lập, bất kể nội bộ có gai, hay bên ngoài có thế lực cản trở, đều phải nhổ tận gốc! Hiện tại chỉ chờ tình báo của bộ phận mình đưa ra một bản báo cáo có sức thuyết phục... Dưới nguyên tắc thống nhất quốc gia và đại tiền đề, bất kỳ kẻ địch nào cản trở con đường tiến lên của mình, đều chỉ có một kết cục. Khi quyết định những chuyện như vậy, Mưa Thần luôn kiên cường vô cùng, không ai có thể lung lay.

Trong lúc đại nhân vật đang bày binh bố trận, những con cờ trên bàn cờ cũng không biết vận mệnh của mình, cũng không biết làm sao để thay đổi vận mệnh. Theo sự sắp xếp của Mưa Thần, một tiểu đội tinh anh giám sát cấm khố đang tả xung hữu đột trên đất Dự Tây, tìm đường thoát khỏi địa bàn của Âu Dương. Lúc này, bọn họ mới phát hiện Âu Dương cấu kết sâu sắc với thế lực Dự Tây đến mức nào, mỗi một sơn khẩu, mỗi một huyện thành, hiện tại đều có lực lượng vũ trang địa phương kiểm tra người qua đường. Những người có khẩu âm khả nghi đều bị giam, chờ Âu Dương phái người đến nhận dạng. Trên các tuyến giao thông trọng yếu, càng bố trí quân đội chính quy trấn giữ, chờ bọn chúng tự chui đầu vào lưới, phòng bị đến mức kín kẽ. Bất kể bọn họ hướng nam hay hướng tây, đều không tìm được đường ra. Ban đầu, bọn họ định đến khu vực Trương Chí Hạc đóng quân, kết quả tại Uyển Tây Lương Câu, đã chạm trán với lực lượng vũ trang địa phương Uyển Tây, hai bên còn xảy ra giao chiến, bọn họ đánh bại được vài người, bản thân cũng có thương vong, vừa đánh vừa lui đến tối mới thoát

khỏi. Sau đó lại chạy về phía nam, muốn từ Tương Phàn vòng ra, nhưng ở đó sông ngòi chằng chịt, bên bờ đều có người trấn giữ, đành phải vất vả tìm đường lội nước vượt qua. May mắn mùa đông nước cạn, một đường cũng cho họ vượt qua. Sau đó tiến vào vùng núi, nơm nớp lo sợ chờ vượt Hán Thủy. Đến đó thì phải làm sao? Hán Thủy đâu phải nơi có thể lội qua. Tất cả áp lực này đều đè lên vai Thiếu tá Trương Ngụy, hẳn phải chịu trách nhiệm với vận mệnh của tiểu đội huynh đệ, đồng thời cũng phải chịu trách nhiệm với sứ mệnh của mình. Bọn họ đến để giám sát cấm khói. Nhưng vị sư trưởng lại cấu kết với giặc, trắng trợn buôn bán thuốc phiện! Loại sâu mọt này, dù thế nào cũng phải thanh trừ sạch sẽ!

Tiếng ngựa hí vang lên, đã thấy một đội viên trốn trốn tránh tránh cười ngựa đến nơi tạm nghỉ, vẻ mặt khẩn trương, nhưng may mắn là không có ai theo dõi. Trương Ngụy tiến lên đón, nhìn thuộc hạ của mình mồ hôi nhễ nhại, lại thêm vẻ thất vọng: "Thế nào? Phía trước không có bến đò à?"

Đội viên dùng tay áo lau mồ hôi, cười khổ nói: "Đội trưởng, người ta đã sớm chuẩn bị! Bến đò bên Hán Thủy đều có quân đội canh gác, kiểm tra người qua lại. Tôi cẩn thận đi dọc sông một hồi, không thấy thuyền nhỏ nào. Khó khăn lắm mới gặp một ngư dân, hẳn nói hiện tại đại quân đang diễn tập quân sự, thuyền của họ đều bị trưng dụng. Âu Dương làm ăn cũng coi như có đạo, thế mà còn trả tiền! Bọn họ phản ứng cũng nhanh thật, chúng ta xem ra không thể đi đường này rồi." Trương Ngụy trong lòng lạnh buốt, quay đầu nhìn những đội viên, ai nấy đều mang vẻ thất vọng, bọn họ nghỉ ngơi trong một cái hốc núi nhỏ, lương khô cuối cùng cũng đã ăn hết, trên mặt ai cũng phong trần, bị gió lạnh thổi nứt nẻ, người và ngựa đều gầy gò. Hiện tại đường về phía nam lại bị chặn, phải làm sao? Nếu là mùa hè, có lẽ còn có thể lợi dụng những đội viên biết bơi lội vào ban đêm bơi qua, chỉ cần đến Vũ Hán liên lạc với quân đội, là có thể đón họ ra ngoài. Âu Dương dù thế nào cũng không dám nổ súng với Trần Sơn Hà, nhưng bây giờ là mùa đông, xuống nước thì người ta e rằng chết rét, đừng nói đến vượt

hơn trăm mét thủy chương! Hắn nhất thời không có chủ ý, lại thấy tên thương nhân buôn thuốc phiện vẫn bị bọn họ mang theo làm chứng cứ sống, hắn mặc dù vẻ mặt tiều tụy, nhưng cái vẻ há hê lại không thể nào che giấu được, khiến Trương Ngụy nổi giận.

Hắn không nói gì, từ túi ngựa lấy ra một xấp công văn báo cáo, gọi các đội viên vây quanh tên thương nhân ngồi xuống. Hắn chỉnh lại quần áo, để mình trông giống quân nhân hơn: "Huynh đệ, chúng ta đã ở trên mảnh đất Dự Tây này bảy tám ngày, người kiệt sức, ngựa hết hơi, khắp nơi đều là thiên la địa võng của Âu Dương, một đội mười bốn huynh đệ, hiện tại chỉ còn chín người, thật sự là sứ mệnh của chúng ta, đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành! Âu Dương buôn bán thuốc phiện, ở Dự Tây một tay che trời, trái với chính sách của trung ương, tôi tin rằng đơn vị tình báo của chúng ta, không chỉ có một đội chúng ta điều tra được tình báo. Nhưng chúng ta không thể từ bỏ trách nhiệm của mình! Chúng ta không giống quân nhân chính quy của Âu Dương! Hiện tại tôi tuyên bố, chính thức thẩm vấn nhân chứng này, mọi người cùng nhau ghi chép báo cáo, sau đó mọi người phân tán phá vây, dù chỉ còn một người, cũng phải mang những tin tình báo này ra ngoài! Chúng ta chậm trễ một ngày, thì có bao nhiêu thuốc phiện chảy vào đất nước Tân Dân do chúng ta tự tay sáng lập, thì có bấy nhiêu người phải chịu khổ! Âu Dương loại người này còn ở trong quân đội chính quy một ngày, thì là sỉ nhục lớn của quân nhân chúng ta! Sứ mệnh vinh dự và trung thành, chính là sinh mệnh của chúng ta, hiện tại bắt đầu." Vào thời khắc này, Thiếu tá Trương Ngụy, tốt nghiệp trường quân đội Bảo Định, đồng thời cũng từng được huấn luyện tình báo ở trường quân đội Giang Bắc, tinh thần "sứ mệnh vinh dự và trung thành tức là sinh mệnh" của trường quân đội Giang Bắc, đang chiếu sáng rực rỡ trên người hắn.

Tên thương nhân buôn thuốc phiện kia lúc này cũng chẳng còn gì để lo lắng, theo đám người này cưỡi ngựa xóc nảy bảy tám ngày, cái khí khái giang hồ ít ỏi đã sớm ném lên chín tầng mây. Lại nói trên đường đi sớm đã

bị bọn chúng hỏi han không còn gì để nói, hiện tại chẳng qua là những quân nhân này làm bộ làm tịch, hẳn còn có gì không thể nói? Liền đem những gì mình biết kể lại một lượt. Âu Dương Vô là trực tiếp liên hệ với Đỗ Tiếp Nguyên, bọn chúng, những thương nhân buôn thuốc phiện này, từ chỗ Đỗ Tiếp Nguyên lấy hàng với giá chín mươi đồng một rương, theo đường Tử Kinh, nhốt vào Hà Nam, quan khẩu có cơ cấu chuyên môn làm việc do Âu Dương Vô phái tới, mỗi rương nộp một trăm hai mươi đồng thuế quá cảnh, sau đó mới được thông hành. Nếu bán lại cho bọn chúng, quân đội Âu Dương Vô cũng tiến hành thu mua, mỗi rương lấy một trăm bốn mươi đồng. Sau đó giao cho đám thổ hào Dự Tây để chúng tạo mạng lưới tiêu thụ, phá giá. Có khi còn lợi dụng danh nghĩa của Sư đoàn 8, áp tải vật liệu quân nhu, vận chuyển đến duyên hải rồi chuyển đến Thiên Tân. Hiện tại Hoa Bắc, cả thị trường thuốc phiện, cơ hồ đều bị đám thổ phỉ chiếm đoạt. Theo phỏng đoán của tên thương nhân buôn thuốc phiện này, chỉ riêng những thương đội như bọn chúng, tại Thiểm Tây, Hà Nam đã có đến cả trăm, mỗi năm phải đưa cho Âu Dương Vô bảy tám vạn đồng để "hiếu kính". Dự Tây vì cùng Âu Dương Vô lợi ích nhất trí, sớm đã trở thành một phe cánh. Còn việc liên quan đến các quân phiệt lớn nhỏ ở Thiểm Tây, hẳn không rõ.

Những quân nhân này đều cúi đầu ghi chép, Trương Ngụy ở mỗi bản báo cáo đều viết vắn tắt về việc phục kích thương đội buôn thuốc phiện, đồng thời ghi lại việc bị đội quân của Âu Dương Vô bao vây, chặn đánh, cuối cùng mỗi bản báo cáo đều ký tên của các đội viên, tên thương nhân buôn thuốc phiện kia cũng lần lượt vẽ Thập tự sau tên mình. Trương Ngụy áp giải tên nhân chứng lên ngựa, còn cười vỗ vai hắn: "Tiểu nhị, làm tốt lắm!" Tên thương nhân chỉ biết cười khổ đáp lại, chờ Trương Ngụy trối lại. Chín đội viên tập hợp lại, đứng thành một hàng ngang. Mọi người đều hiểu rõ số mệnh của mình, chỉ chào hỏi nhau, sau đó lên ngựa, tản ra chạy đi. Trương Ngụy ngồi trên lưng ngựa nhìn bóng lưng của từng người, ánh mắt hơi ướm át. Tên thương nhân trên lưng ngựa có chút kỳ quái hỏi hắn: "Quan

chức, các người đi lính làm gì vậy? Vừa không cần tiền, lại không cần mạng, các người mong cầu điều gì? Cứ phân tán ra như vậy, chẳng khác nào chịu chết!"

Trương Ngụy nhìn hắn, bỗng nhiên cười: "Chúng ta mong cầu một quốc gia càng thêm trong sạch. Tiểu nhị, chuyện lần này, người tranh thủ đổi nghề đi!"

Trong thành Nam Dương phủ, không khí vẫn còn u ám. Âu Dương Vô ngồi trên ghế sofa kiểu Tây, lặng lẽ nhìn đại diện của Đỗ Tiếp Nguyên phái đến, chính là Lữ trưởng tại Chi Giàu, thuộc Sư đoàn 1, Lữ 2. Hiện tại lữ của hắn không còn, nhưng hắn cũng không quá để ý, bị Đỗ Tiếp Nguyên phái đến liên lạc với Âu Dương Vô, tiện thể kết bè phái, làm ăn thuốc phiện, cũng kiếm được bộn tiền, mỗi tháng hợp lại đưa cho Thiên Tân hơn mười vạn, sớm tính đường chuồn êm nếu tình thế không ổn. Hiện tại toàn bộ Thiểm Tây, tàn quân Bắc Dương, không muốn như vậy có mấy ai? Vẫn thật sự cùng Mưa Thần đối kháng đến cùng sao? Âu Dương Vô còn đến thương lượng với hắn chuyện liên hợp với tàn quân Bắc Dương ở Thiểm Tây, có phải đầu óc có vấn đề không? Nhớ lại lời thoái thác vừa rồi, tại Chi Giàu cân nhắc trả lời: "Ý kiến của Âu Dương sư trưởng, chúng ta là đồng ý nhất. Chúng ta tâm tâm khổ khổ chạy đến Thiểm Tây, chẳng phải vì cùng tên nhóc Mưa Thần kia không đội trời chung sao? Ý kiến của ngài, tôi nhất định sẽ truyền đạt. Hiện tại, Tứ Xuyên, Sơn Tây, Dự Tây, còn có cả Đông Bắc xa xôi, hạ du Trường Giang, chúng ta đều nắm chắc trong lòng. Chỉ là hiện tại, quân đội Thiểm Tây hiện tại miễn cưỡng đủ, nhưng vũ khí đạn dược còn rất thiếu, lực lượng không đủ a! Âu Dương sư trưởng nếu có thể tìm cách giải quyết, chúng ta nhất định không chối từ!"

Âu Dương Vô lạnh lùng nhìn tên đại diện ngu ngốc trước mặt, trong lòng hắn hiểu rõ, hắn không thể nào không hiểu. Nhưng bọn chúng không nghĩ, Mưa Thần muốn mượn cơ cấm thuốc phiện để đối phó cả hai phe.

Bọn chúng, nơi sản xuất thuốc phiện, lại tránh thoát được? Lúc này còn không liên thủ ứng phó, lại còn nói những lời qua loa này, thật sự là một đám kiếm tiền đến choáng váng. Đến lúc đó, mang tội danh buôn thuốc phiện, Mưa Thần sẽ để các người vào tô giới làm quan to, sống xa quê hưởng phúc. Thật ngu xuẩn!

Lúc này hẳn càng gấp rút nghĩ đến tin tức từ chỗ lão trưởng quan Lý Cháy, hạ du Đồng Minh hội hiện tại rốt cuộc nghĩ như thế nào? Mỗi tháng, thu nhập của mình, luôn có tám mươi vạn trở lên, giao cho Lý Cháy đi buôn tẩu liên lạc, thậm chí buôn lậu súng ống đạn dược. Chẳng phải là chờ đến ngày tan vỡ sao? Lại không ngờ ngày này đến nhanh như vậy! Vô luận thế nào, mình không thể mang danh nghĩa buôn thuốc phiện mà bị Mưa Thần giải quyết! Muốn ồn ào, cứ ồn ào lớn một chút!

STT 211: Chương 5: Thế giới mới

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 12: Giải quyết (Bốn)

Thời tiết Chiết Giang vào mùa đông vẫn dịu dàng lạ thường. Bên cạnh Tây Hồ, vài vệt tuyết chưa tan còn đọng lại, điểm xuyết trên những mái đình nhỏ ven hồ, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của cảnh sắc. Trong rạp Lâu Ngoại Lâu ven hồ, mấy vị khách đang nâng chén, uống đến cao hứng, tiếng nói chuyện cũng dần lớn hơn, vọng ra mặt hồ. Cửa phòng bao có hai tên vệ sĩ mặc quân phục, đeo súng ngắn canh gác. Tất cả đều cho thấy, những vị khách này chính là những tân quý của chính quyền mới, đến từ Chiết Giang.

Thế cục trên đại địa Trung Quốc không ngừng rung chuyển, sóng gió nối tiếp nhau. Chiết Giang, tuy nằm gần địa bàn của Mưa Thần là Giang Tô và An Huy, lại như đang ở trong tâm bão, vẫn giữ được sự bình lặng. Chu Thụy và Lữ Công nhìn thấy dã tâm của họ không lớn, các thế lực đều giữ khoảng cách nhất định, khiến Chiết Giang, một tỉnh giàu có, từ trước đến nay vẫn yên bình. Sau cuộc đại tuyển cử, họ cũng thuận lợi nắm giữ đại quyền Chiết Giang, vẫn duy trì địa vị của mình. Chu Thụy đảm nhiệm tỉnh trưởng, còn Lữ Công nhìn giữ chức Tư lệnh An, bảo vệ Chiết Giang. Chiết quân sau khi chinh biên, vẫn duy trì một sư, sáu bộ binh đoàn, cũng có thể coi là binh hùng tướng mạnh. Nhưng theo Mưa Thần dần xác lập quyền uy trung ương, rảnh tay đối phó với các tỉnh khác, rõ ràng là đến lúc phải tính toán. Những người nắm quyền ở Chiết Giang cũng dần cảm thấy thời gian

không còn dễ chịu như trước. Áp lực vô hình từ Mưa Thần ngày càng lớn. Nếu không có nội các và nghị hội với thế lực của Quốc Dân đảng kiềm chế Mưa Thần, không ai biết Chiết Giang có thể kiên trì được bao lâu dưới sự ảnh hưởng của hắn.

Trên bàn rượu, bầu không khí vẫn tương đối náo nhiệt. Lý Cháy Mạnh Quân ngồi ở vị trí chủ tọa, sắc mặt có chút tái nhợt. Vị cựu Đô đốc Giang Tây, hiện là Bộ trưởng Bộ Thủy lợi của Trung Hoa Dân Quốc, không còn mặc quân phục, mà thay vào đó là bộ váy màu lam, tóc chải ngôi giữa gọn gàng. Người quen nhìn vào đều cảm thấy có chút buồn cười. Ông ta cùng với mấy vị quan lớn thất vọng của Đồng Minh hội, hiện tại hầu như không làm việc ở Nam Kinh, mà bôn ba ở Quảng Đông, Chiết Giang, Hồng Kông, không biết đang bận rộn chuyện gì. Tôn Trung Sơn tiên sinh, vị Toàn quốc Đường sắt Đốc thúc, hiện đang ở Hồng Kông, chuẩn bị cho hôn lễ của mình. Chuyện xây dựng đường sắt toàn quốc cũng do Mưa Thần xử lý, bao gồm cả công trình đường sắt Lũng Hải và Quảng Đông Hán. Hiện tại, những tinh anh trung niên của Quốc Dân đảng coi như hợp tác vui vẻ với Mưa Thần, còn những bậc tiền bối thì luôn có chút bất hòa với chính quyền mới.

Ông ta đặt chén xuống, tiếng cười đùa trong bữa tiệc cũng dần lắng xuống. Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, những vệt tuyết còn đọng lại, bỗng thở dài một tiếng: "Giang Bắc bây giờ phát triển không ngừng, còn chúng ta thì lại chật vật chống đỡ. Thật không bằng trở về... Bên cạnh Tây Hồ xây một cái am nhỏ, ngày ngày thơ rượu, chẳng phải cũng là một đời sao?"

Hai vị quan lớn Chiết Giang là Chu Thụy và Lữ Công nhìn nhau. Lữ Công nhìn cười ha hả: "Dung Hợp đại ca thật có nhã hứng! Muốn trúc am bên cạnh Tây Hồ, chỉ cần Chu Thụy đại ca một câu, Thượng Hải a, không phải đã xây một căn nhà lớn bên cạnh Tây Hồ sao? Để Chu đại ca tìm cho huynh một cái là được."

Ông ta thoải mái nói đùa, Chu Thụy cũng chỉ phụ họa: "Dung Hợp huynh là người có công lớn trong cách mạng, muốn đất còn khó sao? Ta bao hết, ngay cả lợp nhà cũng là chuyện của huynh đệ, sau này huynh đệ ta xuống đài, cứ ở đây mà an dưỡng."

Nghe hai người nói vòng vo, không hề nói ra lời trong lòng, Lý Cháy Mạnh Quân chỉ cười khở. Toàn bộ Quốc Dân đảng, bao gồm cả tiền thân Đồng Minh hội, hiện tại dường như chỉ có một mình ông ta bận rộn chuyện này. Mọi người đều an vị, chỉ chờ Mưa Thần lần lượt thu thập bọn họ! Tôn Trung Sơn tiên sinh hiện tại dường như tiêu cực, Trần Minh Hòa và Hồ Hán Dân ở Quảng Đông vẫn còn náo loạn, Tôn Ngựơc Nhân ở Phúc Kiến là kẻ hèn nhát, quân phiệt Tây Nam cũng không thân thiết với họ, Âu Dương Vô ở Dự Tây đang chật vật chống đỡ. Hai vị này ở Chiết Giang, ông tự mình tìm đến nhiều lần, vẫn không nói một lời tâm sự, chẳng lẽ chờ làm quan to sống xa quê sao? Họ vất vả giành lại giang sơn, chẳng lẽ lại phải dâng cho Mưa Thần, để hắn lấy đi tất cả? Lúc này, ông chỉ cảm thấy rã rời, cũng hối hận vì đã quá dễ dàng giao Giang Tây cho Mưa Thần, giá như lúc đó ông cảnh giác hơn một chút... Lúc đó ai ngờ, Mưa Thần, con chim sẻ núp sau lưng, lại có dã tâm lớn như vậy, thủ đoạn lại tàn độc đến thế.

Trong lòng vị cựu công thần tính tình nóng nảy này, hiện tại chỉ còn sự phẫn uất, cùng với khát vọng một lần nữa nắm giữ đại quyền. Dù thế nào, địa vị của họ phải được duy trì! Mưa Thần hiện tại độc tài ở trung ương ngày càng lộ rõ, nội các và nghị hội chẳng qua chỉ là tấm bình phong che mắt. Hiện tại, thừa lúc địa vị của hắn chưa vững chắc, mọi người vẫn còn cơ hội. Nếu không thì đã quá muộn! Bản thân ông cũng không biết, ông hiện tại kiên trì bên ba khắp nơi, rốt cuộc là vì lý tưởng cách mạng trước đây, hay chỉ là một cổ khí phách trong lồng ngực.

Hôm nay, dù thế nào, ông cũng định nói rõ với những người này: "Hai vị lão huynh, các người thật là có hứng thú. Ta đã bị gạt ra ngoài, ở Bộ Thủy

lợi cũng chỉ là ăn không ngồi rồi. Còn hai vị lại có tiền đồ rộng lớn! Chẳng lẽ phải chờ Mưa Thần ra tay từng người sao? Vậy thành quả của chúng ta, coi như thật sự mất trắng."

Ánh mắt ông lấp lánh nhìn hai vị quan lớn Chiết Giang, vẻ mặt có chút lúng túng, giọng điệu thâm trầm: "Cán quân trước đây làm sai, hiện tại cũng đang cố gắng bù đắp, bởi vì chúng ta không tin Mưa Thần! Hẳn chẳng qua chỉ là một Viên Thế Khải khác! Hiện tại Mỹ quốc lại ký mật ước, dưới sự ủng hộ của Mỹ, chuẩn bị làm cải cách tiền tệ, chẳng phải là bán nước sao? Dân hai tay mạch máu kinh tế quốc gia cho cường quốc, khác gì Viên Thế Khải? Con người hẳn cũng tâm ngoan thủ lạt, ban đầu ở phương bắc truy bắt quan lớn Bắc Dương, chẳng phải là nguồn gốc của đặc vụ chính trị sao? Mọi người nên sớm nghĩ ra biện pháp, vì quốc gia, vì dân tộc, chúng ta phải đứng lên. Hiện tại ở trung ương, chúng ta cùng hẳn chia đôi, danh nghĩa rất dễ tìm. Coi như không thể đẩy hẳn xuống đài, chúng ta cũng phải lên tiếng, chế ước hẳn. Chẳng lẽ cái gọi là cộng hòa dân quốc, lại là thiên hạ của một mình hẳn? Tương lai hẳn muốn làm Hoàng đế, ai có thể ngăn cản? Hiện tại chúng ta không phải là không có đồng chí, Chiết, Mân, Quảng ba tỉnh, binh tinh lương thực đủ. Mà thế lực của Mưa Thần lại phân tán quá nhiều, hiện tại ở Tây Bắc và Đông Bắc, đã kiềm chế hẳn một phần lớn lực lượng, chỉ cần chúng ta hô lớn, xem ra quái vật khổng lồ này, có lẽ sẽ sụp đổ! Hiện tại ở Dự Tây, Âu Dương Vô đã chuẩn bị tan vỡ với Mưa Thần, hai vị có ý kiến gì? Là giúp Mưa Thần, hay là cùng hẳn đấu đến cùng? Chiết Giang là tỉnh có truyền thống cách mạng vinh quang, ta hy vọng hai vị đại ca, hãy suy nghĩ thật kỹ."

Hắn khựng lại một chút, không khí náo nhiệt trong bữa tiệc vừa rồi giờ đã lắng xuống đến mức tĩnh mịch. Chu Thụy và Lữ công liếc mắt nhìn nhau, nhưng vẫn giữ vẻ im lặng. Lý Cảnh Mậu có chút nóng ruột, nhưng giọng điệu lại chậm rãi hơn: "Ta biết hai vị hiện tại rất khó đưa ra quyết định, nhưng hai vị phải suy nghĩ kỹ, Mưa Thần động binh đánh Tây Bắc đã

cận kề, tin tức này tuyệt đối đáng tin! Chỉ cần Tây Bắc bị dẹp yên, hãn sẽ điều đại quân từ phương Bắc xuống phía Nam, khối thịt mỡ Chiết Giang này mà hãn đã thềm thuồng bấy lâu nay, hãn tuyệt đối không buông tha! Đến lúc đó, thật trông cậy vào nghị hội hay nội các có thể chế ước hãn sao? Hãn có thể giải tán nghị hội, lập lại nội các! Chúng ta có thể có một ghế ở trung ương, chẳng phải nhờ vào lực lượng quân sự của Đồng Minh hội ba tỉnh chống đỡ sao? Hiện tại càng phải phô trương lực lượng của chúng ta ra ngoài! Lực lượng ba tỉnh liên hợp với Tây Bắc, ít nhất có thể giữ lại một mảnh đất cho đảng cách mạng chúng ta, để dành cho tương lai! Hai vị tướng tài sau này còn tiến xa vạn dặm, tiền đồ vô lượng!" Hãn đã nói đến khô cả môi, mắt nhìn chăm chăm vào hai người, coi như đã nói hết những lời từ đáy lòng. Tin tức Mưa Thần có hành động ở Tây Bắc, hãn đã nhận được điện báo cầu viện từ Âu Dương Vô ở Dự Tây, hy vọng hãn có thể ở Đông Nam ứng cứu, nhưng hãn bận rộn lâu như vậy, cuối cùng vẫn đau lòng nhận ra, địa vị của Mưa Thần hiện tại quá mạnh, áp chế đến mức các địa phương không dám có bất kỳ động tĩnh gì. Mọi việc hãn làm, chẳng qua chỉ là tận tâm tận lực, nghe theo thiên mệnh mà thôi. Nhìn hai vị tướng Chiết Giang lộ vẻ khó xử, vào giờ phút này, hãn thật sự muốn lánh mình ở Tây Hồ, đại sự đã không thể thành rồi!

Chu Thụy là người đầu tiên đứng dậy, gượng cười nói: "Huynh đệ còn có việc, xin phép cáo lui trước. Lữ đại ca cứ từ từ bàn bạc với Dung Hợp huynh. Ta thấy tình hình cũng chưa chắc đã tệ đến vậy... Lời của Dung Hợp huynh, ta sẽ suy nghĩ kỹ, ngày khác sẽ đến bái kiến Dung Hợp huynh." Nói xong, hãn khoác áo ngoài, cứ thế mà đi. Chỉ còn lại Lữ công nhìn Lý Cảnh Mậu, hai người nhìn nhau, cuối cùng Lữ công cầm chén rượu lên: "Dung Hợp huynh, nào, uống rượu! Hôm nay mọi người đều vui vẻ, quốc sự để ngày khác bàn!"

Trong lúc Âu Dương Vô phiền não mà cuối cùng quyết định liều chết cũng phải sống, Lý Cảnh Mậu chạy đông chạy tây mà không có manh mối

gì, tình hình ở Nam Kinh lại diễn biến theo trình tự của Mưa Thần. Đầu tiên là tái khẳng định quyết tâm của chính phủ trong việc khai chiến với thuốc phiện, tăng cường đả kích vào việc tiêu thụ thuốc phiện ở duyên hải, Thiên Tân, nơi tập kết thuốc phiện lớn nhất phương Bắc, mỗi ngày đều treo cờ hiệu xử tử. Nghị hội liên tục thông qua các đạo luật nhằm vào việc trồng trọt, buôn bán và hút thuốc phiện. Mưa Thần quyết tâm muốn trừ bỏ căn bệnh trăm năm này, hắn còn gửi văn thư cho các tỉnh Tây Nam, yêu cầu họ cấm trồng, buôn bán và vận chuyển thuốc phiện trong tỉnh, thể hiện thái độ. Các tỉnh Tây Nam vốn sống nhờ vào thuốc phiện, họ một mặt tỏ thái độ đồng tình với trung ương, một mặt lại kêu khổ, nói rằng nông dân Vân Nam sống nhờ vào việc trồng thuốc phiện, tỉnh phủ không thể không cân nhắc đời sống của những người này, Tây Nam lại nghèo khó, cần trung ương cấp cứu tế nông dân, đồng thời gấp rút giúp họ chuyển đổi nghề nghiệp. Mưa Thần cũng biết rằng việc cấp phát của trung ương cũng chỉ như ném bánh bao thịt cho chó, nhưng để thể hiện thái độ, hắn vẫn rút ra hơn chín triệu đồng từ khoản tiền đặc biệt của tổng thống để trợ cấp cho các tỉnh Tây Nam. Việc hắn cần làm hiện tại là, bất kể dùng thủ đoạn gì, cũng phải thể hiện lập trường không thể lay chuyển của mình. Đồng thời, lục quân cũng tăng cường động viên, Thái Ngạc đã đến Trịnh Châu, đây là lần đầu tiên hắn mang quân trấn thủ Tây Nam, dưới trướng hắn, năm sư đoàn một lữ bộ đội đều đang trên đường đến vị trí xuất phát. Hiện tại, báo giới, nghị hội, nội các đều xôn xao, cho rằng một trận chiến tranh nhằm vào Tây Bắc lại sắp xảy ra. Mưa Thần quyết định dùng thủ đoạn sấm sét.

Nghị hội triệu tập Tổng tham mưu trưởng Ngô Hải đến để trưng cầu ý kiến, hỏi liệu có nội chiến xảy ra gần đây hay không. Quân đội chính quy dùng để đối phó với chiến tranh trong nước, xem ra là vi phạm hiến pháp. Ngô Hải lại dứt khoát trả lời, lần này không phải nội chiến, mà là một cuộc hành động trấn áp ma túy. Khi các cơ quan nội vụ và đội quốc gia chưa hình thành quy mô chế độ, quân đội chính quy sẽ chia sẻ sứ mệnh của họ. Nghị hội và nội các lo lắng nhất là Mưa Thần mượn cớ này để thanh trừng các

thế lực độc lập ở các tỉnh, đến lúc đó, chiến tranh sẽ tàn phá, tan hoang. Hơn nữa, địa vị của các tỉnh độc lập hiện tại, thực tế là do họ âm thầm duy trì, theo họ nghĩ, đây là một trong những thủ đoạn tốt nhất để kiềm chế Mưa Thần. Ngay lập tức, nghị hội, nội các và Phủ tổng thống, thậm chí giữa các đơn vị, đều ồn ào không ngớt. Chỉ trích lẫn nhau, yêu cầu lẫn nhau đưa ra lời giải thích. Mưa Thần vừa mới ổn định tình hình quốc tế, lại sắp gây náo loạn trong nước, khiến mọi người đều cảm thấy rối loạn. Mọi người cuối cùng cũng nhìn ra quyết tâm của Mưa Thần, hẳn kiên quyết muốn đi theo con đường của mình, trong giai đoạn trước mắt này, hẳn không sợ dùng những thủ đoạn kiên quyết nhất! Hiện tại, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Tây Bắc.

Mà lúc này, tại Thiên Tân, nhân vật trọng yếu của cơ quan tình báo an ninh Bạch Tư Văn, cũng đang viết một bản báo cáo có lẽ là quan trọng nhất trong sự nghiệp của mình, Tưởng Bách Lý cũng đang giúp hắn chuẩn bị mọi thứ. Bản báo cáo này, có lẽ là hịch văn về hành động quy mô lớn của quân đội chính quy chống lại Tây Bắc, cũng là lời báo trước về sự ổn định hoàn toàn trong nước của Mưa Thần.

Hoạt động thu thập tình báo về các đoàn thể trốn tránh và tiêu thụ thuốc phiện khổng lồ ở phía Tây Bắc, đương nhiên là không ngừng tăng cường, nguy hiểm đến tiểu đội hành động. Bạch Tư Văn đã đầu tư một lực lượng khổng lồ vào đó, các loại tình báo thu thập từ bên ngoài và thậm chí bên trong đã chất thành núi. Nhưng khi Âu Dương Vô ở Dự Tây nổ súng vào nơi giám sát cấm thuốc phiện, ý đồ tiêu diệt tiểu đội tình báo an ninh này, tình báo viên liều chết phá vòng vây mang tin tức đến, thì Tưởng Bách Lý và Bạch Tư Văn đều tức giận đến mức muốn nổ tung. Nội bộ quân đội chính quy, nội bộ đoàn thể Giang Bắc không phải là không có người vi phạm kỷ luật, nhưng chưa từng thấy ai gan to bằng trời như vậy! Âu Dương Vô thật sự cho rằng Mưa Thần không dám động đến hắn sao? Hiện tại muốn động đến chính là hắn và những tàn binh Bắc Dương phía sau! Tin

tức này rất nhanh cũng được đưa vào báo cáo của Bạch Tư Văn, với tốc độ nhanh nhất giao cho Phủ tổng thống Nam Kinh. Mà khi Mưa Thần nhận được tin này, cũng là lúc hãn tuyên bố hành động của mình sắp bắt đầu.

Ngày 22 tháng 1 năm 1914, Mưa Thần chính thức trình lên nghị hội bản báo cáo được gọi là « Báo cáo về việc trồng trọt và tiêu thụ thuốc phiện ở Tây Bắc năm thứ ba Dân Quốc », đồng thời đề nghị nghị hội cho phép sử dụng vũ lực để tiêu diệt các "thổ phi" vũ trang hiện đang ở Thiểm Tây và Dự Tây. Nếu nghị hội không cho phép, hãn sẽ kiên quyết sử dụng quân đội an ninh. Báo cáo nói rõ rằng tàn quân Bắc Dương ở Thiểm Tây và hành động trái pháp luật của sư đoàn 8 của Âu Dương Võ ở Dự Tây, hàng năm, thuốc phiện đi qua nơi đó, tiêu thụ ở Hoa Bắc lên đến hơn ngàn vạn cân. Dùng vũ lực đối với nhân viên giám sát cấm thuốc phiện của quốc gia, giết người diệt khẩu. Chiếm giữ các cuộc bầu cử địa phương ở Thiểm Tây và Dự Tây, cấu kết với thổ phi. Ngược dòng truy ngược lại, quân Bắc Dương tự tiện tiến vào Thiểm Tây, cùng với một lực lượng quốc phòng khác của quốc gia, sư đoàn 30 Thiểm Tây nổ súng tác chiến. Vô pháp vô thiên đến mức đáng sợ! Bởi vì bằng chứng là hoàn toàn xác thực, hơn nữa báo cáo cũng bỏ qua vấn đề về địa vị độc lập của các tỉnh khác, chỉ nhắm vào tàn quân Bắc Dương mà ai cũng thấy không đáng để ý, còn có sư đoàn 8 của Mưa Thần, nghị hội nhanh chóng thông qua biểu quyết, cho Mưa Thần quyền hạn, cho phép hãn sử dụng quân đội chính quy tiến hành hành động trấn áp ma túy lần này. Đại chiến lập tức trở nên căng thẳng.

Mưa thần sau khi nắm quyền, lập tức thông qua bộ Tổng tham mưu tuyên bố giải tán Sư đoàn 8, cách chức Âu Dương Võ chờ điều tra, đồng thời yêu cầu Sư đoàn 8 lập tức giao lại địa bàn Dự Tây, đến Trịnh Châu giải giáp. Đối với Sư đoàn 4 của quân Bắc Dương ở Thiểm Tây cũng ban hành mệnh lệnh tương tự, giải tán phân bộ, tướng lĩnh cách chức chờ điều tra, cũng phải đến Trịnh Châu giải giáp. Mệnh lệnh vừa ban ra, chẳng khác nào

là tuyên chiến với đại quân của Thái Ngạc đang chiến đấu ở Trịnh Châu. Tất cả quân đội lập tức bắt đầu hành động.

Cùng lúc đó, Âu Dương Võ cùng những tướng lĩnh Bắc Dương còn lại như Đỗ Tiếp Nguyên, Hà Tông Sâm, Lý Khuê Nguyên, Dương Thiện Đức, Lôi Chấn Xuân cùng hơn mười người khác liên hợp mở hội, tuyên bố bảo vệ chính thể dân quốc, tiến hành một cuộc cách mạng lần thứ hai. Điện văn này không biết là ai soạn thảo, văn phong trôi chảy, dài đến cả ngàn chữ. Bắt đầu từ việc Mưa thần chiếm cứ Từ Châu ở Giang Bắc, điện văn chỉ trích kịch liệt, cho đến việc cưỡng ép tổ chức đại tuyển, kết thúc phi pháp chính phủ pháp chế trước đó, lợi dụng vũ lực trong tay, hiếu chiến, thao túng quốc chính, độc tài chuyên quyền, bức tử Hoàng Hưng cùng những người có công lớn trong cách mạng. Đồng thời, điện văn còn lên án việc Mưa thần ký kết những điều ước bất bình đẳng với các nước ngoài, đem mạch máu kinh tế của quốc gia là chế độ tiền tệ giao cho ngoại bang. Từ đầu đến cuối, điện văn mắng Mưa thần thậm tệ, đồng thời tuyên bố muốn khôi phục pháp chế dân quốc, đặc biệt thành lập Hộ Pháp quân, từ Tây Bắc phát động, mong muốn cả nước nghĩa quân hưởng ứng, như gió cuốn mây tan, cùng nhau tiến lên, đến khi khôi phục pháp chế mới thôi. Cuối hịch văn còn trích dẫn lời của Từ Kính Nghiệp: "Nhìn xem thiên hạ ngày nay, đến tột cùng là của nhà nào!"

Lực lượng vũ trang ở Thiểm Tây và Dự Tây, được tập kết thành Hộ Pháp cứu quốc quân với sáu quân, Đỗ Tiếp Nguyên đảm nhiệm Tổng tư lệnh, Âu Dương Võ làm Phó tư lệnh, chia thành sáu quân: Đỗ Tiếp Nguyên, Âu Dương Võ, Hà Tông Sâm, Dương Thiện Đức, Lôi Chấn Xuân, Lý Khuê Nguyên. Đồng thời, cũng ủy nhiệm cho các thế lực ở Chiết Giang, Phúc Kiến, Quảng Đông, Phụng Thiên, Sơn Tây, Hắc Long Giang, Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Quảng Tây làm Hộ quốc quân thứ hai mươi tám quân, hy vọng họ cùng nhau hưởng ứng. Hai bên ở hướng Tây Bắc giương cung bạt kiếm, chiến sự lập tức sẽ nổ ra. Các tỉnh được ủy nhiệm trong điện

văn, một số nhanh chóng mở hội, biểu thị không công nhận lời lên án, một số lại tỏ thái độ mập mờ, chậm chạp không có phản ứng. Nhưng ở Phủ Tổng thống của Mưa thần, lại khinh thường cuộc náo loạn này, kiên quyết cho rằng bọn họ chỉ là một đám thổ phi, mà hành động của mình, vẫn chỉ là một cuộc cảnh sát cấm khói.

Trịnh Châu hiện tại không còn nghi ngờ gì nữa là trung tâm của cơn bão chính trị năm thứ ba của dân quốc. Nơi này sau khi quân Bắc Dương rút lui, lại biến thành một thành phố quân sự. Trung ương quân hiện có bốn sư đoàn 11, 12, 14, 16 triển khai dọc theo tuyến Tân Phổ, trong đó Sư đoàn 11 và Lữ đoàn 21 đã tiến đến Lạc Dương và Đồng Quan, ở Hà Đông còn có quân An Định của Sư đoàn 2. Ngay cả Sư đoàn 21 cũng điều một đoàn kỵ binh vào Hà Đông, chưa kể đến việc kích động Sư đoàn 10 và Sư đoàn 17 ở vùng Tần Lĩnh. Mưa thần đã điều động còn nhiều quân đội hơn dự kiến, hẳn muốn thể hiện rõ ưu thế tuyệt đối về lực lượng của mình, trấn áp tất cả kẻ địch trong nước!

Thái Ngạc hiện tại giữ chức Chủ nhiệm Bộ chỉ huy tiền tuyến Tây Bắc, kiêm chuyên viên cấm khói Tây Bắc. Hắn ung dung thúc ngựa vào sân nhỏ của bộ chỉ huy. Hiện tại, theo lời dặn của bác sĩ, hắn vẫn phải cưỡi ngựa luyện tập mỗi ngày, trên người lại gánh vác trọng trách, nhìn sắc mặt lại rất tốt. Khi hắn xuống ngựa, đã thấy Trương Chí Hạc, sư trưởng Sư đoàn 11, đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt lo lắng bất an đang đợi hắn trở về. Xem ra vị sư trưởng này đã đến từ sớm. Trong lòng Thái Ngạc hiểu rõ, Trương Chí Hạc, vị phó quan đời đầu của Mưa thần, hiện tại có chút thất sủng. Người này trung thành và có năng lực không thể chê, nhưng vì xuất thân từ Bảo Định, lại có quan hệ xã hội rất sâu ở phương bắc. Tính tình ôn hòa, cũng coi trọng tình cũ, không thể làm được như những tân quý trung ương xuất thân từ phương bắc, đối với những quan hệ xã hội trước kia tàn nhẫn đến mức trở mặt. Kết quả, vì tính cách của mình, trong các vụ cướp bóc ở Dự Nam và lần cấm khói này, đều bị Mưa thần khiển trách, có vẻ khá là bẽ bàng. Ban

đầu, hẳn dựa vào tư cách là người chỉ huy gần đó, là ứng cử viên tốt nhất cho quân đội Hà Nam, bây giờ lại không được trọng dụng, vị trí sư trưởng của hẳn có giữ được hay không, vẫn còn là một dấu hỏi. Thêm vào đó, vạn nhất sau này muốn truy cứu trách nhiệm..... Thảo nào sáng sớm đã đứng đợi bên ngoài viện của mình.

Thái Ngạc cười chào hỏi hẳn: "Trương không, sớm vậy đã đến, có chuyện gì à?" Trương Chí Hạc vội vàng chào theo kiểu nhà binh, lại nhất thời không biết nói gì. Thái Ngạc trong lòng thở dài một hơi, vẫn cười nói: "Trương không, vào trong nói chuyện! Bộ đội bố trí thế nào rồi? Hiện tại biên chế ra sao, có đủ không? Các anh ở tuyến đầu, cần phải mượn sức ở nhiều nơi, cần phải thấy anh biểu hiện tốt một chút." Ý tứ trong lời nói của hẳn chính là, tranh thủ thời gian thể hiện tích cực một chút, lập công chuộc tội! Mưa thần sẽ không cho anh thêm cơ hội đâu, những người đang nhắm nhe vị trí sư trưởng của anh, không hề ít đâu!

Trương Chí Hạc cười khố nói: "Cảm ơn chủ nhiệm quan tâm, chúng ta Sư đoàn 11 là đội quân lão luyện. Biên chế đầy đủ, trang bị cũng không tệ. Bởi vì hành động tiêu phi vẫn luôn không ngừng, cho nên bộ đội luôn trong tình trạng căng thẳng, lập tức hành động là không có vấn đề gì. Trong sư đoàn còn có một doanh pháo binh, đối thủ của chúng ta lại thiếu vũ khí hạng nặng, đánh nhau tất thắng là không có vấn đề. Tôi nghĩ là một vấn đề khác, trong lòng không yên, nên mới tìm chủ nhiệm nói một chút. Cũng không phải vì chuyện của riêng mình."

Thái Ngạc kinh ngạc nhìn hẳn một cái, Trương Chí Hạc chuyện của mình còn phiền phức, hẳn còn muốn vì ai đến nói chuyện? Chẳng lẽ cho rằng mình từng làm phó quan của Mưa thần, nên mới kiêng dè như vậy.

STT 212: Chương 5: Thế giới mới

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này .

Chương 5: Thế giới mới

Chương 13: Giải quyết (năm)

Ban đầu, quyền lực ở Trung Quốc đều tập trung vào triều đình, nhưng theo sự khai phá đất đai, trung tâm quyền lực dần dần di chuyển về phía đông. Giờ đây, vương khí lại một lần nữa trỗi dậy mạnh mẽ ở cổ thành Kim Lăng. Tỉnh nằm ở phía tây, vốn là trung tâm, nay lại chịu áp lực từ những thế lực mới nổi.

Thiểm Tây, từ thời cận đại đến nay, luôn là một tỉnh bảo thủ. Vào thời kỳ khôi phục, nơi đây cũng có những người như Giếng Chở Mìn cầm đầu, thuộc phe đồng minh, ra sức lật đổ sự thống trị của nhà Thanh. Họ liên lạc với các hội đảng địa phương, một lần hành động đã khôi phục thành công, đề cử Trương Phượng Tường làm Đô đốc Thiểm Tây, đồng thời thành lập Chính phủ Khôi phục Thiểm Tây. Nhưng thế lực phản kích của nhà Thanh ở đây cũng rất mạnh. Tổng đốc Thiểm Cam của nhà Thanh đã tập hợp đội kỵ binh thiếu số làm chủ lực, gọi là Cam quân, tiến quân về phía Tây An. Chiến hỏa giữa hai bên đã lan đến gần Tây An. Trong tình thế đó, Tần Lũng Phục Quân Hán, đội quân vũ trang của Thiểm Tây, đã giương cao ngọn cờ khôi phục, xuất hiện ở Đồng Quan, tranh giành thiên hạ. Kết quả, cả hai bên đều thất bại. Cam quân với ưu thế về ngựa đã tiến sát Tây An. Tần Lũng Phục Quân Hán ở Đồng Quan cũng bị quân nghị đánh bại. Từ đó, các thế lực ở Thiểm Tây phân chia đất đai, tự xưng là chủ. Các nhóm vũ trang lớn nhỏ chia nhau phòng thủ, không can thiệp vào nhau, trên danh nghĩa đều

theo Trương Phượng Tường, nhưng thực tế, lệnh của ông ta không thể ra khỏi tỉnh. Bọn quân phiệt thổ dân này cứ thế an nhàn hưởng thụ, lạng lẽ quan sát tình hình biến động của Trung Nguyên. Khi Viên Thế Khải mạnh lên, họ đầu hàng Viên. Khi mưa thần nổi lên, họ lại ủng hộ mưa thần. Chỉ cần mưa thần cần các Đô đốc ra mặt, Thiểm Tây luôn là người không thể từ chối. Vì vậy, sau khi mưa thần đánh bại Viên Thế Khải, họ cũng đối xử khá khách sáo với Thiểm Tây. Một là vì không thể với tới, hai là vì Thiểm Tây luôn nghe lời.

Nhưng đến khi cuộc đại tuyển cử diễn ra, Thiểm Tây, tỉnh vốn như một thế ngoại đảo nguyên, độc lập với sự hỗn loạn của Trung Nguyên, cuối cùng cũng bị tàn quân Bắc Dương xâm chiếm. Lực lượng vũ trang địa phương của Thiểm Tây vốn đã yếu kém. Làm sao có thể chống lại quân Bắc Dương được trang bị hiện đại và có ưu thế về quân số? Rất nhanh, Trương Phượng Tường đã bỏ chạy khỏi Tây An, trốn đến Hán Trung. Kết quả, đám quân Tứ Xuyên còn sót lại đã khiến ông ta phải chạy trốn khỏi Hán Trung, hiện tại chỉ còn lại ở Cam Túc, dựng lên bộ khung chính phủ lưu vong của Thiểm Tây. Nhưng bây giờ ai còn quan tâm đến ông ta? Các lực lượng vũ trang địa phương khác của Thiểm Tây, hoặc bị quân Bắc Dương đánh tan, hoặc đầu hàng Bắc Dương, cùng nhau kiếm tiền từ thuốc phiện. Bởi vì sau cuộc đại tuyển cử, mưa thần quá bận rộn để ổn định chính phủ, không có thời gian để thu thập bọn họ. Bọn này ở Thiểm Tây đã có hơn nửa năm sống an nhàn. Nhưng ngày vui hiếm khi kéo dài, dường như Bắc Dương đang đến hồi kết.

Trong toàn tỉnh Thiểm Tây, quân Bắc Dương vẫn đang làm như thật, từng đội quân từ các khu vực phòng thủ được điều ra, cuộn cuộn tiến về phía đông. Họ vạch ra ba hướng tác chiến: Âu Dương Võ ở Tử Kinh Quan, chủ lực Bắc Dương ở Đồng Quan, và hai quân của Lôi Chấn Xuân và Dương Thiện Đức đối mặt với Hà Đông. Theo kế hoạch của sáu quân trưởng trong cuộc họp liên hợp, ngoài việc Lưu Tồn Hậu và Dương Sâm

của Tứ Xuyên ổn định biên giới, các lực lượng chủ lực khác chỉ có thể đánh ra ngoài. Đặc biệt là Lôi Chấn Xuân và Dương Thiện Đức, khi các lực lượng chủ lực khác của Bắc Dương đang ngăn chặn các đội quân của mưa thần, họ phải cố gắng tấn công Sơn Tây. Chỉ cần chiếm được Sơn Tây, Thiểm Tây sẽ có chỗ dựa, có thể đối đầu với quân của mưa thần. Bọn họ biết rõ ngày này sẽ đến khi tự tiện xuất binh vào Thiểm Tây, nên dường như không ai chịu thua. Sáu quân với hơn năm vạn quân, tất cả đều triển khai, dân phu trong tỉnh Thiểm Tây không ngừng vận chuyển lương thực và quân nhu ra tiền tuyến. Các nhóm vũ trang thổ dân lớn nhỏ còn lại trong tỉnh Thiểm Tây đều đang chờ đợi thời cơ, xem khi nào thì trở mặt, giành công trạng trước mưa thần. Đại chiến, đang bắt đầu dưới bầu không khí kỳ lạ này.

Lôi Chấn Xuân vẫn đứng trên công sự, nhìn về phía quân Tấn qua ống nhòm. Kể từ khi hộ pháp quân thành lập, Âu Dương Võ đã hai lần kêu gọi cách mạng. Quân Tấn giống như tổ ong bị hun khói, bắt đầu di chuyển hỗn loạn. Mấy ngày trước, quân thứ năm của Dương Thiện Đức đã cố gắng vượt sông, nhưng bị quân Tấn đánh lui. Ước chừng quân thứ hai của Sư đoàn 16 Tấn quân, cùng với các đơn vị địa phương, đều đang đối đầu trực diện. Có khoảng một vạn bốn ngàn người, hơn hai mươi khẩu pháo. Trong khi đó, liên quân của hãn và Dương Thiện Đức, danh nghĩa là bốn lữ tám đoàn, chỉ có hơn mười hai ngàn người, trong đó có không ít tân binh Thiểm Tây, có thể nói là không có chút sức chiến đấu nào. Vũ khí hạng nặng chỉ có ba khẩu pháo sơn 75mm do Nhật Bản sản xuất, cùng với khoảng mười khẩu súng liên thanh. Chỉ cần quân Tấn dựa vào Hoàng Hà hiểm yếu, bọn họ đã không có hy vọng vượt sông, đừng nói đến Sư đoàn 2 An được quân đáng sợ phía sau quân Tấn! Đây là một đội quân đã lập được chiến công trên tuyến Đông Bắc, được trang bị đầy đủ và tinh nhuệ! Hãn thấy, đối diện cũng đang chờ đợi sự phối hợp của quân Hà Nam, sau đó sẽ vượt sông từ đông sang tây, cuối cùng ở đồng bằng phía trên quan, nghiền nát đám tàn dư này, rồi chôn vùi hoàn toàn.

Mưa thần mượn cơ cấm thuốc phiện để ra tay với Thiểm Tây, điều này nằm trong dự đoán của hãn. Khi luật cấm thuốc phiện được thông qua, hãn biết đại sự không ổn. Mưa thần cuối cùng cũng tìm được cơ! Nhưng việc Âu Dương Võ và những người khác dám phản kháng, hãn thực sự không hiểu. Chẳng lẽ bọn họ không nhìn rõ sự chênh lệch lực lượng sao? Chẳng lẽ chỉ vì đánh cược một phen? Với lực lượng của họ, chỉ có hai cách để đối phó với mưa thần, hoặc là đầu hàng, hoặc là tập trung lực lượng, tiếp tục tiến về phía tây. Cam Túc, Thanh Hải, Ninh Hạ, những nơi đó, vẫn còn đường lui, vẫn có thể cầm cự một thời gian. Nhưng mọi người đều mệt mỏi, dưới áp lực của mưa thần, không muốn tiếp tục bỏ mạng về phía tây. Thà rằng phân định thắng bại, sớm kết thúc giấc mộng xuân của thời Dân quốc!

Nhưng có một số người, lại không muốn cùng bọn họ chết. Lôi Chấn Xuân hạ ống nhòm, nhảy vào xe. Các binh sĩ đều mặc áo bông, lười biếng ngồi trong xe, vài người chia nhau điều thuốc. Binh lính của hãn, mặc dù trang bị có chút tồi tàn, nhưng đều là những lính già dày dạn kinh nghiệm, dù đối diện với đại quân, nhưng không hề có vẻ hoảng loạn. Ngược lại, chờ địch đến gần, cứ theo lương tâm mà bắn vài phát, coi như đã làm tròn trách nhiệm, rồi lại đi lính ở nơi khác, mặc kệ quan chức sẽ nói thế nào! Lôi Chấn Xuân cũng hiểu tâm trạng của họ, muốn ra lệnh cho họ gia cố công sự cũng không nói nên lời. Đành lạng lẽ thờ dài, phó quan đưa áo khoác cho hãn, hãn vừa mặc áo khoác, đã nhìn thấy phía sau trận địa một hồi nhốn nháo, nhìn kỹ lại, quả nhiên là Dương Thiện Đức hớn hờ dẫn theo một đám vệ binh tùy tùng đi tới, còn có tham mưu mang theo túi đồ căng phồng, xem ra lại đến xem tình hình tiền tuyến.

Dương Thiện Đức quả nhiên là một tướng lĩnh đáng tin cậy của Bắc Dương, đứng nhìn trước đó bị đám đầu to lạnh nhạt, vẻ mặt hậm hực. Nhưng vừa đến lúc phải động binh đánh trận, liều sống liều chết, lập tức như được Hư Hỏa đốt cháy, toàn thân tràn đầy tinh thần. Nếu ai đó bên cạnh hãn nói thế lực của Mưa Thần quá lớn, hãn sẽ lập tức nghênh cổ lên: “Súng

của lão tử là Thiêu Hỏa Côn! Hiện giờ sáu quân hợp lực, Mưa Thần cũng không thể dồn toàn bộ lực lượng vào đây, dựa vào cái gì mà chúng ta không thể đánh ra một phen thiên hạ? Hẳn khởi nghiệp lúc trước cũng chỉ có mấy ngàn người!”

Theo lời Lôi Chấn Xuân nói với phu nhân mình, vị Dương Thiện Đức này chính là một tên quân trưởng vô lại. Nhưng bây giờ hai người liên hợp, mặc dù trong lòng chỉ cười lạnh, nhưng vẫn nhiệt tình nghênh đón: “Lão Dương, lại đến xem địa hình! Ta đang ở đây. Người cứ nghỉ ngơi một chút ở quân bộ, gió sông như đao vậy.”

Dương Thiện Đức nhảy vào giao thông, đám thuộc hạ lập tức cũng đem nơi này nhét đầy. Lúc đầu, trận địa tiền tuyến yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào náo nhiệt. May mắn quân Tấn không tích cực, nếu không nhìn cái mớ hỗn độn này, một trận pháo kích tới, chỉ huy lực lượng Liên Hiệp quân Hà Đông tuyến trước mặt chỉ sợ phải tan xác tại chỗ! Mấy tên ban đầu hút thuốc trong giao thông, không một tiếng động đã chuồn mất. Đại nhân vật, trốn xa được bao xa.

Dương Thiện Đức hừ một tiếng, nhìn quanh trận địa quân Tấn đối diện. Cách dòng Hoàng Hà cuộn cuộn, nơi đó tựa hồ không một bóng người, yên tĩnh đến lạ thường. Hẳn không nhìn Lôi Chấn Xuân, lớn tiếng nói: “*, lão tử trước kia lại có thể ăn thiệt thòi dưới tay đám dấm chua này! Thật * càng sống càng lùi. Không được, trận này phải tìm lại. Quang Rực rõ huynh, ta lại có kế hoạch rồi!”

Lôi Chấn Xuân dở khóc dở cười nhìn hẳn, người có kế hoạch thì cứ nói ra ở đây! Không cần đại gia tiến hành tham mưu làm gì! Lời người nói chính là vương pháp! Cùng tên vô lại này kết bè kết đảng, thật là trò cười. Nhưng bây giờ hẳn có những toan tính khác, lười tranh cãi với Dương Thiện Đức, chỉ cười nhạt nhìn hẳn.

Dương Thiện Đức mở hai tay, ánh mắt cuồng nhiệt: “Hiện tại chúng ta giằng co với đội quân Mưa Thần, thứ duy nhất có thể bóp quả hồng mềm chính là quân Tấn! Chỉ cần chúng ta vượt qua Hoàng Hà, tử chiến đến cùng, dù an được quân Nhị Sư lên, chúng ta cũng không sợ, bởi vì chúng ta là chết trong cầu sinh! Hiện tại sáu quân đều đang nhìn chúng ta, đánh xuống Sơn Tây thì toàn cục đều sống. Quang Rực rỡ đại ca, chính là cơ hội để ta kiến công lập nghiệp, đánh ra một phen cục diện! Lần trước chúng ta đơn độc một quân lén qua, bị hỏa lực cản lại. Lần này ta quyết định chọn bến đò, chuẩn bị thiết bị vượt sông. Hai quân cùng nhau triển khai cưỡng ép vượt sông chính diện! Quân Tấn yếu ớt, thừa dịp an được quân còn chưa đến, chúng ta nhất định phải chiếm lĩnh bờ bên kia! Ở đây chỉ có chờ chết! Ước chừng chuẩn bị thiết bị, điều chỉnh bộ đội, chỉ cần ba ngày công phu, đến lúc đó hai quân ta sẽ tề đầu tịnh tiến, nhất định có thể giành thắng lợi!” Hắn quay đầu nhìn Lôi Chấn Xuân, dường như hắn là cấp trên của Lôi Chấn Xuân, “Quang Rực rỡ huynh, kế hoạch của ta đã báo cáo lên tổng bộ quân hộ pháp, Tề Tư lệnh đã phê chuẩn, người phải toàn lực phối hợp ta!”

Nói như vậy, còn ba ngày để chuẩn bị à. Lôi Chấn Xuân trong lòng không biết là tâm tình gì. Xoay người tiếp tục nhìn Hoàng Hà trước mặt, nơi đó vẫn là dòng nước đục ngầu cuồn cuộn, không thể ngăn cản mà chảy xiết ra biển, giống như trào lưu của thời đại đầy sóng gió này.

“Tổng thống quân giám của Mưa Thần: Đã đến Trịnh Châu. Bộ đội đã hơi lần triển khai, sĩ khí tăng vọt, quân dung nghiêm chỉnh. Lần này đã thuận tru nghịch, quân ta thu hoạch được toàn thắng chi cục làm không đợi bốc rùa. Xem Ngụy hộ pháp quân giương cờ ở Thiểm Tây một tỉnh, đúng là lỗ mãng diệt nứt tiến hành. Lấy ngạc quan chi, cho là ta chính quyền mới Thái Sơn áp đỉnh, Thiểm Tây chi Bắc Dương tro tàn đã cảm giác mình là cá nằm trên thớt, chiến không nắm chắc, lui không thể đi. Thuộc phiện tiêu thụ việc quan hệ nên bộ sinh tử tồn vong, thế là mưu toan một sính. Lo sợ không yên mở điện, đây giấy đại ngôn, giấy sau đám người chột dạ khiếp

đảm chỗ, không đủ là biết người cười một tiếng. Quân ta mười vạn hùng binh, lấy cả nước chính quyền là phía sau Thái Sơn chi dựa vào, giữa tháng báo tiếp, cho là ti chức có thể làm quân tòa chỗ tất nhiên bảo đảm cũng. Quân sự vấn đề mặc dù như là, nhưng tùy theo giải quyết tốt hậu quả, làm tràn đầy có thể lo chỗ.

“Âu Dương võ lâu là ta hệ thống chi cơ bản vũ lực, thứ tám sư có ánh sáng phục đến nay Cán quân huyết mạch, cùng hiện nội các Quốc Dân đảng huyết khí tương liên. Mặc dù bởi vì thuốc phiện tiêu thụ sự tình không người dám vì đó nói tốt cho người. Nhưng đối với nên bộ, xử lý hơi chút vô ý, vẫn có di họa tương lai chi lo. Xử lý hơi trọng, thì Chiết Quảng Đông mãn cùng Tây Nam các tỉnh lúc có thả tử hồ bi chi ý, vị chúng ta tương lai kết quả không gì hơn cái này. Thì trung ương đối còn lại tỉnh ứng phó thời điểm, kia bối đem đối kháng đến cùng, thì dân tộc nguyên khí, thương tổn tất nhiên lớn. Như xử lý nhẹ hơn, thì kia bối lòng cầu gặp may làm sôi nổi trên mặt, vị chúng ta dù cho đối kháng trung ương đến cùng, cũng không gì hơn cái này, thì trung ương chính lệnh phổ biến, tất nhiên lớn bị ngăn trở lực, cứ thế mãi. Cuối cùng vẫn đem đối mặt tan vỡ chi cục. Quân tòa lấy cấm khói sự đại nghĩa kích thích Thiểm Tây Bắc Dương tro tàn dần dần tan vỡ, cho là tốt đẹp chi cục, thế nhưng như thế nào làm việc đã có thể chấn nhiếp hiện độc lập các tỉnh lại không kích thích quá mức. Thì làm ngạc cả ngày quần thất bàng hoàng quen nghĩ sự tình, quân tòa cũng có thể sớm ban thưởng duệ đoạn, tin tưởng có thể xử lý bình ổn.

“Lại thì Tây Bắc chuyện, trong nước làm lại không qua đại chiến loạn. Ta dân quốc có thể tự vui đầu kiến thiết, quân đội cũng có thể dần dần chinh đồn nhất trí đối ngoại. Còn lại độc lập các tỉnh, có thể tại chính trị phương diện khiến cho liên ta phạm vi. Thế nhưng quân đội hiện hữu một rất có thể lo sự tình, trương giương chưa từng có ngày đã từng tại ngạc nói cùng, lục quân trung hạ cấp sĩ quan quân đội hiện ở thanh quân sẽ ngoài có bí mật kết hợp. Vị quốc hội không thể ý lại, nội các là chương ngại vật. Thiên hạ là ta

tổng thống đánh đem xuống tới, chuyện thiên hạ ứng từ ta tổng thống một lời mà định ra, ứng từ tổng thống suất lĩnh chúng ta dẫn đầu dân tộc phục hưng. Nghị hội nội các nếu có chén cát ta tổng thống chỗ, chúng ta thanh niên quân nhân chỉ có lấy lưỡi lê lựu đạn đối đãi. Ngạc nghe lời ấy, không thẳng chân kinh đã cực!

“Dân quốc triệu tạo không dễ, ta tổng thống ngút trời anh tài, cô tâm khổ nghệ sáng tạo này chung và cục diện. Thế nhân đối ta tổng thống là dân tộc lãnh tụ làm không nghi ngờ gì nghĩa. Nhưng dân quốc chính thể làm sao có thể cho như thể quân người can thiệp Cứ thế mãi, thì quân đội trưởng quan bị cầm giữ, quốc gia chính tranh là nó mạnh mẽ vũ lực chi phối. Kia bối mặc dù đề xuất ủng hộ quân tòa, nhưng nắm hết quyền hành về sau, quân tòa cũng là một khung không nhân vật vậy. Ta Trung Hoa dân quốc tuy không làm Trung Hoa quân quốc cũng không thể được. Đây bối hiện tuy là dưới lớp băng mạch nước ngầm. Nhưng ngạc gần đây tế sát quân đội tư tưởng, đây bối ngôn luận lại rất có bán sau khi. Nhìn ta tổng thống là dân quốc kế, vì quốc gia kế, là dân tộc kế, sớm ngày chinh đốn trong quân loại này tư tưởng. Cứ thế mãi, thì nắm giữ lịch sử quang vinh chi nước ta phòng vũ lực, làm biến hóa là một bạo lực tập đoàn vậy!

“Ngạc tại Trịnh Châu Tây Bắc cấm khói bộ Tổng chỉ huy, lâm sách vội vàng, bút không hết nói. Lại: Tác chiến chỗ mới kế hoạch tác chiến đã hạ đạt, ngạc tại chủ quan đang thôi diễn ở trong. Ít ngày nữa đem hồi báo tác chiến chỗ tường tận kế hoạch, quy mô tức ở trước mắt.”.

Thái Ngạc cuối cùng cũng viết xong bức thư dài này, Mưa Thần coi hần là quốc sĩ, hần cũng không thể không lấy quốc sĩ báo đáp. Trong thư này, kỳ thực có rất nhiều lời không nên nói ra, nhưng hần vẫn nghĩa vô phản cố nói ra. Bởi vì quốc gia khó khăn này đã xuất hiện một cục diện đại khái yên ổn, cũng đang mạnh mẽ đi lên. Hần bằng lòng đem toàn lực của mình dâng hiến, giúp đỡ quốc gia yếu ớt này hướng về phía trước phát triển khỏe

mạnh. Hãn thực sự yêu mảnh đất này, yêu sâu đậm, sau trăm năm vận mệnh suy vi, cuối cùng có một cơ hội phát triển như vậy, tất cả mọi người đều không hy vọng lại đi lầm đường.

Hãn thấy, chiến sự không có gì đáng lo. Giải quyết hậu quả mới là phiền phức, bèn nhìn xem Mưa Thần sẽ xử lý đám bại tướng này ra sao. Điểm này, hãn rất có lòng tin với Mưa Thần, gã luôn có thể giải quyết mọi việc một cách đường hoàng, khiến người khác về sau phải âm thầm dè chừng, không dám tái phạm. Hãn chỉ cần nhắc nhở một câu là đủ.

Thật là, lời của Trương Chí Hạc khiến hãn lo lắng về những sĩ quan cấp dưới trong quân, những người đang bị cuốn vào vòng xoáy ngẫm. Hãn đã khảo sát sơ qua ở các đơn vị khác, tình hình cũng không khác là bao. Đây chính là nỗi lo của Dân Quốc tương lai!

Thái Ngạc khoác áo đứng dậy, ánh đèn trong phòng leo lét, bên ngoài gió lạnh thấu xương. Trong lòng hãn trăm mối tơ vò, bởi vì hãn thực sự có nỗi sợ hãi sâu sắc. Hãn thấy, Mưa Thần vẫn chưa thể thay đổi triệt để đất nước này. Gã chỉ là mượn thời thế, dựa vào vận may hiếm có, tự mình tạo dựng nên một đội quân hùng mạnh, cường ép chiếm cứ thượng tầng. Đồng thời, gã tập trung quyền lực, khoác lên đất nước này một chiếc áo mới. Mặc dù gã đang cố gắng phổ biến những chính sách của mình, đồng thời dựa vào vũ lực để tạm thời dẹp yên những tiếng nói phản đối. Quan trọng hơn, gã hiện tại dường như là đại diện cho sự phục hưng của dân tộc.

Nhưng theo sự chi phối của gã ngày càng sâu sắc, không thể tránh khỏi xung đột với những thế lực truyền thống đang nắm giữ quyền lực, nếu gã thực sự muốn thay đổi đất nước này! Đến lúc đó, gã còn có thể dựa vào gì? Ngoài quân đội, vẫn là quân đội. Nếu thực sự đến bước đó, thì cái nền cộng hòa dân quốc mà mọi người theo đuổi, cũng chỉ còn trên danh nghĩa. Mọi thứ đều dựa vào vũ lực, Mưa Thần còn có thể khống chế được tình hình,

nhưng sau này thì sao? Hoặc là, nếu gã bất ngờ thất bại, khi đó Trung Quốc sẽ ra sao?

Đôi khi, trong lòng hắc không khỏi thầm nghĩ, hiện tại trong quân đội, thậm chí trong chính quyền xuất hiện hiện tượng sùng bái cá nhân như vậy, liệu có phải là do Mưa Thần ngấm ngấm thao túng? Theo đà phát triển của quân Thanh, việc này cũng là điều dễ hiểu. Nếu gã biết mình đang đùa với lửa, liệu gã có thể kiểm soát được tình hình trong tương lai không? Thái Ngạc khẽ thở dài, hắc không phản đối việc hạn chế quyền lực, nhưng lại phản đối việc tập trung quyền lực hơn nữa, hắc căm thù độc tài đến tận xương tủy. Hắc lắc đầu, không nghĩ nữa, dù sao, hiện tại làm tốt những việc trong tay mới là quan trọng! Lúc này, hắc không còn một chút buồn ngủ nào, lại bật đèn bàn, vùi đầu vào đọc công văn và bản đồ chất như núi trên bàn. Lúc này, đêm đông ở Trịnh Châu thật dài.

Trên một ngọn núi nhỏ phía đông Phong Lăng độ, bụi cỏ khẽ lay động, nhìn kỹ, hóa ra là một hầm ngục trang cực kỳ kín đáo. Nơi này tầm nhìn thoáng đãng, là đài quan sát và sở chỉ huy pháo binh, có thể chỉ huy pháo binh khống chế hơn mười dặm sông Hoàng Hà. Một ống nhòm pháo binh đang đảo qua đảo lại, thu hết mọi động tĩnh của quân Bắc Dương đối diện. Đứng trước ống nhòm, không phải quân phục xanh của quân Tấn. Mặc dù họ cũng tự xưng là Trung ương quân hai Thập Lục sư, nhưng biên chế và trang bị vẫn như trước đây.

Người sử dụng ống nhòm, chính là một thiếu tướng mặc áo khoác dạ vàng, đội mũ da. Hắc là Thạch Xuyên, sư trưởng của quân An. Hắc nhìn giao thông, các điểm súng máy, các con đường gấp rút, các điểm chất đạn dược, các điểm băng bó của quân Bắc Dương, trong lòng chỉ lắc đầu. Đối phó với kẻ địch như vậy, thật sự là quân An của họ bị dùng sai tài! Nhưng dù sao, có súng vẫn hơn là không có. Uy danh của quân An hiện tại, chẳng phải là đánh trận mà ra sao! Cây đao này còn cần mài sắc hơn nữa, để sau

này ra khỏi vỏ trên chiến trường dân tộc! Nhưng đáng giận là, ngay cả loại quân nhỏ này, họ còn phải đè nén lửa ở đây, cùng quân Tấn giữ giao thông, chờ đợi vị đặc phái viên trung tá thần bí của Ủy ban An toàn thống nhất quốc gia bên cạnh bận rộn cái gì! Chẳng phải là muốn xúi giục quân nào đầu hàng sao? Cần gì phải phiền phức như vậy? Đại quân cứ cưỡng ép vượt Hoàng Hà, đại pháo nã xuống, xem chúng có đầu hàng hay không!

Nhưng hiện tại, chỉ huy của họ lại trực thuộc tổng bộ Tây Bắc Trịnh Châu. Tổng bộ Tây Bắc không ra lệnh, hẳn cũng chỉ có thể làm ngơ. Bên cạnh, sư trưởng quân Tấn Trương Bồi Mai đã nịnh bợ hẳn: “Thạch sư trưởng, thật may là các ngài đến kịp. Vài ngày trước, quân Bắc Dương cưỡng ép vượt Hoàng Hà, pháo của chúng ta đã bắn đến đỏ nòng mới đẩy lùi được chúng. Các huynh đệ lần này nghe nói được kề vai chiến đấu với lão đại ca quân An, không khỏi kích động. Thạch sư trưởng, lần này các ngài cứ ngồi yên phía sau, xem chúng ta quân Tấn thu thập đám nhãi ranh này! Trước mặt Lôi Chấn Xuân và Dương Thiện Đức, chúng ta quân Tấn bao đánh! Dù sao cũng phải để chúng ta lập chút công lao chứ!”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thạch Xuyên đáp lại Trương Bồi Mai bằng một nụ cười, luôn cảm thấy trong miệng hẳn có mùi thuốc phiện phả vào mặt mình. Tham mưu trưởng Lý Duệ nói rất đúng, trừ quân đội xuất thân từ Giang Bắc của họ, những quân đội khác đều có vẻ nặng nề! Quân Tấn mà dám địch trước cưỡng ép vượt qua, hẳn dám chặt đầu của vị sư trưởng quân Tấn gây gò này! Chỉ có những quân nhân như họ mới là trụ cột của Trung Quốc!

STT 213: Chương 5: Thế giới mới

Chút tinh chỉnh đến từ thiên–lôi–trúc, hy vọng bạn thích•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 14: Xong xuôi

Trong màn đêm giá buốt, gió lạnh thấu xương, đám lính hộ quốc quân Hà Đông quân Liên Hiệp đứng ngoài từ đường, quanh những bó đuốc cháy bập bùng, ánh lửa bị gió thổi tạt tứ phía. Vệ binh co rúm người, ôm chặt những cây đại thương, nép mình vào chỗ kín gió, tranh thủ nhấp một ngụm rượu trong bầu hoàng tửu, mong xua tan phần nào cái lạnh buốt đêm nay. Bên trong nội đường, các nhân vật lớn của quân Liên Hiệp đang bàn chuyện tác chiến, nhưng những chuyện này liên quan gì đến đám lính tiểu tốt như bọn họ? Việc của bọn họ chỉ là cố gắng kiếm đủ tiền, vậy là đủ rồi.

Bên trong nội đường lúc này đã biến thành một bộ tổng hành dinh tác chiến, các quân quan tham mưu hai quân tụ tập dưới một mái nhà, ai nấy đều đội mũ lính viên đỏ của hộ quốc quân, đang hăng hái thảo luận điều gì đó. Dương Thiện Đức khoác chiếc áo khoác trung tướng, mặt mày hớn hờ chỉ trở giữa đám người. Lôi Chấn Xuân lại cầm cúi xem xét công văn trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Dương Thiện Đức và những người khác. Hắn cố nén vẻ mặt nóng như lửa đốt, dường như đang chờ đợi tin tức gì đó.

“Hai quân, tám đoàn, một đội dự bị cũng không cần giữ lại, hiện tại chúng ta cũng không có gì để nói sau lưng. Toàn bộ điều động quân đội, đem tất cả đến tấn công cánh trái của Sư đoàn 26, đánh một trận sáng sớm, phá tan bọn chúng! Đến lúc đó, chủ lực của chúng ta sẽ tăng viện lên, đánh

chậm lại với địch ở vùng núi Sơn Tây! Ở loại địa hình này, mượn địa lợi, ưu thế hỏa lực của chúng không thể phát huy, chúng ta những người này, nhất định phải cho bọn chúng nếm mùi đau khổ. Tiền tuyến quân sự giằng co một thời gian, các nơi thế lực của chúng ta sẽ nổi dậy! Thiên hạ không ai muốn làm nô tài cho mưa thần! Đến lúc đó, muốn xem xem, hã làm sao tiêu diệt chúng ta! Đến lúc đó, tất cả mọi người đều là công thần!” Dương Thiện Đức đập vào bản đồ, chỉ vào những con đường chằng chịt trên bản đồ Sơn Tây, hăng hái nói, dường như đã nhìn thấy tiền đồ tươi sáng trong miệng mình.

Lôi Chấn Xuân rút vai, thầm cười một tiếng. Trong một quân đội hoặc một đoàn, chắc chắn sẽ có những kẻ đầu óc không được thông minh. Đội quân chủ lực của bọn họ, đều đang xây dựng trận địa ở Đồng Quan và Tử Kinh Quan, bày ra bộ dạng phòng thủ bị đánh, căn bản không ai dám vươn móng vuốt đến Hồ Bắc và Hà Nam. Kỳ thật chỉ là đang chờ xem tình hình chính trị có gì thay đổi không, xem lực lượng bất mãn với mưa thần có hưởng ứng hay không. Mỗi ngày đều không ngừng chuyển tiền lên biển Thiên Tân, tiền bù thêm một đồng đều phải đến tám kinh, đã đang vì làm quan to sống xa quê mà chuẩn bị. Chỉ có vị Dương Quân trưởng này là hăng hái nhất, cầm lông gà làm lệnh tiễn, thật sự muốn động đến Sơn Tây! Với thực lực của bọn họ, cho dù trên dưới một lòng, nói không chừng còn có thể giữ Hoàng Hà thêm mấy ngày, tiến công thì đúng là muốn chết, nên tha thứ cho hãn lôi quang rực rỡ không phụng bồi. Bên kia động tĩnh thế nào vẫn chưa đến? Nghĩ đến đây, hãn không khỏi thở dài một tiếng.

Dương Thiện Đức đột nhiên nhíu mày hỏi tham mưu trưởng của mình: “Công cụ vượt sông của chúng ta, tối nay phải vận chuyển hết lên tiền tuyến! Ngày mai trước khi trời sáng phải nguy trang xong, đêm mai mọi người ăn no nê cơm chiến, nhận thưởng, rồi ra sức! Những thứ này, tất cả đã an bài xong chưa?” Tham mưu trưởng của hãn mặt mày xám xịt, nghe Dương Thiện Đức hỏi có vẻ nghiêm khắc, gượng cười, lại nhìn Lôi Chấn

Xuân một cái, có chút e dè nói: “Vấn đề này, theo kế hoạch tác chiến trước đó, là Lôi quân trưởng phụ trách an bài giải quyết. Thuộc hạ cũng không hỏi nhiều.....” Dương Thiện Đức trừng mắt nhìn hăn một cái, vẫn không nói gì, Lôi Chấn Xuân đã ở bên kia lớn tiếng cười nói: “Lão Dương, cái này cứ yên tâm. Thuyền có thể thu thập được, còn có công cụ vượt sông tiện lợi, ta đã nắm hết rồi, hiện tại đang ẩn nấp tập kết chờ lệnh đây. Huynh đệ các người cứ an tâm nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta lại đi xem một lần. Đêm mai các người là đột kích chủ lực, chúng ta không làm hỏng việc, cũng chỉ nhìn các người đánh thế nào!”

Dương Thiện Đức hài lòng xoa xoa hai bàn tay, gật đầu cười với Lôi Chấn Xuân. Đột nhiên lại quay đầu hô: “*, trời lạnh như thế này, làm chút rượu đến! Chúng ta ăn trước chút cơm chiến, ấm bụng đã! Mọi người đợi lát nữa ngủ cho sướng! Ngày mai ra trận phân cao thấp!”

Bờ Hoàng Hà càng là tiếng sóng gió đều đã hòa vào nhau, tuyến phòng thủ của Lôi Chấn Xuân đã nhận được mệnh lệnh. Quân đặc vụ doanh hôm nay toàn diện tiếp nhận công tác canh giới canh gác tiền tuyến. Số còn lại là quan binh chiến đấu, mỗi người ba lượng hoàng tửu, còn có một chút thịt heo, ăn xong điểm tâm nghỉ ngơi, dưỡng sức, chờ đợi ngày mai quyết chiến. Doanh trưởng quân đặc vụ doanh là anh vợ của Lôi Chấn Xuân, lúc này đang quần khăn lông trắng trên cánh tay, dẫn theo một đội binh sĩ trên bến dò lo lắng nhìn về phía đông, không ngừng lấy đồng hồ bỏ túi ra xem giờ. Đêm nay chính là thời khắc quyết định tiền đồ vận mệnh của mọi phu hăn! Sao vẫn chưa có động tĩnh? Hăn quay đầu nhìn về phía trận địa của mình, trận địa của mình, theo sự sắp xếp của Lôi Chấn Xuân, là hình thành cái gọi là phân phối bậc thang. Quân của Lôi Chấn Xuân ở tuyến đầu, còn quân của Dương Thiện Đức ở tuyến thứ hai. Hiện tại tuyến đầu, lại là đặc vụ doanh tâm phúc nhất của quân trưởng trấn giữ. Mặc dù đã chuẩn bị vạn toàn, nhưng đêm dài lắm mộng, ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra? Trong đêm lạnh giá như vậy, những quan binh mà Lôi Chấn Xuân tin tưởng

nhất đều cảm thấy lưng ướt đầm mồ hôi lạnh. Tất cả mọi người đều cố gắng nhìn về phía bờ sông bên kia, nhưng đối diện vẫn là bóng đêm nặng nề, không hề có động tĩnh gì.

Thiếu tướng Trương Bồi Mai, sư trưởng Sư đoàn 26, đang đẩy về ngưỡng mộ đứng ở một nơi cao, cùng Thiếu tướng Thạch Xuyên của An được quân nhìn bộ đội Sư đoàn 2 trong màn đêm chình tề, yên lặng hành động nhanh chóng. Trong bóng đêm gần như dính chặt vào nhau này, thân ảnh mờ hồ của bọn họ vẫn duy trì đội hình chiến đấu, cấp tốc chiếm lĩnh trận địa xuất phát trên bãi bờ, chia đội ngũ lên từng chiếc thuyền đã chuẩn bị sẵn. Những chiếc thuyền này đều được lấy ra từ các nhánh sông ở bờ Hà Đông sau khi trời tối, ở đây chờ lệnh. Tiền thuê những chiếc thuyền này đều là tiền túi của Tấn quân, cũng là một số tiền không nhỏ. Mấy ngàn quan binh gần như không một tiếng động lên thuyền vào vị trí, từng khẩu súng máy đã được dựng lên ở đầu thuyền. Mui thuyền đều đã hạ xuống, che gió. Chỉ đợi một tiếng ra lệnh, mấy ngàn dũng sĩ sẽ hướng bờ bên kia bắn phá, hoàn toàn phá tan cánh của đám hộ quốc quân làm loạn, cuối cùng dưới sự áp bức của đại quân chính diện, hoàn toàn bình định loạn nguyên Tây Bắc. Tổng thống của chúng ta muốn có nhiều đất dụng võ, đám loạn thần tặc tử, tàn dư tiền triều vẫn không ngừng quấy rối, thật sự phải diệt trừ hết địch mới ăn cơm sáng cho ngon miệng!

Trương Bồi Mai đẩy về kính trọng hướng về phía Thạch Xuyên đang cau mày nhìn đội ngũ bên cạnh cười nói: “Thạch sư trưởng, An được quân nghe danh đã lâu. Hiện tại xem xét, quả nhiên là đệ nhất cường quân của nước ta! Trong đêm tối thế này, ngay cả đường đi cũng không phân biệt được. An được quân vẫn chình tề như vậy, rất nhanh đã chiếm được vị trí tác chiến. Chúng ta Tấn quân có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp a. Ngày khác nếu có thể điều huynh đệ đi huấn luyện trong An được quân một chút, đó là vinh hạnh vạn phần.” Thạch Xuyên không nói gì, chỉ trong màn đêm gật đầu với Trương Bồi Mai một cái, cũng không rõ hẳn có cười hay không.

Hắn chỉ hướng về phía Huệ Anh Từ bên cạnh hỏi, ngữ điệu nghe cũng có chút sốt ruột: “Đã đến giờ chưa? Có nên phát tín hiệu không?” Huệ Anh Từ lúc này đã mang quân hàm trung tá tạm thời. Để liên lạc với Lôi Chấn Xuân được thuận tiện, biểu thị một loại coi trọng địa vị ngang nhau, Huệ Anh Từ mới nhảy lên hai cấp. Nghe nói còn có ý tứ truyền đến, nếu chuyện này xử lý hoàn hảo, có lẽ sẽ được phong cấp thật. Hắn nghe được sự lãnh đạm trong lời nói của Thạch Xuyên, cũng không để ý. Những sĩ quan xuất thân từ An được quân này, từng người đều có vẻ mắt nhìn lên trời. Về cơ bản là mưa Thần lão đại, gì toại lão nhị, bọn họ là lão tam. Những chuyện này không đáng để so đo. Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra xem kỹ một chút, phối hợp hạ lệnh: “Châm lửa!”.

Bãi sông tức thì bốc lên ba đồng lửa lớn, ánh sáng chớp chồn rơi lên mặt người. Dưới ánh lửa, quân An Đức với mũ da và súng máy nằm sấp ở đầu thuyền, trong bóng đêm tựa như những pho tượng. Hoàng Hà ngàn năm chảy qua vùng đất này, trong màn đêm, hình ảnh này gợi lên cảm giác sử thi. Lúc này, ánh mắt của những "pho tượng" đều đổ dồn về bờ bên kia. Dường như sau một thời gian dài chờ đợi, đối diện cũng bốc lên ba đồng lửa, chớp chồn bất định trong gió sông. Dù xa xôi mà có vẻ yếu ớt, nhưng trong bóng đêm, chúng lại vô cùng bắt mắt. Huệ Anh bình tĩnh quan sát, sau khi cẩn thận xem xét, cuối cùng quay sang Thạch Xuyên Nghiêm chào: "Báo cáo Thạch sư trưởng, đại quân có thể xuất phát. Tôi sẽ lên thuyền đầu tiên tiếp ứng, xin chỉ thị." Thạch Xuyên gật đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Huệ Anh Từ. Vị sư trưởng vốn được tiếng là đảng hoàng này, sau khi gia nhập quân An Đức, dường như lại thêm phần nhuệ khí: "Huệ trung tá, phải biết mấy ngàn quân tiên phong của sư đoàn 2 An Đức đang đặt vận mệnh vào tay người! Nếu tình báo sai, đối phương là giả hàng. Sư đoàn 2 chúng ta có tổn thất gì, ủy ban an toàn thống nhất quốc gia của các người, từ trên xuống dưới, quân An Đức chúng ta sẽ không tha cho các người. Đây đều là quốc bảo của quân đội chúng ta!" Hắn không chút khách sáo nói xong, liền dứt khoát ra lệnh cho tham mưu bên cạnh: "Xuất phát!" Huệ Anh Từ thở phào,

quay đầu chạy về phía đội tàu. Hãn không có gì để tranh cãi với vị sử trưởng An Đức này, hãn hiểu rõ ý đồ của bọn họ, nắm trong tay một đội quân tinh nhuệ như vậy, chỉ muốn đánh tới. Không giống như bây giờ, phải mạo hiểm, lỡ mắc mưu thì tổn thất nặng nề! Nhưng họ lại không biết ý đồ của cấp trên, lần này cấp trên lấy danh nghĩa cấm khói để điều động các đơn vị tác chiến, họ cần một vị tướng lĩnh cao cấp của đối phương quy hàng, làm nhân chứng tuyên bố cái gọi là quân đội bảo vệ quốc gia này thực chất chỉ là một băng nhóm buôn ma túy! Việc này sẽ giải quyết hậu quả, trấn an dư luận, thậm chí về sau còn có thể chấn nhiếp Tây Nam, đều vô cùng hữu dụng. Trong tình huống đã định trước là thất bại, Lôi Chấn Xuân lại dám dùng chiêu giả hàng, khả năng thành công gần như bằng không. Khi hãn bước lên đầu thuyền, theo tiếng ra lệnh trầm thấp, thuyền như tên rời cung, nhanh chóng lao về phía bờ bên kia. Hà Đông quân Liên Hiệp sụp đổ ngay trước mắt.

"Ban trưởng, ban trưởng, tôi vừa trốn ra ngoài đi tiểu, thấy trên bãi sông bốc lên ba đồng lửa, đối diện cũng có ba đồng! Có phải có kẻ thông đồng với địch không?"

"*, ngủ cũng không nở ngủ. Chuyện này liên quan gì đến mày? Quan trên muốn đánh thì đánh, muốn hàng thì hàng. Mày mới cầm sáu đồng tiền, đã tưởng mình là Phật Tổ Như Lai rồi! Nằm im! Phương Nam lão tử đến đây. Tránh cho lão tử ngày mai còn phải đi chịu chết, thương một phát về nhà nhiều thì làm..."

Trong lòng đám lính Thái, doanh trưởng đặc vụ không quản được nhiều như vậy. Trong lòng hãn lúc này mồ hôi lạnh đã túa ra, ướt đầm cả tay. Bọn lính đặc vụ dưới quyền hãn đều như lâm đại địch, nhưng lại cảnh giác nhìn về phía sau, sợ đội quân của Dương Thiện Đức phát hiện ra sơ hở gì. Đội tàu đối diện tiến đến có vẻ rất chậm, bên tai dường như chỉ còn tiếng sóng

và tiếng gió. Nhanh lên, nhanh lên nữa đi! Tính mạng đều trông vào một khắc này!

Sau một thời gian chờ đợi đến phát điên, trong tầm mắt của hãn cuối cùng cũng nhìn thấy hình dáng của thuyền, những chiếc thuyền gỗ đáy bằng trên sông Hoàng Hà, thường thấy nhất, cuối cùng cũng sắp đến bờ tây. Kiểu dáng của những chiếc thuyền này vẫn là theo tiêu chuẩn của đội tàu vận lương thời Văn Tương công tây chinh năm xưa. Theo vài tiếng động lớn, thuyền cuối cùng cũng cập bến, chưa kịp thuyền dừng hẳn, mấy người lính đã nhảy xuống, lội sâu đến ngang gối trong dòng nước lạnh, kéo dây thừng thuyền lên bờ. Doanh trưởng đặc vụ nhanh chóng đón chào, trong lòng tràn đầy sự hưng phấn. Đến gần thuyền mới nhìn rõ, súng đại liên Mark thậm vẫn lạnh lẽo chĩa vào mình, không khỏi rung mình. Một vị quan quân trẻ tuổi cao lớn nhảy xuống từ chiếc thuyền đầu tiên, trong tình huống đêm tối lén lút này vẫn giữ vẻ bình tĩnh, dường như việc vượt sông Hoàng Hà đối với hãn chỉ là một cuộc du thuyền nhỏ. Doanh trưởng đặc vụ nhận ra, hãn chính là Huệ trung tá, người đã từng bí mật gặp gỡ với muội phu của mình. Hãn vội vàng bước tới, không kịp hành lễ, xung quanh là binh lính An Đức im lặng nhao nhao nhảy xuống thuyền, chiếm lĩnh trận địa, chờ đợi bộ đội tiếp theo đến để tấn công sâu vào. Hãn bắt tay Huệ Anh Từ một cách nhiệt tình, trong sự căng thẳng, cuối cùng cũng thốt ra một câu: "Huệ tiên sinh, cuối cùng chúng ta cũng đón được các ngài! Quân trưởng hiện đang ở bộ Tổng chỉ huy, chờ các ngài đến. Trời ơi, nhiệm vụ của chúng ta cuối cùng đã..."

Huệ Anh Từ cũng nắm tay hãn, ánh mắt chỉ nhìn xung quanh. Từng chiếc thuyền gỗ lần lượt cập bến, đại đội đại đội binh lính nhao nhao đổ xuống, mang theo vũ khí tiến về mục tiêu đã định. Một trận chiến đã không còn lo lắng nữa. Một quân trưởng của Hà Đông quân Liên Hiệp đã đầu hàng trước đó, một quân hiện vẫn còn đang ngủ ngon. Mấy ngàn dũng tướng của sư đoàn 2 An Đức bị đội phòng chống lũ lụt tránh ra đường lớn,

hơn một vạn quân địch chỉ có thể tước vũ khí trong giấc mơ. Nhiệm vụ đầu tiên của mình, cuối cùng đã hoàn thành viên mãn! Bước tiếp theo, mình nên làm gì đây?

Dọc theo bờ sông, quân lính của Lôi Chấn Xuân, trong các lô cốt giao thông hoặc phòng dân, đang ngủ say thì bị địch nhân chặn ở cửa, kèm theo những tiếng chốt Latin ầm ĩ. Sau đó, họ thấy các quan chức lớn nhỏ của doanh đặc vụ, trên cánh tay đeo khăn trắng, lớn tiếng hô: "Quân trưởng của chúng ta đã đầu hàng trung ương! Đã tiếp ứng quân An Đức qua sông. Bây giờ tất cả mọi người không được động dậy, chờ bình minh phụng mệnh cải biên, quân trưởng sẽ không bạc đãi mọi người!" Đám binh lính đang mơ màng còn nói gì được nữa, liền nằm thẳng trên giường, bị lính An Đức giám thị. Cơn buồn ngủ sớm đã tan biến, chỉ còn chờ đến rạng đông để biết kết quả vận mệnh không thể biết trước! E rằng thời gian đi lính của mọi người cũng sắp đến hồi kết! Ở những nơi khác, vẫn còn một số ít chống cự, đám người Bắc Dương này vẫn còn một số phần tử ngoan cố, trong đầu toàn tư tưởng "Hán tặc bất lương lập". Tiếng súng vang lên vài lần liền bị áp đảo, những kẻ dám chống cự đều bị quân An Đức xử lý, những người khác ngoan ngoãn tước vũ khí, bị nhốt trong chăn, còn có thể có sức chiến đấu gì? Đội quân đội mũ da, như dòng lũ đỏ, đang cuồn cuộn tiến vào.

Lúc này, trong bộ tổng chỉ huy của quân Liên Hiệp, bữa tiệc rượu đã sắp đến hồi kết. Dương Thiện Đức dường như rất vui, Lôi Chấn Xuân lại không ngừng mời rượu, đã uống đến bảy phần say. Dưới trướng hãn, những tham mưu sĩ quan của Lôi Chấn Xuân, ăn những món ăn, uống rượu do Lôi Chấn Xuân chuẩn bị, đã đều hiểu rõ tình hình, nói rộng cổ áo, cầm bầu rượu không buông. Đội vệ sĩ của Lôi Chấn Xuân đã thay thế đội vệ sĩ của Dương Thiện Đức, họ cũng có tiệc rượu riêng, ăn uống náo nhiệt không kém gì các quan chức. Lôi Chấn Xuân uống rượu có chừng mực, nhưng cố tình làm cho không khí trở nên vô cùng náo nhiệt. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, lại liếc nhìn về phía đông.

Trong tiếng gió, mấy tiếng súng lẻ tẻ vọng đến, lọt vào tai những quân quan đang say sưa uống rượu. Dù sao cũng là quân nhân, dù mỗi người đều đã chệnh choáng, nhưng với tiếng súng vẫn vô cùng nhạy bén. Mọi người đều dừng lại, ánh mắt ngơ ngác nhìn ra bên ngoài. Dương Thiện Đức, người chệnh choáng nhất, cũng cảm thấy có điều bất ổn, nghiêng tai lắng nghe: "Quang rực rỡ, không đúng! Sao lại có tiếng súng? Không phải là địch nhân đối diện vượt sông đánh tới. Chúng ta bị tập kích!" Lôi Chấn Xuân trong lòng cảnh giác, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: "Nếu là địch nhân đối diện vượt sông, pháo binh đã nã rồi! Không phải vài tiếng lẻ tẻ như vậy. Không biết thằng khốn nào cướp cò. Chờ trời sáng ta lột da hắn! Mọi người cứ an tâm uống rượu, nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay phòng lũ đại ca ta bao hết. Tối mai đại gia ra trận quyết chiến một phen! Huynh đệ chúng ta uống rượu với nhau cũng không còn nhiều." Dương Thiện Đức vẫn nghi hoặc nhìn ra bên ngoài, Lôi Chấn Xuân rót rượu cho hắn nhưng hắn vẫn không động vào chén. Chỉ đứng đó đảo mắt, nhất thời chưa biết phải làm sao.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, dưới ánh đuốc, một quân quan của Dương Thiện Đức, quần áo xộc xệch, đang hốt hải chạy đến, áo bông đã bung ra. Hắn còn cách xa đã lớn tiếng kêu: "Quân trưởng, không xong rồi! Phòng lũ mở tiền lệ, giờ khắp nơi toàn là quân An được đội mũ da! Quân trưởng, phải nghĩ cách đối phó, không thì xong đời!" Dương như muốn xác minh lời hắn, tiếng súng bỗng nhiên vang lên dữ dội hơn, kèm theo tiếng súng máy chát chúa. Tiếng súng không chỉ vang lên ở bờ sông, mà còn ở phía sau khu vực phòng thủ của Dương Thiện Đức! Dương Thiện Đức lập tức đứng phắt dậy. Lôi Chấn Xuân cũng nhảy dựng lên, gào to: "Động thủ!" Chỉ thấy một tên vệ binh giơ tay bắn một phát, đạn xé gió trong màn đêm, một phát súng đã hạ gục tên sĩ quan báo tin! Vệ binh từ hai cửa xông vào, mỗi người đều cầm súng trường, đám sĩ quan vệ đội của Lôi Chấn Xuân còn mang theo hộp pháo, tiếng gầm rống vang lên một mảnh: "Tất cả không được nhúc nhích! Ngoan ngoan ngồi xuống thì không sao!" Một tham mưu sĩ quan muốn rút súng, mấy phát đạn đã găm vào người hắn,

ngã xuống kéo theo cả bàn tiệc đổ nhào, chén bát văng tung tóe. Lúc này, Dương Thiện Đức đã tỉnh táo hoàn toàn, trong lòng hiểu rõ mọi chuyện, Lôi Chấn Xuân đã trở mặt!

Dương Thiện Đức là một tướng lĩnh trẻ tuổi trong quân Bắc Dương, lòng trung thành và tín ngưỡng với Bắc Dương không ai sánh bằng. Tình cảnh hiện tại của Bắc Dương khiến hắn rơi vào trạng thái điên cuồng. Khi đoàn thể này sắp sụp đổ, hắn còn sống để làm gì? Vì vậy, khi quân Hộ Quốc thành lập và tiến hành cuộc giã chết cuối cùng, hắn đã tích cực tham gia. Hắn muốn đoàn thể này kết thúc một cách rầm rộ! Hắn muốn vượt sông quyết chiến, muốn chết trên chiến trường. Mặc dù hắn biết họ không thể thắng, nhưng hành động của Lôi Chấn Xuân đã đánh tan hy vọng cuối cùng của hắn. Lúc này, trong lòng hắn không có sợ hãi, chỉ có một sự tĩnh lặng. Bắc Dương, lần này xem như hoàn toàn vong rồi!

Hắn quay lại đối diện Lôi Chấn Xuân: "Quang rực rỡ đại ca, là bằng hữu, người cứ nhắm vào ta mà bắn!" Hắn vỗ ngực mình: "Đám huynh đệ dưới trướng ta, đã theo ta bao nhiêu năm, người đừng làm khó bọn họ. Cầm đầu ta đi tìm tân chủ tử của người lĩnh công đi! Cảm ơn người hôm nay đã chuẩn bị một bữa rượu tiễn biệt cho huynh đệ ta!" Lôi Chấn Xuân dè xuống bao da súng lục bên hông, sắc mặt dưới ánh * lộ ra vẻ tái nhợt, không biết đang nghĩ gì. Dương Thiện Đức nhổ một bãi nước bọt xuống đất, đưa tay định lấy súng lục bên hông. Đám vệ binh đã căng thẳng thần kinh lập tức nổ súng, mười mấy phát đạn bắn vào người hắn, khiến thân thể hắn co quắp dữ dội, vẫn cố gắng với lấy khẩu súng, cuối cùng ngã gục.

Trong hàng ngũ Bắc Dương, trước đó là sư trưởng sư thứ tư Dương Thiện Đức đã tử trận. Lúc sinh tiền, hắn chưa chắc đã được coi trọng, nhưng đích thực là vị tướng cuối cùng của Bắc Dương tử trận. Dưới trướng hắn, những quân quan chỉ còn biết đỏ mắt nhìn quan chức của mình, sau đó lặng lẽ giơ hai tay lên. Lôi Chấn Xuân đi đến trước thi thể Dương Thiện

Đức, lắc đầu, định bàn giao người chôn cất hãn tử tể. Chỉ nghe ngoài cửa, vợ của hãn đang kinh hỉ thét lên: "Quân trưởng, quân trưởng, Huệ Trung tá tới! An được quân toàn bộ lên hết!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Khi ánh giầy phản chiếu của Huệ Anh từ trên cao chiếu vào tầm mắt của Dương Thiện Đức đang nhắm nghiền, theo cái nắm tay hòa nhã của Huệ Anh và Lôi Chấn Xuân, vận mệnh của Liên Hiệp quân Hà Đông của quân Hộ Quốc đã được định đoạt. Một vạn hai ngàn quân nhân trải qua sự kháng cự yếu ớt nhất đã buông vũ khí xuống, cánh chiến tuyến của quân Hộ Quốc lộ ra một lỗ hổng lớn, đồng thời bốn sư chủ lực đang dương oai ở Hà Nam cũng bắt đầu xuất phát quy mô lớn. Tận thế của thế lực Bắc Dương còn sót lại, đang ở trước mắt.

STT 214: Chương 5: Quyển Thế Giới Mới - Chương 15: Hội Nghi...

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T.L.T.

Chương 5: Quyển Thế Giới Mới - Chương 15: Hội Nghiên Cứu Tình Hình Âu Mỹ

Toàn bộ Hộ Quốc Quân vừa thành lập, giờ nhìn lại, hóa ra chỉ là trò cười. Âu Dương Võ cùng toàn bộ tập đoàn Bắc Dương còn sót lại, bị lệnh cấm khói của Mưa Thần cùng đại quân áp sát làm cho rối loạn đội hình. Vội vàng khởi sự khi Mưa Thần tìm cơ chuẩn bị động thủ giải quyết tình hình của bọn hắn, kỳ thực trong lòng vẫn trông cậy vào sự hưởng ứng của Tây Nam, các tỉnh phía Nam để tiếp tục giữ vững địa vị độc lập. Nhưng Mưa Thần lại chọn thời điểm ngay khi đã trấn an xong các thế lực quốc tế, địa vị đang lên như mặt trời giữa trưa mà ra tay. Ai còn dám cả gan coi trời bằng vung mà hưởng ứng bọn chúng? Nếu Mưa Thần cứ mặc kệ cho chúng độc lập một thời gian, biết đâu các thế lực này sẽ liên kết lại với nhau dưới sự áp bức chậm chạp của Mưa Thần. Nhưng lần này, Mưa Thần lại chọn cách đánh nhanh diệt gọn, ra tay khi các thế lực địa phương còn chưa kịp liên kết. Thêm vào đó, thanh danh của tập đoàn phiến khói vũ trang này, dù chúng muốn liêu chết một phen cũng chẳng tìm được cơ để gắn kết quân tâm.

Đại quân Mưa Thần tập kết tại Hà Nam, nhưng lại đánh trước ở mặt trận Sơn Tây. Lôi Chấn Xuân tuyên bố quy hàng trung ương, hai quân tập kết tại phòng tuyến Hoàng Hà tan rã, mười hai ngàn quân bị giải quyết gọn trong một đêm. Toàn bộ chiến tuyến của Hộ Quốc Quân bị khoét một lỗ hổng lớn.

An Đức Quân đệ nhị sư cùng hai sư của quân Giậu Đỗ Bìm Leo tiến quân thẳng vào trong quan, bốn sư trọng binh ở chính diện lại chia làm hai đường, áp sát Âu Dương Võ ở Dự Tây và Đồng Quan. Phía sau còn có Canh Tư Linh chỉ huy mười, mười bảy hai sư vượt Tần Lĩnh vào mùa đông, đánh úp Hán Trung. Tình thế sụp đổ đã ở ngay trước mắt. Giữa lúc dư luận ở Thượng Hải và Nam Kinh còn đang lạc quan dự đoán, trong vòng mười lăm ngày, toàn bộ chiến dịch cấm khói ở Tây Bắc lần này sẽ kết thúc.

Quân thứ tám sư của Âu Dương Võ, nay là quân thứ hai của Hộ Quốc Quân, vẫn còn chống cự ở Dự Tây. Lính của hãn đều là con em Giang Tây, đoàn kết rất tốt. Thêm vào đó, lực lượng vũ trang địa phương ở Dự Tây cảm thấy họa lớn sắp đến nên cũng gia nhập quân đội của hãn để chống cự, khiến cho mười một, mười bốn hai sư phải đánh vất vả. Âu Dương Võ cũng đích thân ra tiền tuyến chỉ huy, vùng vẫy giãy chết. Hai sư tập trung hỏa lực, đánh tới như mưa, hai bên đều thương vong nặng nề. Trong vòng vài ngày, từ tiền tuyến vận xuống trung ương quân thương binh đã có đến năm sáu trăm người, vận lên đạn pháo cũng có năm sáu ngàn phát, nhất thời Âu Dương Võ cố gắng chống đỡ ở Dự Tây. Nhưng ở Đồng Quan, quân thứ ba của Hà Tông Sâm, quân thứ sáu của Lý Khuê Nguyên lại không hề trải qua đánh, một trận chiến đã mất Đồng Quan, nhanh chóng rút lui về phía sau, dựa vào vùng núi xây dựng công sự, chuẩn bị chống cự. Nhưng hai quân này hiện tại chỉ có hơn tám ngàn người, súng ống lại không đủ, bên cạnh còn có An Đức Quân đệ nhị sư áp sát, làm sao có thể ngăn cản được. Đủ Tiếp Nguyên quân thứ nhất quân lúc này cũng chỉ có thể tăng viện hỏa tặc, ngựa đầu gối đấy! Nhưng trận chiến ở Bá Thượng, ba quân dưới sự chỉ huy trực tiếp của Thái Ngạc đã đánh tan hai sư, chỉ giữ được một ngày rồi tan rã. Hà Tông Sâm bị pháo kích chết, Lý Khuê Nguyên bị bắt làm tù binh, hai quân của chúng bị tiêu diệt hoàn toàn. Đủ Tiếp Nguyên muốn rút về Tây An, theo Hàm Dương chạy về phía tây bắc, đến Cam Ninh Thanh, kết quả Tây An và Hàm Dương đã bị An Đức Quân đệ nhị sư luồn lách chiếm giữ. Quân thứ nhất của Đủ Tiếp Nguyên tan rã dưới thành Tây An, ngay cả quan

phòng của tổng bộ Hộ Quốc Quân cũng bị mất. Từ đó, cái danh nghĩa Hộ Quốc Quân trong lịch sử Trung Hoa Dân Quốc kết thúc chóng vánh. Đủ Tiếp Nguyên rút về ba bên, liên hệ với Thanh Thà Ngựa Kỳ xem có thể đến chỗ hãn để lánh nạn không, kết quả bị Ngựa Kỳ từ chối, còn nói muốn phái kỵ binh đến càn quét tàn quân của hãn. Cuối cùng Đủ Tiếp Nguyên đành phải tuyên bố giải tán quân đội ở Diên An, tự mình chờ trung ương xử lý.

Lúc này, vùng Hán Trung đã bị quân của Canh Tư Linh chiếm giữ, Lưu Tồn Dày, Dương Sâm cùng những người khác đầu hàng, bị áp giải đến Vũ Hán chờ xử lý. Quân của Canh Tư Linh tiến thẳng đến Cam Túc, nắm hoàn toàn hai tỉnh Thiểm Cam vào tay rồi mới dừng lại. Về phần quân của Âu Dương Võ, vẫn chiến đấu trong tuyệt cảnh suốt mười ba ngày. Chỉ có Lý Nhiệt Quân, bộ trưởng quân bộ, lên tiếng kêu gọi cho bọn họ, nói Âu Dương Võ là công thần khôi phục, trung ương làm vậy là quá lỗ mãng, nói bọn họ phiến khởi có thể phái người điều tra, sao lại tuyên bố tội danh rồi phái binh đi đánh? Như vậy còn gọi là Trung Hoa Dân Quốc sao? Nhưng tiếng nói của ông đã bị nhấn chìm trong những lời khen ngợi hành động quyết đoán của trung ương. Lý Nhiệt Quân đành phải từ chức để phản đối, Âu Dương Võ cuối cùng vẫn bị giải quyết. Nhưng quân đội trung ương cũng chịu thương vong gần hai ngàn người, quả là một trận chiến thảm khốc chưa từng có. Âu Dương Võ bị bắt làm tù binh, nhưng vẫn ngạo mạn bày tỏ muốn gặp Mưa Thần, hãn không có tội. Lực lượng vũ trang địa phương ở Dự Tây và các thế lực thân hào trái qua trận chiến này, sau đó trong các hành động bình định cũng bị quân trung ương đánh mạnh. Một nhóm lớn thân hào bị tiêu diệt trong chiến dịch liên hợp tiêu diệt bốn tỉnh Dự Ngạc Xuyên, đầu rơi máu chảy. Hà Nam, nơi chưa từng được thanh lý, cuối cùng cũng bị quét sạch, ngay cả những người tốt như mười anh em Dương Sơn ở Dự Tây, nếu không bị đánh chết thì cũng phải đầu hàng, rửa tay gác kiếm. Nạn trộm cướp ở Hà Nam, dưới sự càn quét liên tục của trọng binh Mưa Thần (Hà Nam trước khi Hộ Quốc Quân nổi lên là nơi tập trung quân đội gần với Giang Tô nhất, hiện tại càng là tỉnh tập trung quân đội

nhất cả nước), đã bị đàn áp mạnh mẽ. Có lẽ với chính trị minh bạch, nạn trộm cướp lớn ở đây sẽ không còn nữa. Địa vị của Mưa Thần ở trung ương, ở cả nước, theo chiến dịch này mà càng được củng cố. Hiện tại, chủ đề bí mật thường được bàn tán trong nghị hội là, chúng ta rốt cuộc phải dùng thủ đoạn gì để ngăn chặn địa vị của Mưa Thần tăng lên, ngăn chặn toàn bộ chính thể Trung Hoa Dân Quốc sụp đổ vì quyền lực quá lớn của một người? Nhưng với địa vị cường thế hiện tại của hắn, họ có muốn cũng khó mà lay chuyển. Phụng Thiên tỉnh và Hắc Long Giang tỉnh ở Đông Bắc cũng tuyên bố nằm trong phạm vi trung tâm, Trương Tác Lâm từ chức tỉnh trưởng, chuyên đảm nhiệm tổng chỉ huy quân đội chính quy Đông Bắc, thống nhất chỉ huy hai sư hai mươi bảy, hai mươi tám. Thậm chí, An Đức Quân cũng trên danh nghĩa thuộc về hàng ngũ chiến đấu của quân đội chính quy Đông Bắc. Tưởng Bá Lý, tổng chỉ huy quân đội phía bắc, hiện tại chỉ chuyên trách Hoa Bắc, còn Thái Ngạc tạm thời vẫn đảm nhiệm tổng chỉ huy quân đội chính quy Tây Bắc, chuyên tâm kinh doanh hai tỉnh Thiểm Cam mới được đưa về hệ thống trung ương, đồng thời đang chuẩn bị cho sự quy phục cuối cùng của Thanh, Thà, Tân. Sơn Tây mặc dù vẫn giữ địa vị độc lập, nhưng Diêm Tích Sơn biết, Mưa Thần có thể loại bỏ hắn bất cứ lúc nào, Sơn Tây đã hoàn toàn bị các tỉnh do trung ương khống chế bao vây, hắn đã nhiều lần thượng thư xin từ chức tỉnh trưởng. Nhưng không biết vì lý do gì, Phủ Tổng thống và nội các của Mưa Thần đều không phê chuẩn. Mưa Thần hiện tại kiểm soát địa bàn cực lớn, điều duy nhất khiến người khác yên tâm là Mưa Thần, với thế lực trải rộng như vậy, về mặt quân sự gần đây không thể có bất kỳ động thái nào. Họ cũng có thể sống tạm một thời gian, thở phào một hơi. Liên kết lại để đối phó Mưa Thần? Về mặt quân sự, đừng có mơ! Mọi người cứ tiếp tục đấu tranh hợp pháp trên nghị hội đi!

Trong bối cảnh đất nước cơ bản ổn định, mưa thần vẫn kiên trì theo đúng trình tự đã định để phổ biến chính sách của mình. Giá trị tiền tệ được cải cách, với sự hỗ trợ từ khoản vay của hai nước Anh và Mỹ, cuối cùng cũng bắt đầu. Sau này, đồng tiền pháp định của quốc gia sẽ thống nhất là

Hư Kim bản vị hoa nguyên. Trên thị trường, đồng khôi phục phiếu một nguyên đổi 0.89 nguyên hoa nguyên là loại tiền lớn nhất đang lưu thông. Hoa nguyên được tuyên bố ngang bằng với đồng đô la Mỹ và bảng Anh, hai đồng tiền mạnh nhất, và được lưu hành trên toàn quốc. Ban đầu, các loại đại dương đều phải đổi sang hoa nguyên, không được phép lưu thông trên thị trường. Các đồng hào dương, nửa đồng, ngân giác tử, tiền đồng, tiền xu, và mười loại tiền lẻ khác cũng được thay thế bằng tiền lẻ hoa nguyên. Đơn vị quan binh, vốn dùng trong thanh toán quốc tế, cũng hoàn toàn được thay thế bằng hoa nguyên. Việc khôi phục phiếu lưu thông đã tạo ra một thị trường tiền tệ thống nhất trong nước, giúp ích rất lớn cho sự phát triển thương mại. Việc hoàn toàn thống nhất tiền tệ quốc gia hiện nay đã giúp thị trường nội địa hòa nhập tốt hơn. Trong vài năm tới, thương mại sẽ phát triển nhanh chóng, quốc gia nắm giữ một loại tiền tệ mạnh, tăng cường khả năng điều tiết kinh tế, ít nhất là về mặt tài chính, có thể bắt đầu một số dự án xây dựng quy mô lớn. Trong mắt người ngoài, chính phủ Trung Quốc Tân Dân quốc đã dần giống một chính phủ cận đại hóa, mặc dù có một vị tổng thống quyền uy, nhưng đây cũng là truyền thống hàng ngàn năm của họ. Ít nhất, họ đã bắt đầu quản lý và xây dựng như một quốc gia cận đại.

Trong bối cảnh đất nước đã ổn định và có phần phồn vinh, tình hình quốc tế lại đang ngày càng căng thẳng. Vấn đề dân tộc ở Balkans châu Âu rối ren, phía sau còn có bóng dáng của một số cường quốc. Nơi đây sớm muộn sẽ trở thành "thùng thuốc súng" của châu Âu, cuối cùng dẫn đến một cuộc chiến tranh phá vỡ nền văn minh châu Âu và địa vị bá chủ thế giới hiện tại của họ. Các cường quốc Trung - Âu đã biến quốc gia của họ thành những doanh trại quân sự khổng lồ, chỉ chờ giải quyết lại cục diện châu Âu từ sau Hội nghị Vienna. Dã tâm của Đức càng ngày càng bành trướng, ngay cả người mù cũng nhìn ra. Lục quân của họ đứng đầu thiên hạ, hải quân của họ đang cố gắng vượt qua Hải quân Hoàng gia Anh, và họ muốn can thiệp vào mọi nơi trên thế giới để kiểm chế nước Anh. Thế giới thực sự đã tràn ngập không khí chiến tranh. Một số người ở châu Âu đang hoan nghênh

chiến tranh, một số khác lại lo lắng về sự hủy diệt của nền văn minh châu Âu. Nhưng ít nhất ở Viễn Đông, có một người trẻ tuổi đầy quyền lực đang nóng lòng chờ đợi chiến tranh thế giới đến. Hắn không muốn những hiệu ứng "cánh bướm" của mình làm thay đổi cục diện thế giới, bốn năm tới là cơ hội tốt nhất để phát triển đất nước, và hắn tuyệt đối không muốn bỏ lỡ. Thế giới có lẽ không biết rằng, vì cuộc chiến tranh sắp tới này, một người trẻ tuổi và dân tộc cổ xưa sau lưng hắn, sẽ bước lên vũ đài mới của thế giới. Mặc dù còn non nớt, nhưng họ sẽ bắt đầu vươn lên sau chiến tranh.

Dương Sĩ Kỳ bước ra khỏi cửa ngục của Thiên Tân Lục quân giám ngục, mặc dù đang là mùa xuân se lạnh, nhưng hắn vẫn mặc chiếc áo trường bào và áo khoác ngoài quen thuộc từ thời bị truy nã. Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến cổ hắn không khỏi rụt lại, ngẩng đầu nhìn trời, có vẻ không quen với ánh nắng bên ngoài, hắn nheo mắt lại. Cuối cùng cũng được thả, nhưng hắn có thể đi đâu bây giờ? Lão thê của hắn đã qua đời vào năm ngoái. Viên tổng thống, ân nhân của hắn, đã chết từ lâu. Thiên hạ này, không còn là thiên hạ của Bắc Dương năm xưa. Trong tù, hắn cũng có thể đọc báo, đương nhiên biết mưa thần mượn cái gọi là "cấm khói" để phá tan thế lực còn lại của Bắc Dương. Đỗ Tiếp Nguyên, Âu Dương Võ và những người khác bị xét xử theo luật quân sự, bị kết án tù, Đỗ Tiếp Nguyên ít nhất phải ở tù thêm mười năm nữa. Âu Dương Võ cũng bị mười năm tù, nhưng mưa thần đã đặc xá cho hắn vì công lao trong thời kỳ khôi phục, cho phép hắn thi hành án bên ngoài. Sau khi dùng hành động quân sự để răn đe những tàn dư của Đồng Minh hội, hắn vẫn nhẹ nhàng buông tha, tránh để họ "thỏ tử hồ bi". Hắn nhìn lên cổng chào, nơi treo cao chân dung của mưa thần, vị tướng trẻ tuổi đang mỉm cười thận trọng với mọi người. Thiên hạ này, đã là thiên hạ của hắn, vậy mình nên đi đâu? Vị quân sư số một của Viên Thế Khải, từng là thứ trưởng bộ Giao thông, vào lúc này, thực sự cảm thấy vô cùng mờ mịt.

"Hạnh thôn! Thoát khỏi lao ngục, thật sự là chúc mừng, chúc mừng!" Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn. Hắn quay đầu nhìn xung quanh. Nhìn thấy một chiếc xe Ford mới toanh, một người bước ra, áo trường sam tung bay, mặt mày sạch sẽ. Hắn bỏ mũ dạ xuống, nhìn kỹ, hóa ra là Dương Độ, Dương Tích Tử tiên sinh, người từng cộng tác với hắn. Lúc này, Dương Sĩ Kỳ có cảm giác như đã trải qua mấy đời, như thể hai người lại gặp nhau, trò chuyện như trước kia. Chỉ có điều, Dương Độ bây giờ đã là Tư chính phủ Tổng thống, là quyền quý của triều đình mới. Còn mình chỉ là một kẻ vừa mới thoát khỏi lao ngục, một kẻ vô gia cư của triều đình cũ mà thôi. Nhưng gặp lại bạn cũ cũng khiến hắn vui mừng: "Tích Tử, là người! Cố ý đến đón ta sao? Thật sự là không dám nhận!" Hắn hòa nhã mỉm cười tiến đến gần Dương Độ, Dương Độ cũng nắm tay hắn. Dương Sĩ Kỳ cười nói: "Nếu là tự hữu nghị đến đón ta, lão nhân này lại càng hoan nghênh. Nếu là vị tôn thần sau lưng người muốn lão đầu tử làm gì, lão đầu tử có thể tự mình bắt xe đi." Dương Độ không để ý đến hắn, chỉ kéo tay hắn về phía ô tô: "Đi thôi! Lão bằng hữu gặp nhau nói những chuyện này làm gì? Bằng tiên sinh hiện tại cũng ở Thiên Tân, đã chuẩn bị tiệc rượu cho người, cũng là để chúc mừng người được thấy ánh mặt trời. Tất cả đều là bạn cũ, người không đến thì không được. Chúng ta chỉ uống rượu, không nói gì khác, được không Hạnh thôn lão đại nhân tiên sinh!" Hắn kéo Dương Sĩ Kỳ lên xe, rồi phân phó tài xế.

Nhìn cảnh vật thay đổi ngoài cửa sổ, Dương Sĩ Kỳ thực sự xúc động khôn nguôi. Trên đường, cảnh sát mang theo gậy tuần tra, đến góc đường liền mở một cái hộp gỗ, lấy ra một cái dùi cui đóng vào. Dương Sĩ Kỳ hơi ngạc nhiên hỏi: "Những cảnh sát này đang làm gì vậy?" Dương Độ hờ hững cười nói: "Điều lệ cảnh sát mới đã ban hành, cả nước đều có người giám sát. Những cảnh sát này đang tuần tra theo điều lệ mới, tuần tra xong thì đóng dấu, ghi thời gian. Mỗi ngày đều phải kiểm tra." Dương Sĩ Kỳ lắc đầu cười nói: "Cái này có ích gì. Nhưng dù sao cũng tốt hơn cảnh sát trước kia ngồi yên trong sở cảnh sát." Dương Độ cười nói: "Người còn tưởng cảnh

sát ở những nơi này là do trung ương nuôi, là những người ăn lương của nhà nước à? Hiện tại trung ương chỉ nuôi cảnh sát tư pháp trung ương, phụ trách những vụ việc an ninh có ảnh hưởng. Cảnh sát ở những nơi này đều do hội đồng địa phương cấp tiền, lương tăng gấp ba lần so với trước kia, nếu làm không tốt, lập tức có thể chọc giận các nghị viên địa phương, họ đang muốn thể hiện trước cử tri đây! Lập tức sẽ có văn bản chất vấn chính quyền địa phương, cắt cơm của họ, họ lấy gì mà ăn? Hiện tại cảnh sát trong thành phố tốt hơn nhiều, nông thôn thì chưa biết, ta cũng không rõ." Dương Sĩ Kỳ trầm ngâm gật đầu, không nói thêm lời nào. Quay đầu lại thấy một đội khoảng mười đứa trẻ, mặc đồng phục chỉnh tề, dưới sự dẫn dắt của người lớn đang xếp hàng ngay ngắn, còn đang hát bài quân ca. Dương Sĩ Kỳ lại nghi ngờ: "Đây là đồng tử quân? Nhìn không giống a. Sao trẻ con lại đi trên đường như lính vậy?" Những đứa trẻ đó rõ ràng là những đứa trẻ nghèo khổ, da đen nhẻm, ống quần xắn lên, mặc dù có giày da, nhưng không đi tất.

Lần này, Dương Độ cũng không quay đầu lại: "Giang Tô, Chiết Giang, Giang Tây, An Huy, Sơn Đông, Hồ Bắc, Hồ Nam, Phụng Thiên, cùng năm thành phố trực thuộc trung ương, hiện giờ đều đang thực hiện sáu năm giáo dục bắt buộc. Người không thấy trên đường không còn trẻ con nghèo khổ đánh nhau ầm ĩ sao? Bọn chúng đều đến trường học cả rồi. Không đưa con cái đi học, gia trưởng sẽ bị phạt. Đó đều là trường công cả. Mỗi tỉnh này coi như giàu có, trung ương cấp một nửa tiền, địa phương cấp một nửa. Học hành miễn phí, cơm trưa miễn phí, đồng phục cũng miễn phí. Tài chính trung ương chi tiêu rất lớn. Hiện tại trường công còn thực hiện quân quốc dân giáo dục, một học kỳ có hai mươi bốn tiết huấn luyện quân sự, đại khái bọn chúng mới huấn luyện quân sự về. Những tỉnh khác cũng đang muốn thực hiện giáo dục bắt buộc này, nhưng tiền bạc chưa thông, trung ương cũng có khó khăn, cứ từ từ rồi sẽ ổn." Dương Sĩ Kỳ lùi về chỗ ngồi, không còn nhìn ra ngoài cửa sổ nữa. Bản thân hắn ở trong tù tuy chưa đến một

năm, nhưng thế giới này đã thay đổi không ít. Có lẽ lần này ra ngoài, hẳn cần dành nhiều thời gian để quan sát và suy nghĩ.

Xe đến một khoảng sân rộng phía trước, cách Tổng chỉ huy quân đội chính quy phương bắc không xa. Nơi này tựa hồ là một cơ quan có vẻ trang nghiêm, cổng xe ra vào cũng không ít. Dương Độ dẫn Dương Sĩ Kỳ xuống xe, đi qua một hành lang đến một phòng khách nhỏ. Nơi đó đã có mấy người đang chờ, bày một bàn tiệc tinh xảo. Trong đó, một người mặc váy trắng, tay cầm quạt, dáng người thon thả, da hơi ngăm đen. Chính là Lương Khải Siêu tiên sinh, một nhà tư tưởng lớn vang danh trong lịch sử Dân Quốc, hiện là Bộ trưởng Bộ Tư pháp. Thấy Dương Sĩ Kỳ đến, mọi người đều là những người quen biết ở Bắc Kinh đã lâu. Lương Khải Siêu đứng dậy cười nói: "Hạnh Thôn huynh! Cuối cùng cũng đợi được người, tai ương của người đã qua, hiện tại chúng ta đang muốn chúc mừng người một phen!" Bên cạnh ông, những người khác đều là học trò của Lương Khải Siêu, hiện cũng đang giữ chức vụ trong Bộ Tư pháp, lập tức cùng lão sư nghênh đón Dương Sĩ Kỳ vào chỗ. Dương Sĩ Kỳ không biết bọn họ có ý đồ gì, nhưng hiện tại bản thân hẳn đã là người vô tội, cũng không có gì phải kiêng dè, lập tức mỉm cười vào chỗ.

Qua ba tuần rượu, đồ ăn dọn ra đủ ngũ vị, mọi người mới bắt đầu chuyện trò vui vẻ. Thì ra Lương Khải Siêu đến Thiên Tân cùng với các thành phố trực thuộc để tuần tra tư pháp, xem xét tình hình xây dựng pháp viện cấp huyện, cấp tỉnh như thế nào. Ba tỉnh Đông Bắc gần đây quy thuận, cũng muốn chỉ đạo bọn họ xây dựng tư pháp. Dương Độ thì gần đây rảnh rỗi ở Phủ Tổng thống, đến tìm lão bằng hữu uống rượu tán gẫu. Biết được Dương Sĩ Kỳ ra tù, liền cùng đi chúc mừng. Trên mặt thì nói vậy, nhưng Dương Sĩ Kỳ là một lão giang hồ, sao không biết những tâm quý này nhiệt tình nghênh đón hẳn, chắc chắn có tính toán. Nhưng trong bữa tiệc, hẳn chỉ mỉm cười không nói. Nghe Lương Khải Siêu nói sự phụ của ông là Khang Nam Hải, hiện tại lại đến tòa án Anh quốc kiện Tổng thống Mưa Thần, vu

cáo giam cầm bất hợp pháp nguyên thủ tiền triều, là tội ác tày trời, hy vọng mọi người ra tay trừng trị. Nghe đến đó, mọi người đều cười một tiếng. Hiện tại, bảo hoàng đảng đã hoàn toàn không còn chỗ đứng, Khang Nam Hải cũng chỉ là một nhân vật trong lịch sử mà thôi. Nói đến đây, Dương Độ vỗ bàn một cái: "Tổng thống bận rộn việc quốc tế, đó là sự thật rõ ràng! Hiện tại, Tổng thống mỗi ngày đều phải xem một xích tình hình quốc tế. Thật sự là vất vả vô cùng, chúng ta những người này, cần phải vì ngài ấy mà cố gắng!"

Lương Khải Siêu lập tức tán thành: "Tích Tử, cho nên người đề nghị thành lập Hội Nghiên cứu Thế cục Âu Mỹ, ta rất tán đồng. Muốn cường thịnh một dân tộc, trước hết phải vũ trang tư tưởng. Cái thời kỳ đen tối tình hình quốc tế, ngồi chờ cường quốc đến gõ cửa, không thể nào lặp lại nữa! Thành lập một trí khố như vậy, làm cơ cấu tham mưu chiến lược cho quốc gia, đồng thời tuyên truyền, dẫn dắt dân chúng, thật sự là một ý tưởng thiên tài! Cho nên ta không thể chối từ, cũng treo tên trong hội nghiên cứu này. Tương lai có chuyện gì, ta cũng không chối từ. Ta, Lương mỗ, chỉ cần có đầu óc sẽ suy nghĩ chuyện, có bút sẽ viết, tuyệt đối không ăn không tiền của người, Tích Tử."

Dương Độ quay đầu nhìn Dương Sĩ Kỳ: "Hạnh Thôn đại ca, bản lĩnh của người, ta biết rõ ràng. Nhìn việc đã ổn định, nói đến chuyện tiền căn hậu quả, trong đá cũng có thể ép ra dầu. Với tài năng của người, để ở đây thật đáng tiếc, không bằng đến hội nghiên cứu của chúng ta làm một số công việc quan sát, nghiên cứu. Dù sao bây giờ người cũng không có việc gì muốn làm, không bằng đến giúp đỡ huynh đệ, cuối cùng, cũng là giúp đỡ quốc gia này." Hắn thấy Dương Sĩ Kỳ chỉ nhắm mắt không nói, lại nói: "Kỳ thực, trước đây Tổng thống Mưa ký lệnh truy nã lão nhân gia, cũng là bất đắc dĩ. Ngài ấy nói Dương Sĩ Kỳ đều vì mình, ngài ấy rất bội phục. Hiện tại tình hình lớn, sợ người ta liên kết đến trên đầu ngài ấy, đến lúc đó ngài ấy xử lý vẫn là không xong. Cho nên, xin ngài ở Thiên Tân này, cũng có ý tứ

bảo hộ. Tây Bắc sụp đổ, lão nhân gia không phải liên lộ diện sao? Kỳ thực, lần này xin ngài rời núi, cũng có ý của Tổng thống. Ngài ấy nói, Dương Sĩ Kỳ trước đây tận tâm tận lực, năng lực Viên thế khả hiệu toàn lực. Hiện tại là vì quốc gia này, dân tộc này, tin rằng ngài cũng sẽ dốc hết toàn lực. Ngài đọc nhiều sách như vậy, trong lòng vẫn còn quốc gia."

Dương Sĩ Kỳ mở mắt. Đột nhiên, lòng như tro nguội của hắn, rất muốn nhìn thấy Mưa Thần trong thế giới mới này, rốt cuộc có thể đi đến một bước nào. Tương lai thế giới, rốt cuộc sẽ vì hắn mà thay đổi ra sao.

STT 215: Chương 5: Thế giới mới

Một phiên bản tron truhơn, gửi từ T . L•T –bạnhiều mà.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 16: Hướng tới tương lai lục quân

Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc, sau hơn hai năm kiến thiết, đã có chút quy mô, hơn nữa hoàn toàn chính quy hóa. So với một danh giáo quân sự khác trong nước là Trường Quân đội Bảo Định, Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc tuy không có chế độ huấn luyện mười năm như trước kia, nhưng lại kế thừa chương trình học lục quân kiểu Nhật Bản của Trường Bảo Định. Chương trình học ở đây không ngừng đổi mới, các huấn luyện viên cũng theo kịp thời đại, phong cách trường học cũng nghiêm túc, khẩn trương hơn. Hiện tại, có tin đồn rằng, trong vòng một năm, Kế hoạch Mưa Thần sẽ từ từ sáp nhập Trường Quân đội Bảo Định vào Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc. Việc xây dựng ở một khu vực khác của trường, dường như đã chứng minh đây không phải là tin đồn nhảm.

Ban tốc thành của Trường Quân đội Giang Bắc hiện đã bị hủy bỏ, tất cả đều là chương trình học quân chính quy ba năm. Thêm vào đó là kỷ luật nghiêm khắc hơn cả Trường Quân đội Bảo Định, cùng với truyền thống lịch sử tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng vẻ vang. Học viên của trường này, so với các quân quan trước kia, càng có cảm giác tự hào và tự giác của người lính. Quốc gia không chỉ cấp phát kinh phí cho trường, mà Mưa Thần còn trích một khoản lớn từ ngân sách đặc biệt của tổng thống để trợ cấp hàng năm cho trường. Hiện nay, trường đã có hơn sáu ngàn học viên, cộng thêm huấn luyện viên và các đơn vị giáo dục trực thuộc, quả thực là nơi hội tụ nhân tài.

Nhưng cũng có người thăm oán trách, hiện tại trong nước đại khái đã hòa bình, vậy mà mỗi năm vẫn phải có hai ngàn sĩ quan tốt nghiệp từ trường này, với quy mô hai mươi sư đoàn trung ương của quân đội hiện tại, quả thực không xứng đôi, ngoại trừ việc huấn luyện lại toàn bộ cấp dưới, chẳng lẽ Mưa Thần còn có ý định mở rộng quân đội? Hẳn còn muốn đánh trận với ai? Các lực lượng vũ trang độc lập còn sót lại trong nước đã không thể chống lại quân đội hiện tại của hắn.

Chiếc xe ô tô đi vào cổng Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc, trên con đường lớn thẳng tắp, các giảng đường lớn đều là kiến trúc mái cong kiểu Trung Quốc, trang nghiêm hướng ra hai bên, hai bên đường là những bãi cỏ lớn, thoát nhìn đã khô héo. Các học quan trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng đang chia đội hình để thao luyện, còn có các học viên mới nhập học đang giơ súng trường tập thể dục dưới sự dẫn dắt của các học trưởng. Chiếc xe đi qua, vậy mà không có ai nhìn ngó. Ở quảng trường nhỏ phía trước giảng đường lớn, bày một khẩu pháo dã chiến 75 ly, được sử dụng trong thời kỳ Cách mạng Thượng Hải của Tô, khi bảo vệ thành Kinh An. Phía sau pháo là một pho tượng, một sĩ quan bị thương đang nhìn chăm chú về phía trước, băng vải trên đầu tựa như cờ xí đang tung bay. Trên bệ tượng, hai mặt đều viết hai khẩu hiệu lớn của Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc: “Ta sinh, quốc vong. Ta chết, quốc tồn”, “Trách nhiệm, trung thành, vinh dự tức sinh mệnh của chúng ta”.

Chiếc xe ô tô đi vòng quanh pho tượng đơn giản mà trang nghiêm này một vòng, sau đó hướng đến một dãy nhà nhỏ ở cánh tây của khu giảng đường. Nơi đó trước kia từng là vị trí phòng tác chiến của Mưa Thần khi xảy ra cuộc chiến tranh Nam Bắc, hiện tại đã là phòng học cao cấp của Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc. Đồng thời cũng là một cơ cấu nghiên cứu nội bộ quân đội, phàm là những nhân vật nghiên cứu quân sự có tiếng tăm trong nước, hiện tại đều được tập trung về đây. Xe dừng lại ở cửa, một sĩ quan trẻ tuổi, thoát nhìn như phó quan, vội vàng muốn vòng ra giúp mở

cửa xe, nhưng người trong xe đã tự mình đẩy cửa bước ra. Nhìn khí độ trầm ổn, cùng với ánh mắt lấp lánh dưới mũ sĩ quan, người đó chính là Tổng Tham mưu trưởng hiện tại của quân đội chính quy, Ngô Hái, Trung tướng. Lúc đầu, sau khi chính phủ mới thành lập, Mưa Thần muốn phong cho Ngô Hái hàm Thượng tướng, nhưng bị hãn kiên quyết từ chối. Hãn nhìn thoáng qua nơi quen thuộc này, dường như những cảnh tượng chiến đấu, sinh hoạt khi xưa lại hiện lên trước mắt. Vừa đến nơi này, cái cảm giác của một quân nhân thuần túy, như trở lại trên người hãn, khiến hãn tràn đầy tinh thần. Ở vị trí Tổng Tham mưu trưởng, điều hãn cần làm nhiều hơn là cân bằng các mặt lợi ích, chủ trì kiến thiết quân đội, giúp Mưa Thần quản lý tốt cái nhà quân đội này. Chứ không giống như những tham mưu ở sở tác chiến, chỉ một lòng muốn tác chiến. Hãn cảm thấy mình hiện tại giống một chính khách hơn.

Khi hãn bước vào phòng tác chiến, nơi này quả nhiên đã tụ tập đông đủ. Thấy Tổng Tham mưu trưởng đến, cả đám đồng loạt đứng dậy cúi chào. Ngô Hái nghiêm mặt đáp lễ, ánh mắt cẩn thận đánh giá những tinh anh của quân đội. Các sư trưởng, tham mưu trưởng, tham mưu chủ nhiệm, an được quân tham mưu trưởng, tham mưu chủ nhiệm, Lục quân Bộ Tổng tham mưu tác chiến sở, huấn luyện sở, quân nhu sở phụ trách chủ quan, Hiệu trưởng mới của Trường Sĩ quan Bộ binh Giang Bắc, Trương Hiếu Chuẩn, Tham mưu trưởng Bộ chỉ huy Phương Bắc, Tây Bắc, cùng nhau tụ họp, biến nơi này thành một hội nghị cao cấp của các tham mưu quân đội. Đợi hãn đến, những quân nhân này đều ngồi ngay ngắn tại chỗ, không ai hút thuốc, nói chuyện phiếm, ngay cả Tư Mã Trạm vốn luôn tùy tiện cũng nghiêm túc. Không có cách nào, hội nghị cao cấp tham mưu lần này trong lịch sử quân đội chính quy, thực sự quá quan trọng. Khi Ngô Hái đáp lễ các quân quan, đã có người kéo rèm cửa màu xanh sẫm của toàn bộ phòng họp, lại mở đèn trong phòng. Dưới ánh hào quang màu vàng, những quân quan này lộ vẻ khẩn trương mà nghiêm túc, ánh mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm Ngô Hái.

Ngô Hái khẽ chỉnh lại quân phục của mình, bước nhanh đến hàng phía trước trung tâm, nhìn những tinh anh của quân đội chính quy bên dưới. Không khí trong phòng lắng đọng, mới nghe Ngô Hái trầm giọng bắt đầu nói: “Chư vị! Hiện tại đang ngồi đều là tinh hoa của quân đội chính quy! Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ nghênh đón cục diện mà quân đội chính quy chưa từng đặt chân vào..... Thiết kế chiến lược cho cuộc đại chiến ở châu Âu trong tương lai mà chúng ta sắp phải đối mặt, thậm chí tham gia vào đó! Từ hôm nay trở đi, sẽ có một cuộc diễn tập cao cấp kéo dài bảy ngày. Trong tương lai, có lẽ còn phải tổ chức các vị với thân phận du khách đến châu Âu để làm tham mưu du lịch!” Ngữ khí của hắn kiên định mà không chút do dự, “Quả thật, lực lượng quân sự của chúng ta so với các cường quốc châu Âu, thậm chí so với các nước láng giềng của chúng ta, vẫn còn yếu kém. Nhưng tổng thống của chúng ta lại đặt rất nhiều kỳ vọng vào lực lượng vũ trang của dân tộc chúng ta! Lực lượng này trong tương lai sẽ giữ gìn lợi ích của dân tộc chúng ta trong bối cảnh thế giới biến động, thậm chí còn tranh thủ lợi ích để dân tộc chúng ta phát triển lớn mạnh! Chính vì thực lực của chúng ta không đủ, cho nên càng cần mọi người đoàn kết, trí tuệ và tinh thần hy sinh!”

Những lời động viên ngắn gọn, khiến các tinh anh của quân đội chính quy, phần lớn là những người trẻ tuổi, ngồi đó đều nhiệt huyết sôi trào, trên ghế đều có chút không yên. Từ đầu năm nay, Mưa Thần đã thông báo cho các đơn vị, các cơ cấu, các đơn vị giáo dục, các quân quan chỉ huy tham mưu cấp cao trong nội bộ quân đội, phải tăng cường xây dựng quân đội, từ từ thoát khỏi các vấn đề an ninh địa phương, tăng cường huấn luyện dã chiến, tương lai có thể sẽ phái quân đội đi viễn chinh đường dài. Những cuốn sách nhỏ giải thích tình hình châu Âu hiện tại cũng không ngừng được phát hành hàng tháng cho những quân quan này, để họ hiểu rõ tình hình châu Âu. Mọi người đều đang suy đoán, Mưa Thần rốt cuộc muốn làm gì? Là ngã theo phe Đồng minh hay là phe Hiệp ước? Theo quan hệ hiện tại giữa quân đội và Đức, với hơn 120 triệu nguyên quân giới cho vay, dường

như quan hệ với Đức là không thể tách rời. Nhưng quan hệ với phe Hiệp ước cũng rất thân thiết, việc Anh cung cấp cho vay để cải cách tiền tệ là một bằng chứng rõ ràng. Mưa Thần còn tăng tốc xây dựng một số căn cứ công nghiệp nặng. Nhà máy chế tạo vũ khí Mã An Sơn hiện tại cũng đang không ngừng mở rộng quy mô sản xuất, chủ yếu vẫn là sản xuất đạn dược, các loại pháo cối và lựu đạn, nhưng lại không phát xuống cho quân đội, đều chất đống trong kho. Ngoại trừ việc cung cấp sáu mươi khẩu pháo cối 80 ly cho Đức mỗi tháng, dường như đang tích trữ những sản phẩm quân sự này. Đến lúc này, bí mật trong hồ lô cuối cùng cũng lộ ra, hôm nay, từ Bộ Tổng tham mưu, Bộ Tổng tham mưu thuộc sở tác chiến, sở huấn luyện dẫn đầu, tổ chức hội nghị sĩ quan tham mưu cao cấp lần này, còn muốn tiến hành diễn tập cao cấp liên quan. Mọi người đều mong muốn hiểu rõ, trong cuộc đại chiến sắp xảy ra ở châu Âu xa xôi, bản thân mình rốt cuộc nên đóng vai trò gì. Việc ra biên giới dùng vũ khí trong tay để tranh thủ lợi ích to lớn cho quốc gia, đang khuấy động trong lòng những tinh anh quân nhân trẻ tuổi này.

Ngô Hái nhắc tay, điểm danh Tư Mã Trạ. Tư Mã Trạ đứng nghiêm chào. Ngô Hái mỉm cười nói: "Dưới đây xin mời vị tài tử đệ nhất của quân đội chính quy chúng ta, Trưởng phòng tác chiến của Bộ Tổng tham mưu, Thiếu tướng Tư Mã Trạ, lên báo cáo tổng hợp tình hình châu Âu hiện nay cho mọi người, đồng thời trình bày những khả năng tác chiến mà quân đội chính quy của chúng ta có thể gặp phải trong tương lai. Mọi người hoan nghênh!"

Tư Mã Trạ bước lên bục giảng, hôm nay hãn hiễm khi mặc quân phục chỉnh tề. Sau khi chào theo kiểu nhà binh với Ngô Hái, hãn lấy ra một tập tài liệu từ trong túi công văn. Với vẻ mặt nghiêm túc, hãn nói với mọi người: "Những gì tôi trình bày hôm nay đều là những bí mật cốt lõi của quân đội chính quy chúng ta. Một quốc gia, chiến lược quyết định khả năng sinh tử tồn vong của quốc gia đó! Vì vậy, mọi người chỉ có thể nghe, không

được ghi chép. Việc truyền đạt trong quân đội cũng chỉ đến cấp sư, cấp hai mươi mà thôi! Báo cáo hôm nay có thể còn sơ sài, nhưng sau này sẽ được hoàn thiện dần theo tình hình thực tế. Tuy nhiên, tôn chỉ của chúng ta sẽ không thay đổi! Thứ nhất, chúng ta phải đứng về phía chắc chắn sẽ chiến thắng! Chúng ta không có vốn liếng để đi sai đường, một khi sai lầm, đối với quốc gia và dân tộc vừa mới bắt đầu phục hưng này, đó sẽ là vạ kiếp bất phục! Thứ hai, tôn chỉ cơ bản là phải thể hiện được sức mạnh của chúng ta khi tham gia vào một phe nào đó! Không có sức mạnh, dù là đồng minh, cũng không ai tôn trọng ý kiến của người!"

Mọi người ngồi ngay ngắn, chăm chú lắng nghe Tư Mã Trạ trình bày báo cáo, trong đó chứa đựng tâm huyết, trí tuệ của Ngô Hái, Tường Bách Lý, Thái Ngạc và những người khác, bao gồm cả những phán đoán của chính Tư Mã Trạ. Ở một số điểm quan trọng, Tư Mã Trạ còn giải thích cặn kẽ hơn. Càng nghe, mọi người càng trở nên nghiêm túc, không ai dám động đậy hay phát ra tiếng động, sợ bỏ lỡ một chữ. Báo cáo kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, tựa như một cuộc "tẩy lễ" tinh thần, mở rộng tầm nhìn của những quân nhân vốn chỉ quen với việc xoay quanh trong nước, hướng đến toàn cầu. Họ cảm nhận được rằng, Tổng thống lại muốn đặt cược một ván cờ lớn, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ mọi điều kiện tiên quyết! Mặc dù cần tìm thời cơ thích hợp nhất để ra tay, nhưng công tác chinh biên, hoàn thiện quân đội trước đó, cùng với những khoản đầu tư khổng lồ, khối lượng công việc đồ sộ! Lợi ích có thể thu được cũng vô cùng lớn! Họ chỉ có thể nói, mưa thần quả là có tầm nhìn đáng kinh ngạc, nếu không phải ông ta có niềm tin tuyệt đối vào phán đoán của mình, có đủ can đảm để dẫn dắt một quốc gia còn yếu ớt, thậm chí bị các cường quốc coi thường, tham gia vào ván cờ quốc tế này!

Tư Mã Trạ kết thúc báo cáo, hội trường im lặng như tờ. Mọi người đều nhìn nhau, suy nghĩ về nhiệm vụ tương lai của mình. Tư Mã Trạ dừng lại một chút, uống một ngụm nước. Sau đó nhìn những quân nhân trẻ tuổi sáng

ngời: "Nếu mọi người có bất kỳ ý kiến hay quan điểm nào, xin cứ trình bày, tôi sẽ cố gắng giải đáp. Những báo cáo như vậy sẽ còn được tổ chức trong tương lai, nhằm giải quyết những vấn đề phát sinh trong quá trình điều chỉnh để ứng phó với những thách thức sắp tới của quân đội chúng ta."

Tham mưu trưởng kiêm Lữ trưởng của Sư đoàn 18, Thiếu tướng Thái Hằng Văn đứng lên, lớn tiếng nói: "Trong báo cáo có đề cập đến việc điều chỉnh quân đội trong tương lai, trong đó sẽ tập trung huấn luyện một số sư đoàn cơ động, Sư đoàn 18 được chọn để biên chế thành sư đoàn trang bị hạng nặng. Nhưng dựa theo biên chế của sư đoàn trang bị hạng nặng, hiện tại không có sư đoàn nào có đủ sĩ quan và quân nhân có kỹ thuật cần thiết, chỉ dựa vào trường quân đội thì không đủ. Trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta có thể đào tạo ra đủ nhân viên đạt chuẩn không? Hơn nữa, biên chế của sư đoàn trang bị hạng nặng chắc chắn sẽ cần điều chỉnh, vậy có phải điều đó có nghĩa là các biên chế hiện tại, bao gồm cả Sư đoàn 9, sẽ cần thay đổi không? Đây là vấn đề thuộc phạm vi công việc của tôi, việc huấn luyện trong tương lai cũng cần sự đầu tư lớn về tâm sức của các sĩ quan tham mưu Sư đoàn 18. Vì vậy, tôi muốn làm rõ vấn đề này, để chúng ta có thể phối hợp với các đơn vị huấn luyện để lên kế hoạch, điều chỉnh nhân sự."

Tư Mã Trạ cười nói: "Sư đoàn 9 và Sư đoàn 18 đều là những đơn vị chiến lược trọng điểm, trong tình hình hiện tại trong nước, cần có những đơn vị lớn như vậy để đảm nhận các nhiệm vụ tác chiến phối hợp cơ động trên nhiều mặt. Hiện nay, các cuộc xung đột quân sự có thể xảy ra trong nước đã tập trung ở một góc nhỏ phía nam, vì vậy, những đơn vị lớn chuyên về an ninh nội địa như vậy không còn cần thiết nữa. Kế hoạch của quân đội là biên chế hai sư đoàn 9 và 18 thành sư đoàn trang bị hạng nặng, cũng là vì truyền thống vẻ vang của hai sư đoàn này, trong tình hình mới cần có những tinh anh, hiệu suất cao. Về vấn đề trang bị, chúng ta đã chuẩn bị, điều này không khó. Nhưng vấn đề nhân sự, cũng là điều mà chúng ta ở tổng bộ

quan tâm. Hiện tại, chúng ta đã chuẩn bị thành lập trường pháo binh và các trường quân đặc chủng khác ở Nam Kinh, nhân viên của các sư đoàn sẽ tham gia huấn luyện, tăng cường khả năng nắm vững các kỹ năng tác chiến hiện đại. Các huấn luyện viên người Đức đã mang đến cho chúng ta rất nhiều thứ mới, trong tương lai, chúng ta cũng không thể hoàn toàn dựa vào họ, chúng ta đã chuẩn bị từ trước. Trong thời gian ngắn, để hoàn thành việc điều chỉnh hoàn toàn là rất khó khăn, nhưng cần mọi người cùng nhau nỗ lực giải quyết. Chúng ta vốn là một đội quân mới, càng phải không ngừng đón nhận những điều chỉnh, đón nhận những thử thách. Nếu không có khó khăn, thì chúng ta những người lính này còn cần gì nữa?"

Thái Hằng Văn vẫn có vẻ chưa nắm bắt được trọng tâm, Tư Mã Trạ cũng nói có phần mơ hồ. Có lẽ một số điều hiện tại vẫn chưa thể nói rõ, câu hỏi của anh ta đại diện cho vấn đề của rất nhiều tham mưu trưởng sư đoàn. Theo yêu cầu của báo cáo đối với quân đội, công tác điều chỉnh và huấn luyện này thực sự quá nặng nề! Các sư đoàn phải tăng cường rất nhiều trang bị mới, biên chế mới. Những khoản tiền này do mưa thần lo liệu, họ không có gì phải lo lắng. Nhưng họ sợ rằng, khi những thứ mới đến, nhịp độ của quân đội không theo kịp, thì tương lai đại chiến sẽ gặp trở ngại. Nhưng Tư Mã Trạ đã nói mơ hồ ở đó, họ chỉ đành chấp nhận. Khó đến mấy cũng phải làm! Nghĩ đến nhiệm vụ nặng nề mình phải đối mặt trong vài tháng tới, sắc mặt mọi người đều hơi tái nhợt.

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 1, Vương Vĩ, cũng đứng lên. Với vẻ hung hãn trong các trận chiến ở Đông Bắc, lúc này anh ta trông giống như một thư sinh yếu đuối trong quân phục. Hiện tại, anh vẫn đang theo học chương trình hàm thụ kỹ thuật của Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh, là một trong những sĩ quan cao cấp chăm chỉ học tập nhất. Anh chào Tư Mã Trạ, sau đó hỏi: "Hiện tại chúng ta chỉ có hai mươi sư đoàn, việc điều chỉnh sư đoàn cũng chỉ có tám, và được chia thành sư đoàn trang bị hạng nặng và sư đoàn tác chiến vùng núi trang bị nhẹ. Trong tương lai, đại chiến châu Âu có

thể lên tới hàng trăm sư đoàn tham gia, với quy mô lớn như vậy, tám sư đoàn của chúng ta vốn đã không đủ lực lượng, lại còn chia thành hai hệ thống biên chế, xem ra không thể tập trung sử dụng. Với sự phân bố như vậy, lực lượng của chúng ta có phải quá mỏng manh không?"

Tư Mã Trạ cười mời anh ngồi xuống: "Mọi người phải nhớ một điều, cho dù chúng ta tham gia chiến tranh châu Âu, thì cũng chỉ là lực lượng hỗ trợ! Chúng ta tuyệt đối không thể vùi mình vào sự hy sinh vô tận với thực lực hạn chế của mình! Chúng ta chỉ muốn thể hiện sự tồn tại của mình, thể hiện sức mạnh của chúng ta. Đồng thời, chúng ta cũng không loại trừ việc trở thành lực lượng quyết định vào thời điểm thích hợp. Vì vậy, việc chia quân đội thành hai loại hình thái, cũng là để thích ứng với tình hình chiến hỏa mà châu Âu sẽ phải đối mặt trong tương lai. Tác chiến ở Balkans cần đến các đơn vị vùng núi! Chúng ta chuẩn bị sớm, cũng là một điều tốt."

Vương rất vẫn không ngồi xuống: "Chúng ta cứ như vậy mà tưởng tượng, liệu có phải hơi đơn phương quá không? Đến lúc đó, kế hoạch của chúng ta gia nhập phe kia rất có thể không cần đến lực lượng của chúng ta. Đến lúc đó, chẳng phải là uổng công vô ích sao? Mang một lực lượng lớn như vậy đầu nhập vào biên giới, rồi huấn luyện thành quân đội, lại đầu nhập vào Châu Âu, có lẽ sẽ thất bại toàn diện. Chi bằng trên đại lục, chúng ta tiến hành phòng bị với các nước láng giềng, thậm chí có thể dùng nó để thu hồi quyền lợi ở Đông Bắc. Nói thật, kẻ địch của chúng ta không ở nơi xa xôi Châu Âu, mà là ở ngay trước mắt, cách chúng ta chỉ hai bờ đại dương."

Lý Duệ lập tức đứng dậy: "Lục quân Đức, ta thật khó tưởng tượng ở đại lục Châu Âu, ai có thể ngăn cản được. Tầm gương Phổ - Pháp chiến tranh vẫn còn đó, ngay trước mắt! Chúng ta là một quốc gia mới nổi, lại bị các cường quốc truyền thống chèn ép. Ta thấy chúng ta cần phải gia nhập những lực lượng đang chuẩn bị phá vỡ trật tự cũ! Như vậy mới có thể tranh thủ quyền lợi lớn hơn cho quốc gia!"

Nếu như vừa rồi, Vương rất chỉ là uyển chuyển bày tỏ sự hoài nghi về lập trường chiến lược cơ bản trong bản báo cáo, thì An được, Tổng tham mưu trưởng Lý Duệ lại không chút kiêng dè mà bộc lộ lập trường của mình. Tương lai gia nhập phe Đức tác chiến, hẳn căn bản cho rằng là không đúng! Hiện tại, trong quân đội, tư tưởng này cũng không phải là không có chỗ đứng. Nước Đức ở Châu Âu đang đối đầu với Anh, Pháp và các thế lực cũ, tranh giành trở thành bá chủ mới của Châu Âu. Trung Quốc cũng nên thuận theo trào lưu này, đi theo, đánh bại các bá chủ cũ, mới có thể trở thành chủ nhân mới của Viễn Đông! Giọng nói của Lý Duệ càng lúc càng lớn: "Chỉ cần chúng ta ý chí thống nhất, hành động thống nhất, những cường quốc cũ kia, chúng ta không khó đánh bại chúng ở Viễn Đông! Lực lượng thức tỉnh của dân tộc ta, trong quá trình Tổng thống thống nhất cả nước đã thể hiện rất rõ ràng. Chúng ta lại cùng bọn chúng đứng chung một chỗ, đơn giản chỉ là một quốc gia mới nổi yếu ớt dưới sự kìm kẹp của hai quốc gia kia! Phổ biến vì khai chiến với Áo mà mạnh lên..." Hắn đang muốn thao thao bất tuyệt để chứng minh thêm. Ngô Hái đã quát bảo dừng lại: "Tung mây! Đây là ý kiến quyết sách chung của Tổng thống và mọi người! Người muốn hoài nghi phán đoán của Tổng thống sao? Ngồi xuống, im ngay! Không phải ta muốn cân nhắc xem người có nên tiếp tục ở trong quân đội hay không!"

Lý Duệ cứng đờ, hướng Ngô Hái hành lễ, mặt không đổi sắc ngồi xuống. Vương rất cũng gật đầu với Tư Mã Trạ, ung dung ngồi xuống. Tư Mã Trạ hướng Ngô Hái cười khố, rồi hỏi: "Mọi người còn có ý kiến gì không?"

Sau khi tiến hành động viên về tình hình, các sĩ quan cao cấp trong quân đội đã tiến hành diễn tập cao cấp trong một tuần tại trường quân đội Giang Bắc. Lúc này, trường quân đội Giang Bắc cũng phối hợp tổ chức diễn tập đối kháng dã ngoại, mời cả huấn luyện viên người Đức đến bình luận. Diễn tập cao cấp bao gồm tác chiến tấn công Thanh Đảo trong tương lai, và phối hợp tác chiến với quân đồng minh ở Châu Âu. Diễn tập cao cấp về tấn công

Thanh Đảo còn tương đối vững chắc, nhưng diễn tập cao cấp về tác chiến ở Châu Âu lại hoàn toàn rối loạn. Những quân quan trẻ tuổi này hiểu biết về Châu Âu quả thực quá ít, hơn nữa tương lai sẽ hợp tác với quân đội nào, dưới hệ thống chỉ huy nào, chỉ có thể dựa vào những suy nghĩ trống rỗng. Cứ diễn tập như vậy, e rằng trong vòng một năm, quân đội chính quy phải bỏ ra thương vong và chi phí đạn dược, đều là những con số khổng lồ đến mức khó có thể tưởng tượng. Trong lòng các quân quan đều có ít nhiều hoài nghi, liệu chiến sự Châu Âu có thực sự kéo dài bốn, năm năm như trong báo cáo nói không? Đến lúc đó, bất kỳ sự hỗ trợ nào về mặt binh lực cũng sẽ được cả hai bên hoan nghênh. Nhưng nguyên tắc chung của quân đội đã được quyết định, họ chỉ có thể phục tùng, mọi người cố gắng làm tốt công việc của mình! Đối với chính sách do Mưa Thần đề ra, họ luôn có một loại tín ngưỡng mù quáng.

Những hội nghị cấp cao như vậy, cũng không phải là không có tin tức lọt ra ngoài. Ít nhất đã có hai ba huấn luyện viên người Đức viết báo cáo về nước, và những người trong ủy ban an ninh quốc gia thống nhất cũng không ngoại lệ mà hủy bỏ việc xem những báo cáo này. Nhật Bản cũng rất quan tâm đến hội nghị nghiên cứu chiến lược cấp cao của quân đội lần này và các buổi diễn tập liên quan. Nhưng điều mà họ không ngờ tới là, theo sự điều chỉnh của quân đội Trung Quốc trong hội nghị này, hướng tới cuộc đại chiến tương lai, chắc chắn sẽ làm chấn động thế giới trong chiến sự tương lai ở Châu Âu.

STT 216: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 17: Mùa xuân của Hải quân

Gió biển ngoài sông Hoàng Phố vào mùa xuân vẫn còn khá buốt. Thân tàu sơn trắng, treo cờ hải quân Trung Quốc viền lam ngũ sắc, những chiến hạm hải quân xếp thành hàng, rẽ sóng tiến hành diễn tập. Trên tuần dương hạm Ứng Thụy, đồng thời treo cờ hải quân trung tướng và cờ hải quân thượng tướng. Dưới mái che trên đài chỉ huy của tuần dương hạm, Mưa Thần mặc quân phục hải quân trắng tinh, dùng ống nhòm quan sát toàn bộ hạm đội cơ động. Bên cạnh hắn là Tổng tham mưu trưởng Hải quân, hải quân trung tướng Tạ Khán Triều. Vị tướng này chính là anh hùng từng đối đầu với người Anh trên sông, chỉ trong vòng chưa đầy hai năm, từ hạm trưởng pháo hiệu hạm Sở Thái vọt lên vị trí Tổng tham mưu trưởng Hải quân, khoác lên quân hàm hải quân trung tướng sáng loáng. Nhìn tốc độ thăng chức của những quân quan này, Mưa Thần đôi khi có cảm giác như đang mơ. Chính vì vậy, đội ngũ sĩ quan này càng thêm có chí hướng, cũng càng dễ dàng tiếp nhận những điều mới mẻ. Thể chế quân đội cũ đã không còn phù hợp với sự phát triển của thời đại, tương lai cần họ mở ra những sáng tạo mới, lực quân như vậy, hải quân cũng vậy.

Mặc dù thăng quan tiến chức là chuyện nhanh chóng, nhưng thực lực của hải quân vẫn khiến vị Tổng tham mưu trưởng này cảm thấy xót xa. Ba chiếc thiết giáp hạm xem như bảo vật, thực ra chỉ là những tuần dương hạm phòng hộ đã vài chục năm tuổi, đối với những chiến hạm cấp bậc cao hơn của các nước láng giềng, dường như chỉ có nước chịu trận. Ba chiếc tuần dương hạm huấn luyện Ứng Thụy, sau khi Viên Thế Khải rơi đài năm 1913,

cuối cùng cũng được bàn giao, hải quân xem như đã có một nền tảng huấn luyện phù hợp với tiêu chuẩn hiện tại. Nhưng kế hoạch về một hạm đội lớn trong tương lai, ít nhất là theo tình hình hiện tại, vẫn còn xa vời. Sau khi chính phủ mới thành lập, Tạ Khán Triều đã đệ trình lên Bộ Quốc phòng kế hoạch xây dựng hạm đội lớn. Tương lai, hạm đội lớn sẽ lấy sáu chiếc tuần dương hạm 28.000 tấn làm nòng cốt, cùng với bốn chiếc tàu chiến phòng hải 15.000 tấn. Thêm vào đó là mười tám chiếc tuần dương hạm nhanh, bốn mươi chiếc khu trục hạm ngư lôi, cộng thêm mười hai tàu ngầm, tạo thành hạm đội lớn của Trung Quốc. Chi phí đầu tư cho riêng quân hạm đã lên đến bốn trăm triệu hoa nguyên, chưa kể đến quân cảng, công trình sửa chữa, việc xây dựng xưởng đóng tàu hải quân quy mô lớn, mở rộng quy mô trường quân sự hải quân Dương Châu, và chi phí nhân sự. Kế hoạch xây dựng hạm đội lớn gần như cần đến một tỷ hoa nguyên đầu tư. Chưa cần tính đến thời gian để xây dựng một hạm đội từ hai bàn tay trắng. Thu nhập tài chính năm 1914 của chính phủ mới chỉ dự kiến đạt 4,86 ức hoa nguyên, chi phí quân sự hàng năm đã lên tới 1,83 ức hoa nguyên, hải quân hiện tại chỉ được phân bổ 32 triệu, mặc dù so với chính phủ Bắc Dương đã gấp mười lần, nhưng để xây dựng một hạm đội trong mơ như vậy, vẫn còn thiếu rất nhiều. Vì vậy, một hạm đội chủ lực hùng mạnh trên biển cả bao la vẫn là một giấc mơ đẹp để của các quan quân hải quân.

Mưa Thần cũng không phải là không cân nhắc đến vấn đề phát triển của hải quân. Xưởng đóng tàu hải quân dựa trên cơ sở của Xưởng đóng tàu Giang Nam, đã được xây dựng thêm, dự kiến sẽ có khả năng đóng tàu vận tải vận tải và khu trục hạm ngư lôi. Nơi Mã An Sơn yêu cầu có thể cung cấp động cơ và thép tấm. Hải quân dự kiến mua thêm một tàu mẫu thủy phi cơ, hai tuần dương hạm hạng nhẹ và hai mươi bốn khu trục hạm ngư lôi có thể dùng để chống tàu ngầm, cùng với mười tàu ngầm, đồng thời cũng có kế hoạch thành lập một đội không quân hải quân với quy mô hai trung đội. Ngay cả những kế hoạch xây dựng hải quân thực tế như vậy, đều cần rất nhiều năm để thực hiện, chi phí đầu tư hàng năm đối với hải quân vẫn là

một con số trên trời. Việc huấn luyện nhân sự hiện tại ở trường quân sự hải quân Dương Châu cũng chưa thể làm hài lòng, mọi thứ đều cần tiếp tục tăng cường xây dựng. Đối với những nhiệm vụ mà hải quân có thể gặp phải trong tương lai, Mưa Thần chỉ hàm hồ tiết lộ mấy chữ: “Hộ tống! Chống tàu ngầm! Học tập và tích lũy lực lượng!” Kế hoạch phái du học sinh đến trường hải quân Annapolis của Mỹ hiện tại cũng đang được tiến hành. Hải quân trong khó khăn, vẫn ngẩng cao đầu tiến về phía trước. So với lục quân, họ còn gặp nhiều gian khổ hơn khi lập nghiệp. Nhưng trong lòng mỗi sĩ quan hải quân đều có một hồi ức đầm máu về cuộc chiến trên biển Đại Đông, truyền thống của hải quân Trung Quốc đã bị đánh mất trong cuộc chiến đó, và cả giấc mơ màu xanh lam, sẽ phải được xây dựng lại một lần nữa trong tay thế hệ sĩ quan hải quân mới của chúng ta!

Tốc độ trên biển của tuần dương hạm Ứng Thụy duy trì ở mức mười lăm hải lý, chờ đợi những chiến hạm kiểu cũ trong đội hình đuổi kịp. Pháo chính 150 ly của chiến hạm đã hướng nòng, nhắm vào mục tiêu là một chiếc thuyền làm bia. Vài chiếc pháo hạm giống như những vệ sĩ bảo vệ Ứng Thụy hạm, không xa còn có biên đội Triệu Cung hạm và Phi Hồng hạm. Cuộc khảo hạch bắn súng pháo của học viên dân nguyên của trường quân sự hải quân Dương Châu sắp bắt đầu, Mưa Thần ngồi trên đài chỉ huy nghe các sĩ quan trẻ tuổi báo cáo từng thước ngắm và các thông số bắn. Lại tự mình đóng sách tốt, sau đó vận chuyển những quả đạn pháo sáng loáng. Mỗi ụ súng đều truyền đến khẩu lệnh “Vào vị trí, sẵn sàng!”, các pháo hạm ra lệnh khai hỏa, Mưa Thần lập tức cảm thấy đài chỉ huy rung chuyển kịch liệt, khói lửa bao trùm toàn bộ boong tàu và đài chỉ huy. Thật lâu rồi mới ngửi thấy mùi khói lửa quen thuộc trên chiến trường, Mưa Thần nheo mắt nghĩ thầm. Nhưng ống nhòm vẫn vững vàng hướng về phía mục tiêu trên biển, đạn pháo kích thích cột nước trên mặt biển dựng đứng ngàn trượng, đã hoàn toàn không nhìn rõ mục tiêu ở đâu. Pháo thủ vẫn đang gào thét trong máy truyền thanh: “Ứng Thụy hai phát gần trúng!” Bên dưới, các học viên lập tức vang lên một tràng reo hò, xem ra là áp đảo “Triệu Cung” và “Phi

Hồng” hai hạm. Cột nước còn chưa tan, các học viên đã bắt đầu báo hiệu chỉnh sửa thước ngắm. Tiếp đó, chiến hạm lại bắt đầu rung lắc kịch liệt vì đạn pháo, lần này Mưa Thần trong ống nhòm đã nhìn rõ, hai phát đạn pháo gần như cùng lúc trúng đích mục tiêu, mảnh gỗ vỡ tung tóe trong vụ nổ. Pháo thủ đã hưng phấn trong máy truyền thanh lớn tiếng hô: “Ứng Thụy hào trúng đích! Ứng Thụy hào vạn tuế!” Tiếng hoan hô của các học viên trên ụ súng đã vang lên như một trận cuồng phong, mũ hải quân trắng cũng được tung lên cao, xem ra lần này Ứng Thụy hào đã giành chiến thắng tuyệt đối. Tạ Khán Triều bên cạnh mỉm cười giải thích với Mưa Thần: “Ứng Thụy hào sửa thước ngắm đã trúng đích trực tiếp, Triệu Cung và Phi Hồng hai hạm cũng trúng đích không ít, thành tích rất tốt. Tổng thống có muốn xuống dưới cùng các học viên nói vài câu không?” Mưa Thần mỉm cười gật đầu, đi theo Tạ Khán Triều đến đài chỉ huy, đứng trước máy truyền thanh.

“Các bạn học! Trước hết, tôi xin chúc mừng các bạn đã đạt được thành tích tốt trong cuộc diễn tập bắn súng pháo lần này! Mặc dù tôi là người ngoài ngành hải quân, nhưng tôi vẫn biết rằng thành tích này có được, không thể tách rời sự nỗ lực học tập của các bạn!” Tất cả các sĩ quan hải quân đều đứng nghiêm trên boong tàu, hướng về phía đài chỉ huy, lắng nghe vị tổng thống mà trong lòng họ đã phụng sự như thần linh và vị quân thần trẻ tuổi đang phát biểu với họ. Toàn bộ biển trời, dường như chỉ có tiếng nói của Mưa Thần, cùng với cờ hải quân tung bay trong gió.

Mưa Thần đứng đó, ánh mắt thâm trầm: “Hải quân của chúng ta, hiện tại vẫn còn rất yếu. Truyền thống hướng ra biển cả của hải quân chúng ta, cũng từng bị cắt đứt hoàn toàn. Nhưng tất cả những điều này không thể ngăn cản bước chân của chúng ta hướng tới vùng đất màu xanh lam này! Mỗi quốc gia cường thịnh cận đại, đều không thể rời xa sự hưng thịnh của hải quyền. Và sự thành lập hải quyền của quốc gia chúng ta trong tương lai, không thể tách rời các bạn, những thanh niên học sinh mới vừa ra đời! Hiện tại chúng ta chỉ có chút tài sản này, nhưng ý chí và quyết tâm hướng ra biển cả của

chúng ta không thua kém bất kỳ hải quân của quốc gia nào! Theo sự cường thịnh dần dần của quốc gia, chúng ta cũng sẽ có được những chiến hạm, tuần dương hạm, khu trục hạm, pháo hạm che kín toàn bộ mặt biển. Nhưng trước đó, tôi yêu cầu các bạn dùng quyết tâm của mình, ý chí sắt đá và máu sinh mệnh để cống hiến hết mình cho sự phát triển của hải quân! Đây chính là sứ mệnh tự nhiên của các bạn, những quân nhân hải quân dân quốc một đời mới! Kết thúc!”

Nói xong những lời này, Mưa Thần đứng nghiêm trang trên cầu tàu, hướng các sĩ quan hải quân làm lễ. Đã lâu lắm rồi hãn không làm vậy, nhưng khi đối diện với những người trẻ tuổi này, nghĩ đến tương lai không xa, họ có thể sẽ phải dùng vũ khí yếu thế đối đầu với kẻ địch mạnh trên biển, thậm chí phải hiến dâng cả sinh mạng đến giây phút cuối cùng, để chờ đợi hải quân Dân Quốc thực sự trỗi dậy, hãn cảm thấy mình đã nợ những người trẻ này quá nhiều. Trách nhiệm làm cho quốc gia giàu mạnh, trong thời đại này, cần quá nhiều người trẻ tuổi có lý tưởng hy sinh. Cả biển trời tịch mịch, chỉ có tín hiệu binh trên chiếc Triệu và Hào dùng đèn hiệu truyền tin cho các chiến hạm khác trên mặt biển. Mọi thứ dường như đều ngưng đọng, những người trẻ tuổi này đều đã nghĩ đến con đường phát triển đầy gian nan phía trước.

Cuối cùng, các quân hạm gần như đồng loạt bùng nổ tiếng hoan hô từ tận đáy lòng, trên mặt biển chỉ còn lại tiếng hô vang của những quân quan hải quân trẻ tuổi Dân Quốc: “Ta sinh, quốc vong. Ta chết, quốc tồn!” Trong thời đại rộng lớn này, ánh hào quang của chủ nghĩa lý tưởng như vậy đã xuyên suốt khắp mọi thời đại. Mưa Thần đứng trên đài chỉ huy, lòng đầy cảm xúc, than thở rằng chính thời đại này mới đưa hãn đến vị trí này, chứ không phải do năng lực của bản thân! Xây dựng một quốc gia giàu mạnh, chỉ cần một thế hệ hy sinh là đủ rồi, đừng để những người trẻ tuổi đời này đến đời khác cứ mãi tìm tòi trong bóng đêm với lý tưởng "nghĩa vô phản cổ", đây cũng là sứ mệnh mà hãn đến với thời đại này!

Tiếng hoan hô dần lắng xuống, hạm đội vang lên còi, kiều ngạo quay đầu trở về. Lời nói của Mưa Thần đôi khi có ma lực, có thể cổ vũ tinh thần ghê gớm. Hẳn hiểu rõ thời đại này, cũng biết sức mạnh to lớn của chủ nghĩa lý tưởng trong thời đại này. Trung Quốc, thật sự đã chìm trong bóng tối quá lâu rồi.

Tạ Khán Triều bước đến bên cạnh Mưa Thần, muốn hỏi gì đó nhưng lại không dám. Mưa Thần cười nói: “Lão Tạ, muốn hỏi chuyện gì có phải liên quan đến việc lực quân tổ chức diễn tập ứng phó tình hình châu Âu tương lai ở Từ Châu không?” Tạ Khán Triều cười đáp: “Tổng thống quả nhiên hiểu rõ tâm tư của tôi. Hải quân chúng ta cũng rất cần Tổng thống chỉ đạo chiến lược, nếu không thì phát triển sẽ không có phương hướng. Lão đại lực quân đang điều chỉnh để nghênh đón thử thách, chúng ta cũng không thể chậm trễ được.”

Mưa Thần cười nhắc nài, Tạ Khán Triều dù sao cũng là sĩ quan cấp cao trong quân đội, có một số tính toán hoàn toàn có thể nói với hắn: “Hải quân của anh đã xây dựng rất tốt rồi! Bắt người, huấn luyện, hậu cần sửa chữa và xây dựng căn cứ. Chỉ cần quân hạm đến là có thể nhanh chóng hình thành sức chiến đấu, điểm này tôi rất hài lòng. Hơn nữa, hải quân không giống lực quân hiện tại có chút tư tưởng hỗn loạn, cần phải có một cuộc họp để thống nhất ý kiến của mọi người. Hải quân thì không cần thiết!”

Hắn nhìn bộ quân phục hải quân trên người, hài lòng nhận thấy mình mặc nó cũng rất oai phong, sau này trong những dịp công cộng có thể cân nhắc mặc quân phục thượng tướng hải quân. Hắn dùng giọng điệu tha thiết nói với Tạ Khán Triều: “..... Hơn nữa, lực quân chúng ta vẫn có một nền tảng nhất định. Về trang bị và sức chiến đấu, trang bị cho vài sư đoàn ra trận, tôi tự tin không thua kém quân đội các cường quốc châu Âu. Đây là cơ sở để chúng ta có thể tham gia. Hải quân hiện tại vẫn còn quá yếu a.....” Thần sắc hắn có chút ảm đạm, nhưng vẫn kiên định nói với Tạ Khán Triều,

“nhưng không có nghĩa là các anh không có nhiệm vụ trong tương lai! Sau khi quân hạm mới đến, các anh phải tập trung diễn tập hộ tống và chiến thuật chống tàu ngầm, đây rất có thể là toàn bộ sứ mệnh của các anh trong vài năm tới! Nhân viên dự bị và công trình căn cứ phải tăng cường, không ngừng tăng cường, tôi sẽ tìm cách cho các anh tiền. Đến một thời điểm nhất định, chắc chắn sẽ có những thứ lớn hơn cho các anh sử dụng! Đến lúc đó nếu anh làm mất dây xích, tôi sẽ không khách khí đâu!”

Tạ Khán Triều ban đầu bị lời cảnh cáo của Mưa Thần làm cho giật mình, sau đó nhìn thấy nụ cười thoải mái trên mặt hắn, mới yên tâm. Hắn nghiêm trang hành lễ với Mưa Thần, rồi tiễn hắn về phòng Hạm trưởng nghỉ ngơi. Mưa Thần lần này đột nhiên đi theo họ ra biển, rời khỏi Nam Kinh vài ngày. Đại khái là để hải quân hóng gió, nâng cao tinh thần. Chỉ đạo họ phương hướng công tác trong tương lai. Hắn lặp đi lặp lại những lời của Mưa Thần trong lòng: Hộ tống, Chống tàu ngầm, đều là những nhiệm vụ khá xa lạ. Huấn luyện những thứ này, cần phải tốn nhiều công sức, còn phải giao lưu với hải quân nước ngoài, thì ra hải quân trong nước căn bản không có những giáo trình này! Tổng thống thực sự đã đưa ra một câu đố khó cho chúng ta. Tại sao hắn lại chắc chắn rằng nhiệm vụ tương lai của hải quân chúng ta là những thứ này? Đây là để phục vụ cho hải quân cường quốc nào? Con đường như vậy, chính là con đường cường quốc hải quân! Hắn khó hiểu lắc đầu. Vị tổng thống này, trong đầu luôn có những suy nghĩ khác người, vẫn là cứ đi một bước tính một bước. Lúc này Tạ Khán Triều không ngờ rằng, trong các cuộc chiến tranh tương lai, hải quân dưới sự chỉ huy của hắn đã phát huy tác dụng vượt quá khả năng thực tế của bản thân. Điều hắn muốn bây giờ là, tất cả công việc của hải quân cần phải nhanh chóng điều chỉnh, chỉnh đốn, nghênh đón những thử thách trong tương lai!

Mưa Thần trở lại Nam Kinh vào đầu tháng ba, sau khi thị sát hải quân trở về, liền đơn giản trở về phủ Tổng thống của mình. Khi đó vừa vận Ngô Hải kết thúc diễn tập cao cấp ở Từ Châu, trở về Nam Kinh. Lục quân và hải

quân đều đã chuẩn bị trước, các cấp lãnh đạo đều đã có sự chuẩn bị về tư tưởng, có thể thực hiện một số điều chỉnh giai đoạn đầu. Hai người đàn ông rời khỏi Nam Kinh, phu nhân của họ cũng thường xuyên gặp gỡ. Phu nhân của Ngô Hải là một cô gái nông thôn giản dị, chồng làm quan lớn nhưng không hề yếu đuối, tự mình giặt quần áo nấu cơm. Lý Viện cũng rất thích cô, cảm thấy cô hoàn toàn khác biệt với những người bạn gái mà cô từng tiếp xúc trước đây. Điều khiến cô ngưỡng mộ nhất là, phu nhân của Ngô Hải đã có thai! Theo sự giáo dục của gia đình cô, một cô gái kết hôn thì phải nhanh chóng sinh con, lo toan cho gia đình, làm một người vợ hiền, mẹ đảm. Nhưng Mưa Thần dường như không mấy cố gắng, cô sốt ruột một mình cũng không có cách nào. Cuộc sống ở Nam Kinh đối với người hiện là đệ nhất phu nhân Dân Quốc này không nghi ngờ gì là rất an nhàn. Toàn bộ Phủ Tổng thống, ai dám làm khó dễ cô? Nhưng Lý Viện dù sao vẫn là một cô gái trẻ, lúc này cả ngày không có việc gì. Không giống như trước đây, khi đi theo Mưa Thần bắc phạt, còn có thể giúp đỡ trong bệnh viện chiến tranh. Cô không khỏi đôi khi nghĩ, trước khi mình mang thai, cùng Mưa Thần nói một chút, mình vẫn nên ra làm việc. Ít nhất ở bệnh viện, mình cũng có thể giúp được một tay. Biết đâu sau khi mình được huấn luyện, học tập một thời gian, còn có thể thử làm một quân y! Ý nghĩ này cô đã nói với thiếu tướng Mộ Tinh Hà, trưởng phòng quân y của quân đội chính quy hiện tại, đại ca Mộ cũng rất ủng hộ cô. Cô liền quyết tâm sau khi Mưa Thần trở về sẽ nói chuyện với hắn. Quả nhiên, Mưa Thần vừa trở về đã lao vào công việc, hiện tại lực quân và hải quân đang điều chỉnh, công việc phức tạp như vậy, có một số việc chỉ có Mưa Thần biết phương hướng phát triển trong tương lai, hắn muốn dùng kiến thức của mình để chuẩn bị trước cho quân đội, thậm chí là cho quốc gia trong các cuộc chiến tranh tương lai, để có thể thu được lợi ích tối đa. Những công việc cụ thể này cộng thêm các công việc khác trong nước, khiến hắn mỗi ngày không làm việc thì gặp người nói chuyện, bận rộn đến mức chân không chạm đất, thường xuyên ăn trưa ngay trong ô tô. Bận rộn hơn cả Tổng Giáo Nhân, thủ

tướng nội các, trở về phòng ngủ liền ngã đầu ra ngủ, trời chưa sáng đã dậy làm việc gấp người, khiến Lý Viện mãi mà không tìm được cơ hội để nói chuyện với hắn, cuối cùng cô vẫn lấy hết dũng khí, trong lúc Mưa Thần đang làm việc, đã tìm hắn để nói chuyện này.

Lúc này, Mưa Thần đang cùng Tư Mã Trạh bàn bạc về công tác chuẩn bị cho chiến dịch Thanh Đảo. Kế hoạch tác chiến này đã được bí mật chuẩn bị từ lâu, và hiện tại, trong nội bộ quân đội có không ít cố vấn quân sự người Đức, họ đến đây nhờ vào điều ước hữu hảo hợp tác giữa hai nước, nên cần phải lách qua. Trong khi vẫn còn đang vay vốn quân sự của Đức, không thể để họ tìm ra bất cứ sơ hở nào. Bên ngoài, Mưa Thần còn tỏ ra thân thiện với người Đức, bàn luận về sự bất hợp lý của chế độ thực dân hiện tại, cho rằng nước Đức đại diện cho sự thức tỉnh và phấn đấu của dân tộc, cứ như thật mà diễn.

Vấn đề đối phó với hai chiếc tuần dương hạm bọc thép của Hạm đội Viễn Đông Đức ở Thanh Đảo, liệu có nên phong tỏa đường thủy trước hay không. Liệu cứ điểm Thanh Đảo của Đức có cần chuẩn bị pháo hạng nặng để đối phó hay không. Đội quân nào có thể bí mật tiến hành huấn luyện cho chiến sự này, tất cả đều là những việc nhỏ nhặt. Tư Mã Trạh tuy chủ trì mọi việc, nhưng vẫn thường xuyên hỏi han, thật sự có chút lo lắng!

Đúng lúc ông đang cùng Tư Mã Trạh thảo luận về việc có nên mua hai trăm tám mươi ly pháo siêu trọng của Pháp hay không, thì Vương Đăng Khoa gõ cửa nhẹ nhàng, sau đó thò nửa người vào, cẩn thận nói: “Tổng thống, phu nhân nói muốn gặp ngài, ngài xem...”

Mưa Thần có chút không kiên nhẫn, không hiểu sao cô gái lại tìm mình vào lúc này. Chuyện gì mà không thể về nhà bàn bạc? Ông hoàn toàn quên mất câu nói sẽ về nhà, chẳng còn chút sức lực nào, cứ như lộn chết. Đang định mở miệng từ chối thì Tư Mã Trạh đã đứng lên cười nói: “Tổng thống, một số việc đã bàn bạc xong rồi. Hơn nữa, chúng ta là tham mưu còn có ý

nghĩa gì nữa chứ? Có một số việc cứ giao cho chúng tôi, ngài cứ việc làm tổng là được. Phu nhân hiếm khi tìm ngài, chắc chắn có việc gấp, tôi xin phép cáo từ trước.” Mưa Thần “à” một tiếng, đứng dậy tiễn ông ra ngoài, ở cửa còn dặn dò: “Việc phải nắm chắc, còn phải giữ bí mật! Người thường xuyên liên lạc với Bạch Tư Văn, họ sẽ cung cấp cho người một số thông tin, để người biết công tác chuẩn bị có sơ hở nào không, tóm lại phải chú ý!”

Tư Mã Trạh cười đồng ý, cùng Vương Đăh Khoa sỏg vai đi ra, đã thấy Lý Viện cũng đi tới cuối hành lang, thấy họ thì cười e lệ, chắc là đến gặp Mưa Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi căng thẳng. Họ tôn trọng dừng bước, nhường Lý Viện đi trước, sau đó Tư Mã Trạh cảm khái cười nói: “Tổng thống thật có phúc, cả ngày làm việc mà còn cười được một cô vợ trẻ đẹp, tôi cũng làm việc cả ngày, lại chẳng có cô gái nào để ý.” Vương Đăh Khoa chề bai nhìn vắg đầu trên cổ áo quân phục của ông, cười nhạo: “Người mà cứ lôi thôi thế này, Địa Cầu không chuyển người cũng chẳng có vợ trẻ đâu, hãy tự quản lý bản thân cho tươi tắn đi! Không bận đến trường học đạo chơi, con gái đâu phải quân đội, cần người tốn thời gian đi dỗ. Tổng cứ vui đầu làm Gia Cát Ngọa Long..... Tôi không mong đợi được uống rượu mừng của ông đâu.” Tư Mã Trạh hậm hực nhìn Vương Đăh Khoa một cái, thật sự nghiêm túc suy nghĩ ý kiến của ông, nhưng nghĩ đến núi công việc chất chồng trên tay, còn đâu thời gian! Ông ủ rũ cúi đầu đi ra, thầm nghĩ..... Dù sao quân đội chính là tân nương của ta, ông lại tự nhủ trong lòng.

Lý Viện nhẹ nhàng gõ cửa, Mưa Thần đã cười mở cửa: “Sao vậy? Có chuyện gấp gì à? Nàng mỗi ngày đều cho uống sữa bò, ta thật đúng giờ mà uống, không phải đến kiểm tra cái này đấy chứ!” Nhìn Mưa Thần hiếm khi thoải mái mà đùa giỡn với mình. Lý Viện bỗng nhiên cảm thấy giữa hai người họ có quá ít thời gian như vậy, nhất thời quên mất điều mình muốn nói. Không kìm được mà đè tay ông xuống, chỉ ngốc nghếch nhìn trượng phu của mình.

Bất kể lúc nào, tình yêu của mình dành cho ông vẫn không hề giảm bớt. Phải chăng vào mùa đông trên con đường bắc phạt, hình tượng trẻ trung và oai hùng của ông đã cứ thế xông vào lòng mình, rồi không còn dao động nữa. Tình yêu, vốn dĩ là thứ rất khó dùng ngôn ngữ để giải thích. Nàng đã gặp những quân nhân hiến thân vì sự nghiệp phục hưng, nàng cũng biết trượng phu của mình hiện đang làm một sự nghiệp lớn hơn, vô số người trẻ tuổi oai hùng đang đi theo ông, dâng hiến sinh mạng cho sự nghiệp này. Vì vậy, đối với sự bận rộn của Mưa Thần, việc hai người ít chung đụng, xa cách nhiều, nàng vô cùng thấu hiểu. Có lẽ nàng thích chính là con người đang diễn thuyết, nghiêm nhiên đã trở thành hóa thân của dân tộc phục hưng, người trẻ tuổi tỏa sáng với ngọn lửa lý tưởng, chứ không phải là thân phận tổng thống của ông. Cái loại suy tính sâu xa, quyền mưu riêng tư đằng sau đó, nàng cũng không muốn tìm hiểu, nàng chỉ biết rằng sự nghiệp ông làm là chính nghĩa.

Mưa Thần có chút kỳ quái nhìn nàng, Lý Viện lúc này mới nhớ lại ý định của mình. Nàng đỏ mặt một hồi, cuối cùng mới nói thẳng ra: “Em..... Em muốn ra ngoài làm việc, anh xem được không?”.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại thiên•lôi•trúc.

STT 217: Chương 5: Thế giới mới

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT .

Chương 5: Thế giới mới

Chương 18: Động tĩnh trong Nội các

Văn phòng của Mưa Thần bài trí đơn giản đến lạ, chỉ có bộ bàn ghế làm việc theo kiểu Từ Châu, cùng với chiếc ghế dựa đặt trước bàn, nơi hần thường ngồi. Trên bàn còn vương vài vài tờ giấy có in dấu hiệu quân đội Giang Bắc, dùng để tiếp khách. Điểm trang trí duy nhất trong phòng là bức tranh Mưa Thần vẽ khi còn ở Thiên Tân, lá cờ quân tiên phong của Thượng Hải vẫn luôn phấp phới trong căn phòng nhỏ này. Trong thế giới này, Mưa Thần đã quen dùng những lão già thuận tay, luôn cảm thấy mình có nhiều mảnh khỏe, chuyện gì cũng có thể tìm ra cách giải quyết. Nhưng hôm nay, Lý Viện đột nhiên đến tìm hần, vừa mở miệng đã đưa ra yêu cầu như vậy, khiến hần nhất thời ngẩn người, không biết phải trả lời thế nào.

Con gái muốn ra ngoài làm việc... Đầu tiên, hần nghĩ đến tập tục bảo thủ vẫn còn thịnh hành lúc này. Phu nhân Tổng thống ra mặt làm việc, người ngoài sẽ nhìn nhận thế nào? Phong cách của hần, với những người dân chủ khai minh lãng mạn, kỳ thực vẫn hợp với khẩu vị của đại chúng, vốn vẫn hơi hướng bảo thủ. Hần cũng không có ý định thay đổi điều này. Tiếp theo, hần cũng hiếm khi tự hỏi, liệu mình có quá lạnh nhạt với cô gái này không? Hai người đã là vợ chồng, cô gái cũng chỉ mới mười tám, là lúc cần tình yêu và sự quan tâm nhất. Bản thân hần lại vùi đầu vào công việc, khiến bà xã gần như chỉ là một vật trang trí. Nàng có thể kiên trì đến giờ, đã là không dễ dàng gì. Mưa Thần thầm thở dài, thậm chí có chút thương yêu nhìn Lý

Viện. Ở Trung Quốc, làm phu nhân của Mưa Thần, thật sự là khổ cực biết bao. Nghĩ đến đây, hắt hương Lý Viện, người có vẻ hơi ngượng ngùng, mỉm cười an ủi, nhẹ nhàng nắm tay cô, cùng cô ngồi xuống. Sau khi kết hôn, cô không hề làm tóc kiểu búi như những phu nhân Thượng Hải khác (lúc đó uốn tóc còn chưa thịnh hành ở Trung Quốc), vẫn để tóc dài xõa ngang vai như thời còn đi học, lại thêm làn da non mịn như pha lê, nhìn thế nào cũng không giống người đã có chồng. Khi nhìn Mưa Thần, ánh mắt cô vẫn sáng long lanh. Mưa Thần dịu giọng, cười hỏi: "Sao lại muốn ra ngoài làm việc đột ngột thế? Ở công phủ chán quá à? Em có thể mời bạn bè đến chơi với em mà. Lương của anh mỗi tháng ba ngàn đồng, dùng không hết, để em dùng để chiêu đãi khách có được không?" Hắc nói vậy, thật có chút ý tứ dỗ dành trẻ con.

Lý Viện hai má ửng hồng, nàng rõ ràng không phải muốn tìm thứ gì đó để giải sầu. Chỉ là muốn dùng năng lực của mình giúp đỡ sự nghiệp của trượng phu, dù là việc lớn hay việc nhỏ. Nhưng lời đến miệng, trước ánh mắt ôn hòa nhưng luôn ẩn chứa sự nghiêm nghị của Mưa Thần, nàng không biết phải diễn đạt thế nào. Lúc này, cô gái cảm thấy mình thật vô dụng, chỉ muốn bằng cách nào đó giúp đỡ trượng phu của mình. Nàng có chút thất vọng đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Anh thấy không tiện thì thôi, em đi về ngay đây. Anh làm việc cho tốt, nhớ buổi chiều uống sữa tươi nhé."

Ban đầu, mọi chuyện đến đây coi như xong. Nhưng Mưa Thần nhìn cô gái bước đi, lưng thẳng tắp, giống như một con thỏ nhỏ đáng thương, lại quý thần xui khiến mềm lòng. Hắc thở dài sau lưng cô: "Được, anh đồng ý với em, em muốn đi đâu làm việc. Anh sẽ viết giấy giới thiệu! Nhưng tiền tuyển thì không được đi!" Cô gái vui mừng xoay người lại, Mưa Thần thề là trong mắt nàng thấy được những vì sao lấp lánh. Lý Viện cười đến mức muốn nhào vào lòng Mưa Thần, cuối cùng vẫn đứng trước mặt hắc, Mưa Thần xoa mái tóc mềm mại như tơ của nàng, vừa cười khổ vừa cứng chiêu hỏi: "Rốt cuộc em muốn đi đơn vị nào làm việc? Bộ Ngoại giao? Hay là

chỗ nào khác?" Lý Viện nhỏ giọng nói: "Chuyện ngoại giao em không hiểu, em vẫn muốn đến chỗ Mộ đại ca, chăm sóc bệnh nhân, rồi tự mình học thêm về y khoa. Cái thời gian ở bệnh viện đã chiến Bắc Phạt, em cảm thấy mình là hữu dụng nhất. Khi đó em không phải là một đại tiểu thư, em thật sự biết mình có thể giúp đỡ người khác... Cũng có thể giúp đỡ anh..." Giọng nói cuối cùng của cô gái nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhưng lại là tiếng lòng chân thật nhất của nàng. Mưa Thần thật sự có chút cảm động, tài đức của mình có gì mà ở thế giới này lại gặp được nhiều đồng chí và thuộc hạ lý tưởng đến vậy, lại có cả cô gái yếu đuối này, toàn tâm toàn ý dồn hết vào mình. Lúc này, ngoài việc cảm nhận được tình cảm sâu đậm của cô gái, hắn còn cảm thấy trách nhiệm của mình càng nặng nề hơn. Hắn cầm bút, ngay trên tờ giấy tám làm được, viết mấy hàng chữ lớn.

"Kính gửi Mộ Tinh Hà huynh: Nội tử từng phục vụ tại bệnh viện đã chiến, chắc huynh đã biết. Nay cả nước đồng lòng, cùng nhau kiến thiết, nội tử muốn phục vụ trong quân y, mong huynh xem xét giúp đỡ. Không cần an nhàn sung sướng, cũng không cần đặc biệt chiếu cố, chỉ cần được phục vụ bệnh nhân tuyến đầu là đủ. Lâm thư vội vàng, thuận tụng y kỳ. Chư huynh lượng xét. Mưa."

Hắn trình trọng đưa tờ giấy cho Lý Viện, còn véo nhẹ mũi nàng. Hắn thật sự rất khó mới có hành động thân mật như vậy. Lý Viện sờ mũi, trong lòng ngọt ngào. Mưa Thần dặn dò: "Em đừng vội đi đưa thư, cứ chuẩn bị trước đi, anh còn phải chào hỏi Vũ tiên sinh nữa. Ngày mai anh sẽ bảo Vương phó quan trưởng đưa em đi, cứ làm việc ở bệnh viện trung ương lục quân, gần nhà. Đến lúc đó, vất vả thì không được khóc nhè. Em là quân nhân đấy!" Lý Viện nghịch ngợm cười một tiếng, chào Mưa Thần: "Dạ!"

Khi đó, Tổng thống của chúng ta và Đệ nhất phu nhân, đều vẫn còn rất trẻ, có lẽ là một đôi trẻ tuổi nhất thế giới.

Trong Nội các của chính phủ trung ương Nam Kinh, có lẽ là bộ phận khó xử nhất trong hệ thống chính trị hiện tại của quốc gia này. Mặc dù là Nội các chịu trách nhiệm, nhưng Tổng thống lại phân chia quyền lực tương đối lớn. Hơn nữa, Nội các này cũng là Nội các hỗn hợp, làm việc thì như nhau, nhưng cãi cọ thì lại nhất đẳng. Mỗi ngày, chuyện lớn nhất là tranh chấp xem chuyện này là trong phạm vi chức quyền của bộ nào, chuyện kia cũng vậy. Chuyện này phải trình lên nghị hội biểu quyết, chuyện kia cũng phải. Ban đầu, khi một chính phủ mới thành lập, quá trình thích ứng dần dần như vậy cũng coi là bình thường. Nhưng hết lần này đến lần khác, lại có một vị Tổng thống cần cù, sau khi họ làm chậm trễ công việc, liền lặng lẽ tiếp nhận và hoàn thành, khiến cho Nội các hiện tại cũng có vẻ nhàn rỗi hơn rất nhiều. Một số người đã lớn tiếng kêu gọi muốn hạn chế quyền lực của Tổng thống, khôi phục quyền uy của Nội các. Còn muốn Nội các truy cứu một chút các chỉ thị của Mưa Thần, không có sự đồng ý của Tổng Giáo Nhân, là vấn đề vi phạm hiến pháp. Tổng Giáo Nhân ngồi ở vị trí này, cũng không muốn quản những chuyện nhỏ nhặt của cấp dưới. Ông tự nhận là một nhân vật chính trị lớn, coi thường phong cách quản lý vụn vặt của Mưa Thần. Trong lòng ông, cảm thấy Mưa Thần nên làm Thủ tướng Nội các, còn ông làm Tổng thống. Chính trị gia lớn, chẳng phải là muốn nắm đại sự, bỏ qua việc nhỏ hay sao! Nên tranh thì phải tranh, không nên tranh thì ông cũng không muốn làm người xấu. Lời nói thì nói vậy, nhưng nhìn vào sự nghiệp kiến thiết trong nước, từng mục một đều do Phủ Tổng thống thúc đẩy, công việc được quốc tế công nhận, kế hoạch giáo dục bắt buộc, kế hoạch kiến thiết công nghiệp nặng năm năm, kế hoạch chinh quân, kế hoạch cấm hút thuốc trên toàn quốc... Ngay cả Tổng Giáo Nhân, một người tính tình tốt cũng cảm thấy mình như bị gạt ra. Nhưng Nội các, những ngành này, thực sự không bằng ban làm việc tinh anh của Phủ Tổng thống. Ông cũng muốn tìm một chỗ đột phá để chứng minh quyền uy của Nội các và nghị hội, và hiện tại, dường như đã tìm thấy rồi.

Hiện nay, trên trường quốc tế, tình hình rối ren, còn Phủ Tổng thống lại tỏ ra rất yên ả. Đại sứ mới đến từ Anh, Pháp, Đức chỉ gặp mưa thần khi trình quốc thư. Về sau, khi họ muốn cầu kiến, đều bị hắt hủi với lý do bận việc, không tiếp. Các vị đại sứ này đều tìm đến vị thủ tướng của họ. Anh và Pháp quan tâm đến việc Trung Quốc và Đức đã ký kết hiệp ước hữu nghị hợp tác. Nếu chiến tranh nổ ra ở châu Âu, liệu Trung Quốc có đứng về phía Đức hay không? Còn Đức thì quan tâm đến việc hai nước này có tiếp tục hợp tác hay không. Họ đặt vấn đề rất cao, Đức là quốc gia vĩ đại ở châu Âu, còn Trung Quốc là quốc gia vĩ đại ở Viễn Đông. Cả hai đều bị trói buộc bởi hệ thống quốc tế cũ, cần cùng nhau tạo ra một thế giới mới phù hợp với sự phát triển của hai nước. Ý ngoài lời là hy vọng Trung Quốc có thể kiềm chế Anh, Pháp, Nhật, Nga trong tương lai. Đức đã đầu tư không ít tài nguyên, theo lời đại sứ Đức, chỉ cần ký kết thêm hiệp ước quân sự, họ sẽ đầu tư nhiều hơn nữa.

Tổng Giáo Nhân rất vui khi thấy vị thế quốc tế của Trung Quốc được nâng cao, ít nhất là nhờ Mưa Thần lôi kéo, Trung Quốc đã tận dụng tình hình quốc tế để trỗi dậy. Dù thực lực còn yếu, khó tránh khỏi mang tiếng tự trọng, nghi ngờ dùng mưu mà trị. Nhưng các đại sứ đến ngày càng sốt sắng, muốn họ sớm đưa ra tuyên bố thể hiện lập trường hoặc ký kết hiệp ước. Nếu không ổn định tình hình Viễn Đông, rất có thể sẽ có những đòn tấn công phủ đầu! Mưa Thần đã tỏ ra không quan tâm, vậy thì vị thủ tướng này phải gánh vác trách nhiệm, vì quốc gia! Dù quân đội do hãn quản lý, nhưng hướng đi của chiến tranh cuối cùng vẫn phải thông qua nghị viện! Vị chính trị gia am hiểu đấu tranh nghị viện này, chuẩn bị đối đầu với Mưa Thần về vấn đề này, thể hiện ý chí của mình, củng cố vị thế của nghị viện. Vốn dĩ, những việc lớn như vậy không thể bỏ qua nội các và nghị viện, nếu không hãn sẽ trở thành kẻ độc tài! Tuy Tổng Giáo Nhân đã quyết định, nhưng vẫn chưa biết Mưa Thần đang toan tính điều gì, rốt cuộc hãn muốn hợp tác với bên nào? Với thực lực của Trung Quốc, nếu đi sai đường, sẽ không còn đường lui!

Tổng Giáo Nhân bước nhanh vào phòng làm việc, trong lòng đang tính toán, không để ý đến Bộ trưởng Giao thông Ưng Tinh Vệ đang đứng đợi ở cửa, suýt nữa thì đụng phải. Ưng Tinh Vệ lùi lại một bước, cười nói: "Côn ban đầu, tâm thần không yên, đang tính chuyện gì vậy?" Tổng Giáo Nhân "a" một tiếng, cười với Ưng Tinh Vệ: "Tinh Vệ à! Thật ngại quá! Sao lại đứng đây đợi ta? Vào trong nói chuyện! Chúng ta là đồng chí cũ, còn khách sáo như vậy, thật coi ta là người ngoài, lần sau phải tự phạt ba chén." Hai người cười, sóng vai vào văn phòng của Tổng Giáo Nhân. Ngồi xuống ghế sa-lon, có người mang trà thơm đến. Tổng Giáo Nhân xua tay, bảo người ra ngoài, thấy Ưng Tinh Vệ đang trầm ngâm, bèn hỏi: "Tinh Vệ, rốt cuộc có chuyện gì mà khiến người khó xử đến vậy? Nói ra cho ta nghe." Hai người này đều là những nhân tài mới nổi, từng làm việc trong Đồng Minh Hội. Giờ đây, khi những người đứng đầu Đồng Minh Hội cũ đang dần suy tàn, thì hai người họ đang gánh vác đại cục của Quốc Dân Đảng, quan hệ rất tốt, không có gì phải giấu nhau.

Ưng Tinh Vệ đặt tách trà xuống, thở dài: "Tình hình trong nước đã yên ổn, nhưng tình hình quốc tế lại rối ren. Vì tổng thống của chúng ta và Đức đã ký hiệp ước hữu nghị, chúng ta cũng bị cuốn vào vòng xoáy quốc tế. Thật sự là đi từng bước đều phải cẩn trọng! Không biết hãn đang nghĩ gì!" Hãn thở dài, sắc mặt có vẻ tái nhợt, xem ra gần đây ngủ không ngon: "Hôm qua, đại sứ Nhật Bản Cao Dĩ đến tìm ta, chúng ta là bạn học, có thể nói chuyện thẳng thắn. Hãn nói một vài điều, khiến ta cảm thấy sợ hãi, không thể không tìm Côn ban đầu đến nói chuyện." Tổng Giáo Nhân chăm chú nhìn Ưng Tinh Vệ, chỉ thúc giục: "Người cứ nói đi! Ta cần thêm thông tin, muốn hành động, phải nắm rõ tình hình, người quan tâm đến những chuyện này, đã giúp ta rất nhiều!"

Ưng Tinh Vệ lại thở dài: "Các nước Hiệp ước đang chuẩn bị chiến tranh ở phương Tây, chuẩn bị quân sự. Họ rất kiêng dè Đức, đặc biệt là Pháp, đã chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh lâu dài. Lúc này, Viễn Đông là

một phần quan trọng trong hệ thống thuộc địa của họ, không được phép sai sót! Anh có lợi ích lớn nhất ở châu Á, chỉ cần có chút động tĩnh ở Ấn Độ, họ sẽ quyết định xử lý. Hiện tại, tổng thống của chúng ta đã nhượng bộ Anh và Pháp, thừa nhận chính phủ mới, cung cấp tiền tệ cải cách, nhưng vẫn không làm nguội quan hệ với Đức, Anh và Pháp rất tức giận. Nhật Bản cũng lo lắng về an toàn của mình, đặc biệt là ở Đông Bắc, Quan Đông Châu và Triều Tiên. Kế hoạch giải trừ quân bị một số sư đoàn trong năm nay cũng không bị cắt giảm! Nghe nói quân Nhật ở Quan Đông Châu còn muốn tăng quân. Nếu tổng thống của chúng ta tiếp tục ngả về phía Đức, có lẽ Anh và Pháp sẽ trang bị vũ khí cho Nhật Bản, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp khó khăn! Lúc này, chính sách quân sự là trên hết của tổng thống sẽ không thể thực hiện được. Cần có những nhân vật tầm cỡ chính trị và quốc tế để duy trì cục diện! Trước đây, dùng liên minh với Đức để đe dọa Anh và Pháp, coi như người ta không muốn so đo, chấp nhận chúng ta. Nhưng cũng phải biết điểm dừng! Một lòng một dạ theo đuổi quân sự, ta thấy Côn ban đầu huynh cũng không làm gì, chính phủ của chúng ta e là sẽ tan nát!"

Uông Tinh Vệ vẻ mặt nghiêm trọng, như thể họa mất nước vì Mưa Thần đang đến gần. Tổng Giáo Nhân cầm tách trà, trầm tư, có vẻ rất đồng tình. Uông Tinh Vệ liếc nhìn sắc mặt Tổng Giáo Nhân, tiếp tục nhấn mạnh phàn nàn: "Côn ban đầu, những chuyện quốc tế này đang khiến đất nước chúng ta lâm vào nguy hiểm, còn những việc nhỏ khác chúng ta có thể tạm thời không quan tâm... Kỳ thật, trong nội bộ chúng ta, những người không thuộc phe Mưa Thần cũng rất uất ức! Người cũng thấy đấy. Không nói đến người khác, chỉ nói đến ta, bộ trưởng giao thông. Việc xây dựng đường sắt Lũng Hải lớn như vậy, lẽ ra ta phải quản lý. Hẳn lại thành lập một cái gì đó là Công ty xây dựng đường sắt Lũng Hải, độc lập hạch toán, trực tiếp chịu trách nhiệm trước Cục đốc thúc đường sắt của Phủ Tổng thống! Đốc thúc đường sắt Tôn tiên sinh hiện tại cũng không quản lý, chỉ còn lại chúng ta đang gồng gánh! Còn có thu nhập từ năm tuyến đường sắt, trước đây đều do Bộ Giao thông chịu trách nhiệm, còn có thu nhập bưu điện, v.v. Hiện tại tất

cả đều gom vào trong phạm vi quyền hạn của cha vợ tổng thống! Hãn muốn nắm giữ tất cả những điểm yếu trong tay, lại lấy chúng ta làm bình phong! Lần trước, trong vụ cấm thuốc lá trên toàn quốc, chúng ta không có lý do gì để đối đầu với hãn, trơ mắt nhìn Lý Dung Hợp bị thôi chức, Âu Dương Vô bị trừng phạt! Chúng ta không thể nhượng bộ nữa, lần này Mưa Thần làm liều trong chuyện quốc tế. Chúng ta phải chất vấn, phải buộc tội trước nghị viện! Cần hãn phải chịu trách nhiệm về chuyện này! Chúng ta phải khôi phục quyền uy của nội các!".

Nghe Uông Tinh Vệ thao thao bất tuyệt, giọng điệu càng lúc càng kích động, Tổng giáo nhân chỉ nhú mày, không nói lời nào. Nửa ngày sau, ông mới như có chút khó xử mà lên tiếng: "Nghị hội chúng ta không chiếm nhiều số a..." Uông Tinh Vệ đã sớm đoán trước, cười nói: "Cùn ban đầu, lần này người sao lại không cảm thấy các đảng phái khác trong Liên hợp nội các không có ý kiến gì? Tham nghị hội chúng ta đã lâu không để ý đến, hạ nghị viện chúng ta vẫn có cách giành được đa số đơn giản. Chỉ cần người gạt đầu, ta sẽ đi làm ngay. Ta đảm bảo với người bằng cả tấm lòng." Nói xong, hãn lại trêu chọc Tổng giáo nhân, khiến ông bật cười ha hả. Ông đứng dậy, vỗ vai Uông Tinh Vệ, giọng điệu có phần xúc động: "Tinh Vệ, ta cảm ơn người! Tình hình Quốc Dân đảng hiện nay, chúng ta duy trì không dễ dàng gì! Nhưng quốc gia hiện đang khó khăn lắm mới yên ổn được một chút, chuyện này trước mắt không nên vội vàng làm. Ta muốn cùng Mưa Thần bàn bạc thêm, vạch tội chỉ có thể là biện pháp cuối cùng, hơn nữa rất có thể là lưỡng bại câu thương. Ta sẽ dùng tấm lòng vì nước vì dân để trao đổi với hãn, tin rằng Mưa Thần cũng là người hiểu chuyện, chỉ cần hãn sửa đổi thói quen muốn ôm tất cả vào tay là được. Thanh danh của hãn, chúng ta bây giờ trời buộc cùng nhau cũng không theo kịp! Có hãn lực hiệu triệu và lực ngưng tụ, chúng ta mới giống một quốc gia. Chờ một chút... Chờ một chút được không? Nên tranh thủ, ta nhất định sẽ tranh thủ."

Uông Tinh Vệ bị lời nói của Tổng giáo nhân làm cho khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn ông. Trầm mặc một lát, cuối cùng cười nói: "Cùn ban đầu, hiện tại chuyện lớn người quyết định, người nói gì chẳng phải là vậy? Ta nghe người! Được! Chúng ta mấy ngày nay cứ chờ tin tức thương lượng của người, ta đi trước làm cái việc buôn nước bọt ở Bộ Giao thông đây!" Hãn đứng dậy toan đi, nụ cười trên mặt cũng rạng rỡ vô cùng. Tổng giáo nhân cũng cười vỗ vai hãn, tự mình tiễn hãn ra cửa. Nhìn bóng lưng Tổng giáo nhân khuất dần, sắc mặt Uông Tinh Vệ liền trầm xuống: "Thụ tử bất túc dữ mưu!" Hãn thầm tính toán, Đồng Minh hội và Quốc Dân đảng nếu không có biện pháp chống cự, chỉ có thể bị Mưa Thần từng bước suy yếu, cuối cùng bị thôn tính, đến lúc đó tất cả sẽ là thiên hạ của hãn! Thật nực cười, Tổng giáo nhân còn muốn dùng tấm lòng vì nước vì dân để đối đãi với Mưa Thần, hãn có thực lực của Mưa Thần sao? Hiện tại không tạo thêm chút chướng ngại, đả kích uy tín của hãn, sau này biết làm sao? Đáng tiếc, Tổng giáo nhân nhất định phải ôm cái thái độ vì lợi ích quốc gia dân tộc mà nhường nhịn nhau. Chẳng lẽ mình thật sự muốn thay đổi vị thế, đầu nhập vào phe đã định trước sẽ thắng? Sinh mệnh chính trị của mình, không muốn kết thúc sớm như vậy đâu. Không được, chuyện này vẫn nên chờ đến khi quốc tế có chút mặt mũi rồi tính... Mưa Thần hiện tại cũng không phải là không có rủi ro. Hãn thận trọng cười, bước nhanh về phía chiếc xe của mình, phu nhân Trần Bích Quân của hãn mới từ Quảng Châu đến, mặc dù hãn trong chính trường hô mưa gọi gió, nhưng với phu nhân này lại thật sự là phu thê tình thâm. Tối nay, nên ở bên cạnh phu nhân thật tốt!

Lúc này, Tổng giáo nhân tiễn Uông Tinh Vệ xong, lại nhìn vào báo cáo bìa trắng đầu tiên của Hội Nghiên cứu Tình hình Âu Mỹ mới thành lập. Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, hội này đã thu hút rất nhiều nhân tài hàng đầu trong nước, những người này đối với việc làm quan chưa chắc đã hứng thú, nhưng lại cảm thấy vinh dự khi được gia nhập vào kho tàng trí tuệ của quốc gia. Trong một tháng, họ đã cho ra mắt báo cáo hoàn chỉnh đầu tiên liên quan đến tình hình Âu Mỹ hiện tại, mặc dù vẫn còn sơ sài, nhưng lại là

lần đầu tiên Tân Dân quốc nghiên cứu một cách hệ thống về tình hình thế giới, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Tổng giáo nhân buông kính mắt xuống, dùng sức xoa xoa mắt. Đại chiến ở châu Âu xem ra thật sự muốn nổ ra rồi. Các học giả đều nhất trí dự đoán, đại chiến sẽ khiến các cường quốc Âu Mỹ nới lỏng sự kiểm soát đối với Viễn Đông. Có lẽ đây là một cơ hội phát triển tốt, lúc này giữ thái độ trung lập có lẽ là một phương pháp tốt nhất. Họ phân tích rằng đại chiến sẽ bùng nổ vào mùa thu, thậm chí sớm hơn, còn dẫn ra một số bình luận của các nhà quan sát mới. Như vậy, thời gian các cường quốc phương Tây cho Trung Quốc thể hiện thái độ cũng không còn nhiều. Lúc này, ông không khỏi trách cứ Mưa Thần, lúc đó vấn đề quốc tế được công nhận, cứ kéo dài đến khi đại chiến nổ ra thì tốt biết bao nhiêu! Đến lúc đó còn sợ Âu Mỹ không thừa nhận sao? Nhất định phải liên hợp với Đức quốc để tự trọng. Vốn không liên quan đến Trung Quốc, cuộc chiến ở châu Âu hiện tại lại cuốn quốc gia vào, thật sự là vô cùng phiền phức! Không được, mình thật sự cần cùng hân bàn bạc thật kỹ, mọi người cùng nhau thương lượng ra một biện pháp ứng phó tốt nhất. Đây là trách nhiệm của Mưa Thần, cũng là trách nhiệm của ông. Là những quan chức cao cấp này, họ nên gánh vác trách nhiệm đối với quốc gia và dân tộc!

STT 218: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 19: Tranh chấp tại Phủ Viện

Trong nội các chính phủ hiện nay, người bận rộn nhất tuyệt đối là Bộ trưởng Bộ Công nghiệp Tạ Minh Quang tiên sinh. Hắn vượt qua lão nhân Duncan, người đã cùng hắn lập nghiệp trong cơn mưa bão, ngồi lên vị trí trọng yếu này, không phải là không có ai nói xấu. Cả trong lẫn ngoài đều có, nói khách sáo thì cho rằng hắn nhờ vào nguồn thu từ mỏ dầu khổng lồ mà mưa thần ban cho, nên mới được mưa thần trọng dụng. Những lời lẽ cay nghiệt đó Tạ Minh Quang cũng không muốn để trong lòng. Hắn chỉ muốn cần mẫn làm việc, dù vị trí này có phải hứng chịu bao nhiêu công kích đi nữa, hắn cũng sẽ không rời đi. Phát triển công nghiệp nặng cho tổ quốc, bản thân có thể góp sức trong đó, đã là mộng tưởng cả đời của hắn rồi. Khi còn ở New Mexico, Detroit, Mỹ, nhìn những nhà máy san sát, những ống khói, mỏ dầu... Hắn luôn nghĩ về tổ quốc mình. Mà giờ đây, chính mình lại đang ở trong đó.

Khu công nghiệp gần Mã An Sơn hiện nay đã có quy mô khá lớn, mùa xuân đã đến với nơi này, nơi tương lai chắc chắn sẽ trở thành Trung Quốc mới. Khói đặc từ ống khói bốc lên, trong thời tiết không gió cứ thế thẳng tắp lên trời xanh, màu xanh biếc điểm xuyết giữa những kiến trúc bê tông và thép. Nơi đây gần khu tài chính Hoa Đông của Trung Quốc, lại nằm trong địa bàn cơ bản do mưa thần nắm giữ. Đường sắt, đường thủy đều rất thuận tiện, hấp thụ vốn liếng từ phía đông cũng dễ dàng. Lại có mỏ quặng

và than đá, trữ tình hình không mấy khả quan, các điều kiện khác đều phù hợp nhất ở giai đoạn hiện tại. Tạ Minh chỉ nhìn những tâm huyết của mình, lại nghĩ đến vùng đất Đông Bắc. Đó mới là nơi tốt để phát triển công nghiệp nặng! Tài nguyên, giao thông đều là những thứ tốt nhất cả nước, địa thế cũng tương đối rộng lớn, hoang vắng, thích hợp xây dựng. Nhưng nơi đó lại nằm dưới gót giày của Nhật Bản, chỉ có thể trở thành khu vực quốc phòng, mọi công trình đều phải để dành chờ sau này, nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng tiếc nuối! Hãn còn nhớ rõ, khi ở văn phòng mưa thần, nhìn mưa thần vuốt ve trên bản đồ vùng đất Đông Bắc: "Một ngày nào đó, chúng ta sẽ trả lại Đông Bắc một cách hoàn chỉnh, biến nơi này thành trung tâm công nghiệp của Đông Bắc Á, thậm chí lan tỏa ra toàn bộ vùng Siberia phía đông! Hiện tại chúng ta phải nhẫn nại, trước mắt cứ làm tốt những việc trước đã!"

Hãn thở dài một hơi, tựa lưng vào ghế ô tô, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ thay đổi nhanh chóng. Hiện tại một tháng hãn phải đến đây ba chuyến. Không có cách nào, áp lực mà mưa thần đặt lên vai hãn thực sự quá lớn! Khiến hãn phải tập trung toàn bộ tinh lực vào liên hợp xí nghiệp than thép Mã An Sơn, còn những công trình công nghiệp nặng khác đành phải tạm gác lại. Máy móc và kỹ thuật của Đức còn đến không ít, đó là công lao ngoại giao của mưa thần, nhưng với nền tảng kỹ thuật yếu kém và thiếu nhân tài của Trung Quốc, muốn tiêu hóa những thứ này, cần những người hiện tại phải cố gắng gấp bội! Trước năm 1916, liên hợp xí nghiệp Mã An Sơn cần đạt sản lượng thép bốn mươi vạn tấn, nhà máy nhiệt điện Mai Sơn cần phải cung cấp đủ điện năng. Còn có nhà máy axit sunfuric, nhà máy máy móc đang dần khởi công, cùng với những nhà máy công nghiệp nặng khác, mọi thứ đều vừa bắt đầu, vừa xây dựng vừa học hỏi. Sản xuất quân sự đã có quy mô cũng cần mở rộng, kế hoạch trong năm nay phải sản xuất mười vạn khẩu súng trường kiểu Đức 98, súng đại liên Mark, cùng với mấy trăm khẩu pháo cối các loại, còn có pháo cao tốc 75 ly và pháo dã chiến 105 ly đang phòng chế của Pháp. Thêm vào đó là số lượng lớn đạn dược thuốc nổ, những thứ này đã ngốn phần lớn tài nguyên mà hãn nắm giữ! Mưa thần

thật sự muốn đánh một trận chiến lớn sao? Với quốc lực yếu kém của Trung Quốc, dù có đổ hết tài nguyên vào cũng chỉ như muối bỏ biển!

Trong khi Tạ Minh Quang chìm vào suy nghĩ miên man, chiếc xe đã lái vào cửa sắt của tòa nhà làm việc bằng bê tông của khu xưởng, thứ mùi đặc trưng của khu công nghiệp nặng này lập tức tràn ngập trong không khí, tro than vương vãi khắp nơi, trên những khóm hoa nhỏ cũng phủ một màu đen. Nhưng chính cái hoàn cảnh này lại khiến Tạ Minh Quang vui mừng. Hắn ngồi thẳng người dậy, đẩy cửa xe bước xuống. Tổng quản lý liên hợp xí nghiệp than thép Mã An Sơn là Trương Thanh Đào, nguyên là phó tổng quản lý của công ty Hán Dã Bình. Hắn được cất nhắc vượt bậc lên vị trí quan trọng này, cũng là một học sinh công nghiệp du học. Hắn đã quá quen với việc bộ trưởng và thứ trưởng Bộ Công nghiệp coi nơi này như vườn sau nhà, không có việc gì lại không đến kiểm tra, chỉ đạo công tác. Hắn mặc một bộ đồng phục màu đen, không có ai đi theo, đã đứng đợi Tạ Minh Quang ở cửa. Toàn bộ liên hợp xí nghiệp quân sự trong tay mưa thần, hiện tại chính là nơi mà hắn đang quản lý là quý giá nhất, chỉ cần làm tốt việc của mình, thì không sợ sau này không có cơ hội thăng tiến, cho nên vị Trương tiên sinh này làm việc cũng rất chắc chắn, cũng không mấy khi nịnh bợ Tạ Minh Quang và Duncan.

Tạ Minh chỉ vừa bước xuống xe, liền đuổi người một chút để thư giãn sau chặng đường dài ngồi xe mệt mỏi. Tài xế và người đi theo hắn cũng xuống xe, đều là quân nhân trong đội vệ của mưa thần, mặc thường phục. Từ điểm này có thể thấy mưa thần coi trọng vị bộ trưởng Bộ Công nghiệp này đến nhường nào. Hắn nhìn Trương Thanh Đào không nhanh không chậm đi tới, cười chào hỏi: "Lan Sóng, thế nào? Thấy chúng ta đến có phải lại không vui trong lòng? Cảm thấy chúng ta lại ép giao nhiệm vụ cho người sao?"

Trương Thanh Đào cười đón Tạ Minh Quang vào văn phòng lớn, người đến người đi tấp nập, cũng đã quen với việc Tạ Minh Quang đến, không ai dừng lại nhìn lâu. Tạ Minh Quang cũng quen với việc không có hình thức quan liêu. Nhà máy liên hợp này vẫn là mưa thần viết, với tám chữ lớn "Đoàn kết, khẩn trương, nghiêm túc, hoạt bát". Chỉ nghe Trương Thanh Đào vừa đi vừa nói: "Đại nhân bộ trưởng của tôi ơi, hiện tại những công việc còn đang dang dở, tôi thà dành thời gian và tiền bạc để đào tạo nhân viên kỹ thuật và công nhân lành nghề, còn nhiệm vụ sản xuất các ngài cứ ép lên đầu tôi, tôi cũng chỉ có thể gánh vác, ngược lại cũng không xong. Đến lúc đó ngài muốn làm gì thì làm... Tổng thống tính tình trầm ổn như vậy, sao lại ép chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ sản xuất gấp gáp như thế? Sản xuất nhiều súng ống đạn dược như vậy, muốn trang bị cho bao nhiêu quân đội mới đủ đây? Công nghiệp xây dựng ngài cũng biết, không thể gấp gáp, phải từ từ, cơ sở còn chưa vững đã muốn chạy, đây không phải là nằm mơ sao? Loại công trình công nghiệp cơ sở này kỳ nhất là ý chí của cấp trên, bộ trưởng đại nhân, ngài cũng là người hiểu việc, nhìn tôi nói có đạo lý không?"

Tạ Minh Quang thường thức nhìn Trương Thanh Đào, hẳn là không để ý đến vẻ ngoài, ai biết được vị học sinh du học chính gốc này lại có thể nuôi dưỡng một tính cách lì lợm như vậy. Về nước phục vụ cũng rất sớm, trước đây, khi còn ở Hán Dã Bình, trong cái xí nghiệp đầy mùi quan liêu đó, hẳn là một kẻ khác biệt. Không theo hình thức quan liêu, rất coi trọng việc tranh thủ phúc lợi cho công nhân. Mặc dù bị người đương thời nghi ngờ, vẫn ngồi vững vị trí phó tổng quản lý, nhưng vẫn luôn bị xa lánh. Sau này, nhờ sự tiến cử của Duncan, mới ngồi lên vị trí tổng quản lý của liên hợp xí nghiệp Mã An Sơn, vẫn là tính cách không nhanh không chậm ban đầu, không mơ mộng hão huyền, không thích việc lớn hám công, chỉ an tâm làm công tác xây dựng. Phúc lợi và công trình giáo dục cho công nhân trong liên hợp xí nghiệp Mã An Sơn, là tốt nhất và hoàn thiện nhất cả nước, thậm chí cả châu Á. Việc hẳn dùng tiền như vậy, theo Tạ Minh Quang và Duncan, đều là

tương đối ủng hộ. Trong mắt họ, cục diện Mã An Sơn hiện tại là hạt giống, là bản mẫu, là cơ sở phát triển kỹ nghệ tương lai của cả nước. Mặc dù mưa thần hiện tại không tiếc tiền đầu tư vào đây, có chút chỉ vì cái vẻ bề ngoài trước mắt, nhưng họ đều hướng đến áp lực từ phía Phủ tổng thống. Trong lòng họ, có một bản kế hoạch chưa từng có...

Tạ Minh Quang nháy mắt với Trương Thanh Đào, cả hai đều hiểu ý mà cười. Tạ Minh Quang ừ à một hồi bằng tiếng phổ thông, đại khái là muốn đẩy nhanh tiến độ xây dựng. Trương Thanh Đào vẫn đứng nghiêm trang lắng nghe, nhưng tai nọ vào tai kia ra. Chờ Tạ Minh Quang nói xong, Trương Thanh Đào cười bảo: “Bộ trưởng đại nhân, vẫn theo lệ cũ, lát nữa ăn cơm ở nhà ăn công nhân, tối đến lớp học ban đêm, mai về Nam Kinh.” Tạ Minh Quang khẽ lắc đầu: “Lần này không được rồi, tổng thống muốn ta tùy thời ở bên cạnh, chuẩn bị lấy ý kiến, dường như mấy hôm nay ngài ấy đang chuẩn bị chuyện lớn gì đó, áp lực lên công việc phía dưới cũng ngày càng lớn. Ta luôn cảm thấy ngài ấy đang nóng lòng chờ đợi điều gì, muốn chuẩn bị chu toàn mọi thứ...” Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ từ văn phòng của Trương Thanh Đào, ánh mắt có chút xa xăm, tiếng còi tan tầm hơi âm u vang lên, hai người đều im lặng. Tạ Minh chỉ là trối buộc giấc mộng công nghiệp cứu quốc của mình với kiếp sống chính trị của Mưa Thần. Nhưng Mưa Thần bây giờ lại có vẻ gì đó sốt sắng, ai cũng khó đoán được ngài ấy đang nghĩ gì. Trung Quốc sắp phải đổi mặt, rốt cuộc là cục diện ra sao?

Thủ tướng nội các đến thăm nguyên thủ quốc gia tối cao, đương nhiên là một chuyện vô cùng quan trọng. Bình thường, vì thể diện, hai vị đều không gặp mặt trực tiếp. Nếu không phải tổng thống yêu cầu thủ tướng nội các hỗ trợ, hoặc nếu không phải mệnh lệnh hành chính của thủ tướng nội các cần tổng thống đóng dấu, thì đều là công văn qua lại. Lần này, lại là Thủ tướng Tổng Giáo Nhân đích thân đến gặp Tổng thống Mưa Thần. Ngay trong ngày hôm đó, Mưa Thần đã tự mình dọn dẹp bàn làm việc, đúng giờ hẹn đứng ở cổng phòng khách nhỏ chờ đợi. Dù sao thể chế của ngài ấy muốn

tôn quý hơn, không cần phải ra tận cửa lớn Phủ Tổng thống để chờ Tổng Giáo Nhân. Mới vừa đúng mười giờ, chỉ nghe thấy tiếng giày da lộn xộn vang lên ngoài hành lang, Mưa Thần liền nở nụ cười ấm áp, cố gắng tạo ra không khí gia đình. Chờ một lát, thấy Tổng Giáo Nhân mặc đại lễ phục cùng mấy người đi theo rất nghiêm túc xuất hiện trước mắt, lần này hai bên đều khách sáo vô cùng. Mưa Thần từ xa đã đưa tay ra: “Côn Sơ tiên sinh, lần này hạ mình đến thăm, để ngài tự mình đến bái kiến ta. Vũ某 thật sự không dám nhận a! Hoan nghênh hoan nghênh! Mời vào, chúng ta vào trong đàm luận!” Tổng Giáo Nhân nhanh chóng bước vài bước, vươn tay nắm chặt tay Mưa Thần, cúi đầu nhẹ thể hiện sự tôn kính. Đồng thời cười nói: “Tổng thống bận rộn quốc sự, tại hạ không có chuyện quan trọng sao dám làm phiền tổng thống. Quả là làm trái giáo lâu vậy, lần này được đích thân đến chỉ giáo, tại hạ trong lòng cũng rất vui vẻ.” Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nắm tay nhau đi vào phòng khách, phân chủ khách ngồi xuống, hai người chung đụng như gió xuân hiu hiu, hai người đi theo đều căng thẳng trong lòng, lần gặp gỡ này, đâu có đơn giản như vậy!

Quả nhiên vừa ngồi xuống, Mưa Thần bưng chén trà vẫn mỉm cười chưa mở miệng. Tổng Giáo Nhân đã rất cung kính lên tiếng: “Tổng thống, lần trước nội các hành văn, chắc hẳn ngài đã xem?” Mưa Thần làm bộ ngớ ngẩn: “Hành văn nào? Mỗi ngày đều có không ít... Chẳng lẽ là phần Côn Sơ tiên sinh muốn Phủ Tổng thống giải thích rõ về chính sách ngoại giao hiện tại? Côn Sơ tiên sinh, ta hiện tại một đại sứ cũng không gặp, một người bạn nước ngoài cũng không có, lại chui đầu vào công việc trong nước. Bộ Ngoại giao lại là thuộc hạ của nội các, Ngũ Văn Tước tiên sinh lại là đồng liêu cũ của ngài. Chính sách ngoại giao thế nào, hẳn là nội các đã có tính toán, sao lại cần văn bản gửi đến Phủ Tổng thống? Ta thực sự không biết trả lời thế nào cho phải, liền các trí. Côn Sơ tiên sinh đến đây, chẳng lẽ vì chuyện này?” Ngài ấy giả vờ vô tội, như thế bản thân thật sự không quan tâm đến mọi việc. Ai mà không biết chính sách ngoại giao của Trung Hoa Dân Quốc, vẫn luôn nằm trong tay ngài ấy? Từ đàm phán với các cường

quốc phương Tây, đến ký kết hiệp ước hợp tác hữu nghị với Đức. Từ việc mượn tiền cải cách tiền tệ từ Anh Mỹ, cho đến gần đây nhiều lần từ chối gặp gỡ đại sứ các cường quốc phương Tây. Chẳng phải là ngài ấy đang nắm giữ toàn bộ hướng đi của con thuyền lớn hay sao? Bây giờ lại trắng trợn giả ngớ ngẩn với Tổng Giáo Nhân, đến cả vị thủ tướng tính tình tốt bụng này cũng có cảm giác bị sỉ nhục. Ông nhin cơn giận, cũng cảm thấy Mưa Thần hôm nay có chút khó gần, tuy trên mặt vẫn khách sáo lễ phép, nhưng sau lời nói lại lộ ra sự xa cách ngàn dặm.

Ông nghiêng người về phía Mưa Thần trên ghế, cố gắng thể hiện vẻ lo lắng: “Tổng thống, vấn đề này không phải chuyện nhỏ! Trên quốc tế sóng gió nổi lên, chính phủ chúng ta mới thành lập, cơ sở yếu kém. Không thể chịu đựng sự ăn ý giữa các cường quốc! Chúng ta nên tuyên bố lập trường của mình, công bằng trên trường quốc tế, giữ vững trung lập tuyệt đối, tập trung tinh lực, tận dụng cơ hội hiếm có này để làm tốt việc trong nước! Tổng thống hiện đang đi lại giữa hai thế lực lớn ở châu Âu, các nhà trí thức trong nước đều lo lắng về chính sách đi trên bờ vực này! Cho nên, Tổng thống, chúng tôi khẩn cầu Tổng thống có thể dần dần làm nguội quan hệ với Đức hiện tại, mà tuyên bố trung lập tuyệt đối, đó là hy vọng của quốc gia, hy vọng của dân tộc!”

Tổng Giáo Nhân có thể có kiến thức như vậy, tâm tư như vậy, đã là chuyện phi thường. Trung Hoa Dân Quốc có thể nói là có một vị thủ tướng không tồi, Mưa Thần trong lòng đối với Tổng Giáo Nhân vô cùng tán thưởng, nhưng trên mặt vẫn không chịu lộ ra chút sắc thái nào: “Côn Sơ tiên sinh, trước đây ký kết hiệp ước hợp tác hữu nghị với Đức, nội các cũng đồng ý! Hàng ngàn vạn kim Mark cho vay, kỹ thuật và chuyên gia hỗ trợ, lúc đó mọi người đều nhất trí cho rằng đây là biểu hiện hữu nghị của Đức! Bây giờ đột nhiên muốn làm nguội quan hệ, vậy hiệp ước để đâu, uy tín quốc tế để đâu? Về phần các cường quốc Anh, Mỹ, Pháp, nước ta luôn tuân

theo nguyên tắc ngoại giao cân bằng, không có chuyện gì nặng nhẹ. Ngài những ý kiến này, có phải nên cân nhắc kỹ hơn không?”

Tổng Giáo Nhân nhìn Mưa Thần lại giả vờ vô tội, thực sự muốn gào lên. Cuối cùng vẫn nhẫn nhịn tính tình của mình, lại dùng ánh mắt trấn an những người đi theo đang kích động. Ngồi trên ghế nặng nề thở dài một hơi: “Tổng thống, theo ngài thấy, nếu châu Âu thực sự sụp đổ, rốt cuộc bên nào sẽ giành chiến thắng cuối cùng?”

Xem ra Tổng Giáo Nhân muốn cho mình đi học đây, Mưa Thần trong lòng buồn cười nghĩ. Theo Tổng Giáo Nhân, bản thân ngài ấy đại khái chỉ là một vị tổng thống quân nhân chỉ biết sử dụng thủ đoạn mạnh, khai thác chủ nghĩa ăn ý mạo hiểm để xử lý ngoại giao. Tình hình quốc tế tương lai sẽ đi về đâu, nếu lịch sử không xảy ra biến cố lớn... Ta hẳn là hiểu rõ hơn bất cứ ai trên thế giới này. Nhưng trên mặt ngài ấy vẫn bày ra vẻ lắng nghe, nhàn nhạt đáp: “Côn Sơ tiên sinh từ trước đến nay có nghiên cứu về tình hình quốc tế, có những khám phá sâu sắc, Vũ某 ta đương nhiên muốn nghe ý kiến của tiên sinh... Nhưng theo ta thấy, bên nào muốn thắng cũng không dễ dàng!” Tổng Giáo Nhân lần này cho rằng đã nắm chắc tâm lý của Mưa Thần, ông ta cho rằng hai bên nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, cho nên muốn mọi việc đều thuận lợi, kiếm được nhiều lợi ích nhất. Nghĩ như vậy, thì quốc gia này thật sự là xong rồi!

Hắn thở dài một hơi, cố ý lớn giọng: “Tổng thống, theo như tại hạ phán đoán. Lần này liên minh với các cường quốc Âu châu, e là thua chắc! Nhưng Đức đánh Pháp, thì thắng dễ như trở bàn tay. Chỉ là hiện nay Đức phải tác chiến hai mặt, đối đầu với Pháp và Nga, hai kẻ địch mạnh. Trên biển còn có hải quân Anh hùng mạnh phong tỏa, Mỹ, Nhật Bản cùng các cường quốc khác cũng đứng về phía Anh. Đức làm sao có thể cùng cả thế giới tác chiến? E rằng chiến sự vừa mở, chậm thì nửa năm, nhanh thì một tháng, ắt phải ký hiệp ước cầu hòa, thời gian cho chúng ta không còn nhiều!

Lúc này mà không lo liệu cho mình.....” Tổng Giáo Nhân nói đến đây, giọng cũng nghiêm trọng hẳn, “Sau chiến tranh, Anh, Pháp cùng các cường quốc khác sẽ tính sổ, chúng ta chia chác họa, e là chẳng còn gì!” Hãn cảm thấy mình đã trình bày rõ ý tứ, cuối cùng còn cho Viên Thế Khải một cái thang để xuống, “Tổng thống, nếu không thì chúng ta cứ ra tuyên bố cũng được, chỉ cần tổng thống đóng dấu, đồng ý một tuyên bố ngắn gọn là xong. Đức sẽ biểu không, mượn tiền chúng ta lập tức đưa vào kế hoạch trả nợ năm nay, như vậy chúng ta có thể rút lui! Tổng thống, ngài thấy thế nào?” Nói đến đây, đám người đi theo Tổng Giáo Nhân đều cảm thấy vị thủ tướng này đã tận tâm tận lực, thay tổng thống lau dết cũng là quá ỷ khuất. Vị tổng thống này cũng nên gật đầu thôi!

Tầm nhìn của Tổng Giáo Nhân, quả thực đã đạt đến tầm cao mà các chính trị gia Trung Quốc lúc bấy giờ có thể đạt tới. Nhưng hãn vẫn không hiểu được tâm tư của Viên Thế Khải, trong lòng Viên Thế Khải có chút đắng chát. Sau khi chiến tranh nổ ra, Anh, Pháp cùng các cường quốc khác chắc chắn sẽ nói lòng sự khống chế đối với Trung Quốc, nhưng Trung Quốc vì cục diện hỗn loạn và thực lực tan vỡ, chẳng thu được lợi lộc gì. Trong khi đó, Nhật Bản lại thực sự phát triển lớn mạnh trong Thế chiến thứ nhất, chiếm được vị trí tốt nhất ở châu Á. Đồng thời, Nhật Bản cũng thừa hưởng đã tâm của các cường quốc đối với Trung Quốc, hơn nữa còn hung hăng hơn! Trung Quốc sau này lại càng thêm khốn khổ, mãi cho đến ba mươi năm gian khổ của dân tộc. Mà vì sao bản thân lại phải chuẩn bị chu đáo, tham gia vào cuộc đại biến cục này của thế giới, chính là muốn cạnh tranh với Nhật Bản! Không thể để hãn cứ thế mà lớn mạnh! Châu Á có thể đạt được lợi ích, Trung Quốc ít nhất phải ăn nửa phần! Cho nên hiện tại hãn đang dốc sức tạo ra một thế, một thế mà các cường quốc cảm thấy Trung Quốc quan trọng hơn trước kia! Nhưng vẫn có rất ít người hiểu được hãn. Lúc này, thật sự có cảm giác trên đời cuộn cuộn, tri kỷ thừa thớt. Dù thế nào, bản thân đã chọn con đường này, chỉ có thể kiên trì đi tiếp.

Hắn nhìn làn hơi nước bốc lên từ chén trà trong tay, vẻ mặt cũng như cười mà không phải cười. Tổng Giáo Nhân sốt ruột mong hắn gạt đầu, nhất thời có chút không hiểu, đành phải vững vàng chờ đợi câu trả lời chắc chắn.

“Cùn ban tiên sinh, ta là nguyên thủ quốc gia, phải có trách nhiệm với bản thân. Về quan hệ với Đức, ta không thể đem danh dự quốc tế của Trung Hoa Dân Quốc ra đùa giỡn. Trung lập thì ta có thể đồng ý, nhưng đoạn tuyệt quan hệ với Đức, thì khó mà làm được. Tuyên bố này, ta sẽ không phát, nội các muốn phát, ta cũng sẽ không dùng ấn.” Hắn thản nhiên, nhưng lại kiên quyết trả lời như vậy, khiến Tổng Giáo Nhân mong đợi.

Tổng Giáo Nhân rút cuộc nhảy dựng lên, hắn xem như bị Viên Thế Khải chọc giận. Tay run run chỉ thẳng vào mũi Viên Thế Khải mà lớn tiếng nói: “Người đang đẩy đất nước vào tuyệt lộ! Ta tuyệt đối không thể để người làm như vậy! Người người người người..... Nếu người vẫn cố chấp như vậy, không còn gì để nói, ta chỉ có thể vạch tội người ở nghị hội! Dù người có súng trong tay! Nhưng công lý và chính nghĩa ở bên ta!”

Viên Thế Khải cũng lạnh mặt đứng lên, hắn cảm thấy hôm nay mình đã thành công. Đặt chén trà xuống bàn, khoát tay nói: “Tùy các người! Tiễn khách!” Tổng Giáo Nhân dẫn theo đám người lập tức quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa nghiêm nghị nói: “Trời sập rồi! Trời sập rồi! Đất nước sắp xong rồi!”

Mùa xuân năm 1914, trên chính trường Trung Hoa Dân Quốc bùng nổ cuộc tranh chấp phủ viện lần đầu tiên. Không ai ngờ được, trong tình hình trong nước đại khái ổn định, lại xảy ra chuyện như vậy. Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào, đặc biệt là một số đại biểu quốc gia, cục diện trong hơn nửa năm 1914, vẫn không ngừng thay đổi và phát triển.

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

STT 219: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 20: Hai bút cùng vẽ

Thượng Hải, năm 1914.

Cảnh sắc mùa xuân đã hoàn toàn bao trùm thành phố viễn đông đầy ma lực này. Mặc dù chính phủ Nam Kinh đang phải đối mặt với những cuộc tranh đấu gay gắt, phong trào ngày càng kịch liệt. Hai bên đều có những người ủng hộ riêng, công khai đối đầu trên mặt báo. Phía Quốc Dân đảng, lần này dường như đã dùng hết mọi thủ đoạn, muốn hạn chế quyền lực của Mưa Thần trong phạm vi nghị hội. Trong khi đó, những người ủng hộ tổng thống, một số thanh niên trí thức mang tư tưởng dân tộc chủ nghĩa, những thế lực địa phương ủng hộ nhiệt tình chính sách của Mưa Thần, phần lớn công chức hệ thống trung ương, các đoàn thể giáo dục, và cả quân đội bị hạn chế lên tiếng, cũng đang ra sức phản công. Dù hai bên có bất đồng ý kiến, nhưng vẫn giữ thái độ hợp pháp và kiềm chế, có lẽ chủ yếu là do Mưa Thần thể hiện sự kiềm chế lớn. Vì vậy, các hoạt động kinh tế sôi nổi của thành phố viễn đông này không hề có dấu hiệu đình trệ.

Theo việc áp dụng dự luật quỹ ngân sách bình chuẩn của Anh và Mỹ, Mỹ và Anh đã thu mua một lượng lớn bạc ngân của Trung Quốc, cung cấp ngoại hối cho chính phủ, được xem là ổn định quỹ tiền tệ. Đến năm 1914, ước tính chính phủ đã nắm giữ khoảng 22,5 triệu đô la Mỹ, 9,1 triệu đô la Mỹ, và khoảng 13,6 triệu đô la Mỹ vàng. Phần lớn ngoại hối thu được là nhờ tăng thuế quan, cùng với việc tích lũy thuế quan chưa thanh toán từ năm Dân Quốc đầu tiên và năm thứ hai. Sự dồi dào ngoại hối và dự trữ

vàng, cộng thêm việc Anh và Mỹ cung cấp khoảng 20 triệu đô la Mỹ bảo đảm ngoại hối, đã tạo ra sự ổn định tiền tệ chưa từng có, dẫn đến sự thịnh vượng của thương mại và mâu dịch hiện tại. Đây cũng là lý do các tầng lớp thương nghiệp dân tộc mới nổi ủng hộ Mưa Thần, vì ông đã mang đến cho họ cơ hội phát triển cực kỳ tốt.

Crawford, vị đại sứ trẻ tuổi mới nhậm chức của Anh, đứng trước cửa sổ sát đất của lãnh sự quán Anh ở Thượng Hải, bờ tây sông Hoàng Phố, có chút rùng mình nhìn ra bên ngoài. Ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ, phản chiếu mái tóc màu nâu của ông, trông như đang phát sáng. Vị thanh niên mới ba mươi ba tuổi này đã tiếp nhận chức vụ này từ tay công sứ Chu người điển, người đã phải chịu đựng những khó khăn trong sự nghiệp ngoại giao ở Trung Quốc. Ngay từ ngày đầu tiên, ông đã cảm nhận được mùi hương cổ xưa, lỗi thời của những đoàn ngoại giao ở Bắc Kinh, những người sống như thể trước cả chiến tranh Borr! Có lẽ còn sớm hơn! Gia thế của ông đã tạo nên mối liên kết sâu sắc với Trung Quốc. Cha ông, một thiếu tướng hải quân, nghị viên hạ viện, huân tước bối nghị phúc, từng là một chuyên gia về viễn đông, từng được Thủ tướng Anh Thor tư bá lý ủy thác vào năm 1898, cùng với 750 bảng Anh để khảo sát du lịch ở Trung Quốc trong một trăm ngày. Ông đã gặp gỡ những nhân vật quan trọng của Trung Quốc lúc bấy giờ, nghiên cứu sâu sắc về việc đế quốc Anh nên duy trì lợi ích của mình như thế nào trong bối cảnh thế giới đang thay đổi sau chiến tranh Giáp Ngo, và làm thế nào để thực hiện các chính sách ngoại giao. Giờ đây, truyền thống gia tộc này đã được truyền lại cho người con trai của ông, một chuyên gia về vấn đề viễn đông, người đã nổi danh dưới trướng của tiên sinh Bear phúc.

Ông vẫn còn nhớ rõ, cha mình đã tranh luận với Thủ tướng tiên sinh, người có mối quan hệ cá nhân rất tốt, trên đường đi săn ở rừng quận Kent:

“Một mặt tìm kiếm một chính sách có tinh thần hiệp sĩ ở Trung Quốc, một mặt tìm kiếm quyền lực của người châu Âu, đó mới là chính sách cân bằng của chúng ta. Nơi viễn đông này quá đặc biệt, và Trung Quốc cũng hoàn toàn khác với Ấn Độ!

“Chúng ta cần phải cảnh giác với Nhật Bản, trong vài chục năm tới, họ có thể nuốt chửng hệ thống mà chúng ta đang xây dựng ở châu Á! Và một Trung Quốc hùng mạnh như Nhật Bản có lẽ là chìa khóa để chúng ta cân bằng ở châu Á, khi đó họ sẽ muốn dựa vào chúng ta... Ở viễn đông, trong, Nga, ngày sẽ hoàn toàn vướng mắc với nhau, không thể tạo ra bất kỳ thách thức nào đối với địa vị của chúng ta!

“...Trung Quốc là một quốc gia có sức hút nội tại, với những truyền thống đặc biệt. Hợp tác thiện chí sẽ dễ dàng hơn để chúng ta có được vị thế lãnh đạo ở châu Á, và bất kỳ ý định chia cắt quốc gia này, cuối cùng sẽ đánh mất lợi thế của chúng ta ở viễn đông!” Mái tóc hoa râm của cha ông, cùng với giọng điệu kích động, đã khắc sâu vào tâm trí của ông, khi đó vẫn còn là một học sinh của trường Eaton.

Và bây giờ, tâm nguyện chưa hoàn thành của cha, phải nhờ vào chính mình để hoàn thành. Crawford nắm chặt kim cài áo ở ngực, nhíu mày, suy nghĩ về sứ mệnh mà mình phải đối mặt. Di sản ngoại giao mà Chu người diễn để lại cho ông là một quỹ ngân sách bình chuẩn của Anh và Mỹ, cùng với hải quan Trung Quốc vẫn nằm dưới sự kiểm soát của Anh. Thế lực của đế quốc Anh ở lưu vực sông Trường Giang vẫn không thể lay chuyển. Mặc dù hiện tại đang bị Mỹ thách thức, nhưng về mặt này, ông có xu hướng liên kết với Mỹ hơn. Hai chân chống đỡ, dù sao vẫn vững chắc hơn một chân. Hơn nữa, theo sức sống mà quốc gia này đang thể hiện, cả hai quốc gia đều có đủ cơ hội! Nhưng hiện tại, Whitehall quan tâm nhất là liệu Trung Quốc trong tương lai có trở thành tay sai của Đức ở viễn đông hay không, vì một

thứ chủ nghĩa dân tộc cuồng nhiệt mà thực hiện những hành động gây tổn hại đến lợi ích của đế quốc Anh.

Về thực lực hiện tại của Trung Quốc, họ cũng không lo lắng. Với lực lượng của Nhật Bản, liên kết với quân đội Anh và Pháp ở viễn đông, trong vòng vài tháng có thể phá tan bất kỳ cái gọi là liên quân Đức-Trung nào ở viễn đông. Nhưng đây là sự hy sinh một phần tài nguyên được sử dụng ở châu Âu. Ở châu Âu, nước Đức thực sự là một con quái vật vô cùng đáng sợ. Đại chiến tương lai bùng nổ, thắng bại vẫn chưa được định đoạt. Theo Crawford, vấn đề cuối cùng vẫn cần có sự tham gia của lục địa mới. Nhưng tình hình hỗn loạn của Trung Quốc có thể sẽ ảnh hưởng đến động thái của lục địa mới, đây là một trò chơi cờ liên hoàn. Sau khi Trung Quốc bị phá vỡ, Nhật Bản không nghi ngờ gì là người chiến thắng lớn nhất, đặc biệt là khi ánh mắt của lục địa cũ tập trung vào Thái Bình Dương. Khi đó, Nhật Bản, không nghi ngờ gì, là đối tượng đáng lo ngại nhất của lục địa mới, khi một trong hai đầu đại bàng chuyển hướng sang Thái Bình Dương, bên kia, còn bao nhiêu tinh lực đang chú ý đến Đại Tây Dương? Ngay cả đối với nước Anh, sự lớn mạnh của Nhật Bản đến mức đó, đối với sự ổn định của hệ thống đế quốc châu Á, cũng là điều không thể chấp nhận được. Vì vậy, lúc này, họ phải duy trì sự ổn định của viễn đông. Khu vực biên giới phía đông của thế giới này, giờ đây lại là tâm điểm chú ý của các nhà ngoại giao và tinh anh quân đội của đế quốc trước khi đại chiến.

Và trọng tâm nằm ở vị tổng thống, người trẻ hơn mình bảy tuổi, với phong cách hành xử thô bạo, đơn giản của một quân nhân, vị Bismarck của châu Á.

Crawford như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng trở lại bàn làm việc của mình, lật xem tư liệu, cố gắng suy nghĩ thật lâu. Ông đã từng nhìn thấy vị tổng thống trẻ tuổi này khi trình quốc thư. Đôi tay vững vàng, ánh mắt nhìn thẳng, nụ cười âm áp, khiến ông có cảm giác trực giác rằng vị tổng thống

này có một trái tim sâu sắc. Khi châu Âu coi sự trỗi dậy kỳ diệu của ông như một câu chuyện thần thoại phương đông, ông đã đọc ngẫu nhiên tất cả những thông tin liên quan đến vị tổng thống này mà ông có thể tìm thấy. Nếu ông chỉ là một con bạc phương đông đơn thuần, thì vận may của ông thật kỳ lạ. Có thể dùng huệ tư thoát bài để thắng tất cả các quý ông trong câu lạc bộ Whitehall! Chẳng lẽ ông không biết rằng, lực lượng hải quân hùng mạnh của Anh và Pháp, cùng với lực lượng quân sự ở viễn đông đang ở ngay trước cửa nhà ông, mà nước Đức chỉ có thể hô khẩu hiệu viện binh ở Berlin sao? Chiến tranh Borr là như vậy, khi nội loạn ở Iraq cũng vậy! Ông biết, tất nhiên ông biết! Crawford cảm thấy mạnh mẽ rằng, vị tổng thống này chỉ đang thăm dò giới hạn cuối cùng của họ, muốn kiếm lợi lớn nhất! Nếu ông thực sự ngoan cố, thì trước đây ông đã ký kết một hiệp ước quân sự với Đức, chứ không phải một hiệp ước hợp tác hữu nghị nhẹ nhàng! Ông chỉ đang chờ thời cơ thích hợp để chuyển hướng!

Dù là cuộc tranh chấp giữa Phủ và Viện hiện tại, dường như hãn cũng đang biểu thị với nhóm cường quốc phương Tây, rằng trong nội bộ quốc gia của ta, vẫn có những thế lực mạnh mẽ phản đối việc liên minh với Đức và các hành động của nó! Các người có thể tận dụng khoảng trống này để tạo ra ảnh hưởng, thay vì để mọi chuyện đổ vỡ và phải dùng vũ lực để giải quyết với ta! Đến lúc đó, sự thay đổi của hãn, cũng sẽ trở nên hợp lý bởi sự xuất hiện của những người phản đối đã rõ ràng. Từ khi hãn rời khỏi chức vụ đại sứ quán mới ở Nam Kinh, trở về Tổng lãnh sự quán Thượng Hải mang đậm phong cách châu Âu hơn, sau một thời gian dài suy nghĩ, phân tích một cách tỉnh táo, hãn đã cảm thấy ý nghĩ của mình dần trở nên rõ ràng, bắt đầu công việc của mình từ đó, và cũng có phần tự tin. Có lẽ đây chính là lúc hãn đối đầu với vị anh hùng trẻ tuổi kia! Thế giới này, đâu chỉ có một mình hãn là người thông minh. Hãn đang ra giá, bản thân hãn cũng không ngại... Dùng cách nói của người Trung Quốc là “lạt mềm buộc chặt”. Thêm vào đó, Nhật Bản hiện đang vội vàng phản ứng, cục diện chính trị Viễn Đông lúc này quả là rất thú vị.

Crawford lẩm bẩm: “... Trên cơ sở chính sách tinh thần hiệp sĩ, mưu cầu quyền lợi tối đa cho người châu Âu...” Dưới ánh nắng mùa xuân ở Thượng Hải, thần sắc của hắn dần trở nên kiên định.

Lúc này, phía nam thành Nam Kinh, những khu dân cư liên tiếp nhau, xen lẫn những con hẻm nhỏ phức tạp, khiến con đường nơi đây giống như một mê cung. Mặc dù thành phố đã cải thiện hệ thống thoát nước, nhưng mùi vị ở đây vẫn thật khó chịu, mùi phân lừa ngựa trên đường cùng với hơi nước bốc lên từ những hàng quán ven đường hòa vào không khí. Thủ đô này, hiện tại vẫn là một cảnh tượng hỗn độn, bẩn thỉu và phức tạp trong quá trình xây dựng. Trong một khu dân cư hỗn tạp, có một tòa nhà nhỏ được một vài sĩ quan cấp dưới của đội cảnh vệ chính phủ Nam Kinh thuê lại. Trong khi ký túc xá của họ vẫn đang được xây dựng, họ đã nhận được phụ cấp và tạm thời ở đây. Bởi vì cuộc sống trong quân đội bận rộn, một tháng cũng hiếm khi có vài ngày để trở về, họ thường ở trong lều vải cùng với các binh sĩ.

Hàng xóm đều rất thích những sĩ quan trẻ tuổi này, họ dường như đại diện cho hình ảnh mới của chính phủ: trẻ trung, tràn đầy sức sống. Bộ quân phục trắng tắp cùng với quân hàm sáng bóng thu hút ánh nhìn của các cô gái trong ngõ nhỏ, cử chỉ của họ mang một phong thái kiêu ngạo của quân nhân, nhưng lại rất quan tâm và bảo vệ những người yếu thế. Những người trẻ tuổi nhiệt huyết, đầy lý tưởng, được ảnh hưởng và đào tạo bởi Mưa Thần, là một trong những hình ảnh tốt đẹp nhất của chính phủ mới trong mắt dư luận báo chí và người dân.

Hôm nay, trong căn nhà nhỏ này, lại có thêm nhiều đồng đội của họ đến, đều là cấp bậc trung úy, thượng úy, lớn nhất chỉ đến thiếu tá, cấp bậc thiếu úy thì rất ít. Họ xách theo thịt heo và rượu dương, xem ra là mọi người muốn cùng nhau uống say trong cuộc sống bận rộn này. Hàng xóm hai bên đều hòa nhã chào hỏi, những sĩ quan trẻ tuổi này có chút chệnh choáng, hát

quân ca thật là hay! Đến giờ ăn trưa, có lẽ đã có mười bảy, mười tám sĩ quan. Cuối cùng còn có hai sĩ quan không rõ vì sao lại đi dạo ở cửa ra vào, dường như không muốn vào trong, trò chuyện với người dân, đầy phấn khởi. Một số người dân trong lòng cũng có chút nghi vấn, hôm nay những người này có chút kỳ lạ a! Nhưng những chuyện này cách xa cuộc sống của họ quá, ngay lập tức bị gạt sang một bên.

Trong căn nhà nhỏ này, lúc này cửa sổ đã đóng chặt, mọi người đều vây quanh hai cái bàn lớn ngồi. Ánh sáng duy nhất trong phòng là ánh nắng chiếu vào từ trần nhà bằng kính. Bụi đất bay lên trong luồng sáng, khiến nơi này có thêm một chút không khí tôn giáo. Không biết là ai, giọng nói trầm thấp mà kịch liệt vang lên: “Trong tình hình hiện tại, quân đội chúng ta, những người lính bảo vệ của chúng ta còn có thể chịu đựng được nữa không?”

Một giọng nói khác mạnh mẽ hơn lập tức tiếp lời: “Đương nhiên là không thể! Cuộc tranh chấp giữa Phủ và Viện, hoàn toàn là do nội các cố tình gây ra. Hiện tại, chính sự trong nước buông lỏng, các nghị viên bè phái, càng bàn tán về những việc làm của tổng thống. Họ thậm chí còn muốn vạch tội tổng thống! Phải biết rằng, giang sơn này là ai đánh hạ? Chính phủ này là ai tạo dựng lên? Họ muốn leo lên đầu tổng thống chúng ta sao?”

“Chúng ta chiến đấu gian khổ ở dọc sông Trường Giang, chúng ta chịu đựng bằng giá ở Mông Cổ, chúng ta chiến đấu đến cùng với quân Nhật Bản ở Đông Bắc, chúng ta tiêu phí ở Hà Nam, chúng ta vất vả huấn luyện để bảo vệ sự thống nhất và an toàn của quốc gia, chuẩn bị phục hưng dân tộc, vậy mà những nghị viên này đang làm gì? Họ cấu kết với Viên Thế Khải, cúi đầu trước người nước ngoài, bận rộn kiếm tiền riêng! Những cái gọi là nghị viên và nội các này, ở trung ương gây trở ngại cho tổng thống của chúng ta. Ở địa phương, họ càng muốn nắm giữ tất cả! Ngay cả thư từ của các anh em trong đội gửi về quê, những nghị viên này bóp méo chính sách tự trị địa

phương của tổng thống, các nghị viên địa phương thường là những địa chủ! Hiện tại họ có địa vị này, tiền thuê đất đừng nói là ba bảy năm, sáu thành đều có thể thu được! Địa phương còn không có nơi để khiếu nại. Trước kia họ chỉ là địa chủ, bây giờ lại là đại diện của dân ý! Các anh em nhận được thư ai mà không rơi lệ? Chúng ta liều mạng vì đất nước, lại làm giàu cho những tên khốn này!”.

“Quốc Dân Đảng càng đánh mất hoàn toàn vị thế của họ, từng là đảng cách mạng! Chẳng phải Tôn Trung Sơn tiên sinh đã buông tay không quản nữa sao? Cũng là bị những kẻ bại hoại này làm tức giận! Nếu không phải họ cản trở ở trung ương, Chiết Giang, Quảng Đông, Phúc Kiến và các tỉnh Tây Nam hiện tại vẫn là độc lập. Nghe các anh em trong đội cận vệ của Phủ tổng thống nói, hiện tại tổng thống mỗi ngày làm việc hơn mười giờ, gần như mệt mỏi đến mức thổ huyết! Những tên khốn đó cả ngày không làm việc thì thôi, lại còn gây sự với tổng thống, còn đòi giải tán quân đội. Bọn họ thật sự là sâu mọt của quốc gia!”

“Đối ngoại thì nhu nhược, ức hiếp tổng thống, chiếm giữ địa phương. Đất nước chúng ta không cần một nghị viện như vậy, chỉ cần tổng thống nắm giữ toàn bộ quyền lực, đề bạt những người có tài đức, hoàn toàn dưới sự lãnh đạo và chỉ huy của tổng thống để hoàn thành sự nghiệp phục hưng dân tộc!”

“Chúng ta cần tổ chức! Hãy gọi là Phục Hưng Xã! Để những đồng chí có cùng chí hướng bí mật kết hợp thành một đoàn thể. Dùng máu và sinh mạng của những quân nhân trẻ tuổi chúng ta, để tiêu diệt những sâu mọt của quốc gia này! Mọi người đồng ý không?”

“Dưới sự lãnh đạo của tổng thống, bằng máu và sinh mạng của chúng ta, thống nhất đất nước, thu hồi tất cả những quyền lợi đã mất!”

Từng đôi mắt trẻ tuổi sáng ngời, tay đều vươn ra nắm chặt lấy nhau. Có lẽ họ không biết rằng, khi lòng yêu nước đi đến một thái cực khác, khi tinh thần dân tộc chủ nghĩa trở nên quá khích, trong cái thời không của Mưa Thần, tương lai sẽ xuất hiện một từ mới gọi là phát xít. Và sự kết hợp bí mật của họ, đã có những hương vị đó. Mà tất cả những điều này, chẳng qua chỉ là sản phẩm phụ của nền giáo dục dân tộc chủ nghĩa cực đoan trong quân đội chính quy này. Quân đội chính quy này từ trên xuống dưới, những nhân vật như vậy rất nhiều. Gần đây, cuộc tranh chấp giữa Phủ và Viện đã tạo ra những đòn tấn công vào Mưa Thần, phong trào công kích phong cách quân nhân của hãn, và một số vấn đề dần bộc lộ trong quá trình vận hành của chính phủ mới, đã trở thành chất xúc tác cho xu hướng này. Mà Mưa Thần hiện tại, dường như không hoàn toàn nhận ra những điều này.

Bí thư trưởng Phủ Tổng thống, tiên sinh Trần Trác, hiện tại hãn là người bận rộn nhất trong toàn bộ Phủ Tổng thống, bao gồm cả Tổng thống Lâm Lâm và các cơ cấu lớn nhỏ khác. Nhiệm vụ quan trọng của hãn là làm con rối sau bức màn, điều khiển lão tiên sinh Đinh Tây Lâm, thủ lĩnh của Liên Bang đảng, và tiên sinh Thẩm Ân Phu, bí thư trưởng Liên Bang đảng, nhằm duy trì sự ổn định của nghị hội và các đoàn thể, đồng thời hỗ trợ các chính sách của Tổng thống. Trước đây, vị bí thư trưởng này đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình. Không chỉ đạo diễn thành công cuộc đại tuyển cử, giúp Tổng thống đắc cử, mà còn giúp Tổng thống giành được quyền lực lớn trong việc sửa đổi hiến pháp. Nhưng lần này, cuộc tranh chấp giữa phủ và viện đã khiến nghị viện rơi vào tình trạng hỗn loạn, khiến hãn cảm thấy vô cùng mất mặt. Hãn từng say rượu mà khoe khoang với bạn bè rằng có thể hoàn toàn kiểm soát mọi động tĩnh của hai viện trong nghị hội! Giờ đây, những lời đó chỉ còn là chuyện trên trời. Các thế lực của Quốc Dân đảng nhân cơ hội này mà liên kết với nhau, các thế lực khác thì dao động không ngừng, tư tưởng của các nghị viên Liên Bang đảng cũng hỗn loạn, tất cả đều trở thành vấn đề mà hãn phải đối mặt. Trần Trác, người trước nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió dưới sự chỉ đạo của Tổng thống, bỗng chốc trở

nên lúng túng. Để khôi phục vị thế, hắn vội vã tìm người bàn bạc, củng cố phe cánh, phân hóa và mua chuộc. Nhưng khi bắt tay vào làm, hắn lại cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết. Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của Tổng thống đôi khi, hắn cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh trong một ngày xuân ấm áp. Tương lai của hắn vốn một màu tươi sáng, chẳng lẽ lần này lại phải kết thúc đột ngột sao!

Mọi chuyện rối ren này cuối cùng cũng được giải quyết sau một đêm Tổng thống tâm sự với hắn. Những lời Tổng thống nói đã khắc sâu vào tâm trí hắn. Đến bây giờ, hắn mới biết mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Tổng thống. Văn phòng của hắn * thường xuyên sáng đèn suốt đêm, có lẽ là để suy nghĩ về vấn đề này.

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu 9 sách a!

“Không cần vội, không cần làm quá nhiều việc. Chính phủ mới của chúng ta vừa mới thành lập, thời đại thay đổi chóng mặt, mới đưa chúng ta đến vị trí này. Nền tảng của chúng ta chưa vững chắc, trung ương và địa phương, nội các và nghị hội đều đang trong giai đoạn xây dựng. Trong lúc chúng ta còn có thực lực tuyệt đối, cứ để bọn họ nháo nhào cũng tốt.....

“Chính là muốn để tất cả những thứ cận bã, chính phủ, địa phương, nội các, nghị hội, thậm chí quân đội đều nổi lên. Để cái gọi là Tân Dân quốc này, tất cả những dòng chảy ngầm đều lộ ra. Chúng ta có thể sớm bắt đầu giải quyết. Khi đất nước chúng ta sắp bước lên vũ đài thế giới, khi chúng ta phải đối mặt với lợi ích dân tộc, mới biết ai là kẻ đầy tư tâm, ai là sâu mọt, ai là người chúng ta có thể tin tưởng và hợp tác. Ta muốn để lại một nền tảng vững chắc cho tương lai, cũng muốn xem xét và chinh đốn những thành quả đã đạt được. Bây giờ vẫn còn thời gian, cứ để mọi chuyện bùng phát sớm một chút, ta cũng có thể sớm hoàn thành những công việc này. Muốn không có lo lắng gì khi bước ra vũ đài thế giới để tranh thủ lợi ích cho dân tộc.

Lúc đầu, từ trung ương đến địa phương, chúng ta chỉ là miễn cưỡng kết hợp với nhau. Trải qua lần gột rửa này, mới có thể thực sự tạo ra một nền tảng vững chắc cho Tân Dân quốc. Nghị hội, nội các, những thứ này không nghi ngờ gì cũng cần phải giữ lại. Chỉ khi chúng ta cùng nhau vượt qua những phong trào này, mới có thể thực sự trở thành một quốc gia có nền tảng vững chắc. Trong quá trình này, chúng ta cần thích ứng và tìm tòi lẫn nhau. Có lẽ còn có một chút tư tâm của ta.....

Ta tin rằng sau phong trào này, sau khi mọi chuyện chuyển hướng, chính phủ của chúng ta sẽ trưởng thành hơn, đất nước của chúng ta cũng sẽ trưởng thành hơn. Những tệ nạn bị phơi bày sẽ được giải quyết hiệu quả, những kẻ và thế lực nên bị mời xuống đài. Ta có lòng tin này, cũng hy vọng người có lòng tin này. Trong tình hình ta đang kiểm chế, khi mọi chuyện chuyển hướng, ai là công, ai là tội, sẽ rõ ràng ngay thôi. Ta cần một nội các đầy lòng công tâm, yêu quý đất nước này, có thể chế ước ta trong các quy tắc trò chơi. Ta và nội các này hợp tác hiệu quả, chính là nền tảng cho tương lai của đất nước!”

Trong cuộc nói chuyện, Tổng thống liên tục nhấn mạnh việc xây dựng nền tảng cho đất nước, khiến Trần Trác đại khái hiểu được ý định của ông. Nhưng về việc "chuyển hướng" là gì, Tổng thống vẫn giữ kín như bưng. Cuối cùng, Tổng thống có vẻ cảm khái: “Thời gian không còn nhiều! Nếu bỏ lỡ cơ hội này, có lẽ vận mệnh của đất nước sẽ lại chìm trong bóng tối hàng chục năm! Ta không thể bỏ qua! Có quá nhiều việc phải làm, ta chỉ có thể vừa làm vừa vẽ, vừa đối nội vừa đối ngoại! Ta phải vượt qua chuyển xe này! Khi đất nước bước vào quỹ đạo phát triển bình thường, có lẽ là lúc ta cúi đầu trước hiến pháp ba lần, vinh quang xuống đài. Không cần vội, lúc này, các người phải giúp ta thật tốt! Nếu không theo kịp bước chân của ta, ta tuyệt đối sẽ không dừng lại chờ đợi các người!”

Lời nói của Tổng thống dường như vẫn còn văng vẳng bên tai. Trần Trác nhìn lên bầu trời, liệu Tổng thống có thể thuận lợi thúc đẩy sự phát triển của thời đại này không? Với một mình ông, liệu có đủ sức mạnh? Nếu ông thất bại, thì sao? Vào lúc này, vị bí thư trưởng trẻ tuổi của Phủ Tổng thống, hẳn cũng không có câu trả lời.

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

STT 220: Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 21: Chuyên h...

Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 21: Chuyển hướng cùng kinh
biển

Phủ viện tranh đấu một mực hướng về phía trước phát triển. Các nghị viên Quốc Dân đảng, dựa vào ưu thế trên mặt trận dư luận, lại thêm thái độ kiềm chế của Mưa Thần từ trước đến nay, những lời nói thốt ra ngày càng quá đáng. Giờ đã có kẻ cố động sửa đổi hiến pháp, biến chế độ tổng thống nghị viện hiện tại thành nghị hội tổng thống. Ở các địa phương, những thanh âm phụ họa cũng không ít. Nhưng nhìn chung, Tổng Giáo Nhân vẫn giữ phong thái của một chính trị gia, không hề lời chuyện ông từng kích động muốn vạch tội Mưa Thần ra để làm tới cùng. Ông chỉ mong Mưa Thần nhanh chóng thay đổi lập trường, giảm bớt quyền lực. Nhưng thế cục phát triển, đến cuối cùng, thường thường không phải do ông có thể khống chế.

Tại chiến trường hạ nghị viện, hành động thiết thực nhất là kiến nghị giải trừ quân bị năm Dân Quốc thứ tư, do nghị viên Mâu Bồi Nam của Quảng Đông đưa ra xem xét. Dự luật này quả thực là trắng trợn nhắm vào thực lực của Mưa Thần. Yêu cầu cắt giảm tám sư trong số ba mươi sư đang nằm trong tay trung ương. Ví dụ như hiện tại chỉ còn trên danh nghĩa sư thứ tám, sư thứ mười chín ở Tứ Xuyên, sư thứ hai mươi ở Sơn Đông, sư thứ mười lăm trực thuộc, sư thứ mười bốn ở Hà Nam, cùng sư thứ mười ba cải biên từ quân Diêu của Quảng Đông. Để làm đẹp mặt, còn có sư hai mươi sáu ở Sơn Tây và sư hai mươi tám ở Cát Lâm. Việc cắt giảm này tương đương với mười lăm vạn quân chính quy, trong nước an ninh trống rỗng thì

phải làm sao? Nghị viên Mâu cho rằng nội địa an ninh đã đủ để duy trì, các tỉnh ven biển phải tăng cường đội bảo an địa phương, cũng xây dựng thêm khoảng mười vạn người, lấy tài lực địa phương giải quyết vấn đề binh hướng. Lúc đầu, các tỉnh bảo đảm An Tư lệnh bộ muốn thoát ly quan hệ với tổng bộ quân đội chính quy trung ương, hoàn toàn trở thành vũ trang nội vệ địa phương.

Chương trình nghị sự này khiêu khích quyền uy của Mưa Thần, có thể nói là xé toang tất cả mặt mũi. Điểm xuất phát là tăng cường lực lượng vũ trang của những tỉnh vẫn còn độc lập trên thực tế, tăng thêm khuynh hướng ly tâm của các tỉnh có căn cứ của Mưa Thần đối với trung ương, mà trọng điểm là làm suy yếu thực lực lớn nhất mà Mưa Thần nắm giữ —— quân đội chính quy chủ lực dòng chính. Loại chương trình nghị sự này đưa ra, cho thấy một số nghị viên Quốc Dân đảng hiện tại đã không còn an phận, muốn lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này, kiểm soát lợi ích lớn nhất cho thế lực của bọn chúng. Oán khí mà bọn chúng âm thầm tích lũy trong thời gian Mưa Thần leo lên vũ đài chính trị cao phong, giờ đã không còn cố kỵ, hoàn toàn bộc phát. Chương trình nghị sự này tại hạ nghị viện rất nhanh đã được đưa ra biểu quyết, nhưng lần đầu chỉ được hơn tám mươi phiếu tán thành, không thông qua. Bọn chúng vẫn không chịu buông tha, lại tiếp tục biểu quyết lần nữa. Lý do thậm chí còn quang minh chính đại hơn, quốc gia mới thành lập, tài chính khó khăn, trong nước đã cơ bản bình định, nuôi quân sáu mươi vạn trở lên, chi tiêu quân phí chiếm trọng số trong chi tiêu tài chính. Nếu không tiến hành giải trừ quân bị, sang năm chính phủ dự toán tài chính trong quân sự duy trì, bọn chúng những nghị viên này khó mà thông qua. Chi bằng trước hết làm tốt công tác giải trừ quân bị.

Lời nói tuy vang dội, nhưng theo như những tờ báo thân Mưa Thần ở Thượng Hải cay nghiệt bình luận, những nghị viên Quốc Dân đảng giỏi luôn cúi này, tư tâm ẩn chứa trong chương trình nghị sự này, thật sự là cách tám trăm dặm cũng có thể ngửi ra mùi vị. Tổng Giáo Nhân về nguyên tắc

ủng hộ chương trình nghị sự này, dù sao giải trừ quân bị là chuyện tốt! Ông cũng lo lắng quân đội của Mưa Thần sẽ dần trở thành một đoàn thể đã đặc quyền lợi, đến lúc đó trở thành Bắc Dương quân thứ hai, thành thế lực phản động phá hoại nền dân chủ chính trị trong nước. Nhưng ông cho rằng loại giải trừ quân bị này nhất định phải công bằng, địa phương và trung ương phải cắt giảm theo tỷ lệ, đây mới là cách làm vì lợi ích của quốc gia dân tộc mà nhường nhịn nhau. Mở đầu cho tiền lệ này, con đường quân đội hoàn toàn quốc gia hóa mới có thể thuận lợi tiến lên. Chứ không như bây giờ, quân trung ương phần lớn vẫn là quân đội và công cụ của riêng Mưa Thần. Cho nên, khi Trần Trác Hòa bàn bạc với ông về việc dự luật này sẽ ảnh hưởng cực lớn đến quan hệ giữa Mưa Thần và Quốc Dân đảng, ông chỉ biểu thị đây là quyền lực mà các nghị viên đang sử dụng, mặc dù còn có những chỗ chưa hoàn thiện, nhưng ông không có quyền can thiệp, với tư cách là người đứng đầu Quốc Dân đảng, ông cũng đồng ý giải trừ quân bị. Tổng thống nếu có bất kỳ ý kiến nào khác, có thể bác bỏ những chương trình nghị sự này, nhưng không thể ngăn cản bọn họ đưa ra. Nếu mọi chuyện đi vào ngõ cụt, thì tổng thống còn có thể giải tán nghị viện, tiến hành bầu cử lại! Những lời nói mang chút ý tứ này, Trần Trác nghe xong, chỉ có thể cười khỗ.

Mặc dù phủ viện chưa đến mức tan vỡ hoàn toàn, nhưng mọi người đều cho rằng ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Lúc trước, vì chính sách đối ngoại hành động theo cảm tính, hiện tại đã hoàn toàn biến thành cạnh tranh về mặt chính trị giữa hai đại đoàn thể chính trị. Quốc Dân đảng thông qua việc đoàn kết những người bất mãn với Mưa Thần độc chiếm đại quyền, nhất thời thanh thế to lớn, phát động công kích vào ông. Mà Mưa Thần lúc này, biểu hiện ra ngoài trừ khắc chế, vẫn là khắc chế, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Bên dưới trưởng của ông, đoàn thể đã bất mãn đến cực điểm với cục diện này. Nhưng khi hội nghị tứ cự đầu mừng bốn, cũng từng có tiền lệ Mưa Thần hậu phát chế nhân. Bọn họ cũng chỉ đành nén giận, chờ

đội tổng thống ra tay. Đến cuối cùng, lúc nào thì ban bố mệnh lệnh tổng thống, giải tán cái nghị viện không nghe lời này?

Lúc này, tại Thượng Hải, nơi xa rời phong trào chính trị ở Nam Kinh, đại sứ Anh tại Trung Quốc, Crawford, đang tạm trú tại Tổng lãnh sự quán Anh ở Thượng Hải, lại có một vị khách mà ông đã chờ đợi từ lâu. Ông vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của vị khách có thân phận này. Và khi ông ta thực sự xuất hiện, cảm giác duy nhất của ông là, nhân tuyển này lại phù hợp đến lạ thường!

Người đến là Dương Độ, tư chính Phủ Tổng thống hiện tại, người đứng đầu cơ cấu nghiên cứu chiến lược nổi tiếng nhất Trung Quốc hiện nay — Hội nghiên cứu thế cục Âu Mỹ. Ông có thân phận là người dân thường, nhưng lại có bối cảnh rất sâu xa với Mưa Thần. Quả nhiên Mưa Thần đã chọn ông xuất mã! Về vị tiên sinh Dương Độ này, ông cũng có không ít hiểu biết. Lúc trước là quân sư của Viên Thế Khải, sau đó quyết đoán đảo hướng Mưa Thần, trong các hoạt động bí mật cuối cùng đưa Viên Thế Khải đến chỗ diệt vong, đã đóng vai trò bí mật mà tương đối lớn. Hiện tại, ông ta đóng vai trò trong Hội nghiên cứu thế cục Âu Mỹ cũng tương đối lớn, là mạng lưới của Mưa Thần lấy anh hùng thiên hạ, đồng thời cũng có ảnh hưởng đến việc thực hiện chính sách. Vị trung niên nhân này, hiện tại mặc dù không có chức vụ quan trọng nào trong chính phủ như bộ trưởng hay bí thư trưởng, nhưng địa vị thực tế, cũng có thể coi là một trong những tâm phúc của Mưa Thần. Đối với việc liên hệ với một nhân vật quan trọng thông minh như vậy ở phương Đông, Crawford rất hứng thú. Đặc biệt là lần này vị tiên sinh này cố ý đến bãi phỏng để bàn chuyện giao dịch, càng khiến người ta có một loại khoái cảm mong chờ cuộc giao phong sắp đến.

Crawford trước gương lớn sửa sang lại quần áo trên người, ông cố ý chọn một chiếc váy kiểu dáng đơn giản, không quá trang trọng, chọn một chiếc cà vạt màu sắc tươi sáng, chỉ muốn không khí này trông không quá

trang trọng, để mọi người có thể nói chuyện thoải mái. Minh rời xa Nam Kinh chờ đợi, quả nhiên có hiệu quả a..... Mưa Thần vào thời điểm này, đoán chừng cũng không thể chờ đợi được nữa, ông ta cũng nên có hành động. Nghĩ đến đây, vị đại sứ trẻ tuổi mỉm cười, đẩy cửa bước ra. Ở phòng khách dưới lầu, Dương Độ đang đợi ông.

Dương Độ quả nhiên an tĩnh ngồi dưới lầu lớn trong phòng khách, ung dung thưởng thức hương thơm của hồng trà Đại Cát Lĩnh Ấn Độ. Hắn đi tàu hỏa từ Tân Phố Đường đến Thượng Hải, rồi lại từ Thượng Hải đến Thà Đường, một đường không hề dừng lại mà chạy thẳng đến Thượng Hải, nhưng hiện tại thân thể lại không hề cảm thấy mệt mỏi, ngược lại có chút hưng phấn. Một thời gian trước, hắn vất vả cần mẫn phục vụ bên ngoài, hiện tại điện báo của Mưa Thần bảo hắn đến Thượng Hải, chẳng phải là dấu hiệu cho thấy hắn một lần nữa trở lại vị trí cốt lõi sao? Bên trong chính mình cũng không dễ dàng gì. Đối với việc làm Đế vương sư của Mưa Thần, hắn đã không còn hy vọng viễn vông đó nữa. Quá khứ đã không còn phù hợp với thời đại, hiện tại hắn cần phải làm là, trong tình hình mới mẻ từng ngày này, trở thành một nhân vật vô cùng quan trọng trong việc quyết sách cốt lõi của Mưa Thần.

Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ trên cầu thang, lại thấy người Ấn Độ từng tận tâm phục vụ bên cạnh hắn cẩn thận cung kính rời đi, Dương Độ biết chủ nhân thực sự cuối cùng cũng xuất hiện. Đối với vị đại sứ Anh mới nhậm chức, người tiếp nhận Chu công sứ, Mưa Thần đánh giá hắn khá cao, cho rằng là một người vô cùng thông minh, biết quan sát tình hình, hơn nữa biết chừng mực. Từ khi hắn đến Trung Quốc, không hề can thiệp vào tình hình trong nước, ngược lại cố gắng bảo toàn quỹ ngân sách bình chuẩn của Anh và Mỹ, đồng thời còn thể hiện một số thiện ý, điều này cho thấy người này biết cách kết giao với người phương Đông. Hắn rất biết giữ thể diện cho người khác, có phần mềm mỏng, hơn nữa còn có sự kiên nhẫn chờ đợi, đặc biệt là trong tình huống Whitehall không ngừng ra lệnh! Lúc này,

Dương Độ muốn lĩnh giáo, chính là sau vẻ hiền hòa đó, liệu hẳn có kỹ năng đàm phán xuất sắc tương tự, và đế quốc Anh thực sự muốn những điều kiện gì.

Liên lạc với người thông minh, thật ra là một việc dễ dàng nhất, điều cần thiết là sự thẳng thắn, đó là lời của Mưa Thần.

Dương Độ đứng dậy, mỉm cười ngênh đón vị đại sứ trẻ tuổi này. Crawford chỉ có thể chào hỏi bằng tiếng Trung đơn giản, cho nên bên cạnh còn có một phiên dịch viên da trắng vẻ mặt có chút cau nộ. Trong trường hợp này, hẳn cũng không dám dùng phiên dịch người Trung Quốc, cái quốc gia kỳ lạ này, chỉ cần nhìn họ, việc giữ bí mật còn khó hơn lên trời! Hẳn cũng không cần phải có tiếng Trung lưu loát như Chu công sứ, hẳn cần giữ một khoảng cách nhất định với nơi này, không cần hòa nhập hoàn toàn vào xã hội phương Đông, hẳn muốn đối thủ cần liên hệ biết rằng, hẳn đại diện chỉ là lợi ích đơn thuần của Đại Anh đế quốc mà thôi.

Hai vị người thông minh đều mang theo một chút thận trọng khách sáo chào hỏi nhau, áo váy và áo khoác ngoài cứ thế mà đối diện nhau. Vẫn là Crawford lên tiếng trước: “Từ trước đến nay, tôi chỉ nghe danh Dương tiên sinh. Dương tiên sinh được xem là một trong những người có đầu óc của chính phủ mới, việc gặp được Dương tiên sinh, tôi thực sự rất mong đợi. Lần này ngài cố ý đến Thượng Hải, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh……. Dương tiên sinh, đường đi có thuận lợi không?”

Dương Độ cười ha hả một tiếng, tiêu sái chấp tay: “Nhờ phúc! Quý sứ vừa đến nước ta thay Chu công sứ, tại hạ cũng ngưỡng mộ đã lâu a! Tại Thiên Tân, tôi đọc được bài bình luận của phóng viên tiên sinh về quý sứ, ông ta cho rằng quý sứ còn trẻ, kiến thức chưa sâu rộng, không giống Chu công sứ hiểu rõ Trung Quốc, có hữu nghị sâu rộng với các tầng lớp ở Trung Quốc, đánh giá quý sứ rất thấp. Nhưng chúng ta vẫn cho rằng quý sứ là nhân vật hàng đầu của nước Anh, chỉ cần giữ được sự bình thản như vậy đã

là điều mà nhiều người không thể làm được. Không ít quan chức ngoại giao của các cường quốc, vừa đến nhậm chức đã cho rằng mình là đại diện của thượng quốc, có quyền can thiệp vào mọi việc của nước ta, vội vàng tham gia vào tình hình trong nước, cuối cùng lại đánh mất phương hướng ban đầu. So với họ, quý sứ quả thực hơn hẳn.”

Nghe Dương Độ nói những lời không hẳn là khách sáo, Crawford cười nhạt, cũng không để ý. Những quốc gia thường đề cao chủ nghĩa dân tộc, nhìn chung là những quốc gia còn đầy phần nộ với quá khứ và tình hình hiện tại. Hẳn hoàn toàn hiểu, nhưng hẳn cũng không có ý định chiều theo ý nghĩ của họ. Hẳn chỉ muốn thể hiện ý chí của nước Anh ở Viễn Đông, bằng một cách thức có thể diện. Trong tình hình hiện tại, họ cần sự ổn định ở Viễn Đông, hẳn phải cố gắng trong lĩnh vực này. Hẳn là một người Anh, chỉ vậy mà thôi.

Dương Độ tiếp tục nói: “Kỳ thực, tại hạ lần này đặc biệt đến đây, cũng là muốn cùng quý sứ trao đổi thật kỹ. Nước Anh trong tình hình hiện tại ở Viễn Đông sẽ thi hành chính sách gì? Đối với thái độ của chính phủ mới của chúng ta, rốt cuộc là như thế nào? Chúng ta đã đọc một số sách trắng về chính sách ngoại giao của Anh ở Viễn Đông gần đây. Quý quốc nhấn mạnh sự ổn định ở Viễn Đông là nhu cầu chiến lược của quý quốc, nhưng sự ổn định này được xây dựng trên cơ sở liên minh Anh-Nhật, hay có sự thay đổi? Những điều này đều chưa rõ ràng, khiến người ta khó mà hiểu sâu sắc..... Ngoài ra, về những thay đổi trong quan hệ Trung-Đức gần đây, quý quốc cũng thể hiện sự bất mãn ở một mức độ nào đó, sự hợp tác hữu hảo giữa hai nước này có phải là một thách thức lớn đối với vị thế của quý quốc ở Viễn Đông không? Kỳ thực, quốc sách cơ bản của nước ta vẫn là cùng các quốc gia phương Tây tiên tiến, bao gồm cả quý quốc, phát triển mối quan hệ tương tự như quan hệ Trung-Đức. Quý quốc dường như không nhìn thấy những nỗ lực của nước ta trong lĩnh vực này. Hiện tại, công việc của tại hạ

là nghiên cứu vấn đề này, nếu có gì sơ suất, mong quý sứ lượng thứ.” Nói xong, hắn lại cười ha hả một tiếng, tựa vào ghế sofa.

Thăm dò một cách kín đáo. Không hiểu sao, Crawford có thiện cảm với phong thái của người này. Hắn mỉm cười nói: “Dương tiên sinh quả nhiên có nghiên cứu sâu sắc về tình hình quốc tế! Kỳ thực, chính sách của nước ta ở Viễn Đông chỉ gói gọn trong hai chữ ổn định. Chúng ta cần sự ổn định đơn thuần! Nếu như khung cảnh Viễn Đông trước đây được hình thành trên cơ sở liên minh Anh-Nhật, nếu tình hình ổn định này cần một điểm tựa mới, chúng ta cũng không ngại xem xét việc thay đổi. Viễn Đông trong hệ thống toàn cầu của đế quốc không phải là khu vực quan trọng nhất, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, nó là khu vực có nhiều biến số nhất hiện nay. Trung Quốc hợp tác với bất kỳ quốc gia nào, đương nhiên là quyền tự do của Trung Quốc trong việc hoạch định chính sách ngoại giao. Nhưng tất cả những điều này không nên ảnh hưởng đến lợi ích toàn diện và rộng lớn của đế quốc ở Viễn Đông! Điểm này tôi tin rằng Dương tiên sinh cũng có nhận thức rất rõ ràng……” Hắn rút cuộc quyết định không vòng vo nữa, Dương Độ đến lần này, cũng biểu lộ rằng người đứng sau hắn đang tìm kiếm sự thỏa hiệp, hắn cần phải truyền đạt một tín hiệu rõ ràng và minh bạch. Thời gian chờ đợi đã đủ dài, thời gian của hắn cũng không còn nhiều.

Crawford đứng dậy, ánh mắt căng thẳng của người phiên dịch đi theo hắn: “Hiện tại, trào lưu trong phủ viện của quý quốc, nước ta luôn theo dõi sát sao. Trong mắt một số nhân vật cấp cao, điều này đại diện cho hai Trung Quốc. Một là Trung Quốc có thể hợp tác, có thể gia nhập hệ thống thế giới, họ yêu chuộng hòa bình, mong muốn phát triển. Một là nguồn gốc của rắc rối ở Viễn Đông, mong muốn thách thức vị thế của đế quốc ở Viễn Đông bằng một phương thức không thân thiện. Chúng ta luôn hy vọng thực hiện một chính sách công bằng mang tinh thần hiệp sĩ ở Viễn Đông trong tình hình mới, chúng ta cũng sẵn lòng hợp tác với những người có thực lực. Dù sao, lịch sử đã bước vào thế kỷ 20, chúng ta đều cần thay đổi, phải không?”

Hắn tao nhã lịch sự gật đầu với Dương Độ, mỉm cười nói thêm, “Về phương diện này, tôi tin rằng, ngoại trừ những người họ hàng ở châu Âu của đế quốc, tất cả các cường quốc đều có cùng một ý kiến. Đế quốc đã bày tỏ đầy đủ thiện ý trước đây, hiện tại là lúc đế quốc nhìn thấy thiện ý của phương Đông.”

Dương Độ biết, phía dưới ắt hẳn sẽ phải cò kè mặc cả rồi. Nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu: "Quý quốc sao không cùng viện phương hiện tại biểu đạt những mục đích hợp tác này? Bọn họ thật sự là đại biểu cho những người yêu hòa bình, mong muốn phát triển của quý quốc sao!"

Crawford cười trừ: "Tổng thống của quý quốc lợi dụng viện phương đã biểu đạt ra ở Trung Quốc có một loại thanh âm như thế, như vậy còn chưa đủ sao? Bất kỳ hành động nào của ngài ấy, đều có cơ sở hợp lý... Lúc này, chọn lựa đồng bạn vẫn cần những người có thể thực sự ảnh hưởng đến quốc gia này... Chẳng lẽ không đúng sao?"

Dương Độ thầm thở dài trong lòng, trách sao Mưa Thần lại tự tin phách hăn đến, đồng thời tin rằng sẽ nhanh chóng tiến vào giai đoạn hội đàm thực chất. Thì ra mọi người đã sớm ngấm ngấm chuẩn bị, chỉ còn thiếu một cú chốt! Trên đời này, vẫn là thực lực mới là quan trọng nhất. Tuyển đưa hầu, đều phải chọn quả to.

Trong màn đêm Nam Kinh, không hề giống Thượng Hải tràn ngập sự xa hoa trụy lạc. Nam thị và tô giới *, mãi đến đêm khuya mới tan. Nam Kinh chìm trong bóng tối, ngoài những người tuần tra ban đêm, chẳng còn ai trên đường. Cảnh tượng náo nhiệt phần hoa ở Miếu Phu Tử cũng chỉ duy trì đến khoảng tám giờ tối. Thời gian còn lại, chính là thời gian hoạt động của từng tòa nhà lớn. Gọi là biểu diễn tại nhà, thiết yến tiệc, chơi mạt chược, đều được giải quyết tại gia, khác hẳn với Thượng Hải thích tụ tập ở bốn con đường, quả thực có sự khác biệt rất lớn.

Ở khu vực ba bước hai cầu phía bắc thành, đã được coi là ranh giới thành khu, bởi vì có nhiều đất trống, người ta xây dựng một số sân nhỏ trên đó, coi như là biệt thự cho các nghị viên thuê. Nơi này cũng hình thành một quần thể nghị viên nhỏ. Lúc này đã hơn mười giờ tối, ngoài một vài tòa nhà còn * lộ ra ánh sáng, nơi đây đã chìm vào yên tĩnh. Người cảnh sát tuần tra đầu đường kẹp gậy, chậm rãi đi lại, trong lòng không khỏi mắng chửi quy định cảnh sát mới hiện tại, nếu là trước kia, đã sớm ngủ ngon trong cục cảnh sát rồi! Nhưng lại nghĩ đến đồng lương ba mươi sáu đồng mỗi tháng, lại cố gắng lấy lại tinh thần, tiếp tục tuần tra, chờ đợi các huynh đệ ca trực đến sáng.

Đột nhiên, trên đường vang lên tiếng bước chân của mấy người, chỉnh tề và gấp gáp hướng về phía hắc. Viên cảnh sát tuần tra này lập tức cảnh giác, cầm gậy cảnh sát trong tay để lấy thêm dũng khí. Có kẻ dám gây án ở đây! Quả là gan to tay dài! Dưới ánh đèn đường mờ mờ đã nhìn thấy ba bóng người càng lúc càng gần. Viên cảnh sát càng lúc càng căng thẳng, đặt còi vào miệng, cuối cùng hét lên: "Dừng lại! Ai đó!"

Ba bóng người dừng lại, sau đó lại tiến đến. Viên cảnh sát nắm chặt gậy cảnh sát, ngay khi hắc sắp thối còi, mới nhìn rõ là ba sĩ quan trẻ tuổi, trên băng tay quân phục mơ hồ có phù hiệu của trung ương cảnh vệ sư. Viên cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, lại hơi nghi hoặc, những vị quân quan này đến đây làm gì? Tuy nhiên, nỗi lo sợ đã tan biến, là cảnh sát địa phương, đối với quân đội vẫn rất có thiện cảm. Không ít cảnh sát còn được huấn luyện quân sự, tương lai động viên, có lẽ sẽ được coi là lực lượng dự bị nòng cốt gia nhập quân đội. Hắc cười nói: "Ba vị là trung ương cảnh vệ sư? Trẻ thế này còn chưa về doanh trại, không sợ gặp hiểm binh sao?"

Viên sĩ quan đi đầu, nhiều nhất chỉ hai mươi tuổi, trên môi còn lấm tấm tơ máu. Thần sắc hắc có chút nghiêm túc, nghe cảnh sát nói đùa với họ, miễn cưỡng cười nói: "Chúng ta sợ gì chứ? Có công văn, cấp trên phái

chúng ta chấp hành nhiệm vụ. Lão ca, cứ đi thẳng phía trước, đừng quan tâm đến chúng ta, cơ mật quân sự."

Viên cảnh sát nghi hoặc gật đầu đáp ứng, quả nhiên không dám quay đầu, đi thẳng về phía trước. Chỉ là trong lòng ít nhiều vẫn còn chút kỳ quái, những quân quan này muện như vậy đến nơi ở của nghị viên để chấp hành nhiệm vụ quân sự gì?

Ba bước hai cầu số 18, tòa nhà chính là biệt thự của nghị viên Quảng Đông Mâu Bồi Nam, gia quyến của ông còn ở Quảng Châu, bản thân ông mang theo nhị thái thái người Nhật ở đây. Gần đây ông rất nổi tiếng, là người tiên phong phản đối Mưa Thần, hiện tại còn đang dưới ánh đèn viết thư cho Hồ Hán Dân, bàn bạc kỹ càng bước tiếp theo nên làm như thế nào. Ông xưa nay đều là người phản đối Mưa Thần, cũng là thuộc hạ đặc lực của Hồ Hán Dân, nguyên lão của Đồng Minh hội. Lần này nếu có thể thành công, thực lực của Quốc Dân đảng sẽ tăng lên rất nhiều, tiền đồ của bản thân cũng vô hạn!

Mới viết được một nửa, chỉ nghe thấy bên ngoài viện có tiếng gõ cửa. Nhân viên tạp vụ hỏi một tiếng, chỉ nghe thấy bên ngoài trả lời chắc nịch: "Chúng ta là người của tỉnh trưởng Quảng Đông Trần mang tin đến!" Nhân viên tạp vụ uể oải ra mở cửa, chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô trầm muện, sau đó không còn tiếng động. Mâu Bồi Nam còn chưa biết chuyện gì xảy ra, lại muốn xem Trần Long Minh rốt cuộc mang tin gì đến cho ông, thế mà trong đêm cũng phải đưa tới. Mới ra khỏi cửa thư phòng, đi đến dưới mái hiên, đã nhìn thấy ba quân nhân trẻ tuổi xách súng ngắn, sát khí đằng đằng đi đến.

Mâu Bồi Nam chỉ kịp hỏi một tiếng: "Các người là ai?" Ba khẩu súng ngắn đồng thời khai hỏa, đạn của hộp pháo lớn có uy lực, ít nhất bảy tám phát bắn vào người ông. Mâu nghị viên loạng choạng mấy cái, tựa vào cột rồi trượt xuống. Viên sĩ quan trẻ tuổi nhất đi đến xem xét, xác nhận ông đã

chết hẳn, mới hận hận nhờ một bãi nước bọt: "Đáng đời!" Lúc này trong sân mới truyền đến tiếng kinh hô của nữ quyền và người hầu.

Làm rung động cả thành phố, đều bị tiếng súng này kinh động đến.

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

STT 221: Chương 5: Thế giới mới

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 22: Đường hướng phương nào

Ngô Hái bước nhanh vào hành lang trước phòng làm việc của Tổng thống Mưa Thần. Vị Tham mưu trưởng luôn điềm tĩnh này, giờ phút này lại không thấy vẻ gì gọi là thư thái trên gương mặt. Hắn gần như lạnh lùng, tiếng bước chân nặng nề gõ trên hành lang, như thể ẩn chứa toàn bộ sự phẫn nộ của vị Tham mưu trưởng lúc này.

Vương Đăng Khoa đứng trước cửa phòng làm việc của Mưa Thần, thấy Ngô Hái đến, trước nghiêm trang chào, sau đó nhỏ giọng nói: "Tổng thống hiện đang ở tiểu hoa viên, cùng Trần Không nhóm bàn chuyện. Tham mưu trưởng, ngài đến đó tìm ngài ấy."

Ngô Hái gật đầu, toan quay người đi, đột nhiên lại quay đầu hỏi: "Tổng thống hiện giờ cảm xúc ra sao?" Vương Đăng Khoa cười khổ nói: "Còn có thể ra sao? Nghe được tin tức này chẳng phải chấn kinh nửa ngày? Nhưng Tổng thống hồi phục rất nhanh, hiện tại như không có việc gì, lại bàn bạc xử lý thế nào chuyện này. Chúng ta quân đội nhục nhã a!" Ngô Hái kiên định nói một câu: "Nhất định phải xử lý nghiêm!" Dứt lời, xoay người đi về phía tiểu hoa viên.

Lúc này, Mưa Thần đang cùng Trần Trác sắc mặt nghiêm túc vừa đi vừa nói chuyện. Mưa Thần lúc này, vẫn ung dung tự tại, trên mặt cũng không

thấy vẻ gì quá mức khẩn trương, thông thả giao phó với Trần Trác: "Nghị viên bên kia trấn an công tác phải làm cho tốt, nghe nói không ít nghị viên Quốc Dân đảng đang náo loạn muốn giao nộp huy hiệu nghị viên, gần đây dư luận cũng dậy sóng. Nhưng chúng ta phải trấn tĩnh, ta muốn, một phiên tòa công khai công bằng, cùng với chương trình xử lý hợp pháp lý là đủ rồi, chúng ta không cần thiết tỏ ra quá yếu thế. Về mặt này, người cứ nhẫn nại làm cho tốt, bất luận bị chỉ trích, công kích thế nào, người đều phải chịu đựng. Thẩm Ân Phu, vị hạ nghị viện nghị trưởng này, người chuyển lời một tiếng, hiện tại cứ nhìn hăn! Lời lẽ kịch liệt muốn truy cứu trách nhiệm quân đội cứ việc nói, ổn định đại cục hạ nghị viện! Đừng để bọn họ tự giải tán rồi chạy về Quảng Châu. Nếu không chúng ta thật không thể xuống đài!" Hăn liếc nhìn Trần Trác chỉ biết gật đầu, không khỏi thở dài: "Không nhóm, người đừng như trời sập đến nơi, kỳ thật chuyện này cũng không phải chuyện xấu. Ta đang khó tìm cơ thoái lui, vừa vận chính sách quốc gia muốn chuyển hướng, khác biệt với lập trường trước kia của ta, đây chính là cơ tốt nhất. Nội bộ quân đội cũng có thể mượn cơ hội chỉnh đốn một chút..."

Còn có những lời nói đau lòng hơn, Mưa Thần cũng không nói ra miệng, người ta đều sợ chết. Lần này cho những nghị viên này bậc thang để xuống đài, sau này lại trắng trợn nhắm vào hành động của mình, bọn họ sẽ phải cân nhắc. Mặc dù mình tuyệt đối không để tình huống này tái diễn, nhưng một loại uy hiếp tiềm ẩn, đối với bản thân ở vị trí này, dường như cũng không phải chuyện xấu. Mặc dù quyết định này của mình, có hơi khó coi.

Mình thật không ngờ, quân đội nội bộ cấp dưới các quân quan, lại cuồng nhiệt đến mức này! Lúc đầu, những người sùng bái, cùng với tư tưởng dân tộc chủ nghĩa trong quân đội, đều là công cụ mình dùng để củng cố quyền nắm giữ quân đội. Nhưng hiện tại xem ra, thanh kiếm này đã gần đến mức hai đầu đều muốn cắt tay! Hiện tại mình còn có uy quyền này, bước tiến quốc gia hóa quân đội cũng cần tăng tốc, không thể để lại một quân đội

ương ngành làm hậu họa. Mình bây giờ chính là muốn nhảy múa trong cục diện vi diệu này, mượn sự kiện lần này, nắm vững mọi thứ trong tay mình. Ngay cả phiên tòa lần này, dường như cũng có thể lợi dụng... Nghĩ đến đây, Mưa Thần lại rơi vào trầm tư, ngay cả Ngô Hái đến cũng không để ý. Vẫn là Trần Trác nhắc nhở một tiếng: "Tổng thống, Tham mưu trưởng Niệm Tôn đến. Ngài cứ yên tâm, chuyện ngài phân phó, tôi đều ghi tạc trong lòng." Giọng điệu của Trần Trác vẫn có chút dao động, nhưng cảm xúc đã hoàn toàn ổn định lại. Mấy ngày nay, chuyện xảy ra, suýt nữa khiến vị bí thư trưởng trẻ tuổi này tóc bạc trắng!

Mưa Thần ngẩng đầu, đã thấy Ngô Hái bước những bước chân vững vàng đi về phía mình. Vị Tham mưu trưởng này đoán chừng cũng có nhiều tâm sự, nhưng trước mặt Mưa Thần, hắn vẫn khắc chế, vẫn theo kiểu nhà binh tiêu chuẩn chào Mưa Thần. Mưa Thần nhàn nhạt hoàn lễ, mở miệng hỏi: "Ba người kia đã khống chế xong?"

Ngô Hái yên lặng gật đầu: "Đinh Định, hai mươi tuổi, người Giang Tô, văn hóa tiểu học cao đẳng, mười bảy tuổi đã gia nhập Đội giáo đạo cách mạng Thượng Hải, sau khi huấn luyện, hiện là trung úy Đại đội trưởng của Sư cảnh vệ trung ương bốn. Ngụy Văn Sinh, hai mươi sáu tuổi, người Quảng Đông, trong thời kỳ Bắc phạt đã gia nhập quân ta, lúc đó phục vụ tại Cửu Sư, sau đó được chọn tham gia huấn luyện trường quân đội Giang Bắc, hiện là phó quan trung úy của Tam doanh, Sư cảnh vệ trung ương ba. Còn có Trương Ô Trấn, người Chiết Giang, thiếu úy của bốn. Bọn họ lúc đó tại hiện trường chủ động tước vũ khí của cảnh sát chạy tới, sau đó do tổng bộ Hiến binh tiếp quản. Bọn họ thành thật khai nhận sự thật sát hại Mâu Bồi Nam, cho rằng hắn là sâu mọt của chính phủ mới, kẻ địch của quân đội, chướng ngại trên con đường phục hưng của Tổng thống..."

Mưa Thần có chút phiền muộn phát tay, cười khổ nói: "Ba kẻ sùng bái, hắc hắc." Ngô Hái vẻ mặt không đổi, vẫn tiếp tục báo cáo với Mưa Thần:

"Bọn họ còn viết một bản kiến nghị, gửi cho toàn thể sĩ quan quân đội. Kêu gọi toàn thể quan quân trẻ tuổi liên hợp lại, lật đổ nghị hội và nội các hiện tại, thành lập tổng thống nắm giữ toàn bộ chính thể. Địa phương thực hiện quân quản, thanh trừng những nghị hội mục nát. Toàn lực vũ trang quân đội chính quy, cùng với Đức liên hợp, tại Châu Á lật đổ các nước bá quyền Anh, Pháp, Nhật. Bọn họ coi đây là con đường để hy sinh, hy vọng có nhiều người hơn đi theo bước chân của bọn họ... Trong tù, bọn họ còn đọc bản kiến nghị này cho Hiến binh nghe."

Mưa Thần nghe Ngô Hái báo cáo, chỉ từ trong hàm răng thốt ra hai chữ: "Nói nhảm!"

Ngô Hái nhàn nhạt liếc nhìn vẻ mặt có chút tức giận của Mưa Thần, cũng thở dài một hơi: "Kỳ thật, Ủy ban an ninh quốc gia thống nhất, đã sớm có báo cáo về những tiểu đoàn thể nổi lên trong nội bộ quân đội, do Thiếu tá Huệ Anh Từ, công thần chiến sự Thiểm Tây, tự tay trình lên, nội dung đã vô cùng tường tận. Xã phục hưng này không có trong báo cáo, nhưng lại là bọn họ hành động nhanh nhất, giá như chúng ta sớm một chút có thể chinh đồn nội bộ quân đội thì tốt. Tổng thống, đây đều là tội thất trách..."

Mưa Thần vô tình giơ tay lên, ngăn hẳn nói hết lời xin lỗi. Là một quân nhân điển hình coi trọng kỷ luật và chế độ hơn bất cứ thứ gì, hẳn căm thù đến tận xương tủy những hành vi ám sát như vậy. Đối với tình huống này, hẳn chỉ có một ý kiến, chinh đồn. Còn có một số lo lắng, hẳn cũng không nói ra, trước mặt Mưa Thần, hẳn vẫn cẩn thận duy trì vẻ ngoài không phát biểu ý kiến về chính trị. Sự kiện lần này, bất luận từ góc độ nào mà nói, đều là đòn giáng mạnh vào danh dự quân đội. Hình tượng lực lượng vũ trang dân tộc hoàn mỹ của quân đội chính quy dòng chính trước kia, lần này lại vì thương tổn nghị viên quốc gia mà trở nên tồi tệ. Mưa Thần muốn làm sao để xoa dịu tình hình này? Đặc biệt là trong lúc phủ viện chi tranh vẫn đang

diễn ra, viện phượng vì sự kiện lần này, thanh âm và lý do của họ, sẽ khiến Mưa Thần không thể chống đỡ...

Nhưng kỳ lạ là, Mưa Thần ngoài việc có chút tức giận, cũng không có vẻ gì quá nặng nề. Chẳng lẽ những biến số này hãn cũng đã cân nhắc? Ngô Hái lần này đã đánh giá cao Mưa Thần, thật sự là hãn không ngờ nội bộ mình lại xảy ra chuyện này. Nhưng chuyện đã xảy ra, cũng không cần nghĩ đến nếu như không xảy ra thì sẽ thế nào. Mưa Thần luôn có dũng khí đối mặt với mọi sự thật, hơn nữa chuyện này, cũng không phải là không có chỗ để lợi dụng. Tiến hành một cuộc đàn áp nghiêm khắc trong nội bộ quân đội cũng là chuyện tốt. Quân đội từ đầu đến cuối mà nói, chính là một công cụ của quốc gia, không thể để bọn họ quá mức càn rỡ. Hơn nữa, hãn coi như tìm được cơ để chuyển hướng một cách ổn thỏa. Trước kia, hãn điều quá cao, mặc dù phải lấy tính mạng của Mâu Bồi Nam làm cái giá. Tiếp theo, chỉ cần xem mình xử lý chuyện này thế nào cho ổn thỏa, tiện thể giải quyết phủ viện chi tranh trước đó, cùng với chuyện chính sách ngoại giao quốc gia, phát triển đến mức này, cũng nên có thể kết thúc. Kỳ thật, vào thời điểm này, địa vị của hãn đã sớm không thể lay chuyển, ổn định trong nước, thanh trừ những phần tử càn bã còn lại, liền có thể chuyên tâm kiến thiết, cùng chuyên tâm đối ngoại.

Hãn nhìn Ngô Hái cười cười, dường như muốn vị Tham mưu trưởng này yên tâm. Hãn chào hỏi Ngô Hái: "Niệm tôn, theo ta một lát." Ngô Hái đi theo sau lưng hãn, chỉ nghe vị Thần Mưa cảm khái: "Ngồi vào vị trí này đâu có dễ dàng. Người hiểu khó xử của ta, ta cũng hiểu khó xử của người. Lời xin lỗi cũng không cần nói, trong chuyện này, người không có trách nhiệm. Trước khi bọn chúng phát động, quân nhân cùng nhau bàn luận quốc sự, chúng ta có thể làm không thành. Niệm tôn, quân đội muốn theo quân cách mạng chuyển hóa thành quân đội quốc phòng, là chuyện lâu dài. Người có kiên nhẫn, lại có thể mặc sức phồn vinh, lập thân cũng rất chính trực, ta đối với người rất yên tâm. Nếu là thằng nhóc Trần Sơn Hà kia ngồi vào vị trí

của người, chưa chắc đã không cùng ba tên kia làm loạn! Tên kia là đứa chuyên gây chuyện!" Hãn nửa đùa nửa thật bình luận Trần Sơn Hà, lại nói tiếp: "Nghe được tin tức này, mấy vị đại tướng điện báo đều đến, tướng trăm dặm cùng Thái Ngạc hai vị tiền bối, đều chủ trương phải nghiêm túc quân kỷ, cho người trong nước một cái công đạo. Gi sáng tỏ càng là thái độ kịch liệt, nói nội bộ quân đội nếu đều như vậy, hãn thà không làm. Lý Tung Vân cũng muốn ta mở một con đường, nói ý chí bọn họ đáng khen, quân đội sĩ khí có thể dùng, tổng thống đang có thể mượn cơ hội. Ta đã đi điện răn dạy hãn, muốn hãn chuyên tâm mang bộ đội của mình, lần sau còn có loại ngôn từ hoặc trên dưới xâu chuỗi tình huống, ta nhẹ không tha cho hãn! Vừa phải gìn giữ quân đội loại này ý thức dân tộc, lại muốn phòng ngừa bọn chúng can thiệp chính trị, thật là rất khó a..."

Giọng hãn vô hạn cảm khái, cuối cùng lại tỉnh táo, giọng nói lớn hơn: "Khó cũng phải làm! Niệm tôn, phía trên này người phải thực tế giúp ta. Quân đội muốn tiến hành cải tổ, một mặt thành quân đội chính quy, một mặt lại nên vì tương lai đại chiến chuẩn bị sẵn sàng! Ta tuy tự mình xử lý quân đội của mình, nhưng theo lần này hành động nghiêm túc, lại không chỉ là quân đội mà thôi! Tổng quát vấn đề, ta đều muốn thừa cơ giải quyết! Sau đó chúng ta liền có thể an tâm mà đối diện thế giới mới!"

Hãn ngữ khí kiên quyết, trong giọng nói tràn đầy tự tin. Ngô Hái đứng sau lưng hãn, nhìn bóng lưng hãn, không tự chủ được nổi lòng tôn kính. Tổng thống chính là tổng thống, Thần Mưa vẫn là Thần Mưa, trên vũ đài Trung Quốc này, không có bất cứ thứ gì có thể đánh bại hãn.

Lúc này tại hạ nghị viện, lại là một mảnh hỗn loạn. Nghị trưởng Thẩm Ân Phu dùng sức gõ lên bàn, lại không thể khiến cục diện ồn ào này có nửa phần an tĩnh. Bên dưới các nghị viên đều đang lớn tiếng bàn tán, các nghị viên Quốc Dân đảng phần lớn đeo khăn tang, trong thần sắc lại hoàn toàn

hưng phấn, vỗ bàn đánh ghế ở đó nói chuyện, châm chọc khiêu khích hành động duy trì trật tự của Thẩm Ân Phu.

"Thần Mưa chó săn, đao phủ! Còn có mặt mũi ra lệnh cho chúng ta? Bồi Nam huynh trúng đạn tuần tiết, hắn ở đâu? Vội vàng ôm đúi Thần Mưa! Nói cho các người biết, chúng ta người Quốc Dân đảng không giết xong không thôi!"

"Nghị hội tính hợp pháp vì một phát súng này đã biến thành trò cười, chúng ta ở đây chẳng qua là chờ Thần Mưa xem hắn có thể đưa ra một cái giải thích gì. Quân đội của hắn còn không phải công cụ của hắn? Quốc gia này chính thể là cần cải biến!"

"Mẹ nó, nơi này không chào đón chúng ta, chúng ta đi Quảng Châu! Một lần nữa tổ chức quốc hội, trọng mới thành lập chính phủ mới. Chọn Tôn tiên sinh đảm nhiệm tổng thống, chúng ta một lần nữa bắc phạt!"

Các nghị viên phe phái khác đều dựa vào quanh bọn họ, lớn tiếng ủng hộ. Ngược lại đây cũng là cho người khác chỗ tốt, chính mình cũng không có tổn thất gì. Lần này không chừng Thần Mưa sẽ nhượng bộ, không tranh thủ chút lợi ích lúc này mới là ngu xuẩn! Đối với những nghị viên Quốc Dân đảng kêu gào bắc phạt, bọn họ lại không có nửa phần coi là thật. Bọn họ muốn có thực lực này, đã để Thần Mưa lên làm tổng thống rồi! Có ít người cũng sợ huyên náo quá mức, nếu Thần Mưa giận quá hóa cuồng, giải tán quốc hội, quả quyết độc tài, bọn họ còn ở đâu mà lẩn lộn. Thật đi Quảng Đông a Quảng Đông, Phúc Kiến, Chiết Giang ba tỉnh trói cùng một chỗ, nếu có thể ngăn cản đại quân Thần Mưa một tháng, cũng coi như tổ tông có đức.

Liên Bang đảng các nghị viên đều vẻ mặt xấu hổ, không biết làm sao. Cũng không có ai giúp Thẩm Ân Phu duy trì trật tự, tốp năm tốp ba tự mình bàn luận, phỏng chừng đều là phỏng đoán Thần Mưa giải quyết vấn đề này

như thế nào. Là dùng mạnh hay lôi kéo? Vô luận thế nào, chính trị phong trào này xem ra trong thời gian ngắn là không lắng xuống được. Quân đội cử động như vậy cũng khiến bọn họ có chút sợ hãi. Nếu có chút phản đối Thần Mưa cùng quân đội, thanh âm có bộ dạng như vậy đánh hầu hạ, bọn họ còn muốn làm nghị viên không? Cho nên nhất thời cũng không có ai ra mặt cùng nghị viên Quốc Dân đảng hiện tại cả phòng chửi bới chống lại. Tại nghị hội, mặc kệ đảng phái nào, cũng đều có chút lão thành mưu quốc nhân sĩ, là thật lòng hy vọng quốc gia này sẽ tốt hơn. Bọn họ cũng không phân đảng phái, liên hợp lại cùng nhau, thương lượng đưa ra một cái kiến nghị, giao trách nhiệm phủ phương lập tức xử lý chuyện này, đồng thời hướng nghị hội chính thức xin lỗi. Tổng thống cùng thủ tướng ngồi xuống, giải quyết thích đáng tổng quát chuyện này, bao gồm cả đoạn thời gian trước phủ viện chi tranh. Nhưng những nhân vật này, tại thời điểm cuồng loạn này, cũng chẳng qua là phe thiếu số mà thôi.

Thẩm Ân Phu đầu đầy mồ hôi đứng trên, thúc thủ vô sách mà nhìn xem tất cả. Hắn cùng bọn họ mắng cũng mắng, tuyên bố cũng cùng nhau thông qua, nhưng vẫn không duy trì được trật tự! Nghị viên Quốc Dân đảng nháo muốn giao nộp ra làm chứng, nếu như Thần Mưa hôm nay không đến nghị hội tới đón nhận chất vấn, thì sao! Nhưng Thần Mưa dưới tình huống này, căn bản cũng không có ý tứ tới! Hiện tại tất cả hy vọng đều ký thác vào Trần Trác Hòa Tổng giáo nhân khai thông phía trên. Thần Mưa nhất định là cho phép Tổng giáo nhân điều kiện gì, cuối cùng mời hắn ra mặt đến trấn an cục diện này, chuyện này nếu có thể bình an giải quyết, vậy thì thật sự là A Di Đà Phật! Chính mình qua được cửa ải này, cũng không làm cái chức nghị trưởng này, ngoan ngoãn mà trở về tham tuyển hạ giới Thượng Hải địa phương nghị hội! Lúc này Thẩm Ân Phu, thật là có ý định từ bỏ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, mặc dù chỉ là hơi suy nghĩ mà thôi. Nhưng hắn cũng biết, vận mệnh của hắn cùng Thần Mưa trói buộc, hiện tại căn bản không có đường lui. Hắn liền kỳ quái, lấy thực lực cường đại của Thần Mưa, đối quốc gia mệnh mạch khổng lồ, làm sao lại có thể để lần này phủ

viện chi tranh nào thành trường hợp như vậy? Bất kỳ ai tới địa vị này, theo truyền thống người Trung Quốc, nghĩ tới đều hẳn là đem quyền sở hữu lực đều tập trung trên người mình. Năm đó Viên Thế Khải là như thế này, nghị viên Quốc Dân đảng còn không phải rằm cũng không dám thả một cái. Hẳn rồi cuộc muốn thế nào? Hiện tại cục diện này, đã phức tạp đến làm cho hẳn không cách nào tưởng tượng, hẳn có khi cũng nhịn không được cười khổ muốn, đến lúc đó kết quả nhất định sẽ cho tất cả mọi người một cái ngoài ý muốn! Đến lúc đó chỉ mong tâm lý của mình đủ kiên cường.

Cửa chính nghị hội bỗng nhiên một hồi ồn ào, đã nhìn thấy một đám người vây quanh Tổng giáo nhân nhú chặt lông mày đi đến. Nghị viên Quốc Dân đảng đều là một hồi reo hò, Thẩm Ân Phu cũng thở dài một hơi, mặc kệ là Trần Trác Hòa Tổng giáo nhân đạt thành thỏa thuận gì, hay là hai người đàm phán không thành, chính mình cuối cùng cũng được giải thoát! Hẳn liên tục không ngừng đi chậm xuống đài, đón Tổng giáo nhân giống như Phụng Hoàng như thế đem hẳn tiếp tới. Tất cả nghị viên đều hướng phía trước sắp xếp ngồi đi qua, không ai nguyện ý ở lại phía sau, kết quả là tại hình bán nguyệt ghế phía trước, chen chúc ra một đồng người. Thẩm Ân Phu dùng sức lại gõ bàn một cái nói, dặt giọng lớn tiếng nói: "Hiện tại hoan nghênh nội các thủ tướng, Quốc Dân đảng thủ lĩnh Tổng giáo nhân tiên sinh lần đầu này mâu nghị viên bị hại sự kiện phát biểu nói chuyện, đưa ra phủ viện song phương hiệp thương giải quyết biện pháp xử lý! Đại gia hoan nghênh!"

Tổng Giáo Nhân dù mặt mày u ám như nước, vẫn khách sáo gật đầu với Thẩm Ân Phu, rồi bước lên bục giảng: "Kính chào các nghị viên! Sự kiện Mâu Nghị Viên bị ám sát lần này, dù là với tư cách Thủ tướng Nội các hay Thủ lĩnh Quốc Dân Đảng, tôi đều cảm thấy vô cùng đau lòng! Đây là sự kiện trọng đại nhất kể từ khi chính phủ này được thành lập! Sau khi Mâu Nghị Viên hy sinh, nó liên quan đến sự sống còn của chính phủ và thể chế hiến pháp của chúng ta! Đây là hành động khiêu chiến trắng trợn của bạo

lực đối với chế độ cộng hòa! Vụ việc này cần phải được giải quyết một cách nhanh chóng và thỏa đáng nhất! Hiện tại, Kinh Phủ và Viện Phương đã hiệp thương, đạt được biện pháp xử lý sơ bộ như sau: Ba ngày sau sẽ tiến hành quân pháp thẩm phán công khai, tuyên bố hình phạt dành cho ba hung thủ. Nội bộ quân đội sẽ được chấn chỉnh, những thành phần có tư tưởng nguy hiểm sẽ bị loại trừ, quyền giám sát quân đội của nghị hội sẽ được tăng cường. Tổng thống Mưa Thần sẽ ban bố Tổng thống Lệnh tại hội nghị quân pháp thẩm phán, giải quyết rõ ràng vấn đề tranh chấp giữa Phủ và Viện, với tư cách là Thống soái Lục Hải quân, sẽ thay mặt tạ lỗi với nghị hội, tạ lỗi với Mậu Nghị Viên, đồng thời tiến hành trợ cấp thỏa đáng... Kính mong các nghị viên biểu quyết thông qua biện pháp giải quyết này, đồng thời căn cứ vào tình hình thực tế mà quyết định có nên sử dụng quyền vạch tội thiêng liêng của các vị hay không. Hiện tại, tôi hy vọng các vị có thể bình tĩnh chờ đợi kết quả xử lý sắp tới. Xin cảm ơn!"

Nhất mới tiểu thuyết tại Lục Cửu thư a thủ phát!

Thái độ của Tổng Giáo Nhân khá là lý trí, không hề gây áp lực quá đáng lên Mưa Thần. Ông chỉ mong chính sách đối ngoại của quốc gia có thể đi theo ý kiến của Viện Phương, tiến hành chấn chỉnh quân đội và đẩy nhanh tiến trình quốc gia hóa, chứ không hề đưa ra bất kỳ lời đe dọa nào đến địa vị của Mưa Thần, hay làm suy yếu nghiêm trọng ý kiến chính quy của quân đội. Từ đầu đến cuối, ông vẫn thể hiện sự coi trọng quốc gia, để bảo toàn đại cục không bị tan vỡ. Cuối cùng, ông đã giành được sự tin tưởng và tôn trọng của Mưa Thần. Vốn dĩ, Mưa Thần mới là người nắm giữ thực lực quyết định thời cuộc, và Tổng Giáo Nhân đã vượt qua được cuộc khảo sát này, trở thành một đồng minh đáng tin cậy. Đây là điều may mắn của Dân Quốc tương lai, cũng là điều may mắn của dân tộc tương lai. Đương nhiên, những điều này đều là chuyện về sau.

Sau khi Tổng Giáo Nhân dứt lời, hội trường trở lại yên tĩnh. Lúc đầu, các nghị viên Quốc Dân Đảng, những người đang hùng hực khí thế muốn làm lớn chuyện, đều cảm thấy vô cùng bức bối. Vị thủ lĩnh của họ sao lại mềm yếu đến thế? Thế mà lại dễ dàng buông tha! Chỉ nghĩ đến việc giải quyết vấn đề tranh chấp giữa Phủ và Viện, chứ không phải tranh thủ thêm quyền lực, thậm chí là lật đổ Mưa Thần! Nhưng các nghị viên của Liên Bang Đảng và phe trung lập đã đồng thanh hô hào: "Thông qua, thông qua!" Cánh tay giơ lên, và các nghị viên Quốc Dân Đảng cũng miễn cưỡng giơ tay. Thẩm Ân Phu vui mừng tuyên bố: "Kiến nghị này được thông qua với toàn phiếu, cảm ơn Tổng Tổng lý!" Tiếng búa gỗ gõ xuống, báo hiệu kết thúc hội nghị. Mọi người đều đang chờ đợi phiên tòa xét xử ba ngày sau, và cả động thái của Mưa Thần. Đến lúc đó, kết quả sẽ ra sao? Vào thời điểm này, không ai có thể đoán trước được, liệu Mưa Thần sẽ nhượng bộ trước Viện Phương và nghị hội hay không. Chỉ có những nhân vật nắm giữ thực lực hùng hậu như Giải Vũ Thần mới có những lo lắng sâu sắc. Vị tổng thống này, không biết sẽ sử dụng thủ đoạn gì.

Cuộc tranh chấp giữa Phủ và Viện trong năm thứ ba của Dân Quốc, cuối cùng đã đạt đến cao trào khi Mâu Bồi Nam bị ám sát. Nhiều nhà quan sát tin rằng, theo truyền thống của Trung Quốc, sự kiện lần này sẽ không được giải quyết một cách hòa bình. Rất có thể sẽ tan vỡ, chính phủ của Mưa Thần sẽ chuyển hướng sang bảo thủ và độc tài, và ông ta sẽ trở thành Viên Thế Khải thứ hai. Quân đội có những manh mối ngoan cố cũng sẽ trở thành quân Bắc Dương mới. Không ít người đã thở dài, mùa xuân của Trung Quốc lại gần ngủi đến thế. Nhưng cũng có một số ít người vẫn tin tưởng vào Mưa Thần, tin rằng ông vẫn là vị anh hùng trẻ tuổi, một lòng vì quốc gia, người đã khởi binh từ Thượng Hải. Ánh mắt của ông vẫn sáng ngời. Lịch sử cứ như vậy mà đến, trước mắt Trung Quốc là một bước ngoặt quan trọng.

STT 222: Chương 5: Thế giới mới - Chương 23: Thẩm phán (phần...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 23: Thẩm phán (phần trên)

Ánh sáng ban mai len lỏi vào ngục giam tạm thời, báo hiệu thời gian đã dần trôi qua. Đinh Định, theo thói quen của một người lính, đã thức dậy từ sớm và bắt đầu tập thể dục. Nhìn xuyên qua song sắt, những người lính trẻ tuổi cùng tuổi với hắn đang nhìn hắn với ánh mắt khó tả. Sau khi tập xong, Đinh Định mặc vào bộ quân phục, cẩn thận cài từng chiếc khuy. Dù quân hàm và phù hiệu đã bị tháo xuống, hắn vẫn đối xử với bộ quân phục như một báu vật thiêng liêng, không một chút bụi bặm, tí mĩ đến từng chi tiết. Sau đó, hắn ngồi ngay ngắn trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Hắn không hề hối hận về phiên tòa quân sự sắp tới, thậm chí còn cảm kích Tổng thống Mưa Thần đã cho họ cơ hội công khai bày tỏ quan điểm và nguyện vọng trước toàn dân. Hắn luôn tin rằng sự nghiệp của họ là chính nghĩa, niềm tin của họ cũng cao thượng không kém, và những đồng chí của họ đều là những con người thuần khiết, cao cả.

Cánh cửa ngục giam "âm" một tiếng mở ra, Đinh Định mở to mắt, nhìn về phía cổng. Hắn thấy một thiếu tá hiến binh với phù hiệu màu xanh lục, vẻ mặt nghiêm nghị bước tới, gật đầu với hắn: "Đinh Trung úy... Ăn chút điểm tâm đi. Cứ dưỡng sức, hôm nay phải đối mặt với tất cả... Anh em đều hiểu cho các cậu. Nhưng quân đội có quy củ, mấy ngày nay thực sự đã ủy khuất các cậu rồi, tương lai... Tương lai mọi người là bạn, không có gì thì qua lại một chút. Haizz, chúng ta thực sự rất bội phục các cậu đấy. Vì chức trách, vì tình thế bất đắc dĩ, có gì chưa chu toàn, mong cậu thông cảm."

Phía sau vị thiếu tá, hai tên hiến binh bê một chiếc bàn thấp tới, trên đó bày la liệt nào là cháo nóng hổi, bánh bao Nam Kinh, quẩy, sữa đậu nành, còn có một tô mì thịt bò, một bát canh trâu tạp, một bát canh huyết vịt. Có thể nghĩ ra những món ăn sáng nào, thì cơ bản đều có đủ cả. Hai tên hiến binh rón rén đặt đĩa và thìa xuống, im lặng đứng sau lưng vị thiếu tá. Vị thiếu tá hiến binh vẫn tiếp tục khuyên nhủ Đinh Định: "Hai đồng chí còn lại, chúng ta cũng đã đưa điểm tâm rồi. Đinh Trung úy, cậu ăn chút gì đi, mới có sức mà ra tòa... Tổng thống chắc chắn sẽ không nhìn các cậu như vậy đâu." Hắn nói những lời an ủi sáo rỗng, vì theo hắn thấy, Đinh Định, một trung úy trẻ tuổi như vậy, dù nhất thời nhiệt huyết làm ra chuyện này, đối mặt với áp lực lớn như vậy, lại còn nghe thấy nghị hội kêu gào trừng trị, chắc hẳn tâm lý đã sớm sụp đổ. Không ngờ Đinh Định lại cười ha hả, xoa xoa tay nói: "Nhiều đồ ăn ngon thế này! Chúng ta có đầu bếp là người Sơn Đông, ngày nào sáng cũng hấp màn thầu. Trong quân đội, ăn cơm với bốn lạng rau đã thấy chán rồi, cảm ơn trưởng quan đã chiêu đãi! Tôi xin phép không khách sáo nhé!" Nói rồi cầm đĩa, ăn như gió cuốn mây tan. Phải có tinh thần chứ, phải thể hiện phong thái của một sĩ quan trẻ tuổi thời đại mới trên tòa án chứ!

Lúc này, tại Phủ Tổng thống, Mưa Thần cũng đang ăn điểm tâm, chỉ là cháo trắng và vài món ăn sáng đơn giản. Mặc dù vậy, nó vẫn được đầu bếp riêng của Phủ Tổng thống chăm chút tỉ mỉ, mùi thơm lan tỏa khắp bàn. Nhưng tâm tư của Mưa Thần lại không hề ở đó. Trên bàn, ông chất đầy tài liệu và báo chí, tay phải cầm đĩa, tay trái lại cầm tài liệu, chăm chú đọc, đến nỗi Ngô Hái bước vào tiểu Hoa sảnh cũng không hay biết. Ngô Hái đứng trước mặt ông một lúc, thấy Mưa Thần như đang suy tư, mới đặt đĩa xuống, ân cần nói: "Tổng thống, thời gian không còn sớm, ngài mới ăn được vài miếng điểm tâm, hôm nay còn nhiều việc lớn phải lo, xin ngài đừng làm tổn thương dạ dày." Về chuyện phiên tòa quân sự, lần này lại là một phiên tòa công khai đặc biệt, cả nước đều theo dõi, mọi hành động đều liên quan đến tình hình chính trị. Ông và Trưởng phòng Tư pháp Kỳ Tồn đã

chuẩn bị kỹ lưỡng theo ý của Mưa Thần suốt ba ngày, kết quả của phiên tòa hôm nay sẽ phụ thuộc vào màn trình diễn của mọi người. Không ai biết kết quả sau phiên tòa sẽ ra sao, liệu chính phủ có bị chia rẽ hoàn toàn hay không, hay mọi người vẫn có thể cùng nhau ngồi lại. Sau sự kiện này, quyền lực của Tổng thống có bị suy yếu hay không, tất cả đều đang xoay vần trong đầu vị Tham mưu trưởng này. Nhưng mấy ngày nay, Mưa Thần luôn bàn bạc với Trần Trác, Thẩm Ân Phu, Đinh Tây Lâm và Bộ trưởng Bộ Tự trị Chương Quá Viêm về việc bố trí, còn về phía quân đội, ông không nhận được nhiều thông tin. Nhưng có một điều ông có thể khẳng định, Mưa Thần nhất định sẽ có động thái gì đó, có lẽ ngay hôm nay, ông sẽ công bố.

Mưa Thần đặt tài liệu xuống, ra hiệu cho Ngô Hái ngồi xuống, thở dài: "Ta đang thấy tiếc cho ba người trẻ tuổi này! Đinh Định, năm nay mới hai mươi tuổi! Chỉ huy của hãn đều đánh giá hãn rất tốt. Đánh con trai phụ, đánh Trương Bảo, chi viện Tiết Thành, còn có mấy trận chiến, đều là người xuất thân từ trường quân sự tốt nhất. Quản lý quân đội, tiền lương của mình, ngoài mua sách ra thì đều dùng để giúp đỡ những người lính gặp khó khăn, còn có một người mẹ già của một học viên đã hy sinh, hãn cũng tự mình phụng dưỡng. Hai người còn lại cũng đều là những sĩ quan ưu tú, những thanh niên tốt! Thực ra ta rất tự hào vì quân đội đã đào tạo ra những thanh niên như vậy, nhưng lại tự trách, tại sao ta lại không dạy dỗ tốt cho bọn họ, để bọn họ làm ra những chuyện làm hoen ố quân trang của mình? Cứu quốc cần có nhiệt huyết của họ, nhưng lại không thể để nhiệt huyết đó trở thành sự mù quáng trước sự xâm lấn của đất nước! Có thể khiến những thanh niên tốt như vậy liêu lĩnh, là ta đã làm sai điều gì, hay là đất nước này đã làm sai điều gì?"

Ông cảm khái vô cùng sâu sắc, sắc mặt cũng lộ rõ vẻ đau khổ. Ngô Hái hiểu rõ, ba vị quân nhân trẻ tuổi này phạm tội, bất kể là quân lệnh hay quốc pháp, đều không thể dễ dàng tha thứ. Nhưng cái mạch ngầm này, đến hôm nay mới bùng phát, cũng có những nguyên nhân sâu xa trong xã hội. Mưa

Thần kiến quốc vội vàng, phân quyền cho địa phương, ý muốn là thúc đẩy sự phát triển của địa phương, ông có thể tập trung lực lượng hạn chế ở trung ương, để nắm giữ quyền lực một cách vững chắc hơn. Nhưng các địa phương, những thân sĩ giờ đây lại trở thành thành viên nghị hội, nắm giữ quyền lực địa phương, khiến chính lệnh của địa phương và trung ương song song tồn tại. Mặc dù cũng có không ít nghị viên nhiệt tình với sự nghiệp kiến thiết, ví dụ như Thượng Hải, Giang Tô, Chiết Giang, Sơn Đông, những tỉnh có truyền thống lâu đời, việc tự trị địa phương đã được xây dựng tương đối tốt, nghị hội vẫn còn tương đối công bằng, địa phương vận hành tương đối hợp lý. Nhưng cũng có nhiều tỉnh khác, các nghị viên thân sĩ một tay che trời, tùy tiện bề cong chính lệnh của trung ương, so với thời nhà Thanh, quan lại cấu kết còn vô pháp vô thiên hơn. Trung ương còn đang trong quá trình hoàn thiện, giám sát đối với họ rất ít. Nhiều nơi dường như đang đẩy lùi những chính sách tốt đẹp mà Mưa Thần đã tạo ra, những quân nhân và binh lính này đều xuất thân từ bách tính, họ làm sao không biết những khó khăn của địa phương? Trong lòng họ, chỉ có Mưa Thần và đội quân dám hy sinh, có truyền thống ngăn ngừa những vinh quang mới có thể cứu quốc. Mà các nghị viên hiện tại lại muốn hạn chế quyền lực của Tổng thống, muốn cắt giảm quân đội, họ làm sao không nghĩ đến những điều này là điềm báo cho sự phục hồi của những thế lực cũ, đáng ghét? Thế là một số thanh niên nhiệt huyết, đã tự mình ra tay...

Chính vì điểm xuất phát của họ là tốt, con người cũng là những người chính trực, nhiệt huyết và thuần khiết hiếm có trong xã hội Trung Quốc này, nên Mưa Thần mới cảm thấy đau khổ khi phải xử lý họ ngày hôm nay. Những người trẻ tuổi này bị lý tưởng của ông tác động, đến dưới trướng ông, không oán không hối dưng hiến tất cả. Nhưng cũng chính vì lý tưởng này, hôm nay ông phải nhìn họ bước ra pháp trường! Họ đã chọn hy sinh, đã làm những gì họ phải làm, họ sẽ nhìn từ trên cao xuống, liệu ông có phụ lòng họ hay không? Mưa Thần vào thời khắc này, thực sự đang suy nghĩ ngàn vạn điều.

Ngô Hái lặng lẽ ngồi một bên, muốn khuyên Mưa Thần cũng không thể nào. Cuối cùng, đợi đến Vương Đăng Khoa đến. Vị phó quan vốn hòa nhã, thích nói đùa này hôm nay cũng mang vẻ mặt nặng nề, im lặng đứng trước cửa ra vào, ra hiệu cho Mưa Thần rằng thời gian đã đến, có thể đến hội trường hạ nghị viện để tiến hành thẩm phán. Lần này, vì thẩm phán liên quan đến một nghị viên đã mất mạng, Mưa Thần cần phải cho nghị hội một lời giải thích. Vì thế, phiên tòa quân pháp hiếm hoi này được thiết lập tại tiểu hội trường của hạ nghị viện. Ước chừng lúc này, bên ngoài đã náo nhiệt lắm rồi.

Ba người mang tâm trạng nặng nề bước ra cửa. Trần Trác và những người khác đã chờ sẵn ở đó. Nhìn thấy Mưa Thần đi ra, họ chỉ dùng ánh mắt chào hỏi. Ý tứ là, mọi việc ngài an bài, chúng ta đã chuẩn bị xong xuôi. Mưa Thần gật đầu. Đội trưởng bảo vệ Phùng Ngọc Tường lập tức cho người thả Lữ trưởng ra ngoài, hôm nay cũng đến đứng ở vị trí cuối cùng, ban một cương vị. Quân trang chỉnh tề, mở cửa xe cho Mưa Thần. Mưa Thần không nói gì, cúi đầu bước vào ô tô, trầm giọng dặn dò: "Lái xe!"

Lúc này, tiểu hội trường hạ nghị viện đã sớm chật kín người. Hội trường vốn chỉ có ba trăm chỗ ngồi, giờ đây có hơn bảy trăm nghị viên của hai viện, hơn một trăm phóng viên cùng quan viên chính phủ, còn có đại biểu sĩ quan cao cấp quân đội, chen chúc đến mức không còn một chỗ trống. Tiếng nghị luận ồn ào vang vọng khắp nơi. Các nghị viên đều đặc ý dương dương, đặc biệt là các nghị viên Quốc Dân đảng, quả thực dùng ánh mắt và ngữ khí khiêu khích, lớn tiếng bàn luận về việc hạn chế quyền lực của tổng thống và giám sát quân đội chính quy trước mặt các sĩ quan cao cấp. Không ít người còn lớn tiếng bàn về việc sau sự kiện lần này, nên tranh thủ thời cơ tu sửa hiến pháp, thay đổi chế độ đại nghị tổng thống hiện tại thành chế độ nghị hội tổng thống, lật đổ chính sách ngoại giao của Mưa Thần. Ngay cả không ít nghị viên Liên Bang đảng, vốn không mấy thân thiện với quân đội, cũng cho rằng bọn họ là những kẻ đầu óc ngu si, tự cho mình là cao cả, luôn

không tin tưởng, cho rằng cầm bút không bằng cầm súng. Lần này, tuy đoán chừng Mưa Thần sẽ nhượng bộ, nhưng quyền lực thực tế vẫn thuộc về nội các và nghị hội! Tự mình là nghị viên, bất kể đảng phái nào, chẳng phải càng được hoan nghênh sao? Mặc dù không tiện nói thẳng với quân nhân, nhưng trong ánh mắt trao đổi, luôn có những nụ cười ẩn ý. Hiện tại, trên tiệc thẩm phán còn chưa có ai, mọi người đều đang chờ đợi với những tâm tư khác nhau.

Tâm tư của những quân nhân cũng rất phức tạp. Nói thật, đối với hành vi chống lại quân lệnh, tự tiện hành động, can thiệp chính trị của Đinh Định và đồng bọn, các sĩ quan cao cấp cũng không thể chấp nhận. Thuộc hạ tự tiện hành động, sau này họ còn quản quân thế nào? Đặc biệt là các nghị viên quốc gia, nếu không tước đoạt thân phận nghị viên, thì phạm tội cũng không thể thẩm vấn. Bọn họ lại còn mạnh mẽ đánh chết người nhà! Chuyện này, ở đâu cũng là tội chết. Nhưng cái thái độ hống hách của những nghị viên kia trong cuộc tranh chấp phủ viện mấy ngày trước, cộng với tư thế không tha người hiện tại, lại càng khiến họ phẫn uất trong lòng. Bọn lão tử vất vả đánh thiên hạ, nâng các người lên, bây giờ lại cười lên đầu chúng ta! Ai không biết các người là hạng người gì? Cứ tiếp tục như vậy, quân đội thật sự không thể làm gì được nữa! Nếu quân đội thực sự giải tán tám sư đoàn, Mưa Tổng thống chẳng khác nào tự hủy Trường Thành! Những sĩ quan với quân hàm lấp lánh, trong đám người này, tâm tình là khó xử nhất, nặng nề nhất.

Đột nhiên, đám người xôn xao, tiếp theo là những tràng vỗ tay vang lên, chỉ nghe thấy mọi người truyền tai nhau: "Tổng Tổng lý đến! Tổng Tổng lý đến!" Những nghị viên trong bộ áo trường sam, áo khoác ngoài, nâng đỡ Tổng Giáo Nhân đang cau mày như Phượng Hoàng, từ trong đám người đi vào, hộ tống hân đến vị trí hàng đầu. Mấy ngày nay, Tổng Giáo Nhân mờ mịt trở thành anh hùng đối kháng tổng thống, hơn nữa rất có thể giành chiến thắng, nhưng hôm nay hân lại không có nửa điểm đắc ý, chỉ trầm tĩnh

ngồi đó, không nói chuyện với ai. Hôm nay, không ít phóng viên báo giới hoặc thể lực ngoại quốc có dụng ý, đều đến xem cuộc đấu giữa Mưa và Tống. Theo họ, những gì tuôn ra trong phiên tòa hôm nay sẽ ảnh hưởng lớn đến xu thế tương lai của Trung Quốc. Không biết ai sẽ chiếm ưu thế. Tống Giáo Nhân hiện tại nhờ cái chết của Mâu Bồi Nam mà chiếm thế thượng phong, trong khi thực lực của Mưa Thần, dù có một trăm nghị hội cũng không thể khiêu chiến. Tương lai sẽ ra sao? Mọi người đều đầy phấn khởi suy đoán. Ngược lại, cái chết của Mâu Bồi Nam, cùng ba sĩ quan trẻ tuổi, đều không có ai để ý.

Tiếp theo là Mưa Thần ngồi vào vị trí, đối diện với vô số ánh mắt chứa đựng đủ loại cảm xúc, hắn lại làm như không thấy, dưới sự bảo vệ của một đám vệ binh, thản nhiên tiến đến hàng đầu ngồi xuống. Hôm nay, hắn vẫn mặc quân phục như cũ, chỉ là hiếm khi đeo phù hiệu Thượng tướng, dường như muốn bộ quân phục này càng thêm ngạo nghễ, thị uy với các nghị viên. Không biết có bao nhiêu người đã thầm mắng trong lòng, nhưng hắn không hề để ý, cùng đứng lên nghênh đón Tống Giáo Nhân, khẽ gật đầu chào, bắt tay rồi sóng vai ngồi xuống. Lúc này, vừa đúng mười giờ sáng.

Cửa hông bị đẩy ra, một đội quân nhân chinh tề, mang quân phục lục sắc, phân biệt sắc hiển binh quan binh xạ mặt đi vào hội trường, đối diện mọi người đứng thành một hàng rào. Tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, chờ đợi phiên tòa mở màn. Lúc này, dường như mọi người đều nín thở, chờ đợi thời khắc nhất định sẽ được ghi vào sử sách dân quốc. Ba quan chức quân pháp đi theo phía sau, người đi đầu là Lục quân quân pháp xử trưởng Kỷ Tồn Trung trung tướng, cùng một thiếu tướng, một thượng tá. Vì phiên tòa quân pháp lần này, lục quân đã sử dụng đội hình mạnh nhất.

Cuối cùng, ba người được gọi là hung thủ giết người, mang theo còng tay đi vào, mỗi người có hai hiển binh cảnh giới. Vào hôm nay, ba quân nhân trẻ tuổi này lại có vẻ hết sức tinh thần phấn chấn. Đặc biệt là Đinh

Định đi đầu, toàn bộ tinh thần của hắn dường như đều bộc phát vào hôm nay. Đứng ở đó, ánh mắt như điện. Mỗi cái nhìn, dường như đều kể ra sự kiên quyết và kiêu ngạo của hắn. Vào thời khắc này, đứng trước mặt hắn dường như không phải là người thẩm phán hắn, mà là hắn đến thẩm phán những nhân vật không đủ tư cách trên hành trình lý tưởng của mình. Mưa Thần nhìn thấy ánh mắt của hắn, chỉ hơi động trong lòng, thay đổi tư thế trên ghế, nhưng không lên tiếng, chỉ có đôi con ngươi thâm trầm, dưới vành nón lính lóe lên ba tia sáng. Hào hán tử a!

Kỷ Tồn Trung ngồi ở vị trí cao, nghiêm trang hỏi: "Bị cáo Đinh Định, trước trung úy lục quân. Bị cáo Nguyễn Văn Sinh, trước trung úy lục quân. Bị cáo Trương Ô Trấn, trước thiếu úy lục quân. Đã kiểm tra danh tính chưa?" Ba người dưới đáy đều bình tĩnh gật đầu. Hiến binh lớn tiếng báo cáo: "Ba bị cáo, đều đã có mặt đầy đủ!"

Kỷ Tồn Trung mặt trầm như nước, lớn tiếng nói: "Mời nhân viên công tố của lục quân, tuyên đọc công tố thư!" Một trung tá quân pháp đứng lên, nghiêm trang cầm lấy công tố thư lớn tiếng tuyên đọc. Hắn dùng giọng Tô Bắc, đọc rất chậm, rất nghiêm túc. Vào thời khắc này, những quan chức quân pháp đều mặt không biểu cảm, mỗi người đều không chút biểu lộ.

Bản công tố kỳ thực cũng không phức tạp. Ba vị sĩ quan trẻ tuổi không được lệnh ra doanh, lại còn trộm cắp tài sản quân đội, bao gồm ba khẩu súng ngắn từ trước đến nay, cùng hai mươi tám viên đạn lục quân. Đêm khuya xông vào biệt thự Nam Kinh của nghị viên quốc dân Mâu Bồi Nam, ngụy xưng là theo lệnh của Trần tỉnh trưởng Quảng Đông đến đưa thư, sau khi Mâu nghị viên vào thư phòng, ba người đã bắn tổng cộng tám phát đạn vào người ông. Viên nào trúng viên đó, Mâu nghị viên tại chỗ tắt thở. Ba vị sĩ quan tại hiện trường còn nói với người nhà của nghị viên: "Chúng ta là vì bàn luận tập thể, chứ không có thù riêng với Mâu tiên sinh. Về cái chết của Mâu tiên sinh, chúng ta cũng rất đáng tiếc." Mãi đến khi cảnh sát đến, ba vị

sĩ quan mới thúc thủ chịu trời, giao nộp ba khẩu súng. Cảnh sát lập tức áp giải ba vị sĩ quan đến bộ hiến binh lục quân. Ba người tại phiên tòa sơ thẩm đã thú nhận hành vi mưu sát Mậu Bồi Nam. Theo điều tra, ba vị quan quân trẻ tuổi trong thời gian bị giam giữ tại bộ hiến binh và sau đó, còn kích động các sĩ quan khác, cố gắng thuyết phục họ tham gia vào hành động cải tạo chính quyền của lục quân, đồng thời khẳng định cho rằng hành động của họ là chính nghĩa.

Ba vị quan quân trẻ tuổi này, ngày thường tham gia một câu lạc bộ nhỏ trong lục quân gọi là Phục Hưng Xã, với mục đích ban đầu là rèn luyện lẫn nhau và học tập. Lần mưu sát này, ba người cũng không hề tiết lộ với các sĩ quan trong đoàn thể. Theo lời khai, họ chỉ vì căm phẫn trước việc Mậu nghị viên đề xướng giải trừ quân bị, cùng với sự oán giận trước tình hình đen tối trong nước, mới quyết định đơn độc hành động, giết Mậu nghị viên để cảnh tỉnh dân chúng, cải tạo quốc gia, và bảo vệ sự tồn vong của quân đội. Tóm lại, chứng cứ vô cùng xác thực. Ba vị cựu quan quân đã bị tạm thời tước đoạt quân hàm. Hiện tại, theo phán quyết của khoa công tố thuộc quân pháp lục quân, ba người phạm sáu tội vi phạm luật pháp lục quân. Tổng hợp cân nhắc, định định trước, lục quân trung úy, là chủ mưu trong vụ mưu sát này, phải bị xử tử hình, tước đoạt mọi quân hàm, danh dự và huân chương. Ngụy Văn Sinh, cựu lục quân trung úy, Trương Ô Trấn, cựu lục quân thiếu úy, mặc dù là đồng phạm trong vụ mưu sát này, nhưng từ đầu đến cuối đều tham gia hành động, cũng nổ súng bắn Mậu nghị viên, cũng phải bị xử tử hình, tước đoạt mọi quân hàm, danh dự và huân chương. Kính mong quan quân pháp phán xét.

“Ba án tử hình.....” Bên dưới khán đài, một mảnh xì xào bàn tán, có vài quân quan còn đỏ cả mắt. Ba người trẻ tuổi, tiền đồ vô hạn, trong lòng không có một chút tư tâm tạp niệm, lại phải chịu cái chết nhục nhã như vậy. Tất cả vinh quang của họ trong lục quân, cứ thế mà bị xóa bỏ! Ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía người ngồi dưới mưa thần, cùng với Kỉ

Tồn Trung tướng mặt không đổi sắc trên bục. Tổng thống, thừa tư lệnh, các ngài không thể để lục quân mất mặt như vậy! Đây là một đoàn thể quang vinh mà ngài đã tự tay gây dựng nên! Ngài không thể trơ mắt nhìn nó bị hủy diệt! Nhưng lúc này, Mưa Thần vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, trong mắt ánh lên ba tia sáng, nhưng tuyệt nhiên không có bất kỳ biểu hiện gì.

Các nghị viên thở phào nhẹ nhõm. Họ thật sự sợ Mưa Thần sẽ giở trò, cùng họ đối đầu, cố gắng bảo vệ ba vị quan quân trẻ tuổi này. Phải biết, bảo vệ ba người này, chính là bảo vệ cơ sở của lục quân! Chính là bảo vệ cơ sở quyền lực của hãn! Hiện tại hãn đã biểu thị ý nhượng bộ, vậy thì những hành động sau này sẽ thuận lý thành chương! Nghĩ đến việc Mưa Thần sau này còn phải chính thức xin lỗi trước các nghị viên và hội đồng, muốn thay đổi chính sách ngoại giao mà hãn đã thiết lập, các nghị viên đều cười đến không ngậm được miệng. Trên chiến trường không thể ép buộc Mưa Thần có được thứ gì, không ngờ một cái mạng của Mâu Bồi Nam lại đổi được tất cả! Sau này áp đảo hãn tuy không dám nói, nhưng địa vị ngang bằng thì chắc chắn không có vấn đề gì! Hãn là một gã trẻ tuổi, cũng không có đạo lý chiếm thế thượng phong mãi, tương lai còn dài mà! Hãn là tổng thống, không nên cuối cùng lại chỉ là một khách qua đường!

Kỉ Tồn bên trong tòa án, nhìn ba người trẻ tuổi không hề sợ hãi, cuối cùng lên tiếng: “Nhân viên công tố đã tuyên đọc bản công tố, các người đã nghe rõ. Theo quy định của lục quân, các người có quyền khiếu nại, có quyền bày tỏ quan điểm của mình. Các người có gì muốn nói không? Nếu tại chỗ không có gì muốn nói, trong vòng bốn mươi tám giờ vẫn có thể gửi khiếu nại bằng văn bản. Bảy ngày sau sẽ có phán quyết cuối cùng..... Hiện tại có gì muốn nói không?” Vị trung tướng quân pháp luôn uy nghiêm này, lúc này giọng nói đến cuối cùng cũng có chút run rẩy, có thể nghe ra những cảm xúc phức tạp ẩn sau đó.

Ba người liếc nhìn nhau, Đinh Định nhíu mày, đang chuẩn bị nói gì đó, thì nghe thấy trên khán đài có một giọng nói lớn: “Ta muốn nói lên suy nghĩ của mình!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mọi người đều bị âm thanh này làm chấn động, ánh mắt đều hướng về phía phát ra tiếng. Nơi đó không có ai khác, chỉ có Mưa Thần đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lặng lẽ, bình tĩnh đứng đó.

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen•

STT 223: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 24: Thẩm phán (hạ)

Ngày 22 tháng 3 năm Công nguyên 1914, chắc chắn là một dấu mốc lịch sử của Tân Dân quốc. Chính phủ non trẻ vừa trải qua cú ngã của một cường nhân trong nước, tạo ra khoảng trống quyền lực to lớn. Bị một quân nhân trẻ tuổi cưỡng ép thành lập, mọi cơ cấu và hình thức quyền lực từ trung ương đến địa phương đều đang trong quá trình hoàn thiện. Điều này dẫn đến sự giám sát lỏng lẻo của các cơ quan tự trị địa phương, tranh chấp quyền lực giữa Tổng thống và nội các, cùng với những vấn đề về vị thế của quân đội trong quốc gia.

Vụ tranh chấp phủ viện bùng nổ, thực chất là vấn đề quyền lực. Nội các cho rằng Bộ Ngoại giao, một bộ phận quan trọng của nội các, nên do Bộ trưởng và Thủ tướng nắm quyền tuyệt đối. Tổng thống chỉ có thể đưa ra ý kiến. Tuy nhiên, Mưa Thần lại kiên quyết giữ quyền kiểm soát các vấn đề ngoại giao, quân sự, tài chính, những vấn đề trọng yếu. Dù ông ta cố gắng che giấu ý đồ ban đầu, nhưng vẫn gây ra hiểu lầm. Nghị hội, vốn bất mãn vì vị thế suy yếu của mình, bắt đầu đối đầu với Tổng thống, đồng thời tìm cách thông qua đấu tranh để làm suy yếu quân đội của Mưa Thần. Kết quả là quân đội nổi dậy phản kháng, mức độ kịch liệt vượt xa dự đoán của Mưa Thần. Một phần tử cốt cán của nghị hội, Mâu Bồi Nam, bị các quân nhân cấp tiến ám sát, phủ viện như đứng trước bờ vực tan vỡ.

Lúc này, Mưa Thần dường như chọn nhượng bộ, đồng ý công khai thẩm phán ba sĩ quan liên quan đến vụ án, đồng thời sẽ có bài phát biểu. Nhiều

người suy đoán rằng, với tư cách là tư lệnh tối cao của quân đội, Mưa Thần sẽ xin lỗi vì hành vi của quân đội cấp tiến, đồng thời nhượng bộ với viện phượng. Các nhà quan sát cho rằng, hành động này có thể là để làm suy yếu chính sách cường nhân mà ông ta theo đuổi, tái cơ cấu quyền lực, và có lẽ sẽ che đậy những bóng ma cho tương lai của quốc gia.

Ba ngày chờ đợi, thị trường xôn xao đồn đoán. Có tin Mưa Thần sẽ dùng quân đội giải tán nghị hội. Có tin ông ta sẽ kiêm nhiệm chức Thủ tướng và Tổng thống. Có tin ông ta đã mất kiểm soát quân đội, buộc phải liên kết với viện phượng để đàn áp thế lực cấp tiến trong quân đội, khiến viện phượng và phủ phượng đều đau đầu. Thậm chí có những tin đồn tà ác hơn, nói rằng Mưa Thần bị ám sát trong Phủ Tổng thống, phải cầu cứu Tổng Giáo Nhân. Tóm lại, không ai tin rằng cục diện sẽ ổn định. Một chính trị gia có tầm nhìn lớn, toàn tâm vì đất nước, có thể giải quyết vấn đề trong khuôn khổ thể chế, đã không còn xuất hiện ở Trung Quốc kể từ khi khôi phục đến nay, thậm chí có thể truy ngược về quá khứ xa xôi hơn. Ba ngày chưa đủ để thị trường phản ứng đầy đủ, nhưng đã đủ để lòng người hoang mang. Mới nhìn thấy mùa xuân, mới thống nhất đất nước, có lẽ lại sắp lâm vào khó khăn.

Quốc gia này, so với nhiều người vẫn ủng hộ Mưa Thần, một cường nhân trẻ tuổi, người đã bắt đầu thu thập lại đất nước tan vỡ, lại làm được phong sinh thủy khởi, dân chúng đều đặt hy vọng vào ông ta, rất nhiều người được lợi ích từ chính quyền mới cũng mong muốn Mưa Thần giữ vững vị thế. Nhưng tiếng phản đối vẫn không nhỏ, đặc biệt là một số trí thức có danh vọng, nhấn mạnh rằng đây là sự thách thức của quân đội đối với chế độ cộng hòa, là vấn đề nguyên tắc, không thể chấp nhận, phải có câu trả lời, cho dù là Mưa Thần cũng vậy, chưa nói đến những kẻ có dã tâm khác.

Đất nước cộng hòa này, chỉ cần vượt qua được cửa ải này, mới có thể toàn tâm hướng tới một thế giới mới.

Nhưng có những người rất tin tưởng vào Mưa Thần, như nhạc phụ của ông, Lý Chương Vân lão tiên sinh. Không ngừng có người gợi ý ông ta nên đến Phủ Tổng thống để thăm dò ý tứ của Mưa Thần, xem xét tình hình, nhưng ông ta vẫn làm việc của mình, giả vờ không nghe thấy, gặp bạn tri kỷ mới khinh thường nói: "Bọn này so với Viên Thế Khải, còn kém xa! Nếu không phải chính phủ này do Mưa Thần một tay tạo ra, hẳn không muốn phủ nhận tâm huyết trước đây của mình, hoặc ít nhất không cần phủ nhận nhanh như vậy, bọn này đã sớm có chuyện vui để xem rồi! Mọi người cứ an tâm chờ đợi, chỉ cần hẳn suy tính kỹ càng, đưa ra phương pháp xử lý, chắc chắn sẽ khiến mọi người phải trầm trồ! Chúng ta, những người mang dấu ấn của Mưa Thần, cứ việc thoải mái tinh thần, chỉ cần bản thân không phạm sai lầm, vận may mấy chục năm là có!"

Khi Mưa Thần đứng giữa đám đông, lớn tiếng và kiên định nói ra suy nghĩ của mình, Lý Chương Vân trong đám đông, nhàn nhạt cười. Con rể tốt, cố lên!

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Mưa Thần. Một số nghị viên đã cảm thấy kỳ quái, Mưa Thần muốn phát biểu vào lúc này? Hay là đợi đến khi tòa án quân sự kết thúc rồi hãy nói? Chẳng lẽ hẳn lại giở trò gì? Toàn bộ tòa án im lặng đến lạ thường, chỉ có tiếng thở dài. Tổng Giáo Nhân đứng bên cạnh Mưa Thần, có vẻ hơi giật mình, muốn đi theo, cuối cùng vẫn khẽ động thân, an ổn ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không biểu lộ gì.

Trong phòng, chủ thẩm quan Kỷ Tồn Trung cũng đánh giá Mưa Thần, cuối cùng cười một tiếng: "Tổng thống là tư lệnh tối cao của lực lượng vũ trang dân quốc, lúc này đương nhiên có thể phát biểu. Tổng thống, yêu cầu phát biểu của ngài được chấp thuận." Mưa Thần gật đầu với Kỷ Tồn Trung, bước nhanh về phía trước, hiến binh đứng trước mặt ông quay người, cúi chào, tránh đường. Ba quân nhân trẻ tuổi bị thẩm phán cũng nhìn thần

tượng của họ với ánh mắt khác thường. Mặc dù bị còng tay không thể cúi chào, nhưng dưới sự chỉ huy của Đinh Định, ba người đều "BA!" một tiếng, thân thể đứng thẳng như tiêu thương, trong mắt ba người đều hiện lên nước mắt. Mưa Thần nhìn họ một cái, trong mắt chứa đựng nhiều cảm xúc, nhưng không dừng lại bên cạnh ba người, bước nhanh lên bục, xoay người lại, đối diện với sự im lặng bên dưới.

Hắn trầm ngâm một chút, cuối cùng cười nhạt một tiếng: "Hôm nay, trong hoàn cảnh này, thực ra ta không nên nói gì. Mặc dù ta vô cùng yêu quý ba người trẻ tuổi này, nhưng họ dù sao cũng vi phạm quân luật và quốc pháp. Về điểm này, không ai cứu được họ, ta cũng không thể, trên đầu ta, còn có một thứ gọi là công lý!" Hắn lại nhìn ba người một cái, ba người vẫn không chớp mắt đứng nghiêm, lắng nghe thần tượng của họ phát biểu lần cuối.

Giọng Mưa Thần trầm xuống: "Ba sĩ quan này không phải là ác ôn, là hỗn đản, là lưu manh, thổ phỉ, cho nên mới giết nghị viên Mâu sao? Ở đây ta có thể chịu trách nhiệm nói với mọi người, trước khi vụ án này xảy ra, ba người trẻ tuổi này đều là những thanh niên tốt nhất, sĩ quan tốt nhất, những nam nhi nhiệt huyết nhất, những đồng chí yêu nước nhất! Vì sao họ lại đi trên con đường này? Chẳng lẽ lúc này chúng ta không nên hỏi một chút, nghĩ một hồi, nghĩ lại một chút sao?" Khi Mưa Thần nói ra những lời khen ngợi ba quân nhân trẻ tuổi, bên dưới các nghị viên xôn xao, có người phát ra tiếng xì xào, thậm chí có người muốn kêu lên để Mưa Thần xuống. Tổng Giáo Nhân lập tức đứng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn mọi người: "Tổng thống đang đọc diễn văn, mọi người còn ra thể thống gì? Trong mắt các người còn có nguyên thủ quốc gia không? Đều im lặng! Nghe Tổng thống phát biểu!"

Mưa Thần liếc mắt nhìn đám nghị viên, khóe miệng nở nụ cười khinh thường, tựa như một gã cự nhân nhìn lũ kiến đang khiêu chiến mình. Hắn

đứng trên bục, hai tay giơ lên, không hiểu vì sao, đám giáo đồ thành kính bên dưới lại cảm thấy cảnh tượng này mang đậm màu sắc tôn giáo, còn Mưa Thần chính là người được thiên phú sứ mệnh. Mưa Thần tiếp tục cất lời, giọng nói đã lớn hơn không ít: "Quân đội của chúng ta, đều là con em bách tính. Bọn họ đến từ nhân dân, truyền thống quang vinh của họ cũng đến từ tình yêu sâu sắc nhất dành cho Tổ quốc. Bọn họ trẻ trung, đơn thuần, không vì những toan tính mà dễ dàng tha thứ cho những hành vi gây hại cho đất nước. Quân nhân không nên can thiệp chính trị, điều này họ sai, nhưng đất nước ta cũng không nên phụ lòng tình yêu nước sâu sắc của họ! Khi họ cảm thấy đất nước đang đi xuống, họ đã đứng lên! Mặc dù họ không nên đứng ra, nhưng người nên đứng ra là ta! Là người! Là hãn! Là chư vị đang ngồi đây! Chính vì chúng ta không làm, mới khiến họ phải bước trên con đường này!"

Hãn vung tay lên: "Mang lên!" Trần Trác cùng một đám nhân viên công tác mặc đồng phục lập tức ôm những tập tài liệu trối lại từ phía sau chen vào, Trần Trác đưa một xấp đến tay Mưa Thần. Mưa Thần cầm xấp tài liệu lên: "Những tài liệu này, mỗi người ngồi đây đều có thể nhận một phần, các phóng viên cùng đại biểu các đoàn thể cũng không ngoại lệ. Mọi người có thể xem xét, trong chưa đầy một năm thành lập Tân Dân quốc, đám chính trị gia chúng ta đã làm những gì! Bắt đầu từ ta, ai nấy đều có lỗi. Nhìn xem hiện tại còn có những chuyện gì đang xảy ra, trung ương ban hành bao nhiêu chính lệnh cải cách, trải qua chữ ký chung của ta và Tổng Tổng lý, lấy danh nghĩa quốc gia ban bố xuống, nhưng địa phương lại làm như thế nào? Miễn thuế nông nghiệp, nhưng có nơi vẫn thu. Bỏ ly kim, nhưng ly thẻ vẫn nhan nhản! Giảm bớt quan viên, bãi bỏ tư lại, nhưng có nơi lại dùng địa phương thu thuế, chia chác lợi ích, một huyện quan lại còn nhiều hơn cả trước Thanh! Tư pháp nói độc lập, nhưng có nơi nghị hội lại tự ý thiết lập công đường, xem mạng người như cỏ rác, một tay che trời ở địa phương. Dân chúng muốn đến huyện pháp viện trung tâm tố cáo, lại bị chúng thiết lập trạm dọc đường, sắp xếp tay chân, ngăn chặn đánh đập và tư hình!

Những chuyện này, chư vị nghị viên vì sao không nghị, vì sao không giám sát, vì sao không lập pháp? Không ít nghị viên trung ương, lại là ô dù của nghị hội địa phương! Ăn hiếp kình của địa phương, lại kêu gào trung ương quyền hạn quá lớn, địa phương bị áp chế, yêu cầu nội vệ bộ đội địa phương về địa phương tự quản lý, đến lúc đó trung ương thật sự không còn biện pháp chế ước địa phương! Không có chút thủ đoạn nào để thu thập đám cặn bã này!"

Bên dưới vang lên tiếng gầm lớn, không ai ngờ Mưa Thần lại bóc trần bộ mặt u ám của nước cộng hòa trong buổi lễ này. Các nghị viên đều lộ vẻ xấu hổ, Tổng giáo nhân càng tái mặt. Ánh đèn huỳnh quang trong hội trường chớp nháy liên hồi, ghi lại hình ảnh của Mưa Thần. Thời đại cuối cùng cũng đang tiếp tục tiến lên, Mưa Thần không bị quyền lực của Tổng thống làm hao mòn nhuệ khí, lúc này, hắn vẫn là người anh hùng trẻ tuổi như lúc trước, trước khi xuất quân Bắc phạt, ánh mắt như điện.

"Còn có vị mâu nghị viên đã chết, lúc này lại trở thành anh hùng. Theo lẽ thường, người chết là lớn, ta không nên nói gì về hắn, nhưng mọi người hãy nhìn những bản thảo do hắn viết ra, hắn cùng với thế lực cát cứ ở địa phương, cấu kết với nhau để làm gì? Để lật đổ chính phủ, để bọn chúng tiếp tục hợp pháp hóa việc cát cứ ở địa phương, biến Trung Quốc thành một quốc gia liên bang, chia cắt đất nước thành từng mảnh, tiếp tục thực hiện giấc mộng thiên hạ của chúng! Về điểm này, cho dù hắn không bị đánh chết, ta cũng muốn kiến nghị nghị viện bãi miễn tư cách nghị viên của hắn, truy cứu trách nhiệm! Tình hình hiện tại, mọi người đều khát vọng thống nhất, nhưng hắn lại muốn duy trì tình trạng phân liệt, khiến đất nước ta mãi mãi nghèo nàn, còn bọn chúng thì được hưởng giàu sang!"

Lời vừa dứt, tiếng gầm bên dưới càng lớn hơn. Mưa Thần hôm nay thật sự là không làm người ta kinh ngạc thì chết không thôi, chỉ trích trắng trợn như vậy, ngầm thừa nhận sự tồn tại của thế lực cát cứ địa phương, chẳng lẽ

lần này thật sự muốn nhân cơ hội củng cố quyền lực, thu thập sạch sẽ thế lực cát cứ địa phương? Rất nhiều nghị viên đã bị lời nói của Mưa Thần làm cho kinh ngạc đến ngây người, ngồi liệt xuống bất cứ chỗ nào. Bên cạnh họ, các quân quan lại đứng nghiêm, có người kích động đến mức vẫn duy trì tư thế chào quân. Lúc này, những nghị viên này mới cảm nhận được sự chênh lệch cực lớn giữa Mưa Thần và họ. Họ chỉ là quân cờ của Mưa Thần mà thôi! Nếu hãn thật sự muốn làm kẻ độc tài, không ai có thể ngăn cản hãn, nhưng hãn vẫn luôn đối xử với họ rất khách khí! Có những người đứng ngoài quan sát cũng đang suy nghĩ, Mưa Thần đại bạo phát hôm nay, liệu có ảnh hưởng đến danh tiếng và hình tượng của hãn không? Điều này còn phải xem tiếp mới biết, nếu hãn chọn giải quyết những vấn đề này trong khuôn khổ chế độ, thì với những lời nói hôm nay, về sau sẽ không còn tranh chấp giữa phủ và viện, không ai có thể lay chuyển quyền uy của hãn! Không ít phóng viên, lúc này đều đã nghe đến rơi nước mắt, nghĩ đến quốc sự gian nan, hận không thể lập tức gác bút nghiên theo việc binh đao. Cuối cùng chỉ có Mưa Thần, mới có thể nắm bắt được mạch đập của thời đại này. Ngoài lý tưởng, vẫn là lý tưởng, đây là một thời đại của lý tưởng và anh hùng.

Mưa Thần dùng sức vùng tay lên: "Những chuyện này, ta là tổng thống, ta phải lo! Chỉ cần chính thể của chúng ta vẫn là tổng thống chế độ đại nghị, ta phải gánh vác trách nhiệm lớn nhất! Những sự vụ ở địa phương, những mằm mống này, từng tình từng tình giải quyết, tóc bạc cũng phải làm đến cùng! Quốc dân đứng về phía ta! Ta lập tức sẽ trình lên nghị hội, thành lập bộ phận quản lý địa phương và làm trong sạch bộ máy chính trị trực thuộc Phủ tổng thống, chỉ chịu trách nhiệm trước ta. Nội các nội vụ cảnh chính bộ và bộ tự trị địa phương đều phải tham gia vào công việc của cơ cấu này, bắt đầu thanh lý lại từ đầu, bất kể liên quan đến ai, đều bắt cho ta! Nên thay đổi nghị viên thì thay, nên giải tán thì giải tán, trọng tuyển lại! Trung ương nếu không có uy quyền này, còn gọi là trung ương làm gì? Những tình vẫn còn cát cứ, phải hạn định thời gian, sớm học tập Phụng Thiên và Sơn Tây tỉnh, nếu không thì quân đội trung ương sẽ tiến vào! Ta không có thời gian chờ

đợi bọn chúng quá lâu! Những đề án này, nếu nghị hội không thông qua, ta sẽ liên tục đưa ra, nếu vẫn không thông qua, hoặc là các người tố cáo ta, tổng thống xuống đài, hoặc là ta giải tán nghị hội, toàn dân lại bầu cử lại!" Hãn tháo mũ lính, nặng nề quăng lên bục giảng, nghiêm nghị nhìn xung quanh.

Lúc này, là sự thể hiện ý chí cá nhân của Mưa Thần. Phải nói thật, không quá phù hợp với nguyên tắc dân chủ, có vài lời cũng nói có phần quá đáng, nhưng lúc này, trong thời đại này, tất cả mọi người chỉ có thể cảm thấy chần động, chứ không phải phản kháng. Cường nhân chính trị, vào thời khắc này đã đạt đến đỉnh cao. Ngoài hãn, ở Trung Quốc không ai có đủ tư cách để thực thi quyền uy này.

Hãn thở phào một hơi, nhìn Tổng giáo nhân bên dưới, sắc mặt hãn vẫn rất bình tĩnh, liếc nhìn những tài liệu kia, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Mưa Thần một cái, trong ánh mắt cũng là gió êm sóng lặng.

“Đối với Tổng tổng lý, ta luôn kính trọng ngài. Chuyện trước kia, phủ viện bất đồng ý kiến, là ta sai, ngài đúng. Tân Dân quốc cần thời gian để ngoại giao, cần hòa bình, chuyện này ngài đúng, nên là ngài chủ trì, ta buông tay. Ta biết hôm nay ta vừa dứt lời, Tổng tổng lý có thể sẽ có ý kiến, quốc hội cũng hoàn toàn có quyền chất vấn, thậm chí tố cáo ta. Lúc này, mỗi người đều có lựa chọn của mình. Nếu quốc dân không đồng ý ta, đến lúc đó ta sẽ cúi đầu trước hiến pháp, Dân quốc vẫn sẽ tiếp tục đi tới..... Đây là thời điểm mọi người đưa ra lựa chọn. Cơ quan dân ý do quốc dân bầu ra, rất nhanh sẽ biểu quyết, hoặc ủng hộ chính sách Mưa Thần của ta, hoặc phản đối! Ta chờ đợi công luận!”

Tổng Giáo Nhân nhìn tài liệu trong tay, lại nhìn Mưa Thần đứng đó, tựa như hiện thân của chính nghĩa. Ban đầu, bọn họ chỉ muốn suy yếu quyền lực của Mưa Thần, chứ không hề nghĩ đến việc có thể lật đổ ông ta. Giờ đây, Mưa Thần lại đưa ra một quyết định dứt khoát. Hoặc là bọn họ, hoặc là

ông ta, không có con đường ở giữa. Nhưng lúc này, bọn họ có khả năng lật đổ Mưa Thần sao? Phía sau ông ta là hàng chục vạn quân đội, những người sẽ bị lời nói hôm nay của ông kích động đến nhiệt huyết sôi trào, chính là hậu thuẫn lớn nhất của ông. Chỉ có ông mới có thể ước thúc được lực lượng này. Mặc dù ông nói là biểu quyết theo hình thức dân chủ, nhưng chẳng phải là uy hiếp và thực lực sao? Tuy nhiên, cũng may là ông vẫn giữ lại hình thức này. Chỉ cần chế độ còn tại, cường nhân này rồi cũng sẽ già đi, nền cộng hòa sẽ ngày càng trưởng thành. Mà trách nhiệm của ông, chính là dưới bóng ma của cường nhân này, bảo vệ chế độ cộng hòa, để dành cho tương lai. Hiện tại, quốc gia này..... Tổng Giáo Nhân thầm thừa nhận, thật sự không thể thiếu cường nhân này.

Ông từ từ đứng lên, cất cao giọng nói: “Tổng thống lên án thói xấu thời thế, chúng ta đều vô cùng chấn động. Với tư cách là người đứng đầu đảng đoàn lớn thứ hai trong quốc hội, đồng thời là thủ tướng nội các, tôi sẽ sớm đưa ra đề án của tổng thống để biểu quyết. Trong đề án, tôi sẽ sắp xếp, thể hiện lập trường của cá nhân tôi và những hiện tượng đáng ghét này là không đội trời chung..... Nhưng thưa tổng thống, hôm nay phiên tòa đã đến mức này, tôi cũng xin nói vài lời. Thứ nhất, trong vụ án này, hiến pháp và pháp luật nhất định phải được tôn trọng! Thứ hai, quân đội, về sau tuyệt đối không được để xảy ra chuyện như vậy nữa. Là quân đội trung ương, nghị hội phải hiểu, phải giám sát việc vận hành của họ! Không thể để những đoàn thể phạm tội như vậy tồn tại trong một số nghị hội địa phương! Đây cũng là điều tôi kiên trì!”

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, một phiên tòa cuối cùng đã biến thành quyết định quốc sách, điều này nằm ngoài dự đoán của bất kỳ ai. Mưa Thần khẽ gật đầu: “Tổng thống lý có thể đưa ra đề án của ngài, tôi sẽ dùng ấ.” Tổng Giáo Nhân cười nhạt một tiếng, an tường ngồi xuống. Mà ánh mắt Mưa Thần lúc này lại hướng về ba sĩ quan trẻ tuổi kia, chuyện này, vẫn phải giải quyết.

Mưa Thần bước xuống, đứng trước Đình Định, vóc dáng hai người gần bằng nhau. Lúc này, trong mắt Đình Định đã ngập tràn nước mắt, hai đồng chí bên cạnh anh cũng vậy. Lời nói của Mưa Thần hôm nay đã nói lên tiếng lòng của họ, họ đi theo thần tượng, người mà họ nguyện ý hiến dâng sinh mạng, quả nhiên không khiến họ thất vọng. Đình Sách đã hiệu đính đến hôm nay còn muốn khẳng khái phân trần, nhưng lúc này cũng không cần thiết, trong lòng những người trẻ tuổi của họ, hiện tại chỉ có hai chữ “không tiếc”. Sinh ra trong thời đại này, nhìn thấy lý tưởng của mình có hy vọng trong tương lai đạt được, sống hay chết, còn có gì quan trọng nữa? Bản thân vi phạm kỷ luật quân đội, nhất định phải gánh chịu hậu quả này.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào nơi này. Mọi người đều đang suy đoán, Mưa Thần có thể đặc xá cho họ không? Mưa Thần cuối cùng lên tiếng: “Các người rất tốt, nhưng đã làm sai. Trong quân đội xảy ra chuyện như vậy, chỉ có mất đầu, pháp luật quốc gia cũng vậy. Ta có quyền, có rất nhiều quyền, có thể đặc xá cho các người, chỉ cần các người nói một câu, nguyện ý sống tiếp, trách nhiệm này ta sẽ gánh vác, chịu đựng áp lực lớn hơn, ta cũng biết đặc xá cho các người, nhưng không thể ở lại quân đội nữa. Hơn nữa, đối với quân đội mà nói, đây cũng là lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.” Ông nói rất chân thành, trong mắt tràn đầy vẻ thương tiếc, kỳ thật ông biết rõ những quân quan này muốn đưa ra lựa chọn gì. Mà ông không hiểu vì sao, vô cùng không hy vọng họ lựa chọn như vậy. Họ còn trẻ, còn có cơ hội sửa sai! Về phần Mâu Bồi Nam chết, ông thật sự không để trong lòng.

Đình Định nhìn hai đồng chí của mình, tất cả đều cười một tiếng, nụ cười hàm ý đều giống nhau, bình thản mà không lo lắng. Đình Định hướng về Kỷ Tồn Bên trong cất cao giọng nói: “Quân pháp quan các hạ, ba người chúng ta ý kiến nhất trí. Chúng ta tội không thể tha, xin hãy nhanh chóng chấp hành xử bắn chúng ta, cũng xin các đồng chí trong quân đội, đừng học theo chúng ta, đừng làm theo những tiểu đoàn thể này, đừng khinh nhờn

quân kỳ vinh quang của chúng ta. Chúng ta phải tin tưởng tổng thống, đi theo tổng thống, tương lai Dân quốc, chắc chắn sẽ càng thêm tráng lệ!”

Ba người đồng thời quay người, đối mặt với Mưa Thần. Bên cạnh, các hiến binh biết ý tứ của họ, lặng lẽ tháo còng tay cho họ. Theo khẩu lệnh của Đinh Định, ba người hướng Mưa Thần làm quân lễ cuối cùng, sau đó quay đầu rời đi, không ngoảnh lại.

Trong hội trường chỉ có Kỷ Tồn Bên trong gần như hét lên: “Kết thúc phiên tòa!”.

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn .

STT 224: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 25: Khởi đầu mới

Đêm đã khuya khoắt, toàn bộ Phủ Tổng thống chìm trong tĩnh lặng, chỉ có Mưa Thần trên chiếc giường lớn kiểu Tây vẫn trần trọc không ngủ được. Hai tay hằn gối lên sau gáy, lặng lẽ nhìn trần nhà. Bên cạnh, Lý Viện cũng tỉnh giấc. Nàng phát hiện trượng phu đang trầm tư, liền đưa tay sang, khẽ hỏi: “Sao còn chưa ngủ? Hôm qua vất vả như vậy, ban ngày còn phải gặp gỡ người làm việc, không ngủ được thì làm sao có tinh thần được?”

Mưa Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử, đôi mắt vẫn còn đỏ ửng vì buồn ngủ, khẽ cười, thở dài: “Không ngủ được... Trong lòng cứ nghĩ đến ba người trẻ tuổi kia... Vì đất nước này, họ đã hi sinh quá nhiều.” Lý Viện xưa nay không hỏi chuyện công việc của chồng, cũng biết Mưa Thần không thích nàng hỏi. Nàng cũng biết đôi chút về phiên tòa ngày hôm qua, trong lòng chỉ thấy may mắn vì trượng phu đã bình yên vượt qua cơn sóng gió này. Bài phát biểu của hãn đã lan truyền khắp thành Nam Kinh. Nàng nhìn khuôn mặt mơ hồ của trượng phu, kể từ khi lên làm Tổng thống, dường như hãn gầy đi một chút, thần sắc cũng thêm phần sâu sắc. Lý Viện chớp mắt mấy cái, mỉm cười nói: “... Chàng đã giải quyết xong rồi còn gì. Dù sao bọn chúng cũng đã giết người, chàng cũng không cứu được. Hơn nữa, chàng cũng muốn quyết định chinh đốn đám nghị viên và quan viên thối nát kia ở địa phương. Tuy thiếp không hiểu, nhưng ở bệnh viện trung ương lục quân, thiếp cũng nghe các sĩ quan, binh lính nằm viện bàn tán, những người kia thật khiến người ta hận đến nghiến răng, chỉ có chàng mới có thể ra tay quản được bọn chúng... Trên phụ trương đọc được bài phát biểu của chàng,

rất nhiều sĩ quan đã khóc. Lại có người chạy đến cúi chào thiếp, không nói một lời rồi đi... Chàng là hy vọng của họ.”

Nghe giọng nói dịu dàng của thê tử đang tự an ủi mình, Mưa Thần chỉ cười khổ. Hắn nhìn lên trần nhà, ngử khí trầm ngâm: “Địa vị và sức ảnh hưởng hiện tại của ta, dùng sức mạnh chinh đồn, còn có thể trấn an cục diện. Ta còn ở đây, bọn chúng còn dám kiêng dè, không dám làm càn, nhưng ta chết rồi thì sao? Đất nước này sẽ ra sao? Hai ngàn năm chế độ chuyên chế, đặc biệt là đến cận đại, những căn bệnh của đất nước đã ăn sâu vào xương tủy. Tâm thái coi trọng địa vị, đến tám chín mười năm sau... cũng chỉ như vậy. Ta hiện tại có quyền lực, có thể chinh đồn, nhưng ta có thể thực sự thay đổi tất cả sao? Giải quyết những vấn đề này, không có mấy trăm năm phát triển, thì không thể thay đổi được.” Giọng điệu của hắn có chút tiêu điều, “Ta sợ họ hi sinh vô ích, ta sẽ phụ lòng họ! Ta chỉ có thể thay đổi bề ngoài của đất nước, kỳ thực sau cái vẻ bề ngoài này, vẫn còn rất nhiều thứ cũ kỹ, đã ăn sâu bén rễ!” Lý Viện nghe xong có chút sững sờ, không hiểu hỏi: “Vậy chàng làm tất cả những điều này, đều là vô ích sao? Sao lại có thể như vậy được? Rất nhiều người đều nói chàng đã thay đổi đất nước!”

Mưa Thần ngồi dậy trên giường, nhẹ nhàng ôm Lý Viện vào lòng, nhìn vào ánh mắt trong trẻo và vẻ mặt khó hiểu của nàng, mỉm cười nói: “Ta chỉ có thể dẫn dắt đất nước này, ở một mức độ nào đó trở nên giàu mạnh, nhưng những thứ căn bản, lại nghèo cả đời ta cũng không thể thay đổi được. Nhưng khi đất nước giàu mạnh thức tỉnh, những chuyện này, sẽ có một môi trường ổn định để từ từ giải quyết. Ta tin tưởng đất nước của chúng ta, nhân dân của chúng ta, cuối cùng có thể giải quyết vòng luẩn quẩn trị loạn hai ngàn năm này. Nếu chúng ta cứ mãi nghèo nàn như vậy, dưới sự dòm ngó của thế lực ngoại bang, mới là vĩnh viễn không có hy vọng giải quyết vấn đề tiền đồ của đất nước. Ta sẽ dẫn dắt đất nước đi đến cường thịnh, mà những người chí sĩ đầy lòng nhân ái trong tương lai, sẽ làm cho đất nước

này càng thêm hoàn thiện. Vấn đề quan trọng nhất hiện nay, không phải là hoàn thiện chế độ gì, mà là cường thịnh, cường thịnh, không thể chờ đợi mà cường thịnh!”

Lý Viện không hiểu Mưa Thần đang nói gì, nhưng nàng biết, trượng phu có niềm tin kiên định của riêng mình, và trên vai hần, gánh vác quá nhiều trách nhiệm và kỳ vọng. Nàng tựa mình trong lòng Mưa Thần, đổi một tư thế thoải mái nhất, áp vào lồng ngực hần, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hần, không biết mình có thể nghe âm thanh này bao lâu. Năm mươi năm? Tám mươi năm? Chỉ mong thời gian này, có thể kéo dài đến thiên hoang địa lão. Nàng cảm thấy Mưa Thần khẽ hôn lên tóc mình, hài lòng nhắm mắt lại, rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ say. Còn Mưa Thần thì nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, mặc áo ngủ rồi xuống giường, vì không ngủ được nên hần quyết định tiếp tục công việc.

Lúc này, tại Đại sứ quán Anh ở thành Nam Kinh, cũng có một người không ngủ. Trong văn phòng của Đại sứ, mùi xì gà hòa quyện với hương thơm cà phê. Ngài Crawford, Đại sứ Anh ba mươi ba tuổi, đang trong thời kỳ sung sức nhất, tỉ mỉ soạn thảo báo cáo của mình. mấy tháng qua, ngoại giao cuối cùng cũng có thành quả, hôm nay cũng nhìn thấy Mưa Thần, vị cường nhân này, xử lý công việc trong nước, địa vị của hần đã vững như bàn thạch, trong tương lai, việc của nước Anh ở Viễn Đông, không thể không cân nhắc đến ảnh hưởng của hần. Sự xuất hiện của một anh hùng dân tộc có thể tập hợp ý chí của đại đa số người dân, thường là điềm báo trước cho sự trỗi dậy của một dân tộc, Đế quốc Anh nên chuẩn bị sẵn sàng.

“... Phong trào chính trị và ngoại giao ở Viễn Đông, có lẽ sắp lắng xuống. Mưa Thần dùng bàn tay sắt của mình, cùng với sự hy sinh của ba quân nhân, một lần nữa nắm giữ cục diện. Hần dường như đã nhượng bộ có giới hạn với nội các, ví dụ như về vấn đề quan hệ với Đế quốc. Nhưng trước đó, đặc sứ của Mưa Thần đã vô số lần tiếp xúc với chúng ta, trao đổi

điều kiện, mặc cả, tất cả các nguyên tắc cơ bản đều được xác định sau đó, hãn mới giao quyền đàm phán cho nội các, để họ diễn trò. Đối với hãn mà nói, vẫn không mất gì. Mặc dù hành vi của hãn, theo quan điểm của các quốc gia văn minh, thiếu đi sự quang minh lỗi lạc của một chính trị gia lớn, nhưng đối với Trung Quốc, một quốc gia bán khai, thì vẫn luôn vững vàng nắm giữ cục diện. Hãn không phải là một nhà độc tài, cũng không phải là một quân phiệt quen thuộc, nhưng chắc chắn là một người cai trị mạnh mẽ.

“Nội các và nghị viện đã chọn nhượng bộ trước hành vi của hãn, đại diện là Thủ tướng Tổng Giáo Nhân. Cuối cùng, họ chọn hợp tác với Mưa Thần dưới quyền uy của hãn, đồng thời thực hiện chính sách thanh trừng địa phương của hãn. Chính sách này có thể là một đòn giáng mạnh vào nghị viện địa phương, không phân biệt đảng phái, đồng thời tăng cường khả năng kiểm soát của trung ương đối với địa phương. Nhưng là nền tảng quản lý địa phương của Mưa Thần, chính sách tự trị địa phương, trong tương lai có thể đoán trước được, cũng không có ý định thay đổi. Mưa Thần luôn căm ghét đến tận xương tủy việc dùng tài chính trung ương để nuôi đám quan lại khổng lồ theo kiểu truyền thống, và cũng đã vạch trần sự cát cứ của các tỉnh. Hãn có gần năm mươi vạn quân đội tương đối mới, hơn nữa lại có niềm tin kiên định vào hãn, không phải là những quân đội địa phương cũ kỹ, cộng lại không đủ hai mươi vạn người có thể ngăn cản. Dự kiến trong thời gian rất ngắn, địa phương sẽ giao lại quyền lực cát cứ của họ, Trung Quốc sẽ khôi phục lại cục diện thống nhất. Không thể phủ nhận, hành động này sẽ tạo ra thách thức cho Đế quốc ở Tây Tạng, Nga ở Tân Cương, Nhật Bản ở Đông Bắc. Theo tác phong trước sau như một của Mưa Thần, những thách thức này gần như là tất yếu. Nhưng đối với sự ổn định của Đế quốc ở Viễn Đông, đây lại là những vấn đề rất nhỏ, Đế quốc nên có sự lựa chọn sáng suốt...”

“Cực lực địa hiện nay đã là chiến trường giằng co của các lực lượng vũ trang của hàng trăm vạn dân tộc, chỉ là vẫn chưa có ai nổ súng đầu tiên. Các

cường quốc đồng minh Trung - Âu, muốn một lần hành động đánh tan hệ thống thế giới hiện tại! Họ có các đội quân lục quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, pháo hạng nặng, súng máy, tàu bay, hạm đội quốc tế hùng mạnh... Trong tương lai, Đế quốc dù có dốc toàn lực ứng phó, vẫn không thể đảm bảo an toàn cho cựu lục địa! Trong các cuộc chiến tranh tương lai, có lẽ sẽ có hàng triệu người hi sinh! Nếu Viễn Đông lại xuất hiện một đội quân kết hợp với hạm đội Viễn Đông của Đức, dùng vũ khí của Đức để trang bị cho đội quân hàng triệu người, phát động tấn công vào toàn bộ bán đảo Nam và Ấn Độ, thì đó là ngày tận thế của Pháp và Đế quốc ở Viễn Đông. Còn nếu phát động tấn công vào Đông Bắc và Đông Siberia, Nhật Bản có lẽ phải dùng toàn lực để ngăn cản họ, còn Nga sẽ phải phân chia tương đối nhiều tinh lực và binh lực đối mặt với phía đông Ural, như vậy Đế quốc có lẽ không thể trông cậy vào hàng chục vạn quân đội của Nhật Bản có thể giúp đỡ cho tiền tuyến! Đương nhiên, dự đoán này cũng là tình huống tồi tệ nhất, thực lực của Trung Quốc vẫn còn tương đối yếu, nhưng Đế quốc ở Viễn Đông, không thể để những yếu tố bất ổn này xuất hiện...”

Crawford gõ gõ tàn thuốc xì gà, trầm ngâm nhìn lên bản báo cáo trước mặt, dường như thấy được đại lục cũ sắp phải đối mặt với biển máu. Địa vị bá chủ của thế giới cũ, thời đại hoàng kim mà văn minh Châu Âu thống trị toàn bộ Địa Cầu, có lẽ sắp kết thúc trong sự hy sinh này! Nghĩ đến đế quốc huy hoàng thời Victoria, nghĩ đến tất cả những điều này sắp lui tàn, vị đại sứ trẻ tuổi mang trong mình sứ mệnh thiêng liêng này cảm thấy trước mắt một vùng tăm tối. Hắn lấy lại bình tĩnh, tiếp tục viết bản báo cáo của mình.

“..... Chính vì vậy, đế quốc đã toàn lực dùng chính sách ngoại giao ở Viễn Đông để lôi kéo Trung Quốc ra khỏi vòng tay của nước Đức, ngăn ngừa nơi này trở thành một chiến trường mới. Sau bao nhiêu nỗ lực kể từ khi nhậm chức, chúng ta vẫn không lay chuyển được lập trường của mình và thể hiện thiện chí với người Trung Quốc. Quan trọng nhất là, vị thống trị trẻ tuổi ở Viễn Đông này dường như đã lợi dụng người tàn phế kia để kích

động Hoàng đế, gần như là nhanh chóng..... Đúng, chính xác là nhanh chóng đạt thành hiệp nghị với bọn họ, đồng thời ký vào bản ghi nhớ. Trung Quốc sẽ đảm bảo trong tương lai, khi đại lục cũ xảy ra chiến tranh, tuyệt đối không hợp tác quân sự và liên minh hành động với nước Đức, mà sẽ nghiêng về phía các nước Hiệp ước. Bọn họ hứa hẹn, nếu đại lục cũ xảy ra chiến tranh, bọn họ sẽ lập tức dùng vũ lực, không sai, chính là vũ lực thu hồi Thanh Đảo, khiến hạm đội Viễn Đông của Đức mất đi căn cứ. Điều này gần như là ngầm thừa nhận quyền lợi cho Nhật Bản, nhưng vị Tổng thống Mưa Thần lại tỏ ra khôn khéo nhận ra rằng, hãn muốn giành lại căn cứ này trước Nhật Bản! Mặt khác, đặc sứ của Tổng thống dường như đùa cợt với ta rằng, trong tương lai, nếu các nước Hiệp ước cần, bọn họ sẽ cung cấp tám đến mười sư binh lực..... Đảm bảo sức chiến đấu, thậm chí còn cung cấp năm mươi vạn công nhân người Hoa. Trước những biểu hiện này, ta chỉ cười cho qua. Thật khó tưởng tượng, đế quốc lại cần binh lực và sự giúp đỡ của Trung Quốc.

“Tóm lại, trong vài ngày tới, khi hiệp nghị chính thức được ký kết, sau khi xác định một số vấn đề trong quan hệ giữa Trung Quốc và đế quốc, sứ mệnh chính của ta trong nhiệm kỳ này sẽ hoàn thành. Đế quốc nỗ lực, chẳng qua là giảm bớt một số khoản vay và lãi, cung cấp thêm một chút cho quỹ cân bằng bảng Anh mà thôi. So với sự ổn định của toàn bộ đế quốc ở Viễn Đông, những nỗ lực và thành quả này, quả thực là một giao dịch hời.

“Sự phát triển của Trung Quốc dưới sự cai trị của Mưa Thần khiến người ta không thể không chú ý. Đông Bắc Á đã có Nhật Bản, một cường quốc tiềm năng, và khi Trung Quốc trỗi dậy, một số mâu thuẫn và xung đột giữa hai nước là điều tất yếu. Nếu đế quốc vận dụng khéo léo, chúng ta sẽ có được cục diện cân bằng ở Đông Á trong nhiều thập kỷ, kiềm chế hai quốc gia này, không để chúng thách thức địa vị của đế quốc. Đây cũng là lý do chúng ta muốn thể hiện thiện chí với Trung Quốc, một bên vẫn còn yếu thế..... Nhưng, với tư cách là người viết báo cáo, đại diện ngoại giao của

để quốc tại Trung Quốc, ta phải thừa nhận rằng, ta hiểu biết về Mưa Thần vẫn còn quá ít. Những kinh nghiệm kỳ diệu của hắc khiến người ta phải âm thầm cảnh giác, tương lai Trung Quốc sẽ phát triển ra sao, liệu có vượt quá mong muốn của đế quốc hay không, vào thời điểm này, chúng ta vẫn chưa biết.”

Khi Crawford đặt bút xuống, trời đã sáng. Sao Kim bay lên cao, tiếng guồng nước lặn trên đường đá vang vọng. Hắc mở cửa sổ, để sương đêm và mùi cà phê tràn vào. Một ngày mới của Trung Hoa Dân Quốc, lại bắt đầu một cách bình lặng.

Sau ngày 22 tháng 3 năm 1914, dưới sự cai trị mạnh mẽ của Mưa Thần, quốc gia đã nhanh chóng phê chuẩn từng hạng mục mà hắc đưa ra, tiến hành chinh đồn địa phương, đồng thời thành lập ủy ban giám sát địa phương liên hợp giữa các địa phương và Phủ Tổng thống. Dù Nghị hội có phần bất mãn khi ủy ban giám sát này đặt dưới cơ cấu hành chính, thay vì trong nội bộ Nghị hội, nhưng vẫn thông qua chương trình nghị sự này với đa số tuyệt đối. Trung Quốc lại bắt đầu một cuộc cải cách chính trị và hoàn thiện chế độ sau cơn bão cấm khói. Với một chính phủ thành công như vậy, sự ủng hộ và lòng trung thành của người dân lại một lần nữa được nâng cao. Sự đồng lòng của quốc gia càng được củng cố. Mưa Thần cũng nhượng bộ trong việc hợp tác với Tổng Giáo Nhân, Nghị hội thành lập Ủy ban Quốc phòng, các nghị viên ưu tú của Quốc Dân đảng và Liên Bang đảng tham gia vào đó, giám sát hành vi của quân đội, ủy ban này cũng có quyền lên tiếng nhất định. Các vấn đề ngoại giao cũng nhanh chóng thay đổi, khác với những lời bất đồng trong Nghị hội và nội các, Trung Quốc đã lần lượt ký kết các hiệp ước hữu nghị hợp tác với Anh, Pháp và Mỹ, tình hình ngoại giao của Trung Quốc trở nên vô cùng tốt đẹp. Nhưng phong trào này lại là ngày tận thế đối với các chính quyền cát cứ địa phương. Tuy nhiên, mỗi tỉnh đều không có thực lực và dũng khí để chống lại trung ương, dù muốn hay không, đều phải xuống đài và tuân theo lịch trình của trung ương. Tình

hình trong nước Trung Quốc cuối cùng đã phát triển theo hướng ổn định toàn diện. Lục quân trung ương đã điều năm sư chuẩn bị tiến vào Chiết Giang, hỗ trợ cải biên Lục sư Chiết Giang, Lục sư sẽ đổi nơi đóng quân đến Giang Tô. Sơn Tây hai Thập Lục sư đổi nơi đóng quân đến Thiểm Tây, dẹp yên quân đệ nhị sư đóng ở Sơn Tây. Mà Quảng Đông quân Diêu Mưa Bình sư, hiện là mười ba sư, cuối cùng cũng trở về Quảng Đông, Quảng Đông hai mươi hai sư điều đến An Huy. Phúc Kiến thành lập sư thứ tư mới, Phúc Kiến hai mươi lăm sư đổi nơi đóng quân đến Hồ Nam. Hà Nam lại thành lập sư thứ tám, chuẩn bị cùng Thập Lục sư, mười một sư tiến vào Vân Nam, Quảng Tây, Quý Châu, ba tỉnh Tây Nam. Ba tỉnh này, hai mươi ba, hai mươi bốn sư bộ binh cũng có kế hoạch di chuyển địa điểm đóng quân.

Cùng với việc điều động quân đội quy mô lớn, chế độ nghĩa vụ quân sự quốc gia cũng được thực hiện toàn diện, giảm bớt màu sắc địa phương của quân đội. Rất nhiều binh lính được cho xuất ngũ, thay vào đó là những binh lính nghĩa vụ đầu tiên được tuyển mộ từ quốc gia. Đặc biệt là những sư đoàn trước đây do địa phương nắm giữ, trong kế hoạch xuất ngũ, đã bị cắt giảm thành những sư đoàn khung, mỗi sư chỉ giữ lại hơn ba ngàn quân cốt cán. Sau khi chỉnh đốn như vậy, các thế lực địa phương không còn khả năng phản kháng trung ương. Theo kế hoạch của Mưa Thần, trong tương lai, lục quân chính quy tạm thời chỉ giữ lại một, hai, ba, năm, tám, chín, mười, mười một, mười hai, mười ba, mười bốn, mười sáu, mười bảy, mười tám, mười chín, hai mươi, hai mươi mốt, hai mươi sáu, hai mươi bảy, trung ương giáo đạo, trung ương cảnh vệ, tổng cộng hai mươi mốt sư cốt cán, trang bị đầy đủ, hoàn thiện, còn lại chín sư coi như sư dự bị khung, tiến hành chỉnh huấn điều chỉnh. Theo dự tính của hắn, ba mươi sư quân đội chính quy như vậy là đủ dùng. Sau khi chế độ nghĩa vụ quân sự dần hoàn thiện, trong thời chiến, quân đội này có thể mở rộng gấp đôi, chỉ cần không phải là cuộc chiến đặt cược vận mệnh quốc gia, đã có thể đảm bảo quốc phòng. Là lực lượng nội vệ, tổng cộng có khoảng hai trăm doanh bảo an địa phương, tất cả đều là quân chính quy bổ sung. Quy mô lục quân hiện tại, tính cả lực lượng

nội vệ, ước chừng sáu mươi vạn người, so với thời kỳ khôi phục, nuôi quân đã giảm hơn một nửa, tài chính cũng có thể thoải mái hơn một chút, dùng nhiều tài nguyên hơn vào những nơi cần thiết. Tất cả những điều trên, là những bước đi của trung ương, tất cả đều là để chuẩn bị cho sự phát triển lớn trong tương lai. Những thay đổi trong tương lai này, ngoài trong lòng Mưa Thần, còn nằm trong báo cáo của một số nhà tư vấn của hội nghiên cứu tình hình Âu Mỹ. Trung Quốc lúc đó, chỉ đắm chìm trong việc địa vị ngoại giao dần được nâng cao, và sự thống nhất thực sự của quốc gia, họ vẫn chưa lường trước được nhiều điều như vậy. Thời gian vẫn trôi nhanh về phía trước.

Hiện tại, Sư đoàn 9 lục quân, vẫn là đơn vị duy nhất trong toàn lục quân có hai lữ đoàn được biên chế thành đại bộ đội. Đội quân này được xem là nền tảng lập nghiệp của "Mưa thần", sau khi tham gia các trận chiến Nam Bắc, ít được sử dụng, chỉ xuất hiện ở những nơi trọng yếu, như một lực lượng răn đe. Không ít người trong lục quân đã đùa cợt, chế giễu Sư đoàn 9 như một "giá đỡ hàng", chỉ là đám người không vừa ý, được nuôi nhốt trong lồng vàng mà thôi. Những lời này khiến các quân quan của Sư đoàn 9, vốn tự cao tự đại, tự nhận là dòng chính của "Mưa tổng thống", làm sao có thể chịu đựng? Nhưng chiến tích của họ, chỉ có Bắc phạt là đáng kể, còn trong các trận chiến lớn khác, hào quang của Sư đoàn 9 đều bị các đơn vị khác cướp đi. Thập Bát sư chủ lực còn đánh cả trận Tín Dương, một lần hành động đã củng cố chiến thắng trong cuộc chiến Nam Bắc! Huống hồ là đội quân đang nổi danh như mặt trời ban trưa hiện nay. Các quân quan của Sư đoàn 9 chỉ có thể tự an ủi, rằng chẳng phải các người đều là do lão Cửu sư chúng ta phái sinh ra hay sao? Không có chúng ta thì làm gì có các người? Một đám quên gốc! Chính vì vậy, Sư đoàn 9 hiện tại càng huấn luyện gấp bội cẩn trọng, thêm vào đó, họ đều xuất thân từ tâm phúc của "Mưa thần", sư trưởng Cửu sư, Lâm Thuật Khánh, càng muốn thể hiện mình trong chính quyền mới đang lên như mặt trời ban trưa, công việc của Cửu sư hiện tại cũng vô cùng gấp rút và vững chắc.

Từ khi đất nước hòa bình, Từ Châu, trọng trấn quân sự đầu tiên của hệ thống "Mưa thần" đã không còn địa vị như xưa. Ngoại trừ Trường quân sự Giang Bắc và Chiêu từ đường Liệt sĩ dân tộc vẫn duy trì vinh quang ban đầu của thành phố này, ngay cả Sư đoàn 9, từng đóng quân lâu năm, hiện tại cũng đã điều đến Sơn Đông, đóng quân ở khu vực bán đảo Giao Đông. Mười bảy, mười tám, ba lữ độc lập đều đã tập hợp xong, bổ sung sĩ quan, quân sĩ, điều chỉnh trang bị, biên chế, nghiêm ngặt chỉnh huấn, từ đầu đến cuối duy trì trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Một ngày nay, hóa ra các cố vấn quân sự Đức trong quân đội đã lần lượt rời đi, nghe nói hiện tại, ngoại trừ Trường quân sự Giang Bắc còn có một số, cố vấn đã chiến Đức đều đã đi hết. Đây là quyết định ngoại giao của trung ương, quan binh Cửu sư cũng không dám nói gì, chỉ hơi tiếc nuối, mấy tháng gần gũi này, họ đã học được không ít thứ. Hiện tại trong quân đội lại có thêm một đám "quý Tây Dương" thần bí khác, cùng với Tham mưu lữ hành đoàn do Bộ Tổng tham mưu lục quân phái xuống, quan sát địa hình bán đảo Giao Đông, chỉ huy hiệp đồng một số quân liệt tuyệt mật lặng lẽ tiến vào ban đêm. Quân đội đối với tình hình như vậy, chỉ có thể có một suy đoán, muốn đánh trận! Hơn nữa rất có thể là tác chiến bên ngoài!

Tới mùa hè, có mấy ngày Tân Phố Đường ban đêm bị phong tỏa toàn tuyến, binh sĩ Cửu sư đều được phái ra cảnh giới dọc theo đường ray xe lửa vào ban đêm, sau đó nhìn những toa xe phẳng kéo theo bốn khẩu trọng pháo lớn chạy qua bên cạnh họ với tốc độ cực nhanh. Loại đại pháo này là dùng để công kích cứ điểm a! Trong lòng các quân quan đều mơ hồ có một nhận thức chung, chẳng lẽ là công kích cứ điểm Thanh Đảo? Hoặc là khai chiến với Nhật Bản, giành lại Lữ Thuận và Quan Đông châu? Dù thế nào, vị trí hiện tại của Sư đoàn 9, còn có việc liên tục tăng cường huấn luyện diễn tập pháo binh liên hợp, lần này nhất định đến lượt Sư đoàn 9 chúng ta rồi!.

T•L•Trúc—đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện .

STT 225: Chương 5: Thế giới mới - Chương 26: Đại chiến đêm ...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 26: Đại chiến đêm trước (1)

Thời tiết dần trở nên oi ả, trên các con đường ở thành Nam Kinh, thủ đô của đất nước, những người qua lại đều đã cởi bỏ áo sa phục hoặc trường bào. Mốt ăn mặc mới, với váy áo sơ mi, đang lan rộng khắp nơi. Thành phố thủ đô này, dưới sự chủ trì của Đường Thiệu Xuyên, đã cơ bản hoàn thành giai đoạn đầu xây dựng. Những con đường lớn được mở rộng, hệ thống cấp thoát nước của thành phố cũng đã được xây dựng. Bên cạnh đó, những tòa nhà mới như tòa nhà Quốc hội trung ương và Ngân hàng Khôi Phục cao ốc đang được xây dựng. Thành phố dần mang phong thái của một đô thị hiện đại. Trên đường, xe Đông Doanh và ô tô chạy tấp nập. Những chiếc xe la, xe ngựa vốn chiếm ưu thế trước đây, giờ chủ yếu tập trung ở khu lão thành phía nam. Cảnh tượng bận rộn này càng làm cho thành phố thêm phần uy nghiêm của một trung tâm chính trị.

Dương Độ và Dương Sĩ Kỳ trở lại Nam Kinh vào đầu hạ này. Hội Nghiên cứu Tình hình Âu Mỹ của họ, vì tình hình rối ren ở Nam Kinh trước đó, đã chuyển đến khu vực gần sông Bắc Mang để làm việc. Hằng ngày, họ cùng các học giả danh tiếng đàm luận, gặp gỡ bạn bè quốc tế, hít thở gió biển và thưởng thức hải sản. Cuộc sống trôi qua thật dễ chịu, khiến cả hai có phần phát tướng. Tưởng Trăm Dặm đã cho người đến Thiên Tân đón họ bằng xe hoa, đưa thẳng đến Phố Khẩu. Hai người ngồi tàu hỏa hai ngày, đều có chút mệt mỏi. Khi chờ phà, họ đứng đó vận động tay chân, tùy ý trò chuyện. Đang lúc buồn chán, họ nhìn thấy một chiếc xe hơi lao tới. Chiếc xe mang biển số quân đội, trên cửa xe có hai ngôi sao vàng, hai binh lính

đứng hai bên cửa xe. Xem ra là xe của một trung tướng. Cả hai đều tò mò, không biết vị nào đang ngồi trong xe.

Mưa Thần đã thành lập quân đội chính quy bằng mồ hôi và công sức, vì lịch sử mới, nhân lực và địa vị còn non trẻ. Đặc điểm chính là các tướng lĩnh cao cấp còn thừa thớt. Ngoài Mưa Thần, người được phong Thượng tướng, chỉ có mười mấy trung tướng, các sư đoàn trưởng đều chỉ là thiếu tướng. Lúc trước, Giang Bắc Tam Kiệt, hiện tại còn có Trần Sơn Hà mang quân hàm Thiếu tướng vẫn chưa được trọng dụng. Đang nghi hoặc thì chiếc xe dừng lại ở bến tàu dành riêng cho quân đội, cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên gầy gò bước xuống. Đó chính là Thái Ngạc tướng quân, người vẫn trấn thủ Tây Bắc, không biết vì sao lại trở về Nam Kinh.

Ba người vừa gặp mặt, đều kinh ngạc. Mấy ngày nay mỗi người một nơi, quả thực đã lâu không gặp. Dương Độ lập tức cười trêu chọc Thái Ngạc: "Tùng Sơn, Tây Bắc Vương quả nhiên được tưới tắm rồi! Bình định Thiểm Tây, thu phục đủ các vùng đất, chưa nói đến. Gần đây, hướng Tây Bắc, nghe nói quân đội của người đã tiến ra Thanh Hải, Ninh Hạ, ở đó nhẹ nhàng buộc dây, nghỉ đêm ngựa lân trong quân, hoàn toàn không phòng bị. Hoàn toàn là phong thái của danh tướng cổ đại! Địa phương cải biên thuận lợi, binh phong đã hướng tới Tân Cương. Thái công gió xuân, lại một lần nữa vào Ngọc Môn. Hồ Tương tử đệ, cũng trọng đây trời sơn. Đây là công lao nên được khắc đá ghi công! Không ai ngờ người chỉ với mấy sư đoàn binh lực, trung ương chỉ cấp có mấy chục triệu nguyên kinh phí, lại làm được đến mức này. Sao lại về Nam Kinh báo cáo công tác? Tây Nam đã ổn định, nơi nào còn cần Tùng Sơn đại tài ra tay?" Dương Sĩ Kỳ cũng ở một bên nheo mắt cười. Lúc trước Thái Ngạc ở chỗ Viên Thế Khải, giống như Từ Thử vào Tào doanh, nếu không có Bàng Thống hiến liên hoàn kế. Bây giờ dưới trướng Mưa Thần, cuối cùng cũng phát huy được bản lĩnh thật sự. Ông ta luôn dành tâm sức khảo sát tình hình biên phòng quốc gia. Tình hình ở Tây Nam, Tây Bắc, Đông Bắc, Đông Nam, các loại tư liệu đều thu thập

vô số. Vấn đề đối với dân tộc thiểu số, còn có vô số việc phải làm theo phong tục tập quán. Đều đã có nghiên cứu từ trước, lúc này tích lũy bộc phát, ra tay đã bình định Tây Bắc, nếu không phải vì tiến quân Tân Cương quá gian nan, lại có thế lực Nga, Anh xen vào, Mưa Thần đã ra lệnh cho ông ta tạm hoãn. E rằng lúc này, đã sớm muốn ở Thiên Sơn. Đây là một danh tướng, cũng là một quốc sĩ. Lúc trước Viên Thế Khải không thể có được, thật là một điều đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, trong lòng ông không khỏi cảnh giác. Hiện tại, đã thấy rõ khí tượng của triều đại mới, chính mình còn muốn làm gì? Nhiều chuyện! Ngay lúc ông hồi hận. Đã thấy Thái Ngạc cười lớn, đưa tay về phía họ, vị tướng lĩnh này, hiện tại đang là thời kỳ hăng hái nhất, ngay cả tiếng cười cũng trở nên cởi mở hơn: "Tích Tử, Hạnh Thôn. Quả nhiên đã lâu không gặp! Mỗi khi gió Tây Bắc cát lớn thổi tới. Lại nhớ đến lúc trước chúng ta ở Bắc Kinh uống Hoa Điêu, ăn cua. Hôm nay không ngờ lại gặp hai vị ở đây! Gặp Tổng thống xong, chúng ta lại uống hai chén nhé! Ta mang về không ít rượu ngon!"

Dương Sĩ Kỳ và ông nhẹ nhàng nắm tay. Chỉ nghe Dương Độ cười nói: "Sức khỏe của người thế nào? Nghe nói bác sĩ Mỹ không cho người uống rượu? Tổng thống còn hạ lệnh, giao cho thuộc hạ của người, thấy người uống rượu thì lập tức báo cáo với ông ấy! Thế nào, trắng trợn trái với quân lệnh?" Thái Ngạc cười ha hả: "Ta thân thể không được khỏe, gần đây bận rộn kiếm ăn, cũng tốt hơn nhiều! Hiện tại thể lực như trâu, cơm cũng ăn được, ngựa cũng chạy. Chuyện uống rượu, trời biết đất biết, người biết ta biết. Chỉ cần không để Tổng thống biết là được!"

Ba người tuy là đàm tiếu, nhưng đều cẩn thận không đề cập đến việc trở lại thủ đô. Kỳ thực ba người đều hiểu rõ. Không có việc gì, ba người đều là những người có trách nhiệm, sao lại chạy đến Nam Kinh làm gì? Nơi này, bầu không khí chính trị cũng là một vùng nước đục, mặc dù bị Mưa Thần

dùng sức mạnh đè xuống, nhưng bọn họ những người này cũng không muốn trở về thử độ sâu. Đang nói chuyện, một chiếc thuyền nhỏ của quân đội đã cập bến. Vài quân nhân trẻ tuổi mặc quân phục hải quân bước xuống thuyền, cung kính đón ba người lên thuyền. Thuyền từ từ rời bến, ba người lại đứng ở mạn thuyền, đón gió sông, trong thời tiết dần nóng lên, ba người đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Thái Ngạc đột nhiên hỏi: "Tích Tử, các người nghiên cứu tình hình quốc tế, cảm thấy thế nào? Có phải gần đây tan vỡ đang đến gần?" Giọng điệu của ông ta rất nghiêm trọng, khiến Dương Độ không khỏi nhìn ông một cái. Trong lòng đang suy nghĩ, Mưa Thần rất quan tâm đến chuyện này, mỗi ngày đều có điện báo dài với họ để nghiên cứu tình hình quốc tế. Ông ta muốn tham gia vào đó. Không ngờ vị Đại tướng thống lĩnh quân đội ở nước ngoài này, cũng quan tâm đến chuyện này, có phải đại diện cho quân đội, đã có chút không yên. Muốn hành động? Kỳ thực ông vẫn cho rằng, nghiên cứu thì không sao. Nhưng muốn thực sự tham gia vào, mình bây giờ có thực lực đó sao? Nhưng Thái Ngạc là một tướng lĩnh quy phục giữa đường, lại được trọng dụng như vậy. Kỳ thực trong suy nghĩ của Mưa Thần, địa vị của ông ta còn xa hơn mình. Ông ta hỏi như vậy, chính là đại diện cho việc ông ta hiểu rõ trung tâm quyết sách hiện tại. Lần này ông ta trở về, vì sao nhất định cũng là chuyện này, đại diện cho Mưa Thần đối với ông ta vẫn còn có đại dụng. Ông nghĩ đến tâm sự của mình, nhất thời quên mất lời nói của Thái Ngạc. Nửa ngày sau mới cười nói: "Những chuyện này, Hạnh Thôn nghiên cứu sâu hơn ta. mấy ngày nay, ta chủ yếu vẫn là bên ba liên lạc. Bốn phía nghe một chút ý kiến trong và ngoài nước. Hạnh Thôn lại cả ngày chui đầu vào những tài liệu kia, ông ta viết báo cáo. Tổng thống đều điện báo khen ngợi. Những chuyện này, vẫn là nghe ý kiến của Hạnh Thôn."

Dương Sĩ Kỳ nghe xong lời Dương Độ, liên tục khoát tay cười khố: "Ta chỉ là một kẻ số lẻ của tiền triều, nhìn mấy thứ này, chẳng qua là trò chuyện

để tự tiêu sấu mà thôi. Không dám nhận lời khen của Tích Tử... Ta đến quốc gia cũng chưa từng sinh ra. Đối với tình hình quốc tế làm sao có thể có nghiên cứu hội bên trong nhiều như vậy Dương tiến sĩ tình tường minh bạch? Viết đồ vật, kỳ thực cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không dám nhận lời hỏi."

Thái Ngạc chỉ khẽ mỉm cười. Dương Sĩ Kỳ phân báo cáo kia, Mưa Thần cũng từng đưa cho hắn xem qua. Hắn cũng rất tán thưởng. Nhưng đối với những báo cáo của các vị tiến sĩ kia, hắn lại có phần chẳng thêm để ý. Bọn họ, đại khái là bị gió Âu, mưa Mỹ thổi đến quá lâu rồi. Cứ ngỡ những trận đánh của thần tiên này chỉ là chuyện sớm muộn. Đại khái chẳng mấy chốc sẽ ngồi vào bàn đàm phán để giải quyết một loạt vấn đề. Trung Quốc hiện tại ở vị thế này, gia nhập bên nào, phản đối bên nào, đều không xong. Vẫn nên giữ vững trung lập, từ từ tích lũy thực lực. Vạn nhất trong lãnh thổ Trung Quốc xảy ra chiến sự, tốt nhất vẫn là noi theo cách làm trung lập của Nga-Nhật trước kia. Cứ mặc kệ bọn họ náo loạn. Đến khi chiến sự ở châu Âu kết thúc, các cường quốc dồn sự chú ý trở lại, lúc đó tính sau. Đến lúc đó đầu quân vào phe thắng lợi, cũng là một chuyện rất hời.

Nói chung, họ vẫn rất coi trọng Hiệp ước Quốc do Anh cầm đầu.

Chỉ có Dương Sĩ Kỳ, mới thực sự xuất phát từ lợi ích quốc gia của Trung Quốc mà hành động. Ông cho rằng mọi việc đều phải cân nhắc đến lợi ích quốc gia tối đa. Chiến sự ở châu Âu rất có thể kéo dài. Trung Quốc hoàn toàn có thể ngay từ đầu đã bỏ ra một phần lực lượng để tài trợ một bên, để sau chiến tranh có thể tranh thủ quyền lợi. Nếu không phải là quyền lợi của Trung Quốc, thì mượn cơ hội này để vươn lên từ cả hai phe thắng bại, quả là một cơ hội tốt. Ông còn có mấy đề nghị cụ thể, ví dụ như biên chế quân đội tham chiến, có thể bắt đầu ngay bây giờ. Chinh đồn các xí nghiệp công nghiệp quốc phòng trong nước, dự trữ vật tư chiến lược. Hiện tại dư luận tuyên truyền cũng cần phải thay đổi, vân vân. Mặc dù ông cần

thận không nói rõ nên ủng hộ ai, nhưng lời nói bên ngoài lại khen ngợi tuyệt đối về quyền lực trên biển của Hiệp ước Quốc, cho rằng đồng minh ít nhất là bất lực đối với Anh. Ý tứ bên trong là gì, cũng rất rõ ràng rồi.

Thái Ngạc không khỏi có chút bội phục Dương Sĩ Kỳ, dù chỉ là mưu sĩ người Trung Quốc. Nhưng khi chuyển sang nghiên cứu tình hình quốc tế, chỉ dựa vào tư liệu mà phán đoán, vẫn có kiến giải sâu sắc đến vậy! Trước kia là mưu sĩ số một bên cạnh Viên Thế Khải, danh tiếng quả không hề hư danh. Nhưng thấy Dương Sĩ Kỳ không muốn nói nhiều, hắn cũng chỉ cười, không hỏi. Ba người đón gió sông, mỗi người đều suy nghĩ riêng. So với không khí náo nhiệt lúc mới gặp, lại có chút vắng vẻ.

Khi Thái Ngạc bước nhanh đến Phủ Tổng thống, ánh mắt mọi người đều tập trung vào vị Tổng chỉ huy Tây Bắc vang danh thiên hạ này. Đội vệ binh Phủ Tổng thống đều nghiêm trang chào hắn, mà Thái Ngạc cũng đáp lễ từng người. Rồi trấn Tây Bắc gần một năm, hắn thực sự có chút nóng lòng muốn gặp Mưa Thần. Hắn trải qua mấy ngày nay cũng hiểu rằng, hắn ở Tây Bắc cũng là người có tiếng nói. Hiện tại lại đứng trước vận mệnh của dân tộc, được triệu hồi về Nam Kinh, rõ ràng là muốn giao phó nhiệm vụ quan trọng khác. Là một tướng lĩnh quân đội, đến tận bây giờ, còn có gì phải tiếc nuối?

Phó quan trưởng Vương Đăng Khoa đã sớm chỉnh tề quân phục chờ ở cửa nhị môn, thấy Thái Ngạc vừa đến, liền thân mật nắm chặt tay Thái Ngạc: "Tùng Sơn tiên sinh, ngài đến thật nhanh! Vốn một đường đổi xe, lẽ ra ngài còn phải đi hai ba ngày nữa, không ngờ tâm tư của ngài lại vội vàng đến vậy! Công tích sự nghiệp to lớn của ngài ở Tây Bắc thật khiến tôi, một phó quan ngày ngày ở Phủ Tổng thống, phải ngưỡng mộ. Tùng Sơn tiên sinh, mang tôi theo với, dù chỉ là một đoàn cũng được! Tuyệt đối không để ngài mất mặt!"

Thái Ngạc cười ha hả, vỗ vai Vương Đăng Khoa. Vị phó quan này rất có chí khí. Hắn vỗ vai hắn, nhìn cũng thấy buồn cười. Hắn cười nói: "Muốn học Trương Giương không cùng gổm khắc gian, những thứ này ta không làm chủ được, phải để Tổng thống quyết định. Ngay cả ta bây giờ, còn chưa biết chức vụ mới của mình ở đâu nữa! Nghe ý của Tổng tham mưu, là muốn ai đó thay thế ta. Người muốn mang binh, cứ thành thật mà cầu xin người đó đi. Nhờ hắn giúp người biện hộ."

Tiếp theo hắn lại hỏi: "Tổng thống đang đợi ta?"

Vương Đăng Khoa cười nói: "Cầu xin ai đó? Tôi sợ nhìn mặt hắn... Hắn là sĩ quan quân đội của Sư đoàn 1 Lục quân An Huy. Cũng không có mấy người được hắn chiếu cố. Làm người nhất là phải công tư phân minh. Ngài đến quá sớm, Tổng thống hiện đang nói chuyện với đại sứ Đức. Mấy ngày nay, ba cái ông German này ngày nào cũng chạy đến Phủ Tổng thống đòi nói chuyện với Tổng thống, đẩy cả Bộ Ngoại giao cũng không xong. Ngũ Văn Tước tức giận đến dựng râu, những con quý Tây Dương này cũng quá không coi ông bộ trưởng ngoại giao này ra gì!"

Nghe phó quan trưởng không kiêng nể gì mà nói về các bộ trưởng, Thái Ngạc mới cảm nhận rõ ràng đây là thủ đô. Là nơi các loại thế lực chính trị đan xen. Ở đây nói chuyện, cũng không thể như ở Tây Bắc, bản thân phải nhanh chóng thay đổi vai trò! Trong lòng hắn tự nhủ một câu. Mỉm cười nói: "Đã như vậy, ta sẽ đợi một lát. Hôm nay không gặp được Tổng thống, trong lòng luôn không yên. Đăng Khoa, sẽ không đến nổi ngay cả trà cũng không pha đợi ta một bát chứ!"

Hai người đang nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vang dội từ cổng phòng khách Phủ Tổng thống, đang đi ra ngoài. Hai người nhìn về hướng đó, liền thấy một người phương Tây với vẻ mặt nghiêm túc, mặc lễ phục chính thức, đi cùng người phiên dịch đi ra. Mưa Thần ở phía sau tiễn họ. Thấy Thái Ngạc và Vương Đăng Khoa đứng chung một chỗ, cũng chỉ

mỉm cười gật đầu ra hiệu, biểu thị đã biết hẩn đến. Ngay lập tức tiền sứ giả phương Tây ra khỏi nhĩ môn. Mưa Thần liền ngoắc tay với Thái Ngạc: "Tùng Sơn tiên sinh, vào trong đàm luận!"

Khi Thái Ngạc ngồi xuống, còn chưa kịp lên tiếng. Mưa Thần đã đánh giá hẩn, cười nói: "Gầy đi một chút, nhưng tinh thần tốt hơn nhiều. Ta thực sự mừng cho ngươi. Nếu để ngươi ở lại Nam Kinh, những ngày trước phiền lòng như vậy, ngươi ở bên cạnh ta, e rằng thân thể cũng phải sụp đổ, vẫn là lên Tây Bắc tốt!"

Thái Ngạc cười nhạt một tiếng, cũng không tiếp tục hàn huyên, mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề: "Tổng thống, dù ở đâu cũng là làm việc. Thân thể ta đã khỏe rồi, phương diện này ngài không cần lo lắng. Lần này diện triệu ta về Nam Kinh, chức vụ bàn giao cho ai, hẩn đi công cán ở Tây Bắc. Dưới trướng lại có cường binh, an bài như vậy để trông coi Đông Bắc và Tây Bắc, còn có Tưởng Bách Lý ở Thiên Tân chống đỡ hẩn, bố cục thật tốt... Đối với chức vụ mới của ta, có an bài gì không?"

Mưa Thần cười một tiếng, cái tính tình nóng lòng muốn làm việc của Thái Ngạc, khiến hẩn rất vui vẻ. Nhưng điều này cũng chưa chắc đã không phải là không muốn ở lại Nam Kinh, tránh xa vòng xoáy. Những tâm tư này, hẩn cũng không cần phải nói toạc ra. Ngồi ở vị trí này, chính là cần phải nắm bắt được tâm tư của người đối diện. Hẩn cười đứng dậy, tự mình rót trà cho Thái Ngạc: "Không vội! Người ở Tây Bắc vất vả rồi. Nghỉ ngơi mấy ngày đi. Qua một thời gian ngắn... Nhiều nhất là hai tuần. Người đến Sơn Đông. Thành lập Tư lệnh bộ quân dự bị trung ương, cho quyền đội quân của người có Sư đoàn 9 toàn bộ. Trung ương giáo đạo sư, Sư đoàn 20, còn có hai sư đoàn 23, 24 của Vân Nam và Quảng Tây. Trước tiên cứ xây dựng cơ cấu, nắm vững quân đội, lúc nào cũng có thể có động thái."

Hẩn nói hời hợt, nhưng trong lòng Thái Ngạc lại nhảy dựng lên, cầm bát trà trầm tư. Cuối cùng trầm giọng nói với Mưa Thần: "Tổng thống chuẩn bị

ở Thanh Đảo ra tay, giúp người Anh sao?"

Mưa Thần lắc đầu: "Không phải giúp người Anh... Người biết vừa rồi đại sứ Đức đến nói chuyện với chúng ta về chuyện gì không? Vẫn là muốn Thanh Đảo và vịnh Giao Châu mau chóng giao trả cho chúng ta, nhưng muốn trong thời chiến, gánh vác nhiệm vụ neo đậu và sửa chữa cho hạm đội Viễn Đông của họ. Kỳ thật, cho dù ta đồng ý với họ, hạm đội Anh ép đến cửa, chẳng lẽ ta còn có khả năng ngăn cản họ tiến vào cảng tấn công sao? Đối với Thanh Đảo, những quân hạm Đức này là cái gai trong mắt lực lượng trên biển của Hiệp ước Quốc Viễn Đông. Họ đoán chừng trước khi chiến đấu sẽ phải chuồn khỏi cảng, ra khơi phá hoại. Nói như vậy cũng chỉ là thăm dò thái độ của ta mà thôi, ở Viễn Đông họ bỏ ra nhiều như vậy, đương nhiên cũng muốn có hồi báo. Đáng tiếc, những hồi báo này ta không thể cho họ." Hãn nói chuyện với vẻ mặt vô cùng thản nhiên, như thể mọi thứ đều đã tính toán trước.

Kỳ thực, trong quân đội, mưa thần lại là người nắm rõ chính sách nhất. Hãn có bất kỳ hành động quân sự lớn nào, đều sẽ thông báo cho giới quân sự cao tầng. Thái Ngạc và những người khác cũng hiểu rõ, mưa thần đã quyết tâm đứng về phía Hiệp ước Quốc. Nhưng mức độ tham gia vào chính trị và quân sự sâu sắc đến đâu, thì hiện tại toàn bộ Bộ Tổng tham mưu vẫn giữ kín như bưng. Hãn cũng không hỏi Tư Mã Trạ về những điều này. E là sợ công bố sớm sẽ khiến người khác kinh sợ. Nghị hội và nội các lại có ý định xem xét. Hãn lặng lẽ ngồi đó, lắng nghe mưa thần nói tiếp. Hãn muốn biết Giải Vũ Thần rốt cuộc nghĩ gì.

“Nhiệm vụ của quân dự bị, không nghi ngờ gì nữa là nhắm vào Thanh Đảo. Chúng ta không thể để một khu vực trên lãnh thổ trở thành căn cứ quân sự cho các cường quốc tương lai giao chiến! Chúng ta nhất định phải phi quân sự hóa nơi này! Thực ra cũng là để bảo vệ quan binh Viễn Đông của Đức... Tại Thanh Đảo, Đức có cứ điểm, có trọng pháo, có quân hạm,

còn có mấy ngàn lính lục quân. Tay người cũng có hơn tám vạn quan binh, gần đây còn điều động không ít lính đặc chủng trực thuộc tổng bộ (thời Dân Quốc, pháo binh và các đơn vị khác được gọi là lính đặc chủng) để tăng cường cho quân đội của người. Chờ đến khi có lệnh từ tổng tham mưu, người có thể lập tức hành động! Với thái độ kiên quyết mà khách khí, giải trừ vũ trang của quân đội Đức, đưa họ vào sự bảo hộ của chúng ta, chờ đợi chiến tranh kết thúc.”...

Hắn nói ở đó đường hoàng, nào là lãnh thổ không thể trở thành căn cứ quân sự nước ngoài. Vậy thì căn cứ quân sự ở Quan Đông Châu và Lữ Thuận thì sao? Hạm đội Viễn Đông của các cường quốc ở Thượng Hải thì sao? Vì sao chỉ chọn Đức để ra tay? Chẳng phải là muốn cho Hiệp ước Quốc thấy rõ thái độ của hắn sao? Chẳng qua chỉ là mượn cớ trung lập mà thôi. Cái gì mà thủ đoạn khách khí và kiên quyết, đến lúc đó chẳng phải là pháo binh khai hỏa, bộ binh xung phong sao? Tuy nhiên, trước cuộc chiến với quân nhân nước ngoài, trong lòng Thái Ngạc, dòng máu hiếu chiến của những quân nhân kia cũng bị mệnh lệnh này kích động. Hắn gật đầu nói: “Tôi tuân theo mệnh lệnh, sẽ nhanh chóng nắm quyền chỉ huy quân đội, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ này. Nhưng Thanh Đảo đã được Đức kinh doanh nhiều năm, đã biến thành cứ điểm kiên cố. Nếu không có trọng pháo, e là khó mà phá vỡ công sự của chúng, thương vong chắc chắn sẽ rất lớn.”

Mưa thần khoát tay: “Những ngày này, ta đã nhập khẩu hai trăm tám mươi ly siêu trọng pháo do Pháp sản xuất, toàn bộ đều giao cho người. Còn có một trăm năm mươi lăm ly lựu đạn trọng pháo của Pháp, cộng thêm một trăm năm mươi ly lựu đạn trọng pháo do Đức cung cấp. Hiện tại tập kết mười lữ trọng pháo trực thuộc lục quân và mười bốn đoàn trọng pháo, đều giao cho người sử dụng. Lần này, vạn nhất chiến sự nổ ra, người phải nhanh nhất có thể, với tác phong dũng mãnh nhất chiếm lấy Thanh Đảo, trên chiến trường phải hoàn toàn áp đảo sức chiến đấu của quân đội Đức ở cứ điểm Viễn Đông. Loại nhận thức quốc tế này, đối với chính sách sau này của

chúng ta có tác dụng vô cùng to lớn, điểm này người phải đảm bảo!” Hãn ra lệnh chết cho Thái Ngạc, rồi chậm lại ngữ khí: “Về một số việc cụ thể, sau khi xuống dưới, người hãy tìm Niệm Tôn và Thuần Như thương lượng, họ có kế hoạch chi tiết. Ta sẽ không nói với người những chuyện nhỏ nhặt này. Máy vị này tự nhiên sẽ tiếp đón ngài, tiên sinh Tùng Sơn. Đối với công tích của ngài ở Tây Bắc, còn muốn khen ngợi rõ ràng. Không để ngài có thể nghỉ ngơi thêm mấy ngày, thật là có lỗi. Chờ sau này, khi ta lui ra, mọi người cùng nhau du sơn ngoạn thủy.” Hãn nói một câu đùa không mấy thông minh, Thái Ngạc cũng chỉ phụ họa cười một tiếng. Quyết định trước tiên tìm Ngô Hái và Tư Mã Trạm để tìm hiểu toàn bộ tình hình, bản thân mới có thể đưa ra quyết định, mới có thể tìm mưa thần để nói chuyện một cách có mục đích. Đối với nhiệm vụ liên quan đến rất nhiều việc được giao xuống một cách vội vàng như vậy, trong lòng hãn vẫn có chút lo lắng. Hãn đứng dậy cáo từ, mưa thần vẫn tiễn hãn ra tận cửa chính, thể hiện sự tôn trọng và khách khí.

Thời gian sau đó, mưa thần lại gặp vô số người. Thông báo, chào hỏi, bố trí nhiệm vụ. Dương Độ và Dương Sĩ Kỳ bị hãn triệu hồi. Chính là để bố trí họ hiện tại muốn làm lớn chuyện trên dư luận, từ trên biển Nam Kinh lan ra cả nước. Mục đích chính là muốn thông báo cho quốc dân. Tương lai, đại chiến châu Âu, chúng ta cũng không phải là không quan tâm. Trong đó có vô số cơ hội của chúng ta. Cả nước trên dưới đều phải chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đại biến toàn cầu chưa từng có trong lịch sử này. Bất luận là chính trị, quân sự hay kinh tế. Nhìn thời gian càng ngày càng gần đến ngày mừng bảy tháng bảy. Có lẽ toàn bộ Trung Quốc chỉ có hãn, trong lòng tràn đầy mong ước chờ đợi ngày đó. Để trước khi ngày đó đến, bản thân có thể hoàn toàn nắm giữ cục diện, hãn đã đánh cược bao nhiêu lần, lại bỏ ra bao nhiêu tâm huyết! May mắn thay, cuối cùng hãn đã kịp thời đuổi kịp. Dân Quốc rất cuộc cũng muốn tham gia vào sự thay đổi của tương lai. Chỉ mong rằng bốn năm sau, hãn có thể đưa ra một bài thi đạt chuẩn cho dân tộc.

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

STT 226: Chương 5: Thế giới mới - Chương 27: Đại chiến đêm ...

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên—lôi-trúc .

Chương 5: Thế giới mới - Chương 27: Đại chiến đêm trước (hai)

Giang Bắc Lục quân quan trường học, học sinh hai ban đang trong thời gian học tập, chia thành bảy khoa mục: Bộ binh, pháo binh, công binh, kỵ binh, truy kích, thông tin, và chủ nhiệm, tổng cộng có hơn một ngàn sáu trăm học sinh. Bọn họ sắp đến kỳ nghỉ hè để thực tập. Năm ngoái, việc thực tập đều diễn ra gần Từ Châu, nhiều nhất là đến Nam Kinh, nơi có cảnh vệ sứ và tình hình tương đối ổn định ở Vũ Hán, Sư đoàn 18. Còn những đơn vị trấn thủ biên cương, quân đội Tây Bắc, tổng chỉ huy Tây Bắc, đều không có phần thực tập cho bọn họ! Nhà trường lấy danh nghĩa là bồi dưỡng nhân tài cho quốc gia, nói rằng sau này bọn họ sẽ có thể cầm súng ra trận. Nhưng hiện tại trong nước đã đại khái yên ổn, quân phiệt cát cứ ở Tây Nam và phương Nam cũng đã giải giáp, cầm súng cũng chỉ để cho tiền bối xem mà thôi! Lúc đầu, không ít người còn muốn trở thành những nhân vật kiểu "tam kiệt" mới, nhưng cũng chỉ đành than thở về số phận, chỉ có thể sống một cuộc đời bình thường. Lần này, địa điểm thực tập kỳ nghỉ hè được thông báo, càng khiến các học sinh quan trường học kêu than dậy trời. Đi thực tập ở đâu chứ? Dự bị quân! Chuẩn bị sẵn sàng, còn có chuyện gì kích động lòng người xảy ra! Đặc biệt là nghe nói học sinh hải quân quan trường học Dương Châu lần này được đi thực tập ở nước Anh, càng khiến bọn họ thêm thường. Coi như bọn họ không gặp được thời điểm tốt rồi!

Thế là, những học sinh quân sự này trong lúc chuẩn bị đều lười biếng, chỉ chuẩn bị ba lô, hành lý, mùa hè này xem ra lại đến rồi, chán ngắt. Cấp trên sao lại không biết tâm lý của những sĩ quan tương lai này chứ? Bọn họ thi vào cái quan trường học vinh quang này, là bị tinh thần của tập thể này tác động, chỉ muốn xông pha nơi tuyến đầu chiến tranh dân tộc, chết thì mới thôi.

Xe lửa "ầm ầm" tiến về phía trước, vừa ra khỏi Từ Châu không lâu, đi qua Đài Nhi Trang, Tiết Thành, những nơi từng diễn ra những trận chiến đẫm máu trong cuộc Bắc phạt, những học quan này đều chen chúc ở cửa xe vận binh, ngồi trên rơm rạ, chỉ trở vào chiến trường xưa, có người còn lấy bản đồ ra so sánh. Lúc này là mùa xuân sâu sắc, đã gần đến đầu hạ, đồng ruộng xanh mơn mớn, gió xuân thổi vào mặt, phóng tầm mắt ra xa, tất cả đều là màu xanh của mạ non và màu vàng của hoa cải, những quân nhân trẻ tuổi vừa đi vừa chỉ trở giang sơn, cũng là một phong cảnh khác lạ. Mặc dù mọi người không có nhiều kỳ vọng vào đơn vị dự bị quân sắp tới, nhưng con đường nhẹ nhàng như vậy vẫn khiến những quân nhân trẻ tuổi thừa năng lượng này, một đường ca hát không ngừng.

Giữa trưa, xe lửa thêm than đá và nước, tiếp tục khởi hành, đến lúc trời đã tối, bỗng nhiên dừng lại ở một nơi trước không đến, sau không tới, thôn không có, cửa hàng cũng không. Mọi người đang kinh ngạc thì nghe thấy phía trước và phía sau xe vang lên tiếng hô lớn: "Mang ba lô, xuống xe!" Lập tức, những học quan được huấn luyện nghiêm chỉnh này đều lăn lộn xuống xe, theo toa xe làm đơn vị tự động tập hợp đứng vững, một ngàn sáu trăm người tự nhiên tạo thành một phương trận trên đường. Không ai xì xào bàn tán, nhưng ai nấy đều mang một bụng nghi vấn, đây là trò gì vậy?

Lúc này, đã nhìn thấy một trung tá sĩ quan đi tới phía trước đội ngũ, mấy người lính hộ vệ cầm đèn bão chiếu sáng xung quanh hắn. Vị chủ nhiệm thượng tá khoa bộ binh của quan trường học cũng đứng bên cạnh hắn, hai

người đều căng thẳng. Mọi ánh mắt đều hướng về phía đó, người có mắt tinh có thể nhìn thấy huân chương vinh dự thanh niên cấp hai trên ngực vị trung tá này, cùng với kỷ niệm chương khôi phục chuồng ngựa, đây là một anh hùng xuất thân từ quân đội An cũ! Những học quan này, trên mặt đều mang theo ba phần sùng kính. Năm đó, quân đội An cũ trong tình huống xung quanh đều là địch nhân, viễn chinh cây thiên lý, phục chuồng ngựa, đã sớm trở thành một huyền thoại trong trường.

Nhìn học quan chính tề nghiêm trang đứng đó, trung tá dường như hải lòng gật đầu, hướng lên trên huấn luyện viên của trường chào một cái, hẳn liền đứng trước đội ngũ, lớn tiếng nói: "Các bạn học, các người đến thực tập ở dự bị quân mới thành lập..... Ta biết tâm tư của các người, có phải rất không coi trọng dự bị quân không? Coi như là đến nghỉ ngơi! Nói cho các người biết, chỉ cần là đội quân đã chiến, thì không có thời gian nhàn nhã như các người ở trường học đâu! Các người chú ý mắt cái dự bị quân này, chúng ta còn muốn xem xét các người có tư cách đến thực tập hay không! Nghe ta khẩu lệnh!"

Trong chốc lát, trung tá sĩ quan này trên mặt tràn đầy sát khí: "Lấy một trăm người làm một tổ, tự do kết hợp, lát nữa mỗi tổ nhận một phần bản đồ, một phần kim chỉ nam. Hiện tại cách đơn vị các người muốn báo danh còn bảy mươi dặm đường, trước tám giờ sáng hai mươi, chưa đến, thì mời về trường học! Dự bị quân không tiếp nhận các người đến thực tập! Mỗi một tổ, có một người tụt lại phía sau không kịp thời đuổi tới, toàn tổ đều cho ta về! Giải tán!" Học quan vừa gặp phải một hạ mã uy như vậy, đều có chút sững sờ. Bọn họ đều mang theo vũ khí trang bị đầy đủ, trong một đêm như vậy, chưa quen thuộc địa hình đã phải chạy bảy mươi dặm! Còn phải bảo đảm một trăm người trong đội không có ai tụt lại phía sau! Nhưng quân lệnh như sơn, tất cả mọi người lập tức hành động, cơ bản lấy lớp làm đơn vị, trong vòng mười phút đã hoàn thành toàn bộ điều chỉnh, nhận bản đồ và

kim chỉ nam, từng đội từng đội theo trình tự xuất phát, trật tự rõ ràng, đầu vào đây.

Vị trung tá nhìn đội cuối cùng cũng xuất phát, đối với thượng tá huấn luyện viên bên cạnh cười nói: "Trưởng quan, các người dạy toàn là học sinh giỏi a! Tương lai là trụ cột của quân đội chúng ta! Xem ra, huấn luyện dã ngoại như vậy, bọn họ được huấn luyện tương đối nghiêm chỉnh. Lần này bọn họ đến dự bị quân thực tập, thật sự là chọn đúng chỗ!" Vị thượng tá huấn luyện viên chỉ mỉm cười đắc ý, trong miệng còn khiêm tốn: "Võ thuật của chúng ta, làm sao có thể so với đội quân đã chiến được..... Lần này dự bị quân, nghe nói Thái Tùng Sơn chương tổng. Xem ra, các huynh đệ lại gặp được một trận đánh hay rồi." Hẳn là nòng cốt giảng dạy của trường học, cũng từng tham gia tổng tham Thanh Đảo chiến lược tác chiến cao tư diễn tập, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng. Lần này các học sinh tranh thủ đến dự bị quân thực tập, cũng là tốn rất nhiều công sức mới giành được, tổng tham đối với mấy học quan này, đều là quá yêu quý. Nghe lời của huấn luyện viên, trung tá chỉ mỉm cười lắc đầu: "Lão ca, ta có thể cái gì cũng không biết, đi! Chúng ta ngồi xe lửa đuổi ở phía trước đi, chờ một chút những tiểu tử này, xem rốt cục là hổ hay là mèo!"

Trời đã dần sáng, tại doanh địa của tuyến đầu tế tuyến, đã sớm chuẩn bị xong tất cả. Cháo gạo kê, nước sôi, bánh bao lớn được đặt trong thùng, sắp xếp chỉnh tề. Một đám sĩ quan đã sớm đứng ở cổng doanh địa, lặng lẽ chờ đợi, nhìn những giọt sương trên người họ, biết rằng họ đã đứng ở đây chờ đợi rất lâu. Mặt trời từ phía đông dâng lên, ánh nắng chiếu từ phía sau họ tới, chiếu vào một đám đồi nhỏ đối diện, một mảnh màu vàng nhạt. Đã là tám giờ, vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ học quan, vị thượng tá dẫn đội huấn luyện viên trong lòng lo lắng, không ngừng nhìn đồng hồ. Mấy nhóc con này, theo thời gian huấn luyện dã ngoại của bọn họ thì cũng phải có người đến chứ! Sao lại không có ai xuất hiện? Hiện tại đứng trong đội ngũ, có cả trung tướng Thái Ngạc, tổng tư lệnh dự bị quân, còn có thiếu tướng Lâm

Thuật Khánh, sử trưởng Cửu sư, thiếu tướng Lữ Kiến Tiều, sử trưởng giáo đạo sư trung ương, nếu lần này xảy ra chuyện gì, mặt mũi Giang Bắc quan trường học coi như mất hết rồi! Các quân quan cũng phát ra tiếng nghị luận nhỏ, càng khiến hấn đứng ngồi không yên. Lén nhìn Thái Ngạc, hấn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh ở đó chờ, ngay cả hàng râu trên môi cũng không nhúc nhích.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, vừa đúng tám giờ mười phút. Ngay lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, trên ngọn đồi nhỏ đã xuất hiện một lá quân kỳ rực lửa. Trên đó, hàng chữ lớn “Đội học viên hai giới trường quan Giang Bắc” kiêu hãnh tung bay trong ánh nắng sớm mai. Tiếp đó, một biển người đen nghịt hiện ra, một ngàn sáu trăm học viên đồng loạt xông ra từ sườn đồi! Họ xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, không một ai vắng mặt. Ai nấy đều đầm mồ hôi, quân phục ướt sũng. Thì ra, họ đã cùng nhau hợp thành một đội quân hùng mạnh, không một ai bị bỏ lại, cùng nhau bảo vệ lẫn nhau vượt qua chặng đường hành quân cấp tốc bảy mươi dặm trong đêm tối, và rồi tất cả đều xuất hiện đúng giờ!

Thấy những người đang chờ đợi, một học quan trẻ tuổi giọng cao cờ hiệu, cất tiếng hô khẩu lệnh, tiếng Gordon vang dội. Cùng với tiếng bước chân đều tăm tắp, mặt đất như rung chuyển. Vị thượng tá huấn luyện viên ánh mắt bỗng nhiên có chút ươn ướt: “Bọn nhóc này, thế mà làm được đến mức này... Làm tốt lắm! Không làm mất mặt trường học!”

Thái Ngạc quay đầu, liếc nhìn vị huấn luyện viên, trên mặt tuy không biểu lộ nhiều, nhưng ai cũng thấy rõ sự tán thưởng trong ánh mắt. Lúc này, vị huấn luyện viên đã bốn mươi tuổi cảm thấy mọi thứ đều xứng đáng. Vì đất nước đào tạo ra những nhân tài kiệt xuất như vậy, chính là niềm tự hào cả đời của ông!

Một sĩ quan tham mưu trẻ tuổi không kìm được, lớn tiếng hô: “Sư đệ, cố lên! Cố lên!” Xem ra, vị này là đại ca tốt nghiệp từ dân nguyên giới rồi.

Hơn một ngàn sáu trăm học viên đến đúng giờ tại căn cứ Chu Trang, lại xếp thành hàng ngũ chỉnh tề trước mặt Thái Ngạc. Người đi đầu nhanh chóng bước ra khỏi hàng, hạ thấp quân kỳ chào, rồi đồng dục báo cáo: “Báo cáo quan chức, học viên thực tập hai giới trường quan lục quân Giang Bắc, đáp lời 1.622 người, thực tế có mặt 1.622 người. Đến đúng giờ, xin quan chức huấn thị!”

Thái Ngạc không chút che giấu sự yêu mến nhìn những người trẻ tuổi trước mặt, đứng vững ở phía trước đội ngũ, giơ tay chào quân kỳ, rồi lớn tiếng nói: “Hoan nghênh các người đến với đợt thực tập quân sự dự bị! Lần hành quân đêm nay là bài kiểm tra sơ bộ nhất đối với các bạn học, các người đã xuất sắc vượt qua! Trong đợt thực tập quân sự dự bị lần này, nhiệm vụ nặng nề, học tập nhiều thứ, lại có những hi sinh nhất định, nhưng quân nhân mà không có dũng khí hi sinh thì còn gọi là quân nhân sao? Các người đều là trụ cột tương lai của quân đội, ta đặt nhiều kỳ vọng vào các người! Nơi đây là một trong những bộ chỉ huy và trạm binh chủ yếu của quân dự bị, các bộ môn, các đơn vị chủ quản đều đã đến đây, phân chia tiếp nhận các đồng học. Đến nơi đây, phải chuẩn bị sẵn sàng chịu khổ và hi sinh. Nói xa hơn, ngay từ khi các người khoác lên bộ quân phục này, đã phải chuẩn bị sẵn sàng rồi! Trường quan Giang Bắc là một đơn vị có truyền thống ngăn ngừa nhưng vô cùng vẻ vang, mong rằng các người trong thời gian thực tập ở đây, sẽ làm rạng danh thêm cho ngôi trường của mình! Ta nói xong!”

Nghe Thái Ngạc nói ở đây phải chuẩn bị chịu khổ, phải chuẩn bị hi sinh, các học quan vốn đã mệt mỏi rã rời bỗng nhiên đứng thẳng người hơn bao giờ hết, trao đổi ánh mắt đầy ngạc nhiên. Bọn này đều là những kẻ tinh ranh, được chọn lựa kỹ càng để trở thành nòng cốt tương lai của quân đội, còn có gì mà không hiểu? Có vài tên còn cười đến lệch cả miệng. Nghe Thái Ngạc nói xong, giải tán, lập tức reo hò, nhảy nhót đi ăn điểm tâm, sau đó chờ đơn vị tiếp nhận. Thái Ngạc cùng Lâm Thuật Khánh, Lữ Gặp Tiều

và các sĩ quan cao cấp khác nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy sức sống của bọn họ đều mỉm cười. Lữ Gặp Tiều mới hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, nhất thời cũng có chút ngưỡng mộ thân phận học quan của bọn họ.

Lâm Thuật Khánh gật đầu cười nói: “Lần này học sinh trường quan đến thực tập, là một chuyện tốt. Các giáo đạo sư của Trung ương đều là quân nhân, họ đều là sĩ quan, đặt vào chiến trường hiện đại của cường quốc để chịu đựng một chút thử thách, đối với quân đội là một việc không gì tốt hơn. E rằng lần này chiến sự sẽ không quá lớn, rèn luyện như vậy có lợi.”

Những sĩ quan cao cấp này đương nhiên rất rõ ràng mình phải làm gì. Thái Ngạc tiếp nhận liền ban bố mệnh lệnh chính thức, quân dự bị chuẩn bị đánh trận! Trải qua mấy ngày điều động, pháo hạng nặng và đạn dược không ngừng được chuyển đến đây, mấy sư đoàn vây quanh vịnh Giao Châu triển khai, mặc dù về ngoại giao vẫn kín như bưng, nhưng người có tâm đã sớm biết tất cả. Nghe Lâm Thuật Khánh lạc quan bày tỏ, Thái Ngạc có chút lắc đầu: “Không thể nghĩ như vậy! Mục tiêu đối thủ đã kinh doanh nhiều năm, hơn nữa lại là đội quân lục quân mạnh nhất thế giới đang đóng quân. Quân đội ta căn cơ còn non yếu, lại mới bắt đầu chính quy hóa, vũ khí trang bị phần lớn là mới mua, tác chiến pháo binh liên hợp chưa thật sự nhuần nhuyễn, tổng thống hạ lệnh là phải lấy tốc độ nhanh nhất, sắc bén nhất đột kích chiếm cứ cứ điểm kiên cố này. Ta rất lo lắng bộ đội đến lúc đó sẽ có thương vong!” Đây đích thực là điều ông lo lắng nhất hiện tại. Trước khi tiếp nhận, ông cũng đã bàn bạc với Mưa Thần về vấn đề này, nhưng Mưa Thần quyết tâm không thay đổi, kiên trì muốn hoàn thành chiến dịch này trong thời gian nhanh nhất. Ông tự nhiên có những lo toan của riêng mình, thứ nhất là không thể để Nhật Bản có thời cơ thừa nước đục thả câu, chiến sự một khi kéo dài, xem như các nước đồng minh đã có cơ chính đáng để tham gia. Thứ hai là phải thể hiện được sự mạnh mẽ, thành lập một đội quân Tân Dân Quốc thiện chiến, hoàn toàn có thể áp đảo quân đội Đức, điều này có lợi rất lớn cho cục diện tương lai! Lý do thì đầy đủ, nhưng với

tư cách là một chỉ huy tuyến đầu, ông không thể không cân bằng giữa việc đạt được mục tiêu và giảm thiểu thương vong. Nhìn những thanh niên này, Thái Ngạc ngậm ngùi thở dài, những người trẻ tuổi này, ông không nỡ để ai phải hi sinh!

Vào giữa tháng 6 năm 1914, toàn bộ năm sư đoàn quân dự bị, trực thuộc tổng bộ độc lập một doanh pháo siêu trọng, mười đám pháo hạng nặng, mười bốn đoàn, doanh thông tin thứ mười một, đoàn công binh chiến đấu thứ hai, đoàn quân nhu thứ nhất, trung đội trinh sát số một của không quân lục quân, tổng cộng gần mười vạn quân nhân, đã hoàn thành triển khai, bao vây vịnh Giao Châu. Biên chế quân đội đã được điều chỉnh, bổ sung, đồng thời tiến hành nhiều đợt diễn tập pháo binh liên hợp. Quân dự bị được xem là đơn vị chiến lược lớn nhất trong nước ở giai đoạn hiện tại, đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ cấp trên ra lệnh một tiếng, sau đó thu phục Thanh Đảo. Mà quân Đức ở Thanh Đảo, chỉ có hơn sáu ngàn người, nhưng dựa vào cứ điểm, cũng là một đối thủ cực kỳ khó đối phó. Quan trọng nhất là kẻ địch của quân dự bị, có lẽ không chỉ có bọn họ. Xung quanh việc triển khai quân dự bị, các hoạt động ngoại giao cũng đang diễn ra sôi nổi. Trung Quốc bất ngờ thay đổi lập trường trên trường quốc tế, chắc chắn đã vượt quá dự kiến của nhiều người, đồng thời đánh thức những kẻ có dã tâm đang nhòm ngó Thanh Đảo, cục diện đang phát triển theo hướng không thể ngăn cản.

Tokyo, phủ lục quân tỉnh Ba Trách. Ngôi nhà gạch được xây dựng theo kiến trúc Pháp vào thời Minh Trị Duy Tân, vẫn luôn là nơi tập trung những nhân tài tham mưu ưu tú nhất của lục quân Đế quốc Nhật Bản. Bất kể họ mang trên mình dấu ấn nào, tương lai sẽ trở thành phe Hoàng Đạo hay phe Chi Phối, nhưng vào thời điểm này, khi thời đại Đại Chính bắt đầu, các chính trị gia đang tìm cách áp chế và giải trừ quân bị, họ lại có một sự đồng lòng kỳ lạ, đều cố gắng hết sức duy trì sự tồn tại và phát triển của lục quân. Ngoài việc phải đối mặt với các chính trị gia, họ còn phải cạnh tranh với hải quân đế quốc để giành giật tài nguyên. Đáng sợ hơn là, trên lục địa Đông Á,

Trung Quốc đã có dấu hiệu trỗi dậy. Mỗi một quân nhân Nhật Bản đều biết, Trung Quốc trỗi dậy, đồng nghĩa với sự diệt vong của vị thế cường quốc của đế quốc. Với tư cách là những quân nhân cuồng nhiệt, họ đều cảm thấy, vào thời điểm này, họ có sứ mệnh của mình.

Trong một căn phòng hội nghị nhỏ, lúc này rèm cửa đều đã kéo kín, chỉ có một chiếc đèn mờ chiếu sáng trên bàn trái bán đồ. Nhìn từ đồng lộn xộn và bụi bặm trong nhà, nơi này lẽ ra nên được gọi là kho chứa đồ, nhưng giờ đây đã thay đổi thân phận, trở thành nơi một đám người âm thầm mưu đồ và trù tính một số hành động bí mật.

“Mưa thần đã ra tay! Theo trình sát của chúng ta, vào thời điểm cực diện ở châu Âu chưa bùng phát, hãn đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho chiến dịch Thanh Đảo! Mười vạn quân đội, hơn trăm ỗ đại pháo, đạn dược sung túc..... Suốt mùa xuân, hãn đều mua sắm vũ khí từ châu Âu và Mỹ quốc, cộng thêm số lượng tự sản xuất trong nước, hiện tại lượng vật tư và vũ khí dự trữ của hãn đủ sức chống đỡ một cú điểm như vậy, đồng thời phát động một cuộc vây công kéo dài theo kiểu quân đội cận đại!”

“Nếu như những người lãnh đạo trong nước của chúng ta có thể quyết đoán như mưa thần thì tốt biết bao! Đôi khi ta thực sự ngưỡng mộ con người đó, có một nhà lãnh đạo thiết huyết như vậy! Trong khi hãn chuẩn bị vây công Thanh Đảo, những chính khách của chúng ta lại đang làm gì? Lên kế hoạch xóa bỏ bốn sư đoàn lục quân, cắt giảm sản lượng vũ khí đạn dược, lại còn bày ra chuyện phụ nữ cũng có thể tham gia bầu cử! Bọn chúng là rác rưởi trên con đường tiến lên của đế quốc, cần chúng ta, những quân nhân, không chút do dự mà thanh trừ sạch sẽ! Ở bên kia, quân đội đã giết nghị viên, hơn nữa thúc đẩy cực diện chính trị của họ tiến lên, sao chúng ta có thể thua kém bọn chúng? Chư quân, chúng ta lẽ ra đã phải làm như vậy từ lâu!”

“Quốc dân hiện tại thật sự không có cảm giác nguy cơ! Đường phố Tokyo đâu đâu cũng thấy người uốn tóc, rủ nhau đi xem phim Mỹ! Bọn họ không biết rằng, cục diện an nhàn này là do hàng chục vạn người của lực quân đã hy sinh, phấn đấu suốt mấy chục năm mới giành được! Nhưng chỉ một thế hệ trôi qua, quốc dân đã từ bỏ sự ủng hộ dành cho lực quân! Cần phải có một sự kiện gì đó chấn động quốc dân, đánh thức cái gọi là đại hòa hồn trong lòng họ!”

“Hiện tại, chuyện cấp bách nhất của chúng ta là thông qua chiến lược tác chiến Thanh Đảo ngay lập tức! Vịnh Giao Châu là tiền đồn của chúng ta ở Hoa Bắc, là mấu chốt để khống chế toàn bộ miền bắc Trung Quốc! Chúng ta là đồng minh, còn Trung Quốc thì không! Hành động tác chiến của chúng ta danh chính ngôn thuận! Chỉ sợ là mưa thần đã bày ra tư thế, những chính trị gia của chúng ta lại sợ gây xung đột, không dám tranh chấp với hãn!”

“Kỳ thực, theo ý ta, nên điều động bốn sư đoàn tuyển đầu, hai sư đoàn dự bị, cộng thêm ưu thế vượt trội của hải quân chúng ta, toàn lực đánh chiếm Thanh Đảo! Nếu quân đội bên kia dám chống cự, chúng ta sẽ đồng thời hành động ở Đông Bắc. Đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta chiếm lấy miền bắc Trung Quốc, đồng thời có thể bóp chết sự phát triển của mưa thần từ trong trứng nước. Lần trước, sự kiện Liêu Hà của Quan Đông quân, những chính khách và tướng lĩnh cao cấp đã thể hiện quá tệ, thật là nỗi nhục của quốc gia!”

Tiểu thuyết mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Trong căn phòng nhỏ của cuộc họp, tất cả các quân quan đều đang kích động la hét. Những sĩ quan trung cấp của quân đội Nhật Bản, tuy nhỏ bé nhưng lại kiên cường, được huấn luyện nghiêm khắc nhất, những cử nhân tốt nghiệp các trường đại học, chính là động lực lớn nhất của toàn bộ lực quân Nhật Bản. Ban đầu, quân đội Nhật Bản đã có kế hoạch đánh chiếm Thanh Đảo sau khi sự việc ở châu Âu bùng phát, nhưng hiện tại, mưa thần

gần như công khai tập kết quân đội ở khu vực tuyến nhựa cây, điều động mười vạn quân đội, lại có Thái Ngạc, một vị danh tướng tọa trấn, thượng tầng lực quân lập tức lộ ra sự do dự rất lớn. Lúc này, nếu xảy ra xung đột với mười vạn quân của đối phương, cục diện sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát của trong nước. Kinh tế Nhật Bản hiện tại đang gặp khó khăn, gánh nặng nợ nần từ chiến tranh Nga-Nhật vẫn chưa trả hết, cộng thêm việc hải quân và lực quân liên tục đầu tư trong nhiều năm, tài chính đã sớm không chịu nổi. Lúc này, nếu vì sự kiện Thanh Đảo mà gây ra xung đột toàn diện với Trung Quốc, liệu có phải là một lựa chọn sáng suốt nhất? Hơn nữa, rõ ràng Anh và Mỹ cũng đang khuyến khích Trung Quốc hành động như vậy. Nếu Nhật Bản xung đột với Trung Quốc, sẽ không nhận được sự ủng hộ của các cường quốc. Quan trọng nhất là, quân đội Trung Quốc hiện tại đã không còn là đối thủ yếu đuối mà họ có thể dễ dàng đánh bại.

Nhưng những người trẻ tuổi lại không hề lo lắng, họ chỉ cảm thấy rằng, ngả bài với Trung Quốc, càng sớm càng tốt, nếu không sẽ khó mà thu thập. Sự trỗi dậy của Trung Quốc, luôn là ác mộng của họ. Nhưng những cuộc thảo luận này, hiện tại vẫn đang ở giai đoạn bí mật, tất cả còn phải chờ đợi tình hình ở châu Âu phát triển để xác định. Mưa thần có thể điều động quân đội trên lãnh thổ của mình, còn họ thì không có sự tiện lợi này. Đặc biệt là việc điều động này còn phải cân đối với hải quân, nghĩ đến những phiền phức liên quan đến hải quân, ngay cả những quân quan tham mưu là cử nhân cũng đều lắc đầu. Vẫn là chờ xem sao! Tuy nhiên, trước thời điểm đó, tất cả các phương án đều phải được chuẩn bị kỹ lưỡng, khi thời cơ thuận lợi đến, phải hành động quyết đoán, bất kể ai cản đường quân bộ!

STT 227: Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 28: Đại chiến...

Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 28: Đại chiến đêm trước (ba)

Crawford dạo gần đây quả thực có chút đặc ý. Mấy ngày nay, hãn thế hiện ở Trung Quốc đã hoàn toàn lấn át đại sứ Mỹ kho Bách tiên sinh, người muốn thể hiện sự trỗi dậy của quốc gia này để giành lấy ảnh hưởng lớn nhất. Mấy tay nhà giàu mới nổi này làm sao có thể so với kinh nghiệm mấy trăm năm nắm giữ thế cục thế giới của đế quốc Anh? Trung Quốc đã kết thúc tuần trăng mật ngắn ngủi với nước Đức, trọng tâm là khôi phục vị thế chủ đạo của đế quốc Anh tại Trung Quốc, quan trọng nhất là ổn định hệ thống thuộc địa Viễn Đông của đế quốc. Tổng thống Mưa Thần cũng không chính thức biểu thị với hãn rằng, Trung Quốc trỗi dậy sẽ không tìm kiếm lợi ích dân tộc của họ ở Ấn Độ và Đông Nam Á, vấn đề ở Tây Tạng và Tân Cương cũng có thể thương lượng. Mặc dù hãn không hoàn toàn tin tưởng vào lời hứa của vị tổng thống này, trong chính trị có gì đáng tin cậy hơn? Đặc biệt là đối với các chính trị gia phương Đông. Nhưng đế quốc ở Viễn Đông có hệ thống đồng minh Anh - Nhật có thể cân bằng và kiềm chế sự phát triển của Trung Quốc, chẳng lẽ còn có cục diện nào lý tưởng hơn? Trung Quốc và Nhật Bản kiềm chế lẫn nhau, đều cần đế quốc Anh duy trì, đây là cơ nghiệp trăm năm của đế quốc ở Viễn Đông!

Whitehall nhiều lần biểu thị tán thưởng với vị thân sĩ ngoại giao trẻ tuổi này, dành những lời khen ngợi trang trọng cho thành quả ngoại giao Viễn Đông xuất sắc của hãn, cùng với những bố cục sâu sắc có thể gọi là chu đáo. Trở về Anh quốc, huân chương và thăng chức, gánh vác nhiệm vụ quan trọng hơn, xem ra không thể trốn thoát! Nhưng vị trẻ tuổi này vẫn giữ

thái độ sống trước sau như một, nói chính xác là duy trì thái độ lãnh đạm, ung dung của một thân sĩ Anh quốc, không hề có chút đặc ý quên mình. Hãn vẫn duy trì nhịp độ công việc bôn ba giữa Nam Kinh và Thượng Hải, xử lý và điều phối nhiệm vụ ổn định tình hình Viễn Đông mà Whitehall giao phó. Whitehall đồng thời tuyên bố với đại sứ quan trọng của hai nước, cụ thể là hai điểm: Trung lập hóa đại lục Viễn Đông và phi trung lập hóa Thái Bình Dương.

Đại lục Viễn Đông muốn duy trì hệ thống hiện tại, bất kể là Nhật Bản hay Trung Quốc, đều không hy vọng thực lực của họ bành trướng quá nhanh. Nhật Bản chỉ hy vọng họ là lực lượng dự bị của đại lục cũ, còn các hòn đảo của Đức trên Thái Bình Dương lại là thứ mà Liên bang Anh thêm muốn, hy vọng sớm chiếm được trong tay đế quốc Anh. Về phần nước Mỹ, hiện tại Tổng thống Wilson lên nắm quyền, chính sách của ông không còn hung hăng như Taff trước đây, bao gồm cả trợ lý ngoại trưởng phụ trách các vấn đề Viễn Đông, Lam Tân, đều cho rằng không cần mở rộng lực lượng của mình trên Thái Bình Dương, dựa vào việc duy trì cơ sở cô lập mới của đại lục, tập trung nhiều tinh lực hơn vào hướng Đại Tây Dương của đại lục cũ. Trong cục diện này, nhất thời xuất hiện cục diện Anh độc đại, thêm vào đó, đại sứ Nhật Bản Mark cũng là một thách thức, đôi khi Crawford thậm chí tự phụ rằng, thế cục Viễn Đông, chẳng khác nào nằm trong tay hãn.

Tại bãi cỏ của Tổng lãnh sự quán Anh ở Thượng Hải, hiện tại là một mảnh hương thơm ngát của đêm hè. Tư lệnh hạm đội Viễn Đông Anh quốc đã có tuổi, trung tướng Hoa Thoát Người đang theo lời mời của hãn, đến cùng hãn bàn luận về vấn đề liên quan đến căn cứ Thanh Đảo của Đức ở Viễn Đông. Trung tướng tiên sinh tóc hoa râm ngồi trên ghế kiểu Trung Quốc, chỉ là không ngừng uống hồng trà, nhìn biểu hiện của ông, dường như không coi trọng vị chủ nhân trẻ tuổi này.

Crawford thầm cười trong lòng, phụ thân của hắn cũng là thiếu tướng Hải quân Hoàng gia Anh, hắn hiểu rất rõ tâm thái của những lão thủy thủ này! Chuyện trên biển, họ cho rằng họ là chuyên gia, cũng không thích người ngoài nghề chỉ điểm. Nhưng vấn đề Thanh Đảo ở Viễn Đông, từ lâu đã là vấn đề chính trị phức tạp vướng mắc giữa Anh, Nhật và Trung Quốc, chuyện này, đương nhiên cần có người có tầm nhìn ngoại giao làm chủ! Tin rằng trung tướng chỉ huy hạm đội, ông cũng nên nhận được. Nhìn thấy mệnh lệnh yêu cầu ông phải tôn trọng ý kiến của vị đại sứ này trước khi chính thức khai chiến, có phải lão tướng quân tức giận đến nổi phổi? Ý nghĩ đặc ý này Crawford đương nhiên không biểu hiện trên mặt mình, ngược lại dùng một loại ngữ khí ân cần phá vỡ sự im lặng giữa hai người: “Trung tướng các hạ, nghe nói ngài đã phái sĩ quan đi khảo sát Thanh Đảo và vịnh Giao Châu... Cùng vị hiện đang nắm giữ toàn bộ quân dự bị Thái Ngạc tướng quân cũng có giao lưu, ngài thấy thế nào về vận mệnh của Hạm đội Viễn Đông Đức? Về vận mệnh của Thanh Đảo thì sao? Ngài cho rằng Trung Quốc có thể tham gia vào trò chơi này trước khi Nhật Bản phản ứng?”

Hoa Thoát Người hơi ngẩng mắt, dường như hài lòng với thái độ khiêm tốn của hắn, gật đầu trịnh trọng nói: “Bá tước Thi Bội các hạ là một vị tướng lĩnh hải quân đáng kính, hạm đội Viễn Đông Đức Scharnhorst cùng với hai tàu tuần dương bọc thép hùng mạnh ô nhin sâm nặc hào, cũng là mối họa lớn trong tương lai của toàn Thái Bình Dương! Hiện tại, chiến hạm của hạm đội Viễn Đông, không có ai là đối thủ của họ, chỉ có thể trông cậy vào chiến tranh để nhận được viện trợ từ hạm đội lớn ở bản thổ! Phí Hill bảo bối (chỉ chiến nhóm tuần dương hạm) có thể đến, có khả năng săn giết hạm đội này trên toàn Thái Bình Dương rộng lớn. Bởi vì thời gian khai chiến không nằm trong tay đế quốc Anh yêu hòa bình, mà là trong tay nước Đức, hạm đội này của họ hoàn toàn có thể lặng lẽ rời khỏi Thanh Đảo trước khi tuyên chiến, lái vào đại dương. Trừ phi chúng ta luôn duy trì đủ thực lực bên ngoài Thanh Đảo, nhưng điều này là không thể, người và ta đều biết.

Đối với việc ngăn chặn Bá tước Thi Bội ở Thanh Đảo, ta cũng không có hy vọng xa vời... Về phần căn cứ trên lục địa Thanh Đảo, rời khỏi hạm đội, đối với hải quân và vận tải biển của đế quốc mà nói, cũng không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào, cho nên ta cũng không chú ý quá nhiều. Quân đội Trung Quốc quả thực đã triển khai lực lượng hùng mạnh bên ngoài Giao Đông, cũng được trang bị pháo binh nhất định, nhưng họ không có lực lượng trên biển mạnh mẽ phối hợp, muốn đánh hạ Thanh Đảo, căn cứ kiên cố này, theo suy đoán của ta, vẫn cần có sự phối hợp của hải quân Nhật Bản. Nhưng những vấn đề này, đều không phải là ta, một quân nhân có thể cân nhắc, đại sứ tiên sinh, đây là phạm vi công việc của ngài.”

Crawford cẩn thận cười, phán đoán của Hoa Thoát Người và phán đoán của hắn cũng không có quá nhiều khác biệt. Xem ra quân đội Trung Quốc không thể phá vỡ pháo đài Đức ở Thanh Đảo nếu không có sự phối hợp của hải quân. Nhật Bản đối với miếng thịt béo bở này, vẫn phải tham gia. Đến lúc đó, chỉ vì một Thanh Đảo, để hai quốc gia này trước tiên căng thẳng tiêu hao một chút! Điều này càng phù hợp với lợi ích của đế quốc Anh. Bàn chuyện với vị lão tướng quân này, cũng chỉ là để ý kiến của hải quân có thể chứng minh quan điểm của mình, hắn đã phác thảo báo cáo của mình trong lòng, cảm giác công việc thuận lợi, quả nhiên là cực kỳ tốt.

Trong khi những người phương Tây này nhàn nhã uống trà, thì trong hệ thống quân dự bị Sơn Đông, lại đang tiến hành huấn luyện trước chiến đấu gian khổ nhất. Đặc biệt là huấn luyện chiến đấu công binh, một binh chủng hoàn toàn mới, càng được Thái Ngạc và các tướng lĩnh cao cấp khác quan tâm. Quân đội Mưa Thần từ trước đến nay đều có truyền thống sử dụng lực lượng lớn thuốc nổ để phá hủy công sự kiên cố của địch, khi quân đội của chúng ta chưa có đủ pháo binh hạng nặng, chỉ có thể dùng máu thịt của con người, vận chuyển thuốc nổ lên! Chiến đấu công binh, chính là đội tiên phong mở đường như vậy, họ gánh vác nhiệm vụ dẫn đường tác chiến cho đại bộ đội, loại trừ địa lôi, phá hủy công sự của địch, đều là những việc liều

mạng trên chiến tuyến! Chiến đấu công binh thứ hai đoàn, chính là một đội quân anh hùng như vậy. Nơi xuất phát của họ là một doanh của đoàn 50, lữ 17, sư 9, trong đó bao gồm đại đội anh hùng “cố trấn” liền, còn có một doanh bộ binh của lữ 35, sư 18, lịch sử có thể truy nguyên đến hai đội tiên phong của quân cách mạng Tô Thượng Hải, một đại đội lập nghiệp, thêm vào đó là một doanh anh hùng của đoàn giáo huấn thứ ba rút đánh tráo quát Đồng Sơn liền, hợp thành một đội tiên phong như vậy.

Sau mấy ngày, dưới ánh mặt trời chói chang, khu vực quanh các đỉnh núi, công sự đã được cải tạo thành pháo đài Bismarck Bắc, pháo đài Y Nhĩ Keith Bắc, pháo đài Y Nhĩ Keith Đông, pháo đài Trọng Gia Oa cùng các công sự trọng yếu khác, dựa vào núi mà dựng. Quân Thanh Đảo Đức còn tăng cường phòng thủ bằng một loạt thành lũy bộ binh, như Tiểu Trạm Sơn, Tiểu Trạm Sơn Bắc, Trung Ương, Thai Đông trấn, Thai Đông trấn Bắc, và các thành lũy ven biển, đều được xây dựng một cách bài bản. Tất cả lính tác chiến đều đến đây để tham gia huấn luyện luân phiên, hai đội công binh chiến đấu thì không trận diễn tập nào bỏ lỡ.

Trong đêm tối, những chùm pháo sáng đủ màu sắc liên tục bắn lên rồi rơi xuống. Thái Ngạc quan sát trận địa giả định của địch qua ống nhòm. Trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy những bóng người lướt nhanh qua các hỏa điểm. Những chiến sĩ công binh, mỗi người đều gánh trên vai hơn bốn mươi cân thuốc nổ TNT, đặt từng quả một, khiến nắp sắt của "rùa" cũng bị lật tung, hướng chỉ là những pháo đài còn có lỗ thông gió và lỗ bắn, những nơi có thể đặt thuốc nổ! Các tham mưu bên cạnh bận rộn, truyền đạt tín hiệu qua pháo sáng, lớn tiếng ra lệnh cho pháo binh: “Bắn hỏa lực vào sườn pháo đài Bismarck Bắc! Pháo dã chiến tập 2, hỏa lực yểm hộ!”

“Bộ binh Lam Quân ở Tiểu Trạm Sơn có ý định phản công, pháo hạng nặng Tập 1, hỏa lực bao trùm!”

“Pháo binh lại yểm trợ đoạn đường! Pháo binh lại yểm trợ đoạn đường! Bắn nhanh, giữ cự ly!”

Thái Ngạc biết, khi những mệnh lệnh qua điện thoại được truyền đi, thì ở xung quanh, bốn năm cụm pháo binh đang cẩn thận thực hiện toàn bộ các động tác. Trừ việc người huấn luyện bắn đạn vào trong nòng pháo, còn lại đều giống hệt như trên chiến trường. Đến khi chiến sự thực sự nổ ra, đội pháo binh hùng mạnh và những chiến sĩ dũng cảm của ông sẽ trút xuống đầu quân địch những cơn mưa tử thần, đồng thời tiến hành những đợt xung phong anh dũng nhất. Trận chiến tương lai này đã hoàn toàn khác biệt với những hình thức chiến tranh trước đây trong nước, mà là cuộc chiến tranh bằng sắt thép. Là một quân nhân đã trải qua thời đại trước, ông không khỏi vui mừng khi thấy đội quân mình tham gia xây dựng đã phát triển lớn mạnh đến mức này. Nhìn những pháo đài “Bismarck Bắc”, “Y Nhĩ Keith Đông” bốc lên những chùm pháo sáng đỏ tượng trưng cho chiến thắng, ông mới rời mắt khỏi ống nhòm, hài lòng xoa tay nói: “Tổng thống của chúng ta tích lũy gia sản này không dễ dàng gì, nhập khẩu nhiều đại pháo như vậy để đánh, cũng là để đánh cho tốt. Chúng ta huấn luyện càng kỹ, càng có nắm chắc, chết chóc càng ít!”

Tham mưu trưởng quân dự bị bên cạnh ông, cũng là một giáo quan nổi tiếng ở Bảo Định, do Thái Ngạc kéo từ trường quân sự Giang Bắc về, là chủ nhiệm khoa pháo binh, Đường Tại Lễ. Ban đầu, ông ta và Thái Ngạc cùng tốt nghiệp Lục Sĩ ở Nhật Bản, tình cảm rất tốt. Vì được Thái Ngạc và Tưởng Bách Lý cùng tiến cử, Đường Tại Lễ được mưa thần đặc biệt đề bạt lên chức Tham mưu trưởng quân dự bị, một vị trí quan trọng, cũng là vì đánh giá cao thành tựu chuyên môn về pháo binh của ông ta. Ông ta cười đưa khăn nóng cho Thái Ngạc, hai người đã liên tục mười ngày giám sát huấn luyện, mệt mỏi rã rời. Xoa xoa hốc mắt, Đường Tại Lễ lập tức tỉnh táo hơn, ông cười nói: “Chưa bao giờ được xa hoa như vậy, bốn khẩu pháo siêu trọng 280 ly, hai mươi bốn khẩu pháo 155 ly, hai mươi bốn khẩu pháo 150

ly, cùng với các loại pháo dã chiến, đạn dược chất đầy... Thêm vào đó là những chiến sĩ công binh dũng mãnh, đánh không tốt thì chúng ta nên tìm lỗ mà chui. Quân Đức ở Thanh Đảo không đến sáu nghìn quân, chỉ có vài trăm khẩu pháo, áp đảo bọn chúng là điều chắc chắn. Chúng ta cân nhắc, chỉ là theo yêu cầu của tổng thống, cố gắng rút ngắn thời gian mà thôi.”

Ông ta dừng lại một chút, lại có chút nghi hoặc nói: “Chúng ta huấn luyện gấp rút như vậy, là muốn nhất cổ tác khí chuẩn bị đánh trận, càng kéo dài thì sĩ khí sẽ càng đi xuống. Tổng thống chẳng lẽ đã đoán định gần đây châu Âu sẽ có chiến sự? Là Lục Nhâm hay là Gia Cát Văn Vương trước ngựa khóa?” Ông ta nói những lời này nửa đùa, vì ông ta tin vào khả năng tiên đoán tương lai của mưa thần, và vận may của ông ta trong mỗi lần đánh bạc, trong lòng họ đã trở thành một loại tín ngưỡng đương nhiên. Đã có yêu cầu tăng cường huấn luyện quân đội như vậy, họ chỉ cần tuân theo và chấp hành. Thái Ngạc chỉ “ừ” một tiếng, dùng tay chỉ vào đầu mình: “Đọc nhiều tài liệu, phân tích kỹ càng, mới có thể đưa ra phán đoán chính xác. Người phải biết tổng thống làm việc bao nhiêu giờ mỗi ngày, thì sẽ biết ông ta có đang bói Lục Nhâm hay không... Châu Âu gần đây e là muốn đánh. Thây chất thành trăm vạn, máu chảy ngàn dặm, cũng là cơ hội của chúng ta...” Ông đang nói chuyện phiếm với Đường Tại Lễ, thì nghe thấy hai đội công binh chiến đấu hát quân ca, đầy phấn khởi đi xuống núi, bài quân ca hùng tráng thậm chí còn bay đến chiến hào này. Thái Ngạc nhíu mày: “Sao lại thế này? Ta chưa ra lệnh cho các học quan trường quân đội rời khỏi vị trí thực tập ở hai đội công binh chiến đấu, mệnh lệnh này chưa được tuyên bố mà?”

Đường Tại Lễ bị ông hỏi đến sững sờ, lập tức nghĩ đến chuyện này, cười khổ nói: “Tuân theo mệnh lệnh của ngài, ta đã truyền đạt, nhưng các học quan phản đối kịch liệt, huấn luyện viên trường quân đội cũng đến cầu tình. Tôi cũng từ trường quân đội ra, nhìn các học quan vây quanh tôi, nước mắt muốn rơi xuống, thật sự không biết phải nói thế nào. Bọn họ nói còn muốn tìm ngài xin chiến, nói học quan cũng là quân nhân, tại sao lại không thể ở

trong đoàn công binh chiến đấu? Bọn họ tốt nghiệp cũng không phải như vậy phân phối. Dưới đáy đành phải mở một mắt nhắm một mắt, ngược lại bộ đội chủ quan báo cáo là chiến sự vừa mở sẽ để bọn họ rút khỏi đoàn công binh chiến đấu, tôi cũng chỉ có thể nghe theo. Sĩ khí có thể trống rỗng chứ không thể tiết ra!” Ông ta nói đến vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng không che giấu được sự tự hào về học trò của mình, “Những sĩ quan trẻ này, có thể nói là những người đáng yêu nhất, có hy vọng nhất trong nước hiện nay! Hai đội công binh chiến đấu đã định ra ba mươi bốn học quan, hiện tại thì tốt rồi, mỗi vị trí đều có hai người, tức là sáu mươi tám người! Chợ đen cũng mở ra giá rồi, một suất thực tập ở hai đội công binh chiến đấu, nửa chai rượu ngon! Mặc dù chỉ là trò đùa, nhưng cũng thấy được sự sốt ruột muốn thử sức của bọn họ. Lần đầu tiên chủ động xuất kích thu hồi đất nước bị cắt nhường, những thanh niên ưu tú này đều không chịu thua kém.”.

Thái Ngạc không nói gì nữa, những sĩ quan trẻ này trên con đường phục hưng dân tộc, dùng cảm hy sinh, thậm chí sẵn sàng hy sinh tinh thần, luôn khiến ông cảm động không thôi. Nhưng không hiểu sao, câu nói của mưa thần lại hiện lên trong đầu ông: “Tổ quốc cường thịnh, dân tộc phục hưng, ta hy vọng, chỉ cần hy sinh một thế hệ là đủ rồi...” Đại chiến sau này, những đóa hoa máu hy sinh này, sẽ nở rộ rực rỡ hơn nữa. Chúng ta, những người này, chỉ là những người chết sau mà thôi.

Tiếng ca vang vọng trong màn đêm nơi sơn cốc, trong lúc này và cả tương lai, có một loại lý tưởng, trải qua tuyết càng thêm trong, gặp sương càng thêm đẹp.

Ở Đông Bắc Trung Quốc, quốc gia mượn Minh Trị Duy Tân mà trỗi dậy, đồng thời trong chiến tranh Giáp Ngọ và chiến tranh Nga Nhật đã nhiều lần đặt cược vận mệnh quốc gia mà giành chiến thắng, củng cố vị thế cường quốc số một Viễn Đông, hiện đang lâm vào thời kỳ sóng gió nhất trước khi Đại chiến thế giới lần thứ nhất bùng nổ. Hàng năm chín ngàn vạn

yên tiền lãi vay trong chiến tranh Nga Nhật, cộng thêm chi phí xây dựng Lục Hải quân khổng lồ, khiến tài chính quốc gia này gần như sụp đổ. Xuất khẩu các sản phẩm thủ công truyền thống như tơ sống cũng gặp phải sự suy thoái lớn nhất trong mười năm gần đây. Dân chúng Nhật Bản vốn đã phải chịu gánh nặng thuế má cực kỳ nặng nề. Từ Minh Trị Duy Tân đến nay, họ vì một lý tưởng mơ hồ, hầu như đã dâng hiến tất cả. Hàng đàn thiếu nữ ở Nam Dương làm kỹ nữ, kiếm ngoại tệ cung cấp máu cho đế quốc, cuối cùng trở thành những “quỷ nhìn hương”. Hàng đàn thanh niên nông gia gia nhập lục quân hải quân, chứa đầy trong đầu dã man đại hòa hồn vì đế quốc chém giết, cuối cùng trở thành những bộ xương khô trên cánh đồng tuyết Đông Bắc. Thêm vào đó là thuế má ngọt ngạt, giá gạo tăng từng ngày, tiền mặt ngày càng mất giá, đế quốc thì bành trướng, nhưng dân chúng lại không được hưởng lợi, ngược lại còn làm giàu cho tài phiệt, quân phiệt và những chính khách. Dòng chảy bất mãn đang ủ trong lòng nước Nhật, sau khi minh trị Thiên Hoàng, một nhân vật đã bị thần thánh hóa, ngã xuống, không còn quyền uy của phụ thân, những dòng chảy này lập tức bùng phát trong những năm gần đây, Quế Thái Lang, Yamamoto Quyền Bình Vệ hai nội các lần lượt bị dòng chảy này phá tan. Đối với yêu cầu của dân chúng về việc chia sẻ lợi ích từ sự cường thịnh của quốc gia, các đại thần trong thư phòng trọng yếu cũng không có cách nào, cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Vào thời điểm này, tình thế ở châu Âu đang căng thẳng cùng với bầu không khí chiến tranh dày đặc, ngược lại cứu vớt tầng lớp tinh anh Nhật Bản đang chao đảo. Các quốc gia châu Âu lúc này chỉ có thể nói lòng sự kiểm soát đối với Viễn Đông, mà Nhật Bản vốn có cơ hội độc bá Trung Quốc lại chuyển biến thành một cuộc khủng hoảng kinh tế chính trị. Nếu nói trước kia, thất bại trong cuộc chiến Liêu Hà của Quan Đông quân là do Anh và Mỹ lợi dụng việc khống chế nguồn vốn đầu tư vào Nhật Bản, khiến Nhật Bản không thể mở rộng thêm, thì hiện tại, khi Mỹ chuyển hướng cô lập, nước Anh dù vẫn lớn tiếng phản đối nhưng lại thiếu thực lực ở Viễn Đông, cơ hội này, gần như là "thời đại lớn đang phát triển, vận nước thiên

phù hộ". Câu nói này cũng là lời mà nguyên lão bờ giếng hình thường nói vào những ngày này.

Lúc đầu, bọn họ đã cảnh giác cao độ với chính quyền mưa thần đang trỗi dậy, nay lại gặp được cơ hội tốt này, thêm vào đó là tình hình trong nước với những khó khăn chồng chất, dư luận toàn quốc kịch liệt hướng tới việc độc bá Trung Quốc, cho rằng Nhật Bản ít nhất phải nắm giữ toàn bộ Đông Bắc và Hoa Bắc, tận dụng tài nguyên và thị trường nơi đó để giải quyết vấn đề hiện tại của Nhật Bản. Một năm trước, công luận trung ương Nhật Bản còn đang than thở "Nhật Bản nghèo khó lúc này không thể mở rộng lợi ích kinh tế ở Trung Quốc, đó là ý trời, chỉ có thể nhẫn nhịn tạm thời, chờ đợi cơ hội phát triển lần nữa", mà bây giờ đã vui mừng khôn xiết vì thời cơ này đã đến.

Vốn là một đám sĩ quan tham mưu lục quân tự mình quyết định tuyên chiến với Đức, kế hoạch lục quân tấn công vịnh Giao Châu, theo tình hình phát triển, đã được đưa lên bàn, trở thành kế hoạch tác chiến do Lục Hải quân hiếm khi cùng nhau quyết định. Đặc biệt là khi biết mưa thần đã bố trí trọng binh ở Sơn Đông, cảm giác cấp bách này lại càng nhân lên gấp bội. Sơn Đông, là chiến trường của bọn họ!

Đại sứ Đức tại Nhật Bản, Rex, hiện tại là người đáng thương nhất ở Nhật Bản. Trung Quốc vẫn treo cờ trung lập trong lãnh thổ của mình, dư luận Nhật Bản lại đang tìm hiểu về sự can thiệp của Đức trong Tam quốc trước đây và mối hận Liêu, tương đương với việc phát ra những lời kêu gọi chiến tranh trần trụi! Đức ở châu Âu, đã bao giờ phải chịu đựng tình cảnh này chưa? Hẳn mấy lần gặp gỡ Đại Thủ tướng, cố gắng đàm phán giải quyết vấn đề, nhưng đều bị Đại Thủ tướng trọng dụng cự tuyệt, chỉ đành phó thác cho trời.

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu chín sách a!

Hiện tại, tâm điểm của Nhật Bản là ở Sơn Đông. Tình thế bất lợi nhất của họ là quân dự bị Thái Nga đã hoàn thành triển khai, hạm đội thứ hai của hải quân, cùng với việc dự kiến huy động mười vạn lục quân vượt biển tác chiến, đều cần thời gian. Huy động sớm, tài chính khó khăn, những người Nhật Bản tính toán rất kỹ không muốn lãng phí số tiền này. Huy động muộn, chỉ có hải quân thì rất khó chiếm được lợi thế! Vấn đề bế tắc này cuối cùng đã được Lục Hải quân giải quyết bằng một nhận thức chung, căn cứ Thanh Đảo của Đức kiên cố, cùng với lục quân Đức dũng mãnh thiện chiến, với trình độ của lục quân đó, không có thời gian dài thì không thể nuốt chửng Thanh Đảo, mà chỉ cần nửa tháng, chúng ta có thể hoàn thành việc huy động, vừa có thể ăn Thanh Đảo, vừa có thể trực xuất quân đội đó khỏi bán đảo Giao Đông, để Quan Đông quân đệ ngũ sư đoàn báo thù! Lục quân chiếm toàn bộ bán đảo Giao Đông, tiến có thể cắt đứt Tân Phổ Đường, xem xét tình hình phát triển mà nuốt nửa Hoa Bắc, lui thì Thanh Đảo và Lữ Thuận cũng trở thành thế kỷ giặc. Thêm vào đó, Quan Đông châu và bán đảo Giao Đông là những vùng đất trống, những nơi này sẽ là căn cứ vững chắc cho sự tiến bộ của Nhật Bản trong tương lai! Thế lực Nhật Bản sẽ không còn nghi ngờ gì nữa mà thâm nhập thậm chí là khống chế toàn bộ Đông Bắc và nửa Hoa Bắc, khi đó, muốn đối phó với mưa thần, sẽ có quá nhiều lựa chọn.

Thời gian trong sự chuẩn bị thầm lặng của mấy quốc gia này, đã nhanh chóng trôi qua đến trung tuần tháng bảy. Thời khắc chấn động thế giới, cũng sắp đến...

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này.

STT 228: Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 29: Đại chiến...

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi-trúc-com.

Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 29: Đại chiến đêm trước (Hết)

Để chúng ta lùi thời gian lại một chút, năm Công nguyên 1912, ngày hai mươi tám tháng sáu.

Đối với ngày này, Mưa Thần đã mong đợi từ lâu. Nhưng khi tỉnh dậy vào buổi sáng hôm đó, vì đêm qua ngủ không ngon giấc, đầu óc hẳn vẫn còn mơ hồ. Phó quan Vương Đăng Khoa mang báo cáo hôm nay tới, hẳn lướt mắt qua, chú ý đến thời gian, liền nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu lên: "Cuối cùng cũng tới hôm nay!" Vương Đăng Khoa bị hành động của Mưa Thần làm giật mình, tổng thống không có bệnh gì chứ! Mưa Thần lúc này mới nhận ra sự thất thố của mình, điểm tâm cũng không ăn, sửa sang lại quân phục rồi đi ra ngoài. Vương Đăng Khoa vội vàng theo sau, chỉ nghe Mưa Thần liên tiếp phân phó: "Thông báo cho Dương Tích Tử cùng Dương Hạnh Thôn, bất kể Công Tiên sinh ở Nam Kinh nói gì cũng phải thông báo tới, bảo bọn họ chú ý sát sao tin tức từ Châu Âu truyền về, phòng thủy điện báo phải có người trông coi 24 giờ. Tư Mã Thuần cùng Niệm Tôn bọn hắn, hôm nay cả ngày ở hang hổ chờ lệnh, ăn ngủ đều ở đó! Mặt khác, bên nội các và nghị hội, người thông báo cho bọn họ đến chào hỏi, hai ngày này ta có bài phát biểu quan trọng, trước đó có thể câu thông một chút..." Hẳn nhúm mày, nghĩ xem mình còn có chuyện gì chưa dặn dò, cuối cùng mới dặn dò: "Thông qua bộ ngoại giao chuyển đạt tới đại sứ Anh và Đức, ta hy vọng sẽ gặp họ. Bộ ngoại giao trong thời gian này chuẩn bị sẵn sàng, chính phủ có

một chính sách ngoại giao cực kỳ quan trọng sẽ được công bố, Ngũ Văn Tước đến lúc đó ta còn muốn tìm hăn nói chuyện cụ thể, đại khái là những điều này... Trước hết cứ phân công thông báo đi." Vương Đăng Khoa quen tay lấy sổ nhỏ ra ghi lại mệnh lệnh của Mưa Thần, hăn, vị phó quan đầu não của Phủ tổng thống, thực chất là một lính liên lạc, truyền đạt mệnh lệnh của Mưa Thần, đã sớm cảm thấy bức bối không kiên nhẫn, nhưng ở vị trí này, lại không dám sơ suất nửa phần. Nghe Mưa Thần liên tiếp bố trí công việc, hăn chỉ có thể cúi đầu đồng ý, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, phân công gọi điện thoại thông báo cho những người liên quan, trong lòng lại thầm nghĩ, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này. Ngày này là ngày gì? Có gì kỳ quái?

Đến trưa, phòng thủy điện báo cuối cùng cũng nhận được một tin tức chấn động thế giới từ Châu Âu: Thái tử Franz Ferdinand của Đế quốc Áo-Hung và phu nhân bị một phần tử dân tộc cuồng nhiệt người Serbia ám sát, mượn cớ để thể hiện ý đồ của quốc gia Balkans này muốn thoát khỏi sự kiểm soát và ảnh hưởng của Đế quốc Áo-Hung. Balkans, từ đầu thế kỷ này đã là thùng thuốc súng của Châu Âu, bất kể là Đế quốc Áo-Hung, hay sau lưng họ là Đế quốc Đức thứ hai, hay là Anh, Pháp và Nga, tất cả các cường quốc Châu Âu đều vướng vào đó. Nơi đây là mối đe dọa của liên minh Trung-Âu, cũng là khu vực có vấn đề dân tộc phức tạp nhất. Đế quốc Thổ Nhĩ Kỳ sắp diệt vong để lại một di sản phong phú, khiến tất cả các thế lực chính trị đều đỏ mắt. Nga thêm muốn cửa biển Biển Đen ở đây, nắm giữ nơi này, có thể tự do ra vào Địa Trung Hải, đồng thời có thể đánh vào khu vực Cận Đông. Anh muốn mượn nơi này để làm bình phong cho thế lực Cận Đông của họ. Pháp muốn bảo vệ quyền lợi của họ ở Địa Trung Hải. Hai cường quốc Trung-Âu càng muốn ổn định tình hình ở đây, một là có thể liên kết với Thổ Nhĩ Kỳ, ổn định cánh của mình, cắt đứt tuyến đường Ấn Độ - Suez - Địa Trung Hải của Đế quốc Anh, hai là phong tỏa Nga ở eo biển Bosphorus, ngăn chặn gấu Bắc Cực vươn móng vuốt tới Nam Âu. Tình hình chính trị phức tạp, dẫn đến chỉ cần một tia lửa nhỏ ở đây cũng có thể

nhện nhóm thành một cuộc chiến lớn, hưởng chi hiện tại Châu Âu đã trở thành một đại doanh quân sự!

Vô số người Châu Âu vào thời khắc này chỉ có một cảm giác mãnh liệt, đại chiến sắp đến. Châu Âu huy hoàng ba trăm năm, sắp vì cuộc đại chiến này mà ngã từ đỉnh cao xuống. Thời đại hoàng kim mà họ đã tạo ra, có lẽ sẽ kết thúc vì cuộc chiến này!

Tin tức này truyền đến Viễn Đông, mang đến cho những người ở đây cảm giác khác nhau, hoặc là kích động, hoặc là đầy dã tâm. Mưa Thần là người đầu tiên nhận được điện báo, kích động đến mức đi vòng quanh trong phòng làm việc của mình. Lịch sử vẫn đang vận động về phía trước theo quán tính to lớn của nó! Cơ hội mà Trung Quốc chờ đợi cuối cùng đã đến! Chỉ mong vào lúc này, dân tộc ta đừng bỏ lỡ cơ hội này! Hẳn vội vàng thúc giục bộ ngoại giao, lễ tân tư, lập tức phải gặp đại sứ Đức và Anh, dù là đêm khuya cũng phải gặp! Bộ Tổng tham mưu lập tức phải ra lệnh cho quân dự bị, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp một, gấp rút bổ sung vật tư quân nhu! Đang đợi hai vị đại sứ đến cửa, đồng thời tự mình lái xe đi gặp Tổng Giáo Nhân, lúc đầu hai người đã đạt được nhận thức chung, chính là lợi dụng cơ hội Châu Âu gây sự lần này, lấy cớ trung lập thu hồi Thanh Đảo, dưới danh nghĩa trung lập duy trì các nước hiệp ước, nếu cần tuyên chiến, giữa bọn họ lại cân nhắc giải quyết. Trước khi Mưa Thần đến, Tổng Giáo Nhân cũng đã biết tin tức này, Mưa Thần vừa đến, hai người không nói nhiều đã xác định được việc cần làm hiện tại. Đầu tiên là tuyên bố Trung Quốc có vị thế trung lập tuyệt đối, bất kỳ quốc gia nào vì lý do giao chiến xâm phạm lãnh thổ Trung Quốc, thì cứ đến mà đâm đầu vào! Tiếp theo là tuyên bố bất kỳ quốc gia nào giao chiến đặt căn cứ quân sự tại Trung Quốc, trừ khi trước đó đã đạt được sự thông cảm với chính phủ Trung Quốc, nếu không không được sử dụng vào mục đích quân sự, nếu không thì phải chịu sự giám sát và bảo vệ của quân đội Trung Quốc! Nói bóng gió, chính là các nước Anh và các nước hiệp ước có thể đạt được sự thông cảm

trước, mà căn cứ của Đức ở Thanh Đảo, thì không có cơ hội được tha thứ, nếu không phải giải trừ vũ trang, Trung Quốc có thể bảo vệ thích đáng cho họ, nếu không thì phải đánh xuống.

Mưa Thần trong lòng tính toán thời gian, các cường quốc Châu Âu này chính thức khai chiến còn phải một tháng, chỉ mong trong thời gian một tháng này, không để Nhật Bản có cơ hội vươn móng vuốt, cũng không để bọn chúng chuẩn bị xong xuôi! Nhật Bản cũng giống như mình, đều đang mong đợi cơ hội này a!

Khi hần trở lại Phủ tổng thống trước bữa tối, đại sứ Đức, Thi Đặc Bối Khắc, đã đợi hần ở Phủ tổng thống. Vị quan ngoại giao này đã không còn để ý đến lễ nghi ngoại giao thông thường, đến cầu kiến vào lúc ăn tối, xem ra cũng rất rõ tình hình nghiêm trọng đến mức nào. Rất có thể Châu Âu còn chưa đánh nhau, Viễn Đông đã khói lửa ngập trời! Vị đại sứ này vẫn luôn giữ liên lạc điện báo với Thanh Đảo, xế chiều hôm đó, than đã được tăng tối đa, hai chiếc chiến hạm chủ lực bọc thép và bốn chiếc tuần dương hạm hạng nhẹ của hạm đội Thi Bội Bá đã nhóm lửa nhổ neo rời cảng. Hạm đội này, mà Hoàng đế bệ hạ quan tâm nhất, mang theo khoảng mười tàu chiến nhỏ của Anh, Nhật, Pháp, đã hướng ra đại dương. Lực lượng trọng yếu nhất đã tạm thời an toàn, còn lại là cùng vị tổng thống quân nhân xảo quyệt ở Viễn Đông này thương lượng giải quyết vấn đề về vị thế của Thanh Đảo. Hần đã triển khai mười vạn đại quân ở bán đảo Giao Đông, hần thấy, quân đội Đức ở Thanh Đảo dù dũng mãnh thiện chiến, cuối cùng cũng tránh không khỏi kết cục bại vong. Nhưng hần là một quan văn ngoại giao, cũng không thể ảnh hưởng đến quyết sách của quân đội. Hoàng đế và giới lãnh đạo lục quân đã chỉ thị cho quân Đức ở Thanh Đảo phải kiên cường chống cự đến cùng, hần có thể làm, chỉ là cố gắng giành lấy một kết cục thể diện cho những người ở xa Viễn Đông.

Khi Mưa Thần trở lại phòng khách của Phủ tổng thống, đã nhìn thấy vị đại sứ để râu quai nón đang ngồi đoan trang chờ đợi, trên bàn đã bày trà ngon và điểm tâm, hắn lại không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái. Vị đại sứ hơn bốn mươi tuổi này, hóa ra là phụ tá của Bá tước Schulz, sau đó được giữ lại làm đại sứ, hắn cũng là vị đại sứ đầu tiên đệ trình quốc thư thiết lập quan hệ ngoại giao với Mưa Thần. Trong thời gian ngắn ngủi ở Đức, hắn có danh tiếng rất tốt ở Trung Quốc. Nhưng hắn cũng có nhận thức rõ ràng về chính sách của Trung Quốc, đã nhiều lần báo cáo về nước, vạch trần Mưa Thần chỉ đang lợi dụng Đức, chính sách của hắn rất có thể sẽ thay đổi, sự tin tưởng của đế quốc vào hắn là hoàn toàn không đáng tin cậy. Nhưng vị hoàng đế của họ, từ trước đến nay không có nhận thức gì về sai lầm của mình, sự thiếu hụt về mặt tâm lý lại khiến hắn càng thêm bảo thủ. Cho đến bây giờ, nhìn thấy mười vạn quân đội Trung Quốc tập trung hỏa lực bên ngoài Thanh Đảo, hắn ở Đức hắn là đã hiểu rõ!

Mưa Thần cười mũi của viên lính, đưa cho tùy tùng bên cạnh, cười nói: "Đại sứ tiên sinh, để ngài phải chờ lâu, thật là thất lễ! Mời dùng trà, mời dùng trà! Hôm nay ở châu Âu xảy ra chuyện bất hạnh, sóng gió lan đến tận Viễn Đông, ta lại bận rộn bên ngoài cả ngày, giờ mới có chút thời gian ngồi xuống, cùng đại sứ tiên sinh tâm sự. Trong tình hình mới này, có một số vấn đề cần phải có cách ứng phó khác, ngài thấy sao?" Vừa nói, hắn vừa cười ngồi xuống bên cạnh Thi Đặc Biệt Begg, trước sự vô lễ của vị đại sứ, không đứng dậy nghênh đón, trên mặt Mưa Thần vẫn tươi cười hòa nhã.

Phiên dịch tận tụy dịch lời của Mưa Thần sang tiếng Đức, Thi Đặc Biệt Begg nghiêm túc nhìn Mưa Thần, chậm rãi lên tiếng: "Thưa ngài Tổng thống, chính phủ mới của Trung Quốc và Đế quốc Đức tuy mới kết giao, nhưng tình hữu nghị đã rất sâu đậm. Đặc biệt là phía Đế quốc, luôn hết lòng gìn giữ tình hữu nghị này. Trong vòng chưa đầy một năm, nước Đức đã cho Trung Quốc vay hàng chục triệu Mark, các cố vấn quân sự cần mẫn của Đức đã không ngừng giúp quân đội chính quy của quý quốc hoàn thiện.

Trong lịch sử cận đại của quý quốc, hẳn chưa có cường quốc châu Âu nào thể hiện thiện ý như vậy!" Lời nói của đại sứ Đức dần trở nên kích động, thỉnh thoảng dùng tay ra hiệu để nhấn mạnh, "Nhưng quý quốc đã báo đáp tình hữu nghị vĩ đại của Đế quốc như thế nào? Hiệp ước hữu hảo còn đó, cố vấn quân sự của Đức lại bị trục xuất. Vũ khí mới của Đức trang bị cho quân đội chính quy của quý quốc, giờ đây lại bao vây quân đội Đế quốc ở Thanh Đảo! Hiện tại châu Âu đã xảy ra những sự kiện đau lòng, không cần phải giấu giếm, tình hình cũng rất căng thẳng, nhưng xin quý quốc hãy cân nhắc kỹ thực lực của Đế quốc và tình hữu nghị vĩ đại. Bởi vì chúng ta mạnh mẽ, nên mới tiết chế sử dụng uy lực của mình, quý quốc lại không phải là một quốc gia đồng minh, việc trở thành kẻ thù của Đế quốc, ta không thể không bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc!"

Trước những lời lẽ không phù hợp với thân phận ngoại giao, thậm chí là chỉ trích này, Mưa Thần cũng không để ý, thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề thay đổi, chỉ lắng nghe hẳn nói chuyện, cuối cùng mới lên tiếng: "Những lời này bắt đầu từ đâu đây! Đại sứ tiên sinh, với vị trí của ta, cần phải chịu trách nhiệm với trong nước và quốc tế. Tình hữu nghị giữa Đức và nước ta có nền tảng vững chắc, sẽ không bị lung lay. Quốc gia chúng ta luôn tuân thủ chính sách ngoại giao trung lập nghiêm ngặt, điều này sẽ không thay đổi! Các cố vấn quân sự của Đức đã nỗ lực rất nhiều trong việc xây dựng quân đội chính quy của chúng ta, tôi luôn bày tỏ sự cảm kích. Nhưng họ rời đi là vì hợp đồng sáu tháng đã hết hạn! Hiện tại, các cố vấn Đức ký hợp đồng phục vụ lâu dài với trường quân sự lục quân, chẳng phải vẫn còn đó sao? Đại sứ tiên sinh, ngài phải nhớ kỹ, chúng ta mãi mãi là bạn bè của quý quốc ở Viễn Đông. Về vấn đề Thanh Đảo, ngài đã cân nhắc chưa?"

Biểu hiện của hẳn dần trở nên thâm trầm: "Theo tôi được biết, đại sứ của quý quốc tại Nhật Bản, ngài Rex, theo chính sách ngoại giao của quý quốc, đã hết sức thuyết phục chính phủ Nhật Bản duy trì trung lập, không tham

gia vào tranh chấp ở châu Âu. Nhưng phản ứng của chính phủ Nhật Bản là gì? Ngoài việc từ chối, vẫn là từ chối! Họ đang tập kết hạm đội, theo dõi Bát tước Thi Bội, đang điều động lực quân, chuẩn bị tấn công Thanh Đảo. Thanh Đảo là lãnh thổ của Trung Quốc, tôi không thể để chiến sự quốc tế xảy ra ở một quốc gia trung lập! Chiến sự châu Âu đã không thể ngăn chặn, với tư cách là một quốc gia trung lập, theo luật pháp quốc tế, tôi có quyền giải trừ vũ trang ở Thanh Đảo không? Có quyền điều động quân đội để ngăn chặn Nhật Bản có những hành động tiếp theo không? Ở Viễn Đông, tranh chấp quốc tế cũng giống như ở châu Âu, là người chết ta sống!"

Thi Đặc Biệt Begg có chút ngần người nhìn Mưa Thần đột nhiên bộc phát, chỉ có thể lĩnh giáo tài hùng biện nổi tiếng của hãn. "Những lời này, nếu không phải vì bạn bè nước Đức, tôi sẽ không nói rõ ràng như vậy. Quân Đức ở Thanh Đảo không thể giao chiến trên lãnh thổ của chúng ta, điều này không thể thay đổi! Quân đội Đức có thể giải trừ vũ trang tại chỗ, được bảo vệ dưới sự bảo hộ của chúng ta, chỉ cần có tàu từ châu Âu đến, tôi có thể đảm bảo họ an toàn trở về châu Âu! Đối với Thanh Đảo, còn có thể có kết quả tốt hơn sao? Ngày mai hoặc muộn hơn một chút, chúng ta sẽ sớm tuyên bố trung lập, chiến sự châu Âu bùng nổ, Thanh Đảo trong thời gian ngắn nhất định phải phi quân sự hóa. Đi theo con đường nào, xin đại sứ tiên sinh báo cáo với trong nước. Tôi chỉ nói đến đây, xin ngài tin rằng, tôi trân trọng tình hữu nghị giữa hai nước."

Thi Đặc Biệt Begg rời khỏi Phủ Tổng thống với vẻ mặt phiền muộn, Mưa Thần miệng đầy những lời trân trọng hữu nghị, nhưng nội hàm lại là tối hậu thư chính hiệu đối với lực lượng vũ trang của Đức ở Viễn Đông! Nhưng hãn cũng coi như đã nói những lời hiện tại, thực sự đến mức không giống như những gì hãn phải nói. Thanh Đảo tập kết mười vạn đại quân, chủ yếu vẫn là để đề phòng dã tâm của Nhật Bản. Ở Viễn Đông có hai quốc gia kiềm chế lẫn nhau như vậy, khiến Nhật Bản mắc kẹt ở châu Á không thể nhúc nhích, có lẽ cũng là một sự giúp đỡ cho tình hình châu Âu. Dù sao,

Nhật Bản có một hạm đội hùng mạnh, lại đánh bại quân đội Nga, trong mắt Hoàng đế Đức, sự uy hiếp còn vượt xa Trung Quốc nghèo nàn này. Nước Đức đầu tư toàn bộ vào Viễn Đông, nếu đổi lại Trung Quốc có thể kiềm chế Nhật Bản, dường như vẫn đáng giá. Thi Đặc Biệt Begg hạ quyết tâm, lập tức điện báo về nước, đề nghị trả lại Thanh Đảo cho Trung Quốc! Đừng để xảy ra chiến sự nữa! Đừng để những người này ở Viễn Đông hy sinh vô ích! Về phần đề nghị của mình có tác dụng đến đâu, trong lòng hẳn vẫn không có gì chắc chắn, lúc này hẳn không khỏi nghĩ đến một câu tiếng Trung mà mình cảm thấy rất có ý nghĩa, "Tận nhân sự, tri thiên mệnh"!).

Mưa Thần tiên Thi Đặc Biệt Begg, lại nghênh đón Crawford. Đối phó với vị quan ngoại giao người Anh trẻ tuổi mà đã thành tinh này, không giống như đối phó với những người Đức thật lòng. Bọn người Anh này, đã chơi chính sách cân bằng ở Viễn Đông rất thành thạo. Vài ngày trước, họ ủng hộ Trung Quốc, kiềm chế Nhật Bản, chính là để nhanh chóng ổn định tình hình Viễn Đông, hiện tại lại khuyến khích Nhật Bản tấn công vịnh Giao Châu, cũng là để cân bằng sự trỗi dậy của Trung Quốc, khiến cả hai bên đều cần đến những "John trâu" như họ. Không chỉ muốn cho đến hiện tại, mà còn nghĩ đến việc tiếp tục duy trì địa vị của Đế quốc Anh sau chiến tranh, quả là những lão giang hồ có kinh nghiệm thực dân và đế quốc hàng trăm năm! Nhưng e rằng họ cũng không ngờ, cuộc đại chiến thế giới thứ nhất đã tàn phá châu Âu đến mức nào, và sự co lại về thực lực của đế quốc họ sau chiến tranh lại kịch liệt đến vậy! Nhưng vào thời điểm này, vẫn phải đối phó với họ thật tốt.

Nói chuyện với Crawford, hai bên khách sáo vô cùng, nói những lời dễ nghe nhưng lại nghĩ một đằng. Crawford ngầm ám chỉ, Đế quốc Anh đã sớm chuẩn bị cho tình hình châu Âu. Lực lượng vũ trang của Đức ở Thanh Đảo, quân đội lục quân của Trung Quốc, hải quân của Nhật Bản cùng nhau thanh trừ, dường như cũng không phải là một ý kiến tồi. Chiến tranh châu Âu không cần Nhật Bản tham gia, cũng không cần Trung Quốc tham gia.

Đế quốc Anh chỉ hy vọng, hai nước sẽ cùng nhau phát triển, duy trì cục diện yên ổn hiện tại ở Viễn Đông. Ý tứ của "John trâu" rất rõ ràng, hai người các người cứ tiêu hao lẫn nhau, châu Âu bên này kết thúc, quay lại thu thập các người! Mưa Thần cũng cười ha hả thể hiện, Thanh Đảo phi quân sự hóa và địa vị trung lập nhất định phải được đảm bảo, để Nhật Bản dính vào chuyện gì xảy ra. Tương lai, nếu bạn bè nước Anh của chúng ta gặp phải rắc rối gì, chúng ta nhất định sẽ không chút do dự cống hiến sức lực của mình..... Hai người đều là những lời khách sáo phía sau bộc lộ những ý đồ kiên quyết của hai bên. Crawford không đạt được kết quả gì, trước khi đi ném một câu: "Quý quốc nếu muốn gia nhập hệ thống các nước đồng minh, nâng cao địa vị quốc tế, nhất định phải có tinh thần hợp tác trong hệ thống này! Một số việc, nhất định phải cân nhắc đến cảm nhận quốc tế..... Sự thỏa hiệp cần thiết có lẽ là điều quý quốc cần hiện tại." Nói xong cũng gật đầu cáo từ, loại khí thế này Mưa Thần thực sự phải nhận. Hiện tại không có sự hậu thuẫn của Đức, Trung Quốc cũng gần như bị trói vào hệ thống Viễn Đông của Đế quốc Anh, cứ cho rằng có thể ra lệnh cho Trung Quốc, chơi chính sách cân bằng của hãn. Chúng ta hãy xem tương lai! Mưa Thần đưa Crawford ra cửa, đứng trong sân với ánh mắt thâm trầm, đột nhiên quay đầu ra lệnh cho Vương Đăng Khoa: "Tìm Niệm Tôn và Thuần Như đến đây, ta có lệnh muốn ban cho họ! Động viên, chúng ta lập tức động viên!"

Sự kiện Tát Lạp Nhiệt Oa bị ám sát truyền đến Nhật Bản, cũng gây nên một cơn sóng thần kinh hoàng. Đặc biệt đối với quân đội mà nói, đây chẳng khác nào một điềm lành. Viễn Đông, cục diện mới đã đến lúc mở màn! Quả là thời đại thiên phù hộ! Tham mưu bản bộ bộ trưởng thứ hai Phúc Điền Nhã Thái Lang đại tá vừa hay tin tức này đã chấp tay trước ngực, ngồi trên bàn làm việc lẩm bẩm niệm kinh, nhìn lục quân lần quan buồn bã đại đảo kiện một thiếu tướng giờ nằm đắm xông vào phòng làm việc của mình, gào lớn hai tiếng: "Thiên phù hộ! Thiên phù hộ!" Rồi lại phát cuồng xông ra cửa. Vui mừng như điên, những quân quan này, cùng ngày đều ít nhiều lộ ra

về điên cuồng. Tối đêm, tham mưu bản bộ liền tổ chức hội nghị, các sĩ quan tham mưu nòng cốt đều có mặt, gần như ngay lập tức đã đưa ra quyết nghị, lập tức động viên! Lấy đệ nhất cận vệ sư đoàn, sư đoàn thứ sáu, sư đoàn thứ mười tám làm nòng cốt, thành lập Sơn Đông điều động quân. Hải quân lấy hạm đội thứ hai phối hợp, một khi Châu Âu tuyên chiến, liền nhanh chóng xuất binh Sơn Đông! Đồng thời Quan Đông quân, Triều Tiên quân, những quân đội đóng quân khác cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, phối hợp hành động, nếu Trung Quốc dám chống cự Nhật Bản tiến quân ở Sơn Đông, liền quả quyết toàn diện xuất kích, tạo thành thế cục đặc thù hóa! Cứ như vậy, e rằng những yếu địa phía bắc Trung Quốc, đều sẽ rơi vào phạm vi thế lực của Nhật Bản. Với sự quyết đoán này, Anh, Mỹ muốn can thiệp cũng không thể nào. Bọn họ đã tự lo không xong, ở viễn đông không có đủ thực lực, còn bày trò cân bằng làm gì.

Những tham mưu quân quan này còn bàn bạc, muốn dùng thái độ kiên quyết nhất phổ biến kế hoạch này, phân biệt thuyết phục lục quân tỉnh, lục cùng nhau, bề ngoài, Thủ tướng chờ, cũng kết hợp các đoàn thể dân gian, nhất định phải tạo nên một phong trào và dư luận giải quyết triệt để vấn đề Trung Quốc! Hiện tại tiền đồ của Nhật Bản, đều gắn liền với việc giải quyết vấn đề Trung Quốc! Liên quan đến vấn đề kinh phí cho những hoạt động này, cục trưởng quân vụ cục trong ruộng nghĩa một trung tướng biểu thị sẽ lo liệu toàn bộ.

Mấy sĩ quan Nhật Bản đều hiểu, quốc gia của họ không giống Anh, Mỹ cường đại như vậy, muốn độc bá Trung Quốc, chuyển hướng mâu thuẫn trong nước, thực lực kinh tế và ngoại giao đều không đủ, chỉ có thể dùng thủ đoạn chính trị. Đại đảo kiện một thiếu tướng thậm chí trong hội nghị còn lớn tiếng thét lên: “Phải thông qua chính sách quả quyết lần này với tốc độ nhanh nhất, hoàn thành động viên lục quân với tốc độ nhanh nhất, đây là quyết chiến với chi mưa kia! Mấu chốt nằm ở thời gian, nhất định phải

trước khi quân Đức ở Thanh Đảo bị tiêu diệt! Như vậy mới dễ bề đối phó trong nước và quốc tế!”

Nhật Bản sau khi trải qua chiến tranh Nga-Nhật mấy năm suy yếu và tình hình chính trị hỗn loạn trong nước, cuối cùng đã tìm được cơ hội này. Các nước Anh, Mỹ đối với cục diện Trung Quốc nếu không chỉ có thể dùng thủ đoạn ngoại giao để cân bằng, nếu không thì cũng gần như buông bỏ, nhìn chung, đã không có thế lực quốc tế nào có thể kiềm chế dã tâm của bọn chúng, đồng thời cũng tìm được một cái cớ tuyệt vời để tuyên chiến với Đức và cướp lấy lợi ích ở Trung Quốc. Con dã thú này đã bắt đầu mài sắc nanh vuốt, chuẩn bị vồ xuống một miếng thịt lớn trên thân thể người hàng xóm vĩ đại của mình. Trận đại chiến này, là cơ hội lớn hiếm có để Trung Quốc phát triển dưới sự lãnh đạo của mưa thần, mà đối với Nhật Bản hiếu chiến, lực lượng lại không đủ, sao lại không phải là cơ hội để tiếp tục con đường cường quốc? Bọn chúng đã quật khởi trên đồng xương khô Giáp Ngọ, lần này lại muốn lớn mạnh trong biển máu của dân tộc Hoa Hạ, lịch sử, liệu có cho bọn chúng cơ hội này hay không.

STT 229: Chương 5: Thế giới mới

Dấu ấn từ thiên lô trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới .

Chương 5: Thế giới mới

Chương 30: Bảy ngày

"Tiếng súng của Tát Lạp Nhiệt Oa vừa vang lên, tức là báo hiệu các cường quốc châu Âu quyết chiến đã chính thức mở màn! Trong bối cảnh quốc tế rung chuyển này, nền Dân Quốc non trẻ của chúng ta sẽ ứng xử ra sao? Cường quốc tranh đấu, thế lực ngang nhau, mọi thủ đoạn đều được sử dụng. Dân Quốc ta tuy ở Viễn Đông, nhưng không phải là thế ngoại đảo nguyên, thế giới tranh chấp, chúng ta cũng cần có đối sách. Nhớ lại chín năm trước, cuộc tranh chấp Nga - Nhật ở Đông Bắc, đất nước ta hóa thành chiến trường, dân ta lâm than nơi khe rãnh. Nghĩ đến chuyện đó, chúng ta, những người đang nắm quyền, thà cẩn trọng hơn. Vũ mỗ thề không để cảnh tượng đó tái diễn trên lãnh thổ thiêng liêng của chúng ta!"

Mưa Thần đứng trên bục giảng của nghị hội, nghiêm túc đọc báo cáo của chính phủ về việc ứng phó tình hình hiện tại. Đây là đề thống nhất tư tưởng trong nước, chuẩn bị cho những hành động sắp tới, một chương trình không thể bỏ qua. Mặc dù hiện tại quan hệ giữa hãn và nghị hội không mấy tốt đẹp, trong nước vẫn đang tiến hành thanh trừng, nhằm vào không ít nghị viên. Mỗi tuần đều có nghị viên bị tước quyền, sau đó giao cho cơ quan tư pháp xét xử. Dư luận trong nước chê cười, quốc hội hiện tại đã thành một tập thể yếu thế, Mưa Thần muốn bóp thế nào thì bóp, mọi người chỉ biết ngậm miệng, sợ họa đến thân. Tổng Giáo Nhân coi như phối hợp với việc này, nghị viên Quốc Dân đảng tuy bất mãn với sự nhượng bộ của hãn,

nhưng cũng thấy rõ bàn tay sắt của Mưa Thần, không dám nói gì. Dưới áp lực này, ít nhất bề ngoài, giữa nghị hội và chính phủ, nói chính xác hơn là giữa nghị hội và Mưa Thần, xem như hòa hoãn, mọi người phối hợp rất tốt.

Về tình hình quốc tế, mọi người cũng rất quan tâm. Mưa Thần đã làm theo mong muốn của họ, làm lạnh quan hệ với Đức, ngày càng phối hợp chặt chẽ với hệ thống Hiệp ước quốc của Anh. Nhưng trong phong trào này, Trung Quốc sẽ đi đến bước nào, giữa các tầng lớp nhân dân, vẫn có sự khác biệt rất lớn. Có người cho rằng nên phối hợp chặt chẽ với Hiệp ước quốc ngay từ đầu, tuyên chiến, đoạn giao, mọi thứ đều phải làm, như vậy mới có thể bám vào cành cây cao của đế quốc Anh, sau chiến tranh có lẽ Trung Quốc sẽ được chia phần. Có người kiên quyết cho rằng nên giữ trung lập tuyệt đối, để họ tự đánh nhau, mình cứ giả làm đà điểu, coi như không thấy gì, cho dù họ đánh nhau trên lãnh thổ Trung Quốc, cũng nên noi theo chính phủ Thanh triều, giữ trung lập trong chiến tranh Nga - Nhật. Cũng có người mơ hồ nhận ra đây là một cơ hội, sau khi các cường quốc châu Âu đánh nhau, e là không còn uy phong như trước, nhưng làm sao để định vị được bản thân, tìm kiếm lợi ích lớn nhất, lại không biết phải làm thế nào. Trong lúc nhất thời, trong nước nghị luận ầm ĩ, báo cáo của Mưa Thần chính là muốn thống nhất tư tưởng và hành động. Nếu như trước kia Trung Quốc làm đều là ngoại giao vụng về, lần này phải xử lý một cách đẹp mắt nhất, có lợi nhất. Đặc biệt là trước mối đe dọa từ Nhật Bản, trong nước phải có chung mối thù, phải có dự tính xấu nhất.

"... Trong thời khắc đại biến sắp đến, đất nước ta nên giữ trung lập tuyệt đối. Trong đó hàm nghĩa là hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ làm khách qua đường. Trung lập của ta, là để bảo vệ lợi ích quốc gia, lợi ích dân tộc, và công lý trên thế giới. Khi thế lực bạo tàn lộ rõ bộ mặt thật, chiếm thế thượng phong, dân ta sao có thể làm ngơ? Đây là điều thứ nhất. Khi giao chiến liên quan đến lợi ích của đất nước ta, phương hại đến an toàn của dân tộc ta, ta há có thể vì hai chữ trung lập mà hành

động lặng lẽ, ngồi đợi kẻ thù dân tộc đến cửa? Đây là điều thứ hai. Tóm lại, quốc sách của đất nước ta nên là tích cực trong trung lập, chứ không phải không làm trong trung lập. Lợi ích quốc gia dân tộc nhất định phải được bảo đảm, thế cục thế giới, Tân Dân Quốc ta cũng sẽ cống hiến một phần tâm lực."

Nghe Mưa Thần nói đến đây, bên dưới xôn xao bàn tán. Mưa Thần tuy cố gắng nói lập trường của mình một cách uyển chuyển, mập mờ, nhưng mọi người đều hiểu. Chính là hai ý tứ, ta xem các người đánh nhau trước đã, ai muốn mượn thiên hạ đại loạn, hướng ta đuổi móng vuốt, thật xin lỗi, đuổi con nào chặt con đó! Các người đánh nhau, thấy tham gia có lợi, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cơ hội! Mặc dù đều cảm thấy hãn có chút mong muốn đơn phương, các cường quốc châu Âu đánh nhau, một đám trắng hán liễu mạng, còn cần người một đứa bé giúp đỡ sao? Nhưng hãn có được ý nghĩ này, đã khác xa với những chính trị gia trước đây trong nước.

"Việc quan trọng trước mắt, chỉ có Thanh Đảo. Tự Thanh quý vịnh Giao Châu thuê của Đức, trải qua mấy chục năm kinh doanh, Thanh Đảo đã trở thành căn cứ quân sự hiện đại hóa của Viễn Đông. Công sự san sát, pháo đài như rừng. Đặt trọng pháo hơn trăm khẩu, bến cảng thiết giáp lớn hạm sừng sững. Đức tại Viễn Đông căn cứ này, chính là cái đinh trong mắt của Hiệp ước quốc vậy! Nếu không có sách lược giải quyết sớm, tất sẽ bị quân đội Hiệp ước quốc đến gây sự, đến lúc đó, nhân dân Sơn Đông lâm than, chính là điều đã được dự liệu, quyền lợi quốc gia dân tộc, cũng không còn gì! Bởi vậy, quân đội chính quy của ta đã tập trung hỏa lực tại bờ biển Thanh Đảo, chuẩn bị dùng vũ lực giải trừ vũ trang của quân Đức ở Thanh Đảo, phi vũ trang hóa căn cứ, thì mục tiêu trung lập của ta có thể đạt được, có gây sự của người ngoài hoàn toàn không còn. Đây là điều quan trọng trước mắt! Hôm qua, chính phủ bộ ngoại giao đã gửi thông điệp cho đại sứ Đức, hạn định thời gian, yêu cầu gấp rút giải trừ vũ trang, lên thuyền về

phương Tây. Đức trả lời chắc chắn còn chưa đến, nhưng quyết tâm của chính phủ ta đã không thể thay đổi."

Toàn bộ tác dụng của quân dự bị, vào lúc này được Mưa Thần triệu tập. Mọi người tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng đối với việc Mưa Thần xuất hiện mạnh mẽ, chính thức khai chiến trước đó, áp dụng thủ đoạn quyết đoán như vậy, đều cảm thấy có chút giật mình. Nếu như thế cục châu Âu hòa hoãn lại, đánh Đức thì đắc tội nhiều rồi! Mở tiền lệ dùng vũ lực thu hồi đất cho thuê như vậy, các cường quốc còn không biết sẽ có đối sách gì đâu! Giọng nói của Mưa Thần vẫn ổn định.

"... Tóm lại, xin trả lời các vị trong nghị hội. Kinh phí động viên, bổ sung dự toán sau đó đưa ra xem xét, mong được phê chuẩn thông qua. Trong tình hình này, dân ta càng nên một lòng đoàn kết, tĩnh quan chờ biến. Tin tưởng chính phủ, duy trì hành động của chính phủ. Cần thận như trên."

Bài diễn thuyết lần này của hãn khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn hơn, so với những lời động viên hùng hồn, bao la hùng vĩ trước kia của hãn, quả thực không phải là một thứ. Sau khi nói xong cũng không đợi các nghị viên chất vấn, phối hợp liền đi xuống, biến mất trong nháy mắt ở hành lang bên cạnh, để lại các nghị viên ở đó bàn tán ầm ĩ.

"Đừng nhìn hãn nói bình thản như vậy, đều là đại sự! Thanh Đảo nơi này, Nhật Bản hiện tại cũng đang ngày ngày kêu gào muốn đi công kích. Chúng ta gửi thông điệp sớm như vậy, chẳng phải là không muốn cho Nhật Bản cơ hội sao? Nếu Đức không tước vũ khí, chúng ta có thể tranh thủ trước khi Nhật Bản đến mà chiếm lấy a!"

"Vài ngày trước còn ôm đùi Đức, hiện tại lại dùng dao thương với người ta, đây không phải khiến các cường quốc cảm thấy chính phủ chúng ta không tin nghĩa sao? Sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt! Hiện tại cục diện phức tạp như vậy, thật không bằng giữ trung lập tuyệt đối. Cứng rắn muốn

tham gia, đừng làm đầu đầy bao! Theo ý kiến của ta, vẫn là xem thái độ của Anh. Bọn họ bảo ai đi thu thập Thanh Đảo, thì người đó đi. Không phải chỉ có thể khiến nước này càng thêm đục..."

"Quốc gia mới yên ổn được mấy ngày, lại đến làm cái trò yêu quái này! Thiếu chuẩn bị, giữ lại chút nguyên khí quốc gia! Tùy tiện liên tự mình quyết định chính sách quan trọng của quốc gia, đến cuối cùng báo cáo qua loa với chúng ta. Chúng ta giống như Bồ Tát trong miếu, chỉ có thể nổi danh, không thể nói chuyện! Cứ như vậy còn có ý nghĩa gì? Cứ để hãn làm loạn, quốc gia tan nát, mọi người đều xong!"

Những nghị viên nhao nhao bàn tán, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn thông qua đề nghị tăng thêm ngân sách quốc phòng. Mưa Thần báo cáo rằng dự toán chi phí lên đến sáu ngàn vạn hoa nguyên. Con số này, so với việc đánh một trận ở Thanh Đảo thì không đáng kể, nhưng lại cần chuẩn bị nhiều đến thế, xem ra Mưa Thần quả thực cảnh giác cao độ với khả năng hành động của Nhật Bản. Khoản chi phí sáu ngàn vạn này, quốc khố hiện tại không có, tạo ra một lỗ hổng lớn, đều phải dựa vào phát hành công trái để bù đắp. Nhưng dựa theo tình hình hoa nguyên hiện tại, việc tăng thêm số lượng trái phiếu trên thị trường vẫn có thể xoay sở được. Đây có lẽ là một trong những cân nhắc quan trọng nhất của các nghị viên trong Ủy ban Quốc phòng để thông qua dự toán. Tóm lại, bất kể là từ góc độ quân sự hay tài chính, thậm chí là thông qua báo cáo này để thông báo cho dân chúng về sự chuẩn bị, Mưa Thần đã chuẩn bị mọi thứ đầu vào đấy, ánh mắt hãn dõi theo phản ứng và sự chuẩn bị của Anh và Nhật, đồng thời cũng nóng lòng chờ đợi câu trả lời từ phía Đức. Dù là hòa hay chiến, thời gian không còn nhiều! Quân đội có thể hoàn thành nhiệm vụ tác chiến theo đúng kỳ vọng của hãn hay không?

Gần như cùng lúc Mưa Thần báo cáo trước nghị viện, tại Nhật Bản, một cuộc Ngự tiền hội nghị cũng được tổ chức. Vào thời Minh Trị, những cuộc

Ngự tiền hội nghị như thế này chỉ mang tính hình thức. Minh Trị Thiên Hoàng cùng một vài nguyên lão đích thân gặp mặt, là có thể quyết định những chính sách quan trọng của quốc gia. Ngự tiền hội nghị, mặc dù thể chế cao thượng, nhưng cũng chỉ là hình thức mà thôi. Từ khi Đại Chính lên ngôi đến nay, vị Thiên Hoàng với bộ râu quai nón kiểu Phổ này, lại không có năng lực khổng chế như cha mình. Bình thường thì ít nói, đối với đại sự quốc gia cũng không có hứng thú sâu sắc như cha mình, cho nên vào cuối thời Đại Chính, chính phủ và nghị viện lại trở nên sôi nổi nhất. Đương nhiên, về sau theo sự trỗi dậy của quân bộ và sự phát xít hóa của quốc gia, chính phủ và nghị viện lại rơi vào thế yếu tuyệt đối. Vào thời điểm này, Ngự tiền hội nghị, lại là hội nghị quan trọng nhất có thể quyết định vận mệnh của quốc gia.

Người đầu tiên khẳng khái trình bày tại nơi trang nghiêm này đương nhiên là Cương Thị Trợ, một lão già lưng đã còng, giọng nói vẫn còn rất khỏe, mơ hồ phảng phất phong thái của một võ sĩ lừng danh thời xưa: “Cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ lỡ. Đây là bước ngoặt của quốc vận, xuất binh chiếm Vịnh Giao Châu, có thể chấn hưng tinh thần của dân chúng trong nước, hơn nữa còn có thể giải quyết rất nhiều phiền toái hiện tại của chính phủ. Lục quân kiên quyết chủ trương, xuất binh phải nhanh chóng, binh lực phải hùng hậu, để đối phó với mọi kẻ địch có thể xuất hiện!”

Nghe hẳn nói, vị Thủ tướng gầy gò “ừm” một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Ý của ngài, mọi kẻ địch có thể xuất hiện, có phải bao gồm cả việc khai chiến với quân đội Trung Quốc hay không?” Bị Thủ tướng hỏi thẳng như vậy, Cương Thị Trợ có chút do dự, trầm ngâm nói: “Theo ý của Lục quân, có thể nói là... Quân vụ cục trưởng Điền Trung Nghĩa có một bản kế hoạch chi tiết, Thủ tướng có thể tham khảo ý kiến của ông ta... Nhưng về phía Lục quân, vẫn hy vọng không xảy ra tình huống này, vạn nhất xảy ra, chỉ có thể kiên quyết xử lý.” Nghe hẳn nói không rõ ràng lại không dám thừa nhận, các đại thần khác đều cảm thấy buồn cười, sao lại ấp úng như vậy? Đại ôi

liếc nhìn Đại Chính Thiên Hoàng đang ngồi ngay ngắn, trên mặt ông không chút biểu cảm.

“Lục quân chính là có ý kiến này sao? Không có cân nhắc chu toàn gì cả. Đây là một hành động vô cùng phức tạp, không thể cứ thế mà lỗ mãng!” Không cần nhìn cũng biết là Hải quân đang bắt lỗi Lục quân, hai quân chủng công kích lẫn nhau đã thành thói quen. Ngay lúc Cương Thị Trợ mặt đỏ lên, Katou Cao Minh ngồi ngay ngắn tại chỗ, trầm giọng nói: “Lần này đại quân để quốc xuất động, nhất định phải dựa vào liên minh Anh-Nhật! Không có danh nghĩa, rất khó để chính danh! Sự ủng hộ của quốc dân cũng sẽ có vấn đề. Lục quân là quân đội của Thiên Hoàng, là nghĩa quân đường đường chính chính, không thể không có danh nghĩa mà động viên hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn đại quân phát động tác chiến quy mô lớn!” Cương Thị Trợ lập tức phản bác: “Nếu nước Anh không đồng ý thì sao? Chẳng lẽ bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này sao? Nếu không xuất động quân đội, mới là đánh mất sự ủng hộ của quốc dân! Những kẻ phản đối, mới là không phải quốc dân!”

Katou Cao Minh là một chính trị gia thuộc phái Anh Mỹ trong hệ thống của Tây Viên Tự Công, từng là đại sứ Nhật Bản tại Anh trong thời gian dài, tự cho rằng mình suy xét vấn đề luôn hơn hẳn Lục quân đầu óc đơn giản, nghe Cương Thị Trợ thô lỗ phản bác, cũng đỏ mặt, nhất thời không nói nên lời. Đại ôi vội nói: “Này! Trước mặt Thiên Hoàng bệ hạ, mọi người lại không có chừng mực, còn ra dáng đại thần đế quốc nữa sao?” Hai người liếc nhìn nhau, đều cúi đầu xuống hướng Đại Chính biểu thị áy náy. Katou Cao Minh trầm giọng nói: “Tôi luôn cân nhắc chính sách quan trọng của chúng ta từ góc độ đế quốc, con đường đế quốc mở rộng uy thế ra khắp thiên hạ còn rất dài, nước Anh cũng có sự cảnh giác với chúng ta, đặc biệt là tôi liên quan đến việc khai thác lợi ích ở lưu vực Trường Giang, tranh giành vị thế lãnh đạo với nước Anh, điều này có thể chứng minh tôi đã khổ tâm như thế nào... Chính vì vậy, chúng ta cần phải có được sự thông cảm

và hợp tác của nước Anh. Nếu không, hành động của chúng ta chỉ có thể đẩy nước Anh về phía Trung Quốc, chống lại sự bành trướng của quốc uy chúng ta. Khi đó, dù quân đội có hy sinh, cũng sẽ không có quá nhiều thành quả! Hiện tại, nước Anh cần đế quốc chúng ta hơn là đế quốc cần họ. Quyền lực trên biển ở Viễn Đông và Thái Bình Dương cần đế quốc giúp họ duy trì, họ chắc chắn sẽ mời chúng ta xuất binh sau khi chính thức tuyên chiến, điều này không cần phải nghi ngờ! Cho nên tôi kiên trì, lần này xuất binh, nhất định phải dựa vào liên minh Anh-Nhật!” Hãn không thèm nhìn Cương Thị Trợ, ngồi thẳng người trên ghế, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, không nói thêm lời nào nữa.

Cương Thị Trợ hừ một tiếng: “Nếu như nói như vậy mà Viên Thế Khải vẫn còn nắm quyền, tôi cũng sẽ đồng ý với lời của ngài. Nhưng hiện tại người nắm quyền ở Trung Quốc là Mưa Thần! Hãn đã bố trí trọng binh ở Sơn Đông, ở đâu cũng có quân đội trấn giữ, nếu chờ đến khi nước Anh mời, sẽ chậm trễ việc động viên và tập kết quân đội, đến lúc đó sẽ phát hiện Thanh Đảo đã tung bay cờ ngũ sắc của Trung Quốc! Khi đó đại quân của chúng ta sẽ phải làm sao? Kiên trì đổ bộ tác chiến sao? Mặc dù Lục quân có quyết tâm này, nhưng trong nước sẽ ủng hộ đến cùng sao? Để tránh tình huống này, chỉ bằng cường ép ra tay trước, chiếm thế chủ động! Đến lúc đó hành động như thế nào, đều là thuận tiện nhất! Vạn nhất xảy ra xung đột với quân đội Trung Quốc, Lục quân cũng có quyết tâm đánh tan bọn chúng! Tóm lại, ý kiến của Lục quân chỉ có một câu, mua vé tàu, phải nhanh chóng lên thuyền!”.

Không khí trong hội nghị lập tức trở nên trầm mặc, Đại ôi ở đó khổ sở suy tư, chỉ có Tàng Tương Quy hữu khí vô lực nói một câu: “Lục quân chuẩn bị động viên bao nhiêu quân đội? Còn nữa, hiện tại tài chính rất khó khăn! Năm nay thâm hụt đã lên đến 64 triệu yên, Nhật Bản đã hoàn toàn là một quốc gia nợ nần...” Nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Cương Thị Trợ, ông ta ngậm miệng, không nói gì nữa. Về phần Đại Chính Thiên Hoàng,

ông ta chỉ hơn pho tượng ở chỗ có thể thở, ngồi ở đó ngay cả biểu cảm cũng không hề thay đổi, hờ hững nghe các thần tử tranh cãi.

Đại ôi thở ra một hơi, trầm giọng nói: “Quốc sách cơ bản của đế quốc không thể thay đổi! Không lên được chuyến tàu này thì sẽ không còn cơ hội! Nhưng đứng trên cơ sở quan hệ ngoại giao vững chắc của đế quốc, lời của Katou quân cũng không phải là không có lý. Cương Thị quân, Lục quân lần này động viên ba sư đoàn trong nước và các đơn vị trực thuộc, nếu bắt đầu từ bây giờ, thì đến khi nào mới có thể hoàn thành?”

Cương Thị Trợ đã sớm chuẩn bị cho vấn đề này: “Lục quân dự tính, chậm nhất là ngày 10 tháng 8, sẽ hoàn thành toàn bộ công tác động viên. Theo việc điều phối các đơn vị trực thuộc và tăng cường đạn dược, việc động viên trong nước có thể chậm hơn một bước. Nếu làm tốt việc tăng cường cho Quan Đông quân và Triều Tiên quân, dự kiến đến cuối tháng 8 cũng có thể hoàn thành. Mức độ động viên như vậy, có thể đảm bảo đánh bại quân đội Trung Quốc có thể kháng cự ở Sơn Đông.”

Lão nhân cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của những người đang ngồi. Bọn họ đều đang buồn rầu. Giá như Trung Quốc còn là quốc gia yếu đuối như trước kia, thì tốt biết bao! Chỉ cần một lời đe dọa, lục quân đã có thể ung dung hành sự. Chính vì vậy, lần này Trung Quốc suy yếu, bọn họ càng không thể bỏ qua! Hãn gồ bàn: "Ta đề nghị lục quân lập tức bắt đầu chuẩn bị động viên theo kế hoạch tác chiến, đồng thời tăng cường ngoại giao với nước Anh. Châu Âu không tuyên chiến, chúng ta tuyệt đối không thể hành động! Chuyện này cũng như vậy! Chỉ cần Châu Âu tuyên chiến, chúng ta nhất định phải nhanh chóng đạt được lời mời của nước Anh, nếu không có lời mời..... Ngày mười tháng tám là thời hạn cuối cùng, chúng ta sẽ quả quyết hành động, chư quân, có ý kiến gì không? Nếu không có ý kiến, chúng ta sẽ cung thỉnh Thiên Hoàng bệ hạ thánh tài!"

"Quân dự bị công kích bộ đội, trong vòng giáo đạo sư, cửu sư, thập thất sư, thập bát lữ hai cái lữ là chủ lực, tổng cộng chín bộ binh đoàn, thêm vào chiến đấu công binh hai đám, dùng ưu thế tuyệt đối binh lực phát động công kích. Mặt khác phòng bị Nhật Bản can thiệp quân đội lấy cửu sư độc lập lữ cùng nhị thập tam, nhị thập tứ sư làm chủ, chủ yếu khống chế tại Khẩu Long một vùng, phòng ngừa quân Nhật đổ bộ. Hải quân lần này lấy đệ nhất hải phòng hạm đội phối hợp tác chiến, nếu như hạm đội thứ hai của Nhật Bản đến, cũng chỉ có thể lui vào trong Trường Giang Khẩu..... Tổng đội dự bị quân là đệ nhị thập sư. Mặt khác, bộ Tổng chỉ huy phía bắc Thiên Tân còn có quân đội có thể chi viện Sơn Đông tác chiến. Thái tổng chỉ huy báo cáo chính là phương án này, tổng tham mưu đã thảo luận, cảm thấy tương đối hợp lý..... Tổng thống, ý kiến của ngài?"

Mưa Thần hai tay chống lên bản đồ trên bàn, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm bán đảo Giao Đông nơi này, nửa ngày sau mới nói: "Tùng sơn bố trí rất có đạo lý, càng thấy được Khẩu Long là điểm yếu, ta rất yên tâm về hẳn. Chỗ của Hà Toại, còn có phương hướng Trường Giang, chúng ta cũng phải chuẩn bị. Chúng ta chuẩn bị đầy đủ, tự nhiên dã tâm của bọn chúng sẽ giảm bớt đi." Lông mày hẳn nhăn tít lại, xem ra áp lực rất lớn. Lần này muốn đoạt lại Thanh Đảo từ tay Nhật Bản, chính là khiêu chiến với nước Nhật! Dã tâm xưng bá Trung Quốc của Nhật Bản, cũng lớn như quyết tâm dân tộc quật khởi của Mưa Thần. Thế cục có thể phát triển thành chiến tranh giữa hai nước hay không, hiện tại thật khó nói. Nhưng Mưa Thần về mặt này, tuyệt đối không có chỗ trống để nhượng bộ.

Nhất mới tiểu thuyết tại lục 9 sách a thủ phát!

Tư Mã Trạ gỗ gỗ bản đồ, vẻ mặt cũng hiểm khi thận trọng: "Tổng tham mưu tác chiến cho rằng, mấu chốt vẫn là thời gian. Nếu Đức quốc bằng lòng hòa bình chuyển giao Thanh Đảo, thì không gì tốt hơn. Không nhất thiết phải hoàn toàn chiếm lĩnh trước khi Nhật Bản nhúng tay, như vậy

bọn chúng mới thiếu đi có để can thiệp, chúng ta ứng phó mới càng chủ động. Theo tính toán của sở tác chiến, thượng tuần tháng tám là thời gian quân đội động viên xong và đầy đủ tham gia tác chiến. Chúng ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ trước đó..... Tổng thống, nhất định phải chừa lại cho bộ đội tiền tuyến mười đến mười hai ngày tác chiến, bằng không sẽ không nuốt được Thanh Đảo!"

Mưa Thần im lặng lắc đầu, Ngô Hái bên cạnh nhìn hẩn. Lúc đầu hẩn vẫn không nói gì, lúc này cũng mở miệng: "Tổng thống, thời gian này đã là thời gian ngắn nhất mà tổng tham mưu tính toán được! Thanh Đảo là cứ điểm, thọc sâu quảng đại, pháo binh của chúng ta không chiếm ưu thế, đánh nhau thật sự phải từ từ gặm! Nói trước, bộ đội thương vong sẽ thảm trọng đến mức kinh người!"

Mưa Thần mím chặt miệng, từ trong kẽ răng phát ra âm thanh như sắt thép: "Bảy ngày, chỉ có bảy ngày! Châu Âu không tuyên chiến, chúng ta cũng không thể động thủ! Nếu không, bên kia sẽ không bàn giao được! Nếu không thì chỉ có thể cầu nguyện Đức quốc hòa bình chuyển giao, nếu không chỉ có bảy ngày! Trong vòng bảy ngày thắng lợi, chúng ta sẽ chiếm cứ chủ động, nếu không thì chuẩn bị đập nát Sơn Đông và Hoa Bắc! Ta đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, các người cũng phải có sự chuẩn bị tương tự! Con đường phía trước, không dễ dàng như vậy, đặc biệt là trong tình huống hiện tại!" Tư Mã Trạm cùng Ngô Hái liếc mắt nhìn nhau, đều nặng nề nhìn mảnh đất Thanh Đảo kia. Loại hy sinh này, quân đội chỉ có nghĩa vô phản cố mà nhận lãnh.

Ngày mười một tháng bảy năm 1914, Đức quốc chính thức hồi âm cho chính phủ Trung Quốc. Có lẽ vì những hành động lặp đi lặp lại trước đó của Mưa Thần đã chọc giận Hoàng đế và quân bộ Đức, ý nghĩ trả lại Thanh Đảo cho chính phủ Trung Quốc trong thời chiến, vốn đã được đưa lên chương trình nghị sự của Đức quốc nửa năm trước, đã bị Hoàng đế tức giận bác bỏ.

Đến lúc đó, quân Đức đóng giữ Thanh Đảo sẽ giữ gìn vinh dự của họ, chiến đấu đến cùng, đồng thời tìm từ ngữ kịch liệt cảnh cáo chính phủ Trung Quốc không được tham gia vào trò chơi của các cường quốc. Cùng ngày, một số cố vấn quân sự và kỹ thuật còn lại của Đức quốc đã rút khỏi quân đội chính quy và nhà máy, tiến về Thanh Đảo chờ thuyền. Trận chiến cấp bách này, xem ra đã không thể tránh khỏi.

STT 230: Chương 5: Thế giới mới - Chương 31: Đại chiến bùng...

Nguồn nâng cấp: thiên . lời . trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 31: Đại chiến bùng nổ

Tiếng còi tàu rít dài, một chiếc đầu máy nhập khẩu từ Bỉ màu lam thép kéo theo vài toa xe ngấn ngùi tiến vào nhà ga Tế Nam. Theo sau đoàn tàu này, còn có một hàng xe lửa đáng vẻ cổ quái, từ đầu đến cuối đều được bao bọc bởi giáp trụ đỉnh tán, trước sau có hai đầu tàu, trên nóc xe có pháo đài giáp trụ, vươn ra ba bốn nòng pháo dã chiến 75 ly đen ngòm. Trên các toa xe đều có lỗ bắn, 37 ly pháo hành dinh, súng đại liên Mark đều thò nòng ra ngoài, đây là một đoàn tàu bọc thép vũ trang hùng mạnh. Dự bị quân xuôi theo tuyến tác chiến Tế, có một hàng đoàn tàu bọc thép như vậy, việc khống chế đường sắt càng thêm chặt chẽ. Phía sau còn điều cả đại đội thiết giáp đoàn tàu trực thuộc tổng bộ đến trợ giúp, xem ra quả thực là chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Đứng trên đài nghênh đón, các quân quan đều bị đoàn tàu thiết giáp hấp dẫn, chỉ có Thái Ngạc trầm ổn mà thận trọng đứng đó. Nhìn kỹ sắc mặt hắn, có lẽ sau vẻ bình tĩnh ấy là một tia nóng bỏng. Phương án giải quyết chiến dịch Thanh Đảo trong vòng nửa tháng mà hắn báo cáo đã bị tổng tham bác bỏ, chỉ đánh điện thông báo Tư Mã Trạm sẽ mang theo kế hoạch tác chiến đến Tế Nam để bố trí mọi việc. Nếu tổng bộ lại rút ngắn thời gian giải quyết vấn đề, một trận đánh vào Thanh Đảo, một cú điểm kiên cố như vậy, đối với lực quân, đối với pháo đài trên biển hỏa lực chinh tề, công sự vững chắc vô cùng, thời gian rút ngắn, hỏa lực không đủ phân phối, thì chỉ có thể dùng

mạng người để lấp! Dưới trướng hẳn là các học quan, giáo sư trung ương, cửu sư cùng các đơn vị khác đều là nòng cốt của quân đội chính quy a! Hy sinh bọn họ như vậy là do quan chỉ huy thất trách! Hẳn cau mày chờ Tư Mã Trạ xuống xe, đã chuẩn bị sẵn sàng để tranh luận.

Tàu hỏa từ từ tiến gần đài, một tiếng rít dài, hơi nóng bốc lên trên đài. Khi hơi nóng còn chưa tan hết, đã thấy Tư Mã Trạ mang giày ủng da bê kiểu Đức, quân phục thẳng tắp, theo sau là một đám người đi xuống. Hôm nay hẳn khác thường, không còn vẻ luộm thuộm như trước, dường như cũng biết mình phải bố trí nhiệm vụ quan trọng. Hai bên chào nhau trên đài, sau đó là bắt tay nhiệt liệt. Thái Ngạc kéo tay người học trò đặc ý của mình, thở dài: “Cuối cùng cũng đợi được các người! Tình hình ngày càng gấp rút, chưa có mệnh lệnh tác chiến chính thức, dự bị quân từ trên xuống dưới đều cảm thấy lo lắng. Chúng ta vừa đánh vừa phòng, phải đi khó mà thực hiện a!” Hẳn hơi cảm thán, sóng vai cùng Tư Mã Trạ đi ra. Nhà ga Tế Nam đã phòng bị nghiêm ngặt, đặc vụ doanh của tổng bộ dự bị quân phong tỏa tin tức toàn tuyến, đây đài đều là quân nhân súng ống đầy đủ, Giao Đông đã trở thành chiến khu, nơi này là quân lệnh tối thượng.

Tư Mã Trạ nghe Thái Ngạc nói, cười bảo: “Lão sư, con không phải đã đến rồi sao? Nhưng kế hoạch này thật muốn mạng a! Hơn nữa tổng thống đã quyết, không cho sửa đổi!” Thái Ngạc giật mình, liền hỏi: “Mấy ngày?” Tư Mã Trạ sắc mặt nghiêm túc giơ ngón tay lên, dựng bảy chữ, lập tức khiến Thái Ngạc cảm thấy nặng nề. Bảy ngày, đánh từng bước, bên ngoài cũng không có cách nào quét sạch! Đây là ép dự bị quân phải bán nhà bán cửa a!

Hẳn lập tức chất vấn học trò của mình: “Thuần Như, sao người không tranh luận với tổng thống? Binh hung chiến nguy, không phải chuyện đùa. Bảy ngày, quân đội chúng ta phải trả giá bao nhiêu hi sinh? Vạn nhất mấy đơn vị chủ công bị thương nặng, thì ứng phó tình hình sau đó thế nào?

Tham mưu phải hỗ trợ thống soái phán đoán, không thể hạ lệnh muốn mạng như vậy!”

Tư Mã Trạh vẻ mặt cười khố: “Lão sư, tổng hợp các ý kiến, nguyên tắc này đã định rồi. Tổng tham cũng đồng ý với phán đoán này, chúng ta nhất định phải chiếm Thanh Đảo trước khi Nhật Bản nhúng tay. Áo Hung cho Serbia một tháng tối hậu thư, tính đến, đại chiến bùng nổ vào cuối tháng Bảy, đầu tháng Tám, bảy ngày đã là thời gian nhiều nhất còn lại của chúng ta. Nếu châu Âu tuyên chiến vào giữa tháng Tám, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng khai chiến với người Nhật Bản! Lão sư, quân đội chúng ta vì lãnh thổ, vì không để quốc gia lâm vào tình cảnh hiểm nghèo hơn, chỉ có thể gánh chịu sự hy sinh này!” Thái Ngạc im lặng, ông đứng trên lập trường của một chỉ huy, nhất định phải tranh luận, nhưng Tư Mã Trạh đứng trên lập trường toàn cục, cũng chỉ có thể quyết đoán bác bỏ. Thầy trò đối diện không nói gì, cuối cùng đều thở dài. Tư Mã Trạh giọng điệu trở nên trịnh trọng: “Lão sư, lần này nguyên tắc đã định, không được sửa đổi. Học trò đến đây, hỗ trợ dự bị quân xây dựng phương án chiến đấu cụ thể, cũng coi như đại diện tổng bộ giám sát tác chiến. Mọi người đều có nhiệm vụ rất khẩn cấp, không còn gì để nói, làm!” Đây đã là lời nói công vụ của ông với tư cách là trưởng phòng tác chiến của tổng bộ, Thái Ngạc cũng đáp lại: “Kiên quyết phục tùng mệnh lệnh!” Tư Mã Trạh đảo mắt lại nở nụ cười: “Lão sư, quân đội chính quy cả nước đều đang hỗ trợ dự bị quân, điểm này ngài có thể an tâm. Vũ Hán Thập Bát sư, đã di chuyển địa điểm đóng quân, mười một sư, toàn sư ba lữ đều điều đến Nam Kinh, tùy thời hỗ trợ dự bị quân, pháo đài Trường Giang đều đang chuẩn bị. Chúng ta cũng cố gắng chuẩn bị đầy đủ. Đến mức này, chúng ta chỉ có thể đánh tốt trận chiến này theo yêu cầu!”

Hai người vừa nói vừa dẫn đầu lên xe ô tô đang chờ, lính hộ vệ lên xe, lập tức nhanh chóng đi. Tư Mã Trạh đến, chẳng khác gì thổi lên kèn lệnh

tiến quân của dự bị quân, mười vạn đại quân sẵn sàng ra trận, tùy thời chuẩn bị hành động.

“Bảy ngày, bảy ngày.....” Tất cả tham mưu của tổng bộ, tham mưu của tổng bộ dự bị quân, đều vây quanh bản đồ tác chiến rộng lớn, bàn tán âm ỉ, ai nấy đều lộ vẻ khó khăn. Nhiệm vụ trước mắt đã không dễ dàng, khi khai chiến phải lập tức đánh đuổi quân Đức gần Thanh Đảo, yểm trợ trạm gác, giới binh lực, đồng thời yểm trợ pháo binh của mình tiến vào trận địa, bộ binh phải tiếp cận các thành lũy để tấn công, sau đó dọn sạch pháo đài bên ngoài, có thể phát động công kích vào trung tâm! Mà những điều này đều cần thời gian, cần rất nhiều đạn pháo, thuốc nổ, và sự hy sinh của những chiến sĩ dũng cảm! Bây giờ lại không có thời gian! Chỉ có thể sau khi quân tấn công vào vị trí, toàn diện phát động công kích, pháo đài bên ngoài, pháo đài trung tâm cùng ra tay, một lần chiếm cứ trung tâm cứ điểm Thanh Đảo, có thể phá tan sự kháng cự của quân Đức! Địa hình xung quanh Thanh Đảo, những quân quan tham mưu này đều rất quen thuộc. Bố trí hỏa lực của quân Đức, theo nhiều con đường cũng đã có được thông tin chính xác. Quân Đức có tất cả bốn pháo đài kiên cố, hai mươi hai trận địa pháo binh tạm thời, trang bị 53 khẩu pháo hạng nặng 88 ly trở lên, 47 khẩu pháo cỡ trung, 30 khẩu pháo cơ quan. Riêng số lượng pháo hạng nặng, công thủ hai bên không khác biệt mấy. Những trận địa pháo binh này, được bảo vệ bởi năm cụm bộ binh thành lũy, bao quanh khu cứ điểm, phía sau khu cứ điểm là biển cả, mặt hướng lục địa phía trước có một con sông làm lá chắn tự nhiên, giữa sông và thành lũy bộ binh, còn có chiến hào sâu năm đến sáu mét, sau chiến hào là công sự súng máy dày đặc! Chỉ có đột phá những chương ngại này, mới có thể tấn công vào bộ chỉ huy của quân Đức, pháo đài Y Nhĩ Keith phía bắc! Quân đội cận đại Trung Quốc, chưa từng tấn công vào cứ điểm kiên cố như vậy do quân đội cường quốc lục quân trấn giữ!

“Chỉ có thể toàn diện công kích! Năm điểm bộ binh thành lũy cùng lúc khởi động công kích kiềm chế, các đường chui vào, cắt đứt liên kết giữa các

thành lũy bộ binh, chiếm lĩnh giao thông hào của chúng. Đồng thời, công binh chiến đấu trực tiếp đánh vào pháo đài Y Nhĩ Keith phía bắc, ba pháo đài còn lại cũng đồng thời khởi động công kích kiềm chế! Chỉ cần công binh chiến đấu có thể phá vỡ cơ cấu chỉ huy của chúng, chiếm cứ trung tâm, quân Đức còn lại chưa chắc đã chống cự đến cùng! Nói cho cùng, bên ngoài không có viện binh thì bên trong không có thành trì để thủ!”

“Binh lực của chúng ta tuy đủ, có thể trực tiếp dùng chín bộ binh đoàn cùng một chiến đấu công binh đoàn để công kích cứ điểm Thanh Đảo, nhưng hỏa lực lại không đủ! Toàn tuyến chỉ có hai trọng pháo đoàn, hai sư pháo binh, hai lữ pháo doanh, thêm cả pháo binh trực thuộc, muốn công kích toàn diện thì phải áp chế toàn diện, mở đường máu cho xung kích. Chướng ngại vật nhiều như vậy, điểm hỏa lực cũng nhiều như vậy, hỏa lực pháo binh của chúng ta phân tán đến đâu mỗi đoàn thì chỉ như mưa bụi. Điều này không phù hợp với nguyên tắc tập trung hỏa lực trong chiến tranh hiện đại, vẫn phải tập trung hỏa lực vào một điểm, mở đường cho chiến đấu công binh! Nhưng các hướng khác không thể áp chế hỏa lực địch, thương vong sẽ... sẽ quá lớn!”

“Tổng thống đã hạ quyết tâm, quân đội cũng có dũng khí hy sinh, chúng ta còn tranh cãi ở đây làm gì? Mau chóng định ra kế hoạch đi, khai chiến, ta xin được đến chiến đấu công binh đoàn. Chúng ta đã muốn quân đội hy sinh như vậy, bản thân không thể trốn sau lưng! Nếu không, còn mặt mũi nào gặp họ!”

“Mệnh lệnh là mệnh lệnh, không có chỉ huy đạo đức cũng là mệnh lệnh! Chúng ta không xả thân vì đại cục, thì còn ai xả thân vì đại cục? Trước đây, quân đội an được quân cũng là ôm tâm thái hy sinh mới thành tựu sự nghiệp! Tổng tham mưu cứ chỉ tay trên bản đồ, chúng ta có ý tưởng gì cũng phải liều mạng mà xông lên! Ta tán thành ý kiến của mọi người, tham mưu

sĩ quan của chúng ta đến lúc đó cũng phải ra tiền tuyến, không thể chỉ ngồi trong phòng mà ra lệnh, như vậy thật có lỗi với huynh đệ!”

Sĩ khí của các cấp bộ đội rất cao, cũng nguyện ý hy sinh, nhưng sau đó lại ẩn chứa sự bất mãn với kế hoạch vô tình của tổng tham mưu. Bọn họ không dám oán trách mưa thần, mũi nhọn chỉ thẳng vào tổng tham mưu. Trước tình hình này, Tư Mã Trạ và đám khâm sai đại thần của tổng tham mưu chỉ biết cười khổ. Hẳn lén nhìn Hạ Thái Ngạc, vị tướng quân vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn bản đồ, trong thần sắc lộ ra vẻ thống khổ không thể che giấu. Bỗng nhiên, Tư Mã Trạ trước mắt như hiện ra màn đêm, trước trận địa kiên cố của cứ điểm, ánh lửa từ pháo binh chiếu rọi cả bầu trời, đạn máy trên không trung tạo thành những luồng lửa giao thoa. Còn những quân nhân chính quy, trẻ tuổi mà trung dũng, đang liều chết xung kích trong đêm tối, không ngừng ngã xuống. Đây là mệnh lệnh mà bất kỳ một vị chỉ huy nào có đạo đức cũng khó mà đối mặt! Nhưng đại cục đã định, quân đội chỉ có thể làm như vậy.

Thái Ngạc đột nhiên vỗ bàn: “Còn nói gì nữa! Nhật Bản ép chúng ta chỉ có thể như vậy! Bày ra bộ mặt ác độc như thế, là tử địch trên con đường phục hưng dân tộc ta! Là quân nhân của nước nhà, phải có giác ngộ như vậy! Ta đã quyết, quân đội phải sớm tiến vào trận địa, sớm trục xuất quân Đức canh gác trạm gác giới binh lực, xảy ra chuyện gì, ta một mình gánh vác! Cho binh sĩ của chúng ta tranh thủ thêm một ngày là một ngày! Tập trung hỏa lực vào cứ điểm Thanh Đảo, chờ lệnh tổng tiến công! Tác chiến nguyên tắc là phát động công kích kiềm chế toàn diện, tập trung binh lực hỏa lực xé rách một con đường. Dù dùng răng, cũng phải gặm mở bộ Tổng chỉ huy quân Đức ở pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith!”

Vị tướng quân vốn ôn hòa, lại đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt sáng ngời, miệng lại thốt ra những lời thô tục hiếm thấy. Quyết tâm của ông, cũng vì trận huyết chiến sắp tới, mà định ra khúc nhạc bi tráng. Tất cả tham

mưu im lặng hành lễ với tư lệnh, quay đầu liền lao vào công việc chuẩn bị trước chiến tranh khẩn trương nhất.

Mà lúc này, tại cái miện của Thái Ngạc, cái gọi là “ác lân cận” của Trung Hoa dân tộc, mệnh lệnh động viên cũng chính thức được ban bố. Những tấm bưu thiếp màu đỏ của lục quân được gửi đến từng gia đình quân nhân dự bị. Những quân đội khác được điều động để bổ sung binh lực và vũ khí, đều tập trung tại Đông Kinh, nơi đóng quân của Cận vệ sư đoàn, thứ sáu sư đoàn đóng tại Gấu Bản, thứ mười tám sư đoàn đóng tại Đại Điểm. Đặc biệt là quân Nhật thứ sáu sư đoàn, từ trước đến nay cùng Tiên Đài đệ nhị sư đoàn hợp xưng là hai sư đoàn hung hãn nhất của lục quân Nhật Bản. Sư đoàn này toàn là con em đến từ Cửu Châu, tự xưng là “da đen, máu đỏ”, trong chiến tranh Giáp Ngọ và chiến tranh Nga Nhật, luôn là tiên phong xung trận, biên chế cũng luôn duy trì ở mức một vạn năm, sáu nghìn người, lần này tăng cường lên hơn hai vạn năm nghìn người. Khi nghe tin ngũ sư đoàn Liêu Hà thất bại, một mặt họ cười nhạo ngũ sư đoàn bị gái Mãn Châu làm cho hao mòn hết cả tinh thần võ sĩ, một mặt lại mài đao, nghiền răng nghiền lợi chuẩn bị ra trận báo thù. Lúc ấy, các chính trị gia dưới áp lực của Anh, Mỹ đã chọn đàm phán, khiến sư đoàn Gấu Bản kêu gào muốn đến Đông Kinh đòi lại công bằng cho những người không phải là quốc dân, lần này được chọn và điều động chuẩn bị xuất chinh Sơn Đông, càng khiến thú huyết của họ sôi trào, nhất định phải dùng đầu người của quân đội đối phương, để tái lập uy tín của lục quân đế quốc! Những ngày này, trên đường phố Gấu Bản tràn ngập binh sĩ điều vũ dương oai, đang tiến hành huấn luyện trước chiến tranh. Quốc dân Nhật Bản cũng cổ vũ, reo hò cho họ trên các con đường, cổ vũ họ đi đến đất nước của người khác để lập nên chiến công giết chóc. Cổ máy chiến tranh Nhật Bản, cũng đã khởi động.

Mà hạm đội thứ hai của hải quân, cũng đã hoàn thành tập kết tại Ngô cảng. Lấy Katou làm chỉ huy, lấy chiến hạm tuần dương hạng kim cương do Anh chế tạo, cùng với hai chiến hạm hạng thiết giáp Sa-ma, Phi-trước, cộng

thêm Kurama, Trúc Ba, hai chiến hạm hạng thiết giáp tuần dương, tạo thành đội hình khiến người ta khiếp sợ, đã xuất hiện trên biển. Sau khi hạm đội tuần dương của Đức rời khỏi Thanh Đảo, hạm đội hùng mạnh này lại chia thành đội hình phía nam thứ nhất, đội hình phía nam thứ hai và đội hình phía Mỹ, lần lượt thực hiện nhiệm vụ, không ngừng qua lại ngoài vịnh Giao Châu. Thực hiện nhiệm vụ phong tỏa là đội hình phía nam thứ nhất, bao gồm kim cương, Kurama, Trúc Ba, và các chiến hạm hạng thiết giáp tuần dương, cùng với khu trục hạm Gió Biển, Gió Núi. Hạm đội này mang đến cho Trung Quốc cảm giác, còn lớn hơn cả việc họ điều động ba sư đoàn lục quân. Bởi vì lúc đó, trong nước không có khả năng chống lại lực lượng hải quân này trên biển.

Nhật Bản đã mở ra nanh vuốt tàn ác, hai quốc gia đối lập trên bờ biển phía tây Thái Bình Dương, đều ôm những toan tính riêng, chờ đợi sự sụp đổ chính thức của châu Âu. Theo sự thay đổi của cục diện châu Âu, có lẽ Viễn Đông cũng sẽ bùng nổ những tia lửa rực rỡ. Tình hình thế giới trong chốc lát trở nên căng thẳng, mưa thần chấp chính đến nay, đối mặt với thử thách lớn nhất, đang ở trước mắt.

Thanh Đảo, tiệm cơm Henri vương tử. Thiếu tướng pháo binh Meyer Ngõa Đức khắc của cứ điểm Thanh Đảo, cẩn thận nhìn thoáng qua nơi ở trước đây của mình trong tiệm cơm, có chút lưu luyến không rời mà đóng cửa phòng. Họ đã nhận được mệnh lệnh không chút do dự của bộ Tổng tham mưu, vì vinh dự của quân kỳ Đức, vì sự kỳ vọng của Hoàng đế bệ hạ, họ phải kiên trì đến cùng tại cứ điểm này! Đây là một nơi tốt đẹp biết bao! Nhìn xuống từ đỉnh núi Mike luân bảo trại, bãi cát trắng, biển xanh, phong cảnh tuyệt đẹp của vịnh Lao Sơn, cùng với hai mươi năm kinh doanh thực dân của người Đức ở Viễn Đông, chẳng lẽ tất cả những điều này sẽ hóa thành tro bụi vào thời khắc này sao? Thiếu tướng tuy là quân nhân, nhưng người Đức đều là nhà âm nhạc và triết học gia, lúc này, cũng không ảnh hưởng đến việc ông có một vài cảm khái không thuộc về quân nhân. Ông

phải lập tức đến bộ chỉ huy ẩn dưới lòng đất của pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith, nơi đó không có sự thoải mái và tao nhã của tiệm cơm Henri vương tử, chỉ có sáu khẩu pháo 120 ly bảo vệ trên đầu ông!

Hắn cũng biết mình rơi vào tuyệt cảnh. Trên lục địa, mười vạn đại quân Trung Quốc với vũ khí tối tân từ Đức đã hoàn toàn áp đảo. Bọn chúng dùng cờ hiệu trung lập để giải trừ vũ trang của hắn. Trên biển, hạm đội Nhật Bản cùng khả năng đổ bộ đường bộ cũng là mối đe dọa thường trực. Lúc này, trong cảng chỉ có vài pháo hạm nhỏ bé của Đức và một tuần dương hạm cũ kỹ của Đế quốc Áo-Hung, chẳng có chút năng lực chống cự. Chỉ có lũy thành ven biển cùng pháo đài đối hải là có thể kháng cự đôi chút. Hắn biết rõ hai kẻ địch có mâu thuẫn, nhưng lực lượng của chúng đều mạnh hơn hắn rất nhiều. Có lẽ lúc này, thứ đang chờ đợi hắn chỉ là một cái chết vinh quang. Nhưng sáu ngàn tướng sĩ dưới trướng hắn thì sao? Chẳng lẽ cứ thế mà chết tha hương nơi đất khách quê người? Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hắn. Vị thiếu tướng vừa được thăng chức này, dưới sự hộ vệ của tùy tùng, vội vã xuống thang lầu tiệm cơm, nơi đoàn xe đang chờ hắn để đến sở chỉ huy dưới lòng đất ở Y Nhĩ Keith.

Mấy ngày nay, quân đội Trung Quốc đã tăng cường hành động ở phía tây nam, dọc theo tuyến nhựa thông mà áp sát. Thậm chí còn có một cánh quân lớn vòng sang bên trái, xuyên thẳng vào miệng rồng. Ban đầu, dọc theo tuyến nhựa thông có đội quân trinh sát của hắn, cùng với một số lượng lớn nhà thờ cũng là tai mắt của hắn. Nhưng quân đội Trung Quốc đã khách sáo mà kiên quyết tiến lên. Đội trinh sát đã rút về cứ điểm Thanh Đảo, kiều dân Đức trên tuyến nhựa thông cũng đều dắt díu nhau rút lui. Hiện tại, toàn bộ Thanh Đảo, ngoài sáu ngàn lính tác chiến của hắn, còn có hai ba ngàn kiều dân, cùng với những nhân viên kỹ thuật, cố vấn quân sự, đang chờ đợi tàu từ châu Âu đến. Nếu trước khi chiến sự bùng nổ, những kiều dân này không thể rút lui, thì sẽ là một cục diện thảm khốc đến nhường nào? Nghĩ đến những vấn đề này, Ngõa Đức khắc cũng cảm thấy đau đầu. May mắn

thay, nguồn cung cấp trong cứ điểm vẫn đầy đủ, tạm thời có thể nuôi quân! Những cố vấn quân sự cũng có thể bổ sung vào lực lượng phòng thủ, tăng cường chỉ huy. Bọn họ đã không còn đường lui! Hẳn lưu luyện nhìn bãi biển xanh cát trắng một lần cuối, rồi nặng nề bước vào xe. Chiến tranh, sắp bắt đầu rồi!

Thế cục vẫn không thể ngăn cản mà phát triển. Sau khi thời hạn tối hậu thư một tháng ở châu Âu kết thúc, do được Nga ủng hộ, Serbia không chịu khuất phục trước sự đe dọa của Đế quốc Áo-Hung. Ngày 28 tháng 7 năm 1914, Đế quốc Áo-Hung tuyên chiến với Serbia. Mọi người đều lo lắng nhìn vào Đức và Nga, hai nước gánh vác trách nhiệm trong cuộc chiến, liệu có thể thể hiện một chút lý trí, cứu vãn nền văn minh châu Âu khỏi bờ vực chiến tranh hay không. Nhưng hiện thực lại tàn khốc đến vậy. Nga lập tức tuyên bố tổng động viên trong nước. Đức cũng lập tức phản đối mạnh mẽ, lấy cớ Nga không dừng động viên, và rồi ngày 1 tháng 8 năm 1914, Đức tuyên chiến với Nga. Hai ngày sau, ngày 3 tháng 8, hàng trăm vạn quân Đức đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu thực hiện kế hoạch Schlieffen – tiểu Mao. Quân Đức hùng mạnh, chưa tuyên chiến đã tấn công Luxembourg và Bỉ, hai quốc gia trung lập. Quân đội xuất hiện, pháo đài một tuyến tập trung chủ lực chuẩn bị kháng cự quyết liệt. Ngày 4 tháng 8, Anh và Pháp lấy cớ Đức xâm phạm Bỉ, đồng thời tuyên chiến với Đức. Đại chiến thế giới thứ nhất chính thức mở màn. Không ai ngờ rằng, đây sẽ là một cuộc chiến kéo dài bốn năm, với hơn ba ngàn vạn người thương vong, cuốn 15 ức người vào thảm kịch lớn nhất trong lịch sử loài người. Vào thời khắc này, quan trọng nhất là vinh dự quốc gia, giấc mơ dân tộc, dã tâm của Hoàng đế, và cả nhiệt tình của quần chúng. Ở châu Âu, mọi người đã chờ đợi cuộc chiến này rất lâu. Còn ở châu Á, cũng có hai quốc gia đang chờ đợi cuộc chiến này. Có người thì muốn thực hiện dã tâm, nhưng có người lại vì một giấc mơ thuần túy và nhiệt liệt nhất.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đêm ngày 3 tháng 8 năm 1914, khi biết Đức đã vượt biên giới, xâm phạm Bỉ trung lập, Mưa Thần cuối cùng cũng hạ lệnh trong phòng tác chiến, với các sĩ quan vẻ mặt nghiêm nghị: “Thi hành kế hoạch tác chiến khôi phục i hào, mệnh lệnh cho quân dự bị tiền tuyến, hiện tại là 10 giờ đêm ngày 3 tháng 8, đến 10 giờ đêm ngày 10 tháng 8, ta phải có tin tức Thanh Đảo toàn bộ đã về tay quân ta!”.

STT 231: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T•L•T•

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 32: Quyết tử xung kích

Tân Dân quốc quân đội chính quy, có thể coi là một chi quân đội, xuất thân từ hệ thống quân đội Giang Bắc. Lực lượng của Giang Bắc quân chiếm hơn sáu thành phần số trong toàn bộ quân đội chính quy. Trước đây, các cuộc tác chiến thường mang hình thức nội chiến, thậm chí còn không có danh xưng chiến dịch hiện đại, chỉ dùng danh nghĩa ban bố lệnh động viên hoặc tác chiến. Nhưng lần này lại hoàn toàn khác, đối mặt với một kẻ địch bên ngoài, lại còn có một kẻ địch tiềm ẩn. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Dân Quốc, nên được đặt tên là chiến dịch chính thức: "Khôi phục I hào". Khi tổng bộ quân dự bị nhận được tín hiệu điện báo báo hiệu chiến dịch bắt đầu, tất cả các quân quan ở đây đều cảm thấy một sự thiêng liêng, thần thánh, như đang kiến tạo nên lịch sử.

Thái Ngạc mặt mày ửng đỏ nhìn bản thông báo màu vàng trong tay, im lặng hồi lâu. Mọi người đều nín thở nhìn hắn. Đêm tối bao trùm, bên ngoài gió lớn gào thét, không khí trở nên căng thẳng. Cuối cùng, Thái Ngạc lên tiếng: "Sư đoàn 9 hiện đang ở vị trí nào?"

Tham mưu trưởng Đường Tại Lễ không chút do dự chỉ vào dấu hiệu màu đỏ trên bản đồ: "Lữ đoàn 17 và 18 của Sư đoàn 9, dưới sự chỉ huy của

sư trưởng Lâm Thuật Khánh, đã triển khai dọc theo sông Thông Đồ từ nam lên bắc. Sáu đoàn quân tạo thành một tuyến, tiến đến vị trí tấn công đã định. Bộ binh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Lữ đoàn độc lập của Sư đoàn 9 được coi là lực lượng nòng cốt của đội Trương Hùng Phu, cũng đang kiểm soát tuyến Mũi Rồng, bảo vệ sườn của đội hình tấn công và phòng thủ mặt biển."

Thái Ngạc không có bất kỳ biểu hiện nào trước câu trả lời lưu loát của hắn, vì vị trí của các đơn vị này hắn đã nắm rõ trong lòng. Lúc này, chỉ là muốn xác nhận lại một lần nữa. Cuộc chiến này, trách nhiệm thật sự là vô cùng to lớn, và nó sẽ gây chấn động thế giới. Hắn tiếp tục hỏi: "Trung ương Giáo đạo sư và hai đội công binh chiến đấu đang ở vị trí nào? Trọng pháo tự quân đâu? Đã vào vị trí đã định chưa? Việc đối phó với hỏa lực của quân địch đã chuẩn bị chu đáo chưa?"

Đường Tại Lễ vẻ mặt còn nghiêm túc hơn cả Thái Ngạc, thời tiết vốn đã nóng, mồ hôi không ngừng chảy xuống từ vành mũ. Hắn và Thái Ngạc không phải là những người đứng đầu trong việc khởi nghiệp, nhưng Mưa Thần lại giao cho họ một vị trí quan trọng như vậy. Không biết bao nhiêu người đang theo dõi sự thể hiện của họ trong trận chiến này. Muốn phát triển, phải xem họ chỉ huy chiến dịch này như thế nào! Hắn dứt khoát đáp: "Trung ương Giáo đạo sư và hai đội công binh chiến đấu là lực lượng tấn công chủ yếu, bốn đoàn quân tập trung tại các trạm nhỏ, trực tiếp nhắm vào các công sự bộ binh của trạm Sơn và pháo đài Y Nhĩ Keith ở phía bắc của Đức! Bốn đoàn quân đã được nghỉ ngơi một ngày, thuốc nổ, ngư lôi đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần Sư đoàn 9 bình định trận địa tiền tiêu, họ sẽ khởi động cuộc tấn công quyết tử! Tôi đã chuyển lệnh cho sư trưởng Lữ, chỉ huy lực lượng tấn công chủ lực, phải đợi ngài ra lệnh thi hành. Kể cả tổng thống ra lệnh cũng không được nghe theo, ông ấy bày tỏ sẽ hoàn toàn phục tùng. Trọng pháo tự quân tập trung toàn bộ pháo hạng nặng của chúng ta, triển khai tại Sơn Âm, góc chết của hỏa lực của quân Đức, đảm bảo an toàn cho

pháo binh, đã chuẩn bị mười cơ sở đạn dược, đủ để đánh hết chiến dịch tấn công này. Ngoài ra, siêu trọng pháo độc lập doanh triển khai tại cao điểm bên cạnh Hàn Trang, cách pháo đài Y Nhĩ Keith 35 dặm, ngoài tầm bắn của quân Đức. Sau đó sẽ theo bước tiến của bộ binh, tiếp tục đẩy pháo binh lên phía trước, tất cả đã chuẩn bị xong!"

Hắn nói đến cuối cùng cũng có chút hưng phấn, dù sao đây là một cuộc tấn công cận đại hóa chưa từng có trong lịch sử! Thái Ngạc vẫn không hề dao động, tiếp tục hỏi tỉ mỉ, dường như vẫn còn điều gì đó chưa yên tâm: "Tuyến Mũi Rồng, Tức Mặc, việc yểm hộ đã chắc chắn chưa? Đội Trưởng Hùng Phu đã hoàn toàn chiếm lĩnh trận địa chưa?" Đường Tại Lễ trả lời đầy mạnh mẽ: "Đã hoàn toàn chiếm lĩnh trận địa! Sư đoàn 23 và 24 đã bổ sung quân, điều chỉnh trang bị, lấy lữ đoàn độc lập của Sư đoàn 9 làm nòng cốt, triển khai dọc theo đường ven biển, đồng thời xây dựng trận địa thọc sâu. Nếu quân Nhật thực sự xâm phạm, đội quân này có thể chống cự hơn một tuần, cộng thêm tuyến phòng thủ bằng cây tế dọc theo tuyến chúng ta kiểm soát, Sư đoàn 20 được coi là đội dự bị, có thể bảo vệ an toàn cho cánh quân. Tư lệnh, hiện tại chỉ chờ ngài hạ lệnh chính thức!"

Vị tham mưu trưởng này đã bắt đầu kích động. Thái Ngạc gật đầu, như thể thở phào nhẹ nhõm: "Chờ chúng ta phái quân đi mang về câu trả lời chắc chắn của quân Đức, lệnh sẽ được ban hành. Hiện tại, mỗi người hãy ở vị trí của mình, chờ đợi chiến dịch Khôi phục I hào bắt đầu!" Mọi người im lặng chào theo kiểu nhà binh, mỗi người về vị trí, trông coi điện thoại, điện đài, nhân viên đánh dấu cũng nằm sấp trên bàn bản đồ, sẵn sàng làm việc.

Thái Ngạc ngửa mặt lên trời nhìn trần nhà, một tháng thật căng thẳng! Quân đội được tập hợp từ quân dự bị, có Sư đoàn 9, một đơn vị luôn được nuôi chiều, kiêu ngạo, tự mãn, có Trung ương Giáo đạo sư, một sư đoàn nòng cốt tương lai, cũng có Sư đoàn 20 được cải biên từ Bắc Dương cũ, lại có hai tỉnh Vân Nam và Quảng Tây điều ra, mỗi sư đoàn hiện chỉ có năm,

sáu nghìn người! Tập hợp những đơn vị phức tạp như vậy, vốn chưa từng có, thành một đội quân có thể chiến đấu, vận chuyển rất nhiều pháo hạng nặng vượt qua những con đường khó khăn ra tiền tuyến, sắp xếp hậu cần, đường tiếp tế, dạy cho những đơn vị này các chiến thuật phối hợp, xây dựng các công sự phòng thủ sâu sắc trên bờ biển... Hãn bận rộn đến mức ho ra máu, nhưng không dám lơ lửng dù chỉ một chút, hãn biết trách nhiệm trên vai mình, biết Mưa Thần đặt kỳ vọng vào hãn cao đến nhường nào! Buổi chiều, Mưa Thần đã tuyên đọc lệnh động viên cho toàn quân, tất cả binh lính đều sôi sục nhiệt huyết. Liệu chiến dịch này có thể hoàn thành suôn sẻ trong khe hở hay không, chỉ cần nhìn vào một tháng chuẩn bị của người chủ quan này có đúng chỗ hay không!

Hãn cảm nhận được áp lực, nhưng lại có vô cùng tự tin, bởi vì đây là sự khởi đầu của một cuộc phản công dân tộc, là sự khởi đầu của Tân Dân quốc bước lên vũ đài thế giới. Dùng tiếng pháo ầm ỹ để tuyên bố sự thức tỉnh của một dân tộc, dùng sự hy sinh để đặt nền móng cho sự nghiệp này, không có gì thích hợp hơn và vĩ đại hơn thế. Hãn tự hào vì được đặt mình vào đó.

"Sĩ quan và binh lính của quân đội chính quy, một chiến dịch gian khổ đang chờ đợi các người. Nước Đức được coi là cường quốc châu Âu, cuối thế kỷ 19, vào thời điểm vận mệnh dân tộc chìm nổi, đã cưỡng ép chiếm đóng vịnh Giao Châu trên lãnh thổ của chúng ta. Điều ước cay đắng, đến nay vẫn là nỗi đau trong lòng dân tộc ta. Những người yêu nước, mỗi khi nhìn thấy cờ ưng trên đất Thanh Đảo, trong lòng đều cảm thấy đau nhói.

"Từ khi dân quốc của ta được thành lập, lợi ích kinh tế của dân tộc dần dần bắt đầu được khôi phục, nhưng Thanh Đảo lại phải chịu đựng sự thay đổi của tình hình châu Âu, là chiến trường tranh giành của các cường quốc! Hãy nhớ lại năm 1905, hai nước Nga và Nhật đã triển khai cuộc chiến tranh đế quốc ở vùng Đông Bắc, dân chúng vô tội của chúng ta phải trôi dạt khắp nơi, đất nước thiêng liêng của chúng ta chìm trong khói lửa! Công tư, tổn

thất không thể kể xiết, tôn nghiêm quốc gia, càng bị đánh mất gần hết! Quân nhân của ta, thà chịu nhục nhã này, để quốc sĩ tái hiện trên vùng đất Sơn Đông! Quân Nhật đang nhìn chăm chăm vào Hoàng Hải, nóng lòng muốn mượn cớ tuyên chiến với Đức để xâm chiếm Sơn Đông, tiến tới thôn tính Hoa Bắc. Là sĩ quan và binh lính của lực lượng vũ trang dân tộc, các người sẽ nhìn thấy chuyện này một lần nữa xảy ra sao? Đối với kẻ thù của dân tộc, quân nhân chúng ta chỉ có thể đánh tan mộng tưởng, chặt đứt nanh vuốt!"

"Mưa này quyết định, lấy danh nghĩa trung lập, giải trừ vũ trang của quân Đức Thanh Đảo, ngăn chặn dã tâm của hai ba cường quốc đối với đất nước ta. Nếu quân Đức cố chấp chống cự, chỉ có thể hứng chịu công kích mãnh liệt, nhanh chóng đầu hàng, tước vũ khí. Quân ta lần này tác chiến, không hề thiên vị hiệp ước, đồng minh hay bất cứ tập đoàn nào, hoàn toàn vì lợi ích dân tộc mà chiến, hoàn toàn vì sự vẹn toàn của quốc gia mà chiến! Tù binh Đức, sẽ được đối đãi một cách thích đáng. Bằng vào nhân cách cao thượng của quân nhân nước ta, để họ hiểu rõ hành vi chính nghĩa của ta, tinh thần cao thượng của ta. Phải để bọn chúng hiểu rằng, quân ta là cứu bọn chúng khỏi tay quân Nhật, đối thủ của hiệp ước quốc, để bọn chúng được quân ta bảo vệ! Quân Nhật nếu có động tĩnh, ngoại giao sẽ do chính phủ phụ trách, tiền tuyến chỉ có thể dựa vào súng pháo trong tay mà nói chuyện!"

"Tình hình Âu châu phong vân, ta làm tỉnh quan. Trong lúc các cường quốc tranh giành, chúng ta nên lợi dụng thời cơ hiếm có này, làm giàu cho bản thân, phát triển quốc gia. Tin rằng từ khi cuộc chiến này bắt đầu, tiếng pháo Thanh Đảo sẽ là hồi kèn hiệu cho Tân Dân quốc ta bước lên vũ đài thế giới. Mà trận chiến này, chỉ là sự khởi đầu của một loạt các cuộc phản công dân tộc! Tại đất nước ta, còn có Lữ Thuận, Đại Liên, Hồng Kông, Đài Loan, Lưu Cầu, Bành Hồ, Ma Cao..... Đang chờ các người thu hồi, chờ cơ hội của Dân quốc tung bay trên những vùng đất đã ly tán khỏi tổ quốc nhiều

năm! Các quân quan, các binh sĩ, trận chiến phục hưng dân tộc này, chính thức bắt đầu!”

Rạng sáng mừng 4 tháng 8, Thái Ngạc cuối cùng nhận được hồi báo từ tiền tuyến, hạ tối hậu thư cho quân Đức, nhắc nhở lập tức giải trừ vũ trang, nhưng bị Thiếu tướng Ngõa Đức Khắc, chỉ huy quân Đức, từ chối một cách lịch sự mà kiên quyết. Hắn trả lời rằng họ cũng có vinh dự của quân nhân, phải tuân theo mệnh lệnh của thống soái, chiến đấu đến cùng. Thái Ngạc nhắm mắt lại, vào thời khắc này, trong chiến hào tiền tuyến, hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ đang cầm súng trong tay, ngược nhìn bầu trời đêm, chờ đợi tiếng pháo đầu tiên vang lên. Mỗi giờ trôi qua, lại càng đến gần hơn với thời hạn bảy ngày do Mưa Thần quyết định. Nhưng vào lúc này, gần Thanh Đảo, vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vô số quân nhân đang lạnh lùng giăng co.

Thái Ngạc cuối cùng trong phòng tác chiến vung tay nặng nề: “Bắt đầu công kích!”

Từ đài quan sát pháo binh trên đỉnh núi Y Nhĩ Keith nhìn ra xa, phía tây sông Thông Đồ, một vùng tăm tối đột nhiên lóe lên ánh hào quang vàng rực. Như tia chớp, bầu trời phía tây bỗng sáng rực, sau đó là tiếng sấm rền vang vọng, cuối cùng là đại địa rung chuyển kịch liệt! Trong tiếng thét thê lương, hàng trăm, hàng ngàn quả đạn pháo lớn nhỏ gần như đồng thời nổ tung khắp các công sự. Từng luồng ánh sáng cam rực rỡ bùng phát trong bóng đêm, liên kết thành một dải trên đỉnh núi. Đạn pháo dày đặc đến mức không thể đếm xuể, thỉnh thoảng còn có pháo lớn 280 ly bắn tới, tạo ra những tiếng rít xé gió trên không trung, rồi rơi xuống đất, khiến cả ngọn núi rung chuyển! Tiếng nổ của đạn pháo cuối cùng hòa vào một tiếng vang lớn, “ầm ầm” vang vọng trên chiến trường, át đi mọi âm thanh khác!

Quân Đức ẩn nấp trong pháo đài, trong các công sự bộ binh, hoặc trong giao thông hào, đều há hốc mồm, bịt tai lại, chịu đựng sự chấn động khủng

khiếp và tiếng nổ của đạn pháo như xuyên vào tim gan. Mọi người đều bị rung lắc dữ dội theo từng đợt nổ, như thể tim phổi sắp bị lắc ra khỏi lồng ngực. Khói lửa tràn ngập hơi thở và phổi của họ, nóng rực đến ngạt thở. Họ không ngờ rằng, trên đất Viễn Đông, lại phải hứng chịu một trận pháo kích dày đặc đến vậy! Điều trở trêu hơn, không ít trong số đó là sản phẩm tinh xảo của ngành công nghiệp quân sự Đức, không ít pháo binh còn do chính huấn luyện viên của họ đào tạo nên! Đối với cuộc chiến tranh vô nghĩa này, các sĩ quan và binh lính Đức ở tuyến đầu cảm thấy bất lực nhất.

Pháo binh Đức gần như ngay lập tức bắt đầu phản công, pháo đài lớn nhỏ, đặc biệt là một số pháo đội trong mũ sắt, cũng bắt đầu phun lửa, tạo ra những đóa hoa lửa trên trận địa quân Hoa ở phía tây sông Thông Đồ. Quân Hoa một tuần trước đã chiếm lĩnh các thôn làng và cao điểm đối diện, đẩy lực lượng phòng thủ của họ về khu cứ điểm, sau đó điên cuồng đào chiến hào và công sự, xây dựng trận địa xuất phát. Quan sát viên pháo binh của họ đã sớm xác định tọa độ, lúc này đang phản công với tốc độ nhanh nhất! Hai bên bờ sông Thông Đồ, đạn pháo bay múa thành từng mảng. Mặt sông phản chiếu những luồng sáng chớp nhoáng của các vụ nổ, cả dòng sông như nhuộm máu.

Ngõa Đức Khắc kiên định đứng trong một chiến hào trên đỉnh chỉ huy, từ trong ống nhòm quan sát, chăm chú nhìn trận pháo chiến bên ngoài. Hỏa lực của đối phương tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa thể áp đảo hỏa lực của mình, hơn nữa bộ binh đang ở trong công sự kiên cố, đối phương dù có bắn hàng vạn phát đạn, cũng không gây ra tổn thất quá lớn. Hãn chỉ đang quan sát trọng điểm pháo kích của đối phương để phán đoán hướng tấn công chủ yếu của chúng. Điều khiến hãn nhức đầu nhất là lực lượng binh lính yếu kém, mà phạm vi phòng thủ của toàn bộ khu cứ điểm lại quá rộng. Trong tay chỉ có một doanh, hơn sáu trăm người, lực lượng này, phải được sử dụng ở những hướng quyết định! Mặc dù hãn biết vận mệnh của mình, cuối cùng sẽ là thất bại, nhưng vì danh dự của quân nhân, hãn chỉ có thể đánh

một trận thật tốt! Tiếng pháo vừa vang lên, mọi phiền não, buồn khổ trước khi chiến đấu, oán trách với Hoàng đế và giới lãnh đạo lục quân đều tan biến. Trong lòng chỉ còn lại một tâm lý hiếu chiến đơn thuần nhất của một người lính. Lục quân Đức vô địch thiên hạ, chưa đến mức quân đội Trung Quốc dễ dàng chiếm được lợi thế!

Hỏa lực pháo binh hạng nặng gần như tập trung vào các công sự bộ binh và tuyến giao thông ở Trại Sơn, đạn pháo hạng nặng nổ tung, tạo ra những lỗ hổng đáng sợ trên trận địa. Nhờ ánh sáng của hỏa lực, hẳn có thể nhìn thấy chướng ngại vật phía trước trận địa bị từng tầng từng tầng cuốn lên trời, đạn pháo như một đám mây mưa nhấp nhô, gieo rắc tử vong từng bước về phía trước. Thỉnh thoảng có một phát siêu trọng pháo rơi xuống, mặt đất như núi lửa phun trào, đất đá bị nổ tung lên cao. Các lô cốt súng máy bằng bê tông cốt thép dưới loại đạn pháo này như giấy dán, bị xóa sổ ngay lập tức, không còn dấu vết nào tồn tại trên thế giới này. Thỉnh thoảng lại có đạn pháo rơi vào pháo đài, tiếng va chạm nặng nề khiến mọi người đều bị chấn động đến ngã trái ngã phải. Đèn điện trong chiến hào lúc sáng lúc tối, phản chiếu trên khuôn mặt mọi người vẻ hoảng hốt. Lực lượng pháo binh của quân đội Trung Quốc, lại mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng! Pháo đài cách đó không xa, sáu khẩu pháo 120 ly cũng đang gầm rú, nhưng tiếng pháo đã hoàn toàn bị che lấp. Nếu không phải pháo siêu trọng của địch ở quá xa, độ chính xác không đủ, e rằng sáu khẩu pháo này cũng sẽ sớm bị đánh câm! Những nơi khác đều là những luồng sáng nhỏ dày đặc, trông giống như pháo cối đang bắn ra. Nhưng trọng điểm pháo kích, không nghi ngờ gì chính là công sự bộ binh Trại Sơn và pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith! Hẳn quay sang gầm lên bên tai tham mưu của mình: “Thông báo cho các pháo đài vĩnh cửu và tạm thời, chuyển hướng hỏa lực, tập trung chỉ viện cho công sự bộ binh Trại Sơn!”.

Cùng chịu đựng tiếng nổ của đạn pháo và sự chấn động dữ dội còn có binh lính sư đoàn 9, đặc biệt là quân quan của đoàn 53, lữ đoàn 18, sư đoàn

9 ở mặt trận Trại Sơn. Họ gánh vác nhiệm vụ cưỡng ép vượt sông Thông Đồ, thiết lập lô cốt đầu cầu, dọn dẹp chướng ngại vật, mở đường cho công binh đoàn tấn công pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith. Trận pháo kích quy mô như vậy, khiến họ phấn khích đến nghẹt thở. Các binh sĩ đều căng thẳng dựa vào vách chiến hào, ôm súng trường, mắt dán chặt vào vẻ mặt của sĩ quan chỉ huy. Thình thoảng có đạn pháo Đức bay tới, rơi vào giao thông hào, là một mảng máu, sau đó là tiếng kêu cứu, dù tiếng người trong tiếng pháo, lại yếu ớt đến vậy. Quân quan lữ đoàn 18, đều mang trong mình sự ngạo nghễ của đệ nhất sư đoàn thiên hạ, có chút không phục khi quân đội chính quy của họ bị quân cướp đoạt danh hiệu cường binh số một, đều quyết tâm phải đánh trả trong chiến dịch này, nhưng sự đối đầu hỏa lực khủng khiếp như vậy, khiến trong lòng họ không hèn mà cùng nảy sinh một ý nghĩ: “Liệu chúng ta có thể sống sót trong trận chiến ác liệt này không?” Mọi người đều nhìn sĩ quan của họ, và sĩ quan cũng căng thẳng không kém.

Đạn pháo mưa đạn không ngừng trút xuống, ba mươi phút đồng hồ, đã ném ra hơn bốn nghìn quả trọng pháo, cộng thêm mấy ngàn quả đạn pháo 75 ly và pháo cối. Mật độ pháo kích như vậy đã là mức cực hạn của quân đội lúc bấy giờ. Nhất là đạn trọng pháo, gần như toàn bộ phải dựa vào nhập khẩu. Toàn bộ dân quốc, pháo hạng nặng cỡ 150 ly trở lên chỉ có 38,000 quả!

Trong chiến hào vang lên hồi còi, các quân quan đều ngồi thẳng dậy, giơ cao cờ hiệu đỏ, chờ đợi mệnh lệnh xung phong cuối cùng. Ở tuyến đầu, mỗi đội xung kích đều có đủ sĩ quan chỉ huy, lại thêm một thực tập sĩ quan, tất cả đều đang chờ đợi mệnh lệnh xung phong cuối cùng.

Ba phát đạn tín hiệu màu đỏ từ phía sau bay lên trời, treo lơ lửng trên không trung. Dưới bầu trời đêm đen kịt, vô số sĩ quan trẻ tuổi nháy ra khỏi chiến hào, giơ cao cờ hiệu, dùng những phương ngữ khác nhau trên mảnh đất này gào thét mệnh lệnh: "Huynh đệ, xông lên!"

Trên chiến hào, súng máy đồng loạt gầm lên, những luồng lửa hướng đối phương không ngừng trút xuống, như thể tạo thành những con đường lửa, dẫn đường cho bộ binh xung phong. Ai nấy đều cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong chiến hào vang lên tiếng "răng rắc răng rắc" của lưỡi lê, sau đó là những làn sóng người vàng, ào ạt tuôn ra khỏi chiến hào, hướng bờ đông sông Thông Đồ mà xông lên.

Bộ binh xung phong, cuối cùng đã bắt đầu!

Đây là một đợt xung kích với mười hai tiểu đoàn bộ binh, trong đó chín tiểu đoàn đảm nhận vai trò kiềm chế, thu hút hỏa lực và sự chú ý của quân địch, ba tiểu đoàn còn lại của trung đoàn 53 là lực lượng xung kích chủ lực. Để bảo vệ họ, có hơn hai trăm khẩu súng máy hạng nhẹ, mỗi khẩu đều điền cường phun lửa.

Binh lính gào thét thảm thiết, theo sau sĩ quan, lão đạo lao về phía trước. Trước kia huấn luyện đội hình gì đều quên sạch, chỉ biết cúi đầu chạy về phía trước. Quân Đức phản ứng rất nhanh, lập tức pháo dã chiến và hỏa lực từ các cứ điểm bắt đầu nổ tung trong đội hình xung kích, nhưng hỏa lực này hoàn toàn không thể ngăn cản xung lực và động lượng to lớn. Binh lính lao thẳng vào sông Thông Đồ, nước sông mới chỉ đến đầu gối, dưới đáy toàn đá cuội. Lợi dụng lúc bộ đội giảm tốc độ khi qua sông, hỏa lực từ các điểm phòng thủ nhỏ trong thành bắt đầu phản công! Hơn mười khẩu súng máy tạo thành lưới lửa đan xen, cộng thêm tiếng nổ chát chúa của súng trường 98, đã đánh gục từng hàng người đang chen chúc trong sông! Vô số người giãy giụa cố gắng bơi về phía bờ bên kia, nhưng dòng sông rộng hơn ba mươi mét này, dường như đã trở thành một lạch trời. Nơi đây tầm bắn rộng, dễ dàng cho đối phương phát huy hỏa lực, đợt xung kích này, quả thực đã biến thành một cuộc tàn sát!

Các quân quan cấp dưới dẫn đầu xung phong, cũng là những người thương vong đầu tiên, không ít người cầm cờ hiệu ngã gục. Một thực tập

sinh sĩ quan, giờ cao lá cờ vinh dự của đại đội, xông lên phía trước, lập tức trúng năm sáu phát đạn, hấn cố gắng tiến lên, thế mà vẫn đặt chân lên bờ bên kia, nhưng lại hứng chịu một trận mưa đạn dày đặc, cảnh tượng cuối cùng là vị sĩ quan trẻ tuổi này cùng lá cờ hòa làm một, dù người đã ngã xuống, nhưng vẫn cắm lá cờ vào bờ sông bên kia!

Phía sau, các xạ thủ súng máy trợ giúp đều đỏ mắt, liều mạng nhả đạn vào hướng súng máy đối phương, vỏ đạn đồng chất đầy mặt đất. Huynh đệ bộ binh đang đổ máu, họ muốn áp chế hỏa lực đối phương! Lính pháo cối thậm chí còn nhảy lên chiến hào, giữa chiến trường đầy mảnh đạn, chống pháo cối lên, bắn vào công sự súng máy. Nhưng những công sự này, đã sống sót sau hỏa lực trọng pháo, không phải loại pháo cối 80 ly này có thể phá hủy, dù không ngừng có xạ thủ bị bắn trúng, nhưng không ngừng có người khác tiếp nhận, vẫn điên cuồng bắn phá vào đội hình bộ binh.

Dù đã vượt sông, bộ binh vẫn còn cách đối phương ba mươi mét, và còn một chiến hào rộng năm mét!

Bộ binh, sau khi phải chịu thương vong nặng nề, cuối cùng đã vượt qua sông Thông Đổ nhuộm máu. Đạn pháo vẫn không ngừng nổ tung trong đội hình. Dường như hỏa lực từ mọi hướng đều tập trung vào đây. Đạn pháo đến liên tục, mỗi vụ nổ đều có người bị tứ chi văng tung tóe. Bộ binh đã hoàn toàn hỗn loạn đội hình, nằm rạp xuống đất liều mạng đào công sự. Lúc này, lui cũng không được, chỉ có thể cố thủ tại đây!

Trước mặt là chiến hào lớn, chỉ có thể dùng thuốc nổ phá hủy thành dốc thoải để vượt qua. Họ muốn ở đây thiết lập trận địa, dùng hỏa lực yểm trợ cho huynh đệ công binh đến phá hủy! Nhiệm vụ của họ là vượt sông, giữ vững cái lô cốt tiền tiêu địa ngục này, bất kể thương vong lớn đến đâu!

STT 232: Chương 5: Thế giới mới – Chương 33: Điều chỉnh

Chương 5: Thế giới mới – Chương 33: Điều chỉnh

Trong phòng tác chiến của bộ tham mưu Tổng tư lệnh quân dự bị, tiếng chuông điện thoại inh ỏi vang lên. Chỉ trong một tháng, quân dự bị trực thuộc bộ phận thông tin đã hoàn thiện mạng lưới điện thoại hữu tuyến và điện báo. Tất cả các đường dây đều tập trung về đại viện này. Truyền tin, hạ đạt mệnh lệnh, liên lạc với toàn quân. Kể từ khi tiếng pháo nổ, Thái Ngạc ngồi ngay ngắn trên ghế Thái sư ở giữa phòng tác chiến, lắng nghe các tham mưu không ngừng báo cáo tình hình tiền tuyến, nhưng phần lớn đều không phải tin tức tốt lành gì. Tiếng pháo nổ như gió vọng lại, khiến cho phòng tác chiến càng thêm ồn ào, khó chịu.

Trời dần sáng, Đường Tại Lễ, tham mưu trưởng, với vẻ mặt mệt mỏi bước đến trước mặt Thái Ngạc, chỉ biết thở dài một tiếng: “Đoàn 53 không công lên được! Thương vong thảm trọng! Trong đêm đã phát động đội hình công kích dày đặc, làm đúng theo sách lược. Sĩ quan dẫn đầu xung phong, binh lính cũng không lùi bước. Nhưng gặp phải hỏa lực dày đặc như vậy, đoàn 53 khi vượt sông liên tục bị pháo đài bắn phá. Lũy súng máy của trạm sơn cũng rất dày đặc, chúng ta không áp chế nổi. Kết quả chỉ có chưa đến hai đại đội vượt sông thành công, ở đó đào công sự nằm, cũng rất nguy hiểm. Quân Đức phản kích, e là sẽ sụp đổ ngay! Số còn lại rút lui về chiến hào chỉnh lý, sĩ quan thương vong lên đến năm mươi phần trăm, binh lính thương vong cũng hơn ba thành. Đoàn 53 lần này tổn thương nguyên khí! Có nên điều đoàn 50 dự bị lên trước trạm sơn, bảo đảm lô cốt đầu cầu không?”

Những đơn vị khác kiểm chế tổn thất công kích cũng không quá nặng, Đường Tại Lễ cũng không báo cáo với Thái Ngạc. Một đêm công kích, toàn tuyến thương vong hơn một ngàn bảy trăm người. Nhưng nhìn chung đều không đạt được mục tiêu. Quân Đức vẫn kháng cự mạnh mẽ. Chỉ có một số ít đơn vị tiến đến gần chướng ngại vật và chiến hào của địch. Ở đó đóng quân, chờ đợi một đợt công kích. Nhưng cả ban ngày, quân Đức dễ dàng quan sát, dễ dàng phát huy hỏa lực. Lại phát động một đợt công kích ban ngày, thương vong không biết sẽ nặng nề đến mức nào!

Đối với chiến tranh trong điều kiện hỏa lực hiện đại, lực quân toàn thế giới thực ra đều chưa chuẩn bị sẵn sàng. Vẫn tuân theo kiểu đội hình công kích dày đặc từ thế kỷ mười chín. Nhưng lại không ngờ rằng hỏa lực hiện đại đã tăng lên gấp mười lần. Tương lai, trong một trận chiến, hai bên phải trả giá bằng thương vong cực kỳ nặng nề. Vài trăm vạn sinh mạng thanh niên các quốc gia mới có thể hiểu được đạo lý này. Chiến thuật bộ binh thâm nhập, chiến thuật đất trống liên hợp, xe tăng đều đã được phát minh. Nhưng vào thời điểm công kích ban đêm ở Thanh Đảo này, quân đội Trung Quốc vẫn chưa có nhận thức lý tính về những điều này. Huấn luyện bộ binh vẫn còn trích dẫn sách lược của Nhật Bản. Họ vẫn sử dụng hỏa lực mở đường, bộ binh công kích dày đặc vào ban đêm. Mặc dù tinh thần xung phong vẫn tràn đầy như trước. Nhưng lần này, trước mặt công sự hoàn thiện và hỏa lực mạnh mẽ của quân Đức Thanh Đảo, họ đã phải trả giá bằng thương vong thảm trọng.

Một ngàn bảy trăm người này đều là nòng cốt chiến đấu, những sĩ quan và binh lính ưu tú nhất! Họ xông lên phía trước nhất, cũng thương vong ở phía trước nhất.

Thái Ngạc trầm mặt nghe Đường Tại Lễ báo cáo. Trên mặt không biểu lộ gì, chỉ có ngón tay gõ vào lan can gỗ, mới lộ ra sự kích động trong lòng. Kiểu công sự pháo đài và lũy bộ binh hợp thành một thể này, vốn là hệ

thống phòng ngự kiên cố nhất. Năm 1905, người Nhật vì đánh chiếm cao điểm 203 mà phải trả giá bằng bao nhiêu thương vong! Lúc đầu, ông cho rằng quân Đức sẽ rơi vào tuyệt cảnh, tiến hành đả kích mạnh mẽ, họ có lẽ sẽ nhanh chóng đầu hàng. Nhưng hiện tại phát hiện, khi chưa dồn họ vào đường cùng, không thể trông cậy vào việc địch buông vũ khí! Pháo của họ, giết người vẫn tàn khốc như vậy! Ông trầm ngâm nói: “Quân đội đã chinh lý xong chưa? Hiện tại sĩ khí thế nào?”

Đường Tái Lễ gật đầu: “Sĩ khí vẫn tốt, lễ trưởng tuyến đầu đều gọi điện thoại tới. Đều không phục. Cảm thấy mình huấn luyện lâu như vậy, chỉ chờ ra tay lập công. Họ bày tỏ với tư lệnh, ban ngày không tổ chức công kích nữa. Lần này họ cam đoan sẽ san bằng chướng ngại vật tuyến đầu, ngăn chặn hỏa lực của lũy bộ binh trạm sơn, yểm hộ cho công binh xung phong.”

Thái Ngạc nặng nề vung tay: “Không được! Thương vong quá lớn! Nói với tuyến đầu, thay đổi cách đánh, chúng ta còn có mấy ngày!” Ông đứng dậy, nói ra những suy nghĩ trong một đêm: “Đơn vị tuyến đầu lấy bộ binh tinh nhuệ làm đơn vị nhỏ. Không thể lại phát động loại xung phong liều chết dày đặc này! Dùng hỏa lực bộ binh hỗ trợ, điều hai đội công binh lên. Phối hợp với công binh, trước tiên dọn sạch chướng ngại vật trước mặt lũy bộ binh địch! Trọng pháo đẩy lên phía trước một chút, đạn pháo không nhiều, chúng ta phải đánh cho chuẩn xác hơn! Đơn vị nào cần bổ sung, nhanh chóng rút xuống điều chỉnh. Binh lực của chúng ta vẫn đầy đủ. Nhưng không thể lãng phí như vậy! Dùng hai ngày để gây áp lực cho địch, mọi người học cách đánh thông minh hơn!”

Vị quân nhân siêu quần bạt tụy của Trung Quốc, một lần hiện đại hóa tác chiến đã hiểu rằng hình thức tác chiến trước đây không thích hợp với điều kiện tác chiến hiện đại. Trước đây, ở trong nước, quân Giang Bắc đối mặt với quân Bắc Dương liều chết xung phong, tinh thần xung phong như vậy đã khiến tất cả đối thủ của họ phải quy xuống. Nhưng hiện tại, đối mặt

với đối thủ tầm cỡ thế giới, quân đội chính quy thực sự cần học một phương thức tác chiến thích hợp hơn. Phương thức công kích của bộ binh tinh nhuệ, đã được Thái Ngạc đề xuất. Đây cũng là nguồn gốc của chiến thuật bộ binh thâm nhập của Đức trong tương lai. Mà Mưa Thần một mực kiên trì thành lập công binh đoàn, biên chế huấn luyện và trang bị, thực ra là thích hợp nhất với loại chiến thuật này. Chỉ có điều, để bộ đội có thể thực sự trải nghiệm sâu sắc, vẫn phải trả giá bằng máu. Lịch sử của quân đội chính quy, thực sự quá ngắn ngủi. Mặc dù có loại biên chế này, nhưng khi tác chiến vẫn mắc sai lầm. Để bộ binh tụ tập làm tiên phong, cũng phải chịu thương vong thảm trọng. Sai lầm như vậy, Thái Ngạc không muốn lặp lại lần nữa. Phía dưới, hãy nhìn những chiến đấu công binh kia!

Tại trận địa tập kết xuất phát của hai đội công binh, những chiến đấu công binh lành nghề này, mắt đỏ hoe, đã nghe và nhìn thấy cảnh chiến đấu ác liệt trước mặt trong một đêm. Bộ binh huynh đệ đã xung phong mở đường cho họ, còn họ, những người tiên phong, lại ở phía sau! Một đêm chiến đấu ác liệt, tiếng pháo không dứt. Tiếng la hét vang vọng trời xanh. Nửa bầu trời đã bị nhuộm đỏ. Trọng pháo của quân đội mình nã ra, quả thực khiến người ta cảm thấy không gì không phá được. Thêm vào đó, đơn vị công kích lại là Cửu sư, một vương bài, chẳng lẽ không lập tức quét sạch thông đạo hay sao. Vòng quanh những người này. Mỗi chiến sĩ đều kiểm tra lại trang bị của mình. Súng kỵ binh Đức, bốn quả lựu đạn dân nguyên Ất thức, thêm cả lựu đạn hạng nhẹ và hạng nặng. Chuyên dùng để phá hủy chướng ngại vật. Khối thuốc nổ, túi thuốc nổ, lựu đạn đặc chủng... Thậm chí còn mang theo cả xẻng công binh, chuẩn bị vật lộn bất cứ lúc nào. Nhưng một đêm công kích đã đến. Chờ đợi vẫn là tin tức Cửu sư phải trả giá bằng thương vong thảm trọng, mà không mở được thông đạo! Thương binh như nước chảy từ tiền tuyến đưa xuống, đều trả đến rợn người. Địch nhân quả nhiên là kẻ khó chơi!

Chiến đấu công binh hai đoàn trưởng đều là những lão tướng anh hùng. Trương Đào, một đoàn trưởng xuất thân từ Cửu Sư, hốt hoảng đến mức phải nhảy lên nhảy xuống. Hắn đã nhiều lần gọi điện thoại lên tổng bộ để xin đánh. Trương Đào hiểu rõ, với lực lượng bộ binh tinh nhuệ dưới quyền, hắn sinh ra là để công thành!

Đoàn trưởng của năm mươi ba đoàn gọi điện cho Trương Đào, chưa kịp mở lời đã khóc thét: "Năm mươi ba đoàn của ta! Lão Trương, ta biết rồi, trận chiến này vẫn phải nhờ các người. Bộ binh chúng ta vác súng trường lên, hỏa lực không đủ để dọn sạch chướng ngại vật. Anh em hy sinh nhiều đến vậy, bị thương vong nặng nề, xông lên phía trước mà đến cả chiến hào còn chưa tới. Cố gắng lắm mới đánh đổi được một lô cốt đầu cầu. Hiện giờ đã có công sự đơn giản ở đó, các người mau đến mà chiếm lĩnh trận địa. Sớm lên mà * nổ tung trời!"

Sự mong mỏi của chiến hữu càng khiến Trương Đào thêm phần quyết tâm. Hắn đang chuẩn bị đến tổng tư lệnh bộ để xin chỉ thị thì nhận được điện thoại mà hắn chờ đợi bấy lâu: "Đoàn trưởng Trương! Hiện tại tổng bộ đã quyết định sớm sử dụng quân của người. Gia nhập vào chiến tuyến năm mươi ba, dùng chiến thuật nhỏ lẻ, nhanh chóng dọn sạch chướng ngại vật, phá hủy chiến hào. Giúp bộ binh chiếm lấy trạm sơn, quét sạch con đường. Các người chỉ có hai ngày, bốn mươi tám tiếng đồng hồ!"

"Quân đội kia đã phát động tấn công Thanh Đảo!" Đại tá Phúc Điền Nhã Thái Lang xông vào văn phòng của cục trưởng quân vụ, trong tay giơ nắm đấm mà gào thét. Vị tướng dã tâm kia, người đã nghe tiếng Nhật Bản trong cơn mưa thần, chỉ liếc nhìn hắn một cái. Xem ra, ông ta đã sớm biết tin tức này.

Lần này, quân Nhật đã chuẩn bị để tấn công vịnh Giao Châu. Hai người họ là những người phụ trách chính. Trong đó, trong ruộng nghĩa một lo việc điều động quân đội. Còn Phúc Điền Nhã Thái Lang thì phụ trách các vấn đề

kỹ thuật, như lên kế hoạch tác chiến, điều phối quân nhu và tiếp tế. Mấy ngày nay, cả hai đều bận rộn, thức trắng đêm để xử lý những công việc chồng chất trước khi xuất binh. Lục quân tỉnh và bộ Tổng tham mưu đều bận rộn đến mức đầu tắt mặt tối.

Trước đó, phong trào giải trừ quân bị ở trong nước còn có tình trạng thiếu trang bị nghiêm trọng của lục quân. Vậy mà, họ lại muốn triệu tập mười vạn đại quân vượt biển tác chiến. Công việc quả thực rất nặng nề.

Để mở ra cứ điểm Thanh Đảo, để chiến đấu với quân Hoa Kỳ có ưu thế hơn dự kiến, quân đội cần bổ sung quân lính, tăng cường hỏa lực, và tích trữ đạn dược. Từng khẩu trọng pháo, thậm chí cả siêu trọng pháo được sử dụng trong thời kỳ chiến tranh, đều được triệu tập từ các đơn vị pháo binh trong nước. Đạn dược được vét từ khắp nơi và chuyển đến bến cảng. Binh lính mới phải tập trung huấn luyện, sĩ quan phải điều chỉnh. Tàu vận tải cũng phải được trưng dụng. Vấn đề phối hợp với hải quân cũng cần được giải quyết. Mặc dù công việc rất nặng nề, nhưng nó lại làm cho các quan quân Nhật Bản thêm phần hăng hái. Thành công hay thất bại của trận chiến này sẽ quyết định vận mệnh của đế quốc! Họ một mặt nắm giữ việc điều động quân đội, một mặt lại theo dõi tình hình điều động của quân đội Trung Quốc. Lục quân dự định sẽ tham chiến vào ngày mười một tháng tám. Nếu quân đội Trung Quốc hành động trước, thế chủ động của họ có thể bị lung lay! Ba sư đoàn lục quân hiện vẫn đang trên đường đến bến cảng. Họ dự định tăng cường hỏa lực pháo binh, nhưng mới chỉ chuyển đến được một nửa, đạn pháo chỉ đạt ba mươi phần trăm so với kế hoạch.

Không ngờ, "mưa thần" ở bên kia bờ biển đã không lãng phí một ngày nào, lập tức phát động tấn công Thanh Đảo. Quả là một đối thủ khó đối phó! Trong lòng những người Nhật Bản, họ đã sớm cảnh giác với một đối thủ mạnh mẽ như vậy. Chính vì vậy, họ cần phải tiêu diệt đối thủ này khi hắn còn chưa lớn mạnh. Đông Á, không thể có hai cường quốc!

Phúc Điền Nhã Thái Lang nhìn vẻ mặt không biểu lộ gì của trong ruộng nghĩa một, cho rằng ông ta đã mệt mỏi đến hồ đồ. Hắn dứt khoát xông đến trước bàn làm việc, chống hai tay lên bàn và nhìn ông ta: "Thưa ngài! Tình hình hiện tại rất khẩn cấp! Theo tình báo, quân đội kia với hơn mười đoàn chủ lực, phối hợp với pháo binh hạng nặng, với ưu thế tuyệt đối về quân số, đã phát động tấn công Thanh Đảo vào rạng sáng. Đồng thời, tại cửa rồng Tức Mặc, một tuyến phòng thủ bờ biển cũng có mười mấy đoàn bộ binh! Việc điều động trong nước có chút không kịp. Ý kiến của tôi là nên điều động ngay lực lượng Quan Đông châu, cho tàu vận chuyển đến vịnh. Chúng ta nhất định phải chiếm được một lô cốt đầu cầu ở đó. Nếu không, khi quân đội kia chiếm được Thanh Đảo, chúng ta chỉ còn cách cưỡng ép đổ bộ, đối đầu toàn diện với quân đội kia. Nhưng như vậy sẽ gây áp lực ngoại giao rất lớn. Hơn nữa, trong nước cũng chưa chuẩn bị đầy đủ cho chiến tranh. Hiện tại, mặc dù chưa có quân lệnh, nhưng tôi tin rằng có thể thuyết phục được giới lãnh đạo Quan Đông quân. Để họ tùy cơ ứng biến, nơi đó cũng có đủ thuyền dân để đưa khoảng một vạn quân đổ bộ vào vịnh Giao Châu! Chỉ cần có hải quân phối hợp, quân đội kia đóng ở duyên hải không thể nào chống lại được đại quân ta đổ bộ!"

Trong ruộng nghĩa một đứng dậy. Trên khuôn mặt gầy gò lộ rõ vẻ mệt mỏi. Ông ta biết tin này còn sớm hơn cả Phúc Điền Nhã Thái Lang. Các quan chức chính phủ Trung Quốc đã thông báo cho dinh công sứ Nhật Bản (Nhật Bản chưa từng thiết lập quan hệ ngoại giao cấp đại sứ với chính phủ Trung Hoa Dân Quốc) ngay khi chiến sự nổ ra, và các quan chức quân sự trong đại sứ quán đã báo cáo về trước. Ban đầu, họ dự tính quân đội Trung Quốc sẽ tăng cường dự trữ quân nhu để chuẩn bị cho cuộc tấn công. Ví dụ, họ đã đặt mua một lô hai vạn quả pháo hạng nặng từ Pháp, và có thể vận chuyển trong mười ngày tới. Họ cũng hiểu rõ mức độ kiên cố của cứ điểm Đức ở Thanh Đảo. Trước khi chiến đấu, quân đội Nhật Bản đã vô số lần trinh sát nơi đó. Nhưng "mưa thần" lại hành động gần như cùng lúc với châu Âu!

Khi Phúc Điền Nhã Thái Lang xông vào văn phòng và la hét, ông ta đã phải xử lý bao nhiêu việc khẩn cấp trong một đêm!

Ông ta cùng với Cường Thị, Thủ tướng lớn, đã thông suốt suốt nửa đêm qua điện thoại. Nghe ông báo cáo tin tức, có lẽ Thủ tướng lớn đã nhảy dựng lên trên sàn nhà, trong giọng nói đầy vẻ kinh ngạc: "Nhanh như vậy!" Sau đó, có thể nghe thấy tiếng chuyển máy ở đầu dây bên kia. Vẫn còn những tiếng lẩm bẩm: "Lần này phiền toái rồi, lần này phiền toái rồi. Phiền toái vì "mưa thần"!"

Việc đầu tiên mà ba người họ nghĩ đến trong tình huống này là phải điều động quân đội từ bất cứ đâu đến vịnh Giao Châu nhanh nhất có thể. Trước hết, phải để quân đội Trung Quốc khởi xướng xung đột, và rất có thể là một cuộc chiến tranh quy mô lớn. Hiệp ước quốc tế ở Viễn Đông có cho phép một cuộc chiến như vậy xảy ra không? Đặc biệt là trước khi nước Anh mời Nhật Bản tham gia chiến đấu (Trong lịch sử, ngày 7 tháng 8, Anh mới mời quân Nhật Bản tham gia truy kích và tìm kiếm hạm đội của Đức, và Nhật Bản đã mở rộng phạm vi tham gia từ hải quân sang lục quân, chiếm đóng vịnh Giao Châu). Nếu nước Anh có thể nhanh chóng mời Nhật Bản tham chiến, chỉ cần Thanh Đảo chưa bị "mưa thần" đánh chiếm, họ vẫn có thể danh chính ngôn thuận mà xuất binh!

Một điều nhức nhối nữa là, ưu thế tuyệt đối của hải quân là điều không cần phải bàn cãi. Lục quân có tự tin đánh bại lực lượng chủ lực của "mưa thần" trong tình huống không có sự điều động của cả nước không? Họ cũng không hề nghi ngờ quyết tâm chống cự của "mưa thần". Nếu có thể đánh tan lực lượng chủ lực của hãn, vị thế của Nhật Bản ở Hoa sẽ được củng cố, và sau khi vũ lực của "mưa thần" không còn, việc hãn bị lật đổ cũng là điều đã được dự đoán trước. Nhật Bản có thể toàn diện kiểm soát tình hình chính trị ở Trung Quốc. Nhưng ba sư đoàn quân Nhật có tự tin không? Ngay cả khi tăng thêm quân đội Quan Đông và quân đội đóng tại Trung Quốc, cũng

chỉ có khoảng mười ba vạn người. Việc điều động toàn diện trong nước gặp rất nhiều khó khăn. Những vấn đề này đang được thảo luận, khiến ba người đều cảm thấy khó lựa chọn. Nhưng có một nguyên tắc là không thể thay đổi, đất nước đã bỏ ra nhiều tiền để điều động, và đây lại là một cơ hội tốt như vậy. Việc xuất binh Sơn Đông tuyệt đối không thể dừng lại! Chuyện tiếp theo, cứ đi một bước rồi tính. Đến bình minh, Thủ tướng lớn còn phải đối mặt với những chất vấn của đế quốc nghị hội về tình hình hiện tại, và các nguyên lão cũng còn rất nhiều công việc phải làm. Cường Thị và ngoài Katou cùng nhau phải nhanh chóng gặp đại sứ Anh. Sớm có được lời mời tham chiến của Anh. Còn trong ruộng nghĩa một, phải ở lại ba trạch phản, ổn định tình hình lục quân.

"Phúc Điền quân! Người không cần đến đây làm ồn ào, mà hãy thể hiện khí độ của mình ra. Tiếp tục công việc của người đi! Chuyện này, ta tự khắc cân đối. Thời kỳ quốc vận chuyển hướng, không được phép có bất kỳ sự rối loạn nào! Ở đây ta có thể nói cho người biết, đế quốc áp chế quốc sách sẽ không thay đổi! Hiện tại cần phải tăng tốc điều động quân đội! Cứ như vậy!" Hần ngồi xuống, tỏ ý không muốn nói thêm về chuyện này nữa. Chỉ có Phúc Điền Nhã Thái Lang đứng đó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Cuối cùng giậm chân một cái, xoay người đi ra. Vị thế của Nhật Bản tại Đông Á vốn đã vững như bàn thạch, vậy mà lại xuất hiện một "mưa thần"! Giờ phút này, Đại tá Phúc Điền thật muốn vác súng, đến Phủ Tổng thống Nam Kinh khiêu chiến với "mưa thần".

Lúc này, trong thành Nam Kinh nóng bức, Phủ Tổng thống đêm qua cũng là một đêm *tươi sáng. "Mưa thần" ngồi một đêm trong hang hổ. Tư Mã Trạ, Ngô Hái và Tham mưu trưởng đều ở bên cạnh hẳn. Một điệu xì gà nối tiếp một điệu xì gà, chờ đợi tin tức từ tiền tuyến. Ngược lại, những điệu xì gà Cuba thượng hạng này đều là do "mưa thần" mời khách, hút cũng không đau lòng. Nhưng tin tức từ quân dự bị truyền về, cuộc tấn công đêm đầu tiên mà đám tham mưu các quân quan đặt nhiều kỳ vọng đã gặp bất lợi.

Bộ binh vẫn tuân theo tinh thần xung phong như trước, dưới sự yểm trợ hỏa lực yếu ớt, phát động công kích như thủy triều. Kết quả, cũng bị đánh lui như thủy triều rút. Trong đêm, ba đợt tấn công được phát động, các quân quan thể hiện tinh thần chủ động và hy sinh đến cực điểm. Nhưng đều bị hy sinh trước một loạt công sự kiên cố và chướng ngại vật sâu rộng của pháo đài. Hóa ra, những vị chủ quan quân đội này có lẽ cũng có chút tự mãn vì đã trăm trận trăm thắng từ khi thành lập quân đội. Tưởng rằng quân Nhật tinh nhuệ đã bị hai người họ đánh tan trong ba ngày. Hiện tại, với ưu thế về binh lực, tiến hành công kích hung hãn như vậy, một đêm xuống, thế nào cũng phải có chút chiến quả! Nhưng cuối cùng, điện báo của Thái Ngạc lại khiến họ phải đổi mặt với sự im lặng. Một đêm tấn công, bốn đoàn xây dựng chế độ thương vong gần hai ngàn người, đặc biệt là Đoàn 53, một đơn vị luôn được đánh giá ưu tú trong các cuộc huấn luyện và duyệt binh hàng năm. Trang bị tốt nhất, đội ngũ sĩ quan, thương vong cũng gần ngàn người. Chiến đấu, lính tổn thất hơn phân nửa, nhưng chỉ giữ được một lô cốt đầu cầu nhỏ bé ở bờ Đông Hà. Họ tập trung tấn công vào trận địa bộ binh của Trại Sơn, còn chưa sờ đến được nửa điểm!

Giờ phút này, họ mới cảm nhận được sự kinh khủng của chiến tranh hiện đại. Cùng với sự kiên cố của các công sự dưới hỏa lực hiện đại. Nỗi kinh hoàng về thương vong thảm trọng và cuộc tấn công kéo dài của quân Nhật tại cứ điểm Lữ Thuận, không tự chủ được mà dâng lên trong lòng họ. Quân đội chính quy thoát thai từ chiến tranh trong nước, lần đầu tiên phải trải qua khảo nghiệm. Không khí phòng tác chiến trong hang hổ trở nên nặng nề. Đặc biệt là những quân quan cao cấp này đều biết quân Nhật đang điên cuồng điều động. Kéo dài, có lẽ tại vịnh Giao Châu sẽ phải cùng hai cường quốc quân sự cùng lúc tác chiến!

"Mưa thần" nhìn các quân quan trong phòng tác chiến đều xụ mặt, cuối cùng đứng dậy từ chỗ ngồi của mình: "Đều đi ăn điểm tâm! Trời sập cũng không xuống! Không đánh một trận ở tiền tuyến, quân đội không biết phải

thay đổi cái đầu cũ! Chúng ta có ưu thế về binh lực, lại tác chiến trên đất nhà, găm cũng phải găm cho bằng được Thanh Đảo. Kể cả quân Nhật có tham chiến, thì sao? Chúng ta cũng không phải chưa từng giao thủ với chúng! Chiến dịch phục hưng quốc gia dân tộc, nếu đơn giản như vậy thì cần gì đến chúng ta làm gì? Mọi người phải tin tưởng Tiên sinh Tùng Sơn ở tiền tuyến, thuần như, người càng nên hiểu rõ lão sư của người. Hẳn hẳn là sẽ đưa ra biện pháp. Ngay cả cái này cũng không vượt qua được, còn nói gì đến việc đi ra thế giới? Đừng có vẻ mặt cầu xin. Buổi sáng ta còn phải đến nghị hội phát biểu tuyên cáo về chiến sự Thanh Đảo, tiền đồ gian nan cũng phải cùng những nghị viên này hóng gió. Trở về, tất cả đều phải lên tinh thần, ai còn muốn ỉ ỉ rĩ, cũng không cần ở tổng tham mưu nữa!" Hẳn nói xong những lời này rồi bước đi, Ngô Hái và Tư Mã Trạ liếc mắt nhìn nhau, đều đi theo. Tư Mã Trạ là người đầu tiên nhỏ giọng nói với "mưa thần": "Tổng thống, khi ngài chủ trương thành lập chiến đấu công binh đoàn, tôi còn có ý kiến. Cho rằng là làm suy yếu lực lượng bộ binh, hiện tại xem ra, chi đội này trang bị huấn luyện là thích hợp nhất để tấn công loại trận địa kiên cố này. Ngài nói tôi sai, hiện tại có phải nên điện cho lão sư Tùng Sơn, lập tức sử dụng chiến đấu công binh đoàn không?"

"Mưa thần" nhìn hẳn một cái, trải qua mấy ngày nay, "mưa thần" lộ ra càng gầy gò hơn. Quân sự và dân sự trong nước và quốc tế cùng nhau gây áp lực. Mặc dù mệt mỏi, nhưng dáng người của hẳn lại có vẻ càng cao lớn hơn, như thể áp lực gì cũng không thể đè gục hẳn. Hẳn thở dài một tiếng: "Thuần như, người đừng đánh giá ta quá cao! Ta tuy biết vì chiến tranh hiện đại, kỹ thuật xây dựng đã phát triển vượt bậc, hỏa lực chưa từng có được nâng cao, cần phải thành lập một đội quân tinh nhuệ như vậy. Nhưng cụ thể trong chiến tranh nên vận dụng thế nào, không thông qua tìm tòi thì làm sao biết? Lần này, Tùng Sơn để họ ở phía sau, cân nhắc cũng rất hợp lý... Hiện tại, Tùng Sơn cũng nhất định đã nhận ra. Chúng ta không muốn can thiệp vào quyết tâm chỉ huy của hẳn, đối với Tùng Sơn, ta vẫn tuyệt đối yên tâm. Cho nên mới gọi người trở về trước khi chiến đấu. Các người hiện tại ở Bộ

Tổng tham mưu nên cân nhắc những vấn đề lớn hơn, ứng phó thế nào với việc quân Nhật tham chiến. Cần những đội quân nào, cần huy động những tài nguyên nào, không thể chỉ trông cậy vào quân dự bị để ứng phó! Thời gian gian khổ, vẫn còn ở phía sau!".

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé).

STT 233: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 34: Chí cao vô thượng

Một chiếc máy bay ba tầng cánh của Pháp, lắc lư trên bầu trời. Cỗ máy này dùng động cơ hai cánh quạt phía sau đuôi, phi công an vị trong buồng lái phía trước. Máy bay được sơn màu xanh mạ, giống như đồng ruộng mùa xuân. Bên cạnh ngôi sao lục quân ngũ sắc, có mấy chữ trắng to tướng "Đình Chi Hào". Chiếc máy bay này, không ai khác chính là Đình Vũ Thương, thượng úy lục quân nổi danh vô pháp vô thiên, đang điều khiển. Hắn đeo kính phi công, cổ quấn khăn lụa trắng, mặc bộ đồ da của thợ săn. Hắn đang dương dương tự đắc điều khiển cỗ máy của mình lượn vòng trên không. Trong buồng lái, đồ chơi cũng không ít. Hai khẩu súng ngắn của Đức, cùng năm, sáu quả lựu đạn. Nếu không phải vị thượng úy này không lấy được súng máy Lewis —— hắn vẫn cho rằng loại súng máy có tang trống gắn lên máy bay là một thứ rất hữu dụng, e rằng hắn đã ở trên máy bay tiếp tục xả súng máy xuống phía dưới. Quân Đức ở Thanh Đảo có hai chiếc máy bay, mặc dù hắn nhận nhiệm vụ trinh sát và quan sát pháo binh bắn phá, nhưng hắn muốn đối đầu với máy bay Đức. Cỗ tình mang theo súng ngắn của Đức, có thể phát huy tác dụng!

Trên mặt đất, những ngọn núi và đồng ruộng xanh tươi đã bị hỏa lực nhuộm đen, khắp nơi đều có những hố bom như những cái miệng đen ngòm đang cười. Sông Thông Đồ vẫn chảy, nhìn từ độ cao bốn, năm trăm mét, nó như một dải lụa bạc. Ở bờ đông sông, có một số công sự đơn sơ. Vài thi thể mặc quân phục màu vàng chưa kịp thu dọn. Nằm giữa những chướng ngại vật chông chất. "Một trận chiến, bộ binh các huynh đệ đánh thảm quá!"

Đinh Vũ Thương nghiêng rặng trong buồng lái. Bản thân hắn ở trên không, lại không giúp được gì cho họ! Nếu lực quân có trang bị súng đại liên bốn, năm giá, có lẽ có thể mang theo vài trăm quả bom tấn, từ trên không kích địch. Chắc chắn là thủ đoạn hữu hiệu nhất! Lần này xuống đất, dù thế nào cũng phải tìm cho bằng được tên Mã Vân Thành kia, để hắn trang bị cho máy bay một khẩu súng máy Lewis! Hắn trấn tĩnh tinh thần, cẩn thận quan sát tình hình pháo tháp phía bắc Y Nhĩ Keith. Ngọn núi này được bảo vệ bởi những công sự bộ binh trùng điệp, xung quanh còn có mấy pháo đài dự bị có thể chi viện hỏa lực. Hỏa lực bắn phá nửa ngày xem ra cũng bình thường. Ít nhất sáu khẩu pháo thép 120 ly vẫn còn nguyên vẹn, hướng về phía tây vươn nòng pháo đen ngòm, thỉnh thoảng lại rung lên một cái. Phun khói, phun lửa, gieo rắc cái chết về phía trận địa quân Hoa đối diện. Mà bộ binh cách trận địa trung tâm này, còn xa lắm!

Gần đó là trại an dưỡng Mike Luân, từ chân núi trại an dưỡng, có thể nhìn thấy nội thành Thanh Đảo nhỏ bé mà tinh xảo, biển cả trải dài ngay dưới nội thành, trên các pháo đài phòng thủ của Đức. Rõ ràng không một bóng người. Quân Đức đã điều động toàn bộ lực lượng phòng thủ, đến hướng phòng thủ trên đất liền. Nghĩ đến tin đồn trong quân đội, quân Nhật Bản rất có thể đổ bộ từ biển vào tháng Tám, tham gia cướp Thanh Đảo. Chẳng phải là mở toang cánh cửa cho chúng sao? Trong cảng có một vài pháo hạm đậu trên bến tàu, còn có một chiếc tuần dương hạm trông rất cổ xưa cũng neo ở đó. Đinh Vũ Thương căn rặng trên máy bay, giá như hải quân ta đủ mạnh thì tốt biết bao, hải lực song song giáp công. Đánh giá mười phần, quân Đức không dám chống cự, chỉ còn nước đầu hàng! Đâu cần bộ binh huynh đệ phải chịu thương vong thảm khốc như vậy!

Hắn đang nhìn quanh, chuẩn bị trở về điểm xuất phát, thì đã thấy trên bãi cỏ bên cạnh bến tàu Thanh Đảo, một điểm nhỏ đột nhiên bay lên. Chốc lát sau, điểm nhỏ đó dần dần lớn lên, trên không trung còn vang lên tiếng vo ve. Nhìn kỹ, hóa ra là một chiếc máy bay trinh sát Newport hình kéo vào!

Tên này nhanh nhẹn hơn ba tầng cánh một chút, nhưng tốc độ leo cao của cả hai đều ngang nhau. E rằng cũng là máy bay trinh sát tuyến Hoa của quân Đức. Sau đó, liền gặp Đinh Vũ Thương trên không! Thượng úy Đinh của chúng ta lập tức mừng rỡ, trong buồng lái kêu lên một tiếng quái dị. Quên sạch lời dặn của Mã Vân Thành trước đây: "Trinh sát thì cứ trinh sát cho đàn hoàng, trung thực với trời, trung thực trở về. Đừng có gây ra chuyện gì nữa!" Hiện tại, tất cả đều bị vứt bỏ lên chín tầng mây. Đây đầu máy bay lao xuống, động cơ gào thét, phun ra từng đợt khói trắng. Thoáng cái đã bay đến phía trên chiếc Newport mang chữ thập sắt, lượn một vòng, lướt ngang, dứt khoát bay song song với chiếc Newport này. Viên phi công Đức ngẩn người nhìn Đinh Vũ Thương, không hiểu hẳn muốn làm gì. Cái thời đại này, cường quốc đều có máy bay, toàn dùng để trinh sát liên lạc. Gặp nhau trên không trung, thậm chí còn gật đầu chào hỏi, sau đó mỗi người làm việc của mình. Không ngờ hôm nay lại thấy một phi công Trung Quốc bay song song với mình, sau đó lại móc ra một khẩu súng ngắn của Đức, khoa tay múa chân, thậm chí còn làm một cái thủ thế muốn hẳn đầu hàng! Bắt tù binh lên trời!

Đinh Vũ Thương trong khoang hành khách nhe răng cười, vừa muốn điều khiển máy bay vừa muốn cầm súng. Thật sự có chút bận bịu, hẳn lớn tiếng dùng giọng Nam Dương, tiếng Anh đặc sệt: "Tiểu tử, nghe lời! Ngoan ngoan bay theo ta, bằng không ta đánh rơi ngươi!" Tiếng gió rít gào trên không, cộng thêm tiếng động cơ. Phi công Đức làm sao nghe rõ hẳn nói gì? Nhưng luôn cảm thấy hẳn cầm súng khoa tay với mình, không phải là điềm lảnh gì, nghiêng người lượn một cái, liền muốn tránh ra. Thấy máy bay Đức hạ độ cao, tỏ vẻ hờ hững với hẳn, Đinh Vũ Thương lập tức cảm thấy mất mặt, liền đuổi theo. Dưới sự điều khiển của hẳn, chiếc ba tầng cánh ngoan ngoan bay song song với máy bay Đức. Lần này Đinh Vũ Thương không khách khí nữa, đạn bắn ra như mưa. Hẳn định nếu bắn không trúng, hẳn sẽ ném lựu đạn vào máy bay đối phương! Nhưng tình thế cuối cùng không phát triển đến mức hẳn cần dùng lựu đạn để bắn rơi máy bay đối phương,

viên phi công Đức đột nhiên dừng lại, ngã nhào trong buồng lái. Đinh Vũ Thương trên mặt đất không phải là một tay súng cừ khôi, trên không trung lại run rẩy. Một tay bắn ra, thế mà một viên đạn đã trúng chỗ hiểm của đối phương. Trên không trung liền tắt thở! Chiếc Newport rung lên, mất kiểm soát. Cắm đầu xuống đất, Đinh Vũ Thương há hốc mồm nhìn chiếc máy bay kia rơi xuống như lá rụng! Bản thân hẳn cũng không thể tin được tất cả những gì xảy ra trước mắt, cho đến khi chiếc máy bay đó đâm vào gần pháo đài Bismarck, hóa thành một quả cầu lửa. Mới giờ súng lên trước mặt, mạnh mẽ hôn hai cái: " * cho lão tử đánh rơi! Đây có tính là lần đầu không chiến không".

Trên mặt đất, trong chiến hào hai bên bờ sông, các sĩ quan và binh lính đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những gì xảy ra trên không trung. Họ đã phải chịu đựng hỏa lực sát thương của quân Đức suốt một ngày, như chuột chũi liều mạng gia cố công sự. Chờ đợi cuộc tấn công vào buổi tối. Sau đó, họ đã nhìn thấy máy bay trinh sát của mình đến. Tiếp theo lại là một chiếc máy bay Đức trên trời. Vài vòng lượn, máy bay của họ đã đánh rơi máy bay Đức! Nổ tung gần pháo đài Bismarck! Mặt đất lập tức bùng nổ tiếng reo hò. Tất cả quan binh đều không để ý đến hỏa lực của quân Đức, đứng thẳng người lên trong công sự, tướng quân ném mũ lên trời, tiếng cười mắng vang lên liên miên. Sau đó, họ đã nhìn thấy chiếc máy bay xanh mạ dương dương tự đắc đó lại lượn vài vòng trên pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith, từ trên máy bay ném xuống vài quả lựu đạn. Trong tiếng nổ ầm ầm. Mặc dù lựu đạn này không có ý nghĩa gì với lực sát thương của pháo đài. Nhưng tiếng hoan hô lại càng lớn càng vang dội. Lần không chiến hài hước này, quả thực đã tiếp thêm sinh lực cho tinh thần vốn đã có phần sa sút, thật tốt! Viên phi công vô danh của lực quân này, cũng lập tức trở thành anh hùng trong lòng các chiến sĩ tiền tuyến!

1913 năm, ngày 4 tháng 8, thượng úy phi công của Đội Hàng không Lục quân Trung Quốc đã thực hiện trận không chiến đầu tiên trong lịch sử thế

giới. Trung úy Tư Đức của Lục quân Đức là đối thủ đầu tiên bị hấn hạ gục. Đinh Vũ Thương cũng nhờ đó mà được ghi vào sử sách. Mặc dù sau khi rơi xuống đất, hấn bị ngựa của Vân Thành mắng cho một trận tơi bời, phun đầy đầu. Nhưng hấn vẫn hớn hở vẽ lên một trái tim đỏ trên chiếc phi cơ của mình, xuyên qua trái tim là một mũi tên. Về sau, đây trở thành vật trang sức độc nhất vô nhị của hấn. Tương lai, trên chiến trường châu Âu, hấn sẽ vẽ đầy dấu hiệu này lên máy bay, trở thành biểu tượng nổi tiếng trên không trung, sánh ngang với "Hắc nam tước" lừng danh. Chỉ có điều, tên gọi của máy bay hấn sẽ thay đổi, từ "Đinh chỉ hào" thành "Marianna" hoặc "Michelle" mà thôi. Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Tiếng pháo vẫn tiếp tục nổ ngất quăng. Hai bên dường như không muốn dừng lại, muốn tiêu hao ý chí của đối phương. Cả hai đều trang bị súng cối, những đường đạn bay cao trên không trung liên tục giao thoa, rồi rơi xuống, nện vào công sự của đối phương. Với kiểu tiêu hao như vậy, đương nhiên là quân đội chính quy với công sự sơ sài sẽ chịu nhiều thương vong hơn. Nhưng pháo binh hạng nặng của hai bên đều đã im tiếng. Dường như trận pháo kích dữ dội đêm qua đã tiêu hao hết nguyên khí của pháo binh hai bên. Suốt cả ngày, ngoài cảnh tượng bất ngờ trên không, mọi thứ đều rất yên ắng. Quân dự bị đã trải qua bảy ngày tác chiến, cứ như vậy mà tiêu hao hơn mười giờ.

Trời vừa sập tối, hai đội công binh chiến đấu liền di chuyển về phía trước, dưới sự yểm trợ của pháo cối, hầu như không có thương vong, vượt qua Thông Đỗ Hà. Đến nơi, họ đã gặp hai đại đội của đoàn 53, những người đã kiên cường phòng thủ suốt cả ngày. Vừa đến, các huynh đệ công binh chiến đấu đã thấy những người ở đây chỉ sau một ngày mà đã tiều tụy đến thảm thương. Cơ thể nóng không thể vận chuyển, súng máy và đạn pháo của địch phong tỏa, thêm vào đó là cái nóng như thiêu đốt, lại phải đối mặt với mưa đạn xối xả, liều mạng nằm rạp xuống đất để xây công sự, thậm chí còn tổ chức hai đợt xung phong nhỏ! Đã cho nổ tung hai lớp chướng ngại vật!

Đại đội trưởng Liễu Vân, người nắm giữ vị trí cao nhất trong trận địa, cùng với một đại diện của Phó Đại đội, không nói nên lời. Cuối cùng, anh ta chỉ thốt lên: "Huynh đệ, tranh thủ thời gian xuống nghỉ ngơi đi. Nếu tối nay chúng ta không mở được lỗ hổng, thì có lỗi với việc các người đã giao trận địa cho chúng ta!" Vị Phó Đại đội mệt mỏi lắc đầu, cười khổ nói: "Chúng ta đã có quá nhiều huynh đệ thương vong, Đại đội trưởng của chúng ta còn bị nổ đến mức không tìm thấy thi hài. Đêm nay, chúng ta sẽ ở lại đây, dùng hỏa lực hỗ trợ các người một chút. Hơn nữa, chúng ta quen thuộc địa hình ở đây, đến lúc đó, nhìn các người xông lên, cũng có thể giúp được phần nào, đừng nói gì nữa. Nếu không chết ở đây, thì phải tiến lên phía trước. Chúng ta sẽ không lùi bước!"

Hai quân nhân nhìn nhau, không cần phải nói gì thêm. Chỉ cần nắm chặt tay nhau, nói một câu khẩu hiệu động viên phổ biến của quân dự bị: "Tất cả vì sự nghiệp phục hưng dân tộc!" Rồi lại bắt đầu chuẩn bị. Một doanh công binh chiến đấu này, tất cả đều mang theo thiết bị nổ phá, hôm nay sẽ cho nổ tung ngọn núi nhỏ này một trận long trời lở đất!

Lúc này, Sư trưởng Cửu sư, Lâm Thuật Khánh, cũng đã đến trận địa tiền tuyến ở bờ tây Thông Đỗ Hà để chỉ huy, được xem là bảo bối trong lòng Tổng thống. Màn trình diễn của Sư đoàn 9 đêm qua, không thể lặp lại một lần nữa! Thái Ngạc cũng sẽ toàn lực phối thuộc trọng pháo cho hãn chỉ huy, đêm nay sẽ lại một lần nữa phát động công kích chủ yếu bằng công binh chiến đấu để thâm thấu và phá hủy! Cố ý điều đến một doanh, bên trong còn có một liên đội là anh hùng cổ trấn của Cửu sư, lần này dù thế nào cũng phải giành lại thể diện. Điều cấp bách nhất là thời gian vô tình trôi qua, thời hạn bảy ngày mà Tư lệnh đã ấn định đang đến gần. Không thể chậm trễ dù chỉ một ngày. Lâm Thuật Khánh ghé vào chiến hào quan sát tình hình phía trước, mười mấy chiếc điện thoại và máy điện báo vẫn kết nối với tuyến trước và phía sau. Trương Đào cũng đứng bên cạnh hãn, lúc thì nhìn về mặt

căng thẳng, lúc lại nhìn thời gian. Thời gian để phát động tấn công đã đến rất gần.

Lâm Thuật Khánh lăm bắm một câu chửi rửa bằng tiếng Phúc Kiến, quay đầu nhìn Trương Đào: "Trương điên, lần này có mở được thành lũy bộ binh ở núi Trạm Sơn hay không, còn phải xem thủ hạ của người làm ăn thế nào! Đến trước mười giờ phải nã năm ngàn quả đạn pháo. Sau đó là hành động của quân người, có tự tin không?"

Trương Đào, mỗi khi đến lúc phải đánh trận, đều lộ ra vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn ôm ống nhòm lớn của Đức, chăm chú nhìn về phía đối diện. Tiếng ồn ào trong chiến hào và tiếng chuông điện thoại không thể ảnh hưởng đến hắn. Nhìn cái cách hắn vặn vẹo toàn thân, hận không thể tự mình xông ra chiến tuyến. Nghe Lâm Thuật Khánh hỏi, hắn mới miễn cưỡng hạ ống nhòm xuống, thản nhiên nói: "Sư trưởng, quân của tôi, ngài cứ yên tâm. Dạng thành lũy nào cũng sẽ bị tôi đánh hạ, dạng địch nhân nào cũng sẽ bị tôi đánh tan. Có chúng tôi dũng cảm, sẽ không có địch nhân nào ngoan cố. Tôi và Tư lệnh Thái đã lập quân lệnh trạng. Tối nay cứ nhìn chúng tôi biểu diễn! Công binh chiến đấu, chính là ăn bát cơm này!"

Thời gian dần trôi qua, đến mười giờ tối. Quân Đức, sau một đêm ác mộng, ai nấy đều mở to mắt, canh giữ trong công sự và giao thông hào. Chờ đợi quân Hoa có thể sẽ tấn công vào ban đêm. Đêm qua, nhớ lại thật là không thể tưởng tượng nổi. Mưa đạn như sấm rền, làm đứt đoạn tuyến giao thông. Bộ binh đóng trong công sự đã chiến, cũng chịu thương vong nặng nề, ngay cả những điểm hỏa lực kiên cố bằng bê tông cốt thép, không ít đã bị pháo hạng nặng đánh nát, không ít binh lính bị đánh chết ngay trong công sự. Điều khiến họ khiếp sợ nhất là cuộc tấn công của bộ binh Hoa, họ vẫn nghĩ rằng chỉ có quân đội châu Âu mới có tinh thần tấn công mãnh liệt như vậy, mới có kỷ luật và tinh thần hy sinh. Nhưng đêm qua, trong ánh lửa bạo tạc của pháo, nhìn thấy những con sóng người cuộn cuộn xông lên, chết

một mảnh lại xông lên một mảnh. Trên sông Thông Đổ, trước chướng ngại vật, những sĩ quan binh lính Hoa ngã xuống từng lớp, và lá cờ quân đội luôn tung bay phía trước, do sĩ quan dẫn đầu giương cao. Cái mà họ vẫn luôn ấn tượng, là một đám người để tóc đuôi sam, là một đám người nghiện thuốc phiện và phụ nữ chân nhỏ, đã hoàn toàn thay đổi diện mạo. Quân tâm đại diện cho tinh thần dân tộc, đây rõ ràng là điềm báo cho sự trỗi dậy của dân tộc vĩ đại này! Vì vậy, mặc dù họ đã đẩy lùi cuộc tấn công hung hãn và không sợ nguy hiểm của quân Hoa, hôm nay họ càng được Tư lệnh Đức, Ngõa Đức khắc, khen ngợi. Một số sĩ quan đã ghi nhớ công trạng để nhận huân chương, nhưng mỗi người đều hiểu số phận của mình, hoặc là chết trận ở đây, hoặc là vào trại tù binh của người Trung Quốc. Chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Nhưng vì danh tiếng của đế quốc ở Viễn Đông, vì vinh dự của quân nhân Đức, vì thiên chức của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, họ chỉ có thể lựa chọn chiến đấu đến cùng.

Trong bóng đêm, trận địa yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng tiếng nổ của pháo cối càng làm tăng thêm sự yên tĩnh này. Quân đội Trung Hoa trong đêm tối, mặc dù không nhìn rõ hành động của họ, nhưng những pháo sáng thỉnh thoảng được bắn ra chỉ có thể cho thấy hai bên bờ sông Thông Đổ là trận địa của quân Hoa, hoàn toàn tĩnh mịch. Nhưng họ biết, cuộc tấn công sắp đến.

Quả nhiên, khi thời gian đến mười giờ, trên bầu trời xa xăm lại rạch ra, từng tia chớp, cùng với sự rung chuyển của mặt đất và tiếng nổ âm ầm. Từng đồn quan sát và các tuyến giao thông của quân Đức, như thỏ, vội vàng lao vào chiến hào bê tông cốt thép, lập tức chen chúc chật kín. Dưới chiếc mũ sắt đặc trưng của quân đội, là những khuôn mặt trắng bệch, chờ đợi đạn pháo rơi xuống. Quân Trung Quốc có binh lính, vậy mà binh lực của họ có thể chống cự được bao lâu! Pháo binh và pháo dã chiến của Đức cũng như nhận được tín hiệu, lập tức bắt đầu khai hỏa, áp chế hỏa lực của đối

phương. Hai bên bờ sông! Lập tức như mở ra một cái vạc, đạn và tiếng nổ bao trùm cả thế giới.

Trước mặt quân đội chính quy, lô cốt đầu cầu nhỏ bé trên trận địa Trạm Sơn chật ních binh sĩ chờ công kích. Bọn chúng tận lực co mình trong chiến hào, chờ đợi hỏa lực yểm hộ. Nhưng những vụ nổ dường như không dứt. Lúc này, ai nấy đều liều mạng, không màng sống chết. Quân nhân, sứ mệnh của họ là xông lên phía trước, giết sạch quân địch! Sinh mạng của người, chỉ là công cụ để hoàn thành nhiệm vụ mà thôi! Một học quan trẻ tuổi căn rằng tựa vào vách chiến hào, doanh trưởng Liễu Vân nhìn hẩn bằng ánh mắt lấp lánh. Vị học sinh giỏi của trường công khoa hai giới nhú chặt mày, dường như đang cố gắng chịu đựng những chấn động xé ruột gan. Đạn pháo tạo thành mưa đạn, dường như vô tận. Khi chiến tranh chỉ thần toàn lực tung hoành, mỗi quân nhân đều cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Lần này, hỏa lực chuẩn bị không kéo dài như đêm qua. Bắn phá toàn lực khoảng hai mươi phút, trọng pháo bắt đầu công kích. Quân Đức lại dội lửa vào hai bên sườn. Ba vệt đạn tín hiệu xanh lét vọt lên trời cao. Liễu Vân cuối cùng chờ được hiệu lệnh xung phong, hẩn gào lớn: “Xông lên!” Lập tức, còi hiệu trong chiến hào đồng loạt vang lên. Súng máy hai bên sông Thông Đồ cũng đồng loạt khai hỏa, dệt nên một dải lửa giao nhau với sông. Liễu Vân đẩy vị học quan trẻ tuổi, lại phát hiện hẩn đã ngã gục. Hẩn đã bị trọng pháo đánh chết! Lúc này, chết cũng chẳng còn gì để lo, Liễu Vân nhảy vọt lên khỏi chiến hào, nhìn binh lính dưới quyền, theo giao thông hào xông ra dưới sự yểm hộ của súng máy và pháo cối, mỗi người đều mang theo thuốc nổ và lựu đạn. Toàn doanh chia thành hơn mười tiểu đội chiến thuật, nhanh chóng lao về phía mục tiêu. Đạn pháo rơi xuống, trúng ai là nổ tan xác. Nhưng lần này, đội hình đột kích lại vận động ngay dưới họng súng địch, trước khi bộ binh địch kịp phản ứng, đã lao đến trước chướng ngại vật. Liễu Vân cũng như các công binh, mang theo thuốc nổ hai mươi pound, có thể chia làm bốn đoạn ngư lôi hạng nhẹ, cùng một ngư lôi hạng nặng bốn

mười pound. Trong đêm đột kích, hăn không cần chỉ huy, mỗi chiến đấu công binh đều tìm kiếm mục tiêu, sau đó phá hủy, tiến lên không ngừng, cho đến chết!

Chướng ngại vật bị hỏa lực tàn phá lại vang lên tiếng nổ lớn của thuốc nổ TNT. Bộ binh Đức cũng tập trung hỏa lực, nhưng tiếng phá hủy vẫn không ngừng vang vọng. Trong mười phút ngắn ngủi, chướng ngại vật rộng ba mươi mét đã bị xốc tung lên khoảng hai mươi mét, mở ra mười mấy con đường! Hỏa lực bộ binh Đức càng ngày càng dày đặc, không ngừng có quân Đức tránh pháo xông vào chiến hào, súng máy và pháo cối đánh tan đội hình. Chỉ huy quân Đức trên đỉnh Y Nhĩ Keith cũng quan sát được tình hình. Vô số pháo đài và trận địa pháo tập trung hỏa lực vào đây. Mật độ hỏa lực khủng khiếp đến mức người ta nghi ngờ liệu có sinh vật sống nào còn tồn tại! Khu vực này bị hỏa lực bao trùm, sáng rực như ban ngày. Pháo sáng liên tục bắn ra, chỉ dẫn mục tiêu cho bộ binh. Trong hoàn cảnh này, các chiến đấu công binh vẫn không ngừng bò về phía trước, đặt chất nổ lên chướng ngại vật, rồi lăn lộn trở lại. Nếu bị mảnh đạn bắn trúng, những dũng sĩ không sợ chết này sẽ cùng với thuốc nổ hóa thành ánh sáng và nhiệt. Có những công binh giết đến đỏ mắt, kéo ngư lôi lao thẳng vào chướng ngại vật, tan vào lòng đất mẹ. Kiểu tấn công điên cuồng của công binh, trong lịch sử chiến tranh thế giới, quả là chưa từng có!

Trong sở chỉ huy của Sư đoàn bộ binh tiến lên bờ Tây sông Thông Đồ, Lâm Thuật Khánh và Trương Đào lặng lẽ nhìn những cột khói bốc lên từ trận địa Trại Sơn, im lặng hồi lâu. Trong mắt Trương Đào đầy tơ máu: “Đây là lính của lão tử! Đây là lính của lão tử! Đây là lính của quốc gia chúng ta!” Lâm Thuật Khánh hạ ống nhòm xuống, ngửa mặt lên trời thở dài. Mưa thần, người rút cuộc đã tạo ra một đội quân như thế nào, quyết tâm phục hưng dân tộc, tại sao lại trở nên cao cả đến thế, khiến sinh mệnh, đều trở thành thứ không đáng để ý đến nhất.

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên—lôi—trúc•

STT 234: Chương 5: Thế giới mới - Chương 35: Quốc bảo

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 35: Quốc bảo

Gần Tổng tư lệnh bộ của quân dự bị tại Chu trang, một bệnh viện công trình hoàn thiện nhất đã được xây dựng. Ngoài các bệnh viện dã chiến trực thuộc sư đoàn, nơi đây còn thiết lập một tổng bệnh viện với một ngàn năm trăm giường bệnh. Thiếu tướng Mộ Tinh Hà, Trưởng phòng Quân y của Bộ Tổng tham mưu quân đội chính quy, đã gác lại mọi công vụ để đích thân tọa trấn, cứu chữa thương binh. Các bác sĩ và y tá của bệnh viện này đều được điều động từ Tổng viện Lục quân, cùng với các bác sĩ và y tá địa phương được thuê tạm thời. Tinh anh y tế cả nước, phần lớn đều tập trung tại đây. Thậm chí, có cả các chuyên gia ngoại khoa nổi tiếng từ Bệnh viện Tương Nhã Hồ Nam, vượt ngàn dặm đường xa xôi, tình nguyện đến hỗ trợ. Dưới sự cổ vũ của mưa bom bão đạn, Lý phu nhân cũng gia nhập vào hàng ngũ phục vụ trên chiến trường, cần mẫn làm việc.

Từ đêm qua, thương binh liên tục được chuyển xuống từ tiền tuyến, hết đợt này đến đợt khác, không có lúc nào ngơi nghỉ. Không ít y tá mới nhập ngũ sau khi thành lập nước nhà, khi nhìn thấy những thương binh máu thịt be bét được đưa đến, đều sợ đến mức không biết phải làm sao. Ngược lại, Lý phu nhân, người đã có kinh nghiệm cứu thương trên chiến trường trong thời kỳ Bắc phạt, đã chỉ huy họ phân công chăm sóc thương binh, thay băng bó, cho thuốc men. Có những thương binh không thể cử động, Lý phu nhân vẫn ngồi bên giường, tự tay đút cơm cho họ. Trong hoàn cảnh này, không ai

coi bà như là tổng thống phu nhân, trong lòng bà cũng không có khái niệm đó. Bà chỉ biết rằng những tiểu hỏa tử này đã hăng hái ra tiền tuyến, bây giờ lại thiếu tay, cụt chân trở về, họ đều giống như tuổi trẻ của bà! Chỉ cần có thể chăm sóc tốt cho họ, dù khổ cực đến mấy cũng đáng! Ngày đêm làm việc không ngừng, chỉ trong một ngày một đêm, Lý phu nhân đã mệt đến gập cả người. Các đồng nghiệp khuyên bà đi nghỉ ngơi một chút, nhưng bà luôn lắc đầu, trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt mà kiên định. Bà cảm thấy có thể dùng tâm lực của mình để cống hiến cho sự nghiệp của trượng phu, có thể nhìn những thương binh được bà chăm sóc, nặng nề thiếp đi, đã là một điều hạnh phúc nhất. Mỗi đêm, hỏa lực từ tiền tuyến lại xé toạc bầu trời, điều này đồng nghĩa với việc vẫn còn thương binh được chuyển về, mặc dù bà chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, nhưng lại không có thời gian để nghĩ đến tình cảm cá nhân. Trong khi đó, những y tá cùng tuổi đã không biết đã khóc bao nhiêu lần trước hình ảnh của những thương binh, vừa khóc vừa cố gắng làm việc.

Chỉ có một lần, một thương binh chỉ còn lại phần hông, mặt mày cũng bị băng bó kín mít, sau khi được Lý phu nhân dứt cơm. Đồng đội của anh ta đã nói với anh rằng người chăm sóc anh là tổng thống phu nhân. Nhìn tiểu chiến sĩ mới mười chín tuổi trên tấm thẻ tên, cố gắng ngồi dậy từ giường nhưng không thành công, cuối cùng anh ta đã dùng cánh tay trái chào theo kiểu nhà binh. Nước mắt của Lý phu nhân lúc này mới không kìm được mà tuôn rơi. Chỉ đến lúc này, bà dường như mới hiểu được sự nghiệp mà người trượng phu của mình luôn theo đuổi rốt cuộc là như thế nào, là sự nghiệp cùng với huyết mạch của dân tộc này cùng chung nhịp đập. Nhìn về phía chân trời phương Nam, không biết trượng phu của bà hiện đang bận rộn điều gì, biết bao nhiêu chiến sĩ đang chiến đấu, đang hy sinh nơi đó...

Mưa thần lúc này tuyệt đối không có chút thời gian nào để nghĩ đến người vợ đang phục vụ ở tiền tuyến. Ông tập trung vào việc theo dõi phản ứng của trong nước đối với cuộc chiến này, đồng thời nắm bắt tình hình

điều động của lực quân cả nước. Bên cạnh đó, ông còn triển khai các nỗ lực ngoại giao, hy vọng các cường quốc có thể duy trì vấn đề Thanh Đảo, để Trung Quốc có thể tự mình giải quyết. Ông cũng phải chuẩn bị đối phó với các động thái của quân Nhật, và cân nhắc các biện pháp quân sự và chính trị sau này nếu xảy ra chiến tranh với quân Nhật! Vốn đã gầy gò, lúc này ông lại càng lộ rõ vẻ mệt mỏi, sắc mặt ửng hồng. Với nhiều việc lớn như vậy, ông dường như đang tiêu hao tinh lực để đối phó. Một số tâm phúc bên cạnh cũng bị ông sai khiến đến quay cuồng, ai nấy đều bận rộn đến mức muốn thổ huyết. Đặc biệt là Bộ Tổng tham mưu, hiện tại gần như toàn lực phục vụ cho hậu cần của cuộc chiến này! Chưa từng có việc sử dụng hỏa lực pháo binh, tập trung binh lực lớn như vậy. Mỗi ngày, lượng vật tư quân sự tiêu hao là con số thiên văn, nhìn vào báo cáo, số lượng đạn pháo dự trữ giảm xuống nhanh chóng. Mỗi ngày, số lượng đạn súng máy bắn ra cũng là con số khổng lồ. Chưa kể thuốc nổ TNT. Nguồn vốn của nhà máy Mã An Sơn gần như đã bị quét sạch! Một nước yếu tham gia vào ván cờ thế giới này, cuộc chiến tranh hiện đại hóa này, mới cảm thấy năng lực công nghiệp là yếu tố then chốt hạn chế khả năng chiến đấu. Trung Quốc hiện tại chưa có thực lực này, hoàn toàn dựa vào trực giác tiên tri đáng sợ của Mưa thần về các vấn đề, mới có thể đạt được vị thế như ngày hôm nay, tạo ra cục diện như vậy. Các sĩ quan tổng tham mưu đôi khi còn không khỏi nghĩ rằng, nếu Thanh Đảo cứ như vậy mà bị tổn thương, theo ý của tổng thống, còn muốn tham gia chiến tranh châu Âu trong tương lai, liệu chúng ta có đủ thực lực không?

Đã mười hai giờ đêm. Mưa thần vẫn ở trong phòng tác chiến, lặng lẽ nghe ngóng tin tức từ tiền tuyến, cùng với đủ loại yêu cầu, phải giải quyết ngay tại chỗ. Đêm xuống, là thời điểm tiền tuyến tiến hành tổng công kích, các chiến đoàn công binh cũng được sử dụng. Nhưng từ mười giờ, tổng bộ quân dự bị vẫn chưa nhận được điện báo. Mọi người đều im lặng, đoán xem tình hình chiến đấu ở tiền tuyến ra sao, âm thầm tính toán xem còn bao nhiêu thời gian có thể xoay sở. Mỗi đe dọa từ quân Nhật, vẫn là một bóng

ma lớn bao trùm lên cuộc hành quân này. Ai nấy đều cảm thấy như đang treo lơ lửng giữa trời.

Tư Mã Trạh thấy không khí trong phòng quá nặng nề, cười lớn nói với Mưa thần: "Tổng thống, ngài đã nhận được báo cáo chưa? Tiền tuyến hôm nay đã xảy ra một chuyện thú vị. Một phi công của lực quân lên trời trinh sát, vừa gặp máy bay Đức. Tiểu tử này đã dùng súng ngắn bắn chết phi công Đức, còn dùng lựu đạn oanh tạc vào ụ pháo của Đức... Mã Vân Thành đã đến than phiền với tôi, nói rằng tên này xưa nay không biết chào hỏi, những phi công này đều là những kẻ tính tình như ngựa hoang. Anh ta quản lý thật vất vả. Tôi đã mắng anh ta một trận, anh không hiểu nghiệp vụ thì làm sao mà quản được người khác? Từ giờ trở đi, anh phải học bay cho tôi! Chờ anh bay giỏi như họ, nói chuyện mới có người nghe! Tên đó đã cố vũ tinh thần cho tiền tuyến, tổng bộ còn muốn khen thưởng và huấn luyện cho anh ta nữa!"

Mưa thần nhấp một ngụm cà phê đậm đặc, hơi nóng cũng không che giấu được vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt ông. Bên ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng chờ đợi báo cáo chiến sự từ quân dự bị. Mưa thần thực sự không biết chuyện này, lập tức cười nói: "Đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử! Quân đội của chúng ta hiện đang học tập chiến tranh hiện đại, không ngờ lại tạo ra một đối tượng để các quốc gia khác học tập! Tiểu tử này tên là gì? Tương lai nhất định sẽ là một vương bài!" Tư Mã Trạh cười một tiếng: "Anh ta tên là Đinh Vũ Thương, tổng thống đã gặp anh ta rồi. Một gã trẻ tuổi rất tự tin. Nếu ở trong lực quân cũng sẽ là một người lính giỏi! Tổng thống, ngài nói chúng ta đang học tập chiến tranh hiện đại, điều này không sai đâu. Những người quen với chiến tranh cường độ thấp trong nước, đột nhiên phải đối mặt với chiến trường tranh đấu với các cường quốc, mới biết rằng chỉ dựa vào dũng khí và phương pháp huấn luyện kiểu cũ là vô dụng. Mật độ hỏa lực trên chiến trường hiện đại, dày đặc và tấn công dũng mãnh, chỉ có thể dẫn đến cái chết! Tôi rất

ngghi ngờ về cuộc chiến tranh châu Âu, chỉ có bộ binh tấn công. Ngay cả khi quân Đức được huấn luyện nghiêm chỉnh! Cũng chỉ gây ra thương vong lớn! Súng máy và kỹ thuật mới đã thay đổi toàn bộ phương thức tác chiến. Ngay cả sách lược và chiến thuật của Nhật Bản, chúng ta đã học bao lâu, cũng thực sự tụt lại phía sau!".

Tư Mã Trạm quả không hổ là người trời sinh miễn cảm với chiến tranh, lại đặc biệt chú trọng đến sự phát triển của chiến thuật quân sự và kỹ thuật chiến lược. Đồng thời, hắh cũng là một nhân tài tham mưu có những ý tưởng thiên tài. Trải qua lần rèn luyện đầu tiên ở Thanh Đảo, chỉ mới đánh nhau được một hai ngày, hắh đã nhạy bén nhận ra sự thay đổi trong hình thức tác chiến hiện đại. Nghe hắh thao thao bất tuyệt trình bày những kiến giải của mình, Mưa Thần dùng ánh mắt tán thưởng, tràn đầy sự tin tưởng nhìn hắh. Không tự chủ được, những sĩ quan tham mưu xung quanh đều vây lại, lắng nghe Tư Mã Trạm biến vài câu chuyện phiếm thành một bài diễn thuyết.

“Các cường quốc công nghiệp đều có khả năng vũ trang cho quân đội của mình, nắm giữ hỏa lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có thể dựa vào việc tiếp tế vật tư quân sự để duy trì tác chiến. Trong Đại chiến Châu Âu, nếu không có một bên đột ngột mất đi ý chí chiến đấu, sớm muộn gì cũng sẽ hình thành thế trận giằng co trên một chiến tuyến nào đó. Việc đào hầm, xây công sự kéo dài sẽ ngăn chặn mọi dã tâm tiến công. Đặc biệt là ở tuyến Tây. Phương thức tấn công truyền thống chỉ là đổ máu của mình để đổi lấy chiến thắng! Có lẽ ở tuyến Đông, với không gian rộng lớn như vậy, vẫn còn chỗ trống cho các hoạt động cơ động. Có thể phát huy hết mưu lược của các tướng lĩnh. Nhưng ở tuyến Tây lại là cối xay thịt, bóp chết mọi mưu lược quân sự!” Ánh mắt hắh đã hướng về phương xa, dường như đã nhìn thấy chiến tuyến nào đó ở tuyến Tây, Gaul hoặc là áng ô —— lỗ rút lui khắh. Kém hơn là các chiến sĩ German đang ngã xuống một cách anh dũng nhưng bất lực trước hỏa lực của súng máy, trước những chiến hào kéo dài ra tận bờ

biển. Một số thiên tài quân sự có thể nhìn thấu lớp sương mù truyền thống, dự đoán trước một vài khả năng phát triển trong tương lai. Nhưng những thiên tài như vậy, ở các quốc gia đều quá ít, hơn nữa thường bị coi là dị đoan trong thể chế truyền thống.

Nhưng đối với Mưa Thần, người quen thuộc với sự phát triển của kỹ thuật quân sự trong tương lai, thì Tư Mã Trạm là một quốc bảo. Hắn không phải là không biết rõ mô thức chiến tranh trong tương lai. Nhưng ở một quốc gia nông nghiệp hóa như Trung Quốc, việc có thể trang bị đầy đủ cho ba mươi sư đoàn vũ trang, hơn nữa có thể tiến hành huấn luyện đã là một việc vô cùng khó khăn. Việc huấn luyện quân đội vẫn kế thừa từ trước. Đã trở thành truyền thống. Muốn để họ chủ động nhận thức được tất cả những điều này đã quá muộn, gần như là không thể! Hơn nữa, hắn không phải là một chỉ huy quân đội, hắn còn có nhiều việc khác phải lo. Hắn chỉ có thể giúp quân đội có hình hài cơ bản, chuẩn bị đầy đủ vũ khí đạn dược rồi đưa họ ra chiến trường. Việc thay đổi quan niệm, lại cần các chỉ huy quân đội và các sĩ quan cao cấp tự mình khám phá và thay đổi. Giới cao tầng của quân đội chính quy này là một tập thể trẻ tuổi. Đầu óc của họ vẫn chưa bị xơ cứng, họ vẫn còn đầy nhiệt huyết để học hỏi những điều mới mẻ. Chính vì vậy, Mưa Thần mới tràn đầy lòng tin vào đội quân này.

Tư Mã Trạm kích động đi lại trong phòng tác chiến, những suy nghĩ và ý tưởng trong đầu hắn dường như đều thoáng hiện ra. Hắn cảm thấy, có lẽ mình đã nắm bắt được một phần mạch đập của sự phát triển trong tương lai: “Loại căng thẳng do sự phát triển của kỹ thuật và hỏa lực sát thương lớn tạo ra, đã bắt lực về mặt mưu lược. Cần phải tiến bộ về kỹ thuật quân sự, hoặc cải thiện lớn về chiến thuật quân đội! Lực quân không thể dùng đội hình doanh phương trận để lao xuống công sự kiên cố của địch với sự hỗ trợ của hỏa lực. Toàn bộ lực quân cần được huấn luyện linh hoạt hơn! Tác chiến chủ động hơn! Trong tương lai, các đơn vị cấp tiểu đoàn trở xuống có thể phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn. Họ có thể phát động một cuộc tấn công

bằng cách triển khai trên một chiến tuyến rộng lớn, dùng đội quân nhỏ để thâm nhập vào phòng tuyến của địch, cắt đứt và uy hiếp sườn của chúng! Thậm chí có thể tấn công các điểm tiếp tế và chỉ huy của chúng. Điều này cần có bộ binh kiểu mới, chỉ huy kiểu mới! Về kỹ thuật quân sự” nhất định phải có vũ khí khắc chế súng máy xuất hiện, có lẽ là bộ binh mặc lại áo giáp!” Hãn đột nhiên sững người: “..... Bộ binh không được, gánh nặng của họ có hạn..... Chẳng lẽ cho ô tô bọc thép Nhưng địa hình trên chiến trường, ô tô làm sao có thể đi qua và phát động tấn công Xe bọc thép đã được trang bị trong quân đội của các cường quốc, ta đã quan sát, hoàn toàn không thích hợp cho dã chiến, chỉ dùng để duy trì trị an trong thành phố, phòng ngự thành thị trong thời chiến mới cần dùng đến..... Đoàn tàu bọc thép cũng không thể ra tiền tuyến được a!”

Mưa Thần khẽ cười, có lẽ lúc này bắt đầu trang bị một đội quân thiết giáp cũng không phải là chuyện không thể. Trong tương lai trên chiến trường Châu Âu! Có lẽ đây sẽ là đòn sát thủ khiến quân đội Trung Quốc khiến thế giới phải khiếp sợ. Quy mô không cần quá lớn. Quốc lực hoàn toàn có thể gánh vác được. Hãn cười nói với Tư Mã Trạ: “Thuần Như, người đã nhìn thấy những chiếc máy kéo bánh xích của Mỹ chưa?” Tư Mã Trạ có chút ngẩn ra, hãn chưa từng thấy những thứ này. Mưa Thần mỉm cười cũng không nói ra, chỉ nói: “Ngày mai người thu thập một số tài liệu, tự mình suy nghĩ một chút. Sau cuộc chiến này, người phải chịu trách nhiệm về việc chinh đồn và chuyển đổi toàn quân, trách nhiệm rất nặng nề a!”

Ngay khi các tham mưu đang nghe như thiên thư, thì Ngô Hái, người phụ trách phòng điện báo, vội vàng mang ra một tờ giấy điện báo: “Tổng thống. Thuần Như, báo cáo tình hình chiến đấu của quân dự bị đã đến!”

Ba người lập tức vây quanh, theo tờ giấy điện báo, mới học được vài chữ đã cảm nhận được sự thảm khốc của chiến trường. Thậm chí ở đây,

cũng có thể ngửi thấy mùi khói lửa.

“..... Cuộc tấn công lần này bắt đầu lúc mười giờ đêm, hiện tại chiến đấu vẫn đang diễn ra ác liệt. Hướng tấn công chính của ta vẫn là tuyến công sự bộ binh của Trại Sơn. Hai đội công binh và một doanh tự thông đồ Hà Đông bờ xuất phát trận địa tham gia chiến đấu. Thuận lấy bạo phá mở đường. Thanh trừ hỏa lực chưa từng quét dọn dày đặc ba mươi mét chướng ngại vật. Chiến hào rộng năm mét cũng hình thành mấy con dốc thoải dưới sự bạo phá của thuốc nổ. Công sự bộ binh của địch đã hoàn toàn mở rộng với ta! Theo báo cáo của Sư đoàn Rừng. Tiếng nổ vang vọng toàn bộ tiền tuyến, chướng ngại vật của địch liên tục bị phá hủy. Đã dọn sạch hơn mười con đường xung kích của bộ binh. Phía sau không ngừng vượt qua thông đồ sông vận chuyển thiết bị phá hủy. Trọng pháo cũng tập trung vào pháo đài của địch để bắn hiệu quả, áp chế hỏa lực. Trinh sát ban ngày xác định trận địa pháo dã chiến của Đức, cũng bị trọng pháo của ta áp chế. Nhưng phản công của Đức vẫn rất hung hãn. Các đơn vị đang tiến lên đều có thương vong. Duy chỉ có doanh công binh chiến đấu anh hùng của ta, vẫn hướng đến tuyến công sự bộ binh mà xung kích. Dùng súng kỵ binh, xẻng công binh, bạo phá giản, một bên vật lộn với bộ binh trên tuyến giao thông của Đức, một bên cố gắng phá hủy các điểm hỏa lực kiên cố của địch. Hỏa lực của Đức đã tập trung vào công sự bộ binh của Trại Sơn. Không phân biệt chiến tuyến hai bên, chỉ muốn dùng sắt thép tiêu diệt những chiến sĩ dũng mãnh của ta. Sư đoàn Rừng báo cáo, tiền tuyến công binh có nhiều người lợi dụng bạo phá giản và công sự đồng quy vu tận. Lửa địch càng mạnh, xung kích của ta càng mạnh. Quốc gia nuôi quân ngàn ngày. Dùng quân đúng lúc này. Đã ra lệnh cho bộ binh thừa dịp thông đạo tấn công mở ra, lấy liền làm đơn vị đầu nhập công kích. Tiêu hao binh lực của địch. Đả kích sĩ khí ngoan cố chống cự của địch. Ta có thể đảm bảo, trước buổi chiều ngày mai, tuyến công sự bộ binh Trại Sơn sẽ bị ta đánh hạ! Chiến đấu công binh hai đám vạn tuế! Quân đội chính quy vạn tuế! Trung Hoa Dân Quốc vạn tuế!”.

Ngô Hái không giấu nổi vẻ vui mừng. Hắn thở dài một hơi, vẻ mặt có phần lo lắng: "Ta chỉ sợ hôm nay không có tiến triển, sĩ khí của quân đội sẽ xuống dốc. Cứ đánh thế này thì chỉ thêm chậm trễ. Tối nay phải trực tiếp công kích trạm núi nhỏ. Tuyến phòng ngự của bộ binh bị dọn sạch, Y Nhĩ Keith ở pháo đài phía bắc còn trụ được bao lâu? Ngày mai có lẽ sẽ lấy được! Trước khi quân Nhật đến, xem ra chúng ta có hy vọng khống chế toàn bộ Thanh Đảo. Như vậy có thể bố trí trận địa nghênh chiến! Mưa Thần cũng đứng nghiêm trang đọc điện báo. Liên tục bạo phá quả nhiên là pháp bảo để đánh hạ cứ điểm công sự. Nhưng điều này cần những chiến sĩ kiên cường! Trong màn đêm, không sợ nguy hiểm xung phong, lăn lộn trong những vụ nổ lớn. Dùng máu thịt đưa từng bao thuốc nổ lên. Hai đội công binh chiến đấu quả không hổ là tinh hoa của quân đội, một câu nói nhẹ nhàng quơ mệnh tinh thần, không thể nào nhanh như vậy mà đạt được thành quả này! Nghĩ đến Thanh Đảo có lẽ trong vòng bảy ngày có thể hạ, trong lòng hắn cũng nhẹ nhõm. Chỉ mong quân Đức đừng cố thủ đến cùng ở mọi thành lũy. Hệ thống chỉ huy bị đánh sập, bọn chúng cũng nên đầu hàng, nếu không thì phiền toái lớn! Nhìn ba chữ 'vạn tuế' sau điện báo, hắn có chút quen mắt! Không khỏi thốt lên: 'Đây không phải là vạn tuế đoàn sao?'" Ngô Hái lập tức gật đầu: "Không sai, hai đội công binh chiến đấu, có thể đổi tên gọi là vạn tuế đoàn!"

Mưa Thần cười ha hả, cái cảm giác tự mình tạo nên lịch sử thật sự rất tuyệt. Hắn ra lệnh: "Gửi điện trả lời cho sườn núi, khen ngợi 'vạn tuế đoàn'. Chúng ta chờ tin tốt của bọn họ!"

Ngay khi giới thượng tầng của quân đội đang vui mừng trước tin tốt từ tiền tuyến. Lúc này, trên biển Nam Trung Quốc, hai chiếc thương thuyền Anh Quốc, chở đầy cao su và khoáng thạch từ Đông Nam Á, đang hướng Ấn Độ Dương khi ánh bình minh vừa ló dạng. Đây là hai chiếc tàu chị em của công ty Ban Thị Huỳnh Độ. Chúng thường xuyên qua lại giữa Đông Nam Á và Anh Quốc. Nhưng lần này, vận may của chúng không tốt. Kể từ

khi chiến tranh nổ ra, Thi Bội phân hạm đội của Đức đã sớm để mắt đến chúng. Cuối cùng, khi bình minh sắp đến, hỏa lực có thể phát huy uy lực, chúng đã bị đuổi kịp. Đầu tiên là dùng pháo uy hiếp chúng dừng lại. Sau đó, yêu cầu thủy thủ đoàn rút lui. Hai chiếc tuần dương hạm bọc thép thậm chí không cần ra tay, chỉ vài chiếc tuần dương hạm hạng nhẹ đã dùng pháo 150 ly đánh chìm hai chiếc thương thuyền này. Sau đó, toàn bộ phân hạm đội nghênh ngang hướng tây rời đi, bỏ lại hơn mười thủy thủ chờ cứu viện. Điện báo trước khi thương thuyền bị đánh chìm đã được phát đi. Hạm đội truy đuổi của Anh Quốc vẫn đang mò mẫm ở khu vực Nam Thái Bình Dương! Với thực lực của Anh Quốc ở Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương, rất khó để đảm bảo an toàn cho đội tàu. Cũng không thể truy kích hiệu quả phân hạm đội của Đức. Mối đe dọa lớn này, cuối cùng theo yêu cầu mạnh mẽ của đại thần hải quân Anh Churchill. Trên Thái Bình Dương, Hải quân Hoàng gia Anh cần sự hỗ trợ của hạm đội Nhật Bản! Đặc biệt là chiếc tuần dương hạm kim cương hào của họ, với tốc độ nhanh và hỏa lực mạnh! Sau những thương lượng không quá phức tạp. Chiến tranh đã vượt lên trên tất cả những cân nhắc về sự cân bằng ở Viễn Đông. Chính phủ Anh chính thức mời Nhật Bản tham gia cuộc chiến lớn này. Và Nhật Bản nhanh chóng chấp nhận, đồng thời tuyên bố, vì chiến thắng, họ sẽ sử dụng tất cả những gì họ cho là cần thiết.

Sợi dây thừng vốn buộc chặt con chó đói Nhật Bản trong tay Anh Quốc, nay đã lỏng ra. Tình hình Viễn Đông, từ đó bước vào một thời kỳ phức tạp và kịch liệt hơn.

Nhưng trong đêm hôm trước, hai đội công binh chiến đấu vẫn chưa biết rằng, khi bình minh đến, họ sẽ nghe tin Nhật Bản tuyên chiến với Đức. Cũng không biết rằng họ đã được tổng thống đích thân trao tặng danh hiệu vinh dự 'vạn tuế đoàn'. Đệ nhất doanh của họ vẫn kiên trì chiến đấu ở tuyến đầu. Yêu cầu của họ với các đơn vị tiếp theo chỉ là, những việc này chúng ta làm, các người chỉ cần vận chuyển thiết bị nổ lên! Sau khi họ mở đường!

Vọt thẳng đến mặt chính diện của tuyến phòng ngự bộ binh, một số người phụ trách áp chế quân Đức trong chiến hào, một số khác thì đi phá hủy những điểm hỏa lực vĩnh viễn. đội hình của họ phân tán, nhưng chỉ cần một cái chạm nhẹ. Quả nổ hạng nặng bốn mươi pound được ném ra. Có thể giết chết hoặc làm choáng lính Đức trong chiến hào! Trong màn đêm, mỗi người lính công binh đều liều mình lăn lộn với hỏa lực, không biết mệt mỏi, không sợ chết mà xung phong về phía trước. Hỏa lực súng máy phía sau cũng đang toàn lực bảo vệ họ. Mỗi khẩu súng máy hạng nặng Mark thấm nước lạnh đều mở nắp. Một xạ thủ ngã xuống, sẽ có người khác lên thay thế. Một khẩu súng máy bị nổ tan xương. Sẽ có một tổ súng máy mới liều mạng vận động lên. Trong cuộc tấn công này, các đơn vị chiến đấu này đều phát huy tinh thần kiên cường nhất. Chỉ huy quân Đức ở tuyến sau đều gào thét trong điện thoại với pháo đài: "Quân Trung Quốc đang ở ngay dưới mũi chúng ta, pháo binh đánh về phía này! Nếu không ngăn cản được nữa, trận địa trạm sơn nhỏ sẽ xong!"

Trận chiến ác liệt vẫn tiếp diễn, các hướng khác cũng đánh ra cao trào. Những hướng đó đều có công binh chiến đấu quy mô nhỏ phối hợp, cũng lần lượt mở ra con đường xung kích. Nhưng vẫn là đội hình bộ binh xông lên tấn công. Những bộ binh chưa được huấn luyện chuyên nghiệp này xông lên, lại bị hỏa lực dày đặc đánh bại. Nhưng vẫn có một phần bộ binh xông vào được tuyến phòng ngự, từng chiến hào bị quét sạch bởi quân Đức. Trong cuộc tấn công cường độ cao đêm thứ hai. Toàn bộ cứ điểm Thanh Đảo đã bắt đầu rung chuyển.

STT 235: ## Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 36: Cùng chiến

Ánh bình minh dần ló dạng, một chiếc máy bay Trung Quốc cũ kỹ đón ánh mặt trời mới mọc, vọt lên bầu trời. Phía dưới chiếc phi cơ, cuộc chém giết đã lắng xuống. Nhìn xuống từ trên máy bay, toàn bộ cứ điểm Thanh Đảo với vô số chướng ngại vật, hào sâu, công sự kiên cố, sau hai đêm bị hỏa lực càn quét, lại thêm những trận nổ đêm qua. Đặc biệt là khu vực đồn binh nhỏ trên núi, gần như bị san phẳng, đâu đâu cũng chỉ còn vết tích cháy đen, thi thể chồng chất, quân phục rách rưới, cùng đủ loại vũ khí hư hỏng vương vãi khắp chiến trường.

Chỉ một giờ trước, quân Đức còn điều hơn ba trăm lính từ các nơi đến. Từ đồn binh nhỏ trên núi, chúng phát động phản kích về phía tây. Mục tiêu của chúng là đẩy lùi lực lượng công binh đang chiến đấu ở tiền tuyến. Ban ngày, quân Đức muốn tái chiếm trận địa. Mặc dù thiệt hại nặng nề, thể lực và tinh thần đều đến cực hạn, nhưng những công binh đã chiến đấu cũng bị lưỡi lê của chúng đuổi xuống. Tuy nhiên, số phận của quân Đức phản kích cũng chẳng khá hơn. Từ trên máy bay, có thể thấy rõ những người lính này ngã xuống trước chiến hào, dưới hỏa lực phối hợp của súng máy và pháo binh.

Mặc dù đồn binh nhỏ trên núi vẫn còn trong tay tàn quân Đức, nhưng binh chướng này đã hoàn toàn bị phá vỡ, các điểm liên lạc hỏa lực đều bị

phá hủy. Bên trong tràn ngập thi thể của cả hai bên. Quân đội Trung Quốc sau một ngày chinh đồn và một đêm tấn công, đã chiếm được toàn bộ đồn binh, uy hiếp đến trận địa trung tâm của cứ điểm. Điều này không còn gì phải bàn cãi.

Máy bay lượn một vòng trên không, như thể đang gửi lời chào đến các chiến sĩ đã ngã xuống. Sau đó, nó đơn độc bay về phía tây, trinh sát tình hình trên biển. Cứ điểm Thanh Đảo, đã nằm gọn trong tay quân đội.

Lúc này, trong bộ tư lệnh dự bị quân, không còn cảnh tượng u ám của ngày hôm qua. Các quân quan tham mưu, sau một đêm thức trắng, đều ngáp một cái sáng khoái. Họ trao đổi ánh mắt, thể hiện sự vui mừng. Việc điều chỉnh bố trí tấn công lập tức có hiệu quả! Trong một đêm, họ đã đánh tan gần như toàn bộ phòng tuyến bên ngoài. Những đồn binh tưởng chừng không thể công phá, giờ cũng bị đánh tan nát. Quả thực, chúng đã bị công binh dùng răng gặm mở!

Đương nhiên, thương vong cũng rất thảm trọng. Một đêm trôi qua, các đơn vị công binh tham chiến, thương vong lên đến năm mươi phần trăm. Hàng trăm chiến sĩ tinh nhuệ đã ngã xuống chiến trường. Các đơn vị khác cũng có thương vong, nhưng so với tổn thất của đêm qua, đã giảm đi một nửa. Tin rằng, với sự hao mòn của tinh thần kháng cự của quân Đức, công sự kiên cố bị phá hủy, cùng với việc đạn dược và vũ khí không ngừng tiêu hao, trong vài ngày tới, sẽ không còn tỷ lệ thương vong như vậy nữa!

Quan trọng hơn, không ai nghĩ rằng tổng thống đã đặt ra thời hạn bảy ngày để chiếm được Thanh Đảo. Nhiệm vụ tưởng chừng không thể hoàn thành này, hóa ra hoàn toàn có khả năng hoàn thành sớm hơn một hoặc hai ngày!

Trong một căn phòng nhỏ bên cạnh Bộ Tổng chỉ huy, Thái Ngạc, sau hai ngày bận rộn, đang nghỉ ngơi trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Cuối cùng,

sau hai ngày dọn dẹp bên ngoài, vị tư lệnh này cũng thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút. Chỉ có Tham mưu trưởng Đường tại Lễ vẫn kiên trì phụ trách việc điều chỉnh tiền tuyến, bổ sung vật tư và đạn dược. Ông chuẩn bị cho cuộc tấn công vào ban đêm.

Nói đến, sau khi khai chiến, Thái Ngạc cảm thấy mình không đóng góp được nhiều. Vai trò của vị tư lệnh này càng ngày càng giống một biểu tượng. Việc tấn công các công sự kiên cố dựa vào tiêu chuẩn huấn luyện và tinh thần ngoan cường của quân đội. Trong điều kiện hỏa lực còn thiếu thốn, những đơn vị dưới quyền ông đã thể hiện tinh thần hy sinh cao nhất và tinh thần tấn công mạnh mẽ nhất. Vị tư lệnh này, hiện tại cũng giống như thần mưa, một nửa tinh thần đặt vào đại đội lớn của Trương Hùng ở Tức Mặc. Ông luôn muốn Trương Hùng báo cáo tình hình trên bờ biển.

Hải quân cũng có vài chiếc thuyền đánh cá ngụy trang tuần tra trên biển, đồng thời bí mật ẩn náu trong các cảng nhỏ ở Sơn Đông. Mới mua từ Anh một trung đội ngư lôi ca nô, họ sẵn sàng thông báo cho lục quân về động thái của tàu chiến Nhật Bản trên biển. Một số chiến hạm Nhật Bản ở Thượng Hải, lúc này đang rút khỏi sông Hoàng Phố, tiến về Lữ Thuận để tập trung. Mục tiêu của chúng đã quá rõ ràng. Bản thân ông có thể phải chỉ huy quân đội đối đầu với đội quân Nhật Bản đang có ý định "ăn theo nói leo"!

Chỉ đến lúc này, người ta mới thấy được sự sáng suốt của Thái Ngạc khi quyết định chiếm Thanh Đảo. Ông nắm trong tay quyền chủ động về quân sự, chính trị và ngoại giao. Mặc dù có chút bất mãn với nước Đức, nhưng ai bảo chúng chiếm cứ lãnh thổ của đất nước. Ai bảo lợi ích quốc gia và dân tộc là trên hết. Giữa các quốc gia, chỉ có lợi ích là vĩnh cửu, không có bạn bè vĩnh viễn.

Trong giấc ngủ mơ màng của Thái Ngạc, ông mơ thấy hạm đội Nhật Bản khổng lồ xuất hiện trên biển, chậm rãi tiến về phía quân phòng thủ.

Trong giấc mơ, tiếng pháo nổ và tiếng la hét đều im lặng. Ông đứng ở nơi cao phía sau chiến tuyến, nhìn từng chiếc thuyền nhỏ chở đầy lính Nhật tiến lên. Khi ông chuẩn bị ra lệnh cho quân đội khai hỏa, thì có người kéo tay ông. Ông nhìn lại, thì ra là Viên Thế Khải, người đã chết từ lâu! Ông vẫn với tư cách là cấp trên, ra lệnh cho thuộc hạ, tức giận nói: "Đối phó với quân đội cường quốc như vậy, chống cự chẳng khác nào chịu chết! Ta ra lệnh cho người, mau rút lui!"

Ông đang tự hỏi, người không phải đã chết rồi sao? Sau đó, tiếng bước chân vội vã ngoài cửa đánh thức Thái Ngạc. Ông mở mắt, nhớ lại giấc mơ, không khỏi thở dài: "Vào mộng rồi..."

Cửa phòng nghỉ của ông bị đẩy ra, Thái Ngạc đang nằm trên giường nhìn thấy Đường tại Lễ xông vào. Vị Tham mưu trưởng vốn rất khô khan này, lúc này lại lộ vẻ mệt mỏi và căng thẳng. Quân trang của ông cũng không cài cúc. Ông lao đến Thái Ngạc, lớn tiếng nói: "Sườn núi Tùng! Nhận được điện báo từ Hồ Khẩu. Nhật Bản đã tuyên chiến với Đức vào 7 giờ sáng nay! Hồ Khẩu chỉ thị chúng ta, hải phòng bộ đội phải chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến!"

Thái Ngạc lập tức ngồi bật dậy khỏi giường, sự uể oải đã bị ném lên chín tầng mây. Ông giật lấy tờ điện báo từ tay Đường tại Lễ. Vội vàng xem mấy hàng. Trên mặt không có biểu hiện gì, chỉ có ngữ khí trầm thấp, dồn dập, bộc lộ tâm trạng của ông lúc này. Nỗi sợ hãi cuối cùng đã đến! Ông nhỏ giọng nói: "Đi! Đi phòng tác chiến nói chuyện! Tình huống này sớm muộn gì cũng đến, chúng ta phải ứng phó thích đáng!"

Lúc này, phòng tác chiến đã chuyển từ không khí vui vẻ của buổi sáng sang trạng thái căng thẳng. Mọi người đều mong chờ Thái Ngạc đến chủ trì. Chuông điện thoại lúc này cũng không còn reo nữa. Trong phòng, không khí tĩnh lặng đến lạ thường. Vài sĩ quan tham mưu đang theo dõi tình hình của đại đội lớn Trương Hùng, tính toán lượng đạn được dự trữ của họ, đồng

thời cũng đang sốt sắng tính toán thời gian để đội dự bị thứ Mười Tám sư ở Phố Khẩu có thể đến tiếp viện.

Chiến sự Thanh Đảo, đột nhiên trở thành một vấn đề tương đối tồi tệ. Tình hình động viên của Nhật Bản, mỗi ngày bộ phận tình báo quân sự đều phải thông báo cho tổng bộ dự bị quân một lần. Lần này, họ có thể phải đối mặt với ba sư đoàn Nhật Bản hoàn chỉnh, với sự hỗ trợ của hải quân vượt trội! Trong khi đó, tuyến đầu của đại đội Trương Hùng, chỉ có bảy lữ đoàn bộ binh hoàn chỉnh, tám sư đoàn hỗ trợ, phòng thủ trên hơn ba trăm km bờ biển thích hợp cho đổ bộ!

Quyết tâm của Nhật Bản trong lần này lớn đến mức nào, họ cũng không rõ. Nhưng quân đội phải chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến. Ứng phó với tình huống xấu nhất có thể xảy ra! Bản đồ tình hình lớn đã được họ đánh dấu. Ngoài mũi tên xanh đậm trên biển, ở Quan Đông châu, sư đoàn 5 đã được chinh đồn và bổ sung hoàn tất, cùng với quân đội Nhật Bản đang đóng quân ở Thiên Tân, di chuyển đến khu vực du quan, cũng tạo thành hai mũi tên xanh, chỉ về Phụng Thiên hoặc các địa điểm trọng yếu ở Hoa Bắc.

Đội quân này, mặc dù không đủ để chiếm các địa điểm quan trọng ở phương bắc, nhưng cũng kiềm chế quân đội Hoa Bắc không thể xuôi nam hỗ trợ. Thêm vào đó, Đông Bắc mới được xác định, Cát Lâm và Hắc Long Giang cũng không ổn định. Một số quân đội mặc dù đã đổi thành quân đội trung ương. Nhưng vì địa điểm nhạy cảm, trung ương vì ổn định quân tâm, vẫn chưa điều họ đến chinh huấn. Hiện tại, những đội quân này và những người chủ quan của họ. Liệu có bất ổn hay không, điều này không ai dám chắc!

Không ai biết, lần này Nhật Bản tuyên chiến với Đức, liệu có biến thành cuộc xâm lược toàn diện miền bắc Trung Quốc hay không!

Thái Ngạc vội vã xông vào phòng tác chiến, khoác vội quân phục lên người. Hắn đảo mắt nhìn đám sĩ quan tham mưu trẻ tuổi có vẻ hơi hoảng loạn. Hắn lạnh lùng quăng chiếc mũ sắt lên bàn, tiếng va chạm vang vọng khiến những quân quan này giật mình. Mọi người lập tức lấy lại tinh thần: "Các người vội vàng cái gì? Quân nhân mà, khẩu hiệu hô vang thì có gì hay. Lúc nguy cấp thế này mới là lúc thử thách bản lĩnh! Đứa nào nhát gan, cho rằng họa lớn sắp đến, thì cởi quân phục ra, rút xéo, không cần ăn cơm lính nữa!"

Không ai ngờ được, Thái Tổng tư lệnh luôn ôn hòa nho nhã lại có thể thốt ra những lời cay nghiệt đến thế. Nhưng chính vì lời mắng ấy, tất cả mọi người đều kỳ lạ thay bình tĩnh lại. Thái Ngạc bước đến trước bản đồ, nhanh chóng xác định vị trí của chi đội Trương Hùng Phu, chăm chú quan sát. Đường Tại Lễ đứng bên cạnh tiếp lời, tiếp tục động viên các quân quan: "Sợ cái gì? Bây giờ đâu phải thời Giáp Ngọ. Hiện tại quốc gia thống nhất, trong tay chúng ta có năm mươi vạn quân tinh nhuệ! Ở Hoa Bắc và Đông Bắc có An Quốc quân, còn có Tổng chỉ huy Tưởng tự mình nắm giữ mười lăm sư và đệ tam sư, hai mươi bảy sư Đông Bắc cũng là những đơn vị đáng tin cậy. Với sáu sư tinh nhuệ như vậy, đặc biệt là An Quốc quân trấn giữ ở đó, lũ tiểu quỷ Quan Đông quân dám động vào chúng ta sao? Hiện tại ở Sơn Đông, chúng ta cũng có binh hùng tướng mạnh, lương thực đầy đủ. Cứ đặt trên đất bằng mà đánh, ba sư đoàn của tiểu quỷ tử cũng chẳng là gì, huống chi còn có Thập Bát sư ở phía sau làm hậu thuẫn, sẵn sàng tiếp viện bất cứ lúc nào! Chúng ta có một quốc gia làm chỗ dựa vững chắc, có Tổng thống lãnh đạo, có Thái Tư lệnh trực tiếp chỉ huy, đây là thời cơ để mọi người lập công danh, đổi đời. Căng thẳng thành ra như vậy, chẳng có tiền đồ gì cả!"

Những lời này, cũng chính là điều Thái Ngạc muốn nói. Tình hình này, hắn đã sớm tính toán kỹ càng. Nếu chỉ là quy mô động binh của quân quỷ tử, dựa vào thực lực hiện tại của quân đội chính quy, không có gì đáng sợ. Nhưng quân Nhật có thể mở rộng quy mô động binh hay không? Liệu có

biến thành chiến tranh toàn diện, tạo ra tình thế quốc tế mới, gần đây lại cường ép áp đặt những yếu tố bất ổn ở địa phương? Còn rất nhiều, rất nhiều điều sẽ tạo ra cục diện rung chuyển. Dù chỉ là tư lệnh dã chiến, hẳn vẫn luôn muốn suy nghĩ nhiều hơn. Nếu có thể vượt qua, sẽ củng cố vững chắc vị thế của quốc gia ở Viễn Đông. Trải qua chiến tranh, tôi luyện trong lửa đạn, quốc gia sẽ càng vững mạnh, quân đội sẽ càng hùng cường. Dù thế nào, là một quân nhân chính quy, đều phải đối mặt với thử thách này!

Hắn đứng thẳng người, lớn tiếng: "Tham mưu trưởng! Truyền lệnh của ta xuống, chi đội Trương Hùng Phu lập tức tiến vào trận địa. Khống chế độc lập lữ ở ngay phía sau, coi như đội dự bị, toàn diện vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cao nhất! Phương hướng Thanh Đảo, quyết tâm phát động công kích đêm nay không thay đổi. Lập tức hạ lệnh cho bộ đội tiền tuyến phái quân, ra lệnh cho quân Đức đầu hàng nhanh chóng. Nếu không, chúng ta sẽ phát động công kích từ 3 giờ chiều. Đánh đến khi nào hạ được thành mới thôi! Lập tức khống chế tốt đoàn tàu, Thanh Đảo vừa kết thúc chiến sự, pháo binh hạng nặng sẽ mở đường rút lui, trật tự hướng chi đội Trương Hùng Phu tiến hành chi viện. Ta dự đoán, còn ba ngày nữa là chúng ta có thể tiến lên. Nếu quân Nhật không trực tiếp đổ bộ lên Thanh Đảo, chúng ta sẽ bị động! Vì vậy, ta chỉ cho tiền tuyến hai ngày, bốn mươi tám tiếng đồng hồ, tính từ 3 giờ chiều. Nói với Lâm Thuật Khánh, nếu đến lúc đó không hoàn thành nhiệm vụ, thì mọi thế diện, tình cảm đều vứt bỏ hết. Hậu quả tự gánh chịu!"

Thời gian công kích cứ điểm Thanh Đảo, thoát cái từ bảy ngày theo dự kiến đã bị rút ngắn xuống còn bốn ngày rưỡi! Tình thế phát triển đến mức này, quân đội chỉ có thể đưa ra yêu cầu như vậy. Tất cả sĩ quan đều im lặng, nghiêm túc nghe lệnh. Thái Ngạc lạnh lùng nói: "Các cấp sĩ quan đều xuống tuyến đầu, tổng bộ đặc vụ doanh của ta cũng điều ra tiền tuyến. Hiện tại quân ta đang chịu áp lực hai mặt, chỉ có thể liều chết! Thương vong có nặng nề hơn nữa cũng không được phép chùn bước! Mặt khác, đến Điện Hồ

huyệt phòng tác chiến, hi vọng nhanh chóng điều dự bị binh lực lên tiếp viện, bổ sung vũ khí đạn dược. Tình hình phát triển ra sao, cần Hồ huyệt tùy thời thông báo, chỉ đạo cho quân dự bị của ta. Cứ như vậy đi. Mọi người, mỗi người một việc!"

Lúc này, tại các cảng biển chủ yếu của Nhật Bản, và cả trong Tổng tham mưu lục quân của Ba Trạch Phán, cũng là một không khí điên cuồng. Trong nước cuối cùng đã từ bỏ chiến lược co cụm, nhượng bộ, và một lần nữa đứng ở vị trí tiên phong! Hiệu lệnh tranh bá của đế quốc lại một lần nữa vang lên! Công nhân bến cảng, dưới sự "quyết tâm phải chết" mà người ta kêu gọi, ngày đêm vận chuyển vật tư, đạn dược cho các con tàu neo đậu. Có công nhân làm việc liên tục không nghỉ, thậm chí còn có người mệt chết. Từng đoàn tàu hỏa từ các nơi đổ về bến cảng. Binh lính từng tốp ào xuống xe. Những quân nhân nhỏ bé, rần rỏi này đã lấp đầy từng bến cảng. Thời gian tập kết gấp gáp đến nỗi, không ít đội quân rời doanh mà không có đạn dược. Vừa xuống tàu, đã thấy một hàng dài bàn làm việc, các quân quan trực tiếp tại nhà ga cấp phát súng trường, đạn dược cho từng binh lính. Hạm đội thứ hai của hải quân dưới sự chỉ huy của trung tướng Katou đã ra khơi trước. Chi đội thứ nhất đã phong tỏa vịnh Giao Châu. Đế quốc đã quyết tâm, dù thế nào cũng phải dùng vũ lực chiếm đoạt Thanh Đảo, giáng một đòn mạnh vào quân chủ lực ở Sơn Đông, để sau này toàn diện xưng bá Trung Quốc.

Trong Tổng tham mưu lục quân Ba Trạch Phán, không khí cũng điên cuồng không kém. Các sĩ quan tham mưu, sau khi chiến tranh được tăng cường, cần một lượng lớn sĩ quan để bổ sung. Từng bản đồ mới được vẽ ra, từng phần tình báo được tập hợp cho các sĩ quan tham mưu. Tình hình thay đổi của địch, lực lượng địch, việc tập trung quân đội, tổ chức đoàn tàu, phân phối vũ khí đạn dược, đều phải hoàn thành trong vòng bảy mươi hai giờ. Bộ đội phải lên tàu xuất phát! Những quân quan này bận rộn đến rã rời, chỉ có thể uống rượu để lấy tinh thần, rồi lại đỏ mắt lao vào công việc. Quyết định

xuất binh lần này là kết quả của những cuộc đấu tranh gian khổ giữa các nguyên lão, giới quân sự và các chính trị gia trong thời Minh Trị! Dù thế nào cũng không thể để cơ hội này tuột khỏi tay! Ba sư đoàn đã chiến, bảy pháo binh đã chiến, một liên đội pháo binh. Đây là quy mô xuất binh lớn nhất trong thời kỳ Đại Chính! Bất kỳ đội quân nào, chỉ có dưới uy lực của quân đội như vậy mới có thể bị đánh tan!

Kế hoạch tác chiến của họ, điểm yếu nhất vẫn là trực tiếp tiến hành đổ bộ lên vịnh Lao Sơn, hải quân áp chế pháo đài bờ biển của Đức, lục quân tiến lên. Bởi vì như vậy, dù sao cũng có vẻ chính nghĩa hơn, họ tuyên chiến với Đức mà! Chỉ cần lục quân chiếm được lô cốt đầu cầu, sẽ yểm trợ cho bộ đội phía sau tiến lên. Chỉ cần giao chiến với quân Đức, đồng thời quân đội đế quốc đã chiến đấu ở Thanh Đảo, thì việc tiến hành đổ bộ cánh ở vùng Tức Mặc, hình thành thế bao vây quân địch đã trở thành chuyện đương nhiên. Mục tiêu cuối cùng là làm trọng thương quân địch, khống chế toàn bộ tuyến đường nhựa, sau đó tùy tình hình mà quyết định các bước tiếp theo. Sau khi Đông Bắc và Sơn Đông hình thành thế bao vây, thì Hoa Bắc có còn nằm ngoài tầm tay của Nhật Bản nữa không? Đông Bắc đến lúc đó sẽ bị cô lập, sau đó chiếm đoạt, cũng là chuyện đương nhiên. Vận mệnh của đế quốc, nằm ở lần xuất binh này!

Đồng thời tại Nhật Bản, ở những phương diện khác, một số lượng lớn quan chức ngoại giao, chính trị gia hoặc những nhân vật có quan hệ rộng khắp với Trung Quốc, đều bắt đầu hành động. Họ lôi kéo những kẻ thất thế từ chính quyền mới. Sẽ gặp gỡ những tên quân phiệt đã bị hạ bệ và những chính khách hết thời. Một mặt thu thập tình báo, mặt khác lợi dụng bọn chúng để phá hoại sự ổn định nội bộ của chính quyền đối thủ. Nhật Bản đã quá quen thuộc với những thủ đoạn như vậy. Lần này, thời thế đang thay đổi. Bất kể là những chính trị gia Nhật Bản lớn tiếng kêu gọi giải trừ quân bị, hay là những quân nhân luôn ấp ủ dã tâm, đều nhận ra đây là cơ hội tốt nhất để đất nước họ tiếp tục phát triển, mà điều kiện tiên quyết là phải giáng

một đòn mạnh vào Trung Quốc, quốc gia đang thống nhất và phát triển. Lợi dụng tài nguyên và thị trường của Trung Quốc như một bàn đạp để Nhật Bản vươn lên. Vào năm Giáp Ngọ, họ đã từng làm như vậy một lần. Và bây giờ, những con sói đói này lại cùng nhau xuất động.

"Nhật Bản tuyên chiến với Đức. Lộ ra là muốn xuất binh Sơn Đông. Bọn chúng hiện đang huy động lực lượng trong nước một cách rầm rộ. Xin hỏi chính phủ có nghĩ đến tình huống này không khi quyết định xuất binh Thanh Đảo? Nếu hai bên xảy ra xung đột ở Sơn Đông, chính phủ sẽ ứng phó ra sao? Chiến đấu hay nhượng bộ?"

"Quân đội đã chuẩn bị sẵn sàng để khai chiến toàn diện với quân Nhật chưa? Để chuẩn bị cho chiến dịch Thanh Đảo lần này, việc nhập khẩu vũ khí đạn dược, mở rộng quy mô sản xuất của nhà máy Mã An Sơn, và các khoản chi đặc biệt đã lên tới 41 triệu đồng! Nói cách khác, ngân sách quân sự của cả năm trong tháng Tám đã gần cạn! Nếu lại xảy ra xung đột với quân Nhật, chưa nói đến thắng bại ra sao, tài chính đã không thể chống đỡ!"

"Chính phủ quyết định khai chiến với Đức vốn đã là một hành động cực kỳ liều lĩnh! Trong cuộc chiến giữa các cường quốc này, chúng ta chỉ cần giữ vững trung lập là được rồi! Bây giờ lại gây ra chuyện này! Đất nước từ khi thành lập đến nay, dường như chưa có tháng nào không có chiến tranh. Đây có được coi là "cùng binh mặc vũ" không? Chúng ta vẫn là một nước yếu! Chính phủ lúc này nên lập tức đình chỉ chiến sự ở Thanh Đảo, rút quân về, để Nhật Bản và Đức đánh nhau, chúng ta chỉ cần xác định khu vực giao chiến, phòng ngừa quân Nhật vi phạm là được rồi! Thanh Đảo cho Đức thuê hay cho Nhật thuê có khác gì nhau đâu! Hiện tại chúng ta cũng không có thực lực thu hồi lại! Đánh Thanh Đảo hai ba ngày, nghe tin tức từ tiền tuyến, thương vong cũng rất lớn! Nếu Nhật Bản có dã tâm khác, chúng ta có thể liên kết với Anh, Mỹ để kiềm chế chúng! Hiện tại chúng ta cũng không thiếu bạn bè trên trường quốc tế!"

"Đây là cuộc chiến tranh giành sự quật khởi của dân tộc! Nếu hiện tại chúng ta không có cả dũng khí đối đầu với Đức, thì tương lai làm sao thu hồi lại quyền lợi của mình? Huống chi, nếu sớm chiếm Thanh Đảo, sẽ không có cơ để quân Nhật tham gia. Quyết định của chính phủ và tổng thống là cực kỳ sáng suốt! Phản ứng của Nhật Bản hiện tại, như chó cùng rứt giậu, đã nói lên tất cả! Đất nước của chúng ta, khi có năng lực mà không thu hồi, lại lấy danh nghĩa trung lập để cho người Nhật chiếm đóng, rồi siết chặt tuyến đường sắt Tân Phổ và cổ họng Hoa Bắc. Đây là điều chính phủ có thể nhượng bộ sao? Kiên quyết ủng hộ chính phủ hiện tại, phải mạnh mẽ đến cùng!"

"Nghị viện chúng ta lúc này nên phát ra thông cáo chung, đồng thời với việc chính phủ thương lượng với chính phủ Nhật Bản, nghị viện chúng ta cũng nên gửi điện cho nghị viện đế quốc Nhật Bản, thể hiện rõ lập trường nghiêm túc của chúng ta. Hy vọng quân Nhật dừng lại trước bờ vực. Nếu không, chỉ có thể dùng bạo lực!"

Tổng Giáo Nhân đứng trên bục giảng, cười khở lảng nghe. Lần này, những người tham gia chất vấn hội, liên minh lại thành một mớ hỗn độn. Ban đầu, các nghị viên chất vấn chính phủ về đối sách trước việc Nhật Bản đột ngột tham chiến. Đến cuối cùng, lại trở thành tranh cãi giữa chính họ. Lập trường phân chia rõ ràng thành hai khối đối lập. Hơn nữa, không phải phân chia theo đảng phái! Lần này, trước chiến dịch Thanh Đảo, Mưa Thần đã cho hăn biết trước. Hăn cũng rất đồng ý với ý kiến của Mưa Thần, để không cho Nhật Bản vươn móng vuốt, chúng ta cần phải hành động quyết đoán! Nếu không, Hoa Bắc sẽ không còn là của chính phủ. Nhưng Nhật Bản vẫn đuổi kịp chuyến xe này, hiện tại lại hung hăng đánh tới. Mưa Thần hôm nay không có mặt tại hội nghị chất vấn này. Hăn đành phải gánh vác trách nhiệm. Chắc hăn Mưa Thần cũng đang lo lắng vấn đề này trong Phủ Tổng thống: "Là chiến, là hòa, là đánh lớn, hay là đánh nhỏ".

Một phiên bản trơn tru hơn, gửi từ T.L.T–bạn hiểu mà.

STT 236: Chương 5: Thế giới mới

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 37: Một lòng

Ngoài khơi Thanh Đảo, trên mặt biển xanh thẳm, hải âu chao liệng, một khung cảnh thiên thủy nhất sắc, yên bình đến lạ thường. Vài chiếc thuyền đánh cá nhỏ, với những cánh buồm sừng trâu, đang thả lưới trên biển. Đây là những chiếc thuyền đánh cá gần bờ của Trung Quốc, mỗi chiếc chỉ chứa được khoảng bốn trăm liêu. Mùa này là mùa cá, nhưng ở Thanh Đảo, nơi đó lại là thời điểm giao tranh ác liệt. Những người lão luyện kiếm sống trên biển đều hiểu, nơi này là quân cảng, những chiến hạm sắt thép sẽ vì cảng này mà giao chiến. Chẳng ai dám đánh cá ở vùng biển này. Thế nhưng, mấy chiếc thuyền đánh cá nhỏ này lại chẳng hề sợ hãi. Chúng ung dung ra khơi xa, cách bờ sáu bảy mươi dặm. Hơn nữa, trong phạm vi vài trăm dặm, còn có không ít đội thuyền đánh cá khác cũng đang chờ đợi.

Trên thuyền, những thủy thủ da dẻ đen sạm vì nắng gió, dù ăn mặc như ngư dân, nhưng tâm tư dường như chẳng hề để ý đến lưới cá. Họ cũng chẳng quan tâm đến việc cách xa bờ đến vậy. Mùa hè, thời tiết thay đổi khôn lường, tiềm ẩn nhiều nguy hiểm. Ánh mắt của họ đều hướng về một phương, phương Đông.

Mấy ngày nay, không ít khu trục hạm và pháo hạm của Nhật Bản từ Lữ Thuận đã đến tuần tra vùng biển này. Cũng có những chiếc thuyền Nhật từ Thượng Hải đuổi đến Lữ Thuận tập hợp. Nhưng nhìn chung, mặt biển vẫn

tương đối yên bình. Những thủy thủ này dựa vào Cúc Hoa đảo để nghỉ ngơi, đã ở đây rất nhiều ngày. Họ chính là quan binh của hải quân Trung Quốc. Họ rời khỏi pháo hạm của mình, mở ra một tuyến cảnh giới trên biển cho tổ quốc. Việc không có đủ trang bị, phải tuần tra trên biển với thân phận quân nhân, thật là một nỗi nhọc lớn, khiến họ ghen đến nổi phổi. Đất nước không mạnh, hải quân không đủ sức mạnh trên vùng đất xanh thẳm này, thì làm sao có thể ngẩng cao đầu? Mặc dù không có trang bị hiện đại như hải quân các cường quốc, nhưng họ tự tin có một tinh thần không thua kém gì. Để nghênh đón hạm đội Nhật Bản, hải quân cũng đã chuẩn bị hết sức. Dù lực lượng chênh lệch, nhưng một khi chiến sự nổ ra, họ sẽ xông lên phía trước, không một chút do dự.

Một hán tử thoăn thoắt trượt xuống từ cột buồm, trên cổ đeo một chiếc kính viễn vọng Đức Thái Tư tám lần. Đôi mắt vì nhìn quá lâu mà đỏ bừng. Dù đã xuống boong tàu, hán tử vẫn không ngừng nhìn về phía đông. Ngay lúc đó, một thủy thủ bên dưới cất tiếng hỏi: "Quan chức, có phát hiện gì không?"

Hán tử liếc mắt: "Gọi ta là thuyền trưởng!" Rồi thở dài: "Vẫn chưa phát hiện gì. Chúng ta chỉ có thể đến đây cảnh giới, chờ địch nhân đến. Ở trên chiếc thuyền đánh cá nhỏ này thật là uất ức! Giá mà ta có chiến hạm của riêng mình, chặn đứng cảng Nhật Bản, nhìn xem chúng làm gì, mới sướng chứ!"

Binh lính bên dưới chỉ cười trừ. Tiểu pháo hạm của Giang Nam xưởng đóng tàu hiện tại mới bắt đầu khôi phục chế tạo, nói gì đến chiến hạm! Vị sĩ quan ăn mặc như ngư dân dường như cũng biết mình nói chuyện viễn vông. Hán lắc đầu, ngồi xuống, cầm lấy ấm nước, ừng ực uống nước lạnh.

Nhiệm vụ tác chiến lần này của hải quân có ba loại: cảnh giới, bố lôi, và dùng các ca nô ngư lôi Anh ẩn nấp trong các cảng nhỏ để tập kích bất ngờ hạm đội Nhật. Vì thế, tổng bộ hải quân đã thành lập bộ chỉ huy tiền phương

ở làng chài gần Tượng Sơn, tư lệnh hải quân Tạ Khánh Triều trung tướng đích thân tọa trấn. Hải quân điều động 11 chiếc pháo hạm đã được cải tiến để bố lôi. Hơn sáu trăm quả thủy lôi neo của Đức đã được bố trí trên tuyến đường vào vịnh Giao Châu. Ngoài vịnh Giao Châu, trong các cảng cá nhỏ, còn có đại đội Văn Thiên Tường của hải quân với mười hai chiếc ca nô ngư lôi Anh, mỗi chiếc mang theo hai quả ngư lôi. Ngoài ra, còn có những thuyền đánh cá làm nhiệm vụ cảnh giới, huy động khoảng tám chín mươi chiếc thuyền lớn nhỏ. Một số còn được trang bị đài vô tuyến, để báo cáo tình hình chiến hạm địch trên mặt biển về tổng bộ.

Vì cuộc chiến này, và những xung đột có thể xảy ra với Nhật Bản, hải quân cũng đã cố gắng hết sức. Ở Dương Châu, họ đã tập kết các chiến hạm chủ lực khác của hải quân. Nếu cần thiết, những hạm đội này sẽ không do dự tiến về phía bắc, tấn công hải quân Nhật Bản đang chiếm ưu thế. Hải quân không có ý định bảo toàn lực lượng trong trận chiến này, dù lực lượng hai bên chênh lệch đến thế nào.

Tiếng pháo trên đất liền, dù cách xa đến vậy, vẫn không thể nghe thấy. Nhưng quan binh hải quân đều biết, các huynh đệ trên đất liền đã sớm đánh chiếm Thanh Đảo, không màng sống chết xông lên. Nghĩ đến đây, các tướng sĩ hải quân cảm thấy trong lòng nhói đau. Nếu lực lượng trên biển của chúng ta đủ mạnh, liệu địch nhân có thể vây hãm cổng nhà mình không? Chúng ta thật có lỗi với đất nước!

Đúng lúc này, bỗng nhiên, từ xa xa, một chiếc thuyền đánh cá, dùng gương soi nhỏ diên cuồng phát tín hiệu về phía này. Một thủy thủ lớn tiếng hô: "Quan chức! Phía đông! Phía đông!"

Vị sĩ quan lập tức ném ấm nước trong tay, trần truồng trèo lên cột buồm, giơ kính viễn vọng nhìn về phía đông. Sau khi quan sát, hẩn phát hiện trên mặt biển xuất hiện vài cột buồm và những làn khói bốc lên trời cao. Giờ đây, tầm nhìn rất tốt, thậm chí có thể nhận ra những cột buồm theo phong

cách Anh ba chân đặc trưng, trên đó phấp phới lá cờ Húc Nhật của hải quân Nhật Bản!

Theo hình dáng và kích thước của cột buồm, vị sĩ quan hải quân dày dạn kinh nghiệm đã nhanh chóng tính toán trong lòng, đây là bốn chiếc tuần dương hạm bọc thép Kurama cấp của hải quân Nhật Bản, cùng với chiếc tuần dương hạm chiến đấu Kim Cương hào. Hạm đội chủ lực thứ hai của Nhật Bản quả nhiên đã xuất hiện trên mặt biển Đông Hải, ba ngày sau khi tuyên chiến với Đức! Bọn tiểu quỷ rốt cuộc đã đến!

Hắn nghiêm túc đứng trên cột buồm, miệng lẩm bầm. Những cột khói xuất hiện ở chân trời ngày càng nhiều, thân hình nặng nề của chiến hạm đã từ từ hiện ra trong tầm nhìn. Phía sau là những cột buồm thấp bé, xấu xí của khu trục hạm ngư lôi, chúng đi trước. Nhưng vì cột buồm thấp bé nên chúng chậm trễ hơn mới xuất hiện trong tầm mắt. Bên cạnh là những chiếc tuần dương hạm hạng hai thon dài hộ vệ. Hạm đội chủ lực của chi đội thứ nhất, thứ hai, gần như đều ở đây!

Vị sĩ quan nhảy xuống từ cột buồm, lớn tiếng ra lệnh: "Phát điện! Dừng ăng-ten dài. Báo cáo về bộ chỉ huy tiền tuyến của hải quân! Địch có bốn chiếc tuần dương hạm bọc thép. Một chiếc tuần dương hạm chiến đấu, bốn đến sáu chiếc khu trục hạm ngư lôi, và hai chiếc tuần dương hạm hạng hai. Vị trí kinh độ đông xxx, vĩ độ Bắc xxx. Xuất hiện trên mặt biển Đông Hải vào ngày mùng 6 tháng 8! Tốc độ chiến hạm địch khoảng 15 hải lý. Cần quan sát thêm xem có đoàn thuyền lục quân nào không, sau khi xác định tình báo sẽ gửi đi!"

Trên trán hắn mồ hôi nhễ nhại, không biết là khẩn trương hay kích động, cuối cùng lớn tiếng mắng: "Tiểu quỷ tử, đúng là ăn cướp vào nhà! Gia gia ta, dù có tan xác trên chiến hạm của các người, cũng phải cắn các người một miếng thịt!"

Điện báo nhanh chóng truyền đến bộ chỉ huy tiền tuyến của hải quân. Liên lạc viên đã sớm được phái đến từ tổng bộ hải quân, ngoài việc truyền đạt tình báo cho tổng bộ Thái Mục, còn phụ trách phối hợp với lực quân trong các hoạt động trinh sát trên biển, vì hiện tại không có máy bay trinh sát nên cần sự hỗ trợ của lực quân. Vị liên lạc quan mang hàm thượng tá, thông qua mạng lưới thông tin chiến trường, dùng điện thoại báo cáo với tham mưu trưởng Đường tại lễ, đồng thời xin điều động lực quân tiến hành trinh sát thêm một lần nữa.

Vào lúc xế chiều, khi tàu đánh cá tuần tra báo cáo rằng chiến hạm Nhật đã tiếp cận cách bờ biển khoảng năm mươi hải lý, bốn chiếc máy bay ba tầng cánh lập tức cất cánh. Dưới sự chỉ huy của Đinh Vũ Thương, chúng tiến về phía trước, liếc nhìn trinh sát. Cuối cùng, tại Thanh Đảo, họ đã phát hiện ra một hạm đội có quy mô khá lớn của quân Đông Doanh.

Máy bay của họ hạ xuống ở độ cao khoảng một trăm năm mươi mét, thậm chí có thể nhìn rõ cả diện mạo của lính thủy Nhật trên tàu. Đinh Vũ Thương cầm trong tay một chiếc máy ảnh Thái Tư, "Grắc... Grắc..." ghi lại hình ảnh của chiến hạm khổng lồ. Những cột buồm cao vút, pháo tháp nặng nề, cùng với khẩu pháo chính cỡ lớn mười bốn inch, như muốn nói lên sự khinh miệt của Nhật Bản, một quốc gia hùng mạnh trên biển cả, đối với những người bảo vệ bờ cõi Trung Hoa.

Máy bay của Đinh Vũ Thương lượn hai vòng trên đầu hạm đội Nhật. Phát hiện ra chúng đang di chuyển chậm chạp, lại không có tàu chiến nào đi theo, dường như muốn phô trương thanh thế, đồng thời phong tỏa vịnh Giao Châu. Trong hạm đội, hân còn phát hiện một tàu mẫu thủy phi cơ (tương tự như tàu mẫu thủy phi cơ Cung Hào), trên đó có hai chiếc máy bay Newport mà hân từng bắn rơi!

Hân giờ nhắm mắt về phía những tên lính thủy Nhật đang ngơ ngác nhìn, rồi lại dùng súng máy trên tàu khu trục ngư lôi để thị uy với bọn chúng. Sau

đó, hăn ra hiệu cho đội viên quay về điểm xuất phát. Trong lòng, hăn thầm thề: " *, nhất định phải bắn hạ hai chiếc máy bay này trên trời! Quay về tìm súng máy, lén lút lắp đặt!"

Cùng lúc đó, trên đài chỉ huy của chiến hạm Kim Cương, Tư lệnh Hạm đội số hai của Nhật Bản, trung tướng Katou Định Cát, lặng lẽ dùng ống nhòm quan sát những chiếc máy bay Trung Quốc đang lượn vòng rồi bay xa. Vẻ mặt hiếu chiến của viên phi công trẻ tuổi với chiếc khăn quàng cổ trắng cũng hiện rõ trong mắt hăn. Hăn nhìn những chiếc máy bay dần biến thành những chấm nhỏ trên bầu trời xa xăm, rồi hạ ống nhòm xuống, thở dài với tham mưu trưởng bên cạnh: "Vừa mới đến gần Thanh Đảo, đã có máy bay trinh sát của quân đội đến theo dõi. Bọn chúng luôn để mắt đến chúng ta! Quân đội của nước này, e rằng không giống như quân Mãn Thanh trong năm Giáp Ngọ! Chúng ta phải cẩn thận gấp bội!"

Tiếp đó, hăn ra lệnh dứt khoát: "Điện báo cho Đài Cát, báo cáo hạm đội đã đến vị trí chỉ định, thi hành nhiệm vụ phong tỏa vịnh Giao Châu. Khi nào thì hạm đội có thể bắt đầu quét sạch đường thủy vịnh Giao Châu để yểm hộ cho đoàn tàu tiếp viện tiến vào, hãy nhanh chóng xác nhận chỉ thị!"

Trong những ngày này, hai nước bắt đầu điên cuồng ngoại giao. Nhật Bản cố gắng chứng minh hành động của mình là hợp pháp, đồng thời hy vọng nhận được sự ủng hộ của các cường quốc để sau này có thể ra tay với quân đội Trung Quốc, chiếm đoạt vịnh Giao Châu. Dù là trong nước hay quốc tế, họ đều muốn có lý do chính đáng.

Nước Anh mời gọi họ tham chiến, đương nhiên là bật đèn xanh cho việc tấn công Thanh Đảo. Nước Pháp hoan nghênh bất kỳ hành động nào nhằm vào nước Đức. Đối tượng quan hệ xã hội trọng điểm của họ là nước Mỹ, vốn là quốc gia phản đối mạnh mẽ nhất các hành động đơn phương của Nhật Bản tại Trung Quốc. Nhưng lúc này, nước Mỹ lại đang bị cuốn vào cuộc chiến tranh kinh hoàng ở châu Âu, chủ nghĩa biệt lập trong nước lên

đến đỉnh điểm. Họ cho rằng hành động của Nhật Bản được Anh ủng hộ, là hành động tác chiến của các nước đồng minh, dù có can thiệp vào chủ quyền của Trung Quốc. Nhưng hành động này không thể bị chỉ trích.

Tổng thống Ngũ Đức Lowell và ngoại trưởng của ông thông qua Bộ Ngoại giao đã đưa ra chỉ thị cho tân đại sứ Mỹ tại Hoa, nói rằng: "Hãy cố gắng thể hiện thiện chí với bạn bè Trung Quốc. Nhưng trong tình hình này, đối với việc Nhật Bản ở Sơn Đông, chúng ta không thể can thiệp vào hai hệ thống chiến tranh quốc tế..." (Đây là lời nói lịch sử của nước Mỹ khi trả lời yêu cầu giúp đỡ của chính phủ Khải Chính). Đại sứ Kho Đạt khi chuyển lời cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, cười khố. Họ đã bỏ bao công sức để vun đắp lợi ích và ảnh hưởng của Mỹ tại Hoa, nhưng lại dễ dàng bị bỏ qua vì tình hình chính trị trong nước!

Sự giúp đỡ duy nhất là Mỹ chuẩn bị bí mật vận chuyển ba tàu vũ khí đạn dược để hỗ trợ cho chính phủ Mưa Thần, đặc biệt là đạn pháo hạng nặng mà họ đang thiếu. Ngoài ra, Mỹ đồng ý mua công trái quốc gia Trung Quốc với giá khoảng chín triệu đô la. Ngoài ra, mọi thứ còn lại phải dựa vào sự nỗ lực của chính phủ Mưa Thần!

Nội các Nhật Bản sau một hồi tranh cãi, đã không còn e dè. Họ tăng cường động viên, theo suy nghĩ của họ, lần này không chỉ muốn chiếm Thanh Đảo, mà còn muốn giáng một đòn mạnh vào chính phủ Mưa Thần! Đây là cơ sở và sự chuẩn bị để tiếp tục phân hóa và chiếm đoạt. Bão táp sắp đến.

Trong khi đó, chính phủ Mưa Thần, với Tổng Giáo Nhân làm đại diện, cũng nỗ lực tuyệt vọng. Họ gửi thông điệp đến các cường quốc châu Âu, tuyên bố rằng quân đội Đức ở Thanh Đảo đang bị quân đội chính phủ Trung Quốc giải giới. Với tư cách là một quốc gia độc lập, hành động này là hợp lý và thể hiện trách nhiệm với tình hình quốc tế. Quân đội chính phủ Trung Quốc sau khi phải trả một cái giá lớn, đã kiểm soát được tình hình. Quân

Đức ở Thanh Đảo đầu hàng đã nằm trong tầm tay. Trung Quốc là một nước đồng minh, thực tế đã có những đóng góp rất lớn. Nhật Bản hoàn toàn không cần thiết phải xuất binh Sơn Đông!

Nhưng trong thế giới mạnh được yếu thua và tuân theo luật rừng này, Trung Quốc lúc đó chưa thể hiện được thực lực đáng để tôn trọng, nên bị các cường quốc coi là dễ trấn an Nhật Bản, đồng thời lôi kéo làm vật tế thần trên chiến xa của mình. Mặc dù một số cường quốc bày tỏ thiện chí với chính phủ Mưa Thần và tuyên bố rằng hành động của Nhật Bản sẽ bị giới hạn ở Sơn Đông. Nhưng đây chỉ là thủ đoạn của họ, đặc biệt là của nước Anh, để chơi trò cân bằng và kiềm chế lẫn nhau ở Viễn Đông. Đối với Sơn Đông, họ đã quyết định trao cho Nhật Bản.

Vào thời điểm này, công sứ mới của Nhật Bản tại Hoa (Nhật Bản chưa thiết lập đại sứ quán tại Trung Quốc) đã gửi thông điệp đến chính phủ Dân Quốc, yêu cầu hai bên xác định địa vị của Thanh Đảo bằng hình thức điều ước. Nói một cách đơn giản, Nhật Bản không chỉ phải kế thừa toàn bộ quyền lợi của Đức tại vịnh Giao Châu, mà còn muốn toàn bộ tuyến đường nhựa thông và huyện Duy, cùng với phần đất phía đông tỉnh Sơn Đông, làm đất cho thuê!

Thông điệp này đã hoàn toàn bộc lộ dã tâm của Nhật Bản, và bị chính phủ Mưa Thần lạnh lùng từ chối. Tình hình quốc tế này cũng khiến nhiều quan chức chính phủ và nghị viên quốc hội từ bỏ ảo tưởng về các cường quốc. Dần dần, họ đứng về phía Mưa Thần. Lúc này, họ cuối cùng bắt đầu tin rằng, chỉ có tự cường, chỉ có ở bên cạnh Mưa Thần, người đã trở thành lãnh tụ tinh thần của sự phục hưng dân tộc, mới có thể giành được vị thế của Trung Quốc, đảm bảo sự toàn vẹn và phát triển của quốc gia.

Trong những ngày ngắn ngủi này, nguy cơ ở Sơn Đông, nguy cơ ở Hoa Bắc, nguy cơ của Trung Hoa, tiếng kêu thét đã lan khắp toàn bộ Trung Hoa dân tộc. Chỉ chờ đợi Mưa Thần hô lên bốn chữ "tuyệt không nhượng bộ!"

Nguy nan cũng không thể đè bẹp tinh thần dân tộc và ý chí của quân dân dưới sự lãnh đạo của Mưa Thần, dường như đang chờ đợi vùng đất mới được tái sinh trong nước lạnh.

Nhưng trong bầu không khí này, cũng không phải là không có những dòng chảy ngầm tồn tại.

Tại Nam Kinh, quán ăn "Ngựa Tường Hừng" nổi tiếng với món ăn thanh sạch. Quán tuy không lớn, nhưng lại vang danh gần xa, bởi vì thượng khách thường xuyên lui tới. Những món ăn thanh sạch còn bốc hơi nghi ngút được dọn lên, lan tỏa khắp các bàn. Khách nhân có vẻ giàu có, mặt mày đỏ bừng vì rượu. Trong lúc chuyện trò, đương nhiên không thể thiếu những bàn luận về tình hình chiến sự ở Thanh Đảo. Rồi đến cả những lời mắng mỏ lũ "củ cải đầu" Nhật Bản, dường như tất cả bách tính thủ đô đều chung một mối quan tâm. Họ còn bàn tán sôi nổi về những động thái của "Mưa Thần" (chỉ Tưởng Giới Thạch) hiện tại. Hẳn đã điều binh khắp cả nước, lại còn mua pháo đội từ Mỹ, có thể xếp hàng dài đến mấy chục dặm! Lần này, hẳn quyết tâm sống mái với lũ Đông Doanh "củ cải đầu"! Tiếng nói chuyện ồn ào vang lên, khiến quán ăn càng thêm náo nhiệt.

Bỗng nhiên, một vị khách bước vào, dáng người không cao, nhưng lại mặc trường sam, đội mũ dạ, bất chấp thời tiết Nam Kinh nóng bức. Trên mũi còn đeo kính râm đen nhánh. Nhìn dáng vẻ, cũng là một trung niên mập mạp. Viên tạp vụ đội mũ trắng, người Hồi trong quán, vội vàng ra đón, vừa thấy hẳn đã vung tay lên: "Phòng bao Cát Tự có khách đang đợi ta. Đừng làm phiền, hiểu chưa?" Nói xong, hẳn liền đi thẳng lên lầu.

Tại phòng bao Cát Tự, quả nhiên có hai gã hán tử mặc áo choàng đen đang chờ. Đi ăn cơm mà còn mang theo tùy tùng, có thể thấy vị khách này không giàu thì cũng sang. Người kia tháo mũ, cúi đầu rồi chui vào phòng bao.

Lúc này, dưới lầu, hai gã hán tử đang thông thả ăn sủi cỏ, ánh mắt lóe lên đầy thâm ý. Viên tạp vụ lén lút đến gần, làm bộ thu dọn bàn, nhỏ giọng nói: "Chính là hần, Phó ty Hoàng Tuấn của Bộ Giao thông, không sai!"

Một hán tử gật đầu, đứng dậy nói: "Đi, lên xem sao!"

Người này chính là Huệ Anh Từ, thiếu tá nghiên cứu viên vừa được vinh thăng tại Cục Tình báo Quân sự. Hần từng được Thái Ngạc và Bạch Tư Văn cùng tiến cử, vốn dĩ sẽ được cử sang Mỹ du học chuyên ngành quan hệ quốc tế. Nhưng vì tình hình chiến sự căng thẳng, hần bị giữ lại để phân tích tình báo chiến lược về Nhật Bản. Trong biển tài liệu, hần phát hiện ra một đường dây ngầm trong chính phủ, liên tục chuyển những thông tin quân sự cực kỳ quan trọng cho Nhật Bản! Lúc đó, Cục Tình báo Lục quân vẫn chưa có được uy danh như Tổng cục Tình báo Tam quân sau này. Bạch Tư Văn, giữa đường xuất gia, lại có tài kết giao, tìm bạn, đào góc tường, nhưng lại không có khả năng xây dựng một hệ thống tình báo hoàn chỉnh. Hần cũng không mấy quan tâm đến việc bảo vệ an ninh quốc gia. Dù sao, hần cũng là người của thời đại đó, không có khái niệm này.

Nhưng thiếu tá Huệ Anh Từ, dù tính tình có phần khó gần, lại có tài năng đặc biệt trong lĩnh vực tình báo. Trong những ngày ở tổng bộ, hần đã bước đầu tìm hiểu các mối quan hệ, phân chia trách nhiệm và xác định trọng tâm công việc. Đối ngoại thì lực bất tòng tâm, điều kiện khách quan chưa chín muồi. Nhưng đối nội, lại phải hết sức cảnh giác! Trong lòng hần, cũng căm ghét nhất những kẻ bán đứng lợi ích quốc gia. Bọn chúng, đáng bị đưa lên đoạn đầu đài!

Sau một thời gian theo dõi, thậm chí lợi dụng cả lực lượng xã hội đen, hần cuối cùng cảm thấy, hôm nay có thể tóm được một con cá lớn. Hoàng Tuấn, e rằng vẫn chưa đủ tư cách.

"Đại Trú tiên sinh, xin thay mặt chúng ta bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất đến các vị lão tiền bối Mộc Hộ, Quế Nguyên. Từ khi về nước đến nay, tiên sinh vẫn luôn nhận được sự chỉ đạo, sự quan tâm sâu sắc từ các vị. Về sự việc vừa rồi, chúng ta xin lỗi vì đã không kịp thời báo tin. Lần này, cái tên "nước tiểu nhi" (chỉ Tưởng Giới Thạch) kia làm việc quá lỗ mãng. Quả thực muốn hủy hoại tiền đồ của quốc gia, dân tộc chúng ta! Hiện tại, quốc gia chúng ta có lực lượng để đối kháng với láng giềng hay không? Chính vì không có, nên mới cần sự dìu dắt mật thiết từ hai bên. Nhờ sự giúp đỡ của các chí sĩ giác ngộ sớm ở Đông Á, chúng ta mới có thể tránh khỏi việc quốc gia bị người da trắng chia cắt, mới có thể cùng nhau hưng thịnh! Tiên sinh nói, đây không phải bán nước, đây là cứu quốc!"

Người nói chuyện chính là Phó ty Hoàng Tuấn của Ty Quy hoạch, Bộ Giao thông. Hắn nhanh chóng đặt tất cả lên bàn. Dù đang ở trong phòng, hắn vẫn ôm chặt một chiếc túi da lớn, tay nắm chặt, các cơ bắp co rút. Giống như đang ôm một quả lựu đạn, khuôn mặt béo của hắn nở nụ cười tươi rói: "Không chỉ tiên sinh của chúng ta hoài niệm thời gian học tập ở Nhật Bản năm xưa, mà ngay cả tôi, cũng không dám quên! Thật muốn được trở lại thời học sinh, sống cả đời dưới ánh xuân tươi đẹp của Nhật Bản, dưới khí độ vĩ đại của châu Á! Tiên sinh của chúng ta tin tưởng chắc chắn rằng tương lai của thế giới nằm ở châu Á. Mà tương lai của châu Á, nằm trong sự hợp tác thân thiết giữa các chí sĩ hai nước!"

Thiếu tá sĩ quan dự bị Lục quân Nhật Bản, đồng thời là chuyên viên của Hắc Long hội, Kobe, chỉ cảm thấy hơi mất kiên nhẫn. Hắn là một người Nhật Bản đã hoàn toàn "Trung Quốc hóa". Từ năm 1897, hắn đã lấy danh nghĩa người Trung Quốc sống ở Sơn Đông và Đông Bắc để thu thập tình báo, phát triển nội tuyến. Trước chiến tranh Nga - Nhật, hắn từng một mình xâm nhập Siberia của Nga, điều tra tiềm lực chiến tranh và địa hình quân sự của Nga ở Viễn Đông. Sau khi chiến tranh nổ ra, hắn cùng đội kỵ binh Hoa quấy rối quân Nga, sau đó được nhận huân chương và gia nhập Hắc Long

hội. Trọng tâm công việc của hãn chuyển đến khu vực sông Dương Tử, tiếp nhận cơ quan "tiều" ở Thượng Hải, làm việc dưới sự chỉ đạo của một nghiên cứu viên cao cấp đã đào thoát khỏi trận chiến Liêu Dương. Hãn luôn coi thường người Trung Quốc, và tự tin đến Nam Kinh thu thập tình báo. Lần này, cơ quan "tiều" còn thiết lập một cơ quan ở Phúc Kiến (trưởng cơ quan đương nhiên là vị hắc đạo một chồng) để thu thập thông tin về thực lực chiến tranh của chính quyền "Mưa Thần", và chuẩn bị cho cuộc chiến với quân Nhật. Vị "tiên sinh" mà Hoàng Tuấn nhắc đến là một nhân vật lớn trong chính phủ, được giới chính trị Nhật Bản coi trọng. Hãn, vào thời điểm này, cuối cùng bị áp lực chiến tranh làm cho khiếp sợ, lại cho rằng Nhật Bản xâm lược Trung Quốc là không thể ngăn cản, tiền đồ của chính phủ tương lai đều phải nhìn sắc mặt Nhật Bản mà làm việc, cuối cùng quyết định bán rẻ thân mình, và những thông tin nội bộ, chính là cái giá phải trả.

Nghe những lời của Hoàng Tuấn, trong lòng hãn chỉ có sự khinh miệt. Những kẻ chỉ biết cầu danh lợi, trong lòng chỉ có thăng quan phát tài, hoàn toàn không có tinh thần dân tộc! Nhật Bản có đại hòa hồn. Trung Quốc có gì? Tinh thần tự tôn của dân tộc, đều bị người Mãn Thanh đánh tan! Đừng nhìn "Mưa Thần" bây giờ kêu gào hung hãn, đến lúc để quốc cho hãn một chút lợi hại, chẳng phải hãn sẽ ngoan ngoãn hợp tác sao? Vị đại nhân vật này ra vẻ đạo mạo nói là vì lợi ích quốc gia, dân tộc, kỳ thật chẳng phải vì bản thân hãn sao? Một kẻ như vậy, một kẻ bán nước cầu vinh, không để Nhật Bản chiếm đoạt, chẳng lẽ còn có thể tự lập sao?

Nhưng trên mặt hãn vẫn là nụ cười thận trọng: "Hoàng quân, tấm lòng yêu nước của người và vị tiên sinh kia, ta rất cảm động. Giữa Nhật - Hoa, chính vì có những người như các người, mới có tiền đồ tươi sáng vô hạn. Ta mong muốn người và vị tiên sinh kia gánh vác trọng trách lớn hơn nữa. Đế quốc cũng rất vui mừng khi thấy những chí sĩ thân thiện với đế quốc nắm giữ quốc gia này... Lần này, sau khi mọi việc hoàn tất, rất hoan nghênh Hoàng quân và vị tiên sinh kia đến Nhật Bản thăm viếng. Đến lúc đó, để

quốc sẽ nghiên cứu và thảo luận kỹ lưỡng về công việc hợp tác Nhật - Hoa. Tương lai tươi sáng đang ở phía trước!"

Hoàng Tuấn mặt béo nhể nhại mồ hôi, nụ cười lại càng thêm lấy lòng. Hãn vừa định đứng dậy đưa bao da tới thì ngoài cửa bỗng vang động. Cánh cửa gỗ bị một cước hung hăng đập văng. Bốn năm tên hán tử tay lăm lăm súng ngắn xông vào, kẻ dẫn đầu lại chính là Huệ Anh từ thiếu tá, người trực tiếp tham gia hành động lần này. Trên mặt hãn hiện rõ vẻ mĩa mai, thản nhiên nhìn hai người trong rạp. Hai tên thủ hạ của Kobe đã sớm nằm rạp ở cửa, bị mấy khẩu súng chĩa vào. Lúc này, bên ngoài phòng khách vọng đến tiếng bước chân dồn dập. Lũ cảnh sát võ trang, chân quần xà cạp trắng, tay cầm súng trường đã bao vây tòa nhà nhỏ đến kín mít. Tiếp đó, tiếng bước chân trên cầu thang vang lên, mấy tên nhân viên tạp vụ mặt mày hớn hờ, tay lăm lăm dao phay xông lên: "Hán gian ở đâu?" Xem ra nội tuyến là nhân viên tạp vụ đã không nhịn được mà lộ tin tức.

Cuộc thanh trừng nội bộ đầu tiên của quân tình Dân Quốc nhằm vào Hán gian kết thúc trong một tình thế có phần hỗn loạn, thậm chí có chút buồn cười. Tương lai, cơ cấu này sẽ ngày càng chuyên nghiệp, và ngày càng khẳng định vị thế của mình trong giới tình báo quốc tế. Huệ Anh từ thiếu tá, một trong những người khai sáng, lúc này lại cảm thấy có chút khó xử. Một lần bắt gọn, lại thành ra thế này! Hãn không thèm nhìn người Nhật Bản vẫn đang ngồi ngay ngắn. Mọi sự khó chịu và oán hận đều trút lên khuôn mặt xám xịt của Hoàng Tuấn, hãn gằn giọng: "Ta ghét nhất hai loại người, một trong số đó là Hán gian. Người tốt nhất đừng khai báo thành thật, ta mới có thể khiến người hối hận vì sao mẹ người lại sinh ra người!".

STT 237: Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 38: Quyết ch...

Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 38: Quyết chiến trong mưa

Xa rời mảnh đất này, vào mùa hè, nơi đây lại mang đến cảm giác mát mẻ và lòng người khoáng đạt. Được chiến đấu và sinh sống trên thảo nguyên bao la, ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, khiến cho ai nấy đều cảm thấy lòng mình rộng mở, mọi chuyện thế tục như tranh chấp, được mất đều trở nên không đáng kể.

Từ khi di dời, Gi Tộ đã phối hợp với Thái Ngạc tiến quân về phía Tây Bắc, đồng thời ổn định tình hình ở Đông Bắc. Thái Ngạc một đường tiến thẳng đến Thanh Hải, binh uy lẫy lừng, có lẽ không thể thiếu sự hỗ trợ thầm lặng của đội quân Địa Vương, vốn đã vang danh khắp cả nước.

Từ khi Thái Ngạc điều hành quân dự bị, rồi lại chống đỡ tuyến đầu tác chiến với quân Đức và quân Nhật, Gi Tộ một mình gánh vác trách nhiệm bố phòng quân sự ở cả hai hướng Tây Bắc và Đông Bắc. Dưới trướng hãn có ba sư đoàn thuộc An Quân, một sư ở Phụng Thiên, hai sư ở Sơn Tây, và sư đoàn 21. Ở Đông Bắc có các sư đoàn 27, 28, 29. Ở Thiểm Tây có sư đoàn 16. Ở Thanh Hải có sư đoàn 10. Ở Cam Túc có sư đoàn 14. Đồng thời, sư đoàn 17 và 19 ở Tứ Xuyên cũng chịu sự chỉ huy gián tiếp của hãn. Có thể nói, hãn nắm giữ một nửa lực lượng nòng cốt của quân đội chính quy.

Không phải là không có người đồn thổi sau lưng, rằng Gi Tộ được Tổng thống đề bạt, nhưng lại luôn giữ khoảng cách với Tổng thống, thà trấn thủ biên cương còn hơn về Nam Kinh. Nhưng Tổng thống vẫn tin tưởng hãn.

Đôi khi, Gi Tộ cũng không khỏi cười lạnh trong lòng: "Các người biết ta muốn gì. Ta chỉ muốn làm một người lính chính quy, hòng súng vĩnh viễn hướng ra bên ngoài!"

Dù có đôi khi, hắn cũng sử dụng thủ đoạn để thao túng, nhưng trong lòng vẫn tin rằng Tổng thống không vì lợi ích cá nhân, mà mục tiêu của ông vẫn là vì sự cường thịnh của quốc gia. Vì sự nghiệp này, hắn nguyện cống hiến toàn bộ tâm lực, bảo vệ biên cương của Tổ quốc.

Tình hình ở Thanh Đảo ngày càng trở nên căng thẳng và phức tạp. Gi Tộ, với tư cách là một tướng lĩnh cao cấp của Quốc phòng quân, đương nhiên đã biết rõ quyết sách và quá trình diễn biến của Tổng tham mưu. Nhiệm vụ hiện tại của hắn cũng rất nặng nề! Tổng tham mưu vô cùng lo lắng về việc Nhật Bản sẽ có hành động ở Đông Bắc. Huấn lệnh mà Tổng tham mưu gửi đến cho Gi Tộ là điều động sư đoàn 1 và 2 của An Quân, cùng với kỵ binh lữ "Lang Cư Từ", phối hợp với sư đoàn 27 đã được trung tâm hóa, để áp chế toàn bộ Đông Bắc! Ngăn chặn quân Nhật ở Quan Đông Châu và một tuyến đường hơn một vạn ba ngàn quân Nhật không dám phối hợp với cuộc tấn công trên bộ ở Thanh Đảo. Nếu hơn ba vạn quân Nhật từ Triều Tiên vượt biên, sẽ điều động sư đoàn 15 và sư đoàn 12 từ Hà Nam lên phía Bắc chi viện.

Cùng lúc đó, sư đoàn 17 Tứ Xuyên cũng bí mật vượt biển, phối hợp với sư đoàn 18 đã chuẩn bị sẵn trên tuyến Tân Giọt, cảnh vệ sư trung ương, sư đoàn 22 địa phương Quảng Đông, và sư đoàn 16, tạo thành một tổng đội dự bị trực thuộc Tổng bộ.

Đơn vị của Thái Ngạc được đổi tên thành Quân đoàn dã chiến số 1. Dưới quyền chỉ huy của Trương Hùng và Hải quân cùng Lâm Thuật Khánh, thống nhất chỉ huy quân Thanh Đảo.

Những ngày này, việc điều động quân đội trong nước diễn ra như vũ bão. Các nhà máy chế tạo vũ khí đã tăng ca sản xuất gấp rút. Để đối phó với mối đe dọa chiến tranh, chỉ có thể dùng sức mạnh để ép chúng lùi bước! Quân đội chính quy lần này điều động tổng cộng mười lăm sư đoàn, coi như lực lượng chủ lực đã chiến, còn có các đơn vị phòng thủ ở các chiến trường khác. Số lượng lực quân được điều động lên đến ba mươi lăm vạn người.

Tổng thống và quốc gia này, vào thời khắc này, cuối cùng đã thể hiện ra bộ mặt kiên cường nhất. Đối với Gi Tô, người đang trên đường từ Tuy Xa đến Phụng Thiên, quốc gia này cuối cùng cũng có được sự gắn kết của một quốc gia dân tộc hiện đại, đồng thời cũng có một chút hình bóng của một chính phủ thống nhất. Sau khi trải qua lần tôi luyện này, tương lai của quốc gia này chắc chắn sẽ vô hạn, và chỉ có Tổng thống... mới có thể làm được điều này.

Nhưng hiện tại, tình hình ở tuyến Thanh Đảo, nơi Tiên Sinh Tùng Sơn đang trấn giữ, rốt cuộc ra sao? Trên đường đi, liên lạc đã bị cắt đứt.

Bắt đầu từ chiều ngày 4 tháng 8, hai ngày sau, quân dự bị của Quân đoàn dã chiến số 1 bắt đầu thể hiện sức mạnh lớn nhất. Tình hình đã được truyền đạt đến toàn quân, chính phủ vẫn đang cố gắng ngoại giao cuối cùng. Tổng thống những ngày này không có động tĩnh gì lớn, nhất thời tỏ ra khá khiêm tốn. Nhưng quân dự bị từ trên xuống dưới đều hiểu rằng Tổng thống đang mong chờ chiến công của họ, sớm chiếm được Thanh Đảo, như vậy sẽ có thêm quyền chủ động. Dù cuối cùng vẫn phải quyết chiến một trận, chiếm được khu vực Thanh Đảo, cũng có lợi lớn cho việc phòng ngự!

Sau khi Thái Ngạc hạ lệnh "đập nồi dìm thuyền", tất cả các sĩ quan cao cấp đều được đặt ở bộ chỉ huy sư đoàn tuyến đầu để đốc chiến. Từ xế chiều, pháo binh bắt đầu bắn phá dữ dội, súng máy và cối tiền tuyến cũng đồng loạt khai hỏa, tạo thành một biển lửa. Trời dường như cũng bị chọc thủng

bởi sức mạnh cuồng bạo này, trút xuống những cơn mưa xối xả. Đây là kiểu mưa giông thường gặp nhất vào mùa hè ở bờ biển.

Đúng lúc bộ binh chuẩn bị tổng tiến công, những thông báo từ tiền tuyến liên tục báo về: "Thời tiết bất lợi, con đường xung kích vốn đã đầy hố bom. Mưa to chỉ hạ vài phút đã biến thành vũng bùn, liệu có nên tiếp tục tấn công như kế hoạch?"

Thái Ngạc nghiêng răng trả lời: "Dù thế nào, cũng phải xông lên cho ta!"

Mưa xối xả, cùng với đạn pháo còn dày đặc hơn cả mưa. Quân Đức vẫn cố thủ trong công sự của chúng. Mặc dù chương ngại vật đã bị phá hủy, tuyến giao thông của bộ binh cũng bị phá tan tành. Những cuộc tấn công ban đêm trong hai ngày qua cũng khiến chúng khiếp sợ trước khả năng chiến đấu của quân đội Trung Quốc mới. Nhưng cho đến giây phút cuối cùng, chúng vẫn vì niềm tự hào của Lục quân Đức và vì nhiệm vụ của người lính mà chiến đấu đến cùng.

Mặc kệ sự kiên trì của chúng là chính nghĩa hay không, có còn ý nghĩa hay không. Trong cơn mưa lớn này, đội hình tấn công đã bị phân tán, cũng không còn thời gian để tiếp tục các cuộc thâm nhập nhỏ lẻ. Tất cả các chỉ huy tuyến đầu đều bị tình hình khẩn trương, bị mệnh lệnh nghiêm khắc của Thái Ngạc và Tổng thống thúc ép đến đỏ cả mắt.

Quân đội chính quy, trong tình thế nguy hiểm nhất trước mắt, đã dứt khoát gánh chịu tổn thất lớn nhất, bao gồm bốn đoàn của sư đoàn 9, một đoàn của trung ương giáo đạo sư, và phần lớn là công binh chiến đấu. Tựa như những lớp sóng vàng, trong cơn mưa lớn, ào ạt xông lên.

Hỏa lực súng máy của quân Đức điên cuồng bắn phá, tạo ra những lỗ hổng lớn nhỏ trong đội hình. Nhưng những lỗ hổng này lại nhanh chóng

được lấp đầy, tạo ra những con sóng lớn hơn. Các quân nhân cấp dưới chỉ mặc áo lót, tay cầm súng ngắn và cờ hiệu, xông lên hàng đầu.

Địa hình lầy lội khiến mọi người liên tục ngã xuống rồi lại đứng lên. Có người ngã xuống rồi không thể đứng dậy được nữa. Tiếng kêu giết đã át cả tiếng mưa rơi và tiếng súng pháo, giữa trời đất chỉ còn lại những người lính bộ binh này, đang chật vật lao lên.

Hỏa lực chi viện phía sau. Súng máy đã bắn đến mức nước làm mát cũng sôi trào, mưa lớn trút xuống nòng súng, bốc lên từng đợt hơi trắng. Pháo cối bắn với tốc độ cực cao. Điểm nổ lóe lên, giống như những tia chớp hình cầu liên tục trên trận địa của quân Đức.

Hướng tấn công chính của tiểu trạm sơn phía trước, vốn là nơi chịu nhiều hỏa lực nhất, đã hoàn toàn biến thành một vũng bùn. Bộ binh thực sự đang tiến lên trong vũng lầy này. Đạn pháo kích thích nước bùn, cột khói đổ ập xuống.

Trong tuyến giao thông đầu tiên, quân Đức đã ngâm mình trong vũng bùn sâu, nghiêng răng bản. Con người đã quên đi nỗi sợ hãi, chỉ có thể chiến đấu đến cùng.

Từng tốp năm mươi hai đoàn bộ binh cuối cùng đã xông lên trận địa tiểu trạm sơn, sĩ quan chỉ huy tuyến đầu, thống kê sau chiến tranh, tỷ lệ thương vong lên đến 67%.

Hai bên binh sĩ vật lộn trong vũng bùn, thỉnh thoảng còn có ngư lôi hạng nặng nổ tung, lật tung binh sĩ hai bên đang quần lấy nhau. Có người trải qua trận chiến ác liệt, ngã vào vũng bùn mà không còn sức đứng dậy, ngạt thở mà chết trong chiến hào.

Quả thực là một trận chiến thảm khốc. Từng điểm hỏa lực còn sót lại đều bị phá hủy, lần này từ trên trời rơi xuống, không chỉ có mưa, mà còn có máu...

Thiếu tướng Ngõa Đức khắc đứng trên đài quan sát đỉnh Bắc Sơn của Y Nhĩ Keith, đưa mắt qua ống nhòm xuyên qua màn mưa dày đặc, nhìn xuống cảnh tượng tựa như địa ngục. Xung quanh, pháo binh không ngừng dội bom, chiến hào rung chuyển dữ dội. Cuối cùng, một quả pháo siêu trọng 280 ly đánh trúng một pháo đài thép. Nơi đó lập tức bùng nổ như núi lửa, những khẩu pháo 120 ly như đồ chơi bị hất tung lên trời. Tất cả tham mưu đi theo thiếu tướng đều bị đánh ngã, có người còn bị thương nặng. Chỉ có thiếu tướng vẫn đứng đó, dường như đã bị chiến tranh tàn khốc hóa đá thành một bức tượng điêu khắc. Hắn quay sang nhìn phó quan, một thanh niên người Bavaria đang khó nhọc bò dậy. Đôi mắt xanh xám vô hồn nhìn xuống, hắn lẩm bẩm thốt ra một từ. Đó là câu nói mà Hoàng đế William II của bọn họ đã phát minh ra: "Hoàng họa..." Ngõa Đức khắc buông ống nhòm, chiếc kính đơn tròng kiểu Phổ cổ điển buông thõng trước ngực, hắn lắc đầu: "Không, là quyết tâm."

Phía dưới, một sĩ quan trẻ tuổi với quân phục tả tơi đã vượt qua chiến hào thứ nhất, trên tay vẫn giương cao lá quân kỳ màu đỏ. Một quả đạn cối của Đức đánh trúng bên cạnh hắn, không biết bao nhiêu mảnh đạn cùng lúc găm vào người. Máu tươi trào ra, nhưng nhanh chóng bị nước mưa rửa trôi. Vị sĩ quan này vẫn cố gắng tiến lên vài chục bước, cuối cùng loạng choạng, sắp ngã xuống thì binh lính phía sau đỡ lấy. Mấy người khiêng vị sĩ quan đã gục đầu xuống, hướng về tuyến giao thông thứ hai. Lá quân kỳ vẫn vững vàng trong tay hắn, dù đã mất đi sinh mệnh, vẫn phấp phới trong mưa.

Cuộc tấn công bất chấp thương vong diễn ra từ 3 giờ chiều cho đến khi đêm xuống, mưa cũng tạnh. Tuyến giao thông thứ nhất của cứ điểm bộ binh nhỏ đã bị chiếm lĩnh hoàn toàn, các cứ điểm khác cũng có tiến triển. Quân

Đức tập trung lực lượng dự bị cuối cùng, phát động phản công vào chạng vạng. Vượt qua tuyến giao thông thứ hai, trừ một số công sự phòng thủ lẻ tẻ, là đối mặt trực tiếp với pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith! Tất cả các nhân viên hậu cần của Đức, từ quân nhân, mã phu đến thợ giày, quân giới viên, cùng với các cố vấn quân sự Đức còn kẹt lại ở Thanh Đảo đều bị huy động. Phát động phản công. Đội quân chính quy đã mệt mỏi đến cực điểm, cuối cùng phải rút về tuyến giao thông thứ nhất, thở dốc rồi lại chuẩn bị tấn công. Hệ thống xây dựng đã hoàn toàn hỗn loạn, cần phải chỉnh đốn.

Đột ngột kích trong mưa này đã vắt kiệt sức kháng cự cuối cùng của quân Đức. Bọn họ chỉ còn gắng gượng chống đỡ. Mọi người đều cho rằng họ đã làm hết trách nhiệm. Dù đạn dược vẫn còn, nhưng không còn quyết tâm chiến đấu. Trong bóng đêm, hai bên lặng lẽ khiêng thi thể của nhau, với biểu tượng chữ thập đỏ. Vệ sinh binh Đức đã nhảy vào chiến hào của quân Hoa, cố gắng đẩy thi thể binh lính Đức ra khỏi chiến hào. Quân quan Trung Quốc, người đầy bùn đất, lặng lẽ nhìn họ. Thương vong của họ còn thảm khốc hơn. Không ít đại đội chỉ còn lại mười mấy người. Trong đợt đột kích điên cuồng này, Sư đoàn 9, một đơn vị chủ lực, cũng bị tổn thất nặng nề, thương vong hơn hai ngàn người. Nhưng trong lòng họ biết, một cuộc chiến khốc liệt hơn đang chờ đợi, chỉ là đối đối thủ. Trong chiến hào, tiếng quân ca trầm thấp vang lên, rồi lan ra khắp chiến tuyến. Tinh thần quân đội, dù trải qua chiến đấu thảm khốc, vẫn không hề suy sụp. Sau này, người ta đánh giá rằng, có lẽ đây là thời kỳ tinh thần cao nhất của quân đội trong lịch sử chiến sự trước Thanh Đảo. Đội quân này, lần đầu tiên vì quốc phòng quốc gia mà thu hồi lãnh thổ bị tước đoạt, sau này còn phải chiến đấu chống ngoại xâm. Họ biết một trận chiến là sự chuyển hướng vận mệnh dân tộc, vì vậy họ không do dự.

Rừng Thuật Khánh ngơ ngác đứng trong sở chỉ huy của Sư đoàn, bờ Tây Hà, nghe tiếng ca trong đêm, nhìn những vệt trắng trên biểu tượng chữ thập đỏ. Tay cầm điện thoại đã thông với Thái Ngạc, nhưng không nói nên lời.

Trong khoảnh khắc, vị quân nhân trung niên này đã rơi lệ. Thái Ngạc ở đầu dây bên kia cũng im lặng. Ông biết mệnh lệnh quyết đoán của mình sẽ gây ra thương vong lớn cho quân đội. Quân đội trẻ trung hiện tại, họ có dũng khí hy sinh. Nhưng quân đội không thể mãi như vậy, chỉ dựa vào ý chí và dũng khí để chiến đấu. Đất nước này, quá cần phải mạnh lên. Đặc biệt là sau khi đã hy sinh quá nhiều!

Nam Kinh, Phủ Tổng thống, phòng tác chiến, ngày 5 tháng 8 năm 1914, rạng sáng.

Kể từ khi bắt đầu chiến sự Thanh Đảo, mới chỉ trôi qua bảy mươi hai giờ, nhưng tình hình thay đổi chóng mặt, khiến tất cả các sĩ quan gánh vác trọng trách quân sự đều như già đi mười tuổi. Thái Ngạc báo cáo tình hình tiến triển hai mươi bốn giờ một lần. Khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Mưa Thần, đều nghiêm nghị đứng thẳng.

"Bộ phận đã tuyên chiến với Đức tại Nhật Bản, theo lệnh nghiêm ngặt của Tổng tham mưu, tăng tốc tiến độ chiến đấu. Sĩ quan và binh lính tiền tuyến lấy việc phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân. Vào lúc 3 giờ trưa ngày thứ 4, bắt đầu cuộc tổng tấn công lần thứ ba. Tiền tuyến tung vào phần lớn lực lượng chiến đấu của sáu đoàn. Với hỏa lực toàn diện hỗ trợ. Gặp mưa lớn. Hỏa lực địch không hề giảm. Cuộc tấn công kéo dài sáu giờ. Chiến sự gian khổ, kịch liệt khó có thể dùng lời diễn tả. Quân đội trên dưới, thực đã nỗ lực hy sinh lớn nhất. Trung dũng quan binh, tre già măng mọc đã tiêu hao gần hết. Chỉ huy Đức đã phái quân đến bàn bạc đầu hàng, giải trừ vũ trang. Nếu không có sự hy sinh to lớn của tướng sĩ ta, với máu thịt lấp đầy chiến hào của địch, thì chiến sự Thanh Đảo đã không thể kết thúc trong vòng bảy mươi hai giờ. Nhìn trận chiến 203 cao điểm Lữ Thuận, quân Đức kháng cự không hề kém cạnh quân Nga. Hỏa lực Đức còn vượt trội hơn quân Nga. Không sai, tướng sĩ trung dũng của ta đã đạt được đột phá trong ba ngày đêm. Tổng thống và các vị trong Tổng tham mưu đều

không nghi ngờ gì về sự kiêu ngạo của đội quân này! Trong trận chiến này, thương vong nặng nề, bộ đội bị tổn thất nặng nề. Cửu Sư đã tàn lụi. Thương vong của quan binh chưa thống kê đầy đủ, đã đạt hơn năm ngàn người. Tỷ lệ thương vong của sĩ quan còn cao hơn binh lính. Anh linh không xa, thực có thể bằng thức!

Ngoài ra: Bộ phận đã hoàn thành nhiệm vụ tác chiến do tổng bộ giao phó. Không phụ sự kỳ vọng của quốc dân. Kiếm giáp tuy tàn, vẫn có thể chiến đấu một trận. Bộ phận cần phụng mệnh sau. Tường tình, tùy thời đến điện báo sau."

Mưa Thần buông tờ điện báo, tờ giấy vàng như thường lệ. Lúc này, trong tay ông nặng hơn cả ngàn cân. Ông quay người, nếu như không thúc ép, thương vong của quân đội có lẽ sẽ không thảm khốc đến vậy. Hóa ra, cứ điểm này phải đánh ít nhất nửa tháng, nhưng chỉ ba ngày ba đêm đã phá tan ý chí chiến đấu của quân Đức, đây là một kỳ tích trong lịch sử chiến tranh! Mặc dù cũng có những người đơn độc giữ gìn vinh dự quân đội, chống cự rồi mới quang vinh đầu hàng. Có lẽ quân Đức cũng không muốn đánh đến cùng. Nhưng chiến quả như vậy, thành tựu như vậy, và sự hy sinh như vậy. Trong lịch sử cận đại Trung Quốc, chỉ có một đội quân như vậy dám nỗ lực! Vào lúc này, Mưa Thần thực sự cảm thấy, giấc mộng và mục tiêu của mình, cùng với giấc mộng của những người trẻ tuổi này hoàn toàn hòa làm một. Ông cảm thấy hơi khó thở. Trong ánh mắt dường như cũng có chút ướt át. Ông quay đi, không muốn để thuộc hạ nhìn thấy vẻ kích động của mình. Chỉ chấp tay sau lưng, dùng sức gõ vào tờ điện báo.

"Lập tức đưa ra ngoài, đem bản điện báo này phát đi khắp cả nước, để quốc dân đều biết. Quân đội chính quy, những thanh niên này, vì đất nước này đã làm những gì! Chúng ta ở thời khắc này lại nên làm những gì! Trận chiến này còn chưa đến hồi kết, nhà chúng ta ngoài cổng còn có sói đói, đang chờ chúng ta, những bệnh nhân ngủ say đã lâu, chậm rãi tỉnh dậy rồi

bò dậy, muốn cắn đứt cổ họng chúng ta! Những hy sinh này, chính là nói cho lũ sói đói kia, từ giờ trở đi, chúng ta đã tỉnh! Đang đuổi thẳng gân cốt, đánh bóng ánh mắt. Thẳng đến có thể đường đường chính chính đứng giữa thiên địa! Phát ra ngoài!"

Một vị tham mưu phụng mệnh đi nửa ngày sau, cảm xúc của Mưa Thần vẫn chưa thể hoàn toàn bình ổn. Mãi đến khi Tư Mã Trạch nhíu mày nói: "Hiện tại nhất định phải cân nhắc bước tác chiến tiếp theo. Phía Nhật Bản xem ra quyết tâm rất lớn, sẽ không vì chúng ta công chiếm Thanh Đảo mà thu tay lại, quân đội hiện giờ đang tập trung ở Sơn Đông, tuyến Trường Giang cũng phải đề phòng. Ngăn ngừa quân Nhật làm loạn. Tình hình phức tạp thật! Hiện tại, bộ đội phân bố khắp thiên nam địa bắc, tiên sinh Tùng Sơn e là... không trấn được cục diện. Ta thấy nên mời Niệm Tôn tham mưu trưởng đến hiệp trợ tọa trấn một chút, như vậy có vẻ thuận tiện hơn..."

Mưa Thần quay đầu nhìn hẩn một cái. Ngô Hái cũng gật đầu nói: "Đúng vậy! Tiên sinh Tùng Sơn thân thể không tốt lắm. Cần có người phụ một tay. Thuần Như muốn tọa trấn trung tâm, định ra kế hoạch. Ta đi so ra phù hợp hơn. Ngày mai có thể xuất phát. Tổng thống, ngài thấy nên dùng danh nghĩa gì thì tốt?"

Mưa Thần đã bình tĩnh lại, hẩn làm sao không biết rõ ý tứ đằng sau của hai người này. Hiện tại, bộ đội điều đến tiền tuyến rất tạp nham. Thái Ngạc lại là người quy thuận. Không ít người xuất thân từ Giang Bắc, vốn là dòng chính, lại không phục hẩn. Đặc biệt là còn có Trần Sơn Hà, cái gai trong mắt. Hẩn, thiếu tướng, đúng là đang cảm thấy bất an. Thái Ngạc, vạn nhất chỉ huy điều hành có sai sót, vậy thì hỏng việc lớn. Hẩn thản nhiên nói: "Không vội, hiện tại trung tâm còn cần an ổn. Cứ sắp xếp đi. Còn phải xem động tĩnh tiếp theo của Nhật Bản... Qua mấy ngày, ta tự mình đến Sơn Đông tọa trấn. Hang Hồ chuyển đến đó. Thuần Như đi theo ta. Niệm Tôn, người lưu thủ điều hành. Dự bị quân, cho bọn họ danh nghĩa đã chiến quân

đoàn. Lần này cũng là đại binh đoàn tác chiến, tuy thời gian gấp rút, nhưng hai ngày nay các người vất vả một chút, định ra toàn bộ phương án tác chiến. Không ý lại địch không công, chỉ ý lại ta có chuẩn bị. Đến lúc đó, tại Sơn Đông, quân sự chính trị phức tạp đan xen, ta không tự mình đi thì không được!

Câu nói này của hần khiến hai vị tham mưu trưởng giật mình. Mưa Thần tự mình đến Sơn Đông tọa trấn, chẳng khác nào ngự giá thân chinh, đánh cược vận mệnh quốc gia. Nhưng nghĩ lại, nếu hần đến Sơn Đông, e là mọi người sẽ có chủ tâm cốt. Thích hợp hơn cũng không nhất định. Ngược lại, Hang Hồ biên chế tinh nhuệ, lại tùy thân mang theo mấy thư ký, quân vụ chính vụ cùng một chỗ đều có thể làm. Theo Nam Kinh dọc theo tân tuyến qua lại cũng thuận tiện. Ngô Hái gật đầu, trầm ổn nói: "Tốt, tôi lưu thủ. Tổng thống, ngài ở đây cũng để mắt đến ba ngày. Hiện tại cuối cùng cũng có một kết thúc, phía dưới còn muốn phiền lòng, sớm đi nghỉ ngơi đi."

Mưa Thần cười nói: "Các người nhanh đi nghỉ ngơi đi mới phải, tiểu thư ở bệnh viện, ta về cũng chỉ có một mình. Ngay tại đây nghỉ ngơi, còn ai dám ủy khuất lão bà người mang bụng to, người dứt khoát không về nhà. Coi chừng con trai sinh ra không nhận cha." Thấy Mưa Thần lại có nhàn tâm đùa giỡn, mấy người đều cười một tiếng. Liền nghe Mưa Thần ngữ khí trầm trọng nói: "Ta nghỉ ngơi không được a... Còn có một đồng lớn ngoại giao cùng chính vụ muốn ta đi xử lý. Nghị hội bên kia hiện tại tuy tư tưởng thống nhất, nhưng ta muốn đi hóng hớt. Nhật Bản nếu bí quá hóa liều, quốc gia chúng ta liền phải toàn bộ động viên, không có cách nào, quốc lực yếu a! Cái này, cả một cái động viên, gánh nặng ban đầu đã đè lên vai bọn họ, ta không thể không chiếu cố một chút. Còn muốn Mỹ quốc đàm phán chuyện bọn họ mua công trái chiến tranh của chúng ta. Chuyện tài chính, không thể không để tâm, đánh trận là đánh tiền, nhiều một chút là một chút... Có đôi khi nghĩ lại, cái * này là chuyện nên làm của người hai mươi bảy tuổi a." Hần đã mệt mỏi đến mức hoàn toàn không còn giá đỡ và hình tượng, hiếm

khi nổi giận. Nhưng vừa đến hừng đông, đối diện người khác, lại phải gồng lên lãnh tụ, tràn đầy tự tin. Bởi vì lúc này, hắc chính là biểu tượng của dân tộc, là chỗ dựa tinh thần cuối cùng của người khác.

Nhìn Mưa Thần kéo lê bước chân đi ra, bờ vai mệt mỏi rũ xuống. Tư Mã Trạ cùng Ngô Hái trong lòng không biết là tư vị gì. Chỉ nghe Mưa Thần thấp giọng thở dài: "Nhưng so với những người hy sinh ở tiền tuyến, chúng ta làm được còn quá ít. Nghĩ đến bọn họ, chúng ta còn có gì không thể nỗ lực, không thể nhẫn nhịn đâu".

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới.

STT 238: Chương 5: Thế giới mới - Chương 39: Nam nhi đến ch...

Trải nghiệm đọc mượt hơn nhờ cải tiến từ thiên-lôi—trúc (ẩn danh)•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 39: Nam nhi đến chết, tâm như sắt

Tin tức về việc hải quân Nhật Bản phát hiện hạm đội thứ hai, lại thêm tin tức về việc quân đội Nhật Bản phái đội thứ nhất đến, cuối cùng cũng đến được tay Tư lệnh Thái Ngạc trung tướng của Đệ Nhất Dã Chiến Quân Đoàn. Lúc đó, ông đang chủ trì nghi thức tiếp nhận sự đầu hàng của quân Đức tại Thanh Đảo. Dù hai bên đã giao tranh ác liệt suốt bảy mươi hai giờ, thương vong đều rất thảm khốc, nhưng cuối cùng, quân Đức đã mất hết khả năng kháng cự và tinh thần chiến đấu. Tuy nhiên, xét đến các yếu tố ngoại giao, phía Trung Quốc vẫn áp dụng phương thức kín đáo, xem việc này như là giải giới quân Đức. Những quân nhân buông súng không bị coi là tù binh chiến tranh. Số lượng quân Đức thực tế đầu hàng là 4.930 người (bao gồm cả thương binh), cùng với hơn hai ngàn kiều dân không mang thân phận quân nhân. Trong số đó, quân nhân lục quân có 4.166 người, quân nhân hải quân có 764 người. Trong ba ngày chiến đấu, quân Đức đã có 877 người tử trận và 1.592 người bị thương. Họ đã giao nộp toàn bộ vũ khí còn lại cho quân đội Trung Quốc, bao gồm hơn một trăm khẩu pháo dã chiến, trong đó có 35 khẩu pháo dã chiến cỡ nòng 100mm trở lên, 8 khẩu pháo lựu đạn 150mm, 57 khẩu pháo dã chiến cỡ nòng 100mm trở xuống, đa số là pháo dã chiến 77mm hoặc 88mm. Đồng thời, còn có 38 khẩu súng cối các loại do Trung Quốc mua, cùng hơn ba vạn quả đạn pháo, hơn trăm khẩu súng máy Mark, hàng ngàn khẩu súng trường 98k và một lượng lớn quân nhu. Số pháo này có thể nhanh chóng trang bị cho hai lữ đoàn pháo binh dã chiến.

Đặc biệt là việc thu giữ những khẩu trọng pháo 150mm trong các cứ điểm đã bổ sung đáng kể cho lực lượng pháo binh hạng nặng của quân đội Trung Quốc.

Trong trận chiến ác liệt kéo dài bảy mươi hai giờ chưa từng có, quân đội Trung Quốc lần đầu tiên xuất hiện trước con mắt của thế nhân. Khi uy danh của quân đội Đức vẫn còn bao trùm khắp châu Âu, một cứ điểm kiên cố như vậy ở Viễn Đông lại bị quân đội Trung Quốc chiếm đóng chỉ trong ba ngày. Tuy nhiên, quân đội chính quy cũng phải trả một cái giá rất đắt, đặc biệt là Sư đoàn 9, đơn vị xung kích chủ lực. Toàn quân có tổng cộng 2.259 quân nhân tử trận, sĩ quan cao cấp nhất hy sinh là Lữ trưởng Trương Văn của Lữ đoàn 17, Sư đoàn 9. Ông đã bị pháo binh Đức bắn trúng khi đang quan sát tình hình chiến đấu tại trận địa. Số lượng quân nhân bị thương lên tới 3.420 người. Để chiếm được cứ điểm này, quân dự bị đã phải chịu tổn thất gần sáu ngàn quân nhân thương vong! Nhưng trận chiến ngắn ngủi và ác liệt này đã có ảnh hưởng sâu sắc đến quân đội chính quy. Họ hoàn toàn nhận ra rằng, trong điều kiện hỏa lực hiện đại, việc tấn công bằng đội hình bộ binh dày đặc đã trở nên lỗi thời. Sự phối hợp giữa bộ binh và pháo binh trong các chiến dịch thâm nhập đã trở thành mục tiêu phát triển của quân đội trong tương lai. Những giáo trình huấn luyện quân đội vốn sử dụng các yếu lĩnh của quân đội Nhật Bản đã bị loại bỏ hoàn toàn. Các huấn luyện viên quân đội tham gia trận chiến này, cùng với một số tham mưu của tổng tham mưu, đã bắt đầu biên soạn những giáo trình mới. Cơ cấu tổ chức và phương thức huấn luyện của quân đội đã được cải thiện đáng kể. Một số trang bị có tính định hướng cũng bắt đầu được đưa vào biên chế. Trên cơ sở thực lực quốc gia, quân đội chính quy đã cố gắng hết sức để làm tốt hơn, thậm chí vượt quá khả năng của đất nước. Nhưng vào lúc đó, đội quân vừa chịu tổn thất nặng nề này vẫn chưa có thời gian để thở dốc và điều chỉnh, những trận chiến lớn hơn vẫn đang chờ đợi họ.

Sau cơn mưa, bầu trời Thanh Đảo quang đãng trở lại. Mùi thuốc súng sau trận chiến vẫn chưa tan hết. Bộ tư lệnh của Sư đoàn 9 đóng quân ở bờ Tây Hà đã được trang bị đơn giản, bàn ăn được trải khăn trải bàn bằng vải nỉ đã được bố trí xong. Dù chỉ là một chiến hào, nhưng sự trang bị này cũng tạo ra một bầu không khí trang nghiêm. Vào lúc 2 giờ trưa, thời điểm nóng nhất trong ngày, Tư lệnh Thái Ngạc trung tướng đã đến. Vừa đi ngang qua, ông đã nhìn thấy những chiếc xe ngựa mang dấu hiệu Hồng Thập Tự đang vận chuyển các thương binh về phía sau. Họ được đưa đến nghĩa trang quân nhân công cộng mới được mở gần tổng hành dinh Chu Trang để an táng. Bên cạnh đó, còn có một số lượng lớn thương binh, họ nằm im lặng trên xe ngựa. Bụi đường chưa được rửa trôi, trên người vẫn còn dính đầy bùn đất của trận chiến đêm qua. Có người đang hân hoan bàn luận về chiến thắng, có người lại chỉ lặng lẽ tưởng nhớ đến những đồng đội đã hy sinh. Cờ hiệu của trung tướng bay phấp phới trên chiếc xe của ông, như thể đang cúi chào những người lính dũng cảm. Càng đến gần tiền tuyến, người ta càng cảm nhận rõ những dấu tích của cuộc chiến. Khắp nơi là những hố bom lớn, biến thành những vũng nước. Đoàn người chỉ có thể cưỡi ngựa đến bộ tư lệnh Sư đoàn 9. Mùi thuốc súng và mùi tử khí nồng nặc trên chiến trường vẫn chưa tan hết, xộc vào mũi từng đợt. Trong chiến hào, những quân nhân được nghỉ ngơi đã không còn tinh thần ăn mừng, những thùng lớn thịt kho tàu và cơm trắng mà nhà bếp mang đến hầu như không ai động đến. Mọi người dường như vẫn còn chìm đắm trong trận chiến điên cuồng ngày hôm qua.

Khi Thái Ngạc tướng quân và những người khác cuối cùng cũng đến được bộ tư lệnh Sư đoàn 9, họ vui mừng nhận thấy hội trường đã được chuẩn bị xong. Rừng Thuật Khanh cùng một số sĩ quan cao cấp khác với vẻ mặt mệt mỏi và đôi mắt đỏ hoe đang chờ đợi họ đến. Các sĩ quan ở tổng hành dinh còn có thể thay phiên nghỉ ngơi một chút, nhưng những sĩ quan tuyến đầu này đã phải thức trắng suốt bảy mươi mấy giờ, và điều đang chờ đợi họ là quang cảnh vinh quang nhất của những người chiến thắng. Nhìn

thấy Thái Ngạc với vẻ mặt nghiêm túc bước vào bộ tư lệnh, Rừng Thuật Khanh, một lão tướng, đã nghiêm trang chào ông, cổ họng ông nghẹn lại, không nói nên lời. Nhìn sang các quân nhân của mình, hầu hết đều có cùng một biểu cảm. Trương Đào, đoàn trưởng của hai tiểu đoàn công binh, thậm chí còn nhìn Thái Ngạc với ánh mắt có phần hận thù. Mệnh lệnh của vị trung tướng này yêu cầu phải giải quyết trận chiến trong vòng bốn mươi tám giờ. Điều này đã khiến quân đội của họ chỉ có thể dùng máu và thịt để xông lên, chỉ có thể dùng sinh mạng của vô số chiến sĩ để đổi lấy chiến thắng! Mặc dù họ hiểu rõ tình hình, hiểu được tính hợp lý trong mệnh lệnh của Thái Ngạc, nhưng tổn thất nặng nề của quân đội dưới quyền đã khiến những người có mặt ở đây khó có thể kìm nén được cảm xúc của mình.

Thái Ngạc đương nhiên hiểu rõ những tình huống này. Ông trang trọng đáp lễ Rừng Thuật Khanh, sau đó nắm tay ông: "Tụng Đình, Sư đoàn 9 đã chịu thiệt thòi trong trận chiến này, anh đã chịu thiệt thòi! Các anh đã hoàn thành nhiệm vụ trong trận chiến ác liệt này! Tổng thống đã gửi điện báo. Ông muốn đích thân đến Sơn Đông để khen thưởng các anh! Quân đội bị thương vong rất nặng, phải được bổ sung và chỉnh đốn thật tốt. Phía dưới còn có những nhiệm vụ gian khổ. Nếu có bất kỳ ý kiến gì, có gì không hài lòng với sự chỉ huy của ta, Thái Ngạc, thì hãy đợi đến khi cơ cấu chỉ huy của Đệ Nhất Dã Chiến Quân Đoàn giải tán sau chiến tranh rồi hãy nói! Hiện tại, nhiệm vụ quan trọng là phải nhanh chóng tiếp thu Thanh Đảo, truyền tin tức quân Đức đầu hàng ra ngoài! Tất cả đều phải lấy lại tinh thần cho ta! Đánh trận là phải có người chết, không phải là làm binh lính gì nữa! Mọi người hãy chỉnh đốn lại quân dung của mình, chờ đợi các tướng lĩnh của quân Đức đến!".

Lời nói của Thái Ngạc đã đánh thức những vị tướng đang mơ hồ vì mệt mỏi và kích động. Mọi người đều cúi chào rồi đi làm việc của mình. Rừng Thuật Khanh cuối cùng cũng bắt đầu báo cáo với Thái Ngạc: "Thưa tư lệnh, ban ngày, quân Đức đã để quân đội của chúng ta lên pháo đài phía bắc Y

Nhĩ Keith. Dưới sự giám sát của quân đội, họ đang tiến hành chinh lý, xây dựng chế độ, kiểm kê vũ khí đạn dược. Toàn bộ quá trình này dự kiến sẽ mất khoảng một ngày rưỡi. Thiếu tướng Ngõa Đức Khắc, tư lệnh quân Đức, sẽ chính thức giao nộp vũ khí vào lúc 3 giờ chiều... Hiện tại là 2 giờ 15 phút, chúng ta đã chuẩn bị xong. Sau khi mọi việc ở đây kết thúc, Sư đoàn 9 của tôi sẽ phụ trách nhiệm vụ biên phòng. Chúng tôi sẽ lập tức bắt đầu chinh đồn và bổ sung, xin tư lệnh yên tâm." Thái Ngạc gật đầu, cùng với những người đi theo và một số phóng viên quân đội, lần lượt đến vị trí của mình, chờ đợi đoàn đại biểu quân Đức đến. Người Đức vốn coi trọng nghi thức và chương trình, họ muốn thực hiện một chương trình như vậy. Thái Ngạc cũng muốn tuyên cáo chiến thắng của mình với toàn thế giới. Vì vậy, ông đã tự mình đến tiền tuyến, tiếp nhận nhiệm vụ đầu hàng của quân Đức.

Đoàn người Đức Quân, khi đi vào sở chỉ huy của Sư đoàn 9, cũng theo đó mà xuất phát từ trên núi, đi qua những chiến trường ác liệt nhất. Những công sự kiên cố bằng bê tông cốt thép bị nổ tung hoàn toàn, khiến các quan Đức quốc không khỏi kinh ngạc. Nghĩ đến những công binh Trung Quốc liều chết vận chuyển thuốc nổ dưới hỏa lực của Đức Quân, bọn họ càng thêm bội phục. Kiểu tấn công này, cường độ này, nếu được trang bị vũ khí phù hợp, đặt ở tiền tuyến châu Âu cũng là một đội quân tấn công mạnh mẽ! Nhìn chiến trường tan hoang, nhìn những chiến hào còn đọng đầy máu, bọn họ cảm thấy lương tâm mình không hổ thẹn với trách nhiệm, đồng thời cũng tâm phục khẩu phục. Thì ra cứ điểm Thanh Đảo, vốn được dự đoán có thể giữ vững ba tháng, lại bị đánh sập chỉ trong ba ngày. Đội quân Trung Quốc mới này, sức chiến đấu quả thực vượt xa dự kiến!

Xác quân Đức, hiện nay được chôn cất dưới sự phối hợp của quân nhân Trung Quốc, còn những thương binh của họ cũng đã được quân y Trung Quốc cứu chữa. Sau chiến tranh, đội quân này cũng thể hiện phẩm chất của một đội quân văn minh.

Đoàn đại biểu Đức vượt qua cầu nổi mới bắc qua sông, ghé thăm quân đội Trung Quốc. Quân nhân Trung Quốc đều dùng ánh mắt tò mò đón chào những sĩ quan da trắng mặc quân lễ phục chỉnh tề. Dưới ánh mắt của kẻ chiến thắng, dù không hổ thẹn với lương tâm, nhưng nhiều người vẫn không tự chủ cúi đầu. Chỉ có Thiếu tướng Ngõa Đức Khắc vẫn giữ phong thái của một sĩ quan Phổ cổ hủ, thản nhiên tiến về phía trước. Chỉ có cặp lông mày cau lại vì chiếc kính đơn tròng mới để lộ nỗi niềm khó nói trong lòng. Ở Viễn Đông, đội quân hùng mạnh của Đức quốc lần đầu tiên bị hạ thấp quân kỳ. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Đế quốc Đức. Hãn không biết rằng, trong tương lai, trên lục địa châu Âu, cảnh tượng như vậy sẽ còn lặp đi lặp lại.

Đón tiếp bọn họ là một vị thiếu tá trẻ tuổi, cao lớn, anh tuấn, thắt lưng trang bị chỉnh tề, khí khái hào hùng. Hãn nghiêm nghị dẫn bọn họ đến sở chỉ huy của Sư đoàn 9. Trên đường đi, hai bên không ai nói chuyện, chỉ lặng lẽ tiến bước. Khi bọn họ bước vào sở chỉ huy, liền thấy một sĩ quan trung niên gầy gò, mặc quân phục trung tướng, đang ngồi ngay ngắn ở đầu bàn hội nghị, ánh mắt lấp lánh nhìn bọn họ. Phía sau hãn là một loạt sao lấp lánh, các sĩ quan cao cấp của quân đội Trung Quốc, đều với vẻ mặt khác nhau đánh giá bọn họ. Ngõa Đức Khắc lặng lẽ đứng nghiêm ở cửa, chào theo kiểu nhà binh với vị trung tướng kia. Sau đó nhanh chóng bước đến vị trí đối diện, ngay ngắn ngồi xuống. Trong hoàn cảnh này, kẻ thắng không cần đáp lễ, còn kẻ thua nếu chưa được phép thì không được ngồi. Mặc dù giọng điệu tuyên truyền của Trung Quốc chỉ là Đức Quân bị giải trừ vũ trang, nhưng cả hai bên đều hiểu, đây là một nghi thức đầu hàng. Hai chiếc máy ảnh chớp đèn flash, ghi lại trung thực những gì đã xảy ra ở đây.

Niem Tôn nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Mời quý quan ngồi... Bản quan là Thái Tiêu trung tướng, Tổng tư lệnh tiền tuyến dã chiến của quân đội chính quy Trung Quốc. Đại diện cho quân đội chính quy tiếp nhận sự đầu

hàng của quý quan và toàn bộ lực lượng vũ trang của Đức Quân Thanh Đảo. Quý quan đã hoàn toàn hiểu rõ lập trường của mình, phải không..."

Nghe lời phiên dịch, trên mặt Ngõa Đức Khắc lộ ra nụ cười khổ. Hãn nghiêm túc đáp: "Bản quan là chỉ huy tối cao của Lục Hải quân Đức quốc tại Thanh Đảo, hoàn toàn hiểu rõ lập trường của mình. Ở đây chính thức giao nộp toàn bộ vũ trang cho quý quan. Xin chờ quý quan xử trí." Hãn có chút khó nhọc ngồi xuống ghế, mở hai tay, ngữ khí vô cùng cảm khái: "Bảy mươi hai giờ tác chiến phòng thủ Thanh Đảo, bản quân đã cố gắng hết sức, thực hiện chức trách của quân nhân. Nhưng vẫn bị quý quân áp đảo trên chiến trường. Vì những quan binh Đức quốc dừng cảm ở Viễn Đông, sau khi kháng cự đến cùng, đã rơi vào tuyệt cảnh, quân ta chính thức đầu hàng quý quan, mong được quý quan đối đãi công bằng."

Nghe lời phiên dịch tiếng Trung, các sĩ quan Trung Quốc có mặt đều phát ra những tiếng xì xào. Có người không tự chủ được mà ánh mắt ướm át. Đây là lần đầu tiên quân đội Trung Quốc mới buộc đội quân cường quốc phải cúi đầu đầu hàng trên chiến trường! Trăm năm suy yếu, trăm năm nhục nhã. Phải chăng vào giờ khắc này, chính là sự tự cường bắt đầu? Chính là sự hồi sinh của dân tộc bắt đầu? Nghĩ đến những hy sinh to lớn, nghĩ đến những sĩ quan và binh lính không sợ đối mặt với cái chết, vào giờ khắc này, mọi người đều cảm xúc dâng trào. Ngay cả Thái Ngạc tỉnh táo, cũng không ngoại lệ. Hãn trầm mặc một hồi lâu, mới nhìn Ngõa Đức Khắc với ánh mắt như điện, nhìn các quân quan Đức Quân phía sau hãn đang cúi đầu ảm đạm: "Bản quan tiếp nhận sự đầu hàng của quý quân! Từ giờ trở đi, quý quân phải giao nộp toàn bộ vũ khí, toàn bộ vật tư, toàn bộ khu vực phòng thủ. Phải hoàn thành trong vòng hai mươi bốn giờ! Những quan binh đã hạ vũ khí của quý quân, cùng với kiều dân của quý quốc tại khu vực Thanh Đảo, sẽ được quân ta an trí thích đáng, được hưởng đãi ngộ như nhau. Mời quý quan yên tâm."

Ngõa Đức Khắc cứng ngắc gật đầu, lại đứng lên chào Niệm Tôn một cái. Cởi bỏ con dao quân dụng mang theo bên người. Hai tay đưa về phía Thái Ngạc. Vào giờ khắc này, dưới ánh đèn flash, khoảnh khắc này đã trở thành lịch sử. Thanh Đảo, trở thành vùng đất cho thuê đầu tiên mà Trung Quốc mới thu hồi. Và quốc gia này, cũng bắt đầu phát triển không thể ngăn cản. Mặc dù con đường phía trước vẫn còn gian nan, trước mắt đã có đại quân Nhật Bản áp sát. Nhưng trào lưu thức tỉnh dân tộc này, đã không còn bất kỳ hoàn cảnh khách quan nào có thể ngăn cản được. Lịch sử Viễn Đông, đã bước sang một trang mới.

Khi thanh gươm chỉ huy trong tay hắn được Niệm Tôn tiếp nhận, không khí trong hội trường trở nên tốt hơn một chút. Thái Ngạc mỉm cười bắt tay Ngõa Đức Khắc: "Ba ngày tác chiến, hai bên đều phải trả giá bằng những tổn thất nặng nề. Hy vọng chuyện này, sau này không cần xảy ra giữa hai nước nữa... So với quân đội châu Âu, quý quan có nhận xét gì về quân đội chính quy của chúng ta không?"

Ngõa Đức Khắc, vốn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, cũng đã thả lỏng một chút, trên mặt mang một nụ cười bất đắc dĩ. Hắn suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Ba ngày chiếm được cứ điểm Thanh Đảo, đối với quân đội châu Âu mà nói, cũng là một kỳ tích phi thường. Dững khi liên tục tấn công ban đêm của quý quân khiến chúng ta phải khâm phục. Nhưng quân đội Đức quốc cũng có thể làm được điều này. Nhưng những bộ binh tinh nhuệ của quý quân, lại liên tục tiến hành phá chướng và phá hủy công sự vào ban đêm. Kỹ năng chiến đấu này, loại bộ binh hạng nhẹ tinh nhuệ này, ngay cả trong quân đội của các cường quốc cũng không thấy nhiều... Đây là một đội quân vĩ đại! Trang bị của quý quân cũng được đánh giá là hoàn thiện. Hỏa lực pháo binh tương đối mạnh. Hơn nữa, kỹ năng bắn súng thành thạo, đặc biệt là bộ đội pháo cối trực thuộc bộ binh, hỗ trợ rất lớn cho bộ binh. Có lẽ pháo binh hạng nặng bắn hơi kém một chút, ta ở pháo đài phía bắc Y Nhĩ Keith, cũng không cảm thấy uy hiếp quá lớn. Quý quân đã hoàn toàn đạt đến trình

độ của quân đội cường quốc châu Âu. Trang bị một đội quân như vậy, đặc biệt là để họ nắm giữ tinh thần chủ động tấn công như vậy, là một thành tựu vĩ đại. Điều duy nhất khiến ta cảm thấy tiếc nuối là, rất nhiều vũ khí thực ra đều do chúng ta, Đức quốc sản xuất. Không ít pháo thủ cũng có công lao huấn luyện của sĩ quan Đức quốc, nhưng cuối cùng những uy lực này lại là cái đầu tiên khiến quân đội Đức quốc phải tiếp nhận..." Ngõa Đức Khắc không nói tiếp, thần sắc ảm đạm. Đối với đế quốc mà nói, lịch sử thực dân ở Viễn Đông, có lẽ vào giờ khắc này đã kết thúc.

Niệm Tôn khẽ gật đầu. Vẫy tay ra hiệu cho phó quan của mình đưa bọn họ đi nghỉ ngơi. Lúc này, hắn mới cảm thấy nhẹ nhõm. Cuối cùng đã chiếm được Thanh Đảo trước khi quân Nhật can thiệp! Dù phía dưới ứng phó ra sao, thì về mặt này, mình đã chủ động hơn rất nhiều! Hắn ngoắc tay gọi Lâm Thuật Khánh, hai vị tướng quân cùng tâm trạng phấn chấn sóng vai bước ra khỏi sư bộ, đi dạo bên ngoài. Những ngày này, họ đều phải chịu đựng áp lực tinh thần to lớn.

Tiếng hoan hô từ chiến hào đầu tiên vang lên, rồi lan khắp chiến trường. Đạn tín hiệu không ngừng bắn lên trời cao. Lần này không phải mệnh lệnh tác chiến, mà là toàn quân ăn mừng khi Đức quân chính thức đầu hàng. Cả chiến trường như vỡ òa trong niềm vui. Toàn quân đã hoàn thành nhiệm vụ tưởng chừng không thể, giành được thắng lợi! Lúc này, họ quên đi những mất mát, nổi vui mừng vỡ òa trong tim.

Giữa không khí hân hoan, hai vị tướng quân thông thả tản bộ. Niềm vui với họ chỉ là khoảnh khắc. Tình thế họ đối mặt vẫn vô cùng căng thẳng. Quân Nhật có thể đến bất cứ lúc nào! Không chỉ có sáu ngàn người, mà còn có cả hạm đội hùng mạnh, cùng với mười vạn quân đội! Thái Ngạc đang nghĩ cách sắp xếp quân đội, còn Lâm Thuật Khánh lại bận tâm đến vấn đề bổ sung, điều chỉnh Sư đoàn 9. Hai người sóng vai, không nói lời nào, đi

thăng đến bãi sông trước một khoảng đất bằng. Giữa lúc vạn người vui mừng, một phương trận đang tập hợp.

Phương trận này là đội thực tập của học viên hai giới dân sự và quân sự trường Giang Bắc. Họ đã cùng tham gia huấn luyện trước chiến đấu một tháng, đồng thời là lực lượng dự bị chỉ huy tham gia công kích Thanh Đảo. Sau khi thắng lợi, Thái Ngạc quyết định cho họ kết thúc thực tập, trở về trường. Những học viên trẻ tuổi này là hạt giống tương lai của quân đội, không thể để họ tiếp tục chịu đựng những hy sinh nặng nề như vậy! Sau khi kháng nghị không thành, các học viên điểm danh, muốn nhìn đồng đội đã hy sinh lần cuối, nói lời từ biệt.

Từng tiểu đội hợp thành một trận hình chỉnh tề. Cờ hiệu trường học tung bay phía trước. Cảnh tượng này giống hệt như khi họ tập hợp ở thao trường. Nhưng giờ đây, trong đội hình lại có những khoảng trống. Những vị trí trống rỗng đó thật chói mắt. Ngay cả người cầm cờ hiệu cũng không phải người mà Thái Ngạc đã thấy trước đây. Mỗi ban trưởng hoặc đại đội trưởng đều đứng trước đội của mình, dùng hết sức, lớn tiếng điểm danh: "Trần Bất Bình! Hàn Kiếm! Tần Hồng! Đỗ Yên Phi! Sở Điện!..." Có người được gọi đáp lại, lớn tiếng trả lời: "Có!" Có những cái tên, lại không còn ai trả lời. Chỉ có sông Thông Đỗ, cùng dãy núi phía trước vọng lại những cái tên ấy. Những người sống sót, trong lúc điểm danh, nước mắt đã rơi đầy mặt. Vị thượng tá huấn luyện viên, người dẫn họ đến thực tập, cũng đã lệ rơi đầy mặt.

Bài hát của trường quân đội vang lên, phương trận bắt đầu di chuyển. Những học viên trẻ tuổi không ngừng ngoái đầu nhìn lại, nhìn những người bạn học đã hóa thành núi. Học viên hai giới, rời khỏi chiến trường, trở về trường, kết thúc nhiệm vụ thực tập trong kỳ nghỉ hè. Trong tương lai, những kinh nghiệm này sẽ giúp các học viên được phân về các đơn vị, trở thành

nòng cốt của quân đội. Nhưng cuộc sống chiến đấu hơn một tháng ở Thanh Đảo lại trở thành dấu ấn không thể phai mờ trong cuộc đời họ.

Trong chiến dịch công kích Thanh Đảo, hơn một ngàn sáu trăm học viên hai giới, đã có một trăm lẻ chín người hy sinh, tám mươi bảy người bị thương. Họ đã dựng một bia tưởng niệm không chính thức trên đỉnh pháo đài Y Nhĩ Keith. Trên một tảng đá lớn, họ khắc tên của tất cả những người đã hy sinh ở đây. Nổi bật nhất là bảy chữ lớn "Nam nhi chí tử tâm như thiết" (ý chí nam nhi đến chết vẫn sắt đá).

Cùng lúc các học viên trường quân đội từ biệt chiến trường, Thái Ngạc cũng nhận được tin tức từ tổng bộ chuyển đến, về Sư đoàn 9. Trên biển Đông, đã phát hiện chủ lực của đội quân Nhật Bản. Bọn chúng, như những con sói đói nhe nanh múa vuốt, cuối cùng đã xuất hiện trước mặt. Sớm hơn dự kiến gần mười ngày. Mà Thanh Đảo, lúc này đã tung bay lá cờ ngũ sắc của Trung Hoa Dân Quốc.

STT 239: Chương 5: Thế giới mới

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc –phiên bản dành riêng cho bạn·

Chương 5: Thế giới mới

Chương 40: Chiến

Tin tức Thanh Đảo toàn thắng như một tia chớp xé toạc bầu không khí bất an đang bao trùm Trung Quốc. Ngoại trừ hệ thống Phủ Tổng thống của Mưa Thần và hệ thống quân đội, những người này gần như mù quáng tin tưởng vào hãn. Họ tin vào chiến thắng dưới sự lãnh đạo của hãn. Chính phủ và nhân dân, tuy tinh thần dân tộc nhất thời dâng trào, nhưng vẫn còn nhiều nghi hoặc về tương lai. Trước mắt là cứ điểm kiên cố của quân Đức, sau đó là quân Nhật như muốn "ăn theo nói leo". Các quốc gia lúc này lại ngấm ngầm đồng ý với hành động của Nhật Bản. Xem ra, quân Nhật với thực lực hùng hậu, chắc chắn sẽ dễ dàng đánh bại quân đội Trung Quốc ở Sơn Đông. Nhật Bản đã cam đoan với họ rằng sẽ không đụng đến lợi ích truyền thống của các quốc gia tại Hoa. Trong tình thế cần Nhật Bản giúp ổn định tình hình Viễn Đông, thậm chí cần lực lượng của họ tham gia vào chiến sự châu Âu, việc hi sinh một chút lợi ích của Trung Quốc có lẽ không phải là lựa chọn tồi. Ngược lại, Trung Quốc trước quân Nhật không có khả năng kháng cự mạnh mẽ, Viễn Đông lúc này náo động sẽ nhanh chóng được ổn định. Nếu vậy, chi bằng ngấm ngầm đồng ý hành động của Nhật Bản. Trong nước, tuy dân tình phẫn nộ, nhưng đa số không có nhiều lòng tin. Gần như cùng lúc muốn xung đột với hai cường quốc. Vạn nhất cứ điểm Thanh Đảo không hạ được, quân Nhật lấy cớ đổ bộ vào Sơn Đông, thì biết đi đâu về đâu? Báo chí đăng tải liên tiếp những tin tức bất lợi về Đông Doanh càng khiến lòng dân thêm bất an. Quân Nhật thêm thường Sơn Đông, quy mô động viên

quân đội, tất cả đều truyền đến tai người trong nước. Với nhiều người, chính phủ mới thành lập được một năm này, giờ lại như "mây đen vần vũ", tiền đồ mịt mờ. Có người bi quan cho rằng, con đường phục hưng dân tộc sao lại gian nan đến thế?

Mưa Thần gần như xác định rằng, trong trật tự quốc tế, không cho phép những quốc gia chậm tiến thách thức địa vị của họ! Địa vị cường quốc vĩnh viễn nằm trong tay những quốc gia đi trước một bước!

Nhưng tin tức Thanh Đảo bị quân đội chính quy đánh hạ trong vòng ba ngày truyền đến, cả nước lập tức sôi trào. Họ không hiểu được sự hy sinh thảm khốc của quân đội chính quy khi công kích Thanh Đảo, họ chỉ biết rằng, cứ điểm Thanh Đảo được cho là có thể giữ vững ba tháng, cùng với sáu ngàn quân đội của cường quốc lục quân số một châu Âu. Trong vòng bảy mươi hai giờ, chỉ huy của họ đã giao lại chỉ huy cho tướng Thái Ngạc! Bức ảnh tấm Ngõa Đức khắc cúi đầu giao nộp dao quân dụng được đăng ở trang nhất các tờ báo. Khiến tâm lý yếu đuối của người dân trong nước bỗng chốc đi đến một thái cực khác. Chúng ta cũng mạnh mẽ như vậy! Đến cả người Nhật Bản đến gần bờ biển, đặt quân ở biên giới cũng chỉ như bữa ăn sáng. Dư luận thậm chí còn đăng kèm một bài viết bên cạnh bức ảnh và bài viết về việc quân Đức đầu hàng: "Hải quân của chúng ta ở đâu?" Cho rằng lục quân đã đánh bại lục quân của cường quốc số một thế giới, tại sao hải quân không thể giáng đòn nặng nề vào hải quân Nhật Bản đang đe dọa lãnh thổ của chúng ta? Bài viết cuối cùng còn hùng hồn nói: "..... Lục quân Đức đóng quân ở cứ điểm kiên cố nhất, nắm giữ trọng pháo và súng máy vượt xa quân ta, nhưng lại bị dừng sĩ Trung Hoa công kích trong ba ngày. Cái danh xưng vĩnh viễn không rơi vào cứ điểm đã tung bay cờ xí Trung Hoa Dân Quốc, mà lúc này trên biển, hạm đội Nhật Bản đã đến gần biên giới. Hải quân của chúng ta lúc này ở đâu? Coi như hạm đội Nhật Bản nắm giữ ưu thế, nhưng thực lực này cũng chỉ bằng chênh lệch giữa quân Đức và lục quân ta. Với tinh thần tất thắng phát động công kích, chưa chắc

không có khả năng chiến thắng. Quan binh lục quân được hưởng lương bổng cao hơn binh quân 10% so với quan binh hải quân, vậy mà giờ lại ở đâu? Quốc gia nuôi quân, đến lúc quân hạm Nhật Bản hoành hành lại không thấy bóng dáng, để lục quân một mình đối mặt với uy hiếp liên hợp trên bộ và trên biển, mặc dù ta vẫn có lòng tin tất thắng. Nhưng trong số tướng sĩ hải quân, thà không tự thẹn."

Họ cũng không biết rằng. Thanh Đảo là quân đội chính quy dùng gấp mười lần binh lực, pháo binh có chút ưu thế. Hỏa lực bộ binh vượt xa quân Đức, phải trả giá bằng thương vong gấp ba lần mới chiếm được. Thực lực hải quân so với hải quân Nhật Bản càng cách biệt một trời một vực. Chiến tranh không phải cứ dựa vào khẩu hiệu là có thể thắng. Nhưng khí thế của quốc gia, sau trăm năm tự ti, lúc này một trận thắng tuy không lớn trước cường quốc, đã khiến không ít người trong nước có phần điên cuồng. Trong tình huống này, Mưa Thần và các thành viên tổ chức của hắn, vẫn muốn duy trì sự tỉnh táo trong việc phán đoán tình hình.

Lục quân đã phải hy sinh thảm khốc để chiếm được Thanh Đảo. Chính là để giành được vị thế có lợi trong ngoại giao. Dù đã chuẩn bị chiến đấu với Nhật Bản, nhưng kết quả tốt nhất vẫn là giải quyết bằng chính trị. Trung Quốc cần giữ lại nguyên khí lúc này. Bốn năm tới là thời kỳ hoàng kim cho sự phát triển của công nghiệp và thực lực quốc gia, dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ cơ hội này! Nếu Thanh Đảo không tự mình tranh thủ mà để cho Nhật Bản, thì đó là mối đe dọa lớn đối với an toàn lãnh thổ và sự toàn vẹn của quốc gia. An toàn còn chưa nói đến, thì nói gì đến phát triển? Trong tình huống này, nếu không thể hiện được năng lực mạnh mẽ, thì làm sao có thể mong cường quốc cho phép người tham gia vào ván cờ quốc tế? Nhưng nếu đánh nhau, vạn nhất cục diện không thể khống chế, làm chậm trễ bốn năm hoàng kim phát triển, thì được không bù lại. Chiến lược của Mưa Thần ở Thanh Đảo là muốn duy trì sự cân bằng giữa hai con đường, vừa phải bảo đảm lợi ích quốc gia, vừa phải duy trì cục diện Viễn Đông yên bình trong

bốn năm tới. Hẳn khổ tâm tạo dựng vị thế của mình rồi cuộc lúc này có đất dụng võ. Ý kiến của người khác không thể ngăn cản quyết sách của hãn, mà quyết định của hãn, thường được ủng hộ một cách mù quáng. Mặc dù hiện tại hãn cũng không thể hiểu rõ hoàn toàn tương lai sẽ phát triển đến mức nào, nhưng hãn vẫn kiên định đi theo chiến lược đã định.

Chiến thắng của quân đội trước quân Đức ở Thanh Đảo cũng khiến các cường quốc chú ý. Trong đầu họ, những thành kiến và xung đột từ trước đến nay đối với Hoa đã bị chấn động mạnh mẽ. Các chuyên gia chiến lược Viễn Đông của các cường quốc lần đầu tiên bắt đầu đánh giá nghiêm túc lực lượng của Trung Quốc, và những hành động của họ đối với cục diện chính trị Viễn Đông. Không thể không nói, những phân tích và đánh giá của các chuyên gia cường quốc này, so với một số người trong nước chỉ có nhiệt tình yêu nước, thì khoa học hơn nhiều. Lực lượng phòng ngự của cứ điểm quân Đức ở Thanh Đảo, họ đã sớm khảo sát. Một quân cảng, thực lực chân chính của nó nằm ở những chiến hạm neo đậu trong cảng, và lực lượng duy trì hoạt động tác chiến liên tục của những chiến hạm này. Sau khi phân hạm đội tuần dương Viễn Đông của Đức rời đi, Thanh Đảo đã trở thành một vùng đất què quặt, không có mối đe dọa lớn. Cũng có thể. Hai hào đối với công sự của cứ điểm Thanh Đảo, đó là đủ kiên cố, mặc dù không bằng một số cứ điểm nổi tiếng ở châu Âu, nhưng trình độ kiên cố này đã vượt qua Lữ Thuận trong chiến tranh Nga-Nhật năm đó. Và sáu ngàn quân nhân Đức phòng thủ. Nước Anh từng có kế hoạch công kích Thanh Đảo. Cho rằng với sự phối hợp của ba vạn quân Nhật tăng cường sư đoàn, cộng thêm ba đến bốn doanh quân Anh, và một lực lượng hải quân nhất định, ước tính có thể chiếm được Thanh Đảo trong vòng nửa tháng. Đây vẫn là đánh giá tương đối lạc quan.

Nhưng bọn hãn tuyệt đối không ngờ, chỉ ba ngày ngắn ngủi, Hoa quân đã quét sạch cứ điểm Thanh Đảo, căn cứ bộ binh thành lũy, thẳng đến bộ binh không còn sức chống cự. Ngay cả khi đế quốc Anh điều đến mấy sư

đoàn tinh nhuệ nhất, cũng không dám chắc sẽ đạt được chiến quả như vậy trước cứ điểm của quân Đức! Cửu sư, Thập Bát sư, cùng với các sư thuộc biên chế của An được quân, hai mươi một sư, cộng thêm giáo đạo sư và các đơn vị nòng cốt khác, đã được trang bị theo tiêu chuẩn của các cường quốc châu Âu, sức chiến đấu vượt trội. Nhờ vào thực lực này, vị thế của Trung Quốc trên bản đồ chính trị Viễn Đông bỗng chốc trở nên quan trọng hơn bao giờ hết. Các nhà nghiên cứu thậm chí còn kinh ngạc nhận ra rằng, trước đây họ chỉ được dùng để cân bằng dã tâm của Nhật Bản, để Nhật Bản có thể yên ổn ở Viễn Đông. Hóa ra, Trung Quốc nghèo nàn này hoàn toàn có khả năng chống lại sự xâm lược của quân Nhật! Lần này, Nhật Bản đã huy động ba sư đoàn. Theo pháp lý, do quân Đức ở Thanh Đảo đã giải giới, và Trung Quốc cường ép thu hồi đất cho thuê, Nhật Bản không còn cớ để tiếp tục tiến quân. Nhưng dù có ngoan cố theo đuổi chính sách vũ lực, họ cũng khó mà giành chiến thắng nhanh chóng. Rất có thể, chiến sự sẽ biến thành một cuộc chiến tranh kéo dài giữa hai nước!

Khi nghĩ đến việc châu Âu đang trong thời kỳ đại chiến, Viễn Đông lại có thể bùng nổ xung đột kịch liệt và kéo dài, hai quốc gia này không chỉ là đồng minh tiềm năng, mà lợi ích của các nước đồng minh cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Quan trọng hơn, tình hình trên Thái Bình Dương có thể khiến Mỹ chuyển hướng sự chú ý sang châu Á, bỏ qua lục địa già! Các nước đồng minh hiểu rõ tâm lý theo chủ nghĩa biệt lập của Mỹ, họ cực lực tránh xa các tranh chấp ở lục địa già, nhưng lại rất coi trọng lợi ích thương mại ở Thái Bình Dương. Đặc biệt, họ còn có Philippines ở đó. Nếu tình hình này xảy ra, đó sẽ là một cơn ác mộng đối với các nước đồng minh!

Một luồng ý kiến gần như ngay lập tức được đưa ra, đó là các nước đồng minh phải cường ép điều đình tranh chấp giữa hai nước. Lợi dụng việc cả hai nước đều muốn cầu cạnh các nước đồng minh, đồng thời cần kiềm chế lẫn nhau, họ có thể dễ dàng kéo hai nước vào cuộc chiến của mình! Trung Quốc có thể cung cấp một phần lực quân, cùng với tài nguyên của mình.

Trong khi đó, hải quân Nhật Bản cũng là thứ mà các nước đồng minh vô cùng cần. Lúc này, họ vẫn chưa thể đoán trước được thương vong khủng khiếp ở chiến trường châu Âu, cũng như nhu cầu to lớn về bộ binh. Vì vậy, vị thế của quân nhân Trung Quốc trong mắt họ vẫn chưa quan trọng đến vậy. Tuy nhiên, vào thời điểm này, họ đã mơ hồ đoán trước được khả năng này.

Do chiến thắng ở Thanh Đảo, cục diện quốc tế đã thay đổi. Nhưng cỗ máy chiến tranh mà quân đội Nhật Bản đã khởi động lại, không dễ gì dừng lại. Họ cũng bị lợi ích trước mắt thiêu đốt, mắt đỏ rực. Việc huy động một lượng lớn tiền của để điều động lục quân, không vì sự thay đổi tình thế trong tâm lý của các cường quốc mà dừng lại! Khi thời đại trao cho một cơ hội như vậy, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ? Trong khi đó, Trung Quốc cũng cần tiếp tục thể hiện thực lực và diện mạo mới của mình, để giành được sự tôn trọng lớn hơn, và tiếp tục hướng tới chiến tranh. Quán tính chính sách của hai nước quá lớn, không thể dừng lại chỉ vì một vài thay đổi.

Thời gian trôi đến ngày mười tháng Tám, đại sứ Anh tại Trung Quốc, Crawford, đã đứng ra làm trung gian hòa giải. Nhưng trong văn kiện của Anh được công bố năm 1950, người ta phát hiện ra rằng, cuộc hòa giải này đã được sự chỉ đạo của bộ trưởng ngoại giao Anh, Gray. Bản thảo điện báo do Gray tự tay viết, có đoạn: “... Ngài Mark, trước khi hai nước đụng độ, chúng ta có thể làm gì không? Nếu chúng ta chỉ lên tiếng khi hai nước đã kiệt sức sau khi giao chiến, thì thật là ngu ngốc. Nhất định phải cho họ biết, đế quốc Anh luôn theo dõi họ... Như vậy, khi cả hai bên đều cảm thấy không đạt được kết quả quyết định, họ sẽ tìm đến thiện chí của đế quốc. Tất nhiên, ngài biết, vì một số lý do, hiện tại chúng ta không thể (ở đây có một đường gạch chân) làm tổn thương lòng tự trọng của đế quốc Nhật Bản. Chúng ta cần họ, xin ngài tiến hành việc này dưới danh nghĩa cá nhân, tôi tin vào năng lực của ngài...”

Cuộc hòa giải cuối cùng đã thất bại. Đại diện Nhật Bản đưa ra yêu cầu quá đáng, đòi nội các lớn phải cho Nhật Bản thuê vịnh Giao Châu. Chính phủ Viên Thế Khải phải thừa nhận khoản vay và lợi ích thế chấp. Trong khi đó, đại diện của chính phủ Mưa Thần, bí thư trưởng Trần Nhóm, lại từ chối đề xuất của Nhật Bản một cách ngạo mạn. Họ tuyên bố, chính phủ Trung Quốc chỉ chấp nhận trả lại khoản vay 17,5 triệu yên mà chính phủ Viên Thế Khải đã vay của Nhật Bản, không tính lãi. Chủ quyền vịnh Giao Châu không được bàn đến. Lợi ích Mãn Châu cũng không được bàn đến. Vì vậy, nội các lớn của Nhật Bản đã ra tuyên bố vào ngày 10 tháng Tám, tuyên bố rằng Nhật Bản đã tuyên chiến với Đức. Nền tảng của Đức tại vịnh Giao Châu phải nằm dưới sự kiểm soát của Nhật Bản. Đồng thời, coi Trung Quốc là quốc gia thực hiện các điều khoản trong Hiệp ước 21 điều của Viên Thế Khải. Trung Quốc, với tư cách là quốc gia ký kết hiệp ước hữu nghị hợp tác với Đức, phải chịu sự giám sát của Đại Nhật Bản đế quốc, để ngăn chặn họ phá hoại lợi ích của các nước đồng minh ở Viễn Đông. Trong tuyên bố, họ còn đảm bảo rằng, hành động của đế quốc Nhật Bản sẽ không ảnh hưởng đến quyền lợi to lớn của đế quốc Anh trên sông Dương Tử. Đây cũng là sự khởi đầu cho việc đế quốc Nhật Bản tham gia toàn diện vào các hoạt động chiến tranh chống lại các nước đồng minh. Họ đã thương lượng riêng với Mỹ, cam kết sẽ không làm lung lay vị thế của chính phủ Mưa Thần, và lợi ích thương mại của Mỹ tại Trung Quốc cũng sẽ được đảm bảo hoàn toàn.

Cái gọi là “Tuyên ngôn đối với Trung Quốc năm 1914” này, tương đương với việc ra lệnh cho hạm đội Nhật Bản đang tiến vào vịnh Giao Châu, và nhóm quân Nhật đầu tiên được phái đến Trung Quốc, bao gồm ba vạn quân lục quân của sư đoàn sáu, trang bị theo kiểu gấu, xuống lệnh hành động. Hạm đội Nhật Bản lập tức bắt đầu công tác quét sạch đường thủy bên ngoài vịnh Giao Châu. Trong khi đó, pháo binh của quân đội Trung Quốc, đã tiếp quản các pháo đài phòng thủ của quân Đức, lập tức sử dụng trọng pháo 210 ly để bắn phá các cứ điểm. Chiến sự giữa hai nước bắt đầu mà không có bất kỳ lời tuyên chiến nào. Mùa hè năm 1914, Trung Quốc! Chính

phủ Mưa Thần phải đối mặt với thử thách! Đây là một thử thách sau cùng, cũng là hiểm ác nhất. Trong tòa nhà quốc hội bốn tầng mới xây, vẫn còn mùi sơn, các nghị viên trong phòng họp đều căng thẳng ngồi đó, nhìn vào bục giảng trống không. Hôm nay, phóng viên và đại diện các đoàn thể cũng được phép vào dự thính và ghi chép. Bên ngoài tòa nhà quốc hội, quân cảnh với vẻ mặt nghiêm túc, vũ trang đầy đủ, đang bố trí các tuyến cảnh giới, kiểm tra giấy tờ của từng người vào hội trường. Đất nước đang ở ngã rẽ, trên khuôn mặt của mỗi người mặc đồng phục hôm nay, đều có một thứ gọi là cảm giác sứ mệnh.

Cửa hông hội trường mở ra, mọi người nhìn thấy Mưa Thần, mặc quân phục, cau mày, xuất hiện trong tầm mắt. Tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay theo tiếng vỗ tay vang lên. Cho đến khi vị tổng thống trẻ tuổi và các quân nhân bước lên bục giảng, tiếng vỗ tay vẫn chưa dừng lại. Những nghị viên trước đây vẫn còn coi thường Mưa Thần, lúc này cũng đều hớn hờ vỗ tay thật mạnh. Vào thời khắc này, Mưa Thần là niềm hy vọng của mọi người, là chỗ dựa của mọi người. Hơn nữa, ông còn là đại diện cho tinh thần dân tộc bất khuất. Vào thời khắc này, tâm tư của mọi người đều ngưng tụ ở một chỗ, đó là đoàn kết chống ngoại xâm.

Mưa Thần đứng trên bục giảng, lặng lẽ chờ tiếng vỗ tay lắng xuống. Ánh mắt hần bình thản, chỉ có đôi lông mày rậm rạp cùng ánh nhìn sắc bén, như tia chớp, hé lộ nội tâm đang dậy sóng. Tiếng vỗ tay kéo dài một lúc lâu, cuối cùng cũng thưa dần. Mưa Thần nhìn khắp lượt mọi người, rồi cất tiếng nói.

..... (Hôm nay, chính phủ ngoại giao địa phương đã tuyên bố thất bại. Hạm đội Nhật Bản bắt đầu xâm chiếm vịnh Giao Châu, quân ta tại Thanh Đảo pháo binh đánh trả. Hai nước không thể tránh khỏi một cuộc chiến tranh.

Cuộc chiến này, hoàn toàn là Nhật Bản vì dã tâm chiếm đoạt Trung Quốc mà phát động. Sau khi quân Nhật chiếm Thanh Đảo chỉ trong ba ngày, chúng đã không còn cớ để xuất binh. Hiện tại, Thanh Đảo đã là lãnh thổ của chính phủ pháp quyền, không còn là căn cứ quân sự của Đức, quân nhân Đức cũng đã giải trừ vũ trang! Nhưng nội các Nhật Bản vẫn ngang nhiên muốn chiếm lấy vịnh Giao Châu. Hôm nay, Thủ tướng Nhật Bản đã tuyên bố thông cáo, coi hành động này là thực hiện mật ước bán nước mười chín điều mà Viên Thế Khải đã ký kết. Họ còn cho rằng đây là sự bảo đảm cho quân đội đồng minh vừa trải qua một trận chiến đẫm máu, bảo vệ quyền lợi của tổ quốc. Đây chính là hành động cướp bóc của bọn chúng!”

Ánh mắt Mưa Thần lúc này lóe lên, như muốn tuyên bố quyết tâm: “Chúng ta, chính phủ quốc dân, chỉ có thể kiên quyết bảo vệ lợi ích căn bản của quốc gia, của dân tộc, chiến đấu đến cùng! Chúng khiêu chiến, chúng ta phụng bồi! Chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng, cho đến khi đối thủ phải cúi đầu! Dân tộc Trung Hoa là một dân tộc vĩ đại, chính phủ mới thành lập sẽ không còn yếu đuối trước ngoại bang. Chúng ta có quân đội kiên cường, nhân dân yêu nước, và dòng máu của tổ tông, gắn bó với dân tộc Hoa Hạ ngàn năm không đứt! Thế giới hiện nay là thế giới của kẻ mạnh. Chúng ta chỉ có thể chiến đấu, giành lại vinh quang cho dân tộc, giành được sự tôn trọng của thế giới, khẳng định vị thế của mình! Nếu để Nhật Bản chiếm lĩnh vịnh Giao Châu, toàn bộ Hoa Bắc sẽ là chiến lợi phẩm tiếp theo của chúng. Dã tâm của chúng sẽ càng ngày càng lớn, chúng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để xâm chiếm chúng ta, biến đất nước thành thuộc địa của chúng, biến toàn bộ dân tộc Trung Hoa thành nô lệ! Vào thời khắc này, nếu chúng ta nhượng bộ, chúng ta sẽ đánh mất cơ hội phục hưng dân tộc, khiến cho Nhật Bản ngày càng lớn mạnh. Có lẽ trong tương lai không xa, dân tộc chúng ta sẽ phải trả giá gấp mười lần, gấp trăm lần. Khả năng một lần nữa Niết Bàn!” Lúc này, dường như ông nhớ về một thời không khác, tám năm khói lửa, ba ngàn năm trăm vạn người hy sinh, giọng nói của ông càng thêm thâm trầm.

“Hiện tại, quân đội chính quy của ta đã tập trung mười lăm vạn chủ lực lục quân tại Sơn Đông, trên sông Dương Tử cũng có tám vạn quân đội phòng thủ, tại Đông Bắc Hoa Bắc cũng có mười sáu vạn đại quân giám sát động tĩnh của quân Nhật Quan Đông quân Triều Tiên quân. Ta không nghi ngờ gì, trong thời khắc dân tộc nguy cấp này, quân đội của chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng, phát huy truyền thống vinh quang, giáng cho quân Nhật một bài học thích đáng. Ta cũng không nghi ngờ, các vị nghị viên, đại biểu cơ quan, và nhân dân cả nước sẽ toàn lực ủng hộ quân đội chiến đấu. Lúc này, chúng ta chỉ có một danh xưng chung, đó là người Trung Quốc! Bất kể phải hy sinh bao nhiêu, gặp khó khăn thế nào, chúng ta sẽ giành chiến thắng cuối cùng! Còn về ngoại giao, điều ước mật ước, tất cả hãy đợi đến khi quân ta giành thắng lợi sẽ bàn bạc! Hiện tại, chỉ có một chữ: CHIẾN!” Tiếng “Chiến” vang vọng, đinh tai nhức óc. Trăm năm sau, vẫn còn nghe được dư âm của Mưa Thần, con đường cường quốc của Trung Hoa bắt đầu từ tiếng “Chiến” này……. (Tổng thống sẽ nhận trọng trách, tự mình đến Sơn Đông thống lĩnh toàn quân tiến hành cuộc chiến chống ngoại xâm này. Tổ tiên Hiên Viên Hoa tộc, anh linh quốc gia, trong cuộc chiến này, tổng thống sẽ chiến đấu đến cùng, giành thắng lợi cuối cùng! Trong lúc quốc gia lâm nguy, nhân dân đồng lòng đoàn kết, cùng chống lại sự xâm lược! Chư quân và đồng bào yêu nước hãy chờ đợi tin thắng lợi cuối cùng của ta! Kính cáo!”

Ông nghiêm nghị hành lễ, đảo mắt nhìn khắp. Lịch sử dừng lại ở khoảnh khắc này.

Cuộc chiến này cuối cùng đã bùng nổ trên lục địa Viễn Đông, trở thành một phần của đại chiến thế giới lần thứ nhất. Nhưng cuộc chiến này lại nổ ra giữa một quốc gia đã là đồng minh và một quốc gia tương lai sẽ là đồng minh, khiến lịch sử thêm phần châm biếm. Ảnh hưởng sâu xa và sự trỗi dậy của một quốc gia, dân tộc trong cuộc chiến này, lại là điều mà phần lớn những người trong cuộc không thể ngờ tới.

STT 240: Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 41: Quyết đo...

Chút tìnhchỉnh đến từthiên-lôi-trúc, hy vọng bạn thích.

Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 41: Quyết đoán

Một trận mưa bão mùa hạ điển hình của vùng biển quét qua Thanh Đảo. Katou Cát Hải, đứng trên đài chỉ huy của chiến hạm Kim Cương, nhìn về phía tây, nơi cách bờ biển hai mươi hải lý, mây đen vần vũ trên vịnh Lao Sơn. Từng tia chớp xé toạc bầu trời, tiếng sấm rền vang vọng, tựa như tiếng pháo trên chiến trường. Cảnh tượng hùng vĩ ấy luôn khiến người ta phải kinh ngạc.

Hắn hiện giờ đang thống lĩnh lực lượng hải quân hùng mạnh nhất của Đế quốc Nhật Bản. Ngoài chiến hạm Kim Cương, đội tàu còn có bốn thiết giáp tuần dương hạm, đội tuần tiểu của Mỹ, tuần dương hạm An Nghê, chiến hạm Tát Ma, cùng với những chiến hạm cũ kỹ của Nga, tàu tuần phòng, tàu hộ vệ, tàu vận tải, tuần dương hạm thường bàn, Yakumo, bàn tay, nhị đẳng tuần dương hạm Thiên Tuế, Lợi Căn, trên nhất, minh thạch, điến, thu tân châu, Thiên Đại, cao ngàn mục và nhiều chiến hạm lớn nhỏ khác. Tất cả hợp thành một đội hình khổng lồ chưa từng có trên biển. Lần hành động này gần như tiêu tốn toàn bộ số than đá còn lại trong năm nay của hải quân đế quốc, đặc biệt là số tiền dự trữ. Tất cả đạn pháo phù hợp với cỡ nòng của các khẩu pháo trên hạm đều được bổ sung cho chiến dịch vịnh Giao Châu. Cả hải quân và lục quân đều coi trọng chiến dịch này. Đối với đội hình hùng hậu dưới quyền, hắn vừa cảm thấy hài lòng, lại có chút tiếc nuối. Giá mà có một đối thủ xứng tầm để giao chiến!

Nhìn lá cờ hải quân trung tướng, thiếu tướng, đại tướng tung bay trên những chiến hạm đang tuần tra với tốc độ chậm, đại diện cho uy lực của đế quốc. Cả hải quân và lục quân đều đã hạ lệnh cho chiến dịch, lần lượt là lệnh số 9 và lệnh số 11. Kế hoạch tấn công đã được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Hải quân và lục quân chia làm hai mũi tiến công. Một mũi dự kiến cường ép đột kích vào vịnh Lao Sơn, nhưng lực lượng này chủ yếu để kiểm chế và thu hút chủ lực của lục quân Trung Quốc tập trung tại Thanh Đảo. Lục quân sử dụng Sư đoàn 18, bao gồm Lữ đoàn 23, 24, Lữ đoàn pháo binh dã chiến 18. Lữ đoàn kỵ binh 18. Hải quân phối hợp tác chiến, lấy chiến hạm cũ và thiết giáp tuần dương hạm làm chủ lực, do thiếu tướng Cao Đảo chỉ huy, tấn công vào Linh Sơn Vệ và cửa Rồng ở phía nam vịnh Giao Châu. Chủ lực của lục quân, Sư đoàn 6 và Cận vệ sư đoàn, sẽ tiến công dọc theo tuyến đường phía nam, bao vây và đánh vào chủ lực quân Trung Quốc tại Thanh Đảo. Sau khi tiêu diệt đối phương, họ sẽ tiến thẳng về phía đông, chiếm lĩnh Duy huyện, và phối hợp với hải quân. Hải quân sẽ điều động đội tàu khu trục và tuần dương hạm, cùng với đội tàu của lục quân. Sư đoàn 6 và Sư đoàn 18 đã sẵn sàng tấn công. Katou Cát Hải mạnh mẽ gõ vào lan can trước mặt, "Bắt đầu thôi!"

Cả lục quân và hải quân đều mong muốn chiến tranh lần này sẽ kéo dài. Họ muốn giải quyết những bất mãn của quân đội đối với các chính khách và tài phiệt, cũng như sự bế tắc của vận mệnh quốc gia. Đế quốc có thể tiếp tục phát triển hay không, tất cả đều phụ thuộc vào kết quả của chiến dịch này!

Trên đất liền, không khí cũng căng thẳng. Mặc dù mưa to như trút nước, nhưng người và ngựa vẫn hồi hải vận chuyển đạn dược và quân nhu. Thanh Đảo nhận được vật tư và máy móc, đồng thời sơ tán một lượng lớn quân nhân mang các ký hiệu khác nhau về phía đông. Chiến khu phía tây Duy huyện đã biến thành thế giới của quân nhân. Sư đoàn 18 đã tăng viện, tổng hành dinh phòng tác chiến cũng được thiết lập tại Tế Nam. Tham mưu

trưởng Tư Mã Trạm cũng đến tiền tuyến để chỉ huy. Bộ đội tác chiến dã chiến do Thái Ngạc tướng quân chỉ huy. Dưới quyền ông là hai quân đoàn dã chiến. Tư lệnh quân sự Thanh Đảo là thiếu tướng Lâm Thuật Khánh, chỉ huy Lữ đoàn 17 và 18 thuộc Sư đoàn 9. Địa bàn tác chiến của trung ương là toàn bộ khu vực Thanh Đảo, vịnh Lao Sơn, kéo dài về phía bắc đến khu vực Ngao Sơn Vệ. Tổng binh lực ước tính hơn 55.000 người, cùng với pháo binh hạng nặng của Thanh Đảo.

Ở cánh phía nam, là lực lượng của Trương Hùng Phu, gồm Sư đoàn 20, 23, 20 và Lữ đoàn độc lập thuộc Sư đoàn 9, tổng cộng hơn 52.000 người. Sức chiến đấu và trang bị của họ có phần thua kém so với bộ đội dã chiến của Thanh Đảo. Quân đoàn dã chiến trực tiếp nắm giữ lực lượng dự bị, bao gồm Lữ đoàn 36 thuộc Sư đoàn 18 và Lữ đoàn 32 thuộc Sư đoàn 16, đóng ở phía tây Duy huyện, cùng với pháo binh dã chiến. Trong khi đó, Hồ Hàng lại nắm giữ Lữ đoàn 35 thuộc Sư đoàn 18 và Lữ đoàn độc lập, cùng với Lữ đoàn 31 thuộc Sư đoàn 16. Họ được bố trí ở phía đông Duy huyện, tạo thành thế trận phòng thủ theo kiểu bậc thang.

Giữa Hồ Hàng Tư Mã Trạm và Thái Ngạc ở Chu Trang, bao gồm cả các cố vấn, đã xảy ra tranh cãi gay gắt về việc điều chỉnh đội hình. Thái Ngạc cho rằng việc phân bố quân đội theo kiểu bậc thang là một chiến thuật "thêm dầu vào lửa". Quân Nhật sẽ tập trung tấn công vào hai quân đoàn tiền tuyến để chống cự, chắc chắn binh lực sẽ không đủ, không phù hợp với trạng thái quyết chiến. Ông muốn tận dụng công sự của Thanh Đảo để tử thủ, tiêu hao sinh lực của quân Nhật, trong khi quân ta có thể lợi dụng tuyến đường liên tục tiếp tế. Khi quân Nhật cảm thấy không thể thắng, tự nhiên sẽ tìm đường rút lui, đây cũng là một cách tốt để kiểm soát chiến sự trong một phạm vi nhất định. Nếu áp dụng chiến lược của ông, lực lượng dự bị ở Duy huyện sẽ phải tiến lên, cùng với quân đội tuyến đầu để chiến đấu. Hoa Bắc đã gửi điện, bày tỏ sự ủng hộ với ý kiến của ông.

Trong khi đó, Tư Mã Trạm lại cho rằng, quân Nhật có ưu thế trên biển, có thể đổ bộ ở bất cứ đâu, ngoại trừ vịnh Giao Châu. Việc ngăn chặn quân Nhật dọc theo bờ biển là điều không thể. Lực quân ở tiền tuyến nên giữ vững Thanh Đảo, ngăn quân Nhật lợi dụng cảng này để tiếp tế. Nếu quân Nhật đổ bộ lên bãi biển, việc tiếp tế sẽ gặp khó khăn. Phần còn lại của lực lượng ven biển chỉ nên giữ một lực lượng cảnh giới hạn chế, thậm chí cả hải quân của Trương Hùng Phu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào. Khi quân Nhật đặt chân lên, Thanh Đảo chắc chắn sẽ như một thỏi nam châm khổng lồ, thu hút quân Nhật. Lực lượng dự bị hùng hậu sẽ bao vây, tiêu diệt quân Nhật, khiến chúng từ bỏ cuộc chiến. Theo ý kiến của ông, không chỉ lực lượng dự bị hiện tại không được di chuyển, mà quân Thanh Đảo phải điều ba đoàn quân ra, còn hải quân phải điều mười đoàn trở về. Trước khi "mưa thần" đến Tế Nam, ông sẽ giữ lực lượng dự bị ở Duy huyện, không để họ di chuyển.

Chiến lược này đã nhận được sự ủng hộ của Hà Toại và Trần Sơn Hà. Làm như vậy, độ chấn động của trận chiến đầu tiên sẽ khó kiểm soát, quân Nhật sẽ chiếm được các cứ điểm. Nếu đánh quá đau, sẽ khó kết thúc, quốc gia hiện tại vẫn chưa đủ sức để gánh vác một cuộc chiến tranh hiện đại kéo dài. Mọi người đều đang chờ đợi "mưa thần" đến Tế Nam để quyết định kế hoạch cho chiến dịch. Thời gian dành cho tiền tuyến không còn nhiều!

Một chiếc xe ô tô không biển số trong mưa, vội vã rời khỏi nhà ga Tế Nam, hai bên xe hộ vệ đều bị mưa xối ướt sũng. Nước mưa theo vành mũ trên đầu không ngừng nhỏ xuống, nhưng vẫn không hề nhúc nhích, cảnh giác canh gác hai bên cửa xe. Không ai ngờ được, chiếc xe đặc biệt này lại là của vị tổng thống dân quốc. Ban đầu, hãn dự định đến Tế Nam vào đêm mười một tháng tám, nhưng vì lòng như lửa đốt, hãn đã đến Tế Nam vào chiều mười một tháng tám. Mà những người đến đón hãn, đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng.

Hắn ngồi trong xe, nhìn qua cửa sổ đẫm mưa, lặng lẽ ngắm cảnh vật bên ngoài. Nhà ga Tế Nam giờ đây đã đầy ắp binh lính của Thập Bát sư, mang đầy đủ khí tài quân sự, trên người đeo phù hiệu trắng, mặc áo mưa vải bạt, đang lảo đảo trong mưa tiến về phía trước. Xung quanh nhà dân gần như đều bị trưng dụng, quân đội đã cấp cho dân chúng một khoản tiền nhỏ. Trong khi đó, quân đội Thập Lục sư đến từ Sơn Đông, dường như còn không có cả áo mưa, mỗi người chỉ che đầu bằng một chiếc ô giấy dầu, không biết nên đi đâu. Các quân quan lớn tiếng la hét, còn tổng tham mưu hậu cần của Tế Nam thành, đứng cạnh những quân quan đó, mồ hôi và nước mưa chảy dài trên mặt. Tiếng còi, tiếng chào hỏi vang lên ầm ĩ.

"Trung đoàn hai của Thập Lục sư tập hợp tại đây! Địa điểm cắm trại của các người là chùa Thiên Vương, mau theo ta xuất phát!"

"Xe đạn dược đâu? Mã phu không biết, vội vàng đi tìm xe đạn dược!"

"Đội hậu cần của chúng ta còn chưa đến, chờ một chút!"

"Đội năm của Thập Bát sư chú ý, địa điểm cắm trại của các người có biến động! Vẫn cứ tập hợp tại chỗ cũ!".

Những binh lính hỗn loạn nhìn chiếc xe đến, đều nhường đường. Vị tổng thống trong xe nhắm mắt lại. Lần này, trong một khu vực tác chiến không lớn mà lại điều động gần hai mươi vạn quân, quả là lần đầu tiên trong lịch sử. Tình hình hỗn loạn này, hẳn có thể hiểu được. Vô số binh lính cần được an trí, hơn vạn tấn đạn dược, hơn vạn tấn lương thực, vô số quân dụng cần được sắp xếp. Đường sắt bị lấp đầy, cần thiết lập kho dã chiến, xây dựng mạng lưới thông tin, bố trí trạm quân, sửa chữa và chế tạo đường xá quân sự... Những việc này đã khiến Ngô Hải ở Nam Kinh phải bận rộn đến mức đầu tắt mặt tối. Tin rằng sau chiến dịch này, bộ tham mưu chuẩn bị tổ chức đại địa chiến khu sẽ càng thêm dày dặn kinh nghiệm. Hiện tại, mặc kệ tình hình hỗn loạn ra sao, nhưng vẫn có một lượng lớn đạn dược và vật

tư đã được dự trữ trên tuyến Tế Tuyên. Điều này có được là nhờ hãn và bộ tham mưu đã bắt đầu chuẩn bị từ tháng sáu, cho nên Thái Ngạc mới có thể chỉ huy đội quân một cách thành thạo. Vấn đề duy nhất mà vị tổng thống hiện tại phải cân nhắc là hai chiến lược khác nhau mà tiền tuyến đã chiến bộ đội và bộ Tổng tham mưu đưa ra, cả hai đều có lý lẽ riêng. Rốt cuộc, hãn nên chọn phương án nào? Người quyết định cuối cùng vẫn là hãn. Quân đội không ai có thể thay thế hãn trong việc đưa ra quyết sách. Đó là xuôi theo đường ven biển chống cự hay để quân Nhật tiến vào, lấy Thanh Đảo làm bàn đạp, dùng đội dự bị hùng mạnh làm thiết chùy?

Chống cự ven biển, liều chết chống lại hỏa lực pháo binh của quân Nhật, chắc chắn thương vong sẽ rất thảm trọng, nhưng quy mô chiến sự có thể kiểm soát được. Chỉ cần tuyến Tế Tuyên không ngừng cung cấp binh lực và vật tư, có thể kiên trì chiến đấu. Nhưng vì quyền kiểm soát biển thuộc về quân Nhật, chúng còn có thể chọn nơi khác để đổ bộ, đến lúc đó sẽ rất bị động! Lục quân không có nhiều binh lực để dàn trải khắp bờ biển! Nhưng nếu để quân Nhật tiến vào... Nếu chiến sự thực sự nổ ra trên diện rộng, thì kết cục sẽ ra sao? Vị tổng thống đã thức trắng đêm, trăn trọc suy nghĩ về vấn đề này. Thời gian để hãn đưa ra quyết định không còn nhiều nữa, phải nhanh chóng đưa ra quyết sách! Khi tinh thần hãn đang trong trạng thái mệt mỏi, chiếc xe đã đến trước tòa nhà hải quan cũ của Tế Nam. Nơi này đã được coi là hang ổ phòng tác chiến. Cổng tiền tuyến của bộ Tổng tham mưu đã có hiến binh canh gác. Nhìn thấy vị tổng thống bước ra khỏi xe trong mưa lớn, mọi người đều không tin vào mắt mình. Tổng thống sao lại đến bằng cách này? Vị tổng thống trầm mặt, đẩy Vương Đăng Khoa ra, tự mình che ô, nhanh chóng bước vào. Xuyên qua hành lang, đã thấy Tư Mã Trạ và một đám nhân viên tham mưu đang nghênh đón: "Tổng thống, sao ngài đã đến rồi? Chúng ta đã gọi điện cho đường sắt quân vận để kiểm tra, lần này ngài không đi chuyến đặc biệt, thật là bất cần!" Vị tổng thống cười nhạt, mặc kệ nước mưa đang nhỏ xuống trên người, phất tay nói: "Vào trong nói chuyện!"

Hang ổ phòng tác chiến ở Tế Nam này đã treo đầy bản đồ lớn, sa bàn, và những đường dây điện thoại chằng chịt. Không ít người đang đánh dấu, ghi chú, phát ra những tiếng xì xào bàn tán. Khi vị tổng thống bước vào, mọi người đều dừng tay, nghiêm trang cúi chào. Vị tổng thống khẽ gật đầu đáp lễ, rồi đặt chiếc mũ tướng lên bàn: "Tình hình tiền tuyến thế nào?"

Tư Mã Trạh nhú mảy, cầm gậy chỉ huy, chỉ vào sa bàn, giới thiệu với vị tổng thống: "Quân đoàn dã chiến thứ nhất, hai quân một tuyến hiện đang ở Thanh Đảo và công sự phòng thủ phía nam vịnh Giao Châu. Đội dự bị hiện tại cũng ở gần Duy huyện, cách tiền tuyến hơn một trăm cây số. Tiền tuyến yêu cầu tăng viện, tôi đã ra lệnh cho họ nhanh chóng điều động phần lớn binh lực về phía sau, hình thành một quân đoàn cơ động mạnh mẽ. Nhưng thái độ của lão sư Tùng Sơn rất kiên quyết. Tổng thống, nếu hiện tại không điều chỉnh, thì đã muộn mất rồi! Tôi vẫn kiên trì với quan điểm của mình, không thể để quân đội bị đánh tan trong những công sự ven biển tạm thời! Thanh Đảo có bến cảng, có cứ điểm, nhất định phải giữ. Thành bại của trận chiến này, quyết định ở việc chúng ta triển khai quân đoàn cơ động mạnh mẽ dọc theo đường sắt!"

Vị tổng thống nhú mảy không nói gì, chỉ nhìn sa bàn hết lần này đến lần khác. Bên dưới, các sĩ quan tham mưu bắt đầu xì xào bàn tán. Vị tổng thống đến sớm như vậy, bất chấp mọi thứ, trước tiên lại quan tâm đến tình hình của quân đội. Có thể thấy tình hình hiện tại khẩn cấp đến mức nào! Mâu thuẫn giữa ông và đội quân dã chiến cũng khiến các quân quan này đều cảm thấy bất an. Mọi người đều không chắc chắn về quy mô của một trận chiến lớn như vậy. Tư Mã Trạh và Thái Ngạc, hai thầy trò này, trong điện thoại còn suýt nữa đã cãi nhau! Vị tổng thống hiểu rõ, Tư Mã Trạh là một quân nhân thuần túy, luôn xem xét vấn đề từ góc độ quân sự. Còn Thái Ngạc và những người khác lại muốn tính toán nhiều hơn, họ kiên trì chống cự ven biển, cũng là vì một kết cục tốt đẹp trong tương lai.

Hắn nhíu mày, lại hỏi Tư Mã Trạh: "Quân Nhật động tĩnh ra sao?" Tư Mã Trạh dùng gậy chỉ huy chỉ vào mấy mô hình chiến hạm nhỏ trên sa bàn: "Căn cứ tình báo của hải quân và kết quả trinh sát ngày hôm qua. Hạm đội Nhật Bản dường như có dấu hiệu phân binh. Một hạm đội cùng đoàn tàu vận kiên trì ở vịnh Giao Châu. Mặt khác, một hạm đội chủ lực đang di chuyển về phía bắc..."

Vị tổng thống lăm bắh: "Về phía bắc?" Tư Mã Trạh lắc đầu: "Đây là giả vờ! Nơi đó không có đường sắt. Trọng điểm tấn công của quân Nhật vẫn là Thanh Đảo và phía nam vịnh Giao Châu! Đêm nay, hạm đội của chúng sẽ quay đầu. Theo đánh giá của tôi, thời điểm quân Nhật tấn công, có lẽ là vào khoảng ngày mười ba tháng tám. Thời gian của chúng ta chỉ còn một ngày!" Vị tổng thống gật đầu nói: "Tôi đồng ý với đánh giá của anh."

Hắn rút cuộc tìm ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn Tư Mã Trạh: "Nếu muốn tổ kiến cơ động binh đoàn như vậy, người bố trí thế nào? Giờ bắt đầu điều chỉnh, còn kịp không?"

Tư Mã Trạh chỉ vào sa bàn, giọng trầm xuống đáp: "Thanh Đảo chỉ giữ lại bốn bộ binh đoàn phòng thủ, vịnh Giao Châu phía bắc dùng một đoàn cảnh giới, vịnh Giao Châu phía nam dùng ba đoàn cảnh giới yểm hộ. Đồng thời liên tục kháng cự. Binh lực cơ động, nếu theo ý ta, chính là trung ương giáo đạo sư toàn bộ, sư đoàn 9 năm đoàn, sư đoàn 20 toàn bộ, sư đoàn 23 toàn bộ. Sư đoàn 18 ba lữ toàn bộ, sư đoàn 16 một lữ. Tổng cộng tập kết hai mươi bảy đoàn địa binh lực ở Trương Lỗ, Diêu Ca Trang, Đập Thành, Chu Dương một tuyến phía sau yểm hộ Cao Mật cùng Duy huyện. Ngăn địch tiến về phía đông, đồng thời khi chúng bị hút vào Thanh Đảo, sẽ đánh mạnh vào sườn của chúng! Hai mươi bảy bộ binh đoàn, cộng thêm mười đoàn pháo binh, tùy cơ ứng biến trên chiến trường. Quyết đoán phản công. Nhất định thắng lợi! Về điểm này, ta có thể lập quân lệnh trạng với ngài tổng thống!"

Mưa Thần cúi đầu, dường như đang suy tư điều gì, rồi ngẩng lên, đi đến sa bàn, nhìn về phía Thanh Đảo, nặng nề hỏi: "Chuẩn bị giữ lại những đơn vị nào phòng thủ Thanh Đảo?"

Tư Mã Trạ không chút do dự: "Lữ 17, 49, 50, 51, ba bộ binh đoàn! Công sự cứ điểm Thanh Đảo đang gấp rút chỉnh sửa, quân Đức để lại đạn dược, vật tư dư dả. Khi công kích, tổn thất binh lực sẽ được điều bổ sung từ các đơn vị khác. Tôi tin họ có thể giữ vững Thanh Đảo. Chỉ cần họ thủ vững được mười ngày!"

Mưa Thần gõ sa bàn, lạnh lùng nói: "Đội quân lập nghiệp của ta..."

Lúc này, ánh mắt mọi người đều dồn vào hắn, chờ đợi quyết định cuối cùng. Mưa Thần chấp tay sau lưng, cúi đầu đi tới đi lui, ai cũng biết trong đầu hắn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Lúc này, không còn thời gian nghe ý kiến Thái Ngạc. Những phương án tác chiến này trong Bộ Tổng tham mưu đã được diễn tập vô số lần. Mưa Thần bỗng nhiên đứng thẳng người. Nhật Bản đã quyết tâm đánh cược vận mệnh quốc gia, chính mình lại có gì không dám ứng phó? Với loại dân tộc ý mạnh hiếp yếu này, chỉ có đánh mạnh mới khiến chúng đau! Dũng khí trước kia của mình, giờ ở đâu? Chỉ có đánh mạnh mới giành được kết quả tốt nhất! Giữ lại thủ đoạn, chỉ có thất bại!

Hắn bỗng xoay người, nhìn Tư Mã Trạ: "Ta đã quyết, thi hành phương án của người! Binh lực từ giờ trở đi tiến hành điều chỉnh, trong vòng hai mươi bốn giờ phải hoàn thành! Trước bình minh ngày mười ba, ít nhất phải tập kết hai mươi đoàn binh lực trở lên tại địa điểm dự kiến! Lập tức hình thành kế hoạch, tuyên bố mệnh lệnh! Cơ động binh đoàn, vẫn do Bộ chỉ huy Dã chiến quân đoàn 1 chỉ huy! Nói với Thái Tuấn, ta yêu cầu hắn chấp hành nghiêm chỉnh! Nói với Lâm Thuật Khanh phòng thủ Thanh Đảo, ta muốn hắn tử thủ! Hai mươi ngày sau, ta sẽ khánh công ở Nam Kinh!"

Quyết định của Mưa Thần quyết định mức độ kịch liệt của chiến dịch này, cũng quyết định cục diện Viễn Đông. Vô số binh sĩ hai nước sẽ đổ máu trong tương lai, tranh giành thắng lợi. Lời nói của hắn mang theo âm thanh kim loại rung động, như vừa bắn ra từ nòng pháo.

Mưa Thần quyết định nhanh chóng truyền đi kế hoạch tác chiến tuyệt mật, thông qua điện thoại và sóng vô tuyến điện, đồng thời dùng tàu hỏa và kỵ binh chuyển xuống các đơn vị tác chiến chủ yếu. Bất kể trong lòng nghĩ gì, những đơn vị đã trong trạng thái chiến đấu, không thể không lo lắng, đều lập tức hành động, kiên quyết chấp hành. Vô số đơn vị vừa chỉnh đốn ở Tế Nam, đã phải đội mưa lên tàu hỏa tiến về phía trước. Trong toa xe, lượng lớn vật tư cũng được dỡ xuống để vận chuyển cho bộ đội. Không ít đơn vị chỉ có thể đi bộ, đội mưa tiến về phía trước. Thời gian không đợi người! Đơn vị tiền tuyến cũng rút lui khỏi công sự bờ biển mới xây, Thanh Đảo càng để lại lực lượng phòng thủ kiên cường. Đợi bọn họ, là vận mệnh kiên trì trong tâm bão càng lâu càng tốt. Kẹp chặt Thanh Đảo, chính là khiến cảng biển không thể dùng cho quân Nhật, khiến bộ đội trên bộ của chúng không được tiếp tế, khiến chúng phải vây quanh vì tầm quan trọng của cảng.

Trong mưa, toàn bộ phía đông tuyến đường sắt Tế, đều là quân nhân như thủy triều đang cuộn trào, đều là pháo binh kéo ngựa đang tiến thoái, đều là vô số dân phu đang vận chuyển vật tư. Cỗ máy chiến tranh này, cuối cùng đã bắt đầu vận hành với tốc độ cao.

Trận đại chiến này, hai bên đều đã quyết tâm. Bùng nổ sắp đến.

STT 241: Chương 5: Thế giới mới

Nguồn: thiên lôi trúc(bản nâng cao dành chon người sành đọc).

Chương 5: Thế giới mới

Chương 42: Lựa Chọn

Bóng đêm bao trùm Vịnh Lao Sơn, mưa giông rửa sạch bầu trời đêm, để lộ muôn vàn tinh tú. Dưới ánh trăng, mặt biển phản chiếu ánh sáng lấp lánh, tựa hồ nổi liền thành một dải. Quả là một đêm đẹp trời. Đáng tiếc, đây không phải là một đêm bình thường, mà là thời điểm chiến tranh sắp bùng nổ. Vịnh Lao Sơn, nằm ở góc Đông Bắc của vịnh Giao Châu, nơi con đường biển đi qua. Chiến hạm tuần dương Maria kiều cũ của Đế quốc Áo-Hung cùng vài chiếc thương thuyền đã bị đánh chìm, chặn đứng hơn nửa đường thủy. Những chiếc thuyền gỗ, chở đầy đất đá, cũng cố gắng ngăn chặn. Quân Đức và Pháp đã đặt hàng trăm quả thủy lôi cổ điển, bao quanh tuyến phòng thủ. Từ pháo đài ven biển, những khẩu trọng pháo 280 ly đến pháo Grimm 47 ly đều chĩa nòng về phía phòng tuyến này. Một số pháo đài do Đức xây dựng, một số khác được quân đội Trung Quốc tăng cường trong thời gian ngắn. Trên mặt biển, những cột đèn pha do Đức sản xuất, chiếu sáng rực rỡ, càng làm tăng thêm sự căng thẳng của thời chiến. Cảng Thanh Đảo, với sức chứa lớn, nằm trong vịnh Lao Sơn, giờ đây đã trống rỗng. Các công trình cảng đã bị phá hủy, bến tàu và một số công trình chưa hoàn thành đều được chôn thuốc nổ. Vào thời điểm then chốt, chúng sẽ bị kích nổ, ngăn quân Nhật lợi dụng bến cảng.

Trong đài quan sát trên pháo đài ven biển, trung úy Phương Lập Mạnh, một thành viên của đội liên lạc thuộc tổng đài pháo binh số 7, đang dùng

ống nhòm quan sát mặt biển. Mặc dù là mùa hè, nhưng nhiệt độ trên đỉnh núi vào buổi tối thật lạnh lẽo! Bên ngoài, hạm đội quân Nhật hùng hậu đang tập trung. Hỏa lực của chúng vượt xa số lượng pháo binh trên đất liền! Không ai biết quân Nhật sẽ tấn công vào lúc nào, nhưng Phương Lập Mạnh tin chắc rằng, với lực lượng quân đội kiên cường phòng thủ Thanh Đảo, quân Nhật không dễ gì chiếm được. Trời dần sáng, mặt trời chưa lên, nhưng ánh bình minh đã nhuộm đỏ phía đông. Lúc này là 6 giờ sáng ngày 13 tháng 8. Trong khung cảnh tráng lệ của biển trời, ống nhòm của Phương Lập Mạnh nhanh chóng bắt lấy một đám quân hạm màu xám, trên cột buồm tung bay cờ Húc Nhật. Các khẩu pháo trên những chiến hạm này đều chĩa vào pháo đài ven biển. Ngay khi anh còn đang ngẩn ngơ, những khẩu trọng pháo của hạm đội, cách pháo đài ít nhất bảy, tám hải lý, đồng loạt phun lửa và khói. Thân tàu của những chiến hạm rung chuyển dữ dội. Quân Nhật bắt đầu tấn công!

Ánh lửa chói lòa của những vụ nổ bao trùm hai bên sườn Vịnh Lao Sơn. Chấn động khiến Phương Lập Mạnh loạng choạng, ngã nhào xuống đất. Đất đá từ chiến hào rơi xuống. Anh vội vàng đứng dậy, nhắc điện thoại, mặc kệ việc gọi thông, gân cổ lên gào thét: “Hạm đội quân Nhật đang nã pháo vào Vịnh Lao Sơn! Ít nhất bảy, tám con quái vật! Hải quân của chúng ta ở đâu?” Cùng lúc đó, vô số thông tin tương tự được báo về. Cuộc tấn công của quân Nhật cuối cùng cũng bắt đầu!

Để áp chế pháo binh và làm phân tán sự chú ý của quân đội Thanh Đảo, Thiếu tướng Cao Đảo đã sử dụng những chiến hạm và thiết giáp tuần dương quen thuộc làm chủ lực. Đội quân này, được gọi là "Bắc Dực Địa Chi Đội", nhằm vào phía bắc Thanh Đảo, đối diện với đảo Kèn Pha-gốt, gần Vương Ca Trang. Nơi đó có một bãi biển rộng lớn, dài khoảng ba, bốn dặm, bằng phẳng. Đơn vị phòng thủ ở đó là một liên đội thuộc Lữ đoàn 18, Sư đoàn 9. Vào lúc rạng đông, họ phát hiện một lượng lớn tàu chiến cỡ vừa và nhỏ của Nhật Bản đang tiến về bãi biển, theo sau là những tàu vận tải. Quân bộ binh

Nhật Bản đang leo lên những chiếc thuyền nhỏ bằng dây thừng, thậm chí còn cướp cả thuyền đánh cá của Trung Quốc. Nhìn quy mô của quân Nhật, ít nhất cũng là một liên đội bộ binh! Những tuần dương hạm và khu trục hạm hạng nhẹ gần như đồng thời khai hỏa, hàng trăm quả đạn pháo 120 ly và 140 ly trút xuống công sự phòng thủ ven biển. Với tốc độ điều chỉnh, chúng càng bắn càng chính xác. Việc ngăn chặn quân Nhật đổ bộ gần như là không thể. May mắn thay, họ đã nhận được lệnh, một khi phát hiện quân Nhật đổ bộ ở phía bắc Thanh Đảo, những đơn vị bộ binh phòng thủ ven biển này phải rút về Thanh Đảo.

Đại đội trưởng phòng thủ lập tức muốn dùng điện thoại báo cáo với Trung đoàn 52. Bộ chỉ huy trung đoàn đặt tại Vương Ca Trang, liên tục hỏi: “Có phải quân Nhật chủ lực không?” Đầu Đại đội trưởng đầy mảnh đạn bay xẹt qua. Trong lúc sơ tán, bộ binh cũng bị thương vong, anh ta lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Trên biển toàn là quỷ tử, pháo của chúng đánh ác lắm! Trên biển còn có mấy ngàn tên quỷ tử chuẩn bị lên thuyền nhỏ. Chúng không có đại pháo, chúng ta có công sự, vẫn có thể đánh một trận! Trung đoàn trưởng, rút hai, ba liên đến chi viện cho chúng ta! Nhất định phải giết sạch lũ quỷ tử!” Mệnh lệnh từ bộ chỉ huy trung đoàn lại vô cùng kiên quyết: “Không được, tiếp tục ở lại tuyến đầu quan sát, xác định quy mô đổ bộ của quân Nhật, sau đó rút về Thanh Đảo!” Đại đội trưởng còn muốn tranh luận, nhưng đạn pháo đã làm đứt đường dây điện thoại. Vị Đại đội trưởng nhìn ống nghe điện thoại ngẩn người một lúc, rồi quay đầu nhìn ra biển. Trên những chiến hạm lớn nhỏ của quân Nhật, khói trắng không ngừng bốc lên, điên cuồng trút hỏa lực xuống bãi biển rộng lớn. Quân Nhật đã hoàn thành việc đổ bộ, những chiếc thuyền nhỏ hợp thành đội hình, tạo thành nhiều đợt sóng, từ từ tiến vào bãi cát. Anh nghiêng răng, đưa tay kéo lính liên lạc đang đứng trong chiến hào: “Đi nói với toàn liên, một loạt và hai hàng rút lui. Súng đạn, pháo 60 ly cũng rút lui, để lại một khẩu súng đại liên cho ba hàng, do ta chỉ huy. Quỷ tử đã đặt chân lên đất của chúng ta, cũng nên có người chống cự!”

“Vịnh Lao Sơn và vùng Vương Ca Trang, đều xuất hiện hạm đội lớn của quân Nhật! Hỏa lực cực mạnh. Tại Vương Ca Trang, còn có ba, bốn ngàn quân tiên phong Nhật Bản bắt đầu đổ bộ!” Từng tin tức từ tiền tuyến báo về Bộ Tư lệnh quân đội, sau đó được chuyển đến Dã chiến quân đoàn, cuối cùng tập trung tại Tổng chỉ huy hàng hải. Tư Mã Trạ cầm điện thoại, đang khẩn trương trao đổi với thầy của mình, Thái Tùng Sơn: “Thưa thầy, Thái Tư lệnh! Hạm đội đổ bộ ở bãi biển Vương Ca Trang và hạm đội áp chế ở Vịnh Lao Sơn có phải là một, hay là hai đội hình khác nhau? Tình hình này đã rõ ràng chưa? Quân Nhật đổ bộ bao nhiêu người? Mau chóng phái máy bay trinh sát!”

Giọng nói của Thái Ngạc trong điện thoại cũng có chút tức giận: “Bộ đội đều bố trí theo kế hoạch của Tổng tham mưu, cơ động binh đoàn ở phía nam. Tuyến đường phía bắc không có lực lượng mạnh bảo vệ. Nếu quân Nhật tập trung tấn công vào phía bắc vịnh Giao Châu thì phiền phức rồi! Tiền tuyến báo về, quân đoàn bộ tư lệnh đang xác minh, xác nhận! Máy bay đã được phái đi. Báo cáo từ tiền tuyến cho thấy, quân Nhật có nhiều tàu chiến lớn, rất khó xác định thực lực của chúng! Đội quân bảo vệ phía bắc vịnh Giao Châu, Trung đoàn 52 đang tiến hành kháng cự hạn chế. Cùng quân Nhật giữ khoảng cách, một mặt rút về Thanh Đảo. Tổng tham mưu muốn chuẩn bị sẵn sàng, làm tốt công tác điều chỉnh bố trí! Ta vẫn cho rằng, không bố trí quân phòng thủ mạnh dọc theo bờ biển là một sai lầm, một sai lầm!”

Tư Mã Trạ đặt điện thoại xuống, Mưa Thần liền đứng ngay sau lưng hắn, vẻ mặt bình thản nhìn hắn. Thấy Mưa Thần không hề tỏ ra lo lắng, tâm trạng Tư Mã Trạ liền ổn định hơn hẳn, hắn dứt khoát nói: “Đây là hai mũi quân địch do cánh quân Nhật Bản phía Bắc tách ra. Một mũi áp chế Thanh Đảo, mũi còn lại đổ bộ theo vịnh Giao Châu, phía Bắc. Đây không phải là chủ lực của chúng! Bọn chúng muốn dụ ba quân ta tập trung binh lực về

phía Bắc, chủ lực sẽ đổ bộ ở phía Nam muộn hơn. Nếu lúc này manh động, chúng ta sẽ mắc bẫy!"

Mưa Thần nghe hẳn nói, thản nhiên nhìn sa bàn, nơi đã hiện rõ vị trí hai hạm đội Nhật Bản. Khí tức chiến sự cuối cùng cũng bùng nổ vào ngày 13 tháng 8. Quân đội chính quy cũng khó khăn lắm mới hoàn thành việc bố trí lại. Nếu giờ lại điều động, toàn bộ đội hình nghênh chiến sẽ tan rã. Nhưng nếu cánh quân phía Bắc thực sự là hướng tấn công chủ yếu của quân Nhật thì sao? Lỡ đâu chúng đánh thẳng vào Thành Dương, đe dọa cơ động quân đoàn, cắt đứt tuyến đường yếu hại phía Đông Thanh Đảo? Quân đội chính quy ở vịnh Giao Châu phía Nam có ba đoàn yểm hộ, còn phía Bắc chỉ có một đoàn! Bất kỳ vị chỉ huy chiến trường nào cũng phải lo lắng vấn đề này. Có lẽ... rút hai đoàn tiếp viện? Hiện tại, cơ động quân đoàn cần chỉnh đốn, lại phải điều động quân đội vừa trải qua chiến đấu đến đây, mà lực lượng tiếp viện còn chưa được huấn luyện, thậm chí trang bị cũng chưa chuyển vận đầy đủ. Những đội quân này, khi được điều chỉnh tốt, sẽ là một lực lượng xung kích cực lớn. Nếu giờ đem ra sử dụng, sẽ trái với phương án tác chiến đã định, tập trung binh lực tìm kiếm quyết chiến, chứ không phải là phòng ngự chiến.

Tư Mã Trạ gỗ vào sa bàn, nhấn mạnh: "Chúng ta không rõ bố trí của quân Nhật, bọn chúng cũng không hoàn toàn nắm rõ bố trí của ta! Đổ bộ ở phía Nam vịnh Giao Châu, lập tức có thể khống chế điểm cuối cùng của tuyến đường sắt Hoàng Đảo, theo đường sắt tấn công về phía Thanh Đảo, đó là lựa chọn tốt nhất của quân Nhật! Còn đổ bộ ở phía Bắc, khả năng tấn công Thành Dương còn khoảng một trăm bảy mươi cây số, nơi đó lại không có đường sá, đường sắt. Bọn chúng không dám liều lĩnh như vậy! Tình hình tiền tuyến, không thể điều chỉnh!"

Mưa Thần thở dài, trầm mặc không đáp. Hẳn đã hai ngày nay không hề cởi quần áo, ngủ nghỉ. Cứ canh giữ ở phòng tác chiến, chờ đợi quân đội

hoàn thành bố trí trước khi chiến đấu. Lần này, chiến sự không phải là sở trường của hãn, hãn cũng không thể đảm bảo chiến thắng. Áp lực tinh thần lớn lao khiến hãn càng thêm tập trung vào công việc. Hiện tại, chính hãn cũng khó phán đoán. Bởi vì tình báo không đủ, dã chiến quân đoàn và tổng tham mưu vẫn còn ý kiến khác nhau. Hãn nên nghe theo ai? Nhìn về phía Bắc rộng lớn, lại thiếu hụt, thực sự không phải điều hãn mong muốn. Cuối cùng, Mưa Thần đưa ra một kết luận hòa hoãn: "Chỉ huy tuyến đầu là Tùng Sơn trước khi xảy ra sự việc. Chúng ta không thể can thiệp quá nhiều. Ngoài việc không cho phép sử dụng binh lực cơ động quân đoàn, xem xét có nên để đoàn 52 không cần lui về Thanh Đảo, mà lui về Thành Dương. Khi cần thiết, phía Nam cũng có thể điều một hai đoàn tiếp viện. Việc này để Tùng Sơn tiên sinh tự mình quyết định. Chúng ta chờ xem... Hiện tại không thể vội vàng đưa ra quyết định!"

Ngay khi tổng tham mưu phòng tác chiến đang có chút bàng hoàng, Thái Ngạc cũng cảm thấy mình đang lạc trong sương mù chiến tranh. Quân Nhật đã toàn lực tham chiến chưa? Xây dựng lô cốt đầu cầu ở Vương Ca Trang, rồi từ phía Bắc trực tiếp tấn công? Kỳ thực, hãn cũng đồng ý với Tư Mã Trạ, quân Nhật sẽ tập trung tấn công ở phía Nam, nhưng khác biệt là, hãn cần có lực lượng phòng thủ mạnh mẽ ở cả hai mặt Nam Bắc, còn Tư Mã Trạ muốn tập trung những quân đội này thành một cơ động quân đoàn. Cho nên, hiện tại, mặc dù hãn có trong tay một cơ động quân đoàn hùng mạnh chưa từng có, nhưng vẫn không nắm chắc tình hình chiến sự ở tiền tuyến. Lực lượng phòng thủ phía Bắc thực sự quá mỏng manh. Phi đội không quân đã sớm được phái đi, sao vẫn chưa có tin tức trở về? Thái Phong đã quyết định, thông báo trước cho hai lữ thuộc sư 18 trong cơ động quân đoàn chuẩn bị sẵn sàng. Nếu xác định quân Nhật tập trung tấn công ở phía Bắc, dù phải chống lại sự sắp xếp của tổng tham mưu, cũng phải điều động những đội quân này lên!

Không quân cũng chuẩn bị phái máy bay trinh sát vào lúc rạng sáng. Nơi cung cấp thông tin tình báo quan trọng cho các cấp tổng bộ nằm trong lực quân, trước đây bị coi là đồ chơi tốn kém của tổng thống, giờ đây đã trở nên quan trọng hơn bao giờ hết. Ban đầu, họ chỉ phái bốn máy bay trinh sát ở cả hai hướng Nam Bắc. Khi quân Nhật khai hỏa tấn công vào rạng sáng, số lượng đã tăng gấp đôi, mỗi hướng tám máy bay!

Không quân có một sân bay dã chiến ở Bắc Trạch và Vương Đài, để có thể trinh sát được khoảng cách xa nhất ở cả hai hướng Nam Bắc vịnh Giao Châu. Sáng nay, sân bay Bắc Trạch thậm chí còn nghe thấy tiếng pháo gầm! Một bên sân bay đang chuẩn bị rút lui, một bên vẫn kiên trì thả máy bay ra. Sân bay này cách bờ biển chỉ mười dặm. Nhân viên mặt đất đang cầu khẩn, mong những chiếc máy bay này khi trở về sẽ không thấy sân bay đã bị quân Nhật chiếm đóng! Tám chiếc máy bay trinh sát ba cánh quạt bay ổn định về phía trước, trong đó bốn chiếc chuyển hướng về phía Vịnh Lao Sơn. Thái Ngạc gọi điện đến, yêu cầu họ phải xác định xem hạm đội chủ lực của quân Nhật có ở hai vị trí này không. Quy mô của đoàn tàu quân Nhật, liệu có thể vận chuyển ít nhất hai sư đoàn lục quân một lần không? Nếu có, nghĩa là quân Nhật sẽ tập trung tấn công ở đây. Nếu không, phải trông cậy vào sân bay Vương Đài, xem có thể tìm thấy chủ lực quân Nhật không!

Đội trưởng đội máy bay tuần tra phía Nam là Đinh Vũ Thương thượng úy, người vừa nổi danh gần đây. Vì đã bắn rơi máy bay địch và lập công trong trinh sát, anh ta đã được thăng làm thượng úy lục quân. Anh ta vẫn kiên trì với nhiệm vụ trinh sát, có lẽ là một loại trực giác của người lính. Anh ta cho rằng, ở đây, có thể sẽ có trận chiến ác liệt nhất, và Đinh Vũ Thương, chính là một trong những anh hùng lớn nhất. So với tiếng pháo ầm ĩ ở vịnh Vành Sơn và phía Bắc vịnh Giao Châu, mặt biển phía Nam lại yên bình đến lạ thường. Ba cánh quạt đã ra khơi bốn mươi phút, bay ra ba mươi hải lý, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng quân hạm nào trên mặt biển, thậm chí cả thuyền đánh cá cũng không có. Không biết hải quân có để lộ

dấu vết gì không, bị hạm đội Nhật Bản tấn công, bất kể là ngư dân hay hải quân cải trang thành ngư dân, đều bị tổn thất nặng nề. Hiện tại, đối mặt với việc trinh sát trên biển, chỉ có thể dựa vào máy bay của họ! Bay thêm mười mấy hải lý nữa là đến giới hạn hành trình của ba cánh quạt rồi, trên biển, tầm nhìn của họ có thể kéo dài thêm hàng trăm hải lý, nhưng không phát hiện ra một chiếc quân hạm Nhật Bản nào và bóng dáng đoàn tàu chở quân. Các phi công trong khoang hành khách đều nhìn đến hoa cả mắt, thật sự không thấy một vệt bọt trắng nào của quân hạm. Chẳng lẽ quân Nhật thực sự tập trung tấn công ở phía Bắc? Nhìn lượng dầu đã đến giới hạn, Đinh Vũ Thương bực bội hạ lệnh quay về. 8 chiếc máy bay vẽ một vòng lớn, hướng về đất liền bay đi. Thật là bực mình!.

Quân Nhật tại khu vực Vương Ca Trang đổ bộ tác chiến, tiến công hung hãn lại vô cùng thuận lợi. Với sự yểm hộ của hải quân, dù có một vài đơn vị chống cự ngoan cường, nhưng dưới sự hỗ trợ hỏa lực mạnh mẽ từ biển của quân Nhật, những đợt kháng cự yếu ớt này nhanh chóng bị dập tắt. Vị Đại đội trưởng anh dũng cùng toàn bộ quân coi giữ bãi biển phòng thủ chính diện, người đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Vị Đại đội trưởng bị thương nặng đã dùng ba quả lựu đạn liều chết với địch, nhưng đến trưa, phần lớn quân của Liên đội 23, Sư đoàn 18 Nhật Bản đã thiết lập một lô cốt đầu cầu vững chắc trên bờ biển, với hơn ba ngàn quân bộ binh. Thêm vào đó là một trung đội pháo binh sơn dã. Đối với phần lớn quân Nhật, lần đổ bộ này chẳng khác nào một cuộc diễn tập dễ dàng.

Sư đoàn trưởng Thần Vĩ Quang Thần Trung tướng cùng với Thiếu tướng Cao Đảo, Tư lệnh phó hạm đội hải quân, đang mở một chai Bạch Lan trên soái hạm Thiên Tuế, ăn mừng chiến thắng đổ bộ. Trước sự trinh sát trên không của máy bay Trung Quốc, chúng lại càng tăng tốc độ hành động. Từng đại đội quân bộ binh Nhật Bản thay phiên nhau đổ bộ từ tàu, vật tư cũng được vận chuyển liên tục lên bãi cát bằng thuyền nhỏ. Không có một

khẩu pháo nào khai hỏa vào những chiếc máy bay trinh sát, dường như chúng rất vui khi phô trương điều này cho đối phương xem.

Thần Vĩ Quang Thần Trung tướng sau khi nhận được lời chúc mừng từ Thiếu tướng Cao Đảo, đã uống cạn ly rượu, lập tức báo cáo tình hình lên Tổng bộ quân đội Trung Quốc: "Quân đội Hoàng gia vô địch của ta đã đổ bộ lên bãi biển phía bắc vịnh Giao Châu, khu vực Vương Ca Trang, quân địch đang kháng cự yếu ớt, vừa thấy quân kỳ Hoàng gia đã vội vàng tháo chạy. Quân ta sẽ tổ chức một đội pháo binh mạnh mẽ tấn công về phía tây vào lúc hoàng hôn, mục tiêu là Thành Dương, để lại ấn tượng sâu sắc cho quân địch, buộc chúng phải điều quân lên phía bắc, tạo điều kiện cho cánh quân chủ lực phía nam giành chiến thắng lớn. Chúc Hoàng quân vạn thọ vô cương!"

Tình báo chiến trường liên tục được chuyển về, hải quân Nhật Bản ở chính diện Thanh Đảo liên tục pháo kích suốt một ngày. Mưa bom bão đạn trút xuống, khiến các pháo đài ven biển đều bị tổn thương nghiêm trọng. Ngoại trừ một phát trọng pháo 210mm đánh trúng tuần phòng hạm cũ, khiến nó bốc khói rút lui khỏi chiến trường, thì hỏa lực của các pháo đài còn lại gần như bị áp chế hoàn toàn. Trong khi đó, cuộc tấn công của quân Nhật ở cánh bắc còn thể hiện rõ hơn, những tuyến phòng thủ ven biển yếu ớt đã bị quân Nhật đánh tan trong ngày. Đến khi hoàng hôn buông xuống, một đội quân Nhật gồm vài ngàn người, lấy Liên đội 23 và hai trung đội pháo binh làm nòng cốt, đã nhanh chóng triển khai một cuộc tấn công quy mô lớn về phía tây. Bộ chỉ huy Đoàn 52 đã rút lui khỏi Vương Ca Trang, vừa thu thập quân đội, vừa rút về Thành Dương theo lệnh của quân đoàn, thay vì Thanh Đảo. Sân bay dã chiến Bắc Trạch cũng bị bỏ hoang và chuyển đến sân bay dã chiến Thành Dương. Trong khi đó, việc trinh sát ở phía nam vịnh Giao Châu lại không thu được kết quả gì, không thấy bóng dáng của hạm đội và đoàn tàu vận tải Nhật Bản. Việc đánh giá về hạm đội Nhật Bản cũng bị sai sót do kinh nghiệm của phi công còn non kém, báo

cáo nhằm tàu tuần dương hạng nhẹ thành tàu chiến đấu, khu trục hạm thành tuần dương hạm, cuối cùng dẫn đến việc phán đoán sai lầm rằng hạm đội chủ lực của Nhật Bản đang tập trung ở vị trí hiện tại. Không khí chiến trường lúc này căng thẳng đến mức như muốn nổ tung.

Thái Ngạc trước tiên gửi điện lên tổng bộ: "Hiện tại, quân chủ lực Nhật Bản, sau khi trinh sát, đã tập kết ở phía bắc vịnh Giao Châu, mục tiêu là Thành Dương, cắt đứt liên lạc với Thanh Đảo. Quân ta do phán đoán sai lầm, lực lượng yếu hèn ở phía bắc quá yếu, việc chuyển quân từ tuyến nam đã không còn kịp. Hiện tại cần phải sử dụng ngay cơ động binh đoàn, tăng viện cho tuyến Thành Dương để phòng thủ! Quân ta hiện đang ở thế bị động, cần phải nhanh chóng hành động. Đồng thời, quân đội đang yếu hèn ở phía nam cần nhanh chóng tập trung về Thanh Đảo để đối phó với khả năng bị quân Nhật bao vây!" Ông yêu cầu tổng bộ, ngoài việc cho phép ông sử dụng sớm cơ động binh đoàn, còn muốn điều động hai ba đơn vị pháo binh dự bị cho ông, để quyết chiến với quân chủ lực Nhật Bản ở phía bắc vịnh Giao Châu. Quân Nhật lợi dụng bãi cát để tiếp tế, nhưng quân ta vẫn có khả năng đánh bại chúng! Tuy nhiên, theo đánh giá của Thái Ngạc, hiện tại không thể đẩy quân Nhật xuống biển, chiến sự chắc chắn sẽ kéo dài và giằng co. Trong lời nói, ông bày tỏ sự bất mãn với việc bố trí trước chiến tranh của Tổng Tham mưu, nhưng ông không hề nói đến việc truy cứu trách nhiệm, mà thay vào đó là nhanh chóng điều chỉnh tình hình, vẫn hồi thế cục.

Lúc này, Tổng Tham mưu, đặc biệt là Tư Mã Trạm, cảm thấy áp lực chưa từng có. Phải chăng mình đã phán đoán sai lầm? Nếu đúng là như vậy, ông sẽ lập tức thừa nhận và điều chỉnh bố trí ngay. Nhưng nếu quân chủ lực Nhật Bản thực sự ở phía bắc, thì việc điều chỉnh bố trí, đưa toàn bộ quân đội lên phía bắc, chẳng khác nào để lộ sườn cho địch nếu chúng đổ bộ ở phía nam. Lúc đó, cánh cửa sẽ mở toang! Chủ lực rất có thể sẽ chịu thất bại thảm hại! Hiện tại, rốt cuộc nên hay không nên điều chỉnh bố trí?

Quyết định lớn lao này đặt lên vai ông và Mưa Thần, thời gian để họ đưa ra quyết định cũng không còn nhiều.

STT 242: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 43: Phát hiện

Trong phòng tác chiến ở Tế Nam, lúc này đang ngồi nghiêm trang là một vị thượng tá tham mưu quan, mặt mày hắc rỗ vẻ giận dữ. Hắc chính là Tham mưu trưởng của đệ nhất dã chiến quân đoàn, Đường Tại Lễ. Khi Thái Ngạc quyết định điều động một bộ phận quân đội từ cơ động binh đoàn lên phía bắc chi viện vào buổi chiều, hắc lại nhận được mệnh lệnh sắt đá từ Tư Mã Trạ, truyền xuống rằng không được điều động quân đội của cơ động binh đoàn, và cũng không được sử dụng lực lượng ở chi nhánh phía nam của tuyến đường sắt Tế Nam! Mệnh lệnh được ban bố dưới danh nghĩa Tổng tham mưu này đã khiến cho mệnh lệnh của Thái Ngạc lập tức mất hiệu lực. Vị tướng lĩnh cảm thấy quyền chỉ huy của mình bị can thiệp này đã tức giận mắng mỏ với học trò của mình qua điện thoại, cuối cùng còn ném cả điện thoại. Sau đó, hắc phái vị Tham mưu trưởng này đến Tế Nam với tốc độ nhanh nhất để gặp Tư Mã Trạ, thậm chí là "mưa thần". Theo lý lẽ mà nói, cơ động binh đoàn lúc này nhất định phải lên phía bắc chi viện!

Còn "mưa thần" thì vẫn im lặng ngồi đó, lắng nghe Tư Mã Trạ giải thích rõ ràng kế hoạch của mình. Lúc này, nói thật, trong lòng hắc cũng có chút bất an. Trước sự kiên trì cố chấp của Tư Mã Trạ, hắc cũng không khỏi nghi ngờ liệu Tư Mã Trạ có phải muốn duy trì uy tín của Tổng tham mưu hay không, mà kiên quyết không cho phép điều chỉnh bố trí trước khi chiến đấu. Đương nhiên, những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hắc. Cả hai bên đều có lý lẽ riêng, và vào lúc này, hắc cần phải nghe một lần

cuối cùng những lời trình bày của họ, rồi sau đó đưa ra quyết định. Thời gian dành cho hãn không còn nhiều.

Tư Mã Trạh đứng trước bản đồ, sắc mặt vô cùng khó coi. Trong suốt thời gian qua, hãn luôn là người thiếu số trong cuộc tranh luận với dã chiến bộ đội. Tình hình phát triển đều đang ủng hộ phán đoán của tướng quân Thái Ngạc. Uy danh của Thái Ngạc trong quân giới và chiến tích ở Tây Bắc đã khiến không ít người tin rằng, phán đoán của ông là tuyệt đối không sai lầm. Chính vì bất đồng ý kiến với vị lão sư của mình, mà cấp dưới cũng có nhiều ý kiến khác nhau, đều nghi ngờ hãn, vị tham mưu trưởng này, khiến hãn cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhưng hãn vẫn kiên trì, không hề nhượng bộ. Đây là đánh trận, không có chuyện nể nang tình thầy trò. Một quyết định sai lầm, liên quan đến vận mệnh quốc gia! Đặc biệt là đối với một nước Trung Hoa Dân Quốc còn lâu mới được coi là hùng mạnh! Hiện tại không thể để xảy ra bất kỳ trở ngại nào!

Hãn đứng trước bản đồ, nhìn "mưa thần" đang im lặng, dường như đang suy nghĩ điều gì. Cùng với đó là Tham mưu trưởng Đường Tại Lễ, mặt mày đầy kích động. Xung quanh là các tham mưu trưởng của dã chiến bộ đội và các phụ tá của bản bộ, cuối cùng Tư Mã Trạh nặng nề lên tiếng.

"Mời mọi người xem bản đồ này. Phía bắc vịnh Giao Châu, dọc theo bờ biển có thể đổ bộ. Bờ biển này kéo dài hơn hai trăm cây số. Mà ở bờ nam vịnh Giao Châu, khoảng cách này cũng tương tự. Vì sao ta kiên quyết không sử dụng phân phối một tuyến, mọi người đã tính toán chưa? Nếu phân phối toàn tuyến, với bờ biển phía đông Sơn Đông không có nhiều địa hình tốt để lợi dụng, thì cần bao nhiêu quân đội, xây dựng bao nhiêu công sự?" Hãn không đợi những tham mưu vẽ mặt bất phục trả lời: "Ta có thể nói cho mọi người biết, Tổng tham mưu đã tính toán rồi! Ta đã thức trắng mấy đêm liền! Với cách bố trí toàn tuyến như vậy, cần đến hai mươi sư đoàn dã chiến, và cần công binh của chúng ta làm việc trong hai năm! Cách bố trí

này sẽ khiến chúng ta yếu ở mọi nơi, trong khi quân Nhật có thể đổ bộ ở bất cứ đâu. Một khi tuyến phòng thủ của chúng ta bị xuyên thủng, nếu không có lực lượng dự bị mạnh mẽ để bù đắp, thì chắc chắn sẽ thất bại! Chính vì lực lượng hải quân yếu kém của chúng ta, mà kẻ địch mới có thể tự do chọn hướng tấn công, ép sát vào cửa nhà chúng ta. Chúng có thể trút hỏa lực hải quân vào những công sự yếu kém của chúng ta. Vì vậy, chúng ta tuyệt đối không thể phân phối một tuyến dọc theo bờ biển! Với số lượng binh lực hạn chế mà chúng ta có trên chiến trường Sơn Đông, và sự chênh lệch lớn về hải quân giữa hai bên, đã định trước rằng trận chiến này sẽ là một trận đánh cơ động, chứ không phải là trận địa chiến! Đây là cơ sở cho mọi phán đoán của chúng ta!"

"Mưa thần" không nói gì, Đường Tại Lễ lại lớn tiếng: "Tư Mã trưởng phòng! Hiện tại không thể bàn đến vấn đề bố trí trước khi chiến đấu. Mấu chốt là quân Nhật đã xác định hướng tấn công ở phía bắc vịnh Giao Châu, mục tiêu là thành Dương. Chúng ta cần phải phản ứng nhanh chóng! Chứ không phải ở đây nghe ngài giảng bài chiến thuật!" Hắn xuất thân từ trường quân đội, am hiểu những kiến thức cơ bản này. Vì vậy, hắn nói chuyện không chút khách khí, tình hình chiến sự khẩn trương trước mắt thực sự khiến hắn cảm thấy khó thở.

Tư Mã Trầm hừ một tiếng: "Đó là giả!" Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của các sĩ quan bên dưới, hắn tiếp tục nói: "Điểm yếu trong tấn công của quân đội hiện đại là gì? Là đánh vào sinh lực của địch, là chiếm lĩnh tuyến giao thông, là chiếm được cảng biển quan trọng... Đối với quân Nhật, một đội quân tấn công từ biển vào đất liền, thì cảng biển và tuyến giao thông là quan trọng nhất! Không có nguồn cung cấp ổn định cho các hoạt động quân sự quy mô lớn trên bộ là điều không thể tưởng tượng được! Đường tham mưu trưởng, việc quân dự bị tác chiến ở Thanh Đảo và thay đổi quy mô hậu cần, chắc hẳn ngài cũng rất rõ! Chiến tranh hiện đại khác với chiến tranh trên đất liền trước đây của chúng ta, nó là cuộc chiến về hậu cần!"

Giọng nói của hắn sắc bén, tốc độ nói cũng nhanh như súng máy: "Dựa vào bãi biển, không có cảng biển, mọi thứ đều phải dựa vào thuyền nhỏ, sà lan để vận chuyển, không có thiết bị bốc dỡ, hoàn toàn dựa vào sức người. Tàu vận tải của Nhật Bản một ngày có thể cung cấp bao nhiêu vật tư cho lục quân? Đại khái chỉ là số lượng người mà chúng mang theo mà thôi! Vì vậy, cho dù chúng thiết lập căn cứ đổ bộ ở phía nam vịnh Giao Châu hay ở phía bắc vịnh Giao Châu, chỉ cần chúng còn chịu áp lực từ quân ta, chỉ cần chúng còn cần tiến hành tác chiến, thì Thanh Đảo, cảng biển lớn duy nhất ở bán đảo Sơn Đông (Uy Hải Vệ là căn cứ của Anh), là nơi chúng nhất định phải tranh giành! Và chúng cũng cần các công trình giao thông. Chiếm đường sắt, chúng mới có thể vận chuyển binh lực và vật tư một cách thuận tiện. Chiến tranh hiện đại là cuộc chiến dựa vào tuyến giao thông để quyết định thực lực quốc gia! Mà chi nhánh phía nam của tuyến đường sắt Tế Nam có thể cung cấp sự tiện lợi này cho chúng, đồng thời còn có Hoàng Đảo (là bán đảo, điểm cuối của chi nhánh phía nam tuyến đường sắt Tế Nam) là một cảng biển nhỏ có thể sử dụng. Còn ở phía bắc vịnh Giao Châu thì sao? Lục quân phải vượt qua hơn một trăm bảy mươi cây số mới đến được thành Dương, có thể sử dụng một đoạn ngắn của chi nhánh phía bắc tuyến đường sắt Tế Nam. Phải biết rằng, chi nhánh phía nam của tuyến đường sắt Tế Nam thông thẳng ra biển. Còn chi nhánh phía bắc thì không!"

Kiểu lập luận này, ngữ khí sắc bén này, đã khiến các tham mưu quan đều phải kinh ngạc. Mặc kệ họ có tin vào suy đoán của hắn hay không, nhưng đều biết rằng quyết tâm của vị tham mưu trưởng này đã vô cùng kiên định. Đường Tại Lễ bất lực nói: "Nhưng hiện tại, bất kỳ thông tin tình báo nào cũng cho thấy quân Nhật tập trung ở phía bắc vịnh Giao Châu, còn phía nam thì không phát hiện chiến hạm của chúng..."

Tư Mã Trạ lập tức phản bác: "Quân Nhật không phải là kẻ ngu! Theo nguyên tắc chiến thuật cố định, *dương đông kích tây* vẫn là một chiến thuật hữu hiệu! Hơn nữa, chúng có quyền tự do hành động trên biển. Ta suy

đoán, chủ lực đổ bộ của quân Nhật ở tuyến nam chắc chắn đã rút lui vào biển đêm qua, vừa vẩn ở ngoài vòng tuần tra của máy bay trinh sát của ta! Cho dù không phải như vậy, thì việc chúng di chuyển lực lượng hải quân và lục quân từ tuyến bắc sang tuyến nam cũng chỉ là chuyện một đêm! Chúng chỉ muốn điều động quân ta lên phía bắc, và chủ lực đổ bộ của chúng ở tuyến nam sẽ gặp ít sự kháng cự nhất, dọc theo tuyến đường sắt Tế Nam, chúng có thể dễ dàng đánh vào sau lưng chủ lực đã chiến của chúng ta, cũng như đánh vào Thanh Đảo! Đồng thời, đạt được hai kết quả là đánh tan chủ lực đã chiến của ta và bao vây Thanh Đảo! Phải biết rằng, đây là quân đội đã trải qua chiến tranh Nga - Nhật, đã được tôi luyện trong chiến tranh hiện đại, vẫn là đội quân mạnh nhất trên lục địa Đông Á!".

Có mấy lời, vẫn là bị kích động hấn giấu ở đầu lưỡi. Lão sư của hần, Thái Tùng, quả thật là một danh tướng, một nhà quân sự xuất sắc. Nhưng hần học tập quân sự học thuật, đã rời xa cái kỹ thuật và hậu cần uy lực của chiến tranh hiện đại hóa. Vào lúc ấy, chỉ có một số ít thiên tài mới mơ hồ cảm giác được ánh rạng đông của thời đại mới, mà Tư Mã Trạ, không nghi ngờ gì chính là một trong số những thiên tài đó. Thái Ngạc lại càng chú trọng mưu lược, nghệ thuật dùng binh, thậm chí là một vị tướng lĩnh có phần chính trị hóa. Tâm nhìn chính trị của ông ta cao hơn Tư Mã Trạ là điều không cần bàn cãi. Nhưng trong lĩnh vực quân sự thuần túy, những gì lóe lên trong đầu Tư Mã Trạ lại là ánh sáng trí tuệ nhất của Trung Quốc lúc bấy giờ. Thời đại chiến tranh mà hậu cần và quốc lực quyết định thắng bại đã đến. Vì vậy, ánh mắt của hần luôn dán chặt vào tuyến giao thông và bến cảng. Từ đó suy đoán hành động của quân Nhật, rồi quyết định an bài của mình.

Tư Mã Trạ hùng biện tổng kết: "Bố trí quân sự hiện tại, lấy nam trọng bắc nhẹ, tuyệt đối không được thay đổi. Tuyến nam ngược lại phải tăng cường cảnh giới. Ta cũng phải xem quân Nhật ở tuyến bắc cần bao lâu để

có thể công kích tới thành Dương! Đến lúc đó, ý đồ tác chiến của chúng đã sớm lộ rõ!"

Đường Tại Lễ cùng các quân quan tham mưu đã chiến bộ đội đường như còn muốn nói gì. Nhưng đã có quyết định, ông ta đứng lên. Ông cũng đã bị Tư Mã Trạ thuyết phục hoàn toàn. Vị tham mưu trưởng phòng trẻ tuổi này có dũng khí kiên trì phán đoán của mình trong áp lực lớn, khiến ông ta lúc này chỉ còn biết khâm phục. Ông lạnh lùng nói: "Tất cả về đội! Hiện tại bố trí tác chiến không thay đổi! Cơ động quân đoàn trước khi tham gia chiến đấu, việc bố trí trên bộ hoàn toàn do Tư Mã trưởng phòng quyết định! Trách nhiệm này ta gánh chịu! Mặt khác, lực quân còn phải phái máy bay, không ngừng hướng nam lục soát. Quý tử là ở chỗ này!"

Việc bố trí quân đội trong ngày cũng không có gì thay đổi, chỉ có Sư đoàn 18, Trung đoàn 105 tiếp viện đến hướng thành Dương. Coi như Tư Mã Trạ đã nhượng bộ duy nhất. Hiện tại, quyền chỉ huy trận chiến này, dường như đã từ tay Thái Ngạc chuyển sang tay ông. Mặc dù đây không phải là ý định ban đầu của vị tham mưu trưởng phòng này. Nhưng quân đội chính quy cuối cùng cũng vượt qua sự bối rối ban đầu, bắt đầu ổn định, chú ý động thái của quân Nhật trong tình huống giao chiến hạn chế ở tuyến đầu. Lần đầu tiên đối mặt với cuộc hội chiến lực quân hiện đại hóa quy mô tương đối lớn, quân đội có chút kinh hoàng là điều tự nhiên. May mắn thay, trong hàng ngũ quan lại của quân đội chính quy này có Tư Mã Trạ.

Lúc này, trên mặt biển Đông Hải. Đội quân phái đi phía nam, vào một ngày gần hoàng hôn, cuối cùng đã đến gần hơn một trăm năm mươi hải lý về phía tây. Quả nhiên, như Tư Mã Trạ dự đoán, vào đêm mười hai tháng tám! Theo vịnh Giao Châu, phía bắc gần biển, vẽ một vòng cung lớn, rút lui ra khỏi phạm vi trinh sát của máy bay trinh sát quân đội Trung Quốc. Đoàn tàu hộ tống Sư đoàn 6 cũng theo đó mà gặp nhiều sóng gió. Mục tiêu của chúng vẫn là điểm đổ bộ Hoàng Đảo, cùng với cảng có thể sử dụng ở đó.

Đối với đối thủ trước mắt, quân Nhật lần này trên dưới không có quá nhiều khinh thường. Quân đội ở Đông Bắc dù sao cũng cho thấy sức chiến đấu mạnh mẽ. Hiện tại, đánh giá của ba trạch tể đối với lực quân Trung Quốc là, lợi dụng việc mua sắm để quân đội của họ có trang bị tốt hơn. Cán bộ xuất thân từ trường học quan lại Giang Bắc cũng khiến cho quân đội này có tinh thần chiến đấu tốt. Là một đối thủ khó đối phó. Vì vậy, theo Tổng đốc Triều Tiên, người được quyền điều động quân đội Trung Quốc, trong chùa đang nghị Đại tướng, đã tỉ mỉ trừ hoạch hành động lần này, lợi dụng ưu thế về lực lượng trên biển để tấn công mạnh mẽ trước tiên ở phía bắc, khiến quân đội Trung Quốc phải tăng viện lên phía bắc! Chúng đổ bộ ở tuyến nam, đó chính là chuyện "quả chín rụng cuống"! Bên cạnh đó, Thanh Đảo bị đánh úp bất ngờ, há chẳng phải là vật trong tay quân đội đế quốc sao? Điều đáng nói là, hải quân lần này cũng tỏ ra phối hợp cao độ! Hạm đội điều khiển như vậy cũng không nói lời khó nghe nào với lực quân!

Tuy nhiên, điều châm chọc duy nhất là, cũng như quân đội Trung Quốc không nắm rõ hoàn toàn việc bố trí quân đội Nhật Bản, trong chùa đang nghị Đại tướng cũng chỉ dựa vào một số ít thông tin và phỏng đoán để kết hợp. Ông ta cũng không hề biết rằng một quân đoàn cơ động hùng mạnh đang tập kết ở phía tây Thanh Đảo. Trong khi đó, lực lượng tuyến đầu, trừ Thanh Đảo ra, đều bị suy yếu một cách tương trưng. Ông ta vẫn tự cho rằng hơn mười vạn lực quân Trung Quốc đang chen chúc trên các con đường ven biển, hiện đang di chuyển về phía bắc. Nhiệm vụ chính của lực lượng chủ lực ở tuyến nam là chiếm Thanh Đảo, đồng thời giáng một đòn nặng nề vào các đơn vị tinh nhuệ của lực quân này!

Trên mặt biển, hạm đội vượt sóng tiến về phía tây, ánh mặt trời lặn nhuộm lên những cỗ máy sắt thép này một màu vàng kim loang lổ. Trong chùa đang nghị Đại tướng, trên tuần dương hạm quen thuộc (chức vị này, cũng là người Nhật Bản tự xưng. Đơn giản là chiếc quân hạm này dùng pháo chủ lực cấp bậc, nhưng tốc độ và áo giáp đều kém xa), thỏa mãn nhìn

hạm đội đang phối hợp tác chiến với ông. Trên quân hạm tung bay cờ hiệu của Đại tướng lục quân. Không xa là chiến hạm tinh nhuệ nhất của đế quốc, Kim Cương Hào, với mười khẩu pháo 14 inch, đại diện cho khả năng tấn công mạnh mẽ của chiếc quân hạm này. Trên Kim Cương Hào cũng tung bay cờ hiệu của Katou, trong quân đội Cát Hải. Hạm đội này bảo vệ, chính là đoàn tàu khổng lồ chở toàn bộ Sư đoàn 6 lục quân. Nhật Bản trong một thời gian ngắn đã chấp vá ra nhiều trọng tải như vậy, lại còn lắp đặt những người lính và vật tư lên tàu, quả là không dễ dàng! Hiện tại, sư đoàn cận vệ vẫn đang chờ xuất phát tại cảng Nhật Bản! Nhưng với Sư đoàn 6, sư đoàn mạnh nhất của Nhật Bản, đã là đủ rồi!

Trời sắp tối, căn cứ vào tốc độ của toàn bộ hạm đội, vào lúc 3 giờ sáng ngày 14 tháng 8, hạm đội sẽ đến gần Hoàng Đảo, đối với quân đội hoàn toàn bất ngờ, giáng cho chúng một đòn quyết định. Đại tướng không chút nghi ngờ rằng họ sẽ giành được chiến thắng!

Ngay khi ông đang tràn đầy vui mừng, đột nhiên, trên quân hạm vang lên tiếng báo động tác chiến thê lương, khiến Đại tướng đang ngồi ngay ngắn trong khoang chỉ huy giật mình, đã thấy hạm trưởng Cui Cát Hải quân đại tá cũng theo hải đồ thất vọng chạy lên đài chỉ huy, bên cạnh đã có sĩ quan chỉ vào bầu trời cho họ xem: "Nhìn kìa! Máy bay quân đội! Máy bay Hoa quân!"

Đó là trên mặt biển sóng bạc dâng trào, trong ánh nắng cuối cùng của bầu trời, nhuộm đỏ ráng mây. Quả nhiên có một chiếc máy bay nhỏ của Trung Quốc đang bay lượn bên ngoài hành trình xa nhất của ông ta! Thậm chí, chiếc khăn quàng cổ trắng dài đến lạ thường của phi công, mấy sĩ quan Nhật Bản đều thấy rõ!

Chiếc máy bay này dĩ nhiên là chiếc Đinh Vũ Thương thượng úy, chiếc máy bay chỉ huy của họ lại xuất kích một lần nữa để trinh sát, nhưng vẫn không thu được gì. Đinh Vũ Thương không tin rằng mình lại xui xẻo như

vậy. Trước khi chiến đấu, ông đã nói tuyến nam là trọng điểm, bản thân ông đã khóc lóc van xin được điều đến đây, vậy mà lại không phát hiện ra một cọng lông của quỷ tử! Sau khi hạ cánh, ông lập tức yêu cầu hậu cần mặt đất cố gắng, ông phải lục soát về phía nam một chuyến nữa! Hậu cần mặt đất đều kinh hãi thất sắc, hiện tại thiết bị bay như vậy đơn sơ, thấy trời sắp tối rồi, đến lúc đó người làm sao bay về? Nhưng ngựa Vân Thành hiện tại ở phía bắc, Đình Vũ Thương không có ai quản. Ông mang theo một chiếc kim chỉ nam và một chiếc đèn pin lên máy bay, nếu có hạm đội của tiểu quỷ tử, lúc này họ cũng nên đến! Ông trong ánh mắt của người khác như nhìn người chết mà lên máy bay, hạ thấp tốc độ động cơ, bay theo cách tiết kiệm nhiên liệu nhất. Thấy trời dần tối, máy bay cũng đạt đến hành trình cực hạn, vẫn không nhìn thấy gì trên mặt biển. Vị lãnh đầu thanh này dường như vẫn chưa từ bỏ ý định. Kiên trì bay về phía trước, khoảng mười hải lý, cuối cùng nhìn thấy trên mặt biển những vệt trắng, hạm đội quân Nhật! Tiểu quỷ tử rốt cục * lộ diện! Ông nhanh chóng lợi dụng ánh sáng cuối cùng, bay một vòng trên hạm đội quân Nhật, phán đoán số lượng chiến hạm, hướng đi và tốc độ, rồi không quay đầu lại bay về phía tây. Con đường về nhà lúc này thật dài! Lúc này, trên không trung mới nổ tung mấy điểm đạn pháo, khói đen bốc lên. Hạm đội quân Nhật chỉ sử dụng pháo cao xạ tám ly đời đầu để bắn vào ông, nhưng Đình Vũ Thương không hề hấn gì, nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại trúc sóng trên hào cầu tàu trong chùa đang nghị Đại tướng về mặt lo lắng. Lần này bị hoa quân máy bay phát hiện, mọi hành động của bọn hắn trước đó coi như uổng phí, một buổi tối thời gian chỉ mong hoa quân không kịp điều chỉnh đội hình, bố trí lệch về phía bắc! Lúc này, hắn còn mong muốn đơn phương cho rằng quân đội Trung Quốc đã bị thần đuôi ánh sáng thần trung tướng điều động đến chỗ củi Cát Hải quân đại tá thì thảo: “Phi công hoa quân này thật là có dũng khí a..... Nhưng trời sắp tối, hắn cũng vượt quá khoảng cách bay xa nhất của máy bay lục cơ..... Hắn không thể quay về!” (Lúc đó trên máy bay cũng không có thiết bị vô

tuyến điện) Trong chùa đang nghị cũng im lặng cầu nguyện. Amaterasu đại thần phù hộ, chỉ mong phi công này bay đi không quay về! Mặc dù dũng khí của hần vô cùng đáng khâm phục!

Đình Vũ Thương đã hoàn toàn không nhớ nổi đêm ấy hần gian nan thế nào mới bay về được sân bay. Bóng đêm bao trùm, giữa trời đất mịt mờ, hần không có điểm tham chiếu. Chỉ có thể dùng đèn pin soi vào đồng hồ đo độ cao và kim chỉ nam, cố gắng duy trì đường bay. Một ngày ba lần nhiệm vụ, người đã mệt mỏi rã rời. May mắn, con chiến mã trung thành vẫn gầm rú, thuận gió tiến lên. Đồng hồ đo tốc độ không ngừng tụt xuống, khiến hần vô số lần ngẩng mắt nhìn về phương xa, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của lục địa dưới ánh sao. Không biết đã trôi qua bao lâu, tóm lại mặt hần đã đông cứng, người cũng rã rời, gần như kiệt sức. Cuối cùng, phía trước hần thấy được bọt nước đánh vào bờ, một vệt trắng xóa! Đình Vũ Thương lập tức tỉnh táo, hạ thấp độ cao, cẩn thận tìm kiếm vật tham chiếu trên mặt đất. Cuối cùng, hần tìm thấy vương đài sân bay khi “trong thùng dầu chỉ còn nhiều nhất một chén canh thìa dầu” (lời của Đình Vũ Thương)! Khi tìm được sân bay, hần lao đảo, nghiêng ngả hạ cánh xuống đồng cỏ. Lúc cơ thể gần như muốn ngất xỉu, những nhân viên hậu cần trên mặt đất đã sớm coi hần là kẻ liều lĩnh, không biết sống chết. Họ kinh ngạc vây quanh hần. Đình Vũ Thương chỉ còn sức lực giơ tờ giấy ghi chép trong tay: “Hạm đội Nhật Bản..... Hạm đội Nhật Bản..... Nhanh báo cáo lên!” Đình Vũ Thương một lần nữa trở thành anh hùng trong trận chiến này.

Lục hàng phát hiện tin tức hạm đội và quân đoàn lục quân chủ lực của Nhật. Lập tức báo cáo cho thượng cấp bộ chỉ huy. Mặc dù tình báo này hiện tại không thể xác minh, ban đêm cánh quân Nhật vẫn đang hành động, thậm chí pháo kích quấy rối Thanh Đảo, đến giờ vẫn chưa dừng lại. Nhưng báo cáo của phi công lục hàng về số lượng, phương vị, hướng đi của chiến hạm lại cực kỳ tỉ mỉ, xác thực, đáng tin. Viên phi công này thậm chí còn báo cáo chính xác cả hình dáng chiến hạm! Tổng tham mưu và bộ đội dã chiến đều

tiến hành suy tính. Nếu tin tức này là thật, hạm đội Nhật Bản sẽ đến vị trí Hoàng Đảo vào khoảng 1 đến 2 giờ sáng. Lục quân tại khu vực này phải nhanh chóng chuẩn bị hậu cần. Đồng thời, chuẩn bị phá hủy tuyến thông tin nam chi nhánh! Tư Mã Trạh nhìn bản báo cáo, lập tức vỗ bàn: “Chính là hãh! Lục quân lập tức hành động!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Khác với mệnh lệnh rút lui của lục quân, hải quân luôn bị lục quân chất vấn ở đâu. Hiện tại, bộ đội của họ tại cảng nhỏ phía nam vịnh Giao Châu, sau một thời gian dài nghỉ ngơi, cuối cùng nhận được mệnh lệnh: “Tư lệnh, người dẫn quân. Lấy toàn bộ chiến hạm của đại đội Văn Thiên Tường, vào nửa đêm đến khu vực giữa Hoàng Đảo và Trúc Xóa, tìm kiếm hạm đội đổ bộ của quân Nhật, đồng thời tăng cường tấn công. Mục tiêu lần lượt là: Tàu vận tải, chiến hạm chủ lực địch, tuần dương hạm. Hải quân nuôi quân ngàn ngày, hôm nay lấy yếu đánh mạnh. Mong người phát huy tinh thần chiến đấu không lùi bước, không phụ sự trông cậy của dân tộc.”

Trận chiến đầu tiên của hải quân, ngay khi các tướng sĩ hải quân đã nhận nhĩn đến mức máu đen sôi trào, cuối cùng cũng đến trước mặt họ.

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen – thiên lô trúc (dot)com.

STT 243: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T.L.T.

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 44: Tập kích

Xa xa về phía Lao Sơn vịnh, mơ hồ còn văng vẳng tiếng pháo, trải qua mấy chục hải lý truyền đến, đã yếu ớt như tiếng sấm. Đó là chiến hạm cỡ nhỏ của quân Nhật đang quấy rối, công kích Thanh Đảo. Bọn chúng trung thành chấp hành mệnh lệnh, suốt ngày quấy nhiễu, gây áp lực lên quân phòng thủ, nhằm phân tán sự chú ý của họ, trong khi ở phía nam mấy chục hải lý, hạm đội hùng hậu của quân Nhật, cùng với đoàn thuyền chở toàn bộ sư đoàn lục quân số sáu, đã lăm le tiến về vùng biển bên ngoài cảng Hoàng Đảo.

Đây là một hạm đội hùng mạnh chưa từng có, che chở hàng trăm chiếc thuyền vận tải, cùng với thuyền chở than, thuyền tín hiệu, thuyền sửa chữa. Trên mặt biển tối tăm, chúng tựa như một tòa tường thành di động. Rốt cuộc, vào lúc 2 giờ sáng ngày 14 tháng Tám, hạm đội Nhật Bản đã đến đúng vị trí xuất phát tấn công. Toàn bộ đội tàu bắt đầu xoay chuyển, tái bố trí đội hình. Những thủy binh Nhật Bản, dù là ban đêm vẫn được huấn luyện nghiêm ngặt, dưới sự chỉ huy của sĩ quan, toàn bộ hạm đội bắt đầu di chuyển. Các chiến hạm lớn bảo vệ xung quanh đoàn thuyền lục quân, còn thuyền vận tải thì lấy thuyền chở quân làm mũi nhọn, được các chiến hạm nhỏ yểm hộ, tiến vào vùng nước cạn. Phía sau là đội tàu vận chuyển quân

nhu, vật tư. Trạm gác giới binh lực của quân Nhật được bố trí rất xa, chúng biết hải quân Trung Quốc có một đội ngư lôi đỉnh cỡ nhỏ, sẵn sàng đột kích, nên không dám chủ quan. Vài chiếc tuần dương hạm hạng nhẹ và khu trục hạm có mớn nước cạn hơn đã vượt lên trước đội hình vận tải, tiến hành trinh sát, đồng thời sẵn sàng áp chế hỏa lực. Quân Nhật, trong bóng tối, không bật đèn pha, căng mắt quan sát xung quanh. Khả năng tác chiến ban đêm của hải quân Nhật Bản là số một thế giới! Bọn chúng liên tục dò xét, xem trên đất liền có phản ứng gì không, xem trên mặt biển có thuyền khả nghi nào không. Lúc này lại là thời điểm trăng tròn, trên trời có mây đen bay nhanh, trên mặt biển sóng chỉ khoảng hai, ba cấp, mây đen thỉnh thoảng che khuất mặt trăng, sóng biển vỗ vào thân tàu thép, tung bọt trắng xóa. Đây không phải là một đêm có tầm nhìn tốt! Nhưng mấy thủy binh Nhật Bản tin rằng, nếu bọn chúng không tìm ra bóng dáng của địch, thì địch nhân cũng đừng hòng phát hiện ra bọn chúng!

Tốc độ của các chiến hạm đã giảm xuống còn 14,4 hải lý/giờ. Hơn nửa giờ sau, các hạm nhao nhao báo cáo với chỉ huy tối cao của Lục Hải quân rằng có thể bắt đầu đổ bộ! Trên chiến hạm Kim Cương, ánh đèn tín hiệu yếu ớt truyền đến chiến hạm Trúc Ba: "Quý quan có hạ lệnh cho lục quân lập tức bắt đầu đổ bộ không?" Trong khi đó, Đại tướng đang ngồi ngay ngắn trong phòng chỉ huy, trong lòng có chút bất an, nhưng không biết vì sao. Lúc này, trước mặt ông, trên các thuyền vận tải, sĩ quan và binh lính của sư đoàn số sáu Nhật Bản đã chuẩn bị đầy đủ khí tài, tràn ra boong tàu, dưới ánh trăng hiện lên một màu vàng khè. Bọn chúng đều đang nôn nóng chờ đợi đổ bộ, sau nửa tháng lênh đênh trên biển, cuối cùng cũng đến lúc rút lui, tiếp tục tiến lên. Nhưng bọn chúng đã chịu đựng đủ rồi! Nếu không phải không được phép phát ra âm thanh, có kẻ đã không kìm được mà hít thở không khí trong lành, rồi hú lên một tiếng quái dị về phía biển cả! Đổ bộ là thời điểm nguy hiểm nhất của lục quân, nhưng với sự yểm hộ của một hạm đội hùng mạnh như vậy, đội hải quân nhỏ yếu kia có thể uy hiếp được bọn chúng sao? Nơi đây lại không có trọng pháo phòng thủ! Đại tướng rất

cuộc đứng dậy: "Đổ bộ! Trước khi trời sáng, nhất định phải chiếm lĩnh Hoàng Đảo!"

Lúc này, tại Trúc Xóa đảo, phía đông bắc hạm đội Nhật Bản, trong một cảng nhỏ được hình thành từ đá ngầm, sáu chiếc ca nô ngư lôi do Anh chế tạo đang hạ áp nôi hơi. Neo đã thả. Chúng lặng lẽ chờ lệnh xuất kích. Đây là đội 102, 105, 106, 107 của Văn Thiên Tường, sáu chiếc ca nô ngư lôi. Tốc độ tối đa đạt 27 hải lý/giờ, mỗi chiếc trang bị hai ngư lôi đầu bạc. Sáu chiếc ngư lôi đỉnh đều được ngụy trang hoàn hảo trong bóng đêm, trông như mấy tảng đá ngầm trôi nổi trên mặt nước. Chúng chỉ cách hạm đội Nhật Bản khoảng năm, sáu hải lý. Một chiếc khu trục hạm của quân Nhật đang tuần tra gần đó. Trong lòng Tô Minh, một chuyên gia ngư lôi tốt nghiệp trường hải quân, tim đập thành thịch! May mắn thay, tiếng sóng biển va vào đá ngầm đã che giấu tiếng động cơ yếu ớt. Lớp vải bạt đen bên ngoài ca nô lại càng giống rong biển. Những chiếc ca nô này đều được cung cấp than đá Wales nhập khẩu tốt nhất, khói nhẹ trong màn đêm gần như không thể bị phát hiện. Mọi người trốn sau tấm bạt đen, nhìn ra bên ngoài qua mấy lỗ nhỏ. Tô Minh càng dùng giọng Phúc Kiến mà thầm mắng. Một hạm đội hùng hậu như vậy của Nhật Bản lại ở ngay trước mặt mình, chỉ cách có năm, sáu hải lý! Ngư lôi đỉnh chỉ cần tăng tốc, trong vòng mười phút có thể lao đến trước mặt bọn chúng! Nếu mình có thể đánh chìm vài chiếc thuyền vận tải chở đầy quân giặc, thì quá đáng giá! Không uổng công bọn họ đã huấn luyện không biết bao nhiêu lần trên vùng biển này, cũng không phụ lòng những câu hỏi của các huynh đệ lục quân về hải quân! Hắn đã quyết tâm chiến đấu đến chết ở nơi này, chỉ cần có thể đánh chìm được càng nhiều tàu địch càng tốt!

Trên đảo còn có một đồn quan sát pháo binh lục quân, cũng đang quan sát động thái của quân Nhật, chờ đợi lục quân đổ bộ, sẵn sàng báo tọa độ cho bốn khẩu trọng pháo 155 ly do Pháp chế trên đất liền. Kế hoạch tấn công liên hợp Lục Hải quân lần này là pháo binh lục quân khai hỏa trước,

sau đó thừa dịp hỗn loạn, những ca nô ngư lôi nhỏ bé này sẽ xông lên không chút do dự! Phóng ngư lôi xong, chúng sẽ không quay đầu, mà rút lui về phía bắc. Công việc của hải quân, đại khái là chỉ có một lần!

Thuyền vận tải của Nhật Bản đã đến vị trí xuất phát tấn công, xung quanh là các khu trục hạm và tuần dương hạm hạng nhẹ đang cảnh giác tuần tra. Từng chiếc thuyền nhỏ được thả xuống từ trên thuyền. Có động cơ, có không động cơ, đủ loại. Có lẽ là nhận được mệnh lệnh gì đó. Dưới ánh trăng mờ ảo, binh lính Nhật Bản như một bầy ong vỡ tổ, hỗn loạn trèo theo dây thừng xuống. Những lính đổ bộ nặng 65 pound, hành động vụng về, thuyền vận tải và hộ tống hạm vẫn duy trì tốc độ rất thấp, kiên nhẫn chờ đợi hành động của chúng. Tô Minh trầm giọng ra lệnh: "Nồi hơi tăng áp, chờ tín hiệu hỏa lực của lục quân!" Theo tiếng động cơ ngày càng lớn, hắc đã đắm mồ hôi, dưới lớp vải bạt nguy trang ngọt ngào đến không thở nổi. Ẩn nấp ở đây đã nửa đêm, tuyệt đối không được để quân Nhật phát hiện vào lúc này! Hỏa lực của lục quân đâu? Sao đến giờ vẫn chưa thấy nổ?

Cách đó bốn, năm hải lý, trên đất liền bỗng nhiên vang lên vài tiếng nổ lớn. Trên đường chân trời, ánh chớp lóe lên. Tiếp theo, ngay khi quân Nhật đang đổ bộ, binh lính đã nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên đầu. Pháo địch tập kích! Chưa kịp hoàn hồn, bốn cột nước đã nổi lên trên mặt biển, rơi trúng bên cạnh chiếc thuyền vận tải Báo Quốc , trọng tải 2876 tấn, ở ngoài cùng bên phải, nước biển đổ ập xuống, trút lên đầu các quan binh Nhật Bản đang chen chúc trên boong tàu. Quân đội Trung Quốc xem ra đã chuẩn bị sẵn sàng!

Toàn bộ đội tàu lập tức vang lên tiếng kinh hô của quan binh Nhật Bản. Những quan binh được coi là thuộc sư đoàn mạnh nhất của Nhật Bản, trong bóng đêm đổ bộ, cũng không hề sợ hãi trước kẻ địch vô hình ở nơi xa! Pháo binh địch đã bất ngờ khai hỏa, vòng xạ kích đầu tiên lại chính xác đến thế. Ai biết ở Hoàng Đảo còn có vận mệnh gì đang chờ đợi bọn chúng?

Tô Minh chỉ phất tay, xốc tấm vải bạt lên, sốt ruột chờ đợi nôi hơi áp lực tăng lên đến mức cao nhất. Hắn không ngừng dậm chân trên mạn thuyền, những thủy binh đang canh giữ bên cạnh mấy sợi dây thừng thô to cũng biến thành một đội quân tạm thời, tay cầm búa, chỉ chờ lệnh chặt đứt. Trong mắt mỗi người đều ánh lên tia lửa, chờ đợi mệnh lệnh xuất kích. Bên cạnh, năm chiếc ngư lôi đỉnh cũng đang làm công việc tương tự, chỉ mong quân Nhật tập trung chú ý vào pháo binh lục quân. "Pháo binh, cứ đánh mạnh vào!"

Bốn khẩu pháo 155 ly của vòng hai và vòng ba đồng loạt khai hỏa, xem ra pháo binh trên đất liền cũng liều mạng. Một phát đạn pháo trúng vào cột buồm của một chiếc tàu vận tải, gây ra một vụ nổ kinh hoàng. Mảnh vỡ pháo kích rơi xuống, càn quét quân Nhật trên boong tàu, khiến một mảng lớn binh lính ngã xuống, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên biển. Trên đài quan sát của tuần dương hạm "Lợi Dấu Khai Căn" gần đó, quân Nhật nhìn thấy ánh lửa chói lòa từ vụ nổ, đột nhiên phát hiện về phía đảo Trúc Xóa, mấy chiếc thuyền nhỏ đang bốc lên khói trắng dày đặc, chuẩn bị lao tới! Hắn gần như hét lên: "Ngư lôi đỉnh! Hướng Đông Bắc! Khoảng cách ước chừng bốn mươi liên, tốc độ không rõ!"

Pháo kích bất ngờ và cảnh báo ngư lôi đỉnh đã khiến đội hình đổ bộ của lục quân bị rối loạn, Katou còn chưa kịp ra lệnh. Những chiến hạm hải quân vốn đã căng thẳng thần kinh lập tức hướng Đông Bắc chiếu đèn pha, thủy binh điên cuồng chuyển hướng pháo hạm. Tàu vận tải cũng vội vàng ra lệnh tăng áp lực nôi hơi, dừng việc đổ bộ binh lính để chuẩn bị né tránh ngư lôi! Thật đáng thương cho đám quân Nhật còn đang trèo lên dây thừng, muốn xuống cũng không được mà ở lại cũng khó. Tiếng chửi rủa vang lên âm ỉ, không biết từ chiến hạm nào lại vang lên tiếng cảnh báo, cộng thêm tiếng nổ vẫn còn vang vọng từ pháo binh trên đất liền. Toàn bộ khu vực đổ bộ hoàn toàn hỗn loạn. Đúng lúc này, sáu chiếc ngư lôi ca nô cỡ nhỏ, buồm

neo, như ngựa hoang mất cương, bắt đầu lao vào đội tàu vận tải chậm chạp kia!

Đối với sự hỗn loạn và chậm trễ trong việc đổ bộ, Katou Định Cát trung tướng hiểu rất rõ, nhưng ông ta vẫn tin tưởng vào hạm đội của mình, cho rằng hải quân có thể bảo vệ tàu vận tải và lục quân vượt qua thời điểm yếu ớt này. Mặc dù đã cảnh giác hết mức, nhưng khi hỏa lực địch bất ngờ khai hỏa, vị trung tướng hải quân này vẫn không khỏi giật mình. "Sao địch có thể bắn chính xác đến vậy trong đêm tối? Nhất định có đồn quan sát của địch!" Ông đứng trên cầu tàu, trước tiên đưa ống nhòm về phía đảo Trúc Xóa, hối hận vì đã hành động vội vàng, chỉ phái tàu chiến tuần tra mà không chiếm giữ các đảo nhỏ trước. Gần như cùng lúc với trạm quan sát trên "Lợi Dấu Khai Căn" phát hiện, ông cũng nhận thấy mấy chiếc ngư lôi đỉnh nhỏ bé đột ngột xuất hiện trong bóng đêm! Katou Định Cát trung tướng lẩm bẩm: "Không phải là quỷ thần", rồi lập tức phản ứng, lớn tiếng ra lệnh: "Các hạm mở đèn pha, pháo hạm tự do khai hỏa, toàn lực ngăn chặn ngư lôi đỉnh tiếp cận đội tàu vận tải! Hướng nam tăng cường trinh sát, phòng ngừa địch thuyền đội giáp công!"

Quân Nhật, từ tuần dương hạm đến khu trục hạm, cùng với pháo hạm cỡ nhỏ được lắp đặt tạm thời trên tàu, dưới ánh đèn pha, gần như đồng thời khai hỏa vào những chiếc ngư lôi ca nô đang lao tới. Chốc lát sau, ngay cả pháo hạm trên các chiến hạm lớn cũng bắt đầu bắn phá, trong đó có cả trọng pháo 14 inch trên "Kim Cương Hào"! Những cột nước bắn lên trên đường đi của ngư lôi đỉnh, như một bức tường nước. Mảnh đạn gào thét trên mặt biển, nhưng mỗi khi cột nước rơi xuống, những ngư lôi đỉnh nhỏ bé vẫn cứ lao thẳng tới!

Tô Minh đứng thẳng người trên đài chỉ huy, ánh mắt của hắn không còn để ý đến hỏa lực cản đường, những ánh đèn pha chướng mắt, mà chỉ tập trung vào những chiếc tàu vận tải và quân lính Nhật Bản trên đó! Ngư lôi đã

vào vị trí, ngư lôi của họ sẽ cắt vào đội hình địch ở góc 65 độ. Những ống phóng ngư lôi đều nghiêng một góc, những thủy binh đang chuẩn bị phóng ngư lôi, nửa người đều ở bên ngoài ngư lôi đỉnh! Mảnh đạn bay múa không ngừng, đánh trúng thủy binh trên boong tàu, nhưng không ngừng có người khác thay thế. Ở khoang dưới, thủy binh đã tăng áp lực nổi hơi lên mức cao nhất. Những "kỵ binh" trên biển này đã đạt đến tốc độ nhanh nhất, nhưng khoảng cách đến mục tiêu dường như vẫn còn rất xa! Bên cạnh Tô Minh, một chiến sĩ tín hiệu trẻ tuổi đột nhiên ngã xuống, một mảnh đạn xuyên vào đầu anh ta. Ngư lôi ca nô số 102 của Tô Minh hiện tại đã thủng trăm ngàn lỗ. Một phát đạn pháo cỡ nhỏ đánh trúng đuôi tàu, chiếc thuyền nhỏ lập tức rung lắc dữ dội. Vừa chưa kịp đứng vững, bên trái vang lên một tiếng nổ lớn, ngư lôi đỉnh số 109, đang cùng tấn công, đã biến thành một quả cầu lửa khổng lồ! Trọng pháo cỡ lớn kích thích tường nước, một đường nằm ngang trước mặt, và ngư lôi đỉnh cứ thế lao thẳng vào! Khi ca nô số 109 chui ra khỏi tường nước, trong đội hình tấn công đã mất đi số 107! Một mảnh đạn xuyên qua tấm thép cầu tàu, găm vào má trái Tô Minh, mặt hắn đã đầy máu. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn mục tiêu ngày càng gần. Hắn đã quyết định, xung kích đến vị trí phóng ngư lôi chỉ còn một liên. Những ngư lôi này đều được điều chỉnh ở độ sâu rất nông, những chiếc tàu vận tải trên mặt biển tua tủa như lông nhím, thành một đám, căn bản không có thời gian nhóm lửa hoàn tất. Xung quanh còn đầy những thuyền nhỏ chở quân Nhật, căn bản không thể cơ động. Đây đều là bia ngắm tốt nhất!

Dường như đã trải qua một khoảng thời gian dài đằng đẳng, khu trục hạm đã phóng ra sau lưng ngư lôi đỉnh, và một chiếc tàu vận tải lớn đã lọt vào tầm mắt của Tô Minh. Trên tàu, tất cả đều là quân Nhật hoảng loạn kêu la, trên mạn thuyền cao, chúng dùng súng trường tham gia vào đội hình xạ kích. Tô Minh cuối cùng cũng hô lên khẩu lệnh kích động nhất của một sĩ quan hải quân: "Ngư lôi, phóng!" Hai quả ngư lôi hơi nước đầu bạc, sau khi những chiến sĩ thao tác ngư lôi còn lại vận cơ quan phóng, dưới áp lực lớn, nhảy ra khỏi nòng súng. Toàn bộ ngư lôi đỉnh lập tức nhảy lên, cố gắng

phối hợp với hai phát đạn pháo 100 ly gần như trúng đích chiếc thuyền nhỏ. Ngư lôi dính số 102, chìm. Toàn bộ hy sinh. Tô Minh thậm chí còn chưa kịp nhìn xem hai quả ngư lôi, đổi lấy sinh mạng của hơn mười quân nhân, có trúng mục tiêu hay không!

Trong trận hải chiến này, toàn bộ sáu chiếc ngư lôi dính của đại đội Văn Thiên Tường đều bị đánh chìm, 84 quân nhân chỉ có 2 người may mắn bơi được vào bờ trong đêm tối. Tổng cộng năm quả ngư lôi đầu bạc đã được phóng ra. Đánh chìm tàu vận tải "Cương Nguyên Hoàn" 4332 tấn, đánh chìm tàu "Khả Thay Hoàn" 2016 tấn, làm trọng thương tàu "Hào Cỏ Tranh Hoàn" 3859 tấn. Chiến công của "Cương Nguyên Hoàn" sau này được ghi vào danh nghĩa trung tá hải quân Tô Minh. Lịch sử chiến tranh của quân Nhật thừa nhận cuộc tấn công bằng ngư lôi này đã khiến 126 quân nhân thiệt mạng. 889 quân nhân của sư đoàn 6 lục quân cũng tử trận. Không ít quân nhân Nhật vì gánh nặng trên người, gần như rơi xuống nước rồi chìm hẳn. Hải quân, trước khi quân Nhật đổ bộ, đã phải trả một cái giá rất lớn, gây ra một đòn nặng nề cho quân Nhật. Cuộc tập kích trên biển lần này là hành động tác chiến đầu tiên của hải quân Tân Dân quốc kể từ khi thành lập, và đã trở thành tiếng rống đáng nhớ đầu tiên trên con đường tiến tới cường thịnh của họ.

"Chiến báo từ tiền tuyến truyền về, quân Nhật xuất hiện tại Hoàng Đảo, dự định thừa cơ lúc đêm tối đổ bộ, đánh úp quân ta. Kết quả bị hải quân tập kích cùng pháo binh ta đánh trả, chiến quả vẫn chưa rõ ràng lắm..." Đường Tại Lễ nhíu mày, hướng Thái Ngạc đang nằm trên ghế bành báo cáo tóm tắt. Vẻ mặt hắn có chút xấu hổ, vì chiến cuộc này lại đúng như Tư Mã Trạm phán đoán. Quân Nhật quả nhiên xuất hiện ở sườn phía nam vịnh Giao Châu, lần này gần như quét sạch toàn bộ chủ quan của dã chiến binh đoàn. Bọn chúng quả là kiên trì hướng bắc cánh, nơi quân Nhật chủ công! Phía sau còn không ít vị tổng tham mưu đang bức tức. Hiện tại, khi Đường Tại Lễ nhận được điện báo có chữ ký của Tư Mã Trạm, trên mặt hắn cảm thấy

nóng ran. Nhưng Thái Ngạc, người được xem là lão sư của Tư Mã Trạ, lại vô cùng bình tĩnh, khi tranh luận với tổng tham mưu cũng chưa từng nhượng bộ.

Thấy Thái Ngạc mở mắt, Đường Tại Lễ tiếp tục báo cáo: "... Báo cáo của Trương Hùng Phu, họ đang chờ quân Nhật lên bờ, phỏng chừng hải quân đã giành được chiến quả, quân Nhật đến giờ vẫn chưa đổ bộ! Tiền tuyến chỉ để lại hơn hai doanh yểm hộ, bộ đội Hoàng Đảo cũng chuẩn bị phá hủy. Bọn họ vừa đánh vừa rút lui dọc theo tuyến tế nam, kiên quyết chấp hành nhiệm vụ. Hối bộ chỉ huy quân đoàn còn dấn dò gì không."

Thái Ngạc ngồi dậy, cầm khăn nóng trên lan can xoa mặt. Quân Nhật chủ lực cuối cùng cũng xuất hiện. Quân đội chính quy đã sớm bố trí trận địa sẵn sàng nghênh chiến! Ông cảm thấy rất tự tin vào tình hình chiến sự. Bản thân ông đã phán đoán sai, nhưng tổng tham mưu lại giữ vững ý kiến, cuối cùng mọi việc đúng như dự đoán. Trong lòng ông không hề cảm thấy mất mặt, ngược lại rất vui mừng cho học trò Tư Mã Trạ. Người học trò này cuối cùng đã vượt qua ông! Trong lòng ông lúc này chỉ nghĩ xem trận chiến này sẽ diễn biến ra sao, cần phải đánh đến mức nào mới kết thúc. Ông liếc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong màn đêm này, hơn vạn quân nhân hai bên đang thức trắng, khẩn trương hành động.

Ông đứng dậy, vỗ vai Đường Tại Lễ: "Mấy ngày nay, mọi người đều vất vả... Cứ kiên trì thêm một thời gian nữa, cuối cùng chúng ta sẽ thắng lợi. Ta không hề nghi ngờ! Hiện tại chúng ta trực tiếp chỉ huy, là ba đoàn quân Thanh Đảo, hai đoàn quân Thành Dương, còn có ba đoàn quân của Trương Hùng Phu ở tuyến tế nam. Chúng ta không thể chỉ chờ đợi cơ động binh đoàn tham chiến, mà còn phải dùng số vật tư này làm cho quân Nhật một 'món ăn ngon'! Mệnh lệnh cho Trương Hùng Phu, nguyên tắc liên tiếp chống cự là không sai, nhưng cũng phải diễn trò! Khiến quân Nhật cảm thấy chủ lực của ta đã dùng hết khả năng chống cự ở tuyến tế nam! Chỉ cho

phép hăn đánh hai ngày rồi rút lui, phải rút thật nhanh, thật hỗn loạn. Khiến quân Nhật yên tâm, xoay hướng công kích Thanh Đảo! Hơn nữa, chỉ được làm suy yếu lực lượng của chúng! Đại khái là như vậy, hăn là cán bộ cao cấp, cứ để hăn tự mình nắm bắt."

Thấy Đường Tại Lễ quay người muốn đi, Thái Ngạc gọi lại: "Đi, cùng đến phòng tác chiến xem sao! Tối nay xem ra không ngủ được rồi!" Đường Tại Lễ có chút do dự nói: "Thân thể của ngài..." Thái Ngạc xua tay: "Không sao, lúc này quân nhân chúng ta còn chưa ra sức, thì còn đợi đến khi nào? Tiền tuyến quan binh liều mạng chiến đấu!"

Lúc này, trong phòng tác chiến hang hố ở Tế Nam, không khí lại vô cùng thoải mái. Phán đoán đúng hướng chủ công của quân Nhật, việc bố trí quân đội cũng không sai, tất cả mọi người đều tràn đầy tự tin vào trận quyết chiến trên đất liền sắp tới. Tư Mã Trạ như một vị anh hùng. Đi đến đâu, mọi người đều kính trọng, ngưỡng mộ. Vị tham mưu trưởng tài ba này, lúc này lại đang húp mì sợi nóng hổi. Trên người mặc quân phục, mắt vẫn dán chặt vào bản đồ, tiếng chuông điện thoại trong phòng tác chiến không ngừng vang lên, các loại tin tức tình báo liên tục truyền đến. Ánh mắt của ông không rời khỏi Thanh Đảo, lông mày nhíu chặt, dường như vẫn còn một vấn đề chưa thông suốt. Cuối cùng, ông đặt bát mì ăn dở xuống, chống nạnh đứng trước bản đồ, miệng lẩm bẩm: "Rốt cuộc phải làm sao, mới có thể khiến quân Nhật hoàn toàn từ bỏ cánh lo lắng, tập trung chủ lực vào phía tây nam Thanh Đảo? Làm thế nào để thả chúng vào một chút? Còn sư đoàn 18 ở phía bắc... Bọn chúng rốt cuộc là thật sự muốn đánh thẳng vào Thành Dương, hay là chuyển hướng nam, tham gia bao vây Thanh Đảo? Ý đồ của chúng rốt cuộc lớn đến mức nào?"

Thấy Tư Mã Trạ như vậy, mọi người đều nhẹ nhàng hành động, ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn. Ai cũng biết, vị tham mưu trưởng thiên tài này lại đang chuyên tâm cân nhắc vấn đề tác chiến, và thường thì sau khi

suy nghĩ sâu xa như vậy, quân đội chính quy sẽ giành được chiến thắng. Tư Mã Trạm nhìn chằm chằm vào bản đồ, cuối cùng một tay đập mạnh xuống mặt bàn: "Bất kể thế nào, trận đại chiến này, hiện tại xem như chính thức bắt đầu!"

Tiểu thuyết mới nhất được đăng tải trên sáu chín thư viện a!

Ngày 14 tháng 8 năm 1914, quân Nhật sư đoàn 6 ban đầu định lợi dụng đêm tối đổ bộ đã bị đánh tan. Cuối cùng, vào lúc rạng sáng, với sự hỗ trợ của pháo hạm hải quân, chúng đã cường ép chiếm được bãi. Lực lượng yểm hộ kiên cường chống cự, nhưng dưới hỏa lực mạnh mẽ trên biển của quân Nhật, vẫn bị thương vong nặng nề. Sau khi tiến hành phá hoại Hoàng Đảo, chúng rút lui về phía bắc. Cuộc tấn công chủ lực của quân Nhật không đạt được mục tiêu bất ngờ như dự đoán. Trong phòng họp, các tướng lĩnh tức giận yêu cầu sư đoàn 6 tăng tốc hành động. Trước khi quân ta có thể hoàn thành việc điều chỉnh, phải chiếm toàn bộ tuyến tế nam, chia cắt quân đồn trú Thanh Đảo. Tình hình chiến sự ngày càng trở nên căng thẳng.

STT 244: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên–lôi–trúc-com•

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 45: Cả nước hân hoan

Thời tiết ở Nam Kinh vẫn còn oi bức, nhưng những sự kiện xảy ra trong mấy ngày qua đã khiến bầu không khí của thành phố thủ đô Dân Quốc này còn nóng hơn cả thời tiết. Việc quân Đức ở Thanh Đảo đầu hàng càng khiến thành phố này như muốn nổ tung. Đầu đường cuối ngõ, người ta truyền tai nhau về chiến công hiển hách của quân đội chính quy, về sức mạnh vô địch của họ. Dường như chỉ trong một đêm, họ đã rửa sạch nỗi nhục nhã mấy chục năm qua, đưa quốc gia tiến vào hàng ngũ cường quốc. Các trường học, cơ quan, đoàn thể ở thủ đô đồng loạt phát động các hoạt động thăm hỏi bộ đội tiền tuyến, thậm chí nghị hội cũng đang bàn bạc việc thành lập một đoàn thăm hỏi để đến tiền tuyến động viên tinh thần. Dân chúng thủ đô tự phát tổ chức diễu hành với đèn lồng, diễn ra suốt đêm hôm Thanh Đảo thất thủ. Tham gia diễu hành có cả đại diện sĩ quan binh lính của Cảnh vệ sư, những người được hoan nghênh nhất trong đám đông. Vô số người reo hò cổ vũ họ, những dải lụa màu, những lá cờ nhỏ tung bay theo bước chân của đội ngũ. Trong các trường học, chủ đề chính của thanh niên học sinh là làm sao để gác bút nghiên, tòng quân, ghi danh vào trường quân sự Giang Bắc. Trong lòng thế hệ trẻ này, bộ quân phục sĩ quan màu vàng dường như là thứ lộng lẫy, cao quý nhất trong thời đại này.

Đại sứ Anh tại Trung Quốc, Crawford, từng đứng trên gác cao của tòa đại sứ quán Anh trên đường Sơn Tây, lặng lẽ quan sát cuộc diễu hành đèn lồng suốt đêm. Ông nhìn những gương mặt người Trung Quốc tràn đầy say mê. Trước đó không lâu, trên những gương mặt vàng vọt ấy, thứ ông thấy nhiều nhất vẫn là sự thờ ơ, thậm chí là hèn mọn. Nhưng giờ đây, ông lại thấy những gương mặt cuồng nhiệt, kích động. Ông cảm thấy điều này giống như nước Nhật sau chiến tranh Nga-Nhật, đại diện cho cảm giác đồng lòng, tự hào của một dân tộc phương Đông, cuối cùng đã bùng nổ khi một cường quốc da trắng thất bại (mặc kệ chiến thắng này có được bằng giá nào, và phải đánh đổi bằng những gì!). Tương lai của Trung Quốc, dường như không còn có thể coi họ là một gã khổng lồ đang ngủ say. Là người có nhiều nghiên cứu sâu sắc về tâm lý phương Đông, ông hiểu rõ sự tỏa sáng tinh thần này quan trọng thế nào đối với sự trỗi dậy của một quốc gia Viễn Đông. Sự trỗi dậy của quốc gia này trong tương lai sẽ tạo ra những ảnh hưởng gì đối với cục diện địa chính trị Viễn Đông? Hoặc suy xét sâu xa hơn, nó có thể tạo ra những thách thức gì đối với hệ thống toàn cầu hiện tại? Đây không phải là Nhật Bản, mà là một quốc gia có hơn một vạn vạn cây số vuông lãnh thổ, bốn vạn vạn rưỡi ngàn vạn nhân khẩu! Vào lúc này, ông bỗng cảm thấy rằng trong tương lai, lợi ích của đế quốc mà ông đại diện ở Viễn Đông có lẽ không phải cạnh tranh với Nhật Bản, mà là với Trung Quốc.

Loại không khí vui mừng cuồng nhiệt này, sau khi chính phủ tuyên bố phát biểu, lại chuyển hướng. Tâm trạng này lúc nóng lúc lạnh, thể hiện rõ ràng hơn bao giờ hết ở thành phố thủ đô. Nhật Bản dùng hải quân hùng mạnh và lục quân hùng hậu, đe dọa chiến tranh với Trung Quốc, cưỡng ép muốn chiếm đoạt quyền lợi ở Sơn Đông. Nhiệt tình của thanh niên vẫn như trước, "Quý tử Nhật Bản, quân đội chính quy của chúng ta không phải chưa từng đánh!". Nhưng vẫn có những người theo phái lý tính lo lắng phân tích, "Mười vạn quân Nhật không phải là vài ngàn quân Đức, không khéo lại bị thiệt thòi! Cách giải quyết tốt nhất vẫn là giữ vững sự kiềm chế, tăng tốc dựa vào các nước đồng minh, lợi dụng Anh, Mỹ dùng các biện pháp chính

trị và ngoại giao để giải quyết vấn đề Sơn Đông". Họ thao thao bất tuyệt: "Hiện tại quốc gia vừa mới thành lập, đánh đấm đã không ít! Nguyên khí quốc gia đã kiệt quệ, còn đánh được trận nào nữa? Người Nhật Bản khí thế hung hăng, chúng ta nên tránh thế của hăn. Giao Châu vốn là của Đức, hiện tại cứ để Nhật Bản chiếm. Chờ chúng ta nằm gai nếm mật, thực lực cường đại, lại tranh đoạt về sau. Hiện tại quốc gia không thể bại! Bại một lần là không thể vãn hồi! Chi bằng dùng kế hoãn binh!"

Theo sau là việc nghị hội tuyên bố quyết tâm chiến đấu đến cùng, luồng tư tưởng ngăm mới chậm rãi lắng xuống. Vào thời điểm này, sự phát triển ban đầu của tinh thần dân tộc đều đồng ý với quan điểm của Mưa Thần, chiến đấu đến cùng! Dùng thắng lợi trên chiến trường, dùng thực lực tự cường để bảo vệ quyền lợi của quốc gia và dân tộc! Từng đoàn quân hành quân qua thủ đô để đến tiền tuyến, mỗi lần đều nhận được sự tiễn đưa long trọng của người dân. Cũng có từng đội quân tiến về tuyến Trường Giang để phòng thủ. Ngăn chặn quân Nhật từ cửa sông Trường Giang xông vào. Tình hình chiến sự được các tòa soạn lớn và phóng viên quân sự đưa tin về, liên tục đăng tải trên các báo chí trong và ngoài nước. Dân chúng thủ đô lúc này dường như ai cũng trở thành chuyên gia quân sự, trong các quán trà, từ lâu bàn luận rôm rả về "tuyến tế bào", "Thanh Đảo!", "Hạm đội hai của Nhật Bản". Tình hình tiền tuyến lúc này vẫn còn mơ hồ, tin tức mới nhất là quân Nhật từ hai cánh nam bắc Thanh Đảo đều đổ bộ, đều là sư đoàn tinh nhuệ, ý đồ bao vây Thanh Đảo. Quân đội chính quy cũng đặt sư đoàn 9, niềm yêu thích của Tổng thống, ở Thanh Đảo để tử thủ. Ngay cả dân chúng cũng nhìn ra: "Tổng thống và tướng Thái Tùng nhất định sẽ chuẩn bị một trận lớn ở phía tây Thanh Đảo. Đến lúc đó, quân đội cùng quân đồn trú Thanh Đảo nội ứng ngoại hợp, kẹp chặt quỷ tử. Trong binh pháp gọi là dụ địch xâm nhập!". Những người dân này đều biết, quỷ tử Nhật Bản có thể không để ý đến điều đó. Nhưng đối với những người dân chưa từng trải qua khói lửa chiến tranh, chiến tranh cũng chỉ là một chủ đề hấp dẫn để bàn tán mà thôi. Những chiến thắng của Mưa Thần cho đến nay đã mang lại cho họ niềm tin lớn lao.

Tại một quán nhỏ xinh đẹp trên đường Mạt Lãng, Thiên Phi, đang tiếp đãi mấy vị khách đến từ Quảng Đông. Người có địa vị lớn nhất trong số họ là Trần Long Lan Minh, đặc phái viên giải quyết hậu quả Quảng Đông của bộ Tự trị trung ương. Sau sự kiện Mâu Bồi Nam, ông đã theo nghị hội gây sóng gió một thời gian, yêu cầu truy cứu trách nhiệm của Tổng thống, nhưng đều bị Mưa Thần mạnh mẽ đàn áp. Cuối cùng, chính phủ Quảng Đông độc lập ban đầu buộc phải chuyển giao quyền lực một cách hòa bình dưới áp lực của hòng súng quân đội chính quy. Những chuyện này cũng không có gì. Điều khiến ông thất vọng nhất là ông vốn dự định tìm một chức vụ có quyền lực trong nghị hội Quảng Đông. Có lẽ là nghị trưởng, hoặc một chức vụ nào đó. Lại không ngờ rằng những đồng sự của Quốc Dân đảng, dưới sự hậu thuẫn của Hồ Hán Dân, lại cực lực xa lánh ông. Trong cuộc bầu cử nghị hội Quảng Đông, Trần Long Lan Minh bỏ ra rất nhiều tiền tranh cử vẫn bị thảm bại. Mâu thuẫn đã chôn vùi trong cuộc tranh đoạt chức Đốc đốc Quảng Đông với Hồ Hán Dân, lúc này bị người ta trả thù. Không cam tâm rời khỏi vũ đài chính trị, ông lại chuyển hướng trung ương để tranh thủ một vị trí, quân chính đều được. Cuối cùng, Mưa Thần thấy ông thể hiện không tề trong việc hòa bình ở Quảng Đông, đã an bài cho ông chức vụ đặc phái viên giải quyết hậu quả Quảng Đông của bộ Tự trị. Một mặt hỗ trợ quân đội Quảng Đông 22 sư phòng thủ, 13 sư Diêu Mưa Bình tiếp phòng, tiện thể kiểm chế những nghị viên Quốc Dân đảng ở Quảng Đông. Hiện nay, theo tình hình thời cuộc, Tổng tham mưu điều quân đội cả nước, tài năng xuất chúng ở An Huy chinh huấn 22 sư cũng sắp gia nhập tiền tuyến, coi như là lực lượng dự bị. Trần Đô đốc trước đây có chút nhàm chán ở Quảng Đông cũng chạy đến Nam Kinh, nếu có thể thể hiện một chút trong chiến sự, thì con đường quan lộ trong tương lai sẽ có lợi ích to lớn!

Người nghênh đón ông cũng không ít. Có mấy người là tri giao hảo hữu ở Quảng Đông, có thành viên của ủy ban quốc phòng, tham nghị viên cát cang tú, nghị viên Quảng Đông, thậm chí còn có nghị trưởng hạ viện Thẩm

Ân tiên sinh, phần lớn là nhân vật của Liên Bang đảng. Họ quan tâm đến Trần Long Lan Minh như vậy, đoán chừng cũng là vì sự kiện Mậu Bồi Nam mà sợ hãi, sợ rằng Nam Kinh lúc này lại náo loạn gì đó, trở về Mưa Thần còn không tìm họ tính sổ. Trần Long Lan Minh, một thực lực phái, lên kinh vẫn nên lôi kéo trước là hơn!

Thay vì yến tiệc linh đình, hân chọn cát cang tú công trong quán để tiếp đón. Trần Long Lan Minh, với vẻ mặt phong trần mệt mỏi, dường như cũng bị ánh nắng phương Nam hun đen sạm, miệng rộng ăn uống ồn ào. Thấm Ân Phu nhìn hân hồi lâu, cuối cùng mới cất tiếng cười hỏi: "Cạnh Tôn, lần này người đến thật bất ngờ. Nếu không phải người gửi điện báo mây trắng nói muốn cùng Sư đoàn 22 ra tiền tuyến, ta còn không biết lão ca người ở Quảng Đông làm ăn phát đạt, sao lại đột nhiên muốn làm quân nhân? Chuyện này là đùa sao? Người bây giờ cũng là quan viên chính phủ, người biết tính khí của Tổng thống, ghét nhất quân chính can thiệp lẫn nhau. Nghe ta, lão ca, người đừng dính vào vũng nước đục này. Cứ ở Nam Kinh chơi hai ngày cho biết. Sớm quay về mới là đúng!"

Trần Long Lan Minh buông đũa xuống, nhìn người mà hân kết giao cũng không sâu đậm. Chỉ là hồi ở Quảng Đông, khi bầu cử phụ bắt đầu, hân mới gặp gỡ một lần cốt cán Liên Bang đảng. Lúc này, người kia lại dùng giọng điệu thân mật khuyên nhủ, hân hừ một tiếng: "Sư đoàn 22 là do ta dẫn dắt, đều là con em Quảng Đông, lần này Hồ Hán Dân không quan tâm đến việc Sư đoàn 22 xuất Quảng Đông kháng chiến, chẳng phải là còn nhớ mỗi bất hòa trước kia sao? Hiện tại chẳng phải đều làm việc dưới trướng Tổng thống? Ta không yên lòng con em của chúng ta, ở Quảng Đông, dựa vào quan hệ quen biết mà gom góp chút quà thăm hỏi, xem như hậu phương ủng hộ bọn họ, trăm con em Quảng Đông treo cổ lũ quỷ tử, tinh thần càng thêm hăng hái... Vì chuyện này mà ra tiền tuyến, Tổng thống sẽ không trách tội ta đâu."

Thẩm Ân Phu và Cát Càng Tú nhìn nhau. Vị tướng quân thư sinh này nổi tiếng là ngoan cường, ở cái thời không của Mưa Thần, cuối cùng vì chống lại mệnh lệnh Bắc phạt của Tôn Trung Sơn, lại dám phao kích Phủ Tổng thống! Người này để lại tiếng xấu cho đời sau, lúc này cũng chỉ là một kẻ chính khách không được đặc ý, nghe hẳn nói đến việc thăm hỏi tiền tuyến, hai người đều có chút xấu hổ. Mưa Thần điều động quân đội Quảng Đông và Phúc Kiến đi xa hơn, thật ra là nghe được tin tức từ Bộ Tình báo quân sự, cơ quan Nhật Bản ở đảo Phúc Kiến đã thâm nhập vào một số đơn vị. Phúc Kiến và Đài Loan đối diện nhau, từ hai bờ đại dương, từ trước đến nay đều là phạm vi thế lực của Nhật Bản. Mặt trận Sơn Đông bất lợi, không ai dám chắc Nhật Bản sẽ không liều mạng, đồng thời gây sự ở Phúc Kiến. Quảng Đông và Phúc Kiến, hai sư đoàn vốn đóng không xa nhau, sợ vạn nhất có sơ hở, lần này lại bị điều đến Hà Nam để huấn luyện. Đối với bên ngoài, họ đều coi là đội dự bị hàng hai của mặt trận Sơn Đông. Trần Long Lanh Minh muốn ra tiền tuyến ủy lạo, đúng là vớ vẩn! Hiểu rõ những bí mật cốt lõi này, hai người lúc này đều không tiện nhiều lời. Đi tìm quân đội cũ của mình lúc này, ai mà không coi người là đại địch mà đề phòng?

Trần Long Lanh Minh cầm khăn lau miệng: "Lần này ta mang đến một trăm hai mươi vạn đồng quyền góp của bách tính để thăm hỏi, cộng thêm lượng lớn thuốc men, còn có một số thực phẩm Quảng Đông, nghe nói là để thăm hỏi Sư đoàn 22, những người con quê hương! Tiền quyền góp thật là nườm nượp! Còn có nhân viên tạp vụ ở Hồng Kông đặc biệt vượt biển đến quyền góp. Huynh đệ lúc đó kích động đến rơi nước mắt. Vào quân ngũ ở đâu có được sự hoan nghênh như vậy! Ta đến tiền tuyến chỉ muốn nói vài câu với các huynh đệ. Trước kia ta dẫn các người đánh nội chiến, đó là nghiệp chướng của chúng ta. Lần này đối với lũ tiểu quỷ, phải đánh mạnh, coi như đại gia chuộc tội, thay ta chuộc tội!" Ánh mắt hẳn sáng lên, nói xong liền hỏi hai người: "Hiện tại thế cục thế nào? Sư đoàn 22 đóng quân ở đâu? Mây Trắng hẳn là biết rõ. Hay là ta phải đi hỏi Ngô Niệm Tôn?"

Cát Càng Tú thực sự không biết phải nói thế nào với đồng hương này, cuối cùng mới miễn cưỡng thốt ra một câu: "Này, tiền tuyến đánh nhau ác liệt như vậy, quý tử đã đổ bộ, đánh cho khí thế ngất trời. Hôm nay tin tức truyền đến, tiền tuyến vịnh Giao Châu, phía nam dọc theo nhánh nam, một đường rút lui, một ngày rút hơn ba mươi dặm. Ăn rất là khít! Người đi góp vui làm gì? Hiện tại quân đội thay đổi chóng mặt. Chúng ta ủy ban chủ yếu vẫn là xem xét quân sự dự toán, đối với tình hình quân sự cụ thể này cũng không hiểu rõ. Cạnh Tôn, người cứ đưa quà thăm hỏi đến chỗ Ngô Niệm Tôn, sau đó về Quảng Đông, người có ý định này, bao người được thưởng."

Trần Long Lan Minh hơi sững sờ, cuối cùng cười nói: "Vậy ta đi tìm Ngô Niệm Tôn, các người sợ dính vào ta cũng biết, dù sao hiện tại ta là người gặp người không may, nhưng các người phải biết ta dù sao cũng là người Trung Quốc! Lúc này lại bày trò xấu gì, ta còn ra thể thống gì? Tiền tuyến đừng nhìn hiện đang khẩn trương. Ta cũng là người từng mang quân, đó là nhường củ cải đầu Đông Doanh lại vào trong một chút, chúng ta đội quân tuyến hai liền cuốn lên, ném mẹ nó rồi đợi tước vũ khí! Mưa Thần đánh trận rất khôn khéo, đã có dự định từ trước..."

Sau đó, Trần Long Lan Minh vẫn giao quà thăm hỏi, bị Ngô Hái khuyên trở về Quảng Đông. Hành vi của hắn đương nhiên cũng được ca ngợi một phen, nhưng sau đó lại không khỏi thay cho Tư Mã tiền tuyến mà sầu muộn. Lão đệ à, lão đệ, hiện tại ngay cả dân chúng cũng biết chúng ta dự định xâm nhập, chẳng lẽ trông cậy vào lũ quý tử đều là kẻ ngu? Tình hình chiến sự phía dưới rốt cuộc sẽ phát triển ra sao, người nên tổ chức thế nào cho trận quyết chiến cuối cùng? Những ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu hắn, hiện tại bản thân phụ trách chủ yếu là hậu cần và điều phối binh lực các chiến trường khác, mặt trận Sơn Đông, đều trông cậy vào Tư Mã lão đệ! Hiện tại quốc dân, bất kể trước kia có ủng hộ chúng ta hay không, nhưng hiện tại trên dưới một lòng đều mong đợi Sơn Đông thắng

trận. Tư Mã lão đệ, vai người gánh vác bao nhiêu kỳ vọng, nhất là sự tín nhiệm của Tổng thống Mưa Thần dành cho người!

Chiến sự tiền tuyến, hiện tại quả nhiên như tin tức truyền đến. Quân Nhật, sau khi đổ bộ ở tuyến bắc, sau khi Sư đoàn 52 liên tiếp rút lui, ở giữa bọn chúng và thành Dương, hầu như không có quân đội Trung Hoa nào tiến hành kháng cự. Chỉ có một số ít quân đội giữ liên lạc với chúng, chỉ cần chúng tấn công, liền rút lui. Gần như cố ý mở rộng mục tiêu hấp dẫn là nhánh bắc của tuyến tế, trước mặt chúng.

Mà cánh quân đổ bộ phía nam, mặc dù bị hải quân Trung Quốc bất ngờ tập kích một phen, nhưng từ ngày 14 tháng 8 lên bờ đến nay, tiến triển cũng thật thuận lợi. Cảng Hoàng Đảo có mấy trăm quân Trung Hoa ngoan cường kháng cự, nhưng đều bị hỏa lực mạnh mẽ của hải quân phá tan. Sư đoàn 6 của Nhật Bản, dưới sự chỉ huy của trung tướng Mai Trạch, trước dẫn lữ đoàn bộ binh 36 của Lộc Nhi Đảo, liên đội 45 dẫn đầu đổ bộ thành công. Trung tướng Mai Trạch cùng với đợt đổ bộ đầu tiên vào ngày 14 tháng 8, cùng ngày lên bờ có toàn bộ liên đội 45 bộ binh và một trung đội pháo binh dã chiến số 6. Ngày hôm đó, mấy ngàn quân Nhật mờ nhạt lên bờ, ngay tại phế tích khắp nơi của cảng Hoàng Đảo rầu rĩ, than thở công trình bến cảng này lại không thể sử dụng. Đồng thời, quân Trung Hoa lấy khoảng một đoàn quân phát động phản công dữ dội, được pháo hạng nặng 155 ly hỗ trợ. Loại lực phản công này, khiến quân Nhật lên bờ rất hoảng loạn một hồi, với số đạn được hạn chế mà chống cự, tình hình một lần cực kỳ hỗn loạn. Nhờ có hải quân lại phát huy uy lực, hạm pháo xạ kích từ giữa trưa đến đêm không ngừng, mấy chiếc ngư lôi khu trục hạm và tuần tra nhẹ gần như đánh sập hơn phân nửa, mới ổn định được tình hình Hoàng Đảo lúc này. Phản công của quân Trung Hoa thương vong thảm trọng, mà tổn thất của quân Nhật cũng không hề nhẹ. Trải qua kiểm tra thi thể trên chiến trường và hỏi han thương binh, tù binh, mặc dù những tù binh này so với những quân nhân tù binh trong trận Giáp Ngọ mà trung tướng Mai Trạch nhớ lại, ngoan

cố đến mức như là một đội quân hoàn toàn khác. Nhưng vẫn thu được một số tình huống về quân đồn trú, quân đồn trú là quân vương bài, lữ đoàn độc lập số 9, sau khi Hoàng Đảo thất thủ, liền nhận được mệnh lệnh, nhất định phải vượt qua Hoàng Đảo!

Đối diện với quân đội Trung Quốc trước mặt, quân Nhật cảnh giác cao độ, đặc biệt coi trọng Sư đoàn 9, cùng với Sư đoàn 18 luôn sẵn sàng tiếp viện, cùng với Trung ương Giáo đạo Sư, những đơn vị này được coi là có thể ngang hàng với quân Nhật trên chiến trường. Còn động tĩnh của những đơn vị khác thì không được chú ý lắm. Quân Nhật tổng hợp tình báo trước khi chiến đấu, mặc dù lần này việc thu thập tình báo gặp nhiều khó khăn. Quân đội Trung Quốc kiểm soát dân số trong khu vực chiến sự, hạn chế việc di chuyển của nhân viên, hơn nữa trước đây lại dễ dàng để mất bí mật bộ tư lệnh và bộ tham mưu chiến thuật, lại sử dụng nhiều nhân lực và điện thoại hữu tuyến để truyền tin, cho nên quân Nhật chỉ có thể phỏng đoán sơ lược rằng mấy đơn vị được coi trọng này hiện đang ở đâu. Quân đội Thanh Đảo trấn giữ Sư đoàn 9 có bốn đến năm lữ đoàn bộ binh, có hai đoàn hãn là bị thương nặng trong cuộc tấn công Thanh Đảo và rút lui để sửa chữa. Lữ đoàn độc lập lại xuất hiện ở đây. Xem ra Sư đoàn 9 của quân đội Trung Quốc hẳn là đang triển khai toàn bộ trên tuyến đầu!

Trung ương Giáo đạo Sư nghe nói cũng bị tổn thất nặng nề trong cuộc tấn công Thanh Đảo, hiện tại vị trí không rõ ràng lắm. Trong số quân đội Trung Quốc tiếp xúc với tuyến Bắc, việc thăm dò về Vương bài Giáo Ba của Trung ương Giáo đạo Sư cũng có thể suy đoán rằng những đơn vị này có thể đang tiến hành chuẩn bị ở chi nhánh phía Bắc của tuyến Nhựa Cây, chờ lệnh. Rất có thể là bị quân Nhật lừa gạt, dẫn dụ về phía Bắc! Vấn đề duy nhất hiện nay là Sư đoàn 18 sau khi rời Nam Kinh, hiện đang ở đâu? Về phần những quân phiệt vũ trang mục nát, kém cỏi như Sư đoàn 23, 24, hay những tân binh như Sư đoàn 20, quân đội Nhật Bản từ trên xuống dưới thực sự không để vào mắt. Chỉ cần nắm rõ vị trí của Sư đoàn 18, liền có thể

nắm giữ hoàn toàn vị trí của quân đoàn dự bị. Lục quân Đế quốc Nhật Bản hùng mạnh có thể bắn tên trúng đích, chỉ cần phá vỡ quân đoàn dự bị này, Thanh Đảo dưới áp lực của Lục Hải cường đại, cũng chỉ là vật trong túi! Chỉ cần đường tiếp tế trên biển bị nắm giữ do Thanh Đảo thất thủ. Như vậy, tăng cường binh lực, tăng cường tiếp tế, dọc theo tuyến Nhựa Cây tiến về phía Tây, giành được chiến quả lớn hơn cũng đã là chuyện trong tầm tay!

Mai Trạch nói với trị trong điện báo của chùa rằng: “Bộ đội đổ bộ chính diện của ta là toàn bộ Lữ đoàn độc lập thuộc Sư đoàn 9 của quân đội Trung Quốc. Khoảng mười hai ngàn người, pháo binh ước tính là bốn khẩu trọng pháo dã chiến, cùng với hơn mười khẩu pháo khác đang triển khai dọc theo chi nhánh phía Nam của tuyến Nhựa Cây và chuẩn bị tấn công. Sư đoàn 6 đổ bộ lên Hoàng Đảo, các đơn vị còn lại cần nhanh chóng đổ bộ về phía trước, tiêu diệt một bộ phận của Sư đoàn 9. Đồng thời, xuôi theo bộ đội tấn công chính diện, thành lập cánh giới bảo vệ ở cánh Tây, ước tính bốn ngàn người, đạn dược đã tiêu hao hai phần ba. Nước uống hoàn toàn không có. Cần tiến hành tiếp tế khẩn cấp vào ban đêm. Vật tư tiếp tế cần được chuyển đến cho nhân viên trước khi lên bờ. Sau khi nhận được tiếp tế đầy đủ. Ngày mai, lúc bốn giờ bốn mươi lăm, liên đội có thể tiến hành tấn công, cần quét quân đội Trung Quốc đang đóng quân ở chi nhánh phía Nam của tuyến Nhựa Cây.

Mai Trạch nói trị tại chiến trường Hoàng Đảo.”

Trong chùa đang nghị hiện tại cảm thấy mình đã nắm được tình hình sơ bộ của hai chiến trường, kẻ địch triển khai các đơn vị chủ lực phòng thủ ven biển ở cả hai chiến trường, xem ra là muốn ngăn chặn Lục quân Đế quốc ở trong biển! Nhưng bọn chúng lại hoàn toàn không hiểu được uy lực cường đại của hải quân hiện đại, việc phòng thủ bờ biển chỉ là hành động tự sát! Báo cáo từ chiến trường phía Bắc, đã phát hiện thi thể của mấy ngàn quân đội Trung Quốc (Trung tướng Thần đuôi ánh sáng thần đã báo cáo sai chiến

quả lần này). Còn có nhiều quân đội Trung Quốc bị đánh tan. Ở chiến trường phía Nam, quân đội Trung Quốc chống cự rất anh dũng và hữu hiệu. Đêm qua, trận tập kích quyết tử của hải quân nhỏ yếu, hình ảnh thảm thiết đó vẫn còn hiện lên trong tâm trí hẳn! Quân đội trấn giữ trên đất liền đã chống cự quyết liệt khi liên đội 45 lên đảo, gần như thương vong hết. Ngay sau đó, còn có dư lực phát động phản công, quyết tâm ngăn địch ở bên ngoài biên giới của bọn chúng vẫn rất kiên cường. Chủ lực quân đội Trung Quốc phần lớn tập trung ở ven biển, lấy Thanh Đảo làm trung tâm, điều này có thể tin được. Nhưng Sư đoàn 18 hiện tại đang ở đâu? Không phá hủy một trong năm sư đoàn chủ lực của quân đội Trung Quốc này, hai gọng kìm sẽ không thể khép lại Thanh Đảo, bọn chúng có khả năng nhất là bố trí ở đâu? Ở Nam, hay ở Bắc?

Lúc này, ở hai chiến trường Nam Bắc. Quân Nhật đổ bộ lên bờ liên tục, trên đất liền, Sư đoàn 18 ở phía Bắc có lẽ đã lên bờ hơn một nửa, sau khi chinh đồn và xây dựng xong, nhanh chóng tiến về phía trước hơn năm mươi cây số. Sư đoàn 6 ở phía Nam cũng đang tăng cường hành động. Ở mỗi bãi đổ bộ, quân Nhật đều gặp phải sự kháng cự của các đơn vị phòng thủ chủ lực. Đặc biệt là việc Trương Hùng phụ cơ tổ chức phản công cho thấy viên mãnh tướng này đã có tiến bộ rất lớn, không chỉ gây ra sát thương lớn cho liên đội 45 lúc đó còn chưa tổ chức xong. Hơn nữa, còn khiến quân Nhật càng thêm ấn tượng về lực lượng chủ lực. Quân Nhật sau khi chinh đồn xong đội hình, đã bắt đầu điều chỉnh trạng thái, phát động cuộc tấn công quy mô lớn.

STT 245: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 46: Báo thù

Trên bãi biển trải dài mấy cây số quanh Hoàng Đảo, đã trở thành một bãi tập kết quân đội và chất đông vật tư khổng lồ. Hải quân Nhật Bản lần này hiếm khi thể hiện tinh thần hợp tác với lục quân, thậm chí còn hỗ trợ lục quân vận chuyển quân nhân và vật tư. Suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, công việc thay đổi nhân sự và vật tư không ngừng nghỉ, mỗi người đều được một loại "Hư Hỏa" cuồng nhiệt chống đỡ, lao động chân tay với cường độ siêu cao. Toàn bộ Sư đoàn 6 vẫn chưa lên bờ hoàn tất, đừng nói đến trang bị và các đơn vị hỗ trợ như Trung đoàn Pháo binh dã chiến 21 và Đại đội Pháo binh hạng nặng độc lập 7. Hiện tại, trên đất liền chỉ có Lữ đoàn 36 thuộc Đảo Lộc và một bộ phận của Pháo binh dã chiến. Ngoại trừ việc vẫn đang tiếp ứng cho các đơn vị sau lên bờ và lực lượng canh gác, Tiểu đoàn 45 đã bắt đầu tấn công vào đội quân của Trương Hùng Phu, nhưng không hề rút lui như các đơn vị tuyến Bắc. Vị thiếu tướng, nổi tiếng trong toàn quân với sự táo bạo và thô lỗ, đã "tự do" giải thích chỉ thị của Thái Phong về việc nắm quyền chủ động trên chiến trường, thành việc đánh cho * sứt tay, giết tiểu quỷ tử ở đâu cũng được. Chỉ cần Bộ Tư lệnh quân đoàn chưa ra lệnh, hãn tuyệt đối không có ý định rút lui.

Chiến tuyến diễn ra ngay khu vực nhà ga Hoàng Đảo, hỏa lực hai bên đánh nhau long trời lở đất. Quân Nhật dù pháo binh trên bộ không đủ, đạn được có hạn, nhưng lại được hải quân hỗ trợ hỏa lực rất lớn. Quân Nhật liều chết muốn mở căn cứ trên đất liền, thông đường tiến về phía Tây Bắc, còn Trương Hùng Phu lại mang thái độ quyết không lùi bước.

Hỏa lực tầm xa của quân Trung Quốc không ngừng trút xuống bãi cát. Lúc này, trên bãi biển, đạn dược, vật tư, lương thực, thùng thiếc, thậm chí cả bánh lương khô hình khối đều chất đống. Phải biết rằng, hiện tại một con la ngựa còn chưa kịp vận chuyển lên tiền tuyến, vài khẩu pháo sơn pháo đều phải dựa vào sức người để kéo, đạn dược cũng phải dựa vào nhân lực để tiếp tế! Mỗi phát đạn pháo rơi xuống, đều tạo ra những cột cát khổng lồ. Đồng thời, tất cả mọi thứ trong phạm vi ảnh hưởng đều bị cuốn lên, gây ra tác động cực lớn đến bãi biển. Bất kỳ cuộc đổ bộ nào cũng đều hỗn loạn, và đây cũng không phải là ngoại lệ. Hải quân đã phái thủy phi cơ trinh sát trận địa pháo hạng nặng của địch, tìm kiếm cơ hội để pháo 14 inch trên tàu Kim Cương áp chế bốn khẩu pháo dã chiến hạng nặng của quân Hoa. Tính từ khi màn đêm buông xuống, chúng đã gây ra quá nhiều phiền toái cho quân Nhật!

Trung tướng Mai Trạch nói Trị đã thiết lập bộ chỉ huy Sư đoàn 6 tại một ngôi nhà đá ở cảng Hoàng Đảo. Mái nhà đã bị phá hủy, ánh nắng chói chang chiếu xuống, xung quanh là tiếng đạn pháo nổ, cùng với tiếng la hét của binh lính. Binh lính của Trung đoàn 23 bộ binh đang làm công việc của Sư đoàn 6, vừa phòng thủ chiến tuyến vừa điên cuồng phân loại và di chuyển những vật tư đã vất vả vận chuyển lên. Tiếng còi báo động ngăn ngui đặc trưng của người Nhật, dù trong tiếng pháo, cũng không thể át đi được. Tiếng pháo từ hướng Tây Bắc truyền đến, lúc dồn dập, lúc thưa thớt, nhưng tất cả đều không làm phiền đến sự tập trung của Trung tướng Mai Trạch nói Trị, một vị tướng 49 tuổi, được coi là trẻ tuổi và có tiền đồ rộng mở trong quân đội Nhật Bản. Dáng người to lớn, mập mạp, khuôn mặt ôn hòa, hoàn toàn không giống người đứng đầu một sư đoàn mạnh nhất của Nhật Bản. Hắn chỉ tập trung vào việc đặt bút lông lên bản đồ, được ghép từ các hộp đạn, để đánh dấu. Tại tuyến nhà ga, đã xuất hiện ký hiệu của quân Hoa, với dấu tam giác của một đơn vị cấp đoàn. Dọc theo nhánh phía Nam của tuyến nhựa, một vài vị trí quan trọng đều được hắn đánh dấu hỏi chấm, bên cạnh có ký hiệu 18D. Xem ra, những lo lắng của Trung tướng Mai

Trạch nói Trị, giống như cửa Đại tướng đang họp trong chùa, đều là tìm kiếm nơi tập kết của quân đoàn dự bị Hoa quân, do Sư đoàn 18 dẫn đầu, để đánh tan phòng tuyến của quân Hoa. Mai Trạch nói Trị không hề nghi ngờ, nhưng để đảm bảo cuộc tấn công vào Thanh Đảo, quân đoàn dự bị Hoa quân nhất định phải chịu tổn thất nặng nề, không thể uy hiếp sườn của quân đoàn chủ lực Nhật Bản! Đây là nguyên tắc chiến thuật cơ bản nhất.

Sau khi quân Hoa bất ngờ tập kích vào Hoàng Đảo, Trung tướng Mai Trạch nói Trị đã có thêm một chút bóng ma tâm lý về việc Sư đoàn 6 xuất chinh. Đối với hắn, người tôn thờ Thiên hoàng, những dấu hiệu có thể là những thứ vô cùng quan trọng. Quân bộ có phải chỉ coi cuộc viễn chinh lần này là một cơ hội hiếm có mà không tính đến khả năng thất bại? Nếu chính quyền Nam Kinh tập trung toàn bộ lực lượng quân vào khu vực Thanh Đảo, liệu ba sư đoàn chủ lực của Nhật Bản có thể đánh bại hoàn toàn họ không? Nếu chiến sự trở nên căng thẳng, liệu những nhân vật cấp cao này có kế hoạch chiến lược nào tiếp theo để tiếp tục chính sách ở đại lục không? Những tàu chiến nhỏ của quân Hoa liệu chết đột kích, hoàn toàn không quan tâm đến sự hy sinh, khiến hắn cảm thấy bất an. Kẻ địch trước mắt, có lẽ không phải là kẻ thù trong tưởng tượng của hắn. Mai Trạch nói Trị rất tự nhiên suy đoán về khả năng chiến lược lớn nhất của quân Hoa. Nếu họ có ưu thế và một lực lượng lục quân kiên cường, họ sẽ cho phép lực lượng của họ xâm nhập, sau đó quét sạch từ hai cánh, tìm kiếm cơ hội để hạn chế tối đa ưu thế trên biển của quân Nhật. Mai Trạch nói Trị hiểu rất rõ rằng, từ trên xuống dưới, lực lượng quân Nhật Bản vẫn tràn đầy ý thức về ưu thế và chủ nghĩa tấn công, sẽ bị các tướng lĩnh thúc ép tiến lên, cho đến khi bị quân Hoa bất ngờ đánh úp! Hắn là một chỉ huy dã chiến, muốn cố gắng tránh để tình huống này xảy ra.

Tiến triển ở tuyến Bắc thuận lợi, khiến sự lo lắng của hắn dường như được xác nhận, nhưng việc quân Hoa ở tuyến Nam kháng cự quyết liệt khiến hắn có chút bối rối. Chẳng lẽ quân Hoa thực sự triển khai lực lượng

chủ lực ở ven biển, còn lực lượng dự bị được điều động về phía Bắc? Hiện tại, cần phải yểm hộ cho các đơn vị tiền tuyến, triệu hồi lực lượng dự bị về. Nói như vậy, cuộc tấn công của họ phải tăng tốc, nhanh chóng đánh tan lực lượng yểm hộ của quân Hoa, bắt giữ lực lượng dự bị của địch khi chúng vẫn đang di chuyển về phía Nam! Tư lệnh quân bộ, người đang điều động trên tàu chiến, vừa lên bờ đã yêu cầu hãn tổ chức một lực lượng tấn công mạnh mẽ để nhanh chóng tiến lên. Xem ra, trong chùa cũng đang phán đoán quân đoàn dự bị của địch ở phía Bắc! Thành quả đạt được ở tuyến Bắc cũng kích thích vị trung tướng luôn luôn vững vàng này. Dù sao, hãn đang chỉ huy Sư đoàn 6, mạnh hơn Sư đoàn 18 rất nhiều, nếu không thể đột phá, hãn cũng không thể bàn giao với cấp dưới của mình!

Hãn ngồi thẳng dậy từ bản đồ, lạnh lùng hỏi sĩ quan tham mưu bên cạnh, người vẫn đang liên lạc với tiền tuyến: "Tiến triển của tiền tuyến thế nào?" Tham mưu trưởng của hãn, Đại tá Kim Xuyên, đã bị thương nặng khi tàu Cường Nguyên bị đánh chìm, khó khăn lắm mới được cứu sống. Tham mưu trưởng mới vẫn chưa được bổ nhiệm, hiện tại, kế hoạch và chỉ huy tạm thời do một người đảm nhiệm. Vị thiếu tá tham mưu đang không biết nói gì qua điện thoại, nghe sư đoàn trưởng hỏi, vội vàng cung kính báo cáo: "Thưa ngài, tôi đang liên lạc với Tiểu đoàn 45 tiền tuyến, cuộc tấn công của họ gặp nhiều khó khăn, quân địch hình thành một chiến tuyến kéo dài, vì lực lượng tuyến đầu không đủ nên không thể bao vây, đã xảy ra vài lần giằng co. Chiến tuyến tạm thời vẫn đang giằng co ở đó, Trung đoàn trưởng Sơn Điền Hồ Phu đại tá yêu cầu bổ sung binh lực. Đặc biệt là đạn dược, mỗi tay súng trường tiền tuyến không đủ hai mươi viên đạn!"

Mai Trạch nhắm mắt lại, thực sự là liều mạng chống cự a..... Nhưng mà, ta lại muốn xem xem, các người có thể ngăn cản Sư đoàn 6 bao lâu! Hãn mở to mắt, quả quyết hạ lệnh: "Điều ngay hai mươi ba liên đội, rút một đại đội bộ binh và một trung đội pháo binh làm lực lượng xung kích, mang theo gấp đôi đạn dược tiếp viện tuyến đầu! Bảo Sơn Điền, ta không cần hãn

ở đó kêu khổ, ta chỉ cần đến giờ Ngọ năm khắc, nhà ga Hoàng Đảo phải nằm trong tay quân ta!”

Lúc này, ở chiến tuyến quân chính quy, quân phòng thủ cũng cảm nhận được áp lực cực lớn. Trương Hùng phu, chủ lực là hai vị trí đầu, sau đó là một lữ độc lập, một đoàn, ba đám đóng quân ở nhà ga Hoàng Đảo, hai đám còn lại làm lực lượng dự bị. Vừa giao chiến với Sư đoàn 6, lực quân mới phát hiện, đội quân này quả thực cường hãn, toàn tuyến đều là lính Nhật, đặc trưng bởi loại “răng rắc, răng rắc” tiếng kêu. Xung kích như sóng trào liên tiếp. Hỏa lực của ta khó lòng đẩy lùi chúng. Bọn quỷ tử bắn rất chuẩn, giáp lá cà cũng hung mãnh, lại thêm hải quân Nhật Bản hỗ trợ pháo kích, tiền tuyến thương vong thảm trọng. Nhưng quân Nhật lại thiếu hụt quân số, vũ khí hạng nặng và đạn dược cũng có hạn. Vừa lên lục đã phát động công kích với cường độ lớn như vậy, sau vài lần công kích, cũng có chút đuối sức. Nhà ga Hoàng Đảo dựa vào mấy ngọn đồi nhỏ và đường sắt làm phòng tuyến, thi thể quân Nhật la liệt, nếu không phải mũ sắt quen thuộc, còn quân chính quy thì đội nón lá, thật khó phân biệt. Bên này thương vong cũng thảm trọng, chiến hào tạm thời không đủ sức che chắn, mấy lần quân Nhật đã xông vào, trong chiến hào, núi thây biến máu, có chỗ bị pháo kích, chỉ còn lại khoảng trống, tất cả quân phòng thủ đều bị pháo cỡ lớn tiêu diệt, không còn dấu vết. Dưới hỏa lực pháo kích dữ dội, kiên trì chiến đấu cần quân đội có lòng dũng cảm phi thường! Nhưng lữ độc lập đã làm được.

Trương Hùng phu ghé vào một ngọn đồi nhỏ phía tây bắc chiến tuyến, nơi đây là trận địa hỏa lực. Phía trên bố trí súng đại liên và pháo cối 107 ly. Hỏa lực có thể bao trùm toàn bộ chiến tuyến. Quân Nhật không thể làm gì, dưới sự yểm trợ của thủy phi cơ, hải quân ta đã pháo kích nhiều lần, nhưng do khoảng cách xa, bắn không chuẩn xác lắm. Quân phòng thủ vẫn kiên trì ở đây, chỉ huy lữ độc lập cũng đặt sở chỉ huy gần tiền tuyến. Lữ trưởng lữ độc lập, Thượng tá Dấu Hiệu Thần, cầm ống nhòm, núp trong chiến hào, hai bên không ngừng có đạn pháo rơi xuống, hấn cũng không ngừng nhả cát

trong miệng, chuyên tâm nhìn tiền tuyến. Quân Nhật dường như vẫn đang biên chế đội hình công kích mới. Viên chỉ huy nằm rạp trên mặt đất, kêu gọi binh lính phía sau tiến vào trận địa. Bọn tiểu quỷ này tinh thần chiến đấu thật ngoan cường! Lữ độc lập của chúng ta đúng là đụng phải kẻ khó chơi rồi!

Hiện tại, lữ độc lập thuộc Cửu Sư, đã không còn là lữ độc lập ban đầu. Lữ độc lập trước đây lấy sĩ quan trấn thủ làm chủ, sau đó bị cải tổ thành Sư đoàn 2 An Quân. Hiện tại, lữ độc lập là Cửu Sư, lấy sĩ quan từ hai lữ mười bảy, mười tám điều đến, bổ sung từ chín doanh bảo an ưu tú của Giang Tô mà thành, trang bị đầy đủ, huấn luyện nghiêm chỉnh. Hẳn cố ý điều vị lão quân quan trấn thủ này về làm lữ trưởng, hy vọng giữ lại truyền thống của lữ độc lập. Trong Cửu Sư, lữ độc lập là tiểu đệ, hẳn, một sĩ quan xuất thân từ trấn quân, dường như cũng thấp hơn những sĩ quan dòng chính lập nghiệp ở Giang Bắc. Dường như trong trận chiến này, hẳn dốc hết sức lực, nhất định phải dẫn dắt đội quân mới này đánh ra uy phong. Nhất định phải khiến người đời nhìn bọn họ, những sĩ quan xuất thân từ trấn quân, phải nhìn bằng cặp mắt khác! Năm xưa, cùng mình chiến đấu ở Tiết Thành, gì kể đã là trung tướng. Vì sao mình không thể dựa vào thi thể quỷ tử để đổi quân hàm? Vì vậy, hẳn vẫn luôn bám trụ tuyến đầu, kiên quyết chống lại mệnh lệnh của Trương Hùng phu.

Mấy lính thông tin cuối cùng cũng nối lại đường dây điện thoại bị đứt, giao máy cho hẳn. Hẳn dùng sức quay mấy vòng, vừa giơ ống nhòm, vừa gọi điện cho từng đoàn: “Lão Cao, * quỷ tử lại muốn xông lên..... Ở đây nhìn rất rõ, phỏng chừng là nhằm vào chính diện của các người. Một đại đội binh lực. Bọn quỷ này không đụng đầu vào tường thì không quay đầu lại. Thật * có cái điên cuồng nhi..... Cái gì? Cùng ta kêu khổ? Thương vong lớn? Ba doanh trưởng hy sinh, hai bị thương nặng, một bị thương nhẹ? Lão Cao, ta nói cho người biết, người là sĩ quan ta theo trấn quân bắt đầu mang theo, đừng vào lúc này mà vứt bỏ ta! Đạn dược không đủ, ta có thể bổ

sung, vũ khí hỏng, ta có thể điều. Người không có! Theo người bắt đầu, chỗ nào chết, chỗ đó chôn! Không cần được quý tử ở đây, chúng ta không còn mặt mũi gặp dân chúng!” Hãn quăng ống nghe xuống, ngay lúc này, trong ống nhòm, hãn nhìn thấy một sĩ quan quý tử đang ở tư thế nằm sấp, vừa mới ngẩng đầu lên, liền như bị người mạnh mẽ đẩy một cái, ngã sấp xuống. Trong ống nhòm, hãn nhìn rõ óc của hãn bay ra xa, nửa đầu bị xóc lên. Dấu Hiệu Thần hưng phấn kêu to: “Nhanh! Hai ngàn mét khoảng cách, ngoài tầm sát thương của súng trường! Thần Xạ Thủ nào? Điều tra ra, thông báo khen thưởng!”

Tình báo về trận chiến ác liệt ở nhà ga Hoàng Đảo nhanh chóng truyền đến quân bộ Trương Hùng phu, sau đó lại đến chỗ Thái Khải, khiến các quân quan trong tổng bộ có chút lưỡng lự. Trương Hùng phu này gan cũng quá lớn. Tuyển bắc co vào thả ra, tuyển nam lại kiên quyết không lùi bước, đây không phải là trái với ý đồ chiến lược của tổng tham mưu sao? Trương Hùng phu còn thực sự coi mình là môn sinh của thiên tử! Ở Chu Trang, không thể nghe thấy hỏa lực tiền tuyến, nhưng các tham mưu đường như cũng có thể nghe thấy tiếng huyết hỏa xen lẫn ở tiền tuyến. Dưới uy lực của pháo binh nặng Nhật Bản, lũ độc lập thực sự là gan dạ! Trên bản đồ, quân Nhật chỉ dừng lại ở nhà ga Hoàng Đảo, sau nửa ngày, không hề có dấu hiệu tiến lên, so với mũi tên thô to, đã lọt vào đất liền mười cây số ở tuyển bắc, trên bản đồ, lại càng lộ ra vẻ thê thảm.

Thái Ngạc mặc dù mặt mày mệt mỏi, nhưng lại đứng ở đó, đầy vẻ hưng phấn, xoa xoa tay, nói với Đường Tại Lễ: “Trương trượng nam làm rất tốt! Mặc dù không biết hãn có thực sự chủ động như vậy hay không, nhưng tuyển nam kiên trì chống cự, đối với phán đoán cục diện chiến lược của quân Nhật, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng! Nếu ta xem xét tình hình này, phòng chừng cũng biết muốn quân phòng thủ nhanh chóng điều chủ lực về phía nam, liệu chết chống cự che chắn, bảo vệ họ triển khai! Dù sao, Sư đoàn 6 xuất hiện ở đâu, thì đó là hướng công kích của quân Nhật ngày hôm

đó, chưa kể còn có đội quân hải quân số một mạnh mẽ! Ta thấy cần phải lấy một phần binh lực ở tuyến bắc, cũng tổ chức một lần phản công, tiêu hao nhuệ khí của địch, đồng thời lại khiến chúng phán đoán tiếp tục tăng thêm hỗn loạn. Để chúng cảm thấy chúng ta đồng thời cũng đang lo lắng về việc quân Nhật xâm nhập tuyến bắc, chủ lực ở hai hướng này dao động, không nhất định là thật, có thể khiến chúng đưa ra phán đoán này, vậy thì thật là quá tốt rồi! Lão Đường, người xem nên khai thác phương thức nào, mới có thể khiến quân Nhật cảm thấy phát hiện chủ lực dự bị quân đoàn của chúng ta, làm sao chúng ta mới có thể khiến quân Nhật mắc lừa”.

Khác với vẻ mặt hưng phấn của Thái Ngạc, Đường Tại Lễ cúi gằm mặt, nhìn vào bản báo cáo, vẻ mặt lộ rõ sự phẫn nộ, tự trách, cùng với nỗi thương cảm nặng nề, cuối cùng biến thành một sự nghiêng răng nghiêng lợi. Thái Ngạc thấy lạ, hỏi: "Lão Đường, sao thế?" Đường Tại Lễ chán nản đáp: "Báo cáo từ tuyến Bắc cho biết, khi quân Nhật tiến công, gần như thôn nào cũng bốc cháy, khói bốc nghi ngút. Tin tức đáng tin cậy cho thấy quân Nhật thu thập vật tư và truy lùng những kẻ được gọi là gián điệp của quân đội chính quy. Chúng cướp bóc, tàn sát, thậm chí... đồ sát" Giọng hằn trằn đầy sự căm hận tột cùng, như muốn bùng nổ: "Một đội trinh sát phát hiện thôn Nhựa Cây, Đại Vương Trang, Cát Gia Lĩnh và một số thôn khác đều xảy ra thảm án. Thôn bị cướp sạch, những bách tính già yếu không chạy thoát đều bị tàn sát, trên người còn mang theo bằng hiệu. Trong giếng nước chất đầy thi thể phụ nữ bị cưỡng hiếp rồi giết... Thần đuôi ánh sáng lại còn rao báo, nếu phát hiện thôn nào có bách tính mật báo với quân đội chính quy, cả thôn đều bị tru diệt! Bọn súc sinh này, đánh trận thì đánh trận, làm cái trò gì thế này!"

Thái Ngạc run rẩy, run rẩy nhận lấy bản báo cáo. (Quân Nhật tàn ác khi tấn công Thanh Đảo, xem xét sự thật lịch sử. Văn chương xuất hiện tên thôn, cũng giống nhau xem xét sự thật lịch sử, mong độc giả đừng quên quốc sỉ) Vài tham mưu đứng gần cũng xông tới, vẻ mặt kinh ngạc không

thể tin nổi. Không khí trong phòng tác chiến như ngưng đọng. Mãi một lúc sau, Thái Ngạc mới khẽ thốt ra hai chữ: "Súc sinh..." Kế đó, vị tướng quân luôn tỉnh táo này cũng bỗng nhiên nổi giận, đập mạnh tay xuống bàn: "Quốc sĩ! Chúng ta, những quân nhân này, lại để cho lũ súc sinh này vào đất nước mình, để bách tính bị đồ sát, lại không thể ngăn chúng ở cửa ngõ, đưa chiến tranh đến đất nước chúng! Đây là sỉ nhục của quân nhân chúng ta!" Toàn thân ông run rẩy, không thể nào bình tĩnh được.

"Tuyến Bắc nhất định phải phản kích, bất kể về mặt chiến lược hay đơn thuần là báo thù, đều cần thiết! Ta sẽ cho cảnh vệ doanh xuất quân ngay trong đêm, đồng thời tổ chức lực lượng, yểm hộ dân chúng sơ tán ở cả tuyến Nam và tuyến Bắc! Tránh vào trong núi, rút lui về phía Tây đều được! Lấy năm mươi hai đoàn làm nòng cốt cho đội phản kích tuyến Bắc, bảo với bọn họ không cần bắt tù binh! Xảy ra chuyện gì, ta gánh hết!" Hắn hơi bình tĩnh lại: "Ta dự tính phản kích có thể bắt đầu vào đêm mai, đánh nhanh rút nhanh, tạo ra một bộ dạng yểm hộ cho việc chuyển quân, đồng thời thông báo bản báo cáo này cho toàn quân, để họ biết chúng ta đang chiến đấu với loại thú quân nào! Quân nhân trong tình huống này mà không tận hết chức trách, thì không cần chấp hành quân pháp. Tự mình nên thấy xấu hổ mà chết!"

Hai tay ông ngửa lên trời, thốt ra lời cảm khái cuối cùng: "Quốc gia trên hết! Dân tộc trên hết! Chúng ta cần phải cường đại! Cần phải để quốc sĩ không tái diễn!"

Trong bộ tư lệnh của đệ nhất dã chiến quân đoàn, vào giờ phút này, hoàn toàn bị bao trùm bởi một loại cảm xúc trang trọng mà căm hận.

Lúc này, trong phòng tác chiến ở Hàng Hồ, Tế Nam, cũng nhận được báo cáo khẩn cấp của Thái Ngạc thông qua điện báo hữu tuyến, cùng với kế hoạch phản kích của ông. Tư Mã Trạ nhận được báo cáo này trước tiên, đối với tình hình hiện tại ở tiền tuyến, ông cũng hài lòng như Thái Phong.

Đối với việc chỉ huy ở tuyến Nam kiên quyết chống cự, có thể gây ra phán đoán sai lầm cho quân Nhật, ông cũng không có ý định sửa đổi. Vẫn để lão sư giữ vững quyền chủ động của chỉ huy đã chiến quân đoàn, tận tâm với trách nhiệm của mình ở tuyến đầu. Điều này khiến ông hiện tại cảm thấy có chút hổ thẹn với Thái Ngạc. Lúc trước, khi kiên trì ý kiến của mình, có chút thô bạo với đề nghị của Thái Ngạc về việc tiến hành phản kích nhỏ ở tuyến Bắc, ngăn chặn sư đoàn 18 tiến nhanh, đồng thời tạo ra sự hỗn loạn trong phán đoán của quân Nhật, ông cũng biểu thị sự tán thành, nhưng lại không đủ sức chống cự. Thay vào đó, không thể đạt được mục đích dự định. Hiện tại, Tư Mã Trạ đang cân nhắc, làm thế nào để tạo ra những phán đoán sai lầm cho quân Nhật về vấn đề quân đoàn dự bị, đồng thời che giấu ý đồ của mình. Nếu có thể thành công, thì có thể định đoạt vận mệnh tương lai của quân Nhật. Vì vậy, vị Tham mưu trưởng này có thể nói là tâm tình rất tốt khi đọc điện báo của Thái Ngạc. Mãi đến khi nhìn thấy báo cáo cuối cùng kèm theo, ông mới đứng phắt dậy, khóe mắt không ngừng co giật, gần như trong nháy mắt đã biến thành màu máu. Tham mưu bên cạnh thấy bộ dạng hung tợn của ông, lo lắng hỏi: "Trưởng phòng, xảy ra chuyện gì?" Tư Mã Trạ chỉ mắng một câu: " * không phải người!" rồi nhanh chóng đi tìm Mưa Thần để báo cáo.

Chỉ là, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi vào giờ Ngọ, Mưa Thần, sau khi nhận được báo cáo về tình hình tiền tuyến, lại càng thêm tự trách. Bản thân ông biết quân Nhật tàn bạo, nhưng tại sao không cố gắng hơn nữa trong việc sơ tán bách tính trước khi chiến sự nổ ra? Mặc dù Phương đại nhân không nói nhiều, nhưng thời gian eo hẹp là một yếu tố khách quan. Bản thân ông cũng đã cố gắng hết sức, làm được không ít việc. Bách tính luyến tiếc quê hương, khó mà rời đi, không chịu rời đi. Nhưng nếu mình có thể làm được nhiều hơn một chút thì sao? Liệu có thể cứu được nhiều sinh mạng đồng bào hơn không?

Ông dường như có thể nghe thấy tiếng kêu gào trong nội tâm mình: "Người đến thế giới này, chính là để chấm dứt tất cả! Chấm dứt những hy sinh, sỉ nhục, và cả sự lầm than!" Ông nhìn Tư Mã Trạ, biết rằng trong lòng vị quân nhân này cũng có một tiếng gầm rú. Mưa Thần giật mạnh vạt áo: "Thông báo toàn quân! Thông báo cả nước! Chúng ta chỉ có báo thù! Và để cả thế giới biết, lũ Đại Nhật Bản Hoàng quân này, rốt cuộc là loại gì!"

"Báo thù! Chỉ có báo thù!"

Truyện mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đây là một chương nặng nề, nên Oscar không muốn nói thêm lời nào sau chương này. Đừng quên quốc sĩ đã từng xảy ra trên đất nước chúng ta, dân tộc chúng ta.

Trên đây.

Chút tình chinh đến từ thiên—lôi—trúc, hy vọng bạn thích•

STT 246: Chương 5: Thế giới mới

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

Chương 5: Thế giới mới

Chương 47: Kháng cự

"Chư vị bằng hữu, những người bạn thân mến của ta. Hiện tại, chủ đề chính của chúng ta, dường như nên rời khỏi nơi này, cái thời tiết nóng bức đến phát điên này, để đến một nơi khác." Người lên tiếng không ai khác chính là vị ngoại giao đại thần trẻ tuổi tài cao nhất trong mắt mọi người. Ngài Crawford, theo tin tức từ Anh quốc truyền đến, là một nhà ngoại giao trẻ tuổi đang miệt mài công tác ở Viễn Đông. Vì đã thành công lôi kéo Trung Quốc ra khỏi phe Đức, đồng thời nỗ lực hết mình trong cuộc chiến tranh, rất có khả năng sẽ được phong tước vị. Dù phụ thân của hắn đã để lại tước vị, nhưng đó không phải là thứ có thể truyền lại. Ở Viễn Đông, những người Anh đều là những kẻ xa rời trung tâm đế quốc. Đối với tiền đồ xán lạn của Crawford, mặc dù ai cũng đều thận trọng, không dám tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng, chắc chắn không tránh khỏi đôi chút ghen ghét. Vài tiểu thư tham gia buổi tiệc trưa này, nhìn vị độc thân phong độ, sau chiếc quạt che mặt, không giấu nổi ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng trước tất cả những điều này, Crawford vẫn luôn ngẩng cao đầu, như không hề hay biết.

Mặc dù chiến sự ở châu Âu đã nổ ra, Đức đã phá vỡ sự trung lập của Bỉ, binh lính của các cường quốc châu Âu đã đánh đến mức núi thây biển máu. Thế công mạnh mẽ của quân Đức dường như không thể ngăn cản. Tại Thanh Đảo, Viễn Đông, hơn hai mươi vạn binh lính của hai nước đã giao chiến, không một ai tuyên chiến, nhưng vẫn quyết tâm chém giết lẫn nhau.

Trên chiến trường, thi thể chất thành đồng. Nhưng đối với những người da trắng ở Thượng Hải, họ vẫn chưa hề bị ảnh hưởng bởi thảm họa thế giới này. Những bộ lễ phục may thủ công của họ vẫn được bày bán dưới ánh nắng rực rỡ của Thượng Hải. Những buổi tiệc trưa, trà chiều, tiệc tối, vũ hội vẫn diễn ra theo nhịp điệu trước chiến tranh. Những người hầu với khuôn mặt vàng vọt, mặc những bộ quần áo sạch sẽ, vẫn luôn ân cần và phục tùng mệnh lệnh. Điều duy nhất khiến những người da trắng đã làm giàu ở Viễn Đông này cảm thấy bất mãn là việc họ bị ép buộc mua công trái chiến tranh với số lượng lớn ở Thượng Hải! Nhưng chỉ cần cái đất nước rộng lớn này vẫn kính trọng họ, những người da trắng vẫn có cơ hội thu hồi vốn. Thượng đế phù hộ cho những người da trắng! Để họ có thể ở lại nơi này với địa vị này lâu dài!

Nụ cười của Crawford có chút cứng đờ. Buổi tiệc trưa này là do hãn vệ vàng tổ chức. Đại diện quan sát chiến sự của hạm đội Viễn Đông Anh quốc tại Nhật Bản, cũng như đại diện quan sát chiến sự của đế quốc Anh tại quân đoàn dã chiến Thanh Đảo, danh nghĩa là để ngăn ngừa thảm họa nhân đạo cho người da trắng ở đó. Kể từ sau sự kiện trại tập trung Borr, người da trắng đã trở nên mưu cầu danh lợi. Thêm vào đó, hải quân gần đây còn có chiến hạm mới từ Nhật Bản trở về, để thu thập những vật liệu trực tiếp. Điều này giúp hãn có thể phán đoán tốt hơn về thời gian kéo dài của cuộc chiến, và kết quả sẽ ra sao. Hãn mới thiết yến chiêu đãi họ, muốn trong không khí thoải mái, mọi người cùng nhau trò chuyện. Thượng đế biết những sĩ quan hải quân Viễn Đông này ghét bỏ hãn, một vị đại sứ đến mức nào! Nhưng rất nhanh, hãn đã hối hận. Những quân quan trọng sĩ này tuân thủ nghiêm ngặt quy trình của những buổi tiệc trưa trước đây, cùng với bạn đời tham gia. Những nhân vật tai to mặt lớn ở Thượng Hải cũng không ai bỏ lỡ buổi tiệc trưa do ngài đại sứ chủ trì! Kết quả, buổi gặp gỡ riêng tư, thân mật mà hãn dự định đã biến thành một buổi xã giao. Khiến hãn không thể không làm trái với lễ nghi, kéo từng quân quan đến phòng khách riêng để nói chuyện. Hãn có thể nhìn thấy sự khó chịu trong lòng họ, nhưng vẫn

phải duy trì phép lịch sự! Hãn cảm thấy mình thật giống một gã nhà quê vô lễ!

Cuộc sống của họ, địa vị đặc biệt của họ ở Viễn Đông, sẽ không còn nữa sau cuộc chiến tranh thế giới này! Mà tất cả những gì hãn đang làm bây giờ, cũng chỉ để trì hoãn điều đó xảy ra. Những kẻ ngu xuẩn này, thế mà vẫn không hiểu! Crawford đôi khi cũng cảm thấy bất lực, nhưng đây là công việc của hãn.

Mấy người cuối cùng cũng ngồi xuống trong phòng khách. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, mỗi người đều gọi một ly Whisky đá. Nhìn những quân quan kia có vẻ thoải mái hơn một chút, Crawford cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Hạm trưởng Mai Nhĩ Tư, nghe nói ngài vừa từ Nhật Bản trở về trên chiếc Hégoux xinh đẹp. Tình hình ở đó thế nào? Tất nhiên, tôi sẽ nhận được một loạt tài liệu chính thức, nhưng ngài dù sao cũng là người đã đến đó. Dân chúng Nhật Bản có thái độ thế nào về cuộc chiến này? Không khí chiến tranh trong dân gian có giống như thời chiến tranh Thanh - Nga không, nóng bỏng như vậy?"

Hạm trưởng Mai Nhĩ Tư là một người đàn ông trung niên cao lớn, vạm vỡ. Vị Apollo này ở Viễn Đông rất được yêu thích. Hãn nở nụ cười: "Thượng đế biết tôi đã cùng những kỹ nữ mặt trắng ở Nhật Bản trong những ngày đó! Nhật Bản đối đãi với chúng ta, so với trước chiến tranh, quả thực nhiệt tình hơn gấp mười lần!" Hãn mở đầu bằng một câu đùa, về mặt cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc: "Lần này đến Nhật Bản, mặc dù thời gian không dài, nhưng mù cũng có thể nhận ra rằng dân chúng quan tâm đến cuộc chiến Thanh Đảo, nhưng không hề giống như hai cuộc chiến trước. Nhật Bản rất nghèo, thật sự rất nghèo. So với trước chiến tranh Nga - Nhật còn nghèo hơn. Giá cả ở cảng Nagasaki và các vùng nông thôn, gạo mại dân tăng gần gấp đôi, giá cả lại giảm xuống! Các thủy thủ rất hoan nghênh điều này." Nghe hãn nói chuyện có phần thô lỗ, vài sĩ quan tự cho

mình là lịch sự cũng hơi nhúu mày. Chỉ có Crawford chăm chú lắng nghe, biết tình hình tài chính hiện tại của Nhật Bản. Hàng năm, hơn bảy ngàn vạn yên tiền lãi phải trả, cộng thêm chi phí khổng lồ của hải quân và lục quân. Chính phủ đã không còn tiền. Dân chúng Nhật Bản vì sự cường thịnh của quốc gia đã thắt lưng buộc bụng cống hiến nhiều năm như vậy, hiện tại, theo sự tăng lên của địa vị quốc gia, cần phải chia sẻ những khoản tiền lãi chiến tranh này. Đối với những nguyên lão, trọng thần, tài phiệt luôn nắm quyền theo kiểu phong kiến, họ cảm thấy bất mãn. Chính vì tâm tư này, nên sau khi bắt đầu năm, Nhật Bản đã xuất hiện tình trạng xã hội tự do ngày càng cao, dân gian đình công, bạo động liên tục. Luật bầu cử cũng đã được sửa đổi. Những nguyên lão, trọng thần và tài phiệt vẫn còn được quân bộ chống lưng, đã đạt được một số ngăn chặn, nhưng chính phủ bất lực trước tình trạng nghèo đói phổ biến trong nước, chỉ có thể dựa vào sự phát triển dị thường của hải quân và lục quân. Vấn đề này, dù là phe tả hay phe hữu ở Nhật Bản, đều là một sự đồng thuận. Mà Crawford quan tâm là, sự tham gia của người dân vào cuộc chiến này vẫn còn nhiệt tình như vậy sao?

Mại Nhĩ Tư hiển nhiên đã cho hẳn câu trả lời phủ định: "Chúng ta đã gặp một lần mét tao* ở Nagasaki, và tiếp xúc với một số bạn bè Nhật Bản. Họ đều nói rằng cuộc chiến này là do Lục Hải quân cường ép thúc đẩy để cải thiện địa vị của họ kể từ những năm . Đồng thời nhận được sự ủng hộ của các nguyên lão và trọng thần. Đế quốc cần phải tăng cường vị thế của mình ở Viễn Đông trong khi người da trắng đang đánh nhau. Nhưng người dân lại cần giảm thuế và gạo. Một đội quân Nhật Bản ở Nagasaki vừa xuất phát, trên đường đi, người đưa tiễn lại thưa thớt. Trước khi mọi người nhìn thấy lợi nhuận ở Trung Quốc, nhiệt tình của người dân Nhật Bản cũng đã cạn kiệt. Lần này, động viên quy mô lớn ngoài dự kiến. Thêm vào đó, dự trữ lương thực của Nhật Bản năm đó đã đạt đến mức thấp nhất. Nagasaki đã bắt đầu chế độ phân phối. Các kỹ nữ phàn nàn với chúng ta rằng tơ lụa trên thị trường đã giảm, đều bị hải quân lấy đi làm thuốc nổ. Tôi luôn cảm thấy cuộc chiến Viễn Đông này sẽ không kéo dài....." Hẳn

dừng lại, uống một ngụm rượu. Vị hạm trưởng này lại có ánh mắt nhạy bén đến vậy. Khiến Crawford cũng có chút ái ngại.

Một vị thượng tá hải quân thở dài: "Không sai, đồng sự của ta trên chiếc Kim Cương Hào cũng báo cáo với hạm đội như vậy. Trong thời chiến, chúng ta cử quan sát viên đến Nhật Bản, đã thành lệ thường, còn có nghĩa vụ đồng minh. Chớ nói chi là lần này trên Thái Bình Dương, chúng ta còn cần sự trợ giúp của bọn họ! Hẳn nói, việc đổ bộ lên Hoàng Đảo được tổ chức quá tệ. Nhật Bản chiếm dụng tàu vận tải dân sự với số lượng lớn, mà những con tàu này lại cần thiết hơn để vận chuyển nguyên liệu cho việc khởi công trong nước. Nhìn từ tổng thể, Nhật Bản dường như đã bị những lợi ích ở Thanh Đảo làm choáng váng đầu óc, trong tình huống không thích hợp để khai chiến quy mô lớn, thậm chí có thể nói là trong điều kiện quân sự và kinh tế tồi tệ nhất, lại còn huy động quá mức quốc lực! Có lẽ không có vị tổng thống trẻ tuổi kia. Hai năm trước, Trung Quốc, bọn họ có thể dùng một lực lượng nhỏ Lục Hải quân để áp đảo, nhưng lần này lại phải huy động hải lực quân hơn mười vạn người! Đêm Hoàng Đảo, hẳn tận mắt chứng kiến một cuộc tập kích bằng ca nô của hải quân Trung Quốc, kinh tâm động phách, thượng đế phù hộ, những ca nô này vẫn là do chúng ta, nước Anh, chế tạo! Sáu chiếc ca nô dùng cảm đều chìm, nhưng đã đánh chìm hai tàu vận tải, trên biển, đèn pha đảo qua, toàn là đầu người Nhật. Có người gánh vác nặng nề, chưa kịp giãy dụa đã chết đuối! Hai khu trục hạm trong quá trình cứu hộ còn va chạm, đối với hải quân Đế quốc Nhật Bản, đã từng tham gia những chiến dịch vĩ đại trên biển như trận Đối Mã, quả thực là một trò cười! Vị băng hữu của ta là một người ủng hộ Nhật Bản kiên định, nhưng hẳn cũng phải tiếc nuối thừa nhận, có lẽ quân đội Nhật Bản không thể giành thắng lợi nhanh chóng ở Thanh Đảo, nhưng thời gian kéo dài càng lâu, lựa chọn của họ có lẽ càng ít."

Những câu chuyện này cuối cùng đã thu hút sự chú ý của mọi người, một đám người, trong đó có một lão nhân mặc quần áo bình thường, trông

như vừa đi xa trở về. Crawford nhận ra ông ta, ông là một vị chấp hành đồng sự của Anh tại Hoa Công, ông vừa trở về từ Tân Móm Đường, ý định ban đầu là ngăn chặn những người Hoa kiều da trắng ở Thanh Đảo khỏi sự tấn công của người da vàng, tránh những thảm họa nhân đạo, nhưng người Đức có thể nói là được chăm sóc rất tốt. Mưa Thần đã sử dụng rất nhiều xe vận tải. Đưa họ sơ tán đến Thiên Tân, nơi họ có thể được chăm sóc tốt. Quân nhân Đức thì được vận chuyển đến Từ Châu. Ở đó có doanh trại quân đội trống rỗng, nguồn cung cũng rất đầy đủ, ông không quan sát được thảm họa nhân đạo của người da trắng, mà là thảm họa nhân đạo của người da vàng. Quân Nhật tàn ác trên chiến trường, đã bị đội báo tin tức dưới trướng Mưa Thần thông báo cho cả nước, thậm chí lan truyền ra toàn thế giới, nhưng người da trắng lại ít quan tâm đến điều này, ông khẽ thở dài nói: "Hiện tại, theo tôi thấy, không phải là vấn đề lựa chọn của người Nhật Bản, mà là người Trung Quốc sẽ cho họ lựa chọn như thế nào! Hai tuyến nam bắc vịnh Giao Châu đều đánh rất ác liệt... Nạn dân cũng rất nhiều, mặc dù tôi không hiểu quân sự, nhưng tôi có thể đọc hiểu sự quyết tâm trên khuôn mặt của mỗi quân nhân Trung Quốc, đó là điều chưa từng thấy trên khuôn mặt của người Trung Quốc! Loại cảm giác tự hào và sứ mệnh đó khiến tôi cảm thấy... Lần này, quân đội Nhật Bản dường như muốn ngã nhào... Khi rời Tế Nam, họ đã tổ chức một cuộc phản công ở tuyến bắc, nghe nói thu được rất nhiều kết quả, tôi cảm thấy hai quốc gia này tiêu hao lực lượng lẫn nhau ở Viễn Đông, đối với Đế quốc chúng ta mà nói, cũng không phải là một chuyện đáng để ăn mừng. Chúng ta có thể mượn sức mạnh này để đầu tư vào chiến trường Châu Âu! Đại sứ tiên sinh, ngài vẫn chưa có dự định điều đình sao?"

Đối với câu hỏi của lão nhân, Crawford chỉ cười. Quân đội Trung Quốc phản công quy mô nhỏ ở tuyến bắc, ông đương nhiên cũng biết, nhưng nhìn chung, trên toàn tuyến, quân Nhật vẫn chiếm ưu thế, phản công ác liệt ở phía bắc, kiên trì chống cự ở phía nam dường như là để bảo vệ chiến lược bảo vệ Thanh Đảo của quân Trung Quốc. Nghe nói ở tuyến bắc, ngay cả Sư

đoàn 18 dự bị của họ cũng được sử dụng. Quân Nhật ở đó, Sư đoàn 18 đã chịu tổn thất nặng nề, đội chi viện phía nam của hải quân vội vàng từ trên biển đến tiếp viện, dùng pháo hạm mạnh mẽ để hỗ trợ bắn phá, mới ổn định được trận địa ven bờ. Còn ở phía nam, quân Nhật trong bảy tám ngày nay, ngoài việc có toàn bộ Sư đoàn 6, Sư đoàn Cận vệ cũng có hai liên đội tham chiến. Trận chiến họ đã đẩy về phía trước mấy chục cây số, quân đội Trung Quốc tiến hành chống cự ngoan cường nhất, nhưng vẫn bị ép buộc phải lùi lại từng bước. Mà lực lượng chủ lực dự bị của họ cũng bị giữ chân ở tuyến bắc, bị Sư đoàn 18 kiềm chế, không thể điều ra, còn có một đội quân đồn trú không dám rời Thanh Đảo. Khi lực lượng bên ngoài bị đẩy lùi, Thanh Đảo ước chừng cũng không giữ được, rơi vào tay địch chỉ là vấn đề thời gian. Tinh thần của quân Nhật ở tuyến đầu vẫn cao, sau khi giành được thành công quân sự, ước chừng không khí trong nước của họ cũng sẽ tăng vọt, dù sao họ cũng là một dân tộc thích xung động kỳ lạ như vậy. Liệu kết quả của trận chiến này có thực sự là như vậy không? Trung Quốc thất bại, thỉnh cầu Anh đứng ra điều đình, và Anh sẽ giới hạn lợi ích của Nhật Bản trong vịnh Giao Châu... Hai bên trong trận chiến thảm khốc này đều bị suy yếu nhất định, và càng khiến họ ỷ lại vào Đế quốc... Đây cũng có thể là kết cục tốt nhất... Crawford không chắc chắn nghĩ đến. Những âm thanh bàn tán bên cạnh đã hòa vào nhau, trong đầu đột nhiên một ý nghĩ xông ra, lập tức khiến toàn thân ông trở nên vừa ớn lạnh vừa lạnh, nếu Trung Quốc giành được thắng lợi quyết định thì sao? Tình hình này, nên ứng phó như thế nào?

Ở chính diện tuyến nam, hỏa lực vẫn không ngừng, chém giết không ngừng, tuyến trước nhận lệnh là yểm hộ cho cuộc tấn công ở tuyến bắc, tuyến nam nhất định phải dốc toàn lực chống cự. Trương Hùng Phu trấn thủ doanh trại, hạ lệnh cho tuyến một, không được phép lùi bước! Với tư cách là một sĩ quan cấp cao, ông hiểu rõ về bố cục chiến lược tổng thể, nhưng đối với cấp dưới, cũng chỉ có thể thể hiện một bộ mặt nghiêm trọng, chiến đấu liên tục. Càng về sau, ông cũng nổi giận, không muốn cùng quý tử phân cao thấp ở đây thì không được! Quân Nhật chiếm ưu thế về quân số, nhưng

hỏa lực lại kém hơn một lữ đoàn pháo binh được tăng cường của họ. Thêm vào đó, súng đạn của bộ binh họ còn không bằng lữ độc lập, ở tiền tuyến chết một lớp lại đến một lớp khác, nhưng quân Nhật vẫn kiên trì tấn công chính diện, chiến lược bao vây cánh đã khởi xướng các cuộc xung kích quy mô lớn trong nhiều ngày. Xem ra quân Nhật cũng coi nơi này là lực lượng chủ lực chính quy của quân đội tuyến nam, phá tan họ, tiến công Thanh Đảo sẽ không còn trở ngại! Bộ đội bị ép buộc phải lùi lại phía sau, sự thù hận trước sự tàn sát của quân Nhật khiến mỗi đội quân đều dốc hết sức lực để chống cự, đại đội tiền tuyến còn có năm sáu mươi người, ít thì cũng chỉ có hai ba mươi người, tổng bộ đã cung cấp cho ông hai nhóm binh lính đã chiến bổ sung, đều là những người đến từ các đội quân khác, nhưng bộ đội đến bây giờ vẫn còn thiếu quân nghiêm trọng, điều duy nhất khiến Trương Hùng Phu cảm thấy an ủi là, thương vong của quý tử còn nặng hơn họ! Đối thủ của mình, có lẽ cũng chưa từng nghĩ rằng trên đất Trung Quốc sẽ gặp phải một đối thủ cứng rắn như vậy. Càng đánh ác liệt, quý tử càng coi nơi này là chủ lực, có lợi cho việc thúc đẩy cục diện chiến sự về sau!.

Hắn rời khỏi bộ tư lệnh, đến một ngọn núi nhỏ phía tây thị trấn để quan sát chiến tuyến cách đó vài dặm. Tham mưu và vệ sĩ đều vội vã đi theo, quân đội đã bị dồn ép ngày càng lùi về sau. Nhưng bộ tư lệnh của hắn vẫn không rút lui, trong ống nhòm có thể thấy quân Nhật cách đó vài dặm giống như những đợt sóng người vàng đang xung phong. Pháo binh Nhật Bản rõ ràng yếu thế hơn so với hỏa lực phản công của quân chính quy. Từng đợt sóng người bị đánh tan, nhưng những tiếng la hét khản đặc của binh lính trên chiến trường vẫn vang vọng, lẫn trong tiếng pháo, mơ hồ truyền đến chỗ Trương Hùng phu, bộ tư lệnh, giờ đây chỉ còn cách tiền tuyến một lớp giấy mỏng. Trên đỉnh núi, chiếc chuông điện thoại đã chiến liên tục reo vang. Tín hiệu cầu cứu không ngừng gửi đến từ quân bộ, yêu cầu viện binh, xin thêm đạn dược, thậm chí có lúc còn khóc thét trong điện thoại: "Trượng nam! Lữ độc lập đã giết mấy ngàn tên quý tử, giờ không có viện binh. Anh em đã liều đến cực hạn rồi! Xin hãy để lại chút hạt giống cho lữ độc lập!

Xin quân đoàn trưởng điều quân tiếp viện! Anh em trên dưới đồng lòng, xin hãy cứu giúp!" Trương Hùng phu trả lời thẳng thắn: "Ta đang ở doanh trại trấn, viện binh tạm thời chưa có lệnh, lão tử cũng chưa nhận được lệnh rút lui. Nếu người không chịu nổi, lão tử còn hai khẩu súng, ta lên!"

Không khí trong bộ chỉ huy của Sư đoàn 6 quân Nhật cũng căng thẳng như ở chỗ Trương Hùng phu. Sau những ngày chiến đấu, cuối cùng họ cũng nhận ra, "mưa thần" đã rút hết lực lượng chủ lực của họ, dọc tuyến liên tiếp chống cự với quân nam tuyến, quy mô khoảng hai vạn người, sức chiến đấu và hỏa lực đều rất mạnh. Sư đoàn 6 hiện tại phải bảo vệ cánh và phía sau từ cận vệ sư đoàn. Sư đoàn 6 không muốn để đám quân Đông Kinh hào nhoáng này cướp công của họ. Tiền tuyến có 3 đoàn của Lữ độc lập 9, 3 đoàn của Lữ 17, Sư đoàn 9, và một đoàn của Sư đoàn 18. Không trách gì Sư đoàn 6 lại đánh vất vả đến vậy! Đường như tái hiện chiến tranh Nga-Nhật, núi thây biển máu, sức chiến đấu của quân đội là không thể chê vào đâu, nhưng lại thiệt thòi vì tiếp tế đạn dược bất lợi, mỗi ngày quân lính không được ăn no! Binh lính hồi hương đã chạy tứ tán, hầu như chiến đấu trong tình trạng nửa đói nửa khát!

Từng trung đội xông lên, khiêng thương binh, vì không bắt được dân phu, họ đặt thương binh dọc theo tuyến đường nhựa, tỷ lệ tử vong cao đến kinh người. 45 liên đội kiên trì chiến đấu ở tiền tuyến, những "gấu bản nam nhi" giờ mỗi trung đội chỉ còn 70, 80 người, đó là sau khi đã bổ sung hơn 200 người trước khi chiến đấu! Quân Hoa ương ngạnh chống cự, khiến quân Nhật điên cuồng điều động, một ngày có đến bảy tám lần điện báo thúc giục họ tiến công. Sư đoàn 18 bị quân Hoa phản công, buộc phải rút lui theo đường ven biển. Lực lượng chủ lực của quân Hoa hiện tập trung ở tuyến bắc, họ phải nhanh chóng đánh tan quân Hoa phòng thủ trước mặt, bao vây quân Hoa ở tuyến bắc, sau đó hai cánh quân hợp công Thanh Đảo. Chỉ cần chiếm được Thanh Đảo, tiếp tế sẽ thông suốt, như vậy, nửa Sơn

Đông sẽ không còn nghi ngờ gì nữa mà thuộc về đế quốc, đó là điều đương nhiên!

Trung tướng Mai Trạch nói trệ cũng giống như Trương Hùng phu, gần như chỉ huy ở tuyến đầu. Hôm nay, ông lại dùng 23 liên đội làm lực lượng chủ công, tấn công vào trận tuyến quân Hoa đã suy yếu nghiêm trọng, giành lấy doanh trại trấn trước khi trời tối. Nơi đó là huyện Giao Châu, yểm hộ cho việc chiếm doanh trại trấn, nơi giao nhau của các nhánh nam bắc của tuyến đường nhựa, nằm trong tay Sư đoàn 6! Tiến về hướng nào cũng đều thuận tiện. Nhưng cái gọi là Thanh Đảo đã bị quân Nhật cắt đứt về mặt chiến thuật. Nhưng cái doanh trại trấn chết tiệt này, một tuyến đã nuốt chửng biết bao sinh mạng binh lính Nhật Bản. Vẫn cứ sừng sững bất động!

Hỏa lực nổ tung trong đội hình tấn công của 23 liên đội, những khẩu pháo 75 ly do Pháp chế tạo, hỏa lực cao tốc quét qua đội hình quân Nhật, nhưng hỏa lực phản công của quân Nhật lại rất thảm thương, mỗi ngày mỗi khẩu pháo chỉ có thể bắn ra 15 quả đạn, thậm chí không thể phá hủy hoàn toàn hàng rào thép gai trước mặt trận tuyến quân Hoa. Bộ binh Nhật Bản xông đến gần chiến hào địch, chỉ có thể dùng lưỡi lê để cắt hàng rào thép gai. Kết quả, tất cả đều bị hỏa lực súng máy của địch bắn nát. Có những người xông vào chiến hào qua những lỗ hổng do đạn pháo tạo ra, lập tức bị cuốn vào một cuộc vật lộn lớn. Quân lính hai bên chen chúc trong chiến hào, Sư đoàn 9 và các sư đoàn khác của quân An, đều được trang bị xẻng công binh do Đức chế tạo, chiến đấu trong chiến hào, còn lợi hại hơn cả lưỡi lê. Từng binh lính Nhật Bản biến mất trong chiến hào của địch. Mai Trạch nói trệ nhìn chăm chăm vào đó một lúc lâu, nghe những tiếng kêu thảm thiết khàn khàn, không khỏi tự hỏi liệu nơi đó có phải là nơi trú ngụ của một yêu quái chuyên nuốt chửng sinh mạng người Nhật Bản hay không.

Không xa ông, đại tá liên đội trưởng 23 liên đội Tinh Dã cũng gào thét vào ống nghe điện thoại: "Tổ đội hai! Tổ đội hai tiếp tục tiến lên!" Có lẽ

đường dây điện thoại đã bị phá hủy, ông cầm dao quân dụng vội vã chạy đến trận địa, không lâu sau, quân Nhật lại xuất hiện trong tầm mắt của Mai Trạch, những binh lính Nhật Bản đói khát, tiều tụy, nhưng vẫn hung ác ngoan cường, lại găm lên, nhảy ra khỏi chiến hào. Các sĩ quan nhỏ vung dao quân dụng xông lên phía trước nhất. Quân đội Nhật Bản dường như có một loại thiên tính, thích thể hiện tinh thần tấn công ngoan cường của họ trước những trận địa kiên cố!

Đối diện với trận địa quân Hoa, vẫn đang vật lộn. Lần xung kích này, ngoài pháo binh ra, có rất ít hỏa lực cản trở. Khi họ xung phong thuận lợi, phía đông chân trời đột nhiên xuất hiện bốn chiếc máy bay màu xanh lục của quân Hoa. Máy bay đều trang bị súng máy Lewis. Động cơ ba cánh quạt giúp cho tầm bắn của súng máy phía trước được tốt hơn. Bốn khẩu súng máy như bốn lưỡi dao lửa, điên cuồng thu gặt sinh mạng bộ binh Nhật Bản. Dưới sự tấn công từ trên trời xuống, đội quân xung kích Nhật Bản không có chỗ nào để chống cự, ngã xuống trong mưa đạn.

Mai Trạch nói trị đau khổ nhắm mắt lại, dường như vẫn nhìn chăm chăm vào bốn chiếc máy bay, dường như đã nhìn thấy chúng trên chiến trường một vòng, dường như lại trang bị thêm một khẩu súng máy, tiếp tục bắn phá. Phi công của chiếc máy bay đầu tiên mang theo một chiếc khăn lụa trắng dài, trên thân máy bay vẽ ba trái tim rực rỡ, đều bị một mũi tên xuyên qua, chính là tiểu tử đó! Chiếc máy bay trinh sát của đội máy bay trên tàu sân bay, chính là bị tên này bắn hạ hai chiếc. Chiếc còn lại không dám ra trận! Bầu trời phía trước Thanh Đảo hiện đã là thiên hạ của quân Hoa! Họ vẫn xuất kích nhiều lần trong ngày để bắn phá, hỗ trợ lực quân Hoa trên mặt đất. Đế quốc sao có thể thua quân Hoa trong lĩnh vực này!

"Tổng thống, lão sư Tùng Sơn gọi điện tới, nói doanh trại đã rất căng thẳng, tôi phán đoán cá nhân, là Trương Trọng Nam, bọn họ nên rút lui về đây... Nên toàn quân co lại, để quân Nhật tấn công Thanh Đảo." Tư Mã

Trạm, người đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho trận chiến trong những ngày này, lên tiếng. Khiến người khác gầy đi một chút, nhưng lại càng thêm lôi thôi lếch thếch, tinh thần lại có vẻ vô cùng tốt. Tốt, anh ta nhìn bản đồ theo dõi bóng lưng của "mưa thần", dùng một giọng điệu rất tùy tiện nói một câu như vậy.

Mưa thần nhìn theo bóng lưng Tư Mã Trạm, trong lòng có chút dao động, quay đầu hỏi: "Lần này là sao? Tuyến Bắc rút lui thế nào rồi?" Hẳn những ngày này đều dồn hết tâm sức vào chiến sự, mọi việc hành chính đều giao cho Tổng giáo nhân ở Nam Kinh giải quyết. Phía Nam Kinh phối hợp với Lưu thủ Ngô Hái rất ăn ý. Gạt bỏ những bất đồng trong chính trị, họ dốc toàn lực chi viện cho tiền tuyến, tiếp tế dọc theo tuyến đường mới không ngừng được vận chuyển, quân đoàn dự bị sau khi điều chỉnh đã hoàn toàn sẵn sàng chiến đấu.

Tư Mã Trạm gật đầu, Mưa thần vẫn luôn không can thiệp vào việc chỉ huy của hắn, lại rất tôn trọng phán đoán của hắn. Có một người chịu trách nhiệm, hơn nữa lại buông tay để hắn toàn quyền quyết định, khiến hắn rất an tâm, đồng thời cũng cảm thấy trách nhiệm vô cùng nặng nề.

"Tuyến đầu đã gây tổn thất nặng nề cho quân Nhật, tiêu hao nhuệ khí của chúng vượt quá dự kiến. Bộ đội Thanh Đảo điều ra tham gia phản kích tuyến Bắc cũng thu được không ít chiến quả, nhưng thương vong của chúng ta cũng không hề nhỏ. Tiếp tục đánh xuống, khó lòng đảm bảo toàn bộ quân đội Vệ Thanh Đảo có thể rút lui về Thanh Đảo an toàn... Để quân Nhật phán đoán sai lầm, nhưng chiến thuật đánh nam dẹp bắc của lão sư trong sườn núi, quả thực là một nghệ thuật. Hắn đã bù đắp những thứ mà chúng ta không hề tính đến, càng củng cố thêm phán đoán của quân Nhật."

Trong giọng nói của Mưa thần vẫn còn chút dao động: "Rút lui toàn bộ? Rút lui đến nơi nào? Sau này phải làm sao với lũ quỷ này? Toàn bộ quân đội tuyến đầu rút về Thanh Đảo, quân quỷ tiếp tục tiến về phía Tây thì sao? Chẳng phải là lộ ra cơ động binh đoàn sao?"

Tư Mã Trạh kiên định lắc đầu: "Quân quý đã bị tổn thất nặng nề, so với bình thường càng cần Thanh Đảo làm cảng biển. Chúng ta rút lui, chúng cần vài ngày để chỉnh đốn, xây dựng, tích trữ vật tư, chuẩn bị cho cuộc tổng tấn công vào Thanh Đảo... Về phía Tây, chúng sẽ chiếm Giao Châu. Coi như là cảnh giới, mà cơ động binh đoàn vẫn ở phía Tây của chúng. Nếu không chiếm được Thanh Đảo, chúng sẽ không tiến sâu về phía Tây."

Mưa thần gật đầu: "Lại hỏi ý kiến của tiên sinh trong sườn núi xem sao. Để quân quý tự tung tự tác trên đất nước ta, ta thật sự không cam tâm. Phải biết rằng chúng ta đã bỏ ra mấy ngàn sinh mạng mới chiếm được Thanh Đảo! Tình cảm và lý trí xung đột, thật sự không biết phải làm sao, nhưng vẫn phải làm theo kế hoạch đã định... Thuần Như, người dự tính bao lâu nữa thì chúng ta phản công lớn?"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tư Mã Trạh tự tin cười: "Ta để cho lũ quý này hoành hành bảy ngày, bảy ngày sau đó sẽ là lúc đại quân ta tiến chúng xuống suối vàng! Tổng thống, ngài muốn bao nhiêu tù binh? Cứ nói một con số, ta sẽ chuẩn bị đầy đủ."

Mưa thần cười xua tay, xem ra tâm trạng không tệ: "Ta cần những tù binh đó làm gì? Hơn nữa, lũ quý cũng chưa chắc đã muốn làm tù binh đâu! Cứ cố gắng gây thương vong cho chúng, khiến chúng rơi vào tuyệt cảnh. Người Nhật Bản sẽ chủ động tìm ta đàm phán!"

Tư Mã Trạh cười hỏi: "Tổng thống, mấy hôm trước ngài còn hùng hổ nói không cần tù binh, phải giết sạch chúng. Sao bây giờ lại nghĩ đến đàm phán?"

Mưa thần nghe Tư Mã Trạh "chỉ trích", thần sắc trở nên nghiêm trọng, thở dài một tiếng nói: "Quân nhân nhìn thấy bách tính bị tàn sát mà không

có chút ý chí báo thù, vậy còn gọi là lực lượng vũ trang của dân tộc sao? Ta xưa nay không tin vào chuyện lấy ân báo oán! Quân đội cũng cần có tinh thần chiến đấu không đội trời chung! Nhưng quốc lực của chúng ta có hạn... Còn rất nhiều hạn chế. Lúc này, không thể thống khoái mà báo thù, ta phải cân nhắc nhiều hơn. Nếu bùng phát chiến tranh toàn diện, cũng không có lợi cho quốc gia... Cứ để dành cho tương lai! Cứ để chúng ta thống khoái mà tàn sát chúng, thể hiện sức mạnh kháng cự, để Nhật Bản biết rằng không thể chiếm được lợi ích gì, đồng thời cho chúng một con đường lui... Ta cũng rất không cam tâm, nhưng chỉ có thể làm như vậy! Trung Quốc cường đại, muốn báo thù lũ đảo quốc kia lúc nào cũng được! Chúng ta đều sẽ thấy được ngày đó!"

Khi nói những lời này, ngực hãn phật phồng, dường như muốn dùng những cảm xúc kích động để phục tùng lý trí, quả là một việc vô cùng khó khăn. Cuối cùng, hãn mím chặt môi, quay người bước nhanh ra ngoài, chỉ để lại một câu: "Thuần Như, mau chóng hoàn thiện kế hoạch, sau đó truyền xuống cho toàn quân tướng sĩ, trận chiến cuối cùng đã không còn xa!".

STT 247: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 48: Mấu chốt

Một chiếc ca-nô hào hoa với thân tàu dát kim cương, dưới sự điều khiển của những thủy binh Nhật Bản mặc quân phục trắng, rẽ sóng tiến thẳng về phía cảng của hòn đảo nhỏ, một tuần sau khi khai chiến. Đại tướng trong chùa đang nghị, Tư lệnh quân sự của quân Nhật Trung Quốc, cuối cùng cũng mang theo thuộc hạ đổ bộ. Công trình thông tin hoàn thiện trên con tàu đã giúp ông ta chỉ huy trên biển suốt thời gian qua. Dù không có gì sai sót, nhưng việc chỉ huy tác chiến trên địa bàn của hải quân khiến ông ta cảm thấy có chút gượng gạo. Trong mắt một số quân nhân Nhật Bản, ranh giới giữa hải quân và lục quân đã trở thành một điều vô nghĩa.

Ca-nô vừa cập bến, đám phụ tá của Đại tướng đã không kìm được mà reo lên. Sau bao ngày lênh đênh trên biển, cuối cùng cũng được đặt chân lên đất liền! Chỉ có Đại tướng vẫn ung dung ngồi trên ghế da của ca-nô, uy nghiêm chờ đợi thuộc hạ cùng các tướng tá lục quân đón tiếp. Không thấy bóng dáng của Trung tướng Mai Trạch, Sư đoàn trưởng Sư đoàn 6, chỉ có một vài quân quan cận vệ của Sư đoàn, dẫn đầu là Thiếu tướng Chân Sơn Vô Sáng, Sư đoàn trưởng, năm nay năm mươi ba tuổi. Ông ta đang ở trên đỉnh cao sự nghiệp quân nhân, đồng thời cũng mang theo khí chất ngạo nghễ của Tư lệnh Quân Thiên Hoàng Vũ Lâm. Bên cạnh ông ta, các Lữ

đoàn trưởng, Đại tá Liên đội trưởng và tham mưu đều cúi đầu chào vị Đại tướng. Duy chỉ có ông ta hơi gật đầu, rồi đưa tay đeo găng trắng ra.

Đại tướng trong chùa đang nghị thản nhiên nhìn ông ta, trong đám người, ông ta phát hiện ra một người đầy bụi đường, tay trái còn đeo băng tay. Mặc dù đã thay quân phục sạch sẽ, nhưng cổ áo vẫn còn vết bẩn. Bên trong đảo Thành Võ, Đại tá Liên đội trưởng của Liên đội 45, Sư đoàn 6, cũng đang cúi đầu theo nghi thức 45 độ. Đại tướng trong chùa đang nghị rõ ràng không để ý đến Chân Sơn Võ Sáng đang chìa tay ra, bước nhanh lên bến tàu, đi thẳng đến trước mặt Bên trong đảo Thành Võ, hai tay ông ta nắm chặt lấy vai hấn: "Bên trong đảo quân! Thật sự là vất vả cho người! Liên đội 45 luôn xung phong, là người mở đường cho hoàng quân! Vết thương thế nào rồi? Tình hình tiếp tế của Liên đội 45 ra sao? Trận chiến sắp tới, vẫn cần người và bộ hạ làm chủ lực!"

Bên trong đảo Thành Võ ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy cảm kích, được Đại tướng đỡ vai như vậy dường như là vinh quang cả đời. Liên đội 45 cùng Liên đội 23 vai kề vai, được coi là những người mở đường của Sư đoàn 6. Trên đường tiến công, chiến đấu diễn ra vô cùng gian khổ. Đội quân của Hoa quân số 9, không hổ danh là quân bài chủ lực được dày công xây dựng, sức chiến đấu mạnh mẽ, trang bị tinh nhuệ, đặc biệt là hỏa lực bộ binh của họ, đã vượt xa Sư đoàn 6! Mật độ hỏa lực từ súng máy và cối của đối phương khiến mỗi lính Nhật chỉ mang theo năm mươi viên đạn không ngừng ghen tị với họ. Họ thực sự đang dùng máu và thịt để mở đường! Trên đường đánh xuống, hai bên đều chịu tổn thất nặng nề. Ngay khi sắp cắt đứt liên lạc giữa Thanh Đảo và đất liền, Hoa quân số 9, số 18 cùng nhiều đơn vị chủ lực khác đã xuất hiện. Sư đoàn 6 cuối cùng cũng mở ra một con đường cho hoàng quân trong tình thế khó khăn này! Nhưng Liên đội 45 đã tổn thất gần một nửa, từ hơn bốn nghìn người ban đầu, giờ chỉ còn hơn hai nghìn người. Số thương binh quá lớn, lại thiếu lực lượng vận chuyển, đã chết trên đường. Lần này đối mặt với Hoa quân, không còn là những kẻ để tóc đuôi

sam, nghiệm thuốc phiện như trong ấn tượng của người Nhật, mà là một lực lượng quân sự hùng mạnh nhất!

Mặc dù trên bản đồ tác chiến, các đơn vị chủ lực của Hoa quân đã bị đánh dấu là bị phá hủy, bị đánh tan, bị suy yếu nghiêm trọng, nhưng là một quân nhân tác chiến ở tiền tuyến, Bên trong đảo Thành Võ luôn cảm thấy bất an. Mỗi khi ông ta nhìn vào vùng đất Trung Quốc rộng lớn vô tận, với những ngọn núi trùng điệp, ông ta luôn có cảm giác rằng lực lượng của Hoa quân tuyệt đối không chỉ có vậy. Trong trận chiến ở doanh trại trấn, cánh tay của Đại tá Bên trong đảo Thành Võ đã bị pháo kích làm bị thương. Lúc đó, Mai Trạch đã điện cho trong chùa đang nghị, yêu cầu rút Liên đội 45 và Liên đội 23 ra để chinh đồn. Nhưng khi trong chùa đang nghị và Chân Sơn Võ Sáng bàn bạc, Chân Sơn lại nói rằng việc xây dựng của Sư đoàn Cận vệ vẫn chưa hoàn chỉnh, đang chờ đợi hỏa lực hạng nặng. Thậm chí còn cay nghiệt nói: " Binh đoàn Cận Vệ luôn là binh đoàn mạnh nhất của lực lượng hoàng quân, tại sao lại cảm thấy khó khăn khi dùng toàn bộ lực lượng để tấn công? Nếu cần sự giúp đỡ của Sư đoàn Cận vệ, cũng phải có chút thái độ cầu xin chứ!" Mai Trạch không chịu được, chỉ bổ sung quân cho Liên đội 23, để Bên trong đảo Thành Võ mang theo một đơn vị bị tổn thất đi chinh đồn, tiếp nhận đội quân bổ sung. Trước khi đi, Mai Trạch nhìn ánh lửa ở doanh trại trấn, hận hận nói: " Lần này tại sao không điều Binh đoàn Tiên Đài đến? Sư đoàn Cận vệ, những công tử bột đến từ Tokyo, chỉ chiến đấu với họ thì chỉ có bị khinh bỉ! Bên trong đảo quân, sau này phải nhanh chóng tiếp nhận quân bổ sung. Sư đoàn 6 phải dựa vào sức mình để giành chiến thắng!"

Những mâu thuẫn này, Đại tướng trong chùa đang nghị tất nhiên hiểu rõ, vì vậy ông ta đã đến an ủi Đại tá Liên đội trưởng, người đã chiến đấu gian khổ. Nhìn thấy Tư lệnh quân sự ở đó ôn hòa an ủi Bên trong đảo Thành Võ, Chân Sơn Võ Sáng chỉ thản nhiên đùa nghịch với đôi găng tay dưới ánh mặt trời. Bên cạnh, thuộc hạ và tham mưu thì thầm to nhỏ, bầu không khí

trở nên có chút kỳ lạ. Trong chùa đang nghị cuối cùng cũng quay đầu lại, gật đầu với Chân Sơn Võ Sáng: "Chân Sơn quân, quân bộ đã chuẩn bị xong chưa? Ngay lập tức ta sẽ chỉ huy toàn bộ Sư đoàn Quý, coi như là lực lượng xung kích, cũng phải gánh vác trách nhiệm lớn!"

Chân Sơn Võ Sáng mỉm cười hành lễ: "Thưa Tư lệnh, binh đoàn đã chuẩn bị xong, hoan nghênh Tư lệnh chỉ huy... Sư đoàn Cận vệ là quân đội thân cận của Thiên Hoàng bệ hạ, có thể tham gia vào chiến dịch liên quan đến vận mệnh của đế quốc, tiếp nhận sự chỉ huy của Tư lệnh, toàn binh đoàn trên dưới đều vô cùng phấn khởi."

Một nhóm tướng lĩnh cùng các quân quan sáng chói, cùng với đội tùy tùng, lên ngựa tiến về phía tây bắc của cảng Hoàng Đảo, cách đó vài dặm, đến bộ tư lệnh được thiết lập trong một ngôi làng chài nhỏ. Toàn bộ bến tàu Hoàng Đảo, dưới sự thi công chung của hải quân và lục quân, đã trở thành một nền tảng được hoàn thiện sơ bộ. Lượng lớn vật tư chất đồng ở đây, đạn dược, lương thực, ngựa, cỏ, khí tài quân sự chất cao như núi, đều được che phủ bằng vải dầu, còn có rượu sake và thực phẩm cao cấp dành riêng cho các quân quan, lại có người chuyên trông coi. Nhưng lực lượng vận chuyển lại vô cùng thiếu thốn. Những con la, ngựa kéo xe đều kéo đầy xe, cố gắng vận chuyển vật tư về phía tiền tuyến. Thỉnh thoảng lại có những đoàn xe ngựa từ phía tây bắc trở về, phía trên đều là thương binh. Ruồi nhặng bay lượn trên đầu họ. Có người đã bỏ mạng trong quá trình vận chuyển dài đằng đẳng. Những quân quan trên ngựa nhìn thấy tất cả, đều im lặng. Những thương binh còn có thể cử động, nhìn thấy Đại tướng, đều cố gắng đứng dậy, khàn giọng hô hào: "Thiên Hoàng vạn tuế! Đại Nhật Bản đế quốc vạn tuế!" Sau đó là tiếng cười điên dại. Những người này rõ ràng đều là những kẻ bị thần kinh trong chiến trường.

Các quân quan dường như không dám đối diện với tất cả những điều này. Họ nhanh chóng tiến về bộ tư lệnh. Bộ tư lệnh này là một công trình

kiến trúc tuyệt vời của Nhật Bản, được xây dựng trong một làng chài, từ đường được gia cố nhiều lần, lại còn đào chiến hào dưới lòng đất. Mạng lưới dây điện chằng chịt lan ra như mạng nhện, ăng-ten chảo vô tuyến điện khê rung trong gió. Tại đây, họ hoàn toàn có thể chỉ huy đại binh đoàn tác chiến! Khi bước vào bộ tư lệnh, người ta mới phát hiện ra cận vệ sư đoàn đã tốn công sức đến nhường nào để trang trí nơi này theo phong cách Nhật Bản. Công binh của cận vệ sư đoàn quả là đã bỏ ra không ít công sức!

Một đoàn người đều đi vào phòng tác chiến, ngồi xuống ngay ngắn, lắng nghe những lời bàn luận trong căn phòng. Theo trung tướng Chân Núi Võ Sáng, sư đoàn trưởng của cận vệ sư đoàn, tình hình chiến sự ở tiền tuyến đã rõ ràng. Quân đội vương bài của Hoa quân đang kháng cự quyết liệt ở cả hai tuyến nam bắc, nhưng trước sự tấn công liều chết của Sư đoàn 18 và Sư đoàn 6, chúng đều bị đánh tan tác. Đặc biệt là Sư đoàn 6, sau khi đánh chiếm doanh trại trấn, đã thừa thắng xông lên, cắt đứt tuyến đường giao thông huyết mạch ở huyện Giao Châu, khiến Hoa quân ở tiền tuyến phải rút lui. Trừ một số ít tháo chạy về phía tây, phần lớn đã rút vào Thanh Đảo để tập kết lực lượng. Do đường rút lui bị uy hiếp, họ cũng buộc phải rút về Thanh Đảo. Sư đoàn 18 đã chiếm cứ thành Dương, bao vây Thanh Đảo. Ông ta cho rằng sự kháng cự của Hoa quân không thể không nói là tương đối hữu hiệu. Hai cánh quân tinh nhuệ là Sư đoàn 6 và Sư đoàn 18 đều đã bị hao tổn nhuệ khí. Giờ chỉ có thể dùng để cảnh giới. Tuyến bao vây Thanh Đảo của họ mới là lực lượng xung kích, được xây dựng hoàn chỉnh, không hề bị tổn thất. Đương nhiên, việc tấn công Thanh Đảo sẽ do cận vệ sư đoàn đảm nhiệm! Hoa quân đã cầm cự ở Thanh Đảo được ba ngày, đối với đội quân Thiên Hoàng ngự thân binh của họ mà nói, chẳng phải là muốn trong ba ngày phải chiếm được Thanh Đảo hay sao? Chiến công như vậy chính là vật trong tay của Chân Núi Võ Sáng! Võ Huân, thứ mà quân nhân khao khát nhất, đang ở ngay trước mắt!

Ông ta nhìn những người đang bàn luận trong phòng, lão đại có vẻ hơi mệt mỏi, ông ta cũng thận trọng không lên tiếng. Chẳng lẽ ông ta còn có thể đưa ra quyết định gì khác hay sao? Trong khi đó, những người khác vẫn chưa lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn vào bản đồ, nơi đánh dấu vị trí của quân đội hai bên ở khu cứ điểm và thành khu Thanh Đảo. Trên bản đồ, có Sư đoàn 9, Lữ đoàn 7, Sư đoàn 18, sáu lữ đoàn, cùng với hai phân hiệu của trung ương giáo đạo sư. Nói đúng hơn là mười lăm lữ đoàn tinh nhuệ nhất của Hoa quân đang bị bao vây ở Thanh Đảo! Các tham mưu vẫn lạc quan ghi chú rõ, những đội quân này đã chịu tổn thất hơn năm mươi phần trăm. Những suy đoán này cũng có cơ sở. Quân Nhật đã có hơn sáu ngàn người thương vong, còn Hoa quân thì thương vong ước tính ở mức tương đương. Những tàn binh này trong cứ điểm chắc chắn không còn nhiều sức chiến đấu! Tất cả sĩ quan đều nhìn vị Đại tướng, người đã lên nắm quyền chỉ huy trên lục địa, chẳng lẽ không phải là để hạ lệnh tổng công kích Thanh Đảo hay sao? Tin thắng trận này đã được mong đợi từ rất lâu rồi! Nhưng ánh mắt của Đại tướng chỉ dừng lại rất lâu trên hai cánh quân Nhật, nơi hình thành chiến tuyến dài dằng dặc, rồi lại im lặng không nói. Hai cánh quân này quả thật quá dài, quá dài. Hai sư đoàn phân tán bảo vệ, trừ một số điểm trọng yếu có binh lực hùng hậu, những nơi khác chỉ có một số ít quân cảnh giới. Nếu Hoa quân còn giấu quân dự bị hùng hậu thì sao?

Ánh mắt uy nghiêm của Đại tướng lướt qua các tham mưu của mình. Tất cả mọi người đều cúi đầu. Tình báo lần này, trong lịch sử đối đầu với Hoa quân, được coi là thiếu chính xác nhất, do sự can thiệp của bộ phận tình báo quân sự Hoa quân. Điều này khiến cho việc nắm bắt tình hình bố trí quân đội và kế hoạch tác chiến của Hoa quân trở nên rất khó khăn. Việc trinh sát bằng vô tuyến điện của Hoa quân cũng rất hạn chế, họ chủ yếu sử dụng điện thoại hữu tuyến và truyền lệnh bằng ngựa. Chiến trường bị gián đoạn cũng rất nghiêm trọng. Ban đầu, họ hy vọng vào thủy phi cơ trên Cung Hào có thể thực hiện một số nhiệm vụ trinh sát chiến trường, nhưng ưu thế trên không lại thuộc về Hoa quân! Tất cả tình báo đều do tuyến một liệu mình

thu thập, độ không chắc chắn rất lớn... Hiện tại, có nên lập tức tấn công Thanh Đảo không? Sáu vạn quân Nhật, với tinh thần kinh thiên động địa, chịu đựng thiếu đạn dược, tiếp tế khó khăn, cuối cùng cũng đã đánh đến trước mặt Thanh Đảo. Trong mắt các tướng sĩ chỉ có chiến quả lớn nhất, nơi họ muốn đạt được sau bao nhiêu hy sinh và nỗ lực. Trong nước cũng đang từng giờ mong ngóng Thanh Đảo thất thủ, chờ Nhật tung bay, tượng trưng cho địa vị thống trị của đế quốc ở Trung Quốc. Lục quân cần một cảng biển như vậy để tiếp tế cho một đạo quân lớn, chứ không thể dựa vào Hoàng Đảo nhỏ bé!

Nhưng... đến lúc tấn công thật sao?

Trong chùa đang nghị xoay người lại, nhưng bàn tay lại đập mạnh xuống bản đồ: “Chư vị nghĩ sao? Thanh Đảo đang ở ngay trước mắt, có phải là chỉ chờ ta hạ lệnh tổng tiến công hay không?”

Chân Núi Võ Sáng lập tức đứng dậy, trung khí mười mười phần trả lời: “Thưa Tư lệnh quan! Cận vệ sư đoàn là một đội quân vinh quang, là thân binh của Thiên Hoàng bệ hạ. Đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu! Dưới sự yểm trợ hữu hiệu của binh đoàn Cáo Bản và binh đoàn Kim Trạch, tôi tin rằng chúng ta có thể hoàn thành chiến dịch tác chiến chiến lược Thanh Đảo trong thời gian ngắn nhất! Xin Tư lệnh quan giao nhiệm vụ tác chiến này cho binh đoàn của tôi, nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của Tư lệnh quan! Quân đội kia mặc dù kháng cự ngoan cường, nhưng khi hoàng quân chiếm được trận địa, chúng sẽ không còn khả năng uy hiếp. Quân đội kia hiện tại đã tháo chạy về phía tây, những tinh nhuệ của chúng đều ở Thanh Đảo, số quân còn lại trong nước đều là những đội quân địa phương không chính quy hoặc mới thành lập, không chịu nổi tác chiến. Đây chính là thời điểm thích hợp nhất để chúng ta điều động quân đội, lập nên võ công lớn!”

Trong chùa đang nghị lạnh lùng nói: “Nếu Hoa quân không tháo chạy về phía tây mà tập kết một đội quân dự bị hùng mạnh thì sao? Nếu trong

Thanh Đảo không phải là mười lăm lữ đoàn Hoa quân như dự tính, mà chỉ có sáu, bảy lữ đoàn chủ lực của chúng, thực chất đều ở phía tây, chờ chúng ta phát động tấn công thì sao? Đến lúc đó, quân đội điều động có thể ứng phó được tình hình này không?” Râu mép của ông ta run lên, xem ra đã hạ quyết tâm: “Chính vì chiến dịch lần này liên quan đến vận mệnh của đế quốc, cho nên bản quan không thể không thận trọng nhất. Ta quyết định, cận vệ sư đoàn tiếp nhận phòng ngự tuyến nam, còn Sư đoàn 6 tiếp tục tiến về phía tây, lục soát lực lượng chủ lực của Hoa quân ở phía tây. Nếu chúng ở đó, chúng ta sẽ tóm lấy chúng, đánh tan chúng, tiêu diệt chúng! Sau đó quay lại tấn công Thanh Đảo! Hoàng quân có tinh thần tác chiến liên tục này!”

“Bốp!” Một tiếng vang dội, tất cả sĩ quan đều đứng lên, đồng thời cúi đầu thật sâu: “A! Tuân lệnh! Kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của Tư lệnh quan!”

Sau khi trong chùa đang nghị hạ quyết tâm, Sư đoàn 6, vốn đã mệt mỏi không chịu nổi ở tuyến đầu, lại bắt đầu hành động. Còn cận vệ sư đoàn thì thay thế họ phòng ngự. Đối với sự sắp xếp này, trên dưới Sư đoàn 6 đều vô cùng bất mãn. Chính mình vất vả mở đường cho cận vệ sư đoàn, giờ lại còn phải tiếp tục tiến về phía tây để lục soát, cảnh giới cho họ! Để những con chuột đến từ Tokyo làm công tác chuẩn bị tấn công Thanh Đảo, khổ cực đều là binh đoàn Cáo Bản phải gánh vác, còn chuyện lộ mặt thì lại là cận vệ sư đoàn. Tư lệnh quan các hạ quá nịnh bợ cấp trên! Nhưng phàn nàn thì phàn nàn, Sư đoàn 6 sau khi nghỉ ngơi một ngày, bổ sung đạn dược, lại dọc theo tuyến nam triển khai thành một mặt trận rộng lớn, tiến về phía tây. Hành động này khiến cho quân đội chính quy đang sẵn sàng đón địch ở phía tây, chờ quân Nhật quay lại tấn công Thanh Đảo, lập tức thần kinh căng thẳng. Tiền tuyến đã làm đủ công phu, tại sao tiểu quỷ tử vẫn chưa lên? Chẳng lẽ đã để lộ tình báo gì rồi?

Tại bộ tư lệnh quân đoàn dã chiến Chu Trang, trong phòng tác chiến của hang ổ Tế Nam, không khí căng thẳng đến mức chỉ cần một tia lửa cũng có thể châm ngòi đại hỏa. Quân đoàn 6 của Nhật Bản hành động cũng nhanh như chớp, xuất phát từ huyện Nhựa Cây, đã tiếp cận đồn trấn phía sau, nơi có một nhà kho dã chiến khổng lồ, được coi là trụ sở tiếp tế nhiên liệu. Nơi đó dự trữ ba ngàn phát trọng pháo quý giá, cùng với lượng lớn vật tư lương thực, đều là do hai mươi sư đoàn vất vả vận chuyển lên. Tin tức quân Nhật tiếp cận không ngừng truyền đến từ tiền tuyến. Phía sau đồn trấn, Trương Lỗ, Diêu Ca Trang, Đập Thành, Chu Dương, một tuyến cơ động binh đoàn đang chờ thời cơ, không hề có bất kỳ động tĩnh nào, ẩn nấp chờ thời cơ hơn một tuần. Nếu bị quân Nhật phát hiện, coi như mất đi chiến cơ, gần như không còn cơ hội! Mọi người đều hiểu, nếu không thể đẩy quân Nhật vào tuyệt cảnh, cuộc chiến giằng co kéo dài sẽ ảnh hưởng lớn đến việc an bài hậu chiến, thậm chí là lợi dụng một trận chiến để quật khởi. Ánh mắt của mọi người lúc này đều đổ dồn về Tư Mã Trạm, nhìn Mưa Thần, chờ đợi quyết định của họ.

Hai người kia, thần kinh cũng căng thẳng tốt độ, vẫn canh giữ trong hang ổ. Ngay cả Mưa Thần, vốn không hút thuốc, cũng châm một điếu xì gà, vừa bị khói sặc ho khan, vừa khổ sở suy tư. Nên bắt đầu phản công toàn tuyến ngay bây giờ, hay là nhẫn nhịn thêm? Quân Nhật đang lục soát về phía tây, tiến công, rốt cuộc đâu là điểm dừng của chúng? Thái Phong cho rằng là Cao Mật, còn Tư Mã Trạm lại cho rằng là Duy Huyện. Nơi này, trong thời chiến, có lẽ đã cân nhắc mọi thứ, nhưng địch nhân cũng không phải kẻ ngốc, chúng cũng là một đội quân hiện đại hóa với chiến thuật bài bản, lại có một vị tư lệnh quan chỉ huy xuất sắc.

Tình báo của hai mươi sư đoàn không ngừng truyền đến qua điện báo hữu tuyến, quân tiên phong Nhật Bản đã giao chiến với họ ở phía sau đồn trấn! Đơn vị tấn công là trung đoàn 13 thuộc sư đoàn bộ binh 6, lực công kích rất mạnh. Tiền tuyến chiến đấu gian khổ, yêu cầu chi viện hoặc cho

phép rút lui! Tiền tuyến hiện tại, những đơn vị này, đều có chút bối rối. Ban đầu nhận được lệnh là giữ nguyên trạng thái, chờ thời cơ phản công. Giờ quân Nhật đã đánh đến cửa, rốt cuộc nên đánh hay rút lui? Tình thế chiến sự đã đến khúc quanh quan trọng nhất.

Mưa Thần cuối cùng lên tiếng, giọng nói đã khàn khàn: “Thuần, người thấy chúng ta có nên rút lui về phía sau một chút không? Để quân Nhật tưởng rằng chúng ta đang tiếp tục tháo chạy về phía tây, chờ chúng tấn công Thanh Đảo, chúng ta sẽ phản công. Hiện tại cứ nhẫn nhịn, người thấy sao?” Trong lòng ông cũng đang nhỏ máu. Tuyến Nhựa Cây, bao nhiêu nhà kho dự trữ đã được xây dựng để chuẩn bị cho phản công. Nếu rút lui, tất cả đều rơi vào tay giặc! Đốt đi cũng thật tiếc. Sản xuất những vật tư, đạn dược này, mua sắm trang bị tinh nhuệ, số tiền này đều là ông vất vả dành dụm! Quốc gia toàn lực kiến thiết, chỉ mong cho quân xâm lược một trận đẹp mắt. Nếu đốt đi, thật sự là một việc khiến người ta đau lòng! Phản công ngay lập tức, lời nói đến bên miệng, lại lắc đầu, không nói tiếp. Phản công hiện tại, nhiều nhất là cùng quân giặc đánh nhau ở Nhựa Cây, rồi chúng sẽ tấn công hai nhánh, chiến sự sẽ kéo dài bao lâu? Như vậy, cơ hội lợi dụng chiến tranh ở châu Âu để kiến thiết sẽ bị bỏ lỡ! Hơn nữa, như vậy cũng không thể dập tắt dã tâm của quân Nhật, chúng sẽ chỉ tăng cường quân số, lao vào một cuộc chiến đặt cược vận mệnh quốc gia. Mục tiêu của ông, là buộc quân Nhật phải tự xuống đài!

Tư Mã Trạh hung hăng quăng điều thuốc lá trên tay. Vị tham mưu trưởng trẻ tuổi này, trong mắt cũng đầy tơ máu. Hắn trầm mặc đứng dậy, đi đến trước bản đồ, cẩn thận xem xét, lại không ngừng khoa tay múa chân trên đó. Cuối cùng, quả quyết nói: “Rút lui! Nổ! Đốt! Mở rộng chính diện cho quân giặc! Cơ động binh đoàn nằm ngang trên tuyến Nhựa Cây, di chuyển về phía nam, đến Dương Sông, Trương Ứng, chờ thời cơ! Ở phía sau đồn trấn, điều động bốn năm đoàn địa binh chống cự một hồi, động viên toàn bộ lực lượng, chuyển vật tư về phía nam nhiều nhất có thể. Dân gian

xe ngựa toàn bộ trưng dụng, đều dùng hết! Rút lui không xong cũng không để lại cho quân giặc!”

Nghe ngữ khí liều chết của Tư Mã Trạ, Mưa Thần cũng nhào tới bản đồ. Nghe cuộc đối thoại của họ, các phụ tá cũng vây quanh Tư Mã Trạ. Ý đồ của họ rất rõ ràng, đánh cược với quân giặc! Kế hoạch phản công dọc theo tuyến Nhựt Cây, đóng quân gần đó, hiện tại lại di chuyển về phía nam, rõ ràng là nhắm vào Hoàng Đảo Cản, cảng biển duy nhất hiện đang nằm trong tay quân giặc! Đến lúc đó phản công, trước hết cắt đứt đường tiếp tế của chúng, sau đó quét sạch từ nam lên bắc, dồn quân Nhật vào đường cùng! Lúc này, liệu có kịp chuyển bao nhiêu vật tư về phía nam, có đủ để chống đỡ đại quân tác chiến không?

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Kế sách như vậy, chỉ có Mưa Thần mới có quyền quyết định. Đủ loại suy nghĩ ủa về, hỗn loạn trong đầu ông, tiếng bàn tán cũng ồn ào, đều nói kế hoạch này quá mạo hiểm. Không bằng phản công ngay bây giờ, an tâm một chút. Chậm rãi dồn quân giặc vào nơi chúng đến. Dựa vào ưu thế của lực quân, từ từ tiêu hao chúng..... Nhưng tinh hoa của lực quân chính quy đều ở đây, lực quân của quân giặc còn có một lượng lớn chưa được điều động! Thật muốn đi đến tình trạng chiến sự toàn diện sao?

Mưa Thần vịn đầu, nhưng rất nhanh lại đứng thẳng người, chấp tay sau lưng, đi lại trong phòng tác chiến. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ông vẫn chưa đưa ra quyết định. Tư Mã Trạ chỉ chăm chú nhìn vào bản đồ, ánh mắt như muốn đốt thủng nó. Hắn đưa ra một đề nghị kinh người, hiện tại chỉ chờ Mưa Thần quyết định.

Đây có lẽ là thời khắc mấu chốt.

STT 248: Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 49: Hướng nam...

Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 49: Hướng nam

Hai mươi ba sư, bốn mươi sáu lữ, chín mươi hai đoàn quan binh tiến vào phía sau đồn trấn, triển khai chiến tuyến. Bọn lính này, tuy không cao lớn nhưng lại luyện tập thành thực, rắn rỏi, đều là từ Vân Nam đến. Trong trận mưa thần, ở cái thời không song song kia, bọn họ vốn là một đội quân có lịch sử vẻ vang. Là đội quân lính mới của Vân Nam năm đó, những người huấn luyện bọn họ đều là những nhân vật kiệt xuất. Thái Ngạc, Triệu Thanh, Khúc Đồng Phong... Bọn họ là những người duy nhất trong đội quân lính mới, có thể sánh ngang với Bắc Dương lục trấn, cùng Nam Dương tám, chín trấn trong huấn luyện. Trang bị của bọn họ cũng vô cùng hoàn thiện, nhờ sự coi trọng của Tổng đốc Vân Quý Lý Kinh Hi. Bọn họ từng hợp thành Hộ Quốc quân đệ nhất bậc thang đoàn, với ba ngàn người đã từng chiến đấu với mấy vạn quân Bắc Dương, cuối cùng giành chiến thắng, đồng thời giành được vinh dự. Nhưng vào lúc này, bọn họ lại bị điều ra chinh biên, trở thành một lực lượng vũ trang địa phương, do Đô đốc Đường Kế Nghiêu đã xuống đài định cư ở Việt Nam. Toàn sư bốn cái đoàn chỉ còn hơn sáu ngàn tám trăm người. Những người con Vân Nam này không phải là không có oán khí, nhưng trước quốc nạn này, khi chín mươi hai đoàn nhận được mệnh lệnh, sau tám ngày, họ vẫn là nhanh chóng nhất tiếp viện tới phía trước, cùng quân địch quyết chiến. Lão hiệp thống Thái Ngạc trong điện thoại chỉ nói một câu: “Là học trò ta dạy dỗ, mang ra quân, thì lên cùng quỷ tử phân định sống chết!” Hai ngàn con em Vân Nam, cứ như vậy, mang theo một loại tâm tình quyết tuyệt, tiến vào chiến trường.

Bọn họ tuy không biết tại sao phải bị chia cắt, nhưng xuất hiện trên chiến trường chống giặc ngoại xâm đã là tâm nguyện lớn nhất của họ. Năm đó, Thái Ngạc cùng các bậc tiền bối đã không uổng phí công sức giáo dục đội quân này.

Bên cạnh họ, còn có hai mươi bốn sư, chín mươi lăm đoàn, hai mươi sư, bảy mươi bảy đoàn, hai mươi sư, tám mươi đoàn đến từ Quảng Tây. Trung ương giáo đạo sư, một sơn pháo doanh cùng các đội quân khác, nghênh chiến với quân Nhật sư đoàn thứ sáu đang công kích về phía tây. Họ cũng không hề hay biết, phía sau họ, trong bóng đêm dày đặc, toàn bộ tuyến đường nhựa cây tế đều được huy động, dọc theo tuyến đường, dân phu, xe ngựa, cùng với quân đội chính quy, toàn bộ đội quân hậu cần. Tất cả vật tư trong kho hàng, thuốc men, đều được vận chuyển về phía nam. Trong bóng đêm, mấy vạn người đang liều mạng làm việc này. Đội quân cơ động chủ lực đã toàn bộ di chuyển về phía nam. Hơn mười vạn quan binh chờ đợi rất lâu, thứ họ nhận được không phải là mệnh lệnh phản kích, mà là âm thầm hành quân về phía nam. Tuyến đường nhựa cây tế dọc tuyến đều chôn thuốc nổ, xung quanh những nhà kho đều chuẩn bị dầu lửa. Xem ra, trận mưa thần đã chọn ra quyết định gian nan nhất. Hẳn cần một trận toàn thắng, dù phải trả một cái giá lớn hơn nữa!

Phía sau đồn trấn, ban đêm cũng là khói lửa ngập trời. Đường đạn pháo đan xen trên bầu trời đêm, tạo thành những dòng sông lửa. Tiếng la hét vang vọng khắp đồng bằng Giao Đông. Bảy mươi bảy đoàn đang liều chết chống cự. Đứng từ xa nhìn về chiến trường, có thể thấy một tầng huyết sắc. Tham mưu liên lạc quan của dã chiến quân đoàn đang tranh thủ thời gian giới thiệu tình hình cho đoàn trưởng chín mươi hai đoàn, Cố Thành Phẩm Trân: “Quân Nhật hiện tại triển khai lực lượng bộ binh chỉ có một liên đội, nhưng buổi chiều đã phát hiện bọn chúng điều động lực lượng tiếp viện. Hiện tại, bảy mươi bảy đoàn đang bị vây ở trận địa chính diện, nếu quân địch vòng qua hai bên thì không xong! Không ngờ hai đoàn các người lại

đến được sáu mươi dặm đường trong đêm. Đến, cần các người nhanh chóng vào trận! Nhanh chóng xây dựng công sự! Trước khi trời sáng, quân Nhật sẽ vòng qua đánh vào địa đầu của quý bộ! Chiến tuyến của các người ở cánh trái bảy mươi bảy đoàn, có một sơn pháo chi viện, rõ chưa?” Vị thiếu tá tham mưu vẻ mặt vội vã, quần áo dính đầy bùn đất vì phải dò đường. Vừa bàn giao nhiệm vụ cho Cố Thành Phẩm Trân, vừa nhìn đội quân của hắn.

Những binh lính Vân Nam này đều dùng súng trường kiểu Hán, hành quân gấp sáu mươi dặm. Hiện tại, ai nấy đều đang nghỉ ngơi, dường như đã kiệt sức. Trên người, bộ quân trang vải thô màu xám xanh đã ướt đẫm mồ hôi. Đội quân này còn chưa chinh biên, thay đổi trang phục xong đã được điều ra tiền tuyến Thanh Đảo. Trong hệ thống do Trương Hùng phụ hải quân xây dựng, họ lại được điều vào đội quân cơ động. Trong đội quân này, chỉ có đoàn bộ có sáu khẩu súng đại liên Mark, hai khẩu pháo Grimm quen thuộc, pháo cối, lựu đạn... các loại vũ khí chính quy, còn không có một cái. Trong ánh mắt của vị tham mưu đến từ quân đoàn bộ có chút nghi ngờ, cuối cùng thở dài: “Biết rằng đại gia rất khó, địch nhân rất mạnh, nhưng quân lệnh như sơn. Dừng lại, đại gia cũng phải lên! Thái tổng chỉ huy ra lệnh, vô có lui lại, tất cả đều mất đầu!”

Trong màn đêm, trong thần sắc của Cố Thành Phẩm Trân có một loại hương vị khó tả, là sự khuất nhục nhỏ bé, cùng với quyết tâm kiên định, thêm vào một chút trào phúng. Hắn không để ý đến vị tham mưu kia, quay người lớn tiếng hạ lệnh: “Toàn đoàn lấy liên hoành đội tập hợp!” Vừa rồi còn đang ôm súng nghỉ ngơi, các quan binh lập tức tập hợp thành từng liên hoành đội. Động tác dứt khoát lưu loát, dường như cố tình cho vị tham mưu liên lạc quan Giang Bắc kia xem. Đứng đầu hàng, từng sĩ quan Vân Nam, đều dùng ánh mắt khiêu khích nhìn vị liên lạc quan, khiến hắn nhất thời có cảm giác như ngồi trên bàn chông.

Cố Thành Phẩm Trân động viên, giọng nói không lớn: “Huynh đệ, chúng ta là chín mươi hai đoàn có lịch sử vẻ vang, là do Thái tổng chỉ huy một tay tạo dựng, vất vả bồi dưỡng ra. Lần này, ngàn dặm xa xôi từ Vân Nam đến. Chinh biên gia nhập quân đội chính quy. Bởi vì trang bị của chúng ta kém, số lượng ít, bị người ta nhìn bằng ánh mắt khinh thường cũng không ít, phải không? Đều là quân nhân của quốc gia, việc này đã sớm làm quen rồi! Hiện tại, chúng ta nhận lệnh của tổng bộ, ở đây chống cự quân Nhật tiếp tục tiến về phía tây... Đây là muốn đại gia nỗ lực hy sinh lớn nhất! Chúng ta là con em Kim Mã Bích Khê, đại diện cho hai ngàn vạn đồng bào Vân Nam! Phải cho quân đội bạn nhìn thấy, cho người trong nước nhìn thấy, chúng ta có mấy cây gậy lửa này, có phải cũng có thể dùng để đánh giặc! Ta ra lệnh, toàn đoàn lập tức vào trận, sĩ quan chiến đấu phía trước, đoàn bộ tổ chức đội độc chiến, ai dám lùi, lão tử súng không nhận người! Ai thấy ta, người đoàn trưởng này, lui lại, đều có thể cầm súng đến chào hỏi ta!” Hắn cởi áo, lộ ra bộ ngực của mình. Tất cả quan binh đều nhìn đoàn trưởng Cố Thành Phẩm Trân, không thềm để ý đến vị tham mưu liên lạc quan, vung tay lên: “Vào trận! Các người tự xây dựng công sự dã chiến, chết thì thôi, không chết thì cứ đứng ở đó!”

Nhìn chín mươi hai đoàn quan binh tiến vào chiến trường, trong làn đạn, vị tham mưu sĩ quan ngơ ngác xuất thần một hồi. Bỗng nhiên mắng một câu tục tĩu, bước nhanh đuổi theo Cố Thành Phẩm Trân, nhỏ giọng mắng một câu: “Vân Nam mọi rợ. Muốn chết thì chết cùng nhau!”

Trong màn đêm, mấy ngàn đội quân đều như vậy, nghĩa vô phản cố xông vào chiến trường. Trong số họ có đội quân cải biên từ Ngũ sư của Sơn Đông, quân Bắc Dương cũ. Có lính Quảng Tây mất chỉ huy, tổ chức thành đội quân cải biên, thói quen giang hồ vẫn còn đậm đặc. Cũng có những binh lính mới được huấn luyện bài bản từ Vân Nam, họ cũng không hoàn toàn hiểu rõ, đội quân của họ phải đối mặt với loại hy sinh nào.

Bộ tư lệnh quân đoàn dã chiến Thái Ngạc lúc này cũng rối như tơ vò. Người ra vào tấp nập, tất cả đều đang khẩn trương di chuyển bộ tư lệnh về phía nam trong màn đêm. Từng cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa, tiếng người ngựa huyên náo vang lên không ngớt. Tham mưu trưởng Đường Tại Lễ và phó quan của Thái Ngạc, mồ hôi nhễ nhại, đang chỉ huy mọi việc. Tổng tham mưu, trực thuộc đoàn thông tin cũng dời đến đây, tổ chức lại toàn bộ mạng lưới thông tin. Chỉ có Thái Ngạc là không hề để ý đến cảnh tượng hỗn loạn này. Hắn chỉ chấp tay sau lưng, đứng trước bản đồ chưa bị phá hủy, cẩn thận suy nghĩ mệnh lệnh khẩn cấp mà Tổng tham mưu đã hạ.

Đây quả là một nước cờ hiểm. Bộ đội chủ lực di chuyển về phía nam, từ bỏ tuyến phòng thủ dựa vào cây tế. Quân Nhật vẫn tiếp tục tấn công và trinh sát về phía tây, gây ra mối đe dọa lớn cho ý đồ chiến lược đã định trước. Tư Mã Trạm, học trò của hắn, lại là người chủ trì sự điều chỉnh đầy rủi ro này, Mưa Thần cũng đánh nhịp! Điều này càng khiến hắn hiểu rõ ý đồ của Tổng tham mưu: mục tiêu của họ là chiến thắng toàn diện! Thái Ngạc, ít nhất là cùng với Mưa Thần, cũng hiểu rõ những lợi ích chính trị của chiến thắng toàn diện trong tình hình tương lai.

Việc lấy một bộ phận quân đội yểm hộ chủ lực di chuyển về phía nam để chờ thời cơ, đồng thời cố gắng đoạt lấy vật tư, lực lượng yểm hộ này bị đánh tan gần như là điều tất yếu. Tiếp theo đó, quân chủ lực chính quy của Nhật Bản ở phía tây sẽ bị đánh bại, tuyến phòng thủ cây tế sẽ bị phá vỡ hoàn toàn. Quân Nhật chiếm được tuyến phòng thủ cây tế, chắc chắn cho rằng cánh Thanh Đảo đã được bảo vệ an toàn, có thể quay lại tham gia trận quyết chiến ở Thanh Đảo. Tình trạng của quân đội Nhật Bản cũng sẽ bị kéo đến. Cơ động binh đoàn chủ lực sẽ phù hợp thời cơ, dưới sự chỉ huy của hắn, sẽ xông thẳng đến Hoàng Đảo, một lần hành động cắt đứt đường lui của quân Nhật, sau đó quét sạch và áp chế quân Nhật trong trận quyết chiến. Cắt đứt nguồn tiếp tế của quân Nhật, chúng sẽ trở thành thú bị nhốt! Nhưng không có đường sắt làm chỗ dựa, đại binh đoàn xuất kích tác chiến,

liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ tác chiến một cách thuận lợi không? Việc chuyển vận vật tư, đạn dược về phía nam khẩn cấp có đủ không? Tổng tham mưu có kịp thời tổ chức một tuyến phòng thủ phía nam không? Sự điều chỉnh chiến lược này vừa mang lại cơ hội lớn, lại vừa chứa đựng những rủi ro khổng lồ. Không phải toàn thắng, thì là toàn bại, xem ra chúng ta cũng đang đánh cược vận mệnh quốc gia! Quân Nhật sẽ tiến công về phía tây đến đâu? Khi nào chúng có thể đảo ngược tình thế? Đến lúc nào thì mình mới có thể xuất kích?

Lúc này, Thái Ngạc hoàn toàn đắm chìm trong những vấn đề chiến thuật, cho đến khi tiếng ồn ào bên ngoài bộ tư lệnh làm hấn giật mình. Hấn quay đầu lại, thấy một sĩ quan trẻ tuổi, nhanh nhẹn, dũng mãnh, với khuôn mặt tuấn tú, đang gào thét với Đường Tại Lễ: "Người nói xem, bộ chỉ huy quân đoàn hiện tại đang làm cái trò gì vậy? Ta Thập Bát sư là chủ lực, lại bị các người chia cắt sử dụng, hai đoàn gia nhập tuyến bắc phản công, hiện tại rút lui về Thanh Đảo, đóng quân ở tiền đồn, đang kịch chiến. Quân Nhật Lục sư đoàn đang tiến về phía tây. Tổng thống còn ở Tế Nam! Lại gọi Thập Bát sư rút lui về phía nam, ta thấy các người sợ địch như cọp! Lão tử năm xưa nam bắc hội chiến dưới sự chỉ huy của Tổng thống, chưa từng trốn tránh một trận nào! Còn ban hành cái gì mệnh lệnh của Tổng tham mưu, lão tử thấy chính là các người bày trò! Bắc Dương dư nghiệt, còn có trò gì nữa không? Nếu Niệm Tôn ca ở đây, đã sớm cho chúng ta phản công rồi! Hiện tại quân đội còn nguyên vẹn, tại sao không tiến về phía đông, mà cứ phải rút lui về phía nam? Tránh xa toàn bộ tuyến phòng thủ cây tế! Lão tử Thập Bát sư trên tuyến phòng thủ cây tế còn một vạn phát đạn pháo, mấy trăm vạn phát đạn dự trữ! Không chuyển đi thì đốt hết! Người đây là thông đồng với địch, đây là bán nước."

Viên sĩ quan trẻ tuổi đang mắng chửi người kia mang hàm thiếu tướng, tay cầm roi ngựa không ngừng quất vào đôi ủng cao quá gối, khiến người ta lo lắng hấn sẽ quất vào mặt tham mưu trưởng. Toàn bộ quân đội chính quy,

các chỉ huy dưới quyền có thể chỉ vào mũi tham mưu trưởng quân đoàn mà mắng, chỉ có vị thiếu tướng sư trưởng Trần Sơn Hà của Thập Bát sư. Dưới quyền, quân đội phải chờ đợi thời cơ lâu như vậy, cuối cùng lại nhận được không phải lệnh phản công, mà là lệnh tiếp tục di chuyển về phía nam. Ai cũng có ý kiến, nhưng nhìn vào mệnh lệnh chung của Tổng tham mưu và Thái Ngạc, họ chỉ có thể ngoan ngoãn tuân theo. Chỉ có Trần Sơn Hà, không sợ trời không sợ đất, một lòng cho rằng đây là trò của Thái Ngạc và Đường Tại Lễ. Hắn vốn không phục Thái Ngạc. Năm xưa, Giang Bắc quân tam kiệt, Ngô Hái không cần phải nói, Hà Toại hiện đang một mình nắm giữ Tây Bắc và Đông Bắc, Thái Ngạc lại muốn tiến trăm dặm! Hiện tại, Trương Hùng Phu cũng chỉ là quyền quân trưởng quân đoàn đã chiến, còn mình thì vẫn là thiếu tướng sư trưởng! Từ sau trận chiến Thanh Đảo đến nay, người ta ở phía trước lập công, còn mình thì ở phía sau nghe người khác chỉ huy. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn có chút tức giận. Thêm vào đó, Đường Tại Lễ phân phối cho Thập Bát sư lực lượng vận chuyển lại quá ít, Đường Tại Lễ vốn nghĩ Thập Bát sư có đoàn quân nhu của riêng mình có thể giải quyết một phần, không ngờ lại châm ngòi cho tính khí của Trần Sơn Hà.

Đường Tại Lễ tức giận đến mức mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng lại biết địa vị của Trần Sơn Hà, gân xanh trên trán nổi lên, lại không nói được lời nào. Trần Sơn Hà vẫn đang kêu: "Thái Tùng Sơn đâu? Thái Tùng Sơn đâu? Hắn chỉ huy mù quáng như vậy, quân đội chính quy của chúng ta thực sự bị hắn tàn phá, bán đất không đau lòng!"

Thái Ngạc chỉnh lại mũ, lạnh lùng nhìn về phía cổng: "Ta Thái Tùng Sơn ở đây! Người có lời gì thì cứ nói với ta!"

"Người chỉ huy mù quáng! Người đây là trốn tránh chiến sự! Người dùng quyền lực của mình để ép Tổng thống và Tổng tham mưu! Hồ hang

vốn dĩ đã chuẩn bị tốt để quyết chiến dọc theo tuyến phòng thủ cây tế, tại sao lại bị người đối thành cơ động về phía nam?"

Thái Ngạc cười lạnh: "Nếu như người chỉ có trình độ này, ta cũng không đáng để giải thích với người. Đối với những chỉ huy dưới quyền không tuân theo mệnh lệnh của ta, ta có thể tùy thời bãi miễn chức vụ của họ. Chỉ riêng việc người hôm nay không phục tùng chỉ huy, mắng chửi thượng cấp, đánh chết người cũng không quá đáng!"

Trần Sơn Hà có chút chột dạ, nhưng bản tính ngạo mạn đã ăn sâu vào máu, lại khiến hắn tiếp tục công kích: "Ta là thiếu tướng! Hắn là thượng tá. Cấp bậc của ta cao hơn hắn! Gặp mặt hắn còn phải chào ta! Ta cùng Niệm Tôn ca và họ đánh nam bắc hội chiến, các người ở đâu? Chức sư trưởng này của ta là do Tổng thống bổ nhiệm. Người có quyền lực này để bãi miễn chức vụ của ta sao?"

Hắn hoàn toàn không nề mặt Thái Ngạc. Đường Tại Lễ lúc này cố nén giận, kéo Thái Ngạc: "Tùng Sơn, chúng ta không cần so đo với kẻ ngốc này, tự nhiên Tổng thống sẽ nói chuyện với hắn, chúng ta còn nhiều việc phải làm..." Thái Ngạc hất tay Đường Tại Lễ ra, bước đến trước mặt Trần Sơn Hà: "Trần Sơn Hà!".

Tiếng quát của hắn khiến mọi người giật mình, thấy Thái Ngạc sắc mặt tái xanh, gần như chỉ vào mũi Trần Sơn Hà mà gầm lên: "Người nói cái gì mà chỉ huy mù quáng, cái gì mà ta dùng quyền lực ép Tổng thống và Tổng tham mưu, cái gì mà chức sư trưởng của người là do Tổng thống bổ nhiệm. Người xem thường lịch sử của chính mình, càng xem thường Tổng thống! Tất cả những điều này, đều là do thời đại ban cho người! Thiên chức của quân đội là phục tùng, ta phục tùng cấp trên, tiểu tử người cũng phải phục tùng ta! Người nhìn lại bản thân mình đi, tại sao năm xưa Giang Bắc quân tam kiệt Niệm Tôn và Sáng Lăng lại có thể một mình gánh vác một phương, còn người thì càng sống càng thụt lùi? Người hãy suy nghĩ thật kỹ!

Tất cả quân nhân đều đang vì đại cục của đất nước, dân tộc mà nhẫn nhịn, nỗ lực, hy sinh, còn người thì nghĩ gì, làm gì? Người còn xứng đáng khoác lên người bộ quân trang này không? Tiền tuyến Vân Nam, Quảng Tây, những quan binh xuất thân từ Bắc Dương đang liều chết yểm hộ cho người, vị anh hùng Giang Bắc quân này chuyển di, nhưng người không phục tùng mệnh lệnh! Người không thèm để ý đến ta, Bắc Dương dư nghiệt này, lão tử cũng không thèm để ý đến người! Hiện tại, chức sư trưởng Thập Bát sư của người đã bị bãi miễn, từ lữ trưởng ba mươi sáu lữ, Thái Hằng Văn sẽ tạm thời đảm nhiệm chức vụ của người, người cút ngay đến Tế Nam cho ta! Xem Tổng thống sẽ nói gì với người! Cút!"

Thấy Thái Ngạc ôn hòa bạo phát, Trần Sơn Hà dường như có chút bị mắng tỉnh, hẩn lắp bắp chào một cái. Nhất thời không biết nên đi đâu, Đường Tại Lễ khuyên hẩn một câu: "Mau trở về bộ đội tổ chức di chuyển, thật sự muốn đi Tế Nam tìm mắng thì cứ đi, chuyện gì đánh giặc xong rồi tính!"

Nhìn Trần Sơn Hà lên ngựa, thân ảnh Thái Ngạc lại có chút lão đảo, muốn ngã, cuối cùng phun ra một búng máu. Đường Tại Lễ vội vàng đỡ lấy hẩn: "Tùng Sơn!"

Thái Ngạc gạt tay hẩn: "Đừng để lộ ra ngoài, ta không sao đâu! Chỉ là áp lực tinh thần hơi lớn, trách nhiệm của chúng ta quá nặng nề! Vận mệnh hai mươi năm tới của quốc gia, rất có thể nằm ở trận chiến này!"

Đường Tại Lễ nhìn khuôn mặt tiều tụy nhưng vẫn kiên định của Thái Ngạc, không biết phải nói gì, chỉ thấy ánh mắt nóng lên, đem những lời muốn nói nuốt xuống.

Mưa Thần lấy quốc sĩ đối đãi hẩn, hẩn quả nhiên cũng lấy quốc sĩ báo đáp...

Quân đội chính quy hướng nam cơ động, rốt cuộc được kiên quyết chấp hành, mấy ngày nay đại quân vẫn liên tục di chuyển về phía nam. Dân gian, tất cả lực lượng vận chuyển đều được huy động, gấp rút đoạt lấy vật tư. Ngô Hái bận rộn hơn, lại thêm một hạng mục, cấp tốc tổ chức một con đường tiếp tế mới ở vùng đất tập kết của quân đội. Nam Kinh, tất cả công binh trực thuộc đều tranh thủ thời gian đến sửa chữa đường xá quân dụng. Toàn bộ Sơn Đông, Giang Tô, xe cộ, bất kể là cơ động hay không, đều được huy động. Quyết chiến, chính là đánh hậu cần!

Ở tuyến phòng thủ tiền tuyến, hơn ba đoàn phòng giữ bộ đội đã chiến đấu vô cùng ngoan cường. So với quân đội chính quy, những bộ đội này được trang bị kém hơn, nhưng đã phát huy hết dũng khí, liều chết giữ vững được hơn ba ngày trong trận chiến với Lục Sư đoàn Nhật Bản. Lục Sư đoàn Nhật Bản sử dụng ba liên đội bộ binh và gần như toàn bộ đạn dược, cuối cùng đánh tan tuyến phòng thủ của đồn trấn. Đoàn trưởng 92 Cố Thành Phẩm Trân chiến tử, đoàn trưởng 95 Mã Tế chiến tử, đoàn trưởng 77 Tiêu Liên Giáp chiến tử. Ba vị chủ quan của tuyến phòng thủ đều tử trận, đây là lần bi tráng nhất trong lịch sử quân đội chính quy. Sau khi phòng tuyến của họ bị đột phá, tuyến đường sắt bị phá hủy, từng nhà kho chưa kịp chuyển đi đã bị đốt cháy. Trước mặt quân Nhật, chủ lực quân đội chính quy Tây tuyến đã bị đánh tan, rút lui trong tình trạng tan nát. Quân Nhật trong những ngày tiếp theo, chiếm lĩnh Cao Mật, chiếm lĩnh Thel Bảo, chiếm lĩnh Hoàng Kỳ, phong tỏa Binh Phong, áp sát Nhã Huyện.

Nhất mới tiểu thuyết ở sáu 9 sách a thủ phát!

Trên báo chí Nhật Bản, cuối cùng xuất hiện những tin tức đặc thắng, "Quân đội Hoàng gia vô địch như thần của ta, đã đánh tan cái gọi là Vương bài của chính quyền kia, Cử Sư, Thập Bát Sư, Giáo Đạo Sư cùng các bộ đội khác trên tiền tuyến Sơn Đông, vây khốn tàn dư của chúng ở Thanh Đảo. Quân đội chấp vá bất chính kia, mưu đồ uy hiếp quân đội Hoàng gia

vô địch của ta từ phía tây, đã bị Binh đoàn Cầu Bản của Hoàng quân quét sạch. Tuyến đường sắt từ Chu Huyện về phía đông, đã hoàn toàn nằm trong tay Hoàng quân. Sự kháng cự vô nghĩa của quân đội kia đã bị tan vỡ, các binh đoàn hiện tại đã chuẩn bị hội công Thanh Đảo, thực hiện Đông Á hòa bình hoàn toàn. Hoàng quân lần này viễn chinh, thuần túy là vì tình hữu nghị của các nước bạn, vì ổn định cục diện Đông Á, đồng thời đánh tan những thủ đoạn quân sự mạo hiểm của chính quyền Mưa Thần. Sau khi chiến sự kết thúc, nguyện cùng chính quyền Nam Kinh tiến hành đàm phán, giải quyết hậu quả..."

Những quan chức quân sự Nhật Bản cũng vui mừng khôn xiết, lần này mạo hiểm tài chính phá sản, huy động một lực lượng lớn như vậy tham gia viễn chinh, xem ra vẫn là đúng! Nếu không có quân đội, cục diện giằng co hai tuyến trước đó, thật sự rất nguy hiểm! Đánh xong trận chiến này, có thể từ từ ép buộc, xâm lược Trung Quốc!

Mà ở Nam Kinh, những người không hiểu rõ tình hình lại hoảng sợ, nội bộ chính phủ rối loạn. Cơ hồ có nghị viên đang nổi lên vạch tội, cho rằng Mưa Thần từ khi tấn công Thanh Đảo đã là một trận mạo hiểm độc đoán, hiện tại lại đẩy quốc gia vào tình thế nguy hiểm. Tinh hoa quân đội chính quy một khi tan rã, lúc này không truy cứu trách nhiệm của hãn, còn muốn truy cứu ai? Có lẽ hãn xuống đài, cùng Nhật Bản càng dễ tiếp xúc một chút cũng nên! Nhờ có Tổng giáo nhân ở hậu phương khổ tâm duy trì, nói mọi việc đều chờ đánh giặc xong rồi tính, hiện tại tiền tuyến còn chưa định, không cần nội bộ tự loạn trước! Không ít người ủng hộ Mưa Thần hiện tại cũng chỉ cảm thấy nản lòng, chẳng lẽ ánh rạng đông của dân tộc phục hưng, chỉ là lóe lên rồi lại rơi vào bóng tối vô tận? Dân tộc này, còn phải giãy dụa trong nhục nhã bao lâu? Sơn Đông, chẳng lẽ cứ như vậy mà mất? Mưa Thần cũng gặp thất bại thảm trọng lần đầu...

Nhưng lúc này, Xuân Phong Đắc Ý trong chùa đang nghị Đại tướng mới mặc kệ người Trung Quốc nghĩ gì, kế hoạch lục soát công kích về phía tây của hắn đã thành công lớn, chủ lực phía tây của quân Hoa đã bị đánh tan, phá hủy tuyến giao thông và vật tư, quân tiếp tế của Nhật Bản cũng đến giới hạn, Thanh Đảo thế mà vẫn không chịu đầu hàng! Vào ngày 26 tháng 8 năm 1914, trong chùa đang nghị Đại tướng cuối cùng ra lệnh: "Toàn quân hướng đông, hướng tâm công kích cứ điểm Thanh Đảo!".

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

STT 249: Chương 5: Thế giới mới

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 50: Tử thủ

Tiếng pháo nổ không dứt, vang vọng khắp nơi. Thanh Đảo, thành phố từng trải qua hai lần chiến hỏa, giờ đây ngày đêm không phân. Quân Nhật vất vả vận chuyển đạn dược, lúc này không tiếc rẻ trút xuống lên đầu quân đội chính quy đang phòng thủ. Quân Nhật bao vây Thanh Đảo với quy mô lớn hơn, Sư đoàn Thập Bát, từ phía bắc, tấn công theo hướng Lao Sơn; Cận Vệ Sư đoàn, từ hướng tây, dọc theo tuyến phòng thủ của Hoa quân, phát động những đợt tấn công như thủy triều. Sư đoàn thứ Sáu án binh bất động dọc theo tuyến phòng thủ, nhưng vẫn điều một đội quân tinh nhuệ, lấy hai mươi ba liên đội và bốn mươi lăm liên đội làm nòng cốt. Thêm vào đó là toàn bộ pháo binh của sư đoàn, từ phía tây nam, tấn công. Hạm đội Nhật Bản, ngoại trừ đội tàu thứ nhất đã rút đi, số chiến hạm còn lại đã phá vỡ vịnh Giao Châu, trực tiếp dùng hỏa lực chi viện cho tiền tuyến tác chiến. Cuộc tấn công Thanh Đảo lần này vượt xa quy mô phòng thủ của quân Đức trước kia, bốn phía đều là chiến sự ác liệt, mức độ tàn khốc gấp mười lần so với trước. Hai bên đều chịu tổn thất nặng nề.

Trong thời gian Thanh Đảo chưa bị quân Nhật tấn công, quân phòng thủ đã cố gắng hết sức tăng cường công sự. Phía bắc có Lao Sơn che chắn còn đỡ, phía tây và tây nam đã khôi phục công sự, đồng thời tăng cường quân phòng thủ với hai trung đoàn bộ binh của Lữ đoàn độc lập thứ Chín, hai trung đoàn bộ binh của Lữ đoàn mười bảy thuộc Sư đoàn thứ Chín, toàn bộ

Lữ đoàn mười tám, cùng với Trung đoàn một trăm lẻ năm của Sư đoàn Thập Bát, thêm vào đó là các phân đội pháo binh và công binh trực thuộc, tổng cộng hơn hai mươi chín ngàn người, do Sư đoàn trưởng Sư đoàn thứ Chín, Rừng Thuật Khánh thống nhất chỉ huy. Quân tư dự trữ dồi dào. Hơn nữa, đây đều là lực lượng nòng cốt của quân đội chính quy, vì đại cục chiến tranh mà quyết tâm hi sinh đến cùng. Vì vậy, trận chiến này đã trở thành một trong những trận công phòng chiến tàn khốc nhất ở Viễn Đông.

Quân Nhật bắt đầu từ hạ tuần tháng Tám, đã cho một bộ phận của Cận Vệ Sư đoàn thăm dò công kích. Trinh sát những điểm yếu trong phòng thủ của quân phòng thủ, xác định vị trí hỏa lực. Quân Nhật tấn công hung hãn như trước, lại thêm việc tiến triển thuận lợi ở phía tây tuyến phòng thủ. Khí thế của chúng lên đến cực điểm, bất kể thời tiết thế nào, bất kể hỏa lực chi viện cho chúng còn tương đối yếu kém, chúng vẫn tuân theo cái gọi là truyền thống của lực quân đế quốc. Chúng phát động những đợt tấn công như sóng người, liên tục công kích toàn bộ tuyến phòng thủ của Thanh Đảo, ngày đêm không ngừng. Cận Vệ Sư đoàn liên tục xung kích, quân phòng thủ từ trận địa tiền tiêu bờ tây sông Thông Đồ, từng bước rút lui về trận địa chủ lực phía đông sông Thông Đồ. Cận Vệ Sư đoàn, trong những cuộc giao tranh nhỏ lẻ, cũng chịu tổn thất hơn ba ngàn quân do hỏa lực mạnh mẽ của quân phòng thủ. Trung tướng Võ Sáng nhiều lần yêu cầu điều động quân chủ lực, hợp công Thanh Đảo, trong điện báo thừa nhận quân phòng thủ của Hoa quân ngoan cố, nhưng vẫn lạc quan dự đoán. Ba sư đoàn cùng nhau hành động, dự kiến đến thượng tuần tháng Chín sẽ chiếm được toàn bộ Thanh Đảo.

Đại tướng cẩn thận trong chùa vẫn luôn quan sát động tĩnh của Hoa quân ở phía tây tuyến phòng thủ, cuối cùng khi Sư đoàn thứ Sáu đánh tan đại bộ đội Hoa quân tập kết ở đó, khiến chúng phá hủy đường sắt, thiêu hủy kho hàng và tháo chạy về phía tây, mới yên tâm hạ lệnh tổng tiến công. Không có tuyến giao thông, không có vật tư, Hoa quân không còn khả năng

phản công từ phía tây! Quân phòng thủ Thanh Đảo, cũng vì mệnh lệnh tổng tiến công của quân Nhật mà lâm vào tình thế nguy hiểm nhất, căng thẳng tột độ.

Mảnh đất trên chiến hào bị nổ đen kịt khê động, một chiếc ống nhòm đưa ra, chủ nhân của nó là một trung úy lục quân. Anh ta là một trong những người chủ chốt của trận địa nhỏ trên núi, một trạm gác công sự. Sáng sớm, anh ta đã phải chịu đựng một đợt hỏa lực tập trung của quân Nhật, cùng với hơn một đại đội lính Nhật Bản xung kích trực diện. Lưới sắt trước mặt trận địa của anh ta đã bị phá hủy hoàn toàn. Quân Nhật, sau khi chịu tổn thất nặng nề, vẫn xông vào chiến hào, đánh giáp lá cà. Trong doanh trại, đội dự bị phản kích lên, khó khăn lắm mới đánh lui được những tên quỷ tử này, nhưng toàn liên còn một trung đội tiếp viện, hiện tại chỉ còn sáu mươi người, được trang bị một hai khẩu pháo cối Bính thức và một khẩu súng đại liên Mark đã bị phá hủy hoàn toàn. Chỉ còn một khẩu súng máy Lewis, khắp chiến hào đầy thi thể, máu chảy thành sông. Phía trước trận địa, thi thể quỷ tử chất thành đống, mũ sắt của chúng lăn lóc khắp nơi. Thi thể một thiếu úy Nhật Bản nằm trên cọc lưới sắt, phần dưới đã bị nổ tan nát, nhưng khuôn mặt vẫn không hề bị tổn thương, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào anh.

Trung úy không có bất kỳ cảm xúc khác thường nào, mấy ngày nay chứng kiến cảnh chém giết thảm khốc như vậy, anh ta đã sớm chết lặng. Anh ta móc ra nửa bao thuốc lá đã bị nghiền nát, lấy một điếu nhét vào miệng, nặng nề hút một hơi. Khói màu nâu xanh từ từ bay lên, vài phát đạn pháo lẻ tẻ rơi xuống xung quanh, anh ta cũng không có ý định né tránh. Đối diện sông Thông Đồ, quân quỷ tử cũng tan tác. Vài cái giá đỡ bằng gỗ lớn đang cháy, khói đen xám ngút trời. Mùi hôi thối đặc trưng của chiến trường xộc vào mũi anh, anh tức giận nhồm điếu thuốc: "Khanh xương dương hôi, các người nên có kết cục này!"

Một lính liên lạc bò vào trong chiến hào: "Đại đội trưởng, đường dây điện thoại nối với doanh trưởng, muốn anh nghe máy!" Trung úy sừng sờ, sau đó nhét điều thuốc vào miệng lính liên lạc. Anh ta chạy đến chỗ đặt máy điện thoại, cầm máy lên thối hai cái: "Doanh trưởng, tôi là Hoàng Ưng, có gì dặn dò không?" Tiếng ồn trong máy điện thoại rất lớn, doanh trưởng gân cổ lên hét: "Tình hình của các anh thế nào? Tình hình tuyến một thế nào? Có cần bổ sung không? Các anh cứ kiên trì đến tối, sẽ có quân thay thế! Sẽ có quân thay thế!"

Đại đội trưởng Hoàng Ưng ngồi xồm xuống, cười khổ với điện thoại: "Chúng ta chỉ còn sáu mươi người, đạn dược cũng có, trận địa coi như ổn định, bên trái lão Lục hình như bị đột phá, quý tử bây giờ vẫn chưa có động tĩnh. Đêm xuống sẽ tấn công chúng ta. Doanh trưởng, anh chuyển thêm thuốc nổ và lựu đạn đến, tôi điều người đi lật nắp bọ chúng. Về việc thay quân, thay ở đâu? Hướng nào không có quý tử? Cảm ơn trại trưởng đã có lòng, lão tử chuẩn bị chết ở đây! Mấy ngày nay giết được mấy tên quý tử cũng coi như đáng giá!" Doanh trưởng là bạn học cùng lớp của Hoàng Ưng ở trường quân sự Giang Bắc, hai người có tình cảm rất tốt. Nghe thấy anh trầm mặc một lát trong điện thoại: "Cũng tốt, chúng ta thủ ở đây chính là cùng quý tử liều tiêu hao. Chờ đợi đại quân phản công! Nam nhi chết trận, cũng là toại nguyện. Anh nói với bọn họ, chúng ta Cửu sư không có kẻ hèn nhát! Huynh đệ, chúng ta hẹn nhau, anh chết, tôi thay anh chăm sóc cha anh, tôi mà chết, anh phải nhớ đại ca còn có lão nương!"

Hoàng Ưng im lặng cười một tiếng, vừa lúc một phát đạn pháo bay qua đầu anh, trúng ngay một khẩu súng máy bằng bê tông cốt thép, nổ tung, mảnh vỡ văng tung tóe. Anh ngồi xồm xuống, lớn tiếng nói: "Doanh trưởng, quý tử lại bắn pháo. Xem ra lại định lên tìm cái chết. Bên lão Lục bị hở, trong doanh trại phải chú ý nhiều! Cứ như vậy!" Anh đặt điện thoại xuống, đứng thẳng người lên trong chiến hào, cầm ống nhòm lên quan sát tình hình xung quanh. Quả nhiên, đội xung kích của quý tử ở bờ tây sông

Thông Đổ lại bắt đầu tập hợp. Vài khẩu pháo binh cũng đang di chuyển, có lẽ bị các huynh đệ ở đài quan sát pháo binh để mắt đến, từng phát đạn cối 80 ly đánh trúng, chúng lập tức có một khẩu chạy chậm và vài pháo binh bị nổ tung. Bên trái anh, quý tử tập kết càng ngày càng đông, chuẩn bị tấn công vào đó. Những tên quý tử này cũng mệt mỏi, tiêu tụy, việc vận chuyển đạn dược cũng không thể đảm bảo hoàn toàn, chưa nói đến lương thực! Bản thân chúng còn phải tự tay thu hoạch lúa mạch non trong ruộng, cứ như vậy nấu ăn nuốt vào bụng. Mấy ngày nay, bệnh binh của chúng cũng tăng lên rất nhiều, nhưng chúng vẫn kiên trì tấn công. Kẻ địch càng ngoan cố, thì càng là đại địch của dân tộc ta!

Quý tử điên cuồng xả hỏa, hỏa lực càng lúc càng dồn dập, phía tây bốc lên một màn sương mù. Nơi đó, lũ quý có mấy cụm pháo binh uy lực lớn. Sơn pháo của chúng đánh như súng máy. Đạn pháo không ngừng rơi xuống tả hữu, binh lính bị mảnh đạn văng trúng, ngã gục trong chiến hào. Hỏa lực phản kích của ta cũng khai hỏa, đa phần là hỏa lực mà Chí Đức quân ta thu được, đạn dược gấp mười lần so với lũ quý. Như gió lướt qua, chúng ta quét sạch đội hình đang tập kết của địch. Không ít quý tử còn chưa kịp xung phong đã bị nổ tan xác. Nhưng lũ quý vẫn không ngừng xông lên từ mấy chiến hào tuyến, không biết giấu bao nhiêu tên. Phía trước bị nổ tan nát, phía sau lại có người không ngừng nhảy ra. Từng đợt sóng đội hình tản binh tràn vào thông lộ sông. Đây chính là tầm bắn của hỏa lực bộ binh toàn tuyến, hỏa lực súng máy cùng pháo cối 60 ly cùng nhau khai hỏa, chỉ có đại đội huynh đệ bên trái của Hoàng Ưng lục mọc ra trận địa không khai hỏa, nơi đó là một điểm cao nhô ra. Không thể để quý tử chiếm!

Hoàng Ưng càng nghĩ càng bất an, bèn gọi hai mươi mấy huynh đệ từ trên hỏa tuyến rút ra, mỗi người mang theo bốn quả lựu đạn, men theo chiến hào hướng cánh trái vận động. Quả nhiên, trận địa lục mọc ra đã bị quý tử đột phá! Bọn chúng chiếm cứ trận địa, ước chừng một tiểu đội, cũng bắt đầu liều mạng khai hỏa áp chế hai cánh, tiếp ứng đội dự bị theo vào. Hoàng

Ứng và đồng đội tiến lên cũng bị phát hiện, đạn bay vèo vèo trong chiến hào. Hoàng Ứng bị trúng một viên đạn vào đùi, vẫn cố gắng lê bước, dẫn binh lính xông lên. Bùn đất bên cạnh nổ tung, các binh sĩ không ngừng ngã xuống, mười mấy người cuối cùng cũng men theo chiến hào tiến lên, tầm mười quả lựu đạn tuột khỏi tay, bay ra ngoài, cùng với tiếng la hét của quý tử, hỗn chiến thành một đoàn!

Mà lúc này, lũ quý xung phong liều chết, trọng điểm đều tập trung vào hướng này. Mặc dù thương vong thảm trọng ở thông lộ sông, nhưng vẫn không ngừng muốn lấp vào chỗ đột phá này! Hai bên đều phát hiện bất thường, hỏa lực tập trung vào, đội hình công kích dày đặc của quý tử chết chông chất từng lớp, đạn pháo nổ tung trong đám người, đánh ra những lỗ hổng lớn nhỏ. Nhưng đội ngũ quý tử vẫn như một cỗ thủy triều hung mãnh, đang dâng lên!

Trong chiến hào, binh lính hai bên cũng lẫn lộn thành một đoàn. Bóp cổ, móc mắt, lưỡi lê, xẻng công binh đâm chém nhau trên vũng máu. Lựu đạn nổ tung trên đầu người. Thình thoảng lại có người kéo chốt lựu đạn, một tiếng nổ vang, rồi ngã xuống, xung quanh một mảnh người. Tất cả đều dùng hết hung tính, cố gắng giết chết kẻ trước mặt. Quý tử là một tiểu đội tàn quân, lần trước xung phong đã xông vào trận địa lực mọc ra, quân coi giữ thương vong gần hết, mà đội quân quý tử tiếp theo cũng bị hỏa lực ngăn lại, chúng bám trụ tại đây, chờ đợi tiếp ứng. Kết quả, thứ chúng chờ được lại là Hoàng Ứng và đồng đội! Quý tử cuối cùng cũng xông lên, đội dự bị của đoàn doanh cũng xông vào..... Một chiến hào nhỏ bé đã biến thành Tu La Địa Ngục, cảnh tượng hai bên chết chóc chông chất, một sĩ quan chính quy của đội phản kích bị đâm dao găm xuống đất, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, bắn ra một phát đạn tín hiệu màu lục, ý là tình thế nguy cấp, xin chi viện pháo binh!

Đã sớm có hơn mười khẩu pháo cối dự bị ở hàng hai, các pháo thủ vừa khóc vừa đỏ mắt, nạp đạn, phóng ra những làn pháo cối lửa dày đặc, nổ tung trong khu vực này, trong chiến hào tiếng gào thét, bay múa là mảnh vỡ của đạn pháo, hai bên giằng co, binh lính ngã xuống từng mảng, chỗ đột phá này hoàn toàn trở thành khu vực tử vong! Đoàn trưởng Cao Sợ của Lữ 2, Cứu Sư Độc Lập Lữ, phòng thủ tuyến này lớn tiếng báo cáo tình hình chiến đấu: “Đoàn lão tử chống đỡ được! Chỉ là không có binh! Tham mưu, nhân viên tạp vụ đều cầm lưỡi lê phản kích! Cho lão tử điều viện binh tới. Cần viện binh!”

Lúc này còn đâu viện binh, toàn tuyến đều đang kịch chiến, quân Nhật tổng tiến công đến nay, chúng đã dùng núi thây biển máu để tiến lên! Quân chính quy phòng thủ cũng tương tự thương vong trên chiến tuyến! Tiền tuyến triển khai năm sáu bộ binh đoàn, đoàn nào cũng đã thương vong hơn phân nửa, sĩ quan chết một nhóm lại đề bạt một nhóm từ hỏa tuyến. Có đoàn, sĩ quan đã thay đổi hai lần! Tiếng pháo không ngừng trên toàn tuyến, quỷ tử xung phong bất kể ngày đêm, không ngừng nghỉ, lúc này chỉ có thể nghiền răng chịu đựng! Điện thoại truyền đến giọng nói rõ ràng của Trương Hùng: “Không có viện binh! Không có viện binh! Tiền tuyến đánh hết, người lên, người chết ta lên! Mất trận địa là mất đầu, mất đầu!” Cao Sợ phẫn nộ, quăng điện thoại, xông ra khỏi chiến hào, nhìn đoàn quân của mình đã đánh thành một đầu hỏa long, toàn tuyến trận địa. Tiếng kêu giết của binh lính, tiếng kêu thảm thiết của người sắp chết, đã vang tận mây xanh, mà ở bờ bên kia thông lộ sông, đại đội bộ binh quỷ tử vẫn không ngừng tràn sang! Một lính cần vụ kéo Cao Sợ về chiến hào, cố gắng né tránh mấy phát đạn pháo rơi xuống chỗ ông vừa đứng, cột khói và bụi đất kích thích, Cao Sợ lại cầm điện thoại lên, muốn liên lạc với đoàn pháo binh trực thuộc: “Tập trung hỏa lực vào trận địa nhị doanh tam liên, đánh ngang chỗ đó, đánh ngang!” Lập tức, pháo dã chiến và pháo hạng nặng cũng tham gia vào bản hợp xướng tử vong này. Quân Nhật chen chúc công kích dày đặc, đội hình cuối cùng cũng bị đánh sụp đổ trong mưa đạn dày đặc, quyết

tâm liệu chết xung phong của lũ quỷ cuối cùng cũng không chống lại được sắt thép, sụp đổ.

Quân Nhật tổng tiến công ba ngày, vẫn không chiếm được một đầu cầu trận địa ở bờ tây thông lộ Hà, nhưng tuyến phòng thủ đã đến hồi suy yếu, trong trận công phòng này, nhị doanh liên tiếp của quân phòng thủ, đại đội trưởng Hoàng Ứng chủ động giúp đỡ trận địa lân cận, kéo dài thời gian cho quân Nhật công kích, pháo binh phong tỏa chỗ đột phá, giành được thời gian, đại đội trưởng Hoàng Ứng bị thương nặng sau đó. Sau khi giành được huân chương vinh dự cấp một, đã qua đời, truy tặng thiếu tá. Thiếu tá Dương Thiên Khiếu, doanh trưởng nhị doanh, người đã ước định cùng ông phụng dưỡng lẫn nhau, sau đó cũng bị đạn pháo nổ sụp đổ sở chỉ huy, bị thương nặng đến tàn phế. Sau khi phục viên, phụng dưỡng Hoàng phụ cả đời.

Ở bờ tây thông lộ sông, vốn là sở chỉ huy khi Cửu Sư công kích Thanh Đảo. Hiện tại đã trở thành sở chỉ huy tiền tuyến của Cận Vệ Sư đoàn. Trung tướng Võ Sáng, người đã thành lập bộ chỉ huy ở Thành Dương, mỗi ngày chỉ bận tiếp kiến các phóng viên trong nước đến đây, nếu không thì nói chuyện phiếm với các quan sát viên của sư đoàn đóng quân ở Anh. Sau khi tổng tiến công bắt đầu, cuối cùng cũng hạ lệnh nghiêm khắc từ trong chùa đến tiền tuyến chỉ huy, nhìn thấy trận công phòng thảm liệt như vậy, ông cũng chỉ có thể đặt ống nhòm xuống, im lặng hồi lâu mới hỏi thiếu tướng Thu Sơn Thích Cổ, lữ đoàn trưởng Lữ đoàn 1 Cận Vệ, người đã đầy khói lửa và bùn đất: “Quân phòng thủ đối diện là đơn vị nào?” Thu Sơn Thích Cổ cũng đỏ mắt nhìn rất lâu trận chiến đối diện, trong lúc đó còn lớn tiếng ra lệnh qua điện thoại và lính liên lạc, tăng cường công kích, củng cố chỗ đột phá. Đấy từng đám quan binh Lữ đoàn 1 Cận Vệ đi chịu chết, cuối cùng, đội quân Thiên Hoàng này đã tháo chạy dưới hỏa lực dày đặc của quân phòng thủ, không biết lại có bao nhiêu trung đội bị đánh tan trong cuộc công kích này!.

Ông cúi đầu trả lời sư đoàn trưởng: “Quân phòng thủ trước mặt là Lữ 1, Cứu Sư Độc Lập Lữ, ở phía sau dự bị có hai đoàn của Thập Bát Sư, tổng bộ Thanh Đảo, đối diện vô tuyến điện xác nhận, ba đoàn này đều là tinh nhuệ chủ lực của quân ta, nòng cốt lập nghiệp..... Ti chúc công kích bất lợi, xin sư đoàn trưởng các hạ nghiêm khắc trách phạt.”

Chân núi Võ Sáng vỗ vai tên thuộc hạ xơ xác tiêu điều: "Thu Sơn, quân ta tiếp tế không đủ, đạn dược không đủ. Lấy máu thịt của binh lính hoàng quân công kích công sự kiên cố của địch. Cái giá phải trả là không thể tránh khỏi. Người không nên tự trách. Hoa quân lần này là 'phá trà nặng thuyền' a! Bọn chúng không còn đường lui, lại luôn tự xưng là chủ lực của Hoa quân. Kiên trì chống cự là điều có thể đoán trước, nhưng hiện tại cứ điểm trong vùng cũng bị hải quân ta pháo kích dữ dội, viện quân phía tây của chúng cũng bị đánh tan. Binh pháp Trung Quốc có câu 'Bất tất cứu chi sư, tắc bất tất thủ chi thành'. Cứ chống cự thế này không trụ được bao lâu đâu. Đến lúc đó, chúng ta sẽ lấy đầu của tướng Hoa quân để tế vong linh quan binh đã ngã xuống vì Tổ quốc! Trận chiến này, chính là vinh dự bất diệt trong lịch sử của Cận Vệ Sư đoàn ta!".

Thu Sơn Thiếu tướng nháy mắt nhìn vị Sư đoàn trưởng ăn mặc chỉnh tề, miệng lưỡi ngọt ngào, ngay cả ở chiến trường mà cổ áo vẫn không dính một hạt bụi. Hắn mỗi ngày chỉ ở tuyến đầu một hai tiếng đồng hồ, rồi ngồi xe về tuyến sau nghỉ ngơi. Trong khi đó, đồng liêu của hắn, Sư đoàn trưởng Lục Sư đoàn Mai Trạch và Sư đoàn trưởng Thập Bát Sư đoàn Thần Vĩ Quang Thần, lại ăn ngủ ngay tuyến đầu! Nghe hắn tiên đoán hùng hồn, Thu Sơn chỉ đành cúi đầu tỏ vẻ kính phục.

"Hoa quân như vậy, liệu có sụp đổ thật không?". Trong lòng hắn chỉ có sự hoài nghi. Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy lạc quan hơn là, dù hoàng quân đang lâm vào khổ chiến trước cứ điểm Thanh Đảo, cánh quân phía tây vẫn rất an toàn. Chỉ cần kiên trì đánh hạ cứ điểm này, cuối cùng nó sẽ rơi

vào tay quân Nhật! Còn về thương vong của quan binh, sứ mệnh của họ vốn là vì Thiên Hoàng mà hy sinh thân mình!

Tiên đoán của Trung tướng Chân núi Vô Sáng đương nhiên không thành hiện thực, chiến sự ngày càng phát triển theo chiều hướng tàn khốc hơn. Vô số quan binh Nhật ngã xuống trong những trận công phòng ác liệt. Trong mắt những quan binh Nhật còn sống sót ở Thanh Đảo, đó là cối xay thịt, là quái vật nuốt chửng tinh hoa của lực quân Nhật Bản. Quân đồn trú đã dùng nghị lực lớn nhất để phòng thủ. Tại sao những quân đồn trú không còn hy vọng lại có quyết tâm lớn đến vậy? Đây là vấn đề mà quân nhân tiền tuyến Nhật Bản trăm mối vẫn không có cách giải quyết.

Chiến sự tiền tuyến dưới làn đạn thịt tàn khốc cuối cùng cũng có tiến triển chậm chạp. Tuyến Lao Sơn đã bị Trung tướng Thần Vĩ Quang Thần vượt qua, quân đồn trú tuyến bắc rút lui về khu vực Đông Sơn. Tuyến trận phía nam và tây nam Thanh Đảo bị pháo kích san bằng, hay nói đúng hơn là bị thi thể lấp đầy. Quân Nhật đã tiếp cận một vài pháo đài chủ yếu.

Nhưng quân Nhật lúc này cũng đến đường cùng. Đạn pháo gần như đã bắn hết, Hoàng Đảo và bãi cát phía bắc đã dùng hết toàn lực, cũng không thể đáp ứng được lượng đạn được tiêu hao khổng lồ hàng ngày của tiền tuyến. Việc tiếp tế lương thực, thực phẩm cho bộ binh bị đình chỉ hoàn toàn. Yêu cầu các đơn vị tuyến đầu tự tìm lương thực, đồng thời bảo đảm cung ứng đạn dược. Nhưng dân chúng đã sớm chạy tứ tán, lấy đâu ra lương thực mà trưng thu? Chỉ có thể tìm thấy gì thì ăn nấy. Trong ruộng có lúa mạch non, có cả ngựa chết. Sau khi đánh chiếm trận địa của quân đồn trú, lại cướp bóc những chiếc bánh quy và đồ hộp thấm đẫm máu tươi của quan binh Hoa quân đã tử trận. Thương binh thì bị chuyển đi hàng loạt, nhưng lại thiếu cả y tá lẫn thuốc men, thêm vào đó là bệnh tật do thiếu tiếp tế. Hệ thống y tế của quân Nhật cũng gần như sụp đổ.

Một phóng viên quân sự Nhật Bản trong nhật ký đã than thở: "Mặc dù trong nước đang hân hoan chúc mừng thắng lợi, nhưng ở tiền tuyến này, ta mới biết toàn quân đang ở trong một 'A Tỳ Địa Ngục'! Hôm qua chỉ được chia hai miếng bánh quy mặn và một quả ô mai để dành đã lâu, mạnh mẽ nhớ lại cuộc sống ở Nhật Bản. Bộ binh tuyến đầu vẫn phải liều chết công kích trong tình huống như vậy! Hoa quân chống cự vẫn ngoan cố, đạn dược của chúng lại dồi dào. Thương binh tuyến đầu bị thương nhiều, lại còn có súng cối sát thương. Trong khi đó, lục quân Nhật Bản, đệ nhất Đông Á lại không có loại vũ khí này! Mười tám năm qua, Hoa quân đã trải qua rèn luyện. Lần này chiến sự, quan binh ta đã nhìn nhau bằng ánh mắt nghi hoặc. Trong khi đó, giới lãnh đạo lục quân ta lại giậm chân tại chỗ, bận rộn với những cuộc đấu đá phe phái. Lần này chiến sự có thể giành được thắng lợi cuối cùng, nhưng lục quân trên dưới lại không 'tấy tâm' lột xác. Hoặc là chẳng mấy chốc sẽ bị Hoa quân vượt qua!".

Thanh Đảo tử thủ, đã được bảy ngày. Quân đồn trú đã bỏ ra những nỗ lực và hy sinh lớn nhất. Quân Nhật công kích vẫn hung hãn như trước, còn Cửu Sư, một đơn vị nòng cốt, cũng dùng sự ngoan cố nhất để liên tục chống cự. Toàn tuyến Thanh Đảo cả ngày không có lấy một phút yên bình. Hải quân Nhật Bản pháo kích yểm trợ từ vịnh Giao Châu, càng khiến quân đồn trú gặp nguy hiểm. Toàn bộ Cửu Sư đã mất hơn một nửa quân số, trận địa cũng đang bị thu hẹp dần. Nhưng vào thời điểm nguy hiểm này, họ vẫn tràn đầy lòng tin, toàn quân điều chỉnh bố trí, các chỉ huy cao cấp đều xuống tuyến đầu chỉ huy. Họ tin tưởng vững chắc, sứ mệnh của Cửu Sư là chiến đấu trong những trận đánh ác liệt như thế này. Tổng thống lại đang chuẩn bị phản công lớn ở phía tây!.

STT 250: Chương 5: Thế giới mới

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 51: Cướp lại vận mệnh quốc gia

Lá cờ chiến tranh cuối cùng cũng đã lan đến năm 1914, ngày 2 tháng 9. Trên mảnh đất Sơn Đông này, khói lửa chiến tranh đã bao trùm suốt mấy tháng trời, dường như cũng đến lúc phải kết thúc. Lúc này, ở một nơi khác trên Địa Cầu, quân Đức cũng đã phá vỡ cứ điểm của Bỉ, bằng những đợt tấn công mạnh mẽ, xông vào lãnh thổ nước Pháp. Hàng trăm vạn quân Đức, Anh, Pháp đã triển khai cuộc chiến đẫm máu dọc theo sông Marne, chiến trường biến thành cối xay thịt của châu Âu. Thương vong tính bằng vạn. Ở Đông Phổ, hai tập đoàn quân Nga, tạo thành cánh quân Samsonov, cũng đã tiêu hao hết toàn bộ sức mạnh tấn công về phía tây. Quân Đức, dưới sự chỉ huy của vị tân Tổng tư lệnh và Tham mưu trưởng Hindenburg cùng Ludendorff, đang chuẩn bị một đòn tấn công mạnh mẽ để tiêu diệt hai tập đoàn quân Nga này. Ở Đế quốc Áo-Hung, những đội quân với trang phục sắc sỡ, thành phần dân tộc hỗn tạp đã phải chịu thất bại thảm hại trước quân Nga. Từng đoàn kỵ binh Hungary phải tháo chạy. Trong lúc Hiệp ước quốc gặp nguy hiểm nhất, họ lại đặt hết hy vọng vào cỗ xe lu hơi nước khổng lồ của Nga. Toàn thế giới, vào thời điểm này, đã biến thành một lò luyện khổng lồ. Vô số hy sinh, vô số tàn phá, trong thế kỷ 20 này, tai họa giáng xuống nhân gian, nhân loại đang trải qua một cuộc rung chuyển lớn lao. Ở phương Đông, cũng có một dân tộc vĩ đại và cổ xưa, đang chờ đợi sự tái sinh từ trong biển lửa.

Mưa Thần, cũng ở trong thời đại đầy tai ương này.

Phòng tác chiến của Tế Nam, hiện tại vô cùng trang nghiêm. Nơi đây đang chờ đợi một cuộc họp tác chiến có lẽ là quan trọng nhất trong lịch sử quân đội chính quy. Các tướng lĩnh cao cấp của cơ động binh đoàn đã tề tựu dưới một mái nhà. Tướng Thái, sắc mặt tái nhợt, cũng có mặt ở đó. Tất cả đều đang chờ Mưa Thần bước vào căn phòng này. Trên tường phòng họp treo một tấm bản đồ lớn về tình hình địch ta ở khu vực Sơn Đông. Có thể thấy rõ Thanh Đảo đã trở thành trung tâm của vòng xoáy. Ba mũi tên xanh của quân Nhật, từ ba hướng bao vây Thanh Đảo, quân phòng thủ đã co cụm lại trên tuyến Giáp Tế, cùng với những dấu hiệu của các tiểu đội quân Nhật rải rác ở Hoàng Đảo. Ở Hoàng Đảo có một bãi đổ bộ lớn của quân Nhật. Tương tự, ở phía tây Hoàng Đảo hơn sáu mươi dặm, dấu hiệu đóng quân màu đỏ của cơ động binh đoàn cũng hiện lên rõ ràng trên bản đồ.

Tiếng bước chân vang lên ngoài cửa. Tư Mã Trạ là người đầu tiên đứng dậy, sau đó tất cả các sĩ quan đều đứng lên, ai nấy đều nghiêm trang. Mưa Thần bước vào, thân hình không quá cao lớn, nhưng vào lúc này, vị Tổng thống trẻ tuổi này, đôi mắt sáng như chớp, áp lực chiến sự ở tiền tuyến cực lớn, nhưng không hề làm sụp đổ ý chí của hãn, mà ngược lại, đã tôi luyện hãn trở thành một thanh bảo kiếm tuyệt thế mới ra lò, dần dần tỏa ra ánh hào quang chói lọi.

Hãn liếc nhìn các tướng một lượt, bước đến trước bàn hội nghị. Hãn giơ tay ra hiệu mọi người ngồi xuống. Mọi người đều nhìn hãn, trong lòng ai nấy đều kích động. Cuộc phản công lớn của quân đội chính quy, sắp bắt đầu sau cuộc họp này. Tương lai và vận mệnh của Trung Hoa Dân Quốc, sẽ được quyết định trong trận chiến này! Mưa Thần khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Cuộc họp lần này là quan trọng nhất trong lịch sử quân đội chính quy, mọi người phải ghi nhớ sứ mệnh của mình! Bây giờ, trước tiên mời Tổng

tham mưu trưởng Tư Mã Trạh giới thiệu toàn diện về tình hình chiến sự ở tiền tuyến, sau đó ta sẽ tự mình ban hành nhiệm vụ cho mọi người!"

Tư Mã Trạh đứng dậy, bước đến trước bản đồ, giọng nói vang vọng: "Vào thời điểm này, vị tham mưu trưởng đã sứt mất mười mấy cân thịt này cuối cùng cũng có một loại kích động chờ đợi đến phút cuối. Trong quá trình chiến sự, vô số lần lên kế hoạch, điều chỉnh, căn cứ vào động thái của quân Nhật, không ngừng điều chỉnh bố trí chiến tranh, điều phối binh lực, hoặc phản kích, hoặc co cụm. Đặc biệt là việc từ bỏ tuyến Giáp Tế, cho đến chiến lược mạo hiểm ở Duy huyện, đã khiến ông phải chịu áp lực lớn nhất. Nói gì thì nói, sau lưng đều coi Tư Mã Trạh là kẻ sợ địch như hổ, những nghị viên địa phương Sơn Đông đã kiến nghị lên quốc hội, xin giết Tư Mã Trạh để tạ tội với thiên hạ! Lúc này, cuối cùng cũng có thể bùng nổ. Vốn không dễ kích động, lúc này giọng nói của ông cũng có một loại phấn khởi không thể kiềm chế."

"Sư đoàn 18 quân Nhật hiện đang ở phía bắc Thanh Đảo, chiếm lĩnh tuyến Lao Sơn, đang tấn công về phía nam, tổng binh lực là bốn trung đoàn bộ binh, hai trung đoàn pháo binh và các đơn vị đặc chủng khác. Sư đoàn 18 đã tiến hành một lần bổ sung đã chiến ở tiền tuyến. Hiện binh lực ước tính hơn hai vạn ba nghìn người, pháo hơn sáu mươi khẩu. Tuyến tiếp tế phía bắc không đủ để hỗ trợ cho hoạt động tác chiến của sư đoàn này, hiện tại, đường tiếp tế chính vẫn dựa vào khu vực Hoàng Đảo để vận chuyển. Sư đoàn này mới thành lập, nhưng chất lượng lính vẫn không tệ. Sĩ quan cấp dưới còn thiếu kinh nghiệm chiến trường. Trong cuộc phản công ở tuyến phía bắc, biểu hiện có chút rối loạn... Sư đoàn Cận vệ quân Nhật đang ở phía tây Thanh Đảo, đảm nhiệm vai trò chủ lực tấn công Thanh Đảo, tổng binh lực là ba trung đoàn rưỡi bộ binh, ba trung đoàn pháo binh và các đơn vị đặc chủng, hiện binh lực ước tính hơn hai vạn sáu nghìn người, pháo hơn trăm khẩu. Sư đoàn này là quân đội của Thiên Hoàng Nhật Bản, tự cao tự đại, nhưng trong chiến dịch tấn công Thanh Đảo đến nay, cũng không thể

hiện được sức chiến đấu cao hơn các sư đoàn dã chiến khác của quân Nhật. Năng lực chỉ huy của sư đoàn trưởng cũng tương đối yếu kém. Toàn tuyến tấn công tác chiến không cân đối. Mặc dù sĩ quan và binh lính cấp dưới vô cùng cuồng nhiệt. Nhưng cũng không phải là lực lượng chủ lực tuyệt đối mà Nhật Bản điều động trong lần này!"

Hắn dừng lại một chút, nặng nề chỉ vào cái đầu mũi tên màu xanh ở phía tây nam Thanh Đảo: "Quân Nhật ở hướng tây nam Thanh Đảo là đội quân Tinh Dã của Sư đoàn 6. Lấy trung đoàn 4, 5, 2, 3 làm cơ sở, kết hợp với một nửa trung đoàn pháo binh, lực lượng tác chiến của sư đoàn này mạnh mẽ, bất kể dã chiến hay công thành đều có tổ chất tương đối tốt. Kể từ khi đổ bộ lên Hoàng Đảo, luôn là lực lượng chủ lực số một của quân Nhật, ép buộc lữ đoàn độc lập phải rút lui vào Thanh Đảo. Đồn trú phía sau đã đánh tan ba đoàn quân ta. Toàn bộ đều là chiến công của sư đoàn này. Hai trung đoàn còn lại của sư đoàn này, phân tán bố trí trên tuyến Giáp Tế, yểm hộ cho cánh quân Nhật. Sư đoàn này đã liên tục đảm nhiệm vai chủ công, tổn thất nghiêm trọng. Toàn sư đoàn đã trải qua hai lần bổ sung dã chiến, hiện có hơn hai vạn năm nghìn người, pháo hơn sáu mươi khẩu. Ở Thanh Đảo đảm nhiệm vai trò trợ công, là đại địch trong trận chiến quyết định phản công của quân ta!

Trên tuyến Hoàng Đảo, có một đội quân nhỏ do một nửa trung đoàn của Sư đoàn Cận vệ quân Nhật thành lập, đảm nhiệm cảnh giới. Binh lực yếu kém. Bộ Tư lệnh quân đội Nhật Bản đóng tại Giao Châu, thống nhất chỉ huy toàn tuyến chiến sự.

Quân Nhật cho rằng chủ lực phía tây của quân ta đã bị đánh tan, cũng có một bộ phận của Sư đoàn 6 đảm nhiệm cảnh giới. Liền toàn lực tấn công Thanh Đảo. Quân Nhật vô cùng cần thiết phải có cảng tiếp tế lớn! Căn cứ Hoàng Đảo, chỉ có thể cung cấp cho quân Nhật chưa đến năm thành lượng tiếp tế. Trước khi quân Nhật tấn công tuyến Thanh Đảo, dự trữ đạn dược và

quân tư đã đạt đến mức thấp nhất. Điện báo Thanh Đảo cho biết, trong cuộc tấn công của quân Nhật, mỗi ngày chỉ bắn ra không quá một trăm ngàn phát đạn pháo, tấn công chủ yếu bằng sinh mạng của bộ binh để tiêu hao. Bảy ngày công phòng chiến ở Thanh Đảo, quân ta đã gây ra thương vong lớn cho quân Nhật, theo ước tính sơ bộ, thương vong của quân Nhật phải trên vạn người. Hơn nữa, phần lớn là những chiến binh nòng cốt! Hiện tại, toàn bộ quân Nhật chỉ có một con đường tiếp tế ở Hoàng Đảo, treo quân trên tuyến Giáp Tế, chính là tình trạng bất lợi nhất về mặt quân sự! Cơ hội của quân đội chính quy của ta đang đến gần!".

Dưới đáy vọng lên tiếng xì xào bàn tán, các tướng quân đều không giấu nổi vẻ mừng rỡ trên mặt, ai nấy đều hừng hực khí thế. Tất cả đều chờ đợi mệnh lệnh tổng công kích từ Mưa Thần. Lúc này, Tư Mã Trạm cũng lộ vẻ hưng phấn không giấu được, chỉ vào vị trí của cơ động binh đoàn, nói: "Hiện tại, chủ lực cơ động binh đoàn của ta, sẽ chờ thời cơ tại khu vực ngoài khơi sông Trường, cách Hoàng Đảo sáu mươi dặm. Lực lượng chủ yếu gồm Thập Bát sư ba lữ, bảy bộ binh đoàn; Trung ương giáo đạo sư ba bộ binh đoàn; hai mươi sư ba bộ binh đoàn, hai mươi ba sư ba bộ binh đoàn, hai mươi bốn sư ba bộ binh đoàn; Thập Lục sư hai bộ binh đoàn, ngoài ra còn có pháo binh đoàn trực thuộc các sư, cùng với một đoàn trọng pháo trực thuộc tổng bộ. Sáu đoàn pháo binh sơn dã! Cùng hai đội công binh chiến đấu, đoàn quân nhu và các đơn vị đặc chủng khác. Toàn quân hơn mười vạn người! Đã chỉnh đốn, tập kết xong xuôi, đạn dược đầy đủ, tiếp tế dồi dào, sĩ khí hừng hực. Sẽ hình thành ưu thế tuyệt đối để đột kích vào các điểm trọng yếu. Có thể giáng một đòn chí mạng vào quân Nhật đang mệt mỏi và thiếu thốn tiếp tế! Thời cơ quyết chiến đã đến, cục diện toàn thắng đang ở trước mắt. Quân chính quy của ta đã chịu nhọc nhằn suốt nửa tháng, nay có thể một lần hành động văn hồi. Bây giờ, xin mời Lục Hải quân Tổng tư lệnh Mưa Thần, tự mình hạ lệnh công kích chính thức!"

Mưa Thần vẫn lặng lẽ lắng nghe Tư Mã Trạm thao thao bất tuyệt. Trong thời gian này, thần kinh của hắn cuối cùng cũng được thả lỏng hoàn toàn. Thậm chí có chút hoảng hốt, bởi trận đại chiến này, đối với hắn mà nói, đích thực là đánh cược vận mệnh quốc gia. Muốn thực hiện dã tâm đánh chiếm đại lục Nhật Bản, đoạt lấy cơ hội phát triển của Nhật Bản sau một cuộc thế chiến. Đối với cá nhân hắn mà nói, là một canh bạc, còn đối với sự phát triển của cả quốc gia, há chẳng phải là một canh bạc? Cục diện hiện tại, đối với hắn mà nói, đều là một trang lịch sử hoàn toàn mới, không còn cái cảm giác tiên tri ưu thế như trước. Cho nên áp lực của hắn cũng nặng nề gấp bội. Mỗi lần chiến sự chuyển hướng, mỗi lần bố trí điều chỉnh, đều khiến hắn bề ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dâng lên những cơn sóng dữ. Hắn không được phép thất bại, nhưng hắn nhất định phải tỏ ra kiên cường, bởi vì hắn là niềm hy vọng và chỗ dựa cuối cùng của mọi người. Hãy xem lần phản công này sẽ ra sao! Đối với quân nhân mà nói, thắng lợi trong trận quyết chiến này là tất cả, nhưng đối với hắn, chỉ là sự khởi đầu cho một loạt những bố cục tiếp theo mà thôi. Vị trí càng cao, trách nhiệm càng nặng! Tuy rằng đôi khi hắn sẽ lẩm bầm rằng công việc quá nhiều, đôi khi còn làm đổ cả đồng văn kiện trên bàn. Nhưng trong thâm tâm, hắn tuyệt đối không hề chán ghét cái cảm giác gánh vác trách nhiệm to lớn này.

Trên vai hắn gánh vác quá nhiều kỳ vọng của mọi người, gánh vác những giấc mơ của những người đã hy sinh, và cả giấc mộng cường quốc trăm năm của dân tộc này. Hắn đột nhiên thoát khỏi sự hoảng hốt trong lòng, chỉnh tề quần áo, nghiêm túc đứng lên. Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hắn.

"Trận chiến này là cuộc quyết chiến đầu tiên giữa hai dân tộc. Năm 1895, bọn chúng đã đánh bại chúng ta, và lần này, chúng ta phải đánh bại bọn chúng! Đây là vận mệnh của dân tộc! Hãy nhớ lại những người dân bị tàn sát ở Lữ Thuận, hãy nghĩ đến những chiến hạm bị chìm ở Đại Đông Câu, hãy nghĩ đến những người đã hy sinh trong trận chiến này, hãy nghĩ

đến những người dân ở tuyến đầu đã ủng hộ và cố gắng cho đại quân ta, và càng phải nghĩ đến sự kỳ vọng của toàn thể nhân dân, và cả ánh mắt của tổ tông dưới lòng đất đang nhìn chúng ta! Lần này, chúng ta phải cướp lại vận mệnh phát triển của dân tộc từ tay Nhật Bản! Nếu Đông Á chỉ cần một cường quốc, đó chính là chúng ta!"

Mọi người đều hiểu rõ trách nhiệm trên vai mình. Chuyện quân sự vốn dĩ có thắng có bại, nhưng lần này, ta chỉ cần thắng lợi! Hơn nữa là toàn thắng! Không có lựa chọn nào khác. Nếu vị chỉ huy nào không thể xung phong, từ đầu đến cuối duy trì tinh thần tiến công không lùi bước, thì quốc pháp quân pháp sẽ dành cho các người! Mệnh lệnh rất đơn giản, bắt đầu từ 12 giờ đêm mùng 9 tháng 3, cơ động binh đoàn toàn tuyến xuất kích về phía đông! Chia Thập Lục sư hai đoàn công kích về phía bắc, kiểm chế quân Nhật thuộc Sư đoàn Lục, đóng quân trên tuyến nhựa cây. Số còn lại của mười sáu bộ binh đoàn, bảy pháo binh đoàn lấy Thái Ngạc quân đoàn trưởng làm tổng chỉ huy, toàn lực công kích Hoàng Đảo! Trong vòng hai mươi bốn giờ phải bao vây tiêu diệt quân Nhật, phá hủy lô cốt, cầu cống, chia trọng pháo ra đối phó với hải quân Nhật Bản bên ngoài, số quân còn lại vòng ra phía bắc quét sạch, ép quân Nhật vào cứ điểm Thanh Đảo mà tiêu diệt! Nếu quân Nhật rút lui về phía bắc, cơ động binh đoàn phải kiên quyết truy kích! Những kẻ không có tiếp tế, ta yêu cầu toàn thắng! Toàn thắng!"

Tất cả sĩ quan đều đứng nghiêm khi Mưa Thần vừa cất tiếng, mắt nhìn thẳng về phía trước, nghe đến hai chữ "toàn thắng", đồng thanh đáp lại: "Rõ!"

Mưa Thần ánh mắt thâm trầm: "Phía tây Duy huyện, Thập Bát sư một đoàn, đoàn đặc vụ tổng bộ, cùng với đoàn công binh chiến đấu mới thành lập sẽ hợp thành chi đội. Do phó quan Vương Đăng Khoa thiếu tướng dẫn đầu, công kích về phía đông! Dem hết gia sản ra! Bản tổng thống cũng sẽ

đích thân đến tiền tuyến đốc chiến, chỉ có tiến không lùi! Mọi người có ý kiến gì không?"

Đáp lại hần chỉ có một tiếng: "Chỉ có tiến không lùi!"

Mưa Thần quả quyết phát tay: "Tan họp! Mọi người về chuẩn bị cho quân đội! Ta chờ tin thắng lợi của mọi người!" Tất cả sĩ quan nghiêm trang chào, hưng phấn nối đuôi nhau rời khỏi hội trường, lao về đơn vị của mình, chuẩn bị cho cuộc phản công như lửa sém lông mày. Mưa Thần một mình trong phòng họp, nhìn bản đồ, dường như thấy được cảnh máu lửa và sự hy sinh sắp tới. Đây là trận chiến cuối cùng trên lãnh thổ của mình! Để người Nhật Bản ở vùng biển nhiệt đới, là mười vạn quân xâm lược này, thiết lập cờ chiêu hồn! Trong mắt hần, ánh sáng hưng phấn lóe lên rồi biến mất, nghĩ đến những vấn đề tiếp theo mình phải đối mặt. Con đường phục hưng dân tộc còn rất dài.

Đối với Đại tướng Inagaki trong chùa, đêm mừng 9 tháng 3 chỉ là một đêm bình thường. Mặc dù quân Hoa vẫn kiên trì kháng cự ở Thanh Đảo, nhưng quân Nhật vẫn phải trả giá bằng những tổn thất lớn, từng bước áp sát phòng tuyến. Phía tây đã không còn lo lắng, quân đội đã rút khỏi Duy huyện. Quân Hoa đã vứt bỏ và đốt cháy vật tư chiến tranh của họ, rút lui về phía tây Thanh Đảo, sớm muộn gì cũng sẽ vào tay hần. Đợi hần, chỉ là sự hoan nghênh khi về nước, thăng chức, thậm chí là một nguyên soái. Những hư danh này không được vị lão tướng này coi trọng. Hần chỉ vui mừng vì Nhật Bản một lần nữa đánh bại Trung Quốc. Trong khi lợi dụng một trận chiến để phát triển, để quốc lại giành được thế thượng phong trước người láng giềng khổng lồ ở phương Đông. Trong lòng hần luôn có những lo lắng, tiềm lực của bọn họ lớn hơn Nhật Bản hàng trăm lần. Mặc dù trong thời cận đại vẫn đang say ngủ, nhưng một khi họ tỉnh lại, bước trên con đường phục hưng dân tộc mà Nhật Bản đã từng đi qua, thì Nhật Bản nhỏ bé sẽ không còn cơ hội xoay chuyển tình thế! Vì vậy, Đại tướng Inagaki rất ủng hộ cuộc

chiến tranh này, đồng thời dốc hết tâm huyết. Chính sách đại lục liên quan đến vận mệnh quốc gia, ngàn vạn lần không thể để Trung Quốc có cơ hội xoay chuyển tình thế, đặc biệt là khi họ vừa mới xuất hiện manh mối phục hưng!

Đêm ấy, Đại tướng nghe tiếng pháo mớ hồ vọng đến từ Thanh Đảo, vừa nếm qua bữa tối kiểu Nhật thịnh soạn (cũng nhờ bộ phận hậu cần của tư lệnh quan các hạ cung ứng không chậm trễ). Hãn nghỉ ngơi trong một căn nhà dân tốt nhất ở ngoại ô huyện. Hãn xem xét một bản địa đồ nghiên cứu về sự biến đổi chính trị của Trung Quốc từ một học giả lớn người Nhật mới xuất bản. Hãn đang xem xét phân tích của tác giả về vị tổng thống trẻ tuổi kia của Trung Quốc. Lặng lẽ nhìn vào đối thủ trẻ tuổi này qua từng câu chữ, người mà lẽ ra có cơ hội trở thành Minh Trị của Trung Quốc, cũng là một anh hùng truyền kỳ, nhưng thời đại này đã không còn là thời Tam Quốc nữa... Vận mệnh của hãn sau trận chiến này sẽ ra sao? Tiếp tục gắng sức duy trì cục diện tan nát này? Hay là bị các thế lực trong nước đã sớm áp đảo, đuổi hãn xuống? Phải biết, hãn có quyền sở hữu ruộng đất, có lực lượng cơ sở, có quân đội, lần này lại bị lực lượng đế quốc đánh cho tơi tả! Nếu tình huống này xảy ra, thì coi như đã đạt được mục tiêu lớn nhất của đế quốc trong lần xuất chinh này rồi. Trung Quốc một lần nữa rơi vào phân liệt, có lợi cho đế quốc chia để trị. Chính sách đại lục hoàn toàn thành công, ánh bình minh có lẽ bắt đầu từ mười vạn quân nhân đang khổ chiến ở Thanh Đảo...

Nghĩ đến đây, Đại tướng trong chùa không nhịn được lộ ra nụ cười thâm ý. Hãn đổi tư thế ngồi trên ghế, muốn tiếp tục đọc sách. Đã quá nửa đêm, mười hai giờ, Đại tướng các hạ vẫn không có nửa phần muốn ngủ, lại lật xem báo chí trong nước mà hải quân đưa tới. Nhìn thấy phản ứng của trong nước đối với chiến sự lần này, đối với việc đổ bộ thành công, chỉ có một vài cuộc diễu hành đốt đèn nhỏ, hãn cảm thấy rất tiếc nuối, nếu chiếm được Thanh Đảo, thì Đông Kinh cũng nên tổ chức diễu hành đốt đèn quy mô lớn!

Nếu là vào thời trị vì của Minh Trị Đại Đế, sự kiện thịnh vượng này không biết sẽ khiến bệ hạ vui mừng đến nhường nào! Nghĩ đến vị thiên hoàng bệ hạ có chút điên khùng, bị coi là bí mật quốc gia tối cao, Đại tướng trong chùa không khỏi thở dài tiếc nuối. Việc nước nhiều khó khăn, chính là lúc ta phải cố gắng. Vận mệnh của Nhật Bản, trước khi một trận chiến bùng nổ cũng không mấy lạc quan nha!

Ngay lúc Đại tướng lục quân các hạ đang cảm khái trong phòng ngủ của mình, trong màn đêm, từng đội quân chính quy đang khẩn trương di chuyển về phía Hoàng Đảo. Đội quân xếp thành hàng, dưới ánh sao mờ nhạt, vượt qua đường nhỏ, vượt qua đồng ruộng, vượt qua con sông nhỏ. Không thể ngăn cản, hướng về phía đông nhấp nhô. Từng khẩu đại pháo, được ngựa kéo theo sát đội bộ binh. Các binh sĩ trang bị đầy đủ, chạy đầu đầy mồ hôi, các quân quan cưỡi ngựa phía trước liên tục đốc thúc đội quân tăng tốc độ. Nửa đêm mười hai giờ, nhất định phải khai hỏa ở chính diện Hoàng Đảo! Từng đội quân trinh sát vũ trang đã sớm được bố trí ở phía trước. Theo dõi quân Nhật đang phòng thủ Hoàng Đảo, chờ đợi đại bộ đội đến. Quân Nhật đóng giữ Khánh Gia ở đây, cách xa cõi xay thịt Thanh Đảo. Lính gác cũng lơ lửng thật sự. Chỉ có cận vệ thứ hai lữ đoàn, đội bốn liên đội, kết hợp với hai đại đội bộ binh tạo thành nòng cốt, dọc tuyến còn có thêm nhiều đội phòng vệ rải rác. Hải quân chủ lực hầu như đều tiến vào vịnh Giao Châu, dùng hỏa lực hỗ trợ bộ đội công kích Thanh Đảo. Quân chính quy dùng binh lực gấp ba mươi lần để đánh vào bọn chúng! Bộ đội trong khi tiến lên đã hình thành một thế trận nghiêng, triển khai bố cục. Ngoại trừ giáo đạo sư trực tiếp công kích Hoàng Đảo, tất cả bộ đội đều trong trạng thái chuẩn bị công kích về phía bắc, dần dần tiến vào trận địa, chỉ chờ đến thời khắc quyết chiến cuối cùng!

Kim đồng hồ cuối cùng cũng điểm đến mười hai giờ đêm, trong phòng tác chiến ở Tế Nam, Mưa Thần và Tư Mã Trạm liếc mắt nhìn nhau. Trong

ánh mắt đều là ánh sáng lấp lánh. Quyết chiến đã trải qua thời gian dài chờ đợi, ập ủ. Cuối cùng đã đến lúc bùng nổ!

Hơn ba mươi khẩu pháo đã vào vị trí, đồng thời phát ra tiếng gầm rú, đạn pháo gào thét ra khỏi nòng. Ngay lập tức, trong khu vực căn cứ Hoàng Đảo của quân Nhật, từng luồng ánh lửa nổ tung. Hỏa lực phóng ra ngày càng nhanh, ngày càng dày đặc. Các pháo binh lúc này đều cởi áo, thoải mái bắn với tốc độ cao nhất trong mười phút, lập tức đã mở toang Hoàng Đảo! Ở khu vực bến cảng, vật tư tác chiến chất thành núi. Dưới ánh lửa, chúng bị chiếu rọi sáng rực, thỉnh thoảng có đạn dược chất đồng bị đánh trúng, nổ tung, ba ba, tựa như châm ngòi cho khói lửa! Một khu vực chứa năm ngàn quả đạn pháo đã chiến 75 ly cũng bị châm lửa, một đám mây hình nấm khói lửa cuộn lên trong màn đêm, tiếng nổ lớn khiến mặt đất rung chuyển!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đội quân giáo đạo sư hành quân sáu mươi dặm đường ban đêm, ban đầu đều có chút mệt mỏi, nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ này, đều phát ra tiếng hò hét đình tai nhức óc. Tiếng hò hét trong ánh lửa, quân Nhật phòng thủ hoàn toàn bị đánh cho rối loạn. Bóng người tán loạn khắp nơi, những chiếc xe ngựa chở nặng bị kinh động, bốn phía phi nước đại. Xe ngựa thỉnh thoảng bị hất tung lên trời. Trận hỏa lực tấn công bất ngờ này, phát huy lực sát thương lớn nhất! Quân Nhật xưa nay không hề nghĩ tới sẽ có một đội quân lớn như vậy xuất hiện ở Hoàng Đảo!

Trong khi tiếng pháo chưa dứt, ba đoàn chủ lực của giáo đạo sư, không giữ lại đội dự bị, hình thành hai mũi nhọn, sau một đợt công kích, hướng Hoàng Đảo phát động xung kích. Hỏa lực súng máy, pháo cối của bộ binh cũng đồng loạt khai hỏa. Lưỡi đao quét về phía kẻ địch. Quân chính quy phản công, ngay từ đầu đã đạt được tính bất ngờ lớn nhất! Quân Nhật phòng thủ Hoàng Đảo, đã đến ngày tận thế.

Đại tướng trong chùa đang đắm chìm trong thế giới tinh thần của mình, đột nhiên cửa phòng ngủ bị gõ thành thạch. Hẳn nhú mày, thầm nghĩ không biết là ai vô lễ đến vậy. Vừa mở cửa, đã thấy tham mưu trưởng của mình gần như phá tan cửa gỗ, chỉ mặc độc chiếc kimono đã vọt vào. Chắc là bị đánh thức trên giường: “Tư lệnh quan các hạ. Quân phòng thủ Hoàng Đảo báo khẩn, họ bị đại quân Hoa quân tập kích, hiện đang tử chiến. Tuyến tiếp tế phía nam cũng phát hiện địch nhân khắp nơi, đường dây điện thoại đã không thông, đội quân gác dọc tuyến hiện tại hoàn toàn mất liên lạc. Hoa quân dường như đang triển khai phản công lớn trên các tuyến đường tiếp tế chủ yếu của chúng ta!”

STT 251: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 52: Tận thế trước mắt

Đêm hôm đó, quân Nhật đồn trú trên đảo Hoàng Đảo hứng chịu đòn đánh thảm khốc nhất. Trên mặt biển, vài chiếc quân hạm nhỏ cùng vô số tàu vận tải chìm trong biển lửa. Xung quanh, pháo hạm liên tục nhả đạn, cột nước bắn lên không ngừng. Một chiếc tàu vận tải chở đạn được nổ tung, biến mặt biển thành một ngọn đuốc hùng vĩ. Khu trục hạm điên cuồng khai hỏa bằng pháo 120 ly, nhưng đạn pháo chẳng biết rơi trúng đâu. Quân đội chính quy còn điều hơn mười khẩu trọng pháo 150 ly, tập trung hỏa lực vào mặt biển. Mảnh đạn găm vào thân tàu, khiến quan binh hải quân Nhật Bản thương vong la liệt. Bọn chúng vội vã nhóm lửa, nhổ neo ở bến tàu, nhưng chẳng thể nhúc nhích trong chốc lát. Chúng cũng bị pháo kích từ trên bờ dội xuống như mưa.

Trên đất liền, quân Nhật chỉ có công sự phòng thủ sơ sài, hơn nữa phần lớn binh lính được điều động để bốc dỡ hàng hóa. Tuyển phòng thủ mỏng manh đến mức có thể nói là không có. Trong ánh lửa pháo kích, từng đội quân Hoa, lưỡi lê sáng loáng, xông lên. Chớp mắt, chúng đã hỗn chiến với bộ binh Nhật Bản đang choáng váng. Bị tập kích bất ngờ, quân Nhật làm sao chống đỡ nổi lưỡi lê và lựu đạn của quân Hoa, vốn phát huy uy lực lớn nhất trong cận chiến.

Trên bến tàu Hoàng Đảo, một đám lớn thương binh Nhật Bản đang chờ đợi lên tàu về nước. Bọn họ đã khó nhọc vượt qua chặng đường dài từ tiền tuyến, giờ đây, tiếng kêu la điên cuồng vang lên. Bọn họ đều biết tận thế trước mắt. Nhưng trở thành tù binh còn đáng sợ hơn! Hơn mười quân y Nhật Bản mặc áo trắng, cùng với y tá và nam y tá, giữa tiếng pháo, thay nhau dùng súng ngắn bắn vào đầu những thương binh. Những thương binh này còn chấp tay trước ngực, tỏ vẻ cảm tạ. Với họ, chết ở đây là lựa chọn tốt nhất!

Cuộc phản công quy mô lớn này đã đánh tan tác quân Nhật. Vài mũi đột kích nhanh chóng vượt qua lưới lửa thừa thốt của quân Nhật, xông vào bến tàu và bãi biển, tàn sát quân địch. Quân Nhật đồn trú trên đảo và đội quân canh gác bãi biển đều vùng vẫy trong tuyệt vọng. Đại tá Nam Chân Điền, liên đội trưởng liên đội 4, sư đoàn cận vệ Nhật Bản, đang chỉ huy binh lính chống trả quyết liệt thì bị loạn đạn bắn chết. Sau khi quét dọn chiến trường, người ta đếm được trên người vị đại tá này hơn hai mươi lỗ đạn. Vì không coi trọng Hoàng Đảo, dù chiến tử trên chiến trường, ông ta cũng không được truy phong. Đêm đó, trên Hoàng Đảo vang vọng tiếng kêu thảm thiết của quân lính, cùng với tiếng nổ của đạn dược bị thiêu hủy.

Pháo hạm của hải quân Nhật Bản cũng không phân biệt địch ta, trút đạn xuống cả hai bên. Điều này càng khiến cảng Hoàng Đảo bị tàn phá nghiêm trọng. Hàng ngàn tấn đạn dược và vật tư đang chờ được vận chuyển ra tiền tuyến, giờ đây bốc cháy ngùn ngụt. Mỗi người lính đều hiểu rõ, việc mất đi nguồn tiếp tế này sẽ có ý nghĩa thế nào đối với mấy vạn quân Nhật đang chiến đấu khốc liệt ở Thanh Đảo! Một thiếu tá hải quân Nhật Bản, hạm trưởng của một tàu chiến, trừng lớn mắt, như người mất hồn nhìn cảnh tượng trước mắt. Những gì đang xảy ra thực sự là một cơn ác mộng. Hắn quên mất mình đang ở đâu, vươn tay về phía ánh lửa ngút trời, gào lên như một con thú hoang. Đế quốc đã thảm bại!

Lúc này, ở hậu phương, cũng có người dùng ống nhòm quan sát ánh lửa ngút trời. Đó là Lữ Ngộ Chùy, hiệu trưởng trường giáo đạo trung ương. Vẫn là vẻ mặt nghiêm nghị, không biểu lộ cảm xúc. Ông lặng lẽ nhìn mọi thứ trước mắt. Bên cạnh, pháo binh đang nã đạn như vũ bão, mặt đất rung chuyển dữ dội. Nhưng thân hình của thiếu tướng Lữ Ngộ Chùy vẫn đứng thẳng, được ánh lửa chiếu sáng. Các tham mưu trẻ tuổi bên cạnh ông đang hò reo chúc mừng. Vài người còn ôm nhau nhảy nhót. Kể từ khi quân Nhật đổ bộ, chưa bao giờ có cảnh tượng nào sảng khoái đến vậy. "Xem ra, lũ tiểu quỷ tử đã hết đường sống rồi!" Lữ Ngộ Chùy hạ ống nhòm, muốn gọi các tham mưu của mình. Nhưng tiếng pháo quá lớn, mọi người lại quá phấn khích, chẳng ai để ý đến mệnh lệnh của ông. Lữ Ngộ Chùy đành tự mình kéo mấy tham mưu lại, gân cổ lên ra lệnh: "Tất cả rút quân, thu gom bộ đội! Chiến trường quá hỗn loạn, không cần đến ba đoàn binh lực. Chúng đều tập trung ở đó, thương vong quá lớn dưới pháo kích của hải quân! Dù sao, lũ quỷ tử đã bị chúng ta đánh tan hoàn toàn. Bộ binh rút lui, hỏa lực tiến lên, cường chế di dời quân hạm của lũ tiểu quỷ tử cho ta! Năm nay nhất định phải kết thúc chiến đấu ở Hoàng Đảo! Sau đó, chủ lực tiến về phía bắc!"

"Báo cáo chiến công! Chiến báo của đệ nhất dã chiến quân đoàn đã đến!" Một tham mưu trông coi điện đài xông vào phòng tác chiến, lớn tiếng la lên. Tiếng la này lập tức phá tan bầu không khí căng thẳng trước đó. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của anh ta, mọi người đều nở nụ cười. Tư Mã Trạch nhìn mưa thần một cái, vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ. Nhưng rõ ràng, ông đã khẽ dựa lưng vào ghế, lặng lẽ thở phào một hơi. Tư Mã Trạch trong lòng cũng có chút kích động. Việc biến ý tưởng của tổng tham mưu thành hiện thực trên chiến trường, điều này phụ thuộc vào công lực chỉ huy của các chỉ huy tiền tuyến. Lần này, nhiệm vụ giao cho Thái Ngạc quả thực rất khó khăn.

Hơn mười vạn quân hành quân ban đêm, triển khai đội hình phản công trên một tuyến rất dài. Đồng thời, pháo binh cũng phải di chuyển, tiến công Hoàng Đảo. Việc di chuyển và tấn công quy mô lớn như vậy, xem ra đã

được hoàn thành một cách hoàn hảo! Ông nhận bản báo cáo từ tay tham mưu, lớn tiếng đọc bằng giọng phổ thông pha lẫn giọng Hồ Nam: "Mưa thần tổng thống, tổng tham mưu, phòng tác chiến Hồ Lang: Đội quân cơ động chiến thuật của ta đã triển khai phản công theo kế hoạch. Toàn bộ đội hình đã vào vị trí xuất phát, đồng thời lấy lực lượng chủ lực của trường giáo đạo tấn công bất ngờ Hoàng Đảo. Quân Nhật hoàn toàn không phòng bị, bị hỏa lực bao trùm. Dưới sự xung kích mạnh mẽ của bộ binh, chúng rơi vào hỗn loạn. Quân phòng thủ và vật tư bị tổn thất nặng nề. Mặc dù một bộ phận hải quân vẫn ngoan cố chống cự, nhưng đường rút lui của quân Nhật đã bị cắt đứt. Nhiệm vụ tác chiến đã hoàn thành xuất sắc. Các chiến tuyến phản công còn lại cũng đang lần lượt triển khai. Các đội quân đồn trú của quân Nhật ở tuyến nam, đều bị đánh tan. Nhìn ánh lửa ngút trời trên Hoàng Đảo, tiếng pháo vẫn không ngừng vang vọng. Các cấp dưới sẽ tiếp tục nỗ lực, hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ tác chiến do tổng thống và tổng tham mưu giao phó. Kính báo, các chiến quả còn lại sẽ tiếp tục được báo cáo."

Ông buông bản báo cáo trong tay, xoa xoa tay, hắc hắc cười, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài: "Hơn một tháng căng thẳng, cuối cùng cũng kết thúc! Lần này toàn thắng. Xem ra đã nắm chắc tám phần. Chỉ cần xem chiến quả lớn đến đâu! Quyết chiến lần này, tổng thống, chúng ta cuối cùng đã chống đỡ được!".

Mưa thần cũng khó nhọc đứng dậy. Kể từ khi quân Nhật đổ bộ, ông đã chịu áp lực lớn hơn bất kỳ quân nhân nào. Nhưng ông đều gánh vác, không để lộ ra trước mặt thuộc hạ, sợ làm dao động quyết tâm của họ. Đặc biệt là việc sử dụng kế "tuyến tế tây" rộng mở này. Không chỉ mê hoặc quân Nhật, mà còn khiến trong nước hoang mang. Nếu cuộc phản công này chậm trễ thêm vài ngày, trong nước không biết sẽ rối loạn đến mức nào! Trời xanh chứng giám, những ngày này cuối cùng đã qua! Khí vận phục hưng dân tộc, cuối cùng đã được mình tự tay đoạt lại!

Hắn vịn ghế, ánh mắt thoáng chút ướn át. Nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm tình. Hắn yên lặng nhận lấy bản thông báo từ tay Tư Mã Trạm, lướt qua một lượt: "Hiện tại còn chưa phải lúc lạc quan, ở Thanh Đảo vẫn còn quân Nhật trọng binh tập đoàn. Nếu chúng kiên trì lâu hơn dự tính của ta, quân Nhật trong nước lại điều quân tới, chúng ta sẽ lâm vào chiến tranh kéo dài, mọi chiến quả đều tan thành mây khói!" Hắn hừ một tiếng, quay sang Tư Mã Trạm dặn dò: "Điện báo cho Tùng Sơn tiên sinh, hạn trong ba ngày, đội quân công kích phải hội sư với quân phòng thủ Thanh Đảo, dốc toàn lực áp chế quân Nhật trọng binh tập đoàn, nhất định phải phát huy tinh thần công kích cao nhất, bất kể thương vong, vượt qua một nhọc, liên tục tác chiến... Đừng để quân Nhật có thời gian thở dốc điều chỉnh đội hình! Hiện tại ta chỉ cần chúng liều mạng xung kích!" Hắn phất tay: "Phá vỡ sự im lặng của vô tuyến điện, báo cho quân phòng thủ Thanh Đảo biết, thông báo cho Trầm Dậm tiên sinh, rồi cả Niệm Tôn, và cả nội các Tổng Tổng lý. Báo cho họ tình hình phản công của quân ta. Báo cho Nam Kinh biết, ta là Vũ mỗ, trong vòng bảy ngày sẽ khả hoàn trở về!"

Tại Giao Châu, viên tư lệnh quân Nhật, lúc này đã hoàn toàn lâm vào hoảng loạn. Mấy vị chủ quan tổng bộ điều động quân, đều quần áo xộc xệch, đứng cạnh điện đài và bản đồ. Điện báo báo nguy từ khắp nơi liên tục truyền đến, sau khi Hoàng Đảo quân phòng thủ ra tay trước. Điện thoại lập tức bị ngắt, điện đài cũng không thể liên lạc, chỉ còn hải quân báo cáo tình hình chiến đấu ở Hoàng Đảo, tóm lại chỉ có bốn chữ "Ngọc nát sắp đến". Trong phòng họp đang rối ren, trên bản đồ, họ tìm thấy quân đồn trú gần nhất, ở phía nam tuyến nhựa cây tế, chi nhánh có nhiều binh lực nhất, tương đương với một đại đội! Đường tiếp tế duy nhất của Hoàng Đảo bị cắt đứt. Vận mệnh của quân chủ lực đã chiến lược quân, người có chút kiến thức quân sự đều hiểu rõ. Điều này đồng nghĩa với tuyệt cảnh!

Những tham mưu tú tài dưới trưởng hãn, không tài nào hiểu nổi, tại sao dưới sự tấn công của Lục Sư đoàn, phía tây tuyến nhựa cây tế đã hoàn toàn

bị quân Nhật chiếm giữ. Họ phá hủy một lượng lớn vật tư quân sự, làm sao có thể phát động thế công mạnh mẽ như vậy ở phía nam? Chẳng lẽ phán đoán về quân Hoa trước đây, dù đã căn trọng hết mức, vẫn sai lầm? Đến hơn một giờ sáng, tất cả điện thoại ở chi nhánh phía nam tuyến nhựa cây tế đều không gọi được. Không còn nghi ngờ gì nữa, toàn tuyến đã bị quân Hoa với ưu thế binh lực phản công! Sau một hồi im lặng, điện đài quân Hoa cũng đồng loạt khởi động, ở phía nam quân chủ lực Nhật, xuất hiện mấy đài điện đài kêu gào! Với cấp bậc sư đoàn quân Nhật mới được trang bị điện đài vô tuyến, điều này cho thấy quân Hoa ở phía nam đã tập kết ít nhất mười vạn quân chủ lực! Nghĩ đến đây, trong phòng họp, viên tư lệnh không khỏi muốn xé nát tất cả báo cáo của ngành tình báo lục quân mấy ngày nay!

Hắn cùng tham mưu trưởng của mình, Chân Kỳ Tam Lang, cùng nhau nghiên cứu trên bản đồ, tìm cách đối phó với quân đội tiền tuyến, đặc biệt là Cận Vệ Sư đoàn và Sư đoàn 6 ở phía nam và tây nam, hiện đang bị mắc kẹt ở cứ điểm Thanh Đảo, mệt mỏi vô cùng. Nếu lập tức điều chỉnh bố trí, Lục Sư đoàn sẽ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất, cấp tốc hình thành phòng tuyến ở tây nam Thanh Đảo, ngăn chặn quân Hoa phản công ít nhất ba bốn ngày, có thể yểm hộ Cận Vệ Sư đoàn và Sư đoàn 18 rút lui khỏi chiến trường. Rút lui về phía bắc dọc theo bờ biển phía bắc, thành lập phòng tuyến, chờ đại quân từ trong nước tới chi viện. Nếu Sư đoàn 6 không trụ nổi, coi như xong! Quân Hoa sẽ thực sự dồn ép họ vào cứ điểm Thanh Đảo, khiến đội quân không có đạn dược, không có lương thực này hoàn toàn sụp đổ dưới áp lực to lớn! Tình thế phát triển đến mức này, hai vị tướng quân bèn họ, e rằng chỉ có thể tự mổ bụng tạ tội với Thiên Hoàng và quốc dân.

Tham mưu trưởng đề xuất một ý kiến bổ sung, ở tuyến tây tuyến nhựa cây tế, Lục Sư đoàn còn hai liên đội. Vì quân chủ lực Hoa hiện đang ở phía nam, những đội quân này phải lập tức rút về, gia nhập chiến tuyến, như vậy việc điều chỉnh sẽ có phần vững chắc hơn! Đại tướng thật sự có chút

choáng váng, phát hiện mình đã quên mất đội quân ở phía tây! Đang định liên lạc với họ thì lại có báo cáo chẳng lành từ phía tây, quân Hoa cũng phát động tập kích ban đêm mạnh mẽ! Từ hướng Duy huyện xông thẳng tới, quân phòng thủ dựa vào công sự chống cự quyết liệt, nhưng quân Hoa tấn công như tre già măng mọc, xem ra liều mạng muốn mở một lỗ hổng từ phía tây! Huyện Chim Non yêu cầu chi viện gấp từ phía sau, nếu không khó mà giữ được trận địa!

Trong chùa đang nghị cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngậy người ra không nói nên lời. Họ còn đâu binh lực? Nếu Trung Quốc có thực lực hùng hậu như vậy, thì việc họ khiêu khích Trung Quốc có phải là một hành động ngu xuẩn nhất không? Vào thời khắc này, khí chất bá tước, phong thái đại tướng của trong chùa đang nghị đều tan biến. Vô tình, hần liếc mắt đến cuốn sách nghiên cứu về mưa thần của một tác giả Nhật Bản, hình ảnh mưa thần trên trang sách như đang chế nhạo hần. Hần gầm nhẹ một tiếng, xé nát cuốn sách. Mọi người ngơ ngác nhìn vị đại tướng thất thố, chỉ nghe thấy hần thở hổn hển gầm rú: "Co vào! Co vào phòng thủ! Ở phía nam, hạ lệnh cho Lục Sư đoàn, dùng người cuối cùng, viên đạn cuối cùng. Phát huy đại hòa hồn của bọn chúng ra. Kiên quyết chống giữ! Trong nước còn có đại quân của chúng ta. Nhất định sẽ tới chi viện!"

Chiến sự trên toàn tuyến diễn ra ác liệt, từ đêm tối đến ban ngày, nếu quan sát từ trên trời, có thể thấy quân đội chính quy công kích, ào ạt tiến về phía bắc, tất cả quân Nhật lẻ tẻ cản đường đều bị nhấn chìm. Ba đoàn quân chấp vá, vất chanh bỏ vỏ, cũng dưới sự hỗ trợ hỏa lực không đủ, tiến về phía đông. Từ đêm mùng 3 tháng 9, đêm đó, quân Nhật hoàn toàn bị đánh cho rối loạn. Hoàng Đảo đã trở thành một vùng phế tích. Pháo binh nặng của quân ta cũng đẩy lùi hạm đội nhỏ của Nhật Bản ra xa bờ, chỉ còn vài chiếc tàu vận tải nằm lại, bốc cháy ngùn ngụt. Trên bến tàu, từng loạt thương binh được siêu độ, tạo nên một hình ảnh kinh tâm động phách.

Dường như báo hiệu vận mệnh tương lai của quân Nhật trọng binh tập đoàn ở Thanh Đảo.

Hơn hai mươi quân đoàn bộ binh tạo thành cơ động binh đoàn, dọc theo tuyến nam nhựt cây tế, giải phóng uy lực đã tích tụ từ lâu. Hỏa lực tiên phong. Đến ban ngày, quân phòng thủ Thanh Đảo vẫn có thể nghe thấy tiếng pháo mơ hồ. Trương Hùng Phu, Trương Khánh, cùng các tướng lĩnh khác, khuôn mặt đầy khói bụi, cuối cùng cũng lộ ra vẻ thở phào nhẹ nhõm. Bảy ngày này không uống công phòng thủ. Cửu Sư đã chịu đựng hy sinh lớn nhất, cuối cùng cũng chờ được đại phản kích! Quân phòng thủ Thanh Đảo dốc hết sức lực, phản kích dữ dội. Hỏa lực dồi dào ngày xưa, đã bắt đầu điên cuồng tấn công vào đội quân đang điên cuồng tấn công họ. Cố gắng đóng đinh chúng vào cứ điểm Thanh Đảo. Toàn bộ quân đội chính quy như một cỗ máy vận hành cân đối, vào thời điểm này thể hiện tinh thần công kích và uy lực mạnh mẽ nhất. Mọi người đều không nghi ngờ gì, quân Nhật dưới sự tấn công này sẽ là tận thế! Quân đội chính quy toàn tuyến phản kích, đồng thời cắt đứt đường lui của quân Nhật ở Hoàng Đảo, tin tức này cũng lan truyền khắp cả nước và thế giới. Tất cả những người quan tâm đến trận chiến này đều lập tức mở bản đồ, phân tích thế cục hai bên, ai cũng thấy quân Nhật đang lâm vào tuyệt cảnh. Mà Hoàng Đảo, cái cảng nhỏ bé này, lập tức trở thành địa danh nổi tiếng của Trung Quốc, mọi người đều biết, tổng thống Mưa của họ, hóa ra là để lũ quỷ tử thò đầu vào, rồi đóng cửa đánh chó! Rất nhiều người lúc này dường như có cảm giác tiên tri: "Ta đã sớm biết tổng thống Mưa không sợ quỷ tử, mà là kìm nén sức mạnh, muốn thu dọn sạch sẽ bọn chúng!"

Tại ngày bốn tháng chín, sau khi mặt trời lên cao, dường như tất cả mọi người trong nước đều cảm thấy sống lưng cứng đờ. Mặc dù chiến sự vẫn chưa rõ ràng, nhưng họ đều mang trong mình một niềm tin mù quáng. Dưới sự chỉ huy của "mưa thần", trận chiến này nhất định sẽ thắng! Giáp Ngọ năm ấy, mỗi thù cuối cùng cũng sắp được báo đáp!

Một loạt đạn pháo nổ tung trên bờ sông Thông Đổ, uy lực vụ nổ dường như đến từ những khẩu pháo dã chiến 77mm do Đức sản. Hai bên bờ sông Thông Đổ, thi thể quân nhân hai bên vẫn chồng chất lên nhau. Đêm qua đến trưa, quân đội Thanh Đảo đã tổ chức phản công, xông qua sông Thông Đổ. Quân Nhật, với toàn bộ lực lượng dự bị của Trung đoàn 23, mới có thể ổn định được chiến tuyến. Nhưng giờ đây, chiến hào trên sườn núi Bismarck đã bị chiếm lại, cả buổi trưa quân Hoa liên tục giao tranh. Pháo binh tại cứ điểm không ngừng gầm rú, đạn dưng dưng như vô tận, khiến quân Nhật phải cố thủ trong chiến hào. Từ đêm qua đến giờ, quân lính của Đội Đảo thuộc Lục Sư đoàn còn chưa được ăn một miếng. Việc tiếp tế lương thực phía sau cũng không thể vận chuyển đến do điều kiện khắc nghiệt. Quân Nhật vẫn có thể chịu đựng, nhưng điều khiến tinh thần họ sa sút nhất là hy vọng chiến thắng đã hoàn toàn biến mất.

Trung tướng Mai Trạch nói, cùng với một nhóm nhỏ người, tránh né dọc theo chiến hào để vào bộ chỉ huy của Đội Đảo. Vừa bước vào chiến hào, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Vài chai rượu nằm nghiêng ngả, mấy sĩ quan tham mưu với bộ râu dài, trên người tỏa ra mùi khó chịu, đang tùy tiện tìm một chỗ, cởi cả quần áo ra mà ngủ say. Đội trưởng, cũng là Đại tá Trung đoàn trưởng của Trung đoàn 45, Trung Đảo Thành Võ, với đôi mắt đỏ ngầu, đang ngồi trên một chiếc hòm đạn, tay cầm dao quân dụng, ngăn người. Ánh mắt hằn đỏ như máu, không biết đang suy nghĩ điều gì. Tiếng pháo bên ngoài vẫn vang vọng, đỉnh chiến hào cũng liên tục rơi cát đất. Chuông điện thoại reo inh ỏi, nhưng không ai để ý. Mai Trạch nói lớn: "Trung Đảo quân, tỉnh lại! Các người ra cái dạng gì thế này?"

Trung Đảo Thành Võ loạng choạng đứng dậy, thấy sư đoàn trưởng đích thân đến tuyến đầu, vội vàng chào. Mai Trạch nói cũng không đáp lễ, đi thẳng đến trước bản đồ, không ngần ngại lên đã hỏi: "Đội hiện tại còn bao nhiêu binh lực? Bao nhiêu đạn dưng? Bao nhiêu lương thảo?" Trung Đảo Thành Võ cười khò: "Đội hiện tại thương vong gần một nửa, chỉ còn bốn

đại đội có khả năng chiến đấu. Ban đầu, tinh thần chiến đấu của quân đội rất cao, kiên trì tấn công, nhưng hiện tại, vì đường rút bị cắt đứt, quân Hoa từ phía nam tràn lên, quân đội đã mất đi quyết tâm chiến thắng... Hiện tại, mỗi người lính chỉ còn hơn hai mươi viên đạn. Dự trữ đạn của các đại đội ít đến thảm thương, pháo binh chỉ còn mười lăm viên đạn mỗi khẩu... Đội của chúng ta còn có dự trữ gì nữa không? Đã hạ lệnh giết một số ngựa thồ, hiện tại các đại đội đều nhao nhao xin được xung phong liều chết vào Thanh Đảo!"

Mai Trạch nói lạnh lùng: "Không được phép... Trước mặt quân Hoa, chiến lực của chúng ta ra sao? Nếu quân ta chuyển hướng tấn công, bọn chúng có tiếp tục phản công không?" Trung Đảo Thành Võ xoa xoa mặt, biết đội của mình nhất định phải đảm nhận nhiệm vụ tác chiến mới. Rất có thể là chi viện cho phía nam, ngăn chặn phản công của quân Hoa, yểm hộ đại bộ đội chuyển hướng về phía bắc. Nhưng hiện tại, bị hỏa lực và phản công của quân Hoa ghim chặt, quân đội đã mệt mỏi đến cực điểm, việc chuyển hướng có lẽ sẽ là sụp đổ! Hắn cười khổ, không nói lời nào. Mai Trạch nói cũng hiểu ý của hắn.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Vị trung tướng này cũng đầy tức giận. Lục Sư đoàn không biết đã đắc tội với vị Đại tướng nào trong triều đình. Luôn đi tiên phong, gánh vác những nhiệm vụ gian khổ nhất. Hiện tại, Lục Sư đoàn còn bị chia cắt, một nửa chặn đánh quân địch ở phía tây. Nửa còn lại, sau khi bỏ ra thương vong nặng nề trong cuộc tấn công Thanh Đảo, lại phải chuyển quân đến phía nam để tử thủ! Để bảo vệ cho Cận Vệ Sư đoàn và Thập Bát Sư đoàn rút lui! Nhưng hiện tại không phải là lúc để tranh luận. Quân Hoa đã tấn công, nếu không hoàn thành việc điều chỉnh trong ngày, thì quả thực là toàn quân sụp đổ! Nhưng nhìn bộ đội và cả đội trưởng với tinh thần suy sụp, vật tư cũng gần như không còn. Đối với nhiệm vụ mình nhận, lần đầu tiên ông cảm

thấy không có chút tự tin nào. Sư đoàn 6, binh đoàn hùng mạnh nhất của Gấu Bản, sao lại rơi vào tình cảnh này! Ông cau mày, ra lệnh mà chính mình cũng thấy không hợp lý cho Trung Đảo Thành Võ: "Lập tức tổ chức chuyển hướng tấn công! Rút lui khỏi tuyến đầu! Chuyển đến các trang nhỏ ở phía nam, tuyến Lập Dương. Hoàn thành trước năm giờ chiều! Ta đích thân đốc chiến! Nếu quân Hoa truy kích Thanh Đảo, lấy Trung đoàn 23 kiên quyết hậu vệ chiến! Trung Đảo quân, hiện tại, vận mệnh của sư đoàn chúng ta phụ thuộc vào các người!".

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen .

STT 252: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 53: Tiêu diệt

Năm 1914, ngày 4 tháng 9, trong ký ức của những quân nhân Nhật Bản may mắn sống sót, dường như thần thoại về "Hoàng quân" vô địch trong lòng họ bắt đầu sụp đổ. Bộ Tư lệnh Quân đội điều động các sư đoàn đến từng bộ chỉ huy, dường như chưa từng lường trước được tình cảnh tuyệt vọng này. Vì vậy, cách ứng phó của họ cũng hỗn loạn và thất bại. Ngoài việc yêu cầu binh lính tiên tuyến lấy máu thịt của mình đánh tinh thần, còn có mệnh lệnh chiến đấu đến cùng, bảo vệ "Đại Hòa Hồn" và ưu thế của quân đội. Những chỉ thị khác dường như chẳng có tính xây dựng gì.

Chiều ngày 4 tháng 9! Tiên phong của Sư đoàn 18 quân đội đã xông đến gần doanh trại trấn, đánh tan phòng tuyến mỏng manh do quân bộ tổng bộ và trọng binh hiến binh tạo thành. Trong khi đó, Sư đoàn 6, Lữ đoàn 45 đã tiến đến gần. Đội quân của Đảo Thành Võ, vẫn trung thành thi hành mệnh lệnh của sư đoàn trưởng và bộ tổng tư lệnh. Lữ đoàn 23 đang tiến hành cuộc chiến hậu vệ gian khổ, còn Lữ đoàn 45, với bụng đói kêu vang, đạn được thiếu thốn, đã tiến đến gần với tốc độ nhanh nhất. Trên đường tiến lên, họ dùng dao sắc tấn công vào Sư đoàn 18, phát động phản công. Hai bên giằng co ác liệt. Sư đoàn 18 vì chưa vững chân, hơn nữa quân tiên phong cũng không chiếm ưu thế về quân số, đã bị Lữ đoàn 45 liều chết đánh bật ra.

Ngay khi Lữ đoàn 45 chiến đấu đẫm máu, bộ tổng tư lệnh đã bắt đầu di chuyển về phía bắc từ huyện Giao Châu. Từng đoàn xe ngựa kéo theo tài

sản của bộ tổng bộ, bao gồm rất nhiều rượu và thực phẩm cao cấp, một đường hướng về phía bắc. Những binh lính của Lục Sư đoàn, sớm đã đói khát, nhìn những quan chức cao cấp với những ngôi sao lấp lánh trên vai, nhanh chóng rút lui. Những binh lính Nhật Bản vốn nổi tiếng với sự phục tùng và nhẫn nại, cũng không khỏi chửi rủa. Thậm chí, một chiếc xe ngựa của bộ tổng bộ còn bị cướp, các sĩ quan hiến binh duy trì trật tự bị đánh đập. Đây đều là những hành vi đáng bị trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng những quan chức cao cấp kia đang vội vàng rút lui, nên cũng chẳng thêm để ý đến sự bất kính của binh lính.

Điều khiến những binh lính Nam Cửu Châu của Sư đoàn 6 cảm thấy bất mãn nhất là, đám "chuột" Đông Kinh của Cận vệ sư đoàn lại muốn chuồn về phía nam! Theo lời giải thích mập mờ của Trung tướng Mai Trạch Ngôn Trị, Cận vệ sư đoàn là quân đội của Thiên hoàng bệ hạ, nếu bị tổn thất ở Thanh Đảo thì rất khó giải thích với trong nước. Vì vậy, Sư đoàn 6 phải vội vàng điều chỉnh trên hai chiến tuyến, liên tiếp chống cự lại làn sóng tấn công của quân đội Trung Quốc. Cận vệ sư đoàn lại rút lui một cách mất mặt. Đội quân của Đảo Thành đã phân tán các đội hậu vệ. Cận vệ sư đoàn lại tranh nhau chen lấn rời khỏi trận địa ban đầu! Dưới sự truy kích hỏa lực của quân đội và các đợt tấn công, hơn hai vạn người gần như hỗn loạn. Bộ binh từ bỏ việc yểm hộ, pháo binh di chuyển trước về phía bắc. Gần đó, Liên đội pháo binh Vệ, với những khẩu pháo được trang trí hoa văn, chỉ bị phá hủy rải rác vài khẩu. Số còn lại, cả pháo lẫn ngựa, đều bị bỏ lại.

Trung đội quân kỳ của Liên đội bộ binh 2 Cận vệ là đội chạy nhanh nhất, nhưng cũng bị quân đội đánh thọc sườn, suýt chút nữa đã mất quân kỳ! Đối mặt với tình huống này, quân Nhật cũng như gặp đại địch, điều động quân đội toàn lực phản kích. Cuối cùng, họ bảo vệ được quân kỳ. Trong một loạt các cuộc chiến hậu vệ hỗn loạn, Cận vệ sư đoàn đã phải trả giá đắt bằng những tổn thất nặng nề. Thiếu tướng Võ Sáng Trung, người xây dựng chế độ, dẫn đầu rút lui về phía bắc, khiến cho các liên đội trưởng

của hãn mất quyền chỉ huy. Một mặt, họ lớn tiếng mắng sư đoàn trưởng, một mặt lại cố gắng thu nạp quân đội để rút lui về phía bắc. Nếu quân đội Thanh Đảo không còn sức chiến đấu, thì Cận vệ sư đoàn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Trên đường rút lui, quân phòng thủ Trung Quốc đã tung ra Đội 1 và Đội 2, hai trung đội không quân. Những chiếc máy bay này, phần lớn đã được cải tiến súng máy Lewis, tấn công những kẻ bại trận trên không trung, dọc theo hai bên đường. Thương vong của quân Nhật chồng chất. Trong một ngày, anh hùng không quân Đinh Vũ Thương thượng úy đã xuất kích bốn lượt, bắn rơi hơn mười khẩu súng máy. Con đường rút lui của Cận vệ sư đoàn biến thành một con đường máu.

Đêm ngày 4 tháng 9, huyện Tây Duy bị chiến đấu công bình giành lại. Một đại đội chủ lực của Lữ đoàn 13 bộ binh, gần như toàn bộ thương vong, không còn ai. Đại đội trưởng mang theo những quân nhân còn sót lại, tự thiêu trong một kho hàng của ngân hàng ở huyện Duy để thể hiện lòng trung thành. Màn đêm buông xuống, trước mặt doanh trại trấn phía nam, pháo binh của Sư đoàn 18 cuối cùng cũng được vận chuyển đến. Với sự hỗ trợ của hơn mười khẩu sơn dã pháo và hơn hai mươi khẩu pháo cối, họ phát động tấn công toàn lực. Đồng thời, cánh quân của Sư đoàn 23 cũng tiến hành tấn công vòng quanh. Quân Nhật phòng thủ, mặc dù đã chiến đấu ngoan cường nhất để chống lại những binh lính Nhật Bản đã mệt mỏi, đói khát và gần như cạn kiệt đạn dược, đã chiến đấu giáp lá cà. Trong ghi chép của các chuyên gia quân sự Nhật Bản, cảnh tượng thảm thiết đến mức khiến người ta rơi lệ, giống như những con quỷ đói trong địa ngục. Quân Nhật ngoan cố cuối cùng đã bị quân đội chính quy dũng mãnh áp đảo. Lữ đoàn 45, sau khi cầm cờ tướng, đã rút lui. Tiền tuyến, bốn đại đội bộ binh không đủ quân số tạo thành phòng tuyến, cuối cùng đã bị quân đội chính quy hoàn toàn phá vỡ. Hỏa lực của cơ động binh đoàn và hỏa lực của cứ điểm Thanh Đảo đã va chạm. Mai Trạch Ngôn Trị vẫn kiên quyết chỉ huy ở huyện Giao Châu, lúc này cũng biết tình thế không thể cứu vãn. Hãn vội vàng ra lệnh

cho Lữ đoàn 13 và Lữ đoàn 47 nhanh chóng rút lui. Còn Lữ đoàn 45 và Lữ đoàn 23, có thể rút lui được bao nhiêu thì rút.

Sau khi ban bố mệnh lệnh cuối cùng, Trung tướng Mai Trạch Ngôn Trị rút lui khỏi huyện Giao Châu. Chỉ hơn hai giờ sau khi hãn rời đi, các quan binh của Lữ đoàn 103 đã giành lại thành phố này vào rạng sáng ngày 5 tháng 9. Số quân Nhật còn lại đã bị tiêu diệt. Quân Nhật hoảng loạn rút lui về phía tây, vừa vụng về phải Lữ đoàn 103. Quân Nhật vì trốn chạy mà liều mạng, bắn hết đạn, phát động một cuộc tấn công tuyệt vọng. Lữ đoàn 103 gặp nguy cơ. Với việc các đơn vị tiếp theo không ngừng gia nhập chiến tuyến, thế công của hai lữ đoàn này cuối cùng đã sụp đổ. Quân Nhật, ngoài việc bỏ lại một số lượng lớn thương vong, các đơn vị khác đều tan rã, tản mác rút lui về phía bắc. Xác quân Nhật chất đống ở phía tây huyện Giao Châu, ghi lại sự thất bại của Sư đoàn 6. Đại tá liên đội trưởng Lữ đoàn 13, Duy Nhất, sau khi ra lệnh cho người hộ tống quân kỳ, đã tự sát. Hãn cũng không được thăng cấp đặc biệt sau khi chết. Đại tá liên đội trưởng Lữ đoàn 47, Hữu Mã Mạt Tam Trọng, bị thương nặng, được một số binh lính trung thành bảo vệ, chạy trốn về phía bắc, cuối cùng giữ được mạng sống, nhưng sau đó cũng bị cách chức và vào quân dự bị.

Giữa huyện Giao Châu, cứ điểm Thanh Đảo và doanh trại trấn. Hiện tại, chỉ còn một lỗ hổng nhỏ ở phía tây bắc có thể cho phép Lữ đoàn 45 và Lữ đoàn 23 rút lui. Cái "miệng" này vào ban đêm cũng bị quân đội chính quy đánh thành một bức tường lửa. Vô số quân nhân Nhật Bản đã tan xương nát thịt trên bức tường lửa này. Nhưng họ vẫn tuyệt vọng lao vào. Dường như rời khỏi nơi này, họ có thể thoát khỏi cái chết. Cái lỗ hổng này sau đó được các nhà sử học Nhật Bản gọi là "miệng đau thương", "hỏa khẩu". Khi trời sáng, quân đội chính quy phát hiện nơi này dường như đã trở thành một lò sát sinh, xác chết và ngựa chết la liệt, máu thịt đã nhuộm đỏ cả mặt đất. Vị đại tá Đảo Thành Võ, người đã trung thành thi hành mệnh lệnh, may mắn sống sót sau chiến tranh, cũng bị cách chức và vào quân dự bị. Ở trong

nước, hẳn lại trở thành một người theo chủ nghĩa hòa bình, thường xuyên hợp tác và ca ngợi sự hợp tác giữa hai nước. Xem ra, chiến sự lần này đã dạy cho hẳn một bài học. Đại tá liên đội trưởng Lữ đoàn 23, Tinh Dã, đã chết trong biển lửa. Vì cuộc chiến hậu vệ của hẳn, không biết làm thế nào mà được cấp trên đánh giá cao, lại là đại tá liên đội trưởng, người duy nhất được thăng cấp đặc biệt sau khi chết, được hưởng đãi ngộ Thiếu tướng. Về phần các đơn vị thuộc Sư đoàn 6 như Lữ đoàn 6, Lữ đoàn pháo binh 6, Lữ đoàn kỵ binh 6, cũng bị tổn thất nặng nề, vũ khí hạng nặng gần như mất hết. Ngoài việc đại tá liên đội trưởng Lữ đoàn pháo binh 6, Sông Mộ, tự vẫn, hai người còn lại đều trốn thoát.

Toàn bộ quân Nhật, thuộc binh đoàn Gấu Bản, Sư đoàn 6, tương đương với việc lọt vào vòng vây tiêu diệt. Mặc dù sau đó chúng tái thiết tại Gấu Bản (vẫn giữ quân kỳ), nhưng cái đám quân kiêu ngạo này đã bị quân nhân Trung Quốc đánh tan tác. Lịch sử chiến tranh của Nhật Bản thừa nhận, Sư đoàn 6 đã bỏ mạng “11.803 người, mất tích 2.269 người”. Nhưng trong chính sử của quân đội Trung Quốc lại ghi chép, đã đánh chết hơn mười lăm ngàn quân lính Sư đoàn 6, cùng với tù binh. Số lượng thương binh Nhật Bản tự sát còn chưa được tính đến. Sau khi quân đội chính quy tiêu diệt Sư đoàn Tiên Đài 5 của Nhật Bản, lại tiếp tục quét sạch Sư đoàn 6.

Thế công truy kích của quân đội chính quy vẫn không hề dừng lại, các đơn vị vẫn anh dũng xung kích về phía bắc. Quân Nhật dùng Sư đoàn 18 tương đối hoàn chỉnh ở phía bắc miền cường tổ chức một phòng tuyến, hải quân cũng toàn lực chi viện, cố gắng tổ chức tiếp tế tại bãi cát. Bắt đầu từ ngày 6 tháng 9, chúng miễn cưỡng ổn định trận cước, nhưng vẫn bị áp đảo, từng bước lùi về. Tình thế cấp bách, chúng sắp bị đẩy xuống biển. Quân đội chính quy vây quanh Thanh Đảo, triển khai một chiến dịch dài đằng dặc. Cuối cùng, họ đã giành được chiến quả mang tính giai đoạn, chiến thắng vĩ đại của họ không chỉ làm chấn động cả nước, mà còn khiến thế giới kinh ngạc trước việc quân chủ lực Nhật Bản thảm bại sẽ đi về đâu. Tình hình

Viễn Đông trở thành vấn đề lớn nhất được mọi người quan tâm. Vị tổng thống trẻ tuổi, được mệnh danh là “Mưa Thần”, sẽ dùng ưu thế hiện tại để chiến đấu đến cùng với Nhật Bản, hay chọn đàm phán? Mà Nhật Bản sau khi gặp thất bại thảm hại như vậy, sẽ phản ứng ra sao? Tình hình vẫn diễn biến như lửa cháy, ngày càng căng thẳng.

Một đám quân nhân với quân phục thẳng tắp, là các quân quan chính quy, vừa đi vừa bàn tán trên chiến trường quanh cứ điểm Thanh Đảo. Có sĩ quan mang quân hàm lục quân tổng tham mưu, có người lại thuộc các đơn vị phòng thủ cứ điểm, khói lửa vẫn còn vương trên người. Chỉ huy trưởng đã chiến quân đoàn, sư đoàn 9, Thái Tùng Sơn tiên sinh cũng có mặt trong đội ngũ. Trong đám người, hiển nhiên là Tổng tư lệnh Lục quân, Hải quân, kiêm Tổng thống Dân quốc, “Mưa Thần”.

Ông nhìn sắc mặt rất tốt. Sau khi Giao Châu huyện được giành lại, ông đã từ Tế Nam đến tiền tuyến thị sát. Trên đường đi, đâu đâu cũng là dấu tích của đại chiến. Quân Nhật tháo chạy, bỏ lại xác chết la liệt. Ngựa, đồ đạc vứt bừa bãi, khắp nơi đều là. Phía bắc còn văng vẳng tiếng pháo, càng khiến ông thấy rùng mình khi nhìn vào cái “túi” đã phong tỏa Sư đoàn 6. Người chết nhiều đến thế! Mùi hôi thối trên chiến trường không làm mất đi tâm trạng tốt của các quân quan. Họ vừa đi vừa chỉ trỏ, bàn tán, thảo luận về những kinh nghiệm trong chiến đấu.

Xa xa, một đội kỵ binh đang tiến đến. Người đi đầu là hai vị chủ tướng của Thanh Đảo, Trương Hùng Phu và Lâm Thuật Khánh. Hai người đã xuống ngựa từ xa, nhanh chóng đi đến trước mặt “Mưa Thần”, nghiêm trang chào: “Báo cáo tổng thống, quân ta đã hoàn thành mệnh lệnh tác chiến của tổng bộ, giữ vững Thanh Đảo, gây tổn thất nặng nề cho quân Nhật. Xin chỉ thị về nhiệm vụ tác chiến tiếp theo!”

“Mưa Thần” nở nụ cười tươi rói, trêu chọc: “Sao, Cầm còn chưa đánh đủ? Cứ đánh tiếp đi, quân đội chính quy của chúng ta suýt nữa thì sạch bách

rồi!” Nói rồi, sắc mặt ông trở nên nghiêm trọng: “Sư đoàn 9 lần này liều mạng thật! Vì toàn cục mà hy sinh quá lớn, từ khi bắt đầu công kích Thanh Đảo đến khi giữ vững Thanh Đảo. Bao nhiêu thanh niên đã hy sinh thân mình! Hai vị phải giữ gìn cho tốt truyền thống vinh quang của họ từ khi khởi binh ở Thượng Hải!” Hai người nhìn nhau, trong lòng đều có chút buồn bã. Lần này, Cửu sư bị tổn thương nặng nề, sĩ quan cấp dưới có thể nói là thay máu một lần, không có thời gian dài chinh đồn thì không thể khôi phục lại được. Nghĩ đến việc chiến đấu ngày đêm ở Thanh Đảo, hai người đều có cảm giác như đã trải qua mấy đời. Bỗng nhiên thất thần, dường như vẫn còn ở trong trận chiến ác liệt đó, đạn pháo như mưa rơi trên đỉnh núi, bộ binh hai bên dùng đao sắc xung sát, trong chiến hào núi thây biển máu, còn có quân kỳ tung bay trên đỉnh núi cao... Cuối cùng đã chiến thắng! Thành quả chiến thắng như vậy, quả thật không dễ dàng gì! Mọi người chậm rãi tiến lên, lặng lẽ đánh giá hai vị chủ quan của Cửu sư. Mặc dù đã sửa soạn lại, nhưng quân trang vẫn dính đầy khói lửa, hốc mắt đã lõm sâu, còn có vô số vết tích của việc thức khuya, kiên trì chỉ huy, khiến đôi mắt đỏ ngầu, tất cả đều như muốn nói lên điều gì đó. “Mưa Thần” võ vai Trương Hùng Phu, lại cung kính nắm lấy tay Lâm Thuật Khánh, ngữ khí càng ngày càng thâm trầm: “Hai người hãy rút lui, phòng ngự giao cho Sư đoàn 20 và Sư đoàn 24. Hãy nghỉ ngơi thật tốt, khi khai hoàn về Nam Kinh, hai người phải đứng ở hàng đầu! Bởi vì hai người đại diện cho những liệt sĩ đã hy sinh!”

Trương Hùng Phu sừng sờ: “Tổng thống, khai hoàn? Quỷ tử vẫn ngoan cố chống cự ở phía bắc. Chúng ta chưa dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng, làm sao có thể khai hoàn? Các huynh đệ của Cửu sư đều nói với tôi rằng, chưa diệt hết lũ quỷ này, chúng ta không có mặt mũi gặp các huynh đệ đã hy sinh! Tổng thống, hãy giao cho chúng ta nhiệm vụ tác chiến, chinh đồn gì gì đó. Đánh xong quỷ tử, chúng ta có nhiều thời gian.”

“Mưa Thần” nhàn nhạt nhìn Trương Hùng Phu, không nói gì, chấp tay sau lưng tiếp tục đi về phía trước. Ông đi ngang qua, đón gặp các trưởng đơn vị, xuống đến đại đội để xem bộ đội. Sau một trận thắng lớn, sĩ khí đều vô cùng cao, toàn quân trên dưới đều có khí thế diệt địch rồi mới ăn cơm. Nhưng nếu cứ tiếp tục tiến lên, dưới hỏa lực của hải quân Nhật Bản, muốn tiêu diệt toàn bộ số quỷ tử còn lại, độ khó rất lớn. Hơn nữa, hiện tại ông còn chưa dò xét được chính sách của Nhật Bản. Nếu Nhật Bản vẫn tiếp tục mở rộng chiến tranh, để trận chiến này lan tràn xuống, coi như không đạt được mục đích của ông, thì hơn một tháng đánh xuống, số súng ống đạn dược nhập khẩu trước chiến tranh, cùng với số vũ khí do mấy nhà máy sản xuất, gần như tiêu hao hết. Phải khẩn cấp đặt mua súng ống đạn dược từ Mỹ, lại tốn hai, ba ngàn vạn nguyên tài chính! Thêm vào các chi phí tác chiến khác, tài chính của chính phủ năm nay chắc chắn sẽ thâm hụt. Thương vong của bộ đội cũng rất thảm trọng, Cứu sư thương vong hơn phân nửa, thêm vào các bộ đội khác trong gần hai tháng chiến sự, số quân nhân tử trận đã lên đến hơn mười ba ngàn người, số người bị thương còn nhiều hơn thế. Với tiềm lực yếu kém của Dân quốc, tiếp tục đánh xuống quả thực không chịu nổi.

Hiện tại, tổng tham mưu đã hạ lệnh cho các đơn vị đã chiến, là bộ binh ở tiền tuyến phải giữ khoảng cách với quân Nhật, dùng pháo binh sát thương quân Nhật đang cố thủ trên bãi biển. Khiến cho chúng hoảng sợ, không dám ngẩng đầu lên. Nếu muốn ăn hết bọn chúng, thì có thể làm bất cứ lúc nào. Chỉ cần ông chịu bỏ ra một cái giá lớn về thương vong! Những tên quỷ tử đang cố thủ trên bãi cát này, cũng là con bài để đàm phán trong tương lai. Trước mặt địch, làm sao chúng dễ dàng lên thuyền rút lui, không có bến cảng, lại đối mặt với đại quân, theo sức chiến đấu hiện tại của chúng, trong quá trình lên thuyền, chúng sẽ phải đối mặt với kết cục bị tiêu diệt hoàn toàn! Hiện tại là lúc bắt đầu đàm phán, nhưng tuyệt đối không phải do mình nói ra trước... Tương lai giao phong không phải trên chiến trường, nhưng những lời này, đối với các quân quan đang hùng hực khí thế, cũng không

tiện nói thẳng ra. Chỉ có Tư Mã Trạm, Thái Phong cùng một vài người mới biết rõ tâm tư của ông. Ông cuối cùng cũng dừng bước: “Cửu sư không thể đánh nữa! Rút lui đi sửa soạn! Cũng coi như là đội dự bị của toàn chiến trường! Quỷ tử nếu còn muốn đổ bộ mở rộng chiến sự, còn sợ không có quân đánh sao? Quân nhân là phải phục tùng mệnh lệnh!” Vào lúc này, không hiểu vì sao, ông bỗng nhớ đến Lý Ngu, người đã được phái đến bệnh viện tiền tuyến để phục vụ. Những ngày này, toàn bộ tâm trí ông đều dồn vào chiến sự. Nàng ở đó vừa vắn rất tốt. Có lẽ nên đi thăm nàng một chút... Mình thật sự là một người chồng không xứng đáng...

Mưa thần trong lòng, tình ý mật thiết chỉ là một thoáng qua, thời đại này cũng không cho hẳn quá nhiều không gian riêng tư. Động tĩnh tiếp theo của Nhật Bản rốt cuộc là gì? Mà những quốc gia như Anh, Mỹ, sẽ đóng vai trò gì trong chuyện này? Trong khi giải quyết hậu quả chiến sự, rốt cuộc hẳn nên chủ động tấn công hay là lấy tĩnh chế động? Lúc này, những suy nghĩ hỗn loạn cứ tuôn ra, khó mà dứt.

Trên chiến trường, mùi thuốc súng vẫn còn nồng đậm, hắc mờ mịt nhìn cảnh tượng thê thảm của chiến trường. Dù thế nào, trận này chúng ta đã thắng! Quân đội đã dùng hết lời chỉ trích, phía dưới chỉ còn trông cậy vào mình!

Lúc này, ở Nhật Bản, quốc gia này như vừa trải qua một trận động đất vì chiến sự ở tiền tuyến. Kể từ Minh Trị Duy Tân đến nay, Trung Quốc chẳng phải luôn bị Nhật Bản cười đầu, hết lần này đến lần khác bị đánh bại, rồi cố gắng hết sức làm tổn hại quyền lợi của họ hay sao? Nhật Bản đã tìm thấy sự tự tin của một cường quốc trên người Trung Quốc, bắt đầu trời dậy. Trung Quốc lại đổ tiền bồi thường để xây dựng đế quốc. Quân đội Trung Quốc trước sức mạnh của Lục Hải quân đế quốc chẳng khác nào một đám dân đoàn vũ trang, chỉ cần một chiêu dương, quân đội Trung Quốc sẽ tan tác bỏ chạy.

Đối với trận chiến Thanh Đảo lần này, quốc dân tuy không quá nhiệt tình nhưng đều tin chắc rằng trận chiến này sẽ thắng lợi. Vài ngày trước, tiền tuyến liên tiếp giành được thắng lợi. Mặc dù báo chí thường xuyên đăng tải những từ ngữ như "khổ chiến", "tử chiến", nhưng rất nhanh đã đuổi theo quân đội trên tuyến nhựa, bao vây Thanh Đảo. Trên báo đăng lời của Đại tướng trong chùa: "... Tin tưởng trong một tuần, sẽ báo cáo với quốc dân về đại thắng ở Thanh Đảo, mong chư quân kiên nhẫn chờ đợi!" Nhưng rồi lại là tin tức thảm bại ở tiền tuyến! Lúc đó, giới truyền thông Nhật Bản coi như đã thông suốt, đưa tin về việc quân đội Trung Quốc đại thắng. Trong lòng quốc dân, Sư đoàn 6 bất bại bị tiêu diệt toàn bộ, những đội quân khác ở phía bắc Thanh Đảo đang cố gắng trụ vững trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Tin tức này vừa truyền ra, cả nước xôn xao, các tòa soạn báo đưa tin về thảm bại của quân Nhật. Thậm chí, nhiều đoàn thể cánh hữu còn bị dân chúng xông vào đánh đập, tại công viên hội nghị ngày so cắc, kêu gào báo thù, mở rộng chiến sự đối với quân đội Trung Quốc ở Sơn Đông, đồng thời hải quân cũng phát động tấn công vào sông Dương Tử! Tự tôn yếu ớt của đảo quốc bị đụng chạm, địa vị khó khăn lắm mới có được của quốc gia này bị lung lay. Vô số bách tính Nhật Bản gánh chịu thuế má nặng nề nhất, cam tâm tình nguyện phụng dưỡng Lục quân, mua từng chiếc chiến hạm bằng thép khổng lồ. Trên đường phố, họ reo hò cổ vũ binh lính hành quân, trong lòng họ, sự ủng hộ này là để thực hiện giấc mộng cường đại và xưng bá.

Nhưng giờ đây, Trung Quốc lại đánh bại quân đội mà họ tự hào! Cạnh tranh giữa các quốc gia là tàn khốc như vậy. Lúc này, trong dân gian tràn ngập tâm lý báo thù, nhưng trong tiềm thức của dân tộc này, lại có phần "muốn uống rượu phạt" hơn là "rượu mời không uống". Bị giáo huấn nặng nề như vậy, liệu việc mở rộng chiến sự có khiến Trung Quốc khuất phục hay không, lại càng khiến người ta thêm nghi ngờ. Hiện tại quốc gia đang gặp khó khăn, lại điều động đại quân, vậy làm sao chống đỡ tiếp?

Dân gian xao động, nhưng trong giới quyết sách của Nhật Bản, thất bại lần này lại khiến họ cảm thấy như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu. Các cuộc họp khẩn cấp được tổ chức, những người trong cuộc đều bí mật bàn bạc với các nguyên lão phái phiệt. Trong năm địa thiên phù hộ này, xem ra là xuất sư bất lợi! Hiện tại, lựa chọn rất thực tế đang đặt ra trước mắt những người thống trị Nhật Bản: Tiếp tục mở rộng chiến sự, kiên quyết đánh chiếm? Hay bắt đầu đàm phán, lựa chọn co cụm? Mỗi lựa chọn đều gian nan. Hiện tại, chính phủ không có tiền, súng ống đạn dược không có dự trữ. Mở rộng chiến sự đồng nghĩa với phá sản tài chính! Mà thực lực hiện tại của Nhật Bản, không thể hoàn toàn vùi đầu vào vũng bùn chiến sự ở đại lục! Huống chi, lực lượng mà Trung Quốc thể hiện ra cũng khiến họ kiêng dè. Kẻ địch cứng rắn như vậy, rốt cuộc muốn mở rộng chiến sự đến mức nào mới khiến họ khuất phục? Không đánh thì làm sao đối mặt với quốc dân? Làm sao có thể trơ mắt nhìn Trung Quốc lớn mạnh? Hiện tại, bất kỳ cuộc đàm phán nào cũng là tuyên bố chính trị của mình đã kết thúc! Chưa kể đến những quân nhân Lục quân đang gào thét đòi báo thù!

Thế cục ở Nhật Bản, sau khi quân đội Trung Quốc đại thắng, lại lâm vào thế bí, tương lai lúc này xem ra vẫn còn hỗn độn không rõ.

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T·L·T·

STT 253: Chương 5: Thế giới mới

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 54: Mười năm sinh tỵ

Khu Khí thảo đình, một trong những khu dân cư cao cấp của Đông Kinh, nơi đây từng là nơi ở truyền thống của người Nhật Bản. Xen lẫn giữa những ngôi nhà truyền thống là một vài biệt thự mang phong cách phương Tây, bởi vì những ảnh hưởng từ phương Tây trong vài chục năm trở lại đây. Nơi này được xem là khu vực yên tĩnh nhất trong thành phố Đông Kinh. Thủ tướng Đại ôi trọng tin, trước khi cuộc gặp thượng đỉnh năm đó diễn ra, đã lánh về biệt thự của mình để tránh ồn ào. Thế nhưng, dù đã cố gắng lánh mặt, vẫn có người tìm đến ông, hơn nữa còn là từng tốp, từng tốp.

Tốp đầu tiên đến thăm ông là những quân nhân đứng đầu là ba vị trưởng quan lục quân. Trong giới chính trị, những người này có tầm ảnh hưởng rất lớn. Cục trưởng quân vụ, trong ruộng nghĩa, đã dùng mọi cách để gặp được vị Thủ tướng đại nhân, người mà trước đó không ai có thể gặp trước thềm hội nghị. Từ sáng sớm, những người hầu gái đã căng thẳng canh gác bên ngoài phòng hội đàm, lắng nghe những vị lão gia bên trong cãi nhau ầm ĩ. Thư ký riêng của Thủ tướng, cũng là con rể của ông, liên tục xoa tay, đi lại không yên. Đại ôi một mình tiếp kiến họ, trước đó còn cười khổ chào hỏi: "Ta phải đối phó với những quân hàm này... Người không có lương, cũng không cần vào. Lục quân không muốn gánh trách nhiệm này, muốn để những người đội mũ dạ đến đối chất với quốc dân, dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm về sự việc lần này. Cách suy nghĩ của lính và chúng

ta không hoàn toàn giống nhau..." Ý tứ của ông có chút mơ hồ. Nhưng thư ký, con rể của ông, dường như đã hiểu ý của nhạc phụ đại nhân. Có lẽ, dù chiến sự lần này thất bại, đây lại là thời cơ tốt để đè bẹp lực quân. Những kẻ đã đạo diễn cuộc chiến này, thao túng cục diện chính trị của đất nước suốt mấy chục năm qua, những nguyên lão được Minh Trị Thiên Hoàng ban thưởng, có lẽ sẽ bị chèn ép trước mặt những người mới nổi trong năm Đại Chính. Thời đại Quế Viên đã đến hồi kết, hiện tại, vì thất bại này, trong chính trị lại thấy được cơ hội mới. Nhưng, dùng sự thất bại của vận mệnh quốc gia để đổi lấy chiến thắng trong chính trị, liệu có thực sự tốt cho đất nước? Thư ký của Thủ tướng có chút mơ hồ, nhưng biết rằng đối với nhạc phụ, một người theo phái tân tiến, thì phe phái được mất đôi khi còn quan trọng hơn cả vận mệnh quốc gia. Đó cũng là quyết định của văn hóa chính trị đã hình thành ở Nhật Bản bao năm qua.

Trong phòng, Đại ôi trọng tin đã đoán sai. Ba vị trưởng quan lục quân, đứng đầu là đại thần (quân chính) cương thị trợ giúp, đã tạo thành một đội hình xa hoa, chia sẻ tâm tư với ông. Ngay từ đầu, họ đã dùng giọng điệu cầu xin. Lục quân vốn luôn ngạo mạn mà lại hạ thấp tư thái như vậy, khiến Đại ôi trọng tin cảm thấy có chút giật mình.

Cương thị trợ giúp, với bộ râu trắng run rẩy, nói: "Nghe nói Thủ tướng các hạ sắp triệu khai ngự tiền năm gặp gỡ nghị, muốn đưa ra phương án đàm phán với Hoa Phương, rút quân từ Sơn Đông, thừa nhận Hoa Phương nắm quyền kiểm soát toàn bộ Sơn Đông, để đổi lấy quyền lợi cố định của đế quốc... Xin Thủ tướng các hạ hãy cân nhắc! Lục quân đang tập hợp sư đoàn 2 và 7 để thành lập viện quân, cùng với năm vạn quân đế quốc đang chiến đấu gian khổ ở tuyến bắc vịnh Giao Châu! Chiến sự không phải là không thể cứu vãn. Nếu quyết định đàm phán, thì những hy sinh của dũng sĩ đế quốc trong một tháng qua sẽ trở nên vô nghĩa, địa vị của lục quân cũng sẽ vạn kiếp bất phục! Phải biết rằng, lục quân là một trong những trụ cột của đế quốc! Cho nên, lần này, xin Thủ tướng các hạ hãy kiên trì với chiến

sự ở Sơn Đông, lục quân sẽ vượt qua mọi khó khăn để rửa sạch nhục nhã, đổi lấy uy danh của đế quốc ở Sơn Đông một lần nữa. Xin hãy tin tưởng!"

Nhìn những vị Đại tướng tóc đã điểm sương cùng nhau cúi đầu trước mình, vị Thủ tướng từng có mâu thuẫn với nguyên lão lục quân Sơn Huyện, lại cảm thấy một tia khoái ý khó tả. Trong lịch sử của ông, ông từng phản đối việc chinh phạt Triều Tiên. Cũng từng đề xướng tinh thần "tự do, ngoài chính phủ, và thứ dân" trong những năm Đại Chính. Tất cả những điều này không phù hợp với thể chế chuyên chế phong kiến thời Minh Trị. Đại diện cho các chính trị gia thời Đại Chính của Nhật Bản, ông có một sự ngăn cách sâu sắc với những tàn tích phong kiến của thời Minh Trị, tức là lục quân Nhật Bản. Mặc dù vậy, điều này không ngăn cản ông thực hiện chính sách một lòng với lục quân. Kỳ thực, đây cũng là chính sách một lòng của cả nước, tức là lợi dụng một cuộc đại chiến để tìm cách thoát khỏi tình cảnh hiện tại của Nhật Bản, giành lấy sự phát triển của quốc gia. Nhưng sau khi vấp phải trở ngại, ông không giống như những người trong lục quân, kiên quyết muốn mở rộng chiến sự để giành lợi ích từ Trung Quốc. Tất nhiên, hiện tại, việc cấp bách vẫn là phải bám vào đoàn tàu của cuộc đại chiến ở châu Âu, tranh thủ phát triển! Việc cứ dây dưa với Trung Quốc không phù hợp với lợi ích quốc gia... Chưa kể, ông còn phát hiện ra cơ hội để đè bẹp lục quân Nhật Bản.

Ông sờ mái tóc ngắn đã bạc trắng của mình: "Thật khó xử, chư quân... Lục quân ở Sơn Đông đã thất bại thảm hại. Hiện tại, chỉ còn một nơi an toàn ở phía bắc vịnh Giao Châu. Hơn nữa, lại đang bị hỏa lực của quân Hoa uy hiếp... Nghe nói Bá tước trong chùa đã kiên quyết yêu cầu rút lui. Lại tập kết quân tiếp viện, cần thêm một tháng nữa mới có thể chống đỡ được."

Tổng tham mưu trưởng hoang mộc Đại tướng lớn tiếng: "Thủ tướng các hạ! Xin hãy tin tưởng lục quân đế quốc! Quan Đông quân, Triều Tiên quân, và quân đồn trú ở Trung Quốc đều đã sẵn sàng chi viện. Sư đoàn 2 và 7

hiện cũng đang được động viên. Lục quân sẽ không để thất bại lần thứ hai! Nếu không, ba chúng ta, các trưởng quan, sẽ tự mổ bụng, hướng lên trời hoàng mà tạ tội!"

Nếu hành động lần nữa thất bại, thì tự mổ bụng có thể gánh vác trách nhiệm sao? Thật là trò cười! Lục quân, dù thế nào, cũng chỉ là những kẻ cổ hủ! Đại ôi có chút chán ghét nhìn thoáng qua hoang mạc Đại tướng, vẫn ngồi xếp bằng, chậm rãi nói: "Ở Đông Bắc, quân Hoa có sáu sư đoàn quân an ninh, Quan Đông quân, Triều Tiên quân, và quân đồn trú ở Trung Quốc đều là biên chế bình thường, cộng lại cũng chỉ hơn năm vạn người. Hơn nữa, lần này, để chi viện, đạn dược, vật tư đều được phân phối rất nhiều. Liệu họ có thể thuận lợi tiến xuống phía nam không? Muốn thu được Sơn Đông, chỉ có chiến tranh toàn diện. Nhưng đế quốc hiện tại có thể tiến hành một cuộc chiến tranh toàn diện sao?" Ông cười khổ nói: "Không có tiền! Sư đoàn 2 và 7 được động viên, nghe nói lục quân đã dùng số tiền dành cho việc mua thêm đạn dược năm ngoái để chi cho quân phí. Hiện tại, tình hình quốc gia khó khăn đến mức nào, vẫn chưa rõ sao? Hiện tại, lục quân muốn chia sẻ gánh nặng với quốc gia! Với tư cách là Thủ tướng đế quốc, ta có thể khẳng định với chư quân rằng, kho bạc hiện tại không có tiền, không có gì cả! Việc thu thuế của quốc gia không thể tăng thêm. Sau hai mươi năm tăng cường quân bị, đã khiến bách tính phải bỏ ra đồng tiền cuối cùng. Nợ nần của quốc gia đã là một con số trên trời. Hành động chi viện lần này kéo dài một tháng, vượt quá dự kiến về thời gian và số lượng động viên. Cùng với việc tiêu hao một lượng lớn chi phí chiến đấu, đã khiến đế quốc khó mà chống đỡ được! Tái phát động chiến tranh toàn diện, e rằng trước đó sẽ là sự sụp đổ của tài chính đế quốc! Với tư cách là Thủ tướng của Thiên Hoàng đệ hạ, ta cho rằng mình nên suy tính cho đế quốc một cách dài lâu hơn..."

Hắn từ chối thẳng thừng, ý tứ của hắn rõ ràng đến mức mấy ngày nay, những mảnh khoe chính trị trong các cuộc giao dịch truyền thống cũng chẳng thêm để ý, khiến mấy vị tướng quân lục quân vốn đã nén giận cầu

cạnh, vừa vội vừa giận. Bọn họ nhìn nhau, đều hiểu rõ tâm tư của vị Thủ tướng này. Từ sau Minh Trị mất năm, đặc biệt là sau chiến tranh Nga-Nhật, tình hình tài chính quốc gia gần như phá sản, lại thêm chi phí xây dựng hải quân khổng lồ, chi phí của lực quân cũng như tầm ảnh hưởng của nó trong xã hội ngày càng đi xuống. Chính vì sự đi xuống này, tư tưởng của lực quân mới càng ngày càng bảo thủ. Họ càng ngày càng mong muốn chiến tranh sẽ một lần nữa khôi phục vinh quang cho lực quân. Lần này, cuộc chiến với Hoa quân, huy động hơn mười vạn quân, điều động những sư đoàn mạnh nhất, không thể không nói là lực quân rất coi trọng, nhưng kết quả lại là thảm bại! Những quan lớn lực quân này không giống như dân thường Nhật Bản, họ nắm giữ tình hình thực tế, việc điều động quân gặp tổn thất nặng nề quả thực khiến họ khó tin! Sư đoàn 6 có thể nói là đã không còn. Cận vệ sư đoàn cũng bị tổn thất nặng nề, lực lượng nội địa xây dựng đã mất gần phân nửa. Sư đoàn 18 rút lui, nếu không có hỏa lực hải quân hỗ trợ, có lẽ cũng giống như cận vệ sư đoàn, tại khu vực bắc vịnh Giao Châu, quân Nhật đã mất đất. Nếu bộ binh Hoa quân không ngừng truy kích, chỉ dùng hỏa lực oanh kích, e rằng hơn năm vạn tàn binh còn lại sẽ phải chịu chung số phận bị tiêu diệt hoàn toàn!

Hơn năm vạn người còn lại cố gắng cầm cự một phòng tuyến, trong chùa đang nghị sự, Đại tướng vội vàng dùng điện báo phản nản với tổng bộ lực quân, rằng tình báo chiến lược về thực lực và bố trí của Hoa quân hoàn toàn không chính xác, kiên quyết yêu cầu rút lui, nếu không thì phải có viện binh! Nhưng hiện tại, lực quân dù đã quyết định điều động thêm hai đến ba sư đoàn, nhưng trong tình hình không được ủng hộ toàn lực, thì lực quân lấy đâu ra năng lực? Đáng giận hơn là, hải quân hiện tại còn đang xem lực quân là trò cười, cho rằng lần này hải quân đã thể hiện hoàn hảo, cũng đã cố gắng hết sức ủng hộ lực quân, nhưng vẫn đánh thành ra thế này! Quốc gia nên toàn lực phát triển hải quân! Tất cả những điều này đều là sự châm chọc lớn nhất đối với chính sách đại lực của lực quân trước đây! Nghĩ đến địa vị ngày càng đi xuống của lực quân trong những năm này, các sĩ quan

cấp trung và cấp dưới đầy bụng nhiệt huyết và những ý tưởng đổi mới, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì chế độ thống trị vững chắc của lục quân sẽ có nguy cơ sụp đổ từ bên trong! Mà ba vị quan chức lục quân trong nhiệm kỳ này, sẽ là những tội nhân lớn nhất của lục quân, và cả những cựu thần đằng sau lục quân nữa. Chiến sự nhất định phải kiên trì, hơn nữa phải mở rộng. Nghĩ đến ánh mắt âm u của nguyên lão Sơn huyện, bọn họ cảm thấy tiền đồ của mình đang gặp nguy hiểm. E rằng, người đầu tiên bị thay ngựa chính là bọn họ.

Cương Thị Trợ giúp cười khổ hỏi: “Thủ tướng các hạ, nội các hiện tại rất cuộc dự định thế nào? Ở phía bắc vịnh Giao Châu còn có mấy vạn tướng sĩ lục quân đang cố thủ... Vận mệnh của họ, xin mời Thủ tướng các hạ cân nhắc toàn diện!” Giọng điệu này sau đó liền mang theo một chút uy hiếp.

Đại ôi Trọng Tín chỉ bất đắc dĩ sờ tóc, đột nhiên cảm thấy ba vị quan chức này thật không biết thời thế. Trong lòng vị Thủ tướng này đã có một kế hoạch, lợi dụng thất bại chưa từng có của lục quân, thì ra chế độ thống trị truyền thống của đế quốc từ Minh Trị Duy tân đến nay cũng đã buông lỏng ra một lỗ hổng. Những thế lực tài phiệt mới, phái địa chủ mới đang tìm kiếm địa vị mới của mình... Lần này chẳng phải là một cơ hội để lợi dụng sao? Những nguyên lão Minh Trị nắm giữ quốc gia này mấy chục năm, hiện tại cũng nên nhường vị trí. Sau chuyện này, cần rất nhiều giao dịch chính trị, cần phải đả kích một số người, cũng cần lôi kéo một số người. Các nguyên lão cũng không phải là vững chắc như thép. Những chuyện chính trị này lướt qua trong đầu hần. Ngay sau đó là vấn đề vận mệnh của đế quốc cũng theo đó mà đến. Thất bại trong cuộc chiến này cho thấy chính quyền Trung Quốc, cái gọi là "mưa thần", đã không còn là thứ mà vũ lực của đế quốc có thể áp chế. Hiện tại đế quốc không có thực lực như vậy, có lẽ trong những năm tới, cuộc cạnh tranh sẽ phải diễn ra ở một cấp độ khác... Dù thế nào đi nữa, đế quốc và Trung Quốc ngày càng cường thịnh trong tương lai, trong cục diện Đông Á vẫn còn quá nhiều cạnh tranh. Cho dù tương lai đế quốc khôi phục thực lực, liệu có thể tiếp tục áp chế họ không? Vào thời

khắc này, trong lòng Đại ôi Trọng Tín chỉ có sợ hãi, bỗng nhiên muốn tán thành lực quân toàn diện khai chiến, ý nghĩ này lại xẹt qua trong đầu. Cuối cùng vẫn chỉ hóa thành một tiếng thở dài. Vấn đề của Nhật Bản hiện tại không phải ở quốc tịch, mà là ở sự bất ổn trong nước! Bất luận là từ dân gian nghèo khó, hay là cuộc đấu tranh gay gắt giữa các thế lực cũ và mới ở cấp cao. Chuyện tương lai, tương lai rồi sẽ tính, có lẽ đàm phán với chính quyền "mưa thần" đã là điều không thể tránh khỏi.

Nhìn biểu hiện khó xử của Thủ tướng, trước sự khẩn cầu sống chết của họ mà không chịu tỏ thái độ, ba vị tướng lĩnh bộ binh này cũng biết nên cáo từ. Cương Thị Trợ giúp chỉ mất thăng bằng, buông một câu: “Thủ tướng các hạ, nếu không cân nhắc đầy đủ ý kiến của lực quân, xem như lực quân và nhau, chủ trương chính xác của mình không được kiên trì, không được thông cảm. Bản quan cũng chỉ có thể từ chức... Xin Thủ tướng các hạ thận trọng cân nhắc.” Đây chính là uy hiếp trắng trợn. Nhật Bản là chế độ quân nhân hiện dịch của Lục Hải quân, nếu Cương Thị Trợ giúp từ chức mà lực quân lại không cung cấp người thay thế, thì nội các của Đại ôi Trọng Tín cũng chỉ có thể tuyên bố từ chức, tái lập và nhường lại một nội các mà lực quân hài lòng. Đối với sự uy hiếp bất kính như vậy, Đại ôi cũng chỉ cười đứng dậy tiễn họ ra cửa. Đối thủ của hắn không phải là vị đại thần a dua này, mà là các nguyên lão đứng sau lưng hắn. Chủ khách khách khí cúi đầu từ biệt. Đại ôi đứng trước cửa thất, chấp tay nhìn theo bóng lưng của họ, ngẩn người. Cô thư ký Kiều của hắn lại gần: “Thủ tướng các hạ, ngoài Katou ra, còn có đại thần hải quân cũng đang đợi bên ngoài để báo cáo...”

Đại ôi cười ha ha một tiếng: “Ta ở đây mà cũng có lúc được yên tĩnh sao? Tiểu nhị, mời họ vào! Hôm nay chắc còn có khách đến không ngừng, thật là thời đại Chiến quốc mới giữa tám cửa!”

Tiếng pháo tiền tuyến vẫn đang vang vọng, nhưng các hoạt động quân sự quy mô lớn của quân đội chính quy đã bị "mưa thần" ra lệnh dừng lại. Các tướng lĩnh tiền tuyến mới giết ra đến nơi, tuy đều không cam lòng, nhưng trước mệnh lệnh của "mưa thần", họ thật sự không dám có nửa điểm chống đối. Theo suy nghĩ của họ, quân Nhật đã đến đường cùng, nếu sớm một chút rút xuống biển, có lẽ còn giữ lại được chút mạng sống cho lũ tiểu quý. Nhưng hiện tại, những tàn binh bại tướng này vẫn cố chấp dựa vào ven biển phía bắc vịnh Giao Châu để tiếp tế, vật tư hạn hẹp, muốn ăn không đủ ăn, muốn uống không đủ uống, đạn dược lúc nào cũng không đủ một cơ số, không ít quý tử cũng sợ vỡ mật. Hoàn toàn thu thập bọn họ còn không bằng chơi đùa. Đánh đến nước này, mắt thấy là phải toàn thắng, bỗng nhiên dừng lại, thật sự là tức giận! Nhưng mệnh lệnh của người khác có thể không nghe, mệnh lệnh của Tổng thống "mưa thần" thì không được. Mọi người chỉ có thể phụng mệnh, tiền tuyến điều chỉnh bố trí, một số đơn vị bị tổn thất nặng nề rút lui về Thanh Đảo, Hoàng Đảo, để lại hơn hai sư đoàn phòng thủ. Sư đoàn 18 đứng ở phía trước, duy trì áp lực đối với tàn binh Nhật ở phía bắc, trung ương giáo đạo sư đặt ở Giao Châu huyện, coi như đội dự bị. Chỉ có hỏa lực pháo binh đã chiến toàn bộ tiền tuyến vẫn không ngừng ngày đêm bắn phá, khiến tình cảnh của tàn binh càng thêm thê thảm một chút mà thôi. Tâm tư của "mưa thần" đã không còn ở trên chiến sự nữa rồi.

Hắn đứng trước tuyến Thanh Đảo, phát điện báo cáo với nhân dân cả nước: “Ta, người nắm giữ đội quân chính quy vinh quang, đã trải qua hơn một tháng chiến đấu gian khổ. Nay đã giành được toàn thắng! Thành Thanh Đảo bị vây khốn đã được giải tỏa, tuyến phòng thủ bị phá vỡ hoàn toàn. Ba sư đoàn lục quân Nhật Bản, với hơn mười vạn quân xâm lược được trang bị đầy đủ, đã bị quân đội chính quy của ta tiêu diệt hoặc đánh tan! Giao Đông đại địa giờ đây ngập tràn thi thể quân Nhật, vũ khí đạn dược bị vứt bỏ, quân tư lương bị cướp phá. Số quân Nhật bị thương vong lên tới hơn năm vạn người. Tù binh bị bắt hơn sáu trăm người. Thu được 169 khẩu pháo, súng ống vô số. Mỗi nhục nhã trong năm Giáp Ngọ, nay có thể rửa sạch! Tàn

quân Nhật còn cố gắng chống cự ở tuyến bắc vịnh Giao Châu, nhưng quân đội chính quy của ta vẫn đang tăng cường vây công. Chiến sự đã đi đến hồi kết, thắng lợi cuối cùng đã nằm trong tầm tay. Vũ mỗ cùng toàn thể tướng sĩ quân đội chính quy xin thề, không phụ lòng mong mỏi của quốc dân!

Cuộc chiến này không phải là cuộc tự vệ của quân đội, mà là cuộc chiến tự cường của dân tộc. Dù thực lực quốc gia còn mỏng, nhưng trước sự xâm lược của đế quốc, muốn cướp đoạt Hoa Hạ, cướp đoạt nguyên khí của chúng ta, thì cuộc chiến này là không thể tránh khỏi! Toàn thể tướng sĩ quân đội chính quy, trong giờ phút nguy nan, đã nỗ lực hết mình, hy sinh to lớn, quyết tâm giành chiến thắng, để dân tộc ta một lần nữa vươn lên, tự cường! Quốc sỉ chưa rửa, quốc thù chưa báo, cuộc chiến này không chỉ là cuộc tranh giành giữa hai nước, mà là vì sự phát triển của dân quốc trong tương lai! Ta, Tổng thống, sẽ không vì bản thân mà mở lại hội đàm, trong lúc thế giới hỗn loạn này, đây là cơ hội để Hoa tộc tự cường, để có thêm mười năm sinh tồn, mười năm giáo dục, năm gai nếm mật, càng thêm ba ngàn, chưa chắc không thể nuốt Ngô!

Cuộc chiến này sẽ đặt nền móng vững chắc cho chính phủ Tân Dân quốc trong mười năm tới, hãy nhìn vào máu tươi của các chiến sĩ quốc phòng đã đổ xuống trên núi, trên sông Thanh Đảo, hãy nhìn vào sự cố gắng tự cường của dân tộc ta sau trăm năm chìm nổi, hãy toàn lực phấn đấu! Đại nghiệp phục hưng dân tộc nằm trong tay nhân dân ta! Mưa thần kính cáo trước quân tuyến Thanh Đảo, xin hãy cúi đầu chào!

Bản tuyên cáo thắng lợi vừa phát ra, cả nước liền sôi sục. Cuộc chiến Thanh Đảo bất ngờ này, dưới sự lãnh đạo của một người thanh niên đầy quyền lực, đã tập trung toàn bộ tài nguyên và ý chí của thuộc hạ, trước hết là chôn vùi lịch sử thực dân mấy chục năm của Đức tại Viễn Đông, sau đó là đối đầu với mười vạn quân Nhật Bản, trải qua vô số đêm thức trắng, cùng với sự hy sinh to lớn của quân đội chính quy, cuối cùng đã đánh tan quân

chủ lực Nhật Bản, xác lập thế toàn thắng. Trung Quốc đã bao lâu không được nở mày nở mặt như vậy?

Sau bản điện báo này, mọi người đều hiểu rõ ý định của vị tổng thống, hẳn không có ý định tiếp tục chiến đấu. Điều này khiến không ít người thở phào nhẹ nhõm. Mỗi ngày chiến sự, đồng nghĩa với việc tiêu tốn hai ba triệu nguyên. Tiếp tục đánh, chính phủ vừa mới thành lập này chắc chắn không thể gánh vác nổi. Nửa Sơn Đông bị tàn phá, việc tái thiết cần một lượng lớn vốn đầu tư. Nguyên khí quốc gia, bớt tổn thương được chút nào hay chút đó. Nhưng mọi người đều lo lắng. Nhật Bản, đệ nhất cường quốc Đông Á, liệu có cam tâm thất bại? Mưa thần sẽ thể hiện bản lĩnh của mình như thế nào? Nhưng vào lúc này, ngoài quân đội chính quy, cả nước đều có một niềm tin mù quáng vào vị tổng thống này. Chỉ cần hắn ra tay, mọi việc đều có thể giải quyết! Mưa thần hiểu rõ địa vị và tầm ảnh hưởng của mình, niềm tin này, thực chất là một loại kỳ vọng.

Sau khi Mưa thần vừa kết thúc việc thị sát tiền tuyến, trở về Tế Nam, đã có người đến báo phỏng. Vị khách quý đó, không ai khác chính là ngài Crawford, đại sứ Anh tại Trung Quốc, người mà Mưa thần thầm gọi là “người có đầu óc”. Trong chiến dịch tấn công Nhật Bản, quân đội chính quy đã bắt được một số quân nhân có thân phận đặc biệt. Họ là các quan sát viên quân đội Anh tại Nhật Bản. Đối với những tù binh da trắng này, quân đội cũng không có gì phải khách sáo. Quý Tây Dương và lũ tiểu quý tử đã cấu kết với nhau rồi! Phía Anh rất quan tâm đến số phận của họ, và nhanh chóng gửi thư giải thích, nói rằng liên minh Anh-Nhật vẫn chưa kết thúc, việc có quan sát viên Anh trong quân đội Nhật là truyền thống, không có bất kỳ ý đồ xấu nào đối với Trung Quốc, và hy vọng Trung Quốc có thể sớm trả lại những tù binh này. Mưa thần cũng rất vui vẻ, đại sứ Anh đến Tế Nam để đích thân đón người! Cả hai bên đều biết, cuộc gặp mặt này không chỉ đơn giản là việc trao trả tù binh.

Chiến tranh vừa lắng xuống, đàm phán trên bàn chiến tranh lại bắt đầu.
Đối với Mưa thần, những sự việc tiếp theo, có lẽ còn quan trọng hơn.

STT 254: Chương 5: Thế giới mới

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại thiên•lôi•trúc•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 55: Người là tổng thống tốt nhất

Những ngày này, dã chiến bệnh viện do Tổng viện Lục quân Tế Nam phái đến, lại bước vào thời kỳ bận rộn nhất khi chiến sự ở tiền tuyến dần kết thúc. Nơi này có hai ngàn giường bệnh, là dã chiến bệnh viện quy mô lớn nhất trong lịch sử quân đội. Nước chảy như thoi, vô số thương binh từ tiền tuyến chuyển đến, đặc biệt là những người bị thương nặng trong các trận chiến phòng thủ ở cứ điểm Thanh Đảo. Sau bảy tám ngày trì hoãn, không ít người đã chuyển biến xấu. Bác sĩ, y tá trong bệnh viện ngày ngày làm không hết phẫu thuật, chăm sóc không xuể bệnh nhân. Mọi người đều hiểu, chiến sự đã định thắng lợi, không thể để những anh hùng này phải hy sinh ngay trước thềm vinh quang! Nếu như nói, đám quân y kia còn có chút chiếu cố với Lý Viện, phu nhân tổng thống, thì giờ đây, giữa bọn bề công việc, chẳng ai còn để ý đến. Trong hoàn cảnh khẩn trương, nặng nề này, ai cũng như ai.

Lý Viện cũng bận rộn suốt ngày. Tối đến, khi hiếm hoi có chút thời gian rảnh rỗi, cô vẫn miệt mài tự học để chuẩn bị thi vào trường y. Ở nơi này, cô dường như tìm thấy mục tiêu phấn đấu, tìm thấy giá trị tồn tại của mình, không phải là một phu nhân tổng thống vô dụng, mà là người có thể giúp đỡ người khác, giúp đỡ sự nghiệp của chồng mình. Mỗi khi thấy mình chăm sóc thương binh dần hồi phục, trong lòng cô lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

Dã chiến bệnh viện lần này cũng không được yên ổn. Đặc biệt là khi Sư đoàn 6 quân Nhật tiến về phía tây, bệnh viện tuyến đầu ở Chu Trang phải di chuyển gấp về phía tây. Bộ tư lệnh Quân đoàn Thái Ngạc đã phái một vệ sĩ đến bảo vệ. Thái tổng chỉ huy còn đích thân ra lệnh cho thượng tá quân y hạ lệnh bảo vệ Lý Viện, đưa cô di chuyển nhanh chóng về Tế Nam! Nhưng cô kiên quyết không chịu, mặt đỏ bừng, nước mắt chực trào. Mưa Thần ở Tế Nam gọi điện đến bệnh viện: "Lý Viện hiện tại cũng là quân nhân, tại sao lại được đối đãi đặc biệt? Vợ ta gặp nguy hiểm, quân đội sẽ nghĩ gì? Các người làm ăn kiểu gì vậy!" Nghe người khác thuật lại lời chồng, cô tuy cảm động trước sự công chính của chồng, nhưng trong lòng không khỏi có chút oán giận và thất vọng: "Ngoài là quân nhân, em còn là vợ anh nữa! Anh không thể dửng dưng một chút sao? Vừa làm việc công, vừa làm việc tư một chút được không?"

Oán giận thì oán giận, trong quá trình di chuyển, cô lại phải thức trắng đêm trên tàu hỏa để chăm sóc thương binh. Về đến Tế Nam, cô còn chưa kịp gặp chồng. Hai người trong cuộc chiến tranh này, dù ở cùng một thành phố, nhưng lại mỗi người một nơi. Giờ đây, cô bắt đầu nghĩ đến người chồng mày râu, khuôn mặt gầy gò của mình. Anh những ngày này chắc chắn lại bận rộn cả đêm, chỉ dựa vào cà phê để tỉnh táo. Vương Đăng Khoa, phó quan của anh, cũng là đàn ông, làm sao có thể chăm sóc chu đáo được!

Cô không biết rằng, ở bệnh viện này, cô đã trở thành chỗ dựa tinh thần cho rất nhiều thương binh. Mọi người đều biết cô là thần tượng chung của quân nhân, là phu nhân tổng thống Mưa Thần. Khi cô nhẹ nhàng đi lại trong phòng bệnh, giúp thương binh ăn cơm, thay thuốc, giặt giũ ga giường, ngay cả những thương binh bị thương nặng nhất cũng đều cố gắng chịu đựng, không rên một tiếng. Một thượng úy lực quân viết thư cho cha mình, một địa chủ ở Tô Nam, rằng: "... Phu nhân tổng thống phục vụ trong dã chiến bệnh viện, ban đầu mọi người đều không tin. Cho đến hôm qua, khi một cô y tá xinh đẹp, dửng dưng cho con tôi ăn cơm, thằng bé vẫn vì vết thương đau

mà hất tung cả bát cơm. Cô ấy mỉm cười dọn dẹp, rồi tiếp tục nhỏ nhẹ khuyên tôi ăn cơm. Sau đó, người khác mới nói cho tôi biết cô ấy là phu nhân tổng thống. Lúc này tôi mới cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng có một loại cảm động không thể diễn tả. Dưới sự lãnh đạo của tổng thống, chúng ta phải hy sinh tất cả vì sự nghiệp phục hưng dân tộc. Bởi vì chúng ta có niềm tin, có lý tưởng. Phu nhân tổng thống xuất hiện ở dã chiến bệnh viện, với thân phận một y tá bình thường, phục vụ cho chúng tôi, những thương binh. Điều đó giúp chúng tôi hiểu được tấm lòng của tổng thống. Nếu tôi là người có địa vị cao, tôi sẽ không để vợ mình làm những việc như vậy, và cũng sẽ không ai cảm thấy có gì bất ổn. Nhưng tổng thống lại vì sự nghiệp này mà cống hiến tất cả, nên những người thân cận nhất bên cạnh ông cũng phải hy sinh. Đó là yêu cầu của ông, cũng là tấm lòng của phu nhân tổng thống. Với một vị lãnh đạo như vậy, cha tôi còn tưởng rằng con trai tôi trốn nhà đi thi trường quân đội Giang Bắc chỉ vì nhiệt huyết nhất thời... Lý tưởng của chúng ta không sợ thử thách... Trong trận chiến này, con tuy bị thương nhưng trong lòng lại vô cùng an ủi. Dù có chết vinh quang cũng không hề hối tiếc..."

Khi Lý Viện đang cố gắng phơi ga giường đã giặt sạch, cô phát hiện chồng mình đang đứng đó, mỉm cười dịu dàng nhìn cô. Phó quan và lính gác của anh lúc này đều đứng xa, nhường lại không gian riêng cho hai người. Ga giường trên tay cô rơi xuống, cô có chút không tin vào mắt mình. Mưa Thần nhanh chóng bước tới, ôm cô vào lòng. Hơn một tháng xa cách, Mưa Thần cuối cùng cũng xác định được tình cảm của mình, anh rất nhớ vợ, trong lòng anh lúc này chỉ có người vợ dịu dàng, xinh đẹp, lương thiện, đơn thuần.

Lý Viện trong lòng anh dường như khóc, không dám ngẩng đầu. Cô buồn bã hỏi: "Sao anh lại có thời gian rảnh rồi? Còn nhớ đến thăm em nữa?" Mưa Thần cười khổ, quả nhiên bà xã vẫn còn oán giận: "Đại sứ Anh mười giờ rưỡi đến hang hổ gặp anh, anh vội vàng giải quyết xong mọi việc

trước chín giờ rưỡi... Đây không phải là đến thăm em sao? Tiểu Viện, em gầy đi nhiều rồi."

Lý Viện ngẩng đầu, mắt đỏ hoe, mũi cũng đỏ. Mái tóc cắt ngang trán dưới chiếc mũ trắng của y tá lúc này cũng cảm thấy ủ khuất. Cuối cùng, những oán giận trong lòng cô hóa thành một câu: "Anh cũng gầy..." Mưa Thần mỉm cười nhìn đôi mắt đẫm lệ của cô, nhỏ giọng nói: "Tiểu Viện, giờ còn trách anh sao? Ở vị trí này, anh không thể..." Lý Viện mỉm cười bịt miệng anh: "Thôi đi, lúc đó em còn hận không thể cắn anh một miếng thịt, bây giờ thấy anh, em lại quên hết. Em rất vui vì anh là người muốn làm việc lớn, không thể ngày nào cũng kè kè bên vợ." Mưa Thần lúc này thật sự cảm thấy xấu hổ, ngàn lời nói cuối cùng chỉ còn một câu xin lỗi: "Anh, anh thật sự không phải là một người chồng tốt..."

"... Nhưng anh là một tổng thống tốt."

Nhìn nụ cười thấu hiểu của vợ, Mưa Thần chỉ có thể ôm chặt cô vào lòng. Vương Đăng Khoa và những người khác đứng từ xa, ngăn không cho ai đến gần. Hai người, trong bộ quân phục, Mưa Thần lúc này giống như một quân nhân trẻ tuổi bình thường nhất, nhìn đồng hồ, cười lắc đầu, tính toán để đại sứ Anh chờ một lát. Tổng thống nhìn vợ, chuyện lớn bằng trời cũng phải xếp sang một bên, anh có thời gian của riêng mình, có cuộc sống gia đình, thật sự là quá ít ỏi...

Crawford đến hang hổ Tế Nam lúc mười giờ rưỡi. Mưa Thần, nơi ở của anh, đều bị người ta gọi là hang hổ, có lẽ đó cũng là thói quen mà vị tổng thống này đã hình thành trong thời gian chiến tranh kéo dài. Phải thừa nhận, cái tên này thực sự khiến người ta liên tưởng đến một con hổ trẻ tuổi, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tất cả kẻ thù trên lãnh địa của mình, tính toán thời điểm thích hợp để tung ra cú vồ hung mãnh nhất. Đã có vô số kẻ thù bị con hổ này đánh bại. Nhưng dù sao, người ta vẫn cảm thấy con hổ này vẫn chưa hài lòng, dường như nó còn muốn nhiều hơn nữa.

Mưa thần cũng không ở trong hang cọp, Crawford cũng tự nhiên không biết rõ về vị tổng thống này. Đại nhân đi thăm lão bà của hãn, rồi kiên nhẫn chờ đợi trong phòng khách, vừa uống trà Trung Quốc mà hãn cảm thấy rất hợp khẩu vị. Vừa nghĩ đến chuyện của mình, lần này vây quanh Thanh Đảo, cuộc chiến tranh giữa ba nước kéo dài, xem ra cũng sắp có kết thúc. Hãn cũng rất chú ý thu thập tin tức về động thái của Nhật Bản.

Nhật Bản hiện giờ dường như đang lâm vào một trận địa chấn, một mặt không thể tin được Thanh Đảo lại xảy ra chuyện, một mặt lại cuống cuống chuẩn bị đối sách. Trong chính đàn Nhật Bản, mấy phe phái có thể lực mạnh mẽ, hiện tại động tác xem ra vô cùng mất cân đối, dường như sau sự kiện lần này cũng có ý định thanh trừng. Để chiến sự tiếp tục mở rộng, Crawford cảm thấy khả năng không lớn. Thế giới này cuối cùng vẫn là dựa vào thực lực. Mà Mưa Thần đã thể hiện thực lực của hãn một cách phi thường mạnh mẽ! Một đội quân 10 vạn người của Nhật Bản đã bị hãn đánh bại, chỉ còn lại một nửa tàn binh làm con tin ở bờ biển, chờ chính phủ Nhật Bản mở ra đàm phán. Với một đối thủ có thực lực như vậy, không có quyết tâm liều chết, lựa chọn tốt nhất vẫn là lùi một bước! Chính phủ Nhật Bản còn chưa đến mức "sơn cùng thủy tận"! Nhưng muốn xoay chuyển tình thế ở trong nước cũng không dễ dàng. Lúc này, họ cần thúc đẩy một việc, bởi vì hòa bình ở Viễn Đông phù hợp với lợi ích của Đế quốc Anh hiện tại.

Ở châu Âu, chiến sự đã bước vào giai đoạn gay cấn nhất. Theo như đại sứ tiên sinh được biết, ban đầu họ trông cậy vào đại quân Nga, nhưng ở mặt trận phía Đông đã gặp thất bại nhục nhã. Hai tập đoàn quân được trang bị tốt nhất đã bị quân Đức đánh tan. Ở mặt trận phía Tây, quân Đức từ Bỉ đánh thẳng đến sông Marne. Mặc dù quân viễn chinh Anh và quân Pháp đã điều chỉnh lại đội hình, tái bố trí quân đoàn số 1, 6 và 9 dưới sự chỉ huy của tướng Hà Phi, tạm thời ổn định tình hình và bắt đầu phản công. Nhưng về cục diện chiến đấu, không ai cảm thấy lạc quan. Hiệp ước quốc hiện tại cần đồng minh, cần chiến hữu! Trong tình hình bị cô lập ở lục địa mới, không ít

chiến lược gia của Hiệp ước quốc đã trông cậy vào lực lượng lục quân Nhật Bản, đội quân từng đánh bại quân Nga! Nhưng đội quân này, trước quân đội của Trung Quốc, vốn bị đánh giá thấp, lại gặp thất bại thảm trọng. Crawford, trên cương vị đại sứ của mình, thậm chí còn nhận được câu hỏi trực tiếp từ cơ khâm nạp huân tước: "Trung Quốc có bao nhiêu lục quân? Việc họ tấn công quân Đức ở Thanh Đảo, có phải là một chiến thắng nhanh chóng như họ tuyên bố không?" Mọi người đều biết, Trung Quốc có bốn vạn vạn năm ngàn vạn người, nhân lực gần như vô hạn! Nếu có thể đưa họ vào quân đội, họ sẽ thiện chiến đến nhường nào... Mặc dù những ý nghĩ này chỉ được bàn tán trong nội bộ tham mưu và các nhà ngoại giao, nhưng Crawford đã nhanh chóng nhận ra cơ hội của mình.

Một nhà ngoại giao duy trì thế cân bằng ở Viễn Đông và một nhà ngoại giao cống hiến to lớn cho sự nghiệp của Hiệp ước quốc, địa vị của họ rất khác nhau. Hãn không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Nếu có thể một tay thúc đẩy hòa bình giữa Trung - Nhật, đồng thời đưa lực lượng Viễn Đông vào chiến sự ở lục địa cũ, hãn, Crawford, có thể sánh ngang với những nhân vật lớn trong lịch sử ngoại giao của đế quốc!

Tiếng bước chân ngoài cửa đánh thức Crawford khỏi suy nghĩ. Hãn đứng dậy, nhìn thấy Mưa Thần đi vào, theo sau là phó quan và người xem bệnh. Không biết có phải vì thắng lợi hay không, mà sắc mặt hãn hiện tại rất tốt, không còn vẻ tiêu tụy như ở Nam Kinh, trong mắt vẫn sáng ngời, xa xa đã đưa tay ra: "Quả là thất bại rồi! Đại sứ tiên sinh, gần đây quân vụ bận rộn, phải xử lý quá nhiều việc, không ngờ lại đến muộn một chút. Thật có lỗi, thật có lỗi!"

Nhìn vị tổng thống trẻ tuổi này, vẻ mặt nhiệt tình, bắt tay với mình, phong thái quân nhân sáng khoái dứt khoát, Crawford khẽ cười, cũng không bị hãn làm cho mê hoặc nữa. Tên này có vẻ ngoài của một con hổ, nhưng lại có nội tâm của một con cáo. Thấy Mưa Thần tự mình ngồi xuống, hãn

cũng cẩn thận ngồi xuống. Chưa kịp mở lời, đã thấy Mưa Thần tháo mũ ra, tùy tiện nói: "Nói đến lần này, quý quốc cũng thật không cẩn thận một chút. Đại sứ tiên sinh đã bày tỏ sự trung lập tuyệt đối trong chiến sự lần này, sao còn theo quy củ cũ mà phái quan sát viên? Phải biết rằng trên chiến trường, súng đạn không có mắt, nếu có thương tổn gì, thì biết tìm ai mà nói lý lẽ đây? Ta cũng có lỗi với bằng hữu a... Đã đại sứ đến, không nói nhiều. Ta giao người. Ở đây không để họ chịu ủy khuất, trà chiều đều là hàng Ấn Độ vận chuyển từ Nam Kinh đến, đến lúc đó đừng lên báo chí nói chúng ta vô nhân đạo nhé." Nghe Mưa Thần nói chuyện với giọng điệu của một người bạn cũ, Crawford cũng có chút buồn bực, không biết quan hệ của họ đã tốt lên từ lúc nào.

Hắn cười đáp: "Trong quân đội của tổng thống tiên sinh, chúng ta không phải phái quan sát viên như vậy. Đây không phải là tham gia chiến sự giữa hai nước, mà là quan tâm đến hòa bình ở Đông Á. Cuộc chiến tranh này quả thực là bi kịch. May mắn là tổng thống tiên sinh đã bày tỏ mong muốn đàm phán. Thượng đế phù hộ, châu Âu hiện tại có hàng trăm vạn người đang chém giết lẫn nhau, những nơi khác trên thế giới đừng để xảy ra thảm kịch như vậy nữa! Thế giới này, không thể chấp nhận quá nhiều máu đổ." Mưa Thần cười một tiếng, dựa vào ghế, cẩn thận quan sát biểu hiện của Crawford. Còn hắn thì cúi đầu uống trà.

"Đáng tiếc là ta đã bày tỏ thiện ý đầy đủ, mà quân Nhật vẫn không rút lui, vẫn dùng đạn pháo đáp lại ta... Đại sứ tiên sinh có thể xem báo chí Nhật Bản gần đây. Bên trong nước Nhật đang kêu gào điều gì? Là muốn chiến đấu đến cùng với Trung Quốc! Bọn chúng là kẻ xâm lược, bây giờ bị chủ nhân trêu đùa, ngược lại chúng lại có lý lẽ." Mưa Thần đứng phắt dậy, đi tới đi lui trong phòng: "Ta không sợ! Phá tan bọn chúng lần thứ nhất, ta sẽ tiêu diệt bọn chúng lần thứ hai! Chúng đến bao nhiêu, ta sẽ ăn hết bấy nhiêu! Dân quốc cần một môi trường an toàn, không thể để quân xâm lược tự do ra vào! Chiến sự Thanh Đảo đến nay, tất cả công lý, đạo nghĩa quốc tế đều ở

bên ta. Đánh đến viên đạn cuối cùng, ta cũng không nhượng bộ!" Crawford lặng lẽ nhìn Mưa Thần hùng hồn, đối với phong cách của vị tổng thống này, hẳn cũng có chút nghiên cứu, biết hẳn thích phô trương thanh thế. Bên dưới vẻ kích động là sự tính toán cẩn thận trong nội tâm. Hẳn khẽ cười: "Tổng thống tiên sinh, cho nên lúc này, giữa hai nước cần một thế lực mạnh mẽ để điều đình. Trước đó, Đế quốc Anh cũng đã bày tỏ ý nguyện này. Cuối cùng, vẫn xảy ra thảm kịch đáng buồn này... Giữ gìn hòa bình ở Viễn Đông là sứ mệnh tự nhiên của đế quốc. Nếu cần chuyển đạt gì, ngài cũng có thể phân phó... Trước khi đến Tế Nam, ta dường như đã được Whitehall ủy quyền tiến hành cuộc điều đình này. Ngay hôm nay, ngài sẽ thấy tuyên bố chính thức của đế quốc về tình hình hiện tại ở Viễn Đông. Hãy tin ta, cả hai bên cần sự điều đình của đế quốc. Bởi vì hai quốc gia, một đã là đồng minh của Hiệp ước quốc, còn một, chính là tiềm ẩn... Đồng minh của chúng ta."

Mưa thần không rõ Crawford trong lời nói ẩn ý gì, hẳn đang đau đầu với việc kinh doanh. Cũng chính là trong trận đại chiến này, một người thắng sẽ có địa vị đồng bạn. Ở một thời không khác, cũng thuộc về người thắng Trung Quốc, lại không phải đồng bạn. Mà là đối tượng hi sinh. Vào lúc này, hẳn tuyệt đối không để điều đó xảy ra, hơn nữa còn muốn thu được lợi ích lớn nhất. Hẳn yên lặng trở lại, nhìn vị đại sứ tiên sinh thận trọng kia, đột nhiên cười nói: "Trung Quốc cùng bất kỳ quốc gia hữu hảo nào đều là đồng bạn, ngoại trừ việc tự vệ. Sẽ không tham gia bất kỳ hình thức chiến tranh... (Crawford thầm nghĩ: "Vấn đề bảng giá.") Tôi cảm ơn ngài vì sự điều đình của quý quốc. Chúc mừng ngài đại sứ được bổ nhiệm, nhưng việc chiến sự này kết thúc thế nào, theo phe xâm lược mà nói, chỉ có thể do quốc dân chúng ta quyết định! Trước khi có kết quả, tôi muốn trở về Nam Kinh, báo cáo với nghị hội. Nếu họ muốn tôi tiếp tục chiến đấu, tôi sẽ đánh đến khi nào tất cả người Nhật Bản bị đuổi khỏi Trung Quốc mới thôi!"

Crawford lễ phép cung kính nghe mưa thần nói, hẳn đối tư thế ngồi, tinh táo đặt câu hỏi: "VẬY thưa tổng thống, riêng ngài, có ý kiến mục đích nào

không? Muốn như thế nào, khả năng thực hiện hòa bình toàn diện, song vẫn có thể có một kết quả thể diện?”

Mưa thần lạnh lùng cười một tiếng: “Trận chiến này không phải do chúng ta yêu cầu, mà là người khác áp đặt lên chúng ta. Theo lẽ thường mà nói, chỉ khi chính nghĩa giành thắng lợi, mới có thể thực hiện hòa bình, không tồn tại vấn đề song phương xuống đài, nhưng vì ngài đã hỏi, tôi cũng tùy tiện nói ra một vài nguyên tắc giới hạn thấp nhất.” Hãn giơ từng ngón tay lên: “Thứ nhất, người Nhật Bản phải rút lui toàn diện khỏi Trung Quốc, cả những nơi đã chiếm đóng! Nhật Bản phải hủy bỏ địa tô tại Trung Quốc! Thứ hai, bồi thường toàn bộ tổn thất trong cuộc chiến này. Chúng ta sẽ thống kê chi tiết số tiền cụ thể. Thứ ba, những kẻ đã gây ra thảm sát trên lãnh thổ của chúng ta, nhưng lại trốn thoát khỏi họng súng quân ta, đều phải bị giao ra, xử theo pháp luật! Làm được những điều này, chúng ta mới bàn đến chuyện hữu nghị!”

Crawford nhướn mày, vị tổng thống này còn thiếu mỗi việc yêu cầu Nhật Bản trả lại Đài Loan. Chính phủ Nhật Bản căn bản không thể chấp nhận những ý kiến này! Chẳng lẽ mình đã đoán sai, vị tổng thống này cũng không vội vàng kết thúc cuộc chiến sao? Chẳng lẽ hãn thực sự muốn đánh đến điên cuồng? Điều này không giống với con người trước sau luôn tỉnh táo, lý trí của hãn! Vào lúc này, hóa ra mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, Crawford đại sứ có chút hồ đồ, hãn trầm ngâm không nói lời nào, còn mưa thần thì rất kiên nhẫn chờ đợi. Mọi việc đều để người khác dặt mũi. Đó không phải là tính cách của mưa thần. Đàm phán cũng giống như chiến tranh, cần nhiều phương diện thủ đoạn. Nỗ lực từ nhiều góc độ. Nếu hòa bình được an bài bởi nước Anh của các người, không cần nói cũng là sự hy sinh lợi ích của Trung Quốc. Hiện tại mình còn có lựa chọn khác... Những chuyện này không cần vội. Ngược lại, trận chiến này đánh cũng không có tuyên chiến, hiện tại kéo dài thêm một thời gian cũng không có gì quan trọng. Mình còn phải xem xét, chờ đợi, đối lấy những điều kiện có lợi nhất.

Crawford cuối cùng cười khố, mở rộng tay: “Hôm nay rất vinh hạnh được nói chuyện với tổng thống, cuộc nói chuyện này, tôi sẽ thông báo và hồi đáp ý kiến trong nước... Cuối cùng, tôi xin chúc mừng tổng thống đã giành chiến thắng trên chiến trường. Nhiệm vụ chính của tôi hôm nay vẫn là đón mấy vị thân sĩ kia về nhà.” Mưa thần cười đứng dậy, tự tay giúp Crawford lấy áo khoác và mũ dạ đưa cho hắn: “Với bạn bè, chúng ta luôn hoan nghênh, đại sứ tiên sinh mấy ngày nay cứ ở lại Tế Nam. Nếu cần, tôi sẽ thông báo cho bộ phận thông tin của quân đội để cung cấp cho ngài đài phát điện. Rảnh rồi thì đến nói chuyện, tình hình quốc tế hiện nay rất căng thẳng, về tình hình châu Âu, tôi cũng muốn tìm hiểu thêm.”

Crawford cười khố nhận lấy mũ dạ, cúi đầu chào mưa thần một cái. Vội vàng rời đi, tự nhiên có người dẫn hắn đi làm công việc giao tiếp với mấy quan sát viên người Anh. Mưa thần khách sáo tiễn hắn ra cổng, neho mắt không biết đang suy nghĩ điều gì. Nửa ngày sau, tài xế bỗng nhiên quay đầu lại nói với Vương Đăng Khoa: “Vị lão bằng hữu của tôi, đại sứ Mỹ, khi nào đến Tế Nam?” Vương Đăng Khoa gật đầu. Thấp giọng nói: “Khoa Phách tiên sinh đi tàu hỏa đến Tế Nam vào ban đêm. Tổng thống sẽ tiếp kiến hắn ngay trong đêm, hay là đợi đến ngày mai?” Mưa thần hừ một tiếng: “Đương nhiên là buổi tối, sao phải đợi đến ban ngày? Người theo ta lâu như vậy, vẫn chưa hiểu rõ tác phong của ta sao?”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Vương Đăng Khoa nghiêng đầu, dường như muốn cười mà không dám cười: “Tôi nghĩ tổng thống ban đêm cũng muốn ở bên phu nhân...” Mưa thần cười một tiếng: “Người là đồ hỗn trưởng, dám trêu chọc ta... Ban đêm phải bàn bạc với người Mỹ về các khoản buôn bán. Về hành động của quý tử trên Thái Bình Dương, bọn họ cũng chưa chắc không có biện pháp... Cứ chờ xem, sẽ không để tiểu quý tử có ngày sống dễ chịu đâu!”

STT 255: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 56: Tình thế mới

Mấy chục phát pháo siêu trọng 280 ly gầm thét, đạn xé gió lao vút trên không, đường đạn đi qua nơi nào, âm thanh vang vọng như tiếng tàu hỏa đang chạy. Đạn pháo nổ tung sau phòng tuyến quân Nhật, cột khói đất cát bốc lên cao ngất. Nhưng trận địa quân Nhật vẫn im ắng đến lạ thường. Hiện nay, trước hỏa lực pháo binh chính quy của quân đội, ban đầu pháo binh đã chiến và hỏa lực hải quân của quân Nhật còn phản kích đôi chút, giờ lại hoàn toàn nằm rạp chịu trận. Quân Nhật cố thủ dọc bờ biển, dù đã được Đại tướng trong chùa ra sức chinh đốn, nhưng sĩ khí đã sa sút, kỷ luật rồi ren. Trong nội bộ Sư đoàn 18, thậm chí còn xảy ra tình trạng rối loạn hiếm thấy trong lịch sử lục quân Nhật Bản, không phục tùng chỉ huy. Nguyên nhân chỉ là binh lính mỗi ngày chỉ có hai trăm năm mươi khắc đồ ăn. Còn đám quân quan sư đoàn, vẫn được hưởng rượu ngon và đồ ăn kiểu Nhật, hải quân và đoàn vận tải lục quân đã cố gắng tiếp tế, nhưng lại thiếu bến cảng, mỗi ngày phải dùng thuyền nhỏ chuyển hàng bằng sà lan, người khiêng vai vác. Thêm vào đó là dự trữ đạn dược ở mức thấp nhất, binh lính đã ở trong tình trạng gần như đói khát, bọn chúng mỗi ngày chỉ biết co rúm trong chiến hào, nhìn mặt trời mọc rồi lặn. Nhìn trời dần sáng, rồi may mắn quân Hoa vẫn chưa phát động đợt tấn công cuối cùng, bản thân lại sống thêm một ngày. Chuyện trở thành tù binh, vẫn chưa thể nghĩ tới.

Trần Sơn Hà trong sở chỉ huy bao quanh bộ 108, dùng ống nhòm quan sát tất cả. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, cởi áo quân phục, miệng lẩm bẩm điều gì không rõ. Tham mưu trưởng của hắn, Thái Hằng Văn,

đang bàn bạc với đoàn trưởng đoàn 108 về việc rút lui để chỉnh đốn và thay quân. Bỗng nhiên, một tiếng động lớn vang lên. Mọi người đều ngẩng đầu nhìn. Đã thấy Trần Sơn Hà nặng nề quăng ống nhòm xuống đất. Thở phì phò đi tới ngồi xuống, khuôn mặt tuần tú co rúm lại, trông có vẻ đáng sợ. Thái Hằng Văn trong lòng thầm cười nhạt về tâm trạng của hắn lúc này. Hắn hiểu quá rõ. Từ khi Trần Sơn Hà bị giáng cấp làm thiếu tướng vì chuyện cá nhân, tước bỏ chức vụ ủy viên chấp hành Thanh Quân, sau đó cùng với mưa thần đồng niên. Vị tướng quân trẻ tuổi vốn được sủng ái, trong lòng đã chất chứa một mối hận, những thứ đã mất, hắn nhất định phải giành lại! Đặc biệt là nhìn hai vị đại ca trước kia ngang hàng với hắn. Ngô Hải và Hà Toại, hiện tại đều có địa vị ngày càng cao, quyền lực ngày càng lớn, ý nghĩ này càng thêm mãnh liệt. Lần này, trong chiến dịch công kích Thanh Đảo, Sư đoàn 18 theo Võ Hán điều động về phía đông, coi như là đội dự bị chủ lực, Trần Sơn Hà thực sự muốn đánh ra phong thái năm xưa ở Tín Dương. Đáng tiếc, người càng mong muốn tốt, suy tính càng dễ bị rối loạn. Đầu tiên là xảy ra xung đột gay gắt với Thái Ngạc, người trực tiếp chỉ huy, sau đó bị mưa thần gọi điện từ Tế Nam, mắng hắn suốt hai mươi phút. Thái Hằng Văn đứng bên cạnh cũng có thể nghe được giọng điệu gay gắt trong điện thoại: “..... Nếu không phải vì tiên sinh Tùng Sơn sau này vẫn bảo đảm cho người, nói người chỉ là vô tâm, đánh trận vẫn cần đến người. Đã sớm để người về bảo ứng tự lo thân! Đừng quên người vẫn mang tội đồ công. Đừng có mà làm càn với tính tình của nguyên lão công thần của người. Đến Tế Nam mà làm càn cho ta xem một chút!.....” Sư đoàn 18, một đội quân tốt như vậy mà giao vào tay người, xem ra ta còn phải suy tính lại, nếu còn để xảy ra chuyện không phục tùng mệnh lệnh, người tự biết phải làm gì!” Lúc đó, Trần Sơn Hà đã có chút thất vọng.

Trong chiến dịch tổng tấn công quân Nhật, Sư đoàn 18 đã thể hiện bản lĩnh khi đánh tan chủ lực Sư đoàn 6 của quân Nhật ở Hoàng Đảo. Phía sau truy kích cũng rất mãnh liệt, mắt thấy đã áp sát tàn binh quân Nhật ra bờ biển. Nhưng hang ổ lại truyền đến mệnh lệnh dừng lại! Mắt thấy mệnh lệnh

khen ngợi từ tổng bộ liên tục truyền đến, Lâm Thuật Khánh, Trương Hùng phu được thăng trung tướng, Lữ gặp chùy được thăng trung tướng, Đường tại lễ được thăng thiếu tướng..... Trong lòng hẩn như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Bản thân Trần Sơn Hà, một trong Giang Bắc quân tam kiệt, sao lại biến thành bộ dạng uất ức này! Chỉ cần có thể tiêu diệt hết mấy tên quỷ tử Nhật Bản trước mắt, khiến chúng phải kêu trời dậy đất, xuống biển. Bản thân hẩn sẽ là anh hùng vượt qua những người khác! Nhưng mệnh lệnh của tổng bộ lại là giám sát!

Hẩn bưng lên vạc trà tráng men không biết của ai, ừng ực uống cạn, lại nặng nề đặt vạc trà xuống bàn: “Lão Thái, người nói xem, gần đây ta xui xẻo thế nào? Mọi việc đều không thuận lợi. Ta cũng không biết hang ổ nghĩ gì, thịt mỡ dâng đến miệng không ăn, nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chúng ta!” Thái Hằng Văn chỉ lặng lẽ cười, trong lòng không nói ra. Hiện tại, địa vị của tổng thống như mặt trời ban trưa, niềm tin của giai tầng quân đội mới đối với ông đã được thiết lập, lúc này, những công thần trước kia không khiếm tốn một chút, không tạo ra chút thành tích nào, địa vị của bọn họ chỉ sợ cũng không vững chắc như trước kia! Đáng tiếc, đạo lý này, có ít người hiểu, còn có người không rõ. Hẩn thản nhiên nói: “Sư trưởng, thiên chức của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, sau này nói về hang ổ, vẫn nên cẩn thận một chút. Sư đoàn 18 của chúng ta gần đây không được thuận lợi, bản thân phải cẩn thận gấp bội..... Về phần tổng thống vì sao ra lệnh dừng lại, tôi nghĩ ông ấy có tính toán của riêng mình!” Giọng điệu của Thái Hằng Văn rất chậm, cũng rất trầm thấp, nhưng Trần Sơn Hà có nghe vào hay không, đó là chuyện của riêng hẩn.

Tiếng pháo tuyến đầu vẫn vang vọng, Trần Sơn Hà trở lại yên tĩnh, nhìn cát đất không ngừng rơi trên chiến hào. Vị tướng vốn luôn lấy hào khí và vô pháp vô thiên, lúc này trong ánh mắt, nhiều nhất vẫn là mờ mịt.

Mưa thần quả nhiên như Thái Hằng Văn nói, hiện tại có tính toán của riêng mình, mà tâm tư của hẳn phức tạp hơn nhiều so với những tướng lĩnh này dự đoán. Chiến sự đánh đến mức này, phản ứng của Nhật Bản lúc này nhiều nhất vẫn là cãi vã và đấu đá nội bộ, thời cơ giành quyền chủ động trên chiến trường đã qua, hiện tại việc cần làm là tranh thủ quyền chủ động trên bàn đàm phán! Ngay sau khi tiễn Crawford, vào ban đêm, hẳn lại nghênh đón một vị khách đến từ xa. Vị khách này, hẳn cũng đã chờ đợi từ lâu, đương nhiên chính là đại sứ Mỹ tại Hoa, bạn cũ của mưa thần, Kho Phách tiên sinh. Sau khi Tổng thống Wilson lên nhậm chức, lời hứa tranh cử của ông là, để chúng ta tránh xa những cuộc phân tranh ở cự lực địa! Sự quan tâm của Mỹ đối với các vấn đề đối ngoại đột nhiên giảm bớt. Thời đại của Roosevelt năm xưa với tinh thần đi vào đã hoàn toàn bị chủ nghĩa biệt lập thay thế. Đây chính là kết quả của cuộc chiến tranh thuộc địa mang tính chất đế quốc của Mỹ trong thế kỷ này. Tại Trung Quốc, ảnh hưởng lớn nhất chính là, ngoài chính sách mở cửa ra, sự quan tâm và duy trì của Mỹ đối với chính quyền mưa thần trước đây cũng giảm đi rất nhiều!.

Kết quả là, Kho Đập, vị đại sứ nhiệt tình nhất trong việc tăng cường ảnh hưởng của Mỹ tại Hoa, cũng lập tức rơi vào một tình thế tương đối khó xử. Bộ Ngoại giao cũng không ngừng ra hiệu với hẳn, đôi khi thậm chí còn như đang khuyên bảo. Đối với chuyện hợp tác Mỹ - Hoa, đừng quá nhiệt tình! Không được vượt quá chức trách của một đại sứ ngoại giao! Đối với những chỉ thị này, cách làm của Kho Đập là hai mặt. Trong phạm vi quyền hạn của mình, cố gắng làm một chút để mở rộng ảnh hưởng của Mỹ tại Hoa. Ví dụ như lần này, các tập đoàn miền trung tây nước Mỹ mua trái phiếu chiến tranh của Trung Quốc, tiếp tế một phần quân nhu cho Trung Quốc. Chính là kiệt tác của vị đại sứ tiên sinh này. Theo Kho Đập, nước Mỹ, một đế quốc giàu có và hùng mạnh như vậy, sứ mệnh tự nhiên của nó là thay thế cự lực địa đã già yếu, trở thành lãnh tụ thế giới. Tài nguyên của nó, giá trị của nó, tất cả của nó, tất nhiên sẽ trở thành tiêu chuẩn của thế giới này. Mà muốn làm được tất cả những điều này, sự nỗ lực hiện tại là tuyệt đối không thể

thiếu. Tương lai của nước Mỹ trên hai đại dương, tương lai của hần, ngay tại Châu Á.

Khi hần đến Tế Nam, một chiếc xe hơi không biển số đã chờ sẵn. Tại sân ga, người ta liền đưa hần đi. Xe rất nhanh đến một nơi như hang hổ, Vương Đăng Khoa đã sớm đứng ở cửa nghênh đón, toàn là người quen cả, chẳng có vẻ gì là khách sáo. Vài câu hàn huyên rồi hần được dẫn vào phòng làm việc của Mưa Thần. Trong văn phòng, đèn vẫn sáng choang. Nghe tiếng động ngoài cửa, Mưa Thần đang cầm cúi đọc công văn liền đứng dậy: “Là lão bằng hữu Kho Đập đến rồi sao? Mời vào!” Kho Đập cười, gỡ mũ dựa trên đầu xuống, bước vào phòng làm việc: “Chuyến này đến cũng chẳng dễ dàng gì, lão bằng hữu, chúc mừng người đại thắng!” Mưa Thần vẫn là bộ dạng cũ, một kẻ cuồng công việc chẳng hiểu gì về thú vui cuộc sống. Thấy Kho Đập vào, hần vòng qua bàn, cho hần một cái ôm thật chặt: “Vất vả rồi, mau ngồi! Cà phê ngon để dành cho người đây. Biết người kén ăn.....” Nghe Mưa Thần nói những lời quen thuộc, không câu nệ, Kho Đập cũng có chút tự hào. Nhiều sứ giả phương Tây như vậy, mấy ai có được mối giao tình kiểu này với người nắm quyền cao nhất Trung Quốc! Nhưng trong lòng hần cũng hiểu rõ, khi nói đến chuyện công, thì tình hữu nghị gì cũng phải xếp sang một bên, cả hai đều nghĩ đến lợi ích quốc gia hơn. Nhưng trong một buổi tối như thế, nhìn Mưa Thần tự tay pha cà phê cho mình, hương thơm lan tỏa trong văn phòng nhỏ bé, sâu kín, trong lòng hần không khỏi cảm thấy ấm áp.

Kho Đập nhận lấy ly cà phê Mưa Thần đưa, rồi lấy từ trong túi công văn ra một đồng báo chí: “Xem ta mang gì đến cho người này, toàn là tin tức của nước Mỹ về trận chiến này..... Thế giới vẫn rất quan tâm đến chuyện xảy ra ở Thanh Đảo.” Mưa Thần cười, nhận lấy, những bản trích yếu báo cáo nước ngoài này, mỗi sáng sớm, thư ký của hần đã phải dịch và làm trích yếu cho hần xem báo cáo và xã luận, hần đã đọc qua rồi. Cầm đồng báo chí tiếng Anh này, hần cũng chỉ xem lướt qua hai lần. Trình độ tiếng Anh của

hắn có hạn. Đọc còn miễn cưỡng, nói thì càng khó. Nhìn xã luận gần đây của tờ New York Times, bên trên còn có một bộ truyện tranh, một con rồng và một võ sĩ Nhật Bản đang giương nanh múa vuốt đánh nhau. Con rồng kia trên đầu còn đội mũ lính chính quy. Dao của võ sĩ Nhật Bản cũng gãy, trên người đầy vết thương, đang khiếp sợ nhìn con cự long cao cao tại thượng. Đến đây, hắn cũng không nhịn được mà hiểu ý nở nụ cười.

Kho Đập chỉ vào tiêu đề bài báo: “..... Cuộc chiến giữa Rồng và Võ Sĩ — Tranh bá châu Á..... Về kết quả của trận chiến này, nước Mỹ phản ứng rất lớn. Đa phần cho rằng, đây có thể là hồi chuông báo trước cho việc thay đổi bá quyền ở châu Á, chỉ có tờ New York Times còn nhấn mạnh, mặc dù Nhật Bản lần này thất bại, nhưng tiềm lực công nghiệp hóa của họ vẫn hơn Trung Quốc đang trong thời kỳ thay đổi triều đại. Tương lai cục diện châu Á, có lẽ sẽ lâm vào thời cuộc càng thêm kịch liệt.”

Mưa Thần đặt báo chí xuống, lặng lẽ nhìn Kho Đập: “Vậy trước sự thay đổi cục diện châu Á như thế, nước Mỹ không có động thái gì sao? Ảnh hưởng và lợi ích truyền thống của nước Mỹ ở châu Á còn rất lớn mà.” Kho Đập dang tay ra, cười khở: “Đây chính là ý tứ của việc người mời ta từ Tế Nam đến. Hỏi xem nước Mỹ hiện tại phản ứng thế nào. Wilson tiên sinh hiện tại vẫn kiên trì chính sách cô lập, trong nước hiện nay thịnh hành nhất là việc suy nghĩ lại và phê phán về cuộc chiến thực dân đầu thế kỷ. Ở Cuba, ngoài cái nhà tù Guantanamo kia, lính Mỹ đang rút lui. Ở châu Á, trong nước đã bàn luận về việc khi nào thì cho Philippines độc lập. Có người cho rằng càng sớm càng tốt..... Nước Mỹ hiện tại cường đại mà kiêu ngạo, tự cô lập, không muốn dính vào các vấn đề của thế giới. Đây là trào lưu, cũng là xu thế trong nước..... Ít nhất trước mắt, ta không thấy có sự thay đổi nào!”

Lời này của hắn, có thể nói là rất thẳng thắn. Mưa Thần xoa cằm đã cạo sạch, có vẻ suy tư, ánh mắt hắn nhìn về nơi xa, giọng nói cũng rất xa xăm:

“Nhưng ta lại hiểu được một loại thanh âm khác trong nước Mỹ, về việc họ bất an trước sự bành trướng của Nhật Bản ở khu vực Trung và Tây Nam Thái Bình Dương. Quần đảo Gia La, quần đảo Lụa Lưu, Teru khắc, Mather..... Những thứ này đều tạo ra mối đe dọa lớn đến phòng tuyến Thái Bình Dương của Mỹ. Quân đội Mỹ đã liên tưởng đến nguy cơ ở Hawaii trước đây, khi hạm đội Nhật Bản hoạt động ở quần đảo Hawaii. Mà bây giờ, hạm đội phái mỹ của Nhật Bản lại xuất hiện ở khu vực biển đó! Ta còn biết, họ thậm chí còn triệu tập một lần nữa, thành lập một hạm đội rõ ràng. Ở Thái Bình Dương, bảo vệ an toàn cho nước Mỹ..... Chiếc hạm đội rõ ràng kia đã từng đi vòng quanh trái đất, chẳng phải cũng là để ngăn chặn sự bành trướng của Nhật Bản sao? Mà bây giờ, có lẽ nước Mỹ có một lựa chọn tốt hơn.....” Hãn nhìn Kho Đập: “Lão bằng hữu, người với ta luôn thẳng thắn, mà ta với người cũng vậy. Việc thành lập một hệ thống an ninh Thái Bình Dương, đối với an ninh của Mỹ và Trung Quốc đều quan trọng như nhau. Việc cảnh giác với Nhật Bản, ở nước Mỹ đã không phải là chuyện một sớm một chiều, hải quân lấy Nhật Bản làm đối tượng giả định, cũng không phải chỉ một lần! Dân Mỹ hiện đang sợ chiến tranh, mà việc cùng Trung Quốc liên kết ngoại giao để ngăn chặn Nhật Bản, chính là cách tốt nhất để dập tắt nguy cơ chiến tranh có thể bùng nổ ở Thái Bình Dương. Vì vậy, người sẽ trở thành anh hùng của nước Mỹ. Người bảo vệ vinh quang hòa bình và sự cô lập của họ..... Người thấy thế nào?”

Tim Kho Đập đập thành thịch, trong bối cảnh chiến hỏa ở châu Âu, có lẽ bất cứ lúc nào cũng có thể lan đến lục địa mới, nếu có thể dùng đàm phán để đổi lấy an ninh ở Thái Bình Dương, thì những nghị viên sợ chiến tranh và những người dân mong muốn cục diện tốt đẹp sẽ bị cám dỗ biết bao! Mưa Thần đã tự mình đề xuất, hãn bằng lòng xem như là cây gậy đe dọa Nhật Bản trong tay nước Mỹ, đương nhiên là hãn có thứ muốn đổi lấy, nhưng so với những lợi ích mà nước Mỹ có thể đạt được, thì thật sự là vô cùng có lợi. Đối với trong nước mà nói, mặc dù Nhật Bản lần này thất bại trên bộ, nhưng uy hiếp của hải quân Nhật Bản đối với Trung Quốc lại là vô

cùng lớn, Trung Quốc vẫn chỉ là một quốc gia cổ xưa đang chậm chạp phục hưng mà thôi, nơi đây có thị trường khổng lồ, cũng có tiềm năng hợp tác to lớn. Những gì mình vất vả kinh doanh, chẳng phải là vì tất cả những điều này sao.

Hắn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn thận trọng lắc đầu: “Những điều này cần phải thông suốt, cần phải có những nhân vật có sức ảnh hưởng ở nước Mỹ thuyết phục..... Cá nhân ta đồng ý với ý kiến của ngài, nhưng rất tiếc là, ta ở trong nước, cũng không thuộc về tầng lớp nhân vật có sức ảnh hưởng đó!” Mưa Thần cười: “Nhưng chúng ta đã đạt được sự đồng thuận về vấn đề này. Giữa người và ta, đã có mục đích hợp tác trong chuyện này, người thấy sao, lão bằng hữu?”

Trong văn phòng, bầu không khí trầm mặc kéo dài một hồi lâu. Cuối cùng, Kho Đập rốt cục nặng nề gật đầu: “Tổng thống tiên sinh, ngài thẳng rồi, tôi đã bị ngài thuyết phục.”

Mưa Thần xoa xoa tay, dường như rất hài lòng, mỉm cười nói: “Chúng ta dùng cách tùy tiện như vậy để thảo luận về tương lai giữa hai quốc gia, thật là có chút không cung kính a..... Lão bằng hữu, ta có một quỹ ngân sách ở nước Mỹ. Nhân viên quan hệ xã hội của chính phủ chúng ta, có lẽ cần ngài và bằng hữu của ngài chỉ điểm giúp đỡ, tiến hành công tác thuyết phục. Ta rất có kiên nhẫn, cũng bằng lòng đầu tư tài nguyên. Công việc này vốn đã gian khổ, ta rất mong muốn nhận được sự giúp đỡ của người. Với thân phận công chức Mỹ của người, cũng với thân phận bằng hữu của ta, chúng ta cùng nhau làm, là có lợi cho tương lai của hai nước.” Hắn đưa tay ra với Kho Đập, Kho Đập cười khở một tiếng, cũng đưa tay ra bắt tay với hắn. Cà phê đã pha, hai người đều không uống một ngụm. Trong phòng làm việc đã lạnh ngắt. Tâm tư của hai người dưới cuộc nói chuyện hữu hảo đều đang nhanh chóng chuyển động. Sau một hồi lâu, Kho Đập rốt cục đứng dậy: “Tổng thống tiên sinh, tôi nghĩ tôi nên đi nghỉ ngơi, hôm nay tiếp nhận quá

nhiều tin tức, tôi cũng cần phải thật sự bình tĩnh lại. Đồng thời, tôi cũng phải cùng với một vài người bạn trong nước tiến hành thông suốt..... Thông suốt một cách sâu sắc. Tiên sinh Phỉ Rander hiện đang ở Philippines. Gia tộc của ông ta có ảnh hưởng rất lớn trong nước, ngài thấy có cần phải nói chuyện với ông ta một chút không? Tôi có thể cho ông ta điện báo.”

Mưa Thần chau mày suy nghĩ. Hình ảnh gã công tử da trắng, phong lưu, từng là đặc sứ ngoại giao chỉ đạo công tác kho đập trong buổi đàm phán trước, lập tức hiện lên trong đầu hẳn. Tên kia, hình như cũng không khó tiếp xúc. Hơn nữa, lần trước đôi bên cũng có chút giao tình. Hẳn gật đầu: "Cứ lấy danh nghĩa của ta, mời Phỉ Rander tiên sinh đến thăm hoa, ta sẽ đợi hẳn ở Nam Kinh. Lão bằng hữu, tình hình hiện nay người cũng rõ, giữa ta và Nhật Bản, có quá nhiều chuyện cần giải quyết. Lúc này, bất kỳ sự giúp đỡ nào của bằng hữu, ta đều ghi tạc trong lòng, huống chi, loại giúp đỡ này là hỗ trợ lẫn nhau... Nước Anh hiện tại rất muốn làm người hòa giải, nhưng ta vẫn cho rằng, chuyện này nên giải quyết giữa các quốc gia vòng Thái Bình Dương. Hiệp định đa phương, dù sao cũng vững chắc hơn hiệp định song phương."

Hắn vừa dứt lời, kho đập đã ra đến cửa. Phó quan Vương Đăng Khoa sớm đã chờ sẵn ở đó, thấy Mưa Thần đưa mấy bước, liền nhìn kho đập được Vương Đăng Khoa đưa đi an bài chỗ ở. Hắn đứng trong sân, có chút ngơ ngác, trong đầu vẫn đang suy nghĩ những chuyện này. Lần nói chuyện này, sẽ nhanh chóng được kho đập báo cáo về nước. Đương nhiên, còn kèm theo những phán đoán có lợi của hắn.

Lực lượng của mình không đủ để khiến Nhật Bản nhượng bộ hoàn toàn, nhưng lực lượng đa phương thì sao? Trong tình hình nhiều thế lực quốc tế đều ít nhiều cần đến Trung Quốc, áp lực từ họ có lẽ sẽ giúp mình thu được nhiều lợi ích trong cuộc đàm phán này. Tất cả đều không chắc chắn. Quân cờ đã được bày ra. Còn hiện tại, Nhật Bản đang đưa ra quyết định gì? Bọn

họ cãi vã, đã có kết quả chưa? Cuộc đấu tranh giữa các thế lực của họ, chỉ mong đừng làm tình hình thêm phần hiểm ác...

Hiện tại, những việc mình cần làm ở tiền tuyến cũng đã hoàn thành. Ở lại đây nữa cũng không có ý nghĩa gì. Nên lên đường về Nam Kinh thôi. Khải hoàn, mừng thắng lợi, đều là điều không thể thiếu. Thậm chí, còn là một kiểu thị uy. Hơn nữa, còn có quá nhiều chuyện cần an bài. Trở lại Nam Kinh, chẳng khác nào biểu lộ ý muốn không tiếp tục chiến tranh, đàm phán cũng sẽ chính thức bắt đầu... Con đường phía trước còn dài lắm... Mà mình còn phải cố gắng gấp bội.

Vương Đăng Khoa đưa kho đập đi nghỉ ngơi xong, quay lại thấy Mưa Thần vẫn đi đi lại lại trong sân, hẳn suy nghĩ quá sâu, không hề để ý đến vị phó quan này đã trở lại bên cạnh mình. Vương Đăng Khoa nhắc nhở: "Tổng thống, không còn sớm nữa, ngài có nên nghỉ ngơi không?"

Mưa Thần "ồ" một tiếng, mới tỉnh khỏi trầm tư. Thấy Vương Đăng Khoa và ánh mắt đỏ bừng vì thức đêm của hắn, ôn hòa nói: "Đăng Khoa, lần này chỉ huy tác chiến tuyến tây, cảm giác thế nào? Người chỉ huy rất tốt, hành động rất nhanh nhẹn." Vương Đăng Khoa cười cười: "Giá mà có thêm một cơ hội nữa thì tốt biết mấy..." Mưa Thần khẽ gật đầu: "... Sẽ có cơ hội, tương lai còn nhiều nơi cần đánh trận. Đây là trách nhiệm mà chúng ta, những người này, không thể trốn tránh... An bài một chút, ngày mai về Nam Kinh! Thông báo cho Tổng tổng lý và Niệm cũng như bọn họ, ta cần một nghỉ thức khải hoàn long trọng nhất!".

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc•

STT 256: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 57: Khải Hoàn

Tại Nam Kinh, con đường khôi phục phía Bắc vẫn còn dang dở, nhưng đã tràn ngập những người dân thành thị mặc trên mình bộ quần áo đẹp nhất. Những con đường rộng lớn, vuông vắn hai bên, được xây dựng theo lệnh của Đường Thiệu Nghi, cùng với hàng cây ngô đồng Pháp quốc được di dời. Thành phố này, đã mơ hồ mang dáng dấp của một thủ đô. Từ hôm qua, người dân Nam Kinh đã biết rằng Tổng thống Mưa Thần sẽ khải hoàn trở về cùng với hai đoàn bộ binh của Sư đoàn 9, cùng với ba đoàn chiến đấu công binh. Tổng tham mưu trưởng Ngô Hái đã toàn lực chuẩn bị cho buổi lễ khải hoàn, và Tổng Giáo Nhân cùng đồng sự cũng phối hợp hết mình. Các nhân viên quân sự và chính quyền Nam Kinh đều ra sức duy trì trật tự, trong khi các trường học, cơ quan, đoàn thể và cả người dân tự phát đều đổ ra đường. Đội ngũ hoan nghênh kéo dài đến tận cổng Vái Chào Giang Môn, chờ đợi Tổng thống của họ trở về từ Tân Phố Đường, lên thuyền tại Phố Khẩu, rồi đổ bộ tại bến cảng khôi phục...

Một tháng lo lắng, kích động, thậm chí là bất an. Hôm nay, dường như mọi thứ đã có kết quả. Cuộc chiến quy mô lớn giữa hai nước, bắt đầu từ cuộc tấn công Thanh Đảo. Mặc dù vẫn còn lâu mới kết thúc, và việc giải quyết hậu quả vẫn vô cùng phức tạp, nhưng đối với những người dân bình thường, họ chỉ biết rằng quốc gia yếu kém của họ, đã chịu nhục nhã trong năm Giáp Ngọ, đã đánh bại quân đội của hai cường quốc, giành được chiến thắng vĩ đại. Dường như vào lúc này, họ quên đi sự yếu kém của quốc gia, quên đi việc trung ương và địa phương vẫn chưa hoàn thiện bộ máy quản

lý. Quên đi khoản nợ chiến tranh lên đến bốn ngàn vạn nguyên mà Trung Quốc phải gánh, quên đi sự hy sinh to lớn của quân đội chính quy. Quên đi việc trên lãnh thổ tổ quốc vẫn còn vô số tô giới lớn nhỏ, cùng với những hiệp ước bất bình đẳng trói buộc. Điều duy nhất họ có thể nghĩ đến là: Chúng ta đã thắng! Chúng ta sẽ trở thành một cường quốc! Trước mặt người phương Tây, dường như ai cũng cảm thấy tự hào, dám dùng ánh mắt kiêu ngạo đối diện với bọn quý da trắng. Dưới sự lãnh đạo của một vị tổng thống như vậy, một ngày nào đó, những nỗi nhục mà quốc gia đã phải chịu đựng sẽ được trả lại! Con đường phía trước còn dài, quốc gia và quân đội, thậm chí là người dân, còn phải bỏ ra biết bao cố gắng và hy sinh, người dân cũng không hoàn toàn hiểu rõ, cũng không quan tâm lắm. Họ chỉ cảm thấy kiêu ngạo, chỉ mong chờ một trận cuồng hoan. Chờ đợi đã quá lâu, từ cuối thời Thanh đến nay, lần lượt là những điều ước nhục nhã, mất chủ quyền, là binh bại, là cắt đất, là bồi thường. Là cờ xí của các quốc gia tung bay, quân hạm nước ngoài ngang nhiên điếu võ giương oai trên lãnh hải của chúng ta, là từng tô giới trên đất Trung Quốc ngạo mạn, là người nước ngoài nhìn người Trung Quốc bằng ánh mắt khinh miệt, e rằng còn che giấu cả sự coi thường. Dân khí dần dần héo rút, người dân ngày càng cảm thấy đất nước này như vậy. Theo từng chiến thắng được tuyên truyền là chưa từng có, đất nước này có chút điên cuồng. Hán Khẩu, Tô Châu, Thượng Hải, Thiên Tân và nhiều nơi khác, Nhật Bản thuê. Giới mỗi ngày đều có một số lượng lớn người dân Trung Quốc đi diễu hành trước cổng, ném gạch vào. Nhìn những người lính thủy quân lục chiến Nhật Bản mồ hôi nhễ nhại đứng gác bên ngoài đồng cát, tay cầm súng trường, sợ hãi trước đám đông kích động và phẫn nộ. Nhưng lúc này, người dân không hề sợ hãi, chỉ lớn tiếng cười nhạo vẻ mặt căng thẳng của họ. Cảnh tượng này khiến mỗi người dân bình thường đều vô cùng phấn khích.

Người Trung Quốc trong tô giới nhao nhao dọn ra, những người vẫn còn ở trong tô giới Nhật Bản lúc này bị chỉ vào cột sống mà mắng! Các nhà máy của Nhật Bản ở Thượng Hải, Thiên Tân và các vùng khác, công nhân Trung

Quốc nhao nhao từ chối làm việc, phong trào tẩy chay hàng Nhật ngày càng dâng cao. Ở Đông Bắc, quân đội chính quy trở thành thần tượng được tung hô nhất. Những người Hoa làm việc trên tuyến đường sắt Nam Mãn đã thành lập Ủy ban Kiến thiết Đường sắt mới, yêu cầu Đông Bắc nhanh chóng xây dựng một tuyến đường sắt mới song song với tuyến Nam Mãn, để loại bỏ hoàn toàn ảnh hưởng của người Nhật Bản. Các thành phố xung quanh Quan Đông Châu và Lữ Thuận. Đã bắt đầu từ chối cung cấp thực phẩm cho khu vực Lữ Đại, phát động Ủy ban chống Nhật của người dân Đông Bắc. Những nông dân Triều Tiên trước đây bị Nhật Bản ủng hộ, đã bị người Hoa đuổi về. Quân đội hai bên ở khu vực giữa đảo vì sự kiện này mà đối đầu gay gắt, thậm chí đã xảy ra giao tranh nhỏ. Toàn bộ Trung Quốc chìm trong một bầu không khí cuồng nhiệt. Với một vị tổng thống như vậy, với một quân đội như vậy, chúng ta còn sợ gì Tây Dương, Đông Doanh?

Tại bến cảng khôi phục, Tổng Giáo Nhân, các quan viên nội các và các nghị viên đang chờ đợi, mỗi người đều mang trong mình những suy nghĩ riêng. Nhưng sau chiến thắng, họ đều thở phào nhẹ nhõm, cùng với sự tự hào tự nhiên mà có. Cuối cùng, lần mạo hiểm này xem như đã thành công! Dân khí hiện nay rất cao, một số chính sách và biện pháp quản lý của chính phủ được phổ biến, trong điều kiện uy tín của chính phủ chưa từng có, ứng phó cũng ngày càng thuận lợi. Một số nghị viên cấp tiến thậm chí còn dự định thông qua chương trình nghị sự, yêu cầu quân đội thu hồi toàn bộ tô giới Nhật Bản trong nước. Cũng có những nghị viên trong lòng thấp thỏm, lần này địa vị của Mưa Thần càng thêm vững chắc, trong lòng người dân và cả các công chức, ông có địa vị gần như thần thánh. Sau này làm sao để phát huy vai trò của nội các và nghị hội? Cứ như vậy mà liên tục mạo hiểm quân sự, lần này ông trở về, liệu có bị chiến thắng làm choáng váng đầu óc, mà cùng Nhật Bản khai chiến toàn diện? Quốc lực yếu kém, ai cũng biết điều đó... Đất nước này, dường như ngày càng trở thành sân diễn của một mình Mưa Thần. Mà họ, những quan viên và nghị viên này, dường như ngày càng trở thành vật làm nền. Vì vậy, khi Tổng Giáo Nhân mong ngóng

phương Bắc, trên mặt ông luôn có chút âm trầm. Hiện tại, ở Trung Hoa Dân Quốc, hy vọng và nguy hiểm cùng tồn tại, tình hình quốc tế lại khó phân. Chờ Mưa Thần trở về, phải thật tốt mà đàm luận với ông, làm sao để bình ổn mọi chuyện, không thể cứ đánh mãi được!

Buổi sáng đầu thu, tầm nhìn trên sông thật tốt lạ thường. Xa xa đã trông thấy chiến hạm Hạc Múa sơn trắng toàn thân, xông pha sóng gió, hợp lý trước lái tới, bên cạnh là hai chiếc pháo hạm hải quân hộ vệ, phía sau là đội thuyền vận tải. Trên sông, các tàu thuyền dân dụng, tàu thuyền quân sự trong và ngoài nước đều kéo còi hơi, chào đón vị tổng thống Trung Quốc. Một chiếc tuần dương hạm Anh quốc nằm ngang trên sông, tránh đường hàng hải. Dọc theo mạn thuyền, tất cả đều là lính hải quân Anh quốc đứng nghiêm, khi Hạc Múa Hào phun khói báo hiệu đi qua, các quan binh trên tàu nhận được khẩu lệnh, tất cả đều chào theo nghi thức. Trường Giang, cũng đang tự hào vì những anh hùng trở về.

Hạc Múa Hào đã đến bến tàu, các quan viên và nghị viên mặc lễ phục đều xông lên. Khi nhìn thấy chiến hạm hạ ván cầu, mọi người đều im lặng, hơi chờ đợi, liền thấy Mưa Thần trong quân phục bước ra từ cửa khoang dưới ánh mặt trời. Hôm nay, khí sắc của ông tốt lạ thường. Nhìn đám đông đen nghịt đang chào đón ông trên bến tàu, ông khẽ gật đầu ra hiệu. Tiếp theo, ông nhanh chóng bước xuống ván cầu, đi thẳng đến trước mặt Tổng Giáo Nhân, thủ tướng. Các phóng viên đang chờ đợi trên bến tàu, đèn flash chớp liên tục. Ghi lại hình ảnh khái hoàn trở về của ông.

“Cùn ban tiên sinh, Vũ mỗ ở tiền tuyến chiến đấu, tiên sinh ở hậu phương duy trì quốc gia, kiểm quân tư, ứng phó các phương, thật sự là vất vả. Không có tiên sinh ở đây phía sau ứng phó tất cả, Vũ mỗ tuyệt không thể có được chiến quả như vậy. Ở đây cũng không có gì tốt để đáp tạ tiên sinh. Chỉ có hướng ngài hành lễ!”

Chẳng ai ngờ, cơn mưa thần vừa dứt, việc đầu tiên lại là ban cho Tổng giáo nhân một buổi lễ duyệt binh trang trọng. Về mặt hăn nghiêm túc đến lạ. Tổng giáo nhân trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác ấm áp. Hăn vội vàng gạt tay Mưa Thần: "Tổng thống, trận chiến này, đúng như ngài đã nói, là cuộc chiến sinh tử, phục hưng dân tộc, mở ra một trang sử mới. Tổng mỗ này xin được hết mình, những việc này vốn là bổn phận, ta cũng gánh vác trách nhiệm với quốc gia! Tổng thống một đường vất vả rồi. Quân dân thủ đô vẫn đang chờ đợi ngài ở Giang Môn để chào đón đội quân khải hoàn trở về. Các quan chức chính phủ, nghị viên nhân dân, trước hết xin chúc mừng tổng thống, thăm hỏi các tướng sĩ chính quy đã chiến đấu gian khổ trở về! Những việc còn lại, chờ nghị thức kết thúc, chúng ta sẽ từ từ bàn bạc."

Mưa Thần khẽ mỉm cười, nhìn các quan viên và nghị viên đã chen chúc đến, ai nấy đều muốn xông lên trước để bắt tay với hăn. Hăn nhìn ra phía sau đoàn người, thấy Ngô Hái đứng đó, mỉm cười theo dõi tất cả. Hăn nhìn người tham mưu trưởng ba mươi ba tuổi, anh tuấn, khí phách, đang nghiêm trang đứng nghiêm, chào theo nghị thức quân đội. Mưa Thần cất cao giọng: "Niệm Tôn, đến!"

Ngô Hái nhanh chóng bước tới, Mưa Thần không nói gì, chỉ vỗ mạnh vào ngực hăn: "Sắp xếp đội ngũ xuống thuyền tập trung nhanh chóng, ta muốn cho bách tính thủ đô thấy một đội quân vinh quang nhất khải hoàn trở về!"

Tiếng hoan hô vang dội từ Giang Môn bùng nổ khi Mưa Thần cưỡi ngựa xuất hiện trước mắt dân chúng, khiến cả thành phố như phát cuồng. Bên cạnh Giang Môn là trường cơ điện của quân đội chính quy, vốn là trường thủy sư học đường Giang Nam. Trên nóc các công trình kiến trúc, người người đứng chật như nêm, tất cả đều điên cuồng vỗ cờ, tung những dải lụa màu xuống đường, hò reo gọi Mưa Thần, người đang ngồi trên lưng ngựa, như thể vẫn là chàng trai trẻ trung, oai hùng khi khởi binh ở Thượng Hải,

chỉ có điều so với lúc đó, hắn đã thêm phần trầm ổn, lại có thêm khí độ của một vị tổng tham mưu. Cùng với hắn là đám sĩ quan trẻ tuổi của sư đoàn 9, cưỡi ngựa chen chúc bên cạnh, đây là truyền thống lâu đời mà Mưa Thần vẫn luôn giữ, không bao giờ một mình đơn độc trong các nghi thức. Bên cạnh hắn luôn có một đám sĩ quan trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết. Dù chỉ mới ngoài ba mươi, nhưng đều mang hàm trung tá trở lên, ánh mắt sáng rực, toát lên vẻ phong trần, dường như sắp xuyên thấu qua bộ quân phục chỉnh tề.

Ngay sau đó là hàng ngũ các sĩ quan cấp úy trẻ tuổi đi đầu đội quân duyệt binh, họ là nòng cốt của quân đội, cũng là những người có tinh thần cống hiến cao nhất. Mũ sắt đội đầu, ủng da bóng loáng, mắt nhìn thẳng, nghiêm trang tiến bước, những sĩ quan cấp úy trẻ tuổi này, trong tay đều cầm cờ hiệu Nhật Bản. Mặc dù trận chiến này không thu được quân kỳ của liên đội lục quân Nhật Bản, nhưng những lá cờ mang dấu hiệu của Nhật Bản này lại thu được rất nhiều. Những lá cờ này đều đầy vết đạn, vết máu, rũ xuống, lay động vô lực trên mặt đất, điều này càng nói rõ hơn với dân chúng thủ đô rằng: Chúng ta đã giành chiến thắng chưa từng có! Hãy ca ngợi chúng ta! Ủng hộ chúng ta! Đi theo chúng ta!

Ba đoàn quân đi qua, hoa tươi, cờ xí bay phấp phới, tám ngàn dũng tướng, đều mặc quân trang mới, súng trường, đao sáng loáng dưới ánh mặt trời, huân chương của các sĩ quan càng thêm kiêu hãnh, cài trước ngực, phô trương công tích với dân chúng. Sư đoàn 9, lữ đoàn 17, đoàn 49, cờ hiệu của họ là "Đoàn công trạng". Sư đoàn 9, lữ đoàn 18, đoàn 54, cờ hiệu của họ là "Thanh Đảo". Đoàn chiến đấu công binh hai đám, cờ hiệu của họ là "Vạn Tuế"! Những danh hiệu vinh quang này, những lá cờ này, đi đến đâu đều nhận được sự chào đón điên cuồng đến đó. Mọi người như phát cuồng, tin tức chiến thắng từ báo chí, cảm giác tận mắt chứng kiến những đội quân hùng mạnh này hoàn toàn khác biệt, lúc này trong lòng mọi người chỉ còn vui mừng khôn xiết. Chỉ có nước mắt kích động và hoa tươi cùng nhau bay múa, khẩu hiệu và dải lụa màu cùng nhau tung bay. Đoàn quân diễu hành đi

qua Phủ Tổng thống, trước quảng trường Phủ Tổng thống, trước bia kỷ niệm anh hùng, các sĩ quan cấp úy trẻ tuổi ném từng lá cờ Nhật Bản xuống dưới chân bia. Nam Kinh, chào đón khoảnh khắc huy hoàng nhất trong lịch sử, và dân tộc vĩ đại này, dường như trong khoảnh khắc này, cũng tỏa sáng cả tuổi thanh xuân.

Khi đoàn quân diễu hành đi qua tuyến đường phía Bắc, tại lầu hai của tòa nhà nhỏ, nơi đặt đại sứ quán Anh ở Sơn Tây, rèm cửa khẽ hé ra một khe hở, đại sứ Anh Crawford đang lặng lẽ quan sát cảnh tượng hoan nghênh, cũng nhìn thấy quân đội chính quy Trung Quốc tiến lên. Đầu bếp, nhân viên tạp vụ của đại sứ quán đều chạy ra đường hò reo, chỉ có một bí thư, hai bí thư, tham tán đi cùng ông, lặng lẽ nhìn tất cả. Tương tự như các đại sứ quán của các quốc gia khác ở Nam Kinh, Crawford buông rèm cửa, quay sang nhìn đồng nghiệp của mình, thản nhiên nói: "Các vị có cảm tưởng gì không?" Không đợi mọi người trả lời, ông tự mình suy nghĩ, nhẹ nhàng nói: "Có lẽ chúng ta đang chứng kiến sự trỗi dậy của một dân tộc. Con đường vinh quang của đế quốc ở Viễn Đông, con đường gánh nặng đường xa a..."

Thủ đô Trung Quốc, chìm trong không khí cuồng nhiệt, ở một nơi khác, thủ đô Tokyo của Nhật Bản, lại chìm trong không khí u ám chưa từng có. Giới truyền thông Nhật Bản, lần đầu tiên đưa tin về tình hình khó khăn ở tiền tuyến. Tàn quân Nhật Bản ở Sơn Đông hiện tại thiếu tiếp tế, tinh thần sa sút, khiến cả nước nghi ngờ về lực quân. Hoàng quân không phải là bách chiến bách thắng sao? Tại sao lại suy yếu trước Trung Quốc lâu ngày, lực quân mà họ dày công xây dựng lại gặp thất bại thảm hại như vậy? Giới truyền thông công kích quân bộ, còn xa mới dừng lại ở đó, họ còn đưa tin về tình hình hỗn loạn của quân Quan Đông, quân Triều Tiên và quân đóng quân ở Trung Quốc. Những đội quân này dự trữ đạn dược, vật tư đều bị điều đi hỗ trợ chiến tuyến Sơn Đông, xung quanh đều là ưu thế binh lực của quân đội Trung Quốc, đừng nói là chi viện cho tiền tuyến Sơn Đông, việc duy trì cục diện hiện tại cũng không dễ dàng. Lực quân đang khẩn cấp điều

động sư đoàn 2, sư đoàn 7, nhưng hải quân lại tranh cãi với lục quân, một vị đại tướng hải quân công khai nói lục quân là "ngựa non háu đá": "Hải quân trong tình hình quốc tế hiện nay, không ngừng giành vinh quang và lợi ích cho đế quốc, còn lục quân lại không làm tốt tình hình ở Trung Quốc! Trước khi khai chiến, khí thế hừng hực, bây giờ lại luống cuống tay chân! Lục quân ở đại lục luôn coi phương Bắc là kẻ địch giả định, nhưng hiện tại lại xuất hiện kẻ địch mạnh ở phía Đông. Hiện tại, dù có điều động hai sư đoàn, nhưng loại hành động thêm dầu vào lửa ngu xuẩn này có tác dụng gì? Lục quân còn muốn yêu cầu hải quân tấn công Dương Tử Giang, pháo kích thủ đô Trung Quốc... Lục quân ngu xuẩn đến mức nào? Đế quốc cũng không có chuẩn bị toàn diện cho chiến sự ở đại lục! Lợi ích tương lai của đế quốc nằm ở biển, ở Thái Bình Dương, ở phương Nam, đối với đại lục, có Triều Tiên và Quan Đông châu, đã có thể giữ vững lợi ích hiện tại, cũng đã đủ rồi!" Lời nói của vị đại tướng hải quân này được đăng trên báo chí, lập tức gây ra cuộc tranh cãi lớn giữa hải quân và lục quân. Tình hình này lại càng thêm hỗn loạn.

Từng cái lợi ích đoàn thể phía sau màn giao dịch vẫn không ngừng diễn ra. Trước khi Thiên Hoàng ngự tiền năm gặp gỡ nghị được tổ chức, phe phái của hãn cùng với hải quân, lục quân, thậm chí cả tài phiệt trong nước và Đông Bắc đều tiến hành trao đổi ý kiến. Katou cũng nhiều lần đến báo kiến đại sứ các nước Anh, Mỹ, Pháp, thăm dò ý kiến của họ về tình hình Trung Quốc hiện tại. Ý kiến của Anh và Pháp là kiên quyết chấm dứt chiến sự ở Viễn Đông, Nhật Bản nên tập trung lực lượng vào sự nghiệp của Hiệp ước Quốc, vì châu Âu đã đến thời khắc nguy cơ. Về việc Nhật Bản mở rộng chiến sự ở Trung Quốc, họ bày tỏ sự phản đối kịch liệt.

Quá trình đàm phán dần hình thành một nhận thức chung: Năm vạn tàn binh Nhật cần phải rút lui. Điều này đòi hỏi hai bên ngừng bắn. Lục quân kiên quyết yêu cầu Katou trong đàm phán phải bảo đảm lợi ích của người Nhật Bản tại Hoa, Giao Châu Thanh Đảo có thể không cần, nhưng Hoàng

Đảo, một cảng nhỏ, phải mở một tô giới, nếu không sẽ khó ăn nói với lục quân. Lục quân sẽ mang tiếng là kẻ thất bại trong mắt quốc dân, nếu không quan tâm đến cảm xúc của họ, lục quân sẽ từ chức. Hải quân lại không mấy hứng thú với Hoàng Đảo, vì nơi đó không phải là cảng nước sâu. Họ coi việc này là trò cười cho thiên hạ, và vui vẻ nhìn lục quân mất mặt. Yêu cầu của họ là phân phối tài chính trong tương lai phải nghiêng về hải quân. Katou lại muốn thay đổi, cải tổ quân bộ lục quân Nhật Bản, hủy bỏ chế độ Lục Hải đại thần trong ngũ chế độ. Quân bộ và điều động quân bên ngoài phải chịu sự giám sát và quản lý của nội các. Hai bên vẫn còn nhiều bất đồng. Sơn Huyện, nguyên lão lớn nhất của lục quân, đang cân nhắc việc có nên để Quế Thái Lang tái tổ chức nội các hay không. Dù Quế Thái Lang thuộc phái của Sơn Huyện, nhưng lại có thái độ ôn hòa hơn trong quan hệ quốc tế, có thể làm cầu nối. Ít nhất còn hơn cái tên Katou đáng ghét, thân tín của trọng thần! Thật ra, thái độ của Tây Viên Tự lại rất mập mờ... Hơn nữa, Katou vẫn chưa rõ đã đạt được thỏa thuận gì với hải quân, một số nguyên lão cũng có xu hướng ủng hộ hẳn, cho rằng hiện tại quốc lực yếu kém, nên áp dụng phương thức uyển chuyển, bảo toàn lợi ích mà để quốc vất vả mới có được. Sau một thời gian chình đồn, khôi phục lại lực lượng, báo thù cũng chưa muộn. Những tin đồn này khiến lục quân vô cùng khó chịu. Vì những bất đồng này, năm gặp gỡ nghị viện vẫn chưa được tổ chức. Quân Nhật tàn binh đã phải chịu khổ trên bờ biển một tuần lễ.

Cánh cửa thất bị đẩy nhẹ, một sĩ quan quân phục chỉnh tề cúi đầu tựa vào cửa: "Đại tướng các hạ, hạ quan đến, quấy rầy Đại tướng, thực sự cảm thấy vạn phần sợ hãi." Sơn Huyện, một vị đại tướng lục quân đang nhắm mắt ngồi trong phòng, từ từ mở mắt. Vị lão nhân này, linh hồn của lục quân Nhật Bản, người thao túng phong vân chính trị trong nước, đã bảy mươi tám tuổi, nhưng do sống trong quân đội lâu năm, lưng vẫn thẳng tắp, đầu óc vẫn minh mẫn. Hắn không nói lời nào, chỉ vẫy tay với vị quan quân ngoài cửa.

Vị quan quân này là Cục trưởng Quân vụ cục lục quân, Trung tướng Trong Điền Nghĩa Nhất, cung kính bước vào căn phòng, lại cung kính cúi chào Sơn Huyện.

"Trong Điền quân, người thấy chiến sự hiện tại còn chỗ nào để cố gắng không?" Sơn Huyện trầm giọng hỏi, thực ra những vấn đề này hẳn đều đã rõ, nhưng vẫn muốn có được câu trả lời chắc chắn từ nhân vật đầu não của lục quân, đồng thời cũng là người có thể lực trong giới chính trị.

Trong Điền Nghĩa Nhất ngẩng đầu, thân trên thẳng tắp: "Thất bại lần này là thất bại toàn diện của lục quân từ trên xuống dưới. Là một trong những người chủ yếu sắp đặt chiến sự lần này, tại hạ khó mà thoát tội. Nguyên nhân căn bản nhất là lục quân đã đánh giá thấp thực lực hiện tại của quân đội Trung Quốc. Lục quân đã bảo thủ, vẫn còn say mê chiến thắng vĩ đại trong chiến tranh Nga-Nhật. Trong mười năm gần đây, thực lực lục quân không ngừng suy yếu, kế hoạch 25 sư đoàn quân thường trực hoàn toàn không thể thực hiện. Sản xuất và dự trữ đạn dược, vật tư đều giảm sút, huấn luyện quân đội cũng chỉ còn hình thức... Vì tài chính quốc gia khó khăn, cùng với sự cản trở ác ý của một số chính khách, thực lực lục quân ngày càng đi xuống. Quân đội Hoa lần này đã khiến lục quân phải giật mình... Vũ khí trang bị của quân đội Hoa đã vượt qua chúng ta. Về hỏa lực, chúng ta hoàn toàn bị áp đảo. Điều đáng sợ hơn là quân đội Hoa, vốn bị coi là một đám ô hợp, lần này lại có một đoàn sĩ quan mạnh mẽ, tinh thần chiến đấu lại vô cùng cao. Quân đội Hoa đã trở thành một tổ chức vũ trang tốt đẹp. Hơn nữa, người lãnh đạo tối cao của họ, vị tổng thống trẻ tuổi, đã nắm giữ quyền lực quốc gia trong vài chục năm gần đây, không ai có thể sánh bằng. Ý chí chiến đấu của Trung Quốc lần này là vô cùng cao..." Hẳn nói rất cẩn thận, Sơn Huyện cũng chăm chú lắng nghe, không ngừng gật đầu.

Trong Điền Nghĩa Nhất thở dài, lại có chút khó khăn nói: "Tham mưu bản bộ đã tổ chức nghiên cứu, cho rằng để giành chiến thắng ở Thanh Đảo,

rửa sạch sỉ nhục chiến bại, lục quân cần tiếp viện năm sư đoàn trở lên ở Sơn Đông, đồng thời ở Triều Tiên và Quan Đông cũng cần tăng thêm hai sư đoàn, kiểm chế quân đội Hoa. Sản xuất đạn dược, vật tư cần huy động một lượng lớn, hải quân cũng phải toàn lực phối hợp, đồng thời phải trưng dụng ba mươi lăm vạn tấn thuyền dân gian..." Nghe đến những con số này, Sơn Huyện hơi mở to mắt, nhưng vẫn lặng lẽ nghe Trong Điền Nghĩa Nhất nói tiếp.

"Nếu lục quân được hải quân phối hợp, mở thêm một chiến tuyến ở Dương Tử Giang, đánh thẳng vào thủ đô Trung Quốc, thì cơ hội chiến thắng sẽ lớn hơn. Nhưng hiện tại, Dương Tử Giang lại liên quan đến lợi ích quốc tế của các nước Anh, Mỹ. Hành động này sẽ gây ra tác động quá lớn. Đế quốc hiện tại vẫn chưa có đủ khả năng để khai chiến toàn diện. Thực ra, những nghiên cứu này cuối cùng chỉ có một kết quả..." Hãn lặng lẽ thờ dài, mặt đỏ bừng lên: "...Nuốt trọn thất bại đắng cay lần này, tìm kiếm một cách xuống đài thể diện, nằm gai nếm mật, chờ đợi rửa sạch nỗi nhục nhã to lớn này. Sau khi Tam quốc can thiệp và Liêu, đế quốc đã tích lũy mười năm lực lượng, cuối cùng đã đánh bại nước Nga, củng cố vị thế cường quốc của đế quốc. Chiến sự lần này đã đánh tan mộng tưởng tự mãn của quân bộ và dân gian. Chúng ta cần phải phấn đấu cho tương lai của đế quốc, tương lai của lục quân nằm ở đại lục!"

Sơn Huyện chậm rãi đứng dậy. Trong Điền Nghĩa Nhất nói rất rõ ràng, nhưng vấn đề hãn cân nhắc lại không đơn giản như vậy. Lục quân thừa nhận thất bại, chính là phái của Sơn Huyện thừa nhận thất bại. Hãn không thể trở thành tội nhân. Về mặt quân sự, tạm thời không thể ra sức, vậy trên phương diện chính trị và ngoại giao, liệu có thể hành động để bảo đảm địa vị của phái Sơn Huyện?

Hãn quay đầu nhìn Trong Điền Nghĩa Nhất, vẻ mặt đầy thống khổ, bình tĩnh hỏi: "Tình hình nội bộ lục quân hiện tại thế nào? Giới trẻ vẫn còn xúc

động như vậy sao?" Trong Điền Nghĩa Nhất ấp úng, không biết trả lời thế nào. Lòng người trong lục quân hiện tại đang dao động. Các sĩ quan cấp trung và cấp thấp, do thất bại lần này mà trở nên càng thêm kích động. Những khó khăn của cuộc sống, sự tàn lụi của dân sinh đã khiến các quân nhân trẻ tuổi thường xuyên khóc lóc, cho rằng đất nước đang trong thời kỳ đại loạn, cần phải cải cách toàn diện. Cuộc chiến tranh với Hoa vốn là một cách để ổn định những cảm xúc nguy hiểm này trong lục quân, chuyển hướng mâu thuẫn, nhưng lại thất bại! Nội các và hải quân hiện tại muốn rút lui, điều này càng khiến các quân nhân cảm thấy bị bán đứng. Ý nghĩ cải cách quốc thể của họ càng trở nên mãnh liệt hơn. Một số đơn vị thậm chí còn thảo luận công khai việc phản đối bằng vũ trang. Họ muốn Thiên Hoàng trực tiếp quản lý đất nước, đánh đến cùng trong cuộc chiến với Hoa. Trong Điền Nghĩa Nhất thậm chí còn âm thầm quan tâm đến những sĩ quan cấp tiến này. Nhưng đối với Đại tướng Sơn Huyện, hẳn lại không thể trả lời như vậy. Sơn Huyện là người bảo vệ kiên định của chính thể từ thời Minh Trị đến nay. Hắn chỉ có thể cúi đầu, không nói thêm một lời nào.

Sơn huyện thì thào lầm bầm: "Chẳng lẽ muốn binh biến sao? Nếu quả thực là như thế, quân kỳ lục quân sẽ bị sỉ nhục... Coi như ta có chết cũng không thể để chuyện đó xảy ra! Trong quân, người hãy lui ra, toàn lực gần bó với quân tâm lục quân, chớ có hành động gì, cứ giữ quân kỳ là được, còn những chuyện khác, cứ để các lão già lo liệu... Lục quân và đế quốc, từ nay cần phải nằm gai nếm mật, vì tương lai sẽ có một kẻ địch còn đáng sợ hơn cả nước Nga...".

T•L•Trúc –đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện .

STT 257: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 58: Ấp ủ

Năm 1914, thế giới như một lời từ biệt với một thời đại. Châu Âu chìm trong khói lửa, tại vùng sông Marne diễn ra những trận chiến ác liệt nhất. Hàng trăm vạn quân đội Đức, được trang bị tận răng sau nhiều năm chuẩn bị, quyết tâm giành lấy bá quyền châu Âu. Kết quả, tại tuyến sông Marne, quân Đức cuối cùng phải tháo chạy như thủy triều rút. Hàng chục vạn sinh mạng đã bỏ mình trong những trận chiến đẫm máu. Các quốc gia chủ chốt ở châu Âu, với những đội quân hùng hậu, đã lao vào những trận hỗn chiến, giao tranh không ngừng. Nước Pháp, vừa thoát khỏi ác mộng diệt vong, đang cố gắng ổn định lại, chờ đợi những trận chiến còn thảm khốc hơn. Ở mặt trận phía Đông, sau khi chứng kiến sự thất bại thảm hại của xe tăng, quân Nga đã tìm lại chút thể diện trước Đế quốc Áo-Hung. Vô số "bọn gia súc mặc áo xám" trong mắt người phương Tây, được huy động từ lãnh thổ rộng lớn của Nga, đã đổ xô ra tiền tuyến, chuẩn bị cho những cuộc chiến mới. Chiến hỏa ngày càng lan rộng khắp châu Âu.

Các quốc gia tham chiến, không ai ngờ rằng chiến sự sẽ giăng co theo cách này. Các cường quốc châu Âu sẽ phải đổ máu trong thảm kịch chưa từng có của nhân loại, và những vương triều đã khơi mào cuộc chiến này sẽ sụp đổ. Những đế chế thực dân và hệ thống cướp bóc tưởng chừng vững chắc sẽ lung lay trong sự thay đổi lớn lao của lục địa già. Sau chiến tranh, làn sóng thức tỉnh dân tộc sẽ trỗi dậy, và một ngày nào đó, chúng sẽ không thể nào ngăn cản được.

Khói lửa châu Âu khiến các quốc gia tham chiến vội vã tìm kiếm đồng minh. Anh và Pháp bắt đầu huy động tối đa nguồn lực từ hệ thống thuộc địa và tiềm lực công nghiệp của mình. Tuy nhiên, họ vẫn cảm thấy chưa đủ sức để đánh bại Đức. Niềm hy vọng của họ trước hết đặt vào quốc gia mới nổi ở châu Mỹ, một quốc gia có tiềm năng vô hạn. Nhưng nước Mỹ lúc này lại đang trong thời kỳ cô lập nhất, gần như từ chối mọi đề nghị liên minh.

Các cảng của Mỹ vẫn tiếp tục vận chuyển vật tư cho tàu buôn Đức. Anh lập tức tuyên bố phong tỏa toàn diện thương mại của Đức. Tại châu Á, đồng minh phương Đông của phe Hiệp ước, trong cuộc chiến ở Sơn Đông, cuối cùng đã thu hút sự chú ý lớn nhất của họ. Báo cáo về tình hình Trung Quốc ngày càng được chú trọng và chính thức xuất hiện trên bàn làm việc của Thủ tướng Anh. Trung Quốc trở thành một quốc gia dân tộc thống nhất, đồng thời bắt đầu công cuộc phục hưng. Ảnh hưởng của nó đến cục diện châu Á là chưa từng có. Các nhà chính trị tài ba của Anh đương nhiên hiểu rõ điều này, nhưng họ lại cho rằng sự xuất hiện của tình hình này không hẳn là một điều xấu đối với đế quốc. Anh, với hơn hai trăm năm kinh nghiệm trong việc duy trì thế cân bằng ở châu Âu, nhận thấy sự trỗi dậy của Trung Quốc sẽ kiềm chế Nhật Bản. Hai bên có thể đạt được một thế cân bằng ở châu Á. Điều này có thể chấp nhận được, hơn nữa cả hai quốc gia này đều có tiềm năng tham gia vào chiến tranh châu Âu. Hải quân Nhật Bản có thể là sự bổ sung hữu ích cho Hải quân Hoàng gia Anh, trong khi lục quân Trung Quốc, một thế lực mới nổi mà cả thế giới đang theo dõi, cũng là một sự bổ sung tốt cho các chiến tuyến dài dằng dặc ở châu Âu. Việc đặt cả hai quốc gia này dưới sự kiểm soát cao nhất của đế quốc Anh trong một hệ thống châu Á mới, chẳng phải là một lựa chọn tốt hay sao?

Whitehall đã gửi những chỉ thị khẩn cấp cho các đại diện của Anh tại Trung Quốc và Nhật Bản. Đồng thời, phái Bá tước Gray, Bộ trưởng Ngoại giao Đế quốc, đến tham gia vào việc điều đình giữa Trung Quốc và Nhật Bản. Họ hy vọng sẽ lôi kéo Trung Quốc vào phe Hiệp ước. Trên lục địa

châu Âu, quân viễn chinh Anh đã triển khai 50 vạn bộ binh, và con số này vẫn tiếp tục tăng lên. Huân tước Kitchener, người đứng đầu lực lượng quân đế quốc, đã yêu cầu tăng thêm 2,5 triệu quân! Một đội quân lớn như vậy gây tổn hại nghiêm trọng đến truyền thống của hải quân đế quốc! Đế quốc Anh không muốn lãng phí những người trẻ tuổi và từng đồng xu cuối cùng của mình vào chiến sự ở châu Âu. Nguồn lực ngoại giao của đế quốc ngay lập tức chuyển hướng sang phương Đông.

Trong khi đó, ở hai bờ Thái Bình Dương, xung đột giữa Trung Quốc và Nhật Bản cũng chiếm vị trí quan trọng trên báo chí, tương tự như cuộc đại chiến ở châu Âu. Mỹ, một quốc gia ở hai bờ đại dương, nếu xét về tâm lý quốc gia lúc bấy giờ, sự quan tâm đến châu Á còn cao hơn cả châu Âu. Những người di cư từ châu Âu, những người chưa từng trải qua cuộc chiến tranh lớn, đã mất đi sự tự tin và cảm giác siêu việt sau chiến tranh. Khi các cường quốc châu Âu lao vào hỗn chiến, phản ứng đầu tiên của họ là giữ vững sự trung lập tuyệt đối, không muốn bị cuốn vào cuộc xung đột ở lục địa già. Nhưng đối với châu Á, tình hình lại khác. Ở đó, vào đầu thế kỷ, họ đã mất đi thuộc địa đầu tiên. Trong các vấn đề liên quan đến Trung Quốc, Mỹ luôn tự cho mình là người điều đình, một quốc gia có thiện chí lớn. Đối với Nhật Bản, trước đây là ủng hộ, nhưng khi tham vọng của Nhật Bản ngày càng lớn, họ lại càng cảnh giác hơn. Xung quanh Hawaii, hai hạm đội của hai quốc gia đã từng đối đầu, và Hạm đội 16 tàu chiến của Mỹ đã đi vòng quanh thế giới, kênh đào Panama được mở ra. Tất cả đều nhằm vào cường quốc mới nổi trên Thái Bình Dương. Kể từ khi chiến sự châu Âu bùng nổ, Nhật Bản đã gia nhập phe Hiệp ước, nhưng lại không phái một binh lính hay một tàu chiến nào đến châu Âu. Thay vào đó, họ lại tích cực mở rộng thế lực ở châu Á. Các quần đảo thuộc Thái Bình Dương của Đức đã bị họ chiếm đóng, đặc biệt là quần đảo Mather, nằm rất gần căn cứ Hawaii của Hạm đội Thái Bình Dương Mỹ. Nếu chiến tranh nổ ra giữa hai nước, Nhật Bản sẽ có căn cứ rộng lớn ở Thái Bình Dương để quay về, trong khi Hạm đội Thái Bình Dương Mỹ sẽ phải đối mặt với mối đe dọa trực tiếp!

Đặc biệt là việc quần đảo Lụa đã đổi chủ, Philippines bị cô lập. Cục diện chiến lược của Mỹ ở châu Á trở nên vô cùng nguy hiểm! Quân Nhật đã phái tàu chiến và tuần dương hạm bọc thép đến Mỹ.

Chưa kể đến việc 10 vạn quân Nhật đổ bộ lên Sơn Đông, nếu Trung Quốc bị Nhật Bản thôn tính dần dần, sự phát triển của Mỹ ở châu Á sẽ phải đối mặt với kẻ thù lớn nhất này! Các nhà chiến lược bí quan trong nước Mỹ lúc đó cho rằng, mặc dù Mỹ vẫn duy trì chính sách trung lập, nhưng rất có thể sẽ phải đối mặt với kẻ thù hùng mạnh ở cả hai bờ đại dương. Rất ít người tin rằng quân đội Trung Quốc, được đồn đại là còn kém cả nghĩa quân, có thể chống lại một đối thủ mạnh như Nhật Bản. Nhưng những tin tức từ Thanh Đảo đã khiến nước Mỹ phải giật mình. Nhật Bản đã thất bại! Quân đội Trung Quốc, sau khi bắt toàn bộ quân Đức làm tù binh, đã dễ dàng đánh tan lực lượng chủ lực của quân Nhật!

Tờ New York Times đã đăng một loạt bài xã luận về châu Á, trong đó có một bài được lan truyền rộng rãi: "... Sự thay đổi ở châu Á dường như là sự bổ sung cho cuộc đại chiến thảm khốc chưa từng có ở châu Âu. Trong khi các cường quốc châu Âu đang tranh giành bá quyền, châu Á dường như cũng đang diễn ra một cuộc chiến tranh giành bá quyền quy mô nhỏ. Trung Quốc, trong vài năm gần đây, dường như đã khiến người ta phải ngạc nhiên, và là một quốc gia liên bang, để duy trì sự trung lập của mình, cần phải giữ an toàn cho cả hai bờ. Đây là quyết định tự nhiên của vị trí địa lý của quốc gia liên bang kể từ khi tiến về phía tây. Để duy trì hòa bình, dường như chúng ta phải nhớ đến lời nói của ngài Theodore Roosevelt, nói chuyện hòa nhã, nhưng phải cầm gậy lớn. Sau khi Quốc hội hạn chế rất nhiều gậy lớn của quốc gia liên bang... Chúng ta phải nghĩ đến lực lượng đáng thương của mình, và hải quân chưa từng mở rộng kể từ Hạm đội rõ ràng! Hiện tại, hy vọng lớn nhất của quốc gia liên bang dường như là các đối thủ bên ngoài hai bờ đại dương có thể duy trì sự cân bằng. Thượng đế phù hộ nước Mỹ để chúng ta giàu có, hùng mạnh, từ bi và công chính, nhưng trong việc duy trì

an toàn và trung lập của mình, cũng như sự thịnh vượng của quốc gia liên bang, chúng ta phải nỗ lực của chính mình! Bài viết này không muốn liên quan nhiều đến các vấn đề của lục địa già. Về châu Á, Trung Quốc là một quốc gia có lợi ích và tình hữu nghị truyền thống với chúng ta. Quốc gia liên bang có một hình ảnh tương đối tốt đẹp ở Trung Quốc, một quốc gia văn minh và công nghiệp hóa sơ khai, cũng có thể ngăn chặn tham vọng vốn có của Nhật Bản, khiến Thái Bình Dương trở thành một đại dương hòa bình thực sự. Lợi ích của Mỹ sẽ kéo dài từ Philippines về phía bắc, kéo dài đến Vladivostok, đây không chỉ là chỗ dựa của hòa bình, mà còn là một thị trường khổng lồ...". Người sáng tác bài xã luận này, A. Smith, đã thừa nhận với mọi người một cách thẳng thắn bốn mươi năm sau rằng, lúc đó ông đã nhận được sự hỗ trợ từ các tổ chức xã hội để thành lập một quỹ truyền thống châu Á.

Thế giới bên ngoài đang thay đổi chóng mặt, mấy chục năm sau, những biến động này sẽ trở thành những bức tranh lịch sử, được người đời nghiên cứu, tưởng nhớ. Nhưng với tư cách là một người trong cuộc, Mưa Thần lại không được thanh thoi như vậy. Hắn phải dốc hết tâm sức đối diện với những biến đổi của thời cuộc. Với quốc lực còn yếu của Trung Quốc, việc cưỡng ép tham gia vào ván cờ quốc tế này đòi hỏi hắn phải dồn hết tâm trí. Sau chiến thắng vang dội, hắn đang lặng lẽ chờ đợi ở Nam Kinh. Đôi khi, cần phải kiên nhẫn, đặc biệt là khi cục diện đã trở nên phức tạp do chính mình đạo diễn.

Vương Đăng Khoa khẽ gõ cửa ban công, rồi nghe Mưa Thần đáp: "Vào đi!" Hắn đẩy cửa bước vào, thấy Mưa Thần vẫn mặc quân phục, ngồi thẳng người trước bàn làm việc. Trên bàn chất đầy công văn, sắc mặt hắn điềm tĩnh, đang xoa cổ tay. Vương Đăng Khoa nhỏ giọng nói: "Thủ tướng bí thư xử trưởng không gọi điện đến, Tổng tổng lý đã đến tận nhà thăm hỏi, hiện đang ngồi đợi ngoài hành lang..." Mưa Thần sững người: "Sao không báo sớm cho ta? Cùn ban tiên sinh, ta phải ra cửa nghênh đón chứ. Người làm

việc kiểu gì vậy..." Hãn vội vàng đứng dậy định ra ngoài, chợt nghe tiếng cười "a a" của Tổng Giáo Nhân từ ngoài cổng vọng vào: "Tổng thống, ngài trách oan Vương phó quan rồi. Ban đầu hẹn mấy ngày nữa mới đến bàn bạc, nhưng huynh đệ luôn cảm thấy bất an. Cũng không để ngài nghỉ ngơi một chút. Tự mình đến quấy rầy, thất lễ, thất lễ!" Vừa dứt lời, Tổng Giáo Nhân đã xuất hiện ở cửa, dù cười nói vui vẻ nhưng hàng lông mày cau lại đã tố cáo sự bất an trong lòng vị thủ tướng này. Mưa Thần vội vàng ra đón, bắt tay Tổng Giáo Nhân, rồi quay sang Vương Đăng Khoa phân phó: "Mau vào phòng khách chuẩn bị xì gà ngon nhất!" Tổng Giáo Nhân vội vàng xua tay: "Ngay tại đây, ngay tại đây! Không cần phiền phức, hôm nay huynh đệ thực sự có nhiều điều muốn nói, cứ vào văn phòng tổng thống đóng cửa lại mà bàn, huynh đệ thấy như vậy còn hơn."

Trong mắt Mưa Thần lóe lên tia sáng, hãn khẽ cười, nói với Vương Đăng Khoa: "Đóng cửa lại, canh chừng hành lang, đừng để ai vào quấy rầy." Vương Đăng Khoa chào rồi nhẹ nhàng ra ngoài, đóng cả hai cửa phòng làm việc và phòng khách nhỏ bên ngoài. Mưa Thần trở lại bàn làm việc, nói với Tổng Giáo Nhân: "Còn ban tiên sinh, mời ngồi, có chuyện gì, chúng ta cứ thoải mái bàn luận hôm nay!"

Tổng Giáo Nhân cười khở ngồi xuống ghế sofa, rồi hướng về phía bàn làm việc của Mưa Thần, gõ gõ vào tay Mưa Thần, im lặng chờ hãn lên tiếng. Mỗi quan hệ giữa hai người luôn là công đổi công. Ngoài những nghi thức xã giao, những trao đổi công văn, hiếm khi nào họ có những cuộc nói chuyện riêng tư như thế này. Sau ngày duyệt binh, Tổng Giáo Nhân lại chủ động đến tận cửa. Thật hiếm thấy. Nhưng Mưa Thần đã đoán trước, chắc chắn là vì muốn thúc đẩy nhanh chóng việc hòa đàm và ký kết hiệp ước. Hơn năm vạn quân Nhật Bản hiện vẫn đang cố thủ ở vịnh Giao Châu, phía bắc, không phải ai cũng biết quân Nhật đã rơi vào thế tuyệt vọng. Không đuổi chúng xuống biển, chỉ là để tạo thế chủ động hơn trong đàm phán, đồng thời giữ lại một phần lực lượng chính quy. Những ngày quân Nhật cố

thủ ở đó, mỗi ngày đều tiêu tốn một lượng lớn vật tư, tiền bạc của đất nước, cũng là con tin trong đàm phán. Quân Nhật không có chút thể diện nào, tuyệt đối không chủ động rút quân. Ngay cả bộ tham mưu của chúng, vì danh dự của lực quân, cũng phải gồng mình chịu đựng việc đàm phán rút quân, dù sao cũng tốt hơn là bị đuổi xuống biển! Nhưng chỉ cần hai bên địch ta đều biết, năm vạn tàn binh Nhật Bản này đang chen chúc trong một phòng tuyến không có chiều sâu, quân đội của mình có thể tùy thời thu thập chúng, mục đích đã đạt được.

Nhưng đối với những chính trị gia hiện đại chưa từng trải qua chiến tranh, mấy vạn quân Nhật này vẫn là một mối đe dọa lớn...

Ánh mắt Tổng Giáo Nhân chớp động hồi lâu, cuối cùng phá vỡ sự im lặng trong phòng: "Tổng thống, lần này chiến sự chuyển hướng rất nhiều. Chúng ta ở hậu phương gánh chịu đủ điều, các nghị viên đã có kiến nghị dời đô đến Vũ Hán, nhưng cuối cùng tổng thống lại tung ra đòn bất ngờ, một lần hành động củng cố thắng lợi, xem như người Trung Quốc, không khỏi cảm thấy tự hào. Đất nước chúng ta, có tổng thống vĩ đại như vậy, đối với quốc gia dân tộc mà nói, thực sự là một điều may mắn lớn lao... Hôm qua duyệt binh, mọi người đều rất kích động, như đang mơ. Ai mà không mong muốn đất nước mình được vẻ vang như vậy? Nhớ đến sự vất vả của tổng thống ở tiền tuyến, chúng ta những người này thực sự cảm thấy hổ thẹn... Nghe nói phu nhân tổng thống vẫn đang phục vụ trong bệnh viện. Đệ nhất phu nhân của quốc gia, cũng là một danh tiếng vô cùng quan trọng. Tổng thống đại công vô tư là tốt, nhưng cũng nên quan tâm đến phu nhân, tổng thống cũng không nên quá khổ sở..."

Nghe Tổng Giáo Nhân nói có chút lộn xộn, Mưa Thần cười một tiếng: "Cảm ơn Cùn ban tiên sinh đã khích lệ. Mưa mỡ chỉ đang làm tròn bổn phận của mình mà thôi. Chiến thắng ở tiền tuyến là nhờ vào sự ủng hộ của quốc dân, công lao của các tướng sĩ tiền tuyến. Vũ mỡ chỉ ngồi hưởng tiếng

thơm, thực sự hồ thẹn không hiểu. Trở về lẽ ra phải báo cáo công tác với nghị viện, nhưng quân đội Nhật Bản chưa rút khỏi Sơn Đông, lần này chiến sự vẫn chưa kết thúc, cứ đợi thêm hai ngày... Về phần tiểu thư, tuổi còn nhỏ, để nàng sống xa hoa trong phủ tổng thống, nàng cũng không chịu được. Ở bệnh viện phục vụ, nàng vui vẻ lắm. Chính là một Vũ tiên sinh, cũng ủng hộ..."

Tổng Giáo Nhân khẽ lắc đầu, tựa vào ghế sofa, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói: "Tổng thống, trong chúng ta, ai cũng biết ngài nghiên cứu rất sâu về tình hình quốc tế. Trên chính trường quốc tế, ngài đã liên kết, hợp tung, trải qua kinh doanh, khiến cho Trung Hoa Dân Quốc được các cường quốc chính thức công nhận, địa vị quốc tế hiện tại càng được nâng cao chưa từng có. Nhưng trận chiến này, tổng thống rốt cuộc dự định kết thúc như thế nào? Hiện tại, hỏa lực tập trung ở tiền tuyến vẫn còn hơn mười vạn người, cộng thêm quân đội chuẩn bị ở Đông Bắc và Hoa Bắc, mỗi ngày chi tiêu vẫn còn khoảng hai trăm bảy tám chục vạn đồng. Tài chính quốc gia, mới có dấu hiệu hồi phục, mặc dù hiện nay công trái bán chạy, uy tín quốc tế còn tốt. Nhưng cứ như vậy mãi, không phải là biện pháp lâu dài... Chúng ta vẫn cần an tâm xây dựng. Hiện tại, bộ ngoại giao đã nhận được thông báo từ đại sứ Anh, ngoại trưởng Anh, Gray bá tước muốn đến Viễn Đông để điều đình chiến sự song phương. Chúng ta có nên lập tức đưa ra tuyên bố, bày tỏ nguyện vọng hòa bình của mình? Hiện nay, sự đồng tình quốc tế thực sự đang đứng về phía chúng ta. Nếu chúng ta vẫn giữ trạng thái sẵn sàng chiến đấu, sợ rằng sau này trong các cuộc thảo luận quốc tế, sẽ bất lợi cho chúng ta... Nội bộ Nhật Bản cũng không vững chắc như thép, chỉ cần chúng ta bày tỏ ý định, chắc chắn sẽ có được hồi đáp. Chuyện này, vẫn nên chủ động một chút thì tốt hơn. Cho thấy lập trường của chúng ta là chống ngoại xâm, chứ không phải là cái khác..."

Xem ra, đây mới là điều Tổng Giáo Nhân muốn nói. Cùn ban lão huynh quả nhiên rất thẳng thắn, cũng không chơi trò vòng vo. Cùng một vị thủ

tướng như vậy hợp tác, thực sự cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Điều mà Mưa Thần thích nhất ở người này là, người này công tâm tuyệt đối, không nặng về tư tâm. Mặc dù đôi khi, quan điểm chưa hẳn đã chính xác. Với một vị thủ tướng như vậy, hẳn có lòng tin hợp tác đến cùng. Trên ghế, hẳn buông lỏng thân thể, trên mặt nở nụ cười thoải mái, cầm lấy một chồng công văn trên bàn, từ từ mở ra...

"Cùn ban đầu tiên sinh, hiện nay ở trong nước, địa chính cục do người chủ trì, ta rất yên tâm. Âu chiến đến nay, tình hình kinh tế của quốc gia nhìn chung là đang đi lên. Về việc quản lý và giám sát địa phương, cũng dần có những cải tiến. Người ở Nam Kinh làm việc, một tay lo trong nước, một tay lại hỗ trợ Niệm Tôn, giúp đỡ tiền tuyến, mỗi ngày khó được một giấc ngủ ngon. Mọi người đều vất vả như nhau, đều muốn làm cho đất nước tốt đẹp hơn! Đặc biệt là từ khi Âu chiến bùng nổ đến nay, người cùng một vị tiên sinh khác đã đề ra chính sách kinh tế mở rộng, muốn trong thời gian ngắn nhất tận dụng thị trường đang lên để xây dựng hệ thống công nghiệp quốc gia. Điểm này, ta rất tán thành! Có người ở hậu phương, ta ở tiền tuyến chỉ huy đánh trận cũng yên tâm hơn nhiều.....

Về ngoại giao, tạm thời ta chưa thể buông tay. Nói thật lòng, hiện nay ta có chút danh tiếng trên trường quốc tế. Khi thương lượng, mọi người đều nghe theo ý kiến của ta. Ở vị trí này, làm việc cũng tương đối dễ dàng, không phải là ta độc quyền. Nhưng hiện tại, công việc quốc tế quả thực quá phức tạp! Người cho rằng Anh quốc lần này điều đình là có ý tốt sao? Chẳng qua là vì lợi ích của bọn chúng thôi! Chúng ta thắng trận, bọn chúng lại đưa ra điều kiện, đoán chừng là muốn kìm hãm chúng ta. Để Nhật Bản ngồi vào bàn đàm phán cũng là vì lẽ đó. Ta cần chủ động xuất kích, lại liên kết với một số bên, gây áp lực lên Nhật Bản! Hiện tại là một trận chiến ngầm.....

Thế lực của Nhật Bản không phải là vững chắc như thép, nhưng tôn chỉ cuối cùng của bọn chúng vẫn là tìm mọi cách để áp chế Trung Quốc, kiếm chác lợi ích cho quốc gia của họ! Cho nên, lúc này ta không thể mềm yếu. Không thể mềm yếu chút nào! Lần này, dù chiến sự không lớn, nhưng lại liên quan đến vận mệnh của hai nước, là người chết ta sống! Nhật Bản có lẽ còn cho rằng họ tạm thời chịu được tổn thất, nhưng ta thì không thể mất mát dù chỉ một chút! Tâm ý này của ta, mong rằng Cùn ban đầu tiên sinh cùng nội các và nghị hội thấu hiểu.....

Hiện tại, quốc gia đang tốn tiền cho quân sự ở Sơn Đông, về lâu dài, lại tiết kiệm được một khoản tiền lớn. Đội quân của ta sẽ tiếp tục tập trung về Hoa Đông, tạo thành uy hiếp. Trong tay có thực lực, những chuyện khác mới dễ bàn!”

Hắn trầm ngâm một lát, đang suy nghĩ có nên tiết lộ một chút về những việc mình đang làm cho Tổng Giáo Nhân hay không. Tổng Giáo Nhân đã lên tiếng trước: “Tổng thống vừa về Nam Kinh đã tiếp kiến khách của Mỹ, hiện nay mỗi ngày đều đọc bản tóm tắt báo chí Mỹ. Có phải là dự định liên kết với Mỹ, gây áp lực lên Nhật Bản, để bọn chúng cảnh giác một chút? Với Anh quốc thì không thể hợp tác, Mỹ mới là chỗ dựa hoàn toàn? Những việc này, dù sao ta không trực tiếp tiếp xúc, nếu có gì lỡ mồm, xin tổng thống thông cảm!”

Quả nhiên, Tổng Giáo Nhân cũng không phải kẻ ngốc. Mưa Thần khẽ cười, cân nhắc từng câu từng chữ, nghĩ xem nên trả lời thế nào: “..... Mỹ và Anh khác nhau, họ không có kinh nghiệm thực dân sâu sắc và kinh nghiệm duy trì một đế quốc như vậy. Đương nhiên, họ sẽ học rất nhanh. Sự tồn tại của Nhật Bản, kỳ thật đối với Mỹ và Trung Quốc hiện tại mà nói, là một điều tốt. Hai nước cách Thái Bình Dương, có lợi ích chung. Về sau, theo sự thay đổi về thực lực, có lẽ sẽ có biến đổi.....

Cùn ban đầu tiên sinh, ta đọc sách của người Mỹ về châu Á. Kỳ thật có một số ý nghĩ của riêng mình. Giống như người Anh có tình cảm với Ấn Độ, kỳ thật Mỹ cũng có tình cảm với Trung Quốc. Đây là cơ sở và khoảng trống để hai bên hợp tác. Có thể cố gắng thiết lập một số việc. Lần này, chúng ta chủ động bày tỏ sẵn lòng giúp Mỹ hạn chế sự bành trướng của Nhật Bản ở châu Á. Hai bên cùng có lợi.....

Giữa các quốc gia không có bạn bè lâu dài, nhưng có kẻ thù lâu dài. Vì kẻ thù trước mắt, có lẽ chúng ta cần tạm thời hy sinh một chút, nhưng tuyệt đối không phải bán nước!”

Hắn đứng dậy, dường như muốn kết thúc cuộc nói chuyện. Với người thông minh, vài câu đã đủ. Hắn có thể ủng hộ, sẽ kiên quyết ủng hộ. Không muốn ủng hộ, nói gì cũng vô ích.

Tổng Giáo Nhân cũng đứng lên, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại thu lại vẻ lo lắng trên mày. Hơi trầm ngâm một chút, khẽ gật đầu với Mưa Thần: “Ân, vẫn mong tổng thống và viện phượng thường xuyên giữ liên lạc, việc quốc gia vẫn phải công khai, như vậy có thể giảm bớt rất nhiều tệ nạn.”

Mưa Thần nghe xong liền cười ha hả: “Cùn ban đầu tiên sinh, ta cũng không muốn lặp lại chuyện phủ viện tranh chấp! Chờ đàm phán bắt đầu, ta sẽ tự mình đến nghị hội giải thích chính sách, điểm này xin người yên tâm!”

Giọng điệu của hắn lập tức nghiêm túc: “Tình hình dưới đây có lẽ sẽ giống như gió táp mưa rào. Cùn ban đầu tiên sinh, ta hy vọng người có thể giúp ta ổn định đại cục quốc gia!”

Tổng Giáo Nhân nhìn sâu vào Mưa Thần, vị tổng thống này, luôn luôn vượt ngoài dự liệu. Lần này, hắn lại sẽ mang đến cho quốc gia một sự chấn động gì đây? Bất giác, hắn cũng có chút mong đợi.

Tình tiết phát triển tiếp theo, Oscar cũng đã ấp ủ xong, thật là đau khổ a.....

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Ân, giống như nhân vật chính nói, tình tiết tiếp theo là bão tố. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ lâu dài, và theo dõi các chương!”

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

STT 258: Chương 5: Thế giới mới

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 59: Chờ Đợi

Con tàu biển chở khách màu xanh thẫm của Trung Quốc đang chạy định kỳ trước mặt Madagascar, đây là một chiếc tàu biển chở khách nhanh chóng và xa hoa. Tua-bin hơi nước mạnh mẽ giúp nó đạt tốc độ tối đa 25 hải lý. Chiếc tàu này chở theo ngoại giao đại thần Anh quốc, Tước sĩ Edward Grey, từ Anh quốc, đi qua Địa Trung Hải với sự hộ tống của chiến hạm Anh, vượt qua kênh đào Suez, theo Ấn Độ Dương đến thẳng Hồng Kông. Sau khi dừng chân ngắn ngủi ở Hồng Kông, nó chuyển hướng đến Thượng Hải. Tất cả mọi người đều chú ý đến vị ngoại giao đại thần Anh quốc này, đặc biệt là ở hai quốc gia Viễn Đông đang giao tranh không ngừng. Sự xuất hiện của vị tước sĩ này càng thể hiện rõ những thái độ khác biệt.

Vị ngoại giao đại thần năm mươi hai tuổi này là người không vợ, không con. Ông không thích giao tiếp. Những thú vui mà người khác thường theo đuổi, ông đều thấy tẻ nhạt, thậm chí đối với công việc hiện tại, ông cũng không mấy hứng thú. Thú vui duy nhất của ông có lẽ là đến dòng suối bên cạnh trang viên ở quê nhà để câu cá. Trong mắt người dân, ông không có tài năng xuất chúng, cũng không có uy lực đặc biệt, không có sự lão luyện của các bậc tiền bối, cũng không có sự tự tin của những người trẻ tuổi, không có tài hùng biện của ô Lewis, cũng không có sự nhạy bén của Dieskau. Thế nhưng, chính vị ngoại giao đại thần cứng nhắc, bình thường, lãnh đạm này, với thái độ tỉnh táo của mình, đã lợi dụng việc Đức xâm lược Bỉ, phá vỡ

hiều cam kết quốc tế, để đưa Đế quốc Anh vào cuộc Đại chiến châu Âu. Trước khi tuyên chiến, ông đã có một bài phát biểu kéo dài một tiếng đồng hồ tại Hạ viện Đế quốc, và được coi là người nắm giữ vận mệnh của đế quốc trong một giờ. Hiện tại, khi tình hình châu Âu lâm vào bế tắc, ông được cử đến Viễn Đông để tham gia điều đình chiến sự giữa hai nước, cho thấy các cường quốc châu Âu coi trọng cuộc chiến này đến nhường nào.

Từ khi vị đại thần đến, tiền tuyến Sơn Đông đã giằng co hơn ba tuần. Tình hình ở Nhật Bản vẫn rối ren. Các chính trị gia thuộc phái Đại Chính, đứng đầu là Thủ tướng Ôi, kiên quyết yêu cầu quân đội Nhật Bản rút khỏi Sơn Đông. Họ không đồng ý với việc tăng cường động viên trong nước, cho rằng chính sách chủ yếu hiện nay là bồi dưỡng thực lực quốc gia để tranh thủ lợi ích trong đại chiến, chứ không phải hao tổn tại tiền tuyến Sơn Đông với Trung Quốc. Họ chủ trương đàm phán với chính quyền Nam Kinh của Trung Quốc để đảm bảo lợi ích của Nhật Bản tại Hoa, trong khi hải quân hoàn toàn đứng về phía Đại Chính. Hải quân kiên quyết cho rằng lợi ích của họ nằm ở khu vực Thái Bình Dương và Nam Thái Bình Dương, nơi họ gánh vác trách nhiệm quốc phòng vượt xa lục quân. Đồng thời, tài nguyên Nam Dương cũng khiến họ thêm muốn. Hải quân gần như đã tạo thành một tiếng nói chung, tích cực tham gia Đại chiến châu Âu để đổi lấy việc tái cấu trúc hệ thống thuộc địa châu Á sau chiến tranh, trong đó Nhật Bản phải có một phần. Ít nhất là Đông Ấn Độ thuộc Hà Lan, vì Hà Lan vẫn giữ trung lập trong cuộc đại chiến này. Do đó, thuộc địa này, theo lẽ tự nhiên, nên được chuyển giao cho Nhật Bản, quốc gia sẽ phải đổ máu và trả giá lớn ở châu Âu. Về phần Trung Quốc, chỉ cần Trung Quốc vẫn duy trì mức thuế quan thấp, chỉ cần Nhật Bản vẫn giữ được những lợi ích truyền thống ở Mãn Châu và Phúc Kiến. Tại sao phải nâng cấp chiến sự ở Sơn Đông, đánh lớn trên bộ, điều này sẽ làm giảm chi phí xây dựng hải quân.

Về phía lục quân Nhật Bản, họ đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Một mặt, họ kiên quyết bảo vệ thể diện của lục quân, cần một chiến dịch đánh

bại quân đội Trung Quốc, sau đó mới chấp nhận. Tuy nhiên, việc mở rộng chiến sự có lẽ không phù hợp với lợi ích của đế quốc. Các nguyên lão Sơn huyện, bờ giếng, và quế nguyên đã trải qua nhiều cuộc thương lượng bí mật. Hơn nữa, họ còn gặp mặt chính thức với Đại Chính, dường như vẫn còn tranh luận về vấn đề đàm phán với Trung Quốc. Nhưng việc mở rộng chiến sự dường như không được những nguyên lão này ủng hộ. Trong khi đó, các sĩ quan võ bị trong ngũ quan lại đầy phần nộ. Họ kiên quyết yêu cầu cương thị giúp đỡ, cùng nhau từ chức, để lực quân tự mình hành động! Quân Quan Đông, quân Triều Tiên, và các tham mưu nòng cốt của quân đội đóng tại Trung Quốc hiện đang liên kết, lên kế hoạch mở rộng chiến sự ở Hoa Bắc, kéo Nhật Bản vào cuộc chiến với Trung Quốc. Vì vậy, tổng tham mưu lục quân Tokyo đã điều động một trung đoàn sĩ quan trẻ tuổi, có uy tín nhất trong ruộng nghĩa, đến Quan Đông châu để ngăn chặn những âm mưu này. Những thông tin này đều được các chính trị gia thuộc phái Đại Chính tiết lộ cho đại sứ Anh tại Nhật Bản. Và chúng nhanh chóng trở thành tài liệu trên bàn làm việc của Tước sĩ Edward Grey.

Nhưng còn Trung Quốc thì sao? Gần đây, dường như Trung Quốc rất yên tĩnh. Tước sĩ Grey lật xem báo cáo của đại sứ Crawford, một người tài giỏi và trẻ tuổi. Mỗi lần đọc, ông lại càng hiểu rõ hơn về quốc gia Viễn Đông đó và vị lãnh đạo bí ẩn trong mắt người phương Tây.

“... Trung Quốc vẫn đang không ngừng tập trung quân đội, phòng thủ tuyến Dương Tử Giang và chi viện cho tiền tuyến U, Đông. Tất cả những điều này dường như thể hiện niềm tin quyết chiến đến cùng của vị tổng thống. Nhưng những người am hiểu về tính cách của ông ta sẽ biết rằng, tất cả chỉ là để chờ đợi người khác – kẻ thù của mình và người điều đình đưa ra giá. Người Nhật Bản đã từng cố gắng đưa một hai đoàn quân tiếp viện đến tiền tuyến. Những đội quân này đến từ khu vực Lữ Đại bằng đường biển, và được điều động từ quân Quan Đông. Nhưng chiến tuyến Trung Quốc, vốn im lặng, đã lập tức đáp trả bằng hàng ngàn quả đạn pháo, khiến việc tiếp

viện của quân Nhật thất bại. Hai đoàn quân Quan Đông phải quay về Lữ Đại. Đồng thời, quân đội đóng tại Đông Bắc cũng tiến hành diễn tập, tất cả đều để nói với mọi người rằng: duy trì hiện trạng, chờ đợi đàm phán. Năm vạn tàn quân Nhật Bản đó, chính là con tin của ông ta.”

Ông ta muốn đạt được kết quả đàm phán như thế nào? Nhật Bản từ bỏ tất cả quyền lợi tại Hoa, dường như là cái giá mà ông ta đưa ra. Hơn nữa, ông ta cũng ngầm ám chỉ với chúng ta rằng, nếu các nước Hiệp ước có thể đối xử với họ như một đồng minh bình đẳng, Trung Quốc cũng sẵn lòng tham gia vào phe Hiệp ước, tham gia vào cuộc chiến ở châu Âu. Chỉ có Chúa mới biết chúng ta có cần đến hàng chục vạn, hoặc thậm chí một triệu nông dân Trung Quốc chịu đựng, vô cảm, được duy trì bởi các nước Hiệp ước để tạo thành quân đội hay không. Bây giờ bàn luận về những điều này có lẽ còn quá sớm. Các điều kiện của ông ta gần như không thể chấp nhận được. Nhưng tại sao ông ta vẫn kiên trì như vậy? Dựa vào một số manh mối được tiết lộ và một số suy luận hợp lý, có lẽ chúng ta sẽ có câu trả lời rõ ràng...

Một vị khách bí ẩn của Mỹ đang ở trong phủ tổng thống. Trong cuộc xung đột Liêu Hà năm đó, vị khách bí ẩn này đã từng là đặc sứ của ngoại trưởng Mỹ tham gia điều đình. Gia tộc của vị khách bí ẩn này đã từng đào giếng dầu ở miền tây nước Mỹ, trở thành một thế lực lớn, và luôn có truyền thống tham gia chính trị, có ảnh hưởng lớn trong Quốc hội Mỹ. Vị khách bí ẩn có phần lỗ mãng này đã tuyên truyền về tình hữu nghị tương lai giữa Mỹ và Trung Quốc tại Nam Kinh. Sau vẻ ngoài hào nhoáng của ông ta, có lẽ dưới sự điều hành của vị tổng thống trẻ tuổi, vô số mối quan hệ đã âm thầm vận hành, trình bày, thuyết phục những chính trị gia Mỹ đang quan tâm đến tình hình ở Thái Bình Dương. Tất cả mọi người nên chú ý đến bài viết của Bộ trưởng Ngoại giao Mỹ, Lam Tân, trên tờ New York Times gần đây, trong đó ông đã thừa nhận rằng Mỹ và châu Á không giống nhau, khác biệt nằm ở chỗ Mỹ đứng ngoài sự cô lập của châu Âu, mà gánh vác trách nhiệm

lịch sử ở châu Á. Tình hình hiện tại ở châu Á cần được duy trì, không thể để nó trở thành một châu Âu thu nhỏ, hỗn chiến. Ông ta dường như cũng ngầm ám chỉ rằng, rất có thể, ông ta cũng sẽ vượt Thái Bình Dương để tham gia điều đình sự kiện này...

Chỉ là điều đình thôi sao?

Sau khi xuyên qua mảnh sương mù, ta đã chứng kiến một điều. Có lẽ, đó là một minh ước sẽ định đoạt trật tự tương lai của châu Á!

Trung Quốc, Mỹ quốc, hệ thống thực dân châu Á đã bị các quốc gia châu Âu xâu xé. Nhật Bản lại trỗi dậy, nhen nhóm ý đồ kiểm soát trong đó, liên quan đến cuộc chiến tranh Nga - Nhật. Sau đó, nước Mỹ bắt đầu cảnh giác Nhật Bản. Mọi chuyện dường như diễn ra theo lẽ thường. Nước Mỹ e ngại chiến tranh giữa các cường quốc châu Âu, bởi họ mới trở thành đế quốc chưa lâu, vẫn chưa hiểu rõ hết tiềm lực của mình, lại có phần ghét bỏ chiến tranh giữa các vương quyền châu Âu. Nhưng ở châu Á lại khác! Họ rất sẵn lòng tạo ra một thế cục an toàn ở phía tây, có lợi cho các nước khác, đồng thời mở rộng tầm ảnh hưởng của nước Mỹ, một quốc gia hùng mạnh. Chắc chắn, sau khi các cường quốc châu Âu tự làm hao mòn nguyên khí, họ sẽ nhận ra ưu thế của mình và những điều kiện trời ban, để trở thành bá chủ mới của thế giới. Ít nhất, theo như hiện tại, họ muốn như vậy ở châu Á.

Trong khi chúng ta, đế quốc Anh, đang cố gắng điều đình sự kiện này, nếu Mỹ và Nhật ký kết minh ước – một loại minh ước nhắm vào Nhật Bản, thì chúng ta phải làm gì? Có lẽ, điều đang chờ đợi chúng ta là tận thế của lợi ích đế quốc ở châu Á, và cả Nhật Bản, một quốc gia nhỏ bé nằm trên hòn đảo núi lửa, cũng tận thế theo. Con đường phát triển của họ hoàn toàn bị hai cường quốc kẹp chặt.

Chính vì dựa vào sự hiểu biết về vị tổng thống trẻ tuổi của Trung Quốc, ta mới dám tin rằng, hẳn đang khuấy động một sự kiện chấn động Thái

Bình Dương. Hẳn hiểu rõ tình hình quốc tế hơn hẳn những kẻ thống trị nhà Thanh hay Viên Thế Khải, những kẻ chỉ biết e sợ, cũng không hề ngây thơ như một số chính trị gia Trung Quốc hiện tại. Hẳn biết rõ điểm yếu của cường quốc và điều họ thực sự quan tâm. Niềm tin này thậm chí còn mang một cảm giác tiên tri đáng sợ. Vì sao một người không tin vào Thượng đế lại có thể nhận được nhiều chỉ dẫn đến vậy!

Tình hình Thái Bình Dương biến động, dường như có bóng dáng của hắc đủng sau. Quốc lực của quốc gia này, thực ra vẫn còn tương đối yếu, nhưng lại đang có được vị thế không tương xứng với thực lực của mình...

Nếu ta được chọn làm đại diện đế quốc trong tình hình này, tham gia điều đình, dĩ nhiên, đây chỉ là một giả thiết. Với vị tổng thống này, theo ý kiến cá nhân ta, cần phải thẳng thắn với hắc, cho hắc biết. Đế quốc cần một thế cục Đông Á như thế nào. Cần một đồng minh ra sao, mới phù hợp với nhu cầu của đế quốc, còn lại, đế quốc sẽ không cân nhắc. Đừng để hắc hù dọa bởi những lời phô trương, mà phải biết rằng, sau vẻ ngoài hào nhoáng, có lẽ hắc đang cười nhạo chúng ta vì đã mắc bẫy. Tỉnh táo, thông dong. Kiên định, đó là tất cả. Vị thế của Nhật Bản cần được duy trì. Đặc biệt là trước áp lực từ nước Mỹ, đây là mấu chốt để đế quốc cân bằng tình hình châu Á. Hãy để họ tìm cách lấy lòng chúng ta, chứ không phải ngược lại...

Báo cáo còn rất dài, Tử tước Edward Grey cũng không đọc tiếp. Vị lão nhân này lặng lẽ ngồi trên ghế nằm trên boong tàu, mặt trầm tư. Ông suy nghĩ về những gì các đại sứ quán nước ngoài đã cân nhắc, đặc biệt là ngài Crawford, người có thể nói là khá thông minh. Nhưng đối với một bộ trưởng ngoại giao ở chính quốc Anh mà nói, lại có phần quá bận tâm. Ông ta chỉ quan tâm đến các vấn đề châu Á trong phạm vi quyền hạn của mình, mà không liên kết chúng với tình hình hiện tại của đế quốc. Đế quốc hiện tại cần gì? Đánh bại nước Đức, vẫn là đánh bại nước Đức!

Những trận chiến đẫm máu trên sông Marne dường như mới tạm lắng xuống. Nước Đức đã lùi bước, nhưng thực lực to lớn của họ vẫn còn. Pháp quốc, may mắn thoát khỏi thảm họa diệt vong, và quân viễn chinh cũng phải chịu những hy sinh to lớn và thảm khốc. Nhưng nước Đức vẫn đủ sức để ngóc đầu trở lại. Để đánh bại hoàn toàn bọn chúng, các nước đồng minh phải trả giá rất lớn, hơn nữa, kết quả ra sao còn khó nói, nếu không có sự tham gia của các thế lực mới!

Do chính sách ngoại giao sai lầm của đế quốc, Thổ Nhĩ Kỳ đã gia nhập phe đồng minh. Tình hình chiến lược của Nga đã có những chuyển biến xấu đi. Sự giúp đỡ của các nước đồng minh dành cho quốc gia không được trang bị đầy đủ này, không thể thông qua Biển Đen, mà chỉ có thể đi vòng qua Bắc Băng Dương đóng băng, việc tiếp tế và động viên Nga trở nên vô cùng khó khăn. Lúc này, các nước đồng minh đang điên cuồng tìm kiếm đồng minh, đó là Italy, một kẻ xảo quyệt và trung lập. Các nhà ngoại giao của họ trở thành những nhân vật được hoan nghênh nhất ở Luân Đôn và Paris. Các tiểu quốc Balkan, hiện tại đế quốc đang ra sức lôi kéo. Chưa kể đến thảm kịch ở Mỹ, và sự tàn phá của Pháp, gần như mỗi ngày đều tìm mọi cách để đưa những tin tức này đến lục địa mới, hy vọng khơi dậy “lòng thương hại cao quý” của họ.

Đông Á hiện tại có hai quốc gia. Hải quân Nhật Bản là thứ họ vô cùng cần thiết. Huân tước Jellicoe gần như mỗi ngày đều nhắc nhở đế quốc về việc thiếu hụt sức mạnh của hạm đội lớn, và sự đe dọa từ hạm đội quốc tế hùng mạnh. Nước Anh đã từng cố gắng thuê hai tuần dương hạm Kim Cương và Ô Danh của Nhật Bản, nhưng đã bị từ chối thẳng thừng. Việc không thể thuê được, khiến những quân hạm này gia nhập hạm đội lớn, không phải là một lựa chọn tốt hơn sao?

Huân tước Kitchener, nguyên soái lục quân của đế quốc, bày tỏ sự quan tâm sâu sắc đến sức chiến đấu của lục quân Trung Quốc, cho rằng có thể

đánh bại quân đội Đức và quân đội Nhật trong vòng một tháng. Hơn nữa, Trung Quốc có nguồn nhân lực khổng lồ. Đề án huy động hai triệu năm mươi vạn quân đội đại lục đã gây chấn động lớn trong đế quốc. Đế quốc chưa từng có truyền thống lực quân quy mô lớn như vậy! Nếu có thể tìm ra một phương án thay thế... Hai mươi, ba mươi sư đoàn Trung Quốc dưới sự chỉ huy của các sĩ quan cao cấp Anh, có phải là một lựa chọn tốt hơn không?

Trên mặt Grey hiện lên vẻ cay đắng hiểm thấy. Lần này ông đến Viễn Đông, nói là điều đình, chẳng bằng nói là đến để tranh thủ viện trợ... Ánh đèn châu Âu đã tắt, dù cố gắng đến đâu. “Thời đại hoàng kim” của Victoria đã ngày càng xa vời, tương lai của thế giới, nằm ở lục địa mới... thậm chí là châu Á. Chính vì ông hiểu rõ điều này, nên mới cảm thấy công việc này thật tẻ nhạt. Ông biết mình không có sức mạnh để thay đổi bước chân của lịch sử.

Tàu Madagasca, trên biển Nam Trung Quốc, đang hướng về một tương lai chưa biết.

Lúc này, Mưa Thần lại ở trong một trạng thái hoàn toàn tự tin và thư thái. Nhìn lịch sử thay đổi theo ý muốn của mình, cảm giác này thật tuyệt vời. Hắn cũng biết, những thay đổi này, là đổi bằng vô số hy sinh và cống hiến, đổi lấy sinh mạng của vô số thanh niên, đổi lấy vận mệnh của dân tộc. Chính vì vậy, hắn càng không thể phụ lòng họ.

Trong tất cả mọi việc, hiện tại hắn đang nắm chặt trọng tâm, đó là quan hệ với Mỹ. Trong một thời gian ngắn, Mỹ quốc ký kết một loại minh ước nào đó, người hơi sáng suốt một chút đều biết đây là điều không thể. Quyết định chính sách quan trọng như vậy, ở Mỹ sẽ gây ra những tranh luận kéo dài, các loại tập đoàn lợi ích đối lập nhau, thậm chí còn xen lẫn những cuộc đấu tranh giữa các đảng phái. Hắn chỉ hy vọng, để phía Mỹ hiểu rõ thiện ý của hắn. Đồng thời hình thành một loại áp lực chung đối với Nhật Bản, như

vậy là đủ. Trong tình huống thực lực không đủ, chỉ có thể mượn sức để đánh. Đối với Tử tước Edward Grey, hắn cũng đã chuẩn bị một bất ngờ cho ông ta từ trước.

Về phía Nhật Bản... Nói thật, hắn cũng không quá quan tâm đến sự hỗn loạn của họ. Tình hình Đông Á nhỏ bé này cũng cần phải tuân theo sự thay đổi của thế giới. Thuận theo người thì sống, trái người thì vong. Hắn cũng muốn Nhật Bản suy nghĩ nhiều hơn cho bản thân, chuẩn bị nhiều hơn cho những toan tính nhỏ, tạo ra một vài trở ngại. Hắn rất mong chờ vào tính cách của người Nhật.

Mưa Thần cầm bản báo cáo từ nước Mỹ về, cẩn thận xem xét một hồi, lắc đầu cười nhạt rồi cầm bút phê mấy chữ: “Nghe công tác có hiệu quả như vậy, ta rất an ủi. Tài chính cứ thoải mái mà chi, nếu có thể khiến tân ngoại trưởng thăm Hoa, thì đó là thành công lớn nhất. Chuyện này, bản tổng thống cũng đang ấp ủ thăm Mỹ, trước mắt cứ để các người biết trước, công tác cũng có thể tranh thủ lúc rảnh rồi mà đi hóng gió: Phi Rander đẩy vào mấy vị nghị viên kia, quả thật phải dùng, không dùng không được, chi phí quan hệ xã hội không thể tiếc rẻ.”

Đang chuyên tâm phê duyệt công văn, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng “báo cáo!” Mưa Thần ngẩng đầu, hướng về phía cửa cười nói: “Niệm Tôn, vào đi! Người còn muốn hô báo cáo gì nữa?” Cửa nhẹ nhàng mở ra, quả nhiên là Ngô Hái, vị tham mưu trưởng của hắn. Hắn không mang theo tùy tùng, tự mình bưng một chồng công văn, mỉm cười hướng Mưa Thần hành lễ, nhanh chân bước vào.

Mưa Thần đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi tới tự tay nhận lấy chồng báo cáo: “Ngồi, ngồi đi! Nàng dâu hiện tại mấy tháng rồi? Đoán chừng người muốn thẳng bé tốt nghiệp rồi mặc quân trang, nói trước ta muốn làm cha nuôi nó đấy!” Thấy Mưa Thần tâm tình rất tốt, Ngô Hái chỉ cười lắc đầu: “Trai hay gái đều tốt, ta không có ý kiến gì, nhà ta bà xã bụng đã hơn bảy

tháng, còn không chịu ngồi yên, muốn làm việc, đoán chừng con ta cũng giống cha nó, tương lai là lao lực mệnh.”

Hai người hàn huyên vài câu, sau đó Ngô Hái liền nghiêm mặt: “Tổng thống, công văn này về cơ bản đã đầy đủ, bao gồm việc phổ biến chế độ nghĩa vụ quân sự toàn diện cho quốc gia, cùng với chế độ quân thường trực, đều đã trải qua điều tra nghiên cứu, cân nhắc toàn diện. Tứ Xuyên là tỉnh đầu tiên thử nghiệm chế độ nghĩa vụ quân sự. Hiện tại, ba sư 10, 17, 19, trong đó nghĩa vụ binh chiếm khoảng năm mươi phần trăm. Nghĩa vụ binh biểu hiện khá tốt. Phục vụ rất cố gắng, lần này tuy không để họ ra tuyến đầu tác chiến, nhưng việc canh gác, cần vụ, ba gương tốt hiện tại đều tính là không tệ……” Hãn trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “Nhưng hiện tại trong quân đội lão binh rất nhiều, đây đều là tài sản của quân đội, thực hiện chế độ nghĩa vụ quân sự, tất nhiên sẽ không để họ ở lại làm nòng cốt, lão binh phục viên, chính phủ tài chính cũng phải chi ra một khoản tiền tương đối để an bài cho họ. Tương lai nghĩa vụ binh phục viên, chính sách an trí địa phương có theo kịp hay không, đây cũng là một vấn đề. Kỳ thật tổng tham mưu và nội bộ quân đội cũng có ý kiến, nói tổng thống khó khăn lắm mới thành lập được một đội quân hùng mạnh như vậy, hiện tại là lúc quốc sự nhiều gian nan, như vậy chinh đốn quân đội, có cần thiết không? Để các nước ổn định một chút, rồi mới bắt đầu việc này không phải tốt hơn sao?”

Mưa Thần gõ lên bàn chông công văn, nghe Ngô Hái đưa ra nghi vấn, khẽ gật đầu. Hãn chậm lại ngữ khí, nặng nề nói: “Lần này ta quyết tâm phổ biến toàn diện chế độ nghĩa vụ quân sự, không phải để giảm bớt quy mô quân đội, mà là để mở rộng!” Ngô Hái có chút ngẩn ra, mở rộng? Quốc gia tài chính nuôi những đội quân này đã là cực hạn, muốn quân đội duy trì tiêu chuẩn trang bị và huấn luyện như vậy, lại mở rộng quân đội, cho dù theo kịp, Mưa Thần yêu cầu họ định ra kế hoạch phổ biến toàn diện chế độ nghĩa vụ quân sự. Mọi người đều cho rằng tổng thống muốn dưỡng sức, dưới tình hình duy trì quy mô quân thường trực nhất định, giảm bớt chi tiêu quân sự,

nghĩ lại đây cũng là sự hy sinh mà quân đội chính quy tất yếu phải gánh chịu, mọi người tuy có chút ý kiến, nhưng cũng phụng mệnh làm việc, sao hôm nay lại nghe nói là muốn mở rộng quân đội?

Mưa Thần nhìn hần có vẻ không hiểu, khẽ thở dài: “Quân đội chính quy của chúng ta, cũng không phải là quân đội chính quy theo nghĩa hiện đại, thực hiện chế độ nghĩa vụ quân sự, cũng là để thành lập ý thức quân quốc dân. Quốc gia này là nhà của mọi người, vì quốc gia hy sinh cũng là trách nhiệm của mọi người, đặc biệt là hiện tại chỉ có sáu mươi vạn quân làm lực lượng, tương lai sẽ không đủ dùng. Niệm Tôn, ta đã hạ quyết tâm, những chuyện này, bao gồm cả vấn đề đàm phán với Nhật, trói lại với nhau, nhất cổ tác khí mà làm! Quân thường trực muốn tạm thời mở rộng tới bốn mươi sư, có nhiều chỗ bộ đội, cũng phải nhanh chóng tiêu hóa. Chờ đợi quân đội phát huy tác dụng, vì quốc gia tranh thủ lợi ích, còn nhiều việc phải làm. Không thể thiếu việc phải vất vả mọi người một chút..... Bộ đội cốt cán hiện tại, một người cũng không được thả đi! Điểm này người cứ yên tâm.....”

Hần gật đầu, trong mắt có một loại hương vị và cảm giác khó tả: “Ta đang đợi vị tướng sĩ kia đến. Loạn cục Đông Á, cũng đến lúc kết thúc rồi.....”

Trong mấy chuyện này, liên quan đến Ngô Hái thật sự có chút nghi hoặc, nhưng nhìn thấy Mưa Thần kiên định như vậy, hần cũng chỉ có thể im lặng gật đầu. Tương lai, rốt cuộc là tình hình gì đây...

STT 259: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 60: Cân bằng

Huệ Anh từ, từ Thiếu tá Lục quân, cẩn thận phui phui y phục, có chút lo lắng ngồi trong phòng khách Phủ Tổng thống. Nhưng loại tâm tình này, lại không thể hiện ra bên ngoài. Hắn năm nay hai mươi lăm tuổi, trong hàng ngũ sĩ quan trẻ tuổi của quân đội chính quy, cũng không quá nổi bật. Nhưng trong hệ thống tình báo của Bạch Tư Văn, danh tiếng của hắn đã ngang hàng với sĩ quan số một cùng thế hệ. Bạch Tư Văn đánh giá hắn là: “Can đảm, cẩn trọng, có tầm nhìn bao quát, lại có thể làm việc thực tế. Hơn nữa ứng biến linh hoạt, hành sự kín đáo, lại có nhiều sáng tạo trong công tác tình báo, là cán bộ trẻ tuổi hiếm có, có thể trọng dụng.” Huệ Anh từ Thiếu tá đương nhiên không hề hay biết những lời bình luận này. Hắn chỉ cắm cúi vào công việc của mình. Lần trước, sau khi chỉnh lý tư liệu của Bộ trưởng Giao thông Ưng Tinh Vệ và giao cho cấp trên, ngoài việc được thăng chức Thiếu tá và khen ngợi, hắn không hề có ý kiến gì khác. Dự đoán của hắn đã trúng lớn, Tổng bộ rất nhanh điều hắn đến phương Bắc, phụ trách chỉnh lý tình báo về Quan Đông quân Nhật Bản và quân đội Trung Quốc đóng quân. Ở đó, hắn gần như tay trắng dựng nghiệp. Thành lập con đường tình báo, sáng tạo chế độ phân tích và tập hợp tình báo. Cải tiến từng bước những thủ đoạn kém hiệu quả trước đây. Trong lòng người trẻ tuổi này, việc lặng lẽ theo dõi vị Tổng thống và sự khai sáng của ông về nền Dân quốc, là một việc vô cùng thú vị.

Ngoài cửa, một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Huệ Anh từ vội vàng đứng dậy, phát hiện người đến là Bạch Tư Văn Thiếu tướng, người

đứng đầu của hãn. Vị tướng quân đã mang trong mình một chút màu sắc truyền kỳ trong quân đội chính quy, hoàn toàn không còn vẻ phồn hoa, mang chút hương vị chợ búa như trước. Nhìn vào, có vẻ tao nhã hơn. Theo đánh giá cay nghiệt của một số đồng liêu, Bạch Tư Văn có thể coi là đã tu thành chính quả. Nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện ống tay áo trái quân phục của hãn thêu một vết trắng. Người hiểu chuyện nói rằng đây là tướng quân để tưởng nhớ người đồng sự Trần Tư đã mất sớm. Nhưng Bạch Tư Văn lại chưa từng thừa nhận.

Hãn nhìn Huệ Anh từ đứng lên, mỉm cười với hãn. Dường như cũng nhìn ra sự căng thẳng trong lòng vị Thiếu tá này: “Hiên ngang, Tổng thống đang đợi người trong văn phòng của ông ấy. Người không cần căng thẳng. Mời đến gặp Tổng thống. Đều là những nhân vật được Tổng thống coi trọng. Lần này biểu hiện tốt một chút, ta đã long trọng tiễn cử người... Tiền đồ của người rộng lớn hơn ta. Lần này tiếp kiến, nhất định phải chú ý lời ăn tiếng nói.” Huệ Anh từ lặng lẽ cười, chỉnh lại chiếc mũ quân đội trên đầu. Kỳ thực, hãn quan tâm hơn cả là, tại sao Mưa Thần lại đặc biệt triệu kiến một Thiếu tá nhỏ bé như hãn. Những lời an ủi của Bạch Tư Văn có vẻ hơi thừa. Hãn cũng biết, Bạch Tư Văn cũng không rõ về chuyện này. Có lẽ chính hãn cũng đang lo lắng. Khi Mưa Thần triệu kiến một mình, hãn không cần phải nói bất cứ điều gì liên quan đến hệ thống tình báo, khiến hãn cảm thấy nguy nan. Lúc này, chỉ có hai người cùng mang tâm tư, cười một tiếng. Sau đó, một trước một sau, hướng văn phòng của Mưa Thần đi đến.

Tại cửa phòng làm việc, Phó quan trưởng Vương Đăng Khoa đương nhiên đang chờ đợi. Thấy Bạch Tư Văn chỉ khẽ gật đầu, sau đó nói với Huệ Anh từ: “Huệ Thiếu tá, mời đi theo tôi, Tổng thống đang đợi ngài bên trong.” Huệ Anh từ đề xuống bao súng lục bên hông, đang do dự có nên chủ động giao nộp hay không. Vương Đăng Khoa nhìn ra điều này, mỉm cười nói: “Súng lục và dao quân dụng, đều là vinh dự của sĩ quan. Tổng thống sẽ

không vì sự an toàn của mình mà tước đoạt vinh dự của một sĩ quan quân đội chính quy đâu.”

Huệ Anh từ quay đầu nhìn Bạch Tư Văn, hắn cũng đang trấn định, nhưng lộ ra một chút vẻ không chắc chắn. Cuối cùng, hắn đi theo Vương Đăng Khoa vào cánh cửa này. Bên trong là một phòng khách nhỏ, phía sau có một cánh cửa, trang trí rất bình thường. Thậm chí còn kém xa so với Tổng chỉ huy bộ ở Thiên Tân. Nhưng ngay tại nơi này, người ngồi bên trong. Lại ở một mức độ nào đó, trong một thời gian ngắn đã thay đổi vận mệnh của quốc gia. Trong đầu hắn, trong thời gian ngắn ngủi khi bước vào cánh cửa kia, đã hiện lên vô số ý nghĩ. Con người này, rốt cuộc đã làm được tất cả những điều này như thế nào? Động lực nào đã chống đỡ hắn đi đến hiện tại, nỗ lực đến hiện tại? Có phải thật sự như lời hắn nói, là vì sự phục hưng của dân tộc? Trong tình hình phức tạp như vậy, khi quốc vận thay đổi, hắn làm thế nào lại có thể nắm bắt chính xác nhịp đập của thời đại, từ đó mọi việc đều thuận lợi? Từ hai trăm tàn binh mà nắm giữ toàn bộ thiên hạ, thậm chí tham gia vào đại thế giới? Đối với nhân viên tình báo mà nói, những nghi vấn này, đối với người nghiên cứu, gần như đã trở thành bản năng. Huệ Anh từ cũng từng bí mật cố gắng phân tích vị Tổng thống này. Nhưng lại phát hiện tất cả về hắn, đều là một bí ẩn.

Cửa mở ra, một thân ảnh quen thuộc mà Huệ Anh từ đã quá quen thuộc đang ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, vùi đầu viết gì đó. Hình ảnh của người này. Đã được vô số người dân truyền tai nhau, có thể tránh ma quỷ, mà trong các trường học, cơ quan, đoàn thể, người này lại kiên quyết phản đối việc treo chân dung của mình. Đương nhiên, cũng có người kiên trì treo lên, hắn cũng không nói gì. Thân hình có vẻ hơi gầy của hắn, cùng với việc luôn mặc quân phục chỉnh tề khi làm việc, đội mũ quân đội, dáng vẻ và chân dung quả thực giống hệt nhau. Nhưng người này, lại là lần đầu tiên Huệ Anh từ Thiếu tá nhìn thấy. Vương Đăng Khoa đứng ngay ngắn ở cửa,

ngay cả Huệ Anh từ cũng không khỏi nghiêm túc. Hai người gần như đồng thanh hô một tiếng: “Báo cáo!”

Mưa Thần ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc, ánh nắng từ cửa sổ phía sau chiếu vào, trong căn phòng cổ kính, dưới ánh sáng, có thể nhìn rõ bụi bặm đang bay múa. Dưới ánh sáng, hắn có chút mơ hồ, đã nhìn thấy hắn cười, giơ tay ra hiệu với hai người: “Là Huệ Thiếu tá. Không cần đứng nghiêm nữa, ngồi đi. Đăng Khoa, người lui ra trước đi.” Vương Đăng Khoa nhìn đồng hồ đeo tay của mình: “Tổng thống, ba mươi phút sau, ngài sẽ gặp gỡ với tiên sinh Khoa Phách. Mời Huệ Thiếu tá chú ý thời gian.” Nói xong, cũng lặng lẽ lui ra.

Huệ Anh từ ngời ngay ngắn trên ghế sofa, lưng thẳng tắp, nhìn chăm chăm. Mưa Thần ngồi trên ghế, không nói gì, đánh giá hắn rất lâu, cuối cùng cầm lấy một tờ giấy, thấp giọng đọc: “Huệ Anh từ, nam, sinh năm 1889 tại Thông Châu, trực thuộc Hà Bắc, tốt nghiệp hạng nhất Trường Quân sự Bảo Định, sau đó được phân đến Ủy ban An toàn Quốc gia thống nhất, phục vụ với cấp bậc Trung úy. Trong quá trình làm việc tại Sơn Tây, đã thành công xúi giục Lôi Chấn Xuân quy thuận. Được thăng Thượng úy. Sau đó được điều đến Tổng bộ Cục Tình báo Quân sự, đảm nhiệm nghiên cứu viên Thượng úy, độc lập phá được một vụ án an ninh trọng đại, bảo đảm an toàn bí mật quốc gia. Vì có công, được thăng Thiếu tá, hiện đang phục vụ tại phân cục phương Bắc của Cục Tình báo Quân sự với danh nghĩa nghiên cứu viên cao cấp... Trong hơn một năm gần gũi, lý lịch rất đẹp a. Về thành tích của mình, người có gì muốn nói không?”

Huệ Anh từ lớn tiếng nói: “Thành tích của tôi đều là nhờ sự chỉ đạo và quan tâm của cấp trên mà hoàn thành thuận lợi. Tổng cục Tình báo Quân sự là một đơn vị mới, Cục trưởng Bạch không có thành kiến với người mới, buông tay sử dụng, mới khiến cho cục diện của Tổng cục thay đổi từng ngày. Thành tích của tôi vẫn còn thiếu sót nhiều, lại liên tiếp được thăng

chức và biểu dương, thực sự cảm thấy khó mà xứng đáng...”. Nói hết lời, vốn là một câu trả lời hoàn hảo, Huệ Anh từ lại trợn mắt, nói thêm một câu: “Nhưng đối với những kẻ gian trong chính phủ, hiện vẫn còn tại vị, thuộc hạ cảm thấy có chút khó hiểu, cũng khó mà chấp nhận!” Mưa Thần cười một tiếng, đối với công tác của Tổng cục Tình báo Quân sự, hẳn rất hài lòng. Một đám người ngoài nghề, có thể khiến cho công tác tình báo sơ bộ được triển khai, mạng lưới an ninh trong nước được thành lập. Công tác tình báo quốc tế, ít nhất là đối với Nhật Bản, đã bắt đầu tiến hành. Bạch Tư Văn tuy năng lực có hạn, học thức không cao, nhưng lại trung thành, biết giấu dốt, biết dùng người. Hẳn mới yên tâm để hẳn ở vị trí quan trọng này. Hiện tại chính là lúc cần phải trọng dụng Tổng cục Tình báo Quân sự. Nghe Huệ Anh từ cứng rắn chất vấn, hẳn ngược lại cảm thấy có chút thân thiết. Lúc Thượng Hải khởi binh, bất kể là Tạ Toại hay Trần Sơn Hà, Ngô Hái, thậm chí cả Lữ Kiến Chùy, thái độ của họ đối với hẳn đều là có qua có lại, cảm thấy có gì không đúng là há miệng liền nói. Theo địa vị của mình ngày càng cao, những người này, Ngô Hái trở thành một lão Hoàng Ngưu cần cù chăm chỉ, hiếm khi nghe hẳn phản đối gì, Tạ Toại tự mình trực xuất, Trần Sơn Hà có chút bất tranh khí. Lữ Kiến Chùy hiếm khi gặp mặt hẳn. Thật sự là có rất ít cảm giác như vậy. Nếu Bạch Tư Văn bây giờ ở bên cạnh Huệ Anh từ, đoán chừng lập tức sẽ biến sắc với thuộc hạ của mình.

Hẳn chỉ ôn hòa nói: "Thiếu tá Huệ, địa vị của người là do ta đích thân đề bạt, công việc của người, từ trên xuống dưới đều tán thành. Về phần vị gian thần mà người nhắc đến, ta cân nhắc đến tình hình chiến sự xa xôi và việc quân đội ta đang giao tranh, chính phủ lại ở phía sau, không thể để xảy ra biến động lớn như vậy, nên tạm thời gác lại, chờ chiến sự kết thúc ta sẽ có an bài. Có một số việc không thể không báo. Chỉ là thời cơ chưa tới, người hiểu chưa? Làm công tác tình báo, phải hiểu được đại cục, làm việc như vậy mới có thể bản tên trúng đích, hiểu chưa?" Hẳn ôn hòa giải thích cho vị thiếu tá xong, liền nghiêm giọng nói: "Người có biết ta đích thân đến gặp người lần này, là muốn nói gì không?"

Huệ Anh trong lòng thầm nghĩ, người là tổng thống, muốn an bài ta, một thiếu tá bé nhỏ này làm chuyện gì. Ta làm sao biết? Miệng vẫn là đáp theo tiêu chuẩn: "Mời tổng thống chỉ thị!"

Mưa Thần lạnh lùng nhìn, vẻ mặt nghiêm túc: "Tổng cục Tình báo Quân sự, từ Ủy ban An ninh Quốc gia thống nhất, đảm nhiệm việc thu thập tình báo và an ninh trong nước, làm được như vậy đã là không tệ. Nhưng hiện tại, đại cục trong nước đã ổn định, mục tiêu của chúng ta là toàn lực đối ngoại! Hiện tại, Tổng cục Tình báo Quân sự vẫn chưa đủ sức gánh vác trách nhiệm này. Ta muốn thành lập một "Văn phòng Nghiên cứu Âu Mỹ" trực thuộc Tổng cục, phối hợp với "Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ", cùng nhau đảm nhiệm công tác tình báo quân sự đối ngoại! Trong thời gian ngắn tới, sẽ điều động nhân sự quân sự, chính trị, kinh tế sang Âu Mỹ để điều tra, nghiên cứu. Công việc này đối với Tổng cục Tình báo Quân sự mà nói vẫn là một khoảng trống. Ta để Bạch Tư Văn tiến cử người, xem ai có thể đảm đương. Bạch Tư Văn liền tiến cử người. Hai mươi lăm tuổi, chính thức phục vụ chưa đầy một năm, đã là thiếu tá!"

Nhìn Huệ Anh vẫn giữ vẻ mặt không đổi sắc, Mưa Thần trong lòng hài lòng cười thầm: "Quốc gia mới thành lập, nên những người trẻ tuổi như các người sẽ có nhiều cơ hội hơn trước kia. Các người phải trân trọng cơ hội này! Văn phòng Nghiên cứu Nhật Bản của Tổng cục Tình báo Quân sự cũng sẽ được sáp nhập vào, người sẽ đảm nhiệm chức vụ trưởng phòng. Không được phụ lòng kỳ vọng của ta và Cục trưởng Bạch! Trước mắt, công việc cần triển khai là, Ngoại trưởng Anh Quốc, Edward Grey, sắp đến Thượng Hải. Tất cả ý đồ của hắn, cùng với thông tin liên quan đến Nhật Bản, đều là vấn đề chiến lược. Người phải bằng mọi giá phải làm cho ta rõ! Việc này có lẽ sẽ quyết định tiền đồ của người trong quân đội!"

Thượng Hải lúc này, khu vực xung quanh bãi Dương, không khí quân sự càng lúc càng đậm đặc. Quân hạm Anh Quốc tuần tra bên ngoài bến cảng,

các tuyến cảnh giới được bố trí dày đặc. Những quân hạm neo đậu, luôn có một hoặc hai chiếc đốt lửa sẵn sàng ứng phó tình huống bất trắc. Dù sao, một hạm đội Đức hùng mạnh vẫn đang lảng vảng trên Thái Bình Dương! Trong tô giới của Vạn Quốc Thương Đoàn, mỗi ngày đều tăng cường tuần tra, binh lực được tăng cường ở mọi tô giới, đặc biệt là tô giới Nhật Bản, hiện tại càng như lâm đại địch. Lính thủy Nhật Bản với băng trắng quần quanh chân, nghiêm mật phòng bị, trên các cửa khẩu tô giới, súng đại liên sẵn sàng khai hỏa. Quân đội Trung Quốc cũng cảnh giác không kém, pháo đài Ngô Bạng đã tăng cường trọng pháo xung quanh tô giới Nhật Bản. Lữ đoàn độc lập Thượng Hải (mở rộng từ Đoàn canh gác Cao Xương Miếu), cùng với Sư đoàn Vệ binh Trung ương tăng cường thêm một đoàn, bao gồm cả xe bọc thép Phan Cáp Đức của Pháp và một đội hiến binh mô tô, cũng canh gác nghiêm ngặt tô giới Nhật Bản. Một pháo binh đoàn đã vào vị trí, nòng pháo luôn hướng về tô giới Nhật Bản.

Thượng Hải, rơi vào tình trạng giằng co kỳ lạ như vậy. Nhưng cuộc sống kinh tế của Ma Đô Viên Đông này, lại không hề đình trệ, mà càng trở nên phồn vinh hơn. Bến tàu, kho bãi chất đầy hàng hóa. Chỉ là, những năm gần đây, phần lớn là hàng hóa nhập vào, hiện tại lại chuyển đi, số lượng vật tư chiến lược tăng lên rất nhiều: lông lợn, dầu trẩu, đủ loại khoáng thạch, xưởng may sản xuất vải quân dụng, bột mì, lúa mì. Trứng gà làm thành bột trứng gà, xưởng đóng hộp sản xuất các loại đồ hộp... Thậm chí, còn có nhà máy chế tạo vũ khí Mã An Sơn sản xuất súng cối và lựu đạn, đều đang chờ tàu vận chuyển. Mỗi ngày, các ngân hàng Thượng Hải đều bận rộn, để hỗ trợ cho cuộc chiến tranh đang diễn ra. Mới chỉ hơn một tháng, các cường quốc tham chiến đã nhận ra rằng, chiến tranh tiêu tốn hơn những gì họ tưởng tượng. Cùng với việc các nước đồng minh sử dụng chi phiếu để mua sắm vật tư trên toàn thế giới, Trung Quốc cũng không bị bỏ qua. Lý Chương Mây từng dự đoán, năm nay, dự kiến đến cuối năm, đầu tư công nghiệp nhẹ của tư nhân sẽ tăng hai trăm phần trăm, còn đầu tư công nghiệp nặng, vì có lợi nhuận, cũng sẽ tăng năm mươi phần trăm. Những nhà máy,

hầm mỏ, nhân viên chào hàng, đều tập trung tại Thượng Hải, Hồng Kông, chào hàng sản phẩm của mình cho các nước tham chiến. Người Trung Quốc trong kinh doanh, xưa nay không thiếu tài năng. Chỉ thiếu một môi trường ổn định mà thôi. Hiện tại, chiến loạn đã lắng xuống, có một sự thống nhất trên cả nước, hơn nữa, tiền tệ tương đối vững chắc, nhìn thấy cơ hội thương mại tốt đẹp như vậy, không làm mới là kẻ ngu.

Edward Grey, đi trên tàu khách Madagasca, cũng đến Thượng Hải trong bầu không khí này. Trên bến tàu, Crawford cùng các nhân viên ngoại giao Anh Quốc đã chờ đợi. Đại diện chính phủ Trung Quốc, đương nhiên là Ngũ Đình Phương tiên sinh, vị bộ trưởng ngoại giao luôn có vẻ mặt oán giận. Trên bến tàu, truyền thông trong và ngoài nước chen chúc, duy chỉ có một điểm kỳ lạ. Trung Quốc mặc dù phái bộ trưởng ngoại giao ra đón, nhưng không khí chào đón lại không được tạo ra nồng nhiệt. Có lẽ, Mưa Thần muốn cho Grey thấy rằng, ông ta không đặt quá nhiều hy vọng vào việc điều đình này.

Tại Hồng Kông, Grey đã đưa ra tuyên bố điều đình, tuyên bố này phù hợp với thân phận của ông. Thậm chí, giống như tính cách của một ngoại trưởng, có chút lạnh nhạt, nhưng không thiếu sự kiên quyết. Vị thế của Đế quốc ở Viễn Đông là không thể bị thách thức, Đế quốc vì những lợi ích tối thượng đã giành được ở châu Âu, có quyền sắp xếp mọi việc ở Viễn Đông theo ý mình. Lúc này, Đế quốc cần sự hòa bình ở Viễn Đông. Việc một quốc gia đồng minh xảy ra xung đột với một quốc gia hữu hảo là điều mà Đế quốc không thể chấp nhận. Mục đích chuyến đi này của ông là muốn khôi phục cục diện yên ổn ở châu Á. Nhật Bản hiểu rằng, tuyên bố này có tính tích cực nhất định, tương đương với việc Anh Quốc bảo vệ lợi ích của họ ở Trung Quốc! Về việc hy sinh năm vạn người để quay lại nơi cũ, cục diện lúng túng này đã bị họ tự động bỏ qua. Còn Trung Quốc, nhìn chung, không hài lòng với tuyên bố này. Trung Quốc đã giành chiến thắng trên chiến trường, ngoài việc đổ máu bảo vệ Sơn Đông, cũng không được gì

nhiều! Đối với một nước cộng hòa với tinh thần dân tộc cao như hiện tại, họ không hài lòng, không thể chấp nhận, điều này cũng dễ hiểu.

Cho nên, Grey mới gặp phải cảnh chào đón lãnh đạm như vậy. Đường như, đằng sau tất cả, ánh mắt lạnh lùng của Mưa Thần đang chào hỏi Grey: "Người Anh, hiện tại ở Viễn Đông, nên suy nghĩ đến thanh âm của ta."

Khi vị tước sĩ bước xuống tàu với dáng vẻ vững vàng, đội quân nhạc của Hải quân Hoàng gia Anh đã tấu lên khúc nhạc "Thượng đế phù hộ Ngô Vương". Ngũ Đình Phương đã sớm bỏ mũ dạ xuống, nhìn vị lão nhân mặt mày an tường kia. Grey cũng đã sớm chú ý đến vị bộ trưởng ngoại giao Trung Quốc với dải lụa vắt ngang ngực. Hai người khi đến gần, hơi dừng lại. Lúc này, ánh đèn flash chớp nháy điên cuồng. Hai người cuối cùng mỉm cười bắt tay. Ngũ Đình Phương không cần phiên dịch, nhỏ giọng nói với Grey: "Chào mừng ngài, thưa tước sĩ. Hy vọng ngài có thể mang đến hòa bình cho Đông Á. Đối với cá nhân tôi, đây là một kỳ vọng đầy trong lòng."

Trên mặt Gray hơi nhăn lại, dường như thay thế nụ cười đã quen, hần cầm lấy bàn tay của Ngũ Đình Phương, giọng trầm xuống đáp: "Ta mong chờ âm thanh động đất của quý quốc, coi như là một thân sĩ. Giấu kín ý nghĩ của mình, đối với việc hai bên thông suốt, cũng không có quá nhiều trợ giúp, mong rằng lần sau gặp lại... Đúng rồi, ta sẽ sớm đi bãi phỏng tổng thống quý quốc, hy vọng trước khi đến, quý quốc đã có những ý nghĩ chín chắn và lý trí. Cảm ơn ngài đã đón tiếp. Ta muốn đến Tổng lãnh sự quán Anh ở Thượng Hải nghỉ ngơi, thời tiết ở đây có vẻ không tốt, khiến người ta dễ mệt mỏi." Hần khẽ gật đầu với Ngũ Đình Phương. Hần chỉ dùng thủ tục hành lễ với đoàn xe nghênh đón, rồi chui vào xe, dưới sự bảo vệ của Đội Lính thủy đánh bộ Hoàng gia, nghênh ngang rời đi.

Tình huống gặp mặt ngắn gọn và không mấy thiện chí này vượt xa dự đoán của mọi người. Vị đại thần ngoại giao Anh quốc lần đầu tiên đến Trung Quốc để bàn bạc quốc tế, nói rằng mọi người không mong đợi, đó là

giả dối. Không ngờ Gray lại lãnh đạm đến thế! Tất cả đèn flash đều chĩa vào Ngũ Đình Phương bộ trưởng, người vẫn còn có chút mờ mịt, sau một lúc mới thấy hẩn lắc tay. Dùng giọng Quảng Đông nói: “Ta fuck you...”

Tổng lãnh sự quán Anh ở Thượng Hải đã phòng bị nghiêm ngặt, rèm cửa nặng nề đã được kéo lên ở phòng họp trên lầu hai. Mặc dù trong phòng, người ta làm theo thói quen của người Trung Quốc, đặt những tảng băng lớn vào chậu. Nhưng trong phòng vẫn oi bức không chịu nổi. Gray cũng không nghỉ ngơi như lời hẩn nói. Vẫn mặc chỉnh tề ngồi trong phòng họp. Mặc dù mồ hôi không ngừng chảy xuống trán. Nhưng hẩn vẫn bình thản, không hề tỏ vẻ khó chịu vì nóng. Còn Crawford ngồi đối diện hẩn, cảm thấy cổ mình như sắp treo ra ngoài.

“Người vẫn giữ vững ý kiến của mình sao?” Gray hỏi, giọng điệu như đang bàn chuyện không quan trọng. Crawford rất tò mò, vị đại thần ngoại giao này rất cuộc vì chuyện gì mà có cảm xúc. Lúc trước khi nói với các nghị viên về chính sách Minh Tuyên chiến, bên dưới kích động vạn phần. Lão nhân gia lại có vẻ như đang tán gẫu.

Crawford cố nén không lau mồ hôi trước mặt hẩn: “Vâng, tôi vẫn giữ vững ý kiến của mình. Chính sách của Đế quốc Anh, cần phải cân nhắc cho tương lai. Cân bằng, là tôn chỉ mà chúng ta luôn theo đuổi. Lần này nhất định phải ủng hộ Nhật Bản, hạn chế Trung Quốc không phải vì 38 vạn cây số vuông của Nhật Bản, mà còn vì tài nguyên nghèo nàn của họ, cũng không thể duy trì sự cân bằng ở Đông Á trong tương lai. Mà lợi ích của đế quốc ở Châu Á, tự nhiên cũng sẽ lung lay. Bất cứ lúc nào, tôi đều giữ vững quan điểm này. Mặc dù trong ngắn hạn khó mà hoàn thành lần điều đình này, nhưng về lâu dài, nó có lợi cho đế quốc.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong phòng họp yên lặng như tờ, hai người đều không nói gì. Gray cuối cùng lên tiếng: “Ý của người là... Lần này chúng ta sẽ đứng về phía Nhật Bản, bảo đảm toàn bộ lợi ích của họ. Đồng thời có thể đảm bảo Trung Quốc không vì thế mà phản nộ, từ đó biến thành kẻ thù đáng gờm của chúng ta. Toàn bộ tài nguyên của họ, cũng sẽ không thể để chúng ta sử dụng. Ý của người, đại khái là như vậy sao?”

Crawford trả lời rất rõ ràng và bình tĩnh: “Ngày mà Trung Quốc là một mối đe dọa lớn, họ sẽ mãi cần chúng ta. Ngày mà họ không còn là mối đe dọa lớn, họ cũng không cần chúng ta nữa, đạo lý chỉ đơn giản vậy thôi.” Gray gật đầu, nhanh chóng đứng lên: “Tôi sẽ cân nhắc ý kiến của người, cảm ơn. Cứ như vậy.”

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen–thiên lô trúc (dot) com•

STT 260: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 61: Dự định "Ngọc nát"

Tại phía bắc vịnh Giao Châu, Sơn Đông, nơi đây đang vào mùa đẹp nhất trong năm. Bãi cát vàng óng ánh, biển xanh vỗ về bờ. Giữa trời đất, chim hải âu tự do bay lượn. Tất cả càng làm tăng thêm vẻ xanh thắm của bầu trời. Quả là một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ của duyên hải Trung Quốc. Nhưng tại nơi quân tàn binh Nhật Bản chiếm cứ, lẫn sâu hai cây số, rộng hơn mười cây số, những tên "hoàng hồ hồ" cùng với cảnh tượng hỗn tạp, lại đang hủy hoại bức tranh phong cảnh này.

Đây là một hình ảnh nhục nhã trong lịch sử Lục quân Nhật Bản. Tiền tuyến đã ngừng bắn hơn mười ngày. Nhưng quân đội vẫn còn hỗn loạn. Tiền tuyến phòng thủ của Sư đoàn 18 còn có chút trật tự. Nhưng phía sau, Sư đoàn 6 cùng với Cận vệ sư đoàn, đang tiến hành xây dựng lại, lại rối tung như một bầy ong vỡ tổ. Mỗi ngày, lượng tiếp tế chỉ đạt hơn ba trăm tấn. Điều kiện bãi biển, cộng thêm việc Hải quân Nhật Bản (bao gồm cả hải quân thế giới) không có tàu đổ bộ chuyên dụng, lại thêm tâm lý châm chọc của hải quân, mỗi ngày chỉ có Lục quân trưng dụng tàu vận tải, loay hoay tiếp tế vật tư lên bờ. Gặp phải một chút sóng gió, tiền tuyến Lục quân cần lương thực, nước ngọt và đạn dược thì chẳng còn gì để trông cậy. Pháo binh Hoa quân vẫn tiếp tục pháo kích trên bãi cát, còn ở sâu trong đất liền, trên trận địa, quân Nhật đào hầm như chuột chũi, chỉ chút công sự phòng pháo, hào chiến đấu, đặc biệt là vật liệu gỗ cũng cần tàu vận tải đưa đến. Kết quả là, sĩ quan cao cấp thì có chiến hào kiên cố, còn binh lính chỉ có thể cầu nguyện đạn pháo đừng rơi trúng đầu. Mỗi ngày, pháo hạng nặng 150 li của

Hoa quân trút xuống bãi cát hơn một ngàn phát đạn pháo, trong khi pháo 75 li của Sư đoàn Nhật Bản vốn đã thừa thớt, không đủ. Hơn nữa lại thiếu đạn dược, không thể đánh trả. Trọng pháo từ trong nước điều đến, điều kiện bãi cát này làm sao vận chuyển lên? Kéo xuống mặt mũi, cầu xin hải quân chi viện hỏa lực, hải quân lại lấy cớ Âu chiến đang khẩn trương, muốn giữ gìn tuổi thọ của pháo quý, mỗi ngày chỉ bắn ra vài phát, ứng phó cho có lệ. Trên bờ biển, mỗi ngày đều có thương binh xếp thành hàng chờ đợi, tiếng rên rĩ thảm thiết vang vọng. Rất nhiều thương binh cứ thế mà chết trên đường chuyển viện.

Thiếu thốn tiếp tế, đối phương không có sức phản kháng, thêm vào tin đồn trong quân, các đại lão trong nước đang rối tung rối mù vì chuyện này, muốn mượn thất bại chưa từng có của Lục quân để đánh bại đối phương, vận mệnh của những tàn binh này lại bị xem nhẹ, kiến nghị chi viện tiền tuyến cũng bị gác lại. Hầu như mọi người đều cho rằng dựa vào truyền thống kiên cường của Lục quân Nhật Bản, có thể chịu đựng được, rồi tính sau. Bọn họ là tướng thua trận, tại sao phải được đãi ngộ tốt? Cuối cùng, nội các Đại ôi hưởng ứng thông cáo của ngoại giao đại thần Anh quốc Gray, Đại ôi chỉ nhắc đến việc bảo đảm lợi ích của Nhật Bản tại Hoa, năm vạn quân đội này dường như đã bị lãng quên, có thể trở thành đối tượng trao đổi trong đàm phán. Theo sự sụp đổ của tinh thần quân đội trong đầu họ, sĩ khí của ba sư đoàn này cũng hoàn toàn sụp đổ. Mỗi ngày trên bờ biển, ống mềm vận chuyển nước ngọt bị đâm, bị cắt nát, Cận vệ sư đoàn thì trông coi những cái lỗ này, uống nước, bộ phận quân đội thiết lập trạm cung cấp nước lại trở thành vật trang trí. Binh lính Sư đoàn 18 bị đói khát, tức giận, thấy quân Cận vệ sư đoàn thì đánh nhau. Sư đoàn 6 thì càng không có cái loại tự tôn của quân đội Nhật Bản mạnh mẽ trước kia. Binh lính trộm rượu của sĩ quan, uống say mềm, lung tung bắn súng trên bờ biển, hiến binh do tổng bộ quân đội phái đến duy trì trật tự lại bị bọn họ đánh đập. Những binh lính này đã không còn ràng buộc, không có mục tiêu, thậm chí mất đi hứng thú với sự sống, cả ngày lang thang trong khu vực nhỏ bé này, dưới hỏa lực

oanh kích thông thường của Hoa quân, thương vong thảm trọng. Theo như một vị sử gia chiến tranh của Nhật Bản đau lòng miêu tả:

"Đây là thời điểm uy danh vô địch và kỷ luật sắt thép của Hoàng quân, kể từ sau chiến tranh Thanh – Nhật, chiến tranh Nga – Nhật, hoàn toàn sụp đổ! Quân đội Trung Quốc, đội quân trước khi chiến đấu đã cao điệu xuất chinh, hiện tại đích xác đang ở trong Tu La tràng!"

Chính vì vậy, không khí trong tổng bộ quân đội Trung Quốc cũng vô cùng trầm lắng. Tất cả các tướng lĩnh cao cấp của các sư đoàn đều tập trung ở đây, bởi vì thông cáo của nội các Đại ôi truyền đến, họ cũng muốn bàn bạc về vận mệnh của mình. Thần Vĩ Quang Thần, trung tướng sư đoàn trưởng Sư đoàn 18, vốn là người có tư lịch non nhất trong ba sư đoàn trưởng, hiện tại bởi vì quân đội của ông ta còn bảo tồn được tương đối đầy đủ, không bị hai sư đoàn kia làm mất mặt, ông ta ngồi đó, vịn vào bảo đao gia truyền, chỉ vuốt râu, còn có chút kiêu căng. Còn Mai Trạch nói Tri, trung tướng sư đoàn trưởng Sư đoàn 18 thì hoàn toàn suy sụp, thân thể vốn rắn chắc, cường tráng, hiện tại đã gầy gò, hốc hác, thần thái tự tin cũng bị tinh thần suy sụp thay thế, cúi gằm đầu ngồi trên hai hòm đạn làm ghế. Nhưng các tham mưu quân bộ nhìn ông ta lại không hề khinh bỉ, nếu không phải lúc trước Hoa quân vây kín ở cửa ải cuối cùng, Sư đoàn 6 đã liều mạng đánh một trận hậu vệ chiến, đừng nói Cận vệ sư đoàn chỉ còn một nửa, ngay cả Sư đoàn 18 có thể bị Hoa quân bắt giữ hay không, cũng chưa biết chừng! Bất quá, bất luận thế nào, Sư đoàn 6 cơ bản đã bị hủy diệt, đáng vẻ kiêu ngạo, tinh thần trụ cột của ông ta đã hoàn toàn chôn vùi. Ở đây, ông ta càng giống một cái xác không hồn.

Cũng là sư đoàn trưởng Cận vệ sư đoàn, Chân Sơn Võ Sáng, trung tướng, vẫn cứ ăn mặc sạch sẽ như vậy! Thịt trên người dường như cũng không giảm nửa cân. Lần này tác chiến, Cận vệ sư đoàn của ông ta biểu hiện kém cỏi nhất, đóng quân ở đây, còn lại một nửa thực lực, Cận vệ sư

đoàn nhìn như một đám tàn binh! Ông ta lại không có nửa điểm hổ thẹn, còn mang theo ý cười đánh giá xung quanh, dường như nơi này là một nhà hàng sang trọng nhất trong nước. Có các tham mưu đi ngang qua phía sau ông ta, còn chán ghét mà nhìn mặt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến phong độ của vị tướng quân này.

Cổng chiến hào tối sẫm lại, đã nhìn thấy Bá tước trong chùa, đã lộ ra vẻ già nua, cúi đầu đi vào. Tất cả mọi người lập tức đứng dậy nghênh đón ông ta, ông ta chỉ nhàn nhạt ra hiệu cho mọi người ngồi xuống. Không khí trong chiến hào dường như cũng đông lại, đều đang chờ Bá tước mở miệng. Hiện tại, trong tình huống của toàn bộ quân đội, mọi người đều trông cậy vào lão nhân này đưa ra một biện pháp. Dù sao ông ta là công thần cao tuổi, có ảnh hưởng cực lớn trong giới chính trị, huống chi ông ta vẫn là tâm phúc cốt cán của Sơn huyện có bằng hữu nguyên lão nhất!

"Thông cáo của Đại ôi, mọi người chắc hẳn đều đã biết. Trong nước cũng có điện báo không ngừng gửi tới, Lục quân dường như trong hiệp này, đã cúi đầu trước những chính khách. Trung tướng trong ruộng tại Lữ Thuận cũng làm theo chính sách chỉ thị gần đây của Lục quân, Lục quân từ giờ trở đi, muốn nằm gai nếm mật. Cho nên đã không cân nhắc việc chi viện cho tiền tuyến, rất có thể sẽ bắt đầu đàm phán hòa bình. Trước lúc này, chúng ta cần phải nhẫn nại..... Chỉ thị rất rõ ràng, nhưng là với tư cách là quân tư lệnh quan, ta lại không thể không vì lịch sử của chi bộ đội này, nội địa binh đoàn cân nhắc, cũng không thể không vì các tướng tá đang ngồi đây cân nhắc. Về nước sau này, bởi vì chúng ta chiến đấu thất bại, trách nhiệm truy cứu đến cuối cùng, không hề nghi ngờ là chúng ta những người này gánh chịu. Cách chức, đi vào quân dự bị, thậm chí thâm phán!" Giọng nói của lão nhân vang vọng trong chiến hào, nặng nề như tiếng súng, bắn vào tâm hồn của những tướng lĩnh này. Lần này bại trận, đoán chừng rất nhiều người sẽ bị hủy hoại tiền đồ, đừng nói gì đến việc Lục quân và thượng tầng làm giao

dịch gì, muốn cúi đầu trong nhiều năm tháng! Những tướng lĩnh bộ binh Nhật Bản tự cao tự đại này, không có một ai có thể chấp nhận hiện thực này.

Bên trong nơi hẻo lánh, một giọng nói khàn khàn vang lên: "Toàn quân quyết tử xung phong! Lấy cái chết để văn hồi vinh dự! Hạ quan xin xung phong đi đầu, dùng cái chết của mình để đánh thức dân chúng! Để họ phản đối những quyết định hèn nhát của đám chính trị gia! Để thanh âm của Lục quân có thể vang vọng khắp thế giới!" Kẻ nói chuyện là Trung tướng Mai Trạch Trị, hân hoan choạng đứng dậy, cởi bỏ cổ áo, đôi mắt đỏ ngầu như máu, tựa hồ vừa uống rượu say.

Ánh mắt hân hờm hờm nhìn Bá tước trong chùa, nhưng lão nhân vẫn điềm tĩnh, dường như không hề nghe thấy. Mọi người đều kinh hãi trước lời nói của Mai Trạch Trị, không gian bỗng chốc trở nên yên tĩnh đến lạ thường. Chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề.

"Dạ, lời Trung tướng các hạ nói không sai! Chúng ta, hơn năm vạn người, chỉ có cái chết mới có thể văn hồi vinh dự của Lục quân! Mới có thể báo đáp kỳ vọng của quốc dân! Mới có thể khiến cả nước dốc lòng vào trận quyết chiến này! Mới có thể khiến Lục quân ngẩng cao đầu đối diện với những kẻ tham ô, vô dụng, không vì quốc dân mà làm việc! Minh Trị Đại Đế trên trời có linh thiêng, chắc chắn cũng muốn chúng ta đi theo ngài! Từ lệnh quan các hạ, hạ quan cũng xin được xung phong đi đầu trong đội xung kích! Xin ban cho hạ quan vinh quang này!"

Chỉ có như vậy! Không còn lựa chọn nào khác! Để quân Hoa biết thế nào là tinh thần Đại Hòa chân chính! Chúng ta xung phong lần này, vì Lục quân vô vận trường tồn, vì tương lai của đế quốc!"

Các quân quan trẻ tuổi trong bộ tham mưu kích động gào thét, ngay lập tức đồng loạt hưởng ứng, âm thanh vang vọng khắp ngôi chùa. Sơn huyện có bạn bè, trong nước lại có những chính trị gia cùng Hải quân liên thủ, họ

yêu cầu Lục quân nhượng bộ, nhanh chóng kết thúc chiến sự ở Sơn Đông, rút quân đặc biệt. Hiệp ước quốc gia đã chính thức bắt đầu điều đình, Thiên Hoàng cũng đã ra chỉ thị. Thời đại này, trọng tâm là sự thống nhất với châu Âu. Trong nước đã đạt được thỏa thuận với Hiệp ước quốc gia, họ sẽ toàn lực ủng hộ Nhật Bản giữ vững vị thế ở Hoa. Đổi lại, chiến sự kết thúc, đa số người trong nước đều cho rằng có thể chấp nhận được. Nhưng hiệp nghị này một khi đạt thành, địa vị của Lục quân sẽ bị tổn hại nghiêm trọng. Thậm chí, phe Trưởng Châu còn có thể rời khỏi chính trường!

Lục quân, để bảo vệ địa vị của mình, chắc chắn sẽ có hành động. Dưới sự âm thầm ủng hộ của bạn bè ở Sơn huyện, Cương Thị giúp đỡ Hòa Điền Trung Nghĩa, họ ngày đêm liên lạc với Bá tước trong chùa. Cuối cùng, họ đưa ra một kế sách: Tại tiền tuyến Sơn Đông, dùng hình thức tự sát xung phong, một lần nữa châm ngòi chiến sự. Coi như hi sinh năm vạn người, chính sách trong nước cũng sẽ thay đổi, địa vị của Lục quân sẽ được bảo toàn! Hòa Điền Trung Nghĩa thậm chí còn đích thân đến Lữ Đại, trấn an Quan Đông quân và quân đồn trú, dưới danh nghĩa chỉ huy sau lưng những kẻ đầu sỏ phe phái. Địa vị của họ là quan trọng nhất, còn tính mạng của năm vạn người Nhật Bản, lại chẳng là gì.

Nghe các quân quan nhao nhao bày tỏ thái độ, hai vị Trung tướng Lục quân còn lại cũng không thể ngồi yên. Chân Sơn Võ Sáng là người đầu tiên đứng lên: "Quân đội thành ra như thế này, quyết tử, ngọc nát để vẫn hồi danh dự là lựa chọn tốt nhất... Cận Vệ Sư Đoàn không chút do dự ủng hộ! Nhưng tương lai của quân đội cũng cần phải cân nhắc. Liên đội cờ của Sư đoàn nhất định phải đưa ra sau, tiện cho việc tái thiết sau này. Xét thấy Thiên Hoàng bộ hạ coi trọng Cận Vệ Sư Đoàn, ta nhất định phải trở về nước, giải thích rõ ràng với Thiên Hoàng bộ hạ. Đồng thời bảo vệ Liên đội cờ của Sư đoàn... Hạ quan vô cùng tiếc nuối vì không thể tham gia trận quyết tử xung phong sắp tới. Mong các đồng đội chờ ta, hạ quan chắc chắn sẽ theo dấu chân của các người..." Nói rồi, hắn như động tình, móc ra một

chiếc khăn tay trắng xóa, dụi mắt. Tất cả các quân quan đều há hốc mồm nhìn vị Trung tướng này. Đến địa vị này, vô sĩ cũng đến mức khó tin!

Bá tước trong chùa vẫn chưa lên tiếng, chỉ nhàn nhạt hỏi Thần Vĩ Quang: "Thần Vĩ quân, người nghĩ sao?"

Thần Vĩ chỉ có thể cười khở đáp lại Bá tước: "Hạ quan là người của Lục quân, vì vẫn hồi địa vị và vinh dự của Lục quân, hạ quan tuyệt đối không chối từ. Sĩ khí của quân đội chậm chạp sụp đổ, hạ quan cũng vô cùng đau lòng. Chi bằng lấy cái chết để đổi lấy sự sống, hạ quan sẽ đi theo bước chân của binh sĩ dưới trướng mình. Tương lai của Thập Bát Sư Đoàn, xin nhờ Tư lệnh quan các hạ." Hắn đặt tay lên chuôi đao, cúi đầu thật sâu.

Bá tước trong chùa đột ngột đứng dậy: "Các sư đoàn có thể điều một đại đội quân kỳ hộ tổng riêng liên đội cờ về nước, do Trung tướng Chân Sơn Võ Sáng dẫn đầu... Những việc còn lại, chờ mệnh lệnh từ tổng bộ quân đội!"

Những toan tính của Nhật Bản ở Sơn Đông, hiện tại không nằm trong phạm vi cân nhắc của Mưa Thần. Hắn không có nhiều thời gian để bận tâm đến những gì các quân nhân Nhật Bản nghĩ. Với hắn, điều quan trọng nhất hiện tại là thương lượng với Tước sĩ Edward Gray, người đến từ Trùng Dương. Vị đại thần ngoại giao nước Anh này, khi đến Thượng Hải, lại tỏ ra lãnh đạm với Ngũ Đình Phương. Điều này đã lan truyền khắp Trung Quốc. Lúc này, trong lòng người dân vừa tự hào, lại vừa yếu đuối. Họ tự hào về những thành tích đã đạt được, nhưng lại tự ti vì một trăm năm nhục nhã. Hành động của Tước sĩ Gray đã chạm vào nỗi đau sâu sắc nhất trong lòng dân tộc. Ngũ Đình Phương vì chuyện này, thậm chí còn đưa ra một kiến nghị, yêu cầu chính phủ không chấp nhận điều đình của Anh, mà trực tiếp đàm phán với Nhật Bản. Nhưng Mưa Thần lại cảm thấy, những chuyện này chưa phải là quan trọng nhất. Quan trọng nhất là, ngoại giao vẫn là xem

người có thể đưa ra bao nhiêu thứ để trao đổi với người khác. Về điểm này, hẳn chắc chắn sẽ mang đến một bất ngờ cho phía Hiệp ước quốc gia.

Tướng sĩ đã lên đường từ Thượng Hải, nhưng Mưa Thần vẫn chưa đưa ra tuyên bố công khai nào về tình hình hiện tại. Ngũ Đình Phương đã tức giận, không muốn đến Nam Kinh để nghênh đón vị đại thần ngoại giao này nữa. Kết quả, người ra mặt lại là Trần Trác, Bí thư trưởng Phủ Tổng thống. Tướng sĩ vừa đến, Mưa Thần liền triệu tập hội đàm. Sự phát triển của Đông Á, có lẽ sẽ thay đổi vì cuộc hội đàm này.

Ngô Hái chỉ vào bản đồ, vẽ mặt tập trung báo cáo với Mưa Thần về tình hình phân bố của Lục quân chính quy hiện tại, đặc biệt là ở khu vực trọng điểm Sơn Đông. Thông thường, những công việc này là của Tư Mã Trạ. Nhưng vị lão huynh này từ tiền tuyến Sơn Đông trở về, lại say mê một nữ tài tử đang học tại trường Sư phạm số một ở Nam Kinh. Nữ tài tử này từng là đại diện của trường đến thăm hỏi quân đội ở tiền tuyến. Kết quả, Tư Mã Trạ đã bị người ta mê hoặc. Trở về Nam Kinh, hiếm khi dọn dẹp sạch sẽ. Mỗi ngày trong phòng tác chiến đều có vẻ bừa bộn. Ngô Hái nhìn bạn nỗi khổ của mình như vậy, dứt khoát cho hẳn năm ngày nghỉ: "Thời chiến, việc gì cũng phải có tốc độ của chiến tranh! Chuyện của người, ta cũng không thể gánh vác hết. Nếu trong năm ngày này, người không thể khiến cô gái nhỏ kia để ý đến người, thì ngoan ngoãn mà làm việc lại! Nếu không, Tổng thống sẽ đánh mông người đấy!"

"Hiện tại, quân đội đã cơ bản hoàn thành việc thay quân. Thanh Đảo do hai mươi sư, hai mươi ba sư trấn giữ. Hai sư này đã được bổ sung thêm lính cũ và trang bị. Hoàng Đảo do Trung ương Giáo Đạo Sư trấn giữ. Họ còn chịu trách nhiệm bảo vệ chi nhánh phía nam của tuyến nhựa cây, đối diện với quân Nhật ở chi nhánh phía bắc. Chúng ta bố trí Thập Bát Sư, hai mươi hai sư và mười bốn sư với hai đoàn pháo binh hạng nặng, hai trung đội lục hàng, bốn đoàn pháo binh dã chiến. Tạo thành thế bao vây quân Nhật, đồng

thời bảo vệ chi nhánh phía bắc của tuyến nhựa cây... Toàn bộ phía trên tuyến nhựa cây, lấy Thập Lục Sư và một bộ phận của Trung ương Cảnh Vệ Sư làm đội dự bị. Tướng Tổng chỉ huy dưới trướng, thứ mười lăm sư cũng hơi di chuyển về phía nam, coi như là lực lượng hỗ trợ. Hiện tại, thứ chín sư đang tu sửa ở Phố Khẩu, đồng thời canh gác Nam Kinh, có thể chi viện bất cứ lúc nào... Nhìn chung, tình hình quân đội tương đối hoàn chỉnh, sĩ khí rất cao. Dự trữ quân tư tuy hơi thiếu, nhưng không ảnh hưởng đến đại cục. Nếu chiến sự kết thúc thuận lợi, đàm phán thành công, sẽ chỉ để lại hai mươi sư và hai mươi hai sư trấn giữ Sơn Đông. Toàn quân có thể tiến hành chinh biên. Về mặt quân sự, vẫn có thể yên tâm về quân đội chính quy."

Mưa Thần nghe vậy có chút bồn chồn, rõ ràng là đang nghĩ đến cuộc gặp mặt với Bá tước Gray sau vài tiếng nữa. Hắn gật đầu, đưa tay chỉ vào phía bắc vịnh Giao Châu, nói: "Gần đây hải quân Nhật Bản hoạt động ở đây thế nào? Bọn chúng cứ nghênh ngang ngoài cửa biển, quân Nhật ra vào tự do như chốn không người. Hải quân ta vẫn còn quá yếu a! Niệm Tôn, người là Tổng Tham mưu trưởng, thực ra có thể gọi là Lục quân Tổng Tham mưu trưởng. Còn ta, Tổng Tư lệnh Lục Hải quân, kỳ thực nên gọi là Lục quân Tổng Tư lệnh... Bên cạnh ta mà có thêm một vị Tổng Tham mưu trưởng hải quân nắm thực lực cường đại, thì thật sự không ai dám ức hiếp chúng ta, cũng không cần nhìn sắc mặt người khác mà điều đình..." Giọng điệu của hắn có chút cảm khái.

Ngô Hái mỉm cười nói: "Hải quân lần này cũng đã cố gắng. Hải quân Nhật Bản rất mạnh, đề phòng ngư lôi của chúng đột kích, việc hỗ trợ lục quân cũng vì thế mà giảm bớt. Tại cửa vịnh Lao Sơn, chúng ta đã bố trí thủy lôi để ngăn chặn hải quân Nhật Bản trực tiếp đột nhập vịnh Lao Sơn, dùng trọng pháo oanh kích cứ điểm Thanh Đảo, giảm bớt áp lực phòng thủ cho lục quân... Tựa xem triều còn khăng khăng yêu cầu ta cho phép hải quân của họ trong lúc chiến sự diễn ra, lại khởi xướng vài lần đột kích. Nhưng ta đã cân nhắc, muốn để hải quân non trẻ có thêm chút nguyên khí, nên đã

kiên quyết từ chối. Hiện tại hải quân có hơn tám trăm học viên đang học tập ở Anh và Mỹ. Nghe nói học viên ở Anh đều được cử đi thực tập trên quân hạm Anh, ta cũng có chút lo lắng cho sự an toàn của họ.”

Mưa Thần bĩu môi, phẩy tay: “Không đánh một trận thì làm sao xây dựng được hải quân hùng mạnh? Lục quân đã nỗ lực hi sinh để tạo nên lịch sử và truyền thống vẻ vang, hải quân lại không được hi sinh sao? Truyền thống đều phải dựa vào thương vong lớn mà dựng nên. Về việc sử dụng hải quân, cả hai chúng ta đều là người ngoài nghề, nên cẩn thận một chút... Vài năm sau, khi đại lượng cự hạm tràn vào vùng biển của chúng ta, liệu hải quân có đủ dũng khí, có đủ khả năng để sử dụng chúng bảo vệ và tranh thủ quyền lợi trên biển hay không? Đó mới là vấn đề lớn!” Vài năm sau sẽ có đại lượng cự hạm tràn vào... Là đặt mua hay tự sản xuất? Mưa Thần dạo này hình như rất thích nhìn xa trông rộng, tiên đoán tương lai. Ngô Hái chỉ biết gật đầu, đối với hải quân, vị Tổng Tham mưu trưởng này quả thực không có quá nhiều kỳ vọng. Lục quân lúc này ở Trung Quốc, có địa vị cao nhất.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần chỉ tập trung ánh mắt vào khu vực quân Nhật đang tập kết, vẻ mặt trầm tư, dường như đang suy nghĩ một vấn đề. Quân Nhật ngoan cố ở lì đó không đi, dường như đang tính toán điều gì đó khác. Hẳn dùng năm vạn tàn binh làm con tin, ép Nhật Bản nhượng bộ, nhưng liệu Nhật Bản có coi trọng năm vạn sinh mạng này không? Bọn chúng vẫn ở lì đó, chẳng lẽ là để thể hiện sự hiện diện của chúng ở Sơn Đông, để có lập trường cò kè mặc cả trong vấn đề Sơn Đông khi đàm phán? Tình báo từ Nhật Bản phân tích, chính khách Nhật Bản dường như đã không còn coi trọng số quân này. Phải chăng lúc này nên thể hiện một chút uy lực, quét sạch năm vạn tàn binh này, để vấn đề Sơn Đông không còn hậu họa?

Ý nghĩ này vô cùng hấp dẫn, giày vò hẳn. Đối với một vị thống soái, tiêu diệt hoàn toàn quân địch là mục tiêu cao nhất. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, một khi nổ ra chiến hỏa, biến số trong tương lai sẽ càng lớn, không nằm trong hệ thống ứng phó mà hẳn đang suy nghĩ thấu đáo. Hẳn chỉ đành thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Ai nói làm Tổng thống thì muốn làm gì thì làm? Cứ để hẳn ta làm thử xem. Quả là một vị trí hành hạ người ta...”

Lúc này ở Trung Quốc, không ai ngờ được rằng, vài ngày sau, những hành động điên cuồng cuối cùng của quân đội sẽ đưa lịch sử đến một dòng chảy phức tạp hơn. Lúc này, thứ đang chờ đợi Mưa Thần chỉ là cuộc hội đàm với Bá tước Gray.

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T . L · Trúc .

STT 261: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 62: Dòng Nước Xiết

Phòng khách Phủ Tổng thống. Không khí lúc này trang nghiêm đến lạ thường. Dân Quốc thành lập chưa bao lâu trong lịch sử, lần đầu tiên một cường quốc hàng đầu thế giới phái đại thần ngoại giao đến hội đàm bình đẳng với nguyên thủ quốc gia Dân Quốc. Bất luận nhìn từ góc độ nào, Dân Quốc từ trên xuống dưới đều cảm thấy đây là dấu hiệu cho thấy địa vị của Trung Quốc ngày càng quan trọng. Mặc dù vị thân sĩ người Anh lạnh nhạt kia, cũng khiến họ cảm thấy tức giận bất bình, nhưng lúc này, tâm lý của người dân chính là như vậy.

Mưa Thần ngồi đó, cẩn thận, thậm chí có chút hiếu kỳ đánh giá vị đại thần ngoại giao người Anh trước mặt. Trần nhóm tự mình ra ga đón hân, đồng thời đổi một đầu tàu khác cho hân, từ đường ray trong thành phố nhỏ đi thẳng đến con đường khôi phục (thì ra đường ray trong thành phố nhỏ Nam Kinh, năm 1955 đã bị dỡ bỏ, ô hô! Chúng ta bắt đầu dĩ gặp lại đoàn tàu nhỏ dưới bóng cây ngô đồng trong thành phố) Mưa Thần ở trước Phủ Tổng thống cử hành một nghi thức nghênh đón ngắn gọn cho vị đại thần ngoại giao này, mà hân vẫn giữ thái độ lãnh đạm như thường. Mưa Thần cũng mặc kệ, nhiệt tình mời vị tiên sinh này vào Phủ Tổng thống, hân cũng tinh ý nhận thấy, sau lưng Ngài Gray không hề có bóng dáng của Ngài Crawford, đại sứ Anh.

Tiểu thư dâng trà nhai lên, sau đó chỉ tỏa hương thơm thoang thoảng trên bàn trà nhỏ bên cạnh, không ai có tâm tư động vào chén trà. Mọi người

đều quan sát nhau, nghĩ xem nên mở lời thế nào, cuối cùng Mưa Thần lên tiếng trước, phá vỡ sự im lặng: "Thưa ngài đại thần ngoại giao, chuyến đi này của ngài thật vất vả, tôi tin rằng ngài mang đến thiện ý và nhiệt tình của các nước Hiệp ước ở một nơi khác trên Địa Cầu... Ở đây, tôi xin thay mặt Trung Hoa Dân Quốc, bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc nhất đến ngài."

Dịch giả suýt bật cười, dùng từ ngữ gì để khen ngợi vị đại thần ngoại giao này còn hơn thế. Gray nhú mày nghe Mưa Thần ân cần thăm hỏi, khẽ gật đầu. Hơi nghiêng người về phía trước: "Tổng thống tiên sinh, đến với quốc gia Viễn Đông này, thực ra là mong muốn bấy lâu nay của tôi. Tôi đã ngưỡng mộ lịch sử lâu đời và phong cảnh tươi đẹp của quý quốc từ lâu... Nhưng tình hình quốc tế hiện tại không cho phép tôi có được sự nhàn nhã thoải mái như vậy. Có một quốc gia đã lâm vào chiến sự đẫm máu nhất trong lịch sử, một đế quốc vĩ đại, đang gánh vác trách nhiệm vinh quang trên toàn thế giới, đối với Viễn Đông cũng vậy. Đế quốc Nhật Bản và Trung Hoa Dân Quốc, đều là những quốc gia văn minh và vĩ đại, một bên là thành viên của Hiệp ước, một bên là bạn hữu của Hiệp ước. Họ đang thể hiện tất cả sức mạnh và năng lượng của mình để chống lại dã tâm bá quyền và bạo lực chiến tranh tàn khốc của người Đức. Việc xảy ra những chuyện như vậy ở Viễn Đông thực sự khiến cả thế giới cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Viễn Đông cần hòa bình, cần những dân tộc vĩ đại ở châu Á thể hiện sức mạnh quân sự để chống lại thế lực xâm lược tàn bạo, chứ không phải tiêu hao trong những cuộc đối đầu vô ích. Tôi đến đây với sứ mệnh, và mong rằng ngài Tổng thống có thể khiến tôi hài lòng mà ra về." Vị lão tước sĩ này rõ ràng đã nói rõ quan điểm và ý kiến của mình ngay từ đầu. Có lẽ là hãn không quen khách sáo, hoặc có lẽ là hãn khinh thường khách sáo. Ông ta thẳng thắn áp đặt ý nghĩ của mình lên nguyên thủ quốc gia của một quốc gia khác, nếu ở châu Âu, đây là một việc làm khá thất lễ.

Mưa Thần khẽ cười, nụ cười của hãn có rất nhiều loại. Có lúc khiến người ta an tâm, có lúc lại khiến người ta cảm thấy hãn đang giấu cợt, và

sau nụ cười đó, thường là những lời nói đe dọa. Phong cách này của hắn, đã có vô số người từng trải nghiệm. Lần này, hắn nhắm vào vị đại thần ngoại giao cao ngạo này mà phản công.

"Tước sĩ tiên sinh, tôi chỉ có một điều không hiểu rõ, cuộc chiến này nổ ra trên lãnh thổ Trung Quốc hay trên lãnh thổ Nhật Bản? Cho dù là bất kỳ quốc gia nào không liên quan đến Trung Quốc, để thể hiện thái độ của mình đối với chiến sự ở châu Âu, Trung Quốc đã sớm giải trừ vũ trang cho lực lượng Đức ở Thanh Đảo. Vì việc này, chúng ta đã phải chịu hàng ngàn thương vong và tiêu tốn một lượng lớn vật chất! Vậy Nhật Bản lúc này, ngoài việc giải trừ vũ trang cho mười mấy người Đức trên các đảo nhỏ ở Thái Bình Dương, họ đã cống hiến được gì? Căn cứ lớn nhất của Đức ở Viễn Đông. Hiệp ước quốc thân thiện với chúng ta, lại muốn chuyển nhượng lãnh thổ mà chúng ta vất vả thu hồi cho Nhật Bản, trên thế giới có công lý như vậy không, có đạo nghĩa như vậy không? Bọn chúng xâm lược chúng ta, chúng ta sẽ không chút do dự phản kích. Đối với ai cũng vậy! Cuộc chiến này chỉ kết thúc khi Nhật Bản cúi đầu nhận thua, không có con đường nào khác! Trên thế giới không phải là không có quốc gia đồng tình với lập trường của chúng ta, chân lý cũng không phải chỉ nằm trong tay ai. Nguyên tắc của chúng ta là phải kiên trì lợi ích quốc gia, lợi ích dân tộc, bất kỳ chính sách nào của chúng ta, tuyệt đối không thể rời bỏ nguyên tắc này!" Nói xong những lời này, Mưa Thần tựa lưng vào ghế sofa, ngạo nghễ hất cằm lên, như thể lúc này, hắn đã hoàn toàn trả thù sự lãnh đạm và khinh thường của Gray.

Gray lặng lẽ nghe Mưa Thần nói, trên mặt vẫn không có chút biểu hiện bị xúc phạm nào. Hắn khẽ mím môi, lắc đầu nhẹ nhàng: "Một số quyết định trên trường quốc tế thường liên quan đến các điều ước đã ký kết trước đó, và những điều ước này thường là sự kế thừa của các điều ước trước đó. Khi các nước Hiệp ước xác định tấn công quân Đức ở Thanh Đảo, quý quốc vẫn còn điều ước hữu nghị hợp tác với Đức, và Thanh Đảo cũng là đất cho thuê

của Đức..." Tình hình sau đó diễn biến phức tạp, hôm nay tôi đến đây cũng là đại diện cho các nước Hiệp ước để giải quyết vấn đề, chứ không phải để phân định đúng sai mà chỉ có Thượng đế mới biết. Trong tình hình thế giới này, chúng ta không thể quá sa đà vào những chi tiết..." Mưa Thần lập tức ngắt lời hẳn, nhíu mày cười lạnh: "Chi tiết? Ngài có biết cuộc chiến ở Sơn Đông hơn một tháng qua đã gây ra bao nhiêu tổn thất lớn cho quốc gia chúng ta không? Hơn ba ngàn thường dân thiệt mạng, tổn thất tài chính năm ngàn vạn bảng Anh! Nếu vận mệnh quốc gia của chúng ta, đối với các nước Hiệp ước mà nói, chỉ là những chi tiết có thể bị bỏ qua, vậy công lý và chính nghĩa mà ngài đại thần ngoại giao nói đến của Hiệp ước quốc ở đâu? Tôi biết vì Bỉ bị xâm lược, quý quốc đã tham gia vào cuộc viễn chinh vĩ đại chống lại Đức, nhưng một dân tộc phương Đông cũng gặp phải thảm họa như vậy, công lý và chính nghĩa của thế giới lại đi đâu? Không biết tôi chỉ trích như vậy, ngoài việc thất lễ, còn có một chút đạo lý nào không?"

Trong lòng Gray thoáng qua hai chữ "dã man", nghiêng răng lạnh lẽo nghe Mưa Thần nói xong. Báo cáo của Crawford lúc này cũng hiện lên trong đầu hẳn: "... Vị tổng thống trẻ tuổi này, rất giỏi che giấu những toan tính trong lòng sau vẻ bề ngoài kịch liệt. Lúc này, chúng ta cần kiên trì lập trường của mình một cách vững chắc, chứ không phải bị khí thế của hắn áp đảo... Sau lưng chúng ta, là đế quốc Anh hùng mạnh..." Gray cũng nghĩ như vậy.

"Tổng thống tiên sinh, tôi đã nhận thấy, sau khi tuyên bố điều đình ở Hồng Kông, nội các Nhật Bản đã đưa ra tuyên bố của họ. Có thể nói, họ chấp nhận việc quý quốc thu hồi Sơn Đông, và không có ý định khiêu khích quý quốc ở Sơn Đông nữa. Phải chăng điều này có thể khiến Tổng thống tiên sinh hiểu rằng, Đế quốc Nhật Bản đã chọn cách thể hiện thiện chí hòa giải của mình? Ít nhất đối với Đế quốc Anh mà nói, Nhật Bản đã có những bước đi đầu tiên để hòa giải, và đã thể hiện thiện chí và hữu nghị lớn nhất với Đế quốc Anh. Còn quý quốc... Xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, cũng chưa đưa ra bất kỳ tuyên bố hòa giải nào, dù chỉ là một sự mong đợi.

Đế quốc Anh rất coi trọng sự khác biệt trong thái độ của hai nước. Đồng thời, Đế quốc Anh cũng sẽ không bao giờ dao động trong việc duy trì hòa bình ở Viễn Đông, và phải đảm bảo được điều đó. Nếu Viễn Đông vì một quyết định nào đó không hợp lý mà rơi vào bế tắc, tôi có thể khẳng định rằng, đây chính là một sự thách thức đối với chính sách Viễn Đông của Đế quốc Anh! Cho nên..." Giọng nói của hắn rất chậm, rất chậm.

"..... Cho nên mục đích chuyến đi này của ta, chính là muốn biết, tổng thống tiên sinh rốt cuộc có chấp nhận điều đình hay không. Có nguyện ý duy trì cục diện và hệ thống Viễn Đông và bình địa hay không? Có nguyện ý bày tỏ thiện ý lớn nhất với các nước Hiệp ước hay không? Bản thân ta rất mong đợi điều này. Đế quốc cũng vậy, cũng bày tỏ sự kỳ vọng lớn nhất với ngài Tổng thống."

Lời lẽ thẳng thừng, đe dọa, mưa thần lặng lẽ suy nghĩ, bản thân ở trong nước luôn là kẻ dọa nạt người khác. Không ngờ giờ đây phong thủy luân chuyển, lại bị người khác uy hiếp. Nhưng mà..... vị đại thần ngoại giao già nua này, sau lưng hắn thật sự có thực lực, cho dù không thể dùng binh lực giúp Nhật Bản tiến thêm một bước, cũng có thể giúp phong tỏa toàn bộ Trung Quốc. Cái ta cần, không phải là cùng Nhật Bản lưỡng bại câu thương, nhưng giờ phút này, tuyệt đối không phải lúc phải cúi đầu trước nước Anh.

Hắn ngồi thẳng người, thu tay lại. Về kích động vừa rồi dường như tan biến, thay vào đó là nụ cười hòa ái đến lạ thường: "Chiến sự châu Âu, hiện tại không mấy lạc quan. Tin tức truyền về cũng xôn xao, thật là một kiếp nạn của nhân loại..... Nền Dân quốc mới, là một quốc gia yêu chuộng chính nghĩa, một dân tộc của thế giới, luôn không cam lòng đứng sau trong việc duy trì công lý và chính nghĩa quốc tế. Nghe nói Pháp đã động viên, điều động năm lượt quân dự bị. Đó đều là những đứa trẻ mười sáu tuổi! Quý quốc dường như cũng đang chuẩn bị động viên ba triệu lực

quân..... Các nước Hiệp ước, đặc biệt là Anh và Pháp, thật sự vì thế giới mà cống hiến tất cả! Ta ở đây có thể nói cho quý sứ một tin tức. Trung Quốc sắp phổ biến chế độ nghĩa vụ quân sự, mở rộng lực quân lên một trăm năm mươi vạn người trở lên. Sức chiến đấu của quân đội Trung Quốc đã được chứng minh qua một loạt chiến sự. Về mặt quân sự, cũng giống như sự hợp tác giữa hải quân và hải quân Anh. Việc bày tỏ thiện ý lớn nhất của chúng ta, có phải quan trọng hơn tình hình Viễn Đông một chút hay không.....”

Trên trận địa phía bắc vịnh Giao Châu, mấy ngày nay toàn bộ quân đội Nhật Bản dường như lại hành động như một thể thống nhất. Các quân quan đều như được tiêm thuốc kích thích. Suốt hai mươi tư giờ, tất cả đều bận rộn thu nạp, tổ chức quân đội. Cấp dưỡng được phát xuống hết mức có thể. Sĩ quan, binh lính đều như vậy. Vũ khí, đặc biệt là lưỡi lê, được lau đi lau lại. Pháo binh không bắn trả một phát đạn nào trong các trận pháo chiến, cố gắng dự trữ đạn pháo. Tiền tuyến quân đội đảm nhiệm trinh sát, thăm dò hệ thống phòng ngự và tình hình phân bố chương ngại vật của đối phương. Đơn vị điện báo vô tuyến của bộ chỉ huy quân đội cả ngày tích tích đáp đáp, bận rộn dùng máy điện báo vô tuyến của họ liên lạc với Nhật Bản, Lữ Thuận và Đại Liên. Các sĩ quan cao cấp của bộ chỉ huy quân đội đều mang vẻ mặt nặng nề. Không ít đơn vị đã lộ diện. Các quân quan còn xua đuổi binh lính xuống biển tắm rửa, thành tựu người Nhật Bản chết cũng phải chết cho sạch sẽ. Trái ngược với những hoạt động khẩn trương này, trung tướng Võ Sáng, lấy danh nghĩa báo cáo công tác về nước của bộ chỉ huy quân đội, mang theo quân kỳ của ba sư đoàn và đội hộ tống, vất vả lắm mới lên thuyền. Sau đó trở về Nhật Bản. Không ai ở bãi biển tiễn vị tướng này. Vị tướng này sắp rời đi, vẫn còn chinh tề quân phục đứng trên boong tàu, hướng về phía những chiến hữu của mình, trang nghiêm làm lễ quân sự từ biệt. Một trận huyết chiến sắp đến, chỉ cần ngửi bằng mũi cũng có thể cảm nhận được.

Nói cũng kỳ quái, quân Nhật vốn đã rệu rã, dường như lại bị hành động rõ ràng là đi chịu chết này khơi dậy bản tính hung ác. Cái cục diện nhục nhã khi thất bại trở về nước, khiến họ mất hết lòng tin. Giờ đây, họ được lệnh quang vinh mà chết! Ít nhất sẽ không làm quân kỳ của họ phải hổ thẹn! Quân quan binh lính Nhật Bản, đã bị tẩy não đến tột cùng, đều cảm thấy đây là kết cục tốt nhất. Dùng cái chết của mình để đánh thức quốc dân, dùng cái chết của mình để lên án những chính trị gia bán đứng họ, dùng cái chết của mình để lục quân vì đế quốc mà đổi lấy tương lai! Năm vạn dã thú tuyệt vọng này, đã kích động.

Bầu không khí khác thường này, tiền tuyến quân đội chính quy cũng cảm nhận được. Đối diện với quân Nhật là Sư đoàn 18, bao gồm Lữ đoàn 35, một bộ phận của Lữ đoàn độc lập, và Sư đoàn 22 được tăng cường ở cánh trái. Cánh phải vì muốn yểm hộ Thanh Đảo. Lực lượng phòng thủ luôn là Sư đoàn 14, thường được sử dụng làm nòng cốt trong quân đội chính quy. Sư đoàn này được điều từ Hà Nam đến, chưa từng tham gia chiến sự, biên chế chỉnh tề, thực lực phong phú, luôn muốn đánh trận. Phía sau là đội dự bị, bao gồm toàn bộ Lữ đoàn 36 và một đoàn của Lữ đoàn độc lập 18, cùng với một đoàn công binh chiến đấu. Ngoài ra còn có một đội pháo binh hùng mạnh. Những tàn binh Nhật Bản này ban đầu đều trong tình trạng nằm rạp chịu trận. Mỗi ngày, báo cáo trinh sát đều cho thấy quân Nhật đã hỗn loạn thành một đoàn. Nhưng các quan quân binh lính này lại không có lệnh tấn công, chỉ có thể nhìn khối thịt mỡ lớn này chảy nước miếng. Quân đội chính quy mười bảy đoàn, tổng cộng sáu bảy vạn quân bị giữ chân ở đây, chỉ có thể bắn một nghìn phát đạn mỗi ngày. Thật là một việc tức chết người! Nếu là trước kia, Trần Sơn Hà, thống soái tiền tuyến phòng thủ, đã sớm chạy đến Tế Nam tìm Thái Ngạc, vị chỉ huy trưởng tiền tuyến, mà làm âm ỉ rồi. Nhưng gần đây hẳn *dọn dẹp*, chỉ có thể ở đây mà hờn dỗi.

Nhưng mấy ngày nay, bầu không khí này đã hoàn toàn khác. Pháo binh Nhật Bản, vốn lẻ tẻ bắn trả vài phát, đã trở nên im lặng hoàn toàn. Trần Sơn Hà còn tưởng rằng họ chuẩn bị rút lui. Các tướng lĩnh tiền tuyến cũng biết, một ông già ngoại giao đại thần của Anh đã đến thủ đô, chuẩn bị sắp xếp đàm phán điều đình giữa hai nước. Nhưng báo cáo trinh sát lại nói không phát hiện dấu hiệu quân địch lên thuyền. Thay vào đó, quân đội đang không ngừng tập kết, trận địa pháo đang di chuyển về phía trước. Mặc dù quân địch cố gắng tiến hành những hoạt động này vào ban đêm, nhưng khi trinh sát vào lúc bình minh, chắc chắn sẽ có một số dấu vết. Ở tiền tuyến, hai bên vẫn duy trì liên lạc. Hoạt động trinh sát của quân Nhật cũng bắt đầu. Đối với người Nhật Bản, dù ôm quyết tâm liều chết tấn công, nhưng sau thời gian dài huấn luyện nghiêm ngặt, hoạt động trinh sát của họ vẫn tiến hành một cách tỉ mỉ, thăm dò rõ ràng điểm yếu phòng ngự của địch, loại bỏ một số chướng ngại vật, lựa chọn tuyến xung kích. Một cuộc tấn công quy mô lớn của năm vạn người không phải là kiểu tấn công thời Trung cổ. Đó là một vấn đề cần được chuẩn bị cẩn thận trong học thuyết quân sự. Các quan quân Nhật Bản đã nghiêm túc và cẩn thận chuẩn bị cho hậu sự của họ. Đường như chết cũng phải chết cho oanh liệt.

Trên cao điểm, Trần Sơn Hà dùng ống nhòm nhìn trận địa quân Nhật hồi lâu. Đối diện là một vùng yên tĩnh, thỉnh thoảng trong chiến hào có vài lưỡi lê lộ ra, đảo mắt đã không còn gì. Thời tiết tốt như vậy, trên biển xa, đáng lẽ đoàn tàu vận tải của lục quân Nhật Bản đang bận rộn tiếp tế. Nhưng hiện tại, trên biển xa, chỉ có thể nhìn thấy những cột nước trắng xóa do đạn pháo bắn ra. Trần Sơn Hà hạ ống nhòm xuống, hỏi tham mưu trưởng Thái Hằng Văn, người đang đứng nghiêm trang phía sau với vẻ mặt nghiêm túc: “Lão Thái, anh nghĩ sao? Hiện tại cảm giác thật sự có quỷ. Trong mũi tôi dường như ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc! Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy, những tên quỷ lính trước mặt đang tụ lực, chờ phản công. Nhưng chúng ta ngày nào cũng theo dõi ở đây, cũng không thấy quỷ lính có viện binh. Binh lực, hỏa lực đều không tăng lên! Như vậy mà chúng còn phát động phản

công, chẳng phải là tự mình muốn chết sao? Đánh trận không có đạo lý tự mình muốn chết!”

Thái Hằng Văn sờ cằm nhẩn nhụi, trầm ngâm không nói. Mấy tham mưu đi theo bên cạnh đều chỉ trỏ vào trận địa quân Nhật, cười khố nói: “Chuyện này thật quái lạ, lẽ ra đã sắp hòa bình, vậy mà lũ quỷ lại muốn đánh một trận cho bằng được. Chuyện này ta cũng chẳng hiểu gì... Hay là chúng ta đi điện báo cho tiên sinh ở núi Tùng Sơn xin chỉ thị một tiếng? Rồi tranh thủ báo cáo cho Tham mưu trưởng Niệm Tôn một tiếng.” Trần Sơn Hà lộ vẻ mặt như vừa nuốt phải ruồi, khuôn mặt tuần tú nhẩn nhó thành một cục: “Núi Tùng Sơn thì thôi đi! Ta vẫn là đi điện báo cho đại ca Niệm Tôn, hiện tại Nam Kinh cần nắm bắt động tĩnh của quân Nhật, tránh để thêm một khâu chuyển báo. Chẳng may xảy ra chuyện gì, thì mọi việc đã muộn rồi.” Thái Hằng Văn cười thầm, nhìn Trần Sơn Hà cố gắng tìm lý do để đi, hẳn cũng mặc kệ, cứ để hẳn tự do.

Đột nhiên, Trần Sơn Hà nghiêm mặt xuống: “Ghi chép mệnh lệnh!” Mấy tham mưu lập tức mở cặp công văn, lấy giấy bút ra, chờ đợi mệnh lệnh của sư trưởng. Toàn Sư Cửu bộ binh đoàn, hai pháo binh đoàn, cùng hơn bốn vạn quân trực thuộc đều phải chấp hành mệnh lệnh của vị sư trưởng trẻ tuổi, cùng tuổi với tổng thống. Bên cạnh hẳn còn có hai sư bộ đội khác cũng đang chịu sự chỉ huy của hẳn.

Toàn quân tuyến đầu lập tức vào trạng thái báo động, tiến vào trạng thái phòng thủ toàn tuyến. Khi nào giải trừ, phải theo lệnh của sư bộ. Tuyến đầu được bổ sung đạn dược ba cơ số, pháo binh bổ sung năm cơ số. Công sự tuyến đầu cần tăng cường vật cản. Phía sau mới vận đến loại vũ khí mới, địa lôi ép phát, do chiến đấu công binh một đoàn phối thuộc, thừa đêm dưới hỏa lực yểm hộ mà tiến hành bố trí. Khu vực gài mìn phải đủ sức che chắn toàn tuyến, chiều rộng không được dưới mười mét! Nếu quân Nhật tấn công, tuyến đầu không được lùi nửa bước, bất cứ lý do gì! Mệnh lệnh của

sư bộ là tử thủ, tử thủ, tử thủ! Gây thương vong lớn nhất cho lũ quỷ! Đồng thời, phải dùng lực lượng dự bị bên cánh phản kích kịp thời. Ngoài Thập Bát sư ra, các sư khác, các phân đội trực thuộc, toàn thể phải tuân theo chấp hành, không được làm trái!” Hãn hung hăng dùng hai tay đấm vào nhau, cuối cùng lại chửi thề: “Mẹ kiếp, quân Nhật nếu muốn tìm chết, lão tử sẽ thành toàn cho chúng. Để sau này bọn chúng đi qua chỗ này đều phải khóc cha gọi mẹ, nhớ lấy Trần lão tử này!”

Tình báo tiền tuyến nhanh chóng truyền đến Hang Hồ. Lúc này, Mưa Thần đang bận thương lượng với bá tước Gray. Trong vài ngày, hai người đã đấu khẩu ba lần. Một mặt, Mưa Thần bị ép phải vô điều kiện chấp nhận đề nghị điều đình của Anh, mặt khác, lại kiên quyết không buông núi xanh, muốn Nhật Bản phải nhượng bộ lớn nhất. Nhưng trước việc Mưa Thần đề cập đến việc quân đội Trung Quốc có thể tham gia vào chiến sự trong khối Hiệp ước, lại khiến bá tước Gray có chút dao động. Chỉ là, trên mặt ông ta tuyệt đối không biểu lộ ra. Theo vị đại thần ngoại giao có trật tự này, trước hết phải giải quyết xong một việc, rồi mới dễ dàng đàm phán những chuyện tiếp theo. Chính vì Mưa Thần đang bận đàm phán, nên Ngô Hái đã chủ trì mọi việc ở Hang Hồ, nhận báo cáo trực tiếp từ Trần Sơn Hà, rồi trầm tư hồi lâu. Rốt cuộc, quân Nhật có ý đồ gì khi để tàn binh đánh trận? Tình hình chiến sự ở tiền tuyến lại một lần nữa bùng phát, không biết sẽ ảnh hưởng đến đại kế của tổng thống đến mức nào! Hãn nhíu mày, lớn tiếng ra lệnh: “Tình báo trước chuyển đến tổng thống, đồng thời hỏi ý kiến của Tổng chỉ huy Thái ở Tế Nam. Mặt khác, tìm Tư Mã Thuần đến gặp ta. Đến, mặc kệ hãn đang làm gì. Mệnh lệnh hãn chạy bộ đến Hang Hồ! Ngày nghỉ kết thúc!”

Tư Mã Trạ vừa xuống xe, liền chạy bộ vào Hang Hồ. Vị quân sư đệ nhất của quân đội Trung Quốc, hiện tại trên mặt đầy nụ cười tươi rói. Không cần hỏi cũng biết, thằng nhóc này đặc ý lắm. Nhưng khi Ngô Hái đưa báo cáo cho hãn với vẻ mặt nghiêm trọng, hãn vội vàng cúi đầu xem,

rồi vỗ bàn kinh hô: “Quân Nhật muốn chuẩn bị tổng lực tấn công! Bọn chúng muốn liều chết, làm rối cục diện! Phía sau chắc chắn có bóng dáng của bộ tham mưu lục quân! Lần này phiền toái rồi!”.

T•L.Trúc – đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện•

STT 262: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 63: Chiến tranh quái thú

Trong màn đêm bao phủ Sơn Đông, cái tĩnh lặng đến lạ thường bao trùm cả vùng quê. Hè sắp tàn. Tiếng ve sầu đã bắt đầu râm ran, vang vọng khắp chốn. Trên trời, lác đác vài ngôi sao, còn âm thanh sóng biển vỗ vào bờ cát cũng rõ mồn một trong đêm tối. Khoảnh khắc này khiến người ta khó mà tưởng tượng được hơn mười vạn quân đang căng thẳng đối đầu, và một cuộc xung đột chưa từng có sắp sửa bùng nổ.

Kể từ khi lực quân cận đại Nhật Bản thành lập, tư tưởng bảo thủ của quân đội cùng với sự kết hợp chặt chẽ giữa các phe phái đã tạo nên một cuộc tàn sát mà người ngoài khó lòng hiểu được. Những thanh niên nông dân từ khắp Nhật Bản, sau khi trải qua huấn luyện khắc nghiệt, chuyên chế và vô tình nhất, đã hoàn toàn hòa nhập vào tư tưởng của lực quân. Tư tưởng của họ, vận mệnh của họ, tham vọng, quyền lực, và khát vọng của họ đã kết tinh thành con quái vật lực quân Nhật Bản. Họ coi lực quân là chúa tể không thể tranh cãi của đế quốc này. Nhật Bản, nếu không có lực quân, sẽ chẳng là gì cả. Những cuộc chiến tranh liên lĩnh liên tiếp đã tạo nên vị thế đặc biệt của lực quân trong quốc gia. Một số chính trị gia sáng suốt của Nhật Bản nhận thấy con quái vật này đã trở nên quá mạnh, sắp vượt ra khỏi tầm kiểm soát của quốc gia, thậm chí muốn thay thế nó. Khi họ chuẩn bị các biện pháp để làm suy yếu và hạn chế nó, con quái vật bắt đầu gầm thét, bắt đầu xao động, bắt đầu sử dụng những mưu đồ đặc trưng của quân nhân Nhật Bản để bảo vệ vận mệnh của mình. Kết quả cuối cùng là cuộc đột kích tự sát điên cuồng vào đêm trăng rằm, khiến những người chứng kiến phải

há hốc mồm. Lịch sử, đôi khi cũng phi lý đến vậy. Cũng có thể điên cuồng đến thế.

Ba phát pháo sáng xé toạc bầu trời, chiếu rọi mặt đất trắng bệch. Tiền tuyến, Sư đoàn 18, Sư đoàn 14, và Sư đoàn 22, toàn bộ quân đội đã nhận được lệnh khẩn cấp từ Nam Kinh và Tế Nam, yêu cầu họ cảnh giác cao độ, sẵn sàng đối phó với cuộc phản công điên cuồng của quân Nhật, và quyết tâm đập tan hành động ngu xuẩn của chúng! Giới lãnh đạo quân đội chính quy có một số nhân tài từng du học ở Nhật Bản, hiểu rõ về lực quân Nhật Bản và các phe phái của chúng. Đối với họ, sau nhiều năm phát triển, cộng thêm tính phong kiến đặc trưng của chính thể Nhật Bản, không gì có thể sánh bằng việc bám chặt vào địa vị của họ, quyền lực và uy tín của lực quân, và cái gọi là sứ mệnh thiêng liêng mà họ tự cho là phải gánh vác cho vận mệnh của Nhật Bản! Họ hiểu rõ tâm lý của lực quân Nhật Bản, thậm chí còn không thể kiểm soát được cả những chư hầu như Quan Đông quân! Quan Đông quân nghiễm nhiên là một vương quốc độc lập, lao vào những cuộc phiêu lưu quân sự, cuối cùng dẫn đến sự sụp đổ của toàn bộ đế quốc Nhật Bản. Phải chăng là do sự xuất hiện của mình đã thay đổi quỹ đạo phát triển của lịch sử, khiến chúng điên cuồng trước thời hạn? Mặc dù có chút khó lường về sự thay đổi của lịch sử, nhưng khi kẻ thù đã khiêu chiến, thì chỉ có thể nghênh chiến! Vấn đề Sơn Đông kéo dài và thời khắc then chốt của vận mệnh hai nước, Mưa Thần đã sớm có một nguyên tắc. Đó là trên chiến trường, cứ dựa vào thực lực mà làm, đàm phán hay thương lượng, cuối cùng vẫn phải nhìn vào thực lực! Mặc dù đã nghiêm túc thông báo cho Edward Gray về tình hình dị động của quân Nhật ở tiền tuyến, yêu cầu ông chất vấn chính phủ Nhật Bản, yêu cầu họ kiềm chế những hành động độc đoán của lực quân.

Khi ba quả pháo sáng vẫn còn lóe sáng trên bầu trời, hàng vạn binh lính chính quy trên toàn tuyến đều không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn cảnh tượng bầu trời bỗng nhiên sáng rực. Trên chiến tuyến kéo dài, hàng rào thép

gai, chiến hào, chướng ngại vật, và công sự súng máy, đều bị chiếu sáng trong chốc lát. Hàng vạn khẩu súng trường và hơn ngàn khẩu súng máy, cùng với hàng trăm khẩu pháo lớn nhỏ đã sẵn sàng chiến đấu. Nhưng trên trận địa quân Nhật vẫn là một sự im lặng chết chóc. Trong chiến hào, binh lính nhìn nhau. Hàng vạn người đều nín thở. Chiến tuyến quân Nhật đột nhiên vang lên một tiếng gầm. Dường như là tiếng gầm gào khàn khàn của lũ quỷ đói từ địa ngục. Tiếp theo, chiến tuyến quân Nhật lóe lên, sáng rực, kèm theo tiếng đất rung chuyển! Hơn trăm khẩu pháo Nhật Bản cùng lúc khai hỏa! Đạn pháo lập tức dày đặc, nổ tung xung quanh trận địa quân chính quy, tạo thành những cột khói, những cây chướng ngại vật, những mảnh vỡ bay lên trời, ánh lửa chói lòa. Trên chiến trường, mùi thuốc súng cay xè. Trong chiến hào, binh lính đều cúi đầu, cố gắng thu mình trong chiến hào, tránh những mảnh đạn bay tứ tung. Chiến hào hình chữ Z và các điểm hỏa lực bằng đất đá tạo thành phòng tuyến trong chốc lát bị bao phủ bởi mưa đạn và tiếng nổ. Quân Nhật quả là có sức mạnh tàn bạo!

Trần Sơn Hà trừng lớn mắt, đứng trong sở chỉ huy của Sư đoàn 18 gần đó. Hắn gần như nhìn chăm chăm vào hỏa lực hung mãnh đột ngột bộc phát của quân Nhật với vẻ mặt cuồng nhiệt, cởi bỏ cổ áo, ánh mắt không rời khỏi ống nhòm. Hắn lớn tiếng ra lệnh cho các tham mưu đang chờ lệnh phía sau: “Phản công hỏa lực! Căn cứ vào hướng pháo của quỷ tử, đánh sập trận địa pháo binh của chúng! Thông báo cho toàn tuyến các đoàn chuẩn bị nghênh chiến quân Nhật tấn công! Mẹ kiếp, lão tử cuối cùng cũng không bỏ lỡ sự phù hộ của ông trời!”

Sáu pháo binh đoàn phía sau quân chính quy với hơn hai trăm khẩu pháo đã chiến hạng nặng cũng đồng loạt khai hỏa, uy lực của chúng càng lớn, đạn dược càng đầy đủ. Đạn pháo từ Tế Nam được chuyển đến, chất đầy trên trận địa. Các pháo binh đều xắn tay áo, ra sức nhét đạn pháo vào, bắn ra. Tất cả trận địa pháo binh đều là một biển lửa, tiếng pháo vang lên như bão táp! Các trạm quan sát pháo binh tuyến đầu gần như đồng thời nhìn thấy

ánh lửa trên chiến tuyến quân Nhật lóe lên và nổ tung, bụi mù bao phủ chiến tuyến quân Nhật, ánh lửa bùng nổ, cuốn theo vô số mảnh đạn văng tứ tung. Thình thoảng lại có một quả cầu lửa khổng lồ bùng nổ, cột khói hình nấm bốc thẳng lên trời cao hàng trăm mét. Đó là khi đạn dược của quân Nhật bị đánh trúng. Quân Nhật bị giam chân trong một khu vực nhỏ hẹp, vị trí và không gian để pháo binh của chúng hoạt động bị hạn chế. Thông thường, pháo binh quân chính quy coi như đã giữ lại một phần, không đánh chúng đến chết, lần này quả thực không hề nương tay. Chỉ thấy trong ánh lửa, pháo binh quân Nhật dần dần thừa thốt, từng vụ nổ lớn liên tiếp vang lên. Mảnh vỡ pháo binh bao trùm lấy những cánh tay, chân cụt của pháo binh Nhật Bản, bay tứ tung. Pháo chiến, quân Nhật nhất định phải thua!

Trong địa ngục lửa đạn, trên chiến tuyến quân Nhật đột nhiên xuất hiện những đợt sóng người. Những chiếc mũ sắt cao đặc trưng của quân Nhật, hàng ngàn hàng vạn người dẫn đầu xuất hiện từ những chiến hào sâu thẳm. Từng hàng lưỡi lê trên súng trường như một rừng dao sắc. Trong một mặt trận nhỏ hẹp như vậy, tập trung nhiều bộ binh như vậy để xung kích, hình ảnh này, khiến người chứng kiến cảm thấy như một cơn ác mộng. Binh lính Nhật Bản đồng loạt gầm lên: “Banzai ~~~~ Banzai ~~~~”, tiếng gầm lớn của cả một đám người vang vọng trước mặt, tất cả đều là những người đầu quấn khăn trắng, tay cầm dao găm, thân hình thấp bé của quân Nhật. Dưới sự chỉ huy của họ, biển người này, không phân đội hình, không cần biết sóng lần, cứ như vậy tràn tới, quả thực có thể bao phủ tất cả! Tính mạng con người, vào lúc này, đã trở thành thứ vô nghĩa nhất.

Quân Nhật điều động quân tư lệnh trong chùa Thọ, một vị Đại tướng đang ngồi ngay ngắn trong chiến hào của mình, thừa nhận sự chấn động dữ dội của pháo kích. Bên trong bộ tư lệnh, trừ một số ít nhân viên lưu thủ, tất cả sĩ quan đều tự nguyện báo danh tham gia đợt xung kích này. Giới sĩ quan Nhật Bản đã không thể chấp nhận thất bại thảm trọng này. Trong lòng bọn chúng đầy kiêu ngạo và cố chấp, luôn cho rằng đây là cơ hội lớn nhất để rửa

sạch nhục nhã, thậm chí có thể thúc đẩy quốc sách thay đổi. Tuyệt đại bộ phận sĩ quan bộ binh Nhật Bản đều cam tâm tình nguyện ra tiền tuyến chịu chết. Đối với một tập thể đã dung nạp hiệu chiến và đã tâm bành trưởng vào bản chất như vậy, nếu chưa chịu đựng những đòn giáng trả thảm khốc nhất, không thể vãn hồi nhất, thì vĩnh viễn không thể tỉnh ngộ.

Đại tướng chấp tay trước ngực, khẽ đọc kinh văn, dường như đang siêu độ cho mấy vạn quân Nhật quan binh sắp phải chết chóc. Ở Nhật Bản, một số người đã sốt ruột chờ đợi điện báo từ Đại tướng trong chùa Thọ: “Toàn quân đã đúng giờ phát động cuộc đột kích liều chết, quân đội Trung Quốc đã là vận mệnh của Hoàng quốc. Các tướng sĩ trong nước hãy nhìn vào sự nỗ lực của quân đội, đừng phụ lòng hy sinh của họ, hãy phát triển lực quân đến cùng vinh quang.”

Trần Sơn Hà lúc này cũng có chút điên cuồng, nhìn vào ống nhòm, một cảnh tượng hùng vĩ với những đợt người trào dâng. Lưỡi đao chém xuống, lao vào lưới lửa tử thần. Pháo kích dày đặc nổ tung, dường như không thể tạo ra một lỗ hổng nào, toàn tuyến vẫn là một biển người. Dù là ban đêm, hẳn cũng có thể hình dung ra khuôn mặt điên cuồng của quân Nhật đang công kích, cùng với hàng vạn con mắt đỏ ngầu chỉ còn chiến tranh. Thật là một cảnh tượng tráng lệ! Ta, Trần Sơn Hà, sinh ra là vì chiến tranh.

Hắn đột nhiên quay đầu, vẻ mặt có chút dữ tợn, nghiêm nghị nói với tham mưu thông tin trẻ tuổi đang căng thẳng đến mức không nói nên lời: “Gửi điện cho Nam Kinh và Tế Nam, tàn quân Nhật Bản đã dùng chiến thuật biển người để phát động cuộc tấn công tự sát trên diện rộng. Tổng bộ dự đoán không sai. Tiền tuyến của ta sẽ tập trung hỏa lực, toàn lực tiêu diệt cuộc đột kích lần này của quân Nhật. Báo cho tổng bộ, một trận chiến này, trong vòng mấy chục năm tới, nơi này sẽ không còn ai sống sót! Nơi này sẽ có thêm mấy vạn oan hồn người nước ngoài không thể về quê hương! Phi!”

Sóng người xung kích vẫn không ngừng xông về phía trước. Hỏa lực tạo thành một khu vực phong tỏa. Hơn một trăm khẩu pháo dã chiến hạng nặng và hàng trăm khẩu súng cối các loại tạo thành một cơn mưa đạn. Những mảnh thép rơi vãi, không biết sẽ cướp đi bao nhiêu sinh mạng. Những sĩ quan binh lính này dường như đã hoàn toàn mất đi lý trí, toàn thân dính đầy máu của mình và của người khác, cúi đầu lao đảo tiến lên trong mưa đạn. Binh lính Nhật Bản bị gãy chân vẫn không cảm thấy đau đớn, dùng hai tay bò về phía trước, lại bị đám đông phía sau giẫm đạp. Tuyến hỏa lực phong tỏa cách đó vài trăm mét đã khiến hơn một nửa số sĩ quan chỉ huy bị thương vong. Trung tướng Mai Trạch, vùng bảo đao “Thường Thắng” gia truyền, gầm thét như người điên, xông lên phía trước nhất. Thế mà, như một kỳ tích, không bị trúng đạn pháo. Quân Nhật phía sau, trong bóng đêm khói lửa, nhìn thấy bóng dáng trung tướng lao tới trước một hàng rào thép, điên cuồng vùng dao quân dụng nhìn vào những sợi dây thép. Bỗng nhiên, dưới chân hắn, không biết giẫm phải thứ gì, một cột khói bốc lên, lập tức hất tung trung tướng lên không trung. Thanh bảo đao truyền thừa từ thời Chiến quốc của Nhật Bản bị chém làm ba đoạn, không biết bay đi đâu. Vị trung tướng được coi là ngôi sao hy vọng của lục quân đã tắt thở tại chỗ. Vụ nổ này như một tín hiệu, trên chiến tuyến chính quy, súng máy, súng trường đồng loạt khai hỏa. Đối với cuộc đột kích của quân Nhật, Địa ngục hành trình chỉ mới bắt đầu.

Pháo binh Nhật Bản oanh kích, phá hủy chướng ngại vật trước mặt quân đội chính quy rất ít, đặc biệt là loại lưới thép mai phục. Quân Nhật vừa bước vào, đã lăn thành một đoàn! Bên dưới lưới thép, địa lôi được chôn dày đặc. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử chiến tranh châu Á sử dụng địa lôi với quy mô lớn. Từng người ngã xuống, lại bị nổ tung lên cao. Tiếp theo, càng có nhiều người lao vào, đôi mắt đỏ ngầu của binh lính Nhật Bản dùng lưới lê đâm, dùng dao quân dụng chém, dùng máu thịt xông qua địa lôi. Chưa kể, trên không trung còn có một dòng sông lửa từ mưa đạn! Trước chướng ngại vật, quân Nhật ngã xuống từng mảng lớn. Máu thịt văng tung tóe, đội

quân tiếp theo lại giẫm lên thi thể của người đi trước mà tiến lên. Sau đó, thi thể của quân Nhật đã hoàn toàn phủ kín lưới thép mai phục. Binh lính giẫm lên thi thể mềm nhũn, tạo thành một con đường xung kích về phía trước! Đây không phải là chiến đấu, mà là tàn sát.

Quân đội chính quy, dù đã trải qua chiến trận, nhưng cũng chưa từng trải qua một đêm như vậy. Khắp nơi đều là những đọt người vô tận xông tới. Có người đã vứt bỏ cả súng, máu me đầy người, chỉ kiên trì tiến lên. Súng máy đều khai hỏa với tốc độ cao nhất. Vài băng đạn đã hết, nước làm mát ống súng đã sôi sùng sục. Mọi người đều tái nhợt, nghiêng rằng chịu đựng, thay đạn, khai hỏa. Máu thịt bay múa đầy trời. Tiếng kêu thảm thiết không dứt. Binh lính Nhật Bản lúc này không còn là một đội quân chiến đấu. Trong đầu họ chỉ còn một ý nghĩ: vượt qua con đường chết chóc này... Xông vào chiến hào của địch, ý nghĩa của cuộc tấn công này, ý nghĩa tồn tại của sinh mệnh họ, nghĩa vụ của người lính, lúc này đều trở thành hỏa lực, kiên trì tiến lên, kiên trì tiến lên...

Trần Sơn Hà nhìn thấy tất cả. Sắc mặt các quân quan bên cạnh hắn đều thay đổi hoàn toàn. Thái Hằng Văn Cử cầm ống nhòm, chỉ biết lẩm bẩm: “Điên rồi, đều điên rồi... Tư lệnh như vậy, nên bị treo cổ... Sinh mạng của binh lính, bị họ coi là cái gì?” Trần Sơn Hà cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Tiểu quỷ tử chính là như vậy, không thể nói lý! Bọn chúng dựa vào sự điên cuồng này mà đánh bại chúng ta năm xưa, hiện tại chúng ta phải dùng sự điên cuồng này để đánh bại chúng! Vì điều này, ta không sợ giết nhiều người! Không sợ là tổng thống, ta cũng sẽ làm cái đồ tể này!” Thái Hằng Văn buông ống nhòm trong tay, chỉ lắc đầu: “Tôi đến trận địa pháo binh xem sao, ở đây tôi không thể đợi được nữa, không còn là đánh trận nữa rồi.”

Vài vạn người biến người xung kích, lại phải trả giá bằng thương vong không biết bao lớn. Cuối cùng, có người tràn vào chiến tuyến chiến hào thứ

nhất. Những binh lính Nhật Bản còn sống sót và những kẻ điên, dùng lưỡi lê, nắm đấm và răng vật lộn với quân đội chính quy. Sau một thời gian dài tàn sát đơn phương, quân đội chính quy cũng xuất hiện thương vong. Không ít khu vực đã có tín hiệu đạn lục sắc bay lên, báo hiệu cho hỏa lực phía sau bao trùm nơi này! Bọn lão tử chuẩn bị cùng tiểu quỷ tử đồng quy vu tận! Cuộc chém giết thảm thiết diễn ra trên toàn tuyến, đã đạt đến cao trào. Mặc dù cuộc đột kích liều chết của quân Nhật thất bại đã là điều không thể tránh khỏi. Nhưng lúc này, trong cuộc chém giết, hai bên đều thể hiện hết quyết tâm và dũng khí, thậm chí cả thú tính. Đêm nay đã định sẵn sẽ được ghi vào lịch sử là một trong những đêm đẫm máu nhất ở Đông Á.

Lúc này, tại phủ tổng thống Nam Kinh, nội các, thậm chí cả đại sứ quán Anh, dinh thự của công sứ Nhật Bản, tất cả đều sáng rực ánh đèn. Tình báo hỗn loạn từ tiền tuyến hai bên không ngừng được đưa đến. Mọi người đều ngậy người nhìn vào tất cả, tình huống tồi tệ nhất cuối cùng đã xảy ra, lịch sử vào thời khắc này đang cuồng loạn chảy xiết. Mỗi người gánh vác những trách nhiệm khác nhau, đều đang lo lắng về tình hình sẽ xấu đến mức nào, liệu có khả năng cứu vãn hay không.

Tại phủ Tổng thống, trong phòng làm việc của mưa thần, các bộ trưởng quan trọng của nội các, tổng tham mưu quân sự, chủ quan, ủy ban quốc phòng nghị hội, cùng các nghị viên ủy ban ngoại giao đều được triệu tập. Họ phải khẩn trương thương thảo về tình hình sắp tới.

Mưa thần cũng không mấy hứng thú với việc phải cùng nhiều người như vậy bàn luận chuyện, bởi vì theo hắn, nhiều người chỉ khiến quyết định chậm trễ, nhất là trong thời buổi biến động này! Nhưng hiện tại, hắn không thể không thuận theo ý kiến của mọi người, tổ chức một cuộc họp khẩn cấp có phần hỗn loạn. Lòng người trong nước cần được yên ổn, dùng cuộc họp này để ổn định nội bộ cũng là một lựa chọn.

Thế nên, khi tin tức chiến sự nổ ra ở tiền tuyến truyền đến, mọi người đã tụ tập dưới một mái nhà trong phòng họp lớn của Phủ Tổng thống. Ai nấy đều xôn xao bàn tán, vẻ mặt ai cũng có chút hoảng hốt. Tổng Giáo Nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí trung tâm của bàn họp, trầm mặt, không đáp lời trước những câu hỏi của người khác.

Từ khi Lý Dân Quốc thành lập đến nay, sóng gió không ngừng. Nhưng chưa bao giờ tình thế lại hiểm nghèo đến thế! Nhật Bản lại khơi mào chiến sự, liệu có dẫn đến một cuộc chiến tranh toàn diện giữa hai nước hay không? Giờ đây còn có các nước đồng minh đứng sau lưng, nếu những thế lực này liên kết lại để ngăn chặn, tiêu diệt dân quốc non trẻ, thì liệu vận may mà dân tộc này có được gần đây, nhờ có mưa thần, đã đến hồi kết thúc? Lúc này, lòng người ai cũng có phần hoang mang.

Ngày thường, mọi người luôn cảm thấy có chút xa cách với vị tổng thống, nhưng giờ đây, khi không thấy bóng dáng của hân, mọi người mới nhận ra. Đứng nhìn họ, những quan lớn trong nội các, nghị viên quốc hội, ngày thường chỉ tay năm ngón, một vẻ đại nhân vật, nhưng cuối cùng, tất cả đều dựa vào vị tổng thống này!

Cổng vang lên tiếng bước chân gấp rút, rồi thân ảnh mưa thần xuất hiện bên cạnh cửa phòng họp, theo sau là Ngô Hái, Tư Mã Trạ cùng một số phụ tá quân sự. Sau khi tham gia một cuộc họp khẩn cấp nhỏ, mưa thần vội vã bước vào. Lúc này, không biết có phải cố tình hay không, vẻ mặt hân vẫn thản nhiên, bình tĩnh, quay đầu nói chuyện với Tư Mã Trạ, dường như còn đang thì thầm điều gì.

Trong phòng họp, mọi người đều đứng lên, ai nấy đều mang vẻ mặt chờ đợi, ý lại: "Tổng thống..."

Mưa thần cười vẫy tay, ra hiệu mọi người ngồi xuống: "Mọi người sao lại căng thẳng thế này? Trời sập à? Chúng ta đánh với Nhật Bản quanh

Thanh Đảo hơn một tháng, chúng làm gì được chúng ta. Cuối cùng chẳng phải vẫn phải nhờ Anh quốc điều đình hay sao? Giờ đây, chúng ta chủ động khơi mào chiến hỏa, chúng ta chiếm thế thượng phong. Sợ chúng làm gì?"

Hắn cười, đặt mũ xuống, ngồi xuống, cầm chén trà, vẫn thản nhiên nói chuyện: "Chúng ta là một quốc gia lớn, hiện tại lại đồng lòng đoàn kết. Cứ cho là tình huống xấu nhất, Nhật Bản với chúng ta toàn diện tan vỡ, chúng có thể chống đỡ một cuộc chiến tranh toàn diện với chúng ta sao? Đây không phải là thời chiến tranh Nga - Nhật, quân phí của chúng có Anh quốc, Mỹ quốc lo. Hiện giờ Anh quốc bận bịu, Mỹ quốc lại đồng tình với chúng ta. Bọn chúng muốn ép chúng ta theo chính sách của chúng, chúng ta không sợ chúng! Quân đội chính quy của chúng ta đang mạnh nhất, mọi người cứ yên tâm!"

Ngô Hái cũng cười nói với mọi người: "Chiến sự ở tiền tuyến nổ ra, mọi người cứ yên tâm, tàn binh của quân Nhật ở Sơn Đông đã định trước sẽ bị quân đội chính quy của ta tiêu diệt. Chúng ta đã tập kết chủ lực quân đội chính quy ở phía đông, có thể chống lại bất kỳ dã tâm chiến tranh nào của Nhật Bản. Xin chư vị hãy tin tưởng vào quân đội chính quy, trong nước, chư vị cứ chỉ huy, sa trường, quân nhân chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng quốc dân!"

Nghe hai người cố gắng trấn an lòng người, bầu không khí dần ổn định. Mọi người không hiểu sao, đều cảm thấy an tâm. Đây cũng là một loại tín nhiệm mù quáng vào mưa thần. Chỉ có Tổng Giáo Nhân vẫn nhúu chặt mày. Hắn là người hiểu rõ nhất về chiến lược của mưa thần trong nội các. Hắn muốn chen chân vào đoàn tàu phát triển của cuộc Đại chiến châu Âu, nhưng điều này cần một môi trường hòa bình quốc tế. Nếu thật sự tan vỡ với Nhật Bản, trên quân sự có lẽ không sợ gì, nhưng làm lỡ mất thời cơ phát triển, chẳng phải là điều mà mưa thần không muốn thấy nhất sao.

Thiên lô trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này.

STT 263: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 64: Bia kỷ niệm

"Thủ tướng các hạ! Thủ tướng các hạ! Nhanh tỉnh lại!" Tiếng gọi lớn như sấm, phá tan giấc ngủ say nồng của Lớn ôi. Vị Thủ tướng này, mấy ngày nay có thể nói là vô cùng thuận lợi. Kể từ khi Minh Trị Thiên Hoàng, vị đại đế nắm quyền lực tối cao, băng hà, những phe phái trước kia phải kiêng dè lẫn nhau, cuối cùng chỉ có thể rằm rắp nghe theo, bắt đầu tranh giành quyền lực. Lục quân, với sự hậu thuẫn của các nguyên lão đại thần và sự kết hợp với các tài phiệt công nghiệp nặng, đã trở thành một thế lực ngoan cố, mang nặng tính phong kiến.

Lớn ôi, với những tư tưởng tương đồng, đã bị chèn ép trong những năm trị vì. Trong cuộc tranh giành quyền lực này, có lẽ vì người dân Nhật Bản phải chịu đựng cuộc sống khốn khổ, gánh chịu gánh nặng thuế khóa, dù luôn nghe tin tốt về việc hoàng quân mở mang bờ cõi, nhưng cuộc sống của họ vẫn không được cải thiện. Vì vậy, những chính trị gia hô hào "thoát Á nhập Âu", cải cách đế quốc, cắt giảm quân bị, và nuôi dưỡng dân sinh, đã dần dần chiếm lĩnh sân khấu chính trị. Lần này, nhờ vào thất bại nhục nhã của lục quân tại Trung Quốc, họ càng liên kết với hải quân, vốn có tư tưởng tiến bộ hơn, để thách thức vị thế của lục quân. Cho đến nay, họ đã đạt được những thành công nhất định. Khí thế của lục quân bị dập tắt, và họ hứa sẽ không tiếp tục cắt giảm ngân sách quốc phòng hàng năm. Lục quân và các nguyên lão đứng sau họ cũng đồng ý tuân theo chính sách ngoại giao của chính phủ, không can thiệp vào các vấn đề quốc gia bằng các hoạt động của phe phái.

Đêm hôm đó, Thủ tướng Lớn ôi còn tham gia tiệc rượu của Hội Nghiên cứu Xúc tiến Giáo dục Đế quốc, uống hơi quá chén. Khi ông đang chìm vào giấc mộng đẹp, thì bị đánh thức một cách cấp bách!

Lớn ôi ngáp một cái, ngồi dậy trên giường. Mấy chục giây sau, ông mới cảm nhận được ý thức trở lại. Ông vội đeo kính, thấy thư ký và Katou Chu Minh đang quỳ trước giường. Sắc mặt thư ký tái nhợt, còn Katou Chu Minh cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng mồ hôi trên trán đã tố cáo sự lo lắng của ông ta. Lớn ôi có chút bất mãn, xoa xoa vai: "Katou quân, chuyện gì vậy? Ta ngay cả một đêm yên tĩnh cũng không được hưởng sao? Có chuyện gì khẩn cấp mà khiến người hoảng loạn đến vậy?"

Katou nghiêng rằng, khó nhọc nói: "Thủ tướng các hạ! Tổng bộ quân đội Trung Quốc điện báo, quân đội Trung Quốc vì muốn vẫn hồi danh dự, đã tự ý phát động xung kích quyết tử vào quân Hoa. Đại tướng Quan Đông châu dù đã cố gắng ngăn cản, nhưng Tổng bộ quân đội Trung Quốc đã ngừng tiếp nhận điện báo. Chiến sự đã bùng phát trở lại... Hải quân cũng điện báo, hiện tại hai quân Nhật - Hoa giằng co trên đất liền, tiếng pháo không ngớt. Tiếng la hét của lực quân, ngay cả trên các pháo hạm tuần tra bờ biển cũng nghe thấy. Lực quân và nhau cương thị trợ giúp biểu thị đối với chuyện này rất đau lòng, nhưng là đối một người lính đi tìm kiếm chính mình quang vinh kết cục, hẳn cũng tương tự biểu thị cảm động... Lực quân đã tự ý khai chiến!"

Lớn ôi lập tức đứng phắt dậy khỏi giường. Chân trần bước nhanh ra hành lang, rồi lao vào, quát lớn với Katou Chu Minh: "Cái gì mà toàn lực ngăn cản? Mấy tên khốn kiếp này! Bọn lộn này! Đến hừng đông, những bài viết tung hô lực quân vì vẫn hồi danh dự đế quốc sẽ tràn ngập Tokyo! Đời đời khắc sâu trong lòng người, sẽ có vô số người dân đầu quần khăn trắng, yêu cầu chính phủ tuyên chiến toàn diện! Đây là một âm mưu từ đầu đến cuối! Lực quân dùng sinh mạng của hàng vạn người để kéo đế quốc vào vực

sâu, để địa vị của chúng vĩnh viễn được bảo toàn, có thể lên như điều gặp gió! Chúng ta đã quá tin tưởng những tên hỗn đản mặc quân phục!"

Giọng nói của vị thủ tướng lớn tuổi vang vọng. Trên cổ nổi đầy gân xanh, nước bọt mang theo mùi rượu bắn tung tóe vào mặt Katou Chu Minh. Vị này chỉ còn biết cúi đầu xuống.

Lớn ôi đi loạn choạng vài bước, suýt ngã. Thư ký vội đỡ lấy ông, nhưng bị ông gạt ra. Ông quay lưng về phía Katou Chu Minh, chấp hai tay, kiên quyết nói: "Chúng ta không thể để đế quốc sụp đổ như vậy. Bọn lực quân ngu xuẩn kia, hiện tại Trung Quốc đã có thực lực như vậy, không còn dễ dàng bị đánh bại bởi quân đội thường trực nữa. Muốn hoàn toàn áp đảo họ, cần phải huy động toàn dân mà chiến tranh. Trong khi chúng ta vẫn còn nợ nần từ chiến tranh Nga - Nhật chưa trả hết, chúng ta cần sự ủng hộ của Anh và Mỹ! Mỹ lại đứng về phía Trung Quốc, mà cuộc đàm phán sắp bắt đầu, chúng ta lại chủ động tấn công. Làm sao có thể nhận được sự thông cảm của bạn bè Anh quốc? Trong tình hình quốc lực khó khăn như vậy, nếu kéo đế quốc vào một cuộc chiến tranh toàn diện với Trung Quốc, đó sẽ là thảm họa lớn nhất cho vận mệnh quốc gia, là thảm họa lớn nhất cho ngoại giao của chúng ta! Những kẻ ngu xuẩn kia sao không hiểu điều này? Ta vốn hy vọng trong mười năm tới, lợi dụng chiến sự ở châu Âu và các cường quốc để liên kết chặt chẽ hơn, làm giàu quốc lực. Sau chiến tranh, thế lực phương Tây tất yếu suy yếu, chúng ta sẽ trở thành người định ra trật tự châu Á và người dẫn đường. Thời gian sẽ tự nhiên đến, đế quốc này sẽ trở nên văn minh hơn, hiện đại hơn. Bọn chúng, ngoài lưỡi lê ra, chẳng hiểu gì về chiến lược lâu dài!" Giọng nói của người đàn ông lớn tuổi không còn kích động như trước, chỉ còn lại sự thê lương.

Katou Chu Minh cung kính cúi đầu, dường như đang thay mặt Thủ tướng bày tỏ sự tiếc nuối về kế hoạch dài hạn. Lớn ôi quay lại nhìn ông:

"Này, đã liên lạc khẩn cấp với đại sứ Anh, đại sứ Mỹ, và đại sứ Pháp chưa? Đã giải thích rõ tình hình cho họ chưa?"

Katou Chu Minh chán nản nói: "Trước tiên đã hẹn gặp khẩn cấp với đại sứ Anh, ông ấy cũng rất kinh ngạc, cho rằng đây là một sự cố không mong muốn. Ông ấy nói sẽ liên lạc với Edward Grey, hiện đang ở Nam Kinh. Ông còn nói, những người bạn quốc tế thực sự muốn giúp đỡ Nhật Bản, sẽ không muốn thấy chuyện này xảy ra. Điều này sẽ khiến các bạn bè quốc tế nghi ngờ chính phủ Nhật Bản về mong muốn hòa bình ở châu Á, về sự tham gia vào các hiệp ước quốc tế, và về sự chân thành của nội các hiện tại. Thủ tướng các hạ, có lẽ chúng ta cần từ chức... Đại sứ Mỹ chỉ liên lạc qua điện thoại, trong điện thoại, ông chỉ bày tỏ sự tiếc nuối. Đại sứ Mỹ tại Nhật Bản, Hopper, ông ấy nói rằng ông đang cố gắng giải thích với nước Mỹ về thiện chí hòa bình của Nhật Bản, hàn gắn mối quan hệ lạnh nhạt và hiểu lầm giữa hai nước. Bây giờ chuyện này xảy ra, những nỗ lực của ông có thể trở nên vô ích... Đại sứ Pháp rất tức giận, cho rằng trong tình hình chiến sự ở châu Âu, việc châu Á xảy ra chuyện như vậy là sự vi phạm nghiêm trọng các nghĩa vụ của hiệp ước quốc tế, và là sự vi phạm nghiêm trọng lời hứa của Nhật Bản về việc trung thành với lợi ích của các nước đồng minh. Họ có thể phải từ bỏ sự ủng hộ đối với Nhật Bản, và chú ý đến những đối tác có thiện chí hơn với hòa bình. Tóm lại, ông ấy đã tức giận vượt quá giới hạn cho phép của ngoại giao... Vận mệnh của nội các chúng ta... cũng chấm dứt rồi..."

Vị này thoát nhìn, là một chính trị gia nhiệt tình nhất trong phái mỹ Nhật Bản, vẫn luôn tự xưng là kiên định hòa thân phương Tây. Lúc này, dường như hắn đã mất hết khả năng tự chủ, nước mắt lăn chã rơi, chỉ còn cách lấy mắt kính xuống mà lau. Cuối cùng, ông ta không kìm được mà lớn tiếng nói: "Khóc cái gì! Chưa đến lúc tuyệt vọng, ta sẽ không cúi đầu trước lục quân!"

Hắn suy nghĩ một hồi, nói: “Mưa Thần xem ra cũng không mong muốn chuyện này xảy ra. E rằng hắn cùng tính toán của ta là một, lợi dụng thế cục Châu Âu hiện tại để làm giàu thực lực. Nếu xảy ra chiến sự dây dưa với Nhật Bản, hắn cũng không gánh nổi tổn thất. Giống như chúng ta vậy! Hiện tại, hy vọng của chúng ta đều đặt vào điều này. Nếu Mưa Thần có thể biểu đạt thành ý hòa bình mạnh mẽ vào lúc này, gia tăng áp lực ngoại giao của các nước Anh Mỹ, chúng ta cũng có thể một lần nữa áp đảo lục quân! Chỉ cần lão già còn ở đây một ngày, không thể để quốc gia lao vào vực sâu nguy hiểm dưới sự thúc đẩy của đám điên lục quân!”

Sáng ngày hai mươi hai tháng chín, vùng đất Viễn Đông này! Cụ thể mà nói, giữa hai nước, lại lâm vào cảnh sôi sục. Ở Tokyo, quả nhiên như Đại Ôi Trọng Tín và Katou Chu Minh đã dự đoán, tin tức về cuộc đột kích liều chết của lục quân đêm qua đã lan khắp tổng bộ quân đội Trung Quốc vào sáng sớm. Lúc này, vô tuyến điện lại ngừng hoạt động, gửi đến trong nước những bản điện báo vô cùng thô thiển.

“..... Lục quân đã dùng sự hy sinh để rửa sạch danh dự thất bại của mình. Dùng cuộc đột kích không sợ vào trận địa địch để cứu vãn vận mệnh đế quốc. Vị thế của đế quốc hiện nay ở Viễn Đông được đúc nên từ sự hy sinh của hàng chục vạn người lục quân. Hiện nay, vận mệnh quốc gia đang gặp khó khăn, các nước Anh Mỹ cùng Trung Quốc đang kiềm chế sự phát triển của đế quốc chúng ta. Lục quân một lần nữa dùng sự hy sinh để đánh thức quốc gia. Chư quân, nếu có kiếp sau, chúng ta cũng sẽ đền đáp Thiên Hoàng và đế quốc!”

“..... Mai Trạch nói trị trung tướng đã anh dũng hy sinh trong cuộc đột kích. Các quan binh sư đoàn từ đêm đến ngày, hể còn một hơi thở đều xông vào trận địa địch. Kẻ địch có ưu thế về vũ khí, được Anh Mỹ hỗ trợ, nhưng những người con trai Đại Hòa của chúng ta vẫn không sợ hãi, dùng tinh thần áp đảo quân địch. Tuyến chiến hào đã nhiều lần bị ta đột phá. Trong

chiến hào, núi thây biển máu, tổng bộ quân đội cũng sẽ theo dấu chân của các tướng sĩ đã hy sinh, phát động cuộc xung kích cuối cùng, vĩnh biệt. Nhật Bản. Vĩnh biệt chư quân!”

“..... Khi hoa anh đào buồn bã rơi xuống, cảnh quân nhân ngọc nát của chúng ta chết trên chiến trường là bốn phận, cũng là thiên mệnh của chúng ta. Nhìn những người yêu nước trong nước, xin đừng cảm thấy đau buồn trước sự ra đi tráng lệ của chúng ta. Hiện nay, yêu nước lan tràn khắp nơi, nơi nào cũng có kẻ thù của quốc gia. Hãy nhìn các chí sĩ kế thừa di chí của chúng ta, đem quốc sách của đế quốc phổ biến đến cùng, nghị phách của chúng ta cũng sẽ theo Thần Phong mà trở về Đại Hòa, cùng chư quân bảo vệ Thiên Hoàng và đế quốc!”

Lục quân đóng quân trong nước, vào sáng sớm, tại các trụ sở riêng đều tự phát tổ chức diễu hành vũ trang. Người dân Nhật Bản vây quanh họ reo hò, vẫy những lá cờ nhỏ. Ở một số nơi, bách tính Nhật Bản đều cúi đầu chào thật sâu và khóc lóc hô “xin nhờ!”. Những lăng nhân Nhật Bản cũng bắt đầu hoạt động khắp nơi. Hễ có người Trung Quốc và Triều Tiên mở cửa hàng, đều bị bọn chúng đánh đập. Thậm chí còn có người bị chém chết. Tình hình chính trị trong nước cũng hỗn loạn. Hai bên tụ tập tại quốc hội và nơi làm việc của nội các, những quân nhân mặc quân phục, cùng các quan lại mặc váy, đều gào thét với giọng cao nhất. Một số còn đánh nhau. Ngoài việc nhanh chóng trao đổi ý kiến với các quốc gia Anh Mỹ, Đại Ôi Trọng Tín còn đệ trình lên các đại thần nội các yêu cầu Thiên Hoàng nhanh chóng tổ chức cuộc gặp mặt nghị sự trước điện, cần phải lập tức xác định quốc sách.

Trong khi đó, ở tiền tuyến Sơn Đông. Thi thể quân Nhật đã phủ kín vùng quê vào buổi sáng. Đây không phải là cảnh tượng xác chết nằm la liệt thông thường. Trước chương ngại vật của quân Hoa, thi thể quân Nhật chồng chất lên nhau, cao hơn cả một người. Những thương binh chưa tắt

thở vẫn còn phát ra tiếng kêu thảm thiết. Quân Nhật đột kích chiến hào vào ban đêm, toàn bộ đều bị quân Hoa với lực lượng dự bị hùng hậu phản công. Hầu như đều bị giết chết. Trong chiến hào, máu hòa lẫn với đất bùn, đã trở thành một vũng máu. Thi thể bị chôn vùi trong những vũng bùn này, lấp đầy chiến hào, sâu gần một người. Một đêm đột kích, hàng vạn người xông lên, dưới hỏa lực dày đặc của quân đội chính quy, những đội quân này đã chịu tổn thất lớn nhất. Binh lính Nhật Bản đã chuẩn bị tấn công, bị cảnh tượng kinh hoàng vào lúc bình minh dọa cho gần chết, ngồi xõm trong chiến hào, mặc cho các quân quan dùng chân đá, dùng súng dao chém, cũng không bước ra nửa bước. Quân đội Nhật Bản Trung Quốc đã tan rã hoàn toàn, khắp nơi là binh lính tản lạc. Xông vào biển lớn, dường như như vậy là có thể bơi về trong nước. Đạn pháo vẫn chưa nổ trên trận địa quân Nhật, thì ra tổng bộ quân đội còn có hơn một trăm khẩu pháo các loại đã bị đập nát hoàn toàn. Trên trận địa pháo binh, các pháo binh Nhật Bản cũng chết thành đồng. Toàn bộ chiến trường đã trở thành một Tu La tràng không lồ, được tạo thành từ máu thịt người và vũ khí vỡ vụn. Theo hồi ức của một quân y quan may mắn sống sót sau trận chiến: “..... Kéo dài hơn mười dặm, trong tầm mắt ngoài thi thể quân Nhật, còn có thi thể quân nhân Nhật Bản. Bất cứ hình dạng nào cũng có. Trận địa quân Hoa đối diện đã không còn nhìn thấy, chỉ có đạn pháo bắn tới không ngừng nhắc nhở những người còn lại, đối thủ của mình có uy lực mạnh mẽ đến nhường nào. Dưới sự thúc ép của cấp trên, hàng vạn người đã dùng máu thịt của mình lấp đầy nơi này. Nghĩ đến sự vô mưu của cấp trên và vì lợi ích cá nhân mà phát động cuộc tấn công như vậy, những người đã chết chỉ sợ vì oán hận mà không thể thành Phật! Ta co quắp trong chiến hào, chỉ không ngừng nói với mình trong tiếng pháo, phải sống sót, phải sống sót!”

Thần đuôi ánh sáng thần trung tướng trong cuộc xung kích đêm qua đã bị thương ở chân. Bọn họ đã khiêng ông xuống. Ông bán nằm trong chiến hào, trừng lớn mắt nhìn thẳng về phía bình minh. Sư đoàn 18 của ông, có thể nói là đã không còn tồn tại nữa. Đến hừng đông, toàn bộ chiến tuyến chỉ

còn lại hỏa lực của quân Hoa đang gằm thét. Bất ngờ, ông lại nhận được điện thoại từ tổng bộ quân đội, ra lệnh kết thúc cuộc tấn công này, toàn quân tiến hành chỉnh lý, đóng quân ở chiến tuyến. Lúc này, quân đội còn có lực lượng nào đóng quân ở chiến tuyến! Sau khi bỏ ra hàng vạn người thương vong, những đại quan ở tổng bộ quân đội đã vi phạm lời hứa với chính mình và với cấp dưới. Họ muốn bảo toàn tính mạng! Những sĩ quan còn lại vây quanh Thần đuôi ánh sáng thần đã mắng chửi một hồi. Chỉ có Thần đuôi ánh sáng thần mỉm cười nói: “Này, các vị, những lời này thì không cần nói. Để một vị tướng chết trên chiến trường, như vậy không thể diện, cũng nên kết thúc.” Ông vịn vào vách chiến hào cố gắng đứng lên, cười với thuộc hạ của mình: “Sư đoàn 18 của ta ở ngay phía trước, ta muốn cùng với họ. Chư quân nhớt kỹ phải cố gắng sống sót, sống thật tốt! Đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta!” Ông cầm một cây súng trường, cố hết sức leo ra khỏi chiến hào, khắp khiêng biến mất trong khói lửa bụi đất do đạn pháo gây ra. Trung tướng sư đoàn trưởng thứ hai của quân Nhật, đã tử trận. Mà trong chùa thọ một bọn họ. Lại sống sót.

Lần này, cuộc đột kích ban đêm, theo ghi chép trong sử sách quân Nhật, số quan binh bỏ mình mất tích lên tới 28.569 người. Tỷ lệ tử vong kinh hoàng này, mức độ tàn khốc có thể so sánh với trận chiến tự sát của quân Anh trước quân Đức tại sông Somme sau này. Trong số đó, có hai trung tướng sư đoàn trưởng, hai thiếu tướng lữ đoàn trưởng và chín đại tá. Sau chiến sự, nơi đây mấy chục năm không một bóng người. Mỗi khi đêm xuống, trời âm u mưa gió, nơi này dường như lại vang vọng tiếng kêu la thê lương của quân Nhật đang vùng vẫy giãy chết. Âm thanh. Cùng với tiếng súng của quân đội chính quy và tiếng sóng biển gằm thét hòa vào nhau, tạo thành một tiếng vang cực lớn. Chứng kiến sự thất bại nhục nhã của quân xâm lược Nhật Bản, đồng thời cũng là minh chứng cho sự mong manh của sinh mệnh con người trong chiến tranh tàn khốc.

Trần Sơn Hà lúc này cũng không rõ chiến quả thực tế của mình, hắn chỉ thấy kinh hãi trước những thi thể chồng chất như núi trên chiến trường. Hắn dùng ống nhòm liên tục quan sát chiến trường, ngoài cảm giác báo thù khoái lạc và niềm tự hào của quân nhân, còn có một nỗi bi thương khôn tả. Tới qua, quân đội chính quy thương vong không đáng kể. Số quan binh tử trận chỉ hơn ba trăm người, bị thương hơn năm trăm người. Nhưng đối với vị tướng quân trẻ tuổi hiếu chiến này, đây vẫn chưa phải là kết thúc. Cuối cùng, hắn hạ ống nhòm xuống, bước ra khỏi chiến hào, như muốn hít thở không khí trong lành. Nhưng không khí đã bị nhuộm đầy khói lửa và mùi máu tanh. Hắn hít một hơi thật sâu, rồi ra lệnh cho tham mưu bên cạnh: “Pháo binh ngừng bắn. Bọn quý đã bị đánh tan tác, điện báo về Nam Kinh xin chỉ thị, có nên tiếp tục tiến công, tiêu diệt toàn bộ quân địch còn lại hay không.” Tham mưu đáp ứng, quay người định đi. Trần Sơn Hà lại gọi hắn lại, khuôn mặt tuấn tú của hắn lúc này có vẻ âm trầm, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Sau khi đánh xong, lập một bia tưởng niệm ở đây...” Tham mưu vội vàng đáp ứng, lại cẩn thận hỏi: “Nội dung bia văn là gì?”

Trần Sơn Hà ngửa đầu nhìn trời: “Mặt trước viết: ‘Quân đội chính quy Trung Quốc tiêu diệt chủ lực giặc Oa tại đây. Công lý thắng lợi. Chính nghĩa thắng lợi. Rửa sạch trăm năm nhục nhã trong một ngày, mở ra vận mệnh dân tộc. Thiếu tướng Lục quân Trần Sơn Hà kính đề. Còn về mặt sau...”

Tham mưu chăm chú lắng nghe, ánh mắt Trần Sơn Hà xa xăm, cuối cùng nói: “...Nên biết binh là hung khí. Thánh nhân bất đắc dĩ mới dùng.” Nói xong, hắn tự mình bước đi xa, chỉ để lại vị tham mưu ngăn người. Cuộc chiến vây hãm Thanh Đảo kéo dài hơn hai tháng, sau khi phải trả giá bằng vô số hy sinh, mồ hôi và công sức, cuối cùng đã được giải quyết triệt để trên mặt trận quân sự! Mà sự thay đổi cục diện ở châu Á, mới chỉ vừa bắt đầu.

“Tướng sĩ Gray. Tình hình quân Nhật bất ngờ tấn công trận địa quân ta đêm qua, ngài hẳn cũng đã rõ. Chúng ta vẫn luôn giữ ưu thế binh lực ở tuyến đầu, kiềm chế không tấn công, thực chất là để thể hiện mong muốn hòa bình. Nhưng đổi lại là gì? Vài đội quân Nhật đã bị đánh bại nhục nhã! Thi thể của chúng phủ kín trận địa của chúng ta, tinh thần của chúng đã hoàn toàn sụp đổ, khả năng kháng cự của chúng đã bị tan nát! Nhưng sáng nay, tôi triệu kiến ngài, không phải để khoe khoang chiến thắng. Dân tộc Trung Hoa là một dân tộc khoan dung, mặc dù chúng ta bị đối thủ tập kích bất ngờ, nhưng chúng ta vẫn muốn cho Đông Á một cơ hội hòa bình. Thực lòng mà nói, tôi rất muốn quét sạch quân Nhật còn sót lại trên lãnh thổ của chúng ta! Tôi có một bản tuyên bố đại diện cho quốc gia, xin ngài xem qua. Đây cũng là thái độ chính thức của tôi hiện tại.”

Tướng sĩ Edward Gray lúc này lộ vẻ mệt mỏi, không phải vì Nguyên soái sớm triệu kiến, mà vì đêm qua ông không ngủ, phải trao đổi điện báo với Nhật Bản, lại phải thu thập thông tin về phản ứng và ý kiến của người Trung Quốc. Chủ yếu là mệt mỏi về mặt tinh thần. Hòa bình vốn dĩ dần dần có thể trông cậy vào, dưới áp lực của đế quốc Anh, ông không tin Trung Quốc sẽ không nhượng bộ. Nhưng giờ lại xảy ra chuyện này! Vị quý tộc này rất coi trọng lời hứa, ví dụ như kiên quyết yêu cầu tuyên chiến với Đức vì lời hứa của đế quốc Anh với Bỉ. Chính phủ Nhật Bản vừa tuyên bố mong muốn hòa bình trong nội các Đại Ô, thì chuyện này lại xảy ra. Ngay lập tức, Nhật Bản trong mắt ông đã trở thành một kẻ gây rối. Vị đại thần ngoại giao này hiểu rõ, chiến sự ở tiền tuyến sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào đối với nền hòa bình mong manh giữa hai nước! Nếu hai nước thực sự xảy ra xung đột toàn diện, thì chính sách Viễn Đông của đế quốc sẽ hoàn toàn thất bại! Hai nước trong chiến tranh tất nhiên sẽ tìm kiếm đồng minh, nếu liên lụy đến tình hình hiện tại ở châu Âu, thì hậu phương Viễn Đông của đế quốc cũng sẽ không được yên bình. Đây là một viễn cảnh đáng sợ biết bao! Ông cầm bản tuyên bố bằng tiếng Anh do Nguyên soái đưa tới, từ từ đeo kính lên, nhìn Nguyên soái một cái rồi cúi đầu nhìn bản tuyên bố trong tay,

cầu mong Thượng đế phù hộ, mong vị tổng thống quân phiệt Viễn Đông này lý trí một chút!

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

STT 264: Chương 5: Thế giới mới

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 65: Thế giới thủy triều

Năm 1914, Trung Quốc vẫn chưa có khái niệm "quảng bá vô tuyến điện". Ngay cả trên toàn thế giới, mãi đến năm 1920, nước Mỹ mới bắt đầu thử nghiệm kinh doanh quảng bá vô tuyến điện. Phương pháp nhanh nhất để truyền bá tuyên bố quan trọng của "Mưa Thần" đến các thành phố lớn trong cả nước vẫn là dựa vào các tòa soạn báo in thêm phụ trương. Tuyên bố "Mưa Thần" được giao cho các tòa soạn lớn ở Nam Kinh, Thượng Hải, Thiên Tân, Bắc Bình, Quảng Châu vào sáng ngày 22 tháng 9. Đến trưa, nhờ công văn hỏa tốc, đề tài bàn tán của người dân liên quan đến quốc sự đã hoàn toàn xoay quanh tuyên bố này.

"... Dân quốc năm thứ ba, tình hình trong nước và quốc tế đã đến hồi gay cấn! Giữa lúc thế giới hỗn loạn, chiến hỏa liên miên, chính phủ Dân quốc chúng ta chỉ nghĩ đến công lý và chính nghĩa của thế giới. Đối nội thì củng cố quốc lực, vun đắp dân sinh; đối ngoại thì bảo vệ an toàn quốc gia. Lợi ích dân tộc ngoài điều này thì còn gì khác nữa! Châu Âu bất hạnh, các nước phân tranh, duy chỉ có Giao Châu và Thanh Đảo. Thanh quý bất hạnh, bị cắt nhường cho Đức. Sau khi Vũ mỗ đảm nhận chức vụ Tổng thống, thường nghĩ đến việc thu hồi. Nhưng thực lực của Đức ở châu Âu quá lớn, Thanh Đảo lại đơn độc ở hải ngoại. Đức không đủ sức đối phó. Hiệp ước quốc gia sẽ có thêm binh lực. Hỏa lực châu Âu sẽ ảnh hưởng đến lãnh thổ thiêng liêng của Dân quốc. Dân chúng ta có tội gì? Dân quốc chúng ta có

tội gì? Vũ mỗ quyết định xuất binh Thanh Đảo, giải trừ vũ trang của Đức, duy trì vị thế trung lập thiên liêng của Dân quốc. Ý nghĩ này được dân chúng trong nước ủng hộ, bạn bè quốc tế cũng thông cảm. Quân Đức dựa vào địa thế hiểm trở, kiên quyết từ chối đề nghị hợp lý của chúng ta về việc giải trừ vũ trang, duy trì sự trung lập của quốc gia. Quân đội chính quy của chúng ta buộc phải dùng vũ lực, trải qua ba ngày huyết chiến. Sau những hy sinh gian khổ của quân đội chính quy, Thanh Đảo, vốn thuộc về Trung Hoa, đã bị chia cắt mấy chục năm, cuối cùng cũng trở về vòng tay Tổ quốc! Tin tức truyền ra, toàn thể dân chúng đều phấn chấn, không tiếc rơi lệ. Đây là sự sắp xếp để Dân quốc chúng ta thu hồi quyền lợi đã mất trước đây. Dân quốc chúng ta trải qua cuộc chiến tranh chính nghĩa này, có thể tránh được tai họa chiến tranh như ở vùng Đông Bắc của Nga!

Quốc sự trăm bề khó khăn. Nước Nhật láng giềng, ngang nhiên không để ý đến việc Thanh Đảo đã được quân đội chính quy của chúng ta thu phục. Dựa vào tấm da hổ của hiệp ước quốc gia, điều động mười vạn lục quân, vô số quân hạm. Phô trương thanh thế ở ngoài biển Giao Đông, dương oai trước cửa ngõ đất nước ta! Ngay lập tức đổ bộ lên Hoàng Đảo, nhựa cây tế tuyền nam bắc, tràn ngập quân đội tàn bạo của Nhật, nơi tanh tưởi! Binh lửa giao tranh. Sinh linh đồ thán. Dân quốc chúng ta bị nạn, công lý ở đâu, chính nghĩa ở đâu? Dã tâm xâm lược Trung Hoa của Nhật Bản đã bị cả thiên hạ biết đến! Quân đội chính quy của chúng ta, trên dưới đều rơi lệ trước sự nhục nhã này, thề phải giết địch đến cùng, phục hồi quốc thù. Sơn Đông vốn là máu thịt do tổ tiên Hoa Hạ để lại, sao có thể vì địch mạnh mà mất vào tay chúng! Nếu đến lúc này, các vị trọng trách của Dân quốc lại không còn mặt mũi nào nhìn thấy tổ tiên, nhìn thấy bách tính! Hơn một tháng nay, trống trận vang dội, vũ lực dân tộc, chiến đấu trên toàn tuyến, kháng cự ở nhựa cây tế tuyền nam bắc. Thanh Đảo tử thủ, nhiều lần áp chế quân địch, các lộ đại quân tụ tập đầy đủ, thì toàn tuyến phản kích, uy vũ, phần nộ, quân đội vô địch thiên hạ! Mười vạn quân Nhật, tan rã dưới thành Thanh Đảo, thương vong hơn phân nửa. Tàn quân đã không còn sức chiến

đấu với đại quân ta. Bỏ chạy về phía bắc như chuột biển. Quân Nhật lúc này đã kiệt quệ, không thể truy kích đại quân ta. Vũ mỗ đã tính toán hậu quả. Vì trách nhiệm quốc tế. Cố gắng kiềm chế, chỉ giám sát đại quân, chờ đợi hòa đàm. Thực mong chính phủ Nhật Bản có thể nhận ra sai lầm, từ bỏ dã tâm xâm lược Đông Á, cùng nhau vun đắp dân sinh! Ngoại trưởng Anh, Gray, cũng vượt ngàn dặm đến điều đình, mong muốn hai nước hòa giải, vì thế giới bớt đi một mối lo, vì Đông Á mở ra một tương lai mới. Dân quốc trên dưới đều cảm kích. Cả nước đều mong muốn hòa bình. Vì thắng lợi của công lý.

Dân quốc chúng ta xem xét lại cuộc chiến tranh ở Thanh Đảo, những gì chúng ta đã làm. Mọi thứ đều phù hợp với công lý và chính nghĩa. Bạn bè quốc tế cũng đã có kết luận. Đạo nghĩa thuộc về chúng ta, quân sự cũng chiếm ưu thế. Quân đội chính quy của chúng ta kiềm chế, chờ đợi giải quyết hòa bình. Tâm nguyện này có thể soi sáng nhật nguyệt. Hành động của Dân quốc chúng ta đối với Nhật Bản, có thể nói là đã làm hết sức, đã tận tâm! Chính phủ Nhật Bản dường như có chút xấu hổ, nội các cũng đã ra tuyên bố công khai trên thế giới, tuyên bố rút quân, hòa bình tuyệt đối ở tiền tuyến, giải quyết tranh chấp giữa hai nước bằng đàm phán. Ai ngờ, lời nói gió bay, đêm qua quân Nhật lại gây sự với quân phòng thủ của chúng ta, điều động mấy vạn quân, bao vây trận địa tiền tuyến của quân đội chính quy, súng pháo đan xen, đao kiếm chạm nhau, ác chiến suốt đêm, đến tận bình minh! Mấy vạn quân ô hợp, làm sao địch lại được với quân đội bách chiến của chúng ta. Quân Nhật bị diệt vong trước trận địa kiên cố của chúng ta, xác chết la liệt, máu chảy thành sông, núi sông nhuộm đỏ! Mấy vạn quân Nhật Bản được huấn luyện nhiều năm. Trở thành quỷ chết bên bờ Vô Định Hà! Tể sát trước sau, đối với sự cường điệu, cường hãn vô lý của người Nhật, dân chúng ta đã sớm hiểu rõ. Dân khí sôi trào, ý chí chiến đấu cao ngút, cũng đến cực điểm! Quân đội phòng thủ của chúng ta, với dân khí và lòng quân này, chỉ huy Đông Bắc, thu phục lãnh thổ, trục xuất người Nhật, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nhân chớ ai coi thường!

Nhưng vì trách nhiệm quốc tế, vì bản tính rộng lớn của dân tộc, Vũ mỗ và các đồng nghiệp đương nhiệm, không muốn thế giới hỗn loạn, lại mở ra chiến sự ở Đông Á. Hành động lần này có ảnh hưởng không nhỏ đến cục diện thế giới. Vũ mỗ ở đây, cuối cùng cảnh cáo quân đội Nhật Bản, nhanh chóng thay đổi, sớm mở hòa đàm, củng cố hòa bình Đông Á. Chúng ta nhất định không thể thay đổi nguyên tắc hòa bình, bao gồm ba điều: Một là, tàn quân còn sót lại của Nhật Bản cần nhanh chóng rút khỏi lãnh thổ của chúng ta. Hai là, những xung đột do chiến sự gây ra cần phải được giải quyết. Ba là, Nhật Bản phải từ bỏ tất cả các quyền lợi bất bình đẳng mà họ được hưởng trên lãnh thổ của chúng ta. Nếu không, dù trời đất có sụp đổ, núi sông có cạn khô, thì cuộc chiến báo thù của chúng ta, cuộc chiến tự cường của chúng ta, sẽ không bao giờ dừng lại!

Chư vị Nhật Bản, hãy mau tỉnh ngộ!"

Sau khi "Mưa Thần" kết thúc nội chiến, việc hãn ra mặt là điều hiếm thấy. Lần này ra tay, tuyên bố này vẫn đình tai nhức óc, lời nói có khí phách. Cả nước, bao gồm cả mặt trận quốc tế. Đều đọc được những điều họ cần từ tuyên bố này. Quốc dân đọc được chiến công vĩ đại của quân đội chính quy, đọc được tiếng gọi quật khởi của dân tộc, đọc được sự cường đại của bản thân. Những người nắm quyền, cũng đọc được ý nghĩ của "Mưa Thần" không muốn mở rộng chiến sự, thăm thử phào nhẹ nhõm, lúc này, có thể hòa bình, vẫn là hòa bình một chút thì tốt! Về mặt quốc tế, họ đọc được sự thân thiện với các nước hiệp ước, sự tự giác về trách nhiệm với tình hình quốc tế, và mong muốn một vị thống trị Viễn Đông. Đối với tuyên bố này của "Mưa Thần", hai viện trong nước đã thông qua ngay trong ngày, thể hiện sự ủng hộ hoàn toàn. Đồng thời gửi điện đến nghị viện Đế quốc Nhật Bản, hy vọng họ có thể nhanh chóng truy cứu trách nhiệm, thúc đẩy hòa bình. Đồng thời tuyên bố sẽ tổ chức một đoàn nghị viên đến thăm hỏi quân đội tiền tuyến Sơn Đông. Và gửi điện đến nghị viện các nước hiệp ước, mời họ cùng lên án hành động lần này của Nhật Bản.

Tại Nam Kinh, chuyên gia điều đình của nước Anh, ngài Edward Grey, đại thần ngoại giao của đế quốc, đã có những phát biểu. Cũng vào xế chiều hôm đó, ông đưa ra một tuyên bố chính thức, bày tỏ sự khoan dung độ lượng với "Mưa Thần", đồng thời tán thưởng cao độ việc theo đuổi hòa bình, cho rằng hành động này thể hiện phong thái của một quốc gia văn minh. Hiệp ước quốc và Trung Quốc hiện tại có nhiều điểm tương đồng về cơ sở đạo nghĩa, hoàn toàn có thể triển khai hợp tác sâu rộng hơn. Trung Quốc đã cho thấy họ sẵn lòng gánh vác trách nhiệm của một quốc gia văn minh, và chắc chắn sẽ được các quốc gia văn minh công nhận. Tuy nhiên, đối với Nhật Bản, họ lại bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc, thậm chí còn mơ hồ nghi ngờ liệu họ có thể kiềm chế quân đội hay không. Nếu không làm được điều đó, thật khó để gọi là một quốc gia văn minh có trách nhiệm. Ông nhắc nhở Nhật Bản cần nhanh chóng rút quân dưới sự giám sát của hiệp ước quốc, bắt đầu đàm phán, nếu không sẽ phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm về việc tình hình Đông Á trở nên tồi tệ hơn. Ông cho rằng các điều kiện hòa bình mà "Mưa Thần" đưa ra trong tuyên bố là tương đối hợp lý. Tuyên bố cũng ngầm nhắc nhở Nhật Bản, nếu vẫn ngoan cố, hiệp ước quốc sẽ xem xét các nghĩa vụ đối với Nhật Bản. Tuyên bố này có lẽ là do ngài Grey vội vàng soạn thảo trong lúc tức giận. Nó không có sự khách sáo thường thấy trong ngoại giao. Vị tước sĩ này, dù sao cũng xuất thân từ tầng lớp thượng lưu của đế quốc, ông quan tâm đến việc nhanh chóng kết thúc chiến sự ở Đông Á, ổn định hậu phương của đế quốc, tập hợp lực lượng Đông Á để chi viện châu Âu. Tuy nhiên, trong bối cảnh tình hình thay đổi đột ngột, điều này không còn quan trọng nữa. Hơn nữa, là một người Anh có uy tín, ông đã long trọng cam kết trong thư, sau đó lại làm trái. Điều này khiến người ta cảm thấy khá khó chịu.

Ở bờ Thái Bình Dương, Bộ trưởng Ngoại giao Mỹ, ông Lansing, cũng đã đưa ra một tuyên bố công khai đại diện cho chính phủ Mỹ. Họ bày tỏ sự tiếc nuối trước hành động của chính phủ Nhật Bản, cho rằng chiến sự kéo dài ở Thái Bình Dương đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc thực hiện

chính sách truyền thống của Mỹ đối với Trung Quốc, đồng thời khiến bờ biển phía Tây của Mỹ phải đối mặt với nguy cơ chiến tranh. Trong bối cảnh tình hình châu Âu diễn biến như vậy, nguy cơ này xuất hiện ở bờ biển phía Tây là điều mà Mỹ không thể chấp nhận. Tuyên bố còn ca ngợi tình hữu nghị truyền thống giữa Mỹ và "Mưa Thần", cho rằng chính sách lần này của ông là hành động của một đấng nam nhi, là sự "quang minh súc" (ánh sáng rực rỡ) rơi xuống đất, đồng thời dùng một từ mang tính châu Âu để mô tả, đó là "chịu trách nhiệm". Tuyên bố thậm chí còn mong muốn rằng, sự hợp tác giữa hai nước Mỹ trên Thái Bình Dương có thể ngăn chặn châu Á phát triển thành một tình trạng hỗn chiến như ở châu Âu. Tuy nhiên, theo quan điểm của giới trí thức Mỹ, luận điệu này có phần "kêu quá cao". Tuyên bố gần như không che giấu sự phản cảm đối với hành động của chính phủ Nhật Bản, điều này có thể coi là sự kế thừa truyền thống từ chính phủ của Theodore Roosevelt. Từ đầu thế kỷ 20 đến nay, mối quan hệ giữa Mỹ và Nhật Bản luôn trong tình trạng va chạm, từ cuộc khủng hoảng Hawaii đến dự luật di dân. Sau đó là cuộc chiến ngầm giữa hai nước trong quá trình hạm đội rõ ràng đi thuyền vòng quanh thế giới. Mỹ luôn cảnh giác cao độ trước việc Nhật Bản mở rộng hạm đội. Về khoản nợ của Nhật Bản với Mỹ trong chiến tranh Nga-Nhật, Mỹ cũng không hề có ý định giảm nhẹ. Tổng thống Woodrow Wilson, mặc dù là một người theo chủ nghĩa hòa bình, nhưng ông vẫn rất quan tâm đến việc có một quốc gia ở phía tây Thái Bình Dương có thể giúp Mỹ ngăn chặn Nhật Bản, để họ mãi mãi được sống trong hòa bình vinh quang. Đây cũng là tư tưởng chủ đạo của Mỹ. Vì vậy, lần này, họ không ngần ngại đưa ra cảnh cáo đối với chính phủ Nhật Bản, yêu cầu họ nhanh chóng quay trở lại con đường hòa bình ở châu Á, nếu không sẽ phải gánh chịu những hậu quả nghiêm trọng. Lansing còn tuyên bố rằng ông sẽ đến Trung Quốc để tham gia vào việc điều đình sự kiện này, nhằm sớm mang lại hòa bình.

Hiện nay, trên trường quốc tế, Nhật Bản đang phải đối mặt với làn sóng chỉ trích. Chỉ có ngài Crawford, đại sứ Anh tại Trung Quốc, trong nhật ký

của mình đã viết một cách đầy buồn bã: "... Lạy Chúa, người Nhật Bản đã làm hỏng mọi thứ! Ban đầu, họ có thể đạt được mọi thứ mình muốn mà không cần chiến tranh! Chỉ cần vào thời điểm này, họ nói với ngài Edward Grey, một ông già chỉ nghĩ đến châu Âu, những lời kiên quyết ủng hộ sự nghiệp của hiệp ước quốc, và rút quân đội của họ khỏi Trung Quốc dưới danh nghĩa điều động quân đội châu Âu, thì đế quốc Anh sẵn sàng dùng toàn bộ ảnh hưởng của mình để giúp Nhật Bản đạt được những gì họ muốn! Còn những gã cao bồi Mỹ thì không có quyền lên tiếng trong vấn đề này! Nhưng quân đội ngu ngốc của họ lại khiến mọi chuyện diễn biến theo hướng có lợi cho Trung Quốc! Chỉ cần hơn nửa năm đảm nhiệm chức vụ ở quốc gia này, ngay cả một người Anglo-Saxon có trí thông minh bình thường cũng có thể thấy rằng quốc gia này đã bắt đầu con đường phục hưng, và sức mạnh của họ trong tương lai sẽ mạnh hơn nhiều so với Nhật Bản sau khi chiến thắng trong chiến tranh Nga-Nhật! Đây mới là mối đe dọa lớn nhất đối với lợi ích của đế quốc ở châu Á!

Toàn bộ giới chức của đế quốc, những người có thể lực truyền thống trên trường quốc tế, đã bị ngài Edward Grey vứt bỏ trong một ngày. Ông già còn vui vẻ nhắc đến "Mưa Thần" và nói rằng sẽ chuẩn bị xuất binh ba mươi sư cho chiến sự ở châu Âu! Đầu óc ông chỉ nghĩ đến hiện tại. Nhưng người thông minh sẽ nhìn thấy tương lai! Da đặc biệt sẽ lăn lộn trong mồ mả vào thời điểm này, còn Tôn tiên sinh cũng sẽ giậm chân dưới đất! Thành quả mà ông đạt được vào năm 1840 đã bị vứt bỏ sạch sẽ trong một ngày! Đối với tình hình hỗn loạn và căng thẳng hiện nay ở Nhật Bản, tôi hoàn toàn có thể đoán ra được những tiếng nước vỡ. Người Nhật Bản, trong tình huống hỗn loạn này, các người sẽ bỏ lỡ cơ hội cuối cùng để ngăn chặn Trung Quốc. Tất cả là do những tên tướng quân cận thị chân vòng kiềng của các người! Và tôi rất có thể sẽ còn sống để chứng kiến sự sụp đổ của hệ thống thực dân của đế quốc ở châu Á! Chỉ mong Chúa tiếp tục phù hộ cho nước Anh!" (Trích "Sáu năm nhớ hoa - Chứng kiến sự trỗi dậy", Nhà xuất bản Oxford, Anh, năm 1928. Thương vụ ấn thư quán Trung Quốc, năm 1933 dịch và

xuất bản). Những lời nói kích động và không phù hợp với thân phận ngoại giao của ngài Crawford, sau này đã được bộc lộ trong nhật ký của ông, trở thành những tư liệu nghiên cứu quý giá cho các nhà sử học sau này, nhưng vào thời điểm đó, ông chỉ là một nhà ngoại giao cảm thấy bế tắc, phần nộ và bất lực, chỉ có thể vẽ nguệch ngoạc mà thôi.

Trong tiểu hoa viên của Phủ Tổng thống, những loài hoa kỳ lạ và đá cảnh đặc biệt, được lưu lại từ nha môn của Tổng đốc Lương Giang trước đây. So với tiểu hoa viên đơn sơ của "Mưa Thần" ở công sở Từ Châu, thì nơi này quả là một trời một vực. Nhưng "Mưa Thần" lại không có khả năng thưởng thức những thứ này, ông chỉ coi đây là nơi để tản bộ giết thời gian. Lúc này, sau một ngày mệt nhọc, ông thông thả đi dạo ở đây. Bí thư trưởng Trần Trác của ông đang tận tâm báo cáo từng tuyên bố và phản ứng từ các bên mà ông đã tổng hợp. "Mưa Thần" lặng lẽ lắng nghe, trên mặt dường như không có biểu cảm gì. Đến khi Trần Trác báo cáo xong, ông mới mỉm cười hỏi: "Không nhóm, một ngày mà cậu đã sắp xếp xong nhiều thứ như vậy, phần lớn vẫn là bản thảo tiếng nước ngoài, quả nhiên là không tầm thường." Trần Trác cười nói: "Tôi đọc tiếng nước ngoài trôi chảy hơn tiếng Trung, viết tiếng nước ngoài cũng nhanh hơn một chút, điều này không có gì đáng kể, chỉ là kết quả của việc học tập và rèn luyện lâu dài. Tổng thống nắm bắt tình hình mới thực sự là không tầm thường." "Mưa Thần" cười ha hả một tiếng: "Tôi rất ngưỡng mộ những người giỏi tiếng nước ngoài. Hồi còn học đại học, tiếng Anh của tôi cũng thường xuyên bị điểm kém, ném đủ nhức đầu..." Sau đó, ông lập tức đổi đề tài: "Không nhóm, cậu có ý kiến gì về tình hình hiện tại không?"

Trần Trác đang thắc mắc, tổng thống không phải là Hoa kiều ở Mỹ sao? Sao lại có chuyện ở Mỹ học đại học mà tiếng Anh lại bập bõm thế kia? Ở Mỹ đúng là có trường học tiếng Hoa do tư nhân xây dựng, nhưng cũng chẳng có trường đại học nào cả!

Nói đến cũng lạ, ở bên cạnh hẳn lâu như vậy mà chưa từng thấy hẳn có thân thích nào ở Mỹ qua lại. Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe mưa thần hỏi, hẳn vội đáp: "Trên quốc tế, tiếng vang rất tốt, trong nước cũng một lòng đoàn kết, nhưng luôn có điều không chắc. Nhật Bản sẽ phản ứng ra sao? Tôi thấy bọn chúng ngoan cố như vậy, thế yếu mà vẫn còn tổ chức đại quân phản kích, dù là chịu chết, cũng cho thấy chúng không chịu thua. Liệu có dám gánh chịu áp lực mà toàn diện khai chiến với chúng ta hay không, điều này thật khó nói. Tóm lại, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng..."

Lời này cũng là tiếng nói chung của một bộ phận lớn trong nước. Họ tán dương chiến thắng của mưa thần, tự hào vì được các quốc gia coi trọng, nhưng cũng lo lắng Nhật Bản then quá hóa giận, phát động chiến sự trên diện rộng. Như vậy, cục diện hiện tại sẽ hoàn toàn bị phá vỡ. Mặc dù bây giờ họ không còn dám thách thức uy quyền của mưa thần, nhưng vẫn không khỏi oán thán vài câu, rằng tổng thống kiểu gì cũng cứ thế mà làm việc. Không biết mềm mỏng một chút.

Mưa thần phất tay, thân ảnh có vẻ mệt mỏi. Nhưng tinh thần vẫn tốt, mang theo một loại cảm giác đã trút bỏ được gánh nặng: "Không đánh được đâu! Lực lượng của Nhật Bản chỉ có thế. Trong mấy trận đại chiến trên con đường quật khởi của chúng, đều là nhờ có sự ủng hộ và chỗ dựa từ quốc tế. Sau chiến tranh Nga - Nhật, với quốc lực của chúng, thật ra căn bản không phải đối thủ của Nga. Chỉ là lúc đó Nga bị kiềm chế ở châu Âu, lại có đồng minh Anh - Nhật làm chỗ dựa, trong quá trình chiến tranh liên tục có tư bản phương Tây truyền máu cho chúng, mới chống đỡ được đến khi tài chính gần như phá sản, di chứng vẫn còn đến tận bây giờ. Quốc lực thực sự của chúng, còn không bằng thời chiến tranh Nga - Nhật đâu! Hiện tại, trên quốc tế đã nhao nhao không nhắc đến chuyện duy trì, mà là liên hợp điều đình chiến cuộc. Chúng đã không còn thực lực để tiếp tục đánh xuống. So với chúng ta, chúng không có nhiều người bằng, tiền bạc cũng eo hẹp hơn, ưu

thế chỉ còn ở trên biển, vẫn giữ được ưu thế tuyệt đối so với chúng ta thôi. Đánh nữa thì không đánh được đâu."

Trần Trác có chút nghi hoặc: "Vậy sao chúng lại chủ động gây sự ở tiền tuyến Sơn Đông? Quân Nhật Bản liều lĩnh như vậy, chúng ta cũng không thể đánh giá thấp được!"

Mưa thần quay đầu, đầy hứng thú đánh giá vị bí thư trưởng tài ba này, cười nói: "Người sợ?"

Trần Trác ngượng ngùng cười: "Sợ thì không sợ, có ngài thống soái, chúng ta sợ gì kẻ địch! Chỉ là lo đánh lớn, làm hỏng cả cơ nghiệp. Như vậy thì thật là lưỡng bại câu thương."

Mưa thần chấp tay sau lưng, bước về phía trước, thản nhiên nói: "Nhật Bản lần này phản kích, là lực quân của chúng muốn vẫn hồi địa vị sa sút, dùng mấy vạn sinh mạng con người để đánh cược một lần, giành lấy sự ủng hộ cuồng nhiệt trong nước. Đè bẹp đám chính trị gia phái Đại Chính. Ý định thực sự của chúng là đối nội, không phải đối ngoại. Chờ chúng thanh toán xong trong nước, nên hòa đàm vẫn phải hòa đàm. Chỉ xem nói chuyện thế nào. Hiện tại, điều duy nhất ta không chắc chắn là, kết quả của lần thanh toán này, rốt cuộc là đám chính trị gia phái Đại Chính tiếp tục giữ vị trí, còn lực quân thì không gượng dậy nổi. Hay là lực quân hoàn toàn chiếm thượng phong, mà quốc sách của Nhật Bản tiếp tục đi theo hướng bảo thủ đối nội, khuếch trương đối ngoại, càng ngày càng xa..."

Nói thật, ta hiện tại đang cầu nguyện lực quân Nhật Bản đắc thế, nắm giữ chính quyền quốc gia. Như vậy, chúng sẽ là tấm mộc tốt nhất trên con đường quật khởi của chúng ta, và là tế phẩm tốt nhất trên tế đàn phục hưng dân tộc trong tương lai... Nhìn thấy lý tưởng của mình từng bước một trở thành hiện thực, con người thật thỏa mãn..."

Giọng nói của hắn đầy cảm khái, còn Trần Trác thì có chút hiểu, lại có chút mơ hồ. Hắn chỉ dùng ánh mắt sùng kính nhìn theo bóng lưng của mưa thần. Bóng lưng không rộng lớn, uy vũ ấy lại hấp dẫn những nhân tài ưu tú nhất của Trung Quốc hiện tại, tin tưởng và đi theo hắn.

Mưa thần vẫn tiếp tục với những suy nghĩ của mình: "Chiến sự lần này là bước đầu tiên của chúng ta tiến ra thế giới. Nhanh thì một tháng, chậm nhất là ba tháng, sẽ giải quyết xong mọi chuyện ở đây. Sau đó, ta sẽ xuất ngoại, đi Mỹ, Anh, Pháp... Ta đều muốn đi, để củng cố cơ sở hợp tác trong trận đại chiến này, tranh thủ viện trợ về tài chính và kỹ thuật. Một năm tới mới là năm then chốt của chúng ta...

Đúng rồi, khi xuất ngoại, người sẽ là người đi theo ta, văn chức thủ tịch. Đến lúc đó, còn phải nhờ người nói tiếng nước ngoài lưu loát hơn cả tiếng Trung nữa đấy!"

Nghe mưa thần lần đầu tiên bày tỏ ý định muốn xuất ngoại, Trần Trác có chút kích động. Lần này, đúng là bước ra thế giới rồi! Nguyên thủ quốc gia Trung Quốc lần đầu tiên xuất ngoại, mà hắn lại được chứng kiến lịch sử. Hắn dùng sức gạt đầu, mặc kệ mưa thần có nhìn thấy hay không, trong đầu lại không thể ngăn được một ý nghĩ kỳ quặc: "Lý Ngu đâu? Lý Ngu có muốn đi với tư cách đệ nhất phu nhân không?"

Mà mưa thần đương nhiên không biết bí thư trưởng của mình hiện tại đang bận tâm đến vấn đề này, hắn chỉ từ từ bước đi, lẩm bẫm: "Nhật Bản... Tình hình chính trị nội bộ của Nhật Bản, rốt cuộc sẽ biến hóa ra sao đây?"

STT 265: Chương 5: Thế giới mới

T·L·Trúc—đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 66: Cái chết của Thủ tướng

Năm đó, tại cuộc họp ngự tiền, hãn là quyết định sách lược cho nước Nhật ở cấp cao nhất. Mặc dù đằng sau cuộc họp này, có quá nhiều sự liên kết, phản bội, giao dịch tồn tại. Nhưng khi Thủ tướng, Lục cùng nhau, Biển cùng nhau, bề ngoài thì giấu diếm, cùng nhau ngồi ở đây chờ Đại đang Thiên Hoàng xuất hiện, không khí vẫn là một mảnh trầm tĩnh đến căng thẳng.

Trước khi Đại đang Thiên Hoàng đến, Bờ giếng Hình, Sơn huyện Hữu bằng hữu, Quế Thái Lang, Tây Viên Tự công, Itou Bác Văn cùng các nguyên lão khác lần lượt bước vào. Đội hình này lại càng thêm lạ thường. Những người nắm giữ quyền tấu sớ, đồng thời có ảnh hưởng sâu rộng trong các giới, mới là cái bóng lớn sau cuộc họp năm đó. Một số người, chẳng qua chỉ là con rối trong tay họ.

Đại ôi Trọng Tín ngồi trên vị trí Thủ tướng mà hãn tôn sùng, ánh mắt có chút mờ mịt. Hãn bỗng nhiên cảm thấy bi ai. Bản thân không chỉ chiến đấu với nội các, mà còn phải đối đầu với thế lực đã hình thành từ thời Minh Trị, những kẻ nắm giữ mọi quyền lợi.

Trong cái thời không mưa thần kia, theo Đại ôi Trọng Tín, những chính trị gia thời Đại đang, đã đạt được những thành quả nhất định, cùng với tập

đoàn quyền lực này đạt được sự đồng thuận, thêm vào việc tham gia vào phe ủng hộ chiến tranh ở châu Âu. Trong khi đó, Trung Quốc lại yếu kém và hỗn loạn. Tình hình trong và ngoài nước có lợi như vậy đã giúp Nhật Bản có một thời kỳ phát triển vàng son kéo dài mười năm, quốc lực tăng trưởng nhanh chóng. Nhưng liệu trong thời điểm này, Đại ôi Trọng Tín có thể giành được chiến thắng như vậy không?

Trước cuộc họp năm đó, hãn đã cố gắng hết sức. Cùng hải quân và những nguyên lão phe Tát Ma, hãn đã nhiều lần đi lại thương lượng, nhắc lại với họ về việc thông qua minh ước. Thông qua các đại thần trong cung, hãn đã nhiều lần dâng sớ lên Đại đế Thiên Hoàng, trình bày tình hình nguy hiểm của Nhật Bản, cần phải che giấu tài năng. Hãn còn liên lạc với một số tài phiệt, có được một khoản tiền, dùng để hối lộ các đoàn thể cánh hữu, một số lãnh nhân nổi tiếng, mời họ tạm thời không cần ủng hộ Lục quân.

Hãn có thể làm, hãn đã làm tất cả. Nhưng mỗi lần từ biệt thự của Thủ tướng đi ra, đều bị một đám người biểu tình. Bọn lãnh nhân vẫn mặc trang phục truyền thống, mang theo những thanh đoản đao, đi lại quanh biệt thự của hãn, như thể lúc nào cũng muốn trừ khử tên quốc tặc này. Tầng lớp sĩ quan trung và hạ cấp của Lục quân đã công khai bàn tán, nếu Đại ôi tiếp tục thi hành chính sách bán Nhật Bản, họ sẽ không do dự dùng vũ lực!

Lúc này, Đại ôi vẫn ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình, thậm chí còn hơi kiêu ngạo ngẩng đầu lên nhìn. Ánh mắt âm trầm của Sơn huyện Hữu bằng hữu, một nguyên lão, đi tới. Vị nguyên lão này chỉ mỉm cười đầy ẩn ý với hãn. Cương thị trợ giúp Lục cùng nhau đã sớm cung kính đứng lên cúi chào hãn. Sơn huyện chỉ khoát tay rồi ngồi vào vị trí của mình.

Trong hội trường, không khí căng thẳng mà quái dị, mọi người đều trao đổi ánh mắt với nhau. Chỉ có điều, có người đã tính trước, còn có người lại lo lắng bất an. Sau cuộc họp này, quốc sách của Nhật Bản sẽ đi về đâu?

Từ sàn gỗ hành lang vọng đến tiếng bước chân lộn xộn. Tiếp đó, hai tên tùy tùng hoàng thất đẩy rèm ra, đứng trang nghiêm trước cửa vào hội trường. Đại thần trong cung, Mộc Hạ, là người đầu tiên bước ra, lớn tiếng nói: “Đại đang Thiên Hoàng bệ hạ giá lâm, các quan cung nghênh!”

Tất cả mọi người trong hội trường đồng loạt đứng dậy, hướng về phía Đại đang Thiên Hoàng cúi đầu thật sâu. Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng ủng đi trên sàn nhà, rồi Đại đang Thiên Hoàng đã ngồi xuống vị trí cao nhất của mình. Mộc Hạ, đại thần trong cung, cao giọng nói: “Nghỉ các khanh về chỗ!”

Trong hội trường vang lên tiếng ghế xê dịch, tất cả mọi người cứng đờ ngồi xuống, nhìn vị Thiên Hoàng của họ. Đại đang vẫn mặc lễ phục, biểu lộ cứng nhắc. William II dường như bộ râu quai nón cũng không nhúc nhích, ngồi đó như một con rối bằng vàng. Vị Thiên Hoàng này, trong suy nghĩ của các đại thần, địa vị của hãn cũng chỉ có vậy. Hãn bị bệnh về não, thích cưỡi ngựa duyệt binh hơn tất cả mọi thứ khác. Ngoài ra, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng cha của hãn, Minh Trị Đại đế, đã đặt vững vị thế tôn sùng của Thiên Hoàng, khiến hãn được ngồi mát ăn bát vàng.

Đại ôi Trọng Tín rời khỏi chỗ ngồi của mình, đi đến trước ngự tọa của Đại đang, cúi đầu thật sâu: “Thần không khỏi kinh sợ. Tại ngự tiền tổ chức cuộc họp năm nay, thật sự là để nghiên cứu thảo luận về tình hình quốc tế đang biến động, để quốc chúng ta nên có sách lược gì. Thần mạo muội phạm thượng, xin bệ hạ thứ tội.”

Đại đang Thiên Hoàng vẫn không nhúc nhích, chỉ có Mộc Hạ, đại thần trong cung, quát: “Khanh là trung lương của đất nước, xin hãy thay mặt bệ hạ tổ chức cuộc họp năm nay, xem xét tình hình quốc sự, không phụ lòng tin của bệ hạ.”

Đại ôi cung kính lui về, đứng trước chỗ ngồi của mình, ánh mắt một lần nữa quét qua các vị tứ tượng khác, cùng với những nguyên lão với vẻ mặt thâm trầm khó hiểu. Một lúc lâu sau, cuối cùng hần nhẹ nhàng gõ vào bàn: “Chư quân, hiện tại đế quốc chúng ta, thực sự đang đối mặt với những khó khăn chưa từng có trong mấy chục năm qua. Kể từ khi Minh Trị Đại đế trị vì, thực lực quốc gia không ngừng phát triển, quốc dân đồng lòng đoàn kết, đã tạo nên vị thế của đế quốc chúng ta tại Đông Á và trên thế giới. Nhưng từ sau chiến tranh Nga-Nhật, đất nước ta đã phải đối mặt với tình trạng kinh tế suy yếu kéo dài gần mười năm. Xuất khẩu giảm mạnh, sản xuất nông nghiệp cũng không mấy khả quan. Về ngoại giao, quan hệ Anh-Nhật dần trở nên lạnh nhạt, quan hệ với Mỹ lại càng thêm căng thẳng. Sự phát triển của đế quốc, thực sự đã đến thời điểm cấp bách nhất.

Thời cơ này, chiến sự toàn diện ở châu Âu bùng nổ, đây vốn là cơ hội tốt nhất để đế quốc chúng ta phát triển! Khi các cường quốc châu Âu và Mỹ đang dồn sự chú ý vào lục địa châu Âu, đế quốc chúng ta cần củng cố nội lực, phát triển dân sinh, đối ngoại thì phải củng cố vị thế ưu thế tuyệt đối ở Đông Á, tận dụng tài nguyên Đông Á để cải thiện tình hình tài chính của quân đội, phát triển Lục quân và Hải quân hùng mạnh. Đây vốn là một cục diện mà đế quốc được trời ban!

Cho nên, trong cuộc họp ngự tiền lần trước, Lục quân đã đề nghị xuất binh Thanh Đảo, để khống chế Bắc Hoa, bảo đảm mạch sống của đế quốc, ứng phó với tình hình chính quyền Nam Kinh đang trời dậy. Cuộc họp năm đó đã đạt được sự nhất trí, quyết định đột ngột phổ biến quốc sách này.”

Đại ôi dừng lại, trong mắt chứa đầy thống khổ, những sợi râu trắng run rẩy. Cuối cùng, hần lớn tiếng nói: “Nhưng mười vạn Lục quân của chúng ta, cùng với ưu thế tuyệt đối của Hải quân, đã phải chịu một thất bại chưa từng có ở Thanh Đảo! Đây là nỗi nhục lớn nhất của đế quốc kể từ thời Duy Tân! Lục quân đã phụ lòng mong mỏi của nhân dân! Lục quân đã làm chậm trễ

việc thực hiện quốc sách của đế quốc! Nhất định phải có người gánh chịu trách nhiệm này!”

Hắn gật đầu ra hiệu cho Tàng tướng Đường Quy: “Như Đường Quy, xin hãy trình bày tình hình tài chính hiện tại của đế quốc.”

Tàng tướng Đường Quy, với vẻ mặt buồn rầu, thân hình thấp bé, đứng lên. Bằng giọng Kansai lơ lớ, cúi đầu nói, dường như hắn không muốn nhìn bất cứ ai trong hội trường. Hắn chỉ báo cáo những con số không mấy khả quan: “Năm nay, chi phí thường xuyên và chi phí đặc biệt của Lục quân và Hải quân đã hoàn toàn sử dụng hết. Số tiền này chiếm 56% tổng chi tiêu tài chính năm nay. Lục quân đã đề xuất tăng thêm ngân sách quân sự đặc biệt trong năm nay, riêng Lục quân đã yêu cầu 91 triệu yên. Thực sự không thể giải quyết. Hiện tại, quốc gia đang gánh chịu khoản nợ lên tới 70 triệu yên mỗi năm để trả lãi. Con số này vẫn đang tiếp tục tăng lên, và không có dấu hiệu dừng lại. Trong khi đó, dự trữ ngoại hối và vàng của quốc gia chỉ có 22,280 triệu yên. Đã ở mức thấp nhất để duy trì sự ổn định tiền tệ. Việc phát hành nợ trong nước đã không còn khả thi.”

“Một ngày nào đó, tiền tệ sẽ được duy trì bởi quỹ bình chuẩn của Anh và Mỹ, và thông qua việc vay nợ trong ba năm qua. Cơ sở tiền tệ còn xa mới bằng với sự khỏe mạnh của đế quốc. Chính quyền Nam Kinh, sau khi chinh đồn thuế, trong những năm gần đây, xu hướng phát triển kinh tế có thể điều động tài chính, tài nguyên cũng vượt xa đế quốc. Ở đây, tôi chỉ báo cáo với mọi người một con số, chỉ trong hai tháng kể từ khi khai chiến, các nước đồng minh đã đặt mua nguyên vật liệu từ Hoa phương với số lượng lên tới 790 triệu bảng Anh, và đây mới chỉ là khởi đầu. Đế quốc không có được nguồn tài nguyên dồi dào như Hoa phương. Trong tương lai có thể đoán trước được, trong cuộc chiến kinh tế này, đế quốc sẽ liên tục rơi vào thế hạ phong...”

Hắn nói năng có phần bừa bãi, nhưng ý tứ chung quy là kêu khổ. Vị Cương thị trợ giúp ngồi nghiêm chỉnh, bỗng lên tiếng: “Nước ta chẳng phải có cơ sở công nghiệp Hoa Phương tiên tiến đó sao? Vì sao lại tụt hậu trong cuộc đua kinh tế?” Như Quy, sau khi chỉnh lại gọng kính, vô lực nhìn vị quân nhân kia một lượt, khẽ nói: “Cơ sở công nghiệp cần phối hợp với tài nguyên. Nếu tài nguyên Hoa Phương có thể phục vụ ta, năng lực công nghiệp của đế quốc tự nhiên sẽ phát huy tác dụng. Nhưng giờ đây, chúng ta buộc phải nhập khẩu tài nguyên từ các quốc gia khác, chi phí đội lên cao ngất. Trong khi đó, tài nguyên Hoa Phương có thể bán ra ồ ạt, tích lũy tài chính, tin rằng họ sẽ sớm tiến hành kiến thiết công nghiệp... Cứ thế mà tiếp diễn, tiền đồ của đế quốc sẽ càng thêm bi thảm. Nếu lục quân lần này tác chiến thành công... Có lẽ tài nguyên Bắc Hoa sẽ được chúng ta sử dụng. Thật là hết lần này đến lần khác...” Cương thị trợ giúp trừng mắt, định đứng lên, Đại Tướng Ô Trọng Tín vội vàng ngăn lại lời phát biểu của Như Quy: “Như Quy quân, đủ rồi, mời ngồi xuống.”

Như Quy lẩm bẩm ngồi xuống. Trong miệng hắn không ngừng lặp lại: “Không còn cách nào, không còn cách nào. Chỉ có nhanh chóng hòa bình mới có thể tận dụng tài nguyên Trung Quốc, gấp rút phát triển kinh tế, không có tiền thì chẳng làm được gì cả! Hiện tại, cơ hội ở chiến trường Âu Châu, chúng ta vẫn có thể nắm bắt!” Ô Trọng Tín gật đầu nặng nề, tháo kính xuống xoa xoa, chờ đợi kẻ thù chính trị của mình phản công. Nhưng hội trường vẫn im ắng đến lạ thường, khiến hắn có chút bất ngờ. Hắn nhìn quanh một lượt. Rồi chỉ vào Katou Chu Minh: “Katou quân, hãy cho mọi người biết tình hình ngoại giao khó khăn mà đế quốc đang đối mặt!” Katou lúc này lộ vẻ mệt mỏi vô cùng. Gần đây, tình hình ngoại giao biến động khiến hắn mất đi phong thái nhẹ nhàng của những ngày đi sứ nước Anh. Đôi mắt hắn thâm quầng, đứng thẳng người, chăm chú nhìn vị Đại tướng Cương thị trợ giúp đối diện, như thể đối tượng mà hắn muốn thuyết phục chính là vị tướng quân này: “Tình hình ngoại giao hiện tại ác liệt đến mức chưa từng có! Lẽ ra, lục quân đã đồng ý với phương án của Thủ tướng và

hòa bình. Vì sao còn muốn hành động vô mưu ở Sơn Đông? Khí khái quân tử và phong độ nam nhi của đế quốc đều bị lực quân làm ô uế! Hiện nay, các nước đều cho rằng đế quốc là kẻ gây rối ở Đông Á, cho rằng chúng ta không muốn thực hiện nghĩa vụ thiêng liêng trong hiệp ước quốc, mà chỉ một lòng mưu cầu bá quyền ở Đông Á! Cho dù mục tiêu lâu dài của đế quốc là như vậy, thì cũng xin các người hãy thắng trận trên chiến trường đi! Hủy hoại sinh mạng của mấy vạn người rồi lại ở đây kêu gọi quốc gia động viên, cường quốc nào sẽ giúp đỡ chúng ta? Bọn họ chỉ có thể ép buộc chúng ta từ bỏ ý định này, thậm chí còn trang bị vũ khí cho quân đội Nam Kinh, khiến chúng ta buộc phải lựa chọn hòa bình! Nếu còn tiếp tục chính sách lỗ mãng, ngoại giao của đế quốc sẽ không thể tiến hành được nữa. Đế quốc sẽ bị cô lập ở Đông Á! Hiện tại, cần có người dũng cảm đứng ra gánh vác trách nhiệm cho hành động của lực quân, văn hồi hình tượng của đế quốc, sau đó quyết đoán thực hiện chính sách hòa bình!” Nước bọt của hãn gần như bắn vào mặt Đại tướng Cương thị trợ giúp, nhưng vị tướng quân vẫn không nhúc nhích, trên mặt còn mang theo nụ cười giễu cợt, khiến Katou Chu Minh chỉ muốn xông lên đánh cho hả giận.

Cuối cùng, Ô Trọng Tín đã bảo Katou Chu Minh ngồi xuống. Hãn nhìn về phía Biển Cùng Nhau Kimura, lão già này vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, không có ý định phát biểu. Hãn thầm mắng hải quân một câu, bọn gia hỏa này, vĩnh viễn là như thế lấu cá! Nhưng việc giấu kín mà phát biểu cũng có trọng lượng nhất định, trong đó đại thần Mộc Hạ đã nhận được một trăm vạn yên hiến kim. Gia hỏa này có đủ lực ảnh hưởng đến Thiên Hoàng. Nếu như năm tới, nghị chính của mình tạo thành ưu thế, hãn sẽ dốc toàn lực để Thiên Hoàng đưa ra chỉ thị hạc âm khó gặp, khiến chính sách đi theo hướng mà hãn định ra, lực quân sẽ có sự thay đổi. Mà nội các của hãn sẽ được duy trì. Hiện tại xem ra, mọi việc đang tiến hành khá thuận lợi! Hãn hai tay vịn lên bàn, đứng ở đó, giọng điệu thâm trầm tổng kết phát biểu: “Chư vị. Tình hình hiện tại của đế quốc, mọi người đều nên hiểu rõ. Lúc này, đế quốc cần nhất là, Đông Á mau chóng hòa bình! Mau chóng bắt đầu đàm phán! Vì thế,

đế quốc thậm chí có thể nhượng bộ có giới hạn! Tương lai của đế quốc tại Đông Á và chính quyền mưà thần Nam Kinh cạnh tranh là lâu dài, nhưng chúng ta cũng không phải là không có ưu thế! Đế quốc có cơ sở công nghiệp và ưu thế trên biển, đều là lực uy hiếp mạnh mẽ đối với Hoa. Tạm thời hòa hoãn quan hệ với họ có thể giúp chúng ta tận dụng tài nguyên Hoa Phương, cung ứng cho hiệp ước quốc một lượng lớn vật tư quân sự và dân sinh! Đây là biện pháp duy nhất để cứu vớt nền kinh tế của đế quốc! Mà đối với nghĩa vụ xuất binh với hiệp ước quốc, chúng ta cũng nên không chút do dự thực hiện, cơ sở của chúng ta và hiệp ước quốc là điều mà Trung Quốc hiện tại còn chưa đuổi kịp. Đế quốc hiện tại cần nằm gai nếm mật, đổi mới chính thể. Phải ngăn chặn hữu hiệu các hoạt động chuyên quyền độc đoán của quân đội đóng quân bên ngoài! Mười năm sau, mới là thời điểm chúng ta thực sự xưng bá Đông Á!”

Hắn dừng lại một chút, dừng khí dâng trào, cuối cùng cũng nói ra những lời cuối cùng. Hiện tại đã đắc tội với bộ binh, để duy trì địa vị nội các của mình, chỉ có thể đắc tội với họ đến cùng, thậm chí đánh đổi cả sự nghiệp chính trị của mình! Hắn không nhìn Cường thị trợ giúp, mà nhìn về phía vị Đại tướng Sơn Huyện có bằng hữu, người vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, để bày tỏ hết ý tứ của mình: “Lục quân nhất định phải gánh vác trách nhiệm cho quốc sách thảm hại này. Chiến sự thất bại, tự tiện hành động, không phục tùng quân lệnh, đều là không thể tha thứ, trên mặt quốc tế, cũng phải có một sự giải thích nhất định. Cá nhân tôi cho rằng, các đại biểu của lục quân, Cường thị các hạ, nhất định phải từ chức để chịu tội. Tiến hành thẩm phán quân pháp đối với Tư lệnh trưởng quân sự điều động Trung Quốc. Sau khi kết thúc đàm phán lần này, quyền lợi trên đại lục của đế quốc sẽ tạm thời thu hẹp, tài chính và tài nguyên mà lục quân chiếm dụng cũng có thể chuyển một phần cho hải quân, dù sao trong tương lai, đế quốc tham gia chiến sự ở Châu Âu, xuất động hải quân quy mô lớn là lựa chọn ít tốn kém mà lại được lợi nhiều. Hiện tại, đế quốc không có dư lực để Lục Hải hai quân phát triển toàn diện, mà tiếp tục mở rộng ưu thế hải quân của

chúng ta đối với Hoa, cũng là phương pháp tốt nhất để bảo đảm địa vị của đế quốc... Hiện tại, bản Thủ tướng đệ trình toàn thể nội các, cung thỉnh Thiên Hoàng bệ hạ duệ đoạn khâm định quốc sách, thần dân không khỏi sợ hãi.”

Katou Chu Minh và Như Quy đứng lên, cùng Ô Trọng Tín cung kính cúi chào lên ngự tọa của Thiên Hoàng. Biển Cùng Nhau Kimura vẫn ngồi yên bất động, Cương thị trợ giúp càng lộ vẻ cười lạnh, khiến lòng Ô Trọng Tín trầm xuống. Hải quân, đây là có ý gì? Trước đó đã thương định đè ép tài nguyên của lục quân để chuyển cho hải quân, đổi lấy sự ủng hộ của họ, sao giờ lại không giúp đỡ mình? Điều này khiến hãn không khỏi dùng ánh mắt còn lại nhìn về phía đại thần Mộc Hạ, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào hãn, nhìn vào lực ảnh hưởng của Thiên Hoàng! Mình đã áp chế lục quân trong hội nghị năm cùng nhau, mà lợi dụng đại thần để áp chế nguyên lão. Thành hay bại, xem ra là ở hiện tại! Nói chung, Thiên Hoàng sẽ không đưa ra ý kiến thống nhất về nội các. Chỉ cần đại thần không tại bên tai lớn nói vài lời, Thiên Hoàng lại dùng giọng hạc âm của mình nói câu “các người thật tâm xử lý loại hình” thì coi như đại sự đã định rồi!.

Lúc này, Sơn Huyện có bằng hữu cuối cùng cũng đứng lên từ chỗ ngồi, lớn tiếng nói: "Mọi người chớ vội! Tại sao không nghe ý kiến của Lục quân một chút? Bản nhân xin bày tỏ suy nghĩ!" Hãn bước đến giữa hội trường, hướng Thiên Hoàng đang ngồi trên ngai vàng rồi rảo khom người chào, sau đó ngẩng thẳng lưng, lão nhân bảy mươi tám tuổi này cất giọng như chuông đồng: "Đế quốc tuyệt đối không thể chấp nhận nội các hiện tại phản bội quốc sách từ trước đến nay! Thủ tướng cùng những kẻ khác, những lời nói của hãn hoàn toàn không có tinh thần Đại Hòa! Đế quốc từ khi Minh Trị Thiên Hoàng khai quốc duy tân, chẳng phải từ chỗ quốc dân nghèo yếu, tụ tập đường lam lũ mà đi lên sao? Khi đó chúng ta không bằng Thanh quốc giàu có, không bằng Thanh quốc nhiều quân, nhưng vẫn dứt khoát khiêu chiến với Thanh quốc, kẻ khổng lồ như quái vật trước mắt. Trải qua Lục

Hải quân gian khổ phấn chiến, con cháu Đại Hòa chúng ta, cuối cùng cũng bằng một trận chiến đặt vững cơ sở cho đế quốc hiện tại! Mà thực lực đế quốc bây giờ, còn hơn cả chính quyền Nam Kinh của mưa thần, vậy mà một số kẻ cầm quyền lại đánh mất dũng khí năm xưa! Đây là hành động bán đứng lợi ích của đế quốc! Lúc này, càng nên phát huy tinh thần thời kỳ Minh Trị. Dựa vào sự bình tĩnh và dũng cảm của chúng ta để ứng phó với tình thế quốc tế đầy sóng gió. Đại tướng Đông Hương từng treo cờ hiệu hưng phế của Hoàng quốc trong trận hải chiến đối mã, giờ phút này chúng ta cũng nên ghi nhớ tinh thần đó! Hoàng quốc hưng phế, nằm trong sự suy tính của mỗi người chúng ta!"

Lớn ôi trọng tin mặt đỏ bừng. Nhìn Sơn Huyện có bằng hữu, dường như muốn nói gì đó, nhưng Sơn Huyện có bằng hữu không cho hấn cơ hội, dùng sức vung tay, lớn tiếng nói tiếp: "Lục quân trong cuộc chiến này, đã bị nội các cản trở rất nhiều. Lục quân vốn có quân tiếp viện, nhưng lại bị nội các lấy cớ kinh phí mà từ chối hỗ trợ. Trong trận chiến quyết định vận mệnh Hoàng quốc, hành động của nội các cho thấy họ không hề mong muốn Lục quân giành chiến thắng! Sau khi Lục quân chiến đấu đẫm máu ở tiền tuyến, những chiến sĩ trung dũng của Hoàng quân vẫn kiên trì ở tiền tuyến Sơn Đông, họ mong chờ sự hỗ trợ từ trong nước, nhưng thứ họ nhận được chỉ là những lời xu nịnh theo khẩu vị của Mỹ! Đây là sỉ nhục của đế quốc! Lục quân thất vọng, bị nội các bỏ rơi, nhưng vẫn bộc phát tinh thần trung dũng cuối cùng. Xung phong liều chết vào trận địa địch, quân thần xuất hiện khắp nơi! Họ hy sinh để đánh thức dân chúng trong nước, hiện tại cả nước đều oán giận! Tám trăm vạn thần minh che chở cho Đại Hòa quốc thổ, chúng ta có một tinh thần không thể xóa nhòa! Tinh thần này phù hộ chúng ta có được địa vị hiện tại. Nếu nói điều gì là thiên phù hộ trong năm Đại Chính, thì sự hy sinh của Hoàng quân ở Sơn Đông, mới thực sự là thiên phù hộ trong năm Đại Chính!"

Hắn quay đầu nhìn tám vị nguyên lão khác đang ngồi song song, lại hướng lên trên Thiên Hoàng cúi đầu thật sâu: "Chúng ta, những trọng thần, đều có quyền tấu sớ lên trên. Trước tình hình vận mệnh quốc gia, chúng ta trọng thần hiệp thương quyết định, xin Thiên Hoàng bệ hạ ban chiếu cải tổ nội các, sau này mở mang chính quân, trải qua võ. Trong nước chính trị tiến thêm một bước hoàng đạo hóa. Hiện tại phải nhanh chóng cải tổ, chúng ta nguyên lão sẽ cung cấp danh sách nhân tuyển cho nội các mới, cung thỉnh Thiên Hoàng bệ hạ thánh tài!" Chín vị nguyên lão trong năm Đại Chính đều theo hắn. Cúi đầu thật sâu xuống, những nguyên lão từng đồng ý ủng hộ Lớn ôi trọng tin, giờ phút này lại không có ai đứng về phía hắn! Mà trong nội các, hai Đại tướng Biển và Lục cũng cúi đầu thật sâu. Chỉ còn lại ba người họ, tay chân lạnh buốt đứng đó. Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì? Lớn ôi trọng tin mờ mịt nhìn, đại thần Mộc Hạ đã không thèm nhìn hắn lấy một cái, lại gần Thiên Hoàng nói mấy câu, rồi lại ngồi ngay ngắn bất động. Lúc này, Mộc Hạ mới dùng giọng nói cao vút, nhọn hoắt nói mấy câu, khiến Lớn ôi trọng tin hoảng hốt, căn bản không biết Thiên Hoàng đã nói gì, chỉ nghe thấy Mộc Hạ cao giọng tuyên bố: "Thiên Hoàng ngăn cản gia đình nạp thiếp, mong muốn thật tâm vì nước. Lần này, từ nguyên lão tái lập nội các, các khanh hãy cẩn thận làm việc. Đừng phụ lòng trẫm!"

Lớn ôi trọng tin thất thần rời khỏi hoàng cung, loạng choạng bước về phía chiếc xe của mình. Hắn thực sự không hiểu, thế giới sao lại thay đổi trong chớp mắt như vậy? Đế quốc này chẳng lẽ không biết nó đang đi vào chỗ nguy hiểm nhất sao? Thư ký đang mở cửa xe cho hắn, bỗng nhiên một người mặc đồng phục học sinh cấp ba từ trong góc lao ra, một nhát kiếm lạnh buốt đâm vào sườn, xuyên thẳng vào phổi. Cổ họng Lớn ôi trọng tin lập tức trào máu tươi. Hắn mờ mịt nhìn đám tùy tùng vội vã đề người thanh niên kia xuống, nhưng thanh niên đó đã đâm hắn thêm mấy nhát. Khuôn mặt hắn vận vẹo, gằm lên chói tai: "Trời tru quốc tặc!" Lớn ôi trọng tin cuối cùng mềm nhũn dựa vào lòng con rể, rên rĩ như nói một câu: "Nhật Bản a... Nhật Bản thanh niên a..."

Ngày 26 tháng 9 năm 1914, Thủ tướng Nhật Bản Lớn ôi trọng tin bị ám sát. Con sóng cải cách chính trị trong năm Đại Chính của hãn cũng bị dòng nước xiết của thời đại cắt ngang. Sơn Huyện cùng các nguyên lão tái lập nội các, Quế Thái Lang lên làm Thủ tướng, dường như lại trở về "thời đại Quế Viên" trước đó. Sau khi Quế Thái Lang lên nắm quyền, không kiên trì theo đuổi chiến sự với Trung Hoa đến cùng, mà vẫn theo chính sách đối ngoại của Lớn ôi trọng tin. Họ cũng biết rõ, thực lực hiện tại của Nhật Bản không đủ để tiếp tục chiến tranh, nhưng đối với nội bộ Nhật Bản, họ lại càng bảo thủ, càng theo đuổi chính sách kiến thiết. Quyền uy của quân bộ được tăng cường hơn nữa. Quốc gia tuy sau này có sự phục hồi và phát triển kinh tế, nhưng lại tập trung nhiều tài nguyên hơn vào sự phát triển của Lục quân và Hải quân, toàn bộ Nhật Bản, đang điên cuồng phát triển thành một đại doanh quân sự. Đến khi mâu thuẫn trong nước lại kích thích đến một mức độ nào đó, thì tương lai ở Đông Á đối với Nhật Bản, một trận chiến báo thù là không thể tránh khỏi. Nhưng, đó đều là chuyện tương lai.

Niên đại Đại Chính, đối với người Nhật Bản mà nói, có thể nói là một danh từ vàng son của đế quốc. Niên đại này, trong lịch sử, chính trị khai thông, kinh tế phát triển với tốc độ cao, dân sinh an ổn hòa bình, nhưng vào thời điểm này, niên đại này còn chưa bắt đầu đã tuyên cáo kết thúc. Mạc Vũ Thần rốt cục khắc sâu cải biến lịch sử...

Thời đại đã thay đổi, và một thế giới mới vừa mới bắt đầu.

STT 266: Chương 5: Thế giới mới

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 67: Dư ba đập dờn

Ánh dương theo khung cửa sổ phòng ngủ Phủ Tổng thống rọi vào, Mưa Thần cuối cùng cũng tỉnh lại sau giấc ngủ sâu. Hắn bây giờ, đã không còn cảm giác chên vên như lúc mới đến thời đại này. Cứ như thể mình vẫn ở trong căn hộ cũ. Ấn chuông gọi người, lập tức có nhân viên tạp vụ mặc đồng phục trắng tinh tươm mang quần phục đã được là ủi phẳng phiu đến. Mưa Thần tuy không mấy thích hưởng thụ, nhưng tuyệt đối không phải người ủng hộ tuyệt đối bình đẳng giữa các tầng lớp xã hội, nhất là trong thời đại này. Cuộc sống của hắn, cùng với nhân viên tạp vụ phục vụ trong Phủ Tổng thống, đã có thể nói là đơn giản. Nói đúng hơn, là người khác an bài thế nào thì hắn sống như thế. Mỗi ngày phải lo chuyện lớn như vậy, hắn cũng không có nhiều tâm tư để ý đến chuyện bên lề. Rửa mặt xong, hắn đến phòng khách nhỏ bên ngoài phòng ngủ. Trên bàn đã bày sẵn điểm tâm nóng hổi. Ánh nắng ban mai chiếu vào, khiến căn phòng tràn ngập sức sống mới.

Thư ký cùng phó quan của hắn đã chờ sẵn ở đó. Thư ký đã tổng hợp những tin tức quan trọng trên báo, đặt bên cạnh chỗ ngồi ăn sáng của hắn. Còn phó quan Vương Đăng Khoa cần mẫn đã chuẩn bị xong lịch trình trong ngày, chỉ chờ hắn duyệt qua. Nếu cần, hắn sẽ cùng những người phụ trách các cơ quan trọng yếu trong Phủ Tổng thống dùng bữa sáng, hỏi han tình hình công việc, còn lại phần lớn thời gian là ăn vội rồi đi nghênh đón một ngày bận rộn.

Vương Đăng Khoa thấy hắc thần thái sáng láng đi ra, còn đang thoải mái vắn vẹo cổ. Hắc cười chào hỏi: "Tổng thống, hôm qua ngài ngủ ngon thật, chắc phải tám, chín tiếng... Lâu lắm rồi mới thấy ngài ngủ ngon như vậy. Đại sự thành rồi. Hiện tại cả thành đều rộn rã tiếng cười nói. Thuộc hạ cũng đang bàn tán, nhờ có Tổng thống dẫn dắt chúng ta đối phó với cục diện phức tạp như vậy, nếu là người khác, sớm đã luống cuống tay chân, thành trò cười cho thiên hạ. Ai có thể ngờ đánh Thanh Đảo xong lại liên lụy đến Nhật Bản, cuối cùng chúng ta còn đánh cho bọn chúng cầu hòa. Mấy tháng nay, ngài thực sự không dễ dàng."

Mưa Thần cười nhạt, ngồi xuống ghế, chỉ dùng hai chữ để nhận xét lời của Vương Đăng Khoa: "Nịnh bợ." Vương Đăng Khoa nghe xong cũng chỉ cười, cầm cuốn sổ của mình nói với Mưa Thần: "Mười giờ rưỡi sáng, Tổng thống sẽ đến nghị hội đọc diễn văn quan trọng trước các nghị viên, giữa trưa tiếp đãi phái đoàn đàm phán hòa bình. Buổi chiều là buổi lễ tuyên dương những quân nhân có công trong lần này..." Hắc lắc đầu: "E là lại không được nghỉ ngơi rồi... Tổng thống, ngài thấy chiến sự đã tạm ổn, có nên để Tổng thống phu nhân về không? Phu nhân ở tiền tuyến cũng vất vả lâu rồi. Bệnh cũng chưa khỏi." Mưa Thần đang định nói theo sự sắp xếp của quân đội, đến lúc nên về thì tự nhiên sẽ về, nhưng lời đến bên miệng không hiểu sao lại biến thành: "... Ngài liên lạc với bệnh viện một chút, nếu hiện tại công việc không bận rộn, để nàng về nghỉ ngơi cũng tốt." Hắc nhìn Vương Đăng Khoa gật đầu ra ngoài sắp xếp. Bản thân hắc tựa lưng vào ghế, nhìn bàn điểm tâm tinh xảo mà xuất thần. Mấy tháng nay, thật sự đã trải qua quá nhiều thử thách! Nhưng cuối cùng cũng vượt qua. Người khác chỉ nhìn thấy hắc trên đài phong quang vô hạn, chỉ huy đầu ra đây. Nhưng mọi người có biết những lo lắng, bất an, căng thẳng, được mất và đủ loại cảm xúc tiêu cực đằng sau không? Trách nhiệm của hắc quá nặng nề, không được phép sai sót dù chỉ một chút. Có lúc cả đêm không ngủ, gặp người thì vẫn phải tỏ ra tinh thần sung mãn, tràn đầy năng lượng. Quyền lực rất đáng ghét. Nhưng quyền lực cũng rất khiến người ta mê muội. Hắc đã hoàn toàn

hòa mình vào nó. Cảm giác nhìn lịch sử thay đổi vì mình thật tuyệt vời. Nền dân quốc mới, cuối cùng có thể hướng ra toàn thế giới, nghênh đón sự phát triển với tốc độ cao nhất.

Không khí trong nghị hội hôm nay, hoàn toàn không còn những cảm xúc lo lắng, bất an, oán giận, kích động hỗn tạp như những buổi họp mấy tháng nay. Thứ ngự trị trong lòng các nghị viên chỉ là sự thanh thoi. Mọi người vừa nói chuyện vừa cười đùa, giọng nói đều rất lớn. Trong phòng nghị sự vang lên một tràng âm thanh hỗn tạp. Những người tham gia hai viện hôm nay cùng nhau nghe Mưa Thần tổng kết tình hình quốc sự trong giai đoạn trước. Đồng thời giải thích rõ ràng về các chính sách tương lai. Hai vị nghị trưởng ngồi trên cao, đều mỉm cười, không hề có ý định duy trì trật tự. Tổng Giáo Nhân cùng đám người vừa bước vào, lập tức có vô số người xông lên chúc mừng, chào hỏi. Mặt Tổng Giáo Nhân cũng nở hoa, nhiệt tình bắt tay mọi người. Võ vai nhau. Những vị quan chức cao cấp, các nghị viên này, hiện tại vui vẻ như trẻ con. Chính phủ mới của Nhật Bản gần như lập tức điều động tàu rút lui khỏi vùng duyên hải Sơn Đông, những tàn binh Nhật Bản như những "cô hồn", đồng thời thông qua nhiều con đường bày tỏ với chính phủ Nam Kinh rằng họ sẵn sàng đàm phán để giải quyết những tranh chấp giữa hai nước. Hiện tại, đại thần ngoại giao Anh và bộ trưởng ngoại giao Mỹ đều đang ở thành Nam Kinh, chờ đợi việc điều đình cuối cùng. Mưa Thần đã bày tỏ với nước Mỹ mong muốn được đến thăm chính thức, và đã nhận được sự đáp lại nhiệt tình. Khí tượng hưng thịnh của buổi khai quốc này, chẳng phải là điều mà phần lớn bọn họ đã khao khát trong mấy chục năm qua sao? Toàn bộ hội trường tràn ngập một loại khoái hoạt thuần túy nhất. Các phóng viên được phép vào hội trường hôm nay, máy ảnh trong tay không ngừng nháy, có người còn phỏng vấn các nghị viên ngay tại chỗ. Đúng vào lúc náo nhiệt nhất, chỉ thấy cổng ra vào có chút xáo trộn, sau đó đã thấy đám người bị phó quan và thư ký của Mưa Thần tách ra. Còn Mưa Thần thì mặc quân phục trắng tắp, mặt đầy tươi cười sải bước đi tới. Mọi người ở giữa hội trường, không cần ai chỉ huy, cùng nhau đứng

dậy, vỗ tay chào đón Mưa Thần. Tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, không ngừng vang vọng, mãi cho đến khi Mưa Thần bước lên bục giảng, tiếng vỗ tay vẫn tiếp tục.

Mưa Thần lặng lẽ đứng trên bục, khiêm tốn cúi đầu biểu thị sự không dám nhận vinh dự này. Mãi đến khi nghị trưởng nghiêm trang gõ xuống chiếc búa gỗ, tuyên bố: "Hiện tại xin hoan nghênh Tổng thống Mưa Thần của nước Dân Quốc, lên phát biểu!" Tiếng vỗ tay như thủy triều mới dần lắng xuống. Mọi người đều nhìn Mưa Thần trên đài, chờ đợi hân phát biểu. Mặc dù lần này Mưa Thần đến là để báo cáo với nghị hội về tình hình quốc sự giai đoạn trước, đồng thời báo cáo về phương hướng chính sách tương lai. Nhưng đối với các nghị viên mà nói, họ không có cảm giác phải tiếp nhận báo cáo của Mưa Thần, thẩm tra công việc của hân, thực hiện quyền giám sát thiêng liêng của nghị viên. Đối với họ, trên đài, là người dẫn dắt quốc gia đi đến thắng lợi, đi đến giàu mạnh, là anh hùng dẫn dắt dân tộc quật khởi. Những gì Mưa Thần đã trải qua trong mấy tháng nay, cũng đã chinh phục các vị nghị viên đang ngồi. Danh tiếng của hân, đã cao đến mức chính hân cũng khó có thể tưởng tượng được.

"Kính trọng nghị trưởng, kính trọng các vị nghị viên. Hôm nay ta cuối cùng cũng có thể tự hào đứng ở đây, tuyên bố với mọi người rằng quốc gia của chúng ta, dân tộc của chúng ta, trên chiến trường bảo vệ lợi ích quốc gia. Cuối cùng đã giành được thắng lợi... Thắng lợi hoàn toàn! Về mặt quân sự, quân Nhật ở Sơn Đông đã rút lui toàn bộ. Kiểm điểm chiến sự, quân ta đã giải giáp hơn sáu ngàn quân Đức, thu phục vịnh Giao Châu và Thanh Đảo, trong cuộc chiến chống ngoại xâm với Nhật Bản, quân đội chính quy của ta đã tiêu diệt phần lớn sinh lực của ba sư đoàn Nhật Bản, tổng cộng hơn bảy vạn người, trong đó bắt được 973 tù binh. Trên biển, phá hủy sáu tàu chiến của Nhật Bản, làm bị thương nặng tàu tuần tra bọc thép của Nhật Bản. Đánh chìm tàu khu trục ngư lôi Bạch Vân, bắn rơi một máy bay chiến đấu của Đức, ba máy bay chiến đấu của Nhật Bản. Thu được 351 khẩu pháo

các loại, hơn ba vạn khẩu súng, đạn dược quân tư vô số kể... Đây quả thực là một thắng lợi vĩ đại!"

Mưa Thần đứng đó, ngẩng cao đầu. Uy nghiêm, nghênh đón các nghị viên đứng dậy vỗ tay reo hò một lần nữa. Ngay cả thủ tướng nội các Tổng Giáo Nhân, cũng đỏ mặt lên, liều mạng vỗ tay. Thắng lợi, vĩnh viễn là điều khích lệ lòng người nhất.

“..... Những thắng lợi này, là do quân đội chính quy của chúng ta phải trả bằng những hy sinh thảm trọng mới giành được. Đương nhiên, còn có lực lượng hậu cần phục vụ quốc phòng ở hậu phương, những người dân thường đã cạn kiệt khả năng của mình để mua công trái chiến tranh. Ở chiến khu, bộ đội đã liều chết truyền tin tức, nhân dân thì vận chuyển vật tư. Không có những nỗ lực này, làm sao có thể trước mặt đội quân Nhật Bản hung hãn mà giành được thắng lợi vĩ đại đến vậy! Trong hơn hai tháng chiến sự liên tục, quân đội chính quy của ta đã bỏ mình một vạn không trăm chín mươi bảy người. Bị thương hai vạn một ngàn sáu trăm ba mươi ba người, cái giá phải trả thật lớn. Dân thường ở chiến khu cũng chịu tổn thất không nhỏ. Cái giá lớn này chúng ta đã trả, chúng ta đã chịu đựng, cho nên chúng ta thắng lợi! Trong suốt quá trình chiến sự, những tấm gương anh hùng xuất hiện khắp nơi, bởi vì quân nhân của chúng ta, nhân dân của chúng ta, đều có niềm tự hào của người dân Tân Dân quốc và quân đội chính quy, họ không sợ hy sinh! Vì những người đã mở đường trên con đường phục hưng dân tộc này, chúng ta sẽ ghi nhớ họ. Muốn noi theo họ, muốn đời đời kính trọng họ!”

“Trong trận chiến này, có quá nhiều anh hùng đã xuất hiện, cũng phát hiện ra những kẻ làm nhục dân tộc. Nhưng nhìn chung, khí thế của dân tộc ta đang dâng trào. Vận mệnh quốc gia của chúng ta đang lên, đây là một xu thế không thể ngăn cản! Quyết tâm bảo vệ lợi ích dân tộc của chúng ta, thái độ có trách nhiệm của chúng ta đối với các vấn đề quốc tế, đã được các

quốc gia trên thế giới hiểu và tán đồng. Vị thế quốc tế của Trung Hoa mới, sau khi trải qua lửa thử thách, đã được tái sinh! Nội các của Nhật Bản đã phát động cuộc chiến tranh xâm lược này, đã sụp đổ. Còn trong nội các mới của Quế trong Thái Lang, đã phái sứ đoàn đến Thượng Hải để bắt đầu đàm phán chính thức về việc giải quyết hậu quả với Trung Hoa Dân Quốc. Lãnh thổ của đất nước ta đã được bảo đảm, lợi ích của dân tộc ta đã được gìn giữ, những đau khổ trước đây của quốc gia chúng ta đã mất đi, và chắc chắn sẽ được thu hồi! Trong các cuộc đàm phán, các nhân viên ngoại giao của chính phủ ta sẽ dựa trên ba nguyên tắc không thể thay đổi đã được công bố trước đó, để toàn lực bảo vệ thành quả chiến thắng của chúng ta. Tin rằng trong tương lai không xa, chúng ta sẽ tự hào tuyên bố với các vị tiên sinh đang ngồi đây, rằng trận chiến khó khăn vất vả diễn ra xung quanh Thanh Đảo vào năm 1914, Trung Hoa mới đã giành được thắng lợi hoàn toàn! Thế giới mới, đang vẫy gọi chúng ta! Triều cường phục hưng lịch sử của chúng ta, sẽ không thể ngăn cản!”

Bên dưới lúc này, không khí sôi trào, vô số ánh sáng huỳnh quang liên tục lóe lên. Vô số người đã gào thét, vô số người vỗ tay đến đỏ bừng, vô số người nước mắt tuôn rơi. Lúc này, lồng ngực của mỗi người đều tràn ngập vui sướng và tự hào. Cảm giác tự hào này sắc bén đến mức dường như muốn xé rách lồng ngực của mình mà bay ra ngoài. Lịch sử nhục nhã của quốc gia, mọi người đều đã biết rõ. Họ đã từng cảm thấy quốc gia này không có hy vọng, cảm thấy dân tộc này hẳn là phải chìm đắm. Mọi người đều trở nên chết lặng, trở nên ảm đạm. Nhưng rồi một vị anh hùng đã xuất hiện trong bóng đêm dày đặc, hắt nắng bắt mạch đập của thời đại, khơi dậy lòng tự tôn và tự cường ẩn sâu trong lòng mỗi người dân, thu hút vô số người trẻ tuổi đi theo hân. Trong vài năm ngắn ngủi, mặc dù quốc gia này vẫn được gọi là nghèo nàn. Nhưng trong lòng mọi người đã hoàn toàn thay đổi, mọi người đã nhìn thấy hy vọng quật khởi, nhìn thấy khả năng phục hưng. Vào thời khắc này, làm sao họ có thể không quên mình, làm sao có thể không kích động?

Không khí kích động kéo dài rất lâu, cuối cùng cũng lắng xuống. Mưa Thần vẫn lặng lẽ đứng trên bục. Hẳn hiểu rõ tâm lý của mọi người trong thời đại này, và cũng tự hào vì có thể điều động được cảm xúc của họ. Nhưng hẳn biết rằng, đằng sau những tiếng reo hò này, con đường thực sự để quật khởi còn rất dài.

“Sau trận chiến này, tình hình xung quanh đất nước chúng ta tạm thời yên ổn trở lại. Cuối cùng chúng ta đã giành được cơ hội phát triển hòa bình đáng ngưỡng mộ. Trong tình hình thế giới đang biến động dữ dội như vậy, quốc sách của chúng ta nên đi đâu về đâu? Cá nhân ta cho rằng, trong nước, chúng ta nên tiến thêm một bước để tăng tốc tiến trình thống nhất thực sự, quân đội chính quy sẽ hướng về phía tây, tiến quân vào Tân Cương. Trong khi đó, mối liên hệ giữa các tỉnh hiện có và trung ương cần được tăng cường hơn nữa. Việc xây dựng dân sinh quốc gia sẽ được chính phủ toàn lực bồi dưỡng. Thị trường rộng lớn hiện đang ở trước mắt chúng ta, cần chúng ta bắt đầu từ đầu, từ từ đuổi kịp bước chân của người khác! Tiền tệ quốc gia thống nhất, hệ thống thu thuế cần được hoàn thiện, việc xây dựng đường sắt, đường bộ sẽ tăng cường đầu tư. Lực lượng vũ trang cũng cần phải tăng cường hơn nữa. Mỗi một việc này, đều cần chúng ta nỗ lực hết mình, kiên nhẫn làm từng việc một! Ta có lòng tin vững chắc rằng quốc gia chúng ta có thể làm tốt tất cả những điều này! Về các vấn đề quốc tế, chúng ta sẽ thận trọng lựa chọn bạn bè, tích cực tham gia vào các vấn đề quốc tế. Để chúng ta giành được tài nguyên, giành được đồng minh. Vì chúng ta đã trỗi dậy, là một thành viên của rừng dân tộc trên thế giới. Chúng ta cũng phải tham gia vào việc duy trì công lý và chính nghĩa trên thế giới! Tổng thống sẽ bắt đầu các chuyến thăm chính thức ra nước ngoài, để tuyên bố với các quốc gia về những thành tựu của Dân Quốc, cũng như tìm kiếm thiện chí hữu nghị. Tin rằng trên trường quốc tế, chúng ta sẽ có thêm nhiều bạn bè. Nhưng cuối cùng, vẫn là dựa vào thực lực của chính mình! Chúng ta cần là cường đại. Cường đại, vẫn là cường đại!”

Hắn dừng lại một chút ở đây, giọng điệu dần trở nên trầm lắng: “Cuối cùng, ta vẫn muốn nói về kẻ thù của chúng ta trong mấy tháng nay, quốc gia Nhật Bản. Lần này giao chiến, họ tạm thời chịu thua. Không phải vì thực lực của họ yếu hơn chúng ta. Mà là vì trận chiến này, thế cục mà quốc gia chúng ta đang tạo ra, đã buộc họ phải chịu thua. Nội các lớn sụp đổ, còn Quế trong Thái Lang lại làm Phùng phụ. Năm tới, ngân sách quân sự của Lục Hải quân Nhật Bản sẽ tăng trưởng ngay lập tức hai mươi phần trăm. Ảnh hưởng của lực lượng quân đội Nhật Bản, ngày càng biết..... Quốc gia này đang chạy như điên theo một hướng nguy hiểm. Họ là láng giềng phía đông của chúng ta, với quyết tâm chưa từng có để khai quốc phát triển, đồng thời trong chiến tranh Giáp Ngọ đã phá tan quốc gia già nua đang ngủ say của chúng ta. Nhờ hấp thụ nguyên khí của quốc gia chúng ta, họ đã phát triển mạnh mẽ. Mà dã tâm, cũng ngày càng lớn hơn. Nếu quốc gia chúng ta không thức tỉnh kịp thời. Trong hơn mười năm tới, chúng ta sẽ phải chịu đựng những nhục nhã gì, thật khó mà tưởng tượng được! Quốc gia này có tâm lý trả thù và tính kiên cường cực kỳ mạnh mẽ. Hơn nữa, họ còn có lợi thế đi trước chúng ta một bước. Chúng ta không thể vì thắng lợi lần này mà đắc ý. Ta ở đây xin các vị đang ngồi đây, hãy cảnh giác với Nhật Bản! Trong những năm tháng tới, do sự thay đổi của cục diện chính trị ở Đông Á. Mâu thuẫn giữa hai nước sẽ không ngừng gia tăng, chưa kể, trên lãnh thổ của chúng ta, đến nay vẫn còn quân đội Nhật Bản đang đóng quân hợp pháp! Ở đó, có thể lực truyền thống của họ! Mười năm sinh tồn, mười năm giáo huấn, ngay cả khi là phe chiến thắng trong trận chiến này, chúng ta cũng cần điều này. Tương lai đang đến với chúng ta, mà đối thủ bên cạnh chúng ta, cũng không hề ngủ quên!”

Khi Mưa Thần đang phân trần hùng hồn trong nghị hội, Uông Tinh Vệ, Bộ trưởng Giao thông của Dân Quốc, đang làm việc trong văn phòng của mình với tâm trạng có chút không tập trung. Nhật Bản lần này thua, hắn đã đặt cược và nhìn thấy mình thua trắng. Mưa Thần có phát hiện ra hành động của hắn không? Sau khi ti trưởng Hoàng Tuấn truyền tin tức trở lại, chỉ biểu

thị rằng mọi việc đều thuận lợi. Sau đó, thế cục thay đổi nhanh chóng, hãn cũng cắt đứt liên lạc với cơ quan tình báo. Chăm chỉ vùi đầu vào công việc thuộc về bốn phận của mình. Trong đại chiến, công việc giao thông, hãn cũng đã bỏ ra không ít công sức. Có phải điều này có nghĩa là mọi chuyện đã qua? Sau này, giá thị trường của chính phủ Dân Quốc tăng vọt, hãn đoán rằng mình sẽ phải làm một người yêu nước trung tâm sáng chói nữa. Uông Tinh Vệ buồn bực viết nguệch ngoạc trên giấy. Không biết vì sao, trong lòng hãn luôn cảm thấy vô cùng bất an. Thậm chí sợ gặp Mưa Thần, lần này nội các đều tham gia hội nghị này, hãn lại lấy lý do là bộ đội phục viên, công việc giao thông bận rộn mà từ chối..... Cho dù Mưa Thần biết manh mối gì, hãn cũng không dám đụng đến ta! Dù sao mình vẫn là cán bộ thâm niên của Quốc Dân đảng, là đệ tử được tiên sinh Tôn Trung Sơn yêu mến, Mưa Thần cũng nên bận tâm đến ảnh hưởng, liếc mắt một cái đại khái không phải. Thời gian quay về mấy năm trước, trên chính trường, những nhân vật phong vân, ai mà không có liên hệ với nước ngoài? Không thể đòi hỏi quá cao.

Ngay lúc Uông Tinh Vệ đang rối như tơ vò, cửa ban công của hãn khẽ gõ. Hãn cất giọng gọi: "Mời vào!" Cánh cửa mở ra, một đám người vây quanh, sắc mặt tên tâm phúc Hoàng Tuấn trắng bệch bước vào. Hoàng Tuấn cúi đầu, không dám nhìn hãn. Người đến có Vương Sắt San, trưởng tư ti an toàn nội vụ cảnh chính bộ, một nhân vật nổi danh với vẻ mặt sắt đá. Kèm theo đó là mấy quân nhân mặc quân phục, một thanh niên mang quân hàm thiếu tá nhìn hãn bằng ánh mắt rõ ràng chán ghét. Tim Uông Tinh Vệ không ngừng chìm xuống, hai chữ "bại lộ" chiếm trọn tâm trí hãn. Hãn chỉ nghe thấy giọng mình run rẩy hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì tìm ta?"

Vương Sắt San lấy ra kẹp công văn, nghiêm mặt nói: "Tinh Vệ tiên sinh, người dính líu đến việc bán đứng tình báo chiến lược quốc gia, bán rẻ thân mình cho thế lực nước ngoài. Hành vi của người gây tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích quốc gia. Hôm nay, chúng ta nhận được lệnh bắt giữ do Phủ

Tổng thống, Thủ tướng Chính phủ và Bộ Nội vụ Cảnh chính ban hành, mời người theo chúng ta đi, để làm rõ mọi chuyện."

Uông Tinh Vệ chậm rãi đứng dậy, ánh mắt mờ mịt, không rõ đang nghĩ gì. Bỗng nhiên, hắn gào lớn: "Ta là Bộ trưởng Bộ Giao thông của chính phủ, ta cũng là ủy viên thường vụ Quốc Dân đảng! Ta là học trò của tiên sinh Trung Sơn! Các người đây là ngấm máu phun người!" Hắn chỉ vào Hoàng Tuấn, như thể bắt được cọng rơm cứu mạng: "Nhất định là hắn, nhất định là hắn vu khống! Ta muốn gặp tiên sinh Cùn, ta muốn gặp tiên sinh Trung Sơn, ta muốn gặp Vũ Thần! Các người không thể xa lánh, đả kích kẻ thù chính trị của mình như vậy!" Hoàng Tuấn bị Uông Tinh Vệ mắng, cũng không vừa: "Ta đã sớm bỏ tà theo chính nghĩa, nhìn chăm chăm vào người đấy! Nếu không phải sợ ảnh hưởng đến lòng dân vì trận chiến trước, sớm đã bắt người rồi, người còn cuồng cái gì mà cuồng!"

Quân nhân bên cạnh Vương Sắt San lạnh lùng nói: "Uông Tinh Vệ! Chức vụ Bộ trưởng Bộ Giao thông của người đã bị Thủ tướng Cùn miễn nhiệm, chức vụ ủy viên thường vụ trong Quốc Dân đảng của người cũng sẽ bị bãi bỏ. Tiên sinh Trung Sơn ở Hồng Kông đã nhận được điện báo của Tổng thống, ông chỉ nói một câu, Hán gian của quốc gia, ai ai cũng có thể tru diệt! Người chính là Hán gian, còn muốn làm gì?" So với lời nói của hắn, ánh mắt khinh bỉ của vị quan quân này càng khiến Uông Tinh Vệ thất hồn lạc phách, chẳng lẽ mình thật sự đã làm sai điều gì? Vương Sắt San nặng nề vung tay: "Áp giải đi!"

Làn sóng dư chấn từ trận chiến này vẫn còn lan tỏa khắp nơi. Bài diễn thuyết hùng hồn của Vũ Thần đã kích động lòng dân cả nước. Việc Uông Tinh Vệ bị bắt cũng làm chấn động thần kinh của bách tính cả nước. Một vị anh hùng cách mạng trước đây, sao có thể biến thành thứ này? Đồng thời, đại diện anh hùng của quân đội tham chiến đã tiếp nhận huấn thị của Vũ Thần tại Phủ Tổng thống. Dự luật nghĩa vụ quân sự của Kim quốc cũng

nhanh chóng được thông qua và ban hành, thừa lúc lòng dân đang sôi sục. Tại Thượng Hải, đại diện đàm phán của hai nước cũng bắt đầu đàm phán, quá trình này dự kiến sẽ kéo dài một, hai tháng mới có kết quả, hai bên vẫn còn nhiều khác biệt, phía Nhật Bản cũng không vì thất bại mà bớt đi sự kiêu ngạo. Bá tước Gray của Anh đã lên thuyền trở về Đại Anh, mang theo sự hài lòng vì đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn Bộ trưởng Ngoại giao Mỹ, Lam Tân tiên sinh, lúc này đang triển khai chuyến du hành xuyên suốt Trung Quốc, muốn xem xét tình hình của quốc gia từng là cường quốc, hiện tại ra sao. Thiếu tướng Trần Sơn Hà khôi phục cấp bậc trung tướng, ngoài chức vụ Sư trưởng của Sư đoàn 18 hiện tại, chức vụ mới vẫn chưa được xác định. Ở Đông Bắc, Hà Toại cũng cuối cùng chấm dứt tình trạng căng thẳng với Quan Đông quân. Những tướng lĩnh nắm giữ trọng binh bên ngoài đều nhận được thông báo sắp sửa trở về Nam Kinh để tham gia hội nghị quân sự quan trọng. Cơ cấu quân đội chính quy hiện tại sẽ được điều chỉnh lớn, và những nhiệm vụ mới đang chờ đợi họ. Chuyến thăm của Vũ Thần dự kiến vào trung tuần hạ tuần, điểm dừng chân đầu tiên là Mỹ, sau đó đến châu Âu, nơi sẽ đón năm mới. Nhóm quan chức ngoại giao tiền trạm đã đến đó để chuẩn bị cho Tổng thống. Hơi thở của thời đại mới đang ập đến trong làn sóng dư chấn này, và ai ai cũng có thể cảm nhận được. Lịch sử Trung Hoa mới, đang bước vào một trang mới.

STT 267: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 68: Quân đội chính quy tương lai

Thế chế quân đội chính quy của Dân Quốc vẫn chưa phải là một thể chế hoàn thiện. Toàn bộ quốc gia, mười tư lệnh tối cao không ai sánh bằng, chính là Tổng thống Mưa Thần. Ông là Thống soái Lục Hải quân của Trung Hoa Dân Quốc theo quy định của Hiến pháp, chỉ có thông qua ông mới có quyền tuyên bố quân lệnh. Về nguyên tắc, Lục Hải quân không có Bộ Tổng tư lệnh chuyên môn, mà các Trưởng phụ tá cao nhất của Lục Hải quân lần lượt là Tổng Tham mưu trưởng Lục quân và Tổng Tham mưu trưởng Hải quân, phụ trách các nghiệp vụ quân chính, tham mưu, hậu cần, huấn luyện, tác chiến. Trong thời gian chiến tranh, sẽ thành lập Đại bản doanh Lục Hải quân, tức là cái mà mọi người thường gọi là "hang hổ". Nhưng hiện tại, chỉ có Tổng Tham mưu trưởng Lục quân Ngô Hải ở bên cạnh Mưa Thần. Hải quân tuy có Tổng tư lệnh Hạm đội Tà Khâm Triều gánh vác công việc Tổng Tham mưu trưởng Hải quân trên thực tế, nhưng lại không có được sự ảnh hưởng lớn lao bên cạnh Mưa Thần. Có thể nói, vị trí Tổng Tham mưu trưởng Hải quân hiện tại vẫn còn khuyết. Đồng thời, dưới chính phủ còn có một Bộ Quốc phòng được thiết lập, nhưng Bộ Quốc phòng này lại không có quyền lực to lớn như các quan văn chính phủ thông thường trong việc chỉ huy quân đội. Bộ Quốc phòng, nói chung, chỉ là một cơ cấu điều phối tổng đài được thiết lập trong nội bộ chính phủ. Tất cả quyền lực quân sự vẫn nằm trong tay Mưa Thần. Việc Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Tưởng Bách Lý hiện vẫn đang trấn thủ Thiên Tân cũng có thể thấy được tầm quan trọng của Bộ Quốc phòng này.

Ngay cả Đại bản doanh "hang hổ" hiện tại cũng có nhiều vấn đề. Đầu tiên, nó đã trở thành một cơ cấu thường trực, có chút khác biệt so với cơ cấu chỉ huy thời chiến theo quy định của Hiến pháp. Hơn nữa, theo lý thuyết, người trực tiếp chỉ huy chiến sự trong Đại bản doanh phải là quân nhân chuyên nghiệp, ví dụ như Tổng Tham mưu trưởng Lục quân. Nhưng Mưa Thần lại trực tiếp vào Đại bản doanh, trực tiếp chỉ huy chiến sự, còn Ngô Hải chỉ đóng vai trò phụ tá. Bất kể trong thời chiến hay thời bình, Mưa Thần đều thông qua việc tự mình nắm giữ nhóm tham mưu ưu tú của Bộ Tổng Tham mưu tác chiến để thể hiện ý chí của mình trong quân đội. Trước đây, có lẽ còn có người nói Mưa Thần làm như vậy là độc tài, quân đội chính quy như vậy không phải là quân đội thuần túy của quốc gia. Nhưng theo uy vọng của ông ngày càng tăng, theo những chiến thắng huy hoàng trong các trận đại chiến mà ông chỉ huy kể từ khi kiến quốc, không còn ai quan tâm đến vấn đề này nữa. Trung Quốc hiện tại chính là một cường quyền trẻ tuổi, thiên hạ là của ông.

Hiện tại, quân đội chính quy, Lục quân có tổng cộng ba mươi một sư đoàn bộ binh, hai lữ đoàn kỵ binh, cộng thêm các đơn vị pháo binh, công binh, quân nhu, thông tin, vệ sinh và các đơn vị trực thuộc khác, cùng với các trường quân sự, tổng cộng có hơn sáu mươi ba vạn quân nhân mặc quân phục Lục quân. Toàn quân có hơn chín trăm khẩu pháo, hơn một ngàn năm trăm khẩu súng cối, mười sư đoàn, lữ đoàn nông cốt đã được trang bị theo tiêu chuẩn châu Âu. Trên thế giới, quy mô quân thường trực này, ngoại trừ các cường quốc châu Âu đang trong hỗn chiến, đã là số một. Đây đều là vốn liếng mà Mưa Thần đã dày công tích lũy từ đầu, cũng là cơ sở quyền lực của ông. Đội ngũ sĩ quan của các đơn vị này đã được hình thành sơ bộ, sĩ khí dâng cao, đội ngũ nông cốt phong phú. Trải qua một trận đại chiến ở Sơn Đông, họ cũng có nhận thức ban đầu về chiến tranh hiện đại. Đây chính là thời điểm đang lên cao. Các sĩ quan cao cấp của Hiệp ước Quốc đã bàn luận về quân đội này. Họ đặc biệt chú ý đến việc quân đội này đang chuẩn bị ở châu Á và có xu hướng mở rộng, cho rằng nếu Trung Quốc thực sự có

thể tham gia vào chiến trường châu Âu, thì đó sẽ là một sự bổ sung rất tốt cho lực lượng vũ trang trên bộ của Hiệp ước Quốc. Đại thần ngoại giao của Anh sau khi trở về nước, trước tiên đã thông báo với Huân tước Cơ Khâm, đồng thời cũng là Nguyên soái Đế quốc, về sự thông cảm mà ông đã đạt được với Mưa Thần trong quá trình điều giải ngoại giao lần này. Đồng thời, ông cũng hứa rằng, rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy hàng chục vạn quân đội da vàng kiên cường, ngoan cường sẽ đặt dưới sự chỉ huy của ông.

Nhưng liệu có thực sự nhanh chóng như vậy? Hơn nữa, liệu quân đội này có đáp ứng được yêu cầu của chiến trường châu Âu? Họ sẽ tham gia vào trận chiến ở châu Âu trong những điều kiện nào? Những vấn đề này, nếu không phải đợi đến khi Mưa Thần đến châu Âu, mới có thể tự mình thương lượng với ông. Nếu không phải trước khi quân đội Trung Quốc đổ vào chiến trường châu Âu, thì mãi mãi vẫn là một nghi vấn. Bất luận thế nào, tình hình trong và ngoài nước đều cho thấy, quân đội chính quy do Mưa Thần tự tay tạo dựng này lại đến lúc cần có những biến động lớn.

Trong phòng họp, từng hàng tướng lĩnh cao cấp lưng thẳng tắp ngồi ngay ngắn. Mũ sắt đều đặt trên đầu gối. Mặc dù nhiệt độ trong phòng vẫn còn hơi cao, nhưng rèm cửa và cửa đều đóng chặt. Trên mặt mọi người đều lấm tấm mồ hôi, nhưng không ai dám động tay lau. Quan sát kỹ những quân quan này, phát hiện họ đều có một đặc điểm chung, đó là trẻ tuổi. Đây là những người con cưng của quốc gia hiện tại, những tướng lĩnh theo Mưa Thần khởi binh, sáng lập nên nước cộng hòa này. Họ là những quân nhân tự trọng nhất trong lịch sử, và tất cả đều đang ở thời kỳ oai hùng. Hàng đầu tiên ngồi ngay ngắn là những người như Hà Toại, những người đã chạy đến từ rất xa. Còn có Trần Sơn Hà và các tướng lĩnh khác vừa rút lui khỏi chiến trường Sơn Đông. Lúc này, ngay cả Trần Sơn Hà, người vốn không sợ trời không sợ đất, cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm. Ngay cả khi gặp đại ca của mình, anh ta cũng không dám chào hỏi. Tất cả đều đang đợi Mưa Thần đến. Ngồi phía sau đều là các sư trưởng, tham mưu trưởng chủ

lực của quân đội chính quy, Ngô Đới Phu, người vừa nhậm chức sư trưởng sư đoàn 19, cũng gầy gò, ngồi ngay ngắn tại chỗ. Gã này đã khoác lên mình quân hàm thiếu tướng của quân đội chính quy, là một hàng tướng của Bắc Dương, đã được người đời gọi là dị số. Những người khác như Trương Hùng Phu, Canh Tư Linh, Lữ Kiến Tiều, Lý Duệ, Hào Thần, Vương Dĩ Lỗ, Trương Đào, Phùng Ngọc Tường, Trương Chí Hạc, Đào Định Khó, Thạch Xuyên, Lữ trưởng kỵ binh Lang Cư Tư Hầu Minh và những người khác, không khỏi là những nhân vật anh hùng nhất của nước cộng hòa hiện tại. Vào thời khắc này, những anh hùng này đã từng cùng nhau ngồi, tinh tú lấp lánh. Đây là cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong một thời đại vĩ đại mới, và sẽ không bao giờ được tái hiện trong thời bình. Họ đều đang đợi vị chủ soái, vị lãnh tụ tinh thần của họ, Mưa Thần đến. Hội nghị lần này là hội nghị mở rộng của các cán bộ cao cấp quân đội chính quy, sẽ liên quan đến sứ mệnh tương lai của quân đội chính quy. Ai dám không coi trọng?

Cửa phòng họp mở ra, đã nhìn thấy Mưa Thần được Ngô Hải, Tư Mã Trạm, Tưởng Bách Lý, Thái Ngạc và những người khác vây quanh, sải bước tiến vào. Tất cả các tướng lĩnh đều đồng loạt đứng dậy, "Bốp" một tiếng, toàn thể đứng nghiêm chào, giày ủng va vào nhau lạch cạch, quả thực là rung động. Mưa Thần đi lên bục giảng vài bước, Tưởng, Thái, Ngô, Tư Mã và những người khác đứng nghiêm hai bên. Mưa Thần lúc này mới nghiêm mặt hướng mọi người hành lễ: "Mời ngồi."

Mưa Thần đi hai bước trên bục, đứng vững, thản nhiên nói: "Mọi người hiện đang gánh vác trách nhiệm ở các địa phương, cũng coi là chư hầu một phương. Tự tập ở đây cũng không dễ dàng. Trước khi bắt đầu động viên mọi người, ta nói trước hai câu. Khuyến bảo cũng được, cảnh tỉnh các người cũng được, chính các người tự mình cân nhắc... Quân đội chính quy đã đi đến bước này. Có mấy chục vạn tinh binh tinh nhuệ, uy lực của các người bao trùm khắp nơi, ngoại trừ Tân Cương và Tây Tạng. Trong nhiều trận đại chiến nội ngoại, các người là chiến vô bất thắng, công vô bất khắc.

Mới tạo ra được cục diện hiện tại, cả phòng tướng tinh lấp lánh, uy phong凛冽 a! Nhưng ta ở đây muốn nói với các người, hiện tại vẫn chưa phải là lúc nằm xuống ngủ! Có một số người hành vi không được cẩn thận cho lắm. Ta cũng đã sớm nghe thấy! Ở địa phương qua lại với quan lại địa phương, xã giao không hư. Đánh trận không phục tùng chỉ huy cấp trên, bày ra cái giá của lão công thần. Có người vội vàng mua nhà cửa, đưa sinh, không chú ý đến huấn luyện bộ đội, chuẩn bị mặt mày béo tốt làm phú gia ông... Nói cho các người biết, lão tử nghe được chuyện này, muốn giết người! Hội nghị lần này kết thúc, tòa án quân sự cũng sẽ thẩm phán một nhóm! Đừng tưởng rằng ai cũng có cánh cứng, không muốn nghe chào hỏi!" Mưa Thần mặt trầm như nước, giọng nói tuy không lớn, nhưng dường như được gạt ra từ kẽ răng, tất cả các sĩ quan vẫn ngồi ngay ngắn, nhưng mồ hôi trên mặt càng lúc càng nhiều, xem ra đều bị mấy câu nói của Mưa Thần dọa sợ. Đến cái địa vị này, đôi khi những hành vi nhỏ không cẩn thận là có, thật là trên trời, ai cũng không có gan này vi phạm quy củ trong quân đội a! Chỉ có Trần Sơn Hà, mồ hôi lạnh sau lưng là một hồi tiếp một hồi tuôn ra. Sợ vào thời điểm này bị Mưa Thần bắt một cái điển hình. Mưa Thần lạnh lùng nói: "Các người là cái gì? Các người chính là đoàn thể sĩ quan kiểu Sparta của quốc gia chúng ta hiện tại, các người có địa vị cao nhất trong quốc dân. Ở đây, chỉ có giảng vinh dự, giảng hy sinh! Người không có giác ngộ này, muốn theo đuổi thứ gì khác. Mời cởi quân phục rời đi! Ta ký tên, ta phê chuẩn!" Cơ bắp trên mặt ông khẽ động, tiếp tục khẽ động, mỗi một cái hơi co quắp, đều khiến các sĩ quan cao cấp bên dưới rất căng thẳng.

Mưa Thần trầm ngâm vài bước, cuối cùng phát tay: “Đều là sĩ quan cao cấp, giảng chính là bảo vệ vinh dự của mình, ta cũng không nói nhiều, trong lòng các người tự có cảnh giác là được. Giờ ta muốn nói với mọi người, là quân đội chính quy của chúng ta trong vài năm tới sẽ điều chỉnh ra sao, phải đối mặt những thách thức gì!” Hắn vỗ tay, Tư Mã Thuần liền nhanh chóng kéo tấm bản đồ lớn sau lưng xuống, một tấm bản đồ châu Âu khổng lồ hiện

ra trước mặt các sĩ quan cao cấp. Dù trong hoàn cảnh nghiêm túc đến vậy, những sĩ quan cao cấp này vẫn không khỏi hít vào một tiếng kinh ngạc. Vài người không nhìn được nhìn nhau, tin đồn trong quân đội về việc viễn chinh châu Âu, hóa ra là thật! Lần này tổng thống đi thăm nước ngoài, nghe nói cũng là vì liên lạc, an bài những chuyện trọng đại này, quân đội còn đang chịu áp lực quân sự từ Nhật Bản, liệu có cần phải ra khỏi biên giới, vì chiến tranh của người khác mà hy sinh bản thân không? Ngồi dưới đáy, gì toại đã kích động muốn lên tiếng, Trần Sơn Hà vội kéo hẳn lại, hẳn mới yên lặng trở lại.

Mưa Thần đương nhiên hiểu rõ tâm lý của quân đội, hẳn quay đầu nhìn tấm bản đồ, lại quay sang các quân quan cười nhạt một tiếng: “Cảm thấy cầm súng đánh đủ rồi? Cho rằng không cần thiết phải hy sinh tính mạng vì chuyện của người khác? Ta nói cho các người biết, vì sự phát triển tương lai của dân quốc, vì dân quốc giành được sự công nhận trên trường quốc tế, vì giành được viện trợ, vì có được thời gian phát triển hòa bình, chỉ có để chúng ta, những quân nhân này, hy sinh! Đây là nghĩa vụ của chúng ta, cũng là sứ mệnh của chúng ta!” Vài câu nói của hẳn đã định ra khúc dạo đầu cho sự việc. Các quân quan đều hiểu ý tứ của hẳn, Trung Quốc muốn hòa nhập vào xã hội quốc tế, tranh thủ không gian và tài nguyên phát triển của mình, nhất định phải tham gia trận đại chiến này, giúp đỡ phe có khả năng chiến thắng. Mới có thể cải thiện quan hệ với cường quốc, giành được lợi nhuận chiến tranh, đồng thời giành được thời gian phát triển. Về điểm này, họ thật sự không có lựa chọn nào khác. Lúc trước, họ có lẽ vẫn còn chút do dự, nhưng theo tuyên bố đánh thép của Mưa Thần về nguyên tắc không thể lay chuyển này, tâm lý hiếu chiến thuần túy của quân nhân, khát vọng cảnh tượng hoành tráng lại chiếm ưu thế trong lòng họ. Hàng chục vạn quân đội vượt ra khỏi biên giới, tương lai trên chiến trường châu Âu đầm máu chém giết với binh lính ưu tú của dân tộc Đức, tham gia vào cuộc chiến tranh hiện đại nhất, thực tế cảm nhận được uy lực của chiến tranh hiện đại. Đồng thời, uy danh thiện chiến của quân đội Trung Quốc truyền

khắp thế giới, đây chẳng phải là một loại vinh dự tốt cùng sao? Quan trọng nhất là, họ không có lựa chọn nào khác. Vì con đường phát triển của quốc gia được suôn sẻ hơn, họ, những quân nhân này, những người trong mắt bách tính có hào quang chói mắt nhất, nhất định phải làm ra sự hy sinh như vậy. Đa số mọi người đều nghĩ như vậy.

Mưa Thần chỉ vào bản đồ châu Âu: “Hiện tại, tuyến phía tây, sau chiến dịch sông Marne. Hai bên chiến tuyến đại khái đã ổn định. Đều đang chờ khôi phục nguyên khí, chờ đợi đại chiến tương lai. Hai bên đang đối đầu ở tiền tuyến, tập kết tổng cộng hơn ba triệu quân lực. Hiện tại, đang chạy đua về phía hai cánh ven biển, đều muốn bao vây cánh của đối phương, có thể đoán trước được tương lai. Trên tuyến phía tây châu Âu, sẽ xuất hiện một chiến tuyến kéo dài đến bờ biển, từ các tuyến giao thông xuyên suốt đến khu vực bãi mìn, sân bay và công sự. Dưới điều kiện hỏa lực hiện đại, loại hình phòng ngự này rất khó bị phá vỡ! Căn cứ vào thông tin chúng ta có được, nước Đức đang do dự giữa chiến lược quyết thắng ở phía đông và phía tây. Nước Nga tuy gặp thất bại thảm trọng ở Đông Phổ, nhưng lại thu được lợi ích ở Sicily. Nhưng đối với Nga, một quốc gia đầy mâu thuẫn, vai trò của họ ở phía đông không thể đánh giá cao, chỉ là kiềm chế Đức, không ngừng tiếp máu cho Đế quốc Áo-Hung mà thôi. Thổ Nhĩ Kỳ gia nhập phe Đồng minh, vì vị thế chiến lược quan trọng của họ. Chúng ta cũng có thể khẳng định, chiến hỏa sớm muộn gì cũng sẽ lan đến Tiểu Á! Nói tóm lại, không gian phát triển cho quân đội chúng ta trong tương lai là rất lớn! Ở đây đều là người một nhà, chúng ta sẽ lựa chọn hiệp ước quốc, chờ đến khi máu của họ chảy khô mới tham gia chiến trường, khi đó chúng ta sẽ thu được lợi ích cực kỳ lớn! Lịch sử chỉ cho chúng ta cơ hội một lần này, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ! Thời gian dành cho quân đội chúng ta là một năm, đến lúc đó, có lẽ sẽ quyết định quân đội chúng ta sẽ đầu quân vào chiến tuyến nào! Nhưng ở đây, ta phải nhấn mạnh với mọi người. Ở đó, là nơi đại diện cho nền văn minh nhân loại, có thể sinh ra tiêu chuẩn đối kháng quân sự cao nhất. Tất cả sẽ hoàn toàn khác biệt so với những cuộc

chiến mà chúng ta từng đối mặt trong nước. Trong hơn một năm, nhiệm vụ huấn luyện của mọi người cực kỳ nặng nề, phải chuẩn bị tốt mọi thứ cho quân đội trước khi lên đường, quan trọng hơn là, tinh thần của các người cũng phải chuẩn bị sẵn sàng!”

Ánh mắt Mưa Thần lóe lên, các tướng lĩnh bên dưới đều nghiêm nghị lắng nghe. Một thế giới hoàn toàn mới đang chờ đợi họ ở không xa.

Mưa Thần quét mắt nhìn vẻ mặt của các quân quan bên dưới, cuối cùng hài lòng gật đầu, đổi sang một giọng điệu bình tĩnh hơn: “Vì mục tiêu chiến lược này. Quân đội chính quy cần mở rộng, cần cải tổ. Về kinh phí và vật tư, không cần mọi người quan tâm, ta ra ngoài lần này, chính là vì quốc gia chúng ta mạnh lên mà chuyển biến xấu đi! Cũng không biết bản tổng thống hoa sen rơi tiêu chuẩn thế nào. Nhưng đã đưa tay ra, cũng không thể trắng tay mà thu lại! Đợi đến khi bọn họ cảm thấy muốn mất mạng, cho đồ vật chỉ sợ không vui đâu!” Mưa Thần nói một câu chuyện cười mà hắc cho là rất thú vị, nhưng bên dưới không ai dám cười. Hắc có chút không vui nhún vai. Tiếp tục xụ mặt tuyên bố: “Quân đội chính quy sẽ tiến hành cải tổ, các bộ chỉ huy tiền tuyến Tây Bắc, Đông Bắc, Bắc Bộ, xem như cơ cấu tạm thời, sẽ bị hủy bỏ. Cơ cấu chiến lược mới của quân đội chính quy trong nước chủ yếu chia làm hai, một là chuẩn bị cho tác chiến với Nhật Bản, ba chiến khu phía bắc, cơ cấu này hoàn toàn lấy Nhật Bản làm đối tượng giả định, chuẩn bị thiết lập lâu dài. Kế hoạch sẽ có tám đến chín sư bộ binh và các đơn vị trực thuộc, phụ trách phòng ngự toàn bộ Hoa Bắc, Đông Bắc và khu vực Mông Cổ. Xem như lực lượng cảnh bị địa phương bên ngoài, tập trung các binh đoàn dã chiến. Tạm thời lấy việc mở rộng sư đoàn làm nòng cốt. Sau này sẽ điều chỉnh bộ đội theo tình hình. Tư lệnh trưởng của ba chiến khu phía bắc, ta đã tạm thời chỉ định là Tướng Trăm Dặm. Những đơn vị phối thuộc dưới quyền chỉ huy của ông ta, để Tư Mã Thuần chờ một lát sẽ thông báo cho mọi người, đến lúc đó nhất định phải tích cực huấn luyện, hoàn thành nhiệm vụ!

Mặt khác, ở Tân Cương và Tây Tạng, sẽ tổ chức một đơn vị chiến lược tạm thời ở khu vực Tứ Xuyên và Cam Túc, quân đoàn phía tây của quân đội chính quy, kế hoạch lấy sư đoàn 10 làm nòng cốt, lại phối thuộc hai ba sư đoàn bộ binh và các đơn vị tương ứng, chuẩn bị tiến vào hai nơi biên giới này. Lãnh thổ quốc gia, nhất định phải hoàn chỉnh không thiếu sót! Đây là nguyên tắc, cũng là thiên chức của quân nhân! Tư lệnh quân đoàn phía tây, vẫn đang cân nhắc, có thể sẽ chọn một trong các sư trưởng tuyển đầu, nếu ai có ý kiến riêng về việc kinh lược phía tây, cứ tự đề cử, ta và tổng tham mưu, luôn hoan nghênh. Trọng tâm điều chỉnh của quân đội chính quy còn hơn thế nữa. Chúng ta sắp thành lập hai bộ tư lệnh tập đoàn quân dã chiến, để chuẩn bị cho việc tham gia chiến sự ở châu Âu!” Cuối cùng hãn cũng nói đến chủ đề mà mọi người quan tâm nhất, mọi người đều nín thở lắng nghe. Mưa Thần dùng sức vung tay: “Hai tập đoàn quân dã chiến! Chính là lực lượng nòng cốt của chúng ta tham gia châu Âu! Mỗi tập đoàn quân dã chiến sẽ có mười hai sư đoàn bộ binh, một nửa là bộ đội cũ, một nửa là bộ đội mới được xây dựng và điều chỉnh. Tập đoàn quân dã chiến thứ nhất lấy quân An được làm nòng cốt, khu vực huấn luyện ở Hoa Bắc. Tư lệnh tập đoàn quân dã chiến thứ nhất là Hà Sáng Lượng! Tập đoàn quân dã chiến thứ hai lấy sư đoàn 9, sư đoàn 18 làm nòng cốt, khu vực huấn luyện ở Hoa Đông. Tư lệnh tập đoàn quân dã chiến này là Tướng Thái Tùng Sơn! Tướng quân Tùng Sơn sức khỏe không tốt, nếu có thể, chúng ta sẽ còn điều chỉnh. Nhưng đại cục cơ bản cũng là như vậy đã xác định..... Quân đội chính quy hiện tại muốn xây dựng mười sư đoàn bộ binh mới, sĩ quan và quân nhân sẽ được phân phối từ trường quân đội và giáo đạo trung ương. Ngoài ra, còn sẽ thành lập một lữ đoàn cơ giới hóa, làm đơn vị thí nghiệm của quân đội quốc phòng....., việc động viên cụ thể sẽ được sắp xếp như thế nào, vẫn là nghe Tư Mã Thuần đến báo cáo chi tiết với mọi người.....”.

Hội nghị mở rộng của các sĩ quan cao cấp cuối cùng cũng kết thúc. Gì Toại từ phòng họp bước ra, lúc đi ra thì mưa thần cùng Ngô Hái đã không

còn bóng dáng. Chỉ có Vương Đăng Khoa lặng lẽ chào hân: "Chiều mai ba giờ, tổng thống hẹn gặp huynh, đến lúc đó mời huynh chuẩn bị sẵn sàng."

Gì Toại đứng đó, nhất thời không biết nên đi đâu. Trong phòng họp, tiếng cười nói của đám sĩ quan cao cấp quen thuộc vang vọng. Hân hiện tại cùng Thái Ngạc, Tưởng Bách Lý, Ngô Hái đều là những tướng lĩnh cao cấp nhất. Xưa nay quen thuộc với việc chờ đợi mệnh lệnh, lại thêm tính tự kiểm chế. Giao tiếp cũng có chút gượng gạo, lâu ngày trấn thủ biên cương trở về thủ đô, nhất thời không biết đi đâu.

Bỗng nhiên, hân bị người vỗ vai một cái, chỉ nghe Trần Sơn Hà nhiệt tình gọi: "Sáng tỏ, mời khách! *! Lại làm tổng giám đốc tập đoàn quân dã chiến số một, lão tử nói không chừng còn là sư trưởng. Người không mời khách thì ai mời khách?"

Gì Toại quay lại, tóm lấy năm đấm của hân, cười mắg: "Tiểu tử, vừa rồi người chạy đi đâu? Vốn muốn tìm người tâm sự, kết quả lại không thấy bóng dáng, hiện tại thế nào lại xuất quỷ nhập thần như vậy?"

Nghe Gì Toại hỏi, nụ cười rặg rờ của Trần Sơn Hà cũng có chút ảm đạm. Hân kéo tay Gì Toại, hai người sóng vai đi ra. Trần Sơn Hà tuần tú nhắ mày, thở dài một hơi: "Thậ hoặ niệm những ngày tháng huynh đệ chúng ta theo tổng thống xông pha thiên hạ! Mọi người không nghĩ nhiều như vậy có được không. Vừa rồi ta đi đâu, còn không phải là Thái Tùng, bị điều làm tư lệnh quân đoàn dã chiến số hai, lại là cấp trên trực tiếp của ta. Lúc tác chiến ở Sơn Đông, ta còn nắm bím tóc của hân, không thể không đi chào hỏi... Chúng ta khi đó huynh đệ mấy người. Sáng tỏ, người không cần nói, thuận buồm xuôi gió, Niệ Tôn đại ca hiện tại cả ngày ở trung tâm, có tâm sự gì cũng không tiện nói với chúng ta, hân phải kiêng dè nhiều thứ. Vương Tử Uyên chết sớm, Lữ Thiết Hắ thì không thích giao thiệp. Trương Hùng Phu đừng nhìn hiện tại được thăng Trung tướng, nhưng vẫn là lữ trưởng của lữ thứ mười bảy, ngày đêm mong mọi vị trí sư trưởng của sư

đoàn thứ chín. Cả ngày đến thăm hỏi, tìm đủ mọi cách. Theo ta thấy hẳn có chút buồn nôn, canh tư linh những nhà hóa... Tên kia trước mặt ta cung kính lắm, bây giờ nhìn ta có chút xui xẻo, người xem sắc mặt hẳn, không âm không dương! Ta đến sớm hơn người ba ngày. Ở Nam Kinh thật sự thấy buồn bực, trừ Tư Mã Thuần Như còn có chút ý tứ, những người khác quả thực không có hứng thú để nói chuyện! Xuất ngoại đánh trận cũng tốt, giải sầu đi!"

Trong mắt Gì Toại lóe lên, nhưng lại không nói gì thêm, chỉ hơi trách cứ: "Vô bệnh, chính người cũng không biết kiểm điểm. Vị trí của người đã rất quan trọng. Không phải ta nói người, Niệm Tôn trong thư cũng phàn nàn người gây phiền toái. Lần trước chuyện của Doãn gia tử muội, thế nào? Chúng ta đều là người gánh vác trách nhiệm, có một số việc không phải cứ vui vẻ là được... Chúng ta gánh vác trách nhiệm, cũng quan trọng như nhau."

Trần Sơn Hà gỡ mũ lính, gỡ đầu, khổ não thở dài: "Ta đều hiểu, những điều này ta không thể không biết rõ. Lúc tổng thống còn là tư lệnh quân cách mạng Thượng Hải, làm việc ta thấy cũng khá là vô pháp vô thiên. Nhưng hiện tại ông ấy như được dân chúng cúng bái, ta thấy tổng thống càng ngày càng muốn làm thánh nhân. Người như vậy, ta không làm được. Nam tử hán đại trượng phu một đời một kiếp, xứng đáng với lương tâm mình là đủ rồi. Đánh trận ta không sợ, ta cũng tuyệt đối không làm hại bách tính. Nhưng muốn ta học theo người và tổng thống, không phải là muốn ta phát điên sao... Ta đã có lỗi với Doãn gia tử muội, em gái có con của ta, ta cười người ta. Chỉ có thể nói với chị, có thể làm sao? Mặc dù tổng thống ngầm đồng ý chúng ta không có danh phận ở bên nhau. Nhưng ta Trần Sơn Hà là người ngay thẳng, không làm những chuyện lén lút có lỗi với lương tâm. Coi như đời này ta Trần Sơn Hà thiếu người, kiếp sau chết trong tay người để báo đáp!"

Vị tướng trẻ tuổi tuần tú nói đến kích động, hốc mắt đỏ hoe, chỉ dùng sức bóp chặt mũ lính trong tay.

Gì Toại trong lòng thầm thở dài, nhưng cũng không tiện nói thêm điều gì. Đối với những lời bình luận về mưa thần, chỉ có Trần Sơn Hà, người không có tâm cơ mới dám nói. Hắn chỉ vỗ vai Trần Sơn Hà, cười khổ nói: "Tổng thống đã đến vị trí này, không cho phép ông ấy lùi bước, tình thế đang thay đổi, tất cả mọi người đều đang thay đổi..."

Trần Sơn Hà kiên quyết nhìn Gì Toại: "Sáng tỏ, người có thay đổi không?"

Gì Toại bị Trần Sơn Hà hỏi đến ngẩn người, chính mình có thay đổi không? Lý tưởng của mình, xưa nay đều là xây dựng một quốc gia cường đại, công bằng, đối với mưa thần hiện tại, tập trung quyền lực vào tay mình, đôi khi lại có những mưu mô. Chính mình có thể hoàn toàn chấp nhận sao? Đặc biệt là lấy hàng chục vạn sinh mạng quân nhân Trung Quốc để đổi lấy cái gọi là địa vị quốc tế và hợp tác quốc tế. Như vậy rốt cuộc có đáng giá hay không? Quốc gia rốt cuộc cần sự cường đại đơn thuần, hay là một cuộc sống thích hợp hơn cho người dân?

Hắn tuy xuất thân từ một thời đại anh hùng, hiện tại cũng đang ở trong thời đại này. Nhưng hắn luôn cảm thấy buồn rầu vì không ngừng suy tư. Cuối cùng, tất cả suy nghĩ đều biến thành một câu: "Đi, chúng ta đi uống rượu!"

Trần Sơn Hà cười nói: "Người biết đi đâu uống rượu không? Nam Kinh gần đây có nhiều thay đổi. Đi, đi nhà khách tổng tham mưu thay thường phục, ta dẫn người đi xem Tư Mã Thuần Như làm trò cười."

Tư Mã Thuần Như làm trò cười? Vừa từ nơi băng thiên tuyết địa trở về, Gì Toại thật sự có chút không thích ứng với thủ đô. Ngàn trượng Nhuyễn

Hồng, lại càng không biết vị tham mưu trưởng phòng thông minh tài hoa, tâm phúc của dòng chính, trình độ còn trên cả Ngô Hái kia, Tư Mã Thuần Như lại có trò cười gì bị Trần Sơn Hà phát hiện.

Ngẩn người ra, liền bị Trần Sơn Hà, người đã khôi phục lại tâm trạng kéo đi về phía nhà khách tổng tham mưu. Trong nhất thời, hẳn cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cái gì châu Âu, cái gì đại chiến, trước cứ gác sang một bên đã.

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T.L.T.

STT 268: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 69: Hưởng phương xa

Mùa thu năm 1914, đối với rất nhiều người dân quốc mà nói, là một hồi ức vàng son. Đương nhiên, đối với Hà Toại mà nói, cũng vậy.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình là người ngoài nguyên tắc ra, sẽ không có bất kỳ tâm tư nào khác.

Từ khi Tân Dân quốc thành lập đến nay, hắn đã tự mình rời xa tổ quốc, đến tận biên cương. Lặng lẽ nhìn những thăng trầm của đất nước. Suy nghĩ về những điều có lẽ vĩnh viễn không thể nào hiểu thấu. Khó khăn, vất vả nơi biên cương, cùng với những thử thách đã tôi luyện nên một Hà Toại với nội tâm kiên cường. Từ một sĩ quan trẻ tuổi, tài năng, đầy nhiệt huyết ở Đế Cữu Trấn Nam Dương, giờ đây đã trở thành một vị tướng lĩnh cao cấp, trầm ổn. Thời gian trôi qua, mới chỉ có mấy năm. Mưa Thần không hề bạc đãi hắn, giao cho hắn chỉ huy một đội quân tinh nhuệ, cho phép hắn tự do hành động ở Đông Bắc và Tây Bắc. Thanh danh của hắn vang dội khắp đất nước, được người dân coi là một trong "Giang Bắc quân tam kiệt", trở thành một biểu tượng truyền kỳ trong lòng thanh niên dân quốc. Nhưng sâu trong nội tâm, hắn vẫn cảm thấy nặng nề. Liệu đất nước hiện tại có phải là lý tưởng mà hắn theo đuổi? Thời đại này có phải là thời đại lý tưởng mà hắn mong muốn?

Nếu đây là thời đại lý tưởng, tại sao những người có công lớn như tiên sinh Tôn Trung Sơn lại gần như biến mất? Toàn bộ Trung Quốc hiện tại chỉ

còn lại tiếng nói của Mưa Thần. Mọi quyết định của ông, từ chỗ bị động chấp nhận, giờ đây đã trở thành sự tung hô vô điều kiện. Đất nước có một người mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu? Quyết sách hiện tại của ông không có gì sai sót, nhưng liệu một đời người có thể không phạm sai lầm? Khi đó, đất nước này, dân tộc này có gánh chịu nổi cái giá phải trả cho sai lầm? Đất nước đang hưng thịnh, dân khí sôi trào, người dân sẵn sàng trả bất cứ giá nào, sẵn sàng đi theo Mưa Thần để đất nước cường thịnh. Giống như lúc hấn mới khởi binh, nhiệt huyết dâng trào. Nhưng hưng thịnh và trỗi dậy, nhất định cần sự hy sinh to lớn của nhân dân. Cùng với một cái giá phải trả đau đớn. Hiện tại chỉ có quân đội chính quy là hy sinh, còn tương lai, liệu có lấy danh nghĩa phục hưng và trỗi dậy để bắt nhân dân cùng gánh chịu sự hy sinh này?

Những vấn đề này không ngừng giày vò trong lòng Hà Toại, nhưng hấn biết, tất cả chỉ là suy nghĩ mà thôi. Sinh mạng của hấn đã gắn chặt với cỗ xe chiến thắng của Mưa Thần. Hấn không thể phản bội Mưa Thần, thậm chí không thể rời đi. Trong thâm tâm, hấn cũng mong muốn được thấy Mưa Thần dẫn dắt đất nước ngày càng hùng mạnh, hướng tới phục hưng. Hấn chỉ mong muốn trong một trận chiến vinh quang, được ngã xuống dưới làn mưa đạn, được che phủ bằng quốc kỳ, an táng ở nơi biên cương tổ quốc, nơi hấn đã từng đổ máu chiến đấu. Mặc kệ tương lai đất nước ra sao, hấn cũng cảm thấy không thẹn với lương tâm. Với những suy nghĩ như vậy, làm sao hấn có thể bận tâm đến vấn đề cá nhân? Khi đại ca Niệm Tôn sắp có con, Mưa Thần cũng kết hôn, Trần Sơn Hà lại náo động vì chuyện tình cảm. Hấn cũng không hề để tâm đến những chuyện này. Cho đến hôm nay.

Trần Sơn Hà thay thường phục, càng thêm tiêu sái, phong độ. Bộ âu phục may đo thủ công vừa vặn với thân hình, không khác gì khi hấn mặc quân phục. Cầm theo một cây gậy, kéo theo Hà Toại chỉ mặc một chiếc trường sam, đi thẳng đến một quán trà ở phía bắc thủ đô, gần trường sư phạm số một. Bọn họ bắt đầu từ Đông Doanh xe, xuất phát từ nơi đóng

quân, gần như đi qua một nửa thành phố mới đến được đó. Nam Kinh bây giờ khác xa so với lúc Hà Toại còn làm lính. Mấy con đường mới mở đều rộng rãi, sạch sẽ. Xe lửa nhỏ phun khói trắng, từ từ đi qua. Cảnh sát tuần tra trên đường, tay cầm súng. Khắp nơi đều có những công trình mới, nếu không phải đang xây dựng. Tòa nhà cao tầng của Ngân hàng Phục Hưng, cao đến mười một tầng, khiến người ta phải ngước nhìn. Phong tục thành thị cũng cởi mở hơn trước rất nhiều. Trên đường, các cô gái tự do đi lại. Trang phục của họ gần như giống với Thượng Hải.

Từng đội học sinh tiểu học mặc đồng phục do nhà nước cung cấp, cười nói rộn rã xếp hàng đi qua. Thỉnh thoảng còn thấy người phương Tây ngồi xe Đông Doanh, chuông điện reo vang trên đường. Người phương Tây ngồi trên xe Đông Doanh, cũng giống Hà Toại, tò mò quan sát xung quanh. Khắp nơi đều toát lên vẻ phồn vinh, tựa như một không khí khai quốc vui vẻ. Trong mùa đẹp nhất của Nam Kinh, hồi tưởng lại quá khứ u ám, cũ nát của thành phố này, cảm giác như đã trải qua mấy đời người. Bên tai vang lên giọng nói hưng phấn của Trần Sơn Hà: "Tư Mã Thuần Như, tên này ở Nam Kinh coi như nói chuyện rất hợp ý, hễ cái gì cũng tốt. Đầu óc lại nhanh nhẹn, là trợ thủ quân sự được tổng thống tín nhiệm nhất. Nhưng lại có một tật xấu, muốn cưới vợ đến phát điên... Lúc ở Tế Nam quen một cô gái ở trường sư phạm số một. Về Nam Kinh là ba ngày lại đến tìm người ta. Cái đáng về lỗi thôi của hễ, còn muốn học theo mấy ông chủ nhỏ phương Tây tặng hoa, gặp mặt đến cả lời cũng không nói nên lời. Có hôm mặt mày ủ rũ đến tìm ta, vừa gặp đã gọi là vô bệnh đại ca, nói sao người có thể có hai bà vợ trẻ, có bí quyết gì, truyền thụ cho hai chiêu. Ta bảo truyền thụ cái rắm, dẫn ta đi xem người nói chuyện với người ta thế nào. Kết quả đến nơi, cô gái vừa ra, Tư Mã Thuần Như ngày thường ở trong hang hổ chỉ huy nhược định, đáng về tự tin biến mất, y như chuột thấy mèo! Nhưng làm ta vui không để đâu cho hết. Cũng lười dạy hễ, chỉ muốn xem trò cười. Hôm nay đi, Tư Mã Thuần Như đang chờ cô gái ở quán trà kia."

Hà Toại cười khở lắc đầu, Trần Sơn Hà này, sao lại không có một chút đứng đắn. Nhưng việc nói chuyện với Tư Mã Thuần, hẳn cũng không có ý kiến gì. Bản thân vừa nhậm chức tư lệnh đệ nhất dã chiến tập đoàn quân, một số tình huống vẫn chưa nắm rõ. Ngày mai Mưa Thần sẽ triệu kiến. Trước đó nói chuyện với người bên cạnh Mưa Thần cũng tốt... Về phần xem trò cười của Tư Mã Thuần, hẳn có chút không hiểu, một người lính, cần thiết phải rườm rà như vậy sao? Thành thì thành, không thành thì thôi, quần lấy có ý nghĩa gì?

Trong quán trà Xuân Xã, bên cạnh trường sư phạm số một, Tư Mã Thuần Như quả nhiên ngồi không yên chờ đợi. Vị thiếu tướng ba mươi tuổi, người mà trong hàng hồ luôn tự tin, chỉ huy nhợc định, suy nghĩ như điện xẹt, giờ phút này lại hoàn toàn không có chút tự tin nào. Lần trước tặng hoa bị mắng, lần này không dám tặng nữa. Mặc một bộ trường sam mới tinh của Thượng Hải Trương Đức phường. Đội mũ dạ. Lại càng làm lộ ra chiếc cổ áo quân phục bẩn thỉu. Vò đầu bứt tai chờ đợi. Ông chủ quán trà có vẻ rất quen thuộc với hắn, mỉm cười đứng sau quầy như cũng đang chờ xem trò cười. Gió thơm thoảng qua, hai bóng hình xinh đẹp quả nhiên đến đúng hẹn. Nhìn biểu cảm của Tư Mã Thuần Như, đầu tiên là thích thú, sau đó là lúng túng, cuối cùng là đỏ mặt: "Mỹ... mỹ... ngồi, ngồi."

Ngồi..."

Tư Mã Tham mưu trưởng, người đàn ông si tình, đặc biệt để mắt đến Sở Thiển Nam, nữ sinh năm ba của khoa Sư phạm, đồng thời là xã trưởng của câu lạc bộ kịch. Nàng là tiểu thư khuê các, con gái của một phú thương giàu có ở Nam Kinh. Sở Thiển Nam vẫn còn để kiểu tóc "dừa xác" đang thịnh hành ở Nam Kinh thời bấy giờ, một kiểu tóc đặc trưng của nữ sinh. Nàng sở hữu vẻ ngoài xinh xắn, lạnh lợi, cùng nụ cười rạng rỡ, cuốn hút. Đôi mắt nàng dường như biết nói, vừa to vừa sáng. Về phần những người xung

quanh nàng, Tư Mã Tham mưu trưởng chẳng hề để tâm. Trong mắt hắn chỉ có bóng hình Sở Thiến Nam, tựa như liễu rủ trong gió xuân.

Sở Thiến Nam cùng cô bạn học quả nhiên không khách sáo ngồi xuống. Ngay sau đó, Sở đại tiểu thư bắt đầu "xả giận" với Tư Mã Tham mưu: "Chẳng phải đã nói với người rồi sao? Đừng có ngày nào cũng đến trường của chúng ta. Người không lo việc của mình, lại còn chạy đến đây. Trường học biết được cũng không hay, người là sĩ quan, sao lại không hiểu chút nào vậy? Cả nhân viên tạp vụ cũng bị người sai khiến đi truyền tin, người cho người ta chỗ tốt gì? Nếu còn như vậy, lần sau ta nhất định không ra ngoài nữa!"

Tư Mã Tham mưu nở nụ cười hòa nhã, ân cần mở hộp giấy trên bàn. Hắn gọi nhân viên tạp vụ đến rót nước: "Đây là trà con gái Phúc Kiến, loại trà trên sườn núi, chỉ có trên ngọn cây này mới là chính phẩm. Người nếm thử xem... Còn có bánh kẹo Lục Phượng Cư, tập luyện mệt mỏi, ăn chút lót dạ. Thật ra ta cũng không có việc gì, dạo này rảnh rỗi. Sắp phải ra nước ngoài giải quyết công việc, nên tranh thủ đến thăm nàng vài lần."

Nghe Tư Mã Tham mưu nói sắp phải ra nước ngoài, sắc mặt Sở Thiến Nam liền sầm lại, cảm thấy không biết đang nghĩ gì. Sau đó, nàng bắt đầu "bối mớ" những món bánh kẹo Tư Mã Tham mưu mua: "Ra nước ngoài thì ra nước ngoài thôi. Có gì ghê gớm chứ! Không có người lãng vãng, ta còn được yên tĩnh một chút... Aiz, người mua toàn thứ gì vậy? Người cũng biết ta thích ăn gì, hoa quả hạt thông trước cổng trường không mua, lại chạy đến Lục Phượng Cư mua mấy thứ béo ngậy này. Nhìn mà phát ngán."

Tư Mã Tham mưu vội vàng đứng dậy, nhanh chân chạy ra cửa, rồi lại vội vã chạy vào: "Ta đi ngay, đi ngay đây, nàng cứ ở đây đợi, tuyệt đối đừng đi nhé!" Vừa nói, hắn vừa vội vã chạy ra ngoài.

Bạn học của Sở Thiến Nam không khỏi huých nhẹ vào nàng: "Sao nàng lại đối xử với hã như vậy? Bình thường gặp Tư Mã tiên sinh, hã luôn tươi cười, sao gặp nàng lại như vậy? Bọn họ là sĩ quan, đều có lòng tự trọng, nếu hã giận mà bỏ đi, nàng biết tìm ai mà khóc đây?"

Sở Thiến Nam cắn môi, ngấn người, vẻ mặt có chút mờ mịt: "Ta đều biết... Thật ra là cha ta nói, trước kia, những người làm quan lớn, ông hiểu rất rõ. Nghèo hèn thì không có đường lui, hơn nữa hã lại là quân nhân, nếu chiến trường có chuyện bất trắc, nửa đời sau ta phải làm sao? Tiểu bối, ta thật sự rất mâu thuẫn, từ khi mẹ mất, cha vẫn không cưới vợ, một mình nuôi ta khôn lớn. Lời của lão nhân gia, ta không thể không nghe, nhưng Tư Mã hã lại quá chân thành..."

Tư Mã Tham mưu loạng choạng chạy ra khỏi cửa trà lâu, vừa vặn đụng phải Trần Sơn Hà và Hà Toại. Trần Sơn Hà lập tức túm lấy hã: "Thuần Như, người định chạy đi đâu? Ta và Đại ca đang không biết đi đâu đây, người bây giờ là địa chủ, nên mời chúng ta ăn bữa cơm! Làm người không thể quá keo kiệt, tiểu tử người một tháng kiếm bảy trăm năm mươi đồng đấy. Đi đi đi, nhà hàng Phúc Xương, đã đặt bàn rồi, đi ăn cơm! Hai anh em chúng ta phải làm vài ly mới được!"

Tư Mã Tham mưu ở đó sốt ruột dậm chân: "Thiến Nam đang đợi ta bên trong, Vô Bệnh đại ca, đừng làm loạn được không?"

Hà Toại nhin cười nhìn Trần Sơn Hà trêu chọc Tư Mã Tham mưu, trong lòng lại chưa từng có sự nhẹ nhõm đến thế. Hã thấy Trần Sơn Hà kéo tay áo Tư Mã Tham mưu: "Đi đi đi! Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo. Người không thể quá trọng sắc khinh bạn, lão tử dưới quyền người đánh trận vất vả, tiểu tử người đến bữa cơm cũng không mời, còn có đạo đức chỉ huy không? Không được, hôm nay nói gì cũng không tha cho người!"

Tư Mã Tham mưu nước mắt sắp trào ra: "Vô Bệnh đại ca, người hãy nể mặt huynh đệ ta. Huynh đệ sắp phải đi theo tổng thống ra nước ngoài mấy tháng. Đáng thương huynh đệ đã ba mươi tuổi, lão nhân ở nhà mong ôm cháu trai sắp phát điên rồi. Hiện tại khó khăn lắm mới có một cô gái không chê huynh đệ ta lười thôi, hơn nữa chỉ biết đánh trận, cái gì khác cũng không hiểu. Người hãy để ta ở bên nàng thêm chút nữa! Lần sau nhất định mời người uống rượu, mời người uống rượu!"

Lúc này, vị Tham mưu trưởng này, đâu còn chút uy phong nào khi ở trong hang hổ. Trần Sơn Hà và Hà Toại liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhìn được cười ha hả. Trần Sơn Hà buông tay áo hắn ra, cười nói: "Nhìn người trước mặt nữ nhân có chút tiền đồ này! Chúng ta đùa với người thôi, vừa vặn Đại ca cũng đến. Chính là muốn xem mặt đệ muội. Phải có được sự tán thành của nữ hài tử là đại nãi trong quân đội chúng ta! Sao, lại bị nữ hài sai khiến làm gì rồi?"

Chờ Tư Mã Tham mưu kể xong, Trần Sơn Hà lại kéo hắn: "Nam tử hán đại trượng phu. Trước mặt nữ nhân có chút cốt khí được không? Người là người chỉ một câu nói có thể khiến mười mấy vạn người ra tiền tuyến sinh tử. Nữ hài bảo người làm gì thì người làm đó? Đối với nữ nhân, không thể quá chiều chuộng! Đi, cùng ta vào, hôm nay giúp người giải quyết chuyện này! Tránh để người đi theo tổng thống ra nước ngoài lại không yên lòng, chậm trễ việc."

Nói rồi, hắn vừa cười vừa kéo Tư Mã Tham mưu vào trong, Hà Toại ở phía sau lắc đầu, Trần Sơn Hà này, cũng quá trẻ con. Tư Mã Tham mưu lại không nghĩ rằng hắn ở trước mặt quân đội tinh táo, khôn khéo, đối với nữ hài lại có một bộ dạng như vậy!

Đi theo bọn họ vào trong, chỉ thấy hai cô gái đã đứng sẵn trước bàn. Một người xinh xắn, lạnh lợi, nhìn Tư Mã Tham mưu với ánh mắt tình cảm đậm sâu. Tư Mã Tham mưu ngốc nghếch kia lại còn không nhìn ra! Còn một cô

gái khác. Ánh mắt nàng và Hà Toại vừa vắn chạm nhau, lập tức cả hai đều cảnh giác. Hai người dường như đã quen biết nhau từ kiếp trước, tìm thấy bóng dáng quen thuộc của đối phương.

Hà Toại mặc thường phục, nhưng vẫn mang dáng vẻ quân nhân tiêu chuẩn, lặng lẽ đứng đó. Ánh mắt thâm trầm. Còn cô gái kia, vóc dáng cao gầy, một mái tóc dài đen nhánh, điển hình là dáng vẻ tiểu thư khuê các Giang Nam, trên khuôn mặt trắng nõn còn có lúm đồng tiền sâu hoắm, mắt sáng ngời, phản chiếu bóng dáng trầm mặc mạnh mẽ của Hà Toại. Mùa xuân của Hà Toại, vào thời khắc này đã đến.

Thời gian cứ thế trôi qua, Châu Âu vẫn chìm trong khói lửa. Đàm phán với Nhật Bản cũng tiến triển thuận lợi, Nhật Bản ngoài việc cố gắng bảo đảm tất cả lợi ích, ở những nơi khác, chọn ra một số nhượng bộ không quan trọng. Tô giới Nhật Bản ở Tô Châu, họ đã giao trả. Đồng thời đồng ý giảm một phần ba quân số đóng quân ở Hoa Bắc Trung Quốc. Nhưng về vấn đề bồi thường chiến phí, địa vị của đường sắt Nam Mãn Châu, việc Nhật Bản có nên đánh thuế quan đặc biệt đối với hàng hóa hay không, hai bên vẫn đang dây dưa chậm chạp, không có ý định kết thúc nhanh chóng cuộc hội đàm này.

Mọi người đều hiểu, hiện tại hai quốc gia đều đang trong thời kỳ điều chỉnh chính sách trong nước, hai bên đều muốn tạm thời thở phào, tích lũy thực lực. Tạm thời tập trung sự chú ý vào tình hình ở Châu Âu. Hai tay quyền anh đều tạm thời đến bên dây thừng cột thở dốc, dùng ánh mắt thù địch đối diện nhau, chờ đợi lần giao đấu tiếp theo. Thời khắc này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Đàm phán đã trở thành một hình thức. Cuối cùng hai bên vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện!

Mưa Thần đã giao việc này cho Bộ Ngoại giao nội các xử lý, để họ từ từ xé bỏ những điều khoản trong các hiệp ước quốc tế. Còn tâm tư của hãn chủ yếu tập trung vào việc chuẩn bị cho chuyến thăm lịch sử, bắt đầu vào ngày

mười bốn tháng mười một. Đây quả thực là lần đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc. Chuyến đi này là để tìm kiếm không gian phát triển cho tương lai của Trung Hoa Dân Quốc, tranh thủ những lợi ích vượt xa thực lực của mình trong ván cờ quốc tế.

Bộ trưởng Ngoại giao Mỹ, Lam Tân, đã đợi sẵn ở Thượng Hải để cùng Mưa Thần lên đường. Điểm dừng chân đầu tiên là Hawaii, Mỹ, nơi hần sẽ tham quan Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ, trao đổi về vấn đề hợp tác hải quân giữa hai nước. Điểm dừng chân thứ hai là San Francisco, nơi hần sẽ gặp gỡ các đại diện của các câu lạc bộ người Hoa và Hoa kiều, để kêu gọi họ ủng hộ việc mua công trái chiến tranh, góp phần vào cuộc chiến. Tiếp theo, hần sẽ đi qua toàn bộ lục địa Mỹ, đến bờ Đông, gặp Tổng thống Mỹ, Ngũ Đức Lowell kém tiên sinh, tại Washington. Tại đây, hai bên sẽ bàn về vấn đề hợp tác Thái Bình Dương, an ninh, và trao đổi ý kiến về việc các quốc gia Thái Bình Dương nên có thái độ như thế nào trước tình hình chiến sự ở châu Âu. Cuối cùng, hần sẽ đến New York, phát biểu bài diễn thuyết về vấn đề Trung - Nhật tại Quảng trường Thời đại. Việc nguyên thủ quốc gia Trung Quốc được đón tiếp trọng thị như vậy ở hải ngoại là điều chưa từng có, là lần đầu tiên trong lịch sử.

Kết thúc chuyến thăm chính thức tại Mỹ, ngoài việc đoàn đại biểu kinh tế do Bộ trưởng Tài chính Lý Chương Mây dẫn đầu tiếp tục đàm phán hợp tác kinh tế với Mỹ, chủ yếu là để thu hút vốn đầu tư và tiến hành xây dựng trong nước, Mưa Thần sẽ rời New York, vượt qua Đại Tây Dương, nơi đã trở thành chiến trường. Cùng đi với hần là đoàn đại biểu hải quân, sẽ gặp gỡ đoàn đại biểu lục quân đã đến trước ở Luân Đôn. Nếu chuyến thăm Mỹ mang nhiều tính nghi thức, thì chuyến thăm Anh lại liên quan đến nhiều vấn đề hợp tác thực tế. Trước hết, phải tranh thủ sự hỗ trợ về tài chính và vật tư quân sự từ các nước Hiệp ước, một cuộc đàm phán đầy khó khăn, khi các nước Hiệp ước vẫn chưa cạn máu trên mặt trận phía Tây, họ chắc chắn còn e dè trước việc trang bị vũ khí cho quân đội Trung Quốc. Mưa Thần sẽ phải

thuyết phục họ trong các cuộc đàm phán. Chuyến thăm Anh còn bao gồm việc tham quan Hạm đội lớn của Anh tại vịnh Ska, một hạng mục mà Anh rất mong muốn, có lẽ là để vị độc tài đến từ Viễn Đông này cảm nhận được sức mạnh trên biển của Anh, để hẳn biết kính sợ đế quốc. Tiếp theo, Anh sẽ sắp xếp cho Mưa Thần nghỉ ngơi ở miền Nam nước Anh, tổ chức một vài cuộc hội nghị, nơi đoàn đại biểu lục quân và hải quân hai nước sẽ tiến hành các cuộc đàm phán thực chất về vấn đề hợp tác. Về việc phía Anh coi trọng đoàn quân sự Trung Quốc đến mức nào, đó lại là một vấn đề khác.

Một sắp xếp gây tranh cãi nhất là việc Mưa Thần kiên quyết muốn đến Pháp và thị sát tiền tuyến phía Tây, bất chấp vấn đề an toàn của bản thân. Đoàn quân sự hùng hậu của hắn cũng sẽ đi theo, theo lời hắn, để hắn và thuộc hạ có thể cảm nhận một cách chân thực về cuộc chiến đang diễn ra trên mặt trận phía Tây, về sự tàn khốc của nó. Phía Pháp đã bày tỏ sự lo ngại về an toàn của Tổng thống, nhưng Mưa Thần vẫn kiên quyết. Trước sự cố chấp kỳ lạ của vị lãnh đạo cổ xưa đến từ phương Đông này, các quý ông phương Tây chỉ còn biết cười trừ. Tại Pháp, cũng sẽ có một vài ngày hội đàm chính thức tại khu phong cảnh ở Calais, quy trình và quy cách tương tự như ở Anh. Tại hai nước này, Mưa Thần sẽ không có những nghi thức long trọng như ở Mỹ, mà chỉ có những cuộc hội đàm thực chất hơn. Với hai nước này, Mưa Thần chủ yếu nhằm vào vấn đề vật tư quân sự, còn về kinh tế, hai nước này tạm thời bất lực, có lẽ cuộc đàm phán chỉ là để hủy bỏ mục đích bồi thường. Và một loạt các điều ước bất bình đẳng mà hai nước này có với Trung Quốc, cũng có thể được sửa đổi và tranh thủ một chút. Tạm thời, Trung Hoa Dân Quốc chỉ có thể làm được nhiều như vậy. Sau khi kết thúc chuyến thăm Pháp, Mưa Thần sẽ đi qua Địa Trung Hải, kênh đào Suez, Biển Đỏ, rồi theo Ấn Độ Dương trở về nước, toàn bộ hành trình kéo dài hai tháng rưỡi. Đây là một chuyến đi chưa từng có.

Trong dư luận trong nước, người ta vô cùng phấn khích trước chuyến đi vòng quanh thế giới này, cho rằng đây là sự thể hiện vị thế của Trung Hoa

Dân Quốc dưới sự lãnh đạo của Tổng thống Mưa Thần. Trong nước đã vang vọng những tiếng hô hào "Đi châu Âu! Đi châu Âu!". Đường như sau chuyến đi này, con đường cường quốc của Trung Hoa Dân Quốc sẽ chính thức bắt đầu, và vị thế cường quốc của Trung Hoa Dân Quốc trong tương lai cũng sẽ được đảm bảo. Cảm xúc của những người dân đã nếm trải chiến thắng trong cuộc chiến quốc tế lần đầu tiên rất sôi sục. Về việc liệu mọi thứ có tốt đẹp như họ tưởng tượng hay không, họ không biết, cũng không quan tâm.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong khi đó, trong các bình luận ở nước ngoài, mặc dù đều cố gắng sử dụng những lời lẽ khách sáo nhất, nhưng đằng sau đó là sự khinh thường đối với Trung Quốc. Họ cho rằng đây là vị tổng thống quân nhân đến từ Viễn Đông, không biết lượng sức mà muốn tham gia vào cuộc tranh giành quyền lực quốc tế. Đằng sau hãn là một quốc gia nghèo nàn, và hành động của hãn giống như vị hoàng đế mặc bộ đồ mới. Hương vị khinh thường này được thể hiện rõ ràng trong từng trang báo. Chỉ có chính phủ Nhật Bản là tỏ ra quan tâm nhất đến chuyến đi của Mưa Thần, cùng với chuyến đi của Mưa Thần, Nhật Bản cũng có một vài đoàn đại biểu tương tự, đến các quốc gia mà Mưa Thần sẽ đến. Lúc này, mọi người đều không nhận ra rằng, trong những năm tháng sau năm 1915, châu Âu đã mong đợi quân đội Trung Quốc đến mức nào.

Sau tất cả những ồn ào, thời điểm Mưa Thần lên đường đã đến gần.

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

STT 269: Chương 5: Thế giới mới

Dấu ấn từ thiên lô trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 70: Tại Hawaii

Nước biển Thái Bình Dương xanh thắm một màu lam, bầu trời thì xanh biếc hơn nữa. Một đội tàu trắng muốt tiến vào, con tàu chủ lực là tuần dương hạm "Triệu Cùg" treo cờ hiệu tổng thống, cùng với hai tuần dương hạm tập luyện "Phi Hồng" và "Ứng Thụy". So với ba chiếc tuần dương hạm chủ lực của hải quân Trung Quốc, ba chiến hạm này hiện đại hơn, tốc độ cũng nhanh hơn. Lần này, ngoài thủy binh trên tuần dương hạm, còn có hơn hai trăm học viên ưu tú từ trường hải quân Dương Châu, những người tốt nghiệp dân sự đều được phái đến Anh để thực tập. Trong sự kiện ba chiếc tuần dương hạm bọc thép kiểu cũ của Anh bị đánh chìm, đã có học viên Trung Quốc thực tập trên tàu hi sinh, có lẽ đó là những người lính hải quân Trung Quốc đầu tiên đổ máu trong Thế chiến thứ nhất.

Đội tàu này sau mười ngày vượt sóng gió, cuối cùng đã đến Hawaii, hòn ngọc sáng nhất của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ trên Thái Bình Dương. Quần đảo này, năm 1898 bị Mỹ chiếm từ tay Tây Ban Nha, sau cùng trở thành bang thứ năm mươi mốt của Mỹ. Vì vị trí khống chế Thái Bình Dương quan trọng của nó, Hawaii đã được xây dựng thành một căn cứ hải quân. Mặc dù hạm đội chủ lực của Mỹ hiện đang ở Đại Tây Dương, nhưng tại Hawaii vẫn có Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ, đồng thời ở Philippines còn có Hạm đội Châu Á. Hai hạm đội này tạo thành hạt nhân an ninh của Mỹ trên Thái Bình Dương. Lúc này, Mỹ vẫn là một quốc gia cường đại nhưng còn vụng

về, chưa hoàn toàn nhận thức được thực lực và tiềm năng to lớn của mình. Họ chỉ say mê với sự phồn vinh trong nước, khoan dung với tình hình trên lục địa châu Âu. Họ thích kinh doanh, thích khai thác mỏ, thích khai thác dầu mỏ, nhưng lại không mấy mặn mà với việc tranh giành quyền lực về chính trị và quân sự. Trên báo chí châu Âu trước chiến tranh, hình tượng của người Mỹ là những gã cao bồi ngây ngô. Cùng với hạm đội lỗi thời màu trắng của họ, và tất nhiên, cả đội quân lục quân yếu ớt đến mức buồn cười. Ở quốc gia này, vẫn có những người tự xưng là trí thức đang lớn tiếng kêu gọi Mỹ kế thừa quyền bá chủ châu Âu. Họ hô hào rằng Mỹ có thực lực hùng mạnh, có thể hình thành đế quốc toàn cầu trong tương lai. Tuy nhiên, vào thời điểm này, những điều đó đều bị phần lớn công dân Mỹ giàu có và chán ghét chiến tranh coi là những lời kêu gọi không đúng lúc. Cuộc chiến tranh thực dân với Tây Ban Nha đã đưa họ vào hàng ngũ các quốc gia đế quốc. Nhưng những khoản chi tiêu quân sự khổng lồ cho các hoạt động đối ngoại, gánh vác trách nhiệm quốc tế, cùng với những lời chỉ trích đạo đức trong quá trình thực dân hóa, đã khiến đa số người dân nước này lớn tiếng kêu gọi Philippines độc lập, từ bỏ cái bóng của Cuba. Mỹ cần sống tốt cuộc sống của mình, tự hào và cô lập.

Liệu việc đến quốc gia này có thể thuyết phục được các nhà lãnh đạo và quốc hội của họ? Liệu có thể ký kết một hiệp ước nào đó ở khu vực Thái Bình Dương, giành được vốn và hỗ trợ kỹ thuật cho sự phát triển của Trung Quốc? Hai nước cùng đối mặt với mối đe dọa từ sự bành trướng của Nhật Bản, liệu có đủ sức thuyết phục các tầng lớp trên dưới ở Mỹ rằng việc bồi dưỡng sự phát triển của Trung Quốc là lựa chọn tốt nhất? Những điều này, trong lòng Mưa Thần vẫn chưa chắc chắn. Ngoài kiến thức lịch sử, hiểu biết về tình hình chung, thì về mặt ngoại giao quốc tế cụ thể, so với những đế quốc đã chơi trò kết minh phản bội chiến tranh hàng trăm năm trên thế giới, hẳn gần như vẫn là một người mới. Nhưng dù không chắc chắn, hẳn vẫn phải làm.

Đảo Oahu, một trong quần đảo Hawaii, đã hiện ra trước mắt, trong tiếng Hawaii có nghĩa là "hội tụ", đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của Mưa Thần và phu nhân Lý Viện, những người đang tản bộ trên boong tàu. Thủy binh đều đổ xô lên boong tàu, reo hò phấn khích. "Thế giới mới, chúng ta đến rồi!" Ở đằng xa, có thể nhìn thấy những ngọn núi xanh tươi của đảo Oahu, và những bãi biển cát vàng rực rỡ! Sóng biển vỗ vào bờ, những con sóng lớn dâng trào trên những rặng san hô. Trung Hoa mới đặt bước chân đầu tiên ra biển, và lịch sử sẽ được chứng kiến trên hòn đảo xinh đẹp này! Mưa Thần đứng ở phía trước boong tàu. Lý Viện lặng lẽ khoác tay hắn. Bên cạnh, những phụ tá cao cấp của quân đội cũng đứng nghiêm trang, dường như cũng đang xúc động trước khoảnh khắc lịch sử này.

Tuần dương hạm bọc thép Chicago của Hạm đội Thái Bình Dương Mỹ đã cùng hai tàu khu trục chờ sẵn ngoài khơi Oahu để nghênh đón Tổng thống Mưa Thần đến thăm. Tình hình trong nước Mỹ hiện tại vẫn chưa rõ ràng, nhưng Tư lệnh William, Thiếu tướng Hải quân, Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương Mỹ đóng tại Trân Châu Cảng, Oahu, lại rất coi trọng. Là một chỉ huy tiền tuyến của lực lượng quốc phòng Mỹ, ông hiểu rõ sự bất an trên Thái Bình Dương hiện nay. Hạm đội Thi Bội của Đức đang chiến đấu trên khắp Thái Bình Dương, hạm đội Anh-Nhật cũng đang truy đuổi họ trên toàn thế giới. Khi những chiến hạm kiểu mới của Nhật Bản xuất hiện oai phong trên Thái Bình Dương, Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ nhận ra rằng họ không có một chiến hạm nào có thể áp đảo được chúng! Rõ ràng, hạm đội thời đại trước, vốn không sợ chiến hạm, giờ đã trở thành phế vật và vương vãi. Là một sĩ quan hải quân trẻ tuổi được Theodore Roosevelt đề bạt, ông có tinh thần cầu tiến hơn những quân nhân Mỹ truyền thống, và có nhận thức rõ ràng hơn về tình hình thế giới. Năm đó, cuộc tranh luận của ông với thượng tá Mahan, tác giả của "Quyền lực biển", về vấn đề tàu chiến không sợ đã khiến ông nổi tiếng. Và bây giờ, cảnh báo của ông rằng hạm đội Nhật Bản có khả năng tiêu diệt Hạm đội Thái Bình Dương và Hạm đội Châu Á, kiểm soát toàn bộ Thái Bình Dương, lại bị chế giễu trong nước!

May mắn thay, một tình hình mới đã xuất hiện ở châu Á, một quốc gia lớn truyền thống đang chật vật trỗi dậy. Họ thậm chí còn đánh bại lục quân Nhật Bản! (Phải biết rằng, lục quân Mỹ so với lục quân Nhật Bản thì kém xa nhau). Họ có thể kiềm chế Nhật Bản một cách hiệu quả, Thiếu tướng William viết trong thư gửi những người bạn "có ảnh hưởng" trong nước: "..... Tạ ơn trời! Vào thời điểm lực lượng quân sự của Mỹ yếu nhất, Trung Quốc đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Nhật Bản. Chúng ta nên thể hiện sự chân thành nhất để chào đón người phương Đông này đến thăm, ngay cả khi trong lòng chúng ta không coi trọng họ, nhưng cũng phải cho họ biết rằng chúng ta coi trọng họ, giữa hai bên có chỗ cho sự hợp tác..... Hoặc là ký kết một hiệp ước quân sự với họ, dùng máu của người Trung Quốc để đổi lấy sự an toàn của chúng ta. Nếu không thì hãy cho tôi một trung đội tàu chiến không sợ, hoặc là tuần dương hạm cấp không sợ nhanh chóng đến! Thật là tôi biết, chúng ta * bây giờ vẫn chưa có cái này!".

Những chiến hạm nghênh đón Mưa Thần cũng được lựa chọn kỹ càng, tuần dương hạm bọc thép Chicago là chiến hạm duy nhất mà thượng tá Mahan, một nhân vật quyền uy của hải quân Mỹ, từng chỉ huy. Ba chiến hạm Mỹ tung bay cờ hiệu, từ xa tiến lên nghênh đón. Khẩu pháo chính 6 inch cấp hai trên Chicago nhả khói trắng, âm ầm khai hỏa, bắn pháo chào mừng. Thủy binh trên các chiến hạm Mỹ đã đứng nghiêm trên mạn tàu, các quân quan đều mặc quân lễ phục mùa hè màu trắng. Cột buồm của Chicago đã treo tín hiệu, chỉ một chữ "Thanh Đảo". Đây là để bày tỏ lòng kính trọng với chiến thắng quốc tế đầu tiên của vị tổng thống này.

Mưa Thần đứng trên boong tàu, lắng nghe Thiệu cùng hạm trưởng Phương Dip sóng thấp giải thích ý nghĩa tín hiệu. Hắn không khỏi mỉm cười, quay sang Tư Mã Trạ thiếu tướng, thủ tịch tùy viên của phái đoàn quân sự Trung Quốc: "Rõ ràng, trên trường quốc tế, kẻ nào có thực lực thì người đó được tôn trọng. Chúng ta có thực lực. Hiện tại, quốc gia này có

thể mang ra được cái gì? Chẳng phải là đội quân chính quy này sao? Các người phải hiểu rõ trách nhiệm trên vai mình!"

Khi hai chiến hạm tiến vào Trân Châu Cảng, mọi người mới thực sự cảm nhận được sự hùng mạnh của một quốc gia công nghiệp hàng đầu, với cảng quân sự trọng yếu như thế nào. Trong cảng nước sâu xanh thẳm, những bến tàu sạch sẽ, gọn gàng, cùng với những ụ tàu cỡ lớn đang trong quá trình xây dựng. Hai bên bờ, những kho than, kho dầu đều là những công trình kiến trúc đồ sộ. Từng chiến hạm, thiết giáp hạm, tuần dương hạm, tàu khu trục ngư lôi, tàu bia, tàu bệnh viện, tàu sửa chữa trên biển, tàu chở than... đều được neo đậu ngay ngắn. Xuồng cứu sinh chạy vòng quanh cảng, tạo ra những gợn sóng bạc. Cột buồm kiểu lồng đặc trưng của Hải quân Mỹ tạo nên một "rừng" thép. Pháo hạm cỡ lớn 12 inch, 14 inch dường như đang thăm dò những chiến hạm Trung Quốc bí ẩn, xem chúng có uy lực ra sao. Mặc dù cảng quân sự này còn lâu mới đạt đến quy mô sau này, nhưng do hạm đội của Nhật Bản hoạt động trên Thái Bình Dương, nơi đây đã tăng cường không ít lực lượng. Điều này khiến các quân nhân Trung Quốc nhận ra khoảng cách lớn đến nhường nào! Mỗi quân nhân hải quân đều mang vẻ mặt nghiêm túc, một mặt tự hào về sứ mệnh của mình, mặt khác, cũng hiểu rõ con đường phía trước còn rất dài.

Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ, Thiếu tướng William. Tây Mỗ Tư, cùng với Thống đốc bang Hawaii đã chờ sẵn. Đội quân nhạc hải quân trong bộ quân phục trắng tinh tươm tấu lên những khúc nhạc chào mừng, trong đó có cả bài quân ca của Trung Quốc. Các chiến sĩ lục chiến hải quân trong bộ quân phục xanh lam viền đỏ, tay cầm súng trường Xuân Điền, đứng nghiêm trang. Đây quả thực là một nghi thức chào đón trọng thể. Xen giữa những người lính là những thiếu nữ Hawaii xinh đẹp, mặc váy rơm, tay cầm vòng hoa, nở nụ cười tươi tắn, chờ đón nguyên thủ quốc gia đến từ phương Đông xa xôi.

Cầu ván của tuần dương hạm Triệu cùng hào được hạ xuống, Mưa Thần bước xuống cầu ván, Lý Viện đi bên cạnh. Cô gái có chút căng thẳng, sắc mặt tái nhợt, còn Mưa Thần vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường. Hắn mặc quân phục trắng của quan tướng hải quân, vẫn đeo huy chương quân sự. Mọi người đều nhìn vị lãnh đạo trẻ tuổi, người có chút huyền thoại trên thế giới. Cuối cùng hắn đã đặt chân lên mặt đất, tiếng nhạc quân sự cũng đạt đến cao trào. Ánh mắt Mưa Thần xa xăm, dường như không nhìn thấy đám người đang chào đón. Mặc kệ bước đi này gian nan đến đâu, hắn vẫn phải bước đi. Từng hành động của Dân Quốc sau này sẽ định hình lịch sử tương lai. Và hắn, đang ở vị trí nổi bật nhất trong bức tranh lịch sử của Dân Quốc.

Thiếu tướng William. Tây Mỗ Tư mỉm cười tiến lên, chào theo kiểu nhà binh, Mưa Thần cũng đáp lễ nghiêm trang. Ông mỉm cười nói bằng tiếng Trung: "Chào mừng ngài, Tổng thống tiên sinh." Mưa Thần đáp lại bằng cách nắm chặt tay ông. Thiếu tướng tiếp tục với lời chào mừng: "Tình hữu nghị sâu sắc giữa hai nước Mỹ - Trung đã đưa ngài vượt trùng dương, đến với Hawaii xinh đẹp. Nhân dân vĩ đại, quân đội vĩ đại, và chính phủ vĩ đại của hai quốc gia chúng ta đều có nền tảng hợp tác vô cùng sâu sắc. Hai quốc gia chúng ta có quá nhiều điểm chung về an ninh lãnh thổ, về sự an toàn của Thái Bình Dương. Tôi cảm thấy vô cùng vinh dự khi là người đầu tiên chào đón ngài đến nước Mỹ, và hy vọng rằng trong chuyến thăm nước Mỹ, ngài có thể cảm nhận được tình hữu nghị và thiện cảm to lớn của người dân Mỹ, và đạt được thành công viên mãn nhất. Xin cảm ơn ngài đã đến!" Trong tiếng nhạc du dương, các thiếu nữ Hawaii tiến đến, trao vòng hoa cho Mưa Thần và Lý Viện. Mưa Thần cũng mỉm cười nhận nụ hôn của các cô gái. Mọi người có mặt đều reo hò. Tiếng pháo hoa vang lên, chuyến thăm Mỹ của Mưa Thần, ít nhất vào thời điểm này, đã có một khởi đầu tốt đẹp.

Chuyến thăm Hạm đội Thái Bình Dương và Hawaii đã thành công ngoài sức tưởng tượng của Mưa Thần. Sự cảnh giác của Hải quân Mỹ đối với việc Nhật Bản bành trướng trên Thái Bình Dương khiến ngay cả quân nhân

Trung Quốc cũng phải giật mình. Họ bóng gió ám chỉ rằng Mỹ đã có kế hoạch tác chiến với Nhật Bản. Họ cũng thẳng thắn thừa nhận rằng quy mô quân đội hiện tại của Mỹ và lực lượng quân sự trên Thái Bình Dương là không đủ để gánh chịu chiến tranh. Vì vậy, những quân nhân này, thẳng thắn hơn các chính khách, thậm chí còn hỏi rằng: Nếu Mỹ - Trung hợp tác quân sự, liệu có thể kiểm chế phần lớn lực lượng của Nhật Bản trong tương lai, và liệu có thể có lực lượng lục quân bảo vệ Philippines, chờ đợi Mỹ hoàn thành động viên trong nước. Các tham mưu quân sự của Hạm đội Thái Bình Dương lại càng chú trọng đến việc trao đổi thông tin tình báo với Hải quân Trung Quốc. Vì là người da trắng, vào thời điểm kỹ thuật nghe lén bằng sóng vô tuyến chưa hoàn thiện, việc thu thập thông tin tình báo về Nhật Bản, một quốc gia da vàng, thực sự là một vấn đề vô cùng phức tạp. Phía Trung Quốc lại mong muốn đặt mua tàu chiến của Mỹ, phái thêm nhiều du học sinh đến trường An Nạp Sóng Lý Tư. Trong tương lai, Hải quân Mỹ - Trung có thể tiến hành các cuộc tập trận chung trên Thái Bình Dương. Mặc dù các sĩ quan Mỹ của Hạm đội Thái Bình Dương bày tỏ sự ủng hộ lớn, nhưng họ không có quyền quyết định. Họ chỉ có thể hy vọng rằng những người đồng nghiệp của họ ở Washington sẽ gặp may mắn.

Về phẩm chất của phái đoàn Trung Quốc, đặc biệt là các quân nhân, Hải quân Mỹ, vốn rất tự phụ, đều bày tỏ sự tán thành. Mặc dù họ trẻ tuổi như vị tổng thống, nhưng mỗi người đều tràn đầy sức sống. Họ có sự tò mò và khả năng tiếp thu những điều mới mẻ. Hầu hết họ đều được giáo dục tốt, có thể trình độ quân sự chưa đủ. Nhưng so với quyết tâm mong muốn đất nước và quân đội của mình trở nên hùng mạnh, thì đây chỉ là một vấn đề dễ dàng khắc phục! Họ có thể có chút khắt khe với hải quân, nhưng với các quân nhân lục quân Trung Quốc, họ không dám chê bai. Dù sao, họ vừa trải qua một cuộc chiến tranh hiện đại hóa, đánh bại quân đội Nhật Bản mà Mỹ rất kiêng dè. Quy mô quân thường trực hiện tại của họ mới muốn mở rộng lên tám mươi tám nghìn người, trang bị lạc hậu, tràn ngập những lão tướng chỉ

quen với chiến tranh bảo an, tôn sùng kỵ binh và mã đao, thì còn tư cách gì để chế giễu sự tụt hậu của đối phương.

Trong những ngày này, Thiếu tướng William. Tây Mỗ Tư liên tục viết thư cho những người bạn "có ảnh hưởng" của mình, trong đó có cả người bảo trợ của ông, cựu Tổng thống Theodore Roosevelt: "...Nói thật, tôi vô cùng ngưỡng mộ người nắm quyền của quốc gia này lại trẻ tuổi như vậy, đặc biệt là quân đội của họ... Đội ngũ sĩ quan quả thực giống như một đội quân trẻ con! Cầm của họ đều sạch sẽ. Không ai để râu quai nón kiểu châu Âu, họ tràn đầy nhiệt huyết với mọi thứ trên quân sự mà họ cho là mạnh hơn. Trong thân thể rắn chắc của họ dường như có sức sống. Họ không hề chán ghét việc đàm phán và thăm viếng đến tối mịt, các sĩ quan hải quân thậm chí còn dẫn binh lính của họ học pháo thuật hải quân Mỹ trong vài ngày ngắn ngủi này! Dường như muốn ở lại Mỹ để thu hoạch cờ xí của Bảo Dieter... Những người này có thể là đồng minh đáng tin cậy, trong tương lai trên Thái Bình Dương, họ ít nhất có thể giúp Mỹ tiết kiệm một nửa lực lượng, đồng thời giảm bớt hàng ngàn gallon máu tươi! Điều này cũng có thể khiến Quốc hội vốn keo kiệt và bảo thủ của chúng ta rất hài lòng... Ở Đông Á, có một Đổ Tân hiếu chiến của Mỹ, vĩnh viễn gâu gâu với người Nhật Bản, coi trọng các hòn đảo của các người, không cần vươn móng vuốt về phía tây! Điều duy nhất tôi lo lắng là, ở Đông Á, nếu có một đồng minh như vậy, kế hoạch mở rộng hải quân mà chúng ta đang cố gắng sẽ bị ảnh hưởng, một số người trong Quốc hội rất vui khi cắt giảm từng đồng tiền cho quân đội! Tóm lại, tôi thích họ, và vị tổng thống trẻ tuổi có chút làm bộ làm tịch, tôi cũng không ghét. Ít nhất khi thừa nhận những thiếu sót của họ, và cần phải học hỏi từ Mỹ, họ vẫn rất thẳng thắn..."

Tin tức về đoàn đại biểu Trung Quốc đến Hawaii nhanh chóng truyền đến nước Mỹ. Công chúng, vì sợ hãi sự tàn khốc và dai dẳng của chiến sự Châu Âu, đã chọn cách "đà diểu" mà không mấy quan tâm. Nhưng đối với khúc dạo đầu của vị khách đến từ Đông Á trên Thái Bình Dương, họ lại đặc

biệt hứng thú. Họ hào hứng đọc trên báo chí về việc vị tổng thống trẻ tuổi đã lúng túng ứng phó ra sao khi được chủ tịch bang mời đến yến hội và bị một nữ lang Hawaii mời khiêu vũ. Phu nhân tổng thống, người xinh đẹp và thanh thuần, lại rất phóng khoáng, đi theo nữ lang Hawaii uyển chuyển múa một khúc. Điều này lập tức khiến không ít sĩ quan hải quân trẻ tuổi quyết tâm cưới một phu nhân Á Đông!

Khi sự quan tâm của người dân Mỹ đối với Châu Á vẫn còn trong tình tiết của "Hồ Điệp phu nhân" (một tiểu thuyết của tác giả Mỹ, kể về một sĩ quan hải quân Mỹ bội tình bạc nghĩa với một cô gái Nhật Bản tên là Xảo Xảo Tang, sau đó cô tự sát, về sau được cải biên thành ca kịch, rất nổi tiếng), thì sự thể hiện của phu nhân tổng thống đã lập tức chiếm được cảm tình của người Mỹ. Nàng còn là một tín đồ Cơ đốc giáo!

Trong số các nhà văn và nhà bình luận nổi tiếng của Mỹ, những người được nhận trợ cấp từ các quỹ có nguồn gốc không rõ ràng, những ngày này đều nhiệt tình miêu tả mọi động thái của những vị khách phương Đông ở Hawaii. Người Mỹ cuối cùng cũng hiểu rằng, quốc gia kia có một vị Hoàng đế đã bị lật đổ. Hiện tại, đó là một vị tổng thống trẻ tuổi, liêm khiết và có phần theo chủ nghĩa anh hùng đang lãnh đạo đất nước. Vị đại sứ Mỹ tại Trung Hoa của hãn có tình hữu nghị bền chặt. Hãn có thái độ thân mật với vốn liếng của Mỹ... Thêm vào đó, hãn là người đầu tiên hành động, ngăn chặn sự bành trướng của Nhật Bản trên Thái Bình Dương. Phần lớn người dân Mỹ lúc này mới biết, trước đây vì Hawaii, Nhật - Mỹ suýt chút nữa đã xảy ra chiến tranh! Nếu xã hội Mỹ có một trào lưu không ngừng vang vọng, thì ít nhất trong dân gian, trào lưu phương Đông này đã bắt đầu. Tại New York, người Mỹ đã chuẩn bị một buổi lễ long trọng để chào đón vị tổng thống và phu nhân Angel của ông đến Quảng trường Thời Đại. Về mặt quan hệ xã hội, mưa thần đã giành được một phần lợi thế.

Ngày 28 tháng 11 năm 1914, tại Hawaii, sau ba ngày vui vẻ, cuối cùng mưa thần đã từ biệt những nhân vật Hawaii nhiệt tình đến mức có chút khó mà ngăn cản. Điều khiến Tư Mã Trạ và những người khác cười đến rụng răng nhất là, một nữ lang Hawaii có lẽ quá nhiệt tình, tại yến hội đã hỏi mưa thần rằng, Trung Quốc không phải có thể cưới nhiều phu nhân sao? Có thể mang nàng về Trung Quốc không? Lý Viện ngay tại tai mưa thần cười phiên dịch ra câu nói này. Cuối cùng chỉ có thể lấp bắp giải thích, đời này của hã, chỉ có thể cưới một phu nhân, chính là vị phu nhân bên cạnh hã. Kết quả mới khiến nữ lang Hawaii này thất vọng mà ra về.

Quân dung của Hạm đội Thái Bình Dương Mỹ cũng khiến các quân nhân Lục Hải quân theo thăm phải rung động lớn. Hải quân thì không cần phải nói, hầu như hải quân của mỗi cường quốc đều có thể khiến hải quân Trung Quốc ngưỡng mộ. Ngay cả lực quân Mỹ, quy mô nhỏ như vậy, biên chế cũng rất cổ xưa. Nhưng nhiều năm gom góp truyền thống và chế độ quân đội hoàn thiện, khiến lực quân Trung Quốc vẫn chưa hoàn toàn thoát ly thời kỳ sáng lập cũng cảm thấy cần học hỏi rất nhiều. Về việc hợp tác với Mỹ trên Thái Bình Dương, mưa thần cũng đã có một ý tưởng phác thảo. Dưới sự hộ tống của quân hạm thuộc Hạm đội Thái Bình Dương Mỹ, đoàn đại biểu Trung Quốc đã có chuyến thăm Hawaii hoàn hảo, cuối cùng hướng về Bắc Mỹ đại lục. Ở đó sẽ giành được vinh quang, hay là ra về trong ê chề, vẫn là điều chưa biết, chỉ có mưa thần, vẫn đầy lòng tin.

STT 270: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc)•

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 71: Kẻ tha hương

Trong lịch sử Trung Quốc, từng có một nhóm người như thế, phải rời xa quê hương. Khi còn để bím tóc, họ đã không thể sống nổi trên mảnh đất quê hương vì thiên tai, nhân họa. Bị ép buộc bởi những điều khoản hà khắc, họ bị đẩy vào những khoang thuyền chật chội, nóng bức. Đến Nam Dương, đến Tân Lục Địa, đến Nam Mỹ. Khoảnh khắc con thuyền rời xa bờ biển Trung Quốc, họ biết mình đã bị thiên triều vứt bỏ. Liệu có thể trở lại quê hương, nhìn thấy mộ phần tổ tiên hay không, đều đã trở thành một giấc mộng hư ảo. Mỗi người rời nhà, đều chen chúc trên boong thuyền, cuối cùng vái biệt cố thổ, tổ tiên, rồi lênh đênh trên biển cả.

Nếu trong hành trình, họ bỏ mạng vì điều kiện khắc nghiệt như ở địa ngục, xác thân sẽ bị vớt xuống biển. Nếu may mắn sống sót, đến nơi đất khách quê người, họ phải đối mặt với cường độ làm việc như trâu ngựa, nhưng lại không được đối đãi như trâu ngựa. Họ tranh giành những đồng lương ít ỏi, làm những công việc mà người khác không muốn làm. Những người tha hương này dùng đôi tay cần cù của người Trung Quốc để xây dựng nên những quốc gia hùng mạnh, họ xây dựng đường sắt, mỗi cây số đều chôn vùi thi cốt của hàng chục người. Họ đào vàng từ lòng đất, làm phồn vinh miền tây nước Mỹ, khiến nước Mỹ thực sự trở thành một đế quốc

lớn mạnh. Nhưng họ lại chết trong hầm mỏ, bị chôn vùi trong những giàn khoan sụp đổ. Trong thời kỳ xây dựng Tân Lục Địa, hay thời kỳ phát triển kinh tế của hệ thống thực dân Nam Dương, mồ hôi và máu của những người tha hương có thể đổ thành một cái hồ lớn, thi cốt chất thành núi. Họ tạo ra khối tài sản khổng lồ, nhưng lại luôn là những công dân ở tầng lớp thấp nhất trong xã hội. Mỗi khi có biến động chính trị, họ là những người đầu tiên bị đánh đập, nhục mạ, trục xuất, bị tổn thương. Họ vĩnh viễn không được bảo vệ. Hàng loạt dự luật nhằm vào những người di cư tha hương này, sau khi vắt kiệt mồ hôi và máu của họ, liền vứt bỏ họ như rác rưởi. Tất cả những gì họ có thể đổi lấy chỉ là một tấm vé tàu, để trở về cố thổ, nhưng luôn đến gần quê hương tổ tiên, họ lại nghiêng răng quay đầu, tìm kiếm một quốc gia khác để bán máu và mồ hôi. Lúc bấy giờ, thiên hạ không cần những người tha hương này!

Có những người tha hương, trong quá trình lao động vất vả, tuân theo tinh thần cần cù, tiết kiệm của người Trung Quốc. Cuối cùng cũng có một chút tài sản nhỏ. Nhưng ở những quốc gia đó, họ vẫn là công dân hạng hai. Họ sống trong khu dân cư của mình. Mặc dù đóng thuế cho quốc gia, nhưng lại không được hưởng bất kỳ quyền lợi nào của người đóng thuế. Họ chỉ giữ gìn truyền thống của mình, giữ gìn cuộc sống gian khổ, chờ đợi tương lai. Chờ đợi tổ quốc mình cường thịnh, chờ đợi họ đến đâu cũng được đối xử bình đẳng, chờ đợi họ có thể kiêu ngạo trở về cố thổ! Vì vậy, trước những biến đổi trong nước, họ là những người quan tâm nhất, hơn bất kỳ nhóm nào khác, họ càng mong tổ quốc cường thịnh! Từ cuối năm đến nay, từng tốp người trong nước đến tuyên truyền với họ về sự cần thiết phải thay đổi, phải cường thịnh. Đảng Khang Lương Bảo Hoàng, đảng Cách mạng của tiên sinh Tôn Trung Sơn... Những người tha hương này đã dốc hết sức, dâng hiến tiền mồ hôi nước mắt của họ, không cần những tờ công trái, cổ phiếu cách mạng được in ấn tinh xảo. Họ chỉ mong cố thổ có thể cường thịnh, để những người tha hương như họ có thể an ủi trong lòng! Tình yêu tổ quốc này là thuần khiết nhất, cũng là sâu sắc nhất. Vô số người vì quyền

góp tiền, bán tài sản, tan cửa nát nhà. Vô số đời sau của những người tha hương này vẫn tham gia, trong 72 cổ hài cốt anh hùng được chôn cất tại Hoa Cúc Cường, đời sau của những người tha hương này chiếm hơn một nửa! Sự trỗi dậy của Trung Hoa mới. Trong những người tha hương này đã dấy lên làn sóng lớn nhất, Hồng Môn ở Mỹ, chính quyền Mỹ khi phát hành công trái chiến tranh của chính phủ Trung Hoa mới, những người tha hương ở Tân Lục Địa đã mua 6,5 triệu đô la! Số tiền này đều là do họ giặt từng bộ quần áo, là do họ múc từng thìa trong bếp. Bình thường không dám tiêu một xu lẻ, đều cẩn thận tích góp, nhưng khi mua công trái chiến tranh, lại không hề do dự. Dường như ai cũng là những nhà giàu mới nổi ở miền tây nước Mỹ. Họ chưa từng mong đợi quốc gia sẽ trả lại số tiền đó, chỉ mong khi họ ở nơi đất khách quê người, có thể ngẩng cao đầu trước tổ tiên, trước quốc gia của họ. Trong ánh mắt tuôn trào là những giọt nước mắt kích động tự hào!

Họ, những người tha hương này, trước đây được gọi là công nhân người Hoa.

Khi hạm đội Mưa Thần đến ngoài khơi San Francisco, từ xa đã có thể nhìn thấy Cầu Cổng Vàng nổi tiếng thế giới. Thành phố này ở Trung Quốc được gọi là San Francisco, nơi đây là trạm dừng chân đầu tiên của công nhân người Hoa đến Tân Lục Địa. Bao nhiêu lần họ chen chúc ở đầu thuyền, nhìn thế giới xa lạ này một cách mờ mịt. Quay đầu lại, quê hương đã ở bên kia biển cả. Và hôm nay, cuối cùng cũng có một hạm đội Trung Quốc, mang theo nguyên thủ quốc gia tối cao của Trung Quốc, đến thăm quốc gia này, đến thăm những người tha hương xa rời quê hương, ngày này, những người tha hương đã chờ đợi bao nhiêu năm!

Mưa Thần đứng ở đầu thuyền, không còn cảm giác nhẹ nhõm, hiền hòa như ở Hawaii. Nhìn Cầu Cổng Vàng hiện ra trước mắt, hẩn lạng lẽ cúi đầu, như đang tưởng niệm điều gì đó. Lý Viện nắm tay hẩn, dường như cũng

cảm nhận được sự nặng nề trong lòng hân. Nhưng lại không biết phải nói gì để an ủi hân. Bên cạnh hân, các phụ tá đều nghiêm túc đứng đó, ngay cả Tư Mã Trạm vốn luôn lôi thôi, cũng thay quân phục sạch sẽ, mặt mày ủ rũ đi cùng Tổng thống trầm mặc. Trong hải vực gần gũi này, khi quân hạm tiến vào San Francisco, họ dường như đã trải qua toàn bộ lịch sử đau thương của công nhân người Hoa. Mưa Thần cúi đầu ở đây, là thay mặt hân với tư cách nguyên thủ quốc gia hiện tại, bày tỏ sự hối lỗi với những người tha hương đã từng bị tổ quốc vứt bỏ nhưng không bao giờ quên tổ quốc của họ. Tổ quốc đã tiếp nhận các người quá muộn, và tổ quốc đã có lỗi với các người quá lâu! Từ giờ trở đi, bắt đầu từ chính mình, sẽ khiến những danh từ như công nhân người Hoa, heo... hoàn toàn trở thành quá khứ. Mặc kệ phải trả giá lớn đến đâu!

Hội tổng hạm đội, quân hạm Mỹ dẫn đầu tiến lên, hội quân với quân hạm Mỹ đến đón. Quân hạm nghênh đón phát tín hiệu: “Hoan nghênh đến San Francisco, đây là một vùng đất kỳ diệu.” Mưa Thần nghe ý tứ của cờ hiệu, quay đầu nói với hạm trưởng Phương Dip Sóng: “Hồi âm, nói rằng chúng ta đến tìm kiếm hữu nghị với tư cách bình đẳng... Thêm hai chữ công nhân người Hoa!” Phương Dip Sóng nghiêm nghị chào, quay người ra lệnh cho binh lính tín hiệu. Khi Triệu Cùng Hào phát tín hiệu, chiếc thuyền Mỹ đổi diện đường như cũng im lặng, sau đó pháo mừng ầm ầm vang lên.

Khi thuyền càng ngày càng gần Cầu Cổng Vàng, đã nhìn thấy trên cầu đã chật kín người. Chờ đến gần có thể phân biệt được, mọi người mới kinh ngạc phát hiện. Trên cầu toàn là người Hoa! Ngay cả hai bên cầu trên bờ, cũng đều là người Hoa! Những người thường ngày bị gọi là giặt quần áo, đầu quý, thuốc phiện quý. Đều chen chúc ở đây. Mặc trên người bộ trang phục trang trọng nhất, lộng lẫy nhất, hướng về hạm đội tổ quốc reo hò! Những người thường ngày trước mặt người da trắng sợ hãi rụt rè, nuốt giận vào bụng. Lúc này đều lung lay những lá quốc kỳ nhỏ trong tay, hướng về Mưa Thần phát ra tiếng reo hò gần như điên cuồng! Còi hạm đội hú dài, tất

cả quân binh đứng trên boong đều nghiêm trang chào, ai cũng như vậy. Từ Mã Trạm căn chặt môi. Trong ánh mắt là sự nghiêm túc chưa từng có, chỉ có thể đứng thẳng đặt tay lên trán. Hãn không thể nói, vì vừa nói hãn sợ mình sẽ khóc. Còn Mưa Thần thì sao? Hãn hiện tại phải đối mặt với một hình ảnh như thế nào?

Mưa Thần đứng trên đầu thuyền, từ từ tháo chiếc mũ lính xuống. Vị tổng thống trẻ tuổi luôn tỉnh táo ấy, giờ đây lệ nóng đã rưng rưng nơi khóe mắt. Hãn đứng đó, hướng về những người con xa xứ đang chào đón mình, cúi đầu thật sâu. "Tổ quốc đến thăm mọi người đã quá muộn, quá muộn rồi!"

Viện trưởng Lý, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn theo bóng lưng Mưa Thần. Giờ phút này, nàng hoàn toàn hiểu rõ tâm tư của chồng, hiểu cả gánh nặng mà hãn đang mang trên vai. Nàng có thể làm phu nhân của hãn, quả thực là quá tốt, quá tốt rồi...

Khi đội tàu đi qua gầm Cầu Cổng Vàng, trên cầu, tiếng hò reo của người Hoa chỉ còn lại một câu: "Tổ quốc! Tổ quốc!" Họ không ngừng tung hoa tươi và dải lụa màu xuống, vẫy chào chiếc tuần dương hạm Triệu và hào đang rẽ sóng trên biển. Lệ nóng của họ tuôn rơi, tiếng gào thét khản đặc. Dường như bao nhiêu năm tháng cực khổ đều được giải tỏa hết trong ngày hôm nay. Trên những gương mặt khắc sâu dấu ấn tang thương của lịch sử, giờ chỉ còn lại sự kích động và tự hào. Tổ quốc đã đến, tổ quốc cuối cùng đã đến! Trong khoảnh khắc này, Mưa Thần cảm thấy mình chính là lịch sử.

Khi đội tàu cập bến Thánh Francisco, thị trưởng và một số nghị viên quốc hội đã tổ chức nghi thức chào đón. Lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy những thủ tục ấy trở nên thừa thãi. Những người Mỹ đã tận mắt chứng kiến người Hoa trong thành phố dốc hết sức mình, nhiệt tình chào đón nguyên thủ của họ. Có lẽ họ vẫn chưa thể hiểu hết tình cảm dân tộc sâu sắc, cùng với những năm tháng gian khổ mà đất nước và nhân dân đã trải qua.

Mưa Thần vẫn chưa thoát khỏi sự kích động trong lòng. Hắn gần như chỉ qua loa tiếp nhận chiếc chìa khóa vàng và giấy chứng nhận công dân danh dự của thành phố Thánh Francisco do thị trưởng trao tặng. Hắn cũng từ chối lời mời dự tiệc chiêu đãi tại tòa thị chính. Thay vào đó, hắn cùng phu nhân đến phố người Hoa, gặp gỡ những Hoa kiều nơi đây. Những người Mỹ đến chào đón hắn đều tỏ ra thông cảm.

Sau này, thị trưởng thành phố Thánh Francisco đã viết trong nhật ký của mình: "... Ta chưa từng nghĩ rằng, những người Hoa nhút nhát, cam chịu ngày nay lại bộc phát ra một bộ mặt hoàn toàn khác biệt. Thánh Francisco hôm nay dường như đã trở thành một thành phố của người Trung Quốc. Người Trung Quốc, người da trắng, người da đen, tất cả đều ngơ ngác nhìn. Người da trắng thấy một dân tộc đang trên đà trỗi dậy, vị tổng thống trẻ tuổi của họ trong khoảnh khắc này đã hòa chung nhịp đập với nhân dân... Còn người da đen, liệu trí tuệ của họ có hiểu được tất cả những điều này không? Tóm lại, những sự việc hôm nay khiến tôi cảm thấy rất kỳ lạ, hoặc có thể nói là rất kỳ quặc. Là một dân tộc, lại không tán thành nước Mỹ như vậy, có lẽ là do những người Hoa và cả người Italy nữa... Về chuyến thăm sắp tới của vị tổng thống này, quả là một điều rất thú vị..."

Khi đoàn xe tiến vào phố người Hoa Thánh Francisco, nơi đây đã chật ních người. Bình thường, cảnh sát Mỹ hiếm khi xuất hiện tại quảng trường này, nhưng hôm nay họ lại ra sức duy trì trật tự. Cách đối đãi và sự bảo vệ đặc biệt dành cho một người da vàng khiến những vị cảnh sát này cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng không ai ở đây quan tâm đến cảm xúc của họ. Mọi người từ Cầu Cổng Vàng đã đổ xô đến đây, chỉ để nhìn Mưa Thần một lần.

Cuộc gặp gỡ này đã được sắp xếp từ trước. Hồng Môn của Mỹ sẽ cử mười sáu đại biểu, cùng với chín đại biểu của tòa án Mỹ, đại diện cho hàng triệu người Hoa ở Mỹ, để tiếp đón tổng thống tuyên úy của Trung Hoa Dân Quốc tại Hồng Môn San Francisco.

Trong đường khẩu, những bàn bát tiên đã được bày biện đầy ắp, rượu ngon và món ngon truyền thống của Trung Quốc cũng được dọn lên liên tục. Quan Nhị gia được thờ phụng trong đường khẩu, nay bị hai lá quốc kỳ che chắn. Đại sứ Trung Quốc tại Mỹ, Lục Tông Tường, đã bận rộn chuẩn bị cho buổi tuyên úy này, mồ hôi nhễ nhại. Vị đại sứ này còn có một chặng đường gian khổ phía trước, bởi vì trong suốt chuyến thăm của Mưa Thần tại Mỹ, ông sẽ phải đi cùng! Tuy nhiên, Lục Tông Tường vẫn rất vui vẻ. Ông đã cùng với Thanh mặt và Viên nhớ dân quốc cùng nhau đi đến, mặc dù luôn bị chỉ trích là có phong cách ngoại giao mềm yếu. Nhưng trong thời đại này, bạn dựa vào cái gì để có thể cứng rắn với người ta? Không phải ai cũng khăng khăng chuẩn bị bán nước mọi lúc mọi nơi.

Theo sự trỗi dậy của Tân Dân Quốc trên trường quốc tế, cùng với những chiến thắng vang dội, Lục Tông Tường càng thêm kính phục Mưa Thần. Tuổi trẻ như vậy mà đã cơ bản thống nhất toàn quốc, lại còn hiểu rõ tình hình quốc tế, chủ động lợi dụng, đối lấy lợi ích mà thực lực của mình chưa đạt được, điều này hơn hẳn hầu hết các nhà lãnh đạo trên thế giới! Chỉ cần việc hãn đến Mỹ, được tiếp đón với nghi lễ cao nhất, cũng đã khiến vị đại sứ này cảm động và nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Là một nhà ngoại giao, có thể gặp thời kỳ quốc lực không ngừng đi lên, quả là một điều may mắn.

Đường khẩu Hồng Môn San Francisco lúc này đã tràn ngập không khí rục rịch. Hơn hai mươi đại biểu cùng với con cháu thanh niên Hoa kiều, những người đã từng đóng góp trong sự nghiệp phục hưng, cùng với đại diện người Hoa bản địa San Francisco, đều ăn mặc chỉnh tề đứng chờ ở cửa. Không ít người mặc áo dài, áo khoác ngoài, ngóng trông ra bên ngoài. Đội múa lân cũng đã chuẩn bị xong, hàng vạn tiếng pháo đã được treo cao. Chỉ chờ Mưa Thần đến.

Cuối cùng, đoàn xe xuất hiện ở khúc quanh của con đường. Mọi người liên tục chào hỏi, tranh thủ thời gian đánh trống khua chiêng, đốt pháo, lập

tức là một tràng pháo nổ rền vang, giống như phố người Hoa lại đón Tết Nguyên Đán. Mọi người đều hưng phấn, bắt đầu di chuyển, giờ cao những lá cờ nhỏ trong tay, lúc này, tiếng hô của mọi người đều biến thành: "Mưa Thần tổng thống vạn tuế ~~!!!"

Xe dừng lại trước cửa Hồng Môn, một phó quan cao lớn bước xuống xe, mở cửa xe. Mưa Thần cúi đầu, bước ra khỏi xe với nụ cười rạng rỡ, hân hoan hai tay, chấp tay chào hỏi Hoa kiều xung quanh: "Các vị đồng bào tiền bối, các người chào đón ta, một văn bối như thế này, khiến ta phải làm sao cho xứng đáng đây? Hôm nay không có tổng thống nào cả, chỉ có một người con xa nhà trở về muộn, mang theo vợ mình đến thăm mọi người! Mọi người ở Mỹ vất vả rồi!"

Những lời nói và hành động ôn hòa của Mưa Thần đã khơi dậy tiếng hoan hô càng lớn trong đám đông. Sau đó, Viện trưởng Lý bước ra, nàng hôm nay đã thay một bộ sườn xám vừa vặn, nụ cười tươi tắn với lúm đồng tiền trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cùng với Mưa Thần, nàng xoay người chào hỏi mọi người xung quanh. Nhìn thấy vị tổng thống phu nhân xinh đẹp và thanh thuần như vậy, mọi người lại càng hò reo vang dội.

Nhìn xem đất nước chúng ta, tổng thống hiện tại trẻ trung và tuấn tú, tổng thống phu nhân lại xinh đẹp như vậy! Trong tiếng pháo và tiếng hoan hô, Mưa Thần nắm tay Lý Viện, mỉm cười bước về phía những đại biểu người Hoa đang chào đón hân ở cửa. Vài ông lão đã lớn tuổi bước tới, muốn cúi đầu 90 độ. Mưa Thần vội vàng đỡ lấy họ: "Ta làm sao dám nhận? Ta làm sao dám nhận? Phải là ta hành lễ với mọi người mới đúng! Tiên sinh trong núi có câu nói nổi tiếng, Hoa kiều là mẹ của cách mạng Trung Quốc, ta thấy Hoa kiều cũng là mẹ của công cuộc kiến thiết Trung Quốc! Chỉ hận chúng ta đến thăm mọi người quá muộn!"

Vài ông lão cũng không kìm được nước mắt: "Đến là tốt rồi... Đến là tốt rồi..." Đội múa lân lúc này đã hạ thanh hái xuống, lắc đầu vẩy đuôi múa

trước mặt Mưa Thần, hai con sư tử há miệng, phun ra hai bức tranh chữ vàng trên nền đỏ. Bên trái là "anh hùng dân tộc", bên phải là "quốc chi lá chắn". Mưa Thần mỉm cười vỗ tay, sau đó lần lượt bắt tay với những thanh niên Hoa kiều nam nữ múa lân, hóa ra đều là thành viên của phân hội Tinh Võ thể dục San Francisco. Mưa Thần tỏ ra rất thích thú với những thanh niên Hoa kiều này, lần lượt hỏi tuổi của họ, có tính đến chuyện về nước làm việc hay không. Mãi đến khi Vương Đăng Khoa thúc giục hẳn vào chỗ ngồi, hẳn mới chấp tay chào mọi người, trong tiếng hoan hô, sải bước đi vào.

Trong miệng Tổng đường Hồng Môn, quả nhiên là một buổi tiệc gia đình ấm cúng. Mưa Thần tươi cười dẫn theo Lý viện, ngồi xuống chủ vị. Theo thông lệ trong nước, mọi người đều nhường nhịn nhau một phen. Cuối cùng, đương nhiên vẫn là hẳn ngồi ở vị trí trung tâm, nhìn người bên cạnh rót đầy rượu vào ly của mình. Hẳn trầm ngâm một lát, bưng ly rượu đứng dậy, mọi người đều im lặng, chờ Mưa Thần lên tiếng. Mưa Thần đứng đó, vẻ ung dung vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là sự nặng nề trong ánh mắt.

“..... Các vị đồng bào thân mến, những người ra đi, có người đã là đời thứ ba, đời thứ tư. Khi đó, đất nước đã từ bỏ các người. Chúng ta, những đồng bào này, ở nơi đất khách quê người, đã tiến hành những công cuộc xây dựng gian khổ nhất. Bằng chính đôi tay của mình, các người đã tạo nên những diện mạo hiện đại hóa của biết bao quốc gia. Nhưng các người vẫn bị coi là những kẻ dị biệt! Bởi vì ngay cả người nước ngoài cũng biết, người Trung Quốc dù đi đến đâu, trong lòng họ vẫn luôn hướng về cố thổ, tổ tông của họ, đất nước của họ!”

Bên dưới, đã có người bật khóc. Mưa Thần rót cạn ly rượu đầu tiên xuống đất: “Ly rượu này, xin dâng lên những người đã rời xa cố thổ một trăm năm trước, những công nhân Hoa kiều luôn mơ ước một ngày được trở

về quê hương..... Hôm nay, đại diện cho quê hương của họ, đến thăm họ!”

Trong mắt Mưa Thần đã có chút ướt át, hắt lại bưng ly rượu thứ hai lên, giọng điệu càng thêm sâu lắng, càng thêm mãnh liệt: “..... Vào thời điểm giao thoa thế kỷ, khi đất nước được khôi phục, khi nền dân quốc được thành lập, Hoa kiều đã để lại những dấu ấn nổi bật trong lịch sử. Họ bán nhà quyên góp tiền, giúp đỡ tổ quốc khôi phục sự nghiệp. Biết bao người đã dốc cả đời, dành dụm chút vốn liếng để dưỡng già, cũng không chút do dự mà ủng hộ sự nghiệp khôi phục của tổ quốc. Lại có vô số thanh niên Hoa kiều, từ khắp mọi miền đất nước, đã đến chiến trường tuyến đầu. Cuối cùng, họ đã dâng hiến tuổi trẻ của mình. Chúng ta, những đồng bào Hoa kiều, tình yêu của họ dành cho tổ quốc là sâu sắc nhất, sự kỳ vọng của họ vào sự cường thịnh của tổ quốc cũng là chân thật nhất! Ly rượu thứ hai này, xin dâng lên những đồng bào Hoa kiều đã hiến thân vì sự nghiệp khôi phục của tổ quốc, lịch sử sẽ mãi mãi ghi nhớ họ, tổ quốc chắc chắn cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ họ!”

Một tràng pháo tay vang dội, từng gương mặt đắm lệ ánh lên trước mắt Mưa Thần. Mọi người không biết phải nói gì. Chỉ biết nhiệt liệt vỗ tay. Đó là số phận khốn khổ của Hoa kiều, là sự mong mỏi về một đất nước cường thịnh, là hành trình gian nan của sự trỗi dậy dân tộc. Giờ phút này, trăm năm lịch sử gian khổ của Hoa kiều, đã được cô đọng trong lời chúc mừng của Mưa Thần.

Mưa Thần bưng ly rượu thứ ba lên, lặng lẽ nhìn mọi người: “..... Trải qua sự hy sinh của vô số người, trải qua những nỗ lực tuyệt vời của vô số chí sĩ. Hiện tại, Trung Hoa mới đã được dựng xây! Đất nước này, sẽ không để con cháu của mình phải trải qua nhiều đau khổ như vậy nữa, sự cường thịnh và phục hưng của đất nước này là không thể ngăn cản! Đây là tiếng nói của năm ngàn năm lịch sử của chúng ta, đây là tiếng nói chung

của bốn vạn vạn, năm ngàn vạn người Trung Quốc và con cháu Viêm Hoàng trên khắp thế giới! Tôi mong mỗi vô hạn đối với những đồng bào Hoa kiều, hy vọng các người có thể cống hiến cho sự nghiệp xây dựng đất nước, hy vọng các người có thể trở về quê hương, phát huy sở trường của mình. Đất nước sẽ không quên những người con ưu tú của mình, sau này trên toàn thế giới, Hoa kiều đều là một danh xưng đáng tự hào nhất! Phía sau các người, chính là một tổ quốc ngày càng cường thịnh!” Mưa Thần uống cạn ly rượu, hướng về mọi người để lộ đáy ly. Mọi người đều đứng dậy, cùng một động tác uống cạn ly rượu trong tay. Ánh mắt mọi người nhìn nhau, chỉ là lúc này, trên mỗi gương mặt đều có thêm một thứ có thể gọi là tự hào và kiên định.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Những người xa quê đã rời xa quê hương trăm năm, giờ đây các người có thể nghỉ ngơi, tổ quốc sẽ không để các người thất vọng. Ước mơ lớn nhất của các người sẽ dần dần thành hiện thực, giờ đây, những linh hồn xa quê..... có thể trở về nhà.

Canh thứ hai, chương này viết rất tốn tâm tư. Cũng rất mệt mỏi. Hôm nay đổi mới đến đây thôi, Oscar tiếp tục cố gắng thực hiện lời hứa của mình.....

STT 271: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 72: Đông Á đầu sức

Tin tức về thất bại thảm hại của Đông Kinh ở Thanh Đảo vừa mới truyền đến, không khí điên cuồng của cả nước dần lắng xuống. Trên chính trường, sóng gió thay đổi khôn lường, điều này lại nằm ngoài tầm hiểu biết của người dân. Nội các Đại ôi đột ngột sụp đổ, vị cựu Thủ tướng bị ám sát. Kẻ hành thích lại là một học sinh năm ba trường công lập ở Đông Kinh, Nhật Bản, với lý lịch vô cùng đơn giản. Hắn không hề cảm thấy mình sai trái khi đứng trước tòa án. Trong dân gian, tiếng ủng hộ hung thủ này vang dội. Với những kẻ tự cho rằng đã bị các chính trị gia trong nội các Đại ôi che giấu tổn thương, người thanh niên này không phải là hung thủ mà là anh hùng.

Tuy nhiên, sự sụp đổ của nội các Đại ôi cũng kéo theo những lời đồn thổi ly kỳ trong dân gian. Đáng chú ý nhất là việc hải quân phản bội vị Thủ tướng này. Phe Lục quân trưởng Châu đã đạt được thỏa thuận với hải quân để duy trì chính sách Thái Bình Dương của họ, đồng ý khống chế sự phát triển của lục quân trên lục địa. Hơn nữa, hải quân cũng nhận thức rõ rằng Đại ôi đã gần như đặc tội với tất cả giới quyền quý của Nhật Bản, nên đã quyết định thay đổi. Thêm vào đó, người ta còn đồn rằng đại thần trong cung đình, Mộc Hạ, đã lấy được mấy rương tiền mặt. Cuối cùng, nhiều thế lực đã liên kết để lật đổ Đại ôi, dường như đã trở thành chuyện đương nhiên. Hiện tại, nội các Quế Thái Lang đã lên nắm quyền, lục quân và hải quân vẫn là những nhân vật cũ, nhưng bề ngoài lại là công tước Tây Viên Tự. Trong dự toán quốc phòng năm 1915, ngân sách đã tăng vọt 42% so với

năm 1914! Đối với việc tiếp tục đàm phán với nội các Quế Thái Lang, về chính sách kéo dài của nội các Đại ôi, chính quyền Nhật Bản giải thích rằng họ đang "nằm gai nếm mật", lần này Nhật Bản tuân theo tâm trạng đau khổ khi chấp nhận Tam quốc và Liêu Đông. Tiếp tục cố gắng hết mình. Tạm thời duy trì hiện trạng, chờ đợi quốc lực hùng mạnh, nhất định sẽ có những chính sách quyết đoán trong tương lai, khôi phục vinh quang của đế quốc! Dưới cái cớ miễn cưỡng này, người dân Nhật Bản, vốn có tính phục tùng cao nhất, đã chấp nhận. Tình hình chính trị dường như đã ổn định. Nhưng trong những ngày tới, họ sẽ cảm nhận được cuộc sống đang dần thay đổi.

Không khí rộng rãi của những năm đầu Đại Chính giờ đã không còn. Khắp nơi đều là những lời tuyên dương về việc khôi phục truyền thống mỹ đức của Nhật Bản, và sự từ chối văn hóa Anh-Mỹ. Dư luận báo chí cũng vậy. Chính phủ Nhật Bản đã thông qua "Luật cấm ngôn luận không phải quốc dân", theo dự luật này, có lẽ chỉ có thể tuyên dương văn hóa quân phiệt. Và cả giấc mơ bá chủ thế giới của Nhật Bản nữa. Ngành giải trí lại tăng thuế, chính phủ kêu gọi người dân sống một cuộc sống gian khổ như thời Minh Trị, tăng cường giáo dục quân sự trong trường học. Các thương nhân Trung Quốc và Triều Tiên ở Nhật Bản càng bị đối xử phân biệt. Ngoại trừ việc vẫn duy trì cung ứng ở Đông Kinh, một số thành phố đã áp dụng chế độ phân phối. Trước khi kinh tế hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp, có lẽ nội các này sẽ tiếp tục chính sách vơ vét đồng tiền cuối cùng trong túi người dân để xây dựng quân đội. Không khí căng thẳng bao trùm khắp nước Nhật, cuộc sống cũng trở nên khó khăn. Nhưng lục quân, sau một thời gian dài với kế hoạch mở rộng bốn sư đoàn, cuối cùng đã được thông qua tại quốc hội đế quốc, bao gồm cả việc tái thiết một số sư đoàn. Gần như toàn bộ lục quân Nhật Bản đã có một sự thay đổi lớn. Kế hoạch hạm đội bát bát của hải quân cũng tuyên bố sẽ được thực hiện đến cùng. Quốc gia Nhật Bản đang tiêu hao sức mạnh của mình, nhanh chóng vũ trang. Vì vậy, nhiều người dân đã gọi nội các Quế Thái Lang hiện tại là "nội các lục quân", "nội các chiến đấu". Đảo quốc này sẽ trượt về hướng nào, hiện tại không ai biết.

Những người thao túng thực sự đằng sau nội các này, trong dinh thự riêng của nguyên lão Sơn huyện có bằng hữu, lại là một bầu không khí yên tĩnh. Lão nhân bảy mươi tám tuổi sau khi ngủ trưa, đi đến Phật đường, lặng lẽ dâng hương, sau đó chấp tay cầu nguyện một lát. Hiện tại là cuối thu ở Đông Kinh, mùa đông trắng xóa sắp đến. Mặc dù không có vẻ đẹp rực rỡ như hoa anh đào mùa xuân, nhưng cảm giác trời cao khí sáng của mùa thu vẫn có thể coi là một trong những khoảng thời gian đẹp nhất của thành phố này.

Lão nhân từ từ bước ra, dưới hiên, một người đàn ông đầu tóc mặc kimono đang cung kính quỳ gối chờ đợi. Nhìn kỹ, hóa ra là Đại tướng Cường Thị Trợ, người đã giúp đỡ trong nội các. Sơn huyện hừ một tiếng: "Nội các lại xảy ra chuyện gì? Hiện tại người ngày nào cũng đến đây, ta biết người muốn mượn sức ảnh hưởng của ta, nhưng loại quyền lực này, chính vì nó lớn lao, nên không thể lạm dụng! Hiện tại người là lực quân của đế quốc, không có chút trách nhiệm nào, người coi mình là một võ sĩ sao?"

Cường Thị Trợ dường như đã quá quen thuộc với lời răn dạy của nguyên lão Sơn huyện có bằng hữu, cúi đầu chào. Một người lớn tuổi như vậy, bản thân cũng là Đại tướng, vậy mà lại dùng giọng điệu vô cùng uất ức để mở lời với Sơn huyện có bằng hữu, tố khổ: "Đại nhân, đây thực sự là chuyện hạ quan cảm thấy bất lực! Quốc hội đế quốc đã thông qua dự luật xây dựng thêm bốn sư đoàn. Quế Thái Lang lại kiên quyết muốn trì hoãn việc xây dựng đến năm 1916, việc xây dựng của hải quân cũng bị hoãn lại. Hẳn nói rằng hiện tại không thể kích động Anh-Mỹ quá mức, vậy thì khi nào đế quốc phát triển, cần phải nhìn sắc mặt của họ? Hành vi này chẳng phải là không phải quốc dân sao! Hạ quan đã cố gắng lý lẽ với hãn, nhưng Quế Thái Lang lại thô bạo trả lời rằng, nếu hạ quan không hài lòng với quyết định của hãn, có thể từ chức! Thái độ vô trách nhiệm như vậy thực sự không phù hợp với quốc sách hiện tại! Vì vậy, hạ quan mới tự mình đến đây, thưa với đại nhân, mong đại nhân thông cảm cho tấm lòng vì nước, vì

lục quân của hạ quan, xin đại nhân hãy tha thứ cho sự lỗ mãng của hạ quan."

Lời nói của Cương Thị Trợ rất vừa vặn, Sơn huyện có bằng hữu lặng lẽ đứng đó, không biết đang nghĩ gì. Cuối cùng, ông mới khoát tay: "Những chuyện này, người cứ làm hết mình, là được. Nội các mới được thành lập, ta đã quyết định không can thiệp vào các chính sách quan trọng nữa. Chúng ta, những người này, sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi thế giới này, theo Minh Trị đại đế. Sau này còn phải dựa vào các người cố gắng nhiều hơn!" Nói xong, ông không nhìn Cương Thị Trợ lấy một cái, cứ thế từ từ bước đi. Cương Thị Trợ ngẩn người, rốt cuộc câu trả lời chắc chắn của Sơn huyện có bằng hữu là có ý gì, hẳn không hiểu nổi, đứng ngây người một lúc lâu, chỉ đành đứng dậy, cúi đầu thật sâu về phía Sơn huyện rồi đi, sau đó mới hãnh diện rời đi.

Còn Sơn huyện thì đi vào tỉnh thất của mình, ở đó, cũng có người đang đợi ông. Một hạ nữ đứng ở cửa buồng khay trà muốn vào, Sơn huyện có bằng hữu vung tay. Hạ nữ liền hoảng sợ vội vàng cúi đầu lui ra. Sơn huyện tự mình kéo cửa gỗ ra, đã nhìn thấy trong căn phòng trống trải, một bóng người thấp bé đứng lên, hơi cúi người chào.

"Mời ngài... Người biết vừa rồi ai đến tìm ta không?"

"... Đại khái là cái đầu Cương Thị kia, nào còn chưa lớn bằng huân chương trước ngực hẳn, lục quân các hạ." Người kia lặng lẽ trả lời. Hẳn chính là Thủ tướng nội các hiện tại của Nhật Bản, cũng là một trong hai nguyên lão được sắc phong vào thời Đại Chính. Mặc dù hẳn được coi là đệ nhất tướng tài của phe Sơn huyện, nhưng trước mặt nguyên lão Sơn huyện, vẫn là một loại khí độ bình đẳng.

Sơn Huyện cười nhạt, ngồi xuống: "Hiện tại lục quân, đúng là không có nhân tài a! Chỉ có Mộc Quân thần cương liệt, lại thêm Áo Công tước thông

dong. Giờ đây, họ đều đã thành người đi trước, không thể đuổi kịp. Chúng ta, những kẻ này, quả thực đã già rồi...” Quế Thái Lang tuy người nhỏ con, nhưng lại lộ ra vẻ rắn rỏi, khỏe mạnh. Trên môi còn giữ lại chòm râu trắng, đầu thì cạo trọc lóc. Một cặp kính gọng vàng khiến hắn trông như một vị học giả. So với Sơn Huyện chỉ ở sau màn, hắn tham gia nhiều hơn vào việc hoạch định quốc sách những năm gần đây. Cùng các phe phái liên hệ, lại thêm việc giao thiệp với các cường quốc phương Tây. Về mặt chính sách, hắn có kinh nghiệm thực tế hơn. Bởi vậy, khi nói chuyện với Sơn Huyện, người hiện tại có lẽ đã là đệ nhất nguyên lão dưới Thiên Hoàng, hắn cũng có một loại tự tin, khí độ riêng.

“Kỳ thực, bỉ nhân đến đây, ý đồ cũng không khác Cường thị là bao. Cũng là vì chính sách hiện tại của nội các mà cầu xin tha thứ... Vị thế quốc tế của đế quốc hiện tại vô cùng gian nan. Bên trong cần ổn định quốc sách, bên ngoài lại cần một lớp nhẵn nhụi bề ngoài. Việc xây dựng lục quân và hải quân không thể ầm ỹ như vậy. Hơn nữa, việc liên lạc với các cường quốc phương Tây cần tăng cường, nếu không, chúng ta sẽ bị tụt lại phía sau. Cuối cùng, sẽ bị ép buộc phải dùng chiến tranh để giải quyết vấn đề Đông Á. Chiến tranh không phải là mục tiêu cao nhất của chúng ta, mà chỉ là một trong những thủ đoạn. Quyền uy của đế quốc ở Đông Á đang bị thách thức, nhưng có nhiều cách để giải quyết.”

Sơn Huyện lặng lẽ nghe Quế Thái Lang nói. Không có bất kỳ biểu hiện gì, bỗng nhiên hỏi: “Mưa Thần đã đến Mỹ quốc chưa? Tình hình ở đó thế nào? Nước Mỹ hiện tại có động thái gì không?” Quế Thái Lang khẽ giật mình, trầm giọng thở dài: “Người này đi thăm, đối với đế quốc mà nói, luôn là một tin tức bất lợi... Căn cứ vào những báo cáo gửi về, hắn đã đến Hawaii, được đón tiếp rất nồng nhiệt. Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ, có lẽ đã trao đổi điều gì đó nhằm vào đế quốc... Ta vẫn cho rằng, việc hải quân thành lập phái Mỹ chi đội, là một việc vô cùng ngu xuẩn!” Tiếp đó, hắn đến San Francisco. Nơi đó, người Hoa hoan nghênh nhiệt liệt. Thậm

chí còn khiến người Mỹ chú ý đến cộng đồng người Hoa mới ở đại lục. Hôm nay, hần đã rời San Francisco, hướng về phía tây, đến Washington, có thể đoán trước rằng trên đường đi sẽ có hàng loạt buổi tiếp đón, viếng thăm và tiệc chiêu đãi, cho đến khi đến bờ biển phía đông nước Mỹ. Nhân viên ngoại giao của đế quốc hiện đang nỗ lực ngăn cản hần phát biểu diễn thuyết tại quốc hội Mỹ, đã đưa ra những thương lượng nghiêm túc với bộ ngoại giao Mỹ. Bởi vì bài diễn thuyết của Mưa Thần chắc chắn sẽ liên quan đến cuộc chiến Sơn Đông vừa kết thúc. Việc hần đơn phương phát biểu diễn thuyết ở Mỹ có thể là một sự lừa dối dư luận, khiến người Mỹ hiểu lầm về đế quốc, bất lợi cho hòa bình ở khu vực Thái Bình Dương hiện tại, đế quốc sẽ có những phản ứng nghiêm túc nhất... Cho đến nay, các cuộc thương lượng vẫn diễn ra tốt đẹp, ý kiến của chúng ta đã được bộ ngoại giao Mỹ xem xét kỹ lưỡng. Đại sứ Nhật Bản tại Mỹ, Giếng Đá Quân, đang nỗ lực thương lượng việc này, cần phải đạt được kết quả tốt nhất... Nhưng ảnh hưởng từ chuyến thăm Mỹ lần này của hần, chúng ta rất khó xóa bỏ. Sự cảnh giác của Mỹ đối với đế quốc cũng vô cùng nghiêm trọng.” Nói đến đây, vẻ lo lắng trên mặt Quế Thái Lang không hề giảm bớt.

“... Nhưng nước Mỹ, mặc dù trong các chương trình ngoại giao rất coi trọng việc thương lượng với đế quốc, nhưng việc lợi dụng Trung Quốc để kiềm chế đế quốc trong các vấn đề quốc sách ở châu Á ngày càng rõ ràng. Rõ ràng, họ hy vọng biến Thái Bình Dương thành sân sau an toàn của họ, từ đó có thể thông dong đối mặt với những biến động quốc tế ở hướng Đại Tây Dương... Theo những thông tin đáng tin cậy, trong nội bộ nước Mỹ đã lan truyền việc ưu đãi tối huệ quốc cho Trung Quốc, cùng với khả năng cho vay công nghiệp hơn ngàn vạn đô la. Một tập đoàn du thuyết hùng mạnh đang làm việc tại quốc hội Mỹ, trong khi công việc của đế quốc trong lĩnh vực này lại tỏ ra yếu thế. Kế hoạch chiến lược của Trung Quốc trong chuyến thăm Mỹ lần này rất cao minh, lại thêm hành động kiên quyết, đều là điều khó có thể tưởng tượng được. Nếu không phải là một chính trị gia thấu hiểu sâu sắc tình hình thế giới, sẽ không thể sắp xếp một chuyến đi

như vậy... Trung Quốc, và vị tổng thống Mưa Thần kia, lòng dạ của họ đã trở nên sâu xa, đế quốc cần phải hết sức thận trọng đối mặt...”

Sơn Huyện ngồi đó, nhắm hờ đôi mắt, lắng nghe Quế Thái Lang nói nhỏ. Trông như sắp ngủ gật. Giọng nói của Quế Thái Lang vang vọng trong căn phòng rộng lớn và trống trải. Âm cuối đều mang theo một chút rung động bí ẩn, dường như càng làm tăng thêm sự nghiêm trọng trong giọng nói của vị Thủ tướng các hạ. Sơn Huyện mở mắt, thản nhiên nói: “Cho nên, đây là lý do người tạm thời làm chậm bước tiến mở rộng của hải quân và lục quân, một mặt duy trì quan hệ với Mỹ, một mặt lại gấp rút phái sứ đoàn đến Anh và Pháp. Để trước khi Mưa Thần đến châu Âu, đạt được hiệp ước với họ, toàn bộ chính sách cơ bản nằm ở chỗ cảnh giác cao độ với Trung Quốc. Coi họ hiện tại đã trở thành đối thủ thực tế nhất, và cũng là cần thiết nhất để điều chỉnh quốc sách để đối mặt?”

Đối diện với câu hỏi sắc bén nhưng lại ẩn chứa sự nghiêm khắc của Sơn Huyện, Quế Thái Lang bình thản ngồi đó. Gật đầu nói: “Đúng vậy, Trung Quốc bây giờ đã không còn là Trung Quốc của ngày hôm qua. Mà đế quốc cũng không còn là đế quốc của ngày hôm qua. Muốn hoàn thành đại nghiệp của đế quốc, nhất định phải tìm kiếm bá quyền ở Đông Á. Liên minh đã không thể, thì nhất định phải dùng nhiều thủ đoạn để xử lý. Đế quốc chỉ có toàn tâm toàn ý đối mặt với Trung Quốc. Mới có thể duy trì sự tồn tại và phát triển của đế quốc, tương lai Đông Á tất sẽ có một trận chiến quyết định vận mệnh. Mà chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng từ trước. Hy vọng Sơn Huyện các hạ toàn lực ủng hộ chính sách của bệ nhân... Cương thị nhất định phải xuống đài. Thay thế bằng nhân tuyển mới, ta cần nắm lục quân trong tay. Nếu không, xin mời Sơn Huyện các hạ phế truất ta.”

Sơn Huyện gật đầu nặng nề, còn Quế Thái Lang cũng bình tĩnh đứng lên, hơi cúi đầu hành lễ cáo từ, sau đó kéo cửa rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Chỉ để lại lão nhân này, đối diện với một khoảng trống và sự sợ hãi.

Khi Mưa Thần rời Trung Quốc để đến Mỹ, đoàn đại biểu quân sự chính quy của Trung Quốc cũng đồng thời xuất phát. Họ không đi bằng quân hạm, mà mua vé hạng nhất trên con tàu biển chở khách nhanh Britannia chạy tuyến Yokohama và London. Thành phần của đoàn đại biểu quân sự này tương đối hùng hậu, Lục Hải quân nhân viên lấy Tưởng Bách Lý làm đoàn trưởng, Hà Toại làm phó đoàn trưởng. Thành viên bao gồm Trần Sơn Hà, Canh Tư Linh, Lý Duệ, Lữ Kiến Tiều và các tướng lĩnh khác, cũng có các trưởng phòng nghiệp vụ và tham mưu tác chiến cốt cán của tổng tham mưu, hải quân thì có Tạ Khán Triều dẫn đầu một nhóm tướng tá hải quân, còn có đại biểu lục hàng Mã Vân Thành, thậm chí cả phi công vương bài Đinh Vũ Thương cũng được Mưa Thần đích thân chỉ định, muốn hãnh đi cùng đoàn, người trẻ tuổi mang hàm thiếu tá này trong đám sao sáng lấp lánh, lại càng lộ ra vẻ không hài hòa. Bất quá, kỵ sĩ không trung này lại không hề cảm thấy khó chịu, trên con tàu biển chở khách xa hoa này, lại như cá gặp nước. Trần Sơn Hà cũng rất hợp với hãnh, một thiếu tướng, một thiếu tá không ít kết bạn trên thuyền tìm vui.

Chỉ có Hà Toại, cả ngày nhốt mình trong khoang thuyền, nghiên cứu tài liệu liên quan đến trận chiến châu Âu, còn trong phòng đọc sách trên tàu, mượn đọc rất nhiều sách liên quan đến lịch sử châu Âu, cứ thế mài miết suốt một ngày. Mưa Thần lần này vẫn quan trọng với hãnh. Hiện tại, hai vị tư lệnh tập đoàn quân đã được bổ nhiệm. Hãnh với thân phận phó đoàn trưởng dẫn đoàn đại biểu quân sự đến châu Âu, một mình đảm đương một phía. Một vị tư lệnh khác, Thái Ngạc, sau chiến sự Sơn Đông, sức khỏe không tốt, ở lại trong nước cùng Ngô Hái giữ nhà. Ai cũng biết Tưởng Bách Lý là nhà chiến lược, không thích dẫn quân. Tương lai, nếu phó Âu quân viễn chinh thành công, chẳng phải hãnh sẽ thuận lý thành chương trở thành Tổng tư lệnh phó Âu quân viễn chinh sao! Mặc dù từ trước đến nay, hãnh dường như luôn giữ khoảng cách với chính sách của Mưa Thần, thậm chí còn giữ khoảng cách với Mưa Thần. Nhưng mức độ được tin tưởng này, sợ rằng Ngô Hái cũng không đuổi kịp.

Gì Toại tự biết rõ tình hình, hắn cũng chẳng vui vẻ gì khi phải đứng trên đầu sóng ngọn gió thế này. Nhưng là, thân là quân nhân, hắn chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh. Lúc Mưa Thần đến gặp hắn trước khi xuất phát, chỉ nói vồn vện mấy chữ: “Còn muốn làm quân nhân, thì phải trung thành phục tùng mệnh lệnh, cho phép người giữ lại ý kiến cá nhân, nếu không muốn làm quân nhân, người muốn đi đâu, ta đều ủng hộ, cứ tự nhiên!” Mỗi quan hệ giữa hắn và Mưa Thần, không biết từ lúc nào đã biến thành bộ dạng này.

Chẳng lẽ chỉ vì hắn trước sau như một, khó mà hòa hợp? Chắc chắn còn có nguyên nhân khác, chỉ là lúc này, hắn vẫn chưa nghĩ ra.

Cửa khoang của hắn bị gõ nhẹ, Gì Toại cất tiếng: “Mời vào!” Liền thấy cửa khoang thuyền mở ra, Tưởng Bách Lý trong bộ quân lễ phục chỉnh tề đứng ở cửa, tươi cười nói: “Sáng tỏ, lại đọc sách đến gần người rồi! Cả ngày không thấy người lên boong tàu hóng gió, phong cảnh đẹp để biết bao! Người sẽ không quên chuyện tối nay thuyền trưởng mời chúng ta cùng đi ăn tối đấy chứ?”

Gì Toại kêu lên một tiếng, vội vàng đặt cuốn « Lữ Hạ Ca » xuống: “Nhìn xem trí nhớ của ta này! Lên thuyền đầu óc cứ mơ màng. Ta đi thay đồ ngay!” Tưởng Bách Lý cười nói: “Mặc như thế này sao?” Gì Toại nhìn quân y phục thường ngày trên người mình, nghi hoặc hỏi: “Cũng được mà, có vấn đề gì sao?” Tưởng Bách Lý lắc đầu cười khở, bước tới mở tủ quần áo trong khoang, lấy ra quân lễ phục trung tướng lục quân đưa cho hắn: “Trên thuyền, theo lệ thường, thuyền trưởng là người đứng đầu, hắn đã mời chúng ta dự tiệc tối, nhất định phải mặc lễ phục. Đến Châu Âu, phải quen với phong tục của họ. Nhanh thay đồ đi!”

Bữa tiệc tối quả thật rất tinh mỹ. Thuyền trưởng, hai vị trung tướng lục quân Trung Quốc, một vị nam tước người Anh, cùng hai vị nữ khách có tước vị quý tộc, tạo thành bàn tiệc. Tưởng Bách Lý quả nhiên thể hiện phong thái của một danh sĩ, mấy thứ tiếng đều nói rất lưu loát. Hắn hào hoa

phong nhã, từ trước đến nay đều là người biết cách chuyện trò, chủ đề gì hẵn cũng có thể đưa ra những kiến giải sâu sắc, thậm chí độc đáo. Vị nữ bá tước người Romania hơn ba mươi tuổi, nhìn Tưởng Bách Lý ánh mắt như phát sáng. Còn Gì Toại, trong hoàn cảnh này chỉ có thể giấu dốt. Thịnh thoảng hẵn dùng tiếng Anh bập bõm trò chuyện vài câu với thuyền trưởng. Năm đó, hẵn học tiếng Anh ở trường trung học lục quân, giờ cũng gần như trả lại hết cho thầy rồi. Khó khăn lắm mới đến lúc bữa tối kết thúc, Tưởng Bách Lý nhã nhặn đưa hai vị nữ sĩ về khoang. Còn Gì Toại, hơi chệnh choáng, một mình lên boong tàu đi dạo.

Bầu trời đêm đầy sao, trên boong tàu thịnh thoảng có người qua lại. Những người da trắng kia nhìn thấy hẵn, một người da vàng, xuất hiện ở khu vực sau boong tàu hạng nhất, không khỏi lộ vẻ kỳ quái, rồi nghiêng người tránh hẵn mà đi. Gì Toại cũng không để ý nhiều đến vậy, hẵn chỉ cảm thấy sâu sắc rằng, đây không phải là trên đất nước của mình. Đến bao giờ, những người bình thường như hẵn, ở bất kỳ góc ngách nào trên thế giới cũng có thể tự hào tuyên bố thân phận của mình, và nhận được sự tôn trọng của người khác? Gió đêm như nước, mà cảm xúc của hẵn như lửa.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trên boong tàu vang lên tiếng bước chân dồn dập, Gì Toại quay đầu nhìn lại, đã thấy Trần Sơn Hà và Đinh Vũ Thương vội vã đi tới. Dù trời đã tối, nhưng dưới ánh đèn, vẫn có thể thấy khoe miệng Trần Sơn Hà sừng lên một cục, còn cổ áo Đinh Vũ Thương bị kéo rách, khoe mắt cũng bị thương, nhưng hẵn vẫn cười hề hề. Gì Toại kéo Trần Sơn Hà lại: “Vô bệnh. Người lại gây chuyện gì thế này? Lớn tướng thế này mà còn gây sự, không nghĩ xem bây giờ người đại diện cho cái gì? Đánh nhau với ai? Hai người các người, ngoài việc gây rối ra thì còn biết làm gì?”

Trần Sơn Hà vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng nói bên tai Gì Toại: “Sáng tỏ, trên thuyền cũng có đại biểu quân sự phó Âu của Nhật Bản, đều ở

khoang nhì. Hôm nay đụng phải, không cần thận đánh nhau.” Gì Toại khê giết mình: “Các người làm sao biết? Các người chạy đến khoang nhì làm gì?” Nụ cười của Trần Sơn Hà lúc này có chút lúng túng, chỉ vào Đinh Vũ Thương đang nhìn đông ngó tây, không dám nhìn Gì Toại mà nói: “Thằng nhóc này không biết làm sao quen được một cô nương lai Pháp - Việt, người ta về Châu Âu, hai người nói chuyện, cứ khẳng khẳng kéo chúng ta đến khoang của nàng ngồi một lát... Thằng nhóc này tán gái Tây cũng có một tay, không tầm thường... Đang đụng phải mấy người châu Á, chúng ta chỉ mặc thường phục, nhưng lại mang theo huy chương Thanh quân. Mấy tên Nhật Bản kia mắt rất tinh, liếc một cái đã nhận ra chúng ta là sĩ quan Trung Quốc, vừa mở miệng đã không dễ nghe, có lẽ còn nhớ chuyện chúng ta ở Thanh Đảo giết chết nhiều người của chúng. Chúng ta còn muốn trước mặt tiểu quý tử mà mềm yếu sao? Thế là đánh! Tiểu quý tử chơi Nhu đạo với ta, ta trả lại hắc Tam Hoàng pháo chùy, mặt hắc nở hoa, khoe miệng ta cũng bị cào một cái, còn Đinh Vũ Thương thì có chút thiệt thòi... Đang đánh nhau, một người Nhật Bản chạy tới, hình như là đầu lĩnh của bọn chúng, gọi mấy tên tiểu quý tử kia lại. Còn giả bộ cúi chào xin lỗi, thằng nhóc này lập tức nhận ra ta là Trần Sơn Hà! Muốn cười mà không dám cười nói bọn chúng cũng là đại biểu quân sự phó Âu của Nhật Bản, nói rằng bọn chúng là quốc gia hiệp ước, lần này đi là thực hiện nghĩa vụ đồng minh, còn chúng ta thì có thể chậm một bước... Thật muốn đánh thằng nhóc kia! Nhưng nghĩ lại, sợ các người còn chưa biết tin tức này, nên kéo Đinh Vũ Thương đến tìm người.”

Người Nhật Bản cũng không rảnh rồi, điểm này Gì Toại biết rõ, nhưng không ngờ lại gặp nhau trên cùng một con thuyền! Những người Nhật Bản này đến Châu Âu, liệu có gây ra trở ngại gì cho việc giao lưu của họ không? Sau khi nội các Nhật Bản thay đổi, động tác này lại nhanh đến thế! Gì Toại lập tức xoay người muốn đi tìm Tướng Bách Lý, quay đầu hung hăng trừng mắt Trần Sơn Hà và Đinh Vũ Thương: “Lần này nội bộ đoàn đại biểu xử lý

cảnh cáo! Lần sau còn dám gây rối, ta cho hai người các người tự đi về nhà!”.

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

STT 272: Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 73: Mưa thần...

Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 73: Mưa thần sáng ý

Đoàn tàu hỏa băng qua nước Mỹ trên những đường ray ngang dọc, chỉ cần nhìn vào mạng lưới đường sắt trải dài khắp đất nước này, người ta đã cảm nhận được sức mạnh công nghiệp hóa to lớn của nó. Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, đường sắt đã vươn mình khắp hai bờ đại dương. Ngồi trên tàu, nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh hoàn toàn khác biệt so với tổ quốc, nhưng lại tráng lệ không kém. Rồi những nhà máy, ống khói, đường dây điện, giếng dầu trải dài khắp nơi, càng khiến người ta nghĩ đến, không biết tổ quốc mình có một ngày cũng được như vậy không.

Đi cùng mưa thần, ngoài các thành viên trong đoàn đại biểu, còn có thêm đại sứ quán Mỹ, một số đại diện Hoa kiều, và vài nghị viên quốc hội. Công ty đường sắt đặc biệt chuẩn bị toa xe hoa bằng thép, phái người phục vụ ân cần, chu đáo. Cùng họ tiến về đặc khu Đông Hải bờ, Columbia, nơi đặt thủ đô Washington của Mỹ. Trên đường đi, hầu như ghé qua mỗi phủ thủ, mưa thần đều dừng chân một lát, tham gia yến tiệc, hội đàm với giới chính thương, nhận được sự hoan nghênh, an ủi đồng bào. Hành trình này tốn không ít thời gian. Đến Washington, mới là trọng tâm của chuyến viếng thăm Mỹ lần này. Rốt cuộc mình có thể nhận được bao nhiêu sự ủng hộ, quốc gia có thể ký kết một loại hình thức liên minh nào đó với Mỹ hay không, dù là công khai hay bí mật. Trung Quốc phát triển kỹ nghệ, liệu có thể thuận lợi đưa vào tài chính và kỹ thuật của Mỹ hay không, đây đều là những vấn đề quan trọng nhất. Nhưng về phía Bộ Ngoại giao Mỹ, mặc dù Bộ trưởng Lam Tân tiên sinh đã về Washington trước, theo tin tức của ông

ta truyền đến, tình hình không mấy lạc quan, Nhật Bản cũng bắt đầu có những động thái thương lượng mạnh mẽ. Tổng thống Ngũ Đức Lowell dường như cũng đang do dự. Ông ta cho rằng nếu trong chuyến thăm lần này, thể hiện rõ khuynh hướng về bên nào, sẽ bất lợi cho hòa bình khu vực Thái Bình Dương, một đám nghị viên theo chủ nghĩa biệt lập trong nước chắc chắn sẽ phản đối bất kỳ hình thức liên kết nào với bất kỳ quốc gia nào.

Quốc hội hiện tại cũng có những ý kiến khác nhau về chuyến thăm của vị Tổng thống Trung Quốc này. Có người cho rằng việc hòa hoãn quan hệ với Nhật Bản quan trọng hơn. Có người tuy đồng ý dùng Trung Quốc để kiềm chế Nhật Bản, nhưng lại bày tỏ sự hoài nghi sâu sắc về thực lực của Trung Quốc. Thậm chí có một số ít người thẳng thừng phản đối việc phát triển quan hệ với cả Trung Quốc và Nhật Bản. Một số nghị viên quốc hội là những người ủng hộ nhiệt tình cho chuyến thăm của mưa thần, nhưng đáng tiếc là số lượng của họ không nhiều. Lúc này, cố vấn sự vụ Mỹ của mưa thần tại Washington, tiên sinh Phỉ Rander, cũng gửi điện báo cho mưa thần. Ông ta nói bóng gió rằng kế hoạch diễn thuyết của ông tại Quốc hội có thể có thay đổi. Mọi người đều cho rằng, việc để Tổng thống Trung Quốc phát biểu, chắc chắn sẽ nói những lời lẽ thù địch với Nhật Bản, thật sự quá nhạy cảm, và không thích hợp. Dù sao Mỹ và Nhật Bản không phải là kẻ thù. Vị Tổng thống Trung Quốc này, cũng thực sự làm quá ồn ào.

Một bầu không khí bất an bao trùm lên đoàn đại biểu, trên quãng đường còn lại, không khí vui vẻ đã bớt đi nhiều. Mọi người đều có chút lo lắng, sợ chuyến đi này sẽ trở về tay không. Đặc biệt đối với những tinh anh Trung Quốc mới bước chân vào vũ đài quốc tế, hiện tại còn khá là lo được lo mất, sợ trước sợ sau.

Đoàn tàu hỏa vẫn tiếp tục tiến về phía trước, trong toa xe hai tầng bằng thép, một mảnh yên tĩnh. Chỉ có cảm giác rung lắc nhẹ nhàng, so với cảm giác chạy trên đường phố Tân Phố, nơi này giống như đang làm việc trong

văn phòng của mình. Lý Chương Mây mở đèn bàn, vùi đầu viết lách, thỉnh thoảng lại lật xem một chồng tài liệu dày cộp trên bàn, cẩn thận tra cứu. Hắn đã hoàn toàn đắm mình vào công việc, đến nỗi mưa thần đi đến ngồi đối diện cũng không hề hay biết. Không biết qua bao lâu, khi Lý Chương Mây ngẩng đầu lên, đã thấy mưa thần đang mỉm cười nhìn mình: "Nhất Vũ tiên sinh, thật là chăm chỉ, so với ta, những ngày này đều trôi qua quá nhanh rồi."

Hai người thông gia, từ khi mưa thần lên làm Tổng thống, lui tới lại trở nên xa cách hơn trước. Không giống như hồi ở Từ Châu, Lý Chương Mây ngày nào cũng chạy đến công sở của mưa thần. Quan hệ hai người lúc đó thân thiết hơn nhiều. Mọi người thường cho rằng Lý Chương Mây là cái đinh mà mưa thần cắm vào nội các của Tổng Giáo Nhân, để tùy thời kiểm chế nội các, thể hiện ý chí của mình. Trước đây, người ta còn dự đoán rằng "hậu đảng" do Lý Chương Mây cầm đầu, nhất định sẽ chiếm vị trí quan trọng trong bản đồ chính trị của Tân Dân quốc. Nhưng sự thật thường khiến người ta phải mở rộng tầm mắt. Lý Chương Mây với sự thực tế và khôn khéo của một nhà ngân hàng, hợp tác rất tốt với Tổng Giáo Nhân, phản đối rất quyết liệt một số chỉ thị không theo thông lệ của mưa thần về tài chính quốc gia. Ví dụ như trong chiến sự Thanh Đảo, hắn kiên quyết phản đối việc khôi phục ngân hàng tăng lượng phát hành tiền mặt để giải quyết vấn đề tài chính, mà là áp dụng kế hoạch phát hành công trái, tuy chậm nhưng hiệu quả, hơn nữa cũng không phải đơn giản khôi phục ngân hàng mua toàn bộ công trái chiến tranh, mà là giao phần lớn cho thị trường giải quyết. Vì vậy, Phủ Tổng thống trong lúc căng thẳng nhất, đã có chút bất đồng ý kiến với vị Bộ trưởng Bộ Tài chính này. Hắn còn bán ngân hàng thương nghiệp Thượng Hải của mình cho người khác, từ chức Tổng giám đốc đời thứ hai của ngân hàng. Biểu hiện vô cùng cẩn trọng, không dựa vào thân phận quốc trưởng để tranh quyền đoạt thế, người nhà họ Lý cũng không làm việc trong chính phủ. Mọi người lại bàn tán, Lý Chương Mây là được cao nhân chỉ điểm, biết trước quyền lực của mưa thần, biết ẩn mình, rất hiểu cách để địa

vị của mình được lâu dài. Nhưng Lý Chương Mây và mưa thần chỉ cười cho qua chuyện về những lời đồn này. Lý Chương Mây vô cùng yêu quý công việc hiện tại của mình, và một lòng muốn thông qua chính mình, thành lập hệ thống tài chính hiện đại, phát triển kinh tế quốc gia. Mà mưa thần cũng rất hài lòng với công việc của Lý Chương Mây, nếu Lý Chương Mây thực sự thể hiện không biết trời cao đất rộng... Loại chuyện này chưa xảy ra, mưa thần cũng không muốn lo lắng nhiều.

Lý Chương Mây xoa cổ tay, tháo kính mắt xuống, cười nói: "Ngồi lâu quá, ta nhất thời quá chuyên tâm, cũng không phát hiện người ở đây. Người vất vả, ta thì không, ta biết những việc xã giao này đều là chuyện lớn. Nhưng mà Tiểu Viện mấy ngày nay quả thực rất vui vẻ... Nàng bây giờ ở đâu?"

Mưa thần cười nói: "Đã ngủ rồi, ở trong nước không có nhiều thời gian an nhàn cho nàng. Hiện tại không ngờ tại Mỹ lại là khoảng thời gian vui vẻ nhất của nàng, nghĩ lại ta cũng thật hồ thẹn..." Một nhân viên tùy tùng lặng lẽ đưa nước trà và điểm tâm cho hai người, rồi lại lặng lẽ lui xuống, mưa thần nâng chén trà lên, từ từ nhấp một ngụm. Ngẩng đầu nhìn Lý Chương Mây: "Nhất Vũ tiên sinh, chuyến đi này thành tích người thấy thế nào? Cảm thấy có giúp ích gì cho quốc gia chúng ta không? Về những thành quả có thể đạt được, người có ý kiến gì không?"

Lý Chương Mây lặng lẽ suy nghĩ một chút, nhìn ánh đèn bàn dịu nhẹ, chậm rãi gật đầu. Vị trung niên nhân mới bốn mươi lăm tuổi này, đang ở vào thời kỳ hoàng kim của cuộc đời. Không chỉ tràn đầy sức sống, mà còn phong độ nhẹ nhàng: "Ta chỉ có thể nói trong phạm vi chức trách của mình, chuyến đi này, hiệu quả rất lớn. Các chuyên gia tài chính đi cùng, còn có một số đại diện thương nhân. Đến các quốc gia phát triển, thực sự bắt đầu trải nghiệm nền kinh tế vận hành như thế nào dưới nền văn minh công nghiệp và chế độ quốc gia hiện đại. Mà Trung Quốc, một quốc gia có nhiều

tài nguyên đặc sản và nguồn lao động dồi dào, Mỹ, một quốc gia có vốn liếng dư thừa. Không gian hợp tác cũng rất rộng lớn... Chúng ta nói về việc xây dựng cơ sở hạ tầng quốc gia. Các dự án hợp tác công nghiệp và khai thác mỏ, xây dựng công nghiệp nhẹ, họ cũng rất quan tâm. Liên quan đến việc đầu tư xây dựng nhà máy trong nước, rồi bán sản phẩm cho người Trung Quốc, tìm kiếm con đường cho số vốn dư thừa của họ, đối với nhiều nhà tư bản Mỹ, có sức hấp dẫn mãnh liệt... Hiện tại chúng ta chỉ có thể cho họ thấy những mặt tốt, về sau các chính sách của quốc gia cần phải theo sát, quan trọng nhất là nhân tài không đủ! Chúng ta là một quốc gia lớn, tiềm năng phát triển to lớn. Người nước ngoài cũng biết. Đặc biệt đối với Mỹ, một quốc gia vẫn có hứng thú mạnh mẽ với Trung Quốc nhưng lại không có ưu thế, nhất là như vậy... Điều chúng ta cần kiên trì, không phải là việc họ khai thác chúng ta bằng vốn liếng, mà là cùng nhau phát triển bình đẳng, mặc dù ban đầu nhất định sẽ rất khó khăn, nhưng theo ý kiến cá nhân tôi, tôi có đủ tự tin. Tới Đông Hải bờ, nơi đó không giống Tây Hải bờ quan tâm đến Thái Bình Dương, áp lực công việc của chúng ta còn rất lớn, nhưng tình hình hiện tại ở châu Âu. Cho chúng ta một cơ hội rất tốt, vốn liếng của Mỹ tự nhiên muốn chuyển hướng khỏi cuộc chiến ở châu Âu, mà tập trung vào quốc gia đang phát triển của chúng ta... Về lợi ích cụ thể, đã tranh thủ được mấy chục triệu đô la đầu tư trực tiếp, còn có một số khoản vay đầu tư từ các ngân hàng lớn của Mỹ. Đây đều là những điều kiện cho vay tương đối ưu đãi. Chỉ định sử dụng... Nếu tại Washington có thể nhận được sự ủng hộ của chính phủ Mỹ, vậy chuyến đi này của chúng ta sẽ rất đáng giá, còn tốt hơn cả những gì chúng ta tưởng tượng trước khi đến."

Lý Chương Mây ôn tồn nói, trong thần sắc tràn đầy tự tin của một người chuyên nghiệp. Mưa Thần chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu tán đồng. Chờ Lý Chương Mây nói xong, hắn mới thở dài: "Như vậy thì tốt quá rồi, ta thật sự sợ mình đi một chuyến uổng công, vậy thì quá phí công... Một Vũ tiên sinh, người biết không, hiện giờ chúng ta đến Washington viếng thăm, tiền đồ cũng chẳng mấy lạc quan a..."

Lý Chương Mây khẽ gật đầu: "Ta nghe phong thanh, hình như Nhật Bản gây áp lực rất lớn. Mà người dự định lấy thân phận tổng thống phát biểu diễn thuyết ở Quốc hội, cơ hội cũng khó thành... Chuyện này là thật sao? Ta đối nước Mỹ hiểu biết còn chưa sâu, nhưng có thể phát biểu diễn thuyết ở Quốc hội là một cơ hội tốt để ảnh hưởng chính sách của nước Mỹ! Nếu bỏ lỡ, quả thật đáng tiếc. Ít nhất cũng khiến thành quả lần này của chúng ta giảm đi hơn phân nửa." Mưa Thần khẽ gật đầu, biểu thị tán đồng. Ngón tay hắn vô thức gõ lên chén trà, dường như đang cân nhắc nên nói thế nào. Trước mặt Lý Chương Mây, hắn rất ít khi lộ ra vẻ trầm ngâm, do dự như vậy. Lý Chương Mây có chút kỳ quái, nhưng cũng không biết vì sao. Chỉ đành lặng lẽ chờ đợi.

Mưa Thần cuối cùng lên tiếng: "... Nước Mỹ hủy bỏ việc ta phát biểu ở Quốc hội, là vì thân phận tổng thống của ta... Nói thế nào nhỉ, có phần quan phương. Như vậy sẽ khiến các quốc gia khác lầm tưởng chính sách của Mỹ đã định, thân Trung mà chống Nhật. Nhưng nếu để người khác dùng thân phận của họ để phát biểu diễn thuyết thì sao? Dường như vẫn còn chỗ trống, đặc biệt là với một quốc gia luôn hoan nghênh những điều mới mẻ... Ta có một cân nhắc khác, muốn hỏi ý kiến của người."

Lý Chương Mây cười khà khà: "Từ Từ Châu đến nay, lúc nào người không quyết định là làm ngay? Sao giờ lại do dự thế này, không giống phong cách của người chút nào. Nói thật, ngay cả Tổng Côn ban đầu cũng rất phục quyết đoán của người, chỉ là ngoài miệng không chịu khen thôi. Mọi người đều thấy người có bản lĩnh, có quyết tâm, có kiến thức. Cân nhắc gì vậy?"

Mưa Thần nhẹ giọng nói: "Ta muốn để Tiểu Viện, thay mặt chúng ta, đến Quốc hội đọc diễn văn."

"Ầm!" một tiếng, Lý Chương Mây hất đổ chén trà trên bàn xuống sàn toa xe, nước trà văng tung tóe ướt sũng cả quần áo, khiến ông giật mình

nhảy dựng lên. Phía xa, người phục vụ vội vàng chạy đến dọn dẹp. Lý Chương Mây ngơ ngác nhìn Mưa Thần. Đến khi người phục vụ rời đi, ông mới nhỏ giọng hỏi: "Không phải chứ! Để Tiểu Viện đi? Con bé mới hai mươi tuổi! Con bé biết gì về đại sự quốc gia chứ? Trách nhiệm này con bé gánh vác sao nổi!"

Mưa Thần lặng lẽ nhìn Lý Chương Mây, không vì sự kích động của ông mà thay đổi, chỉ kiên định nói: "Tiểu Viện là một cô gái không dễ gục ngã. Con bé kiên định, con bé lương thiện. Lần này, con bé cũng có thể làm được... Ngồi xuống nghe ta nói." Lý Chương Mây lập tức ngồi xuống, quả thực không thể tin vào tai mình, Mưa Thần chậm rãi tiếp lời.

"... Phía Mỹ, đặc biệt là Bộ Ngoại giao của họ, rất mong muốn ta có thể đọc diễn văn ở Quốc hội, để ảnh hưởng đến phán đoán của các nghị viên. Nhưng vì nhiều lý do, ý định này xem ra khó thành hiện thực. Nhưng Tiểu Viện thì khác, con bé vừa có thể đại diện cho quốc gia chúng ta, lại không có thân phận nhạy cảm như ta. Có thể nói, là một cô gái Trung Quốc nói lên những suy nghĩ của mình về quan hệ Mỹ-Trung, về điểm này, phía Mỹ vẫn còn chỗ để cố gắng. Hơn nữa, tiếng Anh của con bé còn giỏi hơn ta nhiều... Quan trọng nhất là ta tin, một cô gái thuần khiết xinh đẹp như Tiểu Viện nói ra những lời này, các nghị viên sẽ dễ tiếp nhận hơn, sức thuyết phục còn mạnh hơn ta nhiều. Tiểu Viện là người ra chiến trường, con bé biết trách nhiệm của mình. Cũng đã trải qua thử thách, ta tin con bé nhất định có thể làm tốt, ngài thấy sao?"

Lý Chương Mây day day trán, lúc này, ông còn có thể nói gì nữa? Không tự chủ được, ông cũng bắt đầu tưởng tượng đến dáng vẻ của Lý Viện trên bục giảng Quốc hội, đó là con gái ông! Vị tổng thống này đã làm quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng, và cũng đã thành công đến tận bây giờ. Lần này lại một lần nữa không thể tưởng tượng, thì sẽ ra sao? Ông lẩm bẩm: "Làm phu nhân của người, thật sự là một công việc vất vả..."

Mưa Thần cũng không nhịn được cười khổ, nghe cha vợ mình than thở, có chút hồ thẹn lắc đầu: "Lúc này, nếu ta nói với ngài rằng ta sẽ lui về chăm sóc Tiểu Viện, đó là nói dối. Nhưng... Ta nghĩ ta không thể rời xa con bé, Tiểu Viện, đã trở thành người ta muốn chăm sóc nhất, ngoài quốc gia này ra."

Lý Chương Mây không còn nhìn Mưa Thần bằng ánh mắt của một người đối đãi với tổng thống, mà là ánh mắt hiền hòa của một người cha vợ nhìn con rể, ông thậm chí còn khoát tay: "Được rồi, được rồi, đi với Tiểu Viện đi. Ta ở đây còn nhiều việc chưa xong." Mưa Thần cười gật đầu với ông, lẳng lặng rời đi, trở về toa xe của mình. Đẩy cửa ra, đã thấy dưới ánh đèn dịu dàng, Lý Viện đang say ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trong giấc mơ không biết vì sao, đột nhiên nở nụ cười, lúm đồng tiền nhỏ nhắn hiện ra trên má. Mưa Thần ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn nàng thật sâu. Nhẹ nhàng vuốt tóc nàng. Quá khứ, hẳn không muốn nghĩ đến nữa, tất cả trước mắt, chính là tất cả của hắn. Sau lưng những phù hoa, còn có một người vợ như thế, yêu thương hắn, dựa vào hắn, nhớ nhung hắn.

Quá khứ, chỉ còn lại những mảnh vỡ nhàn nhạt.

Đặc khu Columbia, thủ đô Washington của nước Mỹ, không phải là một đô thị muôn hình vạn trạng như người ta thường nghĩ. Ngược lại, là một thành phố yên tĩnh, tràn ngập màu xanh và những công trình kiến trúc kỷ niệm. Chính vì lịch sử nước Mỹ ngắn ngủi, nên họ càng trân trọng lịch sử của mình. Dạo bước trong thành phố này, có thể cảm nhận được lịch sử kiến quốc, trưởng thành của quốc gia này. Sông Potomac uốn lượn chảy qua trung tâm thành phố, Nhà Trắng nằm ở phía Đông Nam thành phố, trên đồi Quốc hội, càng sừng sững tòa nhà Quốc hội Mỹ, chiếm giữ vị trí cao nhất trong thành phố. Dường như đang tuyên dương địa vị của họ trong quốc gia này. Đài tưởng niệm Lincoln, Tháp tưởng niệm Washington, Đài tưởng niệm Jefferson. Viện bảo tàng nghệ thuật quốc gia Mỹ, Viện lưu trữ quốc

gia Mỹ, Liên minh hiện đại Mỹ và các công trình kiến trúc nổi tiếng khác tô điểm cho thành phố. Đây là một thủ đô trang nghiêm, cũng là một thủ đô xinh đẹp.

Về phần Nhà Trắng, không nghi ngờ gì nữa, chính là trái tim của nước Mỹ. Mà hiện giờ chủ nhân của tòa nhà này, là một người đàn ông da trắng năm mươi tám tuổi tên là Ngũ Đức Lowell Wilson. Vị tổng thống đương nhiệm này, khác với đời trước của Taff, một gã béo phì, là người từng dạy học nhiều năm, phong thái nhẹ nhàng, thân hình thon dài, tràn đầy khí chất học giả. Vào thời Taff, xã hội Mỹ đầy hỗn loạn, những thành quả cải cách của Theodore Roosevelt, dưới thời Taff đã mất đi không ít, lại bắt đầu đi vào quỹ đạo. Mặc dù Ngũ Đức Lowell đã đánh bại Theodore Roosevelt để giành được chức tổng thống. Nhưng ông lại hoàn toàn kế thừa ngọn cờ cải cách của Roosevelt. Đối với tranh chấp thế giới, từ trong thâm tâm ông cảm thấy chán ghét, đối với tình hình trong nước, ông vẫn luôn là người tiên phong trong cải cách tiến bộ. Mặc dù trên thực tế, ông vẫn có tính cách đơn thuần và lý tưởng hóa đặc trưng của một người thích viết lách. Nhưng vì sự chuyên tâm, nhiệt tình và thẳng thắn của mình, ông đã có được danh tiếng không tồi trong nước. Mà vào thời điểm này, vị tổng thống này lại cảm thấy có chút phiền não, nguyên nhân chính là những vấn đề quốc tế mà ông có phần ác cảm. Tổng thống Trung Quốc đến thăm, hơn nữa còn là lời mời chính thức của ông, mà lại gặp phải áp lực ngoại giao từ Nhật Bản, rốt cuộc ông nên làm thế nào, mới có thể ứng phó một cách hoàn hảo nhất. Vị tổng thống kia, thật sự sắp đến Washington rồi.

Một mình bước tới, bước chân gần như không phát ra tiếng động, nhưng vẫn khiến vị tổng thống tiên sinh đang chìm trong phiền muộn bừng tỉnh. Ngẩng đầu nhìn lên, là chuyên gia trợ thủ về vấn đề Thái Bình Dương của mình, Bộ trưởng Ngoại giao Cole. Nhưng trên gương mặt vốn nghiêm nghị của vị bộ trưởng này, ngoài vẻ trang trọng còn hiện lên nét gì đó buồn cười. Wilson vội vàng chào hỏi: "Cole, những người Trung Quốc kia đã có câu

trả lời chưa? Người đã nói với họ rằng chúng ta không thể để mưa Thần tiên sinh đến Quốc hội Sơn diễn thuyết, và chúng ta rất lấy làm tiếc?"

Cole khẽ gật đầu chào Wilson, tựa lưng vào ghế, thoải mái ngồi xuống, nhìn vị tổng thống đang nhăn nhó: "Đúng vậy, thưa ngài Wilson, tôi đã nói hết với họ. Chúng ta đã giải thích rõ ràng những lo ngại và tình hình thực tế mà chúng ta gặp phải. Chính phủ chúng ta rất quan tâm đến việc hợp tác với Trung Quốc, nhưng không thể mạo hiểm làm phật lòng các nghị viên Quốc hội. Những người bạn phương Đông của chúng ta đã bày tỏ sự thông cảm sâu sắc."

Wilson thở dài, khổ sở nói: "Ta đồng ý với người, vì việc bồi dưỡng Trung Quốc có thể ngăn chặn dã tâm của Nhật Bản, giúp Hợp chủng quốc vĩnh viễn tránh xa chiến tranh. Nhưng không ngờ, Nhật Bản phản ứng lại dữ dội đến vậy, mà trong nước lại nhạy cảm với mọi mối đe dọa. Cole, chuyện quốc tế là vậy, không thể nói lý! Người và ta phải luôn nhớ kỹ điều này!"

Cole khẽ cười, cố gắng kiểm soát giọng điệu, chậm rãi nói: "Thật vậy, thưa tổng thống, những người bạn phương Đông của chúng ta đã đưa ra một đề nghị rất thú vị... Thật khó tin người Trung Quốc lại có thể nghĩ ra ý tưởng này..." Wilson Lowell tò mò bị thần thái của Cole thu hút, ông chăm chú nhìn ông, đôi mắt sau gọng kính không rời, chờ đợi ông nói tiếp.

"Vị tổng thống trẻ tuổi kia đề nghị, để phu nhân, vị thiên sứ phương Đông, thay thế ông ta đến Quốc hội Sơn diễn thuyết với tư cách không chính thức. Nói cho họ về Thái Bình Dương trong mắt một cô bé Trung Quốc, nói cho họ về một Trung Quốc chân thực, nói cho những nghị viên kia rằng họ vượt đại dương đến để tìm kiếm hữu nghị."

Trong văn phòng tổng thống, một mảnh lặng im, hai người cứ thế nhìn nhau. Bỗng nhiên Wilson Lowell bật cười lớn: "Trời ạ! Ta thích ý tưởng

này! Người phương Đông này nghĩ ra thật hay! Những người ở Quốc hội Sơn chắc hẳn cũng sẽ thích ý tưởng này! Với những người như vậy, sao chúng ta lại không thích sự linh hoạt và bộ óc của họ chứ? Chuyện này, ta nghĩ có thể tiến hành!"

Chút tinh chỉnh đến từ thiên-lôi—trúc, hy vọng bạn thích.

STT 273: Chương 5: Thế giới mới - Chương 74: Nữ hài tử tron...

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T.L•Trúc•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 74: Nữ hài tử trong mắt thời đại (phần trên)

Ngày mười chín tháng mười hai năm Công nguyên 1914, Washington chìm trong một màu trắng xóa của tuyết. Sóng sánh trên hai bờ sông Mark, một màu trắng xóa bao phủ. Tượng đài Washington cao vút, giữa những bông tuyết bay lả tả, nhìn về phía xa, ao nước trước mặt đã đóng băng một lớp mỏng. Thành phố này, thoát nhìn thật yên tĩnh.

Mưa Thần ngồi trong xe, hôm nay hắn mặc một chiếc áo khoác màu xanh hải quân, lặng lẽ nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ. Lý Viện an vị bên cạnh hắn. Năm 1914 sắp kết thúc, hắn sẽ đón năm mới trên Đại Tây Dương. Hôm nay là một ngày quan trọng nhất kể từ khi hắn đến Mỹ. Mọi nỗ lực, mọi toan tính sau bức màn, đều phải đạt được kết quả cuối cùng vào hôm nay. Vài ngày ở Washington, đãi ngộ không được cao, so với sự nhiệt tình của chủ nhân ở Hawaii, thì nơi này dường như chỉ như mùa đông. Ảnh hưởng của Nhật Bản là quá lớn. Chính phủ Mỹ vì ngoại giao, ít nhất bề ngoài phải giữ cân bằng, cố gắng hạ thấp sự nhiệt liệt trong việc đón tiếp Mưa Thần. Ban đầu, một loạt tiệc tùng, gặp mặt, cùng với cuộc đàm phán chính thức với Wilson tại Nhà Trắng, đều bị hủy bỏ. Người đón tiếp Mưa Thần vẫn là người quen cũ, Bộ trưởng Ngoại giao Lansing. Họ chỉ tiến hành hội đàm với các cơ quan liên quan của Bộ Ngoại giao, gặp gỡ một vài nghị viên Quốc hội kiên quyết phản đối sự bành trướng của Nhật Bản.

Ngoại trừ phái đoàn tài chính của Lý Chương Vân có chút thu hoạch —— Lansing đã không nghi thức bảo đảm, chính phủ Mỹ sẽ lại cung cấp cho chính phủ Trung Quốc một khoản vay xây dựng cơ sở hạ tầng, đồng thời chỉ rõ công dụng tại lưu vực Trường Giang, nơi có lợi ích thương mại lớn của Mỹ. Mức vay có thể đạt tới 25 triệu đô la. Một số tập đoàn lâu đời ở khu vực New England phía Đông nước Mỹ, vốn có nguồn vốn dư thừa lớn, dưới sự thuyết phục của Lý Chương Vân, cũng có ý định đến Trung Quốc khảo sát. Sự miêu tả về thị trường rộng lớn của Trung Quốc trong tương lai của Lý Chương Vân, khiến người ta cảm thấy hãn quả thực là một nhà văn hạng nhất.

Nhưng nhìn chung, dùng lời nói bức tức của Tư Mã Trạ để diễn tả: “! Quả thực là chúng ta lấy mặt nóng đi dán móng lạnh của nước Mỹ!” Những ý kiến này của cấp dưới, Mưa Thần không phải là không biết. Nhưng lúc này, hãn đã quyết định, cũng không vì sự lạnh nhạt này mà dao động. Lúc này, dựa theo thực lực hiện tại của Trung Hoa, chính là phải hạ thấp tư thái để tranh thủ không gian phát triển của mình, càng phải nhẫn nhịn, mượn mười năm giáo huấn. Mười năm sinh tồn, còn có thể nuốt Ngô. Vậy tại sao mình lại không làm được? Trên bàn cờ quốc tế, với thực lực ít ỏi của mình, có thể đi được đến bước này, đã là một sự kinh hỉ lớn nhất. Bất kỳ sự coi trọng nào đối với bản thân, và bất kỳ sự đánh giá thấp nào đối với kẻ địch, đều là sai lầm mà quốc gia non trẻ này không thể gánh chịu. Nếu đây là một sự sỉ nhục, vậy thì mình sẽ nghiêng răng chịu đựng! Mười năm, hai mươi năm sau, có lẽ sẽ là một cục diện khác! Bởi vì trên thế giới này, không có nguyên tắc chính nghĩa công lý tất thắng. Mưa Thần mới cẩn thận gấp bội. Mục đích của hãn từ đầu đến cuối, là phá vỡ sự áp chế của Nhật Bản đối với Trung Quốc ở phía đông, ngược lại lợi dụng thế lực quốc tế để chế ước sự phát triển của họ, giành thời gian để thực lực của mình lớn mạnh hơn nữa! Những chuyện khác, đều chỉ là những chi tiết nhỏ không đáng kể mà thôi.

Cho nên hẳn vẫn giữ thái độ không kiêu ngạo không tự ti để giao thiệp với giới chính trị Mỹ, cũng không vì việc tiếp đãi hạ thấp mà làm rối loạn đội hình của mình. Nên làm thế nào, hẳn vẫn làm như vậy. Xuất hiện rộng rãi tại các cuộc họp của các đoàn thể dân gian ở Washington. Phát biểu diễn thuyết với họ, tuyên truyền hình tượng của Trung Hoa mới, và về triển vọng hợp tác tốt đẹp giữa hai nước Trung - Mỹ trên Thái Bình Dương. Hoan nghênh công dân Mỹ đến Trung Quốc du lịch, đầu tư, mua tài sản. Tương tự, tại những nơi dân gian này, Mưa Thần cũng không hề kiêng dè sự nhắc nhở của Nhà Trắng, chỉ tiết tự thuật với các đoàn thể dân gian Mỹ về sự diễn biến quan hệ Trung - Nhật trong mấy chục năm nay, và về sự bành trướng của Nhật Bản ở Trung Quốc, ở toàn bộ châu Á, về những cuộc chiến tranh quy mô lớn giữa hai nước trong thời gian gần đây. Trong những lời lẽ được sắp xếp tỉ mỉ của hẳn, đã trở thành một sự thật lịch sử giống như một vị anh hùng của một gã khổng lồ cổ xưa đang khôi phục lại sự tự tôn đã mất nhiều năm. Tất cả những điều này đều truyền đến tai Wilson, tổng thống Mỹ, người vẫn luôn chú ý đến hành tung của Mưa Thần ở Washington. Vị tổng thống trẻ tuổi này, với sự điềm tĩnh và tôn nghiêm ở nước Mỹ, nhưng lại có cái nhìn lý trí đầy đủ về thế giới này, khiến Wilson có cảm tình tốt với hẳn.

Một vài miêu tả của hẳn về tương lai Trung - Mỹ, về triển vọng hợp tác an ninh Thái Bình Dương, và về trình tự cụ thể, ít nhất nghe rất có lý. Trung Quốc vẫn là một nước lớn mà yếu, đồng thời không biểu thị dã tâm mãnh liệt nào muốn phá vỡ cục diện hiện tại. Toàn bộ những gì họ theo đuổi, dường như chỉ là muốn khôi phục lại toàn bộ quyền lợi đã mất trên lãnh thổ của mình. Sau kinh nghiệm về cuộc chiến tranh thực dân với Tây Ban Nha, tư tưởng phản đế quốc trong nước Mỹ hiện đang ở đỉnh cao. Sự phản cảm đối với sự bành trướng của Nhật Bản cũng lên đến đỉnh điểm, những cây hoa anh đào tượng trưng cho tình hữu nghị Nhật - Mỹ trên bờ sông Mark, khi Nhật Bản chiếm đóng quần đảo Caroline, khi đội quân Mỹ xuất hiện trên mặt biển Hawaii, đã treo đầy những quảng cáo lên án Nhật Bản. Như

"Hải quân của chúng ta ở đâu?" Loại hình. Tư thế này của Mưa Thần, trong bầu không khí cố gắng khiêm tốn ở Washington, vẫn rất được hoan nghênh. Trải qua sự nỗ lực của Nhà Trắng, và sự thuyết phục của các tập đoàn bên ngoài. Chuyến thăm Washington của Mưa Thần cuối cùng đã có cơ hội xoay chuyển. Quốc hội đồng ý cho Lý Viện, đại diện cho phái đoàn lần này, phát biểu diễn thuyết với tư cách không chính thức. Chỉ là hy vọng bài diễn thuyết này không nên quá nhạy cảm. Nói thật, đối với một nữ hải tử trẻ tuổi đến từ một quốc gia truyền thống phương Đông bước vào Quốc hội, các nghị viên này còn có chút kích động về việc tạo ra lịch sử. Và Lowell, người đứng đầu của tổng thống, cũng chính thức xác định, sau bài phát biểu của Lý Viện, sẽ tiến hành một cuộc hội đàm trực tiếp với Mưa Thần.

Hôm nay, chính là thời gian Lý Viện đến Quốc hội.

Nữ hải tử này, hầu như ngay khi nghe nói cô sẽ đại diện cho Mưa Thần đến đọc diễn văn trước Quốc hội Mỹ, đã rơi vào trạng thái thất thần. Cả ngày bưng bình tĩnh hoảng hốt, cảm thấy thế giới này thật điên rồ. Mà thái độ kiên định của Mưa Thần, cũng khiến cô cuối cùng biết rằng đây không phải là một trò đùa không vui vẻ gì của người chồng ban đầu. Mình thực sự muốn đại diện cho hàng vạn vạn người, phát biểu diễn thuyết ở Quốc hội sao? Mình có thể nói gì? Mình lại biết bao nhiêu đại sự quốc gia? Hiện tại mình biết, ngoài một số kiến thức trong sách vở ở trường học, thì chỉ là cách chăm sóc thương binh trong bệnh viện. Giao vấn đề này cho mình, thì thật sự là sẽ làm hỏng việc! Sau khi hoảng hốt, nữ hải tử rơi vào trạng thái chán nản. Trốn tránh, không muốn gặp ai. Cho đến khi Mưa Thần nắm tay cô, dịu dàng nói: "..... Tiểu Viện, đây không phải là một bài diễn thuyết chính thức. Cũng không quan trọng như trong tưởng tượng của em, không cần trau chuốt những từ ngữ hoa mỹ. Chỉ cần em nói ra những gì em đã nhìn thấy, đã trải nghiệm trong cái tập thể này từ khi khôi phục đến nay. Nói cho họ biết, người dân Trung Quốc bình thường nhất nghĩ gì, chúng ta khao khát nhất điều gì. Và em, khao khát nhất điều gì. Như vậy là đủ rồi.

Để các nghị viên Mỹ, nghe một chút giọng nói của một cô bé Trung Quốc, để họ hiểu rõ chúng ta. Thực ra là một việc đơn giản nhất.” Nhìn ánh mắt dịu dàng nhưng kiên định của chồng, cùng với sự mong đợi không cần suy nghĩ. Nữ hài tử cuối cùng do dự gật đầu, chỉ cần vì sự nghiệp của anh, mình có thể làm bất cứ điều gì. Cô cuối cùng đã lấy hết dũng khí. Luôn chuẩn bị cho ngày hôm nay. Và thời gian, cuối cùng cũng đã đến.

Quốc hội Sơn lúc này, bình thường nơi này chẳng phải là nơi tổ chức hội nghị. Nhưng hôm nay, cổng vào chật ních xe cộ. Đội viên lục chiến Hải quân trong bộ quân phục lam thẫm, nghiêm trang đứng gác. Các đại biểu từ các tạp chí lớn của Mỹ, bất chấp thời tiết giá lạnh, đều tề tựu về đây. Có người có địa vị, được dự thính, vào thẳng bên trong. Kẻ thì chỉ có thể đứng ngoài, nhìn các nghị viên quen mặt, lớn tiếng gọi tên, hỏi về cảm tưởng của họ trước bài diễn thuyết đầy hứa hẹn hôm nay. Phần lớn các nghị viên chỉ biết khoát tay, nhún vai, vẻ mặt khó hiểu, rồi nhận lại những tràng cười lớn nhỏ. Những chiếc mũ dạ chen chúc trên nền tuyết, Quốc hội Sơn mùa này chưa từng náo nhiệt đến vậy. Mọi người thở ra làn khói trắng mờ ảo trong không khí. Các quan chức mặc áo có số hiệu cũng tụ tập, bàn tán rôm rả. Nhìn vào không khí này, tâm trạng của những người có mặt ở đây, hiếm kỳ còn hơn cả nghiêm túc. Cứ như sắp có một vở kịch, chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Đoàn xe mang cờ hiệu Bộ Ngoại giao Mỹ, từ xa tiến đến. Mọi người xôn xao, các phóng viên thi nhau xông lên. Vị tiểu thư Trung Quốc sắp có bài diễn thuyết tại Quốc hội Sơn đã đến! Tất cả máy ảnh đều giơ cao, chờ chớp lấy khoảnh khắc nàng bước xuống xe. Thật ra, ảnh của Lý Viện đã xuất hiện trên báo chí khi nàng cùng phu quân đi viếng thăm Hawaii, San Francisco, những ngày này lại được đăng tải. Mọi người đều đặc biệt tò mò, cô gái mới hai mươi tuổi, luôn e ấp như chim non nép vào người, với nụ cười ngây thơ, đôi mắt lấp lánh nhìn vào ống kính, sẽ làm thế nào để bài diễn thuyết của mình chinh phục những nghị viên khó tính kia. Tờ New

York Times đã chua ngoa bình luận: “Đây là cách thức quan hệ xã hội tốt nhất mà người phương Đông có thể nghĩ ra, nhưng cũng có thể là cách thức thất bại nhất, nếu họ chỉ đặt hy vọng vào người phụ nữ... Các quý ông Mỹ sẽ lịch sự với phụ nữ, nhưng họ sẽ không cho rằng lời nói của phụ nữ có sức thuyết phục.”

Chiếc xe tiến vào Quốc hội Sơn trong sự chờ đợi của đám đông, dừng lại trước cửa lớn đã được dọn tuyết. Một lính thủy đánh bộ mở cửa xe, người đầu tiên bước xuống là Lý Viện. Cả đám đông trầm trồ thán phục. Tiếng thán phục vang vọng, tạo thành một tiếng ồn không nhỏ. Lý Viện mặc một chiếc sườn xám nhã nhặn, tôn lên vóc dáng thướt tha, yếu kiều. Mái tóc đen dài của nàng buông hờ, cài một búi tóc nhỏ. Người Mỹ chưa từng nghĩ rằng, trong những bức ảnh trên báo, vị phu nhân tổng thống này đã xinh đẹp đến vậy, nhưng khi gặp nàng ngoài đời, họ mới thấy nàng lộng lẫy đến nhường nào! Vẻ đẹp không giống với sự rực rỡ của phụ nữ phương Tây, lại càng đặc biệt. Nếu họ hiểu tiếng Trung, thì hai chữ “thanh thuần” sẽ tự nhiên hiện lên trong tâm trí họ. Lý Viện đứng đó, vẫn ung dung, thong thả. Nhìn thấy bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về mình, nàng hơi e lệ, khẽ gật đầu chào mọi người, chỉ một nụ cười, lúm đồng tiền đã nở rộ trên khuôn mặt xinh xắn.

Đã đứng sẵn trước xe, chờ đợi vẻ đẹp của nàng, là Chester Williams, chủ nhiệm Ủy ban Đối ngoại Hạ viện, đồng thời là một người có ba mươi năm kinh nghiệm chính trường. Lão tiên sinh Williams như bị mê hoặc bởi bóng dáng Lý Viện. Ông nắm tay Lý Viện, vô cùng lịch thiệp cúi đầu chào, rồi định bước vào tòa nhà Quốc hội. Cửa xe lại mở ra, thân ảnh Mưa Thần bước ra, không để ý đến ánh mắt của mọi người, ông khoác áo choàng lên người Lý Viện, rồi hôn nhẹ lên má nàng. Các ký giả vây quanh thấy rõ khuôn mặt Lý Viện ửng hồng. Nàng mỉm cười với Mưa Thần. Quay người bước vào tòa nhà Quốc hội. Trong ánh tuyết, ánh đèn flash chói lòa, ghi lại

toàn bộ hình ảnh phu nhân tổng thống tiến vào tòa nhà, chưa bắt đầu diễn thuyết, cô gái đến từ phương Đông này đã khiến tất cả phóng viên say mê.

Trong phòng nghị sự của tòa nhà Quốc hội, vốn đã ồn ào. Các nghị viên ngồi rải rác trên những chiếc ghế hình bán nguyệt hướng về bục giảng. Người thì lớn tiếng trò chuyện, người thì nghiêm túc trả lời phỏng vấn của các ký giả. Chủ tịch dường như cũng không có ý định duy trì trật tự. Ngồi trên bục chủ tịch, dường như đang lim dim ngủ. Khi lão Williams, như một kỵ sĩ, dẫn Lý Viện đoan trang bước vào, trong hội trường dường như lặp lại cảnh tượng bên ngoài tòa nhà Quốc hội. Những tiếng trầm trồ kinh ngạc, những tiếng hít vào không khí không ngừng vang lên. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía này, Lý Viện có chút e lệ và căng thẳng. Nhưng vẫn cố gắng, run rẩy đi theo lão Williams tiến về bục giảng, khi đến hàng ghế đầu, Williams mời Lý Viện ngồi xuống. Sau đó, ông đứng trang trọng bên cạnh nàng, như một người bảo vệ.

Chủ tịch Hạ viện nhất thời dường như quên đi sứ mệnh của mình. Cả phòng nghị sự im lặng một lúc lâu. Ông mới sức tỉnh, cầm búa gõ mạnh xuống bàn: “Các vị tiên sinh! Các vị quý ông! Hôm nay có lẽ là lần đầu tiên chúng ta đón một nữ sĩ đến diễn thuyết trước các nghị viên đáng kính của chúng ta. Các vị tiên sinh. Các vị đang chứng kiến lịch sử!”

Mọi người đều biết, Tổng thống Trung Quốc Mưa Thần và phu nhân Lý Viện, đã vượt qua Thái Bình Dương để đến thăm chính thức nước Mỹ. Đây là lần đầu tiên hai quốc gia lớn nhất hai bờ Thái Bình Dương bắt tay nhau! Đây là một sự kiện đáng ghi nhớ trong lịch sử ngoại giao hai nước. Và tin rằng bài diễn thuyết của Lý Viện tại Quốc hội Sơn lần này, chính là chương đáng nhớ nhất trong chuyến thăm này! Hôm nay, Lý Viện của chúng ta, sẽ với tư cách là một người đã được giáo dục phương Tây, nhưng lại lớn lên trong một gia đình Cơ đốc giáo truyền thống ở Trung Quốc. Ở đây, nói cho chúng ta biết về tình hình hiện tại của Trung Quốc trong mắt nàng, trong

mắt nàng, những giá trị chung mà hai nước đang theo đuổi, và cả những mong đợi tốt đẹp về tương lai... Chủ tịch lão tiên sinh rõ ràng đã chuẩn bị trước bài phát biểu này. Khách sáo, cẩn trọng, không hề đề cập đến những vấn đề thực chất. Mặc dù trong giọng nói có thêm vài phần nhiệt tình so với những gì ông nghĩ. Với nhiều nghị viên Quốc hội, vẻ đẹp đậm chất phương Đông của Lý Viện có thể khiến người ta xao xuyến. Nhưng với bài diễn thuyết của nàng, họ vẫn không có nhiều kỳ vọng, mặc dù họ cũng đồng ý với quan điểm của Nhà Trắng, đây quả thực là một hoạt động quan hệ xã hội thành công của Mưa Thần, trời mới biết vì sao phu nhân ông lại giống một vị thiên thần phương Đông đến vậy! Nhưng chỉ có vậy, muốn ảnh hưởng đến quan điểm và phán đoán của họ, vẫn còn thiếu rất nhiều. Họ đều yên lặng, nhìn Lý Viện đứng lên, như một học sinh tiểu học cúi đầu chào, rồi quay người cúi đầu chào các nghị viên, chưa lên bục giảng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên. Tất cả mọi người đều nở nụ cười thiện ý và bao dung, dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi.

Lý Viện có chút cứng ngắc bước lên bục giảng, nhìn những gương mặt trắng trẻo đủ kiểu đang đổ dồn về phía mình. Đây đúng là một cảnh tượng mà nàng chưa từng trải qua! Trong trường, nàng chỉ là một nữ sinh không thích ồn ào, sau này lại theo Mưa Thần. Dưới sự ảnh hưởng to lớn của Mưa Thần, nàng dường như chỉ là một cái bóng, một bình hoa di động. Chỉ khi chăm sóc những người bị thương ở tổng viện lục quân, nàng mới cảm nhận được sự tồn tại của mình. Nhưng từ khi đặt chân lên đất Mỹ, nàng phải đóng vai một nhân vật mà mình không hề am hiểu, đi cùng Mưa Thần giao tế, thể hiện phong thái. Giờ đây, nàng còn phải một mình đứng trước cơ quan lập pháp cao nhất nước Mỹ, thay Mưa Thần phát biểu diễn thuyết, nói cho họ biết về một Trung Quốc hoàn toàn mới, về mong muốn hợp tác, tìm kiếm hữu nghị của họ. Liệu nàng có thể thuyết phục được họ không? Nếu lỡ mình nói không hay, phải làm sao đây? Trong khoảnh khắc này, cô gái chỉ cảm thấy căng thẳng tột độ, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Nàng thực sự muốn bỏ chạy khỏi bục giảng. Không hiểu sao, nàng chợt nhớ đến trượng

phu của mình, người luôn kiên định, trấn tĩnh trước mặt người ngoài, chỉ huy đầu ra đây. Nhưng sau lưng lại luôn cau mày, đôi vai như gánh chịu bao nhiêu gánh nặng cho người trẻ tuổi. Hẳn thật là... quá khổ cực. Giờ đây, chính là lúc nàng giúp đỡ hẳn quan trọng nhất, ngay lúc này ---- ngay hôm nay.

Cô gái cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, bắt đầu bài phát biểu của mình. Với giọng Anh ngữ hơi mang âm điệu miền Nam nước Mỹ, trong căn phòng nghị sự lộng lẫy, vang vọng: “Kính chào các vị nghị viên, các vị tiên sinh. Theo phong tục Trung Quốc, nên gọi trưởng bối là thúc thúc, bá bá. Khiến mọi người phải nghe tôi nói chuyện, làm lỡ thời gian của mọi người, thật sự rất bất tiện...” Mưa Thần cũng không dạy nàng trong trường hợp này nên dùng từ ngữ, cách xưng hô như thế nào mới đúng, thậm chí còn không chuẩn bị nội dung diễn thuyết cho nàng, chỉ bảo nàng nói về những thay đổi của Trung Quốc, về những gì người dân bình thường mong muốn. Đương nhiên, còn phải dùng cách riêng của nàng để kêu gọi hữu nghị giữa hai nước.

Lý Viện từ tốn nói, nàng cũng không dùng cử chỉ để tăng thêm ngữ khí. Lúc đầu, nàng còn hơi cúi đầu, có chút không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của mọi người. Giọng nói cũng có chút căng thẳng, run rẩy, nhưng dần dần, nàng phát biểu càng lúc càng trôi chảy. Nàng kể về việc khi còn ở Thanh mạt, nàng đã tận mắt chứng kiến ở Thượng Hải, chứng kiến những đặc quyền của người nước ngoài ở Trung Quốc, những người da trắng ngạo mạn, những tên tuần bố Ấn Độ, Việt Nam cậy thế cậy quyền. Bên ngoài vườn hoa có biển hiệu “Cấm người Trung Quốc và chó vào”. Trong số những nữ sinh như nàng, những người theo Tôn Văn, Hoàng Hưng với màu sắc bí ẩn của cách mạng cũng dần lan truyền. Nàng còn kể về bức ảnh của liệt sĩ đăng trên báo Thượng Hải, cùng với di thư mà người đó để lại cho người vợ đang mang thai. Các nàng đã kinh ngạc trước sự anh tuấn của vị liệt sĩ trẻ tuổi, và cảm động trước sự giản dị, quyết liệt của bức di thư!

Bất kỳ ai tự hào về lịch sử dân tộc mình, dù là những cô gái như họ, đều cho rằng tình cảnh nhục nhã này nhất định phải thay đổi. Lý Viện đã tổng kết như vậy dựa trên kinh nghiệm của bản thân. Giọng nói của nàng không kịch liệt, phong phú như Mưa Thần, chỉ kể những chuyện xung quanh mình. Chính những lời nói như vậy, trong hoàn cảnh này, lại càng thêm chân thật, càng thêm lay động lòng người. Mặc kệ người nghe thực sự nghĩ gì, vào lúc này, họ đều đắm chìm trong những lời tự thuật của cô gái.

Thượng Hải vậy mà chỉ trong một đêm đã khôi phục! Cô gái kể về sự vui mừng khôn xiết của họ. Kể về việc làm sao giấu cha mẹ đi tham gia những đoàn diễu hành ăn mừng. Kể về sự oai hùng của quân cách mạng trẻ tuổi ở Thượng Hải trong mắt họ, và cả vị tổng thống trẻ tuổi, người đã có một màu sắc truyền kỳ ngay từ đầu! Quá trình trỗi dậy của Mưa Thần, vốn dĩ đã là một câu chuyện hấp dẫn nhất. Trong lời kể của Lý Viện, những nghị viên kia dường như đang nghe một câu chuyện Trung Quốc năm 1793. Người trẻ tuổi và cách mạng, bức tranh về sự thay đổi của thời đại, đều được cô gái kể lại một cách giản dị. Mọi người nhiệt tình, ăn mừng thắng lợi ở vườn Trương. Lý tưởng và vinh quang vào thời điểm này toát ra ánh sáng chói mắt nhất. Tình cảm của con người là thông nhau, đặc biệt đối với những người ở xa Trung Quốc. Sự trỗi dậy của thời đại, bản thân nó không cần những từ ngữ hoa mỹ để tô điểm, đã là một loại thần thoại. Lời tự thuật của Lý Viện được tô đậm bởi những tiếng kinh ngạc, vỗ tay trầm thấp, lời nói của cô gái cũng ngày càng trôi chảy. Lúc này, toàn bộ phòng nghị sự đã hoàn toàn đắm chìm trong dòng chảy của thời đại biến động dữ dội của quốc gia phương Đông mà nàng miêu tả.

Lý Viện không biết rằng, nàng đã từng bước gặt hái thành công.

STT 274: Chương 5: Thế giới mới - Chương 75: Nữ hài tử tron...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 75: Nữ hài tử trong mắt thời đại (hạ)

Mưa Thần đứng dưới chân núi Quốc hội, tuyết đã phủ một lớp mỏng trên chiếc áo khoác hải quân lam và chiếc mũ của hắn. Lúc này, chẳng còn ai quan tâm đến việc hắn đang làm gì. Tất cả phóng viên Mỹ đều tìm mọi cách chen vào tòa nhà Quốc hội, mong được nghe Lý Viện phát biểu. Các nghị viên trong núi Quốc hội cũng chìm đắm trong bức tranh thời đại mà Lý Viện vẽ ra. Hắn không hề biết Lý Viện sẽ nói gì, hiệu quả ra sao. Nhưng hắn tin tưởng Lý Viện, về điểm này, có lẽ hắn hơi cố chấp. Nhưng hắn cho rằng, cái sự ngây thơ và thiện lương mà Lý Viện mang theo, vốn dĩ có thể lay động bất cứ ai.

Bên cạnh hắn, Vương Đăng Khoa dậm chân liên hồi trong đồng tuyết, chiêm hết điều thuốc này đến điều khác. Xem ra trong lòng hắn còn sốt sắng hơn cả Mưa Thần. Ngàn dặm xa xôi đến nước Mỹ, một tháng cố gắng, chỉ để xem Lý Viện hôm nay biểu hiện! Những người đi theo Mưa Thần, không một ai trong lòng bình thản, cũng không ai bình tĩnh được như Mưa Thần. Tất cả đều ngóng trông tòa nhà Quốc hội trên đỉnh núi. Phu nhân Tổng thống của họ, rốt cuộc đang diễn thuyết ra sao?

Trong phòng nghị sự của tòa nhà Quốc hội, một mảnh yên tĩnh, chỉ có giọng nói của Lý Viện vang vọng. Khi nữ hài tử kể về việc nàng sùng bái Mưa Thần, về sự kiên định của hắn trong thời loạn, về sự sùng bái vô điều kiện của nàng đối với vị tướng quân trẻ tuổi đã độc lập dẫn quân bắc phạt, nàng đã lặng lẽ trốn nhà đuổi theo hắn đến tiền tuyến. Trong phòng nghị sự

vang lên những tiếng cười khê. Có người bị câu chuyện lãng mạn chỉ có thể xuất hiện trong thời đại này làm cảm động, có người lại đơn thuần bội phục dũng khí của Lý Viện. Khi ấy, nàng chỉ là một cô gái mười bảy tuổi, vậy mà có thể kiên trì với tín niệm của mình đến vậy, lại còn biến nó thành hành động!

Câu chuyện của Lý Viện tiếp tục, nàng dường như cũng trở về với cái niên đại mà mình từng trải qua. Nhìn thấy Mưa Thần vui mừng khôn xiết. Bị sự lãnh đạm và khách sáo của hắn làm cho thương tâm. Tiền tuyến hành động quân sự khẩn trương, khi đó còn gọi là tiền thân của Quân Cách mạng quân đội chính quy Tô Thượng Hải, những chiến công anh hùng lớp lớp. Nàng tận mắt chứng kiến những sĩ quan, binh lính trẻ tuổi, bất kể xuất thân, bất kể đã được học hành hay là con em mù chữ. Vì tín niệm đơn thuần nhất, vì sự phục hưng và trỗi dậy của một dân tộc, họ đổ máu trên những dòng sông, cánh đồng, sườn núi, dưới lá cờ tiên phong phấp phới trên Thượng Hải, có một đội quân như vậy chiến đấu vì lý tưởng của mình. Lịch sử mới của vùng đất phương Đông này. Được viết lại bằng dũng khí, tín niệm và máu tươi của họ. Thật rực rỡ. Thật nổi bật.

“..... Ta từng đọc lịch sử ở nữ thực trung tâm, nhưng khi đó chỉ là để đối phó với kỳ thi. Lần này lần đầu tiên đặt chân đến nước Mỹ, để hiểu rõ hơn về những người bạn thân thiết của chúng ta, tôi đã đọc lại một số sách lịch sử của Mỹ trên tàu hỏa..... 140 năm trước, tôi phát hiện ra rằng con đường phấn đấu của hai quốc gia chúng ta giống nhau đến vậy! Tiền bối cách mạng Mỹ chỉ có một ý nghĩ. Đó là độc lập, tự do, bình đẳng. Mà chúng ta đấu tranh không phải cũng là vì điều này sao? Đạo lý lớn lao tôi cũng không hiểu nhiều, chỉ là khi đó trong bệnh viện, tôi nhìn thấy thương binh bị thương nặng đến mức nào, có người tàn phế suốt đời, đều lén lút trốn đi khóc, có những binh sĩ còn nhỏ hơn tôi! Tương lai của họ sẽ ra sao? Kết hôn, lập gia đình, lập nghiệp, nuôi sống bản thân? Nhưng trong bệnh viện, chưa từng nghe họ phàn nàn điều gì, chỉ cần vết thương hơi chuyển biến tốt

một chút, liền bắt đầu cười tủm tỉm, tôi cũng từng tò mò hỏi họ vì sao? Câu trả lời của họ không giống nhau, nhưng ý tứ đều giống nhau, họ đang hướng tới một quốc gia ngày càng giống quốc gia, khiến bản thân họ ngày càng giống với sự nghiệp cá nhân. Liên tưởng đến những gì các bậc tiền bối của quý quốc theo đuổi trong cuộc chiến tranh giành độc lập, chẳng lẽ không phải như vậy sao?”

Lần này, cả hội trường lần đầu tiên đứng dậy vỗ tay, người Mỹ xưa nay vẫn luôn tự hào về giá trị quan của mình. Theo họ, quốc gia phương Đông quá chuyên chế và bạo lực. Còn các quốc gia ở Cựu lục địa lại có truyền thống cổ hủ. Những nghị viên này, những người được bầu ra để đại diện, luôn cho rằng mình đang đứng ở vị trí đạo nghĩa cao nhất. Giá trị quan của nước Mỹ chính là giá trị quan phổ quát mà nhân loại nên theo đuổi. Tạm thời không bàn đến việc họ có quá cực đoan hay không. Nhưng sự ca ngợi chân thành của nữ hài tử đối với giá trị quan của họ, cho rằng Trung Quốc đang đi trên con đường mà họ đã từng đi qua. Về điểm này, đã giành được sự đồng cảm của họ. Đây không phải là lời hứa của các chính trị gia, mà là những gì một cô gái mười bảy tuổi đã thực sự cảm nhận được ở chiến tuyến, ở nơi cơ bản nhất của một tập thể! Chính vì sự mộc mạc đó, mà nó mới lay động lòng người đến vậy.

Lý Viện mặt đỏ bừng, có chút không biết phải làm sao khi nhìn mọi người vỗ tay, nhất thời không biết có nên nói tiếp hay không, vì nàng còn rất nhiều chuyện chưa kể! Vị lão kỹ sĩ Williams, luôn đứng dưới bục giảng, bảo vệ nàng như một tiểu nữ nhi, quay đầu làm một động tác cổ vũ. Nữ hài tử mới tiếp tục nói.

Thời đại của quốc gia phương Đông đang thay đổi kịch liệt, Mưa Thần bị thương ở Từ Châu, giã giũa trên con đường tử vong. Các thánh giả đều nín thở khi nghe giọng nói đau khổ của Lý Viện hồi tưởng lại. Nhưng hẳn đã kiên cường sống sót, và có bức tranh nổi tiếng đó. (Năm 1988, tác giả

cho rằng phòng đấu giá đã định giá bức tranh về hành trình tử vong của hậu nhân Mưa Thần là 1,2 tỷ đô la. Nhưng bức tranh được Trung Hoa Dân Quốc coi là quốc bảo, đương nhiên không thể đem ra bán đấu giá) Hai miền Nam Bắc sau đó nghị hòa, Mưa Thần kiên trì miễn trừ thuế nông nghiệp kéo dài hàng ngàn năm của Trung Quốc và thực hiện chính sách tự trị địa phương, Lý Viện đã không ít lần nhìn thấy hãn thống khổ đi lại trong hoa viên suy tư! Lý Viện lặng lẽ nói: “..... Tôi tin tưởng hãn, bởi vì điều này, tôi càng hiểu rõ hãn. Nỗi ngưỡng mộ và tưởng niệm sâu sắc đến tận xương tủy, tôi biết, hãn không chỉ là người chỉ biết nói hay. Hãn là người thực sự quán triệt lý tưởng của mình từ đầu đến cuối, hãn chỉ tin vào một đạo lý đơn giản, khôi phục đến nay, nhân dân nhất định phải sống tốt hơn trước. Hãn cứ như vậy gánh chịu mọi áp lực. Nhìn thấy hãn nhú mày chăm chú, tôi thực sự hy vọng có thể ở bên cạnh hãn, giúp hãn giải tỏa những phiền muộn trong lòng, cùng hãn chia sẻ những áp lực này. Nhưng mọi người đều biết..... Lúc đó tôi còn chưa đính hôn với hãn.” Nữ hài tử có chút ngượng ngùng cười. Có lẽ lại nhớ đến tâm trạng của mình lúc đó.

Trong lịch sử Quốc hội, có lẽ đây là lần đầu tiên một cô gái nói lên tình cảm của mình với người yêu. Nhưng Lý Viện cứ như vậy tự nhiên nói, mà các nghị viên cũng cứ như vậy tự nhiên lắng nghe. Là vì trong lời nói của nữ hài tử lộ ra nụ cười thấu hiểu, họ đều hiểu, trong lòng nữ hài tử này, quả thực là trong sáng vô ngần, không vướng bụi trần. Nàng yêu hãn, nên nói cho mọi người biết, không có gì phải ngại. Trong trường hợp này, tại cơ quan lập pháp cao nhất của nước Mỹ. Nói điều này có gì là không đúng. Lý Viện, nhất định phải trở thành một phần của lịch sử thời đại này.

Quá trình phát triển kịch liệt của Trung Quốc vẫn tiếp diễn, những tương tác sâu xa trong cục diện thế giới mà Lý Viện không thể nào hiểu hết. Nàng chỉ có thể kể lại những gì mình đã chứng kiến. Đoàn thể Mưa Thần vẫn kiên trì với lý tưởng ban đầu, giữa lúc các thế lực khác đang tranh nhau nổi lên. Bởi vì những gì hãn đại diện, hay nói đúng hơn là những gì đoàn thể

này tin tưởng, chính là đại diện cho thời đại này, cho dân tộc này, cho quốc gia này, cho những gì mà nhân dân, những người đã tạo nên dân tộc và quốc gia này, thực sự khao khát. Nội chiến, tiểu phi, những điều khoản của Viên Thế Khải với Nhật Bản, rồi chiến thắng, vinh quang, danh dự, cứ thế mà đến. Dĩ nhiên, trong thời gian đó, Mưa Thần cuối cùng cũng đính hôn với Lý Viện. Lịch sử vẫn không ngừng tiến về phía trước, còn Mưa Thần và đoàn thể của hắn cũng dần dần đạt đến đỉnh cao thành công.

Khi đến bài diễn thuyết nhậm chức tổng thống của Mưa Thần, Lý Viện đã gần như hoàn hảo và chính xác dùng tiếng Anh để diễn lại bài diễn thuyết đó. Đây cũng là bài tập duy nhất nàng chuẩn bị trước khi phát biểu. Giống như ở trong nước, bài diễn thuyết nhậm chức này cũng đã lay động các nghị viên và những người Mỹ khác có mặt. Niềm tự hào về lịch sử đất nước, nỗi lo lắng về vận mệnh dân tộc, cùng với niềm tin kiên định, đã cho họ thấy một quốc gia khác biệt, một con người phương Đông khác biệt. Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, những người Mỹ này dường như cũng đang chứng kiến sự thay đổi kỳ diệu của quốc gia phương Đông kia trong suốt những năm qua.

Đối với các nghị viên này, họ không hề biết gì về quá khứ của Trung Quốc dưới thời Mưa Thần, cũng không hiểu vì sao Trung Quốc lại có những biến đổi lịch sử như vậy. Họ chỉ biết, đại khái là do cuộc chiến tranh giữa Trung Quốc và Nhật Bản xung quanh Thanh Đảo. Điều họ quan tâm chỉ là liệu điều này có vi phạm các điều ước quốc tế có hiệu lực pháp luật hay không, liệu Trung Quốc có xâm phạm nghĩa vụ quốc tế mà Nhật Bản đáng lẽ phải gánh vác hay không. Liệu việc đổi đầu với Nhật Bản có quá nhạy cảm hay không. Dù sao, họ muốn đánh là "người Đức" ở Thanh Đảo!

Nhưng Lý Viện đã dùng hơn một giờ đồng hồ để cho họ hiểu, Trung Quốc mới đến cùng là gì, và họ đang theo đuổi điều gì. Đó là tiếng vọng của một dân tộc kéo dài năm ngàn năm không dứt, là sự mất mát của trăm

năm cận đại, là con đường tự cường phục hưng đầy gian nan của người Trung Quốc. Họ chỉ muốn bảo vệ lợi ích và sự tôn nghiêm của chính mình. Chỉ thế thôi. Còn đối diện với họ là một quốc gia, đã trỗi dậy bằng chiến tranh giữa biển máu và núi thây của dân tộc phương Đông, muốn thay thế vị thế của cường quốc và trở thành bá chủ của Trung Quốc, để tạo nền tảng cho việc tranh giành quyền lực trên toàn thế giới.

Lý Viên không hiểu rõ tình hình quốc tế phức tạp đến vậy, nhưng nàng đã dùng những lời lẽ chân thật để nói cho các nghị viên biết tất cả. Ít nhất, họ hiểu rằng Trung Quốc không phải là mối đe dọa, mà Nhật Bản mới là! Giống như một tên võ sĩ tà ác muốn biến con rồng già nua, mệt mỏi vì nhiều nguyên nhân trong quá khứ, thành vật sở hữu vĩnh viễn của mình. Nếu Nhật Bản thực sự giành được bá quyền ở Trung Quốc, thì đó sẽ là ngày tận thế của hệ thống lợi ích của các nước phương Tây ở châu Á, đặc biệt là Viễn Đông và các khu vực khác ở bán đảo phía Nam! Và cũng sẽ khiến bờ biển Tây Hải của nước Mỹ bị bao phủ bởi mối đe dọa chiến tranh!

Đối với những nghị viên ưu tú, những người có thể tính toán tốt trong xã hội, thì những lời hứa hẹn, sự lấy lòng, hay những cuộc trò chuyện nhàn rỗi, có lẽ chỉ nhận được cái gật đầu thận trọng và lãnh đạm. Sau đó, mọi chuyện vẫn dẫu vào đấy. Nhưng lần này, những gì Lý Viên nói đều là sự thật, khiến họ phải suy nghĩ. Thêm vào đó là vẻ đẹp phương Đông trời phú của cô gái, khiến không ít người ngay lập tức đưa ra những lựa chọn có lợi cho Trung Quốc. Mối đe dọa thực tế từ Nhật Bản, hành trình trỗi dậy đầy kỳ tích của Trung Quốc, và cô gái xinh đẹp, đáng yêu này, thậm chí còn như một Florence Nightingale, luôn ở tuyến đầu của cuộc chiến! Bài diễn thuyết này còn chưa kết thúc, đã có thể tuyên bố thành công. Thành công này không thể sao chép, cũng có thể nói rằng chỉ có cô gái này, vào thời điểm này, mới có thể đạt được thành công kỳ diệu như vậy.

“... Tôi yêu chồng tôi, tôi cũng yêu đất nước của tôi, tôi tự hào là người Mông Cổ. Từ khi đặt chân lên mảnh đất kỳ diệu của nước Mỹ này, nơi có những con người tràn đầy sức sống, những người bạn thân thiết, và cả lịch sử nước Mỹ, tôi đã yêu thích đất nước này. Tôi cảm thấy chúng ta rất giống nhau, đặc biệt là ở hiện tại. Mặc dù lịch sử, sự mạnh yếu của quốc gia, phong tục tập quán của chúng ta khác nhau, nhưng tư tưởng của chúng ta lại gần gũi đến vậy! Đều mong muốn đất nước, dân tộc mình có thể tự hào đứng vững trên thế giới. Nước Mỹ đã trải qua hơn một trăm năm cố gắng, đã đạt được điều này. Còn chúng ta vẫn đang trên đường! Chúng ta đều tin rằng mọi người sinh ra đều bình đẳng, tin rằng trên thế giới này có chân lý tồn tại, tin rằng tình yêu đối với đất nước, dân tộc và sự tôn trọng đối với cá nhân có thể dung hòa một cách tốt đẹp. Vậy tại sao chúng ta không thể trở thành những người bạn thân thiết? Tại sao chúng ta không thể vượt qua khoảng cách đại dương, hiểu nhau, tôn trọng nhau? Kinh nghiệm về chiến tranh đẫm máu, tôi mong muốn thế giới có thể hòa bình. Không cần chiến tranh! Châu Âu hiện nay mỗi ngày có hàng vạn người đổ máu, nếu thảm kịch này xảy ra ở Thái Bình Dương, xảy ra bên cạnh bạn và tôi, thì đó sẽ là một điều đau lòng biết bao! Thế giới này đã có quá nhiều chiến tranh và giết chóc! Chồng tôi đã từng nói với tôi rằng, tình hữu nghị giữa Trung Quốc và Mỹ là sự bảo đảm cho hòa bình ở Thái Bình Dương. Vì sao anh ấy lại nói như vậy, tôi cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng nếu tình hữu nghị giữa Trung Quốc và Mỹ thực sự có thể ngăn chặn chiến tranh xảy ra trên thế giới này, thì tại sao chúng ta không cùng nhau làm điều đó? Để mọi người, đều có thể theo ý chí từ bi của Thượng đế, an yên hạnh phúc mà sống hết cuộc đời này.”

Câu nói này đã chạm đến trái tim của người Mỹ.

Họ có một nỗi sợ hãi sâu sắc về sự tàn phá ở châu Âu, về việc sử dụng toàn bộ nền văn minh công nghiệp để tiến hành cuộc chiến tranh tàn khốc và quy mô chưa từng có. Chủ nghĩa biệt lập hòa bình lúc này là tư tưởng

thịnh hành nhất trong quốc gia này. Khi cô gái với vẻ mặt thánh thiện, từ tận đáy lòng kêu gọi hòa bình ở Thái Bình Dương, và dùng điều này làm lời kết thúc cho bài diễn thuyết của mình, thì tiếng vỗ tay như sấm đã bùng nổ trong phòng nghị sự. Tất cả các nghị viên đều đứng dậy, nhiệt liệt vỗ tay, nhiệt liệt reo hò. Lý Viện đứng đó, dường như vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc của mình, ánh mắt còn đọng lại những giọt lệ. Gương mặt xinh đẹp, dáng vẻ nhẹ nhàng của nàng, trong tòa nhà quốc hội này, không ít nghị viên đã thề rằng, họ đã nhìn thấy thiên sứ.

Cô gái này, cuối cùng đã làm được điều mà người ta cho là không thể. Trong mắt lão Williams, sự vui mừng hiện rõ, như thể ông đang nhìn thấy cháu gái của mình. Ông bước lên bục, dìu tay Lý Viện, cùng nhau trang trọng bước ra. Mọi người đều reo hò tiễn Lý Viện, còn nàng thì mỉm cười e lệ, vẫy tay chào mọi người. Mỗi phóng viên đều cố gắng chụp ảnh, tin rằng trong một thời gian tới, Lý Viện sẽ là tiêu đề trang nhất trên các tờ báo lớn của Mỹ. Khả năng gây tiếng vang của cô gái này ở Mỹ, đã hoàn toàn có thể đoán trước. Nàng đến, nàng đã thấy, và nàng đã chinh phục.

Mưa Thần vẫn lặng lẽ chờ đợi, ở chân núi quốc hội, vẫn có thể nghe thấy tiếng reo hò mơ hồ vọng lại. Mọi người đều nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra. Ngay cả Tư Mã Trạ, người luôn có tư tưởng táo bạo nhất, cũng không dám nghĩ rằng là vì Lý Viện mà có được những tiếng reo hò như vậy. Chỉ có Mưa Thần lộ ra nụ cười trên mặt, hẳn biết, vợ hẳn đã thành công, giống như nàng trước đây, không hề chủ động theo đuổi, nhưng vì sự kiên trì, niềm tin thuần khiết, và tấm lòng nhân hậu của nàng, đã chinh phục tất cả. Bao gồm cả Mưa Thần.

Chở Lý Viện xuống núi bằng ô tô. Phía sau, đoàn xe phóng viên nối đuôi nhau như kiến bò, đều muốn phỏng vấn cô gái đã chinh phục quốc hội này sau bài diễn thuyết. Xe dừng lại trước đội xe của Mưa Thần, cửa xe vừa hé mở, Lý Viện đã nhanh chóng chui ra. Sau khi phát biểu xong bài diễn

thuyết ở Quốc hội, cô gái thấy phản ứng của mọi người cuồng nhiệt đến mức mơ hồ, cứ như đang trong mộng. Lão Williams bảo vệ cô lên xe, lúc này cô mới thấy sợ hãi, bản thân lại dám đứng trước mặt bao nhiêu người phương Tây mà nói nhiều lời đến vậy! Cảm giác căng thẳng lúc này mới ập đến trong lòng cô. Cô gái chỉ muốn gặp chồng mình ngay lập tức, chỉ cần thấy hắn, mọi thứ đều an tâm!

Khi cô còn ngồi trong xe, đã thấy Mưa Thần đứng giữa tuyết, trên người và mũ đã phủ đầy. Hắn chỉ mỉm cười nhìn xe cô đến. Hắn vẫn đứng đợi trong tuyết, chờ đợi xem cô có làm hắn thất vọng hay không. Cửa xe vừa mở, cô gái gần như lập tức lao ra, nhào vào lòng hắn, vùi mặt vào lồng ngực chồng, cảm nhận nhịp tim của hắn. Cô suýt nữa đã bật khóc, cuối cùng mới thì thào: “..... Không có anh bên cạnh, em thấy căng thẳng quá, đáng sợ quá..... Cảnh tượng đó, nhiều người đến thế.....” Mưa Thần mỉm cười ôm cô, nhẹ giọng an ủi bên tai: “Đừng sợ, em làm rất tốt, phi thường tốt. Chúng ta về nhà, về nhà.”

Các phóng viên chen chúc xung quanh, thi nhau chụp ảnh đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm nhau trong tuyết. Thời gian dần trôi, mọi thứ đều trở lại yên tĩnh, chỉ còn tuyết rơi. Hôm nay, quả là một ngày Washington có tuyết rơi thật đẹp. Lão Williams ho khan một tiếng, tiếng ho vọng xa. Mưa Thần bước Lý Viện ra, mỉm cười nhìn vị chủ tịch Ủy ban Đối ngoại Hạ viện Mỹ, người có tầm ảnh hưởng lớn trong chính sách ngoại giao của Mỹ. Lý Viện cũng có chút e lệ gật đầu chào lão đầu tử đã luôn quan tâm cô. Williams chìa tay ra với Mưa Thần, hai người nắm chặt tay nhau.

Lão Williams cười nói: “Nếu 40 năm trước, tôi còn là một chàng trai trẻ ở Virginia, có lẽ bây giờ tôi đã phải quyết đấu với anh rồi..... Chúc mừng anh, vì phu nhân của anh đã thành công tại Quốc hội, đây chắc chắn là lần đầu tiên trong lịch sử nước Mỹ. Cô ấy là một thiên thần! Cô ấy cho chúng ta thấy cơ sở hữu nghị giữa Mỹ và Trung Quốc, cũng là sự mong đợi hòa

bình giống nhau. Phản cảm với chiến tranh. Cô ấy đã chiếm được trái tim của chúng ta! Mưa Thần tiên sinh, có bằng lòng đến dự một bữa trưa vào một ngày nào đó không? Với tư cách là chủ tịch Ủy ban Đối ngoại Quốc hội, tôi thực sự cần hiểu rõ tình hình hiện tại giữa hai nước.”

Nghe Lý Viện dịch lại, Mưa Thần cười: “Rất vinh dự! Nhưng Williams tiên sinh không nghĩ rằng điều này sẽ khiến Nhật Bản phản đối sao? Tôi thực sự là người có thân phận quan phương.”

Williams nói một câu thổ ngữ miền Nam, đại khái ý là gặp quý. Hân nhiệt tình dùng ngón tay chọc vào ngực Mưa Thần: “Trên thế giới này, tôi chỉ quan tâm đến lợi ích của nước Mỹ, lợi ích của người dân Mỹ. Nước Mỹ cần một đối tác có thể cùng nhau duy trì hiện trạng hòa bình ở Thái Bình Dương, mà không liên quan đến các hiệp ước quốc tế và đồng minh trong Thế chiến. Còn những thứ khác, không phải là điều tôi quan tâm!”

Ông lão này nói chuyện thật thẳng thắn, câu thổ ngữ miền Nam của Williams, tự nhiên cũng gây ra hậu quả trong tương lai. Gây ra sự bất mãn lớn từ phía Nhật Bản, đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lý Viện quả nhiên đã tạo nên một cơn lốc ở Mỹ, một cơn lốc thu hút mọi sự chú ý. Đàn ông bàn tán về sự đáng yêu của cô, phụ nữ bình luận về trang phục và kiểu tóc của cô, các chính trị gia bàn về việc bồi dưỡng lợi ích của Trung Quốc. Trong khi đó, các nhà ngoại giao đang đầu đầu tìm cách xoa dịu sự oán giận của Nhật Bản, các nhà kinh tế thấy được một thị trường rộng lớn tiềm năng của Trung Quốc. Các nhà tôn giáo bàn về tín ngưỡng thành kính của vị phu nhân tổng thống này..... Tóm lại, phong trào này đã lan rộng từ bờ Đông nước Mỹ, 16k tiểu thuyết Internet thu thập chỉnh lý lại nhanh chóng lan sang miền Trung và bờ Tây. Ở Washington, hiện tại tràn ngập những vị khách xếp hàng chờ đợi để được hẹn gặp Mưa

Thần và Lý Viện. Mà cuộc hội đàm chính thức giữa Mưa Thần và Ngũ Đức Lowell cũng đang đến gần. Lý Chương Mây và những người khác đã trở thành thượng khách trong giới kinh tế. Ngay cả Tư Mã Trạ cũng nhận lời đến thăm và tham quan. Lần ngoại giao thăm Mỹ này, đến lúc này, cuối cùng đã thu được thành công lớn, mặc dù ảnh hưởng tiềm ẩn phải mất nhiều năm mới có thể hiện rõ.

Mưa Thần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tính toán cho chuyến đi châu Âu sắp tới. Lúc này, gì toại và những người khác rốt cuộc đã tiến hành đến đâu rồi.

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc—TLT.

STT 275: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 76: Chiến lược không tập

Gi gì Toại phiền muộn, vô cùng phiền muộn. Hãn là một quân nhân theo tiêu chuẩn, khác hãn với vị đoàn trưởng trăm dặm kia, chỉ lo phong độ và giao thiệp. Hãn chỉ quan tâm đến việc nhiệm vụ của mình có hoàn thành hay không, và hoàn thành ra sao. Nhưng mọi chuyện ở đây đều không thể khiến hãn hài lòng! Kể từ khi họ đặt chân lên đất Anh vào ngày mười hai tháng mười, hãn đã cảm nhận được bầu không khí bất lợi cho việc triển khai công việc. Trên suốt chặng đường, hãn, một quân nhân chưa từng ra nước ngoài, đã cảm nhận được sự rộng lớn của thế giới, đồng thời không khỏi đánh giá những quốc gia và quân đội hùng mạnh mà họ có thể thấy. Tại Nhu Phật, Hồng Kông, Ấn Độ, và Ai Cập, họ đều gặp gỡ quân đội thực dân của các cường quốc. Họ thán phục trước sự rộng lớn về địa bàn của những quân đội này, dù sức chiến đấu có vẻ còn cần bàn luận, nhưng họ có thể tổ chức phòng ngự hiệu quả trên một không gian rộng lớn như vậy. Thêm vào đó là truyền thống và phương thức quản lý đã có hàng trăm năm của quân đội, khiến những quân nhân vốn còn chút ngạo khí như họ cảm thấy mình còn thiếu sót, và càng thêm cấp bách với công việc của mình. Mưa Thần muốn họ sớm cùng quân đội các nước Hiệp ước hình thành một nhận thức chung về quân đội Trung Quốc, thậm chí là một bảng giờ giấc tham chiến, hiểu rõ nhu cầu của họ, cảm nhận bầu không khí chiến tranh hiện đại, vậy nên họ phải sớm hoàn thành tất cả! Về mặt chính trị, hãn đã tự ép mình không cần lo lắng nhiều, chỉ xét riêng về góc độ quân sự, việc tham gia vào cuộc chiến này, dù chỉ là cảm nhận trước không khí quân sự, cũng

là một lợi ích to lớn đối với một quân đội chính quy mới thành lập. Quân nhân, bất kể tư tưởng của họ thế nào, luôn khao khát những cảnh tượng hùng tráng. Gi gi Toại cũng không ngoại lệ.

Nhưng khi đến cửa sông Thames, đi ngược dòng vào Luân Đôn, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Đầu tiên là bầu không khí chiến tranh bao trùm. Kể từ Địa Trung Hải, có thể thấy các nước Hiệp ước đang chuẩn bị chiến tranh khắp nơi. Những đội quân được trang bị tinh nhuệ, những chiến hạm Anh-Pháp tuần tra khắp Địa Trung Hải, sơn màu xám đen thay vì màu sắc loè loẹt thời bình. Pháo môn đều mở ra, chiến hạm còn mang theo lưới chống ngư lôi. Thủy binh ai nấy đều căng thẳng trên vị trí chiến đấu. Những đoàn tàu buôn được hộ tống, phong tỏa vùng biển Adriatic của Đế quốc Áo-Hung... Đến tận nước Anh, tất cả lực lượng đều được huy động để phục vụ quân sự. Tàu chở khách của họ vẫn chạy theo lịch trình, đồng thời phát ra nhiều cảnh báo về tàu ngầm. Dù tốc độ cao là vũ khí phòng thủ tốt nhất trước tàu ngầm, nhưng vẻ mặt căng thẳng của những thủy thủ, cùng với sự cảnh giác khi đối mặt với biển cả, đã in sâu vào tâm trí những quân nhân Trung Quốc. Chiến tranh hiện đại đã phát triển đến không trung và hải dương. Hình thức chiến tranh đang thay đổi, và họ phải bắt kịp thế giới.

Tiếp theo là sự lãnh đạm của người Anh đối với họ. Mặc dù Ngoại trưởng Anh Edward Grey, Huân tước và Nguyên soái Lục quân Anh Kitchener đã thể hiện sự nhiệt tình nhất định với việc Trung Quốc tham gia quy mô lớn vào chiến sự châu Âu. Nhưng khi phái đoàn quân sự Nhật Bản thể hiện mong muốn tham gia chiến tranh châu Âu không thua kém gì Trung Quốc, thì sự coi trọng dành cho phía Nhật Bản lập tức chiếm ưu thế. Tài nguyên quân sự của Nhật Bản, xét cho cùng, vẫn lớn hơn nhiều so với Trung Quốc! Trong mười ngày ở Anh, ngoài việc được cựu nguyên soái Roberts tiếp kiến một lần, và Edward Grey mời dùng bữa trưa, người đồng hành với họ chỉ là một vị thượng tá Anh có thái độ lãnh đạm và thận trọng. Họ được bố trí ở một khách sạn không quá xa hoa ở Luân Đôn. Thời gian

đàm phán với Bộ Tổng tham mưu Đế quốc Anh còn xa vời. Trong các sự kiện chính thức, dù họ nói rằng đang chờ Tổng thống Mưa Thần đến Anh để tổ chức các cuộc đàm phán chính thức, nhưng trước khi các tham mưu hai bên chưa đạt được một khuôn khổ cụ thể, thì những nhân vật lớn này có thể nói được gì? Không có sự đồng cảm, không có sự hiểu biết lẫn nhau, Mưa Thần đến cũng chẳng ích gì! Có lẽ tình hình chiến sự châu Âu tạm thời căng thẳng, cũng khiến họ không cảm thấy cấp thiết với sự gia nhập của một lực lượng mới.

Gi gi Toại cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, họ đến đây, không phải để du lịch! Hẳn luôn mong muốn tìm được một phương pháp liên lạc trực tiếp với Bộ Tổng tham mưu Đế quốc Anh. Dù là tìm đến tận nơi! Nhưng Tưởng trăm dặm lại khuyên hẳn nên nhẫn nại, nên kết giao thêm bạn bè. Dùng cách vòng vo để đạt được mục tiêu. Lần này là lần đầu tiên giữa Trung Quốc và Anh có sự tiếp xúc hợp tác gần như bình đẳng, ở một đế quốc lớn như nước Anh, áp lực và lực cản vẫn còn rất lớn. Họ cần phải chờ đợi... Nhưng tại sao phái đoàn quân sự Nhật Bản lại có thể tiến hành những tiếp xúc thực chất? Bọn chúng thật sự là kẻ bại trận của chúng ta!

Thời gian cứ thế trôi qua. Họ cũng nghe được một số tin tức ở Anh. Các nước Hiệp ước vì Nga không có tiến triển ở mặt trận phía Đông, thậm chí còn liên tục thất bại trước quân đội Đức. Việc Nga có thể gây áp lực lớn lên Đức ở phía Đông, đè bẹp chúng, xem ra không thể thực hiện được. Pháp thì ngày càng không thể chịu đựng việc đất nước bị Đức chiếm đóng, bất kể là chính phủ hay dân chúng. Họ rất tự hào về việc ngăn chặn quân Đức trên sông Marne, thậm chí quên đi thảm bại trong Kế hoạch số mười bảy! Pháp đang gây áp lực lên Anh, hy vọng họ sẽ phái thêm quân đội đến, tham gia vào mặt trận phía Tây, bắt đầu từ năm mới. Khởi xướng một loạt các cuộc tấn công "khí thế hùng hậu, chuẩn bị chu đáo, tiến công không lùi", cho đến khi đánh bại Đức ở phía Tây. Kết thúc cuộc chiến tranh khủng khiếp này. Ý tưởng này dường như đã được một phần trong Bộ Tổng tham mưu Đế quốc

Anh tán thành. Cỗ máy quân sự của nhân loại, trong tương lai gần, sẽ tiến hành cuộc tàn sát khủng khiếp nhất ở phía Tây châu Âu. Đây có phải là cơ hội của Gi gì Toại không? Mọi người đều không chắc chắn. Chỉ có một cảm giác, cuộc chiến này, sẽ ngày càng phát triển theo hướng khốc liệt hơn. Khi quân đội Trung Quốc tham gia, thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Trần Sơn Hà tùy tiện bước vào phòng của Gi gì Toại, tiến vào phòng của đại ca mình, hẳn chưa từng có thói quen gõ cửa. Hẳn ngả người lên ghế sofa trong phòng khách, còn Gi gì Toại thì đang viết gì đó trước bàn sách. Trần Sơn Hà lẩm bẩm: "Ta ghét thời tiết ở đây, ta ghét những gã cứ ngậm miệng nói tiếng Anh mà người không hiểu, ta ghét món sandwich ở đây, nó chẳng phải là đồ ăn! Ta ghét những người phụ nữ ở đây, thấy chúng ta da vàng là hỏi có phải người Nhật không, hoặc là dùng khước mắt nhìn người! Ta ghét tất cả mọi thứ ở đây! Sáng tỏ, chúng ta còn phải ở đây bao lâu? Ở đây có thể khiến người ta mục nát trong thời tiết ẩm ướt này, thà ta về thăm con trai ta còn hơn!".

Gi gì Toại ngẩng đầu lên, nhìn Trần Sơn Hà, thấy hẳn mặc bộ âu phục vải nỉ hoa, đội mũ phớt. Đoán chừng hẳn lại không chịu nổi trong khách sạn, tự mình ra ngoài đi dạo. Lại thấy chán. Ăn một bữa tối kiểu Anh mà hẳn không gọi là đồ ăn rồi mới về. Hẳn có chút buồn cười nhìn hẳn: "Cả ngày để người chỉ huy đánh giặc, tính từ khi khôi phục đến nay cũng không ngăn, tổng thống thương tình, để người đến Anh nghỉ ngơi, người còn phàn nàn. Thật sự là không biết đủ."

Trần Sơn Hà hơi nhồm người dậy, nghiêm túc nói: "Người đừng có nói với ta là người chịu đựng được chuyện này! * Bọn Anh đúng là một lũ nịnh bợ, ta thấy còn chẳng bằng lũ quý lùn Nhật Bản! Bỏ mặc chúng ta phơi nắng ở đây. Tổng thống đến thì làm sao chúng ta bàn giao? Trong lòng người không thấy lửa giận sao? Tưởng trăm dặm lại hay, ngày ngày yến tiệc này yến tiệc nọ, cười với bọn Anh ngọt xót. Hẳn ta đúng là được hưởng thụ

hết thầy. Nói thật ra, ta thà về nước, mang theo đám đại đầu binh của ta. Đến lúc đó chúng ta mà muốn kết bè kết phái với lũ quỷ Tây Dương này, e là còn rước họa vào thân!" Hãn ta tặc lưỡi, vẫn chưa thỏa mãn mà thêm vào một câu bình luận: "Tổng thống cũng không biết nghĩ gì, cứ muốn đánh trận ở châu Âu, cái nơi khi ho cò gáy này để làm gì? Đặt ở Nhật Bản quỷ lùn còn đang ở Đông Bắc Triều Tiên, có sẵn mà đánh. Cứ phải đi giúp lũ quỷ Tây Dương này, thật sự là không hiểu nổi!"

Gì Toại trừng mắt liếc hãn một cái. Nhìn cửa vẫn còn mở, tự mình đi đóng lại. Trần Sơn Hà nói những lời trong lòng hãn, hãn cũng không phải chưa từng nghĩ tới. Nhưng mưa thần từ trước đến nay vẫn luôn độc đoán chuyên quyền. Quân đội, những quyết sách trọng yếu, vấn đề chiến lược, cơ bản đều là tự mình làm chủ. Bọn họ không có ý kiến phản đối gì. Mà lần này quyết sách gia nhập Hiệp ước Quốc tế chiến, hết lần này đến lần khác trong nước nội các cùng nghị hội cũng không phản đối. Bọn họ cho rằng mưa thần đã muốn tham dự vào trận cờ quốc tế này, vì quốc gia giành lấy thời gian phát triển, gia nhập Hiệp ước Quốc tế đại khái là lựa chọn tốt nhất. Nhưng không ai cho rằng nước Đức có thể đối đầu với cả thế giới.

Hãn vỗ vỗ vai Trần Sơn Hà: "Vô bệnh, sau này nói những lời này cẩn thận một chút. Tổng thống dự định chẳng phải đã nói với chúng ta rồi sao? Tham dự phe thắng lợi, được chia lợi nhuận chiến tranh, trở thành đồng bọn của cường quốc thế giới, thu hẹp không gian ngoại giao của Nhật Bản, cần chúng ta những quân nhân này nỗ lực hy sinh. Nếu có lợi cho quốc gia dân tộc, hơn nữa lại là mệnh lệnh của thống soái, lý giải thì làm, không hiểu cũng phải phục tùng! Miệng người lúc nào cũng không giữ cửa, còn sợ mình gây phiền phức không đủ nhiều? Anh em chúng ta ba người, từ lúc mới bắt đầu đã đi theo tổng thống, hiện tại cũng là quyền cao chức trọng. Nhưng người có biết không, ở vị trí này, ngược lại càng phải cẩn thận gấp bội. Đến vị trí này, ngã xuống thì nặng lắm. Cứ học hỏi Nhị ca nhiều vào, an tâm làm việc, đừng gây chuyện..... Người bình thường cũng quá

không kiềm chế một chút, công lao không nhỏ, phiền phức cũng không ít. Nếu không phải tổng thống bao dung người, hiện tại người ra sao còn khó nói lắm. Người hiểu chưa?"

Trần Sơn Hà biết đây là gì Toại nói với hắn những lời từ đáy lòng, hắn lặng lẽ gật đầu. Đột nhiên lại hỏi gì Toại: "Sáng tỏ, người khác không hiểu tính cách của người, ta còn không hiểu người sao? Trong lòng có chuyện gì là ta tuôn ra hết, miệng thì thích nói. Xong rồi thôi, tổng thống cũng biết tính tình này của ta, cho nên cũng chỉ mắng vài câu rồi thôi. Nhưng người thì giấu hết mọi thứ trong lòng, ta biết người luôn có kiến giải riêng về mọi việc, từ biên giới trở về, nhìn người trầm ổn hơn rất nhiều, ta lại lo người gây ra chuyện gì, tổng thống bây giờ không còn như trước ở Thượng Hải nữa. Hắn bây giờ không phải là người mà người có thể tùy tiện có ý kiến gì! Chúng ta chỉ là mấy khẩu súng trong tay hắn, khẩu súng này mà tự mình muốn làm gì, thì còn ra thể thống gì nữa?"

Gì Toại không thể tin được nhìn Trần Sơn Hà, người huynh đệ tùy tiện này lại hiểu rõ mình đến vậy! Hắn nhất thời trầm mặc. Thật không biết phải nói gì trước mặt người huynh đệ chân thành này, chỉ có thể vỗ vỗ vai hắn. Mà Trần Sơn Hà cũng có chút âm đạm. Đột nhiên hắn đứng dậy: "Tiếng gì vậy?"

Lúc này, bên ngoài trong màn đêm, loáng thoáng có một ít âm thanh ong ong truyền đến, tiếng người trên đường phố cũng dần dần lớn lên, dường như có không ít người đang tụ tập ở đầu đường trong đêm tối này. Trần Sơn Hà và gì Toại nhìn nhau, đều chạy đến trước cửa sổ mở cửa sổ ra, không khí ẩm ướt lạnh lẽo của Luân Đôn lập tức ập vào mặt. Hai người mừng rỡ, đã nhìn thấy trên đường dưới ánh đèn đã tụ tập một đám thị dân từ trong nhà chạy ra, chỉ trỏ vào bầu trời. Hai người ngẩng đầu nhìn lên, nửa người đều thò ra ngoài cửa sổ. Âm thanh ong ong quả nhiên là từ trên không trung

truyền đến. Trong màn đêm mờ mịt. Còn có ánh đèn không ngừng lóe lên, điểm sáng như lửa, vẫn đang chậm rãi di chuyển về phía trước.

Gì Toại nghi ngờ hỏi: "Đó là vật gì?" Trần Sơn Hà gần đây liên lạc với Đinh Vũ Thương khá nhiều, nghe hắn nói về sự phát triển của kỹ thuật hàng không của cường quốc. Trong đầu hắn lóe lên một tia sáng. Hắn to lên: "Đó là phi thuyền! Phi thuyền Zeppelin của Đức! Chết tiệt, vượt qua biển cả bay đến không phận nước Anh rồi!" Đây đích thực là lần đầu tiên trong lịch sử loài người tiến hành không kích chiến lược vào thành phố phía sau quân địch, z ---- 6, z ---- 8, l ---- 14 ba chiếc phi thuyền, dưới sự chỉ huy của tư lệnh phi thuyền Đức, thượng tá Peter Thi Đặc, đã tự mình xuất trận chỉ huy, tiến hành không kích nghiêm trọng vào thủ đô nước Anh, làm suy sụp tinh thần quân đội Anh. Bọn họ cho rằng mình lái những mãnh thú trên không này, là vũ khí tối thượng không thể ngăn cản. (Đức tiến hành không kích bằng phi thuyền vào nước Anh thực tế sớm nhất là vào ngày 19 tháng 1 năm 1915, cuốn sách vì tình tiết mà đẩy sớm hơn hai mươi ngày. Mong người biết cười bỏ qua) Khi Anh Pháp đang ấp ủ ý định phá vỡ cục diện bế tắc ở chiến tuyến phía Tây, Đức cũng nhạy bén nhận ra sự chuẩn bị của họ ở phía Tây. Việc điều động phi thuyền để tiến hành không kích vào phía sau nước Anh, cũng là một trong những kế hoạch phản công của họ, họ hy vọng, cuộc không kích chiến lược vào thành phố phía sau quân địch, chưa từng có trong lịch sử loài người này, ít nhất có thể làm suy sụp nghiêm trọng tinh thần quân đội Anh, đừng tưởng rằng cách eo biển Manche, có hạm đội lớn của họ bảo vệ thì có thể thoát khỏi nỗi kinh hoàng của chiến tranh! Có lẽ còn có thể đạt được mục tiêu dọa nước Anh rút khỏi cuộc chiến này nữa!

Mà gì Toại bọn họ. Liên may mắn chứng kiến cuộc không kích chiến lược đầu tiên này trong lịch sử loài người, từ phi thuyền hoàn thành không kích. Hai người cùng với trăm họ nước Anh giống nhau. Mê muội nhìn lên bầu trời kia * di động. Cùng với âm thanh ong ong ngày càng vang dội. Tất

cả mọi người đều đang tưởng tượng trong bóng tối này, những chiếc phi thuyền Zeppelin khổng lồ đang hoạt động trên không trung. Tinh hoa của nền văn minh công nghiệp loài người này, khi là một vũ khí, loại mỹ cảm đặc biệt của sản phẩm thời đại công nghiệp to lớn của loài người, ngay cả trong tưởng tượng, cũng là không thể tưởng tượng nổi! Chiến tranh. Cũng đồng thời mở rộng ra trên bầu trời..

Trên không trung, ngoài tiếng ong ong, đột nhiên lại có thêm một loại âm thanh xé gió càng ngày càng sắc nhọn. Tất cả mọi người đều ngược cổ tìm kiếm nơi phát ra những âm thanh này. Ngay cả những cảnh sát đội mũ đồng, dường như cũng quên đi nhiệm vụ chỉ trích, biến thành một phần của đám đông xem náo nhiệt. Đột nhiên, ngay tại một nơi không xa, oanh một tiếng, ánh lửa bùng nổ, sóng xung kích ập đến, thậm chí có thể nghe thấy tiếng mảnh đạn vù vù bay múa! Gì Toại và Trần Sơn Hà đều là quân nhân từng trải chiến trường, vừa nhìn thấy ánh lửa bùng nổ liền vô thức lùi về cửa sổ, nhanh chóng nằm xuống! Cửa sổ, cửa kính cũng lập tức bị chấn vỡ, mảnh vỡ văng tung tóe trong phòng. Tiếng nổ vang lên, sau đó liên tiếp truyền đến, nơi này dường như đã trở thành chiến trường. Hai người ôm đầu nằm sấp trên sàn nhà, chịu đựng sự rung chuyển. Trong đầu hai người còn lóe lên phán đoán của quân nhân, loại nổ này, ít nhất là đạn pháo một trăm lẻ năm ly trở lên tạo thành tiêu chuẩn phá hoại! Ngay sau đó hai người nhìn nhau, từ trong ánh mắt đều đọc được suy nghĩ của đối phương: "Không kích! Đây là Zeppelin trên phi thuyền thả bom xuống! Chiến tranh đã tiến triển đến mức phía trước phía sau đều không an toàn!"

Tiếng nổ kéo dài không lâu, nhưng trên đường phố gần đó đã là một mảng tàn tro của Hỏa Lang. Tiếng kêu sợ hãi của người dân vang lên như sóng trào. Còi cảnh sát xen lẫn vào, inh ỏi một vùng. Tiếng "bíp" báo động, tiếng xe cứu hỏa cũng từ xa vọng lại. Luân Đôn, thành phố lớn vốn lộng lẫy ngay cả trong thời chiến, giờ đây tan hoang vì ba chiếc phi thuyền không kích.

Hai người đều kinh hãi đứng dậy, nhìn cảnh tượng hỗn loạn. Lửa bốc lên ngùn ngụt, nhà cửa không ngừng đổ sập, tiếng khóc than chói tai. Cứ như trời đất sụp đổ, lần đầu tiên thành phố lớn bị không kích, nổi rung động trong lòng quả thực chưa từng có. Mà cảnh tượng này sẽ không ngừng tái diễn trong lịch sử nhân loại, và ngày càng thảm khốc hơn.

Sau trận không kích này, họ mới biết, ba chiếc phi thuyền Đức đã vượt qua eo biển, thả 1.6 tấn lựu đạn, phá hủy mấy quảng trường. Đến ngày hôm sau, chúng đã về căn cứ Cologne của Đức.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, gị toại kéo tay Trần Sơn Hà đi ra. Trần Sơn Hà ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Gị toại nhìn hăn: "Chúng ta đi xem đoàn viên có bị tổn thất gì không. Nếu không, hãy tập hợp mọi người, đến đó cứu hỏa cứu người! Đồng thời cũng khảo sát uy lực của trận không kích này, đây cũng là chiến tranh! Chúng ta tự mình trải nghiệm chiến tranh của cường quốc!"

Hăn đứng đó, nhìn ánh lửa, nặng nề nói: "Vô bệnh, ta có dự cảm, trận chiến này sẽ ngày càng khốc liệt, cơ hội của chúng ta, có lẽ sắp đến rồi..."

Lần không kích của Đức vào Anh, chính xác là vào cuối năm cũ, đã báo hiệu cho cuộc tấn công lớn của khối Hiệp Ước vào phòng tuyến phía Tây của Đức năm 1914. Bọn John cố chấp không bị những "anh em họ" Đức làm cho khiếp sợ, giống như trước kia chưa từng bị Napoleon hù dọa. Kế hoạch tấn công quy mô lớn vào Pháp của họ ban đầu còn do dự, nhưng vì Đức liên tục không kích, kế hoạch này đã bị gạt sang một bên. Đức nhất định phải bị đánh bại nhanh chóng! Nhưng điều này đồng nghĩa với việc cần một lượng lớn lực quân Anh vào phòng tuyến phía Tây, mà kế hoạch ban đầu của Anh chỉ có một số ít lực quân tinh nhuệ tấn công Antwerp, để công kích sườn Đức cũng bị gạt bỏ. Nhưng để thực hiện kế hoạch tấn công toàn diện hiện tại, ngoài lực quân Pháp, lực quân Anh là không đủ. Điều

này khiến họ, ngoài việc phải sớm thực hiện kế hoạch lực quân đại lục, còn phải hướng ánh mắt về phía Đông. Những quốc gia thể hiện ý định tham gia trận chiến này. Cuối cùng, họ nhớ ra ở Luân Đôn còn có đoàn đại biểu quân sự Trung Quốc. Không chỉ có thể lợi dụng sức mạnh của họ, mà còn có thể dùng thái độ coi trọng Trung Quốc để buộc Nhật Bản phải ra tay nhiều hơn! Những người Anh am hiểu cân bằng kiểm chế đã có những biện pháp mới.

Trong những ngày cuối cùng của năm 1914, tại Mỹ, mưa thần và Ngũ Đức la, tổng thống Wilson đã tổ chức hội đàm chính thức. Hai người cùng nhau phát biểu tuyên ngôn liên quan đến an ninh Thái Bình Dương giữa hai nước. Thể hiện hai nước đều phản đối việc thay đổi hiện trạng, phá vỡ cục diện hiện tại của Thái Bình Dương, hiện trạng nhất định phải được duy trì cho đến khi thế giới trở lại bình yên. Về phương diện này, Trung Quốc có thể nói là đã nhượng bộ, dù sao mục tiêu của họ là thu hồi tất cả quyền lợi trong nước. Nhưng vì hòa bình Đông Á, họ sẵn sàng nhẫn nhịn một thời gian. Để đền bù cho Trung Quốc, Mỹ sẵn lòng tăng cường quan hệ hợp tác, viện trợ kinh tế cho việc xây dựng đất nước của họ. Đây cũng là mức viện trợ quốc gia đầu tiên trong lịch sử Mỹ. Tình hình mới giữa hai nước đã thu hút sự chú ý cao độ của Nhật Bản. Trong nước cũng đang chuẩn bị các biện pháp ứng phó.

Trong khi đó, tình hình chiến sự châu Âu cũng đang chuẩn bị tiến thêm một bước, bùng nổ những trận chiến khốc liệt hơn. Thế giới trong năm mới, chắc chắn sẽ càng thêm rung chuyển bất an. Mưa thần đã rời khỏi New York, Mỹ vào những ngày cuối năm cũ, lên thuyền vượt Đại Tây Dương đến Anh. Ông sẽ đón năm mới 1915 trên thuyền, đón chào một thế giới mới không ngừng thay đổi.

Tháng này đã viết được khoảng 25.5 vạn chữ... Gần đến lời hứa với Oscar rồi. Sau này xem ra vẫn là không nên tùy tiện hứa hẹn điều gì. Thật là thống khổ...

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà.

STT 276: Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 77: Vận mệnh...

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT .

Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 77: Vận mệnh quốc gia về tay ai

"Chào mừng ngài Tổng thống đến Luân Đôn. Đường biển Đại Tây Dương gian nan, hẳn là đã làm ngài mệt mỏi rồi. Phải biết, hiện tại là thời kỳ chiến tranh, khác hẳn với những chuyến du lịch vượt Đại Tây Dương thoải mái trước kia. Giờ đây, chiến tranh buộc phải nhường đường, mà thời điểm này cũng không phải là mùa tốt nhất trên biển Đại Tây Dương."

Người lên tiếng là một vị tướng quân Anh quốc hơn năm mươi tuổi, dáng người gầy gò. Ông để râu dê đã điểm hoa râu, dù cố gắng nói vài lời khách sáo, nhưng trong ánh mắt vẫn không giấu được vẻ tự tôn tự phụ. Cảnh tượng này diễn ra trong một biệt thự nhỏ ở vùng nông thôn Luân Đôn. Mưa Thần tựa vào lò sưởi, sắc mặt không tốt, còn Lý Viện thì ngồi bên cạnh, cầm một tách trà bá tước nóng hổi, vừa nghe hai người nói chuyện, vừa làm phiên dịch. Nàng cũng không khá hơn là bao. Mũi hơi ửng đỏ, có lẽ là do dị ứng nhẹ. Chuyến vượt Đại Tây Dương của họ đã gặp phải vài trận bão lớn, khiến ai nấy đều say sóng, nôn thốc nôn tháo. Ở Mỹ đã mệt mỏi, lại thêm sóng gió trên Đại Tây Dương, tình trạng càng thêm tồi tệ.

Trên đường đi, họ cũng cảm nhận rõ rệt bầu không khí chiến tranh. Ở Mỹ, thời kỳ hòa bình với sự sung túc dường như đã là chuyện của mấy đời trước. Trên đường đi, họ liên tục nhận được cảnh báo về tàu ngầm Đức.

Mọi người đều phải mặc áo phao. Đặc biệt khi vào Bắc Hải, sự căng thẳng càng lên đến đỉnh điểm. Chỉ một gợn sóng, một bóng đen, một tảng đá ngầm xa xa cũng khiến người quan sát phải kinh ngạc. Thậm chí, họ còn nhìn thấy một kính tiềm vọng ẩn hiện từ xa! Tàu chiến Triệu cùng với quân hạm của họ di chuyển với tốc độ tối đa hai mươi một hải lý một giờ. Các khu trục hạm hộ tống của Anh lập tức tiến lên vây bắt. Bốn khẩu pháo chính của khu trục hạm Anh khai hỏa, tạo ra những cột nước. Những người Trung Quốc đứng trên boong tàu đều cảm nhận rõ, họ đã bước vào chiến tranh, một cuộc chiến chưa từng có về quy mô.

Sau khi vượt Đại Tây Dương, khi đến Luân Đôn, cả Mưa Thần và Lý Viện đều không khỏe. Họ miễn cưỡng tham dự buổi lễ đón tiếp ngắn gọn do Huân tước Edward Grey chủ trì. Đối với việc các quan chức cấp cao của Anh mong muốn gặp mặt, Mưa Thần chỉ bày tỏ muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi, hồi phục sức khỏe. Năng lượng và trí lực của ông hiện tại không đủ để chủ trì một cuộc đàm phán quan trọng. Ông cần tĩnh dưỡng.

Phía Anh quốc, phản ứng đầu tiên của họ là kinh ngạc. Vị Tổng thống Trung Quốc này quả nhiên có giá! Liên tưởng đến chuyến thăm Mỹ vô cùng thành công của Mưa Thần, cảnh tượng bài diễn thuyết náo động của Lý Viện tại Quốc hội Mỹ cũng lan đến Anh. Các nước Hiệp ước rất quan tâm đến động thái của Mỹ, vì họ luôn cố gắng tranh thủ đồng minh! Ông ta chỉ cần đến thăm một quốc gia đã đạt được mục tiêu có được đồng minh. Liệu có phải ông ta không coi trọng Anh quốc? Theo diễn biến của cuộc chiến, những chính khách và quân nhân trước đây đều nhận thức sâu sắc rằng, nền văn minh công nghiệp hiện tại đang tiến hành chiến tranh, cần huy động nguồn lực quốc gia lớn đến mức nào, và cần tập trung bao nhiêu tài nguyên! Trước khi Mưa Thần đến, họ đã nối lại liên lạc với các đại biểu của lục quân và hải quân Trung Quốc.

Ngược lại, Nhật Bản hiện tại lại có phần lùi bước trong vấn đề tham chiến, bởi vì Hiệp ước an ninh Trung - Mỹ. Điều này khiến Nhật Bản cảnh giác cao độ. Theo họ, đây là hành động trắng trợn nhằm vào Nhật Bản. Họ đã điện báo cho phái đoàn quân sự ở Anh, yêu cầu họ chú ý đến an ninh cơ bản của Nhật Bản trong các cuộc đàm phán. Ban đầu, vì tình hình thực tế giữa Mỹ và Trung Quốc, Nhật Bản cần điều chỉnh, an ninh ở Thái Bình Dương cần được ưu tiên hàng đầu. Kế hoạch tăng cường quân sự quy mô lớn và tăng cường quan hệ với các nước Hiệp ước cần phải điều chỉnh. Điều chỉnh này ngụ ý rằng, rất có thể sẽ phải cắt giảm. Mura Thần đã bắt đầu một chiến lược ngoại giao vòng vo với Mỹ để kiềm chế Nhật Bản, và cuối cùng nó đã phát huy tác dụng.

Nhưng vào thời điểm cấp bách này, Mura Thần lại cần nghỉ ngơi. Phía Anh tôn trọng ý nguyện của Tổng thống, an bài cho ông nghỉ ngơi tại một biệt thự ở ngoại ô Luân Đôn. Điều này cũng giúp ông tránh được những cuộc không kích gần như xảy ra vào mỗi đêm. Không quân Hoàng gia và Hải quân Hoàng gia cũng không có cách nào đối phó với những "quái thú trên không" bay ở độ cao một vạn feet. Mặc dù Mura Thần tỏ thái độ "tùy ý", dường như ông chỉ là một du khách đang nghỉ phép ở nông thôn Anh. Nhưng các tướng lĩnh dưới quyền ông thì không hề nhàn rỗi. Họ thăm hỏi, liên lạc và đàm phán với các bộ phận quân sự của Anh, bỗng nhiên trở nên nhiệt tình. Họ khảo sát tình hình quân sự hiện tại của Anh, và mơ hồ giới thiệu về quân đội Trung Quốc, đặc biệt là về tổ chức, trang bị và sức chiến đấu của lực lượng. Họ cũng đề cập đến việc thành lập hai tập đoàn quân dã chiến. Đó là hơn sáu mươi vạn quân!

Bộ Tổng tham mưu đứng đầu là Tư Mã Trạm, cùng với các sĩ quan, thậm chí còn tiến hành một cuộc diễn tập liên hợp bán chính thức với một nhóm cố vấn về huy động lực lượng hải ngoại của Bộ Tổng tham mưu Đế quốc, để dự đoán về việc huy động lực lượng quân Trung Quốc vào châu Âu, cần những lực lượng vận chuyển và hình thức quản lý như thế nào. Dưới sự cho

phép của Mưa Thần, Tư Mã Trạm không chút do dự "vồ" lấy Bộ Tổng tham mưu Đế quốc, yêu cầu hai mươi bốn sư đoàn, cần các nước Hiệp ước cung cấp lực lượng huy động, viện trợ xây dựng các nhà máy sản xuất súng đạn trong nước Trung Quốc, cung cấp vũ khí trang bị cho hai mươi sư đoàn, đồng thời trong các hoạt động tác chiến ở châu Âu, tất cả vật tư quân sự đều do các nước Hiệp ước cung cấp hoàn toàn. Phải biết rằng, các nước Hiệp ước vừa trải qua cuộc khủng hoảng về cung cấp súng đạn vào tháng 10 năm 1914, và việc sản xuất quân sự quy mô lớn vừa mới bắt đầu! Khẩu vị của những người Trung Quốc này quả thực không nhỏ.

Khi mặt trận Pháp bắt đầu phản công, nhu cầu về binh lính mang súng trường tuy không đến mức cấp bách, nhưng ít nhất Pháp đã cố gắng hết sức để bắt đầu huy động. Từng người lính trẻ Pháp đều mang theo lòng tin đến gần doanh trại, chờ đợi đối mặt với cuộc tàn sát thảm khốc nhất trong lịch sử loài người. Hiện tại, quân viễn chinh Anh do Nguyên soái John French chỉ huy, với quân số chưa đến năm mươi vạn người, lại càng trở nên nhỏ bé trước sự tăng cường quân bị quy mô lớn của Pháp. Tiếng kêu duy nhất của Pháp đối với Anh bây giờ là: Đừng ở trên biển, đừng nghĩ đến việc tấn công Dardanelles! Mở rộng lực quân của các người, tham gia vào sự nghiệp phản công chung trên mặt trận phía Tây! Pháp đã dốc hết toàn lực, bây giờ chỉ còn trông cậy vào Anh! Áp lực này là rất lớn đối với Bộ Tổng tham mưu Đế quốc. Vì vậy, Nguyên soái Kitchener trong lúc cấp bách ở Luân Đôn, cuối cùng đã gạt bỏ vẻ ngoài quý tộc Anglo-Saxon của mình, đến biệt thự để thăm Mưa Thần, người đang tỏ ra rất nhàn nhã.

Mưa Thần ở vùng ngoại ô Luân Đôn, nước Anh, cũng được hưởng mấy ngày yên bình. Rời xa cái quốc gia điên cuồng vì nàng, nơi Lý viện đã trải nghiệm sự vang dội của nước Mỹ. Nàng cũng thích khoảng thời gian ở đây, cùng Mưa Thần. Mỗi ngày, hai người nắm tay nhau tản bộ trên những cánh đồng nước Anh, ngắm nhìn phong cảnh yên bình nơi xứ người. Nhìn mưa bụi mùa đông lất phất, nhìn mặt trời lặn về phía tây. Nàng thậm chí còn mơ

mộng, sau khi chồng về hưu, cuộc sống của hai người sẽ tốt đẹp như thế, có lẽ là như vậy... Nhưng trượng phu của nàng hiện tại tuyệt đối không thể thông thả cùng nàng hưởng thụ những ngày tháng nhàn nhã này. Dù là trong thời gian tĩnh dưỡng, hắn vẫn âm thầm điều khiển Trạm Tư Mã, dù không tiếp khách, vẫn luôn suy tính, toan tính mọi việc. Hắn muốn trăm dặm, gì toại, mỗi lần bọn họ đến thăm đều có mục đích, mỗi cuộc hội đàm đều được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Trong đêm, khi nàng tỉnh giấc, thường thấy chồng mình dưới ánh đèn, mặc áo ngủ đang xem xét tư liệu về Hiệp ước quốc. Hắn vất vả chuẩn bị cho những bước đi tiếp theo. Khi cả thế giới ngưỡng mộ thành công truyền kỳ của hắn, chỉ có nàng hiểu rõ, đằng sau tất cả là bao nhiêu tâm sức hắn đã bỏ ra.

Ngay cả bản thân nàng, hiện tại chẳng phải cũng gánh vác thêm trách nhiệm hay sao? Nàng bây giờ gần như là biểu tượng hữu nghị giữa Mỹ và Trung Quốc, là đại diện cho hình ảnh tốt đẹp của người Trung Quốc ở phương Tây. Nàng hiện là Tổng Giám đốc danh dự của khu vực Trung Quốc tại các trường học thanh niên Mỹ, là đại diện của Quân đội Cứu thế Đông Á, là công dân danh dự của thành phố Washington... cùng vô số danh hiệu khác. Nhớ lại cuộc sống học sinh đơn thuần ở nữ thực trung tây, thật như đã trải qua mấy đời người vậy... Thời đại này đang thay đổi sâu sắc, và những con người sống trong thời đại này cũng đang dần thay đổi.

Khi Nguyên soái Cơ Khâm Cầm đến, Mưa Thần cuối cùng cũng biết, nước Anh đã không thể ngồi yên. Mặc dù Trạm Tư Mã vẫn luôn giữ liên lạc với phía Anh. Nhưng những việc lớn này không có sự gật đầu của hắn thì không thể tiến hành. Kể từ khi Nhật Bản có thái độ mập mờ, nước Anh càng cảm thấy tầm quan trọng của sự viện trợ từ lục quân. Vì trông cậy vào hai mươi lăm vạn quân thường trực của Italy tham chiến, nước Anh không tiếc nhượng bộ để đổi lấy sự ủng hộ, chủ động ngỏ lời viện trợ với Trung

Quốc, thể hiện sự thân thiện, đặt kỳ vọng, đây là chuyện hết sức bình thường. Hợp tác thực sự, có lẽ sắp bắt đầu.

Mưa Thần nhìn Cơ Khâm Cầm cố gắng tỏ ra vẻ thoải mái, ngồi bên lò sưởi cười thầm. Hắn dung đưa chén trà Trung Quốc trong tay, thản nhiên nói: “Ở Mỹ ta thấy còn tốt, khí hậu không khác biệt nhiều so với Trung Quốc. Đến Anh quốc, quả thực cảm thấy có chút không quen, thời tiết mùa đông ở đây thật sự rất đáng sợ. Đa tạ chính phủ quý quốc quan tâm, sắp xếp cho ta tĩnh dưỡng mấy ngày, hiện tại tinh thần thể lực đều đã hồi phục. Chỉ là bên ngoài không khí chiến tranh bao trùm, tình thế ngàn cân treo sợi tóc, ta lại an tọa ở đây, khó tránh khỏi có chút áy náy.”

Cơ Khâm Cầm lịch sự lắng nghe Mưa Thần nói, những lời này vốn là những từ ngữ mà các quý ông nước Anh am hiểu nhất. Nhưng khi nghe trong một hoàn cảnh khác, lại khiến trong lòng ông ta có một cảm giác bồn chồn khó tả. Chính mình từ trăm công nghìn việc mà đến bãi phóng, cũng không phải để nghe vị tổng thống trẻ tuổi này nói những điều này! Thế giới thật khác biệt, để quốc Anh lại cần sự giúp đỡ của Trung Quốc... Ông quyết định giữ vững tự trọng của mình, không tiếp tục cùng vị thanh niên xảo quyệt này đàm tiếu.

“...Tổng thống tiên sinh, ngài cũng biết công lý và chính nghĩa của thế giới đang gặp nguy hiểm lớn nhất. Trong lòng tôi vô cùng an ủi. Quân Đức đang giày xéo toàn Trung – Âu, hiện nay lại ở phía bắc nước Pháp và toàn bộ Đông Âu tùy tiện phát tiết chiến tranh tàn bạo. Toàn bộ thế giới văn minh đang đối mặt với một tình thế cấp bách, điều này chúng ta đều hiểu rõ. Hiệp ước quốc đang gánh vác sứ mệnh quang vinh và thiêng liêng là khôi phục trật tự thế giới... Mà bởi vì kẻ thù của chúng ta chưa từng có cường đại đến vậy, chúng có vũ khí hoàn hảo, chỉ muốn thu được vinh quang trong chiến tranh. Lục quân của chúng được huấn luyện nghiêm ngặt, hải quân của chúng khiến hạm đội của chúng ta phải sẵn sàng đối phó. Các đơn vị

đặc biệt của chúng... Ví dụ như đội phi thuyền, hiện nay thường xuyên tiến hành không kích đáng sợ vào Luân Đôn! Tình hình hiện tại, cần những người yêu chuộng chính nghĩa, yêu chuộng tự do như chúng ta đoàn kết lại, cố gắng hiến sức mạnh của mình. Tôi thừa nhận, đối với sự thay đổi của Trung Quốc không có hiểu biết sâu sắc, nhưng tôi tin rằng, quý quốc và quý tổng thống cũng rất sẵn lòng gia nhập đế quốc trong hệ thống thế giới tốt đẹp mà chúng ta đã xây dựng trong trăm năm qua! Nếu không, ngài đã không vượt qua cả địa cầu đến Luân Đôn chiến tranh. Là một quân nhân, tôi có thể thẳng thắn bày tỏ với ngài, chúng ta cần lực quân của các ngài! Nhưng đế quốc Anh tuyệt đối sẽ không cầu xin ai, bởi vì thượng đế luôn đứng sau chúng ta trong màn mây, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng sức mạnh tối thượng của mình để cứu vớt toàn bộ thế giới văn minh! Chúng ta đều tin tưởng điều này!”

Xem ra, vị nguyên soái vốn điềm tĩnh này, trong hơn một giờ đồng hồ, cũng đã bị những lời nói vòng vo của Mưa Thần làm phiền, cảm xúc cũng trở nên vô cùng kích động.

“Thực lực của Trung Quốc, vào thời điểm này, hoàn toàn không phải là đáng cứu thế, thậm chí còn cách xa vị trí một trong những lực lượng quyết định. Nước Anh không phải không có khả năng huy động thực lực mà các ngài có thể. Mà là hy vọng vào lúc này, toàn thế giới có thể cùng chúng ta liên kết lại. Đây là ưu thế đạo nghĩa to lớn! Nếu như thật sự có thành ý cùng đế quốc kề vai sát cánh chiến đấu, xin các ngài hãy đưa tay ra. Thể hiện tình hữu nghị của các ngài, mà không cần đưa ra bất kỳ điều kiện tiên quyết nào. Duy trì chính nghĩa là không cần điều kiện! Là một quân nhân, tôi rất mong muốn nhận được câu trả lời chắc chắn từ ngài, thưa Tổng thống. Còn việc ngài đàm phán với các chính trị gia trong tương lai, thì không nằm trong phạm vi quan tâm của tôi. Là đại diện quân sự của đế quốc, tôi chỉ bằng lòng tiếp nhận những minh quân có đủ thành ý và dũng khí kề vai chiến đấu.”

Mưa Thần thầm cười trong lòng. So về sự kiên nhẫn với những quý ông nước Anh này, hẳn cũng không hề chịu thiệt. Trong lòng hẳn hiểu rõ, sở dĩ nước Anh coi trọng họ đến vậy, trước hết là vì Nhật Bản lùi bước, mà Hiệp ước quốc lại có nhu cầu cấp thiết về mặt này. Thứ hai, còn là vì thành công ngoại giao của hẳn ở Mỹ! Mỹ và Trung Quốc, ít nhất trong các vấn đề ở Thái Bình Dương, đã trở thành đồng minh theo một nghĩa nào đó. Có được sự ủng hộ của Trung Quốc, đã tạo ra một bước đột phá nữa để lôi kéo Mỹ tham gia vào cuộc chiến này! Chỉ cần Mỹ có thể tham gia vào cuộc chiến này, Đức sẽ phải đối mặt với cả thế giới, thất bại của chúng là điều tất yếu! Quan hệ ngoại giao trên thế giới, vốn là như vậy, một vòng này nối tiếp vòng khác, không thể cắt đứt một cách đơn giản.

Cho nên, hẳn chỉ mỉm cười nhìn Nguyên soái Cơ Khâm Cầm, khi đã nắm chắc mọi việc trong tương lai, cần gì phải so đo với lời nói và thái độ của đối phương?

Một ngón tay đầy những vết đồi mồi, gõ vào vị trí của Trung Quốc trên bản đồ. Sau đó, đặt mạnh xuống. Đây là một bản đồ Trung Quốc tỷ lệ một phần trăm nghìn, được in ấn tinh xảo. Phía trên dùng chữ viết nổi bật để biểu thị đây là tuyệt mật. Trên bản đồ này, đủ loại ký hiệu chiến thuật được đánh dấu chi chít. Nếu như có hiểu biết về ký hiệu chiến thuật của quân Nhật Bản, thì có thể đọc ra, đây là một kế hoạch chiến tranh toàn diện mà các tinh anh tham mưu Nhật Bản đã trải qua bao đêm thức trắng, lặp đi lặp lại so sánh tình báo hai bên, tính toán tỉ mỉ lực lượng hai bên. Đương nhiên, hiện tại tất cả chỉ là một trong vô số phương án chiến tranh giả định của quân Nhật Bản.

Trên tấm bản đồ, ở phía Đông Bắc, một mũi tên đỏ rực khổng lồ hướng về phía Quan Đông châu vượn ra, bốn sư đoàn Nhật Bản song song triển khai, thẳng tiến Phụng Thiên, đồng thời hướng nam, cắt đứt tuyến đường Cẩm Châu, phong tỏa bên ngoài quan ải. Cùng lúc đó, tại hướng Triều Tiên,

bốn sư đoàn Nhật Bản khác cũng xuất kích về phía nam, tiến sâu vào Liêu, bao vây quân chủ lực của Trung Quốc ở Đông Bắc, trong đó có cả quân An Đông, nhằm tiêu diệt chúng. Tại Thiên Tân, Sơn Đông, đều có thể thấy hải quân Nhật Bản, chúng đã bắt đầu những cuộc tấn công kiềm chế. Ở cửa Trường Giang thậm chí còn có một hạm đội phong tỏa, trực tiếp uy hiếp thủ đô của Trung Quốc. Ở Hoa Nam, tại Phúc Kiến, một đại quân Nhật Bản từ Đài Loan, ước chừng ba sư đoàn đổ bộ vào khu vực Phúc Châu, Hạ Môn, tiến hành quấy rối, thu hút sự chú ý của Nam Kinh, khiến họ không thể tập trung toàn lực vào Đông Bắc. Trong nước Nhật, mười sư đoàn khác đang làm lực lượng dự bị, sẵn sàng chi viện bất cứ hướng nào, đặc biệt là ở Hà Bắc, nơi kết nối Sơn Đông và Đông Bắc, cắt đứt tuyến đường Tân Phổ. Rõ ràng, đây là một kế hoạch tác chiến toàn diện, nhằm đánh vào Trung Quốc, ít nhất là chiếm lấy những vùng đất quan trọng, làm suy yếu lực lượng của Trung Quốc.

Trong một căn phòng, Inouye ngồi quỳ gối ở giữa, chăm chú nhìn tấm bản đồ lớn trước mặt lão nhân. Lão nhân kia chính là Sơn huyện có bằng hữu, người nắm quyền lớn nhất trong chính trường Nhật Bản hiện nay. Nửa ngày sau, lão nhân thở dài, giọng nói trầm buồn: "... Tình hình mà đế quốc đang đối mặt thật sự quá hiểm nghèo..." Inouye cúi đầu, buồn rầu nói: "Đúng như ngài nói, tình thế đã đến mức nguy hiểm tột cùng. Kể từ thời Minh Trị đến nay, đế quốc chưa từng gặp phải tình cảnh nào như vậy. Mỹ và các nước đồng minh đang hạn chế sự phát triển của đế quốc, trong khi các nước trong Hiệp ước lại có ý định liên minh với Trung Quốc. Đế quốc đang bị bao vây, còn Trung Quốc, dưới sự viện trợ của Mỹ, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên nhanh chóng. Khi chúng đủ lông đủ cánh, chúng sẽ khiêu chiến toàn diện với đế quốc. Chính quyền mưa thần là chính quyền có ác cảm sâu sắc với đế quốc. Chúng ta phải chuẩn bị, như thời Minh Trị, khi đối mặt với sự sống còn của đế quốc, phải quyết đoán phát động đòn tấn công vào kẻ thù, đối lấy sự trường tồn của đế quốc. Đây không phải là ý đồ tiêu diệt Trung Quốc, mà là làm suy yếu thực lực của họ, để đế quốc có thể làm

chủ ở Thái Bình Dương, mang lại hòa bình. Chúng ta có thể không có tham vọng về lãnh thổ của Trung Quốc, nhưng quyền lợi tuyệt đối của đế quốc tại Trung Quốc cần phải được đảm bảo.”

Giọng nói của hắn vô cùng kiên định. Lão nhân hừ lạnh một tiếng: “Đồ hỗn xược! Người không biết tình hình hiện tại của đế quốc sao? Nếu lại phát động một cuộc chiến tranh quy mô lớn như vậy, tài chính của đế quốc vừa mới phục hồi chắc chắn sẽ sụp đổ, áp lực ngoại giao sẽ rất lớn, khiến cho việc phát động chiến tranh là điều không thể! Người lại còn cùng với Tham mưu trưởng lục quân tự mình bàn bạc, đưa ra kế sách như vậy, đây không phải là vượt quá phận sự sao? Quá lỗ mãng! Đế quốc hiện tại cần phải nhẫn nại! Nhẫn nại! Lại nhẫn nại!”

Inouye không bị lời nói của Sơn huyện làm cho khuất phục, vẫn quỳ gối tại chỗ, kiên trì ý kiến của mình: “Khi Trung Quốc trở nên hùng mạnh, đế quốc dù có nhẫn nại đến đâu cũng vô ích. Trừ phi đế quốc chúng ta dùng hai tỷ quốc tệ, mười vạn sinh mạng để đổi lấy lợi ích, nhường hết cho họ! Nhường hết những thành quả mà Minh Trị Đại Đế đã giành được! Để đế quốc tự nguyện trở thành một quốc gia không đáng kể! Tình hình ngoại giao hiện tại của đế quốc cũng không phải là không thể thay đổi. Các nước phương Tây đều cảnh giác trước sự trỗi dậy của các nước phương Đông! Trung Quốc đến một mức độ nhất định, chắc chắn sẽ khiến họ đề phòng! Và khi đó, chính là lúc chúng ta giành lại vận mệnh quốc gia! Hiện tại, tôi và đồng nghiệp phải đau khổ thừa nhận, vận mệnh của Đông Á đang nằm trong tay người Trung Quốc! Chúng ta và người Trung Quốc là mối quan hệ người chết ta sống! Cảm xúc phẫn nộ này của đế quốc không ai có thể kìm nén lâu dài, cuối cùng sẽ bùng nổ!”

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu 9 sách a!

Inouye cúi đầu thật sâu với Sơn huyện, đứng dậy có chút thô lỗ, nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng. Chỉ còn lại lão nhân ngồi lặng lẽ. Sự phát

triển của đế quốc, quả thực đã đến ngã tư đường. Tương lai của đế quốc sẽ ra sao?

Trong khi Sơn huyện có bằng hữu đang bàng hoàng, ở nước Anh, nội các Anh quốc cuối cùng cũng bắt đầu thương lượng chính thức. Chính quyền mưa thần đã thể hiện rõ thái độ của mình, Trung Quốc sẽ kiên định tham gia vào sự nghiệp của Hiệp ước. Cố gắng sức lực nhỏ bé của mình, một khi nguyên tắc này được xác định, thì vấn đề còn lại là đàm phán xem nên bỏ ra bao nhiêu. Về vấn đề đàm phán này, chính quyền mưa thần không hề nóng vội.

Hắn đã cảm thấy, vận mệnh quốc gia thực sự đang nằm trong tay mình.

STT 277: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 78: Tuyên bố Luân Đôn

"Quý quốc có thể hay không chính thức phái quân đội tham chiến vào mặt trận phía Tây trong sáu tháng cuối năm nay?" Thiếu tướng Anh quốc, vẻ mặt miễn cưỡng, ngồi tại chỗ khi được một vị tham mưu trưởng bộ Tổng tham mưu đế quốc Anh đặt câu hỏi. Nhìn bề ngoài, hãn đích thực là một quý ông Anh điển hình. Bộ quân phục may đo bằng sợi tổng hợp cao cấp càng làm nổi bật thân hình cao lớn, thẳng tắp của hãn. Mái tóc điểm hoa râm càng khiến hãn thêm phần phong độ. Nhưng trước mặt những quân nhân Trung Quốc này, dù cùng ngồi chung một bàn, vị thiếu tướng trong lòng lại cảm thấy như đang hạ mình. Với những quân nhân cường quốc như họ, Trung Quốc, một quốc gia suy yếu đã lâu, dù có chiến thắng quân Nhật tại Thanh Đảo, thì sự khinh thị vẫn ăn sâu vào tâm trí họ. Vì thế, dù ngữ khí có phần khách sáo, nhưng vẫn ẩn chứa chút không kiên nhẫn.

Trần Sơn Hà ngồi dự thính, trong lòng lửa giận bốc lên. Hãn liếc nhìn Tướng Bách Dặm và Tư Mã Trạ đang chủ trì đàm phán, nuốt nước bọt, không nói gì. Tướng Bách Dặm vẫn giữ vẻ nho nhã, lịch thiệp, còn Tư Mã Trạ, ngoài việc chỉ huy tác chiến, lại không hề nhận ra sự thiếu lễ độ của người khác, dù thần kinh có lớn đến đâu. Lần hội đàm này, phía Trung Quốc có một thượng tướng, hai trung tướng, trong khi Anh quốc chỉ cử một thiếu tướng. Quy cách này đã nói lên tất cả.

Mưa Thần đã có cuộc hội đàm chính thức với Thủ tướng Anh quốc, George, tại phố Hạm đội và dinh thự lớn. Sau đó, ông trở về biệt thự ở Luân

Đôn để tình dưỡng, chuẩn bị cho cuộc khảo sát cuối cùng. Theo công báo của chính phủ Anh, cuộc hội đàm với Thủ tướng Anh được đánh giá là hữu hảo và đạt hiệu quả rõ rệt. Ít nhất, hai bên đã đạt được đồng thuận trên một số điểm. Trung Quốc, sau khi Mưa Thần về nước, sẽ thông qua chương trình pháp định, tức là đưa ra nghị viện biểu quyết thông qua đề án tuyên chiến với các quốc gia đồng minh. Về điểm này, Mưa Thần đã không chút do dự hứa hẹn. Tuy nhiên, ông cũng nhấn mạnh, với một quốc gia vừa trải qua biến động như Trung Quốc, dù quyết định tham chiến vì công lý và lẽ phải, thì thực lực kinh tế vẫn chưa đủ để gánh vác một cuộc chiến quy mô lớn. Do đó, cần sự viện trợ từ các quốc gia đồng minh, từ tiền bạc, vũ khí, trang bị đến vật tư. Đồng thời, các quốc gia đồng minh cũng cần thể hiện thiện chí với Trung Quốc, để ông có thể thuyết phục nghị viện trong nước dễ dàng hơn.

Vị Thủ tướng Anh kia đương nhiên biết ông đang ra giá trên trời, nhưng vì tương lai của hàng chục vạn binh sĩ Anh, vì việc thành lập liên minh chống lại các quốc gia đồng minh trên toàn thế giới, vì thông qua hành động của Trung Quốc để ảnh hưởng đến Mỹ, quốc gia vừa ký kết hiệp ước quân sự Thái Bình Dương với họ, nên ông sẵn sàng chi tiền, vũ khí và vật tư. Nhưng thiện chí thì phải thể hiện như thế nào? Quyền lợi của đế quốc Anh tại châu Á thì sao? Thủ tướng không thể từ bỏ dù chỉ một phần nhỏ! Nếu làm vậy, ông sẽ bị lịch sử đế quốc Anh ghi nhận như thế nào? Hơn nữa, còn phải tính đến việc Trung Quốc, dưới sự lãnh đạo của vị tổng thống trẻ tuổi đến từ phương Đông, sẽ ngày càng khẳng định vị thế tại châu Á sau khi cuộc chiến kết thúc. Đế quốc là cơ nghiệp trăm năm, phải nhìn xa trông rộng. Không thể vì Trung Quốc tham chiến mà đánh mất quá nhiều thứ đã có! Vì vậy, trong cuộc đàm phán mang tính quyết định này, George đã rất hào phóng đồng ý cung cấp vũ khí trang bị cho ba sư đoàn bộ binh Trung Quốc, với giá chỉ bằng một nửa, có thể coi là cho vay, trả dần sau chiến tranh. Thực chất, đó là cho không. Nếu họ thắng lợi, thì số vũ khí cho vay này, chẳng lẽ còn trông cậy vào Trung Quốc trả lại? Hơn nữa, việc cung

ứng vật tư trong chiến dịch cũng hoàn toàn do các quốc gia đồng minh gánh vác. Nhưng Mưa Thần lại thăm dò đưa ra yêu cầu trả lại tô giới Anh-Pháp tại Thiên Tân và Thượng Hải, đồng thời hủy bỏ quyền đóng quân của Anh trên tuyến Thiên Tân - Sơn Hải Quan, quyền đi lại trên sông nội địa, tự chủ thuế quan, hủy bỏ đãi ngộ tối huệ quốc, quyền phán quyết lãnh sự... Những điều kiện này đã bị Thủ tướng bác bỏ một cách thô bạo. Dù ông có xin lỗi vì sự kích động lúc đó, nhưng ông cũng giải thích một cách chân thành với Mưa Thần rằng, nếu từ bỏ những quyền lợi này, đồng nghĩa với việc đế quốc Anh phải lùi bước trên toàn châu Á, và ông không thể bàn giao điều đó với trong nước!

Lúc đó, nhìn George có vẻ kích động, Mưa Thần chỉ lặng lẽ nghĩ trong lòng: Đế quốc của các người, sớm muộn gì cũng sẽ bị thủy triều nhấn chìm. Không phải chỉ vài người các người có thể vẫn hồi được kết cục. Thế giới này không có đế quốc ngàn năm, nhưng có dân tộc ngàn năm. Có lẽ, ông đang chứng kiến một đoạn lịch sử khác biệt, một đế quốc cổ xưa và mới mẻ tái sinh. Hiện tại, đâu phải là lúc các cường quốc phương Tây còn có thể làm gì.

Ông chọn nhượng bộ, không tranh luận nhiều về lợi ích kinh tế hiện tại của Anh tại Hoa, tất cả sẽ đợi đến năm 1917, khi mọi thứ thay đổi. Mọi việc sẽ không diễn ra như ông nghĩ, cũng sẽ không giống như những gì vị Thủ tướng tiên sinh nghĩ. Cuối cùng, hai bên đã đạt được thỏa thuận. Anh, hay nói đúng hơn là các quốc gia đồng minh, có thể hủy bỏ đãi ngộ tối huệ quốc, tự chủ thuế quan cũng có thể thương lượng, sau khi nợ nần được sắp xếp lại. Nhưng nhân viên hải quan vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ như thường lệ, và việc này sẽ được thực hiện sau khi chiến tranh kết thúc. Mà chiến tranh sẽ kết thúc vào lúc nào, hiện tại vẫn chưa thể biết. Về việc đóng quân trên tuyến Sơn Hải Quan - Thiên Tân, phía Anh nhấn mạnh rằng, khi hiệp ước quốc tế có hiệu lực vẫn chưa được thay thế, họ phải thực hiện hiệp ước này. Tuy nhiên, số quân đồng minh đóng quân có thể giảm xuống một

con số tượng trưng. Về địa vị của tô giới, tạm thời không bàn đến, và quyền lợi của đế quốc Anh tại lưu vực Trường Giang cũng không được thảo luận. Anh cho rằng, trong việc thành lập quỹ bình ổn tiền tệ Anh-Mỹ, và trong việc hòa giải xung đột giữa Nhật và Trung Quốc trước đó, Anh đã thể hiện đủ thiện chí, và phía Hoa không thể đòi hỏi thêm. Tuy nhiên, cuối cùng Mưa Thần vẫn muốn có thêm một khoản viện trợ 16 triệu bảng Anh trong quỹ bình ổn tiền tệ Anh-Mỹ. Khoản viện trợ này sẽ được cung cấp từ dự trữ vàng của Nam Phi, là một đồng tiền mạnh, chắc chắn. Về vấn đề này, Anh vẫn tỏ ra khá hào phóng.

Vào ngày 1 tháng 7 năm 1915, Mưa Thần và Thủ tướng George đã cùng nhau công bố Tuyên bố Luân Đôn. Tuyên bố này, cùng với Tuyên bố của Mưa Thần và Ngũ Đức Lowell, là một bước ngoặt lịch sử. Mưa Thần, bằng ngoại giao khéo léo, cuối cùng đã đạt được kết quả gần như viên mãn. Ông đã lợi dụng mối đe dọa của Nhật Bản trên Thái Bình Dương để thuyết phục Mỹ duy trì liên minh hòa bình Thái Bình Dương. Sau đó, ông mượn thanh thế này để tăng cường sự coi trọng của các quốc gia đồng minh đối với Trung Quốc. Đồng thời, việc tham gia chiến tranh châu Âu cũng thể hiện mong muốn của ông muốn trở thành một thành viên quan trọng trong hệ thống các quốc gia do các cường quốc phương Tây thống trị. Tận dụng tình hình quốc tế đang hỗn loạn, cuối cùng ông đã đạt được vị thế mà thực lực của mình chưa thể đạt tới. Đây hoàn toàn là thành công ngoại giao cá nhân của ông. Đồng thời, nó cũng cho thế giới thấy sự am hiểu sâu sắc của ông về các vấn đề quốc tế. Chính trị gia trẻ tuổi đến từ phương Đông này, cùng với quốc gia của ông, cuối cùng đã bước lên vũ đài quốc tế theo một cách thức khiến người ta phải ngạc nhiên.

Luân Đôn tuyên bố, về cơ bản vẫn là một tuyên ngôn của những người theo chủ nghĩa nguyên tắc. Mưa thần cùng với sự đồng lòng của George đã thể hiện rõ sự quan tâm của họ đến việc duy trì trật tự quốc tế hiện tại, bày tỏ sự phản đối chiến tranh tàn khốc của đồng minh, và cho thấy họ sẽ tham

gia vào sự nghiệp của các quốc gia đồng minh. Đồng thời, họ cũng bày tỏ với nước Anh sự quyết tâm duy trì tình hình hiện tại ở Thái Bình Dương và Viễn Đông. Nước Anh tuyên bố có nghĩa vụ thiêng liêng, không thể lay chuyển trong việc duy trì tình hình hiện tại ở Viễn Đông, và Trung Quốc cùng Nhật Bản chính là đồng minh của họ trong việc duy trì trật tự hiện tại. Vị thế của Mưa thần Trung Quốc hiện nay đã được Anh và Mỹ công nhận. Trong giai đoạn hiện tại, đó là sự ngăn chặn lớn nhất đối với dã tâm của Nhật Bản. Điều này cũng phù hợp với lợi ích của Anh và Mỹ. Với tuyên bố này, Mưa thần có thể đoán trước rằng tham vọng bành trướng của Nhật Bản sẽ bị ngăn chặn, nếu không tự tiêu hóa, thì cũng sẽ từ từ mài mòn nanh vuốt của mình. Điều này sẽ cho phép Trung Quốc phát triển lớn mạnh mà không phải đối mặt với mối đe dọa trực tiếp từ bên ngoài, cho đến khi giành được quyền bá chủ ở Đông Á. Nếu không hoàn toàn quân sự hóa, cuối cùng sẽ liều lĩnh, coi trời bằng vung, tiếp tục chính sách đại lục của mình, thì kết quả cuối cùng sẽ là một trận quyết chiến để tuyên cáo sự trỗi dậy của dân tộc.

Hắn thậm chí còn khao khát cuộc chiến tranh này đến. Nhưng trước đó, hắn đã từng bước chuẩn bị kỹ lưỡng về mặt ngoại giao, và sau đó phải chuẩn bị tốt cho cuộc chiến này. Mặc dù hắn hành động ở Châu Âu, nhưng tâm trí hắn vẫn luôn hướng về Viễn Đông.

Sau khi Luân Đôn tuyên bố được công bố, tiếp theo là các cuộc đàm phán cụ thể giữa các nhân viên quân sự hai bên. Và đó là khởi đầu của cảnh tượng này.

"Chuyện này... Vào cuối tháng Sáu năm nay... Thực sự là có chút khó khăn..." Tiếng Anh của Tưởng Bách Lý rất hay, thái độ không kiêu ngạo, không tự ti, lại toát lên vẻ phóng khoáng, khiến nữ thư ký người Anh đang ghi chép bên cạnh nhìn vị tướng quân Trung Quốc ấm áp và lịch thiệp này

với ánh mắt đầy sao. Nhưng có lẽ Tưởng Bách Lý không có hứng thú gì với những cô tiểu thư người Anh tóc vàng hoe, eo thon kệch này.

Hắn cân nhắc từng từ ngữ, như thể đang trình diễn một vở hài kịch của Shakespeare: "... Mặc dù Luân Đôn tuyên bố đã được công bố, nhưng việc tham gia chiến tranh vẫn cần Quốc hội thông qua, điều này cần có thời gian. Nếu chỉ xét về mặt quân sự thuần túy, thì mười hai sư đoàn đầu tiên tham gia chiến đấu, cộng thêm các đơn vị hỗ trợ, cần phải huấn luyện vũ trang cho hơn ba mươi vạn người, điều này cần rất nhiều thời gian. Nếu quý quốc có thể cung cấp vũ khí trang bị sớm hơn, có lẽ thời gian này có thể rút ngắn một chút. Ngài và tôi đều biết chúng ta sẽ phải đối mặt với một cuộc chiến như thế nào ở Châu Âu, tôi đã học về lực quân ở Đức, biết rõ lực lượng vũ trang của họ mạnh mẽ và tinh nhuệ đến nhường nào. Chúng ta không thể để chiến sĩ của mình đến Châu Âu mà đổ máu vô ích, chúng ta đến để giúp các ngài giành chiến thắng trong cuộc chiến! Đây là mong đợi của chính chúng ta, và cũng là mong đợi của quý quốc đối với chúng ta..." Thiếu tướng Anh dường như hừ lạnh một tiếng, vị tướng quân phương Đông này, đã đánh giá quá cao về bản thân mình rồi! Nhiều nhất, vũ trang của họ cũng chỉ ngang bằng với tiêu chuẩn của một sư đoàn thuộc địa Pháp mà thôi. Đây là một cuộc chiến tranh của người da trắng, các người chỉ muốn đến để chịu đựng một chút hy sinh mà thôi.

Tư Mã Trạh nghe phiên dịch xong, bên cạnh còn hừ lớn hơn vị thiếu tướng Anh kia: "Không có vũ khí, không có huấn luyện, các người sẽ đưa quân đội như vậy ra chiến trường sao? Tôi nghe nói nước Anh hiện nay vẫn đang gặp khủng hoảng trong việc sản xuất quân sự. Quý quốc đã đồng ý cung cấp vũ trang cho ba mươi sư đoàn, tôi tính toán một chút, đó là ba mươi vạn khẩu súng trường, sáu ngàn khẩu súng máy, một ngàn tám trăm khẩu pháo, pháo cối thì chúng ta tự lo... Còn hơn trăm triệu viên đạn, hai triệu viên đạn pháo... Đừng nói đến các vật liệu quân nhu khác. Các người sẽ cung cấp chúng vào lúc nào? Chúng ta đổ máu trên lục địa xa xôi này vì

sự nghiệp của các quốc gia đồng minh, còn các người thì sao? Rốt cuộc khi nào thì có thể đến?"

Hắn đập bàn một cái: "Không có một thời gian biểu nào cho việc cung cấp trang bị, mà lại yêu cầu lực lượng vũ trang của chúng ta phải có mặt vào cuối tháng Sáu, đây là thái độ gì khi đàm phán? Chúng ta không phải là thuộc địa của các người!"

Về mặt của vị thiếu tướng Anh có chút xấu hổ, hiện tại hắn cảm thấy địa vị của mình không đủ. Những vấn đề này làm sao có thể do hắn quyết định được? Nước Anh hiện tại thực sự vẫn đang gặp khủng hoảng về súng ống đạn dược, rất nhiều đạn dược và vũ khí của quân viễn chinh Pháp đều do Pháp tạm thời cung cấp. Ngay lập tức xuất ra trang bị cho ba mươi sư đoàn, nhất định phải có sự hợp tác của Anh và Pháp mới được, trong đó còn phải trông cậy vào Pháp, quốc gia đang toàn lực sản xuất vũ khí trong thời chiến. (Trong lịch sử, hơn một triệu quân viễn chinh Mỹ, đều được Pháp trang bị hoàn toàn trong một thời gian ngắn, ngoài súng trường ra, họ còn sử dụng đại pháo Pháp, xe tăng Pháp, máy bay Pháp...) Nhưng hắn làm sao có thể đánh mất thể diện trước mặt những vị tướng lĩnh phương Đông này?

Vị Thiếu tướng kia ho khan một tiếng: "... Những vấn đề này, chỉ là một vài chi tiết kỹ thuật. Chúng ta cũng đã cân nhắc, việc vận chuyển trang bị cho ba mươi sư đoàn từ Châu Âu về Châu Á vào lúc này, sau đó lại huấn luyện vũ trang cho các ngài rồi lại vận chuyển về Châu Âu, gánh nặng vận chuyển thực sự quá lớn, cũng không kinh tế. Quân đội quý quốc có thể vận chuyển trước về miền nam nước Pháp, ở đó trực tiếp nhận vũ trang, dưới sự chỉ huy của sĩ quan các quốc gia đồng minh để tiến hành huấn luyện... Như vậy, về thời gian, sẽ tiết kiệm rất nhiều..."

Tướng Bách Lý vẫn không nói gì, Tư Mã Trạ liên dưng thẳng tai lên, thực ra hắn vẫn luôn tự học tiếng Anh. Về cơ bản vẫn là hiểu được, đi Mỹ một chuyến, khả năng nói cũng tiến bộ không ít. Hắn lập tức chất vấn: "Cái

gì, dưới sự chỉ huy của sĩ quan các quốc gia đồng minh? Ngài có thể lặp lại một lần nữa được không? Ngài nói có phải là chỉ huy không?"

Nghe tiếng Anh có chút lộn xộn của Tư Mã Trạ, thiếu tướng Anh lại còn chăm chú gặt đầu: "Không sai, Bộ Tổng tham mưu Đế quốc sẽ giao cho quân đội quý quốc đặt dưới sự chỉ huy của quân viễn chinh Đế quốc, mỗi sư đoàn đều có sĩ quan Đế quốc chỉ huy, phân biệt phối thuộc cho các quân chỉ huy tác chiến. Tư lệnh quân viễn chinh quý quốc sẽ phụ trách công tác hậu cần và quản lý hành chính."

Tư Mã Trạ đập bàn một cái rồi đứng lên, hăn không có phong thái ngoại giao của một quân nhân như Tướng Bách Lý: "Đừng nói nữa! Bắt chúng ta làm gì? Nói cho các người biết. Chúng ta là quân đội chính nghĩa đường đường. Không phải là pháo hôi của các người! Bộ Tổng tư lệnh của chúng ta có thể tiếp nhận chỉ huy tối cao của các quốc gia đồng minh, điều này không có gì phải bàn cãi, nhưng các sư đoàn lại do sĩ quan Anh chỉ huy, sau đó phối thuộc cho quân đội của các người, điều này không được! Đừng hòng nghĩ đến! Nhất định phải do Bộ Tổng tư lệnh của chúng ta, các cấp sĩ quan của chúng ta toàn quyền chỉ huy. Tham gia hành động tác chiến như một chỉnh thể!" Tướng Bách Lý một tay kéo Tư Mã Trạ ngồi xuống, lại quay đầu quét mắt nhìn những đại biểu đàm phán đã có chút nổi giận, gì toại đã khí trợn nhìn mặt, mà trần sơn hà đã ở nơi đó quyền tự tử. Hăn nhìn vị thiếu tướng Anh có vẻ hơi lúng túng kia, trầm ổn nói: "Lời nói của đại biểu Tư Mã vừa rồi, chính là ý kiến của toàn bộ chúng ta. Quân viễn chinh không thể nằm dưới hệ thống chỉ huy của quân viễn chinh Anh! Đây là một nguyên tắc, cũng là điều mà tổng thống nước ta đã chỉ ra, hơn nữa cũng đã bày tỏ với Thủ tướng quý quốc, đồng thời đã được chấp thuận! Điều này không thể bàn cãi!".

Ngữ khí của hăn cũng kiên định nhưng không quá mức hung hăng. Tướng Bách Lý dùng để làm công tác đàm phán ngoại giao quân sự, quá

thực là một nhân tài trời sinh: "Đây là vấn đề liên quan đến việc nước ta được coi là đồng minh hay chỉ là một đội quân thuộc địa tham gia chiến tranh, tin rằng quý quốc cũng có thể hiểu được lập trường của chúng ta, nhưng tôi ở đây có thể đảm bảo với quý quốc. Sau khi được trang bị và huấn luyện hoàn thiện, quân đội Trung Quốc sẽ là đội quân trung thành nhất, và cũng là đội quân dũng cảm thiện chiến nhất. Nòng cốt của quân đội chúng ta đã trải qua nhiều trận chiến lớn, ít nhất còn mạnh hơn so với những người lính nghĩa vụ được điều động từ các quốc gia trong nước! Nhà sản xuất vũ khí của chúng ta đã cải tiến súng máy MẠCH ĐỨC SÂM, các loại pháo cối hiện nay được các quốc gia đồng minh mua sắm rộng rãi, bị Đức sao chép với số lượng lớn... Đương nhiên, sau chiến tranh chúng ta sẽ yêu cầu họ trả phí bản quyền... Cũng nói rằng quân đội này hiện nay có trình độ quân sự. Các người sẽ có được một đồng minh cực kỳ tốt! Hoàn toàn vì hòa bình thế giới và công lý chính nghĩa mà tham gia vào cuộc chiến vốn không liên quan gì đến họ, họ có lý do để được đối đãi tốt! Về vấn đề vận chuyển mà quý quốc đã đề cập, chính phủ nước ta đã quyết định sản xuất trong nước, đặt mua tàu vận tải ở Mỹ, thành lập đội tàu buôn của chúng ta, tự mình vận chuyển những vật tư này. Đương nhiên, phí vận chuyển vẫn là các người chịu, hiện nay đội tàu buôn này dựa trên cơ sở của Cục Chiêu thương quốc gia, đã tập hợp được khoảng hơn mười vạn tấn trọng tải có thể viễn dương, sau này còn sẽ lần lượt tăng thêm. Không chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ vận chuyển, mà còn là sự bổ sung hữu hiệu cho đội tàu buôn của các quốc gia đồng minh... Hiện tại chúng ta có thể thảo luận cụ thể một chút, những trang bị vật tư này, rốt cuộc có một thời gian biểu rõ ràng nào để giao nhận không?"

Hắn lại chuyển chủ đề về, vị thiếu tướng người Anh kia rõ ràng cũng thờ phào nhẹ nhõm, chăm chú tiếp tục đàm phán. Cả buổi đàm phán cứ thế mà diễn ra một cách chật vật.

Mưa Thần mặc đồ ngủ, nằm trên ghế dài đặt trên lò sưởi, lặng lẽ đọc bản ghi nhớ hội đàm mỗi ngày. Dù đàm phán diễn ra hết sức khó khăn, phía Anh quốc đưa ra yêu cầu nhiều mà lại hứa hẹn ít. Nhưng theo đàm phán đi sâu, những thứ thực chất cũng ngày càng nhiều. Có thể thấy rõ điều này qua việc các nhân viên đàm phán của Anh quốc không ngừng nâng cao cấp bậc. Cơ Khâm nguyên soái đã đến một hai lần. Tham mưu trưởng bộ tổng tham mưu đế quốc cũng thường xuyên có mặt tại hội trường. Tư lệnh quân viễn chinh John không Rentsch huân tước mang theo người đại diện cũng có mặt, hẳn bày tỏ hiện tại tuyến Tây cần số lượng lớn bộ binh đối đầu với hỏa lực. Nước Pháp vào đầu năm đã phát động vài cuộc thăm dò công kích tại khu vực lỗ Valdi, mỗi ngày có hàng ngàn sinh mạng bị hỏa lực súng máy của địch cướp đi! Mà đột phá thường chỉ đạt được kết quả rất nhỏ. Năm 1915, cuộc đại phản công trên tuyến Tây còn chưa chính thức bắt đầu. Về việc phải dùng bao nhiêu sinh mạng để lấp đầy chiến hào Pünder, họ quả thực không thể tưởng tượng nổi. Phía Pháp đã đồng ý cung cấp phần lớn vật tư quân sự, trong khi bộ phận vận tải hải quân Anh quốc cũng đồng ý tạo điều kiện thuận lợi nhất cho việc vận chuyển. Đội quân đầu tiên với mười sáu sư bộ binh sẽ được chuyển đi vào mùa xuân. Pháp thậm chí còn có ý định ủy quyền cho Trung Quốc mở rộng quy mô sản xuất súng ống đạn dược, hiện tại việc đáp ứng toàn bộ nhu cầu công nghiệp sản xuất súng ống đạn dược của các quốc gia đồng minh của Pháp quả thực quá khó khăn. Việc này được cân nhắc trên hai phương diện, một là để trang bị cho quân viễn chinh Trung Quốc, hai là hiện tại việc viện trợ hàng năm cho Nga chỉ có thể vận chuyển đến các cảng phía bắc của họ vào mùa hè. Trong khi đó, việc sản xuất vật tư tại Trung Quốc có thể thông qua tuyến đường sắt lớn Siberia để tiếp tế cho họ từ một hướng khác. Đây cũng là yêu cầu của phía Nga. Nhưng về điểm này, vẫn cần phải bàn bạc thêm. Sau khi đáp ứng phần lớn yêu cầu của đoàn đại biểu quân sự Trung Quốc, vấn đề tranh luận về quyền chỉ huy, mặc dù tạm thời gác lại, nhưng họ cũng đồng ý cố gắng hết sức cân nhắc ý kiến của Trung Quốc. Yêu cầu cấp thiết nhất là, không muộn

hơn năm 1916, mười hai sư đầu tiên của quân viễn chinh Trung Quốc phải đến Pháp, mười hai sư thứ hai cũng phải đến vào mùa xuân năm 1916. Nếu chiến sự vẫn căng thẳng vào thời điểm đó, họ thậm chí còn cần sư đoàn thứ ba, thứ tư, cuối cùng là năm mươi sư, một trăm năm mươi vạn quân viễn chinh.

Nhưng Mưa Thần lại không định phái quân đội đi sớm như vậy. Cuộc chiến này, cần phải làm tổn thương nguyên khí của châu Âu đủ sâu. Quân viễn chinh Trung Quốc đến càng muộn, càng nhận được nhiều lợi ích..... Chỉ cần trước khi Mỹ tham chiến là được. Quả thực mình đã thay đổi sâu sắc lịch sử, Mỹ vẫn sẽ tham chiến vào cuối tháng 6 năm 1917. Bất quá dù thế nào, hiện tại mình đã nắm quyền chủ động..... Ngoài việc quân đội đến, Anh quốc chỉ có thể thanh toán 16 triệu bảng Anh tiền quỹ bình chuẩn, ngoài ra hầu như không còn gì có thể kiềm chế được mình. Tương lai, liệu có thể phát triển như mình nghĩ hay không? Lúc này hẳn vẫn chưa thể hoàn toàn xác định. Hiện tại là một thế giới hoàn toàn mới, một lịch sử hoàn toàn mới, hơn nữa là do một tay mình thay đổi..... Thời gian an nhàn của Anh quốc cũng nên kết thúc. Tiếp theo nên đến Pháp xem xét. Mình nhất định phải tận mắt chứng kiến, cuộc chiến thảm khốc nhất trong lịch sử loài người, kết thúc cuộc chiến tranh trong lòng châu Âu, thay đổi lịch sử loài người thế kỷ 20, rốt cuộc là như thế nào.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mỗi bước đi của mình, hiện tại không chỉ là đang sáng tạo lịch sử, mà còn là đang chứng kiến lịch sử.

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới.

STT 278: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 79: Tại nước Pháp

Luân Đôn vừa tuyên bố, ít nhất ở một quốc gia, đã gây chấn động lớn nhất. Nếu nói Nhật Bản từ đầu thế kỷ 20 đến nay, dựa vào liên minh Anh - Nhật mà trở thành cường quốc, thì hiện tại, Trung Quốc dưới sự chi phối của "mưa thần", trong năm nay đã đào góc tường của Nhật Bản. Nếu nội các của Quế Thái Lang lên nắm quyền là khởi đầu cho sự quân phiệt hóa của quốc gia, thì cảm giác bị bỏ rơi, bị xã hội quốc tế xa lánh của người dân Nhật Bản, cái tâm thái của dân đảo quốc, hiện tại càng trở nên cực đoan. Đối với phe ôn hòa trong nội các Quế Thái Lang cũng chỉ có chút phản đối, lập tức bị chìm xuống. Nhật Bản dường như lại lâm vào tình thế nguy hiểm, chỉ có lưỡi lê và đạn mới có thể cứu vớt vận mệnh của những người dân đang lo lắng.

Khi quốc vương Edward VII của Anh qua đời, người dân Nhật Bản đã tự phát treo cờ rủ để tưởng nhớ vị lão quốc vương. Nhưng giờ đây, cảnh tượng ấy hoàn toàn biến mất, tiếng kháng nghị bên ngoài Đại sứ quán Nhật Bản tại Anh ngày càng lớn. Những nhà ngoại giao theo phái Anh - Mỹ truyền thống của Nhật Bản đều đau đầu nhức óc, không hiểu sự việc lại phát triển đến bước đường này.

Nói cho cùng, Nhật Bản cũng không làm gì sai. Vì lợi ích quốc gia, họ đã chọn thời điểm chiến tranh nổ ra ở châu Âu để tấn công miền Bắc Trung Quốc, xác định vị thế chủ đạo của mình ở đó, lợi dụng tài nguyên của Trung Quốc để phát triển ngoại thương, cứu vớt nền kinh tế. "Thiên thời, địa lợi,

nhân hòa", chẳng phải là nói như vậy sao? Nhưng không ai ngờ được, Trung Quốc vốn đã suy yếu từ lâu lại xuất hiện một cường nhân, mỗi bước đi của hắn dường như đều cắt ngang giấc mộng bá chủ đại lục của Nhật Bản! Trong khi đó, nội bộ Nhật Bản cũng rối loạn vì những bước đi không thuận lợi này, cho đến khi phe bảo thủ đại diện bởi lực quân hoàn toàn trỗi dậy. Mặc dù dưới sự chủ trì của Quế Thái Lang, họ cố gắng cải thiện quan hệ ngoại giao với Anh và Mỹ. Nhưng sau khi Katou Chu Minh và những nhà ngoại giao kỳ cựu khác từ chức, ngoại giao với Mỹ trở nên thô bạo, còn ngoại giao với Anh vốn có nền tảng tốt đẹp lại bị quân bộ phá hoại, những kẻ tiếc rẻ vì Nhật Bản tiêu hao lực lượng ở chiến trường châu Âu, lại để "mưa thần" chiếm thế thượng phong! Chẳng lẽ quả thật là ứng với câu nói "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây" sao?

Toàn xã hội Nhật Bản, từ thượng tầng đến dân gian, đều chìm trong nỗi sợ hãi. Hoặc là chuẩn bị cho cuộc chiến quyết định với Trung Quốc. Họ biết rằng, khi Trung Quốc thực sự trỗi dậy, cũng là lúc bá quyền Đông Á của Nhật Bản đến hồi kết. Đối với Nhật Bản, vốn đã thấm nhuần tư tưởng chỉ biết bá chủ đại lục từ thời Minh Trị, những kẻ đang nắm quyền hiện tại, việc mất đi bá quyền Đông Á đồng nghĩa với việc tuyên án tử hình chính trị. Một Nhật Bản hòa bình, cam chịu địa vị nhị lưu quốc gia, không thể nào được chấp nhận bởi những kẻ mang trong mình tâm lý tự tôn bị bóp méo trước người Trung Quốc. Trong bối cảnh "mưa thần" đến thăm Nhật Bản, đất nước này cũng đang tiến về phía tổng động viên.

Quế Thái Lang, với tư cách là Thủ tướng, đã phải chịu đựng những lời chỉ trích vô cùng gay gắt từ các nguyên lão thời Minh Trị. Điều này trong lịch sử chính trị Nhật Bản là rất hiếm thấy. Trong khi đó, Tây Viên Tự công tước, vốn là người của Hoa tộc, cũng là nguyên lão trong thời kỳ "đại chính", lại bị Lục và cùng với cương thị trợ giúp công kích trong hội nghị chính vụ, mắng là "nô lệ của Anh - Mỹ". Hành vi thất lễ này cũng là điều không thể tưởng tượng nổi. Tây Viên Tự công tước, người luôn kiên trì theo

dôi động thái của "mưa thần", hòa hoãn quan hệ với Mỹ, tăng cường tham gia vào châu Âu, đã lập tức tuyên bố từ chức. Nội các của Quế Thái Lang vừa lên nắm quyền được vài tháng dường như đã phải đối mặt với tình thế đảo ngược, đang trong tình trạng bấp bênh. Quế Thái Lang, sau khi thuyết phục Tây Viên Tự công tước từ chức không thành, lại tìm kiếm những người khác. Đồng thời, để xoa dịu áp lực từ lục quân, ông đã kéo dài việc thông qua dự luật tăng cường quân bị của lục quân, cuối cùng vào cuối năm đã bắt đầu thi hành, lục quân Nhật Bản cuối cùng cũng bắt đầu xây dựng sư đoàn thường trực 25, điều mà họ hằng mong ước. Hải quân cũng yêu cầu được tăng cường lực lượng, tốc độ đóng hai siêu thiết giáp hạm Phù Tang và Sơn Thành tăng lên nhanh chóng, hai siêu thiết giáp hạm tiếp theo là Y Thế và Hyuga cũng sẽ sớm được hạ thủy. Sự điên cuồng trong việc đóng tàu dường như vẫn chưa làm hài lòng hải quân. Trong nước thậm chí còn phát động quyên góp của người dân để đóng hai chiến hạm lớn hơn, mạnh hơn!

Đối với những người đang nắm quyền hiện tại, nếu không phải là Nhật Bản đi theo con đường xưng bá, nếu không phải là quốc gia này cùng họ chết chum, thì không còn con đường nào khác. Họ đã dựa vào xương máu của hàng xóm mà trở nên cường đại, từ sau cuộc chiến Giáp Ngọ. Áp bức trong nước, bành trướng ra bên ngoài, là những gì họ hiểu rõ nhất. Làn gió hòa hoãn trong năm "đại chính" đã nhanh chóng lướt qua Nhật Bản, rồi biến mất không dấu vết. Sự xuất hiện của "mưa thần" cũng thay đổi sâu sắc vận mệnh của Nhật Bản. Lịch sử vẫn đang cuồn cuộn tiến về phía trước.

Mùa đông nước Pháp, trong những tháng ngày đặc biệt này, lại càng thêm tàn khốc. Ở phía bắc lãnh thổ, hàng triệu binh lính được trang bị tận răng đang giằng co. Các binh sĩ trong chiến hào sâu hun hút, chịu đựng giá lạnh, mệt mỏi, chiến hào chật chội, nỗi sợ hãi cái chết. Tất cả đều vì trách nhiệm với quốc gia.

Vùng đất nông nghiệp trù phú này giờ đây đã đầy rẫy hố bom, sau khi hàng triệu quả đạn pháo cày xới. Tuyến chiến đấu của hai bên gần như biến thành bề mặt của mặt trăng. Thi thể người và ngựa la liệt. Những ngôi làng yên bình trước đây giờ chỉ còn là đồng đổ nát. Mỗi ngày, tiếng pháo vẫn gầm rú. Châu Âu, ở nơi này, đã trở thành địa ngục. Nước Pháp, sau khi phải trả giá bằng những hy sinh to lớn, cuối cùng đã chống đỡ được cuộc tấn công dữ dội của quân Đức từ Bỉ, không còn phải đối mặt với vận mệnh vong quốc. Đất nước này giờ đã trở thành một đại binh doanh, tất cả thanh niên trai tráng, ngoài việc chế tạo vũ khí, đều mặc quân phục, lấp đầy chiến tuyến phía tây, trong cối xay thịt này. Dân tộc Gaul, từng được coi là lãnh mạn và khinh suất, cuối cùng đã tỏa sáng hào quang thời Napoleon, một lần nữa trở thành một dân tộc chiến đấu. Họ dốc toàn lực, điên cuồng mở rộng sản xuất vũ khí trang bị, vũ trang cho toàn bộ quân đội đồng minh. Cuộc chiến này, đối với Anh, có lẽ là mất đi quyền chủ đạo ở châu Âu, nhưng đối với Pháp, đó là vấn đề sống còn.

Một đoàn xe ô tô đang tiến về phía trước trên con đường gấp gáp. Những chiếc xe này đều là xe tải quân dụng Phan-cáp-đức 4x2 của Pháp, tải trọng khoảng một tấn. Đối với Pháp, sau khi nếm trải sự lợi hại của việc vận chuyển quân đội và vật tư bằng ô tô trong chiến dịch sông Mác-nơ, số lượng xe cơ giới trong quân đội đã tăng lên nhanh chóng. Tuy nhiên, trong thời điểm này, việc ngồi trong chiếc xe Phan-cáp-đức với khoang lái mở là một cực hình. Gió lạnh như dao cứa vào mặt, tất cả binh lính Pháp đều dùng khăn bịt kín đầu và mặt. Chỉ có vị trung tướng lục quân Pháp, bên cạnh "mưa thần", vì muốn giữ gìn tôn nghiêm của một sĩ quan Pháp, cũng giống như vị tổng thống với thần sắc bình tĩnh trong gió rét, đã cố gắng dùng khăn bịt kín mặt.

Vị tổng thống Trung Quốc này mắc phải bệnh gì vậy? Không ở Paris cùng với đám chính khách tiếp tục đàm phán. Có lẽ việc nhận được gan ngỗng và bò bít tết bị kiểm soát cũng là một sự cung cấp vô hạn cho ông.

Nếu không được, đến bờ biển Nance nghỉ ngơi vài ngày cũng được. Sao lại nghĩ đến việc mang theo đám người Trung Quốc không phân biệt được tướng mạo đến tiền tuyến? Nhìn vào bộ quân phục thẳng tắp, cùng với dáng vẻ quân nhân vẫn giữ được sự nghiêm chỉnh trong khi xóc nảy, vị trung tướng, tham mưu trưởng tập đoàn quân số 6 của Pháp, dường như cũng đã hiểu ra phần nào.

Mưa Thần vốn định hợp tác công việc với Anh Quốc, nhưng sau đó lại khẳng khái muốn đến Pháp. Phía Anh Quốc tỏ vẻ e dè, ngụ ý lo lắng cho sự an toàn của vị tổng thống trong chuyến đi Pháp. Ẩn sau những lời thoái thác hoa mỹ, Anh Quốc còn mong muốn chủ đạo hiệp ước quốc tế về quan hệ với Hoa Quốc. Không biết khi Mưa Thần gặp gỡ phía Pháp, vị tổng thống thông minh và những người Pháp nhiệt tình sẽ gây ra chuyện gì. Thật khó đoán! Nhưng Mưa Thần vẫn giữ vững lập trường, dù các phụ tá của ông đều cho rằng chuyến đi này đã đạt được nhiều thành quả, không cần thiết phải đến Pháp lần nữa, huống chi ông còn muốn đến tận tiền tuyến Pháp để xem xét! Nhưng những điều này không thể lay chuyển ý định của Mưa Thần. Trên thế giới này, thứ duy nhất có thể khiến ông cúi đầu có lẽ là hiện thực về sự chênh lệch lực lượng không thể bù đắp. Còn lại, ông thật sự rất cố chấp.

Khi họ đến cảng Caen của Pháp bằng quân hạm, Thủ tướng Pháp, “lão hổ” Clermont đã đích thân đón tiếp ông với nghi thức long trọng nhất! Sự nhiệt tình của Pháp là thật lòng. Khi một quốc gia đang trên bờ vực mất nước, hàng trăm vạn kẻ thù vẫn đang rình rập trên lãnh thổ, đe dọa thủ đô của họ bất cứ lúc nào. Bất kỳ ai chìa tay hữu nghị, đều khiến họ cảm thấy ấm áp. Đế quốc giá đỡ giờ đây không còn quan trọng nữa. Chính phủ Pháp đã đặc biệt điều xe hoa để đưa họ đến Paris. Trên đường đi, mọi thứ đều được chuẩn bị chu đáo. Trên đường, Mưa Thần và thuộc hạ của ông đã chứng kiến những nỗ lực phi thường của Pháp trong cuộc chiến bảo vệ đất nước. Trong các cánh đồng, không còn thanh niên trai tráng, chỉ còn phụ nữ

và người già. Ngựa cũng được điều động ra tiền tuyến. Họ cố gắng hết sức cũng chỉ có thể canh tác một phần nhỏ diện tích. Nước Pháp, một cường quốc nông nghiệp truyền thống của châu Âu, đang phải đối mặt với cuộc khủng hoảng thiếu lương thực trong thời chiến. Trong khi đó, Trung Quốc, Mỹ, Canada và các quốc gia thuộc Khối thịnh vượng chung Anh đã liên tục cung cấp lúa mì, bột mì để lấp đầy khoảng trống. Chính phủ Pháp đã dùng dự trữ ngoại hối và đồng tiền mạnh để đổi lấy. Bột mì từ Trung Quốc được hoan nghênh nhất, vì Trung Quốc không cần họ thanh toán bằng đô la hay bất cứ thứ gì, chỉ trao đổi hàng công nghiệp thành phẩm và kỹ thuật. Chuyển tay trong nước đã thu được lợi nhuận gấp bội. Bộ Công nghiệp cũng trao đổi kỹ thuật và thiết bị, nhanh chóng ứng dụng vào sự phát triển công nghiệp nặng của mình. Ở khắp miền nam nước Pháp, các doanh trại tân binh được thành lập. Khắp nơi đều có những thanh niên mặc quân phục mới, con cháu nhà nông Normandy, những thiếu niên sành điệu ở Paris, những người dân miền núi với giọng nói khó nghe ở miền tây nước Pháp, thậm chí cả những thanh niên nói tiếng Pháp giọng Đức, lưu vong từ Arthas và Rorein. Quốc gia này đã vũ trang hơn năm triệu quân nhân, từng nhóm được đưa ra tiền tuyến. Để chiến đấu trong cuộc chiến này, Pháp đã mất đi một thế hệ thanh niên! Khắp nơi vang vọng bài Marseilles, khắp nơi là những biểu hiện nhiệt huyết của mọi người. Sau nhiều năm hỗn loạn của nền Cộng hòa Pháp thứ ba, vào thời khắc này, họ đã bộc phát toàn bộ lòng yêu nước, toàn bộ sức mạnh đoàn kết. Tất cả những điều này khiến những quân nhân Trung Quốc, những người đã từng trải qua những năm tháng tương tự trong nước, cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Tại Paris, người đón tiếp họ là Tổng thống Pháp, Phổ Ân Kiều Lai. Vị tổng thống này trước khi chiến tranh bùng nổ chỉ là một nhân vật không đáng kể trong chính trị, nhưng trong thời khắc đất nước lâm vào tình trạng hỗn loạn nhất, ông đã thể hiện tất cả nhiệt huyết của mình. Ông là biểu tượng của người dân Pháp trong thời đại đó. Ông đã dẫn dắt quân và dân Pháp bắt đầu cuộc chiến chống lại sự xâm lược của Đức. Mưa Thần luôn

kính phục ông, một người có thể lãnh đạo dân tộc chống lại sự xâm lược, luôn khiến ông cảm thấy đồng cảm. Cuộc đàm phán giữa người Pháp và Mưa Thần có thể được tóm tắt ngắn gọn, hoàn toàn không có sự kiêu ngạo như người Anh. Họ hiện cần đồng minh để duy trì cuộc chiến, cần lương thực, cần công nhân để làm việc trong các nhà máy và nông trại của họ, đặc biệt là cần những người bạn trên thế giới đang tay giúp đỡ! Mưa Thần cũng tỏ ra thoải mái hơn ở Anh. Tăng cường cung cấp lương thực cho Pháp. Được! Hơn nữa còn là trao đổi hàng hóa! Cần công nhân Hoa, được! Năm mươi vạn người có đủ không? Tăng thêm hàng chục vạn công nhân công nghiệp có kinh nghiệm, sự giúp đỡ to lớn đối với sự phát triển công nghiệp trong nước sau này, có lẽ cũng không quá đáng! Muốn bạn bè đang tay giúp đỡ? Chúng ta có thể lập tức cùng nhau đưa ra một tuyên bố, ủng hộ sự nghiệp kháng chiến vĩ đại của nhân dân Pháp! Quân viễn chinh Trung Quốc cũng sẽ được trang bị vũ khí, sớm đến vùng đất xinh đẹp này, kề vai chiến đấu với các bạn!

Vị tổng thống này đã diễn xuất quá cảm động, trong ánh mắt luôn chứa đựng những giọt nước mắt cảm động trước sự nghiệp kháng chiến vĩ đại của nhân dân Pháp. Khi nói chuyện, ông luôn dùng giọng điệu sâu lắng nhất. Khi nhìn thấy Tổng thống Pháp Phổ Ân Lai đến thăm một nhóm thương binh tàn tật, ông đã ôm chầm lấy họ một cách nồng nhiệt, ngay cả trong bữa tiệc chiêu đãi. Ông còn nói một cách thâm tình: “Chào mừng đến với Trung Quốc. Bạn bè của tôi, các bạn là anh hùng, các bạn là anh hùng của cả thế giới!”

Ngay khi đang ăn món gan ngỗng tan chảy trong miệng, Đinh Vũ Thương không nhịn được, len lén hỏi Trần Sơn Hà, người đang ưỡn ngực rót rượu vang Italy bên cạnh: “Tổng thống sao? Ở trong nước đâu có thấy ông ấy đa sầu đa cảm như vậy? Thật sự bị mấy tên ăn tỏi này cảm động sao?” Trần Sơn Hà liếc nhìn anh, phát hiện anh không chú ý đến dáng vẻ uống rượu của mình, liền nhỏ giọng nói: “Mày ngốc à! Nếu hồi trước cùng

chúng ta đánh thiên hạ ở Thượng Hải, mày sẽ biết, tổng thống đối với ai cũng vậy. Diễn tập diễn đến mức nhập tâm, chính là lúc móc đồ trong túi người khác. Nếu tao là cái gì mà phở cái gì đó tổng thống, tao sẽ giữ chặt ví tiền của mình, phòng trộm!” Đinh Vũ Thương thất vọng thở dài, dường như hình tượng hoàn hảo của tổng thống đang sụp đổ trước mắt anh: “Trách sao ông ấy là tổng thống. Tôi chỉ là một thiếu tá nhỏ bé, thấy người Mỹ, ông ấy cùng họ đàm đạo về thượng đế và hòa bình. Thấy bọn quý Anh, ông ấy cùng họ kênh kiệu, bây giờ ở Pháp, lại cùng họ nhiệt tình thân mật.....”.

Dù sao, chuyến thăm Paris của Mưa Thần đã thành công. Pháp thậm chí còn đồng ý điều chỉnh thời gian trang bị cho một số sư đoàn thuộc địa, ưu tiên trang bị vũ khí cho họ. Đồng thời, họ cũng đưa ra Tuyên bố Paris. Tuy nhiên, ngoài những tình cảm hữu nghị tràn đầy, phần tuyên bố này vẫn không thể sánh bằng Tuyên bố Luân Đôn về mặt thực chất. Sau chuyến thăm ngắn gọn đến Paris, Mưa Thần đã yêu cầu mang theo toàn bộ phụ tá quân sự của mình đến một tập đoàn quân của Pháp đang đối đầu với quân đội Đức ở tiền tuyến để thị sát. Tướng quân của ông muốn cảm nhận không khí chiến trường một cách thực tế, ông cũng muốn tự mình trải nghiệm sự gian khổ và nhiệt tình chiến đấu của quân nhân Pháp. Yêu cầu này quả nhiên đã khiến phía Pháp sợ hãi. Ban đầu họ nghĩ rằng chỉ cần chiêu đãi ăn uống một chút, vị tổng thống này sẽ vui vẻ ra về. Sau đó, họ sẽ làm gì thì làm, không ngờ lại đưa ra một kế hoạch thăm viếng đầy rủi ro như vậy! Ngay sau đó là sự cảm động, vị tổng thống Trung Quốc này thực sự ủng hộ hết mình cho sự nghiệp chống lại Pháp!

Phóng viên của tòa báo Paris đương nhiên cũng tận tâm phơi bày chuyện này trong hai ngày qua. Mỗi khi đoàn xe của Mưa Thần tiến vào Paris, trên đường luôn có tiếng reo hò nhiệt liệt của người dân, cùng với những bông hồng được ném từ cửa sổ xe. Mỗi khi Mưa Thần nhìn thấy những người dân nhiệt tình này, trên mặt hẳn luôn nở nụ cười mê người nhất, nhưng trong

lòng lại nghĩ đến một chuyện khác. Năm ngoái, khi nước Đức tuyên chiến với Nga, hẳn đã chứng kiến cảnh tượng tương tự ở thủ đô của nước Đức, nơi người dân lo lắng về cuộc chiến tranh sắp diễn ra trên toàn thế giới. Không biết từ đâu, tin tức Nhật Bản tuyên chiến với Nga lan truyền, toàn bộ người dân Berlin gần như đổ xô đến trước lãnh sự quán Nhật Bản, reo hò và ném hoa tươi. Cảnh tượng này thật giống với những gì hẳn đang trải qua! Xem ra, cuộc chiến tranh này thực sự là một cơ hội tốt mà hẳn đã suy nghĩ rất lâu, phán đoán của hẳn không sai, hơn nữa may mắn là đã không bỏ lỡ chuyến xe này!

“Tập đoàn quân số 6 vinh quang của chúng ta được thành lập vào cuối tháng 8 năm 1914, khi đó quân Đức đã áp sát sông Marne. Năm tập đoàn quân gần như triển khai song song. Quân viễn chinh nhỏ bé của Anh đã thất bại, phải rút lui về phía eo biển, còn tập đoàn quân số 1 và số 10 của chúng ta bị dồn về phía đông Paris. Lúc này, tướng Hà Phi đã thành lập tập đoàn quân này, khi đó chỉ có 11 sư đoàn còn chưa được hoàn thiện, nhưng chúng ta đã quyết định phản công vào sườn sau của quân Đức! Hai cánh quân của Đức bị chúng ta đánh tan, buộc phải từ bỏ nhuệ khí tấn công, chuyển sang phòng thủ tại chỗ. Toàn bộ chiến tuyến của quân Đức đều bị tập đoàn quân số 6 của chúng ta kéo theo, buộc phải buông bỏ ở sông Marne...” Trung tướng chỉ huy của tập đoàn quân số 6, Vải Nhóm Cắt Đường, có vẻ rất tự hào về tập đoàn quân của mình. Ông ta không ngừng kể lại lịch sử của tập đoàn quân cho vị khách quý này, quả nhiên người Pháp đã chọn một tập đoàn quân đáng tự hào nhất để họ tham quan.

Mưa Thần thực ra cũng mệt mỏi lắm rồi, nhưng vì giữ hình tượng, hẳn vẫn cố gắng gượng. Nghe trung tướng giới thiệu, tâm trí hẳn hoàn toàn không tập trung. Hẳn bỗng ngắt lời: “Vô cùng xin lỗi, thời gian tham quan của chúng ta lần này rất gấp gáp, không biết có thể cho phép tôi hỏi vài câu hỏi trước được không?”

Trung tướng Vải Nhóm Cắt Đường nhìn đám quân nhân Trung Quốc phía sau Mưa Thần, những người đang thể hiện sự phấn khích khi người thấy mùi khói lửa. Trong lòng ông cũng hiểu ra điều gì đó, ông giang tay ra, ra hiệu cho Mưa Thần đặt câu hỏi. Mưa Thần nhìn ông chăm chú: “Hiện tại tập đoàn quân số 6 có bao nhiêu quân số và trang bị?”

Vải Nhóm Cắt Đường trầm ngâm nhìn vị quan chức Bộ Quốc phòng đi cùng, thấy hần gật đầu mới đáp: “Tập đoàn quân số 6 luôn được ưu tiên phân phối và bổ sung. Hiện tại có năm quân, mười bốn sư đoàn bộ binh và một sư đoàn kỵ binh. Trong đó có sáu sư đoàn pháo binh, đã là một tỷ lệ rất lớn. Số còn lại đều là sư đoàn động viên... Nhưng chúng ta không có sư đoàn thuộc địa! Thêm vào đó là các đơn vị phối thuộc, toàn bộ binh đoàn của chúng ta có hai mươi vạn quân, hơn một ngàn khẩu pháo, nhưng vẫn thiếu pháo hạng nặng. Tuy nhiên, chỉ xét về thực lực, đây đã là tập đoàn quân mạnh nhất nước Pháp.”

Tư Mã Trạh bỗng nhiên đoạt lời Mưa Thần, vị tham mưu trưởng phòng này hiện tại dường như chỉ có vị trung tướng Pháp trước mặt trong tầm mắt. Bước vào chiến tranh, hần không còn vẻ lôi thôi lệch thếch thường ngày, mà hoàn toàn là sự nhanh nhẹn, thông minh của một quân nhân thực thụ.

“Với sự phân bố vũ trang như vậy của tập đoàn quân số 6, liệu có nắm chắc để đánh bại quân Đức đang đối diện không? Tập đoàn quân số 6 có thể đối phó với bao nhiêu quân Đức trong cùng một trận chiến? Ông có đánh giá gì về quân Đức? Về cuộc chiến tranh hiện tại, ông có ý kiến và lời khuyên nào cho những người sắp tham gia quân đội không?”

Những câu hỏi này được hỏi dồn dập và nhanh chóng. Sau khi nghe phiên dịch, Vải Nhóm Cắt Đường nhìn người đồng hành này với ánh mắt tán thưởng. Ông biết rằng hần thực sự muốn tham gia chiến đấu. Đối với những người đồng hành, quân nhân luôn có một sự gần gũi và tôn trọng tự nhiên: “Người Đức rất mạnh! Rất mạnh! Lính của họ được huấn luyện

ngghiêm khắc nhất, sĩ quan cũng có tiêu chuẩn rất cao. Tập đoàn quân số 6 dù mạnh mẽ, nhưng trừ khi có những điều kiện cực kỳ có lợi, cũng không có năm chắc chiến thắng khi đối đầu với một tập đoàn quân Đức!” Tướng quân liếc nhìn gã quan chức Bộ Quốc phòng đang trợn mắt, bất lực thở dài một hơi: “... Tóm lại, các bạn, chúng ta nhất định phải kiên trì đến cùng trong cuộc chiến này, đây là cuộc chiến của chúng ta! Hiện tại, chiến sự đã hoàn toàn thay đổi nhận thức trước đây của chúng ta về chiến tranh, chiến trường hiện tại là thế giới của sắt thép và đạn dược! Tuyệt đối không nên nghĩ rằng chỉ dựa vào dũng khí và thể xác của binh lính là có thể đánh bại súng máy của địch. Bạn cần nhiều pháo hơn, hậu cần tốt hơn, và phương thức tấn công kiên nhẫn hơn. Thậm chí cầu nguyện cho một loại vũ khí mới xuất hiện, có thể áp đảo hỏa lực của đối phương! Tấn công hiện tại đã trở thành một việc khó khăn nhất. Nhưng trong năm đó, những đứa con của tôi vẫn không hề do dự xông vào súng máy và hàng rào thép gai của quân Đức, bởi vì chúng biết rằng những người Đức này đang ở trên lãnh thổ của Tổ quốc. Sứ mệnh của chúng ta là đuổi chúng ra ngoài, dù phải trả giá bằng sự hy sinh lớn hơn nữa! Đến lúc đó, tôi sẽ cùng tập đoàn quân của mình xông lên, cho đến khi giành được chiến thắng! Chúng tôi mong đợi các bạn, những người bạn. Vào giờ phút này, mới cảm thấy tình hữu nghị thật đáng quý!”

Những quân nhân Trung Quốc đều bày tỏ sự tôn kính đối với vị tướng quân Pháp này, theo một tiếng hô khẩu lệnh. Tất cả quân nhân Trung Quốc đều nghiêm trang chào ông, và tướng quân Pháp cũng trang trọng đáp lại. Vào thời khắc này, trái tim của quân nhân hai nước dường như cùng chung nhịp đập. Mưa Thần quay đầu lại, hạ lệnh: “Cho đến nay, đây mới là thời điểm quan trọng nhất trong chuyến đi châu Âu của các người, những quân nhân. Ta sẽ ở bộ tư lệnh tập đoàn quân số 6, các người phân tán đến các sư đoàn để khảo sát. Năm bắt những gì các người cho là cần thiết. Không cần lo lắng về vấn đề an toàn ---- ta cho các người năm ngày ---- các người nhất định phải có một cái nhìn cảm tính về cuộc chiến tranh này! Cứ như vậy!”.

Phiên bản đặc biệt, tinh chỉnh từ nơi bạn vẫn hay ghé – TLT chấm com•

STT 279: Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 80: Vương bà...

Trải nghiệm đọc mượt hơn nhờ cải tiến từ thiên–lôi–trúc (ẩn danh).

Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 80: Vương bà Đinh Vũ Thương

Gió vẫn cửa vào da thịt như dao nơi đất Pháp, trên khắp các vùng quê, len lỏi vào mùa đông châu Âu. Khác hẳn với cái mùa đông mà Trần Sơn Hà từng trải qua trên dải đất Trung Quốc. Nơi đây, hàn phong hòa cùng hơi nước từ eo biển Manche, mang đến cái lạnh buốt giá, thấm vào tận xương tủy. Ngay cả trong bộ chỉ huy có mái che của quân Pháp, chân hân vẫn cóng đến mất cả cảm giác. Mùa đông năm nay, cũng là mùa đông lạnh nhất mà châu Âu phải hứng chịu kể từ khi bước vào thế kỷ 20.

Những chỉ huy cao cấp dưới trướng Mưa Thần, kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của ngài. Trước ánh mắt kinh ngạc của người Pháp, họ vẫn vui vẻ đáp ứng những yêu cầu của các tướng lĩnh cao cấp đến từ phương Đông, phân bổ họ đến các đoàn quân số 6 để quan sát, khảo sát. Nhưng tuyệt nhiên không cho phép họ xuống các đơn vị cấp thấp hơn. Paris coi trọng họ đến vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì, các chỉ huy tiền tuyến không thể gánh vác trách nhiệm này. Trần Sơn Hà được phân đến Sư đoàn 17, một sư đoàn chủ lực của tập đoàn quân số 6, thuộc Lữ đoàn 34, Đoàn 67, với vai trò quan sát viên chiến trường. Hà Toại thì ở Lữ đoàn 34, bộ phận của Lữ đoàn, cách Sư đoàn 17 không xa. Còn tên nhóc Đinh Vũ Thương, lại được điều đến đơn vị phòng không số 6 của lực lượng quân Pháp, trực thuộc trung đội cơ động. Tất cả

đều theo lệnh của Mưa Thần, trong lòng nôn nóng muốn được trải nghiệm xem cuộc chiến này rốt cuộc là như thế nào.

Trong tương lai không xa, dù không biết Mưa Thần định ngày nào, nhưng họ đều chắc chắn sẽ dẫn theo hàng chục vạn đại quân một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này. Đây là một đội quân viễn chinh với quy mô chưa từng có, trang bị chưa từng có trong lịch sử Trung Quốc. Với tư cách là quân nhân thuần túy, họ mong mỗi sứ mệnh này, khao khát lập công danh trong cuộc chiến tranh quy mô toàn cầu này. Chưa kể đến, phía sau đội quân viễn chinh này còn tượng trưng cho địa vị và sự trỗi dậy của dân tộc Trung Hoa.

Hai ngày nay, Trần Sơn Hà theo chân viên đoàn trưởng người Pháp của Đoàn 67, một người cũng không lớn tuổi, đi khắp các chiến tuyến của đoàn. Vốn dĩ hắn đã gan to bằng trời, mà viên đoàn trưởng Lữ trên ngai trường học kia, lại là người xuất thân từ trường quân sự, đối với những kẻ mơ hồ về chính trị thì chẳng quan tâm. Lệnh cấm không cho bạn bè Trung Quốc tiến vào chiến hào đã bị hắn vứt bỏ lên chín tầng mây. Hắn còn mong muốn khoe khoang với người ngoài về đoàn quân mà hắn yêu thích. Trong hai ngày trải nghiệm, Trần Sơn Hà phát hiện Đoàn 67 quả thực là một đơn vị tinh nhuệ, không hề thua kém so với Thập Bát sư mà hắn yêu mến. Binh lính Pháp đều có thể chất tốt, thân hình cường tráng. Lính mới lẫn lính cũ của đoàn đều được huấn luyện nghiêm ngặt, mỗi đoàn có mười tám khẩu súng đại liên A xin mở tư. Chưa kể đến, họ còn được trang bị súng trung liên Mạch Đức Sâm, loại súng mà các đơn vị tinh nhuệ của quân đội Trung Quốc còn chưa được trang bị rộng rãi. Nghe nói trước chiến tranh, mỗi đoàn chỉ có tám khẩu. Đoàn tinh nhuệ đặc biệt này còn được trang bị pháo cối M-diameter 82 ly do Trung Quốc sản xuất độc quyền, bốn khẩu. Thêm vào đó là tình trạng thương tốt, pháo 75 ly tốc độ cao được phân bổ cho đoàn. Về trang bị, đoàn này ngang ngửa với các đoàn tinh nhuệ của quân đội Trung Quốc. Nhưng về lượng đạn được sử dụng trong mỗi trận

chiến, thì hai bên Pháp-Trung không cùng một đẳng cấp. Lữ trên ngói trường học giới thiệu, trong trận chiến trước, chỉ riêng đoàn của họ, trong một ngày đã bắn hơn một ngàn năm trăm phát đạn pháo các loại, số lượng đạn bắn ra còn không thể thống kê được. Nhưng khi trời vừa hừng sáng, ban đêm trên những con đường lớn, bất kể đường xá có gian nan đến đâu, xe ô tô và xe ngựa sẽ lập tức chở đạn dược đến. Trong trận chiến sông Mác-nơ, họ đã bắn hơn một triệu phát đạn pháo! Nhớ lại chiến sự Thanh Đảo kéo dài lâu như vậy, số đạn pháo bắn ra cũng chỉ có mười vạn. Gần như đã đánh sạch vốn liếng. Trần Sơn Hà đã cảm thấy có chút anh hùng khí đoản.

Ý chí chiến đấu của họ cũng rất cao. Chiến tuyến mới được thiết lập ở khu vực này chưa được bao lâu. Hệ thống chiến hào vẫn còn là tạm thời. Điều kiện sinh hoạt tương đối gian khổ. Mùa đông năm nay, trong chiến hào toàn là bùn lầy lạnh buốt sâu hơn một thước. Nhưng binh lính Pháp đã chịu đựng tất cả. Kiên trì ở tuyến đầu, thời gian dài không thay quân. Trong các cuộc tấn công lớn sắp tới, họ chắc chắn sẽ là đội quân xung kích tuyến đầu. Về chiến thuật của người Pháp, Trần Sơn Hà cũng quan sát vô cùng cẩn thận, người Pháp thường tác chiến chính diện tương đối nhẹ nhàng. Trong khi đó, cánh quân, quân dự bị, quân bảo vệ lại rất nặng. Lấy Đoàn 67 làm ví dụ, hai doanh bộ đội của họ đặt ở tuyến chính diện, chiếm khoảng hai ba cây số chiến tuyến. Ngoài một doanh quân dự bị, phía sau còn có toàn bộ Đoàn 68, một doanh tăng cường của sư bộ, không ít bộ đội hậu cần. Sẵn sàng để phòng thủ hoặc dần dần tham gia tấn công. Loại chiến thuật này khiến Trần Sơn Hà có chút bất mãn, hẳn cho rằng, những tướng lĩnh này đều quen thuộc với cách chỉ huy tác chiến của Mưa Thần hoặc Tư Mã Trạ, tập trung ưu thế tuyệt đối về binh lực để phát động tấn công. Hướng tấn công chính, nhất định phải hình thành ưu thế áp đảo về binh lực và hỏa lực, giữ lại quá nhiều đội dự bị chỉ là lãng phí! Nhưng hiện thực ở mặt trận phía tây đã quyết định không thể vòng tránh. Cách bố trí binh lực này, có lẽ là để tăng cường khả năng phòng thủ.

Thỉnh thoảng cũng có những trận chiến nhỏ lẻ nổ ra, đội tuần tra hai bên chạm trán, tranh giành một điểm cao, pháo chiến không ngừng nghỉ... Đặc biệt là người Pháp vì chuẩn bị cho cuộc tấn công quy mô lớn của mình, tiền tuyến đã bắt đầu tích cực hành động. San bằng chiến tuyến của mình, chiếm trước trận địa xuất phát có lợi, mỗi ngày đều có những cuộc tấn công nhỏ lẻ không ngừng. Mà Đoàn 67 cũng không hề nghi ngờ sẽ phải thực hiện nhiệm vụ như vậy. Ban đêm, dưới ánh sáng chói lòa của pháo sáng, sau khi hàng chục ồ hỏa pháo bắn phá vào một khu vực nhỏ do quân Đức chiếm giữ. Binh lính Pháp mặc áo khoác dày cộm, theo tiếng còi của sĩ quan nhảy ra khỏi chiến hào, thành từng đội hình xung phong về phía trước. Chiến trường lầy lội, khắp nơi đều là hố bom làm chậm bước tiến của họ. Tiếng súng máy Đức, tiếng nổ của đạn ra khỏi nòng, âm thanh đặc trưng của súng máy Mark thấm, đang liều mạng cướp đi sinh mạng của binh lính Pháp. Ngay cả ngọn núi nhỏ cao chưa đến hai mươi lăm mét, Trần Sơn Hà trong hai ngày nay, mỗi đêm đều chứng kiến Đoàn 67 phát động tấn công, mỗi lần đều có hai, ba trăm người thương vong phải rút lui! Nhưng ngày hôm sau, luôn có lính mới được bổ sung. Người Pháp vì cuộc tấn công quy mô lớn năm 1915, quả thực đã hạ quyết tâm lớn!

Mỗi khi hần tựa vào vách tường được gia cố bằng gỗ của bộ chỉ huy đoàn, nghe tiếng pháo làm rung chuyển mặt đất. Cùng với tiếng la hét giết chóc, tiếng kêu cứu thảm thiết bằng những giọng nói xa lạ. Hần lại không khỏi tưởng tượng, khi hần dẫn đại quân đến Pháp, sẽ là một khung cảnh chiến đấu như thế nào. Hần tin rằng, hần sẽ làm tốt hơn những người Pháp này.

"Trần, hôm nay là ngày thứ ba rồi." Trần Sơn Hà đang ngủ say, bỗng nhiên bị một người đánh thức. Nghe giọng nói mang âm điệu Thượng Hải khó chịu, hần biết đó là phó quan của đoàn, thượng úy người Pháp Đức Tây An, người đã ở Thượng Hải năm sáu năm. Hần lớn hơn Trần Sơn Hà năm sáu tuổi, lại có tính cách không sợ người lạ. Gọi Trần Sơn Hà là trung tướng

các hạ thì không quen, thêm vào đó là tính tình tứ hải của Trần Sơn Hà. Hai ngày nay, Đức Tây An luôn đi cùng hẳn, gọi Trần a Trần. Trần Sơn Hà mở mắt, không khí ẩm ướt buổi sáng hòa với hương cà phê cứ thế xộc vào chóp mũi hẳn. Đức Tây An cười hì hì bưng một bình cà phê đứng trước mặt hẳn.

Trần Sơn Hà dụi dụi mắt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, phát hiện mình không còn ở trong nước. Mấy người ở "Mưa Thần Lâu" đều có thói quen uống cà phê. Vừa ngửi thấy mùi thơm, hẳn liền thấy tinh thần đại chấn. Hẳn cười ha hả, đoạt lấy ly cà phê, nói: "Tiểu tử ngươi, giấu đồ ngon, đúng là keo kiệt. Mấy hôm trước toàn cho lão tử uống thứ phẩm, hôm nay sao lại có cà phê ngon thế này?" Đức Tây An kéo hẳn đứng dậy. Trong sở chỉ huy im ắng, trên chiếc giường xếp của đoàn trưởng Lữ ở trường học cũng trống không, chỉ có một tên hạ sĩ ngủ gật trông coi máy điện thoại.

"Trần. Đây là nhờ phúc của ngươi. Vì mấy vị khách Trung Quốc các ngươi, hôm qua người ta mới đưa xe ngựa chở phân bón, cố ý mang theo ít cà phê bột của Mỹ, nghe nói là phu nhân tổng thống các ngươi gom góp từ chỗ cứu tế quân...." Lữ trường học cầm một nửa, nói ngươi hào phóng, không sao cả. Uống cà phê xong, tinh thần tỉnh táo, liền ra ngoài xem bộ đội. Đêm qua đánh nhau ác liệt lắm. Hai ba đại đội tan vỡ, lại phải bổ sung chỉnh lý lại từ đầu." Trần Sơn Hà vừa uống cà phê, vừa rót cho Đức Tây An một ly, hai người ngồi trên phản, hưởng thụ thứ xa xỉ phẩm hiếm có trên chiến trường này. Mới cầm quân được mấy tháng, vật tư đã thiếu thốn thấy rõ, ít nhất cà phê thơm như vậy, tiền tuyến gần như không nhìn thấy. Hai người hớn hờ uống cà phê, cứ như bạn bè lâu năm. Nửa ngày sau, Trần Sơn Hà mới đột ngột thốt lên: "Đánh thế này không được! Bọn bộ binh các ngươi cứ nhắm mắt xông lên chịu chết, trông cậy vào hỏa lực áp đảo người khác, nhưng hỏa lực của người Đức cũng rất mạnh a! Chi bằng dùng đội tinh nhuệ đột kích, mở một con đường máu còn hơn làm cái gì khác. Chúng ta ở Thanh Đảo chính là đánh như vậy... Mỗi ngày thương vong mấy trăm, mỗi ngày thương vong mấy trăm. Đại chiến còn chưa chính thức bắt đầu,

cái đoàn này nguyên khí đã phải xong! Nếu muốn đột phá ở vùng đất này, chiêu mộ thêm binh lính đi! Mỗi đoàn đảm nhận một đoạn, cứ như mình cày ruộng vậy." Đức Tây An ngăn người, lời nói của Trần Sơn Hà tuy không hiểu hết, nhưng đại khái ý tứ thì vẫn hiểu rõ. Về lời phê bình của vị tướng quân Trung Quốc này, hắn chỉ cười trừ. Sĩ quan Pháp đối với mấy quan sát viên Trung Quốc này, thái độ cơ bản đều giống nhau, nhiệt tình hữu hảo nhưng cũng không quá coi trọng, quân nhân Trung Quốc làm sao có thể so với quân đội vĩ đại của Pháp. Hắn bèn đổi đề tài: "Trần... Hôm nay có xe ngựa của đội cứu thương đến, chúng ta cùng đi vào trấn. Người ở đây cũng vất vả hai ngày, ở đó có y tá Pháp của chúng ta, có đồ ăn nóng, còn có rượu ngon! Lữ tiên sinh nói, người là khách, không thể cứ để người ở tiền tuyến. Ta cũng tiện thể nhờ vả, cảm nhận một chút khoảng thời gian không có đạn pháo rơi xuống..."

Một chiếc máy bay ba tầng cánh Đinh Vũ Thương hết sức quen thuộc, chậm rãi đáp xuống bãi cỏ đã khô héo. Phi công có vẻ như bị đông cứng, mấy nhân viên mặt đất hậu cần khiêng hắn xuống khỏi máy bay. Chiến sự quy mô lớn ở tiền tuyến sắp đến. Trung đội của Đinh Vũ Thương được phân phối, mỗi ngày chỉ cần thời tiết cho phép, đều phải thực hiện nhiệm vụ trinh sát vô cùng nặng nề. Mỗi ngày nhìn ba tầng cánh, Đức Lan sĩ, Fares mang thức máy bay lên xuống. Những phi công Pháp mặc áo da, đeo kính gió, quần khăn lụa bay lượn trên không trung. Đinh Vũ Thương đã hơn một tháng không được sờ vào máy bay, đến là phát điên!

Hắn cả đời chỉ thích hai chuyện. Bay lượn và mỹ nữ. Lần này đi thăm, lén lút bên dưới, mỹ nữ cũng câu đáp không ít. Trên thuyền, hắn quen biết một ả lai Pháp - Việt, còn để lại địa chỉ, bảo hắn đến Pháp tìm nàng. Nhưng không có thời gian bay lượn, thực sự khiến hắn cảm thấy đời người bớt đi rất nhiều niềm vui! "Mưa Thần" ra lệnh cho bọn họ tản ra từng người lính tác chiến đi quan sát thăm hỏi, khi biết mình đến trung đội phi hành tinh nhuệ của Pháp, may mắn "Mưa Thần" không ở trước mặt, nếu không hắn

không ôm "Mưa Thần" hai cái không xong! Đến trung đội này, hẳn lại thất vọng. Không ai cho phép hẳn bay lên trời! Phi công mỗi nước đều giống nhau, ánh mắt dài đến đỉnh trán. Đối với cái gọi là đồng hành Trung Quốc này, họ hờ hững. Trung Quốc, cái quốc gia còn để tóc đuôi sam, bó chân nhỏ, làm sao có phi công! Mỗi ngày, Đình Vũ Thương thiếu tá của chúng ta, chỉ có thể ngồi xồm trên bãi cỏ mùa đông, nhìn máy bay lên xuống, thèm thường đến chảy cả dãi. Chiến thuật sử dụng máy bay của Pháp, hẳn cũng nhìn rõ, thực sự chẳng ra gì. Ngoại trừ hành động trình sát tương đối tích cực, việc hạn chế hành động tác chiến của địch trên không, cơ bản là không có. Thịnh thoảng ném hai ba quả lựu đạn vào trận địa của quân Đức là xong việc.

Mà trong sổ tay tác chiến phòng không của lực lượng Trung Quốc, câu nói đầu tiên là: "Chúng ta sử dụng lực lượng trên không, chính là hoàn toàn nắm giữ quyền khống chế bầu trời, hạn chế lực lượng trên không của địch!" Tinh thần sư thừa Đồ Hắc này, một mực quán triệt từ đầu đến cuối trong lực lượng không quân mới của Viễn Đông. Họ trong chiến sự Thanh Đảo, dưới sự dẫn dắt của Đình Vũ Thương, phát huy sở trường. Khu trục hoặc bắn rơi máy bay địch, quan sát khí cầu. Khiến cho địch không thể lợi dụng lực lượng trên không để trình sát ta. Cùng bộ đội lực lượng thông qua nhiều lần cân đối, bước đầu bắt đầu chiến thuật hỗ trợ trên không đối với mặt đất. Ví dụ như lực lượng sử dụng ống khói phát tín hiệu, máy bay lực lượng liên lao xuống, dùng súng máy bắn phá vào hướng sương mù được đánh dấu, còn có ném lựu đạn nhỏ. Địch ban ngày hành quân điều động, từ đầu đến cuối đều có lực lượng lực lượng quấy rối. Quân đội chính quy lực lượng, từ khinh thường những giá đỡ bằng gỗ trường tuyến, dần dần biến thành vô cùng hoan nghênh sự phối hợp của họ. Đình Vũ Thương có thể khẳng định. Lực lượng của họ, mặc dù bây giờ chỉ có hai trung đội cũ, hai trung đội mới xây, khoảng một trăm chiếc máy bay, nhưng trình độ chiến thuật khẳng định cao hơn những người Pháp này một bậc! Nhìn họ cũng lắp súng máy Lewis vào ba tầng cánh, lại không thể sử dụng tốt. Hẳn thực sự là đỏ mắt!

Máy bay Pháp đúng là khá lắm, hẳn quen thuộc ba tầng cánh đã là đồ lạc hậu. Những máy bay Fares mang f, Mạc Nạp ---- Thor ni ai, nhìn xem tốc độ của chúng. Tiếng gầm rú của động cơ trên không trung. Tốc độ leo cao của chúng, biết bay những tên này nhất định rất thoải mái! Có thể mang nhiều súng máy, nhiều đạn, nhiều lựu đạn hơn! Đến khi nào tổ quốc của mình, cũng có thể sản xuất những thứ đồ chơi này? Công ty hợp tác chế tạo Mã An Sơn, hiện tại cũng thành lập một công ty thử nghiệm máy bay. Một số lưu học sinh hàng không đang khổ tâm kinh doanh ở đó, dùng động cơ Anh đã nghiên cứu ra một loại máy bay phục hồi giáp thức. Nghe nói có thể đạt một trăm hai mươi cây số một giờ, hai người điều khiển, thúc đẩy thức máy bay, cánh quạt ở phía sau mông, phía trước có thể thả hai khung súng máy Lewis!.

Đinh Vũ Thương lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa. Một lính hậu cần mặt đất Pháp đang bảo dưỡng chiếc ba tầng cánh vừa đáp xuống. Hắn không kìm được, sờ vào, bắt chước tiếng Pháp cứng nhắc đã học lỏm ở Nam Dương, hỏi: "Cho máy bay cổ lên đâu?" Tên lính hậu cần Pháp nhìn vị thiếu tá Trung Quốc này, người được coi là khách, mỗi ngày đều ngồi xồm trên đồng cỏ nhìn máy bay, trả lời rất khách khí: "Vâng, thưa ngài, buổi chiều còn phải thực hiện nhiệm vụ bay. El tiên sinh mệt mỏi cần ngủ trưa, ngài có chuyện gì cần phân phó ạ?"

Đinh Vũ Thương nhìn trái nhìn phải, trên trận địa không có mấy người, đa số đã đi ăn phần cơm trưa đặc biệt của họ. Hắn đỏ mắt hỏi tên tiểu tử Pháp: "Này, cho ta bay một vòng được không? Lén lút thôi, không ai biết. Cơm trưa với người Pháp, quan trọng hơn mọi thứ, ta bay lên rồi xuống ngay." Tên tiểu tử Pháp ngớ người: "Ngài nói gì, thưa tiên sinh? Đây là máy bay của El tiên sinh, hẳn thích cười, nếu cho ngài bay. El tiên sinh sẽ giết tôi. Trung đội quan chỉ huy các hạ còn đưa tôi ra tòa án quân sự!"

Đinh Vũ Thương quyết định, bất kể hậu quả ra sao, hắn thề phải đạt được mục đích, bởi vì so với khát vọng phi hành của hắn, mọi thứ khác đều phải xếp sang một bên. Đến bên cạnh lão ba thân yêu, hắn mới biết mình khao khát được xông lên trời cao đến nhường nào. Hơn một tháng không được phi hành, thật sự quá nhàm chán, quả thực là bóp chết sinh mệnh của một thiên tài phi công! Hắn lấy từ trong túi ra tờ kim tệ mới đổi được ở Anh: “Nhìn xem, đây là cái gì? Mười bảng Anh! Người đồ xăng cho đầy bình đi. Sau đó ta sẽ đánh cho người một cái, yên tâm, nhẹ nhàng thôi. Người cứ nói với người Trung Quốc kia là bị đánh ngất, rồi lên máy bay thì cứ thế mà chuồn. Sau đó người muốn xài mười bảng Anh này thế nào thì xài, không ai quản. Cứ nghĩ mà xem, người đến một tiểu trấn gần đây. Mấy cô nương thấy một gã đại binh tuần tú với mười bảng Anh thì sẽ nghĩ thế nào?”

Trên bãi cỏ, tiếng động cơ máy bay gầm rú, chiếc máy bay ba tán thân yêu của lão ba lạnh lẽo mở ra, bắt đầu trượt, sau đó liền không kịp chờ đợi vọt lên trời cao. Đợi đến khi trung đội trưởng cùng mấy gã phi công Pháp xông ra, chỉ thấy gã lính mặt đất hậu cần Pháp nằm vật ra, cổ găng giả vỡ nát xỉu. Đương nhiên, mười bảng Anh cùng những đồng tiền vàng kia, hắn đã cất kỹ trong túi áo trong. Ngoài việc dùng tiếng Pháp chửi ầm lên, bọn hắn còn có thể làm gì?

Bay lên không trung, Đinh Vũ Thương cảm thấy mình là vương giả của bầu trời, lượn một vòng trên không trung, kéo một tràng súng máy Lewis. Nghe âm thanh cơ khí vang vọng, ý định chỉ hóng gió một chút rồi hạ xuống lập tức bị ném ra sau đầu. Đôi mắt đỏ rực nhìn thẳng về phía chiến tuyến Đức. * Tốt xấu gì lão tử cũng gặp được ba chiếc máy bay cùng với mấy quả khinh khí cầu. Lão tử lên chuyến này cũng không dễ dàng!

Ba chiếc máy bay "Chim hải âu lớn" d. II của Trung đội 13 "Thư Lộc" của Đức đang biên đội hướng về chiến tuyến của mình, chúng bay ở độ cao

khoảng ba ngàn thước Anh, ngay trên ranh giới hai quân. Loại máy bay này mỗi giờ có thể bay năm mươi lăm dặm Anh. Bởi vì là kiểu kéo vào, nên cũng nhanh nhẹn hơn so với những chiếc máy bay đẩy của Pháp. Thêm vào đó, phi công Pháp cũng không mấy nhiệt tình với nhiệm vụ khu trục —— bọn họ thích hóng mát trên đầu bộ binh, hưởng thụ tiếng reo hò của họ hơn. Cho nên bọn họ cũng không để ý quan sát, chỉ muốn sớm về doanh địa của mình. Hưởng thụ những chiếc xúc xích chua cay cùng với bia. Thời tiết này mà đi phi hành, đúng là hành hạ người ta! Bọn họ không hề để ý, ở phía sau bọn họ khoảng ba ngàn tám trăm thước Anh, có một chiếc ba tán đơn độc đang thềm thường nhìn chăm chăm. Ngay khi phi công Đức cảm thấy mình sắp bị đông cứng, chiếc ba tán từ trên cao lao xuống với mã lực lớn nhất. Gã phi công Đức ở cuối đội hình chữ V cảm thấy có chút không ổn, đang quay đầu nhìn quanh thì đã thấy chiếc ba tán chỉ còn cách hăn nhiều nhất bảy tám chục thước, họng súng máy Lewis chớp động, thân máy bay của hăn bị mảnh gỗ vụn bắn tung tóe, nhảy nhót đứt gãy. Một viên đạn xuyên qua ngực trái, khiến nội tạng nát bét. Chiếc "Chim hải âu lớn" lập tức rơi xuống! Đinh Vũ Thương gào thét: “Chiếc thứ tư!” Tiếp đó liền đập cần lái, leo cao. Hai chiếc "Chim hải âu lớn" phía trước rốt cuộc cũng phát hiện ra hăn, đồng thời chia nhau rẽ sang hai hướng, tách ra, dường như muốn chạy trốn! Chỉ bắt được một chiếc, Đinh Vũ Thương không hài lòng. Hăn lại đẩy cần lái, nhắm vào chiếc "Chim hải âu lớn" mà hăn thấy không vừa mắt lao xuống. Chiếc máy bay Đức liều mạng trốn tránh, muốn lợi dụng tính linh hoạt của máy bay kéo vào để né tránh Đinh Vũ Thương. Hăn thỉnh thoảng quay đầu nhìn quanh, mái tóc vàng cùng đôi mắt căng thẳng dưới kính chắn gió của phi công Đức, đều bị Đinh Vũ Thương nhìn rõ mồn một!

Trên bầu trời, ta không có từ bi. Đinh Vũ Thương thầm đọc trong lòng. Chiếc ba tán dưới sự điều khiển của hăn phát huy tối đa tính linh hoạt, bám sát chiếc "Chim hải âu lớn" d. II, chiếc máy bay trinh sát không vũ trang này cùng Đinh Vũ Thương liên tục quần thảo mấy vòng *. Bên dưới, binh lính hai bên đều thấy cảnh tượng hiếm thấy trên không trung. Chỉ là binh

lính Pháp thì hò reo, còn binh lính Đức thì điên cuồng chửi rủa. Chiếc máy bay Đức sau mấy vòng lượn, dường như rốt cuộc không thể nhẫn nhịn, đầu máy bay kéo một phát liền muốn thẳng tắp bay lên. Trước mặt Đinh Vũ Thương sao có thể xảy ra sai lầm như vậy! Súng máy Lewis lại vui vẻ phun lửa, hơn hai mươi viên đạn còn lại gần như toàn bộ đánh vào thân máy bay. Vài phát đạn xuyên thùng bình xăng. Oanh một tiếng, chiếc "Chim hải âu lớn" bốc cháy trên không trung. Cánh trên cùng bị văng ra xa trong vụ nổ bình xăng, chiếc máy bay xui xẻo xoay vòng như một bó đuốc lao xuống. Phi công cũng bị văng ra ngoài. Ước chừng cũng mất mạng.

Chiếc thứ năm! Đinh Vũ Thương đặc ý xoay một vòng trên không trung, quay đầu về sân bay. Hãn hiện tại còn chưa biết, chỉ vì chiến tích này, hãn đã trở thành ace đầu tiên trong lịch sử không chiến của nhân loại, phải đến hơn 3 tháng sau, phi công Pháp Gia La tư mới đuổi kịp hãn. Khi hãn đáp xuống, toàn bộ trung đội trưởng và phi công Pháp đều đang chờ đợi hãn với vẻ mặt nghiêm trọng, cuối cùng mọi người xông tới ôm chầm lấy hãn, sau đó là khai Champagne ăn mừng. Điện thoại tiền tuyến đã sớm gọi về! Mà chiến tích của Đinh Vũ Thương, cũng lập tức trở thành đầu đề trên báo giới. Và tất cả chỉ mới bắt đầu..

STT 280: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 81: Khí chất cường quốc

Hắc Đảo một chồng nhẹ nhàng đặt tờ báo tiếng Trung xuống, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn. Về mặt hãn lúc này thật khó đoán. Có chút u uất, lại có chút hưng phấn. Nhưng hơn hết vẫn là sự lãnh đạm toát ra từ một người mang thân phận cao quý. Hãn là người Hoa tộc, đích xác là như vậy. Cho nên, dù hãn đang chủ trì cơ quan tình báo "Đảo" của Nhật Bản, hãn cũng không thích giao thiệp với những kẻ ngoài việc gây rối ra thì chẳng làm được trò trống gì khác. Ngay cả khi ở trong phòng làm việc, hãn vẫn ăn mặc âu phục vô cùng chỉnh tề. Gia tộc hãn cũng sớm đã Tây hóa. Vào thời Mạc Phủ, khi tổ chức "Phiên đầu tổ" để thành lập lực quân cận đại, gia tộc hãn đã làm trung gian liên lạc giữa người Pháp và người Anh. Vì vậy, hãn cũng không hài lòng với cách làm ngày càng bảo thủ của Nhật Bản hiện tại. Có rất nhiều con đường để phát triển đế quốc, nhưng việc chỉ tập trung vào cái gọi là "đại hòa hân", cố gắng dùng bạo lực để giành bá quyền ở toàn Đông Á, chỉ có thể dẫn đến diệt vong. Hiện tại, hãn cũng hiểu rõ, Trung Quốc đã một lần nữa trở thành kẻ địch thực tế và nguy hiểm nhất của Nhật Bản. Nhưng ngoài chiến tranh ra, còn rất nhiều việc khác có thể làm với Trung Quốc, một quốc gia đang gấp rút tổ chức. Quốc gia này, dưới sự dẫn dắt của Mưa Thần, bằng cổ tay, ý chí và cả sự nắm bắt tương lai vượt quá mọi quy luật, đã cùng nhau đi trên con đường phục hưng như một kỳ tích. Dưới bóng ma của một kẻ cường đại như hãn, quốc gia này vẫn có những điểm yếu có thể lợi dụng. Về mặt quốc tế, phải nói rằng, Nhật Bản có nhiều tài nguyên ngoại giao hơn Trung Quốc. Trung Quốc vượt lên trên Nhật Bản

hiện tại, cũng là nhờ vào sự tồn tại của hắn, hắn đã đánh thức quốc gia này. Nhưng nền tảng vẫn chưa thực sự vững chắc. Điều hắn muốn làm là kiên trì với cách làm của mình, từ từ lung lay quốc gia này.

Cửa phòng "soạt" một tiếng mở ra, một nữ hầu Nhật Bản mặc kimono cung kính cúi đầu chào hắn. Nam Sơn Tiều thì cười hì hì đứng ở cửa, vẫn mặc bộ kimono nhẵn nhúm, dáng vẻ phóng đãng, không bị ràng buộc. Tóc tai cũng bù xù. Hắn còn sờ soạng lên mặt nữ hầu một cái. Hắc Đảo một chồng khế nhú mảy. Hắn giơ tay lên, nói: "Nam Sơn quân, mời ngồi."

Nam Sơn Tiều tùy tiện ngồi xuống, nhú mảy nhìn tờ báo trên bàn. Bức ảnh Đinh Vũ Thương cười toe toét ở trang nhất tờ báo, trên bàn bày thức ăn kiểu Nhật tinh xảo, trông thật chướng mắt. Nam Sơn Tiều thở dài một hơi, dùng sức vò nát tờ báo. Hắn ném về phía góc phòng: "Hắc Đảo quân, người đến Thượng Hải chỉ để cho ta xem tờ báo này sao? Trung Quốc bây giờ lúc nào cũng đưa tin về chuyến du ký hải ngoại của vị tổng thống trẻ tuổi của họ! Yến hội, diễn thuyết ở quốc hội, tuyên bố ở Luân Đôn, tuyên bố ở Paris, giờ lại còn có một phi công gì đó! Đế quốc làm sao có thể để kẻ địch của mình làm náo động như vậy! Lúc trước, những nghĩa sĩ ám sát Lý Hồng Chương và Thái tử Nga đâu rồi!"

Hắc Đảo một chồng cười nhạt, hắn thản nhiên nói: "Nam Sơn quân, Mưa Thần có một câu ta rất thích. Âm mưu không thể quyết định sự phát triển của lịch sử. Cuối cùng, vẫn là dựa vào thực lực. Đủ loại thực lực... Năng lực cứng, năng lực mềm. Lúc trước, năng lực cứng của chúng ta vượt trội hơn Thanh quốc, cho nên chúng ta đã đánh bại họ trên chiến trường. Và nhờ vào thành công ngoại giao, chúng ta đã lợi dụng năng lực mềm để chiếm ưu thế ở Đông Bắc, khiến Nga phải cúi đầu cầu hòa. Mưa Thần hiện đang nỗ lực củng cố quốc lực, lại bắt đầu chuyển viếng thăm vòng quanh thế giới, chính là thực hiện tư tưởng của hắn. Đối với kẻ địch, điều duy nhất chúng ta có thể làm là coi trọng."

Nam Sơn Tiều hừ một tiếng, từ sau khi âm mưu độc lập thất bại, cộng thêm việc Uông Tinh Vệ bị ám sát. Địa vị của cơ quan "Tiều" trong quân bộ đã giảm sút nghiêm trọng. Vốn dĩ, Nhật Bản có hai cơ quan đặc vụ chính ở Hoa Hạ. Cơ quan "Tiều" phụ trách phía bắc Trường Giang, tổng bộ đặt tại Thượng Hải và Thiên Tân, thuộc về lục quân. Còn cơ quan "Đảo" phụ trách phía nam Trường Giang, tổng bộ đặt tại Đài Loan và Phúc Châu, thuộc về hải quân. Thêm vào đó là vô số các cơ quan đặc vụ khác của Nhật Bản, các tổ chức dân gian của lãnh nhân Nhật Bản, đã tạo nên một mạng lưới tình báo khổng lồ nhắm vào Trung Quốc. Nhưng hiện tại, công việc của cơ quan "Tiều" ngày càng khó khăn, việc triển khai các hoạt động cũng không dễ dàng. Hãn đã từng ngồi ở Hoa Bắc hơn một năm, dùng tiền và quyền lực để trấn an những thế lực quân phiệt cũ đã ăn sâu bám rễ ở Hoa Bắc, nhưng họ ngày càng không muốn liên hệ với cơ quan đặc vụ Nhật Bản. Con cờ quan trọng Uông Tinh Vệ trong tay họ hiện cũng đã bị loại bỏ. Việc cơ quan "Tiều" có thể bị giải tán bất cứ lúc nào khiến tâm trạng hãn vô cùng tồi tệ. Hãn đã ở Trung Quốc cả đời, trước đây như cá gặp nước, giờ lại càng ngày càng lụi bại!

Trái lại, cơ quan "Đảo", Hắc Đảo một chồng chủ yếu liên hệ với những người trong đảng Dân chủ, làm việc rất kín tiếng. Việc hãn liên hệ với thế lực ở Bắc Dương cũng đúng với chủ trương của chính phủ Nhật Bản, đặt cược vào cả hai phe, mong muốn nắm giữ cục diện Trung Quốc trong thời gian dài. Mặc dù không làm âm ỉ như phong trào độc lập. Nhưng hiện tại, những tỉnh ở phía nam do đảng Dân chủ nắm giữ, lại có mâu thuẫn sâu sắc nhất với chính phủ trung ương, lực khống chế cũng yếu nhất. Tình báo chiến lược ở miền nam Trung Quốc cũng được thu thập tốt nhất. Đằng sau tất cả, đều có bóng dáng của Hắc Đảo một chồng. Nhìn đồng nghiệp và đối thủ cạnh tranh xuất thân cao quý này, trong lòng hãn hiện tại, có lẽ chỉ còn lại sự ghen ghét.

Nhìn Nam Sơn Tiều ở đó uống rượu ừng ực, bộ dạng tinh thần suy sụp. Hắc Đảo một chồng đột nhiên quát lớn: "Nam Sơn quân, tỉnh lại! Sứ mệnh của chúng ta không kết thúc chỉ vì trong nước tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu. Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm! Nếu người vẫn như thế này, cuộc gặp hôm nay của chúng ta, sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả!" Giọng nói của hắn đầy khí thế, vang vọng trong phòng, khiến tay Nam Sơn Tiều run lên, rượu văng tung tóe trên mặt bàn.

"Hắc Đảo quân! Không cần người phải dạy dỗ ta! Nếu người đến Thượng Hải chỉ để xem trò cười của ta, thì ta cũng không lấy làm lạ! Mâu thuẫn giữa hải quân và lục quân, khi nào thì thiếu chứ? Về công việc, cũng không đến lượt người phải dạy ta! Cơ quan "Tiều" vẫn luôn cần mẫn thu thập tình báo quân sự, chuẩn bị cho cuộc chiến báo thù tương lai của lục quân đế quốc, đến lúc đó, ta cũng sẽ tự mình mặc quân phục, xuất hiện trên chiến trường tuyến đầu! Đến lúc đó, chúng ta sẽ so sánh xem, ai cống hiến cho đế quốc lớn hơn!"

Hắc Đảo một chồng lặng lẽ nhìn Nam Sơn Tiều, lắc đầu có chút thương hại. Nam Sơn Tiều không chịu nổi ánh mắt này của hắn, cũng trừng lại. Hắc Đảo một chồng thản nhiên nói: "Nam Sơn quân. Khi người còn là một nghiên cứu viên cao cấp của ban trị sự Hưng Á, người hiểu sâu sắc tình hình Trung Quốc, nắm bắt toàn bộ cục diện, thao túng tự nhiên các thế lực ở các cấp độ khác nhau của Trung Quốc, giờ đi đâu rồi? Người là chuyên gia về Trung Quốc, chứ không phải là một nhân viên đặc công thu thập tình báo quân sự!"

"Đủ rồi!" Nam Sơn Tiều đứng phắt dậy: "Người có biết cảm giác bất lực khi nhiều lần thất bại dưới tay Mưa Thần không? Mỗi khi người chọn ra một cố gắng, cho rằng mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, thì hắn lại cười nhạo người đã phạm sai lầm! Chúng ta có thể suy đoán sự phát triển của tương lai. Còn hắn lại có thể biết tương lai phát triển! Mỗi người, mỗi sự

kiện phía sau, hẳn đều biết rõ những mối liên quan phức tạp, ta thực sự thấy kỳ lạ, không biết hẳn có phải là con người không! Hẳn chỉ trong vài năm đã bồi dưỡng được một tầng lớp quan lại mới, một đội ngũ sĩ quan tuyệt đối trung thành với hẳn. Khiến người dân Trung Quốc điên cuồng treo khẩu hiệu phục hưng dân tộc lên miệng, cho rằng họ vốn dĩ phải là một dân tộc cường đại và tràn đầy sức sống. Những thủ đoạn chúng ta đã từng dùng ở Trung Quốc, giờ hoàn toàn mất tác dụng! Quốc gia này, vốn không phải như vậy! Họ lẽ ra phải chậm chạp, vụng về, vì tư lợi, thù hận lẫn nhau, thờ ơ, chỉ muốn lợi ích của mình. Nhưng giờ đây đã thay đổi hoàn toàn! Người nhìn người Trung Quốc hiện tại xem. Ánh mắt họ tự tin đến nhường nào, họ mong đợi tương lai ra sao, giống như khi đế quốc chúng ta vừa mới bắt đầu trỗi dậy!"

“Bọn hẳn không có gì thay đổi. Chỉ là mưa thần khiến mọi thứ trước mắt biến đổi mà thôi.” Hắc Đảo Nhất Trọng chậm rãi lên tiếng. Ánh mắt hẳn có chút xa xăm: “Ta từng mơ một giấc mơ. Không có mưa thần, Trung Quốc của chúng ta sẽ ra sao? Giấc mơ rất kỳ lạ. Nhưng tuyệt đối không phải như bây giờ. Mưa thần trong thời gian ngắn đã khơi dậy nhiệt tình của người Trung Quốc, nhưng ta hiểu rõ tính cách của họ, họ có sự nhẫn nại, lại thích đi theo những thanh âm cao vút. Nhưng cuối cùng, họ là một đám sinh vật chỉ biết nghĩ cho bản thân. Chỉ cần có cơ hội, bản tính này sẽ ngoan cố trỗi dậy... Họ không phải là quốc gia biển cả, quốc gia biển cả bị biển khơi bao bọc, tự nhiên sẽ hình thành tính cách đoàn kết dân tộc, lại có dòng máu thuần khiết. Còn một quốc gia đại lục lịch sử lâu đời như vậy, lại trải qua sự xâm lăng của nhiều dân tộc du mục, lai tạp huyết thống. Vậy mà có thể tồn tại đến tận bây giờ, không bị chia cắt thành từng tiểu quốc thù địch, quả là trò đùa lớn nhất của lịch sử!”

Nói đến đây, Hắc Đảo Nhất Trọng vốn tinh táo cũng có chút cuồng nhiệt, sự cuồng nhiệt này ẩn giấu sau vẻ ngoài tinh táo và nho nhã của hẳn, ở nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn hẳn. Hẳn tin tưởng dân tộc của họ là cao

quý nhất, mà bá chủ Đông Á, dẫn dắt những dân tộc thấp kém khác là sứ mệnh trời ban cho họ. Điều này cũng thúc đẩy hẳn, một người mang dòng máu Hoa tộc cao quý, không ở Tokyo hưởng thụ cuộc sống, mà lại đảm nhận công việc gián điệp như thế này.

Nam Sơn Tiều có chút giật mình nhìn hẳn, không tự chủ được mà chậm rãi ngồi xuống. Hắc Đảo Nhất Trọng dùng ngón tay gõ lên mặt bàn: “Chúng ta vẫn còn cơ hội, chúng ta phải lợi dụng bản tính tiềm ẩn này của họ! Thế lực bất mãn với sự thống trị áp bức của mưa thần, mặc dù hiện tại đã ẩn náu rất sâu, nhưng không có nghĩa là họ không tồn tại! Đây có lẽ là cơ hội duy nhất chúng ta có thể lợi dụng!”

Nam Sơn Tiều nhìn hẳn, không tự chủ được cũng bị sự điên cuồng bộc phát của Hắc Đảo Nhất Trọng làm cho xúc động: “Cơ hội gì?”

Hắc Đảo Nhất Trọng quả quyết nói: “Chính là kế hoạch viễn chinh châu Âu của họ!”

Mưa thần buông tờ báo Pháp trên tay xuống, mặc dù không hiểu những chữ Pháp bên trên. Nhưng Đinh Vũ Thương với hàm răng trắng như tuyết thì thấy rất rõ ràng. Bên cạnh, các tướng quân của Tập đoàn quân 6 đều thân mật cười cười. Đinh Vũ Thương tiểu tử này tự mình hành động xem như đã nổi danh. Hẳn đã đánh hạ gọn gàng hai chiếc máy bay Đức trên đường ranh giới hai quân. Lần này, hình tượng của những quân nhân Trung Quốc trong lòng quân nhân Pháp đã tăng lên rất nhiều. Người Trung Quốc cũng có thể là những chiến sĩ ưu tú!

Nhưng mưa thần không biết nên cười hay nên giận. Nếu Ngô Hái ở đây, chắc chắn sẽ cau mày chuẩn bị xử Đinh Vũ Thương theo quân pháp! Tạm thời cứ mở một mắt, nhắm một mắt vậy.

Mấy ngày nay, việc điều chuyển các tướng quân của mình ra tiền tuyến, vốn là hành động đã được cân nhắc kỹ lưỡng. Mặc dù nhìn có vẻ khó tin. Hẳn hiểu rõ sự khác biệt giữa chiến tranh trong nước và cuộc chiến tranh đại diện cho nền văn minh công nghiệp cao nhất của nhân loại này. Hẳn hy vọng các tướng lĩnh của mình có thể cảm nhận sâu sắc hơn về điều này. Hẳn đến châu Âu, là vì tương lai của Trung Quốc mà tranh thủ lợi ích! Cho nên không chỉ là việc bổ sung cho những đại quân này, mà quân viễn chinh Trung Quốc, đến một mức độ nào đó, phải trở thành nòng cốt, phải trở thành chỗ dựa! Dĩ tâm này của hẳn, không hề lộ ra với bất kỳ ai. Mà chỉ có thể chứng minh trong tương lai.

Trong những ngày ở tổng bộ Tập đoàn quân 6, hẳn cũng thấy họ vạch ra kế hoạch tác chiến. Quân đội Pháp quả nhiên chỉ có thể chuẩn bị phòng tuyến chết, liều mạng chống trả khi đối mặt với kẻ địch. Dùng hỏa lực và sinh mạng của binh lính để khoét sâu lỗ hổng. Mặc dù kế hoạch chuẩn bị hỏa lực đã chi tiết đến mức không thể chi tiết hơn. Mỗi ngày vận chuyển đạn pháo ra tiền tuyến, đối với tình hình chiến sự trong nước mà nói, có thể dùng con số thiên văn để hình dung. Nhưng quân Đức cũng không hề thua kém về binh lực và hỏa lực! Mặc dù theo lịch sử mà hẳn biết, năm 1915, quân Pháp đã phát động nhiều cuộc tấn công và phải chịu những thất bại và tổn thất thảm khốc. Nhưng tự mình đến tiền tuyến tiếp xúc với những binh lính này, nghĩ đến việc họ sắp bước vào chiến trường thương vong lớn nhất, cảm xúc vẫn rất rung động.

Quân viễn chinh Trung Quốc nếu đến, thì phải có khả năng cải thiện tình hình, ít nhất là ở một số khu vực! Nếu như ở Luân Đôn và Paris, việc tuyên bố và chấp nhận việc Trung Quốc xuất binh, càng thể hiện một loại tư thái chính trị giành được nhiều đồng minh hơn, thì quân viễn chinh đến, nhất định phải giành được sự tôn trọng thực sự về thực lực tác chiến của Trung Quốc từ các nước đồng minh! Chỉ có như vậy, không gian để hẳn phát huy mới có thể rộng lớn hơn.

Đang đàm tiếu với mấy vị tướng quân Pháp. Bỗng nghe thấy bên ngoài sân nhỏ của bộ tư lệnh có tiếng ô tô vang lên. Không lâu sau, đã thấy Tưởng Bách Lý đội mũ, trên tay còn cầm một chiếc roi ngựa tinh xảo. Giày ủng bóng loáng bước vào. Khí chất quân nhân của hãn, cho dù đặt vào trong đoàn sĩ quan Anh và Đức, những người vốn rất coi trọng vẻ ngoài, cũng rất nổi bật. Vì vậy, việc Tưởng Bách Lý được tôn trọng ở Sư đoàn 17 cũng không có gì lạ. Kinh nghiệm được đào tạo quân sự ở Đức của hãn, khiến hãn có sự hiểu biết sâu sắc về phương thức tác chiến của quân Đức. Một vài lời nói thường ngày của hãn, đối với các sĩ quan Pháp của Sư đoàn 17 đều có sức ảnh hưởng và dẫn dắt. Kể từ sau chiến dịch sắc màu thất bại, quân đội Pháp luôn giằng co giữa sự kiêu ngạo và nhục nhã. Kế hoạch số mười bảy sau đó, gần như là tìm kiếm lòng tự trọng trong vinh quang của thời đại Napoleon. Kế hoạch tấn công gần như vẫn là phiên bản của đội hình quân đội thời Napoleon. Đặc biệt là không muốn nhìn thẳng vào sự phát triển và hiện trạng của quân đội Đức. Ngay từ đầu chiến sự, họ đã chịu thiệt hại lớn. Nhờ có tinh thần dân tộc và ý chí chiến đấu khát khao rửa sạch sỉ nhục, chiến sự mới được ổn định. Nhưng cụ thể trong mỗi trận chiến, tổn thất của họ gần như gấp ba lần so với quân Đức.

Trong khi đó, các quân quan Trung Quốc, những người đã tiếp xúc sơ bộ với một số nguyên tắc chiến thuật tương đối mới lạ từ mưa thần và Tư Mã Trạ, lại có tư duy linh hoạt hơn rất nhiều. Mặc dù nền tảng học thuật quân sự của họ có lẽ không vững chắc bằng các sĩ quan của các cường quốc, nhưng đây đều là những điều có thể học hỏi được. Mà tầm nhìn rộng lớn, chỉ huy nhanh nhẹn, lại là một đội quân có tài năng. Đây là những điều mà quân đội Pháp đang thiếu sót vào lúc này.

Thấy Tưởng Bách Lý mỉm cười bước tới, mưa thần cũng không khỏi vui vẻ. Luôn phải giao thiệp với một đám người Pháp. Viện nhỏ lại ở phía sau xử lý một số công việc từ thiện cứu tế đại diện cho hai nước Mỹ và Trung. Mặc dù tâm tư đều dồn vào việc giải quyết quân sự. Nhưng cũng có chút

buồn bực. Thấy Tướng Bách Lý đến, mặc dù mới không gặp ba bốn ngày, vậy mà lại có cảm giác tha hương ngộ cố tri. Hần cười đứng lên, các quân quan Pháp cũng đứng dậy nghênh đón vị tướng quân Trung Quốc này, nhao nhao tiến lên bắt tay hàn huyên. Tướng Bách Lý cười đi đến trước mặt mưa thần, nghiêm trang chào, liếc mắt đã thấy tờ báo trong tay hắn, cười nói: “Đinh Vũ Thương tiểu tử này, lần này giúp chúng ta lộ mặt to rồi... Từ lệnh, mấy ngày không gặp, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo một chút?”

Tại thị trấn nhỏ của Pháp, cách tiền tuyến không xa, hiện tại đã hoàn toàn là một doanh trại. Trên đường, toàn là quân nhân, xe ngựa, xe tải. Thịnh thoảng còn có mười mấy con ngựa kéo pháo hạng nặng đi qua. Ép hai vệt bánh xe sâu hoắm trên mặt đường đã đóng băng. Trong thị trấn thoảng mùi phân ngựa và khói lửa. Dấu vết của người Đức cũng còn lưu lại trên thị trấn này, một vài quảng cáo tiếng Đức loang lổ trên tường. Trong trấn còn có một số cư dân. Những cô gái nông thôn vẫn tóc, hiện tại dường như cũng trở thành hàng bán chạy. Những sĩ quan quý tộc Pháp mang dòng máu cao quý, còn muốn cùng một đám người đồng hành tranh giành tình cảm của những cô gái này. Phải biết rằng ở Paris, họ còn chẳng thèm liếc mắt đến những cô gái nông thôn này!

Hai người mặc quân phục Trung Quốc, thông thả tản bộ trong thị trấn. Các quân quan Pháp lịch sự không đi theo, chỉ phái vệ binh, cùng với vệ sĩ của mưa thần, đi theo phía sau không xa, trao đổi thuốc lá Pháp và Trung Quốc.

"Tổng thống, tôi đến dưới xem xét quan sát viên bộ đội một vòng, mọi người đều rất chân thành, ngay cả thằng nhóc Trần Sơn Hà kia cũng chăm chú viết báo cáo quan sát. Tôi lấy về đọc thử, thấy tiến bộ lắm... Nhưng chiến sự tàn khốc, mọi người đều thấy rõ. Điều này khiến tôi tương đối lo lắng. Chúng ta tham gia Âu chiến, tất nhiên phải trả giá bằng những hy sinh to lớn. Quân đội đã chuẩn bị tư tưởng này chưa? Quốc dân có chuẩn bị tinh

thần này không? Chúng ta đi theo tổng thống, ai cũng biết sự cần thiết của trận đại chiến này. Nhưng tuyệt đại đa số dân chúng trong nước, để họ vì quốc gia chống ngoại xâm mà cống hiến tất cả, ai cũng không có ý kiến gì. Nhưng vì chiến sự châu Âu, liệu cái khúc cua này có thể xoay chuyển được không?"

Mưa Thần nhìn Tướng Bách Dặm, dù cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng để nói về vấn đề này, nhưng sự lo lắng trong lòng hẳn vẫn lộ rõ. Thì ra, ở Mỹ, ở Anh, chiến tranh vẫn còn là chuyện rất xa vời. Nhưng khi đến tiền tuyến nước Pháp, tự mình trải nghiệm quy mô to lớn và sự tàn khốc của chiến tranh, lại khiến nhiều người cảm thấy chấn động. Hy sinh, đã trở thành một thứ có thể cảm nhận được một cách chân thực. Đối với người Trung Quốc coi trọng quê hương, việc rời xa quê hương đến châu Âu, nỗ lực hy sinh nặng nề để tham gia chiến tranh, e rằng cũng là một vấn đề khó chấp nhận về mặt tinh thần. Tương lai về nước, e rằng để thông qua dự luật tham chiến, còn phải trải qua một trận chiến đấu gian khổ nữa.

Mưa Thần cười cười, những chuyện này, hẳn đều hiểu rõ. Nhưng hẳn cũng biết, không trải qua sự tôi luyện trong nước lạnh như vậy, Trung Quốc vĩnh viễn sẽ không có cơ hội tốt như thế để vươn lên vũ đài thế giới. Có lẽ lần sau gặp phải, chính là chiến tranh xâm lược ngay trên đất nước mình. Một quốc gia muốn quật khởi, đều phải trải qua một hoặc vài trận chiến tranh thảm khốc. Bây giờ có thể có điều kiện tham gia chiến sự ở nơi xa biên giới, sao mình có thể bỏ lỡ?

Giọng điệu của hắn hơi xúc động: "... Bách Dặm, tôi hiểu rõ những lo lắng của anh. Nhưng chuyện này tôi nhất định phải kiên trì. Mặc kệ gặp phải lực cản gì... Đất nước này, dân tộc này có thể kéo dài đến ngày nay, vốn đã là một kỳ tích trong lịch sử văn minh thế giới. Nhưng thân phận thiên triều lâu đời, đã khiến quốc dân, dân tộc của chúng ta có chút uế oải, dù chúng ta ưu tú đến thế nào! Cự long ngủ say quá lâu, không có sự kích

thích mạnh mẽ thì không thể tỉnh lại. Không có Giáp Ngọ, không có Tân Sửu kích thích, không có sự sụp đổ của Thanh triều. Anh đã thấy tiến trình thành lập Tân Dân quốc. Đất nước này dù đã được thành lập, nhưng vẫn chưa vững chắc. Dân tộc này dù đã thức tỉnh, nhưng vẫn chưa thể nói là tỏa sáng tuổi trẻ. Muốn làm thế nào để chúng ta có được cường quốc tự tôn, tự tin của một dân tộc hùng mạnh? Loại tự tôn và tự tin này là khí chất mà tất cả các cường quốc đều có. Chúng ta cũng cần khí chất như vậy! Trong cuộc chiến tranh thế giới này, chúng ta với vị thế ưu việt mà tham gia, cuối cùng giành được chiến thắng thực sự. Tôi không nói về những lợi ích mà chúng ta có thể giành được, chỉ riêng về khí chất của một dân tộc, đặc biệt là một dân tộc đã suy yếu hàng chục, hàng trăm năm. Dựa vào sự hy sinh, cống hiến và nỗ lực của chính mình mà giành được chiến thắng mang tầm thế giới, loại cảm giác tự hào của người chiến thắng, loại cảm giác tự tôn của cường quốc, chính là nền tảng tinh thần để chúng ta thực sự trở thành một quốc gia hùng mạnh! Nước Anh đánh bại Tây Ban Nha, nước Mỹ đánh bại nước Anh, nước Đức đánh bại nước Pháp, Nhật Bản đánh bại nước Nga. Có ngoại lệ nào không? Chính vì tôi tràn đầy niềm tin vào dân tộc này, nên tôi mới muốn dẫn dắt họ tham gia trận chiến tranh này! Sự hy sinh này, là điều chúng ta nhất định phải nỗ lực! Đánh thắng một trận, chúng ta mới có thể thực sự đứng vững ở bờ tây Thái Bình Dương, mà kẻ địch ban đầu của chúng ta, nếu không trở thành bạn bè của chúng ta, thì sẽ bị chúng ta đánh tan! Đây mới thực sự là cuộc chiến của cường quốc ---- ngay tại nước Pháp!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tướng Bách Dặm lặng lẽ dừng bước, nhìn Mưa Thần chậm rãi đi về phía trước. Lúc này, hẳn bỗng nhiên có xúc động muốn chào hẳn. Nếu như sự quật khởi của quốc gia thực sự cần cuộc chiến tranh này như Mưa Thần nói, vậy thì cứ để nó đến!

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T . L · Trúc .

STT 281: Chương 5: Thế giới mới

Một phiên bản tron trư hơn, gửi từ T.L.T – bạn hiếu mà.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 82: Đảng Tiến Bộ Hòa Bình

Chiến hạm Triệu cùng hào, rẽ sóng trên Ấn Độ Dương ấm áp, dưới ánh mặt trời xích đạo, để lại một vệt bọt trắng xóa. Kỳ hạm của hạm đội Trung Quốc, thoát nhìn thật uy nghiêm, tinh thần phấn chấn. Hải âu chao liệng, bay lượn xung quanh. Mặt biển xanh thẳm, thỉnh thoảng lại có những đàn cá chuồn lướt nhanh, tạo nên một cảnh tượng tráng lệ. Đây là biển cả xinh đẹp, cũng là con đường trở về của hạm đội Trung Quốc sau khi hoàn thành chuyển viếng thăm vòng quanh thế giới.

Trong hạm đội Trung Quốc ban đầu chỉ có ba tuần dương hạm, nay lại có thêm sáu tàu vận tải của Pháp và Anh, chở đầy vũ khí, đạn dược và vật tư cho đợt đầu quân đội chính quy. Hai khu trục hạm ngư lôi cỡ lớn của Hải quân Pháp cũng gia nhập đội hình trở về, Mưa Thần cuối cùng đã hoàn thành chuyển viếng thăm Mỹ, Anh, Pháp. Tại Pháp, khi xuất phát, hân đã nhận được nghi thức tiễn đưa long trọng nhất, anh hùng không chiến Đinh Vũ Thương cũng được đám đông tung hô. Bất kể các nước quốc tế sau lưng toan tính điều gì, nhưng ít nhất người dân Pháp bình thường đều dành thiện cảm lớn nhất cho các đại biểu Trung Quốc, những người tuyên bố sẽ phái quân tham gia chiến tuyến châu Âu.

Do nhiệm vụ đã hoàn thành, Mưa Thần cũng thực sự buông lỏng tâm tư, tận hưởng những ngày cuối cùng trên biển. Mỗi sáng sớm, hân cùng Lý

Viện tản bộ trên boong tàu, ngắm nhìn mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên ở đường chân trời, nhuộm sáng cả thế giới. Ánh nắng lấp lánh, phản chiếu trong đôi mắt trong veo của Lý Viện, dường như chứa đựng cả thế giới. Mỗi đêm, khi mặt trời từ từ khuất bóng về phía tây, hoàng hôn buông xuống, Lý Viện lại nhẹ nhàng nép vào lòng hân, nghịch ngợm nắm lấy mái tóc luôn được chải chuốt cẩn thận của hân. Cho đến khi gió biển trở nên mát lạnh.

Không ai quấy rầy thế giới riêng của hai người, bởi vì mọi người đều biết. Khi Mưa Thần trở về, sẽ có vô số công việc đang chờ đợi. Khoảng thời gian thư thái như vậy, có lẽ không còn nhiều nữa. Thời gian của những người khác thì lại không được nhàn nhã như vậy.

Các quân nhân, dưới sự chủ trì của Tư Mã Trạ và Hà Toại, liên tục tổ chức các cuộc họp tổng kết trong khoang sĩ quan. Họ tổng kết kết quả quan sát một trận chiến, tiến hành diễn tập tổ chức và động viên quân đội, đồng thời lên kế hoạch vũ trang và huấn luyện. Lần này, các tướng lĩnh và chỉ huy cấp cao có nhiều thời gian để trao đổi, đối với họ mà nói, đây là một cơ hội vô cùng quý giá. Chiến tranh châu Âu tàn khốc khiến cho bất kỳ kế hoạch động viên và phương án huấn luyện nào của họ cũng đều phải hết sức cẩn trọng, cố gắng đạt đến mức hoàn mỹ nhất. Pháp và Anh đã cùng nhau cử một đoàn đại biểu quân sự đến hỗ trợ Trung Quốc trong việc động viên và vũ trang, thỉnh thoảng họ cũng tham gia các cuộc họp, đưa ra những ý kiến trực tiếp từ người trong cuộc. Thời gian các sĩ quan cấp cao họp bàn trên biển lần này, sau này được gọi là “Kế hoạch động viên Triệu cùng” trong lịch sử quân sự. Kế hoạch này đã đặt nền móng vững chắc cho sự hiện đại hóa toàn diện của quân đội Trung Quốc. Những quân nhân này đều mong muốn được trở về nước, như cá gặp nước. Mưa Thần đã truyền đạt những lời nói về khí chất cường quốc thông qua Tư Mã Trạ. Mặc dù vẫn chưa thể hiểu hết ý tứ sâu xa trong lời nói của Mưa Thần, nhưng họ đều hiểu rằng, chỉ có chiến thắng, mới có thể vứt bỏ trăm năm nhục nhã và căn bệnh của Đông Á. Mới có thể thực sự đi trên con đường trở thành cường

quốc! Trong giới quân sự cấp cao, trước khi về nước, tư tưởng đã cơ bản thống nhất. Nhưng còn trong dân gian thì sao?

Mưa Thần ngồi trong phòng làm việc riêng trên chiến hạm Triệu cùng, cẩn thận xem xét bản thảo đầu tiên của kế hoạch động viên vũ trang do Tư Mã Trạ đưa tới. Những ngày này, thần sắc của hần tốt hơn rất nhiều so với khi ở trong nước. Công việc bận rộn, căng thẳng, trải qua một thời gian điều dưỡng, khiến hần hiếm khi được thở phào nhẹ nhõm. Cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh thần, nhiệt huyết. Xem ra trước đây mình đã căng dây cung quá chặt rồi. Nghĩ đến đây, hần cũng không khỏi lắc đầu, tự giễu mình.

“..... Kế hoạch động viên giai đoạn một dự kiến sẽ hoàn thành trước tháng 9 năm 1915, 24 sư bộ binh tham chiến phải được trang bị đầy đủ, Bộ Tư lệnh Viễn chinh quân Trung Quốc tại châu Âu cũng phải được thành lập.

Một, nhân sự: Dự kiến 24 sư bộ binh ban đầu cần 216.000 quân nhân, trong đó sĩ quan là 9.300 người, binh lính là 207.000 người. Cần bổ sung 7.100 sĩ quan, 265.000 binh lính. Tổng cộng sĩ quan là 16.400 người, binh lính là 472.000 người. Số lượng sĩ quan vẫn còn thiếu, trường quân sự Giang Bắc có thể giải quyết 2.800 người, còn các sĩ quan từ các phe phái ở Hương Nguyên, sau khi huấn luyện, có thể bổ sung thêm 1.600 người. Kế hoạch dự bị sĩ quan của các trường đại học trên toàn quốc vẫn chưa hoàn toàn triển khai, số lượng sĩ quan dự bị bổ sung có hạn, những thiếu hụt sĩ quan cấp thấp còn lại, có thể cân nhắc đề bạt những người ưu tú từ quân nhân. Quân nhân ngoài việc bổ sung từ trường giáo dục trung ương, đề nghị thành lập trường giáo dục trung ương thứ hai, thứ ba. Triển khai giáo dục quân nhân, như vậy có thể liên tục được tiếp tế từ năm 1916, 1917. Binh lính theo chế độ nghĩa vụ quân sự được tuyển mộ từ các tỉnh, khu vực, đồng thời thành lập các doanh bổ sung sư đoàn trực thuộc các quân. Kế hoạch giáo dục bổ sung cần nhanh chóng triển khai, đối với sĩ quan, quân nhân, binh lính, cần lập tức bắt đầu các chương trình giáo dục khác nhau nhằm

vào chiến tranh châu Âu. Tổng tham mưu phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về công việc này.

Hai, biên chế và vũ khí trang bị: 24 sư bộ binh, tổ chức thành hai tập đoàn quân dã chiến, mỗi tập đoàn quân trực thuộc bốn quân bộ binh. Quân biên chế bao gồm cả pháo binh hạng nặng và các đơn vị trực thuộc trực tiếp, đồng thời các sư đoàn phải được thay đổi thành biên chế ba ba. Bởi vì sư đoàn 9, sư đoàn 18 và các đơn vị khác quản lý lữ đoàn ba ba, có biên chế tinh nhuệ, hỏa lực mạnh mẽ, sử dụng linh hoạt. Sư đoàn 9 và sư đoàn 18 thực sự có thể độc lập gánh vác các hướng tác chiến, là đơn vị cấp quân có thực lực. Vì vậy, toàn quân nên đồng loạt trở thành biên chế tác chiến trên. Sư đoàn trực thuộc ba lữ đoàn bộ binh, ngoài ra còn bao gồm pháo binh với 24 khẩu pháo 75mm và các đơn vị trực thuộc trực tiếp khác, đặc biệt là các sư đoàn chủ lực kiên cường, tăng cường thêm một trung đoàn pháo binh với 12 khẩu súng cối hạng nặng 105mm. Kế hoạch biên chế nhân sự trên, tức là dựa theo mô hình biên chế ba ba.

Ngoài ra, tổng bộ sẽ thành lập chín trung đoàn pháo binh hạng nặng mới, trước tiên hoàn thành việc phân bổ nhân sự và huấn luyện, sau đó sẽ tiếp nhận trang bị ngay tại chỗ. Công binh chiến đấu mới thành lập đoàn thứ ba, thứ tư, thứ sáu. Kế hoạch thành lập sư đoàn phòng thủ Thiên, sẽ được thảo luận sau. Các đơn vị trên sẽ được coi là đơn vị trực thuộc trực tiếp của tổng bộ viễn chinh quân Trung Quốc tại châu Âu, tăng cường cho các đơn vị tuyến đầu trong thời chiến.

.....”

Mưa Thần đang xem say sưa, kế hoạch động viên này là mấu chốt, cũng là mấu chốt để sức mạnh quân sự của mình tăng trưởng. Thông qua kế hoạch này, lực lượng vũ trang chính quy sẽ được mở rộng lên hơn một triệu hai trăm nghìn người, các lực lượng đặc biệt, hải quân và không quân cũng sẽ được mở rộng tương ứng. Pháp lần này sẽ chi tiền để trang bị cho họ,

Anh sẽ chi tiền để hỗ trợ kinh phí. Tiền lương và chi phí chiến đấu sau khi tham chiến đều do chiến khu cung cấp. Đây đều là những điều kiện mà Mưa Thần đã tranh thủ được. Nếu không, hắn đã không mạo hiểm phá sản quốc gia để tham gia một trận chiến như vậy! Thêm vào đó là các điều khoản bí mật đã thỏa thuận với Ngũ Đức Lowell. Hắn ra mặt giúp đỡ lực lượng chiến tranh của các quốc gia Anglo-Saxon, Mỹ cũng sẽ cung cấp một phần kinh phí hỗ trợ. Tính toán như vậy, thu nhập vẫn còn dư dả. Trận chiến này đánh xuống, tiện nghi chiếm nhiều. Thêm vào đó, Pháp muốn năm mươi vạn công nhân người Hoa. Các quốc gia đồng minh khác đặt hàng chuyển giao tại Hoa..... Dù thế nào cũng phải làm cho tốt chuyện này!

Ngay lúc hắn đang tập trung tinh thần, cửa khoang đột nhiên bị gõ nhẹ. Mưa Thần lên tiếng: “Vào đi!” Liền thấy Vương Đăng Khoa, sắc mặt âm trầm, cầm một phong điện báo dày cộp bước vào. Vị thiếu tướng phó quan này, lần này cũng bị Mưa Thần đẩy ra tiền tuyến quan sát, không đi theo bên cạnh hắn. Kể từ khi quân đội tham chiến thành lập, hắn cũng muốn thả một sư đoàn binh lính. Nhìn vẻ mặt của hắn, Mưa Thần có chút kỳ quái. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lão thiên gia thực sự không vui khi thấy mình nhàn rỗi? Hắn vững vàng ngồi xuống, chờ Vương Đăng Khoa đưa điện văn tới. Vương Đăng Khoa chỉ nhỏ giọng nói: “Tổng thống, trong nước hình như có chút chuyện.” Rồi im lặng đưa điện văn tới.

Mưa Thần cau mày nhận lấy điện văn, có chút bất an mở ra xem. Trong đầu vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Vương Đăng Khoa cũng đứng bên cạnh, nhìn sắc mặt hắn không ngừng biến đổi. Mày Mưa Thần càng nhăn càng chặt. Đột nhiên, hắn dùng nắm đấm mạnh xuống bàn: “Bạch Tư Văn hỗn đản! Bọn kia cũng hỗn đản! Đăng Khoa, mau đi gọi Không Nhóm đến!”

Khi Trần Trác vội vã bước vào khoang của Tổng thống Mưa Thần, đã thấy Mưa Thần chấp tay sau lưng đi qua đi lại. Sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Từ trước đến nay, chưa từng thấy hãn có vẻ tức giận như vậy. Vương Đăng Khoa lặng lẽ đóng cửa khoang lại. Trần Trác nghi hoặc hỏi: “Tổng thống, đã xảy ra chuyện gì?” Mưa Thần quay lưng về phía hãn, chỉ vào tờ điện văn trên bàn: “Người xem trước đi... Ta vừa ra khỏi đất nước, liền xảy ra chuyện như vậy! Thật không có lúc nào yên ổn! Hiện tại là lúc ta chuyên tâm đối ngoại, bọn chúng lại làm loạn, đối với lũ này, ta không thể khách khí! Ủy ban An toàn Quốc gia Thống nhất, trước đây không nên hủy bỏ!”

Trần Trác cầm tờ điện văn lên. Vội vàng xem lướt qua, điện văn rất dài, khi Mưa Thần ra nước ngoài. Thì ra Đồng Minh hội của ba đốc nắm giữ các tỉnh, hiện tại lực lượng quân sự chưa nói tới, nhưng thế lực chính trị của Dân đảng lúc đầu vẫn rất sâu. Trong đó, tại nghị hội một bộ phận, tại sự kiện mâu thuẫn nam nghị viên bị giết, đã làm loạn một hồi, nhưng bị Mưa Thần dùng thủ đoạn vừa đấm vừa xoa trấn an, thế lực Bắc Dương đã sớm sụp đổ. Vì thế, Mưa Thần đã triệt tiêu cơ cấu nội vệ Ủy ban An toàn Quốc gia Thống nhất, giám sát biến động chính trị trong nước, thanh danh cũng không dễ nghe, nhưng những thế lực Dân đảng không vào được nghị hội, phân tán ở địa phương, lại bắt đầu hoạt động khi Mưa Thần rời đi, hơn nữa hoàn toàn tan vỡ với Tổng Giáo Nhân đại diện Quốc Dân đảng. Bọn chúng giương cờ đấu tranh chính trị, đấu tranh hợp pháp, không lâu trước đây, đại khái là khi Mưa Thần vừa đến Mỹ, đã thành lập Hòa Bình Tiến Bộ Đảng, giương cao ngọn cờ gìn giữ hòa bình tuyệt đối trong nước, công kích Mưa Thần ký kết liên minh quốc tế, kế hoạch tham gia chiến tranh châu Âu. Cho rằng máu tươi của người Trung Quốc không nên đổ trên chiến trường châu Âu. Hiện tại nên chuyên tâm vào việc trong nước. Đặc biệt là đứng trước sự uy hiếp của Nhật Bản tăng cường quân bị, loại tiếng hô này, lập tức nhận được sự tán thành của rất nhiều người mang trong lòng nỗi sợ chiến tranh quy mô lớn. Trong nghị hội và nội bộ chính phủ, lo lắng về việc Mưa Thần tăng cường thực lực quân sự, tất nhiên đi kèm với việc lo lắng về địa vị của nghị hội và chính phủ, cũng trong bóng tối hưởng ứng loại tiếng hô này, nhất thời trong nước tạo thành thanh thế rất lớn, trong đó mấy hàng chữ

càng khiến người ta giật mình: “..... Hiện Hồ Hán Dân bọn họ, đã ở Quảng Châu chính thức thành lập Hòa Bình Tiến Bộ Đảng, chê bai thành tích của Tổng thống. Công kích chính sách của Tổng thống là biến tướng chuyên chế độc tài. Ép buộc nghị hội chính phủ đồng ý lấy lòng phương tây cường quốc bên ngoài giao ra thăm kế hoạch. Chưa được nghị hội ủy quyền tức phát biểu một số thông cáo chung với nước ngoài. Đối với vận mệnh quốc gia uy phúc chuyên quyền. Hồ hào lập tức cử hành đại tuyển mới, bầu lại hai viện nghị hội, tiến hành hạn chế quyền lực của tổng thống. Hòa Bình Tiến Bộ Đảng thề sẽ chống lại tổng thống đến cùng. Hiện nay giang nam bắc, cả nước trên dưới, đều đang thảo luận về kế hoạch xuất binh trăm vạn của tổng thống. Bàn tán ầm ĩ, nhiễu nhương không ngớt. Nội bộ nghị hội cũng nhiều ý kiến khác nhau. Rất có người đồng ý lập tức bầu lại nghị hội. Người lập luận đều nắm giữ gìn giữ hòa bình trong nước, có phần mê hoặc lòng người. Hiện nội bộ chính phủ lòng người có phần loạn, nghị hội trên dưới, nhốn nháo. Mong tổng thống nhanh chóng về nước. Ổn định lòng người, đã định ra sách lược lớn.....” Điện văn cuối cùng ký tên là Thẩm Ân Phu, là do hẩn thông qua hệ thống Tổng tham mưu của Ngô Hái truyền tin ra. Ngô Hái cũng có một phần điện báo ngắn gọn, bên trên chỉ có vài chữ, báo cáo quân đội lòng người vẫn yên ổn. Còn lại thì không có gì. Ngô Hái đối với những chuyện chính trị này. Từ trước đến nay cũng không tham gia nhiều.

Trần Trác nhìn Mưa Thần, thần sắc hẩn chậm rãi bình tĩnh lại. Vỗ mạnh xuống bàn: “Ta thực sự hối hận khi hủy bỏ Ủy ban An toàn Quốc gia Thống nhất! Chuyện lớn như vậy, vẫn là lão Thẩm cho ta điện báo. Bạch Tư Văn bên đó không có một chút tin tức nào, tên này làm ăn kiểu gì? Để chuyện bây giờ lớn như vậy, bảo ta phải làm sao?”

Trần Trác suy nghĩ một chút, mỉm cười lắc đầu: “Tổng thống. Ủy ban An toàn Quốc gia Thống nhất ban đầu là tất nhiên phải hủy bỏ. Viện phương đối với cái cơ cấu này của Phủ tổng thống là dị thường phản cảm.

Tổng thống chẳng phải cũng cho rằng quân đội hệ thống nhúng tay vào những chuyện chính trị trong nước chỉ là ngộ biến tòng quyền sao? Bạch cục trưởng lúc trước cùng ngài nói chuyện, biên bản hội đàm phòng bí thư cũng có lưu giữ. Ngài chẳng phải đã dặn hăn sau này đừng có nhúng tay vào chuyện chính trị nữa, không thì sẽ bị quân pháp xử lý sao? Ngay cả bộ Nội vụ Cảnh chính, hiện tại đối với những chuyện này cũng không tốt nói gì, dù sao Hồ Hán Dân bọn họ là đi theo con đường hợp pháp. Bọn họ ngược lại chỉ có thể bảo hộ. Không thể can thiệp..... Tổng thống. Với uy vọng to lớn của ngài, về nước tọa trấn, những phong trào này chẳng mấy chốc sẽ tự nhiên lắng xuống. Những chuyện này không cần quá mức lo lắng.”

Mưa Thần xoay đầu lại nhìn chăm chăm hăn. Nửa ngày sau mới thở dài một hơi: “Không Nhóm. Người vẫn chưa hiểu. Những chuyện này ta đương nhiên có thể xử lý. Nhưng người lại không biết trận chiến tranh này quan trọng với quốc gia ta đến nhường nào, chúng ta nhất định phải đánh tốt! Đối với những quốc gia yếu kém về thực lực như chúng ta, muốn khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác trong trận chiến này. Nhất định phải thể hiện ra sức chiến đấu hơn người. Ta mới có thể tiến hành những chuyện tiếp theo! Không ngưng tụ lòng người cả nước, không động viên lực lượng cả nước, không khiến tất cả mọi người đều dấn thân vào sự nghiệp này. Coi như ta cưỡng ép áp chế những âm thanh này xuống. Mọi người không có tâm tư đi đánh trận này, chúng ta đến châu Âu cũng chỉ là trợ thủ! Hơn nữa đối với bọn chúng nhẹ không được. Nặng cũng không xong. Nhẹ, bọn chúng còn có thể không kiêng nể gì lung lay quân tâm dân tâm, quấy nhiễu chính sách động viên của chúng ta. Nghị hội biểu quyết tới biểu quyết lui. Mỗi một việc đều muốn chất vấn một chút, thời gian của chúng ta đều bị chậm trễ! Quân đội ra trận đánh trận cũng không yên lòng, đây không phải là chiến sự trong nước!”.

Xem ra khi Trần Trác đến, Mưa Thần đã cân nhắc toàn diện chuyện này một lần. Hắn thở hắt ra một hơi nặng nề, tiếp tục nói: “..... Nếu ta ra tay nặng, bọn chúng làm sao chịu nổi một kích của ta? Nhưng Tổng Côn ban đầu đã phải trở mặt với ta! Viện phương toàn bộ bỏ gánh cũng không phải là không thể! Khiến bọn chúng đều trở thành kẻ chống đối chúng ta, vậy thì càng không cần làm gì, trừ phi ta là Cô gia quả nhân đánh thiên hạ! Nhưng ta đã không còn là một tuần duyệt sử! Hiện giờ quốc gia này là do nhiều thế lực duy trì cục diện cân bằng này, mặc dù ta là một khối lớn nhất trong đó, nhưng dao động một phương diện, cục diện này vẫn sẽ sụp đổ. Đặc biệt là khi chuẩn bị toàn tâm đối ngoại, trong nước nhất định phải duy trì ổn định!”

Hắn đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống, dường như đã rất nhanh bình tĩnh lại. Sẽ không có biểu hiện gì kích động, chỉ là nhìn Trần Trác: “Không Nhóm, chuyện đã xảy ra, cũng nên đối mặt giải quyết. Người thấy thế nào về chuyện này?”

Kỳ thực Trần Trác cũng có chút chột dạ, hắn là mưa thần bên cạnh, phụ trách cân đối công việc của Đảng, đệ nhất nhân. Hắn hiểu rõ tường tận các thế lực chính trị trong nước, lại có giao thiệp rộng khắp. Lúc trước mưa thần xuất ngoại, đã từng hỏi hắn tình hình trong nước đã an bài xong xuôi chưa. Hắn vỗ ngực đảm bảo. Quả thật, trước khi xuất ngoại, hắn đã làm rất nhiều việc, những thế lực Bắc Dương còn sót lại đều được an trí ở các địa phương. Phía Quốc Dân đảng cũng đã chào hỏi, Tổng Giáo Nhân bằng lòng toàn lực phối hợp, ổn định cục diện trong nước. Một số kẻ thất thế nhưng vẫn có năng lực hoạt động, hắn đều cho trợ cấp, đuổi bọn chúng ra nước ngoài khảo sát. Chỉ cần chờ mưa thần trở về, mọi chuyện sẽ êm xuôi. Nào ngờ lại náo ra chuyện lớn như vậy, ảnh hưởng sâu sắc đến thế. Tuy nhiên, mưa thần tìm hắn đến, lại không hề trách cứ. Ngược lại, còn gánh vác trách nhiệm. Cảm kích xong, hắn cũng cẩn thận suy nghĩ, vấn đề này thế nào cũng thấy có chút kỳ lạ. Lẽ ra những người thuộc đảng Hòa Bình Tiến Bộ hiện nay, sau khi ba đốc phương Nam tuyên bố quy thuận trung ương, đều

đã tìm mọi cách để chen chân vào chính phủ và nghị hội, cũng không phải là không muốn đầu quân vào phủ Tổng thống để chống đối. Kể cả Hồ Hán Dân, từ đầu đến cuối vẫn không vừa mắt mưa thần. Trong khi uy danh của mưa thần ở trong nước như mặt trời giữa trưa, sau một loạt thắng lợi, cuối cùng trở thành một nhân vật không thể bị đánh bại. Không ai còn có thể tìm ra sơ hở trong chính sách của mưa thần để công kích. Không phải vì họ không có mắt nhìn, mà là không dám. Nhưng tại sao hiện tại lại náo loạn lên? Chỉ nhìn vào điện văn. Đảng Hòa Bình Tiến Bộ thành lập vội vàng, chỉ là một chính đảng chuẩn bị cho cuộc tổng tuyển cử hạ viện. Nhưng ngay sau khi mưa thần kết thúc chuyến thăm Pháp, Paris tuyên bố xuất binh hàng chục vạn quân. Bọn chúng liền có thể lợi dụng chuyện này để làm loạn, theo dân chúng, việc tham chiến ở châu Âu không có nhiều ý nghĩa, để nghị hội lo lắng về việc mưa thần tăng cường lực lượng quân sự, các mặt đều lợi dụng, trong nháy mắt tạo thành phong trào lớn như vậy. Lại còn tỏ vẻ không sợ gì. Chẳng lẽ còn có một thế lực ngầm, cao minh, đang chờ đợi để công kích mưa thần? Nếu chỉ là những nhân vật dân đảng lẻ tẻ, năm bè bảy phái có thể tự mình làm ra chuyện này, hẳn thề cũng không tin. Hẳn xuất thân từ đảng phái này, hiểu rõ hành vi và tư tưởng của bọn chúng hơn ai hết.

Hắn thì thào: "Tổng thống, mùi vị không đúng... Chúng ta đang ở trên biển, liên lạc không tiện. Tình báo về phương diện này vẫn còn quá ít. Hiện tại phải nhanh chóng về nước. Sớm ổn định cục diện. Dù phải tốn thêm thời gian, cũng phải giải quyết cho xong. Cụ thể muốn nói gì, hiện tại thực sự không nói rõ được. Cần thêm thông tin."

Mưa thần cười tán thưởng, coi như đồng ý với thái độ cẩn trọng của hắn. Về việc Trần Trác đã cam đoan trước khi lên đường, giờ lại thành ra thế này, hắn cũng không muốn truy cứu. Bây giờ không phải lúc để truy cứu trách nhiệm. Đầu óc hắn cũng đang suy nghĩ nhanh chóng. Rốt cuộc thế lực nào muốn trì hoãn việc hắn phổ biến chính sách của mình? Tổng Giáo Nhân ngầm ngầm làm chủ? Muốn lại cùng mình trở mặt? Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là

phủ định, Tổng Giáo Nhân cơ bản vẫn là người ngay thẳng, thích bày mọi chuyện ra bàn để bàn luận. Hơn nữa, nhìn tình cảnh hiện tại của hãn cũng khá chật vật, không phải là hãn. Vậy là ai? Trong nước còn ai dám khiêu chiến quyền uy của mình? Hơn nữa, lần này lại còn không chừa đường lui? Một đám tôm tép nhãi nhép dưới chiến lược cao minh như vậy mà náo ra phong trào lớn như thế? Bắc Dương đã bị mình dọn dẹp thành thật thà, dân đảng chủ lưu hiện tại đều đứng về phía mình. Không còn thế lực nào dám phản đối.

Chẳng lẽ sau lưng còn có bóng dáng của một quốc gia khác?

Ý nghĩ này như tia chớp xẹt qua trong đầu hãn. Dù chỉ là phỏng đoán, nhưng nhất định phải điều tra. Tìm ra chứng cứ. Nếu quả thật là như vậy, mình còn nhiều lựa chọn khác! Hãn vội vàng lấy giấy viết thư, bắt đầu viết điện văn tuyệt mật gửi cho Ngô Hái. Cân nhắc hồi lâu mới viết xong, hô Vương Đăng Khoa đến ngay lập tức đi đánh điện báo. Tiếp đó, lại dựa vào ghế suy nghĩ. Có nên bí mật thành lập một cơ cấu như Ủy ban An ninh Quốc gia không? Mình rốt cuộc có cần một cơ cấu an ninh nội bộ kiểu KGB như vậy không? Khi mình còn sống, còn có thể khống chế được bọn chúng. Nếu mình chết, hoặc hồ đồ. Loại cơ cấu nắm giữ quyền lực vô hạn này, giữ lại cho quốc gia này, rốt cuộc là tốt hay xấu?

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tính toán, có một bộ nội vụ cảnh chính cũng đã đủ rồi. Giám sát nội bộ càng chặt chẽ, càng đại diện cho sự suy yếu của chính mình. Cũng đại diện cho sự suy yếu của quốc gia này. Mà mình muốn, tuyệt đối không phải là điều này.

Hãn chống tay lên bàn đứng dậy, cái tinh thần tranh đấu trong nước dường như lại trở lại trên người hãn. Đến thì đến! Dù sao, Vũ lão tử một

đường đi tới, gặp không ít phiền toái, nhưng cuối cùng, càng ngày càng
cường đại, vẫn là ta!.

STT 282: Chương 5: Thế giới mới

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 83: Bằng hữu

Trên bến Thượng Hải, đội ngũ chào đón giờ phút này đông nghịt. Mặc kệ các thành thị khác, các vùng miền khác có cảm nhận ra sao về mưa thần, thì thành phố này vẫn luôn là nơi ủng hộ mưa thần nhất. Âu chiến cũng mang lại lợi ích to lớn cho Thượng Hải, thành phố công thương nghiệp lớn nhất Trung Quốc. Giới phú hào Giang Chiết ở Thượng Hải, giờ đây ai nấy đều cầm trong tay những tờ chi phiếu. Vòng vốn, xây dựng nhà máy. Cung cấp cho châu Âu các sản phẩm công nghiệp nhẹ, từ bột mì, sợi bông, khoáng sản, quân trang, áo len, lều bạt đều được sản xuất ồ ạt, chất đầy thuyền bè đưa ra ngoài. Xưởng đóng tàu Giang Nam tận dụng máy hơi nước của Mỹ để lắp ráp, sản xuất ra những chiếc tàu hàng Giang Nam cấp 5.000 tấn (vào thập niên 20, xưởng đóng tàu Giang Nam đã từng sản xuất chiếc tàu hàng vạn tấn đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc cho nước ngoài), sáu chiếc đầu tiên còn đang trên đà, đã được người Anh đặt mua. Công nhân công nghiệp ở vùng duyên hải tăng trưởng nhanh chóng, Quảng Đông sản xuất đường, Thiên Tân sản xuất áo da lông cừu, lúa mì, bột mì. Tứ Xuyên có dầu thông, cây trấu, còn có nhà máy Mã An Sơn (Mã An Sơn thuộc Giang Tô) sản xuất pháo cối, súng máy hạng nhẹ, Đông Bắc có đậu nành, gỗ, đều được bán ra với giá tốt nhất. Vì thuế thu nhập thấp, lại kích thích nhu cầu trong nước tăng trưởng. Đồng tiền Hoa nguyên đúc nên một thị trường thống nhất trong nước, giúp hàng hóa lưu thông thuận lợi chưa từng có. Kinh tế đang ở thời kỳ phồn vinh, tươi sáng. Mà Thượng Hải, nhờ

lợi thế đi trước một bước, càng củng cố địa vị kinh tế của mình tại Trung Quốc. Những thương nhân này có phần cố chấp cho rằng, chính vì ủng hộ mưa thần nên họ mới có được địa vị như ngày hôm nay. Vì vậy, họ mua trái phiếu quốc gia, đầu tư vào việc xây dựng đường sắt quốc gia, vì tin tưởng vào chính quyền mà trở nên vô cùng hăng hái.

Cho nên, bất kể trong nước hiện tại có phong trào gì, dù cho các ký giả thân cận của mưa thần có cố chấp đến mấy, thì lần này họ cũng chỉ đưa ra những bài xã luận mơ hồ, cho rằng Trung Quốc hoàn toàn có thể lựa chọn lập trường trung lập hòa bình, tập trung nhiều tài nguyên hơn vào phát triển dân sinh trong nước. Trên bến Thượng Hải, những người chào đón mưa thần trở về vẫn đông như kiến. Nhìn nhận một cách khách quan, nếu trong nước không có phong trào liên quan đến hòa bình này, thì chuyến đi thăm lần này của mưa thần chắc chắn là một sự kiện quan trọng trong lịch sử Trung Quốc. Mỹ đã ký kết hiệp ước bảo vệ hiện trạng Thái Bình Dương và hòa bình giữa hai nước. Cùng với Anh và Pháp đều đã ra thông cáo chung. 16 triệu bảng Anh được thêm vào quỹ tiền tệ bình chuẩn, dùng để cho vay gần như miễn phí để mở rộng quân đội chính quy, Mỹ cho vay hơn 20 triệu đô la để xây dựng cơ sở hạ tầng. Ưu đãi đơn phương tối huệ quốc bị hủy bỏ, các khoản bồi thường bị tạm dừng, thuế quan có khả năng thu hồi tự phục vụ. Còn có một số hứa hẹn trao đổi ngầm. Áp chế ngoại giao toàn diện đối với Nhật Bản. Tất cả những điều này trước kia không thể tưởng tượng được. Vị thế quốc tế và hình tượng quốc tế của Trung Quốc gần như đạt được sự nhảy vọt về kế hoạch. Dư luận nước ngoài đã dự đoán Trung Quốc cần bao lâu để thay thế vị thế hiện tại của Nhật Bản. Mười năm, mười lăm năm. Ngược lại, không ai nói là hai mươi năm trở lên. Trung Quốc trải qua một ván cờ quốc tế như vậy, đã không còn là một quốc gia đang hấp hối chờ bị chia cắt. Mà trở thành một người tham gia tích cực vào hệ thống quốc tế hiện có. Đây quả thực là một câu chuyện thần thoại phương Đông.

Khi chiếc tàu tuyết trắng Triệu cùng với cờ hoa rực rỡ xuất hiện tại bến cảng Hoàng Phố Giang Khẩu, tất cả các chiến hạm và thuyền dân trong cảng đều đồng loạt hú còi. Các chiến hạm của Anh, Pháp, Mỹ đều dùng tín hiệu để chào mừng tổng thống mưa thần. Tất cả các quan binh hải quân tham gia chuyến viếng thăm lần này đều chấp tay sau lưng, mặc quân phục hải quân mới tinh đứng trên boong tàu. Ánh nắng xích đạo khiến họ trở nên đen khỏe mạnh, khi cười lộ ra hàm răng trắng sáng. Mưa thần đứng ở mũi tàu, kéo Lý viện, đón nhận tiếng reo hò của đám đông trên bến. Tình hình xem ra vẫn chưa đến nỗi tệ. Phải không?

Trên bến tàu, Sở Thiển Nam cũng đang đợi Tư Mã Trạ. Sau hơn hai tháng xa cách, cô gái này mới biết được cái bóng mơ hồ, lời thôi của Tư Mã Trạ đã ăn sâu vào tâm trí cô, không thể nào quên. Không còn cách nào khác, lão gia tử đành phải nhận mệnh, cùng cô đến Thượng Hải đón Tư Mã Trạ. Tiện thể giáo huấn người con rể tương lai. Bạn tốt của Sở Thiển Nam, cô bé Hồ Nam Lăng Tố Tuyết, đương nhiên cũng đi cùng. Cô cũng muốn nhìn xem vị sĩ quan trẻ tuổi cao lớn kia, người luôn nhíu chặt mày, trên mặt hiện rõ vẻ vất vả gian nan nơi đất khách quê người. Mọi người đều về nhà. Đợi họ có bạn bè, có người yêu, có gia đình... Về nhà thật tốt, đối với một người Trung Quốc mà nói, về nhà, vĩnh viễn là điều đáng mong đợi nhất.

Khi đặt chân lên mảnh đất tổ quốc sau hơn hai tháng xa cách, cảm giác duy nhất của mưa thần lúc này là an tâm và an tâm. Dù có vẻ vang thế nào ở nước ngoài, cũng không bằng cảm giác gắn bó máu thịt mà mảnh đất này mang lại cho hân. Hân thuộc về nơi này, và chắc chắn sẽ cùng mảnh đất này hướng tới tương lai. Mặc cho đội quân nhạc đang tấu lên những khúc nhạc hùng tráng, cờ xí và khẩu hiệu chào mừng cùng nhau tung bay. Nhưng trái tim hân lại yên tĩnh lạ thường, sự nôn nóng bất an trong suốt chuyến đi về nước dường như đã biến mất, chỉ cần hân ở trên mảnh đất này. Vận mệnh do chính mình làm chủ! Không ai có thể sai khiến! Hân ngẩng đầu lên, nhìn

những đại biểu của Thượng Hải, các đại biểu chính phủ đang tươi cười chào đón. Hần lại quay sang, nắm tay Lý viện đứng ở một vị trí cao, vẫy chào những người dân đang chào đón mình. Gió sông lay động vạt áo hần, bay cao thật cao. Đối lại là những tiếng reo hò càng lúc càng lớn. Tất cả sự bất an trong thời gian tổng thống vắng mặt, tất cả những con sóng ngầm, lúc này dường như không cần phải lo lắng nữa. Anh hùng của họ, đã trở về!

Một thương nhân lớn ở Thượng Hải, với giọng Chiết Giang, cười với bạn mình: "Bọn 'hồng lão' của Đảng Tiến bộ Hòa bình kia, khi mưa thần không có ở đây thì nhảy nhót dữ lắm, giờ hần về rồi. Sợ là chẳng có ý đồ gì đâu. Cái chốn này, cứ tự tìm phiền phức với hần. Đây không phải là đòn đầu, đầu óc có vấn đề à?" Bạn của hần cũng cười tùm tùm sờ râu: "Tốt quá! Cổ phiếu đường sắt Lũng Hải rớt giá cả tháng, lập tức sẽ tăng vọt thôi. A, đánh chết cũng không bán, ở cái chốn này, chỉ có hần nói chuyện mới chắc ăn!"

Tư Mã Trạc quả nhiên vừa xuống thuyền đã bỏ qua đội ngũ của mưa thần, tìm kiếm Sở Thiến Nam. Khi tàu nhanh chóng trở về, hần đã tranh thủ làm việc công việc tư một chút. Thông qua tổng tham mưu, hần đã điện báo cho trường học của Sở Thiến Nam, báo cho cô biết ngày họ đến Thượng Hải. Trong lòng hần lúc này không có gì chắc chắn, không biết Sở Thiến Nam có đến đón hần không. Mặc dù trong lòng luôn có chút mong đợi, nhưng lại sợ rằng mình sẽ chỉ nhận lại càng nhiều thất vọng. Giữa đám đông, chỉ thấy những gương mặt kích động reo hò chào đón mưa thần. Hần nhìn quanh, bỗng nhiên phía sau có người vỗ nhẹ. Hần đột nhiên quay người lại, liền thấy Sở Thiến Nam trừng lớn mắt nhìn hần: "Biết về rồi à?" Cô gái trông có vẻ hung dữ, nhưng khóe miệng lại không giấu được vẻ dịu dàng. Vui mừng khôn xiết lập tức che lấp đi bộ óc thông minh nhất của quân đội chính quy Trung Quốc. Ngày thường, sự e ngại đối với cô gái này không biết đã chạy đi đâu. Hần liền bế bổng cô lên. Trong đám đông xoay vòng. Cô gái ban đầu sững sờ, sau đó cùng Tư Mã Trạc cười vui vẻ. Chỉ

khiến lão gia tử luôn nghiêm khắc ở một bên tức giận đến mặt lúc xanh lúc trắng. Gia môn bất hạnh a...

Lăng Tuyết thấy thế, trên mặt cũng nở nụ cười dịu dàng, còn muốn an ủi lão gia tử vài câu. Trong đám người, nàng vô tình nhìn thấy một thân ảnh đứng thẳng, người đó mặc quân phục, dáng vẻ tuy không chói mắt như Mưa Thần, nhưng lại toát ra cảm giác kiên định, bền bỉ. Dù giữa chốn đông người, vẫn cứ nổi bật đến lạ. Hắn chậm rãi tháo mũ lính, cầm trong tay. Ánh mắt như vượt qua dòng người hỗn loạn, nhìn thẳng vào mắt nàng. Mọi thứ xung quanh, trong cảm nhận của cô gái, đều trở nên tĩnh lặng, chỉ còn ánh mắt chứa đựng vô vàn lời muốn nói. Vị quân nhân chỉ khẽ gật đầu với nàng. Rồi lại đội mũ lên, nhanh chóng rời đi. Cô gái không hiểu vì sao, chỉ mỉm cười. Bạn bè đi cùng nàng, chẳng phải cũng đã nhìn thấy hắn sao?

Mưa Thần cùng đoàn đại biểu của hắn, cuối cùng cũng về nước. Vô số chuyện cần giải quyết, thúc đẩy.

"Lưỡng Dục huynh. Lâu ngày không gặp, huynh vẫn nhã nhặn như xưa. Sống an nhàn ở Thượng Hải, ta thật ngưỡng mộ huynh a. Nhớ lại những ngày cùng nhau tiến về phương Bắc trên con đường Tân Phố, thật như mới hôm qua." Mưa Thần mỉm cười, đưa ly cà phê cho Cố Chấn. Cà phê do Lý Viện pha. Hiện tại, bọn họ đang ở quán của Lý Chương Mân tại Thượng Hải. Lần này, họ ở tô giới, việc bảo vệ an ninh không cần phải thông qua sự phê chuẩn của tô giới, mà trực tiếp do vệ đội đảm nhiệm, khiến nơi này trở nên kín mít. Nhìn ra bên ngoài qua khung cửa kính sát đất, toàn là các đội viên vệ đội. Ai nấy đều cảnh giác cao độ. Lần trước, Mưa Thần suýt chút nữa bị ám sát ở đây, khiến những vệ sĩ này không thể không nâng cao cảnh giác.

Cố Chấn có vẻ phát tướng hơn trước. Hắn thuận lợi cưới được một người vợ xinh đẹp như hoa. Cũng không cần phải chạy ngược chạy xuôi thu thập tin tức khổ cực như trước. Mỗi tháng, hắn chỉ cần liên lạc với chính

phủ Nam Kinh, tìm tài liệu ở Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ, viết xã luận đăng lên báo chí là có thể kiếm bộn tiền. Giờ đây, hắn đã là một nhân vật nổi tiếng ở Thượng Hải. Nghe Mưa Thần hàn huyên, hắn chỉ cười cười. Trước mặt người này, hắn không còn là vị tư lệnh trẻ tuổi, có phần cổ làm ra vẻ, trên chiến tuyến Bắc Phạt năm xưa. Hắn có quyền uy vô thượng trong cả nước, dưới trướng có hàng chục vạn đại quân, lại có danh tiếng cao trên trường quốc tế. Ngay cả phu nhân của hắn, người mà hắn đã giúp trốn khỏi nhà để tìm Mưa Thần và Lý Viện, hiện tại cũng đã là nhân vật trang bìa của một tạp chí nổi tiếng của Mỹ. Thời gian trôi qua thật nhanh, mà người cũng đổi thay quá nhiều. Mưa Thần vẫn luôn mong muốn hắn đến Phủ Tổng thống làm việc, nhưng hắn vẫn thích giữ thân phận tự do, nói ra những lời từ tận đáy lòng.

"Vũ huynh, huynh đường xa trở về đã hẹn gặp ta. Thật khiến ta có chút không dám nhận... Huynh đi thăm viếng thế nào? Có tư liệu gì phía sau không? Huynh phải biết, đệ đệ ta hiện tại dựa vào viết lách mà sống. Nếu có thể nghe được những điều người khác không biết từ huynh, viết ra chắc chắn sẽ giúp ta rất nhiều. Tiết lộ chút đi." Cổ Chấp nhấp một ngụm cà phê, chỉ là nói chuyện phiếm. Mưa Thần ngồi trên ghế sofa, mỉm cười nhìn vị lão huynh này.

"Được rồi, Lưỡng Dục huynh, tình nghĩa của chúng ta, những lời khách sáo này không cần phải nói. Chuyện đi thăm viếng, ta sẽ tìm thời gian kể cho huynh nghe chi tiết. Ta cũng mong nhiều người hiểu rõ hơn. Chính nghĩa, nằm ở việc thấu hiểu lòng dân!" Hắn trầm ngâm một lát, nhìn thoáng qua Lý Viện đang loay hoay với bình cà phê, cô gái dịu dàng cười với nàng, rồi đi lên lầu.

"Lưỡng Dục huynh, hôm nay ta hẹn huynh đến, chủ yếu là muốn biết. Kể từ khi Đảng Tiến bộ Hòa bình thành lập, phát biểu phản đối tham chiến,

sớm đưa ra tuyên ngôn đại tuyên cử. Rốt cuộc ảnh hưởng lớn đến mức nào? Mọi người nghĩ thế nào?"

Cố Chấp cười. Hắn dùng hơi nóng của cà phê che khuất khuôn mặt mình, dường như cũng che giấu đi tâm tư thật sự: "Vũ huynh, Tổng thống của huynh có nhiều đơn vị thu thập tình báo như vậy, lại có nhiều báo chí dư luận, sao có thể không tìm hiểu tình hình? Huynh đứng trên đỉnh cao cả nước, mọi biến đổi đều nhìn thấu. Sao huynh lại không biết tình hình? Ta cho dù có viết xã luận, cũng chỉ là lệch lạc, không có gì để tham khảo cả."

Mưa Thần thần nhiên nói: "Ở vị trí cao, ắt hẳn sẽ lạnh lẽo..." Thần sắc hắn có chút cảm khái: "Khi huynh ở vị trí này, sẽ phát hiện thuộc hạ của huynh. Báo cáo tình hình cho huynh, phần lớn là hình thức. Cho dù huynh liên tục yêu cầu, họ cũng chỉ tránh nặng tìm nhẹ, không dám quá mức đắc tội với huynh. Vì sao trước kia những kẻ chuyên quyền cần đặc vụ? Theo hệ thống quan lại thông thường, họ không thể hiểu được tình hình thực tế. Ta không muốn dùng đặc vụ chính trị. Nhưng ta cũng cần biết tình hình chân thật... Phản ứng của chính phủ đối với biến cố này, ta đã rất rõ. Nhưng bây giờ ta muốn biết, dân gian nghĩ thế nào? Họ có mong muốn duy trì hòa bình trung lập không? Họ có ủng hộ việc tham gia chiến tranh trong tương lai không? Xin huynh hãy nói cho ta biết!" Thái độ của hắn thành khẩn, ngữ khí nghiêm túc, dù là lấy thân phận bạn bè nói chuyện với Cố Chấp. Nhưng áp lực của người ở vị trí cao, vẫn không thể che giấu. Hai người, dù sao cũng không thể như trước kia, là bạn bè.

Cố Chấp chậm rãi đứng dậy, đi lại vài bước. Mưa Thần chỉ lặng lẽ chờ hắn nói. Cố Chấp quay đầu nhìn Mưa Thần: "Vũ huynh, ta tuy ngu dốt, nhưng cũng đại khái biết huynh vì sao phải tham gia cuộc đại chiến này. Mọi việc huynh làm trước đây, đều là để chuẩn bị cho thời khắc này. Huynh cho rằng đây là cơ hội duy nhất để Trung Quốc vươn lên, nhanh chóng quật khởi và giàu mạnh. Trong lòng huynh, chỉ có dân tộc phục hưng và quốc

gia cường thịnh. Cơ hội lần này quả thực rất tốt. Các nước Hiệp ước đang chịu áp lực quân sự từ các nước đồng minh hùng mạnh. Nga ở mặt trận phía Đông dường như chỉ là một cỗ máy cũ nát. Nếu không có lực lượng mới tham gia, cuộc chiến này có thể sẽ kéo dài. Hệ thống thế giới lại do các nước Hiệp ước thống trị, lấy lực lượng quân sự của họ để đối lấy việc Trung Quốc có thể gia nhập hệ thống này, không còn là một bán thuộc địa hoặc một quốc gia không đáng kể, có thể tự mình nắm giữ vận mệnh của mình. Cơ hội thật khó có được! Đặc biệt là chúng ta còn vượt trên cả Nhật Bản trong cuộc cạnh tranh này! Ngoại giao của huynh và những thành công trong chiến sự trong nước, ta xin chúc mừng!"

"Nhưng huynh có nghĩ đến, đất nước chúng ta đã trải qua bao nhiêu năm loạn lạc? Tính từ thời Quang Tự bị mở cửa biên giới. Liền không có ngày yên ổn! Thái Bình Thiên Quốc, Anh Pháp liên quân thời Hàm Phong, chiến tranh Giáp Ngọ, Nghĩa Hòa Đoàn, liên quân tám nước, Nhật - Nga đại chiến ở Đông Bắc. Ngay cả khi khôi phục đến nay, huynh đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến? Quốc gia khao khát cường thịnh. Dân tộc khao khát phục hưng. Vô số thanh niên vì huynh có thể dẫn dắt họ thực hiện giấc mơ này mà sẵn sàng hy sinh tất cả. Nhưng huynh thật sự muốn hy sinh hết thế hệ thanh niên này sao? Trong nước hiện tại khó khăn lắm mới có được cục diện hòa bình, người dân đang muốn tính toán cuộc sống của mình, lại đem hàng trăm vạn thanh niên vào chiến trường châu Âu, đó không phải là chiến tranh của chúng ta! Chúng ta, phần lớn, vẫn là vì người khác mà hy sinh!"

"Nhưng dân chúng nghe nói đây là cuộc chiến tự cường do Tổng thống khởi xướng, dù trong lòng có lời oán thán, nhưng đều nói Tổng thống đã quyết định đánh, thì chắc chắn không sai. Đây đều là ta nghe được tận tai trong các con phố! Các thương nhân có thể vì chiến tranh mà phát tài nên ủng hộ chiến tranh. Nhưng dân chúng đơn thuần là tin tưởng huynh! Những người dân giản dị như vậy, không thể để họ có một cuộc sống yên bình sao? Vì sao tuyên ngôn của Đảng Tiến bộ Hòa bình tuy mâu thuẫn với chính

sách của huynh, nhưng mọi người đều sẵn lòng tuyên dương? Cũng là bởi vì mọi người đều khao khát hòa bình! Nhưng ta biết, chỉ cần huynh vừa trở về, vừa phát biểu, vừa kêu gọi, cả nước vẫn sẽ không do dự ủng hộ huynh. Bởi vì huynh bây giờ là đại diện của dân tộc! Mọi người cuối cùng vẫn sẽ vứt bỏ tuyên ngôn của Đảng Tiến bộ Hòa bình, cuối cùng đứng dưới lá cờ chiến tranh của huynh, điểm này cả nước đều không nghi ngờ! Nhưng huynh không thể cân nhắc một chút đến tiếng nói của Đảng Tiến bộ Hòa bình, áp dụng một phương thức lý trí hơn sao? Hơn nữa, ở đây ta cũng hy vọng, ta biết thủ đoạn của huynh luôn rất lợi hại, đối với Đảng Tiến bộ Hòa bình, có thể nhân từ một chút, việc này liên quan đến thanh danh của huynh!"

Mưa Thần có chút kinh hãi trước sự cố chấp trong lòng, hắn trầm mặc nửa ngày, lắng nghe tiếng thở của sự cố chấp. Bỗng nhiên, hắn nhàn nhạt hỏi: "Lưỡng Dụng huynh, huynh có phải đã gia nhập vào đảng Hòa Bình Tiến Bộ?"

Sự cố chấp im lặng, cuối cùng gạt đầu: "Ban đầu, chuyện này chẳng liên quan gì đến ta, nhưng ta đã hỏi lương tâm mình, vẫn là gia nhập. Để ta làm một người kiên định theo chủ nghĩa hòa bình. Ở đất nước này, ngoài một quốc gia cường thịnh, một dân tộc phục hưng, còn cần một vài tiếng nói khác..."

Mưa Thần khẽ lắc đầu, chỉ nói một câu: "Tương lai, huynh không hiểu. Nhưng ta biết. Nơi này không có không gian cho hòa bình phát triển, chỉ có thể dùng máu thịt của dân tộc ta, tranh thủ không gian sinh tồn cho chúng ta. Ta đến vì điều này, và cũng sẽ chiến đấu vì điều này."

Nhìn bóng lưng của sự cố chấp rời khỏi cánh cổng nhỏ, Mưa Thần đứng lặng lẽ ở cửa, biết mình đã mất đi người bạn này. Hai cánh tay nhỏ bé từ phía sau vòng lấy eo hắn, kèm theo giọng nói dịu dàng của cô gái: "Cố đại ca là người tốt..." Mưa Thần gạt đầu: "Ta biết, nhưng Trung Quốc bây giờ

không cần những người tốt như vậy." Hãn quay đầu, nhìn Lý Viện, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, dù đã kết hôn hơn một năm, sự ngây thơ của nàng vẫn không hề thay đổi.

"Ở bên ta, làm một Cô gia quả nhân, rất vất vả, nàng vẫn bằng lòng sao?"

"Ta đương nhiên bằng lòng." Nàng tựa vào lồng ngực của vị tổng thống trẻ tuổi, lắng nghe nhịp tim kiên định của hãn. Hãn là người xưa nay không hề dao động, và nàng cũng vậy. Người có thể ở bên cạnh hãn, chỉ có mình nàng mà thôi.

Không quan trọng lý tưởng, chỉ là tình yêu.

Đưa Lý Viện lên lầu xong, Mưa Thần đi đến thư phòng nhỏ, biến nó thành phòng làm việc tạm thời. Khuôn mặt hãn lộ vẻ nghiêm nghị. Hãn dặn dò Vương Đăng Khoa đi theo phía sau: "Bạch Tư Văn và Huệ Anh từ có đến không, bảo bọn họ lập tức đến gặp ta! Trước khi trở lại Nam Kinh, ta phải bố trí xong mọi việc!"

Wang Deng Khoa đáp lời: "Bạch cục trưởng và Huệ trung tá đã chờ đợi rất lâu, tổng thống đang tiếp khách, bọn họ không tiện đến. Hiện tại tôi sẽ bảo họ đến ngay, tổng thống cứ ở đây tiếp kiến."

Mưa Thần do dự một chút, khẽ nói với Vương Đăng Khoa: "Người xem những người giúp việc kia, phu nhân đang ngủ trưa, cứ để họ trông chừng phu nhân. Nếu nàng tỉnh lại và muốn xuống, lập tức thông báo cho người. Người cũng lập tức cho ta biết. Sau đó, dẫn hai người họ đến. Ta sẽ gặp họ ngay tại đây!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Vị tổng thống vào lúc này, hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng thăm thiết như lúc đi thăm, dường như đã khôi phục bản chất bàn tay sắt của mình. Thế cục vẫn đang phát triển như lửa.

Quyển thứ năm thế giới mới lời cuối sách: Cỗ như cũ rất đau, nhưng cuối cùng đã hoàn thành Chương 2: Đối mới. Hiện tại bụng lại bắt đầu réo, chuẩn bị đi mua chút đồ ăn đêm. Tối nay Nam Kinh thật lạnh a...

Oscar ở đây muốn khẩn cầu mọi người một vài chuyện, xin mọi người trong khu bình luận sách. Hãy thêm biểu tượng và cho ý kiến liên quan đến quyển sách được chứ? Mặc kệ là khen ngợi hay phê bình, Oscar đều cảm thấy rất vui. Nhưng hiện tại, có những bình luận sách lại đi quá xa. Nhìn những bình luận hỗn tạp và tồi tệ như vậy, tâm trạng Oscar rất tệ, và tâm trạng của các độc giả cũng không tốt.

Xin mọi người, hãy bình tĩnh một chút được chứ? Có gì không đúng cứ mắng tôi thoải mái. Đừng có nhắm vào nhau.

Gần đây, khu tác giả chuyên của Oscar luôn có vấn đề, không thể quản lý bình luận sách, rất nhiều bạn có lẽ cho rằng Oscar đang làm trò, nên không thèm thêm tinh hoa. Sự thật không phải như vậy. Hiện tại, đôi khi tôi còn không nhìn thấy số lượng đặt mua của mình! Oscar nhất định sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề, khôi phục việc quản lý bình luận truyện. Để sự chú ý của mọi người trở lại với cuốn sách.

Hành trình viễn chinh của quân đội sắp bắt đầu, rất cần mọi người ủng hộ!!

STT 283: Chương 5: Thế giới mới

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trực•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 84: Tranh chấp

Đối với thời đại mới mẻ này, đám bách tính bình thường chỉ cảm nhận được đôi chút thay đổi xung quanh. Cảm thấy súng đạn rốt cuộc không còn nổ, tiểu lại chuyên trách thu thuế cũng ít đi. Lúc đi cáo trạng không cần đến nha môn Huyện thái gia, sáu phòng ba khoa đều phải hồi lộ vài lần. Thời gian dần trôi, cuộc sống có thể khá hơn một chút, lương thực hàng năm về cơ bản đủ ăn, thỉnh thoảng còn có chút tích lũy, có thể đi chợ phiên, mua chút đồ Tây. Giặc cướp ở quê nhà cũng ít đi nhiều, nhờ có đội cảnh sát trấn áp. Hàng năm không phải nộp thuế má gì, lần trước cái lão sở trưởng công sở ở trấn, lại thu hai xu tiền chợ của mỗi người, không biết vị tổng thống kia làm sao biết được. Ở trung tâm huyện, mấy người mặc chế phục vải nỉ đen, nghe nói là người của liên chính lão công gia (Phủ tổng thống cùng chính phủ vụ cảnh chính bộ liên hợp thiết lập liên chính công thự, trực tiếp chịu trách nhiệm trước tổng thống và thủ tướng, thiết lập đến cấp trung tâm huyện, phần trước chương « thẩm phán » có đề cập) phái đến, đã mời hẳn đến trung tâm huyện uống trà! So với trước kia, cái đại soái này, cái đại soái kia, hàng năm mỗi nhà phải nộp mười mấy xâu thuế má linh tinh, thời gian quả thực có chút xoay chuyển!

Nghe nói tất cả những điều này, đều là do vị Hoàng đế tổng thống mới mang đến cho họ. Thế là những người dân này liền đến thị trấn mua chân dung của ngài, giá tám đồng một bức, mang về thờ trên bàn thờ tổ tiên, các

cụ đều nói, thay đổi triều đại, cuộc sống của dân chúng mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thay đổi triều đại, thường thường chính là kiếp nạn của họ. Lần này mới được mấy năm, đám lương thực còn chưa kịp nã súng máy, cuộc sống đã yên ổn trở lại, thật sự là vị hoàng đế tổng thống này phù hộ! Nghe nói ngài còn lấy vàng bạc từ kho ra, bảo những địa chủ kia giảm tiền thuê đất. Thật sự là muốn ông trời phù hộ ngài sống lâu thêm mấy năm!

Thỉnh thoảng có con cháu ra đi làm lính, trở về thăm nhà, đều mang về một bó lớn phiếu khôi phục. Hiện tại đổi thành cái gì hoa nguyên. Dù sao đều có chân dung của vị tổng thống trẻ tuổi kia, đối với dân chúng không khác gì nhau. Những đứa con đi ra, trở về đều mặc áo vàng dương vải nỉ da cạp, cái eo thắt tấp đi lại trong thôn. Từng nhà đại cô nương đều đứng sau khe cửa nhìn với ánh mắt nặng trĩu. Miệng đầy đều là những danh từ mới của quốc gia, dân tộc. Theo bọn họ, địa chủ giảm tiền thuê đất, là vì tổng thống không thu công lương quốc thuế. Thảo nào hiện tại những tiểu địa chủ này đều tự mình xuống ruộng làm việc, còn đại địa chủ thì dứt khoát dọn nhà vào trong huyện thành làm những việc khác! Gần vùng duyên hải, trong thôn ngày nào cũng có người mặc trường sam từ huyện xuống, nếu không phải chiêu mộ người vào đại công nhà máy, thì cũng là muốn thiết lập công ty mẫu tư sản phẩm nông nghiệp của hoàng tử, thu mua lương thực, trứng gà, heo của họ, máy móc buôn bán một chút rồi đem đi! Không biết đến khi nào người phương Tây cũng muốn ăn lương thực Trung Quốc. Dù sao, người vào nhà máy cũng gửi tiền về, thu mua đồ của họ. Toàn là tiền giấy. Năm hào tám hào cẩn thận gom lại, tương lai cũng có thể xây nhà! Cuộc sống tốt hơn, điều này không sai. Những đứa trẻ tham gia quân ngũ trở về đều nói đây là quân đội chính quy quang vinh của họ, dưới sự lãnh đạo của tổng thống đã đánh ra cục diện này! Tổng thống lần này còn đi nước ngoài, cùng với đám quý Tây Dương ký điều ước, đám quý Tây Dương lấy ra bao nhiêu đại dương cầu xin tổng thống phát binh mấy chục vạn đi cứu họ. Theo những danh từ mới trong miệng bọn trẻ, cái này gọi là đánh ra vị thế quốc tế!

Các lão nhân không hiểu điều này, ngậm tẩu thuốc nhìn những đứa con trai khỏe mạnh của mình mà có chút đau lòng. Nhưng đều biết tổng thống là muốn mang đến cuộc sống tốt đẹp cho bách tính. Quý Tây Dương đã ước hiệp Đại Thanh đến vong quốc. Hiện tại không dám khi dễ tổng thống. Tương lai cuộc sống nên tốt hơn. Các lão nhân giản dị đều lặng lẽ thờ dài, dặn dò con cháu có quốc gia thì đừng quên nhà. Cha mẹ biết con đang làm những việc chính đáng, không phải giày xéo dân chúng. Trong nhà quang cảnh ổn định, không cần lo lắng. Khuyên con ngủ ngon, hai ông bà già dưới ánh đèn nhìn nhau rơi lệ. Nhưng con lại tỉnh giấc. Vẫn là mùi thơm ngào ngạt của dầu cơm chiên trứng gà trong nhà. Đưa con đến huyện thành lên xe lửa rút quân về đội. Dặn đi dặn lại nói phải làm thật tốt, cho tổng thống nở mày nở mặt, bản thân cũng phải cẩn thận. Gia đình quân nhân hiện tại cũng có sự quan tâm. Nên nộp địa tô, huyện đều giúp gia đình quân nhân nộp. Bình an trở về, trong nhà còn muốn cho con cưới vợ trẻ..... Mãi đến khi con bị đoàn tàu sắt lớn mang đi thật xa, các lão nhân vẫn nhìn về phía xa, nghĩ đến nụ cười tự hào của con, lâu thật lâu không muốn rời đi.

Mà tại các thành phố lớn duyên hải, còn có những tỉnh thành thị đã sớm khai thông. Những người lấy công thương nghiệp làm chủ lại có cảm giác khác về sự thay đổi của thời đại. Họ cũng là những người được hưởng lợi từ sự thay đổi của thời đại. Thương nghiệp toàn diện khôi phục, công nghiệp bắt đầu xây dựng quy mô lớn. Chính phủ phát hành quốc trái hoặc mượn tiền của Tây Dương để sửa đường, xây cầu, tăng thuế quan đối với hàng Tây. Bảo vệ sức cạnh tranh của họ. Theo tiền tệ ổn định, bỏ vàng, nội chiến dừng lại. Sản phẩm công nghiệp của họ đã mở ra thị trường tiêu thụ trên toàn quốc. Sức mua của dân chúng từng chút một tăng lên. Quan trọng nhất là, do chiến tranh, thị trường quốc tế cũng dần mở ra! Nhu cầu về nông sản gần như vô hạn, họ thiết lập các nhà máy gia công ở nhiều nơi, xay bột mì, sản xuất bột trứng gà, đồ hộp. Từng chuyến tàu vận chuyển về châu Âu. Nông sản mặc dù giá cả tăng cao, nhưng đổi lại họ bán những sản phẩm diêm dương đình vải dệt bằng máy cho những hương dân có chút tiền, lại là

một khoản lợi nhuận! Một số thương nhân có chút tích lũy, nhìn thấy lợi nhuận lớn của công nghiệp nặng hiện tại, góp vốn mua cổ phiếu đường sắt, góp vốn mua cổ phiếu nhà máy thép, súng ống đạn dược mới xây dựng của quốc gia. Tại Thiên Tân, mười ba đại thương nhân nổi tiếng, thế mà tự mình buôn bán một nhà máy axit sunfuric và nhà máy tẩy rửa! Quân đội chính quy tăng cường quân bị đặt hàng, đặt hàng ở nước ngoài. Lập tức khiến họ no bụng. Nhưng những đơn đặt hàng này yêu cầu cao, buộc họ phải áp dụng kỹ thuật mới của nước ngoài. Công nhân kỹ thuật không đủ, các trường kỹ thuật mọc lên như nấm. Đầu tư xử lý trường kỹ thuật nhà máy, chính phủ ưu tiên đặt hàng, còn giảm thuế! Thì ra trước đây mọi người đều sợ tỏ vẻ giàu có, không phải quân chính đại cục thì mời mọi người đi họp, không nộp bao nhiêu quân phí, đóng cửa đánh súng ngắn, ai cũng dừng hòng. Hiện tại mọi người nói chuyện đều là vũ khí lớn. Nghị viên còn muốn đến gặp ta, không phải thương hội của chúng ta không bỏ phiếu, không cho họ lên đài trợ uy, nếu không thì còn không phải xám xẹt xuống đài. Nhìn thấy tài sản ngày càng tăng, nhìn thấy thương nhân nước ngoài và họ liên hệ ngày càng khách khí. Ai nấy năm mơ cũng sẽ cười tỉnh. Nếu lại trở lại cuộc sống trước kia, vậy thì không chịu nổi! Phản ứng của họ là tích cực mua công trái, bỏ phiếu cho Liên Bang đảng trong mỗi cuộc bầu cử địa phương. Tăng cường địa vị cho vị tổng thống tài ba, chính là bảo vệ địa vị của chính họ! Đối với kế hoạch xuất binh châu Âu của tổng thống, họ càng giơ hai tay hai chân tán thành. Đây cũng là vì họ khai thác thị trường! Một triệu quân viễn chinh, quân phí mấy cường quốc tính tiền, chính phủ của mình lại móc ra một ít. Đây là bao nhiêu đơn đặt hàng! Hiện tại không cần nói, quân đội ở phía trước mở thị trường, họ liền nhanh chóng xây dựng nhà máy, nâng cấp kỹ thuật!

Tại các trường học dành cho thanh niên, học sinh, tầng lớp trí thức còn có một số nhân vật chính trị lớn tuổi. Tiếng nói cũng có chút phức tạp. Đặc biệt là đối với những người được xem là người dẫn dắt dư luận trong giới học sinh, thanh niên, cùng với tầng lớp trí thức. Tư tưởng dân tộc chủ

nghĩa, cùng với một loạt các chính sách và chiến tranh vì độc lập tự cường của quốc gia, đều nhận được sự ủng hộ tuyệt đối của họ. Đây cũng là tiếng hô tự cường mà họ đã kêu gọi từ cuối thời Thanh đến nay!

Nhưng sau khi "Mưa Thần" đi vòng quanh thế giới, đã tâm thực sự của hẳn dần lộ rõ. Kế hoạch của Trung Quốc là huy động hàng trăm vạn quân tham gia chiến tranh châu Âu, khiến cho có những tiếng nói bất đồng. Đặc biệt là sau khi "Đảng Tiến Bộ Hòa Bình" xuất hiện, những tiếng nói bất đồng này càng lúc càng lớn.

Trong số những người phản đối, họ cho rằng các cường quốc phương Tây đã ức hiếp chúng ta quá lâu. Lần này, cuộc chiến chó cắn chó ở châu Âu là cơ hội tốt để trong nước nhìn ngó. Đồng thời, lợi dụng điều này để thu hồi những quyền lợi đã mất. Dân gian còn có một tiếng hô khác, đó là lợi dụng cơ hội này để chinh đồn quân đội, thu hồi toàn bộ lãnh thổ Đông Bắc. Bước tiếp theo là phát triển hải quân, thu hồi Đài Loan. Đem quân đội tinh nhuệ của mình vào những cuộc chiến tranh để quốc này, xem nhẹ an ninh trong nước, liệu có phải là một lựa chọn sáng suốt?

Một số học sinh, thanh niên căm ghét tất cả các cường quốc như nhau, không thiên vị bên nào. Họ cũng bị những chiến thắng liên tiếp của "Tân Dân Quốc" làm choáng váng đầu óc, cho rằng không cần giúp đỡ ai, cứ thế mà tự mình hành động. Thậm chí, một số người tự xưng là trí thức, các nhà bình luận, các nhà hoạt động chính trị còn tuyên bố rằng "Mưa Thần" tự tiện quyết định vận mệnh quốc gia, là dấu hiệu của độc tài. Việc tự tiện ký kết các điều ước mà chưa được quốc hội thông qua là hành động vi phạm hiến pháp nghiêm trọng. Cần phải phản đối mạnh mẽ và hạn chế những hành động sẽ ảnh hưởng đến nền tảng của nước cộng hòa. Những người này phần lớn là những người tham gia "Đảng Tiến Bộ Hòa Bình".

Tiếng nói phản đối đã trở thành một cuộc đấu tranh chính trị trần trụi. Đương nhiên, những người ủng hộ "Mưa Thần" vẫn chiếm đa số. Nhưng

trong thời gian "Mưa Thần" vắng mặt, hai bên đã kịch liệt tranh giành quyền chủ đạo trong dư luận. Trên báo chí, mỗi ngày đều diễn ra những cuộc khẩu chiến nảy lửa. Nếu không nhanh chóng chuyển biến được tình hình này, thì sẽ bất lợi cho toàn bộ kế hoạch động viên quốc gia của "Mưa Thần".

Còn hẳn, đang lặng lẽ tìm kiếm thời cơ thích hợp để ra tay, tạm thời khiêm tốn. Chờ thời thế thay đổi. Một khi có cơ hội, hẳn sẽ ra tay nhanh như chớp, giải quyết dứt điểm những rắc rối. Điểm này, ngay cả kẻ thù của hẳn cũng không nghi ngờ. Nhưng trong số những người ủng hộ hẳn, vẫn có nhiều người kiên trì lên tiếng.

Bên ngoài lễ đường của trường sư phạm số một thủ đô, không khí náo nhiệt. Các học sinh lần lượt tiến vào lễ đường. Cổng lễ đường treo tấm biển "Diễn thuyết về sự kiên định". Vị chính trị gia nổi tiếng này cũng đặc biệt đến trường sư phạm số một thủ đô để phát biểu diễn thuyết về hòa bình. Nghe nói còn muốn gặp gỡ nhiều nghị viên nữa. Các học sinh rất hứng thú với vị nhân vật được coi là huyền thoại của giới trẻ này. Tất cả đều đổ xô vào lễ đường.

Trong lễ đường nhanh chóng không còn chỗ trống, các học sinh lại chen chúc ở bên ngoài sân. Một số học sinh mặc đồng phục có phù hiệu màu vàng hồng, có vẻ là những người tham gia chương trình sĩ quan dự bị của trường. Từng người với vẻ mặt không thiện cảm nhìn những người ủng hộ sự kiên định. Mặc dù những người ủng hộ sự kiên định phần lớn là những học sinh yếu đuối, số lượng cũng không nhiều. Nhưng trong số đó còn có không ít giáo viên, giáo sư. Khiến cho những học sinh sĩ quan dự bị có chút kiêng dè. Tuy nhiên, những lời mắng chửi thì không ngừng. Vừa mắng đối phương là phần tử hiếu chiến, vừa mắng là kẻ hèn nhát. Không ít học sinh đứng xung quanh cổ vũ, đủ loại cờ xí, băng rôn vung vẩy, diễn thuyết còn chưa bắt đầu đã rất náo nhiệt.

Lăng Tồn Tuyết ôm túi sách vải, chen lẫn trong dòng người, cái rét đầu xuân khiến nàng đổ mồ hôi. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch có chút bối rối. Thời tiết này, nàng mặc áo dài nữ sinh đơn giản, eo được chính tay cô gái tỉ mỉ cắt may. Thêm vào đó là chiếc quần hoa nhỏ. Cùng với vẻ đẹp của nàng, sau khi trải qua sương gió, gặp tuyết trả hết nợ. Mặc dù có chút chật vật. Nhưng cũng khiến người ta phải ngoái nhìn. Không ít nam sinh đi ngang qua nàng, nhìn thấy "băng sơn giáo hoa" nổi tiếng của trường. Ánh mắt không rời. Muốn làm quen nhưng lại nhớ đến sự lạnh lùng trước sau như một của cô gái, không biết phải mở lời thế nào.

Lăng Tồn Tuyết thầm oán trách Sở Thiên Nam, nói là gặp nhau ở cửa lễ đường, đã tìm chỗ cho nàng. Sao bây giờ lại không thấy bóng dáng đâu! Nghe những tiếng mắng chửi, càng cảm thấy phiền lòng. Sở Thiên Nam tìm được người yêu rồi, thì không còn thân thiết như trước nữa. Nghĩ đến Tư Mã Trạm và cái vẻ hạnh phúc ngốc nghếch của nàng, nàng lại không nhịn được mà bật cười. Đột nhiên trong lòng lại hiện lên bóng dáng của người đàn ông cô độc trong đám đông, nàng lại càng thêm phiền muộn.

"Tồn Tuyết! Sao lại chen lẫn ở đây? Muốn nghe diễn thuyết của Cố tiên sinh à? Cha ta và Cố tiên sinh là bạn tốt, trước đó đã sắp xếp, cố ý để lại mấy chỗ cho ta. Hay là vào chung đi!" Một giọng nói đầy tự tin chào hỏi nàng. Chủ nhân của giọng nói là một chàng trai cũng tự tin không kém. Lăng Tồn Tuyết nhận ra hắc, nhân vật nổi tiếng của trường. Con trai của một thương nhân lớn ở Thượng Hải. Nhưng nhất thời không nhớ tên là gì, hơn nữa, bọn họ quen biết nhau từ lúc nào? Cô gái ngơ ngác nhìn hắc, chàng trai cho rằng đã được đồng ý, hưng phấn đến mức đưa tay ra muốn nắm tay nàng. Lại bị một cô gái thô lỗ gạt tay ra: "Tránh xa ra! Chúng ta quen biết người sao? Tồn Tuyết, đi theo ta!"

Quả nhiên là Sở Thiên Nam, cô gái xinh đẹp, hào sảng. Lăng Tồn Tuyết như gặp được cứu tinh. Ngoan ngoãn ôm túi sách vải đi theo nàng. Chàng

trao nhìn Sở Thiển Nam bằng ánh mắt đầy lửa giận, chỉ có thể nén giận. Cô gái này hẳn không thể đắc tội, nghe nói vị hôn phu của cô là ái tướng số một của tổng thống "Mưa Thần" hiện tại, được mệnh danh là "bộ não" của quân đội, thiếu tướng Tư Mã Trạ! Hẳn ở bên cạnh Sở Thiển Nam còn bị quản chặt, huống chi là mình... Thật đáng tiếc cơ hội tiếp cận đại mỹ nữ Lăng Tôn Tuyết a...

"Sao lại một mình xông xáo lung tung thế này? Không biết có người đang để mắt đến người à? Bảo người đợi ta ở cửa không chịu đợi. Nếu không có ta ở bên cạnh chiếu cố, người, con thỏ trắng nhỏ này không biết sẽ thế nào đâu!" Sở Thiển Nam vừa mở miệng đã trách móc Lăng Tôn Tuyết. Sau khi xác định tình cảm với Tư Mã Trạ, nàng thực sự rạn vỡ.

Lăng Tôn Tuyết cảm thấy có chút tủi thân, chớp chớp đôi mắt to đen láy, cảm thấy mình thật ủy khuất. Ai bảo trước không thấy bóng dáng đâu! Cũng không biết phải phân bua thế nào, đành phải nhỏ giọng nói: "Người sớm gả đi cho rồi, xem không có người chiếu cố ta có sống tốt không. Dù sao đại ca Tư Mã cũng mong người cưới về nhà..."

Nghe "thỏ con" bắt đầu phản kháng. Sở Thiển Nam buồn cười quay đầu nhìn nàng, mặt đầy uất ức: "Chuyện của ta và Tư Mã không cần người quan tâm, ta và hẳn đã nói rồi, tốt nghiệp ta còn muốn đến những nơi xa xôi để dạy học vài năm nữa! Dù sao hiện tại hẳn cũng có nhiều việc lớn. Suốt ngày ở bên cạnh tổng thống của hẳn không được... Còn người và hẳn thì sao? Ở Nam Kinh bị Tư Mã kéo đến mấy lần. Hai người đều ngăn người ra, cũng không biết nói chuyện. Bây giờ người ta cũng rời khỏi Nam Kinh, rốt cuộc người nghĩ gì?"

Mặc dù xung quanh vẫn ồn ào náo nhiệt, nhưng vừa nhắc đến gì đó quan trọng, Lăng Tôn Thương Tuyết đã cảm thấy thế giới xung quanh như chậm lại, không còn một chút âm thanh. Nàng đứng vững bước chân, nhìn về mặt thành thật của Sở Thiển Nam. Nàng và gì đó quan trọng rốt cuộc là chuyện

gì? Mỗi lần gặp gỡ, nàng đều nhìn thấy trong mắt gì đó quan trọng ngọn lửa tình cảm mãnh liệt, bản thân nàng cũng vậy! Nhưng người đàn ông đó luôn bao bọc nàng, dường như muốn một mình gánh vác mọi thứ. Hắn rời Nam Kinh, nhập ngũ, chỉ để lại cho nàng một bức thư đơn giản: “... Thân đã hứa với quốc gia, lấy gì làm nhà. Quân nhân kết cục, chỉ có sa trường. Nhìn quân thiện tự trân trọng, chớ lấy một gã vũ phu quê mùa mà niệm.” Nàng chỉ cảm thấy, người đàn ông đó có ý thức hy sinh mãnh liệt. Trong lòng hắn có nhiều điều không muốn nói, chỉ mong được hiến dâng sinh mạng trên chiến trường, hắn không dám nắm giữ tình cảm này. Mà nàng, cũng chỉ có lúc này, mới yếu ớt thở dài.

Sở Thiển Nam nhìn Lăng Tồn Thương Tuyết thất thần, bỗng nhiên trong lòng mềm nhũn. Ban đầu, bị Tư Mã Trạm nhờ vả, thế nào cũng phải giúp gì đó sáng tỏ nói vài lời hữu ích, hỏi han tâm tư của nàng. Nhưng hai người lại xa cách đến vậy, chỉ có thể nhìn nhau từ xa. Hiện tại lại mỗi người một nơi. Nhìn nàng đau khổ, mình còn có gì để hỏi? Tình cảm đã định trước, phía sau chỉ còn trông vào duyên phận của hai người. Nàng đổi chủ đề: “... Tồn Thương Tuyết, người thấy hứng thú với bài diễn thuyết của Cố tiên sinh lắm sao?”

Lăng Tồn Thương Tuyết khẽ gật đầu: “Ta vẫn luôn theo dõi các bài viết trên báo và xã luận của ông ấy, cảm thấy những ý tưởng của ông rất hay. Lần này được nghe Cố tiên sinh diễn thuyết, ta rất mong đợi. Ta còn lo hiệu trưởng không mời Cố tiên sinh đến. Dù sao nơi này cũng là quốc lập sư phạm.” Sở Thiển Nam hừ một tiếng: “Cố chấp bên trong công việc của hắn có động năng lượng lớn thế nào. Hắn đã quyết tâm đến các trường học ở Nam Kinh diễn thuyết vài lần, hiệu trưởng dù không mời, hắn cũng có cách. Hiện tại náo nhiệt lắm, đánh đấm lẫn lộn. Còn có Mưa Thần đang theo dõi. Xem ra, lần này lại giống như hội nghị bốn nhân vật lớn lần trước, cuối cùng cũng có người gặp xui xẻo!” Sở Thiển Nam bên ngoài có vẻ tùy tiện, nhưng thực ra kiến thức không hề ít. Lão cha nàng thường hận nàng không

phải là đàn ông. Hiện tại ở cùng Tư Mã Trạ, Tư Mã Trạ thỉnh thoảng nói vài câu, khiến nàng càng hiểu rõ tình hình thời cuộc.

Lăng Tôn Thương Tuyết nhìn Sở Thiến Nam, trong mắt ánh lên vẻ suy tư. Sở Thiến Nam vội vàng giơ tay lên cầu xin tha thứ: “Tôn Thương Tuyết, đừng nhìn ta như vậy được không? Nếu ta là đàn ông, người nhìn ta như thế, ta không phải là a ô một ngum nuốt chửng người rồi.” Lăng Tôn Thương Tuyết cười nhạt: “Xinh đẹp nam, người cũng tán thành đánh trận sao? Ta thấy Cổ tiên sinh nói cũng có lý, có một số người chỉ muốn chủ động đối lấy thứ gì đó, chứ không phải vì bảo vệ lợi ích quốc gia dân tộc, thì sự hy sinh đó, quốc dân có cần phải nỗ lực không?”

Sở Thiến Nam nhíu mày: “Tư Mã nói với ta, chúng ta không mạnh lên, dù hiện tại không bị đánh, sau này vẫn phải bị đánh. Mà tham gia chiến tranh lần này, chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta nhanh chóng mạnh lên. Hẳn nói rất có lý... Có một số việc, chúng ta phải chủ động tranh thủ... Ai da, chúng ta là hai cô gái, nghiêm túc nói những chuyện này làm gì? Diễn thuyết của Cổ chấp bên trong sắp bắt đầu rồi! Còn không mau đi xem thần tượng của người!” Lăng Tôn Thương Tuyết cười một tiếng, bị nàng kéo chạy vào trong, khí thế của Sở Thiến Nam, quả nhiên khiến người ta tan tác. Không khỏi lại nghĩ đến người đàn ông kia, hẳn sẽ đứng trên chiến trường Châu Âu, như nguyện vọng của hẳn, lao vào cuộc chiến khốc liệt nhất này.

Diễn thuyết của Cổ chấp bên trong ít nhất tại thủ đô sư phạm, biến thành một trò hề từ đầu đến cuối. Chưa nói được vài câu, bên dưới đã có người la hét, chửi bới quân bán nước. Cờ nhỏ, giày, màn thầu, thau cơm đều ném lên. Người tổ chức và những người ủng hộ Cổ chấp bên trong liền mắng những kẻ gây rối. Những người phản đối ngôn luận của Cổ chấp bên trong đều là thanh niên nhiệt huyết, náo loạn lên là cả hai bên cùng nhau. Mấy vị lão sư, giáo sư cũng không tránh được tình hình, hai bên dứt khoát ra tay đánh nhau. Những học sinh dự bị sĩ quan kéo dây lưng quân dụng vung vẩy,

ô ô rung động. Quả nhiên là đánh đâu thắng đó. Người ủng hộ Cố chấp bên trong dù cố gắng chống cự, nhưng vẫn bị đánh tơi bời. Cố chấp bên trong ban đầu còn cố gắng duy trì trật tự trên đài. Hô nửa ngày, mọi người coi như không tồn tại, ném đồ càng nhiều. Đành phải dưới sự bảo vệ của người tổ chức mà rút lui. Tranh chấp hỗn loạn như vậy, chẳng qua chỉ là một sự thu nhỏ, phản ánh cuộc tranh luận gay gắt về việc tham chiến Châu Âu trong dư luận lúc bấy giờ. Những người phản đối xuất binh, dường như đang dốc hết sức, chiến đấu với Mưa Thần. Mà phe ủng hộ Mưa Thần hùng hậu, cũng hô vang khẩu hiệu, vì dân tộc nhanh chóng quật khởi, xuất binh Châu Âu!

Mưa Thần mặc dù đã về Nam Kinh, nhưng lần này lại không đến nghị hội để báo cáo, để cả nước nghe được tiếng nói của mình. Đối với Đảng Tiến bộ Hòa bình cũng không có biện pháp áp chế. Dường như chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Nhưng hiện tại cả nước đều biết thủ đoạn hậu phát chế nhân của hãn, Tổng giáo nhân cũng từng đến cầu kiến Mưa Thần, hy vọng hãn có thể hòa bình giải quyết tranh chấp lần này, không cần dùng đến Thái Cực bưng thủ đoạn. Mọi người đều biết phong trào tạm thời này sẽ lắng xuống. Nhưng làm thế nào để lắng xuống, liệu có làm lung lay nền tảng quốc gia hiện tại, liệu có tránh được tổn thương một bộ phận lòng người hay không, thì không ai dám chắc.

STT 284: "Keng" một tiếng, chuông cửa điện vang lên. Đúng l...

"Keng" một tiếng, chuông cửa điện vang lên. Đúng là kiểu đồ chơi thời thượng ở Thượng Hải lúc bấy giờ. Nhà nào có chút mặt mũi đều đua nhau lắp một bộ. Lưu hành, vốn là thứ chẳng cần lý lẽ gì. Thường ngày, trong đêm tối, vẫn có thể nghe thấy tiếng chuông chói tai ấy, nhưng người ta vẫn cứ thích thú.

Cánh cổng sắt của biệt thự nằm trong tô giới* khẽ mở. Một lão già gác cổng, giọng phổ thông pha lẫn âm Quảng Đông, đánh giá người đến, nghi ngờ hỏi: "Vị tiên sinh này, ngài là...?"

Đứng trước cổng là một thanh niên mặc áo khoác, dù vẫn đội mũ phớt, nhưng dáng người thẳng tắp của hắn đã khiến lão gác cổng, người từng trải, biết ngay là quân nhân.

Người đến mỉm cười rất khách sáo, nhưng trong mắt lại chẳng có chút ý cười: "À, tôi đã hẹn với Ứng Phân tiên sinh, hôm nay đến gặp ông ấy. Tôi họ Huệ, đây là danh thiếp của tôi, còn có một phong thư của các tiên sinh, phiền ông chuyển giúp."

Lão già không nhận danh thiếp, chỉ chắc chắn hỏi: "Ngài đến từ Nam Kinh?"

Người kia gật đầu, lão mở cổng sắt, làm động tác mời, dẫn hắn vào phòng khách. Người đến tháo mũ, đánh giá căn phòng khách nhỏ bài trí

theo phong cách truyền thống Trung Quốc. Sau đó hỏi lão gác cổng: "Ứng Phân tiên sinh đâu?"

Lão gác cổng im lặng mời hần ngồi xuống, rồi xách áo khoác đi lên lầu. Xem ra là đi mời Ứng Phân tiên sinh.

Người đến chính là trung tá Huệ Anh Từ, thuộc Tổng cục Tình báo Quân sự. Lần này, trong nước nổi sóng gió, hần cùng Bạch Tư Văn và một đám quan lớn của Tổng cục bị "Mưa Thần" gọi đến mắng té tát. Quả thực chưa từng thấy "Mưa Thần" nổi giận đến thế. Huệ Anh Từ đứng trong đám người cúi đầu nghe mắng mà thấy buồn cười, đúng là "miệng ăn núi lở". Trước đây, chính người là người bãi bỏ Ủy ban An ninh Quốc gia, cũng là người yêu cầu tập trung lực lượng tình báo vào quân sự. Việc giám sát các lực lượng chính trị trong nước, vì bị nghị hội và chính phủ phản đối, hiện tại lại giao cho ai, sao có thể đổ trách nhiệm lên đầu Tổng cục Quân tình.

Cuối cùng, "Mưa Thần" miễn cưỡng thừa nhận việc bãi bỏ Ủy ban An ninh Quốc gia trước đây mà không thành lập một cơ cấu mới tiếp nhận chức năng của nó là một sai lầm, trong khi Bộ Nội vụ và Cảnh chính lại nắm giữ chức năng chủ yếu. Hần lại điều Huệ Anh Từ và một nhóm nòng cốt ra. Thành lập một cơ cấu an ninh bí mật trong nước, Cục An ninh Quốc gia. Trở thành đơn vị trực thuộc Phủ Tổng thống. Đây là đơn vị "vô pháp vô thiên". Hần nói rất rõ ràng, chỉ là một cơ cấu trong thời kỳ quá độ. Sau khi Bộ Nội vụ và Cảnh chính trưởng thành, vẫn phải bãi bỏ. Bộ phận này chỉ có thể sáp nhập vào Bộ Nội vụ và Cảnh chính. Nhưng Huệ Anh Từ thầm nghĩ, việc này phải đợi đến khi trong nước không còn ai phản đối người và thế lực của người. Không biết đến năm nào mới xong. Về việc "Mưa Thần" mong muốn nắm hết quyền hành, bọn họ những người này vẫn luôn hiểu rõ. Gánh vác nội các và nghị hội mà làm ra một đơn vị nhỏ như vậy cũng là ý muốn của người trên.

Chỉ có điều, "Mưa Thần" lại nhanh chóng lật đổ quyết định ban đầu của mình. Cũng khiến bọn họ xuống tự mình thương lượng. Tổng thống trong lúc có việc ở quốc tế, quả thực mong muốn không chế toàn bộ trong nước. Nếu làm hỏng, tất cả mọi người đều "tiền đồ mờ mịt". Nhưng nếu làm tốt, nội các và nghị hội truy cứu địa vị pháp lý của đơn vị này, e rằng tổng thống sẽ là người đầu tiên hy sinh đơn vị này. Bọn họ thà đến Bộ Nội vụ và Cảnh chính còn hơn. Bọn họ tuy mới được điều ra, treo biển hành nghề, nhưng việc đã bày ra trước mắt. "Mưa Thần" giao phó rất rõ ràng, gần đây nhiệm vụ chính của họ là bảo đảm tình hình trong nước yên ổn, giám sát những người bất đồng chính kiến. Về việc Đảng Tiến bộ Hòa bình nhanh chóng đẩy lên phong trào lớn như vậy, liệu có thể lực nào đứng sau ủng hộ, họ phải tìm cách giải quyết. Những thế lực trong nước đang ngấm ngầm cấu kết với họ, đều phải điều tra rõ ràng! Hơn nữa, thời gian lại rất gấp rút, trong vòng một tháng.

Đây có phải là sự khởi đầu của đặc vụ chính trị? Huệ Anh Từ thầm nghĩ như vậy. Nhưng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, thay vì "Mưa Thần" cân nhắc. Muốn phổ biến chính sách của hãn xuống, cứ để trong nước có người quấy rối thì không được. Rốt cuộc có phải "Mưa Thần" bắt đầu đặc vụ chính trị trong nước hay không, phải xem ngành của họ có phát triển lớn mạnh đến mức bao trùm hay không. Sức sống bền bỉ không suy. Trong hệ thống chính trị cường quyền như hiện nay, tốt xấu thường nằm trong một ý niệm của cường quyền. Chỉ xem "Mưa Thần" rốt cuộc muốn đạt được mục tiêu gì. Nếu chỉ vì phổ biến trong thời gian ngắn đưa quốc lực lên một độ cao, tạm thời sử dụng thủ đoạn này cũng hợp lý, Dân quốc dù sao vẫn là một quốc gia mới thành lập, chế độ pháp luật còn chưa hoàn thiện. Nếu đây chỉ vì sự thống trị của hãn trường trị cửu an... Tính toán.

Không cần nghĩ nhiều như vậy. Huệ Anh Từ sớm đã không còn là học sinh chính trị đơn thuần, thậm chí có chút lý tưởng như trước kia ở Trường quân đội Bảo Định, cảm giác thành tựu khi bước vào trung tâm quyền lực.

Cái cảm giác thao túng sinh mạng của rất nhiều người. Đã khiến hần trở thành một kẻ đầy dã tâm, chuẩn bị lợi dụng tài cán của mình để cố gắng leo lên. Hệ thống quyền lực này mới chỉ bắt đầu, không gian tiến lên của mình còn rất lớn. Chi bằng để người khác nắm giữ vận mệnh của mình, không bằng chính mình nắm chặt lấy tất cả.

Khi đồng nghiệp của hần dưới sự dẫn dắt của Bạch Tư Văn (Bạch Tư Văn tạm thời kiêm nhiệm Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia), đang tìm kiếm các mối quan hệ cũ trong nước, ý đồ xâm nhập, rồi thu thập thông tin hữu ích. Huệ Anh Từ lại đang truy tìm bối cảnh quốc tế của Đảng Tiến bộ Hòa bình. Đảng phái này chỉ là một bộ phận thoát ly khỏi thế lực chủ lưu của Dân đảng bỗng nhiên tụ tập lại, hiện tại thanh thế lớn như vậy, rất nhiều người chỉ là tuân theo lý niệm mà hợp phách. Sau khi phát cờ hò reo, tự nhiên kết hợp lại. Nhìn chung vẫn là một tổ chức lỏng lẻo. Hạt nhân của họ có lẽ chỉ là mấy người kia. Những tàn dư này có thể có dũng khí lớn như vậy để khiêu chiến "Mưa Thần"? Bọn họ có thể có ánh mắt nhạy bén như vậy? Kiểu tuyên truyền này cần một lượng lớn kinh phí để chống đỡ. Hoàn toàn dựa vào mối quan hệ cũ của họ trong nước để mộ tập.

Thư ký trưởng Phủ Tổng thống Trần Trác và hần hàn huyên vài câu, hần cũng cảm thấy có mùi vị không đúng. "Sự khác thường tất có yêu". Trong khi phần lớn các chính trị gia trước đây đang cố gắng gia nhập hệ thống hiện tại, nếu không phải vì áp lực của "Mưa Thần" mà nản lòng thoái chí chuẩn bị an tâm sinh sống, bỗng nhiên nhảy ra tìm đánh, thì không có đạo lý này! Ai cũng biết. Đảng Tiến bộ Hòa bình căn bản không lay chuyển được sự chi phối của "Mưa Thần", mà nhiều nhất chỉ là gây ra hỗn loạn về mặt tinh thần trong nước mà thôi. Ai mới là người thực sự cần trận hỗn loạn này, kéo dài để Trung Quốc xuất binh thực hiện hiệp ước với các nước đồng minh.

Huệ Anh Từ cảm thấy mình rất rõ ràng, Tổng cục Tình báo Quân sự đã thu thập toàn bộ tư liệu về cơ quan đặc vụ Nhật Bản. Trong khi các đồng nghiệp đang bận rộn truy tìm thế lực trong nước. Hãn cũng không kém cạnh. Hãn bỏ ra vài ngày, đem hoạt động gần đây của cơ quan đặc vụ Nhật Bản ở trong nước chải chuốt lại một chút. Phát hiện cơ quan Đảo và cơ quan Tiều trong thời gian này dường như cũng không được an phận cho lắm. Ít nhất cơ quan trưởng cơ quan Đảo, người Nhật Bản ngạo mạn kia, gần đây nhiều lần đi lại giữa Đài Loan và Hồng Kông. Phải biết, Hồng Kông mới là đại bản doanh của những nhân vật quan trọng của Đảng Tiến bộ Hòa bình. Một tình báo viên của một đại thương xã Nhật Bản ở Hồng Kông còn cho biết. Hồ Hán Dân, tướng tài Cỗ Ứng Phân, đã nhận được số tiền vạn vạn yên từ thương xã. Màn sương mù dường như vào thời điểm này đã có bóng dáng. Hãn đang muốn truy tìm xuống dưới, thì mục tiêu mà hãn đang tiếp cận lại đột nhiên gửi một phong mật tín cho thư ký trưởng Phủ Tổng thống Trần Trác, mời vị quen biết cũ này bí mật đến Thượng Hải nói chuyện. Trần Trác chuyển phong thư này cho Cục An ninh Quốc gia của họ. Đây cũng chính là nguyên nhân Huệ Anh Từ xuất hiện ở đây. Hãn dự cảm được, công lao lớn này, dường như sắp rơi vào đầu mình.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên trên cầu thang. Ứng Phân, người Quảng Đông nhỏ bé, còn mặc áo ngủ bằng vải bông, từ trên lầu đi xuống, trông như đang bị bệnh, trên đầu còn đội mũ trùm đầu. Một bộ dáng uể oải. Vị này là một trong hai vị tướng lớn dưới trướng Hồ Hán Dân. Sau khi Mâu Bồi Nam chết. Càng lộ ra địa vị trọng yếu. Về phần tại sao hãn lại gửi thư cho Trần Trác, Huệ Anh Từ hiện tại trong lòng cũng không rõ.

Cỗ Ứng Phân đứng trên bậc thềm, đánh giá Huệ Anh Từ, trong mắt lóe lên những tia sáng phức tạp. Huệ Anh Từ vẫn thản nhiên ngồi, không có ý đứng dậy đón tiếp. Trong phòng khách yên tĩnh, chỉ còn tiếng bước chân của Cỗ Ứng Phân. Hãn đi đến đối diện Huệ Anh Từ, nặng nề ngồi xuống,

hừ một tiếng. Mở miệng lại là giọng phổ thông không mang theo chút khẩu âm Quảng Đông nào: "Không nhóm sao không đến? Người lại là vị nào?"

Huệ Anh Từ cười nhạt, Cổ Ứng Phân khí thế rất mạnh, nhưng hăn không hề muốn bị cái tên này áp đảo: "Lúc đầu thống nhất quốc gia an toàn ủy ban, Ứng Phân tiên sinh hăn đã biết, thân phận của ta cùng với những nhân viên trong cơ cấu đó không khác biệt lắm. Nơi này có thư của Không Nhóm tiên sinh, hăn bảo ta chuyển giao, ngài có muốn xem qua không?"

Nghe đến cái tên "thống nhất quốc gia an toàn ủy ban", Cổ Ứng Phân khẽ nhíu mày. Hăn không nhận thư Huệ Anh Từ đưa tới, chỉ cười nhạt rồi đặt lên bàn trà. Cổ Ứng Phân lạnh lùng nói: "Chẳng phải là đặc vụ Mưa Thần sao? Người có thể đại diện cho ai, người có thể nói gì với ta? Ta còn không biết người là ai! Ta hiện tại ở Thượng Hải, Quảng Đông thế nào ta cũng không rõ. Chỉ có một lão gia nhân là ta. Người cứ về Nam Kinh đi. Có chuyện gì thì bảo Không Nhóm đến tìm ta bàn bạc."

Thấy Cổ Ứng Phân đứng dậy định đi, Huệ Anh Từ ngạo mạn tựa lưng vào ghế, cười lạnh: "Người muốn nói chuyện gì, cho rằng chúng ta không biết rõ sao? Cái trò xiếc sau lưng các người, cho rằng chúng ta không nắm được sao? Người cũng biết chuyện này rồi sẽ đi đến đâu. Trong nước không có đường sống, tổng thống cũng chỉ là lại cãi nhau với nội các hoặc nghị hội mà thôi! Hồ Hán Dân là đánh cược một phen. Tính tình của hăn chúng ta đều biết, người còn muốn dính vào, chẳng lẽ không muốn ở hải ngoại sống hết đời trong vô danh? Cho nên thừa dịp bây giờ còn chút vốn liếng, muốn bán đứng lão chủ tử của người để đổi lấy một cái xuất thân khác, còn vớt thêm một cái danh nghĩa anh hùng dân tộc!"

Lời hăn như sấm sét bên tai Cổ Ứng Phân. Huệ Anh Từ không hề có chút tôn kính nào với những nhân vật phong vân trước kia. Trong lời nói tràn đầy thái độ bức người của đám tân quý, thêm vào đó là những lời nói đâm vào tim gan. Ngay lập tức khiến mặt Cổ Ứng Phân biến sắc. Hăn mấy

lần muốn đứng dậy rời đi, nhưng cuối cùng lại không đủ sức ngồi xuống. Mồ hôi trên mặt không ngừng rơi xuống, hắn vô lực phân trần: "Ta... Ta là dựa vào lương tâm của mình..." Hắn bỗng nhiên ưỡn ngực, lớn tiếng: "Người đến đây là để nói chuyện sao? Cứ theo lời đồn mà nói bậy bạ sao? Người có chút thành ý nào không? Nói cho người biết. Ta mặc kệ ở đâu, đều hơn người, một tên đặc vụ nhỏ bé. Chỉ cần ta khê động ngón út, người sẽ không chịu nổi! Toàn nói lời bịa đặt! Không thể nói lý! Thôi, tiền khách!"

Huệ Anh Từ chỉ cười lạnh, chậm rãi nói: "Ta là đặc vụ nhỏ bé, còn người là gì? Người cho rằng người còn có điều kiện gì tốt để bàn bạc? Đối với Tổng thống của chúng ta, ta nghĩ người hiểu rõ vô cùng. Chỉ cần quấy rối hắn hoàn thành mục tiêu. Phạt Di Lặc cũng phải nổi giận! Người đương nhiên không sợ ta, người sợ Mưa Thần tổng thống đứng sau ta! Vô số tiền lệ đã nói cho người điều này. Hắn hiện tại yên lặng càng khiến người bất an! Đến khi các người nhận tiền trợ cấp của Nhật Bản bị lật tẩy, kết cục của người thế nào, người rất rõ ràng! Dù có may mắn thoát được, sự nghiệp chính trị mà người coi trọng nhất cũng sẽ kết thúc từ đây! Hơn nữa, loại người như người, ít nhất ở Trung Quốc hiện tại sẽ không thể Đông Sơn tái khởi! Đừng nói đến những kẻ bị các người liên lụy, cảm hận các người đến nghiêng răng nghiêng lợi! Thì ra các người là loại người như vậy!" Hắn dùng ngón tay gõ vào trán mình, khoe miệng đầy vẻ chế nhạo: "Đương nhiên, có lẽ người thông minh như người, ngay từ đầu đã tính đến kết quả này. Cho nên người mới tích cực tham gia, có lẽ còn xúi giục... Cứ tính đến việc lúc này phản chiến một chút lợi ích. Như vậy, ta muốn chúc mừng người, nhất định có thể bán được giá tốt, sau này vẫn có thể giữ được ưu thế tâm lý trước một tên đặc vụ nhỏ bé như ta, nhưng người và ta đều biết, chuyện này người chẳng được gì! Bây giờ không phải là lúc người đầu cơ trục lợi. Mà là người không có lựa chọn! Không phải chúng ta có thể điều tra ra, đến lúc đó thật sự sẽ liên lụy rất nhiều người... Đến lúc đó, quốc gia nguyên khí cứ thế tiêu hao trong tay người, đem đến người ngủ có ngon không? Không sợ

ngàn người chỉ trở. Vô bệnh mà chết. Sớm giải quyết chuyện này, là chuyện may mắn của chúng ta! Sau này gặp mặt, có lẽ ta còn phải kính lễ người! Bây giờ cứ xem người nghĩ thế nào, Ứng Phân tiên sinh! Tấm gương của Mâu Bồi Nam nhà Ân không xa, ngay tại thời buổi này!"

Huệ Anh Từ đối với phong thái làm việc của Mưa Thần, cũng học được sáu bảy phần. Loại áp lực này đối với người khác là rất lớn. Về mặt Cổ Ứng Phân đã hoàn toàn thay đổi, nghe trong phòng khách dần dần lớn tiếng. Lão gia nhân của hãn ở bên ngoài thò đầu ra nhìn. Cổ Ứng Phân vô lực phát tay bảo hãn lui ra. Trầm mặc một hồi lâu, thần sắc của hãn cuối cùng khôi phục lại, bỗng nhiên cười một tiếng: "Người bây giờ nói chẳng đáng là gì, ta muốn đi gặp Mưa Thần. Bàn bạc một phương án để mọi người đều có thể xuống đài, đối với Hồ lão tiên sinh... Ai, sao ông ấy lại hồ đồ như vậy!"

Huệ Anh Từ cười nhạt, hãn đứng dậy đội mũ dạ lên đầu: "Ngày mai rạng sáng, xe lửa, là Cao Xương miếu mở ra quân nhóm, tuyệt đối bảo đảm an toàn cho người. Đến lúc đó, Cao Xương miếu sơn... Ứng Phân tiên sinh, người thông minh. Tại hạ vô cùng bội phục."

Thời cuộc chính trị của Tân Dân quốc ngày nay thay đổi nhanh đến mức người ta không kịp nhìn. Vốn dĩ cùng bình tiến bộ đảng thanh thế xem ra càng ngày càng lớn. Mà Mưa Thần vẫn cứ kéo dài không đến nghị hội giải thích rõ. Đặc biệt là việc tiếp nhận chất vấn liên quan đến chính sách tham chiến. Khiến một số người trong nghị hội không nhận được mà nảy sinh những suy nghĩ khác. Không biết lần này Mưa Thần có thật sự mềm yếu không. Mặc dù những người thông minh đều không nghĩ như vậy. Nhưng thấy hòa bình tiến bộ đảng náo loạn càng ngày càng hung. Thực tế mà nói, đây cũng không phải là những nhân vật trọng yếu của hòa bình tiến bộ đảng có thể dự liệu được. Sau khi Mưa Thần khống chế cả nước, những dư luận từng ghen ngào trong một thời gian ngắn, cùng với một số người trong giới tư tưởng, chẳng qua là mượn cớ này để nói lên cái nhìn của họ về chính

phủ hiện tại. Chỉ trích chuyện thiên hạ vốn là chuyện mà những thư sinh này thích làm nhất. Sự bất mãn của họ đối với chính phủ cũng đã tích lũy từ lâu. Lần này mượn việc xuất binh mà nói thẳng ra. Chỉ trích giang sơn thật quá mức.

Chính phủ cũng trấn an bằng cách giữ yên lặng, ngoại trừ việc nghị hội có chút hỗn loạn. Lần này Quốc Dân đảng chủ lưu ngoài dự kiến không cùng với hòa bình tiến bộ đảng nhảy nhót. Ngoại trừ Tổng giáo nhân duy trì, phòng chừng cũng là Mưa Thần đã dọn dẹp bọn họ gần hết. Dân gian lần này tư tưởng nhiễu loạn, phòng chừng hiệu quả lớn nhất là làm chậm trễ bước đi của Mưa Thần một tháng. Dư luận nước ngoài hiện tại cũng chú ý đến tình hình hiện tại của Trung Quốc, dù sao địa vị của Trung Quốc hiện tại, sau khi Mưa Thần đi một vòng đã rất khác biệt. Chiến sự quy mô lớn ở châu Âu đã nổ ra. Họ đều đang phỏng đoán Trung Quốc xuất binh có thể bị trì hoãn hay không. Hơn nữa, cũng đang phỏng đoán Mưa Thần sẽ dùng thủ đoạn gì để đè xuống phong trào này. Liệu có thể lợi dụng những biến động trong phong trào trong nước để tấn công. Tiến thêm một bước tuyên bố quốc gia bước vào chế độ tổng động viên, thu hẹp quyền hạn của nội các và nghị hội. Ít nhất đối với nước Mỹ mà nói, họ đã gửi công hàm đến Mưa Thần, hy vọng họ có thể tôn trọng tiếng nói của nhân dân. Tất cả đều tốt nhất là hợp lý và hợp pháp. Nhưng đối với Anh và Pháp, họ lại hy vọng sớm kết thúc chuyện này. Đầu tư chiến tranh của họ vào Trung Quốc, không thể cứ thế mà trôi theo dòng nước! Họ cũng đưa ra công hàm, lại hy vọng Mưa Thần nhanh chóng thực hiện nghĩa vụ của mình. Nhanh chóng thông qua dự luật tuyên chiến tại nghị hội, nhanh chóng tiến hành động viên trong nước. Xác định ngày xuất binh và thời gian biểu. Từng phút, châu Âu đều đang đổ máu! Chuyện trong nước của Trung Quốc, hiện tại có thể tác động đến ánh mắt quốc tế như vậy, từ một góc độ khác, đại khái cũng đã chứng minh sự khác biệt của Tân Dân quốc hiện tại so với trước kia. Ngay cả Nhật Bản, đối với tình hình biến động trong nước của Trung Quốc hiện tại có chút ghen ngào, không để ý đến việc đại sứ quán và lãnh sự quán của họ

gần đây tăng cường hoạt động, dường như cũng đang thu thập thông tin về phương diện này.

Tóm lại, trong và ngoài nước, tất cả mọi người đều đang chờ xem mưa thần sẽ có động thái gì. Thật không ai ngờ, mọi chuyện lại được giải quyết theo cách này.

Đầu tiên, mưa thần đã đưa ra một thông cáo từ Phủ Tổng thống, bày tỏ quan điểm về làn sóng chỉ trích nhắm vào ông kể từ khi về nước. Ông khẳng định tôn trọng quyền phê bình chính sách của công dân trong nước. Ông sẽ tiếp tục thúc đẩy các chính sách theo hướng "có thì sửa, không thì thêm". Đồng thời, ông còn vạch trần việc thủ lĩnh của Đảng Tiến bộ Hòa bình, Hồ Hán Dân, nhận hối lộ từ cơ quan đặc vụ Nhật Bản! Trong lịch sử Trung Quốc, việc đánh giá một người thường không dựa vào hành động cụ thể mà dựa trên các chuẩn mực đạo đức. Thông cáo này chính là lời tuyên án tử hình về mặt đạo nghĩa cho Đảng Tiến bộ Hòa bình! Thông cáo vạch trần chi tiết số lần và số tiền mà đảng này nhận từ cơ quan đặc vụ Nhật Bản ở đảo Guam, cùng với những giao dịch và mục tiêu ngầm. Mục tiêu cuối cùng là thông qua việc làm suy yếu vị thế của mưa thần và chính phủ, để giành quyền chủ đạo trong Nghị viện trong cuộc bầu cử sắp tới, sửa đổi hiến pháp, thành lập một quốc gia liên bang tự trị liên tỉnh, khôi phục thực lực của các tỉnh, giành lại quyền tự trị độc lập! Mưa thần sau đó sẽ đệ trình dự luật an ninh quốc gia lên nghị hội, để trừng trị những hành vi gây nguy hại đến quốc thể!

Thông cáo này còn chưa kịp lắng xuống, khi mọi người vẫn còn đang sững sờ thì trên các phương tiện truyền thông lớn lại đăng tải một bài viết của nhân vật số hai của Đảng Tiến bộ Hòa bình, Cổ Ứng Phân, gửi đến toàn dân. Ông hồi tưởng lại quá trình thành lập Đảng Tiến bộ Hòa bình, xác nhận những cáo buộc trong thông cáo của Tổng thống mưa thần, và đưa ra những bằng chứng chi tiết. Cuối cùng, ông đau xót thừa nhận rằng bản thân

cũng chỉ mới biết được sự thật sau này, rằng đảng này không hề muốn trở thành một đảng đối lập hợp pháp, lành mạnh, mà lại có những toan tính khác. Sau khi trải qua những đấu tranh tư tưởng dữ dội, ông quyết định đặt lợi ích quốc gia và dân tộc lên hàng đầu, công khai mọi chuyện, mong quốc dân tha thứ. Lời sám hối của ông thật sâu sắc, và thông cáo này đã lay động lòng người. Chuyện đã phát triển đến mức này sao?

Dư luận trong nước vốn đang xôn xao, nay hoàn toàn im bật. Một người cố chấp trong thư trai ở Thượng Hải đã ném bút thở dài: "Hồ Hán Dân, thật có lỗi với bạn bè, Cổ Ứng Phân vô si!" Rồi đóng cửa, không tiếp khách. Những tiếng hô hào hòa bình trước đây bỗng chốc bị gán ghép với âm mưu của Nhật Bản muốn phá hoại sự phát triển của Trung Quốc. Các loại lời lẽ chửi rủa nổi lên. Những người theo chủ nghĩa hòa bình, mất hết đạo nghĩa, đều co rúm như chuột chạy qua đường. Mưa thần cũng liên tiếp đưa ra những tuyên bố của mình. Cuốn hồi ký ba tháng vòng quanh trái đất của ông cũng được phát hành vào lúc này, ghi lại những chuyến đi, kết quả các cuộc hội đàm, và những sự kiện thú vị. Tất cả đều nhằm tạo đà cho việc ông đưa ra đề nghị tham chiến trước nghị hội. Nghị hội hiện tại cũng nhanh chóng nắm bắt thời cơ. Hai viện đều tổ chức các cuộc họp đặc biệt, thúc giục chính phủ sớm soạn thảo dự luật an ninh quốc gia để xem xét. Hồ Hán Dân thì đã trốn biệt ở Hồng Kông. Chính phủ tuy chậm trễ trong việc ký lệnh bắt giữ các thành viên chủ chốt của Đảng Tiến bộ Hòa bình do Bộ Nội vụ và Cảnh sát đề xuất, nhưng lại có không ít người tự tìm đến Bộ Nội vụ và Cảnh sát. Ý tứ đều giống nhau: "Chúng tôi tự đến, để mưa thần có thể dẹp yên mọi tiếng nói khác!" Tổng Giáo Nhân trong những ngày này cũng thở dài với những người thân tín: "Hồ Hán Dân thành công, đó là một thảm họa. Nhưng mưa thần lại giành được chiến thắng lớn như vậy, ai có thể tin rằng quyền mưu vô dụng của ông ta trong tương lai sẽ là một điều tốt?"

Trận sóng gió này đã lên đến cao trào, lòng người trong nước xao động. Nhưng rào cản chính sách của mưa thần cuối cùng đã bị quét sạch, và có

thể đoán trước được rằng trong những ngày tới, vì vấn đề tham chiến, ông ta chắc chắn sẽ có những hành động quyết liệt hơn.

Truyện mới nhất sẽ được đăng trên sáu 9 sách a!

Trung Quốc một lần nữa run rẩy dưới gót giày của ông ta.

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trực (viết cách điệu)•

STT 285: Chương 5: Thế giới mới

T•L•Trúc –đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 86: Tuyên chiến

Chiến sự thế giới, giờ khắc này đã chân thật ập đến trước mắt nhân dân Trung Quốc. Trước kia chẳng qua là những khẩu hiệu hô hào, chút nhiệt huyết sôi trào, cùng với những mộng tưởng về tương lai quật khởi trong đầu, trong miệng của đám người mang đầy dã tâm. Nhưng trải qua khoảng thời gian mưa thần vòng quanh địa cầu viếng thăm, cùng với sự cố vũ không ngừng của dư luận mang màu sắc quan phương, đặc biệt là việc những nhân sĩ thối phồng hòa bình trong chính phủ bị mưa thần dùng bàn tay sắt đánh cho tan tác, tất cả đã trở nên ngày càng chân thực. Mưa thần cũng không hề chậm trễ mà triển khai công việc của mình. Ngày 17 tháng 2 năm 1915, hần cuối cùng xuất hiện tại hội nghị liên tịch của hai viện để tham gia. Hần đã có một bài báo cáo hơn ba tiếng đồng hồ, sau đó còn nhận chất vấn. Hần giải thích tường tận về những thành quả và kinh nghiệm có được từ chuyến thăm châu Âu, đặc biệt nhấn mạnh đến việc đạt được hiệp nghị và tuyên bố với Pháp, Anh, Mỹ và các quốc gia khác, đồng thời hy vọng nghị hội sẽ thông qua và tán thành. Mà nghị hội cũng chỉ có thể thông qua và tán thành. Đồng thời, theo danh nghĩa tổng thống, hần đưa ra hai kiến nghị, một đối nội, một đối ngoại. Đối nội là thông qua dự luật động viên, cho phép Lục Hải quân lập tức bắt đầu động viên, phê chuẩn quân đội dùng viện trợ tài chính của Hiệp ước quốc làm dự toán động viên, những chỗ thiếu hụt, cần nghị hội bổ sung. Đồng thời, còn đi kèm với việc thông qua dự luật an toàn trong nước trong thời kỳ động viên. Dự luật này bao

gồm rất nhiều nội dung, ví dụ như hy vọng Cục An toàn Quốc gia trở thành đơn vị chính thức thuộc Bộ Nội vụ Cảnh chính, chịu sự chỉ đạo kép của nội các và Phủ tổng thống, đồng thời chịu sự giám sát của nghị hội. Chịu trách nhiệm về công tác an toàn nội vụ trong nước, ngoài cảnh chính ra còn có việc hạn chế quyền lực của các đảng phái trong thời kỳ động viên, hạn chế các cuộc biểu tình, v.v... Thời kỳ chiến tranh, tất cả đều vì chiến tranh.

Kiến nghị đối ngoại là yêu cầu nhanh chóng thông qua dự luật tuyên chiến với các nước đồng minh, trao quyền cho tổng thống, tổ chức đại bản doanh chính thức của Lục Hải quân. Theo thời gian biểu và phương thức của mình, trong điều kiện tiên quyết không trái với các điều khoản của Hiệp ước quốc, lao vào chiến sự châu Âu. Đây là chuyện quan trọng nhất, nếu dự luật này không được thông qua, mọi dự định của mưa thần đều trở nên vô nghĩa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài tháng này, khói lửa chiến tranh ở châu Âu đã ngày càng thêm nặng nề. Hiệp ước quốc và các nước đồng minh đều đang điều chỉnh và khôi phục lại sau khi khai chiến, đều dốc toàn lực. Ý đồ quyết chiến một phen. Thế cục chiến tranh châu Âu đã được định đoạt. Liên quân Anh - Pháp đã khôi phục lại thế bị động ban đầu, bắt đầu phát động công kích vào chiến tuyến của quân Đức ở Champagne, Artois và Valdi, sử dụng binh lực lên đến 90 sư đoàn, hơn 1,5 triệu quân. Dưới sự thúc đẩy của Bộ trưởng Hải quân Anh Churchill, Anh - Pháp liên quân cũng tập trung một lực lượng hải quân tương đối lớn, cùng với 30 vạn lục quân, chuẩn bị phát động cuộc tấn công Dardanelles, một chiến dịch có màu sắc mạo hiểm và truyền kỳ nhất trong chiến tranh châu Âu. Ý đồ một lần phá tan Thổ Nhĩ Kỳ, thông suốt liên kết với Nga ở Biển Đen, kết nối ba cường quốc chủ chốt của Hiệp ước quốc thành một mạch. Để phối hợp với thế công ở mặt trận phía tây, Nga cũng tập trung lực lượng chủ yếu vào Đế quốc Áo - Hung, tiến hành chiến dịch Gorlice-Tarnów, cùng với chiến dịch Scharff. Ý đồ phản công của quân Nga đã phải chịu tổn thất nặng nề. Kế hoạch phản công lớn vào tháng 12 lại bị quân Đức đánh cho tan tác. Thế giới đã trở nên ngày càng kịch liệt hơn trong vài tháng qua. Thương vong

của binh lính các quốc gia đã lên đến con số không thể tưởng tượng nổi. Hai bên đều đã dốc toàn lực. Sản xuất ra số lượng vũ khí đạn dược lớn nhất, muốn đánh tan đối phương hoàn toàn. Chiến sự điên cuồng đến mức khó có thể tưởng tượng. Hai bên đều rất cần lực lượng mới gia nhập. Hiệp ước quốc một mặt tìm kiếm đồng minh ở châu Âu, Italy đã có xu hướng nghiêng về phía Hiệp ước quốc. Đã bắt đầu động viên trong nước, mặt khác cũng hy vọng Trung Quốc và Nhật Bản có thể nhanh chóng xuất quân. Hoàn thành kế hoạch đánh bại các nước đồng minh của Hiệp ước quốc trong năm cũ. Dự luật tham chiến của Trung Quốc có thể thông qua nhanh chóng hay không, hiện tại các đại biểu quân sự của Hiệp ước quốc ở Nam Kinh, gần như ngày nào cũng thúc giục Phủ tổng thống về vấn đề này. Mười mấy sư đoàn trang bị đã được vận chuyển đến. Chỉ còn xem mưa thần, người đã từng thề son sắt ở châu Âu, rốt cuộc sẽ làm như thế nào!

Trong phòng hội nghị, hiện tại là một cảnh tượng ồn ào, các nghị viên lại một lần nữa tụ tập ở đây để chờ đợi mưa thần đến. Không khí trong phòng hội nghị lần này có chút kỳ quái, thì ra vào những lúc trước, bọn họ đều tràn đầy tự tin, cho rằng thiên hạ mặc sức bọn họ chỉ trích, bình luận. Bây giờ thì ai nấy đều mang vẻ mặt bất an, lúc nói chuyện cũng có phần miễn cưỡng. Trong lòng ai cũng có vẻ không chắc chắn. Nguyên nhân rất đơn giản, ngay lúc này vẫn đang tiến hành truy tra, thanh lý đảng Hòa bình Tiến bộ. Trải qua một thời gian như vậy, trải qua mấy lần chính biến. Bọn họ mới chính thức hiểu rõ, rốt cuộc ai mới là người làm chủ ở quốc gia này! Lực lượng của bọn họ, so với lực lượng của mưa thần, quả là vô nghĩa! Vinh nhục của bọn họ, cũng chỉ nằm trong một ý niệm của mưa thần! Nếu không phải mưa thần kiên trì muốn duy trì vẻ bề ngoài của nước cộng hòa này, ai biết hẳn sẽ làm gì với những nghị viên này! Là một chính trị gia hay chính khách, không có gì khiến người ta cảm thấy buồn bực hơn việc cảm thấy mình bất lực và không đáng để ý. Trước đây, trừ một số nhân vật của Liên bang đảng, đều không phải là người được mưa thần tán thành và theo đuổi. Cũng từng tràn đầy tự tin cho rằng mình có thể cân bằng quyền lực

của mưa thần, chế ước chính sách của hãn. Hiện tại mới phát hiện, hãn đã sớm bao phủ toàn bộ đất nước. Có thể khống chế tất cả mọi thứ ở đây! Hãn để bọn họ tự do phát biểu, là vì hãn cảm thấy những điều này không có chút uy hiếp nào! Dự luật an toàn quốc gia trong thời kỳ động viên đã được thông qua theo ý chí của mưa thần, hơn nữa còn với số phiếu rất cao. Mặc dù luật an toàn quốc gia này chỉ là tạm thời, nhưng ít nhất trong khoảng thời gian này, quyền lực của mưa thần càng thêm vượt trội hơn tất cả! Tất cả những điều này đều khiến những nghị viên này có chút nản lòng thoái chí.

Tổng Giáo Nhân cũng lặng lẽ tiến vào phòng hội nghị, theo sau ông không có nhiều người phụ tá. Các nghị viên nhìn thấy vị thủ lĩnh của Quốc Dân đảng tiến vào, cũng không còn nhiệt liệt chào đón như trước. Mọi người đều biết tâm trạng của vị thủ tướng này không tốt. Thật ra thì tâm trạng của mọi người đều tồi tệ, cái kiểu thủ tướng và tổng thống dường như có thể ngang hàng như thời kỳ đầu kiến quốc, hiện tại kết cục biến thành thủ tướng ngày càng yếu thế, nhiều lần chính biến đều kết thúc bằng việc mưa thần toàn thắng. Quốc Dân đảng gần đây lại gặp phải phân liệt, những phần tử của đảng Hòa bình Tiến bộ bị đánh tan, danh vọng của Tổng Giáo Nhân, người đứng đầu Quốc Dân đảng, cũng bị liên lụy. Ai biết bọn họ là do cơ quan đặc vụ Nhật Bản đứng sau tài trợ! Trước đây thanh thế của đảng Hòa bình Tiến bộ có thể đột nhiên lớn mạnh như vậy. Nói một câu thật lòng, chưa chắc không có việc Tổng Giáo Nhân cố ý thả lỏng. Phản đối việc chế ước mưa thần một nhà độc tài, càng nhiều càng tốt. Chỉ cần không ảnh hưởng đến đại cục bình ổn là được rồi! Chiến tranh, một đại sự của quốc gia, vốn cần nhiều ý kiến để cân nhắc. Chỉ để mưa thần một người quyết định việc chiến tranh, như vậy vạn nhất thất bại, quốc gia sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Mưa thần một người gánh vác được trách nhiệm đó sao? Nhưng không ai từng nghĩ tới. Mưa thần vừa về nước, chỉ ẩn nấu nửa tháng. Hãn chỉ cần ngồi trấn ở Nam Kinh, ai cũng biết kết cục cuối cùng của cuộc chính biến này là gì. Cố Ứng Phân phản chiến, chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh thế lực Nhật Bản đứng sau đảng Hòa bình Tiến bộ. Một khi sự

việc được nâng lên tầm cao đạo đức, tất cả mọi thứ sẽ sụp đổ. Mưa thần xưa nay luôn đứng ở điểm cao của đạo đức và đạo nghĩa! Theo đó, những chính sách lỗi lệ phong hành của hãn, đều trở thành chuyện đương nhiên. Quyền lực trong chính phủ và nghị hội bị thu hẹp hơn nữa, mặc dù danh nghĩa là tạm thời. Nhưng ai biết chuyện tương lai sẽ ra sao? Tống Giáo Nhân có lúc thực sự muốn như vậy mà tan vỡ, buông bỏ tất cả. Nhưng hiện tại cục diện chính trị trong nước đã bắt đầu ổn định, dân sinh dần được cải thiện dưới sự nỗ lực của ông, công cuộc kiến thiết quốc gia bắt đầu được khởi động. Lại khiến ông có chút không nỡ buông tay, thậm chí trong lòng ông cũng không hoàn toàn tán thành những hành động cùng chiến trên trường quốc tế của mưa thần, việc nâng cao vị thế quốc tế của Trung Quốc, đều khiến ông có chút cảm giác hủ vinh. Dù sao ông cũng là thủ tướng của quốc gia này! Dưới tình huống này, ông chỉ đành tự an ủi rằng, có mình ở vị trí này, vẫn có thể hạn chế mưa thần không được muốn làm gì thì làm. Tạm thời cứ như vậy đã...

Tống Giáo Nhân ngồi ngay ngắn ở hàng ghế đầu dự thính, vẻ mặt nghiêm túc. Trong phòng nghị sự, tiếng xì xào bàn tán trầm thấp vang vọng. Các đại biểu báo chí được phép vào phòng vẫn cũng lần lượt tiến vào, khiến cho căn phòng càng thêm ồn ào. Tiếng ồn ào ấy dường như còn lớn hơn nữa. Mọi người đều đang chờ đợi "mưa thần" đến, hôm nay là ngày quyết định vận mệnh của nền dân quốc. Nhưng kỳ lạ thay, không hề có cảm giác mong chờ, trang nghiêm như ngày lễ trọng đại. Thay vào đó là sự bất lực. Trước tình hình này, họ chẳng có chút sức mạnh nào để ảnh hưởng đến quyết định của "mưa thần"! Họ chỉ có thể chờ đợi bản báo cáo hình thức của hãn, rồi sau đó giao cho các nghị viên có địa vị pháp lý tối cao này biểu quyết. Tiếp theo, mọi chuyện sẽ diễn ra như lẽ thường, thông qua. Đại chiến quốc tế, đối với những nghị viên này mà nói, vẫn là một chuyện quá xa lạ.

Đối với "mưa thần", người đang trên đường đến đây, cuộc bỏ phiếu hôm nay mang ý nghĩa hoàn toàn khác biệt. Lần tham gia vào Âu chiến này là

điều hắn đã dày công theo đuổi, mong muốn đạt được khi bước vào thế giới này. Hoàn toàn là sự thể hiện ý chí cá nhân của hắn! Mặc kệ người khác phản đối, mặc kệ thế lực đối địch quấy rối. Cuối cùng, hắn cũng thể hiện được ý chí cá nhân của mình đến mức này! Lúc này, hắn mới cảm nhận sâu sắc. Có lẽ, một mình hắn sẽ thực sự thay đổi lịch sử. Người khác không biết rõ ý nghĩa của cuộc Âu chiến này đối với Tân Dân quốc, nhưng hắn thì biết. Hơn nữa, hắn còn vô cùng mong đợi. Hắn ngồi ngay ngắn trên ghế sau xe, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ thay đổi, lặng lẽ không nói. Trong đầu, một ý nghĩ chợt lóe lên như tia chớp, nếu lịch sử khác xa với những gì mình biết thì sao? Nếu quyết định của mình sai lầm thì sao? Vậy thì, sự cố chấp của mình chẳng phải là đang ngày càng đi xa khỏi con đường mình cố gắng sao?

Lịch sử đang dần thay đổi, bản thân mình có niềm tin tuyệt đối để khống chế mọi sự phát triển hay không? Hắn có chút phiền muộn xoay người trên ghế. Bên cạnh, thiếu tướng Vương Đăng Khoa, vị tư lệnh của Tập đoàn quân dã chiến số 4 hoặc ít nhất là một sư trưởng trẻ tuổi, nhìn "mưa thần" với vẻ mặt bất an: "Tổng thống, ngài sao vậy?" "Mưa thần" khẽ lắc đầu: "Đăng Khoa, không có gì... Nếu như người phải đẩy hơn trăm vạn thanh niên vào chiến trường, Đăng Khoa, người có cảm thấy tội lỗi không?" Câu hỏi này khiến Vương Đăng Khoa khó xử, chỉ có thể cười gượng. Nịnh bợ trái với nguyên tắc sống của mình, nhưng nói mình có tội cũng không đúng. Hắn rất khao khát trận chiến này! Tư tưởng của quân đội đã sớm thống nhất. Tham gia vào trận chiến này, giành được vinh dự, là để tổ quốc có được không gian phát triển trong tương lai! Đây là điều họ nhất định phải nỗ lực hy sinh! Tại sao, ngay lúc này, vị tổng thống luôn kiên định của họ lại lộ ra vẻ mặt bất an như vậy? Hắn là trụ cột của quân đội! Chỉ cần hắn phát cờ, quân đội chính quy sẽ lập tức bước vào, hàng vạn dũng tướng sẽ không do dự mà xông lên theo hướng hắn chỉ dẫn!

"Mưa thần" tựa lưng vào ghế, khẽ lắc đầu, dường như muốn xua tan đi cảm xúc bất ổn này. Hãn cười khò: "Chỉ mong hậu thế nhắc đến tên ta, đừng nói là loại người bóc lột dân, lộng hành quân sự... Đấng Khoa, ta tin chắc những gì ta làm là đúng, trong đội ngũ, người nào dừng lại, ta sẽ không bao giờ chờ đợi họ. Người phải nhớ kỹ. Đi theo ta tiến về phía trước, chính là phải nỗ lực hy sinh! Đây là nghĩa vụ của tất cả chúng ta, bao gồm cả ta! Các người đều có quyền lựa chọn ruộng đất... Còn ta thì không có quyền lựa chọn..." Hãn nặng nề nhắm mắt lại, như đang dưỡng thần cho bản báo cáo sắp tới. Vương Đấng Khoa nghe "mưa thần" hiếm khi bộc lộ tâm trạng, chỉ nói ra vài câu, đành giả vờ không nghe thấy, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn phong cảnh Nam Kinh lướt qua. Tổng thống, chúng ta đã lên con thuyền này, vì mục tiêu của ngài mà chuẩn bị hy sinh tất cả, vậy còn nói những lời này để làm gì?

Hai cánh cửa lớn cao đến trần nhà bên trái phòng họp bị đẩy ra một cách nặng nề. Ánh mắt của tất cả các nghị viên và những người dự thính đều hướng về phía đó. Từ khi đến Nam Kinh, "mưa thần" vẫn luôn ẩn mình, nay cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Hãn vẫn giữ vẻ mặt kiên định như trước. Bộ quân phục khiến thân hình hãn trông càng thêm vạm vỡ, có lẽ là do đã đi thuyền vòng quanh thế giới. Ánh mắt lạnh lùng đảo qua xung quanh. Dường như đang công khai thể hiện địa vị hung hăng của mình với tất cả mọi người ở đây. Đến hôm nay, hãn thực sự là cô gia quả nhân trong nước. Ngoại trừ Viện trưởng Lý. Tất cả mọi người đều phải nghe theo hãn, đi theo hãn, hoặc là kính sợ hãn, nguyên rủa hãn. Không ai có thể tự xưng là bạn của hãn, không ai có thể tự xưng là ngang hàng với hãn. Ý chí của hãn quyết định vinh dự của người khác, chính sách của hãn kiểm soát vận mệnh quốc gia. Toàn bộ dân tộc đi theo hướng hãn. Hãn dùng năng lượng siêu phàm của mình, thúc đẩy toàn bộ bộ máy quan lại không dám dừng lại, hãn dùng thủ đoạn tàn nhẫn, khiến cho kẻ thù chính trị của mình phải khiếp sợ, thậm chí chỉ có thể lựa chọn hợp tác với hãn. Vào thời khắc này, khi hãn thực sự dẫn dắt quốc gia này bước vào thế giới mới, hãn đã

đứng trên đỉnh cao của quốc gia này, nhìn ra bốn phương, không có kẻ địch, cũng không có bạn bè. Đây là con đường mà hãn đã chọn. Vì vậy, hãn tuyệt đối không hối hận, cũng không lùi bước. Nếu nói hãn vì mục tiêu của mình mà đặt vô số người lên tế đàn phục hưng dân tộc, thì không còn nghi ngờ gì nữa, ngay từ đầu, hãn đã đặt mình lên, đồng thời bắt đầu tự thiêu.

Mọi người đều không tự chủ đứng dậy, bao gồm cả Tổng Giáo Nhân ở hàng dự thánh, các quan chức chính phủ, đại biểu ngoại giao đoàn. Đại biểu quân sự của các nước đồng minh cũng đứng dậy. Trong phòng họp im lặng như tờ, chỉ có tiếng giày ủng của "mưa thần" gõ trên sàn gỗ. Vào thời khắc này, thân ảnh cô độc của hãn lại càng thêm mạnh mẽ.

Thấy "mưa thần" bước đến vị trí phát biểu, nghị trưởng, người đã chờ đợi dấu hiệu của hãn, đứng dậy, có chút căng thẳng gõ vào bàn: "Mọi người im lặng..." Vốn dĩ đã yên tĩnh. "... Hôm nay, vị tổng thống tôn kính của nền dân quốc, tiên sinh Mưa Thần sẽ trình bày trực tiếp kiến nghị của tổng thống tại cơ quan lập pháp tối cao của nền dân quốc, yêu cầu nghị viện thông qua dự luật tuyên chiến với các nước đồng minh, đồng thời cắt đứt quan hệ ngoại giao với các nước đồng minh, trình lên hai viện bỏ phiếu xem xét, quyết định thông qua hay không, đồng thời tiếp nhận chất vấn của hai viện liên quan đến dự luật này... Hiện tại, xin hoan nghênh tổng thống trình bày báo cáo kiến nghị!"

Bên dưới vang lên những tràng pháo tay, không quá nhiệt liệt, nhưng lại rất đều đặn. Lúc này, nghị hội dường như cũng chỉ là một đội quân dưới quyền hãn. "Mưa thần" thản nhiên nhìn một vòng xung quanh, tháo mũ ra, hơi cúi đầu thể hiện sự tôn kính với các nghị viên, sau đó giơ tay mời mọi người ngồi xuống.

"Các vị nghị viên đáng kính, hôm nay đứng ở đây, tôi mang trong lòng sự tôn kính đối với cơ quan lập pháp tối cao của quốc gia, đồng thời cũng mang trong lòng sự mong đợi đối với tương lai... Bởi vì hôm nay ở đây, mọi

người sẽ quyết định, thực sự là vận mệnh chuyển hướng của quốc gia này. Địa vị của các vị trong lịch sử, cũng sẽ vì quyết định này mà được người đời nhớ mãi. Đây là tiếng gáy đầu tiên của nền dân quốc khi thực sự bước vào thế giới mới!"

Ánh mắt hần lướt qua những vị đại biểu người Dương, trong đó có cả đại sứ lẫn quân nhân, ai nấy đều chăm chú lắng nghe. Hân khẽ nở nụ cười, tiếp tục bài phát biểu của mình: "..... Dân tộc chúng ta, chính là vì đã chìm trong bóng tối quá lâu, nên con đường quật khởi càng thêm gian nan! Thế giới này đã trở thành vườn hoa của cường quốc. Vì sự phục hưng của chúng ta, nhất định phải bước vào thế giới mới này, tham gia vào thế giới mới này! Ở đây, ta không muốn nói quá nhiều về những chủ đề như công lý và chính nghĩa. Mà là chúng ta phải đứng về phía người chiến thắng! Đồng thời, vì chiến thắng tất yếu sắp tới, hãy cống hiến sức mạnh của chúng ta! Chỉ khi đó, cánh cửa của thế giới mới mới mở rộng ra với chúng ta, và chúng ta mới có thể đường đường chính chính giành lại quyền lợi, thậm chí tranh thủ lợi ích của mình! Lịch sử nhục nhã của dân tộc ta, cùng với những vinh quang to lớn hơn, đang thúc giục chúng ta gánh vác trách nhiệm to lớn vào thời khắc này. Để dẫn dắt quốc gia này tiến tới cường thịnh, đây là sự hy sinh mà chúng ta phải chấp nhận! Nếu sự hy sinh này chỉ cần một mình ta, ta sẽ không chút do dự xông pha chiến trường. Nếu sự hy sinh này cần cả quốc gia đồng lòng, thì lựa chọn duy nhất của chúng ta là đồng lòng!"

Vận mệnh thất bại của nước đồng minh, có thể dễ dàng đoán trước được. Mặc dù hiện tại, chúng còn đang điên cuồng trên chiến trường. Vị trí địa lý của Hiệp ước quốc đã bao vây chúng, khiến chúng phải chiến đấu trên hai mặt trận. Hiệp ước quốc có thể huy động tài nguyên và lực lượng trên toàn thế giới, vượt xa chúng. Chỉ cần chúng không thể đánh bại hoàn toàn chiến tuyến phía tây của Hiệp ước quốc trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, thì vận mệnh đang chờ đợi chúng chỉ là diệt vong! Đồng lòng, trong cuộc chiến này, khi thế giới một lần nữa được yên bình, chúng ta sẽ đứng về

phía chiến thắng tất yếu, chẳng lẽ đây không phải là một chuyến tàu không thể bỏ lỡ sao? Muốn cường thịnh, nhất định phải tham chiến! Mỗi quốc gia cường thịnh đều trải qua một cuộc chiến tranh thay da đổi thịt của toàn dân tộc. Nhìn lại lịch sử thế giới, không có ngoại lệ. Nhưng cũng có những quốc gia thất bại, rồi chìm xuống, bỏ lỡ thời cơ. Chúng ta cũng cần cuộc chiến này, và chúng ta chắc chắn sẽ không thất bại! Chẳng lẽ chúng ta thực sự định bỏ lỡ sao?”

Trước bài phát biểu thẳng thắn của tổng thống hôm nay, cả người Trung Quốc lẫn người nước ngoài đều chăm chú lắng nghe. Các đại biểu của Hiệp ước quốc ở đây, chưa từng tin tưởng vào việc mưa thần tuyên bố sẽ tham gia chiến sự, chỉ vì sự tàn bạo của nước đồng minh trên toàn thế giới. Tại sao lại không phải vì lợi ích? Chỉ cần lợi ích nằm trong phạm vi hợp lý, những quốc gia quen thuộc với việc trao đổi lợi ích này lại cảm thấy sự hợp tác như vậy càng có cơ sở, càng đáng tin cậy. Nghe đến đây, dường như trên mặt mỗi người nước ngoài đều nở nụ cười. Nhiều người tỏ ra thích thú, còn các nghị viên với vẻ mặt có chút kỳ quặc thì chăm chú lắng nghe.

“..... Hy sinh, là điều không thể tránh khỏi. Nhưng cũng là điều nhất định phải nỗ lực! Dự luật này đi kèm với kế hoạch động viên. Giải thích rõ về chi phí, cũng như các sắp xếp cụ thể cho việc động viên, đều đã được trình bày chi tiết. Tin rằng vài ngày trước đã được gửi đến các vị nghị viên tiên sinh, mọi người đều đã cẩn thận đọc và thảo luận. Lần chiến sự này, ta có thể khẳng định với các vị. Nó không chỉ không làm suy yếu quốc lực của chúng ta, mà còn kích thích sự phát triển kinh tế của đất nước, đồng thời mở rộng gấp bội thực lực của quân đội chính quy, để họ có thể đối mặt với những mối đe dọa trong tương lai. Điểm này, mọi người hẳn đều đã rõ! Chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ nhất, mới có thể tham gia vào cuộc chiến này. Và lợi ích cuối cùng mà nó mang lại cho dân tộc chúng ta, là vô hạn! Hiện tại, ta xin dừng lời ở đây, bởi vì những điều cần nói, đã được thể hiện nhiều lần trong các tuyên bố liên quan trước đó. Bây giờ, xin mời các vị

ngệ viên tiên sinh, hãy bỏ lá phiếu thiêng liêng của mình, quyết định vận mệnh tương lai của quốc gia và dân tộc chúng ta! Xin hãy tin vào phán đoán của bản tổng thống, và tin vào sự lựa chọn lý trí nhất trong đầu óc của mình! Cảm ơn mọi người!”

Tiếng vỗ tay như sấm, nhưng không phải là sự cảm động và kích động đơn thuần như khi mưa thần tuyên bố phản công quyết liệt trước cuộc xâm lược. Mà còn có sự bất lực. Bởi vì hiện tại, không ai có thể chống lại ý chí của mưa thần. Việc thông qua dự luật lần này, đã là chuyện không còn gì phải bàn cãi.

Ngày mười bảy tháng hai năm 1915, hai viện thông qua dự luật động viên với ưu thế tuyệt đối. Ngày mười tám tháng hai năm 1915, Trung Quốc tuyên chiến với nước đồng minh. Cùng lúc đó, công cuộc kiến thiết quân đội hiện đại hóa quy mô lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc, cũng chính thức bắt đầu.

STT 286: Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 87: Phòng ch...

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới.

Chương 5: Thế giới mới mở ra - Chương 87: Phòng chữ Thiên Sư

Tháng 6 năm 1915, vùng ngoại ô Nam Kinh, vốn là một khu hoang sơn dã lĩnh. Nơi đây chỉ lác đác vài công trình kiến trúc, thỉnh thoảng có vài tràng dương phòng, cũng là nơi chính phủ chiêu đãi, lại có một suối nước nóng lưu huỳnh. Hồi trước, thời Thanh, nơi này là chốn an dưỡng của các quan lại, quý nhân, hoặc là nơi trốn đến Phù Sinh nửa ngày nhàn hạ. Vài ngôi chùa đồ nát cũng chẳng còn hương khói. Nhưng từ cuối năm ngoái, nơi này bỗng nhiên bắt đầu xây dựng quy mô lớn, doanh trại liên miên được quy hoạch xây dựng, đường cái gấp rút mở mang. Từng thao trường vuông vức hiện ra. Những kiến trúc này có quy mô khổng lồ, lại mang dáng vẻ chinh tề đặc trưng của quân đội. Quân nhân mặc quân phục vàng cùng hàng ngàn công nhân, biến nơi này thành một công trường náo nhiệt, suốt đêm, đèn pha sáng rực, luân phiên thi công.

Căn cứ Canh Sơn, theo quy hoạch của Bộ Tổng tham mưu, là nơi huấn luyện của Trung ương Giáo Đạo Độ Nhị Sư, Trung ương Giáo Đạo Độ Tam Sư, và các đơn vị đặc chủng mới thành lập. Danh hiệu 109 căn cứ. Đây là một trong những căn cứ trọng yếu nhất của kế hoạch tăng cường quân bị, đồng thời cũng là căn cứ giữ bí mật cấp cao nhất.

Theo các nhân viên giáo dục quân sự từ trường quan Giang Bắc, tình hình cường tướng của Bộ Tổng tham mưu, đều tập trung ở đây. Những kho

hàng lớn vôi vàng xây dựng, bên trong chất đầy pháo hạng nặng từ Pháp, xe bọc thép Phan Cáp Đức, xe tải quân dụng Nữ Sóng Man, khí tài đặc chủng, hầu như đều tập trung ở đây. Trung ương Giáo Đạo Nhị Sư và Tam Sư gánh vác trọng trách cung cấp quân sĩ cho việc mở rộng quân đội, tuyển chọn và điều động binh lính ưu tú trên khắp cả nước, đều tập trung vào nơi này. Căn cứ còn chưa xây xong, đã dựng lều trại, bắt đầu huấn luyện khẩn trương nghiêm túc. Về phía tây của căn cứ Canh Sơn, là một khu vực cảnh giới nghiêm ngặt. Lưới sắt cao ngất, đội tuần tra cảnh giới bốn phía. Không có giấy thông hành đặc biệt, đừng hòng đến gần ba cây số bên trong căn cứ.

Trong quân đội, lại râm ran một tin đồn, nơi này là căn cứ tổ chức cái gọi là “Phòng chữ Thiên” sư, sư này lấy đệ nhất sư “Đường Nỗ Ô Lương” của An Quân làm cơ sở, chính là vương bài quân đội tương lai ở Âu chiến. Về việc sư này như thế nào, mọi người chỉ đoán già đoán non, không có căn cứ xác thực. Đồn đoán sát thực tế nhất, nghe nói sư này trang bị pháo hạng nặng siêu cường, là chủ lực đột kích. Nhưng các sĩ quan bình thường vừa cảm thấy thần bí, vừa khịt mũi coi thường những lời đồn đại này. Một sư mà lại trang bị bao nhiêu pháo, muốn dựa vào đội quân mới này làm chủ lực đột kích, quy mô có phải quá nhỏ không? Hơn nữa, các vương bài quân đội khác trong quân đội chính quy, lần này cũng xuất chinh gần hết. Cử Sư, Thập Bát Sư, An Quân Nhất Sư, Nhị Sư, đội quân nào không thể vượt qua họ mà trở thành chủ lực? Ngay cả trong số họ có “Đường Nỗ Ô Lương” vương bài bộ binh đoàn cũng vậy! Tâm lý không chịu thua của quân nhân, cộng thêm chế độ bảo mật nghiêm ngặt, khiến cho trụ sở này càng thêm thần bí, vẫn luôn ở trên đỉnh cao.

Bốn chiếc xe tải quân dụng Nữ Sóng Man do Pháp chế tạo, đều sơn logo của đoàn quân nhu số ba trực thuộc tổng bộ. Trên con đường lớn gấp rút của căn cứ Canh Sơn, chúng lao vút như tên bắn. Hai nhóm trước đã vận chuyển tám trăm chiếc xe tải quân dụng Nữ Sóng Man của Pháp, loại xe chuyên dụng để vận chuyển quân dụng, có thể chở một tấn rưỡi hàng. Đoàn

quân nhu số một và số ba, hiện tại đã hoàn toàn cơ giới hóa. Mặc dù tài xế còn ít, nhưng đã bắt đầu huấn luyện quy mô lớn. Các binh lính bộ binh nhìn những chiếc xe tải này đều có một loại kính sợ khó hiểu. Đa số binh lính xuất thân từ nông thôn, đời nào được thấy đội quân cơ giới hóa như vậy? Cho nên, hiện tại, phạm là tài xế của đoàn một và đoàn ba, trước mặt bộ binh đều vênh váo tự đắc. Theo kế hoạch vũ trang của Bộ Tổng tham mưu, còn muốn trang bị đoàn quân nhu cơ giới hóa số hai, số bốn, trang bị xe tải Pháp và Mỹ. Ngoài ra, còn muốn tổ chức tám đoàn quân nhu dùng sức kéo của thú vật để viễn chinh. Khả năng duy trì lực lượng cung ứng, quân mã tư của Tổng tham mưu đã mua sắm ngựa và la trên cả nước, chuẩn bị huấn luyện trang bị sử dụng. Tham chiến, vốn là một công trình quy mô lớn và hệ thống, quân đội chính quy, tương đương với việc lợi dụng cơ hội này để tiến hành hiện đại hóa toàn diện. Mặc dù trong quá trình xây dựng, do nhân viên không đủ, huấn luyện thiếu sót, quản lý không theo kịp, thành phẩm tạm thời thấp xuống, thích ứng với tình thế mới, vấn đề này kéo dài khiến Tổng tham mưu cũng đã tê liệt. Nhưng đội ngũ này chủ yếu là thanh niên, lại đang dùng nhiệt tình lớn nhất để giải quyết tất cả. Tin rằng không xa nữa, sẽ có một lực lượng vũ trang cường đại đến mức khiến người ta rung động, có thể hùng cứ Đông Á, sẽ xuất hiện trên vùng đất này. Đây cũng là nền tảng của một cường quốc.

Xe tải không dừng lại giữa đám người, xem ra không phải để vận chuyển vật tư tiếp tế, bốn chiếc xe hơi hướng tây lao nhanh, công nhân thi công, binh lính huấn luyện hai bên đều hiếu kỳ đánh giá đội xe. Có vài sĩ quan nhỏ còn thì thầm: “Xem ra là đến căn cứ Phòng chữ Thiên sư rồi, ! Đoàn ba hình như là chuẩn bị riêng cho sư này, ngày ngày vận chuyển vật tư đến đó, đều là quân đội chính quy, sao lại có đãi ngộ khác biệt như vậy? Hai ngày trước, đêm đến, nơi này ngừng thi công, mọi người đều về lều ngủ, chỉ nghe trên đường lớn xe tải hạng nặng chạy qua, không biết lại vận chuyển bảo bối gì.”

“Mắt đỏ, ghen tị thì xin điều đến sư đó đi. Nghe nói hiện tại các đội quân đều có một đám người của Tổng tham mưu huấn luyện chỗ tọa trấn, bí mật tuyển chọn cốt cán để làm giàu cho Phòng chữ Thiên sư, tiểu tử người đi làm chân sai vặt, nói không chừng cũng thành.”

“Mày tưởng tao không muốn à? Nhưng người ta không chọn được đến mày, đi làm chân sai vặt cũng không xong. Mấy tên kia nhìn một cái, mặt đều như bao long đồ, ! như ai thiếu bọn chúng hai trăm râu vậy. Sư này tao không trông cậy vào. Tương lai giáo đạo sư này hoàn thành kỳ huấn luyện, có thể rút về dưới trướng An Quân làm mang binh quan là tao hài lòng rồi, đi theo gì sáng sửa đánh trận, trên mặt cũng có ánh sáng!”

Xe tải hướng tây chạy mười lăm mười sáu cây số, xuyên qua một gò nhỏ, mới tiến vào khu vực mới được san bằng trước trụ sở. Lưới sắt bao quanh căn cứ không lồ này, phung phí vật liệu cũng có thể dùng để đánh một trận phòng ngự lớn. Nơi này doanh trại và công trình đều được ưu tiên xây dựng hoàn tất. Hiện tại đã rất thành hình, còn có hai công binh đoàn ở đây âm ỉ tiếp tục thi công, nơi này ngay cả nhân viên xây dựng cũng là quân nhân! Bốn phía yếu điểm, đều có công sự và trạm gác, mỗi binh sĩ tuần tra cảnh giới đều trang bị súng ống đầy đủ. Đội xe này đi qua mười trạm gác, còn có hai đội tuần tra cơ giới kiểm tra. Cảnh giới nghiêm ngặt đến cực điểm. Khó khăn lắm mới đến lối vào căn cứ. Đã nhìn thấy thiếu tướng Cố Định Khó, người vừa từ chức sư trưởng Nhị Sư của An Quân, nghe nói được điều đến Bộ Tổng tham mưu phụ trách một số nghiệp vụ, đang đứng nghiêm chờ đợi đội xe. Xe dừng lại, kéo bạt xe lên, người đầu tiên nhảy xuống là Vương Đăng Khoa, phó quan dài Phủ Tổng thống. Tiếp theo, đã nhìn thấy thân ảnh của Nguyên Thần, hẳn thế mà không ngồi xe hơi nhỏ chuyên dụng của tổng thống, vì giữ bí mật mà ngồi xe tải đến đây! Vương Đăng Khoa muốn đỡ hắt xuống xe, nhưng bị hắt từ chối. Tự mình nhảy xuống. Cố Định Khó đã sớm nghênh đón: “Tổng thống!” Ba~, đứng nghiêm chào. Nguyên Thần cười đáp lễ: “Tiểu tử người, ta hai ba ngày lại

đến một lần, còn làm như vậy đường đường chính chính, có cần thiết phải như vậy không?” Cố Định Khó, người từng làm phó quan cho hắn, cười nói: “Đây là quân đội a! Lúc trước rời Nhị Sư về Nam Kinh, trong lòng cũng không muốn đi. Nhưng nghĩ đến trở về có thể thường xuyên gặp tổng thống, trong lòng lại nóng hừng hực. Không ngờ bây giờ hầu như ngày nào cũng có thể gặp mặt, sớm biết lúc trước đi sớm một chút!”

Mưa Thần vỗ ngực cười ha hả: "Đồ ngốc! Đừng tưởng rằng lần này nhiệm vụ của người nhẹ nhõm, chúng ta phải xây dựng 'mệnh căn tử' cho tiểu tử người, nếu làm không tốt, uy phong cũng chẳng có, lột da người ra cũng nhẹ! Trả lại cho ta vẻ mặt tươi cười đi!"

Hai người vừa nói chuyện, đã thấy hàng loạt xe nối đuôi nhau chở người đi xuống. Tổng tham mưu trưởng Ngô, Tham mưu trưởng tác chiến kiêm Trưởng phòng huấn luyện Tư Mã Trạm, một đám nhân viên tham mưu, Bộ trưởng Bộ Công nghiệp Duncan, Thứ trưởng Tạ Minh Quang... Đều có mặt. Xem ra những người này đều là "lão làng", có người vội vàng chào hỏi, có người lại thoải mái duỗi tay duỗi chân. Lúc này, xe tải vẫn chưa lắp đặt hệ thống giám sát, lớp xe lại toàn là loại lớp hẹp bằng cao su đặc, đi vài chục cây số, đúng là xóc nảy đến cực điểm.

Một đoàn người đều đổi sang xe con, hướng sâu trong căn cứ mà đi. Gồm Định Khó cùng Mưa Thần ngồi chung một xe, nhỏ giọng bàn bạc điều gì đó.

Trên bãi đất trống của căn cứ, từng chiếc xe vận tải hạng nặng đặt mua từ Mỹ xếp hàng ngay ngắn. Những chiếc xe này không phải là kiểu dáng tiêu chuẩn của Mỹ, ống khói thô to nhả ra khói dầu diesel. Chúng kéo theo những đoàn xe vận tải, bánh xe lớp xe lết nhả lết nhít. Mỗi chiếc xe ít nhất cũng có mười lớp. Chỉ nhìn những chiếc xe vận tải này, đã biết chúng được thiết kế và sản xuất riêng, là những món đồ chơi có giá trị không nhỏ. Có

vài chiếc đã hỏng, nhân viên kỹ thuật mặc đầy dầu mỡ đang sửa chữa dưới ánh nắng gắt gao.

Gồm Định Khó nhìn những chiếc xe chuyên dụng này, lắc đầu nói: "Sư đoàn của chúng ta ngay cả những cỗ xe vận tải này cũng là bảo bối có giá trị không nhỏ! Tổng thống biết những chiếc xe này trị giá ba vạn khối, ta đã đau lòng đến thót tim. Sư đoàn chúng ta có một trăm hai mươi chiếc loại xe này, tổng cộng bốn trăm tám mươi vạn! Lại còn dễ hỏng, phải có cả một đại đội chuyên trách bảo dưỡng, mỗi lần vận chuyển quy mô lớn kết thúc, lại phải bận rộn cả mấy ngày. Hôm qua lô hàng đầu tiên đến, vận xong đã hỏng bảy chiếc, ta xót ruột quá!"

Mưa Thần lắc đầu cười nói: "Bốn vạn, tính cả mọi thứ, cộng thêm chi phí nghiên cứu giai đoạn đầu của Mỹ, bọn họ cũng lấy làm lạ vì sao chúng ta lại dùng chúng để vận chuyển. Linh kiện thay thế, chi phí vận chuyển đường biển, nhân viên kỹ thuật ra nước ngoài huấn luyện cách bảo dưỡng những 'đại gia hỏa' này... Mỗi chiếc xe tính ra sáu vạn năm! Tức là bảy trăm tám mươi vạn hoa nguyên, ba trăm mười vạn đô la, tám mươi vạn bảng Anh! Gần bằng một chiếc tuần dương hạm rồi."

Ngoài cửa sổ xe, những hình ảnh kỹ thuật không ngừng lướt qua. Mười mấy chiếc xe bọc thép Phan Cáp Đức đang huấn luyện cơ động trên thao trường gần đó, bên trái còn có một đội pháo binh, những khẩu pháo hạng nặng 105mm và 155mm của Pháp xếp đầy, các pháo binh đang đổ mồ hôi huấn luyện đào hầm trú ẩn, sau đó tiến hành huấn luyện bắn pháo. Trong căn cứ này, đâu đâu cũng thấy bóng dáng quân nhân, không ai rảnh rỗi.

Đoàn xe nhanh chóng tiến đến trước một dãy nhà kho cao lớn, Gồm Định Khó dẫn đầu xuống xe bàn giao. Sĩ quan phòng giữ nhà kho với vẻ mặt nghiêm túc mới ra hiệu mở cửa kho. Một đoàn người bước vào, trên đỉnh nhà kho có mấy ô cửa sổ mái nhà bằng kính, ánh sáng từ trên cao

chiếu xuống, hiện ra trước mắt mọi người là những dãy quái vật bằng sắt thép.

Những quái vật sắt thép này có vẻ ngoài xa lạ, cao khoảng một người, dài hai người, rộng chưa đến một người. Dưới đáy không có bánh xe, chỉ có những đoạn xích sắt. Phía trên có một tháp pháo nhỏ, hai nòng súng máy Mark tối đen chĩa vào mọi người. Trên xe không có số hiệu, sơn màu xám xịt, trong kho tổng cộng có ba mươi chiếc quái vật sắt thép này xếp thành hàng, khiến người ta hiểu rằng đây là một loại vũ khí chiến tranh mạnh mẽ, lại có sức rung động thị giác đến vậy!

Mưa Thần đứng đó, miệng lẩm bẩm một từ tiếng Anh: "Tank..."

Duncan và Tạ Minh Quang trước mặt các quân quan, mặt mày hớn hở giới thiệu: "Đây chính là chiến xa huấn luyện bọc thép mà chúng ta gọi là xe tăng! Tâm huyết của Liên hợp chế tạo Mã An Sơn! Khung gầm nhập khẩu từ máy kéo của Mỹ, thép bọc giáp dùng cho quân hạm của Anh chế tạo lại. Dày nhất phía trước có tấm thép bọc giáp mười lăm ly! Súng máy thì không có chút sát thương nào! Sau khi thay động cơ dầu diesel công suất lớn sản xuất tại Mỹ, mỗi giờ có thể chạy mười bảy cây số, hành trình bảy mươi lăm cây số! Lại có một tháp pháo có thể xoay chuyển độc lập, hai khẩu súng máy chuyên dụng Mark một bốn thức do chúng ta sản xuất, có 2.800 viên đạn! Đây sẽ là vũ khí bí mật trong cuộc chiến này, là lớp áo giáp cho binh lính. Nó có thể giúp họ đột phá hệ thống phòng ngự của kẻ địch, nơi đạn bay tứ tung!"

Hai chuyên gia này không phải là người hiểu chiến, cũng không hề hứng thú với Đại chiến châu Âu. Nhưng đối với tâm huyết và kết tinh mà mình tự tay chú ý cải tạo sản xuất, họ vẫn tràn đầy tự hào. Tự hào về chuyên môn.

Mưa Thần đã chuẩn bị cho một trận chiến từ rất sớm. Sau khi Mã An Sơn cải biến thành Liên hợp chế tạo xí nghiệp, một năm rưỡi trước, ông đã

thông qua Duncan và những người khác, với ý định sản xuất ra một loại vũ khí mang tính cách mạng trong chiến tranh – xe tăng. Mặc dù ý tưởng đã có, nhưng trình độ công nghiệp yếu kém trong nước khiến ông không thể chế tạo loại vũ khí này. Từ khung gầm đến giáp, đến động cơ, cuối cùng chỉ có thể nhập khẩu khung gầm và động cơ từ Mỹ, nhập khẩu thép bọc giáp từ Anh với danh nghĩa sản xuất quân hàm, cộng thêm máy móc nhập khẩu trong thời kỳ hữu hảo ngăn ngủi với Đức, rồi tự mình lắp ráp sản xuất. Cuối cùng, vào đầu năm 1915, chiếc xe tăng huấn luyện bọc thép đầu tiên đã được sản xuất, trọng lượng bảy tấn. Loại chiến xa này tiên tiến hơn xe tăng i hình của Anh lần đầu ra mắt trong lịch sử, tính cơ động tốt hơn, giáp bảo vệ tốt hơn, hỏa lực cũng nhanh nhẹn hơn nhờ có tháp pháo xoay tròn. Năm sau, trong nước đã sản xuất tổng cộng ba mươi chiếc chiến xa bọc thép. Đó đã là giới hạn năng lực sản xuất trong nước.

Về phần việc tổ chức Sư đoàn Thiên Sư, mục đích của Mưa Thần là ôm vào trận chiến ở châu Âu, khiến các nước Hiệp ước phải ngạc nhiên, khiến các nước Đồng minh cảm thấy bị đe dọa lớn. Sư đoàn bọc thép hóa đầu tiên trong lịch sử nhân loại. Trong chiến tranh, xe tăng thường được tổ chức thành các đơn vị độc lập, không có lực lượng hỗ trợ tự thân. Nhưng Sư đoàn Thiên Sư này, lại bao gồm một lữ đoàn thiết giáp, một lữ đoàn bộ binh cơ giới, một lữ đoàn pháo binh cơ giới hợp thành, thông qua huấn luyện tự mình tìm tòi, kết hợp lại để trở thành một chỉnh thể đột phá cân bằng, có thể phát huy uy lực lớn nhất trên chiến trường cục bộ. Nếu trên chiến trường không thể khiến các nước Hiệp ước phải nhìn bằng con mắt khác, thì chỉ có thể trở thành pháo hôi vô nghĩa, mà đây là điều Mưa Thần tuyệt đối không muốn. Nó bất lợi cho kế hoạch chính trị sau này của ông! Đi, chính là muốn thể hiện sức mạnh của mình!

Sư đoàn này nên được trang bị – theo suy nghĩ của Mưa Thần, tám mươi chiếc xe tăng hạng nhẹ (một tiểu đoàn), chín mươi chiếc xe tăng cỡ trung (hai tiểu đoàn, mỗi tiểu đoàn bốn mươi lăm chiếc), cộng thêm bốn mươi

tám khẩu pháo cơ động. Hơn hai nghìn lính bộ binh cơ giới, cộng thêm lực lượng chuyên trách bảo vệ quân nhu. Đó là một đơn vị có khả năng tấn công chưa từng có!

Nhưng do năng lực sản xuất trong nước thấp, đặc biệt là đối với các sản phẩm kỹ thuật công nghiệp phức tạp này, mặc dù đều là chương trình lắp ráp cơ bản, nhưng nửa năm trôi qua, mới chỉ sản xuất được ba mươi chiếc xe tăng huấn luyện, cũng chính là trang bị cho một tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ tương lai! Trong kế hoạch của Mưa Thần, pháo 37 ly, xe tăng cỡ trung với hệ thống treo kiểu mới, hiện tại vẫn chưa có bóng dáng. Sư đoàn này cũng hoàn toàn là một đội quân được tạo ra bằng vàng. Chi phí tham chiến, Mưa Thần đã tham ô tương đối nhiều chi phí vào sư đoàn này, gần bằng kinh phí xây dựng của năm sư đoàn bộ binh. Nhưng để hình thành sức chiến đấu, vẫn chưa biết cần bao nhiêu thời gian!

Chiến sự ở châu Âu hiện tại đã vào hồi gay cấn. Cuộc chiến ở Dardanelles đang diễn ra khốc liệt, vị đại thần hải quân nước Anh kia lại toàn lực phổ biến kế hoạch tác chiến cho đồng minh, tình hình hiện tại vô cùng căng thẳng. Đế quốc Anh đã dùng hết chiến hạm ưu tú nhất, thậm chí không tiếc làm suy yếu hạm đội quốc tế để hỗ trợ, kết quả vẫn là đánh với Thổ Nhĩ Kỳ như một bệnh nhân nan y! Nước Nga lại bị đồng minh Gore lợi hại giáng cho đòn đánh chí mạng, đã tháo chạy về bản thổ. Đối với phe Hiệp ước mà nói, cả mặt trận phía Đông và phía Nam đều không thể trông cậy được! Bọn chúng phát động một loạt các cuộc tấn công kiềm chế ở mặt trận phía Tây, ngoài việc gây ra thương vong nặng nề, thì tiến triển lại chẳng đáng là bao. Bộ chỉ huy liên hợp của phe Hiệp ước đã quyết định sang năm sẽ phát động một cuộc tấn công quyết định ở mặt trận phía Tây, bởi vì nước Nga đã lung lay sắp đổ, nước Mỹ tham chiến hiện tại vẫn chưa thể trông cậy được, chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình để đánh bại nước Đức trước khi nước Nga xảy ra biến cố. Mà bây giờ, họ cần quân đội, cần rất nhiều quân đội! Bọn họ thúc giục Trung Quốc tham chiến đã nhiều lần,

nhưng Mưa Thần luôn lấy lý do quân đội chưa huấn luyện xong, hoặc lại kêu nghèo. Phe Hiệp ước đã cố gắng đáp ứng các yêu cầu về quân phí và vũ khí trang bị của hắn, nhưng hiện tại xem ra, nếu không xuất quân một chút thì không được.

Nhưng cái vương bài mà hắn kỳ vọng nhất, lại là thứ căn bản không thể tác chiến!

Hắn gạt sang một bên cuộc thảo luận sôi nổi với các sĩ quan tham mưu về vấn đề gồm định khó, đi đến trước mặt Duncan và Tạ Minh Quang, hai người vẫn đang chăm chú nhìn một chiếc xe tăng. Thấy Mưa Thần đến, Duncan, một người đứng đắn, cũng có chút đặc ý nhìn Mưa Thần. Mưa Thần thâm trầm lắc đầu cười khổ, biết hai người này chủ đạo hệ thống công nghiệp trong nước, trong vòng nửa năm đã mài mòn ra ba mươi chiếc chiến xa đã là rất không dễ dàng, nhưng để sư đoàn này tác chiến thuận lợi, ngoài một trăm bảy mươi chiếc chiến xa biên chế, ít nhất còn cần một số lượng tương đương xe tăng dự bị! Đây đều là những thứ trong nước không thể giải quyết. Hắn liền hỏi Duncan: “Việc liên hệ với xưởng của Mỹ về sản xuất pháo đột kích Ất hình thế nào rồi, khi nào thì có thể bắt đầu?” Duncan nhìn Tạ Minh Quang, hắn vẫn đang đứng trên tháp pháo xe tăng, rồi gật đầu: “Bản vẽ sản xuất đã được xác nhận với các kỹ sư công trình, cũng đã ký hiệp nghị thương mại bảo mật, ước chừng tháng sau có thể bắt đầu sản xuất chính thức, cuối năm chắc chắn có thể có một trăm chiếc, mỗi chiếc pháo đột kích Ất hình bốn vạn năm ngàn năm trăm đô la, xe tăng huấn luyện nhẹ giáp hình, cuối năm chúng ta cũng có thể sản xuất được bảy mươi chiếc, đủ để trang bị cho phòng chữ Thiên sư...” Tạ Minh Quang nháy xuống khỏi tháp pháo, có chút khó hiểu hỏi Mưa Thần: “Vì sao không cho Anh, Pháp biết, xưởng quân sự của bọn họ hiện tại đã hoàn toàn động viên, sản xuất những trang bị này chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều a.” Mưa Thần chỉ lắc đầu, đáp gọn lỏn: “Ta có những toan tính của riêng mình.” Rồi quay đầu nhìn về phía Tư Mã Trạm, Ngô Hái, gồm định khó và những người khác, đi tới, trò

cười, đây là vốn liếng để hăn làm nên chuyện, sao có thể để Anh, Pháp biết trước được! Đến lúc đó thì còn gì là giá trị nữa!

Những quân quan kia đang thảo luận xem đội quân mới này nên có một hệ thống huấn luyện như thế nào. Đối với đội quân mới, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, nhưng cũng đều không có chút kinh nghiệm nào. Thấy Mưa Thần đến, mấy người đều cười vỗ vai gồm định khó: “Lão đệ, có muốn đánh không!” Gồm định khó sừng sốt, đã thấy Mưa Thần nhìn hăn, liền quả quyết nói: “Không sai! Ta đã chuẩn bị phái một đội đặc chủng đầu tiên ra mặt trận châu Âu, quy mô không lớn. Khoảng hai đến ba sư, các người là quân đội mới, đặc biệt cần kinh nghiệm thực chiến, ta rất kỳ vọng vào đội quân này của các người! Các người sẽ phái một doanh thuộc đoàn bộ binh cơ giới Đường Nỗ Ô, thêm vào sư đoàn thiết giáp trinh sát đã huấn luyện xong, cùng với những chiếc Phan cấp đức, tạo thành một đội đặc chủng trực thuộc. Lần này, ngoài việc đến xem bảo bối chiến xa của chúng ta, chính là để tự mình nói cho người biết tin tức này. Tích lũy chút kinh nghiệm ở tiền tuyến, rất có lợi cho việc huấn luyện đội quân của các người! Tiểu tử người đừng nghĩ hiện tại đã có thể lên đánh trận, chiến xa và trang bị ta sẽ nghĩ cách lo liệu cho người, người tranh thủ thời gian huấn luyện cho ta, hiện tại có ba mươi chiếc xe tăng huấn luyện, hoàn toàn có thể bắt đầu huấn luyện tổng hợp. Đến lúc cần dùng đến người mà vẫn chưa làm xong, người tự biết hậu quả là gì!”

Gồm định khó nghiêm nghị đứng nghiêm chào, lại nhin không được hỏi: “Vậy phái quân đi đâu?” Không ngờ chiến sự lại đến nhanh như vậy, mà đội quân đầu tiên xuất chinh lại là ai? Ai là chỉ huy của bọn họ, bọn họ đến châu Âu có thể đánh ra quân uy không? Gồm định khó đầy đầu những ý nghĩ không phù hợp với thân phận sư trưởng của mình, nhìn Mưa Thần mỉm cười không đáp, có chút ngẩn người.

STT 287: Chương 5: Thế giới mới

Phiên bản đặc biệt, tinh chỉnh từ nơi bạn vẫn hay ghé – TLTchấmcom.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 88: Hướng Tây Phương

Tiếng còi tàu hú dài, chiếc phà đã cập bến. Lý Duệ xách hành lý, cùng mấy tên hộ binh chậm rãi bước xuống cầu tàu. Đây là một chiếc tàu dân sự, xung quanh, những người cùng ông xuống tàu đều cung kính nhìn vị thiếu tướng trẻ tuổi của quân đội chính quy. Tuổi tác của ông, trong giới sĩ quan nổi danh vì trẻ tuổi của quân đội, lại càng trẻ hơn nữa! Vị tướng quân hai mươi bảy tuổi này còn trẻ hơn cả tổng thống của họ một tuổi, đã được phong hàm thiếu tướng Ngân Tinh. Khuôn mặt thanh tú, luôn mang theo vẻ ngạo nghễ. Ánh mắt sắc bén, dường như không để ai vào mắt. Vị thiếu tướng này đã đảm nhiệm chức Tham mưu trưởng của An Đức Quân nhiều năm, dù không thân thiết với Hà Toại, nhưng lại tràn đầy nhiệt huyết, tác phong làm việc quyết đoán, có khả năng cổ động binh lính cấp dưới rất mạnh. Công lao và uy danh của An Đức Quân không thể thiếu công sức của vị thiếu tướng trẻ tuổi này.

Nhưng với địa vị hiện tại, với những gì đã làm được, vị thiếu tướng vẫn chưa hài lòng. Ánh mắt sắc bén của ông cho thấy rõ khát vọng trong lòng. Ông cũng là một trong mười hai chấp ủy của Thanh Quân Hội, thậm chí có thể nói là một trong những người có sức ảnh hưởng nhất. Trong lòng ông luôn mong muốn có một quốc gia như vậy. Một quốc gia quân quốc hóa hoàn toàn, lấy quân đội chính quy làm chủ thể chính trị, lấy tinh thần thượng võ cải tạo từ trên xuống dưới. Dùng quân đội làm công cụ tập trung

tài nguyên quốc gia, không tiếc giá lớn để phát triển công nghiệp quân sự. Kẻ địch xung quanh quá nhiều, những cường quốc kia cũng từng xâm lược Trung Quốc. Tương lai, nhất định phải dùng Trung Quốc để tái thiết quốc gia, khôi phục vị thế của dân tộc này ở phương Đông! Thế giới hiện tại là thế giới của kẻ mạnh, chỉ có cải tạo quốc gia thành một con dã thú hung mãnh mới có thể tồn tại và phát triển! Và quân đội chính quy, thoát thai từ cách mạng quân sự, ít bị ràng buộc bởi xã hội cũ, chính là công cụ tốt nhất để cải tạo quốc gia!

Nếu như trước đây Lý Duệ thể hiện những lời nói, ý chí này qua hành động, không hề e ngại việc tuyên truyền. Sau khi Mưa Thần nghiêm trị các tổ chức cực đoan trong quân đội sau vụ tranh chấp ở phủ viện, nhấn mạnh quân đội không được can dự vào chính sự. Rất nhiều sĩ quan cấp tiến bị kỷ luật hoặc chuyển ngành, vị anh hùng Tham mưu trưởng của An Đức Quân cũng bị cảnh cáo nghiêm khắc. Hiện tại, ông chỉ có thể giấu kín tất cả trong lòng. Ông cũng mơ hồ hiểu rằng, quân đội chính quy do Mưa Thần một tay gây dựng, ông ta chỉ cần quân đội này là công cụ mạnh nhất trong tay mình, chỉ cần có tinh thần phục tùng và hiến thân là đủ. Có lẽ bây giờ còn cần thêm một chút tinh thần chuyên nghiệp. Nhưng điều không cần thiết nhất là quân đội có tư tưởng, có ý chí riêng! Đặc biệt là những tư tưởng và ý chí nguy hiểm như vậy! Ông chỉ có thể âm thầm mài giũa nanh vuốt khi không có ai, chờ đợi một cơ hội bộc phát. Nhưng trước hết, ông phải giữ vững vị trí của mình trong quân đội này! Và lần này, Mưa Thần đã triệu hồi ông. Trời mới biết ông đã chán ngấy cái không khí hòa bình này đến mức nào!

Lúc này, thành Nam Kinh đã nóng bức, hơi nước bốc lên từ bến tàu. Những sĩ quan, binh lính còn mặc quân phục chỉnh tề chỉ trong chốc lát đã mồ hôi nhễ nhại. Trên bến tàu, những người mời chào, khuân vác vội vã, không có việc gì, ai lại ra ngoài vào cái thời tiết này! Hộ binh của Lý Duệ rất tinh mắt. Chỉ vào hai chiếc xe quân đội màu xanh của Anh đang đỗ bên ngoài bến tàu: "Tham mưu trưởng, người đến đón chúng ta ở đó!" Mấy sĩ

quan đứng cạnh xe cũng gần như đồng thời nhìn thấy Lý Duệ và thuộc hạ, sau đó, từ một chiếc xe khác, phó quan trưởng của Mưa Thần, thiếu tướng Vương Đăng Khoa bước ra. Đứng từ xa nhìn Lý Duệ, ông mỉm cười gật đầu chào. Lý Duệ gật đầu nhàn nhạt, tránh đám đông rồi tiến về phía Vương Đăng Khoa. Hai vị thiếu tướng nhìn nhau. Sau đó, BA~, chào nhau theo nghi thức quân đội. Vương Đăng Khoa nở nụ cười nhiệt tình, nắm chặt tay Lý Duệ. Mặc dù Lý Duệ cũng cười, nhưng ánh mắt sắc bén cố hữu của ông vẫn không thể che giấu.

"Tung mây, đến nhanh thật! Các anh gọi điện thoại từ Phổ Khẩu, chúng ta trở tay không kịp. Cứ tưởng anh phải đến sau ngày mới tới. Không ngờ anh không đợi hải quân đến đón, lại tự mình đi phà! Ban đầu, anh em còn định mời anh ăn cơm, náo nhiệt một chút. Anh ở biên phòng lâu ngày không gặp... Giờ thì tốt rồi, tổng thống vừa nghe anh đến, lại đang rảnh, lập tức muốn gặp anh. Gặp xong rồi mới công bố chức vụ, chúng ta anh em tụ tập một chút, coi như hồng hết cả rồi." Ông nói chuyện thân mật, như thể quan hệ với Lý Duệ rất tốt. Trời mới biết, hai người chỉ mới sơ giao khi cùng đảm nhiệm chức vụ ở tổng tham mưu. Vương Đăng Khoa làm phó quan trưởng lâu năm, theo ông ta, bản lĩnh đón đưa tăng lên, giống như kỹ viện lớn, ẩm trà cũng không thiếu.

Lý Duệ nhếch môi, coi như cười. Vẻ ngạo nghễ của vị Tham mưu trưởng này còn lộ ra hơn cả Mưa Thần: "Được, còn muốn gặp tôi. Phải biết tôi là người bị cảnh cáo nghiêm khắc, biết đâu ngày nào chức vụ cũng bị tước đoạt, đến lúc đó mọi người đừng tránh tôi xa xa là được... Tổng thống tiếp kiến tôi ở đâu? Chủ yếu nói những gì? Tôi cần chuẩn bị những gì?"

Wang Deng Khoa dường như không cảm thấy gì với những lời nói sắc bén của Lý Duệ, vẫn cười nhiệt tình, kéo tay Lý Duệ vào trong xe, rồi phân phó tài xế: "Lái xe! Đến Phủ Tổng thống!" Sau đó quay đầu nhìn Lý Duệ cười nói: "Đừng lo lắng, chẳng phải muốn giao cho lão huynh trách nhiệm

lớn hơn sao. Như các anh, những tướng lĩnh tuyến đầu, tổng thống luôn rất coi trọng, có chuyện gì, đều ưu tiên nghĩ đến các anh. Có trách cứ gì, cũng chỉ là nâng cao, nhẹ nhàng hạ xuống. Không giống như chúng ta, những người ngồi trong cơ quan, việc tốt thì không có, ngày ngày ở bên cạnh tổng thống, sơ sẩy một chút là bị mắng té tát... Không cần chuẩn bị gì, đến đó trực tiếp bàn bạc là được. Tôi đoán, đại khái là vì chuyện xuất binh."

Vương Đăng Khoa nói vài câu qua loa, coi như đã đủ tình nghĩa với Lý Duệ. Nhưng Lý Duệ chưa kịp cảm ơn, đã suy nghĩ ra. Xuất binh! Gần nửa năm nay, ông vẫn ở Cẩm Châu, phối hợp với Hà Toại chinh huấn Đệ nhất dã chiến tập đoàn quân. Nhưng ông không phải Tham mưu trưởng của Đệ nhất dã chiến tập đoàn quân, mà vẫn là Tham mưu trưởng của An Đức Quân. Đệ nhất dã chiến tập đoàn quân dưới quyền có An Đức Quân, Đệ nhất quân, Đệ tứ quân, Đệ ngũ quân... Hà Toại thống nhất phụ trách quản lý, ông còn kiêm nhiệm Quân trưởng An Đức Quân. Đệ nhất dã chiến tập đoàn quân hiện tại quân số đã đạt 90% trở lên. Trang bị đạt 85%, kế hoạch huấn luyện hoàn thành từ 100 đến 150%. Tình hình của Đệ nhị dã chiến tập đoàn quân đoán chừng cũng không khác gì. Như vậy, thật sự không thể xuất phát toàn tập đoàn quân tham gia tác chiến. Nhưng tin tức ở Nam Kinh cũng không phải là không truyền đến nơi họ chinh huấn. Áp lực từ các nước Hiệp ước rất lớn. Cần quân đội chính quy nhanh chóng xuất binh. Có khả năng trước tiên phái một đội quân tiên trạm đi, làm quen với tình hình chiến trường, tích lũy kinh nghiệm, sắp xếp quan hệ với cơ cấu chỉ huy của các nước Hiệp ước. Để chuẩn bị cho việc xuất binh quy mô lớn hơn.

Nhưng vì sao lại triệu kiến riêng hần? Gì Toại là cấp trên của hần, từ sau sự kiện náo loạn tiểu đoàn lần trước, Gì Toại luôn cảnh giác với hần, sợ hần ngầm ngầm có hành động gì. Trong khi đó, Mưa Thần lại luôn dùng biện pháp chuyên nghiệp hóa và phi chính trị hóa để chinh đồn quân đội. Nếu thực sự muốn điều quân từ đệ nhất dã chiến tập đoàn quân ra tiền tuyến, lẽ ra Gì Toại phải tự mình ra mặt. Tướng Bách Lý hoặc những người khác có

thể tiếp nhận việc lưu lại để tiếp tục huấn luyện, sao lại vòng qua Gì Toại mà tìm đến hãn? Trong đầu Lý Duệ lập tức hiện lên bốn chữ "ân uy bất trắc". Hãn rùng mình, theo bản năng nhìn sang Vương Đăng Khoa bên cạnh, vị phó quan này vẫn mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình thản.

Lý Duệ ngả người vào ghế, khát vọng chiến tranh của một quân nhân dần trỗi dậy trong lòng. Mặc kệ vì lý do gì, mặc kệ Mưa Thần tính toán ra sao, xem ra hãn thực sự có khả năng là một trong những người đầu tiên đặt chân lên chiến trường châu Âu! Đây là một cuộc chiến tranh thế giới, là sân khấu để quân nhân thể hiện bản lĩnh! Quân đội chính quy này, sau khi trải qua cuộc chiến tranh hiện đại hóa, chắc chắn sẽ mở to mắt nhìn thế giới này thay đổi từng ngày, đồng thời bất mãn với tình hình lạc hậu trong nước. Hơn nữa, nó sẽ được tôi luyện thành một lưỡi dao sắc bén hơn! Một quân đội như vậy, chẳng phải là lực lượng mạnh mẽ mà hãn mong muốn nhất hay sao? Sân khấu của quân đội chính quy, cũng là sân khấu của chính mình, xem ra thật vô tận...

Trong phủ tổng thống, bóng cây rợp mát. Tiếng ve kêu râm ran trong bóng cây càng làm cho nơi này thêm yên tĩnh. Trên hành lang lát gỗ, thỉnh thoảng có người mặc thường phục hoặc quân phục đi qua, đều nhẹ nhàng bước chân, cố gắng không phát ra tiếng động. Trong khu vườn này, ngay tại thời khắc này, là trung tâm của toàn Trung Quốc, và người trẻ tuổi mới hai mươi tám tuổi, đã nắm giữ vận mệnh của toàn Trung Quốc, đang làm việc ở đây.

Vương Đăng Khoa dẫn Lý Duệ rón rén đến trước phòng làm việc của Mưa Thần. Cửa lớn mở ra, Trần Trác từ bên trong đi ra. Nhìn thấy hai người, chỉ gật đầu mỉm cười chào hỏi rồi vội vã rời đi. Vương Đăng Khoa đứng ở cửa, tự mình chỉnh lại quân dung. Bầu không khí này khiến Lý Duệ cũng không khỏi khẩn trương, hãn cũng tự kiểm tra xem có gì sơ suất không. Dù hãn ngao khí ngút trời, nhuệ khí mười phần, nhưng trước cánh

cống thoát nhìn bình thường này, vẫn tự nhiên sinh ra một loại kính sợ từ sâu thẳm trong lòng. Tinh thần khí đều dâng trào, chờ đợi cuộc tiếp kiến có thể vô cùng quan trọng với hắn.

Vương Đăng Khoa vào trong thông báo, rồi đi ra, khẽ gật đầu với Lý Duệ. Lý Duệ lập tức đứng nghiêm, lớn tiếng báo cáo ở cửa: "Lục quân thiếu tướng, tham mưu trưởng Lý Duệ phụng mệnh đến!" Bên trong vang lên một giọng nói nhàn nhạt: "Vào đi! Tung Mây, đã lâu không gặp!" Lý Duệ cẩn thận bước vào, Vương Đăng Khoa nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hắn đi qua phòng khách nhỏ, vào trong văn phòng, đã thấy Mưa Thần trong quân phục, ngồi thẳng trên ghế làm việc, hai tay đặt trên bàn, mỉm cười nhìn hắn. Góc phòng đặt mấy chậu đá lạnh, trong phòng ngược lại rất mát mẻ, cái nóng nực và mồ hôi nhễ nhại vừa rồi đã tan biến. Hắn lại đứng nghiêm: "Tổng thống!"

Mưa Thần đứng dậy, ngoắc tay: "Ngồi, không cần khách sáo... Người cũng vội vàng đến thật. Đăng Khoa đã nói với người chưa, lần này triệu kiến riêng người là vì chuyện gì?" Lý Duệ cẩn thận nhìn Mưa Thần, so với hai năm trước, ông già hơn, nhưng tinh thần rất tốt. Bộ râu trên môi cũng đậm hơn, đã hoàn toàn không còn cảm giác của một thanh niên như khi còn ở Giang Bắc. Lúc này, mọi cử chỉ của ông đều khiến người ta cảm thấy trầm ổn và sự trấn định như nắm giữ mọi thứ trong tay. Thời đại này thay đổi thật nhanh.

"Vương phó quan có đề cập qua, có lẽ là vì chuyện xuất binh."

Mưa Thần gật đầu, tự mình rót trà, nhưng Lý Duệ vẫn ngồi ngay ngắn, chỉ chăm chú nhìn Mưa Thần. Mưa Thần cười nói: "Không sai, phe Hiệp ước đang chịu áp lực rất lớn. Họ đã cung cấp hơn hai mươi sư trang bị, hàng ngàn hàng vạn chi phí, chỉ mong chúng ta có thể nhanh chóng đến châu Âu để chiến đấu thay họ. Tình hình chiến sự châu Âu các người chắc cũng đã được thông báo. Rất không lạc quan, vô cùng không lạc quan, nước

Nga đã rút về quê nhà. Thế công ở phía tây và phía nam đều thất bại, phe Hiệp ước vẫn muốn đánh cược một lần vào năm sau. Họ sẽ dốc toàn lực quyết chiến với phe Đồng minh ở phía tây. Lúc này, có thêm một phần lực lượng là tốt. Ta luôn quan sát, tình hình trong nước cuối cùng cũng ổn định lại, tình hình kinh tế cũng đang không ngừng chuyển biến tốt đẹp... Người xem vũ khí hạng nặng của các người, hiện tại cũng đã có thể sản xuất trong nước! Nhật Bản gần đây cũng rất ngoan ngoãn, dường như cũng đang một lòng phát triển chiến tranh. Ta nghĩ đã đến lúc phái một số quân đến châu Âu."

Lý Duệ gật đầu, đột nhiên nói: "Tổng tham mưu không hề thông báo với chúng ta! Đệ nhất dã chiến tập đoàn quân và đệ nhị dã chiến tập đoàn quân đều chưa nhận được chỉ thị mới từ tổng tham mưu... Tổng thống, vì sao lại triệu kiến tôi trước khi xuất binh? Có phải là muốn an bài vị trí cho đội tiền trạm? Các thuộc hạ của tôi hiện tại cũng không có ý kiến gì, nhất thời cũng không bàn luận được gì."

Ánh mắt Mưa Thần thâm trầm, nhìn vị tướng lĩnh trẻ tuổi dưới trướng, người có dã tâm nhất. Hắn không giống Gì Sáng Tổ, người theo chủ nghĩa lý tưởng hóa một cách rõ ràng, cũng không giống Trần Sơn Hà vô tâm vô phế. Cũng không phải Ngô Hái, người thông minh, chỉ cần cần cù làm tốt công việc của mình. Hắn giống như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, không gì có thể che lấp ánh sáng chói mắt của hắn. Mặc dù ông không nghi ngờ lòng trung thành của hắn, nhưng những gì hắn theo đuổi và suy nghĩ thực tế của ông lại hoàn toàn khác biệt. Nhưng vào thời điểm này, ông cần một tướng lĩnh như vậy. Dùng sinh mệnh và ý chí đầy nhiệt huyết của họ, dẫn dắt quân đội tiến về phía trước. Liệu ông có mất đi quyền kiểm soát đối với những sĩ quan này hay không? Mưa Thần đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, nhưng ngay lập tức gạt nó sang một bên. Ông hiện tại có lòng tin vô cùng mạnh mẽ vào bản thân. Địa vị của ông bây giờ cũng không còn như trước.

Thần sắc ông trở nên nghiêm túc: "Tung Mây, tổng tham mưu và ta đã quyết định bổ nhiệm người làm tham mưu trưởng tiền trạm quân viễn chinh. Chi tiết sẽ được thông báo sau khi người đến tổng tham mưu. Về chuẩn bị, người có thể bắt đầu ngay. Lần xuất chinh này, lấy đội quân chiến đấu của đệ nhất dã chiến tập đoàn quân làm chủ lực, bao gồm đệ nhất sư của An Đức quân, sư đoàn 11 của Trương Chí Hạc, sư đoàn 29 mới thành lập, cùng với các đơn vị phụ thuộc khác, tổng cộng khoảng chín vạn quân. Trách nhiệm của các người rất nặng nề!"

Lý Duệ có chút khó hiểu, sao lại bổ nhiệm tham mưu trưởng mà không triệu kiến chủ quan của các đơn vị này trước? Hắn đang định hỏi. Mưa Thần đã lên tiếng trước: "Tư lệnh tiền trạm quân vẫn là Gì Sáng Tỏ, các người vẫn tiếp tục phối hợp với nhau. Tương lai, khi đại quân tiến vào châu Âu, Gì Sáng Tỏ vẫn là tư lệnh dã chiến tập đoàn quân, và rất có thể là tư lệnh toàn bộ quân viễn chinh! Tại sao lại tìm người để nói chuyện trước? Bởi vì Gì Sáng Tỏ hiểu rõ, hắn quá coi trọng đại cục. Chỉ cần nhận nhiệm vụ, hắn sẽ cố gắng hoàn thành tốt nhất. Đối với sự chỉ huy quân sự của phe Hiệp ước, hắn chắc chắn sẽ phối hợp tốt nhất. Đây là bản tính của hắn, người khác không thể thay đổi. Còn người, ta hy vọng người có thể ở bên cạnh Gì Sáng Tỏ, đóng vai 'mặt đen'. Phải đảm bảo một số nguyên tắc. Thứ nhất, thời điểm nào tham gia chiến đấu, bằng hình thức nào tham gia chiến đấu, những điều này phải do chúng ta quyết định! Người khác nói gì cũng không được! Họ truyền đạt nhiệm vụ, phải có lựa chọn tiếp nhận, từ chối phải dứt khoát! Đừng sợ làm mất lòng. Đây là quân đội của chúng ta, chúng ta phải làm chủ! Thứ hai, quân đội tuyệt đối không được chia cắt chỉ huy, phải hoàn toàn nằm dưới sự kiểm soát của chúng ta, tham gia chiến đấu với tư cách là một đơn vị hoàn chỉnh. Không được chia cắt dù chỉ một chút! Nếu các người không chịu nổi áp lực, hãy điện báo cho ta, ta sẽ cùng họ tranh luận! Nhiệm vụ chính của người là giúp chúng ta bảo vệ tài sản của mình!"

Giọng điệu hần nặng nề, Lý Duệ chỉ có thể nghiêm mặt lắng nghe. Lúc này, hần mới hơi hiểu vì sao Mưa Thần lại triệu kiến hần sớm như vậy. Hóa ra là vì đội quân viễn chinh này có thể duy trì thế cân bằng tốt hơn, thể hiện rõ hơn ý chí của hần! Đối với quyền thống soái của Mưa Thần, hần, lúc này mới có sự hiểu biết sâu sắc hơn. Hần gật đầu nói: "Xin tổng thống yên tâm, hai nguyên tắc mà ngài dặn dò, ta chắc chắn sẽ làm được. Coi trọng gia sản của mình, bảo đảm quyền chỉ huy của chúng ta."

Mưa Thần lặng lẽ đánh giá Lý Duệ, thấy hần có chút bất an, trước ánh mắt của Mưa Thần, sự kiêu ngạo của hần không còn chút nào. Cuối cùng, Mưa Thần lạnh giọng nói: "Tung mây, ta đặt kỳ vọng cao vào người, nhưng có những điều, người phải học hỏi cho thật tốt. Hãy suy nghĩ kỹ về việc xử lý cảnh cáo của người. Sai lầm như vậy, ta tha thứ một lần, nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai... Tốt, hãy nói về chuyện của tiền trạm quân. Hai nguyên tắc trước, cũng là để đảm bảo quân đội của chúng ta không dễ bị hy sinh, nhưng các người phải hiểu, xuất chinh lần này, là để đánh ra quốc uy, đánh ra quân uy của chúng ta, nhân dân phụng dưỡng quân đội chính quy chính là để tranh thủ lợi ích lớn hơn cho quốc dân! Đây là sứ mệnh của các người! Đến lúc cần chiến, các người phải thể hiện dũng khí và nghị lực lớn nhất, để thế giới biết sự tồn tại của những quân nhân dũng cảm như các người. Để kẻ địch tiềm ẩn của chúng ta, nghe thấy tiếng ủng hộ chiến đấu của các người mà phải run sợ! Có lòng tin này không!"

Bị những lời nói của Mưa Thần làm cho nhiệt huyết sôi trào, Lý Duệ BA~ một tiếng, đứng nghiêm, gần như gầm lên: "Có! Xin tổng thống yên tâm! Quân đội chính quy của chúng ta là lưỡi kiếm sắc bén, nhất định sẽ khiến Châu Âu phải chấn động!"

Quá trình động viên và huấn luyện quân đội chính quy, do mệnh lệnh xuất chinh Châu Âu của Mưa Thần và Tổng Tham mưu trưởng xác định, đã được đẩy mạnh với tốc độ cao. Nội bộ quân đội chính quy đã nhiều lần

được động viên, nhận thức về ý nghĩa của cuộc xuất binh này đã quá rõ ràng. Rất nhiều sĩ quan trẻ tuổi tìm thấy cơ hội thăng tiến nhờ vào việc mở rộng quân khu quốc phòng, quân đội lại được trang bị tận răng. Tham gia vào một trận chiến có ý nghĩa to lớn như vậy. Đội quân này, lần đầu tiên đặt chân lên lãnh thổ nước ngoài. Khí thế dâng cao đến cực điểm. Quân đội chính quy chính là công cụ để quốc gia và dân tộc tranh thủ lợi ích, là đội tiên phong cho sự phục hưng của quốc gia và dân tộc, muốn xác định vị thế của Trung Quốc trong tương lai, ngay trên chiến trường Châu Âu!

Tiểu thuyết mới nhất ra mắt trên sáu chín sách a!

Gì Toại được bổ nhiệm làm tư lệnh quân tiền trạm, khiến Trần Sơn Hà tức giận cả nửa ngày. Hắn vốn nghĩ rằng, dù thế nào cũng đến lượt mình. Lý Duệ làm tham mưu trưởng quân tiền trạm, chỉ huy ba sư đoàn, bao gồm sư đoàn số 1, sư đoàn số 11 và sư đoàn số 29. Về cơ bản là đội hình "lão mang trẻ". Đơn vị trực thuộc là sư đoàn thiết giáp số 1 (vẫn mang danh hiệu "Thiên" tự), một chi đội tăng cường, hai đoàn quân nhu, bốn đoàn pháo binh, một đoàn công binh chiến đấu, một đoàn công binh, một đại đội thông tin, hai trung đội lục hàng. Toàn quân tổng cộng hơn chín mươi lăm ngàn người. Mỗi đại đội đều có hai sĩ quan phụ trách. Ba sư đoàn này hoặc là có chiến công xuất sắc, hoặc là được huấn luyện tốt. Từ trên xuống dưới đều đặt kỳ vọng vào quân đội chính quy. Đều hy vọng họ, dưới sự chỉ huy của Gì Toại và Lý Duệ, những người bạn thân thiết của Mưa Thần, sẽ một lần nữa đánh ra uy phong của An Đức quân năm xưa.

Ngày 7 tháng 3 năm 1915, quân tiền trạm lên tàu từ cảng Thiên Tân, Ngô Hải, Tư Mã Trạm, Tưởng Trăm Dặm, thậm chí cả Thái Tùng Sơn, người đang mang bệnh trong người, đều đến cảng Thiên Tân để tiễn đưa, truyền đạt mệnh lệnh xuất chinh do Mưa Thần tự mình ban bố. Giống như những gì ông đã nói với Lý Duệ, hy vọng họ đi lần này, sẽ khiến cả thế giới biết sự tồn tại của những quân nhân dũng cảm này, khiến kẻ địch tiềm ẩn

của quốc gia, nghe thấy tiếng ủng hộ chiến đấu của họ mà phải run sợ. Trong tiếng nhạc và cờ hoa rực rỡ, từng đội quân nhân trong bộ quân phục màu vàng, đeo ba lô lên tàu vận tải của Anh, dưới sự hộ tống của hạm đội liên hợp hải quân Trung Quốc và Anh, hướng về Châu Âu xuất phát. Những người xuất chinh đều đứng trên boong tàu nhìn tổ quốc lần cuối, sau đó quay về khoang tàu. Quốc gia nuôi quân ngàn ngày, đến lúc họ phải tận trung với trách nhiệm của mình!

Gì Toại đứng trên đài chỉ huy của kỳ hạm, dùng ống nhòm nhìn thật lâu về phía đất liền, dường như muốn nhìn thấy ai đó. Cuối cùng, hắn hạ ống nhòm xuống, vỗ mạnh vào lan can trước mặt: "Xuất phát! Hướng về Châu Âu! Hướng về phương Tây!".

STT 288: Chương 5: Thế giới mới - Chương 89: Trên biển

Bạn đang đọc bản được tinh chỉnh tự động từ hệ thống của TLT.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 89: Trên biển

Biển cả vô vờ, vô nhẹ vào thân tàu chiến thiết giáp, trong màn đêm, quân cảng Ngô Quân chìm trong yên tĩnh. Xa xa, những ngọn núi ẩn hiện dưới ánh sao, chỉ còn lơ mờ một mảng. Trên nền trời biển, vầng trăng sáng vằng vặc rải xuống muôn vàn ánh sáng, mặt biển phẳng lặng như tờ. Chỉ có ánh sao lấp lánh. Đây là một đêm yên bình, những tinh hoa của hải quân Nhật Bản, những chiến hạm khổng lồ như Kim Cương, Trăn, So Duệ, Vụ Đảo, An Nghệ, Phì Tiên, Kurama, đều lặng lẽ neo đậu tại đây. Những cỗ máy chiến tranh khổng lồ này, trong màn đêm, trong không gian bao la của biển trời, trông như những tác phẩm nghệ thuật của nền văn minh công nghiệp nhân loại. Chúng khiến người ta không thể nào ngờ tới uy lực khủng khiếp của chúng, cũng như sự tàn khốc mà chúng có thể mang đến.

Trên một bến tàu dài, hai người đàn ông trung niên mặc kimono đang loạng choạng, vừa hát vừa cười bước đi. Nếu nhìn kỹ, có thể nhận ra họ là Tư lệnh quan của đội viễn chinh châu Âu của hải quân Nhật Bản, Trung tướng An Dây Leo Định Cát, và Tướng quân Suzuki Kantarō của hạm đội Trung Quốc của hải quân Đế quốc Nhật Bản. Quân đội Nhật Bản kỷ luật nghiêm khắc với các sĩ quan cấp dưới và binh lính, nhưng thật kỳ lạ, những sĩ quan cấp cao này lại có thể công khai vi phạm kỷ luật quân đội. Đặc biệt là dáng vẻ say xỉn, phóng đảng của họ, lại thường được coi là một loại phong thái của võ sĩ đạo và sự phóng túng trong thời chiến, với khí khái báo

quốc. Hai vị trung tướng hải quân này, xem ra đêm nay quả thực đã uống không ít.

An Dây Leo Định Cát ôm lấy một cột trụ, "oa oa" nôn ra hai bãi. Một mùi hải sản nồng nặc xộc lên. Bên cạnh, Suzuki Kantarō, người có vóc dáng nhỏ bé nhưng lại cực kỳ rắn rỏi, cười nhạo nói: "An Dây Leo quân, không được rồi. Xem ra tửu lượng của các ngài ở hạm đội 2 vẫn chưa bằng chúng ta ở Ngô trấn thủ phủ!" An Dây Leo Định Cát thở hổn hển hai hơi, ngồi xuống cột trụ, nhìn Suzuki Kantarō cười khố: "Ta là kẻ bại trận trong chiến sự Thanh Đảo, không ngờ hôm nay lại trở thành bại tướng dưới tay người. Haizz, thật là thất bại!"

Suzuki Kantarō tùy tiện ngồi xuống bên cạnh An Dây Leo Định Cát. Nghiêm mặt nói: "Thanh Đảo thất bại là của lục quân, chúng ta hải quân không có thất bại! An Dây Leo quân, người sắp xuất chinh châu Âu, hãy tự tin lên, thể hiện khí phách của một nam nhi đi!" An Dây Leo Định Cát chỉ cười khố lắc đầu: "Không thể nào được... Suzuki quân, ta không có lòng tin vào hiện tại của Nhật Bản! Chúng ta đang nhanh chóng trượt về phía một nơi nguy hiểm. Lục quân hiện nay lấy quân bộ làm nòng cốt, tăng tốc quân quốc hóa cả nước. Lục quân toàn là một đám bảo thủ và tự cao tự đại. Bọn họ cho rằng dựa vào cái gọi là sức mạnh tinh thần, có thể cổ động cả nước đối đầu với thế giới! Hiện tại, chúng ta lại phải đối mặt với một kẻ thù mạnh mẽ đang trỗi dậy, chúng dùng ngoại giao để liên kết toàn thế giới. Nhưng chúng ta lại bảo thủ! Ban đầu, ta nghĩ rằng việc phát triển hải quân có thể hạn chế lục quân. Nhưng cuối cùng, ta thấy gì? Là sự phản bội của hải quân đối với lão già kia, là hải quân đang cố gắng nâng cao địa vị của quân lệnh bộ như lục quân, làm cho hải quân tình trở nên vô dụng. Biến hải quân thành một tổ chức chính trị có thể độc đoán như lục quân! Suzuki quân, ta thực sự không có lòng tin... Hiện tại lại thành lập hạm đội Trung Quốc, lục quân tăng quân ở Quan Đông châu, xem ra là quyết tâm dùng toàn bộ lực lượng của chúng ta ở đại lục, chuẩn bị quyết chiến với Trung

Quốc trong tương lai. Quyết chiến với bọn chúng. Một lần nữa đặt cược vận mệnh quốc gia. Vì sao ánh mắt của bọn họ chỉ có thể nhìn thấy những thứ trước mắt này?"

Xem ra, đây là những suy nghĩ sâu sắc trong lòng vị tướng hải quân đã tham gia chiến dịch Thanh Đảo, từng tham gia vây quét hạm đội của Bá tước Thi Bội của Đức trên biển. Ngày mai, hai vị trung tướng sẽ nhổ neo xuất phát. Sau khi say rượu, họ đã trút hết tâm sự với người bạn tốt. Suzuki Kantarō còn tỉnh táo hơn một chút, lớn tiếng nói: "An Dây Leo quân, đừng nói nữa!"

An Dây Leo Định Cát cũng gầm lên đáp trả: "Ta muốn nói!" Họ đang ngồi cạnh một chiếc thiết giáp tuần dương hạm. Lính thủy trị càng nghe thấy tiếng động liền mang súng trường đến. Nhìn thấy dáng vẻ của hai vị này trên boong tàu cao, đoán chừng cũng biết là tướng lĩnh cao cấp, không dám hỏi gì thêm, chỉ lẳng lặng quay về.

"... Mà Mưa Thần của Trung Quốc hiện đang làm gì? Hẳn đang điều động một lượng lớn lực lượng đến châu Âu. Cố gắng hòa nhập vào hệ thống quốc tế do các cường quốc phương Tây tạo ra. Chúng ta thể hiện ý định cạnh tranh, nhưng lại hẹp hòi, sợ lãng phí sinh mạng binh lính của mình để giúp đỡ người khác. Cho rằng lợi ích của chúng ta chỉ ở châu Á. Cuối cùng, rất có thể chúng ta sẽ bị cô lập trong hệ thống quốc tế mới! Một loạt chiến thắng của Nhật Bản đều được xây dựng trên cơ sở hợp tác quốc tế. Chúng ta không đủ mạnh để có thể một mình chiến thắng một quốc gia lớn! Lục quân bị hận thù và sự bảo thủ che mờ tầm nhìn. Vì sao hải quân chúng ta lại muốn đi theo gót chân của họ?" Hẳn nói càng lúc càng nhanh, còn Suzuki Kantarō không khuyên được, chỉ có thể chăm chú lắng nghe. Nhìn người bạn già luôn trầm ổn của mình trút bỏ hết tâm sự. "... Nhật Bản quá thiếu một nhà chiến lược vĩ đại, ta thực sự ghen tị với Mưa Thần của Trung Quốc! Lúc trước, khi hẵn đi vòng quanh thế giới, ta thực sự muốn

mang theo Kim Cương hào đi đánh chìm chiến hạm của hắn! Suzuki quân, nhìn đối thủ như mặt trời ban trưa, còn chúng ta lại ứng phó một cách lúng túng, đây là cảm giác gì?"

Hắn không nói nên lời nữa. Trên mặt ướt đầm, không biết là do mùi rượu bốc ra hay vì kích động mà nước mắt tuôn rơi. Hướng về vầng trăng trên bầu trời, phát ra một tiếng tru như xé rách lồng ngực. Trong bóng đêm, tiếng tru ấy vang vọng thật xa. Suzuki Kantarō đứng dậy, lặng lẽ vỗ vai người bạn tốt của mình: "An Dây Leo quân, người lo lắng quá rồi... Chúng ta có thực lực, còn Mưa Thần thì không. Nhìn những chiến hạm hùng vĩ này! Nếu kẻ địch mạnh đến một mức độ nhất định, thì hãy chọn quyết chiến để đánh tan chúng, chẳng phải càng dứt khoát sao? Nhật Bản đang trỗi dậy, quyết chiến, bởi vì chúng ta có thực lực vượt trội hơn họ. Còn Trung Quốc thì chưa đủ, chỉ có thể chọn cách quanh co để làm suy yếu chúng ta... Nhật Bản đã từng giẫm lên thi thể của Thanh quốc để trỗi dậy, lần này cũng sẽ giẫm lên thi thể của Mưa Thần để hùng bá toàn bộ châu Á! Đơn giản chỉ là sự tái diễn của trận chiến năm 1905. Hải quân và lục quân đã đạt được sự đồng thuận, điều chúng ta cần làm là tích lũy sức mạnh, chờ thời cơ! Tương lai của Nhật Bản, vẫn vô cùng tươi sáng! Ta có lòng tin vào điều này, người cũng phải thể hiện khí phách của mình ra! Trung Quốc, vĩnh viễn không phải là đối thủ của những đại trượng phu như chúng ta!"

An Dây Leo Định Cát nhìn Suzuki Kantarō hùng hồn nói, nhất thời có chút ngơ ngác. Cuối cùng, Suzuki Kantarō mới vỗ mạnh vào vai anh ta: "Gió biển cũng đã thổi đủ rồi, đi, đến nhà trọ của ta đi. Uống đến hừng đông, coi như là tiệc tiễn biệt cho người! Người còn tử lượng chứ? Đừng để thua một trận nữa nha!" An Dây Leo Định Cát loạng choạng đứng dậy, khoác vai Suzuki Kantarō cười khanh khách, dường như đã ném những lời nói của mình sau đầu. Hai người lại vừa cười vừa đi về phía nhà trọ của Suzuki Kantarō. Hôm nay, hai người này, xem ra không uống đến hừng đông thì không xong.

Trong khi Mưa Thần đang ra sức chấn chỉnh đất nước, phát triển sản xuất, huấn luyện quân đội, đồng thời phái đi những nhóm quân viễn chinh đầu tiên. Nhật Bản, vốn dĩ rất yên lặng trên trường quốc tế, cũng đang đi theo con đường của riêng mình. Tình hình chính trị trong nước ngày càng bảo thủ. Mặc dù sản xuất chưa từng có sự phát triển. Nhưng ngân sách lại càng nhanh chóng đổ vào chi phí quân sự của Lục Hải quân. Lục quân đã thông qua quân lệnh bộ của họ, biến quân đội thành một tổ chức chính trị có thể chi phối tình hình chính trị trong nước. Kế hoạch tăng cường quân bị giai đoạn một của hai mươi lăm sư đoàn đã hoàn thành hơn một nửa. Còn hải quân, sau khi đạt được liên minh với lục quân, hay nói đúng hơn là với phái Trường Châu của Sơn Huyện, cũng đang ra sức mở rộng thế lực của mình. Địa vị của quân lệnh bộ hải quân đã được nâng cao, trở thành một thế lực trong chính trường có thể ngang hàng với quân lệnh bộ lục quân. Từng chiếc từng chiếc chiến hạm lớn được phê duyệt để xây dựng. Đối với chiến sự châu Âu, Nhật Bản cũng đang phái quân đội chủ yếu là hải quân tham chiến, đồng thời không cản trở việc chuẩn bị quân sự trong nước. Về ngoại giao, họ cũng đang hòa hoãn quan hệ với Mỹ, từng đoàn đại biểu dường như đổ xô sang bên kia bờ đại dương, bắt đầu sửa chữa những rạn nứt trong quan hệ Nhật Bản và khu vực Thái Bình Dương do hành động bành trướng của Nhật Bản trong chiến tranh. Trung Quốc và Nhật Bản, hai quốc gia này, trên con đường riêng của mình đều đang dốc toàn lực tiến về phía trước, nhưng họ đều biết rằng. Quyết chiến định đoạt vận mệnh của Đông Á trong tương lai không xa, rất có khả năng sẽ bùng nổ giữa hai nước. Nhưng ít nhất hiện tại, ngoại trừ hành động tăng quân của Nhật Bản ở Đông Bắc. Quan hệ giữa hai nước đã tạm thời hòa hoãn. Mọi người đều đang đợi. Lặng lẽ chờ đợi.

Bắc Đại Tây Dương dậy sóng, những con sóng khổng lồ nối đuôi nhau ập đến, hướng về đội tàu mang cờ hiệu hải quân Trung Quốc đang lao vút tới. Rời xa Địa Trung Hải êm đềm, vượt qua eo biển Gibraltar, nơi được mệnh danh là "Cột trụ Hercules", tiến thẳng đến Brest. Thời tiết ở đây lập

tức cho tiền trạm quân Trung Quốc một "hạ mã uy". Tầng mây xám xịt nặng nề, sóng biển gào thét dữ dội. Bốn chiếc tàu vận tải 14.750 tấn, niềm tự hào của xưởng đóng tàu Giang Nam, chao đảo dữ dội. Có lúc, sóng lớn còn nhấn chìm cả mũi tàu. Đội tàu chật vật duy trì đội hình, trong khi thủy thủ đoàn Trung Quốc vẫn kiên cường bám trụ vị trí, cố gắng chống chọi với thiên nhiên. Từ đất liền ra biển, đây là bước đi đầu tiên của họ, và bước đi này gian nan đến nhường nào.

Đội tàu này chở theo Sư đoàn 1, Sư đoàn 11, Sư đoàn 29 và một số đơn vị khác. Chưa từng trải qua cảnh tượng này, cả đám đều say sóng, nôn mửa trong khoang tàu, mùi hôi thối xộc lên. Bếp ăn trên tàu vẫn nấu ba bữa mỗi ngày, nhưng đồ ăn truyền thống như thịt kho tàu béo ngậy vẫn còn nguyên, chất đông trong thùng, chẳng ai thèm ngó đến. Nhân viên y tế cố gắng chăm sóc những bệnh nhân say sóng nặng nhất. Con bão lớn này khiến tiền trạm quân viễn chinh mất hết sức chiến đấu. May mắn thay, họ không cần cầm súng chiến đấu lúc này. Nhưng tư lệnh Hà Toại lại chẳng hề bị ảnh hưởng, cứ như chức trách của ông có thể chống đỡ mọi hoàn cảnh. Ngay cả Lý Duệ còn không bỏ dậy nổi khỏi giường, thì ông vẫn thông dong trên đài chỉ huy của tuần dương hạm Triệu Hòa, bàn luận thời tiết với thuyền trưởng và sĩ quan liên lạc hải quân Anh.

Thuyền trưởng Triệu Hòa, trung tá Chương Khiên, cũng từng theo mưa thần đi vòng quanh thế giới. Ông khoác áo mưa ướt sũng, bước vào đài chỉ huy, nước mưa bắn tung tóe. Vị thuyền trưởng này vừa ra ngoài, dù mặc áo mưa vẫn ướt sũng, nhưng vẻ mặt vẫn tươi tỉnh, cười nói với Hà Toại: "Thưa Tư lệnh, tôi đã xem kính phong bạo, áp suất khí quyển đang tăng, dự đoán cơn bão này sẽ sớm tan. Trước khi vào cảng Pháp, chúng ta còn một ngày đường biển, thời tiết hẳn là tốt hơn, ít nhất không gặp phải cơn bão quỷ quái này!"

Hà Toại mặt mày u ám nhìn những con sóng cao ngất, trong lòng tính toán, nếu quân đội đến Pháp trong tình trạng này, cần bao nhiêu ngày để hồi phục. Mưa thần khiến họ vừa đặt chân lên đất Pháp đã phải thể hiện quân uy, quốc uy. Lần này xem ra, mọi người tự mình xuống được tàu vận tải đã là tốt rồi, còn quân uy, quốc uy gì nữa! Nhưng, trên cương vị của mình, ông phải hoàn thành tốt nhất trách nhiệm. Tuy nhiên, đối với biển cả xa lạ này, ông thực sự bất lực. Cứ đi một bước rồi tính! Sĩ quan liên lạc hải quân Anh, trung tá Steve, nhỏ giọng trao đổi với Chương Khiên vài câu bằng tiếng Anh, rồi tiến đến lan can đài chỉ huy, cau mày nhìn ra xa. Hà Toại hỏi nhỏ Chương Khiên: "Hắn cũng lo lắng về thời tiết này à?" Chương Khiên cười khở lắc đầu: "Mấy người Anh này, từ nhỏ đã quen với sóng gió trên Biển Bắc, sợ gì biển cả. Hắn lo lắng thời tiết tốt hơn, một ngày hành trình còn lại, có thể gặp tàu ngầm Đức, mà hải quân ta lại thiếu kinh nghiệm chống tàu ngầm. Hạm đội hộ tống Anh cũng không nhiều, nếu có tổn thất, thật đau lòng."

Hà Toại căng thẳng trong lòng. Trước khi xuất phát, trong nhiều cuộc họp với đại diện đoàn liên lạc quân sự các nước đồng minh, vấn đề vận chuyển được bàn đến. Họ kiên quyết phải đưa toàn bộ quân đội đến nơi an toàn. Vì vậy, họ tập trung phần lớn tàu buôn trong nước, thuê thêm nhiều tàu buôn Mỹ, cùng với tàu buôn Anh, tạo thành một đoàn tàu khổng lồ. Hải quân đã điều động tất cả các tàu chiến có thể, bao gồm cả năm, sáu tàu khu trục ngư lôi mới mua. Anh cũng điều động không ít khu trục hạm, tàu săn ngầm hộ tống. Nhưng họ lặp đi lặp lại nhấn mạnh vấn đề an toàn đi biển, mối đe dọa lớn từ tàu ngầm Đức. Lúc ở trên đất liền, họ không cảm nhận được. Giờ đây, trên biển, nghĩ đến những sát thủ vô hình ẩn nấp dưới những con sóng dữ, sẵn sàng tấn công họ bất cứ lúc nào, vị tướng không sợ chiến trận trên đất liền cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi. Ông hỏi nhỏ Chương Khiên: "Mối đe dọa này lớn thật. Vùng biển Địa Trung Hải phía trước, tàu ngầm Đức có hoạt động thường xuyên không?"

Chương Khiên lắc đầu: "Tàu ngầm Đức không thường xuyên hoạt động ở đây, số tàu ngầm có tầm hoạt động xa của họ không nhiều. Muốn đến đây, cần phải đi đường vòng rất lớn. Nhưng gần đây, chiến sự Dardanelles rất căng thẳng, tàu ngầm Đức cũng thường xuyên xuống phía nam phong tỏa lối vào Brest. Vì vậy, rất khó nói trong một ngày hành trình này chúng ta có gặp chúng hay không... Hà Tư lệnh, ngài cứ yên tâm, anh em hải quân chúng ta liều mạng sống của mình cũng phải bảo vệ an toàn cho anh em lục quân. Đến nước này, chúng ta chỉ có thể tiến về phía trước." Hà Toại lặng lẽ gật đầu, hải quân lần này đã điều động toàn bộ tinh nhuệ, những người đầu tiên được huấn luyện ở Anh, nhiều sĩ quan, binh lính hải quân từng tham gia hộ tống thực tế đã tham gia hành động hộ tống lần này. Vài tàu khu trục ngư lôi mua từ Anh đều có công trình chống tàu ngầm hoàn thiện. Ông tin vào khả năng chiến đấu của họ, mặc dù hải quân chưa có kinh nghiệm tổ chức hành động hộ tống quy mô lớn như vậy. Nhưng lúc này còn có thể lùi lại sao? Ông nhìn ra xa, nơi bão tố vẫn đang hoành hành, lặng lẽ thở dài. Dù là với hải quân hay lục quân, cuộc viễn chinh lần này đều là một trải nghiệm hoàn toàn mới...

Thời tiết cuối cùng cũng dần trở nên yên ả, mặt trời cũng lộ dạng trên mặt biển. Mặc dù chỉ nhô lên khỏi mặt biển rồi biến mất trong tầng mây, nhưng so với cơn bão dữ dội ngày hôm qua, đã là một trời một vực. Đội tàu tiền trạm của quân viễn chinh, rải rác trên biển, tạo thành một đội hình lớn. Với tốc độ 11 hải lý/giờ, họ đang thực hiện chặng đường cuối cùng. Cảng Caen, đối diện eo biển Manche, đã chờ đợi họ. Điện báo từ quân đội Pháp đóng quân ở đó hỏi khi nào họ đến cảng, đã gửi đến soái hạm của Hà Toại. Nơi này đã được xây dựng thành một đầu mối đường sắt quan trọng ở phía bắc nước Pháp. Quân viễn chinh Anh sẽ lên bờ ở đây, tập hợp thành đoàn tàu, nhanh chóng vận chuyển đến tiền tuyến đang giao tranh ác liệt. Đây cũng là lý do họ không nhập cảng ở các cảng phía nam nước Pháp. Nếu xuống tàu ở những nơi đó, muốn vận chuyển quân đội lên, không biết sẽ chậm trễ bao nhiêu thời gian. Nhưng cái giá phải trả là, họ phải đối mặt với

rủi ro tàu ngầm Đức tấn công trong nhiều ngày đi biển. Tuy nhiên, đây là thời chiến, còn ai dám kén chọn?

Đội tàu vượt qua sóng gió, bình ổn tiến về phía trước. Một số binh lính có thể chất tốt đã lên boong tàu, hít thở không khí trong lành của Đại Tây Dương. Hơn mười ngày đường đi, cộng thêm những lần dừng chân tiếp than dọc đường, khiến những binh lính lần đầu tiên ra khỏi biên giới không còn ngạc nhiên trước những điều mới lạ. Thời tiết trên biển lạnh lẽo, không ít người khoác thêm áo, chỉ trở vào đoàn tàu của họ. Nhân viên hải quân không có tâm trạng tốt như vậy, trái tim mọi người đều căng thẳng. Nhìn những người gác trên tàu chiến, mỗi người phụ trách một hướng, cẩn thận quan sát mặt biển. Máy định vị sóng âm thanh lúc này chưa ra đời, cách tìm kiếm tàu ngầm chỉ có thể dùng mắt thường, tìm kiếm những vết bọt nước do kính tiềm vọng của tàu ngầm tạo ra. Hà Toại nghiêm mặt ngồi trên đài chỉ huy của Triệu Hòa, dùng ống nhòm quan sát biển cả. Ông thực sự không thể thư giãn, mỗi chiếc tàu chở hàng trăm, hàng ngàn sĩ quan, binh lính lục quân được huấn luyện nghiêm ngặt, hoặc là trang bị vũ khí, vật tư quý giá, tổn thất bất kỳ chiếc tàu nào cũng khiến ông đau lòng! Nhiệm vụ của ông là đưa những "tiểu tử" này đến nơi an toàn, sau đó dẫn họ giành chiến thắng! Nhưng đối với biển cả, thực sự là ông không có chút tự tin nào.

Cửa hầm kiều mở ra, sắc mặt Lý Duệ tái nhợt bước ra, bước chân có vẻ lảo đảo. Dù nhìn vô cùng tiều tụy, hăn vẫn mặc quân phục chỉnh tề, lưng thẳng tắp. Vài ngày trước say sóng nằm trên giường đã khiến hăn thấy mất mặt lắm rồi. Hôm nay cảm thấy đỡ hơn một chút, liền vội vã chạy đến hầm kiều. Hăn không muốn ai nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

Gì Toại quay đầu thấy hăn đến, gật đầu chào. Lý Duệ thản nhiên nói: "Chương khiên hầm trưởng đã nói với ta rồi... Vô cùng lo lắng gặp tàu ngầm Đức... Ta không yên lòng trong khoang, vội đến xem. Đại khái còn đi bao lâu nữa?"

Gì Toại nhìn đồng hồ trên tay, tính toán một chút, có vẻ thoải mái hơn: "Đi thêm hai tiếng nữa là gặp được đội hộ tống của Pháp, trước bữa tối nhất định đến Caen được..."

Trong lúc hai người đang nhỏ giọng bàn bạc, trên cột buồm của khu trục hạm Phi Sương, chiếc cuối cùng bên trái đội tàu, một lính gác đột nhiên phát hiện một ống kính tiềm vọng khả nghi, để lại một vệt bọt nước trắng xóa, đã vượt qua vị trí cảnh giới của tuần dương hạm Phi Hồng, cắt vào bên trái đoàn thuyền vận tải! Ngay phía trước vệt nước này là chiếc thương thuyền Mỹ 3849 tấn Westfalen và chiếc thuyền vận tải lớn 14750 tấn Giận Sông do Giang Nam xưởng đóng tàu chế tạo! Westfalen trang bị pháo, còn trên Giận Sông chở đầy quân đội và trang bị của họ! Ống kính tiềm vọng này chỉ cách hai chiếc thuyền vận tải hơn hai nghìn thước, chỉ cần một thời gian ngắn nữa là có thể vào vị trí phóng ngư lôi!

Viên gác hét lớn báo cáo phát hiện của mình. Khu trục hạm Phi Sương lập tức hú còi báo động. Quân hạm tăng áp suất nổi hơi lên mức tối đa, lao về phía tàu ngầm Đức thì đã muộn, chỉ còn cách lao lên, chặn trước hai chiếc thuyền vận tải! Hạm trưởng Phi Sương, thiếu tá hải quân La Ngữ Điền lập tức đưa ra quyết định này. Khi hân lớn tiếng hô khẩu lệnh hướng đi, tất cả thủy thủ đều hiểu ý của hạm trưởng. Chiếc khu trục hạm bảy trăm rưỡi tấn kiểu mới này không chút do dự lao thẳng về phía trước. Lính tín hiệu liều mạng phát tín hiệu báo vị trí tàu ngầm địch ra xung quanh.

Gì Toại và Lý Duệ nghe Chương Khiên bên cạnh báo cáo khẩn trương, đều đưa kính viễn vọng lên. Đã thấy khu trục hạm Phi Sương như ngựa hoang đứt cương, bốc khói đen nghi ngút, lao thẳng về phía trước! Quân viễn chinh cuối cùng cũng đụng độ kẻ địch đầu tiên. Nhưng không phải trên đất liền, mà là trên biển!

STT 289: Chương 5: Thế giới mới

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 90: Theo Châu Á tới Châu Âu

Hậu thế, các nhà sử học, những người yêu thích quân sự đã tỉ mỉ khảo chứng thân phận và kinh nghiệm của từng sĩ quan, binh lính trên khu trục hạm Phi Sương. Giống như những chiếc ngư lôi đỉnh khổng lồ đã phóng về phía Nhật Bản ngoài khơi Hoàng Hải. Đoạn lịch sử này là một bức tranh thu nhỏ về sự gian nan, khúc khuỷu và những hy sinh trong giai đoạn đầu phát triển của Hải quân Trung Quốc. Họ thể hiện quyết tâm và lòng dũng cảm của một hải quân non trẻ, đồng thời cũng khích lệ những người đi sau trên con đường phát triển của hải quân. Giai đoạn đầu, hải quân này phải đối mặt với những hy sinh oanh liệt, nhưng tinh thần không sợ hãi đã trở thành truyền thống quý báu của hải quân, biểu tượng cho ý chí chiến đấu của họ.

Trên mặt biển Đại Tây Dương, tất cả quan binh dưới quyền Thiếu tá La Nguyệt Điền lúc bấy giờ đều không ngờ tới điều này. Họ chỉ nghĩ người nhìn hai vệt ngư lôi đột ngột xuất hiện trên mặt biển. Sóng bạc vỗ lên mặt biển, trong làn nước biển xám đậm, chiếc quân hạm nhỏ bé nặng bảy trăm năm mươi tấn do nhà máy Armstrong của Anh sản xuất, đang lao về phía trước với tốc độ tối đa, chặn ngang đường đi của ngư lôi. Trên boong hai chiếc tàu vận tải mà họ bảo vệ, các quan binh lục quân chứng kiến tất cả, lớn tiếng gào thét về phía những đồng đội hải quân không sợ hiểm nguy, nhưng những tiếng kêu đó chẳng còn ý nghĩa gì. Họ chỉ thấy, những chiến

hữu của mình, dùng thân thể mình, ngăn chặn ngư lôi đang lao về phía tàu vận tải. Hải quân, hải quân thật sự dùng tính mạng của mình để che chở cho họ!

Thiếu tá La Nguyệt Điền, hai mươi bảy tuổi, người Phúc Kiến. Tốt nghiệp Học viện Hải quân, từng là phó quan của danh tướng hải quân nhà Thanh Tát Trấn Bãng, được xem là một trong những người đầu tiên nhìn về phía tương lai của hải quân. Tháng 8 năm 1914, ông tiếp nhận khu trục hạm Phi Sương, tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở. Lúc này, ông nghiêm nghị đứng trên đài chỉ huy đơn sơ của khu trục hạm, hai tay vịn vào thành lan can, lặng lẽ nhìn ngư lôi lao nhanh về phía quân hạm của mình. Vệt nước trắng xóa do ngư lôi tạo ra đã hiện rõ mồn một. Sức công phá của hai quả ngư lôi đầu đạn nặng năm trăm ba mươi ba ly này, ông hiểu rất rõ. Chúng hoàn toàn có thể đánh chìm chiếc khu trục hạm nhỏ bé của ông. Nhưng điều ông nghĩ đến lúc này là, hy vọng hai quả ngư lôi sẽ ăn sâu vào vùng nước ăn của khu trục hạm, tránh cho chúng đánh trúng đội tàu vận tải từ phía dưới! Gió biển Đại Tây Dương thổi tung quân phục của ông và thuộc hạ. Một số người thậm chí còn nhìn thấy, những thủy binh trên boong tàu. Hướng về phía những huynh đệ lục quân làm một quân lễ cuối cùng.

Ầm! Ầm! Hai tiếng nổ lớn, cột nước bắn lên tận trời. Che khuất hoàn toàn thân hình của Phi Sương. Mặt biển chấn động dữ dội khiến tất cả mọi người đều cảm thấy rung động trong lòng. Phi Sương bị xé nát, những mảnh vỡ thép bay lả tả khắp nơi. Sức công phá của vụ nổ đã hoàn toàn nhấn chìm chiếc khu trục hạm nhỏ bé này. Gì Toại nắm chặt ống nhòm, các ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch. Tiếng cảnh báo vang vọng trên biển cả. Những quân hạm khác đã nhanh chóng hướng về phía tàu ngầm Đức, trên một khu trục hạm của Anh, pháo chính 102 ly đồng loạt gầm thét. Khi cột khói tan biến, mặt biển không còn bóng dáng của Phi Sương, hai quả ngư lôi đã đánh trúng vào phần giữa của chiếc khu trục hạm dũng cảm, khiến nó, một trong mười chiếc khu trục hạm hiện đại duy nhất của Hải quân

Trung Quốc, bị nổ làm đôi. Toàn bộ 122 sĩ quan và binh lính, từ Thiếu tá La Nguyệt Điền trở xuống, đều hy sinh vì Tổ quốc. Nhưng họ đã bảo vệ được 3000 huynh đệ lục quân trên hai chiếc tàu vận tải. Lúc này, nhìn mặt biển không còn bóng dáng của Phi Sương, không ít quan binh lục quân trên boong tàu, nghẹn ngào khóc lớn. Hải quân đã dùng cách oanh liệt như vậy, tạo nên tiếng vang đầu tiên của họ trên chiến trường Châu Âu! Vùng biển này, ghi lại sự bi tráng của chiếc khu trục hạm nhỏ bé.

Tàu ngầm Đức nhanh chóng lặn sâu xuống. Ống kính tiềm vọng đã không còn nhìn thấy bóng dáng, những khu trục hạm của Hải quân Trung Quốc điên cuồng bao vây xung quanh. Từng quả bom chìm đuổi theo chiến hạm, ném xuống, trên mặt biển dấy lên những cột nước cao ngất trời. Gì Toại buông ống nhòm. Đắm mạnh một quyền xuống bàn chỉ huy. Lý Duệ cũng không nói lời nào nhìn tất cả. Lúc này. Mọi ngôn ngữ đều trở nên thừa thãi. Trong mắt Chương Khiên tràn đầy nước mắt, nhưng vẫn trầm giọng nói với Gì Toại: “Hà Tư lệnh, Phi Sương đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, tàu ngầm Đức đã mất đi yếu tố bất ngờ, hãy để một hoặc hai quân hạm tiếp tục chống tàu ngầm, đại đội tiếp tục tiến về phía trước. Chỉ cần đưa mấy vạn huynh đệ đến Pháp. Hải quân coi như đã hoàn thành nhiệm vụ!”

Gì Toại im lặng gật đầu: “Người là chuyên gia, nghe người... Mệnh lệnh toàn hạm đội, treo cờ chào Phi Sương. Lưu lại quân hạm tiếp cận tàu ngầm Đức, tìm kiếm những người còn sống sót trên Phi Sương, đại đội tiếp tục tiến về phía trước...” Hắn im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới thốt lên: “Hải quân vạn tuế!”

Cảng Caen, Pháp, ngày mười tháng tám năm 1915.

Tại Pháp, chiến tranh đã lan rộng ra toàn quốc. Nỗi nhục của người Pháp trong cuộc chiến tranh Phổ - Pháp, lại thêm nguy cơ vong quốc trong giai đoạn đầu chiến tranh. Đất nước này, đã thề sẽ chiến đấu đến cùng. Quyết tâm đánh bại kẻ thù sinh tử của họ trên lục địa Châu Âu. Đó là quốc gia

Đức hùng mạnh do giới quý tộc Juncker và chủ nghĩa quân phiệt Phổ tạo thành. Tại thành phố cảng của Pháp này, mọi thứ đã được cải tạo thành doanh trại, nhà kho, đầu mối vận chuyển và căn cứ tác chiến. Vật tư trang bị từ hải ngoại được tập kết ở đây. Lần lượt, quân viễn chinh Anh đến Pháp, các sư đoàn thuộc địa với những đặc điểm riêng biệt của mình đều lên xuống tàu, chỉnh sửa, tập kết và thay đổi trang bị, sau đó từng tốp lên những đoàn tàu bận rộn, tiến ra tiền tuyến, những chiến trường khổng lồ. Đội quân Anh chuyên nghiệp đội mũ sắt nông, mặc quân phục xanh lá cây. Quân đoàn ngoại quốc Pháp đội mũ tròn trắng. Quân đoàn Ấn Độ đội khăn trùm đầu màu đen, đội quân da đen Pháp đi chân đất, đều qua lại trong thành phố này. Xe pháo, xe ngựa di chuyển trên đường phố. Thỉnh thoảng, một đội kỵ binh Pháp mặc áo giáp sáng bóng kiêu ngạo lướt qua những người lính bộ binh, như thể đang khoe khoang vinh quang cuối cùng của đội kỵ binh đã lỗi thời trong cuộc chiến này. Khiến thành phố tràn ngập một loại mị lực đặc biệt của thời chiến.

Trong cảng, vô số quân hạm, tàu vận tải với những ống khói và cột buồm tạo thành một khu rừng sắt thép. Ngoài khơi cảng, khu trục hạm, ngư lôi đình của Pháp tuần tra cảnh giới tàu ngầm Đức. Những người da đen làm việc cực nhọc trên bến tàu đang lười biếng bốc dỡ vật tư chất thành núi. Tài nguyên và sản phẩm công nghiệp trên toàn thế giới đều được đưa vào chiến trường này. Sau đó, những thành quả của nền văn minh công nghiệp của con người, cứ như vậy mà được sử dụng trong chiến trường giết chóc lẫn nhau. Đây là Châu Âu năm 1915, đây cũng là thế giới năm 1915.

Thiếu tướng dự bị quân đội Pháp, với chiếc bụng phệ, cùng với một số sĩ quan cao cấp của Bộ Tổng tham mưu lục quân Pháp, và Tướng Lô, tư lệnh của Tập đoàn quân 11 Pháp, đang chờ đợi ở Caen. Họ đang chờ đợi tiền trạm của quân viễn chinh Trung Quốc đến. Trong trận chiến này. Anh và Pháp đã thành lập một bộ chỉ huy liên hợp sơ bộ. Nhưng vẫn chưa thể phát huy hiệu quả, quân viễn chinh Anh dưới sự chỉ huy của Nguyên soái John

không Rentsch vẫn duy trì sự độc lập hoàn toàn. Quân đội Pháp cũng dưới sự chỉ huy của Bộ trưởng Lục quân Hà Bay, tự cho mình là lực lượng chủ chốt trên chiến trường Châu Âu. Quân đội Khối thịnh vượng chung thuộc quyền chỉ huy của quân viễn chinh Anh, còn quân đội thu thập từ hệ thống thuộc địa Pháp do Pháp chỉ huy. Hai bên không can thiệp vào công việc của nhau. Ngay cả ranh giới chiến trường cũng được phân định rõ ràng. Trước năm 1916, hai bên vẫn chưa có sự hợp tác chặt chẽ như sau này. Về quyền chỉ huy của tiền trạm quân viễn chinh chín vạn người này. Và quyền chỉ huy của hàng chục vạn quân đội Trung Quốc trong tương lai. Anh và Pháp đã xảy ra một cuộc tranh cãi kịch liệt. Anh đưa ra nhiều lý do, từ việc Ngoại giao John Gray cố gắng thuyết phục Anh tham chiến, đến việc Mưa Thần đến thăm Anh, Bộ Tổng tham mưu Đế quốc và ông đã đạt được thỏa thuận. Khẳng định rằng đội quân này nên thuộc quyền chỉ huy của quân viễn chinh Anh. Năm giữ hàng chục vạn quân đội này, Anh sẽ tăng cường đáng kể quyền chủ đạo trong cuộc chiến trên lục địa Châu Âu. Đối với bất kỳ chỉ huy quân đội cao cấp nào, đây đều là một sự cám dỗ không thể cưỡng lại. Ai mà không muốn mình là nhân vật chính trên chiến trường? Huân tước Cơ Khâm cầm điện liên tục mười mấy lần để đàm phán với Pháp về vấn đề này. Cuối cùng đều muốn có đội quân này.

Mà nước Pháp đương nhiên cũng không ngốc, họ hiểu rõ vị thế của mình trên chiến tuyến. Nước Pháp rất cần mấy chục vạn người lấp đầy chiến hào, làm lực lượng hỗ trợ đặc lực cho các cuộc tấn công. Hơn nữa, người Anh lại chỉ huy một đội quân lớn như vậy, trong khi họ lại không có truyền thống đại lục quân! Nước Pháp mỗi ngày đều mất hàng ngàn thanh niên, cần những sinh lực quân này để bổ sung. Bất cứ phương pháp nào có thể cứu mạng thanh niên Pháp, họ đều muốn giành lấy. Trong tiềm thức, có lẽ còn có chút đề phòng với nước Anh. Để người Anh làm chủ trên đất liền, sau chiến tranh, nước Pháp còn có quyền lên tiếng gì ở châu Âu? Hơn nữa, họ cũng đã vạch rõ: Đội quân viễn chinh Trung Quốc này, vũ khí trang bị cơ bản đều do Pháp cung cấp. Chi phí tác chiến của họ, nước Pháp cũng

gánh chịu gần một nửa. Trong các trận chiến tương lai, hậu cần tiếp tế của họ vẫn cần nước Pháp cung cấp. Như vậy, còn lý do gì mà không để quân đội này dưới quyền chỉ huy của Pháp?

Hai bên đều đưa ra những tuyên bố trên báo chí, Luân Đôn và Paris đều lên tiếng. Từng bức điện dài gửi đến Nam Kinh, Trung Quốc, hy vọng Mưa Thần sẽ thể hiện thái độ của mình về vấn đề này, đều đang cố gắng thuyết phục hẳn. Họ đều không hề nghĩ đến việc để đội quân viễn chinh này tác chiến độc lập, mà cho rằng việc này đương nhiên phải thuộc về quyền chỉ huy của quốc gia nào đó. Nhưng Mưa Thần lại tỏ thái độ rất mập mờ, chỉ nói rằng việc điều động quân đội là để phục vụ cho đại cục chiến tranh. Cụ thể nên biên chế tác chiến như thế nào, hẳn ở Nam Kinh không hiểu tình hình, không thể quyết định từ xa. Ở Pháp, có thể thông qua sự hiệp thương của các nhân viên cấp cao của ba bên để giải quyết.

Vì vậy, khi đội quân này đến Pháp, quân đội Pháp coi trọng chưa từng có. Ngoại trừ việc không thể điều động Hà Phiêu Nguyên soái, hẳn đã điều động trợ thủ của mình, thêm cả Tham mưu trưởng Bộ Tổng tham mưu lục quân. Hy vọng trước tiên tiếp xúc với các sĩ quan cấp cao của quân viễn chinh Trung Quốc, tiến hành hiệp thương. Cụ thể sẽ bố trí họ vào đội quân nào cũng đã được tính toán kỹ lưỡng. Đó là Đoàn quân 11, đang huấn luyện ở eo biển, như một lực lượng dự bị phản công. Để trấn an và lôi kéo đội quân này, Pháp đã phân phối vật tư tiếp tế dư thừa cho đội quân mới đến. Mũ sắt Adrian mới sản xuất, đạn dược bổ sung, đồ ăn tươi, quần phục, khí tài quân sự... đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ họ đến. Nước Pháp quyết tâm, nhất định phải nắm đội quân này trong tay! Trong khi đó, nước Anh, ngoài việc ngấm ngầm châm chọc nước Pháp, đã thông qua đại diện của đoàn quân sự Anh tại Trung Quốc để bắt đầu hiệp thương với Mưa Thần, về việc vận chuyển các đội quân tiếp theo của quân viễn chinh, sử dụng tàu vận tải và tàu hộ tống của Anh. Tập kết và huấn luyện trước tại Anh! Họ lúc này hoàn toàn không biết rằng ở Pháp đang có những âm mưu thâm độc.

Trên biển, đội tàu canh gác của Pháp đang chờ hạm đội Trung Quốc đến cảng Caen, với một tàu tuần dương hạng nhẹ dẫn đầu, bày ra đội hình nghênh đón, trên các quân hạm đều treo đầy cờ màu. Đây là một hình thức nghênh đón quy mô lớn. Bất kể người da trắng có bao nhiêu kỳ thị với người da vàng, nhưng vào thời điểm chiến sự châu Âu đã tiến triển đến giai đoạn khốc liệt nhất, một đồng minh cử quân đội đến viện trợ, ai cũng đều cảm động, không phân biệt dân tộc, không phân biệt biên giới. Điện báo đã nhận được từ giữa trưa, hạm đội Trung Quốc sẽ đến ngoài khơi cảng Caen vào lúc 5 giờ chiều. Mặt trời mùa hè xuyên qua những đám mây phía tây, chiếu xuống vịnh đạo kim quang, mặt biển gợn sóng lấp lánh. Mọi người đều đứng trên boong tàu nhìn về hướng tây nam. Thủy binh Pháp đội mũ hải quân, trên đầu có quả cầu nhung đỏ, chen chúc trên boong tàu. Mọi người đều rất tò mò về đội quân viễn chinh đến từ quốc gia bí ẩn phương Đông. Không biết từ bao giờ, trong ấn tượng của mọi người, một quốc gia nghèo nàn và xa xôi cũng cử quân đội đến tham gia chiến sự châu Âu. Họ sẽ như thế nào? Một tay cầm ống điếu hút thuốc phiện, một tay cầm súng trường. Đi đường còn loạng choạng. Đối với quốc gia này, trong cảm nhận của đa số mọi người, chỉ là một danh từ địa lý phương Đông mang chút màu sắc thần bí. Tại Pháp, có những tài xế xe hơi Việt Nam, bộ binh Ấn Độ, những đội quân miền núi nhanh nhẹn dũng mãnh. Giờ lại thêm quân viễn chinh Trung Quốc, đây thực sự đã trở thành một cuộc chiến tranh mang tính toàn cầu.

Tư lệnh hạm đội Pháp đứng trên đài chỉ huy, gõ vào thắt lưng, nhỏ giọng cười với phụ tá bên cạnh: “Thế giới đã thay đổi thật rồi... Chúng ta lại phải trông cậy vào người Trung Quốc. Chẳng lẽ vinh quang của châu Âu sau cuộc đại chiến này sẽ hoàn toàn lụi tàn? Tương lai của thế giới là của những người da vàng này?” Những người xung quanh đều cười vui vẻ. Đối với sự xuất hiện của quân viễn chinh Trung Quốc, trong cảm nhận của những quân nhân này, chỉ là một thành công ngoại giao của chính phủ Pháp, thêm vào đó là một chút tò mò đối với đội quân phương Đông này. Về việc quân đội

Trung Quốc có thể giúp ích được gì trên chiến trường, thực sự không ai có kỳ vọng cao.

Xa xa, trong ánh chiều đỏ rực, đã có thể nhìn thấy hàng chục cột khói bốc lên ở chân trời. Đã có thể nghe thấy tiếng còi vang vọng. Tư lệnh hạm đội Pháp phất tay, lớn tiếng cười nói: “Truyền lệnh xuống, bảo các con trai của ta đứng nghiêm trang nghênh đón những người bạn phương Đông này. Mọi người phải lịch sự một chút. Dù sao họ cũng đến châu Âu vì chúng ta... Quốc gia đầu tiên phái quân đến châu Âu để hiệp ước!” Hân vừa cẩn thận cười, vừa hướng ống nhòm về phía hạm đội Trung Quốc. Đầu tiên là một cột buồm xuất hiện trong tầm nhìn, tiếp theo là một rừng cột buồm. Phía trước nhất là một cột buồm, treo quân kỳ của trung tướng lục quân, tiếp theo là tàu tuần dương Triệu Cung Hào, kỳ hạm của hạm đội. Cờ hải quân trên tàu đã hạ xuống một nửa, không biết là vì ai. Tiếp theo là một rừng sắt thép trên biển, bao gồm nhiều chiến hạm khác nhau. Quy mô vận chuyển của đội tàu, có thể chở năm sáu vạn quân. Cũng khiến người ta chấn động! Từng chiếc tàu vận tải do Trung Quốc tự chế tạo, cùng với các tàu tuần dương, khu trục hạm do Anh và Mỹ sản xuất bảo vệ đoàn tàu, chiếm toàn bộ tầm nhìn của ống nhòm. Triệu Cung Hào phát ra tín hiệu đèn. Tín hiệu đèn thông dụng của hải quân thế giới này, Tư lệnh hạm đội Pháp lập tức giải mã được: “Từ châu Á đến châu Âu...”

Tư lệnh hạm đội Pháp nhỏ giọng cười, dặn dò người bên cạnh: “Đáp lại cho họ, hoan nghênh đến châu Âu, mong đợi chiến thắng của các bạn.” Từ ống nhòm có thể thấy các sĩ quan hải quân Trung Quốc cũng mặc quân phục hải quân màu trắng, chen chúc trên boong tàu, họ không đứng nghiêm trang, chỉ nhìn ra xa về phía bờ biển châu Âu. Trên boong tàu của mỗi tàu vận tải, đều chật ních những người lính lục quân mặc quân trang màu vàng, đội nón cối. Mặc dù cách xa, nhưng cũng có thể thấy rõ, không phải là những “quỷ hút thuốc phiện” trong tưởng tượng, mà là những chiến binh cường tráng. Những người này, vừa nhìn thấy bờ biển châu Âu, liền trở nên

phấn chấn, chinh tề xông lên boong tàu. Vấn đề về quân dung mà trước đây hăn lo lắng, lúc này đã tự giải quyết. Những sĩ quan quân đội này, đã vượt vạn dặm đường, không phải đến để bị người khác coi thường! Trong ống nhòm của Tư lệnh hạm đội Pháp, còn chứng kiến một người lính lục quân cao lớn, đi đến phía trước nhất của boong tàu Triệu Cung Hào, trên tay giơ một lá cờ đỏ cách mạng lớn, chỉ một chiêu giương lên, lá cờ tung bay trước gió trên bờ biển châu Âu. Mặc dù cách xa như vậy, nhưng dáng người thẳng tắp của người lính cầm cờ, vẫn như một pho tượng đến từ phương Đông. Lá cờ này, chính là quân kỳ tối thượng, bảo vật của quân đội chính quy, lá cờ tiên phong trên Thượng Hải, đại diện cho toàn bộ vinh quang và lịch sử của đội quân chính quy này.

Gì Toại cùng Lý Duệ đứng trên cầu tàu, khoác lên bộ quân lễ phục chỉnh tề, cùng nhau ngắm nhìn quân kỳ của mình, đồng thời nhìn ra bờ biển Châu Âu. Đã từng có một thời, những con thuyền của người Châu Âu từ nơi này ra khơi. Chúng mang đến cho thiên triều phương Đông một thế giới mới mẻ, cùng với máu lửa và nhục nhã. Trong lòng người thiên triều lúc bấy giờ, nơi này dường như là một thế lực vượt xa thiên triều. Bọn chúng tiên tiến, bọn chúng hùng mạnh, bọn chúng không thể ngăn cản, dùng những cổ chiến thuyền và hòng pháo lợi hại cướp đoạt mọi thứ chúng muốn. Nhưng chúng cũng mang đến cho thiên triều già nua một sự thức tỉnh, một sự phấn chấn. Hôm nay, đội quân đến từ phương Đông này cũng xuất hiện trước bờ biển Châu Âu! Vào khoảnh khắc này, trong lòng hăn tự nhiên dâng trào một cảm giác tự hào thiêng liêng. Châu Âu, không còn là Châu Âu của ngày xưa, và Trung Quốc, cũng không còn là Trung Quốc của ngày xưa! Cờ xí tiên phong trên tàu Thượng Hải tung bay phấp phới trong gió biển Đại Tây Dương. Dường như đã nói lên tất cả. Bước chân của Trung Quốc hướng tới thế giới mới đã bắt đầu, hăn tin tưởng vững chắc rằng bước chân này cũng không thể ngăn cản. Lịch sử đang mở ra một trang mới.

Thành Caen cuối cùng cũng đón chào quân viễn chinh Trung Quốc. Phó Bộ trưởng Lục quân Pháp, thượng tướng Ngồi La, Tổng Tham mưu trưởng Lục quân Pháp, thượng tướng Nóng Sợi Thô Ai, cùng Tư lệnh Quân đoàn 11 Pháp, tướng Lô Nghi trong Wall, dẫn theo một đoàn tùy tùng, dùng ánh mắt của những quân nhân chuyên nghiệp quan sát những quân nhân lục quân đang ào ạt đổ xuống từ trên tàu. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một đội quân tinh nhuệ. Binh lính và quân quan đều là những thanh niên từ mười tám đến hai mươi bốn tuổi, mà sĩ quan cũng trẻ trung đến lạ thường. Mặc dù không cao lớn như người Châu Âu, nhưng ai nấy đều khỏe mạnh, cơ bắp căng tràn. Nhìn những động tác chỉnh tề, yên lặng của họ, có thể thấy họ đã trải qua huấn luyện vô cùng xuất sắc và có kỷ luật nghiêm khắc. Trên mặt họ còn tràn đầy sự tự hào về đội quân mình đang phục vụ. Khác với những đội quân đến từ Ấn Độ, trên bến tàu vang vọng những khẩu lệnh được hô lớn bằng tiếng Trung Quốc, các binh sĩ nhanh chóng xếp thành những hàng quân ngay ngắn trên bến tàu. Quân nhân và người dân Pháp hiếu kỳ quan sát họ, nhưng họ không hề nhìn ngó lung tung, cứ đứng nghiêm như tượng đá. Nhân viên trạm tiếp đón của Pháp đều tò mò nhìn đội quân phương Đông này, nhất thời cũng không tìm được ai để bắt chuyện. Nhân viên tiền trạm dẫn theo vị thiếu tướng dự bị quân đội Pháp, một ông lão bụng phệ, ra đón Gì Toại và các chỉ huy cao cấp của họ, rồi dẫn họ đến gặp các sĩ quan cao cấp của Pháp.

Các sĩ quan cao cấp của Pháp nhìn vị thiếu tướng bụng phệ xoa tay có chút không được tự nhiên dẫn một vị tướng quân Trung Quốc trẻ tuổi nhưng ánh mắt sắc bén đến gần. Vị tướng quân Trung Quốc này, thượng tướng Ngồi La và thượng tướng Nóng Sợi Thô Ai đều đã từng quen biết, hóa ra là Phó đoàn trưởng tài giỏi của đoàn đại biểu quân sự Trung Quốc, trung tướng Gì. Vị trung tướng Gì tiến đến trước mặt họ, nhìn hàng loạt những ngôi sao tướng lĩnh Châu Âu trước mặt, đi theo kiểu chào hỏi có phần giống người Đức. Tất cả sĩ quan Pháp đều nghiêm trang chào lại. Gì Toại còn chưa kịp nói gì, mấy người Pháp đã cười ôm chầm lấy hắn, râu ria

cọ vào mặt hần mấy lần: “Gì, hoan nghênh đến với các người! Xin hãy sớm sắp xếp người để bàn bạc với nhân viên hậu cần của chúng ta. Doanh trại, nhiệt huyết, đồ ăn đều đã chuẩn bị xong. Buổi tối còn có yến hội đặc biệt dành cho ngài, chúng ta cần phải nói chuyện thật nhiều!”.

STT 290: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 91: Đại bản doanh

Tư Mã Trạh bước nhanh vào văn phòng của Tổng tham mưu trưởng Ngô Hải. Trong khoảng thời gian này, hắh và Ngô Hải có lẽ là hai nhân vật khổ cực nhất Trung Quốc. Ngô Hải chủ yếu phụ trách việc mở rộng quân chính, còn hắh thì dốc sức lo việc huấn luyện và điều động tác chiến cho đội quân mở rộng. Quân đội chính quy phình to như thổi khí cầu, nhưng lại không thể để mọi thứ rồi tung lên rồi xì hơi tứ tung. Thay vào đó, họ phải duy trì hiệu suất cao và hệ thống vận hành trơn tru. Hai vị phụ tá đặc lực của Mưa Thần, quả thực đã bỏ ra tâm sức lớn nhất. Hang Hồ bé nhỏ hiện đang phụ trách lực lượng quân sự, không chỉ khắp cả nước, từ đại giang nam bắc đến ngoài biên giới Giang Nam, mà còn có một đội quân viễn chinh vượt đại dương, xuất hiện ở châu Âu. Trách nhiệm và áp lực của hai vị phụ tá quân sự quan trọng này hiện tại là chưa từng có. Ngô Hải so với trước kia càng thêm cần mẫn, Tư Mã Trạh tuy vẫn tùy tiện như mọi khi, nhưng nhìn hắh bây giờ hiếm khi trốn việc để đi gặp vị hôn thê, cũng đủ hiểu được tâm tư sâu kín của vị huynh đệ này.

Ngô Hải đang xem một phần báo cáo do phòng nhân sự của Bộ Tổng tham mưu chuyển đến, thì nghe thấy Tư Mã Trạh lớn tiếng gọi vọng vào: "Niệm Tôn, thiết giáp hạm Phi Sương bị đánh chìm!" Ngô Hải lắc đầu cười khổ, đứng dậy nghênh đón Tư Mã Trạh. Sắc mặt hắh có chút nặng nề, khẽ gật đầu với Tư Mã Trạh: "Ừ, tin tức đã truyền về rồi, Thuần Như, người có vẻ hơi chậm chân rồi... Hải quân đã gửi báo cáo xin trợ cấp rồi. Tổng thống đã phê duyệt chỉ thị, việc hậu sự của họ cần phải tổ chức tang lễ thật trọng

thể." Tư Mã Trạh cầm lấy báo cáo trên bàn Ngô Hải, lướt qua hai lần, thờ dài: "Nghiep vụ hải quân ta không rành lắm, nhưng tình hình hiện tại... Bộ Tổng tham mưu Hải quân nên cụ thể hóa công tác đi thôi. Tương lai còn có nhiệm vụ hộ tống nặng nề, mấy chục vạn quân đội cùng vật tư cần vận chuyển sang châu Âu, rồi cả đội thương thuyền đang mở rộng của chúng ta nữa, đều cần bảo vệ. Tình hình hiện tại của hải quân chắc chắn không ổn! Rảnh rồi chúng ta phải nói chuyện với tổng thống. Hiện tại chỉ có một bộ tư lệnh hộ tống, không thể đáp ứng được tình hình phát triển của hải quân."

Ngô Hải chỉ biết lắc đầu trước lời nói của Tư Mã Trạh, vị Trưởng phòng tác chiến kiêm huấn luyện xử này, địa vị dường như đã vượt xa Giang Bắc Tam Kiệt, đệ nhất hồng nhân bên cạnh Mưa Thần trước kia. Nói chuyện đôi khi không còn nhiều kiêng dè. Hiện tại hải quân không phải là không có kế hoạch kiện toàn cơ cấu. Hai người bọn họ dù sao cũng là lục quân. Mặc dù bây giờ đang quản lý nghiệp vụ hải quân trong đại cục quân viễn chinh xuất chinh châu Âu. Nhưng mà cứ nói chuyện tùy tiện như vậy về việc sắp xếp cơ cấu hải quân, truyền đi, chỉ sợ không nhận được sự cảm kích, mà là bị người ta cho rằng vị trưởng phòng này quá ngông cuồng. Hẳn đang định khuyên Tư Mã Trạh vài câu. Chỉ nghe thấy hắt vung tay lên, lại nói sang một chủ đề khác: "So với hải quân, ta lo lắng hơn về việc sáng tỏ ở đó!" Mấy ngày nay, Tư Mã Trạh ngoài việc xử lý công việc thường ngày, thì chỉ ở trong túc xá lập đi lập lại xem tư liệu về châu Âu, suy tính tình hình chiến sự ở mặt trận phía tây, nghĩ xem quân viễn chinh sau này sẽ gặp phải tình huống gì, để có thể nhanh chóng đưa ra chỉ đạo.

Trong suy nghĩ của Ngô Hải, năng lực phân tích và nắm bắt tình hình chung của hắn cũng gần bằng Mưa Thần mà thôi. Nghe hắn vừa xuất quan đã đưa ra kết luận chắc nịch như vậy, Ngô Hải lập tức cảm thấy trong lòng nặng nề, tự tay rót trà mời Tư Mã Trạh ngồi xuống từ từ nói. Hiện tại bọn họ lại không lo lắng cho tiền trạm bộ đội của mình sao được! Một đội quân yếu thế lần đầu tiên bước ra khỏi biên giới, lại gánh vác trách nhiệm giành

lại quốc uy cho đất nước. Trách nhiệm đã lớn, mà trước đây lại không hề có tiền lệ, tất cả mọi người đều không nắm chắc. Mặc dù trước khi xuất ngoại, đã cùng đại biểu quân sự của các nước đồng minh nhiều lần thương lượng. Mưa Thần cũng tự mình điện báo với nguyên thủ hai nước, bàn bạc về các công việc của quân viễn chinh. Nhưng mà dưới áp lực mạnh mẽ của các nước đồng minh, rất nhiều việc còn chưa nắm được trọng điểm đã vội vàng phái tiền trạm bộ đội ra ngoài. Chỉ là muốn họ đến châu Âu để cảm nhận trước những vấn đề có thể gặp phải, làm tiền đề cho việc xuất binh quy mô lớn sau này.

Trong các cuộc thương lượng trong nước, chỉ có một nguyên tắc sơ lược. Đó là tiền trạm bộ đội của quân viễn chinh trước mắt về mặt xây dựng chế độ sẽ thuộc quyền chỉ huy của Pháp, nhưng vẫn giữ một mức độ độc lập nhất định. Nhưng mà cái nguyên tắc chỉ huy này sẽ xâm nhập đến mức nào, thì mọi người đều không rõ. Ngay cả giữa Anh, Pháp, Nga và các nước đồng minh, trong cuộc họp tháng Bảy đã triệu tập lần thứ nhất, do sự khác biệt lớn về quân đội của các nước đồng minh, nên nỗ lực thành lập một cơ cấu chỉ huy thống nhất cũng thất bại. Có thể nói, hệ thống quân sự ở mặt trận phía tây hiện tại vẫn là mạnh ai nấy làm. Hiện tại lại có thêm một đội quân viễn chinh của Trung Quốc, các bên đều muốn giành được. Tình hình phức tạp mà gì sáng tỏ sẽ gặp phải, hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, Pháp hiện tại đang chuẩn bị cho kế hoạch tấn công quy mô lớn vào tháng Chín ở khu vực Ba Ni và A Đờ Valdi. Về nguyên tắc, họ muốn tập kết hơn năm mươi sư đoàn bộ đội tác chiến ở toàn bộ chiến tuyến trung bộ để phát động đột kích. Pháp có thể sẽ không kịp chờ đợi mà đưa tiền trạm bộ đội của quân viễn chinh vào đó. Nếu quả thật là như vậy, tiền trạm bộ đội của quân viễn chinh đại khái chỉ có một tháng để chuẩn bị, đã phải vội vàng lao vào chiến sự. Tiền đồ ra sao, thật sự khó mà đoán trước.

Tư Mã Trạ ngồi trên ghế, cúi đầu uống một ngụm trà. Ngẩng đầu lên định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng hô khẩu lệnh vang dội của lính gác ở

cổng hang Hồ, cùng với tiếng chào nghiêm trang. Hai người đều nhìn về phía cửa, đã thấy Mưa Thần cũng đang đi đến với vẻ mặt nặng nề. Vị tổng thống này dường như cũng đang lo lắng điều gì đó. Sắc mặt rất khó coi, hai người nhìn nhau, vội vàng đứng nghiêm chào, Mưa Thần nhàn nhạt đáp lễ: "...Thuần Như, người cũng ở đây. Đến rất đúng lúc, mọi người vừa hay đang cùng nhau bàn bạc..." Ngô Hải cẩn thận hỏi: "Tổng thống, bàn bạc chuyện gì? Có phải liên quan đến sáng tỏ không? Bọn họ vừa mới đến châu Âu, vẫn chưa có tin tức cụ thể phản hồi, chúng ta có bàn bạc gì cũng chỉ là bắn tên không trúng đích..." Hãn liếc nhìn Tư Mã Trạ: "Vừa rồi Thuần Như đang nói về việc hãn lo lắng cho sáng tỏ, hay là cứ nghe hãn phân tích trước đã."

Mưa Thần khoát tay: "Tiền trạm bộ đội là để làm gì? Chính là để mở đường! Chúng ta muốn khống chế hành động của họ ở mấy vạn dặm bên ngoài, đây không phải là chuyện đùa sao? Nguyên tắc của ta là không vì xa mà chế! Tất cả đều phải xem bản lĩnh của sáng tỏ và Tùng Vân. Niệm Tôn, người quên rồi sao, hôm trước người đã đưa cho ta bản báo cáo chung? Chúng ta vẫn nên xử lý ổn thỏa chuyện trong nước trước, trong nhà an ổn, rồi mới nói đến chuyện phát triển bên ngoài."

Ngô Hải khẽ giật mình, lập tức nhớ lại bản báo cáo chung mà họ đã đưa cho Mưa Thần hôm trước. Mưa Thần muốn tổng tham mưu bàn bạc việc thành lập một đại bản doanh chính thức, chứ không phải hiện tại chỉ là việc Bộ Tổng tham mưu lục quân hang Hồ an bài tất cả mọi công việc chiến tranh. Tình hình quân sự hiện tại không còn đơn thuần như trước kia, ngoài chiến sự châu Âu của lục quân, còn có vấn đề phòng ngự Nhật Bản trong nước, vấn đề hải quân toàn diện tham gia chiến sự châu Âu, vấn đề động viên công nghiệp quân sự trong nước. Lâm la lâm râm, nhất định phải có một đại bản doanh quân sự mà các bên đều tham gia để quản lý những công việc trên. Trở thành cơ cấu quân sự cao nhất trong thời chiến của quốc gia. Mưa Thần ban đầu vẫn do dự có nên thành lập một đại bản doanh Lục Hải

quân và công nghiệp quân sự hay không. Bởi vì một khi cơ cấu này được thành lập, thì đồng nghĩa với việc quốc gia hiện tại đang ở trong tình trạng chiến tranh toàn diện, quốc dân không biết có chuẩn bị tâm lý hay không. Nhưng nếu không thành lập một cơ cấu như vậy để cùng nhau trù tính mọi việc, hiện tại lại đang trong thời kỳ mở rộng và hiện đại hóa toàn diện của Lục Hải quân, công nghiệp nặng và công nghiệp quân sự phát triển từng ngày. Cứ làm theo ý mình, mỗi người một việc, rất có thể gây ra lãng phí tài nguyên và các cơ quan tranh giành nhau. Chưa kể đến việc quốc gia còn phải chuẩn bị cho hai cuộc chiến tranh, châu Âu và phòng ngừa Nhật Bản có thể có động thái. Mưa Thần đã cân nhắc kỹ càng trong nhiều ngày, cuối cùng đã quyết định. Vẫn là thành lập một đại bản doanh toàn diện phụ trách Lục Hải quân và phát triển kỹ thuật quân sự.

Hai người nhìn thấy sắc mặt kiên quyết của Mưa Thần, đều biết hẳn đã quyết định, việc này còn gì để bàn bạc nữa. Ngô Hái nhú mày, cười nói: "Tổng thống, về việc thành lập đại bản doanh, ta cùng Trăm Dặm tiên sinh, Tùng Sườn Núi tiên sinh đã bàn bạc, cũng trưng cầu ý kiến của Tạ Minh Quang, Duncan, cùng với Tạ Xem Triều. Bọn họ đều rất tán thành việc thành lập cơ cấu này, đặc biệt là trong lĩnh vực công nghiệp nặng và quân sự. Hiện tại, hầu như mọi thứ đều do chính phủ chủ trì hoặc có bối cảnh quân đội. Có một đại bản doanh như vậy, sẽ rất có lợi cho quốc gia trong tình hình hiện tại... Chỉ là e rằng sẽ liên quan đến việc can thiệp vào quyền hạn của chính phủ, nên quyết định cuối cùng vẫn phải do tổng thống hạ lệnh."

Ngô Hái lộ vẻ mệt mỏi, khuôn mặt xám xịt đặc trưng, cố gắng gượng gạo đáp lời Mưa Thần. Mưa Thần nhìn thấy sắc mặt hắc, nhất thời cũng có chút đau lòng. Gánh nặng trên vai Niệm Tôn thật sự quá lớn! Nếu Tư Mã Trạ, với tư cách là Trưởng phòng Tác chiến, đảm nhiệm vai trò quân lệnh, thì Ngô Hái lại gánh vác toàn bộ công việc quân chính rườm rà và vất vả. Vị tướng lĩnh trẻ tuổi, nhanh nhẹn và dũng mãnh từng khởi binh ở Thượng

Hải, giờ đây đã hoàn toàn biến thành một lão Hoàng Ngưu, vùi đầu vào công việc. Chỉ có những lúc hiếm hoi, như khi dẹp phi ở Hà Nam, mới lộ ra vẻ cao ngạo. Có lẽ, trong lồng ngực của vị tướng lĩnh dưới một người, trên vạm người này, vẫn còn ngọn lửa nhiệt huyết.

Hắn không nói gì, vỗ nhẹ vào vai Ngô Hái: "Ừm, ta sẽ rộng rãi trưng cầu ý kiến, cũng sẽ trao đổi với Tổng tổng... Nhưng nguyên tắc đã định, việc thành lập đại bản doanh là không thể chối cãi! Nếu nói rằng chỉ khi tình thế nguy cấp mới thành lập cơ cấu quân sự tối cao trong thời chiến, thì hiện tại chúng ta đang ở trong tình thế như vậy. Hơn nữa, chúng ta còn phải chuẩn bị cho hai cuộc chiến tranh! Nếu đều giành được thắng lợi, thì bước tiến của chúng ta sẽ không ai cản nổi! Niệm Tôn, Thuần Như, trong thời khắc chuyển hướng quan trọng này, các người phải giúp ta thật tốt..."

Trên mặt hắn hiện lên vẻ tự hào, như thể chính mình đang tạo ra lịch sử, mặc dù rất mờ nhạt và thoáng qua. Nhưng lại bị hai thuộc hạ của hắn nhìn thấy rõ ràng. Mưa Thần luôn mang trong mình cảm giác về sứ mệnh. Thuộc hạ của hắn đều rất rõ điều này, hơn nữa đã trở thành thói quen, chính vì cảm giác sứ mệnh đó mà đã thu hút những thanh niên ưu tú nhất thời đại đi theo hắn tiến lên, dù phải nỗ lực hết thảy.

Mưa Thần gật đầu. Những ngày này, ngoài việc lo lắng cho vận mệnh của quân viễn chinh, hắn còn lo lắng về những thay đổi trong thể chế nội bộ và chuẩn bị cho việc này. Trong lòng hắn cũng đã chất chứa bao điều, hôm nay, nói chuyện với Ngô Hái và những người khác, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hắn mỉm cười, khích lệ hai người, rồi xoay người bước ra. Tư Mã Trạ đứng sau lưng, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ há miệng, không phát ra tiếng. Đã được tổng thống tin tưởng như vậy, mình ở phía sau không nên nói những điều lo lắng! Ở trong nước, những việc mình phải làm còn rất nhiều.

Lúc này, tại thành Caen, lại diễn ra một cảnh tượng náo nhiệt khác. Quân viễn chinh, với những binh lính của Sư đoàn 1, kiêu ngạo đội chiếc mũ da đặc trưng, diễu hành dưới bầu trời đêm ấm áp của Pháp. Dọc hai bên đường, các sĩ quan và binh lính của nhiều quốc gia chỉ trở. Cả người dân Pháp cũng vậy. Ai cũng biết, đây là một đội quân Trung Quốc được phái đến tham gia cuộc chiến tranh tàn khốc này! Chiếc mũ da, bộ quân phục màu vàng, và vẻ tự hào có phần gượng gạo nhưng không che giấu được của họ, đều là đề tài bàn tán của mọi người. Các thiếu nữ nông thôn Pháp, mặc váy dài, ném những bó hoa tươi vào đội hình hành quân. Giống như họ đã từng chào đón quân viễn chinh Anh. Đội ngũ chỉnh tề và nghiêm trang tiến về phía trước. Một liên lạc viên Pháp ngồi trên lưng ngựa đi đầu, dẫn đường cho họ đến doanh trại.

Những quân nhân nhìn vào đội quân này với ánh mắt soi mói, dưới ánh sáng ban ngày. Quân dung của đội quân này không có gì đáng chê trách. Sĩ quan trẻ tuổi, nhanh nhẹn và dũng mãnh, binh lính chất phác và rắn rỏi. Đội ngũ chỉnh tề cũng thể hiện kỷ luật tốt nhất. Trang bị hạng nặng vẫn đang chờ dỡ hàng trên tàu. Trang bị của Sư đoàn 1 An được trang bị súng trường 98 của Đức. Họ kiêu ngạo không thay đổi trang phục, mang theo súng trường Pháp và súng trường Enfield của Anh. (Súng trường 98 đã được nhà máy vũ khí Hán Dương mô phỏng sản xuất, gọi là súng trường Tam Niên) Lưỡi lê lóe sáng trong đêm tối, khi các binh sĩ bước đi đều đặn, trên vai họ là một rừng lưỡi lê. Mỗi người lính đều có đầy đủ trang bị, từ móc treo, hộp đạn da trâu, ủng da chiến. Mặt nạ phòng độc và xẻng công binh của Pháp. Không có gì là không mới, và mọi thứ đều cho thấy trình độ tinh nhuệ của đội quân này. Một thượng tá Pháp đi ngang qua, cười với một thượng úy công binh Anh: "Nếu những đồng minh mới của chúng ta sau này phái đến những đội quân như thế này, thì chúng ta thực sự có thể thở phào nhẹ nhõm!"

Người Anh chỉ cười một cách thận trọng: "Chỉ mong họ trên chiến trường cũng dũng cảm như khi hành quân! Nơi đây có lẽ không giống như những gì họ tưởng tượng! Những khẩu pháo già cỗi của Đức sẽ đánh tan sự kiêu ngạo vô cớ của họ!".

Trong khi đó, Hà Toại và Lý Duệ đang tham gia buổi chiêu đãi do các sĩ quan cao cấp Pháp tổ chức tại tòa thị chính Caen. Bữa tiệc rất thịnh soạn, đặc biệt trong hoàn cảnh chiến tranh này. Bữa tiệc truyền thống của Pháp, với món thịt bò bít tết vi phạm lệnh cấm giấu dưới trứng gà, rượu vang đỏ, rượu Bạch Lan, cùng với rượu mà người Anh thích uống. Bàn ăn dài được bày đầy. Những lời chúc mừng cũng vô tận. Đầu tiên là vì tình hữu nghị giữa Pháp và Trung Quốc - trời mới biết hai mươi năm trước hai nước còn đánh nhau một trận ác liệt ở Hoa Nam! Sau đó là vì sức khỏe của Tư lệnh Hà Toại, vì sức khỏe của Tổng thống Mưa Thần, vì sức khỏe của Tổng thống và Thủ tướng Pháp, cuối cùng là cầu mong Thượng đế phù hộ cho vị Tổng tư lệnh thời chiến của Pháp, Nguyên soái Hà Phi, một ông già ngoan cố! Kỳ thực, sau một loạt thất bại trong cuộc tấn công năm 1915, địa vị của Nguyên soái Hà Phi đã không còn vững chắc như lúc bắt đầu chiến tranh. Nhưng tất cả những điều này, hai vị tướng quân trẻ tuổi Trung Quốc, vì sự nhiệt tình của người Pháp mà có chút lúng túng, đương nhiên là hoàn toàn không biết.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, những vị tướng lĩnh cao cấp Pháp, đã hơi say, cuối cùng bắt đầu thăm dò về vấn đề tương lai của họ với Hà Toại và những người khác. Những thỏa thuận trước đây giữa các nhà lãnh đạo của các quốc gia, sự giao lưu giữa các đại diện quân sự, chỉ xác định những mục tiêu chung. Việc một đội quân cụ thể như thế nào vào chiến trường, lại cần phải được bộ tham mưu của Tổng tư lệnh thời chiến Pháp và các cơ quan phụ tá của họ sắp xếp cẩn thận. Về phần ý kiến của người Trung Quốc, đã không còn quan trọng như vậy. Pháp đã tổng kết kinh nghiệm sau nửa năm thất bại trong cuộc tấn công mùa xuân, tập hợp lại quân đội, chuẩn bị phát

động một cuộc tấn công "quyết định" vào khu vực Ba Ni, A Đờ Valdi của Đức, đối diện với Lance. Cuộc tấn công vào mùa xuân ở đó, hoàn toàn có thể nói là một thảm họa, Pháp tập hợp 4 quân đoàn, 163.000 người, với sự hỗ trợ của 990 khẩu pháo, đã gặp thất bại thảm hại trước 85.000 quân Đức đang phòng thủ và 460 khẩu pháo. Kéo theo một loạt thất bại trong suốt nửa năm. Trong khi đó, chiến tuyến của Đức vẫn được duy trì ở đó.

Mà lần này, kế hoạch tháng Chín phát động đợt tấn công thứ hai vào Ba Ni và A Đờ Ngói, Pháp dự định tập kết toàn bộ tám mươi ba sư đoàn của họ vào bốn mươi bảy sư đoàn, cùng với mười hai sư đoàn của Anh, toàn bộ tuyến chiến đều có thể điều động quân đội. Nhưng tiền tuyến vẫn cảm thấy binh lực không đủ, năm 15 nhất định phải có một trận quyết thắng! Đối với nước Nga hiện nay ở tiền tuyến phía Đông, các tướng quân Hiệp ước đã cảm thấy không thể trông cậy được. Xem ra chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình ở phía Tây. Hiện tại, bất kỳ một sư đoàn nào được huấn luyện bài bản gia nhập cũng đều tốt! Hà Bay đã chọn ra chỉ thị, ba sư đoàn tiền trạm quân viễn chinh Trung Quốc đã được tính vào đội quân dự bị của Tập đoàn quân số 11. Nguyên soái John của Anh cũng khẳng định cần ba sư đoàn này gia nhập vào Tập đoàn quân số 1 của quân viễn chinh Anh. Lão John và lão Hà Bay ở hội nghị còn cãi nhau âm ỉ! Mỗi lão già đều có chính phủ của họ làm chỗ dựa. Hiện tại, ai giành được ba sư đoàn này trước, coi như người đó có bản lĩnh! Mà là địa chủ, người Pháp, tự nhiên có một chút ưu thế.

Thượng tướng Ngói La thân mật bưng một chén rượu, đi đến chỗ đang cùng Lôi Nghi trong Wall trò chuyện. Hắn vỗ vai gù đó như một người bạn cũ: “Gì! Lúc này chính là lúc nên thoải mái hưởng thụ mỹ thực nước Pháp! Chuyện chiến tranh, để sau khi chúng ta tỉnh táo lại rồi nói, ngài và Lôi Nghi Wall còn có cơ hội hợp tác ở phía sau nữa..... Ngài cảm thấy, chức Phó Tư lệnh của Tập đoàn quân số 11 của Pháp, ngài có thích không? Đây là một trong những tập đoàn quân dự bị mạnh nhất của Pháp hiện nay!

Niềm hy vọng của tuyến Tây! Chúng ta sẽ cung cấp cho các ngài vũ khí tốt nhất, cùng với pháo binh tăng cường của Pháp! Các ngài sẽ xứng đáng với tập đoàn quân này! Tình hữu nghị Pháp - Hoa vạn tuế!” Vị tướng quân này rõ ràng có chút chệnh choáng. Lần này lấy việc công làm việc tư, đại khái đã uống không ít. Hơi thở và nước bọt của hắn đều phun lên mặt gò đó.

Gò đó bình tĩnh nghe phiên dịch thuật lại lời nói của thượng tướng Ngồi La, chỉ cười đáp lễ: “Tướng quân thượng tướng, tiền trạm quân viễn chinh Trung Quốc hiện tại cần tu chỉnh, cần huấn luyện. Chúng tôi vô cùng cảm kích thiện ý của ngài. Chúng tôi đến châu Âu là để tham gia chiến tranh, nhưng trước khi chưa chuẩn bị đầy đủ, chúng tôi không định gia nhập bất kỳ đội quân chiến đấu nào..... Tương lai khi trở thành lực lượng chủ lực, chúng tôi hoàn toàn có thể độc lập phụ trách một phương hướng, hơn nữa sẽ không làm quân đội bạn thất vọng. Hiện tại chúng tôi cần, chỉ là một doanh trại hoàn chỉnh, giao lưu với nhân viên tham mưu Pháp, đạn dược huấn luyện đầy đủ, và các vật tư khác. Tổng thống của chúng ta đã xác nhận với nguyên soái Hà Bay của quý quốc rồi phải không? Chúng ta cần ba tháng để huấn luyện..... Mặt khác, Tập đoàn quân số 11 của Pháp quả thực là một đội quân vĩ đại. Nhưng tôi đã là Tổng tư lệnh tiền trạm quân viễn chinh Trung Quốc, tôi rất tự hào về thân phận của mình. Xin tướng quân tha thứ cho một chút lòng hư vinh nhỏ nhoi này.”

Lời nói của hắn quả thực rất vừa vặn, nhưng lại không phải điều Ngồi La muốn nghe. Hắn ngần ngừ. Trước khi đến đây, Hà Bay đã thông báo với hắn: “Ta mặc kệ ta đã từng đồng ý với tổng thống của bọn họ * cái gì, hiện tại ta muốn chi đội quân này, ta muốn họ dưới sự chỉ huy của người Pháp! Người đi làm cho ta! Họ muốn gì cũng có thể, đại pháo, đạn dược, thức ăn, khí tài quân sự..... Chỉ cần họ có thể vì chúng ta mà tấn công chiến hào của quân Đức!” Nhưng thái độ của gò đó hiện tại, lại là sự từ chối lạnh lùng trong sự lịch sự. Vị tướng quân Trung Quốc này, rất ít khi thay đổi sắc mặt, nhưng mỗi một câu nói, dường như đều không thể lay chuyển.

Trung tướng ba mươi tuổi..... Lý Duệ cũng bưng ly rượu cười đi tới, hai người trò chuyện hẳn đã nghe thấy hết. Hẳn cười đi đến bên cạnh gì đó, nhỏ giọng nói: “Quý tử Pháp này muốn đối phó với chúng ta a! Sáng tỏ, người phải cẩn thận, lúc này mà đồng ý với bọn họ, vậy chúng ta thật sự muốn lên lò sát sinh!”.

T·L.Trúc – đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện•

STT 291: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 92: Kéo cò

Khi đám quan binh viễn chinh đang chìm sâu trong giấc ngủ, họ mới cảm nhận rõ ràng mình đang ở nơi đất khách quê người. Dù đã quen với việc đi lính tứ phương, nhưng lần này quả là một chuyến đi xa! Tiếng kèn báo thức vẫn quen thuộc, nhưng rơm rạ dưới thân, mái tôn trên đầu đều nhắc nhở họ rằng, đây là doanh trại quân đội Pháp! Sau một đêm lênh đênh trên biển, đám quan binh chỉ kịp ăn vội bữa tối cuối cùng trên tàu, rồi tranh thủ nghỉ ngơi trên mặt đất bằng để hồi phục sức lực. Những người có kinh nghiệm đều biết rằng, thời gian tới sẽ là những buổi huấn luyện thích ứng khắc nghiệt. Nhưng cũng có rất nhiều tham mưu, sĩ quan hậu cần phải thức trắng đêm. Họ khẩn trương liên lạc với Pháp để nhận tiếp tế, tháo dỡ vũ khí hạng nặng và vật tư từ tàu. Hải quân và thủy thủ đoàn cũng hăng hái dỡ hàng suốt đêm, chủ động gánh vác nhiệm vụ để lực quân có thể nghỉ ngơi. Những huynh đệ này sắp phải đối mặt với sinh tử nơi chiến trường châu Âu. Họ có thể giúp đỡ nhau được chút nào hay chút ấy.

Nói tóm lại, họ đã ở châu Âu.

Tiếng tập hợp vang lên, vẫn như ở trong nước, buổi sáng tập thể dục. Đến được đây quả là một điều tốt, không cần phải ra thao trường tập thể dục, dù ở trong nước, vẫn là đêm dài đằng đẵng. Nơi ở của họ là một doanh trại quân đội được xây dựng vội vàng ở phía tây thành Caen. Diện tích rất rộng, có doanh trại, nhà ăn, chuồng ngựa, thao trường, đủ để chứa mười vạn quân đội đóng quân và huấn luyện. Trong buổi sáng ở Pháp, từng đội quân

chỉnh tề tiến ra thao trường tập hợp. Xe ngựa của quân khu hậu cần số 5 Pháp đã liên tục vận chuyển vật tư đến doanh trại. Theo hiệp định, Pháp sẽ cung cấp một phần trang bị cho quân đội. Bao gồm mũ sắt Adrian, hai bộ nội y, áo khoác lông cừu, ủng da quân dụng. Cùng với việc cung cấp lương thực theo tiêu chuẩn Pháp, mỗi ngày có bánh mì, trà, thịt, mỡ heo, thực phẩm phụ, rượu và thuốc lá. Các công việc cung ứng khác cũng vô cùng bận bịu, khiến quân khu hậu cần số 5 bận rộn đến mức "bốn chân chống lên trời". Chỉ riêng việc cung cấp đạn dược cho súng trường, với số lượng bảy, tám, chín, thậm chí cả chục vạn viên, đã là một vấn đề đau đầu. Sau khi gom góp từ khắp nơi, cộng thêm vật tư thu được từ Đức, cuối cùng họ cũng chuẩn bị được vài trăm vạn viên đạn. Về sau, đạn dược chuyên dụng đều do Pháp đặt hàng từ các nhà máy vũ khí Trung Quốc, rồi vận chuyển đến đây. Đoàn tàu chở ngựa, xe ngựa, pháo cối hạng nặng, pháo dã chiến, súng lục đạn cũng đang khẩn trương dỡ hàng. Theo hiệp định, ba nước bắt chước còn phải cung cấp thêm ngựa, cùng với hai ba trăm chiếc xe hơi. Đường kính pháo và đạn pháo tương đương với Pháp, hoàn toàn do Pháp cung cấp. Những sự sắp xếp này cũng là một khối lượng công việc khổng lồ. Chỉ sau một đêm, các quân quan tham mưu viễn chinh mới hiểu được sức sản xuất và năng lực khủng khiếp của một cường quốc công nghiệp sau khi huy động toàn lực.

Trong bóng đêm, theo kinh nghiệm trong nước, việc tổ chức những vật tư này cần ít nhất mười ngày, hơn nữa, số lượng tiếp tế mà họ đề xuất còn khiến họ cảm thấy choáng ngợp. Nhưng khi những kho hàng lớn gần Caen của Pháp lần lượt mở ra, họ mới phát hiện ra núi vật tư quân dụng chất chồng bên trong. Nội y và áo khoác lông cừu do Anh sản xuất, mũ sắt của Pháp, cùng với lượng lớn lương thực. Đạn dược chất đầy xe ngựa, dưới sự điều khiển của những người lao động da đen Bắc Phi và người Việt Nam. Chúng được vận chuyển về doanh trại suốt đêm. Các sĩ quan Pháp và Trung Quốc dùng tiếng nói của mình để ra lệnh, khẩn trương sắp xếp mọi việc. Những người thông thạo tiếng Pháp phải nói đến khản cả giọng để thông

suốt liên lạc giữa hai bên. Đương nhiên, cũng có những "tiểu khúc" không vui. Tập đoàn quân 11 dự bị của Pháp kiên quyết muốn phái đại diện huấn luyện đến doanh trại. Các quân quan tham mưu nhanh chóng báo cáo với Hà Toại và Lý Duệ, những người vẫn đang chỉ huy việc bổ sung quân đội sau buổi tiệc. Những đại diện của tập đoàn quân 11 đã bị Hà Toại và đồng đội kiên quyết từ chối, khiến các quân quan Pháp không hài lòng. Hà Toại cũng chịu áp lực rất lớn. Trong nước, dù đã giao toàn quyền cho anh, chỉ thị nguyên tắc là để anh tự mình chọn thời điểm thích hợp để tham gia chiến sự. Nhưng đây là chiến trường! Quân đội của anh hiện tại không thể một mình đảm đương, sớm muộn gì cũng phải chịu sự chỉ huy của một biên chế lớn hơn. Đến đây, anh mới biết thái độ kiên quyết của quân đội Pháp, họ nhất định phải đưa quân đội này vào hệ thống chỉ huy của mình! Anh bàn bạc với Lý Duệ, quyết định vẫn giữ thái độ kiên quyết của mình, chuyện tương lai tính sau. Nhưng hiện tại, quân đội nhất định phải tập trung huấn luyện, chưa đủ chuẩn bị, không thể đưa quân ra tiền tuyến tác chiến. Họ phải chịu trách nhiệm cho sinh mạng của hơn chín vạn người!

Lúc này, Hà Toại và Lý Duệ, những người được trao toàn quyền, lại càng nhớ đến sự hỗ trợ của "mưa thần" trong nước. Nhưng bây giờ, chỉ có thể tự mình cố gắng! Họ là tiên phong, phải gánh vác nhiệm vụ mở ra cục diện cho quân đội phía sau, đây cũng là lần đầu tiên quân đội chính quy của họ liên kết với lực lượng quân sự đồng minh. Dù trong lòng bất an, nhưng vẫn phải nghiến răng chịu đựng. Họ không có lựa chọn nào khác.

Khi tất cả quan binh tiến vào từng thao trường, đội ngũ của họ là một màu đen ngịt. Gió biển Đại Tây Dương thổi đến, trên mặt đất là một mảnh ẩm ướt, ôn nhuận. Đây là ánh nắng lạ, không khí lạ, và gió biển lạ. Duy nhất không thay đổi, vẫn là những dãy tường với làn da vàng. Trên thao trường chính đã tạm thời dựng một đài cao. Sau một đêm bận rộn, Hà Toại và Lý Duệ, cùng với các cấp dưới của họ, đã nghiêm nghị đứng trên đó. Phía sau họ là một cột cờ cao lớn, sáu người tiên phong của tổng bộ đặc vụ

doanh đã hai tay dâng quốc kỳ, chờ lệnh kéo cờ. Một đội quân nhạc Pháp mặc lễ phục, đứng dưới đài cao, cũng tò mò quan sát buổi tập hợp buổi sáng của quân đội Trung Quốc. Các sĩ quan của các nước đồng minh đứng nghiêm trang sau lưng Hà Toại, nín thở chờ đợi.

Trong tiếng hô khẩu lệnh vang dội, các quan binh hợp thành từng phương trận, hướng về phía Hà Toại. Tiếng hô khẩu lệnh chào của các liên chấp tinh quan vang vọng một vùng. Tất cả quan binh hướng về phía Hà Toại, chào quân lễ. Trên đài, Hà Toại và đồng đội cũng nghiêm nghị hoàn lễ. Vài quân nhân hậu cần của Pháp đưa ra micro. Xem ra họ đã chuẩn bị sẵn từ đêm qua. Hà Toại sắc mặt bình tĩnh bước lên trước micro. Xuống lệnh đầu tiên của anh với quân đội dưới quyền ở Pháp: "Nghỉ!".

Trên bãi tập, một tiếng ủng chiến vang dội, các quan binh đều nhìn lên đài. Nhìn vị chỉ huy của họ. Quân đội là một tập thể coi trọng tinh thần đoàn kết. Trên thao trường này, khi hàng vạn quan binh đứng thẳng, chỉ riêng tiếng hít thở của họ đã có thể tạo thành một tiếng sấm. Mỗi người trong hoàn cảnh này đều không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Huống hồ là trách nhiệm mà họ đang gánh vác.

“Bọn quan binh chính quy đây rồi! Trải qua mấy vạn dặm đường xa, cuối cùng chúng ta cũng đến được Châu Âu, đến ngay nơi chiến hỏa đang bùng nổ ở nước Pháp. Để đưa chúng ta đến đây, các huynh đệ hải quân đã phải hy sinh. Chúng ta, mấy vạn tiền trạm bộ đội này, gánh vác ánh mắt của cả nước, được tổng thống và toàn thể quốc dân tin tưởng. Chúng ta đến đây, không phải vì hiếu chiến, mà vì mong muốn một nền hòa bình thực sự! Các người phải nhớ kỹ, chúng ta đến đây vì điều gì, chúng ta chiến đấu vì điều gì! Vì địa vị của quốc gia, vì sự quật khởi của dân tộc! Đồng thời, cũng là để giúp đỡ những người bạn Châu Âu của chúng ta, chặt đứt gân cốt của chủ nghĩa quân phiệt Phổ! Các người đều phải hiểu rõ sự hy sinh mà mình sắp đối mặt, đó là điều mà quân đội chính quy của chúng ta đã, đang và sẽ

tiếp tục nỗ lực! Đó cũng là điều duy nhất chúng ta có thể báo đáp tổ quốc và dân tộc đã sinh ra và nuôi dưỡng chúng ta! Dù chiến đấu ở nước Pháp, nhưng chúng ta đều biết, chúng ta chiến đấu vì tổ quốc của mình, sau lưng chúng ta chính là tổ quốc!”

Hắn quay sang nhìn những người lính tiên phong, lớn tiếng nói: “Khai cờ! Để cờ xí Trung Hoa Dân Quốc hiên ngang tung bay ở Châu Âu. Để quân đội chính quy của chúng ta thể hiện, tuyệt đối không làm nhục quốc kỳ!” Nhóm phiên dịch nhỏ giọng phiên dịch những lời phát biểu của ông. Các tướng lĩnh phe Hiệp ước đang dự lễ đều gật đầu trầm ngâm. Vị tư lệnh Trung Quốc này nói những lời chân thật, quân viễn chinh Trung Quốc xuất chinh, chính là chuẩn bị hy sinh xương máu để đổi lấy địa vị quốc tế của Trung Quốc tăng lên, đổi lấy không gian phát triển, đổi lấy quyền lên tiếng trong các vấn đề quốc tế, đổi lấy sự đối đãi bình đẳng của các cường quốc. Đây là lựa chọn tốt nhất cho một dân tộc đã suy yếu lâu ngày! Nếu họ có thể thể hiện tốt trên chiến trường. Nhưng mà... Là một quân đội chính quy của một quốc gia, lại có những thanh niên ưu tú nhất của họ, sẵn sàng vì quốc gia và dân tộc mà hy sinh không chút do dự, thì thời gian quốc gia này quật khởi, rốt cuộc vẫn còn rất xa.

Quân nhạc tấu lên, một lá cờ ngũ sắc từ từ kéo lên trên bầu trời nước Pháp, nó đón gió biển Đại Tây Dương, từ từ tung bay. Hà Toại hô một tiếng khẩu lệnh, tất cả mọi người ở đó, bao gồm cả các tướng lĩnh phe Hiệp ước, đồng thời cúi chào lá cờ. Tương lai, cứ như vậy mở ra trước mắt quân viễn chinh. Mà họ cũng biết, thứ đang chờ đợi họ là một trận chiến như thế nào.

Berlin, Bộ Tổng tham mưu Lục quân Đức. Trong lịch sử chưa từng có một cơ cấu quân đội nào lại có địa vị cao như Bộ Tổng tham mưu Đức, cũng chưa từng có một cơ cấu quân đội nào có thể nắm giữ quyền lực rộng lớn đến vậy. Với Đế nhị Đế chế, Bộ Tổng tham mưu gần như là trung tâm của đế chế, họ có ảnh hưởng sâu sắc đến các chính sách quốc gia của Đế

nhị Đế chế cho đến nay. Quốc gia chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài của Lục quân Phổ hùng mạnh, phục tùng sự chỉ huy của họ. Họ giành được rất nhiều chiến thắng, cũng tạo ra danh tiếng như một huyền thoại. Những bậc tiền bối như Mao Kỳ, Thi Lợi Tỳ đã để lại cho hậu thế những truyền thuyết quá hoàn mỹ. Và những tinh anh kế nghiệp Bộ Tổng tham mưu Lục quân Đức này, cũng tự tin rằng họ sẽ chiến vô bất thắng.

Nhưng huyền thoại nào rồi cũng có ngày sụp đổ, ảo tưởng về việc tái tạo quân đội Đức đã bị chặn lại trên sông Mác-Ăng-ghe-nen. Kế hoạch Thi Lợi Tỳ mà họ chuẩn bị hàng chục năm, gần như hoàn toàn phá sản. Ở mặt trận phía Đông, dù họ giành được hết chiến thắng này đến chiến thắng khác, nhưng Nga, gã khổng lồ này, vẫn kiên trì chống cự. Hơn nữa, còn không ngừng tấn công quân đội Áo-Hung. Tình hình ở các mặt trận khác hiện tại cũng không mấy khả quan. Ý đã gia nhập phe Hiệp ước, mở ra một mặt trận mới ở Balkan, gián tiếp giảm bớt áp lực cho Nga ở mặt trận phía Đông. Mặc dù Lục quân Ý cổ xưa không phải là một đối thủ mạnh. Việc Ý tham chiến ban đầu đã làm giảm bớt sự lo ngại của họ vì những thất bại liên tiếp của quốc gia này trước Lục quân Áo-Hung. Nhưng nó vẫn tiềm ẩn hơn hai mươi sư đoàn quân đội của hai cường quốc Trung Âu. Những quân đội này, dù ở mặt trận phía Tây hay phía Đông, đều là sự bổ sung tương đối hữu ích. Cuộc tấn công Dardanelles của Thổ Nhĩ Kỳ vẫn đang diễn ra. Mặc dù dưới sự chỉ huy của các tướng lĩnh Đức tài năng, Lữ Man, Phùng Tấn Đức Nhĩ Tư, quân đội Thổ Nhĩ Kỳ vẫn đang kháng cự ngoan cường. Nhưng nếu Dardanelles rơi vào tay đối phương, viễn cảnh đáng sợ vẫn khiến tất cả các sĩ quan tinh anh của Bộ Tổng tham mưu cảm thấy sợ hãi. Điều này đồng nghĩa với việc vị thế quân sự của Nga tăng lên! Ác mộng hai mặt trận của Đức sẽ ngày càng sâu sắc!

Nhưng đối với chủ nhân hiện tại của Bộ Tổng tham mưu Lục quân Đức, Thượng tướng Bộ binh Pháp Kim Hán, vấn đề khiến ông phiền lòng nhất là một lựa chọn khó khăn, mặt trận phía Đông hay phía Tây? Đối với Tổng

tham mưu trưởng, trong lòng ông có xu hướng về phía Tây. Bởi vì thất bại của Napoleon ở Nga đã nhắc nhở sâu sắc vị tướng Đức này. Nga, vì lãnh thổ rộng lớn của mình, về mặt địa lý là không thể bị chinh phục! Hai trăm vạn, ba trăm vạn quân đội Đức đổ vào, cũng chỉ như những con kiến giầy giụa trên vùng đất này mà thôi. Mặc dù quân đội Nga lạc hậu, cổ xưa, lại không được trang bị đầy đủ. Nhưng họ luôn có nguồn lực dự bị vô tận. Có thể triệt tiêu tất cả những ưu thế về kỹ thuật quân sự và chiến thuật của quân đội Đức! Nhưng mặt trận phía Tây lại khác, việc Pháp bị chọc sâu vào và Nga so sánh quả thực là một trời một vực. Hơn nữa, Pháp chỉ có bốn triệu bảy mươi vạn nam giới trong độ tuổi chiến đấu, trong khi Đức có chín triệu! Chỉ cần có thể chọn một chiến trường đặc biệt ở phía Tây để người Pháp đổ máu, thì việc đánh Pháp có thể nói là chuyện thuận buồm xuôi gió, cho dù không có sự hậu thuẫn của các nước phe Hiệp ước phương Tây, thì Nga còn có thể kiên trì được bao lâu? Nhưng điều khiến ông phiền não là, ông hiện tại không có tầm ảnh hưởng lớn như những người tiền nhiệm của mình. Việc phát hiện ra sự ủng hộ đáng sợ của quần chúng trong nước đối với các tập đoàn quân phía Đông, Hưng Đăng Bảo, Ludendorff, bao gồm cả chính phủ Bateman một Holl vi ô, còn có vị quý tộc già Áo-Hung Conrad, bao gồm cả những quý tộc Junker lo lắng về sản nghiệp của họ ở Đông Phổ, đều quan tâm đến mặt trận phía Đông hơn hẳn phía Tây! Vì vậy, ông buộc phải miễn cưỡng đồng ý với áp lực chung của họ. Trước tiên tìm cách giải quyết vấn đề ở mặt trận phía Đông, sau đó mới quay lại giải quyết mặt trận phía Tây. Kết quả là hiện tại như thế này. Pháp đang hồi phục, nhiều lần tìm cách đột phá ở mặt trận phía Tây. Bảy tập đoàn quân phía Tây, một trăm chín mươi vạn đại quân, vì phải phòng thủ lâu dài, sĩ khí cũng bị tổn thương. Còn ở mặt trận phía Đông thì sao? Người Nga nhiều lần bị đánh bại, nhưng lại nhiều lần tái tổ chức. Giống như có chín cái mạng mèo vậy. Binh lính ở mặt trận phía Đông rộng lớn cố gắng bao vây lực lượng chủ lực của Nga, nhưng những người lính xe tăng đó luôn tìm được kẻ hở để trốn thoát! Binh

lính mệt mỏi không chịu nổi, vật tư tiêu hao là một con số trên trời. Mà đồng minh của họ, Đế quốc Áo-Hung, lại luôn thua trận!.

Tổng tham mưu trưởng đang đau khổ hiện tại gần như buông xuôi mặt trận phía Đông, giao cho Hưng Đăng Bảo và Ludendorff, hai người cộng sự của mình, tự mình xoay sở. Ánh mắt của ông lại chuyển hướng về phía Tây, chuyên tâm nghiên cứu kế hoạch làm cạn máu người Pháp của mình ở một điểm nào đó trên mặt trận phía Tây. Nhưng điều đáng sợ nhất mà Tổng tham mưu trưởng phát hiện ra là, người Pháp đã phát động một cuộc tấn công quy mô chưa từng có, tình hình đã đến mức báo động. Mục tiêu tấn công của họ, chính là khu vực A Đờ Ngói, Ba Ni, nơi chiến tuyến nhô ra về phía Lãng Tư. Paris nằm không xa phía nam của chỗ lồi lớn này của người Đức, sông Mác-Ăng-ghe-nơ nằm ngay trước mắt họ. Bất cứ lúc nào quân đội Đức cũng có thể từ chỗ lồi này phát động một cuộc tấn công mạnh mẽ, cắt đứt chiến tuyến của Pháp, tiến thẳng đến sông Mác-Ăng-ghe-nơ. Vì vậy, nơi này đã trở thành cái gai trong mắt quân đội phe Hiệp ước. Mùa xuân, họ đã phát động một cuộc tấn công ở đây, nhưng đã bị quân Đức phòng thủ đánh bại. Tình báo từ tiền tuyến cho biết, Pháp và Anh đang tiến hành một loạt điều động phức tạp, trang bị và vật tư cũng đang tập trung với số lượng lớn về hướng này. Dự kiến trong cuộc tấn công vào mùa thu sắp tới, hai mươi hai sư đoàn Đức sẽ phải đối mặt với ít nhất năm mươi sư đoàn quân đội phe Hiệp ước trở lên! Bộ Tổng tham mưu lập tức hành động, cũng bắt đầu tập trung quân dự bị ở mặt trận phía Tây, chuẩn bị đạn dược vật tư, gia cố công sự. Vào năm 1915, ở nơi này, cũng có thể khiến người Pháp và người Anh đổ máu. Và năm 1916 sẽ là một năm quyết định! Ông, Pháp Kim Hán, sẽ là người chinh phục nước Pháp, sau Mao Kỳ!

“Ta không thể đồng ý việc thiết lập đại bản doanh... Cơ cấu này trong thời chiến, sẽ can thiệp quá lớn vào quyền lực của Nội các và Nghị hội. Hơn nữa, quốc gia cũng chưa đến mức phải lâm vào cục diện như vậy... Chúng ta chưa rơi vào tình trạng chiến tranh toàn diện! Cơ cấu Lục Hải

quân trực thuộc Phủ Tổng thống hiện tại hoàn toàn có thể ứng phó với tình hình. Về vấn đề động viên công nghiệp, Bộ Công nghiệp là một bộ môn của Nội các, không nghi ngờ gì sẽ chịu sự chỉ đạo và quản lý của Nội các. Việc thành lập đại bản doanh, hoàn toàn không cần thiết!” Tổng Giáo Nhân sắc mặt lạnh băng, gần như là một mực từ chối đề nghị thiết lập đại bản doanh thời chiến của Mưa Thần. Hẳn cho rằng, đây chẳng qua là Mưa Thần muốn tập trung quyền lực vào tay mình, làm suy yếu quyền lực của Nội các và Nghị hội. Mặc dù hẳn luôn hợp tác với Mưa Thần, nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn không có nguyên tắc và giới hạn của riêng mình.

Mưa Thần nhíu mày, miễn cưỡng nở nụ cười, lần này là hẳn chủ động hẹn Tổng Giáo Nhân. Trong nước hiện tại trăm công nghìn việc, mà chủ yếu lại tập trung vào các vấn đề quân sự. Hóa ra, cơ cấu phụ tá Lục Hải quân đơn giản của hẳn không đủ dùng. Để chuẩn bị cho hai cuộc chiến tranh, còn có kế hoạch mở rộng quân đội khổng lồ. Cần một cơ cấu có quyền uy, có sức ảnh hưởng. Việc thiết lập đại bản doanh thời chiến là lựa chọn tốt nhất mà hẳn có thể nghĩ ra. Hiện tại, các hệ thống của chính phủ trung ương vẫn còn non nớt, có thể dùng từ "thiếu kinh nghiệm" hoặc "ngây thơ" để hình dung. Với một kế hoạch động viên sâu rộng như vậy, hẳn cho rằng, chỉ khi tập trung quyền lực vào tay mình mới có thể hoàn thành tốt hơn. Nhưng việc Tổng Giáo Nhân phản đối cũng nằm trong dự liệu. Nhìn sắc mặt kiên quyết của Tổng Giáo Nhân, Mưa Thần biết hẳn đã quyết tâm, rốt cuộc phải làm sao để thuyết phục đây? Trong lúc nhất thời, dù Mưa Thần thâm trầm đa mưu đến mấy cũng không nghĩ ra cách nào.

Mưa Thần vô thức gõ vào lan can ghế, chậm rãi nói: “Cùn ban đầu tiên sinh... Hiện tại trong nước tuy yên bình, nhưng chúng ta đang đối mặt với tình thế rất khẩn trương. Ngoài cuộc chiến tranh quy mô lớn ở Châu Âu, chúng ta còn phải đối phó với một cuộc chiến phòng vệ quốc thổ trong tương lai. Quân đội hiện tại đang mở rộng rất nhanh, công nghiệp quân sự cũng phát triển mạnh mẽ do chiến tranh ở Châu Âu. Việc mở rộng quân đội

và phát triển công nghiệp quân sự vốn là hai việc hỗ trợ lẫn nhau. Để tránh hỗn loạn, nhất định phải có một cơ cấu thống nhất để cân bằng những việc này... Đây không phải là ta muốn độc quyền. Mà là khách quan hiện thực cần... Chỉ cần vượt qua giai đoạn này, cơ cấu đại bản doanh này sẽ tự nhiên bị hủy bỏ. Ta không có ý định can thiệp vào hiến pháp thiêng liêng, cũng không có ý định làm suy yếu quyền lực và địa vị của Nội các và Nghị hội...”

Tổng Giáo Nhân lập tức phản bác: “Đã cảm thấy ứng phó rất tốn sức, vậy tại sao lúc trước còn kiên quyết phái binh đến Châu Âu? Về phần ngài nói về mối đe dọa chiến tranh từ Nhật Bản, hiện tại tất cả chúng ta đều là các nước đồng minh. Còn có lý do gì để chiến tranh nổ ra? Thực lực của chúng ta đã khác xưa, không còn nghèo nàn như mấy năm trước. Nhật Bản dù có ý đồ cũng không đủ sức để gây chiến với chúng ta! Về việc thành lập đại bản doanh, dù là với tư cách là Thủ tướng Nội các hay là lãnh đạo Quốc Dân đảng, ta đều khó mà đồng ý. Các công việc ngoại giao quân sự đều do ngài phụ trách, nhưng nếu ảnh hưởng đến quyền hạn của Nội các và Nghị hội, ta sẽ phản đối đến cùng. Hơn nữa, việc thành lập đại bản doanh chẳng khác nào tuyên bố quốc gia đang trong thời chiến. Các điều luật khẩn cấp thời chiến sẽ được thông qua. Động viên quốc gia một lần, là tổn thương nguyên khí một lần! Tổng thống, chúng ta đều biết ngài có tầm nhìn xa trông rộng. Nhưng quốc gia có được cục diện này không dễ dàng, có thể bớt đánh đấm một chút được không?”

Khác biệt về lý tưởng, quả thật là khác biệt lớn nhất. Kế hoạch của mình quả nhiên khó được Tổng Giáo Nhân hiểu. Khi quốc gia vừa mới ổn định, việc mình cưỡng ép tham gia chiến tranh ở Châu Âu đã tạo ra một vết rạn nứt sâu sắc giữa Phủ Tổng thống và Nghị hội. Mặc dù mình đã trấn áp được những người muốn phá hoại, nhưng hiện tại lại lên kế hoạch thành lập đại bản doanh, chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh khác, cũng không trách Tổng Giáo Nhân và những người khác cho rằng mình đã phát điên. Nhưng họ

không biết, quốc gia đã suy yếu quá lâu, nếu không trải qua máu và lửa, không tự mình đánh ra một con đường riêng, thì các cường quốc sẽ nhìn người phát triển như thế nào? Con đường cường quốc không phải là chuyện đơn giản như vậy. Cường ép thúc đẩy tham gia chiến tranh ở Châu Âu, đã có khả năng đạt được sự thông cảm với các cường quốc phương Tây, nhưng kẻ thù mạnh mẽ ở Viễn Đông thì sao? Chúng đã trang bị tận răng, đang kích động, rình rập. Không hoàn toàn đánh tan dã tâm của chúng, thì làm sao có thể thực sự đi trên con đường cường quốc? Trên tế đàn phục hưng dân tộc, ngoài sự hy sinh của bản thân, còn cần một sự hy sinh máu. Lúc này, Trung Quốc và Nhật Bản, vốn là mối quan hệ người chết ta sống. Lần này là cuộc chiến tranh vận mệnh quốc gia thực sự. Bản thân mình đã dày công vun đắp để có được cục diện hiện tại, không thể lùi bước.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Tổng Giáo Nhân, Mưa Thần chỉ có thể thở dài một tiếng.

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T.L.T.

STT 292: Chương 5: Thế giới mới

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 93: Yên Ổn Tây Bắc

Thời gian trôi đi, trong và ngoài nước đều bận rộn đến chóng mặt. Mưa Thần dường như tạm gác kế hoạch thành lập đại bản doanh chiến tranh tối cao. Chỉ là thành lập Bộ Tổng Tham mưu Hải quân, chính thức bổ nhiệm Tạ Khán Triều làm Tổng Tham mưu trưởng. Vị sĩ quan trung niên từng phục vụ trong Hải quân vào thời Thanh, giờ đây cũng coi như thành công, ít nhất về cấp bậc đã ngang hàng với Ngô Hải và Ngô Niệm Tôn, hai nhân vật đứng đầu trong số Giang Bắc Tam Kiệt dưới trướng Mưa Thần. Nhưng ai ai cũng biết, bao gồm cả Tạ Khán Triều, địa vị của Hải quân hiện tại vẫn không thể so với Lục quân chính quy. Bộ Tổng Tham mưu Hải quân đã hợp thành đại bản doanh liên hợp với Bộ Tổng Tham mưu Lục quân, công nghiệp mở rộng và sản xuất vẫn nằm trong tay Nội các. Lần này, Mưa Thần dường như nhượng bộ với Tổng Giáo Nhân và phe phái của ông ta, khiến Nội các và Nghị hội phần nào lấy lại được tự tin.

Kế hoạch tăng cường quân bị và chuẩn bị chiến đấu trong nước vẫn tiếp tục, không hề chậm trễ. Lục quân đã cơ bản hoàn thành việc trang bị cho năm mươi sư đoàn. Tập đoàn quân đã chiến thứ nhất do Tưởng Bách Lý tạm thời đảm nhiệm Tư lệnh trưởng, còn Tập đoàn quân đã chiến thứ hai do Trần Sơn Hà chỉ huy, vẫn đang bổ sung hai mươi bốn sư đoàn. Việc tăng cường trang bị và huấn luyện vẫn đang được tiến hành. Bộ Tổng chỉ huy quân dự bị chiến lược thứ ba của Lục quân cũng sắp hoàn thành, Tổng tư

lệnh bộ đặt tại Thiên Tân, thống nhất phụ trách ba tỉnh Sơn Đông, Hà Bắc (trực thuộc đã đổi tên thành Hà Bắc), và Đông Bắc, đảm bảo công tác phòng ngự quân sự ở các khu vực xa xôi. Thân thể Thái Ngạc đã khá hơn một chút, có thể bắt đầu làm việc tại Bộ Tổng chỉ huy quân dự bị. Dưới trướng ông hiện có các đơn vị mới thành lập, bao gồm Sư đoàn 6, Sư đoàn 15, Sư đoàn 27 và một số đơn vị khác, tổng cộng mười một sư đoàn. Họ đã bắt đầu xây dựng công sự phòng thủ quốc gia, tăng cường lực lượng và gấp rút triển khai huấn luyện bổ sung. Đây được xem là lực lượng dự bị quân sự tổng thể của cả nước. Còn việc phòng ngự ở cửa sông Trường Giang và các tỉnh phía Nam Trường Giang, chủ yếu do các đơn vị thuộc Cục An ninh Thủ đô Nam Kinh đảm nhiệm. Ở các tỉnh phía Nam, hiện vẫn còn nhiều thế lực phương Tây có quyền sở hữu đất đai, dự đoán tương lai sẽ có những xung đột nhỏ lẻ. Quảng Đông và Phúc Kiến chỉ có một số ít quân chính quy. Lực lượng quân sự chủ yếu tập trung ở hạ du Trường Giang, Thượng Hải và khu vực Vịnh Hàng Châu. Cục An ninh Thủ đô hiện có Trung ương Giáo đạo Sư đoàn 1, 2, 3, Sư đoàn Cảnh vệ Thủ đô, Sư đoàn 23, Sư đoàn 38 và một số đơn vị khác, tổng cộng sáu sư đoàn. Mặc dù có phần yếu kém, nhưng theo Mưa Thần và Tư Mã Trạ, như vậy đã là đủ dùng. Bộ Tổng chỉ huy phương Bắc theo Tân Phổ Lộ nam hạ chi viện, cũng là một việc rất thuận tiện.

Đồng thời, dựa trên các hiệp nghị đã đạt được với Anh và Nga, liên quan đến vấn đề địa vị của Tây Tạng và Tân Cương. Trong các cuộc đàm phán trước đó với các quốc gia tham gia hiệp ước, các bên đã nhiều lần thảo luận về hai tỉnh này. Nga có dã tâm ở Tân Cương, còn Anh có dã tâm ở Tây Tạng, nhưng Mưa Thần lại không hề nhượng bộ về vấn đề địa vị của hai tỉnh này. Trước khi đàm phán bắt đầu, ông đã bố trí hai sư đoàn kỳ cựu, sẵn sàng quân sự để chiếm đóng. Sư đoàn 10 xuất thân từ Bắc Dương, do Ngô Đái Phu chỉ huy, đã đến gần Tứ Xuyên, chuẩn bị ẩn nấp. Đồng thời, họ cũng tiến hành các hoạt động quân sự chuẩn bị cho việc hành quân tác chiến ở vùng núi cao và khu vực lạnh giá. Vương Dã Lỗ, nguyên sư trưởng

Sư đoàn 10, hiện được bổ nhiệm làm Tư lệnh quân khu đặc biệt phía Tây, dưới quyền ông là Sư đoàn 17 và Sư đoàn 49 mới được thành lập. Sư đoàn 17 được thành lập tại Tứ Xuyên, có Sư đoàn 18 và Lữ đoàn 36 là những đơn vị kỳ cựu. Sư đoàn 49 là những quân Bắc Dương đã đầu hàng và được huấn luyện nghiêm chỉnh ở Thiểm Tây, trước đây được cải biên thành các đơn vị bảo an ở các tỉnh Tây Bắc, nay lại được biên chế thành sư đoàn. Mặc dù mới thành lập, nhưng về sức chiến đấu và kinh nghiệm tác chiến, có lẽ còn hơn cả một số sư đoàn địa phương. Hai sư đoàn này hiện đã đến khu vực Thanh Hải, Ninh Hạ và Cam Túc, một mặt ổn định tình hình, một mặt tích trữ vật tư, sẵn sàng cho việc tiến vào Tân Cương bất cứ lúc nào. Mưa Thần, trong khi Lục quân tăng cường quân bị và chiếm dụng một lượng lớn viện trợ từ các quốc gia tham gia hiệp ước, đã trích ra hàng ngàn vạn để chi cho chiến dịch viễn chinh, quyết tâm giải quyết dứt điểm vấn đề hai tỉnh bán độc lập này vào năm 1915, tránh để lại rắc rối sau chiến tranh.

Đàm phán diễn ra vô cùng khó khăn, Anh, dù đã thua thảm hại ở châu Âu, vẫn cố gắng duy trì địa vị của họ ở Ấn Độ. Họ cho rằng, việc duy trì một Tây Tạng ở giữa Trung Quốc và Ấn Độ để làm vùng đệm là rất có lợi cho chiến lược của họ. Ý tưởng này của họ cũng nhận được sự ủng hộ của chính phủ Tây Tạng. Những nhà lãnh đạo chính giáo hợp nhất của Tây Tạng, từ lâu đã không còn nhiệt tình và dũng khí chống lại sự xâm lược của Anh. Trong thời kỳ biến động trước đó, họ còn được Anh hậu thuẫn, ngang nhiên trục xuất Đại thần nhà Thanh trú tại Tây Tạng. Đồng thời, họ cũng bố trí vũ trang hỗn tạp của Tây Tạng ở các cửa ải hiểm yếu phía tây, với khoảng ba bốn ngàn người được trang bị vũ khí của Anh. Nhưng dù người Anh có kiên trì đến đâu, chủ quyền mà Trung Quốc đã thực thi ở Tây Tạng trong hàng trăm năm qua vẫn là điều họ không thể phủ nhận. Kết quả cuối cùng của cuộc đàm phán là, vẫn theo thông lệ cũ của nhà Thanh, chính phủ trung ương ở Nam Kinh có thể tiến vào chiếm đóng Tây Tạng, nhưng chỉ được phép đóng quân và cử sứ giả đến Lhasa. Nghi thức rút thăm Kim Bình của Phật sống chuyển thế ở Tây Tạng vẫn cần được chính phủ trung ương ở

Nam Kinh phê chuẩn. Nhưng chính quyền địa phương Tây Tạng phải được duy trì. Trung Quốc phải cam kết vĩnh viễn không lấy Tây Tạng làm căn cứ để tiến hành các hành động quân sự đe dọa địa vị hiện tại của Ấn Độ. Kỳ thực, theo điều kiện quân sự lúc bấy giờ, muốn tiến hành các hoạt động quân sự quy mô lớn ở Tây Tạng, một nơi cao nhất thế giới, nói thì dễ hơn làm! Cuối cùng, khi đàm phán đạt được kết quả, Ngô Đái Phu dẫn theo hàng ngàn dũng sĩ tiến vào Lhasa, khôi phục chủ quyền của chính phủ trung ương đối với nóc nhà thế giới này, vị Đại tướng Bắc Dương trước đây, đã xúc động đến mức làm thơ liên tục, cho rằng đây là công lao có thể sánh ngang với việc bình định ngoại bang năm xưa. Vì nước nhà an định biên cương, quân nhân có trách nhiệm, đã được thực hiện một cách tốt nhất.

Vấn đề Tân Cương, cũng là lần đầu tiên chính quyền Tân Dân quốc tiến hành thương lượng ngoại giao với Nga, đế quốc già cỗi. Ảnh hưởng của Nga ở Trung Quốc đã suy yếu nhiều lần, sau khi Tân Dân quốc trỗi dậy, ngay cả ngân hàng Hoa Nga chuyên lừa gạt làm ăn cũng sụp đổ, thêm vào đó là địa vị vững chắc ở Đông Bắc. Có thể nói, ảnh hưởng của Nga đã không còn ý nghĩa gì. Hiện tại, Nga càng ở trong tình thế bất ổn, chiến sự ở tiền tuyến liên tục thất bại. Biển Đen và các cửa biển ở biển Paolo đều bị phong tỏa nhiều lần. Đời sống nhân dân khó khăn, chính quyền lung lay, mâu thuẫn trong thượng tầng chính phủ ngày càng tăng. Dù nhìn từ góc độ nào, quốc gia này, dù vẫn đang kiên trì chiến sự đẫm máu ở mặt trận phía đông châu Âu, không ngừng đẩy nông dân ra chiến trường, nhưng đã là bộ dạng hữu khí vô lực. Anh và Pháp đều lo lắng về tình hình hiện tại của Nga, lo sợ bóng ma cách mạng có thể xuất hiện ở đâu đó. Lo lắng một góc của chiến tuyến các nước tham gia hiệp ước sẽ hoàn toàn sụp đổ. Nhưng ngay cả trong tình hình rối ren này, Nga, quốc gia có thể nói là thảm hại nhất trong chủ nghĩa đế quốc, vẫn chưa từ bỏ dã tâm đối với Tân Cương!

Đàm phán trong phòng. Mưa Thần phái ra nhân viên ngoại giao mới biết, đám người Nga này liên hệ với bọn hãn thật khiến người ta buồn nôn!

Bọn chúng nhất quyết không chịu đồng ý chính phủ trung ương khôi phục chủ quyền ở Tân Cương, cho rằng nơi này là phạm vi thế lực truyền thống của Nga. Nếu quân đội Trung Quốc tiến vào Tân Cương, chẳng khác nào uy hiếp phía sau khu vực Trung Á của Nga. Mà Nga lại cực kỳ nhạy cảm với an ninh ở phương hướng này! Nếu quân đội Trung Quốc thật sự muốn tiến quân, bọn chúng sẽ điều quân từ Trung Á vào Tân Cương. Điều này tương đương với một lời đe dọa chiến tranh trần trụi! Hoàn toàn không thêm để ý Trung Quốc hiện tại cũng là một quốc gia có hiệp ước! Tin tức truyền đến chỗ Mưa Thần. Nhìn các đại biểu gửi điện về, ai nấy đều giận đến nghiến răng nghiến lợi. Mưa Thần lúc này liền vỗ bàn, lớn tiếng quát Tư Mã Trạm và Ngô Hái đang đứng bên cạnh: “Thật quá đáng! Bọn Tây Dương cũng không nhìn lại thực lực hiện tại của mình, lại dám uy hiếp chiến tranh với ta! Chuyện trong nước còn chưa đến lượt bọn Tây Dương này lên tiếng! Kể cả bọn chúng có chiếm Vladivostok đi chăng nữa, tương lai ta cũng phải tranh đoạt lại..... Bọn khốn nạn này, đại biểu rút lui về, nhất quyết không nói. Vương Bính Lỗ, dẫn quân của người lập tức chuẩn bị tiến vào Tân Cương! Lữ đoàn kỵ binh Lang Cư và Sư đoàn 21 An Đức quân tạm thời điều đi, dọc theo đường biển Lũng Hải vận chuyển đến Tây An (đoạn phía đông Lũng Hải, đã hoàn thành và thông xe vào tháng 7 năm 1915), chuẩn bị cho việc tiến vào Tân Cương! Hai nước có hiệp ước, cũng không phải không thể khai chiến!”

Mưa Thần năm chắc Nga hiện tại tuy vẫn rất háu ăn, nhưng thực lực đã xuống dốc nghiêm trọng. Vì khôi phục chủ quyền Tân Cương, hẳn không hề do dự mà hành động. Khác với việc vẫn cố gắng giữ thể diện cho nước Anh trong vấn đề Tây Tạng. Vài vạn đại quân một đường tiến vào. Nga lúc này còn đâu lực lượng để mở thêm một chiến trường ở Trung Á! Vài vạn người cấp tốc tiến đến đường nam bắc Tân Cương, trên đường đi cũng khắc phục không ít khó khăn. Thanh Hải, Cam Túc, Ninh Hạ, những nơi này đã cống hiến lực lượng rất lớn cho cuộc viễn chinh này, cơ hồ bao trọn hậu cần. Tổ chức hơn vạn lạc đà xe ngựa không ngừng vận chuyển vật tư ra tiền

tuyển. Đoàn bảo an kỵ binh các nơi cùng lữ đoàn kỵ binh Lang Cư vai kề vai chiến đấu. Dưới uy lực quân sự cường đại của chính phủ trung ương. Tân Cương, nơi duy nhất còn duy trì độc lập, một tên quân phiệt nhỏ người Hán là Dương Tăng Tân, cơ hồ không có chút năng lực kháng cự nào, tuyên bố đổi cờ quy thuận. Đồng thời, hắn còn nói việc mình luôn xem xét tình hình ở đó là do bị Nga dùng thế lực ép buộc. Lúc trước, nếu Mưa Thần còn có ba phần lung lạc với đám người này, lần này hắn có thể không khách khí với Dương Tăng Tân. Lập tức bắt giữ, áp giải về Nam Kinh, chuẩn bị khởi tố, truy cứu trách nhiệm hắn có ý đồ phân liệt quốc thổ. Đại thể quốc gia đã rõ ràng, vì địa vị cá nhân mà bán nước cầu vinh, loại tình huống này, tuyệt đối không thể tha thứ!

Nga đối với hành động quân sự của Trung Quốc, ngoài một trận nổi giận lôi đình ra, cũng chỉ có thể thừa nhận bất lực. Ảnh hưởng của Nga ở Trung Quốc, đến đây hoàn toàn kết thúc. Anh, Pháp, các nước đối với tranh chấp giữa Nga và Hoa vào mùa thu năm 1915, cũng chỉ làm ngơ. Trung Quốc khôi phục chủ quyền là danh chính ngôn thuận, đạo lý này ai cũng không thể cướp đi. Nếu đặt vào trước một trận chiến, việc Trung Quốc làm như vậy, bọn chúng có lẽ còn rất ủng hộ, vì người Anh rất cảnh giác với dã tâm của Nga ở hướng Ấn Độ Dương. Bất kỳ quốc gia nào có thể kiềm chế Nga ở Trung Á, đều là chuyện bọn chúng thích nghe ngóng. Nhưng hiện tại, Nga ở tuyến đông đang kiềm chế một nửa sư đoàn Đức cho bọn chúng. Cho nên, bọn chúng chỉ có thể giả vờ như không thấy xung đột ngoại giao nhỏ này ở Tân Cương, không ai giúp đỡ. Đương nhiên, đối với việc Trung Quốc ngày càng mạnh mẽ, những cường quốc phương Tây này cũng chưa chắc không cảnh giác. Nhưng hiện tại Âu chiến thứ nhất, chỉ có thể tạm gác sang một bên.

Vào cuối tháng 6 năm 1915, Mưa Thần lợi dụng cơ hội Âu chiến thu hút sự chú ý của các cường quốc, hoàn thành đại nghiệp thống nhất cơ bản của Trung Quốc. Trong nước, cơ hồ là chuyện đương nhiên nhìn Mưa Thần

giành được một lần thắng lợi nữa. Lần này, hành động quân sự và ngoại giao đan xen ở Tây Bắc và Tây Tạng, khôi phục chủ quyền của các tỉnh độc lập còn lại trên đại lục. Đây cũng là thành quả của Mưa Thần, từ khi kiến quốc đến nay, vẫn luôn bố trí ở biên cương, một kích cuối cùng mà thành. Địa vị trong lịch sử của hãn, được củng cố và tăng cường hơn nữa. Trong nước đã không còn việc gì, quân kỳ chính quy tung bay phấp phới ở bốn phía biên cương. Ánh mắt của quốc gia hiện tại đã chuyển hướng đến những lãnh thổ trước đây bị cắt nhường, tưởng tượng đến việc dưới sự lãnh đạo của Mưa Thần, đến lúc nào mới có thể thu hồi hoàn toàn những đứa con của tổ quốc vào vòng tay mẫu thân. Lúc này, ánh mắt của quốc dân càng hướng về châu Âu, trận chiến mà Trung Quốc đang tham gia, lần này, lại sẽ vì quốc gia và dân tộc giành được những lợi ích và vinh quang gì?

Thượng Hải. Xưởng đóng tàu Giang Nam. Nơi này, hiện tại là căn cứ công nghiệp đóng tàu lớn nhất trong nước, nằm gần Cục chế tạo Cao Xương miếu Thượng Hải. Cũng là một căn cứ công nghiệp trọng yếu mà Mưa Thần đã cực lực duy trì và tăng cường xây dựng từ khi nắm quyền ở Thượng Hải. Xưởng đóng tàu này có lịch sử khá lâu đời, cơ hồ là từ năm Đồng Trị, đã được Tăng Văn Chính công khai xây dựng. Sau đó, Lý Hồng Chương mở rộng quy mô xưởng đóng tàu, rồi đến đời Thanh không ngừng đầu tư. Vào thời Thanh trước đây, nơi này đã có thể tự mình chế tạo tuần dương hạm phòng hộ, pháo hạm, và một lượng lớn vũ khí lục quân. Vào lúc Duncan nắm quyền ở Cục chế tạo Cao Xương miếu Thượng Hải. Đã cùng lúc đó hoạch định kế hoạch phát triển mới cho nơi này. Thu hút vốn đầu tư, cải tạo thiết bị, chiêu mộ nhân tài. Nhiệm vụ sản xuất vũ khí lục quân của xưởng đóng tàu Giang Nam, hiện tại đã hoàn toàn chuyển giao cho Liên hợp chế tạo xí nghiệp Mã An Sơn và xưởng chế tạo vũ khí Hán Dương, hai nơi sản xuất vũ khí lục quân lớn. Còn bản thân nó có bộ trượt, thiết bị máy móc được mở rộng nhiều lần. Nhập khẩu thiết bị máy móc từ Đức, Anh, Mỹ, cơ hồ hoàn toàn đổi mới công trình sản xuất ở đây. Các loại nhân tài chuyên môn du học được thu hút đến. Còn có kỹ sư chuyên gia thuê từ Mỹ

và Anh, điều kiện làm việc ở đây, cũng cơ hồ có một diện mạo hoàn toàn khác biệt. Hiện tại, xưởng đóng tàu này chiếm diện tích mấy vạn mẫu, có bốn bộ trượt có thể sản xuất tàu quân sự và dân sự ba ngàn tấn, còn có hai bộ trượt có thể sản xuất tàu vận tải vạn tấn. Tại Tùng Giang, thành lập một nhà máy sản xuất động cơ hơi nước, áp dụng hoàn toàn kỹ thuật nhập khẩu từ Anh. Tại nam thị Thượng Hải, thành lập một trường chuyên môn kỹ thuật công nghiệp đóng tàu thuộc xưởng đóng tàu Giang Nam. Chia thành trường đại học bồi dưỡng nhân viên kỹ thuật và trường huấn luyện nghề nghiệp công nhân lành nghề, nhất thời tinh anh hội tụ. Xưởng đóng tàu Giang Nam tại Phúc Kiến, có một phân xưởng. Cũng là để tránh công nghiệp quân sự trọng yếu quá tập trung ở một chỗ, nơi đó do một số lưu học sinh từ Mỹ chủ trì, chủ yếu là một cơ cấu nghiên cứu, còn có nhà máy chế tạo máy bay thứ hai ở Mũi Ngựa, sản xuất và chế tạo thủy phi cơ ở đó. Trong kế hoạch phát triển của xưởng đóng tàu Giang Nam, vào năm 1916 còn muốn thành lập một xưởng luyện thép đặc chủng dùng cho tàu. Xưởng đóng tàu Giang Nam từ năm 1911 đến năm 1916, đã được đầu tư tổng cộng 160 triệu nguyên. Quy mô đầu tư này, cơ hồ tương đương với Liên hợp chế tạo xí nghiệp Mã An Sơn. Nguồn tiền cũng tương đối nhiều, ngoài việc chính phủ cấp phát, còn có ngân sách quỹ của tổng thống Mưa Thần (thu nhập từ mỏ dầu), còn có vốn còn lại của các nhà công nghiệp Mỹ chuyển đến. Thêm vào một phần cổ phần thương mại, đặc biệt là ở bộ phận tàu dân sự của xưởng đóng tàu Giang Nam, loại cổ phần thương mại này càng được chiêu mộ rất nhiều. Hiện tại, xưởng đóng tàu này, trải qua mấy năm phát triển, đã có quy mô ban đầu, tinh anh hội tụ, rất có một phen khí tượng mới.

Năm 1915, theo kế hoạch mở rộng của hải quân, Xưởng đóng tàu Giang Nam được chính phủ hết lòng nâng đỡ, cũng đóng góp một lực lượng không nhỏ. Hải quân, theo kế hoạch mở rộng 5 năm bắt đầu từ năm 1914, dự định xây dựng một lực lượng hải quân với đầy đủ binh lực hạng nhẹ, lực lượng không quân trên biển và một hạm đội tàu ngầm. Binh lực hạng nhẹ bao gồm bốn tuần dương hạm hạng nhẹ, hai mươi bốn khu trục hạm ngư lôi, cùng

với pháo hạm hạng nặng ven biển và pháo hạm nội hà. Trong đó, hơn bốn mươi phần trăm được xây dựng tại Xưởng đóng tàu Giang Nam. Ngoài ra, còn có đội thương thuyền với kích thước nhất định, được sử dụng trong chiến tranh châu Âu. Xưởng đóng tàu Giang Nam đã thiết kế một loại tàu hàng bốn ngàn tấn và một loại tàu hàng lớn mười bốn ngàn tấn, đều là những mẫu tàu được quân đội đặt hàng với số lượng lớn.

Xưởng đóng tàu này, dù là ban đêm, ánh đèn măng-sông treo cao vẫn chiếu sáng rực rỡ như ban ngày. Các công nhân chia ca ba ca liên tục tăng tốc sản xuất, việc huấn luyện công nhân cũng không theo kịp nhu cầu. Công nghiệp nặng của Trung Quốc, nhờ cuộc chiến này và sự nâng đỡ của chính phủ, đã đạt được sự phát triển đáng kể.

Từ cửa sổ của tòa nhà văn phòng năm tầng mới xây của Xưởng đóng tàu Giang Nam, có thể nhìn bao quát toàn bộ khu xưởng. Cái rung động đặc trưng của nền văn minh công nghiệp, đại diện cho các nhà máy công nghiệp nặng, đối với Mưa Thần, người chứng kiến sự trưởng thành từng bước của Xưởng đóng tàu Giang Nam, quả thực là cảm khái vạn phần. Cuối cùng, mình cũng có chút vốn liếng! Mấy ống khói cao lớn cuộn cuộn nhả khói đen, mặc dù cửa sổ đều đóng chặt, nhưng tro than vẫn len lỏi qua khe hở, phủ lên văn phòng một lớp bụi xám mỏng manh.

Trong phòng, mấy người không để ý đến điều này, chuyên tâm lắng nghe Hải quân Trung tướng, người đã trẻ ra mấy tuổi, Tạ Khâm Triều, Tham mưu trưởng Hải quân, báo cáo công tác. Lần này là Mưa Thần cùng Tổng Giáo Nhân cùng nhau thị sát công tác của Xưởng đóng tàu Giang Nam, đồng thời Mưa Thần cũng nhiệt tình mời Tổng Giáo Nhân cùng nghe Tạ Khâm Triều báo cáo. Ông cần nội các hiểu rõ hơn về tình hình chiến sự ở châu Âu để có những hành động phù hợp. Tình hình hiện tại, ông không thể không quyết đoán hành động. Đại chiến châu Âu cần sự ủng hộ toàn lực của đất nước. Đối với nội các và nghị hội, cũng như vậy.

“... Hải quân hiện tại mở rộng và kế hoạch tham chiến được tiến hành song song trên hai phương diện, một là mở rộng binh lực, hai là huấn luyện nhân viên. Đối với trang bị của hải quân, hiện tại không thành vấn đề. Việc đặt mua chiến hạm từ Anh và Mỹ đều rất thuận lợi, nhưng để đảm bảo hải quân duy trì khả năng tác chiến liên tục, chúng ta cũng chủ động yêu cầu các xưởng đóng tàu trong nước sản xuất thêm trang bị, mặc dù tính năng có kém hơn một chút, nhưng dùng rất yên tâm và phù hợp với trình độ của nhân viên hải quân hiện tại. Đến giữa năm nay, chúng ta sẽ hoàn thành việc xây dựng lực lượng hộ tống, sẵn sàng tham chiến, ngoài bốn chiến hạm tốc độ chậm và pháo hạm nội hà, tất cả các chiến hạm mới đều gia nhập lực lượng này. Triệu Cùng, Ứng Thụy, Phi Hồng, ba tuần dương hạm hạng nhẹ, cùng với chiếc tuần dương hạm Trì Điện đặt mua từ Mỹ đã được bàn giao, bốn chiếc tuần dương hạm mới này, cùng với tám chiếc chúng ta đặt mua từ Anh và Mỹ, hai khu trục hạm ngư lôi 750 tấn do Xưởng đóng tàu Giang Nam sản xuất, hợp thành lực lượng chủ lực của lực lượng hộ tống. Đương nhiên, hiện tại chúng ta đã mất chiếc Phi Sương. Nhưng kế hoạch sản xuất bổ sung Phi Vân đã được thông qua, cuối năm nay có thể bổ sung lực lượng này. Đối với quy mô phát triển của hải quân, lực lượng hộ tống này đã là mức cực hạn mà chúng ta có thể tham chiến. Nếu có thêm, chỉ huy, hậu cần, nhân viên đủ tiêu chuẩn sẽ không theo kịp...”

Về phần nhân viên, nhân viên hải quân đủ tiêu chuẩn, là vấn đề nhức nhối nhất của chúng ta hiện nay. Khác với lục quân, hải quân là một quân chủng đòi hỏi kỹ thuật và chuyên môn hóa cao. Hiện tại, những nhân viên hải quân có kinh nghiệm hầu hết đã được phái đi làm huấn luyện viên, hoặc là ra nước ngoài huấn luyện để trở thành hạt giống tương lai. Tám trăm quân nhân Anh đã về nước, hiện đang là nòng cốt của lực lượng hộ tống. Một ngàn hai trăm quân nhân khác cũng được phái đi theo hiệp ước, gia nhập hạm đội lớn của Anh để thực tập. Đội thương thuyền cũng chiếm dụng khá nhiều quân nhân hải quân của chúng ta, là lực lượng nòng cốt trong vận tải quân sự. Ngoài ra, còn có ba trăm học viên đang theo kế hoạch của tổng

thống, chuyên học về kỹ thuật và chiến thuật tàu ngầm. Hiện tại, nhân tố hạn chế sự phát triển quy mô của hải quân nhất chính là nhân viên! Để đảm bảo lực lượng tham chiến, hiện tại bốn hạm đội biển và đội tuần tra nội hà chỉ có một nửa quân số, tất cả nhân viên có thể điều động đều đã được điều đi!” Tạ Khâm Triều nhíu mày, chậm rãi nói, là một sĩ quan hải quân lạc hậu, ông có rất ít thời gian nhiệt huyết sôi trào, cũng rất ít khi nói những lời tự tin mù quáng, mỗi lần báo cáo công tác với Mưa Thần, đều nói rất thực tế, cố gắng nói ra những khó khăn gặp phải. Nhưng điều này không có nghĩa là ông thiếu dũng khí chiến đấu. Hải quân dưới sự lãnh đạo của ông, mặc dù thực lực không mạnh, nhưng vẫn luôn có truyền thống tiến công và hy sinh. Đối với vị Hải quân Trung tướng này, truyền thống hải quân của Trung Quốc năm xưa đã bị đứt đoạn trong trận Giáp Ngọ, hiện tại trong tay ông, là một lần nữa tạo dựng linh hồn biển cả cho quốc gia. Nếu lại thất bại, vậy thì con đường tiến ra biển lớn của dân tộc này không biết sẽ bị kéo dài đến bao giờ, cho nên ông không thể không dốc hết tâm sức của mình. Bởi vì trong lòng ông luôn có một giấc mơ màu xanh.

Mưa Thần cau mày không nói, Tổng Giáo Nhân cũng nghe không hiểu trọng tâm, nhìn Tạ Khâm Triều hỏi: “Hải quân của chúng ta hiện tại rốt cuộc có quy mô lớn đến mức nào? Kế hoạch mở rộng sẽ đạt đến quy mô nào? Nếu Nhật Bản tấn công, chúng ta có khả năng chống đỡ không?” Mưa Thần trước đây hầu như không cho ông hỏi về các vấn đề quân sự, lần này cùng nhau thị sát, ông hiểu rằng Mưa Thần đang lấy lòng ông, đối với tình hình quân đội, đặc biệt là hải quân có phần bí ẩn, ông càng tò mò.

Tạ Khâm Triều liếc nhìn Mưa Thần, trong lòng cũng có chút kỳ quái. Tổng thống luôn chuyên quyền độc đoán về các vấn đề quân sự, lần này thị sát xưởng đóng tàu, nghe báo cáo công tác của hải quân, sao lại còn mang theo Tổng Giáo Nhân? Tin đồn trên phố về việc tổng thống đang sửa chữa mối quan hệ với nội các và nghị hội, xem ra là thật rồi. Mưa Thần gật đầu với ông, ý là bảo ông cứ tiếp tục, không có gì phải giấu diếm. Tạ Khâm

Triều suy nghĩ một chút, thận trọng nói: “Cảm ơn thủ tướng đã quan tâm đến công tác của hải quân, lực lượng hiện tại của hải quân là một lực lượng hộ tống tham gia chiến tranh châu Âu, bao gồm chiến hạm và tàu vận tải quân sự. Ngoài ra còn có hạm đội bản thổ được hình thành từ bốn hạm đội biển và pháo hạm. Thêm vào đó là nhân viên cần vụ tại các căn cứ trên đất liền, trường hải quân, các loại nhân viên hỗ trợ. Hiện tại chúng ta có hơn sáu vạn quân nhân, tàu có trọng tải hơn bảy vạn tấn. Chúng ta còn có một đội thương thuyền với trọng tải ba mươi lăm vạn tấn, trên đó cũng có rất nhiều nhân viên hải quân. Ngoài ra còn có mười hai chiếc thủy phi cơ... Kế hoạch mở rộng của hải quân hiện đang trong quá trình hoàn thiện. Bởi vì nếu tập trung vào chiến tranh châu Âu hoặc đối phó với kẻ địch giả định ở phía đông, phương án mở rộng sẽ hoàn toàn khác nhau. Hiện tại hải quân nhất định phải xem xét toàn diện hai vấn đề này. Không xem qua tiêu chuẩn cơ bản đã được xác định, đến năm 1919, khi kết thúc kế hoạch mở rộng bốn năm, chúng ta phải có hai mươi vạn tấn chiến hạm tác chiến, một trăm hai mươi máy bay hải quân, hình thành năm trung đội hàng không trên biển, một hạm đội tàu ngầm, mười tám vạn quân nhân hải quân...” Tổng Giáo Nhân bị kế hoạch của Tạ Khâm Triều dọa cho hít một hơi lạnh, cái này muốn tốn bao nhiêu tiền đây? Mặc dù tình hình tài chính hiện nay tương đối tốt, nhưng những nơi cần tiền để xây dựng cũng rất nhiều. Đúng là phải tính toán chi li từng đồng một để sống qua ngày. Ông nhìn Mưa Thần một cái, thấy sắc mặt ông nặng nề không có phản ứng, liền biết kế hoạch này chắc chắn là Mưa Thần đã thông qua. Dự toán trong tương lai chắc chắn sẽ được đưa ra nghị hội xem xét. Nhìn xem, lại phải tranh cãi với tổng thống Mưa Thần rồi! Hiện tại quốc gia thực sự cần nuôi nhiều lính như vậy, nuôi nhiều tàu như vậy sao?

Tạ xem triều đứng dậy, hướng hai người thi lễ kiểu nhà binh: "Tổng thống, thủ tướng, liên quan đến bản báo cáo vật liệu, ta sẽ đưa đến ngay trong đêm, không làm chậm trễ công việc của hai vị. Xin tổng thống yên tâm về hải quân, chỉ cần quốc gia còn vững vàng. Đối với các tình huống

tác chiến giả định trong tương lai, chúng ta vẫn có nắm chắc tương đối. Hải quân có quyết tâm thành công, cũng có ý chí để đạt thành tựu." Hai người đều đứng lên tiễn hân. Tổng giáo nhân nhìn mưa thần không nói gì, kỳ quái hỏi: "Tổng thống, công việc của hải quân có chỗ nào khiến ngài không hài lòng sao?"

Mưa thần chậm rãi lắc đầu: "Không phải, so với ban đầu, hải quân hiện tại đã làm rất tốt. Chỉ là vì hiệp ước quốc không trông cậy vào lực lượng trên biển của chúng ta, nên họ có thể tham dự vào trận chiến này một cách linh hoạt. Có thể tự mình quyết định, còn lục quân thì không như vậy, đại chiến sắp đến rồi! Cũng không biết phải đối phó thế nào!" Tổng giáo nhân nghe mưa thần lần đầu tiên bày tỏ lo lắng về tình hình quân sự của Trần Quân. Tổng giáo nhân giật mình, gần đây mưa thần luôn kéo hân quan tâm đến vấn đề quân sự, rốt cuộc là có ý gì? Sau đó lại lo lắng về quân viễn chinh, đúng là như vậy, họ đã đến Pháp một tháng, xem như một cánh quân viễn chinh xa xôi, không biết họ có thể mang lại những thành quả gì cho đất nước.

STT 293: Chương 5: Thế giới mới

Phiên bản đặc biệt, tinh chỉnh từ nơi bạn vẫn hay ghé – TLT chấm com.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 94: Đứng trước đại chiến

Nước Pháp đã vào thu, từ miền Nam lên phía Bắc, đâu đâu cũng thấy những cánh đồng trái dài, vườn nho trĩu quả, cùng những mái nhà đỏ tươi của các thôn trang. Nếu không có những đoàn quân di chuyển dọc đường, cùng những đoàn tàu chất đầy súng ống, đạn dược, thì đây quả là một quốc gia thanh bình và tươi đẹp. Trên đường, còn có thể thấy những công nhân nông nghiệp Trung Quốc mặc đồng phục màu lam, bởi vì thanh niên trai tráng Pháp hầu hết đều ra chiến trường, nên Trung Quốc theo hiệp nghị đã cung cấp những đợt công nhân người Hoa đầu tiên, để hỗ trợ nước Pháp. Họ nhanh chóng trở thành nguồn tài nguyên quý giá. Bộ Nông nghiệp cần họ làm việc trên đồng ruộng, mà sự cần cù, giản dị của nông dân Trung Quốc đã nổi tiếng khắp thiên hạ. Trong khi đó, các bộ môn công nghiệp lại cần những sức lao động cường tráng này để tham gia sản xuất súng ống, đạn dược, thậm chí cả tiền tuyến dã chiến cũng cần những công nhân người Hoa này để làm phong phú thêm lực lượng hậu cần, đảm nhiệm công việc vận chuyển vật tư. Đợt đầu tiên có chín trăm triệu công nhân người Hoa được đưa sang, tính ra cứ ba người thì có một người, mỗi nhà ba vạn người. Tất cả đều nhận trợ cấp hai mươi đồng mỗi tháng, nếu có thương vong thì còn có trợ cấp của các nước đồng minh. Các nước đồng minh rất hài lòng với chất lượng công nhân người Hoa do Trung Quốc cung cấp, và đề xuất cần thêm ít nhất bốn mươi vạn công nhân người Hoa nữa. Bộ Công nghiệp trong nước đã phái chuyên viên vào chiếm đóng nước Anh và nước Pháp,

cùng với nhân viên bộ ngoại giao cùng nhau phụ trách công việc của công nhân người Hoa. Những công nhân người Hoa này, đặc biệt là những người làm việc trong các bộ môn công nghiệp, sau khi về nước sẽ là những tài sản vô giá!

Khi những công nhân người Hoa đang làm việc trên đồng ruộng, nhìn thấy một đội xe treo cờ Trung Quốc lướt qua nhanh như tên bắn, họ đều ngẩng đầu lên reo hò, "Đây là quân viễn chinh của chúng ta!" Ngồi trên chiếc xe hơi Ford nhỏ thứ hai, Hà Toại cũng hiếm khi lộ vẻ mặt hòa ái, vẫy tay chào hỏi những công nhân người Hoa đang tiến về Châu Âu làm việc. Trung Quốc, đã ngày càng lún sâu vào cuộc chiến lớn ở Châu Âu này rồi. Bên cạnh hẳn, tham mưu trưởng Lý Duệ lại có vẻ không được vui vẻ cho lắm, từ đầu đến cuối cau mày suy tư. Đội tiền trạm quân viễn chinh đã đến Châu Âu được một tháng. Ngoại trừ hai trung đội không quân và một bộ phận pháo binh đã đến miền Bắc nước Pháp để huấn luyện thay đổi trang bị, chủ lực vẫn tập trung ở Caen để huấn luyện nghiêm ngặt. Đồng thời, họ cũng phải đối mặt với áp lực ngày càng lớn từ phía các nước đồng minh.

Trước đó, đã quyết định sắp xếp đội quân tiền trạm này vào đội quân chiến đấu của Tập đoàn quân 11 dự bị của Pháp, và đã xuất phát đến A-tô-go. Các quân quan Pháp, nhìn thấy thần thái của họ cũng ngày càng không khách khí. Hiện tại, họ ăn lương thực của Pháp, đội mũ sắt của Pháp, sử dụng vũ khí, đạn dược của Pháp và huấn luyện trên đất Pháp. Pháp đã cố gắng hết sức để phân phối vật tư và trang bị cho họ. Người Pháp đặt rất nhiều kỳ vọng vào cuộc tấn công ở Ba-ni và A-tô-go. Đội quân Trung Quốc này có thể sử dụng ba sư đoàn, vì vậy mới được coi trọng như vậy. Chắc chắn sẽ có thể tăng thêm mấy vạn quân trên tiền tuyến! Ngay cả lão John không Rentsch, tư lệnh quân viễn chinh của Anh, khi thấy quân đội Trung Quốc chần chừ chưa quyết định, cũng không khỏi động lòng, phái đại biểu đến đàm phán xem có nên gia nhập quân viễn chinh Anh hay không. Theo Lý Duệ, hiện tại không thể cân nhắc! Quy mô quân đội hiện

tại còn hạn chế, chỉ cần tham gia tác chiến, nhất định phải chịu sự chỉ huy của người khác, chỉ khi đội quân viễn chinh lớn đến, có thể hình thành tác chiến độc lập, mới có thể cân nhắc việc gia nhập chiến tuyến. Về phần sắc mặt của người Pháp và hy vọng viễn vông của người Anh, ai thêm để ý đến họ làm gì? Chẳng lẽ có thể đuổi chúng ta về nước sao? Tổng thống trước khi đi đã dặn dò phải đóng vai mặt trắng, vậy thì mình phải diễn cho tốt!

Điều khiến hãn không hài lòng là thái độ của Hà Toại, hãn ta dường như không chịu nổi áp lực này. Hơn nữa, luôn miệng nói rằng họ đến để mở ra cục diện cho hậu phương. Nếu không thể hiện sự hiện diện của họ trên chiến trường, thì cục diện này làm sao mà mở ra được? Vì vậy, họ mới lái xe đến Lance, tham gia hội nghị tổng động viên trước chiến dịch A-tô-goa - Ba-ni do tổng bộ Pháp triệu tập. Hãn dường như có ý định chuẩn bị làm một đội quân độc lập tham gia chiến dịch lần này. Mỗi khi liên quan đến các vấn đề quân sự thuần túy, Hà Toại lại thể hiện như một quân nhân đơn thuần! Khát vọng chiến đấu. Khát vọng chiến thắng. Trong mắt Lý Duệ, vị tổng tư lệnh tương lai của quân viễn chinh này dường như rất thiếu đầu óc chính trị! Quân viễn chinh với tư cách là một chính thể tham gia chiến tranh, sẽ giành được lợi ích lớn hơn. Và các nước đồng minh sau khi trải qua một vài cuộc tấn công lớn, do tổn thất nặng nề sẽ càng đặt nhiều kỳ vọng vào họ! Cuộc chiến tranh này là một quá trình lâu dài, điểm này hãn và Hà Toại đều có chung nhận thức.

Đáng tiếc, trong vấn đề này, Lý Duệ phát hiện ra mình không có ai ủng hộ. Quân đội sau một tháng huấn luyện tập trung, đã vô cùng kích động. Mong muốn được thể hiện tài năng trên chiến trường, họ không phải đến nước Pháp chỉ để ăn bánh mì! Quân đội đồng minh luôn nghi ngờ khả năng chiến đấu của họ, những sĩ quan trẻ tuổi nhanh nhẹn, dũng mãnh đã sớm khao khát thể hiện khả năng chiến đấu của mình cho cả thế giới thấy. Hơn nữa, tổng thống trong lúc động viên không phải đã nói sao? Lần này tham chiến ở Châu Âu, mặc dù là chiến đấu trên đất của người khác, nhưng suy

cho cùng vẫn là vì sự phát triển của quốc gia và dân tộc chúng ta! Quân đội chính quy hiện đang mở rộng quy mô, những sĩ quan trẻ tuổi đầy tham vọng này đều mong muốn lập công, có thể thăng tiến trong quân đội chính quy. Không muốn làm tướng quân thì không phải là một người lính giỏi! Mưa Thần ở đó, cũng hoàn toàn buông tay với các vấn đề quân sự của Pháp, giao cho họ tự quyết định. Dù sao thì nguyên tắc lớn đã được quyết định, họ đến tham gia chiến tranh ở Châu Âu, trong tình huống nào thì tham gia chiến sự, hoàn toàn do bộ đội chủ quan tự quyết định! Dù sao thì với quy mô hiện tại, cũng không thể độc lập duy trì một chiến tuyến. Lý Duệ bị ai phát hiện. Có lẽ lần này thật sự phải tham gia vào cuộc tấn công lớn của Pháp! Hẳn không sợ chiến tranh, chỉ là cảm thấy ý chí của mình không thể được thể hiện, quả là một việc rất vô vị, đến khi nào thì mình mới có thể nắm giữ địa vị quyền uy như tổng thống? Như vậy, bộ mặt của Trung Quốc sẽ hoàn toàn khác biệt! Trong lòng vị tướng trẻ tuổi này, mơ hồ có chút xao động, nảy mầm dưới bầu trời nước Pháp.

Thời tiết thật đẹp, nếu chiến tranh không đến thì tốt biết bao.

Ba chiếc máy bay chiến đấu Mạc Lan, tác ngói ni ai thức tập kết theo đội hình chữ V tiêu chuẩn xuất hiện trên bầu trời. Loại máy bay chiến đấu của Pháp này, có thể so sánh với máy bay ba cánh mà Đinh Vũ Thương và đồng đội đã quen thuộc, tốt hơn không biết bao nhiêu. Động cơ thổ địa thần động cơ mạnh mẽ gầm rú, mang theo máy bay với tốc độ một trăm bốn mươi cây số hướng sân bay trở về. Hai trung đội phòng không đầu tiên của quân viễn chinh, đều là những phi công có kinh nghiệm tham gia chiến sự ở Thanh Đảo. Mỗi trung đội phải phân phối hai mươi bốn khung máy bay và ba mươi phi công. Thêm vào đó là nhân viên bảo trì mặt đất, nhân viên hành chính và nhân viên quản lý, mỗi trung đội đều có hơn ba trăm người. Họ là những người đầu tiên di chuyển đến miền Bắc nước Pháp, vừa đến đã bắt đầu thay đổi trang bị máy bay Mạc Lan, tác ngói ni ai thức. Những máy bay này đều là loại kéo vào, nhanh nhẹn hơn nhiều so với loại ba cánh cũ.

Hơn nữa, điều khiển Đinh Vũ Thương và đồng đội hài lòng nhất là, những máy bay này được trang bị một khẩu súng máy 7.7 li ở đầu máy bay, thông qua thiết bị lệch, súng máy có thể xuyên qua cánh quạt để bắn ra! Chỉ cần hướng đầu máy bay về phía máy bay địch hoặc mặt đất, thì có thể lập tức phun ra ngọn lửa chết người, đây mới là cỗ máy chiến đấu chân chính trong lòng hắn! Thay đổi trang bị mới được nửa tháng, hắn đã dẫn theo đội đặc nhiệm "Phương Đông thần bí" trực thuộc chỉ huy, bắt đầu tuần tra chiến đấu. Mong muốn có thể đụng độ máy bay Đức hoặc thứ gì đó khác. Nhưng điều khiển hắn vô cùng khó chịu là. Phía Pháp cũng không tin tưởng vào khả năng chiến đấu của hai trung đội này, nhiệm vụ của không quân Pháp cũng chỉ là bảo vệ khu vực phía sau của họ! Ngay cả đối với hắn, một phi công vương bài đã từng lập công, cũng như vậy! Nghiêm cấm họ bay qua chiến tuyến! Lúc đầu, vì phục tùng đại cục, hắn còn cố gắng kiềm chế tính tình của mình. Nhưng sau đó, theo thời gian trôi qua, cuối cùng hắn không thể nhịn được nữa, vùng trộm bắt đầu vượt qua chiến tuyến để tuần tra chiến đấu. Đáng tiếc, vận khí không được tốt. Không phận của Đức một mảnh yên tĩnh, dường như máy bay Đức đều chuyển đến các chiến tuyến khác. Ở giữa khu vực chiến tuyến phía Bắc, thậm chí ngay cả khinh khí cầu của Đức cũng khó mà nhìn thấy một cái! Chẳng lẽ là sự yên tĩnh trước khi đại chiến?

Xa xa, sân bay với bãi cỏ đã hiện ra trong tầm mắt, Đinh Vũ Thương ra hiệu cho hai thành viên tiểu đội của mình. Chiếc máy bay lập tức hạ thấp độ cao, hai đồng đội của hắn cũng là những phi công trung úy kỳ cựu, đi theo lão đại của họ đáp xuống. Sân bay lúc này trông thật uế oải. Vị chỉ huy căn cứ là một trung tá lực quân Pháp, đang ngâm tẩu thuốc trên đài quan sát ngoài trời, xem báo và phơi nắng. Trên bãi cỏ, hàng chục chiếc máy bay được xếp ngay ngắn, có của Pháp và cả của Trung Quốc. Hai bên đều cố gắng bảo vệ máy bay của mình, cảnh tượng thật rõ ràng. Người Pháp không hề xếp hai trung đội lực quân Trung Quốc vào chung, mà điều một trung đội đến một khu vực phía tây không xa. Phi công hai bên đều là những "thiên

chi kiêu tử", những nhân vật luôn ngẩng cao đầu. Vì vậy, không ít mâu thuẫn đã nảy sinh. Đã có vài trận hỗn chiến trong men rượu. Nhưng thượng đế phù hộ, hôm nay đám tiểu tử này có vẻ rất yên tĩnh! Có lẽ thời tiết đẹp đã khiến tâm trạng mọi người tốt hơn! Trung tá Pháp đặt một ly rượu vang đỏ bên cạnh ghế, cuối cùng cũng có thể tận hưởng một ngày an nhàn như thế, mặc kệ chuyện phi hành và gặp quỷ với người Trung Quốc! Hắn nheo mắt, nhìn bãi cỏ xanh biếc và những chiếc máy bay với màu sắc rực rỡ, quả là một ngày tuyệt vời!

Đang nâng ly rượu đỏ, chuẩn bị nuốt trọn sự thư thái vào lòng thì ba chiếc máy bay Mạc Lan, kiểu dáng "tác ngói ni ai thức" từ trên trời lao xuống, tạo thành đội hình chình tề. Chúng gào thét lướt qua đầu hắn, ba chiếc máy bay như bị một sợi dây thừng buộc chặt, còn lộn một vòng trên đầu hắn. Tiếng rít chói tai và luồng gió mạnh từ máy bay quét qua đài quan sát ngoài trời. Trung tá Pháp ngã nhào khỏi ghế, ly rượu đỏ đổ ập lên người hắn, thậm chí cả chiếc mũ của hắn cũng bị thổi bay! Bên dưới vang lên một tràng cười lớn. Ba chiếc máy bay lại lượn một vòng, vững vàng tiến vào đường hạ cánh, dẫn đầu là chiếc phi cơ sơn màu xanh lá mạ, trên thân vẽ rồng bay phượng múa cùng dòng chữ "Lily" và năm ngôi sao đỏ nhỏ. Lại là tên Đinh, đội trưởng của đội Trung Quốc, kẻ mà ngày nào cũng gây ra rắc rối! Vị trung tá tư lệnh căn cứ trên đài quan sát giờ nằm đấm, phát ra một tràng chửi thề bằng tiếng Pháp. Ai lại nhét cái đội Trung Quốc này vào căn cứ của hắn chứ! Đinh Vũ Thương cùng đồng đội đáp xuống bãi cỏ, Đinh Vũ Thương là người đầu tiên nhảy ra, tiêu sái đưa kính chắn gió cho nhân viên hậu cần mặt đất. Hắn chào theo kiểu nhà binh, sau đó chào hỏi các huynh đệ: "! Lại bay một chuyến, nước Đức yên tĩnh như quỷ, đi, ta mời mọi người uống rượu, thật !" Các huynh đệ của hắn bên dưới đều hò reo.

Nhưng lại có vài phi công Pháp bay tới, dẫn đầu là trung đội trưởng của đội thợ săn 417, đối thủ một mất một còn của Đinh Vũ Thương, thượng úy Pháp được ai với ba chiến công. Hắn có vóc dáng cao lớn, mái tóc đen, làn

da hơi ngăm đen đặc trưng của người vùng Địa Trung Hải. Hắn ngậm điều xì gà, lặng lẽ đánh giá Đinh Vũ Thương. Bỗng nhiên, hắn mở miệng: "Đinh, ta thừa nhận ngươi là một phi công giỏi. Nhưng ta không thể coi ngươi là một quân nhân tốt, một nhà lãnh đạo tốt! Quân nhân phải tuân thủ kỷ luật, mà ngươi, với tư cách là trung đội trưởng, lại muốn dẫn dắt trung đội của mình giống như người, chỉ biết lên trời tìm người Đức quyết đấu như những hiệp sĩ thời Trung cổ. Thật là một trò hề. Cùng ngươi kề vai chiến đấu, ta cảm thấy bất an! Ta đã báo cáo xin chuyển ngươi khỏi căn cứ này, đây là một cuộc chiến tranh tàn khốc nhất! Chúng ta, người Pháp, đã bỏ ra tất cả cho cuộc chiến này, không cần ngươi từ phương Đông đến mang theo màu sắc đùa giỡn để săn đuổi cái gọi là công lao của ngươi!"

Phiên dịch nhỏ giọng dịch lại lời của được ai cho Đinh Vũ Thương. Là một đơn vị lục chiến độc lập, họ có hai thông dịch viên và một sĩ quan liên lạc Pháp. Dứt lời, được ai quay đầu bỏ đi. Chỉ để lại những quân nhân của trung đội khu trục số một Trung Quốc ngẩn người. Gân xanh trên trán Đinh Vũ Thương giật giật, nhưng đột nhiên lại không biết phải phản bác thế nào. Hắn chán nản nháy xuống máy bay, niềm vui từ trò đùa với vị tư lệnh căn cứ đã tan biến. Hắn nặng nề ném đồ dùng quân sự và túi xách cho hậu cần mặt đất: ", không đi uống rượu nữa! Thật là mất hứng, cuộc chiến này sao còn chưa đánh nhau!"

Trong lúc Đinh Vũ Thương đang hờn dỗi, gò toại và đồng đội cuối cùng cũng đến được Lance, một cổ thành của Pháp, nơi đặt tổng hành dinh của Hiệp sĩ đoàn Thánh điện trước đây. Nơi này đã được phòng bị nghiêm ngặt. Hiến binh Pháp đội mũ cao truyền thống, canh gác ở từng giao lộ. Xe bọc thép tuần tra của hiến binh tuần tra khắp nơi. Các đoàn xe tụ tập đều tung bay cờ xí của các tướng quân. Lính Anh, lính Ấn Độ, lính Tích khắc, lính Bắc Phi, lính Pháp đều nghiêm mật, đề phòng các cấp trên của họ. Nơi đây đã trở thành nơi tập trung nhiều tướng quân nhất của tuyến Tây, cũng là trung tâm thần kinh để phát động cuộc tổng tấn công trên tuyến Tây. Trên

không, máy bay chiến đấu của Pháp và Anh đang tuần tra bảo vệ, chậm rãi lượn lờ trên nền trời xanh thẳm. Đến nơi này, một cảm giác khẩn trương, trang nghiêm trước đại chiến, lập tức tự nhiên dâng lên trong lòng hai vị tướng quân Trung Quốc. Đoàn xe đi qua từng trạm gác, mỗi trạm gác nhìn hai vị tướng quân Trung Quốc đến họp, vẻ mặt đều có chút kỳ lạ. Mặc dù đều biết quân viễn chinh Trung Quốc đã đến Pháp, nhưng quy mô chiến sự lần này, họ cũng không biết những người Trung Quốc tham gia có thể đánh được hay không. Nhưng cuối cùng, họ vẫn khách sáo cúi chào cho qua.

Gì toại ngồi trên xe, cười với Lý Duệ: "Tung mây, có thấy không, người ta vẫn còn nghi ngờ chúng ta đấy, những lính quèn này nhìn quân nhân Trung Quốc cứ như nhìn quái vật. Chúng ta mà không thể hiện bản lĩnh, địa vị của quân viễn chinh xa xôi này thật sự sẽ bị lung lay, quân nhân, phải chứng minh mình trên chiến trường!" Lý Duệ cười nhạt, nhìn những sĩ quan cao cấp của quân Anh-Ấn bên đường, mang phù hiệu quân đoàn Ấn Độ, ngồi xe ô tô gào thét đi qua: "Được, những chuyện này ta không tranh với người, người là chủ quan, ta nghe người. Dù sao đề nghị của ta đều đã nói xong. Nhưng sáng tỏ, người cũng nói đúng. Đã quyết định ra chiến trường, chúng ta phải chứng minh bản thân! Ta cũng không tin, chúng ta thua kém những tên lính quần khăn trùm đầu kia. Tóm lại, lần này, nếu tham gia vào chiến tuyến nào, chúng ta chỉ có thể thắng, không thể bại!"

Gì toại cười ha hả, sau khi quyết định tham gia chiến sự, hẳn cảm thấy áp lực trong lòng giảm đi rất nhiều. Hắn chỉ vào một chiếc xe hơi phía trước nói với Lý Duệ: "Tung mây, có thấy không, ngôi la ở phía trước, đừng để ý hắn, cứ tìm hắn nói chuyện trước! Địa vị của quân ta, thật sự cần phải xác định cho rõ!".

Trong pháo đài cổ kính có lịch sử năm trăm năm, tiến hành một cuộc họp quân sự quy mô lớn như vậy, bất kể là Gì toại hay Lý Duệ, đều là lần đầu tiên. Trong đại sảnh cổ bảo, một chiếc bàn hội nghị dài được bố trí,

nhìn qua, một vùng tướng tinh lấp lánh. Sa bàn chạy điện và bản đồ tỷ lệ một phần vạn khổng lồ, đều được đặt ở vị trí thích hợp. Toàn bộ phòng họp im lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân của những người hầu Việt Nam qua lại mang cà phê cho các tướng lĩnh. Mức độ quan trọng của cuộc họp lần này, còn vượt xa tưởng tượng của gị toại và Lý Duệ. Trước đây, họ tác chiến dưới sự chỉ huy của mưa thần và Ngô hái Tư Mã, tổng tham mưu đều có quyền uy tuyệt đối, thêm vào đó, mưa thần luôn theo sát sở chỉ huy tác chiến của tổng tham mưu. Một ban quyết sách tinh anh như vậy, có tình huống gì liền nhanh chóng đưa ra đối sách, sau đó nhanh chóng hình thành phương án, rồi mưa thần chỉ đạo chấp hành. Chưa từng có một cuộc họp quy mô lớn như vậy, cũng chưa từng có cuộc họp tác chiến nào lại phải mở hai ba ngày họp trù bị trước.

Bọn hấn đến Lance, trước tiên được sắp xếp ở lại, vừa vặn ở cùng phòng với quan Lô, tư lệnh của mười một tập đoàn quân, đối diện với cửa phòng trong Wall. Cùng ngày, tài liệu tuyệt mật được phát xuống, mỗi người chỉ có một bản, hơn nữa bắt buộc phải ký tên nhận, sau khi kết thúc hội nghị phải lập tức giao về bộ môn cơ yếu của pháp quân tổng bộ. Ngày hôm sau sẽ tiếp tục nhận. Phần tài liệu này —— kế hoạch tác chiến Hương Ba Ni, lại dày hơn cả một tác phẩm vĩ đại. Binh lực tập kết phân phối chi tiết đến từng doanh, mà kế hoạch chuẩn bị hỏa lực còn tường tận đến từng phút, trong quá trình xung kích của bộ binh, mỗi phút nên đi bao nhiêu bước đều có quy định! Loại kế hoạch chuẩn bị hỏa lực cân đối, binh lực tập kết phức tạp kín đáo đó khiến hai vị tướng quân Trung Quốc thực sự mở rộng tầm mắt. Cũng khiến họ cảm thấy sâu sắc rằng việc họ tham gia cuộc chiến tranh này, tuyệt đối là đại diện cho trình độ văn minh công nghiệp hiện tại của nhân loại có thể đạt tới độ cao lớn nhất. Kinh nghiệm tác chiến trước kia ở trong nước, xem ra đều không thích hợp để sử dụng trong trận chiến tranh này. Điều mà hai người vô cùng quan tâm chính là quân viễn chinh tiền trạm quân rút cuộc có khả năng tập kết ở chiến đoàn nào, tác chiến ở địa vực nào, và nhiệm vụ được giao phó cho họ là gì, loại nhiệm vụ này có nên

tiếp nhận hay không. Nhưng trong tài liệu, lại phát hiện hướng đi của quân viễn chinh tiền trạm quân có hai nơi, có khả năng tập kết ở mười một tập đoàn quân, trở thành một trong sáu quân thuộc hạ, đảm nhiệm đội dự bị toàn tuyến. Cũng có khả năng ở trong nước Anh Tập 1- đoàn quân tập kết, xem như quân thứ tư, trực tiếp tham gia công kích tác chiến ở khu vực Hương Ba Ni. Xem như đội dự bị của nước Anh Tập 1- đoàn quân. Xem ra đây cũng là nguyên nhân tranh chấp giữa Anh và Pháp, khiến họ không thể đưa ra quyết định cuối cùng. Đối với họ mà nói, sắp xếp ở mười một tập đoàn quân có lẽ lý tưởng hơn so với sắp xếp ở nước Anh Tập 1- đoàn quân. Phải biết, mặc dù quân viễn chinh hiện tại ở Caen cũng tiếp nhận huấn luyện hiệp ước quốc, bộ môn tham mưu cung cấp huấn luyện hiệp đồng pháo kiểu Châu Âu, nhưng so với những đội quân Châu Âu này, vẫn còn thiếu rất nhiều sự thuần thục! Nếu trực tiếp dùng ở tuyến đầu, e rằng không thể phát huy được ý chí chiến đấu kiên cường của quân viễn chinh, ưu thế tác chiến của bộ đội càng thêm cơ động nhanh nhẹn! Họ vẫn luôn dựa theo chiến thuật công kích bộ binh thâm thấu mà huấn luyện bộ đội, chứ không phải kiểu đấu pháp thúc đẩy cứng đối cứng, phối hợp pháo binh, hộ tống hỏa lực mà đào tạo ra đội quân! Hà bay và John không Rentsch, hai vị cự đầu này, rốt cuộc nghĩ như thế nào đây? Tức là, trong hội nghị chính thức sắp tới, vận mệnh của quân viễn chinh khi tham gia chiến sự lần này, rốt cuộc sẽ được an bài ra sao?

Ít nhất là vào ngày hai tháng chín năm 1915, trong phòng hội nghị của cố bảo này, hai vị tướng quân Trung Quốc ngồi ngay ngắn, chờ đợi hội nghị chính thức bắt đầu, trong lòng đều có chút bất an, vừa mong đợi chiến sự tương lai, nhưng lại có chút sợ hãi. Thời gian quân viễn chinh tham gia chiến sự Châu Âu, đã đến rồi.

Canh hai, vào lúc 12 giờ đêm, cố gắng gượng dậy khỏi giường. Mặc dù mệt mỏi thật sự, nhưng vẫn cố gắng đổi mới hai chương. Mặc kệ tình trạng cơ thể hiện tại của Oscar như thế nào, hứa hẹn dù sao vẫn là hứa hẹn.

Không thể luôn bị người chỉ trích là không có đạo đức đối mới được.....

Nhiệm vụ của tháng này nhất định sẽ kiên trì hoàn thành, coi như biến thành mắt gấu mèo và một gã đàn ông tiêu tụy cũng không tiếc.....

STT 294: Chương 5: Thế giới mới - Chương 95: Chia cắt

Chương 5: Thế giới mới - Chương 95: Chia cắt

Đông Bắc, dọc theo tuyến đường sắt, từ sau chiến tranh Nga - Nhật, đã trở thành phạm vi thế lực của Nhật Bản. Tuyến đường sắt này xuyên suốt Phụng Thiên tỉnh, các chi nhánh vươn xa đến Cát Hắc hai tỉnh, và tiếp giáp với Triều Tiên. Nó đi qua những khu vực tinh hoa nhất của Đông Bắc. Tất cả đều nhờ vào công ty Đường sắt Nam Mãn Châu (gọi tắt là Nam Mãn). Các thương xã, xí nghiệp Nhật Bản dọc theo tuyến đường sắt đều ra sức vơ vét tài sản của Đông Bắc. Chúng thu mua nông sản, gia công rồi bán ra. Than đá, khoáng sản và các tài nguyên khác của Đông Bắc cũng bị các xí nghiệp Nhật Bản khai thác. Các tập đoàn lớn như Sâm tập đoàn, Soda tập đoàn... phát tài từ Đông Bắc, còn mở cả các xí nghiệp công nghiệp nặng và khai thác mỏ ở đây. Những thành quả mà Nhật Bản đạt được ở Đông Bắc, trước và sau khi khôi phục, đã đạt đến đỉnh cao. Về mặt quân sự, ngoài đội phòng vệ của Nam Mãn và canh sát đường sắt, còn có Quan Đông quân, được coi là "hoa của hoàng quân", đóng tại Lữ Đại, nơi bị thuê nhượng. Kết hợp các thủ đoạn kinh tế và quân sự, chúng ngày càng thâm nhập, khống chế vùng đất này, vốn là trung tâm trong chính sách đại lục của đế quốc Nhật Bản, và cũng là mạch sống của chúng. Ở Đông Bắc, một thể chế kết hợp quân sự và kinh tế đã dần hình thành. Chúng đương nhiên cho rằng, chỉ cần Trung Quốc mãi ở trong tình trạng suy yếu, chúng sẽ mãi mãi khống chế vùng đất này.

Nhưng từ khi khôi phục đến nay, mưa thần đã trời dậy không thể ngăn cản. Tình thế trên vùng đất này rốt cuộc đã bị đảo ngược. Chúng tự cho

rằng đã xây dựng một đế quốc ngàn năm, nhưng chỉ huy hoàng được vài năm, đã bắt đầu chậm chạp nhưng không thể ngăn cản mà trượt dốc. Nhiều lần khiêu khích chính quyền mưa thần, nhiều lần cố gắng làm suy yếu Hoa Bắc và Đông Bắc, đều bị mưa thần dùng vũ lực đánh bại. Điều này không chỉ phá vỡ thần thoại quân sự bất bại trên đại lục của đế quốc, mà còn làm suy yếu khả năng thực thi chính sách đại lục của chúng. Trước đây, những người Trung Quốc ở đây ngoan ngoãn phục tùng, giờ đây dám lớn tiếng ồn ào với đội phòng vệ Nam Mãn và cảnh sát đường sắt. Những thế lực từng tôn thờ Quan Đông quân, giờ đây lại chế giễu việc Nhật Bản liên tiếp bị đánh bại trong tay mưa thần. Những người trước đây chỉ cần liên lạc là có thể hưởng ứng những vương công Mông Cổ, giờ đây lại không dám nhận tiền lớn từ các đặc vụ của chúng. Điều khiến chúng bị đả kích nhất là việc Trung Quốc bắt đầu phục hưng kinh tế. Đồng tiền Hoa Nguyên được lưu hành trên toàn quốc, ở Đông Bắc, đồng tiền Nhật Bản bị loại khỏi thị trường. Ngân hàng Nga Hoa đã đóng cửa, ngân hàng Nam Mãn cũng không còn khả năng kiểm soát tiền tệ mạnh mẽ như trước. Việc thu mua nông sản ở Đông Bắc gần như hoàn toàn do các thương nhân từ Quan Nội đến, họ thanh toán bằng Hoa Nguyên. Nông sản sau khi thu mua và gia công được bán sang châu Âu, với giá cao hơn giá của Nhật Bản, khiến các thương xã buôn bán nông sản của Nhật Bản không thể cạnh tranh. Tình hình công nghiệp và khai thác mỏ cũng tương tự. Các thương nhân Trung Quốc từ Quan Nội và Quan Ngoại cạnh tranh với các thương nhân Nhật Bản một cách tự tin hơn. Thêm vào đó là sự trỗi dậy của chủ nghĩa dân tộc, cùng với việc tẩy chay hàng Nhật, đã giáng một đòn nặng nề. Hàng hóa Nhật Bản ở thị trường Hoa Bắc và Đông Bắc đã rơi vào tình trạng nguy hiểm. Hàng loạt các thương xã nhỏ của Nhật Bản ở Hoa Trung phá sản. Điều khiến giới thượng tầng Nhật Bản cảm thấy bị đe dọa hơn cả là việc Trung Quốc đang chuẩn bị xây dựng một tuyến đường sắt song song với tuyến đường sắt Đông Bắc ba tỉnh! Đây quả thực là muốn lung lay mạch sống của Nhật Bản!

Trong lục quân Nhật Bản, hai năm nay, một quan điểm đã lan truyền. Thất bại trước mưa thần hai lần không phải vì mưa thần mạnh, mà vì tự mình khinh địch. Lục quân Nhật Bản hùng mạnh chưa từng dùng hết sức để đối phó với kẻ thù nguy hiểm nhất này. Hiện nay, trong nước đã tình ngộ, lục quân cũng đang mở rộng với tốc độ chưa từng có. Từ trên xuống dưới, lục quân đều tràn đầy quyết tâm báo thù, quyết định thay đổi cục diện đại lục. Mất đi vận mệnh quốc gia, nhất định phải tự mình giành lại! Lần này, nếu chiến sự bùng nổ, đế quốc sẽ không bao giờ khinh địch nữa, mà sẽ dốc toàn lực ứng phó! Chỉ cần có những quân nhân này, đế quốc sẽ không bao giờ để Đông Á xuất hiện một thế lực cường quyền đe dọa sự phát triển của đế quốc! Hiện tại, lục quân Trung Quốc tuy đang mở rộng, nhưng hải quân của họ vẫn chưa đáng kể. Mưa thần, để phô trương thực lực, tranh giành không gian phát triển với Nhật Bản, để được các cường quốc phương Tây tán thưởng, đã điều binh lính của mình sang châu Âu để bán mạng. Nếu xét theo góc độ quân sự thuần túy, thời điểm quyết chiến thích hợp nhất là khi hãn đang sa lầy ở châu Âu!

Một chiếc xe lửa nhỏ chở gỗ phun ra khói trắng, đi qua cầu đá lớn. Tiếng còi tàu vang lên vài tiếng, như thể không chịu nổi gánh nặng, dừng lại ở một nhánh đường. Đầu xe lửa này có biểu tượng báo quốc hoàn màu trắng. Có vẻ như là tài sản của công ty Lâm nghiệp Sâm tập đoàn. Phía sau xe là một toa xe kín bằng sắt, từ bên trong, một đám người âm âm nhảy xuống. Mặc dù những người này đều mặc thường phục, nhưng độ tuổi đều trên ba mươi, thần sắc tự tin, cùng với dáng vẻ quân nhân trong từng cử chỉ. Thêm vào đó là khuôn mặt điển hình của người Nhật Bản, không khó để nhận ra đây là một đám quân nhân Nhật Bản. Người dẫn đầu là một người lớn tuổi nhất, khoảng bốn mươi. Ánh mắt khá hung dữ, vai rộng, đầu to như một cái giò. Hãn cất tiếng chào hỏi ngắn gọn. Ngay lập tức, những người mặc thường phục đang tản ra hai bên đường sắt đã cầm theo túi cơm tập hợp lại bên cạnh hãn.

"Chư quân! Lần này chúng ta tham mưu du hành, tuy đều mặc thường phục, hơn nữa không có ngựa, không có lính gác. Lữ trình chủ yếu chỉ có thể đi dọc theo đường sắt Nam Mãn, nhưng điều này không có nghĩa là chúng ta có thể lơ là! Lần này, tham mưu du hành thực chất là một chuyến đi trinh sát, nghiên cứu khả năng tấn công từ đường sắt Nam Mãn, khống chế các yếu địa quân sự ở Quan Ngoại của Trung Quốc! Tầm quan trọng không cần ta phải nhắc lại nhiều lần... Mọi người dùng cơm trưa xong, sẽ chia thành ba tổ tiến hành khảo sát ở gần cầu đá lớn. Nơi này tuy chỉ là một nhà ga nhỏ, nhưng lại là một đầu mối quan trọng trên hành lang Liêu Tây, khống chế phạm vi rất rộng. Nó lại là nơi có địa hình phòng ngự tốt nhất để quân đội từ phía nam Đại Lăng Hà tiến vào Quan Ngoại, xin chư quân khảo sát kỹ lưỡng, thời gian tập hợp là 11 giờ 20 phút trưa mai. Mọi người sau khi vượt qua 20 dặm đường sắt Nam Mãn, hãy cẩn thận theo dõi hành tung của mình. Nếu gặp cảnh sát quân sự Trung Quốc, chúng ta đã chuẩn bị sẵn thân phận kỹ sư đường sắt và trợ lý đo đạc của Nam Mãn. Không cần xảy ra xung đột, hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình... Bản quan sẽ đi cùng tổ thứ nhất chỉ đạo, rõ chưa?" Tiếng đáp đồng thanh vang lên. Viên sĩ quan tham mưu Nhật Bản thấp bé, vạm vỡ giơ tay lên, hơn hai mươi quân nhân Nhật Bản nhanh chóng tản ra hành động.

Đoàn người này chính là các sĩ quan tham mưu của Quan Đông quân, những đại biểu trẻ tuổi của Nhật Bản, nòng cốt của Quan Đông quân. Người dẫn đầu là Đại tá Kimura Bình Thái Lang, Tham mưu trưởng của Quan Đông quân, một kẻ điển hình của phái chủ chiến, hiếu chiến với Trung Hoa. Hắn vừa mới được điều nhiệm từ chức vụ Cục trưởng Binh vụ cục của Lục quân quân lệnh bộ, tiếp nhận vị trí này được cho là có khuynh hướng theo chủ nghĩa thất bại. Hắn cũng là một nhân vật trong Lục quân hiện tại, được xem là tâm phúc của Đại tướng trong ruộng nghĩa, người đứng sau hậu trường. Luôn xem mình là một phần trong tiểu đoàn thể trong ruộng, tích cực phối hợp với hắn để hoạch định kế hoạch tác chiến toàn diện với Trung Hoa. Kế hoạch tăng viện hai sư đoàn rưỡi của Lục quân tại Quan

Đông, hẳn cũng là một trong những người tích cực ủng hộ. Trong quá trình đàm phán vào năm cũ, quyết định cắt giảm quân số Nhật Bản đóng tại Trung Quốc xuống chỉ còn một đại đội tượng trưng, hẳn trước nay vẫn luôn cảm hận điều này đến tận xương tủy. Sau khi tiếp nhận chức vụ quan trọng tại Quan Đông quân, hẳn liền lập tức triển khai chuyển tham mưu mùa thu năm nay. Bởi vì quân Nhật Bản qua lại ở Đông Bắc không còn tự do như trước, chuyển tham mưu mùa xuân hầu như chỉ được tiến hành qua loa. Lần này, hẳn tập trung toàn bộ các sĩ quan tham mưu của Quan Đông quân, chuẩn bị thân phận giả, điều động hai đoàn tàu. Mang theo các sĩ quan tham mưu cùng với cơm năm. Không cần binh lính đi theo phục vụ. Một đường tiến về phía nam, một đường hướng về phía bắc, bắt đầu khôi phục lại chuyển tham mưu lớn nhất của Nhật Bản tại Đông Bắc. Nghiên cứu xem làm thế nào để nắm giữ toàn bộ Đông Bắc trong tình huống xung đột toàn diện có thể xảy ra. Chiến tranh nhất định sẽ đến rất nhanh thôi. Đại tá Kimura Bình Thái Lang tin tưởng chắc chắn như vậy.

“Đại tá các hạ, hiện tại quân trú phòng Phụng Thiên tỉnh, sau khi An Đông quân toàn bộ được điều đi, hiện tại chỉ còn hai mươi bảy sư của Trương Tác Lâm. Còn có bốn mươi một sư mới thành lập, hai mươi chín sư tại Cát Hắc hai tỉnh, cùng với một lữ kỵ binh, một lữ bộ binh độc lập. Tại vùng Tuy Xa có hai mươi một sư thuộc An Đông quân và một lữ kỵ binh tân biên, xem như có thể từ hướng Bắc Phiếu trực tiếp chi viện cho đội dự bị. Trong quan nội, Tổng chỉ huy quân dự bị của Thái Ngạc vì phải cảnh giới cả Hà Bắc và Sơn Đông. Số quân có thể điều động tăng viện cũng chỉ có hai đến ba sư đoàn mà thôi..... Nhưng những lực lượng này, đối với việc tạo bất ngờ lớn nhất, chỉ có thể sử dụng Quan Đông quân và quân Triều Tiên của chúng ta, đã là quá đủ mạnh. Ngài dẫn chúng ta đến xem địa hình Cầu Đá Lớn, chẳng phải là vì nơi này chính là một trong những địa hình then chốt ngăn cách quan nội với bên ngoài sao? Hạ quan cho rằng, nơi này quá đổi quan trọng! Nếu có một sư đoàn kiên cố trấn thủ nơi này, quân Hoa từ Cẩm Châu tiến vào, sẽ phải than thở trước Phụng Thiên. Dưới

sự uy hiếp của lực lượng quân sự hùng mạnh, ý đồ tái diễn việc tiếp viện Phụng Thiên bằng cách vòng qua Liêu Hà của quân Hoa cũng sẽ gặp phải những lo ngại cực lớn. Nơi này, nhất định phải là nơi chúng ta không chểnh mảng ngay từ đầu!” Người nói chuyện là một vị đại úy tham mưu trẻ tuổi tài giỏi của Quan Đông quân, dưới ánh mắt tán thưởng của Kimura Bình Thái Lang, hần nhú mày, cất giọng đầy tự tin, trong giọng nói toát lên sự tự tin mạnh mẽ. Bọn họ đứng trên đỉnh một ngọn đồi, nhìn về phía vùng đất đen Đông Bắc trải dài. Vạt áo tung bay trong gió, dường như họ đang đứng trên chiến trường của ngày quyết chiến trong tương lai.

“Nhưng dù tính toán thế nào, hiện tại hai quân Quan Đông và Triều Tiên, với bốn sư đoàn rưỡi quân, vẫn không đủ để sử dụng trong đợt tấn công đầu tiên. Tình hình hiện tại, chúng ta không thể đánh giá thấp sức chiến đấu của quân Hoa. Không thể hình thành ưu thế lực lượng trên chiến trường, đối với quân ta tác chiến trên lãnh thổ địch, hình thành thế giằng co, cũng không phải là một điều có lợi. Trương Tác Lâm hiện tại là quan chức của Tổng bộ quân dự bị, là người đứng đầu Cục An Ninh Đông Bắc, thống nhất chỉ huy ba sư đoàn và một lữ quân Hoa bên ngoài quan ải. Kẻ trước là mã phi này vẫn luôn tăng cường công tác chuẩn bị chiến đấu, đội quân Đông Bắc này, phần lớn là lực lượng nòng cốt mà hần mang từ Phụng Thiên tình ra, tương đối đoàn kết. Sức chiến đấu trên lãnh thổ không thể đánh giá thấp. Để đạt được mục tiêu bất ngờ trong chiến dịch, hạ quan cho rằng, chúng ta nhất định phải sử dụng những mưu kế khác thường!” Trên mặt Kimura Bình Thái Lang tràn đầy vẻ thưởng thức đối với hậu bối, để quốc cần những sĩ quan trẻ tuổi như vậy, càng nhiều càng tốt! Trong giọng điệu của hần, không còn sự uy nghiêm của cấp trên, mà ôn hòa hỏi: “Người cho rằng có thể sử dụng mưu kế gì?”

“Giết chết Trương Tác Lâm một cách bất ngờ! Quân đội bên ngoài quan ải mất đầu, chúng ta có thể đạt được mục tiêu bất ngờ trong chiến dịch! Chỉ cần đi trước một bước, có thể chiếm thế chủ động ở bên ngoài quan ải. Cho

dù quân Hoa trong quan nội đến chi viện, tại vùng đất Đông Bắc này, với tốc độ chi viện nhanh chóng của lực lượng quân đội từ trong nước của chúng ta, như vậy có thể triển khai quyết chiến ở Đông Bắc! Chỉ cần có thể bảo đảm được, làm suy yếu Hoa Bắc. Như vậy Trung Quốc sẽ phải chịu đả kích nặng nề, sau này sẽ bị hạn chế ở một vị thế yếu thế, đó là điều đương nhiên. Hạ quan cho rằng, Đông Bắc là nơi quân Hoa tất nhiên phải cứu, và đó cũng là nơi tốt nhất để Lục quân đế quốc và quân Hoa triển khai quyết chiến!”

Kimura Bình Thái Lang vui vẻ vỗ vai vị đại úy trẻ tuổi, người sĩ quan này khiêm tốn gật đầu với đại tá để tỏ lòng kính trọng. Kimura Bình Thái Lang thản nhiên nói: “Sau khi kết thúc chuyến tham mưu, hãy hoàn thiện kế hoạch này, xem như phương án dự bị..... Ta sẽ toàn lực phối hợp với nghiên cứu của người về mặt tài nguyên. Tình hình của đế quốc đang nguy ngập, chính là lúc cần chúng ta, những quân nhân, cống hiến hết mình! Phải tiếp tục cố gắng a!” Vị đại úy có chút nghi ngờ hỏi: “Đại tá các hạ. Chúng ta, những quân nhân Quan Đông quân đều hiểu rõ, dưới sự lãnh đạo của Nguyên soái Mưa Thần, thực lực của quân Hoa vẫn luôn không ngừng lớn mạnh. Khi họ sắp tham gia quy mô lớn vào cuộc chiến ở châu Âu, có lẽ đó là thời cơ tốt nhất để đế quốc hành động! Nếu cuộc chiến ở châu Âu kết thúc, thì đế quốc sẽ không còn cơ hội tốt như vậy ở Hoa. Trong nước khi nào mới có thể thực sự quyết định? Nếu trong nước vẫn làm ngơ trước tất cả, ngồi chờ Hoa phương suy yếu dần cơ sở quốc sách của đế quốc, như vậy đế quốc sẽ phạm phải sai lầm lớn nhất! Khi nào mới có thể có được quyết định?”

Sắc mặt Kimura Bình Thái Lang trở nên nghiêm trọng: “Uy! Những lời này không phải là điều người và ta có thể bàn luận! Trong nước, giống như Quan Đông, đều tràn đầy nhiệt huyết của những người con trai đại hòa! Tình hình quốc tế hiện nay phức tạp như vậy, không thể chỉ một mệnh lệnh mà quyết định vận mệnh của đế quốc! Là một quân nhân tuyến đầu, chúng

ta chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh..... Phải tin tưởng Lục quân!” Vị đại úy cúi đầu không dám nói gì. Kimura Bình Thái Lang liếc mắt nhìn xung quanh, đây là một vùng đất tốt đẹp biết bao! Tương lai của đế quốc. Chính là trên mảnh đất này. Trong lòng hẳn cũng đồng ý với phán đoán của vị đại úy này. Đại chiến châu Âu đối với những quân nhân hăng hái như họ, là một cơ hội tốt biết bao! Nước Nga ở phía bắc đã bất lực, Trung Quốc, với sự kiên trì của Mưa Thần, đang phổ biến kế hoạch tham gia quy mô lớn vào cuộc chiến ở châu Âu. Trong nước sẽ không thể tránh khỏi rơi vào tình trạng trống rỗng. Nếu chọn thời cơ thích hợp để tấn công, phá tan chủ lực của Mưa Thần trong nước trong trận quyết chiến, đế quốc có thể mãi mãi không chế được! Mà dựa vào thực lực quân sự lên ngôi của Mưa Thần, địa vị cũng sẽ bị suy yếu nghiêm trọng. Sẽ không còn là mối đe dọa đối với đế quốc nữa. Đế quốc cũng sẽ thoát khỏi tình thế tứ phía thọ địch hiện tại..... Về phần Anh, Pháp, Mỹ, cuối cùng họ vẫn tôn trọng kẻ mạnh. Nếu trong nước còn chần chừ không thể đưa ra quyết định, là những sĩ quan trẻ tuổi nòng cốt của Lục quân, tại sao không thể có những hành động quyết đoán trong nước? Họ thực sự là nền tảng của đế quốc, là tương lai phát triển của đế quốc! Nếu sự phát triển của đế quốc trước tiên cần phải tăng cường trong nước, tại sao không thể thúc đẩy bước tiến này? Hiện tại, chính quyền Sơn Huyện —— chế độ Quế Thái Lang, vẫn còn cho thấy sự lo lắng quá mức về tình hình quốc tế! Nguyên soái Sơn Huyện đã già, đế quốc mới cần một thể hệ lãnh đạo mới mạnh mẽ. Sứ mệnh lịch sử này, chỉ có thể được hoàn thành bởi những quân nhân của họ!.

Muốn chinh phục thế giới, trước hết phải chinh phục Trung Quốc. Mà muốn chinh phục Trung Quốc, trước hết phải chiếm cứ đầy đủ. Trong lời dặn dò của vị Đại tướng dành cho hẳn trước khi ra trận, đã trở thành lời răn của vị Đại tá này.

Trong hội trường của Lance vang lên tiếng đứng dậy. Tiếng ủng da cùng gươm chỉ huy va vào nhau. Âm thanh vang vọng trong căn phòng nghị sự

trống trải. Hai vị tướng lĩnh đứng đầu của quân đội tuyến Tây, Tổng tư lệnh chiến tranh của Pháp, Nguyên soái Hà Bay, cùng với Nguyên soái John không Rentsch, Tổng tư lệnh quân viễn chinh Anh, người đã có chút tuổi tác, sóng vai tiến vào hội trường. Mọi người đều đứng nghiêm chờ đợi. Hà Toại và Lý Duệ cũng không ngoại lệ. Chỉ là ánh mắt của Lý Duệ mang theo vẻ kiệt ngạo quen thuộc: "Lão tử xui xẻo, đến đây tiếp nhận sự chỉ huy của lũ quý Tây Dương các người..."

Hà Bay với vẻ mặt nghiêm túc, giơ tay chào các vị tướng quân, sau đó ra hiệu cho họ ngồi xuống. Lão Nguyên soái John không Rentsch cũng ngồi bên cạnh. Hà Bay khề gật đầu với John không Rentsch. Sau đó, ánh mắt sắc bén của ông quét khắp hội trường. Vị anh hùng sông Mác Ăngghen của Pháp này, nổi tiếng trên thế giới bởi ý chí kiên định và sự quyết đoán. Trong chiến dịch sông Mác Ăngghen, quyết định của ông đã cứu vãn toàn nước Pháp. Trong suốt chiến dịch, ông đã thay thế hai tư lệnh tập đoàn quân và hơn mười tham mưu trưởng! Dùng ý chí của mình, ông đã thúc đẩy quân Pháp tấn công dữ dội vào cánh quân Đức. Đồng thời trọng dụng thượng tướng Lợi Ai Ni để ổn định tình hình khu vực Paris. Cuối cùng, ông đã đẩy lùi quân đội Đức hùng mạnh, tạo nên thế giằng co ở tuyến Tây. Nhưng trong bối cảnh nước Pháp khao khát thu hồi lãnh thổ, những nỗ lực của ông đều thất bại. Trong cuộc tấn công mùa xuân, hàng chục vạn thi thể binh lính Pháp và Anh đã ngã xuống trước họng súng máy của quân Đức. Thành quả đạt được lại quá nhỏ bé. Trong chiến dịch Y Phố Lô giữa năm, trước sự tấn công bằng khí độc của quân Đức, họ lại bỏ rơi đội hình đột phá thánh mét Yaël. Danh tiếng hoàn hảo của Hà Bay bị tổn hại, nội bộ nước Pháp cũng bắt đầu nghi ngờ liệu chiến sự kéo dài có ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của vị nguyên soái anh hùng này hay không. Hiện tại, đã có những lời kêu gọi thay ngựa. Vì vậy, cuộc tấn công mùa thu quy mô lớn lần này cũng có người ác ý nghi ngờ, liệu có phải Hà Bay dùng nó để chứng minh bản thân hay không. Một triệu người tấn công, quả là một cách chứng minh bản thân xa hoa.

"Các vị!" Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía ông. Hà Bay nói bằng giọng Pháp phương Nam, do kinh nghiệm phục vụ lâu năm ở Bắc Phi, giọng điệu của ông càng khó hiểu. Vì vậy, mỗi vị tướng không hiểu tiếng Pháp đều có phiên dịch, nhỏ giọng truyền đạt mệnh lệnh của vị nguyên soái.

"A Đờ Ngồi - chiến dịch Ba Ni đã được xác định. Trong cuộc họp chuẩn bị trước đó vài ngày, mọi người đã hiểu rõ trách nhiệm của mình. Chúng ta đã thu thập và điều chỉnh kế hoạch dựa trên một số ý kiến. Đến bây giờ, không phải là lúc để chúng ta thảo luận nữa, vì Chúa, chúng ta phải hành động ngay lập tức! Chúa ban cho chúng ta sức mạnh to lớn, muốn chúng ta trừng phạt kẻ ác, và chúng ta sẽ thực hiện ý chí của Chúa!

Chiến dịch lần này, huy động hơn sáu mươi phần trăm lực lượng cơ động của các nước đồng minh ở tuyến Tây, tại khu vực A Đờ Valdi, bao gồm ba tập đoàn quân với ba mươi bảy sư đoàn bộ binh của Pháp, sáu sư đoàn kỵ binh, mười bốn sư đoàn bộ binh của quân Anh và hai sư đoàn kỵ binh. Quân viễn chinh Trung Quốc có ba sư đoàn bộ binh. Tổng cộng năm mươi bốn sư đoàn bộ binh, tám sư đoàn kỵ binh. Chín mươi vạn quân! Tập trung 8.700 khẩu pháo các loại, chuẩn bị đạn dược và vật tư có thể đảm bảo nhiều đợt tấn công quy mô lớn liên tục... Trên không, có 1.030 máy bay các loại phối hợp tác chiến. Ngoài ra, ở hướng eo biển và hướng đông, đều có các đơn vị tiền tuyến phát động các cuộc tấn công kiềm chế. Thưa các ngài, đây thực sự là một cuộc tấn công quy mô một triệu người, là khúc dạo đầu cho sự nghiệp của chúng ta trong năm một chín một lăm tiến tới thắng lợi! Phá vỡ phòng tuyến kiên cố của quân Đức, lực lượng chủ lực của chúng ta sẽ tiến thẳng đến sông Mã Tư, chia cắt lực lượng chủ lực của quân Đức tuyến Tây thành hai khối không liên kết với nhau. Nếu không, họ chỉ có thể vứt bỏ tất cả quân nhu và chạy trốn về hang ổ tội ác của họ, hoặc chỉ có thể ngồi chờ bị tiêu diệt! Thưa các ngài, đây là một chiến dịch vĩ đại, cũng là một chiến dịch mà chúng ta chắc chắn sẽ giành chiến thắng!" Nguyên soái

Hà Bay đặt hai tay lên bàn, hùng hồn động viên. Nhưng các tướng lĩnh bên dưới ít nhiều có chút nghi ngờ, quy mô chiến dịch lần này quá lớn, họ tin rằng có thể giành được một số thắng lợi. Nhưng để hoàn toàn phá vỡ phòng tuyến của quân Đức tuyến Tây, những người lính Phổ này thật không dễ đối phó...

"Kế hoạch chi tiết cuối cùng sẽ được chuyển đến tay các chỉ huy cấp một, hôm nay tôi chỉ tuyên bố đội hình chiến đấu. Các đơn vị cần tăng cường huấn luyện trước khi chiến đấu, tích trữ vật tư. Các đơn vị chưa vào chiến trường cần nhanh chóng tiến vào chiến trường theo danh sách tác chiến đã được xác định, bộ phận vận tải quân sự sẽ phối hợp toàn lực với hành động của các ngài, thưa các ngài, tôi mong đợi vào ngày 25 tháng 9 sẽ phát động cuộc tấn công này, và tin rằng chúng ta chắc chắn sẽ được hưởng thành quả ngọt ngào của chiến thắng! Bởi vì Chúa đang đứng về phía chúng ta!" Nguyên soái John không Rentsch dẫn đầu vỗ tay, tiếng vỗ tay của các tướng lĩnh bên dưới cũng vang lên thành một tràng.

Hà Bay mỉm cười thận trọng, lấy ra một bản biểu đồ đội hình chiến đấu bắt đầu tự mình đọc, mọi người bên dưới đều chăm chú lắng nghe. So với dự án nhận được trong cuộc họp chuẩn bị, không có nhiều khác biệt, hầu hết các đơn vị đã hoàn thành việc điều chỉnh, chỉ có một số đơn vị mới được thành lập theo danh sách dự bị, bổ sung vào các tập đoàn quân tuyến đầu. Hà Toại và Lý Duệ tập trung lắng nghe ba sư đoàn của mình thuộc về. Ban đầu, họ nghĩ rằng không nằm trong tập đoàn quân số mười một mà là trong Tập đoàn quân số 1 của Anh. Nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của hai người, tổng bộ Pháp đã chia cắt quân của họ, chuyển một sư đoàn cho Tập đoàn quân số 1 của Anh, chính là sư đoàn số một An được quân, còn hai sư đoàn còn lại để lại cho tập đoàn quân dự bị số mười một của Pháp. Điều này làm sao có thể chấp nhận được? Đặc biệt là Lý Duệ, muốn nhảy dựng lên, ban đầu thái độ của anh đối với quyết định tham gia chiến dịch lần này của Hà Toại đã có chút miễn cưỡng, hiện tại, lữ

quỷ Tây Dương này lại chia cắt quân đội của anh! Quân viễn chinh chỉ huy sư đoàn của họ, không có một cơ cấu chỉ huy thống nhất, không phải là mặc cho họ hy sinh, làm sao có thể thể hiện hiệu quả sức chiến đấu của quân viễn chinh với tư cách là một chinh thể? Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều mang vẻ mặt không thể chấp nhận. Lý Duệ lúc đó đã muốn nhảy dựng lên, bị Hà Toại đè xuống, ít nhất phải đợi Hà Bay nói hết lời!

Đợi đến khi Hà Bay đọc xong bản tuyên bố đội hình chiến đấu dài dòng, anh cũng dễ chịu hơn nhiều. Dù sao, chiến dịch lần này cuối cùng cũng được quyết định. Nguyên soái mỉm cười nhìn mọi người: "Thưa các ngài, còn ai có ý kiến gì không? Nếu không có, hãy nhanh chóng trở về đơn vị, mau chóng đi đánh lũ quỷ Đức kia!".

"Nguyên soái các hạ, bản quan có một số ý kiến khác!" Người đứng lên chính là Hà Toại. Dưới ánh mắt kinh ngạc của các tướng lĩnh da trắng, anh vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, không kiêu ngạo không tự ti. Tiếng Trung của anh không ai có thể hiểu, nhưng vẻ mặt không đồng ý của anh thì ai cũng có thể nhận ra. Vị tướng quân trẻ tuổi người Trung Quốc này, anh và quân đội của anh có ý kiến gì? Đối với quân tiên phong của quân viễn chinh Trung Quốc, hiện tại chỉ có ba sư đoàn, hơn nữa còn chưa ra chiến trường. Ngoại trừ việc tổng bộ sẽ xem xét lực lượng của họ khi lên kế hoạch tác chiến, các tướng lĩnh khác đều chọn cách xem nhẹ. Những người phương Đông này có thể có lực lượng đặc biệt gì? Kế hoạch này đã trải qua vô số lần thảo luận giữa Anh và Pháp, người là một tướng quân Trung Quốc đến tham chiến, còn có ý kiến gì để nói ra? Trong lòng không ít tướng lĩnh đồng minh vẫn còn tư tưởng cũ, việc cùng những người Trung Quốc này vai kề vai chiến đấu, vốn là một loại sỉ nhục.

Phiên dịch cũng đứng lên, mạnh dạn phiên dịch những gì Tạ Toại vừa phát biểu. Hà Phi cùng John liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Nguyên soái gật

đầu ra hiệu với hẳn: "Hà tướng quân, mời ngồi xuống, người có ý kiến gì khác biệt?"

Tạ Toại nghiêm nghị ngồi ngay ngắn, ánh mắt không chớp nhìn hai vị cự đầu: "Quân viễn chinh của chúng ta là một chỉnh thể tham gia chiến sự lần này tại Pháp. Trong khi bộ đội chỉ mới thích ứng huấn luyện được một tháng, chưa hoàn toàn chuẩn bị xong. Việc quyết định tham gia chiến dịch này đã thể hiện thiện chí lớn nhất của quân viễn chinh, cũng như lòng trung thành với sự nghiệp chung của chúng ta. Nhưng khi tổng bộ sắp xếp đội hình chiến đấu, hoạch định kế hoạch tác chiến, lại không hề cân nhắc đến việc quân viễn chinh chúng ta là một tập đoàn vũ trang của một quốc gia đồng minh tham gia sự kiện tại châu Âu. Mặc dù hiện tại chúng ta chỉ có ba sư bộ đội, nhưng chúng ta có địa vị hoàn toàn ngang hàng với Anh và Pháp! Kế hoạch trước đó cũng không có sự tham gia của nhân viên tham mưu của chúng ta, việc sắp xếp đội hình chiến đấu lại chia cắt quân đội ta. Điều này chúng ta hoàn toàn không thể chấp nhận! Chúng ta không phải là bộ đội thuộc địa! Nếu nói trước khi chiến đấu, do chúng ta mới đến Pháp chưa lâu, chưa quen thuộc tình hình nên không tham gia vào quá trình hoạch định kế hoạch, có thể chấp nhận được. Nhưng việc tùy tiện chia cắt lực lượng tác chiến của quân ta, thì không thể nào chấp nhận được! Quân viễn chinh nếu muốn tham gia chiến dịch này, chúng ta nhất định phải có nhân viên tham mưu của chúng ta được phái đến từ tổng bộ tối cao, để nắm rõ tiến trình chiến dịch, hoàn toàn là một đồng minh bình đẳng! Mặt khác, ba sư bộ đội này của chúng ta nhất định phải được sử dụng tập trung, bất kể thuộc về đội hình chiến đấu của tập đoàn quân nào. Như vậy mới thể hiện được sự tôn trọng của Anh và Pháp đối với sự nghiệp của quốc gia đồng minh chúng ta. Đồng thời, mới có thể giúp quân ta phát huy tối đa sức chiến đấu! Nếu hai nước vẫn khăng khăng với cách bố trí hiện tại, thì quân viễn chinh chỉ có thể từ chối tham gia chiến dịch này!"

Lời nói khiến tứ phía kinh ngạc, vị tướng quân Trung Quốc này quả là có khẩu khí lớn! Phiên dịch hít một hơi lạnh, từ đầu đến cuối phiên dịch lại những gì Tạ Toại vừa phát biểu. Lý Duệ đứng một bên trầm tư đánh giá công sự của mình. Nếu như trước kia trong mắt hãn, Tạ Toại chỉ là một quân nhân có nguyên tắc. Thì giờ đây, hãn mới phát hiện, vị này trong ba vị kiệt xuất của quân Giang Bắc, người xuất hiện sớm nhất, cũng không phải là không có đầu óc chính trị! Vào thời khắc này, nếu tùy tiện hạ thấp địa vị của quân viễn chinh, thì sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Cho nên hãn mới không hề nhượng bộ, dù có mưa thần đến, cũng chưa chắc có thể so sánh được với thái độ nghiêm túc của hãn, nói hay hơn. Có lẽ chính vì mưa thần tin tưởng hãn có thể làm được, nên mới giao cho hãn một chức vụ quan trọng như vậy.

Hà Phi nhíu mày, còn John Rentsch thì cười nhạt, khẽ lắc đầu dựa vào lưng ghế. Đề nghị của Tạ Toại về việc quân viễn chinh Trung Quốc có địa vị hoàn toàn bình đẳng với quân đội Anh và Pháp, theo những người này mà nói, tuy có lý. Theo lý thuyết mà nói, Trung Quốc quả thật là một quốc gia đồng minh bình đẳng tham gia chiến sự lần này. Nhưng cách nói này nghe thế nào cũng có cảm giác có chút khó tin. Hà Phi nhanh chóng đưa ra quyết định, hiện tại hãn cần lực lượng này! Hãn cần chiến dịch này diễn ra suôn sẻ! Chiến dịch này, gần như là ý chí cá nhân của hãn cưỡng ép thúc đẩy. Nếu không, sẽ không phát triển đến quy mô lớn như vậy. Ban đầu, để chiếu cố đề nghị của Anh, hãn đã chia một sư Trung Quốc cho Anh, lại còn là sư mạnh nhất! Hiện tại, hãn không thể để quân đội Trung Quốc rời khỏi chiến dịch này, nếu không sẽ làm tổn thương nghiêm trọng nhuệ khí của quân đội trước khi chiến đấu. Quân đội Trung Quốc không phải là quân đội Pháp, nhất thời hãn cũng không có biện pháp chế ước bọn họ, nếu bọn họ thực sự rút lui, hãn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn! Trong lòng hãn đã ngầm thừa nhận lời giải thích của Tạ Toại, đã chuẩn bị sắp xếp ba sư Trung Quốc vào tập đoàn quân số mười một. Liên hợp tổng bộ cũng có thể có thêm một hai binh hoa tượng trưng cho Trung Quốc. Nhưng vào lúc này, hãn cũng

không thể lập tức tuyên bố. Uy tín của thống soái, còn có thể diện của Anh đều cần phải quan tâm. Việc này chỉ có thể giải quyết bằng cách thương lượng ba bên sau này.

Hắn lạnh lùng gật đầu với Tạ Toại: "Hà tướng quân, đề nghị của người khiến ta rất kinh ngạc. Trước khi đại chiến, với tư cách là một quân nhân, không thể lấy danh nghĩa rời khỏi chiến dịch để gây áp lực lên cấp trên. Nhưng ta vẫn bằng lòng sẽ cùng người và Nguyên soái John Rentsch thảo luận chi tiết về vấn đề này sau đó... Phải nhớ kỹ, ta không tôn trọng cá nhân người, mà là tôn trọng quốc gia sau lưng người, một quốc gia tham gia vào sự nghiệp chung của đồng minh!"

Tạ Toại không nói gì, yên lặng đứng dậy chào Hà Phi và Rentsch theo kiểu nhà binh. Hội nghị trước khi chiến đấu của chiến dịch A Đồi Ngói - Hương Ba Ni, cũng kết thúc theo đó.

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

STT 295: Chương 5: Thế giới mới - Chương 96: Mưa thần trong...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 96: Mưa thần trong lòng trận chiến cuối cùng

"Ta con nuôi ở đâu? Mau bế ra cho thúc thúc ôm hai cái!" Theo tiếng ồn ào vang dội, đã thấy một quân nhân trung niên với quân hàm Trung tướng vội vã tiến vào một sân nhỏ ở phía bắc thành Nam Kinh. Vị quân nhân trẻ tuổi này không ai khác chính là Trần Sơn Hà, Trung tướng, đồng thời là tư lệnh trưởng của Tập đoàn quân dã chiến số 2, một trong ba trụ cột của quân đội Giang Bắc. Hắn lúc này trông vô cùng đặc ý, những vất vả của năm ngoài dường như đã được đền đáp xứng đáng trong năm nay. Thái Ngạc, tư lệnh của Tập đoàn quân dã chiến số 2, vì lý do sức khỏe đã được chuyển sang làm Tổng tư lệnh quân dự bị, còn Mưa Thần sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn quyết định giao vị trí này cho Trần Sơn Hà. Hắn không còn phải chịu sự chỉ huy của Thái Ngạc, cuối cùng cũng có thể một mình gánh vác trọng trách. Tâm trạng thật sự rất tốt. Tổng bộ của Tập đoàn quân dã chiến số 2 được đặt tại Từ Châu, nơi tập trung huấn luyện các đơn vị từ Trường Giang du hoặc các đơn vị mới thành lập. Trở lại Từ Châu, nơi Mưa Thần khởi nghiệp, Trần Sơn Hà cũng cảm thấy đây là sự coi trọng dành cho mình. Thêm vào đó, Doãn Duệ Chí đã sinh cho hắn một cậu con trai bụ bẫm, Trần Sơn Hà, người nối dõi đời thứ ba, càng vui mừng đến mức không khép được miệng. Lần này có thể xứng đáng với tổ tông rồi! Những chuyện không suôn sẻ trước đây dường như đã bị hắt quăng lên tận mây xanh.

Sân nhỏ này là nơi ở riêng của Ngô Hái, Tham mưu trưởng Lục quân chính quy. Đó là một tứ hợp viện không lớn. Cổng không có lính gác. Việc

nhà đều do phu nhân của Ngô Hái, một mình đảm đương. Ngô Hái tan sở về nhà, không tiếp khách lạ, không tham gia xã giao, mỗi tháng lương tám trăm đồng, giúp cho gia đình nhỏ này sống một cuộc sống mỹ mãn.

Tiểu viện được dọn dẹp rất sạch sẽ, bốn bức tường treo đầy dây thường xuân, còn có một giàn nho nhỏ. Phu nhân Ngô Hái đang đẩy nôi nhìn con trai ngủ. Còn Tham mưu trưởng Lục quân chính quy thì thay một bộ quần áo thường ngày, ở đó tu sửa giàn nho. Năm xưa, vị quân nhân trẻ tuổi nhiệt huyết, hăng hái tham gia quân cách mạng Thượng Hải. Mặc dù tuổi tác không cao, vẫn đang ở độ tuổi vàng ba mươi tư, nhưng lại có một chút phong thái quý ẩn. Dường như trong gia đình mình, hẳn có thể hoàn toàn thư giãn và an tâm.

Nhìn Trần Sơn Hà ồn ào tiến vào, Ngô Hái dừng công việc trong tay, đánh giá hẳn. Trần Sơn Hà gần đây ở Nam Kinh, hẳn biết. Tập đoàn quân số 2 rất có thể sẽ là nhóm quân đội thứ hai tham chiến ở châu Âu, chỉ là thời gian vẫn chưa được quyết định. Kế hoạch Mưa Thần sẽ giao Sư đoàn thiết giáp số 1 mới thành lập cho Tập đoàn quân số 2. Kế hoạch này sẽ tổ chức một vài cuộc huấn luyện chung quanh Nam Kinh. Trần Sơn Hà liền mang theo một số sư đoàn chủ chốt của Tập đoàn quân số 2, ví dụ như Lữ đoàn 35 của Sư đoàn 18 được cải tổ thành Sư đoàn 18 mới, Lữ đoàn 36 của Sư đoàn 18 được cải tổ thành Sư đoàn 36, Lữ đoàn độc lập của Sư đoàn 18 được cải tổ thành Sư đoàn 37. Còn có Sư đoàn 14 và một số đơn vị khác, dờn trú tại căn cứ Canh Sơn ở Nam Kinh. Chuẩn bị cho công việc huấn luyện chung của các đơn vị. Hôm nay không phải Mưa Thần tìm hẳn để nói chuyện sao? Sao lại mò đến nhà mình? Nếu có chuyện gì, vậy thì ngày nghỉ hiếm hoi của mình sẽ phải ngâm nước nóng rồi.

"Vô bệnh, nhỏ tiếng thôi, con mới ngủ. Đánh thức hai vị đại nhân của chúng ta thì không được yên thân. Người cũng là người làm cha, sao còn cứ trách trách hô hô thế? Có chuyện gì?" Ngô Hái đặt dụng cụ làm vườn

xuống, mỉm cười đón Trần Sơn Hà. Phu nhân Ngô Hái cũng dịu dàng cười với Trần Sơn Hà, nàng là một cô gái Hồ Nam dịu dàng ngoan ngoãn, không biết nói những lời khách sáo. Đứng đó nhìn Trần Sơn Hà hăng hái. Có chút rụt rè. Ngô Hái ra hiệu cho nàng: "Đi pha hai chén trà, ta xem con trước đã." Trần Sơn Hà tiến đến trước nôi. Nhìn Bảo Bảo vài lần. Cười nói: "Niệm Tôn đại ca, thật sự là cùng một khuôn mẫu với người, nhà ta con bé biết ta không biết trông trẻ. Lại nói ta hiện tại lại thường xuyên ở bên ngoài, sắp tới còn phải đi châu Âu. Nàng mang con đi bảo ứng, mấy lão già nhà ta coi nàng và con như Vương Mẫu nương nương và Như Lai Phật Tổ mà cung phụng, còn nổi hơn cả ta! Tam thúc nhà ta, người biết đấy, là một hán tử sắt đá. Bây giờ việc làm ăn cũng không quan tâm. Ngày ngày cứ đi theo Trần Thiết Quân —— tên chính thức là con nợ quý của nhà ta —— đi dạo. Con nợ quý nhỏ cười với hân, hân có thể say như chết..... Niệm Tôn đại ca, người công tác nặng nề như vậy, trong nhà chỉ có chị dâu một mình gánh vác, sao không mời mấy người hầu? Nếu nhà người cần, huynh đệ giúp người mời. Tình nghĩa của chúng ta, người sẽ không ngay cả cái này cũng không nhận chứ?" Ngô Hái cười lắc đầu, vừa lúc vợ hân bưng hai chén trà ra, lại cúi đầu đi vào trong phòng.

Ngô Hái cười nói: "Tiền bối Tăng Văn Chính công, người từng nói làm quan chỉ là khách qua đường, nhà ở mới là chuyện thường. Ta hy vọng trong nhà cứ giữ nếp sống bình thường. Cũng không muốn ồn ào nhiều chuyện quan trường. Chúng ta đi theo Tổng thống, thấy có thể làm nên sự nghiệp, nhưng chúng ta đã có một khởi đầu tốt, làm sao để cẩn trọng đến cuối cùng, người và ta đều phải suy nghĩ kỹ càng. Chúng ta mới ở độ tuổi này, địa vị đã cao đến mức không khỏi rét vì lạnh, đi theo hướng nào cũng là đường xuống dốc. Sao không muốn dành nhiều công sức cho việc dưỡng khí? Ta hiện tại tình nguyện làm việc đến chết, cũng không muốn bản thân cuối cùng không có một kết quả..... Quốc gia lại trải qua mấy năm, sớm muộn gì cũng sẽ ổn định lại. Đại thời đại mặc dù khiến người ta kích động,

nhưng dù sao cũng phải trải qua. Quốc gia này, có một người chơi mắt như vậy là đủ rồi. Vô bệnh, tính tình của người cũng nên thu liễm lại một chút."

Trần Sơn Hà không để ý khoát tay: "Niệm Tôn đại ca, sao người càng ngày càng giống lão già thế này? Thật sự là không thú vị. Chúng ta còn phải cầm súng mà đánh! Chiến tranh châu Âu kết thúc, còn phải xem lũ quỷ Nhật Bản có thành thật hay không. Ta đã thề, nhất định phải đi theo Tổng thống, vì dân tộc của chúng ta mà đánh ra một vùng trời mới! Lúc nào chết trên chiến trường, lúc đó mới thôi." Ngô Hái cười một tiếng, hẳn có thể khuyên Trần Sơn Hà thì đã khuyên rồi. Nhưng hẳn không nghe, vậy cũng không còn cách nào, người có chí riêng! Nếu không, hẳn ở bên cạnh Mưa Thần, luôn để cho Tư Mã Thuần mang danh. Mưa Thần là một lãnh đạo tuyệt đối hung hăng. Tương lai khi hẳn ổn định trong và ngoài nước, rút kiểm tứ phương, tâm tư mờ mịt, đến cùng sẽ xảy ra biến hóa gì, cái này ai cũng không biết. Nói một câu từ tận đáy lòng, quốc gia này sẽ được Mưa Thần dẫn dắt đi đến cường thịnh, đây gần như là điều không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng quốc gia này cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì, liệu có phải cuối cùng chỉ có thể thể hiện ý chí của một mình Mưa Thần. Trong lòng Ngô Hái cũng không có gì chắc chắn. Nhưng những lời này, thân cận như Trần Sơn Hà cũng không thể nói.

Hắn cười chuyển chủ đề: "Vô bệnh, không nói những chuyện này. Người hôm nay từ Canh Sơn chạy đến trong thành, không phải Tổng thống triệu kiến người sao? Thế nào, đã nói xong chuyện rồi? Còn đến đây thăm ta?"

"Phó quan trưởng phủ Tổng thống Vương Đăng Khoa đang xử lý bàn giao, hẳn lập tức sẽ đưa một tập đoàn quân xuống làm sư trưởng. Gặp ta sẽ nói chuyện đến trưa mới xong, Tổng thống đang nói chuyện với Bạch Tư Văn và Dương Tích Tử, ta rảnh rồi, liền đi thăm bạn bè. Tư Mã Thuần kia bận tối mày tối mặt. Sáng Tở ở châu Âu sắp phải đánh trận, gần đây động

tĩnh đều báo về. Tên này đang phân tích nghiên cứu..... Sáng Tổ đại ca thật không tầm thường! Cứng rắn đủ rồi. Kiên quyết không đồng ý chia cắt tiền tuyến quân để sử dụng, nghe nói gia nhập nhóm chiến đấu của Quân đoàn 11 dự bị Pháp, lập tức muốn phát động tấn công người Đức! Ta còn ở trong nước làm gì huấn luyện, nên để ta Trần Sơn Hà đi châu Âu đánh tiên phong mới đúng chứ! Chính là cùng tham mưu trưởng của hãn là Lý Tung Vân, ta sợ có chút không theo kịp. Sáng Tổ đại ca khẳng định là Tổng tư lệnh quân viễn chinh tương lai, tên tham mưu trưởng quân viễn chinh kia còn chạy Tên kia nhìn người bằng ánh mắt lạnh lùng. Trước kia ở Thanh quân hội, cũng là hãn đứng sau âm thầm lôi kéo một đám người. Đường như muốn làm cái gì quân chính phủ loại hình, ta sợ dính vào tên này. Tham gia quân ngũ nghe theo Tổng thống phân phó là được, tự mình làm một bộ làm cái gì Mâu Bồi Nam chuyện, ta luôn hoài nghi tên này giở trò quỷ.....".

"Đừng nói nữa!" Ngô Hái khẽ quát. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn Trần Sơn Hà, kẻ không biết giữ mồm giữ miệng. Mưa Thần dùng người, từ trước đến nay đều có tính toán riêng. Gi Tỏa dùng năng lực của hãn, Trần Sơn Hà dùng lòng trung thành. Còn bản thân hãn, lại dùng sự cần cù và địa vị biểu tượng trong quân đội. Tư Mã Trạ dùng chiến lược và năng lực chuẩn bị, lại không độc quyền. Lý Duệ, một nhân vật vô cùng nguy hiểm, Mưa Thần vẫn dùng. Ngoài việc luôn kìm chế hãn bên cạnh Gi Tỏa, cũng chưa chắc không có ý định dùng hãn như một công cụ nguy hiểm trong tương lai. Nhưng những điều này há lại có thể bàn tán sau lưng?

Tẻ nhạt nửa ngày, Ngô Hái mới miễn cưỡng nói: "Không sao. Người sắp gia nhập chiến trường Châu Âu, người thấy thế nào về việc họ tham gia chiến sự lần này?"

Trần Sơn Hà lập tức hớn hờ hãn lên. Hãn tươi cười nói: "Hiệp ước quốc, những nước phương Tây đó, lần này nhất định phải mở to mắt mà nhìn

quân đội ta và đại ca Sáng Tỏ! Ta cũng xem tư liệu tổng tham mưu phát xuống. Tuyến Tây, lúc đầu công kích tác chiến, đừng nhìn Anh, Pháp hỏa lực mạnh mẽ. Nhưng cách công kích đều rất cổ xưa. Đối với việc pháo binh oanh kích chiến tuyến, bộ binh xung phong, mỗi phút tiến bao nhiêu bước đều có quy định! Không giống quân đội ta, sau chiến sự Thanh Đảo, đều được huấn luyện về chiến thuật thâm nhập. Lại có hỏa lực mạnh mẽ phối hợp, cứ chỗ nào trên chiến tuyến địch có sơ hở là chui vào. Đến lúc đó, cứ để lũ quỷ Tây Dương kia phải ngã nhào! Hiện tại trang bị một sư đoàn tinh nhuệ này, tương lai kéo lên còn khiến bọn chúng phải giật mình nữa! Ta thì lại rất lạc quan. Đại ca Sáng Tỏ đã quyết định tham gia chiến sự, chắc chắn có nắm chắc. Ta tin tưởng đại ca. Chỉ cần hấn mở ra một cái bẫy, ta sẽ có nhiều thời gian hơn... Nói thật, hiện tại cầm tiền của Hiệp ước quốc, vũ trang quân đội mạnh mẽ như vậy, cảm giác thật không tồi. Tổng thống cũng thật sự là muốn dốc lòng. Nếu không phải vậy, đến bao giờ chúng ta mới có thể thành lập một quân đội hùng mạnh như vậy? Ta nghĩ, sau chuyện Châu Âu, tổng thống cũng nên động thủ với Đông Bắc... Tiểu quỷ tử ở sống lưng đại lục, nhất định phải bị đánh gãy. Lần trước bị bọn chúng ức hiếp ở Thanh Đảo, chuyện này không thể để xảy ra lần thứ hai!"

Trần Sơn Hà nói đến kích động, làm Ngô Nhất Phàm, tiểu hài tử tên thật là Ngô Hái, tỉnh giấc. Cậu bé đưa tay, đưa chân khóc òa. Mẹ đưa trẻ vội vàng chạy ra dỗ dành. Trần Sơn Hà le lưỡi, đứng dậy cáo từ: "Niệm Tôn đại ca, chúng ta bây giờ đều đã thành gia lập nghiệp, chỉ có Sáng Tỏ vẫn cứ một mình. Tư Mã Thuần, như bà lão, còn ngày ngày đọc sách về hấn! Về phương diện này, ta phải giúp đại ca Sáng Tỏ cố gắng một chút... Chủ mẫu đến giờ vẫn chưa có con. Nếu tổng thống có con, thì nền tảng lập quốc mới vững vàng... Ta xin phép cáo từ, đến Phủ Tổng thống chờ lệnh. Có gì cần, cứ bảo ta." Nói xong, hấn tiêu sái hành lễ cáo từ, Ngô Hái tiễn hấn ra tận cổng. Quay đầu, Ngô Hái lại nghĩ đến mấy câu vô tình của Trần Sơn Hà: "...Tổng thống có con, thì nền tảng lập quốc mới vững vàng..." Tân Dân quốc, mới thoát thai từ chế độ phong kiến chuyên chế hàng ngàn năm, đến

tột cùng có bao nhiêu người vẫn vô tình hay cố ý trông cậy vào cường nhân chính trị để tiếp tục kéo dài? Còn Mưa Thần, liệu có ngăn cản được sự cám dỗ to lớn của việc kéo dài quyền lực, biến quốc gia này thành tài sản riêng của mình? Điều này, không ai biết, chỉ có Mưa Thần hiểu rõ trong lòng. Nhưng Tổng thống, ngài tuyệt đối không được phụ lòng lý tưởng cùng chúng ta khởi binh ở Thượng Hải trước kia!

Mưa Thần lúc này lại đang nói chuyện với Bạch Tư Văn và Dương Tích Tử. Nếu nói những người dưới quyền hẳn đều phụ trách một phương diện, thì ánh mắt hẳn lại chú ý toàn cục. Ngoài việc bố trí sâu hơn vào chiến sự Châu Âu, dựa vào Đại chiến Châu Âu để quật khởi, hẳn đồng thời cũng đang bố trí một cuộc chiến khác. Quốc gia không thể duy trì tiêu chuẩn quân bị này quá lâu, đặc biệt là sau khi chiến sự Châu Âu kết thúc, viện trợ bị cắt đứt. Để khôi phục lại tiêu chuẩn quân bị này, cần quốc gia phát triển kinh tế mười mấy hai mươi năm. Lợi dụng thực lực quân sự đang ở đỉnh cao, kết thúc tranh chấp ở Đông Á, hoàn toàn trục xuất thế lực địch khỏi đại lục, cải thiện tình hình an ninh quốc gia, cũng là một lựa chọn đã được cân nhắc kỹ lưỡng. Nhưng khả năng này, đồng thời đối phó với hai cuộc chiến, là một cục diện lớn, khiến hẳn phải cân trọng, như đi trên băng mỏng. Một mặt, phải ổn định tình hình trong nước - vì vậy, hẳn chọn nhượng bộ có điều kiện với nội các và nghị hội do Tổng Giáo Nhân đại diện. Lúc này, hẳn không thể chấp nhận tình hình phủ viện song phương tan vỡ. Chuyện của Đảng Tiến bộ Hòa bình lần trước, hẳn đã như đang đi trên dây. Mặt khác, phải tạo ra cục diện quốc tế có lợi nhất. Kẻ địch không phải kẻ ngốc, sẽ làm theo những gì hẳn dự tính. Làm sao để đẩy thêm một bước trên chính sách mạo hiểm của chúng, khiến cục diện phát triển theo hướng có lợi cho hẳn, đây đều là những gì hẳn đang âm thầm bố trí, và luôn lặp đi lặp lại cân nhắc. Về những vấn đề này, hẳn chỉ có thể là cô gia quả nhân. Quả thực, vì trách nhiệm nặng nề mà cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Đôi khi, cũng khó tránh khỏi có chút sợ hãi, nếu mình làm sai thì sao? Nếu hẳn mang đến cho quốc gia và dân tộc những tai họa nặng nề hơn thì sao? Nhưng rồi, hẳn lại có thể

phấn chấn tinh thần, bản thân đã đi theo lý tưởng của mình đến hiện tại, không còn đường lui. Trong thời gian ngắn nhất, đưa quốc gia lên con đường giàu mạnh. Đây là vận mệnh chọn hãn, giao cho hãn trách nhiệm! Vì thế, hãn không tiếc hi sinh tất cả. Lúc này, Mưa Thần có cảm giác thiên mệnh mãnh liệt nhất. Cũng là điều mà mỗi người thành công cuối cùng trong lịch sử đều có.

Chiến sự Châu Âu, hãn không lo lắng, Hiệp ước quốc cuối cùng rồi sẽ giành chiến thắng. Điều này, hãn không chút nghi ngờ. Còn thực lực quân sự của mình, cũng chắc chắn sẽ lớn mạnh hơn nữa theo tiến trình chiến sự. Còn một cuộc chiến khác thì sao? Chỉ cần một bố cục không cẩn thận, có lẽ sẽ bỏ lỡ cơ hội, dẫn đến việc quốc gia phải dây dưa với kẻ thù lâu dài, thực lực bị tiêu hao. Hoặc là một kết cục đáng sợ hơn, chính mình sẽ thất bại! Lúc này, có lẽ thêm một chút kiên nhẫn, thêm một chút tỉnh táo, là lựa chọn tốt nhất.

Bạch Tư Văn và Dương Tích Tử đều lặng lẽ đi theo sau Mưa Thần, nhìn hãn suy tư trong hoa viên. Đều có chút không dám phá vỡ sự yên tĩnh hiện tại. Mưa Thần hiện tại, càng ngày càng có uy nghiêm đặc biệt của người ở địa vị cao. Đặc biệt là khi nghĩ đến quyền lực lớn và danh vọng vô thượng trong tay hãn. Thần thánh hóa người này, cũng là chuyện đương nhiên. Mưa Thần hiện tại không có bạn bè, chỉ có thuộc hạ và người sùng bái. Thậm chí là kẻ phản đối. Chính là không có ai có thể hoàn toàn thổ lộ tâm tình. Cổ nhân có câu: "Đắc nhà giáo vương, đắc bạn người bá". Nhưng Mưa Thần lại một mình cố gắng đến cực điểm, lợi dụng thời đại, tạo ra cục diện vương bá! Ngay cả Dương Độ, người luôn đầy khí phách, trước mặt Mưa Thần cũng có chút cảm giác không dám thở mạnh.

Hiện tại, Quân tình Tổng cục cùng Âu Mỹ Chiến lược Nghiên cứu Hội đã bí mật liên kết, thành lập một chế độ lệ thuộc Quân tình Tổng cục, nghiệp vụ đồng thời chịu sự chỉ đạo của cả hai bên, chuyên trách tình báo

quân sự đối ngoại. Bắt đầu triển khai công tác tình báo đối ngoại của Tân Dân quốc. Khi công tác sơ bộ được triển khai, đương nhiên phải tập trung tinh lực vào những nước láng giềng phía Đông. Đây là kẻ địch thực tế nhất của Dân quốc hiện nay. Quân tình Tổng cục cung cấp những nhân viên quân sự trẻ tuổi có năng lực, còn Âu Mỹ Chiến lược Nghiên cứu Hội, vì những nguyên nhân lịch sử, lại có không ít nhân viên nghiên cứu có quan hệ sâu sắc với Nhật Bản. Hai bên kết hợp với nhau, triển khai công tác đối với Nhật Bản. Yêu cầu hiện tại của tình báo quân sự đối ngoại chỉ có mấy điểm, nắm bắt động tĩnh của quân Nhật Bản, hiểu rõ tình hình chính trị nội bộ Nhật Bản, phân hóa các phe phái chính trị phức tạp trong nước Nhật, mục đích cuối cùng là thông qua công tác tình báo quân sự đối ngoại, ảnh hưởng đến cục diện nội bộ Nhật Bản theo hướng mà Mưa Thần mong muốn, khiến họ mắc sai lầm. Đây là một công việc vô cùng gian khổ và tỉ mỉ, đôi khi còn cần một chút vận may. Nhưng Mưa Thần đã đưa ra yêu cầu, họ chỉ có thể cố gắng thực hiện.

"Nhật Bản tăng quân ở Đông Bắc đã kết thúc rồi à?" Mưa Thần đột nhiên dừng bước, nhỏ giọng hỏi.

"Bẩm Tổng thống, hiện tại, việc Nhật Bản tăng quân quy mô lớn ở Đông Bắc đã có dấu hiệu kết thúc, tại Quan Đông Châu, họ đã tái tổ chức hoàn toàn Sư đoàn 5 và Sư đoàn 2, cộng thêm một chi đội tiền trạm của Sư đoàn 7. Tại Triều Tiên là Sư đoàn 3 và Sư đoàn 10. Ngoài ra còn có Lữ đoàn độc lập Triều Tiên. Về phía Đài Loan, quân Nhật đã tăng lên hai sư đoàn là Sư đoàn 4 và Sư đoàn 17, cộng thêm Lữ đoàn hỗn hợp độc lập Đài Loan. Ít nhất hiện tại, họ chưa có ý định tăng quân nữa. Nhật Bản cũng bí mật tổ chức cuộc hành quân tham mưu Quan Đông quân vào mùa thu, việc liên lạc với các thế lực ở Đông Bắc cũng trở nên thường xuyên hơn. Đặc biệt là ở phía Bắc Mãn Châu. Hoạt động càng ngày càng mạnh. Cơ quan tình báo của họ cũng đang lấp đầy những khoảng trống mà người Nga để lại sau khi rút lui..."

Mưa Thần khẽ nói một mình: "Ở Đông Bắc mới có bốn sư đoàn rưỡi, không đủ a..." Hẳn quay người nhìn Dương Độ đang trầm tư: "Tích Tử, các người liên lạc với những chính khách thuộc phái Dân chủ lớn của Nhật Bản thế nào rồi? Liệu chúng ta có thể thâm nhập được không?"

Dương Độ bị hẳn làm cho giật mình, lắc đầu cười khố nói: "Rất khó, bọn họ dù có là phái Dân chủ đi nữa, cũng là người Nhật Bản. Mặc dù bất mãn với thể chế Sơn Huyện - Quế Thái Lang hiện tại, nhưng chúng ta muốn lôi kéo và thâm nhập cũng rất khó đạt được hiệu quả. Tuy nhiên, hiện tại, những người bất mãn với thể chế Sơn Huyện - Quế Thái Lang không chỉ có những chính khách thất thế này, mà quân đội của họ cũng không hài lòng với thể chế hiện tại. Một khi việc tăng cường quân bị được nói lỏng, ngay cả những nhân vật như Sơn Huyện cũng khó mà kiểm soát được."

Mưa Thần khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một chút ý cười, dường như tin tức này khiến hẳn rất hài lòng. Đây chính là điều hẳn mong muốn! Hẳn trầm ngâm một lát: "Tích Tử, người cứ âm thầm đối phó với những việc này, thật sự là vất vả. Tương lai sẽ giao cho người gánh vác trách nhiệm lớn hơn... Trong Nghiên cứu Hội có rất nhiều người có quan hệ sâu sắc với Nhật Bản, người xem có cách nào để đẩy họ đi thêm một bước nữa không? Để họ càng ngày càng tăng cường quân bị trên con đường đó. Ta ở đây tăng cường quân bị chỉ là yếu tố bên ngoài. Có thể lợi dụng những nguyên nhân bên trong nào của tình hình chính trị hiện tại của họ? Ta không rành lắm, nếu người có ý kiến gì hay, hãy trình lên cho ta ngay. Về kinh phí, không thành vấn đề. Bạch Cục trưởng và họ cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp."

Dương Độ ngửa mặt lên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu cười khố: "Rất khó, rất khó! Nhật Bản là một dân tộc có tính cố kết rất cao. Bất kể họ có đấu đá nội bộ thế nào, đối ngoại vẫn rất nhất trí. Ý nghĩ của Tư lệnh muốn mưu cầu ảnh hưởng đến chính sách của Nhật Bản, trừ phi chúng

ta hoàn toàn thu phục được họ, bằng không tình hình hiện tại của Nhật Bản, sẽ không có một phái thân Hoa nào xuất hiện..."

Mưa Thần cắt ngang lời hăn: "Ta không cần họ thân Hoa, ta muốn họ càng thêm lo lắng về chúng ta! Càng thêm xem chúng ta là kẻ địch!" Dương Độ nhíu mày: "Tổng thống, ý ngài là muốn Nhật Bản chủ động phát động chiến tranh? Cá nhân tôi cảm thấy, hiện tại vẫn nên duy trì hòa bình thì có lợi hơn... Theo thời gian trôi qua, với một chính phủ thống nhất, dưới sự lãnh đạo của Tổng thống, chắc chắn sẽ ngày càng cường thịnh. So sánh thực lực cũng sẽ ngày càng bất lợi cho Nhật Bản. Mười năm, hai mươi năm nữa, Nhật Bản có lẽ sẽ không còn là mối đe dọa nữa. Bất chiến tự nhiên thành, thiện chi thiện dã..."

Hăn còn muốn nói tiếp, nhưng đã bị Mưa Thần khẽ lắc đầu cắt ngang, Mưa Thần ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt xa xăm: "Một trận chiến với Nhật Bản là không thể tránh khỏi, kể từ khi Quế Thái Lang tái tổ chức nội các, sau khi họ tiêu hao quốc lực để tăng cường quân bị, thì đã như vậy. Đây là trận chiến cuối cùng cản đường phát triển của chúng ta... Ta muốn đẩy họ một tay. Chính là hy vọng trận chiến này bùng nổ vào thời điểm chúng ta mong muốn. Chứ không phải là sau khi họ đã chuẩn bị đầy đủ. Ta muốn khiến họ chủ động gây sự, nhưng lại khiến họ cảm thấy vẫn còn vội vàng. Ta đại khái chỉ có một ý nghĩ mơ hồ như vậy. Ta biết việc này rất khó, hiện tại cũng khó có chỉ thị cụ thể nào, nhưng mong các người cứ theo mạch suy nghĩ này mà triển khai công tác trước. Không được nói với bất kỳ ai, tin tức ngàn vạn không được tiết lộ ra ngoài, hiện tại vai ta gánh vác quá nặng. Có lẽ đây là một cái bẫy lớn nhất mà ta gặp phải. Làm sao có thể thao túng tốt trận chiến cuối cùng để dân tộc chúng ta quật khởi! Làm được, các người chính là công thần của quốc gia dân tộc, ngược lại..." Hăn không nói gì, chỉ xoay người lại, lạnh lùng quét mắt hai người một lượt, ánh mắt như những mũi nhọn băng giá, khiến hai người phía sau toát mồ hôi lạnh. Cuối cùng, Mưa Thần vẫn cười ôn hòa, như đang an ủi hai vị tướng tài đức lực

của mình: "Không cần quá vội, chúng ta trước tiên có thể xem những gì đang diễn ra ở Châu Âu sẽ khuấy động những cơn sóng gió gì!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Buổi sáng sáu giờ hoàn thành lần thứ hai đổi mới. Chuẩn bị chín giờ hai chương đồng thời đổi mới. Lần nữa cường điệu, không có nhảy phiếu a! Hiện tại trong hai mươi bốn giờ đặt mua rơi đến kịch liệt. Đại gia có thể nói thêm điểm hiện tại sách có thứ gì không đủ. Viết tới một trăm sáu mươi vạn chữ, nhất định xuất hiện rất nhiều khuyết điểm. Đại gia tại trong bình sách khu đưa ra, Oscar nhất định chú ý cải tiến.

Cuối cùng theo lệ lấy vé tháng, thức đêm đổi mới, đại gia cho điểm nguyệt phiếu nâng nâng thần rồi!.

Một chút dấu ấn từ thiên lô trúc – phiên bản dành riêng cho bạn .

STT 296: Chương 5: Thế giới mới - Chương 97: Tiến vào chiến...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 97: Tiến vào chiến trường

Từng loạt pháo sáng xé toạc màn đêm, chiếu rọi vùng đất vô chủ giữa hai chiến tuyến đối địch, phơi bày tất cả trong ánh sáng trắng xóa. Theo quan điểm của bọn chúng, chiến dịch chuẩn bị của Hiệp Ước Quốc chẳng hề kiêng dè. Khác hẳn với quân đội chính quy trong nước, luôn tìm mọi cách che giấu ý đồ tác chiến, cố gắng tạo ra bất ngờ lớn nhất. Nhưng đối với đám quân đội châu Âu đã quen thuộc với những trận hội chiến, lại thêm việc hai bên chiến tuyến đã định hình rõ ràng, vấn đề bất ngờ dường như không được họ coi trọng. Bộ đội tập kết theo hướng này, vũ khí hạng nặng tập trung, gần như công khai tiến hành. Ngoại trừ việc thu nhỏ quy mô quân đội, áp dụng thêm một vài biện pháp, thì những thủ đoạn lừa gạt, ngụy trang, che giấu quen thuộc của bọn chúng dường như đều không được sử dụng. Điều này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó hiểu. Chỉ riêng việc chuẩn bị hỏa lực cho chiến dịch đã tốn đến ba ngày! Hơn tám ngàn khẩu pháo đồng loạt khai hỏa, bắn ra hàng trăm vạn quả đạn! Chẳng phải là đang nói với kẻ địch rằng, chúng ta đã tập trung toàn lực để tấn công các người hay sao? Đội dự bị của địch, đương nhiên sẽ tập trung về đây!

Nhưng đồng thời, Hiệp Ước Quốc —— hay nói đúng hơn là những quốc gia công nghiệp văn minh phát triển cao độ. Họ chuẩn bị vật chất cho một trận chiến đột phá, điều mà các quốc gia phương Đông khó có thể tưởng tượng nổi. Một triệu đại quân được điều động đầu vào đây, trải qua hàng loạt khâu chuẩn bị phức tạp, tận dụng các phương tiện giao thông được tổ chức cực kỳ tốt. Tất cả đều tập kết về đây. Tại các quốc gia phương Đông,

việc tập kết một triệu quân đội trên một địa bàn nhỏ hẹp như vậy, về mặt hậu cần đã là một thảm họa. Nhưng họ lại cung ứng một cách thành thạo. Mạng lưới đường sắt dày đặc, hơn vạn chiếc xe tải quân sự, hàng vạn chiếc xe ngựa. Liên tục vận chuyển vật tư đến đây. Hàng vạn tấn quân nhu, đạn dược, lương thực, y dược, thiết bị quân sự đều được dự trữ. Các loại bộ chỉ huy lần lượt xuất hiện sau khi công binh vất vả làm việc. Giống như mạng nhện dày đặc, mạng lưới thông tin liên lạc được hoàn thiện. Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là việc họ chuẩn bị những cỗ máy chiến tranh. Trong trận chiến Liêu Hà, hai bên sử dụng hơn hai trăm khẩu pháo để pháo chiến, trong mắt quân nhân phương Đông đã là một quy mô kinh người và hùng vĩ lạ thường. Nhưng trên chiến tuyến chuẩn bị cho trận chiến này, dường như mọi vùng đất bằng phẳng thích hợp cho việc đặt trận địa pháo, đều có những cỗ máy chiến tranh bằng thép đang ngẩng đầu lên trời! Pháo cao tốc 75 ly, súng cối 87.4 ly của Anh. Pháo 100 ly của Pháp. Những khẩu pháo 105 ly từng là hỏa lực chiến lược của Trung Quốc, pháo 155 ly. Ở đây lại trở thành một thứ phổ biến nhất! Thậm chí pháo siêu trọng 279 ly, cối hạng nặng 305 ly, pháo hạng nặng 356 ly, đều xuất hiện trong đội hình pháo binh hùng vĩ này. Chỉ cần nhìn vào thân hình thép chắc chắn của chúng, có thể tưởng tượng ra uy lực khủng khiếp khi chúng đồng loạt khai hỏa! 8.200 khẩu pháo hạng nặng nhẹ, có lẽ với thực lực này, không cần phải cân nhắc đến những thủ đoạn chiến thuật xảo quyệt. Trên chiến tuyến phía Tây, hai bên cứ thế mà đánh sập lá cà. Ai có bạo lực tuyệt đối áp đảo đối phương, người đó sẽ giành chiến thắng.

Sự chuẩn bị của phe tấn công cho chiến dịch này, còn vượt xa những điều đó. Khí độc. Sau khi người Đức mở cửa Địa Ngục. Hai bên đều sử dụng loại vũ khí đáng sợ này. Nhìn những chiếc xe lửa, xe ô tô sơn hình đầu lâu bắt mắt, vận chuyển từng quả đạn có sơn màu sắc rực rỡ. Nhắc nhở mọi người rằng đây là đạn pháo hơi độc, đạn pháo khí độc. Khi những chiếc xe ngựa, xe ô tô vận chuyển khí độc đi qua, ánh mắt của mọi người đều trở nên khác lạ. Vô thức sờ lên chiếc mặt nạ phòng độc mà ai cũng mang theo.

Chiến tranh, đã ngày càng trở thành một thứ đáng sợ nhất. Trên không trung, hơn ngàn chiếc máy bay của Hiệp Ước Quốc quần thảo, bảo vệ khinh khí cầu trinh sát của họ. Tự do lượn lờ trên không trung, hoặc xâm nhập vào chiến tuyến của địch, trinh sát hoặc tiêu diệt đường tiếp tế của chúng. Trong chiến dịch tấn công quy mô lớn lần này, Tập đoàn quân số 2, 5, 6, 9, 10, 11 của Pháp, cùng với Tập đoàn quân số 1 của Anh. Dưới sự chỉ huy trực tiếp của Nguyên soái Hà Bay ở tiền tuyến, từ hai hướng A Đờ Ngồi và Hương Ba Ni, đồng thời phát động đột kích. Đối thủ của họ là Tập đoàn quân số 2, 3, 5 của Đức trên chiến tuyến phía Tây và cụm tác chiến đã chiến của Falkenhausen. Những đội quân này dưới sự chỉ huy thống nhất của Thân vương Ruprecht, Tổng tư lệnh Tập đoàn quân số 5 của Đức. Đang cuống cuồng chuẩn bị nghênh chiến.

Mà quân viễn chinh tiền trạm quân, trực thuộc Tập đoàn quân 11 của Wall, đảm nhiệm vai trò dự bị cho hai chiến tuyến. Không còn bị chia cắt sử dụng. Hai trung đội lục hàng của Trung Quốc, đều được đặt ở hướng Hương Ba Ni. Trung đội 1 của Đinh Vũ Thương, vì thực sự quá khó quản lý, đành phải tách ra thành một trung đội du kích độc lập. Trung đội 2 có phần ngoan ngoãn hơn, thì trở thành một trung đội phi hành dự bị. Vận mệnh của những quân nhân Trung Quốc này, sắp đến rồi.

Phía sau chiến tuyến Hương Ba Ni, trong một ngôi làng nhỏ của Pháp ở bờ Bắc sông Mác Ăngghen. Lúc này đã là nửa đêm. Mặc dù ngôi làng này có một cây cầu phao. Nhưng việc điều động đại quân đã sớm kết thúc. Ngoài những đoàn xe hậu cần đi qua đây không ngớt vào ban ngày. Đến đêm, nơi này dường như lại yên tĩnh như trước khi chiến tranh. Nhưng sự yên tĩnh hiếm có này, lại bị phá vỡ vào đêm đó. Một đội xe tải của Pháp, mở đèn pha, gầm rú lao vào con đường trung tâm của ngôi làng nhỏ. Phía sau dường như còn có vô số bộ binh, tiếng bước chân đều tăm tắp, tiếng vó ngựa, tiếng va chạm của các loại vũ khí. Truyền đi thật xa trong đêm yên tĩnh. Đèn của trường trấn sáng lên, cố gắng chiếu sáng toàn bộ thị trấn. Chó

cũng sửa lên. Quân đội gì mà ồn ào thế, bụi bặm ban ngày còn chưa hết, ruộng đồng bị đám lính giẫm nát, ai mà không hiểu, chiến tranh mà! Nhà ai không có con cái trong quân đội? Nhưng ồn ào náo động suốt mấy ngày nay, đến một buổi tối yên tĩnh cũng không cho người ta ngủ. Thương đế cũng không thể tước đoạt quyền lợi này của họ! Rèm cửa đều được kéo ra, lão trấn trưởng càng là què quặt một chân bị thương trong cuộc chiến tranh Phổ Pháp, đi ra xem rốt cuộc là đội quân nào.

Đoàn xe dừng lại trong làng, những chiếc xe tải tựa như những con quái vật đã chạy mệt mỏi, phát ra những tiếng thở dài nặng nề dừng lại ở trung tâm thị trấn. Bạt che phía sau toa xe được vén lên. Ấm ấm là tiếng binh lính nhảy xuống xe. Giữa một chiếc xe hơi nhỏ, cửa xe cũng mở ra, mấy sĩ quan cao cấp bước xuống. Người đi đầu hô một tiếng: “Bản đồ!” Liền có người đưa túi đồ và đèn pin tới. Mấy chiếc đèn pin đều được bật sáng, chiếu vào tấm bản đồ tỷ lệ một phần năm vạn trải trên nắp động cơ. Một người dùng tay chỉ vào điểm này trên bản đồ: “Không sai, chính là chỗ này! Hiện tại là 2 giờ sáng ngày 21 tháng 9, cuối cùng chúng ta đã đến đúng vị trí được chỉ định, cách tiền tuyến khoảng ba mươi lăm cây số. Nơi này hẳn là bộ chỉ huy của công binh tập đoàn quân đã thiết lập xong, mạng lưới thông tin liên lạc cũng hẳn là đã có sẵn. Lập tức bộ đội có thể ổn định. Sẵn sàng chờ lệnh! Má ơi, thời gian cho chúng ta thật gấp gáp. Bộ đội khẩn cấp bổ sung vũ khí đạn dược liền kéo ra tiền tuyến. Liên lạc viên còn chưa phái được mấy người, đã bắt chúng ta tác chiến dưới sự chỉ huy của người Pháp, bộ đội lần này gặp khó khăn không ít!”.

“Theo như Ryan đã trải qua khi nhận được mệnh lệnh của tập đoàn quân, ở đây chắc chắn có người của bộ tham mưu tập đoàn quân đến tiếp đón và bố trí cho quân đội ta. Người đâu? Sao một đội quân lớn như vậy đến mà chẳng có động tĩnh gì? Người Pháp vội vàng chuẩn bị đánh trận đều đã váng đầu rồi. Hay là phái liên lạc quan người Pháp của chúng ta đi tìm một chút xem sao?”

“Không cần đâu. Mới đi qua một trạm binh, hiển binh chỉ huy giao thông ven đường đều nói mười một tập đoàn quân đang triển khai ở hướng này. Mệnh lệnh nhận được cũng là như vậy. Sẽ không sai đâu. Cứ tìm mạng lưới quân sự, dùng điện thoại hỏi một chút là biết ngay.”

Những người này đều nói tiếng Trung. Binh lính tuy đều đội mũ sắt Adrian của Pháp, nhưng quân trang màu vàng, cùng với súng máy, súng trường Đức Quốc, đã nói rõ thân phận của bọn họ. Phía sau còn có quân đội liên tục không ngừng đi qua cầu phao, tiến vào nơi này. Lão trấn trưởng người Pháp cùng mấy người cầm đèn bão đều tiến lên đón, ai nấy đều bị đèn xe chói mắt đến hoa cả mắt. Phía sau, trên xe mấy vị sĩ quan liên lạc của quân viễn chinh Pháp từ tổng bộ Pháp nhảy xuống. Vừa xuống xe đã hỏi lão đầu kia: “Lão tiên sinh, ở đây có mạng lưới điện thoại quân dụng không? Trên trấn có nhân viên liên lạc quân đội không? Chúng ta đi đường rất xa, đổi tàu hỏa lại đổi ô tô, còn có mấy vạn người đi bộ chạy tới. Cần phải nhanh chóng tiến vào vị trí chỉ định của mình.”

Lão đầu tử vừa che mắt vừa mang giọng điệu không hài lòng đáp: “... Cách thị trấn hai cây số về phía trái. Mới có một trận địa mới! Ở đó có bộ chỉ huy, có nhà kho, có doanh trại, cái gì cũng có! Các người chưa từng thấy cầu phao, trước khi vào thị trấn, con đường bên trái kia không có hiển binh chỉ huy sao? Mấy người trẻ tuổi này! Đều vào trong trấn, sưởi ấm ổ chăn, nhiều quả phụ nhiệt tình như vậy... Ta cũng từng là quân nhân! Hiện tại quân nhân... Các người là đội quân gì vậy? Đến chiến trường trễ như vậy? Mấy ngày trước đại quân điều động không phải đã kết thúc rồi sao?”

Lão đầu tử vừa nói vừa cuối cùng cũng quen với ánh đèn xe tải, liền thấy dưới mũ sắt Pháp là những khuôn mặt người châu Á. Binh lính đều dính đầy bụi đất. Cầm nước ấm tưới vào trong ao giữa trấn. Tiếng nói châu Á trầm thấp vang vọng trong trấn. Hai bên đường phố càng ngày càng nhiều cư dân bị đánh thức đến xem náo nhiệt. Quả nhiên là ít đàn ông, nhiều phụ

nữ, cho dù có đàn ông, cũng đều là lão đầu tử và trẻ con. Thấy những nữ nhân Pháp mặc đồ ngủ xông ra đường, những binh lính châu Á chất phác này đều ngại ngùng tụ lại với nhau, xếp thành đội ngũ ngay ngắn, như vậy có thể ngăn cản ánh mắt hiếu kỳ và nhiệt tình của các nàng. Mấy cô gái Pháp cũng bắt đầu cười thầm, cố gắng đi kèm với tiếng cười không kiêng nể gì. Lão trấn trưởng vung tay: "... Mấy người các người mặc váy ngu ngốc! Còn chưa về nhà đi! Chồng các người ở tiền tuyến đánh trận, các người lại ở đây làm duyên làm dáng! Nếu thượng đế biết hành vi của các người, thì Địa Ngục cũng không chứa nổi các người đâu!" Rồi lại quay đầu nhìn mấy vị sĩ quan liên lạc Pháp: "Đây là người Trung Quốc? Bọn họ cũng muốn đến đánh trận? Dùng thuốc phiện tẩu hút thuốc sao?"

Sĩ quan liên lạc Pháp trẻ tuổi nhìn chằm chằm những cô gái ăn mặc không chỉnh tề, theo bản năng đáp: "Trời mới biết, họ bằng lòng đến cái Địa Ngục máu chảy này, chúng ta chẳng lẽ còn có thể ngăn cản họ sao? Ba binh lính Trung Quốc, có thể sánh ngang với một binh lính Pháp, đã là một niềm vui ngoài ý muốn rồi..."

Mấy sĩ quan tham mưu của mười một tập đoàn quân Pháp, cùng với hiến binh của tổng bộ chỉ huy giao thông, đáng lẽ phải ra đón ở đầu cầu, vội vã chạy từ trong đám người ra, vừa chạy vừa chỉnh lại quân phục, phía sau còn có nữ nhân đưa thắt lưng cho họ. Quả nhiên, họ đều tìm được rượu ngon và giường ấm trong nhà các quả phụ nhỏ ở trấn. Rời khỏi vị trí của mình. Liên lạc quan quân viễn chinh dẫn họ đến trước mặt bản đồ. Mấy người lấp bấp báo cáo với họ. Quân viễn chinh sắp tiến vào trận địa ở bên trái trấn nhỏ này, tổng bộ tập đoàn quân đã đợi họ vào vị trí chỉ định từ lâu. Gì Toại và những người khác cũng không nói nhiều với những người này, phất tay lên xe của mình. Binh sĩ Trung Quốc nhanh chóng trở lại xe của mình, đội xe bắt đầu quay đầu. Lý Duệ bên cạnh Gì Toại cười trêu chọc: "Nhiều nhân duyên chiến tranh như vậy... Chỉ mong huynh đệ chúng ta đừng gây ra những trò cười này, những nữ nhân Pháp này, cũng thật không biết xấu hổ,

nếu ở quê nhà chúng ta, thì muốn nhét vào lồng heo ngâm nước!” Gì Toại hừ một tiếng, dựa vào ghế nhắm mắt lại: “Chiến tranh... Nước Pháp chết nhiều người trẻ tuổi như vậy. Những nữ nhân này cũng phải gánh chịu sự hy sinh của cuộc chiến tranh này, nếu ở tổ quốc chúng ta, muốn phải đối mặt với sự hy sinh nặng nề như vậy, loại chiến tranh tiêu hao hết quốc lực và đàn ông trẻ tuổi của quốc gia. Cũng sẽ không có ai chế giễu họ...”

Trong ánh mắt của những nữ nhân Pháp hai bên đường phố, quân đội Trung Quốc chậm rãi tiến vào trận địa của mình. Các binh sĩ đều tò mò nhìn mọi thứ trong thị trấn nhỏ này. Những chuyện ở đây, họ không thể hiểu được. Cũng không thể lý giải. Nhưng trong những khuôn mặt tiêu tụy của những người phụ nữ, họ dường như cũng đọc được những tai nạn mà một dân tộc đang gặp phải. Mà họ cũng biết, họ đến đây. Chiến đấu ở xứ người, chính là để tránh cho tổ quốc mình, gặp phải những tai nạn tương tự. Cuộc chiến của họ, sắp bắt đầu.

Quân viễn chinh đến vị trí tác chiến của mình sớm sáu giờ. Khiến mười một tập đoàn quân và thậm chí cả tổng bộ Pháp đều phải nhìn họ bằng con mắt khác. Ở phía sau là chiến dịch này, tuyến giao thông đã dốc toàn lực tạo ra hỗn loạn. Một đội quân nước ngoài không thông thạo ngôn ngữ như vậy, trong quá trình một mình tiến vào, lại có thể vượt qua sự hỗn loạn này và đến sớm như vậy. Khả năng nắm bắt của sĩ quan đoàn đối với quân đội là rất chắc chắn. Khả năng giải quyết vấn đề của họ cũng rất phi thường. Quân đội đến vị trí tác chiến, lập tức bắt đầu tiếp tế vật tư chiến trường. Kiểm tra vũ khí đạn dược, kiểm tra mặt nạ phòng độc, cấp phát khẩu phần ăn khẩn cấp, điều chỉnh bố trí quân đội. Từng bản đồ tác chiến tuyệt mật được phát cho sĩ quan tác chiến. Sĩ quan tham mưu mười một tập đoàn quân tổ chức các cuộc họp giải thích tình hình. Gì Toại và Lý Duệ tham gia các cuộc họp trước khi chiến đấu của mười một tập đoàn quân. Khẩn cấp tiếp nhận nhiệm vụ, tìm hiểu tình hình. Cuộc tấn công sẽ bắt đầu vào ngày hai mươi lăm tháng chín. Tuyến một sẽ dốc toàn lực tiến hành đột kích. Theo kinh

nghiệm trước đây, thời gian quân dự bị tham gia chiến sự thường nhanh hơn rất nhiều so với kế hoạch. Mà thời gian dành cho họ cũng không còn nhiều. Gì Toại và Lý Duệ sau khi thương lượng, đã tổ chức kế hoạch cho đội quân đầu tiên tham gia chiến sự, đó là một đoàn công binh chiến đấu trực thuộc tiền trạm quân tổng bộ và một đoàn bộ binh thuộc sư đoàn một An Đức, hợp thành một chi đội tăng cường. Làm tiên phong tấn công. Họ cũng không định sử dụng toàn bộ quân đội, dùng mạng người lấp ra một lỗ hổng. Trên chiến trường này, họ cũng muốn thử nghiệm chiến thuật tấn công đột kích thâm nhập của bộ binh, xem có hiệu quả ở tuyến tây châu Âu hay không! Lần chiến sự này, vẫn phải cố gắng làm theo phương thức tác chiến của ta là chính. Từ trên xuống dưới, chi đội này đến Pháp từ trước đến nay vẫn luôn tiến hành huấn luyện không ngừng. Dưới ánh mắt hoài nghi của quân đội các quốc gia hiệp ước, tiến hành mọi công tác chuẩn bị chiến đấu. Trên dưới đều kích động. Chuẩn bị trở tài. Họ đến châu Âu, ngoài việc hoàn thành sứ mệnh do Mưa Thần giao phó, còn có khát vọng chứng minh mãnh liệt của mình! Người Trung Quốc đến một nơi xa lạ, sợ nhất là bị người ngoài coi thường. Họ cũng như vậy. Bao gồm cả Gì Toại, đều đang trong một tâm thái kích động chờ đợi ngày hai mươi lăm tháng chín hôm nay đến. Họ sẽ khai hỏa, phát súng đầu tiên của quân đội Trung Quốc ở châu Âu.

Đinh Vũ Thương trên máy bay nhìn xuống, làm một thủ thế. Ba chiếc máy bay của bọn hắn, ở độ cao hai ngàn thước Anh, đã xâm nhập chiến tuyến nước Đức mấy chục cây số. Bay qua con đường, đã thấy lãnh thổ Pháp, ngoài những cánh rừng, hồ nước và đồng ruộng nhỏ, chỉ còn chiến hào. Những chiến hào này tạo thành một vòng thâm nhập sâu. Vài trận địa pháo binh được ngụy trang kín đáo rải rác. Uốn lượn trong đó là những con đường cái gấp rút, thỉnh thoảng có đoàn xe ô tô và xe ngựa di chuyển. So với sự chuẩn bị rầm rộ của Pháp, nơi đây được coi là yên tĩnh. Dường như người Đức hoàn toàn không biết người Pháp đang chuẩn bị tấn công. Chính vì sự yên tĩnh này, Đinh Vũ Thương trên trời cao mới cảm thấy bất an. Người Đức là những quân nhân ưu tú, sĩ quan của họ còn xuất sắc hơn.

Chẳng lẽ họ đã giăng sẵn một cái bẫy tử vong cho cả trăm vạn quân đội đối phương? Nghĩ đến mấy vạn huynh đệ của mình sắp tham gia trận chiến này, hẳn cảm thấy mọi chuyện không lạc quan như người Pháp nói. Trung đội của bọn hắn, trong số mười mấy trung đội ở tiền tuyến, là những người bay nhiều nhất trước khi chiến đấu. Hơn nữa, họ đều là những kẻ liều lĩnh xâm nhập chiến tuyến địch. Với đồng đội Pháp, trung đội của họ là những "tên điên" không biết mệt mỏi. Thượng đế còn thấy vui hơn cả trên giường của phụ nữ. Trinh sát, tấn công khinh khí cầu địch, truy tìm máy bay địch trên không, thỉnh thoảng tiện tay bắn phá một vài đoàn xe địch. Mỗi ngày nay, trên máy bay của hắn lại có thêm một dấu hiệu hồng tâm, là chiếc máy bay trinh sát hải âu lớn xui xẻo của Đức. Nhưng hắn vẫn chưa hài lòng, không biết máy bay Đức đang ở đâu trên bầu trời này.

Hai đồng đội nhìn động tác tay của hắn, tưởng hắn muốn lao xuống bắn phá đoàn xe ngựa. Trung úy Lá Độc Ảnh nhún vai, lộ vẻ chán nản. Lá Độc Ảnh hiện tại cũng có một thành tích chiến đấu tốt. Đinh Vũ Thương thấy Lá Độc Ảnh hiểu lầm ý mình, càng dùng sức chỉ xuống. Nơi đó có một trận địa pháo hạng nặng mới của Đức! Trong rừng cây nhỏ, trên mặt đất có mấy vết bánh xe vừa rộng vừa sâu. Rõ ràng là dấu vết của siêu trọng pháo. Vài tán cây trong rừng cũng có vẻ kỳ quái, có thể vươn ra nòng pháo dài, rõ ràng là pháo hải quân hạng nặng của Đức đã được cải tiến thành pháo tầm xa! Đinh Vũ Thương cúi đầu chuẩn bị ghi lại phát hiện này trên bản đồ. Bỗng nhiên theo bản năng cảm thấy bất an. Quay đầu nhìn lại, đã thấy mấy chiếc máy bay từ tầng mây ở độ cao ba ngàn thước Anh lao ra, hướng về phía họ! Cách họ nhiều nhất chỉ năm sáu trăm thước! Gần như là bay ngay trên đầu họ! Dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cũng nhận ra những máy bay này là loại hình chưa từng thấy ở tiền tuyến, đều là những chiếc máy bay một cánh nhanh nhẹn! Chử thập sắt trên máy bay thật bắt mắt, cũng thật dữ tợn! Đinh Vũ Thương điên cuồng lắc cánh, hai đồng đội của hắn cũng chú ý đến tình huống phía sau. Lúc này, bọn họ chính là bia sống cho đối phương. Chỉ có lao xuống lấy tốc độ, sau đó lợi dụng khả năng xoay sở ưu việt của chiếc

Mạc Lan, cố gắng căn đuôi địch! Hơn nữa, máy bay Đức không có súng máy hàng không đồng nhất với đầu máy bay, họ vẫn còn cơ hội!

Ba chiếc máy bay đều nghiêng mình lượn xuống. Máy bay Đức cũng gào thét bám sát theo. Biên đội tản ra chuẩn bị không chiến. Tốc độ của máy bay Đức thật không chậm! Tốc độ lao xuống dường như còn nhanh hơn cả họ. Vậy thì thử xem tài xoay sở của mọi người! Đinh Vũ Thương nghiêng răng nghiêng lợi điều khiển cần lái, chiếc khăn lụa của cô gái Pháp tưng trên cổ bay phất phới. Máy bay Mạc Lan gầm rú lộn trái lộn phải. Nhanh chóng đánh vòng, cố gắng vây lấy hai chiếc máy bay Đức phía sau, adrenaline trong người dâng trào. Khiến tinh thần hăng càng thêm phấn chấn. Hai chiếc máy bay dưới quyền cũng theo đội hình, lúc lắc muốn cắt vào phía sau máy bay Đức. Vài chiếc máy bay Đức này dường như không có khả năng xoay sở, đã để Đinh Vũ Thương giành lại một chút góc độ. Đang chuẩn bị cố gắng hơn nữa, đã thấy đầu máy bay Đức, đột nhiên phun ra hai ngọn lửa màu cam! Bọn chúng cũng có súng máy gắn trong cánh quạt! Đây là những tay chơi mới, những kẻ mạnh của Đức!

Thật ngại quá, việc phác thảo tình tiết mới khiến Oscar tốn quá nhiều thời gian, gần đây sức khỏe cũng không tốt. Vô cùng vô cùng xin lỗi.

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

STT 297: Chương 5: Thế giới mới - Chương 98: Núi lửa

Nguồn: thiên lôi trúc(bản nâng cao dành cho người sành đọc).

Chương 5: Thế giới mới - Chương 98: Núi lửa

Gió rít gào xen lẫn tiếng gầm gừ của động cơ, khói dầu từ cổ máy phụt vào mặt Đinh Vũ Thương. Nhưng lúc này, hẳn chẳng thể nào tận hưởng cái cảm giác tốc độ cao ấy. Bởi vì, bảy khẩu súng máy 92 ly đạn xé gió lướt qua bên cạnh hẳn! Chiếc máy bay Đức này rõ ràng là một tay lão luyện, nó không thềm bận tâm việc bám đuôi, mà trực tiếp thay đổi góc độ để xả đạn vào hẳn! Một sợi dây cáp giữa cánh bị bắn đứt, lớp da phủ cánh bị xé toạc thành vài lỗ thủng, thậm chí có vài viên đạn còn sượt qua mặt hẳn! Hẳn chưa từng cảm thấy Tử thần lại gần mình đến thế. Hai chiếc máy bay còn lại cũng bị chiếc máy bay Đức bám đuôi, súng máy của địch gầm gừ phun lửa. Bọn phi công Đức này, chắc chắn là tinh nhuệ của đội du kích địch, đã sớm phục kích trên mây, nhắm vào ba chiếc máy bay của bọn hẳn! Tình thế ngặt nghèo lại khơi dậy ý chí chiến đấu của Đinh Vũ Thương, hẳn nghiêng rằng điều khiển máy bay. Bản thân không thể để bị bắn rơi ở đây. Đừng nói hẳn là một vương bài kiêu ngạo, nơi này là chiến tuyến của quân Đức, không chết cũng phải làm tù binh. Còn có cô nàng Pháp đang chờ hẳn nữa! Phải làm sao để thoát khỏi tên này đây? Liều mạng thôi!

Động cơ của chiếc máy bay Tác Ngồi Ni Ai bị hẳn đẩy hết ga, nó gầm lên một tiếng trung thực, hẳn dùng sức kéo cần điều khiển về phía sau. Máy bay đột ngột hất đầu, thẳng đứng lao lên. Góc độ lên cao lớn đến mức, chỉ cần sơ sẩy một chút là rơi vào vòng xoáy nguy hiểm. Hơn nữa, làm vậy

chẳng khác nào phơi bày cả chiếc máy bay dưới họng súng của quân Đức! Quân Đức lúc đầu chỉ đảo đầu cơ, thay đổi góc độ chờ cơ hội xả đạn. Thình thoảng bắn vài loạt đạn ngắn để quấy rối hướng bay của hắc. Không ngờ tên trước mặt lại đột ngột kéo đầu máy bay lên cao như vậy! Trong lúc xoay trở, hắc lại thực hiện một động tác nguy hiểm đến kỹ thuật máy bay. Nhìn chiếc máy bay được sơn màu sắc sặc sỡ, đuôi máy bay còn có vài chữ viết kỳ quái, hắc vô thức cũng nâng đầu máy bay lên, bắn liên tục, nhưng phần lớn đạn đều vẽ thành vòng cung rơi xuống đồng ruộng xanh biếc. Chỉ có vài viên chui vào thân máy bay đối phương, nhưng dường như không hề ảnh hưởng đến sự nhanh nhẹn của đối thủ. Nó đã vượt xa trí tưởng tượng, thoát cái đã thoát khỏi tầm ngắm của hắc. Viên phi công Đức mang kính gió hoảng hốt đảo mắt, khi hắc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng chiếc máy bay đối phương lướt qua trên đầu. Nếu gã phi công Đức này có khả năng tiên tri, chắc hẳn gã sẽ hét lên: "Ân mạch man xoay tròn!" Lão Tác Ngồi Ni Ai lại dám thực hiện động tác siêu đẳng như vậy trong tình huống này!

Áp lực G đè ép khiến Đinh Vũ Thương hoa mắt. Động tác này là thứ mà vị thiếu tá đã khổ luyện không ít lần. Nếu thành công, hắc sẽ có thể tận dụng vị trí để phản công, bám đuôi địch! Trên không trung, hắc nghiêng rằng, từ trên cao thực hiện một vòng lộn nhào 8 chữ. Bên cạnh, hắc bám vào chiếc máy bay Đức vẫn chưa biết chuyện gì. Thiên tài xạ thủ đều có một loại thiên phú bẩm sinh, có thể điều chỉnh góc bắn từ xa. Mà Đinh Vũ Thương may mắn sở hữu thiên phú này. Máu từ đỉnh đầu hắc chảy xuống, tầm nhìn dần rõ ràng. Súng máy của chiếc máy bay Tác Ngồi Ni Ai lập tức phun lửa, tiếng đạn va vào đầu máy bay bị lệch hướng nghe thật chói tai. Trong thời gian ngắn ngủi ấy, Đinh Vũ Thương đã điều chỉnh góc độ, tính toán kỹ lưỡng. Đạn dày đặc bao phủ nửa trước chiếc máy bay Đức kiểu mới xa lạ! Lập tức động cơ máy bay Đức đã bị bắn nát, khói đen bốc lên, mảnh gỗ vụn và mảnh đạn bay tứ tung. Viên phi công Đức xui xẻo cũng trúng vài phát đạn vào vai, khiến thân thể gã giật nảy trong buồng lái. Máy bay lập tức mất kiểm soát, chao đảo trên không trung. Nhìn thấy rõ là sắp cầm đầu

xuống. Chiếc máy bay kiều ngạo của Đinh Vũ Thương lướt qua bên cạnh. Hai phi công nhìn nhau. Tên phi công Đức tóc vàng còn cần khăn quàng cổ để bịt miệng vết thương. Đinh Vũ Thương lịch sự chào hắt một cái, ý bảo hắt tự cầu phúc. Sau đó, hắt đẩy đầu máy bay về phía hai đồng đội vẫn đang bị địch truy sát. Chiến thắng thứ bảy của hắt!

Hai phi công còn lại có vẻ chật vật hơn nhiều. Nhưng ba chiếc máy bay Đức truy đuổi dường như không mạnh bằng đối thủ mà Đinh Vũ Thương vừa gặp. Chiếc máy bay "Lá Độc Ảnh" đã bốc khói, xem ra động cơ bị hỏng. Viên trung úy Lưu Quân đang tả xung hữu đột, thu hút sự chú ý của địch. Ba chiếc máy bay Đức mãi mê truy đuổi, hoàn toàn không để ý đến Đinh Vũ Thương đã lao đến sau lưng chúng, đầu máy bay phun lửa dữ dội. Lập tức xé toạc nửa cánh trái của một chiếc máy bay Đức, nó xoay vòng rồi cắm đầu xuống đất. Hai chiếc máy bay Đức còn lại sợ hãi tản ra. Lại phát hiện máy bay của đội trưởng phân đội cũng đang bốc khói đen và hạ cánh khẩn cấp. Chúng hoảng loạn như ruồi không đầu, tìm cách lao xuống để thoát khỏi chiến trường. Đinh Vũ Thương nhìn chiếc máy bay "Lá Độc Ảnh", tên tiểu tử mặt mày đen nhẻm cười khố với Đinh Vũ Thương và ra hiệu. Cố gắng điều khiển máy bay hạ cánh khẩn cấp. Ý là đừng quan tâm đến hắt.

Đinh Vũ Thương khề cằn rằng, ra hiệu cho Lưu Quân, hai chiếc máy bay đuổi theo máy bay Đức đang bỏ chạy. Hắt thỉnh thoảng quay đầu nhìn chiếc "Lá Độc Ảnh" đang chao đảo. Chiếc máy bay của hắt hoàn toàn không thể cứu vãn. Hai người truy kích, hợp lực bắn rơi một chiếc máy bay Đức, phi công của chúng đã chết trên không trung. Máy bay cắm đầu xuống, nổ tung trên mặt đất, tóe ra một vệt lửa đỏ thẫm. Trong trận không chiến này, nếu không có Đinh Vũ Thương kịp thời bắn rơi chiếc máy bay Đức bám đuôi mình, e rằng cả ba người đã tan xác! Chiếc máy bay Đức còn lại bám sát mặt đất, trốn thoát chỉ còn là cái bóng. Trên đường lớn, đoàn xe vận tải bị hai chiếc máy bay Trung Quốc tập kích, gây ra một trận hỗn loạn.

Người đánh xe vội vàng điều khiển ngựa chạy vào rừng. Vài tên lính Đức tháo súng, nổ súng về phía bầu trời. Còn có một chiếc máy bay Trung Quốc đang hạ cánh khẩn cấp ở xa, vài tên lính Đức đã la hét chạy về phía đó. Đinh Vũ Thương hạ thấp đầu máy bay, quét một đường để chúng nằm xuống tránh đạn. Sau đó, hắt ra hiệu cho Lưu Quân. "Ta xuống dưới, người ở trên yểm hộ!"

"Lá Độc Ảnh" rơi xuống một bãi cỏ bằng phẳng, không xa khu rừng nhỏ. Máy bay của hắn nhảy nhót trên mặt đất, xóc nảy mấy bước rồi nghiêng hẳn. Ngọn lửa đã bùng lên từ đầu máy bay. "Lá Độc Ảnh" chặt vật nhảy ra khỏi máy bay. Sau đó, hắn thấy một bóng đen lướt qua trên không trung, ngẩng đầu nhìn lên! Lại là máy bay của Đinh Vũ Thương cũng đang chao đảo muốn hạ xuống! "Lá Độc Ảnh" điên cuồng vẫy tay về phía Đinh Vũ Thương trên không trung, hét lớn: "Mau kéo lên! Không thấy lính Đức trong rừng nhỏ sao?" Nhưng tiếng hét của vị trung úy này không có chút tác dụng nào với vị thiếu tá đội trưởng của họ. Đinh Vũ Thương nhếch miệng, loay hoay điều khiển máy bay chậm lại, máy bay của Lưu Quân ở trên áp chế bộ binh địch, một vài tên muốn liều mạng xông lên bị bắn. Nhưng trong rừng nhỏ, lính Đức hét lớn, dùng súng trường bắn về phía này. Đạn lác sừ sừ lướt qua hai người. "Lá Độc Ảnh" vội vàng nằm xuống đất, trong lòng mắng đội trưởng của họ là đồ ngốc. Lúc này còn làm anh hùng làm gì! Hắn còn quan trọng hơn mình nhiều!

Đang hùng hổ nằm rạp dưới đất thì bỗng nhiên cảm thấy sau lưng bị người đá một cước. Kế đó là giọng tiếng Trung Quốc quen thuộc: "Tiểu tử người nằm bò ở đây làm gì? Tưởng mình nằm sấp là cô nàng nước Pháp chắc?" Diệp Độc Ảnh ngẩng đầu nhìn, đã thấy Đinh Vũ Thương ung dung đứng đó. Mặt mày hắn lấm lem khói dầu, lại còn vênh váo tự cho mình đẹp trai nhất, ngậm một điếu xì gà chưa châm lửa. Trên tay hắn còn kẹp một khẩu súng lục ổ quay Khoa Nhĩ Đặc, áp chế bình bảo hiểm của Mỹ, dán vào miệng mình. Đạn bay vèo vèo lướt qua bên cạnh hắn, thế mà hắn chẳng hề

nhúc nhích. Hắn khinh khỉnh nhìn đám thủ hạ của mình. Diệp Độc Ảnh bị hắn xách lên, nghênh ngang đi về phía chiếc máy bay của hắn đang đỗ, đạn súng trường bắn vào máy bay của Đinh Vũ Thương rung lên đùng đùng. Hắn mặc kệ, nhét Diệp Độc Ảnh vào khoang điều khiển. Chuẩn bị tự mình trèo lên thì dường như chợt nhớ ra điều gì, hắn chạy đến chiếc máy bay đang bốc cháy của Diệp Độc Ảnh, rồi châm lửa xì gà. Lần này thì khổ thân Diệp Úy, co rúm trong khoang thuyền. Đạn vẫn không ngừng xẹt qua trên đầu hắn! Lại còn một phát đạn lạc rơi vào khoang hành khách, nóng rực chui vào cổ hắn, dọa hắn nhảy dựng. Diệp Úy sau này viết trong cuốn "Thượng Đế là tay lái phụ" mà nghiêng răng nghiêng lợi nói: "... Lúc ấy ta hoàn toàn không có cảm tạ Đinh Vũ Thương xuống cứu ta, vào lúc đó. Súng trường của quân Đức trong rừng cây nhỏ đánh nhau thành một đoàn, trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ. Đinh Vũ Thương tên kia là hỗn trưởng, lại còn là thằng điên!"

Cuối cùng, chiếc máy bay riêng mang màu sắc diêm lệ của Đinh Vũ Thương cũng hoạt động, lanh lẹ cất cánh trên đồng cỏ. Trong khoang thuyền nhét hai người cứ thế bay lên, trên không trung lắc cánh, như muốn từ biệt quân Đức. Kế đó, hai chiếc máy bay gầm rú hướng chiến tuyến của mình bay đi. Trận không chiến đầy kịch tính này cứ thế kết thúc. Chỉ là khi trở về căn cứ, vị chủ nhiệm phụ trách thống kê chiến tích của căn cứ thế nào cũng không tin vào lời kể của mấy người. Chuyện này quá hài hước! Mãi đến khi tù binh Đức xác nhận, chiến tích của thiếu tá Đinh mới tăng thêm hai chiếc máy bay Đức. Sau trận không chiến này, một tín hiệu nguy hiểm khác lộ ra, đó là quân Đức đã bắt đầu di chuyển lực lượng không quân của họ đến chiến trường A-đồ-ngôi —— chiến trường Ba-ni! Hơn nữa, quân Đức không còn dùng những chiếc máy bay hải âu lớn cũ kỹ nữa. Focker rốt cục chính thức bước vào chiến trường. Loại máy bay ưu tú do nhà thiết kế mới thiết kế này, nhất định sẽ mang đến tai họa Focker cho lực lượng không quân của Hiệp ước quốc. Tất cả những điều này, chỉ mới bắt đầu mà thôi.

(Sự xuất hiện của máy bay Focker có chút khác biệt so với lịch sử, vì đây chỉ là không gian song song, mong rằng người đọc cười một tiếng)

Thời gian cuối cùng cũng đến ngày hai mươi lăm tháng chín, rạng sáng. Tại chiến tuyến phía tây, trên khối đột xuất này, hơn một triệu quân nhân vũ trang tận răng của hai bên đều nắm chặt vũ khí trong tay, chờ đợi cuộc tấn công bắt đầu. Người Pháp và người Anh, cùng với người Trung Quốc mới bước vào chiến trường, đều quyết tâm lớn nhất để chuẩn bị đột phá. Quân Đức thì mang theo sự tự tin vào lực lượng quân sự của mình, cùng với cảm giác ưu việt về khả năng chiến đấu, khẩn trương chờ đợi địch nhân đột kích. Bọn chúng không nghi ngờ gì về việc có thể đánh lui quân đội Hiệp ước quốc, nhưng lại có cảm giác vô cùng bất định về việc trận chiến tranh này sẽ kết thúc như thế nào. Hiện tại, chính là Trung - Âu hai nước đang đối đầu với toàn bộ châu Âu, thậm chí cả châu Á cũng đã tham gia chiến trường. Đến khi châu Mỹ tham chiến, thì cái đế quốc thứ hai do William đại đế và Bismarck lão Mao tự tay sáng lập này sẽ gặp phải vận mệnh gì?

Trên chiến tuyến dài đến hàng chục cây số, vô số đạn tín hiệu gần như đồng thời bay lên trời. Các loại màu sắc khác nhau, đó là mệnh lệnh cho pháo binh phía sau bắt đầu xạ kích. Các loại trinh sát đã cung cấp đầy đủ thông tin về công sự phòng ngự của địch cho pháo binh. Chỉ riêng công sự phòng ngự tiền tuyến của chúng, đã có chướng ngại vật và lưới thép rộng đến năm trăm mét trở lên, cùng với các bãi mìn dày đặc. Chiến hào công sự vừa sâu vừa dài, đều có mái che kiên cố. Súng máy bắn ra như mưa. Còn có cả công nhân hỏa lực chiến hào vĩnh viễn chuẩn bị. Ở một số khu vực, công sự phòng ngự sâu đến ba tầng dưới lòng đất, đã được xây dựng thành cứ điểm. Để xé nát phòng tuyến kiên cố như vậy, Hiệp ước quốc đã chuẩn bị hỏa lực pháo binh mạnh nhất từ trước đến nay. Vào thời khắc này, chúng đồng thời bắt đầu gầm thét, bằng uy lực cao nhất mà Thượng Đế có thể ban cho loài người.

Toàn bộ chiến tuyến bắt đầu lóe lên những ánh lửa màu cam lớn nhỏ, sau đó là những tiếng nổ rung trời. Người trên mặt đất tựa như đứng ở trung tâm động đất. Hơn 8.200 khẩu pháo đều phun ra ánh lửa, theo tọa độ đã định sẵn, bắn đạn pháo ra. Nếu nhìn từ trên không xuống, sẽ cảm thấy như một dòng sông nham thạch rộng hàng chục cây số đang cuồn cuộn chảy về phía đối diện. Thế giới ở đây chỉ còn lại hai chữ: giết chóc. Loài người đang dùng nền văn minh do chính mình tạo ra để hủy diệt lẫn nhau. Bất kỳ ai trước kỳ tích vĩ đại mà loài người tạo ra, đều chỉ có thể cảm nhận được sự nhỏ bé và vô nghĩa của cá nhân. Tiếng pháo nổ vang như gió, càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng hung hãn. Mặt đất rung chuyển dữ dội, dường như không thể chịu đựng nổi gánh nặng. Chiến tuyến của quân Đức bộc phát ra những điểm nổ lớn nhỏ, khói bụi lẫn ánh lửa phun thẳng lên trời đêm. Khói đặc che khuất ánh trăng và tinh quang, dường như không muốn để thần linh nhìn thấy con cháu của Adam và Eva đang chém giết lẫn nhau. Đây là màn thể hiện hỏa lực mãnh liệt nhất trong lịch sử, và cũng sẽ không bao giờ bị mai một.

Kỹ thuật bắn pháo, trải qua chiến tranh tôi luyện, đã ngày càng thành thục. Pháo binh tuyến đầu xạ kích vào chiến hào của đối phương, pháo bắn nhanh và lựu pháo hạng nặng thì quét sạch lưới thép và bãi mìn. Mặt khác, về phía Hiệp ước quốc, còn chuẩn bị pháo binh mạnh mẽ và pháo hạng nặng để tạo thành các cụm pháo, đánh sâu vào đội hình quân Đức, áp chế hỏa lực phản kích của đối phương. Những khẩu pháo siêu trọng càng lớn thì bắn vào công sự kiên cố, những vụ nổ của chúng đều như trời long đất lở. Những công sự kiên cố được xây bằng xi măng cốt thép, dưới loại uy lực này cũng chỉ như giấy. Chỉ cần bị trúng, sẽ nổ tan thành mảnh vỡ. Phía trước còn có quan sát viên, lợi dụng thời gian sương mù chưa tan hết, sửa đổi tọa độ xạ kích. Đạn pháo hiện tại cũng có nhiều loại hơn. Ngoài đạn nổ mạnh truyền thống, đạn chùm, còn có đạn nổ chậm để phá hủy bãi mìn trên diện rộng. Đầu đạn nhọn, tầm xa bị gây nhẹ. Còn có những loại rơi xuống đất chỉ có tiếng nổ trầm đục, chỉ có thể phun ra những làn khói độc khí độc.

Rất nhanh, các quan sát viên đã không còn việc gì để làm. Khói đặc đã hoàn toàn che khuất chiến tuyến của quân Đức. Từng cụm pháo hoàn toàn dựa theo tọa độ mục tiêu đã định trước mà bắn phá. Đầu tiên là bắn nhanh mãnh liệt. Sau khi bắn hết hai cơ sở đạn pháo, chúng lần lượt dừng lại, chờ khói bụi tan hết, đồng thời làm nguội nòng pháo. Sau đó quan sát hiệu quả xạ kích. Căn cứ vào báo cáo của quan sát viên tiền tuyến, tiến hành bắn bổ sung chậm rãi, phá hủy các chương ngại vật và công sự còn sót lại. Sau đó lại là xạ kích hiệu quả nhanh chóng. Kiểu pháo kích này, muốn duy trì liên tục ba ngày! Bắn ra mấy triệu phát đạn pháo!

Phía sau là đội vận chuyển. Người hô ngựa hí, từng trận địa pháo binh chuyển vận đạn dược. Lần này chiến dịch vừa mới bắt đầu, bọn họ là đội quân vất vả nhất. Mười vạn tấn đạn dược cần được bổ sung, chưa kể đến bộ binh bắt đầu công kích về sau cần nhiều đạn dược hơn nữa! Dưới hỏa lực mãnh liệt như vậy, khiến cho bộ binh của quân Hiệp ước quốc, những kẻ vẫn luôn chờ đợi, cũng hoài nghi liệu quân Đức ở chiến địa đối diện còn sống sót hay không. Nếu hỏa lực này giáng xuống đầu bọn họ, thì đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng quan binh của quân Hiệp ước quốc quả thực đã đánh giá thấp sự kiên cường của con người. Mặc dù chiến trường bây giờ, đối với người Đức mà nói là địa ngục trần gian. Nhưng dưới sự oanh kích dữ dội, bọn họ vẫn khổ sở chịu đựng trong những hầm pháo. Hầm pháo nhỏ bé tựa như những nấm mồ. Chúng run rẩy kịch liệt. Không ít lính Đức dựa vào vách tường mà chết. Có những hầm pháo của lính Đức bị trúng đạn trực tiếp, cứ thế mà bị chôn vùi. Ngoài khói lửa và mảnh đạn nóng rực, còn có khí độc nồng nặc trong chiến hào. Mỗi lính Đức đều đeo mặt nạ phòng độc, chịu đựng nỗi sợ hãi, ngạt thở, chấn động và cái chết. Bọn họ sớm biết quân Hiệp ước quốc sẽ phát động cuộc tấn công lớn này. Nhưng chỉ khi lâm vào cảnh này, mới biết cuộc tấn công này đáng sợ đến nhường nào! Càng khiến người ta tuyệt vọng hơn là, bọn họ không nhìn thấy ngày cuối cùng, có lẽ chỉ có cái chết

mới kết thúc tất cả! Nhưng bọn họ vẫn kiên trì. Đối với họ, thất bại cũng là điều không thể chấp nhận. Sự kiện rung chuyển ở châu Âu lần này, chính là cuộc chém giết vận mệnh giữa mấy dân tộc chủ chốt. Mấy chục năm tích lũy ân oán, tranh đoạt thế giới, tranh đoạt bá quyền châu Âu, vào giờ khắc này đã đến lúc tổng kết. Thời đại hoàng kim của châu Âu, ngay trong tiếng pháo mãnh liệt này mà kết thúc. Châu Âu đã mất đi một thế hệ thanh niên, cũng đánh mất những năm tháng tươi đẹp nhất của họ. Tiếng pháo, chính là hồi chuông báo hiệu một thời đại đã qua, đồng thời báo trước sự ra đời của một thời đại không thuộc về châu Âu.

Tiếng pháo vẫn gầm thét.

Gì Toại và Lý Duệ đứng trên một gò đất cao, dùng ống nhòm quan sát ánh lửa đang cuộn cuộn trước mắt. Cách không xa, cái trấn nhỏ của Pháp, tháp chuông cũng phát ra tiếng vọng âm âm trong hỏa lực dữ dội này. Khói lửa từ chiến tuyến phía trước thổi đến đây, trong mùi thuốc súng nồng nặc, mơ hồ còn có mùi thối của khí độc. Đương nhiên, đây có lẽ là cảm giác của hai người. Cảnh tượng này, đối với quân nhân Trung Quốc mà nói, thật sự quá chấn động. Hai vị tham mưu đứng bên cạnh đều giơ ống nhòm, vẻ mặt tái nhợt, hé miệng, nhìn cảnh tượng núi lửa phun trào ở tiền tuyến.

Nửa ngày sau, Gì Toại mới hạ ống nhòm xuống, lớn tiếng hô với Lý Duệ: "Chúng ta không thể đánh kiểu này! May mắn là cuộc chiến này xảy ra ở châu Âu!" Tiếng pháo âm ỉ đã xé rách giọng nói của hắn. Lý Duệ quay đầu nhìn Gì Toại, cười khổ nói: "Người nghĩ thế nào? Kiểu pháo kích này còn phải duy trì liên tục ba ngày! Người thấy đánh như vậy ba ngày, tiêu hao hết số đạn dược dự trữ của quốc gia chúng ta trong gần một năm, có hiệu quả không? Các huynh đệ nhìn thấy cảnh tượng này, còn có dũng khí tác chiến không?"

Gì Toại nhíu mày, trầm ngâm nói: "Ba ngày... Thật sự quá lâu. Nếu là ta, sẽ lợi dụng sự bất ngờ của pháo kích trong ngày. Chỉ cần có thể đánh ra vài

con đường cho bộ binh thâm nhập tấn công, nên phát động tiến công. Ba ngày pháo kích chuẩn bị chẳng phải là để quân Đức chuẩn bị sẵn sàng đội dự bị sao? Các huynh đệ, ta không lo lắng, người Anh và người Pháp có thể phát động công kích trong trận chiến này, chúng ta cũng có thể! Có hỏa lực này trợ giúp, đối với các huynh đệ cũng là một loại lòng tin. Nhưng càng khiến ta kiên định hơn với việc không thể đem toàn bộ đội quân đều lao vào công kích. Điều kiện chiến trường như vậy, hỏa lực bao phủ như vậy... Quân Đức cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt! Vẫn là một nhóm nhỏ tinh nhuệ bộ binh xé rách chỗ đột phá thì có lợi hơn! Đây là trận chiến mở màn của chúng ta, thà thận trọng một chút. Nếu lần này chiến dịch tiền trạm bộ đội đã bị tổn thương nguyên khí, sẽ tạo ra bóng ma rất lớn trong tâm lý của bộ đội. Tuyến tinh nhuệ, cầu tất thắng! Mỗi một kinh nghiệm chiến đấu trong cuộc chiến này, đều là tài sản quý giá cho quân đội chính quy của chúng ta trong tương lai! Tương lai sẽ có lúc dùng đến!"

Giọng điệu của hãn kiên định, chỉ cần đứng trên chiến trường. Gì Toại tựa như một pho tượng chiến thần, trong đầu chỉ có một ý niệm là giành chiến thắng. Mà không phải là vẻ mặt nặng nề như thường ngày. Hãn khoát tay, dẫn đầu đi xuống gò đất: "Đi, xem bộ đội đi, công tác chuẩn bị còn phải làm tỉ mỉ hơn. Chúng ta mang theo mấy vạn huynh đệ đến đây, không phải để bọn họ mất mạng. Mà là đến để giành chiến thắng! Ta có cảm giác mãnh liệt, lần này chúng ta ra sân, có lẽ phải dùng ở nơi hiểm yếu nhất!"

Canh hai, ngày mai cũng hai canh. Canh một ước chừng vào mười hai giờ, canh hai cũng là trước sáu giờ, kính mong chờ đợi. Oscar sẽ làm nốt phần sau, chắc chắn sẽ khiến mọi người bất ngờ.

STT 298: Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 99: Công kích...

Chương 5: Quyền thế giới mới - Chương 99: Công kích

"A đồ ngói —— chiến dịch Hương Ba Ni đã nổ ra." Một sĩ quan Nhật Bản, sắc mặt âm trầm, bước vào căn phòng tác chiến nhỏ hẹp. Có lẽ do thời tiết tháng Mười, cái lạnh giá của mùa thu Đông Bắc đã vượt xa cả vùng quan nội. Vị quân quan Nhật này còn khoác một chiếc áo khoác mỏng kiểu Tây Dương. Vừa bước vào căn phòng nhỏ hẹp, nơi không khí đặc quánh mùi tanh, mùi rượu và những thứ mùi vị khó tả khác, trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Vị đại tá này, hiện tại là Tham mưu trưởng của Bộ Tham mưu Quan Đông quân, Kimura Bình Thái Lang đại tá. Trong căn phòng tác chiến nhỏ bé này, đã có mười sĩ quan vây quanh bản đồ, đang thì thầm bàn luận. Lục quân Nhật Bản dường như đặc biệt chú trọng đến chiến sự bùng phát ở tuyến tây này. Hay nói đúng hơn, ít nhất những sĩ quan này đặc biệt quan tâm đến chiến sự này.

Trong số những quân quan này, có Thiếu tá Hoang Mộc Trinh Phu, một tham mưu cao cấp của Quan Đông quân, từ Trưởng ban thứ nhất của Cục Binh vụ, Bộ Quân lệnh Lục quân, đến Thiếu tá Chân Kỳ Rất Tam Lang, người đang công tác tại Quan Đông châu. Đều là những tú tài tốt nghiệp trường sĩ quan năm xưa, tinh anh của đoàn thể tham mưu lục quân. Đều mới hơn ba mươi tuổi, tràn đầy tinh lực, đã tâm bưng bưng. Họ đại diện cho một đoàn thể như vậy trong Lục quân Nhật Bản. Luôn bất mãn với những quân phiệt cũ kỹ, còn sót lại từ thời Minh Trị, những kẻ vẫn nắm giữ quân bộ của quốc gia. Nhất là đối với thể chế Sơn Huyện —— Quế Thái Lang trong chính đàn Nhật Bản hiện tại. Họ cho rằng việc lật đổ nội các Đại ôi

chỉ vì quyền lợi của chính họ. Chỉ là muốn nắm giữ đại quyền quốc gia. Đối đầu là che giấu Thiên Hoàng, đối hạ dù có hạn chế mở rộng quân bị, tăng cường chuẩn bị chiến tranh. Nhưng lại luôn sẵn sàng thỏa hiệp. Trong cảm nhận của những sĩ quan trẻ tuổi này, đã có một suy nghĩ mơ hồ. Chính là vinh quang của Đế quốc Nhật Bản. Hoàn toàn là do Minh Trị Đại đế và lực quân —— có lẽ còn có hải quân tự tay sáng lập nên. Mà những nguyên lão, trọng thần, phe phái, tài phiệt kia chẳng qua chỉ là đánh cắp trái ngọt của chiến thắng, hiện tại hoàn toàn nắm giữ đại quyền quốc gia. Nhưng họ lại làm ngơ trước những khổ cực của tầng lớp dưới đáy xã hội Nhật Bản, trốn tránh trước những nguy hiểm đối với tiền đồ của Nhật Bản! Muốn thay đổi tất cả, chỉ có thể thể hiện chân chính quốc thể. Khiến Thiên Hoàng một lần nữa nắm giữ quyền cao, cường hóa thể chế tập quyền Thiên Hoàng —— quân bộ, phổ biến chính sách đại lực đến cùng. Chân thực nắm giữ mạch sống này. Thông qua di dân khai khẩn giải quyết vấn đề trong nước Nhật. Cuối cùng lại mưu cầu bá quyền trên Thái Bình Dương! Trong cái thời không mưa thần kia, họ, những quân quan này, đại diện cho. Lấy danh nghĩa "Hoàng đạo phái" mà vang danh hậu thế, bằng biến cố 226 mà hoàn toàn đánh mất quyền sở hữu ruộng đất thế cùng lực ảnh hưởng của mình. Trong thời đại hiện tại của mưa thần, bởi vì sự xuất hiện ngang trời của hắn. Sâu sắc thay đổi lịch sử của vùng đất Đông Á này, Hoàng đạo phái đã sớm ra đời, dưới sự ủng hộ và bồi dưỡng thầm lặng của một nhân vật có thể lực nào đó ở Đông Kinh, ngay tại lúc này đã lộ ra những bóng dáng ngày càng dữ tợn, kinh khủng của họ.

Trên bàn, một tấm bản đồ Bắc bộ nước Pháp to lớn được đặt ra. Phía trên đã chỉ chút những dấu hiệu. Những mũi tên công kích thô to của quân đội Hiệp ước quốc được miêu tả tỉ mỉ trên bản đồ. Mặc dù tập kết chưa hoàn toàn chính xác. Nhưng cũng là những thông tin mà mấy sĩ quan Nhật Bản có thể có được thông qua các kênh chính thức và không chính thức. Tại khu vực tập kết dự bị của chiến tuyến quân đội Hiệp ước quốc. Dấu hiệu

"Quân đoàn viễn chinh Hoa quân" đặc biệt bắt mắt. Đường như nó đại diện cho sự coi trọng của mấy sĩ quan Nhật Bản đối với đội quân này.

Kimura Binh Thái Lang hừ một tiếng, vượt qua trên đất mấy cái bình rượu đã cạn. Vừa cởi áo khoác, vừa cười nói: "Chư quân. Đêm qua lại một đêm không ngủ! Vì đế quốc, mọi người phải giữ gìn sức khỏe của mình thật tốt a!" Hoang Mộc Trinh Phu ngẩng đầu lên, vị quân quan Nhật này có một gương mặt gầy gò, âm trầm và một cái đầu trọc sáng bóng, trong phòng này lộ ra vô cùng chói mắt, hần tỉnh bơ nở nụ cười: "Trưa nay Chân Kỳ quân phải lên thuyền về Đông Kinh, chúng ta vốn định đưa rượu tiễn đưa. Kết quả Chân Kỳ quân đề nghị, chúng ta không bằng nghiên cứu chiến sự Châu Âu để thay thế tiệc rượu! Kết quả không biết từ lúc nào đã ở đây cả đêm..... Nghi thức chia tay vô cùng có ý nghĩa, ha ha!"

Kimura Binh Thái Lang gần như mang theo một loại ôn nhu nhìn mấy vị đồng chí của mình, mỉm cười nói: "Có tâm đắc gì không?" Bên cạnh hẳn, Thiếu tá Chân Kỳ Rất Tam Lang, người đang công tác tại trung tâm Đông Kinh, ném chiếc bút máy trong tay: "Chúng ta không chỉ nghiên cứu chiến sự Châu Âu hiện tại, mà còn trao đổi tâm đắc về việc nghiên cứu lực lượng quân sự hiện tại của Hoa quân. Chúng ta đều cảm thấy, Hoa quân tham chiến trên quy mô lớn là vào năm sau. Mà nước đồng minh dù thế nào cũng không thể chống cự đến sau năm 1918, đương nhiên điều kiện tiên quyết là nước Nga không được sụp đổ trước! Hiệp ước quốc đã huy động toàn bộ tài nguyên trên toàn thế giới, cộng thêm nhân lực ngoài định mức. Trừ phi Đức Quân có thể tập kết toàn bộ tại tuyến tây, còn có năng lực tác chiến bền bỉ. Nhưng đừng quên còn có một nước Mỹ! Kỳ thật chúng ta lo lắng không phải là vận mệnh của nước đồng minh. Mà là mấy chục vạn cấp bậc quân đội Trung Quốc, sau khi trải qua rèn luyện ở chiến trường Châu Âu, khi họ tích lũy kinh nghiệm tác chiến phong phú trở về trong nước, lúc đó chính là đỉnh cao của quân lực Trung Quốc! Hơn nữa, quan hệ với phương Tây cũng sẽ đạt đến đỉnh cao! Trên biển, họ tạm thời bất lực, trên đất liền, họ chắc

chấn sẽ chọn cách khiêu chiến với lợi ích và quyền uy của đế quốc chúng ta tại Đa Mãn Châu. Hoàn toàn cắt đứt mạch sống của Đa Mãn Châu! Đế quốc mất đi nơi này, vận mệnh có thể đoán trước. Chúng ta nhất định phải tự mình bóp chặt cổ họng vận mệnh!" Vị thiếu tá này không thích Đông Doanh và ca, mà ưa thích âm nhạc Tây Dương cao nhã, đây đã là bí mật công khai.

Trong phòng rất nóng, có lẽ còn có một chút cồn, Thiếu tá Chân Kỳ đã mở rộng cổ áo quân phục của mình. Mặt đỏ bừng, ánh mắt cũng vì thức đêm mà trở nên đỏ rực. Nhìn Kimura Bình Thái Lang, vị lão đại ca hiện tại có thể ảnh hưởng đến Quan Đông quân, đang vô cùng chuyên chú lắng nghe hẳn nói chuyện. Khí phách ngang dương tiếp tục: "Hạ quan cho rằng, cơ hội duy nhất của chúng ta có lẽ là khi trong nước họ trống rỗng, tại Đông Bắc quả quyết hành động!" Lập tức vang lên từng đợt sóng phản đối.

"Trong nước không thể ủng hộ!"

"Cương vị ruộng tên ngu xuẩn kia là một con chó ngu ngốc của Quế Thái Lang, hẳn khẳng định sẽ dốc toàn lực chống lại loại ý nghĩ này của quân đội!"

"Cho dù Quan Đông quân quả quyết đi một mình, dù có được thắng lợi nhất thời, cũng không ngăn cản nổi ưu thế binh lực của Hoa quân hiện tại tại Đa Mãn Châu. Không có sự giúp đỡ trong nước, càng không thể ngăn cản phản kích của Hoa quân! Đây là mạo hiểm!"

"Không có quyết định chiến đấu thống nhất cả nước. Loại ý nghĩ này chính là tự chuốc lấy diệt vong! Chân Kỳ quân, sự kiên trì của người hoàn toàn không có đạo lý!".

Xem ra đêm qua họ đã tranh cãi về vấn đề này suốt cả đêm. Ai cũng không thể thuyết phục ai. Chính là những sĩ quan đầu óc cuồng nhiệt này,

vẫn không ủng hộ ý nghĩ điên cuồng của Chân Kỳ, vị thiếu tá trẻ tuổi này. Mặt Chân Kỳ đỏ bừng lên, hai tay chống lên bàn, theo thói quen trợn trắng mắt.

"Chỉ cần có thể thống nhất Quan Đông quân và Triều Tiên quân, hoàn toàn có thể giành được thắng lợi trong giai đoạn đầu của chiến tranh! Về phần trong nước, không phải là không có biện pháp khiến tiếng nói của chúng ta trở thành quốc sách!" Kimura Bình Thái Lang vỗ mạnh một cái xuống bàn, âm thanh lớn đến mức. Tất cả mọi thứ trên bàn đồng loạt nhảy dựng lên: "Đủ rồi! Chân Kỳ quân lập tức phải trở về nước, mọi người không thể nói vài chủ đề dễ chịu hơn sao? Tất cả mọi người đều là chiến hữu quan tâm vận mệnh quốc gia, gương mặt bột phấn thô tượng một đám hán tử say. Quá sai lầm với thân phận quân quan đế quốc của các người!" Chân Kỳ Rất Tam Lang phản ứng nhanh nhất, cúi đầu xin lỗi vị lão đại ca này. Các quân quan bên dưới cũng nhao nhao hành lễ, biểu thị sự hối lỗi về hành vi của mình. Kimura chỉ vào bản đồ: "Ta cần một phần báo cáo dự đoán về quy mô lớn nhất và sức chiến đấu của quân viễn chinh Hoa quân tại chiến trường Châu Âu! Các người đã có tinh thần thức đêm cãi nhau, lại không có tinh thần cho ta một bản báo cáo phân tích chính thức. Như vậy thì đừng hòng trở về ngủ bù! Phần báo cáo này, ta cần vào giữa trưa!..... Chân Kỳ quân, Hoang Mộc quân. Hai người theo ta ra ngoài một chút." Một đám quân quan trẻ tuổi đều hậm hực cúi đầu bắt đầu một vòng thảo luận mới. Chỉ có Chân Kỳ Rất Tam Lang và Hoang Mộc Trinh Phu chinh lại quân phục của mình, đi theo hắt ra khỏi căn phòng nhỏ nóng bức này.

Đập vào mặt hai người là làn gió mát rượi của vùng Đông Bắc, xua tan sự khó chịu của một đêm dài. Sau một đêm ồn ào, hai người Hoang Mộc và Kỳ cùng vui mừng khôn xiết, tham lam hít thở không khí trong lành. Bọn hắt hoàn toàn không hề hay biết, thứ không khí này, kỳ thực không thuộc về bọn hắt. Kimura Bình Thái Lang nắm lấy tay hắt, thản nhiên nói: "Kỳ

quân, người nói chuyện thật không cẩn thận chút nào. Đối với một quân nhân ưu tú mà nói, giữ bí mật là chức trách của hã, điểm này, người làm còn chưa tốt." Thật Kỳ Tam Lang hồ thẹn cúi đầu, chuyện này, hã không có gì để giải thích. Hoang Mộc Trinh Phu cũng nghiêm trang đứng thẳng: "Hạ quan cũng tham gia tranh luận, thực sự hồ thẹn! Mời Kimura các hạ cho chúng ta xử phạt!" Kimura Bình Thái Lang xoay người, nhìn bọn hã vài lần, khẽ lắc đầu cười: "Ở đây đều là đồng chí của chúng ta, ta chỉ là cẩn thận một chút mà thôi... Đêm qua, lúc các người tranh luận uống rượu, ta đã gặp mặt đại biểu bí mật phái tới từ quân đội Triều Tiên..." Thật Kỳ và Hoang Mộc đều mừng rỡ, ánh mắt sáng quắc nhìn Kimura Bình Thái Lang. Nhưng Kimura lại không có ý định nói tiếp. Hã lấy ra từ trong túi áo một phong thư không đề tên, trình trọng giao cho Thật Kỳ Tam Lang: "Chuyển giao cho trong quân, nói cho hã biết, chúng ta những đồng chí ở bên ngoài đã cố gắng hết sức. Tình hình trung tâm biến hóa ra sao, phải xem hã! Còn một câu, xin trong quân gạt bỏ tất cả tình riêng, vì Thiên Hoàng, vì vận mệnh đế quốc, có lúc nhất định phải dùng thủ đoạn quả quyết!"

Tây tuyến Châu Âu, A Đờ Ngôi — chiến tuyến Hương Ba Ni. Đã kéo dài ba ngày, hàng trăm vạn phát đạn pháo hoàn toàn theo kế hoạch hỏa lực đã định trước khi chiến đấu mà bắn ra. Pháo binh phản công của quân Đức cũng ngày càng dữ dội. Vô số tấn thuốc nổ đã biến chiến tuyến giữa hai quân, cùng với trận địa tuyến đầu tiên của hai bên thành một địa ngục. Mặt đất biến thành mặt trăng, khí độc len lỏi trong chiến hào. Binh lính co quắp trong hầm pháo chịu đựng tất cả. So sánh mà nói, trận tuyến của Đức vẫn chịu tổn thất nặng nề hơn một chút. Những công binh vất vả bố trí chướng ngại vật, bãi mìn và lưới thép, đã bị hỏa lực quét sạch. Chiến hào tuyến đầu tiên sâu một người, đã bị đánh thành một khe đất. Trong tầm mắt, những điểm bắn của súng máy và công sự kiên cố, đều như bị một bàn tay khổng lồ lau sạch dấu vết tồn tại trên thế giới này. Trên chiến trường, ngoài tiếng nổ, còn có đủ loại mảnh vỡ, không còn dấu vết của người sống. Sinh mệnh

là thứ yếu ốt nhất trong địa ngục này, thi thể binh lính cũng bị hỏa lực nghiền nát, biến thành bụi bặm nhỏ, rải rác trên mảnh đất xa lạ này.

Vô số sĩ quan Hiệp Ước, từ nguyên soái Hà Bay ở tầng cao nhất, đến thiếu úy ở tầng dưới cùng. Đều khẩn trương nhìn đồng hồ, từng phút từng phút trôi qua, đến thời điểm bộ binh dự định phát động tấn công. Đến lúc đó, bộ binh Hiệp Ước với số lượng hàng vạn người sẽ tràn ngập trận địa của quân Đức. Đây là năm 1915, sự thể hiện uy lực lớn nhất của Hiệp Ước! Nếu giành chiến thắng, thì đó là sự phản công toàn diện của Hiệp Ước bắt đầu! Bọn họ sẽ thừa thắng xông lên. Cho đến khi bóp chết con quái vật Prussia Trung Âu, phát triển rầm rộ, trong hang ổ của chúng! Thời gian cuối cùng đã đến ngày 28 tháng 9 năm 1915, lúc 5 giờ sáng. Tại bộ chỉ huy tối cao, lão nguyên soái Hà Bay dùng sức vung tay: "Phát động tấn công! Mục tiêu Berlin! Để rửa sạch sỉ nhục năm 1870!"

Vốn vẫn duy trì hỏa lực, pháo binh Hiệp Ước lúc này bỗng nhiên bùng nổ gấp mười lần so với trước. Tất cả ụ súng đều bắt đầu khai hỏa với tốc độ cao nhất. Tiếng pháo đã hoàn toàn hòa làm một. Chỉ có tiếng sấm ầm ầm quanh quẩn, chấn động dữ dội, cách xa mười mấy cây số vẫn cảm thấy bất an. Loại uy lực nhân tạo vượt trội này, bất cứ lúc nào cũng khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Lần này, phương thức hỏa lực cũng thay đổi, từ áp chế toàn diện chuyển thành hỏa lực di chuyển. Theo tốc độ tiến quân của bộ binh, mỗi phút tiến lên hai trăm mét. Điểm nổ hỏa lực đầu tiên là ở giữa hai chiến tuyến, nổ tung từng lớp, điểm rơi dày đặc. Ngay lập tức, giữa tầm mắt hai bên, đã hình thành một bức tường lửa từ nổ, mảnh đạn, khói bụi, cao ngút trời. Tấn công bắt đầu!

Vô số quân quan cấp dưới nhảy lên khỏi chiến hào, bất chấp hỏa lực phản công của quân Đức, đứng trên đỉnh chiến hào. Pháo sáng đủ màu liên tục nổ tung, làm nền cho những quân quan này. Ánh lửa trên chiến trường phản chiếu trên mặt mọi người, đều đỏ bừng. Tiếng Pháp, tiếng Anh đều

gào thét. Chỉ có một ý nghĩa, tiến lên! Tổng cộng bảy sư đoàn bộ binh Pháp, hai sư đoàn bộ binh Anh, một tuyến sức mạnh tấn công đã tràn ra khỏi chiến hào. Binh lính đều mặc nhẹ. Chỉ có súng trường, đạn dược, mặt nạ phòng độc và khẩu phần lương thực một ngày. Mỗi người đều tái nhợt, nghiêm mặt leo ra khỏi chiến hào sâu một người. Hỏa lực phản công của quân Đức mãnh liệt đến vậy, mảnh đạn không ngừng bay tứ tung, khiến không ít binh lính chưa kịp xung phong đã ngã xuống. Nhưng càng nhiều người đã hợp thành từng lớp đội hình tản binh, theo lệnh của sĩ quan, cẩn thận đi theo sau hỏa lực di chuyển của pháo binh. Trên chiến trường bùn lầy lội, những binh lính này cố gắng duy trì đội hình tấn công, tiến lên từng bước, mỗi phút đi được bao nhiêu mét đều phải tuân theo quy định nghiêm ngặt! Sau bức tường tử thần bằng hỏa lực, chậm chạp tiến lên, hàng vạn binh lính dũng cảm của các quốc gia, chịu đựng địa ngục chiến trường này, ngẩng đầu, cầm chặt lưỡi lê súng trường, tiến lên phía trước. Sư đoàn 52 cao điểm Anh, thậm chí còn có người thổi kèn tây, binh lính mặc váy Scotland, vẫn diễu hành như duyệt binh, dùng giai điệu du dương dẫn dắt bộ binh phía sau tiến lên! Mặt đất rung động từng tầng từng tầng mũ sắt Adrian, mũ sắt đĩa cạn kiểu Anh. Lưỡi lê lóe lên trong làn khói bụi, phản chiếu ánh lửa nổ. Sau đội quân tấn công, còn có đội đột kích chuyên quét sạch chiến hào, họ mang theo công cụ công binh, súng ngắn kỵ binh, chuyên dùng để chiến đấu trong chiến hào! Loại thể công áp đảo này, lẽ ra phải khiến quân Đức chạy trốn! Mỗi sĩ quan binh lính trong đội tấn công, trong thần sắc căng thẳng đổ mồ hôi, không khỏi có ảo tưởng như vậy...

Đón chờ bọn họ chỉ là hỏa lực không quá mãnh liệt của quân Đức. Trong bụi mù còn có hỏa lực súng máy bắn lung tung. Trong vài công sự kiên cố còn sót lại, đều bố trí súng máy Mark thấm theo hình quạt. Đội xung kích chịu thương vong dưới hỏa lực của địch. Đặc biệt là khi họ gặp hố bom lớn cản đường, họ chỉ có thể chậm lại, nhảy vào hố bom, mấy trận mưa đã biến nơi đây thành vũng bùn! Khi họ khó khăn lắm mới bò ra, thì mưa đạn súng máy đã ập đến! Hỏa lực di chuyển đã vượt qua tuyến giao

thông của quân Đức, đánh xa ra phía sau. Quân Đức từ hầm pháo còn sót lại xông ra, trong chiến hào đã bị san bằng, hỗn loạn nổ súng máy, súng trường, cùng với súng cối 60 ly. Hỏa lực lập tức trút xuống. Ngay lập tức, quân đoàn Hiệp Ước tại hai chiến tuyến đồng thời triển khai hàng vạn quân tấn công, một mảnh người ngã ngựa đổ.

Giờ khắc này, chính là thời cơ quyết tử công kích! Toàn bộ quan binh đồng loạt phát động công kích, không cần chờ mệnh lệnh. Theo đó, đội hình lập tức chuyển thành thế công nhanh chóng! Ai nấy đều hăn học, mặt mày vận vạo găm thét. Bọn chúng giơ súng trường như điên, điên cuồng xông lên! Lưới sắt cùng khu vực lồi đã bị hỏa lực san bằng, khoảng cách chỉ còn trăm mét, chúng ta có thể tiến lên, xé nát lũ người Đức kia! Vài vạn quan binh gào thét, lao nhanh về phía trước, tựa như một dòng lũ không thể ngăn cản. Lúc này, chỉ có tiến lên mới có thể tìm được đường sống, mới có thể kết thúc trách nhiệm của quân nhân!

Binh lực tuyến đầu của quân Đức dù sao cũng chịu tổn thất nặng nề, mặc dù vẫn cố gắng chống cự trên tuyến đầu. Nhưng hỏa lực của quân đội Hiệp Ước áp đảo, thế công mạnh mẽ, có thể nói là vô nghĩa. Trên chiến tuyến kéo dài hàng chục cây số, cơ bản là hai mũi tên lớn hướng vào trung tâm, đột kích vào đội quân của quân Hiệp Ước, như thủy triều tràn vào chiến hào của quân Đức. Giao tranh bằng hỏa lực lập tức biến thành cận chiến. Hai bên dùng đủ loại vũ khí trong tay, điên cuồng đánh giết lẫn nhau. Con người lúc này đã không còn lòng thương xót, chỉ còn ý chí sinh tồn như dã thú. Không phải vì giết chóc, mà là để bản thân sống sót! Lưỡi lê và xẻng công binh chém giết lẫn nhau, có kẻ còn ném lựu đạn trong chiến hào, mảnh đạn văng tứ tung, cướp đi sinh mạng của cả hai bên. Từng đợt binh lính Hiệp Ước tràn vào chiến hào. Tuyến đầu chiến tuyến, quân Đức cuối cùng không chống đỡ nổi, có kẻ trèo ra khỏi chiến hào, vứt bỏ tất cả, liều mạng chạy trốn. Nhưng đạn đuổi theo, khiến chúng ngã xuống trước khi chạy được bao xa. Càng nhiều lính Đức vứt bỏ vũ khí, gào thét bằng tiếng

Đức: “Tapfen! Tapfen!” (Hèn nhất!) Những kẻ xui xẻo này, mặt mày đầy khói bụi, quần trang rách nát tả tơi, vẻ mặt hoảng hốt nhìn những kẻ chiến thắng. Một số lính Đức đã giơ tay đầu hàng vẫn bị đám lính Hiệp Ước mắt đỏ vì giết chóc đâm tới tấp. Cơn điên cuồng này chỉ dừng lại sau một hồi lâu.

Ba ngày pháo kích chuẩn bị, bảo đảm cuộc đột kích của bộ binh lần này thành công! Tín hiệu đạn xanh báo hiệu thắng lợi từ tiền tuyến bắn lên. Phía sau là một tràng reo hò. Thật ra, chiến hào tuyến đầu này đã chật ních lính Hiệp Ước, thêm cả tù binh, xoay người còn khó. Đội hình xung phong từng lớp, từng lớp đã hoàn toàn hỗn loạn. Một tiểu binh đến từ vùng núi Alps của Pháp thờ hồn hển nhìn vị Quân sĩ trưởng râu quai nón: “Lão cha, trận chiến này coi như xong rồi.” Quân sĩ trưởng râu quai nón vẻ mặt an tường nhìn về phía trước, đưa tay sờ ống điếu: “Xong? Nằm mơ! Quỷ tử Đức toàn là lũ chuột nhắt, chúng sẽ đào cả trăm cái chiến hào như vậy! Mà chúng ta chỉ có từng cái đi cướp! Nghe đây, lát nữa còi của sĩ quan sẽ vang lên, lại phải tổ chức chúng ta tiến lên. Lần này không có pháo binh yểm trợ hoàn hảo như vậy, lũ Thiết gia băng kia, càng xa, đánh càng không yên lòng!”

Chưa đợi tiểu binh mặt mày tái nhợt vì lời nói của Quân sĩ trưởng hoàn hồn, chỉ nghe thấy tiếng rít chói tai trên không. Nhưng đây không phải tiếng còi của quân quan, bọn họ vừa mới thở phào. Đây là đợt phản công của pháo binh hùng mạnh mà quân Đức đã kiên nhẫn ẩn nấp! Đạn pháo nổ tung trong chiến hào chật ních người, còn có khí độc lan tỏa. Mỗi phát đạn nổ, là máu thịt văng tung tóe. Hỏa lực tạo thành Địa Ngục giáng xuống đầu quân đội Hiệp Ước. Thương vong vượt xa những gì quân Đức phải chịu! Chiến sự vừa bắt đầu, Tử thần đã được giải phóng từ lòng đất, hân gào thét trên chiến trường. Thu hoạch từng sinh mạng mà hân nhăm tới.

Tại thuận lợi đột phá chiến hào thứ nhất, quân đội Hiệp Ước đụng độ với đội quân dự bị của Đức, hai bên đều phải trả giá bằng thương vong

nặng nề. Nhưng quân Hiệp Ước vẫn kiên trì tiến lên, chậm rãi thúc đẩy. Trận địa tuyến đầu của quân Đức, mấy tuyến chiến hào thay nhau bị chiếm đóng. Chiến sự dần tiến vào giai đoạn thảm thiết nhất...

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi-trúc—com.

STT 299: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 100: Kế hoạch

Một chiếc tàu điện xẹt qua Huệ Anh, để lại trong đầu hần những suy nghĩ rối bời. Mùa thu Thượng Hải là mùa đẹp nhất trong năm. Chiến sự ở châu Âu mang đến sự phồn vinh cho thương nghiệp, khiến thành phố này càng thêm náo nhiệt. Ngay cả trên đường, số người ăn mỳ, dân du mục cũng ít đi hần, các nhà máy đều đang mở rộng sản xuất. Hiện tại, thứ thiếu thốn nhất chính là công nhân kỹ thuật. Đã có những nhà kinh tế học lo lắng dự đoán, sau khi chiến tranh ở châu Âu kết thúc, sản lượng khổng lồ này sẽ được tiêu thụ ra sao? Liệu có phải sẽ kéo theo hàng loạt nhà máy phá sản, thất nghiệp tràn lan trong các thành phố lớn? Cũng có người cho rằng, nhờ kinh tế phồn vinh mà thị trường nội địa đang dần hình thành, đó sẽ là thị trường rộng lớn nhất trong tương lai, nên không cần phải lo lắng về vấn đề này. Hai luồng ý kiến này đã tranh luận nảy lửa trên báo chí, trở thành một nét đặc sắc của Dân Quốc.

Nhưng trong đầu trung tá Huệ Anh, những vấn đề này hoàn toàn không tồn tại. Hần chỉ quan tâm đến công việc mình phải làm. Công việc này, từng bước từng bước được báo cáo lên "Mưa Thần" - Cục Tình báo Quân sự hoặc An ninh Quốc gia, vào thời điểm này, đều do một mình "Mưa Thần" phụ trách, cũng là công cụ mạnh mẽ trong tay hần. Tóm lại, "Mưa Thần" đặc biệt quan tâm đến sự việc này. Thiếu tướng Bạch Tư Văn đã phụng mệnh từ Thiên Tân đến Thượng Hải để trực tiếp chỉ đạo. Còn hần, cái gọi là "trung tá đỏ", thường phụ trách những thông tin tình báo quan trọng, vượt xa cấp bậc của mình, sau khi chuẩn bị đơn giản, lập tức lên chuyến tàu đêm

Thượng Hải, đến nơi này. Về việc sẽ phải đối mặt với ai, trong lòng hẳn có chút tính toán. Nhưng làm thế nào để ứng phó với người khác, thì chỉ có thể đi một bước tính một bước! Nhưng lần này phải đi, nhất định không được phép làm hỏng việc. "Mưa Thần" luôn theo dõi đường dây điện thoại quân sự ở Nam Kinh, thường xuyên trao đổi với Bạch Tư Văn để nắm bắt tình hình Thượng Hải. Vì vậy, Huệ Anh, vốn luôn làm việc một cách thận trọng, lần đầu tiên cảm thấy nặng nề trong lòng.

Mục đích của hẳn là một biệt thự yên tĩnh trong tô giới Pháp. Một vài người ăn mặc chỉnh tề đang đi lại xung quanh. Huệ Anh nhận ra ngay, đó là vệ sĩ của "Mưa Thần". Theo quan hệ giữa "Mưa Thần" với Anh và Pháp hiện tại, nhân viên quân đội của hẳn chỉ cần không mặc quân phục, công khai đi lại trong tô giới, thì về cơ bản, các nhân viên của Công bộ cục ở đây đều làm ngơ. Theo địa vị quốc tế của Trung Quốc đang ngày càng tăng cao, chỉ có trời mới biết cái "thiên đường" của người da trắng này còn có thể tồn tại được bao lâu!

Huệ Anh vội vàng đến gần cửa chính biệt thự. Theo thói quen, hẳn liếc nhìn phía sau. Vài người cảnh giới ở cửa ra vào cũng cảnh giác tản ra. Cửa sắt "kéo kẹt" một tiếng bị đẩy ra, một ông lão nhỏ nhắn mặc váy, thắt nơ trắng, bước ra. Dường như đã sớm biết Huệ Anh đến, cung kính mời hẳn vào. Huệ Anh còn đang định giải thích thân phận và mục đích của mình. Ông lão dường như đã hiểu ý, chỉ mỉm cười và cúi chào. Với những bước chân cung đình được huấn luyện nghiêm ngặt, ông dẫn đầu đi vào.

Đi qua vườn hoa, vào phòng khách rộng lớn. Đã có người chờ sẵn ở đó. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngồi trên ghế sofa, hai gã tráng hán vạm vỡ đứng sau lưng hẳn, với ánh mắt cảnh giác nhìn Huệ Anh mặc áo dài bước vào. Huệ Anh có ánh mắt rất tinh tường. Liếc mắt một cái đã nhận ra người thanh niên này cũng là một nhân vật quan trọng, đang sống nhờ ở tô giới Pháp, và luôn bị Cục Tình báo Quân sự theo dõi chặt chẽ.

Kim Cửu, một trong những nhà lãnh đạo lưu vong của Hàn Quốc năm xưa! Nhưng nhân vật chính mà hắc cần gặp lần này, lại không phải là hắc. Kim Cửu nhận ra Bạch Tư Văn, nhưng không nhận ra Huệ Anh. Ước chừng trong lòng cũng hiểu là quan chức tình báo cấp cao của chính phủ Trung Quốc. Hắc nhìn Huệ Anh với ánh mắt sắc bén, gật đầu chào. Huệ Anh cũng mỉm cười nhạt. Dưới sự dẫn dắt của ông lão, hắc ngồi đối diện Kim Cửu. Hắc không muốn nói chuyện với Kim Cửu trong hoàn cảnh này, chỉ nhìn về phía hành lang tầng hai, nơi hai người phụ nữ mặc váy đang đứng ở cửa, mặt mày căng thẳng. Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trên cầu thang, một người đàn ông trung niên mập mạp, cũng mặc lễ phục chỉnh tề, đi xuống. Hắc đeo kính gọng vàng, vẻ mặt giàu sang, nhưng lại lộ vẻ mệt mỏi. Hắc vẫy tay với ông lão, ra hiệu cho ông lui ra. Sau đó, hắc đến bên cạnh Kim Cửu, nhỏ giọng nói: "Kim tiên sinh, xin mời ngài lên lầu nói chuyện. Xin chú ý lễ tiết."

Sắc mặt Kim Cửu đỏ bừng, dường như cũng kích động vì lần tiếp kiến này. Hắc đứng bật dậy khỏi ghế, chỉnh lại quần áo chuẩn bị lên lầu. Người trung niên lại giơ tay ngăn hắc lại, đi đến bên cạnh Huệ Anh, nhỏ giọng nói: "Huệ tiên sinh, ngài và Bạch tiên sinh của chúng ta đã trao đổi qua điện thoại. Xin ngài đợi một lát. Kim tiên sinh tiếp kiến xong, sẽ đến lượt Huệ tiên sinh. Một lát nữa, tôi sẽ chỉ dẫn ngài về lễ nghi. Thật có lỗi..." Nói xong, hắc cười một tiếng, cùng Kim Cửu cẩn thận đi lên lầu, đến nỗi ngay cả tiếng bước chân cũng không dám phát ra. Huệ Anh hừ lạnh một tiếng, một tên vương thất lưu vong không có địa vị ở Nhật Bản, lại bày trò ở đây! Xuất ngoại một vòng, chẳng được ai chào đón, lại phải ngoan ngoãn quay về cầu xin tổ quốc cũ. Nếu không phải tình thế hiện tại của Dân Quốc đang hồi sinh, thì bọn họ có thể như vậy sao? Tại sao Trung Quốc lại phải nuôi dưỡng những "Bạch Nhân Lang" như vậy!

Cuộc hội đàm của Kim Cửu dường như không kéo dài bao lâu. Đã thấy người thanh niên thông minh, nhanh nhẹn này, hưng phấn như người say

rượu, loạng choạng bước xuống cầu thang. Hãn đứng ở đầu cầu thang, cung kính cúi đầu. Sau đó, hãn bưng một chiếc hộp nhỏ và cùng hai thuộc hạ nhanh chóng đi ra ngoài, không thèm nhìn Huệ Anh lấy một cái. Vị thư ký mập mạp đi theo hãn, thận trọng cười và đến bên cạnh Huệ Anh: "Huệ tiên sinh, lễ nghi yết kiến vương..."

Huệ Anh cười ha hả, đứng dậy, nhìn chăm chăm vị thư ký mập mạp, đoán rằng hãn còn có một danh hiệu gì đó kiểu như "đại thần nội bộ": "Bây giờ ở đây, không có vương nào cả. Người hiểu chưa? Triều Tiên đã diệt vong, Nhật Hàn đã sáp nhập. Quốc vương Lý triều hiện tại là thân vương của Nhật Bản. Vị tiên sinh trên lầu kia, chỉ là một kiều dân trên đất nước của người ta, mà giữa chúng ta có một số cơ hội hợp tác nhất định. Đều là bình đẳng, bình đẳng, hiểu chưa?" Thái độ của hãn rõ ràng là không coi trọng vị thư ký mập mạp tự cho mình là quan trọng này. Tên kia tức giận đến nghẹn lời. Nhưng đối với vị quan chức tình báo Trung Quốc này, hãn lại không có cách nào. Hiện tại ở tô giới Pháp, quân nhân Trung Quốc đang bảo vệ bọn họ, cuộc sống của họ dựa vào sự hỗ trợ của Trung Quốc. Tương lai phục quốc xa vời cũng chỉ có thể trông cậy vào vị lãnh đạo trẻ tuổi của đất nước này. Còn gì để nói nữa! Vị đại nhân thư ký này cố gắng duy trì khí phách vương thất, vào lúc này đã bị Huệ Anh phá tan tành. Chỉ có thể thở dài trong lòng.

Không sai, lần này Huệ Anh Từ đến gặp là vị thân vương trẻ tuổi của vương triều Triều Tiên Lý trước đây. Vị thân vương này, về huyết thống, thậm chí có khả năng kế vị. Nhưng sau khi Nhật Bản chính thức sáp nhập Triều Tiên vào năm 1910, vị thân vương này lại không có được địa vị như hãn mong muốn. Vị thân vương trẻ tuổi đầy nhiệt huyết này đương nhiên không thể chấp nhận việc mất đi địa vị của mình, có lẽ còn không bằng một người Hoa kiều Nhật Bản! Trang viên truyền thống của hãn bị trưng dụng, tài sản riêng của hãn bị tịch thu. Người Nhật Bản gần như chỉ giữ lại quốc vương và thái tử, những quý tộc Triều Tiên khác đều bị hạ thấp địa vị. Vì

thế, vị thân vương này cùng với những người thân tín đã tìm cơ hội lên thuyền, vượt biển đến Mỹ. Ở đó, hãn giương cao ngọn cờ của vương thất Triều Tiên lưu vong. Nhưng tại một quốc gia theo chủ nghĩa biệt lập, ngoài việc biến vị vua tự phong này thành một câu chuyện lạ ở Viễn Đông được bàn tán trong phạm vi nhỏ, chẳng ai coi trọng bọn họ. Vị thân vương này cố gắng hẹn gặp các đại diện ngoại giao, nhưng chỉ nhận được những lời từ chối khách sáo.

Nhưng trong khi hãn đang tích cực hoạt động, ở Trung Quốc cũng có một nhóm người lưu vong khác, phần lớn là những trí thức và nhà dân tộc chủ nghĩa hạn chế ở Triều Tiên. Họ hoạt động mạnh mẽ, lấy tô giới ven biển và các thành phố dọc sông Dương Tử làm căn cứ. Họ ám sát quan chức Nhật Bản, huấn luyện quân sự cho tình báo viên, trinh sát các đội quân Nhật Bản ở Triều Tiên, không ngừng nỗ lực cho công cuộc phục quốc.

Kỳ thực, trong lòng Huệ Anh Từ, nhóm phục quốc do Kim Cửu cầm đầu còn quan trọng hơn cả vị vương thất trở về từ nước ngoài này. Nhưng từ thái độ cung kính của Kim Cửu đối với vị thân vương này, hãn rất cuộc hiểu được vì sao Mưa Thần lại dành nhiều công sức cho Kim Cửu và đồng bọn ở Tổng cục Tình báo Quân sự, vì sao lại coi trọng vị thân vương này đến vậy. Đó chính là sức hiệu triệu, sức hiệu triệu của một thành viên vương thất ở Triều Tiên. Nhưng hãn lại không có ý định cung kính mãi với gã lưu vong này. Bọn họ chỉ là những đồng bạn hợp tác bình đẳng, nói trắng ra là, chỉ là một công cụ của Tổng cục Tình báo Quân sự mà thôi.

Huệ Anh Từ nở nụ cười nhạt, hướng vị thư ký Triều Tiên kia giơ tay ra hiệu: "Mời ngài dẫn đường, chúng ta rất cần nói chuyện nghiêm túc với chủ nhân của ngài... Vô cùng chính thức..."

Trong khi đó, sóng gió ở Thái Bình Dương đang nổi lên, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến Tề Toại và Lý Duệ đang ở châu Âu. Tâm trí của bọn họ đã hoàn toàn dồn vào cuộc chiến này. Ngoài việc lo lắng chờ đợi

đến lượt tham gia chiến đấu, thời gian còn lại, họ cùng các sĩ quan quan sát tình hình chiến sự. Họ khao khát được cảm nhận cuộc chiến tranh hiện đại hóa hoàn toàn này. Cách tổ chức hỏa lực, việc hậu cần, sự cân bằng giữa không quân và bộ binh kỹ thuật, cùng với các tiêu chuẩn quản lý của bộ tư lệnh cao cấp.

Mặt trận tiền tuyến hy sinh thảm khốc, ngoài những thi thể được vận chuyển về, những thương binh được khiêng ra, những thứ này, họ đã quá quen thuộc trong các cuộc chiến ở trong nước, ở đây chỉ là quy mô lớn hơn một chút mà thôi. Nhưng những thương binh bị tàn phá bởi khí độc, những thương binh bị hơi độc làm mù lòa, hàng ngàn người phải vịn vai nhau chờ đợi cứu chữa, xếp thành hàng dài, vẫn là điều gây chấn động nhất cho những người lính Trung Quốc này! Cuộc chiến này, quả thực quá tàn khốc. Họ không hề hối hận khi phục tùng lệnh động viên, đến đây vì lợi ích của quốc gia và dân tộc. Nhưng sự hy sinh như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không? Trong lòng một số người, ý nghĩ mơ hồ này đã nảy mầm. Nhưng trước khi đại chiến đến, vẫn là sự khẩn trương và mong đợi.

Tề Toại mệt mỏi bước vào bộ tư lệnh tiền trạm, thả mình xuống chiếc ghế bành. Cổ họng anh đầy bụi đất, quần áo từ khi khai chiến đến nay vẫn chưa thay. Họ cùng với sư đoàn hai mươi chín và các sĩ quan đã ở đây để quan sát và học tập.

Chiến sự hôm nay vẫn đẫm máu và kịch liệt. Lực lượng tấn công tuyến đầu đã tiến lên được hai cây số, bắt hơn tám nghìn tù binh Đức. Nhưng mũi nhọn tấn công đã hoàn toàn cùn. Một số đơn vị, bất chấp mệnh lệnh tấn công theo thời gian của cấp trên, nhất quyết không chịu nhảy ra khỏi chiến hào, thương vong của một đại đội tuyến đầu đã vượt quá 30% mức báo động. Mọi người đều trở nên nóng nảy, ai mà ngờ người Đức lại kháng cự dai dẳng đến vậy! Hơn nữa, trong mấy ngày nay, người Đức cũng đang điên cuồng điều động lực lượng dự bị từ các chiến tuyến, tăng cường binh lực và

đạn được. Theo báo cáo trinh sát trên không, xe lửa của Đức vận chuyển không ngừng nghỉ cả ngày lẫn đêm, công binh Đức đang vất vả gia cố các trận địa phòng ngự tuyến đầu, đồng thời liều mạng gia cố hệ thống phòng ngự thứ hai, thứ ba đã chuẩn bị sẵn. Khi lực lượng của Đức chưa có dấu hiệu cạn kiệt, cuộc đột kích này không biết phải kéo dài đến bao giờ! Quân đoàn Hiệp ước đã phát động một cuộc tấn công quy mô lớn vào hai cánh quân nổi bật này, nhưng chiến quả lại rất hạn chế. Hai tập đoàn quân tuyến đầu của Đức đang kháng cự quyết liệt nhất. Lúc này, cần phải có sinh lực quân tham gia, đổ vào cái "nhà kho" thịt và máu này!

Toàn bộ quân dự bị, danh dự gắn liền với trận chiến này, nguyên soái Hà Phi lập tức bắt đầu điều chỉnh bố trí, dù thế nào, ông vẫn có khả năng tiếp tục cuộc tấn công! Chỉ cần thêm một đòn nữa, hai tập đoàn quân tuyến đầu của Đức sẽ sụp đổ!

Nhưng khi các sĩ quan tham mưu của nguyên soái Hà Phi triệu tập quân đội để thay thế lực lượng tấn công, rốt cuộc họ đã nghĩ đến quân viễn chinh Trung Quốc. Đây là một lực lượng gồm ba sư đoàn! Việc đưa họ vào chiến trường có thể đổi lấy bao nhiêu sinh mạng của binh lính Pháp! Vì danh dự của Thượng đế, những sinh mạng trẻ tuổi này, có thể tiết kiệm được một chút nào hay chút đó! Nguyên soái Hà Phi bày tỏ sự nghi ngờ về sức chiến đấu hạn chế của quân đội Trung Quốc. Những sĩ quan tham mưu cao cấp này lập tức vất óc, thêm mắm dặm muối vào ấn tượng về quân viễn chinh Trung Quốc, như thể đội quân này có thể tương đương với quân đội đã chiến ưu tú nhất của Pháp. Thời gian chiến tranh không cho phép do dự. Nguyên soái Hà Phi lập tức ra lệnh, điều hai quân từ tập đoàn quân số mười một lên, trong đó có cả quân tiền trạm của quân viễn chinh Trung Quốc. Họ gia nhập chiến tuyến A-đờ-ngôi, tiếp tục phát động đột kích theo hướng chủ công! Nhất định phải trong vòng ba ngày, đạt được đột phá hoàn toàn! Quân viễn chinh cuối cùng đã tham gia vào chiến trường đẫm máu này.

Một chiếc xe máy thành thịch dừng lại trước cổng bộ tư lệnh, một lính truyền tin Pháp mặc áo khoác da bước vào, Tề Toại đang định đứng dậy khỏi ghế bành. Lý Duệ, người vẫn luôn nhìn bản đồ, dùng tiếng Pháp đơn giản trao đổi với liên lạc viên, lạnh lùng hỏi: "Bình sĩ, có chuyện gì?"

Lính truyền tin biết đây đều là tướng lĩnh cao cấp của Trung Quốc, vội chào một cái, đưa hai tay đưa ống thông tin bằng da lên. Lý Duệ tuy biết một chút tiếng Pháp, nhưng nhìn mấy thứ này vẫn không hiểu. Tham mưu thông thạo tiếng Pháp của anh vội vàng cùng liên lạc viên ghé vào nhau, triển khai mệnh lệnh.

"Rõ ràng. Nhanh lên thu dọn, bộ tư lệnh tập đoàn quân số mười một thông báo chúng ta khẩn cấp đi nhận lệnh. *, xem ra lần này chúng ta phải tham gia chiến trường!" Tề Toại lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế bành, dùng sức xoa mặt: "Đi!"

Mười một tập đoàn quân Tổng tư lệnh bộ đã là một mảnh khí tượng khẩn trương bận rộn. Xem ra bộ tư lệnh muốn di chuyển về phía trước. Cơ yếu viên đang sửa soạn văn kiện, lính truyền tin vội vã thu điện thoại. Ăng-ten chảo của đài vô tuyến cũng bị hạ xuống. Lính truyền tin cười xe mô-tô cùng ngựa đi tới đi lui, vội vàng không ngớt. Phía trước bộ tư lệnh, một con đường lớn bụi đất tung bay. Lôi nghị Wall mặc một thân kỵ binh tướng quân chế phục, cùng mấy sĩ quan đứng trong đình viện, đồn dập bàn tán điều gì. Trong tay hắn cầm một chiếc roi ngựa kiểu Napoleon tinh xảo, không ngừng quất vào trường ngoa của kỵ binh, dường như muốn biểu lộ tâm tình khẩn trương của mình. Mặc dù hắn cố gắng đưa quân viễn chinh Trung Quốc vào tập đoàn quân dự bị khổng lồ này, cũng có lòng tin nhất định vào thực lực của bọn họ. Nhưng đột nhiên phải đưa chi bộ đội này vào chiến trường, trong lòng hắn vẫn còn lo lắng! Nguyên soái Hà Phi đối với hắn gửi gắm kỳ vọng cao, đề bạt hắn từ một thiếu tướng kỵ binh lên làm tư lệnh tập đoàn quân, đủ để thấy rõ điều đó. Hắn cũng biết tình cảnh hiện tại

của nguyên soái Hà Phi gian nan thế nào, nếu như chiến dịch lần này thất bại thảm trọng hoặc không thu được gì, thì chức Tổng tư lệnh trong cuộc chiến với nước khác coi như khó giữ! Nếu quân đội Trung Quốc đánh không tốt... Nguyên soái Hà Phi không chút lưu tình, lập tức miễn chức một tuyến chỉ huy! Vì sao lại chọn quân đoàn Trung Quốc? Dưới tay hắn thật ra có sáu quân dự bị...

Trên đường lớn lại nổi lên một trận bụi mù, hai chiếc xe hơi nhỏ cùng một chiếc xe tải đội xe hướng về phía này lao nhanh tới. Đầu xe đều treo cờ ngũ sắc của Trung Quốc. Những tướng quân da vàng kia đến rồi! Lôi nghị Wall ngừng nói chuyện với mấy thuộc hạ, nhanh chân đi vào phòng tác chiến đang sửa soạn, tham mưu trưởng, tham mưu chủ nhiệm cùng một nhóm tham mưu cao cấp, cả đại biểu tổng bộ đều ở bên trong bàn bạc chờ đợi. Trung tướng quân trưởng của Sư đoàn bộ binh dã chiến 32 Pháp cũng ở đây, cùng tham mưu trưởng đang đối chiếu bản đồ, nhỏ giọng thương nghị điều gì. Chính sư đoàn bộ binh dã chiến này sẽ cùng bộ đội của Hà Toại xung phong.

Cồng vang lên tiếng ủng, đã thấy Hà Toại, Lý Duệ dẫn theo thủ hạ, sư trưởng Sư đoàn 1 quân An được Vương Đại bước tới, còn có mấy tham mưu cùng sĩ quan liên lạc Pháp. Thấy Lôi nghị Wall đứng đó đánh giá bọn họ, một đám người vội vàng nghiêm trang chào. Đối với tư lệnh quân viễn chinh cúi chào, các quân quan Pháp ở đây không ai dám lãnh đạm, đều nghiêm chỉnh hoàn lễ. Lôi nghị Wall đập bàn: "Các tiên sinh, chư vị thân sĩ, thời gian khẩn trương, mỗi phút đều có người thương vong, chúng ta bây giờ bắt đầu! Tiếp nhận nhiệm vụ của các người, xông lên tuyến đầu, cắt đứt cổ họng quân Đức!"

Giao phó nhiệm vụ cho quân viễn chinh rất đơn giản, đơn giản đến mức giống như ra lệnh cho bọn họ dùng mạng người lấp ra một con đường. Hơn ngàn khẩu pháo phối hợp hành động công kích của bọn họ, ba sư toàn bộ

triển khai, hai sư phía trước, điểm danh muốn là Sư đoàn 1 quân An được và Sư đoàn 11, hai lão sư này. Còn Sư đoàn 29 bày ở phía sau chi viện. Bộ binh dưới sự phối hợp hỏa lực, công kích phòng tuyến cuối cùng kiên cố của quân Đức ở tuyến đầu, nơi đó ngoài chiến hào kéo dài, còn có một tiểu trấn gần như bị biến thành cứ điểm làm chỗ dựa. Hỏa lực mặc dù đánh nát kiến trúc nơi đó, nhưng trong đồng ruộng nát, thiết kế phòng ngự đã ăn sâu xuống lòng đất, quân Đức vẫn kiên trì chống cự, nơi này che chở cho một cụm pháo binh hùng mạnh của quân Đức, khiến cho phòng tuyến kiên cố này có thể trợ giúp toàn bộ chiến tuyến, chỉ cần đánh sập nơi này, coi như xé mở một chỗ đột phá, toàn bộ chiến tuyến quân Đức sẽ dao động! Mà quân đội Trung Quốc bất kể phải nỗ lực hy sinh bao nhiêu, đều phải hoàn thành nhiệm vụ này!

Hà Toại dùng ngón tay chỉ vào bản đồ, im lặng hồi lâu. Chỉ là sắc mặt có phần âm trầm. Các quân quan Pháp dùng ánh mắt dò xét nhìn đồng sự Trung Quốc của họ. Bộ tham mưu đã khẩn cấp chế định kế hoạch phối hợp hỏa lực và phương án đã giao cho bọn họ. Bọn họ chỉ có một đêm thời gian để tiến vào trận địa công kích. Bây giờ còn ở đây lè mề làm gì? Lý Duệ còn thể hiện hơn cả Hà Toại, hần đạp vào bản đồ, gần như là hướng về phía Lôi nghị Wall cùng đại biểu tổng bộ, lớn tiếng nói: "Để hai sư của chúng ta với hơn một vạn chiến binh chen chúc trên một chiến tuyến công kích dài khoảng một cây số. Hai cánh trái phải do quân 32 duy trì. Đây là mưu sát! Trên chiến trường hỏa lực dày đặc như vậy, những chiến binh được huấn luyện kỹ lưỡng của chúng ta, không thể phát huy bất cứ tác dụng gì đã bị đánh thành tàn phế! Đây là ai chế định kế hoạch? Bao nhiêu năm nay, vẫn không nhìn ra dựa vào mạng người lấp không ra một con đường sao? Nước Pháp có bao nhiêu mạng người, chúng ta có bấy nhiêu mạng người có thể hy sinh!"

Lời nói của vị tham mưu trưởng Trung Quốc này được phiên dịch từ đầu đến cuối, sắc mặt các sĩ quan cao cấp Pháp càng ngày càng khó coi. Lôi

nghi Wall nghiêm mặt: "Hà, Lý... Các người muốn chống lại quân lệnh?"

Lý Duệ cười lạnh, đang muốn nói chuyện, Hà Toại kiên định giơ tay ngang trước mặt hắn. Ánh mắt của hắn cũng kiên định không kém: "Tướng quân, chúng ta có kế hoạch của mình! Cho chúng ta quyền chủ động trên chiến trường, chúng ta sẽ lấy nơi này cho ngài xem!".

Trải nghiệm đọc mượt hơn nhờ cải tiến từ thiên–lôi–trúc (ẩn danh).

STT 300: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 101: Phương Đông Thức Công Kích

Bóng đêm là tấm áo choàng hoàn hảo nhất để che giấu hành động quân sự. Trong thời đại mà kỹ thuật trinh sát quân sự còn lâu mới phát triển như hậu thế, bất kể là bên tấn công hay phòng thủ, thời điểm lý tưởng nhất để điều chỉnh đội hình, bố trí đều là ban đêm. Hai bên giao chiến, một bên hối hả điều chỉnh vũ khí, bổ sung đạn dược và vật tư. Một bên căng thẳng lắng nghe những âm thanh bất thường từ chiến tuyến đối phương, đoán định trong lòng ngày mai sẽ phải đối mặt với tình cảnh đáng sợ nào. Thịnh thoảng, lại có những loạt đạn pháo gầm rú xé tan màn đêm, nhưng cũng chỉ mang lại tác dụng quấy rối.

Chiến sự đã diễn ra đến mức ngày càng tàn khốc, nhưng đêm nay, hai bên lại có vẻ ăn ý khi giảm bớt hỏa lực. Dường như họ đang tích lũy năng lượng cho những trận chiến khốc liệt sắp tới. Ở một góc độ nào đó, đây quả là một "A Đồ Ngồi" – một đêm hòa bình hiếm có trong chiến dịch Hương Ba Ni.

Nhưng đối với những quân nhân Trung Quốc, những người lính dũng cảm đã vượt vạn dặm đến chiến trường nơi đất khách quê người, đêm nay lại là sự pha trộn giữa căng thẳng và phấn khích. Họ cuối cùng cũng sắp chính thức bước vào chiến trường! Nỗi sợ hãi chiến tranh theo bản năng, sự khao khát chứng minh bản thân, sự kích động trước việc tạo nên lịch sử, tất cả hòa quyện trong lòng những người lính này. Từ chiều hôm qua, sau khi giành được quyền chủ động, quân tiền trạm của Viễn chinh quân đã được

giao nhiệm vụ đảm trách khu vực năm cây số và phải đánh chiếm cứ điểm Thánh Mai Lăng Trấn. Kế hoạch tấn công hoàn toàn do họ tự mình sắp xếp, điều này đã được Hà Toại và Lý Duệ kiên quyết bảo vệ. Cuối cùng, họ quyết định sử dụng đặc vụ đoàn trực thuộc tổng bộ tiền trạm quân (tức phòng chữ Thiên Sư – một tiểu đoàn bộ binh thuộc Sư đoàn Thiết giáp số 1, một trung đội trinh sát thiết giáp, một tiểu đoàn công binh chiến đấu tạo thành một đội đặc biệt), cùng với "chuồng cỏ" của Sư đoàn 1 An Quốc quân.

Tiểu đoàn bộ binh, tiểu đoàn công binh chiến đấu số 1, hợp thành đội hình xung kích, dàn trải trên một chính diện rộng lớn.

Họ sẽ tiến hành tấn công thâm nhập có trọng điểm. Chính diện mà họ tấn công sẽ là chính diện mà ba sư đoàn thông thường của Hiệp ước quốc đang phòng thủ. Trên chính diện rộng lớn này, họ chỉ sử dụng đội xung kích hỗn hợp bộ binh và công binh với quân số chưa đến ba tiểu đoàn, điều này giúp giảm thiểu thương vong dưới hỏa lực địch. Tuy nhiên, sức mạnh tấn công của bộ binh lại không hề yếu đi vì số lượng ít. Những người lính bộ binh này đã được huấn luyện về chiến đấu công binh làm nòng cốt để tấn công các công sự kiên cố, trang bị của họ cũng rất đặc biệt. Sau khi đến Pháp, các đội xung kích được tuyển chọn này lại được tăng cường cả về huấn luyện và trang bị.

Thông qua khả năng vượt địa hình, kết hợp với việc sử dụng các loại vũ khí trong tay – súng kỵ binh, xẻng công binh, lựu đạn, khối thuốc nổ, súng máy Lewis, cùng với các chiến thuật nhỏ lẻ của bộ đội, tinh thần bền bỉ không ngừng nghỉ, vào năm 1915, không còn nghi ngờ gì nữa, họ là một trong những đội bộ binh có khả năng tấn công mạnh nhất thế giới. Đặc biệt là hiện tại họ còn nhận được sự hỗ trợ hỏa lực mạnh mẽ như vậy! Bộ binh Anh và Pháp của Hiệp ước quốc đều nhìn thấy điều đó. Quá chậm, quá đông. Họ chất quá nhiều bộ binh trên tuyến tấn công. Đây đều là những ảnh

hưởng còn sót lại của các phương thức tác chiến cũ. Trước đây, để có thể áp đảo hỏa lực đối phương, người ta cần chuẩn bị thật nhiều súng trường trong đội hình tản binh để bắn trả. Nhưng hiện tại, không còn là lúc để so số lượng súng trường nữa! Dưới hỏa lực mạnh mẽ như vậy, chỉ có những chiến thuật linh hoạt, mỗi người lính bộ binh trang bị nhiều phương tiện tấn công nhất có thể, lựa chọn những điểm yếu của quân địch trên chính diện rộng lớn để đột kích, mới có thể giảm thiểu tổn thất và tăng khả năng phá vỡ phòng tuyến của địch. Đối với loại hệ thống phòng ngự kiên cố này, ngoài việc sử dụng hỏa lực quy mô lớn hơn để tiêu diệt hoàn toàn quân địch, chỉ có thể áp dụng phương pháp tấn công như vậy! Lợi thế của quân đội Trung Quốc chính quy là họ có một vị thống soái có tầm nhìn vượt trội, hơn nữa họ không có quá nhiều truyền thống ràng buộc, nên nhanh chóng thích nghi với những thay đổi trong chiến tranh hiện đại. Trong khi đó, các cường quốc lục quân với truyền thống lâu đời khác vẫn đang chật vật tìm cách chuyển đổi.

"Đường Nỗ Ô Lương" – Tiểu đoàn bộ binh số 9 "Liêu Hà" của Trường Bạch Hỏa đang nhanh chóng vượt qua một chiến hào sâu, tiến vào trận địa xuất phát tấn công của mình. Khác với những người anh em khác đội mũ sắt Adrian của Pháp, anh vẫn đội chiếc mũ da của An Quốc quân, dù chiếc mũ này có vẻ không phù hợp trong một đêm thu ẩm áp ở miền bắc nước Pháp. Hai tấm huy chương được gắn trên mũ da, kỷ niệm hai lần chiến thắng của tiểu đoàn này trong các chiến dịch bên ngoài Liêu Hà. Thượng úy Bạch Hỏa năm nay mới hai mươi ba tuổi, gia tộc Bạch của anh trong quân đội chính quy là một gia đình trung liệt. Hai người anh trai đều phục vụ trong đội quân quang vinh của An Quốc quân và đều hi sinh anh dũng. Với tư cách là con trai thứ ba của gia tộc Bạch, anh tiếp tục chỉ huy đội quân anh hùng này để bảo vệ truyền thống và danh dự của gia tộc, danh dự đã được xây dựng ở Tân Dân quốc và dự định sẽ được truyền lại đời đời. Là tiểu đoàn chủ lực của Tam doanh, họ cũng là lực lượng tiên phong trong lần tấn công này. Trong tiểu đoàn còn có một trung đội công binh chiến đấu,

đều là những cựu binh đã tham gia chiến dịch Thanh Đảo. Hơn một trăm tám mươi tráng hán, mang theo vũ khí đầy mình, lặng lẽ di chuyển trong bóng đêm. Trán Bạch Hỏa dưới chiếc mũ da đã đầy mồ hôi, không biết là do nóng hay do căng thẳng. Theo ánh sáng của một quả pháo sáng do quân Đức bắn lên, anh đã nhìn rõ chiến hào xuất phát tấn công của họ ngay trước mặt! Một đội tham mưu của tiểu đoàn cùng với một số lính đã chờ sẵn ở đó. Nhìn thấy Bạch Hỏa dẫn đầu đội quân vào trận địa, họ phấn khích vỗ tay với anh.

"Bạch Tam gia, anh đến hơi sớm một giờ! Nếu hỏa lực của quân Đức theo đến, thương vong sẽ tính cho anh đấy!" – Viên tham mưu trẻ tuổi cùng Bạch Hỏa ghé vào chiến hào, nhỏ giọng trêu chọc. Các anh em của Liêu Hà đều rất có kinh nghiệm, đội quân liều chết này của Liêu Hà, vốn được tái thiết từ những nòng cốt của các đơn vị chủ lực, bất kể kinh nghiệm hay ý chí chiến đấu, đều là hàng đầu trong toàn quân. Họ dựa vào vách chiến hào, uống nước trong bình một cách tiết kiệm, ngoài tiếng thở dốc trầm thấp, không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Bạch Hỏa hừ một tiếng: "Cậu dọa ma ai! Pháo binh Đức gần đây bị áp chế, không dám tùy tiện để lộ trận địa. Chúng ta tấn công, họ mới có thể pháo kích quy mô lớn. Đến sớm một giờ, tôi đến quan sát trận địa trước, xem có gì bất ổn không." Anh lấy di vật của nhị ca Bạch Khoan, một chiếc kính viễn vọng Chase gấp sáu lần, mượn ánh sáng yếu ớt, quan sát tỉ mỉ mục tiêu tấn công của mình. Viên tham mưu của tiểu đoàn còn ở bên cạnh giải thích: "Tôi Bạch đã ở đây một ngày. Hôm qua, khi tiếp quản trận địa, những binh lính Pháp này như trốn khỏi địa ngục, thật sự là thảm thiết... Không cần nói nhảm nữa. Anh nhìn thấy trận địa đối diện chưa? Cả ngày hôm nay, quân Đức đã liều mạng gia cố trận địa. Ở phía trước là một chiến hào, nơi có một tiểu đoàn bộ binh Đức phòng thủ, tổng hợp tình hình, họ có khoảng bảy tám khẩu Mark thăm, còn có hai khẩu pháo cối 60 ly, một khẩu pháo chiến hào 37 ly, vị trí hiện tại vẫn còn tương đối khó xác định. Chiến

hào này chính là yểm trợ chính diện cho Thánh Mai Lăng Trấn! Phía sau có một con đường gấp. Tiến lên hơn ba trăm mét là cái phế tích như một thị trấn nhỏ. Phía sau chiến hào này còn có một chiến hào dự bị bảo vệ cái trấn này... Bên trong có lẽ là sư bộ 59 Bavaria của Đức, còn có một sở chỉ huy hỏa lực quan trọng. Hệ thống chiến hào của Đức vốn rất dài, nhưng vì pháo binh Anh và Pháp bắn phá, chiến hào của họ đã bị đứt đoạn... Nhưng đừng nghĩ quân Đức là kẻ ngốc, những nơi không thể kết nối, họ đều dùng hỏa lực khống chế ngày đêm, có một số đội dự bị cũng khống chế ở những hướng này, sẵn sàng phản công. Bạch Tam gia, các anh phải đối phó với năm sáu trăm quỷ tử Đức, gánh nặng có thể rất lớn! Hai bên cánh đều có đại đội anh em hỗ trợ đột kích. Chủ yếu là trông cậy vào các anh! Tiểu đoàn đã quyết định, chỉ cần chọc thủng một lỗ ở đây, lực lượng dự bị phía sau sẽ kiên quyết đột tiến vào đây, nhanh chóng chiếm Thánh Mai Lăng Trấn, đánh tan hệ thống chỉ huy của quân Đức! Hãy thể hiện uy phong của chúng ta!".

Tham mưu mãi mãi cũng là đối với kế hoạch tác chiến đầy nhiệt huyết, có lẽ là đối với Bạch Hòa, một gã đội trưởng cấp dưới, mà nói. Hắn phải đối mặt, chính là sự hi sinh thật sự. Xung quanh chiến hào truyền đến những âm thanh nhỏ, nhưng kéo dài. Đó là những đội quân khác đang tiến vào chiến tuyến. Chiến hào này là do quân đội cướp lại từ tay quân Đức, những người Đức đã từng liều chết phản kích.

Quân đội Hiệp ước quốc một mặt cố gắng giữ vững vị trí ở đây, một mặt lại gia cố, đào sâu chiến hào, xem như trận địa chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Trong chiến hào, đâu đâu cũng thấy vũ khí bị phá hủy, đạn dược vương vãi, áo giáp tan nát, cùng những thi thể cụt tay, đứt chân. Qua lăng kính viễn vọng, chiến tuyến của quân Đức một màu đen kịt. Khoảng không giữa hai bên, hơn ba trăm mét, đã bị đánh thành những hố bom chồng chất. Một cơn mưa thu vừa tạnh, biến thành vũng bùn, cùng với những thi thể

binh lính hai bên đang thối rữa. Trong màn đêm, nơi đây là một chốn kinh hoàng.

Bạch Hỏa không hề sợ hãi trước tất cả, hắn là một quân nhân tiêu chuẩn, chuyên nghiệp và tinh táo. Đôi khi, lại không thiếu sự hiểu chiến đấu cuồng. Hắn xoay kính viễn vọng, lạnh lùng hỏi: "Chương ngại vật của địch đâu?" Tham mưu cười khà khà: "Đêm qua, quân Đức đã kéo lưới sắt và cài địa lôi, hôm nay ban ngày đã quét dọn được hơn phân nửa. Hiện giờ vẫn còn bảy mươi lăm ly pháo đang chĩa vào đây, chỉ cần có động tĩnh là chúng sẽ nã pháo ngay. Chương ngại vật không còn nhiều, chính anh cũng thấy. Khu vực địa lôi thì không còn, chỉ còn rải rác vài quả khó tránh khỏi... Tình hình là như vậy... Bạch Tam gia, hay là anh cũng cho tôi một khẩu súng trường, để tôi theo anh lên tuyến đầu?"

Bạch Hỏa liếc nhìn hắn một cái, hừ một tiếng: "Ngồi trong đoàn bộ không thoải mái, muốn tranh với anh em chúng ta liều mạng? Cậu ở đây, có nhiệm vụ cân đối hỏa lực. Trông coi điện thoại của cậu cho cẩn thận! Chỗ nào chúng ta đột kích không thuận lợi, cậu phải nhanh chóng gọi điện thoại. Hai trăm anh em thành bại đều nằm trong tay cậu đấy! Lần này chúng ta đột kích không có hỏa lực chuẩn bị!" Vừa dứt lời, Liêu Hà, người trực tiếp chỉ huy, đã cho hai khẩu pháo cối tám mươi ly vào vị trí, trước đó nơi này đã chuẩn bị sẵn trận địa và đạn dược. Viên pháo binh mồ hôi nhễ nhại chen đến bên cạnh hai người: "Bạch liên trưởng, Đoàn tham mưu, chúng ta vào vị trí. Bao giờ thì bắt đầu?"

Cảm giác căng thẳng, kích động dần bao trùm thể xác và tinh thần Bạch Hỏa, nhưng chính cảm giác này lại khiến đầu óc hắn tinh táo lạ thường. Hắn nhìn đồng hồ Thụy Sĩ mua từ Pháp.

"Còn nửa giờ nữa, trận chiến mở màn của chúng ta trên thế giới sẽ vang lên!"

"Còn nửa giờ." Lý Duệ cũng có chút sốt ruột nhìn đồng hồ của mình. Khóe miệng nhếch lên thành một đường cong kiên nghị. Ai cũng không chắc chắn về việc quân đội của mình sẽ chiến đấu ra sao! Gì Toại, sau khi loại bỏ những ý kiến khác, đã đưa ra một kế hoạch tấn công đặc biệt. Xét thấy quân Đức ở phía trước yếu về quân số nhưng mạnh về hỏa lực, hẳn quyết định dùng một lực lượng nhỏ để đột kích. Hơn nữa, không tiến hành hỏa lực chuẩn bị! Đảm bảo yếu tố bất ngờ lớn nhất trong trận chiến. Công sự của địch, sẽ dùng thuốc nổ để phá hủy. Pháo chiến vừa nổ ra, bộ binh sẽ chịu thiệt thòi trên chiến tuyến! Chỉ cần chiếm được một chiến hào, khi đó sẽ dựa theo kế hoạch pháo binh liên hợp đã định trước để tiếp tục tấn công. Nếu mọi việc suôn sẻ, quân Đức sẽ chậm trễ một nhịp, như vậy quân phòng thủ của họ sẽ bị động khắp nơi! Hơn nữa, lần này còn chọn một vài điểm tấn công mạnh mẽ, thay vì tấn công trên toàn tuyến. Chỉ cần chọc thủng một lỗ hổng, sẽ lập tức tung đội dự bị vào, khiến quân Đức phải đối đầu với quân viễn chinh bằng quân số chứ không phải hỏa lực, kiên trì đột kích, thẳng đến khi chiếm được tuyến chiến hào Saint-Mihiel! Vị trí của thị trấn nhỏ này rất quan trọng, kiểm soát một vài con đường, cùng với một nhánh đường sắt không xa. Nó là một phần nhô ra của toàn bộ chiến tuyến của quân Đức, một khi phá vỡ mặt trận này, toàn bộ quân Đức sẽ phải rút lui! Mặc dù họ còn có công sự dự bị ở phía sau, nhưng mối đe dọa từ sông Marne sẽ được giải quyết. Bộ Tổng tham mưu của quân Đức, những người vẫn hy vọng chiếm được Paris trên chiến trường, sẽ không chịu đựng tình huống này, vì vậy họ mới kiên trì chống cự ở khu vực này. Dù cho quân Hiệp ước quốc có tấn công với quy mô vượt quá sức tưởng tượng của họ!

Gì Toại ngồi ngay ngắn trên ghế, nhắm mắt lại. Trước mắt là sa bàn và bản đồ, cùng với thông tin về sự bố trí của quân Đức, những tài liệu này đã được hắn xem xét hàng trăm lần. Chúng đã khắc sâu vào tâm trí hắn. Vừa nhắm mắt, hắn đã có thể nhìn thấy máu lửa lan tràn trong bóng đêm... Đúng vậy. Trận chiến sắp bắt đầu. Nhưng ngoài Mưa Thần, hắn còn nhấn mạnh những ý nghĩa khác, hắn tự mình đưa những người con trai ưu tú của Trung

Quốc ra chiến trường, liệu còn có ý nghĩa gì không? Đây đều là những quân nhân ưu tú nhất của Trung Quốc, họ không chút do dự chấp nhận sứ mệnh mà Mưa Thần giao phó, thậm chí còn cảm thấy kích động trước trận chiến sắp tới. Gì Toại không nghi ngờ gì về việc họ sẽ dũng cảm nhất, sẵn sàng hy sinh lớn nhất. Nhưng sau khi cuộc chiến ở châu Âu kết thúc thảm khốc như vậy, liệu Mưa Thần có thực sự đạt được điều hăn muốn? Nếu không, hàng chục ngàn người có thể sẽ phải hy sinh...

Hăn ngồi đó, đột nhiên lắc mạnh đầu. Những tham mưu đang bận rộn làm việc và các liên lạc viên người Pháp đều giật mình nhìn hành động đột ngột của hăn. Gì Toại mở to mắt, ánh mắt đã khôi phục vẻ kiên định, dù thế nào đi nữa, đây là chiến trường! Hăn chỉ nên nghĩ đến chiến tranh! Hăn nhìn Lý Duệ: "Thông báo cho các trọng điểm đột kích phía trước, cùng với pháo binh phía sau kiểm tra đường dây thông tin, bắt đầu chuẩn bị đột kích. Chờ lệnh!"

Pháo binh phía sau từ từ nâng nòng pháo lên. Pháo binh hỗ trợ tác chiến cho quân viễn chinh Trung Quốc được chia làm hai cấp độ. Cấp độ thứ nhất là pháo binh hỗ trợ trực tiếp cho bộ binh tấn công, chủ yếu do pháo binh trực thuộc quân viễn chinh tạo thành, bao gồm ba pháo binh đoàn, hai pháo binh đoàn trực thuộc quân nhân, cùng với pháo binh của các đoàn đội. Tại một số trọng điểm đột kích, đều được trang bị mạng lưới thông tin liên lạc. Các sĩ quan chỉ huy hỏa lực từ tuyến đầu sẽ trực tiếp chỉ huy hỏa lực hỗ trợ. Đây là chiến thuật mới đã được thử nghiệm ở trong nước. Cấp độ thứ hai là pháo binh áp chế do tổng bộ Pháp phối thuộc cho họ, bao gồm hai mươi chín pháo binh hạng nặng, năm mươi bảy pháo binh dã chiến. Đồng thời có thể nhận được sự hỗ trợ tăng cường hỏa lực từ bộ chỉ huy pháo binh, họ phụ trách xạ kích tầm xa, gián đoạn chiến trường, đồng thời tiến hành pháo chiến. Kế hoạch pháo binh liên hợp mà quân viễn chinh Trung Quốc đề xuất đã khiến tổng bộ Pháp, tập đoàn quân số mười một phải mở rộng tầm

mắt. Họ đột kích mà không cần hỏa lực chuẩn bị! Hơn nữa, sĩ quan chỉ huy từ tuyến đầu sẽ trực tiếp chỉ huy hỏa lực hỗ trợ!.

Từng thùng đạn pháo đã được vận chuyển ra từ kho đạn, từng viên đạn pháo được lau chùi sạch sẽ, lắp đặt các ngòi nổ khác nhau. Ngoại trừ pháo binh của quân viễn chinh Trung Quốc vì hỗ trợ trực tiếp mà không cần dùng Độc Khí Đạn, pháo binh Pháp còn chuẩn bị một lượng lớn đạn pháo khí độc, tất cả đều đang lặng lẽ chờ xuất phát. Tuy nhiên, trong cuộc tấn công lần này, dường như họ chỉ là những người hỗ trợ. Quân nhân của các quốc gia khác nhau trên toàn chiến tuyến, với những tâm trạng khác nhau, đều nhìn thời gian trôi qua từng phút, từng giây. Chờ đợi thời khắc bắt đầu tấn công.

Đoàn tham mưu dùng tay che tai nghe điện thoại, chăm chú lắng nghe mệnh lệnh ngắn gọn từ tuyến quân bên trong truyền xuống. Hẳn hơi xoay người, hướng về phía Bạch Hỏa giơ tay lên. Bạch Hỏa hít sâu một hơi, ngồi xổm trong chiến hào cũng giơ tay trái lên, nhỏ giọng nói: "Toàn thể chú ý, nhìn thủ thế của ta, chuẩn bị!" Liêu Hà cùng các chiến đấu công binh nhanh chóng sắp xếp, tất cả huynh đệ đều đứng dậy, khom lưng bắt đầu kiểm tra trang bị trên người. Quân trang của bọn họ đã được phủ một lớp bùn đen. Vũ khí sắt thép cùng mũ sắt cũng vậy. Tối nay tinh quang ảm đạm, dù có pháo sáng thỉnh thoảng bùng lên. Nhưng lại có nhiều hố bom làm nơi ẩn nấp. Cẩn thận tiến lên, đạt được hiệu quả bất ngờ lớn nhất vẫn có niềm tin! Bọn quan binh kiểm tra trang bị trên người, chỗ nào bùn đất khô tróc ra, liền bổ sung thêm. Thuốc nổ, ngư lôi đều đặt ở vị trí dễ lấy nhất. Lựu đạn treo trên vai, chỉ cần lấy xuống, ngòi nổ liền có thể kéo ra.

Thấy thủ hạ đã chuẩn bị xong, Đoàn tham mưu dùng sức vung tay về phía Bạch Hỏa. Chắc hẳn lúc này hẳn đã quả quyết ra lệnh: "Xuất phát! Trước tiến hành thăm thẫu tập kích, không thành thì chuyển sang tấn công, các đơn vị dựa theo kế hoạch đã định mà chấp hành!"

Bạch Hỏa gật đầu, giọng trầm thấp nhìn tả hữu: "Huynh đệ, chúng ta từ Thượng Hải đánh đến Châu Âu, cũng không biết thất bại là tư vị gì. Đừng nhìn chúng ta hiện tại tác chiến ở nước Pháp, nhưng vì cái gì vẫn là tổ quốc của chúng ta, hy sinh, đáng giá! Nhiều lời ta không nói, lập tức hành động, mọi người nhớ kỹ, ta vĩnh viễn ở phía trước nhất!"

Hắn có chút ghen lời, nhìn những đồng sinh cộng tử trung dũng thủ hạ trong bóng đêm lặng lẽ nhìn hắn. Xông lên! Thắng lợi hoặc là tử vong! Hắn dẫn đầu lật ra chiến hào, động tác chiến thuật nhanh nhẹn không hề gây ra tiếng động. Hắn bò về phía trước vài bước, giơ chiếc hộp kính lớn trong tay lên. Vừa quay đầu nhìn các huynh đệ nhao nhao lật ra chiến hào, vừa nhìn trận địa quân Đức đối diện. Trong bóng đêm, vô số bóng người lặng lẽ bò lên, trong chốc lát đã hòa vào khu vực không người giữa hai quân, nơi có bùn lầy. Nhưng lúc này, bùn lầy lại trở thành nơi che chở tốt nhất.

Toàn tuyến có bảy tám điểm đột kích trọng yếu, mỗi điểm đều có một liên đội tăng cường, mang theo đầy đủ đạn dược và thiết bị. Gần như là đang chậm chạp tiến lên. Trước lúc trời tờ mờ sáng, bóng tối bao trùm lấy thân ảnh của bọn họ. Động tác của họ chậm chạp đến nỗi, ngay cả tiếng nước bọt trong bùn lầy cũng không phát ra. Trong chiến hào, đội tiếp viện nín thở nhìn hành động của họ, đây hoàn toàn là một cuộc tập kích bất ngờ theo kiểu phương Đông!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tuyến phòng thủ của quân Đức vẫn không có động tĩnh. Chợt có một phát pháo sáng bùng lên, chiếu rọi mặt đất trắng xóa. Đầy đất, những quan binh đang bò đều cúi gằm mặt xuống, vùi mặt vào bùn lầy, có lẽ bên cạnh họ là một thi thể đang bốc mùi! Ngay khi những quan binh đang bò tiến lên, họ đã gạt bỏ mọi suy nghĩ, chỉ còn trận địa của địch ở phía trước. Những người ở lại phía sau lại khẩn trương đến nghẹt thở. Đối diện là ưu thế về binh lực của quân Đức, cùng với hỏa lực mạnh mẽ!

Một khi bị phát hiện, sẽ phải chuyển sang tấn công, khi đó thương vong lớn đến mức khó có thể tưởng tượng! Trong chiến hào, hàng trăm khẩu pháo cối các loại đường kính đều đã chuẩn bị xong, người lính tay cầm đạn pháo chờ lệnh. Tay ai nấy đều run nhè nhẹ, khoảng cách gần như vậy, góc bắn cao như vậy, chỉ cần một phát bắn, gần như lập tức có thể khiến trận địa địch nổ tung!

Thế công đã bắt đầu, trong một vùng im lặng đến đáng sợ. Thế giới dường như đã mất đi âm thanh vào khoảnh khắc này, chỉ còn những thân thể đang chậm rãi tiến lên. Họ mang theo vũ khí uy lực lớn. Nhưng dưới những vũ khí này, lại là những binh sĩ Trung Quốc đáng sợ hơn chúng gấp bội...

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trúc (viết cách điệu).

STT 301: Chương 5: Thế giới mới - Chương 102: Huyết chiến t...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 102: Huyết chiến thánh mai lãng (một)

Bóng đêm lúc này đặc quánh như mực tàu. Trong chiến hào, lính Đức cố gắng mở to mắt, một mặt chịu đựng cái lạnh cắt da cắt thịt của buổi sớm mai, một mặt quan sát động tĩnh phía đối diện. Nhưng trong màn đêm trước rạng đông này, tầm nhìn chỉ vón vện mười mét. Chỉ có ánh sáng pháo sáng phía sau mới có thể chiếu sáng một khoảng yên tĩnh trước chiến hào. Thỉnh thoảng, đạn lạc bay vèo trên chiến trường, cũng không thể hù dọa đám lính gác, chứ đừng nói đến đám sĩ quan và binh lính thuộc doanh Thüringen vinh dự sẵn binh của Sư đoàn 59 Bavaria đang say giấc trong hầm pháo. Bọn chúng đã quá mệt mỏi, thần kinh cũng trở nên chai sạn sau mấy ngày huyết chiến liên miên. Đã xác định sẽ bỏ mạng trong cuộc chiến này, vậy thì ít nhất phải ngủ cho thỏa thích!

Quân Đức tuyệt đối không ngờ rằng, vốn quen với việc dùng hỏa lực lớn yểm hộ bộ binh xung kích chiến tuyến quân Hiệp ước, lần này lại dùng một toán nhỏ bộ đội, không hề có pháo binh yểm trợ, tiến hành một cuộc tập kích thâm nhập. Phía đối diện chiến tuyến, ngoài mấy ngàn bộ binh và công binh đang cố gắng cản trọng tiến lên trong bùn lầy, trong chiến hào còn có hàng ngàn hàng vạn binh lính nín thở, chờ đợi giờ phút khai hỏa.

Cùng Đặc Nhĩ, một cựu binh đã ở tuyến tây mười tháng nay, trong doanh Thüringen vinh dự sẵn binh, sau nhiều lần huyết chiến năm 1915, đã là một lão binh chính hiệu. Vì vậy, thiếu tá Chester mới yên tâm giao nhiệm

vụ cảnh giới ban đêm cho nhóm lão binh này. Những tân binh nhát gan, thiếu kinh nghiệm, không thể nào phát hiện động tĩnh của địch trong đêm tối! Khi hỏa lực địch dội tới, phản ứng đầu tiên của chúng là ôm đầu run rẩy trong chiến hào, thậm chí quên cả việc chạy vào hầm pháo! Động tĩnh của địch trước chiến hào, rất có thể sẽ bị những tân binh sợ sệt, nhớ nhà này bỏ qua. Trong tình huống này, những lão binh đã quen với hàng vạn phát đạn mới là chỗ dựa vững chắc nhất!

Cùng Đặc Nhĩ cố gắng chịu đựng cơn mệt mỏi lúc gần sáng. Ôm khẩu súng trường 98 thức, mở to hai mắt nhìn về phía chiến hào đối diện, ngoài tiếng động dường như có bộ đội di chuyển vào nửa đêm, nơi đó chỉ còn một khoảng lặng im. Bình minh đến, vận mệnh của bọn họ sẽ ra sao? Phía đối diện là họng pháo chớp lửa liên hồi, hay là lưỡi lê của lính Anh, Pháp sẽ tấn công tập thể, định đoạt vận mệnh của Đế nhị Đế quốc Đức, giờ phút này đều đặt trên vai của những con người dơ bẩn, mệt mỏi, và đầy lạnh lẽo nơi chiến hào. Tiếng nước chảy rất nhỏ từ đầm lầy trước mặt đã thu hút sự chú ý của Cùng Đặc Nhĩ, hắn mở to mắt nhìn, quan sát xung quanh, trong màn đêm, những binh lính cảnh giới hầu như không thấy bóng dáng. Hắn giơ súng trường lên, thân thể nhô ra khỏi chiến hào nhiều hơn một chút. Rốt cuộc là thứ gì phát ra âm thanh? Hắn gần như nheo mắt thành một đường chỉ. Mới mơ hồ nhìn thấy trên mặt đất dường như có thứ gì đang di chuyển. Cùng Đặc Nhĩ phản ứng đầu tiên là cho rằng đó là thương binh may mắn sống sót đang bò tới. Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện những thứ đang di chuyển lại là cả một đám! Hơn nữa, cách chiến hào của bọn hắn nhiều nhất chỉ mười lăm mét! Một phát pháo sáng lại bùng lên trên không. Hắn nhìn thấy một tên địch, người đầy bùn đất, đang cắt một đoạn lưới thép còn sót lại! Địch nhân! Thế mà lại lén lút tiến đến!

Khẩu súng trường trong tay hắn lập tức nổ vang, ánh lửa từ họng súng chiếu lên khiến Cùng Đặc Nhĩ không mở nổi mắt. Hắn gân cổ lên gào to: “Tập kích bất ngờ! Địch nhân xông lên!” Tiếng súng vang vọng trong đêm

tối. Bọn địch cũng phản ứng rất nhanh, vốn đang kiên nhẫn tiến lên, nghe tiếng súng liền nhảy dựng lên, dưới ánh sáng pháo sáng, Cung Đặc Nhĩ rất cục phát hiện, chúng là một mảng đen nghịt! Ít nhất là trước mặt hắc! Kẻ đi đầu hắc là sĩ quan. Hắc vùng khẩu súng trường tự động do Đức chế tạo, phát ra tiếng gầm gừ xé tan lồng ngực, gần như một con báo săn lao về phía hắc!

Ấn tượng cuối cùng của Cung Đặc Nhĩ về thế giới này là, vị sĩ quan nhanh nhẹn, dũng mãnh này, có một khuôn mặt người phương Đông. Mà khuôn mặt này, vào giờ phút này lại vắn vẹo đến đáng sợ. Tuyển phòng thủ của quân Đức lúc này lập tức sôi sục, súng đại liên ẩn nấp phun ra những luồng lửa dài, tiếng la hét hỗn loạn vang lên, binh lính Đức bị đánh thức từ hầm pháo cũng hỗn loạn xông ra. Nhưng quân viễn chinh đã áp sát cách bọn chúng mười lăm mét, xông vào chiến hào chỉ trong vài giây, mọi phản ứng của chúng đều đã muộn! Binh lính Trung Quốc thiện chiến tràn vào chiến hào, lựu đạn và thuốc nổ nổ tung, lửa khói rung chuyển. Lính bắn máy chặn cửa hầm pháo của quân Đức, từng loạt súng máy gầm rú, khiến những binh lính Đức dũng mãnh xông ra cửa hầm chết la liệt. Lính Đức bên trong gầm thét bắn trả, một số lính ném lựu đạn, trên còn buộc cả khối thuốc nổ! Tiếng nổ cùng tiếng rống trước khi chết của lính Đức vang lên một mảnh. Không ít binh lính còn chưa kịp hoàn hồn sau giấc ngủ đã bị chôn sống! Nhiều nơi, lính Đức vẫn còn choáng váng, súng cũng không thể dùng. Hai bên gần như lập tức giáp lá cà, xéng công binh của quân viễn chinh Trung Quốc vùng lên, bổ vào đầu đối phương. Không ít lính Đức giờ súng trường không có lưỡi lê lao ra, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị xéng công binh sắc bén chém đứt đầu!

Tám toán đột kích tinh nhuệ gần như đồng thời đột nhập vào chiến hào của quân Đức, trước mặt, lính Đức gần như đều bị bọn chúng chặn lại trong hầm pháo, sau đó nhanh chóng phát triển ra hai cánh, tiếng súng tiếng nổ

vang lên một mảnh. Lần tập kích này, quả nhiên đạt được hiệu quả bất ngờ lớn nhất, lập tức gây ra một trận gió tanh mưa máu!

Cùng lúc tiếng súng, tiếng nổ vang lên ở chiến tuyến Đức, phía sau, từng trạm quan sát pháo binh tiền tuyến gần như đồng thời ra lệnh qua điện thoại: “Hỏa lực bao trùm hàng hai trận địa địch, đánh địch tiếp viện! Pháo binh tầm xa, chế áp hỏa lực pháo binh địch!” Hỏa lực hung mãnh lập tức theo mệnh lệnh này bắt đầu phóng ra, ánh lửa lóe lên chiếu sáng cả bầu trời phía nam! Đầu tiên là pháo binh của người Trung Quốc, sau đó là pháo binh tầm xa của Anh, Pháp, quân trọng pháo cũng gia nhập. Trên chiến trường lại là một trận gió gào thét! Pháo binh Trung Quốc căng thẳng suốt đêm cuối cùng cũng phát huy toàn bộ sức mạnh tích lũy. Tất cả đại pháo đều bắn ra tốc độ bắn cao nhất. Đạn pháo chính xác bao trùm hàng hai trận địa của quân Đức, và cả con đường tiếp viện đang di chuyển về phía trước. Lập tức đánh ra một mảnh lửa nóng. Các đoàn trưởng lúc này đều đích thân ở trong chiến hào chỉ huy. Ra lệnh tiếp tục đột tiến. Ba đoàn bộ binh còn lại mang theo súng máy nhanh chóng vượt qua chiến hào, hướng về phía trước tăng viện. Bọn họ phải nhanh chóng tham gia vào cuộc hỗn chiến trong chiến hào, quét sạch tàn quân Đức ở tuyến đầu, nghênh đón quân Đức phản công, nếu có thể, còn phải nhanh chóng mở rộng chiến quả! Theo kế hoạch trước trận, không có ý định sử dụng quá nhiều bộ binh. Bốn doanh bộ binh hoàn chỉnh và hỏa lực súng máy vượt biên chế di chuyển lên, cùng với hơn ba doanh quân dự bị nằm trong tay các đoàn trưởng, sẵn sàng chờ lệnh của chỉ huy tác chiến tuyến đầu, sư trưởng Vương. Đây là một cuộc tấn công được tính toán tỉ mỉ. Bao gồm kinh nghiệm thu được trong nội chiến và ngoại chiến của quân đội chính quy. Bọn họ sử dụng đội hình bộ binh kiểu mới. Và phán đoán đầy đủ về hỏa lực của địch. Nếu mọi việc suôn sẻ, đây sẽ là một trận chiến với cái giá phải trả nhỏ mà chiến quả lớn. Hỗn chiến trong chiến hào của quân Đức vẫn tiếp diễn, những quân nhân đến từ Bavaria này, quả thực là những binh lính ưu tú. Trong bóng đêm bị địch bất ngờ tập kích. Viện binh phía sau bị ngăn cách, từng binh lính nghỉ ngơi trong hầm pháo

bị thuốc nổ chôn sống, xạ thủ súng máy bị đâm chết tại vị trí. Tình hình trong hỗn loạn bạo tạc hoàn toàn không thể kiểm soát. Nhưng họ vẫn cố gắng chiến đấu đến cùng. Xạ thủ kéo súng máy xuống, khai hỏa ngay trong chiến hào, cùng địch và ta cùng chiến đấu. Không ít lính Đức bị đâm, kéo lựu đạn, cùng địch đồng quy vu tận. Chính là để tranh thủ thời gian cho đồng đội. Phía sau là hỏa lực bao trùm của địch, trong chiến hào là địch nhân hung ác, bọn họ đã không còn đường lui! Nhưng dù dũng cảm, cuộc kháng cự vô tổ chức này, trước mặt những kẻ dường như đột nhiên xuất hiện trong đêm tối, cũng vô dụng như phô mai gặp dao sắc. Vài tên địch không cao lớn, gào thét những lời bọn họ không hiểu, dùng lựu đạn và thuốc nổ mở đường trong chiến hào, sau đó là súng máy bắn phá, cuối cùng là dùng lưỡi lê và xẻng công binh càn quét! Động tác của chúng nhanh nhẹn, trong chiến hào như từng con hỏa long quét sạch tới lui. Thi thể của quân nhân Đức trong chiến hào, gần như đã lấp đầy chiến hào, chưa kể đến những kẻ xui xẻo bị chôn trong hầm pháo! Đây là đám quý dữ từ địa ngục nào chui ra, dường như chúng sinh ra là để tàn phá chiến hào! Một đoàn thuộc Sư đoàn 59 Bavaria và hai doanh bộ binh, cộng thêm một đoàn thuộc Sư đoàn 45 Saxon lân cận, lực lượng tuyển đầu, đã chịu tổn thất nặng nề trong cuộc đột kích ngăn ngủi và hung hãn này, hoàn toàn mất đi chỉ huy và cấu trúc hoàn chỉnh. Không ít binh lính sợ vỡ mật nhảy ra khỏi chiến hào bỏ chạy, nhưng ngay sau đó đã bị hỏa lực bắn tan thành tro bụi. Tuyển đầu chiến hào của quân Đức, xem ra sắp đổi chủ!

Hỏa lực của Đức Quân rút cuộc sau khi rối loạn ngăn ngủi thì bắt đầu trút xuống, bởi vì lúc này bọn chúng hoàn toàn không nắm rõ tình hình tuyển đầu của mình, dường như tiếp viện lại bị phong tỏa. Pháo binh của chúng chỉ có thể oanh kích trận địa địch và phong tỏa khu vực giữa hai bên. Chỉ để lại một tuyến trận địa tiếp tục giao chiến ác liệt. Đội bộ binh đang tiến lên tiếp viện vẫn không thoát khỏi hỏa lực phong tỏa của quân Đức. Mặc dù chúng bị đánh bất ngờ, nhưng phản kích lại vẫn hung mãnh như thường! Lúc này, bầu trời đêm đã hoàn toàn bị hỏa lực biến thành ban ngày. Bốn

doanh bộ binh của quân Hiệp Ước, lẽ ra phải có hai sư công kích chính diện vào tuyến đầu. Mặc dù đội hình đã cố gắng tản ra, nhưng vẫn có binh sĩ, sĩ quan bị hỏa pháo nuốt chửng! Doanh trưởng Tam doanh của đoàn Chuồng Cỏ, từng dẫn đầu xông lên đầu tường Chuồng Cỏ, một anh hùng chiến đấu đường xa, thiếu tá bị hỏa lực nổ tan xác. Doanh trưởng Nhị doanh của đoàn Công binh chiến đấu, từng là người đoạt giải Huân chương Vinh dự cấp một thanh niên trong trận chiến Y Nhĩ Keith, thiếu tá thù bốn bình, cũng bị hỏa lực đánh trúng. Lấy máu thịt con người xông lên dưới hỏa lực này, phải chuẩn bị tâm lý trả một cái giá lớn nhất!

Gì Toại cùng Lý Duệ ẩn nấp trong một chiến hào nhỏ trên đồi, cầm ống nhòm chăm chú nhìn ánh lửa đối diện. Vụ nổ và khói bụi đã bao phủ hoàn toàn chiến tuyến của quân Đức. Trong chiến hào, tiếng chuông điện thoại điên cuồng vang lên. Tất cả tham mưu đều gào thét vào điện thoại.

"Cái gì? Đội bộ binh đang tiến lên quan sát không rõ, đường xá quá tệ, tiếp viện không thông suốt, thương vong không rõ ràng... Thực sự không quan sát được, Vương sư trưởng xin chỉ thị có nên cho đội dự bị tham gia không? Tôi lập tức báo cáo với tư lệnh!"

"Chiến hào cũng bị hỏa lực địch bao phủ, pháo cối có nên rút lui một chút không? Liên lạc với pháo binh Pháp không được, tôi lập tức mời tham mưu trưởng giải quyết!"

Gì Toại hạ ống nhòm xuống, nhanh chóng đi đến trước mặt những tham mưu đang gọi điện thoại. Mặt hắn căng thẳng. Ánh lửa lấp lóe từ bên ngoài chiến hào chiếu vào, khiến mặt hắn lúc sáng lúc tối.

Hắn lớn tiếng nói với tham mưu: "Lập tức nói với Vương sư trưởng. Bộ binh phía trước hành động thế nào, hoàn toàn do hắn quyết định! Không cần tìm tôi xin chỉ thị! Tôi chỉ cần kết quả! Chỉ cần kết quả! Nhất định phải chiếm được và giữ vững trận địa tuyến đầu của địch, nếu không thì để hắn

tự đến gặp tôi! Không có lựa chọn khác! Lúc này chỉ có thể quyết đoán tiến lên, công kích biến thành lặp đi lặp lại, ba sư đoàn chúng ta không đủ lấp!"

Hắn lại hướng về vị thượng tá tham mưu chuyên phụ trách cân đối pháo binh phía sau nói: "Nói với người Pháp, chúng ta đang liều mạng, bọn họ cũng phải đề bẹp pháo binh dã chiến tuyến đầu của quân Đức. Bọn họ bắn càng chuẩn, uy hiếp chúng ta càng lớn. Chỉ cần có thể áp đảo hỏa lực của quân Đức, chúng ta có thể xé rách một lỗ hổng trong trận địa của chúng!"

Sắc mặt Gì Toại tái nhợt, dường như chưa từng nghiêm túc đến vậy. Lần đầu tiên quân viễn chinh ra chiến trường. Hắn cũng đang chịu áp lực rất lớn. Nếu không có chiến quả mà thương vong lại lớn. Địa vị của quân đội viễn chinh sẽ lung lay. Hắn cũng cảm thấy có lỗi với anh em của mình! Hơn nữa, là một quân nhân. Đã đặt mình vào chiến trường khói lửa này, thì nhất định phải giành chiến thắng.

Lý Duệ cũng trầm mặc, vị tham mưu trưởng ngạo mạn này, cũng không thể chấp nhận kết quả thất bại. Nhìn Gì Toại hoàn toàn ủy quyền cho Vương Trực. Hắn trong tiếng pháo gân cổ lên nói: "Sáng tỏ, anh xem có nên trực tiếp nắm giữ một chút bộ đội không? Binh lực tuyến đầu quả thực có chút mỏng manh, điều hai đoàn lên, lúc này, sợ là chỉ có lấy mạng người để lấp. Quân Đức phản ứng thật nhanh, chúng ta rõ ràng đã tập kích lên. Hỏa lực phản kích này cũng đến nhanh như vậy! Vương Trực mới đảm nhiệm chỉ huy, tôi sợ hắn không chịu nổi áp lực này. Chúng ta lần này chống lại kế hoạch công kích của tổng bộ Pháp. Dù chết hết cũng phải bảo đảm thắng lợi! Nếu không chúng ta còn có địa vị gì? Hay là tôi xuống..."

Gì Toại hơi nhếch cằm, nhìn Lý Duệ có chút kích động, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Chúng ta lần đầu tham gia loại chiến sự này, phải vững vàng... Quân Đức phản ứng rất nhanh, nhưng tôi thấy bọn chúng cũng rối loạn. Vương Trực có thể ứng phó... Dựa vào mạng người để đánh thắng, tôi không cần! Hiện tại dưới hỏa lực này, xông lên càng nhiều người chết càng

nhieu! Tôi đoán tuyến đầu chúng ta nhất định có thể chiếm được, hỏa lực tuyến đầu đầy đủ, pháo binh chúng ta cũng chiếm ưu thế, chỉ cần nhắm vào phản kích của quân Đức, thì có thể tiếp tục tiến lên. Lúc này phải có lòng tin vào bộ đội của mình! Tôi tin chúng ta có thể thắng!"

Lý Duệ cảm thấy Gì Toại dường như đang cười nhạo hãnh không giữ được bình tĩnh, hãnh nhéo nhéo lông mày muốn phản bác hai câu, cuối cùng vẫn xoay người tiếp tục cầm ống nhòm. Tư lệnh quân đoàn 11 Pháp, quan Lôi Nghi trong Wall cũng đến, một tham mưu biết tiếng Pháp nhận điện thoại, làm người truyền tin giữa Gì Toại và Lôi Nghi Wall. Người Pháp trước tiên chúc mừng Gì Toại. Cho rằng cuộc tập kích của họ rất thành công, đã đột phá trận địa tuyến đầu của quân Đức, hoàn toàn đảo lộn hệ thống phòng ngự của chúng. Sư bộ 59 của quân Đức tại Saint-Mihiel trong vô tuyến điện gần như là minh mã lại hướng tổng bộ quân đoàn 5 Đức kêu cứu. Cho rằng họ đã gặp phải một đòn đánh bất ngờ, không biết có thể chống đỡ đến trời tối hay không. Cần tổng đội dự bị tranh thủ thời gian tiếp viện.

Tiếp theo lại hỏi Gì Toại khi nào thì tung đội dự bị vào, theo người Pháp, hiện tại đã đến lúc khuếch trương chiến quả! Gì Toại lạnh lùng nói với tham mưu đang nhìn mình: "Truyền đạt với trung tướng tiên sinh, hiện tại hệ thống phòng ngự của địch vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, hỏa lực của chúng vẫn còn hung mãnh, sau khi bộ đội của chúng ta đột kích hoàn toàn làm rung chuyển hệ thống của chúng, chúng ta sẽ quyết đoán tung đại bộ đội vào! Trước lúc đó, tôi muốn chịu trách nhiệm với sinh mạng của binh sĩ chúng ta! Nói với ông ta, điểm yếu Saint-Mihiel này, tôi sẽ tự mình giao vào tay ông ta!"

Lúc này, quân Đức ở tuyến đầu, quả thực đã đến lúc kiệt quệ. Chúng dưới cuộc tập kích, trong tay những đội quân Trung Quốc đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, phải chịu thương vong vô cùng thảm trọng.

Hỏa lực bố trí ở tuyến đầu của chúng, hoàn toàn không phát huy tác dụng đã lâm vào hỗn chiến. Chỉ có hỏa lực phía sau còn có thể cung cấp cho chúng một chút trợ giúp. Không có súng máy phong tỏa hỏa lực, ngày càng có nhiều đội quân Trung Quốc đột phá hỏa lực phong tỏa của quân Đức tràn vào trận địa tuyến đầu, công kích vào những chiến hào vẫn còn dựa vào địa hình hiểm trở để chống cự. Binh lực và hệ thống phòng ngự tuyến đầu của chúng, cuối cùng gần như sụp đổ. Quân nhân Trung Quốc tranh thủ thời gian trong hỏa lực, vừa càn quét quân Đức còn lại, vừa gia cố công sự, lắp đặt từng khẩu súng máy. Đội đột kích cũng lần nữa tổ chức, tùy thời chuẩn bị liên tục khởi xướng đột kích. Chiến quả của chúng không còn nghi ngờ gì nữa là to lớn. Hơn hai mươi bộ binh và bốn năm pháo binh của quân Đức đã bị đánh sụp đổ, bị thuốc nổ chôn sống trong hầm pháo đã chiếm gần một nửa. Giết chết hơn hai ngàn lính Đức, bắt hơn bốn trăm tù binh, thu được vũ khí đạn dược vô số. Trong chiến hào, đâu đâu cũng là thi thể.

Chỉ có một số ít lính Đức trốn thoát trở về. Pháo chiến của hai bên sau khi kết thúc giao chiến bộ binh vẫn càng đánh càng ác liệt. Hỏa lực của quân Đức bắt đầu rơi vào trận địa tuyến đầu mà chúng đã mất. Bởi vì tầm quan trọng của trấn Saint-Mihiel, có thể đoán trước ngay sau đó sẽ là quân Đức bất chấp thương vong phản công, cho dù không đoạt lại được trận địa, chúng cũng phải kiên trì đến khi đại đội dự bị tiếp viện đến!

Thương vong của quân viễn chinh trong đợt đột kích, dù chưa thống kê xong, nhưng ước chừng không vượt quá năm trăm người. So với đối phương, đây là con số mà quân Anh - Pháp khó lòng tưởng tượng nổi! Lần này, lối đánh tập kích bất ngờ theo kiểu phương Đông đã thành công mỹ mãn, ít nhất là ở giai đoạn đầu! Tuy nhiên, yếu tố bất ngờ trong chiến thuật đã tan biến ngay khi tiếng súng vừa nổ. Giờ đây, chỉ còn lại là cuộc đối đầu trực diện, song phẳng!

Truyện mới nhất được đăng tải tại sáu chín sách a!

Hiện tại, trước mặt Vương sư trưởng, vị chỉ huy tuyến đầu, là một sự lựa chọn nan giải: Dùng toàn bộ đội dự bị, liều lĩnh xông lên, mở rộng chiến quả, bất chấp hỏa lực của địch, hay là chờ quân Đức phản công, đợi đến khi chúng bị tổn thất nặng nề. Chờ đợi để chúng dốc toàn lực, phát động công kích.

Tiếng pháo vẫn gầm rú, chiến hỏa ngút trời, thời gian để vị sư trưởng này đưa ra quyết định không còn nhiều. Quân Đức sẽ nhanh chóng điều chỉnh đội hình, hẳn có lòng tin sẽ đánh tan đợt phản công của chúng, nhưng trước hỏa lực vẫn còn rất mạnh của quân Đức, việc tấn công chính diện cũng không chắc thắng. Nhưng cứ thế nhìn cơ hội vụt khỏi tay mình sao?

Chiến sự vẫn đang diễn biến theo chiều hướng ngày càng ác liệt, cuộc huyết chiến chớp nhoáng lúc bình minh chỉ là khúc dạo đầu mà thôi.

Nguồn: thiên lô trúc(bản nâng cao dành cho người sành đọc) .

STT 302: Chương 5: Thế giới mới - Chương 103: Huyết chiến t...

Chút tinh chỉnh đến từ thiên—lôi—trúc, hy vọng bạn thích.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 103: Huyết chiến thánh mai lãng
(hai)

Đạn pháo kích thích, màu đen bùn đất như mưa trút xuống chiến hào. Quân viễn chinh, phần lớn là những lão binh dày dạn kinh nghiệm chiến trường, từng trải qua biết bao trận chiến từ năm 1911 đến 1915. Nhưng trận pháo kích dữ dội này vẫn khiến họ cảm thấy trời đất như sụp đổ. Tất cả đều co rúm lại, cố gắng gia cố chiến hào, chịu đựng những rung chuyển dữ dội dưới mặt đất. Đạn pháo vẫn không ngừng rơi xuống xung quanh, tăng cường hỏa lực về phía họ. Giữa trời đất, ngoài tiếng gào thét của Mars, không còn âm thanh nào khác. Ngay cả mặt trời trên cao cũng phải tái nhợt vì kinh sợ. Trong mắt của rất nhiều binh sĩ, ngày hôm nay, tất cả cảnh sắc đều chỉ còn hai màu đen trắng.

Chiến quả mà quân viễn chinh giành được khiến cả hai bên đều không ngờ tới. Hiệp ước quốc đồng loạt phát động công kích vào chiến tuyến Đức ở hai hướng. Cánh trái, lực lượng chủ công là quân viễn chinh Trung Quốc, với hai đoàn quân tiên phong. Cánh phải, quân đội tấn công vào lúc bình minh.

Hai mũi tấn công cách nhau khoảng sáu mươi cây số. Lực lượng tham chiến ở cánh phải là Sư đoàn 3 của Pháp, vừa được trang bị vũ khí mới, bao gồm nhiều binh lính tinh nhuệ từ hai sư đoàn. Tuy nhiên, họ vẫn sử dụng lối

đánh cũ, tấn công trực diện vào sư đoàn Đức đang phòng thủ. Bộ binh Pháp quả cảm, nhưng thương vong cũng rất lớn. Sau khi quân viễn chinh Trung Quốc trải qua một đêm và một buổi sáng tấn công, chiếm được toàn bộ trận địa tuyến đầu của Đức, cái giá phải trả, theo tiêu chuẩn chiến tuyến phía tây, chỉ có thể nói là rất nhỏ. Trong khi đó, quân Pháp đã phải trả giá bằng bảy, tám ngàn người thương vong, hai đợt tấn công lớn đều bị đẩy lùi. Nhìn từ trên cao xuống, mũi nhọn Ba Ni của Đức đã bị quân viễn chinh đánh lồm vào, nhưng cánh phải vẫn giữ vững chiến tuyến. Tuy nhiên, vị trí then chốt của thánh mai lăng đã bị quân viễn chinh uy hiếp, pháo cối của họ có thể trực tiếp bắn tới thánh mai lăng. Một khi thị trấn hiểm yếu này bị quân viễn chinh chiếm giữ, mũi nhọn này, ít nhất là ở cánh trái, sẽ bị cắt đứt đường tiếp tế. Quân Đức ở cánh trái sẽ buộc phải rút lui về phía bắc.

Pháp và Anh đương nhiên nhận thấy chiến quả to lớn của quân viễn chinh Trung Quốc. Chiến thuật tấn công mới mẻ, cách sử dụng bộ binh xung kích nhỏ, và cách sử dụng pháo binh linh hoạt của họ đã khiến toàn bộ quân đội Hiệp ước quốc trên tuyến tây cảm thấy vô cùng phấn khích! Những lời khen ngợi, điện báo liên tục gửi đến. Tất cả đều ca ngợi sức chiến đấu của quân viễn chinh Trung Quốc, mang đến một bất ngờ lớn cho toàn bộ Hiệp ước quốc.

Trung tâm chỉ huy của Hiệp ước quốc cũng nhanh chóng chuyển hướng sang cánh trái. Quân viễn chinh Trung Quốc được tách ra khỏi danh sách chỉ huy của Tập đoàn quân 11, trực tiếp nhận lệnh tác chiến từ tổng bộ Pháp. Họ đặt rất nhiều hy vọng vào quân viễn chinh, đặc biệt là sau khi cuộc tấn công chuẩn bị kỹ lưỡng ở cánh phải thất bại!

Hà Bay yêu cầu quân viễn chinh Trung Quốc ngay lập tức sử dụng toàn bộ lực lượng, giữ vững trận địa đã chiếm được, đồng thời, trong khi đẩy lùi phản công của quân Đức, nhanh chóng mở rộng chiến quả, chiếm lấy thánh mai lăng! Cùng lúc đó, toàn bộ Tập đoàn quân 11 và một phần của Tập

đoàn quân 6 sẽ tấn công từ phía nam, kiểm chế quân Đức di chuyển đến thánh mai lãg. Đồng thời, họ còn tập trung một đội pháo binh hùng mạnh với hơn một trăm khẩu pháo, trực thuộc chỉ huy của quân viễn chinh Trung Quốc. Trước đó, họ không đặt quá nhiều kỳ vọng, nhưng giờ đây, họ hy vọng họ có thể giành chiến thắng! Hà Bay còn hào phóng hứa hẹn, nếu quân viễn chinh cảm thấy lực lượng không đủ, họ sẽ chuẩn bị hai sư đoàn thuộc địa làm lực lượng dự bị cho quân viễn chinh - quân đội Pháp, dù chỉ là người da đen, nhưng cũng đủ để chỉ huy!

Tướng chỉ huy tối cao của Đức trên chiến tuyến này, Thân vương Leopold von Bayern, cùng với Tập đoàn quân 5 của ông, cũng cảm thấy mình bị một đòn mạnh. Hiệp ước quốc bắt đầu cuộc tấn công quy mô lớn vào ngày 25 tháng 9, điều này nằm trong dự đoán của họ. Mặc dù cuộc tấn công ban đầu có vẻ ồn ào, nhưng quân đội của Hoàng đế, với sự kiên định và vững vàng, vẫn chống cự hiệu quả. Sau mười ngày chiến đấu ác liệt, quân đội Hiệp ước quốc đã chịu tổn thất nặng nề, nhuệ khí và đà tấn công cũng dần cạn kiệt.

Tập đoàn quân 5 của ông có mười ba sư đoàn, sau đó lại điều thêm chín sư đoàn đến chiến tuyến. Tập đoàn quân Thái tử cũng phát động một cuộc tấn công kiểm chế ở cánh tây. Ông ta cho rằng, cao trào của trận chiến này đã qua. Mặc dù họ đã mất một vài chiến hào, tổn thất bốn, năm vạn quân.

Nhưng đã gây ra gấp đôi thương vong cho Hiệp ước quốc. Mũi nhọn lớn này của họ vẫn chưa đến lúc lung lay! Ngay cả khi quân đội Hiệp ước quốc phát động thêm vài cuộc tấn công toàn diện, họ vẫn có thể liên tục chống cự, kiên trì cho đến chiến thắng cuối cùng của trận chiến này!

Nhưng tại chiến tuyến thánh mai lãg, thực tế là tại chiến tuyến này, Thân vương Leopold von Bayern, người được coi trọng hơn cả, đã tập trung hơn hai sư đoàn (Sư đoàn 59 Bavaria và Sư đoàn 45 Saxon) với thế trận thọc sâu. Cùng với hơn hai trăm khẩu pháo hỗ trợ. Luôn có thể thông qua

tuyến đường giao thông để điều động lực lượng dự bị đến chi viện. Chiến trường ở đây vốn không lớn, địa hình cũng không đẹp. Hơn hai sư đoàn Đức, dù đã suy yếu, nhưng đã ngăn chặn được cuộc tấn công của quân đội Hiệp ước quốc trong một đến hai ngày. Điều này cũng không quá đáng. Chỉ cần có thời gian này, trong tay Leopold von Bayern vẫn còn hơn ba sư đoàn dự bị, có thể chi viện cho các hướng. Ông tin rằng mình có thể đánh bại tất cả các cuộc tấn công của quân đội Hiệp ước quốc!

Nhưng vị thân vương người Đức này, tư lệnh Tập đoàn quân 5, không thể ngờ được. Trận địa tuyến đầu của thánh mai lãng lại bị mất hoàn toàn chỉ trong một đêm và nửa ngày! Quân đội tấn công là quân viễn chinh Trung Quốc, những người phương Đông xảo quyệt này đã phát động một cuộc tập kích bất ngờ đáng xấu hổ, họ chính là những kẻ trộm cắp trên chiến trường, lén lút đánh cắp chiến thắng mà lẽ ra ông phải có! Nhưng thân vương cũng phải thừa nhận, loại chiến thuật bộ binh thâm nhập nhỏ này, trong chiến tranh chiến hào, đã được áp dụng một cách đáng sợ, bộ binh xung kích tinh nhuệ, có thể đảm bảo hỏa lực, đồng thời giảm thiểu thương vong khi tấn công. Nếu phối hợp với pháo binh, có lẽ không có chiến tuyến nào có thể ngăn chặn được cuộc tấn công thâm nhập của họ! Hai bên giao chiến đều nhận ra sự thay đổi trong chiến thuật này, trong các trận chiến tương lai, hai bên sẽ tiếp thu, học hỏi, sửa đổi và vận dụng. Nhưng vào lúc này, điều mà thân vương lo lắng nhất vẫn là đối phó với tình hình hiện tại! Thánh mai lãng đã hoàn toàn bị lộ, một số bộ binh đã nhanh chóng tiến vào trận địa dự bị, không còn đường lui, hơn nữa trận địa dự bị của họ liên tục chịu hỏa lực dữ dội.

Muốn bảo vệ thánh mai lãng, nhất định phải phản công, giành lại trận địa tuyến đầu đã bị người Trung Quốc chiếm giữ, mới có thể cho quân đội thời gian điều chỉnh đội hình! Nếu không, một nửa quân đội của mũi nhọn này sẽ bị quân đội Hiệp ước quốc cắt đứt!

Thân vương hoảng loạn ra lệnh cho Lâm Đăng, sư trưởng Sư đoàn 59, đảm nhiệm chỉ huy tuyến đầu, nhanh chóng điều phối lực lượng rút lui từ tiền tuyến, bao gồm cả lực lượng dự bị của Sư đoàn 45 Saxon. Ngay lập tức triển khai phản công! Đồng thời, từ các nơi điều động tất cả lực lượng có thể tập hợp được, hỏa tốc chi viện thánh mai lã. Cuối cùng, ông gửi điện văn cầu cứu đến Bộ Tổng tham mưu: "... Thánh mai lã đã bị quân đội Trung Quốc uy hiếp, mũi nhọn Ba Ni đang lâm vào tình thế nguy hiểm nhất! Chiến tuyến vốn yên bình, có lẽ sẽ trở nên ác liệt hơn! Viện binh nhất định phải đến ngay!"

Quân viễn chinh Trung Quốc nghênh đón một trận chiến đấu kịch liệt hơn. Thanh đao bén ngọt đã được rèn luyện kỹ càng, vừa ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo liền chói lòa mắt người. Đồng thời, nó cũng đón nhận thử thách thực sự.

Bạch Hỏa bò lết trong chiến hào lầy lội như một con chuột nhắt, hẩn không còn tâm trí để nghĩ đến tay chân mình vừa chạm vào thứ gì mềm nhũn. Khuôn mặt non nớt của hẩn bị che phủ bởi chiếc mặt nạ phòng độc sản xuất tại Pháp, nhìn ra bên ngoài qua lỗ châu mai chỉ thấy một màu mờ mịt. Hỏa lực địch dội vào tứ phía, thỉnh thoảng lại có Độc Khí Đạn nổ tung. Nhưng hẩn thấy hỏa lực đã có dấu hiệu chững lại, thế công của họ sắp bắt đầu! Mỗi người lính dựa vào vách hào, chờ hỏa lực đi qua, hẩn đều dùng sức đâm vào vai họ, ra hiệu sẵn sàng nghênh chiến. Cũng có người bị hẩn vồ, cứ thế mà ngã xuống, những huynh đệ này đã bị mảnh đạn bay lả tả găm trúng, hi sinh trong chiến hào bắn thiêu này. Trong trận công kích đêm qua, thương vong chỉ hơn hai mươi người, nhưng chỉ nửa ngày pháo kích, ẩn nấp trong chiến hào đã bị đánh nát, đại đội anh hùng này đã có hơn ba mươi huynh đệ tử trận, vượt xa cả thương vong trong chiến đấu giáp lá cà! Dù sao thì vũ khí đạn dược cũng đã được bổ sung. Không có hỏa lực của súng máy Mark Thăm, hẩn không tự tin ngăn chặn quân Đức phản công!

Toàn liên còn có hai khẩu pháo 60 ly, một khẩu 80 ly, đạn được đầy đủ, hoàn toàn có thể nã pháo điên cuồng.

Nhìn đạn pháo mưa bom bão đạn cuối cùng vượt qua chiến hào, Bạch Hỏa gắng gượng đứng dậy khỏi chiến hào. Hắn thở hỗn hển, nhìn về phía trước qua một lớp kính mờ ảo. Trước mắt, ngoài khói lửa do pháo kích dữ dội để lại, vẫn chỉ là khói lửa. Nhưng hắn biết, bộ binh Đức đang ẩn mình sau làn khói này!

Bạch Hỏa kéo một lính truyền tin bên cạnh, ra hiệu bằng tay. Lính truyền tin cố gắng lắc chiếc điện thoại đặt trên đầu gối, nhưng rõ ràng, đường dây điện thoại đã bị pháo cắt đứt. Bạch Hỏa gào lên: “Bắn đạn hiệu! Bảo pháo binh đã chiến phía sau tập trung oanh kích khu vực cách chiến hào trước của chúng ta một trăm mét, phong tỏa, ngăn chặn quân Đức tiến lên. Để súng máy chúng ta bắn, chúng tôi bao nhiêu, chúng ta ăn bấy nhiêu! Tất cả cho lão tử tỉnh táo, tới đây rồi thì đừng hòng nghĩ đến chuyện về nhà. Giành lấy Thánh Mai Lãng, đánh ra quân uy của chúng ta!”

Trong chiến hào, đám binh lính dường như cũng nghe thấy lời động viên của Đại đội trưởng, đều đứng thẳng người dậy. Súng máy được đặt lên giá, từng khẩu súng trường vươn nòng súng. Lựu đạn được mở nắp, rút chốt. Đạn hiệu màu đỏ liên tục bay lên trên chiến hào. Pháo binh phía sau hiểu ý của những huynh đệ bộ binh, họ đã chuẩn bị quyết chiến! Pháo binh đã chiến 75 ly, còn có pháo cối hạng nặng 107 ly trực tiếp chi viện cho bộ binh, hỏa lực lập tức bắt đầu chuyển hướng, đánh thành một bức tường lửa cách chiến hào trước của bộ binh một trăm mét. Mảnh đạn gào thét bay tứ tung. Hỏa lực pháo binh Đức kéo dài về phía chiến hào, bắt đầu bắn vào các vị trí xạ kích gần tiền tuyến của pháo binh. Đây chỉ mới là bắt đầu, hỏa lực pháo binh hai bên đã đánh đến mức trời long đất lở!

Quân Đức với hơn ba tiểu đoàn bộ binh, chen chúc tiến lên trong trận đấu pháo này. Những binh lính này đều được huấn luyện nghiêm ngặt, cũng

có kỷ luật khắc nghiệt nhất. Trên chiến trường châu Âu thế kỷ 20, không nghi ngờ gì là một trong những lực lượng bộ binh mạnh nhất. Hỏa lực quét ngang đội hình tấn công dày đặc của họ, dưới ưu thế pháo binh của quân Hiệp ước, biện pháp phản chế của pháo binh Đức không có hiệu quả lớn. Từng phát đạn pháo xé nát thân thể họ, văng tung tóe lên trời. Những sĩ quan cấp dưới của Đức gào thét đốc thúc binh lính duy trì đội hình tấn công dưới hỏa lực này, họ chịu đựng tất cả, xông qua tuyến hỏa lực phong tỏa với tốc độ nhanh nhất. Trong làn khói bụi bao trùm chiến trường, những binh lính Đức mặc quân phục màu xám, đội mũ sắt nhọn không nhìn rõ tình hình xung quanh, chỉ có thể loạng choạng lao về phía trước. Mảnh đạn ác mộng gào thét bên tai họ. Chỉ cần không bị trúng, sẽ không thể ngăn cản bước chân xung phong của họ!

Cuối cùng, những binh lính Đức đầu tiên đã xông qua khu vực phong tỏa hỏa lực, tại mặt đất trước chiến hào đã bị đánh nát, họ tập tễnh xông về phía trước. Ai nấy đều cúi đầu, lười lê trên súng trường đã sẵn sàng. Đầu tiên là vài người rải rác, sau đó từ trong khói lửa xuất hiện từng đám một! Mặc dù đội hình đã tan tác, nhưng họ vẫn cuồn cuộn tiến lên như kiến dọn nhà! Không có một chỉ huy thống nhất ra lệnh khai hỏa, toàn bộ chiến tuyến súng máy và pháo cối cùng lúc vang dội. Cùng với đó là súng trường tham gia vào bản hợp xướng tử vong này. Trên toàn bộ chiến tuyến, quân viễn chinh bố trí không đủ ba ngàn quân, nhưng súng máy Mark Thăm, Lewis, Maxim đã đạt đến hơn một trăm khẩu! Những khẩu súng máy này đều được vận chuyển đến chiến hào đối diện với quân Đức với tốc độ nhanh nhất!

Súng máy phun ra lửa như những lưỡi hái của tử thần. Cắt đứt đội hình tấn công dày đặc của quân Đức. Quân nhân Trung Quốc có thể thấy, những binh lính Đức hàng đầu, dường như đồng thời bị người khác đẩy một cái, tất cả đều ngã nhào về phía sau! Sức mạnh khủng khiếp của súng máy cắt đứt động mạch của những binh lính Đức, máu bắn tung tóe, ngay lập tức nhuộm chiến trường xám đen này thành màu đỏ rực! Binh lính phía sau vẫn

tiếp tục xông lên. Rồi chen lẫn nhau ngã xuống đất. Những binh lính Đức này không có vũ khí hoàn hảo như bộ binh xung kích Trung Quốc, thứ họ có lẽ chỉ là súng trường và lưỡi lê. Hơn nữa, dường như họ cũng không biết lợi dụng địa hình địa vật để ẩn nấp, cứ thế mà xông lên, thậm chí cúi người một chút cũng không ai làm. Cứ thế mà thẳng tắp xông lên, rồi trên con đường tiến lên, trải dài những con đường thi thể màu xám!.

Bạch Hỏa tự mình điều khiển một khẩu súng máy Mark Thăm, bắn phá điên cuồng sang hai bên. Làn da trên mặt hắn run rẩy vì chấn động dữ dội, trong mắt hắn chỉ có những đám người màu xám kia! Bệ súng được dựng tạm bợ lỏng lẻo, nước làm mát súng máy bốc hơi, nhưng hỏa lực của súng máy vẫn không ngừng. Hai người lính dùng sức chống đỡ giá ba chân của súng máy.

Chấn động dữ dội khiến họ ho ra máu. Răng cũng bị cắn đứt. Nhưng vẫn cố gắng duy trì hỏa lực của khẩu súng máy này. Dưới sự tấn công dữ dội như vậy, chỉ có hỏa lực liên tục của súng máy mới là mấu chốt để giữ vững trận địa! Trong hỏa lực dày đặc, sinh mệnh trở nên vô nghĩa, đủ loại tiếng thét thảm thiết vang vọng trời xanh. Thương vong của đội quân phản công Đức đã không thể dùng từ thảm trọng để hình dung, mà là một cuộc tàn sát từ đầu đến cuối! Vài ngày trước, họ đã dùng hỏa lực súng máy để đồ sát quân Anh Pháp. Vài ngày sau, vận mệnh này đã giáng xuống đầu họ! Toàn bộ phía trước chiến tuyến, đã trở thành một biển thi thể binh lính Đức. Binh lính Đức chưa tắt thở rên rỉ thống khổ, sĩ quan bị gãy chân bò lê lết. Có người bị đánh trúng trong hố bom đọng nước, cứ thế bị chết đuối trong vũng nước sâu đến đầu gối. Đối với những quan binh Đức phản công này, đây chính là Luyện Ngục!

Quân viễn chinh vừa chiếm được chiến tuyến này, công tác gia cố vẫn còn hạn chế. Chướng ngại vật trên trận địa phía trước cũng chưa được thiết lập. Sau khi quân Đức phải trả giá bằng thương vong nặng nề, cuối cùng

cũng xông đến gần chiến hào của quân ta. Lựu đạn và đạn pháo như mưa, điên cuồng ném vào chiến hào của quân viễn chinh, tiếng nổ vang dội. Mấy khẩu súng máy đang bắn dữ dội bỗng im bật. Thượng úy Bạch Hỏa vứt khẩu súng máy xuống, lại vội vàng bỏ mặt nạ phòng độc. Hắn cầm lấy một khẩu súng trường lê 98 thức, nhảy lên khỏi chiến hào. Quân phục của hắn rách nát, người đầy bùn đất. Chỉ có chiếc mũ sắt của hắn như một lá cờ chỉ huy, kêu gọi binh lính Trung Quốc xông lên: "Thanh quân tất thắng, ai nấy tự chiến!" Khẩu hiệu chiến đấu vang vọng khắp Trung Quốc cuối cùng cũng nổ vang như sấm trên đất châu Âu. Vô số binh lính quân viễn chinh gào thét, tràn ra khỏi chiến hào, lưỡi lê không thể ngăn cản lao về phía trước. Giao chiến cận chiến trên quy mô lớn, xưa nay là thời điểm thử thách lòng dũng cảm của quân nhân!

Sóng người vàng và đám người xám hung hãn đụng vào nhau, lưỡi lê đâm xuyên lồng ngực đối phương. Xẻng công binh vung lên tới tấp. Bất cứ thứ gì trong tay, lúc này đều được sử dụng! Trong hồi ức của những người sống sót của quân Đức, những binh lính mặt vàng này từ trong chiến hào như quỷ đói ở địa ngục lao ra, lập tức triển khai cuộc chiến sống còn đẫm máu nhất! Có binh lính còn mang theo súng máy Lewis trên vai, vừa bồng súng vừa bắn. Khoảng cách gần như thế, đám đông như thế, chỉ cần một băng đạn bắn hết, cơ hồ có thể xé rách một con đường máu! Binh lính Đức sau khi trải qua những đợt tấn công dài ngày, chịu đựng pháo kích, hứng chịu hỏa lực súng máy. Đến lúc này, chút dũng khí và nhuệ khí cuối cùng đã tiêu hao gần hết.

Các binh lính vứt súng trường, quay đầu bỏ chạy. Có người không còn sức lực để rút lui, liền giơ cao hai tay, biểu thị không muốn tiếp tục dâng mạng trong cuộc chiến tranh đáng sợ này nữa.

Binh lính Trung Quốc mắt đỏ ngầu vẫn tiếp tục giương lưỡi lê truy sát. Họ đuổi theo hàng chục, hàng trăm mét, cho đến khi đạn pháo không biết từ

đâu rơi xuống đầu, mới biết rằng họ đã đẩy lùi cuộc phản công lần này của quân Đức.

Quân Đức phản công không thể nói là chậm, cũng đã huy động lực lượng lớn nhất. Nhưng đối với Hà Toại và Lý Duệ, những người đã chuẩn bị trước chiến đấu, họ không vội vàng mở rộng chiến quả sau khi chiếm được chiến tuyến của quân Đức. Sau khi mất đi yếu tố bất ngờ, bộ binh tấn công trận địa phòng thủ của địch, có thể dẫn đến thương vong lớn mà chiến quả lại nhỏ. Thay vào đó, họ lập tức triển khai hỏa lực mạnh và phối hợp lực lượng bộ binh. Một mặt giảm thiểu thương vong dưới hỏa lực phản công của địch, mặt khác tập trung sát thương sinh lực phản công của địch. Chỉ cần sát thương binh lực địch đến một mức độ nhất định, khi lực lượng dự bị ở phía sau còn chưa kịp quy mô đầu tư. Phát động thế công mở rộng, có lẽ sẽ có chiến quả tốt đẹp hơn. Về chiến thuật tác chiến ở châu Âu, trước khi xuất quân.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tổng tham mưu tác chiến, huấn luyện, Giang Bắc quan trường học cao đẳng binh học phòng nghiên cứu. Cùng với những vị chỉ huy bộ đội này đã tiến hành diễn tập lặp đi lặp lại. Ngay cả Mưa Thần cũng thường xuyên tham gia vào loại hình chuẩn bị lý luận này, hơn nữa thường xuyên đưa ra ý kiến và quan điểm của mình. Bộ đội sau khi được huấn luyện theo hệ thống này, quả nhiên khi sử dụng trên chiến trường châu Âu, đã giành được những chiến quả đáng kinh ngạc.

"Quân Đức phản công đã sụp đổ! Bộ đội phía trước đã rất mệt mỏi, tôi chuẩn bị sử dụng lực lượng chủ lực trong tay, ban đêm tiếp tục mở rộng chiến quả... Tư lệnh, tôi cần lực lượng dự bị chi viện, điều hai trung đoàn còn lại của một sư lên! Mặt khác, pháo binh... Đúng, chính là pháo binh, tôi cần quyền kiểm soát tuyệt đối đối với pháo binh. Ngoài pháo binh trực thuộc sư đoàn và pháo binh của gia đình quân nhân hỗ trợ đặc lực, pháo

binh Pháp quả thực đang lãng phí đạn dược! Cái gì cũng bắn, mà cái gì cũng không áp chế được! Chi bằng tập trung sử dụng. Hiện tại hai bên đã mở ra, chúng ta chỉ cần đột phá Thánh Mai Lãng, liền có thể để quân Anh Pháp tiến vào, tư lệnh, tôi cam đoan với ngài, chiến công này nhất định là của bộ đội chúng ta!"

Giọng nói của Vương truyền ra từ tai nghe, nghe ngữ khí kích động của anh ta, xem ra vị thiếu tướng này đang hăng hái. Hà Toại cầm điện thoại, ân ân hai tiếng, cũng không biểu thị gì nhiều, chỉ dặn dò một câu: "Bổ sung đạn dược cho tuyến đầu, đưa thương binh xuống, còn ba giờ nữa trời tối, để phòng quân Đức phản công lần nữa! Tình hình chiến sự ban đêm sẽ tiến hành ra sao, chờ lệnh!" Anh ta đặt điện thoại xuống, đi đến trước bản đồ. Các tham mưu đã đánh dấu tình hình thay đổi của chiến tuyến trên bản đồ.

Phần gốc cánh trái đã bị phá vỡ, một lỗ hổng rộng hai ba cây số đã được mở ra, bộ đội đột kích của quân viễn chinh hiện đang trấn giữ ở đó. Vài cụm pháo binh mạnh mẽ đang hỗ trợ họ.

Cách họ một hai cây số, có thể vượt qua một trận địa phòng thủ được xây dựng dựa trên một sườn núi thấp, nhìn xuống thị trấn Thánh Mai Lãng, một vài con đường nằm trong phạm vi hỏa lực của trận địa phòng thủ. Xuyên qua thị trấn Thánh Mai Lãng, chính là con đường sắt có ý nghĩa chiến lược. Quân Đức, ngoài sư đoàn 59 và 45, những bộ đội khác không nghi ngờ gì đang tập trung về hướng này. Hiện tại phải tranh thủ thời gian, không thể để binh lính dưới quyền lâm vào cuộc chiến tiêu hao đáng sợ, cuộc tấn công mở rộng thế công vào ban đêm, nhất định phải tiến hành!.

STT 303: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 104: Huyết chiến thánh mai lãg (ba)

Đội quân xung phong này, sau một ngày huyết chiến, liệu còn giữ được nhuệ khí ban đầu hay không? Hay là phải thay thế bằng lực lượng mới để phát động công kích? Một khi điều chỉnh đội hình, thời gian quý báu sẽ bị lãng phí!

Không khí tại Sư đoàn 59 Bavaria của Đức đang vô cùng căng thẳng. Lâm Đăng trên Begg, trước đây ba tháng vẫn là Lữ trưởng 26 Bavaria, nay phải gánh vác trọng trách nặng nề khi Thiếu tướng Genscher, Sư trưởng 59, lâm bệnh tim, phải rời khỏi tiền tuyến. Vận mệnh của hai sư đoàn và điểm yếu thánh mai lãg, tất cả đều đặt lên vai vị Sư trưởng 41 tuổi này.

Tuyến phòng thủ bị địch tập kích bất ngờ, nhiều bộ binh và pháo binh bị tiêu diệt, hệ thống phòng ngự hoàn hảo bị phá vỡ. Muốn thừa cơ địch chưa vững chân mà phản công, kết quả lại chịu tổn thất nặng nề dưới hỏa lực pháo binh của địch. Kiểm điểm lực lượng, Sư đoàn 59 Bavaria chỉ còn ba, bốn ngàn người. Sư đoàn 45 Saxon vốn đã thiếu quân, nay lực lượng còn lại cũng không khác gì. Một ngày chiến sự ngăn ngui mà ác liệt đã trôi qua, họ gánh chịu thương vong nặng nề, hàng ngàn người chết và bị bắt làm tù binh, hàng trăm khẩu pháo và súng máy rơi vào tay địch. Hiện tại, họ chỉ có thể miễn cưỡng hình thành một phòng tuyến trước thánh mai lãg. Trước khi quân tiếp viện đến, Lâm Đăng trên Begg tuyệt vọng nhận ra rằng, họ không còn lực lượng phản công! Quân tiếp viện thì bị kiềm chân khắp nơi, binh lực tiền tuyến chắc chắn không thể chi viện, chỉ có thể trông cậy vào

đội dự bị của thân vương Lỗ Phổ Lôi Tây. Nhưng những đội quân này đến, hẳn còn phải cầm cự thêm một ngày rưỡi nữa! Địch mới giành chiến thắng, sĩ khí đang lên cao, liệu hẳn còn đủ sức để chờ đợi? Không ai ngờ, hai sư đoàn hợp sức phòng thủ một phòng tuyến không dài, lại bị địch phá vỡ nhanh đến vậy!

Sĩ khí xuống dốc, binh lực mỏng manh, hỏa lực không đủ. Đó là tình cảnh mà Lâm Đăng Begg đang đối mặt. Theo tình báo tổng hợp từ tiền tuyến, kẻ tung ra đòn tấn công sắc bén này không phải là đối thủ cũ của họ, mà là quân viễn chinh Trung Quốc đến từ phương Đông xa xôi! Trong thông báo tình báo trước trận chiến, hẳn cũng biết rằng có hơn ba sư đoàn quân Trung Quốc chiến đấu trong hàng ngũ quân Pháp. Trong mắt họ, đội quân này chỉ ngang với quân đội thuộc địa Pháp, thậm chí còn không bằng quân Anh. Nhưng không ngờ, sau một trận giao tranh, đội quân này lại có chiến thuật biến hóa khôn lường, tinh thần chiến đấu cao ngút, phương pháp đột kích của bộ binh tinh nhuệ đã khiến quân Đức phải chịu tổn thất nặng nề!

Hơn nữa, hỏa lực của họ cũng được sử dụng một cách linh hoạt. Ấn tượng ban đầu là cuộc tấn công vừa hung mãnh vừa rõ ràng. Sức chiến đấu không chỉ không thua kém quân tinh nhuệ của phe Hiệp ước, mà còn có những thứ độc đáo của riêng họ! Chẳng lẽ nước Đức thực sự phải chiến đấu với tinh binh cường tướng của toàn thế giới? Nghĩ đến đây, trong lòng vị thượng tá dâng lên một nỗi buồn triết học. Tạm gác lại tình hình hiểm nghèo trước mắt. Địch có thể sẽ phát động một vòng tấn công mới vào ban đêm!

Đạn pháo vẫn nổ chậm chạp xung quanh thánh mai lăng, mặc dù không dữ dội như ban ngày. Nhưng mật độ hỏa lực này cũng đủ để khiến binh lính hai bên phải ẩn nấp trong chiến hào. Thánh mai lăng đã sớm là một vùng phế tích. Một nhà ga nhỏ càng bị hỏa lực của phe Hiệp ước đặc biệt quan

tâm. Nó đã bị phá hủy hoàn toàn, nhà ga, tháp nước, đường ray đều tan nát. Vài toa xe thùng trăm lỗ lật nghiêng trên mặt đất. Quân Đức đã xây dựng các điểm hỏa lực và trận địa cối ở đây, biến nơi này thành một cứ điểm. Pháo binh được bố trí trong rừng cây phía sau thị trấn, có thể trực tiếp yểm trợ cho sườn núi thấp bé. Trong đêm tối, pháo sơn, pháo dã chiến, pháo hạng nặng vẫn gầm rú trong rừng, đạn pháo hai bên tạo thành hai dòng lửa trên bầu trời đêm, cùng với pháo sáng không ngừng. Chiến trường được chiếu sáng như ban ngày.

Sư đoàn 59 được bố trí trong một hầm rượu kiên cố dưới lòng đất, được công binh Đức cải tạo, nơi đây đã trở thành một công sự cốt lõi của thánh mai lãng. Ánh đèn mờ nhạt, mười mấy sĩ quan Đức ngồi lặng lẽ trong sở chỉ huy, không ai nói lời nào. Không ít người trên người còn mang thương tích. Vành mũ quân đội trắng toát che đi một phần khuôn mặt. Những sĩ quan Đức kiêu ngạo, lúc này đều lộ vẻ mặt đầy bụi bặm, không ai có vẻ lạc quan. Ánh mắt của họ đều tập trung vào Lâm Đăng trên Begg và các phụ tá của ông đang cúi xuống bản đồ. Vừa rồi, những sĩ quan này đã báo cáo tình hình của quân đội mình, sở chỉ huy nhanh chóng đánh dấu những tình hình này trên bản đồ. Địch đã ổn định đội hình, theo quan sát từ trận địa dự bị, họ đang tăng cường công sự, thiết lập chướng ngại vật, kéo lưới thép, bố trí địa lôi dưới hỏa lực yểm trợ. Dường như họ đang triển khai một tư thế phòng thủ. Lực lượng dự bị của họ đang không ngừng di chuyển về phía trước, pháo cối và pháo sơn tầm gần cũng đang được di chuyển. Chẳng lẽ những kẻ địch này đã hài lòng với việc chiếm được trận địa tuyến đầu? Dù sao, trước mắt vẫn còn thánh mai lãng là một mục tiêu hấp dẫn! Nhưng nếu địch phát động tấn công, trong tình huống họ đã nâng cao cảnh giác, thì chúng sẽ dùng thủ đoạn gì? Là tấn công trực diện vào ban đêm, hay lại tìm cách đột kích? Dù thế nào, họ phải cho địch biết, mặc dù hôm qua chúng may mắn giành được thắng lợi, nhưng quân đội Đức không dễ bị bắt nạt như vậy! Dân tộc phương Đông muốn xưng bá trên chiến trường châu Âu, vẫn còn xa vời!

Lâm Đăng Begg ngồi thẳng dậy từ bàn bản đồ, đeo kính đơn, đôi mắt xanh xám nghiêm khắc quét nhìn các sĩ quan dưới quyền: "Các ngài, hãy giữ vững tinh thần! Trước mặt bọn lùn Mông Cổ, các ngài chỉ có bấy nhiêu dũng khí thôi sao?" Đất cát trên chiến hào rơi xuống, tiếng pháo nổ đã biến thành âm thanh nặng nề. Các sĩ quan bên dưới đều né tránh ánh mắt của Lâm Đăng Begg, là sĩ quan tác chiến tuyến đầu, họ thực sự đã lĩnh giáo sự lợi hại của đối thủ. Đêm tập kích (đột kích ban đêm) khi tình tảo, xảo quyết, hung ác. Đối mặt với hỏa lực hung mãnh của quân đội phản công, toàn lực xông lên với lưỡi lê, từng khuôn mặt trải qua chiến trận lộ vẻ điên cuồng, lúc này nhớ lại vẫn là một cơn ác mộng.

"Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón cuộc tấn công ban đêm có thể xảy ra! Chúng ta phải cho chúng một bài học khó quên! Để chúng nhớ đến mà ác mộng, tè ra quần, rồi cụp đuôi chạy khỏi châu Âu! Nếu sĩ quan Đức nào không thể hiện được dũng khí tương xứng với thân phận của mình, ta sẽ cho họ ngồi lên xe về nhà. Sau đó sống một đời đáng thương. Danh dự của các ngài, gia tộc của các ngài, đều sẽ vì các ngài mà hổ thẹn....." Hai tay ông chống lên bàn bản đồ. Đôi mắt xanh xám chớp chớp nhìn mọi người, như thể lúc nào cũng có thể bùng nổ: "Các ngài, chúng ta bị một quốc gia nhỏ bé ở một bên khác của địa cầu đánh thảm, mười lăm năm trước, chúng ta thậm chí còn đánh vào thủ đô của họ! Khiến hoàng đế của họ phải chạy trốn về phía tây, Hoàng cung của họ là nơi chúng ta duyệt binh! Nhưng hiện tại chúng ta lại bị họ cưỡi lên đầu mà đánh mạnh! Các ngài. Mọi người đều biết tầm quan trọng của chiến tuyến này. Chúng ta che chở cho sự an toàn của toàn bộ quân đội Đức trên chiến tuyến a đồ ngói, nếu chúng ta thất bại, rút lui, thì toàn bộ khu vực đột xuất sẽ lâm vào hỗn loạn. Phải gánh chịu thất bại kinh hoàng! Từ sự tin tưởng vào sức chiến đấu của Sư đoàn 59 Bavaria, và Sư đoàn 45 Saxon, và cả lịch sử vinh quang của chúng ta. Mới giao phó cho chúng ta một sứ mệnh vinh quang như vậy..... Các ngài, phải nhớ kỹ, chúng ta không có đường lui! Chỉ có thể kiên thủ tại chỗ này, đánh tan cuộc tấn công của địch. Mới có thể đảm bảo chiến thắng

của chiến dịch! Thân vương đã nhiều lần điện báo chỉ thị, nhất định phải giữ vững, nhất định phải giành được thời gian! Ban đêm có thể có vô số quân Trung Quốc tấn công chúng ta như thủy triều, thối kèn hoặc thứ gì đó khác..... Nhưng chúng ta tuyệt đối không được lùi bước! Hiện tại ta ra lệnh!”.

"Ầm" một tiếng, tất cả sĩ quan đều đứng nghiêm, lặng lẽ lắng nghe mệnh lệnh cuối cùng của vị Địa sư trưởng quyết đoán.

"Điều chỉnh bố trí trận địa dự bị, trận địa dự bị trong đất chỉ bố trí hai mươi sáu sẵn binh đoàn Bavaria, ba sẵn binh doanh. Cánh trái là một trăm linh một súng kíp đoàn Bavaria, sư bộ đã liên lạc với cánh trái ba mươi chín sư, bọn họ tuy chịu áp lực lớn nhưng vẫn sẽ dùng hỏa lực chi viện cho chỗ đột phá của chúng ta. Cánh phải là bốn mươi lăm sư Saxon, hai quăng đạn binh đoàn, dọc theo sườn núi sau Thánh Mai Lãng, giữ vững phòng tuyến cuối cùng của toàn bộ chỗ đột phá. Bộ đội phòng thủ Thánh Mai Lãng là chín mươi và chín mươi lăm sẵn binh đoàn Bavaria. Tổng đội dự bị là một trăm hai mươi bảy và một trăm bốn mươi quăng đạn binh đoàn Saxon, năm mươi lăm thiết giáp kỵ binh doanh Saxon. Pháo binh bố trí ở phía tây Thánh Mai Lãng, dùng hỏa lực trực tiếp chi viện cho trận địa dự bị. Hạn chế bất kỳ phản công nào của địch vào hướng trận địa, tuyến đầu của các người, chính là khu vực hỏa lực liên tục phong tỏa... Các vị, ta chỉ cần mọi người kiên trì ba mươi sáu tiếng, sau đó chúng ta sẽ rút lui để nghỉ ngơi, với tư cách là những người anh hùng! Bất luận sĩ quan nào, chỉ có thể chiến thắng hoặc là tử vong tại vị trí của mình! Bao gồm cả ta!"

Vương rất đã đến trận địa Đức Quân bị cướp đoạt ban ngày, nơi đây đã biến thành một lò sát sinh khổng lồ. Đạn pháo vẫn nổ tung xung quanh, bầu trời phía sau hẵn vẫn đỏ rực một mảng. Đó là pháo binh trực thuộc quân viễn chinh đang dốc toàn lực bắn phá, quấy rối việc điều động của Đức Quân.

Trong chiến hào, xác chết la liệt, không có thời gian thu dọn. Hãn bước từng bước nặng nề đến bộ chỉ huy tiền phương mà công binh khẩn cấp xây dựng cho hãn. Binh lính ven đường nhìn vị thiếu tướng đến tuyến đầu, đều biết một cuộc tấn công quy mô lớn nữa sắp bắt đầu. Mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, ăn lương khô và uống nước trong bình rượu nho. Một trận chiến vừa rồi, tuy giành được thắng lợi bước đầu, nhưng hỏa lực hung hãn của quân Đức và trình độ chiến đấu vượt trội hơn cả người Nhật Bản đã khiến cho các đội quân tấn công của họ gần như kiệt sức! Và cuộc tấn công tiếp theo, chắc chắn sẽ còn thảm khốc hơn.

Ba vị đoàn trưởng trong chiến hào đã chờ sẵn, Khâu Viễn Lâm, đoàn trưởng công binh số một đã bị thương nhẹ. Buổi chiều, khi đối đầu với phản công của Đức Quân, hãn cũng đích thân tham gia. Là một lão quân nhân từng tham gia chiến tranh Mạt Bắc, lúc này cũng mệt mỏi tựa vào vách chiến hào, chỉ biết hút thuốc. Trương Đình, đoàn trưởng đoàn ba mươi ba thuộc sư mười một, đã bị thương nặng và được đưa đi, hiện tại có mặt là đại diện đoàn trưởng Tiết Kiểm Phi. Kinh nghiệm của hãn non nhất, nhưng nhìn còn có vẻ tràn đầy sức lực nhất, cúi người đi lại trong chiến hào. Thêm vào đó là mấy doanh trưởng chủ lực, chiến hào nhỏ bé và kiên cố đã chật ních người.

Khi Vương rất bước vào, mọi người đều muốn đứng thẳng chào. Nhưng vì chiều cao có hạn, cuối cùng chỉ có thể nhỏ giọng chào hỏi: "Sư trưởng... Sao ngài lại đích thân đến đây? Điện thoại liên lạc thuận tiện như vậy, nơi này đạn pháo không ngừng rơi xuống, thực sự không an toàn!" Vương rất mỉm cười, nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn bão nhìn những khuôn mặt đã trải qua huyết chiến, gật đầu đáp lễ, nhỏ giọng nói: "Sao ta lại không thể đến? Vị trí chỉ huy di chuyển về phía trước là truyền thống lâu đời của quân đội chúng ta. Hiện tại, hãy chỉ huy tất cả quân đội của ta tiến lên, ta ở lại phía sau làm gì? Các người coi ta là gì? Bụng phệ như quân phiệt Bắc Dương, ôm tiểu lão bà xem quân đội đánh trận?" Các quân quan định làm trưởng

quan tận lực trêu chọc cười hai tiếng. Vương rất liền nghiêm mặt, đến gần bản đồ dán trên tường, hộ binh cầm đèn bão chiếu sáng cho hắn, hắn chăm chú nhìn bản đồ, lạnh giọng hỏi: "Bộ đội điều chỉnh xong chưa? Ta cho các người ba tiếng rưỡi."

Ba vị đoàn trưởng nhìn nhau, đều cúi người đứng dậy: "Sư trưởng, đều đã điều chỉnh xong. Thương binh đã được đưa ra sau, đội đột kích mới đã tổ chức xong, đạn dược và trang bị đã được bổ sung... Tổng cộng có chín đội đột kích. Cốt cán đều là thanh quân chủng cố viên, kế hoạch hỗ trợ hỏa lực cũng đã thông suốt liên lạc xong, giống như..."

Vương rất thản nhiên nói: "Rất tốt. Về phần những thứ khác không cần phải nói, ta biết bộ đội hiện tại rất mệt mỏi, thương vong cũng rất lớn. Các người cũng đang lo lắng người Đức sẽ phản công, tổng bộ cũng kiên quyết muốn ba người các người tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tác chiến. Đừng oán trách tổng bộ đã sử dụng quá nhiều bộ đội. Các người đã quen thuộc địa hình, hơn nữa lại chiếm cứ trận địa xuất kích có lợi. Hỏa lực hạ xuống toàn bộ đội cần rất nhiều thời gian, mà bây giờ chúng ta không thể cho người Đức thời gian đó! Quân nhân nhận nhiệm vụ nên kiên quyết chấp hành, cho nên không cần nhiều lời!" Hắn ra hiệu mọi người đứng lên, trên mặt như treo một lớp sương lạnh: "Ta biết chúng ta sắp đối mặt là một trận công thành chiến đấu giằng co, sẽ không còn bất ngờ như cuộc tấn công đêm qua. Nhưng chúng ta vẫn phải giành chiến thắng! Quân viễn chinh đã đánh ra uy danh của quân đội và quốc gia ở châu Âu, chúng ta đều biết mình đại diện cho điều gì! Các vị cần phải tiếp tục giữ vững vinh quang mà các người đã giành được! Ta là một quân nhân đơn thuần, ta chỉ biết rằng vinh dự và cảm giác chiến thắng này là tất cả những gì ta theo đuổi! Bởi vậy, cuộc tấn công phải được tiến hành đúng giờ, ta sẽ ở trên vị trí chỉ huy này, nếu các người không chiếm được mục tiêu dự định, thì ta sẽ tự mình lên! Mặt khác, tư lệnh đã gọi điện thoại vào lúc 7 giờ sáng, nếu không phải ta ở đây tuyên bố

tin chiến thắng với ông, nếu không phải ta cũng ngã xuống sườn núi đó. Bây giờ, chinh đồng hồ!"

Mọi người đều giơ cổ tay lên bắt đầu chinh đồng hồ, Vương rất trầm giọng nói: "Hiện tại là 21 giờ đêm mừng 6 tháng 10, cuộc tấn công sẽ tiến hành đúng giờ lúc 24 giờ. Sẽ có sáu trăm ỗ đại pháo hỗ trợ các người tiến công. Chín đội đột kích, chỉ có thể tiến lên không thể lùi! Doanh trưởng tự mình dẫn đội, đoàn trưởng nắm giữ đội dự bị để hỗ trợ kịp thời. Cứ như vậy, mỗi người chuẩn bị đi!"

Một đám sĩ quan nghiêm nghị hành lễ, quay người định rời đi. Vương rất đột nhiên gọi Khâu Viễn Lâm, đoàn trưởng công binh số một lại: "Lão Khâu, vết thương thế nào?" Khâu Viễn Lâm sờ vết thương trên vai, cười thầm, chỉ lắc đầu. Vương rất xoa cằm: "Liêu Hà liên hợp đột kích chi đội là do đoàn của các người chỉ huy." Khâu Viễn Lâm gật đầu: "Không sai, đội này đánh rất hay, công thì mạnh, thủ thì vững. Tôi đã tăng cường cho họ thêm một tiểu đội công binh, tối nay vẫn là lực lượng tấn công chủ lực, sư trưởng có vấn đề gì không?" Vương rất lắc đầu: "Đại đội trưởng Bạch gia lão tam của bọn họ, cho hấn xuống, đổi một đại đội trưởng khác. Bạch gia vì quốc gia đã chết quá nhiều người rồi, để lại chút hạt giống cho nhà họ, mặt khác đổi một người đặc lực... Ta biết sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu của bộ đội, nhưng đây là lời nhắc của tư lệnh, lão đại Bạch Trễ, lão nhị Bạch Nhan đều đã hy sinh vì nghĩa vụ. Lão tam, tư lệnh nhất định phải bảo vệ." Trong mắt Khâu Viễn Lâm hiện lên nhiều thứ, hấn chỉ nói một câu: "Tôi sẽ lập tức điều chỉnh, xin sư trưởng yên tâm."

Bạch Hỏa canh giữ trong chiến hào, uống một ngụm rượu nho lớn. Điều này giúp hấn giải tỏa phần nào sự căng thẳng trong thần kinh. Hấn thò đầu ra nhìn thoáng qua sườn núi nhỏ đối diện, co rúm lại, nói với đội của mình: "Ước chừng chúng ta đều phải nằm trên sườn núi. Quý Đức tối nay thật là chuẩn bị trận địa đón địch a, nhìn cái pháo sáng bắn không ngừng nghỉ,

chúng ta có mấy cọng tóc trên mông bọn chúng cũng nhìn thấy hết! Hiện tại hỏa lực cũng ngừng, xem ra là chuẩn bị tích lũy đủ sức đánh chúng ta một trận ác liệt. Lão huynh, muốn viết di thư thì nhanh lên!" Cai cũng là một lão binh, hắn nhìn các huynh đệ đầy chiến hào, có vẻ mặt căng thẳng, có người lại không quan tâm, cười khỗ nói: "Chẳng phải muốn chống đỡ sao? Đội quân của chúng ta, không đánh ác liệt thì không tìm đến chúng ta a! Làm lính cả đời, lại đánh đến châu Âu, đâm lưỡi lê với bọn quý Tây Dương, dù sao cũng hơn là nổ súng vào người Trung Quốc! May mắn là quý Tây Dương tự đánh nhau, nếu không những binh lính này, những khẩu đại pháo này mà ngày nào đó áp đảo cộng quốc gia chúng ta, ta thực sự lo lắng chúng ta có đuổi được chúng ra không!" Bạch Hỏa không nói gì, chỉ dựa vào vách tường nghĩ đến tâm sự của mình, nhìn ánh lửa chớp động của hỏa lực sau chiến tuyến của mình, đạn pháo xa xa nổ tung ở phía sau chiến tuyến của người Đức. Hắn sờ vào quả lựu đạn và khối thuốc nổ buộc trên người, có lẽ là đêm cuối cùng, mình có thể hít thở không khí đêm của nước Pháp! Ý nghĩa của quân đội viễn chinh ở đây, hắn rất rõ ràng, họ cũng cam tâm tình nguyện hy sinh cho trận chiến này, đây là con đường cường quốc! Nhưng sự hy sinh của họ, liệu quốc gia có thực sự phát triển theo hướng mà những quân nhân nhiệt huyết đơn thuần như họ mong muốn không? Không tự chủ được, hắn lại nghĩ đến lời của tham mưu trưởng Lý Duệ trong cuộc họp bí mật của thanh quân chiếu cố viên quân viễn chinh: "Quân đội hy sinh là vì quốc gia, không phải vì những chính khách ngồi trên tầng cao của quốc gia! Họ chỉ trích tổng thống hiếu chiến, họ chỉ muốn ngồi hưởng thụ lợi nhuận hòa bình mà chúng ta đã giành được, mỗi một bước mở rộng lực lượng quốc phòng, phát triển uy tín quốc gia, họ đều muốn cản trở quyết liệt tại quốc hội, tại hội đồng địa phương. Đối với những người hiện vẫn còn ở tô giới trong nước không dám thu hồi, đối với hành động chuẩn bị chiến đấu ở Đông Bắc lại có những ý kiến sai lệch, thậm chí ngay cả chế độ nghĩa vụ quân sự cũng có những góp ý bậy bạ! Hy vọng của quốc gia tuyệt đối không thể đặt vào người họ, tương lai của quốc gia nằm trên người

chúng ta! Khi quân viễn chinh hùng mạnh kết thúc trận chiến này bằng chiến thắng, khi trở về nước, có lẽ quốc gia này sẽ cần một cuộc thay đổi long trời lở đất, mọi người phải biết, tổng thống là người ủng hộ hành động của chúng ta! Chúng ta là chỗ dựa vững chắc nhất và cũng là chỗ dựa cuối cùng của tổng thống! Mà tổng thống chính là hy vọng và tương lai của quốc gia chúng ta!"

Hắn nắm chặt năm đấm, nhất định phải sống sót! Hắn còn bao nhiêu việc muốn làm. Không thể chết ở đây được! Bóng đêm dày đặc, chiến hỏa ngút trời, nhưng Bạch Hỏa lúc này lại nghĩ đến quê hương xa xôi vạn dặm.

Trong chiến hào, một sĩ quan lén lút đi tới, từ xa đã nhỏ giọng hỏi: "Chỗ này có phải là Bạch Liên trưởng của Liêu Hà không?" Bạch Hỏa nhìn hắn một cái, đứng thẳng người đáp: "Ta là Bạch Hỏa, có chuyện gì?" Người đến là phó quan của đoàn bộ, hắn nhìn Bạch Hỏa rồi thở dài một hơi: "Phía trên có lệnh, Bạch Hỏa Đại đội trưởng điều nhiệm tổng bộ thượng úy phân công viên, lập tức rời khỏi trận địa đến tổng bộ đưa tin, chức vụ Đại đội trưởng tạm thời giao cho một người khác tiếp nhận. Cứ như vậy đi, mau chóng hành động!" Bạch Hỏa sửng sốt: "Chuyện gì xảy ra? Ta phạm tội gì mà bị cách chức Đại đội trưởng?" Các binh sĩ cũng xôn xao: "Đại đội trưởng sao lại bị cách chức vào lúc này? Chúng ta không thể thiếu hắn!" Bạch Hỏa ở Liêu Hà có uy vọng rất cao, hơn nữa lại xung phong liều chết, tác chiến lại có sách lược, đối với binh lính lại như huynh đệ, những người theo hắn đánh trận đều cảm thấy an tâm. Vào lúc này, khi mọi người đều phải liều mạng, đột nhiên cách chức Đại đội trưởng, những lão binh này ai cũng không chịu nổi. Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của mọi người, vị phó quan kia cười khổ nói: "Bạch Liên trưởng, đây là lệnh của tổng bộ, nói Bạch gia đã đổ máu quá nhiều rồi, phải giữ lại cái mạng. Ta hiểu tâm tình của các huynh đệ, nhưng đây là mệnh lệnh, mau chóng phục tùng chấp hành!"

Bạch Hỏa gân cổ lên: "Lão tử không đi! Cùng các huynh đệ sống chết có nhau. Không thể để một mình ta sống sót! Nói với bên trên, nếu không khiêng thi thể ta xuống, thì cứ để lão tử làm cái Đại đội trưởng liều mạng này! Ta mà xuống, đại ca và nhị ca dưới tuổi vàng cũng phải đâm sống lưng ta! Trong chiến hào này, mọi người có thể tiếp tục chiến đấu, ngoài lòng trung thành với quốc gia dân tộc, chính là tình nghĩa đồng sinh cộng tử giữa các huynh đệ. Nếu ta vào lúc này vì bảo toàn mạng sống mà xuống, sau này ta còn mặt mũi nào mang binh nữa? Xin người nhả với đám quan to, mặc kệ là cấp nào ra cái mệnh lệnh chó má này. Còn ba giờ nữa là phát động công kích, cứ để ta cùng các huynh đệ xông vào hỏa lực của địch! Lúc này ai muốn ta xuống, súng của lão tử cũng không phải là đồ ăn chay!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nghe điện thoại từ tiền tuyến chuyển đến, gì toại trầm mặc. Đến mười hai giờ, vô số nam nhi Hoa Hạ tốt như Bạch Hỏa sẽ tiếp tục không màng sống chết phát động công kích. Bọn họ nghĩa vô phản cố. Và chắc chắn sẽ vì những sĩ quan cao cấp như bọn họ mà giành được vinh dự. Hẳn chỉ hy vọng, tất cả những hy sinh nỗ lực này, cuối cùng đều xứng đáng!

Chiến sự đang đến hồi cao trào.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#).

STT 304: Chương 5: Thế giới mới - Chương 105: Huyết chiến T...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 105: Huyết chiến Thánh Mai Lăng (Bốn)

"Tiến lên, cứ thế mà tiến lên!"

"Đúng vậy, hắn đã đến gần vị trí chỉ huy phía trước, ngay dưới hỏa lực của địch, cứ thế mà xông lên, lão An được quân, lại là tổng tham mưu xuất thân, nội tình thâm hậu, lúc này là đáng tin cậy nhất, hắn sẽ không để chúng ta mất mặt đâu."

Nghe Lý Duệ báo cáo tình hình, Gi Tỏa trầm mặc gõ lên mặt bàn. Dường như đang chăm chú lo lắng về vấn đề gì đó. Hắn nhìn tham mưu trưởng Lý Duệ vẻ mặt kiên định. Ngay cả trên chiến trường, hắn vẫn giữ quân phục thẳng tắp, không một chút bụi trần. Đôi mắt sáng ngời, tinh lực dồi dào, đồng thời cũng đầy dã tâm. Gi Tỏa bỗng nhiên hạ giọng: "Người thấy sao về cuộc tấn công ban đêm lần này? Đây là một trận cường công a! Quân Đức chắc chắn sẽ dốc toàn lực, toàn lực cố thủ chiến tuyến của bọn chúng, cho đến khi viện quân đến. Liệu chúng ta có thể thuận lợi đạt được mục tiêu tác chiến của mình không?"

Lý Duệ khẽ mỉm cười, bầu trời bên ngoài vẫn sáng rực bởi pháo sáng và hỏa lực. Hắn cũng biết rõ, toàn bộ đội quân chỉ cần vừa hành động đã bị phát hiện, lần công kích này e rằng chỉ là dùng mạng người để lấp lên. Nhưng liệu có thể dừng bước xung phong hay không? Mục tiêu Thánh Mai Lăng trấn đang ở ngay trước mắt, chỉ cần chiếm được nó, quân đội chính

quy sẽ làm được điều mà mấy chục vạn quân Anh Pháp không thể tạo nên, làm rung chuyển toàn bộ hệ thống phòng ngự của quân Đức! Một trận chiến như vậy, chỉ cần thành công, uy danh của quân đội chính quy trên toàn cõi châu Âu sẽ vang dội. Tổng bộ Pháp quân hiện tại khi thông điện thoại với hắn, vị tham mưu trưởng này, cũng trở nên khách khí hơn. Bọn họ, những quân nhân phương Đông, dường như đã trở thành những pháp sư chiến trường, có thể làm ra ảo thuật. Mọi người đều đặt kỳ vọng vào họ. Một đội quân như thế, sau khi trải qua chiến sự khốc liệt ở châu Âu, mang theo uy danh bất bại trở về nước, sẽ có ảnh hưởng thế nào đến cục diện trong nước? Mặc dù hiện tại đang ở chiến trường châu Âu, nhưng trong lòng Lý Duệ, đã tâm càng lúc càng lớn. Hắn, chưa đến ba mươi tuổi, đã trở thành một trong những sĩ quan cao nhất của quân đội chính quy, tương lai còn là tổng tham mưu trưởng của một quân viễn chinh mấy chục vạn người. Trong lòng hắn, có một loại cảm giác sứ mệnh mãnh liệt hơn cả mưa thần. Trận thắng này, chẳng qua chỉ là sự khởi đầu cho truyền kỳ của hắn. Mà hiện tại, vị tư lệnh quan luôn trầm mặc và suy nghĩ quá nhiều của hắn, sẽ là nhân vật bị thời đại vứt bỏ.

"Minh bạch, cứ yên tâm, sức chiến đấu của quân viễn chinh, ta có lòng tin lớn nhất, tin rằng người cũng không nghi ngờ năng lực chiến đấu của họ, không hoàn thành mục tiêu tác chiến, họ sẽ chiến đấu đến chết. Hiện tại, người không cần bận tâm về chiến sự Thánh Mai Lăng, mà là sau trận chiến này, làm thế nào để lợi dụng địa vị mà quân ta có được nhờ chiến thắng. Kiếm cho mình một vị thế độc lập trên chiến sự châu Âu! Chỉ cần có thể cho phép chúng ta tự do tác chiến, ta dám đảm bảo, sau này mỗi người Pháp nhìn thấy quân kỳ của chúng ta, sẽ như nhìn thấy cứu tinh vậy!"

Nghe tham mưu trưởng hào tình tráng chí, Gi Tỏa lại không cười nổi. Hắn chọn tham gia chiến tuyến này hoàn toàn là từ góc độ quân sự mà cân nhắc. Quân viễn chinh phó Pháp một tháng, tình hình trong nước thông báo,

nhóm quân thứ hai sẽ đến châu Âu vào đầu năm tới. Lúc này, quân đội cần trải qua một số rèn luyện.

Tiếp theo, nên tiến hành chinh đồn, để quân đội có đủ kinh nghiệm, có thể trở thành nòng cốt của đại quân đoàn trong tương lai. Không thể để đại quân tùy tiện bước vào chiến trường khốc liệt chưa từng có này, tương lai tổn thất sẽ rất lớn. Vì vậy, hãn mới chọn tham gia vào trận chiến mà quân đội Hiệp ước quốc đang chiếm ưu thế tuyệt đối, chứ không phải là tiêu hao lực lượng và nhuệ khí của quân đội chính quy trong những trận chiến kéo dài.

Một khi quân đội tham gia chiến đấu, với sức chiến đấu mạnh mẽ và ý chí chiến đấu dồi dào, quả nhiên đã đạt được kết quả vượt quá dự đoán của người châu Âu. Nhưng đạt được thành tích như vậy cũng có tính ngẫu nhiên. Quân Đức vẫn chưa quen với phương thức tác chiến của quân viễn chinh, quân viễn chinh đã tổng kết được một số nguyên tắc chiến thuật mới trong chiến dịch Thanh Đảo và nhiều chiến dịch khác dưới hỏa lực mạnh mẽ hiện đại, trong khi quân đội châu Âu mới chỉ bắt đầu điều chỉnh. Hỏa lực hỗ trợ của Hiệp ước quốc chiếm ưu thế tuyệt đối, hơn nữa hai bên đã ác chiến rất lâu. Quân Đức ở phía trước đã tiêu hao rất nhiều. Họ lại chiếm được thế bất ngờ trong việc phát động chiến đấu.

Nếu chỉ vì điều này mà cho rằng mình vô địch thiên hạ, thì ý nghĩ này là vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, hãn hiểu rõ vị Tham mưu trưởng của mình, hãn đã mê tín đến mức cuồng nhiệt về uy lực của tổ chức vũ trang này, cho rằng đội quân này có thể giải quyết mọi vấn đề, bất kể là chiến đấu hay bất cứ điều gì khác. Hãn thậm chí còn cho rằng mình chính là đại diện cho loại uy lực này. Chắc chắn sẽ cùng tổ chức vũ trang này trở thành một tồn tại chói mắt hơn. Nhưng những lời này, hãn đều chôn giấu trong lòng. Chỉ cần hãn còn ở trong quân đội, hãn sẽ phải đảm bảo rằng đội quân mạnh mẽ chưa

từng có trong lịch sử này, thậm chí vượt qua cả lịch sử, sẽ không đi theo một hướng đi nguy hiểm.

Ngoài việc giành chiến thắng cho quân nhân, đây chính là sứ mệnh mà hãn, với quân hàm trung tướng, đang gánh vác. Hãn cùng với Lý Duệ chỉ huy chiến sự, nhưng cả hai đều hiểu, hai người là hai kiểu người hoàn toàn khác biệt.

Gi Tỏa trầm ngâm gật đầu, nhìn ra bầu trời đêm một mảnh đỏ rực: "Đúng vậy, đã đến mức này. Chiến thắng đang ở ngay trước mắt, ngoắc tay với chúng ta, không nên do dự thêm nữa. Là một quân nhân, giẫm đôi thủ xuống dưới chân, cướp lấy quân kỳ của bọn chúng, khiến bọn chúng đầu hàng, khiến bọn chúng tháo chạy, xây dựng vinh dự và uy danh cho mình là điều đương nhiên... Các huynh đệ xem ra đều rất mong chờ được trở thành người chiến thắng cuối cùng... Chuẩn bị, đúng giờ phát động công kích! Dự bị đội chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần phía trước mở ra một chỗ đột phá, liền cùng nhau mở rộng chiến quả. Lần công kích này của chúng ta không được dừng lại, mãi cho đến khi chiếm được Thánh Mai Lăng!"

Thời gian dần trôi về nửa đêm mười hai giờ, không chỉ có quan binh của quân viễn chinh Trung Quốc. Ngay cả nguyên soái Hà Bay, Tổng tư lệnh chiến tranh của Pháp, cũng mang theo phụ tá đến bộ tư lệnh của tập đoàn quân 11. Pháp và Anh ở phương hướng Ba Ni, giai đoạn hai của cuộc tấn công vô cùng bất lợi, chiến sự đã rơi vào tình trạng giằng co, ở đây, quân viễn chinh Trung Quốc đã giành được đột phá. Hiệp ước quốc đương nhiên lập tức chuyển trọng tâm tấn công, đội quân ở chiến tuyến A Đồ Ngói đều phát động tấn công, kiềm chế quân Đức ở phía trước. Bối làm tướng quân, tập đoàn quân số hai vốn là đội dự bị ở phương hướng Ba Ni, hiện tại cũng thông qua đường sắt khẩn trương vận chuyển về phía tây, đội quân dự bị của tập đoàn quân 11 Pháp cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tham gia chiến tuyến. Một số đơn vị pháo binh hạng nặng và các đơn vị hỗ trợ cũng khẩn trương

điều động đến đây. Người Pháp và người Anh cũng hiểu rõ. Quân Đức cũng đang tranh thủ từng giây từng phút, giống như họ điều chỉnh bố trí. Ngăn chặn toàn bộ chiến tuyến sụp đổ, hiện tại hai bên đang tranh giành thời gian, hơn nữa còn phải xem quân viễn chinh Trung Quốc có thể tiếp tục đột phá hay không! Chỉ cần chiếm được Thánh Mai Lãng, trận chiến quy mô chưa từng có này mới có khả năng giành chiến thắng!

Trước nửa đêm mười hai giờ, với ý chí sắt đá, thậm chí là vẻ ngoài sắt đá, Tổng tư lệnh chiến tranh của Pháp, đã đến bộ chỉ huy của tướng Lôi Nghi Wall, đi theo hãn là một đoàn phụ tá và các tướng lĩnh. Trong bộ tư lệnh rộng lớn, kiên cố này, lại cách xa bộ tư lệnh phía trước, Hà Bay hạ giọng hỏi: "Thế nào? Hãn không ở bộ tư lệnh này sao?" Lính cần vụ tranh thủ thời gian mang cà phê đến cho nguyên soái Hà Bay, người đã vất vả đến đây, hãn khoát tay từ chối. Lôi Nghi Wall báo cáo nghiêm túc: "Thưa nguyên soái, Gi Tòa không ở đây, hãn ở gần vị trí chỉ huy phía trước... Rất gần, bộ tư lệnh của họ chỉ cách chiến tuyến khoảng bốn năm cây số, nằm trong tầm bắn của pháo binh Đức."

Hà bay giật mình, chỉ gật đầu: "Bọn họ từ phương đông đến, chiến tranh quá vất vả... Mặc dù chiến tranh hiện đại không còn là chuyện chỉ huy đứng gần phía trước là thắng, nhưng ta vẫn rất bội phục dũng khí của họ... Mười hai giờ, những người phương Đông này sẽ phát động tổng tiến công sao? Tình hình thế nào?"

Trên bản đồ, ký hiệu đã rất rõ ràng. Tiêu điểm ngay tại Thánh Mai Lãng, thậm chí không cần Lôi Nghi Wall báo cáo. Hà bay trên bản đồ quét mắt một vòng đã phát hiện, hiện tại toàn tuyến đều đang công kích, pháo binh từ phía trên bắn tới tấp nập đến tận tối. Người Đức đã bất lực trong việc điều quân tiếp viện từ cánh phải đến nơi đột phá, chỉ có thể trông cậy vào đội dự bị phía sau. Chỉ cần hôm nay có thể xé rách phòng tuyến có vẻ yếu kém này của quân Đức, sẽ mở ra một cái lỗ hổng! Quân Đức không muốn bị tiêu

diệt, chỉ có thể rút lui, san bằng chỗ đột phá này. Như vậy, Paris từ năm trước đến nay luôn bị uy hiếp sẽ được giải trừ! Sĩ khí của quân đội Hiệp ước được nâng cao, còn có thể không ngừng tấn công quân Đức, thừa dịp họ còn có một số quân đội bị kiềm chế ở mặt trận phía đông, một lần giải quyết vấn đề ở mặt trận phía tây! Nguyên soái Hà bay cuối cùng cảm thấy vị trí lung lay sắp đổ của mình đã có chút vững vàng hơn.

Không khỏi thở dài một hơi. Hắn ra lệnh: "Người Trung Quốc muốn gì, cứ cho họ! Muốn hỏa lực, cứ cung cấp hết! Chỉ cần đám gia hỏa này còn có thể đánh trận, còn có thể xé rách chỗ đột phá cho chúng ta. Họ chính là Jesus! Thượng đế ơi, ta chưa từng phát hiện mình có một ngày lại yêu người Trung Quốc đến thế!" Bên cạnh, các phụ tá của hắn đều cười thầm, lão nguyên soái thật thẳng thắn. Nhưng đây đích thực là tâm trạng của mọi người lúc này.

Lôi Nghi Wall cười nói: "Chúng ta đã cố gắng hết sức tăng cường cho họ, hiện giờ chuẩn bị sáu trăm năm mươi khẩu đại pháo hỗ trợ thể công của họ, thậm chí điều chỉnh lại hỏa lực của các đơn vị pháo binh khác của Pháp. Hiện tại có bảy mươi khẩu pháo đang bắn liên tục, còn có nhiều pháo binh hơn đang chờ đến mười hai giờ sẽ khai hỏa đúng giờ. Họ yêu cầu yểm hộ cánh. Quân đội Pháp đã hành động, họ muốn xe tải, muốn quân y, muốn vật tư, muốn thuốc nổ, đều đã đáp ứng yêu cầu của họ, hiện tại chỉ còn chờ đợi trận công kích lúc mười hai giờ!" Hà bay gật đầu ngồi xuống, cuối cùng đưa tay muốn một ly cà phê: "Chúng ta cứ ở đây chờ xem, xem người Trung Quốc sẽ tiếp tục trận thể công của họ như thế nào!"

Đến mười một giờ bốn mươi lăm phút, hỏa lực toàn tuyến đồng thời im lặng, pháo binh Đức vốn dĩ không hề phản công. Một là vì dưới hỏa lực áp đảo của quân Pháp, sợ phản công sẽ lộ vị trí bản. Trước khi chiến đấu đã bị áp chế, hai là để tích lũy lực lượng. Chờ đợi công kích của địch nhân. Hỏa lực của quân Pháp và quân đội Trung Quốc ban đầu có một phần thực tế

đang bắn phá, phá hủy trận địa của quân Đức, hạn chế sự di chuyển của họ. Nhưng vào thời điểm này, tất cả đều đồng loạt dừng lại. Binh sĩ hai bên trong chiến hào đều nắm chặt vũ khí trong tay, khẩn trương đến mức trong miệng lẩm bẩm, ai cũng biết, sau sự yên tĩnh bất ngờ này, một cơn bão táp lớn sắp quét qua! Càng nhiều pháo sáng theo hướng chiến tuyến của Đức bốc lên, chiếu sáng chiến trường hoàn toàn trắng xóa. Ngoại trừ những người ở lại đồn quan sát trên trận địa, những người còn lại đều chen chúc trong hầm pháo, chờ đợi công kích của địch nhân bắt đầu.

Bạch Hỏa cầm khẩu súng trường hộp lớn, kiên nhẫn kiểm tra những quả lựu đạn treo đầy người. Khi mọi người có chút căng thẳng trước khi chiến đấu, hăn lại có vẻ thong dong. Một loạt dài nhìn hăn một cái, nhỏ giọng nói: "Đại đội trưởng, đánh vang ta dẫn theo các huynh đệ lên trước, người ở phía sau áp trận, không xông vào chiến hào của địch, ta không trở lại gặp người, yên tâm, huynh đệ của ta bảy. Chết mẹ lão tử cũng có người nuôi." Bạch Hỏa nhìn hăn một cái, đem mặt nạ phòng độc do Pháp sản xuất đội lên đầu, giọng nói từ bên dưới truyền đến có vẻ buồn bã: "Mẹ người chứ, người chết chim chỉ lên trời, bất tử vạn vạn năm, làm quân nhân một chuyến này. Còn trông cậy vào ở phía sau là an toàn

Huynh đệ sinh tử có nhau, nhiều lời thì không cần nói... " Nhìn một loạt dài im lặng trầm mặc, hăn bỗng nhiên vỗ vỗ vai hăn: "Lão ca, người cảm thấy chúng ta nỗ lực hy sinh ở đây, có thể khiến quốc gia tốt hơn không?"

Một loạt dài sùng sờ: "Đương nhiên, nếu không chúng ta đến đây làm gì?" Bạch Hỏa dưới mặt nạ phòng độc không biết thần sắc ra sao, hăn dường như lẩm bẩm một câu: "Chưa chắc... Có một số gia hỏa thả vào trong nước, chính là tai họa, trông cậy vào quân đội chúng ta lúc còn ở phía sau. Lão ca, phải sống sót đấy!"

Kim đồng hồ và kim phút cuối cùng cũng chồng lên nhau vào lúc nửa đêm, toàn bộ hỏa lực của chiến tuyến Pháp lập tức đồng thời khai hỏa. Sáu

trăm năm mươi khẩu đại pháo, còn có mấy trăm khẩu pháo cối, tạo thành một vòng cung hướng về trận địa sườn núi của quân Đức bắt đầu gầm rú. Nhìn từ phía sau, trong nháy mắt vô số điểm nổ gần như đồng thời nổ tung trên sườn núi. Sườn núi nhỏ nhô cao hơn mấy chục mét, độ cao mấy chục mét này, hoàn toàn được tạo thành từ khói lửa và ánh lửa! Ngọn núi nhỏ bình thường của Pháp.

Gần như trong nháy mắt đã biến thành núi lửa Vesuvius! Trên trận địa sườn núi, đạn pháo nổ tung đều là đạn nổ mạnh và đạn xuyên giáp chậm nổ. Bảy mươi lăm ly sơn pháo dã pháo tập trung càn quét chướng ngại vật phía trước trận địa, còn pháo cối và lựu đạn hạng nặng tập trung đánh vào chiến hào công sự. Pháo hạng nặng bắn vượt tầm, hơn nửa một nửa số đạn pháo phóng ra là Độc Khí Đạn, tạo ra một bức tường cao không thể vượt qua bằng lửa và khí độc cho con đường tiếp viện phía sau. Còn có ba trăm linh năm ly pháo hạng nặng phóng ra đạn pháo, mỗi phát nổ trên trận địa, nhấc lên bụi đất giống như một thác nước hoàn toàn do bùn đất và đá tạo thành!

Trong khoảnh khắc này, trong chiến hào, binh sĩ Trung Quốc cảm thấy đối diện sườn núi như muốn đổ ập xuống họ. Trên chiến trường châu Âu. Uy lực của pháo binh, vị thần chiến tranh này, đã phát huy đến cực điểm! Nếu vị Hoàng đế Napoleon coi trọng pháo binh ở đây, đối mặt với một chiến trường do pháo binh thống trị như vậy. Hẳn sẽ cảm thấy xấu hổ, những chiến dịch của hắn tựa như nhà chòi vậy! Con người đang nghĩ ra những thủ đoạn giết chóc đồng loại của mình, có tiến bộ nhanh nhất.

Phản công hỏa lực của Đức cũng rất nhanh, họ chớp vá hai trăm mười ba khẩu pháo.

Thêm vào một trăm chín mươi khẩu pháo cối các loại đường kính, không ít vẫn là sản phẩm chế tạo vũ khí do Trung Quốc cung cấp. Theo kế hoạch sử dụng hỏa lực đã định trước khi chiến đấu, chỉ có một nửa tiến hành phản công, không tiến hành phản pháo binh, chỉ tập trung đánh vào

trận địa xuất phát của đối phương, đè chết bộ binh đối phương trong chiến hào. Còn một nửa hỏa lực giao hoạt ẩn nấp. Chờ đợi thời điểm cấp bách nhất mới bắt đầu gầm rú. Trước hỏa lực áp đảo của người Pháp. Phản công của họ xem ra không có nhiều sức mạnh. Nhưng vì trận địa xuất phát của quân đội Trung Quốc đã từng là trận địa của họ, tầm bắn ở đó đã sớm được xác định hoàn tất, bắn cũng vô cùng chính xác, đạn pháo rơi xuống xung quanh chiến hào, khiến binh lính Trung Quốc trong chiến hào lung lay. Thình thoảng có một tiếng nổ trầm đục, đó là đạn pháo đánh vào chiến hào, lập tức có những người công binh chất đầy thuốc nổ chờ phát động tiến công bị tuần bạo, gây ra vụ nổ lớn hơn. Trong đó một phát lựu đạn dã chiến pháo bảy mươi bảy ly, khiến một đội công binh sắp xếp chiến đấu bị thương nặng!

Vương rất ở chiến hào chịu đựng hỏa lực của quân Đức, mấy phát đạn pháo rơi gần đó, tiếng nổ ầm ầm làm rung chuyển, đồng thời dập tắt mấy ngọn đèn bão. Vương rất vội vàng tìm điện thoại, nhưng không có tín hiệu. Hắn lại tìm chiếc thứ hai, cuối cùng cũng liên lạc được với tham mưu trưởng pháo binh của tổng bộ: "Nói với lão Pháp kia, trọng pháo của bọn chúng đi đâu rồi? Ép chế pháo binh dã chiến của địch đi! Bọn chúng ở ngay sau lưng ngọn núi, lấy góc bắn lớn hướng chỗ này của chúng ta mà bắn. Nếu không áp chế được, chưa cần chờ công kích chúng ta đã thương vong thảm trọng rồi! Chúng ta lại còn phải ngồi xổm dưới mũi quân Đức, coi như là trận địa xuất phát tiến công, không có chỗ nào tồi tệ hơn! Nếu còn để pháo binh Đức làm càn thế này, đánh xong trận này, lão tử mà không đi đập chết cái tên chỉ huy pháo binh Pháp kia thì không phải là đàn ông!"

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Không biết thiếu tướng Rehmann, tham mưu trưởng pháo binh của tập đoàn quân 11, người chỉ huy pháo binh Pháp có nghe thấy lời uy hiếp của Vương rất không, pháo binh Pháp dường như cũng cảm nhận được sự si

nhục từ hỏa lực phản kích của quân Đức. Lập tức tăng cường mật độ bắn phá, bao gồm cả hỏa lực của pháo binh trực thuộc Trung Quốc, chuyển hướng một phần lớn về phía sau ngọn núi, áp chế pháo binh chi viện trực tiếp của quân Đức. Đồng thời, số lượng đạn pháo rơi xuống trận địa sau ngọn núi cũng tăng lên. Khói lửa bạo tạc đã hoàn toàn bao phủ trận địa của quân Đức.

Quân Đức vất vả lắm mới chôn thiết địa lôi dưới hỏa lực, bị từng quả kích nổ, kéo theo lưỡi sắt phục kích bay lên không trung. Tiếng nổ của đạn pháo đã liên thành một tiếng vang ầm ầm. Không biết quân Đức trong làn hỏa lực sẽ ra sao, binh lính Trung Quốc ở phía này đều bịt tai, há miệng cầu nguyện cho trận pháo kích sớm kết thúc. Mặc dù họ là phe tấn công, nhưng cũng sắp không chịu nổi sự chấn động dữ dội như muốn rung tim ra khỏi miêng này!

Pháo hỏa sau nửa giờ bắn phá, cuối cùng cũng chuyển hướng, tín hiệu đạn pháo dọc tuyến cũng liên tục dâng lên. Hỏa lực súng máy đồng thời bắt đầu bắn phá, hàng trăm ngọn lửa đồng thời hướng về trận địa quân Đức kéo dài, như thể đang dẫn đường cho bộ binh xung phong. Trong ngọn lửa có thể thấy trận địa sau ngọn núi đã bị pháo đánh nát bét. Khắp nơi đều là mảnh vỡ. Bộ binh Trung Quốc xung phong sắp bắt đầu. Quân Đức ẩn nấp ở rìa sau ngọn núi rồi rít tuôn ra chiến hào, vội vàng cầm súng máy, súng trường. Pháo binh mưa đạn vừa dứt, tiếp theo là bộ binh công kích! Không thể cho bọn chúng cơ hội xung phong! Nhưng khi binh lính Đức thở hồng hộc thêm đạn vào súng trường, súng máy, lại phát hiện dưới ánh lửa, ngoài hàng trăm khẩu súng máy điên cuồng bắn phá, không có một bóng bộ binh nào xuất hiện trong tầm mắt của họ! Một đại đội trưởng thượng úy Đức đột nhiên đứng thẳng người: "Lùi lại! Ẩn nấp!"

Đã không kịp nữa rồi, hỏa lực tử thần từ trên trời giáng xuống! Hỏa lực mạnh mẽ vốn hướng về phía sau lại chuyển hướng trở lại! Nếu quân Đức có

đủ lực lượng để thọc sâu, có lẽ sẽ không mắc mưu này, nhưng hiện tại họ đã lui không được, một chiến hào cũng không thể bỏ! Đạn pháo nổ tung trong chiến hào chật ních quân Đức, tiếng kêu thảm thiết dường như nhất thời đã át cả tiếng nổ kịch liệt của hỏa lực. Bay múa đầy trời bây giờ không phải là đất bùn bị xới tung, mà là tay đứt chân rời và mảnh vỡ sắt thép! Binh lính Đức lẫn lộn ra rìa, hỏa lực bao trùm lấy họ. Mỗi phát đạn pháo cơ hồ đều mang đến thương vong! Ở xa, Lâm Đăng trên trường học Begg quan sát trận địa sau ngọn núi, dường như cũng có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đám binh lính sắp chết, đau khổ nhắm mắt lại, đám người Trung Quốc xảo quyệt này! Mỗi một sinh mạng của con cháu Đức quốc lại phải trả giá bằng mười mạng người của chúng! Quân đội Đức làm sao có thể bị đánh thê thảm trước mặt người Trung Quốc như vậy? Vị thượng tá này dường như quên mất, ở Thanh Đảo năm ngoái, cũng có mấy ngàn binh lính Đức đã vào trại tù binh của người Trung Quốc!

Hỏa lực càng ngày càng mạnh, duy trì liên tục hơn nửa giờ. Một nửa pháo binh Đức khai hỏa phản kích dưới hỏa lực áp đảo của đối phương, hoặc bị đánh sụp đổ, hoặc vội vàng chuyển trận địa, đã không thể tiến hành phản kích ngay lập tức. Chỉ huy pháo binh của họ liên tục gọi điện xin chỉ thị Lâm Đăng trên trường học Begg, có nên cho nửa pháo đội còn lại lập tức khai hỏa, chia sẻ một chút áp lực cho bộ binh hay không. Nhưng trường học lại kiên quyết từ chối. Hỏa lực còn lại này, phải dùng vào thời điểm cấp bách nhất! Thấy hỏa lực của quân Đức đã dần dần chuyển từ bắn áp chế sang bắn phá, pháo binh hạng nặng cũng lại bắn phá. Tín hiệu đạn pháo trên trận địa xuất phát của người Trung Quốc lại nhao nhao trên bầu trời. Lần này là thật hay là giả?

Bạch Hỏa dẫn đầu nhảy ra khỏi chiến hào, đại chiến kịch động khiến ánh mắt hắn lúc này sung huyết, toàn thân bị kích thích bởi trận pháo kích hung mãnh này, tâm lý khát máu của hai phe địch ta thương vong đã không thể ngăn cản. Hắn giơ cao một lá cờ đỏ, dùng sức phất phới trên không

trung. Đồng thời một tay lột mặt nạ phòng độc đã đeo sẵn: "Huynh đệ, vì thắng lợi, vì tổ quốc, tiến lên! Thánh mai lẫm liệt ở phía trước lưỡi lê của chúng ta!" Vô số binh lính Trung Quốc nhao nhao nhảy ra khỏi chiến hào, vào thời khắc này, những dòng người màu vàng không hề do dự, cùng với biển lưỡi lê phản chiếu ánh máu trước mặt họ, thật không thể ngăn cản.

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen•

STT 305: Chương 5: Mở ra thế giới mới - Chương 106: Huyết c...

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#).

Chương 5: Mở ra thế giới mới - Chương 106: Huyết chiến thánh mai lãng (năm)

Bạch Hỏa dẫn đầu đội xung kích kỵ binh Đức xông lên hàng đầu, hứng chịu mưa đạn từ cách xa sáu, bảy chục mét. Đó là một màn hỏa lực yểm trợ từ pháo dã chiến 75mm. Tiếng hò hét vang dội, bao trùm cả bầu trời đêm, tạo thành một tiếng gầm không thể ngăn cản. Nhìn từ trên cao xuống, có thể thấy lưỡi lê sáng loáng như một dải lụa. Phía sau lưỡi lê là những chiến binh mang trong mình sức sát thương khủng khiếp hơn. Đa phần những quân nhân này nhập ngũ từ năm 1911, là những lão binh dày dạn kinh nghiệm của quân đội chính quy Giang Bắc. Bọn họ không hề sợ hãi, trang bị lại tinh nhuệ, chiến đấu trăm trận trăm thắng. Ở Châu Âu, người da trắng vô tình hay cố ý miệt thị, khiến bọn họ chỉ muốn chứng minh bản thân.

Nhà sử học quân sự người Anh, Lý Đức Cáp Đặc, trong kiệt tác "Lịch sử quân sự thế giới phương Tây" đã dành hẳn một chương để miêu tả trận chiến thánh mai lãng: "... Những chiến binh da vàng này nhảy ra khỏi chiến hào, tiếng hò hét xé ruột gan của họ bao trùm toàn bộ chiến trường. Cảnh tượng tương tự như khi quân đội phương Đông xông lên trước hỏa lực và súng máy của Nga trong chiến tranh Nga-Nhật, khiến thế giới phương Tây cảm thấy như một cơn ác mộng, dường như lại tái hiện trên chiến trường nước Pháp. Nhưng lần này, là các quốc gia phương Tây chứng kiến Đông Doanh bước ra vũ đài thế giới một cách thực sự. Những người lính Mông

Cổ kỹ luật, chịu đựng gian khổ, lại mang trong lòng sự phẫn nộ vì nghèo đói và những nhục nhã trong lịch sử, dưới sự chỉ huy của đoàn sĩ quan trẻ tuổi, đã phát động một cuộc tấn công ồ ạt vào quân Đức đang đóng quân trên sườn núi. Dưới màn đêm, tất cả các quan chức quân sự của các nước đồng minh đều cảm thấy run rẩy. Đó là nỗi lo sợ về "hoàng họa" đã ăn sâu vào tâm trí của người Châu Âu từ thời Thành Cát Tư Hãn. Chúng ta có lẽ đã đánh thức Đông Doanh. Sau chiến tranh, làm thế nào chúng ta có thể cân bằng nhu cầu về quyền lực mới của bốn trăm triệu người dân Châu Á? Là một sĩ quan người Anh, tôi cảm nhận được sự sụp đổ của hệ thống lợi ích đế quốc ở Châu Á. Có lẽ nó đã bắt đầu từ cuộc tấn công này. Nhưng không biết có bao nhiêu người có cùng suy nghĩ với tôi. Người Pháp vui mừng vì quân đội Trung Quốc dũng cảm và thiện chiến, tính toán xem có thể tiết kiệm bao nhiêu máu của những người con Gaul. Người Anh vui mừng vì có thể tiết kiệm tiền trong kế hoạch quân sự ở lục địa, và có thể tăng cường vị thế của Hải quân Hoàng gia trong trận chiến này... Cảnh tượng lục địa mới và Châu Á thức tỉnh đang thách thức quyền lực của lục địa cũ. Họ lại coi đó là một giấc mơ!

Chính chúng ta đang chôn vùi thời đại hoàng kim của lục địa cũ, cuộc chiến tranh ngu ngốc ở Châu Âu này có lẽ không cần phải xảy ra. Tôi có thể dự đoán vô số vương miện sẽ lăn xuống đường, vương triều Romanov của Nga lung lay sắp sụp đổ, sự cân bằng quyền lực Trung-Âu tan vỡ. Nhật Bản và Trung Quốc chắc chắn sẽ tranh giành quyền bá chủ ở Châu Á sau chiến tranh - với bóng dáng của Mỹ thao túng cục diện Châu Á! Làm thế nào để cứu vãn lục địa cũ này, khi mọi thứ đã tan vỡ? Có lẽ là trong cuộc chiến tranh thế giới tiếp theo. Chúng ta sẽ phải dựa vào lục địa mới, hai tay giao ra ba trăm năm quyền bá chủ của mình, để đổi lấy việc họ đến cứu vớt toàn bộ lục địa cũ! Vào thời điểm đó, tất cả mọi người đều thấy chiến tuyến thánh mai lãng sắp giành chiến thắng, nhưng với tư cách là một nhà sử học, tôi lại thấy sự thay đổi của cả một thời đại...

Bất kể Lý Đức Cáp Đặc tiên sinh có những cảm khái gì vào lúc đó, thì tất cả các binh sĩ Trung Quốc đang trên đường tấn công đều thờ dốc, cố gắng vật lộn trên con đường tấn công đã biến thành vũng bùn. Chiến thuật chuẩn bị hỏa lực cơ động khiến quân Đức còn đang do dự không biết có nên vào chiến hào hay không, bọn họ chỉ có thể tiến lên một chút! Cho đến khi mũi chạm mũi với quân Đức, dùng lựu đạn và lưỡi lê đuổi bọn chúng xuống khỏi sườn núi! Hàng đầu tiên xông lên đều là các úy quan trẻ tuổi trong quân đội. Họ là tinh hoa của toàn quân. Cũng là những người nhiệt huyết nhất, dũng cảm nhất. Những quân quan này chỉ được đào tạo cấp tốc trong một năm rưỡi hoặc thậm chí còn chưa đến, và hầu như không có liên quan gì đến Bắc Dương hay các thế lực còn sót lại của triều Thanh. Ngay từ khi gia nhập quân đội chính quy, họ đã tràn đầy niềm tin vào mưa đạn, vào sức chiến đấu của quân đội.

Bọn họ chưa từng nghi ngờ mình sẽ thất bại. Cũng không nghi ngờ về sức chiến đấu của mình! Quan trọng nhất, họ không bao giờ nghi ngờ niềm tin của mình! Những sĩ quan cấp úy này đều mang súng kỵ binh Đức, lưỡi lê sáng loáng, có người mang theo hai chiếc hộp kính lớn, trên người đầy lựu đạn. Xông lên phía trước, chính là một tấm gương! Phía sau là lính chuyên dùng để quét sạch chiến hào.

Không ít người được trang bị súng săn cỡ lớn mua từ Mỹ. Một phát đạn săn hươu cỡ lớn bắn ra, trong chiến hào quả thực như một chiếc chổi sắt! Trong số họ có chiến công binh, trên người đều mang thiết bị nổ, đây cũng là truyền thống của quân đội chính quy, bất kể có bị hỏa lực quét sạch hay không. Họ sẽ dùng những chất nổ này, thậm chí là máu thịt của mình để đưa chúng lên trời! Lính xông vào đầu tiên đều đeo súng máy Lewis trên vai, mỗi người ngoài việc mang theo hai băng đạn, còn có bốn băng đạn đi kèm với người tiếp đạn. Điều này không chỉ là sự hỗ trợ của hỏa lực tự động, mà còn là vũ khí lợi hại để đánh lui quân địch phản công sau khi chiếm được chiến hào của địch! Trong cuộc xung kích này, Vương đã sử dụng tất cả lực

lượng tinh nhuệ dưới trướng. Chỉ thiếu việc tự mình cầm súng trường lưỡi lê lên theo.

Quân Đức cuối cùng cũng phản ứng lại trước hỏa lực, hỗn loạn tràn vào chiến hào, vừa đúng lúc đợt mưa đạn đầu tiên trút xuống đầu bọn chúng. Trong chiến hào, khắp nơi là tiếng nổ. Tứ chi bay tứ tung. Xuyên qua màn khói bị nổ tung, những "gia súc" chiến hào đã chịu đựng một ngày và nửa đêm bị hỏa lực oanh kích, tròng lớn mắt, phát hiện ra những binh sĩ Trung Quốc mặc quân phục vàng đang xông lên từ sườn núi! Tiếng hô khẩu lệnh bằng tiếng Đức vang lên chói tai trong tiếng pháo nổ, các quân quan đỏ mắt đốc thúc binh lính dựng súng máy lên, từng chiếc lưỡi lê chín tám thức súng trường đồng loạt vươn ra khỏi chiến hào, gần như không ngừng nghỉ cùng nhau khai hỏa! Ba mươi bảy li pháo chiến hào, sáu mươi li cối cũng bắt đầu gầm rú, từng phát đạn pháo nổ tung trong đội hình tấn công. Viên chỉ huy quân Đức phòng thủ ở tuyến đầu yêu cầu hỏa lực bao trùm trận địa! Không khoảng cách, bom bi. Cứ như vậy mà đánh! Quân Trung Quốc trong nháy mắt đã xông đến trước mũi bọn chúng!

Lâm Đăng, người nhận được điện thoại, cũng biết rằng đã đến giai đoạn cấp bách nhất, anh ta lập tức thông báo cho đội pháo đang ẩn nấp, gân cổ lên ra lệnh: “Bắn! Bắn! Không khoảng cách, không thay đổi. Bắn nhanh!”.

Bạch Hỏa, người xông lên đầu tiên, đã nhìn thấy những đại đội trưởng bên cạnh mình như bị ai đó mạnh mẽ đẩy ngã ngửa ra sau. Sau đó mới nghe thấy tiếng súng nổ. Đạn rít gào lướt qua bên cạnh hắn, rồi tung tóe đầy trời huyết quang trong đội hình tấn công! Một khối thuốc nổ trên người một chiến công binh bị đánh trúng, nổ tung một tiếng. Binh lính xung quanh đều bị hất tung lên trời. Trong đội hình chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết không thể ngăn cản.

Binh lính các quân quan ngã xuống như rạ, nhưng công kích của chúng vẫn không hề dừng lại! Đạn pháo cối và đạn pháo 37 ly cũng nổ tung trong

đội hình, từng cột khói bụi lẫn bùn đất bốc lên. Mỗi lần nổ là lại có vài người ngã nhào xuống đất! Súng máy của quân Đức gần như ngay trước mặt hăn đã khai hỏa. Bọn chúng xông đến nhanh như chớp, khi quân Đức vừa bắt đầu phát huy hỏa lực, đại đội đã xông đến ngay trước mũi bọn chúng! Trước mắt Bạch Hỏa chỉ còn thấy khẩu súng đại liên đang điên cuồng nhả đạn. Hăn cũng chẳng còn thời gian nghĩ xem tại sao mình không bị trúng. Hăn lấy một quả lựu đạn từ trên vai xuống, dùng sức ném ra! Đồng thời, hăn cũng thấy mười mấy quả lựu đạn khác bay về phía đó!

Ầm ầm, tiếng nổ vang dội liên hồi, khẩu súng máy kia sụp đổ khỏi bệ. Một chiếc mũ sắt của quân Đức bay ra, đánh trúng vai hăn. Bạch Hỏa loạng choạng, lại vung súng trường, gào lên: "Xông lên! Cố lên, sắp vào được chiến hào của địch rồi! Giết hết bọn chúng!"

Tiếng la còn chưa dứt, chỉ nghe trên đầu một trận rít gào sắc nhọn. Hăn còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc là thứ gì. Vô số đạn pháo cỡ lớn đã nổ tung ngay tại tuyến đầu chiến địa, thậm chí trong cả chiến hào của quân Đức! Pháo binh Đức đã thể hiện uy lực! Bạch Hỏa thượng úy bị sóng xung kích đẩy ngã, cả người bay lên rồi ngã nhào vào chiến hào của quân Đức, mắt hăn nổ đom đóm. Nhưng nhìn ra xa chẳng thấy gì, trong tai chỉ còn tiếng nổ ầm ầm liên tiếp. Mặt đất dưới thân rung chuyển dữ dội, mảnh đạn nóng rực gào thét bay tứ tung, lướt qua tai hăn, vào trong đất, hăn còn cảm thấy tóc mình bị nướng khét! Vài quả đạn pháo vẫn là đạn lửa. Một phát nổ tung. Xung quanh, một đám binh lính toàn thân bốc lửa lăn lộn, ngọn lửa này thiêu đốt đến tận trong da thịt, thậm chí cả trong hầm đạn cũng không thể dập tắt. Bạch Hỏa gục xuống, đầu óc choáng váng. Chỉ có một ý niệm trong đầu lóe lên trong địa ngục này: "Mấy khẩu đại pháo Đức vừa rồi giấu ở đâu, trận pháo kích này xuống, huynh đệ của mình còn sống được mấy người!"

Vương Cực lúc đầu nằm trong chiến hào, thò nửa cái đầu ra, một tay cầm ống nghe điện thoại, một tay cầm ống nhòm, nhìn đám tinh nhuệ dưới quyền đang xông lên. Hỏa lực yểm hộ phía trước được sử dụng, dưới sự chỉ huy trực tiếp của hắn, đã thể hiện sự nhanh nhẹn và hiệu quả, khiến quân Đức núp trong hầm pháo có chút không dám ra. Tiếp theo, hỏa lực chuyển thành yểm hộ mưa đạn, bộ binh theo sau xông lên, gần như trong nháy mắt đã vượt qua mấy trăm mét, xông lên sườn núi! Nhìn các binh sĩ nhao nhao lộ lưỡi lê, tiếng hò hét vang trời. Hắn không kìm được mà hét vào điện thoại: "Tư lệnh! Tham mưu trưởng! Thấy chưa! Chúng ta xông lên rồi! Chiến quả, một lần hành động chiếm được Thánh Mai Lãng trấn!" Tiếng nói chưa dứt, đã thấy núi rung. Pháo binh Đức đột nhiên phá vỡ sự im lặng, hàng loạt đạn pháo rơi vào khu vực xung quanh trận địa trên sườn núi. Vụ nổ tạo ra cột khói bụi che khuất đội hình tấn công! Phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết, át cả tiếng pháo. Đó là tiếng kêu của những dũng tướng dưới quyền hắn, những người sắp chết! Trong nháy mắt, Vương Cực cảm thấy máu dồn lên não, mắt nhìn ra ngoài đều đỏ rực, hắn không dám tin mà gào vào điện thoại: "Đại pháo Đức! Đại pháo Đức! Mẹ kiếp, pháo binh của chúng ta không ngăn được chúng! Mấy khẩu đại pháo Đức này từ đâu ra? Lão tử binh a! Pháo binh là ai chỉ huy? Lão tử nỗ hă! Lão tử binh a!"

Tiếng gào của Vương Cực trong điện thoại truyền rõ vào tai Lý Duệ, với tư cách là tham mưu trưởng, hắn luôn phụ trách cân đối liên lạc hỏa lực trước sau. Tiếng la phấn khích của Vương Cực lúc đầu khiến hắn cũng thấy vui mừng. Tiếp theo, hắn nghe thấy một cơn ác mộng! Hỏa lực pháo binh ẩn giấu của quân Đức đột nhiên được sử dụng, bao trùm lên đội hình bộ binh đang xung phong! Trán hắn đầm mồ hôi lạnh. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài chiến hào, Hà Toại đứng đó, hai chân dang rộng. Giơ ống nhòm, không nhúc nhích nhìn cảnh tàn sát trên trận địa sườn núi gần đó, hỏa lực chiếu rọi thân ảnh hắn thành màu đỏ rực, bất động như một bức tượng điêu khắc. Lý Duệ đang định dùng điện thoại hỏi pháo binh phương hướng, xem có quan trắc được vị trí bắn của pháo địch không, để điều chỉnh hỏa lực phản công.

Lại đang nghĩ xem có nên phát tín hiệu cho bộ binh rút lui hay không. Đã thấy Hà Toại đột nhiên quay người, nhanh chóng đi vào chiến hào. Võ bàn, quả quyết nói: "Hỏa lực là từ hướng tây bắc của Thánh Mai Lãng trấn bắn tới, đó là nơi chúng ẩn giấu pháo binh! Mệnh lệnh pháo binh, quan sát kỹ rồi toàn lực áp chế. Nếu trong vòng ba mươi phút không thể áp chế được hỏa lực địch, mặc kệ nó là quan chỉ huy của quốc gia nào, là Thiên Vương lão tử, lão tử cũng phải tính sổ với hần!" Lý Duệ vội hỏi: "Bộ binh thì sao? Còn lên không? Có rút lui không?" Hà Toại lại vỗ bàn một cái: "Hỏa lực Đức không bị áp chế, lên bao nhiêu cũng chỉ có chết. Mệnh lệnh Vương Trực, phát tín hiệu, che chắn bảo vệ bọn họ rút lui, tổ chức lại đội hình. Đợi lát nữa lại đến! Thật mẹ kiếp, đều bổ nhào vào trận địa địch trước mặt!"

Khi chiến đấu diễn ra ác liệt, Hà Toại hoàn toàn giống như người thanh niên sĩ quan nhiệt huyết năm xưa ở Thượng Hải, trong đầu chỉ nghĩ đến việc làm sao trên chiến trường áp đảo địch! Ngoài việc giành chiến thắng vẫn là giành chiến thắng!

Từng mệnh lệnh khẩn cấp được truyền đi. Lúc đầu, liên quân pháo binh Pháp đã có chút mệt mỏi, nhưng lại chấn chỉnh tinh thần bắt đầu găm thét. Trận địa pháo binh Đức ở sau sườn núi, phía tây bắc Thánh Mai Lãng trấn, vì có rừng cây che chắn. Quan sát hòng pháo của chúng không hoàn toàn chính xác. Đoàn phải sử dụng phương pháp bắn nhanh. Hơn hai trăm khẩu pháo tầm xa bắt đầu bắn bao trùm, từng lớp từng lớp. Đạn pháo nổ tung chiếu sáng cả Thánh Mai Lãng trấn. Đạn pháo gào thét lướt qua đầu bộ binh, các pháo binh đều xắn tay áo lên, một xe ngựa một xe ngựa đạn được được đưa ra. Trong nháy mắt đã bắn sạch. Trên trận địa pháo binh, tất cả đều là đạn pháo chất thành núi, còn có những thùng đạn bốc hơi nóng. Lính nạp đạn đã sớm mệt mỏi, ngã xuống từng nhóm, hiện tại cũng là bộ binh phía sau thay phiên nhau nạp đạn. Vô số hỏa pháo bắn đến mức hòng pháo nóng ran, uốn cong, giá pháo gãy, pháo bị áp lực không thể đóng lại. Khói lửa dày đặc đến mức nghẹt thở. Dù vậy, chúng vẫn tiếp tục bắn! Chiến sự

đến lúc này, mỗi người tham gia đều điên cuồng, chiến thắng ngay trong tầm tay. Nhưng lũ địch đáng chết lại cản trở tất cả, để giành chiến thắng, nhất định phải xé nát chúng, không từ thủ đoạn nào! Hơn mười phút hỏa lực bắn nhanh, đã bắn ra hơn hai nghìn phát đạn pháo, rừng cây nhỏ phía tây Thánh Mai Lãng trấn sau sườn núi đã bị đánh cho bốc cháy. Pháo binh Đức tuy vẫn kiên trì bắn, nhưng cường độ hỏa lực rõ ràng chậm lại. Lần này trên chiến trường, quân đội hiệp ước có ưu thế lớn nhất chính là ưu thế pháo binh!.

Bạch Hỏa nặng nề lắc đầu, hắc đường như đã bị vùi một nửa trong bùn đất. Mặc dù đạn pháo vẫn nổ xung quanh, nhưng không còn cảnh tượng kinh hoàng như vừa rồi. Nhìn xuyên qua làn khói dày đặc về phía sau, trong phạm vi tầm nhìn hạn hẹp, hắc không thấy một bóng người nào. Chẳng lẽ huynh đệ của mình đều bị đánh trúng? Quân Đức ngay trước mặt hắc, trận địa cũng là một mảnh yên tĩnh, vừa rồi trận hỏa lực quả thực là bao trùm không phân biệt.

Hắc gắng gượng lê thân về phía trước, có lẽ phía sau đang không ngừng bắn pháo hiệu thúc giục bọn hắc rút lui. Đến nước này, hắc chỉ có thể tiến lên, tuyệt đối không thể lùi lại! Vừa rồi trận hỏa lực ấy, không biết bao nhiêu huynh đệ Liêu Hà đã bỏ mạng. Nếu hắc rút lui, còn mặt mũi nào gặp lại bọn họ? Chết cũng phải chết trong chiến hào của quân Đức! Hắc vươn tay nắm lấy một bao cát, xoay người lăn vào chiến hào của quân Đức. Hắc phát hiện mình dường như không bị thương, trên người vẫn còn sức lực, thật là vạn hạnh!

Ba cái xác quân Đức nằm chổng chơ trong chiến hào, nơi hắc vừa dừng chân, xem ra là bị pháo của chính bọn chúng bắn trúng. Khung xương của khẩu súng máy Mark đã vỡ nát, linh kiện văng tung tóe khắp nơi. Hắc rút ra thanh trường đao duy nhất còn lại, lại sờ soạng hai quả lựu đạn ở thắt lưng. Bên phải, sờ được rồi. Đi chưa được mấy bước, một cước giẫm phải xác

một tên lính Đức đang né đạn, tên kia giãy giụa muốn đứng lên, bạch hỏa đương đương đương, ba phát liên đánh vào người hắn. Chỗ rẽ của chiến hào, BA~ một tiếng súng trường vang lên, bạch hỏa vội nép vào vách tường, hai phát đạn găm vào đất bùn, chiêm chớp hai tiếng. Hắn nghiêng rỗng, kéo chốt ném ra một quả lựu đạn Đức dài và nặng. Oanh một tiếng nổ vang, bùn đất đổ ập xuống, đánh vào người hắn, một cánh tay của lính Đức bay ra xa!

"*, cứ như vậy mà làm! Lão tử giết một tên là đủ vốn, hiện tại còn kiếm lời!"

Trong chiến hào bỗng vang lên tiếng súng, đó là tín hiệu. Những binh lính Liêu Hà còn sống sót, nằm rạp trên mặt đất, nghe thấy tiếng súng và tiếng nổ lựu đạn ở phía trước chiến hào. Từng người ngơ ngác bò dậy. Trong đầu những binh sĩ trung dũng này chỉ có một ý niệm, hỏa lực của quân Đức đã giảm, bọn họ phải hoàn thành nhiệm vụ tấn công! Hơn mười bóng người còn sống sót, nắm chặt vũ khí trong tay, có người thậm chí tay không, cứ thế xông vào chiến hào. Toàn bộ chiến tuyến, những binh lính còn sống sót đều gắng gượng bò dậy, lao về phía trận địa địch! Phía sau bọn họ, pháo hiệu ra lệnh rút lui vẫn không ngừng bắn lên trời đêm. Nhưng không ai ngoảnh đầu nhìn lại. Trong đầu bọn họ không còn bất kỳ ý nghĩ nào khác. Xông lên, báo thù cho huynh đệ! Giành lại trận địa chết tiệt này! Quân Đức cũng phản ứng lại sau đợt oanh kích, những quân nhân tử thủ này cũng lao ra vị trí bắn, súng trường và súng máy còn lại lại bắt đầu gầm rú, mặc dù trong chốc lát bọn chúng còn chưa xác định được mục tiêu ở đâu! Giờ khắc này, quân nhân hai bên đều dốc hết dũng khí cuối cùng, mà đều biểu hiện sự ưu tú như nhau.

Bạch hỏa đã bắn hết đạn, hắn trong chiến hào sờ được gì thì dùng nấy, thậm chí cả mũ sắt của quân Đức cũng bị ném ra! Hắn chiếm cứ chiến hào dài hơn mười thước, đã có vài huynh đệ xông tới. Quân Đức phản ứng

nhANH chóng, cấp tốc xông về hai bên chỗ đột phá. Mười huynh đệ vừa xông lên đã thương vong. Cuối cùng chỉ còn bạch hỏa một mình chiến đấu. Đạn trong chiến hào bay vèo vèo, lựu đạn không ngừng ném tới, hấn vung chiếc xẻng công binh không biết từ đâu ra, đánh bóng chày, đánh trả những quả lựu đạn. Mấy tên lính Đức xông tới, hấn không kịp ném lựu đạn, vung xẻng bổ vào đầu tên lính Đức đi đầu! Một quả lựu đạn rơi sau lưng hấn, oanh một tiếng nổ tung, khí lãng hất hấn ngã vào vách chiến hào! Càng nhiều lính Đức xông lên từ hai bên, mà bạch hỏa đã không thể động đậy, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn tất cả, mọi thứ trong mắt hấn đã trở nên chậm chạp. Một người lính Trung Quốc đầy máu, vác súng máy Lewis, nhảy vào tầm mắt hấn, đứng trên vách chiến hào, súng máy gầm rú, bắn về hai bên, lính Đức xông tới trong chiến hào chật hẹp bị đánh ngã, rồi lại có thêm người xông lên, một phát pháo cối đánh trúng nổ tung, mấy binh lính Trung Quốc bị lật nhào, nhưng dòng người vẫn không thể ngăn cản!

Vương rất canh giữ trong chiến hào, lệ nóng tròng, hấn hô vào điện thoại một câu được ghi vào chính sử quân đội: "Chúng ta thương vong thảm trọng, chúng ta xây dựng chế độ hỗn loạn, chúng ta phụng mệnh rút lui, nhưng chúng ta vẫn đang tiến công!".

STT 306: Chương 5: Thế giới mới - Chương 107: Huyết chiến t...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 107: Huyết chiến thánh mai lãng (hết)

"Xông lên trên!" Đội quân tiếp viện từ dưới đất ào lên, ai nấy đều hùng hực khí thế. Phía trước, cách bọn họ vài trăm thước, những huynh đệ tiên phong đang bị thương nặng của họ đang dùng hết sức lực cuối cùng chiến đấu anh dũng với quân Đức! Phía sau, pháo binh Pháp dường như cũng chứng kiến sự quả cảm của bộ binh Trung Quốc. Với tốc độ cao nhất, hỏa lực mạnh nhất, họ áp chế pháo binh đối phương, phong tỏa đường tiếp viện của quân Đức. Thỉnh thoảng, đạn pháo Đức lại rơi xuống trận địa, nổ tung trên đường xung phong. Quân Đức cũng không hề kém cạnh, bất chấp hỏa lực dữ dội của đối phương, liều mạng phản kích, đội dự bị cũng bắt đầu chinh đồn, chuẩn bị lên trận địa sườn núi tiếp viện.

Trong chiến hào, từng hạ sĩ quan lo lắng nhìn thuộc hạ của mình chuẩn bị xong, thấy hiệu lệnh pháo hiệu bốc lên liên gào lớn: "Xông lên!" Rồi dẫn đầu xông ra! Cùng với bộ binh chen chúc, các quân quan cũng lao lên, bất chấp mưa đạn, hướng trận địa sườn núi mà công kích! Vương rất đi đi lại lại trong chiến hào, đạn pháo nổ xung quanh, hắn cũng không hề né tránh. Chỉ là võ vai từng sĩ quan binh lính bên cạnh, lúc này không cần nói gì, tất cả mọi người đều hiểu ý tứ trong lòng vị sư trưởng này. Chính là xông lên, tiếp viện cho những huynh đệ đang chiến đấu ác liệt, chiếm lấy trận địa sườn núi, quét sạch toàn bộ chiến tuyến thánh mai lãng! Ngoài đội đột kích, Vương rất còn khẩn cấp điều động hơn ba doanh dự bị, lực lượng dự bị phía sau cũng không ngừng tiến lên. Tất cả đều chuẩn bị gia nhập vào chiến

tuyến đang tử chiến, đội đột kích dùng dũng khí và sự hy sinh của mình, mở ra con đường chiến thắng, bây giờ cần phải nắm bắt cơ hội này! Hai bên đều không ngờ rằng, dưới hỏa lực thảm khốc như vậy, trước mặt còn có hệ thống phòng ngự không tồi, đội đột kích bị pháo kích đánh cho tan nát, thương vong thảm trọng vẫn cứ xông vào trận tuyến địch!

Trên sườn núi, cuộc chém giết ác liệt vẫn tiếp diễn, tàn binh còn lại cố thủ mấy khu vực đã chiếm được, chống cự lại quân Đức đang phát động phản kích hung hãn từ hai hướng. Họng súng đối đầu họng súng, lưỡi lê đâm vào lưỡi lê. Đạn bay tứ tung trong chiến hào, lựu đạn ném nhau.

Tiếng nổ đã không thể phân biệt được. Hai bên cũng không biết mình đánh bại đối phương hay là chính mình.

Cuộc vật lộn thảm thiết diễn ra ở mọi khu vực, đồng quy vu tận trở thành chuyện thường. Toàn bộ chiến tuyến sườn núi như một cái nồi được mở ra. Đủ loại pháo hiệu tượng trưng cho các mệnh lệnh khác nhau bốc lên. Có kêu gọi viện binh, có yêu cầu chi viện hỏa lực, thậm chí có cả những tín hiệu cầu cứu trong tình thế cấp bách. Pháo binh hai bên đều bắn ra trên đường tiếp viện của nhau, cày xới từng đường hỏa tuyến phong tỏa. Mà đội dự bị hai bên lại bất chấp hỏa lực như vậy, không quan tâm thương vong mà xông lên. Dường như những đạn pháo này chỉ là một trận mưa nhỏ. Chỉ cần đội dự bị Trung Quốc xông lên trước, thì trận địa sườn núi này sẽ hoàn toàn sụp đổ. Nếu đội dự bị Đức xông lên trước, thì còn có khả năng phong tỏa, ngăn chặn toàn bộ chỗ đột phá, ổn định toàn bộ chiến tuyến! Các chỉ huy hai bên lúc này đều điên cuồng. Vương rất đứng trên chiến hào, bất chấp mưa đạn, gạt tay mấy tham mưu và hộ binh đang kéo hấn lại, không ngừng chỉ huy đội dự bị lấp lên, xông lên, giết! Mà Lâm Đăng Begg trong phòng chỉ huy dưới lòng đất của hấn, cũng gần như giẫm thùng sà nhà, giọng nói khàn khàn đốc thúc Sư đoàn 127, 140 của Saxon sử dụng hết toàn bộ lực lượng cuối cùng, không cần quan tâm thương vong, dù thế nào cũng phải ổn

định lại chiến tuyến trận địa sườn núi! Chiến sự lúc này đã bước vào thời điểm điên cuồng nhất.

Gì Toại và Lý Duệ đều đứng ngoài chiến hào, cổ áo quân phục đều bung ra. Mở to hai mắt, mê muội nhìn huyết chiến trên trận địa sườn núi. Lúc này, bất kỳ mệnh lệnh nào cũng đều vô nghĩa. Lúc này, thứ được thử thách chính là quyết tâm và ý chí của quân đội, thử thách chính là khát vọng chiến thắng của họ! Khắp núi, đâu đâu cũng là bộ binh quân phục vàng đang xông lên, mỗi phát đạn pháo nổ đều cướp đi sinh mạng. Nhưng bất luận bạo tạc có dày đặc đến đâu, cũng không thể ngăn cản bước chân tiến tới của họ. Cảnh tượng chiến đấu kịch liệt này, đã khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung! Ở sườn núi bên kia, bộ binh Đức với đội hình dày đặc hơn, bất chấp hỏa lực mãnh liệt hơn cũng đang liều mạng công kích! Hai đội quân ưu tú, ở nơi này va chạm ra những đóa hoa lửa rực rỡ chưa từng có trong lịch sử chiến tranh. Các tham mưu đều rời khỏi bản đồ và máy điện thoại, cùng với hai vị chủ quan trở mắt nhìn cảnh tượng này, ai nấy đều nóng lòng, thậm chí hận không thể là một phần trong đội quân xung phong! Chiến tranh tráng lệ nhất, thường có loại năng lực mê hoặc này, dẫn phát sự bạo lực và khát máu sâu thẳm nhất trong lòng con người. Dù thế nào, hình ảnh chiến tranh kịch liệt chưa từng có dưới bầu trời đêm này, đều là điều chưa từng có trong lịch sử quân đội chính quy!

Chiến sự này cũng khiến các sĩ quan Anh và Pháp quan sát chiến trận phải kinh ngạc, họ đứng xa hơn, vị trí cũng an toàn hơn, với tư lệnh tập đoàn quân 11 là Wall làm đầu, mười mấy sĩ quan lặng lẽ nhìn tất cả. Một trung tá Anh lẩm bẩm: "Thượng đế ơi, bàn về một trận chiến, e rằng không có trận nào kịch liệt hơn trận này... Cuộc tấn công của Da Jeter so với cái này giống như một trò đùa... Thượng đế, may mắn những người Trung Quốc này không phải là kẻ thù của chúng ta!"

Một thiếu tướng Pháp khác nhỏ giọng hỏi Wall: "Tư lệnh các hạ... Ngài cho rằng người Trung Quốc đã thắng một trận rồi sao? Chúng ta, Tập đoàn quân 11 có nên chuẩn bị tham gia chiến đấu bất cứ lúc nào không? Nếu trận địa sườn núi bị chiếm, thì thánh mai lừng sẽ dễ như trở bàn tay. Chúng ta có nên lập tức tham gia không? Vinh dự chiến thắng không thể để người Trung Quốc một mình chiếm được! Lúc này cần binh lính Pháp trở thành người chiến thắng trên chính đất nước của mình!"

Wall nhìn thoáng qua vị quân trưởng dưới quyền, lão trung tướng râu trắng run rẩy: "Trận chiến này là chiến đấu của người Trung Quốc! Chúng ta ngoài việc đứng đây nhìn bọn họ chém giết thì còn làm được gì? Ta chưa bao giờ cho rằng trình độ dũng cảm của những tiểu tử Pháp lại kém hơn những binh lính Trung Quốc này, nhưng tôn nghiêm của chúng ta cũng không cho phép chúng ta chia sẻ vinh dự mà lẽ ra họ phải có! Những lời này không cần phải nói, khi vị Hà Tư lệnh quân Trung Quốc cảm thấy cần quân đội Pháp mở rộng chiến quả, ta sẽ cho người lên! Nhưng đến lúc đó, không biết người có còn có thể nói như vậy với ta nữa hay không!"

Đội quân tiếp viện hai bên gần như đồng thời va chạm trên trận địa sườn núi, vòng xoáy kịch chiến càng ngày càng mở rộng. Lực lượng hai bên không ngừng được tung vào, không ngừng giảm co. Gần như sau khi bắn loạt đạn đầu tiên, họ lại bắt đầu một trận giáp lá cà ác liệt. Binh lính Đức với thân thể cường tráng và binh lính Trung Quốc rắn rỏi, điều luyện đều sử dụng lưỡi lê súng trường Đức để chém giết, thương vong trong nháy mắt thật đáng sợ. Trận giáp lá cà, loại giao chiến thử thách tính kỷ luật và lòng dũng cảm của quân đội nhất, thương vong trước nay đều là 1:1. Nhưng thường thường kết thúc bằng việc một bên nhanh chóng sụp đổ. Nhưng trận giáp lá cà này lại cứ kéo dài mãi. Quân Đức không thể lùi, còn quân Trung Quốc chỉ muốn tiến lên! Trên trận địa sườn núi lập tức có thêm một mảnh, lại một mảnh thương binh và thi thể. Thình thoảng còn có tiếng lựu đạn và thuốc nổ vang lên. Những binh lính Trung Quốc cầm súng ngắn lần này đã

thể hiện tài năng. Một viên đạn nổ ra, liền có bảy tám binh lính Đức máu me đầy mặt lẫn lộn trên mặt đất!

Bạch Hỏa Thượng Úy đã bị thương hai chỗ, lại bị chấn động bởi sóng xung kích từ lựu đạn, đến mức thổ huyết. Nhưng hắn chỉ hơi tỉnh táo một chút đã cố gắng cầm súng trường lao vào chiến tuyến chém giết. Bạch gia từ xưa là võ học thế gia của thời Dân Quốc, một tay dùng sáo ong cột khiến cho danh tiếng vang dội khắp Trường Giang phía Nam, không ai sánh bằng. Bạch Hỏa thoăn thoắt dùng lưỡi lê, cứ như xe nhẹ đường quen, tay mắt lanh lẹ. Vài ba lần xông lên, đã đâm chết sáu bảy tên lính Đức. Sau đó, những tên lính Đức đơn lẻ đều có vẻ né tránh hắn. Nhưng lính Đức dường như vô tận mà xông lên. Pháo binh Pháp bắn ra một bức tường lửa, dường như không thể ngăn cản bước chân tiếp viện của chúng! Vương rất lúc này chỉ có thể kịp thời gia nhập chiến tuyến với hơn ba doanh quân, mà trận địa xuất phát vốn đã có hạn. Trong khi đó, quân Đức lại có đến hai binh đoàn ném lựu đạn! Nhưng về khả năng duy trì và tăng cường viện binh liên tục, quân Đức lại kém xa quân viễn chinh Trung Quốc. Huống chi, hiện tại quân viễn chinh Trung Quốc đã có hỏa lực hỗ trợ, chiếm ưu thế toàn bộ chiến trường!

Chém giết vẫn diễn ra không ngừng, dường như đang thử thách thần kinh của cả hai bên. Quân nhân Trung Quốc đều nghiêng rằng chịu đựng, cố gắng chờ đợi đại bộ đội tiếp tục tiến lên. Trong số họ, tuyệt đại đa số đã trải qua hai đêm tác chiến. Lúc này, thứ duy nhất giữ vững ý chí của họ, có lẽ chính là vinh dự bất bại của một đội quân chính quy. Quân Đức phát ra từng đợt tiếng thét gào, từng chút một đẩy lùi quân Trung Quốc về phía sườn núi. Mỗi bước tiến lên là cả hai bên đều phải ngã xuống, thi thể chất chồng, ngay lúc sắp bị đẩy ra khỏi chiến hào. Nhưng ba doanh rưỡi quân tiếp viện mới vừa tiến vào trận địa xuất phát! Vẫn còn thiếu mười phút nữa!

Không biết là ai, trên trận địa lưng chừng núi bỗng nhiên bắn ra ba quả đạn tín hiệu màu xanh lá. Đây là truyền thống của quân đội chính quy Trung Quốc. Ba quả đạn xanh lá đại diện cho "hướng ta nã pháo"! Vương rất, người phụ trách hạ lệnh pháo kích, cùng với chủ nhiệm pháo binh của tổng bộ quân viễn chinh đều tròn mắt nhìn ba quả đạn tín hiệu xanh lá này. Vương rất nằm trên chiến hào, thò nửa người ra, nhìn thấy trên sườn núi lại liên tục xuất hiện những tín hiệu lục sắc tương tự. Binh lính trên đó đã giết đến đỏ cả mắt, đã quyết định liều chết. Liệu mình có thể trơ mắt nhìn các huynh đệ hy sinh như vậy? Nhưng bây giờ, cho dù mình ra lệnh cho họ rút lui, họ cũng không muốn rút lui! Quá nhiều máu tươi của huynh đệ đã đổ xuống sườn núi, cho dù muốn chết, họ cũng muốn chết cùng nhau, chứ không muốn tham sống sợ chết mà rút lui! Nhưng hắn lại không thể không có chỉ huy đạo đức như vậy! Vương rất đau khổ nhắm mắt lại, chưa từng có lúc nào khó đưa ra quyết định đến thế. Lần này, nếu bị quân Đức phong tỏa chỗ đột phá, có lẽ sau này sẽ phải trả một cái giá lớn hơn nữa mới có thể giành được thành công. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là mất thời gian!

Trên sườn núi bỗng nhiên vang lên tiếng nổ liên tiếp. Không phải pháo binh, mà là những người lính mang theo thuốc nổ xông vào đám quân Đức, kéo theo tiếng nổ, khiến cả hai bên lính đều bị nổ tan thành bụi. Họ đều vì chiến thắng, vì vinh dự của quân đội chính quy! Hắn gào lên: "Trận địa lưng chừng núi, số không khoảng cách, không thay đổi, bắn nhanh! Cho đến khi đột quân tiếp viện thứ hai đến!"

Khi đột pháo binh đầu tiên nổ tung trên trận địa lưng chừng núi, hai binh đoàn ném lựu đạn tinh nhuệ của Sư đoàn 45 Saxon của Đức đã hoàn toàn tan vỡ ý chí chiến đấu. Họ không thể áp đảo những kẻ thù phương Đông đáng sợ trước mặt! Họ đã thể hiện lòng dũng cảm lớn nhất, đã chịu đựng những hy sinh lớn nhất, nhưng kẻ thù trước mặt họ lại dũng cảm hơn, sẵn sàng hy sinh hơn! Trong khoảnh khắc này, khi pháo binh không phân biệt

rơi xuống đầu cả hai bên, toàn bộ chiến tuyến, bất kể là Sư đoàn 45 Saxon hay tàn binh của Sư đoàn 59 Bavaria, cuối cùng cũng sụp đổ, họ vứt bỏ vũ khí, lẫn lộn trên sườn núi mà rút lui. Từ sĩ quan đến binh lính đều chỉ muốn tránh xa những người lính Trung Quốc này. Sau đó, trên đường rút lui, họ bị hỏa lực lớn hơn gây thương vong. Trận hỏa lực bao trùm này tuy ngắn ngủi, nhưng khi đợt quân tiếp viện thứ hai ập đến, nó đã dừng lại. Nhưng thương vong của cả hai bên đều vô cùng lớn. Hàng ngàn binh lính cùng nhau ngã xuống. Nhưng trận địa lưng chừng núi đã hoàn toàn nằm trong tay quân đội Trung Quốc. Thánh Mai Lãng đang ở ngay trước mắt. Sau khi mất đi tất cả sự che chắn và chướng ngại, đội dự bị cũng bị đánh tan tác, Lâm Đăng trên trường học Begg, đã không còn khả năng giữ vững vị trí của tiểu trấn quan trọng này trước khi viện binh đến.

Trời đã dần sáng, một đêm chém giết đã tiêu hao hết nguyên khí của cả hai bên. Phía Trung Quốc cần điều chỉnh bố trí, sau đó phát động tấn công vào Thánh Mai Lãng. Quân đội Đức cũng muốn tập hợp binh lực để chống cự cuối cùng. Kỳ thật, Lâm Đăng trên trường học Begg đã hiểu, trong một ngày sau đó, tất cả các thủ đoạn chiến đấu đều đã tiêu hao, hẳn không thể giữ vững trấn nhỏ này. Nhưng tư lệnh trưởng đoàn quân số 5, Lỗ Phổ Lôi Tây Đặc Biệt Thân Vương nghiêm lệnh hẳn phải kiên trì đến cùng. Thời gian còn lại, hẳn chỉ có thể tận tâm với trách nhiệm của một quân nhân.

Khi trời sáng hẳn, trên trận địa lưng chừng núi đã bắt đầu tung bay lá cờ đỏ của quân đội chính quy Trung Quốc. Trong trận tác chiến công kích đêm này, quân đội Trung Quốc đã phá vỡ bốn sư đoàn bộ binh Đức và một doanh kỵ binh thiết giáp (đội bộ binh gia nhập đội dự bị), thống kê sau trận chiến. Ước tính quân Đức chết và bị thương hơn năm nghìn người, tù binh hơn một nghìn hai trăm người. Trong khi đó, ba đoàn quân tinh nhuệ của Trung Quốc cũng phải trả giá đắt với 2.670 người thương vong. Mặc dù Thánh Mai Lãng vẫn chưa bị chiếm đóng hoàn toàn, nhưng cuộc tấn công liên tục hai đêm của quân đội Trung Quốc, với sự quyết tâm không đạt

được thắng lợi thì không bỏ qua, cùng với ý chí cao cả về vinh dự quân đội, đã khiến các nước đồng minh phải nhìn nhận. Từ đó, họ coi quân viễn chinh Trung Quốc — ít nhất là ba sư đoàn tiền tuyến này, là tương đương với các đơn vị bộ binh ưu tú nhất của các nước đồng minh, và sau khi được tăng cường hỏa lực đầy đủ, họ có lẽ là lực lượng đột kích hiệu quả nhất.

Trong trận chiến công kích liên tục này, quân đội Trung Quốc đã thể hiện những đặc điểm riêng biệt như chuẩn bị hỏa lực ngắn gọn, kế hoạch hỗ trợ pháo binh nhanh nhẹn, kết hợp tấn công và tập kích, sử dụng các đơn vị tinh nhuệ nhỏ để đột kích, chiến thuật phối hợp giữa công binh chiến đấu và bộ binh xung kích mạnh mẽ, cũng thu hút sự chú ý của cả hai bên giao chiến. Họ đều cho rằng, ngoài tinh thần chiến đấu ngoan cường, trình độ chỉ huy và huấn luyện của đội quân này cũng đạt đến một mức độ nhất định. Một số thứ đặc biệt thậm chí còn đi trước trình độ chiến thuật của quân đội các cường quốc. Ngoại trừ hỏa lực vẫn chưa đủ, năng lực công nghiệp không đủ để hỗ trợ một đội quân lớn như vậy trong một cuộc chiến tranh lâu dài. Lực lượng của họ vẫn là tương đối có thực lực.

Ngay 15 năm trước, khi hàng vạn người châu Âu và người Nhật Bản hợp thành quân đội có thể quét ngang toàn bộ Trung Quốc, thì trong tiếng pháo ở Thánh Mai Lăng, đã không còn đường lui.

Thánh Mai Lăng cuối cùng vào ngày 7 tháng 10, trong ngày đã bị quân đội Trung Quốc mới điều đến, gồm Sư đoàn 1, Sư đoàn 11 và Sư đoàn 29, hoàn toàn chiếm lĩnh. Quân đội Đức đã bị hao mòn ý chí chiến đấu sau đêm kịch chiến. Dự kiến trước đó, Thánh Mai Lăng sẽ diễn ra một trận chiến công kích thảm thiết, nhưng rất nhanh đã kết thúc ngoài dự kiến. Ba đoàn quân khí thế như hồng phát động cuộc tấn công kết thúc cuối cùng. Pháo binh Đức đã hoàn toàn bị đánh sụp đổ, quân tiếp viện vẫn đang trên đường khẩn cấp. Cuộc tấn công liên tục hai ngày hai đêm của quân đội Trung Quốc đã khiến quân Đức phòng thủ Thánh Mai Lăng trở nên hoàn toàn đơn

độc. Cuộc tấn công bắt đầu lúc 10 giờ sáng, đến 12 giờ trưa đã tiến vào Thánh Mai Lãng. Pháo binh còn sót lại của Đức ở phía tây bắc Thánh Mai Lãng cuối cùng không kịp rút lui (đại đội kỵ binh của họ đã bị tổn thất gần hết trong các trận pháo chiến mấy ngày nay), hơn một trăm khẩu pháo thất linh bát lạc bị thu giữ, trong khi tàn quân Đức canh giữ trong trấn đã không còn sự ngoan cố như mấy ngày trước, nhao nhao buông vũ khí đầu hàng, đi vào trại tù binh của quân đồng minh, trong đó bao gồm cả người chỉ huy hai sư đoàn, Lâm Đăng trên trường học Begg — vị quân nhân từng được Lỗ Phổ Lôi Tây Đặc Biệt Thân Vương ký thác kỳ vọng. Hãn kiên trì muốn gặp vị chỉ huy đã đánh bại hãn trên chiến trường. Vương rất ít khi chấp nhận nằm trên cáng cứu thương để gặp vị sư trưởng đã chỉ huy tác chiến liên tục mấy ngày nay, cũng mệt mỏi sụp đổ. Trên trường học Đức, hãn cúi đầu giao ra thanh đao chỉ huy của mình, mà tất cả những điều này chỉ là sự khởi đầu cho chiến thắng của quân đội Trung Quốc trên chiến trường châu Âu.

Sau khi chiếm được cứ điểm Thánh Mai Lãng, phe Hiệp Ước Quốc đã giành được thế thượng phong trên chiến trường. Quân viễn chinh Trung Quốc được tái tổ chức và bổ sung, tiếp nhận họ là các đơn vị chủ lực của Tập đoàn quân dự bị số 11 và các quân đoàn khác. Lúc này, quân đội Trung Quốc đã chọc thủng một lỗ hổng lớn ở phía tây khu vực A-tô-ngôi – Hương Ba Ni, đồng thời cắt đứt một phần đường tiếp tế. Nếu mọi việc diễn ra suôn sẻ, rất có khả năng sẽ làm lung lay thế phòng ngự của quân Đức tại khu vực đột phá, thậm chí tiêu diệt một bộ phận sinh lực của quân đội Đức.

Nhưng mọi chuyện không hề thuận lợi như dự tính. Các binh đoàn tuyến tây của Đức vẫn còn rất mạnh. Quân Đức tung ra các đợt phản công với cường độ vượt xa dự đoán. Lực lượng tập kết của chúng còn vượt qua cả lực lượng của phe Hiệp Ước Quốc! Số lượng khí tài kỹ thuật cũng tăng lên đáng kể. Chúng liên tục gây áp lực lên hướng Thánh Mai Lãng, yểm hộ cho toàn bộ quân Đức rút lui chậm chạp và có trật tự. Khu vực đột phá cũng phải co cụm lại một phần, ổn định lại chiến tuyến. Thánh Mai Lãng, sau

nhiều trận công phòng ác liệt, lại một lần nữa rơi vào tay quân Đức. Toàn bộ chiến dịch A-tô-ngói – Hương Ba Ni cuối cùng kết thúc trong sự tiếc nuối của cả hai bên, sau khi đã dốc hết lực lượng có thể tập hợp.

Phe Hiệp Ước Quốc đã tập trung 67 sư đoàn cùng một lượng lớn khí tài kỹ thuật, phát động các đợt tấn công kéo dài hơn một tháng, đẩy lùi quân Đức hơn mười dặm. Chúng gây thương vong cho 190.000 lính Đức, bắt 34.000 tù binh. Trong khi đó, quân đội Pháp thương vong, bị bắt, mất tích 207.000 người, quân đội Anh là 54.000 người. Quân đội Trung Quốc lần đầu tham chiến có 6.500 người thương vong, mất tích và bị bắt. Về phần chiến quả của riêng quân Trung Quốc trong trận đánh Thánh Mai Lãng, trong lịch sử quân đội rất khó để xác định. Các nhà sử học quân sự sau này đã dành nhiều tâm sức để nghiên cứu về trận chiến đầu tiên của quân viễn chinh tại châu Âu, cuối cùng cũng đưa ra một con số tương đối chính xác. Trong ba ngày hai đêm chiến đấu, quân viễn chinh Trung Quốc đã gây thương vong cho hai sư đoàn của Đức, gồm 59 sư đoàn Bavaria và 45 sư đoàn Saxon, với hơn 8.200 người chết và bị thương, bắt 5.500 tù binh. Hai sư đoàn này về cơ bản đã bị tiêu diệt. Nếu chỉ xét riêng chiến quả của một quân đội, quân viễn chinh Trung Quốc không nghi ngờ gì đã giành được chiến thắng lớn nhất. Họ suýt chút nữa đã thay đổi cục diện của cả chiến dịch, điều này đã được mọi người công nhận.

Ngay cả J. C. Lô Lặc, tác giả của cuốn « Lịch sử quân sự thế giới phương Tây », cũng cho rằng nếu quân đội Hiệp Ước Quốc có thêm mười sư đoàn tinh nhuệ như quân viễn chinh Trung Quốc, có lẽ kết cục của chiến dịch A-tô-ngói – Hương Ba Ni đã khác. Nhưng lịch sử không thể lập lại, lợi thế bất ngờ của quân viễn chinh trong chiến dịch này cũng không còn. Mặc dù chiến dịch này kết thúc trong bế tắc, nhưng trong lịch sử quân đội chính quy Trung Quốc, và trong lịch sử quân đội nói chung, vẫn tự hào tuyên bố đây là một thành công chưa từng có đối với quân đội Trung Quốc. Tiền tuyến của quân viễn chinh đã phô diễn sức mạnh, củng cố vị thế của họ

trong chiến cuộc châu Âu. Điều này khiến phe Hiệp Ước Quốc càng thêm hứng thú với việc đưa thêm nhiều sư đoàn Trung Quốc vào chiến trường châu Âu – một lực lượng có thể giúp họ giành chiến thắng trong cuộc chiến! Tiền đồ rộng mở hơn bao giờ hết, mở ra cho người Trung Quốc nhờ chiến dịch này. Có thể nói, trận chiến này đã ảnh hưởng đến lịch sử. Sức ảnh hưởng sâu rộng của nó sẽ ngày càng rõ ràng hơn trong tương lai.

Thượng úy Bạch Hỏa sống sót sau trận chiến này, được thăng hàm thiếu tá, nhưng chưa được bổ nhiệm chính thức, được điều chuyển đến tổng bộ để làm công tác phân công. Lần này, anh ta đã phục tùng mệnh lệnh. Trong trận chiến này, một loạt anh hùng đã được sinh ra. Ngay cả thiếu tá Đinh Vũ Thương cũng đã nổi danh trong chiến dịch A-tô-ngói – Hương Ba Ni, với thành tích bắn hạ 21 máy bay địch và 4 khinh khí cầu, trở thành át chủ bài xứng đáng của phe Hiệp Ước Quốc.

Truyện mới nhất được đăng tải trên 69 sách a!

Phe Hiệp Ước Quốc đã đề nghị với Mưa Thần cung cấp thêm các sư đoàn bộ binh vào chiến trường châu Âu trong năm nay. Tuy nhiên, Mưa Thần vẫn giữ thái độ mập mờ. Trong khi đó, ở Đông Á, cục diện cũng đang lạng lẽ thay đổi. Trọng tâm của Mưa Thần vẫn là trong nước.

Lịch sử vẫn tiếp tục phát triển...

Nguồn nâng cấp: thiên • lời • trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó.

STT 307: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 108: Thu phong thu vũ

Ngày mười hai tháng Mười Hai năm Công nguyên 1915. Thủ đô Nam Kinh của chính phủ Trung Hoa Dân Quốc.

Tin tức thắng lợi trận đầu của quân viễn chinh truyền về, cả thành phố đều sôi sục, nhưng giờ đã là chuyện cũ. Nam Kinh vào mùa đông có khí hậu ẩm ướt, gió sông mang theo hơi lạnh buốt giá, dường như muốn len lỏi vào tận xương tủy. Người đi đường trên phố đều mặc áo bông kín mít, bước chân vội vã lướt qua các con phố. Quảng cáo mừng chiến thắng của phe Hiệp Ước cũng đã phai nhạt, bị gió lạnh thổi rách tả tơi. Một đám học sinh trung học đang được huấn luyện quân sự theo chương trình giáo dục quốc dân, mặc đồng phục đen chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, vai vác súng gỗ, vừa đi vừa hát vang bài quân ca, đi ngang qua các con phố. Nhìn phù hiệu trường của họ, hình như là học sinh của trường Di tộc trung ương. Trong thành phố này, vào mùa này, có lẽ họ là những người nhiệt tình nhất. Đất nước này cũng vậy, giống như mùa đông của thành phố này, từ khi khai quốc đến nay, không ngừng xảy ra biến cố, rồi lại trong sự kích động mà bước vào một thời kỳ phát triển ổn định. Xung quanh dường như không có chuyện gì, các nước phương Tây đang dốc toàn lực chém giết lẫn nhau. Quan hệ ngoại giao giữa đất nước và các cường quốc tốt đẹp, đời sống nhân dân cũng đang trong thời kỳ phát triển rực rỡ. Dường như thời kỳ biến động của đất nước đã kết thúc, ngoài cuộc chiến tranh ở châu Âu xa xôi, mọi người chỉ cần sống tốt cuộc sống hiện tại, nhìn đất nước dưới sự lãnh đạo của Tổng thống Mưa Thần không ngừng phát triển mà thôi.

Trong một gian phòng của Lục Phượng Cư ở Nam Kinh, không khí lại nóng hổi khác thường. Giữa phòng, một chiếc nồi đồng lớn đang bốc hơi nghi ngút, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, trên bàn bày đầy các món ăn nhỏ, thịt dê, thịt bò, rau quả, đương nhiên không thể thiếu rượu ngon. Trong thời tiết ẩm lạnh này, trong phòng kín thường thức món lẩu xuyên phương Bắc, lại thêm chút rượu ngon, đúng là thần tiên cũng không đổi! Xung quanh bàn, có bảy tám người đang ngồi, mọi người đang thảo luận sôi nổi. Hầu như không ai động đũa, dường như đều đắm chìm trong đề tài thảo luận. Những người này đều là những nhân vật trí thức, được Tổng thống Mưa Thần trọng dụng. Mặc dù họ không có thực quyền trong hệ thống quyền lực ruộng đất của Tổng thống, nhưng những nghiên cứu và ý kiến của họ lại có ảnh hưởng rất lớn đến các quyết sách của Tổng thống. Trong số đó, người có tiếng nói lớn nhất đương nhiên là Dương Độ, Dương Tích Tử, người đứng đầu nhóm trí thức của chính quyền mới, trông ông ta có vẻ khá sung túc, người cũng có phần phát tướng. Ông ta vừa gắp một miếng thịt trâu lớn vừa lớn tiếng phát biểu.

"Tình hình ở Nhật Bản có vẻ đã ổn định! Sơn huyện có khả năng không chế cục diện chính trị Nhật Bản mà không ai có thể sánh bằng, thêm vào đó Quế Thái Lang lại có kinh nghiệm phong phú trong việc tổ chức chính phủ. Hai người họ phối hợp ăn ý. Thêm vào đó, hải quân dường như cũng đã liên minh với họ. Trong khi các chính trị gia theo phái tự do ở Nhật Bản đang suy yếu, địa vị của họ không ai có thể lay chuyển! Hiện tại, điều cần lo lắng là, với tư cách là đại diện cho thế lực bảo thủ của Nhật Bản, họ sẽ hành động như thế nào trong tương lai! Liệu họ có tạo ra mối đe dọa thực chất đối với chúng ta trong tương lai gần hay không. Đặc biệt là trong tình hình quan hệ giữa chúng ta và phương Tây đã được cải thiện toàn diện! Chỉ thị của Tổng thống là nghiên cứu tình hình ở Nhật Bản, nắm bắt thông tin chiến lược của họ, để xem liệu trong tương lai có xảy ra xung đột kịch liệt giữa hai nước hay không. Theo ý của Tổng thống, dường như là phải cố

gắng hết sức để giành thêm thời gian hòa bình phát triển quốc lực, cố gắng không để xảy ra chiến tranh!"

Lời nói của ông ta ngay lập tức nhận được sự tán đồng của rất nhiều người. Trong căn phòng riêng này, một tràng tiếng hò reo nhiệt liệt vang lên. Những nhân vật trí thức dưới trướng Tổng thống Mưa Thần, ai nấy đều có vẻ hơi say. Không biết là do rượu Nữ Nhi Hồng mười năm của Lục Phượng Cư hay là do tình hình chính trị tốt đẹp hiện tại khiến họ như vậy. Trong số đó, một người đàn ông trung niên gầy gò, gật gù tán thành lời của Dương Độ, người này chính là Tư chính của Phủ Tổng thống hiện tại, Chủ tịch danh dự của Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ, Lương Khải Siêu tiên sinh. Ông ta từng theo đuổi lý tưởng quân chủ lập hiến của thầy mình là Khang Hữu Vi, sau đó trở thành một trong những người khởi xướng quan trọng của việc thành lập Trung Hoa Dân Quốc, từng đảm nhiệm chức vụ bộ trưởng quan trọng trong nội các của Viên Thế Khải, hiện tại lại trở thành người ủng hộ và ca ngợi chính quyền của Tổng thống Mưa Thần. Thế gian có người mĩa mai về thanh danh của ông ta. Nhưng Lương Khải Siêu tiên sinh lại tự nhận mình là người dũng cảm sửa đổi, giải thích ứng với xu thế phát triển của thời đại, hôm qua không phải là hôm nay. Trong trường hợp này, lời nói của ông ta có trọng lượng tương đương với Dương Độ. Trong số học trò của ông ta, cũng có những người đang đảm nhiệm chức vụ trong nhóm trí thức của Tổng thống Mưa Thần. Chỉ thấy một người, sờ cằm trầm ngâm nói: "Tích Tử nói không sai, tình hình hiện tại đã ổn định, trong nước không còn thế lực nào có thể đối đầu với trung ương. Hiện tại, trung ương lại nắm bắt cơ hội từ chiến tranh châu Âu, cải thiện đáng kể vị thế của Trung Hoa Dân Quốc. Tóm lại, tôi rất kính phục Tổng thống Mưa Thần, sau bao năm gian khổ, cuối cùng cũng có được cục diện tốt đẹp như vậy! Nhiệm vụ của đất nước chúng ta hiện tại là phải tu dưỡng sức khỏe, bồi dưỡng quốc lực, hai mươi năm sau, một Tân Dân Quốc hùng mạnh ở châu Á chắc chắn sẽ đứng vững trên bờ biển Thái Bình Dương! Mục tiêu mà

chúng ta theo đuổi mấy chục năm, cố gắng mấy chục năm, cuối cùng cũng sắp đạt được!"

Ông ta chậm rãi hạ giọng, vẻ mặt đầy tâm sự: "Hiện tại, trong nội bộ có một số người lo lắng về việc Nhật Bản đang tiến hành cải cách quân sự, cho rằng giữa hai nước nhất định sẽ có xung đột. Nỗi lo lắng này không thể thiếu, đất nước vẫn phải chuẩn bị tốt cho một cuộc chiến lớn. Cá nhân tôi cho rằng, không cần thiết phải có những lo lắng vô cớ này! Chư vị ở đây, ai mà chưa từng đến Đông Doanh, đều hiểu rõ tình hình của đất nước đó. Chúng ta nghiên cứu Nhật Bản từ trước khi có cục diện Trung Hoa Dân Quốc hiện tại! Nếu nói Nhật Bản trước đây có dã tâm đối với đất nước chúng ta, cũng là vì lúc đó chúng ta quá nghèo nàn! Tự mình không mạnh, Nhật Bản đương nhiên sẽ nhòm ngó chúng ta. Không thể không nói, trong số những người Nhật Bản đó, có những kẻ rất muốn chiếm đoạt chúng ta! Nhưng tình hình hiện tại đã khác biệt rất lớn. Bước tiến tự cường của chúng ta đã khiến cả thế giới phải kinh ngạc. Những kẻ có dã tâm ở Nhật Bản, cũng vì nhiều lần thất bại mà rút ra bài học. Bây giờ không phải chúng ta sợ họ, mà là họ sợ chúng ta!"

Ông ta giơ một ngón tay lên, dường như cũng nhìn thấy có người trong phòng muốn nói chuyện: "Tôi hiểu một số bạn bè muốn nói gì, cho rằng hiện tại ở Nhật Bản đã có thể lực bảo thủ nắm quyền, họ dùng một lượng lớn tài chính để mở rộng lục quân và hải quân. Thậm chí có phần điên cuồng. Nhưng những người bạn này, là chưa hiểu hết tình hình hiện tại của Nhật Bản. Chế độ Sơn huyệt Quế Thái Lang hiện tại của Nhật Bản, quả thực đã thụt lùi so với những nội các do phái tự do thành lập trước đây. Họ cũng rất cảnh giác với Trung Hoa Dân Quốc của chúng ta. Nhưng mọi người phải hiểu, hai người đó đều là những chính trị gia kỳ cựu của Nhật Bản, họ không phải là kẻ điên! Việc tăng cường quân bị hiện tại, mục đích lớn hơn là để trấn an lục quân và hải quân, để họ có thể duy trì tình hình hiện tại của Nhật Bản không bị sụp đổ! Không để xảy ra bất kỳ thay đổi nào

ảnh hưởng đến quốc thể! Tình hình quốc tế hiện tại, hai nước đang đứng dưới lá cờ của phe Hiệp Ước để chiến đấu với Đức và Áo-Hung. Họ cũng đang cố gắng hết sức để hàn gắn quan hệ với Anh, Pháp và Mỹ. Chẳng lẽ họ lại coi trời bằng vung, gây ra một cuộc chiến tranh toàn diện ở châu Á sao? Tôi dám chắc, trong tương lai gần. Trong vấn đề quyền lợi của Nhật Bản ở Trung Quốc, khi quốc lực của chúng ta tăng lên, yêu cầu thu hồi những quyền lợi đó, họ sẽ cố gắng hết sức để cản trở hành động của chúng ta. Thậm chí dùng lực lượng vũ trang đang mở rộng để đe dọa chúng ta. Nhưng khả năng xảy ra chiến tranh, gần như không có! Người Nhật Bản —— đặc biệt là những người Nhật Bản đang nắm quyền hiện tại, họ có dã tâm, nhưng không phải là kẻ điên! Việc chúng ta cần làm hiện tại là tận dụng cơ hội tốt đã có, mưu cầu xây dựng ở châu Á một hệ thống an ninh tập thể bao gồm cả các cường quốc phương Tây, kìm hãm không gian sinh tồn của Nhật Bản. Đến khi Nhật Bản không thể không chấp nhận hệ thống an ninh này, họ sẽ không còn là mối đe dọa của chúng ta nữa. Họ sẽ chấp nhận vận mệnh trở thành một cường quốc hạng hai ở châu Á. Nếu họ không chấp nhận hệ thống an ninh này —— chẳng lẽ sẽ có kẻ điên nào cùng lúc phát động chiến tranh với nhiều cường quốc như vậy?"

Lương Khải Siêu tựa như đang lên lớp ở giảng đường đại học, tinh thần phấn chấn, vừa xòe tay vừa chậm rãi diễn thuyết. Hẳn nổi danh từ những buổi diễn thuyết trước đó, mặc dù bây giờ chỉ là trong một rạp của quán cơm, nhưng phong thái vẫn không hề bị che giấu. Mọi người đều bị tài hùng biện của hắn cuốn hút, như si như say.

“Tóm lại là như vậy, chính sách của chúng ta là trong tương lai phải thành lập hệ thống an toàn châu Á mang tính quốc tế, mà quốc gia chúng ta, dưới sự bảo hộ đó, với vị tổng thống anh minh, với các vị đại tài đang ngồi đây, cùng với bốn vạn vạn năm ngàn vạn quốc dân cần cù và trí tuệ..... Tương lai của Dân Quốc, tất nhiên sẽ càng thêm huy hoàng xán lạn! Mọi người sẽ một lần nữa nhìn thấy trong lòng ta cái —— thiếu niên Trung

Quốc!” Tiếng vỗ tay vang dội, những người có mặt hầu như đều đứng lên, hoan nghênh bài nói chuyện đặc sắc của Lương Khải Siêu. Nhất là Dương Độ vỗ tay to nhất. Lương Khải Siêu khiêm tốn mỉm cười, đứng dậy chấp tay chào mọi người.

Chỉ có một lão đầu tóc đã điểm sương vẫn ngồi yên, trầm ngâm không nói lời nào. Bài diễn thuyết của Lương Khải Siêu dường như không hề lay động được ông. Người này không ai khác chính là tâm phúc đặc lực nhất của Viên Thế Khải năm xưa, Dương Sĩ Kỳ, tức Dương lão tiên sinh. Dương Độ ngồi bên cạnh, thấy vậy, kỳ quái thúc vào ông một cái: “Hạnh thôn, người đang nghĩ gì?” Dương Sĩ Kỳ giật mình, ngẩng đầu lên miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, chỉ là còn nhiều điều chưa thông suốt.” Dương Độ cười nói: “Hạnh thôn tiên sinh, bản báo cáo của người về tình hình chính trị tương lai của Nhật Bản, ta vẫn chưa trình lên tổng thống, trong đó có quá nhiều phỏng đoán. Chúng ta làm nghiên cứu, cần phải có tình hình chính trị xác thực, hơn nữa, bản báo cáo đó, có một số suy đoán dường như ám chỉ tổng thống sẽ chủ động gây chiến. Như vậy, huynh đệ cảm thấy có chút bất kính, cho nên không thông qua chuyển báo..... Thật là, Hạnh thôn đại ca còn có chút không vui. Huynh đệ xin tự phạt ba chén, coi như bồi tội vì bản báo cáo đó!”

Dương Sĩ Kỳ vẫn không nói gì, chỉ nghe ngoài cửa vọng vào một giọng nói sang sảng: “Báo cáo gì cơ?” Mọi người đều giật mình, sau đó thấy cửa phòng bao bị đẩy ra, đứng ở cửa là hai người ăn mặc thường phục. Theo sau là một người mập mạp mặt mày hớn hở, chính là ông chủ quán cơm. Hai người mặc thường phục, một người trông chất phác đáng tin, nhưng đáng người lại là quân nhân, mọi người đều nhận ra, đó là Phó quan trưởng Phủ tổng thống, Lại Văn Đạt, ông ta là sĩ quan được điều từ Tổng tham bộ hậu cần, còn Vương Đăng Khoa, người tiền nhiệm Phó quan trưởng hiện là Tham mưu trưởng của Thiết giáp đệ nhất sư. Vị tân nhiệm Phó quan trưởng đang gật đầu mỉm cười với mọi người. Bên cạnh ông ta, một người thanh

niên mặc trường sam màu xanh lam, khoác áo khoác ngoài màu đỏ tía, đội mũ dạ, đang gỡ mũ dạ xuống mỉm cười nhìn mọi người, người này không ai khác chính là nguyên thủ quốc gia cao nhất của Dân Quốc, hiện tại là một trong những nhà lãnh đạo quan trọng của phe Hiệp ước trong Thế chiến, chân dung của ông đã được treo khắp Trung Quốc, được dân chúng bình thường coi là thần tượng, trong mắt quân nhân là vị quân thần luôn dẫn dắt họ đến chiến thắng, trong lòng một số chính trị gia lại vừa sợ vừa kính vừa hận, đó là vị tổng thống Mưa Thần. Dù đã thay thường phục, nhưng ông vẫn đứng thẳng lưng. Dù đang tươi cười thân thiện, nhưng trong ánh mắt vẫn toát lên vẻ uy nghiêm. Rất nhiều khi, mọi người đều quên rằng ông mới chỉ là một người trẻ tuổi chưa đầy hai mươi chín tuổi.

Mọi người đều giật mình đứng dậy, nhất thời quên cả chào hỏi. Cũng không biết nên hành lễ ra sao, chỉ thấy Mưa Thần đưa mũ dạ cho Lại Văn Đạt, Phó quan trưởng, rồi đi theo ông chủ quán cơm đang vô cùng kích động vào đóng cửa lại. Ông tìm một chỗ ngồi bên cạnh Dương Sĩ Kỳ, cười nói: “Mọi người đang nói chuyện gì? Hôm nay công vụ bận rộn phiền phức. Nghe nói mọi người ở đây cao đàm khoát luận, nhất thời hứng khởi, bèn đến làm một vị khách không mời..... Mọi người chắc không đến nỗi không chào đón ta chứ!”

Ông chủ quán cơm run rẩy tự mình đến bày đồ ăn cho Mưa Thần. Vừa kết ba vừa cười nói: “Tổng thống đến quán cơm nhỏ bé của tiểu nhân, thật là phúc khí tổ tông tám đời tích được! Tiểu nhân sau này còn có thể khoe khoang với người khác..... Chỉ mong tổng thống có thể giữ lại một chữ làm kỷ niệm cho tiểu điểm, chúng ta Lục Phượng Cư này có thể hưng thịnh!” Mưa Thần cười nói: “Chữ của ta không ai nhận ra, ở đây nhiều vị đại hiền như vậy. Vị nào mà không có chữ đẹp? Ta viết bậy thì cũng thôi đi.....” Lúc này mọi người mới hoàn hồn, đồng loạt đứng dậy chào hỏi Mưa Thần, Dương Độ nhú mày nói: “Tổng thống cứ thế mà đi ra ngoài?”

Vấn đề an toàn thì sao? Cải trang vì hành để bị bọn tép riu trêu chọc lắm! Nếu có chuyện gì không hay, chúng ta biết ăn nói làm sao?”

Mưa Thần cười khoát tay: “Ta có vị Phó quan trưởng này, ta khó được ra ngoài một chuyến. Bên ngoài đã bố trí hơn một trăm vệ binh mặc thường phục! Đánh trận còn gặp hiểm cảnh gì chưa từng trải qua? Hiện tại ở Dân Quốc, ta ở trong dân chúng, còn lo gì an toàn? Đúng rồi, Tích Tử tiên sinh vừa nói Hạnh thôn lão tiên sinh có báo cáo gì? Dù sao bây giờ cũng không phải hợp chính thức, cứ ở đây nói chuyện đi!

Không cần ghi chép gì, cứ tùy tiện tâm sự. Tổng không có gì trở ngại!” Ông quay sang Dương Sĩ Kỳ đang có chút căng thẳng, ôn hòa nói: “Hạnh thôn lão tiên sinh, ta công vụ bận rộn, vẫn chưa có nhiều thời gian thân cận với người. Tài năng của người, Tích Tử đã nói với ta vô số lần. Thực ra ta cũng rất nhờ cậy người. Ở Hội nghiên cứu chiến lược Âu Mỹ có thể quen thuộc, có gì cần cứ việc cho ta viết thư..... Thực ra mộ của Viên lão tiên sinh, lúc nào chúng ta cũng nên đi xem một chút. Nghe nói hậu nhân của ông đang gặp khó khăn, ta cũng nên chiếu cố một chút, chuyện thanh thất thoái vị trước kia, Viên lão tiên sinh dù sao cũng có công.....”

Nghe Mưa Thần nhắc đến Viên Thế Khải, trong mắt Dương Sĩ Kỳ lập tức ứa nước mắt. Ông che giấu ho khan hai tiếng. Dương Độ ở dưới gầm bàn đập vào chân ông một cái, ý là đừng nhắc đến chuyện bản báo cáo đó. Nhưng đối với Dương Sĩ Kỳ hiện tại, chẳng qua chỉ là một nhân vật lẻ loi còn sót lại của tiền triều, đối với tiền đồ công lao sự nghiệp đã sớm nguội lạnh. Mưa Thần để ông làm việc ở vị trí này, đơn giản là vì ông vẫn còn có thể suy nghĩ được. Đến lúc này mà không nói thẳng ra, còn chờ đến khi nào? Tự mình từ khi nhảy ra khỏi vòng danh lợi, không còn là nhân vật trong cuộc nữa, rất nhiều chuyện, ông phát hiện ra lại thấy càng rõ ràng hơn. Mà bây giờ, những vị đại nhân đang hóa trang lên sân khấu, lại dường như cũng không hiểu.

Ông ổn định lại tâm thần, cười khỏ nói: “Vừa rồi các vị tiên sinh cũng đang thảo luận về vấn đề tình hình Nhật Bản biến đổi.....” Mưa Thần liếc nhìn Lại Văn Đạt, Phó quan trưởng biết đây là lúc nói chuyện chính sự, không lên tiếng, mang theo ông chủ quán cơm đang kích động rời đi, sau đó đứng ngoài cửa tự mình canh vệ. Dương Độ thở phào một hơi, bất đắc dĩ ngồi về chỗ của mình. Còn Lương Khải Siêu lại mang vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Dương Sĩ Kỳ đang nhàn nhạt nói chuyện. Thật ra ông cũng rất tò mò, muốn nghe xem vị Gia Cát Lượng của Viên Thế Khải này có cao kiến gì về vấn đề tình hình biến đổi ở Nhật Bản. Ông ta có lẽ rất tự tin vào phán đoán của mình.

“Tích tử cùng các vị tiên sinh đều rất lạc quan về cục diện hiện tại, cho rằng tương lai sẽ không có gì thay đổi lớn. Nhưng lão phu cũng không dám chắc. Bọn họ cho rằng hiện tại nắm giữ quyền lực lớn ở Nhật Bản là Sơn Huyện và Quế Thái Lang, hai người này đều có kinh nghiệm chính trị phong phú, địa vị vững chắc trong nước, hơn nữa đã liên minh với hải quân để duy trì hiện trạng. Toàn bộ mục đích của họ là bảo vệ quốc thể từ thời Minh Trị đến nay. Mặc dù những việc họ đang làm là rút lui khỏi bầu không khí tự do đang đến, nhưng đó cũng chính là mục tiêu của họ. Hai người kia đều là người hiểu chuyện, sẽ không để tình hình quốc tế bất lợi cho Nhật Bản, trong khi quốc lực của chúng ta lại không ngừng phát triển. Nếu chúng ta phát động xung đột toàn diện với họ, dù họ có tăng cường quân bị đến đâu thì cũng chỉ là đánh trống khua chiêng mà thôi!”

Mưa Thần vẻ mặt vô cùng tập trung, hần đối tư thế thoải mái hơn, nhìn Dương Sĩ Kỳ có chút lúng túng, cười nói: “Người cứ nói, cứ nói đi! Phán đoán của Tích tử có lý đấy. Nhưng ta vẫn muốn nghe ý kiến của mọi người! Thành lập cái đoàn thể này, chẳng phải là để nghe những ý kiến khác với Tích tử sao? Tích tử chỉ có thể vui mừng. Đúng không?”

Dương Độ bên cạnh cười ha hả: “Hạnh Thôn, người vẫn cứ cẩn thận như vậy, luôn coi mình là người ngoài cuộc. Ta nói với lão ca nhiều lần rồi, người vẫn vậy, bây giờ thì tốt rồi, tổng thống đã lên tiếng. Người cứ yên tâm.”

Dương Sĩ Kỳ cười thầm một tiếng, nếu như trước kia, có lẽ ông còn muốn tiếp tục chơi trò chơi với Tích tử. Nhưng bây giờ, ông chỉ muốn nói ra những điều đã suy nghĩ trong lòng bấy lâu nay. Ông nhìn Mưa Thần. Trên khuôn mặt trẻ tuổi, dưới ánh sáng mờ ảo của buổi tiệc, có chút mơ hồ không rõ. Nhưng vẫn ung dung thản nhiên. Lúc này, ông chợt nhớ đến ân sư của mình, nếu như ông ấy cũng trẻ như vậy... Dương Sĩ Kỳ vội cắn nhẹ vào lưỡi, ổn định tâm thần: “... Mọi người đều suy tính rất có lý. Lão phu bất tài, lại thích nghĩ đến những điều bất lợi. Đại khái đầu năm nay, cũng phải có hai ba người làm ‘quạ đen’ rồi.”

Ông nhìn chăm chăm Mưa Thần: “Liệu Sơn Huyện còn sống được bao lâu? Sơn Huyện ngã xuống, Quế Thái Lang có thể một mình gánh vác cục diện không? Tây Viên Tự lại là nhân vật mà quân đội Nhật Bản vô cùng phản cảm. Khi Quế Thái Lang có Tây Viên Tự là đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, đại biểu cho khả năng phục hồi của các chính trị gia theo chủ nghĩa tự do ở Nhật Bản, thì quân đội Nhật Bản, hiện đang nắm toàn bộ quyền lực, sẽ có động thái gì? Sơn Huyện có thể khống chế họ, chẳng qua là vì ông ta cùng một phe với họ, hơn nữa uy vọng của ông ta cũng rất lớn... Kỳ thật ta rất nghi ngờ, nếu cứ tiếp tục tăng cường quân bị như vậy, quyền lực của quân bộ ngày càng lớn. Khi toàn bộ tài nguyên của Nhật Bản đều được dùng cho Lục Hải quân, thì Sơn Huyện, dù còn sống, có còn khống chế được cục diện không?”

Bữa tiệc trở nên yên tĩnh, mọi người chăm chú lắng nghe Dương Sĩ Kỳ nói, sắc mặt Dương Độ có chút khó coi, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, cố gắng nở nụ cười. Dương Sĩ Kỳ không để ý đến ông ta, chỉ nói tiếp: “...

Hơn nữa, cho dù Sơn Huyện còn tại vị, trong quân bộ Nhật Bản, cũng không thiếu những kẻ chỉ muốn dùng thủ đoạn quân sự để giải quyết cái gọi là vấn đề sinh tồn của đế quốc. Đúng, chính là những kẻ điên! Chúng ta đều biết rõ, trong bọn họ chắc chắn có những kẻ như vậy! Cái nước láng giềng phía đông của chúng ta, đế quốc mới của họ đã ra đời trên một cái xác quái thai khoác áo hiện đại. Khi nền tảng của đế quốc đó trở nên nguy hiểm hơn vì sự trỗi dậy của chúng ta, không ai có thể đảm bảo rằng họ sẽ không có những hành động điên cuồng!”

Lời nói này khiến mọi người kinh ngạc, chỉ có Mưa Thần trầm giọng nói: “Người nói, có phải là một cuộc chính biến quân sự không?”

Dương Sĩ Kỳ nặng nề gật đầu, lúc này, ông đã không còn để ý gì nữa, bản thân ông ở đây, thậm chí trên thế giới này, cũng chỉ là một người thừa. Những chuyện bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa ông đều đã làm qua, hiện tại thiếu duy nhất, có lẽ là chết một lần: “Ý của lão phu... là có khả năng binh biến... Hơn nữa, cũng không phải là không có thể lực bên ngoài xúi giục họ làm như vậy. Có lẽ còn tạo ra cơ hội, mong họ xảy ra tình huống này. Khả năng này trong thời gian ngắn, sẽ quyết định giải quyết vấn đề giữa chúng ta và Nhật Bản, để họ không còn trở thành chướng ngại trên con đường phát triển của chúng ta. Đây là một hành động vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng có thể là hành động cuối cùng để giải quyết vấn đề... Nhưng, tất cả đều do con người quyết định.”

Dương Độ đột nhiên đứng phắt dậy, rồi lại ngồi xuống. Những người có mặt đều là người thông minh, ai mà không hiểu ý tứ trong lời nói của Dương Sĩ Kỳ. Ông ta biết rõ những hành động bí mật của Mưa Thần ở Đông Bắc Triều Tiên và cả ở Nhật Bản, nhưng đều giữ kín như bưng. Vậy mà Dương Sĩ Kỳ lại chỉ thẳng vào mặt Mưa Thần, hoàn toàn dựa vào suy đoán của mình mà nói ra! Trong lòng ông ta chợt dâng lên nỗi sợ hãi, liệu lão nhân thông minh bên cạnh mình có cảm nhận được những bí mật sâu

kín trong lòng ông ta, và hiểu rõ như lòng bàn tay không? Nghĩ đến đây, ánh mắt ông ta nhìn Dương Sĩ Kỳ với vẻ mặt tiêu tụy, lại càng thêm phần sợ hãi.

Mưa Thần thần nhiên xoa cằm, thông thả nói: “Hạnh Thôn tiên sinh, xin cứ nói tiếp.”

Dương Sĩ Kỳ mỉm cười: “Lão phu muốn nói hết những điều này, còn lại, không phải là chuyện lão phu có thể quan tâm. Hiện tại, tiền đồ của quốc gia, dân tộc, đều nằm trong tay chư vị. Nhưng hy vọng dùng thủ đoạn tàn bạo, khai thác âm mưu và thủ đoạn quân sự để giải quyết tất cả vấn đề, thì vết xe đổ trong lịch sử vẫn còn đó. Sẽ không có ai là người chiến thắng cuối cùng. Viên Cung Bảo là như vậy... Đương nhiên, mọi người cũng hiểu ý của ta, nếu Nhật Bản áp dụng phương thức như vậy, thì cũng sẽ thất bại. Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể chủ quan, cho rằng họ sẽ không ra tay, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, lợi dụng cơ hội này, thực sự xác định tương lai của Tân Dân quốc chúng ta ở châu Á trong vài chục năm tới... Có lẽ, để chiến tranh và náo động kết thúc trong đời chúng ta, như tổng thống đã nói, thành lập một quốc gia hùng mạnh, chỉ cần hy sinh một đời người... Cũng không hẳn là một điều xấu.” Ánh mắt ông ta lóe lên, dường như đã quyết định điều gì đó, lúc này không nói hết những lời này, thì còn đợi đến bao giờ mới có cơ hội.

“... Ngày nào đó, vì sự bành trướng quá mức của lực lượng quân sự, mà khiến quốc gia đi vào con đường nguy hiểm. Quốc gia chúng ta, chẳng lẽ không cần cảnh giác về khả năng này sao? Con đường phát triển của họ là tấm gương cho chúng ta, bài học của họ cũng là như vậy! Hiện tại, lực lượng quân đội của quốc gia chúng ta rất mạnh, vượt xa thực lực quốc gia. Quân đội chính quy ra đời trong thời đại này, tinh thần của họ, những điều họ theo đuổi, cũng vượt xa nền tảng quốc lực của chúng ta. Khi quân đội hùng mạnh này rút kiếm tứ phương, xung quanh không có đối thủ... Có lẽ

là như vậy. Họ có thể an ổn trong thời bình, quân đội dần dần giải tán, lý tưởng của họ, họ sẵn sàng hy sinh như những người Thanh giáo để đổi lấy mục tiêu không ngừng cường đại, dần dần không còn được hòa bình chấp nhận, thì khó nói chúng ta không cần cảnh giác khả năng xảy ra biến động sao? Chúng ta không thể trở thành Nhật Bản thứ hai!”

Dương Độ đập bàn một cái đứng dậy, phần nộ quát: “Hạnh Thôn! Người quá đáng! Vinh quang của quân đội chính quy mà cũng có thể tùy tiện bôi nhọ! Ta phải kiến nghị bãi miễn chức nghiên cứu viên của người!” Dương Sĩ Kỳ chỉ cười nhạt một tiếng.

Bầu không khí trong bữa tiệc trở nên căng thẳng tột độ, một lúc lâu sau mới nghe Mưa Thần cười ha hả nói: “Tích tử, chuyện này là sao? Ta không phải đã nói rõ trước rồi sao? Mọi người cứ tự do phát biểu, ta cứ tự do lắng nghe. Nói người vô tội. Ta cũng không phải là người như vậy! Nào, mọi người cứ dùng bữa! Muốn uống rượu thì cứ tự nhiên, ta chỉ dùng trà thôi. Hôm nay mọi người đừng bàn chuyện quốc sự, cứ vui vẻ... Ta mời khách!”

Làm mưa thần bọn hắn kết thúc bữa tiệc lần này xong, rốt cuộc theo yêu cầu giữ hãn lại. Lúc bảo thời điểm, mưa thần suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng viết xuống bốn chữ lớn không mấy cao minh: "Thu phong thu vũ". Về ý nghĩa của bốn chữ này, rất nhiều người trong bữa tiệc về sau mới thật sự hiểu rõ.

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới•

STT 308: Chương 5: Thế giới mới

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 109: Triều Tiên Phục Quốc Quân

Ở miền Nam nước Pháp, thời tiết đã vào đông, cảnh sắc cũng trở nên vô cùng phong phú. Đặc biệt với Lý Duệ, một người đã nhiều năm đóng quân ở nước ngoài, hẳn cảm thấy nơi này căn bản không có cái gọi là mùa đông. Gió biển ẩm ướt từ Địa Trung Hải và Đại Tây Dương bao quanh miền Nam nước Pháp, khiến nơi đây vẫn mang cảm giác ấm áp như mùa thu. Với những người nhàn nhã, cảnh sắc lạ lẫm này có thể khơi gợi thi hứng, hoặc thôi thúc họ đi du lịch. Nhưng với Lý Duệ, Tham mưu trưởng của quân viễn chinh, những điều này chẳng có chút ý nghĩa nào.

Vị sĩ quan cao cấp trẻ tuổi, người cùng tuổi với "Mưa Thần", được trọng dụng bởi nhóm tham mưu. Từ trên xuống dưới, hẳn là hiện thân của một quân nhân mẫu mực, ánh mắt luôn nghiêm túc, lời nói dứt khoát. Khoác lên bộ quân phục thiếu tướng, dáng vẻ thẳng tắp của hắn quả thực là hình mẫu đại diện cho quân đội chính quy. Trong cuộc sống của vị thiếu tướng này, ngoài đơn vị và chức vụ, không có bất kỳ ảnh hưởng nào khác. Với hắn, quân đội và sự nghiệp là tất cả. Trong đầu hắn chỉ có kế hoạch, mệnh lệnh, hành động, kỷ luật, chiến thắng, những danh từ ấy. Thậm chí, một người bạn thân thiết từng thăm thì với hắn: "Lý Tung Vân... Nói sao nhỉ, ta có cảm giác như liên hệ với hắn là liên hệ với bộ quân phục kia vậy. Làm tham mưu trưởng thì không có gì để chê, nhưng nếu lúc ngủ mà vẫn giữ tư thế nghiêm trang, thì bình thường ta tuyệt đối không thèm uống rượu với hắn!"

Trần Sơn Hà lại nói không dễ nghe như vậy: "Lý Tung Vân... Hãn sống cuộc sống tình dục kiểu gì? Với khẩu pháo chiến hào ba mươi bảy centimet hay với khẩu súng trường bảy chín? Ta thấy súng trường kiểu Nhật sáu năm bước ngược có lẽ hợp với kích cỡ của hãn hơn... Tóm lại, chỉ cần liên quan đến quân đội, hãn đều không kén chọn..."

Vị thiếu tướng đương nhiên không để tâm đến những lời nói nhảm nhí này, hãn hiện đang ở trong một căn lều lớn của bộ chỉ huy tiền trạm quân viễn chinh, chấp tay sau lưng, cúi đầu đi tới đi lui, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó. Hiện tại, tiền trạm quân viễn chinh đã rút lui sau trận huyết chiến ở A Đồ Ngồi - Hương Ba Ni để chỉnh đốn. Tổng kết kinh nghiệm, bổ sung tổn thất, điều chỉnh cơ cấu, gấp rút huấn luyện. Công việc bận bịu của quân đội không hề dễ dàng hơn vì không còn chiến đấu. Đặc biệt là Sư đoàn 4 của quân viễn chinh, cải biên từ Cửu Sư và Lữ đoàn 18 thành Sư đoàn 2 và 16, cũng đang bổ sung quân cho Châu Âu. Sắp tới, khung sườn của quân viễn chinh sẽ chính thức được dựng lên, thành lập hai quân đoàn bộ binh. Một đội quân viễn chinh xa xôi như vậy cũng có thể coi là một tập đoàn quân. Lúc này, chắc chắn cần có quyền chỉ huy độc lập và một hệ thống chỉ huy chuyên biệt hơn, bao gồm cả hệ thống hậu cần. Hoàn thành những công việc hỗ trợ này là trách nhiệm của vị Tham mưu trưởng này. Huống chi, Hà Toại đã đến Paris để tham gia một hội nghị tác chiến quan trọng. Hơn mười vạn quân ở Châu Âu, hiện tại đều đặt lên vai hãn, chưa kể, vị Tham mưu trưởng này còn phải cân nhắc rất nhiều vấn đề khác. Nhưng áp lực càng lớn, hãn càng thích thú, hãn thấy vậy. Một quân nhân như hãn, nên gánh vác nhiều công việc hơn, vì quốc gia, dân tộc và thậm chí là quân đội. Hiện tại, quân đội phân tán ở Paris và Đông Nam nước Pháp để hồi hương chỉnh huấn và tập kết, sau trận huyết chiến ở Thánh Mai Lăng. Quân nhân ở đây coi trọng đội quân da vàng này, và đương nhiên chỉ nhìn vào những gì họ có thể làm được. Hiện tại, quân đội tiếp tế trang bị hoàn toàn theo tiêu chuẩn của quân đội Pháp, điều động nhiều sĩ quan liên lạc hơn, đáp ứng mọi yêu cầu của họ, đây là một đội quân có thể giúp họ giành chiến

thắng! Hơn nữa, họ không bị đặt vào chiến hào để hao mòn nhuệ khí. Thay vào đó, họ được coi là một lực lượng cơ động có thể đột phá vào thời điểm then chốt. Những đội quân thuộc địa nhìn những quân nhân mặc quân phục màu vàng này, giống như nhìn thấy quân đội da trắng. Tinh thần của quân binh từ trên xuống dưới đều rất cao, không chỉ trên chiến trường không chịu thiệt thòi trước quân Đức, mà trong các buổi tiệc rượu cũng không thua kém gì bạn bè. Thêm vào đó, hai trung đội không quân đã lập được chiến tích đáng kinh ngạc trên tiền tuyến. Hình ảnh của Trung Quốc ở phương Tây, ít nhất trên chiến trường đã hoàn toàn thay đổi. Trong quân đội, những đơn vị đã tham chiến phải giữ gìn vinh dự, còn những đơn vị mới đến lại khao khát chiến thắng. Lý Duệ tràn đầy tự tin vào việc dẫn dắt đội quân này đến những chiến thắng tiếp theo. Nhưng hiện tại, hắn đang cân nhắc một vấn đề rất quan trọng, không phải là vấn đề này.

Xung quanh toàn là người Pháp, các sĩ quan Trung Quốc đi lại. Nhưng tất cả đều tránh xa hắn, không ai dám quấy rầy Tham mưu trưởng khi hắn đang suy nghĩ. Vị Tham mưu trưởng thiết diện vô tư này có tiếng là nghiêm khắc! Ai phạm sai lầm, hắn có thể không chút do dự mà tổng cổ kẻ xui xẻo đó về nước! Hơn nữa, bộ tư lệnh rõ ràng có thể chọn nơi ở tốt nhất cho dân chúng, nhưng Tham mưu trưởng lại cứ khẳng khái phải giữ gìn tác phong gian khổ, mọi người đều phải làm việc trong lều vải! Bên ngoài lều vải vang lên tiếng hô khẩu lệnh. Lý Duệ đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía cửa lều. Hắn thấy một sĩ quan trẻ tuổi đang sải bước tiến vào, đi cùng là một phó quan. Trong lều không mấy sáng sủa, tấm huân chương vinh dự đặc biệt trên ngực hắn sáng chói lóa mắt.

Ngay cả Lý Duệ cũng không có huân chương này! Trong số các quân nhân chính quy còn sống, chỉ có Hà Toại, Trần Sơn Hà, Ngô Hải, Thái Ngạc là được ban thưởng! Mà vị thiếu tá Bạch Hỏa, sĩ quan của quân viễn chinh, là người duy nhất ngoài họ. Trong trận chiến ở Thánh Mai Lăng, hắn đã chỉ huy Đại đội Liêu Hà anh hùng, dưới hỏa lực dữ dội của quân Đức,

vẫn kiên trì xung phong, vô số lần tham gia vào các trận giáp lá cà, và vô số lần giành chiến thắng. Hãn đã lập nên công tích không thể thay thế trong việc chiếm lại Thánh Mai Lăng. Huân chương cùng với dòng dõi vinh quang của hãn, cuối cùng đã khiến hãn trở thành đối tượng ngưỡng mộ của tất cả các quân nhân trẻ tuổi. Và hiện tại, hãn đã được điều làm nhân viên phân công của Tổng tham mưu quân viễn chinh, tạm thời rời khỏi tuyến đầu.

Thấy hãn đến, vẻ mặt nghiêm túc của Lý Duệ không tự chủ lộ ra một tia thân thiết. Hãn phất tay ra hiệu cho mọi người lui xuống. Bạch Hỏa đứng nghiêm, lớn tiếng nói: "Thiếu tá Bạch Hỏa, phụng mệnh đến, xin Tham mưu trưởng chỉ thị!" Lý Duệ khẽ chào, chỉ vào một cái bàn và ghế, nói: "Ngồi đi, biết ta gọi người đến vì chuyện gì chứ?"

Bạch Hỏa khẽ giật mình, vẫn nghiêm túc đáp: "Thuộc hạ nhận được lệnh, là lệnh thuộc hạ về nước báo cáo, về trường quân sự Giang Bắc để bồi dưỡng, đồng thời trao đổi kinh nghiệm chiến đấu ở Châu Âu. Đảm nhiệm huấn luyện viên ngắn hạn cho lớp sĩ quan tham gia chiến dịch Châu Âu." Lý Duệ gật đầu hài lòng với câu trả lời ngắn gọn của hãn, rồi tự mình ngồi xuống. Nhìn Bạch Hỏa, nói: "Đúng vậy, nhóm các người, hai mươi chín sĩ quan, đều có nhiệm vụ này. Người có ý kiến gì về mệnh lệnh này không?"

Bạch Hỏa nhìn vị Tham mưu trưởng này hiếm khi hỏi hãn vấn đề này, khác hãn với phong cách thường ngày của hãn, không khỏi tò mò nhìn hãn một cái, thẳng thắn nói: "Tôi cảm thấy mình như đào binh, tôi đang chiến đấu ở tiền tuyến. Đại đội trưởng của tôi lại muốn về nước sống một cuộc sống an nhàn. Nghĩ đến những người anh em đã chết ở Thánh Mai Lăng, tôi không ngủ được. Hai người anh trai đã chết của tôi dưới tuổi vàng cũng biết đắm vào xương sống của tôi... Tham mưu trưởng, có thể xin hủy bỏ mệnh lệnh này không, tiền tuyến cũng cần những sĩ quan có kinh nghiệm, để tôi lại về Liêu Hà."

Lý Duệ từ chối cho ý kiến, đứng dậy, Bạch Hỏa vội vàng đi theo. Lý Duệ gật đầu: "Người là hội viên của Lão Thanh Quân, theo hồ sơ của người, trước khi gia nhập An Quốc Quân, người tốt nghiệp trường Giang Bắc. Trong thời gian nhập ngũ, người ở Trung ương Cảnh Vệ Sư, kết giao mật thiết với ba vị nghĩa sĩ, rồi gia nhập tiểu đoàn thể Phục Hưng Xã của họ. Sau đó, trong đợt thanh tra, đáng lẽ người đã liên lụy, nhưng vì Bạch gia một lòng trung liệt. Sau đó, Tổng thống đích thân hỏi đến, Tư lệnh sáng tỏ cũng giúp người nói chuyện, cuối cùng người vẫn gia nhập An Quốc Quân. Đảm nhiệm Đại đội trưởng Liêu Hà, phải không?"

Bạch Hỏa giật mình, Lý Duệ sao lại nhắc đến Phục Hưng Xã ở Pháp? Lại còn vụ ám sát nghị viên Mâu Bồi Nam của ba sĩ quan Trung ương Cảnh Vệ Sư là Đinh Định, Ngụy Văn Sinh, Trương Ô Trấn năm ngoái. Đối với quân đội mà nói, sự kiện ấy dù bị cưỡng ép đè nén, nhưng đến nay vẫn còn dư âm. Đoàn thể quan quân trẻ tuổi trong quân đội, dù rất nhiệt huyết với bài diễn thuyết của Tổng thống, cũng biết Tổng thống cuối cùng phải hy sinh ba quan quân trẻ tuổi, trong lòng không khỏi đau xót. Nhưng phần lớn vẫn coi họ là những anh hùng đáng để cúng bái, truy tìm. Nếu không có sự hy sinh của ba người, sao có thể có những chính sách thúc đẩy sau này? Sao có thể có những nơi hoàn toàn phục tùng Trung ương? Thậm chí, tại sao có thể có quân đội chính quy liều chết trên tuyến Thanh Đảo để giành lại vinh dự? Khi Trung ương Cảnh Vệ Sư phát động công kích, thậm chí còn hô khẩu hiệu chiến đấu vì Đinh Định. Những đoàn thể cấp tiến nhỏ trong lực quân vẫn tồn tại, chỉ là hoạt động kín đáo hơn mà thôi. Họ vẫn luôn cho rằng, quốc gia chỉ có dưới sự lãnh đạo của những quân nhân dũng cảm, thuần khiết nhất như họ, mới có thể không ngừng cường thịnh. Theo quân đội chính quy liên tiếp giành thắng lợi, họ thậm chí cảm thấy vị thần mưa cường đại này không hề nghi ngờ có quyền khống chế tuyệt đối đối với quân đội, nhưng điều đó không có nghĩa là trong quân đội không có những suy nghĩ riêng. Sự việc là như vậy.

Bạch Hỏa nhìn ánh mắt sắc bén của Lý Duệ, không hề lùi bước, "Đúng vậy, thuộc hạ cho đến nay vẫn không cảm thấy mình làm sai. Cũng không thấy hai vị nghĩa sĩ hy sinh là sai. Chúng ta chiến đấu đến đổ máu, trên đất khách quê người vẫn theo quân kỳ liễu chết công kích, không phải vì nước Pháp, không phải vì bất cứ hiệp ước quốc sự nghiệp nào. Là vì Tổng thống, vì quốc gia, vì dân tộc... Đồng thời cũng là để bảo vệ vinh dự của một đoàn thể quang vinh như quân đội chính quy. Chúng ta kế thừa sự nghiệp của người hy sinh, thì không sợ tiếp tục hy sinh! Hơn nữa, chúng ta chắc chắn sẽ hoàn thành sự nghiệp mà họ để lại!"

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Lý Duệ ra lệnh, hắn sẽ lập tức cởi bỏ quân hàm và huân chương, chờ đợi thẩm tra trong phòng giam. Có gì phải sợ? Hắn đã từng trải qua núi thây biển máu! Trong lều vải yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở của hai người. Lý Duệ đột nhiên vỗ vai Bạch Hỏa, ánh mắt bỗng trở nên nhiệt huyết như hắn: "Tốt! Quốc gia cần những quân nhân như người! Dân Quốc đã thành lập, nhưng trách nhiệm tiếp tục phát triển, nằm trên vai những quân nhân như chúng ta! Chỉ có người, và những đồng chí như người, mới có thể gánh vác sứ mệnh này!"

Tháng mười hai ở Đông Bắc, đã là một vùng băng tuyết. Tuyết lớn đã phong tỏa núi, giữa trời đất một màu trắng xóa. Vào thời tiết này, ngay cả gấu đen cũng trốn trong hốc cây để ngủ. Nhưng đối với mảnh đất này, vẫn chưa đến lúc rét lạnh nhất. Trong lớp tuyết đã lún sâu đến mắt cá chân, một đội người đang chật vật đi trên con đường mòn trong núi Trường Bạch. Lòng mảy và râu của mỗi người đều treo đầy băng. Nếu không trải qua huấn luyện khắc nghiệt nhất, họ không thể thích ứng với thời tiết khắc nghiệt này.

Một người cao lớn đột nhiên dừng lại, vỗ vai người phía trước, dán tai vào hét lớn: "Lão ca, còn bao xa mới đến được mật doanh của các người?" Người trung niên phía trước quay đầu, dùng giọng thổ ngữ Đông Bắc lớn

tiếng đáp lại: "Vượt qua đỉnh núi phía trước, xuyên qua một khu rừng già, lên núi xuống núi mười lăm dặm đường, là đến!" Thanh niên cao lớn kia lộ vẻ cười khố, móc từ trong ngực ra bầu rượu còn ấm. Uống một ngụm lớn. Đường như lấy lại tinh thần, dùng sức vẩy tay ra hiệu. Sau mấy giờ hành quân, khi những người này đã cảm thấy đầu óc tê liệt, xuyên qua một khu rừng già như tường thành, đến trước một eo núi. Người dẫn đường dừng lại: "Đợi ở đây, chúng ta đi trước! Ta đi liên lạc!" Một nhóm người tụ tập lại, ai nấy đều kiệt sức, không muốn nói chuyện, chỉ lấy rượu ra uống. Đường như muốn dùng chút nhiệt lượng cuối cùng của cơ thể để chống lại thời tiết quý quái này. Trong số họ, không ít người đến từ phương Nam, chưa từng trải qua cái lạnh thế này.

Đợi khoảng nửa giờ. Mới thấy người dẫn đường vòng qua eo núi. Phía sau là hai người dã nhân, một người cầm một khẩu súng trường bá đạn cũ rích, một người cầm một khẩu súng ngắn. Cảnh giác nhìn những người này. Trong đám người có người muốn móc súng ngắn ra, lại bị người dẫn đội cao lớn kia ngăn lại. Hắn lớn tiếng hô: "Chúng ta là do Kim Cửu tiên sinh mời đến, đây là đạo đài khách của các người!"

Nơi này, chính là một doanh nhỏ trên đỉnh núi Trường Bạch, nơi giao giới giữa Triều Tiên và Trung Quốc. Có lẽ cũng là một trong số ít mật doanh còn lại. Triều Tiên từ khi bị Nhật Bản chiếm đóng, vẫn tồn tại những lực lượng kháng cự như vậy, nhận sự lãnh đạo của chính phủ lưu vong Triều Tiên hiện tại ở Thượng Hải. Sau khi bị Nhật Bản quét sạch ở những nơi khác của Triều Tiên, họ di chuyển đến biên giới Trung - Nga để tiếp tục kiên trì, và vì hoạt động của họ giảm đi, Nhật Bản cũng không tiếp tục phát động càn quét ở khu vực Bắc Mãn tương đối nhạy cảm. Sau đó, họ càng chú trọng cảnh giới quân đội Trung Quốc. Mặc dù áp lực đã giảm xuống, nhưng số lượng của họ ngày càng ít. Sau khi Nhật Bản sáp nhập Triều Tiên, Lý gia vương thất trở thành thân vương của Nhật Bản. Không ít người lại cảm thấy phục quốc vô vọng, buông súng trở về làm thường dân. Trong mật

doanh nhỏ này, chỉ có hơn bốn mươi dã nhân giống như người Triều Tiên. Thêm vào đó là hơn hai mươi khẩu súng cũ. Nhưng địa thế vô cùng bí mật, ăn uống cũng coi như đầy đủ. Họ thiếu, ngoài vũ khí và binh lính, còn thiếu hy vọng.

Trong căn nhà gỗ, khói bốc lên từ lò sưởi trong tường, uống trà lá đắng. Trương Quang Minh, trung úy Cục Tình báo Đối ngoại của Tổng cục Tình báo Quân đội, lúc này mới cảm thấy có chút chậm chạp, một chân của con chồn đang được nướng trong lò sưởi. Mùi thơm ngào ngạt. Trong phòng chật ních người, người dẫn đường, cũng là cán bộ quan trọng của Kim Cửu, Phác Vĩnh Triết. Nếu không có hẳn, thì không thể liên lạc với những nghĩa sĩ phục quốc Triều Tiên này. Mà những người được gọi là quân phục quốc, đang mong ngóng nghe Phác Vĩnh Triết giới thiệu tình hình hiện tại. Vương thất Lý đã có người trốn sang Trung Quốc, Kim Cửu và chính phủ lưu vong của họ hiện tại có danh nghĩa chính đáng! Hiện tại, thế lực của Nhật Bản đang dần suy yếu, mẫu quốc thân thiện của họ lại càng cường đại hơn, đồng thời dự định giúp họ triển khai hành động phục quốc chính nghĩa! Phía sau họ là đại quân Trung Quốc, những quân đội từng khiến binh lính Nhật Bản chết la liệt trên chiến trường này. Ngay từ đầu, Trung Quốc sẽ cung cấp huấn luyện viên, quân nhân Triều Tiên, vũ khí, kinh phí để hỗ trợ họ hành động! Chỉ cần Triều Tiên có thể giành được chỗ đứng trên lãnh thổ của họ, thành lập một chính phủ, gửi lời mời đến Trung Quốc, đại quân Trung Quốc sẽ không nghi ngờ gì mà mở đường đến đây, giúp họ phục quốc! Mà yêu cầu của Trung Quốc cũng rất đơn giản, hy vọng tương lai Triều Tiên có thể trở thành tiền tuyến cảnh giới với Nhật Bản, một đồng minh bình đẳng. Chó nhà hiện tại có cùng kẻ thù!

Những kẻ ban đầu đã tuyệt vọng về tiền đồ, dám "quân" phục quốc Triều Tiên, cứ thế trừng lớn mắt lắng nghe Phác Vĩnh Triết thao thao bất tuyệt. Bọn dã nhân này, có thể kiên trì đến tận bây giờ, chính là vì đã thề sống chết với quân Nhật. Nhưng cái khoảng thời gian cách biệt với thế gian,

cái sự phấn đấu vô vọng, cũng khiến bọn chúng phản ứng càng thêm mãnh liệt trước tin tức tốt từ trên trời rơi xuống. Sự nghiệp của bọn chúng có người ủng hộ, chiến đấu của chúng có người quan tâm, mục tiêu của chúng có khả năng thực hiện! Hưng phấn tột độ, không ít người liền uống rượu la hét ầm ĩ, lớn tiếng ca hát, thậm chí còn múa may tại chỗ. Cứ như đã nhìn thấy tiền đồ tươi đẹp nhất.

Mà đối với Trương Quang Minh, thượng úy chứng kiến sự hưng phấn của bọn chúng, trong lòng chỉ có cười khổ. Bọn gia hỏa này, bởi vì cuộc sống lâu dài như vậy, cảnh giới tâm đã hạ xuống mức thấp nhất. Đối với những nghi vấn đặt ra, căn cứ kinh nghiệm huấn luyện nghiêm ngặt của chúng, quả thực chẳng khác nào không có nghi vấn! Ban đầu hẳn còn tưởng rằng khi đến với những chiến sĩ dưới lòng đất này, hẳn là sẽ tràn đầy hoài nghi, tràn đầy cảnh giác, còn phải chuẩn bị chu toàn để được bọn chúng công nhận. Nào ngờ lại dễ dàng đến thế! Chiến sĩ như vậy, không phải là chiến sĩ kháng cự dưới lòng đất hợp cách trong lòng hẳn! Hơn nữa thực lực của bọn chúng so với dự đoán của hẳn còn kém hơn một chút. Hiện tại trong mấy mật doanh, chỉ còn lại hơn một trăm năm mươi người, về phần số còn lại, bọn chúng đã định trước chính là vật hi sinh cho hành động bí mật lần này của Tổng cục Tình báo Quân sự đối ngoại. Lời hứa giữa các đại quốc, vốn dĩ liên quan đến một loạt trao đổi lợi ích bí mật nhất. Mà bọn chúng, những nghĩa sĩ Triều Tiên kiên trì nổi trong hoàn cảnh gian khổ nhất, lại là thứ không đáng để ý nhất, có thể không chút do dự mà hi sinh. Trung Quốc đại quân cùng Nhật Bản quyết chiến tại Triều Tiên, bọn chúng lại dễ dàng tin tưởng như vậy.

Là một nhân viên hành động chuyên nghiệp, hẳn cũng không hiểu rõ lắm về quyết sách chiến lược cấp cao. Tóm lại, trong cuộc sống tương lai, hẳn sẽ có một khoảng thời gian bận rộn! Có khi hẳn cũng không khỏi hoài nghi, khi quân đội chính quy bị sa lầy vào đại cục Châu Âu, mà trong nước lại đang hưởng thụ hòa bình hiếm có, thì Tổng cục Tình báo Quân sự khiêu

khích hoạt động tại Triều Tiên, rốt cuộc có cần thiết hay không? Đằng sau hành động này, rốt cuộc dính líu đến đại cục gì? Nhưng nghĩ đến người lãnh đạo trực tiếp của hắn là Huệ Anh, với vẻ mặt thần bí, hắn liền không dám tìm hiểu sâu hơn.

Chờ Phác Vĩnh Triết và những thành viên phục quốc quân nói chuyện xong, Trương Quang Minh mới đứng lên trong ánh mắt mong đợi của mọi người, mở miệng bằng tiếng Triều Tiên chuẩn mực: "Các vị chiến hữu —— về sau chúng ta chính là chiến hữu! Lời của Phác tiên sinh, mọi người đều đã nghe thấy. Các người phải tin tưởng bằng hữu Trung Quốc của các người! Chúng ta sẽ nhanh chóng cung cấp súng trường, súng ngắn, thuốc nổ, lựu đạn, súng máy..... Tất cả những gì các người cần! Ta hiểu rõ mọi người đã từng nỗ lực hi sinh, hai mươi năm trước, chúng ta người Trung Quốc cùng các người Triều Tiên, cùng nhau vì chống lại quân Nhật xâm lược, đã đổ máu trên ba ngàn dặm sông núi của quý quốc! Mà bây giờ, chúng ta lại trở về, vì cùng một sự nghiệp!"

Những nhân viên hành động đi cùng hắn nhìn vị thượng úy ngày thường trầm mặc ít nói này, không ngờ hắn nói tới nói lui lại có phần kích động. Bọn họ đối với hành động này, ngoại trừ giết quân Nhật, thật sự không có gì nhiệt tình. Nghe thượng úy nói, lại đột nhiên cảm thấy dường như có ý nghĩa khác biệt —— ai có thể quên được cuộc chiến tranh năm Giáp Ngọ chứ?

"Việc chúng ta phải làm rất đơn giản, chính là tại biên giới này đánh vào quân Nhật, trục xuất chúng khỏi những nơi thu thuế, đồn cảnh sát, thôn trang di dân..... Động viên càng nhiều thanh niên Triều Tiên tham gia quân đội của chúng ta, thẳng đến khi có thể khôi phục một mảnh đất, một lần nữa để cờ xí Triều Tiên tung bay trên mảnh đất đã chịu quá nhiều tai ương này! Địch nhân mạnh, chúng ta lui lại mà sửa soạn, địch nhân yếu, chúng ta kiên quyết tiêu diệt chúng. Phải biết, đứng sau các người chính là

nhân dân Triều Tiên đang chờ đợi khôi phục, là Trung Quốc, một bằng hữu mạnh mẽ, các người không hề cô đơn! Từ giờ khắc này, Thánh chiến phục quốc Triều Tiên, dưới sự dắt tay của hai nước bằng hữu, đã bắt đầu!".

STT 309: Chương 5: Thế giới mới - Chương 110: Kế hoạch "Bàn..."

Chương 5: Thế giới mới - Chương 110: Kế hoạch "Bàn Siêu"

"Thưa Tổng thống, đây là lịch trình hôm nay của ngài." Phó quan lại Văn Đạt, trong bộ quân phục trắng tắp, đứng sau lưng Mưa Thần, đưa công văn được kẹp cẩn thận cho ông xem xét trong khi ông đang dùng bữa sáng.

Đối diện bàn ăn là Lý Viện, giờ đã đổi sang công việc tốt hơn. Hiện tại, bà vẫn làm việc tại Tổng viện Lục quân Trung ương, đồng thời tham gia huấn luyện y tá cao cấp. Bà mỉm cười nhìn trượng phu đang nhú mày cầm lấy tờ giấy, nhưng không nói gì. Hai bên bàn ăn còn có một thư ký người Anh, từ sau khi Âu chiến bắt đầu, mỗi sáng sớm cô đều đọc cho Mưa Thần nghe những trích yếu quan trọng từ các tờ báo phương Tây. Bữa sáng sớm nay rất đơn giản nhưng lại vô cùng tinh xảo, tỏa ra mùi thơm quyến rũ. Lý Viện nhìn trượng phu của mình, nhận thấy rõ sự căng thẳng trong thần thái của ông. Không biết đến khi nào ông mới có thể thư giãn được. Trước kia, ông chỉ phụ trách các vấn đề trong nước, nhưng giờ đây, trên trường quốc tế, báo chí đã coi ông như một vị lãnh đạo anh hùng phương Đông, đang bàn luận xem nên trao cho ông địa vị gì sau chiến tranh để ông có thể cống hiến cho cục diện thế giới.

Lý Viện thầm nhú mày, trong lòng có chút buồn bã, không biết đến bao giờ họ mới có thể có một cuộc sống yên bình, thậm chí là sinh con. Chuyện con cái dường như đã bị lãng quên, mà ngay cả bản thân bà, ngoài thân phận Đệ nhất phu nhân, còn phải gánh vác rất nhiều danh nghĩa khác, như Chủ tịch danh dự Chi bộ phương Đông của Quân cứu thế, Ủy viên tuần sát

Mỹ, Cố vấn cao cấp Thanh niên hội... Bà không còn là cô nữ sinh đơn thuần như trước nữa.

Đúng lúc thư ký người Anh chuẩn bị bắt đầu đọc tin tức buổi sáng thì lại Văn Đạt đã vội vã bước vào. Mưa Thần vốn không thích bị ai làm phiền trong lúc ăn sáng, không biết có chuyện gì quan trọng. Vị phó quan kia nói nhỏ hai câu vào tai lại Văn Đạt, anh ta gật đầu. Rồi anh ta nhanh chóng bước đến bên cạnh Mưa Thần, cúi người ghé vào tai ông thì thầm: "Huệ Anh từ Trung tá đã trở về rồi, anh ta chuẩn bị báo cáo với Tổng thống." Mưa Thần biến sắc, đặt đồ ăn trong tay xuống, mỉm cười với Lý Viện, tỏ ý xin lỗi, rồi cùng lại Văn Đạt bước nhanh ra ngoài. Lý Viện bất đắc dĩ thở dài, hướng về phía nữ thư ký người Anh tốt nghiệp Đại học California, Mỹ, cười nói: "Ema, hôm nay thế giới có tin tức gì tốt không?"

Khi Mưa Thần đến văn phòng, Huệ Anh từ đã đợi sẵn ở cửa. Anh ta trông mệt mỏi, trong mắt đầy tơ máu, dù đã thay quân trang mới, nhưng vẫn vô cùng tiêu tụy. Thấy Mưa Thần đến, anh ta vội vàng nghiêm trang chào. Mưa Thần mỉm cười nói: "Đừng khách sáo. Vào nói chuyện. Tình hình tiến triển thế nào?"

Trung tá Huệ Anh từ năm nay chỉ mới hai mươi tám tuổi, quân hàm cũng không có gì nổi bật. Nhưng trong hệ thống tình báo dưới quyền Mưa Thần, anh ta đã là nhân vật số hai, hiện tại còn là người đại diện phụ trách Cục Tình báo Quân sự đối ngoại của Tổng cục Tình báo Quân sự. Trong những lời bàn tán sau lưng, dường như ngay cả Cục trưởng Tình báo hiện tại là Thiếu tướng Bạch Tư Văn cũng không thể sánh được với sự sùng ái mà anh ta có được trong mắt Mưa Thần. Tương lai của anh ta vô cùng rộng mở. Điều đáng nói hơn là, không ai ghen tị với việc anh ta có được địa vị này trong thời gian ngắn. Anh ta thể hiện sự thông minh, cần cù trong công việc tình báo, cộng thêm khả năng quản lý một tổ chức tình báo khổng lồ, đều là những yếu tố quyết định để anh ta đạt đến tầm cao như vậy trong hệ

thống tình báo hiện tại. Anh ta sinh ra là để làm việc trong lĩnh vực này, tương lai chắc chắn sẽ là người đứng đầu ngành tình báo quốc gia. Ngoài trừ đôi khi anh ta có vẻ thần bí, cộng thêm dã tâm bưng bít bên ngoài, vị trung tá trẻ tuổi này đang trên con đường tiến lên đỉnh cao. Anh ta lặng lẽ gật đầu chào lại Văn Đạt, rồi đi theo Mưa Thần vào văn phòng, trong tay ôm một chồng hồ sơ lớn. Hiện tại, anh ta đã có thể tự mình báo cáo công việc với Mưa Thần mà không cần mang theo trợ lý.

Mưa Thần ngồi đối diện Huệ Anh từ. Sắc mặt ông vẫn tỉnh bơ: "Kế hoạch 'Bàn Siêu' tiến hành thế nào? Người thực sự đã từ đó trở về rồi sao?"

Huệ Anh từ gật đầu, đặt túi hồ sơ lên bàn, dùng giọng điệu bình tĩnh nhất giải thích: "Tôi quả thực đã đến Phúc Châu, tiếp xúc với cơ quan đảo Nhật Bản... Họ cần một khoản tiền rất lớn, chúng ta đều thanh toán theo cách hợp lý nhất. Tướng Trần Long Lân rất phối hợp với kế hoạch của chúng ta. Thậm chí chúng ta đã bán toàn bộ sản nghiệp của ông ta ở Hồng Kông và Nam Dương để thanh toán số tiền đó... Tất nhiên, còn có những cuộc hội đàm bí mật tại một chiếc thuyền đánh cá ở ngoài khơi Hạ Môn."

"Chúng ta là những người của phe đối lập ở ba tỉnh phía Nam, còn đại diện phía Nhật Bản là người của cơ quan đảo... Tôi cho rằng hẳn là một tên hắc đạo. Theo đề nghị của hắn, khoản tiền này dùng để thông qua chính phủ Nhật Bản và quân bộ, huấn luyện cán bộ cho những lực lượng kháng chiến của chúng ta ở Đài Loan, dự trữ quân giới, đồng thời mua chuộc các chính trị gia. Sau khi chúng ta cân nhắc cẩn thận, vẫn thoả mái thanh toán đủ số tiền, đồng thời yêu cầu họ nhanh chóng hành động."

Mưa Thần gật đầu, nhìn nét mặt ông cũng không biết là hài lòng hay bất mãn, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Lần này thanh toán bao nhiêu tiền?"

Huệ Anh từ cười nói: "Một khoản lớn đấy, bốn triệu đô la Hồng Kông, cộng với lần trước, tổng cộng đã gần sáu triệu đô la Hồng Kông. Tên hắc

đạo kia còn nói rằng số tiền này không đủ, hy vọng trước mùa xuân năm sau, lại cung cấp cho họ năm triệu đô la Hồng Kông nữa."

Mưa Thần trầm ngâm nói: "Người cảm thấy tên hắc đạo đó có hiểu rằng đằng sau chuyện này có bóng dáng của chúng ta không?" Huệ Anh từ cười nhạt một tiếng: "Người Nhật Bản này không phải kẻ ngốc, nhưng hiện tại họ rất cần tiền, vô cùng cần thiết. Hơn nữa, chúng ta cũng rất sẵn lòng làm kẻ chịu thiệt. Mọi người đều hiểu, chỉ là theo nhu cầu mà thôi. Họ chỉ có thể bí mật tiến hành việc gom tiền bên ngoài nước Nhật, mà Hắc Đảo nhất chồng ra mặt là thích hợp nhất, nghĩ lại cũng thật mỉa mai... Chúng ta đều hiểu rằng hai bên sẽ là kẻ thù không đội trời chung trong tương lai. Mà số tiền chúng ta thanh toán cũng là để kẻ thù lớn nhất của chúng ta lên nắm quyền, nhưng hết lần này đến lần khác lại nói những lời mà chính mình cũng không tin, còn làm như thật ký kết mật ước... Thật không biết họ là kẻ điên, hay là tôi là kẻ điên."

Mưa Thần lạnh lùng nói: "Ta cần những kẻ điên này để nắm quyền ở Nhật Bản."

Huệ Anh từ im lặng gật đầu, tỏ ý hiểu rõ ý của Mưa Thần. Kế hoạch "Bàn Siêu" bắt đầu được Mưa Thần lựa chọn anh ta toàn diện phổ biến, anh ta đã cảm thấy choáng váng trước quy mô khổng lồ, thậm chí có chút điên cuồng của kế hoạch này. Đây là một canh bạc với lửa! Hiệu quả của kế hoạch này cần phải đạt được ở mọi khâu, mọi suy đoán, mọi biến số đều phải giống như những gì người lên kế hoạch đã hình dung! Nếu cấp dưới của mình đưa ra một kế hoạch như vậy, anh ta sẽ không chút do dự mà ném trả lại vào mặt họ, nhưng người đưa ra kế hoạch này, lại còn tự tay giao cho mình, lại là vị Tổng thống tối cao của Trung Hoa Dân Quốc! Kế hoạch này liên quan đến phạm vi rộng lớn, cần thời gian dài để thực hiện, thậm chí phải tận dụng tất cả các biến số có thể. Nếu trong quá trình thực hiện mà bị lộ ra, thì Mưa Thần, ngoài việc phải từ chức, không có cách nào giải thích

cho hành động điên cuồng này! Tại sao ông lại lo lắng như vậy? Tại sao lại cảm thấy nhất định phải tự mình giải quyết mọi vấn đề? Ông cho rằng mình là gì? Là Thần sao?

Mặc dù vậy, Huệ Anh Từ vẫn cảm thấy hưng phấn tột độ khi được tham gia vào kế hoạch này. Cảm giác được thao túng vận mệnh quốc gia, khiến cho gã đàn ông đầy dã tâm này không thể nào kiềm chế được sự thỏa mãn! Hơn nữa, xét theo một khía cạnh nào đó, Mưa Thần đã chọn gã làm tâm phúc đệ nhất! Gã không giống Bạch Tư Văn, một kẻ xảo quyệt muốn làm quan an nhàn. Gã biết trong lòng mình có một ngọn lửa đang bùng cháy. Gã muốn có được nhiều hơn nữa! Mưa Thần có thể làm được những việc phi thường, vậy thì gã cũng có thể! Càng tiếp xúc với gã đàn ông này lâu, gã càng cảm nhận được những thứ được gọi là kỳ tích mà hắn tạo ra, ngoài việc dùng vận may và thiên mệnh để giải thích ra, thì khó mà thuyết phục được. Gã không thể nào hiểu hết mọi việc phát triển theo hướng không sai sót. Chẳng qua chỉ là vận may đáng sợ mà thôi! Nếu là gã, gã sẽ nắm bắt mọi thứ chính xác hơn, dưới sự suy đoán lý trí nhất, gã sẽ làm tốt hơn hắn rất nhiều! Đương nhiên, điều này cần thời gian và sự nhẫn nại, từng bước leo lên nấc thang quyền lực... Cho đến khi gã cũng không biết cơ hội sẽ đến như thế nào.

Nhưng hiện tại, tất cả những ý nghĩ đó đều ẩn giấu dưới vẻ ngoài nghiêm túc, bình tĩnh của vị trung tá trẻ tuổi này. Hiện tại, gã chỉ là một sĩ quan tình báo tài giỏi nhất, đặc lực nhất của Mưa Thần mà thôi.

Gã ngẩng đầu nhìn biểu hiện của Mưa Thần, phát hiện tổng thống đang chăm chú nhìn mình, Huệ Anh Từ không khỏi toát mồ hôi lạnh. Mưa Thần, liệu có hiểu được ý nghĩ của gã không? Liệu có một cái bóng thầm lặng, vẫn luôn âm thầm quan sát gã phía sau không?

Tâm trạng bất an khiến gã phá vỡ sự im lặng: "Mưa Thần, kế hoạch hiện tại đang được triển khai toàn diện, hiện tại quân phục quốc Triều Tiên đang

được huấn luyện bởi các huấn luyện viên của chúng ta, những người Triều Tiên lưu vong ở khu vực Bắc Mãn đã được thu nạp vào quân đội này. Kim Cửu và đồng bọn đang toàn lực phối hợp với kế hoạch của chúng ta... Vị thân vương Triều Tiên kia, chỉ cần chúng ta trao vương vị cho hắn, bảo hắn làm gì hắn sẽ làm nấy. Những người Triều Tiên lưu vong này, hầu như đều đặt hết hy vọng vào chúng ta. Chỉ cần thời cơ thích hợp. Triều Tiên—ít nhất là Bắc Triều Tiên, sẽ có một màn kịch hay để xem. Hơn nữa, người Nhật Bản sẽ hiểu rõ, đây là chúng ta gây ra, nhưng trên mặt trận quốc tế, chúng ta sẽ được rửa sạch. Thừa tổng thống, tôi đã tự tay chỉnh lý xong báo cáo tình hình thúc đẩy kế hoạch hai mặt, xin ngài xem qua. Tổng thống còn có gì phân phó không?"

Mưa Thần cười phẩy tay: "Người làm rất tốt, xuống nghỉ ngơi trước đi. Ta sẽ dốc toàn lực phối hợp với kế hoạch của người. Ủm... Không có gì, lui xuống đi."

Đông Kinh, bụi cỏ.

Một đô thị lớn khác của phương Đông, đã chìm trong màn sương bạc. Thời tiết năm nay lạnh giá khác thường, trong vịnh Đông Kinh thậm chí còn có một chút băng nổi lơ lửng. Nhưng lượng than đá dùng để sưởi ấm, ít nhất là đối với người dân, lại không đủ. Bởi vì càng nhiều than đá được cung cấp cho quân đội, các nhà máy chế tạo vũ khí, chiến hạm hải quân, xưởng công nghiệp nặng, v.v... Đế quốc Nhật Bản mặc dù không tham gia bất kỳ cuộc chiến tranh lớn nào, nhưng người dân Đông Kinh ít nhất trong mùa đông này, đã bắt đầu cảm nhận được sự ảnh hưởng của việc tăng cường quân bị đối với cuộc sống của họ. Hơn nữa, không chỉ có vậy, mặc dù đồng yên vẫn vững giá nhờ lượng thương mại tăng lên, nhưng các mặt hàng thiết yếu đã bắt đầu được phân phối. Lực lượng lao động trẻ khỏe bị lôi kéo vào lục quân và hải quân, sản lượng gạo giảm sút, năm nay họ phải nhập khẩu một lượng lớn gạo từ Trung Quốc! Các hoạt động giải trí bị cắt

giảm, chương trình huấn luyện quân sự trong trường học tăng lên. Mỗi tuần, người dân phải tham gia một lần "ngày làm việc công ích".

Đối với bầu không khí phồn hoa, náo nhiệt và tự do phóng khoáng của thời Đại Chính, vô số người dường như đã thấy giấc mộng hiện đại hóa của Nhật Bản tan vỡ.

Chiếc xe của Quế Thái Lang dừng lại trước cổng dinh thự của Sơn huyện có bằng hữu, cánh cửa chính của vị nguyên lão đầu tiên thời Minh Trị đã treo cờ cầu phúc cho bệnh nhân. Lá cờ đen có gia huy của gia tộc, đựng đưa trong gió lạnh. Trong mắt Quế Thái Lang, chỉ cảm thấy có chút thê lương. Thư ký mở cửa xe cho gã, lão nhân bước ra khỏi xe, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chiếc xe Mỹ hiệu tuyết phát lai mới tinh của Tây Viên Tự công đang đỗ ở đó, không ít xe của quân bộ cũng dừng lại xung quanh. Nghĩ đến Tây Viên Tự và những quân nhân kia, Quế Thái Lang chỉ có thể thở dài nặng nề, gã đã cảm nhận được sự kiệt sức. Giữa những người này, việc duy trì sự cân bằng, để đế quốc tiếp tục tiến lên, đã khiến gã cảm thấy mình đang ngày càng già yếu. Nhưng gã vẫn cảm thấy. Mặc kệ mình cố gắng thế nào, đế quốc này dường như vẫn đang lao xuống vực sâu... Gã còn có thể duy trì cục diện này bao lâu? Nghĩ đến bệnh tình của Sơn huyện có bằng hữu, gã không khỏi cảm thấy một tia ngưỡng mộ.

Trong biệt thự kiểu Nhật Bản của Sơn huyện, trong Tượng Linh đường yên tĩnh, những nữ tỳ chỉ mang tất nhẹ nhàng đi lại. Càng làm tăng thêm bầu không khí nặng nề nơi này. Dưới sự dẫn dắt của thư ký Sơn huyện. Quế Thái Lang cúi đầu đi về phía phòng ngủ của Sơn huyện. Vừa đi qua một hành lang, đã nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé của Tây Viên Tự xuất hiện trước mặt. Vị lão nhân này, cùng với gã là hai nguyên lão duy nhất thời Đại Chính, nhìn sắc mặt cũng không được tốt lắm, mặc lễ phục kiểu Tây, khoác áo choàng và đụng mặt với gã. Hai người đều ngấn người một chút, Tây Viên Tự nhíu mày khẽ gật đầu. Quay người định đi theo một hướng khác.

Quế Thái Lang đột nhiên gọi một tiếng: "Tây Viên Tự quân, ta có thể nói chuyện với người một lát không?"

Tây Viên Tự công dừng bước, thận trọng đứng vững: "Chúng ta bây giờ còn có thể nói gì nữa? Mặc dù người đã giành chiến thắng. Sau khi Sơn huyện nguyên lão ngã xuống, người dường như là người số một trong chính trường Nhật Bản. Nhưng người có cảm thấy chiến thắng như vậy có ý nghĩa gì đối với vận mệnh của đế quốc không? Người chẳng qua chỉ là con rối của quân bộ, mà quân bộ, lại không biết là con rối của ai! Đem Nhật Bản đến tình trạng này. Người cảm thấy mình đã thắng sao?"

Quế Thái Lang lắc đầu cười khố, bước đến trước mặt Tây Viên Tự: "Tây Viên Tự quân, tôi biết ngài vẫn còn tức giận vì sự kiện nội các của đại nạn quân sụp đổ. Nhưng ngài nhìn xem, trụ cột vững chắc của quốc gia chúng ta, Sơn huyện nguyên lão đã bệnh nặng thành ra như vậy. Chúng ta từng là những người giúp việc đắc lực nhất của ông ấy. Chẳng lẽ không cảm thấy mình phải gánh vác trách nhiệm sao? Tôi biết mọi người có lý tưởng chính trị khác nhau, nhưng vì đất nước này, chúng ta trong tương lai cũng nên bắt tay hợp tác! Ổn định lại cục diện đất nước, cả hai chúng ta đều biết, sau khi Sơn huyện nguyên lão ngã xuống, đất nước này đã chìm trong sóng ngầm rồi!".

Tây Viên Tự dường như không có ý định nói tiếp. Thản nhiên nói: "Người đương nhiên có thể đối phó với tất cả những điều này, còn tôi hiện tại đã bất lực. Quế quân, tôi xin phép không tiếp chuyện." Hắn gật đầu với Quế Thái Lang, nhanh chóng rời đi theo một hướng khác. Dường như không muốn ở lại thêm một phút nào nữa.

Quế Thái Lang đứng đó cười khố ngẩn người một lát, rồi lại bước vào phòng ngủ của Sơn huyện.

Trong lòng, một loại thống khổ vô hình như quái thú đang gặm nhấm tâm can gã. Tại sao mọi thứ lại trở nên như thế này?

Theo cơn lốc Trung Quốc quật khởi, Nhật Bản tại châu Á bị thách thức vị thế cường quốc. Ai cũng hiểu, không nhanh chóng đưa tình thế phát triển của bọn chúng vào quỹ đạo phát triển của đế quốc thì đế quốc sẽ không thể là đối thủ của Trung Quốc đang trỗi dậy. Nhất là khi Mưa Thần vừa mới xuất hiện đã thể hiện rõ sự thù địch với đế quốc! Nhưng bọn chúng lại gần như khoanh tay đứng nhìn Mưa Thần trỗi dậy ở lưu vực Trường Giang. Đến khi nhận ra Mưa Thần sẽ tạo ra một thách thức lớn đối với lợi ích của đế quốc ở đại lục, thì chúng lại cuống cuồng, bắt đầu những hành động đối phó không cân sức. Khi đó, lẽ ra phải vô điều kiện viện trợ cho Viên Thế Khải! Nhưng đám người thiên cận lúc bấy giờ lại muốn lợi dụng cơ hội này để trục lợi từ Viên Thế Khải. Kết quả lại khơi dậy làn sóng dân tộc chủ nghĩa ở Trung Quốc. Mưa Thần nhân cơ hội này, một bước trở thành đại diện cho dân tộc chủ nghĩa, từ đó nắm giữ vận mệnh quốc gia!

Nếu như ngay từ đầu, đối với cái gọi là Tân Dân quốc của Mưa Thần có hành động quyết liệt, thì đâu đến nỗi bị diệt từ trong trứng nước. Nhưng chúng lại hài lòng với việc đánh đấm nhỏ lẻ ở Đông Bắc. Tưởng rằng Mưa Thần sẽ bằng lòng với cục diện thống nhất trong quan nội, rồi buông tay giao quan ngoại cho chúng.

Mưa Thần lại phái quân Bắc thượng, hơn nữa đánh bại chúng ở Liêu Hà! Nếu như lúc đó chọn ngả bài, xuất binh quy mô lớn, có lẽ quan hệ quốc tế sẽ xấu đi trong chốc lát, nhưng sẽ không đến nỗi cục diện như bây giờ! Những chính trị gia theo phái tự do một mặt không muốn từ bỏ lợi ích của đế quốc ở đại lục, một mặt lại khuất phục trước sự điều đình của Anh và Mỹ. Chính vì nguyên nhân này, hẳn cũng không cho rằng việc lật đổ bọn chúng là một sai lầm, mà là bọn chúng đã bỏ lỡ cơ hội!

Mưa Thần trong thời gian ngắn nhất đã ổn định tình hình trong và ngoài nước, đồng thời tăng cường quân đội. Chuyện tiếp theo, chính là những chính trị gia lớn trong năm, cuối cùng cũng có một không hai, một lần được cho là được trời phù hộ, Âu chiến bùng nổ, kết quả trời phù hộ lại là của người khác, đổi lại cho bọn chúng là cơn ác mộng Thanh Đảo! Ba sư đoàn gần như bị tiêu diệt toàn bộ ở Thanh Đảo. Nếu như lúc đó bọn chúng biết Mưa Thần đã mạnh đến mức này, tuyệt đối sẽ không chỉ điều động ba sư đoàn! Bọn chúng, những chính trị gia Nhật Bản, bao gồm cả những quân nhân kia, muốn dùng tổn thất nhỏ nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Diễm thiếu có thể nắm giữ toàn cục chính trị gia. Bọn chúng tính toán chi li những hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương có thể chiếm được địa bàn, không dám động đến đại quân, người Nhật Bản không cần hi sinh cũng có thể thu hoạch toàn bộ lợi ích mà Âu chiến mang lại cho châu Á. Nhưng Mưa Thần lại không làm như vậy! Hắn đi thăm hỏi, hắn hứa hẹn, hắn ký kết xâm ước, hắn đưa hàng chục vạn quân đội Trung Quốc lên chiến trường châu Âu. Không cần bất kỳ yêu cầu về phạm vi thế lực sau chiến tranh, lại còn phái quân đội đi trước —— mà lại giành được thắng lợi! Quan hệ giữa Nhật Bản và các nước Âu Mỹ hiện tại hoàn toàn bị Trung Quốc thay thế, hơn nữa bọn chúng còn thu được lợi ích vượt xa những gì Nhật Bản có được!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mà lần này, bọn chúng lại làm gì? Bọn chúng gạt bỏ những chính trị gia theo phái tự do.

Cho rằng như vậy có thể bảo vệ quốc thể. Bọn chúng mở ra con đường phát triển theo hướng chủ nghĩa quân phiệt. Theo thế lực quân bộ ngày càng lớn mạnh trong việc tăng cường quân bị, bước chân này sẽ không dừng lại! Hơn nữa, chưa kể đến những sĩ quan trẻ tuổi trong quân bộ, càng thêm nguy hiểm, càng muốn báo thù, mà lại không có chút đầu óc chính trị nào! Mưa

Thần bằng hành động của mình, không chỉ thu hoạch Trung Quốc, mà còn ảnh hưởng sâu sắc đến cục diện Nhật Bản. Có lẽ còn định đoạt tương lai của châu Á. Theo sự sụp đổ của Sơn Huyện, một nguyên lão có ảnh hưởng to lớn và không thể thay thế trong quân bộ và giới chính trị, hẳn thực sự không biết tương lai Nhật Bản sẽ trở thành một cái bầy như thế nào!

Đường đến phòng ngủ của Sơn Huyện không dài, nhưng đầu óc Quế Thái Lang dường như đã trải qua một trận dờn sông lấp biển, rối loạn vô cùng. Khi đến cổng, hẳn cảm thấy trên người đã ướt đầm mồ hôi.

Cửa mở ra, dưới ánh sáng u ám. Thân thể gầy gò của Sơn Huyện không nằm, mà vẫn giữ nguyên tư thế của một nguyên lão Nhật Bản, nửa dựa nửa ngồi trên sập. Mấy hạ nữ bên cạnh đang sắc thuốc Hán phương. Cùng với một mùi hương nồng nặc của thuốc trong phòng. Quế Thái Lang ban đầu ngạc nhiên mừng rỡ, có lẽ bệnh tình của Sơn Huyện nguyên lão không nghiêm trọng như hẳn tưởng tượng. Nhưng theo ánh mắt hẳn thích ứng với ánh sáng trong phòng, hẳn mới phát hiện mình đã sai, sức sống trên người ông lão gần như đã mất hết. Ông chỉ đang dùng chút sức lực cuối cùng để duy trì tôn nghiêm của mình mà thôi.

“Cảm ơn người đã đến thăm ta, Quế quân..... Tương lai của Nhật Bản phải nhờ vào người.”

“Hạ quan kính sợ, gánh nặng này quá lớn, bên ngoài lại bất ổn, còn mong nguyên lão các hạ có thể mau chóng hồi phục, trọng chương để quốc hàng thuyền chi đà.”

Cuộc đối thoại khách sáo giống như trước đây lại diễn ra giữa hai người, chỉ có điều một người đã không còn cách cứu vãn, còn một người khác trong lòng tràn đầy thống khổ.

Sơn Huyện miễn cưỡng nở nụ cười: “Sinh lão bệnh tử, ai cũng không thoát khỏi quy luật này. Ta chỉ là bước theo con đường của Mộc quân, tìm kiếm bước chân của đại đế ở một thế giới khác mà thôi, trong lòng ta cảm thấy an ủi. Nhưng Quế quân..... Sự tình sau này, lại phải làm phiền người.”

Quế Thái Lang đau khổ cười một tiếng, trầm mặc rồi mới lên tiếng. Mãi một lúc lâu sau, giọng nói của hắn mới yếu ớt vang lên: “Ta lo lắng cho lục quân.”

“Vậy thì dựa vào hải quân.”

“Nếu hải quân cũng không thể dựa vào thì sao?”

“..... Vậy thì cầu xin Amaterasu đại thần phù hộ, có lẽ sau khi chiến tranh cuồng bạo qua đi, chúng ta sẽ giành được thắng lợi. Có lẽ chúng ta sẽ thất bại, nhưng Nhật Bản, đất nước mặt trời mọc vĩ đại này, sẽ không bao giờ diệt vong.”

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen.

STT 310: Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 111: Thành q...

Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 111: Thành quân

Tiếng xe gầm rú, hơn nữa loại âm thanh liên miên của động cơ đốt trong đồng thời nổ vang, cảm giác như muốn chấn động cả trời đất, không thể ngăn cản. Sau những tiếng vang này, là đơn vị tác chiến bọc thép hóa đầu tiên trong lịch sử chiến tranh của nhân loại. Chúng có uy lực vô cùng, đồng thời cũng là bảo bối mà Mưa Thần coi trọng nhất, đặt nhiều tâm huyết nhất. Khi chúng xuất hiện trên chiến trường, chắc chắn sẽ thay đổi toàn bộ cục diện chiến tranh. Tuy nhiên, khi loại lực lượng đột kích kinh khủng này hoàn toàn làm chủ toàn bộ chiến tranh, dù Mưa Thần có gia tốc phát triển lịch sử, thì cũng phải mất mười mấy hai mươi năm sau.

Khi Mưa Thần đứng trên ngọn đồi cao, cùng với đám phụ tá nhìn đội Thiết Hổ bí mật này thể hiện toàn bộ uy lực của mình, trong lòng hẳn chỉ có một cảm giác duy nhất: thật không dễ dàng gì. Tại một quốc gia có nền tảng công nghiệp yếu kém như vậy, dù hẳn có thể đặt hàng trên toàn thế giới.

Để tích lũy được một gia sản quý giá như vậy, không biết đã bỏ ra bao nhiêu tiền của, bao nhiêu tâm huyết! Một vạn người một sư, một trăm bảy mươi chiếc chiến xa hoàn toàn kiểu mới, một ngàn lẻ chín mươi chiếc xe vận tải các loại, bốn mươi tám khẩu đại pháo cơ động, cộng thêm các loại trang bị bộ binh hoàn toàn kiểu mới. Trên hành tinh này, chưa từng có một lực lượng tác chiến cấp sư nào mạnh mẽ đến vậy! Dọc theo vùng quê bên dưới ngọn đồi, đội thiết giáp đã hoàn toàn triển khai đội hình. Hai mươi hai tấn Ất hình đột kích chiến xa ở vị trí trung tâm phía trước nhất hợp thành

đội hình xung kích hình nêm, những chiến xa này đều được trang bị hệ thống treo kiểu mới, khả năng thông hành càng mạnh, động cơ dầu ma dút hai trăm năm mươi mã lực kiểu mới giúp chúng có thể đạt tốc độ hai mươi một cây số trên địa hình dã chiến, chúng còn được trang bị một khẩu pháo cao tốc ba mươi bảy ly. Hai bên sườn của chúng là những chiếc giáp hình (huấn luyện) xe tăng hạng nhẹ, những "tiểu gia hỏa" nặng bảy, tám tấn này chỉ có hai khẩu súng máy, nhưng lại sử dụng linh hoạt hơn, hơn nữa lớp giáp trước dày mười lăm ly của chúng, không phải súng máy của địch có thể bắn thủng. Những chiếc xe tăng sắt thép này đều có một cái tên bí mật bằng tiếng Anh là "tn AK". So với những "du dân lớn", "du dân nhỏ" nguyên thủy mà người Anh đang nghiên cứu, chúng hoàn thiện hơn, tinh xảo hơn, nhanh nhẹn hơn. Chúng đã định trước sẽ làm chấn động thế giới trên chiến trường tương lai.

Bị những chiếc xe tăng này kẹp ở giữa, là đoàn tinh hoa của sư đoàn bọc thép cơ giới hóa thứ nhất, chuyên chở một tiểu đoàn bộ binh xung kích kiểu bánh xích bọc thép phòng hộ xe. Chúng sử dụng khung gầm xe tăng giáp hình, xung quanh bao bọc một vòng thép tấm giáp dày chín ly, có một khẩu súng máy. Mỗi chiếc xe chiến đấu vận tải bọc thép Bính hình này có thể chở một tiểu đội bộ binh, với cùng tốc độ, cùng khả năng phòng hộ, giả vờ theo xe tăng xung kích tác chiến. Theo kế hoạch đã định, đoàn này lẽ ra phải được trang bị toàn bộ loại xe vận tải bọc thép Bính hình này. Nhưng chi phí của sư đoàn bọc thép thứ nhất thực sự quá lớn, sản lượng cho dù đặt hàng ở Mỹ cũng tương đối hạn chế (còn phải ưu tiên sản xuất xe tăng), hiện tại chỉ trang bị một tiểu đoàn (bốn trung đội bộ binh, một trung đội súng máy) bốn mươi lăm chiếc.

Ngay cả với quy mô hiện tại, khí thế xung kích đồng thời của đội thiết giáp cũng khiến người ta cảm thấy đất trời đều đang run rẩy. Tuyến công kích của chúng đã được công binh cải tạo thành hệ thống phòng ngự mô phỏng hoàn toàn chiến thuật thọc sâu của Tây tuyến. Hàng trăm ỗ đại pháo

đã bắn thành một trận mưa đạn trước đội xung kích bọc thép. Máy bay chiến đấu hai động cơ Newport 52 của Pháp đã được cải tạo thành máy bay cường kích. Đầu máy bay chứa hai khẩu súng máy hàng không, cánh dưới treo hai mươi lăm kilogam lựu đạn hàng không cỡ nhỏ, lần lượt theo tín hiệu đạn của đội thiết giáp mà lao xuống oanh tạc. Mặc dù chỉ là một cuộc huấn luyện, nhưng khí thế tác chiến liên hợp trên không và trên mặt đất này lại khiến người ta không chút nghi ngờ. Chúng đã làm chủ toàn bộ chiến trường.

Xe tăng và xe bọc thép nghiêng nát lưới sắt, nghiêng nát chiến hào. Pháo cao tốc ba mươi bảy ly và súng máy đều gầm rú bắn, âm thanh oanh minh giữa trời đất đã hòa làm một. Vài chiếc xe tăng thả neo trên chiến hào. Nhưng càng nhiều xe tăng tiếp tục xung kích thọc sâu sau khi san bằng tuyến đầu. Phía sau chúng, là sư đoàn bộ binh số chín cùng huấn luyện với chúng, triển khai thành đội hình tản binh tiếp quản những chiến hào đã bị đánh tan tã. Tín hiệu đạn đại diện cho xung kích thành công từng quả từ phía trước bay lên. Xe chỉ huy của xe tăng phía trước điên cuồng vẫy cờ nhỏ, đánh tín hiệu đạn đủ màu sắc chỉ dẫn tiếp tục phát động công kích theo hướng đã định. Cuộc diễn tập lần này tiến hành vô cùng thuận lợi! Đặc biệt là đối với một đơn vị tác chiến cấp sư mới thành quân chưa đầy một năm!

Khói lửa trên chiến trường bay về phía sườn núi nhỏ nơi Mưa Thần đứng, khiến những quân quan chính quy này dường như lại trở về chiến trường. Trên mặt mỗi người đều mang vẻ hưng phấn khác thường, có người còn thở hổn hển, dường như hận không thể nhảy lên một chiếc xe tăng xông lên phía trước nhất. Tư Mã Trạm đứng bên cạnh Mưa Thần. Trong tay cầm ống nhòm dường như không muốn buông ra, trong miệng còn lẩm bẩm: "Không thể tưởng tượng... Không thể tưởng tượng... Nếu những chiếc xe tăng này có thể linh hoạt hơn một chút, nhanh hơn một chút. Đáng tin cậy hơn một chút... Chạy xa hơn một chút, nếu lực lượng hậu cần của chúng ta có thể đuổi kịp chúng vận động, có lẽ toàn bộ hình thức chiến tranh sẽ phải

thay đổi hoàn toàn so với chiến tuyến hội chiến triển khai theo bộ binh! Có thể đánh sâu vào đường tiếp tế hậu cần của chúng, có thể đánh vào sở chỉ huy của chúng, có thể khiến đại quân của địch hoàn toàn rơi vào hỗn loạn. Mà bộ binh đuổi theo thì có thể rất nhẹ nhàng giải quyết chúng! Lần sau chiến tranh... Lần sau chiến tranh nhất định sẽ là loại hình thức chiến tranh này!"

Mưa Thần dùng ánh mắt không che giấu sự tán thưởng nhìn Tư Mã Trạm bên cạnh, hẳn đương nhiên biết Tư Mã Trạm là một bảo bối như thế nào đối với toàn quân chính quy! Hẳn sử dụng đều là những hình thức tác chiến tốt nhất có thể chống đỡ ở giai đoạn hiện tại. Còn xa mới hoàn toàn không phải là hình thức tác chiến cơ động đã trưởng thành trong thế chiến thứ hai. Nhưng Tư Mã Trạm chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra hướng phát triển tương lai của loại tác chiến xung kích bọc thép này, trời mới biết hẳn là một thiên tài như thế nào! Công tác kiến thiết tương lai của quân đội chính quy, giao cho hẳn hoàn toàn có thể yên tâm.

Lực lượng trước mắt này mới thành lập được sau bao nhiêu gian nan, có thể nói trong công tác quân sự gần đây, đã tiêu tốn của hẳn tuyệt đại bộ phận tâm huyết. Nhất định phải đưa ra vào một thời điểm thích hợp nhất. Để bản thân, để quốc gia này đối lấy nhiều thứ hơn. Cái gì mới là thời điểm thích hợp này? Tâm tư hiện tại của hẳn, vừa muốn chăm lo cho sự phát triển và xây dựng quân đội trong nước, lại phải chú ý đến tình hình chiến sự ở châu Âu, đồng thời còn thúc đẩy kế hoạch bí mật này ở phương Đông. Có khi cũng cảm thấy mình mong muốn quá nhiều, nhưng chính loại áp lực này, mới khiến hẳn vui vẻ tiếp nhận nhiều công việc nhất. Hẳn biết mình muốn gì, cũng không chút nghi ngờ mình cuối cùng có thể đạt tới mục tiêu này —— dùng sự hy sinh của một thế hệ, đặt vững nền tảng cho cường quốc! Khi cần thiết, chính hẳn cũng biết bước lên tể đàn của đại nghiệp phục hưng lần này, hơn nữa không chút do dự.

Trên sườn núi, theo giai đoạn diễn tập này kết thúc, vang lên một tràng bình luận xôn xao. Vài chục chiếc máy bay lượn vòng ở phía xa chuẩn bị về tổ, cũng thu hút không ít ánh mắt.

Lại Văn đến sau lưng Mưa Thần bưng một cái bàn, ghế mời hân ngồi xuống, lại bị hân mỉm cười từ chối. Mặc quân phục trong những trường hợp như vậy, luôn là điều Mưa Thần thích nhất. Một chiếc xe bọc thép Bính hình gầm rú lái về phía chân núi, vài bóng người nhảy xuống, nhanh chóng trèo lên núi. Đã thấy rõ ràng từ xa là hai chủ quan của sư đoàn vương bài này cùng vài phụ tá, sư trưởng Cố Định Khó, tham mưu trưởng Vương Đăng Khoa. Bọn họ đều là phó quan thân cận của Mưa Thần. Tuyệt đối thân tín dòng chính. Lại trước mặt một phó quan dài, khôi phục bồi tiếp Mưa Thần lập nghiệp Trương Chí Hạc, hiện tại đã là quân trưởng của quân đoàn dã chiến thứ năm.

Mưa Thần đứng trên sườn núi, chỉ vào hai người trước mặt, cười bảo: "Nhìn hai người các người hăng hái chưa kìa, cứ tưởng mình là thiên binh thiên tướng không bằng!" Bên cạnh vang lên tiếng cười phụ họa, xen lẫn không ít tiếng cười duyên dáng. Toàn bộ trăm vạn đại quân chính quy, hiện tại lại là Đệ Nhất Sư bọc thép, vượt qua cả Quân An, Cửu Sư, Thập Bát Sư, những bộ đội tinh nhuệ nhất, khiến người ta ngưỡng mộ!

Hai vị chủ quan vội vã chạy đến chỗ Mưa Thần, xem ra vừa rồi họ cùng xe chỉ huy đến đây. Trên mặt ai nấy đều dính đầy khói dầu, khói lửa, mặt mày tươi rói. "Bộp!" Hai người đồng loạt nghiêm trang chào Mưa Thần và Ngô Hái Tư Mã Trạ, những chủ quan cấp cao: "Báo cáo Tổng thống! Diễn tập liên hợp số một của Đệ Nhất Sư bọc thép đã hoàn thành, xin Tổng thống và các vị quân tòa chỉ thị!" Vừa dứt lời, Vương Đăng Liệ, người thân thiết nhất với Mưa Thần, liền xoa xoa tay: "Tổng thống, cũng mệt mỏi hơn nửa ngày rồi. Bộ đội còn chuẩn bị ròn rã nửa tháng. Tối qua lại phải kéo quân vào bãi tập ban đêm, chi bằng cho bộ đội ăn liên hoan sớm một

chút. Hôm nay lại có nhiều quan chức cấp cao đến, để chúng ta làm chủ nhà, chiêu đãi mọi người một bữa cho phải phép."

Mưa Thần hừ một tiếng: "Chỉ hoàn thành một buổi diễn tập suôn sẻ mà cái đuôi đã vểnh lên tận trời rồi! Các người diễn tập lần này là ở trong nước. Từ Tổng Tham mưu trưởng xuống đến các đơn vị, đều đang toàn lực phối hợp các người. Các người vào khu diễn tập, có đến ba công binh đoàn đang mở đường cho các người! Đánh trận thật sự, lại ở nơi đất khách quê người, các người có được đãi ngộ tốt như vậy sao? Bộ đội này là cả nước dốc sức xây dựng nên. Nếu vì thái độ cà lơ phất phơ của các người mà gặp tổn thất, thì công lao, tình cảm trước kia, coi như các người tự vứt bỏ đi!"

Ngô Hái cũng đứng bên cạnh, mặt lạnh răn dạy: "Các người có biết sư đoàn này tốn bao nhiêu tiền không?"

Nói cho các người biết, tương đương với mười sư đoàn bộ binh Giáp đang tham chiến, lại thêm pháo binh đoàn và bộ đội hậu cần hỗ trợ đầy đủ! Hơn nữa, đây là chúng ta bí mật thành lập, hoàn toàn là chúng ta tự bỏ tiền túi. Bao nhiêu tâm huyết của người ta, bao nhiêu máu của dân chúng, mồ hôi của bao nhiêu quân nhân mong đợi. Vậy mà các người lại đối đãi một cách hời hợt như vậy! Đây là bảo bối của quốc gia! Với thái độ này, ta, với tư cách Tổng Tham mưu trưởng, sẽ cân nhắc nghiêm túc về tư cách đảm nhiệm chức vụ của các người!"

Tư Mã Trạ chỉ cười nhạt một tiếng. Hắn tuy không phải người thích quyền mưu, nhưng cũng biết hai người kia, ngoài việc chỉ huy tác chiến, thì không có tư cách gì để răn dạy họ. Về hai vị chủ quan của sư đoàn bọc thép, hắn cũng có chút ý kiến khác biệt.

Trong quân chính quy, ít nhất còn có vài cán bộ cấp sư đoàn đủ khả năng đảm nhiệm chức vụ này hơn họ. Nhưng xuất thân của họ đã quyết định vị trí này, điều đó cũng là chuyện đương nhiên. Công bằng mà nói, Cố Định

Khó vẫn còn được coi là tương đối hợp cách, có kinh nghiệm cầm quân, lại có mấy lần tác chiến hiện đại quy mô lớn. Còn Vương Đăng Khoa..... chỉ có thể xem biểu hiện của hãn thôi.

Cố Định Khó và Vương Đăng Khoa đang hớn hờ thì bị mắng té tát. Trong lòng họ đều hiểu, bị Mưa Thần và Ngô Hái mắng như vậy, mới là có tư cách và được coi trọng. Trong lòng mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc: "Dạ! Thuộc hạ biết lỗi! Xin Tổng thống, Tổng Tham mưu trưởng và các vị quân tòa chỉ ra những thiếu sót của thuộc hạ....." Sau đó, Cố Định Khó rút cuộc không nhịn được, tiến đến bên cạnh Mưa Thần, cùng ông đi xuống núi: "Tổng thống, ngài xem bên Châu Âu đánh nhau náo nhiệt như vậy, Tư lệnh Sáng Lạn và đồng đội của ông ta trong trận chiến ở Saint-Mihiel đánh cho oanh liệt vô cùng, sắp đến năm 1916 rồi, Đế Nhất Sư bọc thép của chúng ta khi nào mới có thể ra trận được đây? Tổng thống cứ yên tâm, chỉ cần sư đoàn chúng ta ra trận, thì không có chiến tuyến nào chúng ta không thể xông qua!"

Xung Thắng, kia bá phủ.

Mặc dù đã là mùa đông, nhưng trên hòn đảo này vẫn ấm áp như mùa xuân. Thiếu tá Takagi Tamaru vừa xuống thuyền, dù chỉ mặc áo lót và bộ quần phục vải nỉ, cũng cảm thấy trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Trên bến tàu, đã có mấy sĩ quan đang đợi hãn. Họ đều là sĩ quan trung, hạ cấp của Sư đoàn 6 Nhật Bản đang tái thiết ở Xung Thắng, đến đây nghênh đón hãn. Takagi Tamaru đến lần này với thân phận là điều tra viên của Cục Quân vụ, Tổng Tham mưu Lục quân Nhật Bản, để điều tra công tác tái thiết Sư đoàn 6.

Để che giấu thảm bại gần như toàn quân bị diệt của Sư đoàn 6 tại Trung Quốc, công tác tái thiết sư đoàn này không được tiến hành tại bản bộ ở Nam Cừu Châu, mà đặt ở đảo Xung Thắng, đồng thời chuẩn bị cho việc viện trợ cho căn cứ tiền tiêu của đế quốc, khi tiến vào chiếm đóng đại lục. Huống

chi, khí hậu nơi đây cũng thích hợp với những tân binh vừa rời khỏi Nam Cữu Châu. Sư đoàn 6 được coi là một trong những sư đoàn mạnh nhất truyền thống của Nhật Bản, công tác tái thiết luôn là trọng điểm của lực quân. Tương lai, nếu chiến sự bùng nổ, Sư đoàn 6 nhất định sẽ xung phong, dùng thắng lợi rửa sạch sỉ nhục đã từng phải chịu!

Chính vì vấn đề thể diện này, Sư đoàn 6 đã nhanh chóng được tái thiết. Các đơn vị điều động sĩ quan ưu tú, từng đoàn tân binh, vũ khí mới sản xuất đều được chuyển đến Xung Thắng, bốn liên đội bộ binh, một liên đội kỵ binh, một liên đội pháo binh đều nhanh chóng khôi phục biên chế. Hơn nữa, dưới sự chủ trì vô tình hay cố ý của một số người trong giới cao tầng lực quân, những sĩ quan cuồng nhiệt nhất trong lực quân đều tập trung đến đây, cùng với sư đoàn vệ binh đang tái thiết. Dường như đang chuẩn bị cho một sự kiện nào đó.

Mà Takagi Tamaru đến Xung Thắng, đương nhiên không chỉ đơn thuần với thân phận chính thức của mình.

Mấy sĩ quan thấy Takagi Tamaru xuống thuyền, đều phát ra tiếng reo hò vui mừng, cười xông tới: "Takagi quân, cuối cùng cũng đợi được ngài!"

"Khu phố ăn chơi, tửu bảo và ca kỹ ở đây cũng không thua kém gì Tokyo đâu, lần này chúng ta phải say mới về!"

"Tình hình ở Tokyo bây giờ thế nào? Tình trạng của Sơn huyện lão gia ra sao? Chúng ta ở cái nơi này, có sức mà không dùng được, thật là khiến người ta cảm thấy bức bối quá! Sống trong cục diện hòa bình đáng xấu hổ này, thật cảm thấy cuộc đời chẳng có chút ý nghĩa gì!"

Takagi Tamaru chào hỏi họ, ánh mắt chú ý đến một sĩ quan thiếu tá kỵ binh lực quân có vẻ thận trọng. Anh ta là người ăn mặc chỉnh tề nhất trong số những sĩ quan ra đón, còn mang theo chỉ huy đao của mình. Takagi

Tamaru đưa tay ra với anh ta: "Nagata quân, từ biệt ở Bắc Bình, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Cục trưởng Inada điều anh đến Sư đoàn 6. Chúng ta cuối cùng cũng có cơ hội hợp tác trở lại."

Thiếu tá kỵ binh Nagata lịch sự cúi đầu chào Takagi, ra hiệu cho những sĩ quan vây quanh Takagi tản ra, tiến lại gần anh, nhỏ giọng nói: "Phúc Châu quân đang đợi ngài ở bản bộ liên đội kỵ binh, ngài đi thẳng đến đó, hay là đến bản bộ sư đoàn trước?" Ánh mắt Takagi ngưng trọng, cũng nhỏ giọng đáp: "Tôi sẽ đến vào ban đêm, để đảm bảo an toàn, không có vấn đề gì." Nagata cười có chút ngạo mạn: "Takagi quân, hiện tại toàn bộ Kia Bá, trừ tên gốc sư đoàn trưởng kia ra, đều là thiên hạ của chúng ta. Trước khi ngài đến, chúng ta cũng đã làm một số việc. Sau khi trở về, xin ngài nhắn với Inada các hạ, hãy để ông ấy hoàn toàn yên tâm về Sư đoàn 6, chúng ta sẽ chuẩn bị mọi thứ để chờ ông ấy điều khiển."

Takagi Tamaru dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Nagata, vị thiếu tá kỵ binh đã từng lập được công lao ở Bắc Bình. Hơi gật đầu, bước nhanh về phía chiếc xe đang chờ. Hiện tại ở Tokyo, họ đã nắm giữ Sư đoàn Cận vệ, nếu có thể nắm giữ thêm hai ba sư đoàn nữa, đến lúc đó, với lý do hợp lý, tập trung họ ở xung quanh Tokyo, thì đại sự mà họ mong đợi, sẽ có khả năng thắng lợi hoàn toàn! Hơn nữa, họ không được phép thất bại, bởi vì họ muốn chịu trách nhiệm cho vận mệnh tương lai của Nhật Bản! Những đồng chí như Nagata, càng nhiều càng tốt. Trong không khí ấm áp của Xung Thăng, Takagi chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, gần như không thể kiềm chế mà muốn hô to: "Chỉ có những người như chúng ta, mới thực sự quan tâm đến vận mệnh của Nhật Bản, những tráng sĩ đại hòa!"

Vốn là tân sư đoàn trưởng Sư đoàn 6, Minh Thạch Nguyên sau khi bàn giao mọi việc cho chu toàn. Hắn lấy cớ mệt mỏi xin phép không dự tiệc rượu chiêu đãi của cấp dưới. Trở về ký túc xá, hắn vội vã nghỉ ngơi. Trong đầu hắn ngổn ngang trăm mối tơ vò, mở to hai mắt nằm trên giường mà

lòng như dời sông lấp biển. Trong quân doanh đèn tắt, tiếng người dần yên ắng, lúc này hần mới giật mình nhận ra mình đã nằm đây mấy tiếng đồng hồ. Đúng lúc này, cửa ký túc xá khẽ vang lên, bên ngoài vọng vào giọng nói trầm thấp của Nagata Thiết Đại Tá: "Thật Kỳ quân, là ta, có hứng thú đi dạo, ngắm ánh trăng Xung Thăng không?"

Thật Kỳ Tam Lang vội vàng nhảy xuống giường, mở cửa đã thấy Nagata Thiết Đại Tá mỉm cười nhìn hần. Vị đại tá mặc quân phục thường ngày, dường như đã chuẩn bị ra ngoài tản bộ. Hần cười nói: "Đương nhiên, mời Thiết Đại Tá đi trước, ta rất mong chờ bóng đêm Xung Thăng."

Hai người trong màn đêm đi dạo vài vòng, dưới sự bảo vệ của mấy sĩ quan cấp dưới, đến bản bộ kỵ binh. Sau khi rẽ vào một căn phòng nhỏ, vừa vào đã thấy cửa sổ và khe cửa đều bị bịt kín bằng thảm, dù đèn sáng nhưng bên ngoài vẫn không nhìn thấy gì. Một nam tử trung niên gầy gò, chỉ mặc độc một bộ đồ trong, tao nhã đứng lên, hướng về Thật Kỳ Tam Lang khẽ cúi đầu: "Thật Kỳ quân, đã lâu không gặp. Trong ruộng các hạ dạo này vẫn khỏe chứ?"

Người này chính là người phụ trách cơ quan "Nhật Bản Phúc Kiến đặc vụ "đảo" của Nagata Thiết Đại Tá, cũng là nhân vật trọng yếu được nâng đỡ trong siêu kế hoạch của Huệ Anh Từ, Hắc Đảo Nhất Trọng các hạ.

Thật Kỳ tiến lên nắm chặt tay hần: "Hắc Đảo quân! Cuối cùng cũng gặp được ngài ở đây!

Gặp mặt ở Đông Kinh, động tĩnh quá lớn. Chỉ đành ủy khuất ngài đến quân doanh của ta. Đường xá vất vả..... Trong ruộng các hạ vẫn luôn quan tâm tiến triển công việc của ngài. Ngài phải biết, chúng ta ở Đông Kinh lo lắng nhất là vấn đề kinh phí. Cần kinh phí để thu mua một số nhân vật trọng yếu, cần kinh phí để duy trì các vị trí, cần vốn để chuẩn bị giai đoạn đầu, tuyên truyền dư luận cũng cần tiền..... Mà chúng ta không giống Quế Thái

Lang và Tây Viên Tự, bọn họ có quan hệ tốt với các tài phiệt, có thể huy động số tiền lớn! Hơn nữa, việc sử dụng quân phí, còn có những tài chính đường sắt ở phía nam, cũng có người chuyên theo dõi. Trong khi đó, trong ruộng các hạ lại không có tiền! Cho nên mới làm phiền ngài chấp hành kế hoạch này..... Kinh phí cần thiết, đã gom góp chuẩn bị xong chưa?"

Hắc Đảo cười thầm, Thật Kỳ Tam Lang vừa hàn huyên vài câu đã lập tức hỏi về vấn đề kinh phí. Xem ra, phía Đông Kinh đã vì tiền mà nóng ruột đến mức nhảy dựng lên. Không giống với phong cách thâm trầm trước kia của Thật Kỳ. Quế Thái Lang bọn họ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của lục quân, nhiều mặt hạn chế thực lực của họ. Nhưng mọi người đã cùng nhau đi đến bước này, chính là vì cái đại nghĩa trong lòng! Dù khó khăn đến mấy cũng phải vượt qua. Mình có thể giúp giải quyết vấn đề này, trong lòng cảm thấy an ủi thật sự. Cảm giác chán ghét khi liên hệ với những tên đặc vụ mưa thần mang tâm địa quỷ quái, giờ đây trước mặt đồng chí, dường như tan thành mây khói.

Hắn lấy ra hai chiếc cặp da lớn từ dưới gầm giường, mở ra.

"Ngân phiếu hối đoái của Ngân hàng Triều Tiên, Ngân hàng Đài Loan, còn có tiền mặt yên mệnh giá nhỏ, đều là thông qua quan hệ đối ra, tổng cộng có bảy triệu yên, sau đó còn có khoảng năm triệu yên chi phí. Đều là chính phủ mưa thần hào phóng cung cấp..... Bọn chúng cho rằng có thể thông qua tuyến đường này để thành lập một mạng lưới tình báo trong nội bộ chúng ta. Chi phí đầu tư thật không nhỏ. Nhưng lại không biết số tiền đó sẽ đổi lấy chỉ có hủy diệt tận thế! Thật Kỳ quân, xin các ngài đừng phụ lòng những đồng chí đã vất vả gom góp số tiền này, hãy sử dụng thật tốt!"

Thật Kỳ Tam Lang trang trọng gật đầu, cũng cúi đầu thật sâu hành lễ với Hắc Đảo. Bên cạnh, Nagata Thiết Đại Tá sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc khi nào chúng ta có thể hành động, trừ khử những kẻ phản quốc, khôi phục quốc thể của chúng ta, Thật Kỳ quân!"

"Cơ hội, hiện tại chúng ta cần một cơ hội, để ngọn núi lửa đang yên lặng bộc phát!".

Dấu ấn từ thiên lô trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới .

STT 311: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 112: Năm mới 1916

Năm 1916 lặng lẽ đến trong thế giới hỗn loạn. Tại các chiến hào trên tuyến đầu châu Âu, những người lính nhìn lên bầu trời, nơi đạn lạc xẹt qua và ánh lửa nổ tung trên tuyết. Họ cầu nguyện trong chiếc áo lót dày cộm, mong chiến tranh sẽ kết thúc trong năm nay, để nhân loại có thể chấm dứt cuộc tàn sát ngu xuẩn này. Họ mong có thể bình an sống sót qua trận chiến đẫm máu kinh hoàng này. Trên biển cả, những thủy thủ đoàn bị đánh chìm, chen chúc trong những chiếc thuyền cứu sinh lạnh lẽo, lần lượt lìa đời vì nhiệt độ cơ thể giảm sút nghiêm trọng. Mỗi người chết đều mở to đôi mắt nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, như thể đó là nguyện vọng cuối cùng trước khi chết, mong mình có thể sống đến năm 1916. Bất kể thế giới này đã biến đổi ra sao, năm 1916 vẫn đến.

Đối với Trung Quốc, đất nước mới sử dụng công lịch chưa lâu, không khí ngày lễ Nguyên Đán vẫn chưa náo nhiệt như Tết Âm lịch sắp đến. Nhưng tại Phủ Tổng thống, vẫn theo lệ cũ tổ chức tiệc chiêu đãi năm mới, với sự góp mặt của các bộ trưởng chính phủ, đại biểu nghị viên, sĩ quan cao cấp quân đội, đại sứ nước ngoài, đại biểu quân sự các nước đồng minh, cùng các đại biểu đến từ các lĩnh vực văn hóa, giáo dục, thương nghiệp, công nghiệp, tất cả đều tề tựu tại phòng yến hội của Phủ Tổng thống Nam Kinh. Áo hương tóc mai, tụ tập dưới một mái nhà. So với cuộc tàn sát thảm khốc đang diễn ra ở lục địa cũ, thì Trung Quốc, ngoại trừ lục địa mới, đang

phát triển không ngừng, một buổi tụ hội năm mới hòa bình, thật sự giống như Thiên Đường vậy. Điểm tâm kiểu Trung Quốc, món ăn lạnh kiểu Tây, cùng đủ loại rượu ngon và nước ngọt của Mỹ, mọi người tùy ý thưởng thức. Dàn nhạc tấu lên những khúc nhạc vui tươi, toàn bộ sảnh yến hội * * * huy hoàng. Mọi người tự do đứng đó, thì thầm trò chuyện. Chờ đợi Nguyên soái và Viện trưởng Lý ra sân đọc diễn văn, sau đó cùng nhau đón năm mới. Khắp nơi tràn ngập những câu chuyện đủ kiểu. Điều này khiến Đại sứ Crawford, người vô cùng chú trọng việc thu thập những thông tin và tình báo công khai, cảm thấy có chút choáng ngợp, dù ông ta vẫn luôn chăm chỉ học tiếng Hán! Theo Đại sứ tiên sinh, sớm muộn gì tiếng Hán cũng sẽ trở thành một trong những ngôn ngữ có sức ảnh hưởng nhất trên thế giới!

“Chúng ta, Ủy ban Điều tra Thủy lợi vừa kết thúc chuyến đi đến miền Tây, kính thưa nghị viên tiên sinh, chúng ta, các trường đại học liên hợp tạo thành đoàn điều tra này, vô cùng cảm tạ ngài đã hết lòng thúc đẩy để cuối cùng nhận được khoản tài trợ này... Tổ quốc miền Tây, so với vùng duyên hải phía Đông đang hiện ra cảnh phồn vinh, quả thực là một thế giới khác! Chúng ta cho rằng nơi chúng ta ở, so với các quốc gia khác trên thế giới, đã là đủ lạc hậu rồi. Nhưng so với những nơi ở miền Tây, nơi chúng ta ở quả thực là Thiên Đường! Thổ nhưỡng thoái hóa, thủy lợi thiếu tu sửa. Tài chính địa phương quả thực có thể dùng từ “không có” để hình dung, trên giấy tờ là kế hoạch giáo dục nghĩa vụ sáu năm, nhưng ngay cả ở các tỉnh thành cũng không thể thực hiện được! Thực sự quá nghèo. Cũng quá ngu muội. Tại những nơi này vẫn còn kiên trì thực hiện chế độ tự trị địa phương, quả thực là phạm tội! Họ không có giai cấp thân sĩ khai sáng và giai cấp công thương nghiệp theo nghĩa hiện đại, chỉ có một số thổ hào và địa chủ lớn nắm giữ tất cả mọi thứ! Nghị viên tiên sinh, chúng ta vô cùng hy vọng... Hy vọng ngài có thể thúc đẩy công tác lập pháp đặc biệt nhằm vào việc khai thác miền Tây, hơn nữa có thể hỗ trợ thuyết phục chính phủ tăng cường đầu tư vào lĩnh vực đó, chúng ta sẽ cung cấp cho ngài những tài liệu và báo cáo nghiên cứu đầy đủ nhất... Đất nước vẫn còn những tình

nghèo khó như vậy. Lại vũ trang hàng trăm vạn quân tham gia Đại chiến châu Âu, quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Chính phủ làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

Tốt. Đây là một đám giáo sư đại học đơn thuần và không có đầu óc chính trị. Lại thêm bây giờ lại rất nhiệt tình tham gia chính sự. Không dám nói thẳng Nguyên soái gì đó, đem mũi nhọn đều chuyển hướng nội các của Tổng giáo nhân, người chủ trì công việc thường ngày của quốc gia. Đại sứ Crawford nhấp một ngụm trà, mỉm cười nghĩ.

“Biết không? Nghe nói sư đoàn của chúng ta là đám tiếp theo đi châu Âu. Mẹ nó, nhìn thẳng Vương Chính kia ở châu Âu đặc ý làm sao. Đánh một trận chiến nhỏ, lại đăng báo, lại phát huân chương, đám tiếp theo thăng chức, đoán chừng thằng nhóc kia sẽ được xếp ở vị trí cao! Hẳn có tư cách gì chứ? Chúng ta đánh hạ Từ Châu, hẳn mới vào tham mưu đoàn! Hiện tại không biết sao lại gặp vận may, anh xem hẳn mang theo đội quân gì. Nếu là cho ta cũng đội quân như vậy, sợ rằng ta phá tan còn không chỉ hai sư đoàn Đức đâu... Chỉ cần sư đoàn của chúng ta có thể đi lên. Chỉ cần sư đoàn của chúng ta có thể lên...”

“Không đúng, nghe nói quý 1 năm 16, đại khái chỉ có hai sư đoàn được đi. Không phải đã nói rồi sao? Tập đoàn quân 1 một sư đoàn, tập đoàn quân 2 một sư đoàn. Hai tập đoàn quân các người, ngoại trừ mấy sư đoàn tinh nhuệ thay thế cho Thập Bát sư ra, còn có thể đến lượt sư đoàn toàn tân binh của người? Đừng có mơ nữa! Thằng nhóc người có được vị trí hiện tại đã nên thỏa mãn rồi. Trận đánh Đồng Sơn này đừng tưởng ta không biết, chính là nhờ viện binh của Vương mà mới không bị lỗ nặng, bây giờ người ta lên như điều gặp gió, hiện tại đã là quân trưởng của quân đoàn 8, nhớ kỹ thằng nhóc người nên có chút ân tình với hẳn. Hiện tại mới được đề bạt lên. Người đếm xem, lúc trước hai sư đoàn của quân An Huy tỉnh các người, sĩ quan đồng cấp với người có mấy người? Làm người nên biết đủ!”

“... Nghe nói cuộc diễn tập bí mật lần đó không có gì đặc sắc! Ta nói cho các người biết...”

“Suyt! Không thấy đây là nơi nào sao?”

A, đây là một đám sĩ quan cao cấp trẻ tuổi đang hăng hái chuẩn bị lập công, có lẽ nhận được thiệp mời nên có chút đắc ý quên mình. Mặc dù có chút không giữ mồm giữ miệng, nhưng dù sao cũng còn biết một chút cảnh giác. Rốt cuộc cuộc diễn tập bí mật kia là gì? Đường như có thể là một đối tượng điều tra. Crawford nhún vai, bỗng nhiên nhìn thấy ở một góc, Thủ tướng Tổng giáo nhân đang đứng đó, đang nghiêm túc nói gì đó với một quan quân trẻ tuổi cao lớn. Quan quân trẻ tuổi đó khiêm tốn cúi đầu, cầm chén rượu chăm chú lắng nghe lời Tổng giáo nhân. Trong đám tướng tinh sáng lấp lánh, vị quan quân trẻ tuổi mang quân hàm Trung tá này lại lộ ra vô cùng nổi bật. Hai ngôi sao bạc theo ánh đèn rực rỡ lấp lánh. Trung tá này, Crawford lại nhận ra. Bởi vì vị Trung tá này hiện tại đang chủ trì công việc thực sự rất khó để người ta không chú ý đến.

Vào lúc này, anh ta lẽ ra đang phụ trách tình báo quân sự đối ngoại, thậm chí là tình báo chiến lược trong hệ thống tình báo do Nguyên soái tự tay xây dựng, Trung tá Huệ Anh, công việc của anh ta thậm chí bao gồm việc giám sát các đại biểu quân sự của các nước đồng minh, thẩm thấu vào các tùy viên quân sự của các đại sứ quán của họ, phản kích các hoạt động tình báo của họ, và thậm chí là một số thứ bí mật hơn nữa. Chỉ trong tháng trước, vị Trung tá này đã nhiều lần đến Thượng Hải, gặp gỡ Triều Tiên vương và Kim Cừu! Dưới trướng Kim Cừu, cũng có một tên luôn bí mật liên lạc với các tùy viên quân sự Anh quốc tại Hoa, trong một thời gian dài. Hẳn mơ hồ tiết lộ rằng dường như giữa họ có một hoạt động bí mật và vô cùng quan trọng nhằm vào Nhật Bản. Những điều này lại chính là đối tượng mà Đại sứ Crawford vô cùng quan tâm.

Ông biết rằng bên trong mối quan hệ Trung - Nhật hiện tại, dưới vẻ ngoài bình tĩnh, chắc chắn là một cuộc đào xới lớn, hai quốc gia hiện tại cũng đang trải qua những thay đổi to lớn. Trung Quốc ngày càng đi sâu vào những biến động của tình hình thế giới, và ngày càng cho thấy rằng họ đang tiến vào một vị thế cường quốc. Trong khi Nhật Bản, trong tình thế bất lợi, cũng đang tiến hành tái tổ chức nội bộ các thế lực. Vết sẹo của trận huyết chiến Thanh Đảo giữa hai quốc gia dường như đã khép lại. Nhưng vì sự cạnh tranh về địa vị vốn có giữa hai quốc gia, sớm muộn gì nó cũng sẽ bùng phát trở lại gấp mười lần. Và thời điểm bùng phát, phương thức bùng phát rồi cuộc là như thế nào, có lẽ sẽ quyết định sự thành bại trong cuộc cạnh tranh giành quyền thống trị châu Á của hai quốc gia. Và nó cũng sẽ ảnh hưởng đến hệ thống thống trị của Đế quốc Anh và thậm chí là toàn bộ thế giới phương Tây ở châu Á. Làm thế nào để cân bằng mối quan hệ giữa hai nước. Luôn là vấn đề mà Đại sứ Crawford quan tâm, mặc dù ông cảm thấy ngày càng bất lực. Có quá nhiều kẻ quan tâm đến sự thành bại của cuộc chiến tranh châu Âu đang tràn ngập sự ngu xuẩn tại Whitehall!

Chuyện nước Mỹ ngu xuẩn kia, khỏi phải bàn!

Hắn, không biết vô tình hay cố ý, đứng đưa ly rượu về phía hai người đang đàm đạo, cố gắng tập trung lắng nghe xem họ nói gì. Vài âm thanh vỡ vụn, mơ hồ lọt vào tai hắn.

“... Dù người có đúng hay không, chỉ cần chịu trách nhiệm với tổng thống... Nhất định phải có giám sát hiệu quả!... Các người làm gì cũng phải tuân theo hiến pháp!... Ta sẽ nói với hắn... Đừng tưởng người khác không biết... Đây là đùa với lửa!... Người phải chịu trách nhiệm!...”

Đáng tiếc, hai người đồng thời phát hiện Đại sứ Crawford đến, liền lập tức ngừng lời. Huệ Anh, từ trung tá, mỉm cười gật đầu chào Đại sứ Crawford, rồi cầm ly rượu lui vào giữa đám đông. Còn Tổng giám nhân thì lớn tiếng chào hỏi bằng tiếng Anh: “Ngài Đại sứ, chúc mừng năm mới!

Mong rằng tình hữu nghị vĩ đại giữa hai nước chúng ta sẽ ngày càng thân thiết hơn trong năm mới này!” Crawford mỉm cười cụng ly với hãn, miệng cười giận dữ, nói: “Tiền sĩ Tổng, ngài có tin tức gì đặc biệt không? Với tư cách là đại sứ, tôi rất quan tâm đến những thay đổi trong chính sách phát triển năm mới của quý quốc. Có nhiều thứ nếu ngài có thể thông báo sớm cho tôi một tiếng. Như vậy ít nhất tôi có thể liên lạc với trong nước sớm một chút, khỏi phải cuối cùng nhận được lời răn dạy của vị ngoại giao đại thần đáng kính của chúng ta... Ví dụ như lần trước, tổng thống Mưa Thần đột nhiên đi thăm, đồng thời Mỹ quốc ký kết điều ước đầu tiên, ngài biết đấy, lúc đó tôi xấu hổ đến nhường nào! Năm nay, vị tổng thống luôn vượt ngoài dự đoán của người ta sẽ còn làm gì để tăng cường sự tham chiến của Châu Âu, hay là tiếp tục củng cố địa vị của hãn ở Châu Á?”

Những lời này, ở chốn ngoại giao, xem ra có phần vô lễ, nhìn vị đại sứ Anh quốc này, Tổng giáo nhân chỉ biết cười khỗ. Hãn và Mưa Thần, gần đây có chút vấn đề. Không phải Mưa Thần làm gì mạo phạm đến hãn, mà là dường như hãn đang giấu giếm hãn một vài chuyện trọng yếu khác. Nhưng những lời này, đương nhiên sẽ không nói với vị đại sứ nhìn trẻ tuổi, hào hoa phong nhã, nhưng thực chất là một di vật tiêu chuẩn của thời Victoria. Hãn chỉ nâng ly lên, ra hiệu về phía bục chủ tịch. Lúc này, tiếng vỗ tay trong đại sảnh cũng đồng thời vang lên, từ xa đến gần, cuối cùng nổi thành một mảnh. Mọi người đều hướng về phía đó, chỉ cần là người Trung Quốc, bất kể là giáo sư hay danh viện thực nữ, hoặc là những nhân vật có mặt mũi trong giới chính trị, giới thương mại, đều kích động đến đỏ bừng cả khuôn mặt, vỗ tay thật mạnh. Trong đại sảnh còn vang lên tiếng va chạm của gót giày. Không nghi ngờ gì nữa, đó là những quân quan đang cùng nhau duyệt binh. Hãn là người được tôn kính nhất, có sức ảnh hưởng nhất trong thời đại này. Theo sự xuất hiện của hãn, mọi người đã hiểu rõ.

Mưa Thần và Lý Viện đã ra, Mưa Thần mặc bộ quân phục kiểu mới, cổ áo bẻ, đai thắt chỉnh tề, mang theo phù hiệu thanh quân quen thuộc, kéo tay

Lý Viện, vẫy tay chào mọi người. Lý Viện mặc sườn xám, huy chương cũng nhiều không đếm xuể. Cứu Thế Quân, Tế Thế Hội, Thanh Niên Hội, Thánh Công Hội, bệnh viện Kỵ Sĩ Đoàn... Hai người bước lên bục giảng, nơi đã chuẩn bị sẵn loa phóng thanh. Mọi người dần dần yên tĩnh trở lại, chờ Mưa Thần phát biểu diễn văn năm mới. Mỗi lần ông công khai phát biểu, thế cục của ít nhất là quốc gia này sẽ có biến động, vậy hôm nay, vị nhân vật truyền kỳ của Trung Quốc này sẽ nói gì đây?

Crawford nhú mào, âm trầm nhìn Mưa Thần. Lúc này, hẳn bỗng nhiên phát hiện, mình ghen ghét Mưa Thần vì đã đạt được thành tựu như vậy ở cái tuổi này. Không liên quan đến quốc gia, hoàn toàn là sự ghen ghét của một người trẻ tuổi tài năng với một người trẻ tuổi khác càng tài giỏi hơn.

“Các quý ông, quý bà, cùng các đồng chí quân đội, và các bạn bè quốc tế. Hoan nghênh các vị đến với buổi tụ hội năm mới hôm nay. Trong khi chiến tranh tàn khốc vẫn đang diễn ra ở mặt trận Châu Âu, có lẽ việc tổ chức một buổi tiệc như thế này có vẻ không tôn trọng những quân nhân đang đổ máu chiến đấu. Nhưng tôi nghĩ, chúng ta cần có một buổi như thế này để nói cho mọi người về những gì chính phủ Trung Quốc mới thành lập được hai năm của chúng ta sẽ làm trong năm mới...”

Crawford liếc nhìn Tổng giáo nhân, hẳn đứng đó, vẻ mặt đã hiểu rõ, chăm chú lắng nghe Mưa Thần nói chuyện, xem ra giữa họ, lời chúc mừng năm mới đã sớm được thống nhất. Vậy rốt cuộc là gì, họ đã đạt được sự đồng thuận gì? Đột nhiên, Crawford cảm thấy vô cùng tò mò.

“... Trong năm mới, chính phủ chúng ta muốn tập trung vào nhiều công việc, nhưng quan trọng nhất là thực hiện nghĩa vụ quốc tế, thực hiện trách nhiệm trang nghiêm mà chúng ta gánh vác, đó là đánh bại nước Đức lão trong cuộc chiến tranh khủng khiếp này, đánh bại nước Đức lão, và vẫn là đánh bại nước Đức lão! Bọn chúng gây ra quá nhiều giết chóc, khiến thế giới này chìm trong biển máu, khiến cả xã hội văn minh phải đối mặt với

thảm họa khủng khiếp, khiến biết bao người trong năm mới vẫn phải cầm súng trường canh giữ chiến hào, chịu đựng mọi đau khổ và tai nạn. Bọn chúng là căn nguyên sâu xa của sự khốn khổ trên thế giới này! Mặc dù chúng ta ở xa một đoạn địa cầu, nhưng trái tim chúng ta, cùng với người dân Châu Âu, đang cùng nhau nhảy lên một cách trang nghiêm và cao quý! Đúng vậy, trong năm mới, chúng ta muốn cùng nhân dân Cựu lục địa, toàn tâm toàn ý cùng nhau tiến hành cuộc chiến tranh vĩ đại này, chấm dứt tất cả những điều kinh khủng, máu chảy, và hy sinh!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, đầu tiên là các thành viên của phái đoàn quân sự các nước đồng minh, sau đó là các đại sứ các nước, cùng với đại diện của đoàn sĩ quan Mưa Thần. Tất cả mọi người đều bị sự nhiệt tình này làm xúc động. Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên, đặc biệt là các sĩ quan Pháp và các nhà ngoại giao của họ. Tiếng hoan hô gần như muốn lật tung cả mái nhà. Về phần người Trung Quốc, bất kể ban đầu họ nghĩ gì, nhưng lúc này, họ chỉ còn lại sự tự hào. Trung Quốc, vài năm trước vẫn là một nước yếu đuối ở phương Đông, bị người khác chém giết, hiện tại đã nghiêm nhiên tham gia vào cuộc chiến tranh thế giới, hơn nữa còn được coi trọng như vậy! Vài giáo sư vừa rồi còn nói chính phủ vũ trang một triệu quân là điên rồ, lúc này vỗ tay còn to hơn bất cứ ai.

Nụ cười trên mặt Mưa Thần càng thêm sâu sắc, đôi lông mày rậm dường như muốn bay lên: “... Tôi biết quốc gia chúng ta hiện nay vẫn cần thiết phải dùng những tài lực dùng cho chiến tranh để kiến thiết, chúng ta còn quá nghèo nàn. Nhưng khi thế giới này bị đe dọa bởi chủ nghĩa quân phiệt Phổ, thì làm sao chúng ta có thể yên tâm kiến thiết được? Người phương Tây nói đến đế, còn chúng ta nói đến thượng thiên. Đã những lực lượng siêu nhiên này cho chúng ta biết cái gì là chính nghĩa, hơn nữa còn cho chúng ta vũ khí để bảo vệ chính nghĩa, vậy chúng ta đương nhiên phải sử dụng chúng! Ở Châu Âu, chúng ta phải giải quyết hết những kẻ địch điên cuồng đó!

Còn ở Châu Á, tôi cầu xin hòa bình tuyệt đối! Để trận chiến khủng khiếp ở Thanh Đảo không còn tái diễn, để các dân tộc anh em Châu Á cùng nhau nắm tay nhau... Trong một cuộc chiến tranh thế giới khủng khiếp như vậy, chúng ta biết chính nghĩa và hòa bình đáng ngưỡng mộ, chúng ta dùng toàn bộ lực lượng của mình để giúp đỡ bạn bè của chúng ta, cho nên tôi tin rằng, trong tương lai, những người bạn này của chúng ta, cũng sẽ báo đáp chúng ta, giúp chúng ta trở thành một quốc gia phồn vinh và giàu mạnh ở Châu Á!

Năm 1916, đánh bại nước Đức lão!”

Trương Quang Minh mặc áo da dày cộp, nép mình vào một góc trong đồng tuyết, khoác bên ngoài một chiếc áo choàng trắng. Giữa trời tuyết bay, hắn như một đồng tuyết nhỏ bé. Trong ống nhòm, hắn đã nhìn thấy phía đối diện, trong khu canh sát An Bình của người Nhật còn có một doanh trại nhỏ. Tiếng hát của người Nhật cũng vọng ra từ đó. Lúc này, những canh sát Nhật Bản và binh lính phòng thủ biên giới kia, có lẽ cũng đang nhớ về quê hương biển cả. Đó là thời điểm phát động đột kích. Phía sau hắn là một đám binh lính Triều Tiên phục quốc quân, cũng mặc áo choàng trắng, chỉ sau hơn một tháng huấn luyện ngắn ngủi, những người Triều Tiên vốn là du kích chuyên nghiệp này đã vào khuôn ra nếp. Đội đột kích này có hơn ba mươi người, trang bị súng trường kiểu Kim Câu của Nhật Bản thu được ở Thanh Đảo, đương nhiên còn có lựu đạn và thuốc nổ TNT, những thứ lợi hại nhất để đột kích. Sông Vịt Lục đóng băng hoàn toàn, nằm ngay sau lưng bọn họ, có thể rút lui dễ dàng. Trong cuộc sống đón người mới, còn có ba đội đột kích Triều Tiên khác, dưới sự dẫn dắt của đặc công Trung Quốc, dọc theo sông Vịt Lục, chọn mục tiêu của người Nhật để tấn công.

Đối diện trạm gác và doanh trại canh sát này có hơn năm mươi canh sát Nhật Bản và Triều Tiên tập trung. Thêm vào đó là một phân đội không đủ quân số (tương đương với một ban). Ngày nay, cộng thêm tình hình biên giới an bình kéo dài, khiến cảnh giác của bọn chúng đã hạ xuống mức thấp

nhất. Hiện tại lại là năm mới, tuyết lớn bao phủ, ai mà đi tuần tra canh gác vào lúc này?

Mấy chục bóng người lặng lẽ đứng lên, nhanh chóng trượt ván tuyết, lao về phía mấy tòa nhà gỗ. Trương Quang Minh đi đầu. Khi bọn họ vô thanh vô tức đến bên ngoài những đồng củi xếp bằng gỗ, hắt giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại, quan sát động tĩnh bên trong.

Trong phòng, tiếng hát say sưa của người Nhật vẫn vang vọng. Dường như còn có tiếng cười khanh khách của nữ nhân, hương rượu gạo và mùi thịt nướng rừng cứ thể bay ra. Trương Quang Minh quay đầu nhìn những đội viên đang thở hổn hển. Cuối cùng, hắt hung hăng vung tay. Hắt cũng là một lão binh từng trải qua nhiều trận chiến, từng tham gia tổ điều tra cấm khói, từng cùng lão đội trưởng Trương Ngụy trốn tránh Âu Dương Vô ở Hà Nam. Nhưng vào lúc này, tim hắt cũng không khỏi đập loạn xạ. Bởi vì lần này mang ý nghĩa hoàn toàn khác biệt!

Mấy chục người tản ra vây quanh phòng. Cửa sổ vào mùa đông đều bị gỗ che lại, chỉ có vài ống khói và lỗ thông gió. Cửa phòng chỉ là một cánh cửa mỏng manh. Bốn năm người phụ trách một phòng, theo ám hiệu của Trương Quang Minh, mỗi cửa đều có một đội viên xông tới, đá văng cửa, sau đó là cột thuốc nổ và lựu đạn ném vào bên trong! Bên ngoài, mọi người đều nằm xuống, bốn giây rưỡi sau, tất cả các phòng đều bùng nổ như núi lửa, mọi thứ đều ầm ầm phun ra! Những kẻ bị nhốt trong phòng, ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra! Ngay sau đó, tất cả đội viên đều xông vào cửa. Súng trường, súng máy Lewis, phanh phanh BA~ BA~ nhằm vào tất cả những vật thể còn di chuyển mà xả đạn. Tất cả binh lính Nhật Bản, cảnh sát Nhật Bản, cảnh sát Triều Tiên, gái mại dâm Triều Tiên đều kêu thảm thiết trong mưa đạn. Năm 1916, mang đến cho họ chỉ có cái chết!

Tiếng súng khó khăn lắm mới ngừng lại, hai khẩu súng lục Đức của Trương Quang Minh đã bắn hết đạn. Hắt thở hổn hển nhìn cảnh tượng hỗn

độn trong phòng. Khắp nơi là tứ chi tan nát và máu thịt vấy đầy tường. Căn phòng đã bị đánh thủng nhiều lỗ lớn nhỏ, mái nhà cũng bị xóc lên một nửa, hàn khí tràn vào. Trong phòng, người đã chết thành một đồng, không phân biệt được ai với ai. Một đồng thi thể đột nhiên động dậy, tiếp theo là một thiếu nữ Triều Tiên bị thương nặng bò ra. Nàng lật người nhìn Trương Quang Minh, trên mặt đầy máu tươi. Nàng đưa tay ra như muốn cầu cứu. Trương Quang Minh theo bản năng chuẩn bị cứu người, đã thấy một đội viên Triều Tiên rút dao đâm vào cổ họng thiếu nữ! Hắn ngồi thẳng người, giận dữ phun ra một chữ: “Đồ phản bội!”

Trương Quang Minh thở ra làn khói trắng, nhìn lên bầu trời đầy tuyết trắng. Đây chính là năm mới 1916!

Trải nghiệm đọc mượn nhờ cải tiến từ thiên—lôi-trúc (ẩn danh)•

STT 312: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 113: Mây đen

Không khí năm mới ở Pháp so với trong nước náo nhiệt hơn nhiều. Ở tiền tuyến, thỉnh thoảng vẫn có những trận chiến nhỏ, pháo kích ác liệt. Nhưng vào lúc này, hai bên ngậm hiếu ý mà tạm dừng. Bộ đội tiền tuyến đều được nhận khẩu phần lương thực đặc biệt trong dịp năm mới. Còn bộ đội ở hậu phương thì càng may mắn hơn. Trong khi toàn dân Pháp phải thắt lưng buộc bụng, thay vì uống cà phê thì ăn bánh mì đen, quân đội lại được ưu tiên cung cấp. Bánh mì trắng, cà phê nguyên chất, thịt xông khói, mỡ heo, bơ tươi và đủ loại rượu ngon đều được phân phát cho binh lính. Dưới sự đề phòng nhất định, những người lính đã trải qua những trận chiến đẫm máu này đều hơn hớn chúc mừng. Chẳng ai biết, trong trận chiến tiếp theo, liệu mình có thể sống sót hay không. Đã có thể thoải mái, thì cứ tận hưởng đi!

Trong quân doanh của quân viễn chinh cũng có không khí chúc mừng tương tự. Mặc dù không có không khí đón Tết Âm lịch như ở trong nước, nhưng nhập gia tùy tục, năm mới dường như cũng trở nên quan trọng hơn một chút. Hai ngày nay, bộ đội giảm bớt huấn luyện và công việc. Các đầu bếp cố gắng làm cơm trưa để cải thiện bữa ăn cho anh em, bánh mì và bơ thật sự khiến những người con của nông dân Trung Quốc cảm thấy hơi ngán. Bữa cơm trưa hấp dẫn còn khiến không ít quan binh Pháp mượn cớ hữu nghị mà đến ăn nhờ ở đậu. Một bữa cơm no nê, tình cảm của mọi người dường như cũng tốt lên rất nhiều.

Trong sư bộ của An được quân đệ nhất sư, lúc này cũng có một bàn cơm trưa đúng kiểu Trung Quốc bốc lên mùi thơm ngào ngạt. Trên bàn bày vịt muối Nam Kinh, một chậu thịt kho tàu béo ngậy. Cải trắng xào dấm, trứng tráng cà chua. Thêm mấy bình rượu Hoàn Thủy do lão làm không công. Cứ như thế đưa người ta trở về quê nhà vậy. Lính cần vụ mới cất kỹ những món ăn này. Liền nghe thấy mấy sĩ quan ủng chiến giẫm trên mặt đất phát ra tiếng kè kệt, tiếng cười nói sang sảng của họ cũng vọng vào.

"Thế nào? Ta đã nói ở quân viễn chinh Pháp, thuật cưỡi ngựa không ai qua mặt ta. Lão ca Thăng Chắc còn cãi với ta, hôm nay thế nào, bị ta kéo xuống ba cái thân ngựa!"

"Bớt xàm đi, ai không biết con ngựa của người tốt? Đến Pháp mà thấy con cuồng phong của người, khóc lóc van nài cũng không chịu đi. Ta cũng biết chọn ngựa tốt đấy, chỉ là ta không có tiền riêng như người! Lần này thì tốt rồi. Có ngựa tốt. Vợ trẻ thì không có!"

"Dù sao hiện tại chúng ta nhận giấy bạc của người Anh, thêm cả trợ cấp chiến trường, còn cao hơn trong nước ba thành, đánh giặc xong trở về. Cũng coi như có chút gia sản. Bằng Hạo Xuyên lão đệ cái dáng vẻ thư sinh nho nhã kia, còn sợ không lấy được vợ trẻ? Ta khuyên người, xin điều đến Thượng Hải canh gác, tìm nữ sinh trường trung tây, phu nhân tổng thống cũng từ đó mà ra!"

"Đến lượt người, lão tử đang yên đang lành ở dã chiến bộ đội không làm, đi làm cái gì canh gác... Mùi vị gì, thơm quá. Thăng Chắc. Người lại giấu cái gì nữa? Hình như có lão Bạch làm!"

Trong tiếng cười nói, mấy sĩ quan cao cấp ngoài ba mươi tuổi như một cơn gió ùa vào. Mỗi người đều cầm roi ngựa trên tay. Thần sắc ai nấy đều hùng hực khí thế, như thế trên đời này không sợ gì. Đây người đều là tinh lực. Đều là ngạo khí. Người đi đầu là sư trưởng đệ nhất sư của An được

quân, Vương Rất. Hắn đã làm nên danh tiếng cho quân viễn chinh trong trận chiến ở Saint-Mihiel. Hiện tại cả nước Pháp đều biết đến một đội quân đội đội mũ da Trung Quốc. Bên cạnh hắn là hai người, một là tham mưu trưởng Đường Sông Lớn của sư 11, bạn học của Vương Rất ở Bảo Định, luôn phục vụ trong sư 11. Cũng có kinh nghiệm làm việc gần gũi ở tổng tham mưu, sau đó chậm rãi lên đến vị trí này. Một người là thiếu tướng sư trưởng Trương Đào của sư 28 (trước là lữ 18, sư 9), anh hùng chiến đấu vang danh toàn quân, từ chức vụ đoàn trưởng công binh trực tiếp được thăng làm sư trưởng. Cũng là nhân vật trung kiên chính thống. Hơn nữa, theo mùa thần thời gian trong ba người này là lâu nhất.

Đều là sĩ quan dã chiến bộ đội. Cũng đều là bạn bè, lúc này còn có gì phải khách sáo. Cả đám đều tươi cười ngồi xuống. Răng cắn mở chai rượu rồi bắt đầu cụng ly, ăn uống thả cửa. Ở Pháp mà được ăn những món ăn Trung Quốc chính hiệu như vậy, thật là một sự hưởng thụ! Đặc biệt là vịt muối Nam Kinh, mọi người như tìm lại được cảm giác trốn trong ký túc xá gặm vịt uống rượu để khi còn ở Nam Kinh.

"Thằng Chắc, bộ đội của người coi như đã đánh trận, còn anh em chúng ta vẫn chưa được nếm mùi chiến trận! Tư lệnh Sáng Tổ mới từ Paris về sau khi tham gia hội nghị cấp cao, người xem chúng ta lần sau ra chiến trường là lúc nào? Nói xong. Lần này lão ca người phải giúp chúng ta sư 11 nói vài lời hay, tranh thủ nhiệm vụ, ai không biết người bây giờ là hồng nhân chứ?" Người nói là Đường Sông Lớn, tham mưu trưởng, anh ta đang cắn một miếng cổ vịt, lăm bắm với Vương Rất.

Trương Đào vỗ vai anh ta cười nói: "Người lo lắng cái gì? Không nghe bộ đội truyền đạt lời chúc mừng năm mới của tổng thống sao? Năm 1916, đánh bại nước Đức! Hiện tại người Pháp đều nói đến kích động, nói người Trung Quốc đều có loại lòng tin này, chúng ta thì không có. Người đến uống rượu đi, nghe xem binh lính các nước hô khẩu hiệu thế nào, 1916,

đánh bại nước Đức! Tình huống này mà người còn lo không có đánh? Năm nay để người gọi cho đủ!"

Vương Rất lắc đầu, giọng điệu bỗng nhiên trở nên thâm trầm: "Ở đây đều là anh em, ta cũng không sợ nói thẳng. Tổng thống tại sao lại đưa ra khẩu hiệu này? Chuyện này nói cho cùng cũng không phải chiến tranh của chúng ta. Lời chúc mừng này nói ra, không nghi ngờ gì nữa, quân đội chính quy chủ lực sẽ phải chuyển sang châu Âu. Phải biết rằng chúng ta ở phía đông còn có Nhật Bản! Hiện tại tiểu quý tử đã mở rộng đến hai mươi lăm sư đoàn bộ binh, thêm ưu thế tuyệt đối về hải quân. Quân đội chính quy của chúng ta, nói thật, lực quân còn có thể đánh một trận. Nhưng bàn luận về thực lực tổng hợp thì còn quá xa! Châu Á tuyệt đối hòa bình. Chúng ta mong muốn, tiểu quý tử sẽ cho sao? Tổng thống dường như quá mê muội vào việc kéo quan hệ tốt với phương Tây... Tuy nhiên, đây là quyết định của tổng thống, chúng ta tin tưởng tổng thống! Chúng ta chỉ bàn về vấn đề chiến thuật, quân Đức cũng không dễ đánh! Cứng đầu đủ cứng đầu. Trình độ chiến thuật và trang bị còn cao hơn cả tiểu quý tử. Ở tuyến tây, chúng có một triệu chín mươi vạn quân! Đánh thế công. Đều là lấy mạng người ra lấp! Nước Pháp và nước Anh so với chúng ta mạnh hơn nhiều, họ đã dùng hết sức, cũng không ăn được nước Đức. Chúng ta một triệu người mang hết đến. Có thể đánh được bao nhiêu bộ đội? Dựa vào cái gì mà có thể đánh bại nước Đức trong năm nay? Trừ phi tổng thống biết, người Mỹ năm nay sẽ tham gia chiến tranh. Nhưng như vậy thì không phải là chúng ta có thể nói rồi."

Trên bàn, ngoài hai người đều dừng đũa, đối với mưa thần phê bình, đối với những quân quan đi theo mưa thần một đường đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Mặc dù Vương Rất đã bày tỏ sự sùng bái của mình đối với mưa thần. Nhưng một chút hoài nghi. Đều khiến người ta cảm thấy không lọt tai. Trương Đào có chút nóng ruột nhìn Đường Sông Lớn, lúc này thật không biết nói gì cho phải. Vương Rất cũng biết không khí không đúng, cười ha

hả vỗ bàn: "Rượu vào lời ra! Chúng ta đi theo tổng thống làm, lúc nào thì thất bại? Hôm nay ta cũng uống nhiều rượu... Đúng rồi, Nhật Bản năm mới cũng đang mừng chúng ta. Báo chí Pháp đều đăng, chúng ta liên lạc quan đọc cho ta nghe, các người có biết không?"

Năm mới, mưa thần ban lời chúc phúc, tự nhiên khiến cho các nước đồng minh chấn động. Ngay cả ở đại lục, người ta cũng dành cho hân những lời khen ngợi, xem hân như một vị quan thanh liêm, thương dân. Dù nước Anh vốn luôn có những đánh giá khắt khe, nhưng cũng phải thừa nhận vị tổng thống này tuy có phần chưa hiểu rõ về tình hình chiến tranh hiện đại, đánh giá thấp tính chất trường kỳ và sự tàn khốc của nó do những chiến thắng ban đầu của quân đội, nhưng lại có những tôn chỉ cao thượng, gánh vác trách nhiệm một cách vô tư và tích cực. Hơn nữa, hân còn bày tỏ thiện ý với tình hình căng thẳng ở châu Á. Nhật Khuê luôn lo lắng việc Trung Quốc đưa quân vào đại lục sẽ gây bất lợi cho họ, nhưng mưa thần đã thể hiện rõ thái độ. Đạo quân này sẽ dồn toàn lực vào chiến trường châu Âu! Dư luận Pháp càng thêm mạnh mẽ, trong năm mới này, họ muốn Trung Quốc có được địa vị đồng minh tuyệt đối! Hơn nữa, những người bạn Pháp sẽ không quên sự giúp đỡ của Trung Quốc trong thời khắc này.

Nhưng ở Nhật Bản, một tin tức khác lại nổ ra. Trung Quốc vũ trang, Triều Tiên lưu vong, phán đoán phần tử. Vào năm mới 1916, chúng đã tiến hành tập kích quy mô lớn vào các trạm gác biên giới Triều Tiên! Cuộc tập kích diễn ra dọc theo sông Áp Lục ở nhiều nơi. Cảnh sát Nhật Bản, quan chức địa phương, quân đội đồn trú biên phòng, và cả những di dân Nhật Bản đang khai hoang. Hàng trăm người đã chết và bị thương! Cuộc tập kích man rợ này thậm chí còn không tha cho cả dân thường Triều Tiên và Nhật Bản trong vài ngày! Chúng phá hủy nhiều công trình công cộng, đồng thời rải truyền đơn của cái gọi là Quân đội Phục quốc Triều Tiên. Chúng còn cầm cờ xí "Tam thiên lý sơn hà" của Quân đội Phục quốc Triều Tiên. Tại hiện trường, người ta phát hiện dấu vết lựu đạn do Trung Quốc sản xuất, và

chúng rút lui về hướng bắc. Tại Thượng Hải, thủ lĩnh tổ chức lưu vong Triều Tiên, Kim Cửu, lập tức đưa ra tuyên bố, thừa nhận rằng đây là bước đầu tiên của Quân đội Phục quốc trong việc giành lại đất nước, đồng thời kiên quyết phủ nhận mối quan hệ của họ với Trung Quốc. Nhưng trong tuyên bố, hẳn lại úp mở rằng, Trung Quốc cũng giống như Triều Tiên, có lãnh thổ bị Nhật Bản chiếm đóng ở Đông Bắc. Nhân dân hai nước có chung một nỗi niềm. Quân đội Phục quốc Triều Tiên nhận được sự đồng tình rộng rãi ở phía bắc, đây là cơ sở để chúng tồn tại, nhưng trụ sở của chúng không ở Trung Quốc, mà ở Triều Tiên! Chúng tiến hành những cuộc tập kích như vậy, và sẽ tiếp tục tấn công quân đội Nhật Bản đóng quân tại Triều Tiên, cho đến khi khôi phục lại toàn bộ non sông! Tin tức này, nếu xảy ra trước khi đại chiến ở châu Âu, chắc chắn sẽ là một tin tức gây chấn động. Nhưng hiện tại, nó chỉ được các báo chí phương Tây đăng lại một cách đơn giản. Giới ngoại giao cũng tỏ ra ít quan tâm. Họ chỉ hy vọng rằng hai nước đồng minh là Nhật Bản và Trung Quốc có thể giải quyết vấn đề này một cách thỏa đáng. Đối với việc Kim Cửu thừa nhận đã phát động cuộc tấn công vào Nhật Bản, Trung Quốc cũng có thể có những biện pháp thích hợp, hạn chế hành động của chúng. Còn về việc Quân đội Phục quốc Triều Tiên đang hoạt động ở khu vực biên giới, cũng hy vọng ngăn chặn chúng lợi dụng lãnh thổ Trung Quốc làm căn cứ để tấn công Nhật Bản. Chỉ có vậy mà thôi.

Phía Nhật Bản gửi thông điệp với một chút giận dữ, nhưng nhìn chung vẫn tỏ ra kiềm chế. Bởi vì Quế Thái Lang rất sợ rằng sự việc này sẽ kích động quân bộ, khơi dậy những cảm xúc đối lập. Vì vậy, dù lời lẽ có phần nặng nề, nhưng những điều kiện thương lượng mà họ đưa ra còn ôn hòa hơn so với những lần Nhật Bản thương lượng với Trung Quốc trước đây. Quế Thái Lang cũng không muốn mâu thuẫn tiếp tục leo thang, đặc biệt là khi quan hệ giữa Trung Quốc và phương Tây đang ngày càng trở nên gần gũi hơn! Họ đưa ra ba điều kiện thương lượng: thứ nhất, trục xuất chính phủ lưu vong của Kim Cửu ra khỏi Trung Quốc, nhưng không ép buộc phải giao trả cho Nhật Bản. Thứ hai, thành lập một cơ chế giám sát quốc tế tại khu

vực giáp ranh giữa Trung Quốc, Nga và Triều Tiên. Không cho Quân đội Phục quốc Triều Tiên sử dụng lãnh thổ Đông Bắc của Trung Quốc để thành lập căn cứ tác chiến. Điểm thứ ba là thiết lập một cơ chế trao đổi quân sự giữa Quân đội Quan Đông và quân đội Triều Tiên với quân đội Trung Quốc ở Đông Bắc, cùng nhau trấn áp hoạt động của Quân đội Phục quốc Triều Tiên. Nếu phía Trung Quốc đồng ý với những yêu cầu này, có thể coi là thể hiện thiện chí lớn đối với chính phủ Đế quốc Nhật Bản. Nhật Bản cân nhắc việc trả lại tô giới Hán Khẩu và Tô Châu để đổi lấy – dù sao, hai tô giới này trong tình hình quân sự của Trung Quốc ngày càng mạnh lên, Nhật Bản cũng khó đảm bảo an toàn cho hai nơi này sau khi xảy ra xung đột trong tương lai.

Nhưng dù là thương lượng như vậy, phía Trung Quốc vẫn chưa đưa ra câu trả lời, chỉ giữ im lặng. Tuy nhiên, đã có tin gió truyền đến, chính phủ Trung Quốc đã chuẩn bị từ chối những điều kiện này, mặc dù trong nội bộ và các hội nghị vẫn còn một số lực cản. Nhưng ít nhất, phía Phủ tổng thống đã cân nhắc việc không chấp nhận. Mưa thần trong một cuộc phỏng vấn đã nhẹ nhàng bày tỏ, Trung Quốc hoàn toàn có lý trong việc này, và không có bất kỳ sai sót nào. Kim Cữu và những người khác tị nạn ở Trung Quốc thuộc về phạm trù chính trị. Là một quốc gia văn minh, Trung Quốc có nghĩa vụ bảo vệ họ. Chính phủ lưu vong Triều Tiên đã nói rõ Quân đội Phục quốc Triều Tiên đóng căn cứ tại Triều Tiên. Như vậy, việc thành lập một cơ chế giám sát quốc tế ở phía bắc là hoàn toàn không cần thiết. Đội quân biên phòng Trung Quốc có thể tăng cường quản lý biên giới, thậm chí tăng cường binh lực ở khu vực biên giới. Nhưng việc cùng với Quân đội Quan Đông và quân đội Triều Tiên trấn áp Quân đội Phục quốc Triều Tiên thì quả là không thể tưởng tượng nổi. Ý của vị tổng thống này rất rõ ràng, đối với cá nhân hãn mà nói, ý tứ chỉ đơn giản như vậy, từ chối tất cả các điều kiện thương lượng mà Nhật Bản đưa ra! Mà ai cũng biết, hãn nắm giữ quyền lực tuyệt đối và uy quyền to lớn trong quốc gia này!

Tình hình nhất thời rơi vào thế bế tắc, chính phủ Quế Thái Lang của Nhật Bản cũng tạm thời không tìm ra được giải pháp tốt hơn, họ không thể nhượng bộ nữa. Nhưng họ cũng không muốn kích động mâu thuẫn! Hiện tại, họ đã cảm thấy lúng túng.

Cùng lúc đó, ở Nhật Bản, do chính phủ mềm yếu trong thương lượng và việc mưa thần từ chối một cách nhục nhã, quần chúng đã nổi giận. Tình hình ở Đông Á, vì sự kiện bất ngờ này, trong bối cảnh thế giới đã tan nát, bỗng nhiên trở nên căng thẳng. Nhưng đa số mọi người vẫn cho rằng đây chỉ là một vấn đề nhỏ. Dù tạm thời không được giải quyết cũng sẽ không trở thành chuyện lớn. Chỉ có một số ít nhà quan sát hiểu sâu sắc về tình hình chính trị Đông Á mới thực sự lo lắng, có lẽ thế giới sẽ càng trở nên hỗn loạn hơn vì điều này! Những đám mây đen bao phủ thế cục thế giới, càng thêm nặng nề.

Nhật Bản, Tokyo.

Những con đường lạnh lẽo đã tràn ngập những người biểu tình, trước cửa hoàng cung, nơi luyện binh đời đời, trước tòa nhà quốc hội, tất cả đều là những người kích động. Ở phía trước, thường là những nhân vật mang khăn trắng trên đầu. Mọi người giơ cao những lá cờ nhỏ chỉ trích Quế Thái Lang, lớn tiếng hô hào chửi rủa. Có những người kích động hơn thì dứt khoát giơ cao một lá cờ trắng lớn, trên đó có bốn chữ lớn đậm máu: "Tru trừ quốc tặc!" Chân dung của mưa thần cũng bị lôi ra, bị bôi bẩn lung tung, còn vẽ lên những vết đỏ lớn. Có những hình nộm đại diện cho mưa thần đang bị đốt cháy cùng với Quế Thái Lang trên quảng trường. Theo truyền thống của Nhật Bản, đây đã là hình thức phản đối kịch liệt nhất. Vô số những người được gọi là nghĩa sĩ giấu những thanh đoản đao nhỏ trong ngực, đi lang thang ở những nơi Quế Thái Lang thường lui tới, chờ đợi để xử lý vị Thủ tướng Nhật Bản này. Xung quanh những người biểu tình này, cảnh sát và binh lính cảnh vệ đang căng thẳng đề phòng, ngăn chặn họ tấn công vào

những công trình trọng yếu. Mọi người hô to khẩu hiệu, hỏi những cảnh sát và binh lính rằng họ còn là người Nhật Bản hay không. Không ít cảnh sát và binh lính thi hành nhiệm vụ vừa khổ sở rơi nước mắt, vừa thực hiện chức trách của mình. Từng tờ phụ trương về sự kiện Triều Tiên được in thêm, được những người phát báo là trẻ em phân phát miễn phí. Mọi người tranh nhau cướp lấy những tờ phụ trương này, đọc những tin tức mới nhất. Lần lượt kích động bầu không khí phản đối lên đến đỉnh điểm. Tokyo vào thời điểm này, đã trở thành một thành phố phản nộ.

Một chiếc xe hơi dừng lại trước một nơi ở ở khu Đông Kinh Bát vương tử. Xe còn chưa kịp dừng hẳn...

"Cạch!"

Một người đàn ông mặc thường phục vội vã nhảy xuống. Dù vậy, với động tác nhanh nhẹn và lưng thẳng tắp, người ta dễ dàng nhận ra hẳn từng là quân nhân. Người này hạ thấp vành mũ dạ, mấy bước đã chạy tới cửa, kéo chuông. Trong xe, tài xế vẫn cảnh giác nhìn quanh.

Cánh cửa sơn đen lớn mở hé ra, người kia nhanh chóng lách vào, nhỏ giọng nói vài câu với quản gia rồi vội vã vào phòng khách.

Khi hẳn bước vào, cánh cửa phòng khách kiểu Nhật Bản rộng mở, đã thấy bóng lưng một người đàn ông trung niên. Hẳn ngồi đó, chậm rãi rót nước trà vào chén từ ấm trà. Hơi nóng bốc lên, làm cho khu vườn yên tĩnh càng thêm tịch mịch.

Người đến cứng ngắc cúi đầu: "Trong ruộng các hạ, tôi đến."

Người đến chính là trung tá thật kỳ rất Tam Lang, một tướng tài trẻ tuổi của lực quân Nhật Bản, người đã bôn ba trong và ngoài nước mấy ngày nay.

Sắc mặt hắn có chút khó coi, trong mắt lộ vẻ vội vàng và phức tạp, dường như cảm xúc trong lòng sắp bùng nổ.

Trong sảnh, người kia từ tốn xoay người lại, cặp lông mày rậm màu xám trắng, ánh mắt sắc bén. Dù trời lạnh giá, hắn vẫn cạo trọc đầu. Hắn là cục trưởng Cục Quân vụ của Bộ chỉ huy lực lượng quân Nhật Bản, đại tướng trong ruộng nghĩa. Ông được coi là một trong những sĩ quan có đầu óc chính trị nhất và cũng có dã tâm nhất. Ông kiên trì chính sách đại lược và khôi phục uy quyền của Thiên Hoàng. Lý luận của phái Hoàng Đạo, những người nắm quyền trong quân bộ, khiến ông luôn là thần tượng trong suy nghĩ của các sĩ quan trẻ của lực lượng quân.

Ông ra hiệu, bảo thật kỳ rất Tam Lang ngồi xuống.

"Thật kỳ quân, bên ngoài có tin tức gì không? Kể từ sau sự kiện Triều Tiên, Thủ tướng Quế và cường thị lực đã cùng nhau bãi miễn chức vụ cục trưởng Cục Quân vụ của ta, khiến ta khá cách biệt với tình hình bên ngoài... Mọi thứ vẫn ổn chứ?"

Thật kỳ cúi đầu, giọng nói ghen ngào mà mạnh mẽ: "Trong ruộng các hạ, trên dưới lực lượng quân đều cảm thấy vô cùng oán giận vì ngài bị cách chức thô bạo. Đối với việc làm của cường thị lực, chúng tôi đã hoàn toàn thất vọng... Lúc này, chúng tôi cần ngài gánh vác trách nhiệm gian khổ nhất... Hiện tại, đồng chí của Cận vệ sư đoàn, còn có đồng chí của Lực lượng sư đoàn sắp trở về Đông Kinh tham gia diễn tập mùa xuân, đã chuẩn bị xong xuôi. Trong nước, dân khí sôi trào, chúng ta đã chờ đợi cơ hội khó có này, nếu không vùng lên cứu vớt quốc gia, thì thật không còn kịp nữa!"

Nói xong mấy câu, trong mắt trung tá thật kỳ đã ẩn lệ.

"Trong ruộng các hạ, ngài hãy nghe những tiếng hô khẩu hiệu phản đối trên đường phố, nhìn những người con trai Nhật Bản ngày đêm mong muốn

đổi mạng sống của mình để lấy cái chết của quốc tặc Quế Thái Lang, nhìn binh lính và cảnh sát cùng những người biểu tình khóc lóc. Ngài sẽ biết lòng dân hướng về đâu! Chúng ta trả tiền để mua lại các tòa soạn, hiện tại họ không cần tiền của chúng ta nữa, tự phát bắt đầu thêm ấn phụ trương. Chúng ta đã lên kế hoạch liên lạc với những nhân vật quan trọng, hiện tại họ cũng bày tỏ sự ủng hộ... Ngài hãy nhìn xem Tây Viên Tự và đám người của họ hiện tại đang hoạt động, họ cho rằng Quế Thái Lang ngã xuống, chính là thời điểm những chính trị gia tự do phái mà đầu óc toàn là mờ của họ lên nắm quyền. Mỗi ngày họ đều chạy đến hoàng cung, quan hệ với các thân vương và đại thần trong cung. Nếu để họ thành công, vận mệnh của Nhật Bản sẽ càng không thể tưởng tượng nổi! Hiện tại, rất cần ngài thể hiện dũng khí lớn nhất, đưa ra quyết định khó khăn nhất, cứu vớt vận mệnh của đế quốc!"

Trong ruộng nghĩa đứng phắt dậy, bước nhanh trong phòng khách kiểu Nhật Bản. Ông đột ngột xoay người lại, hỏi thật kỳ rất Tam Lang, người đang nhìn ông đầy tha thiết: "Người có biết hiện tại có bao nhiêu người đang giám sát chúng ta không? Người có biết cường thị đang điều động các đơn vị trung tâm đến Đông Kinh để phòng ngừa chính biến không? Người có biết Quế Thái Lang và Tây Viên Tự cùng nhau ảnh hưởng đến Thiên Hoàng bệ hạ không? Người có biết mệnh lệnh đình chỉ điều động của Sư đoàn 6 đã được ban hành không? Người có biết tình hình của nguyên lão Sơn huyệt hiện tại như thế nào không? Người chẳng biết gì cả! Cũng bởi vì ta biết chúng ta đang gánh vác trách nhiệm nặng nề đến nhường nào, cho nên ta càng phải cẩn thận gấp bội! Kẻ địch của chúng ta có cả trong và ngoài nước! Thật kỳ quân, nhẫn nại và chờ đợi là một trong những đức tính tốt đẹp nhất của những người muốn thành đại sự. Bây giờ vẫn chưa đến thời điểm cơ hội chín muồi, người phải nhẫn nại! Hãy nói với chiến hữu của người, họ cũng cần phải nhẫn nại! Ta có dự cảm, thời điểm bùng nổ cuối cùng đã ở ngay trước mắt! Khi phong trào này phát triển đến cuối cùng, nó có thể phá tan mọi thứ đang cản trở chúng ta, tiến thẳng đến việc thành lập

một đế quốc hoàn toàn mới! Người phải tin tưởng người dân Nhật Bản, tin tưởng quân nhân Nhật Bản, mà không chỉ tin tưởng một mình ta!".

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên—lôi—trúc .

STT 313: Chương 5: Thế giới mới quyền thứ nhất, chương 014:...

Chương 5: Thế giới mới quyền thứ nhất, chương 014: Tây Viên Tự

"Gửi Tư Văn Sâm thân mến:

Gần đây, khí hậu ở Nam Kinh không được tốt cho lắm. Trời rất ẩm và lạnh. Vào mùa đông này, vừa sang năm mới, giới ngoại giao ở Nam Kinh cũng không có nhiều buổi tụ họp. Anh, Pháp, Nga, những ngài đại sứ vốn thích giao thiệp, đều tỏ ra vẻ keo kiệt. Xem ra chiến tranh đã ảnh hưởng không nhỏ đến trợ cấp ngoại giao của họ...

Ta đã tổ chức vài bữa tiệc, tiếng vang rất lớn. Cũng nhận được không ít tin tức, dường như Anh và Pháp vào thời điểm này đã bỏ qua việc gây ảnh hưởng đặc biệt đến tình hình châu Á hiện tại, tâm tư của họ hoàn toàn dồn vào cuộc chiến lớn ở châu Âu. Người hiểu rõ tình hình căng thẳng giữa Nhật Bản và Trung Quốc hiện nay chứ? Mặc dù ta đang ở trong quốc gia này, hơn nữa lại có mối giao hảo tốt với vị tướng quân trẻ tuổi kia, nhưng ta vẫn rất khó hiểu rốt cuộc hắn muốn gì. Nội các và nghị viện của hắn không ngừng phàn nàn với ta, vị tổng thống của họ dường như chỉ thích chọc giận người khác và muốn gây chiến! Họ khó khăn lắm mới đồng ý với chính sách mở rộng sự tham gia của ông ta vào chiến sự ở châu Âu... Bởi vì họ thực sự nhìn thấy lợi ích. Không ít người có cổ phần trong các loại xí nghiệp, đã phát tài lớn trong hơn một năm chiến tranh. Nhưng vào thời điểm này lại tiếp tục dùng những hành động nhỏ để chọc giận Nhật Bản, khiến quốc gia đang hưởng lợi từ chiến tranh, vừa mới ổn định lại, rơi vào tình cảnh hai mặt trận như nước Đức, chẳng lẽ không phải là kẻ điên sao?

Mặc dù ta không hoàn toàn đồng tình với quan điểm của họ, nhưng vẫn cảm thấy có chút mơ hồ về tình hình hiện tại. Người cần ta cung cấp một bản phân tích chi tiết, rất tiếc, hiện tại ta vẫn bất lực...

Tình hình ở Nhật Bản, ta cũng không nắm rõ lắm. Tin rằng người hẳn là hiểu rõ tình hình ở đó hơn ta. Ít nhất, vị đại sứ Nhật Bản tại Hoa Kỳ hiện nay đã trở nên phần nộ mà bất lực. Ta thực lòng tin rằng ông ta hy vọng có thể xoa dịu tình hình do Triều Tiên gây ra. Nhưng dường như "Mưa Thần" cũng không muốn cho ông ta cơ hội này. Nhật Bản hiện đang tăng cường quân bị, ở phía tây Thái Bình Dương đã là một mối đe dọa tương đối lớn, họ hiện có bốn tàu tuần dương kiểu mới lớp Kim Cương, đều có pháo lớn mười bốn inch đáng sợ. Hai tàu chiến đấu siêu cấp lớp Không Sợ mang tên Sơn Thành và Phù Tang cũng đang tăng tốc đóng mới. Chắc chắn sẽ sớm gia nhập hạm đội hùng mạnh của họ. Đồng thời, hai tàu chiến đấu siêu cấp khác cũng đã lên đà. Lực lượng hải quân to lớn như vậy, thật đáng buồn là, chúng ta, nước Mỹ, cũng không có khả năng chống đỡ ở hướng Thái Bình Dương. Thêm vào đó là những căn cứ mới họ chiếm được ở khu vực trung Thái Bình Dương. Đối với chúng ta là một mối đe dọa vô cùng lớn. Đặc biệt là khi chính sách của nước Mỹ có xu hướng nghiêng về Trung Quốc. Họ mở rộng lực quân, ít nhất còn có lực quân Trung Quốc có thể ngăn cản. Nhưng áp lực hải quân lại phải một mình chúng ta gánh chịu. Nếu tình hình một khi phát triển đến mức không thể vãn hồi. Chúng ta chỉ có hai lựa chọn, hoặc là nắm giữ năng lực hải quân áp đảo Nhật Bản, hoặc là từ bỏ điều ước với Trung Quốc. Làm ngơ trước những gì xảy ra ở châu Á. Nguy hiểm này không phải là không tồn tại. Mà về việc trong nước có thể mong muốn tham gia vào sự biến động dữ dội ở châu Á đến mức nào, ta bày tỏ sự hoài nghi sâu sắc...

Bạn của ta! Mặc dù Nhật Bản hiện tại vẫn đang gần như đơn phương tìm kiếm giải quyết cho sự việc lần này. Nhưng ta nghi ngờ rằng "Mưa Thần" dường như quyết tâm muốn tình hình này giằng co thêm nữa. Những người

Nhật Bản đang ra sức mở rộng quân đội, cùng với những quân nhân đã gây ra hai vụ náo loạn ở Đông Bắc và Thanh Đảo, rốt cuộc sẽ có hành động gì? Tương lai của châu Á đang mở ra với chúng ta, có lẽ là cơ hội, có lẽ là tai họa... Ta hy vọng bộ ngoại giao có thể sớm đưa ra chỉ thị rõ ràng. Hiện tại ta nên làm thế nào? Cá nhân ta mạnh mẽ đề nghị, chúng ta nhất định phải phát huy ảnh hưởng của mình đối với "Mưa Thần", trong tình huống Anh và Pháp có lòng mà bất lực. Sớm ổn định sự việc lần này. Nếu không, chúng ta sẽ từ bỏ ảnh hưởng của mình ở châu Á, hoặc là lựa chọn tham gia chiến tranh ở một khía cạnh khác! Ta không nghi ngờ gì về việc chúng ta, quốc gia vĩ đại này, chắc chắn sẽ tham gia vào chiến sự ở cự lực địa. Đây là lần đầu tiên nước Mỹ chính thức bước chân vào vũ đài quốc tế. Tranh đoạt quyền chi phối ở cự lực địa. Tại sao chúng ta không đồng thời hành động, tranh đoạt quyền chi phối này ở châu Á? Nhất định phải hành động ngay trong công việc điều đình trước đây, tìm kiếm những đồng minh thực sự đáng tin cậy của chúng ta. Bất kể là Trung Quốc đã có mối quan hệ tốt đẹp, hay là Nhật Bản đang trong tình trạng biến động dữ dội! Điều đáng sợ nhất là chúng ta không làm gì cả! Hy vọng người gần đây cũng có thể đến châu Á một chuyến, ta hiểu rõ người có mối quan hệ tốt đẹp với bộ ngoại giao và quốc hội.

Về phần "Mưa Thần", ta sẽ cố gắng tìm một cơ hội để đàm phán với hãn. Giống như trước đây hãn đã từng làm ở Từ Châu và Thượng Hải. Kết quả ra sao, hiện tại ta không thể dự đoán được. Hãn luôn luôn rất khó đoán. Hãn dường như chỉ muốn đẩy mạnh thêm tình hình hiện tại của Nhật Bản, khiến họ càng thêm hỗn loạn. Nhưng rốt cuộc phải gánh chịu hậu quả gì, có lẽ hãn cũng không biết... Thượng đế ơi, có lẽ hãn biết. Nhưng ai có thể nói đúng được chứ? Tình hình châu Á và thế giới đang rối ren hơn bao giờ hết!

Thư đã viết hơi dài. Gửi lời vãn an đến người và phu nhân của người. Cả Tư Văn Sâm tam thế nữa. Thằng bé vô cùng đáng yêu.

PS: Quân đội của "Mưa Thần" nghe nói mấy ngày trước đã tiến hành một cuộc diễn tập vô cùng thú vị, cụ thể là gì, ta sẽ tìm hiểu ngay. Trên đây. Người trung thành, Kho."

"Mưa Thần" chỉnh lại quân trang trên người, đứng thẳng lên. Hắn hướng về lại Văn Đạt và Huệ Anh, những người đang cung kính đứng hầu bên cạnh, khẽ hỏi: "Khách nhân đã đến chưa? Công tác giữ bí mật tiến hành thế nào rồi?" Huệ Anh cười một tiếng, lại để cho lại Văn Đạt, phó quan cao cấp hơn hắn, báo cáo: "Thưa Tổng thống, đội vệ binh của Phủ Tổng thống và trung tá Huệ, thuộc bộ phận tình báo quân sự đối ngoại, đã bảo vệ khách nhân rất tốt, thuyền của họ cũng đang ở dưới Dương Châu. Từ quân hạm hải quân đưa đến Nam Kinh. Đi cùng đều là những sĩ quan đáng tin cậy nhất. Chúng ta tin rằng công tác không có bất kỳ sơ suất nào."

"Mưa Thần" trầm mặc gật đầu, cất bước đi ra ngoài: "Đi, đi gặp khách nhân thôi... Nước này, chúng ta hoàn toàn sẽ làm cho nó đục ngầu." Khóe miệng hắn nở nụ cười nhợt nhạt. Dường như rất hứng thú với công việc sắp tới. Huệ Anh và lại Văn Đạt nhìn theo bóng lưng của hắn, không nói lời nào vội vàng đi theo. Chỉ nghe thấy "Mưa Thần" ở phía trước lẩm bẩm: "Bọn họ đến cũng không quá chậm... Cuối cùng cũng đợi được đến rồi..."

Ba người không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, dọc theo hành lang của Phủ Tổng thống đi thẳng đến phòng khách. Cổng vào đều có.

Vệ binh nghiêm ngặt canh gác. Tất cả những người đến chơi hoặc chờ đợi tiếp kiến khách nhân đều bị ngăn lại. Nhìn những vệ binh cao lớn với vẻ mặt nghiêm túc. Có thể biết được khách nhân mà "Mưa Thần" muốn gặp hôm nay vô cùng không tầm thường. Ba người đi vòng vèo vài lần đã đến cửa phòng tiếp khách, tại cửa vào, vệ binh cảnh giới cung kính mở cửa, vừa mới bước vào đã nhìn thấy trong phòng khách có thể ngồi mười mấy người, chỉ có ba người đang ngồi. Một người là bí thư trưởng của "Mưa Thần", Trần Trác, một người khác là một người đàn ông trung niên vóc dáng thấp

bé. Nhìn vào chiếc cổ áo cứng ngắc, cùng với chòm râu nhỏ, có thể biết là người Nhật Bản. Khí chất nhìn có vẻ cao quý. Người còn lại là một cô gái da trắng như tuyết, vóc dáng thon thả, mặc một bộ đồ thợ săn kiểu nữ vừa vặn. Nhìn vào diện mạo, hình dáng thì biết là người lai Á - Âu. Đôi mắt to xinh đẹp mơ hồ ánh xanh lam, nhìn quanh vừa ngây thơ lại vừa phong tình vạn chủng.

Thấy vị Mưa Thần mang giày ủng oai phong tiến đến, ba người vội vàng đứng dậy. Người đàn ông trung niên cúi đầu một góc bốn mươi lăm độ, thể hiện sự cung kính. Cô bé kia thì không ngừng tò mò quan sát thế giới này, lắng nghe vị tướng quân trẻ tuổi. Trần nhóm cũng vội vàng hành lễ, hướng Mưa Thần cười nói: "Tổng thống, để ta giới thiệu một chút. Vị này là con cháu của Tây Viên Tự công, một nguyên lão Nhật Bản, đồng thời là thư ký của ngài ấy. Tây Viên Tự Bình Sơn tiên sinh. Còn vị tiểu thư này là con gái của ông, Tây Viên Tự Mộc Dầu tiểu thư... Hai vị, đây là nguyên thủ quốc gia của chúng ta, Mưa Thần Tổng thống."

Mưa Thần mỉm cười, đưa tay ra bắt tay với Tây Viên Tự Bình Sơn, thể hiện sự nhiệt tình. Khi bắt tay với Tây Viên Tự Mộc Dầu, hẩn khựng lại một chút. Cô bé cũng không ngại, thoải mái nắm chặt tay hẩn, đôi mắt to tròn không ngừng nhìn ngó trên mặt hẩn. Mưa Thần có chút ngỡ ngàng. Cuối cùng, hẩn cười nói: "Hai vị đến đây thật không dễ dàng, mời ngồi! Ta thật sự rất bận, nhưng cũng đã nghe người ta truyền đạt ý muốn của hai vị... Đặc biệt là ý định của Bình Sơn tiên sinh, muốn cùng tiên sinh đàm luận. Có chuyện gì, cứ thoải mái nói ra. Ta rất thành tâm."

Tây Viên Tự Bình Sơn Tử tước, là con trai trưởng của nguyên lão Tây Viên Tự công, luôn làm thư ký cho cha mình. Ông đã kết hôn với một phụ nhân người Mỹ, từng đảm nhiệm chức vụ trong ngành ngoại giao. Hiện tại, ông đang chuẩn bị tiến vào đế quốc nghị hội, cũng là người nổi nghiệp mà nguyên lão hết lòng bồi dưỡng. Cùng với một thanh niên tài俊 Nhật Bản

khác, cận vệ công tước, họ được gọi là những ngôi sao hy vọng của chính trường Nhật Bản. Sau khi nội các của Đại Ôi sụp đổ, thế lực của Tây Viên Tự đại diện cho phái tự do Nhật Bản đã bị giáng một đòn mạnh mẽ trong bối cảnh thế lực bảo thủ Nhật Bản trỗi dậy. Đặc biệt là Tây Viên Tự công, càng bị những người bạn của Sơn huyện và Quế Thái Lang ra sức hạn chế, khiến ông phải tránh xa chính trị. Nhưng vị nguyên lão này vẫn không từ bỏ những hoạt động bí mật của mình. Ông cho rằng, Nhật Bản nhất định phải trở thành một quốc gia bình thường, hòa nhập vào hệ thống thế giới do người da trắng thống trị, đó mới là con đường đúng đắn để Nhật Bản cường thịnh. Nhưng thế lực quân bộ hùng mạnh, cùng với Sơn huyện - Quế, những người nắm quyền vững chắc, khiến ông bất lực. Tuy nhiên, khi Sơn huyện lâm bệnh, không còn sống được bao lâu nữa, và sự kiện Triều Tiên nổ ra, Quế Thái Lang, người luôn có thái độ hòa hoãn, lại bị thế lực cực đoan trong quân bộ phản đối kịch liệt, vị nguyên lão này đã nhìn thấy cơ hội để xoay chuyển tình thế. Ông cho rằng, Nhật Bản tuyệt đối không thể đi theo con đường do quân bộ thống trị, đó sẽ là một thảm họa từ đầu đến cuối! Ông lập tức bắt đầu cố gắng trên hai phương diện, một mặt lợi dụng ảnh hưởng của họ, những người Hoa tộc, đối với hoàng thất Nhật Bản, trực tiếp tác động đến Thiên hoàng, tranh thủ có thể thay thế Quế Thái Lang để thành lập nội các. Mặt khác, ông hy vọng thông qua liên hệ bí mật, đạt được hòa giải với Mưa Thần. Ông tin rằng, Mưa Thần chỉ cần hiểu được khả năng quân bộ Nhật Bản lên nắm quyền, và những quân nhân này, việc đầu tiên khi lên nắm quyền là khơi mào chiến tranh với Trung Hoa đại lục, thì sẽ rất sẵn lòng liên hệ với những thế lực ôn hòa của Nhật Bản như họ. Đồng thời, ông sẽ đưa ra những nhượng bộ vượt quá những gì Quế Thái Lang mong muốn, thậm chí bí mật ký kết một số điều ước giữa hai nước cũng có thể cân nhắc.

Chỉ cần ông lên nắm quyền, có thể giải quyết sự kiện Triều Tiên, làm dịu tình hình căng thẳng trong nước, thì có thể từ từ hóa giải thế cực độc tài của quân bộ. Giúp Nhật Bản có thời gian phát triển. Vì vậy, ông đã phái con

traí mình, lấy danh nghĩa đưa con gái đang học ở Mỹ đến. Sau đó, ông phái người tâm phúc đến Thiên Tân để liên hệ với một trong những người tâm phúc của Mưa Thần, Tưởng Bách Lý, người đang trấn thủ ở đó. Truyền đạt mong muốn hội đàm của mình. Sau khi được Mưa Thần cho phép, Tây Viên Tự Bình Sơn mới chính thức đại diện cho Tây Viên Tự công, cùng con gái đến Nam Kinh từ Mỹ. Tiến hành hội đàm với Mưa Thần. Trải qua một vòng *, cuối cùng cũng gặp được Mưa Thần.

Mấy người ngồi xuống, Mưa Thần chỉ mỉm cười không nói. Vẻ mặt hết sức bình thản. Tây Viên Tự Bình Sơn nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, sau nửa ngày mới nói: "Tổng thống tiên sinh, lần này bỉ nhân đến đây, tin rằng ngài đã hiểu rõ. Tình hình căng thẳng giữa hai nước hiện nay. Mặc dù bề ngoài chỉ là một vấn đề nhỏ ở biên giới Triều Tiên. Nhưng tôi tin rằng ngài cũng hiểu rõ. Đây chẳng qua là đổ thêm dầu vào đồng củi khô đã chất cao giữa hai nước! Ảnh hưởng đến tình hình giữa hai nước là vô cùng lớn... Rất có thể sẽ dẫn đến chiến tranh! Gia phụ cho rằng, hai nước lẽ ra nên cùng nhau phát triển, cùng tồn tại và cùng thịnh vượng, xây dựng một châu Á thuộc về người châu Á. Gia phụ luôn có thiện ý và nhiệt tình lớn đối với sự phát triển của Trung Quốc, đối với tình hình phát triển hiện tại của quý quốc, ông luôn gửi gắm những mong ước tốt đẹp... Nhưng một cuộc chiến tranh có thể cắt đứt hoàn toàn sự thay đổi này! Thế lực quân đội Nhật Bản. Luôn coi quý quốc là kẻ thù lớn nhất. Hiện tại, họ đang tích lũy năng lực chiến tranh một cách đáng sợ. Vì vậy, gia phụ hy vọng có thể cùng tổng thống tiên sinh trao đổi, có thể hóa giải tình hình này. Kéo hai nước trở lại khỏi bờ vực chiến tranh..."

Mưa Thần nghe Trần Trác phiên dịch. Bỗng nhiên cười nói: "Ta từ chỗ Bách Lý cũng đã nghe nói về ý kiến giải quyết của nguyên lão tiên sinh. Bây giờ chúng ta tạm thời không bàn đến thân phận của nguyên lão tiên sinh, liệu có khả năng quyết định cuộc đàm phán này hay không. Chỉ nói đến những điều kiện này, dẫn độ Kim Cửu. Ký kết điều ước về sự kiện Bắc

Đầy. Cho phép xây dựng đường sắt Nam Đầy thông đến biên giới Trung Quốc, cùng với Quan Đông quân cùng khởi xướng hành động, càn quét biên giới Trung Quốc, giảm thuế quan đối với Nhật Bản... Những điều kiện này vượt xa những điều kiện mà Thủ tướng Quế Thái Lang đã đề xuất với ta. Nếu ta phải chấp nhận, chỉ bằng chấp nhận Quế Thủ tướng, chúng ta còn nói gì nữa."

Giọng điệu của hắn có chút mỉa mai, Tây Viên Tự Bình Sơn cúi đầu xuống suy nghĩ, còn ánh mắt của Tây Viên Tự Mộc Dầu vẫn không ngừng đảo quanh trên người Mưa Thần. Nhiều lần muốn nói gì đó nhưng lại biết hiện tại là trường hợp nào. Cuối cùng vẫn ngậm miệng thật chặt. Tóc của cô bé phất phơ trước mắt, nàng chỉ khẽ vén một lọn tóc ngang trán, vẻ thanh tao đó khiến Trần đại bí thư có chút thất thần. Chỉ có Mưa Thần coi như không thấy, chuyên tâm nhìn Tây Viên Tự Bình Sơn, vẻ mặt căng thẳng, không chút biểu cảm.

"Tổng thống tiên sinh, lúc này chúng ta chỉ cần nói thẳng, đây cũng là điều mà gia phụ đã nhiều lần dặn dò. Điều kiện mà Thủ tướng Quế đưa ra tuy ôn hòa, nhưng cũng không thể trấn an thế lực quân sự hùng mạnh trong nước. Địa vị của ông ta đã vô cùng bấp bênh! Hiện tại, đàm phán không có kết quả. Dưới sự thúc ép của ông ta để duy trì địa vị của mình, có lẽ sẽ một lần nữa đưa ra các điều kiện đàm phán, một lần so với một lần giá cao hơn, một lần so với một lần nghiêm khắc hơn! Trong tay ông ta không có lực lượng mạnh mẽ nào để kiềm chế quân đội. Chỉ dựa vào một mình Sơn huyện nguyên lão. Mà tuổi thọ của Sơn huyện nguyên lão, cũng không còn dài nữa. Hiện tại nghe nói còn đang hôn mê... Gia phụ lại có thế lực sâu rộng ở Nhật Bản, trong cung, trong nội các, trong nghị viện, trong giới tài chính, đều có lực lượng ủng hộ tương đối lớn. Có thể cân bằng thế lực quân bộ ngày càng mạnh mẽ hiện nay! Ông ta có thể bất cứ lúc nào tổ chức lại nội các, và những điều kiện đàm phán mà ông ta đưa ra, quân bộ hiện tại có thể chấp nhận! Có lẽ ngài sẽ chọn ra nhiều nhượng bộ hơn, nhưng đối với

việc duy trì đại cục hiện tại. Là vô cùng hữu ích! Chỉ cần có thể hạn chế dã tâm độc chiếm quyền lực của những quân nhân đó... Khả năng này không phải là không tồn tại! Về sau mọi việc. Đều có thể tiếp tục đàm phán. Hiện tại chỉ cần duy trì bộ mặt của nước Nhật, vấn đề này có thể lắng xuống!"

Mưa thần lặng lẽ lắng nghe, cũng không ngắt lời hẳn. Tây Viên Tự Bình Sơn dường như nhận được sự cổ vũ, càng nói càng thêm hùng hồn: “Nếu ngài kiên quyết không cùng đại diện hòa bình của Nhật Bản đạt thành thỏa hiệp, hậu quả sẽ vô cùng đáng buồn. Gia phụ và ngài đều không mong muốn hai nước đi đến chiến tranh toàn diện, hy sinh sẽ rất lớn, tổn thất cũng cực kỳ nghiêm trọng. Trong cuộc chiến này, cả hai bên đều không có người thắng! Nhấn nhin một chút sẽ đổi lấy tương lai hòa bình và phồn vinh. Với trí tuệ của ngài, hẳn sẽ hiểu rõ điều này. Xin ngài hãy dang rộng vòng tay hữu nghị vào lúc này.”

Phiên dịch Trần Trác không ngừng liếc nhìn sắc mặt của Mưa thần. Hẳn biết vị tổng thống của mình luôn xuất hiện trước công chúng với hình ảnh một người theo chủ nghĩa dân tộc cứng rắn. Đặc biệt là trong vấn đề đối với Nhật Bản, chưa từng có nhượng bộ. Tây Viên Tự công phái đại biểu đến, xem ra rất có thành ý muốn giải quyết vấn đề giữa hai nước. Nhưng những điều kiện thương lượng này, Mưa thần làm sao có thể đồng ý? Ngay cả Quế Thái Lang với những đề nghị ôn hòa còn bị hắt phớt lờ, Tây Viên Tự Bình Sơn lần này đến, đoán chừng cũng chỉ tự chuốc lấy bề mặt. Hẳn lại không biết, vì sao Tây Viên Tự công lại thông qua Tưởng Bách Lý để thương lượng. Đây là bày tỏ mong muốn tiếp xúc với các chính trị gia theo phái tự do của Nhật Bản, hay là do Mưa thần thông qua Tưởng Bách Lý và cả Sơn tiên sinh ở Hồng Kông bí mật liên lạc? Nếu không phải vậy, sao Tây Viên Tự công có thể tìm đến tận cửa? Hai người họ đến dường như quá bất ngờ. Phía sau, không biết đã trải qua bao nhiêu công tác. Bất quá, trong đó còn có Sơn tiên sinh và Tổng giáo nhân. Tưởng Bách Lý và những người khác, còn tưởng rằng Mưa thần thật sự mong muốn cùng một số chính trị gia theo

phái tự do của Nhật Bản đạt được thỏa hiệp, để kiểm chế thế lực quân phiệt của Nhật Bản. Hẳn thực sự nghĩ gì, hiện tại không ai có thể biết rõ. Sự kiện lần này và những diễn biến tiếp theo, là một trong những mưu lược phức tạp nhất mà Mura thần thực hiện khi bước vào thời đại này, trong tương lai còn liên quan đến nhiều quốc gia và thế lực hơn nữa.

Tây Viên Tự Mộc Dậu nhìn phụ thân hùng hồn trình bày với vị tổng thống trẻ tuổi, cô gái này năm nay mới hai mươi tuổi. Đúng là tuổi sùng bái anh hùng. Khi còn đi học ở Mỹ, dù là con cháu của giới quý tộc Nhật Bản, nhưng lại mang một nửa dòng máu bạch nhân. Nhưng trong bối cảnh quan hệ căng thẳng với Trung Quốc, cô không được đối đãi một cách hữu hảo. Khi Mura thần và Lý Viện đến thăm Mỹ, hình ảnh hùng tráng đó đã khiến cô gái này để ý đến vị anh hùng châu Á. Trung Quốc vốn bị Nhật Bản xem thường, lại có thể xuất hiện một nhân vật như vậy! Khi đọc báo và sách để hiểu rõ hơn về hắn, cô mới nhận ra rằng, người này quả thực là một truyền kỳ sống! Hơn nữa lại còn trẻ tuổi, anh tuấn! Nhìn trên báo đăng ảnh Mura thần và hạnh phúc Lý Viện ôm nhau ở quốc hội, cô gái cảm thấy có chút ghen tị. Cho nên khi phụ thân nói sẽ đưa cô đi gặp Mura thần, cô đã không chút do dự đồng ý. Ngoài việc con cháu nhà Tây Viên Tự phải gánh vác trách nhiệm với gia tộc, trong lòng cô còn ẩn chứa một chút mong đợi. Nhìn Mura thần nhíu mày chăm chú lắng nghe phụ thân nói hết lời. Trên khuôn mặt trẻ tuổi mà điềm tĩnh của hắn toát lên vẻ uy nghiêm và kiên cường. Không hiểu vì sao, cô gái thật sự hy vọng Mura thần có thể đồng ý với những điều kiện thương lượng mà phụ thân và gia gia đưa ra. Giữa hai nước tuyệt đối không nên xảy ra một cuộc chiến tranh đáng sợ như vậy!

Trong phòng khách, một mảnh trầm lặng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Mura thần. Hắn vẫn im lặng, dường như đang cân nhắc điều gì đó trong lòng.

Hắn bỗng đứng dậy, nói với Tây Viên Tự Bình Sơn: “Mật mã mà người và phụ thân người đã thỏa thuận, ta hy vọng sẽ trực tiếp liên lạc với lão tiên sinh bằng điện báo, việc này quá quan trọng. Không thể vội vàng đưa ra quyết định gì... Nhưng ý kiến của lão tiên sinh, ta sẽ cân nhắc... Điều kiện tiên quyết là ông ta phải thực sự là người có thể gánh vác trách nhiệm của Nhật Bản!”

Lời vừa dứt, Trần Trác kinh ngạc đến nỗi nhất thời quên phiên dịch lời của Mưa thần, vị tổng thống này rốt cuộc đang nghĩ gì? Chẳng lẽ hắn không biết những điều kiện thương lượng này rất khó được quốc dân trong nước chấp nhận sao? Đây cũng không phải phong cách cứng rắn trước sau như một của hắn! Chẳng lẽ hắn thực sự lo lắng về một cuộc chiến tranh với Nhật Bản? Nếu đã như vậy, tại sao lúc trước lại không đồng ý với những điều kiện thương lượng mà chính phủ Quế Thái Lang đưa ra?

Mà ánh mắt của Tây Viên Tự Bình Sơn lập tức trở nên sáng rực.

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lô trúc .

STT 314: Chương 5: Thế giới mới - Chương 115: Phong Vân

Chương 5: Thế giới mới - Chương 115: Phong Vân

Trên mặt biển Bắc Đại Tây Dương, gió gào thét, sóng cuộn trào.

Giữa những con sóng bạc đầu, một đội thiết giáp hạm treo cờ Anh quốc đang xếp hàng ngay ngắn, hướng về bản thổ nước Anh tiến tới. Ở trung tâm đội hình là nhóm tuần dương hạm của Đô đốc Betty, niềm tự hào của nước Anh. Những chiến hạm thon dài này, kết tinh của công nghiệp hiện đại, phô diễn sức mạnh của mình trên biển cả. Chúng sở hữu tốc độ nhanh nhất và hỏa lực mạnh nhất, từng khiến đội tuần dương hạm của Đức phải tháo chạy trong trận chiến ở Dogger Bank. Điều đó đã giúp Đô đốc Betty trở thành một vị anh hùng trong mắt người Anh. Khí thế hùng dũng của những cỗ máy chiến tranh này, như đang ngăm tuyên cáo uy lực của chúng.

Xung quanh nhóm tuần dương hạm là những khu trục hạm và tuần dương hạm hạng nhẹ nhanh nhẹn, đóng vai trò tai mắt và tiên phong. Dù chỉ có lớp giáp mỏng manh, nhưng với pháo chính cỡ năm hoặc bốn tấc, cùng với ngư lôi sẵn sàng phóng ra, chúng là những vũ khí đáng sợ. Tóm lại, đây là một trong những hạm đội mạnh nhất trên đại dương lúc bấy giờ (trừ có lẽ là đội chiến đấu cơ Elizabeth), vừa hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tuần tra ở vùng biển Đức, trở về trong vinh quang. Không một chiến hạm Đức nào dám rời cảng khiêu chiến.

Trên đài chỉ huy của tuần dương hạm hạng nhẹ “Burton”, một sĩ quan hải quân da vàng đang điều khiển máy tín hiệu, gửi tín hiệu về kỳ hạm. Anh

mang quân hàm thiếu úy, mặc quân phục hải quân Anh. Mặc dù đã mặc áo mưa, nhưng những con sóng lớn vẫn tạt vào đài chỉ huy, làm ướt sũng cả người anh. Kỳ hạm đáp lại bằng đèn hiệu, rồi lại giương cờ hiệu. Toàn hạm đổi chuyển hướng về phía nam, tăng tốc lên hai mươi một hải lý, chuẩn bị về nhà!

Trung úy thông tin người Anh đứng cạnh sĩ quan da vàng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cuối cùng thì lão Betty cũng không muốn dây dưa thêm nữa, sắp được về nhà rồi... Hoàng, cậu cũng nên đi nghỉ ngơi đi, cậu đã làm hai ca trực rồi. Chẳng lẽ không mệt sao? Máy người Trung Quốc các cậu thật kỳ lạ, không đi uống rượu, không đi tìm cô nương, chỉ ở trên tàu. Trực ban, công việc gì cũng tranh làm. Chúng ta bây giờ là chiến hữu, chứ không phải coi các cậu như người hầu!”

Nghe những lời này, trung úy người Anh có vẻ muốn thể hiện sự thân mật, nhưng Hoàng, một thiếu úy hải quân Trung Quốc, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Anh, người đã học tập ở Anh và mang quân hàm thượng úy hải quân ở quê nhà, giờ đây chỉ là một thiếu úy tạm thời của hải quân Anh. Hoàng cố gắng nở nụ cười, khuôn mặt đã tái nhợt vì lạnh.

Trung úy lấy điện thoại báo cho thuyền trưởng về tín hiệu nhận được từ kỳ hạm, rồi vỗ vai Hoàng: “Mấy vụ tuần tra này chẳng có gì thú vị, lão Đức chỉ dám lén lút đến gần bờ biển của chúng ta, nã vài phát pháo vào các làng mạc. Sau khi bị chúng ta đánh cho tơi bời ở Dogger Bank, chúng chẳng còn chút dũng khí nào! Hoàng, cậu đang thực tập trong hạm đội hùng mạnh nhất của Đế quốc Anh, đây là chuyện an toàn nhất... Sau này khi hòa bình, hạm đội chúng ta sẽ đi tuần tra khắp thế giới. Đến lúc đó, tôi sẽ dẫn cậu đi xem sông Nile ở Ai Cập, những cô gái da nâu ở bán đảo phía nam, rồi đi Canada săn hải cẩu, đến cả Dương Tử Giang, quê hương của cậu, cũng là một nơi tuyệt vời!”

Trung úy này thực lòng muốn tốt với cấp dưới của mình, nhưng những lời nói của anh ta khiến vị sĩ quan hải quân ưu tú của Trung Quốc không biết phải trả lời thế nào. Hoàng chỉ có thể quay đầu nhìn hạm đội khổng lồ, hùng vĩ trên mặt biển xám xịt. Các sĩ quan hải quân Trung Quốc thường được phân công đến các tàu hỗ trợ để thực tập, rất ít người có cơ hội thực tập trên các tàu chiến đấu, tuần dương hạm. Chín trăm ba mươi sĩ quan thực tập và bốn ngàn sáu trăm thủy binh ưu tú của Trung Quốc, họ khao khát được tham gia chiến đấu, học hỏi những kỹ thuật hải quân tiên tiến nhất, để trở về xây dựng một hải quân hùng mạnh bảo vệ tổ quốc, thậm chí là làm cho tiếng tăm của tổ quốc vang vọng khắp hải ngoại. Để Dương Tử Giang không còn bóng dáng của quân hạm nước ngoài ngang nhiên tuần tra! Nhưng ngày đó, rốt cuộc phải chờ đến khi nào? Chẳng lẽ họ chỉ có thể tham gia những cuộc tuần tra tẻ nhạt, chịu đựng ánh mắt kỳ thị của các sĩ quan hải quân Anh, tổn thương tình cảm dân tộc, rồi kết thúc cuộc sống thực tập, trở về nước mà không đạt được thành tựu gì? Giấc mơ về một hạm đội hải quân hùng mạnh của Trung Quốc, đến bao giờ mới có thể thực hiện? Vấn đề thiết thực nhất hiện tại là khi nào hạm đội quốc tế của Đức mới dám ra khơi để họ có thể trải nghiệm một trận hải chiến hiện đại hóa.

Hoàng lúc này đương nhiên không biết rằng, chỉ vài tháng sau, anh và những đồng đội của mình trong hạm đội Anh sẽ trải qua một trận hải chiến quy mô lớn nhất, thảm khốc nhất trong lịch sử thế giới. Lúc này, anh chỉ có thể lặng lẽ nhìn biển cả.

“Đại chiến sắp bắt đầu!” Tại tổng bộ viễn chinh quân Trung Quốc, các sĩ quan cao cấp đã ngồi chật kín cả căn phòng. Ai cũng nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nghiêm túc của Hà Toại và Lý Duệ, hai người đang đứng trước một tấm bản đồ khổng lồ, ánh mắt sắc bén. Không khí trong phòng họp căng thẳng đến mức như sắp nổ tung. Đằng sau sự căng thẳng đó là sự hưng phấn ngầm ngấm. Đại chiến sắp đến, và đó sẽ là một cảnh tượng hoành tráng chưa từng có!

Trên bản đồ, khu vực Ba Ni, nơi quân Đức đã rút lui sau khi bị quân Hiệp ước quốc ép, đã được đánh dấu chỉ chút những đơn vị mới của Đức vừa được trình sát phát hiện. Tập đoàn quân số 5 sau khi bị thương nặng đã rút lui, thay vào đó là hai tập đoàn quân Đức, với mười tám sư đoàn, chen chúc nhau ở đó. Vô số mũi tên đen chỉ về phía các điểm yếu của quân Hiệp ước quốc.

Hà Toại dùng gậy chỉ huy chỉ vào khu vực Ba Ni. Vị trung tướng có uy vọng cao nhất trong quân đội chính quy, người đã trải qua lửa đạn của nước Pháp, đã hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn của mình. Huân chương danh dự của quân đoàn Pháp được gắn trên ngực áo, giờ đây ông đang dốc toàn lực để giành chiến thắng trong trận chiến này. Những tạp niệm khác đã bị ông gạt sang một bên.

“Khẩu hiệu năm mới của tổng thống là đánh bại nước Đức vào năm 1916. Nhưng với tư cách là sĩ quan cao cấp tác chiến tiền tuyến, chúng ta phải gạt bỏ ý nghĩ không thực tế này!” Chỉ có Hà Toại mới dám công khai bác bỏ khẩu hiệu được tung hô. Ông có tư cách và địa vị để làm điều đó. Các quân quan bên dưới nhìn nhau, rồi tập trung lắng nghe ông nói tiếp.

“Trước và sau năm mới, tại hội nghị quân sự cấp cao ở Paris, đã quyết định...”

Năm chiến lược được thảo luận một cách đầy đủ nhất. Hiện tại, nước Đức vẫn còn thực lực chiến tranh vô cùng lớn, đang chiếm ưu thế ở tuyến Đông. Mọi người đều nhất trí cho rằng, đây là một cuộc chiến tranh lâu dài! Bước vào năm nay, có lẽ nước Đức đã cảm nhận được mối đe dọa từ tuyến Tây..... A-tô-ngôi —— chiến dịch Hương Ba Ni đã giáng một đòn lớn vào tuyến Tây của chúng! Nước Đức trong năm nay đã có dấu hiệu khai thác thế trận ở tuyến Đông, chuyển một lượng lớn quân đội sang tuyến Tây. Từ cuối năm trước, một lượng lớn sư đoàn của Đức đã được triển khai ở hướng A-tô-ngôi —— Hương Ba Ni. Dường như chúng muốn trả thù! Ngăn chặn

đại quân Hiệp ước quốc xông vào chiến tuyến của chúng từ hướng này. Chúng chuẩn bị chuyển từ phòng thủ sang tấn công! Vì vậy, ít nhất là từ đầu năm nay, mọi người tạm thời không nên nghĩ đến việc tiến công quy mô lớn, trên dưới Hiệp ước quốc đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến phòng ngự gian khổ, đừng mong nước Đức sẽ giành được thắng lợi quyết định ở tuyến Tây! Mà quân Viễn chinh Trung Quốc của chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến gian khổ nhất, ta ra lệnh. Toàn quân kết thúc nghỉ ngơi, gấp rút huấn luyện, sẵn sàng tiến vào chiến trường bất cứ lúc nào! Ở hướng A-tô-ngôi —— Hương Ba Ni, hai tập đoàn quân Anh và Pháp của Hiệp ước quốc đã chuẩn bị phòng thủ ở tuyến đầu. Còn quân Viễn chinh của chúng ta lần này sẽ là một tập đoàn quân độc lập, đảm nhiệm vai trò đội dự bị, sẵn sàng phản công. Hoặc là ở sườn chiến tuyến, dùng thế công kích vào chiến tuyến của quân Đức. Đây chính là nhiệm vụ mà chúng ta phải gánh vác. Còn lại, nhiệm vụ cụ thể và tình hình sẽ được Tham mưu trưởng Tung Vân giải thích rõ ràng cho mọi người!”

Dấu hiệu đã rất rõ ràng, năm mới vừa qua, nước Đức đã gấp rút điều động quân đội từ tuyến Đông sang. Điều này đã tăng cường lực lượng cho quân Đức ở tuyến Tây. Một lượng lớn pháo binh và máy bay cũng được chuyển từ tuyến Đông đến. Dường như chúng quyết tâm quyết chiến với Hiệp ước quốc trong năm nay. Chúng đã cảm nhận được sự bế tắc trong vòng vây nghiêm ngặt của Hiệp ước quốc, hy vọng có thể giải quyết vấn đề ở tuyến Tây bằng một hoặc hai chiến dịch quyết định. Dù sao, việc thọc sâu chiến lược ở tuyến Tây dễ dàng hơn nhiều so với tuyến Đông. Hơn nữa, những cuộc tấn công mà quân đội Hiệp ước quốc phát động ở tuyến Tây vào năm 1915 cũng đã gây áp lực rất lớn cho quân Đức. Tổng tham mưu trưởng lục quân Đức, Pháp Kim Hán, đã vạch ra một kế hoạch lớn. Dường như hẳn muốn chọn một điểm yếu ở tuyến Tây, thông qua các cuộc tấn công liên tục. Để làm cạn kiệt lực lượng của Hiệp ước quốc ở tuyến Tây, đặc biệt là quân đội Pháp. Các sĩ quan tham mưu của Hiệp ước quốc luôn quan tâm đến việc quân Đức sẽ đột kích vào đâu, nhưng hiện tại dường như

là ở hướng Hương Ba Ni. Nơi đây có tập đoàn quân trọng yếu của Hiệp ước quốc, hơn nữa quân Đức cũng rất quen thuộc địa hình nơi này. Nhìn chung toàn bộ tuyến Tây, những nơi khác hoặc là hình thành thế kiềm chế lẫn nhau, hoặc là quá xa Paris, nơi yếu hại của Pháp. Chỉ có một vài tuyến chiến đấu ở phía Đông Bắc là có thể tiến hành các cuộc tấn công mà người Pháp nhất định phải chống cự.

Một là Hương Ba Ni, một là Verdun, hai điểm yếu này chặn con đường gần nhất của Đức đến Paris. Nhưng Verdun chỉ có quân Đức rút lui và sửa chữa, đã phải chịu tổn thất nặng nề cho Tập đoàn quân số 5. Hương Ba Ni thì lại tập trung một lực lượng trọng yếu chưa từng có. Ngay từ đầu năm mới, quân Đức đã tiến hành các cuộc tấn công thăm dò liên tục ở đây, một lượng lớn sinh lực không ngừng xuất hiện ở khu vực Hương Ba Ni. Mây đen đã nặng nề bao trùm. Hiệp ước quốc đã ngay lập tức phản ứng mạnh mẽ với tín hiệu này, một lượng lớn quân đội và lính kỹ thuật đã được điều động đến hướng này. Chuẩn bị nghênh đón cuộc tấn công quy mô chưa từng có của quân Đức. Có lẽ trận quyết chiến thực sự sẽ diễn ra vào năm 1916!

Vậy trong cuộc chiến quy mô chưa từng có này, quân Viễn chinh Trung Quốc sẽ đóng vai trò gì?

“Hiện tại chúng ta có bốn sư đoàn bộ binh. Và một số đơn vị nhỏ khác. Hơn nữa, các sư đoàn của chúng ta đều là sư đoàn ba lữ đoàn bộ binh. Thực lực vẫn chưa phải là quá mạnh. Nhưng để thuận tiện cho các hoạt động sau này, chúng ta đã được xác lập là một đơn vị cấp tập đoàn quân độc lập tham gia tác chiến. Đây là sự cố gắng của Tư lệnh ở Paris! Đã độc lập tác chiến, chúng ta phải đánh cho tốt!”

Giọng điệu của Lý Duệ nghiêm nghị, ánh mắt quét khắp hội trường. Khác với sự nghiêm túc nội liêm của Hà Toại, trên người hần toát ra vẻ hung hãn. Hần gõ cây gậy chỉ huy vào lòng bàn tay, thản nhiên nói: “Theo

kế hoạch chi viện đã được tăng tốc trong nước, vào hạ tuần tháng 1, Sư đoàn 17 sẽ đến Pháp, giữa tháng 2 là hai tập đoàn quân, ba sư đoàn 16, và tháng 3 sẽ có bốn sư đoàn và một số quân tiếp viện đã chiến. Nhưng những lực lượng này chưa trải qua huấn luyện một thời gian, không thể tin cậy được. Hiện tại, chúng ta phải dựa vào bốn sư đoàn này để đánh cho tốt! Ngoại trừ Sư đoàn 29, tất cả đều là quân cũ, đều biết rõ trách nhiệm của mình. Ta cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Sau khi thảo luận và thương lượng nhiều lần với Bộ Tư lệnh Pháp trong thời gian chiến tranh. Do quân Viễn chinh của chúng ta tuy có hỏa lực mạnh mẽ, dũng mãnh, nhưng thực lực vẫn còn mỏng manh. Trong cuộc chiến tiêu hao chiến hào chống lại quân Đức, Bộ Tư lệnh Pháp cuối cùng đã đồng ý không sử dụng lực lượng của chúng ta, mà coi chúng ta là đội dự bị, đặt ở hướng này!”

Lý Duệ không quay đầu lại, chỉ vào cây gậy chỉ huy vào khu vực chiến sự Hương Ba Ni ở phía Đông Bắc, một nơi có tên là Verdun, phía sau chiến tuyến đột phá của quân Đức. Đây là một cứ điểm quân sự và khu vực công sự. Hiện tại, quân Đức ở phía trước không có nhiều. Ban đầu, quân đội Pháp đã cố gắng điều động đến khu vực Hương Ba Ni, lực lượng ở đây đã lộ ra sự mỏng manh.

“Chúng ta sẽ tạm thời phòng thủ ở đây, đồng thời là lực lượng dự bị sẵn sàng tấn công vào sườn chiến tuyến của quân Đức ở Hương Ba Ni, mọi người đều biết, toàn bộ uy lực của quân đội chúng ta nằm ở tấn công, không ai có thể ngăn cản! Vì vậy, mặc dù chúng ta đảm nhiệm nhiệm vụ đội dự bị, nhưng không được phép lơ là, có thể nói, phía Pháp rất kỳ vọng vào chúng ta! Lệnh điều chỉnh quân đội, chỉ thị về việc chiếm lĩnh trận địa phòng thủ, và các tuyến đường vận chuyển, đường tiếp tế, đường tập kết, sau đó để bộ tham mưu ban hành..... Các quân quan, đại chiến lại sắp bắt đầu. Và thắng lợi của chúng ta cũng sắp bắt đầu!”

Tất cả các sĩ quan có mặt đều đồng loạt đứng dậy, cúi chào hai vị chỉ huy để thể hiện sự chấp nhận nhiệm vụ. Hà Toại và Lý Duệ cũng nhìn nhau với vẻ mặt nghiêm trọng. Nghiêm trang hoàn lễ. Vào thời điểm này, những người ở đây đều không biết, cái tên Verdun, đối với tương lai vài tháng tới, đối với toàn thể tướng sĩ quân Viễn chinh mà nói, rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào. Năm 1916, đối với mỗi người mà nói, đều là năm phải đối mặt với thử thách vận mệnh khốc liệt nhất, và là năm có thể cục thay đổi khó lường nhất.

Âm thanh tích tắc của máy điện báo vẫn vang vọng trong một doanh trại nhỏ bé ở vùng Bắc Mãn. Hôm nay là một ngày thời tiết tốt hiếm có của mùa đông Đông Bắc, mặt trời treo cao trên bầu trời. Tuyết lớn trên mặt đất phản chiếu ánh nắng, càng làm cho thế giới này thêm chói mắt. Trong doanh trại nhỏ, từng tốp năm tốp ba, binh sĩ Triều Tiên phục quốc quân đang ra ngoài tắm nắng, cùng với các huấn luyện viên Trung Quốc của họ. Cảnh vệ đã được phái đi hết. Những người còn lại nhóm lửa, nấu cơm. Những khẩu súng trường Kim Câu Nhật Bản mới tinh luôn được họ mang theo bên mình, cộng thêm túi lựu đạn kiểu dân nguyên căng phòng. Ngoại trừ những bộ quần áo vẫn còn đủ kiểu dáng, thì những người này trông đã rất giống những quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh và nhanh nhẹn. Hiện tại, toàn bộ Triều Tiên phục quốc quân dưới sự hỗ trợ bí mật của ngành tình báo Trung Quốc, đã có mười doanh trại bí mật ở Bắc Mãn. Thành lập bộ chỉ huy cấp cao. Với hơn sáu trăm binh sĩ Triều Tiên tinh nhuệ, cộng thêm các thiết bị kỹ thuật chuyên dụng, khả năng phá hoại của họ còn vượt xa số lượng người mà họ có.

Bọn lính Triều Tiên thấy viên liên lạc viên do Kim Cửu phái đến, cùng với sĩ quan Trung Quốc mới được phép vào phòng điện báo, đều đoán già đoán non về nhiệm vụ sắp tới. Bởi vì phòng điện báo này, hiện tại đã thông suốt với bên ngoài. Mọi người đều biết hành động của họ đã bị cả thế giới biết đến, Nhật Bản cuống cuống đưa ra thương lượng kháng nghị với Trung

Quốc. Nhưng đám băng hữu Trung Quốc của họ lại chẳng thêm để ý! Họ không đơn độc chiến đấu vì vận mệnh Triều Tiên, mà còn có vô số người biết đến sự nghiệp chính nghĩa của họ, thậm chí còn ủng hộ họ! Với một đội quân du kích chiến đấu với kẻ địch hùng mạnh, sự nghiệp của họ được coi trọng và tán đồng còn quan trọng hơn cả sinh mạng. Chỉ cần huấn luyện viên Trung Quốc ra lệnh, những du kích quân này sẽ liều mạng chấp hành.

Trong căn phòng điện báo dựng tạm bằng gỗ thô, Trương Quang Minh cùng vài sĩ quan chủ chốt đang chờ sĩ quan truyền tin nhận điện báo. Hơn một tháng qua, những quân quan ưu tú của cục tình báo quân sự đối ngoại này, giờ ai nấy đều râu ria xồm xoàm. Trên người còn có cả rận. Tóc tai rối bù, chẳng còn dáng vẻ của những sĩ quan tinh anh trong quân phục chỉnh tề ban đầu. Mỗi người đều dính máu trong các trận tập kích. Ai nấy đều trở nên kiên cường, lạnh lùng. Dường như họ đã biến thành những cỗ máy quân sự chỉ biết chấp hành nhiệm vụ. Hơn một tháng qua, tranh thủ lúc đại quân Nhật Bản chưa kịp bố trí xong ở biên giới, họ đã làm không ít chuyện! Các trạm gác dọc sông Áp Lục, đồn cảnh sát, doanh trại quân đội nhỏ của Nhật Bản đều bị họ quấy rối. Một số đội đột kích còn xâm nhập vào Triều Tiên, tập kích các thôn trang của người Nhật, thường chỉ sau một trận chiến nhỏ, đã có thêm cả chục mạng người Nhật phải đền tội! Tuyết rơi dày đặc, quân Nhật chỉ có thể di chuyển trên những con đường đơn giản. Họ đã chôn mìn, đặt thuốc nổ, làm nổ tung không ít quân chính quy của Nhật!

Ngược lại, ở khu vực biên giới, Nhật Bản đã bị họ đánh cho tan tác, dân di cư Nhật Bản hoảng sợ tháo chạy vào nội địa, bỏ lại hết tài sản. Dân làng Triều Tiên còn bị họ tập hợp lại, chọn những thanh niên trai tráng tình nguyện tham gia quân phục quốc, phân phát vũ khí, lương thực, vật tư cướp được từ tay Nhật Bản. Có lần, họ còn đánh vào một công sở, giết sạch quan lại Nhật Bản chưa kịp chạy trốn, tuyên bố thành lập chính phủ lâm thời phục quốc Triều Tiên. Điện thoại còn được gọi đến tận phủ toàn quyền Nhật Bản!

Theo sau, quân Nhật tăng viện, họ cũng chịu tổn thất, thậm chí có cả sĩ quan Trung Quốc bỏ mạng nơi chiến trường. Ảnh hưởng đã đủ lớn. Quân phục quốc Triều Tiên mới rút lui về phía bắc, kết thúc hơn một tháng tàn phá. Chỉ để lại cho quân Nhật một vùng đầy thương tích. Bộ tư lệnh quân đội Nhật Bản Triều Tiên lúc đó đã nổi giận, định vượt biên truy kích. Nhưng Tokyo liên tục phát điện, ra lệnh nghiêm cấm, khiến các sĩ quan trẻ tuổi trong quân đội Triều Tiên thề sẽ về Tokyo tru diệt những kẻ ra lệnh!

Trương Quang Minh và đồng đội lúc đó nhận lệnh tạm thời rút lui để chỉnh đốn, chờ lệnh tiếp theo. Nhưng chỉ bảy tám ngày sau, đài lại được gọi ra, mật điện chỉ thị liên tục được gửi đi. Ra lệnh cho họ lập tức tiến hành các cuộc tập kích quy mô lớn vào các mục tiêu trong lãnh thổ Triều Tiên, càng rầm rộ càng tốt! Hơn nữa còn chỉ định chi tiết những mục tiêu nào có ảnh hưởng lớn nhất, và nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ phá hoại! Trời ạ, chẳng phải là muốn họ hơn sáu trăm người đi chịu chết sao? Nam Kinh rốt cuộc muốn đạt được mục đích gì? Mặc dù mọi người đều nhìn vào điện báo với vẻ mặt nghi hoặc, nhưng là quân nhân, họ buộc phải chấp hành mệnh lệnh của cấp trên. Họ không có lựa chọn.

Trương Quang Minh thở phào một hơi, phá vỡ sự im lặng ngột ngạt trong phòng, nhìn xuống những người dưới quyền. Cười khổ nói: "Mọi người thấy sao? Lúc đầu định chỉnh đốn một thời gian, chờ người Nhật cảnh giác lơ lửng rồi mới chọn mục tiêu xuất kích. Nhưng bây giờ mới có mấy ngày, Nam Kinh đã giúp chúng ta chọn xong mục tiêu rồi! Lần này là muốn cầm đầu đi bán mạng! Mọi người cũng đừng mong có thể toàn mạng trở về! Có ý kiến gì không?"

Một đội viên hắc một tiếng, cười nói: "Đầu lĩnh, chúng ta đến đây chẳng phải đã chuẩn bị tư tưởng rồi sao? Chúng ta đều là người tình nguyện, bán mạng thì có gì phải bàn. Tôi là người Đông Bắc, đã thấy đủ bộ mặt của quỷ tử Nhật Bản. Lần này giết đã thật sướng. Đây là kẻ thù lớn của dân tộc, phía

trên chắc chắn có sắp xếp toàn diện. Được làm tiên phong trong cuộc phản công kẻ thù, tôi thấy rất an ủi. Không có gì phải nói."

Vài đội viên đều gật đầu đồng ý, Trương Quang Minh cười ha hả, vo tròn bản thông báo trong tay, phân phó sĩ quan truyền tin: "Đốt đi!" Sau đó quay sang nhìn những huynh đệ sắp cùng mình đồng sinh cộng tử với ánh mắt nghiêm túc: "Vậy thì mọi người cùng nhau xông lên! Liều chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ! Mọi người phải nhớ kỹ, chúng ta không thể làm tù binh. Đến lúc không xong, nhớ giữ lại một viên đạn cho mình!".

Nguồn: thiênlôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc)•

STT 315: Chương 5: Thế giới mới - Chương 116: Đông Á hòa bì...

T·L·Trúc— đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 116: Đông Á hòa bình?

Nam Kinh, Phủ Tổng thống.

Hôm nay, Nam Kinh hiếm hoi có một ngày đông trời quang mây tạnh. Ngũ sắc quốc kỳ tung bay trên cao trước bia tưởng niệm liệt sĩ vô danh, ngay trước cửa Phủ Tổng thống. Bên ngoài cổng Phủ Tổng thống, một hàng dài xe hơi đã dừng lại. Xem ra, đều là những nhân vật đến chờ yết kiến Tổng thống, vị "mưa thần" của đất nước. Trong đội xe, chiếc xe mui trần mang biển số kinh 002 của Mỹ đặc biệt thu hút sự chú ý. Điều này cho thấy, trong số những nhân vật quan trọng đến Phủ Tổng thống hôm nay, có cả nhân vật số hai hiện tại, Thủ tướng Nội các Tổng Giáo Nhân tiên sinh.

Tổng thống và Thủ tướng đàm phán, đương nhiên là bí mật tối cao. Trong phòng khách, những người có thể tham gia chỉ gồm Bí thư trưởng Phủ Tổng thống Trần Trác và Bộ trưởng Ngoại giao Ngũ Đình Phương cùng vài người nữa. Lần này, "mưa thần" không còn giữ phong cách thích nắm mọi chuyện trong tay như trước. Tây Viên Tự, đại diện cho thế lực tự do phái Nhật Bản, đã bí mật liên lạc, và ông ta cũng thông báo cho Nội các. Ngược lại, bên trong, tiên sinh Sơn đã từng đứng ra làm trung gian liên lạc. Tổng Giáo Nhân và những người khác đã sớm đoán trước được điều này. Vấn đề mấu chốt hiện nay là, "mưa thần" muốn chia sẻ trách nhiệm này cho mọi người cùng gánh vác. Trước hết, chưa bàn đến việc Tây Viên Tự có thể

nắm giữ đại quyền hay không, mà giả sử Tây Viên Tự thật sự nắm quyền ở Nhật Bản, thì đối với cục diện hòa hoãn Trung - Nhật hiện tại, đương nhiên sẽ có tác dụng nhất định. Nhưng, những điều kiện thương lượng đưa ra lại quá nhiều. Bất kể là "mưa thần" hay Tống Giáo Nhân, trước tình hình dân khí trong nước đang sôi sục, vì tham gia chiến tranh ở châu Âu và đạt được thành tích nổi bật, họ đều không thể bỏ qua việc tự cho mình là một cường quốc. Họ đều thấy rõ những tổn thất to lớn. Nếu thật sự phải gánh chịu trách nhiệm này, thì mỗi người một nửa.

Ít nhất, theo sự hiểu biết của Tống Giáo Nhân, "mưa thần" có ý đó. Mặc dù có chút cảm thấy vị Tống thống này có phần tiểu nhân, nhưng Tống Giáo Nhân lại cân nhắc nhiều hơn đến những vấn đề thực tế. Hiện tại, nếu chiến tranh bùng nổ, tổn hại đến quốc lực, đến mối quan hệ tốt đẹp giữa Trung Quốc và thế giới, sẽ là một tổn thất to lớn! "Mưa thần" đã dẫn dắt đất nước bước vào chiến trường, từ thái độ trước kia, ông ta đã chuyển sang ủng hộ mạnh mẽ. Lợi ích trước mắt là rất rõ ràng! Vì là quốc gia tham chiến, các nước Hiệp ước đã cố ý cung cấp một lượng lớn đơn đặt hàng cho các xưởng công nghiệp đang phát triển của Trung Quốc. Cộng thêm việc mua sắm tài nguyên với quy mô lớn. Nền kinh tế quốc gia những ngày này đang phát triển với tốc độ chóng mặt. Gánh nặng quân phí vốn nặng nề, đến nay cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều nhờ các nước Hiệp ước chi trả chi phí duy trì quân đội tham chiến. Chưa kể đến sau khi chiến tranh thắng lợi, quan hệ giữa Trung Quốc và các nước Hiệp ước chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn nhiều, chỉ cần không đe dọa đến vị thế của họ, thì việc nhận được viện trợ là điều chắc chắn! Trung Quốc lần đầu tiên có được một môi trường phát triển tốt đẹp như vậy. Trong dự toán của chính phủ năm 1916, thu nhập dự kiến lần đầu tiên vượt qua tám trăm triệu hoa nguyên. Hơn nữa, lần đầu tiên không bị thâm hụt tài chính. Tất cả những điều này đều dựa trên mức thuế suất thấp!

Nhưng, nếu chiến tranh với Nhật Bản bất ngờ bùng nổ, thì đối với các nước Hiệp ước, Trung Quốc sẽ trở thành kẻ phá hoại sự nghiệp chung của

họ. Sự kiện Triều Tiên rất khó nói rõ ràng là có bóng dáng của Trung Quốc hay không. Hơn nữa, việc đưa ra những điều kiện thương lượng ôn hòa với chính phủ Quế Thái Lang, thái độ cứng rắn trước đó của "mưa thần", đều sẽ khiến các nước Hiệp ước càng thêm ác cảm với Trung Quốc! Anh, Pháp, Mỹ đều đã gửi thông điệp, hỏi "mưa thần" tại sao không muốn thương lượng với chính phủ Quế Thái Lang. Mặc dù bề ngoài vẫn giữ phép lịch sự, nhưng ẩn sau đó là sự bất mãn sâu sắc mà ai cũng có thể cảm nhận được. Nếu Nhật Bản thật sự liêu lĩnh, bùng nổ chiến tranh với Trung Quốc, thì cho dù các nước Hiệp ước không giúp đỡ, Trung Quốc sẽ rơi vào hai cuộc chiến tranh cùng một lúc. Chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi. Hơn mười vạn quân viễn chinh vì tiền đồ của đất nước đang đổ máu chiến đấu ở châu Âu, thành quả có thể tan thành mây khói! Thủ tướng đại nhân vì cái tính tình cương quyết của "mưa thần" mà những ngày này ăn ngủ không yên. Cùng với một số đồng nghiệp trong Nội các, khi bàn luận về chuyện này đều lo lắng đến mức dậm chân. Mọi người đều biết tầm ảnh hưởng của "mưa thần" trong nước và tình hình dân khí hiện tại. Nếu họ cố gắng phản đối chính sách cứng rắn của "mưa thần" với Nhật Bản, thì e rằng người phải xuống đài vẫn là họ!

Kết quả, tình hình lại thay đổi, "mưa thần" lại tìm cách bí mật tiếp xúc với Tây Viên Tự! Tổng Giáo Nhân dường như đã hiểu rõ ý đồ thực sự của "mưa thần". Họ cũng biết rõ tình hình hiện tại ở Nhật Bản. Quế Thái Lang đang chật vật tìm kiếm sự cân bằng giữa các thế lực bảo thủ trong quân bộ, ông ta vốn dựa vào thế lực quân đội Nhật Bản mới lên nắm quyền. Mặc dù cố gắng đưa ra những điều kiện thương lượng ôn hòa để tránh tình hình trở nên căng thẳng, nhưng rất khó đảm bảo rằng cuộc thương lượng này sẽ được quân đội Nhật Bản chấp nhận. Ông ta vốn không phải là thế lực đối lập với quân đội! Sau này, chắc chắn sẽ có những thay đổi và rắc rối không ngừng. Chỉ bằng trực tiếp liên lạc với thế lực đối lập với quân đội, những chính trị gia tự do phái có tiềm lực mạnh mẽ của Nhật Bản, sẵn sàng chấp nhận một số điều kiện quá đáng, để họ lần lượt lên nắm quyền, mới có thể

thực sự ngăn chặn những thế lực điên cuồng của quân đội Nhật Bản. Mặc dù bây giờ có chút nhượng bộ, nhưng lại là biện pháp tốt để đảm bảo hòa bình trong những năm tới. Sau khi Đại chiến châu Âu kết thúc, sẽ chuyên tâm đối phó với thách thức từ Nhật Bản... Có lẽ, khi Tây Viên Tự lên nắm quyền, quan hệ giữa Trung - Nhật có thể trở nên bình thường hơn.

Lần đầu tiên, ông dường như phát hiện ra rằng, sau vẻ ngoài cứng rắn của "mưa thần", cũng có loại đại trí tuệ vì lợi ích của quốc gia và dân tộc mà nhượng nhịn nhau. Điều này khiến Thủ tướng đại nhân vô cùng kính nể. Ông gần như ngay lập tức liên lạc với "mưa thần", bày tỏ thái độ sẵn sàng cùng gánh vác trách nhiệm này, để mọi việc được tiến hành tốt đẹp.

"Phía Nhật Bản đã gửi tin tức, sau khi Tây Viên Tự công nhận được lời hứa của chúng ta, lập tức đến gặp Thiên Hoàng và một số nguyên lão cùng các đại thần trong cung để thông báo tin tức này. Phía Thiên Hoàng Nhật Bản dường như rất hài lòng với những gì Tây Viên Tự đạt được, cho rằng như vậy cũng nên khiến quốc dân và quân đội hài lòng. Trên đài, Tây Viên Tự thay thế Quế Thái Lang thành lập nội các mới, hy vọng sẽ tăng lên... Cùng lúc đó, ngài thấy thế nào? Chúng ta có nên ngậm bồ hòn làm ngọt mà nuốt liều thuốc đắng này không?"

"Mưa thần" thông thả nói lên quan điểm của mình, vẻ mặt không có gì khác thường, một bộ đã tính trước mọi việc. Sự tu dưỡng của ông, sau bao năm tôi luyện, có lẽ đã đạt đến mức độ thuần thục. Ngoại trừ việc cố gắng thể hiện cảm xúc khi diễn thuyết trước công chúng, ông luôn mang vẻ mặt thâm sâu khó lường. Khiến những người dưới quyền luôn cảm thấy có chút uy nghiêm khó lường.

"Việc chấp nhận những điều kiện thương lượng này, đương nhiên là do chúng ta và các nghị viên gánh vác. Uy tín của Tổng thống cần được duy trì... Nếu chúng ta không gánh vác trách nhiệm này, thì ai sẽ gánh vác? Có thể duy trì hòa bình giữa Trung - Nhật hiện tại là điều quan trọng nhất.

Trong và ngoài nước đều không thể chấp nhận một cuộc chiến tranh như vậy!"

Mưa Thần cười nói: "Sao có thể cứ thế mà để các người gánh vác thay ta quyết định được? Ta, Mưa Thần, đã quyết định thì ắt phải gánh chịu hậu quả. Chỉ cần ta không thẹn với lương tâm là được. Đại trượng phu làm việc, há lại chỉ cầu danh lợi bên ngoài? Nhưng mà, lần này chúng ta chọn nhường nhịn, nhất định phải để cả thế giới biết rõ nỗ lực của chúng ta. Người tốt cũng không thể làm không công! Hiệp ước quốc, nước Mỹ, họ đã có đại diện ngoại giao và đặc sứ chuyên trách. Rồi cả đại diện Nhật Bản nữa. Chúng ta cần cùng nhau tổ chức một hội nghị an ninh Đông Á. Điều kiện ta chấp nhận, Tây Viên Tự nguyên lão đoán chừng cũng sẽ thuận lợi thông qua... Hiện tại, tin tức truyền về đều rất lạc quan. Chúng ta nhin nhục lần này, là vì cục diện quốc tế không bị xáo trộn. Nhưng mà, những cường quốc này đều cần phải xác nhận và bảo đảm hiệp ước! Nếu như có chuyện gì xảy ra, nếu như phía Nhật Bản lại gây ra biến động, uy hiếp an toàn của chúng ta, thì trách nhiệm thuộc về ai, hần ai cũng rõ! Quân đội của chúng ta hiện đang chiến đấu ở Châu Âu, không thể để an nguy của quê hương mình không được đảm bảo! Nếu có biến cố, ta mong muốn nhận được thư xác nhận của những cường quốc này, rằng bất kỳ sự uy hiếp nào đối với Trung Quốc đều là thách thức đối với sự nghiệp chung của hiệp ước quốc, là thách thức đối với trật tự thế giới! Mong rằng mọi người có thể nghiêm túc thực hiện lời hứa, đứng về phía chính nghĩa!"

Tổng Giáo Nhân và Ngũ Đình Phương liếc mắt nhìn nhau. Đều gật đầu lia lịa, biểu thị đồng ý. Ngũ Đình Phương dùng giọng phổ thông đặc sệt của mình lớn tiếng nói: "Yêu cầu này của Tổng thống thật là chí lý. Bộ ngoại giao của chúng ta đã đạt được nhất trí với các nước, trao đổi ý kiến nhiều lần. Các cường quốc rất tán thành việc chúng ta thể hiện sự nhường nhịn ở Đông Á. Hiệp ước quốc cho rằng hành động này thể hiện sự trung thành của chúng ta với sự nghiệp chung ở Châu Âu. Họ thực ra cũng không muốn

tình hình ở Châu Á diễn biến xấu, sẵn lòng xác nhận hiệp ước an ninh chung này. Đặc sứ của Mỹ tuy vẫn còn trên biển, nhưng đã liên tục gửi điện cho chúng ta. Họ rất chân thành, cho rằng chúng ta đã tiếp xúc với Tây Viên Tự. Việc chúng ta cùng nhau kiềm chế phe quân phiệt Nhật Bản lên nắm quyền là một quyết định sáng suốt. Điều này không chỉ đảm bảo an toàn cho Trung Quốc, mà còn đảm bảo an toàn cho Mỹ ở Thái Bình Dương. Tổng thống Wilson đã bày tỏ sự tán thưởng cao nhất đối với ý tưởng này, đồng thời bày tỏ sự kính phục đối với ngài, cho rằng ngài là một chính khách yêu chuộng hòa bình, yêu chuộng chính nghĩa. Phía Mỹ sẽ dốc toàn lực thúc đẩy việc này, và hứa hẹn nghiêm túc về an ninh Đông Á... Tổng thống, tuy chúng ta phải bỏ ra rất nhiều, nhưng đây quả thực là một thành công lớn về ngoại giao. Quốc dân sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của ngài."

Mưa Thần cười nhạt một tiếng: "Chỉ mong..." Mong rằng mọi người đừng coi ta là tội nhân của quốc gia, dân tộc là được... Tình hình hiện nay thật là hiểm nghèo. Mọi người đều phải cố gắng phấn đấu... Cỗ Ban tiên sinh, việc này giao cho các vị chủ trì. Đến lúc ký hiệp ước, ta sẽ chịu nhục, cũng phải đích thân có mặt. Như vậy, bên Châu Âu, việc quân sự ta cũng phải xử lý một chút."

Hai người đều đứng dậy hành lễ từ biệt Mưa Thần, thái độ của họ hôm nay cũng thêm vài phần tôn trọng. Nhìn theo bóng lưng hai vị chính khách hàng đầu của Trung Quốc rời đi, Mưa Thần ngửa đầu nhìn lên nóc nhà. Cái tổ hợp quyền này của mình, rốt cuộc có thể đánh xong xuôi không? Chuyện đã tiến triển đến mức này, không thể nào rút lui được nữa. Có lẽ mình có thể mượn thời đại rung chuyển của thế giới này, đặt nền móng cho bản thân trong một thế hệ. Nhưng mà, phải có trách nhiệm với lịch sử nữa chứ.

Khi hần trở lại phòng làm việc, Ngô Hái và Tư Mã Trạ đã chờ sẵn ở đó từ lâu. Trong tay hai người đều có báo cáo về tình hình của quân viễn chinh. Tổng tham mưu hiện tại đối với đội quân viễn chinh nhỏ bé này, dựa

theo nguyên tắc tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của Hà Toại và Lý Duệ, cơ bản không can thiệp gì nhiều. Chỉ làm tốt công tác hậu cần và huấn luyện quân đội trong nước. Hà Toại và họ cũng kịp thời báo cáo về tình hình hoạt động của họ ở Châu Âu, để trong nước có thể nắm bắt được tình hình của họ. Sự phối hợp giữa tổng tham mưu và quân viễn chinh vẫn luôn rất suôn sẻ.

Mưa Thần gật đầu cười với hai người, coi như chào hỏi. Cũng không nói lời khách sáo, cúi đầu nhận lấy báo cáo xem xét. Tư Mã Trạ còn ở bên cạnh chỉ trỏ và giải thích: "Tình hình ở mặt trận phía Tây Châu Âu lại căng thẳng, quân Đức đã chuẩn bị tìm cách đột phá và quyết chiến ở mặt trận phía Tây, điều động lực lượng chủ yếu từ mặt trận phía Đông sang. Quân viễn chinh cũng được phân công nhiệm vụ, nhưng may mắn là không phải đảm nhiệm phòng thủ ở tuyến Bar-le-Duc, chỉ là đội dự bị ở cánh, chờ thời cơ. Hà Toại và họ ở Châu Âu đang tranh cãi rất gay gắt, áp lực cũng rất lớn..."

Mưa Thần đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng phắt dậy, lớn tiếng kêu: "Verdun!" Khiến Ngô Hái và Tư Mã Trạ giật mình. Nhìn sắc mặt Mưa Thần tái nhợt. Hai người đều có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau. Bản đồ mặt trận phía Tây Châu Âu, họ đều đã ghi nhớ trong lòng. Verdun tuy cũng ở tuyến đầu, nhưng ở phía Đông Bắc Bar-le-Duc, cũng có một khoảng cách nhất định, phía trước chỉ có Tập đoàn quân số 5 của Đức đã bị đánh cho tàn phế. Coi như một khu vực tập kết dự bị tương đối tốt và tương đối yên bình. Bộ chỉ huy Pháp cũng coi trọng quân viễn chinh. Sao Tổng thống lại có vẻ như đại sự không ổn vậy? Hai vị tham mưu cao cấp này dù sao cũng không ở tuyến đầu, không có cảm nhận trực tiếp về chiến trường. Tình báo đều dựa vào báo cáo từ Châu Âu. Đương nhiên không thể có bản lĩnh như Mưa Thần, có thể lập tức hiểu rõ chuyện gì sẽ xảy ra.

Ngô Hái vội hỏi: "Tổng thống, sao vậy? Có chuyện gì không ổn sao?" Mưa Thần nhìn chăm chăm vào bản báo cáo trước mặt, vẻ mặt không ngừng biến đổi, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh về trận chiến thảm khốc này.

...Quân Đức trước tiên ở khu vực Bar-le-Duc triển khai đánh nghi binh, chỉ mơ hồ nghe nói có tên của nguyên lão ở sơn huyện. Hẳn rồi cuộc không kìm nén được. Mới vừa rồi đột nhiên phát động tấn công Verdun. Trận chiến này từ đó nổi tiếng với cái tên "cối xay thịt Verdun", kéo dài gần mười tháng. Hai bên giao chiến thương vong gần một triệu người... Mà quân viễn chinh của mình, đội quân tinh nhuệ ban đầu, có quyết định tấn công hay không? Người Pháp và người Anh sẽ tin tưởng thông báo của mình chứ? Hay là coi như một trò cười? Mình ở Trung Quốc, làm sao có thể biết được những thông tin mà họ cũng không biết này?

Hoặc là, hiện tại mình càng cần quân đội Trung Quốc tham gia vào trận chiến thảm khốc nhất này, nếu như quân viễn chinh có thể ngăn chặn được cuộc tấn công bất ngờ của quân Đức, thì cơ hội xoay chuyển tình thế sẽ đến với Pháp... Như vậy, phía hiệp ước quốc sẽ tăng thêm thiện cảm với Trung Quốc đến mức nào? Đặc biệt là trong kế hoạch mình sắp thực hiện, rất cần sự đồng tình của họ vào thời điểm này. Nhưng mà... Chẳng lẽ mình thật sự muốn để mười vạn tử đệ của quân viễn chinh, cứ thế mà bước vào "cối xay thịt" lớn nhất trong lịch sử sao? Những ý nghĩ này giống như tia chớp, trong nháy mắt đã xoay chuyển vô số lần trong đầu hẳn...

Đối với Ngô Hái và Tư Mã Trạ mà nói, chỉ là chuyện trong nháy mắt, mà Mưa Thần toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Đối với một nhân vật quyết đoán như hẳn, do dự cũng chỉ là một chút suy nghĩ mà thôi. Hẳn vỗ bàn một cái, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Ngô Hái và Tư Mã Trạ: "Gửi điện cho Sáng Tổ và Tung Vân, nói là ý của ta. Họ phải lập tức tiến hành. Ở khu vực Verdun tăng cường trinh sát tình báo chiến trường về hướng quân Đức.

Phải tận lực tăng cường công sự, muốn mạnh bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Chuẩn bị sẵn sàng cho một trận ác chiến vượt quá sức tưởng tượng của họ. Quân Đức rất có thể sẽ phát động tấn công quyết định ở Verdun! Các người phải luôn đốc thúc việc này, đây là một cuộc khảo nghiệm thảm khốc nhất đối với quân viễn chinh! Tất cả mọi người phải có sự chuẩn bị tư tưởng đầy đủ! Từ hôm nay trở đi, tình hình của quân viễn chinh ở Pháp, một ngày ba báo. Hai tuần sau, theo dõi và báo cáo!"

Hai người mặc dù không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng bản năng của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh. Cả hai đều đồng thanh đáp: "Rõ!" Sau đó, định bụng sẽ hỏi cho ra lẽ, nhưng vị thần mưa lại hồi thúc: "Các người mau chóng lên kế hoạch, trước giữa tháng Hai, xem có thể tiếp viện thêm mấy sư đoàn và quân dã chiến không. Xử lý ngay lập tức, một tiếng nữa ta sẽ xem xét kế hoạch động viên khẩn cấp của các người. Sau đó sẽ bàn bạc!"

Đông Kinh. Khu Bát vương tử.

Tại một khu dân nghèo, trong một căn nhà hai tầng thoạt nhìn vô cùng bình thường. Tầng dưới cho thuê cho sinh viên đại học Đông Kinh, hôm nay đều đã đến trường. Tầng dưới trống không. Ngoài đường người xe tấp nập, rất náo nhiệt. Không ai biết, tại một căn phòng trên tầng hai của căn nhà nhỏ này, mấy nhân vật đã tiến hành hội đàm suốt đêm.

"Tây Viên Tự đã chính thức vào cung diện kiến Thiên Hoàng, theo tin tức truyền về, Thiên Hoàng đã ủy nhiệm hãn tiến hành tổ chức nội các lớn, bất cứ lúc nào cũng sẽ ban bố! Kẻ này liên kết với đám người kia, lừa gạt bệ hạ!"

"Quế Thái Lang cũng bị triệu kiến khẩn cấp, hình như các đại thần trong cung đã nói chuyện với hãn rất lâu. Hy vọng hãn từ chức tập thể trong tình hình hỗn loạn này. Chịu trách nhiệm về những sự kiện phản kháng và bất

lực trong nước. Đế quốc nghị hội cũng đã thông qua kiến nghị bất tín nhiệm đối với nội các đương nhiệm. Bọn sâu mọt chính trị này, dường như vào thời điểm này đều cùng nhau nháy ra! Sự nghiệp của chúng ta đã đến thời khắc nguy hiểm nhất!"

"Trong ruộng đã bị giám thị, mấy nghị viên ủng hộ chúng ta đều bị cảnh cáo. Báo giới liên lạc với một số công cụ dư luận hiện tại cũng không muốn tiếp tục giúp đỡ chúng ta... Cận vệ sư đoàn một số đồng đội đã bị răn dạy trong quân đội. Lão gian thần Tây Viên Tự đã toàn lực ra tay. Chúng ta phải nhanh chóng hành động!"

"Nhưng mà phải làm thế nào đây? Toàn bộ kế hoạch đều bị phá hủy, Lục sư đoàn đã trì hoãn việc tiến vào Quan Đông tham gia diễn tập lớn. Cận vệ sư đoàn cũng bị giám sát chặt chẽ. Nếu Tây Viên Tự gian thần thương lượng thành công. Thì sự ủng hộ của dân chúng cũng sẽ giảm đi. Dù sao bọn họ không có ý chí kiên định như chúng ta, những quân nhân này! Nếu Tây Viên Tự thực sự thành công lên nắm quyền, thì đế quốc sẽ tiêu đời! Sẽ trở thành một quốc gia tầm thường, không có tinh thần Đại Hòa của Nhật Bản. Để cho những tư tưởng thối nát của phương Tây đầu độc ý chí của chúng ta. Vài chục năm sau, cơ nghiệp mà Minh Trị đại đế đã khai sáng. Sẽ bị dâng tặng cho người nước ngoài!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Những người đang ngồi đều là sĩ quan trẻ tuổi của quân bộ, ai nấy đều tràn đầy bi phẫn. Đối với tình hình hiện tại thay đổi đột ngột. Quả thực cảm hận đến tận xương tủy. Thì ra vẫn luôn coi Quế Thái Lang là kẻ địch, ai ngờ lại đột nhiên xuất hiện một Tây Viên Tự cáo già hơn! Trong lòng bọn họ, cái Nhật Bản lý tưởng đó, chẳng lẽ không thể thực hiện được sao?

Chủ trì hội nghị này, trung tá Chân Kỳ Tam Lang chỉ lạnh lùng không nói lời nào. Đồng nghiệp không đưa ra được một biện pháp khả thi đã nằm

trong dự liệu của hắn. Trong đầu hắn chỉ lặp đi lặp lại lời nói bí mật của Trong ruộng: "Hiện tại phải vững vàng! Tình hình thay đổi kịch liệt như vậy, Tây Viên Tự sẽ nhảy ra, cũng là chuyện đã được dự đoán, hắn chưa bao giờ từ bỏ hy vọng đối với cục diện chính trị của Nhật Bản! Nhưng hiện tại thanh thế của hắn mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ là nhất thời. Kẻ địch của chúng ta trước đây, có lẽ sẽ lại trở thành bạn bè của chúng ta! Nếu nói quân bộ trước đây là phân liệt. Thì sau khi Tây Viên Tự xuất hiện, quân bộ sẽ trở thành một chính thể thống nhất! Nhật Bản cuối cùng vẫn phải dựa vào chúng ta, những quân nhân này! Việc cần làm hiện tại, chính là đoàn kết các chiến hữu, đồng nghiệp của chúng ta. Năm giữ lực lượng có thể năm giữ, chờ đợi cục diện thay đổi lần nữa, hãy tin vào phán đoán của ta, còn có những biến đổi kịch liệt hơn đang ở phía trước. Không xa nữa, chúng ta sẽ năm giữ vận mệnh của Nhật Bản, đưa quốc gia này lên con đường đúng đắn!"

Rốt cuộc là ý gì? Chân Kỳ Tam Lang là một người vô cùng nhạy bén. Nhưng lúc này cũng cảm thấy trước mắt là một màn sương mù, vì sao Trong ruộng lại có niềm tin mãnh liệt như vậy vào vận mệnh của Nhật Bản, chẳng lẽ thực sự có những thay đổi khó lường như vậy, tiền đồ long đong?

Bên dưới, đột nhiên có tiếng rao hàng của trẻ con, dường như lại có tin tức quan trọng gì đó. Trong phòng ồn ào hẳn lên. Chân Kỳ Tam Lang cố gắng phân biệt tiếng rao của đứa trẻ, chỉ mơ hồ nghe được tên của một nguyên lão Sơn huyện. Thuộc hạ của hắn.

Liền đẩy cửa sổ sát đường ra. Tiếng rao hàng của đứa trẻ cứ thế rõ ràng truyền vào căn phòng nhỏ nóng bức.

Nguyên lão Sơn huyện có bằng hữu qua đời!!!

STT 316: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 117: Không sai

Lịch sử phong vân cuồn cuộn trôi về phía trước, không ngừng biến động. Ở Sơn huyện, bằng hữu của nguyên lão, người đương nhiệm, cũng là chỗ dựa lớn nhất của nội các Quế Thái Lang, sau thời gian dài bệnh tật cuối cùng cũng buông tay. Chỉ có rất ít người có thể ở bên cạnh ông lúc lâm chung. Trong hành lang, đình viện, ngoài cửa dinh thự của ông đều chật ních các quan chức, chính khách, tài phiệt thuộc phe Trường Châu. Ai nấy đều mang tâm trạng nặng nề, lại thêm phần lo lắng. Nếu Sơn huyện còn khỏe mạnh, dù quân bộ có phản đối, phe Quế Thái Lang vẫn có thể giải quyết. Chỉ cần thay một người khác ra mặt là xong! Nhưng giờ đây, Sơn huyện đã không còn sức lực để quản lý những chuyện này, rồi lại buông tay ra đi. Những nhân vật phe Trường Châu này sẽ đối mặt với cục diện sóng gió hiện tại ra sao? Trước đây, họ tranh giành, đấu đá lẫn nhau, hận không thể thay thế Quế Thái Lang, cũng bởi vì họ tin chắc rằng chính quyền Nhật Bản sẽ nằm trong tay họ. Nhưng giờ đây, Tây Viên Tự lại bất ngờ xuất hiện, đồng thời nhận được sự ủng hộ to lớn từ phe nội cung. Vào thời điểm này, họ sẽ đi theo con đường nào? Tiếp tục tranh đấu với Quế Thái Lang, hay liên hợp lại để đối phó với tình hình bất lợi trong và ngoài nước? Ai nấy đều mang vẻ mặt u ám.

Cánh cửa phòng của Sơn huyện cuối cùng cũng mở ra, một vị thần quan với vẻ mặt nịnh bợ bước ra đầu tiên, tay cầm cành cây, dường như đang tiến

hành nghi thức cầu siêu. Miệng lầm bầm những âm thanh dài và kỳ lạ. Tất cả những người đang chờ đợi đều cúi đầu thật sâu, có những tín đồ thành kính còn chấp tay trước ngực, nước mắt gần như rơi xuống. Ai cũng biết, vị nguyên lão quan trọng nhất, người đã đạo diễn Nhật Bản đi vào thời kỳ cận đại hóa lịch sử Minh Trị, giờ đã rời khỏi cõi đời này! Tương lai đế quốc này sẽ ra sao, ai có thể đoán trước được? Bên cạnh, tiếng khóc bi thương của gia quyến vang lên, phu nhân và ái nữ của Sơn huyện bước ra, cuối cùng là Thủ tướng Nhật Bản đương nhiệm Quế Thái Lang, người dường như đã hoàn toàn sụp đổ. Lão nhân càng thêm còng lưng xuống. Ông cúi đầu thật sâu trước linh cữu, rất lâu không muốn đứng dậy. Đối với lão nhân này mà nói, đây là sự kết thúc của một thời đại.

Bên dưới, tiếng gầm gừ bất mãn vang lên, tuy trầm thấp nhưng lại vô cùng chói tai. Phần lớn là các sĩ quan cấp cao của Lục quân Nhật Bản. Trung tướng Inada cũng mặc một bộ kimono đen trang trọng đứng giữa đám sĩ quan. Hắn hơi giơ tay, ngăn lại những tiếng la ó của đám quân nhân. Cương Thị, trợ lý Đại tướng (cũng là người cùng phe với Quế Thái Lang), ngồi thẳng người lên, nhìn thoáng qua đám quân nhân phía sau, cười khờ rồi nói nhỏ với Inada: "Inada quân, khi nào thì rút quân về cho bộ phục chức? Hiện tại quốc sự nhiều khó khăn, cần các quân nhân cùng nhau cố gắng a..." Lão đầu Cương Thị được coi là một trong những Lục quân vô dụng nhất trong lịch sử Lục quân Nhật Bản. Từ trước đến nay bị các sĩ quan khinh thường, nhưng ông luôn nghiêm túc chấp hành chỉ thị của bằng hữu Sơn huyện. Hơn nữa, ông biết cách bám vào Quế Thái Lang. Nhờ đó, ông đã trải qua hai đời nội các mà vẫn không bị ngã. Hiện tại, dường như ông đã nhìn ra hướng gió không đúng, thế lực phe Trường Châu sau khi Sơn huyện qua đời và Tây Viên Tự đắc thế sẽ một lần nữa chinh hợp. Lão đầu nhay bén này lập tức tỏ ra thân thiết với Inada, người đứng sau thế lực ngầm của quân bộ. Mệnh lệnh phục chức của Inada đã được tuyên bố một ngày trước đó bằng hình thức thông báo của đại lục. Đối với Cương Thị, điều quan trọng duy nhất là vị trí ruộng đất hiện tại của ông. Mà tất cả những điều này

cũng chính là nguyên nhân khiến các quân nhân do Inada đại diện khinh thường ông. Nhưng lúc này, kẻ thù cũng rất có thể sẽ biến thành bạn.

Inada nhìn Cường Thị, nhỏ giọng đáp: "Cảm ơn Lục quân các hạ có lòng tốt, nhưng bây giờ không phải là lúc để bàn luận chuyện này. Chúng ta vẫn nên tiến Sơn huyện nguyên lão thành Phật..." Nói xong, hẩn chắp tay trước ngực, cúi đầu thành kính. Nước mắt đã dâng trào trong mắt hẩn. Dưới sự ảnh hưởng của hẩn, tất cả các quân nhân bày tỏ bất mãn với Cường Thị đều cúi đầu thật sâu. Chỉ còn lại Cường Thị đứng đó ngượng ngùng, nhất thời không biết phải nói gì.

Giữa đám người phát ra một hồi xôn xao, Quế Thái Lang, người lúc đầu đứng trước cửa phòng của Sơn huyện, tách ra khỏi đám đông, đi về phía Inada. Vẻ mặt của lão Thủ tướng căng thẳng đến tột độ. Trong đôi mắt đục ngầu là những giọt nước mắt. Tất cả những người ông đi qua đều không tự chủ tránh ra, nhường đường cho Quế Thái Lang, người đang vô cùng trang trọng vào lúc này.

Ông đứng trước Inada, người vẫn giữ tư thế cúi đầu, lặng lẽ đứng một lúc. Inada từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên. Bầu không khí trong sân trở nên nặng nề và căng thẳng vô cùng. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hai người.

"Người vẫn kiên trì muốn làm như vậy, Inada quân?"

Inada cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh đến tột độ: "Quế quân, tôi là một sĩ quan trung thành của Thiên hoàng bệ hạ, cũng là người được Sơn huyện quân một tay nuôi dưỡng... Lúc này, tôi không cần thiết phải thảo luận vấn đề này với ngài."

Quế Thái Lang không hề lay chuyển: "Là vì Tây Viên Tự quân sao? Thật sự không còn cách nào khác sao?"

Inada cười nhạt một tiếng: "Thủ tướng các hạ, tôi thật sự không rõ ngài đang nói gì. Mục tiêu của tất cả chúng ta là duy trì quốc thể của đế quốc... Sơn huyện nguyên lão các hạ mới qua đời, lúc này, cần chúng ta những người này chân thành hợp tác. Tôi rất sẵn lòng đi theo bước chân của ngài, và Lục quân cũng vậy. Những chuyện khác, đối với vận mệnh của đế quốc mà nói, cũng không quan trọng... Về phần Tây Viên Tự quân, tôi không có bất kỳ quan hệ nào với hắn, cũng không thể trả lời câu hỏi của ngài."

Một loại sức kéo vô hình lưu động giữa hai người, sự ra đi của Sơn huyện. Dưới sự chi phối của lực ảnh hưởng to lớn của ông, cục diện chính trị Nhật Bản cuối cùng đã đến lúc phải đối mặt với những biến động lớn. Hơn nữa, các vấn đề trong nước và quốc tế lại chông chéo lên nhau. Không ai biết đế quốc sẽ phát triển theo hướng nào. Và hai người ở đây, Quế Thái Lang và Inada, đều có những sự kiên trì riêng. Và trước tình hình hiện tại, hai người họ đã sớm có những lựa chọn xác định.

"Inada quân, nếu ta kiên trì tìm kiếm biện pháp, duy trì địa vị của nội các. Người có thể đảm bảo Lục quân không xảy ra biến cố gì không? Tin rằng người vẫn chưa quên, đây là hoàng quân! Là quân đội của Thiên hoàng bộ hạ!"

"Toàn bộ chức trách của quân đội Thiên hoàng bộ hạ là giữ gìn quốc thể, phát triển hoàng uy. Chức trách này hạ quan ghi nhớ trong lòng, từ khi khoác lên mình bộ quân trang này, không lúc nào dám quên. Đối với vị trí của Quế Thủ tướng hiện tại, cá nhân tôi có khuynh hướng toàn lực ủng hộ. Bởi vì ngài cũng kế thừa di chí của Sơn huyện nguyên lão... Hạ quan sợ hãi."

Hắn lại cúi đầu thật sâu, biểu thị rằng cuộc nói chuyện này đã kết thúc. Quế Thái Lang ngửa đầu nhìn trời, chỉ muốn thở dài một tiếng. Bản thân ông bị kẹp giữa hai bên, lại khó xử đến vậy. Hết lần này đến lần khác, bản thân lại không thể buông tay mặc kệ tất cả! Sơn huyện đã đi, bản thân ông

muốn vì tiền đồ và vận mệnh của Nhật Bản. Muốn vì phe Trường Châu mà gánh vác trách nhiệm! Phe quân sự nhất định phải được trấn an, động thái của Tây Viên Tự nhất định phải bị phản kích, và quan hệ quốc tế cũng phải được duy trì. Còn phải có một lời giải thích với Thiên hoàng bệ hạ. Thế cục Nhật Bản, sao lại phát triển đến tình thế khó xử như vậy? Chẳng lẽ đế quốc từ Minh Trị đến nay, độc chiếm khí số ở châu Á, thật sự sẽ đi đến cuối con đường?

"Thần cung linh thánh huấn, cảm kích không hiểu, sợ hãi không. Thiên hoàng bệ hạ hạc âm, thần nhất định ghi nhớ trong lòng. Bệ hạ ân trạch, khắp thế giới vạn bang... Thần cáo lui."

Tại chỗ ngồi, sau rèm trong, Thiên Hoàng bệ hạ mặc quân trang lực quân đại nguyên soái, vẻ mặt u ám ngồi đó. Vừa rồi, hắc dùng giọng nói đặc trưng của hoàng thất Nhật Bản, lẩm bẩm điều gì đó. Tây Viên Tự như lĩnh hội được điều gì đó, thân thể khom xuống tỏ vẻ cung kính. Hắc hiểu hết mọi chuyện. Sau đó, xoay người lùi lại, báo hiệu buổi gặp mặt với Thiên Hoàng đã kết thúc. Mấy ngày nay, có lẽ vì mọi việc thuận lợi, Quế Thái Lang, người gần bằng tuổi, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Khuôn mặt hắc ánh lên vẻ hồng hào, trông rất khỏe mạnh.

Đại thần trong cung Mộc Hạ cùng hắc đi ra, cười nói: "Tây Viên Tự quân, xem ra bệ hạ rất hài lòng với thành tích của ngài. Hôm nay còn đặc biệt triệu kiến, việc thành lập nội các, e là chẳng mấy chốc sẽ có chiếu chỉ ban xuống..."

Tây Viên Tự cười khổ: "Ta đây cũng vì đế quốc mà tận tâm tận lực. Cũng không mong gì hơn là có thể thành lập nội các. Tình hình trong nước hiện nay vô cùng rối ren. Với tư cách là trọng thần được Thiên Hoàng tin tưởng, ta không thể không ra sức... Hiện tại, nội các lại tỏ ra quá cứng rắn trong việc thương lượng với Trung Quốc. Hơn nữa, quan hệ với các nước cũng ngày càng căng thẳng. Cần phải có người đưa ra một giải pháp cứu

văn... Quế Thái Lang quân vẫn có ảnh hưởng lớn đến Lục Hải quân. Ta nguyện ý giúp đỡ trên phương diện khác. Cùng nhau vì vận mệnh của đế quốc mà cố gắng."

Đối với những lời nói khách sáo của Tây Viên Tự, Mộc Hạ đại thần, người đã cáo già, chỉ cười nhạt: "Tây Viên Tự quân, ngài quả là rất giỏi trong việc thương lượng, Thiên Hoàng bệ hạ và các nguyên lão đều rất hài lòng. Nếu Trung Quốc có thể nhượng bộ, để ổn định tình hình nội bộ... Sơn Huyện nguyên lão quá coi trọng việc duy trì thế lực quân bộ! Mặc dù sự ra đi của ông ấy là một mất mát lớn của đế quốc, nhưng cũng là cơ hội để thay đổi chính sách..." Nghe Mộc Hạ thần nhiên bàn về cái chết của Sơn Huyện, Tây Viên Tự vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Ông ta nghiêm túc mà nói, cũng xuất thân từ Trường Châu phái. Nhưng không giống Quế Thái Lang, ông ta không có quan hệ mật thiết với quân bộ. Trước đây, Sơn Huyện bồi dưỡng ông ta, chủ yếu là để ông ta làm người phát ngôn trong giới chính trị và ngoại giao. Sau này, mặc dù vì nội các của Đại Ôi sụp đổ, ông ta và Trường Châu phái mỗi người một ngã. Nhưng tình cảm với Sơn Huyện nguyên lão vẫn rất sâu đậm.

Mộc Hạ thần sắc có chút thận trọng: "Quân bộ, đặc biệt là Lục quân, liệu có thể giữ được bình tĩnh không? Thiên Hoàng bệ hạ và các nguyên lão cũng vì lo lắng điều này mà chậm trễ việc ban chiếu chỉ thành lập nội các của ngài. Tây Viên Tự quân, ngài thực sự có thể khiến Lục quân yên tâm không? Ý kiến của họ đối với ngài có lẽ rất sâu sắc đấy."

Tây Viên Tự cười nhạt, vẻ mặt có chút thần bí: "Xin đại thần cứ yên tâm, điểm này tại hạ vẫn có nắm chắc. Hơn nữa, ta cũng đang giữ liên lạc với hải quân. Hiện nay, đế quốc đang có mong muốn cải cách. Không vì ý chí của Lục quân mà thay đổi... Hơn nữa, Lục quân dù sao vẫn là hoàng quân!"

Mộc Hạ gật đầu suy tư. Nhìn Tây Viên Tự cáo từ, ánh mắt chậm rãi di chuyển, không biết đang nghĩ đến vấn đề gì. Tây Viên Tự thành lập nội các, liệu có thể vận hồi tình hình hỗn loạn hiện nay không?

Ngày 30 tháng 1 năm 1916, bảy ngày sau khi Sơn Huyện nguyên lão qua đời, Quế Thái Lang đưa ra phương án thương lượng mới với Trung Quốc. Phương án này thay đổi cách thức ôn hòa trước đó. So với điều kiện của Tây Viên Tự, chỉ có hơn chứ không kém. Ngay lập tức, nó gây ra sóng gió trên trường quốc tế. Các nước Hiệp ước đều tuyên bố. Họ sẵn sàng chứng kiến Trung Quốc và Nhật Bản đàm phán về sự kiện Triều Tiên, và sẽ nỗ lực thúc đẩy việc này. Nhưng với tư cách là thành viên của Hiệp ước, họ hy vọng tất cả mọi người sẽ giữ thái độ kiềm chế và lý trí trong khi Đại chiến châu Âu đang diễn ra, đồng thời hy vọng chính phủ Nhật Bản có một chính sách ổn định và lâu dài, đó mới là cơ sở để tiến hành đàm phán. Vì việc này, ngoại trưởng Anh Edward Grey bá tước đã lên đường từ Anh, cùng với thứ trưởng bộ ngoại giao Pháp tiến hành điều đình chính thức. Trong lúc chiến sự ở châu Âu đang căng thẳng, họ không muốn có bất kỳ biến cố lớn nào ở châu Á!

Trong khi đó, chiếu thư thành lập nội các của Tây Viên Tự vẫn chưa được ban hành. Mặc dù ông ta và Mưa Thần đã đạt được một mức độ ăn ý nhất định. Nhưng chỉ cần ông ta chưa lên nắm quyền, mọi việc đều chưa thể chắc chắn. Mà Mưa Thần, đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ đợi tình hình này phát triển.

Trên đỉnh núi tuyết, một lớp tuyết mỏng khê động, một ống nhòm Thái tử ngự trang màu trắng được đưa ra. Đây là một ngọn núi cao ở nội địa Triều Tiên, cách sông Áp Lục hơn hai mươi cây số. Thời tiết lạnh đến mức mũi cũng muốn đông cứng. Gió lớn gào thét. Cả một vùng trời đất trắng xóa. Nhưng người dùng ống nhòm vẫn kiên trì theo dõi mục tiêu. Đó là mỏ than antraxit chất lượng cao của Triều Tiên.

Khu mỏ ở chân núi đã có quy mô nhất định. Kể từ khi chiến sự ở châu Âu bùng nổ và hải quân Nhật Bản mở rộng, nhu cầu về than antraxit của Triều Tiên tăng lên đáng kể. Ngoài việc đáp ứng nhu cầu của hải quân, số than này còn được xuất khẩu sang châu Âu với số lượng lớn. Chính phủ Nhật Bản đã thu về một lượng lớn ngoại hối. Khoảng năm 1915, số mỏ than do Nhật Bản khai thác ở Triều Tiên đã tăng từ bốn mươi hai lên sáu mươi chín mỏ. Quy mô khai thác cũng tăng gấp đôi. Một lượng lớn dân thường Triều Tiên bị ép buộc làm việc trong những mỏ than này, chủ yếu tập trung ở phía bắc Triều Tiên, với điều kiện khắc nghiệt nhất. Họ dùng máu, mồ hôi và sinh mạng để đổi lấy sự phát triển tài chính của chính phủ đế quốc Nhật Bản. Đối với người dân Triều Tiên, những mỏ than này là địa ngục trần gian. Còn đối với chính phủ Nhật Bản, những mỏ than này ở Triều Tiên hiện tại gần như là thứ quan trọng nhất của họ.

Tiếng bước chân dậm dật không ngừng. Hai ba khẩu súng máy được bố trí ở vị trí cao, phía sau là hàng rào bảo vệ. Bức tường gỗ đã xây dựng được một nửa, bao quanh toàn bộ khu mỏ. Ngay cả trong thời tiết này, vẫn có những người lao động Triều Tiên khiêng gỗ, lão đảo trong tuyết, tiến hành xây dựng. Có thể thấy người Nhật rất quan tâm đến vấn đề an toàn. Bên ngoài khu mỏ, đội tuần tra liên tục đi lại. Ở góc Đông Bắc của khu mỏ, còn có một khu kiến trúc giống doanh trại. Xem ra, số lượng quân đội Nhật Bản tăng cường canh gác cũng phải đến hai, ba trăm người.

Ổng nhòm cuối cùng cũng thu lại, ở trong tuyết quá lâu, Trương Quang Minh úy cảm thấy phổi mình toàn là không khí lạnh. Hắn lặng lẽ cử động thân thể đã cứng đờ. Trượt xuống. Sờ thấy một cái hang phía trước, xoay người chui vào. Đây là một cái hang đào dưới đất, phía trên được lợp bằng gỗ thô và tuyết. Chỉ để lại một lỗ thông hơi. Trong bão tuyết, loại hang này vừa ẩn nấp vừa giữ ấm. Trong hang đã chật kín người. Trên người đắp đầy chăn da chó để sưởi ấm. Trên mặt đất có một cái lò sưởi, mặc dù khói mù mịt, nhưng ít ra cũng có chút ấm áp.

Trương Quang Minh cầm chén trà còn hơi ấm, hớp một ngụm lớn, dường như mới tỉnh táo lại. Hắn ồm ồm nói với đám quân quan đang trăn trăn nhìn mình: “Khó! Chúng ta mò đến đây đã là ngàn khó vạn khổ. Nhưng nhiệm vụ trước mắt còn khó hơn thế nữa! Mấy người thay phiên đi xem địa hình rồi sẽ biết. Mỏ quặng rộng lớn như vậy, lực lượng cảnh bị lại đầy đủ. Lại còn có trọng súng đạn, trong khi chúng ta chỉ có sáu mươi người. Muốn đạt được chỉ thị của cấp trên, phá hủy được hiệu quả và ảnh hưởng, đúng là lên trời hái trăng cũng chẳng khác gì... Bọn quý lùn cảnh giác cao lắm. Rất nhiều trạm gác trực tiếp giám sát con đường núi dẫn xuống, lại còn có đèn pha. Đánh úp ban đêm cũng phiền phức... Ta sợ không phải mọi người không muốn hy sinh, mà là sợ hy sinh rồi cũng không làm được nhiệm vụ!”

Mấy sĩ quan nhao nhao bàn tán nhỏ: “Thà chết trận chứ không muốn chết cồng! Chúng ta băng rừng tuyết núi ẩn nấp mười ngày nay, chờ đợi thêm nữa, cồng đến mức không còn sức chiến đấu! Thời tiết này, bọn quý lùn cũng chưa chắc đã phát hiện ra chúng ta, chỉ cần trà trộn vào được, thế nào cũng làm cho chúng nó long trời lở đất!”

“Đội trưởng, chúng ta đều biết lần này là nhiệm vụ tự sát, đã sớm có chuẩn bị tâm lý rồi... Chúng ta khó khăn lắm mới mò đến đây, hai đội huynh đệ khác đều bị quý lùn phát hiện, e là đã hy sinh rồi. Chẳng lẽ chúng ta lại nhìn nhau rồi chuồn về sao? Ở đây đánh một trận coi như xong! Đội trưởng, người cứ hạ lệnh đi. Thời tiết quỷ quái này, ở thêm một ngày là mất thêm một phần sức chiến đấu!”

Mọi người đều đồng lòng, không muốn tiếp tục ẩn nấp trong thời tiết băng giá này nữa. Thật ra, trên đường đến mục tiêu, mấy tổ đã bị quân Nhật phát hiện, khu mỏ quặng chắc chắn đã tăng cường phòng bị. Phải đánh thế nào để hoàn thành mục tiêu, Trương Quang Minh lặng lẽ nhận lấy củ khoai nướng từ một đồng đội, ăn vội mấy miếng. Có chút đồ ăn vào bụng, cái đầu

đông cứng cũng dần tỉnh táo lại. Cầm súng lên đánh, đó là sứ mệnh của họ! Họ là những tử sĩ do Tổng thống phái đi!

Hắn nghiêng rằng, vỗ đùi: “Để lát nữa chúng ta lại đi xem địa hình. Luôn có chỗ hờ để chui vào. Tối mai, nhất định phải hành động. Mọi người cứ coi như đang bò trong đồng tuyết, cũng phải bò vào khu khai thác mỏ của quân Nhật! Chỉ mong trời cho một trận gió lớn, tuyết rơi dày đặc!”

Mưa Thần chấp tay sau lưng, thong thả dạo bước trong vườn hoa Phủ Tổng thống. Trần Trác đi theo phía sau, cầm tập giấy ghi chép lại những lời dặn dò của Mưa Thần. Tình hình trong nước hiện nay ngày càng căng thẳng. Quế trong Thái Lang lại đưa ra yêu cầu thương lượng về vùng đất mới. Trong khi đó, Tây Viên Tự công vẫn chậm chạp chưa có dấu hiệu lên nắm quyền tổ chức nội các. Nội các và nghị hội đều có vẻ lo lắng, các đại sứ các nước ở Nam Kinh đều bận rộn chạy đôn chạy đáo. Đặc biệt là các đại sứ của các nước đồng minh. Âu chiến đang đến hồi căng thẳng nhất, vậy mà trong nước lại xảy ra chuyện này! Nếu hậu phương mà cháy, thì những đặc sứ điều đình đến, gậy sẽ đánh vào mông họ đầu tiên!

Nhưng Mưa Thần lại không muốn tiếp xúc với Quế Thái Lang. Ông thà liên lạc với Tây Viên Tự, người hiện tại còn chưa có danh nghĩa gì, với điều kiện tương đương! Không biết Tổng thống nghĩ gì nữa...

Mưa Thần lúc này lại không hề có vẻ gì là lo lắng, ông thản nhiên dặn dò Trần Trác: “Hôm qua ta đã bàn bạc với Cùn ban đầu tiên sinh, chúng ta sẽ chính thức đưa ra một chiếu thư. Cho các đặc sứ điều đình và chính phủ Nhật Bản biết, đối tượng đàm phán của chúng ta là Tây Viên Tự công tước. Những người khác ta không muốn bàn luận. Người lập tức làm bản thảo thông điệp này. Rồi cùng Văn tước tiên sinh cân nhắc... Sau đó nhanh chóng phát đi. Chúng ta không cần phải vội vàng, hiện tại chúng ta ở thế chủ động. Khẩu khí phải kiên quyết một chút. Hiểu chưa?”

Trần Trác dạ vâng liên tục, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bỗng nhiên lại nghi ngờ hỏi: “Tổng thống, ngài thật sự tin Tây Viên Tự có thể lên nắm quyền tổ chức nội các sao?” Mưa Thần quay đầu nhìn Trần Trác, cười nhạt: “Nhật Bản, trừ đám quân đội điên cuồng kia, những người cầm quyền đều rất rõ ràng. Hiện tại áp lực từ các nước đồng minh lớn như vậy, họ muốn đánh tan nát trong nước, tất cả mọi người đều không may. Đưa Tây Viên Tự lên là cho họ một cái thang... Chính phủ Quế Thái Lang vì sự kiện Triều Tiên đã làm rối loạn trong nước. Trước mặt thì chó một bộ, sau lưng lại lang một bộ để thương lượng. Bối rối như vậy, ai không biết hấn đã rối loạn tắc lòng, giải quyết không được cái gian hàng thay ngựa, họ đã sớm nổi lên. Nhưng chỉ đang chờ thời cơ mà thôi... Không sai. Chỉ cần có chuyện thúc đẩy một chút, ý tưởng này, ta vẫn có lòng tin.”

Trần Trác vội vàng nịnh bợ Mưa Thần vài câu, nhưng về việc Mưa Thần nắm bắt tình hình phức tạp này một cách chính xác như vậy, anh vẫn rất bội phục. Cuối cùng, anh lại hỏi một câu: “Quân Nhật Bản sẽ cam tâm sao? Nếu cuối cùng làm âm lên, bọn họ lên nắm quyền, vậy liệu có thật sự đánh trận không?”

Mưa Thần nhìn Trần Trác, trong ánh mắt mang theo chút trêu tức: “Không sai, người sợ đánh trận à?” Trần Trác vội vàng nói: “Đương nhiên không sợ, có Tổng thống lãnh đạo, thì sợ gì đánh trận!” Mưa Thần cười nhạt: “Ta sợ đánh trận... Cho nên ta mới có thể trước khi chiến tranh xảy ra, chuẩn bị mọi thứ có thể chuẩn bị. Chờ đợi thời cơ thích hợp nhất... Nếu thật sự muốn bùng nổ chiến tranh, thì cũng là để chúng ta giành được hai mươi năm hòa bình... Không sai, ta không sai đâu!”.

Trải nghiệm đọc mượt hơn nhờ cải tiến từ thiên–lôi–trúc (ẩn danh)·

STT 317: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 133: Địa chấn (ba)

Đêm 23 tháng Tư năm 1916. Vừa kết thúc một ngày làm việc tại Tây Viên Tự, phần lớn nhân vật quyền lực đều bắt đầu nghỉ ngơi. Katou Chu Minh bề ngoài trở về biệt thự của hãn ở vịnh Đông Kinh, chúc mừng phu nhân sinh nhật. Katou thể hiện phong thái của một quý ông phương Tây. Đại tướng Suzuki Kantarō, Bộ trưởng Bộ Quân lệnh Hải quân, thì đã uống thuốc ngủ và sửa bò đi ngủ sớm từ chín giờ tối. Vị Đại tướng Hải quân cảm thấy gần đây thực sự có chút mệt mỏi. Sư đoàn trưởng Đệ nhất Sư đoàn, Thái Lang, người hiếm hoi trong Lục quân kiên định ủng hộ Tây Viên Tự và thân vương Nhân Viện Cung, lại không về dinh thự của mình mà ngủ tại trụ sở Lữ đoàn của Lữ đoàn trưởng thứ nhất. Cùng ngày 23, hãn đã thay thế một trung đội trưởng và bốn tiểu đội trưởng. Đồng thời báo cáo với Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm, Lữ đoàn thứ hai của hãn hiện tại cũng rất đáng tin cậy.

Trong Tây Viên Tự, Địa Tạng, người kiên định nhất ủng hộ việc cắt giảm biên chế 17 sư đoàn của Lục quân Nhật Bản, Bá tước Takahashi, đêm đó đánh cờ uống rượu với em rể, mãi đến khuya mới chìm vào giấc ngủ. Vị bá tước này gần đây tâm trạng không tốt, chỉ có cờ và rượu mới có thể giải tỏa phần nào.

Trong khi đó, Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm được thành lập tại ba đô Đông Kinh vẫn hoạt động như thường lệ. Lệnh giới nghiêm ban đêm đã được ban hành. Hoàng cung vẫn do bốn đội Hải Binh tinh nhuệ nhất bảo vệ. Đội tuần tra cũng đã được phái đi. Người chỉ huy Bộ Tư lệnh lưu thủ là Trung tướng

Katou Định Cát, Phó Tư lệnh kiêm Tham mưu trưởng Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm. Vị tướng hải quân này từng tham gia chiến sự Thanh Đảo và truy sát Bá tước Thi Bội, đồng thời cũng là người kiên định ủng hộ Tây Viên Tự, chủ trương phối hợp với Tây Viên Tự đến cùng. Ông cũng là nhân vật có tiếng nói lớn nhất trong việc cải tạo Hải quân Nhật Bản. Một người khác là Phó Tham mưu trưởng, chính là Trung tướng Võ Sáng, kẻ đào ngũ đáng xấu hổ trong chiến sự Thanh Đảo. Nguyên lão Sơn huyện đã giải trừ chức vụ trung tướng của hắn. Võ Sáng liền đầu quân cho Tây Viên Tự, không chỉ khôi phục thân phận trung tướng Lục quân, mà còn được trọng trách nắm giữ Cận vệ Sư đoàn.

Còn Đông Kinh Giới Nghiêm Tư lệnh, cũng là thân vương Nhàn Viên Cung, thì trở về phủ đệ của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt. Hơn một nửa quân số của Cận vệ Sư đoàn đã được điều ra khỏi Đông Kinh. Hiện tại, trên đường phố Đông Kinh có tới một vạn bảy ngàn thủy binh, cộng thêm Đệ nhất Sư đoàn đáng tin cậy. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Bệ hạ, người đã mệt mỏi đến cực điểm, cuối cùng cũng có thể về nhà nghỉ ngơi một chút.

Về phần Thủ tướng Tây Viên Tự, ông có suy nghĩ không khác gì thân vương Nhàn Viên Cung. Ông cũng về nhà nghỉ ngơi, nhưng không phải biệt thự của mình mà đến một biệt thự ngoại ô Đông Kinh, nơi cháu gái ông, Tây Viên Tự Mộc Du, đang ở để cùng ông ăn cơm và trò chuyện. Điều này giúp lão nhân cảm thấy thoải mái hơn. Trong khi đó, con trai ông, Bí thư trưởng Thủ tướng Tây Viên Tự Bình Sơn, thì ở lại văn phòng Thủ tướng, sẵn sàng xử lý những việc khẩn cấp.

Còn những người như các thành viên của Quốc hội Đế quốc, những người ủng hộ Tây Viên Tự hoặc những người phản đối Lục quân Nhật Bản, đều thư giãn trong đêm yên tĩnh, chuẩn bị tận hưởng một đêm ngon giấc hiếm có. Sau đó, họ sẽ đối mặt với tình hình ngày mai không biết sẽ ra sao. Hơn một nửa bộ máy quyền lực của Nhật Bản hiện tại đang nghỉ ngơi.

Nhưng tại doanh trại của Cận vệ Sư đoàn, ở kho tá, ba, bốn liên đội, lại có một bầu không khí hoàn toàn khác biệt. Cận vệ một, hai liên đội quanh Hoàng cung đã được điều đi. Hiện tại chỉ còn lại tá kho ba, bốn liên đội ở xa hơn. Trong màn đêm, doanh địa của đội giám sát giới nghiêm hải quân quanh doanh trại vẫn sáng rực. Lính tuần tra hải quân mặc quân phục trắng vẫn tận tụy tuần tra quanh doanh trại. Ngày mai, Cận vệ ba, bốn liên đội nhất định phải rút khỏi Đông Kinh. Chỉ mong đêm cuối cùng này có thể bình an vượt qua! Hải quân hiện tại tuy chiếm vị thế mạnh mẽ, nhưng đại đội quân của họ cũng không dám đóng quân hẳn trong doanh trại tá kho. Thay vào đó, họ giám sát từ bên ngoài. Trong tầng lớp trung và hạ của hải quân, lần này có thái độ đồng tình với những gì Lục quân phải chịu, chưa kể đến không ít sĩ quan trẻ của hải quân có cùng suy nghĩ với Lục quân. Khác biệt duy nhất có lẽ là họ không quá cực đoan, hiểu rõ hơn về tình hình thế giới! Nhưng binh lính hải quân lại là những người hoàn toàn đồng tình với Lục quân. Hiện tại họ vẫn có thể tuân theo mệnh lệnh, tận trung với nhiệm vụ. Trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu bạo loạn xảy ra! Hải Binh giám sát Cận vệ Sư đoàn còn lại có lẽ cũng có quy mô bốn, năm đại đội tạm thời. Còn có một trung đội pháo binh. Thậm chí còn có đạn thật trang bị. Ngay tại đây, một sự cân bằng nguy hiểm đang được duy trì.

Từng thùng đạn được chuyển trong doanh trại, mỗi lính đều im lặng nhận lấy năm viên đạn, nhét vào rãnh súng trường. Trung đội trưởng, tiểu đội trưởng, quân nhu dùng vải trắng buộc đầu. Dùng lụa lau dao quân dụng của họ. Gần như toàn bộ trung đội Cận vệ đệ tam liên đội đều lặng lẽ bắt đầu di chuyển. Cận vệ thứ tư liên đội cũng có một nửa trung đội bộ binh bắt đầu hành động! Ban đầu, mọi người vẫn im lặng, cố gắng duy trì sự chuẩn bị cẩn thận. Tuân theo từng mệnh lệnh bí mật được ban hành từ bản bộ Cận vệ đệ tam liên đội. Nhưng sau đó, những người lính kích động từ từ xông lên thao trường, bắt đầu tập hợp dưới sự chỉ huy của sĩ quan. Toàn bộ doanh trại rối cuộc náo loạn. Lữ đoàn trưởng mới của Cận vệ thứ hai, thân tín của Nhàn Viện Cung, Sâm Cương, đã bị đánh thức khi quần áo chưa chỉnh tề.

Đầu tiên, hắn gọi điện thoại đến các nơi để hỏi thăm tình hình, nhưng tất cả điện thoại đều bị cắt đứt. Nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa sổ ngày càng lớn, hắn lại gọi điện đến Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm Đông Kinh để cầu cứu, điện thoại cũng bị cắt đứt. Vừa giận vừa lo, thiếu tướng liền mang theo một con dao quân dụng đẩy cửa đi ra. Những người lính này, rốt cuộc còn phục tùng mệnh lệnh không! Hải quân bên ngoài rốt cuộc là thế nào! Nơi này vang động lớn như vậy, sao vẫn chưa có hành động?

Khi thiếu tướng các hạ bước ra khỏi phòng ngủ của mình, đứng trên lầu tiểu nhị, đã nhìn thấy dưới ánh trăng, trên bãi tập là một mảng đen nghịt quan binh, đang đứng ngay ngắn, theo các trung đội hình thành phương trận. Toàn bộ thao trường chỉ nghe thấy tiếng hít thở của họ. Sâm Cường nhìn về phía biển quân đội, trong bóng đêm mờ hồ cũng có đám người đang hướng về phía này. Hắn yên tâm một chút, lớn tiếng kêu xuống: "Ai ra lệnh tập hợp ban đêm? Liên đội trưởng của các người ở đâu? Hasegawa đại tá và rừng đại tá đâu? Các người hành động như vậy là trái với thể chế! Xin đừng vi phạm quân kỳ, nhanh chóng về doanh! Còn có thể bảo toàn danh dự quân nhân Lục quân! Nghe lệnh của ta. Giải tán!"

Trong đội ngũ đột nhiên vang lên khẩu lệnh: "Trời tru! Trời tru!" Tiếng la đột nhiên bùng phát. Chấn động toàn bộ tá kho, những quan binh hải quân đang di chuyển trong doanh trại cũng bị tiếng la đột ngột trong đêm làm giật mình! Trong tiếng hô khẩu hiệu "Trời tru", cuộc binh biến 4.24 đã bắt đầu!

Ẩn trong doanh trại lữ đoàn tá kho Cận vệ Sư đoàn, liên hợp với đồng chí Rừng Tiến Mười Lang đại tá và trước đó là trung tá Lục quân, thật kỳ rất Tam Lang, đã chờ đợi ngày này từ rất lâu! Đại tá Hasegawa thẳng mẫn, người biểu thị ám muội, cùng với hơn mười sĩ quan đã bị giam giữ. Toàn bộ lữ đoàn tá kho đã nằm trong tay hắn! Không chỉ là đội quân tá kho, mà còn có từng đội quân của một sư đoàn, hiện tại đã ở bên ngoài Đông Kinh, Cận

vệ thứ nhất lữ đoàn. Tại Thanh Sâm, bộ đội thuộc sư đoàn thứ sáu, đều đồng thời phát động, khống chế những đội quân này trong tay. Đồng thời bắt đầu hành động! Mục tiêu chính là hoàn toàn lật đổ Tây Viên Tự!

Thật kỳ Tam Lang nhìn gã hề Sâm Cường trên lầu hai, vẻ mặt hốt hoảng. Hơn mười khẩu súng trường đã lên nòng. "BÙM! BÙM! BÙM!" Tiếng súng nổ vang, đây là loạt đạn đầu tiên của cuộc binh biến 4.24. Sâm Cường bị sức công phá của đạn đẩy ngã, đâm vào tường phía sau. Máu tươi trào ra cổ họng. Thiếu tướng trợn trừng mắt, chỉ kịp thốt lên: "Bọn... bọn ác ôn quốc tặc..." rồi ngã gục xuống đất.

Thật kỳ và mười lăm tên lính đứng ở hàng đầu. Hẳn lớn tiếng hô: "Hành động bắt đầu! Các trung đội dựa theo mục tiêu đã định, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ! Tối nay, quốc tặc tất sẽ bị tiêu diệt, và tân đế quốc sẽ tái sinh trong tay chúng ta!"

Tiếng hô còn chưa dứt, xung quanh doanh trại đã sáng rực lên. Hàng chục chiếc xe hơi với đèn pha lớn chiếu sáng thao trường, khiến tường vây sáng như tuyết. Lính gác lục quân đứng trên tường đã nhìn thấy quân phục trắng của hải quân bao vây doanh trại. Tất cả lính đều quỳ xuống, hướng về doanh trại chĩa súng. Pháo binh cũng đã vào vị trí, đạn pháo sáng rực. Các sĩ quan hải quân rút gươm chỉ huy. Một đại tá hải quân đứng trên nóc xe, cầm loa sắt lớn tiếng quát: "Lục quân phản tặc, lập tức buông vũ khí đầu hàng! Hành động chống lại quân lệnh của các người đã bị báo cáo lên Tổng tư lệnh giới nghiêm. Đầu hàng ngay lập tức là con đường duy nhất! Hiện tại, đại pháo đã nhắm vào doanh trại của các người, trong mười phút nữa, nếu không đầu hàng, các người sẽ tan xương nát thịt! Hãy trân trọng danh dự của các người, những người lính được vinh dự là ngự lâm quân của Thiên hoàng bệ hạ. Mau chóng trở về con đường đúng đắn!"

Trong doanh trại, không gian chìm vào im lặng, mỗi phút trôi qua như một năm. Hải quân nín thở chờ đợi, chờ đợi đối phương hành động. Bên

trong là cả một lữ đoàn lục quân, dù chỉ có súng trường và ít đạn, các trang bị hạng nặng khác đã bị khống chế, nhưng chỉ cần một người trong số họ mạnh động, thì nội chiến ở Tokyo sẽ nổ ra! Hơn nữa, không ít lính hải quân cũng không muốn nổ súng vào lục quân. Vị đại tá hải quân chỉ huy thầm thấy may mắn vì họ luôn cảnh giác với động tĩnh của lục quân. Khi tình hình trở nên nghiêm trọng, họ đã quyết định hành động, đồng thời thông báo cho Tổng tư lệnh giới nghiêm, toàn bộ hải quân đang tập trung về đây. Nếu không, một lữ đoàn phản quân xông vào Tokyo, thì thật là thảm họa!

Trên tường rào, hai bóng người xuất hiện, ánh đèn chiếu rõ hình dáng họ. Một là đại tá lục quân, liên đội trưởng cận vệ đệ tam, rừng tiền mười lang, người còn lại là Thật kỳ Tam Lang, trung tá lục quân, kẻ bị truy nã gắt gao bởi Bộ Tư lệnh Giới nghiêm Tokyo.

Đại tá hải quân, tưởng chừng đã tóm được cá lớn, mừng rỡ reo lên: "Các người đã thất bại! Mau đầu hàng! Thật kỳ, người sẽ phải chịu sự xét xử nghiêm khắc nhất! Hãy là một người đàn ông, chấp nhận tất cả. Đừng để những kẻ bị người mê hoặc phải chết vô ích! Trong Katou và thân vương Nhân Viện Cung đều đang đến đây. Người đã hoàn toàn thất bại!"

"Thật sao? Vậy mà Tokyo lại vang tiếng súng. Chuyện gì đang xảy ra?" Đường như muốn đáp lại lời nói của Thật kỳ Tam Lang, tiếng súng nổ vang khắp Tokyo. Đầu tiên là một nơi, sau đó là hai nơi. Chớp mắt, tiếng súng đồng loạt nổ ra ở rất nhiều nơi. Từng viên đạn lác lác lướt qua bầu trời, như pháo hoa bùng nổ. Tất cả cảnh tượng này, Thật kỳ và rừng đều nhìn thấy, như một lễ hội lớn.

Khi toàn bộ Bộ Tư lệnh Giới nghiêm Tokyo bị thu hút bởi biến cố bất ngờ của lữ đoàn cận vệ thứ hai, thì ở nhiều nơi khác tại Tokyo, những sự việc tương tự cũng xảy ra.

Phủ Giáp. Bộ tư lệnh lữ đoàn thứ nhất.

Tham mưu trưởng đánh thức Thái Lang khỏi giấc ngủ. Nghe tin về sự bất ổn của lữ đoàn cận vệ thứ hai và mệnh lệnh từ Bộ Tư lệnh Giới nghiêm Tokyo, hần lập tức nhảy dựng lên: "Đi! Lập tức đến Ba Đô Cầu! Điều động một đội quân đáng tin cậy của lữ đoàn, lập tức giám sát lữ đoàn thứ hai! Không thể để Tokyo hỗn loạn! Nếu có thể hạn chế chúng ở Tá Kho, thì càng tốt!"

Hai người vừa nói vừa đi đến phòng ngủ tạm thời phía sau bộ tư lệnh, nơi lữ đoàn trưởng lữ đoàn thứ nhất, thiếu tướng Sông Hợp Thao đang chờ lệnh từ Bộ Tư lệnh Giới nghiêm Tokyo. Khi họ bước vào phòng chỉ huy tác chiến, các sĩ quan mới tỉnh ngủ đều gật đầu chào. Ai nấy đều căng thẳng, sợ Tá Kho nổi loạn sẽ gây náo loạn toàn Tokyo. Sông Hợp Thao đặt điện thoại xuống, nhỏ giọng báo cáo với Thái Lang: "Nhàn Viện Cung thân vương đã đến Ba Đô Cầu, Katou sẽ đến Tá Kho, hải quân giới nghiêm sẽ tập trung ở Tá Kho. Mệnh lệnh cho một sư đoàn giữ lại doanh trại phải lập tức rời doanh, tiếp nhận khoảng trống do hải quân để lại, tiếp tục duy trì trật tự Tokyo. Sư đoàn trưởng các hạ, chúng ta phải hành động ngay!"

Bên ngoài phòng chỉ huy, vang lên tiếng kêu thảm thiết, âm thanh trầm thấp, như người bị giết bị bịt miệng. Các sĩ quan trong phòng đều biến sắc, vài người rút súng ra. Cánh cửa phòng chỉ huy tác chiến bằng gỗ mỏng manh bị phá tan. Người xông vào đầu tiên là một sĩ quan trẻ tuổi, người đầy máu, vẻ mặt đầy sát khí, các sĩ quan cao cấp của sư đoàn đều nhận ra trung úy trẻ tuổi này. Hần chính là Trúc Dĩ Hạo Nhị, trung đội trưởng cảnh vệ trung đội trực thuộc bộ tư lệnh lữ đoàn thứ nhất! Đáng lẽ phải đảm nhận công tác cảnh vệ của Bộ Tư lệnh, nhưng họ lại đột nhiên tập trung để giải quyết một vài người của sư đoàn trưởng và tham mưu trưởng cảnh vệ ở bên ngoài cửa, một đám người cầm dao quân dụng sáng loáng.

Liên xông vào! Bộ tư lệnh lữ đoàn lập tức biến thành lò sát sinh. Những sĩ quan binh lính này chém giết các sĩ quan cao cấp và tham mưu lớn tuổi.

Không ai kịp nổ súng, cũng không ai có thể gọi điện thoại. Hàng chục thanh dao quân dụng chém loạn xạ. Mười sĩ quan cao cấp đã ngã xuống vũng máu. Thái Lang trúng ít nhất mười mấy nhát dao, mặt gần như bị chém làm đôi, tay vẫn cầm điện thoại, gần như tắt thở ngay lập tức. Trước khi chết, hắn không ngờ rằng lũ đoàn thứ nhất, mà hắn luôn đảm bảo là đáng tin cậy, ngay cả cảnh vệ trung đội cũng là phản quân!

Trúc Dã Hạo Nhị trung úy, mặt đầy sát khí nhìn bộ tư lệnh đã bị máu tươi và tàn chi nhuộm đỏ. Lớn tiếng nói: "Thông báo cho Bạch Xuyên Nghĩa, liên đội trưởng các hạ, chúng ta đã giải quyết xong. Sư đoàn thứ nhất có thể hành động ngay!"

Từng nhóm binh lính từ trụ sở sư đoàn xuất phát, dưới sự dẫn dắt của những sĩ quan trẻ tuổi cuồng nhiệt. Họ lao về phía lực lượng hải quân đang bị thu hút bởi biến loạn ở Tá Kho, đến từng điểm yếu của Tokyo. Còn Katou Định Cát trung tướng, vẫn đang trên đường đến Tá Kho.

"A, lại thua rồi!" Bá tước Takahashi bực bội làm loạn bàn cờ. Lại uống một ngụm rượu lớn. Phu quân của em gái hắn, một sĩ quan hải quân đã xuất ngũ, cũng đang cười. Hai người đang tự vui vẻ thì nghe thấy tiếng động nhỏ bên ngoài. Cửa mở ra, thư ký của Takahashi bá tước đứng ở cửa cung kính nói: "Các hạ. Vừa rồi Bộ Tư lệnh Giới nghiêm Tokyo gọi điện đến. Nói rằng lũ đoàn cận vệ thứ hai Tá Kho đã xảy ra biến loạn. Nhưng tình hình đã được kiểm soát. Để phòng ngừa vạn nhất. Phái đến một tiểu đội sĩ quan hải quân. Katou sẽ mời các hạ yên tâm, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát."

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Takahashi hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đứng phắt dậy: "Bọn lực quân đám này đúng là một lũ ăn hại! Đến cả việc phân ngựa cũng gây ra binh biến! Ta phải đi gặp Thủ tướng Tây Viên Tự ngay. Giờ phút này, tất cả mọi người phải hành động, lập tức ổn định tình hình!" Phu nhân của hắn vội

vàng níu lấy: “Bây giờ không cần những chính trị gia các người đâu! Phải đến rạng đông mới cần đến các người! Ngài cứ ở nhà, để hải quân bảo vệ!” Trước sự khuyên can của phu nhân và thư ký, bá tước Takahashi râu tóc bạc phơ mới thở phào ngồi xuống: “Lục quân không chỉ là giúp phân ngựa. Bọn chúng là quốc tặc!”

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài tòa nhà của bá tước Takahashi đã vang lên tiếng bước chân nặng nề, cùng với tiếng súng trường va vào nhau. Thư ký đang đứng chờ ở cửa ngạc nhiên mở cửa lớn, vừa kéo cửa ra, đèn hành lang đã sáng. Hắn đã thấy một đội quân phục lục quân ồ ạt xông vào. Một tên quân tào một tay tóm lấy hắn, ép vào tường, nắm lấy cổ áo hắn: “Takahashi ở đâu?” Không được trả lời, một nhát đoản kiếm đã đâm vào cổ họng thư ký. Bọn lính tản ra, bắt đầu đập cửa, xông vào lục soát bá tước Takahashi. Vị phu nhân hải quân của hắn nghe thấy động tĩnh chẳng lành liền vội vàng chạy ra, lại bị mấy phát súng trường bắn tới. Khi đám lính xông vào phòng, bá tước vẫn đang bình tĩnh đánh giá, liếc nhìn đám lính lục quân, chỉ mắng một câu: “Đồ ngu!” rồi bị một tên chuẩn úy sĩ quan kích động đánh ngã xuống bàn cờ. Sau khi bá tước Takahashi chết, quân bảo vệ của hải quân mới chậm chạp đến nơi. Lập tức, họ giao chiến với một sư đoàn lính.

Cùng đêm đó, có mười bảy chính trị gia và nghị viên bị giết, trong đó có cả nguyên lão Minh Trị, người kiên quyết ủng hộ Tây Viên Tự.

Chiếc xe hơi phóng nhanh trên đường phố Tokyo, cờ hoa cúc và cờ hiệu của Đại tướng lục quân tung bay. Không nghi ngờ gì, đây là xe của Thân vương Nhân Viện Cung. Thân vương bị đánh thức bởi tiếng ồn ào, lập tức mang theo đội cận vệ hải quân đến dinh thự gần hoàng cung, hướng về Bộ Tư lệnh Tam Đô cầu cứu. Mặc dù kinh hãi, nhưng cũng cảm thấy có chút nhẹ nhõm. Lữ đoàn Cận vệ số hai luôn là đối tượng giám sát trọng điểm của họ. Hiện tại, tình hình vẫn chưa lan rộng. Chỉ cần đêm nay dùng mọi biện pháp dập tắt cuộc nổi loạn này, sẽ là một lời cảnh cáo mạnh mẽ cho những

phần tử nổi loạn khác! Hơn nữa, tin rằng những phần tử cốt cán của chúng đều ở đây. Đây là canh bạc cuối cùng của những kẻ cấp tiến!

Trong bóng tối, mấy chiếc xe hơi bật đèn pha lao vút đi. Bỗng nhiên, đèn xe loé lên, đã thấy trên đường phố có đại đội quân lục quân với băng trắng trên cánh tay đang cuồn cuộn. Chiếc xe hơi lập tức dừng lại, vài tiếng súng vang lên. Một trạm gác của hải quân phía trước lập tức chìm trong biển lửa. Thêm bộ binh xông đến, giơ súng bắn về phía này. Lập tức, đạn như mưa rơi xuống. Chiếc xe tải nhỏ đi đầu bị đánh trúng, mười vệ binh hải quân trên xe thương vong. Xe của Thân vương cũng bị ảnh hưởng, tài xế bị thương, cửa kính xe bị bắn thủng. Phó quan của Thân vương mở cửa xe, lớn tiếng hô: “Đây là xe của Nhật Bản Thân vương! Ai dám nổ súng nữa!” Có lẽ là do tiếng gào của hắn, hoặc có lẽ là vì binh lính thấy cờ hoa cúc tung bay trên đầu xe, lập tức ngừng bắn. Tài xế nhân cơ hội này, quay đầu xe, lái về hướng hoàng cung. Thân vương Nhân Viện Cung trong xe đã rồi bời: “Tình hình sao lại phát triển đến mức này?”

Hoàng cung lúc này cũng đã nổ súng. Sư đoàn 1, gần một nửa lực lượng dưới sự chỉ huy của đại tá Bạch Xuyên Nghĩa Thì, đánh vào đội quân bảo vệ hải quân của hoàng cung. Quân bảo vệ hải quân phát hiện hành động bất thường của lục quân, một mặt gọi điện cầu cứu, một mặt lập tức nổ súng phản công! Số lượng quân nổi loạn vượt xa quân bảo vệ hải quân. Nhưng mỗi lính chỉ có nhiều nhất hai ba viên đạn! Lập tức chiến đấu rơi vào thế giằng co. Nhưng những người lính lục quân điên cuồng vẫn không ngừng xông lên. Trước họng súng máy của hải quân, xác chết chất thành từng lớp. Đạn bay vèo vèo trên không trung quanh hoàng cung. Mọi người trong cung đều bị đánh thức, Thiên Hoàng bị kéo ra khỏi giấc ngủ, cùng các đại thần trong cung bị nhét xuống hầm. Lúc này, trừ một số vệ binh, ngay cả cung nữ cũng cầm trúc đao, chuẩn bị liều chết bảo vệ Thiên Hoàng, không ai biết chuyện gì đang xảy ra! Từng cuộc điện thoại gọi đến Tam Đô, đều

chỉ có một chuyện, quân phản loạn tấn công hoàng cung, nhanh chóng đến bảo vệ hoàng cung!

Phiên bản đặc biệt, tình hình từ nơi bạn vẫn hay ghé—TLT chấm com.

STT 318: Chương 5: Thế giới mới - Chương 119: Kế hoạch bất ...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 119: Kế hoạch bất thành

Sau hơn một năm, nội các Quế trong Thái Lang cuối cùng cũng đến hồi kết. Lúc mới nhậm chức, liên minh Quế - Thái Lang tưởng chừng vững như bàn thạch, nhưng giờ đây lại đứng trước bờ vực sụp đổ. Sự trỗi dậy của Trung Quốc, thách thức vị thế của Nhật Bản, cùng với áp lực ngầm từ khối liên minh Mỹ - Thái Bình Dương, cộng thêm những hệ lụy từ các cuộc chiến tranh, đã khiến phe bảo thủ quân bộ Nhật Bản điên cuồng hơn bao giờ hết. Bọn chúng xem việc đưa Quế Thái Lang trở lại ghế Thủ tướng là cơ hội để khuynh đảo những đối thủ tự do phái. Tuy nhiên, mục tiêu của quân bộ lại là tăng cường quân bị, đánh bại kẻ thù lớn nhất hiện tại - chính quyền Trung Quốc dưới sự thao túng của "mưa thần", để giành lại bá quyền ở châu Á. Khẩu hiệu của chúng là: "Bảy vạn quốc dân, nhất định phải toàn quân, giành lại vận mệnh quốc gia!"

Sơn huyện và Quế Thái Lang, những nhân vật dày dặn kinh nghiệm, luôn tìm cách giữ thế cân bằng. Việc Nhật Bản điên cuồng tăng cường quân bị ở châu Á, đặc biệt là sự phát triển nhanh chóng của hải quân, đã khiến các cường quốc phương Tây, nhất là Mỹ, cảnh giác cao độ. Những phát ngôn và hành động khác thường của quân bộ cũng khiến phương Tây có xu hướng nghiêng về phía Trung Quốc hơn. Đặc biệt, sau khi "mưa thần" đến Mỹ thành công và Nhật Bản đưa quân tham gia Thế chiến, tình hình quốc tế của Nhật Bản ngày càng trở nên khắc nghiệt. Trong khi đó, sự phát triển của Nhật Bản vẫn cần sự ủng hộ từ các cường quốc phương Tây. Việc kiểm chế Nga đã kết thúc, giờ đây họ phải tìm cách khôi phục vị thế trên trường

quốc tế. Biểu hiện cụ thể là cố gắng thể hiện sự ôn hòa với Trung Quốc, phái những người có tầm nhìn quốc tế và sẵn sàng tham gia chiến trường châu Âu vào cuộc chiến. Đồng thời, giảm bớt việc tăng cường quân bị, hạn chế và trừng trị những nhân vật quá khích trong lục quân.

Nhưng khi thế lực quân bộ đã lớn mạnh đến mức này, việc thu hồi con quỷ đã thả ra là điều không thể. Vụ việc ở Triều Tiên đã gây sốc và khiêu khích. Thêm vào đó, lục quân mang trong mình mối thù với Thanh Đảo, yêu cầu Quế Thái Lang phải có thái độ cứng rắn với Trung Quốc, thậm chí sẵn sàng khai chiến. Quế Thái Lang biết rằng, trong bối cảnh quốc tế hiện tại, và tình hình chiến sự ở châu Âu đang cấp bách, phương Tây chắc chắn không cho phép một cuộc chiến tranh quy mô lớn khác bùng nổ ở châu Á. Vì vậy, ông đã gánh chịu áp lực từ quân bộ, dùng thái độ ôn hòa để thương lượng với Trung Quốc. Tuy nhiên, cuộc thương lượng đã thất bại, "mưa thần" lại muốn liên kết với thế lực Tây Viên Tự.

Khi nguyên lão Sơn huyện, người đã lao lực quá độ, buông tay, Quế Thái Lang đã hoàn toàn rơi vào thế khó. Không có Sơn huyện, ông phải chiều theo mong muốn của quân bộ để duy trì quyền lực. Ông thay đổi thái độ ôn hòa trước đó, dùng thái độ cứng rắn để thương lượng với Trung Quốc, thậm chí ngầm đe dọa chiến tranh. Kết quả, ông nhận lại là cuộc tấn công quy mô lớn hơn ở Triều Tiên, thương vong lớn hơn cho thường dân Nhật Bản. Dân khí Nhật Bản vốn đã bị khuấy động lại một lần nữa dấy lên phong trào phản đối Quế. Quân bộ cho rằng Quế Thái Lang không còn thích hợp làm Thủ tướng, ông đã luống cuống tay chân và không đạt được thành tích gì. Nếu lúc trước dùng biện pháp cứng rắn để uy hiếp Trung Quốc, có lẽ mục tiêu đã đạt được. Sự kiện tấn công quy mô lớn lần này, chính là cơ hội tốt để chúng ra tay! Chúng không cần một Quế Thái Lang vương vữu ở đó nữa.

Trong giới chính trị, tài chính và nội cung, việc Quế Thái Lang không ngừng dao động lập trường, không đủ khả năng kiềm chế quân bộ đã khiến mọi người vô cùng chán ghét. Hiện tại, giới chính trị và nội cung Nhật Bản, những chính trị gia lạc hậu, không cuồng nhiệt như những sĩ quan trẻ tuổi trong quân bộ. Thế chiến đã mang đến cơ hội phát triển cho các tập đoàn chính - tài. Họ không muốn xa rời các cường quốc phương Tây. Lúc này, nguyên lão Tây Viên Tự, người có lập trường tự do và đủ thực lực để đối đầu với quân bộ, đã trở thành lựa chọn tốt nhất! Chưa kể, ông ta đã đạt được thỏa thuận với "mưa thần", có thể nhanh chóng xoa dịu tình hình sau sự kiện Triều Tiên ở Đông Á. Thiên hoàng đích thân bày tỏ sự mong đợi đối với nguyên lão Tây Viên Tự, và sự không hài lòng với Quế Thái Lang. Để quốc nghị hội đã thông qua kiến nghị yêu cầu Quế Thái Lang từ chức. Chiếu thư tái tổ chức nội các của Thiên hoàng cũng sắp được ban hành.

"Thần khắc sâu bày tỏ sự sợ hãi, cô phụ sự mong đợi của Thiên hoàng bộ hạ... Từ giờ trở đi, thần và nội các sẽ từ chức. Đối với những sai lầm của thần, trăm thân khó chuộc, chỉ mong vận mệnh đế quốc, dưới sự che chở của thần uy Thiên hoàng bộ hạ, tiếp tục phát dương quang đại. Khắp vạn quốc Cửu Châu."

Thân hình nhỏ bé của Quế Thái Lang cúi gập xuống. Cuối cùng, ông đại diện cho nội các của mình dâng lên lời từ chức trước Thiên hoàng. Một ngày trước, đại thần nội cung Mộc Hạ đã đích thân nói với ông: "Bộ hạ hiện tại cảm thấy vô cùng khó xử. Nội các của Quế quân đã không thể duy trì được nữa, sau khi đế quốc nghị hội đưa ra kiến nghị luận tội. Việc giải tán nội các theo thể chế là điều Bộ hạ sẽ đồng ý. Nhưng trong tình hình hiện tại, thể diện của đế quốc là quan trọng. Việc giải tán một nội các vì sự kiện Triều Tiên sẽ gây ảnh hưởng xấu trên trường quốc tế. Hơn nữa, Thiên hoàng và các nguyên lão trọng thần đã hướng về Tây Viên Tự, mong họ sớm lên nắm quyền. Bộ hạ sẽ có một ngày an lành! Việc tranh chấp với Trung Quốc phải kết thúc ngay lập tức! Quế quân, lúc này, tốt nhất là các

người tự nguyện từ chức. Đây cũng là để giữ thể diện cho nguyên lão Sơn huyện đã qua đời. Nếu cường ép giải tán nội các năm nay, tình hình sẽ rất lớn!"

Quế Thái Lang chỉ biết cười khỗ, nỗ lực cuối cùng của ông đã bị "mưa thần" từ chối. Ông đã phái đại sứ đến gặp "mưa thần", thậm chí còn nói rằng chỉ cần giữ thể diện cho chính phủ Nhật Bản, họ có thể trao đổi Nhật Bản tại tô giới ở Hoa Hạ, ngoại trừ Thượng Hải, sau một năm. Vấn đề vay nợ của chính phủ Viên Thế Khải cũng có thể được miễn trừ. Nhưng vẫn bị "mưa thần" lạnh nhạt. Việc dựa vào thế lực quân bộ đang cuồng nhiệt hiện tại để chống lại ý chỉ của Thiên hoàng, khiến cả đế quốc quân phiệt hóa, là điều ông tuyệt đối không muốn. Có lẽ, Tây Viên Tự có thể làm tốt hơn.

Ông chỉ khẽ hỏi: "Ý kiến của lục quân và hải quân thì sao? Quân đội e rằng không muốn thấy Tây Viên Tự lên nắm quyền. Nếu quân đội không đưa ra nhân sự cho lục quân và hải quân trong nội các Tây Viên Tự, thì nội các mới sẽ không thể thành lập."

Mộc Hạ mỉm cười đáp: "Dưới ân sủng của Hoàng đế, Lục Hải quân là quân đội của Thiên hoàng, sao có thể trái với ý chỉ của Bệ hạ? Thân vương Hoàng đế nhàn viện đã chuẩn bị đảm nhiệm lục quân, hải quân cũng bày tỏ ý muốn hợp tác. Nội các Tây Viên Tự chắc chắn sẽ được thành lập thuận lợi. Quế quân, bây giờ phải xem ngài rồi!"

Đến nước này, Quế Thái Lang còn có thể nói gì nữa?

Lão nhân Quế Thái Lang nghe xong, sau khi Thiên Hoàng nói vài câu bằng hạc âm, không rõ là gì, liền thất thần rời khỏi hoàng cung. Lúc này, Đông Kinh đã chìm trong tuyết lớn. Lão nhân nhỏ bé đứng trước chiếc xe của mình, mãi không chịu lên. Ông ta ước gì lúc đó có người đến giúp mình một tay! Đáng tiếc, Thiên Hoàng bệ hạ lại có ý tốt, phái cận vệ sư đoàn bảo vệ ông ta. Ước muốn nhỏ nhoi ấy đã trở thành xa vời. Quế Thái Lang chẳng

hề tin tưởng Tây Viên Tự có thể ngăn chặn quân bộ đang ngày càng lộ hành. Đế quốc tương lai sẽ ra sao? Có lẽ lúc này, Tây Viên Tự đang dẫn dắt các thành viên nội các của mình. Theo thánh huấn của Thiên Hoàng, họ đã tiếp nhận chiếu chỉ thành lập nội các mới. Nhưng tất cả những điều này, đối với Quế Thái Lang, người đã mất hết can đảm, chẳng còn ý nghĩa gì. Ông ta nặng nề bước lên chiếc xe, vẫy tay nói: "Về nhà!"

Chiếc xe từ từ lăn bánh trong bão tuyết, hướng dinh thự của Quế Thái Lang. Trên đường phố Đông Kinh, người dân vẫn tụ tập. Họ giơ cao biểu ngữ phản đối Quế Thái Lang, lớn tiếng kêu gào đòi "máu phải trả bằng máu" cho sự kiện mỏ than Đài Dương. Họ yêu cầu hoàng quân lập tức xuất binh sang lục địa, đánh vào chính quyền Trung Quốc, kẻ đứng sau ủng hộ bọn bạo loạn Triều Tiên. Trong đám đông, lẻ tẻ còn có những người phản đối Tây Viên Tự và chính quyền mưa thần đàm phán. Họ mặc áo kimono mỏng manh, đầu quấn khăn trắng, mang theo kiếm, những lãng nhân này đứng trên các bục cao, hùng hồn tuyên bố rằng Nhật Bản đã trở thành một quốc gia hạng hai ở châu Á dưới sự thống trị của bọn quốc tặc. Bọn chúng đã bán rẻ lợi ích của đế quốc, che giấu Thiên Hoàng, kìm hãm hoàng quân mở rộng bước tiến. Đến đoạn cao trào, giọng nói của họ khản đặc. Bên dưới, nam nữ khóc lóc thảm thiết, ngay cả cận vệ sư đoàn và cảnh sát cũng không kìm được nước mắt. Vài tiếng hô vang vọng vào trong xe của Quế Thái Lang: "Quân quan hoàng quân! Chiến trường của các người không phải ở Đông Kinh, không phải hướng về chúng ta, mà là trên chiến trường lục địa, chiến đấu đến cùng với lũ người kia! Vì vận mệnh của đế quốc!" Tiếng hô vang vọng, mọi người đều hướng về những người lính cận vệ áo vàng mà gào thét.

Quế Thái Lang chỉ nhắm mắt lại, Nhật Bản đế quốc... Đế quốc mà ông yêu sâu sắc, rồi sẽ đi về đâu?

Ngày 2 tháng 11 năm 1916. Sau sự kiện mỏ than Đài Dương ở Triều Tiên, chính phủ Nhật Bản do Quế Thái Lang đứng đầu, cuối cùng đã đệ đơn từ chức lên Thiên Hoàng, sau khi không nhận được sự ủng hộ từ quân đội và sự phản đối từ giới chính trị. Đơn từ chức được chấp thuận ngay lập tức. Cùng ngày, nội các mới do Tây Viên Tự cầm đầu, kết hợp với phe phái trong cung đình, phe tự do và các nhân vật tài chính đã nhanh chóng được thành lập. Giới thượng tầng Nhật Bản đã thể hiện rõ quyết tâm giải quyết nhanh chóng tranh chấp giữa hai nước. Hải quân tỏ ra hợp tác với nội các mới, nhưng với điều kiện không cắt giảm kinh phí và kế hoạch đóng tàu. Lục quân lại một mực phản đối, nhưng sau khi thân vương Nhật Bản đích thân đảm nhiệm chức vụ trong lục quân, nội các mới cuối cùng cũng được thành lập. Tây Viên Tự, sau khi có được danh nghĩa chính thức, lập tức hy vọng đạt được thỏa thuận đã định trước với chính phủ mưà thần Trung Quốc. Đề nghị này đã được mưà thần chấp thuận, đồng thời nhận được sự thúc đẩy từ Anh, Mỹ và Pháp. Hiệp ước sắp được ký kết tại Thượng Hải. Vấn đề giữa hai nước dường như sẽ được giải quyết êm đẹp...

Trung Quốc, Thượng Hải, ngày 17 tháng 2 năm 1916.

Phái đoàn Nhật Bản đã đến Thượng Hải vào hôm qua, ngoài Tây Viên Tự Bình Sơn, người giữ chức bí thư trưởng, còn có Katou Chu Minh, người được Nhật Bản tin tưởng. Buổi lễ ký kết được tổ chức tại nơi mưà thần khởi nghiệp, Cục Chế tạo Cao Xương miếu Thượng Hải, nay là nhà máy liên hợp trọng công Thượng Hải của Trung Quốc.

Các phóng viên đã chờ đợi ở đây từ lâu, mưà thần dự kiến sẽ đến bằng đường thủy. Rất nhiều người, bao gồm cả đội bảo vệ của mưà thần, đã ở đây để canh giới. Những người phương Tây mũi lõ và các đại diện Nhật Bản trong bộ vest cứng nhắc đều mặc áo khoác, chờ đợi trên bến tàu lạnh lẽo. Mưà thần đã chọn cách hy sinh và nhượng bộ rất lớn, chờ đợi ở đây để bày tỏ sự tôn trọng. Katou Chu Minh, Tây Viên Tự Bình Sơn Tử tước, Tây

Viên Tự, Bộ trưởng Ngoại giao Anh Edward Gray, đặc sứ Bộ Ngoại giao Mỹ Tư Văn Sâm, Thứ trưởng Bộ Ngoại giao Pháp Bạch Lập Ngồi đang uống rượu trong khoang thuyền tuần dương "Biển Sâm", cảnh tượng thoải mái của họ khiến những người cấp bậc thấp hơn, phải chịu đựng cái lạnh trên bến tàu, có chút bất mãn.

Mưa thần đã có bài phát biểu tại nghị viện trước đó, đồng ý với các điều khoản đàm phán của Tây Viên Tự. Điều này đã gây chấn động không kém gì sự hỗn loạn ở Nhật Bản. Một số nghị viên cực đoan, các sĩ quan quân đội và phần lớn dân chúng không hiểu tại sao, khi uy tín quân sự của chúng ta đã được các cường quốc châu Âu công nhận, và thực lực quốc gia đang không ngừng phát triển, lại phải nhượng bộ Nhật Bản. Họ muốn đánh nhau, thì cứ đánh, xung quanh Thanh Đảo vẫn còn hàng vạn xác quỷ. Trên lưỡi đao của quân đội chính quy cũng đã vấy máu của những người lính Đức mạnh nhất thế giới. Chúng ta có tổng thống, có quân đội hùng mạnh, có bạn bè quốc tế, sao phải sợ lũ tiểu quỷ này? Đến mức phải chấp nhận những điều kiện có vẻ khuất nhục này?

Trong nghị viện, Tổng Giáo Nhân và những người khác đã làm rất nhiều việc. Chính phủ và nghị viện không muốn một cuộc chiến tranh khác. Mặc dù cảm thấy có chút khó chịu, nhưng vẫn đồng ý với quyết định chung của hai viện. Vì vậy, bài phát biểu của mưa thần tại nghị viện, phần lớn là nhằm vào quân đội và những người dân không hiểu sự tình.

"...Chính phủ chúng ta hiện nay phải đưa ra một quyết định khó khăn nhất. Rốt cuộc là chuẩn bị sẵn sàng ở châu Á, nghênh đón một cuộc chiến tranh mới, hay là xoa dịu tình hình hiện tại, dù phải chịu đựng những nhượng bộ tạm thời...

Quân đội đang chiến đấu ở châu Âu, vì công lý, vì hòa bình tương lai, vì quốc gia có thể sớm sánh vai với các cường quốc thế giới, vì sự phát triển

của dân tộc. Họ đang nỗ lực hy sinh. Chúng ta cũng không sợ phải đối mặt với một cuộc hy sinh khác ở châu Á. Đúng, chúng ta không sợ!

Nhưng mọi việc đều có trọng tâm, mục tiêu cao nhất của chúng ta hiện nay là thực hiện nghĩa vụ quốc tế của một quốc gia văn minh trong vài năm tới. Đánh bại kẻ thù Đức. Vì vậy, chúng ta đã gia nhập Hiệp ước. Đây là mục tiêu cao nhất của chúng ta hiện nay! Vì sự kiện Triều Tiên đã làm căng thẳng quan hệ giữa hai nước, việc từ chối các điều khoản đàm phán của Quế Thái Lang trước đó là do chính phủ không chắc chắn về việc Quế Thái Lang có thể kiểm soát phe quân sự ở Nhật Bản hay không. Có lẽ, nếu chúng ta chấp nhận những điều kiện ôn hòa của họ, những người lính Nhật Bản này, với cái miệng tham lam, sẽ không bao giờ cảm thấy hài lòng, và sẽ càng gây áp lực và sỉ nhục chúng ta! Vì vậy, chúng ta kiên quyết từ chối! Nhưng ở Nhật Bản, cũng không phải là không có thể lực ôn hòa. Ví dụ, trong nội các mới của Tây Viên Tự, chính phủ vẫn đang duy trì liên lạc với họ, thảo luận về các điều khoản hòa giải thực sự khả thi."

Dĩ nhiên, những điều kiện này giờ đây nhìn lại có phần khó chấp nhận, nhưng đây là nhượng bộ chúng ta buộc phải thực hiện! Quốc gia nguyên khí còn suy yếu, cần thời gian dài để bồi dưỡng. Đất nước không thể cứ khăng khăng giữ thái độ cứng rắn, kéo nước bạn lại cho rằng chúng ta không hề mong muốn hòa bình ở Đông Á. Lần này, vì thế giới không rơi vào cảnh huyết chiến và khói lửa, chúng ta chọn nhượng bộ và hy sinh! Nhưng xin các nghị viên quân nhân và những người dân yêu nước hãy ghi nhớ. Hiệp ước lần này, không cắt đất, không bồi thường, chỉ là trục xuất đám người Kim Cửu, đồng thời cho phép Nhật Bản và ta cùng nhau duy trì trị an ở Mãn Châu. Đồng thời, bảo đảm quân đội Phục quốc Triều Tiên không thể dùng Mãn Châu làm căn cứ tập kích Triều Tiên nữa... Cùng lúc đó, còn có một số hiệp ước kinh tế, như xây dựng một nhánh đường sắt, giảm thuế quan cho Nhật Bản, vân vân.

Chúng ta chịu đựng sự nhục nhã lớn nhất để thực hiện những nhượng bộ này, chỉ mong phe ôn hòa của Nhật Bản có thể nắm quyền, và trong tương lai, hai nước có thể giao hảo như những quốc gia bình thường. Giữa hai nước, đừng để chiến tranh xảy ra, mọi tranh chấp sau này đều có thể giải quyết bằng thương lượng! Hiệp ước lần này, nếu Nhật Bản không nuốt lời, sẽ đổi lại hai mươi năm hòa bình ở Đông Á. Đó cũng là thời gian chúng ta mong muốn nhất để phát triển trong hòa bình! Với những nhượng bộ lớn lao như vậy, chúng ta sẽ được các quốc gia trên thế giới công nhận và đảm bảo!

Thưa các vị tiên sinh, đồng bào, và các sĩ quan, binh lính chính quy. Tất cả những gì chúng ta đang chịu đựng, đều cần chúng ta nỗ lực hơn nữa để gỡ gạc trong tương lai. Vâng, chúng ta nhượng nhịn lần này, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ mãi nhượng nhịn. Nếu Nhật Bản trong tương lai lại lặp lại những hành động và thái độ trước đây, chúng ta sẽ không do dự cầm vũ khí lên, chiến đấu đến cùng! Hãy ghi nhớ hiệp ước này, tin ta, ta sẽ cùng các người giành lại những gì đã mất của quốc gia và dân tộc này. Hãy cho chính phủ thời gian, cho ta thời gian, cho dân tộc này một chút thời gian!”

Nhờ vào danh vọng to lớn của Mưa Thần, mặc dù quân đội chính quy và dân chúng đều vô cùng thất vọng, nhưng vẫn chọn chấp nhận lời giải thích và phân tích của Mưa Thần về chính sách này. Chỉ có điều, trong lòng mỗi người, dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Đặc biệt là đối với các tướng sĩ quân đội chính quy.

Nhưng đối với giới bình luận, bài phát biểu này, trên một mức độ lớn hơn, là để nói với các cường quốc trên thế giới. Nhìn xem, Trung Quốc đã hy sinh lớn đến nhường nào vì sự nghiệp hiệp ước, vì hòa bình ở khu vực Thái Bình Dương! Hòa bình này, nhất định phải được các người đảm bảo, hãy cẩn trọng với hành động của chính phủ Nhật Bản trong tương lai! Đối với Tây Viên Tự trên đài, và sự nhượng bộ của Mưa Thần, quốc tế cũng tỏ

ra rất nhiệt tình, có thể thấy rõ qua đội hình điều đình ở Thượng Hải. Đối với sự trung thành của Trung Quốc với sự nghiệp hiệp ước, đối với việc duy trì cục diện hòa bình ở châu Á, các cường quốc đều hài lòng và có phần cảm kích. Đặc biệt là phía Mỹ. Họ chưa chuẩn bị đối đầu toàn diện với Nhật Bản, nhưng lại lo ngại về sự mở rộng lực lượng quân sự của Nhật Bản. Khi Trung Quốc duy trì được hòa bình trên Thái Bình Dương, Mỹ sẽ thoát khỏi viễn cảnh chiến tranh đáng sợ trên hai đại dương. Trong nước Mỹ đã có tiếng nói thúc giục tăng cường lực lượng cho chính phủ Trung Quốc, dự luật mở rộng hải quân cũng đã được thông qua. Đối với Anh và Pháp, họ đã trang trọng hứa hẹn, sẽ đảm bảo toàn lực cho hiệp ước hòa bình Đông Á mà Trung Quốc đã nhượng bộ. Nếu Nhật Bản lại có những hành động hung hăng, sẽ bị các nước trong hiệp ước liên hợp chế tài — dĩ nhiên, vẫn chỉ là tự mình bảo đảm. Trong ngoại giao, nói những lời này cũng quá thất lễ, nhất là khi Nhật Bản vẫn là một quốc gia trong hiệp ước.

Nhưng đối với hai quốc gia trong hiệp ước ở châu Á, một ở châu Âu đang đổ máu chiến đấu vì họ, một ở châu Á lại muốn đào góc tường sau lưng họ, ai quan trọng hơn, đã rõ như ban ngày.

Khi chiến hạm “Múa Hạc” của Mưa Thần xuất hiện ở vùng biển Thượng Hải, tất cả các chiến hạm, thương thuyền, tàu hàng của các nước đều kéo còi chào. Trong khoang tàu của những vị khách trên biển, họ nối đuôi nhau ra xem, vịn lan can nhìn chiếc chiến hạm nhỏ bé. Hai chiếc khu trục hạm ngư lôi kiểu mới bảo vệ nó, nhanh chóng tiến về bến tàu Cao Xương Miếu. Tây Viên Tự Bình Sơn nhỏ giọng nói bằng tiếng Anh: “Hai mươi năm hòa bình ở Đông Á, cuối cùng cũng có thể xác định!” Còn Katou Chu Minh chỉ mỉm cười gật đầu.

Vị đặc sứ Mỹ, Tư Văn Sâm, có giao tình sâu sắc với Mưa Thần, lại rất cảnh giác với người Nhật. Trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi vừa rồi, ông luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Nghe hai người Nhật Bản đặc ý cảm thán, ông

cười lạnh nói: “Mưa Thần có thể đảm bảo chính sách của Trung Quốc, ông ta có quyết tâm hòa bình. Nhưng đây không phải là chuyện một chiều. Khi chính phủ Nhật Bản lại có biến cố, các người có thể đảm bảo sẽ hành động vì đại cục như ông ta không?” Hai người Nhật Bản nhất thời lúng túng. Hiện tại dù ở trên đài Tây Viên Tự, nhưng thế lực quân bộ trong nước, họ không có khả năng điều khiển quân đội chính quy như Mưa Thần! Họ chỉ hy vọng thông qua việc đạt được hiệp ước với Trung Quốc để củng cố thế cục trong Tây Viên Tự, từ từ chinh đốn quân bộ. Nhưng chuyện này, ai có thể đảm bảo, họ rất rõ, Nhật Bản là một quốc gia như thế nào!

Edward Gray huân tước chậm rãi hút xì gà, vẻ mặt không đổi. Chỉ nhỏ giọng nói với phó bộ trưởng ngoại giao cao gầy của Pháp: “Hiệp ước trên trời dưới biển hôm nay, liệu có trở thành một Bì khác không? Trung Quốc khoan dung đã khiến chúng ta không thể không công nhận hiệp ước này, tương lai... Chỉ có Thượng đế toàn năng mới biết...”

Lập Ngồi cũng có vẻ mặt bất động như vị lão thân sĩ này, chỉ thản nhiên nói: “Huân tước, hiện tại tôi càng lo lắng hơn là người Đức đang điên cuồng tấn công trên lãnh thổ của chúng ta, và người Trung Quốc mới là người kề vai sát cánh với chúng ta, chứ không phải người Nhật.”

Mấy người đều mang tâm sự thấp giọng bàn luận. Chỉ có tiểu thư Tây Viên Tự gõ đầu một mình chăm chú nhìn chiếc chiến hạm Múa Hạc. Khi Tây Viên Tự Bình Sơn đang thương lượng với tổng thống ở Nam Kinh Phủ, nàng có nhiều thời gian hơn để chú ý đến vị tổng thống trẻ tuổi đã thu hút nàng ngay từ lần đầu gặp gỡ. Sự uy nghiêm của hãn, sự trầm mặc của hãn, hãn còn trẻ mà đã nắm giữ quyền lực to lớn, ánh mắt vĩnh viễn kiên định, cùng với nụ cười trẻ con thảnh thơi lộ ra — nàng đã từng thấy hãn cùng vị phu nhân xinh đẹp của mình tản bộ! Vì sao trước kia mình không có cảm giác toàn tâm toàn ý nghĩ về một người như vậy? Mà cảm giác này lại đến một cách đột ngột như thế? Nếu ngày mai thật sự có hòa bình, vậy có phải

có nghĩa là mình có thể gặp hẳn nhiều hơn? Mặc dù nàng tuyệt vọng biết mình không có bất kỳ cơ hội nào, nhưng trong số rất nhiều người, chỉ có cô gái này là người đơn thuần nhất, toàn tâm toàn ý cầu nguyện cho hòa bình giữa hai nước. Gương mặt như tượng Hy Lạp của cô gái, khiến Tư Văn Sâm cũng không khỏi thỉnh thoảng thất thần. Cô nàng lai Nhật-Mỹ này thật không tồi! Gia thế cũng hoàn toàn xứng với hẳn. Đáng tiếc, lại là người Nhật Bản.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trên bến tàu, nghi thức hoan nghênh diễn ra ngắn ngủi mà lạnh nhạt. Không phải đám người phương Tây và Nhật Bản không muốn tỏ ra lễ phép và nhiệt tình hơn một chút, mà chỉ vì ở đây có người Trung Quốc. Theo sau mưa thần là đội quân vệ binh. Tất cả đều mang vẻ mặt bình tĩnh, dường như đang cố gắng kìm nén cảm xúc. Ngay cả ánh đèn huỳnh quang của các phóng viên Trung Quốc cũng như chất chứa đầy phẫn nộ. Mặc dù không ai bộc phát, nhưng sự lạnh lẽo, cứng rắn và trầm mặc này khiến mỗi người Nhật Bản có mặt đều cảm thấy ớn lạnh sống lưng, còn người da trắng thì lại như có điều suy nghĩ.

Mưa thần với gương mặt lạnh lùng cùng các đại biểu ngoại giao và đặc sứ Nhật Bản chỉ hàn huyên vài câu, rồi dẫn đầu tiến vào hội trường của Cục Chế tạo Cao Xương miếu, nơi điều ước đã được chuẩn bị xong. Chỉ còn chờ ký tên và trao đổi văn kiện ngoại giao. Điều ước có tên đầy đủ là « Bản ghi nhớ về việc thương lượng giữa hai nước Trung - Nhật liên quan đến sự kiện Triều Tiên », cùng với một phần phụ lục là « Hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau về các vấn đề quân sự giữa Trung - Nhật ». Bản ghi nhớ thứ nhất chỉ là văn kiện ngoại giao trao đổi giữa hai nước, xác nhận đã cam kết về các điều kiện thương lượng. Còn hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, được xem như một điều ước có thời hạn mười năm, là kết quả của sự thúc đẩy mạnh mẽ từ phía Mỹ. Theo yêu cầu của mưa thần, năm nước đã cùng ký tên

bảo đảm việc thực thi điều ước. Đối với các nước tham gia hiệp ước, mười năm hòa bình ở Đông Á là điều họ cần. Việc Trung - Nhật kiềm chế lẫn nhau còn tốt hơn là chiến tranh, và cục diện châu Á sau chiến tranh cũng có thể được duy trì. Hai quốc gia đối đầu nhau trong sự phẫn nộ, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì hòa bình, chính là sự đảm bảo cho việc duy trì bá quyền ở châu Á của họ.

Hội trường được bài trí đơn giản mà trang nghiêm, những chiếc bàn dài được ghép lại với nhau, phủ lên một tấm thảm màu xanh thẫm. Chỉ có hơn hai mươi phóng viên ảnh và phóng viên chữ được phép vào hội trường để ghi lại những gì diễn ra. Không một tiếng động, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào mưa thần, người đang ngồi ở vị trí trung tâm với vẻ mặt lạnh lùng, chờ đợi điều ước được đưa đến.

Hôm nay, hãn mặc bộ quân phục cũ đã từng mặc khi khởi binh ở Thượng Hải. Khác với mọi khi, hãn không mang theo súng lục, mà chỉ đeo một khẩu súng tay tự động Bạch Lãng trên thắt lưng. Trên thắt lưng còn có một vòng đạn đồng sáng bóng. Hai sĩ quan phụ tá đứng sau lưng hãn, đều mang vẻ mặt lạnh lùng, không hề nhúc nhích. Đại biểu Nhật Bản Katou Chu Minh cùng với những người khác có chút lúng túng ký tên vào bản ghi nhớ, khi muốn đưa cho mưa thần thì lại thấy hãn vẫn ngồi yên bất động. Tay của Katou Chu Minh khựng lại giữa không trung, nhất thời không biết phải nói gì. Bầu không khí trở nên ngột ngạt. Vài phóng viên Trung Quốc không tự chủ được mà phát ra những tiếng thở dốc nặng nề. Dường như họ chỉ mong mưa thần lật đổ bàn, hét lớn: “Lão tử không ký, muốn đánh thì đánh!”

Sau một khoảng thời gian dài im lặng, mưa thần cuối cùng lấy một cây bút lông từ giá. Hãn ký tên mình một cách nặng nề. Cơ mặt hãn hơi co giật, nhưng hãn vẫn không dừng động tác trên tay. Trong hội trường, bỗng nhiên vang lên tiếng khóc của một người đàn ông. Một phóng viên ảnh người

Trung Quốc đột nhiên khóc nức nở, ngồi trên ghế ôm đầu. Trong hội trường, tất cả người Trung Quốc, từ quan chức chính phủ đến binh lính vệ đội, đến các ký giả, đều rưng rưng nước mắt. Chỉ có mưa thần vẫn đứng đó, vẻ mặt cứng rắn như sắt.

Bản ghi nhớ cuối cùng cũng được trao đổi, Katou Chu Minh và Tây Viên Tự Bình Sơn thở phào nhẹ nhõm. Không khí trong hội trường có phần thoải mái hơn. Những người phương Tây đang theo dõi tất cả với vẻ mặt lúng túng, cuối cùng cũng bắt đầu mỉm cười và ký tên vào năm bản hiệp ước quân sự không xâm phạm lẫn nhau. Sau đó, họ bắt tay chúc mừng. Khi Katou Chu Minh đưa tay ra với mưa thần, lại thấy mưa thần đứng dậy, nhìn quanh, dường như muốn nói điều gì đó. Tiếng ồn ào trong hội trường lập tức lắng xuống, tất cả mọi người đều nhìn mưa thần, chờ đợi hắn lên tiếng.

“Hôm nay, ở đây, điều ước cuối cùng đã được ký kết. Nhưng xin mọi người hãy nhớ kỹ, chúng ta đã nhượng bộ những gì. Một quốc gia ở châu Âu vẫn đang hy sinh vô số sinh mạng vì sự nghiệp của các nước tham gia hiệp ước. Hôm nay, vì sự thắng lợi của sự nghiệp chung này, họ lại nhượng bộ những gì! Nếu thế giới này còn có công lý và chính nghĩa mà chúng ta cùng tuân theo, xin hãy ghi nhớ hiệp ước quân sự không xâm phạm lẫn nhau này! Khi nước Đức xâm lược Bỉ, vi phạm điều ước mà họ đã ký kết, toàn bộ thế giới phương Tây đã trang nghiêm tuyên chiến với nước Đức. Và khi một ngày nào đó, điều ước này cũng bị xâm phạm, xin mọi người hãy nhớ rằng, ở đây, cũng có một Bỉ!”

Nói xong, mưa thần quay người rời đi, chỉ để lại sự trang trọng.

Màn đêm buông xuống, tô giới, người dân phát hiện những ánh đèn bất dạ của Thượng Hải hoa giới ngày xưa đều lặng lẽ tắt. Dường như tất cả mọi người đều ghi nhớ ngày hôm nay.

Khi văn thư được chuyển đến cho phó quan của mưa thần vào buổi tối, người ta thấy vị tổng thống kiên cường trước nay, đang ôm đầu trên bàn làm việc, thì thào: “Ta biết đây đều là kế hoạch của ta, nhưng ta thật không cam tâm, ta thật không cam tâm a...”

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen– thiên lô trúc (dot) com.

STT 319: Chương 5: Thế giới mới - Chương 120: Phàm Nhĩ Đăng...

Thiên lô trúc – nơi bắt đầu của bản năng cao này.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 120: Phàm Nhĩ Đăng (một)

Lúc này, tại tiền tuyến Phàm Nhĩ Đăng của nước Pháp, không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Bắt đầu từ giữa tháng 1 năm 1916, quân Đức đã liên tục thăm dò, tấn công vào chiến tuyến của quân Hiệp ước, từ hướng Ba Ni kéo dài đến eo biển. Đặc biệt, tại hướng Ba Ni, quân Đức tập kết nhiều sư đoàn bộ binh, cùng với pháo hạng nặng, máy bay và súng máy, phát động những đợt tấn công quy mô lớn. Quân đội Hiệp ước, sau một năm chiến đấu gian khổ, vào đầu năm nay đang trong giai đoạn chinh đồn. Không ai ngờ rằng quân Đức lại điều động nhiều quân và khí tài kỹ thuật đến từ tuyến Đông như vậy, để rồi phản công họ!

Trên chiến tuyến Ba Ni, quân đội Hiệp ước gần như đã xác định đây là hướng tấn công chủ yếu của quân Đức. Người Đức quen thuộc địa hình nơi này, lại có ưu thế về bộ binh, có thể dễ dàng tận dụng trận địa xuất phát để tấn công vào chiến tuyến hình chữ U của quân Hiệp ước. Với chiến tuyến lõm vào như hiện tại, quân Hiệp ước buộc phải phân bố binh lực lớn. Trong khi đó, quân Đức lại có lợi thế về vị trí, có thể tùy ý chọn điểm đột phá. Một khi phá vỡ chiến tuyến này, quân Đức sẽ lại tiến về sông Mác-Ăngghen, và quân Hiệp ước sẽ phải tổ chức một cuộc chiến bảo vệ Paris. Nhưng chỉ có trời mới biết liệu họ có gặp may mắn như lần trước hay

không! Vì vậy, họ phải ngăn chặn quân Đức phản công tại đây! Hàng loạt quân đội từ các mặt trận khác được điều đến, quân viễn chinh Anh cũng đang tăng viện cho họ, với tập đoàn quân thứ ba. Vô số quân đội từ các đơn vị chinh đồn được đưa đến chiến tuyến Ba Ni. Theo ước tính của quân Hiệp ước, quân Đức sẽ tung ra khoảng hai mươi tám sư đoàn bộ binh và kỵ binh, cùng hơn hai trăm khẩu pháo các loại. Trong khi đó, quân Hiệp ước đã triển khai ba mươi chín sư đoàn bộ binh và bảy sư đoàn kỵ binh để phòng thủ, cộng thêm hơn bảy trăm khẩu pháo, hoàn toàn có thể ngăn chặn quân Đức. Hơn nữa, bộ chỉ huy Hiệp ước còn đang chuẩn bị một kế hoạch tác chiến vĩ đại, lợi dụng lúc quân Đức đang sa lầy tại Ba Ni, sẽ dùng quân viễn chinh Anh, Trung Quốc, và một phần quân đội Pháp để tập kết thành một lực lượng mạnh mẽ, tấn công vào cánh quân chủ lực của Đức tại sông Sawm, mở toang phòng tuyến của Đức, tạo thành một gọng kìm, buộc chúng phải rút lui khỏi lãnh thổ Pháp!

Trên chiến trường Ba Ni, quân đội của nhiều quốc gia đã nhiều lần giao tranh ác liệt. Hỏa lực hai bên bắn phá dữ dội, khí độc bao trùm chiến trường. Máy bay trên không liên tục tấn công. Bộ binh chiến đấu trong bùn lầy, thể hiện hết dũng khí và tinh thần trách nhiệm của người lính. Vô số binh sĩ Đức ngã xuống trong khi xung phong, và vô số binh sĩ Pháp bị pháo binh xé nát trong chiến hào. Đội ngũ thương binh như thủy triều rút lui, những người bị trúng khí độc mặt mày tím tái, cố gắng móc họng. Đầu năm 1916, chiến sự vẫn tàn khốc như vậy! Đối với hàng chục vạn quân đang chiến đấu trên chiến tuyến này, nó là tất cả cuộc sống của họ. Chiến đấu ở đây, hoặc chết ở đây. Nhưng đối với giới quân sự cấp cao của hai bên, nơi này chưa bao giờ là điểm quyết định thắng bại. Ít nhất là không phải lần này.

Quân viễn chinh Trung Quốc đã đến gần Phàm Nhĩ Đăng khi chiến sự tại chiến tuyến Ba Ni nổ ra vào giữa tháng 1. Lực lượng phòng thủ Pháp tại đây đã được điều đi hết, hoặc là tăng cường cho chiến tuyến Ba Ni, hoặc là

dự bị. Khu vực phòng thủ khổng lồ này, cửa ngõ phía Đông Bắc của Paris, do lực lượng Đức ở tiền tuyến không mạnh, lại thiếu hụt dự trữ khí tài kỹ thuật. Hàng loạt pháo lớn đã được tháo dỡ khỏi cứ điểm, tăng viện cho các chiến tuyến khác đang giao tranh ác liệt. Khi bốn sư đoàn và các đơn vị phụ thuộc của quân viễn chinh đến nơi, họ phát hiện ra rằng mình đang tiếp quản một cái xác rỗng! Ngoại trừ các công sự bê tông cốt thép vẫn còn, những gì có thể dùng để hỗ trợ hỏa lực, bao gồm cả pháo binh của cứ điểm, đều đã được chuyển đi hết. Thậm chí, cả đường tiếp tế hậu cần, Phàm Nhĩ Đăng cũng trở thành một trong những chiến tuyến không quan trọng nhất!

Trong quân viễn chinh, đa số không coi đây là vấn đề lớn. Quân viễn chinh hiện tại vẫn còn pháo binh do mình xây dựng, với năm cơ sở đạn được dự trữ, cùng với các công sự tương đối kiên cố. Họ đến đây chỉ để lấp chỗ trống, và họ chắc chắn sẽ được sử dụng như một lực lượng tấn công trong các chiến dịch phản công, chứ không phải là một lực lượng phòng thủ hao phí như vậy. Họ là một lực lượng tấn công! Vì vậy, Lý Duệ, khi bộ đội vừa đến chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng, đã kiên quyết chủ trương không cần phải phòng thủ toàn diện, mà phải bảo toàn lực lượng cơ động. Một số đạn được thậm chí không cần dỡ hàng, để đảm bảo bộ đội có thể nhanh chóng tham gia phản công trên các chiến tuyến khác. Duy chỉ có Gi toại cho rằng, lực lượng của Tập đoàn quân số 5 của Đức ở tiền tuyến tuy không mạnh, nhưng cũng khó đảm bảo chúng sẽ không phát động các cuộc tấn công kiểm chế. Phàm Nhĩ Đăng chỉ cách Paris năm mươi cây số! Nếu chủ quan khinh địch, khó đảm bảo quân viễn chinh không bị đánh bại tại đây. Trong lòng ông cũng có chút lo lắng, chiến tuyến Ba Ni hiện đã rơi vào thế giằng co, quân Đức rõ ràng không thể giành được một bước đột phá lớn ở đó. Chẳng lẽ quân Đức thực sự định liều mạng ở Ba Ni, mà không chuyển hướng tấn công vào một nơi dễ phát triển hơn? Nếu vậy, mũi nhọn tấn công tiếp theo của họ rất có thể sẽ hướng về Phàm Nhĩ Đăng. Trước khi quân tiếp viện đến, quân viễn chinh phải đối phó với cuộc tấn công của quân Đức!

Trong suy nghĩ của Gi toại, ông vẫn cho rằng quân Đức thực sự coi Ba Ni là hướng đột kích chính, chỉ là sẽ chuyển hướng tấn công sang Phàm Nhĩ Đăng mà thôi. Nếu mình có thể chặn đứng, quân đội Hiệp ước sẽ nhanh chóng tăng viện. Vào tháng 1, không ai ngờ rằng Phàm Nhĩ Đăng lại là hướng tấn công chính mà Bộ Tổng tham mưu Đức đã lựa chọn kỹ lưỡng, một lượng lớn quân đội đã bí mật tập kết về hướng này trong khi chiến sự ác liệt ở Ba Ni. Tình cảnh mà Gi toại và quân viễn chinh sắp phải đối mặt sẽ vượt xa những dự đoán tồi tệ nhất của ông.

Vì vậy, Gi toại không hoàn toàn nghe theo ý kiến của bộ tham mưu quân viễn chinh do Lý Duệ đứng đầu, ông ra lệnh cho bộ đội triển khai ngay lập tức, với hai sư đoàn bảo vệ tuyến đầu. Đó là sư đoàn 11 và sư đoàn 29, hai đơn vị yếu nhất trong quân viễn chinh, cùng với một lữ đoàn công binh chiến đấu. Cố gắng duy trì liên lạc với Tập đoàn quân số 5 của Đức ở tiền tuyến, để thăm dò động thái của chúng. Trong khi đó, lực lượng pháo binh nội địa của quân viễn chinh, với tổng cộng ba lữ đoàn pháo hạng nặng (hai lữ đoàn cũ, một lữ đoàn mới), một đoàn pháo hạng nặng phối thuộc, cùng với pháo binh của các sư đoàn, tổng cộng hơn bảy mươi khẩu pháo, bao gồm cả pháo cối, pháo cao tốc, tổng cộng hơn năm trăm khẩu pháo các loại, đều được triển khai. Đạn được được dỡ xuống để thiết lập căn cứ dự trữ, chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với cuộc tấn công của quân Đức. Đối với ý kiến của Lý Duệ, Gi toại cũng áp dụng một phương pháp điều hòa, cho phép sư đoàn 1 và sư đoàn 18 tập kết hoàn chỉnh, làm lực lượng cơ động. Một khi quân viễn chinh cần điều chỉnh khẩn cấp, tham gia vào các chiến tuyến khác, ít nhất hai sư đoàn này và một lữ đoàn công binh chiến đấu có thể nhanh chóng triển khai. Theo Gi toại, đây đã là sự sắp xếp tốt nhất mà ông có thể làm được ở giai đoạn này.

Thẳng đến khi bọn họ nhận được điện báo hỏa tốc từ trong nước gửi đến. Điện báo rất đơn giản, ra lệnh cho họ vứt bỏ tư tưởng chuẩn bị làm đội dự bị. Phải coi bản thân như là bộ đội phòng thủ tuyến Phàm Nhĩ Đăng! Bộ

đội tiếp viện từ trong nước sẽ nhanh chóng gia nhập quân viễn chinh xây dựng chế độ, hiện tại đã có Sư Đoàn 17 sắp đến Pháp. Mà ba Sư Đoàn 16 cũng chắc chắn sẽ đến vào trung tuần tháng Hai! Bọn họ nhất định phải tăng cường hỏa lực, hoàn thiện công sự, ít nhất phải có mười lăm cơ sở đạn dược dự trữ cùng hơn một ngàn khẩu pháo các loại, tạo thành hỏa lực trợ giúp. Phải thêm bộ đội trinh sát, thậm chí phát động những cuộc công kích nhỏ để thăm dò, nhất định phải thăm dò động tĩnh của quân Đức trước! Hơn nữa, điện báo còn nói, hãn đã bàn bạc với Pháp, điều ba trung đội lục quân (một cái mới thành lập) đang đóng ở Pháp đến gia nhập chiến tuyến của họ, trực tiếp thuộc quyền chỉ huy của gì toại. Trên không trung cũng phải triển khai trinh sát quy mô lớn nhất. Hơn nữa có thể phối hợp tác chiến với họ trong chiến đấu.

Điện báo với giọng điệu gấp gáp này, quả thực là báo trước với họ, quân Đức sẽ phát động cuộc tấn công chủ lực quy mô lớn đến khó tin vào Phàm Nhĩ Đăng! Nhưng điều này sao có thể? Toàn bộ chiến tuyến có hơn trăm vạn quân Hiệp Ước, hơn ngàn máy bay. Quân đội Hiệp Ước vẫn luôn giữ liên lạc với quân Đức, các hoạt động trinh sát chưa từng ngừng. Vô số tình báo thu thập được, cùng với tình hình chiến sự hiện tại, đã khiến cho toàn bộ giới Hiệp Ước, bao gồm cả gì toại, đều tin chắc rằng hướng tấn công chủ yếu của quân Đức hiện nay là ở Ba Ni. Mà mưa thần ở xa vạn dặm, làm sao có thể xác định hướng tấn công chủ yếu của quân Đức sẽ là Phàm Nhĩ Đăng?

Đối với một cuộc hành quân quân sự quy mô lớn. Việc thu thập tình báo một cách khoa học và lý trí. Phân tích và phán đoán tình báo dựa trên nguyên tắc quân sự, mới là nguồn tin cậy. Chứ không phải dựa vào trực giác của ai đó. Phản ứng đầu tiên của gì toại và Lý Duệ lúc đó là cảm thấy tổng thống không hiểu rõ tình hình châu Âu hiện nay. Có lẽ vì vị trí của Phàm Nhĩ Đăng trên bản đồ tương đối quan trọng nên mới để tâm đến sự việc, dứt khoát vượt qua Bộ Tổng tham mưu mà trực tiếp chỉ huy họ. Họ

lập tức gửi điện báo lên, báo cáo về tình hình hiện tại và đưa ra phân tích, giải thích rõ ràng. Trong điện báo, gì toại còn rất uyển chuyển bày tỏ. Tướng ở bên ngoài. Về vấn đề quân sự, có lẽ cần quân lệnh có thể không nhận. Hẳn tin rằng mưa thần có sự độ lượng này. Về các vấn đề chiến thuật đơn thuần. Mưa thần luôn khá buông lỏng với họ.

Nhưng lần này gì toại và Lý Duệ đều đoán sai. Gần như ngay sau khi họ gửi điện báo đi không lâu —— có lẽ chỉ vài giờ. Lúc đó, mưa thần đang bận rộn thương lượng các vấn đề trong ngày, lập tức hồi âm cho họ một bức điện dài với giọng điệu nghiêm khắc, giải thích cặn kẽ sự cần thiết phải kiên quyết phòng thủ tại Phàm Nhĩ Đăng. Hơn nữa đưa ra những chỉ thị vô cùng chi tiết. Đây là thái độ chưa từng có trong lịch sử Tổng tham mưu đối với các chỉ huy bộ đội độc lập! Yêu cầu họ phải hoàn thành chỉ thị của Tổng tham mưu một cách tuyệt đối! Cùng lúc đó, mưa thần còn trực tiếp thương lượng với Bộ chỉ huy quân sự toàn quyền của Hiệp Ước trong nước. Thậm chí trực tiếp liên lạc bằng điện với Thủ tướng Anh và Thủ tướng Pháp. Giải thích rõ tình hình nghiêm trọng mà chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng có thể phải đối mặt, hy vọng họ có thể tăng cường binh lực và hỏa lực ở đó. Tăng cường hậu cần. Thành lập đầy đủ dự trữ đạn dược.

Theo giới quân sự Hiệp Ước, trước thái độ khác thường này của mưa thần. Giới thượng tầng Hiệp Ước phần lớn chỉ cười cho qua chuyện, đến bao giờ thì tây tuyến mới đến lượt người ra oai đây? Nguyên soái Hà Phi càng ném bức điện báo này vào sọt rác. Thể hiện thái độ hoàn toàn coi thường. Tâm tư của ông ta, hoàn toàn đặt vào chiến tuyến Ba Ni, nơi đang diễn ra những trận chiến công thủ ác liệt, còn phải tốn công chuẩn bị cho cánh quân đang nổi lên để tiến hành một cuộc phản công quy mô chưa từng có. Phàm Nhĩ Đăng hiện tại, đối với chiến trường tây tuyến mà nói, chỉ là một hướng thứ yếu đến mức không thể thứ yếu hơn. Quân Đức không thể nào vừa ở Ba Ni mà lại chuẩn bị một cuộc tấn công ở đó! Ngay cả khi họ chuyển hướng tấn công từ Ba Ni sang Phàm Nhĩ Đăng. Dấu hiệu chắc chắn

sẽ bị phát hiện trước, và khi đó, việc điều động binh lực cũng hoàn toàn kịp thời! Nhưng sau khi cân nhắc giữa các nhân vật chính trị, để chiếu cố tình cảm của Trung Quốc, cùng với thể diện của vị tổng thống kia. Nguyên soái Hà Phi vẫn để cánh quân dự bị bên phải —— Đề nghị Tập đoàn quân của tướng Bối làm. Điều động một hai sư đoàn bộ binh. Tiến gần đến Phàm Nhĩ Đăng. Từ Đề nghị Tập đoàn quân điều ra một trọng pháo đoàn và một dã chiến pháo binh đoàn gia nhập chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng —— dù sao thì cũng có thể điều đi bất cứ lúc nào. Đồng thời, bộ đội hậu cần cũng cung cấp thêm dự trữ cho chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng. Khiến đạn dược đạt đến bảy tám cơ số. Đối với nguyên soái Hà Phi mà nói. Hành động như vậy đã là quá đủ.

Nhưng đối với quân viễn chinh mà nói, chỉ thị của mưa thần đã nói đến mức này, nhất định phải nghiêm túc thi hành. Bốn sư đoàn bộ binh chủ lực. Ngoại trừ việc giữ lại chưa đến một sư đoàn dự bị, những người còn lại đều được đưa vào phòng tuyến. Đồng thời, tất cả lực lượng đều được huy động để gia cố và cải tạo công sự, chiến hào liên kết thành hệ thống. Một số cứ điểm quan trọng, như pháo đài Đỗ Lợi Mundt, càng tập trung tăng cường binh lực và hỏa lực. Một số cánh quân bổ sung dã chiến của quân viễn chinh, cũng chuẩn bị sẵn sàng để tham gia chiến đấu bất cứ lúc nào. Bộ phận hậu cần của quân viễn chinh, càng dùng hết sức lực và cãi nhau với bộ phận hậu cần cấp trên. Thu thập đạn dược và trang bị trong tất cả các kho gần đó. Thường thì sau khi khiêng hết đi một cách không khách sáo, mới gửi điện báo cho đơn vị cấp trên để yêu cầu bổ sung —— —— không thể không nói, quân viễn chinh lại khá thích thú với việc làm như vậy. Ba trung đội không quân cũng được điều đi đúng hạn, việc điều động một chi đội không quân tinh nhuệ như Trung đội lục quân thứ của Thiếu tá Đinh Vũ Thương, cũng khiến cho các chỉ huy quân sự trên chiến tuyến Ba Ni của Hiệp Ước đầy bụng oán hận. Đồng thời, một lượng lớn bộ đội trinh sát cũng được điều động ra ngoài, duy trì liên lạc với chiến tuyến của quân Đức, theo dõi động tĩnh của họ bất cứ lúc nào.

Từ tín ngưỡng đối với mưa thần, cùng với kỷ luật sắt của quân nhân, quân viễn chinh đã thi hành mệnh lệnh có phần vô lý mà mưa thần ban xuống. Nhưng mãi đến khi trận chiến tàn khốc nhất sau này xảy ra. Họ mới biết. Việc họ làm như vậy là may mắn đến nhường nào. Nếu không, họ căn bản không thể ngăn cản được đợt tấn công điên cuồng ban đầu của quân Đức! Chỉ có gì toại và Lý Duệ. Hơi cảm thấy quyền lực chỉ huy đã chiến của mình bị xâm phạm một chút. Nhưng điểm không vui này. Về sau cũng đã nhanh chóng tan thành mây khói.

Trong rừng rậm quanh Phàm Nhĩ Đãng, một mảnh tỉnh mịch. Sương sớm từ trong rừng mở ra, chiếu vào ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây. Càng làm cho cảnh tượng nơi này giống như trong thế giới cổ tích. So với địa ngục trần gian đã bị hỏa lực của con người tàn phá ở Ba Ni. Cảnh tượng hòa bình nơi đây. Lại có chút không giống thật. Khiến cho người ta đến nơi này, dường như đều quên rằng, không xa nơi này, mọi người vẫn đang dùng toàn bộ sức mạnh của mình, tiến hành tàn sát lẫn nhau.

Một đội quân với sắc phục tỳ lục, ngực trang bằng áo khoác quân viễn chinh, thuộc biên đội trinh sát đang cẩn trọng di chuyển trong rừng. Giữa khung cảnh yên bình đến lạ thường này, có lẽ họ sẽ chạm trán với quân đội Đức! Bảy chín đầu đạn nhọn của Đức, có lẽ sẽ bất ngờ lao tới! Vào thời điểm quân viễn chinh vừa đặt chân đến Verdun, việc trinh sát vũ trang ở khu vực giữa hai bên chiến tuyến là một nhiệm vụ tương đối an toàn. Quân Đức không có đủ binh lực để phòng thủ trong chiến hào, chứ đừng nói đến việc kiểm soát khu vực trung gian này! Hàng ngày, những đội trinh sát này đều tiến sát đến hệ thống phòng ngự chiến hào của Đức, quan sát và ghi chép mọi động tĩnh của chúng. Thậm chí, có những tiểu đội còn lén vào tận sau phòng tuyến của quân Đức, theo dõi và ghi nhận hoạt động của pháo binh đối phương!

Nhưng khi tháng hai năm 1916 đến, việc trinh sát trở nên ngày càng khó khăn. Quân Đức cũng bắt đầu mở rộng mạng lưới tuần tra, tấn công dữ dội bất kỳ đội trinh sát nào bị phát hiện. Chúng ẩn hiện suốt ngày đêm, nhằm ngăn chặn bất kỳ kẻ nào đến gần chiến tuyến của mình! Đến lúc này, ngay cả những sĩ quan vốn hoài nghi nhất về mệnh lệnh của cấp trên cũng cảm thấy có điều chẳng lành. Đặc biệt là khi vào giữa tháng Hai, các đội công binh Đức bắt đầu xuất hiện tại khu vực đặt mìn phía trước chiến tuyến của quân viễn chinh. Họ hiểu rằng, có lẽ một trận chiến phòng ngự thực sự đang đến gần!

Càng nhiều đội trinh sát được phái đi, càng nhiều tin tức được thu thập và đặt trên bàn của Cái Toại và Lý Duệ. Nhưng những thông tin này thường xuyên bị "chìm xuống". Tổng bộ Hiệp ước Quốc chỉ đáp lại những lời cảnh báo của bộ tham mưu quân viễn chinh bằng một câu chắc nịch: "Đây chỉ là hành động cảnh giới của Tập đoàn quân số 5 của Đức, chúng lo ngại quân viễn chinh Trung Quốc sẽ tấn công vào khu vực yếu kém của chúng, nên không có gì đáng lo ngại cả."

Tiểu đội này thuộc về một đơn vị ưu tú, một phân đội trinh sát anh hùng của Sư đoàn 11. Trong chiến dịch tiểu phi ở Hà Nam, họ đã quen với việc tác chiến độc lập, thậm chí từng đột kích vào một vài đồn trại kiên cố của bọn thổ phi! Nhưng lần này, đối thủ của họ không phải là những tên cướp, mà là quân đội Đức được trang bị tận răng. Vì vậy, hành động của họ càng phải cẩn trọng gấp bội.

Đêm đen như mực, họ rời khỏi chiến tuyến, cẩn thận tránh né các đội tuần tra của Đức. Thậm chí, họ còn ẩn nấp trong rừng sâu suốt đêm, chờ đợi một tiểu đội Đức dường như đã phát hiện ra tung tích của họ rời đi. Mục tiêu của họ là hai vị trí tiếp giáp của quân Đức, nơi cũng là khu vực rừng rậm. Chỉ cần thâm nhập được vào đó, họ có thể nắm được tình hình phía sau chiến tuyến của quân Đức, xem chúng đang giở trò gì! Cấp trên vô cùng

bất mãn với công tác thu thập tình báo của tiền tuyến trong thời gian gần đây, nên họ buộc phải liều lĩnh.

Rừng thưa dần, và khu vực mục tiêu của họ, nơi có một con sông nhỏ chảy qua, vẫn nằm sau phòng tuyến cảnh giới nghiêm ngặt của quân Đức. Đồng Biên Cả siết chặt năm dặm. Đội hình trinh sát vốn trải dài đã lập tức thu hẹp lại. Mọi người tập trung lắng nghe Đồng Biên Cả thì thào: "Ban ngày chúng ta không thể qua sông, hãy tìm chỗ cắm trại, xây dựng trận địa cảnh giới. Đợi trời tối, chúng ta sẽ tìm cách vượt sông..."

Chưa dứt lời, tiếng vó ngựa mơ hồ vọng đến từ ngoài rừng. Mọi người lập tức nằm rạp xuống. Đồng Biên Cả ra hiệu, dẫn theo vài người cốt cán khom lưng tiến về phía trước. Hơn mười phút sau, khi đã ra khỏi rừng, họ trèo lên một cái cây để quan sát.

Đồng ruộng bên ngoài vẫn chìm trong sương mù. Con sông nhỏ mà họ định vượt qua đang chảy cách đó một cây số. Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn cả là bờ nam của con sông, nơi lẽ ra còn cách chiến tuyến thực sự của quân Đức vài cây số. Quân Đức đã vượt sông, bắc những cây cầu phao. Một chiến hào dài ngoằn ngoèo đang được đào, sâu đến mức chỉ thấy những chiếc mũ giáp Prussia quen thuộc hoặc những chiếc mũ sắt mới toanh nhô lên. Đất bùn tươi mới không ngừng được xúc lên khỏi chiến hào. Những khúc gỗ thô được dùng để gia cố công sự chất thành đống cao ngất bên bờ sông. Quân Đức đang đẩy chiến tuyến về phía trước, xây dựng trận địa xuất phát tấn công! Nhìn vào quy mô của chiến hào, có thể đoán rằng nó đủ sức chứa vài sư đoàn!

Bên kia sông cũng vang lên tiếng thi công. Nhưng do sương mù dày đặc, không thể nhìn thấy rõ. Theo suy đoán, đó có lẽ là trận địa dự bị thứ hai của quân Đức, cùng với các khẩu pháo dã chiến tầm ngắn. Trong rừng cây đổi diện, tiếng cửa xéo không ngừng vang vọng, cùng với tiếng xe kéo pháo và

xe chở quân âm ỉ. Quân Đức đã tiến lên trong một đêm, với số lượng rất lớn!

Vài đội kỵ binh trinh sát Đức đã lên ngựa, với những lá cờ tam giác và ngọn giáo trên tay, mở ra một màn hình trinh sát kỵ binh giữa hai bên. Các đội bộ binh tuần tra mới cũng đang tiến về phía khu rừng này. Tiếng vó ngựa mà Đồng Biển Cả nghe được chính là của những đội tuần tra này. Quân Đức muốn kiểm soát khu vực trung gian, và với binh lực cùng hỏa lực hùng hậu, chúng có thể dễ dàng chiếm lĩnh nơi này. Chẳng lẽ, như mệnh lệnh mà cấp trên đã ban ra, quân Đức thực sự chuẩn bị mở một cuộc tấn công quy mô lớn ở đây? Hơn nữa, chúng còn trắng trợn chuẩn bị vào ban ngày, chẳng lẽ cuộc tấn công sắp diễn ra?

Đồng Biển Cả đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến mức nhất thời quên hết mọi thứ.

Cũng giống như vậy, dấu hiệu quân Đức đẩy mạnh trận địa tấn công đã bị các lực lượng trinh sát trên không phát hiện. Vài trung đội không quân thay phiên nhau trinh sát ở tầm thấp. Mặc dù thời tiết không mấy thuận lợi, nhưng lực lượng không quân Đức cũng bất ngờ xuất hiện ở khu vực Verdun, điều mà trước đây hiếm khi thấy! Hai bên thậm chí còn xảy ra những trận không chiến nhỏ nhưng ác liệt. Tuy nhiên, bộ binh đã nhận được thông tin mà họ mong muốn. Quân Đức đã thực sự tiến lên! Trong một đêm, ở những nơi có thể quan sát được, họ thấy quân Đức diễu hành trên những con đường phía sau, các trận địa pháo binh lộ thiên san sát. Và còn bao nhiêu trận địa pháo binh khác bị che giấu!

Đối diện với toàn bộ chiến tuyến Verdun, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn mũ sắt của Đức và những lưỡi lê lấp lánh. Vô số pháo binh vẫn đang vội vã tiến vào trận địa. Nếu như trước đó, vào những ngày cuối tháng Hai, quân Đức vẫn bí mật thực hiện mọi việc trong bóng đêm, thì bây giờ, chúng lại trắng trợn phơi bày tất cả!

Trước chiến dịch Verdun, bộ Tổng tham mưu quân đội Đức, bất kể là về chiến lược đánh lừa hay về chiến thuật điều động ẩn giấu, đều đã đạt đến đỉnh cao trong lịch sử quân sự. Ngoại trừ việc sử dụng một lực lượng tương đối nhỏ (chủ yếu là các đơn vị từ mặt trận phía đông) để duy trì thế tấn công ở khu vực Ba Ni, một lượng lớn các đơn vị có kinh nghiệm tác chiến ở mặt trận phía tây đã gia nhập đội hình của Tập đoàn quân số 5. Tập đoàn quân này, vốn đã bị tàn phá, đã nhanh chóng có được hai mươi một sư đoàn, một lực lượng siêu hùng hậu. Trong quá trình điều động, quân Đức cũng sử dụng mọi biện pháp có thể. Các mệnh lệnh được truyền đạt bởi những người nắm giữ vị trí cao nhất, các sĩ quan chỉ huy không hề biết tung tích của họ trước khi lên xe. Mọi mệnh lệnh đều được truyền đi bằng điện báo hữu tuyến, điện thoại hoặc nhân lực. Các đơn vị được điều động đến tuyến Verdun. Điểm xuống xe đều ở rất xa tiền tuyến. Chúng tiến vào một cách kiên nhẫn trong bóng đêm. Việc xây dựng các trận địa pháo binh đều được thực hiện vào ban đêm, hơn nữa còn được kiểm soát chặt chẽ. Trước khi trời sáng, các trận địa pháo binh này đã được ngụy trang. Các lực lượng hậu cần, công binh, y tế và các lực lượng hỗ trợ khác cũng được ngụy trang và điều động một cách tối đa.

Trước ngày mười bảy tháng Hai, bọn chúng đã tập kết mười bốn sư bộ binh, một sư kỵ binh, cùng hai ngàn bốn trăm khẩu các loại hỏa pháo bí mật tiến vào tiền tuyến trận địa. Lực lượng này đã đủ để chúng phát động công kích vào ngày hai mươi một tháng Hai! Lúc này mà còn che giấu thì chẳng còn ý nghĩa gì. Ba ngày không đủ thời gian để hiệp ước quốc xác nhận tình báo và điều chỉnh bố trí, nếu còn giấu diếm thì thậm chí sẽ làm chậm trễ thời gian chúng phát động công kích! Thế là, chỉ trong một đêm, quân đội và lính kỹ thuật của Đức đã tiến vào trận địa, kéo dài suốt mười tám ngày. Quy mô này khiến quân viễn chinh phải khiếp sợ tột độ! Không quân Đức cũng bắt đầu hành động, thậm chí còn tiến hành không kích quấy rối trên chiến tuyến của quân viễn chinh! Vô số tình báo từ tiền tuyến đổ về như thủy triều. Quân viễn chinh trên dưới đều không còn nghi ngờ gì nữa,

những dấu vết trước kia đã trở thành sự thật không thể chối cãi. Quân Đức đã lừa gạt hiệp ước quốc, bí mật tập trung một lượng lớn binh lực và hỏa lực về phía Verdun — mặc dù số lượng cụ thể vẫn chưa có thông tin chính xác. Cuộc tấn công quy mô lớn của Đức có thể sẽ phát động bất cứ lúc nào, hơn nữa chúng còn chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực và hỏa lực. Mà tất cả những điều này, ngay từ đầu, quân viễn chinh phải một mình đối mặt!

Tiểu thuyết mới nhất đăng trên sáu chín sách a thủ phát!

Lực lượng của hiệp ước quốc hiện tại đang ở hướng Bar-le-Duc, khi nhận được viện trợ từ bốn mươi sư, chúng đã phát động phản công. Hiện tại, thế công của chúng đang hùng hực khí thế. Một lượng lớn đội dự bị chủ lực đang tập kết ở phía tây, cách Verdun còn rất xa. Có thể trông cậy vào ngay lúc này chỉ có lực lượng không mạnh lắm của tập đoàn quân số hai và một số cảnh vệ Paris. Nhưng chúng cũng không thể đến kịp trước khi quân Đức phát động tấn công! Tất cả những điều này, chúng chỉ có thể dựa vào lực lượng của bốn sư. Không đủ bảy trăm khẩu các loại hỏa pháo để ứng phó và ngăn chặn!

Điện báo cầu viện khẩn cấp lập tức được phát đi từ tổng bộ quân viễn chinh đến từng đơn vị cấp trên. Hà Phi, khi nhận được điện báo, quả thực không thể tin vào mắt mình. Hắn nghi ngờ hỏi lại xem có phải người Trung Quốc quá nhạy cảm hay không. Vài tham mưu cao cấp của tổng bộ lập tức lên hai chiếc máy bay đến Verdun. Ở đó, bọn họ đã biết được tất cả. Thậm chí một thượng tá tham mưu còn được Đinh Vũ Thương dẫn lên trời một vòng, trong ánh hoàng hôn, đã nhìn thấy đội hình tập kết đáng sợ của quân đội Đức, cùng với những gì chúng chuẩn bị cho chiến đấu!

Khi điện báo xác nhận được gửi về vào đêm đó, cơ quan quân sự tối cao của hiệp ước quốc đã náo loạn. Tất cả các sĩ quan cao cấp mang sao trên vai hoặc là trợn mắt nhìn, hoặc là luống cuống tay chân, tìm kiếm trên bản đồ xem có lực lượng nào có thể kịp thời chi viện. Đội hình khổng lồ mà quân

Đức phô trương ở Verdun khiến họ nghĩ đến lời tiên đoán chẳng lành của "mưa thần" mà trước đây họ đã coi là trò cười, nhưng họ không còn thời gian để hối hận! Verdun chỉ cách Paris năm mươi cây số. Và giờ họ mới biết, năm 1916, ngay từ đầu, cuộc chiến tranh trên tuyến tây đã nhắm vào Verdun!

Tập đoàn quân số hai của tướng Bối, vào rạng sáng hôm đó, đã nhận được lệnh, ra lệnh cho tập đoàn quân của ông lập tức điều hai sư gần Verdun nhất đến chi viện, hai sư này sẽ chịu sự chỉ huy của tổng bộ quân viễn chinh Trung Quốc. Trang bị nặng có thể không mang theo. Vật tư đạn dược có thể mang bao nhiêu thì mang, quan trọng là phải chi viện lực lượng cho nơi đó trước! Mà tướng Bối phải lập tức di chuyển tổng bộ tập đoàn quân đến Paris. Bộ đội tập kết ở Paris, một mặt phòng ngừa Verdun bị đột phá, ít nhất ở Paris vẫn còn lực lượng phòng thủ, một mặt cũng có thể lợi dụng điều kiện giao thông thuận lợi và đầy đủ xe vận tải của Paris để vận chuyển toàn bộ quân của ông đến! Sau khi mệnh lệnh được đưa ra, hai sư đoàn tinh nhuệ của Pháp lập tức bắt đầu di chuyển. Nhưng hành động của đại quân không phải nói đi là đi được ngay. Nếu chúng có thể đến Verdun với đầy đủ quân số chiến đấu, thì cần ít nhất bốn mươi tám giờ trở lên! Mà nếu tập đoàn quân số hai muốn trông cậy vào toàn bộ viện binh, thì cần ít nhất bảy ngày trở lên!

Mà cuộc tấn công của quân Đức sắp phát động, chỉ còn chưa đến bốn mươi tám giờ. Nói chính xác, chỉ còn ba mươi sáu giờ.

Đại chiến sắp đến...

STT 320: Chương 5: Quyển thế giới mới Chương 121: Phàm Nhĩ ...

Chương 5: Quyển thế giới mới Chương 121: Phàm Nhĩ Đăng (hai)

Khi quân Đức ngạo nghễ bộc lộ toàn bộ ý đồ công kích, đội hình của chúng đã cho thấy quyết tâm phải chiếm được Phàm Nhĩ Đăng. Với Tập 5 quân đoàn thuộc về đội quân chiến đấu Đức, việc đánh tan đám "da vàng" trước mặt là để trả thù cho việc 45 sư và 59 sư bị tiêu diệt trước đó! Trong lòng những chiến binh Phổ này, việc từng bị người Trung Quốc đánh bại là điều khó chấp nhận! Chỉ huy mới của Tập 5 quân đoàn, Thái tử William, còn hạ lệnh phải tiêu diệt toàn bộ quân Trung Quốc, bất kể bằng pháo binh hay lưỡi lê. Không một ai được phép trốn thoát, những kẻ dám khiêu chiến với nước Đức tại châu Âu!

Trong đội quân tiến công của Đức, ngoài số lượng lớn pháo hạng nặng và binh lính được huấn luyện bài bản, họ còn dựa vào kinh nghiệm từ trận chiến Saint-Mihiel để thành lập các đội xung kích bộ binh và công binh chiến đấu, trang bị vũ khí tác chiến kiểu mới. Giới sĩ quan Phổ luôn đặc biệt hứng thú với việc học hỏi chiến thuật mới và huấn luyện các đội quân tinh nhuệ. Về mục tiêu cuối cùng của chiến dịch Phàm Nhĩ Đăng, hai vị chỉ huy tuyến đầu là Thân vương Wilhelm và Tổng tham mưu trưởng Pháp kim Hán lại có những quan điểm khác biệt.

Pháp kim Hán muốn biến Phàm Nhĩ Đăng thành cối xay thịt của người Pháp, tập trung hỏa lực để tiêu diệt từng bước quân đội Pháp đang cố thủ tại đây. Ông ta chuẩn bị mọi thứ có thể, từ pháo binh, pháo hạng nặng, siêu trọng pháo, đến số lượng đạn dược khổng lồ. Thậm chí còn có pháo hóa

học, chiếm ba phần mười tổng số pháo, bao gồm cả loại đạn khí độc mới nhất. Pháp kim Hán tin rằng sẽ bình định được quân đội Trung Quốc ở đây, sau đó tiêu diệt bất kỳ quân đội đồng minh nào dám đến chi viện! Tuy nhiên, ý kiến của Thân vương Wilhelm lại khác.

Pháp kim Hán muốn dùng hỏa lực để biến Phàm Nhĩ Đăng thành cõi xay thịt, còn Thân vương Wilhelm lại nhìn thấy nơi này phòng thủ yếu kém, là cơ hội tốt để trọng binh đột phá và uy hiếp trực tiếp Paris! Bộ binh không lên chiếm lĩnh trận địa, chỉ dựa vào pháo binh thì đến bao giờ mới đánh bại được Pháp kim Hán? Vị tướng già này quả thực quá chủ quan! Hiện tại, khi có cơ hội phá vỡ thế giằng co ở tiền tuyến, kế hoạch đánh lừa chiến lược trên phòng tuyến Ba Ni đã hoàn thành, chẳng lẽ lại dễ dàng bỏ qua? Huống chi, ông còn huấn luyện nhiều đội xung kích kiểu mới, vừa hay có thể thử nghiệm trên chiến trường này! Thân vương Wilhelm kiên quyết yêu cầu tiến hành một đợt hỏa lực ngăn, sau đó bộ binh xung kích xé toạc phòng tuyến đối phương. Khi đã mở được một chỗ đột phá, tranh thủ lúc quân đội đồng minh chưa kịp chi viện, tiến thẳng về Paris, kết thúc chiến tranh! Ý kiến của tổng chỉ huy tiền tuyến và tổng tham mưu trưởng mâu thuẫn nhau, gây ảnh hưởng lớn đến việc chuẩn bị chiến đấu, suýt nữa làm chậm trễ công tác chuẩn bị. Cuối cùng, hai bên đã đạt được thỏa hiệp. Thân vương Wilhelm từ bỏ kế hoạch đột kích bằng hỏa lực và bộ binh chiếm lĩnh trận địa. Thay vào đó, chiến đấu sẽ bắt đầu bằng một trận mưa pháo trên toàn tuyến, san bằng phòng tuyến Phàm Nhĩ Đăng. Pháp kim Hán cũng nói lỏng sự kiểm soát đối với hành động tấn công của bộ binh tiền tuyến, cho phép bộ binh tiến lên vào ngày thứ ba sau khi cuộc tấn công bắt đầu. Mục đích là thu hút quân đội đồng minh đến chi viện, sau đó dùng hỏa lực áp đảo để tiêu diệt. Nếu quân đội đồng minh đến chậm, và tình hình diễn biến thuận lợi, có thể tiếp tục phát triển chiến quả.

Công bằng mà nói, đây là một thỏa hiệp mà cả hai bên đều không hài lòng, và cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến cuộc chiến khốc liệt này. Nhưng đối

với các tướng sĩ của quân viễn chinh, những người chưa biết điều này, họ chỉ cảm nhận được sự căng thẳng và áp lực trước trận chiến. Trước ưu thế về binh lực và hỏa lực của quân Đức, không ai biết liệu mình có thể giữ vững trận địa hay không, liệu có thể sống sót trong trận chiến này hay không! Nhưng cấp trên, bao gồm cả tổng thống, đã quyết định tử thủ tại đây.

Trên trận địa của quân viễn chinh, cảnh tượng bận rộn diễn ra. Trước khi chiến đấu, họ đã chuẩn bị phòng thủ. Nhưng không ai ngờ quân Đức lại tấn công với quy mô lớn như vậy! Mỗi giờ trôi qua, những người quan sát qua ống nhòm đều thấy quân Đức tiến vào trận địa từng đoàn. Xe ngựa kéo pháo binh đi nghênh ngang. Số lượng của chúng khiến người ta tuyệt vọng! Kế hoạch ban đầu là dàn quân rộng khắp, liên tục chống cự từ tuyến đầu, đánh đến vị trí pháo đài trung tâm. Cố thủ đến cùng, chờ thời cơ phản công. Nhưng hiện tại, việc đặt quân đội trên các công sự đã chiến rộng lớn, đối mặt với mưa pháo của Đức, chẳng khác nào tự sát! Phải điều chỉnh bố trí, co cụm quân đội lại! Thời gian dành cho các chỉ huy quân viễn chinh không còn nhiều! Hà Toại và Lý Duệ phân công rõ ràng. Lý Duệ lập tức đưa ra kế hoạch điều chỉnh. Hà Toại tập trung vào việc quan sát quân đội nhanh chóng rút lui về phía sau. Lấy các công sự làm nòng cốt, đội dự bị luôn được kiểm soát. Sẵn sàng nghênh chiến với quân Đức!

Pháo binh Đức lúc này đã bắt đầu pháo kích quấy rối và bắn thử. Một mặt quấy rối việc bố trí điều chỉnh của quân đội Trung Quốc, một mặt là sửa đổi số liệu cho các đợt pháo kích quy mô lớn trong tương lai. Đồng thời, họ còn cố gắng dụ pháo binh của quân viễn chinh phản công, để lộ vị trí. Sau đó dùng pháo binh tiêu diệt. Mặc dù chỉ là pháo kích thăm dò, nhưng đội hình pháo binh khổng lồ của Đức vẫn khiến không khí trước trận chiến trở nên kinh thiên động địa! Hàng trăm khẩu sơn pháo và dã pháo được đặt trên trận địa, ngẩng cao đầu phun lửa và khói. Trong khi đó, pháo hạng nặng của Đức vẫn giữ im lặng, chờ đợi pháo binh quân viễn chinh

phản công. Lúc này, pháo binh tầm xa của quân viễn chinh đã nhận được lệnh, không được nổ súng!

Trên trận địa tuyến đầu, giờ đây tràn ngập ánh lửa của đạn pháo nổ tung. Pháo dã chiến 75mm và 77mm, cùng với pháo cối hạng nặng 120mm từ trong chiến hào bắn ra, nổ tung xung quanh chiến hào dã chiến tuyến đầu, làm rung chuyển cả bầu trời. Từng sĩ quan chỉ huy bộ đội rút lui theo các đường giao thông. Súng máy và pháo cối đã được dựng lên, tất cả đều bị phá hủy. Di chuyển về phía sau. Đạn dược không thể mang đi thì châm lửa đốt. Tiếng nổ của đạn pháo xen lẫn tiếng gầm của đạn pháo, khiến cuộc rút lui càng thêm hỗn loạn. Nhưng không phải ai cũng rút lui. Cứ cách hai trăm mét trong chiến hào,

Lại có một quan sát viên ôm máy điện thoại. Mặc dù đã dự đoán quân Đức sẽ triển khai đội hình pháo binh lớn như vậy, rất có thể vừa ra tay đã là mưa đạn, nhưng cũng rất khó đoán trước bộ binh của họ có lập tức xung kích theo sau hay không. Phải nắm bắt động tĩnh của chúng mọi lúc!

Đạn pháo nổ tung trong chiến hào đã gây ra thương vong. Không ít quan binh của 11 sư và 29 sư, thậm chí còn chưa nhìn thấy bóng dáng quân Đức đã ngã xuống trên mảnh đất xa lạ. Không ai có thời gian để thương tiếc. Khuôn mặt ai cũng căng thẳng tột độ. Ai cũng biết gánh nặng phải gánh chịu sau này. Và họ chỉ có một mình chiến đấu trong một thời gian dài!

Trên không trung, tiếng động cơ gào thét vẫn vọng lại, dường như một đám mây đen đang bao phủ chiến tuyến của quân Đức. Hàng chục chiếc máy bay hai cánh, ba cánh của Đức cũng đồng loạt xuất kích, đến trinh sát và oanh tạc trận địa của quân viễn chinh. Trước đó, quân Đức vẫn luôn ẩn nấp, không dám tiến hành trinh sát trên không. Nhưng vào thời khắc quyết định này, lực lượng không quân của chúng đã xuất động! Vì trận chiến này, quân phòng không của Đức đã tập trung mười bảy trung đội, với hơn ba trăm máy bay. Lực lượng này còn vượt xa cả lực lượng của Đức trên chiến

tuyến Ba Ni, thậm chí là sự tập kết lớn nhất trong lịch sử không quân Đức trên một chiến tuyến!

Vài chiếc máy bay Fock bay thấp, dường như đã phát hiện ra quân viễn chinh đang co cụm về phía sau, liền lao xuống, điên cuồng bắn phá vào chiến hào. Điều này càng làm tăng thêm sự hỗn loạn và thương vong trong quá trình rút lui. Bọn lính đều nằm rạp xuống đất, cố gắng chống trả bằng hỏa lực. Những chiếc máy bay Đức bay thấp như vậy, thậm chí còn nhìn rõ cả diện mạo của phi công!

Nhiều máy bay Đức khác vẫn duy trì ở độ cao năm trăm thước Anh. Mục tiêu của chúng là tiến hành trinh sát cuối cùng trước khi giao chiến.

Đột nhiên, ba chiếc máy bay chiến đấu màu hồng phấn, kiểu Ni Ai, từ trong một tầng mây ở độ cao ba ngàn thước Anh lao ra. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, chúng đã lao xuống trên đầu đội hình chiến cơ của Đức. Hai khẩu súng máy trên đầu ba chiếc chiến cơ hồng phấn điên cuồng nhả đạn. Ngay sau đó, hai chiếc máy bay trinh sát Chim Hải Âu Lớn của Đức bốc cháy, kéo theo khói đặc rơi xuống! Vài chiếc máy bay chiến đấu Fock nhanh nhẹn phản ứng, lập tức xoay vòng, cố gắng bám đuôi ba chiếc máy bay. Nhiều chiếc Chim Hải Âu Lớn khác lại tán loạn, như thể bị ong vò vẽ làm kinh động.

Trong tầng mây, đội hình ba chiếc máy bay không ngừng xông ra. Tất cả đều là thân máy bay màu hồng phấn. Tổng cộng mười tám chiếc máy bay kiểu Ni Ai đã xuất kích. Đây chính là đội hình của trung đội một, một trong những đội quân đã nổi danh khắp châu Âu, đặc biệt là với thành tích bắn hạ ba mươi lăm máy bay của Thiếu tá Đinh Vũ Thương, một tay vương bài của không quân Trung Quốc!

Vừa rồi, anh đã dẫn đầu một cuộc tập kích bất ngờ, giúp anh giành thêm một chiến công. Những phi công chuyên nghiệp của trung đội một lần lượt

truy đuổi mục tiêu của mình. Chỉ có đội của Đinh Vũ Thương duy trì đội hình, luôn che chở cho những chiếc máy bay khác đã tách ra để tham gia vào các cuộc không chiến. Chiếc khăn lụa dài màu đỏ, món quà của một cô gái Pháp, vẫn bay phấp phới trong buồng lái. Nó dường như là lá cờ của trung đội một. Rất nhiều chiếc Fock đã lao vào, muốn solo với anh. Nhưng Đinh Vũ Thương luôn nhanh nhẹn né tránh. Anh dẫn đội của mình di chuyển khắp nơi. Chỉ cần một chút sơ hở, một chiếc Chim Hải Âu Lớn sẽ bị anh chớp lấy cơ hội hạ gục. Khả năng bắn súng của anh đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, dường như từ bất kỳ góc độ nào, anh cũng có thể bắn trúng mục tiêu! Có anh trên không trung, những phi công khác chỉ là hạt cát.

Vài chiếc Fock điên cuồng bám đuổi, dường như muốn quyết đấu với tay vương bài Trung Quốc này. Đinh Vũ Thương có vẻ cũng cảm thấy phiền phức. Anh tách khỏi đội hình, tung ra một chiêu bài "Đinh Vũ Thương xoay tròn", tóm lấy đuôi một chiếc Fock. Sau khi hai luồng lửa dài phun ra từ đầu máy bay, phần cánh trái của chiếc Fock xui xẻo đã bị đánh gục, điên cuồng xoay tròn rồi lao xuống đất. Hai trợ lý của Đinh Vũ Thương cũng quay lại, che chắn cho trung đội trưởng của họ. Đồng thời, họ cũng bắn rơi một chiếc Fock khác.

Sau một trận không chiến ngắn ngủi nhưng ác liệt, quân Đức cuối cùng cũng không chống đỡ nổi. Họ không phải là những tay mơ, nhưng trước trung đội một, với số lượng máy bay trinh sát chiếm ưu thế, họ không còn là đối thủ. Có lẽ họ quá tự hào về ưu thế lực lượng của mình. Lần sau, có lẽ mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy!

Giữa tiếng hoan hô của quân viễn chinh dưới mặt đất, máy bay Đức tháo chạy tán loạn, nhưng đã mất đi mười mấy chiếc. Một mình Đinh Vũ Thương đã hạ gục ba chiếc. Trung đội hồng phấn đặc thăng, nghiêng cánh chào quân lính dưới mặt đất, rồi quay đầu về sân bay. Được khích lệ bởi

chiến thắng trên không, tốc độ rút lui của quân viễn chinh lập tức tăng nhanh. Dường như hỏa lực dày đặc trên trời lúc này cũng không còn là trở ngại.

"Đoàn 87 hạ có đến chưa? Hiện tại đã vào vị trí xung quanh đài pháo Raymond chưa?"

"Đoàn 32 phải tăng tốc! Chậm chạp như vậy, tưởng mình còn nhiều thời gian lắm sao? Phái lính thông tin đi qua. Buổi chiều năm giờ, nhất định phải vào vị trí mới! Tổng bộ công binh tăng cường cho họ sáu đại đội, ba tiểu đoàn. Nhất định phải gia cố trận địa ngay lập tức!"

"Đoàn pháo binh hạng nặng của Pháp đâu? Di chuyển trận địa chưa? Hóa ra vị trí của họ ở phía sau. Hiện tại co lại, vị trí của họ quá gần phía trước! Phái liên lạc quan đi qua, nhanh chóng rút lui!"

"Có liên lạc với tập đoàn quân Bối làm không? Khi nào thì quân tiếp viện đến? Cái gì? Họ đã rút điện đài, hiện tại không liên lạc được? Gửi điện báo cho khu cảnh vệ Paris. Yêu cầu họ tìm tập đoàn quân Bối làm, thông báo vị trí của họ!"

Gì Toại ngồi ngay ngắn trong sở chỉ huy, mặt mày nghiêm trọng. Nhưng cử chỉ vẫn rất bình tĩnh. Trong đầu ông đang cố gắng nắm bắt toàn bộ tình hình phân bố quân đội của mình. Đồng thời, ông đưa ra những mệnh lệnh ngắn gọn để điều khiển hành động của họ. Thời gian hiện tại đối với họ chỉ có thể tính bằng giờ, quân Đức đã bắt đầu hành động. Bất cứ lúc nào, chúng cũng có thể ập đến. Mà hỏa lực phô thiên cái địa, thì không thể tránh khỏi, đó là một cơn ác mộng! Nhưng ông vẫn đang cố gắng hết sức, và chỉ có một mình ông tin rằng họ có thể giữ vững cứ điểm Verdun. Các tham mưu sĩ quan và lính liên lạc liên tục ra vào. Những người trông coi điện thoại, các tham mưu dường như đều muốn đến gần vị tư lệnh của họ hơn. Bên

cạnh thân ảnh bình tĩnh như tượng đá của ông, dường như có thể làm cho tâm trạng căng thẳng muốn nổ tung của họ dịu lại.

Lý Duệ đang vẽ trên tấm bản đồ lớn tỷ lệ một phần hai vạn năm ngàn. Anh liên tục đánh dấu vị trí mới của quân đội. Công việc này vốn không phải là việc của anh, một tham mưu trưởng. Nhưng hiện tại, anh hoàn toàn không thể để bản thân mình dừng lại. Nhất định phải làm một việc gì đó để bình tĩnh trở lại. Bởi vì, với tư cách là tham mưu chủ quan của quân viễn chinh, anh phải chịu trách nhiệm quá lớn. Trước khi chiến đấu, anh đã không kịp thời thăm dò ý đồ và động tĩnh của quân Đức, còn phải nhờ tổng tham mưu nhắc nhở. Mặc dù trời mới biết họ ở ngoài vạn dặm làm sao biết được tất cả những điều này! Sự điều động của quân Đức đã hoàn toàn lừa gạt được vị tham mưu trẻ tuổi luôn tự cao tự đại này. Khiến anh cảm thấy vô cùng khó chấp nhận. Lý Duệ quay người từ phía trước bản đồ, đi đến trước mặt Gì Toại, trầm giọng đặt cây bút chì màu đỏ lam lên bàn, khẽ hỏi: "Sáng tỏ, anh xem chúng ta còn bao nhiêu thời gian?"

Gì Toại ngẩng cổ tay lên nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: "Không quá mười hai giờ. Quân Đức sẽ đến, chỉ là không biết là pháo kích liên tục hay là bộ binh tấn công ngay sau đó."

"Sáng tỏ, anh hy vọng là loại nào?"

"Hy vọng họ có thể giống như chiến dịch Ba Ni, mưa đạn bắn phá trong vài ngày. Mặc dù quân đội phía nam sẽ chịu thương vong nặng nề. Nhưng có thể giành được thời gian! Chỉ cần quân tiếp viện đến, đừng nhìn vào ưu thế binh lực của quân Đức. Trong quá trình khai chiến toàn diện ở tuyến tây, lực lượng dự bị của họ không đủ, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một cuộc chiến hao mòn thảm khốc."

"Nếu quân Đức bao vây chúng ta ở đây, không cần bộ binh tấn công, chỉ dùng hỏa lực và khí độc lặp đi lặp lại thì sao? Chúng ta ứng phó thế nào?"

"Chỉ có thể nghiêng răng kiên trì, chiến tuyến này là của chúng ta, chúng ta không thể đổ cho người khác. Đây là trách nhiệm của quân nhân."

"Viện binh ít nhất phải mất bảy ngày mới đến, khả năng cao nhất là như vậy. Đây đã là dự đoán lạc quan nhất rồi. Trong bảy ngày này, chúng ta không thể để lũ quỷ Đức xông vào được... Rõ chưa? Người giữ bộ tư lệnh. Ta đến pháo đài Douaumont trấn thủ. Giữ liên lạc, nếu tiền tuyến có tình huống gì, còn có thể kịp thời xử lý. Nơi đó là điểm yếu của chúng ta." Lý Duệ nghiêng răng, sắc mặt vẫn bình tĩnh yêu cầu trên tuyến đầu, Hà Toại nhìn hẩn một cái, biết tham mưu trưởng đã quyết tâm không lay chuyển được. Hẩn chỉ trầm mặc gật đầu: "Được, người lên thống nhất chỉ huy một tuyến bộ đội đi. Ta cũng yên tâm. Trương Giám Không tính tình mềm nhũn một chút, người trấn được tình thế, cứ để hẩn làm trợ thủ cho người. Sư đoàn 11, sư đoàn 29 vừa mới biên chế xong, cứ giao cho người tạm thời thống nhất chỉ huy. Ta ở phía sau tập hợp sư đoàn 1 và sư đoàn 18, cân đối lực lượng cho các đơn vị sau này. Người phải cẩn thận. Pháo đài Douaumont, trước khi viện binh đến, nhất định không được để mất!"

Truyện mới nhất được đăng trên 69shu.com!

Lý Duệ hướng Hà Toại chào theo kiểu nhà binh, Hà Toại cũng nghiêm nghị đáp lễ. Vị tham mưu trưởng quân viễn chinh hai mươi chín tuổi mang theo mấy người phụ tá, không quay đầu lại, nhanh chóng rời khỏi bộ chỉ huy. Tư lệnh quân viễn chinh ba mươi ba tuổi cứ thế nhìn theo bóng lưng hẩn. Trước thảm thiết chiến sự chưa từng có, ai cũng không biết, đây có phải là lần gặp cuối cùng của hai người hay không.

Hà Toại đoán trước vô cùng chuẩn xác, quân Đức chỉ cho bọn họ mười hai giờ cuối cùng. Đêm hai mươi tháng hai, lúc mười một giờ, toàn tuyến ngừng bắn, quân Đức tạm dừng hỏa lực. Cả chiến trường chỉ còn một mảnh yên tĩnh đáng sợ. Trong màn đêm, chỉ có vô số sóng vô tuyến điện giao thoa. Phe tấn công đang hoàn tất kế hoạch cuối cùng, xác định bộ đội đã

vào vị trí xuất phát chưa, xác định pháo binh đã sẵn sàng chưa. Bọn chúng sẽ dùng sự tinh vi, tàn nhẫn vốn có của người Teuton để thực hiện kế hoạch tác chiến đã chuẩn bị từ lâu. Phe phòng thủ cũng đang căng thẳng kiểm tra lần cuối. Bộ đội đã vào trận địa mới chưa, hỏa lực tập kết đã điều chỉnh xong chưa. Trận địa đã gia cố chưa. Bộ đội đã sẵn sàng nghênh chiến chưa. Đồng thời, họ cũng điên cuồng hỏi thăm hướng đi của viện binh. Cấp trên còn sốt ruột hơn, liên tục phát điện báo hỏi thăm tình hình. Mệnh lệnh quân viễn chinh phải kiên thủ đến cùng, hứa hẹn viện binh sẽ nhanh chóng đến, đáp ứng mọi yêu cầu. Lúc này, tuyến Tây, trước cơn bão yên tĩnh của chiến tuyến Verdun, đã hoàn toàn náo động.

Ngày hai mươi mốt tháng hai, lúc không giờ.

Trên chiến tuyến, ánh chớp của quân Đức xẹt qua, khiến màn đêm như biến thành ban ngày. Không ít binh lính quân viễn chinh đang căng thẳng nhìn về phía quân Đức, cảm thấy mắt mình như bị chói lòa. Trong đầu còn đang nghĩ xem quân Đức dùng loại vũ khí gì, thì một tiếng nổ lớn vang lên bên tai. Tựa như tiếng sấm nổ ngay bên cạnh! Pháo kích của quân Đức bắt đầu! Hơn nữa là tám trăm sáu mươi khẩu pháo hạng nặng, 1.370 khẩu pháo dã chiến, sơn pháo, và ba trăm hai mươi khẩu trọng pháo cối tầm xa đồng loạt gầm thét trên một chiến tuyến không dài! Đường đạn đan xen trên không trung, tạo thành một lưới lửa. Chỉ vài giây, vô số đạn pháo đã rơi xuống trận địa quân viễn chinh, mặt đất rung chuyển. Cứ như một ngọn núi lửa khổng lồ sắp phun trào dưới chân mọi người!

Ở bộ tổng chỉ huy cách đó mười cây số, Hà Toại thấy mọi thứ trong phòng đều rung lắc, cửa sổ kính run rẩy kịch liệt. Đèn điện chập chờn. Từng đợt bụi đất từ trần nhà rơi xuống. Điều không chịu nổi nhất là tiếng nổ lớn, dù cách xa đến vậy vẫn đánh thẳng vào đáy lòng, nổi thành một mảng lớn! Khiến trái tim co thắt nhảy lên, như muốn vỡ tung ra bất cứ lúc nào! Ở bộ tổng chỉ huy còn cách xa chiến trường đã khó chịu như vậy, còn

trên chiến trường, nhìn đạn pháo nổ tung quanh mình, khí độc trong chiến hào và cứ điểm, mảnh đạn nóng rực rít gào tứ phía, thì sẽ là cảm giác gì?

Đây quả thực là cuộc chiến tranh tàn khốc nhất trong lịch sử loài người!

Hàng ngàn khẩu đại pháo cùng lúc gầm thét, cuối cùng đã mở màn cho năm 1916, năm thảm khốc nhất của Thế chiến thứ nhất. So với cuộc huyết chiến sắp diễn ra trong nửa năm sau, cuộc tấn công của quân Đức vào đầu năm tại vùng Champagne, chỉ như một chuyến du lịch ngoại ô. Mà quân viễn chinh Trung Quốc, đang ở trên chiến trường này...

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé).

STT 321: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 122: Phàm Nhĩ Đăng (ba)

“Lan: Hiện tại ta đang ở chiến hào chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng, viết thư này cho nàng. Quân Đức điên cuồng pháo kích, chúng tập kết đến mấy ngàn khẩu đại pháo, ngày đêm không ngừng oanh tạc. Nếu gan lớn, dám ló đầu ra ngoài, sẽ thấy hỏa diễm tường do hỏa lực quân Đức tạo ra, chậm rãi cày xới chiến tuyến của chúng ta. May mắn thay, trước khi quân Đức pháo kích, vị tư lệnh sáng suốt đã ra lệnh cho chúng ta rút lui khỏi tuyến đã chiến, co cụm về sau. Quân Đức ngày đầu tiên nã ra vô số vạn quả đạn pháo, nhưng đều vô ích.

Trọng pháo tầm xa của chúng nhắm vào các cứ điểm hiện tại của chúng ta, đồng thời dụ dỗ pháo binh ta phản kích. Nhưng pháo binh ta vẫn im lặng không đáp trả. Hai ngày nay, lũ quỷ Đức vẫn chưa xông lên, chúng ta nhất quyết không khai hỏa. Phải chịu đựng tất cả, thật khó mà hình dung cảm giác của chúng ta dưới hỏa lực dày đặc như vậy. Mới đầu đã cảm thấy trời long đất lở. Tiếng nổ âm âm như gõ mạnh vào tim nàng. Đặc biệt là khi đạn pháo cỡ lớn trúng vào gần chiến hào của chúng ta. Công sự kiên cố do người Pháp xây bằng xi măng cốt thép, dường như sắp tan tành! Tiếng nổ chấn động đến mức tai nàng không nghe thấy gì, không ít huynh đệ bị máu mũi máu miệng. Bốn phía công sự đều rung ra khe nứt, nước trong ao đều rò rỉ hết. Điện thoại kết nối một lần lại đứt một lần, mà mỗi lần kết nối lại, đều phải đánh đổi bằng sinh mạng của mấy tên lính thông tin. Chúng ta, một trung đội bốn mươi người, đóng quân ở một cứ điểm, hiện tại đã chết một người. Lấy nước, lấy cơm thì chết một người. Bị thương một người. Cả

ngày mọi người đều trốn trong chiến hào, chỉ có rất ít nước, lương khô thì khó nuốt. Chỉ khi hỏa lực tạm ngưng, mới dám ra khỏi chiến hào quan sát. Huynh Đông Hải, cứ điểm của hắn bị một phát trọng pháo 380 ly trúng, chiến hào của họ biến thành một cái hố sâu hơn mười mét, không còn thấy bóng dáng huynh đệ. Đó là do trọng pháo 380 ly hoặc 460 ly của quân Đức gây ra. Chúng ta, ai nấy đều biết, đến lượt chúng ta hứng chịu một phát như vậy, thì cũng là lúc chúng ta tiến Từ Châu chiêu trung. Nhưng từ trên xuống dưới, sĩ khí vẫn dâng cao. Đối với pháo kích như mưa, cũng đã quen thuộc. Chúng ta là đội quân chính quy bất bại dưới sự lãnh đạo của tổng thống, muốn vì Trung Hoa dân tộc mà huyết chiến, mở ra một con đường! Khi chúng ta quen biết nhau, bạn học của nàng chế giễu chúng ta, những sĩ quan trẻ mới tốt nghiệp, dường như ai nấy đều vênh mặt lên trời. Đúng vậy, chúng ta có loại ngạo khí và tinh thần trách nhiệm này. Sự hy sinh này, là điều chúng ta nên cố gắng.

Lan, bức thư này ta viết vội trong chiến hào, mượn đầu gối làm bàn, giữa tiếng pháo nhạc đệm. Chữ viết nguệch ngoạc, nàng đừng cười chê. Ai biết bức thư này có phải là lời cuối cùng ta để lại cho nàng hay không. Chúng ta quen biết chưa lâu, đã tình đầu ý hợp. Tiếc thay vận nước chưa thông, ta không thể ở bên nàng, làm hao mòn khí phách thanh niên. Trên bến tàu Nam Kinh, khi lên thuyền, ta thấy nàng trong đám đông vịn cha già mẹ già ngoắc tay với ta, rưng rưng mang nụ cười. Còi tàu hú một tiếng dài, chính là thiên nan vạn nan. Nhớ lại cảnh tình ấy, dù là Thiết Hán, cũng không khỏi đau như cắt!

Chúng ta huyết chiến ở Châu Âu, xưa nay đều vì tổ quốc, vì cả người yêu như nàng! Có chết cũng không tiếc. Cha già mẹ già ở nhà, tự nhiên có quốc gia phụng dưỡng. Ta không hề lo lắng. Duy mong trên chiến trường tranh vinh quang cho quốc gia, tranh nhân cách cho quân nhân. Lan, nếu ta không còn, đừng quá đau buồn. Tổ quốc bao la, sẽ có người khác như ta

yêu thương nàng! Chỉ mong hàng năm đông chí thanh minh, đốt cho ta chút tiền giấy, là đủ để ta mỉm cười nơi chín suối.

Binh bưu viên không biết khi nào đến, bức thư này không biết khi nào đến tay nàng. Giữa khói lửa ngút trời, nghĩ đến dung nhan như hoa bách hợp của nàng. Nghĩ đến tổ quốc cách xa vạn dặm. Nghĩ đến cha già mẹ già tóc bạc, quên đi sự hy sinh của đại chiến trước mắt. Nhường huynh Đông Hải dưới tuổi vàng có biết, thà không cười ta si dại nơi này.”

Bức thư này trích từ « Chiến trường thư tập » của Trung Hoa dân quốc, xuất bản năm 1928. Người viết bức thư này là liệt sĩ Lâm Lương Phong. Trung úy Lâm Lương Phong, trong cuộc tấn công của quân Đức ngày 27 tháng 2 năm 1916, bị súng phun lửa thiêu chết vì Tổ quốc. Nguyên năm vạn tuế.

Quân Đức pháo kích dai dẳng đã tạo ra áp lực rất lớn cho đội quân phòng thủ tuyến đầu của quân viễn chinh. Quân Đức với sự tinh vi như thường lệ, duy trì số lượng bắn ra hai mươi vạn phát đạn pháo các loại mỗi ngày. Lưỡi cày lập đi lập lại cày xới chiến tuyến phòng thủ của quân viễn chinh. Từ ngày đến đêm, tiếng pháo nơi đây chưa từng ngừng. Dường như quân Đức muốn dùng đạn pháo để xóa sổ quân viễn chinh khỏi Châu Âu! Nhưng quân viễn chinh có lực lượng pháo binh, lại không dám đánh trả. Hơn nữa, còn có mấy trăm khẩu trọng pháo tầm xa của Đức đang rình rập! Quan sát viên pháo binh Đức chiếm cứ điểm cao trên chiến tuyến của họ. Chờ đợi pháo binh quân viễn chinh đánh trả, sau đó dẫn dắt hỏa lực pháo binh của mình đánh tan lực lượng pháo binh quân viễn chinh. Cho nên những khẩu pháo ở thế yếu này, nhất định phải giữ lại đến thời khắc mấu chốt mới có thể sử dụng!

Quân viễn chinh —— đội quân chính quy của Trung Quốc, từ khi thành lập quân đội, lần đầu tiên bị hỏa lực của địch nhân áp chế, không có sức hoàn thủ trên chiến trường. Nhưng chỉ có thể nghiến răng chịu đựng, chờ

đội quân Đức có thể tấn công bộ binh. Ngoài lực lượng trên không còn có thể cố gắng chiến đấu trên không. Áp chế lực lượng trinh sát trên không của quân Đức. Hiện tại chỉ có thể làm bia đỡ đạn! Trên dưới quân viễn chinh, xem như một đội quân thuần túy sức mạnh công kích, từ khi thành lập quân đội đã quán triệt tinh thần công kích vào trong máu của quân đội, chưa từng cảm thấy bị dồn nén như vậy. Pháo kích của quân Đức đã kéo dài suốt ba ngày. Mặt đất bị hỏa lực quân Đức tàn phá, không chiến cũng đã đầm máu và tàn khốc. Quân Đức cố gắng giành lại toàn bộ quyền khống chế trên chiến trường. Ba trung đội hàng không, chỉ trong ba ngày đã tổn thất một nửa máy bay và hai mươi hai phi công. Mọi người đều căng thẳng thần kinh, chờ đợi quân Đức có thể tiến hành cuộc tấn công bộ binh quy mô lớn như thủy triều. Bộ Tổng chỉ huy mỗi ngày đều theo dõi xem tiếp viện đến nơi nào. Không chỉ có họ. Tổng bộ Hiệp ước quốc cũng lo lắng vạn phần chú ý đến nơi này, toàn bộ cục diện chiến sự đều đi theo điều chỉnh. Chính là lo lắng lực lượng mỏng manh của quân viễn chinh không ngăn được lực lượng pháo binh quân Đức chiếm ưu thế tuyệt đối! Dùng bộ binh chống cự cuộc tấn công liên hợp của pháo binh quân Đức, ai cũng biết là không thể chống đỡ nổi!

Trong khi trên dưới Hiệp ước quốc đều trong tình trạng khẩn trương, chiến sự Phàm Nhĩ Đẳng cuối cùng đã tiến triển đến ngày thứ tư.

Hỏa lực quân Đức đã hoàn toàn tập trung vào hệ thống phòng ngự cứ điểm Phàm Nhĩ Đẳng, toàn bộ cứ điểm bị đánh như mưa. Hệ thống phòng ngự bị đánh thủng trăm ngàn lỗ, thương vong tăng lên nhanh chóng. Quân Đức đã toàn diện thúc đẩy chiếm lĩnh tuyến trận địa thứ nhất mà quân viễn chinh từ bỏ, bộ binh của chúng đã tập kết. Đã tiến đến trước mặt tuyến phòng ngự chủ yếu của cứ điểm. Đây là một công sự phòng ngự được tạo thành bởi năm pháo đài và hệ thống chiến hào đan xen. Hai sư đoàn quân đội Trung Quốc phân bố trong đó, bảo vệ tuyến phòng ngự toàn diện, hơi dựa vào phía sau, điểm yếu cao nhất là pháo đài Đỗ Lợi Mundt. Ở điểm yếu

này, đội quân đóng quân là sư đoàn 11, đoàn 33, một đội quân ưu tú tương đối có uy tín, cộng thêm hai đại đội công binh chiến đấu, tổng bộ trực thuộc trực tiếp đoàn đặc phái Đường Nỗ Ô Lương. Còn tập trung tương đối nhiều cối, pháo cao tốc, súng đại liên hạng nhẹ. Pháo đài phía trước đặt chướng ngại vật dày đặc, lưới thép, còn có khu mìn. Quân Đức ngày đêm hỏa lực công kích, đã phá hủy chướng ngại vật của hệ thống phòng ngự gần hết. Thương vong của đội quân cũng rất thảm trọng, theo như Lý Duệ, người nắm giữ đội quân ở tuyến đầu phỏng đoán. Hiện tại đội quân nhiều nhất chỉ còn lại bảy mươi phần trăm sức chiến đấu! Ba ngày pháo kích, tức là công sự kiên cố như vậy bảo vệ cứ điểm. Cũng tử thương hai, ba ngàn quan binh! Còn có không ít người ý chí chiến đấu bị pháo kích đánh sụp đổ, chỉ biết run rẩy trong chiến hào! Hơn nữa, hỏa lực vẫn chưa từng ngừng, quân viễn chinh không có chỗ trống để tu sửa. Toàn bộ chiến tuyến, cơ hồ chính là trần trụi đối mặt với đại quân tiến công của quân Đức.

Mà cuộc tấn công của bộ binh, rốt cuộc cũng diễn ra theo yêu cầu mạnh mẽ của Uy Liêm Thân Vương.

Rạng sáng ngày hai mươi tư tháng hai năm một nghìn chín trăm mười sáu. Hỏa lực tứ tung trên đầu đội quân viễn chinh bỗng nhiên chuyển hướng, tập trung vào việc bắn phá sâu vào trận địa. Điều này khiến những người đã quen với cảnh trên đầu đầy mảnh đạn bay múa, tiếng pháo nổ vang dội của quân viễn chinh cảm thấy có chút không quen. Ánh mắt mọi người đều nghi hoặc nhìn nhau. Các quân quan vội vàng mượn cơ hội này ra lệnh cho lính truyền tin đi thăm dò tình hình tuyến đầu, nhằm khôi phục một phần chức năng cho mạng lưới thông tin. Lúc này, ánh nắng sớm đã bắt đầu ló dạng. Trên chiến tuyến của quân Đức, những quả đạn tín hiệu liên tục được bắn lên. Nhiều màu sắc đạn tín hiệu treo cao trên bầu trời. Lúc này, các quân quan của quân viễn chinh, những người đã bị đánh cho choáng váng, mới chậm chạp phản ứng lại. Bộ binh Đức đang tấn công!

Tiếng còi sắc nhọn vang vọng khắp chiến tuyến, tín hiệu phòng thủ cũng đồng loạt được bắn lên. Khi mạng lưới điện thoại bị phá hủy tan tành, chỉ có thể dùng phương pháp này để thông báo cho quân đội, chuẩn bị chiến đấu. Chuẩn bị nghênh đón cuộc tấn công của quân Đức! Đám binh lính đầy bụi đất đang đổ về chiến hào. Hỏa lực pháo cối và pháo dã chiến của quân Đức lại bất ngờ tấn công, gây ra một trận mưa máu thịt. Sau đó, dưới ánh nắng sớm, có thể thấy từng tốp lính Đức với chiếc mũ sắt đang nhấp nháy. Các quân quan mặt đầy mồ hôi lớn tiếng hạ lệnh, bất chấp hỏa lực của quân Đức, phải vào trận địa! Binh lính khiêng vũ khí và đạn dược, bất chấp mưa đạn xông vào chiến hào, từng điểm hỏa lực trong cứ điểm đều vào vị trí. Sau ba ngày pháo kích, hệ thống chiến hào vừa dài vừa sâu đã bị đánh tan nát. Có chỗ sâu đến một người, có chiến hào được gia cố bằng tường gỗ thô cao ngang ngực, giờ chỉ còn lại sâu nửa người!

Phía trước phòng tuyến, mấy khu rừng đã bị đánh trụi, chỉ còn lại những cọc gỗ cháy đen đang âm ỉ. Trên mặt đất là những hố đạn lồi lõm, như một bề mặt của mặt trăng. Chướng ngại vật đã bị hỏa lực san bằng. Mũ sắt của quân Đức đã hiện ra ở phía xa. Đây là một cuộc tấn công của bộ binh với sức mạnh khủng khiếp! Binh lính Đức khiêng súng, xếp thành đội hình dày đặc, tiến về phía trước. Ước tính có ít nhất bảy tám đoàn bộ binh đang triển khai tấn công trên toàn tuyến! Trạm quan sát còn để ý thấy, trên con sông gần đó, đã dựng lên hàng chục cây cầu phao, và một đội quân Đức đang liên tục tiến vào trận địa tấn công. Ba ngày pháo kích kinh hoàng, với lực lượng pháo binh lớn như vậy, họ đoán rằng quân Trung Quốc đã không còn khả năng chống cự!

Lý Duệ, có lẽ là sĩ quan cao cấp nhất trong quân đội Hiệp ước, người có vị trí chỉ huy gần bộ binh Đức nhất, đang ở trong một trạm quan sát bằng thép tại pháo đài Đỗ Lợi Mundt. Xung quanh là lính truyền tin và lính liên lạc, cùng với các phụ tá của anh ta. Anh ta và Trương Chí Hạc, quân trưởng quân viễn chinh thứ hai, cùng nhau quan sát qua kính viễn vọng. Nhìn đội

hình tấn công rộng lớn và ngạo mạn của quân Đức, anh ta hận giọng mắng: “ *, quân Đức lão thật sự cho rằng chúng ta cụp đuôi chạy trốn! Phát tín hiệu đánh, tập kích sát thương pháo đài Đỗ Lợi Mundt đang trước Phương Đức quân công kích đội ngũ chủ lực. Có ít nhất ba cái đoàn chông chắt tại như thế một cái nhỏ hẹp chính diện, hẳn coi là thật ức hiếp chúng ta không ai! Đồng thời ra lệnh cho pháo binh phía sau. Chỉ cần đạn tín hiệu vừa lên trời. Tập trung oanh kích khu vực cách chiến tuyến của chúng ta một trăm mét. Quân Đức xông qua hỏa lực tuyến, chúng ta sẽ dùng súng máy chào đón bọn chúng! Pháo binh khai hỏa trước, bộ binh toàn tuyến nổ súng! Mặt khác liên hệ với tổng bộ phía sau. Đội dự bị sẵn sàng tham chiến! Công sự phòng ngự bị đánh thành ra như vậy, chỉ cần giao chiến, chắc chắn sẽ là thương vong thảm khốc. Nơi này là một cối xay thịt, cần phải dùng mạng người để lấp vào!”

Các sĩ quan và binh lính quân viễn chinh nằm trong chiến hào đã bị tàn phá, từng khẩu súng đại liên đã lấp bằng đạn, từng khẩu pháo cối đã sẵn sàng khai hỏa. Trời càng lúc càng sáng. Quân Đức đã đến gần hơn. Đội hình tấn công đã lan rộng. Tiền tiêu trận địa hai bên đã có tiếng súng nổ. Trong lúc đang chuẩn bị khai hỏa, pháo binh quân viễn chinh cuối cùng cũng bắt đầu gầm thét! Từng loạt đạn pháo gào thét, mang theo oán khí của mấy ngày nay, giáng xuống đội hình tấn công dày đặc của quân Đức. Trên chiến trường vang lên tiếng kêu la thảm thiết bằng tiếng Đức. Những người lính Đức với chiếc mũ sắt quen thuộc hoặc mới, kêu la tán loạn, đội hình tan vỡ, rồi từ từ chuyển sang tấn công toàn lực. Nhưng hỏa lực pháo binh quân viễn chinh đã được tập kết từ trước. Một trận hỏa lực đến nhanh và dày đặc. Họ vẫn phải chịu đòn đánh thảm khốc nhất! Hàng trăm khẩu pháo, với tần suất bắn cực cao, đã tạo thành một bức tường lửa trong đội hình tấn công của quân Đức!

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn .

STT 322: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 123: Phàm Nhĩ Đăng (bốn)

Từng đoàn quân Pháp với mũ sắt Adrian, khoác áo quân phục xanh vàng, nhảy khỏi đoàn tàu quân dụng, chen chúc trong nhà ga Paris. Hưởng Đông Bắc, tiếng pháo trầm đục vọng đến, càng làm không khí thêm phần căng thẳng. Lúc này, các toa tàu đã chật kín quân lính. Nhân viên làm việc đều là quân nhân. Tiếng còi, tiếng hô khẩu lệnh vang lên ầm ĩ. Khói trắng dày đặc bao phủ nhà ga. Vị sĩ quan Pháp với vẻ mặt điềm tĩnh, đội chiếc mũ tròn truyền thống, mồ hôi nhễ nhại chỉ huy đám quân chen chúc. Trên người những binh lính này đều mang phù hiệu trắng của Tập đoàn quân số hai. Đa số đều ngơ ngác, không biết phải làm gì. Không chỉ đám lính, ngay cả các sĩ quan cao cấp và tham mưu của Tập đoàn quân số hai cũng chẳng biết phải làm gì với tình hình hỗn loạn trước mắt!

Tập đoàn quân số hai nhận được mệnh lệnh nghiêm ngặt nhất từ tổng bộ, yêu cầu họ nhanh chóng vận chuyển quân đến Paris, sau đó từ khu cảnh vệ Paris tổ chức phương tiện giao thông, chuyển đến hướng Phàm Nhĩ Đăng. Nhưng hiện tại, nguồn lực hậu cần của quân đội Hiệp ước đang tập trung ở phía tây, để bảo vệ hướng Ba Ni. Thêm vào đó là kế hoạch tấn công quy mô lớn vào giữa năm. Khu cảnh vệ Paris, làm gì có đủ lực lượng vận chuyển quân dụng! Hai sư đoàn gần Phàm Nhĩ Đăng đã phải hành quân gấp đến tiền tuyến, chỉ có bộ binh hạng nhẹ cuối cùng mới đến kịp. Nhưng trong tay họ chỉ có súng trường và lưỡi lê, chẳng có tác dụng gì. Mà tuyến Phàm Nhĩ Đăng, giờ đây, ngoài bộ binh, còn cần đại pháo và đạn dược! Tập đoàn quân số hai lại là một tập đoàn quân trang bị nặng. Thêm vào đó là cả

đội pháo binh hạng nặng, không có đủ phương tiện giao thông, không có ngựa kéo xe, làm sao có thể vận chuyển đến tiền tuyến? Tuyến Phàm Nhĩ Đăng mỏng manh, quân Trung Quốc trấn giữ, không biết có thể cầm cự được bao lâu! Ngựa trong quân thét dài, đá vào sàn toa xe. Từng khẩu trọng pháo bị trói chặt trên toa, đạn được chất cao như núi. Nhưng không ai biết tìm đâu ra công nhân bốc xếp để dỡ hàng. Rồi làm sao vận chuyển ra tiền tuyến? Các sĩ quan, binh lính đi suốt đêm đã đói lả. Hộp cơm, nước ấm được mang ra, tưởng rằng ở đây có trạm quân sự hoàn chỉnh sẽ cung cấp. Nhưng trên sân ga chỉ có vài cái nồi lớn, mười mấy người lính đầu bếp đội mũ trắng ngơ ngác nhìn hàng vạn sĩ quan, binh lính. Không biết phải làm sao. Đói khát, mệt mỏi, đám quan binh tranh giành thức ăn. Đắt đầy những thức ăn bẩn thỉu. Tất cả các quan quan đều mắng chửi các quan chức cao cấp của khu cảnh vệ Paris. Một vị thiếu tướng phó tham mưu trưởng khu cảnh vệ cùng vài thuộc hạ bị các trưởng đoàn và tham mưu của hai tập đoàn quân vây quanh. Tiếng Pháp vừa vội vừa nhanh vang lên bên tai họ, nước bọt bắn tung tóe, xen lẫn vài câu hỏi thăm sức khỏe của mẹ. Nhưng hiện tại họ có thể làm gì? Kể từ khi quân đội Tây tuyến giữ vững thế công, Paris trở thành trọng điểm phòng thủ trong chiến dịch sông Mác-Ăngghen, tầm quan trọng của nó không ngừng giảm sút. Quân đội liên tục rút đi. Trước đây, Paris còn có một bộ tư lệnh hậu cần quy mô lớn, nhưng hiện tại, trừ lực lượng vận tải quân sự, các lực lượng hậu cần đã chiến khác đều được điều động về phía tây! Paris còn có rất nhiều kho lớn, có thể chứa vật tư cho hàng chục vạn quân tác chiến. Nhưng nhân lực của họ đã xuống mức thấp nhất. Lực lượng vận chuyển đã chiến cũng yếu kém đến mức gần như không còn! Mọi người đều nghĩ rằng ở chiến trường Tây tuyến, Paris chỉ là một căn cứ trung chuyển, một khu vực chứa hàng hậu cần. Nhưng ai có thể ngờ rằng ngay tại cửa ngõ phía đông bắc Paris, lại xảy ra một trận chiến liên quan đến sự sống còn của nước Pháp! Chiến dịch Phàm Nhĩ Đăng mới bắt đầu được vài ngày, bộ đội hậu cần và các cơ cấu chỉ huy cao cấp đều đang hướng về Paris để chi viện. Nhưng ngay lúc này, tất cả lực lượng vận

chuyến dã chiến của họ đều đang cố gắng đảm bảo cung cấp cho các sư đoàn Trung Quốc đang chiến đấu ác liệt, làm gì có lực lượng để nhanh chóng chi viện cho toàn bộ Tập đoàn quân số hai?

Bên ngoài nhà ga, một tiếng gầm lớn hơn vang lên. Dường như một đám người và ô tô cũng tiến đến cửa. Đã thấy từng đoàn công nhân người Hoa, mặc đồng phục của các nhà máy khác nhau, chỉnh tề tiến vào nhà ga. Một chiếc xe tăng Phan cấp đức do Pháp tự chế tạo đi đầu. Trên xe là một sĩ quan trẻ tuổi mặc quân phục vàng của quân đội Trung Quốc, mang quân hàm trung tá, khí khái hào hùng, tay cầm loa sắt. Cảnh tượng này lập tức thu hút ánh mắt của các quan binh Pháp đang cãi nhau âm ỉ, tất cả đều nhìn về phía vị trung tá sĩ quan.

Chỉ nghe thấy hân trên đầu xe lớn tiếng hô bằng tiếng Pháp: “Các quan binh của hai tập đoàn quân! Trước khi tướng quân và bộ chỉ huy cao cấp chưa đến Paris, hiện tại công việc hậu cần của Paris, tạm thời do quân viễn chinh Trung Quốc phụ trách! Tôi là trung tá Trương Tường, chủ nhiệm tham mưu hậu cần của bộ tổng tư lệnh quân viễn chinh Trung Quốc! Hiện tại công việc vận tải quân sự của nhà ga Paris do tôi tạm thời tiếp quản! Mời mọi người phục tùng sự điều hành của tôi! Tất cả vì Phàm Nhĩ Đảng! Tôi đã được tư lệnh trưởng khu cảnh vệ Paris trao quyền, mời các trưởng đoàn, nhân viên đường sắt, và các quan chức hậu cần của hai tập đoàn quân đến đây cùng nhau thương thảo!”

Mọi người ở đây như tìm được chỗ dựa, dưới khẩu hiệu “Tất cả vì Phàm Nhĩ Đảng”, một đám quân quan Pháp có quân hàm cao hơn Trương Tường đều đổ xô đến. Trong nhà ga, là một đám công nhân người Hoa, sợ rằng không dưới hai, ba vạn người, mỗi một trăm người đều có một tiểu đội trưởng đeo khăn trắng trên cánh tay dẫn đầu, đang hăng hái chờ dỡ hàng. Lại có hơn hai mươi chiếc xe bếp núc kéo ngựa. Hơn một trăm cái nồi lớn bốc lên mùi thơm hấp dẫn. Nước cũng được công nhân người Hoa chở đến,

mấy chục binh lính Trung Quốc thiện chiến mang súng trường duy trì trật tự. Nhất thời không ai dám làm loạn. Trời mới biết vị trung tá này làm thế nào mà làm được tất cả những điều này ở Paris! Ba sư đoàn cấp sư đoàn của Tập đoàn quân số hai, nhân viên vận tải quân sự của nhà ga Paris, và các quan chức hậu cần của hai tập đoàn quân. Vây quanh vị trung tá này, lập tức bắt đầu thương lượng khẩn cấp. Còn vị phó tham mưu trưởng khu cảnh vệ thì bị đẩy sang một bên, há mồm trợn mắt nhìn vị sĩ quan Trung Quốc xâm phạm quyền hạn của mình.

Chiến sự khẩn trương, tất cả phải tiến hành nhanh chóng. Các trưởng đoàn Pháp ở đây làm sao không muốn sớm ra tiền tuyến, bảo vệ thủ đô của họ, Trương Tường ra lệnh. Các quân quan cấp cao đều chấp nhận. Nhân viên nhà ga theo đơn vị nghỉ ngơi tại chỗ, cũng theo đơn vị đi ăn cơm, uống nước. Hơn hai trăm tiểu đội công nhân người Hoa —— Trương Tường đã kéo toàn bộ công nhân người Hoa phục vụ tại các nhà máy vũ khí của Pháp ở Paris! Phân phối cho các đoàn, lập tức dỡ bỏ vũ khí, đạn dược, trang bị. Lập tức giải phóng các bụi chờ! Nhà kho nhà ga được giải phóng, tạm thời dùng làm nơi vận chuyển trang bị. Xe vận tải lập tức đến, tổ chức vận chuyển quân đến Phàm Nhĩ Đãng. Trước tiên, cho quân đội ăn xong rồi đi! Khi tướng quân đến, lập tức có thể có quân đội tiếp viện, cũng có thể cùng bộ chỉ huy liên hợp tạm thời của quân viễn chinh!

Mệnh lệnh vừa ban ra, tình hình nhà ga gần như ngay lập tức được cải thiện. Mọi việc đều được điều chỉnh ngay tại chỗ. Sau khi nhận được mệnh lệnh từ các quân quan, đám binh sĩ lập tức phục tùng và bắt đầu hành động. Một khi đại quân được điều hành hợp lý, nó có thể biến thành một bộ máy tinh vi! Bên ngoài nhà ga, một khung cảnh mới lại xuất hiện. Từng chiếc xe công cộng của khu Paris tiến về phía này. Chúng tạo thành một đội hình vận chuyển, hỗ trợ bên ngoài nhà ga. Xe taxi cỡ nhỏ và xe công cộng cỡ lớn đều đảm nhận việc vận chuyển binh lính. Trong khi đó, xe tải vận chuyển đảm nhận việc chở trang bị, vật tư và đạn dược. Từng đoàn tài xế Pháp mặc

đồng phục hàng ngày lặng lẽ tuân theo sự điều hành chung của các sĩ quan Trung Quốc và Pháp. Không ít người còn tự lái xe cá nhân của mình đến. Thậm chí còn có cả những quý cô thực nữ trong váy dài! Xe ngựa công cộng trong khu vực Paris lập tức bị trưng dụng toàn bộ, từng toa xe ngựa bị đẩy vào sân ga. Ngay lập tức, những con ngựa này được trang bị để kéo pháo dã chiến, pháo hạng nặng. Khoảng ba tiếng sau, đoàn quân đầu tiên đã xuyên qua nội thành Paris. Dưới sự reo hò của toàn thể người dân, họ tiến về phía Đông Bắc, đến chi viện cho chiến tuyến Verdun!

Trung tá Trương Tường, vị tham mưu trưởng luôn lặng lẽ trong quân viễn chinh, đã có công lớn trong giai đoạn đầu của chiến dịch Verdun. Trong thời gian hỗn loạn ngăn ngui sau lưng Paris, ông đã dứt khoát đứng ra. Sau chiến tranh, ông được Pháp trao tặng huân chương danh dự và được phong là công dân danh dự của Paris. Trong nước, ông cũng nhận được huân chương danh dự thanh niên cấp một. Vài năm sau, ông thăng tiến thuận lợi, lên nắm giữ chức vụ Bộ trưởng Bộ Hậu cần của quân đội chính quy. Trong hồi ký của mình, ông kể lại việc ông đã xuất hiện ở Paris như thế nào, và đã tổ chức mọi việc ra sao. Ông chỉ là liên lạc viên được phái đến Paris để đốc thúc việc chi viện quân đội đến Verdun nhanh nhất có thể, đồng thời báo cáo tình hình tiến triển của viện quân. Nhưng vị trung tá hậu cần được huấn luyện nghiêm túc này đã chứng kiến cảnh vệ khu Paris bất lực trong việc tổ chức lực lượng chi viện tạm thời. Trong tình hình căng thẳng ở tiền tuyến, cuối cùng ông đã tự mình hành động. Ông đến tổng bộ cảnh vệ khu Paris để nhận được sự ủy quyền từ vị tư lệnh đã kiệt sức. Ngay lập tức, ông tập hợp những người đồng bào Hoa kiều đang làm việc tại Paris, dẫn theo một số ít quân nhân Trung Quốc, gần như là cưỡng ép lấy đi mấy vạn người từ các xưởng. Lúc này, chỉ có đồng bào của mình là đáng tin cậy nhất! Họ mở kho, chuẩn bị lương thực. Người Trung Quốc vốn là những đầu bếp giỏi. Lần này, việc cung cấp thực phẩm cho quân đội cũng được đảm bảo. Tiếp theo, họ cưỡng ép trưng dụng xe công cộng và ngựa trên toàn thành phố Paris, tổ chức chúng tại nhà ga Paris để khẩn cấp vận

chuyển người và vật tư đến tiền tuyến! Hành động táo bạo của vị trung tá này không biết đã gặp bao nhiêu phiền toái và khó khăn, nhưng ông vẫn vượt qua tất cả, tạo ra kỳ tích khi hai tập đoàn quân cấp tốc đến tiền tuyến! Trong suốt chiến dịch Verdun, trung tá Trương Tường luôn tọa trấn tại Paris, phụ trách việc hoạch định và điều hành toàn bộ công việc hậu cần vận chuyển. Các sĩ quan Pháp, bất kể cấp bậc nào, đều phải phục tùng vị trung tá này, người đã cứu vãn Verdun và Paris ở một mức độ nào đó. Hà Phi càng cảm thán: "Vì sao vị trung tá tài giỏi này không phải là người Pháp!" Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Trước chiến tuyến Verdun, chỉ trong một ngày, thế công của quân Đức càng trở nên mãnh liệt. Hỏa lực bắt đầu oanh tạc từ nửa đêm. Thay phiên nhau chuyển hướng rồi lại oanh kích. Mỗi lần hỏa lực chuyển hướng, quân phòng thủ đều nghĩ rằng quân Đức sắp phát động tập kích ban đêm. Nhưng mỗi khi quân đội vào chiến hào, thứ đón chờ họ vẫn là hỏa lực trút xuống như mưa. Sau nhiều lần thương vong, quân phòng thủ đã kiệt sức, chỉ còn ẩn nấp trong các công sự dã chiến - nếu những công sự đó còn có thể được gọi là công sự dã chiến. Các nhân viên quan sát chiến trường không thể chịu thêm tổn thất. Binh lính chiến đấu đã căng thẳng đến cực điểm!

Phía sau, quân đội cũng phải chịu đựng hỏa lực dày đặc của quân Đức. Cả ngày hôm qua là pháo chiến. Ban đầu, quân viễn chinh còn có sáu bảy mươi khẩu pháo binh hỗ trợ. Dưới ưu thế áp đảo của quân Đức, chỉ trong một ngày đã mất một phần ba số pháo binh, đặc biệt là những khẩu sơn pháo và dã pháo ở tuyến đầu, tổn thất càng thêm thảm trọng! Chủ nhiệm pháo binh của sư đoàn An, thượng tá Ngụy Sông Lớn, đã hy sinh khi đang kiểm tra tình hình bắn phá của pháo binh. Nhưng pháo binh Đức vẫn không chịu dừng lại. Chúng liên tục tấn công điên cuồng vào phía trước và phía sau. Pháo hạng nặng Khắc bắt bá tùy ý phô diễn sức mạnh của chúng. Chúng tiếp tục ngăn chặn hỏa lực hỗ trợ của quân viễn chinh, đồng thời ngăn chặn quân dự bị của họ di chuyển về phía trước. Nhìn vào tình hình

này, dường như đến hừng đông sẽ là thời điểm quyết định, họ quyết tâm chiếm lấy pháo đài Douaumont trong ngày hôm sau!

Lý Duệ không có chút ý định nghỉ ngơi nào, trong hoàn cảnh chiến trường như địa ngục này, cũng không ai có thể nghỉ ngơi. Anh và những binh sĩ dưới quyền anh cũng lộ vẻ mệt mỏi khác thường. Nhưng đôi mắt sáng như điện của anh vẫn không hề có dấu hiệu mệt mỏi. Suốt cả ngày, anh ngồi xổm trong boongke thép của pháo đài Douaumont, đến đêm vẫn không xuống. Anh cẩn thận quan sát chiến trường. Bầu trời đã bị quân Đức đánh đến đỏ rực. Đạn pháo liên tục nổ tung xung quanh. Dưới ánh sáng trắng mờ ảo của pháo sáng, trên chiến trường, thi thể chất đồng từ trận chiến ngày hôm qua, đã bị hơn mười vạn quả đạn pháo càn quét. Pháo đài Douaumont đã đầy vết thương. Nhưng anh không hề có ý định ẩn nấp dưới lòng đất để đảm bảo an toàn. Anh cẩn thận xoay ống nhòm, quan sát về phía cánh trái, hỏa lực của quân Đức đã lại chuyển hướng về phía sau. Anh trầm giọng nói với Trương Chí Hạc, người đang cùng anh canh gác: "Giường không, hỏa lực của quân Đức lại chuyển hướng, tám mươi sáu đoàn phòng thủ pháo đài Eyre. Báo cho họ biết, để họ chú ý một chút!"

Trương Chí Hạc đã sớm mệt mỏi đến mức hai mắt đỏ hoe. Anh chỉ có thể dựa vào bình nước để làm tỉnh táo tinh thần, anh cũng xoay kính viễn vọng của mình về hướng đó, khẽ chửi bới: "Đ.M, lần thứ sáu hỏa lực chuyển hướng. Quân Đức đang làm trò gì vậy! Tham mưu trưởng, nếu có quân đội, có thể đổi cho tám mươi sáu đoàn hai lần bổ sung, hiện tại tám mươi sáu đoàn nhiều nhất còn năm trăm người. Áp lực của quân mới thực sự quá lớn!"

Lý Duệ lạnh lùng nói: "Chỗ nào còn binh. Đưa một đội dự bị ra là chết hai người. Mọi người đều chuẩn bị chiến đấu đến chết ở đây. Không có gì khác để suy nghĩ! Nhanh chóng thông báo cho tám mươi sáu đoàn, để họ

cảnh giác. Quân Đức có thể sẽ tấn công bất cứ lúc nào. Họ cũng biết quân đội Pháp đang liều mạng ở Verdun!"

Lần này, việc quân Đức chuyển hướng hỏa lực sang cánh trái là sự thật, thế công của họ ngày hôm qua tập trung vào điểm yếu của pháo đài Douaumont ở trung tâm, sau nhiều ngày pháo kích. Trong hỏa lực địa ngục như vậy, bất kỳ quân đội nào cũng sẽ bị tiêu diệt. Gần như chỉ cần đi bộ là có thể chiếm được điểm yếu này. Ai biết những người Trung Quốc đó lại ngoan cường hơn cả đá, vẫn kiên quyết phòng thủ ở đó! Hỏa lực bộ binh tập trung hai bên quét ngang toàn bộ chiến trường, tập trung vào đội hình bộ binh dày đặc của quân Đức đang tấn công trung tâm. Người chết đều là người chết, đều bị đánh tan tác! Muốn chiếm được pháo đài Douaumont kiên cố, trước hết phải chiếm lấy hai cánh của nó! Những người Trung Quốc này dù có ngoan cường đến đâu, cũng không thể giữ vững toàn bộ chiến tuyến! Vì thế công hôm nay, Uy Liêm Thân Vương đã đưa ra đội đột kích Rule được huấn luyện kỹ lưỡng của mình. Ngoài ra còn có đội công binh đột kích dự bị, những đội này ít nhiều mô phỏng cách tấn công của bộ binh Trung Quốc, nhưng quy mô lớn hơn, trang bị tinh nhuệ hơn!

Từng toán bộ binh Đức, mang theo mũ sắt và súng ống quen thuộc, vững vàng tiến lên, vượt qua bức tường cao, tiến về phía trước. Trời còn chưa sáng hẳn. Mặc dù pháo sáng không ngừng rọi sáng bầu trời, nhưng quân Đức vẫn không hề nao núng, tiếp tục tiến công. Lúc này, trên chiến tuyến Verdun, hỏa lực pháo binh của đối phương đã bị đánh tan tác! Những toán xung kích bộ binh này dàn trải trên một diện rộng, mỗi người đều trang bị súng trường, xẻng công binh, ngư lôi, thuốc nổ và lựu đạn. Một số công binh còn đeo một chiếc rương đen kịt, tay cầm ống sắt, được hai lính súng trường bảo vệ. Ai nấy đều tráng kiện, tinh nhuệ, hơn nữa tràn đầy quyết tâm. Trước sức mạnh xung kích của họ, không có quân đội nào có thể chống cự!

Hỏa lực ở cánh trái cuối cùng cũng chuyển hướng. Những nơi khác vẫn bị hỏa lực địch áp chế. Đài quan sát của pháo đài Eyre cuối cùng cũng phát hiện ra những bộ binh Đức đang xông lên, trong ánh chớp của pháo nổ, chúng đen ngịt như kiến! Trung đoàn trưởng Chu Linh, một thượng tá, lớn tiếng ra lệnh cho những binh sĩ ít ỏi còn lại của mình lập tức vào trận địa phòng thủ, tắt cả súng máy và pháo cối của pháo đài lập tức khai hỏa. Đồng thời, ông phái lính liên lạc đi cầu viện, yêu cầu pháo binh chi viện và phát tín hiệu cầu cứu. Quân Đức đang hướng về phía pháo đài của ông!

Những người lính Trung Quốc, tuy mệt mỏi nhưng vẫn kiên cường, đã lao ra khỏi chiến hào, nhanh chóng tiến vào trận địa phòng thủ, nhưng quân Đức đã ở ngay trước mắt! Thời gian để dựng súng máy khai hỏa cũng không còn, cảnh tượng đầu tiên diễn ra là những quả lựu đạn ném vào nhau! Lựu đạn của hai bên bay lượn trên không trung. Tiếng nổ vang vọng khắp chiến hào! Lính hai bên đều bị nổ ngã trái ngã phải. Nhưng quân Đức đông hơn đã tràn vào chiến hào đã bị đánh tan nát! Giao tranh ác liệt lập tức diễn ra trên trận địa phòng thủ. Hỏa lực chi viện từ các pháo đài khác cũng điên cuồng khai hỏa, cố gắng ngăn chặn quân Đức. Nhưng dưới sự áp chế hỏa lực của quân Đức, và chiến thuật tập trung tấn công một điểm, họ bị hạn chế rất nhiều trong việc chi viện. Pháo binh phía sau cũng nhận được lệnh chi viện hỏa lực từ pháo đài của Đỗ Lợi Môn Đặc. Mười khẩu pháo binh lập tức khai hỏa, nhưng hỏa lực chỉ có thể rơi vào phía trước trận địa phòng thủ. Trong khi đó, quân Đức đã ở trong trận địa. Vài tiểu đội xung kích công binh Đức đã bao vây gần như hoàn toàn trận địa phòng thủ của pháo đài Eyre. Chỉ còn nghe thấy tiếng nổ đinh tai nhức óc. Chứng kiến thuốc nổ bùng nổ, cùng với hình ảnh binh lính hai bên vật lộn. Từng luồng lửa từ ống sắt của công binh Đức phun ra. Thường thấy một lính Trung Quốc trong chiến hào bị thiêu thành ngọn đuốc sống. Nhảy ra khỏi chiến hào được vài bước thì ngã xuống. Từng phát đạn tín hiệu màu lục từ trên trời bắn lên. Đó là dấu hiệu cho thấy trận địa phòng thủ đã đến hồi nguy kịch nhất, tiền tuyến đang kêu gọi hỏa lực đồng quy vu tận, và đây cũng là truyền thống

của quân đội chính quy, mặc dù Sư đoàn 29 là một đơn vị mới. Nhưng lịch sử của quân đội chính quy vẫn luôn chảy trong huyết mạch của họ!

Thượng tá Chu Linh, mắt đỏ ngầu, ra lệnh cho pháo cối của pháo đài tập trung oanh kích trận địa phòng thủ, đồng thời yêu cầu pháo binh cũng bắn phá khu vực này. Ông sờ khẩu súng ngắn quen thuộc của mình. Mở nắp máy bay. Vội vàng cầm một tờ giấy, trong lúc pháo đài đang rung chuyển dữ dội, viết mấy chữ: “Đức quân đột kích trận địa. Địch quân có ưu thế tuyệt đối về hỏa lực. Đoàn 86 sắp toàn đoàn tử chiến. Mong lập tức điều binh phản kích, đoạt lại trận địa. Cánh trái lung lay thì toàn tuyến khó giữ. Kiếp sau gặp lại. Đoàn 86 Chu gõ.”

Từ vị trí của mình, ông nhìn thấy bộ binh Đức đã vượt qua trận địa phòng thủ, hỏa lực chi viện đã đánh vào đầu họ. Vô số binh lính Đức từ chiến hào nhảy ra, lại bị pháo binh áp chế trở lại. Phía quân Đức lại bùng nổ một loạt ánh chớp dữ dội. Những khẩu pháo hạng nặng tầm xa của pháo đài âm âm lướt qua. Đây là pháo binh viễn chinh của quân đội đang tiến hành áp chế. Một khi pháo binh Đức áp chế được hỏa lực chi viện của quân đội viễn chinh, thì chỉ dựa vào hỏa lực của pháo đài Eyre, không thể nào chống đỡ nổi! Hơn nữa, những binh lính Đức này lại gan lì hơn hẳn so với những binh lính khác, dưới làn mưa hỏa lực và hỏa lực súng máy dày đặc, họ vẫn không ngừng nhảy ra khỏi trận địa phòng thủ đã chiếm được, mở cuộc tấn công trực diện vào pháo đài. Sau đó, từng hàng bị ngã xuống. Vài binh lính Đức trúng mảnh đạn, toàn thân lập tức bốc cháy dữ dội, những người xung quanh cũng bị thiêu rụi! Chu Linh ra lệnh cho lính liên lạc lập tức chuyển tin đến Lý Duệ. Mắt đỏ ngầu, ông tiến vào một điểm đặt súng máy, tự mình điều khiển súng máy Mark, điên cuồng bắn phá. Đoàn 86 coi như toàn quân bị diệt. Quân Đức cũng phải có vài mạng người để chết theo!

Tình hình chiến sự ở cánh trái đột nhiên bùng nổ, tự nhiên bị đài quan sát của pháo đài Đỗ Lợi Môn Đặc ở giữa phát hiện. Quân Đức áp chế các

hướng khác, tập trung đột kích vào một cánh, chiến thuật này đã khiến họ chiếm ưu thế tuyệt đối về hỏa lực, và nhanh chóng áp sát pháo đài Eyre! Nhìn trận địa phòng thủ của pháo đài Eyre đã bị quân Đức bao vây, hỏa lực chi viện phía sau dưới sự áp chế của quân Đức ngày càng thưa thớt. Hỏa lực chi viện từ các hướng khác cố gắng ngăn chặn quân Đức, nhưng không thể. Công binh của họ đã bắt đầu từng tầng từng tầng phá hủy và tiến lên. Trong ánh chớp của thuốc nổ và ngư lôi, từng tổ súng máy bị hất tung lên trời. Từng luồng lửa phun ra từ các công sự, hướng về phía pháo đài. Dù ở xa, vẫn có thể cảm nhận được những người lính Trung Quốc kiên cường đang giãy giụa trong ngọn lửa! Trương Chí Hạc đã tức giận đến mức dẫm vào tường. Nhìn thấy một đám huynh đệ bị tiêu diệt ngay trước mắt. Vị tư lệnh nào cũng không thể chấp nhận được. Chu Linh vẫn là một doanh trưởng ưu tú của Sư đoàn 11! Ông quay sang nhìn Lý Duệ, mặt lạnh như tiền: “Tham mưu trưởng, điều quân dự bị ở cánh trái phản kích! Mất Eyre, toàn tuyến sẽ lung lay, chỉ có thể chờ quân Đức đến thu thập chúng ta! Hiện tại phải phản kích!”

Lý Duệ chỉ lạnh lùng nói: “Hỏa lực của quân Đức quá mạnh, ra ngoài cũng chỉ là chịu chết.” Trương Chí Hạc lớn tiếng nói: “Thủ ở đây cũng là chịu chết! Chỉ có thể để bọn chúng ngăn ở trong pháo đài, từng người bị thiêu chết! Hiện tại phản kích, còn có hy vọng ổn định cánh trái. Tham mưu trưởng. Không thể chần chừ nữa!” Lời nói của Trương Chí Hạc đã lay động Lý Duệ. Ông quay người lại: “Được, giương cờ. Hiện tại pháo đài Đỗ Lợi Môn Đặc còn ba doanh dự bị không hoàn chỉnh, toàn bộ cánh trái khởi xướng phản kích. Tôi sẽ báo cáo lên. Hỏa lực của quân Đức dù có mạnh đến đâu, thì quân tiếp viện cũng phải lên. Dù phải hao hết lực lượng của chúng ta, cũng phải chống đỡ được mấy ngày nay!”.

Đội quân phản kích dưới sự chỉ huy của thượng tá Hà Tuyết Tùng, tham mưu trưởng Sư đoàn 11, đã nhảy ra khỏi chiến hào. Cánh trái tiến hành phản kích. Dọc theo chiến hào đã bị đánh tan nát. Bên trên, những người

anh em kết nghĩa ở phía trái tiến lên. Nhưng dấu vết của họ đã bị các trinh sát của quân Đức nắm bắt. Hỏa lực lập tức chuyển hướng, gần như bao trùm toàn bộ đội quân phản kích. Thượng tá Hà Tuyết Tùng đã bị nổ tan xác trong đợt pháo kích đầu tiên. Dưới sự chỉ huy của các doanh trưởng, quân đội vẫn kiên trì ở phía trái. Nhưng hỏa lực của quân Đức thật sự quá dày đặc. Một vòng pháo kích tới, gần như cùng lúc có hàng trăm điểm nổ xung quanh đội quân phản kích! Từng chiến sĩ trung dũng ngã xuống trong mưa mảnh đạn. Lấp đầy chiến hào đã bị đánh chỉ còn lại nửa người. Mà pháo đài Eyre, vẫn là điều không thể! Sau khi ba doanh phản kích bị thương vong nặng nề, chỉ có thể rút lui. Ở cánh trái của pháo đài Eyre, vẫn đang tiến hành cuộc kháng cự cuối cùng. Và lúc này, Lý Duệ và Trương Chí Hạc đã bất lực, chỉ có thể nhìn Đoàn 86 của họ bị quân Đức tấn công và tiêu diệt toàn bộ!

Eyre vừa dứt lời, một tiếng súng nổ vang lên, kết thúc bằng một tiếng nổ lớn. Lúc này, trời đã hửng sáng. Quân Đức vẫn kiên trì theo trình tự tấn công, từ trái sang phải, không cho quân viễn chinh một chút cơ hội thở dốc nào. Chúng tiếp tục phát động đợt kích. Từng bước một, trận địa bị quân Đức chiếm lĩnh, trực chỉ pháo đài Đỗ Lợi Mundt, nơi Tề Toại đang tọa trấn phía sau. Hẳn không ngừng điều động quân tiếp viện lên, nhưng chúng lại liên tục ngã xuống trên đường tiến quân. Với ưu thế hỏa lực tuyệt đối, quân Đức đã biến Phàm Nhĩ Đảng thành cối xay thịt của quân viễn chinh! Tề Toại vội vã điện báo cho nguyên soái Hà Bay:

“... Quân tiếp viện ở đâu? Đại pháo chi viện ở đâu? Quân viễn chinh đã cố gắng hết sức mình. Nhưng việc toàn bộ tuyến cứ điểm bị quân Đức chiếm lĩnh chỉ còn là vấn đề thời gian. Một khi quân Đức có được sự yểm hộ của tuyến cứ điểm, đại quân Hiệp ước quốc sẽ phải chịu tổn thất nặng nề khi phản công! Trong khi quân viễn chinh vẫn đang kiên trì ở tuyến cứ điểm, quân tiếp viện nhất định phải đến ngay lập tức! Chúng ta sắp cạn kiệt

giọt máu cuối cùng. Nhưng quân viễn chinh trên dưới, quyết sống chết cùng Phàm Nhĩ Đăng!”

Hà Bay nhìn điện báo, trầm ngâm hỏi tả hữu: “Bây giờ quân tiếp viện và trọng pháo, nhanh nhất cần bao nhiêu ngày mới có thể đến trận địa?” Câu trả lời khiến người ta kinh hãi: “Ít nhất ba ngày! Lực lượng chủ yếu có lẽ mới đến được chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng!”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

“... Những chiến hữu Trung Quốc kiên cường của chúng ta, Hiệp ước quốc cần các người kiên trì thêm ba ngày nữa. Nước Pháp cần các người kiên trì thêm ba ngày nữa. Phía sau các người là Paris, cũng là tổ quốc thứ hai của các người! Toàn thể Hiệp ước quốc đang dõi theo hành động anh dũng nhất của các người. Toàn thể thành viên cộng đồng Hiệp ước quốc đều cảm tạ sự chiến đấu gian khổ của các người. Và xin thề trước Thượng đế, ta khẩn cầu các người hãy kiên trì ba ngày ở Phàm Nhĩ Đăng, bảo vệ toàn bộ tuyến cứ điểm! Hiệp ước quốc vạn tuế, nước Pháp vạn tuế, Trung Quốc vạn tuế!”

—— — « Hà Bay nguyên soái trọng yếu văn điện tập » số một trăm sáu mươi chín.

Ngày 25 tháng 2 năm 1916, quân Đức áp dụng chiến thuật đột kích trọng điểm, một lần hành động đột phá cánh trái của tuyến cứ điểm Phàm Nhĩ Đăng. Quân viễn chinh chịu tổn thất nặng nề dưới sự tấn công của chiến thuật mới này. Suốt ngày 25, quân Đức không ngừng phát động đột kích vào các điểm yếu còn lại của tuyến cứ điểm, kiên định nhắm vào cứ điểm Đỗ Lợi Mundt. Cùng ngày, Thân vương Uy Liêm đã trao tặng Huân chương Thập tự cho mười mấy quan binh các cấp bậc khác nhau ngay tại hỏa tuyến, đồng thời cổ vũ họ không ngừng cố gắng, hoàn thành sứ mệnh chiếm lĩnh Phàm Nhĩ Đăng. Quân viễn chinh trên dưới, dù ở trong hoàn

cảnh tác chiến ác liệt nhất vẫn kiên trì chống cự. Pháo đài Đỗ Lợi Mundt, cùng ngày bị quân Đức tấn công hai mặt từ cánh trái và chính diện. Pháo đài Ava nằm bên trái cũng bị quân Đức chiếm đoạt. Nhưng đoàn quan binh thứ ba mươi ba, dưới hỏa lực tuyệt đối của quân Đức, đã cạn kiệt tất cả lực lượng để tiến hành cuộc chiến đấu ngoan cường nhất. Hỗn hợp bốn năm đoàn quân xây dựng chế độ binh sĩ Trung Quốc, cùng với một số ít binh sĩ Pháp, dùng súng máy, pháo cối và cả máu thịt của mình, lần lượt phá tan thế công điên cuồng của quân Đức. Đến xế trưa, một vài doanh đột kích tinh nhuệ và công binh của quân Đức đã bị tổn thất nặng nề, buộc phải để bộ binh bình thường tiếp nhận công kích. Trận chiến vẫn tiếp diễn đến đêm khuya, không có dấu hiệu dừng lại. Trước chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng, một mảnh núi cây cối biến máu.

Chút tinh chỉnh đến từ thiên—lôi—trúc, hy vọng bạn thích.

STT 323: Chương 5: Thế giới mới - Chương 124: Phàm Nhĩ Đăng...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 124: Phàm Nhĩ Đăng (Năm)

Trên đường đến Phàm Nhĩ Đăng, cảnh tượng ngựa xe như nước. Từng đoàn xe ngựa, xe vận tải chất đầy vũ khí và vật tư, hướng về phía có tiếng pháo nổ dày đặc mà lao nhanh. Từng đội quân bộ binh cúi đầu bước đi, hướng về phía trước mà tiến. Toàn bộ Tập đoàn quân số hai cùng với lực lượng chi viện, pháo binh... chỉ có một hướng duy nhất. Đó chính là nơi chiến hữu Trung Quốc của họ đang liều chết chiến đấu.

Mà Paris, thủ đô nước Pháp, cũng là căn cứ hậu cần phía sau, giờ đây đã hoàn toàn chìm trong không khí chiến tranh. Như thế trở về năm 1916. Người Pháp vẫn chưa thể hiểu rõ ý đồ của quân Đức. Cũng không rõ Bộ Tổng tham mưu Đức muốn tiêu hao lực lượng bộ binh Pháp ở Phàm Nhĩ Đăng. Nhưng họ cho rằng quân Đức muốn một lần nữa đột phá, chiếm lĩnh thủ đô Paris.

Paris vang lên khẩu hiệu hùng hồn: "Đánh bại quân Đức!" Thành phố không còn sợ hãi như năm 1914, mà tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, mọi thứ đều hướng về tiền tuyến Phàm Nhĩ Đăng. Tất cả phương tiện giao thông, công cụ liên lạc, lương thực, vật tư cần thiết đều được trưng dụng khẩn cấp. Tất cả đều được huy động, những cô gái Paris xinh đẹp đội mũ nồi, gia nhập các bệnh viện dã chiến, làm y tá tình nguyện.

Những người thuộc tầng lớp tư sản Pháp xuất hiện ở nhà ga, cùng với những công nhân người Hoa và binh lính, dùng tay đỡ hàng hóa quân sự.

Trong thời gian này, những người da vàng, cho dù là những công nhân người Hoa dính đầy tro bụi, đều nhận được sự kính trọng của người Paris. Huống chi là các sĩ quan Trung Quốc đang tổ chức vận chuyển quân sự. Lấy Trung tá Trương Tường làm ví dụ, khi ông đi lại trên đường phố Paris, không biết đã nhận bao nhiêu bó hoa tươi, được bao nhiêu cô gái Pháp hôn nồng nhiệt!

Con đường đến Phàm Nhĩ Đăng, vốn chỉ là một con đường cấp thấp. Nhưng nhờ sự phối hợp của công binh Pháp, con đường này vẫn thông suốt trong điều kiện vận chuyển quân sự bận rộn. Hiến binh quốc gia Pháp cũng được phái đến con đường này, ngày đêm hỗ trợ giao thông. Mặc dù mọi người đã cố gắng hết sức, nhưng hỏa lực ngày càng dày đặc ở Phàm Nhĩ Đăng vẫn khiến mọi binh lính và dân thường lo lắng.

Việc tập hợp đại quân thành một đội quân chiến đấu cần thời gian. Trước đó, liệu những người lính da vàng có thể ngăn chặn được cuộc tấn công ác liệt của quân Đức? Nếu cứ điểm Phàm Nhĩ Đăng bị quân Đức chiếm giữ, chúng sẽ có một trận địa tốt để bắt đầu cuộc tấn công quy mô lớn hơn. Và nếu có thể tập hợp đủ binh lực để phản công, thì quân Đức, những kẻ chiếm giữ địa hình, không biết sẽ gây thương vong cho bao nhiêu người Pháp. Không biết sẽ phải đổ bao nhiêu máu, mới có thể giành lại Phàm Nhĩ Đăng!

Báo chí Paris liên tục đưa tin về chiến công huy hoàng của quân viễn chinh Trung Quốc tại Saint-Mihiel. Mọi người đều đặt hy vọng vào đội quân từ quốc gia xa xôi đó. Lúc này, quân đội Trung Quốc ở Phàm Nhĩ Đăng dường như đã trở thành vị cứu tinh của dân tộc Pháp. Và vị thế này không phải là điều mà quân đội Trung Quốc có thể tự huyễn hoặc. Bởi vì chiến tranh thay đổi khôn lường, mọi thứ đều có thể xảy ra.

Tại nhà ga Paris, một đội quân cảnh giới nghiêm ngặt tiến đến, phun ra luồng khí nặng nề, dừng lại ở sân ga đang bận rộn. Trên nhà ga, người và xe

ngựa chen chúc. Đoàn tàu vừa dừng lại, một sĩ quan Trung Quốc và một sĩ quan Pháp liền cầm tập giấy đóng gáy đứng ở đầu tàu, lớn tiếng hỏi: "Đây có phải là quân đoàn 89 không? Ai là chỉ huy cao nhất của quân đoàn này? Vật tư các người vận chuyển là bao nhiêu? Sĩ quan tập hợp ở nhà ăn số hai để ăn cơm, binh lính xuống xe nghỉ ngơi ở góc Đông Bắc, nơi đó có xe bếp cung cấp đồ ăn nóng....."

Hai người hỏi một hồi, lại không phát hiện đoàn tàu này quá ngắn, chỉ có sáu, bảy toa. Hơn nữa không có toa hàng chuyên chở. Máy ngày nay, những quân quan hậu cần này thực sự đã chịu đủ. Bộ não đờ đẫn đã khiến họ phản ứng không kịp. Nhìn đoàn tàu vào ga, theo sau là tám tiểu đội công nhân người Hoa cũng chen về phía sân ga. Tất cả đều thức đêm thức hôm dỡ hàng, đói bụng thì đến xe bếp ăn đồ nóng. Vây quanh, ngã đầu xuống ngủ ngay tại chỗ. Những công nhân người Hoa này ôm lấy đoàn tàu, có người còn ngáp ngủ. Chờ đợi họ là một chiến dịch khác.

Từ toa thứ hai của đoàn tàu bước xuống một thượng tá Pháp chỉnh tề, bộ râu nhỏ được cắt tỉa tinh xảo. Hắn chào hỏi hai vị sĩ quan kia, nhìn đôi mắt đỏ hoe của họ mà hỏi: "Ai là người phụ trách cao nhất ở đây? Tư lệnh của chúng ta cần phương tiện giao thông, cần công cụ liên lạc, ông ấy muốn lập bộ chỉ huy ngay tại Paris!"

Vị sĩ quan Trung Quốc liếc mắt nhìn hắn: "Các người không phải là quân đoàn 89! ! Bộ phận vận tải quân sự Pháp! Đến giờ còn nhàn! Bây giờ ai có nhiều thời gian như vậy để trả lời những kẻ từ đâu đến đây? Nhanh chóng tránh ra khỏi sân ga. Ta còn phải gọi điện thúc giục quân đoàn 89 * đi đâu rồi! Bên trên có hơn một trăm khẩu đại pháo! Bây giờ mỗi khẩu đại pháo đều có tác dụng hơn cả đánh thượng tá!"

Vị thượng tá bị tiếng Pháp cứng rắn của người Trung Quốc làm cho sững sờ. Lập tức trên mặt liền biến sắc gợn dử: "Đây là xe riêng của chỉ huy Tập đoàn quân số hai! Bối làm tướng quân là chỉ huy cao nhất tiền

tuyến Phàm Nhĩ Đăng! Người không được chậm trễ quân tình, nếu không tòa án quân sự đang chờ người, tên hỗn đản này!"

Đoàn tàu này là đoàn tàu chuyên dụng của tướng quân Bối làm, cuối cùng ông cũng đến Paris vào ngày thứ năm khai chiến ở Phàm Nhĩ Đăng. Ban đầu, với tư cách là một vị tướng, ông rất nghi ngờ liệu cuộc tấn công của quân Đức vào tiền tuyến Phàm Nhĩ Đăng có phải là hướng tấn công chính của họ hay không. Đối với việc nguyên soái Hà Phi của tổng bộ Pháp nhiều lần điều quân của ông ra để xây dựng phòng tuyến, khẩn cấp chi viện cho hướng đó, ông đã cảm thấy không vui. Điều này tương đương với việc phân tán lực lượng của tập đoàn quân, đặc biệt là để sư đoàn Pháp thuộc quyền chỉ huy của người Trung Quốc!

Nhưng khi quân Đức bắt đầu tấn công bộ binh, vị tướng ban đầu có chút không muốn cũng bắt đầu lo lắng. Ngay lập tức mang theo cơ cấu chỉ huy lên tàu đến Paris. Theo lệnh của nguyên soái Hà Phi, ông phải nhanh chóng đến đây, nắm giữ tất cả các đơn vị đồng minh ở đây. Biển nơi này thành một chiến khu chủ yếu! Tướng quân Bối làm rất nghi ngờ lực lượng của người Trung Quốc —— bốn sư đoàn bộ binh, nhiều nhất cộng thêm hai sư đoàn Pháp chi viện, liệu có thể ngăn chặn được cuộc tấn công của quân Đức ở tuyến phòng thủ hay không. Ông phải chuẩn bị tốt một phòng tuyến khác ở phía trước Paris! Đồng thời còn phải nắm giữ các đơn vị dự bị khác để chuẩn bị phản công. Ông từ một tư lệnh tập đoàn quân, đã trở thành một nhân vật có thể gánh vác toàn cục chiến khu!

Tướng quân Bối làm, với vóc dáng thấp bé, nhìn phó quan của mình xuống dưới nửa ngày không nhúc nhích, trên nhà ga còn vang lên tiếng cãi vã kịch liệt. Không kìm được, tướng quân cuối cùng cũng bước xuống tàu, ngăn chặn hai bên. Ông nhìn lướt qua cảnh tượng ở sân ga. Với kinh nghiệm phong phú của một vị tướng, ông lập tức hiểu rằng nhiệm vụ vận chuyển nặng nề ở đây đã được tổ chức rất tốt. Dự đoán về sự hỗn loạn trong

thời gian chiến sự mới bắt đầu hoàn toàn không có dấu vết. Mọi người đều đang khẩn trương làm việc một cách có trật tự. Ông còn cố ý mang theo bộ phận hậu cần của mình để thu thập những gì ông dự đoán chắc chắn sẽ xảy ra! Đối với tất cả những điều trước mắt, ông hài lòng mà lại có chút cảm giác khác thường. Không có mình, họ cũng làm rất tốt!

Hắn lạnh nhạt nhìn hai tên pháp sĩ đang mặt mũi rã rời, cất giọng: "Ta là Bối làm tướng quân, quyền chỉ huy tối cao của chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng... Ta cần gọi điện thoại, mọi chuyện ở đây, giờ phút này đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta... Hoặc là người ta ủy quyền ra lệnh... Rõ chưa?"

Gì Toại cũng nhận được điện báo khẩn cấp từ Nguyên soái Hà Phi, ngoài việc hỏi thăm tình hình chiến sự tiền tuyến, còn thông báo rằng Phàm Nhĩ Đăng đã thành lập một chiến khu độc lập. Hai tập đoàn quân sẽ do Bối làm tướng quân toàn quyền chỉ huy. Hắn và quân đội của mình phải tuân theo mệnh lệnh của Bối làm tướng quân. Nhiệm vụ hiện tại của họ là tập kết lực lượng dự bị để tiếp viện, rồi ngăn chặn quân Đức đang tấn công cứ điểm, nơi đã cướp đi quá nhiều sinh mạng. Phải giữ vững bằng mọi giá! Gì Toại lúc này không còn quan tâm ai chỉ huy, hắn chỉ biết mấy vạn tướng sĩ trung dũng của mình đang liều chết chiến đấu dưới hỏa lực áp đảo của quân Đức, thương vong vô cùng thảm khốc. Mà Bối làm tướng quân đến đây, không biết bao lâu nữa đại quân mới đến ổn định lại toàn tuyến. Ba ngày, năm ngày? Nguyên soái Hà Phi ra lệnh rất kiên quyết, không cho phép lùi một bước. Gì Toại cũng hiểu rõ tầm quan trọng của cứ điểm này. Nhưng mỗi ngày, quân viễn chinh lại mất đi hàng ngàn sinh mạng! Ở đây, có lẽ người cận máu đầu tiên không phải người Pháp, cũng không phải người Đức, mà là những quân nhân Trung Quốc này! Nhưng đã là quân nhân, nhất định phải kiên quyết chấp hành nhiệm vụ. Họ đến vùng đất này là vì chiến tranh, không còn lựa chọn nào khác.

Gì Toại, với bộ râu đã bạc phơ, dường như già đi mười tuổi. Hắn luôn túc trực bên chiếc radio và chiếc điện thoại quân dụng lúc được lúc không, chờ đợi từng chút tin tức từ tiền tuyến. Sau đó, dựa vào tình hình thay đổi, hắn điều chỉnh hỏa lực trong tay, điều động lực lượng dự bị ít ỏi lên tiếp viện.

Quân Đức bắt đầu tấn công bộ binh vào ngày 24 tháng 2, sau những đợt thăm dò. Đến ngày 25 tháng 2, họ tập trung tấn công và chiếm lĩnh toàn bộ cánh trái cứ điểm! Giao tranh diễn ra từ sáng đến đêm khuya. Quân Đức không hề có dấu hiệu dừng lại. Hỏa lực ngày càng dày đặc. Ban ngày, bộ binh xung kích tinh nhuệ và công binh chiến đấu liên tục tấn công. Ban đêm, bộ binh thông thường thay phiên. Từng đợt, từng đợt, chúng bao vây pháo đài Đỗ Lợi Mundt từ hai hướng. Dường như chúng muốn dùng xác người để lấp, phải bao phủ cho bằng được pháo đài này! Tiền tuyến ban đầu có hai sư đoàn bộ binh và một lữ đoàn công binh chiến đấu phòng thủ. Hai ngày giao tranh, tám mươi sáu đoàn đã bị tiêu diệt hoàn toàn, tám mươi bảy đoàn hiện chỉ còn ba, bốn trăm người. Tám mươi lăm đoàn ở cánh phải, có lẽ lực lượng còn nhiều hơn một chút. Toàn bộ mười một sư đoàn đều bảo vệ pháo đài Đỗ Lợi Mundt. Hai ngày chiến đấu ác liệt, tranh giành trận địa liên tục. Trận địa yểm hộ phía trước và cánh trái của pháo đài đã gần như bị san bằng. Mười một sư đoàn cũng chịu tổn thất nặng nề! Sư đoàn An được và mười tám sư đoàn đã điều động hơn một đoàn quân. Ba mươi chín sư đoàn bộ binh hạng nhẹ và năm mươi lăm sư đoàn bộ binh Pháp cũng điều động hơn một đoàn quân tiếp viện. Bốn năm đoàn bộ binh tiếp viện, bị hỏa lực của quân Đức ngăn chặn, bao phủ, gần một nửa quân số đã ngã xuống trên đường tiến quân! Số còn lại cũng rơi vào tình trạng hỗn loạn trong chiến sự khốc liệt ở tiền tuyến. Tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Lý Duệ trong điện báo vẫn giữ vẻ bình tĩnh, vị Tham mưu trưởng này có lẽ đã không còn để ý gì nữa. Cùng lắm thì chết ở tiền tuyến. Nhưng Gì Toại biết, hắn còn phải lo toan cho toàn cục, còn phải ổn định chiến tuyến! Nhưng trước hỏa lực áp đảo của quân Đức, trước cuộc tấn công điên cuồng này, quân viễn chinh,

một tập thể chiến đấu vinh quang, một đội quân ưu tú được các nước đồng minh tôn trọng trong trận chiến ở Saint-Mihiel, liệu họ có thể hoàn thành nhiệm vụ? Hậu quả nghiêm trọng nếu Phàm Nhĩ Đăng thất thủ, Hà Phi đã nhiều lần phân tích với Gì Toại. Trong điện báo của ông, đôi khi còn mang theo cả sự cầu khẩn, hy vọng họ có thể trụ vững. Gì Toại đương nhiên hiểu rõ. Nhưng hãn cũng đã vô số lần nghĩ đến việc rút quân, để quân viễn chinh không phải chết ở Phàm Nhĩ Đăng! Họ là tinh hoa và niềm hy vọng của việc xây dựng quân đội chính quy trong tương lai! Cho đến khi hãn nhận được điện báo từ Mưa Thần vào ngày 25 tháng 2, vô cùng ngắn gọn, nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn: "Người phải tử thủ cứ điểm Phàm Nhĩ Đăng. Đến giọt máu cuối cùng. Bất kỳ hành động lùi bước nào sẽ bị coi là phản quốc, đây là vì tổ quốc sau lưng các người, tất cả các quân nhân phải phát huy vai trò tiên phong. Vì sự nghiệp tương lai của dân tộc. Các người phải chiến đấu đến cùng."

Gì Toại không còn nhiều sức lực để suy nghĩ về việc Phàm Nhĩ Đăng huyết chiến có liên quan gì đến sự nghiệp tương lai của dân tộc. Nhưng hãn là một quân nhân tiêu chuẩn, cấp trên đã ra lệnh, như vậy là đủ. Hãn sẽ chiến đấu đến cùng ở đây. Tất cả tướng sĩ dưới quyền hãn cũng vậy.

Hãn nghiêm giọng ra lệnh cho Ngô Văn Trác, thượng tá, chủ nhiệm tham mưu thông tin của quân viễn chinh: "Gửi điện báo cho Tùng Mây, bằng mọi giá, phải tử thủ đến cùng... Cố gắng tập hợp lực lượng, nửa đêm về sáng, phát động phản công ở cánh trái. Phải giành lại các pháo đài và trận địa yểm hộ ở cánh trái..."

Nếu ta chết, ta sẽ lên!"

Giao tranh vẫn tiếp diễn xung quanh pháo đài Đỗ Lợi Mundt. Ánh sáng của pháo sáng và đạn pháo đã chiếu sáng rực rỡ chiến trường. Quân Đức dường như không có lúc nào dừng lại. Và chúng dường như có vô tận quân đội. Từng đoàn bộ binh bị đánh tan, nhưng những đoàn mới lại lập tức thay

thế. Dưới sự chỉ huy của Uy Liêm Thân Vương, Tập đoàn quân số 5 của Đức, mỗi sư đoàn đều phát huy sức mạnh lớn nhất. Các chỉ huy cao cấp của Đức dường như không thể hiểu nổi. Sau khi hàng trăm ngàn quả đạn pháo dội xuống, sau khi hàng vạn bộ binh liên tục tấn công, Phàm Nhĩ Đăng đã trở thành một đồng đồ nát. Tại sao những người Trung Quốc kia vẫn có thể kiên trì chiến đấu trong mưa bom bão đạn, đối với các chỉ huy tuyến đầu mà nói. Trận chiến này dường như đã trở thành một hành động thể hiện sự kiêu ngạo, chứng minh quân đội Đức có phải là lực lượng ưu tú nhất thế giới hay không.

Lý Duệ, người vẫn kiên trì chỉ huy trong chiếc mũ sắt, đã bị một quả pháo hạng nặng 356 ly đánh tan. Mười tám mưu tá đều bị nổ tan xác. Lúc đó, Lý Duệ vừa chuyển vị trí đến một chiếc mũ sắt khác, tiếp tục chỉ huy tác chiến. Khi Gỉ Toại nhận được điện báo, quân Đức đang phát động một cuộc tấn công ban đêm vào pháo đài Đỗ Lợi Mundt. Từng đợt bộ binh Đức tạo thành một biển người dày đặc, xông về phía lưới lửa dày đặc của pháo đài Đỗ Lợi Mundt. Cùng lúc đó, công binh chiến đấu Đức, với vũ khí mới - súng phun lửa, đã đốt cháy trận địa yểm hộ, vốn đã bị đánh ngang bằng, thành một biển lửa. Đạn pháo hạng nặng vẫn nổ âm ầm ở hai bên pháo đài. Trương Chí Hạc, với một cánh tay bị treo, trơ mắt nhìn vị Tham mưu trưởng này.

Lý Duệ đột nhiên vo viên bản thông báo giấy thành một nắm: "Đ.M! Lão tử không muốn rút lui! Nhưng quân Đức đánh gấp quá. Chỗ nào có chỗ cho chúng ta phản công? Sáng tỏ cũng là vầng đầu! Bây giờ giữ vững đã không dễ, còn nói gì đến việc khôi phục trận địa cánh trái? Mày tự hiểu, hiện giờ trong tay mày còn mấy thằng lính!"

Trương Chí Hạc chỉ lắc đầu: "Lần này quân viễn chinh của chúng ta bị đánh tan nát... Lần này những hạt giống của chúng ta đều bị đánh mất... Tham mưu trưởng, thật sự không rút lui được sao? Trận chiến này là người

da trắng đánh. Chúng ta phải cùng bọn họ chôn vùi sao? Tham mưu trưởng, tôi không sợ chết. Nhưng mấy vạn huynh đệ của chúng ta a! Chúng ta sinh ra ở đây, để hỏa lực của quân Đức đánh. Xuống dưới cho chúng ta pháo binh lên, không phải là không có cơ hội phản công!"

Lý Duệ nhìn đám binh lính Đức Quốc trong bóng đêm lẫn lộn trong biển lửa, nhìn chiến trường yếm hộ không ngừng giằng co. Binh lính Trung Quốc trong từng hố bom kiên cường chống cự, chiến hào đã không còn, bị san bằng! Pháo đài dốc toàn lực khai hỏa, ngăn cản bộ binh Đức Quốc tiến đến gần. Thi thể đã phủ kín chiến trường, cả người Trung Quốc lẫn người Đức. Cuộc chiến khốc liệt này vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Pháo đài rung chuyển dữ dội dưới hỏa lực pháo binh, như thế bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Lý Duệ lộ vẻ cười khở, lắc đầu nói: "Tổng thống đã điện báo, muốn chúng ta kiên trì đến cùng, không được rút lui. Rút lui là phản quốc... Sau lưng Verdun là Paris. Nếu để quân Đức đột phá nơi này, thẳng tiến vào thủ đô nước Pháp, chỉ cần có chút biến cố, chúng ta coi như không đến được Châu Âu. Chết vô ích nhiều người như vậy... Tổng thống muốn chúng ta hi sinh, để tương lai trói buộc những cường quốc này vào cỗ xe khai chiến với chúng ta... Những điều này người không hiểu, ta hiểu." Hắn bỗng nhiên tỉnh táo, quát lớn Trương Chí Hạc: "Ta không tin quân Đức cứ thế mà công phá mãi được, thần kinh của bọn chúng cũng sắp không chịu nổi! Ta thấy tối nay quân Đức khó mà đến gần chúng ta, Giương Không, người cố gắng tập hợp quân đội. Chỉ cần quân Đức ngừng tấn công, chúng ta sẽ phản kích sang cánh trái. Không thể để chúng ta bị động mãi! Mọi người chuẩn bị liều chết ở đây!"

"Bộ binh nhất định phải ngừng tấn công, nhất định phải ngừng! Cứ tiếp tục như vậy, không phải để người Pháp cạn máu, mà là để chúng ta cạn máu! Chúng ta chỉ cần dùng hỏa lực tiêu diệt dần bộ binh tiếp viện của

chúng là được rồi. Năm tập đoàn quân không thể chịu thêm tổn thất lớn như vậy nữa. Đây là mệnh lệnh!" Trong điện thoại truyền đến tiếng Đức không rõ ràng, trải qua nhiều lần trao đổi. Giọng nói của vị tổng tham mưu trưởng cách hơn trăm cây số gần như bị bao phủ bởi tạp âm tĩnh điện.

Uy Liêm Thân Vương có cảm giác muốn vứt bỏ chiếc điện thoại. Theo truyền thống của bộ Tổng tham mưu Phổ thời kỳ lão Mao, chưa từng có vị tổng tham mưu trưởng nào lại can thiệp vào hành động chiến thuật cụ thể của tư lệnh dã chiến! Cái gọi là chiến lược làm cạn máu của Pháp Kim Hán, đối với vị thân vương này mà nói, quả thực là trò cười. Hiện tại còn dám can thiệp vào chỉ huy của hãn! Bọn họ đã đạt được thỏa thuận, năm tập đoàn quân có thể chiếm lĩnh toàn bộ cứ điểm tuyến, sau đó tùy cơ ứng biến. Nhưng chỉ vì một chút tổn thất nhỏ nhoi mà vị tham mưu trưởng có phần thần kinh này lại trở mặt! Đây là cơ hội ngàn năm có một. Kể từ khi hai bên giằng co chiến hào ở tuyến Tây, sĩ quan đoàn Đức Quốc đã mơ ước đột phá đang ở ngay trước mắt! Một loạt hành động lừa gạt trước đó đã thành công, hiện tại hãn còn có đủ binh lực. Chỉ cần nhanh chóng đột phá tuyến Verdun, lực quân Đức Quốc có thể trở lại truyền thống tác chiến cơ động! Paris ngay trước mắt, cách đó không xa. Có lẽ như vậy có thể quyết định thành bại của cuộc chiến! Chỉ cần vị tổng tham mưu trưởng nhát gan sợ tổn thất kia đừng can thiệp vào hãn. Tin rằng đám quân đội Trung Quốc ngoan cố trước mặt sẽ sớm bị hãn đánh tan tác, rất nhanh!

Hãn kiểm chế tính tình, không biết phải giải thích thế nào, liền nhanh chóng cúp máy. Lúc này hãn không muốn cãi nhau vô nghĩa với tổng tham mưu trưởng. Chỉ gọi tham mưu trưởng của mình: "Tình hình thế nào?"

"Chiến dịch đã bắt đầu ngày thứ năm. Kế hoạch chiếm lĩnh pháo đài Douaumont xem ra không thể thực hiện... Bộ đội tổn thất vô cùng lớn. Từng sư đoàn bị nhét vào cối xay thịt này. Kẻ địch vẫn ngoan cố chống cự. Trận địa của chúng đã bị phá hủy, nhưng hỏa lực của chúng vẫn không

ngừng. Chúng đánh nhau trong hầm ngầm với bộ binh của chúng ta... Tổng tham mưu trưởng Pháp Kim Hán đã ra lệnh. Chúng ta có nên tạm dừng một chút, điều chỉnh lại bố trí pháo binh, lại pháo kích thêm mấy ngày, quân Trung Quốc sẽ biến thành thi thể hết... Bộ binh cũng có thể thông thả mà chiếm lĩnh toàn bộ Verdun..." Tham mưu trưởng cẩn thận, tổn thất lớn ở tiền tuyến khiến sắc mặt hắn luôn trắng bệch.

Uy Liêm Thân Vương quả quyết bác bỏ ý kiến của tham mưu trưởng, hắn dùng sức giậm chân: "Người Pháp cũng đang tăng tốc hành động! Thế công của chúng ta vẫn phải duy trì, chỉ cần có thể nhanh chóng chiếm lĩnh Verdun. Không ai có thể nói gì chúng ta! Hiện tại chúng ta đang tranh thủ thời gian với người Pháp, chỉ cần đột phá, sẽ có thể giành được chiến thắng lớn nhất kể từ khi khai chiến. Mục tiêu của chúng ta là Paris! Tiếp tục tiến công. Không được dừng lại, cũng không được ngừng, Hoàng đế bộ hạ đang chờ tin thắng trận của chúng ta. Tiêu diệt đám người Trung Quốc đáng chết kia. Ta không cần tù binh, ta muốn để đám "khỉ vàng" kia biết kết quả của việc ngoan cố chống cự là gì!"

Trong bộ chỉ huy chinh tề, hai mắt của thân vương vì kích động mà đỏ ngầu.

Dấu ấn từ thiên lô trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới•

STT 324: Chương 5: Thế giới mới - Chương 125: Phàm Nhĩ Đăng...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 125: Phàm Nhĩ Đăng (sáu)

Trên chiến trường quân sự, có những thời khắc không thể nào thay đổi chỉ vì ý chí của chỉ huy. Trải qua gần một ngày một đêm huyết chiến, quân Đức cuối cùng cũng không thể gượng được nữa. Pháo binh đã chiến đã bắn hết đạn, mà đạn được tiếp tế vẫn chưa được vận chuyển lên. Toàn bộ quân Đức bị đánh tan tác, chen chúc trong chiến hào. Hệ thống phòng thủ cũng hỗn loạn theo. Ai nấy đều kiệt sức, chìm vào giấc ngủ trong tiếng pháo, không ai có thể đánh thức họ. Binh lính cần được nghỉ ngơi, đạn được cần được bổ sung. Một đợt tấn công mới cần thời gian để chuẩn bị.

Các chỉ huy cao cấp của Đức tỉnh táo lại, bắt đầu bàn bạc với tổng tham mưu trưởng. Họ vẫn kiên quyết yêu cầu Thân vương điện hạ tiếp tục tấn công, thậm chí còn gửi điện báo lên cung đình, cầu viện Hoàng đế Đức. Hoàng đế lại rất hứng thú với bất kỳ hành động nào có thể uy hiếp thủ đô nước Pháp. Trong bộ Tổng tham mưu, cũng có nhiều người ủng hộ quyết định của Uy Liêm Thân vương, cho rằng chiến lược đánh lừa trước đó đã đạt được thành công vượt ngoài mong đợi. Đây là cơ hội ngàn năm có một để đột phá. Dù không thể đột phá, việc chiếm giữ toàn bộ cứ điểm cũng sẽ khiến quân Pháp phải trả giá đắt khi phản công. Mặc dù không ai ngờ rằng họ sẽ gặp phải sự kháng cự quyết liệt đến vậy, nhưng việc chiếm giữ toàn bộ tuyến cứ điểm đã trở thành một nhiệm vụ bắt buộc.

Tổng tham mưu trưởng Pháp, cuối cùng miễn cưỡng đồng ý tiếp tục một đợt tấn công mới, với mục tiêu chiếm lĩnh toàn bộ tuyến cứ điểm trong

vòng tám ngày. Tuy nhiên, việc tấn công chính diện vào pháo đài Mundt do thương vong quá lớn, cần phải điều chỉnh. Ngày 25, việc kiểm chế ở trung tâm đã có hiệu quả rõ rệt, có thể tái sử dụng phương thức tấn công vào hai cánh. Lần này, hướng tấn công chuyển sang cánh phải. Uy Liêm Thân vương được cấp trên công nhận, cuối cùng cho phép quân đội rút lui để tái bố trí, chuẩn bị cho đợt tấn công vào cánh phải. Tin rằng sau khi chiếm được cả hai cánh, quân Trung Quốc sẽ không còn khả năng chống cự. Mặc dù trong mấy ngày chiến đấu, những binh lính Trung Quốc này đã bị gọi là "hoàng ma quý".

Trước pháo đài Mundt, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Ngay cả hỏa lực cũng thưa thớt hơn bình thường. Dưới ánh sáng của pháo sáng, trên mặt đất trắng xóa chỉ còn lại những lớp thi thể chồng chất. Sau khi pháo kích quy mô lớn vào ngày hôm sau, những thi thể này sẽ bị dọn sạch, như thể những người lính này chưa từng xuất hiện trên thế giới này. Hầm hào chỉ còn là những hố bom nối liền nhau. Những chiến hào sâu, có tường chắn cao ngang ngực, hệ thống lưới thép, chướng ngại vật, bãi mìn, tất cả đều đã bị pháo binh Đức san bằng. Những người lính Trung Quốc, sau một thời gian dài chiến đấu, ôm súng cùng với thi thể, chìm vào giấc ngủ. Sau những trận chiến đẫm máu, từ tinh thần đến thể lực, những người lính này đều đã kiệt quệ. Họ không còn hy vọng sống sót, ngay cả những sĩ quan nhiệt huyết nhất cũng mất hết hứng thú với mọi thứ xung quanh. Họ chỉ mong có một giấc ngủ ngắn ngủi, mặc kệ ngày mai ra sao. Pháo đài Mundt, đã bị tàn phá nặng nề, vẫn sừng sững.

Từng bóng người lặng lẽ bò ra khỏi pháo đài, tìm kiếm những người lính còn sống sót trong những hố bom. Mệnh lệnh chỉ có một: "Tập hợp lại, chuẩn bị phản công cánh trái!" Phía sau pháo đài, hai tiểu đoàn quân An được và một tiểu đoàn công binh số hai, nhân lúc hỏa lực tạm lắng, cũng hoàn thành việc tập kết. Họ nằm rạp xuống đất, kinh ngạc nhìn xung quanh.

Hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh trước chiến tranh, giờ chỉ còn là một địa ngục trần gian! Thế mà họ vẫn phải tiếp tục lao vào địa ngục này.

Trương Chí Hạc với cánh tay bị thương, cùng vài thuộc hạ tiến đến trước mặt họ. Ba vị doanh trưởng, cùng với Võ Dị Văn thượng tá, đoàn trưởng của quân An được, đều tự giác đến gần vị quân trưởng này. Quân hàm thiếu tướng của Trương Chí Hạc đã bị xé rách, quân phục đầy khói lửa. Một sĩ quan thiếu tướng chính quy lại thô thảm đến vậy! Trên người ông đã có hai vết thương nhẹ, nhìn những thuộc hạ của mình, ông ghen ngào không nói nên lời.

"Các người đã biết nhiệm vụ của mình... Quý tử Đức đã lùi xuống để thở. Chúng ta phải lợi dụng cơ hội này để phản công! Quân đội chính quy của chúng ta không bao giờ chết chờ bị đánh. Chúng ta phải giành lại toàn bộ chiến tuyến! Hà Phi lão đầu tử muốn chúng ta kiên trì ba ngày, trời mới biết ba ngày sau đại bộ đội có đến được hay không. Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình! Bộ đội phía trước đánh gần hết rồi, lần này phản công phải dựa vào các người... Tình hình thương vong khi hành quân thế nào? Có tự tin hoàn thành nhiệm vụ khôi phục trận địa cánh trái không?"

Võ Dị Văn thượng tá nhìn ba vị doanh trưởng dưới quyền, thay mặt họ trả lời một cách chắc chắn: "Quân trưởng, cứ giao cho chúng tôi. Lần này, hỏa lực phong tỏa của quý tử Đức không quá hung hãn, đại bộ đội của chúng đã bị kéo lên. Lựu đạn, thuốc nổ mang theo đầy đủ. Chúng tôi đã quyết tâm, thay cho những huynh đệ đã hy sinh mấy ngày nay báo thù. Lần này cứ trông cậy vào chúng tôi! Ba ngày, đánh ba năm chúng tôi cũng làm đến cùng! Có chúng tôi dũng cảm, sẽ không có địch nhân ương ngạnh. Quân An được của chúng ta chưa từng đánh bại!"

Không cần nói thêm lời thừa thãi, Trương Chí Hạc vung tay: "Triển khai đội hình! Chia nhỏ thành từng nhóm. Lợi dụng hố bom tiến về cánh trái.

Trước khi trời sáng phải chiếm lại trận địa cánh trái! Giết hết quỷ tử Đức trong chiến hào, xuất phát!"

Ba tiểu đoàn lập tức tản ra, bắt đầu tiến về cánh trái. Nhưng khi bộ đội vừa rời khỏi sự yểm trợ của pháo đài Mundt, từng loạt pháo sáng lại bùng lên trên bầu trời. Quân Đức cũng không hề lơ lửng cảnh giác trên chiến trường khốc liệt này! Hỏa lực của quân Đức từ trận địa cánh trái lập tức khai hỏa. Ngay sau đó, pháo binh Đức cũng bắt đầu phát huy uy lực. Từng đợt đạn pháo lại gào thét đến. Nhưng đội quân phản công, nòng cốt là quân An được đã quen chiến trận, không hề có ý định lùi bước! Tề Toại ở phía sau đã hạ quyết tâm, không ngừng tiếp viện bộ đội, phải giành lại cánh trái. Không thể để vận mệnh phó thác vào viện binh, mà phải nắm giữ vận mệnh trong tay mình! Toàn bộ pháo binh Pháp mới được tiếp viện cũng bắt đầu gầm rú. Từng phát đạn pháo hướng về trận địa quân Đức và phía sau họ. Chiến đấu và hy sinh, ở Phàm Nhĩ Đăng, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại!

Binh lính gào thét xông lên trận địa quân Đức, trong khi quân Đức còn đang mơ màng. Những người lính Trung Quốc đã xông vào chiến hào của họ, lộ ra những lưỡi lê sắc nhọn. Lựu đạn và thuốc nổ liên tục nổ tung, quét sạch quân Đức. Càng nhiều lính Đức từ chiến hào và pháo đài xông ra, phản công. Võ Dị Văn thượng tá, người hai lần được nhận huân chương vinh dự cấp hai, đã tử trận trong cuộc phản công của quân Đức. Ba vị doanh trưởng cũng hy sinh một người, hai người bị thương nặng! Nhưng càng nhiều binh lính không thể ngăn cản, xông lên phía trước, thuốc nổ và ngư lôi lóe sáng trên chiến trường. Khi binh lính xông đến dưới chân pháo đài Eyre, pháo binh dã chiến Đức cuối cùng cũng không phân biệt bạn thù, nổ tung trên chiến trường hỗn loạn! Từng đoàn huyết nhục tứ chi bay lên trời. Nhưng pháo đài Eyre vẫn rung chuyển trong những vụ nổ liên tiếp. Một công binh dùng ngư lôi đã phá sập một chiến hào, bên trong còn có hơn một nửa bộ binh Đức! Điện thoại cầu cứu của sư trưởng sư đoàn bộ binh số tám Đức đóng ở trận địa cánh trái không ngừng vang lên. Đêm xuống, không ai ngờ

quân Trung Quốc lại phát động một cuộc phản công không sợ chết đến vậy. Trong những ngày chiến đấu tàn khốc, họ vẫn còn ý chí chiến đấu mãnh liệt đến vậy!

Nếu không phải nhờ vào quân đội kiểu mẫu này, với cảm giác vinh dự và tinh thần chiến đấu đã thấm nhuần vào tận xương tủy của những chiến binh tinh nhuệ, thì bất kỳ một quân đội chính quy nào khác cũng chẳng thể gây ra chấn động kinh hoàng đến vậy cho quân Đức. Hành động tấn công đã làm rung chuyển cả trận địa mà quân Đức vất vả chiếm được. Từng đợt kế hoạch dùng để phát động công kích vào ngày mai của bộ binh Đức bị chặn lại bởi những chiến hào, bên cánh trái quân tăng viện tiến lên. Pháo binh viễn chinh đã chuẩn bị kỹ càng, hỏa lực chặn đường nổ tung ngay giữa đội hình quân Đức. Hỏa lực ngăn ngừi những mãnh liệt, khiến quân Đức sau bao ngày chiến đấu cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác bị đánh. Toàn bộ chiến trường rung chuyển, hỏa lực với quy mô lớn hơn, cường độ mạnh hơn bắn phá lẫn nhau. Lý Duệ đứng trong pháo đài thép của Đỗ Lợi Mundt, trừng lớn hai mắt nhìn tất cả. Là một sĩ quan, cả đời trải qua cảnh tượng này, đời này đã không còn gì phải hối tiếc. Nếu trong lòng hẳn không có mục tiêu rộng lớn hơn, có lẽ hẳn đã theo chân đội quân phản kích, xông vào lưới lửa của quân Đức, cho đến khi chiến tử. Biết bao người đã hy sinh trên chiến trường này, những sĩ quan cao cấp như bọn họ, thiếu đi quân lính dưới trướng, cũng chỉ có một con đường chết!

Cánh trái trận địa phản kích, ngay từ đầu đã rơi vào thế giằng co. Hai bên không ngừng điều binh khiển tướng, dường như cũng chuẩn bị liều chết một trận. Hà Toại điều ra bốn doanh bộ binh từ hai sư Pháp còn lại dưới quyền, tiếp tục tiến lên. Một sư quân An được đã bị hãn điều đến mức tối đa, hiện tại nằm trong tay sư trưởng Vương. Chỉ còn lại một đoàn quân ít ỏi. Bộ binh Pháp đều lạng lẽ tuân theo mệnh lệnh. Người Trung Quốc đang hy sinh vì lãnh thổ của họ, những quân nhân này càng phải cố gắng hiến cho dân tộc mình. Hỏa lực áp đảo của quân Đức lại bắt đầu khóa chặt chiến

trường, thậm chí còn điên cuồng hơn so với mấy ngày trước. Một doanh bộ binh Pháp đang tiến lên, lại bị hỏa lực quét sạch, không một ai đến được tiền tuyến! Chỉ huy dẫn đầu những đội quân phản kích không ngừng đổ vào chiến trường là Trương Chí Hạc, Thiếu tướng, quân trưởng quân viễn chinh số một kiêm sư trưởng sư mười một. Vị phó quan đặc lực của Mưa Thần, người hiền hòa, cẩn trọng và được đồng đội kính trọng. Hắn trơ mắt nhìn sư mười một do chính mình dẫn dắt bị tàn phá tan hoang trên chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng. Hắn chưa từng nghĩ mình có thể sống sót trở về từ nơi này. Chết, hắn cũng phải chết cùng sư mười một của mình. Phản kích đến nay, đã không còn để ý đến tổn thất. Dường như cũng là để thể hiện cho đối phương thấy quyết tâm tử chiến đến cùng của họ. Bất kỳ sự cân nhắc nào về mặt quân sự lúc này cũng biến thành cuộc vật lộn sinh tử giữa những người lính. Thi thể không ngừng chất đầy tuyến đường phản kích. Ánh pháo sáng, từng lớp từng lớp soi rọi đầu người, dọc theo những hố bom không ngừng tiến lên, mỗi lần hai bên giao chiến đều bùng nổ những đợt xạ kích và nổ lớn. Đạn pháo giao thoa, bụi mù và ánh lửa bao trùm cả chiến trường, cho đến khi những vụ nổ lớn hơn xé toạc nó ra. Đường tiến quân của quân tiếp viện hai bên, càng là một biển lửa. Gần như cứ có bao nhiêu người tiến lên thì có bấy nhiêu người bị mảnh đạn xé xác!

Pháo đài Eyre rung chuyển trong trận chiến ác liệt, công binh chiến đấu không ngừng dùng thuốc nổ phá hủy từng tầng quân Đức cố thủ trong pháo đài. Bộ binh Đức xung quanh không ngừng kéo đến, cố gắng tái lập một chiến tuyến, nhưng lại bị bộ binh Trung Quốc và Pháp đánh đuổi bằng dao và lựu đạn. Trương Chí Hạc cố thủ trong một hầm chiến đấu, trong tay chỉ còn vài đội dự bị, tùy thời điều đến những vị trí chiến tuyến của quân Đức đã lung lay. Quân Đức sống sót đang chen chúc đến. Xung quanh hắn là dòng sông lửa do đạn tạo thành, cột khói do pháo nổ không ngừng bốc lên. Một tiếng nổ lớn vang lên từ pháo đài Eyre. Khi tất cả các họng súng của pháo đài đều phun ra lửa, Trương Chí Hạc phấn khích đứng dậy khỏi hầm chiến đấu, vừa định hô to thì pháo dã chiến Đức 77mm bất ngờ rơi xuống

bên cạnh. Mảnh đạn lập tức xé nát thân thể thiếu tướng, khí lẳng hắt hắt lên cao, rồi nặng nề rơi xuống bên cạnh những người anh em đã ngã xuống.

Rạng sáng ngày 26 tháng 2 năm 1916, Thiếu tướng Trương Chí Hạc, sư trưởng sư mười một của quân viễn chinh, chiến tử. Hưởng dương ba mươi tư tuổi. Sau khi chết, được truy phong Trung tướng, truy tặng Huân chương Vinh dự đặc cấp Thanh niên. Trương Chí Hạc sinh ra ở Đại Thụ Hương, huyện Lật Sơn, An Huy. Được phong là Chí Hạc Hương. Vị thiếu tướng này là người ôn hòa trong quân đội. Lúc nhàn rỗi chỉ thích câu cá, làm vườn. Rồi khỏi Mưa Thần, đảm nhiệm sư trưởng, cũng không được Mưa Thần coi trọng. Nhưng trên chiến tuyến Phàm Nhĩ Đãng, hắn đã dùng cái chết của mình để báo đáp tất cả những gì Mưa Thần đã giao phó.

Pháo đài Eyre cuối cùng cũng bị quân viễn chinh chiếm được trước khi trời sáng. Hành động phản kích đêm nay đã vượt quá dự đoán của các chỉ huy Đức. Dưới áp lực cực lớn như vậy, họ vẫn có thể phát động phản công! Uy Liêm Thân Vương nổi giận lôi đình vì thất bại ở cánh trái. Hắn cũng mất một sư dưới quyền. Thương vong của hai bên trong cuộc phản công đêm nay, ước tính lên đến hàng ngàn người. Thay đổi lớn nhất là quân viễn chinh đã được tăng cường hỏa lực dã chiến. Mặc dù pháo hạng nặng vẫn là ưu thế tuyệt đối của quân Đức, nhưng số lượng hỏa lực dã chiến, nhờ sự nỗ lực của bộ phận hậu cần, đã dần thu hẹp khoảng cách.

Những cuộc tấn công quy mô lớn hơn được triển khai sau khi trời hửng sáng. Quân Đức, đặc biệt là Uy Liêm Thân Vương, đã bị quân Trung Quốc ngoan cường chống cự, dồn vào đường cùng. Nếu cứ tiếp tục dây dưa với quân Trung Quốc, thì trước khi quân Pháp đến chi viện, không thể nào chiếm được toàn bộ Phàm Nhĩ Đãng! Cuộc chiến này, đặc biệt là giấc mộng lớn của Uy Liêm Thân Vương —— đột phá, vĩnh viễn chỉ có thể là một giấc mơ! Quân Đức tập trung 5 quân đoàn, bắt đầu tấn công liên tục không ngừng từ ngày 26 tháng 2, bất chấp thương vong. Uy Liêm Thân Vương và

Tổng tham mưu trưởng Pháp Kim Hán đã đạt được thỏa hiệp, đã bị vị diện hạ mắt đỏ này vứt bỏ. Nhưng cuộc phản công này thực sự đã làm tổn thương nghiêm trọng nhuệ khí của quân Đức. Nó cũng khiến các chỉ huy đã chiến lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ liệu có thể đánh bại quân đồn trú ở đây trước khi quân Pháp đến hay không. Thời gian từng phút từng giây trôi qua. Chiến dịch Phàm Nhĩ Đăng có lẽ thực sự sẽ trở thành cối xay thịt của Đức và Pháp, vì sự kháng cự ngoan cường ngoài dự kiến của quân đội Trung Quốc và sự cố chấp của Uy Liêm Thân Vương!

Một chiếc xe hơi dừng lại ở cổng bộ chỉ huy của Hà Toại, lính gác nhìn chiếc xe tung bay cờ thượng tướng, vội vàng nghiêm trang chào. Không có ai ra đón vị tướng vừa bước xuống xe. Tiếng pháo âm âm đã nói lên những gì mọi người đang bận rộn. Một đoàn sĩ quan Pháp vây quanh Bối làm tướng quân, vẻ mặt có chút thận trọng, bước vào bộ chỉ huy của Hà Toại. Vào trong bộ chỉ huy, đã nghe thấy mùi cơ thể nồng nặc. Mọi người đều bám chặt vị trí của mình, gào thét vào điện thoại. Có người đang đánh dấu trên bản đồ. Bối làm khê liếc mắt. Tuyến cứ điểm được đánh dấu bằng màu đỏ trên bản đồ Phàm Nhĩ Đăng, hiện tại vẫn nằm dưới sự phòng thủ của nhiều đơn vị cấp quân đoàn viễn chinh. Nhưng bất kỳ ai cũng biết, những đơn vị cấp đoàn này rốt cuộc còn lại bao nhiêu thực lực. Ngoại trừ pháo đài Đỗ Lợi Mundt, mỗi cứ điểm đều chỉ chút những lỗ kim. Có vẻ như đều đã trải qua những cuộc tranh đoạt lặp đi lặp lại. Cờ nhỏ của hai bên trên bản đồ không ngừng chen vào rồi gỡ xuống. Mỗi một lỗ kim, có lẽ đại diện cho một sinh mạng đã mất.

Vị tư lệnh quân viễn chinh Trung Quốc kia hoàn toàn không để ý đến Bối làm tướng quân và đám thuộc hạ của hắn, mặc dù hắn đã nhận được điện thoại từ phía sau vào buổi trưa. Tướng quân muốn đến tiền tuyến thị sát. Gì Toại lúc này lại đang quay lưng về phía bọn họ, lớn tiếng gào thét bằng tiếng Trung với một liên lạc quan người Pháp: “Chúng ta đã đánh nhau bảy ngày rồi! Binh lính đã đến đường cùng. Những người còn cầm

được súng đều đã được điều ra tiền tuyến, thế mà hai tập đoàn quân mới chỉ có bốn sư! Binh lực ở đây còn thiếu ổn định chiến tuyến. Đại bộ đội cũng đã thua chạy về Paris cả rồi. Sao Bối làm kia còn chưa đến? Rốt cuộc là sao vậy? Nhất định phải tập kết toàn bộ binh lực rồi mới có thể tiến lên! Nhìn bọn chúng ở đó mà chen chúc như một đám lão đại! Lực chiến đấu của chúng ta không phải là vô hạn! Lão tử đã chết một sư trưởng rồi. Bốn vị đoàn trưởng, quan quân binh lính của hãn không đếm xuể!”

Gì Toại đã nổi giận đùng đùng, hãn đang cố gắng hết sức để ổn định chiến tuyến. Binh lính của hãn liên tục giao tranh với quân Đức trên toàn tuyến. Tất cả trận địa đều bị tàn phá. Hầu như toàn bộ quân đội đều bị đánh cho tàn phế. Nhưng trừ bốn sư quân Pháp liên tục được đưa lên, mười sư còn lại đều bị Bối làm giữ lại phía sau. Hãn nói là muốn điều chỉnh đội hình, tạo thành tuyến phòng bị dự bị. Chờ pháo binh chi viện đến rồi mới tiến lên. Toàn bộ tiếp quản phòng tuyến này. Gì Toại đã tranh luận với Hà Phiên trong điện báo. Đồng thời, hãn cũng không hề khách khí với Bối làm trong điện báo. Quân viễn chinh đã lập được đại công trong bảy ngày tác chiến. Đánh tan đợt tấn công đầu tiên của quân Đức, làm tổn thương nhuệ khí của Tập đoàn quân số 5 Đức. Duy trì toàn bộ chiến tuyến. Binh lính đã chiến đấu đến cực hạn. Nhưng khi chiến tuyến vừa có dấu hiệu ổn định, vị tướng quân Bối làm này lại không biết đang toan tính điều gì. Vị tư lệnh vốn luôn thâm trầm lạnh lùng này cũng không thể kìm nén lửa giận trong lòng. Huống chi, từ khi chiến sự nổ ra, hãn đã không được một giấc ngủ ngon trọn vẹn!

Nơi này quả thật có chút tư tâm của Bối làm, quân đội Trung Quốc thực sự đã làm náo động quá lớn! Sự sắc bén trong chiến sự của Thánh Mai Lãng. Phòng thủ kiên cường của Phàm Nhĩ Đăng đã ngăn chặn đợt tấn công mạnh mẽ của quân Đức. Trước đó, chỉ với tám sư binh lực, lại còn ở thế yếu về hỏa lực, đã ngăn chặn mười bảy, mười tám sư quân Đức thay phiên tấn công. Đánh cho núi thây biển máu mà tử chiến không lùi. Trên dưới

nước Pháp, bao gồm cả toàn bộ các nước đồng minh đều dành cho quân viễn chinh Trung Quốc những lời cảm ơn chân thành. Gì Toại và Lý Duệ ở tiền tuyến đã trở thành những ngôi sao sáng chói nhất của thế giới phương Tây. Những người bảo vệ Phàm Nhĩ Đăng, những người đã cứu Paris năm 1916. Bối làm vốn phải là nhân vật quan trọng nhất của chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng. Chỉ có chiến thắng càng lớn mới có thể khiến vinh quang tập trung vào bản thân hắn! Lúc đầu, hắn vẫn cố gắng điều động binh lực để bổ sung cho những tổn thất của quân viễn chinh. Tất cả pháo binh đều được điều đến chi viện. Dù sao hắn cũng là người Pháp, là quân nhân. Không thể vì một chút tư tâm mà làm tổn hại đến chiến dịch! Nhưng khi chiến tuyến trải qua hai ngày kịch chiến cao trào vào ngày hai mươi lăm, hai mươi sáu. Quân Đức rõ ràng đã đuối sức. Hắn vẫn muốn giữ lại những binh lực tiếp viện, sau đó tiếp quản toàn bộ chiến tuyến. Đánh vào quân Đức đã mệt mỏi. Để giành được chiến thắng huy hoàng hơn. Đến lúc đó, Phàm Nhĩ Đăng mới thực sự thuộc về hắn!

Mà bây giờ, hắn đã chuẩn bị tiếp quản toàn bộ chiến tuyến. Đối với người Trung Quốc mà nói, trận chiến này đã kết thúc. Người Pháp sẽ cảm ơn những nỗ lực của họ, nhưng chỉ có vậy thôi. Vinh dự và chiến thắng, vẫn phải thuộc về quân đội Pháp.

Gì Toại cuối cùng cũng chú ý đến hắn.

“Thân mến Hà tướng quân, Tập đoàn quân số hai Flange đã toàn diện tiến về hướng Phàm Nhĩ Đăng, dự kiến trong hai ngày tới sẽ tiếp quản toàn bộ chiến tuyến Phàm Nhĩ Đăng. Nhân dân Pháp cảm ơn các người đã làm tất cả vì nước Pháp. Hiện tại, ta sẽ tiếp quản chỉ huy nơi này. Các người có thể rút quân để chinh đốn rồi... Tạ ơn.”

Gì Toại hai mắt đỏ bừng nhìn Bối làm. Đầu óc choáng váng của hắn vẫn đang cố gắng hiểu xem những lời hắn nói rốt cuộc là có ý gì. Chờ đến khi hiểu rõ, vị trung tướng này bỗng nhiên hai chân nhũn ra. Hầu như ngã

xuống đất. Cơn ác mộng này, giống như bảy ngày qua, quân viễn chinh của hân a!.

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T.L•T .

STT 325: Chương 5: Thế giới mới - Chương 126: Verdun (Hoàn)

Chương 5: Thế giới mới - Chương 126: Verdun (Hoàn)

“..... Nước Pháp hẳn nên cảm tạ bọn hăn, cảm tạ những con người không hề sợ hãi, ngay cả trong cơn ác mộng cũng không chịu khuất phục trước cảnh tượng tàn khốc, kiên cường chống lại quân Đức, những binh lính Trung Quốc đã thể hiện uy lực trong suốt bảy ngày.

Khi họ đến Châu Âu, tất cả mọi người, bao gồm cả ta, đều mang trong lòng sự hoài nghi, thậm chí là chế giễu trước khả năng chiến đấu của họ. Đội viễn chinh nhỏ bé của chúng ta đã từng nhiều lần đánh tan quân chính quy hùng mạnh của đế quốc họ. Một lính da trắng có thể sánh ngang với một trăm binh lính Trung Quốc, dường như đã trở thành một sự thật được công nhận trong thời đại đó đối với những người hiểu biết về Trung Quốc. Mặc dù họ mới thành lập nước cộng hòa, học hỏi kinh nghiệm của các dân tộc da trắng. Thành lập một đội quân chính quy kiểu mới. Đã tạo dựng được thanh danh trong nhiều cuộc xung đột chiến tranh ở Châu Á. Nhưng chúng ta vẫn không tin rằng một sư đoàn có quy mô tương đương của Trung Quốc có thể sánh ngang với một sư đoàn bình thường của Anh hoặc Pháp. Cho dù đó là sư đoàn được cho là mạnh nhất Châu Á. Nhưng chúng ta đã sai. May mắn thay, chúng ta đã sai.

Trong đêm tối ở thánh địa Verdun, khi những binh lính Trung Quốc này gào thét, khai hỏa súng máy vào quân Đức, chúng ta mới nhận ra khả năng tấn công của họ. Nhưng lúc đó, chúng ta không hề để ý đến sự huấn luyện bài bản và chiến thuật mới mẻ mà những người lính dũng cảm này đã áp

dụng. Chỉ cho rằng đây chỉ là một dân tộc phương Đông đông dân có gan chấp nhận tổn thất trên chiến trường mà thôi. Hoàn toàn không để ý đến sự trao đổi và đột phá thành công của họ. Cho đến khi ở Verdun, nơi suýt trở thành ác mộng của phe Hiệp ước.

Quân Đức đã lừa gạt tất cả các sĩ quan cao cấp, cả phe Hiệp ước. Chúng tập kết một lực lượng hùng hậu, có sức chiến đấu mạnh mẽ, xuất hiện ở Verdun, nơi mà chúng ta đã xem thường. Mười tám sư đoàn Đức, ba ngàn năm trăm khẩu đại pháo. Cách phía Đông Bắc Paris năm mươi cây số. Mà lúc đó, chỉ có bốn sư đoàn bộ binh Trung Quốc, mỗi sư chỉ có ba trung đoàn bộ binh, cùng với bảy trăm khẩu pháo. Không ai có thể tưởng tượng rằng họ có thể trụ vững trước khi đại quân Hiệp ước đến bảo vệ Verdun. Nhưng mọi người buộc phải đặt hy vọng vào họ. Trong bảy ngày ác mộng đó, ánh mắt của cả thế giới đều đổ dồn vào tiền tuyến nhỏ bé này. Và họ đã kiên cường chịu đựng như một kỳ tích. Ở đây, ta không muốn chỉ trích quân Đức về sự thiếu cân đối trong cuộc tấn công, mà sau chiến tranh, chúng ta mới hiểu rõ. Đó là do sự mâu thuẫn sâu sắc giữa chỉ huy tiền tuyến, Thân vương Wilhelm và Tổng tham mưu trưởng Đức, tướng Falkenhayn, về cách tiến hành chiến dịch này. Vì vậy, cuộc tấn công Verdun, ưu thế về lực lượng bộ binh của họ đã bị lãng phí trong ba ngày đầu. Sau đó, họ liên tục thay đổi giữa việc thu quân và sử dụng pháo binh để oanh kích, hoặc dốc toàn lực tấn công. Nhưng những người Trung Quốc vẫn kiên cường chống trả, họ không hề có những mâu thuẫn đó. Bởi vì vào ngày thứ tư, họ đã hoàn toàn chiếm được tuyến phòng thủ Verdun. Và giữa họ và Paris, chỉ có vài sư đoàn mỏng manh của Tập đoàn quân số 2, cùng với một số ít quân đội bảo vệ Paris.

Hàng triệu quả đạn pháo, những cuộc tấn công của quân tinh nhuệ do Thân vương Wilhelm huấn luyện. Khí độc, thuốc nổ, súng phun lửa được sử dụng. Cùng với những đợt tấn công liên tục của bộ binh. Pháo binh muốn chặn đứng hoàn toàn, khiến việc tiếp viện nhân lực, đạn dược và vật tư cho

tiền tuyến trở thành một hành động phải trả giá đắt. Quân Đức tấn công toàn diện trước, sau đó tập trung vào một điểm, rồi lại tấn công toàn diện. Từng sư đoàn có danh tiếng, quen thuộc với chiến trường, đã tham gia vào chiến trường. Lấp đầy cối xay thịt đáng sợ này. Nhưng ngay tại chiến trường nơi bạo lực mạnh mẽ nhất thế giới thể hiện uy lực của nó, quân viễn chinh Trung Quốc đã gầm lên: "Không được phép vượt qua!" Họ đã chiến đấu dọc theo tuyến phòng thủ, với sự ngoan cường nhất mà con người có thể tưởng tượng. Tham mưu trưởng quân viễn chinh Trung Quốc, Thiếu tướng Lý Duệ, hai mươi chín tuổi, vẫn kiên trì ở tuyến đầu. Và Trung tướng Hà Toại Trung, ba mươi ba tuổi, chỉ cách tiền tuyến hơn mười cây số. Hơn nữa, ông còn mong muốn vị trí chỉ huy của mình được chuyển lên phía trước. Tư lệnh quân đoàn thứ hai của quân viễn chinh Trung Quốc, Thiếu tướng Trương Chí Hạc, thậm chí còn tham gia vào các trận phản công, hy sinh ở tuổi ba mươi tư. Trong những trận chiến đấu lặp đi lặp lại này, tuyến phòng thủ Verdun vẫn sừng sững, nhưng máu tươi của người Trung Quốc đã nhuộm đỏ đồng ruộng và sông ngòi. Để chúng ta ghi nhớ số lượng thương vong, người Trung Quốc đã mất 15.769 binh lính, 31.757 binh lính bị thương trong bảy ngày chiến đấu. Ngoài ra, có một số lượng không xác định là bốn mươi binh lính mất tích. Bốn sư đoàn chiến đấu, gần như thương vong hoàn toàn. Số còn lại, bao gồm hai trung đoàn công binh chiến đấu và một đội độc lập, tổng cộng chỉ còn lại hai mươi phần trăm quân số. Khi một sư đoàn bị tổn thất ba mươi phần trăm thì tuyên bố tan rã, những sư đoàn Trung Quốc bị tổn thất tám mươi phần trăm vẫn tiếp tục chiến đấu. Chiến đấu dũng cảm, không hề lùi bước.

Trong trận phòng thủ này, ngoài lòng dũng cảm, chiến thuật của họ cũng rất khôn khéo. Trước khi chiến đấu, họ đã cố gắng gia cố công sự. Đạn dược và vật liệu dự trữ được tập trung tối đa về tuyến đầu. Hơn nữa, họ đã rút lui, từ bỏ trận địa tuyến đầu, chỉ bố trí hơn hai sư đoàn phòng thủ trên tuyến phòng thủ. Số còn lại được coi là lực lượng dự bị cơ động. Tận dụng công sự kiên cố để tiết kiệm binh lực. Ngay từ đầu, họ đã tận dụng hỏa lực

pháo binh của quân Đức để bảo toàn sinh lực. Pháo binh cũng hoàn toàn giữ im lặng. Lực lượng không quân dưới sự chỉ huy của trung đội trưởng Đinh Vũ Thương đã cố gắng bảo đảm an toàn trên không, không để quân Đức nắm quyền kiểm soát. (Trong bảy ngày không chiến, bảy mươi chiếc máy bay chiến đấu của Trung Quốc bị mất năm mươi chín chiếc, ba mươi bảy phi công. Trong khi đó, họ đã bắn hạ một trăm mười ba chiếc máy bay của Đức)

Sau khi quân Đức thất bại trong cuộc tấn công toàn diện lần đầu tiên, họ đã chọn chiến thuật tấn công trọng điểm. Họ nhanh chóng mất đi cánh trái tương đối yếu. Đối với một lực lượng đã chiến tương đối mỏng manh, có lẽ việc rút lui và co cụm mới là lựa chọn thực tế. Nhưng họ vẫn không lùi bước, mà tận dụng sự mệt mỏi của quân Đức, hoặc điều chỉnh khoảng cách sau khi tấn công. Từ phía sau, họ liên tục đưa quân lên, phản công vào trận địa mà quân Đức chiếm giữ. Khiến quân Đức và họ hỗn chiến, làm suy yếu lực lượng của quân Đức. Khi pháo binh đã chiến dần dần được tăng cường, sức sát thương của hai bên đối với lực lượng dự bị của đối phương gần như ngang nhau. Nhưng bộ binh Trung Quốc cơ động nhỏ lẻ, tổn thất chắc chắn ít hơn so với quân Đức dày đặc. Quân Đức, ngoại trừ một vài doanh đột kích tinh nhuệ và doanh công binh, bộ binh thông thường của họ trên chiến trường Verdun, lộ ra quá dày đặc.

Thông qua việc phòng thủ ngoan cường của các đơn vị, việc mất trận địa bằng những đợt phản công dữ dội của bộ binh nhỏ lẻ. Với lực lượng yếu thế, họ đã giữ vững trận địa trong suốt bảy ngày. Họ khiến quân Đức bối rối trước thương vong nặng nề và sự kháng cự ngoan cường. Họ đã giữ vững một chiến tuyến tan nát. Cho dù họ chỉ nhảy từ hố bom này sang hố bom khác, kiên trì bắn súng và ném bom. Khi tướng Bối Lâm, tư lệnh Tập đoàn quân số 2, đến được tiền tuyến, họ phát hiện ra rằng, trận địa có thể nói là đã bị san bằng. Tướng Bối Lâm kêu gọi cũng từ tận đáy lòng tán thưởng những người Trung Quốc đã ở đây chờ đợi quân đội của ông.

Hà bay nguyên soái ban đầu dự định dùng Bối làm tướng quân, triển khai một tuyến phòng thủ cấp tốc tại Paris và Verdun. Ngăn cản quân Đức đang nhanh chóng chiếm lĩnh Verdun, sau đó tiếp tục đột phá. Nhưng Verdun đã giữ vững. Người Pháp không cần phải liều mạng chiến đấu với quân Đức ngay tại cổng Paris. Tuyến phòng thủ của họ cuối cùng vẫn vẹn nguyên, không một tì vết. Quân Pháp ở chiến khu Hương Ba Ni không cần phải chịu áp lực từ cánh quân Đức. Tình huống này ban đầu rất có thể đã xảy ra. Chiến dịch Verdun từ đó biến thành một cuộc chiến tiêu hao kéo dài. Mà cuộc chiến tiêu hao này, ta sẽ miêu tả tỉ mỉ trong những chương tiếp theo.

Điều gì đã khiến đội quân này kiên trì đến cùng? Khi những binh sĩ bị thương chết trong hố bom, trong biển máu, khi những thân thể sống sờ sờ bị súng phun lửa của quân Đức thiêu thành than cốc, khi quân đồn trú trong pháo đài bị pháo hạng nặng của Đức chôn vùi trong chiến hào. Khi họ xông lên đối đầu với hỏa lực của quân Đức, lộ ra những thanh đao thô sơ trong tay. Ta muốn nói rằng trong lòng họ, không phải là tình cảm đối với nước Pháp, mà là tình yêu sâu sắc dành cho tổ quốc. Là sự bùng nổ của một dân tộc đã yếu đuối trong một thời gian dài, trước mặt những kẻ da trắng luôn khinh thường họ. Là niềm tin vững chắc rằng mọi nỗ lực của họ sẽ khiến cả dân tộc trở nên hùng mạnh hơn. Verdun, người Trung Quốc Verdun, Hà Toại Đỗ Lợi, Mundt, Lý Duệ, Paris, nhà ga Trương Tường... Chính vì thế, những cái tên này đã trở thành những ngôi sao sáng chói trong lịch sử quân sự nhân loại.

Nước Pháp sẽ mãi ghi nhớ những người Trung Quốc đã chiến đấu đẫm máu ở Đông Bắc Paris vào mùa xuân năm 1916, sau khi họ rút lui. Trên đại lộ Champs Elysees ở Paris, họ đã nhận được sự hoan hô từ tận đáy lòng của người dân Paris. Họ là đại diện cho tinh thần chiến đấu của các nước Hiệp ước năm 1916. Một lần tấn công, một lần phòng thủ. Quân viễn chinh Trung Quốc cuối cùng đã trở thành một đồng minh vô cùng quan trọng

trong bản đồ quân sự của các nước Hiệp ước. Sau một trận chiến, Trung Quốc chính thức trở thành một đồng minh hợp tác quân sự gần như bình đẳng với các nước Hiệp ước. Khi đất nước họ phải đối mặt với những phong ba sau này, và các quốc gia châu Âu, đặc biệt là nước Pháp, gần như ủng hộ vô điều kiện, đất nước họ sẽ không bao giờ quên những chiến sĩ đã ngã xuống ở Verdun. Những chiến sĩ tiêu tụy, mệt mỏi, nhưng không thể bị đánh bại.

Verdun đã cứu Paris, Verdun cũng đã thay đổi Trung Quốc.”

—— ———— jc Furler « Lịch sử quân sự thế giới phương Tây »

“Ngày 1 tháng 9 năm 1916. Quân đội chính quy của Trung Quốc, đã chiến đấu dũng cảm chống lại quân Đức, bảo vệ công lý, chính nghĩa và hòa bình thế giới. Mười vạn tướng sĩ quân viễn chinh đã đổ máu chiến đấu, chống lại nhiều đợt tấn công hung ác của quân Đức. Một mình chiến đấu suốt bảy ngày. Tiêu diệt địch, thương vong hơn một nửa. Hậu thế, xin hãy truyền tin về những người lính đã yên nghỉ nơi đây về tổ quốc. Họ đã tận trung với nhiệm vụ. Hoàn thành sứ mệnh, không hổ thẹn với vinh dự của quân nhân.

Trung Hoa Dân Quốc, Phó Tư lệnh quân viễn chinh châu Âu, Trung tướng Lục quân Hà Toại cần đề.”

—— ———— Trích từ bia tưởng niệm quân viễn chinh Verdun.

“Không hổ thẹn với tổ quốc, không hổ thẹn với dân tộc, không hổ thẹn với thế giới.”

—— ———— Điện thăm hỏi của quân viễn chinh trong mưa.

Lý Duệ chưa từng nghĩ rằng mình có thể sống sót rời khỏi pháo đài Mundt. Trong bóng đêm, sau khi thu thập tàn quân, các tướng sĩ còn lại của

quân viễn chinh Đức nhảy ra khỏi chiến hào, đối mặt với hỏa lực của quân Đức, bắt đầu rút lui. Tất cả các khẩu pháo phía sau đều dốc sức áp chế hỏa lực của quân Đức, che chở cho những anh hùng trở về. Các tướng sĩ đã theo một đường hầm bom mà rút lui. Những quân nhân còn lại, bao gồm tất cả các đơn vị cấp đoàn và đơn vị công binh chiến đấu của quân viễn chinh, không phân biệt cấp bậc, đều hướng về phía nam. Ai nấy đều mệt mỏi đến mức không còn sức lực. Tất cả đều nắm chặt vết thương của mình. Cũng có không ít quân nhân không muốn rời đi. Họ đã mất quá nhiều đồng đội trên mảnh đất này, tại sao họ không thể chết cùng nhau?

Lý Duệ dẫn đầu đội quân, vác một khẩu súng kỵ binh Đức, khập khiễng tiến về phía trước. Hoàn toàn quên đi hỏa lực của quân Đức vẫn bám sát họ trong suốt quá trình rút lui. Quân viễn chinh thực sự đã chịu tổn thất quá nặng nề! Những hạt giống còn lại, không biết có thể thành lập một quân viễn chinh kiêu ngạo và thiện chiến như vậy nữa không! Tinh hoa của bốn sư đoàn và hai đoàn công binh chiến đấu đã được đào tạo trong năm năm, gần như đã bị hủy diệt trong một trận chiến! Khi những lực lượng tiên phong của dân tộc bị thương nặng. Khi những chiến sĩ kiên cường nhất phải chịu đựng ở châu Âu. Liệu những người còn lại có thể kế thừa sứ mệnh của họ, hoàn thành trách nhiệm cải tạo đất nước? Người đi trước đã khuất. Người sống sót càng phải kiên cường tiến lên. Hẳn đã sống sót ra khỏi Địa Ngục này, vậy thì hẳn không còn đường lùi nữa!

Đội quân cuối cùng cũng rút lui đến một khu vực an toàn. Nơi đây đã có đầy đủ các y tá và nhân viên y tế đã chiến. Từng đoàn xe ngựa và xe tải đang chờ đợi để đưa họ đến khu vực tập kết phía sau. Thương binh nhanh chóng được cứu chữa. Thức ăn nóng hổi và nước uống cũng đã được chuẩn bị đầy đủ. Nhưng ngoài việc uống nước, tự nhiên không có một quân nhân nào có khẩu vị để ăn gì. Mặc dù bữa ăn cuối cùng của họ đã là chuyện của năm, sáu ngày trước.

Hà Toại đứng ở phía trước để đón đội quân, sau lưng là các trợ lý của bộ Tổng chỉ huy. Những tham mưu trẻ tuổi và dễ xúc động đã rưng rưng nước mắt. Nhìn thấy đội quân tàn dư này xuất hiện trước mặt họ. Mặc dù ai nấy đều trong tình trạng mệt mỏi. Nhưng trước mặt Tổng tư lệnh của họ, họ vẫn theo bản năng mà ưỡn ngực. Duy trì sự tự tôn của một lực lượng vũ trang vinh quang. Mọi người đều tìm kiếm những người quen thuộc trong đám đông. Khi phát hiện ra một người bạn còn sống, họ sẽ phát ra tiếng kêu vui mừng. Khi nhắc đến những người bạn quen thuộc khác, trong nhiều trường hợp, họ lại lắc đầu đầy đau xót. Bốn người lính khiêng một chiếc cáng cứu thương, trên cáng chỉ có một nửa thân thể bị cháy của Đại đội trưởng của họ. Mặc kệ nhân viên mai táng khuyên như thế nào, họ cũng không muốn đặt cáng xuống. Những người lính xung quanh thậm chí còn nổi giận rút súng ra. Những nữ y tá của bệnh viện dã chiến đã khóc đến đỏ cả mắt. Hà Toại lặng lẽ bước tới. Những người lính cuối cùng cũng nhận ra Tổng tư lệnh của họ, có lẽ là vì quân hàm trung tướng trên vai Hà Toại đã nhắc nhở những người lính này.

“Huynh đệ, các người đã làm rất tốt. Hãy đặt quan tài xuống. Anh ấy cũng đã chiến đấu rất lâu rồi. Nên nghỉ ngơi thật tốt.” Hà Toại đặt tay lên vai người lính, nhỏ giọng nói. Tiếng khóc cuối cùng đã phát ra từ lồng ngực, từ những người lính đã biến thành dã thú khát máu. Tiếng khóc này là điển hình của quân nhân. Kìm nén mà trầm thấp, nhưng ẩn chứa nỗi đau to lớn, ai cũng có thể nghe thấy.

“Đó là Đại đội trưởng của chúng ta! Anh ấy đã dẫn chúng ta xông lên mấy điểm hỏa lực. Lại bị quỷ Đức dùng súng phun lửa đốt thành ra thế này..... Tư lệnh, chúng ta thực sự không muốn xuống a! Chuẩn bị cùng quỷ Đức đánh một trận sống còn. Chúng ta hy sinh như vậy. Thực sự có ích cho đất nước sao Tư lệnh, đất nước và tổng thống có biết quân viễn chinh của chúng ta đánh thảm như vậy không?”

Hà Toại im lặng, chỉ có thể lặng lẽ gật đầu: “Đều biết, cả nước đều biết. Tổ tông của chúng ta cũng biết chúng ta không làm mất mặt họ.....” Ông tự tay lấy một chiếc chăn trắng, trùm lên nửa thân thể của Đại đội trưởng. Những người lính ngừng khóc, nhìn đội mai táng lặng lẽ nhận lấy cái cửu thương. Cùng nhau đứng trang nghiêm hướng về người anh em của họ, chỉ huy của họ, thực hiện nghi thức quân sự cuối cùng. Khi Hà Toại buông tay xuống, ông phát hiện ra Lý Duệ đang đứng sau lưng, ánh mắt chớp động, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Dù trước đây hai người có chút xa cách, nhưng lúc này cũng đã bị Hà Toại ném lên tận chín tầng mây. Ông nắm lấy vai Lý Duệ: “Tung mây, cuối cùng người cũng xuống! Ta chỉ lo cho người, trên đường về quân Đức vẫn còn bắn, ta luôn lo lắng..... Lần này người đứng ở phía trước. May mắn có người! Nếu không có người ở phía trước chỉ huy điều hành tất cả, nghiêng rãng chịu đựng, chúng ta cũng không thể kiên trì đến bây giờ, có bị thương không? Nhanh đi nghỉ ngơi.....”

Lý Duệ cười nhạt một tiếng, chẳng hề có chút may mắn nào sau tai nạn. Cảm giác như vừa đi bộ đường dài từ vùng ngoại ô trở về. Trong lòng dấy lên bao điều trắc ẩn. Hắn nói tới nói lui, lại có chút lè mề chậm chạp. Hắn vỗ vai gì toại: “Sáng tỏ, ở tiền tuyến đánh nhau bảy ngày, trong nước có tin tức gì không? Trước khi khai chiến nói muốn cùng Nhật Bản đàm phán ký kết, hiện tại quyết định thế nào rồi? Khi nào thì quân đội mới lên? Quân viễn chinh của chúng ta phải nhanh chóng tái thiết, lần này tổn thất nguyên khí thật sự quá lớn.”

Gì toại còn đâu tâm trạng để hắn nói tiếp. Vị bạn nối khố này ngày thường luôn là một thân y phục chỉnh tề, giày ủng sáng bóng, đúng chuẩn quân nhân. Dù hai hàng lông mày vẫn còn vẻ ngạo khí, nhưng đã gầy gò thấy rõ. Quần áo rách rưới, lam lũ. Râu ria xồm xoàm, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi. Trên người dính máu, chân tay quần băng. Hắn vội vàng ra hiệu cho

các y tá bệnh viện đã chiến khiêng cáng cứu thương đến, kiên quyết để Lý Duệ nằm lên.

“Tung mây, hiện tại những chuyện này người không cần lo! Cứ an tâm dưỡng thương là quan trọng nhất. Ta còn muốn báo cáo với tổng thống, để người về nước điều dưỡng! Quân viễn chinh dù thế nào cũng không thể sụp đổ. Sau lưng chúng ta là quốc gia! Tương lai còn có nhiều việc cần người làm. Việc hậu sự của những người đã ngã xuống, ta sẽ lo liệu. Người mau chóng đi nghỉ ngơi...”

Mấy y tá muốn khiêng Lý Duệ lên cáng cứu thương, đưa hấn lên xe cứu thương. Tham mưu trưởng đột nhiên nổi giận: “Sáng tỏ, nói cho ta tình hình trong nước hiện nay thế nào! Ta bây giờ căn bản không thể nghỉ ngơi. Chỉ cần nhắm mắt lại, tất cả đều là hình ảnh các huynh đệ ngã xuống trong làn đạn! Chúng ta, những người còn sống, không làm gì được nhiều. Sao xứng đáng với sự hy sinh của họ?” Giọng hấn gầm lên, mắt trợn trừng. Không ai ngờ một người đã bảy ngày không chợp mắt lại có thể phát ra âm thanh lớn đến vậy. Gì toại im lặng nhìn hấn, vẫn ấn hấn lên cáng cứu thương. Khẽ giọng nói: “Tổng thống đã gửi điện báo, biểu dương sự tự hào của chúng ta, thăm hỏi toàn thể quan binh... Nhật Bản trong Tây Viên Tự đã lên đài. Hai ngày trước đã ký hòa ước, hóa giải tình thế căng thẳng trong nước...”

Lý Duệ cười lạnh: “Có phải những điều kiện trong Tây Viên Tự đã thương lượng đều được chấp nhận? Có phải nội các và nghị hội lại ép tổng thống đồng ý những điều kiện này? Chúng ta ở tiền tuyến đổ máu chiến đấu, còn bọn họ thì chỉ nghĩ đến việc bán lợi ích quốc gia để bảo vệ quyền lực, để họ tiếp tục vơ vét chiến tranh tài sản.”

Gì toại sắc mặt nghiêm túc, hấn và Lý Duệ vẫn còn những bất đồng không thể hòa giải. Hấn nhỏ giọng nói: “Tung mây! Những lời này không phải quân nhân chúng ta nên nói. Chúng ta đổ máu chiến đấu, cũng là vì đất nước có thể hòa bình phát triển! Quân nhân không nên can thiệp vào chính

trị! Người đã mệt mỏi rồi. Mau chóng đi nghỉ ngơi. Quân viễn chinh vẫn chờ người và ta cùng nhau tái thiết!”

Lý Duệ không tranh luận với gì toại nữa, hắn kéo chân quân đội lên che mặt. Để y tá khiêng hắn xuống. Khi hắn lên xe cứu thương chuyên dụng, các y tá mới phát hiện dưới tấm chăn, vai tham mưu trưởng đang run rẩy dữ dội. Hắn lại nắm chặt chăn, không cho ai vén lên xem chuyện gì xảy ra. Nhưng mỗi y tá đều biết, vị tham mưu trưởng sắt đá này đang khóc. Dưới lớp chăn, giọng Lý Duệ trầm thấp vang lên: “Phàm Nhĩ Đăng... Phàm Nhĩ Đăng...”

“... Phàm Nhĩ Đăng... Phàm Nhĩ Đăng...” Mới ký xong hòa ước với chính phủ Tây Viên Tự không lâu, Mưa Thần chấp tay sau lưng đứng trong văn phòng Phủ tổng thống, mặt hướng ra cửa sổ, lẩm bẩm một mình. Báo cáo tình hình chiến đấu dài dòng mà gì toại gửi đến đặt trên bàn. Báo cáo cho hắn biết quân đội do chính tay hắn thành lập đã chiến đấu thảm khốc như thế nào. Đối với toàn bộ chiến dịch mà nói, đây chỉ là mới bắt đầu. Hắn tự tay đưa mấy vạn con em lên chiến trường, lại chôn xương nơi đất khách quê người. Ở vị trí của hắn, đã qua lâu rồi cái giai đoạn cảm khái về sự hy sinh của sinh mệnh. Nhưng chiến sự thảm liệt như vậy, hắn vẫn không khỏi tự hỏi, nếu mình phụ lòng những tướng sĩ trung dũng đã hy sinh, hắn sẽ đối mặt với ánh mắt tha thiết của họ trên trời như thế nào? Thế cục thế giới đã thay đổi theo những nỗ lực của hắn. Nhưng tương lai có thể như hắn mong muốn không? Trầm mặc thật lâu, Mưa Thần đột nhiên quay người nhấn chuông điện. Trên mặt đã là một mảnh sát khí.

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé)•

STT 326: Chương 5: Thế giới mới - Chương 127: Mật ước

Chương 5: Thế giới mới - Chương 127: Mật ước

Nếu nói năm 1916, nhân tố thay đổi lớn nhất trong cục diện chính trị Đông Á, vẫn là việc nội các Tây Viên Tự, lợi dụng giới chính trị và sự ủng hộ của hoàng tộc, một bước nhảy vọt lên nắm giữ vị trí trung tâm trên vũ đài chính trị Nhật Bản. Sau khi nguyên lão Sơn huyện qua đời, Quế Thái Lang đã bắt lực trong việc cân bằng dã tâm của quân bộ đối với chính trị trong và ngoài nước. Mất đi sự hậu thuẫn của Sơn huyện, ông ta cũng đánh mất đi chỗ dựa vững chắc trong giới nguyên lão trọng thần. Trong khi đó, Tây Viên Tự công tước lại âm thầm tích lũy lực lượng. Trong bối cảnh giới thượng tầng chính phủ Nhật Bản ngày càng cảnh giác trước dã tâm của quân bộ, ông đã giải quyết được những căng thẳng liên quan đến tình hình đối với Trung Quốc, thể hiện rõ công lao và thành tích. Ông được xem là người cân bằng quân bộ, đồng thời khôi phục quan hệ với các cường quốc phương Tây, và được đưa lên vũ đài chính trị. Lúc này, lão nhân chỉ cảm thấy thỏa mãn.

Sau khi Sơn huyện qua đời, khi công tước đứng về phía ông, nội bộ đã không còn thống nhất ý kiến. Hơn nữa, lực quân đã mất đi nhân vật có sức ảnh hưởng lớn như Sơn huyện. Huống hồ, hải quân còn có xu hướng ủng hộ ông, trong khi lực quân lại là quân đội của Thiên Hoàng! Vài ngày trước, lực quân đã liều mạng mở rộng, kế hoạch xây dựng hai mươi lăm sư đoàn đã ngốn hết phần lớn lợi nhuận tài chính mà Nhật Bản có được từ thương mại, cộng thêm việc hải quân cũng đang đóng mới một lượng lớn chiến hạm tân tiến —— đồng thời có bốn tàu chiến đấu hạm đang trên bộ, và hai

chiếc khác đang chờ khởi công! Nếu cứ tiếp tục duy trì tiêu chuẩn quân bị như vậy, trong khi tình hình tài chính của Nhật Bản không có cải thiện căn bản, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn đến sụp đổ kinh tế, hoặc đi theo con đường bành trướng quy mô lớn ở châu Á. Mà những con đường này, đều là điều mà Tây Viên Tự công tước cần phải cực lực tránh.

Mục tiêu của ông là xây dựng một nước Nhật Bản hiện đại hóa hơn, kinh tế hùng mạnh, nhân dân an cư lạc nghiệp, và có đủ sức mạnh rắn đe. Bằng cách Nhật Bản đi đầu, có ưu thế về kinh tế, chính trị và quân sự, giống như cách Anh thao túng châu Âu, nắm giữ khả năng chi phối tiềm ẩn đối với châu Á. Tất nhiên, ông sẽ sử dụng những thủ đoạn ôn hòa hơn so với trước kia. Duy trì quan hệ tốt đẹp với các quốc gia phương Tây, thậm chí tạm thời chia sẻ lợi ích bá quyền ở châu Á cũng có thể chấp nhận được. Nhưng thái độ của quân đội lại trở thành trở ngại cho sự phát triển của chính phủ! Ngay khi ông lên nắm quyền, dưới sự ủng hộ thầm lặng của nhiều thế lực cao tầng, Tây Viên Tự gần như ngay lập tức đã gióng trống khua chiêng, vung đao về phía lục quân. Một mặt là để làm suy yếu thế lực phản đối của mình, mặt khác là để cho các cường quốc phương Tây, đặc biệt là các nước đồng minh, thấy được thái độ hòa bình của họ ở Đông Á.

Kế hoạch hai mươi lăm sư đoàn của lục quân, trong thời Quế Thái Lang chỉ xây dựng tám sư đoàn, chỉ giữ lại hai sư đoàn. Sáu sư đoàn còn lại đã dựng xong khung, xóa bỏ phân hiệu, quy định ngày giải ngũ. Số tiền đã được trích ra, tích lũy đến mấy chục triệu yên để mở rộng chi phí đặc biệt cho lục quân, đã bị Tây Viên Tự công tước thông qua đế quốc nghị hội phong tỏa. Chuẩn bị dùng làm tiền chuẩn bị trả nợ nước ngoài.

Quân đội đồn trú bên ngoài cũng bị thu hẹp quy mô. Hai sư đoàn ở Đông Bắc, hai sư đoàn ở Triều Tiên, đã được mở rộng trong thời chiến, một nửa quân số cần phải giảm xuống biên chế bình thường. Trang bị nặng và lính kỹ thuật khí lập tức được chuyển về bản thổ, không được phép lưu trữ

tại chiến khu. Một số sư đoàn kiều ngạo, như sư đoàn số sáu đang đóng quân ở Xung Thắng, bị ra lệnh triệu hồi về trụ sở để kiểm tra nghiêm ngặt. Một lượng lớn quan tướng bị yêu cầu sớm vào quân dự bị. Bao gồm cả vị Đại tướng lục quân đã từng đứng vững trong nội các Đại ôi và Quế Thái Lang. Rất nhiều sĩ quan trung cấp, thiếu tá, còn có các tham mưu của quân lệnh bộ, đều bị điều chuyển khỏi vị trí công tác hiện tại, phân phối đến các đơn vị hậu cần hoặc các căn cứ ở nước ngoài, để tránh họ gây sóng gió ở trung tâm. Về phần những sĩ quan trẻ tuổi, lãnh tụ tinh thần của phái, trung tá trong ruộng nghĩa, vì thân phận của hắn quá nhạy cảm. Mặc dù chưa bị chuyển sang quân dự bị, nhưng cũng không được khôi phục chức vụ cục trưởng cục quân vụ của quân lệnh bộ. Để hắn ở nhà sống an nhàn qua ngày. Đương nhiên, không thể thiếu sự giám sát chặt chẽ nhất.

Đối đầu với họ, lại là sự khoan dung của Tây Viên Tự công tước đối với đồng minh của họ, hải quân đế quốc. Kế hoạch xây dựng hạm đội chủ lực vẫn không thay đổi. Dự toán cho hai tàu chiến đấu hạng không sợ mới được bổ sung đã bắt đầu thảo luận. Thậm chí dự kiến sẽ cho hải quân có quân lệnh bộ riêng, nắm giữ quyền lực đối đầu với lục quân ở trung tâm. Đại tướng hải quân Suzuki thậm chí còn bí mật thảo luận với công tước Tây Viên Tự, liệu có nên để hải quân đặc biệt lục quân, tiếp nhận nhiệm vụ cảnh vệ cận vệ sư đoàn ở Đông Kinh hay không. Nhưng vì vướng mắc truyền thống, kế hoạch này đã không được thực hiện.

Những hành động này, khiến những chính trị gia Nhật Bản đã bị kìm hãm trong thời kỳ Sơn huyện - Quế Thái Lang, vui mừng khôn xiết. Họ coi Tây Viên Tự công tước là anh hùng cứu vãn vận mệnh quốc gia. Nhưng trong nội bộ lục quân Nhật Bản, sự bất mãn và không khí sắp bùng nổ lại càng ngày càng sâu sắc, càng ngày càng nặng nề.

Chân Điền Thập Kỳ Tam Lang mặt lạnh lòng dọn dẹp phòng làm việc của mình. Chức vụ của hắn ở khóa huấn luyện giám sát quân vụ cục quân

lệnh bộ theo một lệnh điều chuyển, tuyên bố kết thúc. Mệnh lệnh hắt đến Đài Loan, đảm nhiệm tham mưu lục quân phủ tổng đốc. Ai cũng biết, điều này chẳng khác nào lưu đày. Hơn nữa, cấp trên ra lệnh cho hắt, chỉ được phép dùng ba ngày để giải quyết việc nhà ở Đông Kinh. Sau đó, nhất định phải đến Đài Loan nhậm chức. Cấp cao đều biết trung tá Chân Điền là tâm phúc ái tướng của trong ruộng nghĩa, là một trong những người đang nhen nhóm ngọn lửa nguy hiểm trong lục quân. Nhất định phải khiến hắt lập tức biến mất khỏi Đông Kinh! Các tham mưu trẻ tuổi khác của khóa huấn luyện giám sát vây quanh cửa phòng làm việc của hắt, nhìn chăm chăm vào vị lãnh tụ tinh thần của họ. Lục quân thật sự muốn bị Tây Viên Tự vung đao dưới tay, bị thiến sao? Chẳng lẽ từ thời Minh Trị, luôn là những người trung kiên vì quốc gia, đã cống hiến toàn bộ lục quân của họ, địa vị trung kiên của họ ở Nhật Bản, cứ như vậy mà kết thúc sao? Một số tham mưu, trong mắt đã toàn là nước mắt, nhưng cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Chân Điền Thật Kỳ Tam Lang chậm rãi xoay người lại, từng người một cùng những tham mưu khóa viên dưới quyền mình bắt tay chào từ biệt.

“Tân Bình quân, người bình thường có chút nhu nhược. Nhưng lúc này cần phải tỉnh táo! Tinh thần và lý tưởng của lục quân phải nhờ vào các người kiên trì phát triển ở Đông Kinh..... Có lúc người dám ném trả những mệnh lệnh không hợp lý từ cấp trên!”

“Lâu Bảo Đàm quân, không có quá nhiều lời muốn nói với người. Nghe nói đệ đệ và muội muội của người đã đến Đông Kinh làm việc. Gia đình người mười người, đều dựa vào một chút tiền lương của người để sống. Thật sự quá gian nan. Ở đây có bốn trăm yên, là một chút tấm lòng của ta. Cứ để đệ đệ của người về nhà đọc sách đi. Để hắt sau này cũng thi vào lục quân. Quân nhân xuất thân từ nhà Lâu Bảo Đàm các người, lục quân đều rất hoan nghênh!”.

“Sông Lớn Điền quân, lục sư đoàn điều đến Quan Đông. Hy vọng người có thể hết sức duy trì. Trong huấn luyện giám sát, đừng để người khác bắt được nhược điểm gì. Hiện tại nguyên khí của lục quân, giữ lại được chút nào hay chút đó.....”

Hắn lần lượt ôn hòa căn dặn các quân quan. Trái ngược với thái độ lạnh lùng, cứng rắn ngày thường. Vị quân quan trẻ tuổi cảm phong thư đựng tiền, càng đặt phong thư lên trán, lớn tiếng khóc rống lên. Trung tá Chân Điền cũng cảm thấy cổ họng mình có chút nghẹn ngào, không nói nên lời. Lục quân và đế quốc mà hắn yêu mến, đối tượng mà hắn gửi gắm toàn bộ nhiệt tình và lý tưởng. Hiện tại lại biến thành bộ dạng này? Đại nam nhi kiêu ngạo, kiên cường bị giáng chức, bị điều đi nơi không đáng quan tâm. Chỉ có thể trơ mắt nhìn những kẻ quốc tặc chiếm đoạt vị trí cao. Đối nội giải trừ vũ trang của mình. Đối ngoại hướng về những tên bạch quỷ và đám người Trung Quốc đê tiện, cúi đầu vẫy đuôi. Coi như vậy có thể cầu xin vận mệnh quốc gia? Vận mệnh đế quốc, ở trong tay lục quân, người ngưỡng ngưỡng cầm đao, còn có một khẩu đại pháo! Ở chỗ quốc dân tinh thần một lần nữa được rèn đúc, tại khắp đế quốc, trong vòng vây của Trung Quốc và phương Tây, liều lĩnh phá vây mà ra! Quân đội Trung Quốc hiện nay đang mở rộng quy mô lớn. Trang bị những vũ khí tân tiến nhất trên thế giới. Hơn nữa còn được rèn luyện trong chiến tranh quy mô lớn ở châu Âu. Sau khi chiến sự châu Âu kết thúc, quân đội Trung Quốc sẽ đạt đến quy mô hàng triệu người. Đối với lợi ích của Nhật Bản trên đại lục, đó là một mối đe dọa lớn đến mức nào!

Kỳ lạ thay, Tam Lang lại tự nhận là Lý Giải Vũ, một nhân vật thần bí. Kẻ này còn nhỏ hơn hắn bảy tuổi, lại là người thống trị tuyệt đối của một quốc gia Trung Hoa rộng lớn. Uy tín và thế lực của hắn đều đến từ việc hắn đã thực sự khơi dậy trào lưu dân tộc chủ nghĩa ở Trung Quốc, từng bước thay đổi lịch sử nhục nhã của Trung Quốc suốt trăm năm qua. Mà mảnh đất này, không nghi ngờ gì nữa, chính là mục tiêu tiếp theo mà hắn nhắm tới.

Vì mục đích này, hãn không tiếc dùng sinh mạng quân đội của mình để kết thân với các cường quốc phương Tây, khiến chúng sa vào những trận chiến đẫm máu ở châu Âu.

Khi chiến tranh ở châu Âu kết thúc, các cường quốc phương Tây vội vàng liếm láp vết thương, thì ai lại quan tâm đến cuộc chiến giữa hai nước Đông Á? Mất đi mảnh đất màu mỡ, chẳng khác nào mất đi giấc mộng của Đế quốc Nhật Bản. Lục quân đế quốc cũng vì thế mà mất đi nền tảng tồn tại, chỉ còn cách trở thành lực lượng phụ thuộc của hải quân.

Về phần những bản hòa ước được phương Tây công nhận, đối với một quân nhân chỉ tin vào thực lực như hãn, và đối với những sĩ quan trẻ tuổi đầy nhiệt huyết của lục quân, tất cả chỉ là những tờ giấy vô giá trị. Mặc dù hãn sắp phải rời đi, nhưng Tam Lang vẫn tin rằng ngọn núi lửa Nhật Bản này rồi sẽ có ngày bùng nổ.

Đất nước này đã trở thành một quốc gia như thế nào? Sau khi lên nắm quyền, giới tài phiệt và chính trị gia càng cấu kết chặt chẽ với nhau. Họ lấy danh nghĩa hoàn trả nợ để tăng thuế, xây dựng nhà máy ven biển, sản xuất mọi thứ mà người phương Tây cần cho chiến tranh. Nhưng những thanh niên nông thôn trở về thành thị và các thiếu nữ lại phải chịu cảnh đối đãi tồi tệ nhất và đồng lương ít ỏi nhất. Tài nguyên tập trung vào công nghiệp, trong khi nông thôn lại bị bỏ bê. Giá cả hàng công nghiệp ngày càng tăng cao, khiến một số lượng lớn nông dân Nhật Bản phải vật lộn trên bờ vực phá sản. Giới trẻ thành thị chạy theo một ăn mặc của phương Tây, lối sống sa đọa, thậm chí còn muốn thay đổi cả làn da của mình thành màu trắng. Những chính trị gia theo chủ nghĩa tự do thì lại cười nhạo trí tuệ của Thiên hoàng, cho rằng cần phải sửa đổi hiến pháp thời Minh Trị, để nội các nắm giữ nhiều quyền lực hơn. Nếu chính sách của Tây Viên Tự đại diện cho tương lai của Nhật Bản, thì điều đó có nghĩa là nền tảng lập quốc kéo dài gần hai ngàn năm của thần quốc đã hoàn toàn lung lay! Và giờ đây, họ còn

muốn vung đao vào chính nền tảng của đế quốc, bảo vệ vận mệnh của lục quân!

Mặc cho thế cục thay đổi ra sao, trung tá Tam Lang đã quyết tâm đi đến cùng trên con đường này. Hắn tin rằng nhân dân bất mãn với tình hình hiện tại, cho rằng các chính trị gia đang bán đứng lợi ích của Nhật Bản, coi thường sự tôn nghiêm của Thiên hoàng. Thời cơ bùng nổ đang đến gần. Chỉ cần một cơ hội thích hợp, đế quốc sẽ một lần nữa khôi phục lại vinh quang vốn có trong thời kỳ trị vì, và lục quân sẽ trở thành vị thần bảo hộ của đế quốc này!

Một câu ngạn ngữ Trung Quốc bỗng nhiên vang vọng trong lòng trung tá Tam Lang khi hắn chuẩn bị từ biệt: "Ta tâm sở hướng, mặc dù cửu tử, diệc bất hối hận."

Một trung úy tham mưu nhỏ con, răn rỏi, đột nhiên dùng vai húc tung đám người đang xếp hàng để từ biệt trong văn phòng. Mồ hôi nhễ nhại, hắn xông vào: "Tam Lang quân! Phúc Châu tiên sinh đã đến Tokyo. Đang đợi ngài gặp mặt!"

Vẻ mặt của Tam Lang lập tức trở nên hưng phấn. Hắn đẩy những tham mưu đang cản đường mình ra, thấp giọng hỏi: "Phúc Châu tiên sinh? Hắn hiện đang ở đâu?" Đôi mắt của trung úy sáng rực, nhưng lại không nói lời nào, chỉ dẫn Tam Lang đi ra ngoài. Hắn là tâm phúc và là thuộc hạ thân tín nhất của Tam Lang, biết rõ những bí mật. Hắn phái hắn đi làm việc, rời khỏi Tokyo một cách bí mật, không ngờ lại mang đến cho hắn một tin tức như vậy. Hắc Đảo Nhất Trọng đã đến Tokyo!

Nơi Hắc Đảo Nhất Trọng đợi Tam Lang là một điểm liên lạc bí mật của họ. Em rể của Tam Lang đã thuê một căn nhà nhỏ dưới danh nghĩa của mình. Khi Tam Lang vội vã chạy đến, đã thấy Hắc Đảo Nhất Trọng đang ngồi xếp bằng trong phòng khách, thong thả thưởng thức trà đạo Trung

Quốc. Không khí trong căn phòng nhỏ thay đổi một cách kỳ lạ. Vị cơ quan tình báo xuất thân từ Hoa tộc này không hề có vẻ mệt mỏi, trên người mặc bộ quần áo sạch sẽ, bên cạnh còn đặt một chiếc vali nhỏ của bác sĩ. Đường như hẳn chỉ là một bác sĩ đến khám bệnh tại nhà.

Tam Lang xông vào, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, thấp giọng hỏi: "Hắc Đảo tiên sinh, sao ngài lại đột nhiên đến Tokyo? Lục sư đoàn cần một số kinh phí bí mật để duy trì hoạt động. Việc này đã được giải quyết xong chưa? Hiện tại Tokyo không an toàn. Bọn tay sai của Tây Viên Tự đang lùng sục chúng ta. Sao ngài lại bất cần như vậy?"

Hắc Đảo Nhất Trọng đột nhiên đứng dậy, mỉm cười cúi đầu với Tam Lang. Thản nhiên nói: "Tam Lang quân, sao vẫn còn nóng nảy như vậy? Xem ra Tây Viên Tự vẫn chưa tôi luyện ngài đủ... Lần này, ta mạo hiểm là vì ta đã có được một thứ, có lẽ là cơ hội tốt để châm ngòi cho ngọn núi lửa Tokyo... Ngài có muốn xem không?"

Tam Lang ngồi xuống, nhưng lại nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài kiểm tra tình hình cảnh giới của những người tâm phúc mặc thường phục bên ngoài cửa, cho đến khi xác nhận mọi thứ đều bình thường mới quay trở lại. Hắc Đảo Nhất Trọng đã đặt chiếc vali xách tay của mình lên bàn trà, thông thả gõ ngón tay lên chiếc cặp da. Sâu trong ánh mắt bình tĩnh của hắn, lóe lên một tia sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Không còn nghi ngờ gì nữa, nội tâm của vị cơ quan này đang vô cùng kích động.

Tam Lang chậm rãi mở chiếc cặp da, bên trong chứa đầy những văn kiện được in lại. Mỗi văn kiện đều có quốc huy của Trung Hoa Dân Quốc năm mười tám được in tinh xảo. Trang bìa ghi rõ số lượng bản in, chỉ có chín bản. Đây là những văn kiện mật mà ngay cả bộ trưởng cấp cao của Trung Hoa Dân Quốc cũng không được xem! Hắc Đảo Nhất Trọng lấy được những thứ này từ đâu?

Hắc Đảo Nhất Trọng chỉ nhàn nhạt nói: "Để hỗ trợ kinh phí bí mật cho sư đoàn thứ sáu, ta đã dùng tất cả để đổi lấy những văn kiện này. Tính ra, mỗi chữ có giá mười đồng..." Tam Lang hoàn toàn không để ý đến những gì hắn đang nói, tâm trí hắn hoàn toàn tập trung vào những văn kiện liên quan đến cuộc chiến giữa hai nước.

Đây là bản ghi nhớ hội đàm giữa Mưa Thần và Tây Viên Tự! Còn có mật ước được ký kết bí mật giữa Mưa Thần và Tây Viên Tự sau khi hòa ước được ký kết! Đơn vị ghi chép là Bộ Ngoại giao của Trung Hoa Dân Quốc. Bản sao của những văn kiện này cũng được lưu trữ tại Bộ Ngoại giao để đảm bảo an toàn. Toàn bộ tài liệu về các cuộc tiếp xúc bí mật giữa Mưa Thần và Tây Viên Tự đều ở đó. Từng bản ghi chép chi tiết, mỗi bản đều có chữ ký của Mưa Thần và Bình Sơn của Tây Viên Tự để xác nhận. Cuối cùng là "Hiệp định bí mật Mưa Thần - Tây Viên Tự" được giấu kín sau khi hòa ước được công khai ký kết! Hiệp định bí mật này quy định rõ ràng rằng hai bên phải hợp tác chặt chẽ, che chở và bảo vệ hòa bình giữa hai nước. Có rất nhiều hạng mục công việc cụ thể trong hiệp định. Điểm quan trọng nhất là:

Trong cuộc đại chiến châu Âu, Trung Quốc xuất quân lục quân, Nhật Bản xuất quân hải quân. Trung Quốc sẽ cung cấp tài nguyên cho Nhật Bản với giá rẻ để mở rộng sản xuất trong nước. Thậm chí còn dùng quỹ tiền tệ của Anh và Mỹ để giúp Nhật Bản đảm bảo lợi tức trái phiếu. Nhưng đổi lại, Nhật Bản phải xóa bỏ thế lực lục quân, vốn gây nguy hiểm cho quan hệ Trung - Nhật, từng bước trả lại Mãn Châu. Nhưng phải đảm bảo công ty đường sắt Nam Mãn Châu có lợi ích kinh tế đặc biệt ở Mãn Châu. Trung Quốc và Nhật Bản lấy biên giới đại lục làm ranh giới, lấy biên giới giữa Trung Quốc và Nhật Bản làm chuẩn. Trung Quốc không được đưa ra yêu cầu chủ quyền lãnh thổ đối với Đài Loan và Lưu Cầu. Nhật Bản cũng sẽ hài lòng với việc trở thành một quốc gia biển.

Trung Quốc giúp đỡ Nhật Bản khôi thông quan hệ, xu thế ngày càng khẩn trương, cuối cùng ký kết một hiệp ước Thái Bình Dương. Hiệp ước này được quốc tế công nhận. Trong đó, hai nước cùng tồn tại, cùng vinh, ký kết liên minh thuế quan, tăng cường giao lưu giữa chính phủ và nhân dân, trở thành người thành lập và bảo vệ trật tự mới ở châu Á.

Tất cả những điều này, đặc biệt là việc Tây Viên Tự công đang làm với lục quân, đều nằm trong mật ước mà hắn đã hứa với Trung Quốc!

Thật kỳ rất Tam Lang kinh ngạc ngẩng đầu. Tây Viên Tự dám hứa từ bỏ Mãn Châu, từ bỏ toàn bộ vinh quang và giấc mộng của Nhật Bản trên đại lục! Đây là hành động tự sát mà bất kỳ chính trị gia Nhật Bản nào cũng không dám làm! Dù mật ước có chữ ký của Mưa Thần và Tây Viên Tự, thậm chí còn đóng dấu quốc ấn của hai nước, phản ứng đầu tiên của hắn vẫn là nghi ngờ tính xác thực của văn kiện này! Dù nó có vẻ thật đến thế nào đi nữa!

Hắn nhìn Hắc Đảo Nhất Trùng, nhỏ giọng hỏi: "Người lấy được thứ này bằng cách nào?"

Hắc Đảo Nhất Trùng nhún vai: "Trong nội bộ Uông Tinh Vệ có một thư ký riêng làm việc tại Bộ Ngoại giao. Sau khi Uông Tinh Vệ bị thanh trừng, cơ quan tình báo Trung Quốc đang truy tìm đồng bọn của hắn. Vị thư ký này lại cần tiền để sống xa hoa ở nước ngoài. Hắn liền liên hệ với tôi, và tôi đã mua lại văn kiện này."

Thật kỳ rất Tam Lang nhìn chăm chăm vào văn kiện, lẩm bẩm: "Giả! Đây là người Trung Quốc ngụy tạo! Không một chính trị gia Nhật Bản nào lại đưa ra cam kết như vậy. Bọn chúng chỉ muốn đảo lộn tình hình chính trị của Nhật Bản... Đây đều là âm mưu của Mưa Thần!"

Hắn đứng dậy, dường như muốn dùng cách cáo tử để bày tỏ sự bất mãn sâu sắc với Hắc Đảo Nhất Trùng, người đã bất chấp nguy hiểm đến đây và tùy tiện sử dụng kinh phí bí mật của họ. Hắc Đảo Nhất Trùng lại một lần nữa đặt tay lên vai hắn: "Thật kỳ quái! Có thể nó là giả, cũng có thể là thật. Nhưng chúng ta có thể coi nó là thật. Quốc dân cũng sẽ coi mật ước này là thật! Hiện tại, chúng ta cần vũ khí để chống lại sự ngang ngược của Tây Viên Tự. Và bây giờ, chúng ta có vũ khí đó! Năm lấy chính sách của Tây Viên Tự, hiện tại tự do ngôn luận đang lên ngôi. Đây là tin tức lớn cho dư luận và truyền thông! Dân chúng Nhật Bản muốn gì? Họ muốn lật đổ Tây Viên Tự. Chúng ta cần văn kiện này và hoàn toàn có thể biến nó thành sự thật!"

Thật kỳ quái Tam Lang không phải là không nghĩ đến vấn đề này, nhưng bộ óc được huấn luyện nghiêm ngặt của hắn cảm thấy rằng mọi thứ đã trở nên quá phức tạp, vượt quá tầm kiểm soát của thế lực của hắn. Hơn nữa, hắn còn có một nỗi sợ hãi bản năng đối với quả bom nặng ký này. Nếu sử dụng nó, Nhật Bản có thể sẽ phải đối mặt với một sự thay đổi long trời lở đất! Nhưng nhìn Hắc Đảo Nhất Trùng đặt tay lên vai hắn, trong mắt lóe lên ánh hào quang cuồng nhiệt, hắn dừng bước. Cứng đờ đứng yên lặng.

"Thật kỳ quái, chúng ta không làm gì cả, chỉ có thể để Tây Viên Tự chia cắt lực lượng rồi từ từ nuốt chửng! Hiện tại, bọn chúng đang chiếm ưu thế tuyệt đối, còn các hạ lại ngày càng bị bọn chúng bao vây! Cứu vãn đế quốc chỉ có thể dùng biện pháp mạnh. Tôi đến Đông Kinh là hy vọng ngài có thể nhanh chóng góp ý với các hạ, xin nhờ!"

"...Tôi sẽ tìm cơ hội gặp các hạ... Hắc Đảo tiên sinh, lần này quả thực là muốn châm ngòi một ngọn lửa... Có lẽ cục diện sẽ thay đổi phức tạp đến mức ngay cả chúng ta cũng không lường trước được..."

"Tổng thống tiên sinh, Tây Viên Tự Mộc Đẩu tiểu thư đang đợi ngài ở phòng khách. Cô ấy muốn lên đường về Nhật Bản. Để cảm ơn ngài và phu

nhân đã chiêu đãi những ngày qua, cô ấy đặc biệt đến từ biệt... Tổng thống, ngài có muốn gặp cô ấy không?"

Lại Văn Đạt nhẹ nhàng báo cáo với Mưa Thần, người đang cầm cúi đọc kỹ văn kiện. Mưa Thần ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện, lập tức nhớ đến cô gái lai Nhật - Mỹ xinh đẹp này. Tây Viên Tự Bình Sơn đã rời Nam Kinh sau khi ký hòa ước, nhưng con gái ông lại kiên quyết ở lại du ngoạn một thời gian. Xem như Phủ Tổng thống đặc biệt chiêu đãi một vị khách quý. Đường như Lý Viện còn cùng cô ta du ngoạn ở Nam Kinh hai ba ngày. Hai cô gái này dường như có mối quan hệ khá tốt.

Bây giờ, bản thân đang bận rộn như vậy, lại phải nghe một cô gái đến từ biệt. Nếu là trước kia, khi còn là một gã độc thân của thế kỷ hai mươi mốt, có lẽ hẳn vẫn có chút hứng thú với mỹ nữ này. Nhưng bây giờ, trên người hẳn gánh vác đầy trách nhiệm, hơn nữa còn có những mục tiêu lớn hơn đang chờ đợi. Huống chi, còn có Tiểu Viện yêu thương hẳn. Hẳn đang định lắc đầu từ chối cuộc gặp này, đột nhiên lại gọi Lại Văn Đạt: "Đến Tây Viên Tự tiểu thư đợi một lát. Ta sẽ đến ngay. Người cứ tiếp đón trước đi." Dù sao cũng là tôn nữ của Thủ tướng Nhật Bản hiện tại. Dù sao cũng phải tỏ chút lễ phép!

Tây Viên Tự Mộc Đậu lặng lẽ đợi Mưa Thần đến trong phòng khách nhỏ của Phủ Tổng thống. Vị anh hùng trẻ tuổi này, đối với cô gái gần gũi bên cạnh hẳn mà nói, thật chói mắt. Những trải nghiệm truyền kỳ của hẳn khiến người ta không thể cưỡng lại. Ở Nhật Bản không có anh hùng như vậy, ở Mỹ cũng không có. Hẳn lại ở Trung Quốc, hơn nữa còn có một phụ nhân xinh đẹp như vậy. Lần này rời đi, có lẽ cô sẽ không còn gặp lại hẳn nữa. Nhưng nếu giữa hai nước có thể duy trì được hòa bình quý giá này, thì có phải cô cũng đã tham gia vào cuộc đàm phán này không?

Ở độ tuổi này, đặc biệt là những cô gái đang chìm đắm trong tình yêu đơn phương, đều thích mơ mộng. Tây Viên Tự Mộc Đậu tiểu thư, người đã

được học hành cao, cũng không ngoại lệ.

Tiếng giầy leng keng ngoài cửa, Tây Viên Tự Mộc Đậu vội vàng đứng dậy. Đã nhìn thấy Mưa Thần mặc quân phục, mỉm cười bước vào. Thân hình hai mươi chín tuổi của hấn thẳng tắp, nhưng trên trán đã có vài nếp nhăn nhàn nhạt. Chỉ có nụ cười ôn hòa, sạch sẽ này khiến hấn trông vẫn như một người trẻ tuổi. Đây có lẽ là lần cuối cô nhìn thấy hấn... Dù cô có trở lại Mỹ hay Nhật Bản, cô đều sẽ kết hôn, sinh con, và chỉ có thể coi đây là một hồi ức ngắn ngủi như một giấc mơ.

Nghĩ đến đây, nước mắt lập tức trào ra trong mắt cô gái. Cô vội vàng che giấu, cúi đầu thật sâu với Mưa Thần, khẽ nói: "Tổng thống tiên sinh, những ngày qua thật sự đã nhận được sự chiêu đãi..."

"Mộc Đậu hôm nay sẽ rời Nam Kinh trở về Nhật Bản. Trước đó đã từ biệt Tổng thống phu nhân. Hiện tại cố ý đến từ biệt ngài, vô cùng cảm tạ ngài đã khách khí khoản đãi... Tạ ơn."

Mưa Thần đương nhiên hiểu những giọt nước mắt trong mắt cô gái có ý gì, nhưng hấn chỉ cười nhạt một tiếng. Nói với Tây Viên Tự Mộc Đậu: "Tây Viên Tự tiểu thư, cô quá khách sáo rồi. Lần này, trước khi hai nước đạt được hòa bình, cô cũng có công lao. Tương lai đến Trung Quốc du ngoạn, chúng ta nhất định sẽ nhiệt liệt hoan nghênh. Chúc cô thượng lộ bình an."

Hai người chỉ nói vài lời khách sáo, cô gái cảm thấy trái tim mình đã tràn ngập một loại cảm xúc gì đó. Nhưng ở Phủ Tổng thống uy nghiêm này, cô không thể nói nên lời. Mưa Thần đứng đó, dù đang mỉm cười khách sáo, nhưng cô gái biết rằng vị anh hùng trẻ tuổi này cách xa cô cả ngàn dặm.

Cô gái lại cúi đầu thật sâu, sau đó xoay người rời đi. Mưa Thần cũng khách sáo tiễn cô ra cửa phòng khách. Khi Mưa Thần chuẩn bị quay người rời đi, cô gái đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói: "Tổng thống tiên sinh,

Mộc Đậu nhất định sẽ cùng gia gia và phụ thân giữ vững hòa bình giữa hai nước, xin ngài bảo trọng!" Sau đó, cô gái quay người và nhanh chóng rời đi, không dừng lại.

Mưa Thần liếc nhìn Lại Văn Đạt, người phó quan bên cạnh, hắn vẫn giữ bộ mặt không đổi sắc, dường như không nhìn thấy gì. Mưa Thần suy nghĩ vuốt cằm, thầm nghĩ trong lòng.

Tây Viên Tự vẫn luôn ở trên đài, còn có cả việc Tây Viên Tự bị lật đổ... Đều tốt hơn Quế Thái Lang và Sơn huyện trên đài... Gỗ Dầu tiểu thư, xin hãy tin ta. Kế hoạch đã định, gia gia của người thật sự là một người dự bị cực kỳ tốt. Ta còn mong hắn có thể bảo vệ ngày hòa bình hơn người nữa.

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T.L·Trúc·

STT 327: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 128: Quân đội phương Bắc và quân dự bị

"Nghe thấy chưa? Báo chí ở Hồng Kông đăng tin, còn có báo nước ngoài xuất bản, đều nói như thật. Rằng tổng thống và Tây Viên Tự đã ký mật ước, chuẩn bị bán lợi ích Đông Bắc, đổi lấy sự ổn định từ Tây Viên Tự. Rằng tổng thống không tiếc tất cả để ổn định tình hình châu Á, tập trung toàn lực tham gia cuộc chiến của người da trắng ở châu Âu. Chuyện này khác gì Viên Thế Khải? Nhất định phải dùng sinh mạng người Trung Quốc để làm hài lòng đám dương nhân! Viên Thế Khải còn đỡ, chỉ ký mười chín điều ước với quỷ lùn Nhật Bản, lần này lại cùng cả quỷ Tây Dương lẫn quỷ Đông Doanh bán nước!"

"Mẹ kiếp! Mồm mày ngoài phun phân ra thì còn làm được gì? Tổng thống vì ký cái hòa ước đó mà mấy lần trong nghị viện phải lên tiếng, đau lòng đến rơi nước mắt. Ông ấy cũng bất đắc dĩ, sao lại ký cái mật ước bán nước đó chứ? Chúng ta có sợ gì quỷ lùn Nhật Bản đâu? Toàn là đám tàn dư của đảng Cải cách trốn ở Hồng Kông, ở tô giới dựng chuyện bịa đặt! Tổng thống mà giống Viên Thế Khải, thì Trung Quốc chúng ta còn có ngày nay không? Quốc sự bị hủy hoại bởi lũ khốn các người! Hận không thể tổng thống bị các người hạ bệ, để các người lên nắm quyền, tha hồ bán nước! Thằng nhãi, có gan thì ra đây, chúng ta tìm chỗ vắng vẻ một chọi một, cho mày biết vì sao cha mẹ mày sinh mày ra mà không đốt đèn!"

"Này bạn học, mọi người đang bàn luận, sao lại chửi bới người khác làm gì? Tương lai còn muốn làm thầy người ta..."

"Chúng ta đánh cho mày mồm đầy phân, nhốt mày... chuyện gì? Muốn nhảy ra thì cứ nói, không ngại đánh cho mày một trận, đồ con rùa!"

Tranh cãi đến cuối cùng, chỉ còn là học sinh đánh nhau. Học sinh của trường Sư phạm đệ nhất thủ đô, những người trước nay vẫn được gọi là ôn hòa, đã lao vào đánh nhau. Kể từ khi báo chí nước ngoài ở Hồng Kông đăng tin về việc Mưa Thần và Tây Viên Tự bí mật ký kết mật ước sau khi Hiệp ước được ký kết, cảnh tượng từ chửi bới chuyển sang ẩu đả đã diễn ra khắp trường học.

Đây quả là một tin tức chấn động! Báo rừng Tây, tin chiến thắng Bắc Hoa, và cả báo Hồng Kông. Ngoại trừ báo Thuận Thiên của Nhật Bản không đăng tin này. Vào đầu tháng 3 năm 1916, trên đất Trung Quốc bỗng nhiên xuất hiện một tin tức gây chấn động lòng người như vậy. Mưa Thần và Tây Viên Tự đứng sau còn có mật ước! Nội dung được đăng trên báo gần giống với tài liệu mà Tam Lang đã nhìn thấy trong tay một người ở Hắc Đảo. Chỉ là không đăng toàn văn, cũng không đưa ra bằng chứng cụ thể. Nguồn tin cũng mập mờ. Tin tức này xuất hiện đầu tiên ở Hồng Kông, sau đó được các báo nước ngoài tại Trung Quốc đăng lại. Thậm chí còn thu hút sự chú ý của các nước Hiệp ước Đại Tây Dương và cả nước Mỹ ở Thái Bình Dương. Bộ Ngoại giao đã gửi công hàm đến chính phủ Trung Hoa Dân Quốc của Mưa Thần và nội các Nhật Bản của Tây Viên Tự để hỏi thăm. Trong khi các quốc gia đảm bảo về sự thiêng liêng của hiệp ước, liệu có sáu mật ước bí mật như vậy hay không? Câu trả lời đương nhiên là hai nước kiên quyết không thừa nhận, thái độ của Mưa Thần cũng có phần hờ hững. Uy tín và địa vị của ông trong nước, cùng với khả năng kiểm soát phe đối lập, khiến ông không quá lo lắng về những lời đồn đại này. Nhưng chính phủ Tây Viên Tự thì lại cuống cuồng. Nếu họ ký những điều ước như vậy, phe đối lập và sự phản nộ của người dân Nhật Bản trong nước có thể khiến họ bị lật đổ! Chưa kể còn có thể xảy ra những chuyện đáng sợ gì! Họ thề thốt với trời đất, trong và ngoài nước, để bác bỏ tin đồn, cam kết rằng

tuyệt đối không có mật ước bí mật nào tồn tại. Nhưng trong nội bộ Nhật Bản đã có chút xô xao. Không ít người thực sự tin rằng Tây Viên Tự, kẻ luôn kêu gọi hòa bình, sẽ từ bỏ lãnh thổ và quyền lợi mà đế quốc đã giành được ở Đông Bắc! Trong mắt phần lớn người dân Nhật Bản, Tây Viên Tự chỉ là một tên hỗn đản chỉ biết làm vui lòng người Anh và Mỹ!

Khác với sự hỗn loạn do tin tức này gây ra ở Nhật Bản, tình hình trong nước Trung Quốc lại có vẻ bình tĩnh. Mưa Thần đã có bài phát biểu trước tiên, bày tỏ sự coi thường những lời đồn đại này. Ông cho rằng đây là âm mưu của phe quân phiệt Nhật Bản nhằm giành lại quyền lực, mong muốn phá vỡ cục diện hòa bình khó khăn giữa Trung Quốc và Nhật Bản, ảnh hưởng đến hòa bình châu Á, cuối cùng là ảnh hưởng đến toàn cục thế giới. Ông kiên quyết tuyên bố, dưới sự lãnh đạo của ông, Trung Quốc sẽ dùng biện pháp hòa bình để từng bước thu hồi tất cả các quyền lợi đã mất, nhưng tuyệt đối không thông qua hình thức mật ước! Trong tuyên bố của mình, ông đã rộng lượng không đề cập đến những suy đoán phổ biến của mọi người về âm mưu của một số người lưu vong. Điều này khiến nội các và nghị viện, những người mong muốn tình hình chính trị trong nước không bị ảnh hưởng, có chút cảm động. Tổng Giáo Nhân cũng nhanh chóng đưa ra tuyên bố, đảm bảo rằng nội các đã tham gia đầy đủ vào quá trình đàm phán và được nghị viện giám sát ủy quyền, tuyệt đối không có chuyện mật ước tồn tại sau lưng. Bài phát biểu của ông đã trấn an được một số người. Mặc dù trong dân gian vẫn còn tranh luận, nhưng nhìn chung, quốc gia này không quá quan tâm đến những tin đồn bất ngờ này. Chỉ có một số học sinh rảnh rỗi, coi việc quan tâm đến quốc gia là nhiệm vụ của mình, ngày ngày cãi nhau đánh nhau vì chuyện này.

Về phía các nước Hiệp ước và Mỹ, họ cũng đặc biệt chú ý đến vấn đề này. Họ đều cho rằng tình hình hòa bình hiện tại giữa Trung Quốc và Nhật Bản ở châu Á là lý tưởng nhất, phù hợp nhất với lợi ích hiện tại của họ. Trung Quốc và Nhật Bản kiềm chế lẫn nhau, nhưng lại nằm trong sự đảm

bảo hòa bình của các quốc gia, có thể toàn lực tham gia vào các hoạt động của Hiệp ước ở châu Âu. Sau chiến tranh, phe phương Tây sẽ quay trở lại châu Á. Trong khi đó, hai nước Trung Quốc và Nhật Bản, dù hòa bình nhưng vẫn ngấm ngầm thân cận nhau. Mặc dù thực lực quốc gia đều đang trên đà phát triển, nhưng vì sự đối địch này mà phải dựa vào các nước phương Tây, phù hợp với chiến lược cân bằng trước sau như một của họ. Đặc biệt là Mỹ. Họ thực sự hài lòng với việc Tây Viên Tự lên nắm quyền. Thái Bình Dương an toàn, quân phiệt Nhật Bản bị kiềm chế. Họ không cần phải thực hiện những cam kết về an toàn cho Trung Quốc. Nước Mỹ tiếp tục trong sự hòa bình vinh quang của họ, mà không cần phải lo lắng về hạm đội hải quân Nhật Bản và phải chiến đấu với họ trên Thái Bình Dương! Các nước Hiệp ước lo lắng rằng nếu thực sự có một ước tồn tại giữa Trung Quốc và Nhật Bản, thì dưới sự lãnh đạo của Mưa Thần và Tây Viên Tự, hai nước này có thể hóa giải mối thù dân tộc trước sau như một. Khi đó, châu Á có lẽ sẽ thực sự trở thành châu Á của Trung Quốc và Nhật Bản! Khi đó, hệ thống thuộc địa của họ ở châu Á sau chiến tranh rất có thể sẽ sụp đổ! Nước Mỹ lại càng lo lắng về Tây Viên Tự, nếu họ bị hạ bệ vì sự việc này, và thay vào đó là phe quân phiệt cấp tiến, thì Mỹ sẽ phải chuẩn bị cho việc chiến đấu ở cả Thái Bình Dương và Đại Tây Dương!

Một tin tức, cứ như vậy mà gây chấn động thế giới. Tại tâm bão ở Trung Quốc, lại có vẻ vô cùng bình tĩnh. Công việc hợp tác với các nước Hiệp ước vẫn đang tiến hành đều vào đấy, ngoại trừ những học sinh kia...

Sở Thiến Nam bảo vệ Lăng Tôn Tuyết vội vã rời khỏi nhà ăn, nơi đã trở thành một bãi chiến trường. Hai cô gái cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười trước sự nhiệt tình của những bạn học kia. Đặc biệt là những bạn học tham gia huấn luyện sĩ quan dự bị. Họ thực sự không thể chịu đựng nổi bất kỳ sự chỉ trích nào đối với tổng thống Mưa Thần của họ! Hai cô gái đương nhiên không biết rõ những câu chuyện ẩn chứa đằng sau tin tức này. Các nàng chỉ cảm thấy có chút vô nghĩa. Dưới sự lãnh đạo của Mưa Thần, đất

nước đang không ngừng phát triển, mọi người không đáng vì những tin đồn không chính xác mà tự làm rối loạn đội ngũ! Ra đến cửa trường, hai cô gái mới thở phào nhẹ nhõm. Sở Thiến Nam cười nói: "Đám nam sinh này đánh nhau như chó điên, làm hại chúng ta không ăn được cơm! Đi thôi, tỷ tỷ mời khách. Chúng ta đi Phúc Xương ăn gì đó."

Lăng Tuyết nhìn ngang nàng một cái, mặc kệ Sở Thiến là nam hay nữ, đều bị ánh mắt toát ra vẻ kiêu mị trời sinh của Lăng Tuyết làm nổi da gà: "Ta đâu có nhiều tiền như ngươi, Tư Mã còn chưa cưới đã phải nộp lương hàng tháng. Ngươi có thể tiêu tiền của vị hôn phu, còn ta thì không thể...".

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, Tư Mã quả nhiên đã đứng gần đó.

Tư Mã Trạm, người mặc quân phục chỉnh tề, tươi cười ngây ngô đứng cách đó không xa, nhanh chân bước về phía họ. Sở Thiến thấy thế liền kéo sầm mặt, nhỏ giọng mắng: "Bảo hần đừng mặc quân phục đến trường. Hần cứ nhất định không nghe, ngươi xem bao nhiêu người đang nhìn chúng ta này!"

Lăng Tuyết lại cười nói với Tư Mã Trạm: "Tư Mã đại ca! Chúng ta bữa trưa có thể không ăn, huynh phải mời chúng ta ăn cơm đấy!"

Tư Mã Trạm chào hỏi Lăng Tuyết, trong mắt dường như chỉ còn vị hôn thê của mình. Nhìn Sở Thiến mặt mày không vui, vội vàng lấy lòng: —— tên này đã sớm bị Trần Sơn Hà đóng nắp, tôn thờ vợ trên hết, đánh trận cũng trên hết. Về chuyện sợ vợ (vị hôn thê) của mình, vị tham mưu lớn này còn dương dương tự đắc.

"Thiến nam, ta biết quy củ của nàng, nhưng đến thật sự quá vội vàng... Nàng xem, quân phục lần này ta đã giặt ủi sạch sẽ, quần áo trong cũng mới mặc có hai ngày..."

Sở Thiến vẫn hừ hừ không để ý đến hần. Tư Mã Trạ cười khố nói: "Tiểu cô nãi nãi. Ta đến để từ biệt nàng. Sắp phải đi công tác rồi. Ban đầu định là Niệm Tôn đi, tổng thống lại đổi thành ta. Nên mới vội vàng đến chào nàng. Chắc phải mất một thời gian mới về được. Ngày mai ta phải lên tàu rồi..."

Sở Thiến trong lòng chùng xuống, nhìn gương mặt Tư Mã Trạ, không tự chủ hỏi: "Đi Châu Âu sao?"

Tư Mã Trạ vẫn bình thản, chỉ cười nói: "Nàng cũng biết quy củ quân đội. Những chuyện này nàng không nên hỏi, ta cũng không thể nói."

Tiếng xe ngựa và tiếng người ồn ào xung quanh dường như lặng đi. Sở Thiến nắm lấy tay Tư Mã Trạ, nhất thời không biết nói gì. Quyết định gả cho một người lính, chính là phải gánh chịu những cuộc chia ly bất ngờ như vậy... Dù cho sự chia ly này đến trước mắt, thật khó chịu, mình còn không biết vị hôn phu mình đi đâu, làm gì!

Lăng Tuyết khẽ lắc đầu, thay tỷ muội tốt của mình thở dài, cách xa họ một chút, để lại không gian riêng cho hai người. Đột nhiên, cô gái xinh đẹp này nhớ đến người hiện đang ở Châu Âu, là gì Toại. Nàng biết gì Toại vừa mới kết thúc một trận chiến làm chấn động thế giới. Người kia, ở Châu Âu vẫn khỏe chứ? Vừa phải thực hiện trách nhiệm của quân nhân, có nghĩ đến nàng không? Đã lâu như vậy, nàng còn không nhận được một lá thư. Hần ở Châu Âu vẫn khỏe chứ? Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết cũng chỉ còn sự chán nản.

"Thiến nam, ta không ở Nam Kinh. Có chuyện gì thì tìm Niệm Tôn đại ca. Muốn viết thư cho ta, cứ giao cho Niệm Tôn đại ca là được, ta viết thư cho nàng, Niệm Tôn đại ca cũng sẽ chuyển giao... Một ngày một phong, ta lấy nhân cách quân nhân đảm bảo."

"... Thiến nam, lần này chờ ta trở lại, nàng cũng sắp tốt nghiệp rồi, chúng ta sẽ làm hôn sự được không?"

Sở Thiến cuối cùng cũng thoát khỏi tay Tư Mã Trạ, giậm chân thật mạnh: "Cút xa ta một chút. Ai muốn gả cho người chứ! Người cứ bận bịu chuyện của mình đi! Không có người bên cạnh làm ta mất mặt, ta thấy thời gian trôi qua vui vẻ biết bao!"

Nhìn bạn gái mình lại dùng cách nũng nịu kỳ lạ như vậy, Tư Mã Trạ chỉ có thể cười ngây ngô hạnh phúc. Trách nhiệm tổng thống giao phó dường như đã bị ném lên chín tầng mây. Hắn dịu dàng nắm tay Sở Thiến: "Chiều nay tổng thống cho ta nghỉ phép, ta dành hết cho nàng, được không?"

Lúc này, trong Phủ tổng thống, lại có hai nhân vật bí mật vào kinh. Sự xuất hiện của họ được giữ kín đáo, không làm kinh động đến bất kỳ nhân vật nào trong thủ đô. Hai người này là hai vị trọng tướng trấn thủ phương Bắc. Tư lệnh chiến khu phương Bắc, Thái Ngạc, cùng Tổng tư lệnh quân đoàn dự bị, Tưởng Bách Lý. Thái Ngạc vì lý do sức khỏe đã rời khỏi vị trí Tư lệnh quân đoàn số hai, để lại vị trí Tư lệnh chiến khu phương Bắc, một trong ba đơn vị chiến lược quan trọng của quân đội. Tưởng Bách Lý thì vẫn phụ trách huấn luyện quân đoàn dự bị, đóng vai trò quan trọng trong việc tăng cường quân bị cho quân đội chính quy. Ông cũng trấn giữ Thiên Tân, hỗ trợ Thái Ngạc, người có sức khỏe không tốt. Hai vị quốc sĩ này, ngay cả Mưa Thần cũng phải khách sáo, vô cùng tôn trọng. Tinh hoa và cốt lõi của Trung Hoa Dân Quốc nằm ở phía Nam sông Dương Tử. Hai vị đại tướng này trấn giữ phía Bắc Trường Giang, bảo vệ biên cương và Tây Bắc, đảm bảo các khu vực đó hướng về chính phủ trung ương Dân Quốc.

Hai vị đại tướng đang ở trong phòng tác chiến, cùng Ngô Hồi, Tổng tham mưu trưởng, bàn luận điều gì đó.

Đột nhiên, sự kiện mật ước nổi lên trong nước, hai vị nhân trung long phượng này ít nhiều cũng có chút hiểu biết. Nhưng trong bóng tối, họ cũng không thảo luận về chuyện này. Thật sự quá nhạy cảm! Tâm tư của Mưa Thần sâu sắc đến mức khiến những thuộc hạ này có chút sợ hãi! Trung Quốc lúc này, có lẽ thật sự cần một nhà lãnh đạo tài ba, gần như tính toán không bỏ sót. Về sau sẽ ra sao, đó không phải là điều có thể cân nhắc vào lúc này. Họ chỉ biết, gánh nặng sẽ càng ngày càng đè lên vai họ. Về việc Mưa Thần hoàn toàn dựa vào ý chí của mình để thúc đẩy mọi việc, Thái Ngạc và Tưởng Bách Lý vẫn chưa hiểu hết, cảm thấy sự thay đổi này quá phức tạp. Nhưng họ cũng phải hỗ trợ ông ta đi hết con đường này. Bởi vì không còn lựa chọn nào khác. Hơn nữa, một khi Mưa Thần giành được thắng lợi như dự kiến, ở Châu Á sẽ không có thế lực nào có thể đơn độc... Hoặc bị người khác lợi dụng để kiểm chế sự trỗi dậy của quốc gia này ở Châu Á. Đây là con đường của cường quốc, nhưng sẽ phải trả giá bằng vô số hy sinh.

Ba người đang trầm giọng nói chuyện, thì Mưa Thần đã xuất hiện ở cửa. Bên cạnh là Phó quan trưởng mới, Lại Văn Đạt. Trong phòng tác chiến rộng lớn, hiện tại chỉ có Mưa Thần... Những tài liệu tuyệt mật chồng chất, trên một chiếc bàn cát cũng do Ngô Hồi tự tay bố trí. Dường như lại trở về thời điểm ông tự mình làm chiến thuật ở trường lục quân.

Nhìn Mưa Thần bình tĩnh bước vào, ba người đều đứng dậy nghênh đón. Mưa Thần lúc này mới lộ ra một nụ cười, đáp lễ: "Thái Sơn tiên sinh, Tưởng Bách Lý tiên sinh. Mời ngồi! Lần này để các vị bí mật vào kinh, là muốn nghe trực tiếp báo cáo của các vị. Tổng tham cũng sẽ trực tiếp bố trí một số kế hoạch dự bị cho các vị. Trên đường đi vất vả, thật sự là cực khổ cho các vị!"

Thái Ngạc cười ngồi xuống, mỉm cười nói: "So với Phàm Nhĩ Đăng và Vân Sơn, chúng ta vất vả gì chứ! Vừa rồi chúng ta cũng trao đổi với Niệm

Tôn một chút. Tổng thống lần này bố trí nhiệm vụ rất nặng nề a!"

Mưa Thần mỉm cười không đáp. Tự mình tìm một chỗ ngồi giữa họ, lại nói với Ngô Hối: "Niệm Tôn, trước tiên hãy nói về tình hình chiến khu phương Bắc. Hiện tại thực lực của họ ra sao? Vừa rồi Thái Sơn tiên sinh và Tưởng Bách Lý tiên sinh chắc hẳn đã nói với anh về thực lực quân đội hiện tại. Anh cứ nói chi tiết cho tôi nghe!"

Ngô Hối sắc mặt nghiêm túc, nhìn Thái Ngạc và Tưởng Bách Lý, cầm lấy một tờ giấy ghi chép qua loa một số số liệu, rồi trầm giọng nói: "Chiến khu phương Bắc được thành lập vào tháng hai năm ngoái, cơ quan chỉ huy là Tổng chỉ huy Tây Bắc của Thái Sơn tiên sinh, còn quân dự bị được thành lập vào tháng ba năm ngoái. Cơ quan chỉ huy là Tổng chỉ huy phương Bắc của Tưởng Bách Lý tiên sinh..."

Chiến khu phương bắc hiện tại xây dựng nội bộ quân đội với mười lăm sư bộ binh, hai lữ kỵ binh. Đội ngũ từng tham gia chiến dịch Thanh Đảo không ít, đều là nòng cốt của chiến khu phương bắc, bao gồm hai mươi sư, hai mươi hai sư, hai mươi ba sư. Những sư đoàn này đã được bổ sung đầy đủ, có sức chiến đấu rất mạnh. Mặt khác, trong chiến khu còn có ba sư, mười hai sư, quân An được hai mươi một sư, cùng với lão Bắc Dương nội tình mười lăm sư, hai mươi bảy sư và sư đoàn thứ bảy. "Lang cư tư" kỵ binh lữ và "Hô Luân Bối Nhĩ" kỵ binh lữ đều là những đơn vị cơ động tương đối mạnh. Chủ lực của chiến khu chủ yếu tập trung ở Đông Bắc, bên cạnh đó còn có khu vực Thiên Tân. Binh lực đã đạt đến mức 100%, vũ khí hạng nhẹ cũng được trang bị đầy đủ. Pháo binh đã hoàn thành 65% trở lên. Các đơn vị đặc chủng khác cũng đã được chuẩn bị. Chờ đến khi Pháp vận chuyển một lô súng ống đạn dược về trong tháng này, chiến khu phương bắc sẽ có lực lượng và vũ khí tương đối phong phú.

Về phần quân dự bị, tổng chỉ huy, ngoài hai đại tập đoàn quân và chiến khu phương bắc, họ liên tục bổ sung lực lượng cho ba đơn vị chiến lược

lớn. Nòng cốt là ba sư của trung ương. Ngoài ra còn có mười sư, mười chín sư, mười tám sư độc lập lẫn rải thành năm mươi sư, sáu đơn vị cấp sư. Đồng thời, còn thành lập khoảng bốn mươi lữ đoàn bộ binh dự bị. Những lữ đoàn này đều được trang bị vũ khí hạng nhẹ, dùng để bổ sung cho các đơn vị tác chiến hoặc thành lập đơn vị mới. Quân dự bị còn trực thuộc một bộ tư lệnh pháo binh dự bị, tập trung bảy lữ đoàn pháo binh mới được xây dựng để huấn luyện ở phương bắc. Bảy lữ đoàn pháo binh này đã được trang bị đầy đủ, chỉ thiếu một chút sĩ quan pháo binh.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe, nếu nói hãn đến thế giới này có thành quả nào đáng tự hào nhất, thì chính là lợi dụng mọi cơ hội, gian khổ xây dựng nên một đội quân chính quy hùng mạnh chưa từng có trong lịch sử. Đặc biệt là lục quân, Mưa Thần tin rằng, trên đại lục Đông Á, đội quân này được Anh, Pháp đầu tư và phát triển mạnh mẽ, tuyệt đối không có đối thủ. Đây cũng là cơ sở để hãn kiên định thực hiện một số chính sách của mình. Trong tay có gậy lớn, mới có chỗ để thi triển mưu kế.

Tình hình của hai tập đoàn quân, hãn luôn nắm rõ thông qua tổng tham mưu. Đã có sáu sư ở Châu Âu, hai sư đang trên đường đến Châu Âu. Hiện tại trong nước còn mười bốn sư đang chờ vận chuyển. Phòng chữ Thiên đệ nhất sư là một đơn vị bí mật. Còn phòng chữ Thiên đệ nhị sư, hãn đang dốc hết vốn liếng để chuẩn bị thành lập. Đoàn quân sự của Hiệp ước quốc cũng đang theo dõi sát sao hai mươi bốn sư bộ binh, bốn lữ đoàn công binh chiến đấu và mười hai lữ đoàn pháo binh của hai tập đoàn quân này. Trước khi Nhật Bản gây hãn, những đội quân này phải chuẩn bị vận chuyển đến Châu Âu dưới sự giám sát của đoàn quân sự Hiệp ước quốc. Như vậy, hiện tại hãn chỉ có thể dựa vào hai mươi ba sư, bao gồm cả phòng chữ Thiên sư, để bố trí lực lượng dự bị ở phương bắc và cả nước. Liệu lực lượng này có đủ để hoàn thành giai đoạn chuẩn bị trước mắt hay không?

Tiền và trang bị của Anh, Pháp đã được sử dụng hết, dự toán quân phí năm nay cũng đã được phê duyệt, duy trì ở mức 18%. Rất khó để thuyết phục quốc hội tăng thêm ngân sách quân sự trong tình hình hiện tại. Hãn phải dùng số vật tư hiện có trong tay để chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn! Tư Mã Trạ đã được hãn phái đi, mang theo một nhóm tham mưu tinh anh để tiến hành điều tra bán đất và sửa đổi phương án tác chiến. Theo kế hoạch của hãn, thời gian để phương án giả tưởng biến thành phương án tác chiến thực tế không còn xa nữa! Thái Ngạc và những người khác cũng phải chuẩn bị mọi thứ... Ở phương bắc, vẫn cần một vị tướng dám đánh dám xông pha. Quang Trần Sơn Hà một người khiến người ta không thể yên tâm hoàn toàn... Đã đến lúc phải thay đổi vị trí của Lý Duệ và tham mưu trưởng Đường tại lễ của Thái Ngạc. Ý chí chiến đấu lần này của hãn phải được quán triệt triệt để!

Bốn người bí mật hội đàm trong hang hổ hơn năm giờ, Mưa Thần mới cho Thái Ngạc và Tưởng Bách Lý về nghỉ ngơi. Ngày mai lại tiếp tục bàn bạc. Khi hai người ra khỏi cửa, Thái Ngạc cuối cùng không nhịn được quay đầu lại hỏi Mưa Thần một câu: "Tổng thống, những tin tức về mật ước mà báo chí đang đưa tin, liệu có trở thành ngòi nổ cho sự thay đổi tình hình chính trị ở Nhật Bản không?"

Mưa Thần ung dung cười: "Chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được, quan tâm đến những tin đồn * làm gì?"

"Các hạ! Phía Trung Quốc đã tung ra tin tức này. Xem ra chuyện này rất có thể là thật! Hiện tại, những tài liệu này trong tay chúng ta là một quả bom nặng ký. Quốc dân cũng đang đặc biệt chú ý đến sự kiện mật ước. Các hạ không thể cứ mãi lo lắng như vậy, chúng ta phải công bố những tư liệu chi tiết này ra ngoài. Lung lay sự thống trị của Tây Viên Tự! Đây là cơ hội ngàn năm có một!"

Thật kỳ rất Tam Lang phục trên đất, hướng yên lặng không nói trong
ruộng nghĩa một kích cháy mạnh góp lời.

Mà trong ruộng nghĩa một, vẫn cương ngời như cũ..

Nguồn nâng cấp: thiên • lời · trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó.

STT 328: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 129: Nhật Bản sôi sục

Nếu nói trong các đoàn thể cánh hữu Nhật Bản, hội nào có quan hệ mật thiết nhất với chính sách Đại Lục của Đế quốc Nhật Bản, thì không nghi ngờ gì, đó chính là Hắc Long hội. Trong số nhiều tổ chức bán chính thức và dân gian cánh hữu của Nhật Bản, Hắc Long hội gần như bắt đầu hoạt động ở Triều Tiên ngay sau khi Nhật Bản Minh Trị Duy Tân. Một lượng lớn lãng nhân xuất hiện ở biên giới phía Đông Bắc Trung Quốc, ngày đêm mong muốn biến nơi này thành mạch sống tương lai của Đế quốc Nhật Bản. Niềm tin của họ rất kiên định, và họ đã dốc toàn lực cho nó. Từ sau chiến tranh Giáp Ngọ đến chiến tranh Nga - Nhật, cùng với một số thế lực của quân đội Nhật Bản và các thế lực kinh tế dựa vào Mãn Châu, Hắc Long hội đã trở thành một tổ chức cánh hữu có ảnh hưởng lớn ở Đông Bắc, đồng thời cũng có tầm ảnh hưởng nhất định trong nước. Dã tâm của họ gắn liền với việc chiếm đất và lợi ích ở Mãn Châu, đồng thời mơ ước đưa toàn bộ vùng Đông Bắc vào lãnh thổ Nhật Bản.

Họ tôn kính Thiên Hoàng, họ cũng không ưa gì giới tài phiệt và chính trị gia bản địa, họ có lý luận riêng, và họ phản đối phong trào tự do hóa đang diễn ra ở Nhật Bản. Họ là một hình ảnh thu nhỏ kỳ lạ của các thế lực bảo thủ Nhật Bản, một thứ dường như không nên tồn tại trong thời đại này. Trung tướng Inouye, một nhân vật chủ chốt của Hắc Long hội, đang ngồi trong một phòng ở một chi nhánh của Hắc Long hội ở Tokyo. Ông lạnh lùng nhìn hai thuộc hạ là Satō Kenkichi và Kuroda Ichiro đang quỳ trước

mặt, khố sờ cầu xin. Hội trưởng Hắc Long hội, Kawashima nhanh chóng, cũng đang ở bên ngoài căn phòng, lặng lẽ lắng nghe mọi chuyện.

Những thứ mà họ nắm giữ, nếu bị phơi bày, chắc chắn sẽ gây ra một cơn địa chấn chính trị, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Họ cũng có thể tin rằng việc công khai những tài liệu này sẽ gây ra một cuộc hỗn loạn lớn trong chính phủ, khi mà dân tình Nhật Bản đang sục sôi. Nhưng sau khi hỗn loạn, tình hình sẽ phát triển theo hướng nào? Điều mà ông cần là một đế quốc hùng mạnh dưới sự lãnh đạo của quân đội, chứ không phải là rơi vào tình trạng hao tổn vĩnh viễn. Chẳng lẽ cứ thế mà nhìn Tây Viên Tự và đồng bọn từng bước củng cố quyền lực của họ sao? Các đại diện chính trị bảo thủ, hiện tại đều bị Tây Viên Tự đàn áp mạnh mẽ. Quân đội bị ông ta động tay động chân, bắt đầu suy yếu. Chẳng lẽ cứ thế mà ngồi chờ chết? Ông không phải là không chuẩn bị những biện pháp mạnh mẽ nhất, để phổ biến lý tưởng suốt đời của phái Hoàng Đạo. Nhưng nếu thực hiện những biện pháp mạnh mẽ như vậy, Nhật Bản sẽ ra sao?

Ông thực sự khó có thể tưởng tượng, và cũng khó mà quyết định. Cơ hội đến với ông liên tiếp vào thời điểm căng thẳng nhất. Mọi việc diễn ra suôn sẻ đến mức có chút bất ngờ. Và kẻ thù của ông không phải là Quế Thái Lang và Sơn Huyện, những người cố gắng duy trì sự cân bằng, mà là Tây Viên Tự, người muốn loại bỏ quân đội khỏi vũ đài chính trị và cải cách toàn bộ đế quốc. Có lẽ lúc này, ông thực sự không có lựa chọn nào khác.

Inouye khẽ cử động thân thể cứng đờ, thở dài: "Được rồi, việc này ta sẽ làm... Tình hình dưới đây sẽ có sóng to gió lớn, hãy báo cho các đồng chí của chúng ta. Mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng, sẵn sàng đối mặt với những thay đổi có thể xảy ra. Nếu Tây Viên Tự thực sự là một tên quốc tặc, chúng ta cần phải hành động để bảo vệ Thiên hoàng bệ hạ, bảo vệ quốc thể. Cứ như vậy đi. Ngày mai, vào giờ này, chúng ta vẫn gặp nhau ở địa điểm này. Trước đó, ta cần trao đổi với một vài nhân vật lớn."

Trung tướng đứng dậy, kéo cửa căn phòng ra. Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt hưng phấn của Satō Kenkichi và Kuroda Ichiro. Kawashima nhanh chóng mặc bộ kimono đen, đứng ở bên cạnh ông, dường như muốn dùng cách này để bày tỏ sự vui mừng trước quyết định cuối cùng của trung tướng. Inouye cúi người vỗ vai ông, cười khố nói: "Kawashima quân, ta còn phải dựa vào người để bảo vệ ta khi ta trở về nhà. Hiện tại ở Nhật Bản... Ai."

Tiếng thở dài này, quả thật rất xúc động.

Đây cũng có thể là một âm mưu của Mưa Thần. Về cơ bản, trung tướng không tin vào sự tồn tại của mật ước này. Nhưng đây thực sự là một cơ hội để thực hiện lý tưởng của mình. Chỉ cần xem Tây Viên Tự sẽ đối phó như thế nào. Lúc này, trung tướng nhận ra rằng mình không còn lựa chọn nào khác.

Lý Duệ ngồi dậy từ trên giường bệnh. Đây là một bệnh viện ở ngoại ô Paris. Phong cảnh tuyệt đẹp, sạch sẽ và thoáng đãng. Nằm trên giường bệnh của sĩ quan cao cấp, nhìn tấm ga trải giường trắng muốt, và cả các y tá Pháp được chỉ định riêng, nhớ lại những ngày đêm ở tuyến Verdun trước đây, Lý Duệ vẫn cảm thấy hoảng hốt, dường như mình vẫn đang ở trong chiến trường ác mộng đó.

Bệnh viện đối với vị anh hùng đã bảo vệ pháo đài Douaumont này rất tôn trọng và khách sáo. Không ngừng có các nhân vật lớn của Pháp đến thăm ông. Đủ loại huân chương được gắn đầy trên ngực ông. Nhưng vị Thiếu tướng trẻ tuổi này không hề để tâm đến chuyện này. Việc ông làm nhiều nhất vẫn là đứng trước cửa sổ, hết lần này đến lần khác sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Khi quân viễn chinh ở tiền tuyến Pháp đang chiến đấu đổ máu vì lợi ích tương lai của tổ quốc, thì các chính khách trong nước lại gây áp lực buộc tổng thống phải ký vào một hiệp ước hòa bình nhục nhã với Nhật Bản! Kể từ khi ông trở về, các sĩ quan của quân viễn chinh đều cảm

thấy vô cùng oán giận. Không ai cho rằng đây là việc làm của Mưa Thần. Trong lòng họ, vị tổng thống đã kiên quyết đánh mạnh vào Nhật Bản và giành chiến thắng, sẽ không cúi đầu trước người Nhật, bất kể trong hoàn cảnh nào.

Quân đội đã hy sinh tất cả vì sự cường thịnh của đất nước. Nam chinh bắc chiến. Nhưng sự hy sinh của họ phải được đền đáp xứng đáng! Tin tức trong nước liên tục truyền đến. Đất nước đang phát triển thịnh vượng. Nhưng các tập đoàn Giang Chiết và Thượng Hải lại kiếm được nhiều của cải hơn trong cuộc chiến này. Ngày càng có nhiều nhà máy được mở ra. Ngày càng có nhiều nông dân bị hút vào những nhà máy mới thành lập này. Tiền lương thấp, thời gian lao động dài. Các hội đồng các cấp cấu kết với những tập đoàn này. Giá cả rẻ mạt để thu mua đất của nông dân. Nông dân không thể trực tiếp đối mặt với thị trường, bị mua đứt lương thực do chính mình vất vả sản xuất ra với giá rẻ mạt. Giá cả sản phẩm công nghiệp bán lại cho nông thôn lại vô cùng cao. Họ mặc dù không dám công khai tham ô, vì dù sao nền tư pháp độc lập vẫn còn tương đối hiệu quả. Nhưng họ vẫn đang dùng mọi phương pháp có thể để đào rỗng góc tường của nước cộng hòa này. Không muốn đánh trận với Nhật Bản trước cửa nhà, để phá tan cái sập hàng mới được dựng lên này. Thay vào đó, họ muốn chiến tranh ở châu Âu kéo dài càng lâu càng tốt! Đối với hiệp ước nội địa, những kẻ đó lại lớn tiếng ca ngợi, cho rằng đây là quyết định sáng suốt nhất của chính phủ. Tất cả những điều này càng khắc sâu ấn tượng của các sĩ quan, một là họ đang gây áp lực buộc tổng thống phải chấp nhận hiệp ước nhục nhã này!.

Đất nước này rốt cuộc nên trở thành cái gì? Lý Duệ vẫn đang suy nghĩ rất nhiều. Vì quân đội là tổ chức có tinh thần hy sinh cao nhất, dồi dào nhất hiện nay của đất nước. Vậy thì quân đội đương nhiên nên trở thành lực lượng chủ đạo của đất nước! Những người nắm giữ quyền bỏ phiếu và quyền bầu cử nghị viên, nhất định phải là những công dân có kinh nghiệm phục vụ! Trong lòng vị thiếu tướng trẻ tuổi đang trào những ý tưởng điên

rồ, bất kể có phù hợp với thực tế hay không. Ông đã tận tâm với nghĩa vụ của mình ở Pháp. Đã đến lúc ông phải trở về sân khấu của mình ở trong nước!

Cửa phòng bị gõ nhẹ. Lý Duệ không quay đầu lại, lớn tiếng nói: "Vào đi!" Sau đó, ông chỉ nghe thấy tiếng cười của ai đó: "Tung mây, khí thế rất tốt a! Xem ra cậu hồi phục không tệ. Ở đây có quen không?"

Lý Duệ Hoắc nghiêng đầu, nhìn về phía cửa, thấy gì đó liền mỉm cười đứng đó. Phàm Nhĩ Đăng vừa trải qua một trận chiến. Vị tư lệnh quan này xem ra cũng chưa hồi phục lại. Vết mết mới hiện rõ trên mặt. Nhưng hắn vẫn cố gắng tỏ ra vẻ thoải mái. Dường như muốn giữ gìn mối quan hệ với Lý Duệ. Nhưng lúc này, Lý Duệ không cần thứ này. Hắn nhàn nhạt gật đầu chào hỏi: "Sáng tỏ, hôm nay sao lại có rảnh đến tìm ta? Nhiệm vụ trùng kiến quân đội có nặng không? Sĩ khí binh lính thế nào? Vết thương của ta chỉ là vài lỗ nhỏ do mảnh đạn, hơi bị chấn động não một chút. Đã sớm ổn rồi. Lại còn không cho ta xuất viện."

Hắn mời gì đó ngồi xuống trong căn phòng bệnh đơn độc, hai tay đặt trên đùi, lặng lẽ đánh giá gì đó. Đối với người bạn nối khố này, từ trước đến nay đã không cùng đường. Hắn chỉ muốn làm một quân nhân không can thiệp chính trị mà thôi. Hơn nữa còn có một loại tinh thần hy sinh không hiểu nổi. Đôi khi ánh mắt hắn nhìn mình thật sâu thẳm, khiến người ta cảm thấy có chút không được tự nhiên. Cứ giữ khoảng cách với hắn là tốt nhất... Rốt cuộc hôm nay hắn đến đây là vì chuyện gì?

Gì đó tất nhiên cảm nhận được sự lãnh đạm vô hình từ Lý Duệ. Hắn hơi lắc đầu, tự tay lấy ra một phần mệnh lệnh, đưa vào tay Lý Duệ. Lý Duệ nghi hoặc nhìn lướt qua, liền không nhin được nhảy dựng lên khỏi giường: "Tốt!" Hắn không kìm được nắm chặt nắm đấm, không biết tổng thống có biết tâm sự của hắn hay không. Đây là một phần điều hắn về nước đảm nhiệm tham mưu trưởng chiến khu phương bắc! Cùng hắn còn có quân đê

nhất sư, sư đoàn 11, hai đội công binh chiến đấu, đội Đường Nỗ Ô Lương phải về nước chinh lý. Nhưng lúc này, Lý Duệ chỉ chú ý đến việc hãn muốn về nước!

"Tung mây, về nước điều chỉnh cũng tốt. Đừng nhìn chúng ta bình thường có chút trắc trở, nhưng về quân sự, ta rất tin tưởng người. Lần này chúc người thuận buồm xuôi gió. Về nước mấy lão bộ đội, cũng phiền người chiếu cố một chút. Sớm bổ sung chỉnh đốn, đây đều là nòng cốt và hạt giống cho việc xây dựng quân đội chính quy trong tương lai..." Gì đó vẻ mặt vô cùng thành khẩn, như muốn bày tỏ thiện ý với Lý Duệ trong lúc chia tay. Vị tham mưu trưởng này, mặc kệ ý nghĩ của hãn có đôi khi có vẻ nguy hiểm, nhưng trong giai đoạn đầu của chiến dịch Phàm Nhĩ Đăng, hãn có thể trấn thủ tuyến đầu, chỉ huy toàn cục dưới mưa bom bão đạn của quân Đức, đã cho thấy hãn vẫn là một quân nhân tốt! Đối với các vấn đề ngoài quân sự, gì đó cũng không muốn để ý nhiều.

Lý Duệ hưng phấn đứng đó không nói gì, gì đó trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng: "Lần này điều nhiệm tham mưu trưởng chiến khu phương bắc, có vài lời ta nói ở đây. Người cứ nắm chắc trong lòng là được. Quốc gia rất có thể có việc ở phương bắc. Nhưng chúng ta là chỉ huy tuyến đầu, vẫn phải giữ đúng bốn phận của quân nhân. Nghiêm ngặt chấp hành mệnh lệnh cấp trên. Một số việc, chúng ta không cần phải nhúng tay..." Tung mây, lý tưởng của người rất cao xa, nhưng đôi khi cũng phải cẩn thận suy nghĩ xem có thực sự có lợi cho quốc gia và dân tộc hay không. Quyền lựa chọn nên giao cho nhân dân. Chúng ta chỉ là người bảo vệ nhân dân, không phải là người thay họ quyết định... Nói tóm lại, ta sẽ không nói lần thứ hai." Hãn đứng dậy, đưa tay ra với Lý Duệ: "An tâm dưỡng thương, sau khi bàn giao xong, chúng ta gặp lại."

Lý Duệ nghe mấy câu đầu của gì đó, biết có thể có chuyện ở phương bắc, trong lòng liền kích động. Gì đó không giống hãn, là lão nhân theo

mưa thần lập nghiệp. Trong bộ Tổng tham mưu còn có đại ca hãn Ngô Hái tọa trấn, tin tức so với hãn linh thông hơn nhiều. Nhưng ngày thường hãn trầm mặc ít nói, chưa từng truyền những lời này. Lần này đối với hãn tiết lộ một chút tin tức, quả thật là tỏ ra đầy đủ thiện ý. Vừa mới có chút cảm động, lại nghe gì đó nói những lời sau đó, khóe miệng vị thiếu tướng trẻ tuổi lại kiêu ngạo nhếch lên. Không khí lãnh đạm trên người hãn càng thêm rõ rệt. Chịu đựng nghe gì đó nói xong tất cả, hãn nhàn nhạt đứng dậy, bắt tay với gì đó: "Sáng tỏ, ta chỉ muốn nói, ở thời đại này, quân nhân, thời đại yêu cầu họ không chỉ là đánh trận mà thôi, mà là một loại biểu tượng, một loại lý tưởng. Ta cũng nói tóm lại, sẽ không nói lần thứ hai, gặp lại."

Hai người này cùng nhau sáng lập An Đức quân, từ hải ngoại đánh đến châu Âu. Lại trong cái nắm tay này, tuyên cáo tương lai phân đạo dương cương. Lịch sử cứ thế, không theo ý chí cá nhân mà cuộn cuộn tiến về phía trước.

Gì đó bước ra khỏi phòng bệnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời nước Pháp... Tổng thống sao lại triệu hồi Lý Duệ về nước vào lúc này? Là tổng thống cho rằng có thể khống chế được cơn ngựa hoang này, hay là căn bản không để những chuyện này trong lòng? Có lẽ còn có chuyện gì khác? Vì sao quốc gia này phát triển lại phải có nhiều biến số đến vậy? Chiến sự với Nhật Bản, thật sự có chuyện gì cần thiết sao? Bầu trời nước Pháp, đối với nghi vấn của hãn, tự nhiên im lặng. Mà hãn biết, tâm tình của mình cũng luôn giãy giụa trong mâu thuẫn, mà bản thân lại không có đáp án.

Theo báo chí nước ngoài, còn có báo chí Hồng Kông đưa tin về sự tồn tại của mật ước sau đó. Chính phủ Nhật Bản mới coi như phong trào lắng xuống một chút. Vài tờ báo địa phương của Nhật Bản lại một lần nữa đưa mật ước này ra! Lần này đưa tin lại không hề kiềm chế như những tờ báo trước đó. Toàn bộ bài viết đều tràn ngập những lời lẽ quốc tặc, sỉ nhục! Hơn nữa, có báo còn đăng bản sao của những văn kiện đó lên trang nhất. Tây

Viên Tự và mưa thần ký tên thật chướng mắt! Nội bộ Nhật Bản vốn đã rất náo động, lại phải chịu đựng cú sốc này. Càng là tin tức chưa được xác nhận trên lưng ngựa. Nhưng dân chúng phần nộ, gần như muốn đập tan trụ sở của họ. Những tờ báo lớn này cuối cùng không thể ngăn cản áp lực, đành phải đăng lại những tin tức này. Ảnh hưởng trên toàn quốc, cuối cùng đã châm ngòi cho hòn đảo Nhật Bản. Như tiếng sét giữa trời quang, bốn đảo Nhật Bản đều chấn động! Người không ở trong đó rất khó hiểu được dân khí Nhật Bản có thể sôi trào đến mức cao trào như vậy. Dân chúng bất mãn với hiện trạng, ngày càng nghèo khó, phần nộ với tài phiệt, chính trị gia nắm giữ quốc chính, phát động chiến tranh. Đều là kết quả của việc chính trị gia bán nước làm suy yếu quân bị, lừa gạt Thiên Hoàng, phụ lòng dân chúng!

Xã hội Nhật Bản vốn đã bất mãn với chính sách cân bằng của Quế Thái Lang, làm sao có thể chịu đựng được những sắc thái ôn hòa của Tây Viên Tự? Huống chi lại có những bằng chứng bán nước "hàng thật giá thật" như vậy? Họ lại một lần nữa xông ra đường phố, lại một lần nữa bị những diễn thuyết của lãnh nhân kích động. Biểu tình quy mô lớn, nhiều nơi đã mất kiểm soát. Cảnh sát bất lực trước tình hình này, còn lục quân thì đứng ngoài xem. Chỉ có đội thủy binh hải quân tiếp quản việc duy trì trật tự. Nhưng những thủy binh này cũng là con cháu nhà nông. Rất khó nói bao nhiêu thủy binh, trong lòng cũng đứng về phía những người dân đang phần nộ hô khẩu hiệu! Những chính trị gia bán nước này nhất định phải bị lật đổ, cấu kết với Anh, Mỹ, Pháp để áp bức Nhật Bản, cướp đoạt lợi ích của đại lục Nhật Bản, âm mưu biến Nhật Bản thành một đảo quốc nghèo nàn, chen chúc, tà ác, Trung Quốc nhất định phải dùng vũ lực để đánh. Những ý nghĩ này đã trở thành ý nghĩ duy nhất của đội quân kháng nghị đang tràn ra đường phố. Trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở trong những năm gần đây, xã hội Nhật Bản, vận mệnh dần suy yếu, đã trở thành một ngọn núi lửa đang chờ phun trào. Việc công bố mật ước, cuối cùng đã hoàn toàn châm ngòi cho ngọn núi lửa. Trung Quốc đưa tin những điều này, Nhật Bản hiện

tại cũng đưa tin những điều này. Chẳng lẽ những chuyện này không phải là sự thật sao? Chẳng lẽ Nhật Bản, thần quốc này, không phải là sẽ nhanh chóng diệt vong trong tay những kẻ quốc tặc kia sao? Là con dân của Thiên Hoàng bệ hạ, họ nhất định phải bảo vệ đế quốc quốc thể từ Minh Trị đến nay, bảo vệ vận mệnh của đế quốc! Đã có người hô hào trên đường phố: "Lục quân ở đâu? Cùng chúng ta hành động!" Một thanh niên rời khỏi trường học, trước hoàng cung cắt ngón tay mình để thỉnh nguyện. Vô số người thề sẽ đồng quy vu tận với những kẻ quốc tặc kia. Tây Viên Tự, người vừa mới lên nắm quyền, đã phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất trước mắt.

Dù trong Tây Viên Tự các ngay từ đầu ra sức chối bỏ, nhưng dân gian và một số đoàn thể vẫn không tin lời họ. Không cần phải nói, quân đội vẫn giữ thái độ thù địch với họ! Ngay cả những đồng minh của họ cũng ngã theo chiều gió. Không ai còn coi trọng tương lai của Tây Viên Tự các, Quế Thái Lang chính là người đã bị cuốn vào vòng xoáy này. Giờ đây, rất có thể phong thủy luân chuyển, đến lượt Tây Viên Tự công tước phải chịu cảnh bị người ta lên án!

Hải quân cao tầng còn bí mật họp bàn, xem xét có nên rút khỏi liên minh với Tây Viên Tự hay không. Trong chốc lát, cơ sở quyền lực vốn vững chắc của Tây Viên Tự các liền rơi vào tình trạng bấp bênh. Chuyện này bắt đầu từ đâu, và vì sao lại phát triển đến mức này? Với kinh nghiệm chính trị phong phú, Tây Viên Tự thực sự không hiểu nổi. Chẳng lẽ là âm mưu từ phía Trung Quốc? Nhưng việc ông ta bị hạ bệ, với thái độ ôn hòa với Trung Quốc, thì có lợi gì cho họ? Đặc biệt là khi vòng an ninh Thái Bình Dương mới được thành lập. Chẳng lẽ Trung Quốc lại muốn phá bỏ ngay cơ cấu này? Điều này, dù nhìn từ góc độ nào, cũng là điều không thể xảy ra... Chẳng lẽ là vị lãnh đạo trẻ tuổi, thâm trầm của Trung Quốc, người luôn coi Nhật Bản là kẻ thù, muốn Nhật Bản rơi vào hỗn loạn để không bị cản trở

trong việc phát triển ở châu Á? Nhưng biến số của chuyện này quá lớn, rất có thể sẽ tự rước họa vào thân!

Rốt cuộc là vì sao, mọi chuyện lại thành ra như vậy? Tây Viên Tự không có câu trả lời. Nhưng có một điều ông ta biết rõ. Những tin tức này bùng phát ở Nhật Bản, kẻ đứng sau là một đoàn thể cấp tiến trong lục quân, lãnh tụ của họ là vị trung tướng trong ruộng nghĩa! Được gọi là phái Hoàng Đạo, họ chưa từng mong muốn ông ta ngồi trên ghế. Họ chỉ mong trên đầu chỉ có một Thiên Hoàng, và họ có thể tự do thực hiện các chính sách cấp tiến của mình!

Đương nhiên, ông ta cũng không nể nang gì họ, ngay khi lên nắm quyền đã ra sức làm suy yếu, đả kích họ. Mục tiêu cuối cùng là cải cách lục quân, tiêu diệt hoàn toàn ảnh hưởng của họ. Ông ta chưa từng ngừng tấn công họ. Giờ đây, cuối cùng họ cũng ra tay phản kích, và lại bằng một cách quyết liệt như vậy!

Ông ta rốt cuộc sẽ chọn thỏa hiệp, trở thành một nội các chịu sự khống chế của lục quân như Quế Thái Lang —— hơn nữa lục quân vẫn nhất định sẽ tìm cách lật đổ ông ta! Hay là kiên quyết nghênh chiến, dùng biện pháp mạnh để tiêu diệt những kẻ chống đối trong lục quân, cưỡng ép đè nén tình hình? Ít nhất đến giờ phút này, đa số mọi người, đặc biệt là phái cung đình, đều đứng về phía ông ta, bất mãn với tình hình hiện tại. Ông ta vẫn còn cơ hội để chiến đấu đến cùng! Đặc biệt là một khi ông ta thất bại, phái của ông ta có lẽ sẽ mất đi khả năng tham gia chính quyền Nhật Bản, trở thành những kẻ tầm thường, và bản thân ông ta cũng sẽ thân bại danh liệt. Đối với một chính trị gia Nhật Bản mà nói, lợi ích của phái phái có lẽ còn quan trọng hơn lợi ích quốc gia!

Lúc này, Tây Viên Tự không còn chỗ để nhượng bộ, mà chỉ có thể chọn cách ứng chiến kiên quyết nhất.

*

(Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!)

Ngày mười tám tháng ba năm 1916. Bộ trưởng Lục quân cách chức trung tướng hiện dịch của trong ruộng nghĩa, đưa ông ta vào quân dự bị. Đồng thời, cảnh sát hình sự đặc biệt công khai giám sát và thu thập bằng chứng để điều tra ông ta.

Ngày mười chín tháng ba năm 1916, bao gồm cả thật kỳ rất Tam Lang và một nhóm sĩ quan trẻ tuổi khác đều bị cách chức quân ngũ, một số vào quân dự bị, một số bị đưa ra tòa án quân sự điều tra. Tội danh là âm mưu kích động Thiên Hoàng bệ hạ và lục quân tiến hành các hành động chống lại chính phủ hiện tại.

Ngày hai mươi tháng ba năm 1916. Nội các phụng chỉ Thiên Hoàng bệ hạ ban chiếu chỉ lớn, tuyên bố giới nghiêm ở Đông Kinh. Hải quân được lệnh vào Đông Kinh thi hành giới nghiêm. Đế quốc nghị hội khẩn cấp xem xét đề nghị của Tây Viên Tự, trao quyền khẩn cấp cho Thủ tướng để ổn định tình hình.

Đã không còn đường lui, Tây Viên Tự công tước phát lực.

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen•

STT 329: Chương 5: Thế giới mới - Chương 130: Tam phương

Chương 5: Thế giới mới - Chương 130: Tam phương

Nhật Bản bỗng nhiên xảy ra biến cố. Ngay lập tức, tình thế Đông Á vốn đã rối ren lại càng thêm mơ hồ. Ngoài việc chiến tranh vẫn tiếp diễn ác liệt ở châu Âu, ánh mắt quốc tế đều đổ dồn về vùng đất phía tây Thái Bình Dương. Nhưng lúc này, Phàm Nhĩ Đăng đã rơi vào một cuộc chiến tiêu hao khốc liệt. Các nước Hiệp ước có lẽ đã dốc toàn lực vào đây. Việc họ có thực sự quan tâm đến mật ước hay không thì hiện tại không có khả năng để ý đến. Điều họ lo lắng là biến cố lần này có ảnh hưởng đến hai quốc gia châu Á, gây ra mâu thuẫn nội bộ, từ đó ảnh hưởng đến nỗ lực đánh bại lão già nước Đức của họ hay không! Chỉ có nước Mỹ là biểu hiện sự quan tâm đặc biệt, vì đây là chuyện ngay trước cửa nhà họ! Tạm thời gác lại vấn đề thật giả của mật ước – quốc tế đều tỏ ra nghi ngờ. Nhưng nếu Nhật Bản không thể ngăn chặn thế lực bảo thủ lên nắm quyền, thì đó sẽ là mối đe dọa thực sự trên Thái Bình Dương! Ngoài việc thương lượng với chính phủ Nhật Bản, bày tỏ sự ủng hộ đối với phe Tây Viên Tự, họ còn chính thức gửi thông điệp đến cả hai nước, hỏi về sự tồn tại của mật ước. Chính phủ hai nước đều trang nghiêm trả lời rằng không có chuyện đó. Chính phủ Mưa Thần thậm chí còn phối hợp đưa ra bản ghi nhớ với Tây Viên Tự. Đương nhiên, những bản ghi nhớ này hoàn toàn khác xa với những gì được công bố trên báo chí.

Nhưng tại Nhật Bản, không ai tin vào những điều đó. Dân chúng đều cho rằng Tây Viên Tự và Mưa Thần đang cấu kết che giấu sự thật, cùng nhau phá hoại lợi ích của đế quốc trên lục địa. Bởi vì Mưa Thần cần thu hồi

những lợi ích này, còn Tây Viên Tự cần phá vỡ lực quân để củng cố quyền lực của mình. Đó chính là những gì ông ta đang làm hiện tại.

Trên đường phố Nhật Bản, mỗi ngày đều có một lượng lớn thủy binh mặc quân phục trắng đi tuần tra. Lực quân đang phải đối mặt với sự nghiêm trọng chưa từng có. Tây Viên Tự đã sử dụng những biện pháp cứng rắn nhất, và nhận được sự ủng hộ từ Thiên Hoàng và phe trong cung. Họ tin rằng, chỉ cần vượt qua giai đoạn khó khăn này, đế quốc Nhật Bản nhất định sẽ "dục hỏa trùng sinh", trở nên cường đại và hoàn mỹ hơn. Lão già vì lý tưởng đế quốc trong lòng đã dốc hết sức. Lúc này, Tây Viên Tự không còn tâm trí để quan tâm đến việc mặt ước kia rốt cuộc vì sao lại xảy ra, và tại sao lại biến thành cuộc đối đầu toàn diện giữa chính phủ và lực quân. Toàn bộ tâm lực của ông ta hiện tại đều dồn vào việc ổn định tình hình trong nước, nắm giữ dư luận báo chí, định hướng đế quốc nghị hội, và trấn an lòng dân. Tây Viên Tự đã sử dụng bộ máy tuyên truyền để thúc đẩy các hành động cứng rắn của mình. Ông ta cung cấp nhu yếu phẩm cho người dân, đồng thời trợ cấp tài chính để hạ giá hàng hóa. Dự luật giảm thuế nông nghiệp đang được thảo luận khẩn cấp trong nghị hội. Thậm chí còn trừng trị một số thế lực tài phiệt bên ngoài, nhằm trấn an tình hình bất ổn trong nước. Mỗi ngày, ông ta liên tục tổ chức các cuộc họp khẩn cấp. Mỗi ngày, ông ta phải đến hoàng cung hai ba lần để xem tình hình trong cung có gì thay đổi không. Ông ta cũng cố gắng lôi kéo hải quân, và bộ chỉ huy hải quân đã được thành lập gần như ngay lập tức, thông qua tại cuộc họp năm đó. Hải quân ít nhất trên phương diện pháp luật đã có quyền ngang hàng với lực quân. Một nhóm lớn sĩ quan hải quân đã được thăng chức. Hơn nữa, ông ta còn thông qua đại hải lệnh, tuyên bố thành lập mười căn cứ hải quân đặc biệt mới. Những căn cứ này đều nằm ở các thành phố trọng yếu ven biển! Lão nhân đã quyết tâm, nhất định phải trấn áp những con ngựa chiến của lực quân, để đạt được lý tưởng của mình! Bất kể tương lai có gian nan đến đâu, ông ta cũng phải kiên trì đến cùng.

“... Sư đoàn 6 hiện đang ở đâu?”

“Bọn chúng đã đến Quan Đông, nhưng lại bị ra lệnh dừng chân tại Đông Kinh. Cuộc diễn tập lớn ở Quan Đông năm nay có lẽ sẽ bị hủy bỏ. Sư đoàn 6 cũng không nhận được lệnh trở về bản địa, rất có thể sẽ bị điều đến Yokohama. Dưới sự giám sát của pháo binh hải quân...”

“Tây Viên Tự không phải kẻ ngu, biết rằng việc tái thiết sư đoàn cận vệ và sư đoàn Gấu là đại bản doanh của nghĩa sĩ lực quân chúng ta. Hắn đã dùng hết mọi cách để hạn chế hoạt động của hai sư đoàn này. Sư đoàn Gấu có lẽ không thể trông cậy vào.”

“Chỉ cần hành động sớm, vẫn còn cơ hội! Từ Thanh Sâm đến Đông Kinh, bộ binh hành quân cấp tốc một ngày một đêm cũng có thể đến nơi. Bọn chúng là lực lượng bổ sung cho sư đoàn cận vệ của chúng ta! Hãy để bọn chúng chuẩn bị sẵn sàng, sáu đại đội nòng cốt phải nắm chắc. Chỉ cần sáu đại đội đó hành động, toàn bộ sư đoàn 6 sẽ bị lôi kéo theo, tôi tin rằng binh lính lực quân cũng sẽ đứng về phía chúng ta! Hơn nữa, quân giới của sư đoàn cận vệ ở Đông Kinh bị kiểm soát rất nghiêm ngặt. Sư đoàn Gấu vốn đã chuẩn bị tham gia diễn tập. Ở Thanh Sâm cũng có kho quân giới, nơi đó kiểm soát yếu hơn Đông Kinh rất nhiều! Không có vũ khí, binh lính lực quân chúng ta cũng chẳng làm được gì!”

“Tuân lệnh! Tôi sẽ tìm cách đến Thanh Sâm, nắm chắc sư đoàn 6! Mời ngài yên tâm, tôi sẽ liều chết hoàn thành nhiệm vụ!”

“Tình hình sư đoàn cận vệ hiện tại thế nào? Lực lượng nòng cốt của chúng ta, liệu có thể hành động ngay lập tức theo kế hoạch một khi có chuyện xảy ra không? Dù sao, bọn họ là lực lượng chủ yếu đầu tiên mở màn. Chỉ cần bọn họ tạo thanh thế ngay từ đầu, thì toàn bộ thủ đô Tokyo sẽ sôi sục vì hành động của chúng ta!”

“Sư đoàn cận vệ bị đám hải quân kia giám sát rất chặt, nhưng không ít chiến hữu trong hải quân cũng đồng tình với hành động và lý tưởng của lực lượng chúng ta. Sau một thời gian liên lạc khẩn trương, sư đoàn cận vệ phân tán khắp Đông Kinh. Chúng ta tin rằng đến lúc đó, vẫn có ba bốn đại đội có thể hành động ngay lập tức. Tuy hơi ít, nhưng dù sao vẫn hơn là không có gì!”

“Tốt, lực lượng đáng tin cậy nhất của chúng ta trong sư đoàn cận vệ phải giao cho những đồng chí kiên quyết nhất dẫn đầu. Ngoài lệnh của chúng ta, không cần nghe bất cứ mệnh lệnh nào khác! Đến lúc đó, tôi sẽ cùng các anh em sát cánh chiến đấu. Cứ yên tâm về điều này. Tôi sẽ mãi mãi đứng ở tuyến đầu của sự phục hưng đế quốc! Khi các chiến hữu của chúng ta giương cao cờ khởi nghĩa, ngoài dân chúng Tokyo, ngay cả quan binh hải quân cũng sẽ hô to vạn tuế dưới danh nghĩa đại nghĩa, cùng chúng ta chĩa họng súng vào Tây Viên Tự!”

“Kawashima quân, việc liên lạc với đoàn nghĩa sĩ đang tiến hành đến đâu rồi?”

“Thật kỳ quặc, hiện tại vẫn chưa dám giao hết mọi việc cho bọn họ. Nhưng về lòng trung thành và nhiệt huyết của họ, ngài không cần phải nghi ngờ. Đến lúc đó, họ sẽ là đội biệt kích và đội rút dao, thông báo hành động của chúng ta đến toàn thể dân chúng Tokyo. Hơn nữa, thân phận của họ tương đối bí mật, có thể chiếm lĩnh một số địa điểm trọng yếu trước. Nhưng lúc này chúng ta cần vũ khí chi viện! Kế hoạch cung cấp cho chúng ta năm trăm khẩu súng trường đến khi nào mới có thể có được? Chúng ta không thể dùng dao găm đối phó với cảnh sát và hải binh được!”

“Hiện tại, lão tặc Tây Viên Tự kiểm soát Đông Kinh rất gắt gao. Đến thời khắc quan trọng, chỉ có thể dựa vào các người để hoàn thành sứ mệnh! Chẳng lẽ những người đàn ông Đại Hòa lại không có chút dũng khí này

sao? Đại nghĩa danh phận trong tay các người chính là vũ khí vượt qua súng máy và đại pháo!”

Thật Kỳ Tam Lang đặt tay lên bàn, nghiêm nghị nhìn những người trong phòng. Đây đều là những nhân vật nòng cốt trong đoàn thể của họ, có sĩ quan bộ binh, cũng có những lãnh nhân cuồng nhiệt. Thậm chí có người nhìn rất thư sinh, nhưng ánh mắt sau cặp kính vẫn ánh lên sự điên cuồng. Sự chèn ép của Tây Viên Tự đối với lực quân không những không làm giảm đi số lượng đồng chí của họ, mà còn khiến đội ngũ của họ ngày càng lớn mạnh! Hẳn tin rằng, vận mệnh của đế quốc sau khi trải qua sự tôi luyện này, nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ, chiếu rọi khắp Đông Á!

Vị trung tá Khuê này vốn là phó Đài Loan, bị áp giải trên tàu hỏa về cảng. Do sự lơ là, hoặc cố tình của mấy sĩ quan bộ binh, vị trung tá này đã để lại một di thư, trong đó có đoạn muốn nhảy xuống biển tự sát. Sau đó, hẩn lạng lẽ trốn về Đông Kinh với sự giúp đỡ của Hắc Long hội.

Trong bầu không khí hỗn loạn ở Đông Kinh, nơi thủy binh canh sát và đám đông biểu tình thường xuyên đối đầu, hẩn ẩn náu khá kín kẽ, liên lạc với các thế lực ở Đông Kinh cũng thông suốt. Nhưng khi lệnh giới nghiêm được ban bố, chính quyền dùng vũ lực để lập lại trật tự, đồng thời ban hành chiếu chỉ của Thiên Hoàng. Dân chúng ai nấy đều buồn bã về nhà, đường phố dần trở nên vắng vẻ. Hành động của hẩn cũng bị hạn chế rất nhiều. Canh sát hình sự đặc biệt càng ngày càng siết chặt việc lục soát.

Nhưng Tam Lang đã không còn quan tâm đến điều đó. Trong ruộng nghĩa, toàn bộ tâm trí của hẩn đều dồn vào việc tìm kiếm sự ủng hộ từ giới thượng lưu. Sau khi sự biến xảy ra, hẩn đã có được một số thế lực trung lập. Và vị trung tá này sẽ là người chỉ huy trực tiếp. Hẩn cũng không màng đến tính mạng, mỗi ngày lại thay đổi nơi ẩn náu. Trong vô vàn khó khăn, hẩn vẫn tổ chức các cuộc họp bí mật, vạch ra kế hoạch hành động, và không ngừng tìm cách liên lạc với ruộng nghĩa đang bị giám sát nghiêm ngặt.

Phải thừa nhận, tuy Tây Viên Tự sử dụng quyền lực rất mạnh mẽ, nhưng trước các thế lực đã ăn sâu bám rễ và lực quân, vốn đã hòa làm một với đế quốc, thì hẳn không có được sự kiểm soát và khả năng gây tổn thương tuyệt đối. Dù có một vị thân vương cùng ngồi ở trên, nhưng tầng lớp dưới của lực quân vẫn ngầm có những dòng chảy ngầm, tạo điều kiện thuận lợi cho hẳn. Nếu không có sự đồng lòng của lực quân, các bên đều cố gắng che chở và tạo điều kiện cho hẳn, thì chỉ dựa vào Hắc Long hội, một đám lãng nhân, hẳn đã không thể ở lại Đông Kinh dù chỉ một ngày!

Kế hoạch đã được vội vàng vạch ra, trước khi Tây Viên Tự lợi dụng lệnh giới nghiêm để thúc đẩy lực quân hành động. Họ phải phát động một cuộc khởi nghĩa vũ trang ở Đông Kinh! Tiêu diệt những kẻ phản quốc, ủng hộ Thiên Hoàng đang bị khống chế, giành lại quyền lực. Nghĩa quân từ khắp nơi sẽ tập trung về Đông Kinh, ngăn chặn hải quân có thể phản đối. Cuối cùng, thành lập một chính quyền quân sự dưới sự lãnh đạo của Thiên Hoàng, phát triển quốc thể Nhật Bản, tước đoạt quyền lực của các tài phiệt, chính trị gia và hải quân, trả lại vinh quang cho đế quốc trên toàn cõi Đông Á. Đó là mục tiêu cuối cùng của họ!

Tây Viên Tự đã ra tay với họ, với toàn bộ lực quân, với quốc thể đế quốc. Hẳn một lòng liên kết với Trung Quốc, bán đứng lợi ích của đế quốc cho các cường quốc phương Tây. Họ nhất định phải đứng lên phản kháng. Và cơ hội để thực hiện lý tưởng của họ, do phong trào thế giới mang lại, đã đến một cách không thể cưỡng lại. Họ không thể bỏ qua.

Lời nói của ruộng nghĩa vang vọng trong đầu hẳn, trong khi mấy sĩ quan bộ binh với dao quân dụng cảnh giới nghiêm ngặt. Họ chỉ nói chuyện vài câu trong một ngôi đền nhỏ. Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của đội quân giới nghiêm của hải quân đang tiến về phía họ.

"Hành động lần này, chuyện chính trị để ta lo. Người không cần quá bận tâm, ta sẽ cố gắng liên lạc. Thậm chí không cần quá tính toán chi li. Chỉ cần

hành động! Đông Kinh và đế quốc hiện tại như một ngọn núi lửa đang ngủ yên. Chỉ cần chúng ta hành động, giường cao ngọn cờ. Dân chúng sẽ tự nhiên theo chúng ta! Nhưng có hai việc nhất định phải làm khi khởi sự. Thứ nhất là nắm quyền kiểm soát giao thông nội bộ và đối ngoại của hoàng cung. Đặt Thiên Hoàng bệ hạ dưới sự bảo vệ của chúng ta! Không để Tây Viên Tự và phe phái trong cung lợi dụng Thiên Hoàng ban hành lệnh thảo phạt chúng ta! Thứ hai là cố gắng giết chết Tây Viên Tự, giết chết Katou Chu Minh. Tây Viên Tự không chết, hắn sẽ liên lạc với hải quân để phản công chúng ta. Ảnh hưởng của hắn đối với hải quân vẫn còn rất lớn! Chúng ta không thể để đế quốc rơi vào nội chiến. Katou Chu Minh là tay sai của phương Tây, hắn còn sống, sẽ liên lạc với những kẻ phương Tây để can thiệp vào hành động của chúng ta! Dân Nhật Bản ngoài sự căm hận còn có sự sợ hãi mơ hồ đối với người phương Tây. Để người phương Tây can thiệp vào, dù chúng ta không sợ, nhưng cũng sẽ làm dao động tình cảm của người dân. Bất lợi cho hành động của chúng ta! Ghi nhớ, hai điểm này nhất định phải hoàn thành. Đó là mấu chốt thành bại của chúng ta! Tất cả đều nhờ vào người. Thật Kỳ quân, vì tương lai của đế quốc và vận mệnh của lục quân. Người phải liều mạng hoàn thành sứ mệnh!"

Trong bóng đêm, khi ruộng nghĩa nói, biểu cảm của hắn đã không còn nhớ rõ. Nhưng sự nhiệt huyết và trách nhiệm to lớn trong giọng nói của hắn đã đè nặng lên trái tim của trung tá Thật Kỳ, người luôn tự hào về sự điềm tĩnh của mình. Đây là một sứ mệnh gian khổ, nhưng cũng thật vinh quang, hắn đang cứu vớt toàn bộ đế quốc!

Tây Viên Tự công tước mệt mỏi bước ra khỏi xe, con trai ông, Tây Viên Tự Bình Sơn vội vàng đỡ lấy vai lão nhân. Ông đã nhiều ngày không về nhà. Hôm nay cảm thấy thực sự không thể chống đỡ nổi, dưới sự khuyến khích của con trai. Về nhà nghỉ ngơi một chút. Mấy ngày nay, thần kinh của Thủ tướng căng thẳng đến tột độ. Mọi chuyện lớn nhỏ, gánh nặng trách nhiệm đều đè lên vai ông. Hôm nay cuối cùng đã đạt được thỏa thuận với

Đô đốc Suzuki, Bộ trưởng Bộ Tư lệnh Hải quân. Hải quân sẵn sàng ủng hộ Tây Viên Tự hoàn thành sứ mệnh của họ... Đương nhiên, việc nhượng bộ với hải quân và những phe phái Tây Nam cũng là một điều lớn. Điều đó cũng buộc ông phải đối đầu với lục quân. Liệu hải quân có trở thành một khối u ác tính khác hay không? Ý nghĩ này cũng lóe lên trong đầu lão nhân. Nhưng trước mắt, vẫn phải giải quyết chuyện trước mắt!

Biệt thự của Thủ tướng lúc này đã trở thành khu vực cấm quân sự.Ầy đủ súng ống, các thủy binh đứng gác hai bên đường. Nhìn thấy xe của lão nhân đi qua, cũng không có ánh mắt tôn kính nào. Họ chỉ tuân theo mệnh lệnh của cấp trên. Toàn bộ con đường vắng lặng, không khí ban đêm cũng rất lạnh.

Lão nhân tham lam hít thở không khí lạnh lẽo, dường như đó là sự hưởng thụ lớn nhất trong đời. Cánh cổng biệt thự của Thủ tướng mở ra, mấy ngọn đèn lồng với ý vị cổ xưa tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Phu nhân Thủ tướng, quản gia, người hầu trong nhà, và cháu gái của lão nhân, Tây Viên Tự Mộc Dục tiểu thư, đều đang đợi ông về nhà. Nhìn cháu gái mình mặc kimono, dưới ánh trăng, Nhan Như Ngọc, trên mặt đều là vẻ lo lắng. Lòng lão nhân liền mềm nhũn ra.

Khi con trai ông cưới một người phụ nữ Mỹ thay vì một tiểu thư danh môn Nhật Bản, lão nhân đã nổi giận. Nhưng hiện tại xem ra, dù đôi mắt của con dâu khác biệt, dù sao vẫn là người nhà Tây Viên Tự. Nhìn nàng, dường như sóng gió bên ngoài đều tan biến trong ánh mắt ngây thơ của cháu gái.

Lão nhân mỉm cười bước vào nhà, nắm tay cháu gái chậm rãi đi về phòng mình. Tây Viên Tự Mộc Dục nhỏ giọng hỏi: "Ông nội, hôm nay mệt lắm lắm sao? Có muốn cháu giúp ông xoa bóp vai không?"

Tây Viên Tự mỉm cười lắc đầu: "Không cần đâu, Mộc Dục ngoan. Ông nội vẫn gắng gượng được, trên vai gánh vác tương lai của đất nước, ông nội

sẽ không ngã xuống... Còn con nữa. Năm nay cũng hai mươi tuổi rồi. Tốt nghiệp xong không cần đi Mỹ đâu, con trai tốt của Nhật Bản cũng nhiều, ông nội sẽ giúp con chọn một người chồng tốt..."

Trong bóng đêm, Tây Viên Tự chậm rãi bước đi, không nhìn thấy vẻ mặt tự thương hại trong mắt cháu gái. Chỉ đắm chìm trong không khí gia đình. Về nhà thật là dễ chịu...

Đáng tiếc, loại hưởng thụ này chẳng duy trì được bao lâu. Tây Viên Tự vừa tắm rửa xong, định nghỉ ngơi một lát. Bỗng nghe con trai mình nhỏ giọng gõ cửa phòng ngủ: "Phụ thân, phụ thân... Nhân Viện Cung thân vương Lục cùng các hạ muốn gặp ngài!"

"Thủ tướng các hạ, đặc vụ của chúng ta đã nắm được tin tình báo lục quân sắp phát động chính biến! Bọn chúng chuẩn bị lấy cận vệ sư đoàn và đệ lục sư đoàn làm chủ, tùy thời có khả năng gây náo loạn ở Đông Kinh! Kẻ chủ mưu chính là tên Tam Lang, lên về Đông Kinh. Nhờ Hắc Long hội che chở và sự giúp đỡ của một số sĩ quan lục quân, hắn vẫn đang ẩn náu ở Đông Kinh!"

Người nói chuyện chính là Nhân Viện Cung thân vương, đường đệ của Thiên Hoàng đệ hạ. Hắn là người ủng hộ trung thành của Tây Viên Tự. Hơn bốn mươi tuổi, hắn được Hoàng tộc trong giới phương Tây gọi là người ôn hòa, thân thiện. Thậm chí, dân chúng Đông Kinh còn gọi hắn là "Nhân Viện Cung, Edward của nước Anh". Nhưng hắn xưa nay chẳng để tâm đến những chuyện này. Vị thân vương luôn ung dung, tự tại, nhưng đêm khuya đến mật đàm, sắc mặt cũng có chút lo lắng. Nhìn Tây Viên Tự đang nửa tỉnh nửa mê, giọng điệu hắn có vẻ khá là gấp gáp.

Truyện mới nhất đăng trên sáu chín sách a thủ phát!

Chuyện này cũng là điều đương nhiên... Lũ cuồng nhiệt trong lục quân mà không làm gì thì mới là chuyện lạ. Tây Viên Tự vẫn rất bình tĩnh, ít nhiều cũng trấn an được phần nào cảm xúc của thân vương.

"Trong ruộng nghĩa một quân hiện đang làm gì?"

"Hắn bị giám sát tại chỗ. Nhưng vẫn ngày ngày gặp khách. Ngoại trừ việc không được gặp sĩ quan bộ binh do chúng ta khống chế, còn lại phần lớn là nghị viên quốc hội và một số phe phái. Nhưng thái độ của Trong ruộng lại tỏ ra khá tiêu cực! Gần đây, hắn đã nói chuyện với đại thần Mộc Hạ trong cung. Nhưng Mộc Hạ lại tỏ ý không quan tâm đến chuyện này. Dường như Trong ruộng thật sự muốn nghỉ ngơi... Tuy nhiên, liệu hắn có những hành động bí mật nào khác hay không, điều này không thể đảm bảo. Lục quân không thể chấp nhận việc nhân viên hải quân giám sát họ. Cẩn thận nhất vẫn là một số quan binh đáng tin cậy của đệ nhất sư đoàn... Nhưng lúc này, cái gọi là đáng tin cậy đến cùng là chuyện gì, vẫn phải đặt trong ngoặc kép..."

Ánh mắt Tây Viên Tự xa xăm, nghĩ đến chuyện của Trong ruộng nghĩa một. Hắn cũng đã biết rõ mọi chuyện. Về việc Mộc Hạ, lão hồ ly kia rốt cuộc nghĩ gì, hắn thực sự không thể xác định. Đây là nhân vật có ảnh hưởng nhất đến vị chí tôn đầu óc không được tốt bên cạnh Thiên Hoàng. Rốt cuộc hắn muốn gì hơn, địa vị vững chắc hay là nhiều tài vật hơn? Mình đã hoàn toàn thỏa mãn lòng tham của hắn. Trong ruộng nghĩa một lại có thể cho hắn được gì? Từ đầu đến cuối, hắn không hề tin tưởng Trong ruộng sẽ an phận. Hắn vẫn luôn là nhân vật nguy hiểm nhất. Nhưng trừ khi giải tán toàn bộ lục quân, nếu không, ngoài việc giám sát và đưa hắn vào quân dự bị, hắn không thể làm gì hơn với Trong ruộng, nếu không lục quân thật sự sẽ nổi loạn... Giá mà mình là một nhà độc tài, tốt biết bao! Lúc này có thể nhìn Trong ruộng nghĩa một đầu bình yên đi ngủ!

"Chúng ta phải làm gì! Thủ tướng các hạ! Lục quân như một ngọn núi lửa, chỉ cần sơ sẩy là có thể phun trào. Mà ta lại đang cố gắng dùng nước dập tắt ngọn núi lửa này! Đối với Trong ruộng, có lẽ chúng ta không thể làm gì, nhưng đối với đám tay chân của hã, chúng ta có thể lấy danh nghĩa trái lệnh quân sự để lục soát, bắt bớ! Dù không còn nhanh vuốt, Trong ruộng cũng không thể gây ra chuyện gì lớn! Mà đây là điều chúng ta có thể làm được!"

"Thân vương bệ hạ, ngài có thể đảm bảo bắt bọn chúng, đồng thời không gây ra bạo động lớn?"

"Việc này ta sẽ cố gắng hết sức..."

"Vậy thì nhờ ngài. Một mặt, chúng ta tiến hành lục soát, bắt bớ ở Đông Kinh. Mặt khác, di chuyển cận vệ sư đoàn và đệ lục sư đoàn ra khỏi Đông Kinh, dù trái với truyền thống cũng phải làm như vậy! Lấy đệ nhất sư đoàn tương đối đáng tin cậy làm cảnh vệ thủ đô. Chỉ cần duy trì được trong khoảng một, hai tháng, tình hình của chúng ta sẽ thay đổi rất nhiều. Chính phủ cũng có thể dần dần vững vàng hơn..."

Lão nhân ánh mắt lấp lánh nhìn thân vương bệ hạ: "Hải quân phải toàn diện tiếp quản cận vệ sư đoàn để bảo vệ hoàng cung. Hiện tại, danh nghĩa của Thiên Hoàng đối với chúng ta là tất cả! Lục quân dù có làm ầm ĩ thế nào cũng không thể bù đắp được một tờ chiếu chỉ của Thiên Hoàng bệ hạ. Chỉ cần có thể đảm bảo Thiên Hoàng bệ hạ không bị lục quân khống chế, thì dù có sóng gió gì chúng ta cũng có thể ứng phó! Điểm này xin ngài phải đảm bảo bằng mọi giá!"

Mà ở trên đại lục Đông Á, cũng có một đám người đang theo dõi sát sao tình hình hỗn loạn và không ngừng biến đổi của Nhật Bản. Trong đó, nhân vật lãnh đạo không ai khác chính là tổng thống dân quốc, mưa thần. Dưới bầu trời đêm, hã vẫn không có ý định nghỉ ngơi. Cẩn thận xem xét báo cáo

về tình hình Nhật Bản do Huệ Anh gửi đến mỗi ngày. Hấn xoa cằm, lẩm bẩm một mình: "Có nên thêm một mồi lửa, để Nhật Bản nhanh chóng nổ tung... Hay là cứ kiên nhẫn chờ đợi? Thật sự là một sự thử thách đối với người lựa chọn..."

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T•L•Trúc•

STT 330: Chương 5: Thế giới mới

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi—trúc—com.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 131: Địa chấn (một)

Đại sứ quán Anh tại Nam Kinh.

Trong thành phố thủ đô ngày càng phồn thịnh của Trung Hoa Dân Quốc, đại sứ quán Anh vẫn kiên trì giữ vững khí phách của đế quốc. Đại sứ quán của họ không hề phòng nghiêm ngặt như sứ quán Nhật Bản, cũng không thân cận với Phủ Tổng thống Trung Quốc như sứ quán Mỹ. Thực tế mà nói, thủ đô mới này còn chưa có một khu vực sứ quán hoàn chỉnh nào. Kế hoạch tập trung khu sứ quán dự kiến hoàn thành vào năm 1917, cho nên tòa nhà ba tầng kiểu phương Tây này vẫn hiên ngang đứng sừng sững trên đường Sơn Tây, Nam Kinh. Lính thủy quân lục chiến Hoàng gia Anh mặc lễ phục màu xanh lam đang bảo vệ nơi này. Xung quanh là hoa cỏ được mang từ Anh quốc đến, thậm chí người làm vườn và người hầu đều là người da đen đến từ Ấn Độ và Tích Khắc.

Đại sứ Crawford mệt mỏi bước xuống xe, nhận lấy cặp công văn từ một người bí thư. Ông nhanh chóng đi vào trong quán. Người làm vườn và đám nô bộc đều cung kính hành lễ với ông. Nhưng vị đại sứ ba mươi tư tuổi lại không có tâm trạng đáp lễ. Ông chỉ một mực đi về phía phòng khách. Những người làm vườn da đen và đám nô bộc nhìn nhau trao đổi ánh mắt nghi hoặc. Vị đại sứ tiên sinh vốn ôn hòa trong ngày thường, sao hôm nay lại trông rã rời và mất hồn đến vậy?

Trong phòng khách, một người đàn ông trung niên mặc quân phục thiếu tướng hải quân đang đợi ông. Vị này là Tư lệnh Viễn Đông Hạm đội của Hải quân Anh, tướng quân Todd. Kể từ khi Trung Quốc gia nhập phe Hiệp ước, để thể hiện thiện chí, Anh đã điều động tướng quân Todd, một người có kinh nghiệm phong phú, làm Tư lệnh Viễn Đông Hạm đội. Đồng thời, ông còn là cố vấn cao cấp cho kế hoạch xây dựng hải quân của Trung Quốc, đại diện cao cấp của phái Anh trong đoàn quân sự trú tại Trung Quốc của phe Hiệp ước. Ông còn là Tư lệnh Bộ Tư lệnh Hộ tống Viễn Đông, một người bận rộn chính hiệu. Có lẽ vì ông là một tướng lĩnh cao cấp trẻ tuổi tài năng trong Hải quân Hoàng gia, nên rất hợp ý với vị đại sứ Anh quốc trẻ tuổi đến quá đáng Crawford. Hai người rất sẵn lòng trao đổi ý kiến về tình hình rối ren ở Viễn Đông hiện nay. Hôm nay, tướng quân Todd đã cố ý đợi Crawford đến tại đại sứ quán. Vừa kết thúc chỉ huy một cuộc hộ tống, ông đã nhận được ghi chú của Crawford, nói rằng rất mong muốn được nói chuyện với ông. Vì thế, ông đã ở đây.

Nhìn Crawford mặt mày xanh mét bước vào, Todd cầm một ly Whisky, mỉm cười nói: “Chào ngài, đại sứ tiên sinh, chuyện gì khiến ngài ra nông nổi này? Chẳng lẽ là do thời tiết ở Nam Kinh? Thời tiết Nam Kinh thật giống Luân Đôn. Tôi thực sự nhớ thời gian phục vụ ở Ai Cập, Alexandria. Ít nhất ánh nắng không khắc nghiệt như mùa đông ở đây...”

Crawford mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, người hầu Tích Khắc đưa cho ông một ly Whisky nguyên chất. Gần đây, tửu lượng của đại sứ tiên sinh ngày càng lớn. Ông cười khở nói: “Tướng quân, tôi vừa từ chỗ Tổng giáo nhân trở về. Ban đầu muốn nói thẳng với vị thủ tướng này, nhưng Tổng thống lý hiện tại cũng giống như vị tổng thống của họ. Dường như rất thích đắm chìm trong những tiểu xảo sau lưng. Điều đáng sợ hơn là, họ hiện tại ít nhiều cho rằng mình là chúa cứu thế của phe Hiệp ước. Chúa biết, nếu không có mười vạn người Trung Quốc của họ, chúng ta làm sao có thể chống lại cuộc tấn công của Đức ở mặt trận phía Tây! Nếu nói rằng cự lực

địa thực sự cần một vị cứu thế, thì đó phải là Đại Địa quốc gia trẻ trung và mạnh mẽ kia! Chứ không phải Trung Quốc này, vẫn cần sự viện trợ lớn từ phe Hiệp ước. Nếu không có chúng ta, quân đội chính quy của họ hiện tại vẫn chỉ là một đội dân đoàn vũ trang! Có lẽ có thể thực hiện một cuộc tác chiến kiểu Lemke tình cờ bỗng nhiên. Nhưng tuyệt đối không thể để họ có tư cách tham chiến ở châu Âu!”

Nhìn vị đại sứ trẻ tuổi luôn điềm tĩnh đang càu nhàu, Todd chỉ mỉm cười. Ông hỏi: “Ngài vẫn muốn làm rõ chuyện đó? Cho rằng Nhật Bản hiện tại thay đổi cục diện, đằng sau có âm mưu của người Trung Quốc? Đại sứ tiên sinh, cá nhân tôi cho rằng, Trung Quốc vẫn chưa có năng lực này.”

Crawford chỉ cười lạnh: “Đúng vậy! Chúng ta đều nghĩ như vậy, cho rằng người Trung Quốc không có khả năng ảnh hưởng đến Đông Á. Họ vẫn cần sự ủng hộ của chúng ta, họ chỉ là một con linh cẩu ở châu Á mà chúng ta có thể lợi dụng. Vì vậy, chúng ta mới cho họ một phần thư xác nhận ngu xuẩn như vậy liên quan đến điều ước giữa Trung Quốc và Nhật Bản. Nếu thực sự xảy ra tình huống như ở Bỉ, châu Âu sẽ ra sao? Tham gia vào cuộc chiến ở châu Á? Nếu những lão già ở Whitehall thực sự có quyết tâm dùng vũ lực thể hiện ý chí đế quốc ở châu Á, thì cũng là một chuyện tốt. Nhưng tôi luôn cho rằng, những lão già đó đã bị mưa thần đùa bỡn! Hẳn đã thực hiện một loạt âm mưu, cuối cùng đã trói buộc phe Hiệp ước vào chiến thuyền của hãn. Khiến Nhật Bản như một ngọn núi lửa sắp phun trào! Tương lai của chúng ta, nếu không đứng về phía hãn, thì chỉ có thể nhìn hãn hành động, mượn tài nguyên của phe Hiệp ước. Mà chúng ta không thể biểu đạt bất kỳ ý định can thiệp mạnh mẽ nào. Tất cả là vì cái thư xác nhận ngu xuẩn đó! Chính chúng ta đã từ bỏ Nhật Bản. Từ bỏ sự cân bằng ở châu Á! Mà không ai có thể nhìn rõ điểm này!”

Ông trút giận vài câu, chăm chú nhìn Todd, có chút bất đắc dĩ nói: “Tướng quân, tôi biết hiện tại đã không có tác dụng gì lớn. Nhưng tôi vẫn

cần gửi một báo cáo cho những lão già đó. Nói cho họ ý kiến của tôi. Còn có phân tích về xu hướng của Nhật Bản nếu tình hình thay đổi. Ngài là chuyên gia hải quân Đông Á... Ngài cho rằng hải quân Nhật Bản sẽ kiên định đứng về phía chính phủ của họ sao? Còn nữa, nếu Nhật Bản xảy ra biến động, nếu đế quốc Nhật Bản đến một mức độ nào đó mất đi sĩ quan hải quân, thì có ảnh hưởng đến sức chiến đấu của họ trên lục địa không?”

Todd có chút giật mình, Crawford này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy! Mới ký hòa ước với Trung Quốc và Nhật Bản. Hơn nữa, đều là những bộ phận quan trọng của phe Hiệp ước. Tình hình chính trị của Nhật Bản hiện tại có chút bất ổn, nhưng vẫn chưa đến mức ảnh hưởng đến hòa bình ở Đông Á. Ai ngu xuẩn đến mức dám, dưới áp lực của nhiều cường quốc phương Tây như vậy, mà ở châu Á lại gây ra một cuộc chiến tranh ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của phe Hiệp ước? Hơn nữa, dường như hải quân Nhật Bản lại chịu ảnh hưởng lớn như vậy? Ông chỉ cười khờ: “Đại sứ tiên sinh, tôi thực sự không hiểu ngài đang lo lắng điều gì. Hiện tại châu Á rất tốt. Rất yên tĩnh... Việc nội các Nhật Bản sụp đổ, rồi lên ngôi cũng là chuyện rất bình thường. Sẽ không làm rung chuyển toàn bộ châu Á. Bởi vì chúng ta luôn chú ý đến nơi này. Nước Mỹ cũng vậy. Nhiệm vụ của chúng ta hiện tại là làm thế nào để huy động lực lượng châu Á tham gia vào cuộc chiến lớn ở châu Âu. Nói một câu mạo muội, bạn của tôi, nếu ngài cứ khẳng định rằng tổng thống mưa thần là một kẻ âm mưu, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của ngài... Mà tiền đồ của ngài, hẳn là vô cùng rộng lớn... Nghe tôi, uống một ly Whisky, sau đó quên đi những chuyện này, được chứ?”

Crawford cúi đầu xuống. Todd là một sĩ quan chuyên nghiệp đáng tin cậy. Hơn nữa, tình bạn của họ rất sâu sắc. Trí lực của ông cũng vượt xa người bình thường. Nhưng ông không hiểu được những lo lắng của mình. Chẳng lẽ là do mưa thần quá xảo quyệt? Quốc gia này có lẽ chỉ có mình ông mới có thể suy đoán ra một loạt hành động bí mật của mưa thần từ một số dấu vết. Hơn nữa, cũng phân tích dự đoán những việc đáng lo ngại sẽ

xảy ra sau này. Khi mất đi sự kiềm chế hữu hiệu của Nhật Bản, sự phát triển của Trung Quốc ở châu Á sẽ không thể ngăn chặn. Khi đế quốc quay đầu từ cuộc chiến đáng sợ ở châu Âu. Nhật Bản có lẽ sẽ trở thành một quốc gia hạng hai ở châu Á, còn Trung Quốc sẽ trở thành kẻ thù mạnh nhất của đế quốc ở châu Á. Nhưng mưa thần có thể luôn thuận buồm xuôi gió như vậy sao? Có lẽ trong tương lai, đế quốc sẽ dùng toàn bộ lực lượng của mình để hạn chế sự phát triển của Trung Quốc. Mà cuối cùng ông sẽ chiếm thế thượng phong trước mưa thần! Đúng vậy, đế quốc vẫn là Đại Địa quốc gia mạnh nhất trên hành tinh này. Mà châu Á trong tương lai có thể đoán trước được, vẫn là châu Á của đế quốc! Ông chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Crawford thì thào: “Mưa thần chính phủ hôm nay đã phát biểu tuyên bố, nói bọn chúng toàn lực ủng hộ chính phủ Tây Viên Tự ổn định tình hình nước Nhật. Bọn chúng sẽ hết lòng tuân thủ minh ước đã ký với Tây Viên Tự. Tin rằng chính phủ Tây Viên Tự có thể hữu hiệu duy trì hòa bình Đông Á. Đồng thời biểu thị sẽ ở cả đạo nghĩa lẫn hành động mà duy trì những nỗ lực gian khổ hiện tại của chính phủ Tây Viên Tự.....”

Hắn lạnh lùng kết luận: “Lửa cháy đổ thêm dầu.” Nói xong, liền cạn chén Whisky. Tối nay, còn một bản báo cáo dài dòng cần phải viết!

“Tổng thống, đây là bản tóm tắt chi tiết về tình hình Nhật Bản trong một tuần qua, cùng với một số phân tích trọng điểm. Xin ngài xem qua..... Kế hoạch ‘Ban siêu’ đang tiến hành vô cùng thuận lợi. Một kế hoạch phức tạp như vậy, có thể tiến hành suôn sẻ đến thế, quả là một kỳ tích.”

Huệ Anh cung kính đưa báo cáo cho Mưa Thần, người đang ngồi sau bàn làm việc. Khi hắn nói chuyện với Mưa Thần, xung quanh tuyệt đối không được phép có người khác. Huệ Anh hiền hòa với cục tình báo quân sự ‘Ban siêu’ của hắn. Hiện tại, nó đã là tổ chức bí mật quân sự cấp cao nhất. Những người biết đến sự tồn tại của nó chỉ có Mưa Thần, Ngô Hái, Trần Trác cùng một vài người khác. Mà hành động của bọn chúng, nếu

công khai, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn. Loại kế hoạch phức tạp, gần như là đùa với lửa này, tuyệt đối không được nội các và nghị hội đồng ý hay phê chuẩn. Ở quốc gia này, chỉ có một mình Mưa Thần mới có thể kiên định thi hành kế hoạch này, tận dụng mọi nguồn lực có thể.

Có lẽ vì công việc thuận lợi, Huệ Anh, người đã mang quân hàm thượng tá, có vẻ hơi phấn khích. Nhìn kế hoạch không thể tưởng tượng này từng bước một được thực hiện, tiến gần đến mục tiêu cuối cùng, Huệ Anh thượng tá có lúc còn tưởng mình đang mơ. Loại kế hoạch này chỉ có thể tồn tại trong những giấc mơ điên rồ nhất của hắn. Mà bản thân hắn tuyệt đối không nghĩ đến việc thi hành kế hoạch này. Trong đó có quá nhiều biến số. Chỉ cần một khâu sai sót, chỉ cần một nhóm người không hành động theo dự đoán của bọn chúng, thì biến số đó có thể trở thành tai họa lớn! Kế hoạch hoàn toàn thao túng mọi thứ này là một canh bạc lớn, và Mưa Thần đã chọn hắn để thực hiện. Hơn nữa..... Nó sắp thành công rồi! Rốt cuộc là vì sao? Mới khiến bánh xe lịch sử có thể vận hành theo ý chí của Mưa Thần? Chẳng lẽ hắn thật sự nắm giữ một loại năng lực khó tin?

Mưa Thần cười cười nhận lấy báo cáo. Gật đầu: “Làm rất tốt, phía dưới chúng ta cũng có chút bất lực rồi. Chỉ có thể chờ xem chuyện sẽ diễn biến ra sao..... Thử thách thực sự còn ở phía sau. Trước đây ta đã nhấn mạnh với người, đây là một lần dân tộc chúng ta cần dục hỏa trùng sinh, mà lại là tất yếu sẽ xảy ra. Chi bằng chúng ta chủ động nắm quyền, thay vì bị động nghênh đón lần khiêu chiến này..... Nhật Bản vĩnh viễn là kẻ địch trong sự phát triển của chúng ta tại châu Á. Bọn chúng sẽ không nhìn chúng ta, một người hàng xóm khổng lồ, trở nên cường đại. Tranh đoạt không gian sinh tồn của bọn chúng. Mà bọn chúng cũng rất thích hợp để trở thành công cụ hạn chế sự phát triển của chúng ta sau này. Lúc trước, bọn chúng đã phá tan sự phát triển của chúng ta, hiện tại chúng ta cần để chuyện này lặp lại một lần nữa. May mắn là, chúng ta đã gieo xúc xắc xuống, mặc dù vẫn còn đang quay. Nhưng nhìn bộ dạng, vận khí của chúng ta cũng không tệ.” Mưa Thần

nhìn có vẻ rất tốt, không hề có chút tự giác của một kẻ âm mưu. Trên mặt còn cười tươi như một học sinh. Để cả dân tộc đi theo hăn tung xúc xắc xuống! Hăn tự biết, nếu xúc xắc thua, hậu quả sẽ ra sao! Hăn đã dẫn dắt quốc gia đánh tới châu Âu, còn muốn ở châu Á bày ra một cục diện thâm sâu như vậy! Huệ Anh chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát. Vì sao Mưa Thần lại có sự tin tưởng tuyệt đối rằng mình sẽ không mắc sai lầm? Không rõ điểm này, Huệ Anh biết mình sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấu Mưa Thần trước mặt. Người mà hăn đang học tập, cũng là người mà hăn hy vọng sẽ vượt qua trong tương lai.

Đáng lẽ phải cúi chào rồi rời khỏi phòng làm việc của Mưa Thần, Huệ Anh bỗng dừng như bị quỷ xui khiến mà hỏi một câu: “Tổng thống, sao ngài có thể xác định mọi việc sẽ phát triển như ngài mong muốn? Mỗi bước đều vừa vặn, mỗi hành động của địch nhân đều nằm trong dự liệu của ngài..... Đôi khi thuộc hạ nghĩ đến mà thấy sợ hãi. Một khi có bất trắc.....”

Hỏi xong câu này, Huệ Anh hối hận đến mức muốn tự tát mình. Hăn rất hiểu rõ vai trò của mình trong suy nghĩ của Mưa Thần. Bọn họ, những nhân viên tình báo, đặc biệt là những người xử lý công việc bí mật, những người làm những việc không thể lộ ra ánh sáng. Trong mắt Mưa Thần, hình tượng tốt nhất đơn giản chỉ là một công cụ thuần phục và thông minh. Không có tư tưởng của riêng mình. Sao lại đột nhiên bộc lộ rằng mình có đầu óc? Sẽ suy nghĩ những thứ bên ngoài nhiệm vụ? Ánh mắt Mưa Thần khẽ động, nhìn Huệ Anh, mồ hôi lạnh đã thấm ướt mũ. Nhưng Huệ Anh vẫn cố gắng ổn định nhịp thở, để bản thân trông giống như đang hỏi về công việc nhất có thể.

“Bởi vì ta biết bọn chúng sẽ nghĩ gì, sẽ làm gì. Đơn giản chỉ vậy. Phản ứng của bọn chúng có thể sai lệch rất nhiều. Nhưng con đường mà các thế lực khác nhau nên đi, lại sẽ không thay đổi. Đây không phải do ý chí cá

nhân quyết định, mà là xu thế chung. Ta chỉ đơn giản là tăng tốc trình tự phát triển của xu thế mà thôi.” Mưa Thần lại giải thích với Huệ Anh. Sau đó, phất tay, ra hiệu cho Huệ Anh lui ra. Thượng tá rời khỏi văn phòng của Mưa Thần mới cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ của mình. Hắn nhìn bầu trời âm u mờ mịt: “Đại thế a..... Kế tiếp đại thế sẽ là gì? Đại thế của quốc gia chúng ta, rốt cuộc sẽ là gì đây?” Thượng tá lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Bước nhanh rời khỏi nơi này.

Mà trong phòng làm việc, Mưa Thần ngồi ngay ngắn tại chỗ. Trong mắt hiện lên những tia sáng, dường như cũng đang suy tư. Cuối cùng, hắn thở dài, dựa vào lưng ghế, thấp giọng tự nói: “Vì sao? Bởi vì ta vẫn tin rằng, ta đến thế giới này, không phải để đi đến thất bại. Ta càng ngày càng xác định điểm này, đây là sứ mệnh của ta!” Trong ánh mắt của hắn, rõ ràng lóe lên một tia chấp niệm. Ngồi trên vị trí quyết định vận mệnh của cả một dân tộc lâu như vậy, tâm tư của con người, vĩnh viễn sẽ không thay đổi sao? Lúc này, Mưa Thần sẽ không cân nhắc đến điểm này. Hắn chỉ chú ý đến việc mình đang tiến hành trận chiến để cả dân tộc dục hỏa trùng sinh, từ đó có thể tung hoành tại châu Á, không bị cản trở, bay lên kế hoạch.

“Nhanh! Nhanh! Nhanh!” Hạ lệnh là một trung úy hải quân, dưới sự chỉ huy của hắn, một đội thủy binh mặc quân phục trắng trong bóng đêm, nhanh chóng chạy về phía trước. Mỗi người lính đều trang bị súng trường ba tám thức kiểu mới. Lưỡi lê lạnh lẽo dưới ánh trăng Đông Kinh loé lên ánh sáng yếu ớt. Hai bên đường phố đã bị thủy binh phong tỏa. Trong thời gian giới nghiêm ở Đông Kinh, hành động của những thủy binh này không còn xa lạ gì với người dân thành thị. Họ chỉ có thể nhìn trộm mọi thứ diễn ra trên đường phố qua khe cửa sổ trong nhà. Tiệp thế nguyên rửa những kẻ che đậy thiên hoàng bộ hạ, Tây Viên Tự cùng liên minh hải quân tà ác. Trong cảm nhận của mỗi người dân Đông Kinh yêu nước, lực quân đại diện cho chính nghĩa của quốc gia nhất định sẽ đứng ra vào một ngày nào đó. Giải cứu thiên hoàng bộ hạ, cứu vận mệnh quốc gia.

Đông Kinh, cảnh sát hình sự đặc chủng cao cấp Yoshida Quang cầm súng lục đi đầu, dẫn đường cho đám thủy binh. Sau khi len lỏi qua vài con hẻm nhỏ, bọn họ mới dám thả chậm bước chân, cố gắng không gây ra tiếng động. Các binh sĩ nín thở, không dám phát ra tiếng. Trong đêm tĩnh mịch, không khí càng thêm căng thẳng. Yoshida Quang lau mồ hôi trên trán, khẽ nói với vị trung úy hải quân bên cạnh: "Ngay phía trước là một căn cứ quan trọng của Hắc Long hội, tình báo cho biết tối nay chúng tụ tập ở đây, có lẽ là để tiến hành một cuộc họp bí mật cuối cùng. Bắt được chúng, coi như hoàn thành nhiệm vụ. Cấp trên cũng sẽ thở phào nhẹ nhõm... Chúng ta đã nhận tiền lương, thì phải làm cho tốt."

Vị trung úy hải quân cười khổ gật đầu, ra hiệu cho binh lính tản ra, bao vây quanh căn nhà, chiếm lĩnh các ngõ ngách và điểm cao. Nhưng bên trong vẫn yên tĩnh đến lạ, không một tiếng động.

Trung úy hải quân đột nhiên tiến đến gần Yoshida Quang, nhỏ giọng hỏi: "Này, anh thấy chuyện này có giống như vụ Ikeda không? Giống như Kashiwagi Kogoro, Yoshida hắc vệ, Vọng Nguyệt Rùa Di quá... Chúng ta chính là Kondou Dững và Okita Souji..."

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi đầy nhiệt huyết của vị trung úy, Yoshida Quang cuối cùng cũng hiểu vì sao vị quan quân này lại có những ảo tưởng lãng mạn đến vậy. Là một cảnh sát hình sự đã bốn mươi tuổi, hẳn không có nhiều nhiệt huyết như vậy. Hắn chỉ mong hoàn thành tốt công việc của mình. Hắn luôn là một công chức tốt.

Thật là... Dùng vụ Ikeda để so sánh, quả là thích hợp. Bên trong cũng là một đám người muốn đốt cháy cả thủ đô, tự xưng là nghĩa sĩ. Mà bọn họ chỉ phụ trách dập tắt tình thế mà thôi. Vụ Ikeda, có lẽ đã khiến Minh Trị Duy Tân kéo dài thêm một năm. Nhưng cuối cùng, nó vẫn phải đến. Tổ chức mới thành lập cũng không thể cứu vãn vận mệnh Mạc Phủ. Bắt được Thật Kỳ Tam Lang có thể cứu vãn vận mệnh của Tây Viên Tự... Hắn chưa bao

giờ cảm thấy mình là người vĩ đại đến vậy. Có lẽ, những gì phải đến vẫn cứ đến... Là một cựu quân nhân từng trải, hẳn hiểu rõ cái lạnh lẽo của chiến trường Đông Bắc. Nếu Tây Viên Tự sụp đổ, có lẽ, chiến tranh sẽ thực sự nổ ra!

Yoshida Quang mỉm cười với vị trung úy trẻ tuổi: "Tôi sẽ đi đầu, phá cửa xông vào. Sau đó mọi người cứ xông lên. Cố gắng bắt sống. Ai muốn chạy trốn, cứ nổ súng. Ai chống cự, cứ nổ súng! Lên thôi, Okita Souji đại nhân."

Cánh cửa bị búa hung hăng đập vỡ. Một đội thủy binh gào thét xông vào khu vườn nhỏ. Trong phòng, hai tiếng súng nổ. Không một ai bị thương. Bọn thủy binh nằm rạp xuống đất, bắt đầu nổ súng. Các thủy binh trên các điểm cao cũng bắt đầu bắn. Đạn bay vèo vèo trong sân. Mấy tên nhát gan này, nếu ở trong quân đội, đã sớm bị hạ sĩ quan tát cho rồi! Yoshida Quang vừa nghĩ thầm, vừa chỉ huy vị trung úy dẫn thủy binh xông lên. Khai hỏa như vậy trong đêm ở Đông Kinh, thật là quá mức! Hỏa lực trong phòng dù sao cũng yếu ớt. Súng lục không thể chống lại súng trường. Từng căn phòng bị phá tung. Mấy nữ tỳ và nô bộc đã sớm co rúm lại một chỗ. Căn phòng có tiếng súng cũng bị công phá. Bên trong chỉ có hai người, một người đã trúng đạn, co rúm lại, chỉ còn hơi thở thoi thóp. Người còn lại đã ngậm súng ngăn trong miệng. Thấy họ xông vào, hẳn còn cười nhạt một tiếng, rồi bóp cò. Thật Kỳ Tam Lang không có ở đây! Bọn thủy binh xông vào, Yoshida Quang cũng buồn bực nhìn quanh. Chỉ thấy một cái chậu chứa đầy tro tàn và than đen. Một phần văn kiện chưa cháy hết, Yoshida Quang cầm lên xem. Chỉ là bản đồ Đông Kinh. Ở khu thủy quan cầu, còn sót lại một vòng tròn đỏ nhạt. Đó là nơi quân giới của lực quân được canh gác nghiêm ngặt! Bầu trời đêm Đông Kinh đã bị hành động của Yoshida làm chấn động. Tiếp đó, tiếng súng lại vang lên khắp nơi. Tối nay vốn là một đêm truy quét lớn. Không biết họ có hoàn thành được sứ mệnh của mình không.

Nhìn hai thi thể trong phòng, Yoshida Quang, một công chức điển hình, đột nhiên cảm thấy vô cùng bức bối. Đế quốc này rốt cuộc sẽ ra sao?

STT 331: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 134: Địa chấn (hết)

Lúc này, tại vịnh Đông Kinh, khi tiếng nổ lớn vang vọng khắp kinh thành, một đội quân lục quân cũng vượt qua trùng điệp trạm gác, thẳng tiến biệt thự của Katou Chu Minh. Nhưng những người lính lục quân vất vả đường xa đến nơi thì phát hiện biệt thự đã thành nhà không người. Bắt hạ nhân hỏi thăm, mới biết Katou cùng đồng bọn vừa nghe tiếng súng ở Đông Kinh, liền cưỡi thuyền nhỏ hải quân chạy trốn bằng tàu chiến. Điều này khiến vị sĩ quan chỉ huy đội bộ binh lạnh hết cả tim. Katou Chu Minh này, đúng là xảo quyệt đến cực điểm!

Toàn bộ Đông Kinh chìm trong hỗn loạn. Tất cả lực lượng dân gian đã chuẩn bị từ trước, cũng theo tiếng súng mà xông ra đường phố. Những người cầm vũ khí lạnh, lao đến từng tòa báo chí, phòng điện báo, phối hợp với binh lính chiếm lĩnh tòa nhà quốc hội, nội các trung tâm. Hải quân phòng thủ ven đường yếu ớt. Trong tình thế biến loạn nổ ra gần như đồng thời khắp thành, đám hải quân bị điều đi trước, phần lớn lực lượng bị rút khỏi kho dự trữ, sau đó một sư đoàn bị tấn công bất ngờ ở Đông Kinh. Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư của khu vực Ba Đô Cầu đã hoàn toàn rối loạn. Thân vương Nhân Viện Cung, người được xem là tư lệnh, không rõ tung tích. Trung tướng Katou Sadakazu tiến thoái lưỡng nan ở kho dự trữ. Nên quay về hoàng cung hay giải quyết đám quân nhân ở kho trước? Quân tâm đã rối loạn tột độ. Trung tướng Võ Sáng, người còn lại ở chân núi Ba Đô Cầu, cũng như cỏ mọc đầu tường. Hiện tại căn bản không có cách nào đối phó. Một vạn mấy ngàn người lính Hải Binh thoát nhìn là một lực lượng hùng

hậu. Nhưng khi đối mặt với hành động liều chết của lục quân, mới cảm nhận được lực lượng của mình trên mặt đất vô nghĩa đến nhường nào!

Trung tướng Katou Sadakazu trên đường đến kho dự trữ đã quyết định quay đầu trở lại. Hắn muốn tập hợp lực lượng để giành lại hoàng cung! Tây Viên Tự Bình Sơn đang trấn giữ nội các. Một mặt gọi điện thoại cho cha mình, một mặt giữ liên lạc với Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư của khu vực Ba Đô Cầu. Ý tứ của Tây Viên Tự rất rõ ràng. Kiên quyết bảo vệ hoàng cung! Chỉ cần đến hừng đông, thiên hoàng bệ hạ vẫn còn trong tay chúng ta. Chỉ cần ngài hạ lệnh, bất kỳ biến loạn nào cũng sẽ sụp đổ! Vì tiền đồ của Nhật Bản, hắn thậm chí không tiếc mời thiên hoàng bệ hạ đích thân đến trước mặt quân phản loạn để ban chiếu chỉ! Katou tuân theo mệnh lệnh của nguyên lão Tây Viên Tự. Hắn muốn tranh thủ thời gian, giành lại hoàng cung! Katou đồng thời ra lệnh cho chỉ huy hải quân ở kho dự trữ, kiên quyết nã pháo. Không cần bận tâm bất kỳ hậu quả nào!

Lúc này, Đông Kinh đã biến thành biển lửa, Lục quân và Hải quân giao chiến. Ngọn lửa bùng phát ở nhiều nơi, có chỗ còn lan rộng. Trong thành, ngoài tiếng súng và tiếng la hét, còn có tiếng khóc than. Khói bốc lên trời, che khuất cả mặt trăng. Đêm yên tĩnh đã bị phá vỡ hoàn toàn! Trung tướng Katou Sadakazu ngồi trên lưng ngựa, mồ hôi nhễ nhại. Từng nhóm Hải Bình đang gấp rút tiếp viện hoàng cung. Nhưng bị cản trở ở nhiều nơi, Hải Bình lúc này không có ý chí chiến đấu mạnh mẽ. Dù có ưu thế hỏa lực, vẫn không thể đến gần chiến trường xung quanh hoàng cung! Tình hình cuối cùng sẽ phát triển đến mức nào?

"Huynh đệ Hải quân! Các người có thấy không? Toàn bộ Đông Kinh đã sôi sục. Toàn bộ đế quốc Nhật Bản đã vì chúng ta mà sôi sục! Đây là xu thế không thể ngăn cản. Đây là nhân dân và quân nhân phản kháng chính quyền của Tây Viên Tự! Hiện tại, lục quân và quốc dân đang chiến đấu quanh hoàng cung, giải cứu thiên hoàng bệ hạ khỏi tay bọn quốc tặc. Bọn họ đang

đổ máu. Bọn họ đang hy sinh. Nhưng các người vẫn chĩa súng vào những chiến hữu cho phép các người mặc quân phục! Bọn quốc tặc kia đã sắp bị trừng phạt, những kẻ còn lại cũng bất lực. Nhưng chúng vẫn đang âm mưu lừa gạt các người để chúng bán mạng!"

Thật kỳ rất Tam Lang cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung. Ngọn lửa khắp trời Đông Kinh khiến hần cảm thấy thành tựu lớn lao nhất. Lục quân cuối cùng đã đứng ra, nắm vận mệnh Nhật Bản trong tay! Họ đã trải qua bao nhiêu khó khăn, gian khổ. Cuối cùng đã làm được tất cả! Đối với những Hải Binh đã lung lay, lời nói của hần càng thêm kịch liệt: "Tôn chỉ của chúng ta. Mục tiêu của chúng ta. Đã vô số lần được trình bày cho quốc dân biết. Nhưng tại sao cuối cùng lại phải chọn cách kịch liệt này để bảo đảm quốc thể? Bởi vì những quốc tặc kia đã phát rồ đến cực điểm!"

Mọi người hãy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng gần đây, Tây Viên Tự từ dưới lên trên. Làm mọi việc. Hần bán lợi ích của đế quốc, chỉ để đổi lấy sự vững chắc của chính quyền. Bọn tài phiệt và tư bản cấu kết chặt chẽ, âm mưu đưa Nhật Bản vào hệ thống kinh tế Anh-Mỹ, chúng có thể thu vào một đồng yên, vĩnh viễn cưỡi đầu quốc dân. Còn quốc dân của chúng ta thì sao? Lại phải trải qua những ngày tháng gì? Họ phải chịu thuế nặng, gạo bị ép mua giá rẻ, khẩu phần ăn không đủ. Vay nặng lãi, tô nặng nề chưa từng giảm. Người thân của chúng ta làm việc hơn mười giờ mỗi ngày trong nhà máy mà chỉ nhận được mức lương thấp nhất thế giới! Nếu vì đế quốc cường đại, chúng ta có thể chịu đựng tất cả. Nhưng chúng ta chịu đựng tất cả để đổi lấy việc Tây Viên Tự từng bước bán lợi ích của đế quốc, từng bước khiến đế quốc từ một cường quốc kiêu ngạo trở thành một quốc gia hạng hai, chịu nhiều nhục nhã thất bại!

Huynh đệ Hải quân. Các người cũng đến từ những gia đình quốc dân bình thường, tại sao còn muốn bảo vệ chính phủ và bọn tài phiệt cấu kết thành chính phủ tàn ác kia? Chúng ta muốn giải cứu Thiên Hoàng khỏi tay

những kẻ cướp này. Tiêu diệt sạch sẽ những quốc tộc này. Dưới sự che chở của thiên hoàng bệ hạ. Lục quân và Hải quân, hai đại đoàn thể vinh quang nhất trong lòng quốc dân, sẽ cùng nhau gánh vác trách nhiệm dẫn dắt đế quốc đi đến con đường cường thịnh hơn. Đây là mục tiêu hành động của chúng ta hôm nay, đây cũng là mục tiêu sâu thẳm trong lòng các người!

Huynh đệ Hải quân, chúng ta, những người lính lục quân sẵn sàng hy sinh tất cả vì đế quốc, sẽ rời khỏi doanh trại. Chúng ta đánh trong máng không có đạn, chúng ta thô sơ đao không có lấp súng. Nếu các người còn có thể nổ súng, xin hãy khai hỏa! Chúng ta sẵn sàng hy sinh vì sự nghiệp vĩ đại này!"

Thật kỳ bước xuống đầu tường, cửa doanh trại đồng thời mở ra. Thật kỳ rất Tam Lang và rừng tiến mười lang đứng ở phía trước nhất của cận vệ thứ hai lữ đoàn. Ba ngàn quân nhân lục quân xếp thành đội hình duyệt binh. Vác súng trường trên vai, các quân nhân vứt bỏ gươm chỉ huy. Âm âm tuôn ra khỏi doanh trại! Trong tiếng súng rung chuyển khắp Đông Kinh và ánh lửa đỏ rực trên bầu trời. Hình ảnh đội quân này chinh tề bước ra như một cơn ác mộng.

Đại tá chỉ huy hải quân tại hiện trường như bị trói buộc, đứng trên mui xe, tay vung giữa không trung, miệng há to nhưng không ra lệnh. Tất cả binh lính hải quân đều run rẩy tay cầm súng trường. Lời nói của Thật kỳ đã nói trúng tim đen của họ! Khi Thật kỳ và rừng tiến mười lang tiến đến gần, ngực gần chạm vào nòng súng của lính hải quân, vị đại tá hải quân mới như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, lớn tiếng ra lệnh: "Khai hỏa! Khai hỏa! Tiêu diệt đám loạn đảng này!"

Không một ai nổ súng, đám Hải Binh ngược lại tự giác tách ra một con đường, nhường cận vệ của Lữ đoàn hai theo sau tiến lên. Đại tá trừng mắt, há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt. Cuối cùng, phần nộ gầm lên: "Các người đây là chống lại quân lệnh! Các người đây là....." Tiếng gầm của

đại tá chẳng được bao lâu, bởi vì từ trong hàng ngũ Hải Binh vang lên tiếng hoan hô còn lớn hơn: “Lục quân vạn tuế!”

Hạ sĩ quan và phần lớn binh lính Hải Binh ở đây đều sôi sục, bọn chúng chế ngự đám sĩ quan cấp cao đang cố ra lệnh, gia nhập vào đội ngũ của Tam Lang. Bọn chúng vừa đi vừa lớn tiếng cổ vũ những chiến hữu hải quân vẫn đang cố gắng chống cự, ý đồ trấn áp phản loạn. Càng ngày càng nhiều hải quân buông vũ khí đầu hàng.

Binh biến 4.24 thành công, thế cục đã định, không thể lay chuyển.

Trước đó, Katou Định Cát trung tướng, chỉ huy đội quân phản kích của Sư đoàn 1 tiến công hoàng cung, mới giành được một chút tiến triển nhỏ. Phía sau, tin tức khẩn cấp truyền đến, bộ đội Hải Binh ở kho, vốn dùng để đối phó với cận vệ Lữ đoàn hai, đã đồng loạt phản chiến, gia nhập đội quân phản loạn của lục quân. Đội quân của chúng càng lúc càng lớn, một mực tiến về phía hoàng cung. Chúng còn phân ra một bộ phận, đã chiếm lĩnh tòa nhà quốc hội, lại bao vây nội các. Lực lượng phòng thủ của hải quân ở đó quá yếu ớt, căn bản không thể chống cự. Hơn nữa, Hải Binh trên lục địa hiện tại cũng không đáng tin cậy! Bọn chúng vốn không có nền tảng mở rộng của hải quân đế quốc, hiện tại quả nhiên không thể trông cậy được!

Katou Định Cát trung tướng, rối loạn tay chân, biết đại thế đã mất, mang theo mấy đại đội cốt cán chủ yếu là thủy binh, rút lui về cầu Ba Đô. Giờ đây, mọi việc đã không thể挽回, chỉ có thể nghĩ đến đường lui! Hẳn có thể chiến tử ở đây, nhưng còn một số nhân vật vô cùng quan trọng đối với Nhật Bản, nhất định phải cứu thoát! Có lẽ, trong tương lai, sau khi Nhật Bản điên cuồng này diệt vong, họ sẽ một lần nữa đưa đế quốc này thoát khỏi vực sâu nguy hiểm!

Về đến Bộ tư lệnh Nghiêm Tư, trung tướng Võ Sáng đã không thấy bóng dáng. Liên lạc với nội các cũng bị cắt đứt, Tây Viên Tự Bình Sơn,

người được chỉ định ở lại nội các ban đêm, e là lành ít dữ nhiều. Liên lạc với Tây Viên Tự công thông qua chỗ của hãn cũng hoàn toàn đứt đoạn. Lúc này, nhất định phải cứu Tây Viên Tự công, bảo vệ ông lên quân hạm. Về sau, lão nhân này sẽ còn phát huy tác dụng rất lớn! Katou Định Cát chỉ còn lại ý nghĩ này trong hỗn loạn. Hãn khẩn cấp điều động số quân ít ỏi trong tay, toàn bộ hướng về phía Tây Viên Tự công mà xông tới. Nơi đó cách vịnh Đông Kinh không xa, có thể đưa lão nhân lên quân hạm, như vậy thì tốt hơn! Ngay cả Bộ trưởng Bộ tư lệnh hải quân, Đại tướng Suzuki Kantarō, Katou Định Cát cũng không quan tâm. Nhưng vị lão tướng quân này, kiên quyết phản đối lực quân, đang ở gần hoàng cung, e là không kịp cứu.

Suy nghĩ của Katou Định Cát là chính xác, Đại tướng Suzuki Kantarō cũng bị hại trong binh biến 4.24. Các sĩ quan cấp dưới của lực quân, hận ông thấu xương, đã đánh hơn bốn mươi phát súng vào người ông. Cùng với ông, có mười bốn sĩ quan hải quân cao cấp khác cũng chết trong binh biến. Đây cũng là điều mà sau này trong ruộng nghĩa một cảm thấy bất mãn nhất. Tại sao phải giết nhiều sĩ quan hải quân như vậy? Chẳng phải là để lại một vết thương không thể bù đắp sao?

Sau khi làm xong tất cả, Katou Định Cát trung tướng ngồi ngay ngắn trong Bộ tư lệnh Nghiêm Tư ở cầu Ba Đô. Khi quân phản loạn cuối cùng xông vào, trung tướng cầm súng trường chống cự đến cùng, bị loạn đạn bắn trúng mà chết.

Một đám lăng nhân đứng quanh nhà của trung tướng lực quân trong ruộng nghĩa một. Mỗi người đều rút đao ra khỏi vỏ, tay cầm côn, thần kinh căng thẳng. Đông Kinh bốn phía loạn thành một đoàn, nơi này lại vô cùng yên tĩnh. Ngay từ đầu, chỗ Hải Binh và cảnh sát gác đã bị mấy trăm tên lăng nhân này thu thập. Sau đó, chúng canh gác ở đây, chờ đại bộ đội lực quân đến đón vị lãnh tụ này. Chúng có thể gây ra biến động lật đổ chính

quyền Tây Viên Tự ở Đông Kinh, nhưng cuối cùng, người thu thập cục diện, mọi người đều biết, chỉ có trong ruộng nghĩa —— mà thôi!

Trung tướng lục quân đang ngồi ngay ngắn trong phòng, ung dung thưởng thức trà Thiết Quan Âm Trung Quốc mà ông yêu thích. Chờ đợi thể cục phát triển đến lúc chín muồi, đại sự đã định. Giấc mộng của ông cuối cùng cũng có thể thực hiện.

Nhớ tới những nhân vật có thể mất mạng trong cuộc binh biến này, về mặt trong ruộng nghĩa hiện lên một biểu cảm khó tả. Những người này, đều là tinh anh của Nhật Bản a..... Đáng tiếc, lại đi ngược lại với ông.

Bên ngoài tòa nhà bắt đầu náo động. Một đại đội quan binh lục quân tinh thần phấn chấn, ôm mấy con ngựa, nhanh chóng đi tới trước nhà trong ruộng nghĩa một. Người đi đầu là Tam Lang, trung tá lục quân. Mặt mày hắn tràn đầy vẻ hưng phấn, xuống ngựa, dùng sức vỗ vào vai những người xung quanh. Lãng nhân và quan binh lục quân đã sớm ôm thành một đoàn, âm thanh vang vọng cả mây xanh.

Tam Lang nhanh chóng bước vào, đi thẳng đến trước mặt trong ruộng nghĩa một, người đang ngồi. “Bộp” một tiếng, hắn cúi đầu chín mươi độ: “Lão sư! Ta đã đạt thành tâm nguyện của ngài! Hiện tại, Đông Kinh đã nằm trong lòng bàn tay của chúng ta. Quốc tộc đã bị tru diệt. Hoàng cung hiện đang nằm trong sự kiểm soát của chúng ta, căn cứ hải quân phản kháng ở cầu Ba Đô đã bị phá hủy. Đợi đến khi trời sáng hắn, một Nhật Bản mới sẽ xuất hiện ở phương đông!” Trung tá Tam Lang lúc này quả thật rất có thi hứng.

Trong ruộng nghĩa nhàn nhạt nhìn hắn một cái: “Các thành viên quan trọng của nội các, đã toàn bộ bị bắt. Tây Viên Tự Thủ tướng đâu? Ông ta ở đâu? Như thế nào? Tam Lang quân, người phải hiểu rằng, thành công lần này không phải là công lao của người hay ta, mà là sự thể hiện ý chí của lục

quân và quốc dân. Không phải chỉ có người và ta, hoặc thêm một vài người nữa, sẽ có được lực quân, hải quân, quốc dân ủng hộ. Chúng ta phải dùng thái độ khiêm tốn hơn để trung thành với thiên hoàng bệ hạ, phục vụ hoàng quân, cố gắng vì quốc dân!”

Nửa câu đầu, ông hỏi về tung tích của Tây Viên Tự. Nửa câu sau, lại khuyên bảo Tam Lang. Lúc này, Tam Lang lại chẳng nghe lọt tai. Hẳn miễn cưỡng không chế sự hưng phấn của mình, báo cáo với trong ruộng nghĩa một về tình hình các thành viên quan trọng của nội các mà hắn đã bắt giữ. Ngoại trừ Katou Chu Minh đào thoát, tình hình của Tây Viên Tự công bên kia vẫn chưa có tin tức. Những người khác, hoặc là đã bị giết, hoặc là đang bị giam giữ. Hạm đội hải quân bên ngoài vịnh Đông Kinh hiện tại không rõ động tĩnh, nhưng tin rằng tuyệt đối không ảnh hưởng đến đại cục. Hiện tại, điều trong ruộng nghĩa một cần làm nhất là, lập tức dẫn đầu vào cung, gặp mặt Thiên Hoàng, ổn định đại cục, thu thập hậu quả, thành lập chính phủ mới!

Trong ruộng nghĩa một tự nhiên cũng hiểu rõ điều này, bây giờ không phải lúc để kênh kiệu. Hắn lập tức bảo Tam Lang đi tìm một số nhân vật quan trọng, hoặc là đã sớm liên lạc, nếu không thì hiện tại đã không còn lựa chọn nào khác. Sau khi trời sáng, ông sẽ dẫn đầu, cùng với Thiên Hoàng, nôi đất thấy lớn! Mà phút này, cũng là đỉnh cao trong cuộc đời ông. Lúc này, trong ruộng nghĩa một vẫn không khỏi nhớ đến Tây Viên Tự, đối thủ lớn nhất của mình. Hiện tại, lão nhân này đang làm gì? Là đang chạy trốn, hay đã chết vì chính quyền của ông ta? Ông bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của Tây Viên Tự công lúc này.

Khi Tây Viên Tự Bình Sơn trò chuyện qua điện thoại, chỉ còn lại những âm thanh đứt quãng, rồi cuối cùng chỉ còn tiếng xì xào của tĩnh điện. Tây Viên Tự công nhìn, ngồi trên ghế, nhìn xuống đầu dây bên kia. Thông qua điện thoại của con trai trước khi chết, hắn đã nắm được toàn bộ tình hình.

Vốn dĩ lạc quan, chỉ cần mượn cớ binh biến là có thể khống chế. Ai ngờ cục diện lại xoay chuyển nhanh đến vậy! Bản thân hẳn chẳng còn chút đường lui nào. Đứng trước kết cục thua trắng này! Hẳn từng tự tin cho rằng mình nắm giữ tất cả. Cuối cùng mới nhận ra mình chỉ là đang phí công tưới nước cho núi lửa. Đến cuối cùng, thứ cần bộc phát vẫn phải bộc phát! Đây là đại thế không thể tránh khỏi, nhưng ngọn núi lửa này, rốt cuộc là bị châm ngòi như thế nào? Ai hiểu rõ nước Nhật đến mức này, khiến đế quốc này lâm vào tình cảnh này?

Những chuyện đã trải qua trong mấy chục năm của đế quốc, như điện quang hỏa thạch ủa về trong đầu hẳn, nhưng mãi vẫn không tìm ra đầu mối.

Tôn nữ Tây Viên Tự Mộc Dậu quỳ gối trước mặt hẳn, đã khóc như mưa. Cha nàng có lẽ đã gặp nạn. Nàng chỉ có thể trơ mắt nghe qua điện thoại! Tây Viên Tự yêu thương xoa mái tóc cháu gái. Hẳn khẽ nói: "Mộc Dậu, con đi đi! Lý tưởng và mộng tưởng cả đời của gia gia đều tan vỡ trong đêm nay. Quá nhiều bằng hữu đã bị hủy diệt trong vòng xoáy khổng lồ này. Đây không chỉ là sự hủy diệt của nhà Tây Viên Tự. Mà còn là khúc dạo đầu cho sự hủy diệt của đế quốc..... Đến lúc này, cần phải có người vì đế quốc mà chết. Mà gia gia chết là có ý nghĩa..... Con còn có một tương lai tươi đẹp. Xin tha thứ cho gia gia vì đã đối xử bất công với con và người mẹ đã khuất của con, con đi nhanh lên. Những thuộc hạ trung thành của ta sẽ che chở con rời khỏi Nhật Bản. Sau này đừng bao giờ quay lại! Đợi chờ đất nước này, sẽ là chiến tranh tàn khốc và một tương lai ngày càng tăm tối!"

Giọng lão nhân thê lương. Trên mặt chỉ còn lại nụ cười thống khổ. Lúc này, lão nhân quả thực đã mất hết can đảm.

Đối với Tây Viên Tự Mộc Dậu mà nói, mọi thứ đã kết thúc. Cha nàng, gia tộc của nàng. Tình yêu của nàng. Niềm tin vững chắc vào một tương lai hòa bình đã tan biến. Nàng không phải là một cô gái hoàn toàn không biết gì về chính trị. Trong sự thối nát của gia tộc Tây Viên Tự, nàng hiểu rõ

quân chính phủ sau khi lên nắm quyền đại diện cho điều gì. Lời hứa với người kia, trong chớp mắt đã tan thành bọt nước. Lúc này, nàng còn có thể làm gì?

Nàng ngược đôi mắt đắm lệ, nhìn người gia gia đột nhiên già nua: "Gia gia, người không đi. Con cũng không đi."

Thời gian trôi qua thật nhanh trong ánh mắt nhìn nhau của hai người. Những người trung thành của Tây Viên Tự sốt ruột xoay quanh cửa ra vào, nhưng không thể khuyên được hai ông cháu đã quyết tâm. Đột nhiên, cánh cửa biệt thự nhỏ bé bị một đám quân nhân phá tung. Là hải quân! Vài quân nhân dưới sự dẫn đường của thuộc hạ, nhanh chóng xông vào phòng của hai ông cháu Tây Viên Tự. Bọn họ đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới đến được nơi này! Người dẫn đầu là một thiếu tá hải quân, cúi đầu chào lão nhân rồi kéo hai người đi. Đây chính là sứ mệnh mà Katou Định Cát trung tướng đã giao phó bằng cả sinh mạng!

Với sự phối hợp của người nhà Tây Viên Tự, đám hải quân lôi kéo hai ông cháu ra khỏi cửa. Đón chờ họ là mưa đạn xối xả! Lục quân, mặc dù bị hỗn loạn và cuồng nhiệt làm chậm trễ thời gian ở Đông Kinh, nhưng cuối cùng cũng đã đến nơi, đuổi kịp mục tiêu lớn nhất của họ!

Hai đội quân nhỏ giao chiến ngay từ đầu đã rất ác liệt. Một chiếc xe tải của hải quân đã bị bắn nát, thủy binh thương vong la liệt. Vị thiếu tá và vài thuộc hạ dè hai ông cháu Tây Viên Tự xuống đất, tức đến đỏ cả mắt. Không có ô tô, họ không thể thoát khỏi sự truy đuổi của lục quân! Nhìn những tên lục quân cuồng nhiệt vượt qua hỏa lực của hải quân từng bước đến gần. Tài xế của Tây Viên Tự cuối cùng cũng mở cửa sau chiếc ô tô của mình, lái xe vòng qua. Xe dừng lại ở cửa. Đạn bắn vào thân xe rung lên bần bật. Kính xe chống đạn bằng thép đã bị bắn nát. Nhưng người tài xế vẫn kiên trì ngồi chờ họ lên xe. Thiếu tá hải quân kéo Tây Viên Tự chạy lên xe. Còn Tây Viên Tự Mộc Dậu kéo theo phía sau. Nhìn thấy mấy thủy binh cản đường

gia gia mình thương vong gần hết. Tây Viên Tự công nhìn đã lộ diện dưới làn mưa đạn dày đặc. Cô gái bỗng nhiên có thêm sức mạnh từ đâu. Mở rộng tay áo kimono, lao đến trước mặt gia gia, cứ như vậy che chắn giữa Tây Viên Tự công nhìn và mưa đạn!

Đạn bắn lên người cô gái, bung ra những đóa hoa máu tuyệt đẹp. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Cô gái giống như hoa anh đào, nhanh chóng tàn lụi. Vị thiếu tá hải quân đã kéo Tây Viên Tự lên xe. Tài xế bị thương nghiêng rãng dầm mạnh chân ga. Mang theo Tây Viên Tự chạy nhanh! Lão nhân tròn tròn mắt, như nhìn thấy một cơn ác mộng kinh hoàng nhất, nhìn cháu gái mình ngã xuống trong mưa đạn. Thế giới sao lại biến thành thế này?

Ánh trăng sáng ngời. Chỉ chiếu rọi lên thi thể của cô gái đã ngã xuống trong đau buồn. Thế giới vào khoảnh khắc này đã trở nên im lặng.

"Tổng thống tiên sinh, Mộc Dụ nhất định sẽ cùng gia gia và phụ thân giữ vững nền hòa bình của Nhật Bản, xin ngài hãy trân trọng....."

Khi Tây Viên Tự công nhìn leo lên quân hàm, Katou Chu Minh đã đợi ở đó từ lâu. Nhìn về phía Đông Kinh. Trong màn đêm trước rạng đông. Nơi đó đã là một biển lửa kinh tâm động phách. Và đế quốc của họ đang điên cuồng trong biển lửa này.

Trong vẻ ngoài của kẻ lưu vong. Tây Viên Tự công nhìn, lão nhân này dường như không bị đánh bại bởi thảm kịch này. Trong mắt lão nhân lóe lên một thứ ánh sáng điên cuồng nhất.

"Thủ tướng các hạ, chúng ta sẽ đi đâu?"

"Đến Ngô cảng trước. Ở đó tập trung lực lượng. Bổ sung nhiên liệu, sau đó quyết định chúng ta đi đâu! Hoặc là Châu Âu. Hoặc là nước Mỹ, hoặc là

Trung Quốc! Chúng ta nhất định sẽ trở lại, bắt kẻ thù phải trả giá!
Amaterasu đại thần ở trên, xin chứng giám cho lời thề của chúng ta!"

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T•L . T•

STT 332: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T.L·Trúc.

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 135: Ý nghĩa sâu xa còn đọng lại

Nhật Bản chính biến! Nhật Bản chính biến! Một cơn bão táp từ bờ tây Thái Bình Dương ập đến, trong nháy mắt quét sạch toàn thế giới. Mọi người đều mở to mắt theo dõi sự kiện như núi lửa phun trào bất ngờ này. Từng bản tin từ Tokyo, Nhật Bản, được phát đi khắp thế giới. Vô số nhà bình luận và nhà quan sát đã sớm dự đoán được biến cố này, giống như Gia Cát Lượng tiên đoán trước mọi chuyện. Đồng thời, họ phân tích sâu sắc về ảnh hưởng của cuộc chính biến Nhật Bản đối với thế giới.

Chẳng lẽ thập niên thứ hai của thế kỷ 20 sẽ là một thảm họa của lịch sử nhân loại? Toàn bộ thế giới phương Tây đang chìm trong cuộc tàn sát đẫm máu nhất, và sau khi quân phiệt Nhật Bản lên nắm quyền, liệu Châu Á có phải gánh chịu một cuộc chiến tranh khủng khiếp nữa không? Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào diễn biến tình hình từ ngày 24 tháng Tư. Các nước đồng minh lo ngại Nhật Bản có tiếp tục thực hiện các hiệp ước đã ký kết hay không. Liệu họ có thể đối đầu với Trung Quốc một cách quyết liệt hơn, khiến tình hình Châu Á trở nên tồi tệ hơn? Trong khi đó, Trung Quốc cũng từ bỏ nghĩa vụ với các nước đồng minh, tập trung chuẩn bị đối phó với thách thức từ Nhật Bản. Các nước đồng minh lại suy đoán về việc tập đoàn lục quân Nhật Bản, vốn thân thiện với Đức, có thể thay đổi vị thế, rời khỏi

khối đồng minh, thậm chí trở thành đồng minh mới ở Châu Á. Nước Mỹ, vốn bị cô lập, lập tức cảm thấy thần kinh bị kích thích mạnh mẽ, Thái Bình Dương có lẽ từ nay sẽ không còn yên bình! Trung Quốc lại là nơi gần nhất với cơn bão, ai cũng biết phản ứng của Trung Quốc từ giới thượng lưu đến dân thường sẽ như thế nào!

Tại sao cuộc chính biến này lại xảy ra đột ngột đến vậy? Từ trước đến nay, mọi người đều cho rằng chính phủ của Tây Viên Tự có nền tảng vững chắc, được Thiên Hoàng Nhật Bản ủng hộ, lại có sự phối hợp của hải quân. Nhưng trước sự tấn công mạnh mẽ và tàn bạo của lục quân Nhật Bản, nó đã trở thành dĩ vãng chỉ sau một đêm! Có lẽ cuộc đại chiến ở Châu Âu đã thu hút quá nhiều sự chú ý, khiến họ không để ý đến sự thay đổi trong tình hình chính trị và dư luận ở Nhật Bản trong những năm gần đây. Có người đưa ra cảnh báo, có người phân tích, nhưng các quốc gia Châu Âu luôn mong muốn đơn phương cho rằng Châu Á đã ổn định. Nước Mỹ bị cô lập cũng không muốn can thiệp quá nhiều. Đế quốc Nhật Bản, nhiều lần bị cản trở và va chạm, cảm thấy nguy hiểm đến vị thế ưu việt của mình ở Châu Á, cuối cùng đã xảy ra một cuộc đảo chính, phe bảo thủ cấp tiến đã giành lại thế thượng phong! Phải rất nhiều năm sau, mọi người mới có thể phân tích một cách khách quan và hiểu rõ chân tướng sự thật. Cảm nhận được ảnh hưởng sâu xa của cuộc chính biến này đối với Châu Á, thậm chí là toàn thế giới. Nhưng vào lúc này, phần lớn mọi người chỉ biết trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thứ thay đổi nhanh chóng. Đồng thời, họ chú ý đến vấn đề mà họ quan tâm nhất. Chỉ có những người tham gia vào việc gây ra sự chấn động này, đứng sau bức màn lịch sử, mới có thể bình tĩnh dự đoán tương lai sẽ xảy ra những gì. Và cả những tình huống bất ngờ sẽ đến. Đối với một số người, lịch sử đã được viết lại. Và mọi thứ xảy ra sau đó đều là khởi đầu mới.

Sáng ngày 24 tháng Tư năm 1916, dưới sự chủ trì của đại thần Mộc Hạ trong cung, trong ruộng nghĩa trang trọng diện kiến Thiên Hoàng bệ hạ. Họ bày tỏ sự bất mãn của mình đối với chính sự của Tây Viên Tự trước đó. Vì

những người này đã che giấu và ép buộc Thiên Hoàng trong một thời gian dài, lực quân lại không đạt được gì, họ cảm thấy kinh sợ. Lớn đang Thiên Hoàng đã trình lên vạn ngôn sách về tương lai quốc sách. Dưới sự góp ý của các đại thần trong cung Mộc Hạ, Lớn đang Thiên Hoàng, vốn đã cảm thấy bất lực và vô cùng tức giận, đã ban chiếu chỉ. Tán dương lực quân trung thành dũng cảm đã phát động cuộc tru diệt quốc tặc. Đồng thời, bổ nhiệm trong ruộng nghĩa thành lập nội các lâm thời. Đế quốc nghị hội bị giải tán, chờ đợi một cuộc bầu cử mới để thành lập nội các chính thức. Nhưng ai cũng biết, việc thành lập nội các chính thức này có lẽ sẽ rất khó khăn.

Vào buổi chiều muộn, lấy danh nghĩa của Lớn đang Thiên Hoàng, một chiếu chỉ khác đã được ban hành, khiển trách Tây Viên Tự và những kẻ phản quốc. Liệt kê từng tội danh của họ, từ việc che giấu Thiên Hoàng, bán đứng lợi ích của đế quốc, lừa gạt và áp bức quốc dân. Đồng thời yêu cầu nhanh chóng bắt giữ những kẻ chạy trốn, bao gồm cả Tây Viên Tự, và trừng trị nghiêm khắc nhất. Tình hình hỗn loạn trên đường phố Tokyo vào buổi chiều cuối cùng cũng lắng xuống. Thay vào đó là tiếng reo hò chúc mừng của người dân Tokyo tại cửa hoàng cung. Lớn đang Thiên Hoàng cưỡi ngựa xuất hiện ở cửa cung, tiếp nhận lễ thăm viếng và reo hò của người dân Tokyo. Trong ruộng nghĩa mặc quân phục, đeo kiếm, cưỡi ngựa đi theo bên cạnh Thiên Hoàng bộ hạ. Theo lời bình luận của một phóng viên Pháp có mặt tại đó, sắc mặt của Thiên Hoàng bộ hạ tái nhợt, tay run rẩy, rõ ràng là không khỏe mạnh. Nhìn có vẻ như một con rối, sau lưng là vị tướng đầu trọc rất cung kính.

Trong suốt đêm đó, một lượng lớn quân đội lực quân liên tục tiến vào Tokyo. Các căn cứ của lực quân đế quốc, bao gồm cả Quan Đông quân, Triều Tiên quân và các đơn vị đồn trú ở hải ngoại, đều bày tỏ lòng trung thành với chính quyền mới. Các hội đồng địa phương, phần lớn cũng bày tỏ sự trung thành vào ngày hôm sau khi chính biến xảy ra. Không ít hội đồng

địa phương lúc này đã bị quân đội lục quân chiếm đóng. Toàn bộ Nhật Bản, trong một ngày, dường như đã bước vào chế độ quân sự.

Cũng trong ngày hôm đó, Tây Viên Tự lên một chiến hạm đến cảng Ngô. Xung quanh căn cứ hải quân Ngô, hải quân đã đối đầu với lục quân. Nhưng ngày càng có nhiều tướng lĩnh hải quân bày tỏ sự ủng hộ với trong ruộng nghĩa. Phó tư lệnh hạm đội 2 của Nhật Bản, Kimura Masayoshi, đã tự sát trên soái hạm của mình. Cảng Ngô và hai căn cứ hải quân chủ yếu khác đã rơi vào tình trạng hỗn loạn. Có những người kiên quyết muốn chiến đấu với lục quân đến cùng, giải cứu Thiên Hoàng, thậm chí không tiếc pháo kích vào vịnh Tokyo. Nhưng nhiều tướng lĩnh và sĩ quan hải quân khác lại cho rằng nên tuân theo chiếu chỉ của Thiên Hoàng, chấp nhận tình hình hiện tại. Thậm chí, một số sĩ quan hải quân cấp tiến còn lên kế hoạch bắt giữ Tây Viên Tự và những người khác đang ở trên tuần dương hạm “Kim Châu”. Đêm đó, “Kim Cương”, “Trần Danh” và “Kurama”, ba chiến hạm, cùng với hàng ngàn tuần dương hạm và tàu khu trục, dưới sự chỉ huy của các tướng lĩnh hải quân và các sĩ quan kiên quyết phản đối phe cấp tiến của lục quân, đã mang theo những thuộc hạ trung thành nhất, vội vàng rời khỏi cảng Ngô, hướng về phía đông. Khi rời khỏi cảng, trên “Trần Danh” thậm chí còn xảy ra một cuộc náo loạn nhỏ, nhưng đã bị cường chế khống chế. Hơn mười tàu chiến và tàu tiếp liệu, mang theo hơn sáu nghìn thủy thủ và những người chạy trốn, đã hoảng loạn rời khỏi Nhật Bản. Đài vô tuyến của “Kim Cương” vẫn im lặng. Hải quân hỗn loạn hiện tại cũng không có ai truy kích họ. Tạm thời không ai biết họ đi đâu. Cùng với Tây Viên Tự, bao gồm Katou Chu Minh, Mục Dã bá tước và những nhân vật chính trị quan trọng khác, cùng với những nhà tư tưởng tự do quan trọng.

Yoshida chế tạo. Cùng với thứ trưởng bộ tham mưu hải quân, trung tướng Lang Thôn Giáp. Phó tư lệnh hạm đội 3 hải quân, trung tướng Tài Bộ Bưu. Những tướng lĩnh hải quân này, trong lịch sử, luôn giữ vai trò của phái

điều ước và đấu tranh đến cùng với lực quân Nhật Bản, cùng với một số lượng lớn những người ủng hộ họ.

Ngày 25 tháng Tư, trong ruộng nghĩa tuyên thệ nhậm chức thủ tướng nội các lâm thời kiêm nhiệm lục quân, hải quân, từ một người có cấp bậc không cao lắm, nhưng lại ủng hộ hành động của lục quân, và trước đây từng giữ chức vụ thứ trưởng bộ tham mưu hải quân, trung tướng Katou rộng trí. Lớn đang Thiên Hoàng vì sự thống nhất của thể chế, đặc biệt ban chiếu chỉ phong trong ruộng và Katou lên hàm đại tướng. Giấu cùng nhau, bề ngoài đều do những người đồng tình với quân bộ đảm nhiệm. Trong lịch sử, từng ký tên vào hiệp ước Lansing —— giếng đá, nổi tiếng với ngoại giao cứng rắn với phương Tây, giếng đá hoa cúc lần lượt đảm nhiệm bề ngoài, còn giấu cùng nhau do cận vệ đại thông công tước đảm nhiệm. Thân vương Nhân Viện Cung bị cách chức, nhận sự răn dạy và giám sát của hoàng thất. Vị thân vương có năng lực không mạnh mẽ mà lại có chút xúc động này buồn bã bị giam trong nhà.

Sau khi tuyên thệ nhậm chức, trong ruộng lập tức phát biểu thông cáo trước quốc dân, tuyên bố rằng đế quốc đã trở lại đúng hướng, quyết tâm khôi phục vinh quang thời Minh Trị. Bọn chúng sẽ trừng trị những chính phiệt và tài phiệt thân Tây Viên Tự, một lần nữa vũ trang quân đội Nhật Bản, đồng thời hứa hẹn mang đến một tương lai tươi sáng hơn cho quốc dân. Mấy tên đại tài phiệt vì đứng sai phe rất có thể sẽ bị giải tán, trọng tố. Thông cáo không hề dả động đến vấn đề quốc tế và Trung Quốc, đồng thời ban hành chiếu chỉ của Thiên Hoàng, tuyên bố truy nã những kẻ đào vong theo Tây Viên Tự, coi chúng là quốc tặc của đế quốc. Bọn chúng sẽ truy bắt đến cùng. Quan binh trung thành bị ép buộc phải trốn đi, chỉ cần đầu hàng, chính phủ sẽ bỏ qua mọi chuyện, đồng thời ban thưởng hậu hĩnh. Nếu ngoan cố trốn chạy, gia đình của chúng sẽ phải chịu nhục nhã đời đời. Chiếu chỉ được truyền đi khắp thế giới bằng sóng điện, nhưng hạm đội mất tích ở Ngô cảng vẫn bất vô âm tín. Hạm đội truy kích đã được gấp rút tổ

chức, nhưng hải quân vẫn còn hỗn loạn, chưa thể xuất phát ngay. Cùng ngày, hải quân năm quyền ở Đài Loan cũng tuyên bố phục tùng chiếu chỉ của Thiên Hoàng.

Ngay sau khi trong ruộng nhậm chức, các đại sứ nước ngoài lập tức đến gặp vị thủ lĩnh chính phủ lâm thời này, mỗi người đều mang theo những chất vấn vừa khách sáo vừa kiên quyết. Chính phủ Nhật Bản mới có thay đổi gì về những điều ước và nghĩa vụ đã hứa với các nước hay không? Liệu có những hành động mới nào không? Liệu có khả năng xảy ra xung đột với Trung Quốc hay không? Vào chiều ngày hai mươi lăm tháng tư, trong ruộng đã gửi thông điệp chính thức đến các chính phủ, tuyên bố rằng Nhật Bản sẽ tuân thủ nghiêm ngặt các điều ước và nghĩa vụ với các nước đồng minh, bao gồm cả những điều ước đã ký với Tây Viên Tự. Bọn chúng sẽ chỉ sử dụng biện pháp thương lượng để xem xét những điều ước có chỗ nào chưa phù hợp. Châu Á sẽ là một Châu Á hòa bình. Nhật Bản cũng có thể điều động lực quân tham gia Đại chiến Châu Âu. Tóm lại, Nhật Bản hiện tại không có ý định thay đổi hiện trạng. Xin toàn thể giới cứ yên tâm! Tuy nhiên, các nước phương Tây vẫn nghi ngờ về những lời hứa này, thậm chí còn tỏ ra lãnh đạm với những lời chúc mừng tân nội các. Một thế lực quân sự cấp tiến đang nắm quyền ở Nhật Bản, và hòa bình không thể chỉ dựa vào thái độ của họ. Châu Á quả thực đang gặp rắc rối!

Trong cuộc chính biến này, Chân Điền Kỳ, cựu trung tá lực quân, đã được khôi phục danh dự và thăng làm thứ trưởng Bộ Tư lệnh Lục quân, hàm thiếu tướng. Tuy nhiên, đối với tân thiếu tướng Chân Điền Kỳ, ông ta lại muốn chỉ huy một sư đoàn lực quân, đóng quân ở tiền tuyến. Lục quân Nhật Bản vì vận mệnh của đế quốc mà đứng lên. Bọn chúng biết rõ sứ mệnh của mình! Thi thể của tiểu thư Tây Viên Tự Mộc Tử đã được gia tộc Tây Viên Tự thu liệm, chôn cất tại mộ địa của gia tộc. Rất nhiều người thân của Tây Viên Tự cũng bị liên lụy. Dưới một năm mồ, toàn bộ tình cảm và ước mơ của thiếu nữ xinh đẹp đã bị chôn vùi. Nàng chỉ có thể yên lặng nằm

đó, không còn một tiếng động. Vài năm sau, vào ngày hai mươi tư tháng tư hàng năm, người trông coi mộ địa của gia tộc Tây Viên Tự sẽ nhận được một bó hoa tươi, trên đó có lời nhắn yêu cầu đặt hoa trước bia mộ của tiểu thư Tây Viên Tự Mộc Tử. Việc này kéo dài nhiều năm, người trông mộ biết rằng, có lẽ vẫn còn người nhớ đến vị tiểu thư xinh đẹp của gia tộc Tây Viên Tự. Vị hôn phu cận vệ công tước của tiểu thư ở Mỹ, không ai biết tin tức gì.

Ngày hai mươi sáu tháng tư, chính phủ Trung Quốc đã đưa ra một tuyên bố khách sáo nhưng lạnh nhạt. Họ nhận thấy sự thay đổi đột ngột của chính phủ Nhật Bản, đây là vấn đề nội bộ của Nhật Bản, họ không có ý kiến gì. Tuy nhiên, họ nhắc nhở chính phủ Nhật Bản mới cần tuân thủ nghiêm ngặt các điều ước quốc tế. Hai nước cần hợp tác để cùng nhau phấn đấu vì sự nghiệp vĩ đại của cộng đồng các nước đồng minh. Mưa Thần cũng đưa ra tuyên bố bổ sung, kế hoạch đưa quân đội chính quy đến Châu Âu sẽ không bị dừng lại vì sự thay đổi ở Nhật Bản. Ông ta vẫn có mục tiêu cao nhất trong năm nay, không hề thay đổi.

Cùng ngày, Tây Viên Tự công đã tuyên bố thành lập chính phủ lưu vong Nhật Bản trên biển, đồng thời tìm kiếm nơi tị nạn ở Mỹ. Thông cáo lên án mạnh mẽ hành động chính biến của trong ruộng nghĩa, coi thường hiến pháp, cưỡng ép Thiên Hoàng. Họ cho rằng điều này sẽ đưa Nhật Bản vào con đường nguy hiểm. Nội các trong ruộng lập tức thương lượng với chính phủ Mỹ, hy vọng họ không tiếp nhận tập đoàn lưu vong của Tây Viên Tự. Tuy nhiên, chính phủ Mỹ đã nhanh chóng đáp lại, dựa trên nguyên tắc nhân đạo và đạo đức phổ quát của thế giới phương Tây, họ sẽ tiếp nhận những người của Tây Viên Tự tị nạn. Tuy nhiên, những tài sản của đế quốc Nhật Bản như quân hạm sẽ sớm được trả lại cho Nhật Bản. Bao gồm cả những thủy binh chỉ phục tùng mệnh lệnh mà không muốn lưu vong. Sau khi hai bên tuyên bố, Nhật Bản đã dấy lên một làn sóng phản đối Mỹ mới.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, dư chấn của cuộc chính biến dường như đã lắng xuống. Nhưng ai cũng biết, dưới mặt biển Đông Á, dòng chảy ngầm mới bắt đầu trôi dậy mạnh mẽ. Thế giới, vào thời điểm này, thực sự hỗn loạn.

“... Cuộc chính biến ở Nhật Bản có lẽ là một sự kiện có ý nghĩa sâu sắc nhất trong lịch sử cận đại Châu Á. Tất cả những nhân vật quốc tế cấp cao lúc bấy giờ đều chỉ chuẩn bị trước một chút cho cuộc chính biến, sau đó chỉ chú ý đến những vấn đề trước mắt. Có lẽ đối với thế giới lúc bấy giờ, không có gì đáng chú ý hơn. Nhưng sau khi chiến tranh Châu Âu kết thúc, theo thời gian trôi qua, họ mới hiểu được đây là một sự kiện có ảnh hưởng sâu sắc đến nhường nào. Đế quốc Châu Á Nhật Bản ngắn ngủi, sau khi nhanh chóng huy hoàng, từ đó đã đi xuống. Một đế quốc Châu Á khác mạnh mẽ hơn, đang dần lộ diện trên đường chân trời, nhưng lúc đó vẫn còn rất mơ hồ. Toàn bộ Đông Bắc Á, trong vài năm tới, sẽ rung chuyển dữ dội. Trong khi đó, các chính trị gia phương Tây vẫn hài lòng với việc duy trì hiện trạng ở Châu Á. Nhưng họ không hề biết rằng, cơ sở để duy trì hiện trạng ở Châu Á, dưới sự xúi giục của những kẻ có tâm, đã hoàn toàn không còn tồn tại...

Cuộc chính biến ở Nhật Bản có vẻ là một sự việc ngẫu nhiên, nhưng nếu hiểu sâu sắc về xã hội Nhật Bản, mới biết đây là điều tất yếu sẽ xảy ra. Các nhà quan sát phương Tây có lẽ đã bị mê hoặc bởi những chính trị gia theo đường lối phương Tây của Nhật Bản, những điều ước với các nước đồng minh, và cả Hiệp ước Anh-Nhật, nền tảng của hệ thống Châu Á lúc bấy giờ. Họ cũng bị mê hoặc bởi sự khiêm tốn bề ngoài theo phong cách phương Đông của Nhật Bản, thậm chí là những tư tưởng tự do hóa. Họ cho rằng Nhật Bản đã là một quốc gia hiện đại hóa theo kiểu phương Tây, có cùng cơ cấu chính trị và hệ thống giá trị với họ. Họ chỉ muốn tiếp nhận một người bạn nhỏ đã trôi dậy sau chiến tranh Nga-Nhật. Nó đủ mạnh mẽ, nhưng vì tài nguyên quốc gia hạn chế, nên không thể khiêu chiến với họ. Nó chỉ đi theo con đường cường quốc mà phương Tây đã đi qua, trở thành một đồng minh

da vàng để xâm lược và thống trị Châu Á. Nhưng những người hiểu sâu hơn về Nhật Bản đã nhận ra rằng, về mặt vật chất, Nhật Bản vẫn là một quốc gia cảm thấy lo lắng, thậm chí là tức giận vì nghèo khó và lạc hậu. Thế giới đã bị phương Tây chia cắt xong xuôi, mà họ luôn là những kẻ đến sau. Họ có áp lực sinh tồn to lớn, nhưng vẫn có dã tâm mạnh mẽ. Họ cho rằng sự vĩ đại của họ không thua kém bất kỳ đế quốc vĩ đại nào trong lịch sử, hệ thống giá trị của Nhật Bản ít nhất đại diện cho tương lai của Châu Á.

Nếu như không có biến động lớn năm 1911 tại Trung Quốc, cái cảm giác bất an của Nhật Bản có lẽ sẽ còn ẩn giấu lâu hơn. Bọn chúng đã thu được lợi ích ở Mãn Châu và Đài Loan của Trung Quốc. Bọn chúng sẽ từ từ, kiên nhẫn củng cố lợi ích, lợi dụng tài nguyên của Trung Quốc để từng bước phát triển đế quốc của mình. Cái đế quốc lão đại kia sẽ là nhà cung cấp chất dinh dưỡng tốt nhất trên con đường tiến lên của bọn chúng. Nhưng đột nhiên, địa vị ưu thế của bọn chúng tại Châu Á bị thách thức. Bị hai quốc gia to lớn hai bên bờ Thái Bình Dương vây khốn. Bọn chúng, những kẻ đã dâng hiến tất cả cho sự cường thịnh của đế quốc, bỗng nhiên phát hiện vận mệnh quốc gia thay đổi một cách đột ngột! Không gian sinh tồn của bọn chúng tại Châu Á bị thu hẹp, con đường phát triển tương lai của bọn chúng bị uy hiếp nghiêm trọng. Phía sau giấc mộng đế quốc sớm nở tối tàn của bọn chúng, vẫn chỉ là một quốc gia nghèo khó co quắp trên hòn đảo núi lửa dày đặc, mọi tài nguyên đều phải dựa vào nhập khẩu! Lúc này, nói đến chuyện phát triển theo con đường phương Tây đã là điều không thể. Muốn không, Nhật Bản sẽ từ bỏ vinh quang từng nắm giữ ở Châu Á và thế giới, trở thành một quốc gia nhị lưu, nhìn sắc mặt hàng xóm mà sống. Nếu không, chỉ còn cách dùng vũ lực một lần nữa, vì vận mệnh đế quốc mà cố gắng cuối cùng! Các chính trị gia lúc bấy giờ cảm thấy nguy hiểm này, đạt được sự đồng tình của cả nước. Bọn họ muốn duy trì mối quan hệ hòa bình giữa Nhật Bản và thế giới, cố gắng tìm kiếm các giải pháp hòa bình. Nhưng đối với tập đoàn Lục quân Nhật Bản vẫn chưa thoát khỏi tư tưởng phong kiến, tình hình này nhất định phải thay đổi! Cả một thế hệ thanh niên Nhật

Bản đã lạc lối trong giấc mộng đế quốc. Bọn chúng chỉ có thể điên cuồng tiến về phía trước. Các chính trị gia Nhật Bản đã dùng mọi thủ đoạn để ngăn chặn sự thay đổi này. Nhưng dung nham ẩn sâu trong đế quốc, cuối cùng đã phá hủy bức bình phong yếu ớt trước mặt. Quân đội Nhật Bản phản nộ, nhìn chằm chằm vào tất cả kẻ thù trong hiện thực và trong tưởng tượng của chúng. Để thực hiện giấc mộng đế quốc, chúng sẽ cố gắng đến cùng.

Nếu như không có sự thành công to lớn của thời Minh Trị, không có đế quốc Nhật Bản lúc bấy giờ, thì cũng sẽ không có những chuyện đã xảy ra sau này. Cuộc chính biến lần này, chẳng qua chỉ là sự bộc phát cuối cùng của đế quốc Nhật Bản khi đang theo đuổi mục tiêu lớn nhất của mình, lại gặp phải nguy cơ lớn nhất. Vận mệnh này, đã được định sẵn từ khi Minh Trị Đại Đế bắt đầu duy tân cường quốc, từ khi chúng phát động chiến tranh với nhà Thanh, và khi hàng xóm của chúng trỗi dậy. Lịch sử có tính ngẫu nhiên, nhưng tất nhiên là nhiều hơn.

Trước và sau khi vận mệnh Nhật Bản thay đổi kịch liệt, vị tổng thống được định sẵn sẽ trở thành nhân vật truyền kỳ của thế kỷ 20, người đã tạo ra cơn mưa cho Trung Quốc, rốt cuộc đã đóng vai trò gì trong đó, cũng là một vấn đề lịch sử vô cùng thú vị, đáng để nghiên cứu và thảo luận. Trong tất cả các ghi chép chính thức, vị tổng thống này đều cố gắng duy trì quan hệ hòa bình giữa Trung Quốc và Nhật Bản, đồng thời ủng hộ các chính sách của Tây Viên Tự đến cùng. Thậm chí không tiếc tổn hại thanh danh của mình để ký vào những điều ước hòa bình không bình đẳng. Nhưng trong màn sương lịch sử, luôn có một số dấu vết để lại cho chúng ta suy ngẫm, một vài hồi ức mơ hồ. Một đoạn văn tự ẩn hiện, dường như đang nói cho chúng ta biết, vị tổng thống này cũng có thể đã thao túng tất cả. Khiến Nhật Bản bước vào dòng nước xiết của lịch sử vào thời điểm yếu nhất. Để dọn sạch chướng ngại cho sự phát triển trở lại của đế quốc lão đại kia. Một số tư liệu chưa được giải mã vẫn còn nằm yên ở đó, có lẽ đã ghi lại kế hoạch bí mật nhất của vị tổng thống này vào lúc đó. Nếu quả thực là như vậy, chỉ có thể nói

rằng người này đã hiểu rõ quy luật phát triển của lịch sử, hiểu biết về tình hình thế giới lúc bấy giờ đến mức không thể tưởng tượng nổi. Ánh mắt của hắn, đã nhìn thấy những gì sẽ xảy ra hàng chục năm sau. Và những vấn đề này, có lẽ sẽ là một câu trả lời vô giải trong lịch sử.

—— — Trên mặt biển u ám, các vị thần cổ xưa đang thì thầm. Một số phàm nhân đã nhận được những gợi ý này. Bọn họ chính là những nhà tiên tri của thời đại...

STT 333: Chương 5: Thế giới mới - Chương 136: Trở về

Chương 5: Thế giới mới - Chương 136: Trở về

Nam Kinh, một thành phố phương Nam, lại có khí hậu gần gũi với phương Bắc. Hàng năm, mùa xuân và mùa thu đều ngắn ngủi đến lạ thường. Còn mùa hè nóng nực và mùa đông ẩm ướt thì dài dằng dặc đến mức khiến người ta cảm thấy khó chịu. Không ít nhân viên chính phủ từ phương Bắc chuyển đến đã phàn nàn về thời tiết Nam Kinh.

Họ cho rằng việc đổi thủ đô đến nơi này quả là một lựa chọn sai lầm. Bởi vì tình hình hiện tại, không ít chuyên gia quân sự lo ngại về an toàn quân sự của Nam Kinh. Sông Trường Giang hùng vĩ chảy qua. Kẻ địch với ưu thế hải quân, chỉ cần có tàu khoảng ba ngàn tấn là có thể tiến thẳng đến thủ đô của nước Cộng hòa, vì vậy, để bảo vệ an toàn cho thủ đô và an toàn cho sông Trường Giang, nhất định phải bố trí phòng vệ liên tục trên đường ven biển và đường thủy của sông Trường Giang. Chỉ cần một đội hải quân ưu thế của địch, có lẽ đã có thể kiểm chế phần lớn tài nguyên quân sự của nước Cộng hòa.

Nhưng Nam Kinh vẫn là Nam Kinh, một thành phố phía Nam sông Trường Giang, trong lịch sử Trung Quốc, không hề thua kém những cố đô ở phương Bắc về vị thế chính trị. Nó bao trùm vùng đồng bằng sông Trường Giang, nơi tinh hoa của nước Cộng hòa, và việc kiểm soát nội địa Trung Quốc cũng trở nên thuận tiện hơn nhờ có sông Trường Giang. Hơn nữa, thành phố này gần biển, càng dễ cảm nhận được những biến động của thời đại mới từ châu Âu và Mỹ.

Vào năm 1916, trong tháng Tư, Nam Kinh có một mùa đẹp hiếm có. Thủ đô của Trung Hoa Dân Quốc, trung tâm chính trị của Viễn Đông hiện tại và tương lai, đang ở thời kỳ phồn vinh nhất. Những cây ngô đồng cao lớn tỏa bóng râm dày đặc dưới ánh nắng mùa xuân. Những đoàn tàu nhỏ phun khói trắng ô ô chạy xuyên qua thành phố. Chung Sơn xanh biếc, Tần Hoài uốn lượn. Dưới sự chủ trì của Đường Thiệu Nghi, các công trình kiến trúc mang tính biểu tượng của thủ đô được xây dựng, tô điểm giữa những hàng cây và bóng râm. Khiến thành phố này mang một khí chất thủ đô khác biệt.

Từ Thượng Hải, những chiếc xe quân sự đặc biệt chạy thẳng đến nơi đỗ của quân đội ở phía đông Nam Kinh, từng đoàn binh lính từ nhà ga tuôn ra. Tuy nhiên, họ không còn bộ dạng trang bị đầy đủ như lúc xuất phát. Mỗi sĩ quan, binh lính đều mặc quân phục mới tinh thơm, ngực cài huy chương oai phong, mang giày da ba liên mới được phát. Đứng trên sân ga, ai nấy đều lộ vẻ mặt hân hoan. Xem như đã trở về thủ đô của mình! Trong số đó, không ít binh lính còn chưa đội mũ sắt, mà đội mũ da quân đội. Khuôn mặt ai nấy đều đen sạm vì nắng, đó là dấu vết còn lại sau khi vượt qua xích đạo. Đây là Đệ nhất sư và Sư đoàn 11 của quân đội, rút lui từ tiền tuyến châu Âu. Hai sư đoàn này đã chiến đấu vô cùng ác liệt ở Phàm Nhĩ Đăng.

Nhưng cũng lập được công lao vô thượng. Ngay cả những người bị thương trở về đơn vị, hiện tại mỗi sư đoàn cũng chỉ còn hơn ba ngàn người, mỗi binh lính còn lại ít nhất cũng là ban trưởng, sĩ quan trở thành sĩ quan ủy nhiệm chiến trường, mang quân hàm thiếu úy, trung úy. Họ được hưởng đãi ngộ đặc biệt khi về nước, nghi lễ chào đón long trọng ở Thượng Hải, và việc tự mình sắp xếp tái thiết hai sư đoàn tinh nhuệ này!

Trên bục đã tràn ngập các sĩ quan thuộc sở chỉ huy quân đội, chuẩn bị nghênh đón những binh lính trở về. Họ ân cần chào hỏi những anh hùng trở về. Để họ tập hợp theo đơn vị riêng, sau đó đến trụ sở của mình. Bên ngoài

bục, những chiếc xe tải Pháp đã dừng thành một hàng dài. Chờ đón họ. Tiếp theo là tổng thống tự mình tuyên dương, các đại diện cơ quan đoàn thể đến thăm hỏi. Lịch trình của họ thật sự là kín mít!

Phía sau đội quân tiêu chuẩn còn có hai toa tàu đặc biệt bằng thép xanh, bên ngoài ồn ào huyền náo tập hợp đội ngũ. Nhưng không ai xuống xe. Đầu một toa, một trung úy trẻ tuổi đội mũ lá, nhìn quanh rồi rút lại. Trong toa này lại náo nhiệt vô cùng, một đám quân quan mặc áo khoác da quân dụng oai phong đang vây quanh một trung tá mang quân hàm, trên mũ lá có biểu tượng máy bay, người này đang đánh bài poker, trên mặt trung tá đã dán mấy tờ giấy nhỏ, đôi mắt đỏ hoe nhìn vào bài trên tay. Xem ra lần này lại lành ít dữ nhiều. Vị trung úy vừa đi tìm hiểu tình hình chen vào, cười nói: “Trung đội trưởng, lục hàng người vẫn chưa thấy, có lẽ đến trễ. Xe của tham mưu trưởng Lý ở phía sau cũng không có động tĩnh. Im ắng không biết đang làm gì. Các huynh đệ lục quân đã tập hợp dưới, đám mũ da trở về nước có thể thần khí lắm đấy..... Chúng ta có nên xuống xe một chút không?”

Trung tá nghiêng đầu nhìn hẩn một cái: “Chúng ta đến sớm hơn. Căn cứ Lục Hàng Nam Kinh ở xa, lúc này đương nhiên không chạy tới! E là tên Mã Vân Thành kia cũng sợ nhìn thấy ta trở về lại gây sự với hẩn, tính toán thời gian mới đến đón chúng ta. Các huynh đệ, nhưng không có nhiều thời gian tự do ở Pháp đâu.....” Hẩn nhìn ra sau lưng, lại chớp mắt, trên mặt tuần tú toàn vẻ mặt đùa cợt: “..... Tham mưu trưởng Lý là tiểu tổng thống. Lúc nào cũng không quên thể hiện uy phong, hận không thể treo cả sao vàng thiếu tướng lên mặt. Tô Châu dừng lại một chút, lên mấy tên thích kéo bè kéo cánh như hẩn, mặt mày ưu quốc ưu dân, bây giờ còn đang ở đó lú lo không biết nói chuyện gì..... Không phải Ngô Niệm Tôn hoặc Tư Mã Thuần tự mình đến đón, người cho rằng hẩn bỏ xuống được cái giá với những giáo quan sĩ quan cấp úy liên hệ sao?”

Vị trung tá này chính là vương bài không chiến số một của các nước đồng minh, Đinh Vũ Thương trung tá, trung đội trưởng trung đội “phần hồng” số một của lực lượng phòng không Lục quân Trung Quốc, khiến người Đức nghe tin đã sợ mất mật trên bầu trời châu Âu. Hắn đã tham chiến hơn một năm ở châu Âu, bắn hạ bốn mươi bảy máy bay Đức và ít nhất đánh rơi khí cầu Đức, chiến quả tập thể của trung đội hắn còn đạt đến con số đáng kinh ngạc bốn trăm ba mươi chiếc, thành tích vượt qua năm vương bài còn sống đã có mười bốn. Ở châu Âu, hắn còn giành được tình cảm của ít nhất hai mươi cô gái Pháp, không ít hơn một tên tiểu tử Pháp tìm hắn để quyết đấu..... Tóm lại là chiến quả huy hoàng. Mưa thần tự mình điểm tướng điều hắn và một số phi công ưu tú có kinh nghiệm trên chiến trường châu Âu trở về tổ chức liên đội phi hành thứ hai của Lục Hàng, vì việc này còn làm náo loạn với bộ môn quân sự của các nước đồng minh một phen. Vẫn là lấy chiêu bài về nước nghỉ ngơi mới cường ép kéo về. Tiểu tử này quân hàm cũng lên đến trung tá, nhưng khi không đánh trận và không chỉ huy không chiến trên trời, vẫn là một bộ dạng cà lơ phất phơ. Những kỵ sĩ không trung trẻ tuổi tuấn tú của Trung Quốc này ở Thượng Hải đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt tình nhất, không bị cản trở của các cô gái Trung Quốc, đều có chút vui đến quên cả trời đất. Đoàn tàu đã kéo mười mấy hạt giống phi công này về, nhìn thấy cái mặt thối của Mã Vân Thành kia, trách sao hắn hiện tại có chút không đánh nổi tinh thần.

Đinh Vũ Thương chơi xấu ném bài: “Không đánh không đánh! * không có vận may, tối nay ta mời mọi người uống rượu!” Trong tiếng hoan hô, vị trung úy vẫn nhỏ giọng hỏi Đinh Vũ Thương: “Trung đội trưởng, chúng ta trở về có phải là chuẩn bị đối phó với Nhật Bản không? Nhật Bản làm chính biến quân sự, tôi thấy chúng ta sớm muộn gì cũng phải chuẩn bị đánh trận trong nước!” Đinh Vũ Thương uể oải nhìn trung úy một cái: “Đây là chuyện chúng ta lo lắng sao? Cầm lương lục quân, mặc vào cái thân da hổ, thượng thiên bán mạng là được. Có thể cùng người thảo luận những vấn đề này. Ở khoang xe phía sau kia.”

Tiếng huyên náo từ toa phía trước vẫn truyền tới, khiến khoang xe này càng thêm yên tĩnh trang nghiêm. Mấy người ngồi đối diện trong xe, nhất thời đều không nói gì. Ngoài nhân vật chính của khoang xe này, thiếu tướng Lý Duệ, người vừa giao chức tham mưu trưởng quân viễn chinh, còn có hai vị trợ thủ mà hắn đã chọn trên chiếc xe ở Tô Châu, để chuẩn bị cho chức vụ tổng tham mưu trưởng bộ phận chiến khu phương Bắc.

Thượng Hải, Cục An Ninh, thiếu tá tham mưu chủ nhiệm Hàn Kiếm Hiệp, cùng Mẫn Trung, thượng tá tham mưu trưởng của sư đoàn Tô Nam, thuộc quân dự bị tổng bộ. Hai người bọn họ vẫn luôn là nòng cốt của phe thanh quân, là những ủy viên chấp hành ưu tú nhất của chi bộ thanh quân. Đồng thời, họ cũng là hai trong số những thuộc hạ được Lý Duệ coi trọng nhất. Trước đây, họ đều là những cán bộ chủ chốt của các tiểu đoàn thể cấp tiến, hoạt động bí mật trong quân đội. Sau sự kiện mâu thuẫn ở miền Nam, họ đã được điều động từ các đơn vị đã chiến đến những vị trí hiện tại. Giờ đây, Lý Duệ lại kéo họ về.

"Tham mưu trưởng, ngài thực sự cho rằng chiến tranh Trung - Nhật sẽ bùng nổ nhanh chóng đến vậy sao? Vài ngày trước, Nhật Bản đã xảy ra chính biến. Tình hình trong nước đang rất căng thẳng, nhưng sau khi phe bảo thủ lên nắm quyền, họ lại tỏ ra khá kiềm chế. Theo công báo của chính phủ, Thủ tướng Tổng Giáo Nhân đã chuẩn bị khôi phục quan hệ ngoại giao tạm thời với Nhật Bản, hai nước cũng đã cử đặc phái viên đến kinh đô để đàm phán. Xem ra, trọng tâm vẫn là ở châu Âu!" Người lên tiếng là Hàn Kiếm Hiệp, với vóc dáng cao lớn, mày rậm mắt to, phong thái của một vị hiệp khách cổ điển. Trên ngực áo, anh đeo huân chương vinh dự cấp ba, biểu tượng của chiến công anh giành được trong chiến dịch Liêu Hà. Lúc đó, anh còn là thượng úy tham mưu của đoàn bộ sư đoàn hai. Anh được đoàn bộ phái đi thay thế một chủ quan đã tử trận trong một đại đội chủ lực, và đã lập công trong trận chiến đó. Anh có những suy nghĩ khác biệt về những lời Lý Duệ đã dặn dò họ trên xe.

"Tham mưu trưởng nói rất đúng! Cửu Châu huynh đệ, tôi biết trong quân dự bị, việc bố trí quân sự hiện nay hoàn toàn là để chuẩn bị cho chiến tranh. Chúng ta, những người lính, luôn sẵn sàng cho chiến tranh. Đặc biệt là trong bối cảnh quốc vận đang thay đổi như hiện nay! Lượng lớn vật tư quân sự đang được dự trữ. Ngoài việc tự sản xuất, chúng ta còn nhận viện trợ từ các nước đồng minh, và các đơn đặt hàng từ Mỹ cũng không hề dừng lại! Việc đào tạo sĩ quan cũng đang được đẩy nhanh, từ tám tháng rút xuống còn bốn tháng. Mỗi sư đoàn, quận còn đang không ngừng tuyển mộ tân binh, nói là để bổ sung cho cuộc chiến ở châu Âu. Nhưng theo đà hiện tại, mỗi tháng chúng ta chỉ phái một sư đoàn. Vậy đến khi nào mới cần dùng đến những tân binh này? Hiện tại, quân lực của chúng ta đang ở mức cao nhất, và nhân dân cũng không còn sợ chiến tranh, vì họ đã thấy được quá nhiều lợi ích từ những cuộc chiến trong và ngoài nước. Giờ là lúc chúng ta dập tắt dã tâm của Nhật Bản trên lục địa, không thể bỏ lỡ cơ hội này! Chúng ta có vẻ như đã bắt đúng thời cơ!" Trong mắt thương tá Mẫn Trung ánh lên vẻ kích động, cơ thể cường tráng của anh như chứa đầy năng lượng, như muốn bùng nổ trước những lời nói của Lý Duệ. Chiến tranh, đối với người lính, là vinh quang, là cơ hội lớn của quốc gia! Anh từng là doanh trưởng của công binh doanh trực thuộc đoàn 21 quân An, trên mặt còn hằn những vết tích gian khổ từ chiến trường. Anh đã từng lăn lộn trong "chuồng cỏ" của một trung đoàn bộ binh, đóng quân ở Mông Cổ suốt một năm. Công việc tẻ nhạt ở sư đoàn, quận đã gần như khiến người đàn ông yêu thích cưỡi ngựa này phát điên.

Trong khi đó, Lý Duệ, ngồi trong bóng tối, với khuôn mặt như tượng đồng, lại không có vẻ kích động như hai thuộc hạ của mình. Anh chỉ trầm mặc suy nghĩ về những điều riêng tư. Anh là một sĩ quan vô cùng tuần tú, với vẻ ngoài vượt xa vị tổng thống cùng tuổi, người thích tự xưng là soái ca bình thường. Ở Pháp, anh được tôn vinh là sự kết hợp của Apollo và Mars, không biết đã khiến bao nhiêu cô gái Paris say mê. Nhưng anh vẫn chưa có

bạn gái, không có cuộc sống bên ngoài quân đội. Sinh mạng của anh hoàn toàn dâng hiến cho quân đội chính quy.

Việc điều Trần Sơn Hà sang châu Âu hỗ trợ, và để anh trở về nước đảm nhiệm chức tổng tham mưu trưởng chiến khu phía Bắc, không nghi ngờ gì nữa là sự tin tưởng tuyệt đối của Nguyên soái. Căn cứ vào những gì anh biết, quốc gia đã đạt đến đỉnh cao về sức mạnh quân sự, và chắc chắn đang chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh ở châu Á. Đối thủ chính là Nhật Bản. Tình hình nội bộ của Nhật Bản đã khiến anh phải cảnh giác, và việc ban đầu anh ngăn cản cuộc chiến Trung - Nhật, anh cho rằng cần phải chờ đến khi chiến tranh ở châu Âu kết thúc. May mắn thay, quân đội chính quy đã chuẩn bị kỹ càng. Nhiều sư đoàn mới được triển khai, vũ khí trang bị đầy đủ, và đội ngũ sĩ quan trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết. Hơn nữa, tình hình quốc tế cũng chưa bao giờ có lợi như vậy! Nhưng anh vẫn lo lắng, một khi Trung - Nhật giao chiến, với việc lục quân Nhật Bản đã nắm quyền chủ đạo trong chính phủ Nhật Bản, họ chắc chắn sẽ huy động toàn bộ lực lượng, không do dự lao vào chiến tranh. Liệu trong nước có thể đạt đến trình độ đó không? Nội các và nghị viện, những kẻ yếu đuối kia, chắc chắn sẽ ảo tưởng về việc duy trì hiện trạng, kiềm chế tổng thống, từng bước nhượng bộ để cầu xin hòa bình với Nhật Bản. Hiệp ước Tây Viên Tự - một sự sỉ nhục - là minh chứng rõ ràng! Nếu không phải vì áp lực của họ đối với tổng thống, liệu tổng thống, người luôn kiên quyết và không khoan nhượng với kẻ thù, có ký vào điều ước đó không? Hiện tại, toàn bộ Đông Bắc đã mở toang cửa!

Khi hai gã khổng lồ châu Á tiến đến chiến trường quyết định cuối cùng, trong nước cũng cần có một tiếng nói, một người lãnh đạo, một ý chí! Nếu không, không thể đánh bại kẻ thù đã trở nên điên cuồng! Vậy làm thế nào để tất cả ý chí trong nước có thể tập trung dưới sự lãnh đạo mạnh mẽ? Vụ binh biến 4.24 của lục quân Nhật Bản dường như đã chỉ ra hướng đi cho vị thiếu tướng trẻ tuổi này. Nhưng so với sự hung hăng của lục quân Nhật Bản, anh còn có đồng chí, có lực lượng ít ỏi đến mức đáng thương, thứ duy nhất

có thể dựa vào, có lẽ là sự nhiệt huyết của đại đa số sĩ quan và binh lính trong quân đội chính quy.

Nhưng kẻ địch có thể làm được, thì mình cũng nhất định làm được. Và Trung Quốc, dưới sự lãnh đạo tuyệt đối, sẽ tập trung mọi lực lượng có thể, trên đồng đồ nát của một hệ thống quyền lực châu Á đã sụp đổ, đã suy yếu, giành lấy tất cả những gì có thể giành được, khôi phục vận mệnh đã bị chìm đắm của quốc gia và dân tộc này...

Anh còn rất nhiều đồng chí cần đoàn kết. Anh còn rất nhiều việc phải làm, anh còn rất nhiều khó khăn phải vượt qua. Nhưng vì mục tiêu phục hưng vĩ đại của dân tộc, dù phải chết cũng không hối hận.

Thiếu tướng nở một nụ cười thản nhiên trên khuôn mặt kiên định. Lúc này, trên sân ga bỗng vang lên tiếng reo hò như sóng dậy. Anh kéo tấm rèm cửa sổ đã được che kín, khẽ cười với hai thuộc hạ: "Niệm Tôn tổng tham mưu trưởng và Thuần Như tham mưu chủ nhiệm đã đến, chúng ta cũng nên xuống xe thôi."

Lần này, việc đón tiếp các quan binh trở về từ chiến trường châu Âu tại thủ đô cũng là nghi thức cao nhất. Mặc dù không có không khí náo nhiệt như cuộc diễu hành ở Thượng Hải, nhưng việc tổng tham mưu trưởng lục quân và tham mưu chủ nhiệm của bộ tổng tham mưu tác chiến tự mình đến nhà ga để nghênh đón và tuyên dương đã khiến những quân nhân này càng thêm xúc động. Khi Ngô Hái và Tư Mã Trạch dẫn đầu một hàng sĩ quan chỉnh tề bước tới, nhà ga bùng nổ tiếng hoan hô vang dội. Các dũng sĩ đã trải qua trăm trận chiến tung mũ lên trời, bày tỏ lòng kính yêu chân thành nhất đến hai vị tướng lĩnh đã dẫn dắt quân đội chính quy đến chiến thắng. Họ đại diện cho tổ quốc! Họ chính là hiện thân trực tiếp nhất của ý chí của tổng thống trong quân đội chính quy!

Ngô Hái cùng Tư Mã Trạch chỉnh tề quân phục tướng quân, hướng đoàn quan binh xếp hàng để nhận lễ nghi quân đội trang nghiêm nhất. Chậm rãi đi qua trước mặt bọn họ. Với những dũng sĩ này, không cần phải nói lời cảm tạ. Bọn họ đều là những người bỏ ra từ đồng người chết ở thánh địa Mai Lăng và Phàm Nhĩ Đẳng. Tôn trọng thân phận dũng sĩ của họ, nhắc nhở họ về vinh dự của một quân nhân, như vậy đã đủ rồi! Vốn có vẻ hơi lười nhác, những quan binh vừa xuống tàu hỏa lập tức biến thành một đoàn thể vũ trang đầy sát khí. Ánh mắt chậm rãi di chuyển theo bước chân của Ngô Hái và Tư Mã Trạch. Toàn bộ nhà ga không một chút sức sống. Người ở trong đó, dường như có một loại cảm giác bị bầu không khí này thôi miên.

Hai sĩ quan từ phía sau đi tới. Trao cho các tướng quân một lá cờ. Lá cờ này chính là bản sao của quân kỳ tiên phong Thượng Hải, vốn được coi là chí bảo của quân đội quốc phòng. Quân kỳ thật sự vẫn còn ở tổng bộ viễn chinh Pháp. Nhưng khi lá cờ này được mở ra trong tay hai vị tướng quân, nhìn dòng chữ tiên phong trên Thượng Hải, cùng hàng chữ vàng ghi tên những quân đội chính quy từng tham gia các chiến dịch vĩ đại, lại thêm ba chữ Phàm Nhĩ Đẳng nổi bật. Tiếng hoan hô vang dội một lần nữa! Đây là vinh dự tối cao mà họ đã đổi bằng sự hy sinh thảm thiết, bằng lòng dũng cảm gấp trăm lần. Cùng với nền cộng hòa này, từ đầu đến cuối!

Trong tiết trời xuân trong xanh ở Nam Kinh, dưới chân núi Tử Kim, lá cờ đỏ quân đội tung bay phấp phới trong tiếng hò reo.

Lý Duệ đứng ở cửa khoang xe, nhìn lá cờ quân đội trang nghiêm làm lễ. Đây là toàn bộ sinh mệnh của hắn, cũng là căn cứ để hắn tin rằng mục tiêu của mình có thể đạt được!

Sau khi nghi thức tuyên úy kết thúc, Ngô Hái và Tư Mã Trạch mới đến trước mặt Lý Duệ. Cùng đi với họ là thiếu tướng Mã Vân Thành, tư lệnh lục quân của quân đội chính quy, cũng đang cau mày đón những phi công

non trẻ. Nhìn thấy Đinh Vũ Thương cười đùa xuất hiện trước mặt, Mã Vân Thành rốt cuộc không nhịn được, dấn một quyền vào người Đinh Vũ Thương: “*, sao để thằng nhóc thối tha này còn sống trở về!”

Trong tiếng reo hò của các phi công, một trung tướng, hai vị thiếu tướng lặng lẽ chào nhau theo kiểu nhà binh. Sau đó, Ngô Hái mới nắm tay Lý Duệ: “Tung Vân, cuối cùng người cũng trở về từ Phàm Nhĩ Đăng! Khi biết người lên tuyến đầu chỉ huy, chúng ta đã rất lo lắng cho người!” Tư Mã Trạ cũng nhiệt tình vỗ vai Lý Duệ: “Trở về là tốt rồi! Với kinh nghiệm tác chiến ở Châu Âu của người, có thể giúp lão sư Tùng Sơn chống đỡ nửa bầu trời! Gánh nặng của ông ấy thật lớn!” Hắn nghiêng đầu quan sát Lý Duệ chỉ mỉm cười nhạt nhẽo, thở dài đầy khoa trương: “Xui xẻo. Ban đầu trong đám người mặc quân phục ở thành Nam Kinh, ngoài vị tổng thống tự xưng là soái ca bình thường ra, ta Tư Mã Trạ cũng coi là người gặp người thích, người vừa về, danh tiếng đã bị cướp sạch. Ta còn đi đâu mà tìm đào hoa nữa? Đánh thảm như vậy, sao trên mặt lại không một chút tổn thương nào?”

Ngô Hái cười mắng một câu: “Cẩn thận ta nói với mỹ nam!”

Trước sự nhiệt tình của hai vị sĩ quan cao cấp, Lý Duệ chỉ biết cười khổ. Hắn cũng không giỏi ứng xử. Chỉ hỏi: “Có an bài gì không? Ta đã chuẩn bị xong xuôi.”

Ngô Hái cười khoát tay: “Người vất vả lâu như vậy. Trước nghỉ ngơi một chút dưỡng sức. Tổng thống đặc biệt phê chuẩn, cho phép người một tuần lễ nghỉ phép. Người cứ thông thả dạo chơi ở Nam Kinh, có vấn đề cá nhân gì thì giải quyết trước đi... Tối nay ta cùng Thuần Như sẽ thiết yến cho người. Chúng ta sẽ tâm sự thật kỹ...”

Lý Duệ chỉ lắc đầu: “Ta không cần nghỉ ngơi, tham mưu trưởng, ngài biết tính tình của ta.

Công việc chính là nghỉ ngơi. Ta muốn gặp tổng thống để nhận nhiệm vụ. Còn muốn tìm hiểu toàn bộ tình hình về chức vụ của mình. Còn có rất nhiều chiến hữu, gia thuộc mà ta muốn đến thăm, họ đều đã chết trước mắt ta. Trương Giương không còn lão nương... Tuần lễ nghỉ phép này, ta không cần.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Nhắc đến Trương Chí Hạc, những người có mặt đều trầm mặc. Ngô Hái run rẩy nói: “Tro cốt của Trương Giương đi theo người cùng nhau... Cùng trở về...” Lý Duệ chỉ lặng lẽ gật đầu. Những tháng ngày cùng nhau phấn đấu gian khổ mà vui vẻ lúc trước, trong nháy mắt lướt qua trong lòng tổng tham mưu trưởng quân đội chính quy, đảo mắt đã biến thành những mảnh vỡ tan nát. Ánh mắt nhìn ra bên ngoài. Đã có chút mơ hồ. Đây là lão đệ huynh cùng tổng thống lập nghiệp! Còn đi theo hãn, ở Hà Nam diệt trừ giặc cướp. Vì sự kiện tàn quân Bắc Dương đột nhiên tiến vào Thiểm Tây, mà thất sủng trước Mưa Thần. Vị lão đồng sự ôn hòa này cũng luôn âm thầm cố gắng để giành lại vinh dự. Trên chiến tuyến Phàm Nhĩ Đẳng, cuối cùng hãn đã làm được. Mà Mưa Thần khi biết tin tức này, cũng im lặng hồi lâu.

Hôm nay, hãn cuối cùng đã về nhà.

Trên chiếc xe chuyên dụng đón Lý Duệ, đi cùng là phó quan của Mưa Thần. Hướng Phủ tổng thống mà đi. Ngô Hái và Tư Mã Trạ cũng chuẩn bị lên xe trở về, đã nhìn thấy hai sĩ quan bước xuống từ xe của Lý Duệ. Ánh mắt Ngô Hái lóe lên, không nói gì liền lên xe. Nửa ngày sau mới nói nhỏ với Tư Mã Trạ: “Biết Tung Vân chọn trợ thủ nào chưa?”

Tư Mã Trạ nhắm mắt dưỡng thần trong xe, chỉ thản nhiên nói: “Chuyện nhân sự ta không quan tâm.”

Ngô Hái lặng lẽ lắc đầu, trong miệng dường như đang nhấm nháp một quả ô mai đắng chất, hẳn trầm giọng. Gần như không thể nghe thấy lắm lắm: “Không biết tổng thống có biết không... Hay là tổng thống không để ý” Bên cạnh hẳn, mí mắt Tư Mã Trạh kịch liệt giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không mở ra.

Xe ô tô trong sự trầm mặc mà đi xa. Chỉ có tiếng quân ca trong nhà ga vẫn vang vọng.

“.....

Đường về vạn người nhìn, hoa tươi rải trước ngựa,

Cạnh cửa sinh huy cười tóc bạc, trong nhà vui mừng kiêu hồng nhan,

Quốc sử minh tiêu đệ nhất công, Trung Hoa từ nay hào dài hùng,

Còn giữ lại dư uy trừng phạt bất nghĩa, muốn làm vòng quanh trái đất nhân loại cùng một đại hán!”

“..... Mãi lấy mãi lấy trời đã sáng rồi, khóe mắt ta tất cả đều là đắng chất.....”.

Phiên bản đặc biệt, tinh chỉnh từ nơi bạn vẫn hay ghé – TLT chấm com.

STT 334: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 137: Hòa bình dương quang?

Phòng hội nghị lớn của Phủ Tổng thống lúc này đã chật kín người. Mọi người đều nhỏ giọng bàn tán. Những người có mặt bao gồm các vị phụ trách các bộ môn quan trọng trong nội các, các ủy viên của các ủy ban quan trọng trong nghị hội, cùng với một số sĩ quan cao cấp mặc quân phục.

Tướng Bách Lý, người có vẻ ngoài khá ổn, và Thái Ngạc, người có vẻ không được tốt cho lắm, đều đã đến từ trụ sở của mình. Các yếu nhân chính phủ mặc vest cùng với các sĩ quan cao cấp mang quân hàm sáng loáng ngồi cùng nhau. Giữa họ không có bầu không khí hòa hợp cho lắm, mọi người chỉ thì thầm to nhỏ với nhau, trong phòng hội nghị chỉ có tiếng xì xào trầm thấp. Nhân viên công tác mặc quân phục của Phủ Tổng thống mang đồ uống và một chút điểm tâm nhỏ đến cho từng người. Đây là ý của phu nhân Tổng thống, muốn Phủ Tổng thống có thêm chút không khí ấm cúng.

Hội nghị lần này mang ý nghĩa vô cùng quan trọng, điều này có thể thấy rõ qua việc các phóng viên từ các quốc gia khác tụ tập bên ngoài Phủ Tổng thống. Nhật Bản đã xảy ra biến động lớn, quân nhân lên nắm quyền. Toàn thế giới đều biết, nếu nói biến động chính trị lần này của Nhật Bản ảnh hưởng lớn nhất đến quốc gia nào, thì đó chính là Trung Quốc. Quan hệ giữa hai quốc gia ở Đông Á, từ khi mưa thần trời dậy đến nay vẫn không mấy suôn sẻ. Chiến tranh lạnh, chiến tranh nóng giữa hai nước đã xảy ra vô số lần. Vị thế tương lai của hai nước ở châu Á, cùng với những lợi ích mà Nhật Bản được hưởng ở Trung Quốc, đều có nghĩa là hai quốc gia này có

thể bùng phát xung đột kịch liệt bất cứ lúc nào. Nếu như trước kia còn có một số chính trị gia Nhật Bản đóng vai trò giảm xóc, thì hiện tại yếu tố duy nhất này đã mất đi. Mặc dù chính quyền quân nhân Nhật Bản vì mới lên nắm quyền nên chưa có hành động gì quyết liệt. Nhưng mọi người đều biết, tất cả những điều này nhất định sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nếu như Trung Quốc không có thái độ dễ dãi với chính quyền quân nhân này như đã từng đối với nội các Tây Viên Tự trước đây, thì ở châu Á có lẽ sẽ bùng phát một cuộc chiến tranh ảnh hưởng đến cục diện thế giới hiện tại! Các chính trị gia châu Âu lo lắng nhận thấy, họ hiện tại không có khả năng ảnh hưởng đến cục diện châu Á phát triển. Ít nhất là đối với chính quyền quân nhân Nhật Bản. Mặc dù phía Nhật Bản cũng bày tỏ một chút thiện ý, nhưng vấn đề nguyên tắc không cần chỉ nhìn vào thái độ bề ngoài ôn hòa của họ. Sau khi nội các tạm thời lên nắm quyền, lục quân Nhật Bản đã một lần nữa khôi phục kế hoạch xây dựng hai mươi lăm sư đoàn, đồng thời còn thêm vào việc xây dựng năm sư đoàn. Kế hoạch sản xuất vũ khí quân sự khổng lồ, dù chỉ là một phần nhỏ được công bố cũng đủ để mọi người biết được quyết tâm vũ trang của lục quân họ. Mà một đội quân khổng lồ như vậy, tất nhiên là muốn có chỗ đứng trên đại lục! Thế giới đều hy vọng Trung Quốc có thể vào thời điểm này lại duy trì một loại thái độ dễ dãi, lấy đại cục làm trọng như thời Tây Viên Tự. Vào thời điểm khói lửa ngập trời ở châu Âu, nếu châu Á cũng bùng phát chiến tranh toàn diện, thì chỉ có trời mới biết thế giới sẽ đi đến bước nào.

Toàn thế giới đều hy vọng Trung Quốc lúc này thể hiện thái độ không nên quá hung hăng với chính quyền quân nhân này. Đặc biệt là lo lắng về việc Tổng thống Trung Quốc, người được coi là biểu tượng của chủ nghĩa dân tộc Trung Quốc, sẽ có hành động gì quyết liệt vào lúc này. Nhưng may mắn là, chính phủ Trung Quốc lúc này vẫn chưa đưa ra tuyên bố chính thức nào về chính quyền quân nhân. Chỉ lãnh đạm bày tỏ rằng họ đang theo dõi sát sao tình hình. Hơn nữa, mưa thần cũng hứa rằng kế hoạch quân viễn chinh đến châu Âu tham chiến không có gì thay đổi. Hơn nữa, lần này ông

cũng cẩn thận không đưa ra tuyên bố đơn độc để làm rối loạn tình hình. Thay vào đó, ông thể hiện sự tôn trọng ý kiến của các cơ cấu quyền lực khác của quốc gia ở mức độ cao nhất. Vì vậy, ông cố ý tổ chức hội nghị bất thường này tại Phủ Tổng thống, dự kiến sẽ kéo dài vài ngày. Thu thập ý kiến rộng rãi từ mọi mặt của cả nước. Sau đó, sẽ đưa ra phương án ứng phó và kế hoạch đối với chính quyền mới của Nhật Bản. Nghe được tin tức này, không ít người trong và ngoài nước đã thở phào nhẹ nhõm. Nếu ông muốn tổng hợp ý kiến của các bên trong cả nước, ai cũng biết nội các và nghị hội của ông rất hài lòng với hiện trạng phát triển hòa bình của quốc gia, tuyệt đối sẽ không chọn cách kích động tình hình! Chỉ có thể cố gắng hết sức để duy trì hòa bình.

Trên trường quốc tế, trước việc mưa thần tổ chức hội nghị như vậy, đã bày tỏ thiện ý lớn nhất. Cho rằng đây là sự trung thành của vị tổng thống này với nghĩa vụ của các quốc gia hiệp ước. Hơn nữa, cũng tuân theo các nguyên tắc dân chủ văn minh. Họ sẽ ủng hộ hết mình chính sách của Trung Quốc, đồng thời hứa sẽ cố gắng hết sức để ảnh hưởng đến chính sách ngoại giao của Nhật Bản theo hướng hòa bình. Trong nước cũng cho rằng mưa thần vào thời điểm chiến sự ác liệt ở châu Âu, vì muốn kiếm được lợi ích lớn nhất trong cuộc chiến, cũng bằng lòng lại dễ dãi thêm vài năm, đổi lấy thời gian phát triển. Tương lai, ông có lẽ sẽ chọn ngả bài với Nhật Bản, nhưng không phải bây giờ. Kể cả những người có ác ý với mưa thần, cũng không cho rằng ông sẽ chọn châu Á để tiến hành một cuộc chiến tranh, kéo nội các và nghị hội vào những quyết định chính sách quân sự ngoại giao chuyên quyền độc đoán của ông. Cũng chỉ là để chia sẻ áp lực nhượng bộ với quốc dân mà thôi. Bất kể thế nào, sẽ không đánh, rất nhiều người đều bày tỏ hài lòng. Về phần phía Nhật Bản..... Về vấn đề chiến tranh có thể nói là bị cô lập, họ sẽ liều lĩnh làm trái ý trời một mình khiêu chiến với toàn thế giới sao? Đến lúc đó, cho dù Anh, Pháp, Mỹ không ủng hộ Trung Quốc, cũng sẽ không cho Nhật Bản nửa điểm viện trợ! Trên đại lục, họ có thể giành được chiến quả gì? Quân đội chính quy hiện tại cũng không phải

là đội quân yếu đuối như thời nhà Thanh trước đây. Phái hải quân của họ phong tỏa duyên hải Trung Quốc? Chưa nói đến việc hải quân của họ hiện đang rơi vào tình trạng phân liệt, thanh trừng và hỗn loạn. Khi mỗi tháng có mấy vạn quân viễn chinh, cùng với số lượng lớn vũ khí trang bị, vật tư và nguyên liệu công nghiệp thành phẩm muốn chuyển từ Trung Quốc đến châu Âu. Hải quân Nhật Bản có gan khiêu chiến toàn bộ châu Âu trong tình huống này sao? Đối với một quốc gia quan trọng như vậy ở châu Á cần phải như thế nào?

Trong phòng hội nghị một trận xôn xao. Đa số mọi người đều đứng dậy. Đã nhìn thấy Tổng Giáo Nhân mặc một bộ lễ phục tương đối trang trọng cùng với Lý Chương Mân ngậm xì gà cùng nhau đi đến. Tổng Giáo Nhân đang mỉm cười nói gì đó với Lý Chương Mân. Thấy mọi người đứng dậy nghênh đón, ông vội vàng mỉm cười chào hỏi mọi người. Mà Lý Chương Mân cũng cười gật đầu với ông, đi về phía Ngô Hái đang ngoắc tay gọi. Trong số những người có mặt, đại khái chính là vị Lý đại bộ trưởng này có quan hệ thân thiết nhất với quân đội.

Ngô Hái cười từ chối điệu xì gà mà Lý Chương Mân đưa tới, Tưởng Bách Lý từ bên cạnh tiến đến đoạt lấy.

"Vũ tiên sinh, xì gà ngon vẫn chỉ có ở chỗ của ngài, ngài rút cuộc lấy ở đâu vậy? Tôi tìm ở Thiên Tân lâu như vậy, vẫn không có loại nào thơm như vậy! Chẳng lẽ bây giờ ngài vẫn đang duy trì việc buôn lậu xì gà?"

Lý Chương Mân cười nói: "Bí mật! Sau này muốn xì gà, cầm đặc sản phương bắc đến đổi. Ngài biết tôi kén chọn, cho nên những thứ kém chất lượng thì đừng mang ra mất mặt." Hai người thì thầm vài câu. Ngô Hái lại chăm chú nói với vị tổng thống cha vợ mặt mày rạng rỡ này: "Vũ tiên sinh, báo cáo dự đoán năng lực kinh tế chiến tranh của Nhật Bản của ngài, Tổng thống đã chuyển cho tôi xem. Vô cùng có kiến giải, để lại ấn tượng sâu

sắc..... Những số liệu này tuyệt đối có độ tin cậy đối với việc đánh giá Nhật Bản.

Có phải hơi yếu một chút không? Vạn nhất chiến tranh bùng phát, bất kỳ việc đánh giá thấp kẻ địch nào, đều là phạm tội với quốc gia và dân tộc. Ngài phải biết, tôi không phải nghi ngờ chuyên môn của ngài, chỉ là đơn thuần cẩn thận của quân nhân mà thôi....."

Tưởng trăm dặm đã bỏ điếu xì gà xuống, ngay cả Thái Ngạc, người vẫn luôn uể oải, cũng phải chăm chú lắng nghe Ngô Hái và Lý Chương Vân đối thoại. Ngô Hái và Lý Chương Vân đang bàn về bản báo cáo này, mà hai người họ còn chưa được xem qua. Lý Chương Vân liếc nhìn Chương Quá Viêm đang vuốt chòm râu dề, hạ giọng nói: "Hôm nay không thể bàn luận kỹ càng được. Để sau hẹn thời gian khác. Ta nghĩ Tổng thống hẳn là còn có thông tin tổng hợp về con đường của hãn, so với cái Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ kia, nơi có rất nhiều chuyên gia phương Tây đang cùng nhau nghiên cứu vấn đề này..."

Ta tin vào phán đoán của mình, số liệu cũng hoàn toàn đáng tin. Nếu Nhật Bản không có viện trợ từ bên ngoài, với khả năng duy trì chiến tranh của họ, thì theo dự đoán lạc quan nhất, trong vòng sáu tháng nữa họ sẽ thấy đáy. Trong chiến tranh Nga - Nhật, họ chỉ huy động chưa đến sáu mươi vạn quân, nhưng hơn ba tháng sau, không có khoản vay lớn từ bên ngoài, họ đã không mua nổi cả nguyên liệu sản xuất vũ khí. Lần này, dự trữ ngoại hối và nguyên liệu của họ còn thấp hơn. Mười năm kinh tế không mấy khởi sắc, dù hiện tại có chút hồi phục. Nhưng số nội tình tích lũy được trước đó lại bị Quế Thái Lang và nội các lớn của hãn tiêu hao hơn phân nửa để tăng cường quân bị. Hiện tại lại còn tăng tốc độ tăng cường quân bị... Tóm lại, tôi không lạc quan về kho bạc của người Nhật Bản. Chỉ có kẻ điên mới chọn thời điểm bị thế giới cô lập để khai chiến với một cường quốc... Cho nên, đây cũng là lý do tôi cho rằng cuộc chiến này không thể xảy ra. Có lẽ các vị

tướng quân không thích nghe chủ đề này... Tổng thống dùng một đội quân viễn chinh đối lấy toàn bộ quân đội chính quy, khiến quân đội lớn mạnh hơn gấp mấy lần, vũ trang đến tận răng. Người Nhật lại cướp đồng tiền cuối cùng của nông dân Hoa. Đây chính là sự khác biệt trong nghệ thuật lãnh đạo của hai nước! Cứ duy trì tình trạng này mười năm nữa, tôi nghĩ Nhật Bản cũng không còn là mối đe dọa của chúng ta."

Ngô Hái lặng lẽ gật đầu, Lý Chương Vân đã nhìn thấy một mặt của vấn đề. Nhưng còn một khía cạnh khác thì sao? Tổng thống chẳng lẽ sẽ không nhân cơ hội quốc tế có lợi chưa từng có này để ra tay, một lần hành động đánh bại kẻ thù? Khiến chúng suy yếu, để sau này không còn là mối đe dọa nữa? Khi cuộc đại chiến ở châu Âu kết thúc. Khi các quốc gia có năng lực một lần nữa can thiệp vào châu Á để duy trì sự cân bằng.

Có lẽ sẽ không còn một cục diện quốc tế có lợi như vậy nữa! Đến lúc đó, cái gì là máu tươi đúc nên tình hữu nghị, cái gì là kẻ thù hiện tại. Trước lợi ích thực tế, mọi thứ sẽ thay đổi đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi. Về việc cục diện sẽ đi đến bước nào, Ngô Hái trong lòng mơ hồ hiểu rõ. Là quân sư quân sự cao nhất của Mưa Thần, mặc dù Huệ Anh từ bí mật của họ, nhưng với quy mô tương đối lớn, Cục Tình báo quân sự đối ngoại cử động trực tiếp báo cáo với Tổng thống. Nhưng điều đó không có nghĩa là hãn không hiểu rõ toàn bộ sự việc. Có khi vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, hãn chậm rãi suy nghĩ về một loạt hành động công khai và bí mật của Tổng thống kể từ khi chiến tranh châu Âu bùng nổ, đều khiến hãn cảm thấy lạnh sống lưng. Hãn làm sao có thể lợi dụng cục diện trong và ngoài nước, cùng với các thế lực một cách triệt để đến vậy? Đường như khiến tất cả mọi người đều nhảy múa theo sự chỉ huy của hãn. Thế giới biến thành như vậy, dường như hãn chỉ ẩn mình sau màn, lạnh lùng mà thận trọng mỉm cười. Ít nhất ở Đông Á, mọi việc cần thiết đều đã xảy ra dưới sự thao túng tinh vi của hãn. Và đạt đến cục diện mà hãn dự đoán. Hiện tại, hãn là nhà lãnh đạo quan trọng của thế giới, là đồng minh quan trọng chống lại các thế lực tà ác,

là một trong những người bảo vệ hòa bình Thái Bình Dương. Trong khi Nhật Bản là kẻ phá hoại trật tự hiện tại, với dã tâm bùng bùng, là một nhóm quân nhân lãnh đạo một quốc gia nguy hiểm. Bất cứ lúc nào cũng có thể ảnh hưởng đến cục diện thế giới. Điều này không có nghĩa là, trong tình hình đã dày công vun đắp như vậy, một cuộc chiến tranh chưa từng có quy mô ở châu Á sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào sao? Toàn bộ khu vực chiến sự phía bắc và lực lượng dự bị. Đã bố trí xong xuôi. Bất cứ lúc nào cũng có thể có những đội quân chưa kịp đến châu Âu gia nhập vào.

Nhưng cuộc chiến này sẽ bùng nổ dưới hình thức nào, khả năng đạt được kết quả lý tưởng nhất, Ngô Hái và Tư Mã Trạ đã nhiều lần suy đoán trong đêm. Tổng tham mưu cũng đã đưa ra một dự án. Nhưng hẳn không thể không thừa nhận, kế hoạch cuối cùng, có lẽ chỉ ở trong đầu Mưa Thần.

Ngay khi Ngô Hái đang trầm tư, bên ngoài cửa vang lên giọng nói kéo dài: "Tổng thống Dân quốc Mưa Thần đến!" Ánh mắt mọi người đều hướng về phía cổng, đã thấy Mưa Thần cùng với chánh văn phòng đi tới, mỉm cười bước vào. Vẫn không ngừng gật đầu chào hỏi mọi người. Trên người không có lấy một chút sát khí. Hôm nay còn không mặc quân phục. Chỉ mặc trường bào áo khoác ngoài. Dường như cũng để lộ ra ý nguyện hòa bình của hẳn. Bất quá đối với những người nhìn thấy hẳn mặc quân phục, nhìn thấy hẳn một thân trang phục truyền thống, đều hơi có chút kỳ quái. Tổng Giáo Nhân là người đủ tư cách nghênh đón, cùng hẳn sóng vai đi tới. Hẳn cười tiến lên bắt tay Mưa Thần. Tiểu Viên sau cặp kính cận đều hài lòng với hành động hôm nay của Mưa Thần: "Tổng thống, lần này lấy phương thức hiệp thương dân chủ để quyết định các chính sách quan trọng của quốc gia, là một khởi đầu tốt đẹp. Nền tảng của Dân quốc được thành lập ở đây. Trước đây, tình hình trong và ngoài nước căng thẳng, cần có sự lãnh đạo mạnh mẽ là một điều không thể tránh khỏi. Nhưng tôi rất vui khi thấy Tổng thống vẫn sẵn lòng giao việc quốc gia cho mọi người cùng nhau gánh vác. Điều này khiến tôi tràn đầy niềm tin vào tương lai của Dân quốc."

Mưa Thần mỉm cười vỗ tay Tổng Giáo Nhân: "Cùng với tiên sinh, tôi từ trước đến nay vẫn luôn tuân theo lý niệm này. Chỉ là ban đầu, hình thức có những nỗi khổ tâm không thể nói ra, nếu không ngại cho rằng tôi sẽ tiếp tục buông thả sao? Vị trí Tổng thống này có thể ngồi cả đời. Vũ mỗ tôi trước đây vì chế độ quốc gia chưa được thiết lập. Lại gánh vác trách nhiệm như vậy. Không thể không cân nhắc kỹ lưỡng, chèo chống một cách khó khăn. Mỗi lần đêm khuya trằn trọc. Đều sợ rằng chỉ cần một hành động không thỏa đáng, sẽ khiến quốc gia dân tộc lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục... May mắn thay, trời phù hộ Trung Hoa! Hiện tại chúng ta cuối cùng đã đạt đến mức này, chế độ đã chuẩn bị, ngoại giao yên tâm hơn một chút, kinh tế tốt hơn một chút, quan trọng hơn là đại biểu nhân dân đã có chút tự giác tham gia vào các vấn đề quốc gia, Vũ mỗ lúc này không nên cùng mọi người chung tay sao? Bên trong những vấn đề phức tạp và liên quan rộng khắp, càng cần đến ý kiến của mọi người. Tập trung trí tuệ của những đại biểu tinh anh của Trung Quốc, có thể ứng phó một cách thích đáng. Chỉ mong rằng sau chuyện này, Vũ mỗ tôi càng có thể yên tâm từ bỏ chức vụ. Vài năm sau có thể ung dung về ẩn, cùng phu nhân du ngoạn thế giới." Hắn nói đến thành khẩn, Tổng Giáo Nhân chỉ khách sáo mỉm cười. Nói đến đạo lý lớn, ông cũng không tin Mưa Thần muốn quyền lực đột nhiên trở nên nhạt nhẽo như vậy, đơn giản chỉ là muốn chia sẻ một chút trách nhiệm trước áp lực to lớn mà thôi.

Phải biết rằng đây không phải là cuộc chiến mà ông từng trải qua, rất có thể là cần một mình ứng phó. Cần phải dốc hết sức lực quốc gia cho một cuộc chiến tranh toàn diện! Không có sự hỗ trợ từ trong nước, ông cũng không có nắm chắc để ứng phó. Nhưng điều này cũng đúng lúc cho họ một cơ hội, mở rộng tầm ảnh hưởng của họ trong việc quyết định các chính sách quốc gia. Sau này càng có khả năng tiến thêm một bước chia sẻ quyền lực của Mưa Thần, khiến quốc gia càng ngày càng biến đổi theo lý tưởng quốc gia của ông.

Tiếng vỗ tay vang lên, mọi người ổn định chỗ ngồi. Mưa Thần ánh mắt lấp lánh nhìn những nhân vật đứng đầu các cơ quan quyền lực của quốc gia này, cuối cùng bắt đầu lời mở đầu của mình: "Các vị tiên sinh, tình hình hiện nay đòi hỏi chúng ta phải đưa ra quyết định. Làm thế nào để ứng phó với tình hình mới ở châu Á hiện nay... Chúng ta cố gắng tranh thủ hòa bình, nhưng không thể không chuẩn bị cho chiến tranh!"

Hội nghị cứ thế mà diễn ra suốt một ngày, tạo cơ hội cho các bên trình bày quan điểm. Tranh luận, giải thích, mọi thứ diễn ra dài dòng. Thậm chí, một số đại biểu ngoại giao và quân sự của các nước đồng minh cũng được phép tham gia vào hội nghị quốc sách chưa từng có này. Mỗi ngày, các phóng viên đều có thể nhận được tin tức mới nhất tại cổng Phủ Tổng thống, Mưa Thần trước nay vẫn rất hòa nhã với dư luận. Không hề có bất kỳ động thái phong tỏa hay đàn áp nào. Thực tế mà nói, hãn lại rất biết cách lợi dụng những điều này.

Mỗi tin tức được đưa ra đều là những điều phương Tây muốn nghe, ngoại trừ một số sĩ quan và một vài nghị viên có tư tưởng cực đoan. Mọi người đều tỏ ra tôn trọng những điều khoản đã ký kết trong Hiệp ước, và không hề có bất kỳ thay đổi nào do tình hình ở Nhật Bản biến động. Trung Quốc cố gắng hết sức thể hiện thiện chí hòa bình, đồng thời tiến hành trao đổi chính thức với chính phủ đương nhiệm của Nhật Bản. Mọi thứ vẫn sẽ được duy trì như hiện tại. Song song đó, Trung Quốc cũng bày tỏ ý định chuẩn bị quân sự trong nước, nhưng kế hoạch này được công khai và có giới hạn. Quân đội ở phía Bắc được tăng cường thêm mười sáu sư đoàn, Đông Bắc cũng tăng cường lực lượng canh gác. Quốc hội cũng sẽ thông qua khoản dự trữ vật tư quân sự trị giá 65 triệu hoa nguyên để cấp phát. Một số cứ điểm trọng yếu ở Trường Giang cần được tăng cường. Mức độ chuẩn bị này, ngay cả những nhà bình luận khó tính nhất cũng cho rằng là điều đương nhiên.

Đồng thời, Trung Quốc cũng mong muốn nhận được sự đảm bảo từ các cường quốc, đặc biệt là sự tái khẳng định từ các quốc gia đã ký Hiệp ước. Chính phủ Trung Quốc sẽ cố gắng không có bất kỳ hành động nào phá hoại hòa bình, thậm chí sẽ trở thành hình mẫu tuân thủ Hiệp ước. Nhưng họ muốn đảm bảo rằng Nhật Bản cũng phải làm như vậy. Nếu xung đột xảy ra giữa hai nước do nguyên nhân từ phía Nhật Bản, các cường quốc phương Tây phải vô điều kiện đứng về phía Trung Quốc. Không được phép viện trợ cho Nhật Bản dưới bất kỳ hình thức nào, thậm chí phải thực hiện cấm vận về vật tư chiến lược. Yêu cầu này sau đó đã nhận được sự chấp thuận mập mờ từ chính phủ các cường quốc, vì họ tạm thời không muốn kích động mâu thuẫn ở châu Á. Những lời hứa hẹn nghiêm túc chỉ có thể chọc giận những người Nhật Bản sĩ diện, và trói buộc họ trong tương lai. Lời hứa mơ hồ nghiêng về phía Trung Quốc lại là một kiểu đe dọa ngầm đối với chính phủ quân sự hiện tại của Nhật Bản. Để họ biết được xu hướng của các cường quốc phương Tây, và để lại không gian cho sự việc phát triển. Về sau, những lời hứa không rõ ràng của chính phủ phương Tây cũng gây tiếng vang lớn trong dân gian, đặc biệt là ở Pháp. Người dân Pháp rất đơn giản, người Trung Quốc đã đổ máu giúp họ ở Versailles, kết quả tổ quốc họ lại bị đe dọa bởi chiến tranh. Chính phủ Pháp lại không thể công khai tuyên bố rằng họ có những cam kết với đồng minh! Trong những ngày đó, không ít người dân Pháp đã treo cờ hai nước Pháp – Trung trước nhà, khi nhìn thấy những gương mặt vàng, họ đều nói: “Chúng ta đứng về phía các bạn.”

Khi hội nghị cuối cùng kết thúc, quyết nghị sẽ được đưa ra để Quốc hội thảo luận và biểu quyết. Mưa Thần lại tự mình soạn thảo một bản tuyên bố. Thậm chí còn nói rằng ông sẽ đích thân đến thăm Nhật Bản, đảm bảo rằng chiến tranh sẽ không xảy ra giữa hai nước trong tình hình hiện tại. Kế hoạch điều động Viễn chinh quân của châu Âu sẽ không bị ảnh hưởng bởi tình hình ở châu Á. Tại thời điểm Đại Tây Dương đã trở thành chiến trường đẫm máu của nhân loại, tại sao lại muốn đẩy một nơi khác trên thế giới vào bất ổn và hỗn loạn? Thiện chí hòa bình của Tổng thống đã được nhiều người

cảm nhận, nội các tạm thời của Honda ở Nhật Bản cũng tuyên bố rằng họ sẵn sàng tiếp nhận đại diện chính thức của Trung Quốc để đàm phán. Đồng thời, họ cũng bày tỏ rằng họ sẽ tuân thủ Hiệp ước đã ký kết. Nhật Bản thực hiện hành động bảo vệ quốc thể, chỉ là để cải thiện tình hình trong nước. Đối với tình hình quốc tế và liên minh, chỉ có thể kiên quyết tuân thủ nghĩa vụ. Ánh dương hòa bình dường như đã chiếu rọi vào Thái Bình Dương, nơi từng u ám. Chỉ những người hiểu rõ tình hình trong và ngoài nước mới không ngây thơ như vậy, mâu thuẫn giữa hai nước đã ảnh hưởng sâu sắc đến tình hình chính trị trong nước của hai nước, sức kéo lớn này không thể nào xóa bỏ. Quân đội của hai quốc gia đều trải qua một giai đoạn mở rộng nhanh chóng. Hai cỗ máy quân sự này, nhìn chăm chăm vào nhau, ở một mức độ nào đó, đều dùng lực lượng quân sự để khống chế tình hình chính trị trong nước, tất nhiên sẽ va chạm kịch liệt. Chỉ là không biết bằng cách nào, là bắt đầu hành động ngay lập tức, hay là chờ đợi cơ hội thích hợp hơn.

Trong báo cáo bí mật của các đại diện quân sự của các nước đồng minh tại Trung Quốc, họ lo lắng nhận thấy từng đoàn sư đoàn di chuyển về các địa phương bằng đường sắt vào ban đêm. Trung Quốc dường như đang tiến hành một cuộc bố trí quân sự quy mô lớn. Các cuộc diễn tập thực chiến đang diễn ra với cường độ cao nhất, giúp các đơn vị mới có thêm kinh nghiệm. Số lượng lớn vũ khí được vận chuyển từ Pháp, dường như càng có lợi thế để cung cấp cho quân dự bị và các đơn vị ở chiến khu phía Bắc. Trang bị của các đơn vị lên đường đến châu Âu lại ngày càng không đầy đủ, phần lớn chỉ có vũ khí hạng nhẹ. Họ dường như biết rằng đến đó, Pháp sẽ cung cấp cho họ nhiều vũ khí hơn. Đặc biệt là khi cần mỗi sư đoàn có khả năng chiến đấu ở tuyến Versailles.

Các nhà ngoại giao nhận thấy những đám sinh viên và người dân thành thị biểu tình giận dữ trên đường phố ở thủ đô Trung Quốc. Họ công kích Quốc hội và nội các vì đã kiềm chế Tổng thống không thực hiện những hành động quyết liệt. Dường như đó là sự tái diễn của những cuộc biểu tình

trước khi Nhật Bản đảo chính, chỉ có quy mô nhỏ hơn và chỉ giới hạn ở thủ đô và một vài thành phố lớn. Trung Quốc đang chuẩn bị chiến tranh theo một cách thức không rõ ràng. Nhưng họ lại ở vào một vị thế có lợi như vậy. Mọi người đều tin vào quyết tâm hòa bình của họ, và coi chính phủ Nhật Bản là nhân vật phản diện. Ánh dương hòa bình ở châu Á thật sự là như vậy sao? Ít nhất, đa số mọi người đã chọn tin vào điều đó. Chỉ cần chính phủ Trung Quốc có thể giữ đủ kiềm chế thì...

"Cốc cốc cốc!"

Thiếu tướng Lục quân Tam Lang vội vã đến văn phòng Thủ tướng. Vị thiếu tướng vừa mới nhậm chức này mang vẻ mặt đầy đắc ý, nhưng hôm nay lại có chút tức giận. Lính gác ở cổng đều biết địa vị của vị Thứ trưởng Bộ Quân lệnh này trong lòng Thủ tướng. Nhưng hôm nay, bước chân của thiếu tướng lại nhanh đến mức họ không có cơ hội thông báo. Để mặc hân xôn thẳng đến cửa phòng làm việc của Thủ tướng.

Cửa hé mở, trong ruộng nghĩa với vẻ mặt xanh mét đứng trước mặt thiếu tướng Tam Lang. Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của thiếu tướng, thân nhiên nói: “Người cũng đến rồi à? Hôm nay ta thấy không ít sĩ quan... Lúc đầu ta cứ nghĩ người sẽ không đến. Kết quả người vẫn đến, xem ra ta đã đánh giá cao một số người rồi... Mời vào. Học trò giỏi nhất của ta.”

Tam Lang bước vào. Nhìn thấy lão sư của mình đang ngồi trước mặt, chưa kịp ngồi xuống.

Hắn lại đột nhiên bùng nổ: “Thưa các hạ! Hiện tại, tôi có thể hiểu được việc quốc tế hóa vấn đề Trung Quốc, chúng ta cần mở rộng lục quân. Nhưng tại sao lại phải đồng ý ký một phần phụ lục Hiệp ước với Trung Quốc để một lần nữa đảm bảo rằng chiến tranh sẽ không nổ ra? Nếu chiến tranh thật sự không nổ ra, vậy thì chúng ta vất vả lật đổ Tây Viên Tự có ý nghĩa gì? Nếu chiến tranh vẫn phải nổ ra, tại sao chúng ta lại phải làm

những chuyện mờ ám như vậy? Ngài phải biết rằng, chiến tranh Pháp – Đức ở châu Âu đã biến thành một cuộc đại chiến mang tính toàn cầu, một trong những yếu tố quan trọng là việc Đức xâm phạm sự trung lập của Bỉ, điều mà Anh đã từng đảm bảo! Ngài phải biết tâm trạng của lục quân hiện tại. Lúc đầu, mọi người đều cho rằng chúng ta đang chuẩn bị cho một cuộc chiến quan trọng vì vận mệnh của đế quốc. Mọi người đều liều mạng làm việc, không quan tâm đến bất cứ điều gì. Nhưng lại chính thức thừa nhận những việc ngu xuẩn mà Tây Viên Tự đã làm. Lại có ý nghĩa gì? Những thứ này vốn dĩ là những thứ chúng ta nên vứt vào sọt rác sau khi lật đổ bọn chúng! Hiện tại, mọi người vẫn còn tin tưởng ngài, không giống như phản đối Tây Viên Tự mà xuống đường biểu tình. Nhưng ngài phải biết. Khi chúng ta thực sự ký hiệp ước với họ, lục quân sẽ có những suy nghĩ gì về ngài! Xin ngài hãy thận trọng!”

Trong lòng ruộng nghĩa dâng lên một nỗi đắng chát. Lần này, sau khi cuộc chính biến quân sự thành công, di chứng lớn nhất chính là các quan trẻ tuổi của lục quân và hải quân, sự phục tùng quyền uy ngày càng giảm sút. Thần tượng và quy tắc trước kia bị phá vỡ. Việc xây dựng lại từ đầu cần rất nhiều thời gian. Mỗi sĩ quan trẻ tuổi đều coi chân lý nằm trong tay mình, hơn nữa bọn chúng còn có năng lực hành động rất mạnh. Liệu cố gắng của mình có thể dẫn dắt đám người này đang hừng hực như núi lửa hay không? Chính mình đã từng mượn sức bọn họ để giành thắng lợi.

Nhưng ai biết sau khi ngọn lửa này bùng lên, liệu có thể chôn vùi chính mình trong đó hay không... Lục quân đã biến chất đến mức ngày càng tự tung tự tác. Hơn nữa, bọn chúng đã có quá nhiều quyền uy trong quốc gia này. Ở đất nước này, ai ai cũng phải nhìn sắc mặt của cái đám người này mà làm việc, những tiếng ủng hộ bọn chúng không phải là quỳ lạy thì cũng là nghe tin đã sợ mất mật. Hẳn bỗng nhiên hiểu ra tâm trạng của Tây Viên Tự khi ở vị trí này, mảnh đất này thật sự là một con quái thú. Điều đáng sợ hơn là, chính mình và con quái thú kia là một thể.

Hắn lặng lẽ nhìn sắc mặt có chút kích động của Thiếu tướng Chân Kì. Khẽ lắc đầu: “Chân Kì quân, người hiểu rõ cục diện hiện tại chúng ta đang đối mặt chứ? Đế quốc đã trải qua mấy lần rung chuyển, bộ máy này cần thời gian để điều chỉnh. Quân đội của chúng ta cần tái thiết và mở rộng, hải quân cần chấn chỉnh, còn có rất nhiều phần tử đối lập trong nước cần thanh trừ. Thêm nữa là tình hình quốc tế mà chúng ta đang đối mặt, hiện tại chúng ta hoàn toàn bị cô lập!”

“Nhưng thế giới chỉ tôn trọng kẻ mạnh!”

“Hiện tại, kẻ mạnh không phải chúng ta. Phương Tây, người bảo vệ trật tự ở Châu Á, đã từ Nhật Bản chuyển sang Trung Quốc.”

Trong văn phòng bỗng chốc chìm vào im lặng.

Trong lòng ruộng nghĩa đứng dậy, đặt tay lên vai Chân Kì Tam Lang: “Chân Kì quân, chúng ta cần thời gian. Cần thời gian để tích lũy lực lượng. Chiến sự ở Châu Âu sẽ cung cấp tài chính liên tục cho chúng ta. Số tiền này sẽ biến thành một lực quân ngày càng hùng mạnh. Chúng ta cần dự trữ nhiều lực lượng hơn. Phải đợi đến khi chiến tranh ở Châu Âu kết thúc. Phương Tây cũng không muốn sau chiến tranh, Nhật Bản ở Châu Á bị áp đảo, mà Trung Quốc lại ngày càng hùng mạnh. Bọn chúng sẽ tìm cách cân bằng lại. Một cuộc chiến tranh khiến Trung Quốc suy yếu sẽ là điều chúng muốn thấy. Khi đó, cái gọi là hiệp ước giữa các nước sẽ chẳng khác gì tờ giấy lộn trong mắt thế giới! Nếu bây giờ chúng ta đã nóng lòng muốn hành động, chúng ta sẽ tiến hành một cuộc chiến tranh trong sự cô lập. Đây không phải là điều mà một nhà chiến lược quân sự giỏi muốn thấy... Người nên hiểu điều này. Chúng ta cần thời cơ thích hợp.

Mà mục tiêu chiến lược của chúng ta sẽ không thay đổi. Đế quốc cần chiếm trọn, cần toàn bộ Trung Quốc chịu ảnh hưởng của chúng ta. Đây là con đường phát triển tương lai của đế quốc, là điều tất yếu. Sau khi thực

hiện được mục tiêu này, sau một thời gian dài tích lũy kinh nghiệm, thế giới sẽ phải run sợ trước tiếng nói của chúng ta...”

Truyện mới nhất được đăng tải trên sáu chín sách a!

Muốn chinh phục thế giới, nhất định phải chinh phục Trung Quốc, muốn chinh phục Trung Quốc, nhất định phải nắm giữ toàn bộ. Đây là mục tiêu không bao giờ thay đổi của ta. Nhưng muốn chinh phục những thứ này, chúng ta phải chinh phục chính mình trước... Mặc dù điều này rất gian nan, nhưng chúng ta nhất định phải làm được.”

Lời nói của Thủ tướng khiến Chân Kì Tam Lang trầm mặc, sự xung đột giữa một người cuồng tín dân tộc và một nhà chiến lược quân sự ưu tú khiến vị thiếu tướng này có chút khó xử, lý trí mách bảo hẳn rằng thầy mình nói đúng. Nhưng ngọn lửa hừng hực trong lồng ngực lại khiến hẳn muốn bỏ ngoài tai những lời của thầy mình. Rất nhiều sĩ quan bộ binh, thậm chí còn không có cả lý trí như hẳn.

“Chân Kì quân, người có ảnh hưởng rất lớn đến những kẻ kích động trong lục quân. Người phải giúp ta, khiến lục quân tỉnh táo lại một chút. Việc lớn cứ để ta sắp xếp.

Hiện tại lục quân phải toàn lực ủng hộ ta. Ta đang cố gắng, người cũng phải cố gắng. Chúng ta đang chờ đợi cuộc chiến tranh định mệnh, nó sẽ đến. Tạm thời nhẫn nhịn là điều tuyệt đối cần thiết! Nhưng chúng ta khác với Tây Viên Tự, chúng ta biết mục tiêu cuối cùng là đánh bại kẻ thù Trung Quốc.

Còn bọn chúng lại muốn dựa vào hòa ước để giành quyền lực, áp chế lục quân, sau đó vĩnh viễn giữ vững quyền lực.

Người phải giúp ta.”

“... Nhưng hiện tại rất khó để lục quân chấp nhận tất cả.”

“... Chúng ta lật đổ Tây Viên Tự cũng rất khó.”

Sau một hồi trầm mặc, Thiếu tướng Chân Kỳ Tam Lang cuối cùng cũng gật đầu một cách khó nhọc, thở phào một tiếng: “Việc phải làm còn rất nhiều a!” Hắn đứng dậy, chào thầy mình một cái. Lặng lẽ đi ra ngoài. Đến cửa, hắn bỗng nhiên quay người hỏi: “Thầy. Nếu con không đến đàm luận với thầy những lời này, hoặc là không chấp nhận ý kiến của thầy sau khi nói chuyện, thầy sẽ làm thế nào?”

Trong lòng ruộng nghĩa đã ngồi lại vào ghế của mình, cầm bút lông chuẩn bị ký tên vào văn kiện.

Nghe thiếu tướng hỏi, chỉ lạnh lùng nói: “Diệt trừ người, chọn một người khác thích hợp hơn. Mà ta nhất định sẽ tìm được.”

Nghe thầy mình nói, Chân Kỳ Tam Lang càng thêm kính trọng. Thầy mình luôn kiên định như vậy! Hắn bước nhanh ra ngoài. Mặc dù trong lòng vẫn còn nhiều trăn trở. Được rồi, cứ tạm thời bỏ qua vậy. Quản lý đám thuộc hạ đầu óc ngu ngốc nhưng lại tràn đầy nhiệt huyết, chờ đợi thời cơ thích hợp! Nhưng mà thầy, xin đừng để chúng ta phải chờ đợi quá lâu! Ai cũng biết, cỗ máy quân sự này một khi đã vận hành, sẽ nhanh chóng đạt đến tốc độ cao nhất!

Ở phía sau hắn trong văn phòng, trong lòng ruộng nghĩa cầm bút lông nhưng mãi không viết tiếp, một giọt mực rơi xuống văn kiện. Khiến lão nhân thở dài một tiếng, cuối cùng vứt bút lông. Chính mình lợi dụng lục quân và sự cuồng nhiệt của quốc dân. Giành được những thắng lợi như kỳ tích. Ngoại trừ Thiên Hoàng chỉ là vật trang trí, mình đã là người nắm giữ quyền lực cao nhất của quốc gia này. Một mệnh lệnh có thể khiến cả đế

quốc run rẩy. Nhưng tại sao trong lòng mình vẫn còn lo lắng bất an đến vậy?

Phải chăng là bởi vì chính mình đã tự tay nhổ đi cánh cửa an toàn cuối cùng của đế quốc. Đế quốc đã không còn lựa chọn nào khác. Đưa đế quốc lên một con đường cao tốc không thể quay đầu. Cuối cùng ngọn lửa lớn do chính mình tự tay châm ngòi, có lẽ sẽ chôn vùi cả mình và toàn bộ đế quốc. Nhưng thật đáng buồn là, hẳn không có lựa chọn nào khác. Đế quốc cũng không có lựa chọn nào khác.

Đây là vận mệnh tất yếu của đế quốc kể từ Minh Trị, con đường tranh bá thế giới. Muốn thành công, hoặc là hủy diệt. Đơn giản chỉ có vậy. Trong suốt mấy trăm năm lịch sử, những đế quốc thành công chỉ có vài ba cái. Khi đảo quốc này biến mục tiêu này thành mục tiêu theo đuổi của tất cả mọi người. Vận mệnh đang chờ đợi bọn họ là gì? Ngàn năm đế quốc, hay chỉ là những vị khách qua đường, cường thịnh trong chốc lát rồi sớm nở tối tàn? Giờ phút này, Thủ tướng chỉ cảm thấy kính sợ trước lịch sử to lớn.

Ngày 29 tháng 4 năm 1916, chính phủ Nhật Bản chính thức phát biểu tuyên bố. Tuyên bố rằng họ sẽ chính thức chấp nhận hiệu lực pháp luật của hiệp ước giữa các nước. Đồng thời sẽ tiếp xúc với Trung Quốc, ký kết các điều khoản bổ sung để công nhận những gì mà Tây Viên Tự đã ký kết trước đó. Họ đặc biệt bày tỏ. Nhật Bản vẫn là một thành viên của hiệp ước. Toàn bộ nghĩa vụ quốc tế hiện tại của họ là đảm bảo hòa bình ở Châu Á và đưa các quốc gia tham gia hiệp ước tiến hành cuộc chiến tranh này đến cùng.

Một nhà bình luận người Mỹ tại New York, trong chuyên mục văn chương trên báo đã lên tiếng: “Từ Đại Tây Dương đến Thái Bình Dương, dường như ai cũng thở phào nhẹ nhõm... Xem ra, ít nhất là trước khi Châu Âu kết thúc chiến tranh, Châu Á khó mà xảy ra chiến sự. Nhưng sau đại chiến ở Châu Âu, các quốc gia Châu Á e rằng sẽ lại bắt đầu một vòng tranh giành mới. Không thể không nói, đây ít nhất là lựa chọn tốt nhất cho nước

Mỹ, đồng thời cũng là lựa chọn của các quốc gia phương Tây. Chỉ là, những binh sĩ Trung Quốc hi sinh ở Pháp theo lệnh của mưa thần, không biết liệu có phải là vì họ đã giành được gì cho đất nước mình trước thềm cuộc chiến tranh lớn hay không. Hiện tại xem ra, có lẽ kết cục sẽ rất mỉa mai... Thế giới này, đôi khi thật điên cuồng.”.

Một phiên bản trơn tru hơn, gửi từ T . L . T – bạn hiểu mà.

STT 335: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 138: Mất đi không chế

Một chiếc xe hơi hùng hực khí thế lao vun vút trên con đường nước Pháp, trên xe tung bay lá cờ hai ngôi sao trung tướng chói mắt. Ánh dương tươi đẹp của mùa xuân nước Pháp phấp phới trên lá cờ. Phía sau chiếc xe này còn có hai chiếc xe tải, bên trên chất đầy súng ống, những binh sĩ Trung Quốc mặc quân phục vàng óng.

Hiện tại toàn tuyến phía Tây đều biết, đám binh sĩ da vàng này là những kẻ chiến đấu thiện chiến nhất. Thậm chí, những người Nga già ở tuyến Đông còn đang thương lượng với tổng bộ quân Đồng minh, xem có nên thông qua đường sắt Siberia để điều động vài sư đoàn Trung Quốc đang dự định tham gia chiến đấu ở tuyến Tây sang tuyến Đông tác chiến hay không. Đương nhiên, ý tưởng này đã bị phía Trung Quốc bác bỏ —— vị tổng thống của họ đã từ chối. Lý do đưa ra rất gọn gàng, dứt khoát. Tại tuyến Đông, các sư đoàn Trung Quốc phải tác chiến ở một nơi xa lạ, lại không có được sự hậu cần tiếp tế như ở tuyến Tây. Đó là một sự thiếu trách nhiệm với binh sĩ. Hơn nữa, địa bàn tuyến Đông lại rộng lớn như vậy, mấy sư đoàn Trung Quốc không thể phát huy tác dụng như ở tuyến Tây.

Điểm đến của đoàn xe nhỏ này là thị trấn nhỏ Compiègne của Pháp, nơi đặt bộ tư lệnh tiền tuyến của lục quân Pháp. Trên đường đi, các trạm kiểm soát của Pháp ngày càng nhiều. Lính gác Pháp đội mũ sắt Adrian, vác súng trường cung kính nhìn vị tướng quân Trung Quốc oai phong lẫm liệt ngồi ở ghế sau. Trên giấy thông hành của họ đã ghi rõ, đây là tân nhiệm tổng tham

mưu trưởng của quân viễn chinh Trung Quốc! Vị tham mưu trưởng tiền nhiệm chính là “Đỗ Lợi Mundt Lý Duệ”! Chỉ là vị tướng quân này sao lại giống một cô gái phương Đông đến thế.....

Vị trung tướng này không ai khác chính là Trần Sơn Hà, người đến thay thế chức vụ của Lý Duệ. Ở trong nước, hãn đã tận mắt chứng kiến gì Toại và Lý Duệ đánh hai trận đại chiến rung chuyển cả thế giới. Gì Toại là đại ca của hãn, hãn thực sự phục sát đất. Lý Duệ, thằng nhóc mới nổi này, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua hãn, một hãn tướng từng đứng đầu trong quân đội chính quy, điều đó khiến hãn cảm thấy vô cùng khó chịu! Các điện báo xin chiến được gửi đi liên tục đến tổng tham mưu, điện báo ăn vạ cũng không thiếu cho mưa thần phát. Hãn đã muốn phát điên với đệ nhị dã chiến tập đoàn quân mà hãn huấn luyện trong nước! Khó khăn lắm mưa thần mới chịu buông lời, để hãn tiếp nhận vị trí của Lý Duệ. Khi nhận được lệnh điều động, hãn đã nhảy cẫng lên tám thước trong bộ tư lệnh của mình! Nhà ở Vũ Hán của hãn cũng không thềm về. Nhanh như chớp đã chạy đến Nam Kinh mời huấn luyện, chuẩn bị lên thuyền xuất phát. Mưa thần nói gì hãn cũng gật đầu lia lịa, coi như mưa thần khuyên bảo hãn, miệng cũng cười đến không khép lại được. Cho dù từ vị trí tư lệnh chuyển sang làm tham mưu trưởng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của hãn, Châu Âu, ta đến đây!

Cùng hãn đến Châu Âu còn có Sư đoàn 18 và Sư đoàn 36, đều là những lão bộ đội mà hãn dẫn dắt. Hiện tại, quân viễn chinh Trung Quốc ở Châu Âu đã có bảy sư đoàn, Sư đoàn 17, Sư đoàn 19, Sư đoàn 5, Sư đoàn 28, Sư đoàn 29, cùng với Sư đoàn 18 và Sư đoàn 36 mà hãn mang theo, thêm vào đó là Sư đoàn 2 và Sư đoàn 40 sẽ đến vào tháng sau. Đó là lực lượng của ba quân đoàn, trong tương lai, có lẽ hãn sẽ được chuyển sang làm tư lệnh tập đoàn quân. Dù sao đi nữa, hiện tại với lực lượng của bảy sư đoàn bộ binh, trong tay Trần Sơn Hà, đã có thể làm được nhiều chuyện hơn! Dù sao, cũng nên làm tốt hơn thằng nhóc Lý Duệ kia! Hãn đến Châu Âu vào ngày 7

tháng 5. Tại khu tập kết của quân viễn chinh ở Đông Bắc nước Pháp, hân chỉ gặp tham mưu trưởng quân viễn chinh và Vương Vĩ, người đã được thăng chức quân trưởng của quân đoàn 2. Họ đã sắp xếp cho hai sư đoàn mới đến nhập doanh, đồng thời gấp rút triển khai huấn luyện trước khi chiến đấu. Gì Toại lúc này không ở đó, được triệu đến Compiègne để tham gia một cuộc họp vô cùng quan trọng. Sau khi biết hân đến Pháp, một điện báo đã được gửi đến, chỉ vồn vện mấy chữ “nhanh đến Compiègne tham gia hội nghị. Đốt.” Lần này nhất định phải gặp đại ca của hân! Hơn nữa, một cuộc họp quan trọng như vậy, liệu có phải lại có đại chiến nào rơi vào địa bàn của hân không? Mấy ngày nay Trần Sơn Hà nằm mơ cũng cười tỉnh.

Ô tô một đường uốn lượn. Đã đến thị trấn Compiègne, thị trấn nhỏ của Pháp này có lẽ là nơi canh gác nghiêm ngặt nhất trên đất Pháp. Dọc đường không biết có bao nhiêu trạm gác, hiến binh Pháp cưỡi xe mô tô đi lại khắp nơi. Trên không có khinh khí cầu quan sát. Đội tuần tra bộ binh bên ngoài thị trấn càng dày đặc. Trần Sơn Hà lập tức ngửi thấy mùi khói lửa! Lần này là chiến dịch quy mô gì đây?

Gì Toại đứng bên ngoài con đường lớn của thị trấn chờ đợi người huynh đệ đã lâu không gặp. Hơn một năm chinh chiến ở Châu Âu, quả thực hân có chút nhớ hân. Sau khi nhận được điện thoại chuyển gọi, hân đã sớm đứng đây chờ đợi. Nhìn chiếc ô tô mang ký hiệu quân viễn chinh Trung Quốc từ xa một đường cuốn bụi đất tới. Ngay cả người trầm ổn như hân cũng có chút hưng phấn. Ô tô còn cách họ một đoạn đã dừng lại, sau đó nhìn thấy một bóng người nhảy xuống. Nhảy nhót chạy về phía hân. Từ xa đã chào hỏi: “Đại ca!” Trần Sơn Hà nhào tới trước mặt gì Toại, không nói lời nào chỉ là một cái ôm thật chặt. Khiến gì Toại chỉ biết cười khổ, có người huynh đệ này, vẫn là tính tình này! Một lúc lâu sau Trần Sơn Hà mới buông tay ra, hướng gì Toại làm một động tác quân lễ trang trọng: “Đại ca, anh gãy đi rồi.”

Lời thăm hỏi đơn giản lại khiến gì Toại cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của người huynh đệ này dành cho mình. Ánh mắt hắn có chút nóng lên. Nhìn Trần Sơn Hà, năm tháng dường như không để lại dấu vết gì trên mặt hắn. Vẫn là dáng vẻ tràn đầy sức sống, kích động, cộng thêm khuôn mặt như tranh vẽ của một sĩ quan nhỏ ở đệ cửu trấn trước kia. Tuyệt đối không giống người đã gần ba mươi tuổi. Còn mình lại thay đổi nhiều đến vậy. Hắn vỗ vai Trần Sơn Hà: “Đến là tốt, đến là tốt. Lên xe nói chuyện.”

Hai lính cần vụ Pháp đi theo sau gì Toại bận rộn ân cần mở cửa xe cho họ, Trần Sơn Hà huýt sáo một tiếng: “Lính cần vụ phương Tây a! Có muốn cho tiền boa không?” Nói rồi hắn thật sự rút ra mấy đồng franc vàng từ trong túi. Gì Toại đập vào tay hắn một cái: “Ta mang người thiếu. Sao giống người có nhiều tiền như vậy. Đến đây tổng bộ Pháp cho ta tạm thời phối mấy lính cần vụ, mau cất tiền đi! Đây là đồng đội, không nên coi thường người ta.” Nói rồi kéo Trần Sơn Hà vào ô tô.

Chưa kịp ngồi vững, Trần Sơn Hà đã không nhịn được hỏi: “Đại ca, có đại chiến gì muốn đánh? Mũi ta ngửi thấy mùi rồi, sớm ngửi ra mùi vị rồi!”

Gì Toại cười nhìn hắn, cũng không có ý định giấu diếm hắn. Lúc đầu bảo hắn đến là muốn cho hắn tiếp xúc trước tình hình này. Thần sắc hắn có chút thận trọng, nhìn Trần Sơn Hà, nhỏ giọng nói: “Không sai, lại có một trận đại chiến quy mô chưa từng có. Năm ngoái tại Compiègne đã xác định, năm nay ở tuyến Tây trung bộ dự định lại đột phá một lần, biến trận địa chiến tuyến Tây thành vận động chiến, giành được chiến quả mang tính quyết định. Đẩy quân Đức ra khỏi nước Pháp hoàn toàn. Kế hoạch chuẩn bị binh lực là sáu mươi bốn sư đoàn, lấy quân đội Pháp làm chủ. Nhưng đầu năm theo hướng Ba Ni bắt đầu, kế hoạch này đã bị phá vỡ...”

Tận lực bồi tiếp quân Đức tiến công về hướng Verdun. Thì ra năm nay quân Đức cũng như chúng ta đánh lấy ý tưởng “giải quyết vấn đề”. Bất quá bọn họ trọng điểm công kích ở hướng Đông Bắc. Chúng ta tại Verdun chặn

đứng thế công ban đầu hung mãnh của quân Đức, tranh thủ thời gian. Nhưng chiến dịch Verdun vẫn đang tiến hành một cách trường kỳ mà tàn khốc.....”

Những tình huống này Trần Sơn Hà đều biết, Verdun hiện tại đánh nhau vô cùng kịch liệt. Hai bên đều đang liều tiêu hao. Số lượng thương vong của quân nhân hai bên mỗi ngày khiến người ta cảm thấy lạnh cả tim. Lý Duệ đã từng phòng thủ cứ điểm tuyến song phương lập đi lập lại thay chủ. Nơi đó thi thể ngã xuống, nếu không bị hỏa lực san bằng, sớm đã chất thành một tầng trên chiến trường. Quân Pháp tiếp quản mới biết quân Đức chuẩn bị lực lượng lớn đến mức nào để tiến công nơi này. Đối với người Trung Quốc mà có thể kiên trì được với lực lượng yếu thế như vậy ngay từ đầu, họ cảm thấy đó là một loại kỳ tích! Verdun gần như tiêu hao hết tất cả lực lượng dự bị của Pháp.

Nếu quả thật có chuyện tiến công, kế hoạch vẫn muốn kiên trì thực hiện, thì ít nhất Pháp quốc có thể cung cấp lực lượng, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Chẳng lẽ cũng vì chuyện này mà phải kéo quân viễn chinh vừa trải qua trận chiến đẫm máu lên chiến trường lần nữa? Trần Sơn Hà kích động đến mức có chút bồn chồn.

“..... Hiện tại, phía Hiệp ước Quốc vẫn quyết định, kiên trì khai thác thế công ở chiến tuyến trung bộ.

Trước hết là chia sẻ áp lực ở hướng Verdun. Nơi đó thực sự quá gần Paris. Thứ hai là cho rằng quân Đức đã dốc toàn lực ở Verdun. Hiện tại, trước mặt chỉ có một tập đoàn quân Đức. Vẫn có thể tập trung ưu thế binh lực để đột phá, giành được chiến quả lớn. Nhưng sau khi Pháp quốc tổng bộ tính toán, hiện tại có thể điều động quân đội, ngoài chúng ta ra, chỉ có hai tập đoàn quân Anh với hai mươi lăm sư, và sáu tập đoàn quân Pháp với mười bốn sư. Tổng cộng chỉ có ba mươi chín sư. Như vậy, lực lượng quân viễn chinh Anh sẽ là chủ lực. Lúc này, bảy sư của chúng ta gia nhập, có lẽ

sẽ là lực lượng quyết định. Cho nên, chúng ta lại phải chuẩn bị đánh trận.....

Người tính xem, đến lúc đó, đại thế công, toàn lực tiến công, ngay tại sông Somme.”

Trần Sơn Hà suýt nữa thì nhảy dựng lên trong xe, vẻ mặt hớn hở. Nhìn bộ dạng đặc ý của hắn, Hà Toại nghiêm mặt, ra vẻ đại ca: “Vô Bệnh! Người đừng cứ nghe đến đánh trận là vui vẻ như vậy. Ở chiến trường châu Âu với trình độ hỏa lực này, mỗi một lần chiến dịch diễn ra, đều đồng nghĩa với thương vong lớn! Ta đã trải qua kinh nghiệm ở Saint-Mihiel, kinh nghiệm ở Verdun. Ta biết nhìn thấy thương vong thảm khốc của quân đội mình, trong lòng sẽ thế nào! Mặc dù chúng ta không hề oán thán, xông ra chiến trường, chiến đấu vì lợi ích của quốc gia, dân tộc. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta sẽ thích thú với cuộc chiến này! Điểm này người phải phân biệt cho rõ!”

Trần Sơn Hà gật đầu cười: “Minh bạch, đại ca, ta biết. Tổng thống ở Nam Kinh cũng từng dặn dò ta như vậy. Nhưng là, là quân nhân, đã ra chiến trường, cũng không cần phải cân nhắc nhiều như thế.

Ta chỉ muốn tìm cách áp đảo kẻ địch..... Minh bạch, đại ca, huynh thấy lần này phát động, nắm chắc lớn không?”

Hà Toại chậm rãi lắc đầu: “Chiến tuyến này đã hai năm không có đại chiến, quân đội Đức đã xây dựng nơi này thành cứ điểm. Hệ thống phòng ngự hoàn hảo. Hơn nữa, sức chiến đấu của quân đội Đức quả thực rất mạnh. Chúng ta dùng mạng người để đánh, cho dù có tiến triển, đột phá cũng rất khó..... Nói thật, cần chiến thuật mới. Chúng ta tuy có chiến thuật bộ binh thâm nhập tấn công, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều..... Phòng chữ Thiên sư.....” Nói đến đây, hắn ngậm miệng, chỉ lắc đầu: “E là vẫn là một trận

chiến dịch thương vong thảm trọng. Quân viễn chinh của chúng ta lại gặp phải đối thủ khó chơi.

Nhưng cứ xem sao. Lần này cứ nhận nhiệm vụ trước, để chuẩn bị. Chúng ta là một tập đoàn quân độc lập tham gia tác chiến đã là chắc chắn, ta sẽ cố gắng làm đội dự bị tham gia toàn bộ chiến dịch, vì quốc gia, dân tộc, bớt được một chút thương vong là một chút..... Tình hình trong nước thế nào? Phương Bắc và Trường Giang bố phòng ra sao?”

Hắn đột nhiên chuyển chủ đề, Trần Sơn Hà cũng biết Hà Toại thực sự rất quan tâm tình hình trong nước. Hắn cố gắng kể cho Hà Toại những gì mình biết, ngoài những thông báo của Tổng tham mưu: “..... Hai nước đều đang ra sức ca ngợi hòa bình. Nhưng chúng ta cũng không hề lơ là, e là người Nhật Bản cũng vậy. Quân đội phương Bắc của chúng ta đã bố trí xong. Nói là mười sáu sư, ta đoán chừng thêm cả lực lượng dự bị, hai mươi sư cũng không dừng. Hàng ngày xe cộ vận chuyển quân đội, đều là ban đêm, canh gác nghiêm ngặt. Vận chuyển quân đội, vận chuyển vật tư, vận chuyển đạn dược, quân đội căng thẳng đến mức rất chặt chẽ. Một phần trọng điểm đặt ở Mãn Châu, một phần ở Hà Bắc và Sơn Đông, phân bố theo bậc thang. Sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào. Theo dõi chặt chẽ lũ tiểu quỷ Quan Đông quân. Giang Tô, Chiết Giang, An Huy, mấy nơi này cũng là trọng điểm phân bố. Tiểu quỷ có muốn dọc theo Trường Giang đột tiến cũng không chiếm được lợi thế. Nhưng nghe Tư Mã Thuần phân tích, lũ tiểu quỷ e là tạm thời chưa động thủ. Bọn chúng phải chờ thời cơ tốt hơn, rất có thể là sau khi chiến sự ở châu Âu kết thúc. Nhưng quân đội chúng ta hiện tại chuẩn bị chiến đấu ở mức độ cao như vậy, cũng không giống là muốn chờ đợi nhiều năm. Ta nghĩ Tổng thống luôn có dự định..... Chỉ mong đánh xong ở châu Âu, về nước lại có thể tham gia chiến dịch đánh tiểu quỷ. Khi đó, ta thật sự muốn đánh cho đã tay!”

Nhìn Trần Sơn Hà múa tay múa chân, Hà Toại nhàn nhạt cười: “Trong nội bộ quân đội có ý kiến gì khác không? Ta ở châu Âu cũng nghe phong thanh, có một số sĩ quan ngưỡng mộ cuộc chính biến quân sự ở Nhật Bản. Cho rằng quân nhân nắm giữ quốc gia cũng là mục tiêu chúng ta nên theo đuổi hiện nay.

Khi quốc gia chưa cường thịnh, cần quân nhân gánh vác trách nhiệm quốc gia.....”

Trần Sơn Hà cười ha hả: “Cái này có gì không tốt? Dù sao ta không mấy phản cảm chuyện này, ta cũng không muốn làm quan lớn gì. Nhưng chúng ta dựa vào đội quân này đánh ra một quốc gia mới.

Lại dựa vào đội quân này đánh ra địa vị trên thế giới, quét sạch những kẻ ngoan cố, không thay đổi trong nước, ngày ngày chỉ nghĩ đến việc vơ vét thêm lợi ích, có gì không tốt? Huynh xem một số người trong nghị hội, nghe nói có khả năng khai chiến với Nhật Bản, những hăng ở duyên hải của bọn họ lại chịu tổn thất, sắc mặt của bọn chúng.....”

Ánh mắt Hà Toại lạnh lẽo, nhìn Trần Sơn Hà đang hớn hờ nói chuyện. Nửa ngày sau, Trần Sơn Hà mới dưới ánh mắt nghiêm túc của hắn mà quyết định ngậm miệng. Nửa ngày sau, ánh mắt Hà Toại mới nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe đã qua kiểm tra, tiến vào trong thị trấn nhỏ. Thị trấn này trông sạch sẽ và trang nghiêm. Trong trấn không thấy người không mặc quân phục. Một lá cờ Pháp lớn đang tung bay trong trấn.

“Vô Bệnh..... Chúng ta là quân nhân. Vũ khí của chúng ta dùng để đối phó kẻ thù bên ngoài.

Và vĩnh viễn không được nổ súng vào đồng bào mình. Dù với bất kỳ lý do gì, cũng không được. Ta kiên trì như vậy, nhưng không biết có bao nhiêu người nghĩ giống ta, coi ta là huynh đệ. Ta thực sự hy vọng người có thể

cùng ta đứng chung một chỗ. Nhưng ta cũng không thể ép buộc người. Huynh đệ cũng không được.” Hấn mệt mỏi nhắm mắt lại, không nhìn Trần Sơn Hà đang lộ vẻ lúng túng.

Nửa ngày sau mới khẽ hỏi một câu: “Nàng vẫn khỏe chứ?”

Trần Sơn Hà sững sờ, đảo mắt liền nhớ lại vị hôn thê xinh đẹp của Tư Mã Trạ, là bạn học của hấn. Hấn rời khỏi trong nước vội vàng như vậy, đến cả nhà ở Vũ Hán cũng chưa về, làm sao có thể nghĩ đến chuyện đi thăm cô gái có thể có chút tình cảm với Hà Toại! Đang không biết nên trả lời thế nào. Hà Toại mở mắt, thản nhiên nói: “Không biết cũng tốt. Ta chỉ là hỏi thăm một chút. Còn chưa biết tương lai sẽ chôn mình ở đâu... Vô Bệnh, hoan nghênh đến châu Âu, hoan nghênh gia nhập cuộc chiến tranh tàn khốc nhất của nhân loại này, nhưng vĩnh viễn đừng thích thú nó.”

Lý Viện nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc, Mưa Thần có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng. Lý Viện đến chỗ làm việc của hấn quả là hiếm thấy! Cô gái đã thi đậu, hiện tại đã là một trong hai y tá trưởng của khoa sáu, tổng viện lục quân. Công việc của mình cũng không tính là nhàn rồi. Mỗi ngày phải đến tổng viện lục quân nửa ngày, thêm vào đó là gánh vác trách nhiệm của các tổ chức từ thiện trong và ngoài nước khác. Khiến cô gái cũng trở thành một người rất bận rộn. Mấy ngày nay, Mưa Thần đang cố gắng bày ra một loạt hành động phổ biến của mình, thời gian về nhà cũng ít. Chẳng lẽ hôm nay lão bà đến cửa truy phu? Trời phù hộ, mình cũng không có trăng hoa gì a! Mưa Thần nghĩ đến một chút có không có. Nhìn cô gái bước nhẹ nhàng đến. Cười nói: “Tiểu Viện, hôm nay sao lại có rảnh đến thăm ta? Ta thật sự đang an tâm cố gắng làm việc nuôi gia đình a.....”

Lý Viện nhàn nhạt cười, đi đến bên cạnh Mưa Thần, nhẹ nhàng nói: “Người không đi Nhật Bản sao?”

Mưa thần ngấn người: “Người nói chuyện đó à, ta có bày tỏ ý muốn đến Nhật Bản viếng thăm. Nhưng người ta cũng chẳng vui vẻ gì khi đón tiếp một đại ma đầu như ta... Đã lịch sự từ chối rồi. Văn Tước tiên sinh lần này làm đại diện toàn quyền phó ngày đàm phán ký kết. Không đến lượt ta... Tiểu viện, dạo gần đây ta bận quá. Không có thời gian ở bên cạnh người nhiều. Chờ ta rảnh rang một chút, ta lại cùng người đi dạo được chứ? Người cứ bày ra bộ dạng này, đúng là ta hết cách...”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Nhìn trượng phu vẫn có thể đùa giỡn với mình, dù khiêu hài hước của hắn có thể dùng hai chữ “vụng về” để hình dung. Cô gái vẫn cảm thấy tâm tình nặng nề của mình đã vơi đi phần nào. Nàng khẽ lắc đầu, cười yếu ớt: “Không phải vì chuyện này, lúc đầu em rất muốn đến Nhật Bản, đi xem mộ phần của Tây Viên Tự tiểu thư, muốn dâng cho nàng một bó hoa...”

Tây Viên Tự Mộc Dậu. Trong đầu Mưa thần hiện lên cái tên này, theo đó là gương mặt của cô gái ấy. Báo chí Mỹ đã đăng tải chuyện Tây Viên Tự thoát hiểm. Khiến hắn cũng biết Tây Viên Tự Mộc Dậu đã che chở cho ông nội của mình như thế nào đến khi chết. Nhưng hắn để ý đến chuyện Tây Viên Tự còn sống sót chỉ là một sự ngoài ý muốn. Hơn nữa còn đang tính toán làm sao lợi dụng Tây Viên Tự còn sống để thu thập cục diện.

Những chuyện khác hắn không nghĩ nhiều, chỉ thoáng nhớ lại cô gái ấy nhìn mình với vẻ mặt ngưỡng mộ! Nhưng ai bảo nàng lúc ấy ở Nhật Bản, chết đi tuy đáng tiếc, nhưng không còn cách nào.

Nhưng sao Tiểu viện lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

Cô gái trầm giọng nói: “Em và Tây Viên Tự tiểu thư có mấy ngày kết giao. Dù nàng không nói gì. Nhưng em biết tâm tình của nàng... Nàng cũng từng nói với em, mục tiêu lớn nhất của quãng đời còn lại là vì một người

nào đó mà gìn giữ nền hòa bình. Cuối cùng nàng đã làm được. Thật là... Đàn ông nắm quyền thế giới, có lẽ sẽ không còn ai nhớ đến tâm tình của Tây Viên Tự tiểu thư, nhưng em thì nhớ, hơn nữa còn cảm động lây. Bởi vì em đã từng có tâm tình giống như nàng...”

Mưa thần đứng dậy, ôm lấy thê tử của mình. Nhìn nàng với vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy đau lòng. Không phải vì Tây Viên Tự Mộc Dậu, mà là vì Lý viện. Nàng đi theo mình, quả thật không có mấy ngày vui vẻ. Cũng không được hưởng thụ bao nhiêu sự ấm áp của gia đình. Nàng nói về Tây Viên Tự, chẳng phải là nói về cô gái đơn phương yêu mến mình trước kia sao? Cái thế giới lừa gạt này, có lẽ thật sự không thích hợp cho những cô gái thiện lương, đơn thuần sinh tồn. Lý viện có hãn bảo vệ, hơn nữa còn chuẩn bị bảo vệ nàng cả đời. Nhưng Tây Viên Tự Mộc Dậu thì không có. Lúc này, Mưa thần mới nghiêm túc nhớ lại gương mặt xinh đẹp với đôi mắt xanh phương đông của cô gái ấy.

“... Liệu có thể nhờ đại sứ quán Nhật Bản, hàng năm vào ngày đó, đều thay Tây Viên Tự tiểu thư dâng một bó hoa tươi được không?”

Đáp án đương nhiên là có thể, ánh mắt cô gái hơi ửng đỏ, cáo biệt trượng phu, trên bàn trượng phu là một chồng văn kiện dày cộp, cho thấy mức độ bận rộn của hãn. Vẫn là không nên quấy rầy hãn quá nhiều.

Thế giới của nàng chỉ có hãn, còn thế giới của hãn là quốc gia.

“... Em biết em đang nói những lời trẻ con, nhưng liệu có thể vì Tây Viên Tự tiểu thư, người đã dùng sinh mệnh để bảo vệ nền hòa bình, mà không để chiến tranh xảy ra trên thế giới này được không? Thế giới này đã có quá nhiều người chết...” Cô gái để lại câu nói này rồi cáo từ ra ngoài, chỉ để lại Mưa thần đứng lặng lẽ. Lập tức hãn kiên định nhấn chuông điện thoại.

Đây đương nhiên là những lời trẻ con, trong kế hoạch của hắn, không có chỗ cho việc tìm kiếm hòa bình với Nhật Bản, ít nhất là hiện tại. Chiến tranh và chính trị, mãi mãi là những thứ để phụ nữ tránh xa.

Một trong những nhân vật thần bí và quyền lực nhất của thời Dân quốc, Huệ Anh từ Thượng tá vội vã đến văn phòng của Mưa thần. Đợi hắn là mệnh lệnh dứt khoát của Mưa thần: “Bước hai của kế hoạch Ban Siêu, có thể bắt đầu thực hiện! Sau khi ký kết hiệp ước, chính là thời cơ tốt nhất để hành động! Ta chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!”

“Nhưng hành động đơn phương, liệu có đảm bảo chính phủ Nhật Bản không mất kiểm soát? Xem ra những người lãnh đạo của họ cũng rất lý trí... Nửa phần trước của kế hoạch Ban Siêu tiến hành thuận lợi, liệu sau này có thể đảm bảo thành công?” Huệ Anh từ tốn bày tỏ suy nghĩ của mình, cũng không quá kiên dè Mưa thần về cách nhìn của hắn. Đây chính là vai diễn mà hắn muốn đảm nhận. Một nhân vật có năng lực nhưng cũng có đầu óc nhất định. Nhưng sự thể hiện của cái đầu óc này, không được vượt quá mức khiến cấp trên cảm thấy không thể khống chế. Đôi khi những câu hỏi như vậy, lại rất hữu ích.

Quả nhiên Mưa thần không để ý, mà còn giải thích với hắn: “Sau binh biến, bất kể trong quân đội có cố gắng thế nào. Lục quân Nhật Bản đều là một cỗ máy không thể khống chế, thiếu uy quyền để tác chiến... Chỉ cần hành động thích hợp. Có thể khiến cỗ máy này ở mức độ rất lớn tự tung tự tác, hoàn toàn mất kiểm soát mà bạo phát! Bộ não của Nhật Bản, đã bị phá hủy! An toàn của Nhật Bản, cũng tương tự hoàn toàn mất đi!”.

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lôi trúc (viết cách điệu).

STT 336: Chương 5: Thế giới mới

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lôi trúc (viết cách điệu).

Chương 5: Thế giới mới

Chương 139: Vận chuyển với tốc độ chóng mặt

Tháng giêng năm 1916, tiết trời đầu xuân ở Đông Bắc vẫn còn mang vẻ lạnh lẽo đặc trưng của phương Bắc. Mùa đông dài đằng đẵng đến lúc này cuối cùng cũng hoàn toàn qua đi. Trên mặt đất đen sẫm, người ta đã bắt đầu cày cấy, gieo trồng. Rừng già phía đông lúc này cũng trở nên náo nhiệt, những người thợ săn mang súng lên núi đi săn lũ lượt ra vào. Trên những con đường sắt phía Nam, đoàn tàu nối đuôi nhau chạy rầm rập. Kể từ khi Tân Dân quốc thành lập, sự liên kết giữa Đông Bắc và nội địa đã được tăng cường chưa từng có. Tân Dân quốc đặc biệt coi trọng mảnh đất này, nơi đã phải đổ biết bao máu xương mới giành lại được. Nơi đó có than đá, dầu đá, gỗ, lương thực và cả công nhân kỹ thuật, cần thiết cho sự phát triển công nghiệp. Lượng lớn thương nhân từ phương Nam đổ xô đến Đông Bắc, lấp đầy các con đường. Họ thu mua lương thực và nguyên liệu mà châu Âu cần, sau đó gia công rồi bán lại. Theo ước tính của Bộ Tài chính chính phủ Tân Dân quốc, nếu mất đi Đông Bắc, xuất khẩu lương thực của Tân Dân quốc sẽ giảm 28%, còn giá trị sản lượng công nghiệp sẽ giảm hơn 30%. Đối với một Trung Quốc đang phát triển với tốc độ cao như vậy, tầm quan trọng của mảnh đất này có thể thấy rõ. Cũng dễ hiểu khi mảnh đất màu mỡ này khiến những nước láng giềng thèm thuồng, thậm chí coi đó là nền tảng để đế quốc của họ tiếp tục phát triển.

Đi trên những con đường ở Phụng Thiên thành, ngoài người Trung Quốc ra còn có những nhân viên công ty Nhật Bản mặc com-lê kiểu cách, những người Triều Tiên mở các quán chim én và Kim Đan bán công khai trong thành. Trong khi nội địa đang tiến hành nghiêm cấm ma túy, thì ở Đông Bắc, những người Triều Tiên mở các cửa hàng ma túy lại chủ yếu ở khu vực người Nhật Bản sinh sống. Điều này đã trở thành một khối u ác tính còn sót lại trong xã hội nơi đây. Bên cạnh đó, còn có những phụ nữ Nhật Bản thoa phấn trắng đi trên đường, bước đi trên những đôi guốc gỗ. Tất cả hỗn tạp vào nhau, tạo nên một cảnh tượng hỗn loạn và kỳ dị mà khó có thể thấy được ở nội địa.

Tình hình chính trị ở Đông Bắc lúc này cũng vô cùng kỳ lạ. Hiệp ước Nhật-Trung đã tăng cường vị thế của Nhật Bản ở Đông Bắc. Đặc biệt là ở khu vực biên giới phía Bắc, nơi Quân Quan Đông và quân Triều Tiên thường xuyên vi phạm các điều khoản bảo vệ. Trong khi đó, chính phủ tự trị ba tỉnh Đông Bắc, ngoại trừ Phụng Thiên vẫn nằm trong tay người Trung Quốc, thì Cát Lâm và Hắc Long Giang bất cứ lúc nào cũng có thể bị can thiệp bởi lực quân Nhật Bản. Hiện tại, ba tỉnh Đông Bắc đã thành lập riêng một Bộ Tư lệnh An ninh trực thuộc trung ương, thay vì chỉ có một Bộ Tư lệnh An ninh cấp tỉnh như trước đây. Trưởng quan Bộ Tư lệnh An ninh ba tỉnh là trung tướng Lục quân Trương Tác Lâm. Vị tướng Bắc Dương này, người đã đứng về phía chính nghĩa trong cuộc tiến công Đông Bắc của quân An, là một trong số ít những tướng lĩnh Bắc Dương còn lại giữ được chức vụ quan trọng. Bộ Tư lệnh An ninh của ông, ngoài khoảng ba mươi doanh bảo an kỵ binh bán chính quy, còn có một lữ đoàn kỵ binh bảo an chuyên biệt, kiểm soát khu vực từ Nóng Hà đến Bắc Phiếu. Vị trưởng quan Bộ Tư lệnh An ninh này cũng là một trong những quan chức quân sự thường xuyên qua lại với người Nhật Bản nhất. Không ít người đã phải chịu đựng sự ngạo mạn của quân Quan Đông.

Nhưng ông lại phải gánh vác trách nhiệm từ trung ương, duy trì cục diện ở đó, kiểm soát an ninh ở khu vực giao giới giữa Mãn Châu và nước bạn. Vì vậy, dù thế nào đi nữa, ông cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Quân đội chính quy đóng quân ở đây là bộ chỉ huy tiền tuyến của chiến khu phía Bắc, chịu sự chỉ huy thống nhất. Lực lượng chủ yếu bao gồm Sư đoàn 21 của quân An, Lữ đoàn kỵ binh Lang Cư, Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, Sư đoàn 27, Sư đoàn 30, Sư đoàn 39. Thiếu tướng Thạch Xuyên đảm nhiệm tư lệnh trưởng bộ chỉ huy tiền tuyến, chịu sự điều khiển của Thái Ngạc ở Thiên Tân. Họ phân bố chủ yếu ở Phụng Thiên và khu vực nước bạn. Ở Cát Lâm và Hắc Long Giang, chủ yếu vẫn là các đơn vị bảo an đóng quân.

Kể từ khi ký kết hiệp ước Nhật-Trung và bản ghi nhớ về biên giới, Quân Quan Đông và quân Triều Tiên đã tăng cường hoạt động ở phía Bắc, dường như họ đã thoát khỏi tình thế bị động sau trận Liêu Hà, một lần nữa khôi phục địa vị Thái Thượng Hoàng ở Mãn Châu. Các lãnh nhân và nhân viên tình báo Nhật Bản cũng tăng cường thâm nhập và lôi kéo các nhân viên quân sự và chính trị địa phương.

Theo những thay đổi trong nội bộ chính phủ Nhật Bản, các sĩ quan trẻ tuổi của Quân Quan Đông càng trở nên ngạo mạn tột độ. Họ tin chắc rằng thời cơ để Nhật Bản thực hiện chính sách đại lục đã đến. Sau mười năm tích lũy, mười năm chuẩn bị, sau khi đổ biết bao máu và trả giá lớn trong nước, họ đã chuẩn bị đầy đủ cả về tinh thần lẫn vật chất. Chỉ cần chờ đợi thời cơ thích hợp để hoàn toàn giành lấy vận mệnh quốc gia. Điều duy nhất khiến họ bất mãn là, sau khi trong ruộng lên nắm quyền, hiện tại vẫn tăng cường các quy định quân sự đối với hành động của Quân Quan Đông, yêu cầu họ tuân theo mệnh lệnh trong nước, và vẫn áp dụng thái độ kiểm chế ở nước bạn! Trước khi Đại tướng trong ruộng lên nắm quyền, ông là thần tượng và mục tiêu của họ. Thế mà sau khi lên nắm quyền, lại bỗng dưng không hiểu

được tấm lòng của những người lính đã từng theo ông! Trong mắt không ít sĩ quan đã cuồng nhiệt đến mức không thể kiểm soát, chỉ cần ai cản trở bước tiến của họ, thì người đó là kẻ thù của họ! Vì vậy, mặc dù ruộng đã nhiều lần ban hành mệnh lệnh từ bộ chỉ huy quân sự và tỉnh trưởng lục quân, hạn chế hành động của Quân Quan Đông. Nhưng ở lục quân Nhật Bản, nơi quyền uy đã suy yếu, ở Quan Đông, nơi hành động độc lập đã trở thành truyền thống, các sĩ quan trẻ tuổi các cấp vẫn tiếp tục hành động độc lập. Tất cả những nỗ lực của họ đều hướng tới một mục tiêu duy nhất, giải quyết triệt để vấn đề nước bạn!

Ở Quan Đông, lực lượng Quân Quan Đông cũng đã mở rộng đáng kể. Trước đây, Quân Quan Đông chỉ có một sư đoàn 5, cùng với một đơn vị đóng quân ở Sơn Hải quan và tuyến Thiên Tân. Hiện tại, đơn vị đóng quân Trung Quốc đã co lại hoàn toàn về phía bắc Sơn Hải quan, vì lý do cải thiện vị thế chiến lược (cũng có yêu cầu của hiệp ước Nhật-Trung về việc kiểm chế các đơn vị đóng quân mới). Đơn vị đóng quân Trung Quốc đã được mở rộng và cải tổ thành Sư đoàn 19. Cộng thêm Sư đoàn 7 được tăng cường vào cuối tháng 6 năm trước. Quân Quan Đông đã có ba sư đoàn. Vào cuối tháng 6, họ còn muốn tăng cường Sư đoàn 1 và Sư đoàn 6. Những sư đoàn này đều là biên chế thời chiến, có thể tiến hành một chiến dịch quy mô lớn.

Phía sau họ, quân Triều Tiên cũng đã được mở rộng rất nhiều, ngoài Sư đoàn 2 và Sư đoàn 4 đóng quân ban đầu, trong vòng nửa năm đã tăng thêm Sư đoàn 10, cuối tháng 6 lại dự kiến tăng thêm một Sư đoàn 13. Nội các trong ruộng đang thực hiện những hành động mâu thuẫn như vậy, một mặt muốn kiểm chế các hành động của quân đội đóng quân ở nước ngoài để củng cố chính sách, mặt khác lại muốn trấn an các thế lực trong quân đội, buộc phải tăng quân ra bên ngoài. Nhật Bản cứ như vậy, bị một đám người đã đỏ mắt kéo xe lao nhanh về phía trước. Ai cũng biết, ở Đông Bắc, ở nơi hai quân Nhật-Trung đang im lặng giương cung bạt kiếm, chỉ cần một tia lửa, có lẽ sẽ gây ra một cuộc chiến không thể vãn hồi.

Trăng mờ sao thưa, tiếng côn trùng rí rả trong đồng ruộng vào đầu hạ. Phong cảnh điền viên Đông Bắc. Trong một quán rượu nhỏ do người Nhật Bản kinh doanh ở Quan Đông châu, lại là một cảnh tượng huy hoàng. Tiếng người huyên náo. Tổng bộ Quân Quan Đông, Sư đoàn 7, Sư đoàn 5, các sĩ quan trẻ tuổi tụ tập náo nhiệt. Nâng ly cạn chén quá mức. Mấy ngày nay, họ đang tổ chức một hội nghị tạm thời của các sĩ quan cao cấp Quân Quan Đông. Toàn quyền Quan Đông châu thượng điền có thì Đại tướng tự mình tổ chức hội nghị lần này. Bộ trưởng Cục Quân vụ mới nhậm chức của Bộ Tham mưu quân đội Nhật Bản, thiếu tướng Hoang Mộc Trinh Phu cũng được phái đến. Thứ trưởng nắm thực quyền của Bộ Tham mưu quân đội, thiếu tướng Chân Kỳ Tam Lang đã gửi chỉ thị từ trong nước. Tôn chỉ của hội nghị sĩ quan cao cấp lần này là nhắc lại việc tăng cường kỷ luật quân sự, kiểm chế các hành động của Quân Quan Đông ở nước bạn. Công tác canh gác đường sắt phía Nam được kiểm soát nghiêm ngặt trong phạm vi mười cây số dọc theo tuyến đường sắt. Yêu cầu trong vòng vài năm tới, Quân Quan Đông phải duy trì hòa bình ở nước bạn bằng thái độ quyết đoán và dễ dãi. Để Nhật Bản có thời gian cải cách và mở rộng quân đội.

Hội nghị bầu không khí căng thẳng, bởi vì phe trẻ tuổi trong quân có quá nhiều ý kiến trái chiều! Trong lúc hội nghị đang diễn ra, lại nổ ra tin tức về kế hoạch mới của cơ quan đặc vụ Quan Đông quân và cơ quan tình báo trinh sát Hoa quân. Theo nhiều nguồn tin khác nhau, Hoa quân dự định tăng cường lực lượng tại Đông Bắc, lên tới một tập đoàn quân với mười hai sư đoàn. Bọn chúng có thể sẽ chọn thời cơ khởi sự, trước khi Quan Đông quân kịp tăng viện, sẽ đuổi sạch thế lực Nhật Bản ra khỏi vùng!

Mặc dù kế hoạch này bị giới thượng tầng Nhật Bản cho là lời nói suông. Bọn chúng cho rằng Trung Quốc sẽ không chọn thời điểm này để chủ động khai chiến, bởi làm vậy sẽ mang tiếng bội ước trên trường quốc tế, không được sự ủng hộ mà bọn chúng cần nhất. Điều đó sẽ ảnh hưởng đến việc bọn chúng tham gia Âu chiến để được quốc tế công nhận và ủng hộ. Nhưng

trong mắt các sĩ quan phe trẻ tuổi, kế hoạch điều động quân đội từ Bộ Tư lệnh An Tư ở Đông Bắc lại là một việc vô cùng xác thực! Đây là mối đe dọa lớn nhất đối với Quan Đông quân của bọn chúng! Trong nước, người ta vẫn còn như con đà điểu, cứ tưởng rằng người Trung Quốc sẽ cho bọn chúng thời gian. Nhưng những sĩ quan trực tiếp chỉ huy quân đội ở tuyến đầu lại hiểu rõ hơn ai hết. Quân đội Trung Quốc ở Đông Bắc vẫn luôn điều chỉnh, bổ sung và tăng cường huấn luyện. Nhìn vào ánh mắt của bọn chúng, lửa giận ngàn ngút! Đất nước này đã mạnh lên, đang theo dõi bọn chúng. Bất cứ lúc nào, chúng cũng có thể bị tấn công bất ngờ trên mặt trận quân sự. Cái gì là điều ước quốc tế, cái gì là sự ủng hộ quốc tế. Đều không bằng một trận tập kích quân sự có ý nghĩa trọng đại! Bọn chúng chỉ tin vào vũ lực trong tay. Trong thời điểm quân khí và dân khí đang sôi sục, bọn chúng phải hành động nhanh chóng! Quân đội chính quy Trung Quốc đang lợi dụng Âu chiến để mở rộng vũ trang, các sĩ quan và binh lính của bọn chúng được tôi luyện ở Âu chiến sẽ lần lượt trở về nước, bổ sung cho quân đội. Sức chiến đấu của bọn chúng đang ngày một tăng lên. Trong khi đó, ưu thế quân sự của bọn chúng (bọn chúng tin chắc Quan Đông quân vẫn có ưu thế quân sự trước Hoa quân ở Đông Bắc) lại đang dần mất đi. Nếu không lợi dụng tình hình chính trị trong nước đang thay đổi để phát động hành động quyết liệt, thì sẽ vĩnh viễn đánh mất cơ hội để Nhật Bản đặt chân vững chắc vào đại lục! Từng nhóm bí mật vốn đã rất sôi nổi lại càng thêm náo nhiệt trong hoàn cảnh này, bọn chúng liên kết, bàn bạc, dưới sự tham gia bí mật của một số nhân vật cấp cao hơn trong Quan Đông quân, tìm kiếm con đường để thể hiện ý chí của mình. Lục quân Nhật Bản, sau cuộc chính biến, càng lộ rõ sự độc đoán.

Mọi người đều cho rằng mình là đại diện chân chính cho tinh thần quốc gia. Quyền uy của Lục quân, dưới cùng một thể chế, đã xuống đến mức thấp nhất.

"Nếu chúng ta hành động, thì trước hết phải kiên quyết thực hiện chính sách mưa thần, tiêu diệt tên thổ phỉ Trương Tác Lâm, kẻ thù của Đại Nhật Bản Hoàng quân! Hãn có ảnh hưởng sâu rộng ở vùng này. Đội bảo an Hoa quân ở hai tỉnh Cát Hắc cũng răm rắp nghe theo hãn, một khi người này bị tiêu diệt.

Chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hơn để phân hóa và lôi kéo! Quân đội chính quy Hoa quân là quân đội truyền thống, lại chưa quen với địa bàn, tách biệt với các cơ cấu chính trị địa phương, sẽ nhanh chóng bị Quan Đông quân của chúng ta tiêu diệt!"

"Bây giờ cần là thời cơ! Các hạ trong ruộng và các hạ Chân Kỳ sao lại không hiểu Hoa quân đang ngày càng tăng cường lực lượng của chúng ở đây, cơ hội của chúng ta sẽ mất đi nhanh chóng. Nếu bây giờ không hành động, chẳng lẽ phải đợi đến khi cuộc chiến ở châu Âu kết thúc, bọn chúng mang tinh binh cường tướng trở về, rồi tuyên bố chính sách đại lục của chúng ta thất bại sao? Hiện tại, lực lượng của chúng ta vẫn còn đầy đủ, lực quân phải dẫn đầu hành động, dẫn dắt toàn bộ đế quốc hành động!"

"Chúng ta mở rộng và chinh đồn quân đội, Hoa quân cũng mở rộng và chinh đồn quân đội. So về tài nguyên, so về sự ủng hộ, bọn chúng đều vượt xa chúng ta, thời gian không đứng về phía chúng ta! Ưu thế thực sự của chúng ta nằm ở chỗ chúng ta có đại hòa hồn, đây là con đường duy nhất để chiến thắng những người Trung Quốc tàn mạn và yếu đuối! Hiện tại, lực quân đã trở thành tiếng nói của quốc gia. Đây là ưu thế lớn nhất của chúng ta. Tôi tin rằng, chỉ cần hành động, quốc gia sẽ không tiếc lực lượng để ủng hộ hành động của chúng ta!"

Trong tửu quán nhỏ này, tràn ngập một loại nhiệt tình mù quáng. Sự phù phiếm, kiêu ngạo và tất cả nhiệt huyết của các sĩ quan trẻ tuổi đối với quốc sự. Mặc dù trong hội nghị cấp cao ban ngày, người ta nói chắc như đinh

đóng cột, nhưng vào buổi tối hôm đó, thứ người ta nghe được nhiều nhất vẫn là sự ồn ào náo động của tầng lớp trung và hạ về chiến tranh.

Bọn chúng đều có một cảm giác bức thiết, vội vàng, vì trong bối cảnh Trung Quốc ngày càng cường thịnh, thời gian dành cho bọn chúng không còn nhiều!

Khác với sự náo nhiệt trong tửu quán. Trong tổng bộ Quan Đông quân, lại là một bầu không khí thương thảo âm trầm và tĩnh táo. Thiếu tướng Chân Kỳ Tam Lang, đại diện cho thiếu tướng Hoang Mộc Trinh Phu. Là bạn học cùng thời và là một sĩ quan tài giỏi nổi tiếng với Chân Kỳ. Sau cuộc chính biến ở Nhật Bản, khi lục quân cần một lượng lớn máu mới, hắn đã được đề bạt. Hắn gánh vác sứ mệnh đến Quan Đông châu. Và cũng rất muốn hoàn thành sứ mệnh của mình.

Ngồi đối diện với hắn là Đại tướng Thượng Điền Hữu Thời, Tư lệnh trưởng Quan Đông quân, và Thiếu tướng Hoa Cúc Ao Thận Trọng, Tham mưu trưởng Quan Đông quân. Trong căn phòng trống trải, chỉ có lác đác vài người. Sắc mặt mọi người đều vô cùng nghiêm trọng. Trong phòng chỉ có ánh nến. Dưới ánh nến chập chờn, càng làm lộ rõ vẻ mặt và nội tâm u ám khó hiểu của mỗi người.

"A... Chân Kỳ quân tính toán như vậy sao... Nhưng chuyện này quả thực rất khó xử... Từ tận đáy lòng, ta đứng về phía Chân Kỳ quân. Nhưng ý kiến của các hạ trong ruộng cũng không thể không cân nhắc. Với tư cách là một chỉ huy cấp cao, ta phải có trách nhiệm với vận mệnh của Nhật Bản, vội vàng đưa ra quyết định, thực sự là một hành động vô trách nhiệm..." Đại tướng Thượng Điền Hữu Thời gãi đầu, lẩm bẩm một mình. Ban đầu, ông cũng là một nhân vật không được trọng dụng trong lục quân. Bị cách chức khỏi vị trí sư đoàn trưởng của Cận vệ sư đoàn, vì ông luôn là người theo phái Hoàng đạo.

Dưới sự áp bức của kẻ thù chính trị và những người ủng hộ Cường Thi. Ông đã trải qua một cuộc sống vô cùng khó khăn. Từng bị chuyển sang quân dự bị. Nhưng sau cuộc chính biến ở Nhật Bản, Chân Kỳ, người thầy lớn của Thượng Điền, Chân Kỳ Tam Lang đã đề cử ông đảm nhiệm chức Tư lệnh Quan Đông quân quan trọng này. Giày mới còn chưa đi được bao lâu, ông đã cảm thấy khó khăn trong việc kiểm soát tình hình. Quan Đông quân đã trở thành một tập thể sôi sục và kích động. Ông cũng không biết mình sẽ bị con ngựa bất kham này chở đến nơi nào.

Hoang Mộc Trinh Phu tỉnh táo ngồi đó, khloe miệng còn nở nụ cười: "Tư lệnh quan các hạ, xin đừng lo lắng về sự khác biệt giữa các hạ Chân Kỳ và các hạ trong ruộng. Bọn họ vốn là một. Mục tiêu của bọn họ cũng luôn là nhất trí. Chỉ là có cái nhìn khác nhau về thời gian mà thôi. Lần này tôi mang mật lệnh của Chân Kỳ quân đến. Chính là mong muốn tìm hiểu thực tế tình hình ở đây. Tôi đưa ra kết luận. Đó là nguy cơ cận kề. Giống với phán đoán tình hình trong nước của Chân Kỳ quân. Lúc này, các hạ trong ruộng cần có người thúc đẩy ông ta một tay. Đế quốc đã trải qua những năm tháng khó khăn, thực lực đã bị tổn thương khá lớn. Chúng ta không thể cạnh tranh hòa bình với Trung Quốc. Chính sách đại lục của đế quốc sắp đối mặt với tình thế thua cả ván. Trong khi chúng ta còn đang do dự, Trung Quốc có thể chọn một thời cơ thích hợp, giải quyết hoàn toàn lợi ích của chúng ta trên đại lục. Khi phương Tây đã bắt lực với nơi này, hiện tại, thứ duy nhất có thể quyết định thắng thua là, lực lượng quân sự của hai bên. Và ai có quyết tâm lớn hơn, ai hành động quyết liệt hơn. Hiện tại, Hoa quân vẫn đang trong giai đoạn chủ lực mới được đưa lên, chân ướt chân ráo. Một hành động quyết liệt, có thể đánh tan bọn chúng hoàn toàn. Sau khi thực sự thu được vùng này, lại tìm kiếm các biện pháp chính trị để giải quyết. Khi đó, với ưu thế, đế quốc có thể tạm thời nhượng bộ phương Tây, để được thông cảm. Tóm lại, dù thương lượng như thế nào, quyền chủ động vẫn nằm trong tay chúng ta. Thế giới này, chỉ tin vào kẻ mạnh." Hãn dừng lại một chút, nhàn nhạt cười nói: "Quan Đông quân có năng lực như vậy, để

quốc hiện tại đã kích động, chỉ cần có người hành động, toàn bộ đế quốc sẽ cùng hành động."

Thượng điền có thể được Tam Lang an bài tới vị trí này, tự nhiên là người hiểu rõ mục tiêu chính sách của Tam Lang. Nhưng là, với tư cách một lão tướng lãnh bộ binh, trong lòng hẳn vẫn còn nghi hoặc. Đến thời điểm này, vận mệnh của Đế quốc trải qua mấy năm gần gũi mà lại kịch liệt biến hóa, thật sự cần một đám sĩ quan bộ binh đơn độc thúc đẩy sao?

Lúc đầu, hẳn luôn tin chắc lực quân là trụ cột của đế quốc. Nhưng đến lúc này, hẳn lại không khỏi lo sợ nghi hoặc. Hẳn tin tưởng Tam Lang và điền trung nghĩa là một. Nhưng Tam Lang vẫn bí mật thực hiện kế hoạch của mình, muốn một lần hành động định đoạt vận mệnh đế quốc. Để khí vận cả nước gánh chịu vào mưu đồ bí mật của mấy người, có phải quá khinh suất hay không? Đáng tiếc, lúc này, ở Nhật Bản, những thanh âm lý trí, hợp tác quốc tế, minh ước, tầm nhìn chiến lược... đều đã nhường chỗ cho vũ lực trần trụi. Bọn họ đã sớm bước lên con đường không thể quay đầu.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Hắc đảo quân sẽ nhanh chóng đến Quan Đông châu, phối hợp hành động của các người. Lần này nhất định không được thất bại!"

Trong màn đêm đen kịt, từng đoàn quân đang di chuyển dọc theo tân phổ đường về phía bắc. Những đoàn quân được bảo vệ nghiêm ngặt này đang tiến về Bảo Định, thành phố quân sự hóa cao nhất phương bắc. Trên những chiếc xe, ẩn dưới tấm bạt chống nước là những quái vật to lớn, thoát nhìn như những chiếc hòm sắt khổng lồ. Binh lính trên xe đều mặc quân trang đã tháo bỏ ký hiệu, chen chúc nhau ngủ. Đội quân này không giống các sư đoàn bộ binh khác khi đổi nơi đóng quân, không có nhiều ngựa kéo đi cùng.

Toàn bộ đội quân chỉ có những trang bị trên xe, cùng với binh lính. Mỗi khi đi qua một nhà ga trong đêm tối, nhà ga đó đều bị quân đội canh gác nghiêm ngặt. Đoàn tàu dân dụng dừng hoạt động, việc tiếp than, tiếp nước đều do quân đội tự mình thực hiện. Mỗi khi đến ban ngày, đoàn tàu lại lặng lẽ dừng lại trên một tuyến đường nhánh, chờ đợi bóng đêm một lần nữa buông xuống, rồi lại tiếp tục hướng về mục tiêu.

Cùng với đội quân này, còn có trung ương dạy bảo đệ nhị sư, trung ương cảnh vệ sư và một số đơn vị tinh nhuệ khác. Một lượng lớn vũ khí đạn dược từ Trường Giang phía nam liên tục được chuyển đến các nhà kho lớn của quân đội chính quy. Trong màn đêm bao phủ, trong sương mù chiến tranh bao trùm Đông Á, cỗ máy chiến tranh đang không ngừng vận hành.

STT 337: Chương 5: Thế giới mới - Chương 140: Chuẩn bị

Chương 5: Thế giới mới - Chương 140: Chuẩn bị

"Nghiêm!" Theo tiếng hô vang dội, tất cả các sĩ quan có hoa trên vai trong phòng tác chiến đều nghiêm nghị. Tiếng giày đồng loạt vang lên, bước vào, ngoài vẻ mặt nghiêm nghị của Mưa Thần, còn có Tổng Giáo Nhân cùng Lý Chương Vân, những nhân vật chủ chốt của nội các. Trong lịch sử quân đội chính quy, việc các nhân vật trọng yếu của nội các vào phòng tác chiến là lần đầu tiên. Hôm nay, là một buổi giải thích tình hình cực kỳ quan trọng và bí mật giữa quân đội và nội các.

Nội các và nghị hội, nói chung, không mong muốn chiến tranh nổ ra ở châu Á lúc này. Vì vậy, ngay từ đầu, họ đã tích cực thúc đẩy các cuộc đàm phán giữa Trung Quốc và Nhật Bản, cũng như việc ký kết hòa ước. Họ hy vọng sử dụng hợp tác quốc tế để thúc đẩy hòa bình ở Đông Á, toàn lực phát triển quốc lực đang không ngừng lớn mạnh.

Đối với quân đội, họ cũng muốn tạo ra một sự kiềm chế. Không ngờ, sau bao nỗ lực gian nan mới khiến Mưa Thần nhượng bộ, cuối cùng ký kết hòa ước, lại xuất hiện biến cố không thể tưởng tượng nổi do tình hình nội bộ Nhật Bản thay đổi đột ngột. Chính quyền quân sự Nhật Bản lên nắm quyền! Mặc dù chính quyền quân sự Nhật Bản này, trong bài diễn văn tuyên thệ, ngày nào cũng thề sẽ tôn trọng hòa ước giữa Trung Quốc và Nhật Bản, nhưng ngay cả Tổng Giáo Nhân, người liều lĩnh vì hòa bình, cũng biết rõ dã tâm của chúng! Chính quyền quân sự này lên nắm quyền trong bối cảnh

Nhật Bản đang rầm rộ đối đầu với Trung Quốc. Nguy cơ chiến tranh lớn hơn nhiều so với thời Tây Viên Tự còn tại vị.

Vị thủ tướng này và chính phủ của ông ta hiện đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, hoặc là tiếp tục kiềm chế những hành động nguy hiểm của tổng thống, ngăn chặn mâu thuẫn giữa Trung Quốc và Nhật Bản leo thang, hoặc là phụ họa theo ý kiến của tổng thống. Cả nước hiện nay phải chuẩn bị cho việc động viên, sẵn sàng cho một cuộc chiến tranh quy mô lớn. Họ cũng biết, một mặt nhượng bộ là vô ích. Nhưng điều khiến họ tiếc nuối hơn là, những thành quả khó khăn trong việc xây dựng và tận dụng tình hình quốc tế thuận lợi có thể bị hủy hoại trong chốc lát! Trung Quốc, chẳng lẽ người lại gặp nhiều tai ương đến vậy?

Mưa Thần lúc này đưa ra một đề nghị bí mật với Tổng Giáo Nhân, xem ra ông đã có những dự tính toàn diện về tình hình hiện tại. Tổng Giáo Nhân và những người khác vẫn giữ thái độ hòa bình công khai, coi như kiềm chế những ý kiến cấp tiến của quân đội. Nhưng sau lưng, họ phối hợp với quân đội, tiến hành động viên toàn diện! Lúc này, nhất định phải lo trước khỏi họa. Nếu sau khi chiến tranh ở châu Âu kết thúc mà vẫn không có chiến tranh nổ ra, thì có thể phối hợp với việc kết thúc chiến trường châu Âu để tiến hành giải ngũ. Tất cả các kế hoạch động viên này, nhất định phải được tiến hành bí mật, không gây ảnh hưởng đến Nhật Bản và các nước phương Tây, điều này cần sự thống nhất cao độ giữa chính phủ, quân đội và giới chính trị! Theo lời Mưa Thần, nếu muốn bước vào chiến tranh, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ. Khi kẻ địch bên cạnh đã lên nắm quyền, nếu không chuẩn bị, đó là tội lỗi không thể tha thứ với quốc gia, với dân tộc! Chúng ta không chủ động gây chiến, nhưng chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ để đón đầu chiến tranh.

Những lời nói tha thiết của Mưa Thần cuối cùng đã thuyết phục được Tổng Giáo Nhân, cuối cùng hai người đã đạt được sự đồng thuận. Không từ

bỏ mọi cơ hội để tranh thủ hòa bình, nhưng cả nước cũng bắt đầu phối hợp với quân đội, bí mật động viên ở toàn bộ miền bắc Trung Quốc, cũng như các khu vực trọng yếu ven biển Trung Quốc, chuẩn bị cho tình huống chiến tranh có thể xảy ra. Đây là điều mà một nhà lãnh đạo quốc gia có trách nhiệm phải làm. Trong tình hình hiện tại, đó là một quyết định rõ ràng. Tổng Giáo Nhân không có lựa chọn nào khác. Hơn nữa, ông biết rằng, vị tổng thống kia chắc chắn cũng đã bắt đầu chuẩn bị bí mật. Việc quân đội bí mật điều động quy mô lớn hiện nay, chính là khúc dạo đầu cho sự chuẩn bị đó. Ông và Mưa Thần đã tiến hành một loạt các cuộc thảo luận, hôm nay cuối cùng cũng xuất hiện trong hang hổ, nghe Tổng Tham mưu trưởng báo cáo về việc bố trí quân sự bí mật. Hơn nữa, còn phải nghe những yêu cầu phối hợp công tác mà quân đội cần từ các bộ phận của chính phủ.

Khi bước vào phòng tác chiến đầy sát khí này, Tổng Giáo Nhân chỉ có một cảm giác nhỏ nhoi không cân đối. Ông và những sĩ quan trẻ tuổi do Mưa Thần dẫn dắt luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Đồng thời, ông cũng duy trì sự thận trọng đầy đủ của một thủ tướng chính phủ. Nhưng khi lần đầu tiên bước vào trung tâm của quân đội chính quy, ông vẫn cảm thấy nơi này khác biệt với chính phủ của ông. Bình tĩnh, nghiêm túc, và có một chút ý vị hiếu chiến. Trên tường, những bản đồ lớn vẽ đầy những ký hiệu quân sự mà ông không hiểu. Trên bàn cát lớn, đã chi chít những dấu hiệu. Khắp nơi đều là điện thoại quân sự màu đỏ, giữ bí mật. Các sĩ quan tham mưu trẻ tuổi với vẻ mặt lạnh lùng đứng bên cạnh điện thoại, dùng ánh mắt sắc bén như dao găm nhìn ông. Khi ánh mắt này chuyển sang Mưa Thần, nó liền biến thành sự sùng kính. Đây là một tập thể đáng sợ đến nhường nào! Nhớ lại việc quân đội này từng tổ chức duyệt binh chiến thắng ở thủ đô, nay lại tham gia vào nhiều trận chiến đẫm máu ở châu Âu, cùng với lịch sử chiến thắng liên tục của nó. Đối với tập thể vũ trang do Mưa Thần sáng lập, khác biệt với lịch sử truyền thống của Trung Quốc, Tổng Giáo Nhân đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Đây là một lực lượng quá mạnh mẽ, hơn nữa, trong nước cũng không có ai có thể kiềm chế được nó...

Ngay khi ông đang suy nghĩ lung tung, Mưa Thần đã mỉm cười mời ông vào chỗ. Phía trước bản đồ lớn trong phòng tác chiến, đã đặt ba chỗ ngồi, không nghi ngờ gì là dành cho Mưa Thần, ông và Lý Chương Vân. Phía trước bản đồ lớn, Tổng Tham mưu trưởng Ngô Hái và Chủ nhiệm Tham mưu Tư Mã Trạ đứng nghiêm trang. Tất cả đều đang cung kính chờ đợi để bắt đầu bài thuyết trình của họ.

"Cùn ban đầu tiên sinh. Hôm nay thông báo với ngài tình hình, đều là tình hình điều chỉnh bố trí tuyệt mật của quân đội. Chỉ là muốn cho mọi người biết, quân đội có trách nhiệm với tiền đồ của quốc gia và dân tộc, đã chuẩn bị đầy đủ. Cũng không có nghĩa là quân đội sẽ kích động, tự tiện gây sự khi không có sự ủng hộ của quốc dân. Ngòi nổ chiến tranh không nằm trong tay chúng ta, mà nằm trong tay những kẻ địch đối diện. Tôi muốn nói rõ với ngài trước khi sự việc bắt đầu, chỉ là như vậy." Mưa Thần nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng, dung mạo của ông cũng vậy, nghiêng đầu nói nhỏ với Tổng Giáo Nhân đang có chút câu nệ vài câu. Trong phòng tác chiến lớn như vậy, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng của ông vang vọng, khiến nơi này càng trở nên nghiêm túc và yên tĩnh hơn. Tổng Giáo Nhân khẽ gật đầu. Sau đó chỉ nghe thấy hai tiếng ủng chiến va chạm phát ra âm thanh vang dội. Ngô Hái và Tư Mã Trạ nghiêm trang gật đầu chào họ. Đèn chiếu sáng trước bản đồ lớn đột nhiên bật sáng, chiếu sáng toàn bộ bản đồ. Từng mũi tên đỏ hiện ra, thật bắt mắt, dường như sắp xé rách giấy mà bay ra ngoài.

"Hiện tại, quân đội chính quy đã bắt đầu phòng bị trước Nhật Bản, kế hoạch Thích Kế Quang! Giai đoạn đầu tiên là điều chỉnh bố trí các đơn vị hiện có, đã hoàn thành một cách thuận lợi!" Ngô Hái nói bằng giọng điệu mạnh mẽ, đối với vị Tổng Tham mưu trưởng khiêm tốn này, Tổng Giáo Nhân luôn có cảm tình rất tốt, lúc này cũng tập trung lắng nghe báo cáo của ông.

Chiến khu phương bắc, các đơn vị chiến đấu đã vào vị trí, hình thành ba tuyến chiến tuyến ở phía bắc Trung Quốc. Tuyến phòng thủ thứ nhất đặt tại Phụng Thiên tỉnh, dọc theo sông Nóng, trong ngoài một tuyến. Đây là tuyến phòng thủ chủ yếu đối mặt với tập đoàn quân Quan Đông và quân Triều Tiên của Nhật Bản. Nhiệm vụ của họ là, một khi chiến dịch nổ ra, phải kìm chân tập đoàn quân Nhật, ngăn chặn chúng đột phá vào các điểm yếu quan trọng của ta ở Quan Ngoại, trọng điểm bảo vệ Phụng Thiên thành, điểm giao thông quan trọng của Quan Ngoại, đồng thời duy trì sự hiện diện quân sự ở Cát Lâm và Hắc Long Giang. Lực lượng tại đây bao gồm sáu sư đoàn bộ binh và hai lữ đoàn kỵ binh, cùng với quân An Đông sư 21 và các đơn vị tinh nhuệ khác. Lực lượng bảo an địa phương có khoảng hơn ba mươi doanh, với hơn hai vạn quân. Trong khi quân Quan Đông và quân Triều Tiên vẫn duy trì lực lượng chiến đấu của bảy sư đoàn, họ có thể đảm bảo tuyến phòng thủ này sẽ trụ vững hơn hai tuần, chờ đợi hai binh đoàn tiếp viện đến. Các đơn vị này đã bí mật chuẩn bị mười cơ sở đạn dược dự trữ, hai pháo binh đoàn mới được thành lập cũng đã đóng quân tại sông Nóng, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Hai binh đoàn tiếp viện đóng quân ở Hà Bắc, đây là lực lượng chủ lực quyết chiến của chúng ta ở phía bắc Trung Quốc! Sau hơn hai tháng chuẩn bị bí mật, lợi dụng bóng đêm để bí mật điều động quân.

Chúng ta đã tập trung lực lượng chủ lực của chiến khu phương bắc vào khu vực bảo đảm Đại Địa, một phần đã được điều đến Bình Tân Đường. Ngoài lực lượng phòng thủ ở Vịnh Bột Hải, tập đoàn quân quyết chiến trọng yếu ở khu vực Đại Bình Tân bao gồm mười sư đoàn bộ binh, một sư đoàn thiết giáp, hai lữ đoàn công binh chiến đấu và bảy pháo binh đoàn. Họ sẽ trực tiếp chịu sự chỉ huy của Thái Ngạc tướng quân, với nhiệm vụ là vượt qua Sơn Hải quan, chiếm giữ đường sắt phía nam. Quyết chiến với tập đoàn quân Nhật trên đồng bằng Đông Bắc! Ngô Hải, tay chỉ huy, chậm rãi phác họa trên bản đồ tuyến phòng thủ phía bắc Trung Quốc. Điềm qua từng

sư đoàn bộ binh, lướt qua từng con đường trọng yếu, từng thành phố quan trọng. Đường như điều đó đồng nghĩa với tương lai đầy máu lửa, khiến Tổng Giáo Nhân, người đang lắng nghe báo cáo, cảm thấy ngọt ngào. Hắn liếc nhìn Mưa Thần, nhưng thấy vẻ mặt của Mưa Thần vẫn bình thản. Đường như mọi thứ đã được tính toán từ trước.

Chẳng lẽ tất cả đã được chuẩn bị sẵn để đối phó với Đại chiến châu Âu, đồng thời còn điều động nhiều đơn vị quân sự để bố trí. Chuẩn bị vũ khí đạn dược, mở rộng đường xá quân sự, huấn luyện lực lượng hậu phương, gom góp vật tư dự trữ... Chẳng lẽ hắn đã chuẩn bị sẵn cho một cuộc chiến tranh như vậy? Chẳng lẽ tình hình hiện tại phát triển đến mức này cũng nằm trong dự liệu của hắn? Tổng Giáo Nhân chưa bao giờ dám xem thường vị lãnh tụ trẻ tuổi này. Nhưng lúc này, hắn phát hiện mình vẫn chưa hiểu hết được lòng dạ của người này.

Báo cáo vẫn tiếp tục: “Tam tuyến binh đoàn của chiến khu phương bắc tập kết tại Sơn Đông và phía nam Hà Bắc, cùng với lực lượng dự bị tác chiến, chia thành các khu vực phòng thủ ở phía bắc sông Hoài. Lấy Thanh Đảo và Hải Châu, nơi vừa xây dựng xong đường sắt Lũng Hải, làm hai cứ điểm phòng thủ ven biển. Yểm hộ toàn bộ tuyến đường sắt Tân Phổ và đoạn phía đông của đường sắt Lũng Hải. Mỗi cứ điểm đều có một sư đoàn nòng cốt phòng thủ, cộng thêm lực lượng cơ động của các đơn vị địa phương. Lực lượng chuẩn bị của tam tuyến binh đoàn cũng bao gồm sáu sư đoàn bộ binh và một số đơn vị đặc chủng. Ở phía bắc sông Hoài, chúng ta cũng đã dự trữ 250 triệu viên đạn và hơn một triệu viên đạn pháo, đủ để duy trì một chiến dịch quy mô lớn. Lương thực, vật tư dự trữ cũng được tập trung dọc theo đường Tân Phổ. Có thể độc lập duy trì chiến dịch của chiến khu phương bắc. Ở đây, tôi có thể thay mặt tổng tham mưu trưởng nói một câu, bởi vì tham gia chiến tranh châu Âu, quân đội chính quy đã mở rộng quy mô, hơn một nửa vật tư và tinh lực đã được dùng để chuẩn bị cho toàn bộ chiến khu phương bắc. Kế hoạch chuẩn bị của toàn bộ chiến khu phương

bắc đã bắt đầu từ cuối năm ngoái! Sau một năm rưỡi cố gắng, mới đạt được quy mô này. Toàn quân đội chính quy, vì an ninh quốc phòng, đã nỗ lực hết mình! Dựa vào lực lượng hiện có của chiến khu phương bắc, đủ để đối phó với bất kỳ hành động khiêu khích quân sự nào của quân đội Nhật Bản ở phía bắc Trung Quốc, thậm chí là xung đột quy mô lớn.

Nhưng để giành lại Đông Bắc, tiêu diệt tập đoàn quân Nhật, phá vỡ giấc mộng bá chủ đại lục của quân Nhật, cần phải huy động lực lượng toàn quốc! Quân đội đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất, đồng thời hy vọng người dân trong nước cũng có sự chuẩn bị tương tự!”

Ngô Hải, giọng nói trầm bổng, ánh mắt sáng ngời. Dứt khoát kết thúc báo cáo của mình, liền đưa chỉ huy bổng cho Tư Mã Trạ. Im lặng chào một cái, sau đó lui xuống đứng sau lưng Mưa Thần. Thái độ điềm tĩnh đó hoàn toàn không giống như tổng tham mưu trưởng quân đội chính quy, người vừa chủ trì báo cáo về quy mô quốc phòng to lớn. Giống như một phó quan cần mẫn bên cạnh Mưa Thần.

Mưa Thần nghiêng người, nhìn Tổng Giáo Nhân và Lý Chương Mây, những người đang kinh ngạc trước sự chuẩn bị của quân đội chính quy trong một năm rưỡi qua ở phương bắc, khẽ cười nói: “Hai vị tiên sinh, sau đây, Tư Mã Thuần sẽ báo cáo với hai vị về tình hình chuẩn bị quốc phòng ở phía bắc sông Hoài, cũng như kế hoạch động viên tiếp theo.

Suy nghĩ về chiến tranh với Nhật Bản, thực sự quá phức tạp, hôm nay nghe không hết. Chúng ta đợi ngày mai tiếp tục.” Tổng Giáo Nhân nhìn Mưa Thần, vẻ mặt không đổi, chỉ khẽ lắc đầu: “Công tác chuẩn bị lớn như vậy, chính phủ lại hoàn toàn không biết, chỉ nghĩ rằng các người đang huấn luyện quân đội để tham chiến ở phương bắc. Không ngờ lại hoàn toàn là chuẩn bị quốc phòng... Trước kia làm sao có thể nghĩ tới ngày hôm nay. Viện trợ quân sự của Hiệp ước quốc, rốt cuộc đã tiêu tốn bao nhiêu vào việc chuẩn bị quân sự ở phương bắc? Tổng thống. Trong một năm rưỡi qua,

trong khi lo lắng cho châu Âu, ngài đã dành bao nhiêu tâm sức cho việc chuẩn bị quân đội chính quy ở phương bắc?” Đến giờ phút này, họ dường như mới thực sự hiểu rõ quân đội chính quy này đã được xây dựng mạnh mẽ đến mức nào.

Mưa Thần cười nhạt: “Không có chiến tranh châu Âu, sẽ không có cơ hội để quân đội chính quy của chúng ta mở rộng quy mô. Tôi chưa từng có ý định điều động hai tập đoàn quân khi chúng ta còn có mối đe dọa quân sự nghiêm trọng ở bên ngoài. Về phần viện binh quân sự đã giúp đỡ chúng ta như thế nào, đã trải qua bao nhiêu khó khăn để có được. Cùn ban đầu tiên sinh, ngài có thể hỏi Niệm Tôn, trong một năm rưỡi qua, tóc của ông ấy đã bạc đi không ít. Trong khi đất nước đang phát triển không ngừng, luôn có một số người vẫn âm thầm lo lắng cho tương lai của đất nước. Các vị chỉ cần biết rằng, quân đội chính quy của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu, là đủ rồi.”

Tổng Giáo Nhân không nói gì, chỉ ngồi thẳng người, vẻ mặt càng thêm thận trọng. Còn mang theo một chút vẻ trầm tư. Nhưng hắn vẫn không hề lên tiếng. Chỉ có Lý Chương Mây khẽ nói một câu: “Việc này sẽ tốn bao nhiêu tiền ngoài ngân sách? Bộ Tài chính lại không biết gì về những chuyện này.”

Mưa Thần lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Viện trợ quân sự không thông qua Bộ Tài chính, tình huống này sẽ thay đổi sau chiến tranh. Nhưng hiện tại, trọng tâm không phải là điều này, mà là chúng ta đang đối mặt với mối đe dọa thực sự. Sau đây, xin mời chủ nhiệm Tư Mã báo cáo.” Lý Chương Mây cười một tiếng, cũng không dây dưa với Mưa Thần về vấn đề này. Tự mình châm xì gà, nhìn Tư Mã Trạm bước đến giữa bản đồ lớn. Vị chủ nhiệm tham mưu này, Tổng Giáo Nhân và Lý Chương Mây đều đã ngưỡng mộ danh tiếng từ lâu. Không phải là thành viên sáng lập của Mưa Thần, mà là người chỉ huy thực tế, tâm phúc của Mưa Thần, nắm giữ quân đội chính

quy. Nhìn vẻ ngoài có chút mệt mỏi của hắn, thực sự rất khó để tưởng tượng hắn đã chiếm được sự ưu ái của Mưa Thần như thế nào.

Phía Nam sông Hoài, thuộc về quân dự bị tác chiến cảnh giới. Khi được tăng cường bởi quân đội viễn chinh Châu Âu, quân dự bị đã trở thành một tập đoàn quân chính quy khác của quân đội phía Nam sông Hoài. Nhiệm vụ của họ không chỉ là canh gác khu vực trọng yếu ven biển, phòng thủ Trường Giang, mà còn một nhiệm vụ vô cùng quan trọng khác: chi viện cho chiến khu phía Bắc. Bởi vì theo tính toán của tổng tham mưu, nếu chiến sự nổ ra trong thời gian tới, bộ binh chủ lực vẫn sẽ giao chiến ở phía Bắc. Hải quân Nhật Bản sẽ tiến hành quấy rối và phong tỏa ven biển.

Nhưng mục tiêu chính của chúng, vẫn là độc bá toàn bộ vùng biển, đối phó với hành động tác chiến của hải quân Nhật Bản. Đây là một chủ đề lớn, liên quan đến nhiều mặt trong và ngoài nước. Hôm nay không tiện đi vào chi tiết. Vẫn nên quay lại vấn đề chuẩn bị quân sự của quân dự bị.....

Quân dự bị cũng chia thành ba tập đoàn. Một tập đoàn là các đội phòng thủ ven biển, bao gồm đội canh gác Thượng Hải, đội canh gác vịnh Hàng Châu, và đội canh gác châu thổ Châu Giang. Những đội này chủ yếu do các đội bảo an tỉnh đảm nhiệm. Tập đoàn thứ hai là các cứ điểm phòng thủ dọc theo Trường Giang. Họ có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho toàn bộ phòng tuyến Trường Giang, ngăn chặn hải quân Nhật Bản tiến công và quấy rối thủ đô. Khi cần thiết, thủ đô còn phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc di dời! Các cứ điểm ven sông, đặc biệt là cứ điểm sông Âm đã được chỉnh đốn và bổ sung, đã có lực lượng tác chiến tương đối. Điều này đều có thể yên tâm. Tập đoàn quan trọng nhất là tập đoàn cơ động, khống chế tại phía Nam sông Hoài. Binh đoàn cơ động của quân dự bị, các sư đoàn tham chiến còn lại, các sư đoàn dã chiến dự bị, cộng thêm sư đoàn thiết giáp dự bị, tổng cộng mười lăm sư đoàn, được đặt tại đây, sẵn sàng chi viện cho cả hai hướng Nam Bắc. Khi lực lượng này có thể tham gia vào chiến khu phía

Bắc, thì đó sẽ là một tai họa giáng xuống đầu lực lượng quân sự Nhật Bản đang thực hiện các cuộc phiêu lưu quân sự ở phía Bắc!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Báo cáo vẫn tiếp tục được trình bày, và hai vị quan chức chính phủ lắng nghe báo cáo ngày hôm nay càng thêm nặng nề trong lòng. Quân đội chính quy đã chuẩn bị rất nhiều cho cuộc chiến này, vốn chỉ nằm trong dự đoán, chứ chưa hề xảy ra trên thực tế! Bên ngoài, quân viễn chinh Châu Âu đang hùng hực khí thế huấn luyện. Nhưng thực tế, toàn bộ bộ máy quân sự đang chuẩn bị cho cuộc chiến với Nhật Bản! Từng sư đoàn mới được thành lập, được bố trí tại các vị trí chiến lược trọng yếu, vũ khí, đạn dược, vật tư với số lượng lớn được dự trữ ở nhiều nơi. Tiền bạc lớn được chi tiêu dưới nhiều danh nghĩa khác nhau, lách qua sự kiểm soát của chính phủ. Tài nguyên của các nước đồng minh, do quân viễn chinh trải qua nhiều trận chiến đẫm máu, không ngừng chảy vào quân đội chính quy, nhưng những tài nguyên này lại được sử dụng để chuẩn bị cho phía Bắc. Đây là lý do tại sao Mưa Thần kiên quyết muốn đặt hai tập đoàn quân ở phía Bắc để huấn luyện. Hãn đã sớm cân nhắc đến yếu tố này! Lợi dụng quân viễn chinh, che giấu việc toàn bộ tài nguyên quốc phòng nghiêng về phía Bắc! Họ có quá nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng hoàn cảnh này không phải là lúc để thảo luận chi tiết. Có lẽ sau này phải trao đổi nhiều hơn với Mưa Thần. Sự chuẩn bị trăm phương ngàn kế của hãn, chính là đã dự đoán được cuộc chiến này chắc chắn sẽ nổ ra từ một năm rưỡi trước! Làm sao hãn có được cơ sở như vậy? Hãn đã nắm giữ thực lực như vậy, tại sao trước đây lại có thể nhượng bộ với chính phủ Tây Viên Tự? Một mặt chuẩn bị bí mật, một mặt lại lùi bước nhường nhịn. Rốt cuộc hãn tính toán điều gì? Tình hình Nhật Bản phát triển đến mức này, có hay không có yếu tố do hãn chủ đạo? Nếu chiến tranh nổ ra với Nhật Bản, thì đó là một vấn đề có ảnh hưởng vô cùng rộng lớn. Hãn sẽ xử lý các mối quan hệ quốc tế như thế nào? Phải chăng đã sớm có tính toán? Rốt cuộc hãn có mong muốn cuộc chiến này xảy ra? Hiện tại quân đội chính

quy đã phình to đến mức này, trong nước rối cuộc còn thế lực nào có thể cân bằng với hãn, người được xem là thống soái tối cao của quân đội, nắm giữ quyền lực lớn? Sau khi mỗi họa từ bên ngoài được giải trừ, hãn sẽ dẫn dắt lực lượng khổng lồ vượt quá cả sức mạnh quốc gia này, sẽ đi đến con đường nào?

Lần này, việc giải thích rõ ràng về báo cáo quân sự cho Tổng giáo nhân, lại khiến thủ tướng tiên sinh lo lắng. Mưa Thần cũng nhìn thấy điều đó. Hiện tại hãn cần sự phối hợp của nội các, để quốc gia có sự chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Về việc người khác nhìn nhận thế nào về những công việc hãn đang làm, đối với Mưa Thần, người đang tự tin đến tột cùng, hãn không hề để ý. Điều duy nhất hãn quan tâm hiện tại, là trong hành trình mà hãn đã đi qua, khi đang đến gần với thử thách lớn nhất và mục tiêu cao nhất mà hãn phải đối mặt, liệu hãn đã chuẩn bị đầy đủ hay chưa? Và Trung Hoa mới này, liệu có thể thoát khỏi con đường nhục nhã hàng chục năm trong một không gian khác hay không? Trung Quốc, sau khi trải qua lần tồi tệ nhất trong nước lạnh này, cuối cùng sẽ không bị cản trở mà quật khởi, bất kể ai cản trở con đường tiến lên của nó, đều chỉ có một kết cục!

Hãn đã hoàn toàn chuẩn bị xong, phía dưới còn có những con sóng dữ dội, phức tạp và hung mãnh hơn đang chờ đợi hãn.

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen.

STT 338: Chương 5: Thế giới mới

Một lần nữa, thiên lô trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 141: Khảo nghiệm

Một chiếc tàu quân dụng cũ kỹ cập bến cảng Quan Đông châu, đúng vào thời điểm thời tiết đẹp nhất trong năm. Nước biển xanh thẳm, gió biển dịu dàng phả vào mặt. Trên bến tàu, tiếng người ồn ào, náo nhiệt, tất cả đều là những người đang chờ bốc dỡ hàng hóa. Xe hơi và xe của Đông Doanh đón khách chen chúc nhau. Tiếng Hoa, tiếng Triều Tiên, tiếng Nhật, tiếng chào hỏi, tiếng hò hét vang vọng một vùng. Cảnh tượng này gợi nhớ về một buổi sáng ở thuộc địa hải ngoại của Nhật Bản, thậm chí còn bình thường hơn cả bình thường.

Tình hình chính trị trong nước biến động, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến vùng đất Quan Đông châu này. Thuộc địa này được khai thác bởi Quân Quan Đông, Công ty Đường sắt Nam Mãn Châu, cùng với các thương xã Nhật Bản mới phát triển dưới sự bảo vệ của quân đội, những người khai hoang là cựu binh và di dân nghèo khổ, mạnh mẽ của Nhật Bản. Từ quân cảng, đường sắt, quân đội, cho đến các thôn trang, thương xã bán quân sự, tất cả đã tạo nên một pháo đài hải ngoại. Chúng bám trụ vào một góc của lãnh thổ Trung Quốc, vũ trang đến tận răng, tự cho mình là chủ nhân hiện tại và tương lai của vùng đất này. Sự thay đổi trong nước ngày càng mang tính xâm lược, càng đổ nhiều tài nguyên vào quân sự và bành trướng. Điều này càng khiến quân đội và giới công thương nghiệp trên vùng đất này cảm thấy phù hợp với lợi ích của họ. Họ cũng càng thêm bí mật kích động,

chuẩn bị để thúc đẩy một bước nữa trên con đường chiến tranh mà đế quốc đang đi. Để tình hình phát triển theo hướng mà họ mong muốn. Bởi vì vận mệnh và tương lai của họ hoàn toàn đặt vào chính sách Đại Lục mà Nhật Bản vẫn luôn thực hiện. Họ đã đứng lên từ biển máu, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Một chiếc xe hơi nhỏ mang biển số dân sự Quan Đông châu dừng ở một góc vắng vẻ của bến tàu. Xung quanh xe có vài người, mặc dù đều là quần áo thường ngày đã sờn cũ. Nhưng nhìn dáng vẻ được huấn luyện bài bản, ai cũng nhận ra đó là quân nhân. Tất cả đều có vẻ mặt nghiêm túc, căng thẳng, ánh mắt cảnh giác nhìn những người xung quanh đang vội vã đi lại. Có người còn để lộ ra phần bụng căng phồng, rõ ràng là đang giấu súng ngắn. Những người hiểu biết về Quân Quan Đông đều biết, đó là những tham mưu trẻ tuổi đến từ tổng bộ. Ở toàn bộ khu vực Lữ Đại của Quan Đông châu, chưa từng thấy họ xuất hiện với dáng vẻ này. Rốt cuộc họ đang nghênh đón vị khách nào, khiến họ phải đề phòng như vậy? Nhưng không ai dám dừng lại quan sát, đều tăng nhanh bước chân, cố gắng tránh xa những người này.

Hai sĩ quan ra đón chiếc tàu quân dụng cập bến, kẹp giữa là một người đàn ông trung niên, đội chiếc mũ dạ to bản che khuất khuôn mặt. Ba người nhanh chóng đi đến trước xe, sĩ quan đi đầu mở cửa xe, mời vị khách bí ẩn vào ghế sau. Người lái xe đã chờ sẵn lập tức khởi động xe. Chiếc xe như một làn khói lướt đi. Lúc này, sĩ quan dẫn đầu mới vui vẻ nói với người ngồi giữa: “Phúc Châu tiên sinh, cuối cùng cũng đợi được ngài! Chúng ta, Quân Quan Đông, đã mong ngài đến không phải chỉ một ngày!”

Vị khách bí ẩn bỏ mũ dạ xuống, mỉm cười nhìn xung quanh. Dưới chiếc mũ là một khuôn mặt trung niên trắng trẻo, có chút âm trầm. Hẳn quả nhiên là tân nhiệm Trưởng ban Khóa Châu Á của Phòng Tình báo thuộc Tổng tham mưu Lục quân Đế quốc, quân hàm đã thăng làm Thiếu tướng Hắc Đảo

Nhất Trùng! Lần này, hắn bí mật rời khỏi Tokyo theo lệnh của Tam Lang, đến Quân Quan Đông để lên kế hoạch cho một hành động bí mật. Khi rời Tokyo, để tránh tai mắt, hắn đã lên tàu đến Đài Loan trước. Kết quả, vừa đến cảng Đài Nam, Đài Loan, đã lập tức đổi sang một chiếc tàu quân dụng của lục quân, lại trải qua bao nhiêu gian nan mới đến được Quan Đông châu. Dọc theo bờ biển Trung Quốc, hắn gần như đi một vòng. Khi cuối cùng, bước chân của hắn đặt lên vùng đất này, cùng với những quân nhân trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, hắn mới cảm thấy toàn thân kích động run rẩy, cảnh tượng hoành tráng có lẽ sắp bắt đầu!

Những năm gần đây, hắn đã cố gắng, đã chờ đợi khổ sở, chẳng phải là vì thời khắc này sao?

Vào lúc này, bề ngoài hắn vẫn mỉm cười tỏ ra bình tĩnh. Nhưng trong lòng lại đang dậy sóng. Nhất thời, thậm chí hắn còn không nói nên lời. Người dẫn đường đến đón hắn là Trung tá Nagata Thiết Sơn, tham mưu trưởng lớp một của Bộ Tổng tham mưu tác chiến Quân Quan Đông. Hắn cũng là tâm phúc do Tam Lang đích thân đào tạo khi còn phục vụ trong Quân Quan Đông, có tầm ảnh hưởng rất lớn trong giới sĩ quan trẻ tuổi của Quân Quan Đông. Trong bộ tham mưu Quân Quan Đông, đã hình thành một "phe Nagata". Có khả năng tác động đến chính sách của Quân Quan Đông. Đặc biệt là trong tình hình hỗn loạn hiện nay, những nhóm cấp tiến như họ, trên vùng đất này, càng ngày càng có nhiều người đi theo! Trong lòng họ cũng tràn đầy sự kích động.

Trung tá Nagata Thiết Sơn nhìn Hắc Đảo Nhất Trùng có vẻ hơi thất thần, cung kính hỏi: “Phúc Châu tiên sinh... Phúc Châu tiên sinh, tình hình trong nước hiện nay có ảnh hưởng gì đến hành động lần này của chúng ta không?”

Hắc Đảo Nhất Trùng cuối cùng cũng thoát khỏi những suy nghĩ của mình, hướng về phía Trung tá Nagata mỉm cười lịch sự, ung dung nói: “À,

ở trong nước, quân của Tam Lang có lẽ vẫn đang chiến đấu khổ sở với thầy của hắn...”

Từng phần, từng phần thông tin về tình hình chuẩn bị quân sự của Trung Quốc ở phương Bắc được tập hợp bởi Bộ Tư lệnh Lục quân, Phòng Tình báo thuộc Tổng tham mưu Lục quân, được đặt trên bàn của Inukai Tsuyoshi. Những thông tin này liên quan đến mật cấp cao nhất, cung cấp thông tin chi tiết đến mức khiến Inukai Tsuyoshi không khỏi nghi ngờ, đây là những gì mà cơ quan tình báo chiến lược của Nhật Bản thu thập được trong thời kỳ chiến tranh ở Thanh Đảo. Nhìn chung, Trung Quốc đã bắt đầu rầm rộ chuẩn bị quân sự. Ở phía Bắc Trung Quốc dường như có điều gì đó, mặc dù Sư đoàn quân sự phái sang Châu Âu vẫn duy trì tốc độ vận chuyển là hai sư đoàn mỗi tháng. Nhưng ở Bắc Trung Quốc, vẫn tập trung khoảng hai mươi sư đoàn bộ binh, tạo thành ưu thế quân số ba chọi một so với quân Quan Đông và quân Triều Tiên đang đóng quân. Người Trung Quốc thật sự định ra tay sao? Vậy thì, những điều khoản quốc tế mà họ luôn coi trọng, chẳng lẽ không thể ràng buộc họ sao? Chẳng lẽ họ thực sự cho rằng thực lực của mình đã đủ mạnh để thách thức toàn bộ đế quốc? Rốt cuộc, tầm nhìn của họ là gì? Chiếm đoạt toàn bộ quyền lợi của Mãn Châu? Hay là tiến sâu vào bán đảo Triều Tiên? Trên trường quốc tế, liệu có sự thông đồng bí mật nào cho những hành động như vậy không? Chính phủ lưu vong của Tây Viên Tự ở Mỹ có vai trò gì trong đó?

Vô số vấn đề ập đến, khiến vị Thủ tướng đại nhân cảm thấy vô cùng phiền não. Khi Tây Viên Tự Quế Thái Lang và những người khác còn tại vị, ông luôn cho rằng mình có thể làm tốt hơn họ. Nhưng khi ông trở thành thủ tướng có quyền lực lớn nhất trong lịch sử Nhật Bản, ông mới biết rằng, gánh vác vận mệnh quốc gia trên vai mình, để đưa ra một quyết định mà mình sẽ không gặp ác mộng mỗi đêm, là điều khó khăn đến nhường nào! Hiện nay, ở Đông Á, đủ loại thế lực đang đan xen vào nhau. Mỗi một phản ứng đều phải cân nhắc đến phản ứng có thể có của các thế lực liên quan, sẽ

dẫn đến tình hình gì. Cân nhắc đến cùng, vị Thủ tướng đại nhân sợ hãi phát hiện ra rằng, quyết định của mình lại càng ngày càng giống với những quyết định mà Tây Viên Tự đã từng đưa ra, duy trì hiện trạng, đừng để toàn bộ đế quốc mạo hiểm! Ngay cả khi có hành động, cũng phải đợi đến khi cuộc chiến ở Châu Âu kết thúc, trong tình huống không có sự giúp đỡ, lúc này tuyệt đối không nên khiêu khích phá hoại hiện trạng ở Trung Quốc. Cuộc chiến quyết định vận mệnh giữa đế quốc và Trung Quốc không phải là bây giờ! Lúc này, nếu mình có bất kỳ hành động khiêu khích nào, vận mệnh đã gắn liền với Trung Quốc theo hiệp ước, những cường quốc phương Tây để bảo vệ lợi ích cơ bản của họ - chiến thắng trên chiến trường châu Âu, sẽ không chút do dự sử dụng các biện pháp giúp Trung Quốc ngăn chặn Nhật Bản, cường ép kết thúc cuộc chiến ở châu Á! Khi đó, đế quốc sẽ mất đi không biết bao nhiêu thứ. Hơn nữa, những người nắm quyền như họ, nhất định sẽ bị kẻ thù nhắm vào và lợi dụng để lật đổ. Khi đế quốc mất đi những nhà lãnh đạo nhiệt huyết và chính trực như họ, tương lai sẽ ra sao!

Trong cái ruộng lớn này, ắt hẳn phải có những con sâu lo sợ như thế. Sau nỗi sợ hãi, lại là sự bất lực càng thêm to lớn. Hãn đã dốc hết toàn lực để khống chế cái đoàn thể lục quân biên giới gần như phát điên này.

Hiện tại, lục quân là một tập hợp thể được tạo thành từ những tiểu đoàn thể cấp tiến hơn cả. Uy vọng ngày xưa của hãn, còn có thể miễn cưỡng duy trì được sự bất mãn của lục quân với chính phủ, với những biện pháp trấn an và hiệp thương. Nhưng không ai biết điều này sẽ kéo dài được bao lâu! Quân đội Nhật Bản đồn trú ở hải ngoại đã bắt đầu xao động.

Bọn chúng đã nếm trải vị ngọt của con đường độc hành của lục quân, và đang hướng tới việc thao túng chính trị quốc gia. Chúng không hề do dự trước việc lặp lại những hành động tương tự. Chỉ vì muốn thực hiện giấc mộng bá chủ châu Á đại lục của chúng. Nhưng hiện tại, nội bộ đế quốc đã không còn ai có thể cân bằng được lực lượng của lục quân! Hải quân đang

ngày càng hỗn loạn và phân hóa, giới chính trị và tài chính đang run rẩy trước thanh đao của lục quân. Hãn chưa từng mong muốn lục quân có lý trí như lúc này! Nhưng từ học trò đặc ý nhất của hãn —— có thể nói là người đã một tay nâng hãn lên vị trí hiện tại, Thiếu tướng Thập Kỳ Tam Lang trở xuống, mặc dù bề ngoài vẫn tỏ ra phục tùng hãn. Nhưng lục quân dường như đã biến thành lục quân của Thập Kỳ. Không ít lão tướng có danh vọng chỉ có thể trở mặt nhìn các sĩ quan trẻ tuổi trong lục quân gây sóng gió dưới sự chỉ huy của Thập Kỳ. Mà lại không có chút năng lực nào để can thiệp. Ngay cả bản thân hãn, hiện tại cũng không thể thay thế người học trò đã khiến hãn cảm thấy lo sợ nhất này.

Tiếng giày vang vọng bên ngoài phòng làm việc của Thủ tướng, trong ruộng nghĩa ngẩng đầu lên. Trong sự mệt mỏi sâu sắc, ông cố gắng duy trì uy nghiêm của người đứng đầu đế quốc dưới thời Thiên Hoàng. Cửa mở ra, đi theo thư ký của Thủ tướng là Thiếu tướng Thập Kỳ Tam Lang. Khí thế của hãn, cho dù trước mặt sư phụ mình, cũng ngày càng bức người. Trong ruộng nghĩa ngồi vào vị trí, phát tay ra hiệu. Để thư ký lui xuống, trầm giọng hỏi: "Hôm nay lại có chuyện gì? Mặc dù ngươi là đệ tử của ta, nhưng lại vòng qua lục quân, trả lại có cả Bộ trưởng Bộ Quân lệnh lần lượt đến chỗ ta. Lục quân muốn đi đâu?"

Thập Kỳ không trả lời câu hỏi của Thủ tướng, trong tay hãn ôm một chiếc cặp công văn màu đen. Bên trong chứa đầy tài liệu. Hãn chỉ cung kính đặt chiếc cặp công văn lên bàn làm việc của Thủ tướng. Sau đó nghiêm trang hành lễ: "Trong ruộng các hạ. Ngài luôn mong muốn tôi chú ý đến tình báo chiến lược về Trung Quốc, và những ngày này, chúng ta đều thấy người láng giềng này ở phương Bắc đang nhanh chóng tăng cường lực lượng. Sự thay đổi to lớn này, hạ quan làm sao có thể không đích thân báo cáo với ngài được..... Hôm nay lại nhận được tình báo xác thực. Tây Viên Tự quốc tộc đã liên lạc với Mưa Thần của Trung Quốc, và đã nhận được sự tham gia của bọn chúng trong kế hoạch tác chiến vào ngày phán

đoán. Trong tương lai, trong cuộc chiến phán đoán, Tây Viên Tự sẽ đặt chân đến Triều Tiên. Thành lập chính quyền bù nhìn, cùng với các thế lực đối lập trong nước hô ứng lẫn nhau. Chỉ cần phá vỡ uy tín của lực quân trong chiến tranh. Bọn chúng có thể quay lại chính trường Nhật Bản. Cải tạo đất nước theo ý muốn của chúng. Điều đó có nghĩa là đế quốc sẽ vạn kiếp bất phục! Hạ quan đã tập hợp toàn bộ tình báo và chính lý ở đây, xin Thủ tướng các hạ xem xét."

"Chúng ta phải nhanh chóng đưa ra biện pháp!"

Trước thái độ hùng hổ dọa người của học trò mình, nghĩ đến những sĩ quan trẻ tuổi đang đứng sau lưng hắn, những kẻ ngày càng căm thù những nhà lãnh đạo tinh thần đã qua. Thủ tướng đột nhiên nổi giận. Ông đập bàn đứng dậy: "Đây đều là những lời đồn đoán! Đây chỉ là những thông tin giả mạo được tạo ra để phục vụ cho mong muốn chiến tranh của các người! Đối với những thứ rác rưởi này, còn mang đến chỗ ta mỗi ngày. Ta bây giờ không có tinh thần để xem. Hồn đản! Các người rốt cuộc muốn cái gì? Lực quân thật sự không phục tùng mệnh lệnh của cấp trên sao? Phải biết, các người vẫn là hoàng quân, là hoàng quân! Chính sách quan trọng là do chúng ta quyết định. Sứ mệnh của các người là huấn luyện tốt lực quân, chấn chỉnh tốt hải quân. Chờ đợi thời cơ cuối cùng chúng ta quyết định giải quyết! Nếu các người vẫn kiên trì với thái độ không phục tùng và bí mật kích động như vậy. Người biết ta sẽ đưa ra quyết định gì!"

Dù có phải thanh trừng lực quân một lần nữa, ta cũng không tiếc!"

Lời đe dọa tái nhợt sau cơn giận dữ của Thủ tướng, cũng không khiến học trò của ông nao núng. Trước khi xảy ra sự kiện binh biến 424, hai thầy trò như hai con gà chọi nhìn nhau. Không khí trong phòng căng thẳng đến cực điểm. Thật Kỳ Tam Lang chậm rãi bật cười, khoe miệng thậm chí còn có chút mỉa mai: "Thủ tướng các hạ, hạ quan tự nhiên là kiên quyết phục tùng quân lệnh của ngài. Nhưng là một sĩ quan chuyên nghiệp, một người

có trách nhiệm với tiền đồ của hoàng quân. Hạ quan cũng phải đưa ra phán đoán của mình. Những tin tình báo này so với tình hình thực tế ở châu Á đại lục có độ tin cậy cao. Bất kỳ ai có mắt đều có thể đoán được. Đây là tâm huyết của ngành tình báo chiến lược của chúng ta. Hai mươi sư đoàn Trung Quốc đang tập kết ở miền bắc Trung Quốc, bao vây quân Quan Đông và quân đồn trú Trung Quốc của chúng ta. Lực lượng quân sự của Hoa quân đang mở rộng đến mức tối đa. Trong khi đó, lực quân vẫn đang trong quá trình hồi phục sau những thất bại và hỗn loạn trong những năm đầu..... Nhưng tốc độ tái vũ trang của chúng ta, vì sự suy yếu của quốc lực đế quốc mà không thể so sánh với quân đội Trung Quốc! Dưới lá cờ tham gia chiến tranh châu Âu của họ, nhân lực và tài nguyên vốn đã dồi dào của Hoa quân trong vòng một năm, lực lượng chắc chắn sẽ đạt đến đỉnh điểm. Chất lượng cũng được nâng cao đáng kể nhờ kinh nghiệm chiến đấu ở châu Âu. Đến lúc đó, lực lượng quân sự của lực quân chúng ta sẽ thực sự ở thế yếu! Đến lúc đó, chúng ta sẽ phải đối mặt với việc mất đi tất cả. Thậm chí mất đi Triều Tiên! Như vậy, chúng ta sẽ trở thành tội nhân của đế quốc! Chúng ta phải chuẩn bị cho mối đe dọa này. Và thương lượng và hiệp ước không bằng sức mạnh quân sự thực tế đáng tin cậy hơn! Lực quân chúng ta nhất định phải chuẩn bị! Hạ quan lặp đi lặp lại, khẩn thiết trình bày, cũng vì mục tiêu này. Và tin rằng Thủ tướng các hạ sẽ đưa ra phán đoán chính xác. Người Trung Quốc đã để mắt đến chúng ta, chúng ta phải hành động ngay lập tức. Đây cũng là mục đích cơ bản nhất của hành động quyết đoán vào đêm 424! Vận mệnh quốc gia của đế quốc, sẽ có sự thay đổi trong giai đoạn này. Chúng ta không thể trở thành tội nhân của lịch sử!".

Trong ruộng nghĩa chán nản ngồi lại ghế, ần ần trán đang nóng bừng. Đúng vậy, đây chẳng phải là mục đích mà bọn họ phát động binh biến, cuối cùng giành được chính quyền hay sao? Phổ biến chính sách đại lục đến cùng. Vậy tại sao mình còn muốn phản đối học trò này chứ? Sự khác biệt giữa họ nằm ở chỗ, ông biết rõ giới hạn về sức mạnh của đế quốc Nhật Bản. Còn học trò này thì không biết. Đế quốc hiện tại đã không còn khả năng

một mình đối phó với người hàng xóm đang phát triển không ngừng. Nhưng vì vận mệnh quốc gia của đế quốc. Lại nhất định phải phá tan bọn chúng. Tình hình quốc tế không ngừng thay đổi, ông tin rằng luôn có thể tìm ra cơ hội, tiến hành một hành động liên hợp. Cô lập Trung Quốc, sau đó trong một hành động quân sự quyết định sẽ giành được toàn bộ. Đế quốc sẽ có cơ sở để tiếp tục phát triển. Còn Trung Quốc cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, suy yếu đi. Nhưng Thật Kỳ và những quân nhân trẻ tuổi tràn ngập trong lực lượng lại có những suy nghĩ khác với ông, bọn họ nhất định phải hành động ngay bây giờ. Ngay bây giờ phải đánh cược vận mệnh quốc gia. Thật đáng buồn là, toàn bộ đế quốc, những nhân vật và thế lực có thể hạn chế loại ý nghĩ này, lại bị chính ông tự tay đạo diễn binh biến phá tan. Ông phải một mình tham gia chiến đấu.

Trung Quốc hiện tại quả thực đang động viên, nhưng hẳn tin chắc rằng, gã thống trị trẻ tuổi kia của Trung Quốc rất rõ lực lượng của mình có hạn. Không có sự ủng hộ quốc tế, hẳn cũng không thể tiến hành một chiến dịch hiện đại hóa quy mô lớn. Trong khi Anh Mỹ mong muốn châu Á yên ổn, hẳn sẽ không chủ động động binh với thế lực của Nhật Bản ở Đông Bắc. Quyết đoán này có thể phân tích được từ cách làm việc trước sau như một của vị tổng thống trẻ tuổi này. Hơn nữa, bản thân hẳn có niềm tin tuyệt đối. Những tin tình báo này, việc quân sự tập kết ở phương bắc, đều là để gây áp lực lên phe ta, khiến cho không thể kìm nén mà chủ động ra tay.

Mà một khi đó, đế quốc sẽ bị ngàn người chỉ trích. Mình không thể mắc mưu của hẳn! Có lẽ tăng tốc động viên, tăng quân số cho Quan Đông quân và Triều Tiên quân. Trong nước tiến hành tập kết lực lượng dự bị, có thể làm yên lòng đám lực lượng quân đang xao động bất an. Hiện tại, chỉ có hẳn mới có thể tiến hành sự cân bằng khó khăn này, giữ chặt đám người lực lượng. Vì đế quốc này, hẳn không thể không kiên trì.

Lão nhân lại đứng lên, ánh mắt lom lom nhìn Tam Lang. Đến cuối cùng, vị thiếu tướng vẫn nhượng bộ, cúi chào rời khỏi văn phòng Thủ tướng. Khi hẳn ra khỏi cổng, nhìn lên bầu trời, chỉ tự lẩm bẩm: "Phúc Châu quân, ta ở trong nước sẽ làm những việc ta nên làm, còn việc quyết định đẩy lão sư một phen, vẫn cần người ở bên ngoài tiến hành a! Nhờ người nhất định không được thất bại a!"

Tháng 5 năm 1616, khi Nhật Bản và Trung Quốc vẫn đang đàm phán hiệp định bổ sung hòa ước. Chính phủ Nhật Bản bất ngờ đưa ra tuyên bố, khiển trách việc Trung Quốc đang tập kết quân sự quy mô lớn ở Hoa Bắc, đồng thời tuyên bố sẽ có hành động đáp trả. Tạm thời tăng quân cho Quan Đông và Triều Tiên hai sư đoàn cùng các bộ đội phụ thuộc. Trong nước cũng tập kết quân dự bị Quan Đông, tập kết bốn sư đoàn binh lực ở Cửu Châu, đồng thời sơ bộ chinh đồn hải quân Nhật Bản và tập kết hạm đội đối diện Trung Quốc. Trong tuyên bố, chính phủ Nhật Bản cho rằng đây chỉ là hành động phòng ngự tạm thời để đáp trả việc Trung Quốc tăng quân ở Bắc Trung Quốc. Chỉ cần Trung Quốc giảm bớt lực lượng quân sự ở Bắc Trung Quốc, chính phủ Nhật Bản cũng sẽ có biện pháp phục hồi. Trong tuyên bố, chính phủ Nhật Bản còn kêu gọi các nước trong hiệp ước chú ý đến tình hình ở châu Á, ngăn chặn khả năng xung đột giữa hai nước. Động thái này một phần hóa giải sự lo ngại của các nước trong hiệp ước về việc Nhật Bản đột ngột tăng quân. Đồng thời bắt đầu chú ý đến các thông tin tình báo về việc Trung Quốc tăng cường lực lượng quân sự ở Bắc Trung Quốc, các con số đều vô cùng chính xác và tỉ mỉ. Mặt khác, cũng trấn an cảm xúc đang xao động đến cực điểm của quân đội. Dường như phát ra tín hiệu rằng chính phủ sẽ có hành động tiếp theo. Chiêu này tung ra, Trung Quốc dường như lâm vào thế bị động.

Tiểu thuyết mới nhất sẽ ra mắt trên trang a!

Khi ở châu Âu, Phàm Nhĩ Đăng vẫn đang đổ máu, trên biển và trên đất liền đều đang diễn ra những trận quyết chiến quy mô lớn hơn. Các chính trị gia châu Âu cuối cùng cũng chú ý đến. Sau chính biến ở Nhật Bản, cục diện hòa bình ở châu Á vốn đã mong manh dường như bắt đầu sụp đổ. Họ lại bắt đầu một vòng tuyên bố mới, phái đặc sứ đến điều giải. Nhưng lần này áp lực lại tập trung nhiều hơn vào phía Trung Quốc. Dù sao, kẻ dẫn đầu việc tăng quân ở Bắc Trung Quốc là Trung Quốc! Họ nhiều lần yêu cầu Trung Quốc đưa ra cam kết, phải tuân thủ hiệp ước giữa hai nước. Hơn nữa, viện trợ quân sự từ các nước trong hiệp ước phải được sử dụng toàn bộ cho chiến sự ở châu Âu, không được dùng vào hỗn chiến ở châu Á! Họ thậm chí còn bóng gió đe dọa. Trung Quốc đã thông qua nỗ lực của mình để có được địa vị đồng minh trong hiệp ước, nếu không thể vẹn cả đôi đường, sau chiến tranh, có lẽ Anh Nhật sẽ cấu trúc lại thể chế châu Á, và phải tăng cường, chứ không phải như trước kia, cân nhắc từ bỏ liên minh Anh Nhật!

Sóng gió cứ thế nổi lên, mặc dù đây là cơn sóng gió mà người ta mong đợi. Nhưng tuyệt đại đa số người không biết rõ nội tình. Họ chỉ quan tâm, thế giới này từ đông sang tây rốt cuộc sẽ ra sao? Người dân trong nước càng lo lắng, quốc gia mới nổi này, lại phải đối mặt với một thử thách mới a.

Trước hành động của Nhật Bản, áp lực quốc tế. Rốt cuộc chúng ta nên đáp trả như thế nào?

STT 339: "Tổng thống tiên sinh, tổng thống tiên sinh! Ngài ...

"Tổng thống tiên sinh, tổng thống tiên sinh! Ngài phát biểu diễn thuyết tại nghị hội hôm nay, có phải chẳng liên quan đến tình hình Đông Á hiện tại? Ngài sẽ khai thác phương châm ứng phó thế cục này như thế nào? Liệu có phải do Trung Quốc rút quân khỏi quân đội của ngài?"

"Tổng thống! Tổng thống! Lần này có phải muốn đưa ra tuyên bố cứng rắn với Nhật Bản? Chúng ta tự mình bố trí quân sự trên lãnh thổ, không phải để Nhật Bản muốn làm gì thì làm! Lần này sẽ phản kích mạnh mẽ chứ?"

"Tổng thống tiên sinh, về nghĩa vụ với châu Âu. Sau khi Nhật Bản tăng cường quân đồn trú ở Quan Đông quân và Triều Tiên quân, liệu có bị ảnh hưởng không? Chúng ta đều biết quân đội chính quy của Trung Quốc đã lập nên uy danh tại Phàm Nhĩ Đẳng. Hiệp ước quốc đã tiêu tốn rất nhiều tài nguyên để mở rộng quân đội chính quy của Trung Quốc, lại đem những tài nguyên này chuyên dùng cho xung đột quân sự ở châu Á. Tổng thống tiên sinh cho rằng hành động như vậy có khiến hiệp ước quốc bất mãn và có hành động gì không? Hiện tại quân viễn chinh vẫn đang đúng hạn phải đi châu Âu chứ?"

"Tổng thống, tôi là phóng viên của Thượng Hải trình báo. Về tuyên bố vô lễ của các nước hiệp ước châu Âu lần này, ngài có ý kiến gì không? Trong khi quân viễn chinh anh dũng của chúng ta đang đổ máu hy sinh ở châu Âu vì họ, họ lại can thiệp vào việc điều chỉnh bố phòng quân sự nội bộ của quốc gia chúng ta. Tổng thống, ngài có cảm thấy phần nộ không? Ngài

có nghe thấy dư luận gần đây không? Hôm nay ngài sẽ có phát biểu đáp trả các nước hiệp ước chứ? Sẽ cân nhắc lại nghĩa vụ quốc tế của chúng ta với hiệp ước quốc chứ?"

Khi Mưa Thần bước ra khỏi cửa Phủ Tổng thống, cổng đã chặt kín phóng viên. Hẳn đã tổ chức một cuộc họp báo trong Phủ Tổng thống. Nhưng với địa vị hiện tại của hẳn, vẫn còn rất nhiều phóng viên trong và ngoài nước chưa thể tham dự, đang chờ đợi sự xuất hiện của hẳn, xem có thể moi được tin tức gì từ miệng hẳn. Những vệ sĩ cao lớn của Tổng thống bên ngoài Phủ Tổng thống, biết Tổng thống luôn có thái độ thân thiện với phóng viên. Cũng không tiện đuổi họ đi quá xa. Chỉ có thể dùng thân mình chắn giữa đám người và Tổng thống, cau mày ứng phó với tất cả.

Mưa Thần mặc một bộ quân phục ngắn tay màu xanh lá cây đậm kiểu mới của lục quân, đội mũ lính. Trước những câu hỏi dồn dập của các phóng viên, những người cố gắng chen lấn lại gần, mồ hôi nhễ nhại, hẳn chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt. Vài người đi theo giúp hẳn mở một lối đi, đưa hẳn vào xe. Các phóng viên vẫn chưa chịu từ bỏ, bên ngoài còn lớn tiếng gọi tên hẳn. Trong xe, Trần Trác, Chánh văn phòng Phủ Tổng thống đã ngồi chờ hẳn từ lâu. Nhìn Mưa Thần vào xe, ông mới mỉm cười hỏi: "Tổng thống, cuộc họp báo lâu hơn dự kiến một chút nhỉ. Các nghị viên chắc đã phải đợi khá lâu rồi."

Mưa Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, những gương mặt kích động lướt qua. Hẳn tựa đầu vào ghế xe. Mặc dù thời tiết oi bức, nhưng trên mặt hẳn vẫn không có một giọt mồ hôi. Chỉ thản nhiên nói: "Nhiệm vụ của các nghị viên là ngồi đó mà bàn luận. Để họ đợi một chút thì sao? Chẳng lẽ bây giờ ta còn có thể để họ quyết định thay ta, ứng phó với tình hình hiện tại sao?" Giọng nói lạnh lùng của hẳn khiến nhiệt độ trong xe dường như cũng giảm xuống. Trần Trác dường như cũng nhận ra tâm trạng của Tổng thống không tốt, thu lại giọng nói, nhìn về phía trước. Hiện tại, trong và ngoài nước đều rối loạn,

Tổng thống thực sự có thể ứng phó được không? Dường như phải duy trì sự cân bằng mong manh giữa chiến tranh và hòa bình, để giành được lợi ích lớn nhất. Còn phải bỏ ngoài tai những lời kêu gọi nhượng bộ của giới chính trị và những tiếng hô hào cứng rắn của dân gian. Là một Tổng thống phải đưa ra quyết định cuối cùng, người trẻ tuổi này hiện đang gánh vác trách nhiệm thật nặng nề!

Trần Trác liếc nhìn Mưa Thần đang nhắm mắt dưỡng thần. Trong lòng không khỏi suy nghĩ, lần này có lẽ hẳn thực sự không muốn đi đến chiến tranh. Chỉ là, tại Trung Quốc đã bỏ ra nhiều sinh mạng ở châu Âu, gánh chịu nhiều nghĩa vụ như vậy. Ở châu Á lại xảy ra một sự cố như vậy, khiến châu Âu biết rằng Trung Quốc hiện tại cũng có những lợi ích riêng cần theo đuổi, ít nhất là rất nhiều lợi ích cần thu hồi! Để họ có thể cân nhắc toàn diện trong cục diện hậu chiến. Có lẽ đó là yêu cầu cuối cùng của hẳn. Trần Trác chỉ có thể đoán như vậy một cách không chắc chắn. Trong khi tham gia vào một cuộc đại chiến ở châu Âu, ở châu Á cũng phải đối đầu với Đế quốc Nhật Bản theo chủ nghĩa quân phiệt. Cục diện phức tạp này đã vượt quá khả năng tưởng tượng của vị Chánh văn phòng này. Lúc này, hẳn chỉ có thể suy đoán theo hướng tốt về tâm tư của Tổng thống. Trước đây, hẳn luôn không loại trừ việc dùng những âm mưu sâu xa nhất để suy đoán Tổng thống, nhưng lúc này, hẳn lại mong muốn tâm tư của Tổng thống đơn giản hơn một chút. Đây quả thực là chơi với lửa a...

Tình hình châu Á biến đổi đến nay, đã thu hút quá nhiều sự chú ý. Ý kiến của các quốc gia lúc này lại nhất trí một cách kỳ lạ. Bắt buộc hai nước phải trở lại bàn đàm phán! Lúc này ở châu Á, không thể để xảy ra chiến tranh giữa các nước trong hiệp ước! Các nước hiệp ước đang đẩy nhanh các cuộc đàm phán bình thường hóa quan hệ với Nhật Bản sau chính biến. Rất cần thiết để thực hiện ảnh hưởng của họ đối với quốc gia này.

Các chính trị gia của hiệp ước quốc khá quen thuộc với Mưa Thần, trong quá trình đi thăm vòng quanh thế giới, ông đã thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với không ít chính trị gia. Thủ tướng Anh, ngài George, và Huân tước Edward Grey. Tổng thống Pháp, Thủ tướng Pháp lúc này đều gửi điện tín riêng cho Mưa Thần. Ý tứ chỉ có một, họ hiểu rằng ông đang chuẩn bị quân sự ở phía bắc để bảo vệ an ninh quốc gia sau khi chính biến xảy ra ở Nhật Bản, quân chính phủ lên nắm quyền. Nhưng lúc này, họ muốn ông thể hiện khí độ của một chính trị gia lớn có trách nhiệm. Trong năm 1916, khi sự nghiệp của cộng đồng hiệp ước quốc đang ở đỉnh cao, tuyệt đối không nên để tình hình căng thẳng ở châu Á ảnh hưởng đến sự thay đổi của cuộc chiến ở châu Âu! Vào thời điểm nước Nga đã lung lay sắp đổ, chiến sự ở mặt trận phía tây vẫn không ngừng nghỉ. Thế giới không thể chịu đựng thêm một cuộc đại chiến mới ở châu Á! Nếu họ nghiêng về Trung Quốc, thì Nhật Bản không còn đường lui, liệu có gia nhập phe đồng minh không? Nghĩ đến việc phải phân chia lực lượng hạm đội lớn để đối phó với hải quân Nhật Bản. Các tướng lĩnh hải quân Anh đã cảm thấy đó là một cơn ác mộng! Nếu tính đến việc vẫn còn liên minh Anh-Nhật chưa kết thúc để đe dọa Trung Quốc, thì Pháp tuyệt đối sẽ không đứng cùng Anh. Sẽ còn đặc tội với Mỹ, đồng minh tương lai. Hơn nữa, quân viễn chinh Trung Quốc đã là một phần quan trọng ở mặt trận phía tây. Theo kế hoạch năm 1917, dự kiến Anh và Pháp sẽ cạn kiệt lực lượng bộ binh vào năm đó. Có lẽ lúc đó cần nhiều sư đoàn Trung Quốc dũng mãnh và thiện chiến hơn, mới có thể đánh bại nước Đức! Vì vậy, xin vì danh nghĩa của Chúa, đừng để chiến tranh xảy ra! Dù phải đưa ra những lời cảnh cáo nghiêm khắc nhất cho cả hai bên trước khi chiến đấu!

Họ yêu cầu hai nước phải lập tức bày tỏ thái độ, tuân thủ nghiêm ngặt các điều khoản thiêng liêng trong hiệp ước song phương đã được các quốc gia xác nhận. Nếu ai muốn chủ động tiến thêm một bước trong tình hình hiện tại, thì sẽ phải đối mặt với sự phản nộ tập thể của các nước hiệp ước!

Họ bảo vệ hiệp ước song phương, giống như bảo vệ điều ước trung lập của Bỉ!

Đôi khi, những lời đe dọa này có thể khiến những người thông minh phải suy nghĩ xem có đáng hay không. Nhưng đối với kẻ điên, nó cũng không mạnh hơn lời nói suông là bao.

Bên trong ngày dân gian đối với hiệp ước quốc liên hợp nước Mỹ, loại đe dọa này tạo nên phản ứng ngoại giao nhất trí đến kinh người. Điều là biểu hiện rõ rệt sự bất mãn. Phong trào sôi sục lan tràn khắp đất nước. Đây là chuyện nội bộ, dựa vào cứ gì mà hiệp ước quốc lại muốn nhúng tay? Nếu như muốn cứu vớt tâm lý của quốc dân ở mức độ sâu sắc. Còn có một số điểm khác biệt. Phía Nhật Bản, từ đầu năm đến nay, vẫn luôn cảm thấy bị trói buộc trong các vấn đề quốc tế. Khó khăn trong việc gạt hái thành công, một quốc dân chiến đấu đã lên đài. Cho rằng có thể một lần thay đổi vận mệnh quốc gia, trên trường quốc tế thi hành chính sách cứng rắn, ra tay với Trung Quốc mà họ tự cho là có thể cản được. Lần này Trung Quốc tăng quân ở Bắc Trung Quốc để chuẩn bị chiến đấu là một cơ hội tốt, vậy mà giờ đây, những hiệp ước quốc lại lên tiếng kêu dừng. Bọn chúng lấy tư cách gì mà can thiệp vào vận mệnh Nhật Bản?

Mà đối với dân gian Trung Quốc mà nói, lại là một loại cảm giác bị phản bội. Được rồi, chúng ta nghe theo chỉ thị của tổng thống. Đem những người con ưu tú nhất của mình vào quân đội, tham gia trận chiến với châu Âu, nơi mà chúng ta chẳng liên quan gì. Vì nghĩa vụ với hiệp ước quốc, quân đội tinh nhuệ chính quy của chúng ta đã đổ biết bao nhiêu máu. Tại Verdun cứu vớt thủ đô nước Pháp của các người. Giờ đây, khi chúng ta gặp nạn, các người lại làm như vậy. Đến cả việc tự phòng vệ của chúng ta cũng bị các người nhúng tay, thậm chí còn giúp đỡ Nhật Bản để uy hiếp chúng ta. Muốn chúng ta rút quân đội từ phương Bắc về. Trên đời này có đạo lý này sao? Chúng ta vì các người đổ máu chiến đấu, chết trận, kết quả lại giúp

một đám Bạch Nhân Lang! Dân khí của hai nước đều bùng nổ vào thời điểm này. Thậm chí còn biểu hiện theo cùng một hình thức. Phía Nhật Bản là công kích vào giới quân sự, cho rằng hãn phụ lòng tin tưởng của quốc dân và quân đội. Còn Trung Quốc lại cho rằng nội các và nghị hội những kẻ kia kéo chân tổng thống, liều mạng lấy lòng Âu Mỹ mà không quan tâm đến lợi ích quốc gia.

Hai quốc gia Đông Á này. Đều là những quốc gia mới nổi, sơ bộ cường thịnh lên dưới sự chi phối của châu Âu. Chúng tự ti nhưng lại tự ngạo, chúng còn rất nghèo khó, nhưng lại cho rằng mình nên nắm giữ toàn bộ thế giới. Chúng có sức sống kinh người. Có thể trong tương lai sẽ hiện ra tiền cảnh phát triển kinh người. Đáng tiếc thay, châu Á chỉ có thể dung túng một lão đại.

Giới thượng tầng của hai nước, đối với sự việc lần này, xử lý đến mức hiện tại, đều là ung dung. Trong giới quân sự Nhật Bản, tăng nhanh tiến trình bình thường hóa quan hệ với hiệp ước quốc, đồng thời cố gắng tăng cường khống chế lực quân. Mượn áp lực từ hiệp ước quốc, hãn cho rằng lực quân lại lỗ mãng. Cũng không dám đối đầu với toàn thế giới. Hành động này của hiệp ước quốc ngược lại đã tăng cường địa vị của hãn. Không còn nghi ngờ gì nữa, hành động hiện tại của hãn hoàn toàn là phối hợp với việc điều đình của hiệp ước quốc mà tiến hành.

Còn tại Trung Quốc, mặc dù dân gian đang sôi sục. Nhưng chính phủ, bộ ngoại giao vẫn tuyên bố sẽ tiếp nhận điều đình của hiệp ước quốc. Nghị hội cũng muốn yêu cầu tổng thống trả lời chất vấn, việc chuẩn bị quốc phòng cần thiết ở phương Bắc đã được phủ viện, thậm chí là nghị hội đồng ý. Đây là chuyện đương nhiên. Nhưng liệu việc chuẩn bị quân sự này có vượt quá giới hạn cần thiết hay không. Vì vậy, đã gây ra nhiều phản ứng khác nhau. Tổng thống nhất định phải giải thích rõ ràng với nghị hội, với dân chúng, với thế giới về việc chuẩn bị quân sự ở phương Bắc. Đây cũng

là lý do tại sao Mưa Thần sau khi tổ chức họp báo tại Phủ tổng thống, lại lái xe đến nghị hội. Hôm nay, hắn còn muốn đứng ở đó, để giải thích về những chuẩn bị trong thời gian này.

Mưa Thần đột nhiên mở mắt trong xe, lẩm bẩm nói: “Cuối cùng cũng đến bước này... Nếu không phải là hòa bình dưới sự bảo đảm của cường quốc, thì là chiến tranh. Đến đây... Hai kết quả, ta đều đã chuẩn bị gánh chịu.” Hắn quay đầu về phía Trần Trác, nhưng rõ ràng nhất, đối tượng nói chuyện không phải Trần Trác, mà là một tồn tại nào đó trong hư không: “Nếu là hòa bình dưới sự bảo đảm của cường quốc, dã tâm của Nhật Bản hoàn toàn bị ngăn chặn, như vậy, hai mươi năm phát triển một chút. Ta tin rằng quốc lực của chúng ta vẫn sẽ vượt qua Nhật Bản. Quyết chiến có lẽ sẽ là hai mươi năm sau. Nếu như bây giờ quyết chiến, thì cũng tốt. Dù sao ta đã chuẩn bị mọi thứ, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về ta... Trung Quốc về sau sẽ không còn kẻ bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi với người, nhìn chăm chăm vào dân tộc đại địch. Chúng ta có thể kiên nhẫn chậm rãi phát triển, tìm kiếm con đường phú cường cho quốc gia dân tộc, mà không phải lo lắng về việc vong quốc đến gần. Trong lịch sử có hay không con người của ta cũng không quan trọng. Ta lại đến đây. Chuẩn bị nhiều năm như vậy, chẳng phải là để chờ đợi kết quả này sao? Lịch sử có lẽ sẽ cho dân tộc này một đáp án trong tương lai không xa. Dân tộc này nguyên khí may mắn trong tương lai mấy chục năm sẽ không bị hao tổn, cuối cùng sẽ trở thành bộ dạng gì? Ta có kết thúc trách nhiệm của mình không? Hãy nói cho ta biết!”

Thần trí trong nháy mắt liền trở lại trên người hắn. Mưa Thần chớp mắt. Nhìn Trần Trác với vẻ mặt đầy mồ hôi lạnh mà nhìn mình. Vừa rồi mình thế nào? Vừa rồi trong đầu điện quang hỏa thạch dường như lóe lên rất nhiều chuyện. Nhưng hiện tại hồi tưởng lại, tất cả đều mơ hồ. Có phải mình đã quá mệt mỏi trong thời gian này không... Hắn nhìn Trần Trác: “Không

đúng, ta vừa rồi có nói gì không?” Trần Trác chậm rãi lắc đầu: “Tổng thống. Ngài không nói gì... Sắp đến tòa nhà quốc hội rồi.”

Mấy người mặc trang phục của người dân Đông Bắc đứng trên một gò núi nhỏ bên đường sắt Nam Mãn, cẩn thận dùng ống nhòm, thứ không thuộc về dân chúng, cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh. Đường sắt Nam Mãn với thân đen nhánh đang uốn lượn dưới thân bọn họ, một cây cầu vượt đường sắt nhỏ bắc qua một con sông lòng chảo không rộng và sâu. Xa xa là những cánh đồng trải dài đàu nành và cao lương. Một đầu tàu kéo theo một làn khói trắng dài xuất hiện ở chân trời. Đây đích thực là một khung cảnh hòa bình. Nhưng đối với những người này mà nói, những gì họ đang nghĩ trong lòng, lại chẳng có quan hệ gì với hai chữ “hòa bình”.

“Nơi này gọi là Hoàng Cô Đồn, là nơi xa nhất trên tuyến đường sắt Nam Mãn, cách nơi đóng quân của Trung Quốc. Mà đội gác của đường sắt Nam Mãn của chúng ta có khả năng kiểm soát rất mạnh mẽ nơi này... Nổ tung cây cầu đường sắt này, theo tính toán của công binh, một trăm năm mươi ki-lô-gam thuốc nổ TNT, đủ để khiến mục tiêu nát bấy!” Người nói chuyện là một người nhìn có vẻ trẻ tuổi. Từ bộ râu Nhân Đan Hồ mới cạo của hắn cũng có thể thấy, đây là một quân nhân Nhật Bản. Hắn cùng một nhân vật quan trọng từ tổng bộ Quan Đông quân đến đây quan sát địa hình, là trung đội trưởng trung đội 5 công binh liên đội 5 sư đoàn Quan Đông quân, sông Bản Đại Tác. Đối với người đàn ông âm trầm bên cạnh tên là Phúc Châu tiên sinh. Trên đường đi hắn luôn cung kính, trên dưới Quan Đông quân đều biết, bởi vì vị Phúc Châu tiên sinh này cùng với thiếu tướng Hoang Mộc, bọn họ có lẽ sẽ phải lập tức hành động! Để thực hiện ước mơ độc bá toàn bộ Mãn Châu của Quan Đông quân! Nghĩ đến điểm này, sông Bản Đại Tác đã cảm thấy toàn thân nóng bừng. Ngay cả giọng điệu báo cáo với Phúc Châu tiên sinh cũng có vẻ thay đổi.

“Phúc Châu tiên sinh. Mục tiêu sẽ đáp tàu hỏa đến Thiên Tân mỗi tháng, gặp gỡ chỉ huy trưởng tối cao chiến khu phương Bắc của Hoa quân, để nhận nhiệm vụ. Thời gian không cố định. Hơn nữa, tàu hỏa của hãn có rất nhiều vệ sĩ cảnh giới. Chúng ta là nhân viên kỹ thuật, càng cần phải sắp xếp thời gian chính xác. Về phương diện này, xin Phúc Châu tiên sinh giúp đỡ!”

Hắc Đảo một chồng, vẻ mặt nửa cười nửa không nhìn gã thanh niên bên cạnh, người có vẻ như là một đại úy. Hãn còn phải nhờ cậy gã thông báo thời gian hành động cụ thể cho bọn chúng. Những việc này vốn là chuyện của thiếu tướng Hắc Đảo một chồng, vị đại úy này được chọn cùng hãn đến xem xét địa điểm hành động, chứng tỏ gã là một quân nhân trẻ tuổi được giới cao tầng Quan Đông quân vô cùng tín nhiệm.

"Vẫn nhiệt huyết như vậy, hiện tượng tốt a." Hãn mỉm cười vỗ vai vị đại úy đang kích động. Tiếp tục chăm chú nhìn địa hình, muốn một lần hành động nắm chắc thế cục, nhất định phải tạo ra đủ hỗn loạn. Kết nối phe cánh của Quan Đông quân với những nhân vật chủ chốt của chính quyền trung ương. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Đô đốc Trương Tác Sương, người xuất thân từ đám thổ phỉ, hiện là Trung tướng.

Trước đây, người Nhật đã tốn không ít tâm tư bồi dưỡng hãn, cuối cùng gã râu ria này lại chọn một đối tượng khác để thần phục. Hiện tại, gã là nhân vật có địa vị cao nhất trong giới Bắc Dương, được trọng dụng nhất! Gã là Tư lệnh An, người bảo đảm an ninh cho ba tỉnh duy nhất của Trung Quốc. Dưới trướng gã có hơn hai vạn quân bảo an, được trang bị theo kiểu dã chiến. Gã có mối liên hệ sâu sắc với giới chính trị ba tỉnh Đông Bắc. Hiện tại, trong sáu sư đoàn dã chiến chính quy ở Đông Bắc, có hai mươi bảy sư là đội quân cũ do gã dẫn dắt. Việc điều động, bố trí quân đội chính quy ở ba tỉnh Đông Bắc, việc cân bằng quan hệ với chính quyền địa phương, đều phải thông qua gã, một nhân vật có thực quyền, mới có thể vận hành trơn tru. Nếu người này ngã xuống, cơ cấu quân sự ba tỉnh Đông Bắc

sẽ cần bao lâu để trở lại quỹ đạo bình thường? Trong khi đó, Quan Đông quân có thể làm được bao nhiêu chuyện?

Giữa lúc thế giới hô hào hòa bình, dưới áp lực ngày càng lớn từ nội bộ Nhật Bản, Quan Đông quân và quân đội Triều Tiên vẫn kiên quyết thực hiện kế hoạch riêng của mình. Đây là biểu hiện rõ nét nhất của truyền thống "làm việc một mình" của Quan Đông quân. Tất cả những người yêu nước đều tập trung trong tổ chức này. Mọi người đều hiểu một đạo lý: Cơ hội cuối cùng để phát triển vận mệnh quốc gia mà không nắm bắt được, thì khi Trung Quốc dần trở nên hùng mạnh, giấc mộng "chính sách đại lục" của Nhật Bản sẽ tan vỡ! Bọn chúng đều có cảm giác cấp bách, thời gian không còn nhiều. Với sự giúp đỡ của những kẻ trong quân bộ, những tinh binh, tướng giỏi đều tập trung về Quan Đông. Hai sư đoàn được tăng cường, vũ khí đạn dược được bí mật chuyển đến bằng đường biển dưới nhiều danh nghĩa khác nhau. Từng kế hoạch tác chiến được bí mật vạch ra trong tổng bộ Quan Đông quân. Chỉ chờ đến thời khắc bùng nổ! Chỉ cần Nhật Bản có thể nắm bắt cơ hội, chiếm lấy toàn bộ vùng Mãn Châu, phá tan lực lượng quân sự của Trung Quốc, thì toàn bộ đế quốc sẽ cùng nhau trỗi dậy! Thành quả chiến thắng của bọn chúng sẽ không ai có thể cướp đoạt! Thế giới này, suy cho cùng, vẫn vận hành theo quy luật của kẻ mạnh! Bọn chúng đã thành công đặt cược vận mệnh quốc gia vào năm 1895 và 1905. Vì vậy, năm 1916, bọn chúng tin chắc rằng mình cũng sẽ thành công! Ít nhất, Hắc Đảo một chồng tin tưởng vững chắc điều này, và sẽ đánh cược cả tính mạng của mình.

Nhìn Hoàng Cô Đồn, Hắc Đảo một chồng nở nụ cười khó đoán.

...

Cùng lúc đó, tại một sân bí mật ở Phụng Thiên, Thượng tá Huệ Anh từ cũng đang nhíu mày nhìn vào một phần tình báo. Kế hoạch "Thích Kế Quang" nối tiếp kế hoạch "Ban Siêu" vẫn đang diễn ra suôn sẻ. Việc bọn

chúng cần làm là "bày ra hình". Quân Nhật Bản cần những loại tình báo nào để hỗ trợ kế hoạch của chúng tiến triển? Bọn chúng đã tìm mọi cách, cố gắng cung cấp những thông tin tình báo đó một cách hợp lý nhất. Một số thông tin tuyệt mật, ngay cả sĩ quan cao cấp cấp thiếu tướng cũng chưa chắc đã có quyền xem. Một số thông tin, còn được tạo ra trong đêm bởi vô số tình anh, cố gắng thể hiện sự chân thực nhất... Huệ Anh từ biết mình đang đùa với lửa với vị tổng thống. Nhưng cảm giác được tham gia vào những bí mật tối cao lại khiến hẳn cảm thấy vô cùng thích thú. Có lẽ đây chính là cảm giác được ẩn mình sau bánh xe lịch sử, lạnh lùng chế giễu vận mệnh của người khác...

Giai đoạn "bày ra hình" đã kết thúc, sau khi kế hoạch bố trí quân đội chính quy của Trung Quốc ở phương Bắc bị lộ. Việc này đã kích thích phe cấp tiến của Nhật Bản đến mức không thể kích thích hơn được nữa. Kế hoạch "Thích Kế Quang" đang tiến đến giai đoạn cuối, nhất định phải tìm hiểu rõ tình báo chiến lược hiện tại của Quan Đông quân Nhật Bản. Bọn chúng sẽ có hành động gì? Bọn chúng sẽ hành động khi nào? Thượng tá Huệ Anh từ từ mi xây dựng mạng lưới tình báo. Thậm chí còn bí mật thu hút những người lưu vong trong Tây Viên Tự của Nhật Bản tham gia... Một hình thức hợp tác tình báo quốc tế khác. Trên vùng đất Đông Bắc, việc điều động, bố trí quân đội Nhật Bản, hẳn có thể dùng mọi cách để tìm hiểu và báo cáo cho cơ quan tối cao. Tổ chức lớn Quan Đông quân đã bắt đầu xáo trộn, như trước cơn bão. Một cuộc "đi một mình" khác của lục quân Nhật Bản có lẽ đang đến gần. Lần "đi một mình" thành công nhất của bọn chúng là vụ binh biến 226, đã thay đổi toàn bộ diện mạo của đế quốc. Lần này "đi một mình" sẽ đưa hai nước Trung - Nhật đến cục diện như thế nào?

Từng phần tình báo chi tiết xuất hiện trên bàn của Thượng tá Huệ Anh từ, sau đó được chuyển giao cho Tham mưu trưởng Hồ và Mưa Thần. Bọn họ đều đang chờ đợi hành động của người Nhật. Mặc dù đây chỉ là bí mật tối cao của một vài người. Nhưng người Nhật sẽ bộc phát theo hình thức

nào? Đây là vấn đề Thượng tá Huệ Anh từ cảm thấy nhức đầu nhất hiện tại. Nếu không làm rõ điều này, có lẽ trong tương lai, khi chiến sự bùng nổ, bọn họ sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ! Trong bản ghi chép công vụ của mình, hẳn không muốn để lại bất kỳ ấn tượng xấu nào cho Mưa Thần!

Trận mưa to này, rốt cuộc sẽ đi về đâu?

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T . L . T .

STT 340: Chương 5: Thế giới mới

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 143: Chạm mặt

Đội quân Trung Quốc chính quy với quân phục màu xanh lục đậm kiểu mới, gánh trên vai trang bị tiêu chuẩn sáu mươi pound, đang tiến hành huấn luyện tiền chiến tại khu vực tập kết của Pháp ở miền Nam. Quân viễn chinh Trung Quốc vào tháng 5 năm 1916, đã có chín sư đoàn, biên chế thành ba quân đoàn dã chiến. Quân viễn chinh Trung Quốc đã chính thức nắm giữ một tập đoàn quân dã chiến quy mô. Ngoài chín sư bộ binh, còn có một lữ công binh chiến đấu, sáu đoàn pháo binh trực thuộc. Trong danh sách quân viễn chinh, còn có hai trung đội không quân tạo thành một liên đội bay, hơn bốn mươi chiếc máy bay trinh sát và máy bay tiêm kích. Sau khi số lượng lớn các chiến binh cốt cán từng trải qua huyết chiến ở Saint-Mihiel và Verdun được điều về nước để tu sửa. Quân viễn chinh dường như lại trở về với cảnh tượng như khi họ mới đến Pháp. Kích động, nhiệt huyết sôi trào, nhưng lại thiếu kinh nghiệm tác chiến ở châu Âu.

Trong hơn ba tháng nay, tổng tham mưu đã lấy danh nghĩa thay phiên nhau điều về nước để tu sửa, đã điều về ít nhất một vạn năm ngàn sĩ quan, binh lính, cùng với các binh chủng kỹ thuật cốt cán như pháo binh. Thêm vào đó là những phi công gần như toàn bộ đều có kinh nghiệm tác chiến. Trước khi quân viễn chinh tái thiết và chuẩn bị tham gia trận chiến sông Somme, Hà Toại và Trần Sơn Hà lo lắng nhất là vấn đề tư chất của quân đội. Hiện tại, quân viễn chinh gần như hoàn toàn biến thành một đội quân

tân binh! Họ lập tức tăng cường nội dung huấn luyện thích ứng của quân viễn chinh tại Pháp. Tại sân huấn luyện ở miền Nam nước Pháp. Các cuộc diễn tập dã chiến cấp sư không ngừng nghỉ ngày đêm. Mặc trang bị kiểu Pháp, những binh sĩ Trung Quốc này mò mẫm trong những cánh đồng mùa xuân của Pháp, tiến công vào trận địa của quân Đức theo mô hình công binh. Các đội xung kích tinh nhuệ của các đơn vị nhỏ cũng được chọn ra để tăng cường huấn luyện đặc biệt. Số ít những chiến binh cốt cán có kinh nghiệm chiến đấu ở châu Âu đã được bổ sung vào các đội xung kích tinh nhuệ này. Hy vọng có thể tiếp tục phát triển truyền thống tấn công của quân viễn chinh.

Sau chiến dịch Verdun. Người Pháp đối với quân viễn chinh tương đối chiều chuộng. Khi họ đến từ trong nước, đáng lẽ chỉ có một nửa trang bị kỹ thuật. Nhưng người Pháp luôn nhanh chóng bổ sung đầy đủ cho họ, cũng không hỏi những trang bị khác bị giữ lại trong nước để làm gì. Tiếp tế và cung ứng đều giống hệt như quân đội da trắng của Pháp. Đối với đội quân anh hùng này đã cứu vãn thủ đô của họ ở Verdun. Người dân Pháp vẫn đang gặp khó khăn, cảm kích một cách chân thành. Họ làm tất cả, đều hy vọng đội quân này hiện đang chiến đấu trên chiến trường châu Âu, gạt bỏ mọi lo lắng về tình hình hiện tại trong nước, cùng họ kề vai chiến đấu, cho đến khi đánh bại quân Đức. Tin đồn rằng Nguyên soái Hà Phi sắp từ chức đã hai lần thị sát quân viễn chinh Trung Quốc trong những ngày này. Thêm vào đó là các sĩ quan cấp cao của các nước đồng minh đến thăm. Tần suất lớn đến mức trước đây khó có thể thấy. Sau khi thị sát tình hình huấn luyện và chuẩn bị của quân viễn chinh, họ thường suy nghĩ và nói chuyện với Hà Toại và Trần Sơn Hà về những chủ đề không liên quan đến chiến tranh châu Âu, cuối cùng đều quy về một ý tứ: “..... Xin hãy yên tâm tác chiến ở đây, tình hình ở châu Á đang căng thẳng, các nước đồng minh và cả nước Mỹ đều đang nỗ lực điều đình để đảm bảo. Nhất định sẽ đảm bảo cục diện hòa bình ở châu Á. Xin đừng lo lắng về tình hình trong nước của quý quốc.....”

Nhưng, tại sao lại không khiến người ta lo lắng được chứ? Hà Toại và Trần Sơn Hà. Cùng với các sĩ quan cấp cao của quân viễn chinh. Mỗi ngày đều dùng điện báo liên lạc với tổng tham mưu trong nước. Mỗi một phần thông báo tình hình trong nước, họ đều cẩn thận nghiên cứu. Trần Sơn Hà vẫn là người tức giận nhất, sớm biết trong nước có cơ hội đánh tiểu quỷ tử, đã không đến châu Âu làm gì. *, mạng của lão tử sao lại khổ thế này! Đối với việc trong nước vẫn duy trì tốc độ vận chuyển hai sư đoàn mỗi tháng đến châu Âu, họ đều tỏ ra không hiểu. Hà Toại còn gửi điện báo cho mưa thần. Biểu thị hiện tại quy mô quân viễn chinh đã đạt đến một mức cao nhất, số lượng sĩ quan và binh lính có kinh nghiệm thiếu nghiêm trọng. Dù có vận chuyển thêm nhiều sư đoàn đến cũng không thể phát huy được sức chiến đấu lớn hơn. Nói bóng gió là trong nước vẫn giữ những đội quân này ở nhà! Ai biết phía dưới sẽ xảy ra cục diện gì! Tổng tham mưu về việc bố trí quân sự trong nước, vì lý do bảo mật, cũng không thông qua điện báo thông báo cho họ. Những quân quan ở xa châu Âu này chỉ có thể dựa vào sự hiểu biết của mình để suy đoán. Tình hình hiện tại trong nước đã tác động sâu sắc đến nội tâm của họ, mà ngay cả những cuộc chiến đẫm máu trên chiến tuyến châu Âu, dường như lại là chuyện ở xa vạn dặm.

Từng phát đạn tín hiệu màu hồng phấn bay lên bầu trời buổi sáng, quan binh của hai mươi tám sư đoàn tham gia cuộc diễn tập tấn công này gào thét nhảy ra khỏi trận địa xuất phát. Trước mặt họ, bốn đội xung kích công binh chiến đấu đã quét sạch chướng ngại vật cho họ trong cuộc tấn công ban đêm. Mở ra con đường xung kích. Hàng ngàn quan binh phân tán thành đội hình sơ tán. Dưới làn mưa hỏa lực, họ tiến lên vững chắc. Hỏa lực từng lớp từng lớp đẩy về phía trận địa quân Đức mô phỏng. Điểm nổ pháo từng dãy chỉnh tề dâng lên. Mà bộ binh thì đi theo điểm nổ pháo khoảng một trăm thước, kết hợp chặt chẽ để tiến lên. Những quan binh này đều mang mặt nạ phòng độc, đêm qua đã hành quân bốn mươi cây số, lập tức phát động xung kích. Thể lực và tinh lực của quân đội đã đạt đến cực hạn trong điều kiện

huấn luyện khắc nghiệt này. Nhưng cuộc diễn tập tấn công lần này, vẫn hoàn thành khá tốt đẹp.

Ở một đồn quan sát trên một ngọn đồi nhỏ gần đó, Trần Sơn Hà ném kính viễn vọng trong tay xuống. Nói với Hà Toại đang lặng lẽ quan sát bên cạnh: “Đại ca sáng tỏ, hai mươi tám sư làm rất tốt. Không hổ là lão bộ đội xuất thân từ chín sư trước đây. Rất nhanh đã thích ứng với phương thức tác chiến mới..... Ai, một đội quân như vậy ở lại trong nước thì tốt biết bao! *, nói không chừng thật sẽ đánh nhau! Ta ở Thanh Đảo từng trải qua sự điên cuồng của người Nhật Bản. Cuối cùng, trong tuyệt cảnh, mấy vạn binh lính Nhật Bản ngoài súng trường và lưỡi lê không có gì, đã phát động tấn công vào lưới lửa súng máy và cối của chúng ta! Bọn chúng làm được tất cả, những cái thứ quý Tây Dương kia đảm bảo có cái rắm gì!”

Đối với người huynh đệ này của mình, không lúc nào là không nổi giận, Hà Toại đã quen. Anh bình tĩnh đặt kính viễn vọng trong tay xuống. Quay đầu dặn dò phó quan: “Truyền lệnh khen ngợi hai mươi tám sư, bốn đội công binh chiến đấu, toàn bộ quan binh pháo binh phối thuộc, cuộc diễn tập cơ động ban đêm, tấn công buổi sáng lần này đã tiến hành vô cùng thành công! Tối nay cho các quan binh ăn liên hoan.” Nhìn phó quan lĩnh mệnh đi, anh vỗ vai Trần Sơn Hà: “Vô bệnh. Đi. Ra ngoài tản bộ.”

Hai người chui ra khỏi bộ chỉ huy, không khí buổi sáng xen lẫn một chút mùi khói lửa ập vào mặt. Khiến hai quân nhân đã quen với chiến trường này cảm thấy vui vẻ ngay lập tức. Trần Sơn Hà đi chưa được mấy bước. Đột nhiên lại nhíu mày nói: “Sáng tỏ huynh lớn, huynh xem chúng ta có nên lại gửi điện báo cho tổng thống, kiên quyết yêu cầu về nước, chiến sự châu Âu so với nguy hiểm trong nước mà nói. Thật sự là quá tầm thường. Tổng thống đoán chừng cũng đang gượng chống, không muốn thất tín. Chúng ta một mực kiên quyết tỏ thái độ, kiểu gì tổng thống cũng sẽ suy nghĩ thêm

một chút” Ánh mắt của anh ta sáng rực nhìn Hà Toại, dường như đang chờ đại ca của mình tán đồng.

Gì Toại lại lắc đầu, vẻ mặt thâm trầm, rồi thở dài: “Không sao, xem ra người vẫn chưa hiểu một quân nhân chân chính cần những tố chất gì... Cứ như vậy, tùy hứng theo tính tình. Thiên chức của quân nhân là gì? Là kiên quyết phục tùng mệnh lệnh! Chúng ta chưa nhận được mệnh lệnh mới từ vùng đất mới, thì phải làm cho tốt những việc đang nằm trong tay. Cứ tin tưởng tổng thống, hẳn sẽ có những tính toán toàn diện. Tình hình châu Á hiện nay gắn liền với sự phát triển của toàn thế giới. Ta cũng phải suy nghĩ rất lâu mới hiểu được những sắp xếp của tổng thống trong những năm gần đây. Hẳn nhìn xa trông rộng thật... Hiện tại chúng ta đóng quân ở châu Âu, đánh càng hay, thì càng giúp ích cho trong nước. Người hiểu không?”

Trần Sơn Hà đương nhiên không hiểu. Nhưng trên đời này, hẳn chỉ tin tưởng tổng thống, tin lời của đại ca Niệm Tôn, đại ca Sáng Tỏ. Từ trước đến nay, hẳn vẫn luôn kiên quyết phục tùng. Hẳn im lặng đi theo Gì Toại một đoạn, rồi cùng nhau lên đỉnh đồi. Mặt trời đã nhô lên khỏi đường chân trời, gió sớm thổi bay những làn khói lửa còn vương trên chiến trường. Trần Sơn Hà ngược mắt nhìn về phía mặt trời mọc, ánh mắt như xuyên qua ngàn núi vạn sông. Nơi đó có vợ con hẳn, có tổng thống mà hẳn kính ngưỡng, có tổ quốc yêu thương. Với bản năng nhạy bén của một người lính, hẳn cảm nhận được nơi đó sắp có một trận chiến, có lẽ sẽ quyết định vận mệnh của quốc gia và dân tộc. Điều này khiến hẳn toàn thân run rẩy, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng hiện tại, hẳn đang ở châu Âu, phải chiến đấu vì lợi ích của tổ quốc trên một chiến trường khác.

Hẳn đột nhiên nhìn Gì Toại. Hẳn nhìn về phía đông, ánh mắt sáng tỏ như đại ca: “Đại ca Sáng Tỏ, huynh nói Nhật Bản muốn động thủ, chúng sẽ động thủ ở đâu? Chúng ta có cách nào chặt đứt móng vuốt của chúng không?”

Gì Toại trầm giọng nói: “Hiện tại Nhật Bản, lục quân đang nắm quyền chủ đạo cục diện chính trị, nếu muốn động thủ, thì chỉ có thể là ở Đông Bắc! Đó là giấc mộng đế quốc đại lục của chúng. Nếu chúng thực sự chọn động thủ, ta tin rằng trên chiến trường quyết chiến dân tộc, chúng ta nhất định sẽ giành thắng lợi! Lịch sử đã chứng minh, năm xưa chúng ta nổ phát súng đầu tiên ở Thượng Hải, đã thay đổi cục diện!”

Một tấm bản đồ tuyệt mật cuối cùng cũng được mở ra trước ánh mắt của các quan Nhật Bản, đã đỏ rực như máu. Tiếng hít thở trầm thấp, cùng với những tiếng hưng phấn không thể kìm nén, lập tức tràn ngập căn phòng. Quan Đông quân tổng tham mưu trưởng Hoa Cúc Ao Thận Thái Lang thiếu tướng, cùng Hắc Đảo Nhất Trọng thiếu tướng, Hoang Mộc Trinh Phu thiếu tướng đều mặc quân phục chỉnh tề, đứng trong tầng hầm ngầm của chi nhánh ngân hàng Đại Liên, nơi đang bí mật xây dựng phòng tác chiến. Đối với Quan Đông quân mà nói, đây là một khoảnh khắc lịch sử, họ được xem là đại diện cho tinh hoa của lục quân Nhật Bản, có lẽ sẽ một lần nữa chủ đạo vận mệnh của toàn đế quốc.

“Thời gian quyết định là ngày 30 tháng 5, phải nhớ kỹ! Vận mệnh đế quốc chắc chắn sẽ thay đổi hoàn toàn kể từ ngày này! Chúng ta, Quan Đông quân, cùng với các đơn vị thuộc Triều Tiên quân, sẽ tự mình tiến hành hành động quyết liệt. Một lần hành động, cắt đứt liên kết giữa Trung Quốc nội địa và ngoại địa, chiếm lấy toàn bộ vùng Mãn Châu! Mãn Châu sẽ trở thành Tân Cương thổ của đế quốc! Ý nghĩa sâu xa hơn của hành động này là, sẽ hoàn toàn đưa đế quốc và Trung Quốc vào thế đối đầu. Chúng ta sẽ dùng vũ khí trong tay, giành lấy tương lai quốc vận cho đế quốc! Lục quân đã cứu vớt quốc gia này vào ngày 24 tháng 4. Và hơn một tháng sau, vào ngày đó, sẽ một lần nữa giúp đế quốc giành được thắng lợi vẻ vang! Quan Đông quân, tất cả đều đồng lòng vì mục tiêu này. Mười vạn anh hùng phía sau là bảy ngàn vạn quốc dân ủng hộ! Chỉ cần chúng ta phát động, trong nước sẽ cùng nhau vận hành với tốc độ cao. Hải quân sẽ phong tỏa bờ biển Trung

Quốc, từng sư đoàn lục quân được trang bị đầy đủ, với tinh thần chiến đấu cao sẽ được chuyển đến Đông Bắc. Hoàn toàn đánh tan quân đội chính quy của Trung Quốc phản công. Và chính quyền của hãn, vốn dựa vào quân đội, sẽ phải chịu đả kích nặng nề nhất. Hành động quyết liệt lần này, mang đến ảnh hưởng sâu sắc đến vận mệnh tương lai của đế quốc, là điều không thể lường trước được! Chư quân, các người nên cảm thấy may mắn vì được gặp thời!”

Người nói là Hắc Đảo Nhất Trọng thiếu tướng. Trên mặt hãn ánh lên vẻ hồng hào bệnh tật. Ánh mắt trong phòng tác chiến vô cùng sắc bén. Hãn là nhân vật thần bí, luôn đứng sau hậu trường phối hợp với các phe phái cấp tiến của lục quân để thúc đẩy kế hoạch của họ. Dường như hãn cũng cảm thấy mình sắp đạt đến đỉnh cao của cuộc đời.

Hai vạn năm nghìn bản đồ Phụng Thiên được treo trên tường. Vài ngọn đèn cường quang chiếu vào bản đồ. Từng mũi tên màu xanh lam tượng trưng cho quân Nhật, hướng ra bốn phía. Sư đoàn 7 của Nhật Bản, cùng với sư đoàn 1 vừa mới đến từ Quan Đông châu, sẽ tiến thẳng đến Phụng Thiên, tiêu diệt quân đội chính quy của Trung Quốc, sư đoàn 27, đơn vị phòng thủ quan trọng nhất của tỉnh Phụng Thiên. Chúng cũng sẽ tiến về phía tây, ngăn chặn sư đoàn 21 và lữ đoàn kỵ binh Lang Cư, lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, cùng với sư đoàn 41, những đơn vị tinh nhuệ nhất của quân đội chính quy ở Đông Bắc đến chi viện. Trong khi đó, sư đoàn 19 cải biên của quân đội Nhật Bản, đang đóng quân tại một tuyến Sơn Hải Quan, sẽ nhận được viện trợ từ sư đoàn 5 và sư đoàn 6. Chiếm lĩnh toàn bộ tuyến Sơn Hải Quan Cẩm Châu, và hạm đội Nhật Bản ở Lữ Thuận sẽ sớm xuất hiện để kiểm soát Hồ Lô Đảo. Toàn diện cắt đứt các tuyến đường biển và đường bộ từ nội địa đến các nơi khác. Tiêu diệt quân đội chính quy của Trung Quốc, sư đoàn 22, sư đoàn 16, sư đoàn 37, đang tập trung binh lực tại tuyến Sơn Hải Quan Cẩm Châu. Ở bên trong, biên giới Triều Tiên, sư đoàn 2, sư đoàn 4, sư đoàn 10 của quân đội Triều Tiên cũng sẽ vượt qua biên giới, tiến vào khu vực

phía bắc Mãn Châu, với một lực lượng quân sự để quét sạch các đơn vị bảo an của hai tỉnh Cát và Hắc, phần lớn binh lực sẽ đến Phụng Thiên để chi viện. Ở Nhật Bản, cái gọi là Quan Đông điều động quân dự bị. Cũng đã bày ra tư thế vượt biển để chi viện. Bốn sư đoàn này, sẽ sẵn sàng chi viện cho khu vực Đông Bắc bất cứ lúc nào. Chỉ cần nhìn vào thế trận trên bản đồ này, đã thấy rõ dã tâm nuốt chửng ba tỉnh Đông Bắc. Một khi kế hoạch được thực hiện suôn sẻ, quân đội Nhật Bản sẽ có được thế trận tác chiến thuận lợi nhất ở ba tỉnh Đông Bắc, đồng thời nắm quyền chủ động trên biển, với nguồn tiếp tế liên tục từ Nhật Bản. Trong khi đó, quân đội chính quy của Trung Quốc muốn phản công, buộc phải tấn công theo hướng bắc. Quân Nhật có thể lợi dụng thế trận tác chiến nội tuyến, để tiêu diệt từng bộ phận quân đội chính quy đang tiến lên phía bắc. Điều kiện tiên quyết là mọi thứ phải diễn ra suôn sẻ!

Hắc Đảo Nhất Trọng và Hoang Mộc Trinh Phu nhìn vào bản đồ, trong mắt đều ánh lên vẻ cảm khái. Để thúc đẩy tình hình đến bước này, họ đã phải nỗ lực biết bao! Tại Quan Đông châu và Triều Tiên, cùng với các chỉ huy và tham mưu quan trọng, họ đã bí mật họp bàn, che giấu tai mắt của Tokyo, tập hợp những nhóm người cuồng nhiệt và rải rác này thành một tổ chức hành động chặt chẽ. Quan Đông quân và Triều Tiên quân đã dốc sức chuẩn bị cho cuộc chiến này, lập ra vô số kế hoạch điều động nội bộ hợp lý trên giấy tờ. Lượng lớn vật tư đạn dược đã được dự trữ và vận chuyển, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết của quân đội và đồng chí của họ ở Tokyo! Lục quân Nhật Bản. Trong một tháng qua, gần như đã biến thành một tổ chức buôn lậu! Lợi dụng binh biến 424 để khuấy động ý chí của lục quân, lợi dụng tình hình quốc tế thay đổi, Trung Quốc tăng cường binh lực ở phía bắc, khiến họ buộc phải tăng cường quân đội và vật tư cho Quan Đông châu và Triều Tiên. Cuối cùng, họ đã bí mật kết hợp Quan Đông quân và Triều Tiên quân thành một tổ chức tác chiến đã chuẩn bị sẵn sàng, và có thể hành động bất cứ lúc nào, để chiến đấu vì vận mệnh của đế quốc! Mặc dù tổ chức của họ vẫn còn một chút vôi vàng. Việc dự trữ vật liệu vẫn chưa

đủ để hỗ trợ cho một chiến dịch quy mô lớn kéo dài, nhưng họ tin rằng chỉ cần họ nổ phát súng đầu tiên, thì Nhật Bản sẽ không còn lựa chọn nào khác, và sẽ dốc toàn lực, như vậy họ nhất định sẽ giành chiến thắng!

Hắc đảo, một bàn tay vỗ nhẹ lên tấm bảng, trên đó có hàng chữ Hán "Hoàng Cô Đồn" cùng một chấm đen nhỏ: "Ngày ba mươi tháng năm, Hoàng Cô Đồn nổ tung, khi Phụng Thiên đương cực lâm vào hỗn loạn, hành động của chúng ta sẽ bắt đầu! Chư quân, cùng nhau cố gắng!"

Mưa Thần nhanh chóng bước vào phòng tác chiến, vừa vào đến, rèm cửa đã được kéo lên hết, căn phòng lập tức trở nên sáng sủa. Tấm bản đồ tường bằng nhung tơ màu xanh sẫm cũng từ từ hiện ra. Mưa Thần mặt lạnh, tháo mũ, lại cởi găng tay, ngồi trước bản đồ, trầm giọng nói: "Bắt đầu báo cáo!"

Tư Mã Trạ sắc mặt chưa từng nghiêm túc đến thế, đứng trước bản đồ tường, nhú mày chỉ vào những vị trí quân sự của quân đội chính quy được đánh dấu bằng màu đỏ: "Đông Bắc, Cầu Quang Bật, kế hoạch chuẩn bị quốc phòng đã bí mật thực hiện hơn nửa năm. Đến giữa tháng này, Đông Bắc khôi phục Ngân hàng Phụng Thiên, chi nhánh Ngân hàng Hoàng Kim, bạch ngân, tiền giấy dự trữ, đã hoàn toàn lấy danh nghĩa quân dụng vật liệu chuyển vận về phía nam. Lương thực dự trữ ở Đông Bắc cũng lấy danh nghĩa dự trữ quân lương chiến khu phía bắc mua sắm số lượng lớn, chuyển vận về Liêu Tây, Hoa Bắc. Chỉ cần chiến sự có thể kết thúc trong năm nay, như vậy ảnh hưởng do ác chiến ở Đông Bắc gây ra đối với nguồn cung lương thực, vật liệu gỗ và các loại tài nguyên của chúng ta có thể giảm xuống một phạm vi có thể chấp nhận được —— đây là tình hình kinh tế được tính toán bởi ban cố vấn của Vũ Tiên sinh. Chuẩn bị quân sự thì tiến hành sớm hơn. Hiện tại, tuyến quân trú đóng ở Đông Bắc là sáu sư bộ binh và hai lữ kỵ binh, cùng với một số đơn vị trực thuộc. Đã tổ chức thành hai quân tác chiến tại Liêu Tây và Sơn Hải Quan Cẩm Châu. Thiếu tướng

Thạch Xuyên chỉ huy Liêu Tây quân —— An được quân 21 sư, Lang Cư Tư, Hô Luân Bối Nhĩ kỵ binh lữ, cùng với 27 sư. Nhiệm vụ của họ là chống cự dọc theo Phụng Thiên mà đến Liêu Tây. Sau khi quân tiếp viện đến, sẽ sắp xếp vào tập đoàn quân tác chiến hướng Liêu Tây.

Còn 16, 22, 37 sư ở tuyến Sơn Hải Quan Cẩm Châu, sẽ hình thành Sơn Hải Quan tác chiến quân, quân trưởng là Thiếu tướng Vương Dĩ Lỗ. Nhiệm vụ của họ cũng là chống cự liên tục dọc theo tuyến Cẩm Châu Sơn Hải Quan, chờ đợi viện quân. Sẽ được sắp xếp vào tập đoàn quân tác chiến chính diện Liêu Nam. Sáu sư này đã được biên chế đầy đủ, đạn dược dự trữ sung túc. Hơn nữa, sĩ quan quân sự cốt cán có kinh nghiệm chiến đấu ở Âu Châu. Hơn nữa, luôn duy trì cấp độ sẵn sàng chiến đấu cực cao. Một khi chiến sự bùng phát, tin rằng nhất định có thể kiên trì đến khi chủ lực Hoa Bắc tiếp viện đến!

Một khi chiến sự bùng phát, trong vòng hai tuần —— nhanh nhất dự kiến là một tuần rưỡi. Chủ lực quân ta ở Hoa Bắc, bao gồm cả quân dự bị tăng viện, sẽ tổ chức thành hai tập đoàn quân Liêu Tây, Liêu Nam. Tập đoàn quân Liêu Tây lấy sư bộ binh cơ động hạng nhẹ làm chủ, còn tập đoàn quân Liêu Nam là tập đoàn quân chuẩn bị hạng nặng. Sẽ phản công về Đông Bắc, hai gọng kìm sẽ siết chặt tại đồng bằng Liêu Nam, bao vây quân Quan Đông và quân Triều Tiên của Nhật Bản. Tiêu diệt chúng hoàn toàn! Một khi phá vỡ chủ lực Nhật Bản, thì đã chiến quân chủ lực sẽ tiếp tục tiến từ Triều Tiên, cho đến khi trục xuất hoàn toàn thế lực Nhật Bản ra khỏi toàn bộ đại lục. Ước tính sự can thiệp của các thế lực quốc tế cũng phải đợi đến khi hai nước phân định thắng bại trong trận chiến này. Chỉ cần chúng ta giành chiến thắng, sẽ có được những điều kiện hòa bình tương lai cực kỳ có lợi cho đất nước.

Căn cứ vào việc tổng hợp tình báo, hành động của quân Quan Đông và quân Triều Tiên của Nhật Bản ngày càng chặt chẽ. Hành động của địch hẳn

là vào hạ tuần tháng năm. Cụ thể sẽ dùng phương thức nào để phát động vẫn chưa thể xác định. Sau khi tổng tham mưu suy tính, khả năng cao sẽ là một cuộc tập kích bất ngờ quy mô lớn, gây ra chiến tranh toàn diện.....

Còn việc tiến hành quấy rối đổ bộ vào duyên hải của quân Nhật. Khi các quốc gia phương Tây nắm giữ lợi ích to lớn ở duyên hải, đồng thời quân đội trên bộ của Nhật Bản gặp bất lợi. Khả năng quân Nhật tập kích quy mô lớn là nhỏ. Nhưng việc phong tỏa đường biển của địch đối với việc tiếp tế vật tư của chúng ta là khá lớn. Để phòng ngừa rủi ro này, thông qua đường sắt Quảng Đông Hán, thông qua Việt Nam, đường sắt Điền Quế đã được thông xe khẩn cấp trong quý đầu năm nay như một công trình quốc phòng trọng yếu. Thêm vào đó, trong nước có kế hoạch dự trữ số lượng lớn vật tư chiến đấu. Dự kiến việc duy trì tác chiến lần này đến cuối năm cũng sẽ không thiếu thốn.

Truyện mới nhất được đăng tải trên 69 sách a!

Tổng tham mưu suy đoán, chỉ cần chiến trường trên bộ chúng ta giành được chiến quả càng huy hoàng, thì việc giải quyết chính trị sẽ càng sớm và dễ dàng hơn....."

Báo cáo vẫn tiếp tục diễn ra trong bầu không khí khẩn trương và nghiêm túc. Đối với Trung Quốc, việc chuẩn bị cho trận chiến sắp bùng nổ ở Đông Bắc còn sớm hơn cả Nhật Bản, quy mô còn lớn hơn! Những nỗ lực và công việc họ đã thực hiện là trên phạm vi toàn quốc. Những người xử lý công việc này cũng tràn đầy lòng tin rằng họ chắc chắn sẽ giành được chiến thắng cuối cùng! Mưa Thần ngồi đó, nghe Tư Mã Trạm báo cáo, đột nhiên có chút thất thần, chẳng lẽ tất cả những gì mình bày mưu tính kế, thật sự sắp đến rồi sao?

Cùng lúc đó, trong văn phòng thủ tướng ở Đông Kinh, trong khi ruộng nghĩa một cũng vô cùng cung kính đứng trước mặt hần, thiếu tướng Chân

Kỳ rất Tam Lang phần nộ đập bàn: "Người và những tên kia rốt cuộc đang làm cái gì! Quân Quan Đông và quân Triều Tiên thật sự đang chuẩn bị chiến tranh sao! Ta lập tức phải phái đặc sứ, ngăn chặn hành động của mấy tên khốn kiếp này! Chẳng lẽ các người thật sự định đưa đế quốc vào cảnh vạ kiếp bất phục sao? Hồn dân!".

STT 341: Chương 5: Thế giới mới

Một chút dấu ấn từ thiên lô trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 144: Ngày ba mươi tháng năm (một)

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời gay gắt chiếu vào, vài học sinh đang cố gắng hết sức thể hiện lòng yêu nước trước cổng tô giới. Mặc dù những học sinh này đã bớt ồn ào hơn trước, nhưng với sức trẻ căng tràn, dường như họ vẫn chưa từ bỏ việc bày tỏ sự phẫn nộ của mình. Trên các biểu ngữ, khẩu hiệu đều lên án hiệp ước quốc vong ân phụ nghĩa, cùng với những nội dung tố cáo dã tâm của Nhật Bản. Dường như kể từ khi mưa thần đổ xuống, đất nước này đã biến những học sinh này thành những con người tràn đầy năng lượng kỳ lạ.

Crawford khép rèm cửa lãnh sự quán, dường như gạt bỏ những học sinh ồn ào kia ra khỏi tâm trí. Hắn cố ý từ đại sứ quán Nam Kinh đến tổng lãnh sự quán Thượng Hải. Cũng là bởi vì nơi này gần với hạm đội viễn đông của Anh, đồng thời thuận tiện liên lạc với các nơi trên thế giới. Hắn đã cảm nhận được một cách mãnh liệt, một cuộc đại chiến ở châu Á sắp sửa bùng nổ! Khác với những đồng nghiệp ở châu Âu, những kẻ vẫn vui đùa trong cát, giả vờ như châu Á sẽ yên bình dưới sự bảo đảm của các hiệp ước quốc và Hoa Kỳ. Hắn đang ở ngay tại đất nước này, hắn cảm nhận sâu sắc được sức mạnh đang trỗi dậy và sự xao động trong lòng nó! Điều này có chút giống với Nhật Bản khi Minh Trị Duy Tân mới bắt đầu, khi đất nước không ngừng phát triển. Dưới sự lãnh đạo của một nhóm các nhà chính trị, quân sự tài ba, tinh thần cần cù vươn lên của dân tộc phương Đông đã được phát

huy tối đa. Họ mở to mắt nhìn thế giới mới. Thế giới này đang thay đổi. Hàng loạt chiến thắng trên mặt trận quân sự khiến quốc dân của họ ngày càng tự tin. Họ tin rằng với sức mạnh của đất nước mình, họ có thể thay đổi vận mệnh của toàn châu Á. Nếu có điểm khác biệt, thì đó là Trung Quốc lớn hơn, giàu có hơn Nhật Bản, tài nguyên cũng phong phú hơn. Khi triều đại thay đổi, những hạn chế đối với họ đều được nói lỏng, và thị trường thế giới cũng mở ra cho họ vì chiến tranh. Khi họ nắm giữ đồng tiền thống nhất, sự lãnh đạo mạnh mẽ, một tầng lớp quan lại liêm khiết, cùng với một đội quân chính quy thiện chiến, tinh thần của họ càng thêm phấn chấn. Đất nước này trong những năm gần đây đã phát triển với tốc độ chóng mặt. Trong thời đại công nghiệp hóa chưa phát triển cao, một quốc gia giàu tài nguyên, thừa lao động, tốc độ phát triển thật đáng kinh ngạc. Và đất nước này ngày càng cảm thấy, người hàng xóm đáng ghét luôn tìm cách kìm hãm sự phát triển của họ, cắt đứt con đường tiến lên thành cường quốc của họ, ngày càng không thể chịu đựng được nữa.

Theo tình hình phát triển, hai bên ngày càng nhìn nhau bằng ánh mắt thù địch. Chỉ cần một bước nữa, hơi thở của họ có thể phun vào mặt đối phương. Mặc dù các nước phương Tây vẫn nghĩ rằng họ có thể giữ chặt hai con ngựa chiến này bằng dây cương. Nhưng những người sáng suốt đều biết, hai dân tộc đều muốn áp đảo đối phương, làm sao một loạt các điều ước đảm bảo có thể khống chế được? Các dân tộc phương Tây ở châu Âu đã vì tranh giành quyền lực mà chém giết lẫn nhau, làm sao họ có thể ngăn chặn hai quốc gia này đụng độ nhau bằng đạo nghĩa hay bằng sức mạnh dư thừa! Crawford đang ở Trung Quốc, hơn nữa hẳn là một người nước ngoài giỏi quan sát. Hẳn luôn có thể tìm hiểu mọi thứ về đất nước này một cách sâu sắc. Ngay cả đầu bếp của lãnh sự quán Trung Quốc cũng đang cùng với thợ tía hoa nghiên cứu thảo luận về khả năng chiến tranh Trung - Nhật sẽ bùng nổ ở Đông Bắc. Khi họ muốn mua công trái chiến tranh, có thể hiểu rằng, dân tộc này đã sớm chuẩn bị mọi thứ cho cuộc chiến này. Tất cả đều do vị tổng thống trẻ tuổi kia một tay tạo nên. Hẳn dùng những chiến thắng

liên tiếp như kỳ tích để thay đổi cục diện u ám của dân tộc này trong những năm cuối của đế quốc. Khiến cả nước nhận ra rằng họ cũng có thể một lần nữa trở nên hùng mạnh, và muốn giành được tất cả những điều này, nhất định phải dùng sự hy sinh và nỗ lực của mình để tranh thủ.

Mỗi ngày trên các tuyến đường sắt bận rộn của Trung Quốc, quân đội được điều động, mỗi ngày vật tư được vận chuyển về phía bắc qua sông Trường Giang. Mỗi ngày, các phái đoàn quân sự của các hiệp ước quốc đều phàn nàn rằng số lượng vật tư và đạn dược họ cung cấp cho Trung Quốc chỉ có một số lượng rất nhỏ được chuyển đến châu Âu. Điều này khiến mọi người đều hiểu rằng đây là sự chuẩn bị cho chiến tranh. Đáng tiếc là các nhà chính trị châu Âu hiện tại chỉ chú ý đến các cuộc chiến đẫm máu ở mặt trận phía tây và phía đông, chú ý xem Nga, đế quốc già cỗi, có sụp đổ hay không. Chú ý xem hạm đội quốc tế của Đức có thể xông ra biển Paolo và tiến hành một trận quyết chiến hay không. Chú ý xem liệu Trung Đông có thể sớm đánh bại Thổ Nhĩ Kỳ hay không. Chú ý xem Hoa Kỳ có thể sớm tham gia chiến tranh hay không. Họ cho rằng chỉ cần có một hiệp ước hòa bình ở châu Á là vạn sự đại cát. Nhưng Crawford biết hãn đang ở đâu và điều gì đang trôi dạt ở đất nước này. Về phía Nhật Bản, hãn tin rằng cũng như vậy.

Vì ngài đại sứ Crawford cho rằng chiến tranh là không thể tránh khỏi, nên hướng nghiên cứu của hãn chuyển sang những thứ thực tế hơn. Sau khi chiến tranh bùng nổ, các nước phương Tây sẽ tham gia vào đó bằng hình thức nào? Liệu việc nghiêng về phía Nhật Bản và tăng cường các hoạt động hải quân có xâm phạm lợi ích của các nước phương Tây hay không, và cuối cùng hạn chế việc sử dụng hải quân của họ? Kể từ khi chính quyền quân sự Nhật Bản lên nắm quyền. Crawford tin chắc rằng các biện pháp cân bằng Trung - Nhật đã mất đi đối tượng hợp tác. Rất khó để tưởng tượng Đế quốc Anh sẽ tiếp tục liên minh Anh - Nhật với một chính quyền quân sự đầy tham vọng! Khi những nhà chính trị thân Anh - Mỹ của họ gần như đều lưu

vong sang Hoa Kỳ! Hẳn càng nghiên cứu càng phát hiện ra rằng, Trung Quốc đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc chiến này, cả trong nước, quốc tế và trên mặt trận quân sự. Trong khi đó, Nhật Bản lại để cho các phe phái cấp tiến của họ lên nắm quyền trong hỗn loạn, và chắc chắn sẽ đi đến chiến tranh trong hỗn loạn. Đến lúc đó, về mặt đạo nghĩa quốc tế, rất có thể sẽ hoàn toàn nghiêng về phía Trung Quốc. Nếu như vậy, nhất định phải dự tính cho sự cân bằng sau chiến tranh! Nhật Bản nhất định phải được nâng đỡ một lần nữa. Sau khi các phe phái cấp tiến của họ thất bại. Các nước phương Tây có thể cải tạo Nhật Bản tốt hơn, để họ trở thành vũ khí tốt nhất để kiềm chế Trung Quốc trong tương lai!

Crawford cho rằng mình đã nắm bắt được mạch phát triển tương lai của châu Á, thậm chí ở một mức độ nào đó còn hiểu được vị tổng thống Trung Quốc mà hẳn vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng lúc này, vị đại sứ trẻ tuổi chỉ có thể cô độc viết những bản báo cáo không ai thèm để ý trong tổng lãnh sự quán Anh ở Thượng Hải mà thôi.

Trung tướng Chân Sơn Võ Sáng tháo găng tay trắng ra, mỉm cười đánh giá các sĩ quan cao cấp của Quan Đông quân đang đứng thẳng trong phòng. Họ nhìn vị đặc sứ này, người đã đến từ Tokyo sau một hành trình mệt mỏi, không tiếc ngồi trên một chiếc tàu khu trục ngư lôi cao tốc nhất để chịu đựng sóng gió, được phái đến cùng với một bài diễn văn trong doanh trại. Trong ánh mắt của các sĩ quan Quan Đông quân, ngoài sự lãnh đạm, còn có nhiều hơn là sự khinh thường. Vị trung tướng sư đoàn trưởng trước đây của Sư đoàn Cận vệ, đã mất mặt trong chiến dịch Thanh Đảo, bỏ rơi sư đoàn của mình, chạy về nước như một làn khói. Sau khi Sư đoàn Cận vệ được tái lập, vị trung tướng không có đại hòa hồn này đương nhiên bị Sơn huyện nguyên lão, người lúc đó nắm giữ quyền lực quân sự và chính trị, nhìn bằng con mắt khác xưa. Bị đưa vào quân dự bị, đoán chừng kiếp sống quân ngũ của ông ta sẽ kết thúc như vậy. Nhưng vị trung tướng này lại lập tức đầu quân cho phe Tây Viên Tự của họ, và được trọng dụng đặc biệt khi Tây

Viên Tự cần các lực lượng khác của lục quân để đối phó với phe cấp tiến của lục quân. Ông ta còn từng đảm nhiệm chức vụ tư lệnh thứ hai của Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư lệnh Đông Kinh. Ai biết vị trung tướng này trước đó đã là một đồng minh tốt của Điền Trung Nghĩa. Không chỉ bán nguồn tin tình báo của Tây Viên Tự cho Điền Trung Nghĩa, mà còn tạo điều kiện thuận lợi nhất cho vụ binh biến 424 trong thời gian đảm nhiệm chức vụ tại Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư lệnh Đông Kinh. Sau khi Điền Trung lên nắm quyền, vị trung tướng này đã được trọng dụng ngay lập tức. Trở thành thứ trưởng Tổng thanh tra giáo dục lục quân. Một trong ba nhân vật chủ chốt của lục quân truyền thống. Hơn nữa, vì ông ta không hợp với những sĩ quan cao cấp trẻ tuổi, những người mới được thăng chức đến vị trí này như Chân Kỳ, Tam Lang, ông ta càng được Điền Trung Nghĩa coi trọng. Cho rằng ông ta là một sĩ quan cao cấp mà mình có thể hoàn toàn tin tưởng, có lợi ích và lợi ích hoàn toàn nhất trí với mình trong lục quân. Lần này, Điền Trung Nghĩa đã trao cho trung tướng Chân Sơn Võ Sáng quyền lực chưa từng có. Với tư cách là đặc sứ của Thủ tướng kiêm Lục quân, Điền Trung Nghĩa. Ông ta có thể giám sát toàn bộ các hoạt động của Quan Đông quân và Triều Tiên quân. Ra lệnh cho họ, thay thế hoặc miễn nhiệm ngay tại chỗ những sĩ quan có xu hướng nguy hiểm. Khi cần thiết, ông ta còn có thể tiếp quản quyền chỉ huy của Quan Đông quân và Triều Tiên quân. Điền Trung Nghĩa đã quyết tâm, dù có đắc tội với những quân quan trẻ tuổi này, cũng phải đưa trật tự của đế quốc trở lại dưới sự kiểm soát của mình! Nếu cần phát động chiến tranh, thì cũng phải do ông ta quyết định!.

Cho nên, Chân núi Võ Sáng trung tướng chẳng hề để mắt đến ánh mắt của đám sĩ quan cao cấp Quan Đông quân.

"Chư vị, trong nước hiện tại vô cùng bất mãn với những hành vi của Quan Đông quân! Lục quân là một tập thể quang vinh. Phải kiên quyết phục tùng mệnh lệnh cấp trên! Ta biết Quan Đông quân được coi là tinh hoa của lục quân Nhật Bản, từ trước đến nay có truyền thống làm theo ý mình.

Nhưng từ khi ta đến, những hành vi này nhất định phải lập tức ngăn chặn!" Chân núi Võ Sáng vừa dứt lời đã cho các quân quan trước mặt một "hạ mã uy". Hoa Cúc Ao Thận Thái Lang thiếu tướng sắc mặt tức giận đến xanh mét, thượng điền có thì tư lệnh quan. Trên tay nhẹ nhàng viết bốn chữ "cáo mượn oai hùm".

"Dù ta mới đến Quan Đông châu được một ngày, nhưng đã phát hiện ra rất nhiều điều. Vì sao tất cả bộ đội đều trang bị đầy đủ? Sĩ quan nghỉ ngơi hoàn toàn bị hủy bỏ, bệnh viện trong thành phố Quan Đông châu bị cho nổ tung, lại còn chuẩn bị rất nhiều giường ngủ và vật tư dự trữ vượt mức? Vì sao lại phân phát đến từng đội đã chiến? Quan Đông quân cùng Triều Tiên quân liên lạc điện văn, vì sao lại có nhiều đội quân rời doanh với danh nghĩa huấn luyện? Đừng tưởng rằng trong nước không biết gì về hành vi của các người! Hiện tại tình thế và dừng hành động còn kịp! Từ giờ trở đi, tất cả bộ đội có hành động khác thường phải lập tức đình chỉ, Quan Đông quân phải nộp báo cáo kế hoạch trong vài ngày tới để thẩm tra. Đế quốc không phải nhằm vào Quan Đông quân mà tiến hành giám sát, mà là để phát triển quân kỹ. Phải quán triệt chính sách quan trọng của đế quốc!"

"Đã là ngày hai mươi tám tháng năm, mọi thứ đều đã chuẩn bị xuất phát. Kết quả trong nước lại cử Chân núi Võ Sáng cùng một đám phụ tá đến! Bọn chúng gần như tước đoạt quyền chỉ huy của Điền Tư lệnh, Hoa Cúc Ao thiếu tướng cũng bị giám thị. Hoang Mộc thiếu tướng bị cưỡng chế trở về nước. Mấy đội quân rời doanh chuẩn bị tiến vào vị trí công kích đã bị triệu hồi... Hiện tại không chỉ lo lắng kế hoạch lớn có thành công hay không, mà việc Quan Đông châu bị giày vò như vậy cũng dễ khiến Hoa Phương chú ý. Phá hủy ý đồ tập kích của chúng ta. Phúc Châu tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Nagata Thiết Sơn trung tá trừng mắt, dùng vẻ mặt như thiêu đốt nhìn Hắc Đảo Nhất Trùng đang trầm tư. Lúc đầu, kế hoạch lần này tiến triển vô

cùng thuận lợi. Phía Trung Quốc không có bất kỳ phản ứng nào. Mọi mặt đều đã chuẩn bị xong. Chỉ cần thời gian đến, chờ Hoàng Cô Đồn nổ tung, làm Hoa Phương lâm vào hỗn loạn, thì có thể thực hiện kế hoạch mà họ mong muốn. Nhưng tại Quan Đông châu, nơi chật hẹp này, mười mấy vạn quân Nhật Bản đang chờ xuất phát, máu đen sôi trào, thì trong nước lại ngang nhiên làm như vậy! Tại Đông Kinh, thật kỳ thiếu tướng cũng bị liên lụy, nghe nói tạm thời bị cách chức bảy ngày. Nhất thời không thể liên lạc được. Chẳng lẽ bọn họ chuẩn bị lâu như vậy, mộng tưởng bao lâu, kế hoạch lại phải sinh non sao? Hắc Đảo thiếu tướng, người vẫn còn ở lại Quan Đông châu, dường như đã trở thành chỗ dựa tinh thần duy nhất của những quan quan trẻ tuổi của Quan Đông quân.

"Chân núi Võ Sáng, tên phế vật đó muốn ngăn cản chúng ta!" Hắc Đảo Nhất Trùng khinh thường nghĩ. Hắc là một kẻ dị loại điển hình của Nhật Bản. Chỉ cần có giá thích hợp, hắc có thể bán mình. Lần này hắc biểu hiện như vậy, đoán chừng là muốn từ chức vụ thứ trưởng giáo dục tổng thanh tra trở thành tư lệnh của tập đoàn dã chiến tinh nhuệ Nhật Bản. Mới dùng việc công làm việc tư để đả kích các tướng lĩnh cấp cao của Quan Đông quân. Hắc luôn giáo hoạt, chẳng lẽ không nhận ra, trào lưu này đã không còn là thứ họ có thể ngăn cản được nữa sao? Nếu đi theo trào lưu này, có lẽ hắc còn có thể tiếp tục bảo vệ quyền vị của mình. Đáng tiếc, hắc lại bị ma quỷ ám ảnh, muốn đổi đầu với chúng ta. Loại người này, ngay cả đối thủ cũng không xứng.

"Điền Tư lệnh và Hoa Cúc Ao tham mưu trưởng, còn Hoang Mộc thiếu tướng, hiện giờ thế nào?"

"Điền Tư lệnh vẫn đang tranh cãi với Chân núi trung tướng, ông kiên trì việc điều động bộ đội là hợp lý, là cần thiết cho huấn luyện và vị trí, nằm trong phạm vi quyền hạn của tư lệnh trưởng. Trước khi Đông Kinh tuyên bố bãi miễn chức vụ tư lệnh của ông, ông không thể rút lại những mệnh lệnh

đó. Hoa Cúc Ao tham mưu trưởng không nghi ngờ gì cũng ủng hộ quyết định của Điền Tư lệnh. Bộ tham mưu liên quan đến kế hoạch lần này, hoàn toàn giữ bí mật. Người của Chân núi không thể tiếp cận. Hoang Mộc thiếu tướng cũng kiên trì không lên tàu, biểu thị muốn chờ mệnh lệnh của Đông Kinh cho phép ông trở về... Tất cả những điều này cần một hai ngày."

"Một hai ngày là đủ rồi! Hiện tại, mặc dù có Chân núi quấy rối, nhưng chúng ta vẫn đang tiến hành kế hoạch của mình. Họ đến để gây ra hỗn loạn. Phán đoán của Trung Quốc cũng sẽ bị ảnh hưởng. Họ nên làm rõ sứ mệnh của Chân núi Võ Sáng! Đến ngày 30 tháng 5, khi bắt đầu phát động, chúng ta sẽ tóm gọn Chân núi! Chỉ cần hành động bắt đầu, thì không ai ở Quan Đông châu hay Đông Kinh có thể ngăn cản được!"

Hắc Đảo Nhất Trùng thiếu tướng nghiêng rằng, mạnh mẽ ra lệnh. Dù thế nào đi nữa...

Cũng giống như Hắc Đảo, Huệ Anh Từ thượng tá, người chủ trì toàn bộ công tác tình báo chống Nhật ở Đông Bắc, cũng lâm vào tình trạng buồn rầu sâu sắc. Việc điều động của người Nhật, ông đã nắm rõ trong tay. Việc lừa gạt tình báo của quân đội chính quy đối với Nhật Bản, cũng đang tiến hành thuận lợi. Ngược lại, những người Nhật Bản đó đã bất chấp tình thế trước mắt. Đã quyết định một đường đâm đầu vào... Hiện tại, điều duy nhất khiến ông nhức đầu nhất là. Người Nhật Bản sẽ phát động cuộc chiến này theo hình thức nào? Hướng tấn công chính của họ là ở đâu? Còn câu nói, họ sẽ làm gì, có thể gây ra tình hình hỗn loạn ở Đông Bắc để cuộc tập kích của họ đạt hiệu quả lớn nhất? Ánh mắt của ông tự nhiên tập trung vào Trương Tác Lâm tướng quân.

Với tư cách là tư lệnh trưởng thứ hai của chiến khu phương bắc, Trương Tác Lâm gánh vác nhiệm vụ quan trọng ở Đông Bắc. Ông cũng là nhân vật có uy vọng và quan hệ đầy đủ để trấn an ba tỉnh và vùng đất lạc hậu. Quan trọng hơn, ông rất quen thuộc với các thế lực địa phương. Có lợi thế lớn

nhất để duy trì các hoạt động tác chiến của quân đội chính quy ở Đông Bắc! Đối với việc chuẩn bị quân sự hiện tại của quân đội chính quy, Trương Tác Lâm tướng quân mặc dù không biết rõ những bí mật cốt lõi. Nhưng cũng biết là đang chuẩn bị chiến đấu. Đối với hành động của người Nhật, ông cũng ngửi thấy mùi vị, Thái Ngạc đã nhiều lần muốn ông chú ý chinh đồn các đội bảo an ở Cát Hắc hai tỉnh, muốn toàn lực dùng để bảo đảm an toàn địa phương. Người Nhật Bản có thể hay không ngay từ đầu đã chọn ông làm đối tượng tấn công? Đặc biệt là mỗi tháng vị tướng quân này đều phải đi trên đường ray xe lửa ở phía nam, tham gia hội nghị thường kỳ hàng tháng ở Thiên Tân. Nếu ông ngã xuống, ba tỉnh Đông Bắc ít nhất lực lượng quân sự địa phương sẽ loạn một phen!

Nỗi lo lắng của ông, đã được Thái Ngạc gián tiếp thuật lại với Trương Tác Lâm. Vị tướng quân mã phi chỉ cười đồng ý tăng cường lực lượng cảnh vệ bên cạnh ông. Một phần báo cáo của ông cũng được gửi cho tổng tham mưu và mưu thần để trình bày những lo lắng của mình. Nhưng không nhận được hồi âm. Ông cũng tạm gác chuyện này sang một bên. Kể từ khi Chân núi Võ Sáng đến, Huệ Anh Từ thượng tá càng ngày càng cảm thấy bức thiết, người Nhật Bản phát động đang đến gần! Hiện tại, ngay cả nước Nhật cũng cảm thấy nguy hiểm. Cử người đến ngăn chặn Quan Đông quân hành động một mình. Như vậy có thể thấy họ đã chuẩn bị đến mức nào! Hành động của Chân núi Võ Sáng, chỉ làm tăng tốc độ hành động của Quan Đông quân. Khiến mọi thứ bùng nổ!

Cho nên hẳn lợi dụng quyền hạn, hưởng hai vị quân trưởng tác chiến quân Đông Bắc, Thiệu tướng Thạch Xuyên cùng thiếu tướng Vương Dĩ Lễ phát đi tín hiệu cảnh giới cấp một. Tướng quân Thái Ngạc trấn thủ Thiên Tân cùng Tham mưu trưởng Lý Duệ cũng nhận được tín hiệu cảnh giới cấp một. Ý tứ trong tín hiệu tuy đơn giản nhưng lại nặng nề. Biến cố sắp bắt đầu!

Từng nhánh quân đội chính quy nhận được mệnh lệnh, bắt đầu chia phát đạn dược, kiểm tra vật tư dự trữ. Hai mươi một sư Liêu Tây cũng bí mật tiến về phía trước trong đêm tối. Ba sư Liêu Nam nhiều lần kiểm tra trận địa phòng thủ của bọn hãn. Trong đêm tiến hành điều chỉnh bố trí đội ngũ. Toàn bộ sĩ quan binh lính đều bị hủy bỏ ngày nghỉ, cuối tuần cũng không được phép ra ngoài. Quân đội chính quy trên dưới, nín thở chờ đợi thời khắc này. Ở xa Nam Kinh, hang hồ cũng mở to hai mắt nhìn. Xem xem Quan Đông quân Nhật Bản sẽ bắt đầu hành động bất ngờ của bọn chúng ra sao. Thời gian cứ thế trôi về ngày ba mươi tháng năm.

"Đến. Tiểu Lục tử! Lão tử người lần này ra ngoài hai ngày, vẫn là đi nhanh về nhanh. Lần này không dẫn người đi Thiên Tân nữa. Xem kỹ sách giáo khoa của người đi. Lão tử người không có học vấn gì, người phải có chút mực nước vào. Ta lão Trương gia liền trông cậy vào tiểu tử người tương lai hơn cả lão tử người!" Tư lệnh trưởng An Tư, đồng thời cũng là tư lệnh thứ hai chiến khu phương bắc của quân đội chính quy, Trương Tác Lâm vỗ vai đứa con trai mười lăm tuổi, dặn dò vài câu. Một đoàn xe lửa chuyên dụng đã nhóm lửa chờ lệnh. Dù là trên đường sắt Nam Mãn, vị cựu vương Đông Bắc này đi lại, vẫn có xe riêng. Hãn cưỡi toa xe được gia cố thêm tấm thép chống đạn, trước sau đều có xe chống đạn trang bị súng máy, lại chạy với tốc độ cao trên đường sắt. Tùy thời còn có thể liên lạc với quân đội đóng quân xung quanh. Vị tướng quân này cũng không hề cảm thấy an toàn của mình có vấn đề gì.

Gần đây, thế cục Đông Bắc căng thẳng, hãn cũng hiểu rõ đôi chút. Nhưng hãn luôn hoài nghi liệu có đánh nhau thật không. Hiện tại quân đội chính quy ở phương bắc có bao nhiêu lực lượng, hãn lại càng rõ ràng. Điều này khiến hãn cảm thấy may mắn vì quyết định đầu tư vào mưa thần chính xác trước đó. Tiểu quý tử hiện tại tự mình đã rồi tung rồi mù, muốn dựa vào mười mấy vạn người, cao nhất là mấy chục vạn người mà đối đầu với quân đội chính quy Trung Quốc hiện tại, đó là nằm mơ! Hơn nữa, các quốc gia

phương Tây đều đã vẽ Thập tự lên hòa bình, chẳng lẽ bọn chúng thật sự có gan đối đầu với toàn thế giới? Trương Tác Lâm thực sự có chút không tin. Hắn thấy, việc quân đội chính quy gần đây điều động binh lực ở phương bắc chuẩn bị cũng tốt, việc Nhật Bản quý tử tăng quân ở Quan Đông châu cũng tốt, đều là đề phòng lẫn nhau. Đánh nhau thật sự còn xa lắm! Nước Nhật không phải còn phái một trung tướng đến để kiềm chế hành động của Quan Đông quân sao? Quốc gia nào cũng có người hiểu chuyện!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Cho nên hắn không để ý đến không ít người khuyên can, vẫn kiên trì ngồi xe lửa đến Thiên Tân. Là một hàng tướng Bắc Dương, có thể có được địa vị bình đẳng với những nhân vật như Thái Ngạc khiến hắn cảm thấy cũng rất tốt. Hắn còn muốn tiến thêm một bước, hoặc là mưu một con đường cho con cháu. Trương gia cũng không thể chỉ có mình hắn là nhân vật giàu sang! Chỉ cần hiện tại trong đại cục phương bắc biểu hiện tốt một chút. Hiện tại tổng thống đang chú ý phía bắc, chắc chắn sẽ không quên ta, lão Trương này!

Tại nhà ga, cuối cùng võ vai đưa con trai đã có dáng vẻ rất oai hùng. Trương Tác Lâm phất tay, nhếch miệng cười rồi lên xe lửa. Còi hơi huýt một tiếng dài, xe lửa nhanh như chớp lao đi. Trên chân trời kéo ra một vệt đen, thoắt cái đã không thấy đâu.

Cùng lúc đó, vào ngày ba mươi tháng năm năm 1916. Vô số binh lính hai nước cũng bắt đầu hành động. Bọn họ nhìn bầu trời, thoắt cái đã bị che khuất bởi chiến hỏa. Lịch sử đã chập vạt đi tới ngày này. Và sắp sửa đưa ra câu trả lời cho tương lai.

STT 342: Chương 5: Thế giới mới - Chương 145: Ngày ba mươi ...

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T.L.T•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 145: Ngày ba mươi tháng năm (hai)

Thời gian ngày ba mươi tháng năm hôm nay trôi qua chậm chạp mà yên bình. Tại Phụng Thiên thành, quân đội chính quy số hai mươi bảy sư đảm nhận phòng thủ, đã bước vào giai đoạn cảnh giác cấp một từ giữa tháng năm. Mặc dù phía Đông Nam, Quan Đông quân vẫn cố gắng giữ vững trạng thái bình ổn. Là sư trưởng của hai mươi bảy sư, đồng thời là thiếu tướng Trương, kiêm Cục An Ninh Phụng Thiên tỉnh, cũng không thể biết được những thông tin quân sự tuyệt mật cấp cao hơn. Nhưng vị lão tướng Phụng quân này đã nhạy bén cảm nhận được sự bất thường ngày càng tăng. Tại hai nơi phía Nam và Bắc Phụng Thiên thành, doanh địa canh gác của Quan Đông quân dọc theo đường sắt Nam Mãn Châu đã tăng cường cảnh giới, cấm người Trung Quốc qua lại. Mỗi đêm, những chuyến tàu khách vẫn hoạt động bình thường đều bị đình chỉ vì nhiều lý do khác nhau, trong khi đó, một lượng lớn đoàn quân bí mật lại âm thầm di chuyển trên đường sắt Nam Mãn Châu. Đoàn tàu đi qua các doanh trại phòng vệ đường sắt Nam Mãn Châu, trên xe thường có sẵn cảnh sát đường sắt Nhật Bản. Bất cứ ai cũng bị cấm mở cửa sổ. Tất cả những điều này cho thấy, bất kể là quân địch hay quân ta, đều đã chuẩn bị sẵn sàng để hành động! Tình hình Nhật Bản thay đổi, hẳn không rõ, cũng không biết Thủ tướng Nhật Bản có kiên quyết phản đối cuộc chiến tranh do phái trẻ tuổi lên kế hoạch hay không. Về ý đồ của quân đội chính quy, hẳn cũng không nắm rõ. Rốt cuộc là chờ địch động thủ rồi phản kích, hay là tiên hạ thủ vi cường? Xung quanh Phụng Thiên, chỉ có

hai mươi bảy sư và sáu bảy doanh địa bảo an của họ! Cấp trên của hãn, quân trưởng Thạch Xuyên thiếu tướng, chỉ thị hãn lấy chủ lực hai mươi bảy sư khống chế phía Tây, bảo vệ con đường thông hướng Liêu Tây. Với một sư hai mươi bảy đối đầu với Quan Đông quân hùng mạnh, hãn cảm thấy vai mình gánh vác trách nhiệm quá lớn!

Lão trưởng quan Trương Tác Lâm, với tư cách phó tư lệnh trưởng chiến khu, cũng nói với hãn vài lời từ tận đáy lòng: "Lão Nhị, chúng ta là lực lượng địa phương, những chuyện quá bí mật, trung ương sẽ không cho chúng ta biết. Ta cảm thấy, tình hình Đông Bắc hiện nay rất căng thẳng, rốt cuộc giải quyết thế nào, toàn bộ dự tính có lẽ đều nằm trong lòng Tổng tham mưu, Thái Tuấn và Tổng thống. Với họ, ta vẫn có chút tin tưởng, sẽ không nhìn Đông Bắc bị ném cho người Nhật Bản. Nhưng cục diện quốc tế và trong nước hiện nay lại chông chéo, phức tạp khôn cùng. Xem ra ai đánh trước thì người đó đuối lý. Ta biết trong lòng người không yên, lần này đi Thiên Tân, nhất định phải hỏi Thái Tuấn xin ý kiến. Nhưng người phải hiểu, nơi này là quê hương của chúng ta. Huynh đệ chúng ta dưới chính phủ mới cũng coi như quan to lộc hậu. Thật muốn đánh nhau, không thể làm màu! Phải phục tùng chỉ huy. Cứ làm tốt cho quốc gia chúng ta một trận!"

Đại ca hôm nay lên tàu hỏa đi Thiên Tân. Tướng quân Trương lại không biết vì sao, chỉ cảm thấy trong ngày hôm nay tâm thần có chút bất an. Nhưng khi báo cáo tình hình ban ngày được đưa đến, mọi thứ đều yên tĩnh. Doanh trại binh lính cảnh giới của Nhật Bản trên đường ray Nam Mãn Châu đều âm u, chỉ có một vài lính gác hoạt động như thường lệ. Đoàn trưởng Hàn Lâm Xuân của đoàn tám mươi, hai mươi bảy sư, giám sát yếu địa chiến lược Quan Đông châu tại cầu đá lớn, gọi điện thoại tới. Anh ta báo cáo tình hình Quan Đông châu trước mắt đều yên ổn, mấy ngày trước, quân đội sư đoàn năm của Quan Đông quân tập trung tại cầu đá lớn đã rút lui. Cấp độ cảnh giới có thể nới lỏng một chút hay không. Anh ta lại gọi điện cho cấp trên của mình, quân trưởng Thạch Xuyên thiếu tướng, người

thiết lập bộ tư lệnh tại Liêu Tây, nhỏ hơn anh ta bảy tám tuổi. Hỏi về tình hình hôm nay. Tháng năm, tháng báo động nguy hiểm nhất, đã đến những ngày cuối cùng. Mọi thứ vẫn yên bình. Thạch Xuyên thiếu tướng trả lời chắc chắn, tiếp tục nhắc lại chỉ thị mà chiến khu phía Bắc đã ban hành. Tiếp tục duy trì cấp độ sẵn sàng chiến đấu cao nhất, toàn lực bảo vệ tuyến giao thông. Tỉnh quan chờ biến.

Thiếu tướng Trương cúp điện thoại, quyết định đến doanh trại đoàn bảy mươi chín và trận địa dã chiến phía Bắc Phụng Thiên. Quân đội mấy ngày nay thực sự khổ sở. Một mặt xây dựng công sự. Một mặt phải phòng bị. Đồng thời còn phải chú ý không làm dao động lòng dân Phụng Thiên. Thường là ban đêm vào trận địa phòng thủ, sau đó sáng sớm lại trở về doanh trại. Dù bận vẫn ung dung. Đội bảo an và các đơn vị trực thuộc sư bộ, đều bí mật vận chuyển vật tư quan trọng vào ban đêm, trên những chiếc xe lớn. Dưới danh nghĩa các hiệu buôn, chuyển về phía Tây. Là một người đứng đầu quân sự của một thành phố lớn với hàng trăm ngàn dân, có các công trình giao thông đường sắt, đường bộ quan trọng, có nhiều xí nghiệp công thương nghiệp, thực sự gánh vác quá nhiều trách nhiệm. Người Nhật Bản rốt cuộc có động thủ hay không? Nếu họ động thủ, thì là lúc nào?

Lúc này, trong khu vực do đoàn bảy mươi chín kiểm soát ở phía Bắc Phụng Thiên, việc canh giới vào trận địa dã chiến ban đêm đã được dỡ bỏ. Tại Bắc Đại doanh và phía Bắc, khu vực đường sắt Hồ Gia Điểm, một phần đồn quan sát vẫn ở lại đó. Chỉ huy là thiếu tá tình báo tham mưu Ngụy Ích Ba. Đại đội bộ đội trở về Bắc Đại doanh nghỉ ngơi. Chờ đợi ban đêm tiếp tục vào trận. Mấy ngày nay, Ngụy thiếu tá vẫn kiên thủ tại đây. Thực sự mệt mỏi, anh ta mở giường xếp ngủ một lát trong chiến hào. Người đã dơ bản và hô hào. Mặc dù trước mặt, quân đội Nhật Bản không có động thái hoạt động quy mô lớn. Nhưng mỗi đêm bí mật quan sát, trên đường sắt Nam Mãn Châu, cách họ hơn mười cây số, mỗi ngày đều có mấy chuyến quân bí mật đi qua. Trên xe được che đậy rất kín. Không có một chút ánh sáng nào.

Việc điều động thường xuyên này đã kéo dài hơn nửa tháng. Ai trong lòng cũng căng thẳng tốt độ. Trận địa dã chiến của họ, là tiền tiêu yểm hộ cho Bắc Đại doanh. Đồng thời còn bí mật bố trí bốn khẩu pháo Mende quốc thức tám mươi tám ly, đều ở trong mũ thép, sẵn sàng khai hỏa. Có thể phong tỏa đường sắt Nam Mãn Châu. Họ chính là cánh cửa Đông Bắc của Phụng Thiên! Mà Bắc Đại doanh càng là bình phong phía Đông Bắc của toàn bộ Phụng Thiên thành!

Ở phía Đông hơn, trong hiệp ước ngày đó đã xác định, Nhật Bản hy vọng nhanh chóng khởi công, trong khi đó, phía Trung Quốc lại tìm mọi cách trì hoãn tuyến đường sắt Nam Mãn Châu thông đến Triều Tiên. Hiện tại chỉ có một vài đoạn nền đường. Xây dựng thành công còn chưa biết bao lâu. Nơi đó cũng có một trung đội binh lực phòng vệ đường sắt Nam Mãn Châu của Nhật Bản. Có một doanh trại đơn sơ. Là quân nhân, khi quân đội canh gác của Nhật Bản đóng quân khắp nơi trên đường sắt Nam Mãn Châu còn chưa đuổi kịp, lại nhìn thấy thế lực mới của người Nhật Bản trên lãnh thổ. Thật sự là một sự sỉ nhục lớn nhất! Nhưng chỉ xét từ góc độ quân sự, những quân Nhật đó cũng không đáng để bận tâm. Anh ta quan tâm nhất vẫn là đại doanh phòng vệ đường sắt Nam Mãn Châu ở phía Bắc. Từ đỉnh núi cao nhất Hồ Gia Điểm, dùng kính viễn vọng có độ phóng đại lớn, có thể nhìn thấy một góc của doanh địa khổng lồ đó. Nhưng mấy ngày nay, đặc biệt là gần đây. Nơi đó yên tĩnh lạ thường. Các hoạt động dường như ít hơn nhiều. Một góc của doanh địa còn xây tường vây cao. Chặn tầm nhìn từ Hồ Gia Điểm. Không biết người Nhật Bản đang làm trò gì ở đó. Người Trung Quốc hiện tại càng không thể đến gần nơi đó. Hy vọng cấp trên có thể phái một chiếc máy bay đi trinh sát một chút!

Hiển nhiên, trời dần tối. Thiếu tá Ngụy Ích Ba mở sổ tay, chuẩn bị tiếp tục ghi lại những tin tức bình an vô sự. Chờ một lát sẽ điện thoại báo cáo với đoàn bộ. Nửa giờ nữa, Tam doanh sẽ vào trận địa và đi canh gác ban đêm.

Ruộng Trung Quốc, vị quan trọng tá nhìn lướt qua chiếc đồng hồ Thụy Sĩ trên tay, đây là kỷ vật hắc có được khi còn làm quan võ ở châu Âu. Lúc này đã là năm giờ rưỡi chiều ngày ba mươi tháng năm. Gần đến mùa hạ, ban ngày đã dài dằng dặc. Ánh nắng chiều vẫn còn rọi xuống phía trước mặt bọn hắc, nhuộm vàng rực rỡ đỉnh núi cao vút quanh cầu đá lớn. Phía sau hắc, toàn bộ mấy ngàn quân nhân của Liên đội 21, Sư đoàn 5, Quân Quan Đông đang trang nghiêm chờ đợi giờ phút này. Từ ngày hai mươi tám tháng năm, sau khi rút lui khỏi cầu đá lớn, bọn hắc đã thừa cơ đêm tối mà tiến vào, ẩn nấp chờ thời cơ. Trong mùa hè oi ả, bọn lính ăn lương khô, uống nước lạnh, đã ẩn nấp hai ngày nay, chỉ để chờ đợi giờ khắc này. Trong rừng cây, bốn khẩu sơn pháo đã sẵn sàng nhả đạn. Còn mấy ngàn quân nhân với lưỡi lê sắc bén, sẽ là mũi nhọn cho Quân Quan Đông tây tiến, chiếm lấy doanh miện, xông thẳng Phụng Thiên, mở ra một con đường! Là sĩ quan lục quân Nhật Bản, ai mà không mong chờ giờ phút này! Cảm tạ Amaterasu đại thần, đã ban cho lục quân quyền lực ở Nhật Bản. Lại có nhiều chí sĩ đầy lòng nhiệt huyết, đã kiên trì thúc đẩy quốc sách này, ngay cả khi Thủ tướng còn do dự! Bọn hắc muốn giành lại vận mệnh quốc gia mà Nhật Bản đã đánh mất trong mấy năm qua! Hắc nhìn kim giây đồng hồ chậm chạp xoay vòng, hận không thể làm kim giây quay nhanh hơn, hoặc bay lên trời đá mặt trời xuống! Nhưng mệnh lệnh phát động vẫn chưa được truyền đến!

Lúc này, trên tuyến đường sắt Nam Mãn, hai chi đội tinh nhuệ của đội quân bảo vệ đường sắt Nam Mãn Nhật Bản cũng đang sốt ruột chờ đợi. Chi đội phía bắc được tăng cường bởi một bộ phận của Liên đội 41, Sư đoàn 5, Quân Quan Đông. Chi đội phía nam được tăng cường bởi một bộ phận của Liên đội kho 57, Sư đoàn 1, Quân Quan Đông. Hai sư đoàn này, một đã mở màn cho sự nhục nhã của lục quân Nhật Bản trước quân đội Trung Quốc ở Liêu Hà, khát khao báo thù. Một sư đoàn là nòng cốt trong vụ chính biến 424 ở Tokyo, vì cho rằng mình đã tái tạo Nhật Bản mà cảm thấy vô cùng cuồng nhiệt. Lần này được điều động đến Quan Đông, lại bí mật tham gia vào hành động đơn độc của Quân Quan Đông, một lần hành động cùng cố

chính sách đại lược của Nhật Bản. Quân lính trên dưới đều đã đỏ mắt, chỉ chờ tín hiệu phát động toàn diện. Mặc dù có sự quấy rối của lão tướng Chân Sơn Võ, nhưng toàn bộ Quân Quan Đông vẫn như một cỗ máy không thể ngăn cản, hoạt động theo quỹ đạo đã định. Mặc dù bọn hãn cũng đã nhận được tin tức tình báo, quân đội Hoa của Phụng Thiên, Cát Lâm, Hắc Long Giang đều đã nâng cao cảnh giác, xây dựng công sự ở những vị trí trọng yếu, điều động quân đội cảnh giới. Quân đội chủ lực đã chiến của Liêu Tây, Liêu Nam cũng đang chậm rãi di chuyển về phía trước. Việc tiếp tế hậu cần cũng đang tăng cường. Nhưng bọn hãn vẫn tin tưởng rằng, khi Quân Quan Đông cùng quân đội Triều Tiên cùng nhau bước vào trận chiến định mệnh của đế quốc, bất kỳ kẻ địch nào cũng sẽ bị bọn hãn dễ dàng đánh tan!

Tại ngoại ô Dương Liễu Thanh, Thiên Tân, Tổng chỉ huy chiến khu phía Bắc.

Một chiếc máy bay trinh sát hai chỗ ngồi kiểu ba tán đã đáp xuống một bãi cỏ xanh mướt. Xung quanh phi trường, một đám sĩ quan đã chờ sẵn. Người ngồi trước điều khiển nhảy xuống trước, giúp một sĩ quan mặc áo khoác phi hành phía sau cởi dây lưng. Vị sĩ quan này mày kiếm mắt sáng, luôn mang vẻ mặt tuấn tú, tươi tắn. Hãn chính là thiếu tướng Lý Duệ, tổng tham mưu trưởng trẻ tuổi của chiến khu phía Bắc. Lúc đầu, hãn đang kiểm tra quân đội ở khu vực Bắc Bình, kiểm tra tình hình chuẩn bị vật tư và tình hình tập kết bí mật của quân đội. Bỗng nhiên, vào buổi sáng cùng ngày, hãn nhận được điện thoại từ tổng tham mưu trưởng Hồ và tổng bộ Thiên Tân, yêu cầu hãn nhanh chóng trở về Tổng tư lệnh bộ, ứng phó với tình huống đột phát. Tư Mã Trạ trong lời nói bí mật quân sự còn thẳng thắn nói với hãn: "Có lẽ hôm nay là ngày phán quyết!" Lý Duệ vội vàng đến mức không thèm ngồi xe lửa, mạo hiểm đáp một chiếc máy bay quân dụng bay đến Thiên Tân. Hãn tuyệt đối không muốn bỏ lỡ toàn bộ kinh nghiệm của chiến dịch quyết định vận mệnh dân tộc này! Hãn đã không biết dùng lời lẽ gì để

bày tỏ lòng biết ơn đối với mưa thần, cảm tạ tổng thống đã triệu hồi hân từ châu Âu về đây!

Người đang chờ đợi vị tổng tham mưu trưởng nóng tính này ở phi trường là thượng tá Khúc Đồng Phong, chủ nhiệm tham mưu của tổng bộ chiến khu phía Bắc. Ông cũng là một lão tướng Bắc Dương, đồng sự của Thái Ngạc. Trong cuộc khởi nghĩa Tân Hợi, ông đã dẫn dắt một đội quân ở Vân Nam. Mặc dù là người của Viên Thế Khải, nhưng ông lại có kiến thức uyên thâm về quân sự, có hiểu biết sâu sắc về chỉ huy và tham mưu. Sau khi Viên Thế Khải ngã ngựa, ông phục vụ trong quân đội Giang Bắc, sau đó được Thái Ngạc mời về làm chủ nhiệm tham mưu của tổng bộ. Mặc dù chỉ là thượng tá, nhưng Khúc Đồng Phong đã vô cùng hài lòng. Đối với Lý Duệ, người lãnh đạo trực tiếp của mình, người mang trong mình phong thái của những người đã trải qua những trận chiến đẫm máu, ông luôn có một loại kính sợ không thể giải thích được. Nhìn thấy máy bay của Lý Duệ hạ cánh, ông bước lên phía trước, chào một cách tiêu chuẩn với vị tham mưu trưởng nhỏ hơn mình mười tuổi: "Tham mưu trưởng, ngài đáp máy bay đến thực sự quá mạo hiểm... Hôm nay thời tiết cũng không được tốt lắm..."

Lý Duệ thô bạo ngắt lời ông, vừa cởi áo khoác phi hành vừa nhú mào hỏi: "Tình hình hiện tại thế nào? Phụng Thiên và Huệ Anh có tin tức gì truyền đến không? Người Nhật Bản có động tĩnh gì?" Lời thăm hỏi của Khúc Đồng Phong mắc nghẹn trong cổ họng, chỉ có thể cười khổ nói: "Tình hình khẩn trương, Sư đoàn 19 Nhật Bản đã chiếm lĩnh trận địa ở khu vực Sơn Hải Quan, phái lính gác đến tiền tuyến của chúng ta. Ở cầu đá lớn và Phụng Thiên, mặc dù tạm thời vẫn yên tĩnh, nhưng ngành tình báo đã nắm được tình hình, đài phát thanh của bọn chúng cũng đã mở máy. Lãnh sự quán Nhật Bản ở Bắc Bình và Thiên Tân điên cuồng gửi điện báo cho Quân Quan Đông, hỏi thăm tình hình. Bọn chúng dường như cũng bị giấu kín, nhưng lại muốn nghe ngóng tin tức gì đó... Ngày mai là thời gian hội nghị các chỉ huy cao cấp của chiến khu phía Bắc. Trưởng quan Tùng Sơn đã

khẩn cấp gửi điện, yêu cầu họ trở về phòng. Có một số người đã trên đường, điện báo nhất thời không truyền đến. Muốn họ dừng xe lửa để nhận được tin tức... Tóm lại, hiện tại tổng bộ đã chuẩn bị đầy đủ. Hồ cũng sắp phái bộ chỉ huy tiền phương cân đối hành động của quân đội phía Bắc và quân dự bị. Tư Mã Thuần có lẽ đã chuẩn bị xuất phát..."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía ô tô, trên mặt Lý Duệ như treo một lớp sương giá, không giấu nổi sát khí. Hắn lạnh lùng hỏi: "Tin tức từ phía Nam Kinh đâu? Có thông báo gì không?" Khúc Đồng Phong nhìn thoáng qua sắc mặt của hắn, đối với cấp trên trẻ tuổi này thực sự có chút sợ hãi, lại thở dài một tiếng nói: "Tình hình chiến khu phía Bắc luôn được báo cáo cho Nam Kinh, cũng điện mời xử lý khẩn cấp. Tổng tham mưu trưởng đưa ra mệnh lệnh cho chúng ta đều rất bình tĩnh, tất cả đều làm theo kế hoạch đã định. Chính phủ có lẽ cũng đã nhận được tình hình từ Phủ tổng thống. Thủ tướng Tống Tử Văn thậm chí còn đích thân gửi một bức điện báo, vẻ mặt rất lo lắng, yêu cầu chúng ta trấn tĩnh ở tiền tuyến. Nhấn nhẹn tối đa trước sự khiêu khích của người Nhật Bản. Họ sẽ nhanh chóng thương lượng, đưa ra cảnh cáo nghiêm khắc với chính phủ Nhật Bản. Nếu có bất kỳ xung đột nào xảy ra, cũng không được mở rộng tình hình. Về mặt quốc tế sẽ làm liên quan đến vụ việc này."

Nghe Tống giáo nhân hoảng loạn, trực tiếp điện báo cho Thái Ngạc, vượt quá cả chức quyền của hắn. Lý Duệ thầm cười lạnh một tiếng: "Bọn này chỉ biết cản trở! Giờ này còn nói nhảm! Nếu không phải tổng thống cùng quân đội chính quy âm thầm chuẩn bị, bảo vệ địa vị của bọn hắn và an nguy quốc gia, thì bọn hắn còn ngồi ở Nam Kinh mà nói bừa được sao? Vị thế quốc tế của chúng ta đều do quân đội chính quy đánh ra! Tương lai chỉ có thể dựa vào quân đội chính quy không ngừng thắng lợi!" Hắn chẳng thèm nhìn Khúc Đồng Phong, bước vào xe, lại cười lạnh: "Nếu nói chúng ta có điểm yếu so với người Nhật, thì chính là quân đội của bọn chúng đang nắm quyền. Lãnh đạo tất cả. Chúng ta còn phải đấu với đám mềm yếu này!"

Hắn dọa Khúc Cùng Phong bên cạnh toát mồ hôi lạnh. Trước khí thế bức người của vị tướng quân trẻ tuổi này, hắn quả thực không dám đáp lời. Lý Duệ nhìn hắn ngăn người ngoài cửa xe, dặn dò: "Phụ tá của ta hiện đang trên tàu hỏa trở về, tham mưu của chiến khu nhất định phải vận chuyển ngay, nắm toàn bộ tình hình các đơn vị trong tay. Thuận tiện cho các chỉ huy ra quyết định, hành động nhanh lên!" Nói xong, ánh mắt hắn chuyển sang hướng khác, thâm trầm. Không rõ đang nghĩ gì.

Đoàn tàu của Trương Tác Lâm nhanh như chớp, một đường tiến về phương nam, chạy trên đường sắt Nam Mãn. Hắn và tùy tùng cũng rất chú ý tình hình người Nhật Bản trên đường đi. Nhưng hiện tại, trong tầm mắt của hắn vẫn là cảnh tượng thái bình ở vùng Đông Bắc. Mỗi khi đến nhà ga, nhân viên công tác đường sắt Nam Mãn của Nhật Bản vẫn lên tàu hỏi han ân cần. Tại nhà ga An Đông ăn trưa, họ còn chuẩn bị riêng cho hắn một bữa tiệc kiểu Nhật. Tất cả dường như vẫn bình thường. Mặc dù ma sát với người Nhật không ngừng, nhưng vẫn chưa đến mức tan vỡ. Đông Bắc những năm gần đây chẳng phải vẫn vậy sao?

Theo thực lực trong nước ngày càng mạnh, lại có cường quốc đứng về phía chúng ta hỗ trợ để bảo toàn hòa bình. Chẳng lẽ Nhật Bản thực sự dám động thủ? Thủ tướng Nhật Bản còn đặc biệt nhờ phó tổng giám đốc đường sắt Nam Mãn chuyển lời cho hắn. Rằng ông ta không mong muốn chiến tranh. Tướng quân Trương coi như là bạn cũ của người Nhật, hy vọng khi ở địa phương, hãy nhường nhịn quân nhân Quan Đông quân một chút, đừng cho bọn chúng tìm cớ gây sự. Trương Tác Lâm cho rằng lời của Thủ tướng rất thực tế. Là linh hồn của Lục quân Nhật Bản, kẻ độc tài nắm quyền lớn nhất ở Nhật Bản hiện tại còn không muốn đánh, chẳng lẽ chiến tranh sẽ nổ ra sao?

Nhưng với tư cách là một quân nhân cấp cao tham gia vào những bí mật quân sự, hắn biết mình đã tham gia rất nhiều công việc. Đất nước đang bí

mật, thực tế, chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh chưa từng có về quy mô. Cường hóa quân đội, tích trữ vật tư. Tập trung quân đội đã chiến ở trong và ngoài quan ải. Sơ tán một lượng lớn vật tư quan trọng. Việc này đã tiến hành từ năm trước đến nay. Dưới sự chủ trì bí mật của Cục Tình báo Quân sự Đối ngoại và Tổng cục Tình báo Quân sự Bạch Tư Văn, không biết đã làm bao nhiêu việc. Trương Tác Lâm luôn cảm thấy trong tất cả những bí mật này, mình như một người ngoài cuộc. Mỗi khi nghĩ đến đây, lão Trương không khỏi nổi giận đùng đùng. Vùng đất Đông Bắc này là do lão Trương hai tay giao cho trung ương, chẳng lẽ các người thực sự cho rằng lão Trương sẽ nhận người Nhật làm cha? Khi thế lực của các người còn yếu, muốn làm vậy đã sớm làm rồi! Giờ lại né tránh, đề phòng ta, lão Trương có ý gì? Thực sự muốn đánh, vì đất nước này, vì dân tộc mới có chút hình hài này, lão Trương sẽ xắn tay áo lên cùng người Nhật đánh đến cùng!

Hắn tin tưởng vào quân đội chính quy và sức mạnh của quốc gia hiện tại, mặc dù chiến tranh chưa chắc đã nổ ra. Nhưng nếu nổ ra, nhất định sẽ giành thắng lợi cuối cùng. Lần này đến Thiên Tân, dù thế nào cũng phải moi được vài lời chắc chắn từ miệng Thái Ngạc. Ngoài việc phối hợp với công việc của các người, hoàn thành tốt trách nhiệm, lão Trương luôn muốn nắm được tình hình, để có thể hoàn thành tốt trách nhiệm của mình! Hắn quyết tâm trên tàu, chuẩn bị đến Thiên Tân không khách sáo với Thái Ngạc. Nhất định phải ép hắn nói rõ mọi chuyện! Trong lòng nghĩ vậy, ánh nắng ngoài cửa sổ cũng dần tắt. Bỏ qua giấc ngủ trưa, Trương Tác Lâm không còn uể oải, gọi phó quan trên xe ra đánh mặt chườm. Chuẩn bị giết thời gian trên tàu. Đến tối, xe cũng sắp vào Sơn Hải quan rồi.

Ba giờ chiều ba mươi phút, Thái Ngạc mời Trương Tác Lâm trở về Phụng Thiên điện báo phát đến các trạm đường sắt Nam Mãn. Nhưng đã bị phía Nhật Bản nhanh chóng chặn lại. Tàu hỏa vẫn tiếp tục chạy về phía nam. Cứ thế tiến về Hoàng Cô Đồn, nơi mà lúc đó không ai biết.

Trời dần tối. Ở vùng Đông Bắc, một ngày cuối cùng cùng với bình yên. Dân chúng vẫn trải qua thời gian yên bình như trước. Không ít người biết tình hình căng thẳng ở Đông Bắc hiện tại. Nhưng vẫn tin rằng người Nhật không dám động thủ. Đêm đến, mọi người uống rượu, nói chuyện về tin tức quân đội chính quy ở Châu Âu. Chờ mọi việc ở Châu Âu xong xuôi, quay lại thu dọn mấy tên Nhật Bản! Cùng lúc này, hàng chục vạn quân nhân hai nước mang trong lòng những tâm tư khác nhau, đều khẩn trương chờ đợi giây phút cuối cùng đến. Có người đã chuẩn bị từ lâu nhưng không biết hôm nay là ngày cuối cùng, có người vội vàng hành động lại hy vọng giải quyết dứt điểm trong đêm nay. Trong khoảnh khắc cuồng vọng, dã man và nhiệt huyết anh dũng sắp va chạm đến điểm cuối cùng. Mưa Thần ở Nam Kinh đang đọc thơ Đường, bình tĩnh lại tâm trạng căng thẳng của mình.

Khi đoàn tàu cuối cùng xuất hiện trước mắt Đại úy Sông Bản ở trên sườn núi, lịch sử dường như dừng lại trong vài giây. Tàu hỏa cuối cùng cũng bò lên cây cầu đường sắt nhỏ bé kia. Ánh mắt của Đại úy Sông Bản mê muội mở to. Hầm lớn tiếng hô lên một mệnh lệnh quyết định vận mệnh của hàng chục vạn người và tương lai của châu Á: "Cho nổ!".

STT 343: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T·L·T·

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 146: Hồ Không Người

"Gió thổi sương tan, biển biếc điêu, gân thép tinh anh, ngựa Hồ kiêu. Ba mươi vạn chiến sĩ Hán gia, tướng quân kiêm lĩnh, gái Diêu tiêu."

Vụ nổ lớn kinh thiên động địa trên cầu đường sắt Hoàng Cô Đồn, ánh lửa vàng rực chiếu sáng cả vùng Đông Bắc, biến thành một biển máu. Khối mây hình nấm cuộn cuộn bốc lên. Đá sỏi, đường ray, cốt thép, xi măng, đầu máy, toa xe, cả máu thịt người đều bị hất tung lên trời. Khí lãng từ vụ nổ quét sạch bán kính mấy trăm mét. Chấn động khủng khiếp khiến toàn bộ đường ray đều rung chuyển. Sau vụ nổ, tướng quân Trương Tác Lâm cùng đoàn tàu đã biến mất.

Trên đỉnh núi không xa, Đại úy Sông Bản cùng đám công binh tinh nhuệ của hắn bị chấn động ngã nhào. Tiếng nổ đỉnh tai nhức óc khiến họ nhất thời không còn nghe thấy gì. Đại úy Sông Bản mò mẫm lấy chiếc điện thoại đã chiến chuyên dụng, cố gắng lay động rồi áp vào tai. Nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh gì. Hắn chỉ gào lên: "Đã phá hủy mục tiêu, tiêu diệt hoàn toàn! Hoàng quân có thể phát động, đế quốc vạn tuế!" Tiếng gào khản đặc lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Đại úy Sông Bản run rẩy toàn

thân, kích động đến tột độ. Cuối cùng, những quân nhân trung thành nhất của đế quốc cũng đã chờ được đến ngày hoàn thành giấc mơ!

Điện thoại thông qua đường dây điện thoại của đường sắt Nam Mãn Châu, truyền đến tổng bộ Quan Đông quân, nơi có Đại tướng Thượng Điền Hữu, Thiếu tướng Hoa Cúc Ao Thận Thái Lang, Thiếu tướng Hắc Đảo Nhất Trọng, Thiếu tướng Hoang Mộc Trinh Phu. Tất cả mọi người đều nghiêm nghị nhìn nhau. Trong phòng tác chiến chỉ nghe thấy tiếng gào bị tạp âm tĩnh điện làm nhiễu từ chiếc điện thoại. Biểu cảm của mọi người đều như nhau, như thể đang thực hiện một hành động điên cuồng nào đó. Chỉ còn lại tiếng thở hỗn hển. Thượng Điền Hữu cuối cùng cũng gác máy, lại một lần nữa cầm lấy micro, ra lệnh: "Chi đội Trong Ruộng, chi đội Thạch Quang, chi đội Bờ Bản, theo kế hoạch tấn công Phụng Thiên! Sư đoàn 19, tấn công Sơn Hải Quan, cắt đứt con đường thông thương trong và ngoài quan. Phong tỏa đường sắt Nam Mãn Châu. Các đơn vị còn lại, theo kế hoạch khởi động hành động! Báo cho quân đội Triều Tiên. Họ cũng có thể vượt sông Áp Lục!"

Hắn đặt điện thoại xuống, thở dài một hơi. Nhìn đám quan quân Nhật Bản nghiêm nghị trong phòng, hắn khó nhọc thốt ra: "Đây là ngày vận mệnh của đế quốc! Chúng ta, những quân nhân, cuối cùng cũng hành động. Toàn bộ đế quốc cũng sẽ theo chúng ta. Đã đến bước này, chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có tiến lên! Vận mệnh của Hoàng quốc nằm ở trận chiến này, đế quốc vận tuế!"

Giọng điệu nghiêm nghị, cả phòng im lặng. Một lúc lâu sau, Hoa Cúc Ao Thận Thái Lang mới nhỏ giọng hỏi: "Trung tướng Chân Sơn Võ Sáng hiện giờ ở đâu?" Hắc Đảo Nhất Trọng sắc mặt đã biến đổi đến mức ửng hồng, miễn cưỡng mới không chế được cảm xúc, nói: "Hiện tại hắn là bị bắt giữ... Phải nhanh chóng liên lạc với hắn, tôi đã chuẩn bị sẵn điện văn, lấy

danh nghĩa của hãn gửi về nước. Bọn chúng cũng nhất định đang chờ tin tức này, để quốc sẽ một lần nữa sôi sục vào đêm nay!"

Thượng Điền Hữu dùng sức vỗ vào mặt mình, như muốn bình ổn lại cảm xúc kích động. Hãn phun ra một hơi, ra lệnh: "Chư quân, chúng ta hành động! Hoàn thành sứ mệnh này!"

Ngày 30 tháng 5, lúc 18 giờ 37 phút, Trương Tác Lâm ngồi trên đoàn tàu bị nổ tung ở Hoàng Cô Đồn, tướng quân Trương Tác Lâm và những người đi theo đều bỏ mình. Truy tặng Lục quân Thượng tướng, huân chương vinh dự đặc biệt. Nhập từ đường chiêu hồn. Cùng ngày, lúc 18 giờ 55 phút, tổng bộ Quan Đông quân tuyên bố quân đội Trung Quốc đã phá hoại đường sắt Nam Mãn Châu ở Hoàng Cô Đồn, đồng thời tấn công Quan Đông quân ở Phụng Thiên. Để duy trì trật tự, bảo vệ lợi ích của đế quốc ở Nam Mãn Châu, đặc biệt điều động Quan Đông quân phản công. Các quan chức Nhật Bản ở Quan Đông Châu như quan hành chính, chuyên viên... đều được "bảo vệ" bởi binh lính Quan Đông quân. Cùng với việc bắt giữ Trung tướng Chân Sơn Võ Sáng, bị ép buộc ký vào bản báo cáo liên danh gửi về nước, báo cáo Quan Đông quân bị "tấn công bất ngờ", và đã tiến hành "phản công" một cách quyết liệt.

Vào khoảng 18 giờ 45 phút ngày 30 tháng 5, chi đội Thạch Quang, chi đội Bờ Bản, đã bí mật tiến vào vị trí được chỉ định, bao vây Phụng Thiên. Chi đội Trong Ruộng tấn công cầu đá lớn. Sư đoàn 19, chiếm Sơn Hải Quan. Tất cả đều đồng loạt nổ súng. Trước khi Quan Đông quân tuyên bố, họ đã không thể chờ đợi được nữa, đã phát động tấn công quân đội Trung Quốc.

"Lưu tinh cài bên hông, kiếm hoa ra khỏi hộp. Thiên binh tuyết rơi ngọc quan, bắt tên như cát bắn giáp vàng."

Tại căn cứ phòng vệ đường sắt Nam Mãn Châu của Quan Đông quân ở phía Đông Bắc Bắc Đại Doanh, Đại tá Thạch Quang Chân Thần sau khi nhận được điện thoại từ tổng bộ, lập tức ra lệnh cho toàn chi đội xuất phát, tiến về phía nam tấn công. Đơn vị của ông có 41 liên đội, 2 đại đội bộ binh, 1 trung đội pháo binh, lực lượng phòng vệ đường sắt Nam Mãn Châu tương đương với một đại đội bộ binh. Đạn được đầy đủ. Trong doanh trại đã ẩn nấp ba bốn ngày. Hơn nữa, ở một góc doanh trại, họ còn trang bị hai khẩu pháo 150mm của Pháp để oanh kích Phụng Thiên! Đại tá nghiến răng nghiến lợi hạ lệnh. Hàng ngàn binh lính đã chờ đợi đến sốt ruột, vội vàng tuôn ra khỏi doanh trại. Các cấp chỉ huy mặc quần áo lót, trên đầu quần khăn trắng, khản giọng hô hào các tiểu đội, phân đội tập hợp. Sau khi chỉnh đốn, họ đã tràn ra khỏi cửa doanh trại. Dọc theo đường ray xe lửa, tiến về phía nam! Các sĩ quan cao cấp cưỡi ngựa đi theo, gió đêm tuy mát nhưng ai cũng hưng phấn đến toát mồ hôi. Cuối cùng cũng hành động!

Lúc này, tại đỉnh núi Hồ Gia Điện, Thiếu tá Ngụy Ích Ba đang ngồi xổm trong chiến hào nhỏ hẹp, mượn ánh nến viết báo cáo. Bỗng nhiên, vài lính chạy vội đến báo cáo: "Ngụy tham mưu! Quý tử đột nhiên xông ra khỏi căn cứ, tiến về phía nam! Có bộ binh, có kỵ binh, còn có pháo binh, quy mô mấy ngàn người!" Thiếu tá giật mình xông ra khỏi chiến hào, giơ ống nhòm quan sát về phía Đông Bắc. Ống kính còn chưa tìm được mục tiêu, đã cảm nhận được hai luồng ánh lửa chói mắt từ phía Đông Bắc, kèm theo tiếng pháo nổ ầm ỉ trên bầu trời. Đạn pháo lướt qua trận địa, rơi xuống ngoại ô Phụng Thiên, nổ ra hai luồng ánh lửa không lớn. Nhưng tiếng nổ dù có khoảng cách, vẫn làm chấn động tất cả quan binh ở trận địa Hồ Gia Điện. Tiểu quý tử đã ra tay! Còn nhắm vào trận địa pháo binh của họ!

Ngụy Ích Ba lớn tiếng hô: "Vào trận!" Rồi chạy vào chiến hào, cầm điện thoại. Nhưng đường dây điện thoại của đường sắt Nam Mãn Châu đã bị hỏng. Anh lại cầm điện thoại quân sự chuyên dụng, mặc kệ đầu dây bên kia là ai, lớn tiếng hô: "Quý tử tấn công quân ta! Đã bắt đầu pháo kích Phụng

Thiên. Đoàn chủ lực phải nhanh chóng tiến vào tiền tiêu trận địa! Chiến tranh bắt đầu!" Như thế đang lồng tiếng cho báo cáo của mình. Bộ binh trận địa Hồ Gia Điện đã giao chiến với mũi nhọn quân Nhật. Tiếng súng trường Hán Dương tạo nổ vang, cùng với tiếng súng trường ba tám thức, vang lên một trận. Tiếp theo là tiếng súng máy hạng nặng của quân Nhật. Cuối cùng là tiếng thét chém giết đặc trưng của quân Nhật! Với quy mô này, Thiếu tá Ngụy Ích Ba hiểu rằng, đây chính là quân Nhật đang phát động cuộc tấn công quy mô lớn vào Đông Bắc! Mặc dù anh không hoàn toàn hiểu tại sao quân Nhật lại đột nhiên có hành động hung hãn như vậy. Nhưng những lời đe dọa chiến tranh quen thuộc của chính phủ Nhật Bản đã biến thành hiện thực đầm máu. Nhưng với tư cách là một thành viên của quân đội quốc phòng, anh biết mình đã đứng ở tuyến đầu của cuộc chiến quyết định vận mệnh dân tộc!

Trương làm cùng các thiếu tướng ăn cơm chiều tại đoàn 79. Đoàn 79 là đơn vị dưới quyền tướng lĩnh Dương Vũ, chỉ huy đoàn đội. Đơn vị này có hai mươi bảy sư tinh nhuệ nhất đoàn đội, đặt tại Bắc Đại doanh, có thể ứng phó cả tình huống bình thường lẫn khẩn cấp. Đoàn này có ba doanh bộ binh và một doanh pháo cối. Vì là quân quốc phòng, không phải sư đoàn lập nghiệp, do vị trí trọng yếu nên được trang bị vũ khí bộ binh tương đối tiên tiến. Mỗi doanh có bốn súng đại liên và chín súng trung liên Lewis cải tiến. Đồng thời, doanh sơn pháo của sư bộ cũng thuộc quyền chỉ huy thống nhất của đoàn. Pháo đài dã chiến Hồ Gia Điện ngoài thành Phụng Thiên cũng thuộc quyền chỉ huy của đoàn 79. Mỗi ngày, đoàn đều phải thay phiên trực ban, những ngày này quả thực rất vất vả. Trương làm vừa ý, liền đến Bắc Đại doanh. Nhìn đoàn 79, mặc dù vất vả trực ban, nhưng vẫn giữ tinh thần "gối giáo chờ sáng", Trương làm thầm hài lòng.

Nói về tình hình trước mắt, hãn và Dương Vũ đều cho rằng tuy tình hình căng thẳng, nhưng khả năng tan vỡ là không cao. Thực lực Trung Quốc hiện tại đã khác xưa. Nhật Bản vẫn luôn bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh. Trong

nước tuy chính quyền quân nhân lên nắm quyền, nhưng dưới sự kiềm chế của các cường quốc phương Tây, tình hình trong nước vẫn chưa được chỉnh đốn hoàn toàn. Hiện tại không thể đánh. Ở Đông Bắc, có lẽ khó tránh khỏi va chạm, chỉ cần cẩn thận ứng phó thì không có vấn đề lớn.

Đang bàn luận sôi nổi trong bữa tối, bỗng nhiên hai tiếng nổ lớn vang lên. Chưa đầy một phút, lại có hai tiếng nữa! Trong doanh trại lập tức phát ra tiếng còi báo động. Tiếng người huyên náo. Các quân quan đang ăn cơm vội vàng chạy ra xem, đã thấy trên thao trường, binh lính chỉ trở, hô hào quân Nhật đã nổ pháo! Tiếp đó, từ hướng Hồ Gia Điểm, tiếng súng lại vang lên, dồn dập khác thường. Rõ ràng là một đại đội quân đang hành động! Trương làm và Dương Vũ nhìn nhau, sắc mặt đều tái nhợt. Quân Nhật đã thật sự tấn công Phụng Thiên!

Nhìn ánh lửa bốc lên trên bầu trời, có thể thấy rõ đường đạn bay múa. Toàn bộ binh lính Bắc Đại doanh đều sôi sục. Quân Nhật rốt cuộc đã đến!

Tham mưu trưởng của đoàn bộ vội vàng chạy tới, từ xa đã lớn tiếng kêu: "Quân Nhật đã tấn công trận địa dã chiến Hồ Gia Điểm với hàng ngàn quân! Đoàn trưởng, sư trưởng, cần phải nhanh chóng xử lý!"

Giữa lúc rối ren, ở phía nam Phụng Thiên, lại có tiếng súng pháo vọng đến! Quân Nhật dọc theo hai bên đường sắt Nam Mãn, đồng thời tấn công Phụng Thiên! Dương Vũ siết chặt thắt lưng, lớn tiếng nói với Trương làm: "Sư trưởng, ngài về trấn Phụng Thiên, tôi dẫn đoàn 79 đi diệt trừ quân giặc! Sư trưởng, sau này đến Từ Châu, hãy đến thăm tôi!"

Hắn vung tay, ra lệnh cho đội vệ của Trương làm, rồi dẫn đoàn đi. Đồng thời, liên tiếp ra lệnh, tập hợp quân đội, chuẩn bị nghênh chiến quân Nhật. Lúc này, tiếng súng pháo ở Hồ Gia Điểm đã càng lúc càng dồn dập!

Trương làm không còn thời gian để từ biệt Dương Vũ, trong lòng chỉ có sự kinh hoàng và trách nhiệm. Phụng Thiên còn có hàng ngàn nhân viên công vụ, có cả người nhà của Trương Tác Lâm, có rất nhiều vật tư quan trọng. Ở phía bắc, đoàn 79 có thể ngăn chặn một phần. Ở phía nam, chỉ có hai ba doanh bảo an! Trong thành Phụng Thiên, lúc này chỉ có một doanh thuộc đoàn 80, cùng với doanh kỵ binh và công binh. Trong Phụng Thiên có hơn mấy vạn người Nhật, không ai biết liệu chúng có đồng thời phát động hay không! Hẳn phải nhanh chóng ổn định tình hình, yểm hộ rút lui, sơ tán dân chúng. Đồng thời, phải thiết lập trận địa yểm hộ ở phía tây Phụng Thiên, đảm bảo quân chủ lực Liêu Tây có thể chi viện.

Cấp trên đã nhiều lần nhắc nhở về khả năng chiến tranh toàn diện. Tình hình trước mắt đã đột ngột hiện ra trước mắt hẳn! Một khi chiến sự nổ ra, sẽ là cuộc chiến không chết không thôi! Ngồi trong xe, lòng hẳn như lửa đốt. Đột nhiên, hẳn lại nghĩ đến đại ca Mưa Đình, người hiện đang ở trên đường sắt Nam Mãn, không biết tình hình ra sao.

"Mây rồng gió hổ đều về, Thái Bạch nhập nguyệt địch khả phá. Địch khả phá, mao đầu diệt, giày Hồ chi ruột liên quan Hồ máu."

Cao điểm quanh Cầu Đá Lớn đã là một biển lửa, pháo binh Nhật Bản xen kẽ nhau nổ tung trên mặt đất. Từng đợt khói bụi và ánh lửa bốc lên. Đạn súng máy đan xen tạo thành những luồng lửa, không ngừng trút xuống. Trong bóng đêm, khắp núi đều là ánh mắt đỏ rực của binh lính Nhật Bản. Chúng phát động một cuộc tấn công quy mô lớn. Súng máy của quân phòng thủ xả đạn, thu hoạch một số lượng lớn thi thể. Nhưng trong ánh lửa của pháo kích, một số binh lính Nhật Bản dường như không sợ chết, không sợ hy sinh, xông lên phía trước. Tiếng kêu giết vang vọng khắp vùng quê, như một cơn ác mộng.

Đội quân trong ruộng nổ súng gần như đồng thời với Phụng Thiên, được coi là tiên phong của Quan Đông quân tiến về phía bắc. Chúng tấn công về

phía tây Phụng Thiên, bảo vệ cửa ngõ Cầu Đá Lớn, tấn công vào doanh trại cảng.

Quân phòng thủ, gồm hai doanh thuộc đoàn 81 của Hàn Lâm Xuân và một liên đội sơn pháo, vẫn tuân theo mệnh lệnh phòng thủ cấp một. Đạn được dự trữ đầy đủ. Mặc dù quân Nhật tấn công bất ngờ, nhưng quân đội nhanh chóng ổn định, bắt đầu kháng cự!

Trận chiến bắt đầu đã diễn ra tàn khốc và kịch liệt. Quân Nhật chiếm lại một số đỉnh núi, uy hiếp cao điểm chính. Chúng hành động vội vàng, lại muốn che giấu hành tung, ban đầu không có nhiều hỏa lực hỗ trợ. Quân đội chính quy phản ứng kịp thời, dưới sự chi viện của pháo binh, đã phản công. Quân Nhật tấn công dày đặc, chết chóc chồng chất. Hai bên giằng co, giành đi mất lại nhiều lần.

Đến trưa, đội quân của Honda cuối cùng cũng dựa vào ưu thế quân số, khiến quân của Hàn Lâm Xuân phải co cụm. Nhưng khi tấn công trận địa chính, chúng lại vấp phải công sự dã chiến kiên cố. Binh lính Nhật Bản với hỏa lực mạnh mẽ không thể vượt qua chướng ngại vật, lưới thép, bãi mìn, chiến hào. Chúng chỉ có thể dùng người lấp. Từng phát pháo sáng lên, nhìn thấy từng đám quân Nhật, như những con gia súc màu vàng, giơ súng trường, rồi bị pháo cối nổ tung, máu thịt văng tung tóe. Quân Nhật liên tục cường công ba lần, đến tận đêm khuya, ngoài việc bỏ lại đầy đất thi thể, không có cách nào khác.

Tức giận, quân Nhật kéo pháo lên đỉnh núi, điên cuồng tấn công vào dân chúng Cầu Đá Lớn đang sơ tán. Dân chúng vô tội bị thương vong thảm trọng. Hàn Lâm Xuân nghiến răng, điều động đội cảm tử xung phong vào trận địa pháo binh của quân Nhật. Doanh trưởng Quách Tùng Linh của doanh 2, đoàn 81, đã tử trận trên đường chỉ huy, Quách thiếu tá đã kéo theo lựu đạn, cùng quân giặc đồng quy vu tận. Cuộc chiến phòng thủ Cầu Đá Lớn đã diễn ra thảm thiết ngay từ đầu!

Đồng thời, tại khu vực Sơn Hải quan, sư đoàn 19 của quân Nhật thừa cơ bóng đêm, quy mô xuất quân. Đơn vị này đã đóng quân tại Trung Quốc từ năm 1900, lập tức chiếm các điểm yếu xung quanh đường sắt Nam Mãn, giao chiến ác liệt với quân đội chính quy thuộc sư đoàn 22. Điều bất ngờ là quân đội Trung Quốc đã chuẩn bị sẵn ở khu vực này. Sư đoàn 22 đã xây dựng công sự kiên cố, địa thế lại hiểm yếu. Từng đội quân Nhật tấn công đều bị kháng cự quyết liệt. Hỏa lực của quân đội chính quy trút xuống như mưa. Quân Nhật đã lâm vào khổ chiến ngay từ đầu!

Sư đoàn trưởng sư đoàn 19, bên trong dã thần lẫn lang trung, là một phần tử cấp tiến của Lục quân Nhật Bản, được thăng chức sau vụ binh biến 424. Hãn diên cuồng đốc thúc binh lính tấn công mục tiêu, dù chết thành núi thây biển máu cũng không tiếc! Quân Nhật diên cuồng còn dựng trọng pháo, tấn công Sơn Hải quan, đệ nhất hùng quan thiên hạ. Đạn pháo của kẻ xâm lược rơi xuống tường thành. Tòa thành từng ngăn cản vô số lần quân Hồ xâm lược, từng chứng kiến sự diệt vong của Đại Minh đế quốc, một lần nữa chìm trong khói lửa chiến tranh. Nhưng lần này, nó sẽ chứng kiến sự quật khởi của dân tộc này!

Tại bờ sông, quân Nhật của hai sư đoàn 2 và 4 cũng vượt biên vào ban đêm. Biên giới vốn do một bộ phận nhỏ quân Quan Đông và đội bảo an Đông Bắc liên hợp phòng thủ, cảnh giới trước các hoạt động của Triều Tiên Phục quốc quân. Đội bảo an Trung Quốc cùng binh lính địa phương anh dũng chống cự, dùng vũ khí hạng nhẹ trong tay giao chiến đẫm máu với đại quân Nhật Bản. Nhưng thực lực của họ vẫn quá yếu. Rất nhanh, sự kháng cự của họ bị quân Nhật Bản đánh tan. Hai sư đoàn dã chiến Nhật Bản được trang bị đầy đủ, chế độ hoàn chỉnh ào ạt vượt biên, tiến vào lãnh thổ Trung Quốc. Theo kế hoạch, một đường tiến công về phía nam, càn quét các huyện phía nam, mục tiêu là Phụng Thiên. Một đường khác tiến công về phía bắc, đánh tan sự kháng cự của đội bảo an, cướp đoạt thêm nhiều đất đai Trung Quốc. Trên toàn bộ lãnh thổ Đông Bắc, quân Quan Đông của

Nhật Bản và quân Triều Tiên, sau thời gian dài ấp ủ chuẩn bị, cuối cùng dưới sự thúc giục điên cuồng của đám sĩ quan bộ binh, đã phát động cuộc tấn công toàn diện quy mô lớn! Những quân nhân lục quân điên cuồng này cho rằng chỉ có như vậy mới có thể đưa Nhật Bản lên con đường xưng bá châu Á. Văn hồi vận mệnh quốc gia đang ngày càng suy sụp. Trong một đêm này, họ dường như đã thành công. Nhưng họ không hề ngờ tới, họ đã dẫn dắt toàn bộ đế quốc Nhật Bản đi vào, chỉ là một con đường dẫn đến thất bại cuối cùng!

Thiên Tân, Dương Liễu Thanh, bộ Tổng chỉ huy chiến khu phía bắc.

Tất cả điện thoại đều reng reng, mọi người đều cầm một hoặc hai chiếc tai nghe lớn tiếng gầm rú. Phòng điện báo với hàng chục bộ đài cùng lúc tích tích đáp đáp thu phát tin. Tất cả sĩ quan đều nghiêm mặt hoặc kích động. Tin tức biến cố ở Đông Bắc ngay lập tức truyền đến tổng bộ Thiên Tân, truyền đến đầu não quân sự trọng yếu của phương bắc! Các sĩ quan cao cấp đều tập trung trong phòng tác chiến, nhìn vào bản đồ sa bàn để nắm bắt tình hình đang diễn ra. Cuộc chiến này đã được dự đoán trước. Nhưng theo suy đoán của người bình thường, cuộc quyết chiến với Nhật Bản phải đợi đến sau khi chiến tranh ở Âu châu kết thúc, mâu thuẫn giữa hai bên lên đến đỉnh điểm, trở thành mâu thuẫn không thể hóa giải mới xảy ra. Không ngờ đám quân Nhật Bản điên cuồng, trong khi các quốc gia phương Tây đang dùng mọi thủ đoạn để bảo đảm hòa bình ở châu Á, vẫn ngang nhiên phát động cuộc tấn công bất ngờ! Về sự điên cuồng của bọn chúng, sau sự kiện 424, đã nên đoán trước. Chúng nắm giữ quyền lực quốc gia, đã là một con quái vật không thể dùng lẽ thường để suy đoán. Dù một số ít người Nhật Bản vẫn cố gắng giữ cho con quái vật này tỉnh táo, cũng chỉ là uống công!

Vào thời khắc này, mỗi sĩ quan đều cảm thấy may mắn, may mắn tổng tham mưu và tổng thống, từ năm trước đã chuẩn bị cho cuộc chiến này.

May mắn toàn bộ quân đội chính quy, mượn cơ hội tham gia chiến tranh ở Âu châu để hoàn thành việc vũ trang quy mô lớn. May mắn sau sự kiện 424, tổng tham mưu vẫn muốn chiến khu phía bắc duy trì trạng thái phòng bị cao nhất! Toàn bộ chiến khu phía bắc có thể nói là đã chuẩn bị kỹ càng cho cuộc chiến này. Sẵn sàng cùng quân Nhật Bản quyết chiến! Họ không nâng cao triều cường thắng lợi của đế quốc mình, mà là đi đến con đường diệt vong của chính mình! Nhưng đối với tiền đồ gian nan, còn cần trải qua bao nhiêu gian khổ phấn đấu. Ở đây không ai có ảo tưởng không thực tế. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào vị tư lệnh trưởng quan Thái Tùng sườn núi, người đang đứng trước sa bàn. Vị trung niên nhân sắc mặt tái nhợt, gầy gò tiêu tụy. Lặng lẽ nghe một loạt báo cáo. Toàn bộ nắm bắt tình hình đang diễn ra ở Đông Bắc. Sau khi báo cáo tình báo cơ bản kết thúc, hắn chỉ khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Gửi điện dài cho tổng tham mưu, báo cáo tình hình hiện tại, xin chỉ thị có nên theo kế hoạch đã định, bắt đầu hành động toàn diện hay không." Hắn ném bút máy trong tay, lúc này mọi người có thể nhìn thấy vẻ kích động trong ánh mắt của tư lệnh trưởng quan: "Đây chính là sự khởi đầu của quyết chiến!"

"Treo Hồ thanh thiên bên trên. Chôn Hồ tử nhét bên cạnh. Hồ không người, Hán nói xương!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần nhẹ nhàng buông xuống thì tập trong tay, xoa xoa đôi mắt hơi sưng. Khi bánh xe lịch sử dưới sự chấn động khéo léo của hắn, cuối cùng đã đến gần mục tiêu của mình hơn, hắn lại có chút nhàn nhã thoải mái nhìn những cuốn sách nhàn rỗi này. Có lẽ trong lịch sử quá khứ, hắn có thể nghe được anh linh của dân tộc cổ xưa này ca hát, hấp thụ sức mạnh từ mấy ngàn năm khói lửa. Đối với hắn mà nói, ngày càng có một loại cảm giác về số mệnh.

Cửa ban công phanh một tiếng mở ra, Ngô Hái và Tư Mã Trạh mặt mày hớn hở đứng ở cửa, trên tay cầm một xấp giấy thông báo dày cộp. Ánh mắt lấp lánh nhìn Mưa Thần. Ngực hai người đều kịch liệt phập phồng.

"Quý tử Nhật Bản đã ra tay ở Đông Bắc! Đúng như chúng ta dự liệu!"

Mưa Thần chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bao nhiêu chờ đợi cuối cùng cũng có kết quả. Cuộc chiến phục hưng dân tộc và tôi luyện trong nước lạnh, cuối cùng dưới sự đạo diễn của chính mình, trong điều kiện có lợi nhất đã bắt đầu. Hắn hơi run rẩy đứng lên, ánh mắt thẳng tắp chỉ vào Ngô Hái và Tư Mã Trạh. Một hồi lâu mới lớn tiếng ban bố mệnh lệnh của mình.

"Gửi điện cho Thái Tùng sườn núi, kế hoạch tác chiến Hán nói xương bắt đầu toàn diện!".

STT 344: Chương 5: Thế giới mới - Chương 147: Hán nói xương

Phiên bản này xuất phát từ một góc quen–thiên lô trúc (dot) com.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 147: Hán nói xương

Trong giấc mộng bị đánh thức, Thủ tướng các hạ chợt nhận ra mình đang cùng vận mệnh của đất nước trong một canh bạc. Mấy ngày nay, ngài luôn lo lắng về việc lục quân có thể bất ngờ gây ra biến cố. Bởi vì ngài hiểu rõ đám quân nhân này hơn ai hết. Mặc dù đã phái đặc sứ đến Quan Đông quân và Triều Tiên quân, nhưng ngài vẫn nắm rõ tình hình nội bộ. Thực tế, người nắm quyền lục quân là Thiếu tướng Ishiwara Kanji, hẳn đã tạo ra một thế lực ngầm, một tập thể cấp tiến, liên kết rộng khắp mà ngay cả ngài cũng khó lay chuyển. Bọn chúng bí mật tập kết vũ khí, đạn dược tại hải cảng. Khi ngài quyết định điều tra, chúng chỉ công khai rằng đó là hành động thường lệ, nhằm bổ sung cho việc mở rộng quân đội ở hải ngoại. Số lượng cũng không lớn như ngài công bố. Nhưng ngài biết rõ, sau vẻ ngoài phục tùng, những quân nhân này vẫn luôn ấp ủ, thậm chí mong chờ một cuộc xung đột lớn, để kéo đế quốc vào chiến tranh. Theo kế hoạch của ngài, hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để phát động chiến tranh!

Nhật Bản vừa mới bước vào thời chiến, quân đội đang trong quá trình mở rộng và cải tổ. Rất nhiều sĩ quan thuộc phái Tây Viên Tự đã bị thanh trừng, những sĩ quan mới vẫn đang làm quen với quân đội. Thậm chí, có những người chỉ vì lập trường chính trị mà được thăng chức vùn vụt, nhưng lại không đủ năng lực. Công nghiệp Nhật Bản cũng mới bắt đầu chuyển hướng sang sản xuất vũ khí và vật tư quân sự. Lượng vũ khí và vật tư tích

lũy được vẫn chưa đủ để trang bị cho hai mươi lăm sư đoàn hiện tại. Chưa kể, hải quân vừa chịu tổn thất nặng nề trong vụ chính biến. Từ quan chức đến binh lính đều hoang mang. Một bộ phận lớn bất mãn với việc lục quân nắm quyền, thao túng hải quân. Hải quân gần như mất đi một nửa khả năng chiến đấu. Về kinh tế, việc mở rộng quân đội đã khiến tình hình tài chính vốn dĩ có chút khởi sắc lại trở nên căng thẳng. Phần lớn tài chính đều đổ vào việc đáp ứng nhu cầu mở rộng của lục quân. Tình hình tài chính vốn đã không mấy khả quan, cần thời gian dài để tích lũy đủ nguồn lực cho một cuộc chiến tranh trường kỳ. Về ngoại giao, việc phát động chiến tranh với Trung Quốc vào thời điểm này cũng không phải là một lựa chọn khôn ngoan. Cả thế giới đều không mong muốn một cuộc chiến tranh quy mô lớn nổ ra ở châu Á! Những quân nhân này đã ủng hộ ngài lên nắm quyền. Nhưng tại sao họ lại thiếu đi sự kiên nhẫn và chờ đợi cần thiết, trong khi đó mới là con đường dẫn đến thành công lớn hơn? Tại sao họ cứ khăng khăng muốn chiến tranh? Ngài sẽ mang lại chiến tranh cho họ trong tương lai, chứ không phải là bây giờ!

Trong nỗi khổ tâm, Thủ tướng chỉ biết lặng lẽ cầu nguyện rằng những rắc rối mà họ gây ra sẽ không quá lớn, đồng thời hy vọng phía Trung Quốc sẽ thể hiện sự nhượng bộ nhất định trước những hành động ngang ngược của quân đội đồn trú hải ngoại. Ngài cần phải cầm cự đến khi thời điểm thích hợp cho chiến tranh đến. Để kiềm chế ý đồ của phe cấp tiến trong lục quân, ngài buộc phải liên kết với những người phản đối lục quân từ thời Tây Viên Tự, mượn sức ảnh hưởng của họ để điều tiết lục quân. So với việc ngài từng ra sức đàn áp những người này khi mới lên nắm quyền, đây quả là một sự trở trêu lớn. Những chính trị gia còn sót lại từ thời Tây Viên Tự, phần lớn đều ngoảnh mặt làm ngơ trước những lời mời hợp tác của ngài. Thủ tướng thậm chí còn cân nhắc việc mời Thiên hoàng ban chiếu chỉ, lấy danh nghĩa của Thiên hoàng để hạn chế hoạt động của lục quân. Nhưng hành động quyết liệt như vậy, dù ngài có thể chắc chắn Thiên hoàng sẽ chấp thuận, lại là một sự sỉ nhục trắng trợn đối với lục quân. Nó sẽ làm tổn hại

đến uy tín của lực quân, gây ra hỗn loạn trong dân chúng, và lung lay chính cơ sở quyền lực của ngài!

Hành động của Thủ tướng hiện tại không còn dứt khoát như khi ngài còn ở dưới quyền, trù tính cho cuộc chính biến. Nó trở nên do dự, dao động. Có lúc, ngài lại chiều theo yêu cầu của lực quân, tăng tốc chuẩn bị chiến tranh, ví dụ như phê duyệt việc tăng quân số sư đoàn ở Quan Đông và Triều Tiên. Có lúc, ngài lại kiềm chế lực quân, hạn chế việc cung cấp tiếp tế, nhằm hạn chế tham vọng của họ. Chính sách này, cứ thế tiếp diễn, đã khiến vị Thủ tướng vốn được lực quân tin tưởng nhất, người đại diện cho ý chí của dân chúng, dần đánh mất uy tín. Các sĩ quan trẻ của lực quân ngày càng thờ ơ với mệnh lệnh của ngài, khiến Thủ tướng cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Cuối cùng, ngài gần như tuyệt vọng, chỉ còn biết chờ đợi nguy cơ đến. Ngài chỉ mong rằng, quy mô của nguy cơ này sẽ được kiểm soát, vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ngài!

Ở đất nước này, có lẽ không còn chỗ cho những người có lý trí. Bốn chữ "cả nước như điên" là hình ảnh chính xác nhất để miêu tả về đất nước đang trên bờ vực phá sản về tài chính, nơi mà tất cả các thế lực đều đã sụp đổ, không thể kiềm chế được sự cuồng nhiệt cực đoan.

Vào khoảng hơn mười một giờ đêm ngày 30 tháng 5, Thủ tướng, sau khi đã uống hơi nhiều rượu, bị thư ký đánh thức. Ngài vừa mới tỉnh dậy, nghe giọng nói vội vàng của thư ký, trong lòng đã nặng trĩu. Điều ngài sợ nhất có lẽ đã đến! Không đợi Thủ tướng kịp đeo kính, thư ký đã lớn tiếng: "Thưa ngài! Thưa ngài! Hai vị tư lệnh của Quan Đông quân và Triều Tiên quân đã gửi điện báo chung, cùng với hai đặc sứ của lực quân và quan chức dân chính của Quan Đông và Triều Tiên. Họ báo rằng quân đội Trung Quốc đã cho nổ đường sắt Nam Mãn Châu, quân đội Trung Quốc đóng ở Phụng Thiên và Sơn Hải quan cũng đã nổ súng. Vì lý do tự vệ, Quan Đông quân và Triều Tiên quân đã xuất quân quy mô lớn, tấn công Phụng Thiên và Sơn

Hải quan! Sư đoàn 2 và 4 của Triều Tiên quân cũng đã vượt biên giới, chia quân làm hai đường tấn công Nam Mãn Châu, chiến tranh đã nổ ra!"

"Cái gì!" Tin tức này còn tồi tệ hơn cả những gì Thủ tướng dự đoán! Hành động này cho thấy lục quân đã quyết tâm đánh một ván bài tất tay, không còn đường lui! Chúng đã chằm ngòi cho một cuộc chiến tranh quy mô lớn ở Mãn Châu! Lục quân đã bí mật kết hợp thành một tập thể cấp tiến, vô pháp vô thiên, và đã nắm quyền kiểm soát từ trên xuống dưới. Toàn bộ máy quân sự đã bắt đầu vận hành điên cuồng! Với những lý do hoang đường và yếu kém như vậy, với hành động quy mô lớn như vậy, ai cũng biết rằng Nhật Bản đã có ý định gây chiến. Có lẽ, chính mình cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy cuồng nhiệt này, cùng với chúng điên cuồng hành động, cho đến khi chính sách của đế quốc trên lục địa này biến thành một giấc mộng xuân! Mình đã vất vả lên nắm quyền, rốt cuộc là vì cái gì a... Cơn lốc này, mình đã bắt lực để nó dừng lại rồi!

Trong mắt thư ký, Thủ tướng không hề giận dữ hay nhảy dựng lên như anh ta dự đoán. Ngài chỉ lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt lấp lánh, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau giấc ngủ.

"Thưa ngài... Thưa ngài... Hiện tại có cần triệu tập cuộc họp chính phủ khẩn cấp để bàn bạc đối sách không ạ?" Thư ký cho rằng Thủ tướng đã bị sốc đến mức mất đi khả năng phán đoán, nên đã lớn tiếng đề nghị. Sau đó, anh ta thấy Thủ tướng trầm mặc đứng dậy, giơ tay ra hiệu cho anh ta yên lặng. Thư ký quỳ xuống, nhìn Thủ tướng đi đi lại lại trong phòng ngủ, dường như đang suy nghĩ về một quyết định vô cùng khó khăn.

Lúc này, hai nước có đến mấy chục vạn tướng sĩ đang ở Mãn Châu liều mạng chiến đấu vì vận mệnh quốc gia! Đối với những kẻ không phục tùng mệnh lệnh, lục quân sẽ có những xử lý dứt khoát. Sau đó, chính phủ sẽ khôi phục uy quyền và thể chế đối với lục quân. Lúc này, thư ký cũng chỉ nghĩ đơn giản như vậy, còn cân nhắc gì nữa. Kẻ có chút lý trí đều biết hành động

của lực quân nguy hiểm đến nhường nào. Không ngăn cản bọn chúng, đế quốc sẽ phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất!

Trong ruộng, cuối cùng, Tư Mã Trạ ung dung lên tiếng, trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi không nói nên lời: "Triệu tập cuộc họp ngự tiền năm người. Gọi điện thoại cho Chân Kỳ trước, ta muốn nói chuyện với hãn một lát. Mặt khác, liên lạc với Giếng Đá, bảo hãn khẩn cấp thông báo cho các nước đồng minh phương Tây... Nội dung thương lượng là dựa theo điện báo của Quan Đông quân, quân đội Trung Quốc đã phát động công kích chúng ta. Lực quân đế quốc không thể không có hành động phản kích nhất định, mong họ thông cảm. Đồng thời, chúng ta hy vọng đạt được sự điều đình của họ, cuối cùng đạt được hòa bình ở Mãn Châu... Cứ như vậy đi. Mau đi làm!"

Đêm 30 tháng 5, đối với Nam Kinh mà nói, cũng là một đêm không ngủ. Khi các phó quan của Phủ Tổng thống truyền tin tức về việc quân Nhật bất ngờ tập kích quân sự vào tuyến đầu cho các bộ ngành chính phủ, các quan chức cấp cao của chính phủ đang nghỉ ngơi tại nhà đều đã nhận được tin tức. Các cơ quan hành chính ở Đông Bắc cũng thông qua con đường của họ để truyền tin tức cho các bộ ngành cấp trên. Trong tòa nhà chính phủ, đèn đuốc sáng trưng, một cảnh tượng hỗn loạn. Mọi người đều lo lắng hỏi han nhau, không biết quân Nhật đã xuất động bao nhiêu quân. Ở Mãn Châu, đây chỉ là một cuộc xung đột quân sự nhỏ ngoài ý muốn, hay là khúc dạo đầu của một cuộc chiến tranh quy mô lớn! Dã tâm của quân Nhật rốt cuộc lớn đến mức nào? Một số nhân vật có chút hiểu biết về quân đội chính quy vẫn đang phỏng đoán, liệu trận chiến này có phải do quân đội chính quy gây ra hay không.

Tổng Giáo Nhân tái nhợt, chỉ mặc đồ ngủ đã vội vàng chui ra khỏi xe. Hầu hết các bộ trưởng của các bộ ngành trong chính phủ đều đã đến. Tình hình giải thích rõ ràng của quân đội chính quy cũng đến kịp thời. Quân

Nhật đã sử dụng toàn bộ Quan Đông quân, cộng thêm lực lượng chủ lực của quân đội Triều Tiên, phát động các cuộc tấn công quy mô lớn vào các vị trí trọng yếu ở Đông Bắc! Quân Nhật từ ba mặt bao vây Phụng Thiên. Một bộ phận quân Nhật đang phát động tấn công vào Sơn Hải Quan, cắt đứt con đường từ Quan Nội vào Quan Ngoại theo hành lang Liêu Nam. Quân đội Triều Tiên cũng từ đó vượt biên giới tiến vào, tăng cường lực lượng cho Quan Đông quân của Nhật Bản. Tạm thời vẫn chưa có tin tức về hoạt động của hải quân Nhật Bản. Không biết liệu họ có mở rộng chiến sự vào Quan Nội hay không. Hiện tại, quân đội chính quy đang đóng quân ở Đông Bắc đang kháng cự quyết liệt, nhưng dưới áp lực của ưu thế binh lực của Quan Đông quân, Phụng Thiên có lẽ sẽ sớm bị mất! Sau khi Tổng thống tiến hành các biện pháp quân sự khẩn cấp, ông sẽ nhanh chóng triệu tập một cuộc họp khẩn cấp với họ. Thảo luận về các đối sách và các biện pháp ngoại giao. Tóm lại, hiện tại quốc gia đã rơi vào thời kỳ khẩn cấp!

Tổng Giáo Nhân trong lúc hỗn loạn đã tìm thấy Ngũ Đình Phương, Bộ trưởng Ngoại giao, đang đổ mồ hôi gọi điện thoại, nắm lấy tay ông, vội vàng hỏi: "Văn tướng, hiện tại các nước phương Tây đã nhận được tin tức này chưa? Đại diện quân sự của các nước đồng minh ở Trung Quốc đâu? Còn về phía Mỹ thì sao? Hiện tại có tin tức gì phản hồi lại không?" Ngũ Đình Phương nhìn vị thủ tướng vẫn còn mặc đồ ngủ, xoa trán thở dài: "Đã khẩn cấp gọi điện thoại cho các đại sứ quán ở các nước. Nhưng đường dây nóng với các nước đồng minh phương Tây hiện tại do Tổng thống nắm giữ, tôi cũng không biết những tin tức này có được truyền đến châu Âu hay không... Đại diện quân sự của các nước đồng minh cũng không phải do chính phủ liên hệ. Các đại sứ của các nước đều tỏ ra kinh ngạc, họ sẽ nhanh chóng tìm đến chính phủ để chờ đợi tình hình phát triển hơn nữa, sau đó báo cáo về nước... Hiện tại, việc thương lượng ngoại giao cụ thể như thế nào, vẫn phải chờ Tổng thống đến hiệp thương. Loại chuyện chiến tranh đối ngoại lớn này, nhất định phải để ông ấy quyết định cuối cùng! Mẹ kiếp, quân Nhật đều là lũ điên, lúc này còn đánh nhau ở châu Á!"

Tổng Giáo Nhân võ vai Ngũ Đình Phương, chỉ thì thảo: "Lần này chúng ta chiếm thế thượng phong, các nước phương Tây sẽ ủng hộ chúng ta. Các nước đồng minh sẽ sớm vào cuộc điều đình... Hiện tại chúng ta không thể đánh lớn như vậy, nguyên khí quốc gia vẫn còn quá yếu!" Nói xong lại dậm chân tại chỗ: "Mưa Thần làm thế nào rồi! Sao vẫn chưa ra khỏi Phủ Tổng thống! Lúc này, các biện pháp quân sự tiếp theo, ngoại giao và chính trị giải quyết là chuyện nên ưu tiên nghĩ đến! Cả nước đang chờ một mình hăn!" Bên cạnh, Bộ trưởng Bộ Tự trị Chương Quá Viêm lão tiên sinh nghe thấy lời của thủ tướng, râu tóc bạc phơ run lên: "Người ta đánh đến tận cửa rồi, trước không đánh cho đám điên này đau nhức, lại mong mọi gì đến giải quyết ngoại giao. Vào thời điểm này, chúng ta là vì chống ngoại xâm bảo vệ quốc gia! Cùng lắm, quốc sự nhiều gian nan, chúng ta sẽ liều mạng với quân Nhật! Bọn chúng ức hiếp chúng ta nhiều năm như vậy, hiện tại cũng nên cùng bọn chúng quyết chiến sinh tử!"

Nhìn lão tiên sinh khí phách hiên ngang, Tổng Giáo Nhân chỉ biết cười khò. Kháng cự là điều tất yếu, vị thủ tướng này không hề nghi ngờ. Nhưng chiến sự ở châu Á lần này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của toàn thế giới. Ai có thể giành được sự ủng hộ của thế giới, thì thực lực của người đó sẽ tương xứng với hai nước, ai có thể chiếm được ưu thế trong trận chiến này. Về mặt quân sự, mọi chuyện đều do Mưa Thần quyết định, Tổng Giáo Nhân không thể nhúng tay vào. Nhưng về mặt ngoại giao, ông phải dồn hết tâm sức. Có lẽ điều này sẽ quyết định thành bại của cuộc chiến tranh bất ngờ này, thậm chí có thể hạn chế cuộc chiến tranh này trong một quy mô nhất định. Có thể không đánh, vẫn là không nên đánh thì hơn! Mưa Thần rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tư Mã Trạ và những người khác đã tập trung đầy đủ trong hang hổ, so với sự bối rối của chính phủ, phòng tác chiến của hang hổ lại là một mảnh bình yên, nghiêm trang, đầu ra đầy. Về trận chiến này, Tổng tham mưu dưới sự chỉ đạo của Mưa Thần, đã bí mật chuẩn bị trong nhiều năm. Kể từ khi

kiến quốc, tài nguyên quân sự đều nghiêng về phía bắc. Các phương án chuẩn bị quân sự cũng được chuẩn bị cái này đến cái khác. Khi chiến tranh bất ngờ đến, nhóm sĩ quan cao cấp trẻ tuổi này, không có bất kỳ ảo tưởng nào, chỉ hy vọng thông qua trận chiến này, đánh tan dã tâm của Nhật Bản trên đại lục. Lời của Tổng thống đã ăn sâu vào xương tủy của mỗi người bọn họ, Trung Quốc muốn phát triển trong tương lai, nhất định phải đánh tan hoàn toàn khả năng can thiệp của ác lân cận này vào Trung Quốc. Đây chính là cuộc đối đầu vận mệnh quốc gia trong hai mươi năm tới, mà gánh vác sứ mệnh này, không ai khác ngoài quân đội chính quy kiêu ngạo của họ! Từng đạo điện văn qua lại giữa chiến khu phía bắc và tổng tham mưu, từng đạo mệnh lệnh được ban hành cho quân dự bị và các bộ phận quân vận. Toàn bộ quân đội chính quy như một con mãnh hổ đã chuẩn bị sẵn sàng, ngủ cũng mở một mắt. Chỉ cần một con heo được khiêu chiến bất ngờ, sẽ kích phát toàn bộ ý chí chiến đấu mà họ đã tích lũy, họ đã hành động rồi!

Mưa Thần bước nhanh vào hang hổ, vừa vào cửa, đã đánh rơi bao tay, lạnh lùng nói: "Thời gian cấp bách, báo cáo ngay tình hình và các biện pháp xử lý của tổng tham mưu. Ta còn phải lập tức tổ chức hội nghị chiến tranh khẩn cấp với chính phủ. Chuyện ngoại giao và nội chính, các người không cần lo lắng, chỉ cần đánh cho tốt là được!"

Các sĩ quan cao cấp đều hướng về phía Mưa Thần, trong mắt mỗi người đều ánh lên những tia sáng lấp lánh. Dường như cũng đã đạt đến trạng thái tốt nhất của mình. Một đám người vây quanh Thống soái tối cao của họ đến trước bản đồ. Ngô Hải và Tư Mã Trạ liếc mắt nhìn nhau. Vẫn là Tư Mã Trạ chủ trì báo cáo tình hình. Bộ não của quân đội chính quy này lúc này đã thay đổi về tùy tiện lười nhác thường ngày. Toàn thân tràn đầy dáng vẻ của quân nhân trong lúc chiến đấu. Trên mặt hiện lên ánh sáng màu đỏ kích động. Chỉ vào bản đồ, bình tĩnh lại tâm tình của mình. Ở trên bản đồ Đông Bắc này, chiến sự đang diễn ra kịch liệt đến nhường nào. Âm thanh mạnh

mẽ nhất của quân đội chính quy, đã như vậy mà vang lên! Đây cũng sẽ là âm thanh mạnh mẽ nhất của quốc gia này, của dân tộc này!

Phụng Thiên, hai mươi bảy sư đang trú quân tại hai mặt, chống lại quân Nhật đang công kích, theo báo cáo tình báo từ chiến khu phương Bắc. Quân Nhật trực tiếp công kích Phụng Thiên ước chừng sáu, bảy đại đội bộ binh, vũ khí hạng nặng không nhiều. Ở phía Bắc, quân Nhật có hai khẩu trọng pháo 150 ly, dùng để oanh tạc nội thành. Phụng Thiên hiện có hai mươi bảy sư cùng hơn một đoàn binh lực, cộng thêm bốn doanh bảo an, đang kiên cường chống trả, yểm hộ cho nhân viên và vật tư sơ tán. Trước khi quân Nhật tăng viện binh lực và hỏa lực, Phụng Thiên vẫn còn an toàn. Chiến khu phương Bắc đã hạ lệnh, nhất định phải kiên trì đến ngày mừng bốn tháng Sáu. Trong khi đó, tại phía Tây Phụng Thiên, tám mươi đoàn thuộc hai mươi bảy sư đang yểm hộ giao thông, đã nhận lệnh tham gia chiến tuyến Phụng Thiên.

Tại khu vực cầu Đá Lớn, đoàn 81 thuộc hai mươi bảy sư đang kiên cường chống trả quân tiên phong Nhật Bản, ước tính một liên đội. Tuy nhiên, quân Nhật đã tăng viện binh lực đến đây. Đến nửa đêm, quân Nhật tăng cường hỏa lực, cố gắng đột phá. Đoàn 81 vẫn kiên cường chống trả, doanh phòng thủ độc lập công binh doanh còn phải đối mặt với cuộc tấn công của hải lực liên hợp bộ đội. Theo kế hoạch, họ chuẩn bị phá hủy công trình cảng. Đoàn 81 sẽ kiên trì đến đêm mai, sau đó rút lui về Phụng Thiên theo kế hoạch. Đoàn quân này đang ở vào tình thế nguy hiểm, có thể bị địch tấn công cả trước lẫn sau, hơn nữa không có lực lượng tiếp ứng. Toàn bộ hai mươi bảy sư sau khi kháng cự hiệu quả, sẽ rút về Liêu Tây, kéo theo một bộ phận chủ lực quân Nhật tiến về phía Tây. Mục tiêu là tìm kiếm cơ hội hội chiến, tiêu diệt chủ lực quân Nhật.

Ở hướng Sơn Hải Quan, lực lượng phòng thủ của ta có ba sư đã chiến chính quy, Sơn Hải Quan cũng có công sự phòng thủ kiên cố. Việc bảo đảm

thông lộ vào quan ngoại không thành vấn đề. Vấn đề chính là phối hợp thời gian xuất quan của chủ lực, việc này cần dựa vào tình hình chiến sự để quyết định.

Lực lượng biên phòng của ta ở phía trong yếu hơn, không thể chống lại quân Nhật Triều Tiên vượt biên. Các huyện Nam Mãn và Bắc Mãn đã nhận lệnh sơ tán dưới sự yểm hộ của bảo an bộ đội. Cát Lâm dự kiến sẽ sớm thất thủ, trong khi Trường Xuân và Cáp Nhĩ Tân cũng chuẩn bị mở cửa cho quân Nhật chiếm đóng. Nếu quân Nhật thực sự tiến sâu vào, chủ lực đã chiến của chúng sẽ lộ ra điểm yếu, đó sẽ là cơ hội tốt để ta tiêu diệt từng bộ phận của chúng.

Trên tuyến đường sắt Nam Hải, bảo an bộ đội canh gác hiện đã giao chiến trên toàn tuyến. Trương Tác Lâm, người đứng đầu An Tư lệnh của ba tỉnh Đông Bắc, đã bị người Nhật Bản cho nổ chết trên đường sắt. Các bộ đội an ninh này mất chỉ huy, nhất thời rơi vào hỗn loạn, kế hoạch phá hoại đường sắt Nam Hải dưới sự chỉ huy của Trương Tác Lâm xem ra đã không thể thực hiện. Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng lớn đến cục diện.

Chiến khu phương Bắc hiện đã theo kế hoạch trước chiến tranh. Một bộ phận chủ lực rời Liêu Tây, cùng với hai mươi một sư và các đơn vị hữu hiệu khác, hình thành Liêu Tây Tập đoàn quân. Bộ tư lệnh tập đoàn quân đã được thành lập khẩn cấp tại Trương Viên. Tiên phong đã tiến vào khu vực mặt trời mới mọc. Tư lệnh trưởng là Thiếu tướng Thái Hằng Văn. Trong khi đó, Liêu Nam Tập đoàn quân cũng đã hoàn thành việc thành lập tại Bắc Bình, tư lệnh trưởng là Trung tướng Trương Hùng Phu. Tiên phong đã thiết lập liên lạc với quân Liêu Nam tại Vương Cửu Lỗ. Quân dự bị đã khẩn trương di chuyển theo đường Tân Phổ, các đơn vị hữu hiệu sẽ phối hợp với một sư thiết giáp và các đơn vị khác, thành lập một tập đoàn quân quyết chiến. Tình hình phân bố lực lượng của chiến khu phương Bắc đã hoàn chỉnh. Chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, về mặt quân sự, nắm chắc phần

thắng. Tư tưởng chiến lược vẫn là kế hoạch Bính đã được vạch ra trước chiến tranh. Kéo quân Nhật về hai hướng Liêu Tây và Liêu Nam. Sau đó, dùng chủ lực đột phá từ trung tâm, lần lượt tiêu diệt các chủ lực quân Nhật đã bị chia cắt. Tiếp tục tiến về phía Đông Bắc, cho đến khi vượt qua sông Áp Lục.

Tại các đơn vị cảnh giới phía Nam Trường Giang, tất cả đã vào vị trí chiến đấu, sẵn sàng phòng thủ. Khu vực cửa sông Trường Giang và khu vực Phúc Kiến, có khả năng Nhật Bản sẽ phát động các cuộc tấn công kiềm chế. Bộ đội đã chuẩn bị đầy đủ. Tổng tham mưu hiện còn nắm giữ khoảng mười sư dự bị. Có thể ứng phó với các tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Tình hình chung là như vậy, quân Nhật mặc dù phát động tấn công bất ngờ. Nhưng quan sát tình hình chiến tranh không hoàn toàn cân đối, đồng thời lực lượng và hỏa lực ban đầu của cuộc tấn công bất ngờ còn hạn chế. Tin rằng nội bộ quân Nhật vẫn còn sự kiềm chế nhất định. Sau đó, các sĩ quan cấp tiến từ quân đội đồn trú ở hải ngoại đã cường ép phát động biến cố này. Ngay từ đầu, họ đã không tung ra toàn bộ lực lượng của Lục quân Nhật Bản đang nắm giữ ở Đông Bắc. Sau này, chắc chắn sẽ hình thành chiến thuật thêm dầu vào lửa. Chiến thuật của quân Nhật ngay từ đầu là muốn ngăn cách trong và ngoài quan, quân Triều Tiên thì tham gia vào. Có thể thấy dã tâm rất lớn. Dã tâm, tham vọng và năng lực không đủ cùng nhau tồn tại, quân đội như vậy làm sao có thể không bại trận!

Tư Mã Trạm kết thúc bản báo cáo tóm tắt ngắn gọn, đặt chỉ huy bổng lên bản đồ, vỗ mạnh. Vào lúc này, vị thiếu tướng chính quy này lộ ra vẻ tinh thần phấn chấn. Ánh mắt của các quân quan tham mưu xung quanh nhìn hẳn đều tràn đầy sự sùng kính. Nếu tổng thống là thần tượng tinh thần của họ, thì Tư Mã Trạm chính là đối tượng mà họ sùng bái!

Mưa Thần khẽ gật đầu, giơ tay ra hiệu kết thúc buổi báo cáo. Quay người bước ra cửa. Đến cổng, hẳn đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói:

“Lần này sẽ không có hòa bình nữa, đánh đến cùng! Quân đội chính quy phải đặt nền móng cho sự phát triển tương lai của quốc gia và dân tộc. Chính là một trận chiến!”

Không đàm phán, không hòa bình! Câu nói này là lời động viên tốt nhất cho tổng tham mưu. Đồng thời cũng là mệnh lệnh mà lực lượng vũ trang của dân tộc này mong đợi nhất. Hán nói: "Đem xương!".

STT 345: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T.L. Trúc.

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 148: Thế giới chấn động

Trời còn tờ mờ sáng, lúc tăm tối nhất, nhưng trong phòng họp nhỏ của tòa đại lâu chính phủ đã nóng hầm hập. Tòa nhà cao ốc kiểu Tây Dương bảy tầng mới xây thời Nhậm thị trưởng, không giống Phủ Tổng thống thời hội nghị lấy cà phê chiêu đãi. Ở đây lại là những người phương Nam thích uống trà xanh. Từng chén trà nóng được nhân viên tạp vụ liên tục bưng vào phòng họp. Trong phòng, Lý Chương Mây còn cung cấp xì gà, khói thuốc lượn lờ. Ai nấy đều đỏ mặt, lớn tiếng tranh luận điều gì. Tổng Giáo Nhân ngồi ở vị trí của mình, thấp giọng bàn bạc với Ngũ Đình Phương và Lý Chương Mây. Ai cũng mang vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Đối với những ban ngành chính phủ đời thứ nhất của Tân Dân Quốc này, về sau các nhà sử học đã có một bình luận cay nghiệt, gọi là "dựa vào người khác mà làm nên". Địa vị của Tân Dân Quốc đều là do Mưa Thần gây dựng từ Thượng Hải, dùng hết mọi thủ đoạn trong mấy năm để mở mang. Những người đến sau cũng đều chú ý đến Mưa Thần, với hào quang truyền kỳ tỏa sáng trong thời đại đó. Đối với những chính trị gia có thể nói là do Mưa Thần lựa chọn để hợp tác, ấn tượng của mọi người ngoài mấy lần tranh luận chính sách với Mưa Thần, còn có nguy cơ sau này gặp phải, thì không có gì đáng chú ý hơn. Về trận chiến tranh Trung - Nhật lần này, họ

trước sau vẫn giữ hy vọng hòa bình, mong muốn hạn chế chiến sự ở mức nhất định, lại đặt ảo tưởng vào việc quốc tế điều đình, nên bị đánh giá không cao. Họ cho rằng nếu không có Mưa Thần, họ không thể có được địa vị hiện tại, hơn nữa còn hoàn toàn bị hào quang của Mưa Thần che khuất, đối với nhân vật đương thời của Dân Quốc thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Mãi đến sau này, mọi người mới một lần nữa khám phá ra vị thế lịch sử của họ trong thời đại này. Khi Mưa Thần chuyên tâm vào công việc quân sự và ngoại giao, những quan chức cao cấp của chính phủ trung ương, đa phần liêm khiết và tài giỏi, đã chủ trì sự phát triển kinh tế bùng nổ của Dân Quốc lúc bấy giờ, duy trì quan hệ giữa chính phủ trung ương và chính quyền địa phương, đồng thời thể hiện dáng vẻ vững vàng trong quá trình đàm phán đối ngoại, đều đóng vai trò vô cùng quan trọng. Cho dù là để Mưa Thần giành được vị thế lịch sử trong trận chiến tranh Trung - Nhật lần này, nếu không có sự quản lý của họ đối với các thế lực địa phương phức tạp ở phía bắc Trung Quốc, không có sự vận động kinh tế của họ đối với dân gian, không có các xí nghiệp công nghiệp mà họ vất vả bồi dưỡng ở phương Nam, không có hệ thống tài chính quốc gia mà họ cực lực xây dựng, không có dự trữ tài chính của chính phủ trung ương mà họ khổ tâm tích lũy, thậm chí không có sự phối hợp của họ với Mưa Thần trong việc đàm phán đối ngoại, cùng với mối quan hệ tốt đẹp của họ với những chính trị gia theo phái tự do trong nội bộ Nhật Bản, thì về mặt quân sự, chiến tranh Trung - Nhật không thể giành được thắng lợi quyết định. Hai nước sẽ đánh cho đến khi kiệt sức, và tài chính của cả hai nước đều sẽ phá sản. Trong quan hệ Trung - Nhật sau chiến tranh, cũng không thể đạt được cục diện lý tưởng.

Cho nên, nữ sử học nổi tiếng Lăng Tôn Tuyết đã từng viết: "... Khi kiến thức vượt xa thời đại, Mưa Thần cuối cùng cả đời vẫn giữ sự tôn kính đối với Tổng Giáo Nhân và những người khác, vậy chúng ta, những người đến sau, có tư cách gì mà dùng thái độ của Gia Cát Lượng để mãi mãi bắt bẻ và khinh thường những chính trị gia đời thứ nhất này? Dưới uy quyền và ảnh

hưởng mạnh mẽ của Mưa Thần, Tổng Giáo Nhân cùng với một nhóm quan văn, từ đầu đến cuối vẫn giữ được nhân cách và sự độc lập về tinh thần, đây vốn là một việc lớn có thể gọi là vĩ đại..."

Chúng ta hãy quay lại phòng hội nghị này vào rạng sáng ngày 31 tháng 5 năm 1916. Cuộc thảo luận đã diễn ra rất lâu. Mọi người đều có chút bức bối. Ai cũng sốt ruột vì Mưa Thần vẫn chưa xuất hiện. Điện thoại gọi đến Phủ Tổng thống đã gọi hết lần này đến lần khác, nhưng chỉ nhận được câu trả lời chắc chắn và khách sáo của Phó quan trưởng Phủ Tổng thống, rằng tổng thống vẫn đang xử lý công việc quân sự khẩn cấp, và sẽ lập tức đến họp ngay khi xong việc. Mọi người cũng không biết tình hình ở Đông Bắc hiện nay đã phát triển đến mức độ nào, tin tức từ địa phương truyền đến luôn không chính xác bằng tin tức từ quân đội. Không rõ tình hình rốt cuộc là thế nào, họ không thể biết được nên tiến hành công việc ở những phương diện nào! Đặc biệt là đối với các cường quốc phương Tây, trong đàm phán, họ gần như chỉ tin Mưa Thần. Bộ Ngoại giao chỉ làm một số công việc phối hợp. Đối với công việc đàm phán vô cùng quan trọng, cũng rất cần Mưa Thần đưa ra một nguyên tắc! Chính phủ trên dưới vẫn hy vọng có thể khống chế chiến sự bùng phát đột ngột lần này, cuối cùng có thể giải quyết vấn đề bằng hiệp thương và đàm phán. Trung Quốc hiện đang trong giai đoạn phát triển cao tốc, một trận quyết chiến thực sự sẽ gây tổn thương quá lớn! Có lẽ sẽ ảnh hưởng đến tiến trình hiện đại hóa khó khăn của Trung Quốc! Hiện tại họ chỉ lo lắng tổng thống một lòng muốn khiêu chiến. Với việc dân chúng sôi sục, khí thế dâng cao, có lẽ trận chiến này thực sự sẽ đánh đến chết không thôi! Họ cũng phải sớm bày tỏ ý kiến của mình, ảnh hưởng đến quyết định của Mưa Thần!

Trong phòng khách của Bộ Ngoại giao, nơi đó còn có đại sứ Anh, Pháp và Mỹ đang chờ đợi. Đại sứ Nhật Bản tại Trung Quốc sau khi nhận được tin tức này, vẫn luôn tìm cách liên lạc với Tokyo, không đến đây chờ tin tức. Mọi người đều cảm thấy chuyện này quá đột ngột. Mấy ngày nay, ngay cả

đại sứ cũng bày tỏ chính phủ tuyệt đối không có kế hoạch khai chiến như vậy, không biết Đông Bắc sao lại đột nhiên biến thành như vậy!

Khi phòng họp đang ồn ào, một thư ký thủ tướng bước nhanh vào phòng họp, thấp giọng nói gì đó bên tai Tổng Giáo Nhân. Tổng Giáo Nhân sắc mặt nghiêm trọng, đứng dậy lớn tiếng nói: "Mọi người im lặng! Tổng thống lập tức đến đây. Chuẩn bị tổ chức hội nghị liên hợp phủ viện khẩn cấp lần này! Mọi người đừng thảo luận nữa. Chờ tổng thống nói rõ tình hình trước! Lúc này, chúng ta đừng hoảng hốt, phải biết hiện tại chúng ta đang gánh vác trách nhiệm rất lớn. Quyết định sắp đưa ra có lẽ liên quan đến tương lai của quốc gia. Mọi người phải lý trí, phải tỉnh táo, phải thận trọng!"

Tiếng nói của ông còn chưa dứt, chỉ nghe thấy tiếng giày vang vọng trên sàn đá cẩm thạch ngoài cửa. Dưới sự dẫn đường của mấy thư ký, và sự vây quanh của các phó quan, Mưa Thần xuất hiện ở cửa phòng họp! Lúc này, vị tổng thống trẻ tuổi nhú mày. Trong ánh mắt như chớp giật của mọi người, dường như chỉ có sát khí. Hôm nay, hắn mặc một bộ quân phục kiểu mới của lục quân. Vị tổng thống vốn ôn hòa, lúc này lại mang dáng vẻ của một quân nhân tiêu chuẩn. Bên hông hắn, vốn không mang súng, cũng đeo một khẩu súng ngắn Browning tự động, dây lưng băng đạn lấp lánh dưới ánh đèn, như đang nhắc nhở mọi người tham gia hội nghị. Lúc này, chính là thời chiến! Mặc dù thần sắc nghiêm túc, nhưng thân hình thẳng tắp của hắn vẫn toát lên vẻ không sợ hãi, chứa đầy tinh lực kích động. Không biết vì sao, nhìn thấy hắn vững vàng bước vào phòng họp, mọi người đều cảm thấy an tâm hơn. Dường như trên đời không có chuyện gì mà người trẻ tuổi này không thể ứng phó.

Thấy mọi người muốn đứng dậy chào hỏi, Mưa Thần khoát tay: "Thời gian khẩn trương. Thế cục khẩn trương. Mọi người không cần hành lễ. Tranh thủ thời gian thảo luận đối sách hiện tại của chúng ta. Quân sự, tài chính, ngoại giao, vận động dân gian các mặt. Chúng ta phải chuẩn bị đánh

trận!" Hãn vừa nói vừa đi đến vị trí của mình. Hai tay chống lên mặt bàn, nghiêm túc nhìn mọi người ở đây. Tổng Giáo Nhân muốn đứng lên nói chuyện. Mưa Thần lại đoạt lời trước: "Mọi người chắc hẳn rất quan tâm đến việc rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở Đông Bắc, và cả việc ta dự định ứng phó chuyện này như thế nào. Ta có thể nói với mọi người rằng, đây chính là chiến tranh toàn diện giữa Trung và Nhật!"

Giọng điệu hãn như thép, chỉ một câu đã khiến cả phòng họp chìm vào im lặng. Hai chữ "chiến tranh" toàn diện như một lưỡi dao sắc bén lướt qua tâm trí mỗi người, một cảm giác bất an bao trùm. Dường như ai nấy đều cảm nhận được khói lửa đang bùng lên ở mặt trận Đông Bắc.

"Quân Quan Đông của Nhật Bản và phần lớn quân đội Triều Tiên đã đồng loạt tấn công toàn diện vào Đông Bắc của chúng ta. Một bộ phận quân Nhật có ý định phong tỏa con đường tiếp viện từ trong quan nội ra quan ngoại. Đường sắt Nam Mãn đã bị đóng cửa. Tướng Trương Tác Lâm, người đứng đầu ba tỉnh Đông Bắc, đã bị quân Nhật ám sát bằng một vụ nổ hèn hạ. Lực lượng chủ lực của quân Quan Đông đang tiến công về phía tây, Phụng Thiên và các cư dân hòa bình bị pháo binh hạng nặng của quân Nhật tàn phá! Bên trong biên giới, hàng vạn quân Nhật tràn qua biên giới, tấn công các huyện biên giới. Quân đội đồn trú Đông Bắc của chúng ta đang kiên cường kháng cự, các đơn vị chiến đấu ở phía bắc đang khẩn trương điều động lực lượng tiếp viện ra quan ngoại. Nếu mười mấy vạn quân đội nước ngoài được trang bị tận răng đột nhiên phát động một cuộc tấn công toàn diện như vậy mà không phải là chiến tranh, thì ta cũng không biết chiến tranh là gì!"

"Thưa các vị, chúng ta đã chiến đấu ở châu Âu để quốc gia có thể phát triển hòa bình, để giành được sự ủng hộ và công nhận của các cường quốc. Mục tiêu của chúng ta là duy trì hòa bình ở châu Á! Chúng ta rõ ràng khao khát hòa bình! Vì mục tiêu này, ta đã nhấn nhục ký vào bản hòa ước, một sự

nhục nhã lớn nhất trong đời. Bản hiệp ước này đã được thế giới công nhận. Nhưng vào đêm ngày 30 tháng 5, mọi nỗ lực hòa bình của chúng ta đã bị phá vỡ một cách tàn nhẫn! Trên thế giới này, có những kẻ điên cuồng, muốn hủy hoại đất nước này, muốn thực hiện dã tâm tàn độc! Chúng là kẻ thù không đội trời chung của dân tộc ta! Kể từ năm 1895, dân tộc ta đã nhiều lần ngã xuống dưới họng súng của chúng, nhân dân ta bị tàn sát, tài sản bị cướp bóc, vận mệnh dân tộc bị đánh cắp. Chúng đã trở thành cường quốc trên đồng xương máu của con cháu Viêm Hoàng! Trong số chúng có những kẻ luôn muốn hút máu thịt của chúng ta và mãi mãi ngồi lên đầu chúng ta. Vì mục tiêu này, chúng có thể tàn nhẫn hạ thủ với cả đồng bào của mình! Sau vụ binh biến 424, chúng ta sẽ không còn ảo tưởng gì về những kẻ tự xưng là láng giềng dã man này! Với chúng, chỉ có đòn đánh mạnh mẽ, đáp trả mạnh mẽ mới có thể giành được hòa bình thực sự! Sự nhẫn nhịn trước đây của chúng ta là quá ngây thơ!"

Mưa dường như đã định sẵn nhạc dạo cho cuộc họp này, hần không muốn giọng nói của mình làm phân tán sự chú ý. Giọng điệu của hần sôi sục, ánh mắt nghiêm khắc đến mức không ai dám nhìn gần. Tổng Giáo Nhân ngồi bên cạnh hần, khuôn mặt tái nhợt, nghiêng răng như thể bị khí thế của hần áp đảo. Muốn lên tiếng, nhưng lại không chen vào được. Lúc đầu, cuộc họp này dự định cùng Mưa bàn bạc về cách giải quyết vấn đề, đưa ra nhiều phương án đối phó. Trong lòng họ, chiến tranh toàn diện nên là lựa chọn cuối cùng, bất đắc dĩ. Việc quốc gia phải được xử lý thận trọng. Nhưng từ khi Mưa bước vào phòng họp, vừa mở miệng nói câu đầu tiên, cùng với cảm giác căng thẳng, hưng phấn trên người hần, dường như ai cũng cảm thấy hần khao khát cuộc chiến này!

"... Trên những cánh đồng và dòng sông quanh Thanh Đảo, thi thể của quân xâm lược đã chất đầy. Nhưng hiện tại, những đòn đánh này vẫn chưa đủ. Chúng đã dám vi phạm những điều ước thiêng liêng mà chúng ta và cộng đồng quốc tế tin tưởng, vi phạm công lý và chính nghĩa mà nhân loại

tin tưởng. Vậy thì hãy dùng thanh kiếm trong tay chúng ta, để chúng một lần nữa nhận lấy sự trừng phạt thích đáng! Ở Đông Bắc, trên mảnh đất này, chúng ta không thể cho phép một người Nhật Bản nào tồn tại với danh nghĩa chiếm đóng. Mảnh đất tổ tiên để lại này không cho phép chúng làm ô uế bằng danh nghĩa đó! Nếu chúng còn muốn cầu hòa, thì đó là việc chúng ta sẽ làm sau khi tiêu diệt toàn bộ quân xâm lược! Sự nghiệp của chúng ta là chính nghĩa, và chắc chắn sẽ nhận được sự ủng hộ của toàn thể nhân dân trong nước và cộng đồng quốc tế. Đêm ngày 30 tháng 5 năm 1116 công nguyên, Nhật Bản đã phát động một cuộc chiến tranh bất ngờ đáng xấu hổ với chúng ta. Và cuộc chiến phản công toàn diện của dân tộc ta cũng bắt đầu từ đó!"

Nói xong, hần vung tay ra lệnh cho phó quan: "Ghi nhớ! Mở điện cả nước, mở điện toàn thế giới! Không được sửa đổi một chữ, cứ thế mà phát đi!" Phó quan lớn tiếng xác nhận, theo tiêu chuẩn quân đội chào Mưa. Tổng thống trẻ tuổi vẫn không kìm nén được sự kích động trong lòng, mạnh mẽ dấm vào mặt bàn. Một tiếng "rầm" vang lên. Cả phòng im lặng.

Tổng Giáo Nhân bất đắc dĩ nhắm mắt lại. Quyết tâm của Mưa đã không còn gì có thể ngăn cản. Sau khi quân Nhật ở Đông Bắc phát động một cuộc tấn công toàn diện quy mô lớn như vậy, đây thực sự là chiến tranh! Việc họ có thể làm bây giờ là trước hết phối hợp với Mưa để chiếm thế thượng phong về quân sự, sau đó mới tìm cách đàm phán! Quan trọng hơn cả là, phải phối hợp với quyết tâm của Mưa trong ngoại giao, tranh thủ vị thế quốc tế có lợi nhất!

Cuộc họp sau khi Mưa đã định ra nhạc dạo, ngay lập tức đi vào thảo luận các vấn đề cụ thể, trong quan nội cần phải lập tức động viên. Lập tức tăng cường kinh phí chiến tranh. Phát hành công trái chiến tranh. Ở chiến khu phía bắc, các vấn đề dân sự phải phối hợp với hành động quân sự. Đường sắt lập tức chuyển sang quân quản, chính phủ phải cử đặc phái viên

đến các tỉnh chiến khu phía bắc để chỉ đạo công tác của các tỉnh. Động viên lương thực, phương tiện vận chuyển, và một lượng lớn dân phu. Ba tỉnh Đông Bắc cũng phải cử quan chức cấp cao của chính phủ đến để an ủi những người tị nạn, động viên địa phương. Các tỉnh ven biển cũng phải đi vào trạng thái khẩn cấp, ở đó vạn nhất cũng phải chuẩn bị cho chiến khu. Quan trọng hơn là công tác đối ngoại. Cần phải cử đặc sứ đến các quốc gia ngay lập tức, hiệp thương để tranh thủ sự ủng hộ của họ. Đồng thời phải làm tốt công tác tuyên truyền dư luận trong và ngoài nước. Động viên lòng dân sĩ khí trong nước, tranh thủ sự ủng hộ rộng rãi của thế giới. Về những vấn đề này, các ban ngành chính phủ do Tổng Giáo Nhân lãnh đạo đã phối hợp với Mưa ở mức độ rất cao. Mặc dù có một số người hiện tại vẫn còn mơ hồ, kinh ngạc trước tình hình. Nhưng đối với đề nghị của Mưa, hội nghị sẽ thông qua kiến nghị. Tuyên bố quốc gia ở trong tình trạng khẩn cấp, tổng thống muốn theo hiến pháp nắm giữ toàn bộ quyền lực trong tình trạng khẩn cấp. Tổng Giáo Nhân lại kiên quyết từ chối. Lý do của ông là tình hình chiến sự hiện tại dù sao cũng chỉ ở địa phương Đông Bắc. Tình hình phát triển trong tương lai chưa rõ ràng. Quyền lực gần như độc tài trong tình trạng khẩn cấp của quốc gia không thể tùy tiện trao cho. Mưa dù xanh mặt nhìn Tổng Giáo Nhân một lúc lâu, nhưng cuối cùng vẫn chọn nhượng bộ.

Cuộc họp này, vào lúc trời gần sáng đã đạt được một sự đồng thuận sơ bộ với tốc độ chiến tranh. Mọi người ngay lập tức tản ra để tiến hành công việc riêng của mình. Sau khi hừng đông, người dân cả nước mới biết được tình hình khẩn cấp của đất nước thông qua những tờ rơi bay đầy trời, cả nước lập tức sôi sục. Những bức điện xin chiến, khiêu chiến ngay lập tức như tuyết rơi bay đến Phủ tổng thống và chính phủ. Nghị viện cũng trong lúc tạm ngưng họp đã khẩn cấp triệu tập nghị viên tổ chức hội nghị. Dân chúng thủ đô trước bia tường niệm anh hùng vô danh của Phủ tổng thống đã tổ chức hội nghị. Những thanh niên nhiệt huyết, các học sinh đã cắn nát ngón tay viết huyết thư xin tòng quân. Các học sinh dự bị sĩ quan của các

trường cao đẳng tự động thu dọn ba lô, tập hợp tại từng điểm tập kết chờ lệnh. Mỗi người mang theo lương khô và nước uống, ngồi ngay ngắn chờ phân phối. Trước các đại sứ quán đều tràn ngập những đoàn người biểu tình. Hy vọng những quốc gia đã xác nhận trong bản hòa ước sẽ thực hiện lời hứa của họ. Tin tức về chiến tranh nổ ra giữa hai nước cũng nhanh chóng lan ra khắp thế giới. Mọi người kinh ngạc phát hiện, thế giới này trong năm nay đã trở nên hỗn loạn gấp bội. Lần này, ở châu Á, chiến tranh đã nổ ra giữa hai quốc gia có hiệp ước! Và rất có thể sẽ lôi kéo toàn bộ các cường quốc trên thế giới!

Cùng ngày, vào ban ngày, dư luận Nhật Bản chìm trong nỗi ghen ngào, thì phía Trung Quốc gần như ngay lập tức bắt đầu công kích dư luận. Bản thảo tin điện do các phóng viên phương Tây tại Phụng Thiên gửi đi đã được đăng tải trên các hãng thông tấn quốc tế. Phóng viên Mỹ và Anh mô tả đêm 30 tháng 5, tiếng súng bất ngờ nổ ra quanh Phụng Thiên. Họ kể lại cuộc sống hòa bình trước đó của người dân và quân đội Trung Quốc. Họ miêu tả pháo binh Nhật Bản trút đạn vào thành Phụng Thiên, vào trường học, bệnh viện và khu dân cư của người nước ngoài. Dân chúng hoảng loạn, tháo chạy về quê dưới sự bảo vệ của quân đội. Đồng thời, quân đội Trung Quốc đã kháng cự quyết liệt bên ngoài Phụng Thiên.

Các quan sát viên của các nước đồng minh, đang theo dõi tình hình thực thi hiệp ước biên giới và tình hình đàn áp quân đội Phục quốc Triều Tiên, cũng được phỏng vấn qua điện thoại và đưa lên báo. Báo chí đưa tin về việc hàng vạn quân Nhật vượt biên, trang bị tận răng và đầy sát khí. Đêm xuống, trên sông Vịt Lục không một bóng dáng quân Nhật. Họ cũng tường thuật về việc quân Nhật tàn sát dã man ở biên giới, đối xử thô bạo với các sĩ quan phương Tây. Phía Trung Quốc thậm chí còn cung cấp tuyến đường quân sự để họ gửi tin tức và bản thảo phỏng vấn! Cái chết của tướng Trương Tác Lâm cũng được công bố, một hành động ám sát nhằm

vào một tướng lĩnh cấp cao của đối phương, điều hiếm thấy trong lịch sử chiến tranh phương Tây, cũng được đưa tin chi tiết nhất!

Tất cả sự thật đều cho thấy, đây là hành động tập kích bất ngờ do phía Nhật Bản, ít nhất là quân đội Nhật Bản đơn phương phát động. Âm mưu chiếm đoạt vùng Mãn Châu, làm suy yếu toàn bộ Trung Quốc. Mà phía quân đội Nhật Bản, sau sự kiện 424, chính là thế lực độc tài của chính phủ Nhật Bản! Phía Mỹ đã có phản ứng sớm nhất vào chiều ngày 31 tháng 5. Họ hy vọng chính phủ Nhật Bản ngay lập tức ngăn chặn hành động của quân đội tại Đông Bắc. Đồng thời cảnh cáo rằng, nếu giao thương bình thường giữa Mỹ và Trung Quốc bị cản trở bởi cuộc chiến này, nếu công dân và tài sản Mỹ bị quân đội Nhật Bản gây tổn hại nghiêm trọng, thì chính phủ Mỹ sẽ bảo lưu mọi quyền phản ứng. Hiện tại, họ hy vọng chính phủ Nhật Bản có thể ngồi xuống, ngừng các hành động quân sự và bắt đầu đàm phán! Họ cảnh báo rằng, hiệp ước giữa Trung Quốc và Nhật Bản đã được thế giới phương Tây công nhận và đảm bảo. Hy vọng chính phủ Nhật Bản có thể chú ý đến sự thật này! So với cuộc chiến nổ ra ở châu Âu sau một thời gian dài ủ mưu, sự kiện bất ngờ ở châu Á này còn khiến nước Mỹ lo lắng hơn. Nhật Bản đã trở thành một quốc gia bị một kẻ điên quân sự nắm giữ, không ai biết liệu hải quân của họ có tấn công bờ biển phía Tây của Mỹ và các hòn đảo trên Thái Bình Dương hay không.

STT 346: Chương 5: Thế giới mới - Chương 149: Xâm nhập

Chương 5: Thế giới mới - Chương 149: Xâm nhập

Phụng Thiên thành đã là một mảnh bình hoang mã loạn. Thành thị lớn nhất vùng Đông Bắc này, với bảy tám chục vạn dân cư, chỉ trong một đêm đã chìm trong khói lửa chiến tranh. Tiếng súng và pháo nổ vang dội khắp thành nam và thành bắc. Pháo binh Nhật Bản với những khẩu trọng pháo 150 ly liên tục trút đạn xuống khu vực trung tâm. Quân chính quy của hai mươi bảy sư, bảy mươi chín đoàn cùng với đội bảo an liều chết chống cự. Nhưng lực lượng quân Nhật vượt trội hơn hẳn. Địa hình xung quanh Phụng Thiên bằng phẳng, quân Nhật dễ dàng di chuyển. Rạng sáng ngày ba mươi mốt tháng năm, bộ binh hạng nhẹ Nhật Bản đã áp sát nội thành. Các đội quân thám thính liên tục nổ súng, phóng hỏa, gây thêm hỗn loạn cho Phụng Thiên thành.

Trương làm, vị tham mưu trưởng, vẫn ngồi tại sư bộ, cố gắng hết sức ứng phó tình hình. Mệnh lệnh hãn nhận được là phải cố thủ Phụng Thiên, yểm hộ cho quân Liêu Tây đến chi viện. Nhưng lực lượng trong tay hãn chỉ có ba khu, tám mươi đoàn còn đang truy quét bọn địa chủ, lại phải chia quân yểm hộ cơ quan rút lui về phía tây, đồng thời duy trì trật tự trong thành. Phía đông Phụng Thiên, hàng ngàn người Nhật đang tụ tập, không ít trong số đó còn mang theo vũ khí, là hương quân. Hãn dùng doanh bảo an Phụng Thiên làm nơi yểm hộ cho cơ quan rút lui, lấy công binh doanh của sư hai mươi bảy và cảnh giới khu dân cư của người Nhật. Cảnh vệ doanh của sư bộ toàn bộ cưỡi xe ngựa, hễ nơi nào có tiếng súng thì đến chi viện. Kỵ binh doanh trực thuộc sư bộ được bố trí ở mặt nam thành, hỗ trợ cho

mấy doanh bảo an phòng thủ. Sơn pháo doanh và nhân viên tạp vụ của sư bộ tổ chức thành một doanh bộ binh tạm thời, xem như lực lượng dự bị. Khi Phụng Thiên bắt đầu giao tranh, học sinh các trường trung học trong thành đều xông đến sư bộ, yêu cầu được phát súng tham gia chiến đấu. Trong đó có hơn hai trăm học sinh đã qua huấn luyện sĩ quan dự bị. Những học sinh này được hợp thành ba doanh, chỉ có vũ khí hạng nhẹ, cũng được dùng để duy trì trật tự trong thành. Hắn đã dốc hết sức, tung ra toàn bộ lực lượng để bảo vệ thành phố này!

Nhưng chiến tranh vẫn tàn khốc. Tiếng kêu khóc vang vọng khắp thành, trên đường phố, gia súc và xe cộ chen chúc, dân chúng hoảng loạn, tìm nơi ẩn náu. Tại lãnh sự quán Mỹ, Anh, Nga, dân chúng gào khóc, muốn vào tị nạn. Nhà thờ, bệnh viện, và dinh thự của Trương Tác Lâm trước đây đều chặt kín người. Mọi người đều cho rằng những nơi này an toàn. Nhưng pháo binh Nhật Bản không phân biệt mục tiêu quân sự hay dân sự! Mỗi phát đạn nổ vang trong thành, càng khiến dòng người hoảng loạn. Nhiều khu vực trong thành đã bốc cháy. Khói đen cuộn cuộn, bao trùm thành phố, càng khiến khung cảnh thêm thê lương.

Trên các ngã đường, giữa tiếng súng, những quân nhân mặc quân phục vàng, cùng với các học sinh đeo băng tay, đang cố gắng duy trì trật tự. Với những khu vực khác, họ không còn đủ sức. Hiện tại, lực lượng của họ tập trung bảo vệ con đường sơ tán về phía tây. Các cơ quan trọng yếu và nhân vật quan trọng đều phải rút lui về Liêu Tây! Nhân viên các cơ quan trọng yếu của tỉnh Phụng Thiên chen chúc trên con đường ra Tây Môn, hoảng loạn rút lui về phía tây, thỉnh thoảng lại có đạn bay trên đầu. Tiếng người la hét, ngựa hí vang lên. Cuộc tập kích bất ngờ của quân Nhật vào Phụng Thiên ít nhất đã đạt được lợi thế về mặt quân sự.

Trương làm vội vã đến phủ lớn của Trương Tác Lâm, nơi đội vệ binh của Trương Tác Lâm đang đổ mồ hôi sơ tán đám người. Thấy Trương làm,

với quân hàm thiếu tướng, mọi người đều kinh ngạc. Việc thấy một sĩ quan cao cấp của quân đội chính quy còn ở lại khiến mọi người cảm thấy vững tâm. Mọi người xôn xao bàn tán: "Trương sư trưởng còn ở trong thành. Bọn tiểu quỷ tử xem ra không dễ dàng vào được!"

"Quân chính ở phía tây đang tăng viện, bọn tiểu quỷ tử đừng tưởng bỏ, rồi sẽ xong đời thôi!"

"Trương đại soái đang tập hợp đại quân phản công từ phía nam, Trương sư trưởng có lẽ sẽ đánh trong ngoài, diệt hết đám tiểu quỷ tử này!" Đám người chen chúc ở cửa ra vào nhường đường cho Trương làm và vệ sĩ, ánh mắt đều tràn đầy hy vọng. Lúc này, những quân nhân này là chỗ dựa lớn nhất của dân chúng!

Nhưng tâm trí Trương làm không hề ở đó, hắn nhìn đội vệ binh đang chào hắn, lớn tiếng quát: "Sao còn chưa đi? Tiểu Lục Tử và Tứ phu nhân đâu? Sao còn chưa khởi hành?" Vừa nói vừa bước nhanh vào sân. Viên đội trưởng vệ binh theo sát Trương làm, khó xử giải thích: "Tứ phu nhân nói muốn đợi đại soái trở về, nhất quyết không chịu đi. Thiếu gia lại nói muốn cùng chúng ta liều mạng với bọn tiểu quỷ tử, chúng tôi kêu gọi đóng xe, hắn lại dùng roi ngựa đánh chúng tôi... Sư trưởng, ngài đến là tốt rồi. Nếu thiếu gia và phu nhân có chuyện gì, tôi biết ăn nói với đại soái thế nào!" Trong lòng Trương làm chua xót, những người này còn chưa biết đại ca đã bị bọn tiểu quỷ tử giết!

Trong sân, Trương học lương, con trai Trương Tác Lâm, đang dẫn theo một đội vệ binh, ồn ào lấy quân giới trong nhà ra, nạp đạn vào người. Thiếu niên từng được Trương Tác Lâm đưa ra tiền tuyến, lúc này đã mười bảy tuổi, đã cao lớn. Mặc một bộ quân phục không có quân hàm, đeo hai chiếc hộp đạn dài, tay cầm một khẩu súng trường Đức, nhìn tư thế, thật sự muốn dẫn vệ đội đi liều mạng với quân Nhật!

Trương làm lớn tiếng quát: "Tiểu Lục Tử, con đang làm gì vậy?" Trương học lương ngẩng đầu, thấy Trương làm đến, lập tức reo lên: "Tam thúc, đang tìm chú đây. Cháu đã chuẩn bị xong, mang cháu đi diệt trừ bọn tà ma!"

Trương làm đi tới, giật lấy súng trong tay hắn, giận dữ nói: "Con làm sao lại hồ đồ như vậy! Đánh trận là chuyện của người lớn. Ta phải thay cha con trông coi con! Mau dẫn vệ đội lên xe, rời khỏi Phụng Thiên, bọn tiểu quỷ tử tử phía xông vào, con không đi thì không kịp đâu!"

Thiếu niên ngoan cố nhìn Trương làm: "Không được! Cháu phải đợi cha cháu trở về! Bọn tiểu quỷ tử ức hiếp đến tận cửa, chúng ta không đánh bọn chúng thì còn đợi đến lúc nào? Tam thúc, cháu đã là người lớn rồi. Chú đừng quản cháu nữa! Các huynh đệ đều đang liều chết đánh bọn tà ma. Chúng ta mà đi, chẳng phải làm cha cháu mất mặt sao?"

Nghe Trương học lương nhắc đến cha hắn, trong mắt Trương làm nóng lên, hắn cố nén cảm xúc, lớn tiếng quát: "Cha con không ở đây, thì phải nghe ta! Nghe lệnh của ta, hạ súng xuống, lên xe, dẫn phu nhân và thiếu gia, mau chóng rời khỏi Phụng Thiên! Tiểu Lục Tử, có Tam thúc ở đây. Sẽ có ngày con trở về!"

Ngay lúc Trương làm nổi giận, Tứ phu nhân của Trương Tác Lâm cũng bước vào sân. Người phụ nữ thay Trương Tác Lâm quán xuyến nửa cái nhà dường như đã có dự cảm chẳng lành, trên tóc đã cài một bông hoa trắng. Nàng nhìn Trương làm run rẩy hỏi: "Tam ca, huynh nói thật, đại soái có chuyện gì không? Phụng Thiên thành ra thế này, đại soái mà đến Thiên Tân, ít nhất cũng gọi điện thoại về nhà chứ!"

Nước mắt Trương làm cuối cùng cũng rơi xuống, những người có mặt dường như cũng hiểu ra. Viên đội trưởng vệ binh gầm nhẹ một tiếng: "Đại soái..." rồi ngã quỵ xuống đất. Tứ phu nhân loạn choạng, nhưng vẫn đứng

vững. Nàng trầm mặt gật đầu: "Tam ca, hiện tại tình hình xung quanh Phụng Thiên thế nào? Còn đi được không?"

Trương làm cùng đồng đội gào lên đáp lại: "Tiểu quý tử xông lên tứ phía, phía tây còn một lỗ hổng. Binh lính đều tử thủ trên đỉnh, nhưng quý tử đông, quân ta ít. Phía sau còn Phụng Thiên thành như một cái túi lớn cần bảo vệ, không ai biết cầm cự được bao lâu. Đây là quốc chiến, chúng ta đã quyết định chết ở đây! Nhưng đại soái muốn bảo toàn cốt nhục của lão đệ huynh! Phu nhân, ta điều một kỵ binh, thêm cả đội vệ của đại ca nữa. Có thể bảo vệ các người ra ngoài, nếu không đi thì không kịp đâu!"

Tứ phu nhân gật đầu: "Mọi việc cứ theo ý tam ca người an bài, chúng ta lập tức đi ngay!" Trương Học Lương lúc này mới gào khóc thảm thiết, thiếu niên dường như giờ mới nhận ra cha mình đã không còn. Hắn đỏ mắt, rút súng lục ra toan xông ra ngoài. Nhưng bị mấy tên vệ binh liều chết ngăn cản. Tứ phu nhân tát cho hắn một cái: "Tiểu Lục Tử, con phải sống để báo thù cho cha! Giờ đây, chúng ta chỉ còn trông cậy vào tổng thống báo thù nhà nợ nước!"

Lúc này, trên cầu đá lớn, chiến sự đã đến hồi thảm khốc nhất. Quân Quan Đông của Nhật Bản muốn tiến nhanh nhất về phía tây, yếu điểm nằm ngay chỗ này. Qua cầu đá lớn là vùng đất bằng phẳng, có thể thẳng đến Phụng Thiên. Đường sá dễ dàng cho đại quân và vũ khí hạng nặng tiến lên, hơn nữa còn có thể cướp cầu đá lớn để yểm hộ doanh miện cảng, một yếu điểm quan trọng. Đội quân của Điện Trung thuộc Sư đoàn 5 Nhật Bản, quả thực liều mạng, muốn chiếm được nơi này trước khi đại quân đến!

Từ đêm 30 tháng 5, quân Nhật liên tục công kích đến hừng đông, hỏa lực hạng nặng cũng dần được vận chuyển đến. Hỏa lực của quân Nhật bắn phá, khiến đỉnh núi quanh cầu đá lớn chìm trong khói lửa. Bộ binh Nhật Bản tràn lan khắp núi, điên cuồng tấn công trận địa của Đoàn 81. Nhưng đều bị đánh lui. Quân Nhật điên cuồng dường như không còn để ý đến

thương vong. Trước công sự đã chiến kiên cố của Đoàn 81, xác chết vàng khè đã chất thành đồng. Trong vùng mìn trước trận địa, chân tay của lính Nhật cụt lìa vương vãi khắp nơi. Vài tên lính Nhật bị sĩ quan ép buộc xông thẳng vào bãi mìn, xông đến chiến hào. Lập tức bị quân ta nã lựu đạn, máu thịt văng tung tóe. Trong hào, quân Nhật chen chúc, xác chết ngổn ngang, máu đã nhuộm đỏ cả đất.

Một đêm công kích trôi qua. Mấy đỉnh núi quanh cầu đá lớn đều bị quân Nhật áp đảo, quân ta phải lui về giữ trận địa chính. Thương vong cũng rất thảm trọng. Trận địa chính là vùng núi hình yên ngựa. Quân ta đóng quân trên hai ngọn núi, hỏa lực hỗ trợ lẫn nhau. Pháo sơn đặt trong trấn cầu đá lớn, có thể trực tiếp chi viện trận địa chính. Quân Nhật mấy lần toan vòng ra sau lưng, đều bị hỏa lực từ trên đỉnh núi bắn xuống, gây thương vong lớn. Đến bình minh, quân Nhật điều chỉnh lực lượng, phát động tổng tấn công cuối cùng. Vài trận huyết chiến, quân Nhật đã thâm nhập vào giữa yên bộ của trận địa chính. Chịu hỏa lực hai bên giáp công, đóng quân xuống, sẵn sàng phối hợp với công kích chính diện. Hai doanh phòng thủ của Hàn Lâm Xuân, Đoàn 81, sau một đêm kịch chiến, khó lòng chống đỡ. Hơn nữa, viện binh cũng không còn hy vọng. Họ đã biết qua điện thoại và điện báo, Phụng Thiên, nơi đóng quân của Sư trưởng 27, đã bị quân Nhật tấn công toàn lực. Quân Nhật từ biên giới và Sơn Hải Quan đều đồng loạt tấn công. Toàn bộ quân ta ở Đông Bắc đã bị kiềm chế, lâm vào thế đơn độc chống đỡ. Họ chỉ có thể tự mình chiến đấu đến cùng! Và trước mặt họ là mấy sư đoàn chủ lực Quan Đông quân Nhật, luôn sẵn sàng tăng viện!

"Huynh đệ! Quý tử đang điều chỉnh đội hình, bổ sung đạn dược. Viện binh của chúng đã đến. Hỏa lực cũng được tăng cường. Chúng muốn một mẻ nuốt chửng chúng ta, chiếm cầu đá lớn, sau đó tiến về Phụng Thiên. Mệnh lệnh của chúng ta là tử thủ. Sư trưởng cũng nói rõ, không có viện binh, rút lui cũng không có người tiếp ứng. Giữ vững nơi này, chắc chắn cuối cùng là toàn quân bị diệt..." Người nói là Hàn Lâm Xuân, đoàn trưởng

Đoàn 81. Sau một đêm, hãn đã tiêu tụy đến mức không còn ra hình người, vì chỉ huy lớn tiếng, giọng nói đã khàn đặc. Quân phục của hãn đầy những vết cháy xém. Mũ của sĩ quan đã bị đạn bắn thủng. Ánh mắt hãn sáng rực nhìn các doanh trưởng, đại đội trưởng và tham mưu đoàn bộ, như đang chờ đợi câu trả lời của họ.

"Vị trí của chúng ta rất quan trọng, không cần nhiều lời. Chúng ta phải yểm hộ doanh miện. Nơi đó đang phá hoại công trình cảng, không thể để tiểu quỷ tử lợi dụng. Phụng Thiên thành là yếu điểm của toàn quan ngoại, mấy ngàn quỷ tử đang tấn công mạnh. Chúng ta kiên trì thêm một ngày, Phụng Thiên và doanh miện sẽ được bảo vệ thêm một ngày, sẽ có thêm thời gian cho quân ta chi viện. Quân ta ở phía bắc có ưu thế về quân số hơn tiểu quỷ tử. Chỉ cần họ đến được, có thể đánh cho tiểu quỷ tử tan tác! Giờ chúng ta phải cố gắng hết sức, còn kịp. Đây là đất nước của chúng ta, chúng ta lại là con em Đông Bắc, quen thuộc địa hình, vẫn có thể tìm đường rút lui. Nhưng ta hỏi huynh đệ chúng ta, chúng ta có thể rút lui không? Có muốn rút lui không? Hay là liều chết đến người cuối cùng, hoàn thành sứ mệnh vẻ vang của người lính quốc phòng?"

Trong chiến hào nhỏ bé, không khí bỗng trở nên yên tĩnh. Mọi người đều trầm mặc đối diện. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của đoàn trưởng, mọi người đều đồng lòng hạ quyết tâm.

"Đoàn trưởng, không cần nói nhiều. Chết trước trận địa của chúng ta, quỷ tử cũng đã ngàn người, chúng ta đã đủ lời! Cứ liều chết ở đây! Để hậu phương có thêm thời gian, đại quân bố trí sẽ dễ dàng hơn! Chúng ta là quân nhân, quân nhân phải chấp hành mệnh lệnh! Chúng ta sẽ chuẩn bị chết ở đây!"

"Giờ chúng ta rút lui, sau này làm sao ngẩng đầu làm người? Đoàn 27 chúng ta là quân đội trung ương sau này. Nhưng vì quốc chiến mà xả thân, đều là hảo hán! Chúng ta phải để Đoàn 27 lưu danh muôn đời!"

"Nhìn đất nước ngày càng cường thịnh, chúng ta là quân nhân chẳng phải mong ước ngày này sao? Tiểu quý tử, kẻ thù của dân tộc, lại bị đánh tan, tiền đồ của đất nước càng thêm vô hạn! Chỉ cần chúng ta hy sinh ở đây có thể đổi lấy thắng lợi cuối cùng, chết mười lần, lão tử cũng nhắm mắt!"

Lời nói như đinh đóng cột. Đồng thời cũng quyết định vận mệnh của họ. Đoàn 81, Sư đoàn 27 đã kiên cường chống cự ở cầu đá lớn đến ngày 3 tháng 6. Hai doanh bộ binh và một pháo sơn, hơn một ngàn hai trăm quân nhân, từ bên ngoài trấn cầu đá lớn vây quanh trận địa, chiến đấu đến tận trong trấn cầu đá lớn, chiến đấu trên đường phố với quân Nhật. Đạn được cạn kiệt, lại dùng dao sắc, dao sắc gây lại dùng máu thịt. Quân Nhật Quan Đông quân, dựa vào đội quân của Điền Trung, Sư đoàn 5, sau đó lại thêm nhiều bộ binh, hỏa lực tăng lên đến mấy chục khẩu pháo sơn dã, điên cuồng tấn công quân ta. Sau bốn ngày kịch chiến, trấn cầu đá lớn đã hoàn toàn bị san bằng. Thương vong của quân ta gần như không còn, không một ai bị bắt. Hàn Lâm Xuân, đoàn trưởng, ở gần nhà phòng của bộ chỉ huy quân Nhật, cùng toàn bộ nhân viên đoàn bộ chiến đấu đến chết. Trong lúc vật lộn với quân Nhật, hắn đã hy sinh anh dũng. Thi thể tựa vào tường, không ngã, uy vũ và khí phách vẫn còn. Sư đoàn 27, chủ lực của quân Đông Bắc, là một trong những đơn vị địa phương đầu tiên ở Tân Dân, trong giai đoạn đầu của cuộc chiến chống ngoại xâm ở Đông Bắc, lực lượng vũ trang này đã hy sinh rất lớn.

1916 năm, ngày 31 tháng 5, buổi sáng 10:00.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thái Ngọc chấp tay sau lưng, đứng trước tấm bản đồ lớn ở Đông Bắc, trầm mặc không nói lời nào. Xung quanh hắn, tiếng chuông điện thoại, mệnh lệnh, hỏi han tình hình không ngừng vang lên. Nhưng dường như hắn hoàn toàn không bị quấy rầy, chỉ lặng lẽ suy nghĩ điều gì đó. Thân thể vị trung tướng này trông có vẻ yếu hơn so với thời điểm ở Thanh Đảo, nhưng

lưng vẫn thẳng tắp. Mưa Thần giao phó toàn bộ đại cục quân sự phương Bắc cho hắn. Gánh nặng to lớn này đặt lên vai vị danh tướng quân giới Trung Quốc, người vốn đã mang trong mình bệnh cũ. Hắn nắm trong tay mấy chục vạn tướng sĩ, không ai nghi ngờ khả năng chỉ huy của hắn. Mọi người đều kỳ vọng dưới sự dẫn dắt của hắn, Đông Bắc sẽ giành được một chiến thắng chưa từng có.

Trên bản đồ, tình hình chiến đấu mới nhất đã được ghi chú chi tiết. Năm sư đoàn của Quan Đông quân Nhật Bản và hai sư đoàn Triều Tiên, tạo thành mũi tên màu lam khổng lồ, hung hăng xông vào lãnh thổ Đông Bắc. Chỉ sau một đêm, hệ thống tình báo quân sự Phụng Thiên, cùng với tình báo từ các cấp bộ đội đã giúp Thái Ngạc nắm được đại khái toàn cục. Hắn thấy, mặc dù quân Nhật hung hãn, nhưng chỉ có bảy sư đoàn, hơn nữa chỉ điều một sư đoàn đến tranh đoạt Sơn Hải quan, một yếu điểm quan trọng. Điều này gần như mở toang cửa ngõ vào quan nội cho viện quân. Động thái của mấy sư đoàn cũng không được cân đối. Giữa quân Triều Tiên và Quan Đông quân có khoảng cách lớn, dường như chủ lực quân Triều Tiên đang tiến thẳng lên phía bắc, còn chủ lực Quan Đông quân lại tập trung ở phía nam, trọng điểm đều hướng về Phụng Thiên. Chúng không hề tận dụng đường sắt phía nam để hỗ trợ, ngăn cách liên hệ với quan nội. Dường như chúng đang tranh cướp lẫn nhau. Quan trọng hơn, hải quân Nhật Bản hoàn toàn không phối hợp với cuộc tập kích này. Chúng không hề đến tranh đoạt những yếu điểm quan trọng như Tần Hoàng Đảo, Hồ Lô Đảo. Đây đều là những cứ điểm trọng yếu uy hiếp hành lang Liêu Nam! Người Nhật Bản tuy hung hăng, đột nhiên phát động như vậy, nhưng nhìn kỹ lại không phải là một kế hoạch tác chiến được tính toán kỹ lưỡng. Với thực lực quân địch không đủ, lại bị kiềm chế khắp nơi, rất dễ bị đánh bại. Rốt cuộc chúng đang giở trò quỷ gì? Nước Nhật còn bao nhiêu lực lượng dự bị, khi nào sẽ tham gia chiến trường Đông Bắc?

Nếu không nắm rõ những tình huống này, hẳn không thể đưa ra quyết định chỉ huy đại quân. Mặc dù tổng tham mưu đã chỉ thị thi hành Bính án, cố gắng hội chiến quy mô lớn ở bình nguyên Liêu Tây để tiêu diệt chủ lực quân Nhật. Nhưng phải đợi quân Nhật tiến vào bình nguyên Liêu Tây mới được! Quyết định hành động của đại quân, vẫn chưa thể đưa ra quá sớm.

Rốt cuộc Nhật Bản lần này muốn làm cái gì? Hẳn nghiêng rằng, tự hỏi trong lòng. Binh là đại sự quốc gia. Quân đội chính quy phương Bắc đã chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được một lần đột phá. Nhưng mọi thứ đều hiện ra vẻ kỳ lạ. Chẳng lẽ người Nhật Bản trước đó thực sự chưa hoàn thiện kế hoạch? Hay là như suy đoán của tổng tham mưu, đây là hành động đơn độc của Quan Đông quân và quân Triều Tiên, muốn kéo toàn bộ Nhật Bản vào cuộc quyết chiến ở đại lục? Sau mười mấy tiếng kể từ khi chiến sự nổ ra, Thái Ngạc vẫn đang suy tư sâu sắc.

Tiếng giày của Lý Duệ, tham mưu trưởng, vang lên phía sau, kéo Thái Ngạc ra khỏi trầm tư. Vừa quay đầu, hẳn đã nhìn thấy người cộng sự mới của mình. Trên mặt vị trung tướng có chút ửng hồng vì bệnh, so với Lý Duệ hai mươi chín tuổi, càng làm nổi bật khí khái hào hùng của vị tham mưu trẻ tuổi. Lông mày Lý Duệ cũng nhíu chặt như Thái Ngạc. Hẳn nhỏ giọng báo cáo với Thái Ngạc: "Bộ tư lệnh tập đoàn quân Liêu Tây và bộ tư lệnh tập đoàn quân Liêu Nam đã khẩn trương thành lập xong, điện đài cũng đã kêu gọi. Hai tập đoàn quân đang khẩn trương tập trung lực lượng. Chúng ta phải bảo vệ hai yếu điểm ở Đông Bắc, Phụng Thiên và Sơn Hải quan đều đang trong tình trạng giao tranh ác liệt. Tình hình mặt trận đến nay vẫn chưa có thay đổi lớn. Ngoại trừ việc kêu gào cùng nhau, Vương cũng lỗ ửng phò còn tương đối lỏng lẻo... Tình hình đại khái là như vậy." Hẳn đưa cho Thái Ngạc một bản báo cáo tình báo, nhỏ giọng nói: "Tổng tham mưu phát điện báo tuyệt mật, ngài xem trước một chút. Cục tình báo quân sự đối ngoại kiên trì ở Phụng Thiên, đã chặn được liên lạc vô tuyến giữa Quan Đông quân và Nhật Bản, dường như đã chứng minh suy đoán của tổng tham mưu,

lần này là Quan Đông quân và quân Triều Tiên tự ý hành động! Tình hình phản ứng của Nhật Bản vẫn chưa rõ ràng, hiện tại chúng ta rất khó đưa ra quyết định!"

Thái Ngạc nhìn Lý Duệ với ánh mắt tán thưởng, nhận lấy bản báo cáo tuyệt mật. Vội vàng xem lướt qua, thản nhiên nói: "Nếu tình báo sau này có thể chứng minh điều này, vậy chúng ta sẽ có một cơ hội rất tốt để lợi dụng..." Ánh mắt hắn chuyển hướng bản đồ, trầm giọng ra lệnh: "Thông báo cho các bộ tư lệnh, toàn bộ điện đài khởi động, chờ nhận mệnh lệnh. Trong vòng mười tiếng nữa, ta phải hạ quyết định chiến dịch!"

Bản nâng cấp được thực hiện bởi nhóm biên tập tại T•L•T•

STT 347: Chương 5: Thế giới mới

Nguồn: thiênlôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

Chương 5: Thế giới mới

Chương 150: Triều dâng

Xa típ tấp ngoài khơi Đại Tây Dương, màn đêm buông xuống. Từng cỗ "quái vật" bằng thép uy nghi lướt trên mặt biển, cần mẫn tuần tra. Trên mỗi chiến hạm đều hằn dấu tích của những trận chiến khốc liệt. Nòng pháo cỡ lớn, hung hãn, đều nhuộm màu đen kịt, dấu vết của hàng trăm phát đạn đã bắn ra. Trên mấy chiếc thiết giáp hạm Elizabeth đồ sộ, còn in hằn những lỗ thủng do đạn pháo 305mm và 280mm của quân Đức gây ra. Boong tàu và mạn thuyền loang lổ những vết rách đen ngòm, xung quanh là những mảnh thép bị uốn cong. Trên boong tàu, xác thương vong của binh lính la liệt, máu thịt văng tung tóe. Không xa đội tàu chiến này về phía tây, tình cảnh còn thê thảm hơn trên đội tuần dương hạm Betty. Ban đầu, đội hình chiến đấu của chúng còn chỉnh tề, nhưng giờ đây đã mất đi ba chiếc tuần dương hạm. Trong trận chiến ác liệt ban ngày, những tinh anh của hạm đội Anh đã nổ tung thành một quả cầu lửa, chìm xuống đáy biển băng giá Bắc Đại Tây Dương. Trên tuần dương hạm Sư Hào, cờ hiệu của Betty vẫn tung bay, nhưng con tàu đã tan nát. Hai tháp pháo chính phía trước đều bị thổi bay, khẩu pháo chính 343mm xiêu vẹo chĩa lên trời. Trong trận chiến ban ngày, pháo binh Đức đã hoàn toàn vô hiệu hóa tháp pháo chính phía trước của Sư Hào, gây ra hỏa hoạn lớn, suýt chút nữa đã châm ngòi nổ kho đạn. Phải dùng nước cường ép dập tắt đám cháy mới cứu được con tàu.

Trận hải chiến chủ lực giữa hai hạm đội bùng nổ bất ngờ trên biển Đức Lan vào ban ngày, quả thực là cuộc hải chiến quy mô lớn chưa từng có trong lịch sử loài người. Kể từ khi Trung tá Mã Hán đưa ra lý thuyết về quyền kiểm soát biển, các cường quốc đã không ngừng nỗ lực xây dựng hạm đội chủ lực của mình. Vô số quân nhân hải quân các nước đều mong mỗi một trận quyết chiến chủ lực như ngày hôm nay. Vô số chiến hạm mới được đóng, trang bị những khẩu pháo uy lực ngày càng lớn. Các loại thiết bị chỉ huy, thông tin mới cũng đều nhằm mục đích cho ngày này. Cuối cùng, vào ngày 31 tháng 5, những "quái vật" bằng thép mạnh mẽ nhất trên biển mà nhân loại tạo ra đã hung hăng đụng độ nhau, bắn ra những tia lửa rực rỡ nhất trong lịch sử loài người.

Trận chiến ban ngày đã để lại ấn tượng không thể phai mờ trong lòng những quân nhân thực tập hải quân Trung Quốc đang phục vụ trên hạm đội Anh. Hàng chục huynh đệ đã theo chiến hạm Anh chìm xuống đáy biển. Cuộc quyết chiến giữa đội tuần dương hạm Đức và đội tuần dương hạm Anh. Pháo thuật siêu việt của người Đức, tác phong chiến đấu bền bỉ như trâu chó của Betty. Khu trục hạm và tuần dương hạm hạng nhẹ của hai bên liên tục tấn công anh dũng... Khi đội tàu chiến của hai bên xuất hiện ở chân trời, khi nòng pháo lóe lên như trong vở opera Wagner, khi những người lính hải quân trên chiến vị cảm thấy như mình đang sống trong một thời đại thần thoại tráng lệ!

Sau một ngày huyết chiến, phải trả một cái giá đắt, hạm đội quốc tế của Đức cuối cùng đã quay đầu bỏ chạy. Hạm đội Anh định chặn đường, tiêu diệt hoàn toàn hạm đội quốc tế Đức trước khi chúng về đến cảng. Người Anh đã phải trả giá đắt, họ mong muốn một chiến thắng toàn diện!

Thiếu úy Tôn Khả Trung, mang quân hàm hải quân Anh, đang canh gác trên chiến vị của mình, cẩn thận quan sát mặt biển yên tĩnh. Chỉ có ánh sao mờ nhạt. Sóng biển Bắc Đại Tây Dương vỗ về chiếc tuần dương hạm hạng

nhẹ nhỏ bé. Dường như chỉ có một mình anh tồn tại giữa biển trời. Nhưng anh biết, trong sự yên tĩnh này, hàng vạn quân nhân Hoàng gia Anh cũng đang mở to mắt, hồi hộp chờ đợi cuộc hỗn chiến đêm khuya. Sức chiến đấu của hạm đội quốc tế Đức mà họ đã từng chứng kiến vào ban ngày. Những người này là những quân nhân hải quân giỏi nhất, họ cũng sở hữu những chiến hạm mạnh nhất! Trong khi đó, những chiếc tuần dương hạm bị đánh tan nát của Betty mang theo hàng ngàn tấn nước biển, liều chết tấn công vào đội hình pháo của hạm đội lớn, yểm hộ cho hạm đội chủ lực quốc tế Đức quay đầu, khiến mỗi quân nhân hải quân Trung Quốc trên chiến hạm Anh đều cảm thấy kính phục! Trong hạm đội lớn, có hơn hai nghìn quân nhân hải quân Trung Quốc như Tôn Khả Trung, họ cũng may mắn tham gia trận chiến này. Chịu đựng sự tồi tệ của chiến hỏa, một sự kiện không thể lặp lại trong lịch sử loài người!

Trên đài chỉ huy, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Tôn Khả Trung nhìn lại. Lúc đầu, anh còn tưởng là một sĩ quan Anh đến thay ca. Không ngờ lại là đồng sự của anh trên con tàu này, mặc áo mưa, cũng mang quân hàm Thượng úy trong hải quân Trung Quốc, nhưng ở đây chỉ là một thông tin viên tên Giàu Dài Vượng. Vốn hay cười, Giàu Dài Vượng lại mang vẻ mặt nghiêm túc trong bóng đêm. Võ vai Tôn Khả Trung: "Lão Tôn, trong nước có chuyện lớn!"

Tôn Khả Trung trầm giọng nói: "Tôi đang trực ban, không phải lúc để nói chuyện phiếm. Để tên hạm trưởng kia thấy lại phiền phức. Hắn có thành kiến với người Trung Quốc..." Giàu Dài Vượng cau mày tiếp lời.

Tôn Khả Trung bất đắc dĩ thở dài: "Chuyện gì lớn vậy? Nói nhanh lên, có phải là phủ viện..."

Ánh mắt Giàu Dài Vượng trong đêm tối lóe lên, ngữ khí đầy kích động: "!, lũ tiểu quỷ tử ở Đông Bắc đã phát động tấn công quy mô lớn vào chúng

ta! Tôi vừa nhận được tin này khi đang điều chỉnh đài vô tuyến. Lần này là chiến tranh toàn diện!"

Tôn Khả Trung đã dùng hết nghị lực để không thốt lên. Họ, những quân nhân này, đang chiến đấu đổ máu ở châu Âu. Ai ngờ trong nước lại phải đối mặt với một cuộc chiến tranh toàn diện! Vậy thì họ ở đây còn có ý nghĩa gì? Những sĩ quan, binh lính Trung Quốc đã hy sinh vào ban ngày, tại sao không hy sinh trên chiến trường trong nước? Những nỗ lực của họ, chẳng phải là hy vọng trước khi quốc gia có một hạm đội hùng mạnh, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để đối phó với kẻ thù luôn muốn áp chế tổ quốc bằng ưu thế hải quân sao? Nhưng trước khi họ chuẩn bị xong, cuộc chiến tranh này lại đột ngột bùng nổ! Thà rằng họ lái ngư lôi, noi gương liệt sĩ hải quân Tô Minh, hy sinh dưới hỏa lực của quân Nhật!

Đột nhiên. Trận hải chiến vĩ đại nhất, cũng là thảm thiết nhất, đại diện cho thành tựu cao nhất của nền văn minh công nghiệp nhân loại, đã mất đi tất cả sắc thái trong mắt vị sĩ quan hải quân Trung Quốc đang tận trung với nhiệm vụ. Hai tay anh nắm chặt lan can. Anh nhắm mắt lại trong đau khổ, là thập...

Một liên lạc viên da trắng rón rén đi đến trước mặt Hà Toại và Trần Sơn Hà, nhỏ giọng nói: "Huân tước Hắc Ô và Tham mưu trưởng Phúc Húc đến." Hà Toại và Trần Sơn Hà liếc nhìn nhau, đều đội mũ, đứng dậy nghênh đón. Hai vị chỉ huy tối cao của quân viễn chinh đều mang vẻ mặt như phủ một lớp sương lạnh, trong ánh mắt ẩn chứa sự nặng nề và cả một loại phẫn nộ. Đặc biệt là Trần Sơn Hà, thân thể anh vẫn hơi run rẩy, dường như đang cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

Tổng tư lệnh quân viễn chinh Anh, Huân tước Hắc Ô, và Tham mưu trưởng Pháp, tướng Phúc Húc, quả nhiên đã xuất hiện tại cổng bộ tư lệnh với vẻ mặt mệt mỏi. Trong những ngày qua, quân viễn chinh Trung Quốc với quy mô tám sư đoàn đã được đặt dưới sự chỉ huy trực tiếp của tổng bộ tư

lệnh quân viễn chinh Anh, để chuẩn bị cho chiến dịch sông Sawm. Bộ tư lệnh của hai quân đội ở rất gần nhau. Huân tước Hắc Ô cũng rất quan tâm đến đội quân ngoại quốc danh tiếng này dưới quyền. Việc gặp gỡ là thường xuyên. Nhưng hôm nay, hai vị đại nhân vật Anh-Pháp này lại không có vẻ ung dung như mọi khi. Trông họ có vẻ xấu hổ, nhưng càng nhiều vẫn là lo lắng.

Đối với cấp trên của mình, Gi Tỏa và Trần Sơn Hà vẫn đứng nghiêm chào ở cửa. Hắc Ô trịnh trọng hành lễ với họ. Sau đó, hắn nắm chặt tay hai người. Phúc Húc, người Pháp, lại càng tỏ ra nhiệt tình. Hắn khoác tay lên vai Trần Sơn Hà, cúi đầu không nói. Bốn người cứ thế trầm mặc đứng yên một hồi lâu. Mãi sau, Phúc Húc mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Tướng quân Hà, tướng quân Trần. Ta hiểu rõ tâm trạng của các ngài. Không ai ngờ được, khi cả thế giới văn minh đang bảo đảm hòa bình ở Đông Á, người Nhật Bản lại dám phát động cuộc tấn công vô sỉ vào tổ quốc của các ngài! Chúng ta xin gửi lời chia buồn sâu sắc nhất! Bất kể các chính trị gia nói gì, là đồng đội chiến đấu cùng quân Đức trên chiến hào, ta và các ngài đều cảm thấy vô cùng sốc và đau buồn! Chúng ta nhất định sẽ đứng về phía các ngài. Lòng ta cùng các ngài cùng chung nhịp đập!"

Người Pháp vốn có thiện cảm lớn với người Trung Quốc vì sự chiến đấu anh dũng của họ ở Verdun. Vị tướng quân Pháp này nói đến đây, giọng điệu có phần xúc động. Hắn kéo vai Trần Sơn Hà, không chịu buông tay. Trần Sơn Hà chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắc Ô so với Phúc Húc lại cẩn trọng hơn, hắn chỉ lắc đầu với Gi Tỏa: "Tướng quân Hà, chuyện này xảy ra, chúng ta đều vô cùng tiếc nuối. Nhưng ngài cũng biết, là quân nhân, ta vẫn quan tâm đến chiến sự ở mặt trận phía Tây. Hiện tại, ngoại giao đang cố gắng đàm phán, cả thế giới văn minh đều mong muốn hòa bình ở Đông Á. Xin hãy tin rằng các quốc gia đồng minh đều hy vọng tổ quốc của ngài vẫn giữ vững hòa bình. Chuyện

này nhất định sẽ được giải quyết. Ta chỉ mong tâm trạng của các ngài đừng ảnh hưởng đến việc chuẩn bị chiến đấu hiện tại. Ta cũng biết, tổng thống nước ngài đã gửi điện khẩn đến hai vị. Bức điện này cũng đã được chuyển đến chỗ Nguyên soái Cơ Khâm. Tổng thống nước ngài đã trang trọng cam kết với các quốc gia đồng minh rằng quân viễn chinh Trung Quốc sẽ tiếp tục trung thành với sự nghiệp của các quốc gia đồng minh, tiếp tục ở lại mặt trận phía Tây tham gia chiến đấu... Ta hiểu rõ quyết định này khó khăn đến nhường nào. Cũng cảm phục sự vĩ đại của tổng thống nước ngài... Ta cũng thấu hiểu sâu sắc tâm trạng của các ngài. Nhưng quân nhân là quân nhân, đã có mệnh lệnh quốc gia, thì phải tuân theo. Ta chỉ mong đội quân đừng cảm thiện chiến của nước ngài có thể trút giận lên quân Đức. Đừng để nó ảnh hưởng quá nhiều đến tình hình chiến sự hiện tại... Nếu ngài và quân đội của ngài có yêu cầu gì, cần chúng ta giúp đỡ để duy trì tinh thần chiến đấu, xin đừng khách sáo, cứ nói ra."

Bức điện do Nguyên soái Mưa Thần tự mình soạn thảo, hiện đang nằm trong túi áo của Gi Tỏa. Hẳn biết rõ để nhận được mệnh lệnh này khó khăn đến nhường nào! Toàn bộ sĩ quan quân viễn chinh đều sôi sục, đặc biệt là tham mưu trưởng Trần Sơn Hà. Họ vây quanh Gi Tỏa, muốn hẳn gửi điện về nước. Quân viễn chinh phải đánh trả! Phải quét sạch lũ tiểu quỷ! Đất nước đang gặp nạn, bị lũ tiểu quỷ vô sỉ tấn công, mà họ lại phải đánh đấm gì ở đây? Trong lòng hẳn tràn đầy nhiệt huyết, chỉ muốn đổ xuống những ngọn núi, dòng sông tươi đẹp của đất nước! Toàn quân từ khi nhận được tin chiến tranh từ trong nước đã tự phát chuẩn bị xuất phát. Đội phi hành thứ ba trước mặt trận Verdun cũng tự phát chuẩn bị chuyển quân, lên tàu về nước tham chiến. Điện xin chiến gửi đi như muốn bao vây Gi Tỏa!

Ngay cả hẳn, khi nhận được tin tức kinh thiên động địa từ trong nước, phản ứng đầu tiên cũng không phải là nghiêng răng nghiêng lợi! Là một quân nhân đã thề với quốc gia. Là một sĩ quan cao cấp đã từng đánh đông dẹp tây vì đất nước, điều hẳn thực sự muốn là dẫn hai mươi vạn dũng tướng được

trang bị tận răng, giết trở lại trong nước. Quyết chiến một trận sống mái với quân Nhật Bản ở chiến trường Đông Bắc, nơi hãn đã từng chiến đấu! Dã tâm của bọn chúng đối với tổ quốc đã đến mức khiến người ta phẫn nộ. Chúng vì muốn phá hoại tổ quốc của hãn, lại đi trước bình định những thế lực cấp tiến phản đối chúng trong nước. Cuộc chiến này, sớm muộn gì cũng sẽ nổ ra, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy!

Hãn thuận theo, xin phép gửi điện cùng Trần Sơn Hà về nước. Nhưng điện trả lời của Mưa Thần cũng đến rất nhanh. Không chút do dự, yêu cầu họ thực hiện nghĩa vụ của các quốc gia đồng minh ở Châu Âu, và phải đánh cho tốt! Chuyện trong nước, có hãn tự mình xử lý. Còn về đạo lý, Gi Tỏa hãn là hiểu rõ!

Gi Tỏa đương nhiên hiểu, ngay cả Trần Sơn Hà xúc động cũng hiểu. Cuộc chiến này ngay từ đầu đã mang màu sắc quốc tế. Tổng thống luôn cố gắng tạo dựng đủ loại tình thế. Hy vọng sau khi chiến tranh bùng nổ có thể giành được sự ủng hộ quốc tế có lợi nhất. Chỉ cần quân viễn chinh của họ còn ở Châu Âu, còn chiến đấu, còn hy sinh. Thì có thể khiến các quốc gia đồng minh hiểu rõ. Đội quân này phía sau, mới là đồng minh thực sự của họ. Vì sự nghiệp chung mà hy sinh, và nên đứng về phía nào để đối phó với cuộc chiến bùng nổ ở Đông Á này, ai cũng nên hiểu!

Thật là bản thân không cam tâm a... Nhưng quân lệnh như núi, mệnh lệnh của tổng thống không được vi phạm. Suốt ngày ba mươi một tháng năm, hãn đều đau khổ dùng điện thoại và điện báo để giải thích với cấp dưới, có lúc sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn ra lệnh. Cố gắng hết sức an ủi, xoa dịu tinh thần chiến đấu. Về phần Trần Sơn Hà, hãn hiếm khi không bộc phát sự kích động thường thấy. Nhưng nhìn hãn căn nát môi cổ nén, hãn hoàn toàn hiểu rõ tâm trạng của người huynh đệ này.

Vì lợi ích quốc gia, họ phải ở lại Châu Âu! Ngoại lệ duy nhất là đội phi hành thứ ba, mới đến Châu Âu không lâu. Bị Mưa Thần đích thân điểm

danh, mang theo trang bị cấp tốc trở về nước!

Đối với hai vị quan lớn đến từ các quốc gia đồng minh đến an ủi, Gi Tỏa không hề thất thố. Đón lấy ánh mắt của hai người da trắng. Gi Tỏa bình tĩnh nhìn vào mắt họ đáp lại: "Xin hai vị yên tâm, chúng ta sẽ chiến đấu ở Châu Âu. Dù chúng ta có bất mãn đến đâu, chúng ta vẫn là quân nhân, lấy việc phục tùng mệnh lệnh là thiên chức! Nhiệm vụ chiến đấu của chúng ta trong chiến dịch Solomon sẽ không bị ảnh hưởng. Nhưng nếu trong nước có điện triệu hồi chúng ta về nước tham chiến, dù đang ở tiền tuyến ác liệt nhất, chúng ta cũng sẽ không chút do dự quay về hướng đông, trở về tổ quốc. Điểm này. Mong các ngài có thể hiểu!".

Trong câu trả lời này, có bao nhiêu nhiệt huyết bất đắc dĩ của quân nhân Trung Quốc, Hắc Ô và Tham mưu trưởng Phúc Húc đều hiểu rõ. Bốn người không tự chủ được mà nhìn về phía đông xa vạn dặm. Chiến sự ở đó, rốt cuộc đã tiến triển đến mức nào rồi?

"Thủ tướng các hạ, hiện tại chúng ta không còn đường lui! Quan Đông quân và những người yêu nước Triều Tiên đã quyết định thúc đẩy quốc sự. Điều này đại diện cho tiếng nói của toàn đế quốc! Ngài hãy nghe xem, tiếng reo hò của người dân thủ đô bên ngoài cửa sổ!"

Thật kỳ rất Tam Lang liền đẩy cửa sổ văn phòng Thủ tướng ra. Mặc dù cách xa những bức tường sâu thẳm. Nhưng tiếng hoan hô khàn cả giọng của người dân Nhật Bản trên đường phố bên ngoài vẫn truyền vào. Kể từ khi chiến sự Đông Bắc bùng nổ, người dân thủ đô Nhật Bản đã đổ ra đường reo hò chúc mừng. Một số người dân Nhật Bản đã bị những biến cố gần đây của Nhật Bản làm choáng váng, khiến dã tâm của họ đạt đến đỉnh điểm. Lục quân đã mượn cái loại nhiệt tình của cả nước để ra sân khấu. Liền quyết định phát động cuộc chiến tranh toàn diện chống lại Trung Quốc ở Đông Bắc. Theo quan điểm của một số người dân Nhật Bản, nỗi nhục của Nhật Bản đã đến hồi kết. Lục quân cuối cùng không phụ lòng mong đợi của

họ, đã đứng ra. Vì vận mệnh của đế quốc mà chiến đấu, chỉ cần chiến dịch này thành công chiếm được toàn bộ Mãn Châu, đế quốc sẽ có tương lai! Kể từ Minh Trị khai quốc đến nay, họ đã nhận được sự giáo dục như vậy, Mãn Châu là tương lai của Nhật Bản, là mạch sống của Nhật Bản, và áp đảo Trung Quốc, là cơ sở để Nhật Bản trở thành một cường quốc vĩnh viễn!

Cái này, ngay lúc này, lòng dân Nhật Bản cũng chính là nền tảng để cả nước điên cuồng. Trong ruộng nghĩa hiểu rõ điểm này một cách sâu sắc. Hãn cũng từng toan tính, muốn lợi dụng điểm này để leo lên vũ đài quyền lực trung tâm của đế quốc. Tưởng tượng về tương lai, dùng sĩ khí của dân chúng để tranh bá đại lục, một lần hành động sẽ củng cố vận mệnh quốc gia. Nhưng ngày hôm nay lại đến một cách bất ngờ như vậy, hơn nữa không phải do chính tay hãn tạo nên.

Thật kỳ, đôi tay siết chặt bàn làm việc, ánh mắt lấp lánh nhìn lão sư của mình, thần tượng một thời. Người mà hãn từng tin phục và đi theo. Nhưng lúc này, hãn lại cảm thấy lão nhân này dường như đang run rẩy dưới áp lực của mình.

“Hiện tại đã phát động, cũng không cần lo lắng nhiều nữa. Đế quốc có quyết tâm và năng lực để giành thắng lợi trên chiến trường. Chỉ cần chúng ta là người chiến thắng, chỉ cần chúng ta nắm chắc phần thắng. Như vậy, việc tiến hành đàm phán ngoại giao vẫn chưa muộn. Hiện tại, nếu chúng ta lùi bước, lục quân và dân chúng sẽ coi chúng ta là kẻ yếu đuối, và sẽ hủy hoại chúng ta hoàn toàn! Đây là một trào lưu không thể ngăn cản! Thủ tướng các hạ!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong ruộng ngơ ngác nhìn thật kỳ, nhìn người học trò mà hãn coi trọng nhất. Hãn đương nhiên hiểu rõ mức độ cuồng nhiệt của quốc gia hiện tại. Chiến sự ở Đông Bắc đã châm ngòi cho mọi thứ. Anh, Pháp, Mỹ sau khi

đưa ra kháng nghị và đàm phán, đại sứ quán của họ ở Tokyo đã bị dân chúng và những kẻ vô lại bao vây. Mọi người ném gạch đá vào sứ quán, lớn tiếng chửi rủa bằng những từ ngữ nhục nhã. Giếng đá bề ngoài vắng lặng hãn và quốc gia để đàm phán với phương Tây, nhưng lại bị bao vây trong biệt thự của mình. Mọi người đe dọa hãn, chỉ cần hãn liên hệ với các nước Anh, Mỹ, Pháp, sẽ lấy mạng hãn. Giếng đá bất đắc dĩ chỉ có thể đệ đơn từ chức. Trước tuyên bố khẩn cấp của các nước đồng minh, các tờ báo lớn của Nhật Bản đã đáp trả bằng những lời châm chọc, khiêu khích. Lục quân tự ý tuyên bố đã tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, yêu cầu nội các trao thêm quyền lực. Tất cả những điều này đều dồn lên đầu hãn. Chỉ cần hãn gật đầu, cùng lục quân hành động, hãn vẫn là lãnh đạo. Nếu hãn chọn cản trở, hãn sẽ bị lục quân cuồng nhiệt vứt bỏ không thương tiếc.

Rốt cuộc mình đã thả ra một con quái vật như thế nào vậy? Cứ tưởng có thể khống chế nó, kết quả lại thành ra thế này!

“Thủ tướng các hạ, hiện tại cần ngài đứng ra, dẫn dắt toàn bộ đế quốc tiếp tục chiến tranh. Chúng ta không thể đánh giá thấp kẻ địch. Chỉ dựa vào Quan Đông quân và Triều Tiên quân để tác chiến, họ sẽ dễ dàng bị đối phương áp đảo. Chúng ta phải bổ sung lực lượng và vật tư cho họ, đồng thời thành lập một cơ cấu chỉ huy tác chiến mạnh mẽ! Chỉ cần hạn chế chiến sự ở Đông Bắc, các nước phương Tây sẽ không can thiệp bằng quân sự! Cùng lắm chỉ là đứng ngoài xem chúng ta thành bại, cuối cùng chọn người thắng để duy trì. Chúng ta phải trở thành người chiến thắng!”

Thật kỳ vung hai tay, vị quan Nhật Bản này, dường như đang đứng trên đỉnh cao sự nghiệp của mình.

“Lục quân đã chuẩn bị mọi thứ để hỗ trợ Quan Đông quân và Triều Tiên quân, cũng có kế hoạch tác chiến tương ứng. Lúc này, chỉ cần ngài đứng ra, lãnh đạo toàn bộ lục quân, toàn bộ đế quốc tiến lên! Chúng ta không còn thời gian để do dự! Mười vạn dũng sĩ đang chiến đấu ác liệt, mà quân đội

Trung Quốc đang phản ứng. Chúng ta phải hành động ngay lập tức! Các hạ, chúng ta thực sự không còn thời gian! Rốt cuộc phải lựa chọn thế nào, ngài phải đưa ra câu trả lời rõ ràng!”

Trước những lời lẽ hung hăng, không khách sáo của Thật kỳ, Thủ tướng không biểu lộ quá nhiều tức giận, chỉ lạnh nhạt hỏi lại: “Nếu ta từ chối, các người sẽ làm gì?”

Thật kỳ quả quyết trả lời: “Vì vận mệnh của đế quốc, chỉ có thể mời ngài ra mặt!” Cuộc đối thoại giữa thầy trò, dường như là phiên bản khác của cuộc đối thoại trước đó, khi trong ruộng hy vọng Thật kỳ không chế lược quân. Chỉ là vị thế của hai bên, đã thay đổi.

Lão nhân lộ vẻ bất đắc dĩ cười khổ, nhìn học trò đầy dã tâm của mình: “Lúc này còn có lựa chọn nào nữa? Chỉ có thể cùng các người đánh cược thôi... Nhưng ta phải cảnh cáo người trước. Chỉ cần ta đứng ra, các người tuyệt đối phải phục tùng sự lãnh đạo của ta trong trận chiến này!... Chúng ta đang tiến hành, là một cuộc chiến tất bại!”

Đêm ngày 31 tháng 5 năm 1916, chính phủ Nhật Bản ra thông cáo, tuyên bố hành động quân sự ở Đông Bắc là do quân đội Trung Quốc khiêu khích. Chính phủ đế quốc Nhật Bản phải giúp quân đội Hoa anh dũng chiến đấu, để bảo đảm hòa bình lâu dài ở Đông Á. Chính phủ đế quốc sẽ tiếp tục chính sách của mình, và không chịu bất kỳ sự can thiệp nào từ bên ngoài.

STT 348: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 151: Sóng triều

Tiếng pháo không ngớt vang rền, từ tối hôm qua đánh tới tận đêm nay. Nhưng hỏa lực chủ yếu lại đến từ pháo đài và pháo cối của quân đội Trung Quốc. Quân Nhật Bản, dù bộ binh chiếm ưu thế, nhưng trước khi chủ lực Quan Đông quân thông cầu đá lớn, vận chuyển hỏa lực nặng đến tiền tuyến, thì cứ điểm dã chiến Hồ Gia Điểm phía bắc Phụng Thiên, cùng khu vực Hàn Gia túp lều phía nam Phụng Thiên, nơi quân đội Trung Quốc trấn giữ, chính là bức tường thành mà quân Nhật không thể vượt qua!

Đặc biệt tại khu vực Hồ Gia Điểm, dưới sự liều chết chống cự của đoàn quân 79, quân Nhật chịu tổn thất nặng nề. Bốn khẩu pháo thép mũ bảo 88 ly của Đức quốc đặt trên cứ điểm Hồ Gia Điểm càng phát huy uy lực lớn nhất, khiến quân Nhật tập kết đều bị nổ tan xác. Bộ binh Nhật Bản muốn mở hai cánh vòng qua cứ điểm Hồ Gia Điểm, thì pháo tháp có thể xoay 360 độ lại bắt đầu bắn phá, cản trở ý đồ của chúng. Bộ binh Nhật Bản muốn dùng máu thịt đối đầu với trọng pháo, tấn công cứ điểm pháo đài, thì súng máy, pháo cối của đoàn quân 79 lại dựng lên một bức tường tử vong, khiến chúng đụng đầu vào tường, máu chảy đầu rơi.

Thạch Quang Chân Thần đại tá đã có vẻ điên cuồng. Tổng bộ Quan Đông quân đặt nhiều kỳ vọng vào quân đội của hắn, binh lực cũng hùng hậu nhất, gồm năm đại đội bộ binh, một trung đội sơn pháo, cùng hai khẩu pháo viễn trình 150 ly đặc biệt. Nhưng lại không thể nào hạ được cứ điểm này! Cứ điểm không hạ, con đường sắt phía nam Hồ Gia Điểm nằm dưới sự

khống chế hỏa lực của chúng. Đại quân ra vào con đường sắt phía nam để tiến vào Phụng Thiên đều bị hạn chế nghiêm trọng! Hãn cũng phái một số quân nhỏ vòng ra Phụng Thiên, định gây rối, khiến quân 79 phòng thủ lung lay, rút về Phụng Thiên. Nhưng không ngờ, mặc kệ Phụng Thiên có loạn thành bộ dạng gì, quân đội Trung Quốc vẫn tử chiến không lùi! Đến khi chủ lực Quan Đông quân từ phía đông nam đến, nhìn thấy vị đại tá Thạch Quang Chân Thần của hãn vẫn phải chịu cảnh máu chảy đầu rơi ở đây, thì các sĩ quan cao cấp kia sẽ nhìn hãn thế nào? Chính hãn cũng xấu hổ đến muốn mổ bụng! Nhưng trên chiến trường, chỉ có sắt thép quyết định tất cả, bộ binh Nhật Bản chỉ có súng trường, súng máy, lại thiếu trọng pháo, thì làm sao hạ được cứ điểm kiên cố này! Phụng Thiên cứ kéo dài thời gian, có lẽ viện quân của chúng sẽ đến từ Liêu Tây. Nếu thành phố này chặn ngang đường tiến quân của chủ lực Quan Đông quân và quân Triều Tiên, cản trở kế hoạch chiến lược của quân Nhật, ngăn cản tập đoàn quân Hoa quân bên ngoài tiếp viện. Như vậy, hãn sẽ là tội nhân của cuộc hành quân lần này của lục quân Nhật Bản!

Thạch Quang Chân Thần đại tá vịn dao quân dụng, ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào làn khói lửa mịt mù phía trước, như một cứ điểm không thể phá vỡ. Hãn lớn tiếng mắng, đốc thúc các đại đội trưởng tổ chức một đợt tấn công nữa, hoàn toàn không để ý đến thi thể quân Nhật đã chất đầy trước cứ điểm Hồ Gia Điểm. Quân của hãn có chết hết cũng phải chiếm được Hồ Gia Điểm trước trưa mai!

Hai mươi bảy sư của Hoa quân, vốn là đội quân thổ dân Đông Bắc mà bọn chúng hiểu rõ, sao lại trở nên ngoan cường đến vậy? Hãn biết chính phủ đã huấn luyện, bổ sung vũ khí cho chúng, nhưng hỏa lực, ý chí chiến đấu lại thay đổi một cách kỳ lạ! Nếu Thạch Quang Chân Thần đại tá biết được các sĩ quan và binh lính của hai mươi bảy sư đã bí mật huấn luyện ở Hoa Bắc suốt bốn tháng vào cuối năm ngoái và đầu năm nay, tận dụng mùa đông Đông Bắc đóng băng, cùng với sự tham gia của một nhóm lớn sĩ quan

trẻ trong hội Thanh Quân, thì có lẽ hẳn đã không ngạc nhiên đến vậy. Ngay khi hẳn đang gào thét với đám đại đội trưởng đầy bụi bặm, một sĩ quan tham mưu chạy đến trước mặt hẳn, nghiêm trang chào, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, trong mắt còn ánh lên tia phấn khích: "Báo cáo đại tá, nhận được điện báo từ tổng bộ Quan Đông quân, chính phủ trong nước đã công nhận hành động của chúng ta, dự kiến sẽ tăng cường binh lực, một lần chiếm lĩnh toàn bộ vùng Mãn Châu! Đại tá các hạ, chúng ta thành công rồi!"

"Thật sao? Tuyệt vời! Vận mệnh của đế quốc, cuối cùng đã nằm trong tay lực lượng chúng ta!" Thạch Quang Chân Thần gần như muốn ngửa mặt lên trời thét dài. Hẳn ngược nhìn bầu trời, khóe mắt lại rưng rưng. Sau đó, sát khí bùng bùng, quay đầu: "Toàn bộ đế quốc đã phấn chấn, chúng ta nếu không chiếm được cứ điểm Hồ Gia Điểm này, thì còn mặt mũi nào mà gánh vác danh hiệu hoàng quân? Ta ra lệnh cho các người, dốc toàn lực, dùng lưỡi lê, dùng răng, dùng người lấp cũng phải chiếm cho bằng được ngọn núi nhỏ này! Không được thì cùng ta mổ bụng! Chư quân, đế quốc đang nhìn chúng ta, chúng ta không còn đường lui!"

Đối diện với Thạch Quang Chân Thần đại tá, Dương Vũ Đình thượng tá, đối thủ trực tiếp của hẳn, cũng nhú mày khi nghe tham mưu báo cáo tin tức. Sau một ngày một đêm chiến đấu ác liệt, vị thượng tá luôn sạch sẽ, chỉnh chu đã đầy bụi bặm, quần áo rách tả tơi. Kể từ khi hai mươi bảy sư thành quân đến nay, đây là một trận huyết chiến chưa từng có. Quân Nhật liều mạng xông lên như muốn chết. Nếu không nhờ ưu thế tuyệt đối về súng đạn, thì cuộc tấn công này đã có thể khiến không ít người khiếp sợ! Nếu không nhờ việc chỉnh huấn và bổ sung vũ khí vào cuối năm ngoái và đầu năm nay, cùng với việc các sĩ quan cốt cán được rèn luyện cấp tốc, và sự ủng hộ bí mật của tổng thống Mưa Thần, kích thích sĩ khí, thì không biết họ có thể ngăn cản được hay không. Nhưng đánh đến bây giờ, nhìn quân Nhật chết hết lớp này đến lớp khác, thì những do dự, e ngại trước đây cũng đều tan biến. Những tên Quan Đông quân tinh nhuệ của Nhật Bản, trước đây

đường như cao cao tại thượng, mà giờ đây cũng sẽ bị máu thịt văng tung tóe trước họng súng! Bốn khẩu trọng pháo trên pháo đài Hồ Gia Điểm là do pháo binh doanh của sư đoàn 2, được đào tạo từ trung ương, điều đến. Trước mặt những lão trung thành này, những huynh đệ Đông Bắc của họ cũng không hề nhút nhát! Người chết như chim bay lên trời, bất tử muôn đời. Cứ liều mạng mà đánh! Chết còn được liệt sĩ. Hiện tại, Trung Quốc sẽ không quên những tráng sĩ đã hy sinh vì đất nước!

Tình báo sư bộ chuyển đến rất đơn giản, Nhật Bản đã tuyên bố chính thức tiến hành chiến tranh toàn diện với Quan Đông quân, cho đến khi đạt được mục đích cuối cùng. Chính phủ Nhật Bản đã chấm dứt sự im lặng, không giống như nhiều người kỳ vọng, thay đổi cục diện Quan Đông quân, mà là cùng chúng điên cuồng đến cùng! Tin tức này thực sự khiến nhiều người chấn động, khiến người ta hiểu được một quốc gia có thể điên cuồng đến mức nào. Nhưng đối với những quân nhân đang chiến đấu ở tiền tuyến, thì còn quan tâm đến việc khi nào viện quân của mình đến còn thiết thực hơn.

Hắn hừ một tiếng, ngắt lời tham mưu báo cáo: "Sư bộ có nói khi nào đoàn 80 tiếp viện đến không? Còn quân 21 sư Liêu Tây, khi nào thì có thể đến? Hàn Lâm Xuân, lão già kia, ở cầu đá lớn, chắc chắn không chống cự được bao lâu! Sư trưởng không có dặn dò gì sao?" Tham mưu chỉ lắc đầu: "Sư trưởng chỉ ra lệnh cho chúng ta tiếp tục tử thủ, trước khi nhận được chỉ thị tiếp theo từ cấp trên, thì phải chiến đấu đến cùng."

Tướng quân Dương Vũ Đình đội mũ lên đầu, bước ra khỏi chiến hào. Nhìn về phía trận địa xuất phát của quân Nhật, trong bóng đêm, cũng là cảnh hỗn loạn, điều động tập kết. Để tiết kiệm đạn dược, trọng pháo đã ngừng bắn quấy rối. Hắn lẩm bẩm: "Quan Đông quân cũng được, toàn bộ Nhật Bản cũng được. Đến bước này, chúng ta, những quân nhân này, chỉ có

thể cùng các người liều chết đến cùng! Mẹ kiếp. Coi Đông Bắc là sân sau nhà người, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Mẹ kiếp! Đánh đến cùng!"

“Chính phủ Nhật Bản đã ra tuyên bố! Bọn chúng sẽ đem chính sách chiếm đóng Mãn Châu mở rộng đến cùng! Bọn tiểu quỷ này đã quyết định liều mạng với chúng ta rồi!” Vị tham mưu lớn tiếng báo cáo, giọng nói vang vọng khắp chiến khu phía Bắc Thiên Tân, bộ Tổng chỉ huy. Trong giọng nói hưng phấn của vị tham mưu trẻ tuổi này, ngay cả chiếc điện thoại đang rung cũng như ngừng hẳn. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía vị tham mưu vừa xông vào. Thái Ngạc, người đang nằm trên ghế chờ tin tức, cùng với Lý Duệ, người đang trầm ngâm trước bản đồ, đều bật dậy, lao tới giật lấy bản báo cáo trên tay vị tham mưu.

Quả nhiên là điện báo khẩn từ Tổng tham mưu Hồ cấp tốc gửi đến. Sau bản báo cáo còn có mấy câu, không biết là bút tích của Tư Mã Trạ hay là Mưa Thần: “..... Quân Nhật đã xác định ý đồ chiến lược, việc tăng viện quy mô lớn đến Đông Bắc đã không còn nghi ngờ. Ý đồ độc chiếm Mãn Châu. Tình hình quân địch đã rõ. Bính án có thể kiên quyết chấp hành, tuân lệnh. Bố trí tường tình, Tổng tham mưu không vì xa cách, ngày mai sẽ thiết lập bộ chỉ huy tiền tuyến Hồ tại Thiên Tân. Tùng Sườn Núi quyết tâm như sau, có thể tức thời báo cáo về Hồ.”

Thái Ngạc hít một hơi thật sâu, toàn thân như bưng bình. Lưng thẳng tắp, ánh mắt trở nên sắc bén. Hắn liếc nhìn tham mưu trưởng Lý Duệ. Vẻ mặt Lý Duệ còn kích động hơn hẳn, nghiêng răng gật đầu. Cuối cùng cũng có thể hạ quyết tâm! Đối với một vị chỉ huy đại quân, đây là thời khắc quan trọng nhất. Không có thời điểm nào quan trọng hơn lúc này!

Vô số cuộc hành quân của tham mưu trước chiến, vô số cuộc diễn tập của bộ tư lệnh cấp cao, vô số phương án tác chiến đã được vạch ra. Vận mệnh của hàng chục vạn đại quân, thậm chí cả vận mệnh quốc gia đều tập trung vào quyết định của hắn trong khoảnh khắc này. Tổng thống đã chọn

Bính án, vậy hãn còn do dự gì nữa? Trên mảnh đất Đông Bắc này, nhất định phải giáng cho lũ xâm lược tàn bạo một đòn tiêu diệt! Tổng thống Nam Kinh đã chuẩn bị cho hãn mọi điều kiện, từ ngoại giao, xây dựng quân đội, chuẩn bị vật tư, đến việc thành lập ban chỉ huy và huy động sức dân. Hãn chỉ cần cống hiến toàn bộ trí tuệ quân sự và toàn bộ sức lực của mình. Giành thắng lợi trong chiến dịch này! Là một quân nhân, được chỉ huy trên chiến trường quyết định vận mệnh quốc gia, đây thực sự là thời khắc ý nghĩa nhất của cuộc đời. Dù cho sau này có chới lợi rồi tàn lụi, cũng không uổng phí cả đời.

Mà hãn, Thái Tùng Sườn Núi, cũng chỉ cầu không uổng phí cả đời.

Hãn lớn tiếng hô: “Bộ phận tác chiến chú ý, chuẩn bị ghi chép mệnh lệnh!” Các tham mưu ưu tú nhất của bộ phận tác chiến chiến khu phía Bắc, lập tức tập hợp bên cạnh hãn và Lý Duệ, mở sổ ghi chép, vội vàng chờ ghi chép mệnh lệnh. Hàng chục vạn đại quân, sẽ theo mệnh lệnh liên danh của Thái Ngạc và Lý Duệ, triển khai một cuộc đại chiến long trời lở đất trên mảnh đất Bắc Trung Quốc! Đồng thời cũng là một cuộc chiến quyết định vận mệnh dân tộc của Tân Dân quốc này!

Thái Ngạc liếc nhìn các quân quan tham mưu đang đầy vẻ kích động, chậm rãi chỉ vào bản đồ nói: “Nhật Bản xem ra đã hoàn toàn bước vào con đường chiến tranh. Nhưng thực lực hiện tại của chúng so với thực lực của chúng ta, quyết định rằng chúng chỉ có thể lựa chọn quyết chiến tại Mãn Châu, cướp đoạt toàn bộ ý đồ chiến lược Đông Bắc. Ở những nơi khác có thể có quấy rối, nhưng do tình hình quốc tế và thực lực hiện tại còn hạn chế, sẽ không xảy ra những chiến dịch mang tính quyết định. Ánh mắt của chúng ta chỉ cần đặt vào Bắc Trung Quốc! Nhưng mọi người đừng nghĩ rằng nhiệm vụ nhẹ nhàng, Nhật Bản phát triển trước chúng ta, lục quân của chúng dù thất bại ở Liêu Hà và Thanh Đảo, nhưng căn bản không bị tổn hại. Lần này tuyệt đối sẽ không có chuyện chỉ có ba sư đoàn cùng chúng ta

quyết chiến. Ngoài Đông Bắc, ở Hoa Bắc, liên quân hải lục của chúng cũng có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào, kiềm chế lực lượng tiếp viện của chúng ta đến Đông Bắc. Vì ưu thế của hải quân, việc di chuyển lực lượng bên ngoài cũng thuận tiện hơn chúng ta rất nhiều. Đây là một trận đại chiến quyết định vận mệnh dân tộc và quốc gia. Chúng ta không được phép lơ là. Cũng phải chuẩn bị hy sinh lớn nhất! Về điểm này, ta tuyệt không nghi ngờ quyết tâm hy sinh của quân đội chính quy của chúng ta!” Vài câu nói ngắn gọn, khiến tất cả các quân quan trẻ tuổi có vẻ mặt sắt đá. Thái Ngạc trầm giọng, vỗ mạnh vào bản đồ: “Mặc dù chúng ta phải chuẩn bị cho những điều khó khăn nhất, nhưng đối với kẻ thù lớn của dân tộc này, chúng ta cũng phải có nhận thức của mình, đây là cơ sở để đưa ra quyết sách chiến lược! Bọn quân phiệt Nhật Bản về bản chất, do hạn chế về thực lực quốc gia và bị hạn chế bởi tình hình quốc tế, quyết định rằng hành động quân sự quy mô lớn lần này của chúng là một canh bạc điên cuồng. Binh quý thần tốc, chúng chỉ có một lựa chọn, đó là trước khi rơi vào thế giằng co, nhanh chóng đưa lực lượng chủ lực xuống phía Nam, chiếm giữ tuyến Sơn Hải Quan - Cẩm Châu, chặn đứng hành lang Liêu Nam. Không có con đường huyết mạch này, cho dù chúng ta có một tập đoàn dã chiến ở Liêu Tây, cũng không thể đe dọa chúng. Chúng sẽ chiếm đóng toàn bộ Đông Bắc, đồng thời thăm dò tình hình ở sông Mông Cổ. Đây là mấu chốt để chúng chiếm trước Đông Bắc! Nhưng chúng ta, để nhử lực quân Nhật Bản vào, tiêu diệt lực lượng chủ lực dã chiến của chúng, nhất định phải đáp ứng ý đồ chiến lược này của chúng. Đưa lực lượng chủ lực của chúng vào tuyến Cẩm Châu - Sơn Hải Quan! Điều này cần phải dự định xâm nhập! Sau đó từ Liêu Tây xuất kích, dùng một tập đoàn dã chiến cắt đứt chúng ở khu vực Liêu Nam này, dùng một bộ phận chủ lực phong tỏa bờ biển, tiêu diệt toàn bộ chúng ở đây! Chỉ có như vậy mới có thể đánh tan dã tâm điên cuồng của đảo quốc này. Nhanh chóng làm thay đổi tình hình trong nước của chúng. Khiến chúng hoàn toàn mất đi lợi ích trên đại lục, khiến chúng sau này chỉ có thể co cụm trên hòn đảo của mình, nhìn chúng ta ngày càng hùng mạnh!”

Vài câu đã quyết định chiến dịch Đông Bắc lần này, cũng là Bính án lớn nhất trong kế hoạch Hán nói xương trước đó. Tựa như trận chiến Thanh Đảo, nhử quân Nhật vào, sau đó tiến hành bao vây. Lần này không còn là ba sư đoàn quân Nhật. Mà là mười sư đoàn hoặc nhiều hơn nữa!

“Hiện tại ta ra lệnh! Các đơn vị thuộc tập đoàn quân Liêu Tây, trừ hai sư đoàn bộ binh và hai lữ đoàn kỵ binh của quân Liêu Tây, các đơn vị chiến đấu còn lại tăng cường thành bốn quân, mười hai sư đoàn bộ binh, ngoài ra còn có sáu đoàn pháo binh, một đoàn công binh chiến đấu. Cùng với 60% lực lượng cần thiết của chiến khu, tập đoàn quân này còn có thể huy động lực lượng hậu cần dân gian của các vùng Nộn Giang, Cát Đông, Cát Tây, Cát Bắc. Lực lượng ra ngoài mặt trời mọc một vùng, tiên phong khống chế ở phía Tây bình nguyên Liêu Tây. Chỉ dùng một phần lực lượng hỗ trợ quân Liêu Tây vừa đánh vừa lui. Chờ đợi mệnh lệnh tấn công toàn tuyến. Các đơn vị thuộc tập đoàn quân Liêu Tây, nhất định phải hoàn thành việc bố trí theo quy định của Bính án trước ngày mười tháng sáu. Không được sai sót! Còn các đơn vị chiến đấu của tập đoàn quân Liêu Nam, ba quân, chín sư đoàn, bốn đoàn pháo binh, một đoàn công binh chiến đấu, tại tuyến Sơn Hải Quan duy trì tiếp xúc với quân Nhật, tiến hành chiến đấu có chừng mực để gây áp lực lên quân Nhật, buộc quân Nhật phải nhanh chóng điều động lực lượng xuống phía Nam. Các đơn vị chiến đấu thuộc tập đoàn quân, sẽ nắm chủ lực tại tuyến Du Quan, đồng thời phái các đơn vị kéo dài đến khu vực Hồ Lô Đảo, quy mô khống chế ở cấp sư đoàn, để cảnh giới khu vực bờ biển Hồ Lô Đảo, đồng thời nhanh chóng xây dựng công sự kiên cố tại tuyến Tháp Sơn, bộ đội công binh trực thuộc tổng bộ chiến khu phối thuộc hành động. Việc điều chỉnh bố trí trên, cũng phải hoàn thành trước ngày mười tháng sáu. Một khi tiếp xúc với lực lượng chủ lực của quân Nhật, các đơn vị thuộc tập đoàn quân Liêu Nam phải co lại. Đơn vị mạnh nhất của tập đoàn quân, đơn vị thuộc quân thứ chín, tách khỏi tập đoàn quân Liêu Nam, chuyển thuộc về tập đoàn quân Giáp Ngộ Tân Biên Thành.....”

Tay hấn lại nặng nề đập vào bàn, ngữ khí càng lúc càng thêm sắc bén: “Tập đoàn quân Giáp Ngọ cùng ngày mai bắt đầu cấp tốc tập kết, chuẩn bị hoàn tất. Lấy Bọc thép Đệ nhất sư, Trung ương Giáo đạo Đệ nhất sư, Đệ tam sư, Đệ thập Bát sư, Đệ nhị Thập Lục sư làm nòng cốt. Coi như lực lượng quyết chiến đột phá, tùy thời chờ lệnh. Tập đoàn quân bộ đội không chế tại đường ray xe lửa phụ cận, làm tốt mọi công tác lên xe bắc vận. Lực lượng yểm hộ về sau cần phải làm tốt công tác bảo hộ. Hạn chót là trước ngày mừng sáu tháng năm phải hoàn thành bố trí!”

Lục hàng thứ nhất phi liên đội không chế tại Bắc Bình Nam Uyển, Đệ nhị phi hành liên đội không chế tại Trương Viên. Lục hàng sở thuộc lực lượng mặt đất phải hộ tống bộ binh chi viện dọc tuyến tiến vào các sân bay dã chiến đã chuẩn bị kỹ càng, làm tốt mọi công tác chuẩn bị chiến đấu. Đối với quân Nhật toàn diện trinh sát có thể bắt đầu, nhưng hành động tác chiến vẫn cần không chế.

Trực thuộc Sơn Đông hai tỉnh dự định bờ biển yểm hộ bộ đội, phải tiến vào vị trí đã định, bắt đầu cảnh giới. Tuyến thông tin từ chiến khu trực thuộc thông tin đoàn bảo hộ kiểm tra, bảo đảm thông tin thông suốt.

Trước khi quân Nhật chủ lực tiến hành toàn diện tiếp xúc, bộ đội phương bắc thuộc chiến khu ta phải làm tốt mọi công tác chuẩn bị chiến đấu. Tùy thời chờ đợi tổng bộ hạ lệnh. Mệnh lệnh tác chiến chi tiết phải nhanh chóng mô phỏng, mau chóng ban hành, đồng thời chuyển báo tổng tham!”

Cả phòng vang lên tiếng giấy bút sột soạt, cùng với tiếng các tham mưu trên bàn đồ nhanh chóng đánh dấu. Thái Ngạc vì một mạch hạ đạt nhiều mệnh lệnh như vậy mà sắc mặt có chút tái nhợt. Hấn nhìn thoáng qua Lý Duệ đang trầm ổn đứng bên cạnh, hỏi: “Tung Vân, người còn có gì bổ sung không?”

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn Lý Duệ. Nếu nói Thái Ngạc là chủ quan của họ, là chỗ dựa về lời nói của họ, thì vị tham mưu trẻ tuổi này chính là trụ cột tinh thần của những quân quan này. Sự lạnh lùng của hắn luôn có thể khơi dậy nhiệt tình chiến đấu cao nhất của mọi người, luôn có thể khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào mà chiến đấu. Thái Ngạc là ngọn lửa tinh táo, còn hắn là một khối băng nhiệt tình.

Lý Duệ khẽ thở ra một hơi, thản nhiên nói: “Ta không có gì để nói, nhưng ta biết lúc này tổng thống sẽ nói thế nào. Trăm năm vận mệnh chìm nổi, chính là ngày hôm nay! Chúng ta nguyện hi sinh trên chiến trường này! Hơn nữa không hề tiếc nuối! Là quân nhân vì quốc gia và dân tộc, chờ đến hôm nay, chúng ta còn có gì để nói? Liều! Vì dân tộc này đã từng chịu nhục, vì những tổ tông đang nhìn chúng ta trên trời!”

Mưa Thần đã vô cùng mệt mỏi, sau khi chính phủ Nhật Bản chính thức tuyên bố. Trong đêm hắn lại tổ chức hội nghị, đồng thời tự mình viết thư thông báo cho các quốc gia về thái độ của chính phủ Trung Quốc và ý kiến thương lượng. Hơn nữa, hắn còn khẩn trương chuẩn bị cho bài phát biểu tại đại hội khẩn cấp trong nghị hội vào ngày mai. Sau khi kết thúc công việc trên bàn, hắn lại ở lại tổng tham, chờ đợi tình hình phản hồi từ chiến khu phương bắc và quân dự bị. Quyết tâm của chính phủ Nhật Bản đã thể hiện rõ ý đồ của họ, bố trí chiến lược cuối cùng cũng có thể quyết định. Lúc này, hắn biết mình cần một cái đầu tinh táo, cần nghỉ ngơi một chút để hồi phục tinh thần và thể lực. Nhưng hắn lại không muốn rời khỏi hang ổ ồn ào, chỉ khi nghe tiếng chuông điện thoại, nghe Ngô Hái và Tư Mã Trạ đang bố trí cân đối mọi thứ, hắn mới có thể an tâm. Bánh xe lịch sử dưới sự thúc đẩy tỉ mỉ của hắn cuối cùng cũng đã đến ngày này. Nhưng hắn đột nhiên phát hiện, mọi chuyện đã không còn đường lui. Hắn đã dẫn dắt quốc gia và dân tộc này đến đêm trước của chiến thắng, đến trước một con đường khác. Nhưng phía sau lại là vực sâu vạn trượng. Nếu như thất bại trên chiến trường, vậy thì hắn sẽ là tội nhân lớn nhất của dân tộc này!

Nhưng nếu có thể lựa chọn lại, hắn sẽ không chút do dự mà làm lại một lần nữa. Lịch sử trào lưu trùng trùng điệp điệp, mà dân tộc này đã bỏ lỡ mấy trăm năm. Chỉ có lần này dục hỏa trùng sinh mới có thể khiến dân tộc này Niết Bàn trọng sinh, thoát khỏi mối đe dọa lớn nhất trên con đường phát triển, một lần nữa sánh vai cùng người khác. Vì thế, hắn đã bỏ ra tất cả. Trên đường đi, hắn đã hi sinh rất nhiều người, nếu cần, hắn cũng sẽ không chút do dự mà hi sinh bản thân. Đây chính là số mệnh của hắn, trách nhiệm của hắn.

Tinh thần hắn đã có chút hoảng hốt, dường như lại trở về căn phòng nhỏ bé mà hắn từng ở. Nhưng lần này trong mộng cảnh, lại không còn cái bóng cười nói tự nhiên. Hắn đang mặc âu phục, đeo cà vạt chuẩn bị đi làm, nhưng trong gương phòng tắm, hắn lại thấy cái bóng mặc quân phục chỉnh tề, trầm mặc, uy nghiêm nhìn mình.

Hắn đột nhiên thoát khỏi sự hoảng hốt, mở to mắt, xung quanh vẫn là những quân quan đang bận rộn. Ngô Hái bước nhẹ đến bên cạnh hắn: “Tổng thống, chiến khu phương bắc và quân dự bị đều đã hành động, còn một giờ nữa là hừng đông, ngài vẫn nên đi nghỉ ngơi một chút...”

Mưa Thần chỉ nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu biểu thị từ chối, hắn ngồi đó, thì thào nói: “Lịch sử trào lưu trùng trùng điệp điệp, đang không ngừng tiến về phía trước... Rốt cuộc ta đang đi trước lịch sử, hay là đang ở trong lịch sử đây?”

Nguồn nâng cấp: thiên · lời · trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó ·

STT 349: Chương 5: Thế giới mới - Chương 152: Từ bỏ

Chương 5: Thế giới mới - Chương 152: Từ bỏ

Tại trung tâm chùa miếu bên cạnh kinh đô, có một tiểu viện nhỏ được bài trí tao nhã. Giữa bầu không khí điên cuồng của Nhật Bản, nơi này vẫn giữ được sự yên tĩnh, thanh thản vốn có. Phong trào ở những nơi khác dường như không hề ảnh hưởng đến thành phố Nhật Bản nổi tiếng về tôn giáo và văn hóa này. Trên đường phố, những tăng nhân mặc áo cà sa hoặc các vị thần quan với cách ăn mặc cổ quái vẫn chậm rãi đi lại. Chỉ là, số người đến chùa miếu và đền thờ để thắp hương cầu phúc bỗng nhiên nhiều hơn. Phần lớn những người này là để cầu phúc cho con em sắp xuất chinh. Điều này khiến thành phố không thể tránh khỏi, mang thêm một chút không khí chiến tranh.

Trong Tây viện của trung tâm chùa, một lão giả đang ngồi đối diện với một pho tượng Quan Âm. Ông lẩm bẩm đọc kinh, mỗi lần đọc xong một lượt, lại vẽ một vòng tròn đỏ lên trên cuốn sổ ghi chép. Trên tờ giấy vàng, những vòng tròn đỏ đã chi chít, cho thấy lão giả đã tụng kinh ở đây bao lâu. Trong sự yên tĩnh tuyệt đối, chỉ có tiếng chuông xa xăm vọng đến từ bên ngoài đình viện, thỉnh thoảng lại dọa sợ mấy con quạ đen được coi là thần điều. Tiếng kêu "quạc quạc" của chúng càng khiến cho đình viện thêm phần tách biệt với thế tục.

Tại cổng đình viện, một người đàn ông trung niên mặc quân phục thiếu tướng lục quân Nhật Bản, đang lặng lẽ đứng. Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như đã đợi ở đây rất lâu. Người đàn ông trung niên này, vào lúc này được

gọi là "bàn tay lớn thao túng trong ruộng" - Thiếu tướng lục quân Chân Kì Tam Lang, Thứ trưởng Bộ Quốc phòng Nhật Bản. Hắn đang ở trên đỉnh cao của quyền lực, cũng đang chuẩn bị cho cuộc chiến tranh toàn diện với Trung Quốc. Bộ Tham mưu và toàn bộ lục quân, hải quân muốn hắn quan tâm chuẩn bị những việc không biết là bao nhiêu, mỗi ngày đều có vô số người xếp hàng chờ gặp hắn để hội đàm hoặc báo cáo công tác. Vậy mà giữa trăm công nghìn việc, hắn vẫn dành thời gian đến kinh đô, chờ đợi lão nhân đang tụng kinh này.

Lão nhân này chính là Tư lệnh trưởng quân đội Trung Quốc trong trận chiến Thanh Đảo, từng là Tư lệnh trưởng quân đội Quan Đông. Trong lục quân Nhật Bản, ông là một vị bá tước, Đại tướng lục quân, nắm giữ uy vọng cao thượng trong chùa. Sau trận chiến Thanh Đảo, bá tước trong chùa thua trận hoảng hốt trở về nước, bị đưa vào quân dự bị. Ông không hề oán trách, ngược lại còn trở thành nhân vật được triều đình ca ngợi vì không muốn chiến tranh với Trung Quốc. Tây Viên Tự công từng muốn mời ông ra chấp chương Tổng tham mưu lục quân Nhật Bản, trở thành trợ thủ cho thân vương nhàn viện. Nhưng ông đã từ chối. Ông phái người đến Thanh Đảo, khai quật rất nhiều bùn đất dính máu, nung thành một pho tượng Quan Âm. Ông cung phụng tượng Quan Âm này tại chùa miếu, hàng ngày tụng kinh siêu độ cho mấy vạn quân Nhật đã chết trong trận chiến. Gió mưa bên ngoài dường như không liên quan gì đến lão nhân này. Bốn hai bốn binh biến, Tây Viên Tự lưu vong, biến cố Đông Bắc, tiếng chiến tranh toàn diện vang dội. Ông đều không hề lên tiếng. Dường như muốn mọi người quên đi ông, một lão nhân.

Nhưng Chân Kì vẫn đến tìm ông. Không biết đã qua bao lâu, bá tước trong chùa mới chậm rãi khép lại cuốn sổ ghi chép. Ông cung kính trước tượng Quan Âm, xoay người bước ra. Chân Kì Tam Lang chặn trước mặt ông: "Bá tước trong chùa! Tôi đã đợi ngài rất lâu rồi!" Nói xong, hắn nghiêm trang cúi chào.

Bá tước trong chùa chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, cười khỏ nói: "Là Chân Kì quân sao? Đến tìm ta, một lão già này, có chuyện gì? Giờ đây, lão già này chỉ có thể niệm kinh sám hối. Ý tốt của ngươi, ta chỉ có thể tâm lĩnh thôi. Lục quân Nhật Bản có nhiều nhân tài như vậy, hoàn toàn có người có thể đảm nhiệm chức vụ này. Ngươi còn cố ý chạy đến kinh đô... Ta chỉ có thể nói thật xin lỗi." Nói xong, ông cúi đầu xuống, định đi vòng qua Chân Kì.

Chân Kì lại ngăn cản: "Bá tước trong chùa! Hiện tại đế quốc đang đứng trước tình thế quan trọng nhất, mỗi người dân đế quốc đều phải cố gắng hết sức. Chẳng lẽ chúng ta phải thỉnh cầu Thiên Hoàng ban chiếu, thúc giục ngài nhậm chức sao?"

Bá tước trong chùa dừng bước, ngẩng đầu nhìn Chân Kì. Lúc này, vẻ già nua của lão nhân dường như bỗng chốc biến mất, lại trở thành Đại tướng lục quân Nhật Bản, người từng chỉ huy quân đội: "Ta đã là tướng bại trận, không còn mặt mũi. Tại Thanh Đảo lại hủy hoại mười vạn tráng sĩ, không còn mặt mũi để thống lĩnh binh lính. Vì sao các ngươi lại không tìm người khác? Cho dù là Chân Kì quân, ngươi cũng có thể dẫn đầu đại quân này quyết chiến với quân Hoa. Hiện tại trong lục quân Nhật Bản, còn ai có uy vọng vượt qua ngươi?"

Chân Kì vẻ mặt thản nhiên, mang theo một chút kiêu ngạo không nói nên lời: "Bá tước trong chùa, tôi muốn nắm giữ toàn bộ cục diện trong nước. Dẫn đầu quân viễn chinh, tôi không thể đảm nhiệm. Tôi không có kinh nghiệm liên hệ với quân Tân Hoa. Mà ngài, mặc dù đã chiến bại, nhưng chính vì lý do này, tôi mới coi trọng ngài là Tư lệnh trưởng quân đội điều động đối phó Hoa quân, không ai có thể hơn ngài. Ngài có kinh nghiệm chỉ huy đại quân, quen thuộc với hoàn cảnh Quan Đông, hiểu rõ quân đội. Hơn nữa, ngài có đánh giá thích hợp về chiến lược của quân Tân Hoa. Không giống một số tướng lĩnh bộ binh, chỉ có đầy bàn hư vinh. Đối

với kẻ địch hiện tại, tôi hiểu rất rõ sự cường đại của chúng! Vô cùng hiểu rằng đế quốc chỉ có thể thắng không thể bại! Cho nên nhất định phải thỉnh ngài đứng ra, một lần nữa quyết chiến với kẻ địch này! Đây không phải vì bá tước trong chùa, cũng không phải vì tôi, mà là vì đế quốc, vì tâm huyết cả đời của ngài. Chúng ta đã đứng trước bờ vực sinh tử. Ngài và tôi đều rất rõ điểm này!"

Hắn nhìn chăm chăm vào vị lão nhân trong chùa, chậm rãi đưa tay lên thái dương. Hắn thực hiện một động tác quân lễ tiêu chuẩn. Sau đó, hắn tháo mũ xuống, cúi đầu thật sâu.

Một lúc lâu sau, bá tước trong chùa không nói lời nào. Chân Kì Tam Lang cũng không đứng dậy. Gió lướt qua hai người. Bá tước trong chùa cuối cùng cũng đưa tay ra, đỡ Chân Kì đứng dậy, ông thở dài: "Ta không có nắm chắc! Đối với lực quân Nhật Bản hiện tại, liệu có thể đánh bại quân Hoa trong tình thế trong ngoài đều khốn đốn này, đạt được ý đồ chiến lược của chúng ta hay không, thực sự không có nắm chắc! Nhưng ta hiểu rõ tình cảnh hiện tại của đế quốc. Được rồi, vì đế quốc, chứ không phải vì các người, ta lại cố gắng thêm một lần nữa. Cố gắng đạt được kết quả tốt nhất. Nhưng, ta có hai điều kiện!"

"Xin mời ngài nói! Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng làm được!"

Ánh mắt của bá tước trong chùa thâm trầm, nhìn chăm chăm vào Chân Kì Tam Lang: "Thứ nhất, ta cần nắm giữ toàn bộ quyền chỉ huy quân đội Trung Quốc. Trong nước, ngoài việc đảm bảo hậu cần tiếp tế theo yêu cầu của ta, không được can thiệp vào chiến thuật chỉ huy cụ thể của ta. Và tôi yêu cầu nắm giữ lực lượng lục quân, phối hợp với lực lượng hải quân, nhất định phải đáp ứng đầy đủ yêu cầu của tôi! Thứ hai, trên chiến trường, nếu có lợi thế nhỏ, trong nước không được cân nhắc mở rộng chiến quả, mà nhất định phải cân nhắc ngay tại chỗ thực hiện hòa bình! Tiếp tục mở rộng chiến tranh chỉ có thể hủy diệt toàn bộ đế quốc!".

Chân Kì nhìn bá tước trong chùa, lão nhân cũng kiên quyết nhìn lại hẳn. Nửa ngày sau, Chân Kì mới thở ra một hơi: "Tôi sẽ cố gắng phối hợp với các điều kiện mà ngài đưa ra... Cố gắng hết sức mình."

Lão nhân ngửa đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên nở một nụ cười khổ: "Ta hiểu, cho dù chúng ta cố gắng hết sức, cũng không thể thay đổi được đất nước này. Đế quốc hiện tại, chính là một cỗ chiến xa giận dữ và mù quáng. Nhưng..."

Ông thu lại nụ cười, uy nghiêm của Đại tướng lục quân lại trở lại trên người ông: "Hiện tại tại Cửu Châu, mỗi bến cảng đã chuẩn bị bao nhiêu binh lực lục quân, bao nhiêu vật tư, có thể tùy thời chi viện cho Đông Bắc? Kế hoạch hậu cần tiếp tế cho quân Quan Đông, hiện tại tiến triển như thế nào?"

“ *, lão tử bây giờ đang ở Bắc Phiếu! Cái gì mà mừng mười tháng Sáu nhất định phải đến Bắc Phiếu trước. Còn không được để chúng ta đi trước Phụng Thiên phía Tây, cứ để chúng ta ở đây chờ lệnh tiểu quý tử, nhưng ở Phụng Thiên thì đánh cho náo nhiệt vào! Còn có hai mươi bảy sư muốn chúng ta tiếp ứng cơ đấy!”

Người vừa dứt lời là Hầu Minh, thượng tá Lữ trưởng kỵ binh "Lang Cư Tư", người được tiếng là anh hùng của toàn quân kỵ binh. Ngồi trên lưng "Đóng Tây Bắc" chiến mã dũng mãnh, hẳn tức giận ôm lấy cương ngựa, xoay vòng vòng. Bên cạnh hẳn là một đám tham mưu quân quan, ai nấy cũng ngồi trên lưng ngựa, quân dung có phần không chỉnh tề, nhưng lại toát lên vẻ thiết huyết, gian nan. Mỗi người đều xắn tay áo, dưới hông, chiến mã hăng hái phun ra những luồng khí thô. Ánh mắt của họ, cũng như của cả lữ, đều hung tợn trừng trừng vào viên tham mưu sĩ quan được phái đến từ quân bộ Liêu Tây, để truyền lệnh.

Đại đội đại đội quân binh kỵ binh "Lang Cư Tư" giờ đây đã tràn ngập cả thảo nguyên. Chiến mã phiêu dật, cường tráng, đao sáng loáng, súng đại liên Mark kéo theo ngựa, pháo hỏa lực bắn nhanh bảy mươi lăm ly... Trên mặt sông nhàn nhạt, tràn ngập bóng dáng những dũng sĩ. Quân dung hùng dũng, mãnh liệt. Tiếng người hò, ngựa hí. Cùng với lá cờ "dân tộc vũ lực" dựng nghiệp quân kỳ, được gìn giữ từ lữ kỵ binh "Lang Cư Tư". Tất cả đều phô bày sức chiến đấu của đội kỵ binh khổng lồ này.

Là tập đoàn kỵ binh mạnh nhất Đông Á, lữ này và lữ trưởng của họ có những truyền kỳ sắc màu. Toàn lữ có ba đoàn kỵ binh, một đoàn pháo binh kỵ binh. Mỗi đoàn đều đầy biên chế. Đều đã trải qua huấn luyện xung kích hoàn chỉnh, nhưng xuống ngựa cũng là bộ binh cơ động, hỏa lực sung túc. Toàn lữ đạt đến con số kinh người hơn chín ngàn tám trăm người, nắm giữ hơn một trăm khẩu pháo cơ động. Trong khi đó, kỵ binh sư của châu Âu cùng thời chỉ có hai, ba ngàn người, mười hai khẩu pháo sơn pháo. Họ đã trấn thủ biên cương trong thời gian dài, truy kích và tiêu diệt những tàn phi ly khai Mông Cổ trên thảo nguyên. Thậm chí còn mấy lần bí mật vượt biên, cùng với việc giúp đỡ những tàn phi Mông Cổ này, đối đầu với kỵ binh Cossack Nga. Mọi thứ đều thắng. Trên thảo nguyên Mông Cổ, dân chăn nuôi, mỗi khi nhìn thấy đội kỵ binh mang đầu sói băng tay gào thét đi qua, đều coi như chiến thần mà nằm rạp xuống đất, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn.

Thượng tá Hầu Minh, theo lý mà nói, đã sớm nên được phong thiếu tướng. Nhưng tính tình nóng nảy, lại thường xuyên làm trái quân lệnh. Dù được cấp trên bao dung, nhưng chức quan vẫn không thể thăng tiến. Tuy nhiên, Hầu Minh cũng chẳng bận tâm. Ở biên cương, cưỡi ngựa giết địch, đó mới là cuộc sống hợp khẩu vị của hắn. Con tuấn mã "Đóng Tây Bắc" càng là bảo bối của hắn. Con chiến mã vạn người chọn một này, từng được thử nghiệm, có thể chạy nhanh hơn cả xe lửa. Cùng xe lửa xuất phát từ Bảo Định, có thể đến Bắc Bình trước cả xe lửa! (Trong lịch sử, ngựa hồng Ninh

Hạ từng tặng Trương Học Lương một con tuần mã "Đóng Tây Bắc", đã từng thử nghiệm trên đường Lũng Hải, một ngày một đêm lao vút, bỏ xa xe lửa mấy chục dặm đường.)

Lần này, chiến sự Đông Bắc bùng nổ, thượng tá Hầu Minh, người đã từng tham gia hội chiến Đông Bắc, từng trải qua huấn luyện dã ngoại lập đi lập lại ở Liêu Tây, có lẽ là người hưng phấn nhất trong quân đội chính quy. Khi nhận được mệnh lệnh chi viện Phụng Thiên đầu tiên của quân trưởng Liêu Tây, Thạch Xuyên, trong một ngày một đêm, vừa tập hợp quân đội, vừa tiến nhanh hơn hai trăm dặm, chạy đến Bắc Phiếu! Khả năng cơ động này, đã đạt đến đỉnh cao của trình độ cơ động của quân đội lúc bấy giờ!

Nhưng vừa đến Bắc Phiếu, đã nhận được mệnh lệnh mới từ tổng bộ tập đoàn quân, chuyển đến từ quân bộ Liêu Tây. Tác chiến của tập đoàn quân Liêu Tây. Trước mừng mười tháng Sáu, chỉ có thể đến Bắc Phiếu mà thôi. Còn nhiệm vụ tiếp ứng quân Phụng Thiên, bảo vệ phía Tây rút lui, lại giao cho Ngô Tuấn Thăng dẫn đầu lữ kỵ binh "Hô Luân Bối Nhĩ". Phía trên lo lắng rất rõ ràng, sợ cái tên điên Hầu Minh này nổi máu lên. Coi nhiệm vụ tiếp ứng là nhiệm vụ quyết chiến, cùng quỷ tử Nhật Bản đánh cho trời long đất lở. Như vậy sẽ phá hủy phương án chiến lược cố định của tổng bộ chiến khu! Họ muốn dẫn quân Nhật chủ lực về Liêu Tây, một mặt hướng Liêu Nam, kéo dài đội hình của chúng. Để ở giữa đột phá, cắt đứt quân Nhật chủ lực. Nếu Hầu Minh đánh nhau với quỷ tử ở Phụng Thiên, thì hỏng việc lớn!

Cho nên, Thạch Xuyên đã chuyển phát mệnh lệnh nghiêm khắc từ tổng bộ tập đoàn quân, thậm chí còn có Thái Ngạc đích thân điểm danh: "Hầu Minh, cái tên điên này, phải cùng kỵ binh của người dừng lại ở Bắc Phiếu, kỵ binh không được vượt quá phạm vi ba mươi dặm. Chống lại quân lệnh, sẽ lập tức đưa người ra tòa án quân sự!"

Mệnh lệnh như vậy, sao có thể không khiến thượng tá Hầu Minh, người đang chuẩn bị đại sát quỷ tử, tức đến nổ phổi?

Hắn chỉ vào viên truyền lệnh nhỏ hơn úy, như thể đang chỉ vào Thạch Mặc, người lãnh đạo trực tiếp của mình. Dùng roi ngựa chỉ vào đám bộ hạ đang xông về phía trước: "Người nhìn xem! Thực lực của lũ chúng ta thế nào? Tiểu quỷ tử có thể chịu được chúng ta đánh không? Cái gì mà chim Hô Luân Bối Nhĩ, chúng nó đi tiếp ứng hai mươi bảy sư, có vượt qua chúng ta được không? Ta biết ý đồ chiến lược của tổng bộ. Nhưng mà giết nhiều quỷ tử, tiêu hao nhiều thực lực của chúng, chẳng phải càng có lợi sao? Chúng ta đi một chuyến, nói ít cũng mang về 2.000 cái đầu quỷ tử!" Hắn nổi giận một hồi, dọa viên nhỏ hơn úy đến không dám hé răng, cuối cùng cũng biết quân lệnh không thể trái. Tức giận dùng roi ngựa đánh vào không trung: " *, mệnh lệnh toàn lũ dừng lại tại chỗ! Mở rộng tầm nhìn, thiết lập trận địa. Chúng ta ở đây chờ lũ tiểu quỷ tử đến cửa! Thật là sống gặp quỷ!"

Trận chiến Hồ Gia Điện đã đến hồi kết. Quân chủ lực Quan Đông quân Nhật Bản, do không chiếm lại được cầu đá lớn, một bộ phận kỵ binh và bộ binh hạng nhẹ đã đi trước về phía Bắc Phụng Thiên, gia nhập đội hình công kích của Thạch Quang. Đồng thời mang theo mệnh lệnh thay thế của Thượng Điện, đại tướng chỉ huy toàn cục chiến sự Đông Bắc. Nhất định phải đánh chiếm trận địa Hồ Gia Điện trước mừng ba tháng Sáu. Để bao vây Phụng Thiên, chờ chủ lực hội quân, phát động tổng tiến công. Trước khi đại quân đến, Phụng Thiên phải sớm nằm trong tay quân Nhật! Chiếm được vùng đất Phụng Thiên sớm một ngày, có thể cướp đoạt được nhiều hơn. Điều này đối với quân tư dự trữ, thậm chí cả lương thực của Quan Đông quân hiện tại, vốn không đủ, chính là bảo đảm duy trì khả năng tác chiến lâu dài!.

Tiểu thuyết mới nhất ở sáu 9 sách a thủ phát!

Những bộ binh hạng nhẹ và kỵ binh chi viện này, tuy tạm thời không có hỏa lực nặng theo cùng. Nhưng đối với Thạch làm vinh dự tá mà nói, có thêm nhiều sinh mạng để lấp đầy trận địa của quân Hoa trước mặt. Thế

công trong hai ngày mừng một và mừng hai tháng Sáu. Dưới sự cố gắng của những quan binh Nhật Bản, đạt đến một mức độ điên cuồng. Một số quan binh Nhật Bản, trong tình trạng không đủ chuẩn bị hỏa lực, cứ thế từng lớp từng lớp phát động công kích! Họ dùng thân thể lăn lộn trên bãi mìn. Dùng lưỡi lê chặt đứt lưới sắt. Dùng máu thịt san bằng chiến hào. Trên chiến trường Đông Bắc, quyết định vận mệnh của hai nước. Sự điên cuồng của quan binh Nhật Bản, không hề thua kém quân đội chính quy. Đối với trận địa đỉnh núi hình tam giác của Hồ Gia Điện, họ từng tầng từng tầng công kích. Mỗi một chiến hào đều diễn ra những trận giáp lá cà thảm thiết nhất. Xác chết của hai bên chồng chất lên nhau. Kẻ xâm lược và người bảo vệ máu tươi đã chảy đầy khe rãnh sơn dã. Quân Nhật gần như dùng răng gặm từng tầng trận địa của đoàn bảy mươi chín. Đến trưa mừng hai tháng Sáu, họ đã giành lại một đỉnh núi, một doanh chủ lực của quân bảo vệ gần như toàn bộ chiến tử. Đối với trận địa bao vây của đoàn bảy mươi chín, tạo thành hỏa lực bên sườn. Con đường tiếp tế phía sau. Cũng bị hỏa lực súng máy của quân Nhật khống chế. Một đội quân nhu sắp xếp, đến tiếp tế đạn dược, dưới sự phong tỏa hỏa lực của quân Nhật, thương vong hầu như không còn. Trận địa chủ lực của đoàn bảy mươi chín bị uy hiếp bởi hỏa lực hai mặt, đạn dược cũng gần như tiêu hao hết. Đã kích phát hết khả năng chống cự cuối cùng của mình. Thượng tá Dương Vũ Đình mỗi giờ đều gào thét trong điện thoại về phía Phụng Thiên: "Viện quân ở đâu? Tổng thống còn muốn giữ Phụng Thiên không?" Mà câu trả lời của sư trưởng, luôn là bảo họ kiên trì, phía sau chính là phụ lão hương thân Phụng Thiên. Tiên phong của đoàn tám mươi đã đến Phụng Thiên, gia nhập chiến tuyến phía Nam càng thêm nguy hiểm, mà lữ kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ cũng sẽ lập tức đến chi viện. Phải chết thủ Hồ Gia Điện!

Trương thiếu tướng cùng các đồng sự canh giữ trong sư bộ, trời đã nhá nhem tối. Hần thỉnh thoảng lại bước ra ngoài, nhìn về phía nam và bắc, nơi chiến sự đang diễn ra ác liệt, bầu trời nhuộm màu máu. Thành phố này trong hai ngày đã mất đi gần một nửa. Nhưng vẫn còn hàng chục vạn bách

tính và lượng lớn vật tư! Hãn đã nhiều lần cầu viện Liêu Tây quân, điện báo thậm chí còn gửi đến tận Thái Ngạc. Nhưng hiện tại, quân tiếp viện đến nơi, vẫn chỉ có một đoàn thuộc Lữ đoàn 80, Sư đoàn 27! Lực chiến đấu của đội bảo an ở phía nam Phụng Thiên không mạnh, trong hai ngày chiến đấu trước, hãn đã điều toàn bộ lực lượng dự bị đến chi viện phía nam. Nếu không có đoàn 79 của Hồ gia điện chống cự quyết liệt, hãn đã không thể ứng phó nổi! Công binh doanh ở phía nam đánh nhau một ngày, thương vong thảm trọng, vội vàng đến Lữ đoàn 80 tăng viện. Hiện tại, toàn bộ thành nội chỉ còn một doanh kỵ binh chính quy, nhân viên tạp vụ sư bộ và mấy doanh học sinh. Quân Nhật càng ngày càng đông. Lỗ hồng ở Cầu Đá Lớn vừa mở ra, chủ lực trọng trang của Quan Đông quân chỉ cần một hai ngày nữa sẽ đến Phụng Thiên! Đến lúc đó, viện quân vẫn không đến, hãn lấy gì mà giữ Phụng Thiên thành? Đến lúc đó, chỉ có thể chiến tử nơi này. Coi như là tướng lĩnh giữ đất có trách nhiệm, cũng chỉ có con đường này!

Hãn gọi một tham mưu đến, vội vàng hỏi: “Có điện báo mới đến không? Gửi thêm một bản điện báo cầu viện. Liêu Tây quân bộ, Liêu Tây tập đoàn quân tổng bộ, Thiên Tân chiến khu tổng bộ, đều phải gửi đến. Chủ nhiệm thông tin trông coi điện đài, hai mươi bốn giờ không được tắt máy. Chờ tin tức hồi đáp! Thái Tùng là danh tướng, chỉ huy đại quân cơ động nhanh nhẹn, toàn bộ nắm giữ cũng tốt. Sao đến mấy ngày nay, ý kiến xử trí Phụng Thiên quân vẫn chưa có? Sư đoàn 27 sắp xong rồi a!” Đối với sư trưởng, tham mưu cũng không biết trả lời thế nào. Chủ nhiệm thông tin cũng đã sớm hai mươi bốn giờ trông coi điện đài, hai ngày không chớp mắt. Đang lúc lúng túng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vang dội trên hành lang. Một chủ nhiệm thông tin hơi mập, trước đây là chủ nhiệm bảo dưỡng điện báo cục Phụng Thiên, thở hổn hển chạy tới, trên tay cầm một tờ giấy thông báo: “Sư tọa! Sư tọa! Tổng bộ Thiên Tân trực tiếp gửi mật điện! Mệnh lệnh chúng ta rút lui!”

Trương thiếu tướng đầu ong một tiếng, không tin vào tai mình, hai chữ rút lui. Hắn cầm lấy tờ giấy thông báo, nhìn thoáng qua chữ ký, quả nhiên là mật điện của Thái Ngạc và Lý Duệ liên danh, tổng bộ Thiên Tân. Mệnh lệnh đơn giản mà nghiêm khắc: “Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ sẽ đến Phụng Thiên vào đêm mùng 3 tháng 6, tiếp ứng quân coi giữ phía tây rút lui. Phụng Thiên thành không kịp di chuyển vật tư, toàn bộ phá hủy, đốt cháy, từ bỏ Phụng Thiên, hướng tây rút lui!”

Từ bỏ Phụng Thiên? Bản thân hắn làm sao xứng đáng với người anh cả đã chết, xứng đáng với những phụ lão hương thân này? Sư đoàn 27 là con em của Phụng Thiên! Cầu Đá Lớn, đoàn 81, Hồ gia điện, đoàn 79 đã đánh thành ra thế này, trước mặt đều là trọng binh địch còn liều chết huyết chiến đến cùng. Bọn họ làm sao có thể rút lui trước trọng binh của địch? Mấy chục vạn bách tính, thành phố lớn nhất Đông Bắc, cứ như vậy mà ném cho quân Nhật? Hắn còn mặt mũi nào làm quân nhân? Ánh mắt Trương thiếu tướng đăm đăm, hai tay run rẩy. Vị thiếu tướng này cuối cùng bỗng nhiên bùng nổ: “Gửi điện báo trực tiếp cho tổng tham Nam Kinh, hỏi bọn họ, muốn Phụng Thiên không? Muốn phụ lão hương thân Đông Bắc không? Muốn chúng ta Sư đoàn 27 không? Lão tử...”

Mà lúc này, tại Đông Bắc trạm tình báo quân sự đối ngoại Phụng Thiên, đã đốt cháy tất cả văn kiện cơ mật. Tại Phụng Thiên đứng vững vị trí cuối cùng, Huệ Anh thượng tá, người vẫn luôn thu thập tình báo về quân Nhật, đã ra khỏi cửa đại viện Đông Bắc trạm. Hắn phải trở lại Thiên Tân, chủ trì toàn cục chiến dịch tình báo lần này. Phụng Thiên nơi này, hắn tin rằng hắn sẽ còn trở lại!.

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trúc (viết cách điệu)•

STT 350: Chương 5: Thế giới mới

Một chút dấu ấn từ thiên lô trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 153: Thức tỉnh

Phụng Thiên thất thủ! Quân Quan Đông của Nhật đã đánh tan tại cầu đá lớn Hàn Lâm, mùa xuân năm ấy, trường học 81 đoàn ương ngạnh chống cự. Ngày thứ năm, thứ sáu, đệ nhất sư đoàn chủ lực đã ào ạt tây tiến, mấy vạn quân Nhật cùng quân Triều Tiên ban đầu hợp thành chi đội, một đường công thành đoạt đất. Thăng tiến Phụng Thiên thành. Quân đội trấn giữ Phụng Thiên, dù trăm phương ngàn kế bất đắc dĩ, vẫn phải phục tùng quân lệnh, dưới sự tiếp ứng của lũ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, chậm rãi rút lui về phía tây. Sư trưởng Trương làm cùng các tướng lĩnh kiên quyết không chịu bỏ Phụng Thiên, dưới sự ép buộc của lão đồng sự Ngô Tuấn Thăng thiếu tướng, mới dẫn tàn quân của hai mươi bảy sư rút lui về phía tây, bảo toàn Tân Dân. Tại bờ sông lớn Hà Đông, họ bảo vệ một đầu cầu, trận địa này sẵn sàng uy hiếp quân Quan Đông đang chiếm giữ phía tây Phụng Thiên. Hai mươi bảy sư trải qua mấy ngày khổ chiến, cuối cùng không địch lại binh lực hùng mạnh của quân Quan Đông. Chỉ còn tàn quân mấy ngàn người. Quân Nhật của Thạch Quang chi đội còn truy kích đại đội rút lui của hai mươi bảy sư (bao gồm mười vạn dân thường Phụng Thiên!). Nhưng lũ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ đã phản công đám bộ binh kiêu ngạo của Nhật, dưới lưỡi đao sáng như tuyết của kỵ binh Đông Bắc, mang đầy hận thù, Thạch Quang chi đội đã phải trả giá đắt, hàng trăm quân Nhật bị thương nặng trên đường truy kích. Cũng coi như xả được một phần giận dữ vì Phụng Thiên thất thủ.

Quân Nhật của sư đoàn thứ bảy sau khi thông đường đến Phụng Thiên, cũng theo đường sắt Nam Mãn, cấp tốc xuôi nam, chỉ viện cho sư đoàn mười chín đang lâm vào khố chiến. Sư đoàn mười chín của Nhật dù cố gắng tập kích để cướp Sơn Hải quan, hơn nữa còn tham vọng chia quân công kích Cẩm Châu, đánh vào hai mươi ba sư chính quy. Muốn một lần phong tỏa con đường Nam Mãn. Ngăn cản quân đội chính quy từ nội địa tiếp viện. Nhưng tại khu vực này, sư đoàn mười sáu, hai mươi hai, hai mươi ba đều đóng quân, binh lực hỏa lực đều chiếm ưu thế, hơn nữa đều là những đơn vị dày dặn kinh nghiệm chiến đấu. Trải qua giao tranh ác liệt, dưới sự chỉ huy của viên tướng tài Vương Dĩ Lễ, họ đã cướp lại trận địa từ tay sư đoàn mười chín của Nhật. Quân Nhật liên tiếp bại trận, chi đội công kích Cẩm Châu cũng cố gắng kiềm chế hai mươi ba sư không cho tiếp viện Phụng Thiên. Bị hai mươi ba sư phản công, họ bị đẩy lui về Hồ Lô Đảo. Tại Lữ Thuận, một phần nhỏ hạm đội Nhật, che chở cho một vài đại đội bộ binh Nhật từ Quan Đông châu đến tiếp viện cho sư đoàn mười chín đang tan tác, nhưng binh lực này đến quá vội vàng. Vẫn không thể挽 hồi tình thế suy sụp của sư đoàn mười chín. Tại khu vực này, quân Nhật bị tổn thất nặng nề khi tấn công Liêu Nam. Lữ đoàn trưởng của lữ đoàn ba mươi thuộc sư đoàn mười chín, thiếu tướng Cát Ngọc Lương Tá đã tử trận trong một trận đánh, trở thành vị tướng cấp cao đầu tiên tử trận trong cuộc chiến này!

Mãi đến khi tiền vệ của sư đoàn thứ bảy đến, mới miễn cưỡng ổn định được trận tuyến của sư đoàn mười chín. Nhưng chủ lực của họ đã tháo chạy về phía nam từ Sơn Hải quan, ba ngày sau khi phát động tập kích, đám quân xâm lược đã chiếm đóng Trung Quốc mười sáu năm, đã hoảng hốt rút lui về Hồ Lô Đảo, chờ quân Quan Đông và quân Triều Tiên đến chi viện. Họ đã hình thành thế giằng co với quân Liêu Nam.

Trong những trận giao tranh ban đầu, quân đội chính quy đã mất Phụng Thiên. Một vùng rộng lớn ở phía bắc, lãnh thổ đã bị sư đoàn bốn của quân Triều Tiên chiếm đóng, các đơn vị bảo an ở phía bắc đã liên tiếp chống cự.

Nhưng ở vùng Liêu Nam, quân Nhật lại chịu thiệt hại nặng nề. Sư đoàn mười chín sau ba ngày chiến đấu đã bị tổn thất nghiêm trọng. Theo kết quả thị sát của thiếu tướng Hoang Mộc Trinh Phu, tham mưu trưởng mới của quân Quan Đông, sư đoàn mười chín nếu không được bổ sung lực lượng, sẽ không thể tham gia vào giai đoạn tác chiến tiếp theo. Màn mở đầu đã khép lại, hai bên công thủ, chiến sự sắp chuyển hướng kịch liệt hơn.

Trong những ngày chiến sự này, Trung Quốc, Nhật Bản, và cả thế giới đều sôi sục vì cuộc đại chiến bất ngờ ở Viễn Đông. Trong và ngoài nước, các động thái không ngừng diễn ra. Dưới áp lực của các cường quốc, họ đã lên tiếng chỉ trích mạnh mẽ hành động của quân Nhật. Yêu cầu họ ngừng chiến, khôi phục hòa bình ở Viễn Đông. Hai bên phải trở về vị trí ban đầu. Chờ đợi sự điều đình của các nước đồng minh để giải quyết cuộc chiến này! Phía Trung Quốc bày tỏ đồng ý với tuyên bố của các cường quốc. Nhưng Nhật Bản lại thành lập Tổng tư lệnh bộ, điều động chín sư đoàn binh lực chuẩn bị tiếp viện cho Đông Bắc. Trung Quốc cũng thành lập hạm đội tại Ngô cảng, tập trung toàn bộ tinh hoa chiến hạm. Lục quân và hải quân khẩn cấp trưng dụng tám mươi vạn tấn tàu vận tải dân sự. Nội các Honda của Nhật còn ngang nhiên tuyên bố. Vấn đề Mãn Châu. Trung Quốc trước tiên đã tập kích quân Nhật. Hiện tại giải quyết vấn đề Mãn Châu, vì nội chính của đế quốc, bất kỳ quốc gia nào không được can thiệp! Phía nam Sơn Hải quan, phía tây Xích Phong, đều thuộc phạm vi chiến sự. Quân Nhật có quyền tự do hành động. Sau khi quân đội chính quy Trung Quốc khiêu khích bị đánh bại. Đế quốc mới xem xét vấn đề đàm phán hòa bình với Trung Quốc.

Câu trả lời chắc nịch của Nhật Bản đương nhiên chọc giận cả thế giới. Nhưng xét đến tình hình thực tế. Các cường quốc nhất thời không thể có bất kỳ hành động quyết liệt nào. Phản ứng đầu tiên của những người bình thường đối với một quốc gia đã bị một đám điên nắm quyền, đương nhiên là có phần kiêng dè. Cách suy nghĩ, phương pháp xử lý thông thường đều

không còn hiệu quả. Chính phủ các nước nhất thời có chút ghen ghét. Anh và Pháp chủ yếu vẫn bị cuốn vào chiến tuyến châu Âu, nhất thời không muốn liên lụy sâu hơn ở châu Á. Chỉ có chính phủ Mỹ vào ngày 3 tháng 6 đã tuyên bố các biện pháp kinh tế đối với Nhật Bản. Đình chỉ xuất khẩu phế liệu thép và nhiên liệu sang Nhật Bản. Nhưng không phong tỏa tài sản của chính phủ và dân gian Nhật Bản tại Mỹ. Chỉ là biểu thị hành động này là thúc đẩy chính phủ Nhật Bản nhanh chóng đi đến con đường hòa bình. Trước khi cuộc chiến giữa hai nước kết thúc, các biện pháp trừng phạt kinh tế này sẽ tiếp tục kéo dài. Bộ Ngoại giao Mỹ còn đưa ra một tuyên bố khác. Chính là chính phủ Mỹ tại Hoa Lợi Ích Tài sinh. Hành động buôn bán của chính phủ và dân gian Mỹ với Trung Quốc. Vận chuyển trên biển. Không được phép chịu bất kỳ sự uy hiếp quân sự nào từ chính phủ Nhật Bản, nếu không sẽ là hành vi không thân thiện nghiêm trọng với Mỹ. Tuyên bố này cũng được cả hai viện của Mỹ ủng hộ. Theo quan điểm của chính quyền Mỹ, sự đe dọa của quân Nhật Bản trên Thái Bình Dương là có thật. Họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đứng về phía Trung Quốc. Hỗ trợ họ đánh bại một Nhật Bản suy yếu! Nhưng Mỹ tham chiến, đây cũng là điều không thể vào thời điểm hiện tại. Anh và Pháp vẫn chưa đưa ra bất kỳ biện pháp trừng phạt kinh tế nào đối với Nhật Bản. Nhưng nghe nói họ đã bí mật thương lượng với chính quyền Nhật Bản. Tuyệt đối không cho phép hải quân Nhật Bản tấn công vào vùng ven biển phía nam Trường Giang. Hải quân Nhật Bản không được phép vào Trường Giang. Nếu không sẽ bị coi là hành động khiêu chiến nghiêm trọng đối với sự nghiệp của các nước đồng minh. Nội bộ các nước đồng minh thậm chí bắt đầu có một tiếng nói. Có nên loại trừ Nhật Bản ra khỏi các nước đồng minh? Sau khi hải chiến Đức Lan gây tổn thất nặng nề cho hạm đội quốc tế của Đức, liệu hạm đội lớn có thể điều một phần lực lượng tăng cường sức mạnh trên biển ở Đông Á, để giám sát và uy hiếp hải quân Nhật Bản? Đương nhiên, những điều này hiện tại chỉ là một vài đề xuất mà thôi.

Ở mặt trận đồng minh, người ta lại cười trên nỗi đau của Hiệp ước Quốc trong cuộc nội chiến. Hiện tại, chính quyền Nhật Bản đang do Lục quân Nhật Bản nắm giữ. Nước Đức vốn có quan hệ tốt đẹp với bọn chúng. Ngay trước khi chiến tranh bùng nổ, Đức đã cố gắng ngoại giao, mong Nhật Bản gia nhập phe đồng minh, kiềm chế nước Nga ở phương Đông. Nhưng phe thân Đức trong Lục quân đã bị những chính trị gia sáng suốt lúc bấy giờ ngăn cản, vẫn kiên định đứng về phía Hiệp ước Quốc.

Tuy nhiên, một ngày trước khi Đức và Anh chuẩn bị tuyên chiến, Berlin còn loan tin rằng Nhật Bản đã tuyên chiến với Nga! Dân chúng Berlin mừng rỡ kéo đến trước Đại sứ quán Nhật Bản tung hoa, reo hò chào đón những "võ sĩ phương Đông" này, khiến nhân viên Đại sứ quán Nhật Bản lúc đó vô cùng xấu hổ.

Hiện tại, vì lợi ích của mình, Nhật Bản đã quyết định ra tay với Trung Quốc. Nước Đức lại bắt đầu các hoạt động ngoại giao, xem có thể lôi kéo người Nhật về phe mình hay không! Các con đường ngoại giao công khai và bí mật lập tức được mở ra. Báo chí Đức cũng đặc ý lớn tiếng bàn luận về "sự bội bạc của Anh, Pháp, Mỹ, những con chó săn phương Đông, cuối cùng đã phải trả giá vì hèn hạ tham gia cuộc chiến chống lại Đế quốc Đức vĩ đại...".

Nội bộ chính quyền Nhật Bản, dù có một số nhân vật cấp tiến thiếu suy nghĩ, lại rất hứng thú với đề nghị liên minh với Đức. Nhưng họ đã bị Thủ tướng Inukai Tsuyoshi kiên quyết từ chối. Ông ta không phải kẻ ngốc! Quyết định của Thủ tướng đã nhận được sự ủng hộ tuyệt đối của những người như đám người Tôn Kỳ. Nhật Bản không có khả năng đối đầu với cả thế giới. Điều họ cần bây giờ là chiến thắng nhanh chóng. Sau khi chiến thắng chớp nhoáng, vị thế của đế quốc sẽ được nâng cao! Phương Tây, cuối cùng rồi cũng sẽ phải tìm cách lôi kéo những cường quốc phương Đông!

Vấn đề quan trọng nhất hiện nay là phải giải quyết vấn đề "đầy che" một cách dứt khoát trên mặt trận quân sự!

Một lượng lớn quân đội Nhật Bản được khẩn trương điều động, tất cả vật liệu quân nhu được tìm kiếm đến mức cạn kiệt. Số đạn súng trường, thuốc men và các vật tư khác đã được chuẩn bị sẵn để đối phó với nước Nga đều bị giữ lại, tăng cường cho quân đội của mình. Quân tiếp viện của Trung Quốc nhất định phải nhanh chóng tham gia chiến trường, đánh bại quân đội Trung Quốc!

"Kính thưa các nghị viên, cùng các vị đại biểu các giới, phóng viên, bạn bè quốc tế đang có mặt. Mọi nỗ lực hòa bình đã thất bại. Các điều ước, sự đảm bảo, cán cân quyền lực giữa các quốc gia, và cả kỳ vọng hòa bình của nhân loại đều bị phá hủy không thương tiếc vào đêm ngày ba mươi tháng năm. Điều này cho chúng ta thấy rằng khi một quốc gia phát điên, họ sẽ chà đạp lên tất cả những lý tưởng, lời hứa và khát vọng thiêng liêng của nhân loại.

Xin hãy ghi nhớ, thưa các vị. Vào ngày ba mươi tháng năm, Lục quân Nhật Bản đã tiến hành cuộc tấn công điên cuồng vào Trung Hoa Dân Quốc của chúng ta, vào quân đội của chúng ta, vào những người dân lương thiện của chúng ta. Vùng lãnh thổ Đông Bắc hòa bình đã chìm trong biển lửa. Vì hòa bình Đông Bắc, chúng ta đã nhẫn nhịn rất nhiều. Dưới sự bảo đảm quốc tế, chúng ta tin rằng Đông Á sẽ được hòa bình. Thế giới văn minh cũng đã cố gắng hết sức để bảo vệ hòa bình Đông Á. Chúng ta đã ngây thơ tin rằng, toàn bộ sự nghiệp văn minh sẽ dồn toàn lực vào chiến trường châu Âu, đánh bại hoàn toàn phe đồng minh. Để cả thế giới được bình yên trở lại.

Nhưng vào ngày ba mươi tháng năm, Nhật Bản, vẫn mang cờ hiệu của Hiệp ước Quốc, đã phát động một cuộc tấn công vô sỉ vào một quốc gia đã thể hiện thiện chí lớn nhất với họ. Ngay trong ngày hôm đó!"

Mưa Thần đứng trên bục giảng trong phòng nghị sự. Ánh mắt sâu thẳm nhìn xuống các thánh giả bên dưới. Ánh mắt của các nghị viên đều đổ dồn vào Tổng thống của họ. Phía sau là đại diện của các cơ quan trung ương, các đoàn thể thủ đô đang dự thánh. Cùng với các phóng viên nín thở lắng nghe. Trong toàn bộ hội trường, dường như chỉ có giọng nói của Mưa Thần vang vọng, vang dội, rung động tâm hồn của mọi người. Đây là một ngày quan trọng nhất trong lịch sử của Tân Dân Quốc.

Tổng Giáo Nhân ngồi ở hàng ghế đầu, với tâm trạng phức tạp lắng nghe bài phát biểu của Mưa Thần. Ông và nội các, cùng với các nghị viên trong Quốc Dân đảng, có những ý kiến khác nhau về bài phát biểu và chương trình nghị sự sắp tới. Họ cho rằng đây chưa phải là thời điểm thích hợp. Nhưng Mưa Thần lại thúc đẩy tất cả những điều này. Mục đích của ông rất đơn giản. Danh không chính thì ngôn không thuận. Chỉ có như vậy mới có thể đoàn kết lòng dân, nâng cao tinh thần chiến đấu. Mới có thể hóa giải những tin đồn về Phụng Thiên. Mới có thể khiến quốc gia mới không còn đường lui, tiến tới trận chiến quyết định của dân tộc này!

Mọi người đều đang chờ đợi Mưa Thần nói tiếp. Toàn bộ Dân Quốc, toàn bộ thế giới cũng đang lắng nghe bài phát biểu của vị tổng thống này.

"Kẻ láng giềng của chúng ta, sau khi trời dậy, đã vung vuốt, xâm lược chúng ta, cung cấp con đường cường thịnh cho chúng, con đường nguy hiểm và đẫm máu. Sau khi chúng ta thoát khỏi áp bức, bắt đầu con đường tự cường của dân tộc. Quốc gia này lại cho rằng sự cường đại của chúng ta là mối đe dọa đối với họ. Chúng muốn mãi mãi cười lên đầu chúng ta, áp bức chúng ta, nô dịch chúng ta. Khiến dân tộc này mãi mãi phải vật lộn trong đau khổ dưới sự coi thường của chúng. Chúng thậm chí còn hô hào rằng lãnh thổ Đông Bắc của chúng ta là "tuyến sinh mệnh" của chúng, ngay cả trong vài thập kỷ trước! Và ngay cả bây giờ, chúng đã hoàn thành cải cách trong nước, ngang nhiên gỡ bỏ lớp vỏ văn minh, phát động cuộc chiến

quyết định với chúng ta! Chúng muốn mãi mãi đánh gục chúng ta. Lúc này, quốc gia này, dân tộc này của chúng ta, dù mới bắt đầu vươn vai, mới cố gắng mở to mắt để theo kịp sự phát triển của thế giới. Chúng ta mong muốn hòa bình, nhưng chúng ta cũng sẽ không còn sợ chiến tranh nữa! Chúng ta sẽ phản công, dùng tất cả sức mạnh để nghênh chiến với kẻ thù hung ác, ngoan cố này. Đồng thời trục xuất chúng ra khỏi lãnh thổ của chúng ta. Để móng vuốt của chúng không còn vấy bẩn non sông tươi đẹp này, để dã tâm của chúng chỉ có thể giới hạn trong hòn đảo nhỏ bé của chúng. Trung Quốc, chắc chắn sẽ đánh bại chúng trong trận chiến này. Về điểm này, ta không hề nghi ngờ về tiềm lực ẩn chứa trong dân tộc vĩ đại này!

Ta ở đây trình lên các vị nghị viên tôn kính, thông qua, Trung Quốc từ giờ trở đi, cùng với chính phủ Đế quốc Nhật Bản, ở trong tình trạng chiến tranh!"

Đúng vậy, chính là tuyên chiến. Ở một thời không khác, cuộc kháng chiến đẫm máu kéo dài bốn năm, sau khi phải trả giá bằng hơn mười triệu sinh mạng. Quốc gia đó, chính quyền đó vẫn không dám tuyên chiến với kẻ thù tàn bạo trước mặt. Nhưng vào lúc này, Mưa Thần đứng lên, tuyên bố một cuộc chiến quyết định đường đường chính chính của một dân tộc với một dân tộc khác! Chúng ta muốn đánh bại các người. Để các người từ nay về sau, sẽ không còn là mối đe dọa của chúng ta nữa! Tân Trung Hoa, thời đại mới, chính là phải có khí phách này!

Kiến nghị tuyên chiến này, dường như từ tận sâu thẳm, cuối cùng đã đánh thức hoàn toàn quốc gia già cỗi này. Trong trận chiến quyết định mà cả dân tộc phải tham gia, họ cuối cùng đã thoát khỏi xiềng xích lịch sử nặng nề, bước lên con đường mới. Và đây cũng là mục đích cuối cùng mà Mưa Thần đã nỗ lực suốt năm năm qua. Một trận chiến đục hủi trùng sinh. Sẽ khiến dân tộc này bay cao trên bầu trời Đông Á.

Ngày 5 tháng 6 năm 1916, Mưa Thần, với tư cách là tổng thống, đã trình lên kiến nghị tuyên chiến với Nhật Bản trước hai viện. Sau những tranh luận gay gắt, kiến nghị của Mưa Thần đã được thông qua với đa số mong manh. Hai nước bước vào tình trạng chiến tranh. Tổng Giáo Nhân, đại diện cho Quốc Dân đảng, sau khi kiến nghị được thông qua, cũng đã đưa ra lời giải thích trên cơ quan ngôn luận của Quốc Dân đảng. Họ cho rằng cuộc chiến tranh này vẫn chỉ là xung đột, chưa phải là một bước tiến đến chiến tranh toàn diện. Tuyên chiến với Nhật Bản sẽ làm giảm bớt rất nhiều không gian để cứu vãn trong tương lai. Nhưng vì quốc hội đã thông qua kiến nghị này, họ sẽ phục tùng đến cùng. Tiến hành cuộc chiến tranh này đến cùng. Sau khi chương trình nghị sự tuyên chiến với Nhật Bản được thông qua, tại tô giới Nhật Bản ở Hán Khẩu, Tô Châu, Thiên Tân. Quân đội chính quy đã chờ lệnh từ lâu đã tiến vào toàn diện. Phá vỡ sự kháng cự yếu ớt của quân đội phòng thủ tô giới Nhật Bản, tiếp thu những lãnh thổ đã từng bị thuê. Kiều dân Nhật Bản bị đưa vào các trại tập trung để giam giữ. Tại tô giới Nhật Bản ở Thượng Hải, vì các nước Anh, Pháp, Mỹ sợ chiến sự xảy ra tại Thượng Hải. Mưa Thần cũng tạm thời kiềm chế, chỉ dùng binh lực để giám sát tô giới Nhật Bản trên biển.

Chính phủ Nhật Bản đối với mưa thần Tân Dân quốc tuyên chiến, khiến người ta không khỏi kinh ngạc. Việc tuyên chiến với Hoa quốc lại bị trì hoãn nhiều ngày mới chính thức công bố. Trong lòng họ, có lẽ đã mơ hồ cảm nhận được, rằng họ đã khơi mào cho sự trỗi dậy của một dân tộc. Mà sự xâm lược của họ, chính là thức tỉnh dân tộc ấy, đẩy họ tiến lên con đường tự cường, tự chủ. Tân Dân quốc nhất định sẽ trỗi dậy trên xác của kẻ thù hùng mạnh. Đây là con đường mà bất kỳ cường quốc nào cũng phải trải qua, không có ngoại lệ.

Ngoài khơi Ngô cảng, từng chiếc quân hạm rền vang, bắt đầu nhóm lửa nổ neo. Tinh hoa của hải quân Nhật Bản, đã sẵn sàng cho việc điều động đến Trung Quốc. Sau biến cố 424, hải quân đã bị tổn thất nặng nề, trở thành

bán phụ thuộc vào lực quân Nhật Bản. Bị lực quân Nhật Bản cưỡng ép trời buộc vào cỗ xe chiến tranh chống lại Hoa quốc. Hạm đội điều động đến Trung Quốc lấy Hạm đội 1 và Hạm đội 2 làm chủ lực. Ba chiến hạm vốn đang chuẩn bị trả lại kim cương cho Mỹ, vì chiến sự bất ngờ nổ ra nên bị giữ lại. Mặc dù vậy, hạm đội này vẫn có thực lực đáng gờm. Ba chiến hạm tuần dương, bốn chiến hạm tiền không sợ cấp bậc hoặc chuẩn không sợ cấp bậc. Hai chiến hạm không sợ cấp bậc “Sơn Thành” và “Phù Tang” vừa hạ thủy, do không đủ sĩ quan hải quân đạt chuẩn, việc thử tàu chưa hoàn tất, tạm thời không gia nhập hạm đội điều động đến Trung Quốc. Ngoài ra còn có mười sáu tuần dương hạm nhất đẳng hoặc nhị đẳng, ba mươi một tàu khu trục ngư lôi. Mười một tàu hải phòng các loại, cùng với các chiến hạm phụ trợ. Tinh hoa của hải quân Nhật Bản hiện tại, cơ bản là dốc toàn lực.

Nhìn chung, hải quân Nhật Bản hiện tại không còn khả năng tác chiến cân đối như trước kia. Một lượng lớn sĩ quan hải quân cuồng nhiệt được đề bạt lên các vị trí chỉ huy. Đối với một lực lượng chuyên nghiệp đòi hỏi trình độ kỹ thuật cao như hải quân, đây đương nhiên là một sự suy thoái. Hải quân dự trữ đạn dược, nhiên liệu, vật tư cũng không còn dồi dào. Trong bộ tư lệnh hải quân và tỉnh hải quân, ít nhiều gì cũng có những sĩ quan cao cấp ngấm ngầm chống lại hành động ngang ngược của lục quân. Sức chiến đấu của hải quân Nhật Bản tuy bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi biến cố 424, nhưng so với hải quân Trung Quốc yếu ớt, vẫn còn mạnh hơn rất nhiều. Với một hạm đội như vậy phối hợp tác chiến, phong tỏa bờ biển phía bắc Trung Quốc, đây là điều khiến giới lãnh đạo Nhật Bản hoàn toàn yên tâm.

Đứng trên đài chỉ huy của chiến hạm tuần dương “So Duệ”, khói đen đặc tỏa ra từ ống khói bị gió đông thổi mạnh qua cột buồm ba chân kiểu Anh. Tâm trạng của Tư lệnh trưởng quan hạm đội điều động đến Trung Quốc, đại tướng Tang Đảo Tỉnh Tam cũng có chút mập mờ như làn khói này. Vị trung tướng trước đây bị người ta gọi là “kẻ bám đuôi lục quân”, luôn ủng hộ chính sách của lục quân. Vị này vốn có chút lo lắng về sự thất

bại trong hải quân. Sau biến cố 424, được thăng làm đại tướng hải quân, lại tiếp quản vị trí Tư lệnh trưởng hạm đội điều động đến Trung Quốc quan trọng nhất. Đáng lẽ phải là lúc đặc ý, nhưng đại tướng Tang Đảo lại biết rõ hình tượng của mình trong hải quân hiện tại. Vị trí này lẽ ra phải thuộc về minh tinh của hải quân, trung tướng Katou Định Cát. Nhưng vị trung tướng này, đã bị lục quân giết chết tại Tam Đô! Lại có nhiều lão tướng hải quân bị thanh trừng. Những chỉ huy hải quân còn lại, không ít người nhìn vào ánh mắt của mình, trời mới biết ẩn chứa điều gì! Mang theo một đội quân chia năm xẻ bảy tham gia trận chiến này, dù thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng đại tướng Tang Đảo vẫn cảm thấy trong lòng có chút bất an. Điều khiến ông lo lắng hơn là thái độ của các cường quốc phương Tây. Hải quân của họ, liệu có thực sự không can thiệp vào hành động của hải quân Nhật Bản?

Theo tiến trình của cuộc chiến, nếu chiến sự rơi vào bế tắc. Tài nguyên cạn kiệt, Nhật Bản sẽ bị cô lập trên trường quốc tế. Nhất định sẽ đưa ra hành động quân sự phong tỏa đường biển nhập khẩu vật liệu của Trung Quốc. Liệu các quốc gia phương Tây có vì điều này mà đối đầu với hải quân Nhật Bản? Tình hình quốc tế hiện tại của Nhật Bản, ông rất rõ. Tình báo hải quân cũng cho thấy, Mỹ đang khẩn trương tăng cường lực lượng hải quân đến Hawaii. Các nước đồng minh cũng đề xuất tăng cường chiến hạm ở Ấn Độ. Ai, để quốc cứ như vậy mà lao vào một cuộc chiến tranh. Đối với lục quân mà nói, đây là mục tiêu của họ. Đánh bại Trung Quốc cũng là điều mà đại tướng Tang Đảo luôn tin rằng đế quốc nhất định phải thực hiện. Nhưng trong tình huống như vậy mà phát động... Hải quân liệu có thể hoàn thành sứ mệnh của mình không?

Nhìn về phía biển cả xa xăm, sóng lớn cuộn cuộn.

STT 351: Chương 5: Thế giới mới - Chương 154: Hải quân chuẩn...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 154: Hải quân chuẩn bị

Một đoàn tàu bọc thép gầm rú tiến đến, vừa vào trạm, viên chức đường sắt mặc quân phục đã xa xa giương cờ hiệu. Đoàn tàu bọc thép hú một tiếng dài, phun ra một lượng lớn bạch khí rồi từ từ giảm tốc, chuẩn bị tiến vào nhà ga quân sự chuyên dụng Dương Liễu Thanh.

Đoàn tàu bọc thép này là nhập khẩu từ thời kỳ dân quốc và Đức Quốc xã còn trong giai đoạn "trắng mặt". Đầu xe hơi nước hạng nặng kéo theo bảy toa xe bọc thép. Ngoại trừ toa xe ở giữa dành cho người cưỡi không có vũ khí, sáu toa xe còn lại đều trang bị pháo sơn 75 ly, pháo dã chiến và súng máy Mark. Trên đầu xe lửa còn có một tấm biển lớn, ghi chữ "001" kiểu Tổng thể. Tất cả đều thể hiện thân phận đặc biệt của đoàn tàu bọc thép này, là phương tiện giao thông chuyên dụng của Tổng Tham mưu trưởng.

Tại nhà ga Dương Liễu Thanh, Tham mưu trưởng Khúc Cùng Phong, một thượng tá của Bộ Tư lệnh Chiến khu phía Bắc, đã chờ sẵn. Vị thượng tá không già cũng không trẻ này (so với đám tướng quân trẻ tuổi trong quân đội chính quy) vẻ mặt cung kính chờ đợi, bên cạnh là đội hộ binh chỉnh tề. Nhìn đoàn tàu từ từ tiến vào nhà ga, chậm rãi dừng lại, cầu thang cuốn hạ xuống. Trong làn hơi nước mờ ảo, một thanh niên mặc quân phục thiếu tướng với vẻ mặt nghiêm túc bước xuống. Theo sau là một đoàn sĩ quan tinh anh của Tổng Tham mưu, giày ủng sáng bóng, ngựa đinh leng keng, quân phục thẳng tắp, những tinh anh này khiến các đơn vị dã chiến ở ngoại địa vừa kính nể vừa ghen tị. Vị thiếu tướng này chính là Tư Mã Trạm, đại

diện cho Tổng Tham mưu thành lập Bộ chỉ huy Tiến lên tại Thiên Tân, phụ trách điều phối công việc tác chiến của Chiến khu phía Bắc và quân dự bị.

Sự hiện diện của ông là bước đi tiên phong của Tổng Tham mưu. Rất có thể sau khi Tổng thống Mưa Thần tuyên chiến với Nhật Bản, ngài sẽ đích thân ngự giá thân chinh, tọa trấn phương Bắc. Toàn bộ Chiến khu phía Bắc đều coi trọng việc thành lập bộ chỉ huy tại Thiên Tân, không ai dám lơ là. Thái Ngạc và Lý Duệ thực sự bận đến không thể dứt ra. Hiện tại họ phải điều động hơn ba mươi sư đoàn, gần trăm vạn quân! Khúc Cùng Phong đến để đón vị tướng quân được Tổng thống yêu mến, thiếu tướng Tư Mã Trạ, người có tài thao lược của quân đội chính quy.

Tư Mã Trạ nhìn quanh nhà ga, không thấy người quen nào. Ngoại trừ Khúc Cùng Phong, một cựu tướng Bắc Dương, đồng sự cũ của ông ở Vân Nam. Nhưng khi đó Khúc Cùng Phong chỉ là một hiệp thống, còn Tư Mã Trạ chỉ là một tham mưu cấp đại đội. Hiện tại, thân phận hai người đã hoàn toàn đảo ngược. Tư Mã Trạ nhiệt tình bắt tay Khúc Cùng Phong. Khúc Cùng Phong không dám tùy tiện bắt tay, trước tiên đứng nghiêm chào, sau đó mới nắm chặt tay Tư Mã Trạ.

Tuy nhiên, Tư Mã Trạ không có tâm trạng hàn huyên, vừa mở miệng đã hỏi: "Lão sư Tùng Sơn và Tung Vân đâu? Hiện tại có phải đang điều phối công việc tác chiến tại tổng bộ không? Sức khỏe của lão sư Tùng Sơn thế nào?" Ông giải thích thêm: "Ban đầu, Tổng thống và Tổng Tham mưu rất tin tưởng khả năng chỉ huy quân đội của lão sư Tùng Sơn. Nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của lão sư, nên mới thành lập Bộ chỉ huy Tiến lên của Tổng Tham mưu tại Thiên Tân. Yên tâm, chúng ta sẽ không can thiệp vào công việc chỉ huy của tổng bộ các ngài. Chỉ là kết nối công việc điều phối quân dự bị và tác chiến của Chiến khu phía Bắc mà thôi... Bố trí quân đội thế nào rồi?"

Khúc Cùng Phong ân cần dẫn Tư Mã Trạm ra ngoài nhà ga, đến chỗ chiếc xe đang chờ, cười khổ nói: "Phụng Thiên thất thủ, chúng ta thực sự rất khó khăn! Các đơn vị đều rất nóng lòng muốn chiến đấu. Giới nhân sĩ Đông Bắc còn đến Dương Liễu Thanh thỉnh nguyện, hỏi chúng ta có phải cố ý hy sinh lực lượng Đông Bắc hay không. Hiện tại, hàng trăm vạn phụ lão hương thân Đông Bắc đang lưu lạc trong tay địch. Biển người chạy nạn trên đường Liêu Tây nổi lên không dứt. Phương Bắc cũng rất lo lắng... Nhưng Tổng chỉ huy Tùng Sơn và Tham mưu trưởng Tung Vân đều nghiêm ngặt kiểm soát quân đội trong phạm vi chiến tuyến đã định... Hành động Liêu Tây cần nhanh hơn, quân tiên phong đã ở Bắc Phiếu, tổng bộ đang cân nhắc có nên đưa một phần chủ lực của Tập đoàn quân Liêu Tây ra phía tây sông lớn hay không. Nhưng còn phải quan sát động thái của quân Nhật. Liêu Nam tình hình rất ổn định, phòng ngự Cẩm Châu cũng đang được tăng cường. Tóm lại, tổng bộ vẫn có niềm tin vào tình hình chiến sự. Chúng ta, những tham mưu cấp dưới, cũng rất tự tin... Chỉ là sức khỏe của Tổng chỉ huy Tùng Sơn thực sự không tốt. Thường xuyên bị choáng váng, có khi nói không ra tiếng, Tham mưu trưởng Tung Vân phải gánh vác rất nhiều công việc..."

Hai người đang chuẩn bị lên xe, bỗng nghe thấy tiếng oanh minh trên đầu. Trên bầu trời trong xanh mùa hè phương Bắc, hàng chục chiến cơ xếp thành đội hình chữ thập, lướt qua ở độ cao vài trăm mét. Đây đều là máy bay chiến đấu kiểu mới của Pháp, sơn màu đen sẫm, ngũ sắc cơ huy trên thân máy bay càng thêm chói mắt. Những máy bay này đều là đặt hàng từ Pháp vào năm ngoái và đầu năm nay, không thuộc vật tư viện trợ quân sự của Pháp. Nhìn màu sơn của máy bay, có thể biết đây là một liên đội lớn. Mặc dù đơn vị này đóng quân ở phía trước, nhưng so với Liên đội Phi hành thứ hai, được thành lập bởi các phi công chuyên nghiệp, hiện đang đóng quân ở Trương Viên, thì chất lượng của họ kém hơn không ít. Vì vậy, họ đang tranh thủ mọi thời gian để huấn luyện trên chiến trường.

Tư Mã Trạh khẽ gặt đầu với bầu trời, hiện tại lực lượng không quân của quân đội chính quy đang chiếm ưu thế tuyệt đối trước quân Nhật! Quân Nhật chỉ có một phi đội với sáu máy bay cũ kỹ trong tổng bộ. Quả thực không thể so sánh với hai liên đội phi hành hiện có của Chiến khu phía Bắc. Trong trận chiến khốc liệt sắp tới, lực lượng không quân mạnh nhất Đông Á này chắc chắn sẽ mang đến cho quân Nhật một bài học khó quên! Trong lĩnh vực kỹ thuật quân sự mới, chậm một bước thì phải trả giá đắt! Tư Mã Trạh chưa từng nghi ngờ rằng họ sẽ giành chiến thắng cuối cùng trong chiến dịch này. Nhìn đội hình uy vũ chỉnh tề trên không trung, niềm tin này càng thêm vững chắc trong lòng vị thiếu tướng.

Lúc này, tại tổng bộ Dương Liễu Thanh, Lý Duệ lại không có tâm trạng tốt như Tư Mã Trạh, vị thiếu tướng có vẻ bận rộn đến phát hỏa. Sức khỏe của Thái Ngạc hiện tại chỉ cho phép ông phụ trách toàn cục, còn việc chỉ huy cụ thể và điều phối công việc thì ông không thể gánh vác được nữa. Phần lớn gánh nặng đều đặt lên vai vị thiếu tướng tham mưu trưởng này. Công việc nhiều không đáng sợ, nhưng đối với Lý Duệ, nếu mọi việc không diễn biến như ông mong muốn, thì ông không thể nhẫn nhịn được!

Hiện tại, bố trí toàn cục vẫn ổn định. Nhưng Lý Duệ lại hy vọng có thể tiến hành những hành động tích cực hơn. Ít nhất ở Liêu Tây, có thể thăm dò phát động một vài cuộc tấn công, sớm kéo chủ lực quân Nhật về phía tây. Hơn nữa, nếu xâm nhập Liêu Tây một chút, còn có thể hỗ trợ cho việc thọc sâu vào Bắc Đầy. Mỗi khi Đông Bắc mất một huyện thành, mất đi một vùng đất, vị thiếu tướng này lại cảm thấy đó là một nỗi nhục nhã của quân nhân! Ngoài ra, ông còn có những cân nhắc chiến lược, ông luôn lo lắng về ưu thế trên biển của quân Nhật. Nếu quân Nhật tập trung chủ lực ở Nam Đầy, thì việc nhận được sự hỗ trợ từ biển là rất dễ dàng. Tổng Tham mưu và Thái Ngạc đã quyết định, có chút mong muốn đơn phương cho rằng quân Nhật sẽ tập trung binh lực ở Liêu Tây và Liêu Nam, tạo cơ hội đột phá cho quân đội chính quy. Chiến thuật dụ địch xâm nhập này đã thành công ở Thanh

Đảo. Nhưng đừng mong rằng chiến sự sẽ lặp lại một cách đơn giản! Sau khi quân Nhật chọn lựa một viên tướng trong chùa để nắm quyền chỉ huy quân đội Trung Quốc, ông cho rằng quân Nhật cũng rất coi trọng những bài học trên chiến trường! Họ cũng rất thận trọng trong trận chiến này. Ít nhất là về mặt chiến thuật. Ban đầu, ở Thanh Đảo, quân Nhật đã chịu thiệt vì binh lực phân tán, lần này rất có thể họ sẽ tập trung vào một cánh, tận dụng tối đa ưu thế của hải quân!

Nếu quả thực muốn lợi dụng chiến trường để kéo quân Nhật ra, tạo cơ hội cho quân ta, thì nhất định phải gây áp lực lớn hơn nữa lên quân Nhật ở Liêu Tây! Phải chủ động tấn công, dần dần thay đổi cục diện chiến đấu. Khiến quân Nhật không thể không điều binh về Liêu Tây để bảo vệ sườn của chúng. Như vậy, khi ta phát động tấn công ở Liêu Nam, mới có thể nắm thế chủ động. Hơn nữa, nếu quân Nhật không chịu phân tán lực lượng thì sao? Làm sao có thể cắt đứt liên kết đường biển và đường bộ của quân Nhật? Trước khi tổng tham mưu lên bộ chỉ huy chưa đến Thiên Tân, ta vẫn chưa rõ quân đội chính quy trên biển đã chuẩn bị những gì (hẳn biết chắc chắn có chuẩn bị). Lý Duệ đã trình bày ý kiến của mình với Thái Ngạc, nhưng Thái Ngạc đã cân nhắc rất lâu. Cuối cùng, vẫn bác bỏ đề nghị của hắn về việc sớm phát động tấn công chủ lực ở Liêu Tây. Thái Ngạc lo lắng cũng có lý. Nếu triển khai chủ lực ở Liêu Tây quá sớm, có lẽ sẽ khiến quân Nhật không dám liều lĩnh tiến xuống phía nam, tranh đoạt Cẩm Châu. Như vậy sẽ ảnh hưởng lớn đến kế hoạch chiến lược đã định. Trước khi tình hình quân Nhật rõ ràng hơn, cứ quan sát thêm một thời gian nữa là cần thiết. Chiến tranh kéo dài, Trung Quốc không sợ, nhưng quân Nhật lại không thể chịu nổi. Hiện tại mệnh lệnh đã ban ra, nếu thay đổi quyết định đột ngột, đối với việc chỉ huy đại quân mà nói, là điều tối kỵ.

Lý Duệ chỉ có thể tuân theo quyết định của Thái Ngạc, nhưng trong lòng hắn phiền muộn đến nhường nào thì không cần phải nói cũng biết. Đến khi nào hắn mới có thể một mình đảm đương một phương? Thêm vào đó, phía

Quốc Dân đảng ở thủ đô cứ luôn miệng trách cứ việc Phụng Thiên thất thủ, lại có nhiều ý kiến trái chiều về vấn đề tuyên chiến, khiến Lý Duệ càng thêm khó chịu ở Thiên Tân, thà rằng cho hãn một tập đoàn quân để chỉ huy còn hơn! Ít nhất trên chiến trường còn có thể cùng lũ quỷ tử đánh cho sướng tay. Ít ra không cần phải ngồi ở vị trí này mà nhìn sắc mặt của một đám người! Đất nước này đang đứng trước thử thách lớn như vậy, lại còn có nhiều ý kiến bất đồng, lại có kẻ mong muốn an phận thủ thường. Xem ra đất nước này, thật sự cần phải thay đổi!

Tham mưu trưởng đang xử lý đồng văn kiện chất như núi trong phòng làm việc thì tham mưu báo cáo: "Tư Mã tham mưu chủ nhiệm đã đến Dương Liễu Thanh, bắt đầu thiết lập bộ chỉ huy tiền phương!"

Lý Duệ bật dậy: "Tốt lắm! Ta đang muốn gặp hãn để tâm sự cho thỏa!"

Đêm đen như mực, mặt biển như sơn. Một chiếc pháo hạm Nhật Bản rẽ sóng, hướng ra biển. Xa xa về phía tây, bầu trời thỉnh thoảng bị ánh lửa pháo kích chiếu rọi. Dù cách xa mấy chục hải lý, vẫn có thể nhìn rõ, đó là ánh lửa của quân đội chính quy đang phá hủy công trình cảng Hồ Lô Đảo. Ở khu vực này, tàn quân của Sư đoàn 19 và chủ lực Sư đoàn 7 của Nhật Bản đang giao chiến ác liệt với Sư đoàn 22 và 23 của quân đội chính quy tại Cẩm Châu. Hai bên đều muốn giành thế thượng phong, tạo vị thế có lợi cho các chiến dịch tiếp theo. Ở đoạn đường sắt phía nam, hai bên đã đánh nhau tới bờ, việc vận chuyển đường sắt hoàn toàn bị tê liệt. Sư đoàn 16 của quân đội chính quy vẫn đang từng bước tiến lên phía bắc. Quân Nhật trước đó đã cho một hạm đội hạng nhẹ ở Lữ Thuận và Quan Đông Châu yểm hộ cho mấy trăm lính thủy đổ bộ lên Hồ Lô Đảo, kết quả bị Sư đoàn 22 đánh tan, mấy trăm lính thủy chỉ có súng trường bị tiêu diệt gần hết. Tàn quân Sư đoàn 19 đang rút về Cẩm Châu thì ngày 2 tháng 6 lại bị một doanh của Sư đoàn 22 đánh tan ở Hồ Lô Đảo. Cảng Hồ Lô Đảo còn chưa kịp ấm chỗ thì quân của Sư đoàn 16 lại ập đến, hai bên đánh nhau long trời lở đất. Ngày 4

tháng 6, Sư đoàn 19 đành phải bỏ Hồ Lô Đảo, vội vã rút lui về phía nam, hợp với Sư đoàn 7. Mới mấy ngày chiến sự, xung quanh cảng này, hai bên đã đổi chủ mấy lần, thương vong hơn nghìn người. Cuối cùng, quân đội chính quy đã giành lại được. Bắt đầu từng bước phá hủy công trình cảng. Trong khi đó, hải quân Nhật Bản, trước khi hạm đội chủ lực đến, chỉ có thể dùng lực lượng hạng nhẹ, pháo kích quấy rối ven biển, yểm hộ cho một số tàu nhỏ vận chuyển hàng tiếp tế cho quân Nhật đang giao chiến ở tiểu Hà. Nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là đảm bảo đường thủy thông suốt, để hạm đội chủ lực có thể đến.

Mỗi ngày, mỗi đêm, đều có hàng chục tàu khu trục, pháo hạm, tàu phòng vệ của Nhật Bản tuần tra ở khu vực này. Trên mặt biển, thuyền đánh cá đã tuyệt tích. Hải quân Nhật Bản đinh ninh rằng, với lực lượng của hải quân Trung Quốc, chỉ có thể trốn trong Trường Giang chờ phương tây bảo hộ, không ai dám khiêu chiến với quyền uy của chúng trên biển Đông Á. Chúng có sự tự tin này, và quả thực có thực lực làm cơ sở. Nhưng hải quân Trung Quốc, dù yếu ớt, tuyệt đối không thể để các huynh đệ lục quân phải chiến đấu một mình.

Sau khi pháo hạm vừa rời khỏi mặt biển, trong một nhánh sông gần bờ, bỗng nhiên hơn mười chiếc thuyền đánh cá lớn lao ra. Nhờ gió đông mùa hạ, thuyền đánh cá đều cẩn thận hướng về phía các tuyến đường biển chính ở ngoài khơi Hồ Lô Đảo. Trên một số thuyền có trang bị súng máy và pháo bắn thẳng. Xem ra đều chuẩn bị liều chết với tàu chiến Nhật Bản.

Trên thuyền đánh cá, là các quân nhân hải quân mặc quân phục trắng. Các quân quan đều mồ hôi nhễ nhại, đốc thúc các thủy binh hành động nhanh lên. Mỗi chiếc thuyền đánh cá phía đuôi đều có mấy thanh trượng tạm thời, trên boong thuyền đánh cá chất đầy thủy lôi các loại! Tàu chiến Nhật Bản trực ban sẽ quay lại trong một giờ nữa. Nhất định phải trước lúc đó, thả hết mấy trăm quả thủy lôi này xuống! Thuyền đánh cá từ từ vào vị trí. Từng

quả thủy lôi được thả xuống biển. Có quả chìm xuống đáy, có quả lơ lửng trên mặt biển, mắt thấy mỗi chiếc thuyền đánh cá đã thả được hơn một nửa. Mặt biển phía đông vốn yên tĩnh bỗng vang lên tiếng động cơ. Mấy ngọn đèn pha đột nhiên bật sáng, ánh sáng chói mắt chiếu thẳng vào mũi thuyền và cột buồm của những chiếc thuyền đánh cá!

Hai chiếc thuyền đánh cá lao ra khỏi đội hình, bốc cháy ngùn ngụt, nghênh chiến với tàu chiến Nhật Bản bất ngờ xuất hiện. Hai khẩu pháo bắn thẳng cỡ nhỏ nổ vang. Trên hai chiếc pháo hạm nhỏ của Nhật Bản vang lên tiếng kêu kinh hãi. Không ngờ hải quân Trung Quốc lại xuất hiện ở vùng biển này, hơn nữa còn dám khiêu chiến với chúng! Quân Nhật cũng lập tức phản công. Đồng thời tăng tốc lao tới. Pháo hạm 40 ly và 76 ly bắn ra, cột nước bắn tung tóe xung quanh đội thuyền đánh cá. Bỗng nhiên ầm một tiếng, cột buồm của một chiếc thuyền đánh cá bị gãy, vãi dầu trên mũi thuyền bốc cháy ngùn ngụt. Chiếu sáng cả một vùng biển!

Cờ hiệu tam giác đỏ trên thuyền đã phát lên, không cần quan tâm đến chúng ta! Rút lui! Thuyền gỗ lớn và pháo hạm thép càng lúc càng gần. Từng phát đạn pháo nổ tung trên boong tàu. Hỏa lực phản công vẫn không ngừng nghỉ! Hơn mười chiếc thuyền lớn tăng tốc thả thủy lôi. Sau đó liền đổi hướng, lao về phía bờ biển. Hai chiếc thuyền hỏa lực đã trở thành hai ngọn đuốc rực cháy trên biển. Nhưng pháo bắn thẳng vẫn tiếp tục nhả đạn như pháo hạm ngày xưa! Trên mặt biển đen kịt, có thể thấy rõ một sĩ quan hải quân đứng ở đầu thuyền, mặt đầy máu, xung quanh là ngọn lửa bốc lên. Nhưng tay hắn vẫn chỉ về phía pháo hạm Nhật Bản, chỉ huy tất cả hỏa lực bắn về phía quân Nhật!

Tại Lữ Thuận, quân cảng lớn nhất của Nhật Bản ở Trung Quốc, những đoàn thuyền vận tải đã lần lượt cập bến. Bến cảng tấp nập ngày đêm, với vô số binh lính đang bốc dỡ hàng hóa. Xung quanh bãi neo đậu, dày đặc những chiến hạm và thuyền vận tải lớn nhỏ của Nhật Bản. Nhân viên bốc dỡ đều là

lính Nhật, một màu vàng khè, trong khi lao động Trung Quốc trước đây đều bị đuổi đi, không dám sử dụng. Với chiến sự ở Đông Bắc, Lữ Thuận và Kim Châu, hai cảng lương thực trọng yếu, chính là mạch sống của quân Nhật! Nơi đây, từ các cảng của Nhật Bản, là cây cầu nối trên biển để quân Nhật vận chuyển và tiếp tế vật tư. Quân Nhật đã thiết lập cảnh giới nghiêm ngặt đến mức không thể nghiêm ngặt hơn trên đất liền tại hai cảng khẩu này. Chúng luôn cảnh giác với các cuộc tập kích của quân đội Trung Quốc trên bộ. Động mạch chủ này không được phép xảy ra sai sót! Nhưng chúng không ngờ rằng, các cuộc tập kích vào hai cảng khẩu này lại có thể đến từ biển, nơi chúng đang chiếm ưu thế tuyệt đối.

"Chi đội thủy lôi số một tối nay bố trí thủy lôi, dụng độ pháo hạm Nhật Bản... Ba chiếc thuyền đánh cá trưng dụng bị đánh chìm. Thương vong hơn sáu mươi quân nhân, hơn mười người mất tích." Một thượng úy hải quân giọng trầm thấp báo cáo tình hình hành động ban đêm cho thượng tá hải quân Thẩm Lâm, khiến lông mày của ông nhíu chặt. Quân Nhật đề phòng, quả thật không hề lỏng lẻo...

Hải quân đã thiết lập bộ tư lệnh tác chiến phía Bắc tại Tần Hoàng Đảo. Mặc dù hạm đội chủ lực hiện đang ở Trường Giang Khẩu, nhưng không có nghĩa là hải quân từ bỏ vùng biển này. Bộ tư lệnh tác chiến phía Bắc của hải quân đã sớm được thành lập vào giữa năm 1915. Thượng tá hải quân Thẩm Lâm, người đã quy thuận Thượng Hải lão nhân, đã nắm giữ vị trí này hơn một năm. Hải quân luôn nỗ lực nghiên cứu cách tận dụng năng lực yếu ớt của mình để phát huy hiệu quả lớn nhất. Việc điều tra và nghiên cứu vùng biển này chưa từng dừng lại. Cuối cùng, hải quân đã đi đến kết luận, muốn phát huy tối đa tác dụng của mình, chỉ có thể tập trung vào phong tỏa và tập kích bất ngờ! Phong tỏa khả năng quân Nhật từ biển vào đất liền, họ đã chuẩn bị những quả thủy lôi cải tiến từ thuyền đánh cá! Vào đầu năm 1916, dưới sự quan tâm của tổng thống, loại vũ khí bí mật mang tên "heo" do Mỹ sản xuất đã được bí mật vận chuyển vào trong nước, và ngay lập tức bắt đầu

huấn luyện khẩn trương. Vào tháng tư, một số căn cứ bí mật đã được hoàn thành ở ngoài phạm vi kiểm soát của Nhật Bản tại Quan Đông Châu và Lữ Thuận. Ngay sau đó, "heo" cũng được sử dụng trên thuyền dân sự trong vài đêm để vận chuyển. Thượng tá Thẩm Lâm luôn chờ đợi thời cơ thích hợp để tiến hành một cuộc tập kích bất ngờ khiến địch trở tay không kịp!

Hải quân trong trận quyết chiến dân tộc lần này, tuyệt đối không thể không thu được gì!

Nghe báo cáo tổn thất, Thẩm Lâm chỉ khẽ gật đầu. Hành động bố trí thủy lôi sẽ tiếp tục kéo dài. Ông phải gánh chịu những tổn thất này. Ông nhìn tham mưu tình báo của mình: "Tình hình tàu thuyền của quân Nhật vào Lữ Thuận hiện nay thế nào?"

Câu trả lời rất thẳng thắn, lực lượng tình báo đã tiếp cận và có thể giám sát hai điểm yếu này: "Đoàn thuyền vận tải đầu tiên của quân Nhật đã đến Lữ Thuận, trang bị là sư đoàn 10 lục quân Nhật Bản... Ngoài ra còn có hai tuần dương hạm nhị đẳng và bốn hải phòng hạm cùng một số tàu nhỏ hộ tống... Đại khái tình hình là như vậy."

Thẩm Lâm lắc đầu: "Vẫn chưa đủ, cứ chờ đợi thêm, tùy thời chú ý, không được bỏ qua bất kỳ một con cá lớn nào!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Trong chùa đang bàn đến việc lên thuyền ở đâu?" Mưa Thần vừa vào hang hổ đã hỏi ngay vấn đề này. Ánh mắt lấp lánh chờ đợi Ngô Hái trả lời. Sau khi tuyên chiến, giải quyết vấn đề chỉ có thể trên chiến trường. Mà hiện tại, chiến sự, hai bên vẫn chưa bộc lộ diện mạo chủ lực. Hai bên đều đang thăm dò lẫn nhau, giữ liên lạc. Một loạt các trận chiến nhỏ, cường độ cao đang diễn ra. Cả thế giới đều mở to mắt nhìn xem bước tiếp theo sẽ phát

triển ra sao. Muốn đẩy chiến sự lên cao trào, nhất định phải làm rõ, ý đồ chiến lược của tư lệnh quân Nhật trong chùa rốt cuộc là gì!

"Theo tình báo, trong chùa sẽ cùng sư đoàn 3 đến Lữ Thuận vào ngày mùng 8 tháng 6, thành lập bộ tư lệnh quân đội điều động Trung Quốc." Ngô Hái cẩn thận trả lời câu hỏi của Mưa Thần.

Mưa Thần gõ mạnh vào lòng bàn tay của mình: "Tốt! Cuối cùng cũng muốn chính diện giao chiến!"

Ừm, mấy ngày nay chỉ có một canh, trạng thái thực sự không tốt lắm. Nhưng dù sao cũng đã cố gắng đổi mới rồi...

Hôm nay, trạng thái gõ chữ cũng vô cùng tệ. Viết ra chương này Oscar cũng không hài lòng... Cố gắng viết xong chương sau.

Quả thật cần phải đẩy nhanh tiến độ tình tiết lên. Hiện tại có chút không nóng không lạnh. Không có kích tình, hơn nữa toàn cảnh và cá thể kết hợp không tốt. Nhảy có chút nhiều, có chút lớn. Oscar đang tự kiểm điểm sâu sắc.

Một phiên bản trơn tru hơn, gửi từ T.L•T – bạn hiểu mà.

STT 352: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 155: Liên hợp

... Mây đen nặng trĩu bao phủ Đông Á, trên mặt biển như thể báo hiệu ngày tận thế của chúng thần. Thế giới lúc này, dường như sắp chìm trong biển lửa, hướng đến hồi kết bi thương. Chiến sự ở châu Âu đã trở nên khốc liệt đến mức khiến con người trên lục địa này phải kinh hoàng. Nhưng với những người châu Âu cao quý, điều may mắn duy nhất có lẽ là chiến tranh đang diễn ra ở nơi tự do này. Các khu vực khác trên thế giới vẫn duy trì hòa bình dưới sự cai trị của họ. Nhưng từ ngày 30 tháng 5 năm 1916, giấc mộng đó đã tan vỡ. Thế giới không thể tránh khỏi cuộc chiến đẫm máu toàn diện.

Sự sụp đổ của hệ thống hòa bình ở châu Âu, nếu chỉ xảy ra hai năm trước, hoặc thậm chí muộn hơn một chút, thì phản ứng của các cường quốc châu Âu sẽ không đến nỗi khó xử và bối rối như vậy. Thậm chí họ còn có thể cảm thấy cuộc chiến này không ảnh hưởng đến cục diện châu Âu. Sau này, các nhà nghiên cứu châu Âu mới nhận ra, trong vô thức, vị lãnh đạo huyền thoại của Trung Quốc đã trói chặt vận mệnh của quốc gia cổ xưa Viễn Đông này với thế giới châu Âu. Hơn nữa, ông ta đã làm điều đó theo một cách khiến những người da trắng châu Âu kiêu ngạo không thể phản đối. Mọi chuyện đã diễn ra một cách tự nhiên.

Lúc này, ở châu Âu, có hơn sáu mươi vạn công nhân Trung Quốc đang làm việc trong các đơn vị hậu cần quân sự, các xí nghiệp quân công trọng yếu và các nông trang của Pháp. Hơn nữa, theo kế hoạch của châu Âu, họ còn muốn thu hút thêm nhiều công nhân Trung Quốc cần cù và thông minh

đến châu Âu làm việc, để có thể điều động nhiều thanh niên da trắng ra chiến trường hơn. Về nguồn tài nguyên mà châu Âu cần, Trung Quốc cung cấp kim loại màu, lương thực, đậu nành, mỡ heo, lông lợn và hàng dệt. Tất cả đều được cung cấp với giá thấp hơn giá cả trên lục địa mới. Theo ước tính của Bộ Kinh tế Chiến tranh châu Âu, những nguồn tài nguyên này đã giúp châu Âu tiết kiệm ít nhất mấy ngàn vạn bảng Anh chi phí chiến tranh. Đương nhiên, yếu tố quan trọng hơn là sự thể hiện của quân nhân Trung Quốc trên chiến trường châu Âu. Lục quân của họ tràn đầy tinh thần tấn công, dù là tấn công hay phòng ngự, đều kiên định và bình tĩnh. Bộ binh của họ được trang bị tốt, tuân thủ mệnh lệnh. Họ đã chứng minh danh dự của mình trên từng chiến trường. Bốn sư đoàn bộ binh Trung Quốc đã cứu Paris tại Verdun. Trong chiến dịch sông Somme, quân đội Trung Quốc càng trở thành một yếu tố quan trọng trong việc đánh giá lực lượng của các bộ phận quyết định chiến tranh của phe Hiệp ước. Trên biển, hàng ngàn binh lính Trung Quốc đã tham gia vào trận hải chiến lớn ở Đức. Ở Bắc Đại Tây Dương đầy gió to sóng lớn, binh lính hải quân Trung Quốc đang thay phiên nhau hộ tống chống tàu ngầm, vượt trội hơn cả binh lính hải quân Anh. Tại các bến tàu của Anh, do sự đe dọa của tàu ngầm Đức, thủy thủ luôn không đủ. Lại một lần nữa, Trung Quốc đã cung cấp hơn một vạn thủy thủ tuy thiếu kinh nghiệm nhưng dũng cảm và bình tĩnh, làm phong phú thêm lực lượng vận chuyển trên biển của phe Hiệp ước. Trên không trung, lực lượng không quân hạn chế của Trung Quốc lại xuất hiện những phi công át chủ bài. Đặc biệt là trung tá Đinh Vũ Thương, người đã tham chiến ở Pháp trong mười tháng, đã bắn rơi nhiều máy bay hơn bất kỳ ai khác. Phi đội Hồng của ông là bá chủ trên bầu trời châu Âu... Khi nhắc đến những người lính da vàng này, những người da trắng không khỏi tràn đầy kính trọng.

Châu Âu đang hy vọng rằng, trong tương lai, quốc gia Viễn Đông này có thể cung cấp lực lượng lớn hơn để đánh bại nước Đức trong chiến tranh. Niềm tin vào Nhật Bản trước chiến tranh, vì sự keo kiệt trong việc sử dụng lực lượng và tình hình chính trị bất ổn trong nước, đã tan thành mây khói.

Nhưng Trung Quốc đã mang đến một sự bất ngờ cho thế giới văn minh phương Tây. Để đảm bảo Trung Quốc có thể toàn tâm toàn ý tham gia vào cuộc chiến này, và lo ngại về việc các thế lực hiếu chiến của Nhật Bản đe dọa hòa bình ở Thái Bình Dương, thế giới phương Tây đã nhiệt tình điều đình và đưa ra những cam kết hòa bình trang trọng đối với tình hình căng thẳng giữa hai quốc gia châu Á này. Dường như họ đã làm như vậy với Bỉ. Không ít nhà quan sát và những người theo chủ nghĩa thực dân cũ cho rằng các quốc gia phương Tây đã lún sâu vào việc này, đồng thời bày tỏ sự hối hận về việc những cam kết này cuối cùng đã khiến các quốc gia phương Tây phải tham gia chiến tranh và gây ra sự mất cân bằng quyền lực ở châu Á sau này. Nhưng vào thời điểm đó, đối với các quốc gia phương Tây, dưới các thủ đoạn ngoại giao mạnh mẽ của Tổng thống Mưa Thần, dưới tiếng nói của dư luận xã hội phương Tây lúc bấy giờ, và dưới yêu cầu hòa bình cấp thiết ở châu Á, các lực lượng cũ và mới trên lục địa đã cùng nhau đưa ra những cam kết bị động cuối cùng. Nếu có thể lựa chọn lại, nếu có thể nhận thức được tình hình phát triển của Nhật Bản vào thời điểm đó, thì các chính trị gia lúc bấy giờ có lẽ đã không có sự nhiệt tình và say mê như khi ký kết hiệp ước hòa bình...

Năm 1916, không chỉ nền văn minh châu Âu đang trải qua một bước ngoặt, mà sự phát triển của châu Á cũng đang tiến đến một bước ngoặt lớn nhất. Trách nhiệm mà thế giới phương Tây phải gánh chịu trong thời đại hòa lực tháng Tám, không thể không một lần nữa xảy ra ở châu Á. Hơn nữa, vào thời điểm đó, đây là điều tất yếu. Chỉ đến vài chục năm sau, khi mọi người nhìn lại, một lần nữa suy đoán sâu sắc về những gì đã xảy ra một hoặc hai năm trước khi bước ngoặt này diễn ra, họ mới mơ hồ phát hiện ra rằng, trong cuộc đại chuyển hướng và thời đại cường quốc trời dậy này, có một bóng đen đạo diễn mọi thứ phía sau...

—— Trích một phần trong hồi ký dài “Sáu năm hoa nở” của Adams A. Crawford. (Cuốn sách này, mặc dù có một số sự thật, nhưng lại tràn ngập

những ý đồ chủ quan của tác giả. Tuy nhiên, tác giả đã cung cấp một lượng lớn tư liệu trực tiếp, khiến cuốn sách trở thành một phần tư liệu lịch sử quan trọng được nhiều nhà nghiên cứu cận đại trong và ngoài nước coi trọng)

Đại sứ Crawford đang ngồi trong phòng khách của Phủ Tổng thống, thông thả thưởng thức ly cà phê thơm nồng do Phủ Tổng thống cung cấp. Cùng với ông còn có đại sứ Pháp và các sĩ quan cao cấp đại diện cho phái đoàn quân sự của phe Hiệp ước tại Trung Quốc. Họ được coi là các nhân viên ngoại giao quân sự của phe Hiệp ước, hôm nay đến đây để báo cáo với Mưa Thần về công tác chuẩn bị viện trợ và chuẩn bị quân sự của họ.

Khi chiến sự ở Trung Quốc nổ ra, Trung Quốc đã tuyên chiến như đã hứa. Điều này khiến các quốc gia Hiệp ước phương Tây sau khi kinh ngạc, lại càng thêm bối rối. Mặc dù họ đã đưa ra những cam kết về hiệp ước giữa Trung Quốc và Nhật Bản, nhưng không ai ngờ rằng tình hình lại phát triển nhanh chóng như vậy!

Sự thật rất rõ ràng, lục quân Nhật Bản theo dã tâm trước sau như một của họ, bất ngờ tấn công vào khu vực Đông Bắc Trung Quốc. Toàn bộ chính phủ Nhật Bản thực chất chỉ là một tập đoàn quân sự khoác áo chính phủ. Họ đã theo chân quân đội của mình hành động, ngang nhiên tuyên bố dã tâm của họ đối với Đông Bắc, đồng thời cố gắng mở rộng quy mô và tốc độ hành động quân sự, nhanh chóng chiếm đóng toàn bộ Đông Bắc, tạo thành sự đã rồi. Trước sự điên cuồng của một số quân nhân Nhật Bản, tất cả các quốc gia phương Tây đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Khi họ vẫn đang lo lắng thảo luận về các phương pháp đối phó, cố gắng tìm ra một con đường thỏa hiệp, thì Trung Quốc đã nhanh chóng thông qua dự luật tuyên chiến với Nhật Bản. Lần này đã đẩy các lựa chọn chính trị của các quốc gia phương Tây vào ngõ cụt.

Theo đạo lý và luật pháp quốc tế, các quốc gia phương Tây không có lựa chọn nào khác. Họ phải chiến đấu vì Trung Quốc, giống như đã chiến đấu

vì Bỉ. Nhưng nơi đây dù sao cũng không phải là châu Âu! Sau khi chiến đấu vì Bỉ, là sự lựa chọn cuối cùng trong chiến lược cờ của các quốc gia phương Tây ở châu Âu trong hàng chục năm. Châu Âu đã phải gánh chịu chiến tranh này trong một thời gian dài! Nhưng vì lợi ích của Trung Quốc ở châu Á, việc đổ máu của người da trắng là điều mà họ cảm thấy không đáng! Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, họ cần Trung Quốc! Hơn nữa, dư luận trong nước, bất kể ở lục địa mới hay lục địa cũ, đều cho rằng phải ủng hộ Trung Quốc, bất kể là trên thực tế hay về mặt đạo nghĩa. Sau khi kinh ngạc và bối rối ban đầu, vấn đề vẫn phải được giải quyết.

Trận chiến tranh này, giới chính trị gia phương Tây bắt đầu bàn luận sôi nổi về lợi ích và mối quan hệ với các quốc gia. Kết luận chính là, vì tình hình chiến sự ở châu Âu, vì đại cục của khối Hiệp ước, chiến sự ở châu Á nhất định phải kết thúc càng nhanh càng tốt. Hơn nữa, nếu Nhật Bản giành chiến thắng, lực lượng của chúng trên lục địa sẽ tăng cường đáng kể, kết hợp với ưu thế hải quân, cùng với chính quyền quân nhân ngạo mạn, có phần điên cuồng của chúng, sẽ là mối đe dọa hiện hữu đối với hệ thống chi phối châu Á của phương Tây. Còn nếu Trung Quốc thắng, họ chỉ đơn giản là khôi phục chủ quyền ở Đông Bắc, nhiều nhất là tăng cường kiểm soát Triều Tiên, không thể tiến hành bành trướng hải ngoại, uy hiếp cũng hạn chế hơn. Chưa kể, hiện tại họ còn cần sức mạnh của Trung Quốc! Đặc biệt là phe mới ủng hộ Trung Quốc nghiêng về một bên.

Nước Mỹ, một quốc gia không tuyên chiến với Nhật Bản và cũng không có minh ước thực tế với Trung Quốc, theo luật pháp quốc tế lẽ ra phải giữ thái độ trung lập. Nhưng Mỹ vẫn tuyên bố sẵn sàng mua công trái chiến tranh do chính phủ Trung Quốc phát hành ở nước ngoài, đồng thời tiếp nhận một lượng lớn đơn đặt hàng vũ khí, đạn dược, và bày tỏ có thể dùng đội tàu thương mại của Mỹ để vận chuyển. Điều này không nghi ngờ gì là một sự khiêu khích đối với Nhật Bản. Chính phủ Mỹ nghiêng về bên nào, ai cũng rõ.

Trong khi đó, các nước Hiệp ước, những nước có minh ước với Trung Quốc, lúc này càng không có đường lui. Đặc biệt là khi họ còn có thể đứng chung chiến tuyến với phe mới, trông cậy vào lực lượng khổng lồ của phe này để giúp châu Âu đang kiệt sức. Sau một cuộc thảo luận và cân nhắc ngăn ngừa những căng thẳng, các nước Hiệp ước phương Tây cuối cùng đã ra lệnh cho các đại diện quân sự và ngoại giao của mình, tức là các đại biểu của đoàn quân sự trú tại Trung Quốc và các đại sứ quán, tiến hành thảo luận với chính phủ Trung Quốc về việc cung cấp viện trợ quân sự và một phần viện trợ kinh tế.

Thủ lĩnh của các nước Hiệp ước đã sớm bàn bạc với Mưa Thần, và được ông thông cảm. Hiện tại, các nước Hiệp ước đang xem xét việc hủy bỏ tư cách quốc gia của Nhật Bản trong khối Hiệp ước, đồng thời sẵn sàng cung cấp viện trợ vũ khí, đạn dược, và đảm bảo an toàn trên biển ở miền nam Trung Quốc, đảm bảo thông suốt các tuyến đường biển. Tuy nhiên, họ vẫn chưa thể cung cấp sự hỗ trợ quân sự thực tế cho chiến sự của Trung Quốc. Hơn nữa, họ cũng mong muốn Trung Quốc vẫn phải gánh vác trách nhiệm quân sự ở châu Âu, không bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến này.

Mặc dù còn chút do dự, nhưng đây đã là tất cả những gì Mưa Thần cần. Phương Tây, nếu không đứng về phía ông, Nhật Bản sẽ bị cô lập trên trường quốc tế, khiến chính phủ và quân đội của họ chỉ có thể đi đến cùng con đường mạo hiểm quân sự điên cuồng, hy vọng tìm thấy sự sống trong chỗ chết. Chỉ cần đánh bại Nhật Bản trên mặt trận quân sự, ý chí chiến đấu của họ sẽ hoàn toàn sụp đổ! Cuối cùng, trong tương lai, sẽ không còn trở ngại nào đối với sự phát triển của Trung Quốc!

Nhưng đối với ngài Crawford, đại sứ mang trong mình sự cảnh giác và ác cảm sâu sắc với Mưa Thần, thì đây là lựa chọn tồi tệ nhất. Đối với ông, Trung Quốc và Nhật Bản cứ đánh nhau đến chết là tốt nhất. Đối với phương Tây, tin tốt nhất là họ tự làm suy yếu lẫn nhau! Còn về việc phương Tây cần

sự giúp đỡ của phe mới để đánh bại nước Đức, quyết định vẫn nằm ở phe mới! Những chính trị gia này, đã không còn sự tinh ranh của đặc phái viên hay của Ba Mạch Tôn, không còn cái nhìn thấu suốt trăm năm, mà chỉ tập trung vào nước Đức, và làm thế nào để lấy lòng phe mới!

Vị đại sứ ba mươi lăm tuổi, sau khi chiến tranh bùng nổ, đã lộ vẻ tiều tụy hơn rất nhiều. Ông cảm thấy sự nghiệp của mình đang trên bờ vực sụp đổ. Sau cuộc chiến này, có lẽ là lúc phương Tây ở châu Á phải rung chuông... Tương lai, không còn là tương lai của ông nữa.

Vì vậy, khi Mưa Thần bước vào phòng họp, tất cả quân nhân đều đứng dậy cúi chào, đại sứ Pháp cũng cúi đầu chào hỏi. Crawford hành lễ, lộ vẻ miễn cưỡng nhất.

Mưa Thần đương nhiên không để ý đến suy nghĩ của Crawford. Sau một thời gian đấu tranh, cuối cùng đã giải quyết xong công việc ngoại giao, tinh thần và khí sắc của ông đều tốt đến lạ thường. Mỉm cười chào hỏi mọi người, ông ngồi xuống và nói: "Các vị, có tin tức tốt gì cho tôi không? Hiện tại, điều Trung Quốc cần nhất là sự giúp đỡ của bạn bè. Người Trung Quốc có câu, 'bị người tích thủy chi ân, làm dừng tuyến tương báo'. Tình hữu nghị của các vị, chắc chắn sẽ được tất cả người dân đất nước này cảm tạ, tôi tin rằng, đây là tài sản quý giá nhất của các vị!"

Những quân nhân phương Tây nghe thư ký phiên dịch, đều cười vang. Với tư cách là đại diện của đoàn quân sự trú tại Trung Quốc, họ phần lớn là thân Hoa. Họ rất kính trọng và gần gũi với các đồng nghiệp quân nhân Trung Quốc. Trước khi các nước Hiệp ước đưa ra quyết định, họ đã rất xấu hổ khi không dám gặp mặt các đồng nghiệp Trung Quốc. Họ ở đây để thúc giục các quân nhân Trung Quốc lên tàu sang châu Âu chiến đấu vì đất nước của họ, trong khi sự đảm bảo hòa bình của họ đối với Trung Quốc lại không được thực hiện! Khi mệnh lệnh từ trong nước được đưa ra, mặc dù không phải là kết quả tốt nhất mà những quân nhân này mong đợi, nhưng nó đã

khiến họ cảm thấy có thể ngẩng cao đầu trước người Trung Quốc. Tình hữu nghị giữa những người lính trong thời chiến, bất kể họ có cùng quốc gia hay không, đều là thứ chân thành hơn tình hữu nghị giữa các chính khách.

Đại diện quân sự cấp cao nhất của đoàn quân sự trú tại Trung Quốc, Tư lệnh Quân đoàn Viễn chinh Pháp, trung tướng Đỗ Bằng, dùng giọng Pháp mang âm điệu Algeria, đứng dậy trang trọng báo cáo với Mưa Thần: "Thưa ngài Tổng thống, phía các nước Hiệp ước đã phân bổ lô vật tư quân sự khẩn cấp đầu tiên, chủ yếu là đạn pháo hạng nặng và một số thiết bị quân sự, đã bắt đầu vận chuyển từ bốn ngày trước. Để tránh rắc rối, một phần được bốc dỡ tại Hải Phòng, Việt Nam, nhanh chóng vận chuyển bằng đường sắt Điền Việt đến Hoa. Một phần được vận chuyển đến Hồng Kông, sau đó chuyển bằng sà lan đến Quảng Châu, thông qua đường sắt Quảng Đông Hán vận chuyển. Sau đó, đi qua tuyến Kinh Hán đến chiến khu phía bắc. Lô vật tư quân sự viện trợ thứ hai, đã được bộ phận quân sự của ngài xem xét danh sách. Xin hãy tin tưởng chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ sớm vận chuyển... Đồng thời, các quan sát viên quân sự của chúng tôi cũng đã được phái đến chiến khu phía bắc của quý quốc. Chúng tôi, với tư cách là chiến hữu của quân nhân Trung Quốc, cũng rất quan tâm đến cuộc chiến chống xâm lược của quý quốc, đồng thời mong muốn tận mắt chứng kiến chiến thắng của quý quốc. Nếu còn có yêu cầu gì, xin cứ đưa ra, đừng khách sáo. Giúp đỡ quý quốc, cũng là giúp đỡ chính chúng ta."

Mưa Thần đứng dậy, nghiêm trang kính chào trung tướng Đỗ Bằng. Tất cả lòng biết ơn, dường như đều được nén lại trong nghi thức quân sự này. Trung tướng Đỗ Bằng kích động đến đỏ bừng cả khuôn mặt, sau khi hoàn lễ ngồi xuống vẫn lăm băm: "Nếu quân đoàn viễn chinh ở đây, tôi..."

Đại diện hải quân cấp cao nhất của đoàn quân sự trú tại Trung Quốc, thiếu tướng Da Cork, Tư lệnh Hạm đội Viễn Đông Anh, người đang gánh chịu áp lực thực tế nhất. Mệnh lệnh từ trong nước mà ông nhận được cũng

mơ hồ nhất. Nhiệm vụ của ông, đại khái là bảo đảm việc vận chuyển trên biển ở miền nam Trung Quốc, bảo đảm an toàn trên biển ở khu vực đồng bằng sông Trường Giang, sông Châu Giang. Nhưng trong nước không trao quyền cho ông tiến hành đối kháng quân sự với hải quân Nhật Bản. Nếu hải quân Nhật Bản quyết định tấn công, ông cũng không biết nên đánh hay không. Hơn nữa, lực lượng của ông còn kém xa thực lực của hải quân Nhật Bản. Mặc dù Anh đã tăng cường lực lượng chủ lực đến Ấn Độ Dương, nhưng ở đây vẫn là ngoài tầm với.

Cho nên, khi báo cáo với Mưa Thần về sự chuẩn bị, thiếu tướng lộ vẻ ngượng ngùng đến ba phần trong giọng điệu và thần thái. Hãn chỉ ậm ừ cam đoan với Mưa Thần, rằng sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn trên biển Nam Trung Quốc. Nhưng vẫn đưa ra một hy vọng. Không biết hạm đội Mỹ có thể giúp hãn hình thành một thế trận rắn đe hiệu quả ở Nam Trung Quốc hay không.

Mặc dù báo cáo của thiếu tướng Cork không hãn làm Mưa Thần hài lòng. Nhưng hãn đã lường trước việc này từ lâu. Vẫn là tán dương nhiệt liệt sự chuẩn bị của ngài thiếu tướng. Sau đó, hãn nhìn sang hai vị đại sứ Anh và Pháp.

Crawford miễn cưỡng đứng dậy, nở một nụ cười không rõ hàm ý.

“Thưa ngài Tổng thống, với tư cách là đại diện toàn quyền ngoại giao của chính phủ Anh tại Hoa, quyền hạn của tôi có hạn. Ảnh hưởng cũng vậy. Đối với cuộc chiến tranh đáng sợ này, chúng ta đều mong nó sớm kết thúc. Vì vậy, chúng ta mới cùng nhau đến đây. Nhưng với tư cách là đại diện ngoại giao của Anh, tôi buộc phải nhắc nhở ngài Tổng thống. Hiện tại, sự ủng hộ của các nước Hiệp ước dành cho ngài không đồng nghĩa với việc các nước Hiệp ước sẽ tham chiến với Nhật Bản. Chúng ta chỉ lo liệu một sự trung lập thiện chí... Đương nhiên, việc cung cấp vật tư quân sự viện trợ cho ngài, cũng như đảm bảo an toàn trên biển Nam Trung Quốc, đã vi phạm

luật pháp quốc tế về định nghĩa trung lập. Nếu ngài cho rằng các nước Hiệp ước sẽ tham gia vào cuộc chiến tranh bùng nổ bất ngờ này, thì nhận định của ngài có lẽ đã sai lầm. Đây là điều tôi rất tiếc phải nhắc nhở ngài Tổng thống. Đế quốc Anh chúng ta vẫn hy vọng cuộc chiến này có thể được giải quyết một cách hòa bình...”

Không khí trong hội trường chùng xuống, các quân nhân đều lộ vẻ khó chịu. Đại sứ Pháp cũng kinh ngạc nhìn đồng nghiệp trẻ tuổi này. Nhưng Crawford vẫn không hề nao núng, từ tốn nói với Mưa Thần: “...Đương nhiên, tham gia hội nghị lần này, vẫn cần ngài thông báo... Đúng vậy, chính là thông báo về những gì chúng tôi sẽ hỗ trợ quý quốc. Thứ nhất, chính phủ Anh năm nay sẽ chuyển giao toàn bộ khoản tiền bồi thường canh tác, tương đương với thuế quan, cho chính phủ Trung Quốc. Chính phủ Anh cũng sẽ đơn phương mua chín triệu bảng Anh trái phiếu chiến tranh bằng vàng Nam Phi. Nhưng phải chỉ rõ đảm bảo hoàn trả. Sau này có thể có thêm các biện pháp viện trợ kinh tế khác. Nhưng hiện tại chỉ có những điều này. Hơn nữa, chính phủ Anh cũng hy vọng quý quốc có thể đảm bảo an toàn cho kiều dân Anh ở phương Bắc, nhân viên ngoại giao của chúng tôi cũng sẽ làm đại diện đến phương Bắc thị sát, đảm bảo ý kiến của chính phủ Anh được thể hiện... Cuối cùng, tôi xin nói một câu, tôi chân thành hy vọng cuộc chiến tranh đáng sợ này sẽ sớm kết thúc...”

Lời nói của Crawford đã thay đổi bầu không khí hòa hợp và nhiệt liệt ban đầu trong hội trường. Vị đại sứ Pháp vốn định thông báo với sự nhiệt tình, nay cũng trở nên khô khan. So với Anh, Pháp cung cấp viện trợ kinh tế nhiều hơn một chút. Họ mua trái phiếu chiến tranh có đảm bảo, tương đương khoảng một ngàn năm trăm vạn bảng Anh. Tập đoàn tài chính khổng lồ của Pháp, vốn không tìm được lối thoát vì chiến tranh, tài chính Nga cũng sắp phá sản. Việc mua trái phiếu chiến tranh Trung Quốc, một ngàn năm trăm vạn Bảng chỉ là bước đầu. Về mặt ngoại giao, Pháp cũng thể hiện sự ủng hộ tương đối với chính phủ Trung Quốc. Không giống như Anh luôn

thận trọng. Đồng thời đưa ra kế hoạch viện trợ tài chính tái thiết Đông Bắc sau chiến tranh, những khoản viện trợ này có thể được hoàn trả linh hoạt bằng hình thức công nhân Trung Quốc lao động. Đối với Anh, Pháp coi trọng đồng minh Viễn Đông này hơn. Tất cả những điều này, có lẽ là sự đền đáp cho sự hy sinh của quân viễn chinh Trung Quốc trong trận chiến ác liệt ở Pháp.

Truyện mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a thủ phát!

Toàn thế giới, bất kể họ nghĩ gì, đều đã áp dụng các phương thức khác nhau để giúp đỡ Trung Quốc. Những quân cờ ngoại giao mà Mưa Thần vất vả bày ra cuối cùng đã phát huy tác dụng lớn nhất vào thời khắc này. Trung Quốc, lần đầu tiên trong thời cận đại nhận được sự ủng hộ ngoại giao trên toàn thế giới, bước vào một cuộc chiến quyết định vận mệnh. Và trong thế giới hiện tại, đây thường là một trong những yếu tố quan trọng quyết định sự thành bại của chiến sự. Nỗ lực của Mưa Thần cuối cùng đã được đền đáp một phần.

Nhật Bản, tá thế bảo đảm quân cảng. Ngày mùng 5 tháng 6 năm 1916.

Từng chiếc quân hạm kéo dài còi, rời bến cảng trong tiếng nước nổ. “So Duệ” hào, tuần dương hạm chiến đấu, kỳ hạm của hạm đội Trung Quốc, xuất hiện ở vị trí dẫn đầu. Trên tàu đã treo cờ hiệu “Phát triển vinh quang hải quân đế quốc”. Phía sau, “Trăn Tên” hào tuần dương hạm đáp lại bằng cờ hiệu “Hoàn toàn sẵn sàng”. Trong khi đó, “Vụ Đảo” hào tuần dương hạm đáp lại bằng cờ hiệu “Kiên quyết phát triển vinh quang hải quân đế quốc”. Tiếp theo là “Trúc Sóng” hào tuần dương hạm quen thuộc, “Phi Tiền” hào chiến hạm không sợ hãi, lần lượt đáp lại bằng “Đội ta khải hoàn trở về”, “Vĩnh viễn ghi nhớ”.

Đại tướng Ino đang đứng trên đài chỉ huy của chiến hạm “Trong Sông”, giơ ống nhòm nhìn những lá cờ hiệu này. Vào ngày 23 tháng 7 năm 1895,

khi liên hợp hạm đội Nhật Bản xuất cảng, họ cũng treo những lá cờ hiệu tương tự. Tất cả những điều này dường như đã khơi dậy tinh thần chiến đấu của các tướng sĩ Lục Hải quân Nhật Bản. Họ đã từng đi trên con đường cường quốc trong một trận chiến đó. Vậy lần này, họ cũng có thể một lần nữa cứu vãn vận mệnh của đế quốc!

Ino hạ ống nhòm, lắc đầu cười khố: “Liệu có thể một lần nữa không đây”.

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên-lôi-trúc-com•

STT 353: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 156: Đến!

Tại Cẩm Châu, chiến sự hai bên vẫn diễn ra vô cùng ác liệt. Ở chiến trường Đông Bắc, Liêu Tây, tiền tiêu bộ đội hai bên giằng co tại sông lớn phía tây, chỉ có những cuộc đụng độ nhỏ lẻ xảy ra. Bởi vì chiến khu phía bắc có lệnh nghiêm ngặt, tập đoàn quân Liêu Tây vẫn lấy sông lớn làm nơi ẩn náu để tập kết. Trong khi đó, tại Bắc Đẩu, quân Nhật sư đoàn 4 vẫn tiến hành càn quét các cứ điểm, phát động công kích. Tập đoàn quân Liêu Tây chia hai sư bộ binh, theo Liêu Tây tiến vào Bắc Đẩu, chống cự quân Nhật sư đoàn 4, đồng thời chọn thời cơ công kích đường rút lui Cửu Liên Thành, Phượng Hoàng Sơn của quân Nhật. Sư đoàn 4 cũng chuyển sang thế phòng ngự, chờ đợi quân chủ lực Nhật đến. Vùng này, sau khi trải qua những trận chiến ác liệt vào ngày 30 tháng 5, dường như đã tạm thời yên lặng. Tuy nhiên, chiến sự ác liệt nhất vẫn diễn ra tại hành lang Liêu Nam.

Quân Quan Đông của Nhật Bản đã tập kết tàn quân của 19 sư đoàn, sư đoàn 7, cùng một phần của sư đoàn 6 từ Phụng Thiên xuôi nam, điên cuồng tấn công về phía nam. Hy vọng trước khi Đại tướng chủ lực tọa trấn trong chùa đến, sẽ chiếm được Cẩm Châu, một cứ điểm quan trọng. Trước ngày 4 tháng 6, sư đoàn 19 của Nhật đã bị đánh tan từ Sơn Hải quan, tháo chạy hàng trăm cây số, đã được ném trải sức mạnh của quân đội chính quy. Hóa ra, giấc mộng dùng một sư đoàn phong tỏa Sơn Hải quan và chiếm Cẩm Châu đã hoàn toàn tan vỡ. Sư đoàn 19 tổn thất hơn một nửa. Sau khi chiếm được Phụng Thiên và doanh Khẩu, Quan Đông quân không thể chịu đựng được sự mất mặt này. Trong nước, người ta đã coi "phấn khởi" Quan Đông

quân như thần thánh. Họ không hề biết sư đoàn 19 đã bị đánh thảm hại đến mức nào! Bắt đầu từ ngày 4 tháng 6, quân chủ lực Quan Đông quân của Nhật bắt đầu xuôi nam, liều mạng tấn công. Đồng thời, chiếm đóng toàn bộ phía đông vịnh Liêu Đông, một bộ phận chủ lực Quan Đông quân, dưới sự yểm trợ của hạm đội hải quân, liên tục tấn công từ biển, kiềm chế quân chủ lực Liêu Nam tại Cẩm Châu. Hy vọng trước khi Đại tướng đến, ít nhất phải chiếm được Cẩm Châu. Như vậy còn có thể nói được. Hai bên tại Liêu Tây tạm thời không có ý đồ lớn. Nhưng tại Liêu Nam, thái độ rất kiên quyết. Quân Nhật liều mạng muốn chiếm Cẩm Châu, phong tỏa liên lạc với bên trong. Trong khi đó, tổng bộ chiến khu phía bắc hy vọng quân Liêu Nam kiên quyết chống cự, có thể dẫn quân Nhật đến Liêu Nam, sau đó phát động tấn công tại Liêu Tây, khiến chúng gặp khó khăn cả hai mặt. Cuối cùng, dựa vào tập đoàn quân Giáp Ngọ ở trung ương để đột phá. Cẩm Châu, nhất định phải giữ vững!

Mấy ngày nay, quân Nhật liên tục tăng viện từ Phụng Thiên, đạn dược cũng tăng lên. Mặc dù các cuộc tấn công trên biển đã giảm bớt do thủy lôi, nhưng các cuộc tấn công trên bộ vẫn diễn ra liên tục, ngày càng ác liệt. Tham mưu trưởng Quan Đông quân, thiếu tướng Hoa Cúc Ao, còn đến Lãng Biển để giám sát các sư đoàn liều mạng tấn công. Xe vận tải của Quan Đông quân trên tuyến đường sắt phía nam không ngừng di chuyển. Tư lệnh Điền đã hạ lệnh tử, ngày 7 tháng 6 nhất định phải chiếm được Cẩm Châu! Quan Đông quân phải đặt nền móng vững chắc cho chiến thắng của đế quốc tại Mãn Châu! Trong nước, thiếu tướng Tam Lang, hiện đang kiêm nhiệm Thứ trưởng Bộ Tổng tham mưu lục quân, ngày nào cũng gửi điện báo đến tổng bộ Quan Đông quân ở Phụng Thiên, hỏi khi nào Cẩm Châu có thể hạ. Bất kể trước hay trong chiến tranh, vị trí của Cẩm Châu tại Mãn Châu là không thể nghi ngờ. Nghĩ đến đây, trong tay quân đội chính quy của Hoa quân, bao nhiêu quân đội có thể vận động được tại Cẩm Châu. Quân Nhật Bản cảm thấy như ngồi trên đồng lửa! Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, Đại tướng,

người được bổ nhiệm làm Tư lệnh trưởng quân đội Trung Quốc, lại không đưa ra bất kỳ chỉ thị nào, dường như vẫn đang quan sát và suy nghĩ.

Quân Nhật hiện đang dùng ba sư đoàn chủ lực liều chết tranh giành Cấm Châu. Tại Phụng Thiên còn có sư đoàn 6, một bộ phận của sư đoàn 2 làm lực lượng dự bị. Tại vùng Lữ Thuận, Quan Đông châu, lần lượt có một bộ phận của sư đoàn 3, sư đoàn 10 đổ bộ. Theo tình hình hiện tại, quân Nhật dường như đã chuẩn bị một vũ lớn tại Cấm Châu!

Về phía Trung Quốc, lúc này cũng triển khai thế trận không chết không thôi tại Cấm Châu. Sư đoàn 16, 22, 23, do các tướng lĩnh xuất thân từ quân đội Liêu Nam, dưới sự chỉ huy của Thiếu tướng Vương và Thiếu tướng Lỗ, đã triển khai toàn tuyến, kiên quyết chống cự. Quân đội hải quân Nhật Bản dễ dàng đổ bộ tại một tuyến từ Hồ Lô Đảo đến Tân Hoàng Đảo. Quân đội thuộc sư đoàn 5 của tập đoàn quân Liêu Nam đã di chuyển đến, mở rộng đội hình phòng thủ. Tư lệnh trưởng tập đoàn quân Liêu Nam, trung tướng Trương Hùng Phu, chỉ huy sư đoàn 9 cùng với pháo binh và công binh, kiểm soát một vùng từ Sơn Hải quan đến Lô Long, làm lực lượng dự bị, sẵn sàng ứng phó với tình hình chiến sự tại Cấm Châu. Liên đội không quân thứ nhất đã đến sân bay dã chiến Dương Gia Trượng Tử. Bắt đầu tham gia tác chiến phòng thủ Cấm Châu!

Đối với dư luận trong nước, việc Trung Quốc, một quốc gia đã tham gia chiến tranh châu Âu và giành được nhiều chiến thắng, lại để mất Phụng Thiên, thành phố lớn nhất ở Đông Bắc, ngay từ khi quân Nhật bắt đầu tấn công, là điều khó chấp nhận. Dân gian đã xôn xao. Các nghị viên Đông Bắc đã cùng nhau kiến nghị chính phủ và quân đội, hỏi về trách nhiệm bảo vệ đất đai. Cả nước càng hăng hái tuyên chiến và thu hồi tô giới của Nhật Bản. Chính phủ đã phát động động viên nhân dân phía bắc, nhận được sự hưởng ứng chưa từng có, nhiều người dân không cần trợ cấp của chính phủ, tự nguyện cung cấp phương tiện vận chuyển, tham gia tiếp tế hậu cần. Trong

tình hình này, nếu Cẩm Châu lại bị mất nhanh chóng, bất kể quân đội chính quy có chiến lược như thế nào, ít nhất về mặt tinh thần trong nước, sẽ không thể vượt qua, làm tổn thương lòng dân và sĩ khí! Vì vậy, Cẩm Châu, khi chủ lực tiến hành hội chiến, bất kể xét từ khía cạnh nào, đều phải giữ vững!

Quân đội tinh nhuệ hai bên đang giao tranh ác liệt tại Cẩm Châu.

Hai bên trong trận công phòng này, đã sử dụng hàng trăm khẩu pháo để đối đầu. Bộ binh hai bên dọc theo một chiến tuyến tương đối ổn định, liên tục tấn công và phản công. Tại một điểm cao, thường có hàng ngàn quả đạn pháo rơi xuống. Hai bên thay phiên chiếm giữ, thương vong đã rất thảm khốc ngay từ đầu. Quân Nhật hung hãn, nhưng các chiến sĩ của sư đoàn 16, 22, 23, cũng quyết tâm chiến đấu đến cùng! Các binh chủng ưu thế của hai bên đều tích cực tham gia chiến đấu. Hạm đội hải quân Nhật Bản vừa rà phá thủy lôi, vừa tiến gần bờ biển, hỗ trợ hỏa lực. Thỉnh thoảng, lực lượng lục quân và tiếp tế cũng được vận chuyển bằng đường biển, kịp thời gia nhập chiến tuyến. Trong khi đó, liên đội không quân thứ hai của Hoa quân, với những chiếc máy bay chiến đấu Pháp màu đen, đã trở thành tử thần trên đầu quân Nhật! Chỉ cần thời tiết cho phép, mỗi ngày trên chiến tuyến đều có hàng chục chiếc máy bay chiến đấu quần thảo, trút xuống mưa đạn. Lựu đạn hàng không 50 kg đã nhiều lần khiến quân Nhật tan xác. Các tuyến đường tiếp tế của Nhật Bản cũng bị những sát thủ trên không này quấy rối. Trên đường sắt phía nam, các trạm chuyển hướng chiến trường, khắp nơi đều là những chiếc xe ngựa bị đánh nát. Trong nhật ký của các cấp chỉ huy Nhật Bản, ai ai cũng than thở về việc quân đội bị hạn chế vận động và thương vong dưới sự tấn công của không quân Hoa quân!

Nhất là khi quân Nhật cảm thấy công kích bất lực hơn so với quân Hoa, vốn chỉ trong vài năm gần gũi đã nắm giữ ưu thế hỏa lực vượt trội. Lại còn dự trữ quân tư đầy đủ! Về mặt tinh thần ương ngạnh, quân Nhật tự tin

không thua bất kỳ đối thủ nào trên thế giới. Bọn chúng vốn là một lũ điên cuồng nhất. Nhưng khi chúng tự mình xông lên trận địa của địch, nhìn chiến hào sâu hoắm và hàng rào phòng ngự của đối phương. Địa lôi được bố trí dày đặc. Theo sau là hỏa lực súng máy và pháo cối trút xuống như mưa từ trận địa quân Hoa. Trong khi đó, bộ binh của chúng chỉ có thể dùng súng trường và lưỡi lê liều chết xông lên. Trả giá bằng một cái giá lớn để đến gần trận địa địch, lại bị một đám lựu đạn khác ném ra. Khiến quân Nhật trước trận địa tan xác nát thịt! Kịp thời là hỏa pháo chi viện. Quân Nhật mỗi khẩu sơn pháo, mỗi ngày bắn ra không quá nửa cơ số đạn. Khoảng ba mươi phút. Trong khi đó, quân Hoa mỗi ngày bắn ra đạn pháo, gần như gấp ba lần chúng!

Tiền tuyến đã đánh đến mức núi thây biển máu, nhưng quân Nhật vẫn không ngừng kéo dài sang cánh phía tây, toan tính bao vây cánh quân Hoa. Tuy nhiên, quân Hoa cũng chiến đấu quyết liệt, kéo dài sang cánh quân Nhật, đồng thời không ngừng phát động công kích về phía tây. Vài lần khiến cho cánh quân Nhật lung lay. Trước khi chủ lực của chúng kịp kéo đến, Cẩm Châu trước mặt ba sư đoàn quân Nhật này, ít nhất trong vài ngày gần ngủi tới, vẫn không thể lay chuyển!

Vương Dĩ Lễ thiếu tướng đứng trong sở chỉ huy trên núi Thúc Bình, phía bắc Cẩm Châu, giơ ống nhòm cẩn thận quan sát tình hình chiến đấu ở tiền tuyến. Vị quân tư lệnh của Liêu Nam quân, vẫn đeo băng tay "chớ trượng bảo" trên vai. Huy hiệu quân đội và huân chương vinh dự thanh niên cấp một trong trận chiến Đồng Sơn đều được cài ngay ngắn trên ngực. Bộ tư lệnh của hắn đã hành quân ba trăm cây số trong bảy ngày. Đã tạo ra một kỷ lục cho bộ tư lệnh cấp quân đội chính quy. Hiện tại lại đặt ở phía sau sư đoàn hai mươi hai, gần như sát tuyến đầu. Đối với vị tướng lĩnh từng xông pha chiến trường này. Chỉ có mùi máu tanh khốc liệt của chiến trường mới có thể kích động thần kinh của hắn!

Trong ống nhòm, trên trận địa dã chiến của sư đoàn hai mươi hai ở phía nam Đại Lăng Hà, một mảng ánh lửa bùng nổ. Công sự bằng gỗ trên trận địa bị xé toạc lên trời. Khói lửa dày đặc, đội hình công kích của quân Nhật đã triển khai từ xa, đối mặt với đội quân công kích của sư đoàn năm, chúng đã kiên trì công kích mấy ngày nay, nhưng đều bị đánh tan trước mặt sư đoàn hai mươi hai. Lần này, đội quân công kích gần như bị hỏa lực phía sau bao phủ hoàn toàn. Dù cách xa, Vương Dĩ Lễ vẫn có thể hình dung ra tiếng kêu thảm thiết của quân Nhật trong đội hình công kích!

Hắn khinh miệt nhếch mép: "Không có ưu thế hỏa lực, muốn chiếm trận địa của lão tử, lũ tiểu quỷ tử năm mơ đi!" Quân trưởng hạ ống nhòm xuống, tham mưu đã chờ sẵn phía sau.

"Báo cáo của sư trưởng hai mươi hai, quân Nhật đến trưa nay mới phát động hai đợt tấn công, đều bị đánh tan. Tuyến đầu hết đạn dược, cần tiếp tế!"

"...Đội quân mười sáu ở phía tây đang giao tranh ác liệt với quân Nhật tại Vương Gia Thạch Tử. Pháo binh của quân Nhật đã tham gia chiến trường. Có lẽ là lực lượng mới tham gia chiến trường. Theo tình báo, có lẽ là quân tiên phong của sư đoàn sáu quân Nhật. Sư trưởng Thập Lục cần quân bộ tăng cường lực lượng dự bị! Nếu không, chiến tuyến có thể lung lay!"

"Điện báo từ tổng bộ tập đoàn quân, hỏi thăm tình hình chiến đấu tuyến đầu, có cần điều động binh lực từ cánh không..."

Trong lúc ồn ào. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là giọng nói của Trương Hùng Phu, tư lệnh trưởng tập đoàn quân, hỏi Vương Dĩ Lễ có ở đó không. Vương Dĩ Lễ nhanh chóng chạy đến nghe điện thoại, Trương Hùng Phu còn chưa nói hết hai câu đã lớn tiếng quát: "Tư lệnh trưởng Trương đại nhân, Cẩm Châu tuyến đầu hiện tại vẫn được coi là vững chắc. Ba sư đối

đầu với ba sư đoàn quý tử. Một chọi một ngang tài ngang sức. Quý tử không có cách nào chiếm được ta! Nhưng đến hôm nay, quý tử lại có động tĩnh mới. Dường như muốn dùng sư đoàn mười chín và sư đoàn năm tàn phế để kiềm chế Cẩm Châu chính diện của chúng ta, rồi sư đoàn sáu và sư đoàn bảy gia nhập chiến tuyến phía tây, dường như muốn đột phá chủ lực. Sư đoàn mười sáu đánh rất khổ. Tôi đang định điều chỉnh bố trí, ngài có dặn dò gì không?"

Giọng nói của Trương Hùng Phu trong đường dây có chút tạp âm, cũng có vẻ lo lắng: "Hiện tại tổng bộ Thiên Tân vẫn chỉ thị chúng ta ổn định tình hình Liêu Nam, trước khi diễn tập chiến đấu cao cấp chúng ta đều tham gia, anh cũng hiểu, chúng ta muốn dẫn dụ quý tử từng bước xuống phía nam ở Liêu Nam. Chủ lực quân Nhật kéo đến, không tốt đâu! Tôi chỉ lo anh bị vướng ở chính diện, không thể tự do điều động binh lực. Hiện tại quý tử nhào vào Liêu Nam, phù hợp với những gì chúng ta đã nghĩ trước khi chiến đấu. Lúc này ngàn vạn không được để lộ sơ hở! Trước khi tổng bộ hạ lệnh chuyển biến chiến lược, anh phải ổn định phía tây. Nhất định phải ổn định!"

Vương Dĩ Lỗ cũng gân cổ lên gào: "Tư lệnh, cho tôi tăng viện binh! Hiện tại ba sư đoàn đều tổn thất không nhỏ. Mặc dù sĩ khí vẫn rất cao, nhưng để ổn định chiến tuyến cần có lực lượng mới tham gia! Còn nữa, có thể phản ánh với tổng bộ Thiên Tân một chút không. Cẩm Châu để chúng ta giữ đến cùng! Bách tính chiến khu đều phá nhà giúp chúng ta tác chiến. Đưa cơm đưa nước vận thương binh. Vạn nhất phải từ bỏ Cẩm Châu, thật có lỗi với các phụ lão hương thân! Liêu Tây hiện tại bất động, thừa dịp quân Nhật chưa có nhiều binh lực. Chúng ta một đường tiến về phía nam, đoạt lại Phụng Thiên! Quân nhân mất nước, là nỗi nhục lớn nhất!"

Tiếng pháo ầm ầm. Dường như đang làm lời chú giải cho lời nói của hắn. Trương Hùng Phu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, cuối cùng đáp: "Vương to con, anh phải kiên quyết phục tùng mệnh lệnh! Tôi không cho

phép anh làm loạn! Tối nay tôi sẽ tăng viện binh cho anh, nhưng hiện tại nhiệm vụ là phải giữ vững Cẩm Châu! Chúng ta muốn giành được chiến quả lớn nhất, không phải đuổi quỷ tử đi là xong! Còn nữa, trong chùa đã đến Lữ Thuận. Lão già này lần này phản ứng ổn thật, tình hình Liêu Nam phát triển, báo cáo kịp thời. Nhìn chăm chăm vào chính diện của anh!"

Vương Dã Lỗ có chút tức giận quăng điện thoại xuống, chống nạnh cảm thấy như lửa bốc trên đầu. Chỉ có thể tử thủ ở đây, phòng thủ toàn diện đường ven biển. Tập đoàn quân Liêu Nam lần này phân phối nhiệm vụ thật sự quá uất ức! Lịch sử của quân đội chính quy là lịch sử chủ động tấn công. Lần này lại bị động phòng thủ. Mặc dù biết tổng bộ có những lo lắng của họ, nhưng thật sự là phiền muộn! Ở phía bắc, còn có một vùng đất lớn bị quỷ tử cướp đi! Là quân nhân, mỗi lần nhìn về phía bắc. Đều cảm thấy xấu hổ không nói nên lời! Trong chùa đến vừa vặn, nhanh chóng dẫn chủ lực quân Nhật xuống phía nam. Vừa vặn cùng với bại tướng dưới tay Thanh Đảo quyết chiến một trận!.

Đại tướng trong chùa hoàn toàn chính xác đã cười phì trước hào đến Lữ Thuận vào ngày mùng 7 tháng 6. Lực lượng Nhật Bản hải quân Trung Quốc đã điều động một đội quân khổng lồ tiến vào vịnh Liêu Đông. Chiến hạm neo đậu ở ngoài cửa biển vườn hoa, lực lượng tàu chiến hạng nhẹ được phái đến tăng cường cho hạm đội Lữ Thuận, lập tức bắt đầu quét sạch đường thủy ven biển Liêu Đông vịnh. Để hạm đội khổng lồ này có thể tự do hoạt động. Đại đội hải quân và tàu vận tải lục quân lại một lần nữa chất đầy Lữ Thuận và biển Đại Liên vịnh. Theo sau là sư đoàn một, cận vệ sư đoàn, sư đoàn tám của lục quân Nhật Bản. Đoàn tàu vận tải trên biển gần như nối liền một đường. Toàn bộ hải quân Nhật Bản gần như xuất hiện ở khu vực vịnh Liêu Đông. Che chở cho đoàn tàu khổng lồ này tiến vào cảng dỡ hàng.

Quân Nhật chủ lực đã ào ạt tiến vào Đông Bắc! Mọi chuyện tựa hồ như giáp ngộ tái diễn. Bọn chúng, với binh hùng tướng mạnh, một lần nữa đặt

chân lên mảnh đất không thuộc về mình. Tuy nhiên, lần này chúng không cần phải đổ bộ từ cửa biển. Trận chiến năm 1895 đã giúp chúng chiếm cứ Quan Đông châu cùng Lữ Thuận! Hai cảng biển quan trọng của Trung Quốc cứ thế nhọc nhãi trở thành con đường để quân Nhật một lần nữa xâm lược. Nếu mảnh đất này có thần linh, chắc chắn sẽ hướng về phương nam, kêu gọi con cháu mau chóng đến cứu thoát chúng khỏi sự nhọc nhãi này!

Trong chùa, dưới sự nghênh đón nghiêm trang của đám sĩ quan cao cấp, một vị tướng quân uy nghi bước xuống cầu tàu. Toàn bộ quan binh Nhật Bản đều chỉnh tề quân phục, tay đeo găng trắng cúi chào. Đội quân nhạc Quan Đông quân tấu lên bài « Bình Nhưỡng chi chiến » trên bến tàu. Lễ nghi không thể bắt bẻ. Nhưng Đại tướng biết, giữa một rừng tướng tinh Nhật Bản đang sáng lóa kia, chắc chắn có không ít người khinh thường lão nhân này, kẻ từng thảm bại trước quân đội chính quy của Trung Quốc. Thế nhưng, ông trọng trách này không phải để hưởng thụ cảm giác vạn người ngưỡng mộ. Ông muốn dùng kinh nghiệm đúc kết và sự hiểu biết sâu sắc về quân đội chính quy Trung Quốc để giành lấy chiến thắng tốt nhất có thể trong trận chiến không đáng có này!

Trong chùa không có tiệc đón tiếp do Phó Quan Đông quân tổ chức. Ông lập tức đến tổng bộ Quan Đông quân ban đầu, nay là tổng bộ quân đội điều động của Trung Quốc, để tham gia hội nghị tác chiến đầu tiên sau khi được bổ nhiệm làm Tư lệnh trưởng.

Trong phòng họp, xung quanh sa bàn khổng lồ, các quan Nhật Bản, bao gồm cả Đại tướng, cùng nhau tụ tập. Hoàng Mộc Thiếu tướng, với tư cách Tham mưu trưởng Quan Đông quân, có vẻ đặc ý giới thiệu tình hình chiến sự. Hẳn đương nhiên có lý do để tự hào. Là đại diện của Chân Kỳ, Tam Lang tại Quan Đông quân, có thể nói hẳn đã một tay châm ngòi cho cuộc chiến này, một tay đưa đế quốc đến con đường quyết chiến cuối cùng! Là

người trực tiếp sắp đặt, hẳn đương nhiên tràn đầy tự tin vào trận chiến này, cũng như vào vận mệnh của đế quốc dưới sự lãnh đạo của lục quân.

Quân Nhật tiến triển trên sa bàn có thể thấy rõ. Quan Đông quân hoàn toàn chiếm lĩnh phía đông Liêu Đông Loan. Phụng Thiên thành là chiến quả lớn nhất của chúng. Quân Triều Tiên từ Đan Đông theo đường suối tiến vào, đã hội quân với Quan Đông quân tại Phụng Thiên. Sư đoàn 4 Triều Tiên đóng tại vùng Quảng Điện, tiến về phía tây, bảo vệ đường lui cho toàn bộ chủ lực quân Nhật. Đồng thời thăm dò Cát Lâm. Tại Liêu Tây, quân Nhật tiếp nhận Sư đoàn 6, Sư đoàn 3, và một chi đội của Sư đoàn 10 đã tiến ra phía đông sông lớn, đối đầu với quân đội chính quy đang tan rã từ Phụng Thiên xuống, ổn định sườn phía tây của chủ lực quân Nhật. Trong khi đó, các sư đoàn chủ lực 5, 6, 7, 19 đã xuôi nam Liêu Nam, triển khai giao tranh ác liệt với quân Hoa tại Cẩm Châu, với ý đồ giành lấy cứ điểm này. Hoàng Mộc lướt qua một cách mơ hồ về thất bại của Sư đoàn 19 tại Sơn Hải quan, chỉ nhấn mạnh rằng quân Nhật đã dùng thế công áp đảo quân Hoa tại Cẩm Châu, và có thể chiếm được cứ điểm này bất cứ lúc nào. Hiện tại, trọng tâm chiến sự không còn nghi ngờ gì nữa là ở Liêu Nam. Theo tình báo chiến lược và tình báo chiến trường của quân Nhật, dự đoán tại Liêu Tây chỉ có khoảng sáu sư đoàn quân Hoa và một tập đoàn quân, cùng với hai ba sư đoàn phòng thủ phía bắc. Trong khi đó, tại chiến trường Liêu Nam, Cẩm Châu đã phát hiện sáu sư đoàn quân chính quy, khiến bốn sư đoàn lục quân lâm vào tình cảnh chiến đấu ác liệt. Trên tuyến đường ven biển từ Cẩm Châu đến Tần Hoàng Đảo, ước tính còn có bảy tám sư đoàn Hoa quân đang phòng thủ để ngăn chặn quân Nhật đổ bộ. Tại tổng bộ chiến khu phía bắc Thiên Tân, còn có khoảng mười sư đoàn dự bị. Tất cả đều nhằm mục đích quyết chiến tại Liêu Nam, theo con đường thông suốt nhất từ Quan Nội đến Quan Ngoại để phản công Phụng Thiên. Quan Đông quân, với tư cách là lực lượng chiến đấu tuyến đầu, hiện tại kiến nghị nhanh chóng tập kết viện binh để hỗ trợ chủ lực xuôi nam. Hải lục giáp công, triển khai đại hội chiến Liêu Nam, tiêu diệt chủ lực quân Hoa tại đây! Chỉ cần chiếm được Cẩm

Châu, chủ lực quân Hoa sẽ bị đánh tan. Như vậy, Liêu Đông sẽ dễ dàng rơi vào tay quân Nhật. Đến lúc đó, việc quay lại quét sạch Liêu Tây hoặc phía bắc, thậm chí tiếp tục xuôi nam tiến gần đến Bình Tân, đều là chuyện dễ như trở bàn tay! Hiện tại, mấu chốt của hội chiến chính là Liêu Nam!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Sau khi Hoàng Mộc phát biểu ý kiến, các chỉ huy đơn vị cũng lần lượt đồng ý với quan điểm của hắn. Đều cho rằng cần thiết phải điều động quân ngay lập tức để triển khai hội chiến Liêu Nam. Hoàng Mộc thậm chí còn mang hàm ý đe dọa với Đại tướng trong cuộc họp, rằng ý kiến này đã được Bộ Tư lệnh quân đội và Bộ Tổng tham mưu tán thành. Tức là đã được họ ủng hộ!

Mọi quyết định, đều hướng về Đại tướng trong cuộc họp. Nhưng ông chỉ nhìn tham mưu trưởng mà mình tự tay chọn lựa, cũng là một lão tướng của chiến tranh Giáp Ngọ, Tiểu Xuyên, tham mưu trưởng quân thứ hai trong thời kỳ Giáp Ngọ, nay là trung tướng. Hai vị lão tướng tóc đã bạc trắng nhìn nhau cười khố. Ánh mắt của Tiểu Xuyên như đang hỏi Đại tướng: “Phải làm sao đây?”

Đại tướng vỗ vỗ đầu gối, chậm rãi đứng dậy, ông nhìn sa bàn thật lâu, cuối cùng quả quyết nói: “Trước khi lực lượng chủ lực chưa được chinh đồn hoàn tất, trước khi dự trữ đạn dược và quân tư chưa đạt đến số lượng nhất định, thế công Liêu Nam tạm dừng! Các quân tại chỗ chuyển sang phòng ngự. Đồng thời, Sư đoàn 6 chủ lực Quan Đông quân rút về Phụng Thiên, gia nhập lực lượng phòng thủ phía tây!”

Hành động của ông khiến mọi người kinh ngạc. Không thể tin được nhìn vị lão nhân này. Đại tướng thần nhiên chỉ vào Liêu Tây trên sa bàn: “Trọng điểm của chúng ta, là ở Liêu Tây! Nếu không loại bỏ mối đe dọa ở đó, chủ lực không thể xuôi nam!”

Lúc này, Thái Ngạc tướng quân, người đã bị bệnh xương, cũng khoác áo choàng, nhìn sa bàn thật lâu: “Đại tướng rốt cuộc sẽ tính toán gì? Rốt cuộc sẽ hướng về phía tây, hay là phía nam?”

Chiến sự sắp bước vào giai đoạn cao trào, hai bên đều đã chuẩn bị sẵn sàng để hy sinh lớn nhất. Quyết chiến, dường như sắp đến gần...

Thiên lôi trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này.

STT 354: Chương 5: Thế giới mới - Chương 157: Sắp đến va chạm

Bạn có thể tìm thấy bản gốc tại thiên lôi trúc (có thể bạn từng ghé)•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 157: Sắp đến va chạm

Trong chùa, tổng bộ quân đội Đông Châu quốc đang điều động lực lượng, tạo áp lực để đánh vào, quyết định kế hoạch tác chiến, từng đợt sóng điện bay về nước Nhật. Phía Nhật Bản cẩn thận dùng điện báo truyền tin trở lại. Hướng đến đại bản doanh đã thành lập ở Đông Kinh báo cáo việc trong chùa đang bàn về bố trí và an bài sau này ở Đông Bắc. Quan Đông quân, đơn vị chiến lược cấp quân đoàn thuộc quyền của Trung Quốc, thượng diện có thì Đại tướng cũng gửi điện báo cá nhân cho Chân Kỳ, rất Tam Lang, trình bày ý kiến của mình. Trong chốc lát, sóng điện xuyên qua giữa Bột Hải và Nhật Bản hải, chờ đợi quyết định cuối cùng của đại bản doanh. Đông Kinh nhất thời lâm vào tình trạng cân nhắc. Rốt cuộc nên đánh về phía nam hay phía tây mới là quyết chiến ở Thiên Vương Sơn lần này?

Lúc này, tại Nam Kinh, vì phỏng đoán ý đồ của quân Nhật, mọi người cũng trải qua những đêm dài mất ngủ. Mưa Thần lao vào tổng tham mưu, thời gian cũng ngày càng nhiều. Hãn vẫn luôn chờ đợi. Trận chiến dịch này, đối với quân đội chính quy tác chiến nội tuyến mà nói, việc chuyển đổi tuyến chiến đấu, quyết định bởi việc phán đoán động tĩnh của quân Nhật từ chiến khu phương bắc phía sau! Vài chục vạn đại quân phân bố tại Liêu Tây, Liêu Nam trên một vùng đất rộng lớn, một khi phân phối trọng điểm sai lầm, việc điều động binh lực qua lại rất dễ dẫn đến sai lầm lớn! Giữa hai tầng lớp quyết sách quân sự, đều dựa vào tình báo hiện có để phỏng đoán ý

đồ của đối phương. Ngay cả tuyến Cẩm Châu trước đó, chiến hỏa căng thẳng cũng tạm thời lắng xuống.

“... Trong chùa đang bàn, Đại tướng đến Quan Đông châu đã hai ngày, căn cứ tình báo, quân Nhật xuất động chi bộ đội chủ lực không ngừng đến Lữ Đại. Hải quân Nhật ở Liêu Đông vịnh đang liều mạng quét sạch đường thủy. Đội tàu Bồ Lô đã bị áp bức tại nhánh sông, việc bổ sung Bồ Lô hành động rất khó tiến hành. Quân Nhật hiện tại tổ chức ở Đông Bắc là ba quân, tại mặt trận chính diện của quân ta, bộ đội tiếp xúc là Triều Tiên quân và Quan Đông quân. Quan Đông quân xây dựng chế độ, bên trong thuộc hạ có các sư đoàn 5, 6, 7, 19. Nhưng chiến sự ở mặt trận Cẩm Châu đã hạ nhiệt. Quân Nhật đã dừng công kích về phía tây, không ngừng chuyển hướng thế công, dường như đang yểm hộ bộ đội chủ lực co cụm. Nhưng đài điện của tổng bộ Quan Đông quân đã kêu gào từ Phụng Thiên ra đến một tuyến Lãng Biển. Căn cứ tình báo cho thấy, việc vận chuyển của quân Nhật trên đoạn đường sắt phía bắc Nam Đầy vẫn đang diễn ra. Mỗi ngày có hàng chục nhóm vận tải trọng yếu qua lại. Dường như đang tích lũy lực lượng để chờ đột phá. Liêu Nam quân thuộc Cẩm Châu tuyến của ta đã được tăng cường 15 sư, chiến đấu công binh thứ sáu đoàn cũng đến Cẩm Châu. Phòng tuyến vẫn vững chắc. Trong lúc quân Nhật tạm thời yên ả, bộ đội thuộc Vương Dã Lỗ đã không ngừng khiêu khích quân Nhật ở mặt trận, nhằm thu hút chủ lực quân Nhật ở chính diện.

Đơn vị chiến lược của quân Nhật ở mặt trận Liêu Tây là bộ đội Triều Tiên quân, hiện có sư đoàn 2, 3, 4, 10. Tổng bộ Triều Tiên quân đóng ở Phụng Thiên. Bốn sư đoàn này đang đóng ở phía đông sông lớn, dựa vào Phụng Thiên, giằng co với bộ đội Liêu Tây quân của ta. Hành động tác chiến không tích cực, chỉ có sư đoàn 4 hướng Phủ Thuận, tuyến bốn yên ổn phát triển rất kịch liệt. Bộ đội bảo an Cát Hắc Liêu của ta đang liên tục chống cự. Quân này nên yểm hộ cánh quân Liêu Nam. Không sai biệt lắm

với lực lượng Quan Đông quân. Một tuyến quân Nhật chia đều binh lực, không phân chia trọng điểm, khiến tổng bộ phương bắc khó phán đoán.

Ở Lữ Đại, quân thứ nhất, thứ tám, thứ mười một, cận vệ sư đoàn thuộc quân đội lục ngày, biên chế là quân thứ nhất, tư lệnh trưởng là Vũ Điền Tú Sơn Đại tướng. Viên tướng này cũng là danh tướng đánh hạ giặc Oa ở Sơn rằng trong chiến tranh Giáp Ngọ, chỉ huy liên đội 21. Quân này hiện đang chinh đồn sau khi lên lục. Đài điện của tư lệnh quân bộ vẫn ở Kim Châu. Vẫn chưa ra đến Phụng Thiên.

Chủ lực quân Nhật lên lục đã đạt 12 sư đoàn, binh lực không sai biệt, phân bố ở ba khu vực. Quân thứ nhất gia nhập chính diện, chậm chạp chưa thành, có tin tình báo xác thực cho thấy. Dường như tổng bộ điều động quân vẫn đang do dự. Tình trạng phân bố binh lực cũng bất lợi theo binh học, khiến người ta khó hiểu. Ở mặt biển Liêu Đông vịnh, hạm đội chủ lực của quân Nhật tập kết, trên biển có một đoàn thuyền khổng lồ khác. Trên đó vận chuyển bộ đội thuộc sư đoàn 9, 18 của quân Nhật. Tập kết trên biển chờ lệnh. Công kích chưa xác định hướng, mà tàu trinh sát của quân Nhật thường xuyên xuất hiện ở hành lang mặt biển Sơn Đông, Hà Bắc, Liêu Nam. Dường như ý đồ dùng binh lực trực thuộc của hai sư đoàn này để kiểm chế bộ đội cảnh giới yểm hộ bờ biển khổng lồ của ta.

Tổng bộ phương bắc đã quen thuộc chiến trường, vì duy trì quyền chủ động, mô phỏng tấn công chủ lực ở Liêu Nam, thu hút quân Nhật về phía nam. Trong khi đó, bộ đội Liêu Tây mô phỏng rút lui về phía tây sông lớn, thu hút quân Nhật Triều Tiên quân tiến thêm một bước về phía tây. Kế hoạch trên đã báo cho Thiên Tân hang hồ. Theo lý, điện nghe tổng tham, xin cho hạch.”

Mưa Thần thả ra điện văn dài trong tay, Ngô Hái đứng đối diện với hắn, chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt Mưa Thần, dường như đang chờ hắn đưa ra quyết sách gì đó. Mưa Thần không nói gì, đi đến trước sa bàn lớn

trong phòng tác chiến của hang hổ, nhìn vào địa hình sơn hà, trầm ngâm không nói. Nửa ngày sau mới nhỏ giọng nói: “Đưa điện báo cho ta xem lại.”

Ngô Hái lật ra một chồng giấy thông báo, trên đó đều có chữ tuyệt mật, hai tay đưa cho Mưa Thần. Mưa Thần nhú mày, từng chữ từng chữ nghiền ngẫm, dường như đã lâm vào suy nghĩ sâu sắc.

“... Kế hoạch chủ động xuất kích của chiến khu phương bắc, nhằm thu hút quân Nhật hành động. Từ đó điều động quân Nhật ở Đông Bắc. Theo quân học mà nói, rất hợp lý. Cũng nên làm như vậy. Thu hút quân Nhật đến chiến trường dự định, cắt đứt thế trận. Vốn dĩ không thể thay đổi. Quân Nhật lần này tập kích, hành động chủ lực lại thận trọng hơn dự kiến của quân ta. Không mở rộng mạnh mẽ ở Liêu Tây, Liêu Nam, mà vẫn duy trì đội dự bị mạnh mẽ ở phía sau. Lại có đường sắt Nam Đầy để chuyển vận bốn phía. Ngược lại chuyển thành trạng thái tác chiến nội tuyến. Lúc này, việc phát động thế công chủ lực ở Liêu Tây, Liêu Nam là rất cần thiết. Kế hoạch của tổng bộ phương bắc chỉ tấn công ở Liêu Nam, trong khi Liêu Tây lại co cụm một bước. Trải qua chức quen nghĩ, dường như toàn tuyến phát động thế công là thích hợp nhất. Toàn lực phá hủy việc điều chỉnh bố trí của quân Nhật, khiến chúng không thể không theo thế công của quân ta mà hành động. Sau khi bộ đội điều đông tây phái, lại tìm khe hở, cắt đứt quân địch. Quân ta hiện đang ở ngoại tuyến, Liêu Nam, Liêu Tây mở ra hai cánh bao vây quân địch, không duy trì thế công, không thể nắm quyền chủ động. Chức ở Thiên Tân đã trao đổi nhiều lần với tiên sinh Tùng Sơn. Bộ đội cũng đang điều chỉnh chuẩn bị, sĩ khí dâng cao. Quân tư dự trữ phong phú. Nhân lúc quân Nhật còn đang do dự, tổng tham nên nhanh chóng phê chuẩn kế hoạch tác chiến tấn công của tổng bộ phương bắc!”

Mưa Thần xem đi xem lại hai phần điện văn này, lại hỏi Ngô Hái: “Kế hoạch tác chiến cụ thể của bọn họ là gì? Tổng tham có ý kiến gì?” Đây là

bốn phận công tác của tổng tham mưu trưởng, người thống soái toàn quân. Kế hoạch tác chiến do tổng bộ chiến khu phương bắc báo cáo, trải qua thảo luận lặp đi lặp lại của tổng tham ban. Nghe Mưa Thần hỏi, Ngô Hái chỉ vào sa bàn, bắt đầu từ tốn nói...

“Tại hướng Liêu Tây, tổng tham mưu mô phỏng theo ý kiến của Tư Mã, lấy quân Liêu Tây cùng các sư đoàn 20, 25, 31 làm chủ lực, phát động công kích vào Phụng Thiên, đồng thời kéo dài cánh về phía bắc, một bộ chủ lực tiến đến Phủ Thuận, giữa bốn bình. Khiến quân Nhật tại Phụng Thiên, căn cứ tác chiến chủ yếu của chúng, rơi vào thế bị bao vây hai mặt. Bắt quân Nhật phải triển khai chủ lực của chúng tại Liêu Tây! Các đơn vị hậu cần hiện đã thiết lập binh trạm dọc theo Trương Viên đến Bắc Phiếu. Hoàn toàn có thể chống đỡ quy mô tác chiến này! Về phía Liêu Nam, vì tập đoàn quân Liêu Nam phải đối phó với một phần chủ lực trên biển, bản thân quân Liêu Nam đã chiến đấu rất vất vả. Vì vậy, theo tổng đội dự bị của chiến khu phía bắc và quân dự bị thuộc bộ chỉ huy chiến khu phía bắc, điều động sư đoàn 5, 6, 14, 42 cùng các đơn vị khác, tạm thời tổ chức thành quân đoàn 10, hợp với một bộ phận quân Liêu Nam. Dưới sự chỉ huy trực tiếp của Trương Hùng Phu, từ Cẩm Châu tiến công về phía bắc! Đồng thời kéo dài cánh về phía tây. Với ý đồ liên kết với thế công của Liêu Tây, tạo thành thế bao vây lớn. Thận trọng từng bước, dùng ưu thế hỏa lực áp chế quân Nhật. Khiến quân Nhật không thể không nhanh chóng triển khai chủ lực để quyết chiến! Trong quá trình tiến công, chú ý quan sát quân Nhật chuẩn bị tập trung chủ lực tại Liêu Tây hay Liêu Nam, để đánh tan chủ lực của ta ở đâu. Sau đó lựa chọn chuyển hướng thế công. Hoàn toàn kéo quân Nhật ra chiến tuyến dài hàng trăm dặm, là điều kiện quyết định để tập đoàn quân Giáp Ngọ đột phá trung tâm. Quân ta đã bố trí không sai, quân Nhật đã tập trung binh lực như lông nhím. Đúng là thời điểm tốt để ta khai thác thế công bên ngoài. Tổng tham mưu kiến nghị như vậy. Kế hoạch tác chiến Hán nói xương, hoàn toàn có thể tiến vào giai đoạn hai!”

Tại các con đường ở thủ đô Nam Kinh, người người đều hừng hực khí thế. Hàng ngũ học sinh trung tiểu học mặc đồng phục đen, đã trải qua mấy năm giáo dục quân sự, vai vác súng gỗ diễu hành trên đường phố, cất tiếng hát vang bài hành khúc tòng quân. Trên mỗi khuôn mặt non nớt đều tràn đầy vẻ tự tin. Dường như bọn họ đang tiến bước trên con đường ra chiến trường. Các tòa soạn báo trên đường phố đều phát miễn phí phụ trương, kịp thời báo cáo tình hình chiến sự ở tiền tuyến cho người dân thủ đô. Chỉ cần có quân nhân mặc quân phục đi qua, sẽ nhận được những tràng reo hò nhiệt liệt. Mặc dù Phụng Thiên đã rơi vào bóng ma, nhưng tất cả bách tính đều phấn chấn trước lời tuyên chiến của tổng thống. Quân Nhật dùng tập kích bất ngờ chiếm Phụng Thiên, nhưng quân đội chính quy và nhân dân đã bắt đầu hành động! Hơn nữa, lần này cả thế giới đều đứng về phía chúng ta! Hầu như mọi người đều tin tưởng không chút nghi ngờ rằng thực lực quốc gia của Trung Quốc đang ngày một lớn mạnh, chắc chắn sẽ giành chiến thắng cuối cùng trong trận quyết chiến này. Hoàn toàn đập tan dã tâm mấy chục năm nay của Nhật Bản đối với Trung Quốc. Nếu nói mưa thần đã thực sự làm được điều gì trong những năm này, thì đó là đã thay đổi sâu sắc tâm lý của đại chúng trong cả nước. Từ chỗ không tự tin, cho rằng đất nước và dân tộc mình đã tụt hậu trong dòng chảy phát triển, đã trở thành tin tưởng rằng mình có thể cố gắng đuổi kịp, thậm chí có thể đánh bại mọi kẻ thù! Kể từ khi trận quyết chiến này nổ ra, dư luận và tâm lý trong nước vốn có phần đặc ý vì sự phồn vinh do châu Âu mang lại, đã bị sự sống còn của Đông Bắc trước mắt làm cho tỉnh táo. Trận chiến này là cuộc chiến vì sự phát triển của chúng ta. Là cuộc chiến vì sự sinh tồn. Trước khi kẻ địch hung hãn này không bị đánh bại, chúng ta phải dốc toàn lực để giành chiến thắng!

Không chỉ ở thủ đô, mà ở khu vực quân sự phía bắc, nhân dân đang hưởng ứng lời kêu gọi của chính phủ các địa phương, toàn lực bắt đầu các hoạt động chi viện. Lượng lớn lương thực được điều động, các phương tiện vận chuyển không ngừng di chuyển trên đường. Theo thống kê sau chiến tranh, ở phía bắc có khoảng 5,9 triệu người tham gia công tác hậu cần! Đặc

biệt là ở vùng Liêu Tây, vì không có phương tiện giao thông hiện đại. Chính những người dân cần cù, giản dị này, với xe ngựa, xe bò, đã vận chuyển đạn dược, vũ khí, lương thực cho hàng chục vạn quân đội tác chiến hiện đại ở tiền tuyến. Vận chuyển thương binh, hỗ trợ cho cuộc chiến. Họ đã lao động vất vả, cần cù, hỗ trợ cho một cuộc chiến tranh hiện đại! Ở phía nam Trường Giang, các địa phương cũng sôi nổi động viên. Tình trạng mua công trái chiến tranh diễn ra điên cuồng, có những người dân mua những loại công trái lẽ ra phải được hoàn trả trong vòng năm năm, ngay trước mặt nhân viên bán hàng của chính phủ và ngân hàng đã xé nát chúng. Một người làm như vậy, đám đông cũng bắt chước. Tại cổng các điểm bán hàng của ngân hàng, trên mặt đất đầy những mảnh giấy bay phấp phới, như một trận tuyết lớn. Thậm chí có cả những người dân bình thường đã dành dụm cả đời! Trong thời gian chiến tranh, đã phát hành 220 triệu đồng công trái chiến tranh. Sau chiến tranh, trong vòng năm năm hoàn trả vốn và lãi, chính phủ phát hiện có ít nhất 65% số người mua công trái đã không đến để nhận! Tất cả những nhân viên chính phủ chứng kiến cảnh tượng này đều rưng rưng nước mắt, đối với quốc gia và dân tộc, trong cảm nhận của những người dân bình thường này, là một tình yêu sâu sắc đến nhường nào!

Khí thế của nhân dân trong nước không ngừng truyền đến trong quân đội, những sĩ quan và binh lính nhận được thư nhà từ người dân, đều hứa sẽ nghe theo lời tổng thống, quyết tâm tiêu diệt hoàn toàn quân tiểu quỷ. Mọi người trong nhà đều khỏe mạnh, không cần phải lo lắng. Có những người vợ trẻ có học thức, trong thư gửi cho người chồng sĩ quan trẻ của mình viết: “Hiện tại chính là lúc anh phải ra đi! Anh thường nói khẩu hiệu của trường sĩ quan các anh là ta sinh vì nước, ta chết vì nước. Vậy xin anh hãy thực hiện lời hứa này! Nguyên khí quốc gia mới có thể thở phào. Chúng ta mới có thể hy vọng vào một tương lai tươi sáng hơn. Nhưng kẻ thù luôn muốn hủy diệt dân tộc chúng ta! Đây là một nỗi nhục nhã đến nhường nào. Đây là vận mệnh của một quốc gia. Là vợ anh, em mong muốn được cùng anh đầu bạc răng long. Thậm chí mong anh có thể phục viên về quê hương. Trải qua

những ngày tháng bình yên. Nhưng thời đại không cho phép chúng ta như vậy! Cho dù là phụ nữ, em cũng có thể cảm nhận được nỗi lo lắng sâu sắc của đất nước này, của những người dân chúng ta hiện tại. Sự phát triển của quốc gia và cảm giác được tôn trọng là như thế nào. Chúng ta đều không muốn con đường phát triển của đất nước và dân tộc mình bị gián đoạn. Kẻ thù xâm lược, cả nước sôi sục. Không chỉ các anh là quân nhân, chúng ta, những người dân này, cũng biết sự mất còn của Đông Bắc, sự thành bại của trận quyết chiến này liên quan đến vận mệnh tương lai của chúng ta như thế nào. Chúng ta không thể tiếp tục cúi đầu chịu nhục mà sống, đặc biệt là khi chúng ta đã mở to mắt nhìn thấy thế giới mới! Em cầu xin anh, khi tổ quốc cần anh. Hãy dừng cảm ra đi!”

Lý Viện, giữa thủ đô đang sôi sục, đến gặp chồng mình. Trước và sau ngày khai chiến, hai người đã rất ít gặp nhau. Mưa thần bận rộn, không cần phải nói ai cũng hiểu. Lý Viện cũng có rất nhiều công việc. Cô có một hình ảnh tốt đẹp ở nước ngoài, đặc biệt là ở Mỹ. Muốn lợi dụng địa vị này để tiến hành công tác tuyên truyền với phương Tây. Phu nhân tổng thống tự mình viết một số ghi chép về tình hình dân tình dân tâm của Trung Quốc. Cả những bài viết về việc Phụng Thiên bị quân Nhật Bản tấn công đã man đều được đăng lên trang nhất của các tờ báo lớn ở Mỹ. Gây ra một sự náo động lớn. Cô là đại sứ danh dự về quyên góp tiền công trái chiến tranh ở nước ngoài, có rất nhiều công việc tuyên truyền phải làm. Đồng thời là thành viên danh dự của nhiều tổ chức từ thiện ở phương Tây và trên thế giới. Cô cũng muốn nhanh chóng truyền đạt tình hình chiến sự ở phía bắc, để quyên góp thêm quỹ từ thiện, đến an ủi những người dân gặp nạn ở phía bắc. Các nhân viên từ thiện phương Tây không ngừng đến Trung Quốc. Cô cũng muốn sắp xếp. Hiện tại, cô vẫn là người khởi xướng dân gian thành lập cơ cấu từ thiện chiến trường phía bắc, cũng sẽ là quản lý trưởng danh dự. Ngay cả công việc y tá trưởng tại tổng viện lực quân, cũng chỉ có thể tạm thời gác lại. Và lần này, khi cô nhất định phải đến phía bắc, cô rất muốn gặp chồng mình, người mà dường như đã trở nên xa cách sau những ngày

này. Áp lực nặng nề như vậy. Cô muốn chọn một người để gánh vác. Nếu không có cô ở bên cạnh anh, anh có thể tự chăm sóc bản thân mình không? Nghĩ đến việc cả hai vợ chồng đều đang chìm nổi trong cơn sóng lớn của thời đại này. Nhưng vẫn không thể trải qua những tháng ngày hạnh phúc bình thường như bao cặp vợ chồng khác. Lý Viện trong lòng trăm mối ngổn ngang. Nhưng nhìn những người đang sôi sục ngoài cửa sổ xe, nhìn những khuôn mặt kích động. Cô dường như lại hiểu ra. Có lẽ đó chính là điều mà chồng cô thực sự mong muốn. Một dân tộc thực sự thức tỉnh, chuẩn bị sức mạnh của mình để bảo vệ sự phát triển và sự tôn nghiêm của mình. Đồng thời có sự chuẩn bị để đối đầu với bất kỳ đối thủ nào. Những đồng bào với gương mặt vàng rực này, sau nhiều năm thử thách, cuối cùng đã đoàn kết lại. Đó chính là sự nghiệp mà chồng cô luôn cố gắng.

Trong thời đại này, hắc tỏa sáng rực rỡ, khiến vạn người chú mục. Dù biết đây là sự rực rỡ đổi bằng sinh mệnh. Nhưng nàng hiểu, trong lòng trượng phu tuyệt đối không có nửa phần hối hận. Nàng yêu hắc sâu sắc, chính là con người như vậy.

Lúc này, Mưa Thần đương nhiên không rảnh bận tâm đến tâm tình của thê tử. Khi Lý Viện đến cáo biệt, hắc đang tiếp kiến một nhóm khách nhân vô cùng bí mật và trọng yếu. Nếu có thể lợi dụng những vị khách này, tương lai hai mươi năm thế cục Châu Á sẽ thay đổi.

Những vị khách này chính là đại biểu chính phủ lưu vong Tây Viên Tự.

Trước khi tiếp kiến những đại biểu này, hắc cũng đã phê chuẩn giai đoạn hai của kế hoạch tác chiến Hán Cốt. Thời gian ấn định vào ngày mười một tháng sáu. Toàn tuyến công kích sẽ phát động. Trong thời khắc này, Mưa Thần vừa tiếp kiến khách nhân, vừa sắp xếp chính vụ trong nước và quốc tế, lại bố trí hành động quân sự. Hắc dốc hết tinh lực, thậm chí cả sinh mệnh tương lai, tinh thần gấp trăm lần so với người khác, dấn vào mọi việc. Đây là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời chính trị và quân sự

của hắn. Nếu sự hy sinh của hắn có thể đổi lấy thắng lợi trong trận chiến này và sự phát triển sau này, hắn cũng sẽ không chút do dự mà cố gắng. Đại thời đại, sau khi Mưa Thần xuất hiện, quả thực đã đến thời khắc quan trọng nhất, đồng thời cũng là thời kỳ huy hoàng nhất.

"Ngày mười một tháng sáu, Liêu Tây và Liêu Nam đồng loạt phát động công kích, tất cả các đơn vị phải đến vị trí quy định trước 0 giờ ngày mười tháng sáu. Mỗi đơn vị phải hiểu rõ nhiệm vụ của mình. Lần công kích này là một phần trong kế hoạch tác chiến tổng thể của quân ta. Mọi người phải chuẩn bị tinh thần liều chết hoàn thành nhiệm vụ!"

Tham mưu trưởng Lý Duệ sẽ đến Liêu Tây trấn thủ, còn bản quan sẽ đích thân trấn thủ Liêu Nam. Tổng bộ Hồ Hang sẽ tọa trấn toàn cục, đồng thời điều phối hành động tác chiến của hải quân. Sau khi phản công tác chiến nổ súng, Tổng thống sẽ đích thân lên phía Bắc chỉ huy toàn cục. Chúng ta muốn dùng thắng lợi như thế nào để nghênh đón Tổng thống, mọi người nên tự hiểu rõ, hãy trở về đơn vị của mình, chấp hành kế hoạch tác chiến!"

Thái Ngạc khàn giọng ra lệnh cho các sĩ quan cao cấp trong phòng, trên mặt ai nấy đều hừng hực khí thế. Với những người đã thấm nhuần tinh thần chiến đấu do Mưa Thần tự tay thành lập nên quân đội chính quy, việc trước đây bị kìm hãm quả thực khiến các tướng lĩnh này không thể phát tiết! May mắn thay, giai đoạn hai hành động đã đến kịp thời. Hơn nữa còn lựa chọn hai tuyến cùng lúc phát động công kích! Lúc này, quân Nhật đã không cần phải lo lắng, chỉ cần bọn chúng run rẩy trước thế công của ta là được rồi! Hán Cốt, chỉ có trong cơn cuồng phong quét lá rụng, vận mệnh mới có thể hưng thịnh!

Tổng bộ Thiên Tân, một bầu không khí tức sát bao trùm.

"Đại bản doanh đã phê chuẩn kế hoạch tác chiến của bản quan, quyết định trọng điểm hành động tác chiến tiếp theo của quân đội là càn quét cánh Liêu Tây. Tác chiến Liêu Nam nhất định phải tiến hành sau khi tiêu diệt tập đoàn quân trọng binh Hoa quân ở Liêu Tây. Các đơn vị phải điều chỉnh bố trí theo kế hoạch, đến vị trí tác chiến trước ngày mười hai tháng sáu. Tiến hành tác chiến Liêu Tây!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong chùa đang nghị luận, toát ra sát khí hiểm có, nhìn các tướng lĩnh quân Nhật trong bộ tư lệnh, ai nấy đều mang tâm tư riêng. Cuối cùng, hẳn vẫn phải dựa vào kế hoạch tác chiến của mình, mấy ngày nay đã trải qua bao nhiêu dây dưa! Thật kỳ lạ, bọn họ chỉ nhìn chăm chăm vào khu vực Liêu Nam, ra sức ủng hộ kế hoạch của Thượng Điền, trước đó đã hứa với hẳn không can thiệp vào chỉ huy cụ thể, giờ lại ném lên chín tầng mây. Nếu không phải Thủ tướng trong đại bản doanh kiên quyết ủng hộ quyết sách của hẳn, có lẽ quân đội điều động vẫn còn đang khổ chiến ở Liêu Nam! Hoa quân bây giờ không còn là quân Thanh trước kia. Kỹ năng nhất chính là vận động cánh, bao vây đánh vòng. Phương thức tác chiến tương đối cơ động, nhanh nhẹn. Quân Nhật nhất định phải áp dụng phương thức tác chiến nội tuyến có trọng điểm. Dựa vào giao thông có lợi của mình, sẽ quét sạch tập đoàn quân trọng binh Hoa quân tiếp tế bất tiện ở Liêu Tây. Sau đó mới có thể hướng nam tranh đoạt Cẩm Châu! Đây là nguyên tắc không thể thay đổi! Bi kịch không để ý đến đòn đánh cánh của Hoa quân ở Thanh Đảo, không thể để nó tái diễn!

Mặc kệ các tướng lĩnh dưới quyền nghĩ gì, trong mấy ngày nay, trong chùa đã thể hiện sự cứng rắn hiểm có. Đốc thúc quân đội điều chỉnh nhanh chóng, chuyển trọng điểm, hiện tại đệ nhất quân đã bí mật tây tiến, hội quân với các đơn vị thuộc quân đội Triều Tiên. Liêu Nam cũng lên kế hoạch hải lục liên hợp phát động công kích kiềm chế. Phạm vi công kích của hải quân

thậm chí bao gồm Tần Hoàng Đảo và Đại Cô! Thắng bại nằm ở hành động này, nếu Liêu Tây quét sạch đúng hạn, như vậy hẳn có năm chắc giành lấy toàn bộ Đông Bắc cho đế quốc!

Đại chiến sắp đến gần. Nhưng cả hai bên đều không nắm rõ tình hình của đối phương. Đây sẽ là một cuộc đụng độ thảm khốc nhất trong lịch sử Đông Á.

STT 355: Chương 5: Thế giới mới - Chương 158: Màn kịch mở r...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 158: Màn kịch mở ra

Hướng Đông! Hướng Đông!

Trong màn đêm, từng đoàn quân đội cuồn cuộn tiến về phía trước. Tiếng người hò reo, ngựa hí vang dội. Trên vùng bình nguyên rộng lớn phía tây sông Đại Liêu, những đoàn quân lớn mang theo lương thực, đang liều mạng tiến vào vị trí xuất phát theo thời gian đã định. Hai tập đoàn quân chủ lực của quân chính quy, trước khi quân Nhật lộ rõ bộ mặt thật, đã có những do dự ngăn ngại về thời cơ và hướng xuất kích. Nhưng tổng bộ dường như cũng đã nhận ra, quân Nhật cũng đang do dự. Bọn chúng không có động tĩnh, tạo cơ hội cho quân chính quy xuất kích. Bọn họ nhanh chóng nắm lấy thời cơ này, tấn công vào mười hai sư đoàn chủ lực của quân Nhật đã đóng quân trên bộ. Ẩn nhẫn bấy lâu, cuối cùng cũng đến lúc ra tay!

Toàn bộ chủ lực của Liêu Tây tập đoàn quân chia ba đường, từ phía sau tiến lên. Cánh trái, quân đoàn 7 với hai sư đoàn, từ hướng mặt trời mọc, vượt qua Bắc Trữ, chiếm giữ Hắc Sơn và Hồ Sơn. Chúng sẽ chiếm lấy điểm yếu trên tuyến đường sắt Nam Mãn, uy hiếp đường rút của chủ lực Quan Đông quân Nhật. Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ phối hợp với quân đoàn 7 triển khai đội kỵ binh, tiến hành quấy rối và uy hiếp trên tuyến đường sắt Nam Mãn. Tổng bộ muốn nhanh chóng buộc chủ lực quân Nhật ở Phụng Thiên phải xuống phía nam chi viện cho Quan Đông quân ở Cẩm Châu.

Trong khi đó, tại Phổ Thông, từ phía bắc vượt qua Tân Dân, tiến vào bờ tây sông Hà, quân đoàn 4 với ba sư đoàn chủ lực đã thiết lập trận địa, cùng với hai sư đoàn của Liêu Tây quân và một lữ đoàn kỵ binh ở bờ đông sông Hà, tăng cường cho sư đoàn 55 bản địa Đông Bắc, tổng cộng sáu sư đoàn và một lữ đoàn kỵ binh, mở cuộc tấn công chủ lực vào Phụng Thiên. Bên cánh phải của họ là quân đoàn 8 với ba sư đoàn bộ binh, thực hiện một cuộc bao vây lớn hơn, tiến thẳng đến Thiết Lĩnh, áp chế sư đoàn 4 chủ lực của quân Nhật ở đó, đồng thời tạo dáng vẻ tiến lên chiếm lại đất đai phía bắc. Mục đích là phân tán lực lượng quân Nhật.

Dưới bầu trời đêm mùa hạ của Đông Bắc, chủ lực Liêu Tây tập đoàn quân nhận được mệnh lệnh phải đến vị trí đã định trước ngày 11 tháng 6. Chúng hùng dũng tiến về phía trước. Theo sau hàng chục vạn quân là hơn một triệu dân phu! Tại vùng Liêu Tây hoang vu của tỉnh Phụng Thiên, không khí sôi sục. Tại hậu phương của Trương Viên, một lượng lớn vật tư được vận chuyển từ Tân Phổ, nhờ vào dân phu và xe ngựa, xe la, đảm bảo quân đội có thể tác chiến kịp thời. Quy mô hậu cần này chưa từng có trong lịch sử quân đội chính quy!

Tư lệnh trưởng quan của Liêu Tây tập đoàn quân, Thiếu tướng Thái Hằng Văn, ngồi trên lưng ngựa, cùng các tham mưu và đoàn xe chậm rãi tiến lên. Vị tham mưu trưởng này, người từng hỗ trợ Trần Sơn Hà trong trận chiến Nam Bắc, giờ đây là tư lệnh trưởng quan của một tập đoàn quân đã chiến. Dù mệt mỏi vì đường xa, nhưng không thể che giấu được vẻ mặt hân hoan của ông. Xung quanh bộ tư lệnh, từng đoàn bộ binh mệt mỏi, kéo theo pháo sơn, pháo dã chiến, ngựa xe lộc cộc đi qua. Trên đường đi, các công binh đã gấp rút xây dựng đường quân sự, cầu phao được dựng lên trên các con sông và cống rãnh. Trong đêm tối, ngoài tiếng hành quân, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng các quân quan động viên: "Chúng ta đi thu hồi Phụng Thiên, tóm cổ lũ tiểu quỷ ở Liêu Nam! Mọi người cố gắng lên, đêm nay phải đi một trăm hai mươi dặm, không đủ thì đi tiếp!"

"Chúng ta chỉ cần cố gắng, cắt đứt đường rút của lũ quỷ. Sẽ có một trận Thanh Đảo thứ hai! Lần này đừng để lão quỷ đang bàn chuyện trong chùa chạy thoát! Chặng đường này có là gì? Chúng ta còn muốn tiến thẳng đến Triều Tiên! Cầm quân kỳ của quân đội chính quy đến tận Busan!"

"Đừng để các huynh đệ của Liêu Nam tập đoàn quân cướp công trước nhé! Phía sau còn có hơn một triệu dân chúng vận chuyển lương thực, đạn dược cho chúng ta, xem chúng ta đánh thắng trận nào! Mọi người đừng làm mất mặt quân đội chính quy!"

Trong đội ngũ vang lên những giọng nói trẻ trung, vui vẻ với đủ các loại khẩu âm. Đội quân chủ lực của Liêu Tây tập đoàn quân, trừ một số ít quân cũ, phần lớn là những người được thành lập vào năm 1915, khi quân đội được tăng cường. Các binh sĩ đều trẻ tuổi và khỏe mạnh. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu chưa đủ, nhưng ai nấy đều tràn đầy nhiệt huyết. Danh tiếng của quân đội chính quy đã dẫn dắt những hậu bối này theo đuổi những bước chân vinh quang. Những người con nông dân từ khắp cả nước, đều được giáo dục về chủ nghĩa yêu nước đơn giản, và so với quân đội Trung Quốc, họ có thêm một phần đồng cảm và tự hào về đất nước và dân tộc của mình. Hơn nữa, nhìn vào vũ khí sắc bén trong tay, quân phục bằng vải nỉ trên người, ủng da dưới chân, nguồn cung cấp dồi dào, sĩ quan tài giỏi. Sau một năm huấn luyện gian khổ và dày đặc, họ tràn đầy tự tin vào lực lượng vũ trang của mình. Ở châu Á, trên mảnh đất này, không có đối thủ nào mà họ không thể đánh bại!

Đại quân tiến lên trong đêm tối, càng làm tăng thêm sự quyết tâm của những người lính. Họ chỉ muốn xông pha chiến đấu mà không sợ hãi.

Thái Hằng Văn ngồi trên lưng ngựa, hài lòng nhìn đội quân dưới quyền. Trời mới biết một năm qua ông đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cho họ! Huấn luyện theo tiêu chuẩn cao nhất. Một năm qua, những đội quân này đã huấn luyện bằng đạn thật, pháo thật, có lẽ không thua kém gì một chiến dịch

lớn... Thêm vào đó, tập đoàn quân của ông còn có sư đoàn 18, lữ đoàn 36 cải biên thành sư đoàn 31, sư đoàn 21 An được, lữ đoàn kỵ binh Lang Cư cùng một số đơn vị tinh nhuệ khác làm nòng cốt, ra tay trước với bốn sư đoàn của tiểu quỷ, ông thực sự không tìm ra lý do để mình thất bại! Tổng bộ đã nắm bắt thời cơ quá tốt! Khi chủ lực Quan Đông quân và Triều Tiên quân của lũ quỷ đã bị phân tán, lực lượng chủ lực tiếp theo còn đang do dự ở vùng Quan Đông châu, chưa quyết định được trọng tâm. Quyết đoán tấn công chủ lực của lũ quỷ trên hai hướng. Rất có thể sẽ cắt đứt thế trận của chúng, tìm kiếm cơ hội tiêu diệt những chủ lực này! Và ông, Thái Hằng Văn, đang ở trong đó!

Trong đêm tối, ba thông tín viên kỵ binh phóng ngựa như bay, đến hỏi thăm tiền tuyến của bộ tư lệnh, biết Thái Hằng Văn đang ở đây. Họ vội vàng đuổi theo, ba kỵ binh đều đắm mồ hôi. Trước ngựa của Thái Hằng Văn, họ ghì cương, cúi chào và lớn tiếng báo cáo: "Đồng tham mưu trưởng báo cáo với tư lệnh trưởng quan, quân tiên phong của tập đoàn quân đã đến Tân Dân lúc 7 giờ chiều, đoàn thông tin của tổng bộ đang ở trên tuyến đường dây thông tin phía bắc. Sư đoàn 31, sư đoàn 20, sư đoàn 55 đã lần lượt đến vị trí đã định. Đồng tham mưu trưởng báo cáo, chỉ cần tư lệnh trưởng quan đến, có thể bắt đầu chỉ huy!"

Thái Hằng Văn nhìn đồng hồ dạ quang của mình trên lưng ngựa. Lúc này là 11 giờ đêm ngày 9 tháng 6. Bộ hạ cũ của Đồng tham mưu trưởng quả nhiên làm việc rất tốt, một đường cuồng phong đến nơi đã lập tức xây dựng hệ thống chỉ huy. Cách Tân Dân còn sáu mươi dặm, bộ tư lệnh cùng pháo binh hạng nặng, lương thực, sư đoàn 25 và các đơn vị phía sau chắc chắn sẽ đến Tân Dân trước bình minh. Nói cách khác, ông còn hai mươi bốn giờ để chuẩn bị. Có chút khẩn trương đây!

Ông ra hiệu một tiếng. Mấy tham mưu lập tức tiến lên.

"Truyền lệnh cho các cơ quan đơn vị của bộ tư lệnh. Tăng tốc độ hành quân! Thông báo cho các trưởng bộ đội hành quân khác, phải nhanh chóng! Nhất định phải đến vị trí đã định trước 5 giờ sáng!"

Trong màn đêm tĩnh mịch, trên sông vào mùa hạ, dòng nước cuộn cuộn chảy xiết. Hơn mười chiếc thuyền nhỏ cùng hàng ngàn bóng người đang hối hả làm việc. Từng xe vật liệu gỗ được chở đến. Từng chiếc thuyền nhỏ được cố định lại, nối đuôi nhau. Từng công trình cầu nổi quân dựng dưới bóng đêm, không ngừng vươn dài về phía bờ đông. Đội thi công là công binh đoàn trực thuộc Tập đoàn quân, cùng với bốn đội chiến đấu công binh. Họ đã hành động cùng chủ lực tập đoàn quân. Một đường sửa đường, bắc cầu nổi, đã hơn mười ngày. Ai nấy đều mệt mỏi, đen sạm đi. Nhưng khi nhận được mệnh lệnh bắc cầu nổi trên sông, mọi người như được tiếp thêm sinh lực! Đây là dấu hiệu cho thấy cuộc phản công sắp bắt đầu! Đội công binh này, cùng với quân Liêu Tây, là những đơn vị chính quy đầu tiên tiến lên. Nhìn những người dân chạy nạn từ Phụng Thiên, ai nấy đều cảm thấy mặc quân phục mà không ngẩng đầu lên nổi! Dân chúng hỏi khi nào thì các vị tổng giám đốc sẽ phản công Phụng Thiên, trên mặt ai nấy đều nóng rát. Để mất một thành thị tỉnh lỵ trước mặt quân địch. Để mấy chục vạn tiểu quý tử tiến vào mấy trăm cây số, trong lịch sử quân đội chính quy chưa từng có! Vì vậy, khi nhận được lệnh phản công, công việc bắc cầu nổi còn gấp rút hơn trước rất nhiều! Từng công binh dùng xẻng, búa, cưa, đầu đầy mồ hôi thi công. Vì sợ hỏa lực quân Nhật quấy rối nên không dám bật đèn măng-sông. Trong nhất thời, tai nạn lao động tăng lên, nhưng không ai kêu than. Người bị thương cũng không muốn rời khỏi hiện trường thi công. Trước bình minh, nhất định phải hoàn thành cây cầu nổi. Đây là con đường để chủ lực quân đội chính quy vượt sông, tiến hành phản công Phụng Thiên!

Trong màn đêm này, lữ kỵ binh Lang Cư Tư cũng đang khẩn trương trình sát. Sau khi thay thế lữ kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ vào ngày mùng 8

tháng 6, họ sẽ cùng với số quân còn lại của sư đoàn 27 thiết lập tuyến cảnh giới ở bờ đông sông, ngăn chặn quân Nhật xâm nhập về phía tây. Đối diện với quân Nhật, sư đoàn 6 đã được thay thế bằng sư đoàn 3 và sư đoàn 10. Đều là những đơn vị mới đến. Hai bên đều theo lệnh cấp trên, đào hào, bố trí hàng rào thép gai. Cứ thế mà đối diện nhau. Không ai có ý định ra tay trước. Những cuộc đụng độ giữa các đội tuần tra vẫn thường xuyên xảy ra. Nhưng đội trinh sát kỵ binh Lang Cư Tư luôn giành chiến thắng, kiểm soát chiến trường giữa hai bên. Nhưng những chiến thắng nhỏ nhoi này có thấm vào đâu so với mong muốn của kỵ binh Lang Cư Tư. Việc tổng bộ chậm trễ ra lệnh phản công khiến họ vô cùng bất mãn. Bỗng nhiên nhận được mệnh lệnh từ tổng bộ tập đoàn quân, yêu cầu kỵ binh triển khai trinh sát tích cực. Sau khi yểm hộ khu vực phía sau triển khai xuất kích, kỵ binh kỵ trên dưới đều mừng rỡ khôn xiết! Hầu Minh nghiêng rằng, động viên quân đội. Toàn bộ kỵ binh kỵ tản ra, bao vây quân địch trong địa bàn của mình. Trước khi tấn công, phải khiến quân địch trở nên đói và mệt. Chỉ có thể bị đánh bất ngờ! Trên chiến tuyến dài hàng chục cây số, bất kể ngày đêm, đều là những kỵ binh đang gào thét. Gần vạn dặm tướng của họ, chỉ chờ đến thời khắc phát động tấn công!

Lúc này, một tiểu đội kỵ binh đang áp sát tiền tiêu trận địa của quân Nhật. Ngựa của họ đều ở xa phía sau, bốn chân biến thành hai chân. Dọc theo nghĩa địa trước tiền tiêu trận địa của Nhật Bản, lặng lẽ tiến lên. Quan sát động tĩnh của quân Nhật, xem họ có điều chỉnh bố trí hay không. Người dẫn đầu là một trung úy trẻ tuổi. Cũng là lúc không sợ trời không sợ đất. Trong màn đêm âm u, vượt qua hàng rào thép gai của quân địch, gần như đã mò đến dưới mũi tiền tiêu trận địa của chúng.

Phía sau trận địa của quân địch, dường như cũng không yên tĩnh. Trong bóng đêm, thoang thoảng truyền đến tiếng động cơ của đại đội xe ngựa. Tiếng lạch cạch của pháo xe cũng truyền đến. Trung úy Phương Thiên buồn bực ngồi sau một ngôi mộ. Lần lượt quan sát trận địa quân địch. Nhưng

bóng tối quá dày đặc, không nhìn thấy gì cụ thể. Tuyến cảnh giới của quân địch cũng không có ai thò đầu ra, dường như đang ngủ say. Trên mặt đất hoang vu. Không thấy một tên địch nào. Đang suy nghĩ có nên tiến lên một đoạn nữa không, thì trung sĩ trinh sát mang theo hai thuộc hạ thở hồng hộc bò về. Che tai nói nhỏ: “Trưởng quan. Hình như không đúng! Tiền tiêu trận địa của địch không nhiều. Dường như đang co lại. Chúng ta mò đến gần, địch cũng không phát hiện gì. Nhưng bóng đêm đen kịt. Phía sau tiền tiêu trận địa của địch có vẻ đang đào sâu. Dường như có đại đội quân địch đang lén lút hoạt động!”

Phương Thiên giật mình: “Chúng đang làm gì?” Trung sĩ khẳng định: “Chúng đang dọn dẹp chướng ngại vật! Mơ hồ còn thấy pháo xe của Nhật Bản tiến lên. Không nhìn thấy rõ, nhưng âm thanh không sai! Sau đó là chặt gỗ xây dựng công sự để che giấu âm thanh. Lại gần nghe một chút, * phía sau trận địa địch đã vỡ ra! Không ít quân đội đang tiến vào trận địa! Tiểu quỷ tử không biết đang chuẩn bị gì, nhưng cảm thấy bất an!”

Tốt nghiệp khóa hai trường quân sự Giang Bắc, từng tham gia chiến dịch Thanh Đảo, trung úy Phương Thiên dường như đã hiểu ra. Dấu hiệu trinh sát của họ, không phải là việc quân địch đang tăng cường binh lực, hỏa lực ở phía trước mặt họ. Mà là chuẩn bị phát động tấn công! Tình báo quan trọng như vậy, nhất định phải nhanh chóng báo cáo! Nếu là thật, không biết hai bên ai sẽ ra tay trước! Anh vẫy tay, tiểu đội tuần tra lặng lẽ rút lui. Ngay sau đó từng bước báo cáo tình hình. Trong đêm đó, toàn bộ chiến tuyến đều phát hiện quân Nhật cũng đang khẩn trương chuẩn bị, một lượng lớn quân mới đang tiến vào trận địa. Tiểu quỷ tử dường như cũng đang ấp ủ một cuộc tấn công ở Liêu Tây!

Hai phát pháo cối bất ngờ nổ tung trên công sự sườn núi mà quân địch chiếm giữ. Ngay sau đó là hàng loạt pháo cối gào thét rời nòng, nổ tung trên trận địa quân địch. Ánh lửa chói lòa khiến thượng tá đoàn trưởng La Phi,

đoàn trưởng đoàn 147, sư đoàn 49, quân đoàn 8, đang căng thẳng quan sát tình hình phải hoa mắt. Vị doanh trưởng trẻ tuổi nóng tính này, từng một tay tạo ra sự kiện đẫm máu ở Cục chế tạo Giang Ninh, phải mất năm năm mới được thăng chức. Lần này, anh không muốn bỏ lỡ cơ hội một lần nữa! Họ là cánh trái của Tập đoàn quân Liêu Tây. Trước đó, đã cùng với quân trung ương đến Bắc Trữ vào ngày mùng 8 tháng 6. Sau khi nhận được mệnh lệnh của tổng bộ, hai sư đoàn lập tức tản ra. Sau một thời gian ngắn chuẩn bị, đã phát động tấn công vào quân địch ở Cẩm Châu, kéo dài đến Hắc Sơn, Đại Hồ Sơn, một phần của sư đoàn 7!

Thái Hằng Văn ra lệnh, phải nghiêm túc, nhất định trước trưa ngày mùng 10 tháng 6, phải đánh đuổi quân Nhật ra khỏi tuyến Hắc Sơn, Đại Hồ Sơn. Gây áp lực cho quân Nhật ở Liêu Nam! Đây là trách nhiệm giả vờ tấn công của chủ lực Tập đoàn quân Liêu Tây! Thành bại của cuộc tấn công của hai sư đoàn này, gần như quyết định cuộc tổng tiến công có thể khiến quân Nhật ở hai hướng Tây Nam bị rối loạn hay không! Quân đội nhanh chóng tản ra, quân Nhật yểm hộ binh lực cũng tản ra, mấy đại đội kiểm soát, xuyên qua con đường Hắc Sơn, Đại Hồ Sơn trên mười đỉnh núi. Chủ lực quân đội chính quy quân đoàn 8 cũng tản ra đối phó, gần như một nửa đội hình đối đầu với một đại đội quân địch. Sau khi vận động vào vị trí vào đêm mùng 8 tháng 6, sau một ngày ẩn nấp chuẩn bị vào ngày mùng 9 tháng 6. Bất ngờ phát động tấn công!

Một năm có bảy đoàn quân địch, tổng cộng 102.2, 98.4, Bạch Đài Sơn là một vùng cao trên mặt đất, quân địch là Đệ Thất Sư Đoàn cùng hai mươi lăm liên đội, quân số không đủ, thuộc Đệ Nhị Đại Đội. Bọn chúng tập kết binh lực, liền có đủ bốn cái doanh bộ binh, lại thêm tám môn sơn pháo của đoàn! Mùa hè, cỏ mọc, muỗi ẩn nấp suốt một ngày. Các huynh đệ không bị lộ. Cuối cùng, vào lúc nửa đêm, nhận được mệnh lệnh của sư trưởng, tiến công!

Sơn pháo cùng pháo cối khai hỏa, lập tức đánh cho sơn minh cốc ứng. Tín hiệu như vậy, toàn bộ Hắc Sơn Đại Hổ Sơn bị quân đội chính quy để mắt tới, giống như mở nôi, toàn bộ vang dội! Hỏa lực mãnh liệt đánh vào quân địch, khiến chúng trở tay không kịp, kêu la ầm ĩ. Nơi này không phải là nơi Đệ Thất Sư Đoàn và Liêu Nam quân giằng co chính diện. Trong tình huống Liêu Nam đánh nhau kịch liệt như vậy, bọn chúng ở đây yểm hộ bộ đội, dễ dàng hơn mấy ngày nay. Mấy ngày trước, sư đoàn bộ truyền đạt mệnh lệnh muốn chuẩn bị tại Liêu Nam chính diện từng bước co vào. Bọn chúng cảnh giác càng thêm cao độ. Thật tốt, chủ lực Quan Đông quân, sao không tiếp tục đánh xuống Cẩm Châu. Muốn nghe mệnh lệnh của tên bại tướng ở Thanh Đảo, co vào chính diện Cẩm Châu! Trước mặt, vẫn không có động tĩnh gì của chủ lực Hoa quân, bọn chúng cũng không nghĩ tới Đệ Bát Quân cũng là trong đêm cơ động chín mươi dặm mới tiến vào vị trí tác chiến được chỉ định! Đang lúc trên dưới đều chuẩn bị sẵn sàng đóng gói, thu dọn hành lý để rời đi. Bỗng nhiên trong đêm lại bị công kích mãnh liệt như vậy! Sĩ quan quân địch từ trong mộng nhảy dựng lên, từng người núp vào chiến hào hoặc trong chiến hào mặt mày tái mét, cầm điện thoại. Hỏi tình hình của bộ tư lệnh Bạch Đài Sơn cao địa chi đội, kết quả chưa kịp nói hết hai tiếng, đường dây điện thoại đã bị đánh đứt. Muốn phái binh ra ngoài tra tuyến, pháo cối Hoa quân đánh như mưa. Trên trận địa, mảnh đạn văng tung tóe, đá tảng vỡ vụn. Bọn chúng chỉ có thể ôm đầu chờ pháo kích đi qua, ngoài ra còn có thể làm gì!

Chính là bộ tư lệnh Sato chi đội, lấy hai mươi lăm liên đội làm nòng cốt, cũng chỉ kịp phát một bản báo nguy ngắn gọn trên đài điện, rồi cắt đứt liên lạc với sư đoàn bộ. Chủ lực Hoa quân đột nhiên xuất hiện tại tuyến Hắc Sơn Đại Hổ Sơn! Sau khi pháo kích mãnh liệt, hai sư bộ binh chủ lực của Đệ Bát Quân gào thét nhảy ra khỏi trận địa yểm hộ, dưới hỏa lực liên tục của súng máy và pháo, công kích về phía trước, từng quả pháo sáng được bắn ra, khắp núi phun trào, đều là bóng dáng của quân đội chính quy! Trận đại

phản kích này, từ tuyến Hắc Sơn Đại Hồ Sơn, vượt quá dự kiến của quân Nhật, bắt đầu!

“Tư lệnh quan các hạ! Hoa quân xuất hiện ở mặt Bàn Cẩm. Sato tử, trợ giúp đại tá chi đội đã mất liên lạc. Chiến đấu đã tiến hành bốn giờ. Hiện tại, tổng bộ Quan Đông quân xin chỉ thị, rốt cuộc là chấp hành mệnh lệnh của ty khiến trưởng quan, hướng bắc co vào. Hay là chuyên dụng chủ lực ở phương hướng Bàn Cẩm, đánh lui Hoa quân?”

Hoang Mộc Trinh Phu, thiếu tướng, đứng trong chùa đang nghị sự, vẻ mặt đầy khiêu khích. Vị đại tướng vốn đang ngủ trong chùa, khi nhận được tin tức mặt Bàn Cẩm phía tây bị chủ lực Hoa quân công kích, liền đứng dậy đến bộ tư lệnh tọa trấn. Đã khẩn cấp ra lệnh cho quân Nhật ở Bàn Cẩm tăng viện binh lực. Tình hình chiến đấu vẫn chưa truyền đến. Bọn chúng cứ ngồi chờ ở đây. Nhưng vị thiếu tướng Hoang Mộc này, trong chùa sợ hãi tiếp tục làm mưa làm gió ở Quan Đông quân, liền để hãn ở bộ tư lệnh điều động quân làm công tác tham mưu liên lạc. Lúc này, sau khi Liêu Nam Liêu Tây bị Hoa quân đột kích, càng thêm khiêu khích quyền uy trong chùa. Bọn chúng, những sĩ quan trẻ tuổi xuất thân từ Quan Đông quân, vốn tự đắc với việc tự mình trừ hoạch chiến sự Đông Bắc. Cho rằng bọn họ mới là lực lượng chủ đạo của chiến sự Đông Bắc. Nhưng trong chùa lại chế định trước quét sạch cánh, phát khởi thế công tác chiến. Quan Đông quân lại không thể không co vào chính diện, phối hợp thế công Liêu Tây, khiến bọn chúng cảm thấy cực kỳ bất mãn. Hoa quân ở cánh Bàn Cẩm phát khởi thế công vòng quanh, chính là cơ hội tốt nhất, có thể đảo ngược cục diện này. Nhân vật chính phải là bọn họ, Quan Đông quân!

Trong chùa chỉ liếc nhìn hãn một cái, quay đầu hỏi tham mưu trưởng đang nằm sấp trên bàn đồ: “Liêu Tây trước mặt có thay đổi gì không?” Tham mưu trưởng cười có chút mệt mỏi, ông và người trong chùa đều là những lão nhân tóc đã điểm sương. Giấc ngủ không ngon, tinh lực dường

như cũng có chút theo không kịp: “Liêu Tây chính diện vẫn rất bình tĩnh, chủ lực Triều Tiên quân mở ra tiến triển cũng rất thuận lợi. Ưu thế kỵ binh Hoa quân cũng chỉ hoạt động bên ngoài trận địa của bọn họ..... Nơi đó tình hình vẫn tốt.”

Hoang Mộc Trinh Phu có chút gấp gáp. Đối với việc trong chùa không nhìn đến thần thái của hắn, càng cảm thấy phẫn nộ, hắn lại lớn tiếng hô: “Tư lệnh quan các hạ, chính diện Liêu Nam cần phải khẩn cấp xử lý! Hiện tại Quan Đông quân đã điều binh lực tiếp viện. Nếu như ở bên cánh bị uy hiếp, trong tình huống còn tiếp tục hướng sau co vào, như vậy chính diện Hoa quân công kích, sẽ có nguy cơ chiến tuyến sụp đổ! Hiện tại nhất định phải chuyển đổi trọng tâm tác chiến, tập trung lực chú ý vào chính diện Liêu Nam! Quan Đông quân cần phải tăng thêm binh lực!”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Trong chùa vẻ mặt có chút buồn rầu. Nhưng càng nhiều vẫn là kiên định. Hắn nhìn Hoang Mộc, bình tĩnh nói: “Truyền đạt cho Tư lệnh quan Điền, không có binh lực gia tăng, nhất định phải ổn định tình hình tại chỗ. Yểm hộ mười ba ngày thế công của chủ lực Liêu Tây! Trước khi chủ lực thanh trừ sạch sẽ Hoa quân Liêu Tây, nếu tình hình lung lay. Chỉ có quân pháp xử trí!”

Hoang Mộc giận dữ vung tay rời đi, trong thế chế sâm nghiêm của quân Nhật, cử động như vậy là cực kỳ bất kính. Các tham mưu sĩ quan đang bận rộn trong bộ tư lệnh đều kinh ngạc nhìn vị thiếu tướng đóng sập cửa mà đi.

Trong chùa chậm rãi ngồi xuống, hướng về phía tham mưu trưởng có chút ngẩn người cười khở: “Ở trong nước tranh thủ toàn bộ chiến lược quyết sách không dễ dàng, xem ra hai chúng ta chỉ có thể kiên trì đến cùng rồi, Hoa quân ra tay cũng thật là hung ác như trước..... Hỏi thứ hai quân, đã chuẩn bị hoàn tất chưa? Trước ngày mười bốn tháng sáu, quân tư

dự trữ đường như đủ sức chống đỡ một lần phát động thế công. Tình hình chuẩn bị của Hải quân như thế nào? Hoa quân công kích cánh của chúng ta, chúng ta cũng có thể công kích cánh của bọn chúng!” Tham mưu trưởng buông bút chì đỏ lam trong tay, thần nhiên nói: “Nếu Hoa quân đặt chủ lực vào chính diện Quan Đông quân, lựa chọn phản kích ở Liêu Nam, đối với chúng ta mà nói, tại Liêu Tây chủ lực hội chiến, cũng là một chuyện tốt..... Chúng ta vẫn không rõ động tĩnh của Hoa quân. Hiện tại bọn chúng bộc lộ ra chủ lực, cũng là một chuyện tốt. Bất quá nhất định phải ra lệnh Quan Đông quân, Bàn Cẩm nhất định không được mất, tuyến Hắc Sơn Đại Hồ Sơn phải bảo đảm..... Lúc cần thiết, vẫn là cho bọn chúng tăng thêm một chút binh lực.”.

Trong chùa chỉ cười khố: “Ta làm sao dám hy sinh Quan Đông quân đâu..... Bọn chúng hiện tại mới là cơ sở của quốc gia này. Bất quá vô luận như thế nào, hội chiến mở màn, rốt cục kéo ra. Chúng ta thất bại không được!”

“Đá Trắng Sơn đã lấy xuống rồi!” Một tiếng vui vẻ kinh hô lập tức khiến không khí tổng bộ Thiên Tân buông lỏng. Thái Ngạc sau khi ra lệnh, liền tự mình nghỉ ngơi. Tọa trấn tổng bộ Thiên Tân chỉ có Lý Duệ thiếu tướng. Liền mấy đêm không ngủ, trên mặt hắc vẫn không có chút mệt mỏi nào. Toàn thân khí chất vẫn như một thanh bảo kiếm sắc bén. Nhìn các tham mưu ở đó vui vẻ nghị luận. Hắc chỉ nhìn đồng hồ một chút, lẩm bẩm: “Bốn giờ đánh xuống chi đội bộ của quân Nhật, Đệ Bát Quân coi như làm không tồi..... Điện cho Đệ Bát Quân, hỏi bọn chúng đã toàn bộ thanh trừ quân Nhật trước mặt chưa, đã hoàn toàn nắm giữ tuyến Hắc Sơn Đại Hồ Sơn trong tay chưa? Quân Nhật tiếp viện có đến không? Tình hình tiếp tế như thế nào? Mặt khác, Thái Hằng Văn đã đến vị trí tác chiến Tân Dân chưa? Điện đài gọi ra chưa? Hiện tại vẫn chưa phải là lúc đặc ý!” Mấy câu cuối đã là xụ mặt nói với những tham mưu đó.

Cao hứng bừng bừng, các tham mưu lập tức yên tĩnh trở lại, có chút kính úy nhìn vị lãnh đạo trực tiếp cùng tuổi với bọn hắn. Lý Duệ hừ một tiếng: "Kịch chiến còn ở phía sau, hiện tại đặc ý cái gì? Điện Thiên Tân hang hổ, đồng thời chuyển báo tổng tham. Ta tổng bộ trực tiếp chỉ huy chi thứ tám quân nhảy vào công kích Hắc Sơn lớn hổ sơn một tuyến đặc thủ, hiện chiến sự vẫn đang tiến hành. Tường tình sẽ báo sau. Dân tộc quyết chiến đại mạc, đã kéo ra!"

Hắn đi tới trước bản đồ, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm Liêu Tây chính diện, dòng nước lớn sông một tuyến. Đột nhiên cảm thấy có chút bức bối: "Thái Hằng văn thể nào còn chưa tới Tân Dân!"

Trên mảnh đất Đông Bắc, hai cỗ thủy triều to lớn mà hung ác, sắp tại dòng nước lớn sông một tuyến, xô ra tình hình lớn nhất. Hắc Sơn lớn hổ sơn trận mở màn, chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Chủ lực hội chiến rốt cục sắp bạo phát.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#)•

STT 356: Chương 5: Thế giới mới

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 159: Kiên quyết

Nhà ga Phố Khẩu, Nam Kinh. Đoàn tàu hỏa lam thép đã nhóm lửa, chờ lệnh xuất phát. Phía trên nhà ga, người đưa tiễn đen nghịt như mực. Hiến binh thủ đô, cảnh sát thủ đô, thêm cả đội vệ của Phủ Tổng thống đang ra sức duy trì trật tự. Nhưng nhiệt tình của mọi người vẫn như muốn lật tung cả nhà ga. Quân nhạc, chiêng trống, đám người xem lễ. Đại biểu các cơ quan đoàn thể thủ đô. Thêm vào đó là đám người tự phát tụ tập. Khiến không khí nơi đây náo nhiệt như núi lửa phun trào.

Sáng ngày mười tháng sáu, sau khi mưa thần tại tòa nhà quốc hội đọc diễn văn hùng hồn, tuyên thệ trước khi xuất quân. Ông tuyên bố sẽ tọa trấn phương Bắc, tự mình chỉ huy trận quyết chiến định đoạt vận mệnh của dân quốc. Vị chiến thần của dân quốc rốt cuộc lại một lần nữa thân chinh. Quyết định này đã đẩy dân khí lên một cao trào mới, sau khi ông quật khởi, chưa từng nếm mùi thất bại. Ông chính là biểu tượng của thắng lợi, ông tọa trấn phương Bắc, chính là thể hiện thái độ của ông, trong trận quyết chiến này, chỉ cần thắng lợi, tuyệt đối không thể và cũng sẽ không thất bại! Ít nhất trong lòng dân chúng, đều nghĩ như vậy.

Cùng mưa thần Bắc thượng, còn có đội vệ của Phủ Tổng thống, đội quân tinh nhuệ và bí ẩn nhất của dân quốc. Thêm vào đó là các chi đội của trung ương cảnh vệ sư. Vùng hạ du Trường Giang, việc phòng ngự hoàn

toàn giao cho Ngô Hái và Tưởng Bách Lý trấn thủ. Công việc hậu phương của chính phủ, Tổng Giáo Nhân cùng những người khác một mình gánh vác. Phương diện ngoại giao đã được bố trí xong. Hiện tại, hiệp ước quốc Mỹ, ít nhất về súng ống đạn dược và viện trợ, đã ủng hộ dân quốc. Bước tiếp theo của công việc ngoại giao, chỉ có thể dựa vào thắng lợi trên chiến trường để nói chuyện! Trước tình thế vận mệnh chuyển hướng này, mưa thần không muốn mình là người ngoài cuộc.

Tiếng hoan hô vang vọng nhà ga, dân chúng thủ đô đều hô to khẩu hiệu, diên cuồng vẫy những lá cờ nhỏ trong tay, cố gắng chen lấn trong đám đông, mong muốn nhìn thấy vị tổng thống trẻ tuổi của họ. Xa hơn nữa là hương dân quanh Phố Khẩu. Họ đứng trên bờ ruộng, trèo lên cành cây, chỉ biết vỗ tay nhiệt liệt. Trong ánh mắt đơn thuần của họ tràn đầy sự ngưỡng mộ thành kính đối với vị tổng thống. Tổng thống Bắc thượng đi đánh tiểu quỷ tử! Tiếng gầm đã tụ lại thành một con sóng lớn cuộn cuộn, vang vọng khắp bốn phương trời.

Trong làn khói trắng mờ ảo trên đài. Tổng Giáo Nhân nắm tay mưa thần, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu. Mãi đến khi còi tàu hú một tiếng dài, ông mới thở dài nói: “Tổng thống, lần này Bắc thượng, xin ngài cẩn thận. Chuyện hậu phương cứ giao cho tôi. Quân đội nếu thiếu thốn gì về cung ứng, quân phí có chỗ thiếu, cứ tìm tôi. Nếu quân Nhật Bản thật sự mở rộng chiến hỏa, đối phương cũng khởi xướng tập kích. Tổng mỗ tôi dù là thư sinh, cũng sẽ chiến đấu đến cùng với bọn chúng. Tổng thống đến phương Bắc. Chuyện quân sự tôi không hiểu. Nhưng tôi tin tưởng tổng thống đã nắm chắc phần thắng..... Trên chiến trường chỉ cần giành được thắng lợi. Tôi vẫn cho rằng, nên sớm ký kết hòa ước. Binh hung chiến nguy, mỗi ngày đánh nhau, sinh linh phương Bắc lại thêm một ngày lầm than..... Mong rằng có thể sớm giành được hòa bình.”

Xung quanh mưa thần đều là các quan viên chính phủ đưa tiễn, cùng với một đoàn sĩ quan phó quan nhanh nhẹn dừng mãi. Mọi người đều nhìn mưa thần trong đám đông. Ông có chút không kiên nhẫn với lời nói của Tổng Giáo Nhân. Nhưng trên mặt vẫn chăm chú lắng nghe. Tổng Giáo Nhân, Quốc Dân đảng và một bộ phận quan viên chính phủ. Hiện tại, trên dư luận, tuyên bố đây không phải là một trận quyết chiến. Mà là một cuộc xung đột trong ngày. Sau khi đánh lui dã tâm của Nhật Bản. Vẫn là nên biết dừng lại đúng lúc. Quốc dân tuyệt đối không nên có tâm thái đánh đến cùng. Những luận điệu này cũng được một số dư luận nước ngoài hưởng ứng. Thế giới này. Vẫn còn rất nhiều người sợ chiến tranh Trung-Nhật cứ tiếp diễn, ảnh hưởng đến cục diện thế giới. Nhật Bản nếu đã không thể thuyết phục, chỉ có hy vọng Trung Quốc có thể giữ một mức độ kiềm chế nhất định. Đặc biệt là Anh và Pháp, mặc dù về lập trường nghiêng về Trung Quốc. Nhưng so với việc bị cuốn vào một trận đại chiến, đã lùi lại mấy bước. Điều mà họ lo lắng nhất là việc Mỹ quan tâm đặc biệt đến cuộc chiến này ở châu Á. Nếu chiến sự thật sự kéo dài, Mỹ vạn nhất bị cuốn vào chiến hỏa châu Á. Lực lượng Mỹ bị kiềm chế, đối với cục diện đại chiến châu Âu sẽ có ảnh hưởng rất lớn! Cho nên, sau khi Tổng Giáo Nhân và những người khác kêu gọi kiềm chế. Đại sứ Anh và Pháp càng mong muốn tìm đến ông. Chịu ảnh hưởng từ thái độ của Anh và Pháp, Tổng Giáo Nhân và những người khác càng thêm kiên định với thái độ của mình. Duy trì hành động phản công của mưa thần, nhưng hy vọng sau khi giáng đòn cho Nhật Bản, sẽ sớm bắt đầu đàm phán. Ngay cả khi khôi phục cục diện Đông Bắc trước chiến tranh, cũng không phải là không thể thảo luận. Trong lòng họ, Trung Quốc dù sao vẫn còn yếu, mới có một chút vốn liếng. Nếu bị đánh tan, công sức của họ trong những năm này coi như đổ sông đổ biển.

Mưa thần đương nhiên hiểu rõ tâm tình của họ, những suy nghĩ của họ cũng không phải là không có lý. Nhưng mưa thần biết, những người này không có tầm nhìn sâu rộng như họ. Không biết rõ hai quốc gia châu Á trên con đường cạnh tranh để trở thành cường quốc, là một loại quan hệ người

chết ta sống như thế nào! Hiện tại không chặt đứt gân cốt của Nhật Bản, tương lai quốc gia này còn không biết phải bị kiềm chế bao nhiêu tinh lực, phải trả giá lớn đến nhường nào! Ông khổ tâm mới tạo nên cục diện như vậy, hiện tại cũng nắm giữ một đội quân chính quy có thực lực đã đạt đến đỉnh cao. Lại có cả lòng dân sôi sục. Năm 1916, ông tin rằng ông có thể thay đổi vận mệnh tương lai của Trung Quốc! Rồi Nam Kinh Bắc thượng, một là chuyên tâm chỉ huy chiến sự phương Bắc, hai là rời xa những người trong và ngoài nước chủ trương hòa bình vây quanh. Ông muốn buông tay làm lớn!

Ông vỗ vỗ tay Tổng Giáo Nhân, mỉm cười nói: “Cùn ban tiên sinh, vất vả cho ngài. Lần này chiến sự, trong lòng ta đã rõ. Chờ ta khai hoàn trở về. Ta sẽ an bài một nghị thức duyệt binh long trọng hơn..... Mọi việc phía sau xin nhờ.” Ông cùng Tổng Giáo Nhân nhiệt liệt bắt tay, sau đó xoay người lên xe lửa. Ở cửa toa xe, Ngô Hái và Tưởng Bách Lý, những sĩ quan cao cấp còn ở lại, đều nghiêm nghị cúi chào. Thân thể đều kéo căng thẳng tắp. Trong ánh mắt tất cả đều là sự tín ngưỡng đối với mưa thần và kỳ vọng vào thắng lợi tương lai. Mưa thần chỉ nghiêm túc đáp lại một quân lễ. Rồi chậm rãi bước lên thang cuốn, những lời dặn dò nên nói đều đã bàn giao. Đối với hai người kia lưu thủ, ông cũng yên tâm thật sự.

Tiếng hô khẩu hiệu của đám đông càng thêm vang dội, bởi vì họ nhìn thấy thân ảnh mặc quân phục đã bước lên thang cuốn. Mưa thần dừng lại một chút ở cửa khoang xe, sau đó chậm rãi xoay người lại. Phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả đều là đám đông kích động, cùng với cờ xí bay phấp phới. Dưới bầu trời xanh mây trắng của mùa hè Nam Kinh, tất cả các màu sắc, đều tươi sáng đến lạ thường. Mình rốt cuộc phải bước lên chiến trường quyết chiến cuối cùng! Đoạn đường này tới, mình rốt cuộc đã bỏ ra bao nhiêu, hy sinh bao nhiêu, giành được bao nhiêu? Trong một niên đại lý tưởng và anh hùng như vậy, mình cũng như điện, cũng như tia chớp, rực rỡ nhất trong thời đại.

Đột nhiên, ông cảm thấy nam nhi đã không phụ bình sinh. Nhân sinh của mình đang bước lên đỉnh cao. Mà những tia lửa lập loè, khuấy động niên đại hùng tráng này, cũng sẽ không còn nữa. Ông tháo mũ lính của mình, giơ cao lên trước đám đông đưa tiễn. Khóe miệng nở nụ cười kiên định: “Chờ tin thắng lợi của ta! Khải hoàn thời điểm gặp lại!”

Trời quang mây tạnh, Trường Giang mênh mông cuộn cuộn chảy về đông.

Tiếng súng nổ như bạo đậu. Súng máy kiểu A xin của Nhật Bản mang theo tiếng thở dốc, cùng với tiếng gầm gừ của súng máy Lewis hòa vào nhau. Thình thoảng còn có tiếng nổ của pháo cối và pháo bắn thẳng xen lẫn. Tại bờ sông lớn Hà Đông, sau khi ngày mười tháng sáu đến, quân Nhật trình sát tuần tra bộ đội đã xuất hiện tại giữa chiến tuyến giằng co của hai quân với mức độ tích cực hơn gấp mấy chục lần trước kia. Bọn chúng dường như muốn liều mạng ép lữ đoàn kỵ binh lang cư tư, đơn vị đang nắm quyền khống chế trận địa tuyến đầu, phải rút lui. Quy mô bộ đội bộ binh và kỵ binh Nhật Bản xuất động cũng tương đối lớn, chia thành các trung đội, cùng với lữ đoàn kỵ binh lang cư tư giao chiến. Thế công chủ lực của tập đoàn quân Liêu Tây cũng sắp khởi xướng vào ngày hôm sau. Họ làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn đoạn chiến trường này bị mất quyền khống chế. Giao tranh của các tiểu đội hai bên trên toàn tuyến lập tức nổ ra, kỵ binh xông pha lẫn nhau, bộ binh điên cuồng đối xạ. Tuyến Liêu Tây trước kia yên tĩnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Các cấp tham mưu sĩ quan hai bên đều bắt đầu quan sát địa hình dưới sự yểm hộ của bộ đội. Tình thế đến bây giờ đã rất rõ ràng, bộ đội chủ lực hai bên đều tập trung vào hướng này, đều chuẩn bị khởi xướng thế công quy mô lớn. Xem ai ra tay trước!

Tân Dân Liêu Tây, bộ chỉ huy tập đoàn quân. Thái Hành Văn vừa trải qua một đêm hành quân, vừa đến bộ chỉ huy vào lúc tờ mờ sáng thì gần như ngay lập tức nhận được báo cáo chiến trường từ Lãng Cư Tư kỵ binh lữ.

Kết luận chỉ có một: Quân Nhật đang chuẩn bị một cuộc tấn công quy mô lớn! Ngoài hai sư đoàn vốn có là sư đoàn 3 và sư đoàn 10, còn có thêm nhiều đơn vị tăng viện. Lúc bình minh, đội trinh sát của phi hành liên đội 2 đã phát hiện dấu vết di chuyển của một lượng lớn quân Nhật ở phía sau phòng tuyến. Ngay trong ban ngày, từng đoàn xe ngựa nối đuôi nhau không dứt hướng về phía trước! Mười hai cỗ pháo hạng nặng kéo bởi ngựa, cùng với đạn dược chất đầy đường, gần như xếp thành một hàng dài.

Tham mưu trưởng Đồng Tử Văn thượng tá vội vã bước vào bộ chỉ huy. Thái Hành Văn đang cùng quân trưởng quân đoàn 4 là Thiếu tướng Ngô Đới Phu cùng nhau xem xét bản đồ. Chung quanh, chuông điện thoại vang lên không ngừng, tất cả đều là tình báo từ các đơn vị tiền tuyến báo về. Thấy Đồng Tử Văn đầy bụi đất bước vào, Thái Hành Văn nhìn hẩn với ánh mắt sắc bén rồi hỏi: "Nhà Nho chân chính, tình hình phía trước thế nào? Quân Nhật có phải thật sự chuẩn bị đánh lớn không?" Đồng Tử Văn nhận lấy ly trà nóng từ binh lính, hớp một ngụm lớn nước sôi để nguội, sắc mặt nặng nề đáp: "Không sai, tôi cùng tham mưu tác chiến đã vượt cầu nổi đến Hà Đông một vòng. Cũng đến trận địa đầu cầu của sư đoàn 27 xem xét. Pháo binh hạng nặng của Nhật Bản đã bắt đầu oanh kích cầu nổi! Toàn bộ bờ sông Hà Đông, lực lượng trinh sát hai bên đã đánh nhau tan nát. Điều liêu mạng đầy đối phương ra xa. Sư đoàn 3 và sư đoàn 1 của Nhật Bản đã lộ diện, e rằng sư đoàn 6 ở Liêu Nam cũng xuất hiện. Khá lắm, lần này chúng ta đúng là đụng phải đá tảng!"

Ngô Đới Phu vẫn giữ nguyên vẻ ngoài gầy gò, khuôn mặt xương xẩu, lông mày rậm. Vị tướng Bắc Dương đệ nhất một thời này, sau khi quy hàng, đã bình định Tứ Xuyên, định Tân Cương, tiến Tây Tạng. Nhất thời trở thành anh hùng dân tộc, thanh danh lừng lẫy, khắp Tây Bắc đều thuận theo. Sau một năm trấn thủ biên cương Tây Bắc, được "Mưa Thần" đích thân điểm tướng, dẫn theo sư đoàn 25 viễn chinh qua Tân Cương và Tây Tạng, gia nhập Liêu Tây tập đoàn quân, đảm nhiệm quân trưởng quân đoàn 4 chủ

lực. Lúc này, khí thế ngút trời. Ngay cả Thái Hành Văn cũng phải khách sáo với hẳn. Hẳn nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Hành động tấn công của quân ta vào Hắc Sơn Đại Hồ Sơn của quân đoàn 8, chẳng lẽ không có tác động gì đến quân Nhật ở phía trước sao?" Đồng Tử Văn đáp: "Ít nhất hiện tại vẫn chưa thấy!"

Hẳn chỉ vào bản đồ Hắc Sơn Đại Hồ Sơn: "Chúng ta đã đánh tan đội quân của quý tử Sato vào sáng nay, nhưng ngay lập tức bị sư đoàn 7 phản công. Quân Nhật ở Liêu Tây không có động tĩnh xuôi nam, cũng là do quân Quan Đông của quý tử ở Liêu Nam bị kéo ra! Hiện tại, theo như tình báo tổng hợp, đại quân quý tử cũng đang không ngừng tăng viện về hướng này. Ý đồ quá rõ ràng. Ý kiến của tôi là, chúng ta tranh thủ thời gian chuyển từ tấn công sang phòng thủ, vì quý tử muốn tấn công, chúng ta cứ dựa vào sông làm trận địa, lợi dụng hỏa lực để tiêu diệt chúng, đợi đến khi quân Nhật tiêu hao đến một mức độ nhất định, chúng ta lại phản công! Tư lệnh, ngài thấy thế nào? Có cần báo cáo lên tổng bộ không?"

Hẳn đập tay lên bản đồ: "Lực lượng trinh sát của quý tử ở bờ Đông đã tiến dọc theo mấy chục dặm! Phía Bắc xa xôi đến Lão Ngưu Vòng, phía Nam cũng đến Đại Dân Đồn, trận địa đầu cầu của sư đoàn 27 và sư đoàn 21 ở bờ Đông của chúng ta đã bị uy hiếp. Lãng Cư Tư lữ cũng phải căng ra phòng thủ, liều mạng ngăn cản lực lượng trinh sát của quý tử. Đánh rất vất vả. Dù có thêm bốn sư đoàn phía sau vào, e rằng cũng không lay chuyển được tình hình, binh lực của chúng rất hùng hậu, muốn giải quyết vấn đề, e rằng còn phải ở Liêu Nam! Hiện tại, binh lực của quý tử ở đó rất yếu!"

Thái Hành Văn quẳng cây bút chì đỏ lam trong tay xuống. Từ khi đài phát thanh hoạt động vào ban ngày, ông đã liên lạc với tổng bộ Thiên Tân, đồng thời liên hệ với các đơn vị cánh trái và cánh phải của mình. Ban đầu, ông đều phán đoán quân chủ lực của Nhật Bản sẽ xuất hiện ở Liêu Nam, Liêu Tây vẫn yên tĩnh, binh lực của quân Nhật yếu kém, ai ngờ quân Nhật

lại đột nhiên tập trung binh lực vào hướng này! Nhưng tổng bộ phía Bắc chỉ hỏi thăm tình hình quân Nhật ở phía trước. Kế hoạch tấn công vào ngày 11 tháng 6 vẫn chưa có thay đổi. Ông cũng cảm thấy trong lòng không chắc chắn, chẳng lẽ Liêu Tây tập đoàn quân phải ở đây đánh một trận cứng chọi cứng sao? Ông chỉ vào Đồng Tử Văn: "Nhà Nho chân chính, người thay ta liên hệ với tổng bộ, báo cáo ý kiến vừa rồi của người. Ta cùng Tử Ngọc đến phía trước xem xét. ... Nếu không được thì liều chết chiến đấu!"

Đối với sự kinh ngạc của Thái Hành Văn và Liêu Tây tập đoàn quân, phía quân Nhật cũng vậy. Tư lệnh quân Triều Tiên của Nhật Bản, Đại tướng Đại Đảo Nghĩa Xương. Cùng với đồng nghiệp cũ trong chiến tranh Giáp Ngọ là Trung Tự. Lần này được giao trọng trách. Trung Tự cường ép Quan Đông quân co lại ở Liêu Nam, tăng cường lực lượng cho quân Triều Tiên của hắn, trước tiên phải quét sạch và đánh tan chủ lực của quân Hoa ở Liêu Tây. Chính là đưa công lao to lớn đến tay hắn! Trong mấy ngày nay, lão già này như phát điên bí mật tập trung quân đội, vận chuyển vật tư. Tự mình chỉ huy tuyến đầu để mở đường tiến công. Hàng chục vạn đại quân đang dồn về phía Liêu Tây! Tình hình địa hình của quân Hoa ở phía trước, hắn cũng không rõ lắm, quân Hoa có ưu thế về kỵ binh, kiểm soát chiến trường bờ sông Hà Đông, bọn chúng chỉ dựa vào một số ít tình báo mà phán đoán quân Hoa ở phía trước có khoảng hai ba sư đoàn bộ binh, một lữ đoàn kỵ binh. Bao gồm cả Lãng Cư Tư kỵ binh lữ và sư đoàn 21 An Đức quân có sức chiến đấu mạnh mẽ. Chúng tập kết sư đoàn 1, sư đoàn 2, sư đoàn 3, sư đoàn 6 một bộ phận. Sư đoàn 10 ở tuyến đầu chính diện, phía sau còn có sư đoàn 8 và sư đoàn 11 ở Phụng Thiên làm lực lượng dự bị. Tin rằng với ưu thế binh lực này có thể nhanh chóng đánh tan chủ lực của quân Hoa ở Liêu Tây, sau đó quân Nhật sẽ tiến xuống phía Nam, một lần nữa ổn định tình hình Đông Bắc. Lần này, Quan Đông quân kiêu ngạo sẽ giúp hắn! Nhưng vào ngày 10 tháng 6, hai ngày trước khi dự định phát động tấn công. Khi quân Nhật bắt đầu hành động tích cực chuẩn bị khống chế chiến trường, lại phát hiện Liêu Tây cũng tập kết một lượng lớn chủ lực của quân Hoa! Vào

đêm ngày 9, Hắc Sơn Đại Hổ Sơn cũng bị quân Hoa chiếm lĩnh. Quân Hoa dường như cũng đang chuẩn bị tấn công họ! Lần này đúng là chạm trán rồi!

Đại Đảo Nghĩa Xương Đại tướng khẩn cấp liên lạc với tư lệnh Trung Tự, báo cáo tình hình phía trước. Chỉ thị nhận được là, phá thuyền, nhất định phải giải quyết chiến sự ở Liêu Tây trước khi Liêu Nam bị đột phá. Điều động quân tổng bộ có thể tiếp tục tăng viện binh lực cho Liêu Tây! Hành động phải tăng tốc! Nhưng Đại Đảo hiểu rõ trong lòng, do nhiều sự chậm trễ. Việc thu thập lương thực và các loại vật tư không thuận lợi, Quan Đông quân cố tình hay vô tình rút lui, dự định tập kết ở phía trước bốn sư đoàn rườì, còn có một lượng lớn hỏa lực hạng nặng và vật tư đang trên đường vận chuyển. Ở Phụng Thiên, sư đoàn 8 và sư đoàn 11 dự bị, cũng chỉ có khoảng một nửa binh lực! Quân đội đang trong quá trình điều chỉnh trạng thái, chính là lúc hỗn loạn nhất, yếu ớt nhất. Nếu quân Hoa đột nhiên phát động tấn công, vậy thì phiền toái thật sự! Hắn lập tức ra lệnh. Các sư đoàn tiền tuyến đều điều động quân đội tiến lên làm thăm dò công kích, áp bức quân Hoa, buộc chúng phải cố thủ trên trận địa. Phá hủy kế hoạch của chúng, dùng pháo hạng nặng oanh kích cầu nổi trên sông. Dù thế nào, phải kiên trì đến khi quân mình chuẩn bị xong! Nhưng đội kỵ binh vương bài của quân Hoa lại kháng cự quyết liệt, chúng cơ động nhanh nhẹn trên chiến trường, hỏa lực mạnh mẽ, thêm vào đó là tác phong chiến đấu dũng mãnh, sau nửa ngày tác chiến, vậy mà vẫn kiểm soát được chiến trường! Quân Nhật vẫn không thể đẩy mạnh sức mạnh của mình đến gần trận địa đầu cầu! Trên đường vận chuyển quân đội về phía trước, trên chiến trường Liêu Tây, lần đầu tiên xuất hiện những chiếc máy bay Trung Quốc kết đội! Đây là lần đầu tiên quân Nhật cảm nhận được sức mạnh của không quân trên chiến trường hiện đại. Vài chục chiếc máy bay trinh sát, máy bay chiến đấu hạng nhẹ và máy bay ném bom của Trung Quốc bay lượn phía trước và phía sau, tự do săn đuổi, chỉ cần phát hiện mục tiêu hoạt động là nhào xuống ném bom, bắn phá, quân Nhật chỉ có thể dùng súng trường và súng máy phòng không để đánh trả. Những khí cầu pháo binh của chúng cũng bị máy bay

quân Hoa bắn rơi. Việc pháo kích vào cầu nổi cũng mất đi độ chính xác. Nửa ngày sau, quân Nhật chỉ vì không kích mà đã có hàng trăm người thương vong, tổn thất một lượng lớn vật tư và ngựa. Toàn bộ quân đội Trung Quốc, chỉ có sáu chiếc máy bay trinh sát cổ xưa!

Bất lợi đủ đường, khiến tâm tình Đại tướng Đại đảo nặng nề. Mặc kệ phụ tá ngăn cản, hắn vẫn tự mình tiến lên tuyến đầu quan sát tình hình. Dù thế nào, hắn cũng phải nắm rõ tình huống tiền tuyến, kịp thời báo cáo về trong chùa. Liệu có nên tiếp tục thế công hay không, quyết định nằm ở phán đoán của hắn tại tuyến đầu!

Vị Đại tướng quân Nhật này, quả thực liều mạng. Đáng tiếc, nơi này không còn là thành Vui Mừng, không còn là Bình Nhưỡng, không còn là Răng Sơn. Cũng không còn là năm 1895.

Trong ống nhòm của pháo đội Đại tướng, bình nguyên trải dài đến sông Diên hiện ra rõ mồn một. Lô cốt, đầu cầu quân Hoa chỉ cách đó hơn mười cây số, đã hình thành một hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh. Chướng ngại vật, lưới thép, chiến hào lớp lớp. Giữa hai bên, thỉnh thoảng lại có giao tranh nhỏ lẻ xảy ra. Khói trắng bốc lên từ bình nguyên, là pháo binh hai bên đang giao chiến. Thi thoảng, một đội kỵ mã lướt qua trong tầm mắt, mang theo bụi mù. Một trung đội bộ binh quân Nhật đang kéo thương binh rút lui về trận địa. Phía sau, kỵ binh vung đao truy kích. Quân Nhật liều mạng dùng hỏa lực yểm trợ trung đội rút lui. Tiếng kêu thảm thiết của thương binh, Đại tướng dường như nghe thấy được cả trong chiến hào.

Xung quanh, các phụ tá cùng sư đoàn trưởng Sư đoàn 2, trung tướng Inoguchi Reizo, sư đoàn trưởng Sư đoàn 3, trung tướng Oteira Jiro đều mang vẻ mặt nặng nề. Bọn họ vây quanh Đại tướng, ánh mắt chậm rãi di chuyển, dường như có vô vàn điều muốn nói. Đại đảo Đại tướng tập trung nhìn vào ống nhòm, xa xa là dòng sông Diên như dải lụa trắng. Cầu nổi trên sông lơ lờ, đã có ba chiếc, công binh Hoa như kiến đang bận rộn. Trên

sông, thỉnh thoảng lại có cột nước lớn nổ tung, là pháo binh tầm xa của quân Nhật đang bắn phá. Vì không có tọa độ bắn tin cậy, chúng không gây ra uy hiếp lớn cho quân Hoa.

Đại đảo quay đầu: "Mọi người thấy thế nào?" Các sĩ quan cao cấp trong chiến hào đều nhìn nhau. Trung tướng Inoguchi Reizo, sư đoàn trưởng Sư đoàn 2, người đã ở mặt trận sông Diên lâu nhất, am hiểu tình hình nhất, nhíu mày lắc đầu: "Không lạc quan, thưa Tư lệnh. Chúng ta rất có thể đụng độ chủ lực quân Hoa! Quân ta dù liều mạng kéo dài hai cánh, chuẩn bị cho cuộc tấn công chính diện, nhưng trước khi chủ lực xuất động, chiến trường đã bị kỵ binh và máy bay địch phong tỏa! Chúng ta không thể ung dung tiến vào trận địa chuẩn bị! Theo thông tin hạn chế, chúng ta biết quân Hoa đã đổ bộ lớn ở bờ tây. Ở hướng Hắc Sơn, Hồ Sơn, quân Hoa cũng đang tấn công mãnh liệt! Chúng ta không sợ phát động thế công, nhưng trong tình huống chuẩn bị chưa chu đáo, tấn công vào trận địa kiên cố và lực lượng hùng hậu của quân Hoa, rất có thể sẽ chịu tổn thất nặng nề mà không đạt được mục tiêu... Thanh Đảo là bài học! Quân Hoa đã có những tiến bộ vượt bậc về kỹ thuật quân sự! Không thể đảm bảo an toàn ở hai cánh, chuẩn bị chưa đầy đủ, tùy tiện phát động tấn công là rất nguy hiểm! Nhất là khi quân Hoa cũng đang chuẩn bị thế công, hơn nữa, họ đang nắm giữ thế chủ động trên chiến trường, chuẩn bị đầy đủ hơn chúng ta. Nếu chúng ta bị quân Hoa phản công trong quá trình từ phòng ngự chuyển sang tấn công..." Hẳn im lặng, câu nói này như nói trúng tim đen của các sĩ quan. Mọi người đều lặng lẽ gật đầu.

Trung tướng Inoguchi Reizo cười khở: "Trước khi Quan Đông quân chiếm lại trận địa Hắc Sơn, Hồ Sơn, chúng ta nên hủy bỏ thế công, từ từ áp sát, đến khi khống chế vững chắc sông Diên, mới phát động tấn công chủ lực vào quân Hoa. Nếu trước đó quân Hoa tấn công, chúng ta có thể tiêu hao lực lượng của họ. Đó là ý kiến của tôi, xin Tư lệnh quyết định."

Lập tức, trong chiến hào vang lên tiếng hưởng ứng. Máy sĩ quan Nhật Bản tuy kiêu ngạo, nhưng không phải kẻ ngu. Đối diện với việc đột ngột đụng độ chủ lực quân Hoa, thế công bất ngờ đã không còn, lựa chọn duy nhất là làm chắc ăn. Ngày 13 tháng 6 phát động tấn công chủ lực, theo tình hình hiện tại, chỉ là chuyện viển vông.

Đại đảo như nuốt phải quả ô mai, không biết nên ném trái hương vị gì. Hãn nhú mày, biết cấp dưới đã mất lòng tin vào thế công. Lẩm bẩm: "Trong chùa và các tướng lĩnh trong nước kỳ vọng rất lớn vào thế công ở Liêu Tây... Kế hoạch tấn công Liêu Tây là do trong chùa vất vả tranh thủ. Ở đây thủ thế, chính là phá hủy toàn bộ kế hoạch điều động quân, không thể thông cảm được..." Hãn nhất thời không thể quyết định, gọi tham mưu trưởng, thiếu tướng Kikuka lẫn Lang: "Đi, lên đỉnh núi xem! Ở đây chật hẹp quá, nhìn không rõ."

Lúc này, ba chiếc máy bay chiến đấu màu hồng của Pháp đang lượn vòng trên không. Ba chiếc máy bay đều sơn màu hồng, chính là "Hồng phần trung đội" khiến người Đức nghe tin đã sợ mất mật. Đội trưởng là thượng tá Đinh Vũ Thương, liên đội trưởng liên đội không quân số 2. Liên đội không quân số 2 của hãn là lực lượng không quân mạnh nhất cả nước, phi công trở về từ Âu chiến chiếm đa số. Toàn liên đội có ba trung đội, 72 máy bay chiến đấu và trinh sát, 18 máy bay huấn luyện. Sau khi công binh xây dựng xong sân bay tiền tuyến ở Liêu Tây, liền lập tức chiếm đóng nơi này. Cấp trên vẫn luôn bảo tồn lực lượng của họ, cuối cùng vào ngày 10 tháng 6 đã tung ra lưỡi dao này, yêu cầu họ trinh sát tình hình quân Nhật. Đồng thời, phá hủy đường tiếp tế của chúng, để chuẩn bị cho thế công ngày mai. Kết quả, Đinh Vũ Thương gặp may, vừa xuất kích đã gặp quân Nhật đang di chuyển! Ba trung đội máy bay dốc toàn lực, tàn sát quân Nhật trên không. Lực lượng quân Nhật Bản gần như không có lực lượng phòng không, chịu tổn thất nặng nề dưới sự tấn công của họ. Đinh Vũ Thương càng tự mình ra

trận, hạ lệnh tự do tác chiến. Chiến cơ chia thành từng đội nhỏ, bám sát chiến tuyến quân Nhật, tấn công tất cả những mục tiêu có giá trị!

Đây là lần thứ hai hãn chỉ huy phân đội xuất kích, bộ đội tiền tuyến quân Nhật đã ẩn nấp trong chiến hào. Những người bên ngoài nhìn thấy bóng máy bay liền trốn. Đường vận chuyển phía sau càng cẩn thận hơn. Đinh Vũ Thương mang theo phân đội của mình thoát ẩn thoát hiện trong mây, tùy thời quan sát mục tiêu bên dưới. Lần này chui ra khỏi mây, thượng tá Đinh lập tức nhìn thấy trên một ngọn núi nhỏ, một đám người vây quanh mấy gã có vẻ quan trọng đang tránh né và leo lên đỉnh núi. Hãn lắc cánh, ra hiệu cho hai thuộc hạ chú ý. Lại chỉ vào đó, khoe miệng nở nụ cười nham hiểm. Đột nhiên, hãn đẩy đầu máy bay. Ba chiếc máy bay chiến đấu MS gào thét lao xuống, động cơ thổ địa thần 120 mã lực điên cuồng gầm rú. Đầu máy bay chỉ thẳng vào đám người kia!

Đại đảo được bảo vệ nghiêm ngặt tiến lên đỉnh núi đến một đồn quan sát. Mọi người đều cảnh giác nhìn lên trời, sẵn sàng ứng phó không kích. Vừa thấy sắp lên đến đỉnh núi, mấy sĩ quan điên cuồng kêu lên: "Máy bay địch! Máy bay địch!" Nhiều người chỉ về hướng họ nhìn. Đã thấy ba chiếc máy bay chui ra khỏi mây, quay lưng về phía mặt trời, điên cuồng lao xuống. Bóng máy bay ngày càng lớn, dường như là dấu hiệu của tử vong!

"Đại tướng các hạ!" Mấy sĩ quan vội vã nhảy xuống cống ngầm bên đường. Càng nhiều người chen chúc ở đó, không biết phải làm sao. Ba chiếc máy bay chiến đấu lập tức phun lửa, sáu luồng hỏa long như roi quất vào đám quân Nhật. Mặt đất, khói bụi mịt mù, bao trùm lấy những người xung quanh. Không ít kẻ đã ngã gục dưới làn hỏa long. Ba chiếc máy bay vút qua. Đinh Vũ Thương quay đầu nhìn, trên mặt đất đã ngổn ngang xác người, càng nhiều kẻ đã nhảy vào các khe rãnh ven đường để ẩn nấp, lại có mấy người kéo lê thân thể tàn phế, cố gắng bò đi. Hãn hài lòng huýt sáo: "Tìm mục tiêu tiếp theo mà thu thập! Bọn tiểu quỷ này đúng là gan to bằng

trời, lão tử ở trên trời mà chúng còn dám ra đây. Không biết báo tiêu được mấy thằng."

Đại tướng Đại đảo trong khe đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, khi luồng đạn xẹt qua người. Lão tướng Nhật Bản này sợ đến mức co rúm người. Khi phải đối mặt với lực lượng không quân mới mẻ, khi tiếng động cơ máy bay địch gầm rú ngay bên tai. Hắn dường như mới nhận ra, hiện tại không còn là năm 1895 nữa! Xung quanh là tiếng kêu la thảm thiết. Mãi đến khi máy bay địch đã bay xa, những kẻ ẩn nấp mới dám ngẩng đầu lên. Chỉ nghe thấy mấy người vội vàng hô: "Hoa cúc các hạ! Tham mưu trưởng các hạ!" Thiếu tướng Hoa Cúc, tham mưu trưởng quân đội Triều Tiên, lần này đã trúng đạn, tử trận tại chỗ. Đại đảo nhìn thấy đầu của Hoa Cúc bị đạn súng máy đánh nát như dưa hấu. Cuối cùng, hắn hạ quyết tâm: "Cho điều động quân tổng bộ đi điện, ngày mười ba tháng sáu phát động công kích đã không còn khả thi. Quân Triều Tiên của ta đang đối đầu với chủ lực tinh nhuệ của quân Hoa. Yêu cầu tạm thời phòng thủ. Tăng cường binh lực, điều chỉnh chuẩn bị xong xuôi rồi mới có thể phát động công kích chủ lực!"

"Tư lệnh trưởng quan, hang Hồ vừa chặn được điện báo vô tuyến của quân Nhật, đã giải mã xong!" Tham mưu trưởng Khúc Cùng Phong đứng trước mặt Thái Ngạc và Lý Duệ, vẻ mặt có chút kích động. Người lính đều hiểu, trong tình hình đại chiến sắp nổ ra, việc có được một phần tình báo chính xác quan trọng đến nhường nào!

Thái Ngạc đang cùng Lý Duệ bàn bạc điều gì đó trên bản đồ. Hai người dùng bản đồ tỷ lệ một phần vạn, đã trải rộng trên bàn. Mấy chỗ yếu điểm xung quanh, đã được đánh dấu chi chít. Nghe Khúc Cùng Phong báo cáo, hai người đều đứng thẳng người. Thái Ngạc vội vàng nói: "Đọc!"

"Quân Nhật Triều Tiên đã định sẵn ngày mười ba tháng sáu sẽ phát động công kích, nay xin hoãn lại. Tại Liêu Tây phòng thủ. Chờ đợi viện binh đến,

nắm quyền chủ động trên chiến trường. Sau đó mới phát động công kích... Bọn chúng dường như cũng muốn phòng thủ!"

Lý Duệ vỗ vào bản đồ Liêu Tây, vừa cười vừa mắng: " *, chúng ta cùng lũ quỷ sở kiến lược đồng, đều chọn Liêu Tây làm nơi triển khai thế công chủ lực. Liêu Nam thì không mạnh mẽ. Kết quả chủ lực hai bên đều đụng đầu nhau. Lại còn sợ nhau. Thái Hằng Văn yêu cầu phòng thủ, giờ tiểu quỷ cũng muốn phòng thủ. Bao nhiêu công sức chuẩn bị đều uổng phí! Lần này đúng là mắc kẹt rồi! Phải nhanh chóng điều chỉnh tình hình!" Hắn nhìn Khúc Cùng Phong: "Hang Hồ có dặn dò gì không?"

Khúc Cùng Phong nói: "Tư Mã trưởng phòng không có chỉ thị cụ thể. Chỉ nói phải nhanh chóng điều chỉnh tình hình. Sau khi xác định phương án thì báo cáo." Lý Duệ ừ một tiếng, nhìn Thái Ngạc đang nhíu mày trầm tư: "Tùng Sơn tiên sinh, ngài thấy thế nào?"

Thái Ngạc chống nạnh, chỉ vào bản đồ, chậm rãi suy nghĩ: "Quân Nhật xem ra quả thực dự định ổn định cánh sau rồi mới xuôi nam quyết chiến. Giống như ý đồ của chúng ta ở bên cánh. Hai bên đều nghĩ đến một chỗ. Thái Hằng Văn, tập đoàn quân chủ lực Liêu Tây, lần này phải kiềm chế chủ lực quân Nhật ở Liêu Tây, cộng thêm sáu sư đoàn rưỡi ở Phụng Thiên! Tiêu diệt hai tổng đội dự bị sư đoàn còn ở Quan Đông Châu, hai sư đoàn trên biển vẫn chưa rõ tung tích. Ở Liêu Nam, quân Nhật chỉ có ba sư đoàn rưỡi! Hơn nữa cũng bị tổn thất không ít. Sư đoàn 19 càng thê thảm. Bên cạnh chúng, còn có quân đoàn 8 uy hiếp đường lui! Liêu Tây tuy căng thẳng, nhưng Liêu Nam mới là cơ hội! Xem ra, lần này thế công thực sự sẽ phát động ở Liêu Nam! Tùng Vân, ý của người thế nào?"

"Nước chảy mây trôi, binh vô thường thế, ta đồng ý với ý kiến của người! Liêu Nam hiện tại cũng có chín sư. Đã hình thành ưu thế lực lượng. Cứ chơi với chúng ở đây! Tây công, nam kiềm chế, đảo lại. Bộ đội phía nam lên hết! Hiện tại Hắc Sơn, Hồ Sơn trở thành yếu điểm! Thu hút chủ lực

quân Nhật ở Liêu Nam. Điều chỉnh bộ đội. Chính diện đột kích! Khiến chủ lực chúng phải điều động hai mặt, tả hữu khó xử. Tạo cơ hội cho tập đoàn quân Giáp Ngọ cuối cùng đột kích. Ta đồng ý với ý kiến của người! Hiện tại bộ đội Liêu Nam cũng rất hoàn chỉnh. Hai ngày nữa có thể điều chỉnh xong, tập đoàn quân Liêu Tây vẫn phải theo kế hoạch phát động công kích, chỉ là đánh nghi binh, sau đó Liêu Nam khai hỏa, tranh thủ ăn gọn đám quân Quan Đông kiêu ngạo của chúng!" Ánh mắt Lý Duệ như điện, ngữ khí như sắt, gần như lập tức đã quyết định. Hắn nhìn Thái Ngạc với ánh mắt nhiệt liệt: "Tùng Sơn tiên sinh. Tổng thống sắp đến đây. Chúng ta phát động thế công lớn để chào đón ngài, hạ quyết tâm!"

Thái Ngạc nhìn bản đồ thật lâu, đặc biệt là khu vực vịnh Liêu Đông, cau mày vẫn đang suy nghĩ. Nửa ngày sau, hắn mới chậm rãi nói: "Sư đoàn 9 và 18 của quân Nhật, đoàn tàu hôm qua đã đến vịnh Liêu Đông, nhưng không lên bờ. Rốt cuộc chúng định đi đâu? Hiện tại, lực lượng dự bị trong tay chúng ta chỉ có tập đoàn quân Giáp Ngọ và sư đoàn 3 trực thuộc tổng bộ, bộ đội Liêu Nam công kích. Tập đoàn quân Giáp Ngọ không thể khinh động, đường biển phía bắc dài dằng dặc, hai sư đoàn quân Nhật này có thể đổ bộ bất cứ lúc nào, đến lúc đó phải đối phó thế nào? Hiện tại, hai bên bộ đội giao thoa, chiến tuyến triển khai nhiều mặt. Không thể không lo lắng nhiều hơn!"

Lý Duệ gần như hừ lạnh một tiếng: "Chỉ cần tập đoàn quân Liêu Nam công kích hiệu quả, hai sư đoàn quân Nhật này chỉ có thể bị thế công của chúng ta điều động! Chỉ có công kích mới là biện pháp tốt nhất để điều động địch. Phòng thủ không thể phòng thủ được. Tùng Sơn tiên sinh, quân tình vạn biến, bộ đội đã sẵn sàng xuất phát, tên đã lên dây. Chúng ta nhất định phải giành quyền chủ động, hạ quyết tâm!"

Mà tại Trạm Tư Mã, nơi hang Hồ đang chờ mưa thần Bắc thượng, cũng đồng thời dùng đường sắt quân sự gửi điện báo phán đoán tình hình: "...

Liêu Tây đột nhiên giăng co, chủ lực hai bên tụ tập, khó mà tìm được cơ hội đột phá. Yếu điểm của tác chiến ngoại tuyến, là phải điều động binh lực địch, khiến chúng khó khăn cả trước lẫn sau, tìm kiếm hướng đột phá. Hiện quân ta ưu thế binh lực tụ tập ngoại tuyến, quân tư dự trữ sung túc, sĩ khí dâng cao. Chính là thời cơ toàn diện khởi xướng thế công ngoại tuyến. Quân đoàn 8 đột nhập Hắc Sơn, Hồ Sơn. Chính là điểm mấu chốt của chiến cuộc. Bảo vệ nơi này, quân ta ở Liêu Tây, Liêu Nam đã liền thành một mạch. Điều chỉnh bố trí, phát động thế công ở Liêu Nam đã thành thực. Nhưng còn chờ Tùng Sơn tiên sinh hạ quyết định cuối cùng. Lúc này mà không phát động thế công chủ lực, chủ lực quân Nhật sẽ cuồn cuộn tiếp viện, thì chiến sự không biết đến bao giờ mới kết thúc... Chức vị đã điện thoại Tùng Sơn tiên sinh, đưa ra ý kiến. Quyết định cuối cùng nên được đưa ra hôm nay. Thì ngày mười ba tháng sáu có thể toàn tuyến công kích ở Liêu Nam. Hai điểm yếu trước đó, Liêu Tây phải duy trì thế công, Hắc Sơn, Hồ Sơn phải bảo vệ. Chỉ cần giành được quyền chủ động, đánh tan quân Nhật ở Liêu Nam, phải có nắm chắc tuyệt đối."

Trong chùa lần này chỉ huy tác chiến cực kỳ vững vàng, nhưng lại thất thế vững vàng. Không chế chủ lực vào trong tuyến, khi tập đoàn quân Liêu Nam, Liêu Tây chưa thúc đẩy liên lạc, chưa thể lựa chọn đột phá quả quyết. Gần đây, biến số duy nhất là hai sư đoàn bộ đội Nhật ở vịnh Liêu Đông. Có thể dùng vào trong tuyến, cũng có thể dùng tại ngoại tuyến cánh công kích. Không sai, quân ta lúc này có ứng đối biện pháp (hải quân phải có hành động chủ động tương đối). Quân tòa đến Thiên Tân ngày, diện mạo hội chiến làm đã hoàn toàn bộc phát vậy. Chức lòng tin còn đủ, duy tùy thời quan sát thế cục biến hóa phát triển...

Cùng ngày mười tháng sáu, Liêu Tây ở trước mặt bên trong, hai quân rốt cục vào xế chiều gần như cùng một thời gian nhận được lệnh từ thượng cấp. Mệnh lệnh cho Đại đảo Đại tướng là, Triều Tiên quân có thể tạm lấy thủ thế, nhưng nhất định phải gấp rút chuẩn bị công kích, tiếp tục mật thiết

quan sát động tĩnh chủ lực Hoa quân ở trước mặt, nếu Hoa quân phát động công kích, thì kiên quyết đánh tan. Cận vệ sư đoàn sắp đến Phụng Thiên thay quân, tiền tuyến lại tăng thêm đệ nhất sư đoàn binh lực tại Triều Tiên quân. Đại đảo nhận được mệnh lệnh lập tức nói lỏng một hơi. Lúc này, điểm điện các bộ, co vào phòng thủ! Chờ đợi tăng thêm binh lực cùng vũ khí đạn dược vật tư chuẩn bị sung túc về sau, lại đi vào thế công.

Mà Thái Hằng Văn nhận được mệnh lệnh thì lại nghiêm khắc dị thường, Liêu Tây tập đoàn quân hiện tại trọng điểm bảo trì tại hai phương diện. Cho Hắc Sơn, Hồ Sơn phương hướng khẩn cấp tăng thêm một sư binh lực, bảo đảm nơi đây yếu điểm, cánh phải binh lực hướng trung ương co vào. Mặc kệ khó khăn thế nào, ngày mười một tháng sáu đúng giờ khởi xướng chủ lực công kích! Không được có bất kỳ bắn khoan nào!

Đồng thời, một đạo điện báo bí mật phát đến Liêu Nam tập đoàn quân, khiến Trương Hùng Phu cao hứng nhảy dựng lên, khẩn cấp điều chỉnh trạng thái. Liêu Nam tập đoàn quân vào ngày mười ba tháng sáu, hướng chủ lực Quan Đông quân Nhật ở trước mặt khởi xướng công kích quả quyết, toàn lực đánh tan quân địch ở trước mặt! Khiến cho chủ lực quân Nhật cấp tốc xuôi nam!

Thái Ngạc rốt cục hạ quyết tâm, tiếp thu phương án của Lý Duệ. Nếu như thuận lợi chấp hành, khi chủ lực quân Nhật hoảng hốt điều động giữa Liêu Tây và Liêu Nam, chính là thời điểm Giáp Ngọ tập đoàn quân khởi xướng đột kích cuối cùng! Chiến hỏa, vẫn sẽ bùng nổ đúng giờ vào ngày mười một tháng sáu! Quân đội chính quy sẽ nghĩa vô phản cố xông tới trận địa kiên cố mà quân Nhật nắm giữ ưu thế binh lực!

STT 357: Chương 5: Thế giới mới

Thiên lôi trúc—nơi bắt đầu của bản năng cao này.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 160: Trên lưỡi lê!

Đêm đen như mực, tiếng ve sầu rả rích. Trên vùng bình nguyên Liêu Tây, hai bên bờ sông, thỉnh thoảng lại có tiếng pháo nổ vang vọng, xé toạc màn đêm. Quân Nhật, với trọng pháo tầm xa, đã ngừng bắn vào cầu phao trên sông. Ban ngày, trận địa trọng pháo của chúng đã bị không quân trinh sát của quân chính quy phát hiện, chịu hỏa lực phản pháo binh chính xác đánh trúng, tổn thất không nhỏ. Với quân Nhật, hỏa lực trọng pháo là thứ cực kỳ quý giá, cần phải bảo toàn. Lúc này, chúng chỉ dám dùng pháo dã chiến quấy rối quân chính quy. Suốt buổi chiều và nửa đêm trước, quân Nhật điên cuồng điều chỉnh hỏa lực để đối phó với quân chính quy. Đội quân chủ lực của chúng cũng bắt đầu xây dựng công sự, sửa sang lại những chướng ngại vật đã bỏ đi. Từng đại đội bộ binh, trung đội pháo binh nhanh chóng vào vị trí. Mệnh lệnh đã được truyền xuống, kế hoạch tấn công Liêu Tây bị hoãn vô thời hạn, thay vào đó là chuyển sang phòng thủ. Quân Nhật phải ngăn chặn quân chính quy đột phá Liêu Tây! Sư đoàn 3, sư đoàn 10 với tám liên đội bộ binh, ba mươi bảy trung đội pháo dã chiến, sáu trung đội pháo cối kiểu mới (so với hỏa lực bộ binh ban đầu của quân Nhật), bốn trung đội trọng pháo binh, đều đã vào vị trí. Hai cơ sở đạn dược đã chuẩn bị xong. Trong bóng đêm, trên con đường từ Phụng Thiên đến sông lớn, tranh thủ lúc máy bay quân chính quy chưa đến quấy rối, quân Nhật điên cuồng vận chuyển binh lực và đạn dược lên tuyến đầu. Hai liên đội bộ binh của sư đoàn 2, sư đoàn 6 với hai mươi một liên đội làm tiền trạm, được xem là đội

dự bị tổng hợp, do Đại tướng Nghĩa Xương Đại quản lý. Những đội quân này đều phải hành quân đường dài, chưa kịp thở dốc. Hiện tại, lực lượng binh lực, hỏa lực và dự trữ vật tư của quân Triều Tiên ở tuyến trước Liêu Tây vẫn chưa đủ. Trong khi đó, quân Hoa lại bày ra một bộ dạng chuẩn bị cho cuộc tấn công quy mô lớn. Đại đảo trở xuống, ai cũng mong muốn quân Hoa trì hoãn cuộc tấn công!

Trong chùa Quan Đông, Đại tướng cũng vô cùng quan tâm đến tình hình ở đây và hai nơi khác. Xem ra, chủ lực quân Hoa đã tập kết ở hướng này, hai bên đã là chủ lực đối đầu chủ lực! Trước khi có thêm viện binh đến, nhất định phải giữ vững tình hình! Chỉ cần ổn định được tình hình, chờ chủ lực tập kết, quyết chiến ở Liêu Tây cũng không phải là một lựa chọn tồi. Hiện tại, phải xem hai điểm này có giữ được hay không! Hãn đã hạ lệnh tử, quân Triều Tiên tuyến đầu, không được lùi một bước, phải giữ vững chiến tuyến, còn về viện binh, hãn sẽ phái đi tiếp!

Quân Nhật trong chiến hào, đang quan sát tình hình, núp dưới sự che chắn của công sự súng máy, trong lô cốt đất, mở to mắt sợ hãi nhìn về phía quân Hoa. Hầu hết binh lính Nhật Bản chưa từng trải qua chiến tranh. Mặc dù đã trải qua huấn luyện bộ binh khắc nghiệt nhất, nhưng những chiến thắng ở Liêu Hà, Thanh Đảo, và một loạt chiến thắng của quân chính quy ở Châu Âu đã làm lung lay lòng tin về sự vô địch của quân Nhật ở Châu Á. Trong bóng tối, những người Trung Quốc kia đang chuẩn bị điều gì? Cuộc tấn công sắp tới sẽ là một thảm cảnh như thế nào? Tình trạng căng thẳng của quân Nhật đã lên đến đỉnh điểm. Tất cả đều đang chờ đợi.

Đối với chủ lực tập đoàn quân Liêu Tây ở tuyến sông lớn, cũng đang kiên quyết chấp hành mệnh lệnh cấp trên. Cuộc tấn công của họ sẽ diễn ra như thường lệ! Từng khẩu đại pháo trên bờ Tây sông lớn ngẩng cao nòng. Đạn được chất đầy trên các vị trí chiến đấu. Đại đội bộ binh tiến vào trận địa xuất phát ở bờ Đông. Trận địa quân Nhật trải dài từ phía đông bắc đến

lão Ngưu vòng, phía nam đến lớn dân đồn, dài đến mười cây số. Nhưng sau khi điều tra cẩn thận, phát hiện quân Nhật phòng thủ không đủ sâu. Hơn nữa, công sự cũng không kiên cố. Một số sĩ quan, quân nhân cốt cán của tập đoàn quân từng tham gia chiến tranh châu Âu đánh giá, trận địa phòng ngự của quân Nhật còn không bằng một nửa hệ thống phòng ngự của quân Đức. Đây là một vùng đồi núi, có một vài khu rừng nhỏ điểm xuyết, tầm nhìn thoáng đãng, rất thuận lợi cho việc phát triển hỏa lực. Ít nhất ở tuyến đầu, quân Nhật vẫn bố trí dày đặc lưới hỏa lực. Cũng có lực lượng phòng thủ tương đối đầy đủ. Phía bắc lão Ngưu vòng, có một bộ phận của sư đoàn 4 yểm hộ cánh quân Nhật. Phía nam lớn dân đồn, lại là một vùng đầm lầy và rừng già rất khó đi qua, không thích hợp cho đại quân hành quân. Điều này quyết định chủ lực quân chính quy phải phát động tấn công ở khu vực bình nguyên này! Ở bờ Đông sông lớn, từ tàn quân sư đoàn 27 và một bộ phận của sư đoàn 21 đóng quân ở trận địa đầu cầu. Đối mặt với phòng tuyến trung tâm của quân Nhật. Quân Nhật dựa vào vùng núi gần Trấn Nghĩa hình thành phòng tuyến kiên cố. Trận địa hai bên cách nhau khoảng ba dặm. Khoảng cách xa như vậy, đối với bên tấn công, quả thực là một khoảng cách tương đối khó vượt qua.

Kỵ binh trinh sát của hai bên đã rút về theo lệnh của bộ tư lệnh. Đại đội kỵ binh, trước trận địa xuất phát của mình, tiến hành trinh sát. Lần trinh sát cuối cùng đã hoàn tất, tình hình quân Nhật đã được báo cáo. Chỉ chờ lệnh tấn công! Trong những trận giao tranh nhỏ lẻ ban ngày, kỵ binh Hung Lang Cư đã quét sạch lực lượng yểm hộ của quân Nhật, tiến sát đến trận địa chính của quân Nhật, cách khoảng năm sáu trăm mét. Trong không khí căng thẳng, đại đội bộ binh lặng lẽ vượt qua vài cây cầu phao trên sông lớn. Mỗi người mang đầy vũ khí, đạn dược, thỉnh thoảng lại có xe chở pháo dã chiến, pháo cối, súng đại liên, ngựa kéo phát ra tiếng hí. Trong đêm yên tĩnh, tiếng động có thể truyền đi rất xa. Vì cuộc tấn công đầu tiên, vì yêu cầu của tổng bộ phải thu hút toàn bộ chủ lực quân Nhật ở Liêu Tây, Thái Hằng Văn đã dốc hết vốn liếng, điều hai sư đoàn mạnh nhất dưới quyền đến. Lấy quân

đoàn bộ binh “chuồng cỏ” làm nòng cốt xây dựng quân 21, cùng với sư đoàn 18, lữ đoàn 36 cải biên thành sư đoàn 31! Thêm vào đó là lực lượng đột kích tinh nhuệ của chiến đấu công binh đoàn 3. Ngay từ đầu, hãn đã tung ra toàn bộ lực lượng của mình! Phía sau họ, có sáu mươi khẩu pháo binh hỗ trợ hỏa lực, sẵn sàng khai hỏa. Chưa kể đến hỏa lực pháo cối, pháo bắn thẳng, pháo dã chiến của các đội bộ binh. Quân chính quy đã có thể tự hào tuyên bố, hỏa lực của họ đã vượt xa lực quân Nhật Bản, vốn được coi là mạnh nhất Châu Á!

Từng chiến hào chật kín binh lính và quân quan với vẻ mặt nghiêm túc, tất cả mọi người đang tranh thủ thời gian cuối cùng để nghỉ ngơi trong chiến hào. Có người đang uống nước, ăn chút lương khô, có người đang lau vũ khí, có người kiểm tra lại lựu đạn. Các quân quan đều theo sát bộ đội của mình, tranh thủ thời gian làm công tác cổ động cuối cùng. Chờ đợi thời khắc tấn công. Pháo binh tầm xa phía sau cũng thỉnh thoảng bắn ra hỏa lực lẻ tẻ, khuấy rối quân Nhật chuẩn bị. Từng đoàn bộ binh theo cầu nổi tiến vào trận địa đầu cầu. Bộ đội đột kích tinh nhuệ đã lặng lẽ tiến lên trước. Chiến đấu công binh đoàn 3, quân đoàn “chuồng cỏ” của sư đoàn 21, đoàn “Tín Dương” của lữ đoàn 36, sư đoàn 18. Đều dưới sự dẫn đường của kỵ binh, thẳng tiến đến gần trận địa yểm hộ của quân Nhật. Họ phục kích trong đồng ruộng. Từng khẩu súng đại liên, từng khẩu pháo cối đã sẵn sàng. Căng thẳng chờ đợi tín hiệu pháo hiệu. Những đội quân này đã được huấn luyện đột kích. Là tinh hoa của lực quân chính quy. Kết hợp với kinh nghiệm chiến đấu ở Châu Âu, họ còn được trang bị vũ khí mới, ví dụ như súng phun lửa, ngư lôi nhiều nấc, dùng để rà phá mìn. Súng trung liên kiểu Đức đã được trang bị cho các đơn vị bộ binh. Họ chính là những người tiên phong mở đường cho toàn quân! Họ lặng lẽ tiến lên, ẩn nấp dưới mũi súng của quân Nhật. Khoảng cách chỉ còn năm sáu trăm mét. Trước mặt họ, đã là từng lớp chướng ngại vật, từng chiến hào sâu rộng, và những bãi mìn đang chờ đợi trong bụi cỏ. Gần quân Nhật như vậy, hoàn toàn nằm trong tầm hỏa lực của bộ binh. Đội quân ẩn nấp mở to mắt nhìn trận địa yên tĩnh đối diện,

thình thoảng chỉ có pháo binh của quân chính quy bắn ra một hai phát lẻ tẻ. Nhờ ánh lửa của pháo, trong hệ thống phòng ngự của quân Nhật dường như không có một động tĩnh nào... Thời điểm tấn công, rốt cuộc khi nào mới đến!

Phía trên cầu, đội quân bỗng nhiên xông vào, đội hình chỉnh tề khựng lại, đồng loạt ngoảnh đầu về phía bờ tây sông. Sĩ quan các binh lính nhỏ giọng truyền lệnh: "Vương quân trưởng và Ngô Quân dài đều muốn lên tuyến đầu!"

Tại đầu cầu nổi phía tây, dưới ánh sao lấp lánh, hai vị thiếu tướng quân hàm sóng vai cùng hộ binh chen chúc lên cầu, nhanh chóng hướng bờ Hà Đông tiến đến. Mỗi khi đi qua một liên đội, đều nghe thấy họ nhỏ giọng động viên binh lính: "Chúng ta là đội xung kích phản công quân Nhật, thành bại của thế công này liên quan đến toàn cục. Mọi người không được làm ô danh dự của quân đội chính quy. Hãy đuổi lũ tiểu quỷ tử ra khỏi Trung Quốc, giành lại một vùng trời mới cho Tổ quốc!"

Tiếng đáp lời nhỏ nhẹ vang vọng trong đội ngũ.

"Vương quân trưởng cứ yên tâm. Ta là lính xuất thân từ lão giáo đạo đoàn. Đối với địch nhân, ta không biết sợ là gì. Lần này cứ nhìn chúng ta!"

"Ngô Quân dài! Ta là lão Bắc Dương, cải biên từ Vũ Hán. Hiện tại là trại phó! Ta đã gia nhập Thanh quân sẽ. Lần này xin ngài cứ yên tâm, không làm mất mặt ngài đâu!"

"Quỷ tử Nhật Bản trên đất Trung Quốc là nỗi nhục lớn nhất của quân nhân chúng ta! Chúng ta có thể từ Thượng Hải đánh tới Mông Cổ, lại viễn chinh châu Âu, lẽ nào không thể quét sạch lũ giặc đang hoành hành trước mắt? Lần này là cơ hội cuối cùng để tính sổ với chúng! Xin hai vị quân trưởng yên tâm. Trong quân không có kẻ hèn nhát!"

Vương dũng mãnh và Ngô lãnh ngạo, trên đường vượt cầu nổi, một lần nữa cảm nhận được ý chí chiến đấu cao ngút của những dũng tướng này. Chỉ cần vì quốc gia, vì dân tộc, tin rằng phần lớn họ sẽ mỉm cười đối mặt với cái chết! Vô số liệt sĩ của quân đội chính quy đang dẫn đường cho họ tiến lên trong bóng tối. Lần quyết chiến này, họ có lòng tin chiến thắng, cũng bởi vì đội quân này!

Trong màn đêm xanh thẫm, ánh sao càng thêm rực rỡ.

Dưới hạ lưu cầu nổi của quân đội chính quy trên sông lớn, đối diện đầm lầy phía nam của đại dân đồn, một khu rừng già ở bờ Hà Tây. Trong bóng tối mơ hồ vọng lại tiếng ngựa trầm muồn, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng va chạm của lưỡi lê. Trong khu rừng này, ẩn giấu hai ba ngàn kỵ binh, toàn bộ lực lượng của lữ đoàn kỵ binh số một Vinh Dự của Lăng Cư Tư. Lữ trưởng Hầu Minh thượng tá đang ngồi trên gốc cây, kéo dây cương của con chiến mã "Đóng Tây Bắc" của mình, lặng lẽ chờ đợi điều gì đó. Bên cạnh hắn còn có một ban tham mưu do tập đoàn quân bộ tư lệnh phái đến, thông tin đoàn đã kéo dài mạng lưới thông tin đến đây. Một tham mưu đang chăm chú theo dõi máy điện thoại, lặng lẽ chờ đợi.

Hai ngày nay, đội trinh sát giao chiến, lữ đoàn kỵ binh Lăng Cư Tư đã thể hiện uy phong. Nhưng với Hầu Minh, quy mô chiến đấu như vậy vẫn chưa đủ để hắn hài lòng! Trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, giết người Nhật Bản, giết người Nhật Bản, giết càng nhiều người Nhật Bản càng tốt! Tập đoàn quân bộ tư lệnh kiên quyết không cho kỵ binh tham gia vào các cuộc tấn công quy mô lớn, khiến hắn càng thêm bất mãn. Nhưng rồi lại có một mệnh lệnh khiến hắn vui mừng khôn xiết. Tổng bộ ra lệnh cho hắn chỉ huy một đoàn kỵ binh tăng cường, từ hạ du vòng ra sau lưng quân Nhật, cố gắng đánh vào phía sau chúng! Điểm đột phá được chọn là đầm lầy phía nam của đại dân đồn, nơi chỉ có quân Nhật phòng thủ yếu ớt. Theo như trinh sát trước chiến đấu, kỵ binh hạng nhẹ có thể vượt qua nơi này. Sắp đến

giờ xuất phát, đội trinh sát tiền trạm vẫn chưa về! Hầu Minh cố gắng ngồi yên, nhưng tiếng thở hổn hển đã tố cáo nội tâm của hắn. Các sĩ quan dưới quyền lúc này đều tránh xa hắn. Mọi người đều biết, chỉ cần đánh trận, cảm xúc của vị lữ trưởng này sẽ trở nên kích động. Không hổ danh "Hầu điên" của hắn. Mọi người không muốn gặp rủi ro lúc này.

Trong rừng, bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào, một đám người vây quanh một đội kỵ binh trông đã kiệt sức tiến đến. Hầu Minh lập tức nhảy khỏi gốc cây, trừng mắt đón lấy. Đội kỵ binh đó đều ướt sũng, người dính đầy bùn. Họ chính là đội tiền trạm kỵ binh mà Hầu Minh phái đi! Viên thượng úy dẫn đầu nhảy xuống ngựa, thân thể loạng choạng. Chưa kịp chào Hầu Minh, hắn đã bị Hầu Minh tóm lấy vai: "Thế nào?"

Thượng úy thở hổn hển nói: "Lữ trưởng, yên tâm! Nhiệm vụ ngài giao, chúng ta đã hoàn thành. Điểm vượt sông đã chọn xong, đường qua đầm lầy cũng đã trinh sát xong. Chúng ta có thể đi qua! Quân Nhật phòng thủ yếu ớt, không chú trọng nơi này. Chúng ta vượt qua đầm lầy, chạy hơn hai mươi cây số, có thể đánh vào tuyến giao thông phía sau quân Nhật, chúng ta có thể làm một vỡ lớn rồi!"

Hầu Minh phấn khích vỗ tay, xoay người lên chiến mã của mình. Bên cạnh, lính kèn tích tích đáp đáp thổi hiệu lệnh tập hợp. Bọn kỵ binh đều trèo lên ngựa, hướng về phía hắn tập kết. Các đội trưởng đều ở phía trước nhất. Trong rừng cây u ám, mỗi người đều rút mã đao ra, từng đường ánh sáng sắc bén lóe lên dưới ánh sao. Thịnh thoảng lại chớp động trong rừng. Sát khí khát máu lập tức bao trùm đội kỵ binh nhanh nhẹn, dũng mãnh này.

"Huynh đệ! Chúng ta lại phải làm cái nghề cũ của kỵ binh. Vòng ra, xung phong, đuổi theo cái mộng của lũ ma quỷ! Theo quy củ cũ, mã đao khắc chữ Hán! Đánh cho quỷ tử không còn chỗ dung thân! Các đội lấy đơn vị mà hành động. Đoàn bộ đi đầu, chia làm hai hàng dọc xuất phát. Vượt sông thì cưỡi ngựa, vượt đầm lầy và rừng già thì xuống ngựa đi bộ để bảo

toàn sức ngựa. Mục tiêu thứ nhất là sở chỉ huy các cấp sau của quý tử, mục tiêu thứ hai là trận địa pháo binh của quý tử, mục tiêu thứ ba là đội hậu cần của quý tử. Vì vinh dự của lữ đoàn kỵ binh Lãng Cư Tư, vì quân đội chính quy, vì thắng lợi, xuất phát!"

"Đóng Tây Bắc" đen nhánh dưới sự điều khiển của Hầu Minh lập tức đứng thẳng, hí dài một tiếng. Sau đó quay đầu ngựa lại, dẫn đầu lao ra khỏi bìa rừng. Từng kỵ binh cũng theo sau, vừa tiến lên vừa hợp thành đội hình. Đội kỵ binh nhanh nhẹn, dũng mãnh này giương cao lá cờ có hình đầu sói dữ tợn, như tuyên cáo quyết tâm của họ!

Họ muốn nuốt chửng kẻ địch!

Tham mưu trực điện thoại lập tức gọi cho tổng bộ Tân Dân: "Đoàn kỵ binh tăng cường của Hầu Minh đã xuất phát lúc 3 giờ sáng. Lữ đoàn kỵ binh Lãng Cư Tư đã hành động!"

"Đoàn kỵ binh tăng cường của lữ đoàn kỵ binh Lãng Cư Tư đã xuất phát đúng giờ, phần lớn sư đoàn 21 và sư đoàn 31 đã đến vị trí quy định. Ba đoàn xung kích chủ lực đã vào trận địa ẩn nấp... Tư lệnh, ngài xem còn gì muốn dặn dò không?" Đồng Tử Văn trông coi bảy tám bộ điện thoại, sau khi nhận được một loạt báo cáo tình hình, quay đầu hỏi Thái Hằng Văn.

Thái Hằng Văn mặt mày nặng nề, chỉ ừ một tiếng: "Vương Dã Lỗi và Ngô Tử Ngọc cũng đến chứ?"

Đồng Tử Văn gật đầu: "Vương Dã Lỗi chỉ huy sư đoàn 31. Ngô Tử Ngọc nắm giữ quân số của sư đoàn 21, đều chống đỡ gần chỉ huy, trong tầm bắn của pháo binh Nhật Bản. Chủ quan của quân đội chính quy chỉ huy gần phía trước, đây là truyền thống cũ."

Thái Hằng Văn nhìn bản đồ một cách nặng nề, khuôn mặt gầy gò lộ vẻ nghiêm túc. Đây là lần đầu tiên ông chỉ huy một đội quân lớn như vậy tấn công vào trận địa kiên cố của địch. Mặc dù quân đội đã được trang bị đầy đủ, hơn nữa đã trải qua huấn luyện tấn công nghiêm ngặt. Nhưng ông biết trách nhiệm trên vai mình. Tổng bộ kiên trì phát động thế công ở Liêu Tây, là muốn họ đánh cho đủ sức, kéo toàn bộ lực lượng chủ lực của quân Nhật đến! Đây là một trong những mấu chốt trong kế hoạch tiêu diệt quân Nhật quy mô lớn của tổng bộ! Mười hai sư đoàn của tập đoàn quân Liêu Tây, nhất định phải đánh ra uy phong ở tuyến Liêu Tây! Số lượng thương vong, đã nằm trong phạm vi cân nhắc của ông, xếp sau những việc khác. Mặc dù ông biết, chắc chắn sẽ có những hy sinh thảm thiết. Nhưng quân đội chính quy, sinh ra là để hy sinh vì quốc gia và dân tộc.

Trong không khí chiến sự căng thẳng trước mắt, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu vị thiếu tướng: Gia quyến ở Vũ Hán của hắn, không biết giờ này ra sao? Bọn họ là quân nhân, sẵn sàng hy sinh, chiến đấu gian khổ nơi này. Tất cả chỉ vì những người thân yêu của mình. Để họ có một ngày mai hòa bình, không còn áp bức... Tất cả đều đáng giá. Bọn họ cùng nhau chiến đấu, vì lý tưởng này mà thôi.

Hắn bước đến trước mặt đồng tử văn, lạnh giọng ra lệnh: “Quân Nhật có vẻ chuẩn bị phòng thủ, chờ chủ lực tập kết. Lần này chúng ta phải đánh cho chúng đau! Lệnh cho các đội trưởng tuyển đầu, năm giờ sáng, đồng loạt tấn công. Các đội phải thể hiện tinh thần quả cảm nhất, đánh tan chủ lực quân Nhật, lung lay hệ thống phòng ngự của chúng. Khiến chúng run rẩy dưới lưỡi lê của ta. Vì đêm ba mươi tháng năm, đêm chúng ta bị tập kích vô sỉ, vì sự hy sinh của Trương Tác Lâm tướng quân, Hàn lâm xuân đoàn trưởng. Vì những vùng đất và con người bị quân Nhật chiếm đóng. Vì mấy chục năm qua chúng ta đã chịu nhục nhã dưới tay kẻ thù này. Quân đoàn Liêu Tây, hãy phô bày lưỡi lê của các người!”

Đêm dài dằng dặc cuối cùng cũng sắp qua. Quân Nhật trong chiến hào căng thẳng lắng nghe những âm thanh lạ thường suốt đêm qua. Theo kinh nghiệm từ các trận chiến trước, Hoa quân thường hay tập kích bất ngờ vào ban đêm. Đêm qua, quân Nhật đã phòng thủ toàn tuyến. Nhưng trừ việc kỵ binh Hoa quân thỉnh thoảng gào thét, khiêu khích ở tuyến đầu, gây ra vài cuộc giao tranh ngắn ngủi (kỵ binh quấy rối để yểm hộ bộ binh đột kích), Hoa quân dường như vẫn đang tập kết lực lượng.

Bình minh, cái lạnh giá của vùng Đông Bắc ủa đến, thấm vào da thịt lính gác Nhật Bản sau một đêm dài. Họ siết chặt áo khoác. Lúc này, không biết nước Nhật thế nào rồi, không biết người nhà ở quê nhà, liệu trời chưa sáng đã phải vất vả làm việc đồng áng... Gia đình họ cần mẫn, chịu khó ở quê nhà, còn họ thì chiến đấu nơi tiền tuyến vì vận mệnh của đế quốc. Chẳng phải cũng vì tương lai tươi đẹp hơn của đế quốc sao? Vùng Đông Bắc này thật trù phú! Chỉ cần gieo hạt, dường như chẳng cần làm gì đã có thể chờ ngày thu hoạch! Hơn nữa, nơi đây còn có không gian rộng lớn, tài nguyên phong phú, là những thứ đế quốc cần để trở nên hùng mạnh! Các binh sĩ tin tưởng sâu sắc vào những lời trưởng quan đã tuyên truyền, rằng nơi đây là mạch sống của đế quốc! Mà lực quân của họ chính là tiên phong, giành lấy mạch sống tương lai cho đế quốc! Số mệnh của họ là đánh bại quân đội Trung Quốc, vĩnh viễn chiếm lấy mảnh đất này cho đế quốc!

Nhìn về phía bóng tối trước rạng đông, lính gác Nhật Bản không khỏi mở to hai mắt. Hoa quân... dường như không còn là đối thủ yếu ớt trong ấn tượng của họ nữa. Danh tiếng của họ đã lan đến tận châu Âu. Hai lần đánh bại quân tinh nhuệ của đế quốc. Trong quá trình cảnh giới, họ từng chứng kiến kỵ binh của Hoa quân di chuyển nhanh như gió, trang bị lại tinh nhuệ, thật uy phong lẫm liệt. Pháo binh hạng nặng của Hoa quân cũng thỉnh thoảng nã pháo trên đầu họ. Pháo binh của họ lại im hơi lặng tiếng. Cấp trên giải thích là để tiết kiệm đạn dược... Tại sao Hoa quân lại không cần tiết kiệm đạn dược? Mặc dù các quan đều cố gắng tỏ ra coi thường sức

chiến đấu của Hoa quân, nhưng trong lòng binh lính Nhật Bản, vẫn có chút sợ hãi.

Nhưng dù sao, đêm nay cũng đã qua, có lẽ họ lại sống sót thêm một ngày.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi trên chiến tuyến quân Nhật, đêm Đông Bắc sắp tàn. Thời gian dần sáng tỏ. Lính gác Nhật Bản nhìn về phía tây, vừa dậm chân, vừa chờ đến giờ thay phiên. Đột nhiên, lính gác Nhật Bản trong chiến hào kinh ngạc mở to mắt. Bởi vì ở bờ tây con sông lớn, trong bóng tối chưa tan hẳn, một luồng ánh sáng chói lòa bỗng lóe lên! Dọc theo bờ nam con sông lớn, hàng trăm tia chớp như xé tan bóng tối trước rạng đông, ngay sau đó là mặt đất rung chuyển dữ dội, kèm theo tiếng nổ ầm ầm như sấm!

“Phóng!” Dưới sự chỉ huy của thượng tá pháo binh, tham mưu trưởng của Tập đoàn quân Liêu Tây, rừng không bờ, 16 khẩu pháo 150mm, 12 khẩu pháo 155mm kiểu Pháp, 22 khẩu pháo 105mm, 4 khẩu cối 240mm, 6 khẩu pháo tầm xa 120mm, 109 khẩu pháo sơn pháo 75mm, và 84 khẩu pháo dã chiến 75mm hoặc 77mm. Hỏa lực pháo binh trực thuộc Tập đoàn quân Liêu Tây, 80% lực lượng đã tập trung ở đây! Thêm vào đó là pháo binh các cấp sư đoàn, tổng cộng hơn ba trăm khẩu pháo áp chế. Vào lúc năm giờ sáng, theo lệnh của hã, các pháo binh đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi trên ụ súng suốt một giờ, lập tức nổ súng!

Trong trận Liêu Hà, quân An được tập trung hơn tám mươi khẩu pháo áp chế. Trong trận Thanh Đảo, số lượng pháo áp chế được sử dụng nhiều nhất trên một chiến trường là hơn một trăm sáu mươi khẩu. Nhưng lần tập trung pháo binh này, đã tạo nên một kỷ lục mới trong lịch sử quân đội chính quy. Hơn nữa, còn có nhiều loại pháo hiện đại và pháo hạng nặng hơn!

Tiếng nổ vang trời, tạo thành một âm thanh như gió lớn thổi qua bờ tây con sông. Mặt đất rung chuyển dữ dội. Bão lửa và khói bụi từ pháo binh

hòa vào đất, cuốn lên trời cao. Mọi thứ đều rung chuyển dưới sức mạnh của chiến tranh. Và sức mạnh này, hiện tại nằm trong tay quân đội chính quy! Ở xa Phụng Thiên, người ta vẫn nghe thấy tiếng sấm mư hồ, không ngừng vang vọng!

Trên trận địa quân Nhật, từng mảng ánh lửa bùng lên. Hàng trăm điểm nổ xuất hiện cùng lúc. Lớn nhỏ, chớp nhoáng, với tần suất dày đặc, bùng nổ trên trận địa quân Nhật. Như thể ở dưới lòng sông Hà Đông, từ xưa đến nay, nơi đó là một ngọn núi lửa đang ngủ say, và vào thời điểm này, nó bắt đầu phun trào với sức mạnh lớn nhất!

Theo sau hỏa lực áp chế, các loại pháo cối cũng đồng thời khai hỏa, pháo cối 107mm, 80mm, 60mm. Với quỹ đạo cao, nhanh chóng nổ vang. Xung quanh những cột khói lửa khổng lồ, vô số bụi mù nhỏ lại hiện ra. Bao trùm toàn bộ trận địa quân Nhật!

Hầm hào bị phá hủy, chướng ngại vật và lưới thép do quân Nhật vất vả xây dựng bị hỏa lực xé nát tan tành. Trong chiến hào, người cụt tay, đứt chân, tứ chi văng tứ tung, vũ khí bị phá hủy thành từng mảnh. Mạng lưới thông tin bị phá hủy. Đạn pháo cày xới trên trận địa quân Nhật. Mảnh đạn gào thét bay tứ tung. Quân đội chính quy, với kỹ thuật pháo binh học được từ châu Âu, hoàn toàn áp dụng lên đầu kẻ thù của dân tộc họ! Không cần bắn thử, các khẩu pháo đã nhanh chóng khai hỏa, không ngừng gieo rắc cái chết lên đầu quân Nhật!

Ở phía tây, từng đội máy bay chiến đấu và máy bay ném bom được sắp xếp ngay ngắn đột nhiên xuất hiện. Đoàn máy bay bay đến từ hướng mặt trời mọc, ở độ cao một ngàn mét. Bên dưới là một vùng khói lửa và bụi mù đang không ngừng cuộn trào. Và cả cái chết! Đoàn máy bay tản ra, lao xuống tấn công ném bom vào tất cả các mục tiêu có giá trị. Vùng đất phía sau quân Nhật cũng chìm trong biển lửa và tử vong! Phi đội hai, với lực

lượng hai trung đội hỗn hợp, đã tiến hành cuộc chuẩn bị hỏa lực trên không đầu tiên trong lịch sử chiến tranh châu Á!

Quân Nhật cơ hồ trong nháy mắt đã bị hỏa lực cường đại đánh cho ngơ ngác. Trong chiến hào, quân Nhật còn đang say giấc nồng, bị tiếng nổ đình tai nhức óc đánh thức. Máu thịt văng tung tóe, thảm thiết vô cùng. Trọng pháo tầm xa còn bắn ra phía sau, oanh tạc vào các điểm đóng quân, bộ chỉ huy, cả tuyến đường vận chuyển quân nhu. Sĩ quan và binh lính Nhật Bản gào thét, khản cả giọng, điên cuồng tìm chỗ ẩn nấp. Viên sĩ quan cầm ống nghe bị nổ đứt, gào vào máy truyền tin: "Quân Hoa dùng hỏa lực mạnh mẽ tập kích trận địa ta, địch nhân sắp tới! Hơn nữa, đây là hỏa lực mà chúng ta chưa từng gặp!"

Đại tướng Đại Đảo Nghĩa Xương gần như là người đầu tiên bị đánh thức bởi tiếng pháo. Đêm qua, ngài còn tắt bật chỉ huy, gần như thức trắng cả đêm. Mãi đến hừng đông mới chợp mắt được một lát trong bộ chỉ huy. Cửa sổ kính chắn trước mặt bỗng chấn động dữ dội, Đại tướng giật mình bật dậy, vội vàng chạy đến phòng tác chiến. Một đám sĩ quan cao cấp quân đội quần áo xộc xệch đã nháo nhào trước cửa, ngăn người nhìn ánh lửa trên trận địa phía xa. Tân tham mưu trưởng Lãnh Dã Hiền Đại tá trừng mắt, đôi mắt đỏ ngầu tơ máu, như đang gặp ác mộng. Bọn họ đều biết quân Hoa sẽ dốc toàn lực tấn công, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng uy lực khi quân Hoa xuất thủ lại vượt xa dự đoán của tất cả mọi người.

Tiểu thuyết mới nhất đăng trên 6 9 sách a!

Đại Đảo Đại tướng thở hỗn hển chạy vào, trong bộ chỉ huy đã âm ỉ tiếng chuông điện thoại. Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 3 và 10 đã gọi điện đến, báo cáo rằng liên lạc với tiền tuyến đã bị cắt đứt, chỉ ở hậu phương, dưới hỏa lực đột kích và không quân, đã có thương vong thảm trọng, có thể tưởng tượng tiền tuyến đang gặp phải tình cảnh gì! Pháo binh của Sư đoàn 3 và 10 đã bắt đầu phản pháo, bắn trả vào trận địa quân Hoa và cầu phao

trên sông. Nhưng quân Hoa đã thả rất nhiều khinh khí cầu quan sát. Pháo binh Nhật Bản vừa khai hỏa đã bị áp chế, gần như không có khả năng phản công — về phần khinh khí cầu quan sát của Nhật Bản, vẫn còn phải xem chúng có thể đối phó với lực lượng không quân của Phi đội 2 hay không!

Sắc mặt Đại Đảo Nghĩa Xương tái nhợt. Liên tục hỏi thăm các tham mưu đang có vẻ lo lắng: "Bộ binh Hoa quân đã bắt đầu xung phong chưa?" Trong tình huống tuyến liên lạc bị phá hủy, ông không thể có được thông tin chính xác. Đại Đảo Đại tướng gần như gào lên: "Bằng mọi giá, phải thông tuyến liên lạc với tiền tuyến. Nhận rõ trọng điểm tấn công của quân Hoa — đặc biệt chú ý trận địa phòng ngự hướng Đạo Nghĩa Trấn! Dự bị đội lập tức vào trận, sẵn sàng phản công, với hỏa lực này, trận địa tiền tuyến e rằng không trụ được lâu! Không cần quan tâm không quân Hoa quấy rối. Phải trả giá lớn, cũng phải để bộ đội hành động, đây là trận quyết chiến!"

Ngô Đeo Phu và Vương Dĩ Lỗ canh giữ trong một đài quan sát của lô cốt đầu cầu trận địa Sư đoàn 27, hai người đều tập trung quan sát trận hỏa lực chưa từng có này. Tiếng hoan hô của sĩ quan binh lính xung quanh đã bị tiếng pháo nổ át đi. Mọi thứ trong chiến hào đều đang rung chuyển dữ dội. Khói lửa dày đặc thổi tới, khiến người ta không thể mở mắt. Hai vị thiếu tướng mỗi người ôm một ống nhòm, ngậy người nhìn tất cả. Cổ áo quân phục của Vương Dĩ Lỗ đã bung ra, nghiêng rằng nghiêng lợi chửi rủa điều gì đó. Ngô Đeo Phu tuy có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng cơ bắp trên khuôn mặt gầy gò cũng không ngừng co giật. Là sĩ quan, chứng kiến quân đội của mình mạnh mẽ đến mức này, gần như là đang giày xéo đối phương. Quân nhân như vậy, đời này không còn gì hối tiếc!

Nửa giờ pháo kích, sau đó tạm dừng mười phút. Quan sát hiệu quả bắn phá, chờ khói lửa tan đi. Tiếp theo lại là mười phút pháo kích toàn lực. Sau đó, trên trận địa phòng ngự chính diện Đạo Nghĩa Trấn, pháo binh 39 li đã chuyển trọng tâm hỏa lực, bắn phá dữ dội, yểm hộ ba quân xung kích bộ

binh tiến lên, cướp đoạt sườn phía tây Đạo Nghĩa Trấn, một vùng sáu bảy ngọn núi kéo dài thành phòng tuyến. Ở hai cánh, một phần binh lực tiến hành công kích kiềm chế. Cố gắng trong ngày phải đột phá trung tâm! Đạo Nghĩa Trấn là sở chỉ huy của Sư đoàn 3, đồng thời cũng là một căn cứ dự trữ vật tư quan trọng, cũng là điểm tập kết của tuyến giao thông quân sự. Cướp được nơi này, có thể cắt đứt hoàn toàn thế phòng ngự của quân Nhật, chia cắt quân Nhật thành hai khối không thể hỗ trợ lẫn nhau! Đây là vị trí phòng ngự quan trọng nhất của quân Nhật, mà quân đội chính quy lại dùng thế cứng đối cứng, chính là phát động công kích vào trận địa kiên cố nhất, mạnh mẽ nhất của quân Nhật!

Ở bờ Tây sông, Thái Hằng Văn cũng đứng trên một gò đất cao, dùng ống nhòm nhìn cảnh tượng long trời lở đất bên kia. Tham mưu pháo binh không ngừng liên lạc với bộ chỉ huy pháo binh, hỏi thăm hiệu quả pháo kích, nắm bắt tiến độ. Nửa giờ pháo kích đã tiêu hao hai cơ số đạn dược. Tiếp theo, hỏa lực chuẩn bị, trong ngày còn phải tiêu hao ba cơ số đạn dược nữa. Vì trận chiến này, Tập đoàn quân Liêu Tây đã dốc toàn lực vận chuyển vật tư đến tiền tuyến trong mười ngày. Cộng thêm việc trước chiến đấu đã lên kế hoạch dự trữ lượng lớn vật tư ở bờ Tây sông, đủ để họ tung hoành trong trận hỏa lực quy mô chưa từng có này. Kế hoạch kiến thiết của đội quân "Mưa thần cô tâm khổ nghệ" cuối cùng đã phát huy tác dụng, trong trận quyết chiến này, quân đội chính quy đã có được đội quân mạnh mẽ nhất, trang bị hoàn hảo nhất và dự trữ vật tư nhiều nhất. Nhìn vào sự chuẩn bị hậu cần này, có thể thấy quân đội chính quy đã chuẩn bị cho cuộc chiến này lâu đến nhường nào, và quyết tâm chiến thắng của họ lớn đến thế nào!

Nửa giờ pháo kích, trong cảm nhận của quân đội chính quy, dường như trôi qua rất nhanh. Trên trận địa pháo binh đã chất đầy xác pháo, cao như núi. Các pháo binh đều đầm mồ hôi, gần như lỗ tai ai cũng bị chấn động đến chảy máu. Lượng lớn xe ngựa vẫn không ngừng tiếp tế đạn dược cho các pháo binh. Các pháo binh đang chờ đợi khói lửa dày đặc trên trận địa

pháo binh tan đi. Nửa giờ bắn phá cấp tốc, không ít hỏa pháo đã bị đánh tan nát. Chốt pháo vì nóng mà giãn nở không khép lại được. Thượng tá Rừng Không Bờ ngồi xồm trong bộ chỉ huy của mình, chăm chú nhìn các tham mưu đang điên cuồng gọi điện cho từng đồn quan sát. Tư liệu về kết quả pháo kích trực tiếp đã đến. Các mục tiêu chủ yếu trên trận địa tiền tuyến của quân Nhật gần như bị phá hủy 50%, chương ngại vật dày đặc của quân Nhật đã bị đánh tan, chiến hào cũng bị nổ thành dốc thoải. Toàn bộ trận địa quân Nhật đang bốc cháy ngùn ngụt, mà pháo binh Nhật Bản phản công yếu ớt, gần như hoàn toàn bị áp chế, pháo binh hoàn toàn bị quét sạch khỏi chiến trường! Hấn tức giận mắng một câu: ", tiểu quỷ tử, từ đêm 30 tháng 5, các người đã nên biết có ngày hôm nay!"

"Thông báo cho các pháo binh. Nhanh chóng chuẩn bị vòng pháo kích thứ hai! Người Nhật Bản chơi pháo, khẳng định không bằng chúng ta. Bọn chúng cứ tưởng đây là chiến tranh Nga-Nhật sao! Không biết thế giới đã tiến bộ đến mức này rồi! Dùng sắt thép cũng có thể dìm chết bọn nó!"

Theo sau sự yên tĩnh của pháo binh chính quy, quân Nhật dường như mới thở phào nhẹ nhõm. Các quân quan chỉ huy binh sĩ liều mạng chữa trị công sự, tu sửa lại mạng lưới thông tin đã bị đánh tan nát. Bộ binh Nhật Bản khó khăn lắm mới vượt qua một vòng pháo kích. Không ít người đã bị chấn động đến thần trí mơ hồ. Trên trận địa, quân Nhật la hét ầm ĩ. Binh sĩ nhao nhao xông vào chiến hào bị đánh tan nát, dựng súng trường và súng máy lên. Có người còn đang liều mạng dập tắt đám cháy do pháo kích gây ra. Pháo kích vừa dứt, chắc chắn bộ binh địch sẽ xông lên!

Giữa lúc hỗn loạn, trung đội phi hành trên không không bỏ lỡ cơ hội tấn công. Từng tốp máy bay lao xuống trận địa quân Nhật ở chính diện Đạo Nghĩa Trấn, hàng chục khẩu súng máy gần như trút lửa lên đầu quân Nhật. Bị tấn công bất ngờ, bộ binh Nhật Bản không hề có sức phản kháng, các

trận địa chủ chốt trên đỉnh núi đều bị hỏa lực tập trung đánh phá, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng.

Một sĩ quan nhỏ bé của Nhật Bản dường như đỏ mắt vì tức giận, nhảy lên chiến hào, giơ dao quân dụng về phía bầu trời, kêu gọi binh lính dùng súng trường bắn trả. Vài chiếc máy bay lao xuống, một loạt đạn súng máy càn quét. Viên sĩ quan nhỏ bé gần như bị đánh nát ngay lập tức. Máy bay lượn vòng rồi vọt lên cao.

Quân quan binh lính Nhật Bản thở dốc chưa xong, cuối cùng cũng có thể nép mình trong chiến hào để quan sát tình hình. Bộ binh Hoa quân tấn công ở đâu?

Đợi chờ bọn chúng là hỏa lực chớp nhoáng từ hai bên bờ sông. Vòng hai pháo kích cấp tốc hiệu lực! Nếu vòng một tập trung phá hủy trận địa phòng ngự của quân Nhật, áp chế hỏa lực pháo binh của chúng, thì vòng hai pháo kích lại nhằm vào sinh lực quân Nhật! Lần này, máu thịt văng tung tóe, trong chiến hào chật ních bộ binh Nhật Bản, tiếng kêu la vang trời. Hỏa lực không ngừng hất tung thi thể bộ binh Nhật Bản ra khỏi chiến hào, vương vãi khắp nơi. Từng bức tường lửa nổ tung bên cạnh, mảnh đạn bay tứ tung cướp đi sinh mạng. Vòng pháo kích này đã gây ra thương vong lớn cho bộ binh Nhật Bản, khó mà thống kê hết.

Mười phút ngắn ngủi đối với quân Nhật, đặc biệt là trên trận địa chính diện Đạo Nghĩa Trấn, quả thực là một đời chịu đựng địa ngục. Không ít binh lính bộ binh Nhật Bản vốn nổi tiếng ương ngạnh cũng đã sụp đổ. Ngồi thẳng dậy trên trận địa rồi chạy loạn. Ngay sau đó, chúng bị pháo kích nát thịt tan xương.

Khi chúng tưởng rằng trận pháo kích này không có hồi kết, thì trên trận địa Hoa quân, đột nhiên lại bắn lên đủ loại đạn tín hiệu. Từng loạt đạn liên tục nổ ở hai bên bờ sông.

Hỏa lực trọng pháo lập tức bắt đầu công kích sâu vào trận địa. Cùng lúc đó, nhiều pháo cối tập trung lại, tạo thành một cơn mưa đạn trước trận địa quân Nhật. Vài quả đạn tín hiệu màu hồng phấn bay lên trời.

Ở trận địa ẩn nấp gần đó, chiến đấu công binh đoàn thứ ba, sư đoàn "chuồng cỏ" hai mươi mốt, đoàn "Tín Dương" ba mươi mốt, cũng chịu đựng pháo kích dữ dội như quân Nhật, bất ngờ nhảy ra khỏi trận địa ẩn nấp ban đêm. Các quân quan đứng ở hàng đầu, lớn tiếng hô: "Lên lười lê! Đột kích! Đuổi hết lũ quỷ ra!"

Trên bình nguyên vang lên: "Tổ quốc vạn tuế! Quân đội chính quy vạn tuế!" Khẩu hiệu hùng tráng, hàng ngàn binh sĩ giơ cao lười lê súng trường và súng kỵ binh, mang theo các thiết bị phá hoại và vũ khí đột kích, dũng mãnh tiến lên. Phía sau họ, hàng trăm hàng ngàn khẩu súng máy nhả đạn. Tiếng la hét hòa lẫn với hỏa lực oanh kích, chính là bản hòa âm hùng tráng nhất của năm một chín một sáu!

Xuyên qua mưa đạn, trên trận địa chính diện Đạo Nghĩa Trấn, những quân nhân Nhật Bản còn sống sót kinh hoàng phát hiện ra hàng hàng lớp lớp binh lính Hoa quân đang tiến đến. Chúng dẫm lên khói lửa, cứ thế không thể ngăn cản mà xông tới!

"Bộ binh Hoa quân phát động tấn công! Trọng điểm tấn công vào trận địa chính diện Đạo Nghĩa Trấn của ta. Hiện tại trận địa đã bị tổn thương nặng nề. Cần thiết phải có viện binh! Nơi này là mấu chốt!"

Trong sở chỉ huy, Ngô Đeo Phu và Vương cũng Lỗ cũng nhận được điện thoại của Thái Hằng Văn, trong tai nghe truyền đến âm thanh sắc bén như tiếng va chạm của đao kiếm: "Nhất định phải chiếm lĩnh trận địa tuyến đầu Đạo Nghĩa Trấn trước mười hai giờ trưa, uy hiếp hỏa lực vào khu vực phía sau quân Nhật. Trước khi quân Nhật ở hai cánh và quân tiếp viện đến, nhất định phải đoạt lấy nơi này. Thu hút quân Nhật lập đi lập lại tranh giành trận

địa, gây thương vong lớn nhất cho chúng! Để lung lay toàn bộ trận địa của chúng. Đánh tan, nghiền nát, tiêu diệt chúng!"

Không khí chiến tranh bao trùm, vươn lên tận mây xanh, dường như đang chứng kiến trận quyết chiến cuối cùng bùng nổ. Quân đội chính quy cuối cùng cũng lộ ra lưỡi lê sắc bén nhất của mình!

Ừm, lại là một đêm không ngủ, lại là một chương siêu dài, hy vọng mọi người cảm thấy hài lòng.

Oscar quả thật đã cố gắng hết sức.

STT 358: Chương 5: Thế giới mới - Chương 161: Tác động toàn...

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 161: Tác động toàn cục

Thế công như lửa, lưới lê như rừng.

Mấy ngàn tên tinh nhuệ xông lên, đột kích vào quan binh đang ngênh đón thần hi. Dưới sự yểm trợ của hỏa lực, họ mở đường, xông thẳng về phía trước. Bãi mìn do quân Nhật bố trí đã bị hỏa lực càn quét tan nát. Lính công binh chiến đấu lại dùng dụng cụ gỡ mìn, tiếp tục mở rộng con đường xung kích. Quân Nhật cuối cùng cũng bắt đầu chống trả, súng máy và súng trường đồng loạt nhả đạn dữ dội. Vài tên lính bộ binh Nhật còn sót lại dưới làn đạn, trừng mắt nhìn đội quân chính quy đang ào ạt xông lên, điên cuồng khai hỏa. Tiếng súng máy vang lên như tiếng gào thét của quỷ dữ, bao trùm cả chiến tuyến. Hỏa lực từ các điểm cao của quân Nhật tạo thành một mạng lưới dày đặc, đánh vào con đường xung kích.

Đạn gào thét bay múa xung quanh những người lính công binh đang xông lên, thỉnh thoảng lại có quan binh ngã xuống. Đội phá hoại đi đầu nhanh chóng đưa thuốc nổ và ngư lôi về phía trước. Từng hàng rào thép gai bị phá tan trên không. Họ cố gắng hỗ trợ các đại đội xung kích vượt qua hàng trăm mét bãi mìn và chướng ngại vật. Lính bộ binh mang theo súng trung liên, đặt súng máy lên trên chướng ngại vật, điên cuồng bắn áp chế hỏa lực của quân địch. Ba đội công binh chiến đấu đã nhanh chóng xông

đến trước chiến hào, vượt qua chiến hào, tiến vào tuyến chiến hào của quân Nhật!

Chiến hào sâu hai mét, rộng năm mét đã bị pháo hạng nặng của quân Nhật nổ tung, tạo thành những hố sâu lớn nhỏ. Bức tường đất trước chiến hào cũng bị xé thành từng vách đá dựng đứng cao vài mét.

Hỏa lực từ pháo binh của quân Nhật bắt đầu phản công. Đạn pháo rơi dày đặc vào đội hình xung kích, thỉnh thoảng lại có quan binh bị hất tung. Những quân quan công binh chiến đấu đi đầu, không chút do dự ra hiệu cho đồng đội phía sau, rồi dẫn đầu nhảy vào chiến hào! Lựu đạn của quân Nhật ném ra như mưa, rơi vào trong chiến hào. Tiếng nổ liên tục vang lên, máu thịt văng tung tóe. Pháo binh của quân Nhật cũng điên cuồng nổ tung bên ngoài chiến hào, ngăn chặn bước tiến của bộ đội tiếp viện. Hỏa lực hai bên đạt đến đỉnh điểm. Quân Nhật liều mạng chống cự, quân đội chính quy cũng kiên cường tấn công!

Dọc theo những hố sâu do pháo binh tạo ra, ba đội công binh chiến đấu vẫn cố gắng tiến lên dưới mưa đạn và bão táp, những đội phá hoại đi đầu gần như đồng thời bị đánh trúng. Có quan binh bị thuốc nổ trên người phát nổ, chấn động kinh hoàng khiến cả hai bên đều ngã xuống. Đội phá hoại thứ hai, thứ ba tiếp tục xông lên. Lựu đạn rơi xuống như mưa dưới chân họ, hỏa lực súng máy cày xới đội hình xung kích, tạo ra những con đường máu. Dù đội hình đã cố gắng tản ra, nhưng con đường xung kích vẫn chỉ có mấy hướng. Họ vẫn bị dồn lại, chịu thương vong nặng nề! Những tinh anh trẻ tuổi của Trung Quốc cứ thế ngã xuống, rồi lại xông lên! Nấp trong chiến hào chỉ có chờ chết. Để giành chiến thắng, chỉ có không ngừng tấn công! Vài đội phá hoại cuối cùng cũng xông đến trước chiến hào, cố gắng ném ngư lôi và túi thuốc nổ vào. Quân Nhật trong chiến hào la hét, điên cuồng ném trả những ngư lôi và túi thuốc nổ đang bốc khói trắng. Vụ nổ lớn xảy

ra trong màn đấu súng sinh tử, hệ thống phòng thủ chiến hào cuối cùng cũng bị phá vỡ!

Từ phía sau nhìn lại, chiến hào của quân Nhật bỗng nhiên như bị núi lửa phun trào, một luồng đất đá và khói lửa khổng lồ bốc lên. Khi cột khói chưa tan, đã có hàng trăm bóng người mạnh mẽ xông lên!

Trong chiến hào, xác quân Nhật đã chất đống, phần lớn là do hỏa lực gây ra. Lính bộ binh Nhật đang điên cuồng bắn và ném bom vào đống xác. Nhưng quân đội chính quy vẫn xông lên, dùng sở trường phá hoại để khiến chiến hào càng thêm ngổn ngang xác chết! Trước khi ba đội công binh chiến đấu tập trung vào điểm cao 62.2, đội công binh chiến đấu thứ tư đã xé toạc một lỗ hổng trên hệ thống phòng thủ chiến hào! Vài lính công binh chiến đấu đầy máu me nhảy vào chiến hào, không biết dưới chân họ là thứ gì, tất cả đều mềm nhũn. Họ dùng súng ngắn bắn vào hai bên. Vài tên lính Nhật choáng váng chạy đến, bị đạn bắn thành cái sàng, kêu thảm thiết trên đống xác. Vài tên lính Nhật bị choáng vì vụ nổ cũng cố gắng bò dậy, gào thét, tay không tắc sắt lao vào đội hình công binh chiến đấu. Một thiếu úy quân đội chính quy vừa bắn hai phát súng ngắn thì bị vài tên lính Nhật xông vào. Tiếp theo, lưỡi lê của lính công binh chiến đấu đâm vào lưng họ, một tên lính Nhật nhỏ bé bị hai lưỡi lê ghim chặt vào vách chiến hào, miệng phun máu, cố gắng bám chặt vào hai lưỡi lê. Càng nhiều đội xung kích xông tới, bắt đầu mở rộng ra hai bên!

Túi thuốc nổ nhỏ, lựu đạn, ngư lôi phân mảnh, súng ngắn cỡ lớn trong chiến hào như những con rồng lửa, thúc đẩy về hai bên. Tiếng kêu thảm thiết của quân Nhật vọng lên tận trời xanh. Họ cố gắng dùng súng trường, lưỡi lê và xẻng công binh để chống cự. Nhưng trong sự phá hủy liên tục của lính công binh chiến đấu, họ chỉ bị nổ tan xác! Quân lính bộ binh của trung đoàn 68, đại đội 2 của quân Nhật đóng ở cao điểm này, những người lính đến từ thành phố Nagoya. Chưa từng nghĩ rằng, khả năng tấn công của quân

Hoa đã mạnh đến mức này. Hỏa lực của họ, sức sát thương của họ cũng mạnh đến mức này! Dừng khí của họ, chịu đựng mưa đạn và pháo kích, cũng ngoan cường đến mức này!

Khi súng phun lửa phun ra, tiếng kêu thảm thiết trong chiến hào càng tăng lên. Từng đám lính Nhật bị thiêu cháy, nhảy ra khỏi chiến hào hoặc ngã xuống chiến hào, nếu không phải chạy đến công sự trung tâm trên đỉnh núi, thì chỉ vài bước đã bị thiêu thành một đồng. Tiểu tuyền, đại tá trung đoàn trưởng trung đoàn 68 của quân Nhật, nhìn xuống từ sở chỉ huy trên đỉnh núi, kinh hoàng nhìn thuộc hạ của mình bị hỏa lực ưu thế và vũ khí mới của quân Hoa tàn sát, nhìn lính của mình bị thiêu cháy. Một sĩ quan đại úy nhảy ra khỏi chiến hào, giơ dao quân dụng, dường như muốn lao xuống chiến hào liều mạng chứ không muốn bị thiêu sống. Một quả lựu đạn nổ tung dưới chân hắn, cánh tay cầm dao quân dụng bay lên trời cao!

Hắn nhắc điện thoại lên, điên cuồng gào vào sở chỉ huy sư đoàn: “Pháo binh bắn phá toàn bộ chiến hào tuyến số 62! Cho tôi đội dự bị. Nhất định phải đánh lui quân Hoa! Đối thủ của chúng ta là một đám tinh nhuệ được trang bị tận răng, chúng ta đang lâm vào khổ chiến!”.

Từng phát đạn tín hiệu bay lên trên chiến hào tuyến 62.2, 57, 55, 49.6. Điều này có nghĩa là ba đội công binh chiến đấu đã chiếm được tuyến đầu, ngoại trừ hai cao điểm nhỏ khác, đã toàn tuyến thắng lợi. Quân Nhật đã chịu thương vong nặng nề sau hai đợt pháo kích.

Lại bị một lực lượng xung kích tinh nhuệ như vậy tấn công. Gần một giờ. Hệ thống chiến hào tuyến đầu đã bị phá vỡ. Lúc này cần viện binh, cần hỏa lực ngăn chặn quân Nhật phản công. Cần nhiều hơn nữa những chi viện binh mạnh mẽ!

Hỏa lực điên cuồng gào thét, quân chính quy và pháo binh Nhật Bản đều lâm vào trạng thái điên cuồng chiến đấu. Cả hai bên đều cố gắng trút đạn

pháo xuống mục tiêu trong thời gian ngắn nhất có thể! Pháo binh quân chính quy như một con rồng lửa, trải dài trên chiến tuyến và khu vực phía sau, trong khi pháo binh Nhật Bản cũng không ngừng trút đạn xuống. Trong chiến hào do quân chính quy chiếm giữ, trên con đường xung phong của họ, đạn pháo Nhật Bản rơi xuống như mưa. Lúc này, pháo binh hạng nặng của Nhật Bản, vốn vẫn giữ sức, cũng tham gia vào cuộc hỗn chiến, những khẩu trọng pháo 150 ly không phân biệt đánh vào chiến hào đang giao tranh ác liệt. Chiến trường trong chốc lát gần như trở thành nơi không thể đặt chân. Theo bước tiến của bộ binh quân chính quy, hỏa lực trút xuống, bao trùm cả gò đất.

Trong chiến hào, hai bên binh lính đánh giáp lá cà, bị hỏa lực dội xuống, xác chết ngổn ngang. Trong chiến hào này, thi thể đã chất cao đến nửa người, máu đã biến chiến hào thành một vũng bùn đỏ thẫm. Quan binh hai bên ôm nhau cùng chết. Nhưng cả hai bên đều không có ý định lùi bước!

Ở khu vực phía sau quân Nhật, đội quân tiếp viện được điều động khẩn cấp lao vào bức tường lửa do quân chính quy tạo ra. Một trung đội, một đại đội được xây dựng hoàn chỉnh, chỉ sau một đợt pháo kích, đã tan thành thịt nát xương tan. Khoảng cách tiếp viện chỉ vài trăm mét, dường như đã trở thành một mục tiêu xa vời!

Thượng tá pháo binh rừng không bờ, canh giữ trong sở chỉ huy, đôi mắt đã đỏ ngầu, liên tục lớn tiếng hạ lệnh: “Khí cầu trinh sát, toàn lực xác định vị trí pháo binh Nhật Bản, nhất định phải đè bẹp hỏa lực của chúng! *, tiểu quỷ tử muốn liều mạng, chúng ta chiều theo ý chúng!”

Trên chiến trường của Sư đoàn 27, tất cả quan binh chen chúc nhau xuất phát từ trận địa, đều mở to mắt nhìn chiến trường trước mặt, nơi đã biến thành địa ngục từ lúc bắt đầu. Hỏa lực hai bên giao thoa dày đặc đến mức không thể đếm được, như những bức tường lửa cao ngút trời. Tín Dương đoàn, Chuồng Cỏ đoàn đang tìm chỗ ẩn nấp trên đường xung phong. Mỗi

phát đạn pháo rơi xuống, lại có vài người tử chi bay lên không trung! Tiếng nổ và tiếng chém giết hòa lẫn vào nhau trên chiến trường. Tiếng chuông nặng nề như đang vang vọng trong lồng ngực mỗi người. Có hạ cấp sĩ quan tay đã rỉ máu. Ánh mắt của mọi người không ngừng hướng về phía sở chỉ huy. Đến bao giờ chúng ta mới được xung phong, tiếp viện cho huynh đệ!

Trong sở chỉ huy, Vương Dĩ Lễ và Ngô Đeo Phu đều gào thét vào điện thoại, đáp trả mệnh lệnh xin chiến của cấp dưới: “Bộ đội xung phong cứ xông lên, nhưng hiện tại thương vong quá lớn! Khí thế của quân Nhật vẫn chưa bị đánh tan! Chờ chúng ta ngăn chặn hỏa lực pháo binh của chúng, nhất định sẽ phái các người lên! Cứ chờ ở đó! Chờ lệnh xuất phát!”

Về phía quân Nhật, Đại tướng Đại Đảo Nghĩa Xương cũng nắm chặt ống nghe điện thoại, sắc mặt tái nhợt lắng nghe những tin tức chẳng lành từ Bộ Tư lệnh Sư đoàn 3 tiền tuyến.

Hỏa lực địch chiếm ưu thế tuyệt đối, kỹ năng bắn súng ưu việt, đạn được dồi dào. Hỏa lực chuẩn bị trước đó đã gây ra thương vong thảm khốc cho Sư đoàn 3. Sở chỉ huy liên đội 6 bị trúng pháo, đại tá liên đội trưởng Đa Môn Nhị Lang bị thương nặng. Pháo binh Nhật Bản căn bản không thể áp chế pháo binh đối phương. Hơn nữa, đạn được đã tiêu hao một nửa, tình hình phía dưới sẽ ngày càng trở nên khó khăn!

Sau khi chuẩn bị hỏa lực, quân địch nhanh chóng phát động bộ binh tấn công. Bộ binh địch đã lợi dụng đêm tối áp sát phòng tuyến phòng ngự. Trong thời gian ngắn, chúng liên tục phá hủy chương ngại vật, lưới thép và bãi mìn của quân Nhật. Sau đó xông qua chiến hào, trực tiếp lao vào chiến hào tuyến đầu. Cuộc tấn công của chúng sắc bén hơn những gì quan binh Nhật Bản tuyến đầu tưởng tượng! Vài cao điểm đều lâm vào tình thế ác chiến, trong khi hỏa lực pháo binh quân chính quy lại ngăn cách đường tiếp viện của đội dự bị. Nếu những ngọn núi này bị quân Hoa hạ chiếm giữ,

phòng tuyến chính diện của Nghĩa Trấn sẽ bị lung lay. Thậm chí toàn bộ phòng tuyến Liêu Tây, cũng sẽ bị chia cắt vì Nghĩa Trấn thất thủ.

Quân Hoa hạ quả thực đã quyết tâm. Liêu chết cũng muốn đột phá hệ thống phòng ngự của họ, trực chỉ Phụng Thiên!

Pháo chiến hai bên vẫn tiếp diễn, các trung đội pháo binh thuộc Sư đoàn 3 sau khi khai hỏa toàn diện, nhanh chóng bị pháo binh tầm xa của quân Hoa hạ áp chế, tổn thất nặng nề, quân Nhật hoàn toàn rơi vào thế hạ phong trong việc trinh sát, thêm vào đó là ưu thế không quân của quân Hoa hạ tập trung đánh vào pháo binh Nhật Bản, theo thời gian, ưu thế pháo binh của quân Hoa hạ sẽ ngày càng được phát huy, như vậy Nghĩa Trấn tuyến đầu cũng càng ngày càng khó phòng thủ!

Đại tướng gần như nhất thời mất đi khả năng phán đoán, một sư đoàn chủ lực phòng thủ tuyến đầu. Theo tiêu chuẩn hỏa lực phân bố của quân Nhật. Tại sao lại bị thế công của quân Hoa hạ áp đảo toàn bộ hệ thống phòng ngự Liêu Tây, bị tấn công mạnh ở trung bộ. Ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong. Sức chiến đấu của quân Hoa hạ lại vượt xa dự đoán trước chiến tranh của họ. Thì ra dựa vào suy đoán về sức chiến đấu của quân Hoa hạ trong trận Thanh Đảo, hiện tại đã trở nên hoàn toàn lỗi thời. Việc họ tùy tiện phát động cuộc chiến tranh toàn diện với Hoa hạ, với đầy lòng tin. Trước một đối thủ mạnh mẽ như vậy, liệu có phải chỉ là một giấc mộng buồn cười?

Trong điện thoại, tiếng thỉnh cầu tiếp viện khàn khàn của Trung tướng Trong Sông Lễ Ân, Sư đoàn trưởng Sư đoàn 3, yêu cầu tăng cường pháo binh. Cần nhiều đạn dược hơn. Cần điều động bộ đội từ hai cánh phía sau để phong tỏa chỗ đột phá. Nhưng Đại tướng Đại Đảo lại lâm vào suy nghĩ của mình, không mở miệng trả lời.

Tham mưu trưởng mới nhậm chức, Đại tá Đại Dã Hiền Xung vẫn còn tỉnh táo. Ông cùng vài tham mưu thảo luận trên sa bàn. Cuối cùng hướng về phía Đại tướng Đại Đảo nói: “Tư lệnh các hạ, sức chiến đấu của quân Hoa hạ quả thực rất mạnh, nhưng họ tập trung vào đột phá trung ương. Ngược lại sẽ tạo ra một tình huống chiến trường có lợi cho chúng ta.

Có thể tiến hành thuận lợi hơn kế hoạch chiến lược hội chiến chủ lực Liêu Tây... Nghĩa Trấn đã trở thành mục tiêu hấp dẫn chủ lực quân Hoa hạ. Họ dường như muốn đạt được đột phá trung ương. Khát vọng Phụng Thiên của họ đã rõ ràng. Chúng ta chỉ cần kiên quyết chống cự tại điểm này. Dù phải hy sinh lớn nhất. Cứ giữ chân quân Hoa hạ ở đây, lặp đi lặp lại tranh giành trận địa với họ. Quân Hoa hạ sẽ lần lượt tung chủ lực của họ vào. Và khi quân ta tiếp viện chủ lực... Phải biết rằng, đường tiếp tế của chúng ta ngắn hơn của họ, mà vật tư tác chiến dự trữ trước chiến tranh của họ chẳng mấy chốc sẽ cạn kiệt — với mật độ hỏa lực như vậy! Chúng ta không tiếc hy sinh lớn nhất để đổi lấy thời gian, cuối cùng từ hai cánh bao vây quân Hoa hạ tập trung ở trung ương. Chính là một trận tiêu diệt kiểu Khảm Ni! Chúng ta bây giờ phải có quyết tâm kiên cường nhất, thủ vững đến cùng! Tiền đồ vẫn sáng lạn!”.

Lời nói hào hùng của tham mưu trưởng dường như đã đánh thức Đại tướng, quyết chiến đã bùng nổ, không cần phải có nhiều ý khác, đánh đến cùng! Từ khi đế quốc lựa chọn con đường này, thì không thể quay đầu! Ông đặt điện thoại xuống, đi đến trước sa bàn và thảo luận vài câu với Đại Dã Hiền Xung, vội vàng định ra phương án điều chỉnh bộ đội, ngay sau đó ra lệnh cho tham mưu: “Cho điều động quân tổng bộ, quân Hoa hạ đã phát động thế công chủ lực ở Liêu Tây, quân địch đã liều mạng, phát động đột kích sắc bén vào trung tâm trận tuyến của ta, thỉnh cầu tổng bộ nhanh chóng điều động bộ đội dự bị khổng chế tuyến Phụng Thiên đến Liêu Tây, còn quân Quan Đông ở Liêu Nam cũng phải thiết thực yểm hộ hai cánh của ta, quân ta sẽ thủ vững trận địa tuyến đầu, hết sức mở rộng hai cánh, khi chủ

lực tập trung đầy đủ, chính là thời cơ bao vây tiêu diệt chủ lực quân Hoa hạ ở Liêu Tây, thời cơ quyết chiến đã đến, xin điều động quân tổng bộ nhanh chóng ra quyết định!"

Tiếp đó, lão gia hỏa lại lộ vẻ mặt dữ tợn, hạ đạt một đạo mệnh lệnh khác cho tham mưu. Dường như lúc này, lão đã khôi phục lại phong thái của một vị tiên phong lực quân Nhật Bản trong trận chiến Giáp Ngọ: "Truyền lệnh cho đệ tam sư đoàn, tập kết chủ lực tại tuyến đường chính nghĩa trấn, đối đầu với quân Hoa, tranh đoạt một tuyến trận địa. Không tiếc thương vong, trả giá lớn nhất! Điều thứ bảy mươi chín bộ binh liên đội thuộc sư đoàn thứ mười, cùng thứ hai mươi một bộ binh liên đội thuộc sư đoàn thứ sáu, phối thuộc cho đệ tam sư đoàn chỉ huy. Toàn bộ pháo binh, tập kết về hướng chính nghĩa trấn, nói với trung tướng Inouye trong sông, phải tử thủ một tuyến trận địa, không được để mất dù chỉ một tấc. Nếu phòng tuyến của bọn chúng sụp đổ, Inouye hiểu rõ thân phận một võ sĩ, hẳn nên làm gì!"

Từng làn sóng điện xé gió, mang theo tin tức về cuộc đại chiến Liêu Tây đến với các cấp chỉ huy hai quân. Bầu trời cũng như chao đảo, trở nên ồn ào, bất an vì cuộc đụng độ ác liệt giữa hai bên.

Đông Á thời đại, đang tiến đến hồi kết trong vận mệnh của hai quốc gia.

Tại bộ tư lệnh quân đội Trung Quốc ở Quan Đông châu, không khí căng thẳng đến tột độ. Các tham mưu sĩ quan đều tái mặt, chăm chú theo dõi điện thoại, vây quanh bản đồ để làm việc. Một lượng lớn bộ đội lực quân đang được điều động đến Liêu Tây để chi viện. Phương hướng Liêu Nam, tại Hắc Sơn, Đại Hồ Sơn, một tuyến vẫn đang diễn ra những trận công thủ ác liệt. Trên biển, quân đoàn thứ hai đang khẩn trương tập kết, sẵn sàng tham chiến bất cứ lúc nào. Liên lạc với trong nước cũng không ngừng được duy trì. Lượng lớn vũ khí đạn dược, cùng với nhu cầu về các sư đoàn bổ sung, đang được chuyển đến. Để đảm bảo mười hai sư đoàn này có thể duy trì cường độ chiến đấu cao trong thời gian chiến tranh, công tác chuẩn bị chiến

đấu của các sư đoàn khác trong nước đã bị ảnh hưởng. Nhóm thứ ba, bốn sư đoàn bộ binh dự kiến tham chiến đã bị chậm trễ... Nhưng hiện tại, tất cả những công việc phức tạp này đều phải nhường chỗ cho cuộc chiến ác liệt ở Liêu Tây. Quân Hoa với sự hưng hân chưa từng có, đang mở cuộc tấn công vào Liêu Tây. Nơi đó cũng chính là nơi quân Nhật dự định phát động chủ lực tấn công. Hai bên đều cho rằng mình đã tập kết đầy đủ binh lực, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra mình đang đối đầu với chủ lực của đối phương!

Một khi Liêu Tây lung lay, Phụng Thiên thất thủ, thì chủ lực của Quan Đông quân bị cô lập ở Liêu Nam chỉ có thể bơi qua vịnh Liêu Đông để về nước. Đặc biệt, sau khi nhận được báo cáo chiến sự từ tiền tuyến, Hắc Sơn, Đại Hổ Sơn bị lung lay, Liêu Tây lại bị quân Hoa với hỏa lực mạnh mẽ tấn công, lựa chọn lúc này, có lẽ chỉ có thể điều động chủ lực của quân đoàn thứ nhất đến chi viện! Nhưng như vậy, tương đương với việc từ bỏ sự phối hợp tác chiến của quân đoàn thứ nhất với chủ lực Quan Đông quân ở Liêu Nam.

Quân đoàn thứ hai cũng chỉ có thể xuất trận. Hoặc là khẩn cấp lên bờ, hoặc là chọn phương án nào khác? Tất cả mọi người đều đang chờ đợi quyết định cuối cùng của Đại tướng trong chùa.

Tiểu thuyết mới nhất ra mắt trên sáu chín sách a!

Còn Đại tướng, trong phòng làm việc của mình, một mình quan sát bản đồ, đang suy nghĩ một cách khổ sở. Tham mưu trưởng đại đảo có thẳng trung tướng lặng lẽ bước vào. Trong chùa nghe thấy tiếng động ở cửa, vừa quay đầu lại, trên mặt lão nhân đã lộ vẻ mệt mỏi. Vì phải động não quá nhiều, vành mắt lộ vẻ xanh xao. Cuộc chiến toàn diện này, đối với những quân nhân đã trải qua thời đại trước như họ, thực sự là một gánh nặng quá lớn.

"Các hạ, vẫn chưa đưa ra quyết định sao? Quân Triều Tiên đang yêu cầu chi viện, mà bộ chỉ huy quân đội trong nước cũng gửi chỉ thị, yêu cầu sớm sử dụng chủ lực ở Liêu Tây. Thật kỳ đã gửi điện báo riêng đến."

Trong giọng điệu đầy tức giận. Lời nói ám chỉ rằng có lẽ hai lão già này phản ứng quá chậm...

Trong chùa cười lạnh: "Thật kỳ lại hiểu cái gì! Hẳn còn tưởng rằng đây là thời đại dùng lưỡi lê xung phong là có thể đánh bại quân Hoa. Trước mặt chúng ta là một kẻ địch mạnh mẽ và xảo quyệt! Người xem!" Ông kéo tay đại đảo có thăng, kéo hẳn đến trước bàn thờ.

"Quân Hoa đồng thời phát động tấn công vào Liêu Tây và cánh quân phía nam Liêu. Tấn công Liêu Tây rất sắc bén, khiến chúng ta phải nhanh chóng củng cố Phụng Thiên, không thể không điều quân đoàn thứ nhất đến chi viện. Tấn công vào Hắc Sơn, Đại Hồ Sơn, cánh quân phía nam Liêu, nhanh chóng kéo quân Quan Đông về phía tây! Liêu Tây nhìn thì ác liệt như vậy, nhưng ta tin rằng nơi đó chỉ có một tập đoàn quân của quân Hoa! Phía sau Liêu Tây không có công trình giao thông hiện đại, không thể hỗ trợ một lượng lớn binh lực chủ lực chiến đấu lâu dài ở đó, đây cũng là lý do ta chọn Liêu Tây làm nơi quyết chiến chủ lực. Bởi vì chúng ta có Phụng Thiên làm chỗ dựa! Nhưng hiện tại, Liêu Tây lại là nơi quân Hoa phát động chủ lực tấn công, mà chúng ta vì vị trí trọng yếu của Phụng Thiên, không thể không xuất ra lực lượng lớn nhất để đối phó... Quân đoàn thứ nhất đến chi viện, toàn bộ tiền tuyến Liêu Nam chỉ còn ba sư đoàn của Quan Đông quân, mười chín sư đoàn vẫn chưa xây dựng xong! Đến khi quân Hoa với hậu cần vững chắc từ căn cứ nội địa thể hiện bộ mặt thật của mình, thì Quan Đông quân phải làm sao?"

Lão nhân nói đến đây, đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt tràn đầy sự lo lắng sâu sắc.

Tham mưu trưởng đại đảo có chút trầm mặc: "Vậy thì điều quân đoàn thứ nhất đến chi viện Quan Đông quân, Liêu Tây giao cho quân Triều Tiên duy trì?"

Trong chùa vẫn từ từ lắc đầu: "Không, hiện tại chúng ta không có lựa chọn nào khác, cuộc chiến này, đối với lực quân mà nói, vốn đã bất lợi, nhất định phải nhanh chóng kết thúc. Mà việc phá vỡ chủ lực quân Hoa ở Liêu Tây, có lẽ là lựa chọn duy nhất của chúng ta... Đánh cho quân Hoa bị thương nặng, có lẽ bọn chúng sẽ chịu ngồi vào bàn đàm phán. Quân đoàn thứ nhất vẫn phải đến chi viện Liêu Tây, tìm kiếm cơ hội quyết chiến, dựa vào Phụng Thiên, chúng ta vẫn có thể chiến thắng..."

"Vậy Quan Đông quân ở Liêu Nam thì sao? Bọn họ đang bị chủ lực quân Hoa tấn công, tình hình của họ thực sự rất yếu kém... Chẳng lẽ muốn điều quân đoàn thứ hai lên bờ, dọc theo đường sắt phía nam để chi viện cho họ?"

Trong chùa nhìn chằm chằm tham mưu trưởng đại đảo, cười khổ nói: "Đại đảo quân, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ cần bày ra năm sư đoàn ở Liêu Nam là có thể ngăn cản quân Hoa tấn công sao? Trước khi nhóm quân thứ ba trong nước chưa gia nhập chiến trường, ở phương hướng Liêu Nam, dù thế nào chúng ta cũng ở thế yếu! Quân đoàn thứ hai nhất định phải sử dụng, nhưng phải dùng để tấn công, kiềm chế quân Hoa ở Liêu Nam. Chỉ có tấn công, mới là phòng thủ tốt nhất. Phương hướng sử dụng quân đoàn thứ hai, chính là ở đây!"

Tay lão nhân đập mạnh vào phương hướng Tần Hoàng Đảo, nơi đó đã được tư lệnh quan tự tay đánh dấu một mũi tên lớn. Hướng thẳng ra phía ngoài, kết nối với nội địa. Đây cũng là phương hướng tấn công mà đại đảo và trong chùa đã thảo luận vô số lần. Chỉ có tấn công từ trên biển, mới có thể phát huy tối đa ưu thế trên biển của hải quân Nhật Bản. Có thể khiến

quân Hoa quay lại phòng bị cuộc đột kích của họ. Như vậy, có lẽ mới có thể giành đủ thời gian cho trận quyết chiến ở Liêu Tây!

Trong chùa, sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng, đột nhiên quyết định mạo hiểm. Ông đã quyết định dùng hai sư đoàn của quân đoàn thứ hai đang nắm trong tay để tấn công vào điểm yếu Tần Hoàng Đảo, một tuyến đường ven biển. Nếu xuôi nam, có thể trực tiếp uy hiếp căn cứ tổng của quân Hoa ở Bình Tân, mà tiến lên phía bắc cũng có thể tấn công vào phía sau quân Hoa ở Liêu Nam. Quả thực là một canh bạc liều mạng! Sau khi tăng cường quân đoàn thứ nhất ở tuyến Liêu Tây, quân Nhật đã tập kết chín sư đoàn binh lực ở đây. Thêm vào đó là điều kiện tiếp tế thuận lợi từ Phụng Thiên, chỉ cần có đủ thời gian, có thể tiến hành một cuộc tấn công mãnh liệt và tiêu hao chủ lực quân Hoa ở Liêu Tây. Nhưng nếu lúc này, phương hướng Liêu Nam bị quân Hoa đột phá, thì chủ lực quân Nhật sẽ rơi vào tình thế bị địch hai mặt. Xúc xắc trong chùa đã được tung ra, nhưng thời gian sẽ đứng về phía nào?

Trong chùa không ai hay biết, vào ngày mười ba tháng sáu, Liêu Nam tập đoàn quân đã chuẩn bị phát động công kích toàn diện vào Quan Đông quân. Phía sau lưng bọn chúng, còn có một tập đoàn quân Giáp Ngọ hùng mạnh, ẩn nấp cực kỳ kín đáo, hoàn toàn không bị chúng để ý đến. Theo sau là hỏa lực và cái chết từ Liêu Tây đồng loạt trút xuống. Chiến sự dần đi vào hồi cao trào. Vận mệnh của hai bên chủ lực quân sắp được định đoạt.

STT 359: Chương 5: Thế giới mới - Chương 162: Toàn tuyến kịch...

Phiên bản này được gửi đến bạn bởi một nơi quen thuộc – TLT•

Chương 5: Thế giới mới - Chương 162: Toàn tuyến kịch chiến

Tại khu vực bảo đảm phía tây nam của đại địa, gần huyện Nam Cung, bên ngoài tam giác khu bảo đảm Kinh Tân, nơi đây đã là một khu vực quân sự được canh gác nghiêm ngặt. Nơi này, một góc của vùng đồng bằng Ký Nam, đã bị các đơn vị hiến binh, bảo an và các nhân viên quân sự, cảnh sát của chiến khu phía bắc phong tỏa chặt chẽ. Bất kỳ ai ra vào khu vực này đều phải chịu sự kiểm tra gắt gao của quân đội. Từng con đường, cây cầu, thậm chí cả những cánh đồng đều có trạm gác quân sự. Không một nơi nào trên đất nước Trung Quốc lại có sự phòng bị nghiêm ngặt như nơi này. Đồng bằng gần huyện Nam Cung chính là địa bàn tập kết của Giáp Ngọ Tập đoàn quân, một tập đoàn quân bí ẩn nhất của quân đội chính quy. Bất kể là chiến khu phía bắc, tổng tham mưu hay thậm chí là Mưa Thần, đều coi tập đoàn quân hùng mạnh nhất trong lịch sử này là lực lượng quyết thắng trong chiến dịch "Xương nói" ở Đông Bắc. Đây là một tập đoàn quân được trang bị tận răng!

Nòng cốt của tập đoàn quân này là Quân đoàn 3, bao gồm Đệ nhất Sư, sư đoàn bọc thép thuộc Phòng Thiên, tức là Lục quân chính quy, và Đệ nhị Sư, sư đoàn bọc thép thuộc Phòng Thiên, cùng với một chi đội hỗn hợp (một tiểu đoàn xe tăng, hai tiểu đoàn bộ binh cơ giới hóa, một tiểu đoàn pháo binh cơ giới hóa), cùng với Đệ nhất Sư của An được quân, Đệ nhất Sư của Dạy bảo. Lực lượng tinh nhuệ từ các trận chiến ở châu Âu, các đơn vị

cơ giới hóa hùng mạnh, các đơn vị hạt giống của Dạy bảo kiều ngạo, đều tập trung tại quân đoàn này. Quân trưởng là phó quan đời thứ hai của Mưa Thần, Thiếu tướng Cổ Định. Sư trưởng Đệ nhất Sư bọc thép là phó quan đời thứ ba của Mưa Thần, Thiếu tướng Vương Đăng Khoa. Sư trưởng Đệ nhất Sư của An được quân là Thiếu tướng Vương Ít, người đã nổi danh trong trận chiến ở Châu Âu, trận chiến tại Mễ Lăng và Phàm Nhĩ Đăng. Sư trưởng Đệ nhất Sư của Dạy bảo là Thiếu tướng Thần, người từng là lữ trưởng độc lập thứ chín sư. Đều là những nhân vật kiệt xuất một thời.

Trong khi đó, Quân đoàn 5 thuộc quyền của quân đoàn này, bao gồm Sư đoàn 11, sư đoàn đã trở về từ châu Âu, và Sư đoàn 2 của Dạy bảo. Sư đoàn 19, đã tham gia viễn chinh Tân Cương. Một quân đoàn khác là Quân đoàn 7, bao gồm Sư đoàn 8, Sư đoàn 20 được cải biên từ Đệ ngũ Sư Bắc Dương, và Sư đoàn 26 được cải biên từ lực lượng tinh nhuệ của bộ đội Tích Giang. Thêm vào đó là hai lữ đoàn công binh chiến đấu được gọi là "vạn tuế", sáu đoàn pháo binh độc lập, cùng với các đơn vị hỗ trợ hoàn hảo về thông tin liên lạc, kỵ binh, hậu cần, y tế. Tập đoàn quân này quả thực là kết tinh của những nỗ lực to lớn trong việc xây dựng quân đội chính quy kể từ khi thành lập Trung Hoa Dân Quốc! Tư lệnh trưởng của tập đoàn quân, là một lão tướng dày dạn kinh nghiệm, đã chỉ huy nhiều chiến dịch lớn, có danh vọng rất cao, đó là Trung tướng Lâm Thuật Khánh. Vị lão quân nhân này, người đã quy thuận từ Trấn quân, đảm nhiệm chức vụ này, đã cảm thấy mình đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp quân nhân. Khi ông bị Đồng Minh hội đuổi khỏi chức tư lệnh Trấn quân, cùng với Bách Văn Úy, lên phía bắc từ Từ Châu trong sự chán nản, ông chưa từng nghĩ rằng mình có thể có một ngày như vậy, sẽ dẫn dắt một đội quân hùng mạnh như vậy.

Giáp Ngọ Tập đoàn quân đang tiến hành huấn luyện trước chiến đấu một cách khẩn trương và bí mật nhất tại gần huyện Nam Cung. Tiếng pháo nổ ầm ầm ở Đông Bắc chính là hiệu lệnh động viên của tập đoàn quân này. Đơn vị chiến lược này, tự nhận là mạnh nhất trong quân đội chính quy,

trong lòng mỗi người lính đều tràn đầy nhiệt huyết. Tổng thống đã trang bị cho họ những trang bị hoàn hảo nhất, huấn luyện họ trở thành những người lính giỏi nhất, tạo cho họ một môi trường chiến lược tốt nhất. Đó là để họ gióng lên hồi chuông tang cho Lục quân Nhật Bản trong trận quyết chiến định mệnh của dân tộc, nhưng thời điểm họ thực sự tham gia chiến đấu, rốt cuộc là khi nào mới đến!

Một đoàn xe ô tô đang lao nhanh trên con đường dẫn đến huyện Nam Cung, trên những chiếc xe này, cờ hiệu cấp một của Mưa Thần, quân đội chính quy tung bay, bốn ngôi sao vàng phấp phới trong gió. Ông đến Thiên Tân mà không làm kinh động quá nhiều người, thậm chí còn không đến tổng bộ chiến khu phía bắc Dương Liễu Thanh. Sự hợp tác của Thái Ngạc và Lý Duệ khiến ông tương đối yên tâm, tình hình chiến sự hiện tại mặc dù không ngừng thay đổi, nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hai vị sĩ quan cao cấp này. Ông không muốn sự hiện diện của mình làm xáo trộn công việc chỉ huy thường ngày của họ. Cùng với Tư Mã Trạ, ông gần như lập tức đến huyện Nam Cung để thị sát Giáp Ngọ Tập đoàn quân.

Theo quan điểm của ông, trong trận quyết chiến này, vị trí của ông chính là biểu tượng tinh thần của toàn bộ quân đội chính quy. Muốn để mỗi người lính nhìn thấy vị Thống soái tối cao của họ, muốn để họ biết, trong trận quyết chiến này, ông đang cùng họ đứng trên tuyến đầu!

Quân đội chính quy, sau nhiều năm xây dựng, đã dần trở thành một cỗ máy chiến tranh tinh vi, hiệu suất cao, không cần ông phải đích thân ra mặt chỉ huy trong các trận chiến. Trong đầu ông lúc này, có lẽ người khác khó mà tin được. Ông đã tập trung vào việc xem xét các công việc giải quyết hậu quả sau chiến tranh và một khuôn khổ chiến lược mới cho châu Á. Một số công việc cũng đang được tiến hành bí mật và khẩn trương. So với những người lãnh đạo Nhật Bản, điểm khác biệt giữa họ và Mưa Thần là

Mưa Thần luôn nhìn về tương lai xa xôi, còn họ chỉ chú ý đến hiện tại, có lẽ điểm này sẽ quyết định vận mệnh tương lai của hai quốc gia.

Ngoài cửa sổ xe, là một cảnh tượng mùa hè tươi tốt của vùng đồng bằng Ký Nam. khắp nơi đều có những vết bánh xích sâu thẳm, cùng với việc công binh cải tạo địa hình. Góc của vùng đồng bằng Ký Nam này, dường như đã biến thành một trường huấn luyện lớn. Nhìn ra xa, trên nền trời xanh thẳm, còn có một vài khung máy bay đang tập hợp đội hình chiến đấu để huấn luyện bay. Không cần phải nói, đó là đoàn liên đội máy bay thứ nhất.

Các trạm gác trên đường đều được trang bị quân phục chính quy nhất, mỗi sĩ quan đều đánh bóng giày ủng sáng loáng. Đứng thẳng tắp hai bên đường. Mỗi khi đi qua một trạm gác, những quân nhân này đều nghiêm trang chào. Xe ô tô đi qua rất lâu mà họ vẫn không muốn hạ tay xuống. Dù chỉ là lướt qua trên xe, Mưa Thần cũng có thể nhìn rõ sự phấn khích đang cố gắng kìm nén trên khuôn mặt của những quân nhân đó, cùng với ánh mắt sùng bái không che giấu. Đối với những quân nhân này, ông chính là sự tồn tại như một vị thần!

Mưa Thần hài lòng tựa vào ghế dựa trên xe, mỉm cười nói với Tư Mã Trạm bên cạnh: "Giáp Ngọ Tập đoàn quân xem ra sĩ khí rất cao, huấn luyện cũng rất chặt chẽ, đã hoàn toàn sẵn sàng... Khi nào thì tung nắm đấm này vào, vẫn cần phải cân nhắc cẩn thận một chút... Thuần Như, người thấy thế nào về thời điểm đưa Giáp Ngọ Tập đoàn quân vào?"

Tư Mã Trạm bên cạnh cũng có vẻ tinh thần rất tốt, xem ra cũng khá tự tin vào tình hình chiến sự. Ông mỉm cười nói: "Tiên sinh Tùng Sơn và Tùng Vân chắc chắn sẽ nắm bắt tốt thời cơ này. Dù sao Giáp Ngọ Tập đoàn quân cũng là do họ chỉ huy. Tổng tham mưu đã dựng lên một khung chiến lược, chỉ cần dựa vào họ để thi hành."

Mưa Thần cười nói: "Đối với ta mà còn bày ra cái khung tham mưu lớn này, ta biết đầu óc người suy nghĩ rất nhiều, rất sâu. Cứ nói ra ý kiến của người, đến vội vàng. Ngoài việc xem người phát điện báo, còn chưa cùng người nói chuyện cẩn thận gì cả."

Tư Mã Trạch chớp mắt, cũng nở nụ cười: "Tổng thống, lần này ngài cứ yên tâm. Chúng ta đã nắm bắt thời cơ rất tốt. Dự đoán trước đó, quân Nhật sẽ tập trung chủ lực tại Liêu Tây hoặc Liêu Nam. Sẽ không chia nhỏ binh lực. Hiện tại quả nhiên đã bắt được chủ lực của họ tại Liêu Tây. Hơn nữa, chúng ta cũng chiếm thế chủ động, Hắc Sơn và Hồ Sơn đã bị chúng ta chiếm giữ, Quan Đông quân đang liều mạng muốn giành lại cứ điểm này, để bảo vệ tuyến đường sắt phía sau nam đầy của họ. Tuyến phòng thủ của Quan Đông quân ở Liêu Nam đã yếu ớt như một tờ giấy."

Xem ra, tại Liêu Tây, Tập đoàn quân Liêu Tây ngay từ đầu đã thể hiện một thế công sắc bén đến vậy. Ngay cả ta cũng phải giật mình! Xem ra, sau một loạt chiến dịch tôi luyện từ cuộc chiến Âu châu, sức chiến đấu của quân đội ta đã lên một tầm cao mới! Thế công như vũ bão giáng xuống. Theo báo cáo chiến sự, trận tuyến quân Nhật có lẽ đã dao động. Lực lượng pháo binh liên hợp của ta đã xé toạc lớp phòng ngự của địch. Bọn quỷ lùn dồn hết lực lượng dự bị để phản công, liều mạng hướng về phía đông, con đường đến Phụng Thiên. Mất Phụng Thiên, toàn bộ kế hoạch chiến lược của quỷ lùn sẽ tan thành mây khói!

Nhưng tại hai cánh Liêu Tây, quân Nhật vẫn còn binh lực khá mạnh, hơn nữa đường tiếp tế lại ngắn. Đối với đại quân Nhật mà nói, quyết chiến ở đây là lựa chọn hấp dẫn nhất. Căn cứ vào thông tin tình báo quân sự, cục đã chặn được điện báo, quân Nhật đang khẩn trương điều động quân chủ lực tiến về phía tây, chỉ viện cho hướng Liêu Tây, tìm kiếm một trận quyết chiến. Trong khi chúng chưa thể tăng viện thêm quân, đã mất đi chỗ dựa là lực lượng dự bị Quan Đông quân, thì sẽ trở thành miếng mồi ngon cho Tập

đoàn quân Liêu Nam của ta! Đã đến lúc phải chặt đứt sống lưng của lũ chó đói đã chiếm đóng đất nước ta suốt hai mươi năm qua!

Lần này, quý lùn lại ở thế bị động, cũng bởi vì tư lệnh trưởng quan cẩn thận - dù sao cũng là bại tướng dưới trướng của ta! - đã giữ lại quá nhiều lực lượng dự bị ở Phụng Thiên. Kết quả, hai bên chủ lực chạm trán.

Do binh lực không đủ, cả hai bên đều nhanh chóng đánh mất quyền chủ động trên chiến trường, đành phải tập trung lực lượng dự bị vào một hướng. Chúng ta đã chiếm ưu thế tuyệt đối trên chiến trường, chỉ là quân Nhật, thậm chí cả chúng ta, còn chưa hoàn toàn nhận ra điều đó! Hai cánh quân Liêu Nam và Liêu Tây đã tạo thành thế gọng kìm bao vây. Quân Nhật điều động ở tuyến trong, sẽ sớm cảm thấy khó mà ứng phó!”

Lúc này, trên mặt Tư Mã Trạ đã hừng hực tinh thần. Hãn, trước mặt mọi người, đều quy công lao cho lão sư Thái Ngạc và Lý Duệ. Nhưng thực tế, ngay cả Mưa Thần cũng biết, trong suốt thời gian chiến sự bùng nổ, Tư Mã Trạ đã thức trắng bao đêm, liên tục diễn tập các tình huống có thể xảy ra trong trận quyết chiến ở Đông Bắc, chuẩn bị kỹ càng về quân sự và hậu cần. Hãn tuyệt đối là một trong những công thần thầm lặng lớn nhất!

Giọng Tư Mã Trạ dần trở nên nghiêm trọng: “Mặc dù theo tình báo chiến lược, khả năng điều động binh lực của quân Nhật đã gần cạn. Không phải là không có quân, mà là không đủ vật tư để chiến đấu. Hơn mười ngày chiến sự ở Đông Bắc đã tiêu hao một lượng lớn vật tư, khiến cho đội tàu buôn Nhật Bản phải hoạt động hết công suất để duy trì việc tiếp tế vật tư. Số lượng quân tăng viện gần đây của Nhật Bản hoàn toàn nằm trong dự kiến của chúng ta, nhưng ảnh hưởng lớn nhất đến kế hoạch chiến lược của chúng ta vẫn là lực lượng hải quân hùng mạnh của Nhật Bản, và cả cái gọi là "Đệ nhị hạm đội" trên biển! Khi Tập đoàn quân Liêu Nam tấn công Quan Đông quân như chẻ tre, nếu Đệ nhị hạm đội Nhật Bản bất ngờ đổ bộ vào khu vực Vịnh Bột Hải, thì Tập đoàn quân Liêu Nam sẽ phải đối mặt với

tình thế tiến thoái lưỡng nan. Hoặc là quay lại tiêu diệt quân Nhật đổ bộ, hoặc là bỏ mặc, tiếp tục tiến lên phía bắc? Nếu quay lại, Tập đoàn quân Liêu Tây sẽ phải chiến đấu một mình, rất có thể thất bại. Nếu không quay lại, thì tổng căn cứ Thiên Tân sẽ bị bỏ rơi, đường Tân Phổ dù bị cắt đứt trong thời gian ngắn, toàn cục của chúng ta sẽ bị dao động! Đây cũng là điều chúng ta đã tính đến trước khi chiến sự nổ ra, làm thế nào để đối phó với việc quân Nhật đổ bộ vào Vịnh Bột Hải trong trận chiến ác liệt ở Đông Bắc!”

Về mặt Mưa Thần cũng trở nên nghiêm trọng như hần, trước đó, hần đã xem qua các kế hoạch. Kế hoạch ban đầu là duy trì một lực lượng dự bị tương đối lớn ở Vịnh Bột Hải, Thanh Đảo, Hải Châu, để ngăn chặn quân Nhật đổ bộ, cắt đứt đường Tân Phổ. Nhưng chiến sự nổ ra, toàn bộ vùng duyên hải vì hải quân yếu thế, gần như không thể bố trí phòng thủ, kế hoạch ban đầu ở phương nam, ngoài việc bảo vệ thủ đô, các khu vực duyên hải khác đều bị bỏ qua. Nhưng dân gian, nghị hội và chính quyền các cấp lại có tiếng nói lớn trong trung ương nghị hội và chính phủ. Không thể không phân tán một phần binh lực để giữ vững Trường Giang phía Nam.

Và để lại một kế hoạch chung cho việc phòng thủ toàn cục ở phương nam. Hiện tại, khu vực chiến sự phía bắc, ngoài ba tập đoàn quân, tại Vịnh Bột Hải, Thanh Đảo, Hải Châu và một số điểm yếu khác, chỉ có năm sư đoàn dã chiến chính quy để phòng thủ. Một số đơn vị đồn trú. Và khoảng một trăm doanh đội bảo an địa phương. Trong khi đó, quân Nhật ở khu vực duyên hải này, gần như có thể đổ bộ tấn công ở bất cứ đâu! Mặc dù không có cảng lớn để chúng duy trì thế công bền bỉ. Nhưng nhất là ở Vịnh Bột Hải, nếu quân Nhật vượt qua phía sau, tiến vào lục địa, chỉ cần một khoảng cách ngắn là có thể đánh tới Thiên Tân, tổng căn cứ phía sau!

Mưa Thần có chút do dự hỏi: “Người xem... Có nên rút một quân từ Giáp Ngọ Tập đoàn quân để tăng cường cho hướng Vịnh Bột Hải?”

Tư Mã Trạm lắc đầu: “Không thể lãng phí binh lực như vậy. Giáp Ngọ Tập đoàn quân là một chỉnh thể, khi được sử dụng, có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Hiện tại, chỉ cần quan sát động tĩnh của lực lượng hải quân Nhật Bản trên biển, tùy thời điều chỉnh bố trí. Nếu quân Nhật thực sự tiến vào Vịnh Bột Hải, chúng ta chắc chắn sẽ có thêm vài sư đoàn có thể điều động khẩn cấp. Quân Nhật nếu có bất kỳ hành động nào ở Vịnh Bột Hải, thì cũng chỉ là mang tính chất tập kích. Chúng ta vẫn có thể ứng phó. Tiên sinh Tùng Sơn trong lòng cũng đã có tính toán. Lúc này, tổng thống phải tin tưởng hoàn toàn vào các chỉ huy dưới quyền!”

“Đệ nhị hạm đội thuộc về đoàn vận tải khẩn cấp tiến vào khu vực Lữ Thuận cảng, bổ sung vật tư đạn dược và trang bị. Phía Trung Quốc điều động hạm đội phân tán trên biển Bột Hải và Hoàng Hải, dưới hình thức phân hạm đội, tiến hành pháo kích phân tán vào vùng duyên hải phía bắc Trung Quốc. Sau khi bổ sung vật tư, Đệ nhị hạm đội sẽ tiến hành chiến dịch theo kế hoạch số 6 đã định trước, vào ngày mười bảy tháng sáu, tấn công Tần Hoàng Đảo, tạo ra một chiến trường phụ, đe dọa tổng căn cứ phía sau của Hoa quân Bình Tân. Tổng bộ Trung Quốc giao phó kỳ vọng cao nhất cho quý binh đoàn!”

Một mệnh lệnh khẩn cấp được gửi đến tay Đại tướng Tùng Dũng Chính Mẫn, tư lệnh của Đệ nhị hạm đội. Đệ nhị hạm đội trực thuộc quyền chỉ huy của Nhóm chiến đấu điều động quân Trung Quốc. Kế hoạch số 6 cũng là một trong nhiều dự án tác chiến chống Hoa mà Bộ chỉ huy quân sự và Bộ Tổng tham mưu Lục quân Đế quốc Nhật Bản đã soạn thảo. Đại tướng Tùng Dũng Chính Mẫn, một lão tướng nổi tiếng trong Lục quân, đã hiểu rõ nhiệm vụ của mình. Phương án sử dụng hạm đội hải lực của Trung Quốc để báo cáo với tổng hành dinh, sau khi tổng hành dinh thảo luận khẩn cấp...

Đồng ý cho quân hải lực liên hợp hành động tấn công cánh quân Hoa, kiềm chế cuộc tấn công của họ vào Liêu Nam, tạo cơ hội cho trận quyết

chiến Liêu Tây để đánh bại chủ lực của Tập đoàn quân Liêu Tây của Hoa quân, đây là một phương án chiến lược lớn. Đối với những sĩ quan cuồng nhiệt trong tổng hành dinh, việc mở rộng chiến sự với Trung Quốc càng mạnh mẽ càng tốt! Khi Lục quân tạm thời không thể tung ra nhiều binh lực hơn, thì phải phát huy tối đa ưu thế của hải quân! Đông Bắc đã sử dụng mười hai sư đoàn Lục quân, hai sư đoàn trên biển này cũng phải phát huy sức chiến đấu của mình! Cuối cùng, Thủ tướng kiêm Lục quân đã đồng ý với kế hoạch này, một là vì chiến sự đã tiến đến bước này, phải kiên trì đến cùng. Hai là dù sao cũng là đổ bộ ở phía bắc, không gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến các nước phương Tây. Vì vậy, đã phê duyệt.

Với tư cách là một vị tư lệnh quân đội đã chiến, Tùng Dũng Chính Mẫn, một Đại tướng quả quyết, đương nhiên không hề e ngại chiến trận. Thế nhưng, việc quân đội trong chùa đột nhiên bộc phát dũng khí, sử dụng quân đoàn thứ hai của bọn hắn một cách táo bạo như vậy, vẫn khiến trong lòng hắn cảm thấy bất an. Hắn ngồi trong con tàu vận tải "Báo Quốc" đang trên đường vòng quanh thế giới, vừa gõ đầu trọc, vừa lẩm bẩm: "Ai da, lần này quân đoàn thứ hai có lẽ phải liều mạng rồi! Đây là đánh vào tận quê hương của Hoa quân a! Trong chùa đã chuẩn bị hy sinh quân đoàn thứ hai, lại còn muốn tiến hành Liêu Tây hội chiến đến cùng nữa chứ! Lần này đúng là bị đẩy vào thế khó rồi..."

Quân đoàn thứ hai xuất phát từ Nhật Bản, vì thời gian chuẩn bị chiến tranh quá gấp rút, rất nhiều vật tư lễ ra phải mang theo lại không thể theo tàu xuất phát. Chúng được chuyên chở bằng những đội tàu khác, trực tiếp đưa đến khu Lữ Thuận và Quan Đông châu. Hai sư đoàn quân lính đã lênhên trên biển gần mười ngày. Nếu không cho quân đội lên bờ nghỉ ngơi một hai ngày, cũng không thể nhanh chóng bổ sung vật tư tác chiến, thì không thể nào lập tức tiến hành công kích được! Nói như vậy, toàn bộ đoàn tàu này nhất định phải nhanh chóng tiến vào quân cảng để chinh đồn trước khi chiến đấu, mới có thể kịp thời tấn công vào Tần Hoàng Đảo trước ngày

mười bảy tháng sáu. Hãn phải chuẩn bị ứng phó với cuộc chiến khốc liệt nhất!

Trên mặt biển, hạm đội chủ lực của Hoa quân, vốn hộ vệ đoàn tàu, đã treo cờ hiệu, đồng thời hú còi, chia nhau xuất kích, tiến hành công kích quấy rối dọc theo bờ biển phía bắc, phân tán sự chú ý của Hoa quân. Trước ngày mười bảy tháng sáu, chúng sẽ tập hợp tại vùng biển Tần Hoàng Đảo, yểm hộ cho quân đội đổ bộ tác chiến. Tư lệnh hạm đội của Trung Quốc, Tướng quân Tang Đảo Tỉnh, từ chiến hạm kỳ hạm "Duệ Hào" đã phát tín hiệu đèn đến "Báo Quốc Hoàn": "Chúc quý quan thuận buồm xuôi gió, mong rằng sẽ gặp nhau tại Tần Hoàng Đảo, chúc võ vận trường tồn!" Hạm đội khổng lồ chỉ để lại một phần nhỏ tàu chiến hạng nhẹ cho quân đoàn thứ hai, những tàu chiến nhỏ này cũng rất cần thiết để vào cảng bổ sung nhiên liệu và nước ngọt. Tùng Dũng Chính Mẫn cuối cùng cũng ra lệnh cho toàn bộ đoàn tàu của quân đoàn thứ hai: "Với tốc độ nhanh nhất, vào cảng bổ sung vật tư. Chuẩn bị tác chiến!" Đoàn tàu khổng lồ chuyển hướng trong vịnh Bột Hải. Rồi xa nơi họ đã chuẩn bị để tấn công Hồ Lô Đảo, hướng về Lữ Thuận và Quan Đông châu. Một chiến trường lớn hơn đang chờ đợi đội quân này, những người mà quân Nhật trên dưới đều đặt nhiều kỳ vọng!

Tang Đảo đứng trên đài chỉ huy, sắc mặt nặng nề: "Quân đoàn thứ hai... Có thể hoàn thành nhiệm vụ không đây?"

"Các hạ trong chùa, lần này ngài dùng binh quá mạo hiểm... Liêu Nam chính diện, tình hình đã căng thẳng đến mức này sao?"

Ngày mười hai tháng sáu năm 1916.

Chiến sự đã diễn ra ngày càng ác liệt trên toàn tuyến Đông Bắc. Tại chính diện Hắc Sơn và Đại Hồ Sơn, bốn mươi chín sư và năm mươi hai sư, hai đội quân mới thành lập, đã tạo thành lực lượng chủ lực của quân đoàn thứ tám. Họ đang lâm vào cảnh chiến đấu khốc liệt ở đây. Vào ngày mười

chín tháng sáu, họ đã bất ngờ tập kích, cướp được trận địa quan trọng của quân Nhật, nơi có tuyến đường sắt. Kiểm soát khu vực đồi núi này. Quân Nhật, với đội quân yểm hộ của trung đoàn hai mươi lăm, sư đoàn bảy, đã bị tiêu diệt hơn một nửa. Hành động này đã làm rung chuyển toàn bộ chiến tuyến của quân Nhật. Đồng thời, nó cũng gây ra phản ứng dây chuyền từ Liêu Tây đến Liêu Nam. Tổng bộ phương Bắc lập tức truyền lệnh khen ngợi các đơn vị của quân đoàn thứ tám. Đồng thời, ra lệnh, bằng mọi giá, quân đoàn thứ tám phải giữ vững tuyến núi Hắc Sơn và Đại Hồ Sơn, không được từ bỏ trận địa vì bất kỳ lý do gì!

Đối với hai sư đoàn này, đây thực sự là một nhiệm vụ gian khổ. Cả hai đều là những sư đoàn mới thành lập. Lịch sử của quân đội cũng rất ngắn. Trang bị cũng yếu hơn so với các sư đoàn chủ lực khác. Hơn nữa, sau khi vượt qua những con đường quanh co, rất nhiều vũ khí hạng nặng và vật tư không được mang theo. Con đường tiếp tế phía sau họ là con đường gập ghềnh nhất và khó đi nhất ở Liêu Tây. Ban đầu việc tiếp tế đã không được thuận tiện, sau khi Liêu Tây khai hỏa, bộ phận hậu cần càng phải tập trung toàn lực để đảm bảo thể công ở chính diện sông lớn. Vật tư tiếp tế mà họ nhận được mỗi ngày cũng rất thiếu thốn! Hơn nữa, vị trí của họ đã khiến cho Trấn Bàn Cẩm, một trọng trấn của quân Quan Đông ở Liêu Nam, bị uy hiếp nghiêm trọng. Quân Quan Đông, dù phải dùng toàn bộ lực lượng, cũng phải giành lại nơi này, để bảo vệ đường rút lui của họ!

Sư đoàn bảy gần như toàn bộ lực lượng, cùng với tàn quân của sư đoàn mười chín (tập trung ở trung đoàn 133 và 150), cùng với hỏa lực vượt trội, đã phát động phản công điên cuồng vào nơi này! Sau khi khai hỏa ở sông lớn, thể công của quân Nhật càng trở nên điên cuồng, họ phải ổn định lại cánh quân quan trọng này!

Tiếng pháo vang vọng trong thung lũng. Trên những tảng đá trắng ở trận địa quan trọng của Hắc Sơn, đâu đâu cũng là những cột khói bốc lên. Pháo

binh đã chiến của quân Nhật đặt dưới chân núi, điên cuồng bắn phá lên đỉnh núi. Đỉnh núi này là điểm cao nhất của tuyến núi Hắc Sơn, và nó kiểm soát một con đường đơn sơ đi qua Hắc Sơn, thông đến Bàn Cẩm. Chỉ cần chiếm được nơi này, có thể nhìn xuống toàn bộ chiến trường! Quân Nhật trong hai ngày này đã tung ra hai trung đoàn bộ binh và một trung đoàn pháo binh. Lặp đi lặp lại công kích nơi này, nhưng lại bị quân phòng thủ của trung đoàn một trăm năm mươi bảy đánh lui hết lần này đến lần khác. Xác chết của quân Nhật nằm la liệt khắp sườn núi và chân núi. Khắp nơi đều là dấu vết của chiến sự ác liệt. Quân phòng thủ vội vàng xây dựng công sự đã chiến đã bị đánh sập gần hết. Quân phòng thủ gần như chỉ dựa vào hố bom và những đồng đá lộn xộn để tiến hành kháng cự ngoan cường nhất!

Trong tiếng nổ của đạn pháo, La Phiên, người đứng đầu trường học, nép mình trong một hầm đánh, giơ ống nhòm cẩn thận quan sát động tĩnh của quân Nhật. Hai ngày chiến đấu ác liệt đã khiến vị thượng tá này đen hơn và gầy hơn. Nhưng ánh mắt của anh vẫn sắc bén vô cùng. Hố bom này đã được cải tạo một chút, trở thành sở chỉ huy của anh. Đến bước này, không còn phân biệt chỉ huy và binh lính. Tất cả mọi người đều phải chiến đấu trong những điều kiện khắc nghiệt như vậy!

Bụi đất do đạn pháo bắn lên đổ ập vào người anh, nhưng anh không hề để ý. Trong ống nhòm, anh đã thấy một cánh quân lớn của quân Nhật tập kết xong, đang tổ chức đội hình tấn công. Trên sườn núi đá trắng, còn có một tiểu đội quân Nhật đang cố thủ một chiến hào đổ nát, bất kể họ dùng lựu đạn, pháo cối, hay thậm chí xung phong bằng lưỡi lê, cũng không thể đuổi được họ đi, quân Nhật không ngừng bổ sung binh lực, và muốn giữ vững vị trí nhỏ bé này.

Để tạo điều kiện cho quân đội xung phong liên tục. Hỏa lực của hai bên vẫn đang bắn phá dữ dội. Để tiết kiệm đạn dược ít ỏi, pháo cối đã ngừng bắn. Tiếng quân Nhật gào thét trên sườn núi vẫn không ngừng truyền đến.

Tiểu thuyết mới nhất tại sáu chín sách a thủ phát!

La Phiên cầm điện thoại lên, "Alo, alo" hai tiếng, nhưng không có tín hiệu. Anh lớn tiếng hô: "Kiểm tra đường dây!" Một lính truyền tin nhanh nhẹn nhảy ra khỏi hố bom, anh lại kéo một lính truyền tin khác: "Cậu tìm cách đến cao điểm chín mươi bảy bên cánh trái, nói với họ, quân Nhật tập kết khoảng một đại đội binh lực, chuẩn bị vòng qua chính diện đá trắng sơn, đi vòng ra phía sau chúng ta, nhất định phải chú ý động tĩnh của quân Nhật. Hỏi xem họ có thể hỗ trợ năm mươi phút pháo cối không, chúng ta ổn định, cao điểm chín mươi bảy sẽ không có vấn đề gì, nhanh lên!"

Vừa mới hạ lệnh xong, tham mưu trưởng của đoàn, thiếu tá Đỗ Hiệp, đã nhảy vào hầm bom của anh, La Phiên cũng không quay đầu lại hỏi: "Quý tử lại tập kết binh lực, chuẩn bị xung phong! Lần này hai cánh đều muốn cuốn qua. Một doanh đang ở chính diện, tình hình thế nào?"

Trên người Đỗ Hiệp đã có vài vết thương nhẹ. Môi cũng nứt nẻ. Anh vừa mới từ trận địa của một doanh trở về. Nơi đó và quân Nhật đang giằng co trên sườn núi trong những trận giao tranh nhỏ lẻ. Hai bên không ai muốn đối phương yên tĩnh. Khi tấn công thì đánh lớn. Khi tấn công dừng lại thì đánh nhỏ. Hai bên đều không ngừng thăm dò trận địa của đối phương. Địa thế của quý tử bất lợi, thường bị một doanh tập kích bất ngờ, xác chết đầy chiến hào. Nhưng quân Nhật vẫn không ngừng bổ sung binh lực vào chính diện của họ.

Kiên trì chống lại họ. Nghe La Phiên hỏi, anh cười khổ nói: "Hôm nay là lần thứ mấy công kích rồi?"

Một tên lính chạy đến. Bọn họ bây giờ còn hơn trăm người, vẫn là theo đoàn, trực thuộc bộ đội, để bọn họ bổ sung quân số. Đạn được sắp hết. Nước uống cũng không còn. Khổ sở vô cùng...

La Bay ngắt lời hẳn, mặt mày cau có, quay đầu nhìn hẳn: "Giờ phút này không cần kêu khổ với ta! Toàn tuyến chỗ nào không gian khổ? Quân nhân tiếp nhận mệnh lệnh, thì phải chiến đấu đến cùng! Chẳng lẽ còn muốn chúng ta trước mặt lũ tiểu quỷ tử yếu thế hay sao?" Mấy phát pháo đạn bỗng nhiên rơi xuống xung quanh bọn họ, tiếp theo là một tràng nổ vang. Hỏa lực của quỷ tử dần dần dày đặc, mà sư đoàn 49 đóng ở phía sau núi đá trắng, doanh pháo binh vì tiết kiệm đạn dược, một phát cũng không bắn trả. Đạn pháo kích thích bụi mù gần như che khuất hạm chỉ huy của đoàn bộ, La Bay vẫn nằm im, chú ý động tĩnh của quân Nhật. Đỗ Hiệp bò tới, dán tai hẳn lớn tiếng: "Đoàn trưởng! Hay là cho sư bộ gọi điện, xin chi viện đi! Đoàn chúng ta đánh quá khổ rồi! Hai ngày đánh lui quỷ tử hơn ba mươi lần công kích, đã gần như mất sức chiến đấu! Cứ như vậy không có viện binh đến bổ sung, tử thủ là không xong đâu!"

Mảnh đạn gào thét bên tai bọn họ, một tên lính truyền tin trông coi điện thoại ngã xuống, không nói một lời, đè lên máy điện thoại. Óc và máu tươi vung vãi đầy đất. Ba quân Nhật trọng pháo cũng tham gia oanh kích. Đây đều là một bộ phận của liên đội pháo binh hạng nặng Quan Đông quân mới đến hôm nay, bụi mù xen lẫn đá vụn bốn phía rơi vãi, càng tăng thêm uy lực pháo kích, những quân nhân chính quy đã khổ chiến hai ngày ba đêm, co quắp trong công sự đơn sơ của mình, bảo vệ vũ khí. Chịu đựng đói khát, khát khô và mệt mỏi. Mấy ngày kịch chiến, quân Nhật liên tục tiến công, đã tiêu hao toàn bộ tinh lực của bọn họ. Nhưng dưới sự dẫn dắt của các sĩ quan ngoan cường, bọn họ vẫn kiên quyết giữ vững trận địa. Chỉ vì cấp trên nói với bọn họ, thủ ở nơi này, chính là bọn họ đã cống hiến lớn nhất cho quốc gia và dân tộc này, là cống hiến lớn nhất cho toàn quân thắng lợi!

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã tiêu tụy, đầy mình vết thương, mặc dù đạn dược đã gần hết. Nhưng bọn họ vẫn tử thủ không lùi. La Bay nhíu mày, trong tiếng pháo gầm lên với Đỗ Hiệp: "Người còn là quân nhân hay không? Người có nhận được mệnh lệnh thay quân không? Chúng ta chính

là muốn bám trụ ở đây! Nhìn quân Nhật điên cuồng tranh đoạt nơi này là biết vị trí chiến lược quan trọng thế nào. Hơn nữa, ít nhất chúng ta đã hấp dẫn một nửa quân Nhật ở Liêu Nam đến đây! Ta nói cho người biết, kiên trì là thắng lợi. Lão tử đã trải qua một lần tòa án quân sự, không muốn vì nghe người nói nhảm mà không giữ được trận địa lần nữa! Lão tử thà chết ở đây! Người còn dám nói nhảm, lão tử để người dẫn đội đi phản công, xem người có bản lĩnh hay không!"

Cùng lúc đó, ở bờ sông lớn Hà Đông, gần trấn Đạo Nghĩa, cũng diễn ra một cuộc chiến tranh đoạt thảm thiết hơn. Cả ngày hôm qua và một đêm kịch chiến không hề ngừng nghỉ. Quân đội chính quy và quân Nhật vây quanh mấy cao điểm quanh trấn Đạo Nghĩa liều mạng tranh đoạt. Hai bên bộ binh nhiều lần giao chiến ác liệt.

Quân Nhật tuy có hỏa lực yếu thế hơn, hơn nữa trên đầu còn có máy bay Hoa quân liên tục oanh kích. Nhưng chỉ cần mất đi một trận địa quan trọng, quân Nhật lập tức phản kích. Bộ binh của chúng thành từng đám, lao vào hỏa lực của quân đội chính quy. Thương vong thảm trọng dường như đã vượt quá sự lường trước của chỉ huy quân Nhật! Không ngừng có quân Nhật từ hai cánh điều đến, quân dự bị của Nhật cũng thành từng đám xông lên. Ba cái đoàn đột kích bộ binh của quân đội chính quy lần đầu tiên đụng phải đối thủ điên cuồng đến vậy. Trong số họ, không ít là những người ưu tú từ châu Âu trở về, từng giao chiến với quân đội Đức. Quân đội Đức cũng rất ngoan cố, nhưng ít nhất họ vẫn trong phạm vi lý trí. Khi hỏa lực địch chiếm ưu thế tuyệt đối, thường chọn co cụm hoặc chờ viện binh đến. Nhưng quân Nhật Bản trước mặt này, gần như dùng mạng người để lấp từng con đường, dùng thương vong thảm trọng nhất để tranh đoạt trận địa này! Hỏa lực lóe lên, thi thể quân Nhật chất thành đống, nhìn thấy mà rợn người. Thường xuyên có cả một trung đội, đại đội bộ binh bị hỏa lực đánh tan. Nhưng quân mới vẫn không ngừng xông lên!

Ba đoàn đột kích luôn xung phong, trong ngày 11 này, vô số lần công kích, lại bị quân Nhật điên cuồng đẩy lui. Dao sắc đánh nhau sống chết đã trở thành chuyện thường ngày.

Cho đến khi ba đoàn đột kích hao hết tinh lực, bắn hết đạn dược. Những quân nhân mắt đỏ ngầu này mới được các đội khác thay thế! Chiến sự vẫn tiếp diễn đến đêm, không hề dừng lại. Trời như bị đánh thủng, mưa to trút xuống. Hai bên bộ đội vẫn tiếp tục chém giết trong bùn lầy. Đêm đến, thế công của quân Nhật càng điên cuồng gấp bội, một lần thậm chí còn đẩy lùi cả đoàn 93, sư 31, áp bức họ qua chiến hào. Mãi đến khi Ngô Đạo Phu khẩn cấp tập kết hơn trăm khẩu pháo cối mãnh liệt oanh kích, nổ tung quân Nhật chưa kịp đứng vững. Mưa to vẫn trút xuống. Sư 21, đoàn 61 của quân An lại xông lên. Quả thực là dùng lưỡi lê, lựu đạn và súng phun lửa đuổi quân Nhật, lữ đoàn 34 bộ binh của sư đoàn 3 ra khỏi từng đỉnh núi. Trong mưa to, những quân nhân Nhật bị súng phun lửa thiêu đốt là một cảnh tượng kinh tâm động phách. Khổ chiến lại tiếp tục từ đêm tối đến hừng đông, đến ngày 12 tháng 6. Pháo binh của quân đội chính quy đã bắn hơn sáu vạn phát đạn trong một ngày một đêm, gần như bắn hết một nửa số đạn dự trữ trước chiến tranh! Quân Nhật cuối cùng cũng mất đi nhuệ khí phản kích, rút lui về trấn Đạo Nghĩa để sửa sang công sự, chuẩn bị phòng thủ. Tạm thời từ bỏ việc tranh đoạt trận địa yểm hộ tuyến đầu. Khi hỏa lực hai bên tạm thời ngừng lại, những quân nhân chính quy đã khổ chiến đều có chút không dám tin vào những gì đang diễn ra. Quý tử thật sự rút lui rồi sao? Không còn phản công nữa sao? Trong bùn lầy, khắp nơi đều là thi thể tan nát. Trên chiến trường, tất cả đều là đủ loại vũ khí bị phá hủy. Thậm chí còn có những binh lính Nhật chết ngay trên đường xung phong. Tất cả đều bị trọng pháo không kích trong nháy mắt sát thương! Quân đội chính quy trải qua một ngày một đêm khổ chiến, cuối cùng có thể đối mặt trực tiếp với trấn Đạo Nghĩa. Nhưng vì mưa to, đành tạm dừng thế công, đồng thời gấp rút bổ sung đạn dược và vật tư. Chỉ có trời mới biết quý tử sẽ điên cuồng thế nào

trong bước tác chiến tiếp theo! Họ đã gặp phải một đối thủ cứng cựa, nhưng họ vẫn phải đánh bại đối thủ này!

Một ngày một đêm khổ chiến, thống kê sơ bộ, thương vong của quân đội chính quy đã lên tới 2.100 người. Vì chiến sự không chỉ diễn ra ở khu vực này, các nơi khác cũng phát động tấn công kiểm chế, cũng đánh với quân Nhật phòng thủ đến mức tinh hỏa vắng khắp nơi. Thương vong của quân Nhật không có số liệu chi tiết. Nhưng ước tính gấp mấy lần tổn thất của quân đội chính quy. Trong hồi ký của những người sống sót sau trận chiến ác liệt, do quân Nhật sáng tác, mới khiến mọi người hiểu rõ được quân Nhật đã nỗ lực và thương vong như thế nào để bảo vệ trận địa.

“..... Mưa to như trút, chúng ta lao đảo xông lên phía trước. Dưới chân toàn là thi thể nát bét, đều là do hỏa lực của quân Hoa đánh trúng. Đạn pháo cùng pháo sáng chớp giật chiếu sáng chiến trường ngập nước, xác chết la liệt, đạn pháo nổ tung khắp nơi. Đại pháo của chúng ta ở đâu? Ban ngày, máy bay Hoa liên tục oanh tạc đội hình xung phong của chúng ta. Máy bay của chúng ta lại ở đâu? Chẳng lẽ thượng cấp chỉ muốn dùng máu thịt của binh lính để đổi đầu với đại pháo và máy bay của quân Hoa sao? Xung quanh là cảnh tượng A La Địa Ngục, mưa to đến mức chẳng ai mở nổi mắt. Súng máy hạng nặng và pháo cối của quân Hoa quét ngang đội hình trung đội của chúng ta, chúng đã đến gần trận địa! Tiếng kêu thảm thiết không dứt, tiếng thở dài của người chết vang vọng trên chiến trường, nghe sao mà rõ rệt. Còn có những binh sĩ bị thương không ngừng kêu “Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Trung đội trưởng Thạch Lương đại úy giơ dao quân dụng xông lên trước nhất, bị một phát đạn pháo nổ chỉ còn nửa thân người. Quân kỳ của trung đội, Tào Tiểu Dã kéo thân thể tàn phế của Thạch Lương đại úy lui về sau, nhưng lại bị đạn đánh ngã xuống vũng bùn. Chưa kịp xông vào chiến hào của địch, cả trung đội không biết còn lại mấy người. Trên đỉnh núi lớn, lô cốt phun lửa, hóa ra là sở chỉ huy của liên đội 68, Đại tá Tiểu Tuyên 61 đã

thành Phật nơi đó. Toàn tuyến phản công mười trung đội, chỉ còn lại vài tàn binh như ma quỷ xông vào trận địa địch, trong chiến hào ngập bùn đến bẹn, dưới bùn là lớp lớp thi thể, chúng ta đang vật lộn bằng dao sắc trên đồng xác chết với quân Hoa ngoan cường! Vừa nhảy vào chiến hào, ngang hông ta đã bị đâm một nhát, suýt nữa ngã sấp xuống vũng bùn. Gần như cứ thế mà chết đuối! Ta cố bám vào vách hào, thò đầu lên thở, xung quanh là những binh sĩ đang vật lộn. Từng người dường như không còn mặt mũi, chỉ lạng lẽ chém giết lẫn nhau..... Tổ quốc, xem ra ta không thể trở về! Ngay lúc trung đội của chúng ta sắp bị diệt sạch, bộ đội tiếp viện lại xông lên, được cứu rồi! Ta cố gắng bò lên. Nhưng trận địa vừa giành lại đã bị quân Hoa cướp lại. Trung đội của chúng ta, sau trận chiến không còn một sĩ quan, chỉ còn sáu thương binh! Trung đội bộ binh mạnh nhất của liên đội 6, cứ thế mà biến mất!”

—— ——— Hồi ký của Nhất Đại Xuyên, một binh sĩ tham chiến của quân Nhật, « Theo binh sĩ tới nghị viên », xuất bản năm 1946, nhà xuất bản Tokugawa.

“..... Quân Nhật lấy Sư đoàn 3 và Liên đội 21 của Sư đoàn 6 làm chủ lực, giành giật trận địa quanh trấn Đạo Nghĩa với quân Hoa suốt một ngày. Các sĩ quan chỉ huy cao cấp của Nhật Bản lúc đó không coi trọng hỏa lực áp đảo của quân Hoa, liều lĩnh đưa binh lính vào cuộc chiến đẫm máu.

Từ ngày 12 tháng 6 đến ngày 13 tháng 6. Tư lệnh quân đội Đại Đảo cuối cùng cũng chịu thua, ra lệnh co cụm phòng ngự tại trấn Đạo Nghĩa. Sư đoàn 3 và Liên đội 21, trong vòng 24 giờ, đã mất 7.290 người, hơn 5.700 người bị thương, một cái giá quá đắt (bao gồm cả thương vong do hỏa lực súng ống của quân Hoa ở hậu phương, và thương vong của Sư đoàn 3 và các đơn vị khác ở các khu vực khác cùng ngày). Giới quân phiệt Nhật Bản lúc đó dường như mới bắt đầu hiểu rằng, đại hòa hồn không thể ngăn cản một đội

quân được trang bị tận răng. Trận chiến đẫm máu vẫn sẽ tiếp tục kéo dài.....”

—— — Trích « Liêu Tây Hợp Chiến » của nhà sử học cánh tả Nhật Bản, Bờ Giếng Thanh Chi, quyển Liêu Tây Hợp Chiến, trang 223. Xuất bản năm 1950, nhà xuất bản Tập Anh Xã.

Khi sự chú ý của quân Nhật gần như hoàn toàn chuyển sang cuộc chiến ác liệt đang diễn ra trên toàn tuyến Liêu Tây, lực lượng Quan Đông quân ở Liêu Nam đã suy yếu đến mức nguy hiểm, trong khi Tập đoàn quân Liêu Nam đã nhanh chóng tập kết gần Cẩm Châu. Trong khi hai bên thảm thiết chém giết nhau trong mưa to ở Liêu Tây, thì một trận chiến đã được chuẩn bị. Một khẩu pháo lớn đã được đưa vào vị trí vào ban đêm. Các sở chỉ huy các cấp đã đến gần tiền tuyến. Quyết chiến phản công Liêu Nam, cũng sắp bùng nổ!

STT 360: Chương 5: Thế giới mới - Chương 163: Quyền chủ động...

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 163: Quyền chủ động

Đối với trận chiến tranh bùng nổ ở Đông Á, đám người Âu châu lúc bấy giờ cũng chẳng mấy ai để tâm. Chỉ có đại lục mới là cẩn thận tính toán năng lực quân đội của hai nước, bao gồm cả tổ chức, tiêu chuẩn huấn luyện, trình độ trang bị và khả năng động viên. Lúc này, cựu đại lục đang lâm vào tình trạng kiệt quệ vì cuộc chiến với Phàm Nhĩ Đăng, đồng thời đốc toàn lực chuẩn bị cho chiến dịch Sông Sawm vô cùng quan trọng. Dân gian có lẽ có chút ủng hộ Trung Quốc, phản đối Nhật Bản phá hoại hòa ước. Nhưng với các chính trị gia của các cường quốc trong khối hiệp ước, điều họ quan tâm chỉ là kết quả của cuộc chiến giữa hai nước, đồng thời đảm bảo vẫn có thể lấy được tài nguyên quân sự và nguyên liệu từ châu Á.

Vì thế, họ không giống như cách đối đãi với Bỉ, để một quốc gia trung lập bị phá hủy mà cuốn vào thế chiến. Họ chỉ tăng cường hạm đội ở phương hướng châu Á (sự tăng cường này cũng có giới hạn), điều động quân sự quan sát viên vào quân đội Trung Quốc và hải quân, giảm bớt xuất khẩu vật tư quân sự sang Nhật Bản, đồng thời cung cấp cho Trung Quốc một phần viện trợ quân sự không lớn lắm. Một lính lục quân da trắng cũng sẽ không bước vào đại lục châu Á, tham gia vào cuộc chiến tranh giành quyền bá chủ giữa hai cường quốc châu Á này. Họ chỉ chờ đợi ngày hai nước phân định thắng bại, sau đó tập trung tinh lực đánh bại cuộc chiến tranh đáng sợ ở châu Âu. Về phần tương lai của hệ thống châu Á sẽ ra sao, ít nhất trong

năm cũ, không phải là vấn đề mà các chính trị gia cự đại lực quan tâm. Khi một đời thanh niên của họ phải chết thảm trên chiến tuyến phía Tây, khi một vài quốc gia châu Âu vì bá quyền thế giới mà dốc toàn lực, làm sao có thể mong họ thực hiện nghiêm túc những gì họ đã xác nhận tại Thượng Hải?

Hỏa lực tháng Tám từ Bỉ vang lên, nhưng không lặp lại ở Trung Quốc. Ít nhất trong dân gian, bách tính Trung Quốc càng thêm oán hận những người da trắng này. Họ phái hàng chục vạn đại quân ra chiến đấu vì lợi ích của họ. Nhưng khi tổ quốc của họ bị quân Nhật Bản xâm lược điên cuồng, họ chỉ nhận được những câu trả lời và hứa hẹn mơ hồ, không hề kiên quyết, hữu lực, hay vững chắc. Thậm chí ở các quốc gia phương Tây, còn có một số luận điệu, thậm chí hy vọng chiến sự giữa hai nước kéo dài càng lâu càng tốt, một cường quốc lâu đời của châu Á, một đế quốc mới nổi của châu Á. Vì lợi ích riêng mà người chết ta sống. Đối với các quốc gia phương Tây đang suy yếu sau chiến tranh ở châu Âu, đây là cơ hội tuyệt vời để tiếp tục khống chế châu Á. Ngài Crawford, đại sứ Anh tại Nam Kinh, chính là người kiên quyết chủ trương như vậy. (Vị đại sứ này, rất cảnh giác với Trung Quốc, khi từ nhiệm trở về nước còn được ban tặng Huân chương Bảo tinh của các bạn bè quốc tế, lịch sử đôi khi thật mỉa mai).

Chỉ có ở phía bên kia Thái Bình Dương, nước Mỹ mới thực sự cảm nhận được mối đe dọa hung hãn của Nhật Bản. Khi khói lửa ở Đại Tây Dương đang đến gần, tàu ngầm Đức tấn công chiến hạm Mỹ, quốc gia này sớm muộn cũng phải tham gia vào cuộc chiến đẫm máu ở cự đại lực. Họ thực sự lo lắng rằng quốc gia nhỏ bé kia - hay nói đúng hơn là một quốc gia đã trở nên điên cuồng - sẽ khiêu chiến với hệ thống của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ tại châu Á vì tài nguyên, vì sự sống còn và phát triển. Họ đã vũ trang, hơn nữa cả nước cũng ngày càng đi theo con đường quân sự mạo hiểm. Máy móc quân sự của đế quốc vũ trang chỉ có thể cướp đoạt trên Thái Bình

Dương. Sau khi chiếm được Đông Bắc, một căn cứ vững chắc để tiến sâu, họ sẽ mở rộng ra toàn bộ khu vực Thái Bình Dương.

Cho đến khi chiến tranh Mỹ - Nhật bùng nổ. Vì vậy, đối với nước Mỹ, có lẽ họ là quốc gia duy nhất trong số các cường quốc đã xác nhận trong điều ước, thể hiện thái độ kiên quyết nhất. Họ tuy không tham gia chiến tranh, nhưng lại cung cấp sự hỗ trợ lớn nhất về đặt hàng quân sự, viện trợ tài nguyên và cho vay chiến tranh. Các sĩ quan Mỹ bí mật gia nhập quân đội chính quy Trung Quốc, với tư cách là quan sát viên quân sự, khảo sát năng lực chiến tranh của Đế quốc Nhật Bản. Xác định xem đồng minh quân sự trên thực tế của họ có thể giành chiến thắng trong cuộc chiến này hay không. Hải quân Mỹ bắt đầu động viên trên Thái Bình Dương, bắt đầu xây dựng quy mô lớn các căn cứ hải quân ở Hawaii và Philippines. Họ thậm chí còn lập kế hoạch chiến tranh. Khi các tàu vận tải của Mỹ đến Trung Quốc chỉ chịu sự đe dọa của hải quân Nhật Bản, họ thậm chí còn dự định tiến hành một trận hộ tống chiến. Một lần làm xong, vĩnh viễn phá hủy hải quân Đế quốc Nhật Bản dùng để đe dọa họ. Vì vậy, họ thậm chí còn tìm kiếm một căn cứ hải quân thích hợp ở phía Nam sông Trường Giang của Trung Quốc, để làm nơi dựa vào trong trường hợp cần thiết phải tiến hành tác chiến hải quân ở hướng biển gần Trung Quốc trong tương lai.

Thái độ hoàn toàn khác biệt của đại lục mới và cựu đại lục, trong lòng người dân Trung Quốc, tự nhiên đã gây ra những cảm nhận khác biệt. Chủ nghĩa đế quốc cũ đối trá, cùng với sự duy trì của chủ nghĩa đế quốc mới. Khiến họ dường như có một loại phán đoán đạo đức đơn giản nhất. Đây cũng là cơ sở cho sự hữu hảo kéo dài hai mươi năm giữa Trung Quốc và Mỹ trong tương lai, cũng như sự ủng hộ lâu dài đối với hành vi mở rộng và cướp đoạt lợi ích của các quốc gia châu Âu trước đây của Mỹ ở châu Á trong thời kỳ trắng mắt. Hai quốc gia vĩ đại ở Thái Bình Dương, trong những năm tháng tới, dường như muốn biến đại dương rộng lớn này thành nội hồ của họ. Chiến tranh Trung - Nhật đã thay đổi sâu sắc vận mệnh chính

trị của nửa thế giới. Đây là điều mà đám quân phiệt Nhật Bản điên cuồng phát động chính biến quân sự, thậm chí là chiến tranh, không lường trước được. Nhưng khi quan hệ hữu hảo giữa hai nước Mỹ - Trung sau này dần dần trở nên xa cách, thậm chí là thù hận, thì đây cũng là điều mà những người trước đây đã ca ngợi mối quan hệ hữu hảo giữa hai nước Mỹ - Trung không lường trước được...

Đối với phản ứng của các quốc gia phương Tây, dân gian và quân đội Trung Quốc - nhất là nội bộ quân đội - vô cùng bất mãn. Nội các và nghị hội không thể thể hiện thái độ cứng rắn với các quốc gia phương Tây, mà lại bày tỏ sự cảm kích lớn lao đối với sự viện trợ bất đắc dĩ của họ. Khiến họ cảm thấy mình bị bán đứng khi chiến đấu đổ máu ở tiền tuyến. Liên hệ đến việc tổng thống lúc bấy giờ đã ký vào hiệp ước Trung - Nhật với vẻ khuất nhục, họ lại cao giọng ca ngợi các quốc gia phương Tây là những hiệp sĩ tinh thần của hiệp ước. Nhưng chiến tranh vẫn bùng nổ. Trong cảm nhận của một số người cấp tiến trong quân đội, tự nhiên cho rằng chính họ đã ảnh hưởng đến sự phán đoán tình hình quốc tế của tổng thống, kiềm chế các quyết sách cứng rắn của ông. Cuối cùng vẫn phải dựa vào những quân nhân này để bảo vệ địa vị của các chính khách. Trong quá trình chiến sự đang diễn ra ác liệt, dòng nước ngầm nguy hiểm vẫn không ngừng vận chuyển, chờ đợi cơ hội bùng phát. Quân đội cho rằng họ đã bỏ ra rất nhiều, nhưng vẫn bị gạt ra khỏi đời sống chính trị của quốc gia, đồng thời trở mắt nhìn những hành động của các chính khách luôn đi ngược lại với thần tượng mà họ sùng bái - tổng thống. Ví dụ, tổng thống kiên quyết thúc đẩy việc tuyên chiến với Nhật Bản, thu hồi toàn bộ quyền lợi ở Đông Bắc, nhưng họ lại khởi xướng hòa bình tại chỗ, khôi phục trạng thái trước chiến tranh, vân vân. Tất cả dường như đang chờ đợi một cơ hội thích hợp để bùng phát...

Kỳ thực, nếu khảo sát kỹ lưỡng mọi chuyện rắc rối phức tạp trước sau của cuộc chiến này, chúng ta dường như có thể nhận thức rõ ràng rằng.

Ngoại giao của tổng thống, không phải vì các quốc gia cường quốc cự đại lù lút bước theo lập trường ban đầu mà thất bại. Ngược lại, đã đạt được những thành công chưa từng có. Ông vẫn luôn kiên nhẫn, cẩn thận, thậm chí nhìn xa trông rộng để an bài bối cảnh chiến lược của cuộc chiến này.

Cận đại Trung Quốc, lần đầu tiên trong hoàn cảnh quốc tế có lợi nhất, tiến hành một trận quyết chiến. Hẳn dùng những bước đi ngoại giao đầy toan tính, khiến Nhật Bản lâm vào thế cô lập, cuối cùng không thể không trở nên điên cuồng. Chiến tranh bùng nổ, mặc cho các nước phương Tây ra sức vun đắp hy vọng hai nước kiềm chế lẫn nhau để cùng chịu thiệt, nhưng rốt cuộc cũng phải đoạn tuyệt viện trợ cho Nhật Bản, mà buộc phải cung cấp viện trợ cho Trung Quốc. Nước Mỹ càng là gần như cùng Trung Quốc đứng chung chiến hào. Về mặt vật chất, hẳn cũng đã chuẩn bị đầy đủ nhất. Quân đội chính quy của hẳn được cung ứng đầy đủ nhất, lao vào chiến tranh.

Về quân phí, thậm chí còn chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ mười lăm tháng, dùng để cân bằng tài chính dự trữ quốc tế (lần đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc phát hành quốc trái chiến tranh quy mô lớn và hiệu quả như vậy).

Xuyên suốt lịch sử, dưới lớp vỏ bọc đã được tân trang lại, trong quá trình nỗ lực tìm kiếm chân tướng, các nhà sử học đều có chung một nhận định: Chân tướng của thời đại gần nhất với thời đại của họ thường khó khai quật nhất. Nhưng xuyên qua màn sương mù dày đặc, chúng ta dường như có thể nhìn thấy một hình tượng. Một người có thiên phú và cảm giác sứ mệnh, đã cân nhắc mọi thứ, đồng thời dường như còn có một loại dự đoán và khả năng quan sát lịch sử thấu đáo. Ở thời đại này, rốt cuộc đã đạo diễn một vở kịch vĩ đại nhất, đồng thời ảnh hưởng đến toàn bộ tương lai của thế giới. Có khi, con đường quật khởi kỳ diệu này khiến các nhà nghiên cứu đời sau không khỏi phải suy ngẫm. Nếu thời đại này không có người thanh niên

ấy xuất hiện như một tia chớp ở Thượng Hải, thì đất nước này sẽ ra sao? Phân liệt, hỗn chiến, nghèo khó, bị các thế lực cường quốc xâm nhập sâu sắc hơn, cho đến khi đi theo một con đường khác... Dù những nhà nghiên cứu như ta tin vào tính tất yếu của lịch sử, đều biết rằng đất nước vĩ đại này chắc chắn sẽ có những chí sĩ khác đầy lòng nhân ái đứng ra, vận mệnh của dân tộc này vĩnh viễn không bao giờ đoạn tuyệt, nhưng đó chắc chắn sẽ là một con đường vô cùng khác biệt.

Chúng ta nên may mắn, thời đại cách mạng của Trung Quốc, chỉ có vị tổng thống trẻ tuổi này trong vài năm ngắn ngủi. Dù tráng lệ, nhưng lại quá tàn khốc.

... Để chúng ta hãy cùng nhau nhìn lại trận chiến năm một chín một sáu.

Theo đêm ba mươi tháng năm, trận chiến đã kéo châu Á vào thời đại biến động kịch liệt. Quân Nhật Bản lấy Phụng Thiên làm trung tâm, chia làm hai tập đoàn chiến lược. Trong vài ngày, họ do dự giữa việc quyết chiến ở hướng nam hay hướng tây. Tướng quân trong chùa, chỉ huy tối cao của quân Nhật, vì kinh nghiệm đau thương ở chiến dịch Thanh Đảo, luôn lo lắng về việc quân đội chính quy tấn công vào cánh. Sư đoàn 19 của quân Nhật đã thất bại trong việc phong tỏa Sơn Hải Quan khi chiến dịch mới bắt đầu — dù sao, đây cũng là một cuộc chiến tranh vội vàng do phe cấp tiến trong quân đội Nhật Bản thúc đẩy. Quân Nhật ở Liêu Tây và Liêu Nam đều tập trung trọng binh, sẵn sàng tấn công quân đội chính quy. Sau khi cân nhắc và tranh luận với tổng hành dinh ở Tokyo, Tướng quân trong chùa cuối cùng quyết định tập trung lực lượng chủ lực của mình ở Liêu Tây, sau khi loại bỏ mối đe dọa từ tập đoàn quân trọng binh Liêu Tây của quân đội chính quy, sẽ điều quân xuống phía nam. Đây là một quyết định ổn thỏa. Phụng Thiên là hậu phương chính của quân Nhật, là đầu mối giao thông đường sắt quan trọng ở phía nam. Vị trí an toàn phải được đảm bảo. Ông ta tập trung phần lớn binh lực của quân Nhật ở Đông Bắc vào Liêu Tây, chuẩn

bị phát động tấn công vào giữa tháng sáu. Ở mặt trận Liêu Nam, chỉ có quân Quan Đông tương đối mỏng manh duy trì chiến tuyến. Theo kinh nghiệm tác chiến của ông ta ở Thanh Đảo, quân đội chính quy tấn công ba sư đoàn của quân Nhật (quân Nhật còn có thể nhận được một số viện trợ), là đủ để cầm cự cho đến khi chiến dịch Liêu Tây kết thúc.

Nhưng Tướng quân trong chùa đã đánh giá thấp tinh thần chủ động tấn công của quân đội chính quy và sức chiến đấu của họ, vốn đã tăng lên gần như chóng mặt sau chiến dịch Thanh Đảo, nhờ kinh nghiệm từ Đại chiến châu Âu và sự cải thiện về trang bị. Tập đoàn quân Liêu Tây, dưới sự hỗ trợ của hậu cần mạnh mẽ, đã hành động trước ở Liêu Tây. Đồng thời, họ đã giành được những bước tiến ở cả hai hướng. Tại Hắc Sơn Đại Hổ Sơn, một điểm yếu, một liên đội tăng cường của quân Nhật đã bị hai sư đoàn quân đội chính quy đánh tan và đánh đuổi. Tình trạng liên lạc giữa quân Quan Đông và quân Triều Tiên bị cắt đứt ngay lập tức.

Khi chưa kịp điều chỉnh, ở mặt trận sông lớn, hướng thẳng đến Phụng Thiên, lực lượng chủ lực của Tập đoàn quân Liêu Tây đã phát động một cuộc tấn công mạnh mẽ vào quân Triều Tiên đang tập kết, hỏa lực tập trung đã khiến quân Triều Tiên chủ lực của Nhật Bản, vốn không hề yếu thế, phải chịu áp lực cực lớn. Kế hoạch tấn công ban đầu của họ bị phá sản, phải chuyển sang phòng thủ, hơn nữa còn chịu tổn thất nặng nề! Bộ chỉ huy quân đội chính quy Trung Quốc gần như ngay lập tức phán đoán rằng lực lượng chủ lực của quân đội chính quy sẽ tấn công vào cánh Liêu Tây —— bởi vì ở Thanh Đảo, quân đội chính quy cũng phản công vào cánh! Lực lượng dự bị của quân Nhật lập tức di chuyển về phía tây, chuẩn bị cho trận quyết chiến ở Liêu Tây. Họ đã đánh giá quá cao lực lượng của Tập đoàn quân Liêu Tây. Ở hướng Liêu Nam, họ yêu cầu quân Quan Đông phải giành lại bằng được điểm yếu Hắc Sơn Đại Hổ Sơn. Để kiểm chế khả năng quân đội chính quy tấn công vào Liêu Nam, Tướng quân trong chùa đồng thời chọn quân chủ lực thứ hai của Nhật Bản, đã chuẩn bị sẵn sàng, phát động cuộc đố

bộ lên Tần Hoàng Đảo. Kiểm chế quyết định của quân đội chính quy ở Liêu Nam. Ông ta còn muốn trong nước tăng tốc tiếp viện. Tại các cảng của Nhật Bản, quân đoàn thứ ba đang tập kết, bao gồm sư đoàn 12, 13, 14 và 17, bốn sư đoàn, trong khi vật tư, trang bị và thậm chí cả nhân viên còn chưa đầy đủ, đã vội vàng lên tàu xuất phát. Kế hoạch là đến Đông Bắc vào cuối tháng sáu. Để phân tán áp lực cho các cảng ở Đông Bắc, hai sư đoàn khác sẽ đổ bộ vào Triều Tiên, từ Triều Tiên tiến về Phụng Thiên. Bộ chỉ huy quân đội Nhật Bản cũng đang khẩn trương huy động quân đoàn thứ tư. Trang bị và nhân viên càng không đầy đủ, gồm sư đoàn 15, 16, 19 và 20. Ở Nhật Bản, chỉ còn lại năm sư đoàn mới được thành lập. Trong khi nguồn cung cấp hậu cần của Nhật Bản đã đến giới hạn...

Tất cả những sự chuẩn bị này đang diễn ra điên cuồng. Nhưng quân đội chính quy đã không cho họ thời gian để điều chỉnh. Tập đoàn quân Liêu Nam của quân đội chính quy vào lúc mười hai giờ đêm ngày mười ba tháng sáu năm một chín một sáu, đã phát động một cuộc đột kích chủ lực trên toàn tuyến vào lực lượng Quan Đông quân mỏng manh của Nhật Bản. Chín sư đoàn, bao gồm ba trăm bảy mươi khẩu pháo áp chế, cùng với hàng chục máy bay. Hỏa lực dữ dội như mưa trút xuống. Hàng ngàn hàng vạn bộ binh của quân đội chính quy gào thét lao ra khỏi chiến hào dưới ánh pháo sáng. Quân đội chính quy phát động phản công. Lăng Biển, Thịnh Vượng Thương Điểm, Rừng Tùng Bảo và các điểm phòng thủ kiên cố khác của quân Nhật đều bị quân đội chính quy bao vây như thủy triều. Quân Quan Đông mặc dù đã sớm rút lui theo chỉ thị của bộ chỉ huy, xây dựng công sự. Nhưng cuộc tấn công mạnh mẽ của quân đội chính quy vẫn khiến họ khó lòng ngăn cản! Sư đoàn 7 của họ vẫn còn ở hướng Hắc Sơn Đại Hồ Sơn. Sau khi Tập đoàn quân Liêu Nam chiếm được điểm yếu Tùng Lâm Bảo, lập tức chia cắt sư đoàn 7 và sư đoàn 5, sư đoàn 19! Quân đội chính quy đã đánh một lỗ hổng lớn trên chiến tuyến của quân Nhật. Quân Nhật thực sự lâm vào tình thế bị bao vây từ phía nam và phía tây. Không có lực lượng mới gia nhập, họ đang ở trong tình thế khó khăn nhất! Chiến sự đến lúc này,

mới thực sự bước vào cao trào. Mất quyền chủ động trên chiến trường, quân Nhật đã tung ra tất cả các thủ đoạn để chống cự. Bởi vì đối với một số quân nhân lực quân Nhật Bản, cuộc chiến này của họ, không có đường lui, để quốc của họ. Cũng không có đường lui...

Lăng Tồn Thương Tuyệt —— « Nghiên cứu chiến tranh năm 1916 ở Đông Bắc » (Cuốn sách này, bởi vì miêu tả tỉ mỉ chiến sự Đông Bắc, phân tích thể cục xác đáng, trong mắt các nhà nghiên cứu, đã vượt qua cuốn « Lịch sử cận đại thế giới Đông Doanh » của Lăng Tồn Thương Tuyệt)

“Điện cho tổng bộ phương Bắc, giày của ta đã giẫm lên trên công sự hạch tâm của quân Nhật ở Lăng Hải! Dưới chân ta, là thi thể của Thiếu tướng Chí Ma, chỉ huy Lữ đoàn 55, Sư đoàn 19 của quân Nhật. Còn có hai lá quân kỳ của Sư đoàn 19! Quân Nhật đã tháo chạy về phía bắc, quân ta đang tăng cường truy kích ở trong... Xem ra không cần đội dự bị, Tập đoàn quân Liêu Nam đã có thể quyết định thắng bại của trận chiến này ở Đông Bắc!”

Trong buổi sáng đầy khói lửa, Trương Hùng Phu cầm cạo sạch sẽ, cùng một đội hộ binh tham mưu đứng trên công sự hạch tâm của hệ thống phòng ngự Lăng Hải của quân Nhật. Trên gương mặt thô kệch, tràn đầy vẻ đắc ý. Chiến trường xung quanh, đâu đâu cũng là dấu vết của hỏa lực bao trùm sau chiến đấu. Thi thể quân Nhật nằm la liệt trong chiến hào và lô cốt. Lưới sắt bị nổ nát bét. Khắp nơi là xe pháo, xe ngựa bị lật, tiếng pháo vẫn còn vang vọng ở phía xa, tiếng gầm rú của máy bay vẫn còn vọng lại trên nền trời. Đại đội quân chính quy, giương cao quân kỳ, đi qua dưới chân trung tướng Trương Hùng Phu. Nhìn thấy tư lệnh của họ đang chăm chú nhìn, mỗi đội quân đi qua đều phát ra tiếng reo hò như núi đổ biển gầm: “Vạn tuế Tập đoàn quân Liêu Nam!”

Một đêm công kích, mặc dù quân Nhật đã phòng thủ kiên cố, nhưng vẫn bị hồng lưu của Tập đoàn quân Liêu Nam phá hủy —— bọn chúng trước

mặt quân Nhật quả thực quá yếu. Chỉ có một Sư đoàn 19 bị đánh cho tàn phế và lực lượng chủ lực của Sư đoàn 5. Trong biển lửa, những ngày này, quân Nhật liều chết chống cự, thậm chí không tiếc cùng quân chính quy xông vào chiến hào đồng quy vu tận. Nhưng nỗ lực của chúng cũng không ngăn cản được ưu thế binh lực của Tập đoàn quân Liêu Nam phát động công kích toàn tuyến —— ngay cả Tập đoàn quân Liêu Nam đã chịu nhiều tổn thất trong những ngày trước cũng được bổ sung đầy đủ, hướng chỉ là hai quân đoàn sinh lực của Tập đoàn quân Liêu Nam, Quân đoàn 9 và Quân đoàn 12! Nội tình của Tập đoàn quân Liêu Nam là do các đơn vị còn lại của quân Tập 1 và một số đơn vị của chiến khu phương Bắc hợp thành, trang bị phong phú, trình độ huấn luyện đều xếp hàng đầu trong quân chính quy. Quân đoàn 9, đơn vị nòng cốt này, càng có Lữ đoàn 17, Sư đoàn 9 của quân chính quy lập nghiệp, Sư đoàn 9 mới và Sư đoàn 36 được cải biên từ Lữ đoàn độc lập! Quân Nhật chống cự trước công kích của quân Liêu Nam. Chỉ trong một đêm đã sụp đổ. Thượng Điền có thì ra lệnh rút lui toàn tuyến, hẳn không thể để hai sư đoàn chôn vùi ở đây! May mắn thay, Quan Đông quân đã chuẩn bị trận địa phòng thủ thứ hai ở tuyến Bàn Cẩm đến Bắc Trữ. Dưới sự yểm hộ của Sư đoàn 19, lực lượng chủ lực của Sư đoàn 5 đã rút lui toàn tuyến, co cụm về khu vực Bàn Cẩm. Còn tàn quân của Sư đoàn 19 thì tiến hành phòng thủ tự sát với các đơn vị công kích của Tập đoàn quân Liêu Nam. Mặc dù chiến đấu vẫn đang tiếp diễn, quân Nhật vẫn liên tục chống cự. Nhưng Sư đoàn 19, với tư cách là một đơn vị chiến thuật cơ bản, có thể nói là đã không còn tồn tại. Đơn vị xâm lược lâu năm này của Nhật Bản đã đóng quân ở Trung Quốc từ năm 1900. Một lữ đoàn trưởng đã tử trận. Bốn trung đoàn trưởng bộ binh chết hai bị thương một, Trung đoàn Kỵ binh 19 may mắn trốn thoát. Pháo binh 19, bao gồm cả lực lượng chủ lực của Trung đoàn Pháo binh 5, Sư đoàn 5. Hầu như bị phá hủy ngay trên trận địa pháo binh của mình. Ngay cả quân kỳ, thứ mà quân Nhật coi là sinh mạng, cũng đã được tìm thấy hai lá trên chiến trường! Sư đoàn 19 đã bị tiêu diệt! Còn lại Sư đoàn 5, Sư đoàn 7 và Quân đoàn 8 của Tập đoàn quân Liêu Tây vẫn

còn tồn tại. Trong lòng Trương Hùng Phu, chúng cũng không thể chống cự được lâu!

Trong biển lửa, vị trung tướng tính tình nóng nảy này tràn đầy vẻ đắc ý. Một ngày trước, Tập đoàn quân Liêu Tây làm náo động, bây giờ cuối cùng cũng đến phiên hần! Tiêu diệt hoàn toàn Quan Đông quân, một mục tiêu hấp dẫn biết bao. Võ công chói mắt biết bao!

“Tổng thống. Điện thoại của Tung Mây.” Mưa Thần, đang thị sát Tập đoàn quân Giáp Ngọ ở huyện Nam Cung, nhận được điện thoại chuyển dùng do Tư Mã Trạ đưa tới. Hần liếc nhìn thời gian, lại nhìn Tư Mã Trạ mặt mày hớn hở, lập tức hiểu là Tập đoàn quân Liêu Nam đã gửi tin tốt đến. Hần mỉm cười nhận điện thoại: “Tung Mây, có tin gì tốt không?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Lý Duệ, bình tĩnh mà cứng rắn, dường như không có quá nhiều kích động ẩn chứa trong đó: “Báo cáo tổng thống, thế công của Tập đoàn quân Liêu Nam đã khai hỏa. Đột phá tuyến phòng thủ thứ nhất của quân Nhật ở Lăng Hải. Tiêu diệt hơn vạn quân Nhật, thu được chiến lợi phẩm vô số. Quân Nhật đã rút lui về phòng thủ ở khu vực Bàn Cẩm. Quân ta vẫn đang mở rộng chiến quả... Quyền chủ động của chiến trường, xem ra đã nằm trong tay chúng ta... Từ sáng nay, các thành phố ven biển, Đường Cô, Tần Hoàng Đảo, đều bị pháo hạm của hải quân Nhật Bản tập kích. Có một số tổn thất, chúng ta vẫn đang theo dõi chặt chẽ động thái của quân Nhật, xin tổng thống yên tâm, chúng ta có lòng tin giành chiến thắng cuối cùng!”

Mưa Thần chỉ nói một câu “tốt” rồi gác máy. Hần nhìn Tư Mã Trạ: “Thuần Như, người thấy thế nào?”

Tư Mã Trạ chỉ mỉm cười: “Đây quả là một chiến dịch mà tổng tham mưu nhân nhĩ nhất... Chúng ta chuẩn bị lực lượng lớn như vậy, tính kế quỷ tử Nhật Bản lâu như vậy. Nếu không phải kết quả như vậy, thì chúng ta thật

sự không cần làm quân nhân nữa... Tôi đồng ý với ý kiến của Tung Mây, chúng ta đã giành được quyền chủ động trên chiến trường thông qua hai chiến trường Liêu Tây và Liêu Nam. Quân Nhật đã rơi vào tình trạng phòng thủ, phải đối phó ở cả hai tuyến nam bắc. Ngay cả khi chúng tăng cường binh lực liên tục từ trong nước. Nhưng chỉ có thể làm đáng ở hai chiến trường, bị đánh thì Tập đoàn quân Giáp Ngọ sẽ có cơ hội sử dụng! Quân Nhật chắc chắn sẽ chuyển binh lực từ Liêu Tây, tiến hành phòng thủ ở hai tuyến chiến đấu. Lực lượng đột phá của Tập đoàn quân Liêu Nam và Liêu Tây sẽ không đủ, chúng ta cũng không đáng tiếp tục nỗ lực hy sinh. Tập đoàn quân Giáp Ngọ gia nhập, một lần hành động đột phá phòng tuyến chủ lực cuối cùng của quân Nhật ở Liêu Nam, đại quân theo sau xông vào, thẳng đến Phụng Thiên. Cắt đứt đường lui của quân Nhật ở Liêu Tây. Có thể bao vây trọng binh của chúng! Đó chính là quyết thắng!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn hưng phấn đến mức đi đi lại lại trong phòng: “Cho dù quân Nhật có thể tăng viện từ trong nước, nhưng đã không thể vẫn hồi tình trạng mất quyền chủ động, sau khi đại quân chúng ta tác chiến ở Phụng Thiên, có thể tiếp tục áp sát khu vực Lữ Đại. Hoàn toàn đuổi quỷ tử ra khỏi lãnh thổ. Một đường chia quân dọc theo biên giới, vượt biên tác chiến, quân Nhật cũng chỉ có thể chống cự liên tục ở đất Triều Tiên. Mất đi lực lượng chủ lực của Nhật Bản đang tác chiến, những đơn vị còn lại của chúng, cũng không thể duy trì được bao lâu. Năng lực hậu cần của chúng, cũng sắp cạn kiệt! Tổng thống, ngài có thể trao quyền cho chiến khu phương Bắc, giao Tập đoàn quân Giáp Ngọ cho họ sử dụng!”

Mưa Thần lặng lẽ lắng nghe, trong đầu hiện lên cảnh tượng tráng lệ của các đơn vị dưới quyền toàn tuyến công kích. Hắn đã chờ đợi khoảnh khắc này bao lâu rồi! Lúc này, thần sắc của hắn lại hết sức bình tĩnh, hỏi ngược lại: “Quân Nhật đã bắt đầu pháo kích ở ven biển phía Bắc, liệu có thể làm

bàn đạp đổ bộ, giã giũa một chút để kiểm chế thế công của chúng ta ở Liêu Nam? Phải ứng phó thế nào?"

Tư Mã Trạh đã sớm tính toán, cười nói: "Ta đã cùng lão sư Tùng Sơn, còn có Tung Mây bàn bạc kỹ càng. Binh lực phản kích mà quân Nhật có thể điều ra hiện nay, nhiều nhất chỉ là hai sư đoàn của quân thứ hai. Tài nguyên của quân Nhật hiện giờ đã cạn kiệt, dù có liều mạng đổ bộ lên bờ để kiểm chế, cũng không thể duy trì khả năng tấn công lâu dài. Chẳng qua là tự chuốc thêm gánh nặng hậu cần, tạo cơ hội cho chúng ta tiêu diệt sinh lực của chúng. Quân dự bị đã thông qua Tân Phổ Đường khẩn cấp tăng viện cho Thiên Tân. Hiện tại, lão sư Tùng Sơn còn nắm trong tay năm sư đoàn dự bị, đủ dùng! Cứ chờ chúng đến! Điều đáng lo duy nhất hiện nay là, quân Nhật đã hoàn toàn điên cuồng, phong tỏa đường biển, cắt đứt nguồn cung cấp vật tư của chúng ta ở phía Nam Trường Giang. Nhưng kho dự trữ trong nước vẫn đủ sức chống đỡ để chúng ta kết thúc chiến sự ở Đông Bắc. Bọn chúng điên cuồng như vậy, chỉ là đẩy nhanh tốc độ diệt vong và mức độ hủy diệt của mình mà thôi! Tổng thống, ta đã có lòng tin tuyệt đối vào trận chiến này! Đây không còn là lúc quân Nhật còn nắm quyền chủ động như trong trận chiến ở Thanh Đảo!"

Mưa Thần cuối cùng cũng hạ quyết tâm, hắn nói với Tư Mã Trạh: "Thuần Như, lấy danh nghĩa của Hàng Hổ, hãy điện cho Tung Mây, giao toàn quyền sử dụng Tập đoàn quân Giáp Ngọ cho bọn họ! Hãy để tập đoàn quân mang tên Giáp Ngọ này, bắt đầu cuộc chiến báo thù! Hai mươi một năm, những anh linh đã chiến tử ở Đông Bắc, Triều Tiên và Đại Đông Cầu, đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi!".

STT 361: Chương 5: Thế giới mới

Một phiên bản trơn tru hơn, gửi từ T.L.T – bạn hiểu mà.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 164: Ky binh cùng “heo”

Tiếng pháo nổ vang trời, chiến sự ác liệt diễn ra ở cả phía nam và phía bắc Phụng Thiên. Mọi nơi đều biến thành chiến trường hỗn loạn. Gần trăm vạn quân hai bên giao tranh ác liệt, tạo nên một trận chiến thảm khốc nhất trên vùng đất Đông Á. Quân nhân Trung Quốc, với khí thế ngút trời, bắt đầu phản công. Họ mang trong mình ý chí phục hưng, khôi phục lại vinh quang của quốc gia. Vào thời khắc này, tinh thần chiến đấu của họ đã lên đến đỉnh cao trong lịch sử. Trong trái tim của những người lính thế hệ mới này, không còn quá khứ nhục nhã, chỉ có khát vọng chứng kiến đất nước ngày càng hùng mạnh. Họ đã gạt bỏ trăm năm uất hận, dùng máu thịt và quyết tâm của mình để viết nên một trang sử hào hùng trong thời đại này. Họ là lịch sử, là hiện tại, và cũng là tương lai.

Trong Bộ Tư lệnh Quân Tổng tư lệnh Đông Châu quốc, không khí nặng nề bao trùm, xen lẫn sự hỗn loạn. Những quân quan tham mưu, vốn ngày thường hăng hái, giờ đây đều lộ vẻ mặt căng thẳng, tất bật ra vào.

Người thì vây quanh bản đồ, mặt đỏ bừng tranh luận. Trên bản đồ, mũi tên đỏ của quân Hoa không ngừng vươn dài, trong khi mũi tên xanh của quân Nhật, đại diện cho hệ thống phòng ngự Liêu Nam, đã tan tác.

Liêu Tây tạm thời ổn định, hai bên giằng co quyết liệt, quân tiếp viện không ngừng tiến về Liêu Tây. Nhưng chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, tình hình ở Liêu Nam đã trở nên vô cùng nguy cấp.

Mặc dù trên bản đồ vẫn còn các sư đoàn 5, 7, 19 của Quan Đông quân, nhưng ai cũng hiểu rằng Sư đoàn 19 chỉ còn trên danh nghĩa, không còn sức chiến đấu của một liên đội.

Sư đoàn này còn là đơn vị đầu tiên trong lịch sử quân đội Nhật Bản bị mất quân kỳ, không biết đã bị thiêu hủy hay chưa! Sư đoàn 5 và Sư đoàn 7, một thì cố thủ ở Bàn Cẩm, một thì vẫn đang chiến đấu ở Hắc Sơn Đại Hồ Sơn, cố gắng duy trì một chiến tuyến tạm bợ. Đối diện với họ là một tập đoàn quân Hoa với đội hình hùng hậu. Phía sau lưng họ, Sư đoàn 8 của quân Hoa đang uy hiếp phòng tuyến Bàn Cẩm đến Bắc Chử, sẵn sàng bao vây hai sư đoàn này bất cứ lúc nào. Quân Nhật ở Phụng Thiên, với trọng binh tập kết để tiếp viện Liêu Tây, dường như không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhanh chóng rút quân về phía nam để chi viện Quan Đông quân!

Nhưng Liêu Tây sẽ ra sao khi quân Hoa tấn công như vũ bão? Nếu không có lực lượng mới đến kịp thời, họ chỉ có thể chống đỡ trong thế hai mặt giáp công, nhường quyền chủ động cho đối phương! Chỉ cần một mặt nào đó bị quân Hoa chọc thủng, thì số quân tinh nhuệ của Nhật Bản ở Phụng Thiên sẽ lâm vào tình thế vạn kiếp bất phục!

Trong phòng tác chiến, điện thoại reo âm ỉ. Từng tin tức xấu liên tục truyền đến.

“Báo cáo! Cánh quân tăng cường của Hoa quân đã vượt qua Vương Bảo.

Liên đội 41, Sư đoàn 5, với đại đội yểm hộ đã hy sinh toàn bộ. Tiền tuyến của họ cách Ba Đài Tử vẫn còn rất xa. Không rõ liên đội 41 đã chiếm

lĩnh trận địa yểm hộ chưa. Đề nghị bộ phận tình báo báo cáo chi tiết!”

“Trọng pháo binh đã chiến số 7 bị thiệt hại nặng nề do không quân Hoa tấn công.

Đề nghị Quan Đông quân che chở, bảo vệ cho họ rút lui. Bộ Tổng tư lệnh đã điều động liên đội này cho Quan Đông quân, cần phải chịu trách nhiệm chỉ huy! Pháo binh là xương sống của bộ binh, Quan Đông quân phải phản công quân Hoa. Đề nghị rút trọng pháo binh đã chiến số 7!”

“Đại Vinh chi đội, Sư đoàn 1, Phụng Thiên đã lên xe, chiều nay sẽ đến Bàn Cẩm! Đề nghị bộ phận không cần lo lắng! Chuẩn bị 30 toa xe đạn dược tiếp viện Liêu Tây cũng quay đầu, hướng Bàn Cẩm xuất phát! Bộ phận phải giữ vững tình hình ở Bàn Cẩm!”

“Ban tác chiến Quan Đông quân yêu cầu Sư đoàn 7 kết thúc chiến sự ở Hắc Sơn Đại Hồ Sơn, gia nhập phòng ngự Bắc Chử. Về tình hình Hắc Sơn Đại Hồ Sơn, đề nghị quân Triều Tiên phái quân tiếp ứng... Quân Triều Tiên cũng đang rất căng thẳng ở mặt trận Liêu Tây, tổng bộ đã điều động quân đội từ Phụng Thiên để tiếp ứng Sư đoàn 7. Hiện tại, đề nghị đốc thúc Húc Xuyên binh đoàn, ổn định phòng ngự Hắc Sơn Đại Hồ Sơn, tăng cường phòng ngự Bắc Chử, không được lùi bước. Đây là quân lệnh!”

Tham mưu trưởng quân đội Trung Quốc, Thiếu tướng Đại Anh, ngồi bất động, nhìn bộ hạ xử lý những công việc cấp bách ở tiền tuyến. Toàn bộ bộ tư lệnh như một tổ ong vô vẽ, hoặc một bệnh viện tâm thần. Đối với những tham mưu trẻ tuổi này, họ không thể tin được rằng, đế quốc đã tập kết mười hai sư đoàn binh lực trên chiến trường này, cướp đoạt một nửa Phụng Thiên, nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, quyền chủ động đã đổi chủ! Kế hoạch tấn công Liêu Tây đã hoàn toàn phá sản, tình hình Liêu Nam đã đến bờ vực sụp đổ! Tư lệnh Quan Đông quân, Đại tướng Thượng Điền, liên tục gửi điện cầu cứu lên tổng bộ, yêu cầu chi viện. Quân đội Nhật Bản, vốn

kiêu ngạo, lại trở nên yếu thế trước quân đội Trung Quốc. Thông tin từ tiền tuyến cho thấy hỏa lực mạnh mẽ, dồi dào của quân Hoa, khiến quân Nhật hoàn toàn bất lực trước các cuộc không kích. Thêm vào đó là tinh thần chiến đấu cao ngút của quân Hoa, khiến những tham mưu vốn luôn kiêu ngạo không dám đối diện. Họ vừa sợ hãi vừa lo lắng, chỉ có thể điên cuồng che giấu nỗi sợ hãi trong lòng. Tiếng la hét trong điện thoại vang vọng. Dường như việc thể hiện uy phong trong bộ tư lệnh có thể ngăn chặn bước tiến của quân Hoa ở Liêu Nam.

Đối với Trung tướng Đại Anh, đó là sự tự trách. Ông ta có cùng quan điểm với những người trong bộ, không dám đánh giá thấp sức mạnh của quân Hoa. Đặc biệt là chiến dịch Đông Bắc lần này, bị những phần tử cấp tiến trong quân đội ép buộc. Việc chuẩn bị không đầy đủ. Họ không giống những sĩ quan trẻ tuổi, cho rằng thất bại trong chiến dịch Thanh Đảo chỉ là ngẫu nhiên, chỉ vì thiếu binh lực. Chỉ cần Quan Đông quân và quân Triều Tiên hợp tác, là đủ để chiếm được toàn bộ. Họ cẩn thận tập kết binh lực, chuẩn bị phát động tấn công trên một mặt trận. Nhưng không ngờ, họ đã đánh giá thấp sức chiến đấu của quân Hoa. So với chiến dịch Thanh Đảo, tình hình đã hoàn toàn khác biệt! Tình thế hiện tại đã rất nguy cấp. Để ổn định Liêu Nam, chỉ có thể điều quân từ Liêu Tây. Nhưng điều này không tránh khỏi việc quyền chủ động chiến trường thay đổi. Họ chỉ có thể để quân Hoa tự do lựa chọn hướng tấn công. Dù có tăng cường binh lực từ trong nước, thì cũng cần phải tăng lên một mức độ đáng kinh ngạc, đồng thời phải gánh vác việc cung ứng vật tư đầy đủ mới có thể giành lại quyền chủ động trên chiến trường! Quân đội Nhật Bản, và cả đế quốc Nhật Bản, liệu có đủ khả năng để làm điều đó không? Hay là con đường họ đã chọn, ngay từ đầu đã là một sai lầm?

Tiếng giày vang vọng, Đại tướng trong chùa ngẩng đầu, nhanh chóng bước vào phòng tác chiến. Vị lão nhân, người thường mặc kimono, hôm nay lại mặc quân phục chỉnh tề. Khuôn mặt được cạo râu sạch sẽ. Trên thân

hình gầy gò của ông, toát ra một luồng sát khí nghiêm nghị. Một sĩ quan tham mưu đang ngủ gật. Ông ta lập tức bị đánh thức bởi một roi da!

“Tất cả tỉnh táo lên! Đế quốc vẫn đang chiến đấu! Chúng ta vẫn còn cơ hội! Đừng để mọi thứ rồi tung lên. Nhanh chóng tổng hợp tình hình từ tiền tuyến, báo cáo ngắn gọn và rõ ràng. Thông báo cho đại bản doanh. Đưa ra kế hoạch điều động binh lực cụ thể, cùng với phương án hậu cần. Phải hoàn thành trong vòng 3 tiếng! Quân nhân của chúng ta đang chiến đấu gian khổ ở tiền tuyến, các người cũng đang chiến đấu gian khổ. Vì đế quốc, chúng ta phải tỉnh táo!”

Mặc dù lão nhân cũng đang nói những lời mà chính mình cũng có chút nghi ngờ, nhưng khí thế của ông đã khiến các quân nhân Nhật Bản ở đây phấn chấn, gấp rút bắt đầu làm việc. Phòng tác chiến ồn ào dần dần trở lại trật tự. Đại Anh đứng dậy khỏi chỗ ngồi: “Quân thứ hai thế nào?”

Trong chốc lát, gương mặt lão nhân vẫn lạnh như tiền: "Ta đã tự mình đốc thúc bọn chúng bổ sung vật liệu, phải nhanh chóng. Quân lính trên bờ cũng đã về thuyền. Trong vòng hai mươi bốn giờ, có thể xuất phát. Đại Anh quân, kế hoạch hậu cần tiếp tế cho đợt công kích thứ hai, người nhất định phải đốc thúc các đơn vị liên quan, đốc toàn lực bảo đảm... Liệu có thể giành lại quyền chủ động trên chiến trường hay không, hoàn toàn trông vào đợt công kích thứ hai!"

"Chỉ cần bọn chúng có thể uy hiếp cánh quân Liêu Nam của Hoa quân, ngăn chặn đà tiến công của chúng, chúng ta vẫn còn cơ hội lớn để đánh tan một cánh quân của chúng! Tình hình tác chiến của đợt hai, ta giao cho người! Đây là điều quan trọng nhất hiện nay!"

Nhìn lão trưởng quan thức trắng đêm, đích thân đến Lữ Thuận thị sát việc vận chuyển của đợt hai, đốc thúc bọn chúng hành động, rồi lại vội vã trở về. Lão nhân đã ngoài bảy mươi, vẫn cố gắng gồng mình lên, ra vẻ uy

nghiêm. Ngay cả trung tướng Đại Anh với mái tóc hoa râm cũng cảm thấy cay cay nơi khóe mắt.

Giành lại quyền chủ động... E rằng chỉ có vị lão nhân này mới kiên trì như vậy trong tình thế ngặt nghèo này. Hẳn thực sự muốn vì đế quốc mà thắng trận chiến này! Hiện tại, theo sự sắp xếp khẩn cấp của hãn và người trong chùa, đệ nhất, đệ bát và cận vệ sư đoàn Phụng Thiên đã tập kết, chuẩn bị xuôi nam, gia nhập chiến tuyến Quan Đông quân. Lượng lớn vật tư đạn dược cũng đang chuẩn bị chuyển vận. Ở Liêu Tây, chỉ có quân Triều Tiên tăng cường cho sư đoàn mười một để duy trì chiến tuyến. Về việc bổ sung cho đợt hai quân đang ở Lữ Thuận và Kim Châu, hai người đã có bất đồng ý kiến. Đại Anh nghiêng về sự ổn thỏa, mong muốn sử dụng toàn bộ quân này ở Liêu Nam, hoặc làm lực lượng dự bị ở Phụng Thiên. Nhưng người trong chùa lại bác bỏ ý kiến của hãn. Cho rằng đợt hai quân dù có gia nhập chiến tuyến chính diện, tạm thời cũng chỉ duy trì được tình trạng hiện tại. Hoa quân sẽ không ngừng tăng quân, tiếp tục giữ thế công. Quyền chủ động trên chiến trường của quân Nhật vẫn không thể giành lại. Đến lúc đó, quân chủ lực trên bộ sẽ triển khai một chiến tuyến dài, Hoa quân có thể di chuyển thế công khắp nơi, tập trung lực lượng chủ lực để đột phá. Mà bọn chúng chỉ có thể cuống cuống ứng phó.

Trong nước không ngừng tăng quân, Hoa quân cũng liên tục tập kết. Đế quốc không thể chống đỡ một chiến dịch kéo dài! Trong tình huống bị cả thế giới cô lập! Bọn chúng chỉ có thể nhanh chóng đánh tan chủ lực Hoa quân trước mặt, mới có thể đạt được mục tiêu chiến lược của cuộc chiến này!

Vì lý do này, đợt hai quân nhất định phải tiến hành đổ bộ, tấn công. Dù phải chịu tổn thất nặng nề đến đâu, cũng phải khiến Hoa quân ở Liêu Nam bị uy hiếp từ phía sau, dừng lại thế công, thậm chí phải phòng thủ. Vì vậy, người trong chùa không tiếc xuất ra toàn bộ số đạn dược, vật liệu chiến

lược dự trữ còn lại của Trung Quốc, để hỗ trợ bọn chúng tiến hành một cuộc tấn công liều chết! Chỉ cần có thể ngăn chặn thế công của Hoa quân, quân Nhật mới có cơ hội phản công! Hãn thuyết phục Đại Anh, đồng thời khẩn cấp thuyết phục bộ tham mưu, những người đang như kiến bò trên chảo nóng. Trong đại bản doanh, những người ủng hộ người trong chùa đã phản đối. Thủ tướng trong ruộng nghi ngờ hành động được ăn cả ngã về không của hãn là quá mạo hiểm, sợ lại gặp thất bại như ở Thanh Đảo. Nhưng thật kỳ lạ, lại có người cuồng nhiệt ủng hộ người trong chùa. Cho rằng đế quốc chỉ có thể dùng những biện pháp quyết liệt như vậy mới có thể nhanh chóng giải quyết chiến sự. Hãn tin rằng với lòng dũng cảm của quân nhân đế quốc, vào thời khắc cuối cùng này, đại hòa hồn chắc chắn sẽ phát huy sức mạnh lớn nhất! Những sĩ quan cấp cao này đều biết rõ tình hình tài chính hiện tại của Nhật Bản, bọn chúng không có lựa chọn nào khác. Chiến sự kéo dài, chỉ có thất bại!

Đại Anh nghe những lời của người trong chùa, lặng lẽ cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói: "Hai mươi bốn giờ chuẩn bị, phải khẩn trương lên... Đợt hai quân gánh vác một sứ mệnh quá lớn. Trong chùa các hạ, chúng ta chỉ có thể đặt toàn bộ kỳ vọng vào bọn chúng. Hy vọng bọn chúng gặp nhiều may mắn..."

Một hồi hỏa lực như sấm rền trên bờ sông Hà Đông. Chiến tuyến phía trước lại biến thành một biển lửa. Nhìn về phía chiến trường cách đó hơn ba mươi dặm, nơi kỵ binh đang tập kết trong khu rừng già, khói bụi mịt mù, ánh lửa xoay tròn. Như thể một gã khổng lồ đang vật lộn trong thần thoại. Tiếng la hét thảm thiết, dù ở đây, vẫn có thể nghe thấy mơ hồ.

Trong rừng già, những người lính và ngựa đã mệt mỏi hiện ra, đó là toàn bộ đội hình của lữ đoàn kỵ binh thứ nhất, một đơn vị kỵ binh ưu tú. Hầu hết bọn chúng đều đã xuống ngựa, cho ngựa ăn cỏ. Bản thân cũng tranh thủ ăn chút lương khô. Lần này, bọn chúng đã đi đường vòng. Khi vượt qua sông

lớn, gặp mưa to, nước dâng cao. Khu vực có thể lội qua sông đã trở nên khó đi, chưa kể đến việc vượt qua đầm lầy gian khổ. Mưa to tuy che giấu hành tung của bọn chúng, khiến đội quân Nhật mỏng manh không phát hiện ra động tĩnh. Để bọn chúng phải đi vòng hơn một trăm dặm, len lỏi vào khe suối trong rừng sâu. Nhưng trên đường tiến quân, không biết bao nhiêu kỵ binh dũng cảm và chiến mã của chúng đã bị đầm lầy nuốt chửng trong cơn bão. Đồng bằng và đầm lầy Liêu Tây vào mùa hè vốn đã rất khó đi. Bọn chúng lại lặng lẽ đi vòng trong thời tiết khắc nghiệt. Đến khi đến được mục tiêu, đội trinh sát lập tức được thả ra, còn lại đại đội tranh thủ nghỉ ngơi, hồi phục thể lực đã tiêu hao. Lau chùi vũ khí đạn dược, chuẩn bị gây náo loạn phía sau quân địch.

Chiến sự ác liệt ở phía bắc, dù không ở chiến trường, bọn chúng cũng có thể hình dung. Hỏa lực như sấm sét liên miên không dứt. Có thể tưởng tượng pháo binh đã bỏ ra bao nhiêu công sức để tấn công. Trên bầu trời, chỉ cần thời tiết cho phép, có thể thấy những đội máy bay lớn đang bắn phá và ném bom. Nhưng âm thanh giao chiến vẫn tập trung ở khu vực chính diện của Trấn Đạo Nghĩa. Vẫn chưa vượt qua điểm yếu này. Bọn chúng và quân đồn trú của sư đoàn bộ binh ba mươi bốn, đệ tam sư đoàn, cách nhau khoảng mười dặm. Nói chính xác, Trấn Đạo Nghĩa hiện nay ở phía sau bọn chúng. Bọn chúng đã tiến sâu, vượt qua vị trí của Trấn Đạo Nghĩa, chỉ ở phía nam của chiến tuyến quân Nhật một chút mà thôi.

Hầu Minh vẫn chưa nghỉ ngơi. Hắn tự mình dẫn theo một đội kỵ binh cẩn thận trinh sát xung quanh. Gần đó có những gia đình thợ săn và đồn củi sống trong rừng. Căn cứ vào một ngày trinh sát, những người cần trọng trước chiến tranh, trong chiến đấu lại gan dạ đến mức có thể nuốt chửng lũ trưỡng, thiếu tướng, tổng hợp các loại tình báo, đã có một hình dung về hướng tác chiến của mình.

Vị trí ẩn nấp của bọn chúng ở phía bắc là một vùng đồi núi liên miên. Một con đường xe ngựa đơn sơ thông qua những ngọn đồi này. Ngày xưa là con đường Thiên Phương vận chuyển gỗ. Quân Nhật chỉ kiểm soát khu vực đường cái trên đồi, bố trí hơn ngàn quân để bảo vệ. Phía sau đồi là một vài ngôi làng mang tên túp lều. Đặc biệt là Vương gia túp lều lớn nhất, có hơn bốn trăm hộ dân. Từ Phụng Thiên đến Trấn Đạo Nghĩa, có một con đường rẽ vào Vương gia túp lều, ngược về phía tây, là điểm yếu của chiến tuyến quân Nhật ở phía nam Trấn Đạo Nghĩa. Quân Nhật đóng quân tương đối nhiều lực lượng hậu cần ở khu vực này, thu thập lương thực và vật tư cung cấp cho quân Nhật. Thông qua nơi này, có thể đi thẳng đến đại lộ Phụng Thiên đến Trấn Đạo Nghĩa.

Đây là tuyến đường tiếp tế hậu cần chính của quân Nhật. Trong khi chiến sự ác liệt ở Liêu Tây, đây là động mạch chủ của quân Triều Tiên! Gần đó, còn có không ít đội bộ chỉ huy của quân Nhật.

Bãi pháo binh, đối với kỵ binh mà nói, là mục tiêu mà bọn chúng hằng mong ước! Chỉ cần có thể vượt qua vùng núi Vương gia túp lều, bọn chúng có thể tự do tung hoành!

Kỵ binh tập kết, chinh đồn địa điểm, một hồi náo loạn. Mọi người đứng dậy, yên ngựa được thắt chặt, đai yên được siết chặt. Mọi người đều thì thầm: "Lữ mọc trở lại! Cuối cùng chúng ta cũng phải xuất động!"

Mấy kỵ binh thoăn thoắt xuyên qua khu rừng, đồng thời truyền lệnh: "Các liên đội nhanh chóng tập hợp tại chỗ của lữ trưởng, chuẩn bị nhận nhiệm vụ tác chiến!" Bọn kỵ binh nhao nhao lên ngựa, nhanh chóng phóng về vị trí chỉ huy của Hầu Minh. Ai nấy đều hùng hực khí thế, đoàn kỵ binh bọn họ vất vả lắm mới đến được nơi này. Tiền tuyến các huynh đệ đã chiến đấu vất vả, giờ phút này cuối cùng cũng đến lượt mình lập công! Con chiến mã trung thành dưới bụng dường như cũng cảm nhận được tâm trạng kích động của chủ nhân, khẽ phát ra tiếng hí vang, như thể cũng khao khát lao

vào chiến trường! Không ít sĩ quan kỵ binh vỗ về cổ ngựa: "Lão hỏa kế, lần này chúng ta theo Hầu diên tử làm một trận cho sướng!"

Nơi chỉ huy của Hầu Minh thực chất là một khoảng đất trống trong rừng, mười cái yên ngựa chất thành một đồng, bên trên bày la bàn và bản đồ. Hầu Minh chống nạnh, đi đi lại lại không ngừng, mặt mày hốc hác chờ đợi bộ hạ đến. Hắn không hề nghỉ ngơi, tự mình đi trinh sát địa hình. Nhưng nhìn vẫn tràn đầy tinh lực. Vị sĩ quan kỵ binh cao cấp ngoài ba mươi này, toàn thân dường như có sức mạnh vô tận. Bên cạnh hắn, ngoài sĩ quan hộ binh của lữ đoàn và đoàn trưởng Lữ, một thượng tá kỵ binh, còn có mười mấy người dân thường đứng nghiêm. Tất cả đều kính cẩn nhìn vị lữ trưởng như một vị thần, nhanh nhẹn và dũng mãnh.

Một kỵ binh cười ngựa phi nhanh đến, ngựa còn chưa dừng hẳn, tiếng báo danh đã truyền tới: "Đoàn một, tám liên đội sói đất đến! Đoàn một, sáu liên đội hoàng lang đến! Đoàn súng máy, liên đội Thương Lang đến báo! Đoàn một, liên đội Xích Lang đến!..." Hơn mười sĩ quan kỵ binh tinh nhuệ tập hợp quanh lữ trưởng của họ. Cái uy phong, cái sát khí đó, khiến cả bầy chim đang nghỉ ngơi trong rừng cũng phải cảm nhận được, vỗ cánh bay vút lên!

Nhìn đám ái tướng dưới trướng, ánh mắt Hầu Minh hung ác vô cùng: "Huỳnh đệ, muốn đánh nhau không?"

"Muốn!" Tiếng đáp trả vang dội, dứt khoát. Ai nấy đều nhìn chăm chăm Hầu Minh, trên mặt đều là khát vọng khiêu chiến.

Hầu Minh chỉ vào bản đồ: "Thấy chưa, đây là mục tiêu của chúng ta, khu vực từ Vương gia túp lều đến trấn Đạo Nghĩa. Đường xá, thôn trang, đỉnh núi, ruộng đồng, đều là chiến trường của chúng ta! Nơi này có kho của quý tử, có đội vận chuyển của quý tử, có pháo binh của quý tử, có bộ tư lệnh của quý tử! Đây là nơi chúng ta, Lang Cư Tư, ghi danh sử sách! Chúng

ta phải xông vào bụng quỷ tử, náo cho chúng một trận long trời lở đất! Dù cho cả đoàn quân này của chúng ta có hy sinh ở đây, thì cũng đáng giá!

Làm kỵ binh, cả đời được mấy lần gặp cơ hội tốt như thế này?"

Trong ánh mắt và lời nói của hắn, tràn đầy khát máu, khát vọng: "Chúng ta luôn biết rõ quỷ tử không phải thứ tốt lành gì. Chúng ta, những phụ lão hương thân Đông Bắc, cũng đã tự mình cảm nhận được điều này! Quỷ tử cướp lương thực của họ, bắt họ làm phu dịch, giúp chúng vận chuyển đồ đạc. Phá hủy nhà cửa của họ, xây công sự, giết người, nhục mạ khuê nữ, cô vợ trẻ của họ... Trước kia còn miễn cưỡng giữ vẻ quân đội. Sau khi bị hỏa lực của chúng ta cho nếm mùi, quả thực đã biến thành một đám súc sinh! Chúng không thể làm gì được chúng ta, những quân nhân này, chỉ có thể trút giận lên dân chúng. Đây là quân nhân sao? Đây là súc sinh!" Hắn chỉ vào những người dân thường: "Cho nên, những hương thân này bằng lòng làm người dẫn đường cho chúng ta, đuổi quỷ tử ra khỏi gia tộc của họ. Chúng ta là kỵ binh báo thù cho dân chúng, cho đất nước! Là sát thần của quỷ tử! Chỉ cần chúng ta có thể náo loạn long trời lở đất sau lưng quỷ tử, cũng là sự ủng hộ lớn nhất cho lực lượng chủ lực! Xông lên, dùng mã đao chém đầu quỷ tử, nổ tung đại pháo của chúng, nổ tung kho của chúng. Dưới vó ngựa, ta không cần một tù binh nào! Chỉ có thể để chúng chôn thây ở đây làm phân bón, như vậy mới đáng đồng tiền bát gạo!"

"Không cần tù binh!" Đám sĩ quan kỵ binh dừng mãnh đồng thanh gào lên. Bọn họ đã bị lửa trường kích động đến mức máu trong người sôi sục. Lão bách tính nhìn mà hoa cả mắt, chỉ có đội quân hung hãn như thần này mới có thể giúp họ báo thù!

"Nhận nhiệm vụ, phân phối người dẫn đường, tập hợp đội ngũ, một tiếng sau xuất phát. Lập lại lần nữa, không cần tù binh, quyết không khoan nhượng!" Đây là lời hiệu triệu chiến đấu của Hầu Minh, thô bạo mà hung hãn!

Đại đội vận tải quân nhu số ba của quân Nhật, thuộc sư đoàn số ba, đóng quân tại Vương gia túp lều. Nơi này còn có đội quân đồn trú số ba mươi bốn, thuộc liên đội bộ binh, và một trung đội thuộc liên đội kỵ binh số hai mươi lăm, lữ đoàn kỵ binh số ba, sư đoàn số ba. Một ngày nay, nhiệm vụ chính của bọn chúng là cướp bóc lương thực trong vùng. Hạt giống lương thực, gia súc cày cấy của dân chúng đều bị chúng cướp sạch. Nhà cửa trong thôn bị phá hủy, dân chúng bị đuổi ra đường. Gạch ngói, vật liệu gỗ đều bị chuyển ra tiền tuyến để xây công sự. Dân chúng tráng niên bị bắt đi làm phu dịch, vận chuyển đồ đạc.

Theo đà chiến sự, thương binh và thi thể quân Nhật không ngừng được chuyển về. Những tên vốn chỉ biết cướp bóc, chưa đến mức giết người bừa bãi, đã biến thành dã thú. Chúng bị quân đội chính quy đánh cho tan tác, thương vong thảm trọng. Chỉ có thể trút giận lên những người dân thường vô tội! Bọn chúng rút lui để chinh lý thương binh, hoặc bị đánh cho tàn phế, nhìn thấy ánh mắt thù hận của dân chúng, liền dùng súng trường, lưỡi lê đối phó. Hăm hiếp, cướp bóc trở thành chuyện thường ngày. Các quan làm ngơ trước hành động trả thù điên cuồng của binh lính. Thậm chí còn tham gia vào. Vùng này, vốn là thôn trấn yên bình, giàu có, đã trở thành một địa ngục trần gian! Những người dân không kịp chạy trốn, chỉ còn biết mong ngóng hỏa lực có thể đánh thẳng, cùng quỷ tử đồng quy vu tận!

Ngày báo thù cuối cùng cũng đến. Sáng sớm hôm nay, khi đám lính vận tải quân nhu của quỷ tử đang tất bật lắp đặt vật tư cho gia súc, những thương binh rút lui đang la hét say khướt. Bỗng nhiên, từ vùng núi phía nam vang lên một loạt tiếng súng dồn dập. Ngoài tiếng súng trường, súng máy quen thuộc của quân Nhật, còn có âm thanh của súng tự động. Thậm chí còn có cả tiếng nổ liên tục! Viên đại đội trưởng Nhật Bản từ trong nhà chạy ra, quần áo xộc xệch, đứng trên một cái bàn mài, giơ ống nhòm nhìn về phía nam. Bên kia, tiếng súng, tiếng nổ vẫn dồn dập. Hẳn nghi hoặc lắc đầu, nơi này của bọn chúng có đồn dân binh lớn che chắn, quân Hoa không

thế nào tiến đến được. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Hãn đang gào lên chuẩn bị phái một tiểu đội vũ trang đi trinh sát tình hình. Bản thân chuẩn bị vào phòng gọi điện báo cáo lên cấp trên. Đã nhìn thấy binh lính ở cửa thôn lao đảo chạy về phía hãn: "Đại đội trưởng! Đại đội trưởng! Kỵ binh xuất hiện trên đường! Là kỵ binh của quân Hoa!" Ngay lập tức, trái tim của vị đại đội trưởng như ngừng đập, chậm lại một nhịp, hãn quay ống nhòm. Chỉ thấy ở xa, cửa ngõ sơn khẩu, bụi mù nổi lên trên đường. Kèm theo một đám kỵ binh lưng đeo súng trường, tay cầm mã đao, đang lấp lánh dưới ánh mặt trời! Bọn chúng thẳng hướng Vương gia túp lều mà đến! Xung quanh, tiếng súng vẫn không ngừng. Những con đường khác dường như cũng có bụi mù cuốn lên. Ở phía trước đội kỵ binh này, một lá cờ đen thêu hình đầu sói đang phấp phới dữ tợn.

Hãn biết lá cờ này, là biểu tượng độc nhất vô nhị của Lang Cư Tư, kỵ binh tinh nhuệ nhất của quân Hoa! Đám hung hãn này, sao lại đột nhiên xông ra từ hướng này?

Đại đội trưởng không còn thời gian để lo lắng về việc tại sao những kỵ binh này lại xuất hiện ở đây, hãn nhảy xuống, lớn tiếng: "Tiểu đội vũ trang tập hợp! Vào vị trí chiến đấu! Chống lại kỵ binh! Tất cả những ai có súng, tập hợp, tại chỗ kháng cự! Báo cáo khẩn cấp lên cấp trên, hướng Vương gia túp lều. Xuất hiện địch nhân, kỵ binh Lang Cư Tư!"

Hầu Minh dẫn đầu xông lên phía trước nhất! Hơn hai ngàn kỵ binh, lợi dụng lúc trời tờ mờ sáng, đã vượt qua vùng núi phía nam Vương gia thôn, nơi quân Nhật đóng quân. Bọn chúng làm sao ngờ được, vừa mới thư giãn lại có một đội quân lớn như vậy xông ra! Huống chi, binh lực của chúng vốn đã yếu kém. Đại bộ phận quân lính còn bị điều lên tiền tuyến. Mấy cứ điểm của lũy quý tử lập tức bị kỵ binh dùng túi thuốc nổ đưa lên trời cao, theo trong chiến hào nhảy ra, chuẩn bị liều mạng, lưỡi lê còn chưa kịp vươn ra, đầu đã bay lên không trung! Súng máy Lewis trên lưng ngựa gầm rú, ép

lũ quỷ tử trong trận địa không ngóc đầu lên nổi. Dưới sự yểm trợ hỏa lực, kỵ binh khắp núi, khắp nơi vượt qua trận địa của quỷ tử, hướng mục tiêu đã định mà xông tới! Chúng đã phân tán thành từng tổ nhỏ. Mỗi tổ đều có bốn khẩu súng máy Lewis, cùng với lựu đạn và túi thuốc nổ. Tất cả đều nhằm vào đầu lũ quỷ tử mà trút xuống!

Hầu Minh dẫn theo tổ thứ nhất, thẳng tiến Vương gia thôn, đánh thông nơi này. Như vậy, có thể tự do ra vào, thông đến Đạo Nghĩa Trấn và Phụng Thiên. Lũ quỷ tử nơi này, nhất định phải dùng máu của chúng để khai trương cho trận đồ sát này!

Vương gia thôn, lũ quỷ tử còn đang hoảng loạn, vừa vào trận địa, đạn đã sừa sừa bay tới. Mấy tên lính súng máy đang cuống cuống điều chỉnh tầm bắn, mưa đạn lộn xộn không thể ngăn cản đội hình xung kích của kỵ binh. Mỗi kỵ binh đều nằm trên yên ngựa, cuộn mình lại, tay nắm chặt lựu đạn và thuốc nổ. Từng thớ cơ bắp đều rung lên theo bước chân chiến mã, chỉ trong chớp mắt, Xích Lang đã xông đến gần tường ngoài Vương gia thôn!

Bắc thôn trấn, để phòng ngừa mã phi cướp bóc, đều có tường đất cao. Cửa lớn cũng là hai lớp kiên cố. Hầu Minh dẫn đầu giơ tay lên, lựu đạn như mưa, bay lên đầu tường, hướng về phía cửa trại mà ném tới!

Ầm ầm! Tiếng nổ vang lên, lũ quỷ tử đang chống cự trên tường bị nổ tung, lăn lộn rơi xuống. Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng. Cánh cửa nặng nề bị nổ tung. Ngay sau đó, lũy bao cát phía sau cửa, một đám quỷ tử cũng bị nổ ngã. Một tên quân tào đang cố gắng đứng dậy, đầu óc còn choáng váng, chuẩn bị lấy súng trường, thì một con ngựa chiến đã lướt qua bên cạnh hắn. Dao lóe lên, đầu tên quân tào lập tức bay lên trời! Kỵ binh đã đột nhập Vương gia thôn!

Hàng trăm chiến mã và kỵ sĩ trên lưng ngựa không chút kiêng dè xông vào thôn. Súng máy Lewis, lựu đạn, mã đao cùng nhau khai hỏa, tàn sát. Lũ

quỷ tử hỗn loạn, gần như không có sức chống cự. Số ít quân lính có vũ trang đã bị nổ tung khi chống cự ở tường viện. Còn lại phần lớn là lính tạp dịch không có vũ trang. Có lẽ chỉ có sĩ quan ở lại, cùng với súng ngắn và dao găm. Trung đội kỵ binh của chúng vừa mới tập hợp xong, hỗn loạn kéo ngựa ra khỏi sân. Hai tên lính súng máy đã chặn ở cổng, súng máy Lewis gầm rú điên cuồng vào cửa. Tiếng người, tiếng ngựa vang lên. Thi thể đã chặn kín cửa lớn của sân nhỏ! Vài quả lựu đạn lại vượt qua tường viện, ném vào. Tiếng nổ ầm ầm, cùng với tiếng kêu thảm thiết của chiến mã. Còn có tiếng gào thét bất lực của lũ quỷ tử.

Một đội kỵ binh khác lao thẳng đến khu vực tập kết của quân nhu. Súng máy và mã đao mở đường, lựu đạn ném tứ tung. Xe ngựa chở quân nhu, đạn dược bị đốt. Bọn chúng hoảng sợ chạy loạn trong trang trại. Phía sau, xe chở đạn dược phát ra tiếng nổ lách tách. Đạn lạc bay tứ tung. Lũ quỷ tử truy kích, cố gắng tháo xe ngựa, dùng làm vật cản. Nhưng kỵ binh đã lao tới, đối phó với đám lính tạp dịch không vũ trang này, kỵ binh gần như chỉ dùng mã đao để tàn sát. Một hồi chém giết, máu tươi văng tung tóe, xác chết của lũ quỷ tử nằm la liệt. Vài kỵ binh xông thẳng vào sân nhỏ, nơi đại đội quân nhu đóng quân. Tên đại đội trưởng còn tụ tập vài tên lính có vũ trang, chặn ở cửa ra vào, dùng súng trường chống cự. Một kỵ binh bị đánh ngã, cả người lẫn ngựa ngã nhào. Trước khi ngã xuống, hắn vẫn cố gắng ném ra một gói thuốc nổ. Oanh một tiếng, mấy tên lính quỷ tử chặn ở cửa cùng với vũ khí của chúng đều bay lên trời. Đại đội trưởng gọi điện thoại, uy uy vài tiếng. Nghe thấy tiếng súng và tiếng nổ ở cửa. Tuyệt vọng gác máy, cầm súng ngắn kiểu nam bộ, chĩa vào thái dương. Toàn quân bị diệt, quân nhu bị diệt, mình còn sống để làm gì! Khi kỵ binh xuống ngựa xông vào phòng, đã thấy tên thiếu tá đại đội trưởng ngã xuống đất, điện thoại trên bàn vẫn còn tiếng Nhật hỏi han: “Tình huống thế nào? Nói chuyện, nói chuyện! Mày là thằng khốn!”.

Vương gia thôn đã biến thành một biển lửa. Khắp nơi là khói đen, khắp nơi là tiếng kêu la thảm thiết của lũ quỷ tử. Những người dân bị quân Nhật bắt làm phu dịch cũng thừa cơ nổi dậy. Dùng mọi vũ khí có thể tìm được, truy kích lũ quỷ tử đang chạy loạn. Đồng thời dẫn đường cho kỵ binh tìm kiếm những tên quỷ tử đang ẩn nấp. Phó quan dài một Mộc thiếu tá của liên đội bộ binh 34 quân Nhật, đã bị ba người dân dùng xiên đâm chết. Xích Lang đã tàn sát ở Vương gia thôn, mã đao dưới tay đã chém hơn trăm đầu người, cộng thêm chiến công của súng máy, lựu đạn và túi thuốc nổ, đã biến Vương gia thôn thành một mảnh Tu La tràng!

Hầu Minh cười trên lưng ngựa, mặt mũi dính đầy máu và khói lửa. Tựa như một vị thần hung dữ. Cổ áo quân phục đã mở rộng, ngực phập phồng kịch liệt. Mã đao dính máu, nhưng vẫn chưa đủ! Hãn hô lớn với đám dân chúng đang hỗn loạn: “Các hương thân! Nhanh chóng tản ra, chạy lên rừng già trên núi đi! Chúng ta sẽ sớm rời đi. Tiếp tục đi giết quỷ tử. Bọn chúng sẽ đến báo thù! Các hương thân, chúng ta gặp lại sau! Đến lúc đó, ta, lão Hầu, sẽ giúp các người trông nom việc nhà, vườn tược!”

Trong biển lửa ngút trời, con chiến mã đóng Tây Bắc của hãn hí vang. Ánh sáng đỏ rực chiếu vào, khiến thân ảnh Hầu Minh càng thêm uy dũng. Hãn rút mã đao, hô lớn với thuộc hạ: “Mục tiêu tiếp theo, xuất phát!”

Hình ảnh này, đã khắc sâu vào tâm trí của mọi người. Vị kỵ binh hãn tướng này, chắc chắn sẽ chiếm một vị trí quan trọng trong lịch sử quân đội chính quy.

Kỵ binh đã đồng thời phát động tập kích quấy rối ở phía sau quân Nhật, khi Vương gia thôn bộc phát xung đột. Quân Nhật khắp nơi đều có đường xá, cầu cống, sở chỉ huy, quân nhu, kho hàng, tiểu đội, trận địa pháo binh. Đều bị những kỵ binh này tập kích bất ngờ. Đường dây điện thoại bị cắt đứt, đội vận chuyển bị tập kích, kho hàng bị đốt, trận địa pháo binh bị tập kích, sở chỉ huy bị tấn công. Trong tình huống giao chiến trực diện, quân

Nhật gần như dồn hết sự chú ý vào mặt trận chính. Ai có thể ngờ được, trong thời tiết khắc nghiệt, một đội kỵ binh lại vượt qua đầm lầy, cứ như vậy đi vòng qua sườn của chúng! Lữ đoàn kỵ binh thứ tư của quân Nhật (đơn vị trực thuộc sư đoàn 3) vội vàng tập hợp, bắt đầu phản kích những hành động tập kích quấy rối của kỵ binh. Hai bên đã xảy ra vô số trận giao chiến nhỏ lẻ ác liệt. Kỵ binh chính quy thường xuyên liều mạng với kỵ binh quý tử, đánh đến gãy cả đao, cho đến khi đồng quy vu tận. Mưa to lại bắt đầu từ xế chiều, kéo dài đến đêm khuya. Sấm chớp không ngừng rạch ngang Liêu Tây bình nguyên. Trong đêm mưa tầm tã này, kỵ binh chính quy vẫn ẩn hiện trong bóng đêm, quấy rối quân Nhật đến điên đảo. Một phân đội kỵ binh nhỏ thậm chí còn xông thẳng đến gần bộ tư lệnh quân Triều Tiên ở đồn đậu phộng, phát động công kích như vũ bão vào đội vệ binh của bộ tư lệnh quý tử, tham mưu của tổng bộ quân Triều Tiên cũng phải cầm súng chiến đấu, mỗi khi có tia chớp lóe lên, đều thấy bóng dáng kỵ binh xông thẳng vào màn mưa, tiếng hò hét của chúng, thậm chí còn át cả tiếng sấm! Cho đến khi phân đội kỵ binh nhỏ bé này hy sinh toàn bộ. Bộ tư lệnh quân Triều Tiên vẫn chưa hoàn hồn. Đại tướng Đại Đảo Nghĩa Xương thậm chí còn được dìu vào xe, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào. Sau khi quân Nhật ở tiền tuyến chiến đấu khốc liệt, đột nhiên thông tin gián đoạn, đạn dược tiếp tế không đến, một số pháo binh hỗ trợ còn đột nhiên ngừng bắn! Tất cả những điều này đã khiến phòng tuyến của quân Nhật lung lay, mà mặt trận chính diện của quân đội chính quy càng ngày càng sắc bén! Trong trận đột kích quấy rối quyết tử ở hậu phương địch lần này, kỵ binh đoàn số một của Lữ đoàn kỵ binh Lang Cư Tư đã đóng góp lớn nhất cho cuộc tấn công quy mô lớn của Tập đoàn quân Liêu Tây!

Sau chiến sự, thống kê cho thấy “Lang Cư Tư” – Lữ đoàn Kỵ binh số 1, thuộc Đoàn Kỵ binh Ưu tú, đã mất đi 987 sĩ quan và binh lính trong bốn ngày tác chiến tập kích quấy rối, hơn một ngàn người bị thương. Khi trở về chiến tuyến, số kỵ binh còn lại chỉ vãn vãn hơn hai trăm người. Lữ trưởng Lữ đoàn Kỵ binh Hầu Minh bị thương nặng, được thuộc hạ liều chết cứu về.

Đoàn Kỵ binh Ưu tú số 1 được quân đội chính quy trao tặng danh hiệu “Đoàn Kỵ binh Ưu tú Liêu Tây”, sau chiến sự, họ đã khắc đá ghi công tại nơi diễn ra trận chiến ác liệt. Quân Nhật phải trả giá bằng số thương vong gấp mấy lần so với kỵ binh chính quy, cùng với một lượng lớn vật tư bị phá hủy. Ba mươi một khẩu đại pháo bị phá hủy, Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn Kỵ binh số 4 của Nhật, Thiếu tướng Mutou Tín Nghĩa, tử trận trong một trận hỗn chiến kỵ binh. Trong các cuộc tập kích quấy rối, đã có sáu đại tá quân Nhật tử trận. Các trận địa phòng ngự chủ yếu của quân Nhật ở hướng Đạo Nghĩa Trấn, do bị cắt đứt nguồn tiếp tế phía sau, đã nhanh chóng sụp đổ.

Chín năm sau chiến sự. Một bức tranh nổi tiếng của họa sĩ tóc cắt ngang trán Túc Hội Chế, mang tên « Lữ đoàn Lang Cư Tư », khắc họa hình ảnh những chiến binh kỵ binh anh dũng xung phong liều chết, dưới cơn mưa to sấm chớp trên đồng bằng Liêu Tây. Bức tranh này được quân đội chính quy gìn giữ vĩnh viễn, trở thành một trong những bảo vật quan trọng nhất của quân đội. Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Cảng Lữ Thuận, quân cảng quan trọng nhất phía sau của quân Nhật, lúc này không phải đang tháo dỡ vật tư, mà lại đang vận chuyển vật tư. Dưới ánh đèn măng-sông sáng như tuyết, trên bến tàu, hàng loạt binh lính Nhật Bản màu vàng đang hối hả. Dưới sự đốc thúc của sĩ quan, họ cố gắng vận chuyển vật tư lên tàu. Chiến mã, la ngựa bị treo lên bằng túi lưới, từng con một được đưa lên thuyền. Ngoài ra còn có quan binh của Sư đoàn 9 và Sư đoàn 18, mỗi người đều phải gánh vác sáu mươi pound vũ khí và vật tư. Họ tập tễnh bước qua cầu ván, nối đuôi nhau lên thuyền. Tất cả điều này đã khiến quân cảng quan trọng này trở nên chật chội. Bến tàu, cầu cảng đều chật kín người. Thình thoảng lại vang lên những tiếng quát tháo của các quân quan: “Nhanh lên! Nhanh lên! Đội XX phải hoàn thành việc chất hàng trong vòng một canh giờ!”

Trên mặt biển cảng Lữ Thuận, đã có vô số tàu vận tải thả neo. Không ít đã nhóm lửa chờ lệnh, khói đen dày đặc cuộn cuộn trong màn đêm. Trên các pháo đài quanh cảng Lữ Thuận, đèn pha đã được lắp đặt tạm thời. Cột sáng sáng như tuyết không ngừng quét qua bầu trời đêm. Máy bay Hoa quân hoạt động ở tiền tuyến, khiến quân Nhật lo lắng cảng Lữ Thuận sẽ bị không kích. Một số pháo 8 centimet đã được cải tiến thành pháo cao xạ có góc ngắm lớn, trở thành pháo cao xạ đời đầu của quân Nhật. Nhưng không quân Hoa quân, lúc này đã không có khả năng tác chiến ban đêm, cũng không có khả năng thực hiện một cuộc không kích tầm xa vào cảng Lữ Thuận của quân Nhật. Bầu không khí trên bến tàu vừa ngưng trọng, vừa hỗn loạn, lại ồn ào náo động, giống như tâm trạng của quan binh thuộc Sư đoàn 2 sắp xuất phát. Họ đều biết mình phải tấn công Tần Hoàng Đảo của Hoa quân, sau đó liên tục tấn công sườn của Hoa quân. Trong tình huống không có sự hỗ trợ của lực lượng dự bị, họ có thể duy trì thế công của mình được bao lâu? Liệu có gặp lại số phận bị tiêu diệt gần như toàn bộ của đội quân đổ bộ Thanh Đảo hay không? Không ai biết rõ trong lòng, kể cả Tư lệnh trưởng Quân đoàn, Đại tướng Quan Tùng Dũng Chính Mẫn. Nhưng để cứu vãn tình thế nguy cấp ở Liêu Nam, họ vẫn quyết định đánh cược tính mạng của mình, để giành chiến thắng trong trận chiến này cho lục quân để quốc.

Đứng trên đài chỉ huy của chiến hạm “Báo Quốc Hoàn”, Đại tướng Tùng Dũng cau mày nhìn đội quân đang khẩn trương chất hàng, ông quay đầu, thở dài với Tham mưu trưởng Quốc Tư Ngũ Thất Đại tá: “Đây là một cuộc tấn công tuyệt mệnh a..... Đội quân của Sư đoàn 2, chỉ được nghỉ ngơi một ngày, đạn dược và vật tư chỉ có 70% so với một chiến dịch lớn. Chúng ta có thể lên bờ dưới sự yểm trợ của hải quân, nhưng khi tiến công, chắc chắn sẽ rơi vào vòng vây của trọng binh Hoa quân. Nhiệm vụ của chúng ta là thu hút chủ lực Hoa quân ở Liêu Nam, nhưng một khi chủ lực Hoa quân quay về. Vận mệnh của Sư đoàn 2 có thể đoán trước được.....

Biết rõ là cái chết, nhưng chúng ta vẫn phải tiến lên. Là quân nhân, không có gì bi ai hơn việc chấp hành mệnh lệnh như vậy.”

Quốc Tư Đại tá là một quân nhân trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn tú, cũng là bạn thân của Thiếu tướng Chân Kỳ Tam Lang. Anh ta đứng đó chỉ nhướng mày lên, quả quyết nói: “Sinh mệnh của võ sĩ, đơn giản chỉ là bảy lần báo quốc mà thôi..... Thưa Đại tướng. Toàn thể quan binh của Sư đoàn 2, đã sớm có giác ngộ như vậy. Chỉ cần có thể giúp đế quốc giành lại quyền chủ động trên chiến trường, ổn định lại chiến tuyến. Chờ đợi đại quân của Sư đoàn 3 và Sư đoàn 4 vượt biển đến đây. Ít nhất đối với hạ quan mà nói, bằng lòng mỉm cười chịu chết..... Thưa Đại tướng. Trong thời khắc quan trọng nhất, xin hãy ban cho hạ quan vinh dự được xung phong vào quân địch mà chết. Chết trong bộ tư lệnh cũng không thể hiện được lòng nhiệt thành của hạ quan đối với đế quốc.”

Đại tướng Tùng Dũng gãi gãi mái đầu hoa râu, lẩm bẩm điều gì đó không rõ. Nhìn vào ánh mắt của Tham mưu trưởng, mang theo một chút thương hại. Những quân nhân trẻ tuổi này. Tại sao lại không có một chút phân tích cơ bản nhất về thực lực hiện tại chứ? Trong lòng Đại tướng, ông hy vọng họ có thể sống sót hoàn thành nhiệm vụ của mình, chết một cách đơn thuần là vô nghĩa. Nhưng tại sao những quân nhân này lại chỉ nghĩ đến cái chết? Chẳng lẽ chỉ có chết mới là cách báo quốc tốt nhất? Khiến những quân nhân trẻ tuổi này trở thành dòng chính về tư tưởng và hành động của đế quốc, quả thực là điều bi ai nhất của đế quốc này. Đế quốc làm sao lại đi đến bước đường này? Đại tướng dù có cào nát đầu cũng không rõ. Cuối cùng chỉ có thể thở dài thật sâu.

Lần này..... Cứ để ta chết đi. Không cần nhìn lại đế quốc này, xem nó sẽ trở thành một quốc gia như thế nào.

Trong một con sông nhỏ cách cảng Lữ Thuận chưa đầy mười hải lý. Nơi này vốn là một làng chài nhỏ hoang phế, nằm ở ranh giới giữa vùng đất

thuộc địa Quan Đông của quân Nhật và giới tuyến Hoa. Sau khi quân Nhật chiếm đóng Quan Đông, nơi này đã bị di dời toàn bộ. Không ai dám mưu sinh bằng nghề đánh cá dưới con mắt của người Nhật. Mà vùng biển bên ngoài làng chài cũng không phải là ngư trường phong phú. Công ty Ngư nghiệp Quan Đông của Nhật Bản cũng không thiết lập điểm ở đây. Nơi này đã chìm vào im lặng và hoang phế khoảng mười năm. Trong thời kỳ chiến tranh bùng nổ, nơi này càng không có bóng dáng của con người. Chỉ có tàu tuần tra pháo hạm của Nhật Bản thỉnh thoảng lướt qua bên ngoài biển.

Trong một vùng tăm tối. Trong con sông nhỏ này, hơn mười bóng người đen thui đang bí mật đào những chiếc thuyền nhỏ, đẩy từng quả ngư lôi đen như mực ra ngoài cảng, tiến thẳng ra biển. Những thứ dài ngoằng này giống như ngư lôi, nhưng lại có một chiếc ghế lái đơn sơ được gắn trên đó. Trên ghế lái là một người mặc đồ lặn đầu to. Đây là vũ khí bí mật do hải quân chuẩn bị, người điều khiển ngư lôi. Danh hiệu là “heo”, đây là ý tưởng tác chiến đặc công mà Mưa Thần đã nói với hải quân. Cuối cùng đã được thực hiện trước khi chiến tranh bùng nổ, heo thực chất là ngư lôi hơi nước dài hơn. Nhưng đầu ngư lôi có thể tháo rời, người lái ngồi trên ngư lôi, với tốc độ chậm 2~3 hải lý/giờ, lặn một nửa, có thể tiến được mười hai hải lý. Khi đột nhập vào cảng của quân Nhật, đầu đạn ngư lôi sẽ chìm xuống, đầu ngư lôi được tháo ra và đặt dưới thân tàu chiến để phát nổ. Hơn một trăm kg thuốc nổ TNT, đủ để khiến chiến hạm Nhật Bản lật úp và chìm. (Tham khảo các trận điển hình trong thực tế, có thể tham khảo vũ khí tương tự mà hải quân Italy đã sử dụng trong Thế chiến thứ hai, tên hiệu cũng là “heo”). Hải quân đã đặt mua loại vũ khí bí mật này từ Mỹ, và đã vận chuyển về nước vào đầu năm, hải quân lập tức thành lập trung đội “sử khả pháp”, bí mật tuyển chọn tinh anh trong toàn hải quân để huấn luyện. Đồng thời, Cục Tình báo Quân sự đối ngoại cũng tìm kiếm các địa điểm thích hợp để thiết lập căn cứ bí mật bên ngoài cảng Lữ Thuận và Đại Liên. Họ lợi dụng đêm tối, dùng thuyền đánh cá để vận chuyển nhân viên và thiết bị thi công đến những căn cứ bí mật này, đào và giấu những chiếc thuyền nhỏ bí mật “heo”.

Vào ngày 30 tháng 5, ngày chiến tranh bùng nổ, hải quân đã vượt qua vịnh Liêu Đông, vận chuyển sáu con heo vào những căn cứ bí mật này. Ẩn nấp xuống. Đêm đó, họ cuối cùng đã nhận được mệnh lệnh từ chỉ huy tiền phương Tần Hoàng Đảo của hải quân: “Xuất phát lúc nửa đêm 12 giờ ngày 14 tháng 6, tiến vào cảng Lữ Thuận trong bóng tối trước bình minh. Tấn công đoàn tàu đổ bộ của Sư đoàn 2 quân Nhật!” Đây cũng là một nhiệm vụ tự sát ở mức độ rất cao. Nhưng các nhân viên đặc công hải quân vẫn không hề do dự lên đường, các thành viên dự bị thậm chí còn sẵn sàng dùng lương thực của cả năm để đổi lấy một vị trí chính thức trong đội. Nhưng không ai được toại nguyện.

Trong màn đêm đặc quánh, ngư lôi cuối cùng cũng được thả xuống, lao mình vào cửa biển. Các kỹ thuật viên lần lượt kích hoạt bốn con "heo" (còn có hai con khác xuất phát từ một căn cứ bí mật), những chiến binh đặc công mang theo mũ lặn, lần lượt xuống nước.

Họ giơ ngón tay cái lên. Như những người lính khác, lúc này không cần nói thêm lời nào. Đội trưởng đội đặc công, Thiếu tá Sông Vĩ, người chỉ huy trung đội "pháp luật", vung về chào theo kiểu nhà binh với những người ở lại. Lấy "heo" làm phương tiện, họ lặng lẽ tiến vào lòng biển. Phía sau hẳn, ba con heo khác cũng theo sau, để lại những vệt trắng xóa trên mặt biển. Bốn con "heo" đều men theo bờ biển, chậm rãi hướng mục tiêu mà tiến.

Đêm đó, sóng biển xa xa không hề nhỏ, đầu của Thiếu tá Sông Vĩ nhô lên khỏi mặt biển, xuyên qua kính quang học, cố gắng phân biệt đường bờ biển lờ mờ. Vì "heo" không có hệ thống định vị, nên nhất định phải men theo bờ biển mà tiến công! Nhưng lại phải chú ý, không được đặt mình vào con đường gập ghềnh của bờ biển, bởi vì họ đã được huấn luyện lâu như vậy, chính là để cưỡi trên cổ ngư lôi nặng hơn trăm cân. Để nó nổ tung dưới đáy chiến hạm của quân quỷ tử! Nước biển lạnh buốt dường như thấm

qua bộ đồ lặn dày đặc, tiến vào tận xương tủy. Hẳn đã không còn tâm trí để quan tâm xem các đồng đội có theo kịp hay không.

Hai giờ sau, dưới đáy biển, con "heo" trực trặc kia vẫn trung thành gầm rú. Nước biển xông vào mũ lặn, che khuất tầm nhìn của kính quang học, Sông Vĩ chỉ có thể từng ngụm nuốt nước biển vào bụng. Xa xa, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của đỉnh núi Lữ Thuận, đèn pha của quân Nhật vẫn chiếu sáng bầu trời. Ngoài khơi dường như có bóng dáng tuần tra của tàu Nhật. Tiếng động cơ gầm rú vang vọng khắp nơi. Sông Vĩ không còn để tâm nữa. Hẳn vòng qua rìa núi Lữ Thuận, áp sát Cô Sơn, lặng lẽ tiến vào quân cảng Lữ Thuận.

Bến cảng đã có lưới chống ngư lôi. Còn có mấy chiếc thuyền đâm phong tỏa hai bên, chỉ chừa một lối đi cho quân hạm ở giữa. Dòng nước trong môi trường đáy biển phức tạp này biến đổi khôn lường. Sông Vĩ gần như hao hết toàn bộ sức lực mới khiến cỗ máy của mình vượt qua đường thủy chật hẹp mà tiến vào. Trong đó còn có một pháo hạm của quân Nhật sượt qua người hẳn, suýt chút nữa khiến hẳn lệch hướng, đâm vào một chiếc thuyền nặng nề.

Hơn ba giờ sau khi xuất phát, lúc trời còn tờ mờ sáng, thời điểm đen tối nhất. Trước mắt Thiếu tá Sông Vĩ, người đã kiệt sức, xuất hiện một rừng thuyền vận tải bằng sắt thép! Trên thuyền chật ních người, nhưng sự chú ý của họ đều đổ dồn vào bến tàu, không ai ngờ rằng dưới đáy biển còn có hẳn! Hẳn theo bản năng chọn một mục tiêu lớn nhất, lao thẳng tới. Khi cách chiếc thuyền vận tải kia còn vài chục mét, "heo" cuối cùng cũng cạn kiệt động lực, chậm rãi chìm xuống.

Biển Lữ Thuận sâu hơn mười mét, lại là thềm lục địa bằng phẳng. Sông Vĩ tháo ngư lôi ra khỏi "heo", liều mạng đẩy nó về phía trước. Mặc dù có sức nước trợ giúp, nhưng đối với Sông Vĩ, người đã điều khiển "heo" hơn ba giờ, vẫn là một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành! Hẳn không biết

cuối cùng mình đã vật lộn thế nào để kéo ngư lôi đến đáy thuyền vận tải. Hắn nhìn đồng hồ lặn, đã là 4 giờ 30 phút sáng. Thời gian ngư lôi nổ là 5 giờ. Không biết có bao nhiêu đồng đội theo sau hắn. Hắn đã định sẵn thời gian. Vừa vật lộn bơi về phía bờ, vừa cố gắng tránh quân Nhật trên bến tàu. Nhưng lần này, khi hắn trôi lên mặt nước, gần đến bờ, đã bị đội tuần tra Nhật Bản phát hiện, lính Nhật gần như nhào xuống nước bắt hắn lên bờ!

Thiếu tá Sông Vĩ, đã mất hết sức lực, bất lực chống cự, cứ như vậy bị giải vào một căn phòng nhỏ trên bến tàu, trên đường đi, bị lính Nhật đánh đấm mấy phát, răng cũng rụng hết. Khi hắn đến căn phòng này, liền thấy ba đồng đội quen thuộc của mình đã sừng mặt sừng mũi ngồi đó, trên người đầy thương tích. Mấy tên thẩm vấn viên Nhật Bản đang găm thét, dùng dao quân dụng đâm vào lưng họ, gào thét hỏi họ đến cùng đã tiến hành phá hoại gì! Các đồng đội dùng ánh mắt của mình hướng Thiếu tá Sông Vĩ trả lời chắc chắn: "Trung đội trưởng, yên tâm. Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, không nói gì với lũ tiểu quỷ tử!"

Quyền cước, gậy gộc như mưa rơi vào người Sông Vĩ, vị thiếu tá hải quân chính quy này đã chết lặng. Hắn gần như đang mỉm cười, hưởng thụ sự tra tấn của quân Nhật, nhiều nhất còn mười phút nữa, sẽ có * mấy chiếc thuyền của tiểu quỷ tử chôn cùng lão tử. Lão tử đáng giá!

Thời gian cuối cùng cũng điểm 5 giờ, trên mặt biển Lữ Thuận yên bình. Bỗng nhiên dâng lên ba cột nước khổng lồ. Ngay tại đáy ba chiếc thuyền vận tải! Tiếp theo lại là một tiếng nổ. Đó là ngư lôi mà Thiếu tá Sông Vĩ đã cài đặt. Vừa đúng lúc ở đáy thuyền vận tải "Báo Quốc Hoàn" của Tư lệnh quân bộ thứ hai! Bốn đầu ngư lôi với năng lượng nổ lớn đã hất tung bốn chiếc thuyền vận tải lên cao, xé toạc những chiếc thuyền vận tải mỏng manh. Khi thuyền trở lại mặt nước, liền nhanh chóng bắt đầu chìm. Một chiếc thuyền nhỏ bé thậm chí còn bị lật úp! Trên một chiếc thuyền trang bị súng ống đạn dược, vụ nổ đã kích nổ toàn bộ thuyền. Trên mặt biển dâng

lên một quả cầu lửa khổng lồ, khói bụi cuồn cuộn lên tận trời, trong nháy mắt chiếu sáng Lữ Thuận cảng! Quân Nhật trên bờ xôn xao đại loạn, tiếng la hét như một trận gió lớn thổi vào bến tàu. Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những gì trước mắt. Nhìn bốn chiếc thuyền vận tải bị hủy diệt. Quân Nhật trên thuyền cũng điên cuồng gào thét, nếu không thì bị nước biển nuốt chửng trong nháy mắt, nếu không thì như bánh bao rơi xuống biển. Tất cả những chiếc thuyền vận tải khác đều hoảng hốt nhổ neo, tiếng còi, tiếng cảnh báo, lập tức vang vọng trên bầu trời đêm Lữ Thuận cảng!

Tùng Dũng Chính Mẫn Đại tướng đang tản bộ trên sân thượng cầu tàu, vụ nổ lớn gần như lập tức hất hấn ra khỏi "Báo Quốc Hoàn", khi đang choáng váng choáng nảo giãy giụa, "Báo Quốc Hoàn" cấp tốc chìm xuống, kéo theo dòng nước, kéo hấn xuống đáy biển. Không biết qua bao lâu, Đại tướng mới đột nhiên lại nổi lên mặt nước, được một chiếc thuyền nhỏ chạy tới vớt lên. Vị Đại tướng chưa tỉnh hồn, mặc nguyên bộ lễ phục tướng quân ướt sũng ngồi trên thuyền nhỏ, nhìn "Báo Quốc Hoàn" đang chìm mà ngẩn người. Dưới đáy thuyền còn có quân bộ thông tin đại đội, quân bộ cảnh vệ đại đội và hơn ngàn binh lính! Tư lệnh quân bộ thứ hai trong trận nổ này, rốt cuộc còn có thể sống sót được bao nhiêu người? Chiến lược tác chiến Tần Hoàng Đảo nên chịu ảnh hưởng lớn đến mức nào? Hoa quân đến cùng là dùng phương thức gì để đạt được tất cả những điều này? Vào thời khắc này, Đại tướng không có may mắn sống sót sau tai nạn, chỉ có cảm giác thất bại sâu sắc và cảm giác sợ hãi. Loại địch nhân cường đại này, không phải đế quốc có thể chinh phục! Bọn họ đang đi đến chỗ diệt vong!

Rạng sáng ngày 15 tháng 6, đội ngư lôi của hải quân Trung Quốc, trong chiến dịch tập kích quân cảng Lữ Thuận của Nhật Bản, đã đạt được chiến quả lớn nhất. Sáu con "heo", hai con bị mất tích trong quá trình di chuyển. Bốn con đến được mục tiêu. Năm giờ đúng giờ cho nổ. Đánh chìm bốn chiếc thuyền vận tải của Nhật Bản, tổng cộng hai vạn một nghìn ba trăm

bốn mươi tấn. Quân Nhật thiệt mạng, tử tham mưu trưởng quân thứ hai, Đại tá Quốc Tư trở xuống, hơn hai ngàn người, tổn thất một lượng lớn vật tư, bao gồm một thuyền súng ống đạn dược quan trọng. Cuộc tập kích này, khiến cho chiến dịch công kích Tần Hoàng Đảo của quân Nhật bị trì hoãn một ngày, tạo thời gian quý báu để hậu phương chuẩn bị. Mà quân thứ hai chỉ có thể trong tình trạng tinh thần sa sút, không đủ chuẩn bị mà cưỡng ép phát động chiến dịch. Thiếu tá Sông Vĩ và bốn chiến binh đặc công đã bị quân Nhật cuồng nộ xử tử. Vinh quang đền nợ nước. Sau chiến tranh, Thiếu tá Sông Vĩ được truy phong lên Thượng tá, truy tặng Huân chương vinh dự đặc cấp, nhập tể từ đường. Đồng thời, sau chiến tranh, trên điểm cao 203 Lữ Thuận, người ta đã xây dựng bia kỷ niệm và tượng đài cho bốn liệt sĩ hải quân đã hy sinh.

Chiến sự, đang đi đến cao trào nhất.

STT 362: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 165: Tập đoàn quân Giáp Ngọ

Mây đen giăng kín trời, mưa to trút xuống.

Trước khi mưa, gió tây gào thét, quét ngang toàn bộ vùng Nam Bình nguyên. Tại tổng hành dinh của tập đoàn quân Giáp Ngọ, gần huyện Nam Cung, các sĩ quan và binh lính đứng nghiêm trên thao trường. Những chiếc xe chỉ huy và xe bọc thép của bộ tư lệnh xếp hàng ngay ngắn xung quanh. Các sĩ quan tham mưu mặc quân phục đỏ, đeo phù hiệu phân biệt, chấp tay sau lưng, đứng trước cửa phòng làm việc của bộ tư lệnh, vẻ mặt căng thẳng, quan sát các quân quan và binh lính.

Các quân nhân trình sát bọc thép trực thuộc tổng bộ, mặc quân phục đen, ngược đeo huy chương thiết giáp bằng bạc, lặng lẽ chờ đợi. Không chỉ có họ, mà hơn mười vạn quân nhân của tập đoàn quân Giáp Ngọ, trải rộng khắp vùng ký Nam, cũng đang lặng lẽ chờ đợi. Chờ đợi mệnh lệnh xuất phát. Tại Liêu Tây và Liêu Nam, gần một triệu quân chính quy đang chiến đấu ác liệt, giành được nhiều thắng lợi liên tiếp. Quân Nhật chủ lực bị hai tập đoàn quân thuộc chiến khu phía bắc kìm chân, đánh tả xung hữu đột. Quân Nhật cũng đang liều mạng chống cự, với sự điên cuồng và ngoan cố thường thấy. Tập đoàn quân Giáp Ngọ được kỳ vọng là lực lượng quyết chiến, gánh vác trọng trách của quân đội chính quy, thời khắc xuất quân cuối cùng đã đến! Đơn vị này được thành lập vào năm 1914, chủ yếu gồm các đơn vị lâu đời nhất của quân đội chính quy, tập hợp vô số anh hùng, được trang bị số lượng lớn sĩ quan và quân nhân từng tham gia chiến tranh châu Âu. Ngoài

ra còn có một tập đoàn quân xung kích mạnh nhất trên Địa Cầu, đã chờ đợi ngày này quá lâu.

Tập đoàn quân này không chỉ mạnh ở Đông Á mà còn mạnh nhất trên thế giới. Lực lượng nòng cốt của nó là một sư đoàn bọc thép và một chi đội xe tăng. Hai trăm bốn mươi sáu xe tăng hình Giáp và Ất, một trăm bảy mươi xe vận tải bánh xích. Bốn ngàn xe tải và xe mô tô cơ động, sáu mươi khẩu pháo hạng nặng 155 li, một trăm bốn mươi khẩu pháo áp chế 105 li trở lên, cùng với một số lượng lớn bộ binh hỗ trợ hỏa lực. Lữ đoàn không quân số hai đã chuyển trận xuống phía nam. Nhập vào lữ đoàn bay thứ nhất, hình thành tập đoàn không quân Bắc Dương. Toàn bộ quá trình phối hợp hỗ trợ tập đoàn quân Giáp Ngọ tác chiến. Phía sau họ còn có một đội hậu cần khổng lồ do quân đội chính quy chuyên trách bảo vệ, hỗ trợ tác chiến, với hàng ngàn xe tải, hơn vạn xe ngựa, la ngựa và tàu hỏa. Cùng với mười vạn nhân viên hậu cần, gánh vác sự tiêu hao khổng lồ của tập đoàn quân này. Mỗi ngày tác chiến, tập đoàn quân Giáp Ngọ tiêu hao 2.700 tấn vật tư quân sự, vượt quá chín triệu nguyên chi phí tác chiến. Nền dân quốc non trẻ đã dốc toàn lực xây dựng một tập đoàn quân như vậy. Hy vọng rằng khi họ xuất hiện trên chiến trường, họ có thể giải quyết nhanh gọn, một lần hành động củng cố tương lai hai mươi năm của quốc gia, dân tộc này!

Mưa Thần với tầm nhìn vượt thời đại, với quyết tâm kiên định đã thành lập tập đoàn quân này. Chi phí quân sự của quân đội chính quy luôn ở mức cao, gây ra làn sóng phản đối lớn trong nội các và nghị viện. Trong những năm này, một phần lớn chi phí quân sự khổng lồ được dùng để tổ chức huấn luyện và chi cho các hoạt động tác chiến trong tương lai của tập đoàn quân này. Nếu không có Mưa Thần, sẽ không có một tập đoàn quân vượt thời đại như vậy xuất hiện.

Tiếng giầy vang dội. Một loạt sĩ quan xuất hiện ở cửa, bước nhanh xuống, xếp hàng trước bậc thềm. Rừng Thuật Khánh, trung tướng, đứng ở

vị trí cao nhất trên bậc thềm, dang rộng hai chân. Vị trung tướng này không giống những tướng quân khác của quân đội chính quy, luôn ăn mặc sạch sẽ, bóng bẩy, đeo quân hàm bằng kim loại. Ông theo phong cách cũ, mặc một bộ quân phục mộc mạc, trên vai chỉ có quân hàm trung tướng bằng vải. Vị trung tướng này được coi là lớn tuổi trong quân đội chính quy. Vì sự mộc mạc và dám chiến đấu, mặc dù không phải là sĩ quan thuộc dòng chính của Mưa Thần, nhưng ông vẫn được Mưa Thần trọng dụng và được các tướng lĩnh dưới quyền kính trọng. Các Đại tướng Ngô Hái và Trần Sơn Hà của quân đội chính quy đều là thuộc hạ trực tiếp của ông trước đây. Trong quân đội chính quy, ông là một vị tướng lĩnh tiền tuyến đơn thuần nhất.

Trong đám mây đen bao phủ, ông nhìn những dũng tướng dưới quyền đang xếp hàng trên thao trường. Lặng lẽ gật đầu. Nhận mệnh lệnh từ tay phó quan, lớn tiếng tuyên bố: “Quân nhân tập đoàn quân Giáp Ngọ! Vào ngày mười lăm tháng sáu hôm nay, chúng ta chính thức nhận được mệnh lệnh từ tổng bộ Hàng Hồ, tập đoàn quân Giáp Ngọ trực thuộc chiến khu phía bắc chỉ huy, sắp tham gia chiến tuyến! Mệnh lệnh chính thức từ chiến khu phía bắc, các đơn vị trực thuộc tập đoàn quân Giáp Ngọ, lập tức lên xe xuất phát! Lực lượng chủ lực quân thứ nhất, quân thứ năm, phải đến vùng Lăng Biển trước ngày mười tám tháng sáu, triển khai tấn công chính diện. Quân thứ bảy kiểm soát tại Cẩm Châu, làm lực lượng dự bị. Tập đoàn quân của ta và các đơn vị thuộc tập đoàn quân Liêu Nam, tiếp nhận sự chỉ huy trực tiếp của chiến khu phía bắc và Cẩm Châu. Tổng bộ phía bắc điện báo yêu cầu tập đoàn quân của ta. Không được phụ lòng mong mỏi của cả nước, toàn quân trên dưới đối với tập đoàn quân của ta, trên chiến trường một lần hành động cùng cố cục diện toàn thắng của quân đội chính quy. Tập đoàn quân Giáp Ngọ chuẩn bị xuất phát!”

Trên bãi tập vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, Rừng Thuật Khánh nghiêm mặt giơ tay: “Bây giờ xin mời Thống soái tối cao Mưa Thần tổng thống của quân đội chính quy, phát biểu với các sĩ quan của tổng bộ tập

đoàn quân Giáp Ngọ và đội trình sát bọc thép trực thuộc tổng bộ!” Tiếng hoan hô hùng tráng càng thêm vang dội, các quân nhân trẻ tuổi ưỡn ngực cao hơn. Đội quân nào của cả nước, trước khi xuất chinh có thể được tổng thống đích thân phát biểu? Chỉ có tập đoàn quân Giáp Ngọ của họ! Vào thời khắc này, ngoài vinh quang và tự hào, họ còn phải gánh chịu áp lực. Cả nước, toàn quân, đặt kỳ vọng quá lớn vào tập đoàn quân Giáp Ngọ!

Tổng thống Mưa Thần và Tham mưu trưởng Tư Mã Trạh những ngày này luôn ở lại trụ sở Nam Cung của tập đoàn quân Giáp Ngọ, thăm hỏi hầu hết các đơn vị, xem xét việc huấn luyện trước chiến đấu của họ, cổ vũ họ. Trước khi xuất chinh, ông lại tự mình tuyên thệ trước khi xuất quân cho tập đoàn quân Giáp Ngọ! Tập đoàn quân Giáp Ngọ, một đơn vị chiến lược chưa lập công trên chiến trường, muốn đạt được chiến công lớn đến mức nào, giành được vinh dự ra sao, có thể báo cáo với tổng thống về sự quan tâm sâu sắc của họ. Điều này đã trở thành vấn đề mà mọi quân nhân đều phải cân nhắc kỹ lưỡng. Nhưng tiếng hoan hô của họ không hề giảm đi.

Trong tiếng hoan hô, Mưa Thần mặc quân phục lễ phục kiểu mới, cùng Tư Mã Trạh bước nhanh ra, còn Rừng Thuật Khánh cũng đi xuống bậc thềm, cùng các quân nhân thuộc tập đoàn quân bảo vệ Thống soái của họ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Mưa Thần. Tiếng hoan hô đột nhiên dừng lại. Trong sự yên lặng, một tiếng sấm rền vang lên, như nổ trên đầu. Sau tiếng sấm, vạn vật đều im lặng.

Lòng Mưa Thần cũng khẽ rung động vì tiếng sấm nổ bên tai. Đây là những anh linh đã chết vì hận thù hai mươi năm trước. Vào lúc tập đoàn quân lấy tên Giáp Ngọ này sắp lao vào chiến trường, trên tầng mây này, vẫn còn phát ra tiếng gầm thét không cam lòng. Trái quý giá, đỉnh người xương, đặng thể xương! Khi họ lần lượt ngã xuống chiến trường, liệu họ có mong mỗi một ngày như vậy, tinh hoa mới của dân tộc này. Nếu trời có linh, hãy để cơn giông này đến mãnh liệt hơn nữa!

“Quân nhân! Hãy nhớ tên của tập đoàn quân các người, là Giáp Ngọ, Giáp Ngọ! Hai mươi một năm trước, tại chiến trường đang diễn ra ác liệt kia. Trên lục địa, trên biển cả. Vô số tiền bối quân nhân của các người, đã dâng hiến tính mạng của họ! Nhưng sự hy sinh của họ, không đổi lấy chiến thắng của quốc gia dân tộc. Mà chỉ có thể ở giữa một biển máu, nhìn kẻ xâm lược đến từ phương đông đang cười điên cuồng! Đại Đông cầu, Bình Nhưỡng, Liêu Dương, Lữ Thuận, Kim Châu, Uy Hải! Hạm đội Bắc Dương bị hủy diệt trong một lần, mười vạn quân lục quân tan tác trên chiến trường. Vận mệnh dân tộc. Vào thời khắc ấy. Rơi xuống điểm thấp nhất!”

Một trận chiến qua đi, nhục nhã mất nước, mất chủ quyền. Đài Loan theo tổ quốc bị chia cắt. Liêu Đông bán đảo bị cắt nhường, hai vạn vạn lượng bồi thường. Về sau lại phải bồi thường thêm năm ngàn vạn lượng để chuộc Liêu! Dân tộc ta, xương máu của ta, trở thành lương thực cho cái đảo quốc kia quật khởi! Bọn chúng thừa cơ Giáp Ngọ mà có cơ hội trở thành cường quốc, bọn chúng huyễn hoặc rằng sẽ vĩnh viễn lấy xương máu của dân tộc ta để phụng dưỡng cho sự phát triển của chúng. Mỗi khi dân tộc ta có dấu hiệu phục hưng, thì cái quốc gia tự xưng là mặt trời mọc kia lại cảm thấy thấp thỏm lo âu nhất!

Vào ngày ba mươi tháng năm, bọn chúng hèn hạ bất ngờ tập kích chúng ta. Âm mưu chiếm đoạt toàn bộ vùng Đông Bắc giàu có, quật khởi trong tay bọn chúng. Trong tương lai, có lẽ là Hoa Bắc, có lẽ là toàn bộ Trung Quốc!

Là quân nhân, khoác áo giáp, cầm vũ khí. Đối với sự khiêu khích của địch, đối với sự càn rỡ của địch trên lãnh thổ của chúng ta, chính là nỗi nhục nhã lớn lao!”

Tiếng sấm rền vang trên đỉnh đầu, trong đám mây đen, tựa như mưa thần đang phát biểu khúc dạo đầu. Mưa to cuối cùng trút xuống ào ào. Mưa từ đầu đã rất lớn. Trong màn mưa, mỗi sĩ quan, binh lính vẫn đứng nghiêm. Nước mưa cũng làm ướt mưa thần Tư Mã Trạm Rừng Thuật Khánh và

đồng đội. Mỗi khi có tia chớp lóe lên, đều có thể nhìn thấy đôi lông mày rậm đen như mực của mưa thần. Cùng với đó là ánh mắt sắc bén hơn cả tia chớp.

“Có nghe thấy không, đây là tiếng gào thét của những anh linh đã hy sinh hai mươi một năm trước đang vằn vữa trên mây. Có thấy không, đây là lệ vữa không cam lòng của những anh linh ấy! Giờ phút này, trước khi các người xuất phát, bọn họ đang dõi theo các người từ trong mây, từ trong lịch sử! Tại Liêu Nam, Liêu Tây, thời khắc quyết định đã đến. Quân đội chính quy sẽ phát động một đòn cuối cùng, tiêu diệt hoàn toàn lũ quỷ tử Nhật Bản xâm lược. Thu phục Quan Đông châu và Lữ Thuận, vượt qua sông Vịt Lục. Trả thù Giáp Ngọ! Đồng thời trong tương lai, chúng ta còn phải xây dựng một hải quân hùng mạnh, thu hồi Đài Loan, thu hồi Lưu Cầu. Rửa sạch quốc sỉ, bắt đầu từ hôm nay!

Giáp Ngọ tập đoàn quân, các tướng sĩ, trả thù quốc gia đã mấy chục năm, gánh vác vận mệnh của cả một đời, bắt đầu từ lúc các người xuất chinh hôm nay. Ta sẽ theo sát các người, dõi theo các người. Trong trận chiến báo thù và phục hưng dân tộc này, chúng ta chỉ thiếu sự hy sinh của lịch sử và tổ tông mà thôi!”

“Giáp Ngọ tập đoàn quân, lên xe, xuất phát!”

Dưới mưa to, mưa thần chậm rãi giơ tay chào hơn ngàn tướng sĩ, và đáp lại ông chỉ là hơn ngàn ánh mắt kiên định. Rừng Thuật Khánh BA~ đáp lễ mưa thần, rồi vội vàng lên chiếc xe chỉ huy bọc thép Pháp mang số Giáp Ngọ 001 dưới sự điều dắt của phụ tá. Tia chớp lóe qua, vị trung tướng trên xe đưa tay ra, kiên định chỉ về phía trước. Toàn bộ thao trường, xe bọc thép, xe mô-tô, xe tải đồng loạt khởi động. Ầm ầm hướng ra ngoài xuất phát. Trong bán kính trăm dặm quanh trụ sở Giáp Ngọ tập đoàn quân. Bộ đội thiết giáp lên xe tăng, bộ binh cơ giới lên xe tải. Càng nhiều đại đội bộ binh thành

hàng, đội ngũ hành quân dưới mưa hướng về nhà ga quân dụng, trên đường đi, quân ca vang dội!

Càng nhiều pháo xa, vận chuyển vật liệu, hợp thành một đạo trường long trùng điệp trong mưa to, cuộn cuộn tiến về phía trước. Giáp Ngọ tập đoàn quân, cuối cùng cũng xuất động toàn bộ! Thanh kiếm quyết thắng, cũng cuối cùng đã được mưa thần rút ra!

Thái Ngạc che miệng, dường như đang cố gắng kìm nén cơn ho khan trong lồng ngực. Thân hình gầy gò của hắn đã gần như biến dạng. Chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời. Khúc Cùng Phong đứng bên cạnh, nhỏ giọng giải thích cho hắn tình hình chiến tuyến, tình hình chiến sự.

“Giáp Ngọ tập đoàn quân đã lên xe, chuyên biên chế các đơn vị quân hạng nặng, ưu tiên xuất phát. Chiều mai, sư đoàn thứ nhất sẽ đến Cẩm Châu. Tung Vân tham mưu trưởng đã ở đó để chuẩn bị bộ chỉ huy tiền tuyến. Trước mặt quân Nhật ở Liêu Nam, sau khi được tăng viện, đang hợp lực chống cự cuộc tấn công của Liêu Nam tập đoàn quân. Hiện tại Trương Hùng Phu đã rút quân đoàn chín về tạm thời chinh đồn. Chờ chủ lực Giáp Ngọ tập đoàn quân đến, sẽ phát động cuộc tấn công quyết định ở Bàn Cẩm...”

“... Liêu Tây vẫn đang chiến đấu ác liệt, nhưng quân Nhật ở bờ sông lớn Hà Đông đã lung lay sau khi quân chủ lực của sư đoàn thứ nhất xuôi nam chi viện Quan Đông quân. Tiền tuyến Triều Tiên đã dao động. Lữ đoàn kỵ binh Lang Cư đang náo loạn trong nội địa quân Nhật. Sư đoàn hai mươi một và ba đội công binh chiến đấu đã đột phá vào Đạo Nghĩa Trấn, đang liều chết tranh đoạt với quân Nhật. Binh lực hai cánh quân Nhật đang liều mạng chen lấn, cố gắng phong tỏa chỗ đột phá. Bộ đội thuộc Liêu Tây tập đoàn quân cũng đang đánh giằng co hai cánh, đảm bảo ở giữa có thể đột phá thành công. Ở phía bắc, mười một quân vẫn chưa có tin tức, nhưng sư đoàn bốn của quân Nhật ở phía bắc đã gia nhập chiến tuyến sông lớn, chỉ

cần mười một quân xuất hiện bất ngờ ở cánh quân Triều Tiên hoặc Phụng Thiên, chỉ cần quân Nhật không đủ binh lực để ổn định chiến tuyến, thì việc Liêu Tây đột phá chủ lực, hẳn là không có vấn đề gì...”

“... Chiến tuyến Hắc Sơn, Hồ Sơn vẫn đang tiếp diễn ác liệt, Liêu Tây cuối cùng đã thiết lập được đường tiếp tế Hắc Sơn, Hồ Sơn. Hai sư đoàn thuộc quân tám, sau khi quân Nhật tăng viện, đã chiến đấu rất vất vả. Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ vẫn chưa tìm được cơ hội tự do ra vào phía sau Bàn Cẩm. Bên trong đang rơi vào tình trạng giằng co. Nhưng quân tám đã dùng lực lượng của hai sư đoàn, kiềm chế lực lượng của hai sư đoàn rưỡi quân Nhật, còn phải khiến cho chủ lực của chúng lo lắng về đường rút lui bất cứ lúc nào. Có thể nói là đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ rồi. Hiện tại chúng ta không có lực lượng để chi viện cho quân tám. Trước mắt cứ cố gắng duy trì chiến tuyến...”

“Quân hai của Nhật cuối cùng cũng xuất cảng, hạm đội trên biển của Nhật đã dần dần tập trung về hai hướng. Một hướng ở khu vực Hồ Lô Đảo. Không ngừng không kích bộ đội thuộc Liêu Nam tập đoàn quân trên đất liền, dường như có ý định đổ bộ ở Đại Cô, đánh thẳng vào Cẩm Châu. Một bộ phận không ngừng không kích ở Tần Hoàng Đảo, dường như có ý định đổ bộ sâu hơn. Phong tỏa liên lạc bên ngoài, thậm chí đánh thẳng vào tổng căn cứ phía sau. Hiện tại lực lượng trinh sát trên biển và trên không của chúng ta đang toàn lực trinh sát động tĩnh của hạm đội quân hai của Nhật. Trên đất liền, quân chín của Liêu Nam tập đoàn quân đã rút về để phòng thủ ở Cẩm Châu, Hồ Lô Đảo. Đây là lực lượng dự bị cho quân hai của Nhật đổ bộ. Năm sư đoàn thuộc hải quân trực thuộc tổng bộ Thiên Tân cũng đang phòng thủ toàn lực ở tuyến Tần Hoàng Đảo đến Đường Cô. Duyên hải Sơn Đông cũng đã giới nghiêm. Cục An Ninh Sơn Đông và hai sư đoàn thuộc bộ bảo an dựa vào cứ điểm Thanh Đảo và Hải Châu. Cũng đang phòng thủ toàn lực. Một quân Nhật với hai sư đoàn, đã kiềm chế mười mấy sư binh lực của chúng ta. Nếu chúng ta có lực lượng trên biển nhất định...”

Khúc Cùng Phong cũng là học sinh ưu tú tốt nghiệp trường Lục Sĩ, từng là huấn luyện viên của Giang Bắc quan trường học. So với Lý Duệ chuyên quyền độc đoán, thì càng giống tham mưu trưởng Thái Ngạc hơn. Tình hình trên bản đồ trước mặt Thái Ngạc, cũng là do chính tay hắn đánh dấu. Rõ ràng, ngắn gọn. Dưới sự giải thích êm tai của hắn, toàn bộ cục diện chiến sự đã hiện rõ trên giấy. Mà những tình hình này, Thái Ngạc đã sớm ghi nhớ trong lòng.

Thái Ngạc khẽ cười, nhỏ giọng nói: “Vĩ Khanh, công việc của tổng bộ trăm ngàn mối, hiện tại trọng điểm có hai. Một là bằng mọi giá bảo đảm Giáp Ngọ tập đoàn quân có thể triển khai đúng thời hạn, một là theo dõi động tĩnh của quân hai, sẵn sàng ứng phó với việc chúng đổ bộ... Phía trước đánh rất khá. Thành quả năm năm xây dựng quân đội, hiện tại đã hoàn toàn thể hiện ra... Hiện tại lại có Tung Vân ở Cẩm Châu theo dõi mọi việc. Ta rất yên tâm. Tổng thống tọa trấn phương bắc, lại ổn định lòng dân phương bắc. Lần này gần như đã động viên toàn bộ quốc lực để quyết chiến với Nhật Bản. Chúng ta đã thấy được chiến thắng trong tầm mắt. Nhưng càng là trước đêm chiến thắng, thì càng phải đề cao cảnh giác...”

Một tràng ho khan kịch liệt bỗng nhiên bộc phát trong lồng ngực Thái Ngạc. Hắn ho đến eo cũng cong xuống, tay cố sức vịn lấy bàn sừng, ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch. Khúc Cùng Phong vội vàng đỡ lấy hắn: “Tùng Sơn, Tùng Sơn! Người thế nào? Y quan, y quan!”

Thái Ngạc cười khổ ngăn lại lời gọi y quan của hắn: “Vĩ Khanh, ta không sao. Giờ không cần gọi y quan, nếu ta, tư lệnh trưởng quan này ngã xuống trong lúc chiến sự, ảnh hưởng đến tổng bộ, đến bộ đội, đến lòng dân phương Bắc đều rất lớn. Ta chịu đựng được.”

Khúc Cùng Phong hốc mắt hơi đỏ lên, Thái Ngạc xem như lão đồng sự mà hắn quen biết từ khi còn ở Vân Nam. Tình cảm hai người rất tốt. Mặc dù Thái Ngạc sớm một bước tìm nơi nương tựa, đã lên như điều gặp gió,

nhưng vẫn rất chiêu cố những lão đồng sự Bắc Dương của bọn họ. Hãn dẫn dắt dã chiến bộ đội đánh thắng chiến dịch Thanh Đảo. Hiện tại lại trấn thủ phương Bắc đã lâu. Trong quân đội chính quy, luôn là hãn và Tướng Trăm Dặm thay phiên nhau trấn thủ phương Bắc, chỉ có hai người bọn họ, ở giai đoạn này, mới có thể giành được phương Bắc, đồng thời vẫn giữ khoảng cách với chính quyền trung ương Nam Kinh, hợp tác toàn lực với quân đội. Thanh danh của bọn họ, tài nghệ quân sự của họ, đều là đối tượng sùng bái của dân gian. Lần này tác chiến phương Bắc, mặc dù hãn chỉ huy ở Thiên Tân, không đích thân ra trận, cũng không có hành động chỉ huy kinh thiên động địa nào. Nhưng Khúc Cùng Phong biết, trước khi chiến đấu, những bộ đội này đã huấn luyện ở phương Bắc. Việc chinh hợp toàn bộ tài nguyên quân sự phương Bắc là sự chuẩn bị cho trận chiến này. Trải qua bao nhiêu lần hòa giải, đàm phán, mới khiến địa phương gần như xuất ra toàn bộ lực lượng phối hợp quân đội tác chiến. Còn có công tác chuẩn bị trước chiến đấu của từng tập đoàn quân, cùng với việc trao đổi lập đi lập lại về phương án chiến lược cụ thể với Hàng Hồ, Thái Ngạc đã trải qua bao nhiêu đêm không ngủ!

Thân thể vốn không khỏe của hãn lại nhanh chóng suy yếu. Cổ họng thường xuyên sưng đến mức gần như không nói nên lời, Mưa Thần mấy lần khuyên hãn xuống nghỉ ngơi, muốn nhường người khác tiếp nhận vị trí của hãn, đều bị hãn lấy lý do là vị trí thích hợp nhất ở chiến khu phương Bắc mà từ chối.

Mưa Thần xem hãn như quốc sĩ, hãn cũng thực sự báo đáp bằng tấm lòng của một quốc sĩ.

Được Khúc Cùng Phong đỡ, Thái Ngạc chậm rãi ngồi xuống ghế. Nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bản đồ. Nhưng ánh mắt hãn thường xuyên xuất thần, dường như nhìn về nơi rất xa. Khúc Cùng Phong nhỏ giọng nói: “Tùng Sơn, người nghỉ ngơi một chút. Tình hình hiện tại trước

sau đều rất ổn định, không có gì đáng lo. Quân đội chính quy đánh trận, rất đáng tin cậy. Chúng ta nhất định sẽ đại thắng, người bây giờ bớt lo một chút...”

Trên mặt Thái Ngạc hiện lên vẻ đăng chất, giọng hần gần như nhỏ đến mức không nghe rõ: “Ta không lo lắng về trận chiến này, ta lo lắng cho tương lai của quân đội chính quy...”

“Ta trấn thủ chiến khu phương Bắc. Nhiều dã chiến bộ đội như vậy, các bộ trưởng cũng không dám làm loạn. Nhưng chỉ cần ta ngã xuống, ai có thể tiếp quản nhiều dã chiến bộ đội như vậy? Có ta ở đây, hần không dám trắng trợn làm loạn, cũng không thể công khai liên lạc với các bộ trưởng. Nhưng ta không còn ở đây, một lực lượng lớn như vậy, lại có nhiều sĩ quan trẻ tuổi, dễ bị kích động...”

“Quân đội chính quy lớn mạnh quá nhanh, lại không có một cái đầu óc trưởng thành để phối hợp với tứ chi cường tráng của nó... Tổng thống nên để Trần Sơn Hà làm tham mưu trưởng của ta, hoặc là Đường Tại Lễ cũng được... Ta thật không yên lòng. Tổng thống rốt cuộc đang nghĩ gì, hay là ông ta hoàn toàn không lo lắng đến điều này?”

Khúc Cùng Phong cẩn thận không dám chen vào, nghe Thái Ngạc lẩm bẩm trong mơ màng. Bỗng nhiên Thái Ngạc tỉnh táo lại, nói với Khúc Cùng Phong: “Vĩ Khanh, người đi nhanh chóng an bài! Ta vừa nhận được điện thoại. Tổng thống phu nhân, với tư cách là thủ tướng của Tổng cục cứu tế dân chúng phương Bắc, đến Tần Hoàng Đảo để an trí nạn dân quan ngoại chạy nạn từ trên biển. Phái bộ đội, phái xe nhanh chóng đón tổng thống phu nhân về! Tổng thống hiện tại bận rộn, những chuyện này chúng ta phải thay ông ấy cân nhắc. Chúng ta có một tổng thống phu nhân tốt, nhất định không thể để mất bà ấy! Không được để bà ấy gặp bất kỳ nguy hiểm nào!”

Khúc Cùng Phong nghe xong cũng giật mình, vội vàng đẩy cửa ra ngoài an bài việc này. Tổng thống phu nhân ở phương Bắc cứu tế, trấn an dân chúng, vấn đề an toàn luôn là điều mà quân đội chính quy trên dưới cực kỳ quan tâm. Trờ mới biết tên trung tá hiến binh đi theo bên cạnh tổng thống là ai, sao có thể để tổng thống phu nhân đến Tần Hoàng Đảo!

Trong phòng chỉ còn lại một mình Thái Ngạc. Hắn chỉ lặng lẽ nhìn bản đồ, nhỏ giọng nói: “Quân đội chính quy... Tổng thống... Tương lai!”.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#).

STT 363: Chương 5: Thế giới mới - Chương 166: Hội tụ

Chương 5: Thế giới mới - Chương 166: Hội tụ

Xa xa, tiếng pháo kích âm ỉ vọng đến, nhà ga Cẩm Châu lúc này lại càng thêm khẩn trương. Khói trắng từ đầu máy xe lửa phun ra, bao phủ cả nhà ga. Dân phu và binh lính đều cời trần, hối hả bốc dỡ hàng hóa. Nhà ga Cẩm Châu đã được mở rộng gấp rút. Ngành đường sắt điều động thêm nhân lực, tăng cường các điểm dừng và đường ray. Lục quân công binh cũng tăng cường việc xây dựng và dỡ hàng, cùng với việc xây dựng thêm nhiều nhà kho. Nhưng áp lực vận chuyển quân sự nặng nề vẫn khiến nhà ga Cẩm Châu như nghẹt thở.

Một đầu máy kéo theo một đoàn tàu chở vật tư tiến vào nhà ga, thả hàng xuống rồi lại kéo đoàn tàu khác đi. Vừa thả hàng xuống, lập tức có hàng đội quân nhân xông lên, điên cuồng bốc dỡ. Đạn dược, lương thực, đồ hộp, lương khô nén, quân phục, áo mưa, súng ống, linh kiện, dầu sát thương, đồ ăn... đủ loại vật tư cần thiết tuôn ra từ các toa tàu. Các sĩ quan hậu cần, mắt đã đỏ ngầu, vội vàng kiểm kê rồi đưa vào nhà kho. Bên ngoài nhà kho, xe ngựa, xe la, xe tải đã chờ sẵn để phân phối vật tư. Hàng chục vạn quân lính đang chiến đấu ở tiền tuyến, tiêu hao một lượng lớn vật tư để duy trì thế công. Xưởng đóng hộp Quảng Đông, nhà máy quân phục Chiết Giang, nhà máy đạn dược Giang Tô và Hồ Bắc, xưởng pháo Thượng Hải... Cả nước đều đang dốc sức cung cấp vật tư cho chiến sự. Ngoài ra, còn có một lượng lớn vật tư quân sự mua từ Mỹ, Anh, Pháp, Canada, từng đoàn tàu chở hàng cập bến các cảng trong nước. Quân đội chính quy tiến hành cuộc chiến

tranh hiện đại này, không chỉ tiêu hao sinh mạng của thanh niên mà còn tiêu hao một lượng lớn vật tư và tiền bạc!

Nếu là trước đây, quân đội chính quy tuyệt đối không thể duy trì được cuộc chiến tranh với mức tiêu hao đạn dược khủng khiếp như vậy. Chỉ sau khi chiến sự bùng nổ, công nghiệp sản xuất súng ống đạn dược mới được mở rộng nhanh chóng, cùng với việc cải thiện đáng kể cán cân thu chi quốc tế. Thêm vào đó, quân đội chính quy đã phải trả giá bằng sinh mạng ở châu Âu để đổi lấy một lượng lớn vật tư quân sự, mới có thể duy trì ưu thế hỏa lực tuyệt đối. Từ hai hướng, họ không ngừng giáng đòn vào chiến tuyến quân Nhật!

Lực lượng quân sự này, ít nhất vào thời điểm đó, đã vượt xa thực lực của Trung Quốc. Quân đội chính quy, với thực lực đạt đến đỉnh cao, cuối cùng đã kịp thời đón nhận cuộc chiến tranh này.

Đến chiều ngày mười sáu tháng sáu, những toa tàu vẫn chưa dỡ hàng xong đã bị cấp trên ra lệnh đẩy ra, nhường chỗ cho quân đội mới vào ga! Các quân quan hậu cần tức giận tìm đến tư lệnh quân quản nhà ga Cẩm Châu để chất vấn. Trên những toa xe này vẫn còn hàng trăm tấn vật tư, nhưng câu trả lời từ cấp trên rất kiên quyết, đây là mệnh lệnh trực tiếp từ bộ chỉ huy tiền phương phía Bắc.

Đến 3 giờ chiều, những đầu máy trọng lực kéo theo đoàn xe chở quân, gào thét tiến vào nhà ga Cẩm Châu. Mặt đất rung chuyển theo bước tiến của đoàn tàu! Trên các toa xe, những chiếc xe tăng hình giáp và Ất được che kín bằng vải dầu, binh lính thiết giáp mặc quân phục đen đứng gác bên cạnh xe. Mưa to như trút nước, nhanh như chớp, tất cả binh lính đang làm việc trong nhà ga đều nhìn đoàn xe chở quân này, không ít người lần đầu tiên nhìn thấy những chiếc xe tăng thép được đồn đại là mạnh nhất. Họ nhìn những binh lính thiết giáp kêu ngạo vẫy tay với họ. Trong nhà ga, một tràng hò reo vang dội bùng nổ, lực lượng quyết thắng cuối cùng đã đến!

Thảo nào phải gấp rút dọn dẹp đường ray! Lần này, xem ra lũ tiểu quý tử kia còn trụ được bao lâu nữa!

Lý Duệ đứng trong văn phòng tư lệnh quân quản, nhìn đoàn tàu vào ga qua cửa sổ. Cái nóng oi bức sau cơn mưa mùa hè càng thêm gay gắt. Vị Tham mưu trưởng này vẫn mặc quân phục thẳng tắp, cúc áo cài chặt. Nhìn thấy đội quân Giáp Ngọ tập đoàn quân đầu tiên đến, ông không khỏi nở nụ cười. Tay phải nắm chặt, gõ mạnh vào tay trái: “Giáp Ngọ tập đoàn quân đến đúng lúc! Nắm bắt thời cơ rất tốt! Bây giờ là lúc đột phá chiến tuyến quân Nhật, nếu quân đoàn thứ ba của chúng đến, triển khai đội hình, thì sẽ có chút phiền toái!”

Mấy tham mưu bên cạnh cũng cười theo Lý Duệ, ai nấy đều phấn chấn. Những tham mưu này đều là những thành viên cốt cán do Lý Duệ tự mình lựa chọn để thành lập bộ chỉ huy tiền phương Cẩm Châu, đều là những người trung thành. Rồi Thiên Tân, Lý Duệ một mình đảm đương một phương. Những người này ở bên cạnh Lý Duệ, cảm thấy như cá gặp nước. Ý nghĩ của mọi người đều giống nhau. Liêu Nam tập đoàn quân và quân đoàn thứ tám liên hợp tấn công quân Quan Đông từ chính diện và hai cánh, khiến quân Quan Đông và quân đoàn thứ nhất phải căng mình ra chống đỡ. Thế công ở Liêu Tây lại tiêu hao hết lực lượng dự bị cuối cùng của quân Nhật ở Phụng Thiên. Giáp Ngọ tập đoàn quân đến. Trước mắt là cục diện toàn thắng! Hơn nữa, công lao quyết thắng này, không nghi ngờ gì nữa, sẽ thuộc về bộ chỉ huy tiền phương Cẩm Châu. Đây là một khoản vốn lớn trong tương lai.

Lý Duệ vỗ tay: “Đi, đi đón tư lệnh Tụng Đình!”

Xe lửa từ từ dừng lại, Lâm Thuật Khánh, người đã sớm đứng đợi ở cửa, dẫn đầu nhảy xuống. Khi bàn chân anh ta chạm vào mặt đất nhà ga Cẩm Châu, tai nghe thấy tiếng pháo kích dồn dập, lúc nhanh lúc chậm, anh ta mới cảm thấy an tâm. Giáp Ngọ tập đoàn quân cuối cùng đã đuổi kịp trận

quyết chiến này! Là một quân nhân, dẫn dắt một tập đoàn chiến lược hùng mạnh như vậy tham gia vào cuộc chiến tranh bảo thủ dân tộc, viết nên chương cuối cùng của chiến sự. Đời này còn gì để tiếc nuối? Thật sự cảm ơn vì lúc đó ở nhà trọ Cửu Lý Từ Châu, anh đã quyết định đầu quân cho vị thần mưa, lúc đó thực lực còn chưa mạnh! Bỗng nhiên, anh cảm thấy những chuyện này đều là quá khứ xa xôi, đã phai nhạt trong ký ức, mà điều anh quan tâm nhất vẫn là hiện tại.

Trên sân ga, Lý Duệ trong bộ quân phục chinh tề đã chờ sẵn. Thấy Lâm Thuật Khánh bước xuống xe, anh bước tới, nở một nụ cười hiếm hoi, đưa tay ra: “Tụng Đình huynh, chờ các huynh thật là khổ! Cuối cùng cũng đến!”

Tiếng còi vang lên trên nhà ga, một lượng lớn dân phu và công cụ dỡ hàng giống như thủy triều đổ về. Binh lính trên xe cũng âm ầm xuống xe, những binh lính đeo băng tay Giáp Ngọ đều đang khởi động cơ thể, các tham mưu càng nhanh chóng cùng tham mưu chỉ huy quân vận bắt đầu sắp xếp công việc dỡ hàng. Lâm Thuật Khánh không có nhiều thời gian để hàn huyên với Lý Duệ, mà Lý Duệ cũng không phải là người thích nói lời khách sáo. Hai người vừa gặp đã đi ngay vào vấn đề chính.

“Giáp Ngọ tập đoàn quân vận chuyển tập kết có tiến hành theo kế hoạch không? Quân đoàn thứ nhất khi nào có thể triển khai?”

“Vận chuyển ưu tiên cho quân đoàn thứ ba, hôm nay sư đoàn thiết giáp thứ nhất, cùng với toàn bộ quân đoàn thứ hai, có thể đến trước nửa đêm. Toàn bộ trang bị đều được vận chuyển bằng xe, cứ mười lăm phút lại có một chuyến xuất phát...”

Trên đường sắt. Quân đoàn thứ ba đã nối đuôi nhau! Đến khi nào chúng ta có thể dỡ hàng xong và triển khai, còn phải xem lực lượng hậu cần bên này sắp xếp thế nào. Toàn bộ binh lính của chúng ta cũng sẽ hỗ trợ nhân viên hậu cần dỡ hàng, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn. Quân đoàn thứ ba

có thể hoàn thành triển khai trước buổi sáng ngày kia, ngày mười chín tháng sáu, quân đoàn thứ năm cũng có thể tập hợp với quân đoàn thứ ba tại khu vực dự định, hoàn thành triển khai. Toàn bộ quân đội đều mang theo ba cơ sở đạn dược. Hoàn thành một đợt tấn công chủ lực là đủ. Hiện tại tình hình tiền tuyến ra sao?

Lý Duệ đem rừng thuật khánh đưa thẳng vào sở chỉ huy tạm thời đặt trong một nhà ga. Nơi đó đã treo sẵn tấm bản đồ lớn, cùng sở chỉ huy trước đó ở Cẩm Châu thành để sửa chữa ngân hàng cũng có điện thoại liên lạc. Hắn chỉ vào bản đồ, nói với Rừng Thuật Khanh: "Tụng Đình huynh, thời gian cấp bách. Ta nghĩ vẫn là ngay tại chỗ tiếp nhận nhiệm vụ. Chuyện khách sáo, giữa chúng ta, không cần thiết."

"Tuy rất muốn để huynh nghỉ ngơi một chút, nhưng quân tình như lửa. Chúng ta phải nhanh chóng đột phá trận địa quân Nhật trước khi quân Nhật thứ ba đến tiếp viện! Quét sạch quân tinh nhuệ chủ lực của quân Nhật xung quanh Phụng Thiên. Sau đó, chặn đứng đội quân tiếp viện vội vã tập kết — quân thứ ba. Quân thứ tư cùng các đội quân khác áp sát một cánh ở Quan Đông châu. Chỉ cần hỏa lực mạnh, chúng ta có thể đánh ngang chúng!"

Rừng Thuật Khanh gật đầu, có vẻ khá hài lòng với phong cách ra lệnh tại chỗ của Lý Duệ. Hai người tuy không thân thiết lắm, nhưng Rừng Thuật Khanh vẫn có phần tôn trọng tài năng mới nổi này, người đã làm nên danh tiếng ở châu Âu. Thật không dễ để tìm được một sĩ quan cao cấp dám phòng thủ ở một tuyến tại Phàm Nhĩ Đăng suốt bảy ngày! Thanh danh của hắn là do chiến công từ quân An được tạo nên! Nhưng vị Thiếu tướng trẻ tuổi này đôi khi lại có ánh mắt quá sắc bén. Điều đó khiến Rừng Thuật Khanh cảm thấy không thoải mái, Mưa Thần đôi khi cũng có ánh mắt sắc bén như vậy. Nhưng đó là vì hắn nắm giữ tất cả, mới có tư cách như thế. Ánh mắt của Lý Duệ, lại khiến hắn đọc ra nhiều hơn một loại dự cảm,

một loại dã tâm. Một loại cuồng nhiệt bất mãn với tình thế hiện tại. Rốt cuộc là gì đây? Lúc này hẳn không có thời gian để nghĩ nhiều, cũng không muốn nghĩ nhiều.

Lý Duệ dẫn Rừng Thuật Khanh đến trước bản đồ, tấm bản đồ khổng lồ cao gần hai người. Trên bản đồ, những mũi tên đỏ và đen chằng chịt, đánh dấu các đơn vị chiến thuật từ cấp đoàn trở lên, đang giằng co kịch liệt ở tuyến Bàn Cấm. Đường như trên bản đồ, người ta còn có thể ngửi thấy mùi khói lửa chiến tranh nồng nặc.

"Quân Nhật ở chính diện Bàn Cấm, dọc theo Điền Gia, Nước Ngọt, Ba Đài Tử, Câu Đám, Thường Tiệm Mới, Liêu Đồn cho đến Bắc Trữ, tạo thành một phòng tuyến dày đặc. Ở cánh phía đông, lấy quân Quan Đông làm chủ lực. Sư đoàn 5, sư đoàn 7, một chi đội của sư đoàn 6, cộng với sư đoàn 19 đã bị đánh tan. Đóng quân ở chiến tuyến phía tây Ba Đài Tử. Nơi này đồi núi chập trùng, địa hình bất lợi cho tấn công. Nhưng quân Nhật tập kết hỏa lực khá mạnh, hơn nữa trên biển còn có pháo hạm trợ giúp. Chúng cũng đang phòng ngừa chúng ta đột phá chủ lực ở đây. Chỉ cần chọc thủng, chúng ta sẽ cắm thẳng đến Phụng Thiên, cắt đứt đường lui của tập đoàn quân Liêu Tây. Chúng gần như dùng máu thịt để tử thủ ở đây! Mỗi ngày, hỏa lực của chúng ta đều bắn ra hàng vạn phát đạn pháo, giết không biết bao nhiêu quân Nhật. Nhưng mỗi lần bộ binh xung phong, vẫn phải chịu sự kháng cự điên cuồng của quân Nhật!"

Hắn lại chỉ vào khu vực phía tây Ba Đài Tử: "Đây là nơi yểm hộ cho cánh quân Nhật ở Bàn Cấm, đồng thời duy trì liên kết với quân Triều Tiên. Vùng núi ở đây nhiều, địa hình hiểm trở. Rất nhiều nơi không thích hợp cho đại quân hành động. Quân chủ lực của quân Nhật thứ nhất, sư đoàn 1, cận vệ sư đoàn, sư đoàn 8 cùng các đội quân khác đóng quân ở đây... Quân đoàn 8 của tập đoàn quân Liêu Tây chúng ta đã chiếm được trận địa Hắc Sơn Đại Hố, nằm giữa Bắc Trữ và Ba Đài Tử. Cắt đứt liên lạc của chúng

với quân Triều Tiên. Ba sư đoàn quân Nhật này, một mặt phải ngăn chặn tập đoàn quân Liêu Nam chúng ta đột phá, một mặt lại phải liều chết giành lại Hắc Sơn Đại Hố. Trận chiến ở đây còn khốc liệt hơn cả ở hướng Quan Đông quân! Hai bên đều đang cố gắng giữ vững chiến tuyến, trong thời gian ngắn không thể đột phá... Tổng đội dự bị của quân Nhật chỉ có sư đoàn 11, đặt ở Bàn Cẩm. Sẵn sàng tiếp viện bất cứ lúc nào. Tại Phụng Thiên, có sư đoàn 12 làm đội dự bị cho Liêu Tây. Tinh hoa chủ lực của quân Nhật, tất cả vũ khí hạng nặng, đều đặt ở hai nơi này!"

"Hiện tại, ở Quan Đông châu, quân Nhật thứ ba cũng đang lần lượt đổ bộ. Có 13, 14, 16, 17 bốn sư đoàn chủ lực. Nhưng trang bị không đầy đủ. Lực lượng hậu cần của quân Nhật cũng gần như đạt đến cực hạn. Nhưng chúng ta vẫn không thể để chúng tham gia chiến trường, tăng cơ hội cho cuộc chiến tiêu hao này. Tụng Đình huynh, huynh hiểu rõ, nhiệm vụ của tập đoàn quân Giáp Ngọ, chính là đột phá! Phá tan chiến tuyến quân Nhật. Kẹp chặt chúng trong vòng vây thép của quân chính quy và nghiền nát chúng! Huynh nên chuẩn bị tâm lý!"

Rừng Thuật Khanh im lặng gật đầu, nhìn bản đồ hồi lâu. Bên cạnh, tham mưu của hãn bậ rộn ghi chép, đánh dấu tình hình mới nhất lên bản đồ. Tiếng tháo dỡ vật liệu trên sân ga, xa xa vẫn vọng đến. Đặc biệt là tiếng động cơ âm ỉ khi hạ những cỗ chiến xa bằng thép xuống.

Rừng Thuật Khanh chỉ vào hướng giữa Ba Đài Tử và Nước Ngọt, trầm giọng hỏi: "Địa bàn triển khai của tập đoàn quân ta vẫn không thay đổi, chính là tập trung ở đây, toàn lực đột phá trận tuyến quân Nhật?"

Lý Duệ gật đầu: "Đúng vậy! Nơi này có thể tránh hỏa lực trên biển của quân Nhật, đồng thời địa hình lại thích hợp cho bộ binh của quý quân đột phá. Mặc dù phía trước có quân Nhật với binh lực tương đối hùng hậu và hỏa lực dồi dào. Rất có thể sẽ phải trải qua một trận ác chiến. Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, chúng ta vẫn không có lựa chọn nào khác! Các

người phải chuẩn bị tinh thần chiến đấu ác liệt... Nhưng trước mắt, chúng ta đã quyết định toàn lực phối hợp với các người. Ở cánh phải của các người, quân đoàn số 9, đội quân vương bài, sẽ phát động bộ binh đột kích, thu hút sự chú ý của quân Nhật ở mức cao nhất. Cánh trái cũng có lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ vòng qua để tăng cường lực lượng cánh trái, trước tiên sẽ tiến quân về hướng Ba Đài Tử. Quân đoàn 5 triển khai phía sau quân đoàn 3, phân bố theo hình bậc thang, giúp các người mở ra chỗ đột phá và tiến sâu vào bên trong. Bộ chỉ huy đã chuẩn bị cho các người 14 pháo binh đoàn. Gần như là toàn bộ hỏa lực của hướng Liêu Nam! Thêm vào đó là đoàn công binh chiến đấu số 5 và các đơn vị tăng cường khác. Trận chiến này, ta tin chắc sẽ thắng! Dù phải trả một cái giá lớn, chúng ta cũng phải trả!"

Nghe lời Lý Duệ, Rừng Thuật Khanh chỉ cười nhạt. Hắn thậm chí còn hơi nhếch mép: "... Tham mưu trưởng, đừng lo lắng về tập đoàn quân Giáp Ngọ của chúng ta. Cứ lo lắng xem phải xử lý số thi thể của quân Nhật nhiều như thế nào mới là một chuyện phiền phức lớn... Tôi đã nắm rõ nhiệm vụ. Lập tức sẽ chỉ huy bộ đội hành động. Mời tham mưu trưởng yên tâm, tập đoàn quân Giáp Ngọ sẽ không phụ lòng cái tên của nó! Sẽ khiến người Nhật Bản từ nay về sau khi nhắc đến hai chữ Giáp Ngọ sẽ phải cả đời thấp thỏm lo âu!".

Trên mặt biển Liêu Đông, lúc này là thời điểm gió lớn sóng cao. Gió mùa hè quét ngang toàn bộ vịnh Liêu Đông. Đoàn tàu chiến của quân Đại Nhật vừa rời cảng đang chật vật trong cơn cuồng phong sóng lớn. Thiếu tá Sông Vĩ và đồng đội đã làm chậm trễ thời gian xuất quân quý giá của quân đoàn 2. Khiến họ không thể đến trước khi gió lớn ập đến để tập hợp với hạm đội hải quân. Nhưng cuộc tấn công đổ bộ lên Tần Hoàng Đảo đã không thể trì hoãn. Chỉ có thể bất chấp thời tiết khắc nghiệt ra khơi. Trên tàu chất đầy mấy vạn binh lính chịu đủ nổi khổ của Phong Đào. Khoang tàu đều là binh lính say sóng nôn mửa. Chỉ thị của bộ chỉ huy quân đội cho quân đoàn

2 là ngày 20 tháng 6 phải bắt đầu cuộc đổ bộ lên Tần Hoàng Đảo. Khi đó, theo dự báo thời tiết, thời tiết đã chuyển tốt. Nhưng mấy sĩ quan cao cấp Nhật Bản lại lưỡng lự cân nhắc, binh lính có còn đủ tinh thần và thể lực để tiếp tục cuộc chiến gian khổ nhất hay không!

Ngay cả những chỉ huy cần trọng như Đại tướng đang nghị trong chùa, đối với "một nguyên năm mươi hào một đội" lính Nhật bình thường, cũng chưa từng cân nhắc đến việc họ cũng là người sống sờ sờ. Chẳng qua chỉ là sản phẩm tiêu hao rẻ tiền nhất của quân đội mà thôi. (Quân Nhật một tiểu đội thu thập binh thu thập phí tổn, bù đắp cộng lại một nguyên năm mươi hào tả hữu, từ là gọi tên)

Giữa biển khơi giông bão, vị Đại tướng Dũng Mạnh vẫn kiên trì trên soái hạm mới "Trúc Tử" của mình, một tuần dương hạm nhị đẳng. Kể từ khi "Báo Quốc Hoàn" chìm xuống, Đại tướng đã có chút ám ảnh với việc đi trên những con tàu lớn. Bộ tư lệnh của tướng quân đã đổi kỳ hạm sang chiếc tuần dương hạm quen thuộc này, coi như là tiện lợi. Nhưng con tàu nhỏ chỉ vài ngàn tấn này, trong sóng gió lại càng chao đảo gấp bội. Đại tướng đã lớn tuổi, mặc dù say sóng đến mức trời đất tối sầm, nhưng nhờ vào ý chí kiên cường, ông vẫn giữ được vẻ uy nghiêm trên đài chỉ huy.

Nhìn từ xa, cả bầu trời là một màn mưa. Ánh đèn tín hiệu trên quân hạm phát ra không xa. Điện báo vô tuyến đã hẹn trước giờ này sẽ cùng hạm đội pháo kích Hồ Lô Đảo hội quân, nhưng đã quá mười lăm phút mà vẫn chưa thấy bóng dáng của hạm đội!

Mọi người đều căng thẳng nhìn về phía xa, cuối cùng, "Trúc Tử" hào hạm trưởng Bình Nguyên Vượt trong ruộng Tá gào lớn: "Pháo kích điểm ánh đèn của hạm đội tín hiệu!" Bên trong cầu tàu, các quân nhân lục quân đều hướng về phía đó mà ngược ống nhòm. Phải rất lâu sau mới thấy trong đêm mưa, ánh đèn tín hiệu trắng bệch, âm ảm chớp lên. Đại tướng Dũng Mạnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Một con sóng ập đến, khiến ông

khó chịu trong lòng. Cuối cùng, ông cố nén không phun ra: "Cuối cùng cũng liên lạc được! Nếu hôm nay không thể hội quân với bọn chúng, kế hoạch tác chiến tấn công Tần Hoàng Đảo sẽ phải trì hoãn! Như vậy làm sao bàn giao với tổng bộ quân đội? Cũng không biết ăn nói với vong linh của binh lính đã hy sinh ở Lữ Thuận! Nhanh chóng liên lạc với phân hạm đội pháo kích, xuất phát trong đêm! Hội quân với Đại tướng ở đảo Tang, ngoài Tần Hoàng Đảo! Thời tiết thế này, quân Hoa chắc chắn không thể ngờ quân Nhật dũng mãnh của chúng ta vẫn kiên quyết tác chiến!"

Đứng đó, cẩn thận quan sát ánh đèn tín hiệu từ đối phương gửi đến, hạm trưởng Bình Nguyên lại lộ vẻ mặt có chút ảm đạm: "... Tuần phòng hạm hải phòng tại Hồ Lô Đảo ngoại hải, "An Nghệ" bị thương, tốc độ mười bốn hải lý... Ai da, tổn thất lớn rồi! Hải quân lần này làm sao lại uất ức như vậy? Vì sao không để chúng ta xuôi nam, cắt đứt đường thủy vận tải của quân Hoa? Hải quân không nên sử dụng như vậy!"

Bọn quân quan lục quân ở đây cũng không quan tâm đến việc mất mấy chiếc quân hạm, bọn họ chỉ may mắn vì cuối cùng trong thời tiết khắc nghiệt này vẫn có thể liên lạc được. Có thể kịp thời đến Tần Hoàng Đảo đổ bộ tấn công, trận chiến này, địa chủ vẫn là lục quân bọn họ! Về phần vận mệnh sau khi lên bờ, những quân quan này không ai muốn nghĩ đến. Cũng không ai dám nghĩ.

Tiểu thuyết mới nhất tại sáu 9 sách a thủ phát!

Dân lưu vong đầy đường.

Bất kỳ cuộc chiến tranh nào, bất kể danh nghĩa là gì, bất kể những kẻ nắm quyền ra sức tranh giành địa vị cao hơn dùng lý do gì, nguyên nhân gì để lao vào chiến tranh, thì trong chiến tranh, người phải chịu đựng khổ cực nhất, vĩnh viễn là bách tính bình thường. Khác biệt duy nhất là, bách tính đa

phần là bằng lòng gánh chịu nỗi khổ này, hay là không thể không chấp nhận sự khốn cùng này.

Một lượng lớn bách tính chạy nạn từ Đông Bắc, hướng Liêu Tây, hướng Liêu Nam không ngừng đổ về. Nhưng càng nhiều vẫn là hướng quan nội xuất phát. Bọn họ và đại đội quân chính quy Bắc thượng, vừa vận đi về hai hướng khác nhau. Những người đi đường bộ, vì đường sắt đã hoàn toàn chuyển thành quân dụng, đành phải mang theo tài sản đáng thương của mình, một đường gào thét thê lương hướng nam mà đi. Những người đi đường biển, ngồi trên những chiếc thuyền đánh cá cũ nát, vượt đêm lạnh lẽo xuyên qua vịnh Liêu Đông, trạm dừng chân đầu tiên là Tần Hoàng Đảo, sau đó tìm nơi trú ẩn. Theo dự đoán của chính quyền địa phương, trong hơn mười ngày chiến sự Đông Bắc bùng nổ, số nạn dân trốn khỏi Đông Bắc vào quan nội đã lên đến hơn một triệu người! Nếu như đặt vào những năm tháng trước đây, ở Trung Quốc, chắc chắn sẽ là một thảm họa nhân đạo lớn nhất. Nhưng lần này chiến sự, trước khi chiến đấu, chính quyền trung ương và địa phương đã có kế hoạch ứng phó với tình hình khẩn cấp của nạn dân Đông Bắc. Ở phía nam Vạn Lý Trường Thành, đã thiết lập một lượng lớn trại tị nạn, một lượng lớn lương thực, quần áo, y dược đều được khẩn cấp chuyển đến. An trí những bách tính lưu vong này, để họ cảm nhận được một tia ấm áp của quốc gia này.

Lý Viện trong lần cứu tế này đã đóng một vai trò vô cùng quan trọng. Nàng lấy địa vị và hình tượng của mình, trong nước và ngoài nước đều khẩn cấp quyên góp một lượng lớn vật tư cứu tế. Đồng thời, nàng cũng dẫn thân vào công tác an trí cụ thể. Mỗi ngày, nàng đều phải đi lại giữa các trại tị nạn khác nhau.

Giám sát việc phân phát vật tư, với tư cách là phu nhân tổng thống, nàng an ủi những bách tính đã từ bỏ gia viên. Nàng ở một chiến trường khác, lạnh lẽo vì chồng mình mà nỗ lực.

Tình hình khẩn cấp ở Tần Hoàng Đảo truyền đến, quân đội chính quy tuyên bố nơi đó đã trở thành chiến trường. Nhưng ở đó vẫn còn hơn mười vạn bách tính chưa kịp sơ tán! Không có phương tiện giao thông, lương thực thiếu thốn. Lý Viện lập tức quyết định tự mình đến đó xử lý công việc khẩn cấp này! Nàng không để ý đến sự ngăn cản của nhiều người, thậm chí còn dùng thân phận của chồng mình để uy hiếp người khác chấp nhận quyết định của nàng (đối với cô gái này mà nói, đây là lần đầu tiên!). Dù thế nào, nàng không thể để hơn mười vạn bách tính vừa chạy nạn, lại phải rơi vào dưới hỏa lực của quân Nhật! Cô gái dứt khoát lên đường. Những phu nhân, tiểu thư, phu nhân của các chính khách địa phương từng ở bên cạnh nàng, không còn sức lực nhiệt tình như xưa, hầu như không ai đi theo nàng đến Tần Hoàng Đảo, nhưng Lý Viện chỉ cười nhạt, cũng không để ý. Nàng chỉ quan tâm đến việc mình phải làm.

Chiếc xe ô tô một đường hướng Tần Hoàng Đảo mà đi, trên đường đã nhìn thấy dân chúng không ngừng chạy nạn. Trong mưa to liên miên, bọn họ chật vật hướng tây lưu vong, không biết rõ phương hướng. Lý Viện nhìn bầu trời âm u bên ngoài xe, nhìn về hướng Thiên Tân. Chồng nàng, biết dân chúng trong cuộc chiến tranh này khổ cực đến nhường nào. Kiểu chiến tranh mà trong miệng ông quyết định vận mệnh dân tộc này, rốt cuộc còn đánh bao nhiêu trận nữa?

Lý Viện cũng không biết đáp án. Nàng chỉ biết, vì chồng mình, nàng nguyện ý làm tất cả mọi chuyện. Vì những bách tính đáng thương này, nàng cũng bằng lòng dốc hết tâm sức. Đối với cô gái đơn thuần này mà nói, mọi thứ đều là lẽ đương nhiên. Khi hạm đội quân Nhật đang tiến về Tần Hoàng Đảo trong mưa to gió lớn, chiếc xe ô tô của Lý Viện cũng một đường tiến vào nơi đó. Mà chiếc xe đuổi theo nàng, vẫn còn cách nàng mấy chục cây số.

Ở tiền tuyến Bàn Cấm, đội thiết giáp cũng đang liều lĩnh thời tiết khắc nghiệt tiến vào trận địa. Chờ đợi mệnh lệnh phát động tấn công. Máy cỏ lực lượng, muốn mạnh mẽ đụng vào nhau.

Mà trở lại Thiên Tân, mưa thần, lại chỉ là tâm không bên cạnh, ương đợi hăn kỳ vọng thẳng lợi đến.

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiênlôi trúc•

STT 364: Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 167: Hành tr...

Câu chuyện này có sự góp mặt nhẹ của thiên lôi trúc.

Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 167: Hành trình tử vong

Đám mây đen cuối cùng cũng bị gió tây mạnh mẽ thổi dạt về phía đông xa. Mưa to trên tuyến đầu Liêu Nam rốt cuộc quang đăng trở lại. Mấy ngày vừa qua, đối với quan binh hai bên ở tiền tuyến đang kịch chiến đầm máu mà nói, đều là những ngày tháng ác mộng. Nước lũ cuồn cuộn như thác đổ. Bùn lầy trên đường như chiến trường, trong chiến hào nước ngập đến bắp đùi, trong nước còn có không ít thi thể và máu tanh! Bộ binh chính quy công kích tiến lên trong vũng bùn, hỏa lực tóe ra đầy trời, lẫn lộn máu thịt và bùn đất. Thương binh chết đuối trong vũng nước nông, trong màn mưa không phân biệt địch ta, hai bên điên cuồng dùng lưỡi lê, thậm chí cả răng để chém giết lẫn nhau. Nếu muốn tìm ra trận công phòng chiến thảm thiết nhất trong lịch sử Đông Á, thì trận hỗn chiến từ ngày mười lăm tháng sáu đến ngày mười bảy tháng sáu chính là nó.

Đến ngày mười tám, mười chín tháng sáu, thời tiết tạnh ráo. Chiến sự ngược lại có phần lắng xuống. Hai bên dường như cũng đã hao hết sức lực sau mấy ngày kịch chiến bắn thiêu. Mọi người đều chờ đợi chiến trường khô ráo trở lại. Ngoài hỏa lực hai bên vẫn không ngừng gieo rắc tử vong. Giao tranh bộ binh, nhất thời dường như cũng đình trệ. Thương vong thảm trọng, quan binh Nhật Bản hao hết tinh lực, nhuệ khí, ngơ ngác ngồi trong chiến hào đã thành địa ngục, không còn ai mong có thể trở về quê hương sau trận huyết chiến này. Cấp trên đã hạ lệnh, mỗi người phải giết chết mười tên lính

Trung Quốc mới được phép chết! Nhưng trong ác mộng của chiến trường mưa to mấy ngày nay, khi thương binh Trung Quốc đầy người bùn đất, máu thịt vẫn cần chặt lưỡi lê bò về phía chiến hào của bọn chúng, thì những kẻ địch như vậy, làm sao có thể bị cái điên cuồng ương ngạnh kiểu Nhật Bản mà bọn chúng vẫn luôn tự hào áp đảo được đây! Huống chi là trang bị vũ khí của chúng. Súng ngắn và súng máy hạng nhẹ bắn phá trong chiến hào, lựu đạn và túi thuốc nổ nổ tung, làm rung chuyển toàn bộ chiến hào, lô cốt, còn có cả pháo binh với ngòi nổ chậm, và cả súng phun lửa, thứ như có thể đốt cháy cả nước mưa!

Từng chiến công hiển hách, từng là công lao và thành tích của các đại đội, trung đội trong nhiều chiến dịch của đế quốc, cứ thế mà đổ vào vũng máu lửa, thì thể của từng sĩ quan cũng không còn nguyên vẹn. Nhưng càng nhiều đại đội, trung đội lại được đưa vào chiến trường. Sau khi quân chủ lực thứ nhất chi viện lên, quân Nhật trên tuyến đầu Liêu Nam cuối cùng cũng nắm giữ binh lực tương đối hùng hậu. Vũ khí hạng nặng cũng tập trung số lượng lớn. Đây là điều mà quân đội chính quy Nhật Bản trên tuyến đầu cảm thấy vẫn còn có chút nắm chắc. Lấy sáu sư đoàn phân hiệu địa bộ đội, chống lại chín sư đoàn quân đội chính quy thay phiên xung kích.

Mặc kệ tình hình thương vong ra sao. Đóng quân ở Bàn Cẩm, tuyến đầu vẫn có tương đối nắm chắc. Quân thứ ba đã đổ bộ liên tục, quân thứ tư cũng đang tập kết trên biển. Chỉ cần có thể kiên trì đến ngày phản công. Bọn chúng ở Liêu Nam huyết chiến khổ chiến, coi như không uống phí! Quan binh tuyến đầu ảo tưởng như vậy. Nhưng ở Lữ Thuận, Quan Đông Châu, những đội quân chi viện thủy lục liên hợp tiến vào từ biên giới phía bắc, tổng bộ điều động quân cũng không dám lơ quan như vậy. Dù sao, quốc lực Nhật Bản yếu kém, tuyến đầu đã phái ra mười bốn sư đoàn binh lực (bao gồm hai sư đoàn của quân thứ hai trên biển), đã là tập trung phần lớn tinh nhuệ sĩ quan binh lính lực quân cả nước, còn có phần lớn vũ khí hạng nặng, việc cung cấp vũ khí, đạn dược, vật tư cho mười bốn sư đoàn tác

chiến dài hạn đã là hết sức khó khăn. Quân đội chi viện mới đến. Hỏa lực nặng phần lớn thiếu biên chế, các sư đoàn mở rộng quá mức trong thời chiến, tràn ngập quá nhiều binh lính dự bị và binh lính giả mạo, sĩ quan cũng là quân dự bị sĩ quan chiếm đa số. Đạn dược, vật tư càng là một vấn đề lớn.

Lương thực ở vùng Đông Bắc giàu có còn có thể giải quyết tại chỗ. Nhưng đạn dược quả thực là một vấn đề lớn! Quân thứ ba mang theo đạn dược còn chưa đủ một cơ số. Dự trữ trong nước đã thấy đáy. Các nhà chế tạo vũ khí đang tăng ca sản xuất, khắp thế giới đều chuẩn bị mua sắm đạn dược súng trường, súng máy, đại pháo cỡ nòng của Nhật Bản, nhưng lại thừa thớt. Châu Âu tỏ thái độ lãnh đạm, nước Mỹ tỏ thái độ thù địch. Ban đầu, một phần súng trường và đạn dược đặt mua từ Nga, đều bị quân đội Nhật Bản cưỡng ép giữ lại, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển! Tiền tuyến vì hỏa lực mạnh mẽ của quân Hoa mà yêu cầu chi viện hỏa lực nặng. Quân bộ buộc phải đưa ra những khẩu đại pháo cũ đã được niêm phong trong chiến tranh Nga - Nhật, nhưng vẫn còn lâu mới đáp ứng được nhu cầu của tiền tuyến!

Chiến tranh tiến hành đến tình trạng này, tiêu hao chiến tranh quá lớn. Đã khiến cho quân Nhật trên dưới cảm thấy không đáng kể. Một lần xuất ra mười sư đoàn tinh nhuệ. Lại còn bị quân Hoa đè đầu đánh ở hai mặt Đông Bắc! Trong giới quân đội Nhật Bản cấp cao đã bao trùm một tầng bóng ma thất bại. Các quân quan trẻ tuổi điên cuồng của quân bộ vẫn kêu gào tiến hành chiến sự đến cùng. Điên cuồng đốc thúc các xí nghiệp công nghiệp trong nước nhanh chóng đi vào chế độ thời chiến toàn diện. Theo họ nghĩ, cơ sở công nghiệp của Nhật Bản vẫn mạnh hơn Trung Quốc. Chỉ cần chiến sự có thể giằng co thêm, chỉ cần năng lực sản xuất công nghiệp của Nhật Bản theo kịp. Chỉ cần đợi đến lúc quân Hoa trước khi chiến đấu tiêu hao hết số lượng lớn súng ống, đạn dược, vật tư dự trữ. Dù có đánh đến tận thế, đế quốc cũng phải giành lấy thắng lợi!

Đối với binh lính Nhật Bản tuyến đầu bình thường mà nói. Một mối, tiêu tụy, sợ hãi, bọn họ cũng không nghĩ đến những chuyện này. Bọn họ chỉ may mắn, hai ngày nay đối với bọn họ mà nói. Về cơ bản đã trôi qua trong yên bình. Bọn họ thậm chí có thể thay phiên rút lui, ăn một bữa đồ ăn nóng. Ban đêm có thể quần áo khoác ngủ vài tiếng. Chứ không phải trừng mắt đỏ ngầu, nhìn chiến tuyến quân Hoa đối diện liên tục pháo sáng, còn có hỏa lực bao trùm cả bầu trời. Yêu cầu của binh lính trên chiến trường, thực sự rất có hạn.

Trời tối đen như mực. Pháo binh tầm xa của quân đội chính quy đột nhiên nổ súng trong một vùng yên tĩnh. Hàng trăm khẩu đại pháo các loại cỡ nòng, còn có súng cối, súng liên thanh ở tiền tuyến cùng khai hỏa. Từng luồng lửa xé gió lao thẳng về phía quân Nhật. Quân Nhật bị đánh thức đột ngột, trận tuyến kêu la ầm ĩ. Toàn tuyến quân Nhật đều nhao nhao chạy ra khỏi chiến hào, hoảng hốt tìm đến vị trí vũ khí. Các quân quan Nhật Bản râu ria đã bạc phơ. Ghé vào vách chiến hào, trừng lớn mắt nhìn động tĩnh của chiến tuyến đối diện qua ống nhòm. Nhưng trừ hỏa lực súng máy lóe lên. Cũng không có bộ binh xung phong. Những hỏa lực tầm xa này còn rất ít khi rơi vào xung quanh chiến hào của quân Nhật, mà hướng về phía sau quân Nhật, thọc sâu vào bên trong.

Khi tuyến đầu nhao nhao thông qua mạng lưới thông tin báo cáo: “Tuyến đầu không bị hỏa lực địch tấn công!” thì quân Nhật ở phía sau Điền Gia, nước ngọt, đã bị đánh như mưa. Xe ngựa chở vật tư của quân Nhật đột nhiên bị đánh tan tác. Trong hỏa lực, quân Nhật đang vội vàng chuyển vận vật tư, quân nhu, người hô ngựa hí, hỗn loạn thành một bầy. Thiếu tướng Tùng Bình, chỉ huy pháo binh Triều Tiên của quân Nhật lớn tiếng hạ lệnh cho pháo binh quân Nhật phản kích, đặc biệt là nhắm vào trận địa pháo binh quân Hoa phía trước, nơi hỏa lực bắn ra dữ dội nhất ở Điền Gia, nước ngọt! Pháo chiến hai bên trong bóng đêm lập tức đánh một trận long trời lở đất.

Nửa bầu trời đã bị chiếu sáng rực rỡ. Quan Đông quân tư lệnh trưởng, đại tướng Thượng Điền cũng bị đánh thức trong giấc mộng.

Tham mưu các quân quan đã nhao nhao phán đoán, có lẽ là khúc dạo đầu cho cuộc tấn công vào rạng sáng của quân Hoa! Nhất định phải để từng đội quân nhanh chóng vào trận, đạn dược gấp rút chuyển vận, phòng bị quân Hoa tấn công vào rạng sáng!

Sự nghi hoặc trên mặt đất của Đại tướng quân đội Quan Đông có chút kỳ quái. Lần này, cuộc tấn công quy mô lớn của quân đội Hoa không hề có hỏa lực mở đường, sau đó là bộ binh ào ạt xông lên, thế công như núi lở biển gầm. Lần này pháo kích tuy đến bất ngờ, không ít đạn pháo còn rơi bên ngoài Cẩm Châu. Nhưng cũng không phải là toàn tuyến, toàn lực bắn phá. Bắn phá hơn hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy bộ binh quân Hoa có động tĩnh gì. Bọn chúng rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Thượng Điền Đại tướng vẫn ra lệnh, toàn quân nhất tuyến, dự bị đội toàn bộ tiến vào trận địa, pháo binh tiết kiệm đạn dược, chuẩn bị nghênh đón quân Hoa tấn công vào rạng sáng! Ngay sau đó, chuyển báo về bộ tổng tư lệnh, quân Hoa có khả năng sẽ phát động một đợt tấn công toàn tuyến vào rạng sáng ngày hai mươi tháng sáu!

Khác hẳn với sự bình tĩnh của trận địa quân chính quy ở Ba Đài Tử. Phía sau, lại là một khung cảnh khác. Dưới sự yểm trợ của tiếng pháo gầm, từng cỗ thiết giáp khổng lồ lầm lũi trong đêm tối. Trên mặt đất, người ta đã rải vôi vạch đường tiến, cứ cách mười mét lại có một sĩ quan hiển binh đội mũ sắt Adrian trắng toát đang chỉ huy giao thông. Cửa tháp pháo và cửa khoang lái của xe thiết giáp đều mở rộng, cửa khoang điều khiển cũng mở toang. Trưởng xe và người lái xe đều thò đầu ra, nhờ ánh đèn yếu ớt phía trước mà chậm rãi tiến lên. Bộ đội công binh chiến đấu và công binh cơ giới hóa đi đầu đội xe, tùy thời gia cố những con đường và cầu nổi cần phải đi qua. Một đội thiết giáp khổng lồ, giữa ánh lửa rực trời và tiếng pháo gầm,

đang lặng lẽ mở đường tiến về trận địa xuất phát! Theo sau là bộ binh lặng lẽ đi hai bên con đường mà xe tăng đi qua, mỗi người vừa đi vừa quan sát những cỗ thiết giáp khổng lồ này. Bọn tiểu quỷ có lẽ muốn nếm mùi vị của những cỗ thiết giáp này đây!

Từng khẩu trọng pháo cũng lặng lẽ chuyển vị trí. Trong đêm hè, người và ngựa đều ướt đầm mồ hôi, ở những khu vực ngựa khó đi, càng phải có hàng chục, hàng trăm người cùng nhau đẩy pháo tiến lên. Bộ binh và công binh chiến đấu đã vào trận địa xuất phát đều tranh thủ nghỉ ngơi, đạn dược được phân phát. Mỗi người còn được phát một thanh sô cô la Mỹ, để bộ binh ăn trước khi chiến đấu, bổ sung thể lực. Nhưng đối với một số lão binh mà nói, thứ mà họ lén giấu trong bình nước mới là món "Đông Bắc đại thiêu" - thứ giúp họ tỉnh táo nhất trong lúc chiến đấu!

Đệ nhất sư đoàn thiết giáp, An Đông quân đệ nhị sư, giáo đạo đệ nhất sư, công binh chiến đấu thứ hai "Vạn Tuế" đoàn. Đang tiến vào trận địa xuất phát để chuẩn bị tấn công quân Nhật ở Ba Đài Tử! Hàng trăm khẩu trọng pháo đang gầm thét, chính là để che đậy hành tung của họ! Để chờ thời tiết thích hợp cho bộ đội thiết giáp xuất kích, chỉ huy toàn bộ Liêu Nam tập đoàn quân và Giáp Ngọ tập đoàn quân trước Cẩm Châu chi. Không thể không kìm nén sự nóng lòng trong lòng, để Giáp Ngọ tập đoàn quân tiếp tục ẩn nấp hai ngày, chờ đợi mặt đất khô ráo, cứng rắn. Sự chờ đợi lâu dài, cuối cùng cũng đến lúc bộc phát!

Lý Duệ cùng các phụ tá trước Cẩm Châu chi, cưỡi chiếc xe chỉ huy do Mỹ sản xuất, lái đến một ngọn đồi nhỏ. Nhìn đoàn thiết giáp đang cuộn cuộn tiến lên dưới chân. Trong đêm tối, ánh đèn xe lờ mờ, tạo nên một hình ảnh hùng vĩ. Tiếng xích sắt xoay tròn va chạm mặt đất. Tiếng động cơ xe tăng trầm thấp, hung mãnh. Đều đang rung chuyển dưới chân họ. Hơn hai trăm chiếc xe tăng này, chính là hơn hai trăm cỗ ác mộng bằng sắt thép, đến thời cơ sẽ nghiền nát chiến tuyến quân Nhật trước mắt, thẳng đến Cẩm

Châu, mở ra một lỗ hổng cho bộ binh, để những đội quân tinh nhuệ này lao thẳng đến Phụng Thiên, chia cắt hoàn toàn quân Nhật! Đây chính là mấu chốt của toàn bộ trận chiến! Phía sau họ, song song với bộ đội thiết giáp, là đội kỵ binh của lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, những chú tuấn mã hí vang, chở đầy kỵ binh vũ trang cũng đang tiến lên. Lữ đoàn kỵ binh này được điều từ hướng Hắc Sơn, Đại Hồ Sơn đến, được coi là lực lượng cơ động nhất, nhanh nhất để theo vào đột kích sau khi mở ra chỗ đột phá!

Hơn chín ngàn kỵ binh này đều là những thanh niên nhiệt huyết Đông Bắc, dưới sự chỉ huy của lữ trưởng Ngô Tuấn Thăng và lữ trưởng Trương Chi Sông, hai vị tướng kỵ binh lừng danh thời Bắc Dương, họ đã sớm tràn đầy nhiệt huyết để giành lại quê hương! Những kỵ binh quen thuộc địa hình, có lực cơ động và sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ này, chỉ cần theo chỗ đột phá của đệ nhất sư đoàn thiết giáp mà xông ra, sẽ là cơn ác mộng đối với mọi mục tiêu quân sự của quân Nhật phía sau!

Công binh và lính truyền tin đang khẩn trương bố trí sở chỉ huy tạm thời, Lý Duệ đã quyết định. Hắn nhất định phải tận mắt chứng kiến quân Nhật sụp đổ, nhìn quân Nhật bị tiêu diệt. Công lao trong trận chiến Đông Bắc này, nhất định phải do Lý Duệ hãn tạo ra. Hắn hiện tại cần danh vọng này!

Trong bóng đêm, một đám sĩ quan bò lên chỗ cao nơi Lý Duệ đang đứng, Lý Duệ chấp tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn họ bò lên. Đến gần, là tham mưu trưởng Giáp Ngọ tập đoàn quân, trung tướng Lâm Thuật Khánh, quân trưởng đệ tam quân, thiếu tướng Cố Định Khó, sư trưởng đệ nhất sư thiết giáp, thiếu tướng Vương Đăng Khoa, sư trưởng An Đông quân đệ nhị sư, Vương Thiếu Tướng. Nhìn thấy Lý Duệ đứng đó, đều nghiêm trang chào một cái. Lúc này, mỗi người đều trong bộ dạng sẵn sàng ra trận chém giết. Đặc biệt là Vương Đăng Khoa thiếu tướng, người sẽ chỉ huy xe thiết giáp xung kích vào trận tuyến quân Nhật, càng mặc một bộ quân phục thiết

giáp màu đen, đeo huy chương Tử thần bằng bạc, bên hông đeo một khẩu súng ngắn Bạch Lãng Thà, một tia lửa lóe lên trong ánh lửa đạn pháo, tỏa ra ánh sáng u ám. Vị phó quan đời thứ ba của mưa thần lúc này không còn vẻ ôn hòa đáng mừng trước đây, chỉ còn đầy sát khí!

Lâm Thuật Khánh nhỏ giọng nói: "Báo cáo Tham mưu trưởng, đệ tam quân đã tiến vào thuận lợi. Các sư đoàn bộ binh đã lần lượt đến vị trí xuất phát. Đội xung kích của đệ nhất sư thiết giáp, đội tiền trạm của đệ nhị sư thiết giáp cũng sẽ đến trận địa xuất phát. Trước bốn giờ, đã hoàn thành việc tiếp tế hậu cần cho đội xe tăng đột kích, tất cả pháo binh hỗ trợ đã vào vị trí chờ thời cơ... Chỉ đợi lệnh tấn công!"

Lý Duệ gật đầu, tiến lại gần đám người. Lúc này, trên người hắn tỏa ra một luồng khí thể bức người, khiến Lâm Thuật Khánh cũng phải lùi lại một bước. Chỉ có Vương Đăng Khoa không hề lùi bước, đối diện với hắn. Vị thiếu tướng này, được mưa thần an bài vào vị trí này. Hóa ra, ẩn sau khuôn mặt tươi cười là một quân nhân gan dạ, lúc này chính là thời điểm chiến ý dâng cao nhất! Không biết bao nhiêu người ghen tị với vị trí sư trưởng đệ nhất sư của hắn, cho rằng hắn có được vị trí này là nhờ sự ưu ái của mưa thần. Một phó quan như hắn, làm sao có thể chỉ huy tốt một đội quân kỹ thuật cao như vậy. Để đáp trả những lời miệt thị sau lưng, Vương Đăng Khoa đã không biết âm thầm bỏ ra bao nhiêu công sức. Trong hai năm, hắn chưa từng về nhà, mỗi ngày ngủ không quá năm tiếng. Cùng với các nhân viên nghiên cứu cao cấp của học viện Giang Bắc, không biết đã trao đổi bao nhiêu lần về quan điểm xây dựng đội quân mới này. Không biết đã tham gia bao nhiêu lần diễn tập đạn thật. Hàng ngày đều cùng các quan binh dưới quyền và những cỗ thiết giáp này cùng nhau mài mòn. Hắn thậm chí còn trở thành một chuyên gia sửa chữa cơ giới! Lúc này, chính là lúc hắn chứng minh bản thân mình!

Lý Duệ hài lòng gật đầu. Thu hồi ánh mắt. Mặc dù hắn là người trẻ nhất trong số các tướng lĩnh ở đây. Nhưng cử chỉ và ánh mắt của hắn, lại như đang nói với mọi người. Ta là người cầm lái ở đây. Ta là người dẫn dắt các người, dẫn dắt hai tập đoàn quân này đến chiến thắng! Đối với những người khác, về cách nhìn nhận sự ngạo khí này của hắn. Hắn không hề để tâm. Trong đội ngũ sĩ quan lấy thanh quân chiêu cố viên làm chủ thể ở tầng lớp trung hạ của quân đội chính quy, vị thiếu tướng trẻ tuổi như tổng thống này. Vẫn luôn đứng ở tuyến đầu của quân đội chính quy, kịch liệt chỉ trích thái độ của chính phủ hiện tại, vĩnh viễn coi quân đội chính quy là lực lượng quan trọng nhất của Tân Dân quốc, cũng là thần tượng của họ, không thua gì ba vị anh hùng Giang Bắc trước đây. Có lẽ sau trận chiến này, tầm ảnh hưởng của hắn sẽ vượt qua ba vị anh hùng Giang Bắc mà trở thành nhân vật chói sáng nhất của quân đội chính quy.

“Đây là đội quân cường đại đến nhường nào, và chiến thắng vĩ đại nào đang chờ đợi các người! Vương sư trưởng, Trương Giương không phải là tiền bối của người, mà là phó quan đời thứ nhất bên cạnh Tổng thống. Nhưng tại Phàm Nhĩ Đãng, hắn đã anh dũng hy sinh bên cạnh ta! Ở nơi này, ta mong người đừng phụ lòng vinh dự khi xuất thân từ bên cạnh Tổng thống! Xông lên, nghiền nát lũ quỷ tử hỗn đản kia, giành lại những gì chúng ta đã mất!”

Vương Đãng Khoa nghiêm nghị hành lễ, xoay người chạy xuống mô đất, chui vào chiếc xe chỉ huy bọc thép bánh xích một năm. Thiếu tướng ra hiệu, người điều khiển lập tức tăng tốc. Xe bọc thép rung lắc rồi lao về phía trước, hướng về trường long sắt thép.

Lý Duệ khoát tay, ra lệnh: “Bộ chỉ huy tạm thời đặt ở đây, Giáp Ngọ Tập đoàn quân, Quân đoàn 3, cùng với các chỉ huy gần Cẩm Châu, chỉ huy trận đột kích này. Truyền lệnh toàn quân quan binh, ngay tại đây, quyết định vận

mệnh đất nước. Là quân nhân, đừng quên truyền thống quân đội chính quy, ta sinh vì nước, ta chết vì nước!”

Mưa Thần cầm bút lông trong tay, chấm một vệt mực lên tờ công văn trước mặt. Hắn có chút phiền muộn, bước đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra. Nhìn về phía Bắc xa xăm, một màu đen kịt như mực. Giáp Ngọ Tập đoàn quân chủ lực đã vào vị trí xuất phát. Cửa ban công mở ra, Tư Mã Trạh bước đến. Mưa Thần quay lại, thấy Tư Mã Trạh cầm một tờ thông báo, cười nói: “Tổng thống, tổng bộ Thiên Tân chuyển điện báo đến Cẩm Châu, Giáp Ngọ Tập đoàn quân chủ lực, Quân đoàn 3, cùng với Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, Quân đoàn 5, Quân đoàn 9 đã hoàn toàn tập kết. Sắp phát động đột kích, quyết chiến đã cận kề...”

Mưa Thần thở dài một hơi: “Thuần Như, lần này ta nên ở tuyến đầu mới phải, đó là mục tiêu lớn nhất của ta hiện tại. Ta lại phải ở Thiên Tân, làm một biểu tượng tinh thần để ổn định tình hình phương Bắc... Còn nhiều việc phải xử lý, còn phải chuẩn bị giải quyết hậu quả... Người thấy, ta vẫn là vị Tổng thống quân nhân như trước kia sao? Hay là suy nghĩ quá nhiều vấn đề? Tâm cơ cũng quá sâu sắc rồi.”

Tư Mã Trạh nhất thời nghẹn lời, không biết Mưa Thần sao lại đột nhiên nói chuyện này với hắn trong đêm tối. Hắn lúng túng nhìn quanh, chủ đề này không thể trả lời, chỉ đành chuyển sang chuyện khác: “... Hải quân tiền phương Tàn Hoàng Đảo đã báo cáo, hạm đội và đoàn tàu quân Nhật đã xuất hiện ngoài khơi Tàn Hoàng Đảo. Trung đội trinh sát trên biển số 1 trực thuộc Hải quân đang theo dõi động tĩnh của chúng. Tổng bộ phương Bắc đã triệu tập hải quân hướng Tàn Hoàng Đảo tập kết. Đại chiến xem ra sắp sửa nổ ra cả hai mặt trận, lần này hai bên đều liều mạng rồi. Xem ai sẽ là người đột phá trước... Tổng thống phụ nhân đã được hiến binh và đội vệ sĩ của Tổng thống bảo vệ tại Tàn Hoàng Đảo, đang khuyên Tổng thống phụ nhân rút lui. Bên dưới có chút lời đồn, địch đến nơi, không sơ tán bách tính, lại

còn phái quân đội dùng phương tiện quý giá để đưa phu nhân đi, Tổng thống có chút công tư không phân...”

Câu nói này quả nhiên thu hút sự chú ý của Mưa Thần, hần hiếm khi nổi giận: “Đánh rắm!

Ta là Tổng thống, bảo vệ vợ mình là sai sao? Bọn chúng để vợ mình trốn xuống phương Nam, còn vợ ta vẫn ở phương Bắc chăm sóc nạn dân! Ai nói những lời này? Bảo bọn chúng đi điều tra! Mau dẹp bỏ cái viện nhỏ đi, lúc này không phải lúc phô trương. Nàng là con gái, không thể để nàng lo lắng sợ hãi nữa! Luôn theo dõi tổng bộ Thiên Tân. Tình hình tập kết của Hải quân phải báo cáo ngay cho tổng bộ, quân dự bị có thể điều động, phải chuẩn bị kỹ càng. Sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống...”

Hần trầm ngâm một lát, gõ bàn nói: “Lấy danh nghĩa của Hồ Hào, gửi điện báo đến Cẩm Châu, chờ đợi tin thắng lợi của bọn họ. Sau khi giành chiến thắng, ta sẽ đích thân đến khen ngợi.

Gửi điện báo đến Nam Kinh, trung tuần tháng Bảy, ta sẽ khai hoàn về kinh! Việc giải quyết hậu quả mới là mấu chốt cho cục diện tương lai của Đông Á!”

Tư Mã Trạh gật đầu đồng ý, gọi phó quan của Mưa Thần đến cùng nhau bố trí những việc này.

Trước khi ra cửa, hần lại ấp úng cười khố nói: “Lần này ta rất tin tưởng vào chiến thắng của Tung Vân, hần lại nên lập công lớn... Nhưng ta luôn cảm thấy, lần này triệu hồi Sáng Lãng đến chỉ huy, có lẽ sẽ phù hợp hơn Tung Vân... Này, ta lỡ lời rồi!”

Nhất mới tiểu thuyết tại Lục Cửu thư viện thủ phát!

Mưa Thần khẽ giật mình, nhìn Tư Mã Trạh vội vã rời đi. Mưa Thần quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đêm ẩm ướt thổi vào. Lý Duệ địa vị càng cao, ta có thể biết trong lòng hắh muốn gì, ta có thể khống chế hắh. Sáhg Lắh địa vị càng cao, danh vọng càng lớh, hắh sẽ trở thành con người như thế nào? Lúc này, chỉ có thể nắm giữ mọi thứ trong tay mình. Trong tình thế cấp bách này, nhất định phải để toàn bộ lực lượng của quốc gia vận hành theo ý chí của ta!

Thật mệt mỏi... Lần đầu tiên, Mưa Thần cảm thấy một sự mệt mỏi từ tận xương tủy. Lúc này, hắh càng nhớ đến phu nhân của mình ở Tân Hoàng Đảo. Tiểu viện, nàng không được xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu!

Trên mặt biển đen kịt, một hạm đội khổng lồ đang tăng tốc tiến về phía trước. Phía sau hạm đội là đoàn tàu vận tải của Quân đoàn 2. Lực lượng quét mìn và trinh sát của quân Hoa đã xông lên trước nhất, với tốc độ hai mươi hai hải lý một giờ tiến lên. Địa điểm đổ bộ dự kiến là Cửa Cá Chép, nơi có địa hình bằng phẳng, bãi bùn dài. Mực nước cũng rất sâu, quân hạm có thể hỗ trợ hỏa lực. Đồng thời tránh được một số pháo đài phòng thủ bờ biển chủ yếu của quân Hoa.

Đại tướng hải quân Tang Đảo tỉnh ba đứng trên đài chỉ huy của tuần dương hạm So Duệ, ánh mắt trầm tư nhìn những con sóng bạc trên mặt biển. Hải quân trong chiến dịch này ở vào vị thế tương đối khó xử, đa số sĩ quan cao cấp hải quân đều cho rằng đây là một cuộc chiến quá vội vàng. Trong cuộc chiến này, hải quân đã hoàn toàn trở thành con rối của âm mưu gia lục quân. Khả năng thất bại là rất lớh! Trong tương lai, hải quân sẽ giành lại vị thế của mình, có lẽ sẽ sớm đóng vai trò quan trọng trong bản đồ chính trị tương lai của Nhật Bản! Bộ trưởng bộ tư lệnh hải quân đã đưa cho hắh một bức thư tối nghĩa từ tàu vận tải. Khiến vị Đại tướng hải quân luôn bị coi là kẻ theo đuôi lục quân phải suy nghĩ rất nhiều. Nhưng lúc này, với

tư cách là một quân nhân đế quốc, vẫn phải nghĩ cách để chiến thắng trận chiến này! Mặc dù hẳn chưa bao giờ thể hiện sự lạc quan!

Hải quân, với tư cách là một quân chủng chiến lược, lẽ ra phải có vai trò vượt xa việc hỗ trợ lục quân đổ bộ. Nhưng hiện tại, những người nắm giữ vận mệnh đế quốc, lại không tạo ra được môi trường quốc tế để phát huy tối đa vai trò của quân chủng chiến lược này. Hải quân đang khiêu vũ trong xiềng xích... Sau trận chiến này, khi quốc gia trên đại lục này bắt đầu xây dựng hải quân hùng mạnh của họ, vận mệnh của hải quân Nhật Bản sẽ ra sao? Tang Đảo không có câu trả lời cho tương lai.

Mà lúc này, trên tuần dương hạm hạng nhì “Trúc Tử”, các sĩ quan cao cấp của Quân đoàn 2 lục quân đang tổ chức tiệc rượu trong phòng nghỉ của hạm trưởng. Nơi này đã là phòng ngủ của Đại tướng Tòng Dũng.

Tùng chai rượu được mở ra, hộp cá mòi và thịt cua, cùng với sushi, được bày đầy trên bàn trà. Các sĩ quan cao cấp nâng ly chúc mừng nhau, thì thầm: “Chúc võ vận trường tồn!” Nhưng trên mặt lại không có vẻ vui vẻ.

Đại tướng Tòng Dũng uống cạn ly rượu, sắc mặt hơi đỏ lên. Hắn ngồi xếp bằng trên ghế, từ từ đứng dậy: “Chư quân!” Mọi người đều quay lại, nhìn vị Đại tướng tóc đã điểm sương.

Tùng Dũng giơ ly rượu không, nhỏ giọng nói: “Xin mời chư vị anh dũng hy sinh! Vì đế quốc của chúng ta, vì Thiên hoàng bệ hạ. Chúng ta nhất định phải anh dũng hy sinh!”

Trời dần sáng, lịch sử đã bước sang ngày 20 tháng 6 năm 19156.

Theo dự liệu, công kích lúc tảng sáng cũng chẳng thấy đâu. Quân Nhật quan binh đang trong chiến hào, sốt ruột chờ đợi ở khu vực tập kết đội dự bị suốt đêm. Bọn lính gác không ngừng quan sát trận địa Hoa quân đối diện.

Nhưng đến lúc này, ngay cả pháo kích nửa đêm cũng đã ngừng hẳn. Giữa trời đất một mảnh yên tĩnh. Thời gian chậm rãi trôi đến mười giờ sáng. Mặt trời lên cao hơn. Sóng nhiệt bắt đầu bốc lên từ mặt đất. Khiến cho đám lính gác Nhật Bản đã căng thẳng suốt một thời gian dài bắt đầu thả lỏng, nghĩ đến chuyện trưa nay sẽ ăn gì. Bỗng nhiên, dưới chân đám quan binh Nhật Bản trong chiến hào khẽ run lên, rồi trận địa Hoa quân đối diện lóe lên một vệt sáng. Toàn tuyến pháo kích của Hoa quân, bỗng nhiên lại bắt đầu!

STT 365: Chương 5: Thế giới mới

Chút tinh chỉnh đến từ thiên-lôi-trúc, hy vọng bạn thích.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 168: Nát Bấy

Hỏa lực pháo binh như gió lướt qua đồng ruộng, sơn dã Liêu Nam. Trong nháy mắt, những ụ súng cao thấp, như đâm vào tim đen, đồng loạt nhắm vào chiến tuyến quân Nhật, trực chỉ mây xanh. Lần pháo kích này, quy mô còn gấp đôi so với những gì quân Nhật từng trải qua. Binh đoàn pháo binh thuộc Tập đoàn quân Giáp Ngọ, vốn vẫn im hơi lặng tiếng, bỗng nhiên tham gia vào khúc ca tử vong. Mười bốn đoàn pháo binh trực thuộc, trong đó có ba đoàn được điều từ chiến trường châu Âu về. Hai ngày chuẩn bị đã giúp họ tích trữ đủ đạn dược. Thêm vào đó là hàng trăm, hàng ngàn đội hỏa pháo yểm trợ. Ngay lập tức, trận địa quân Nhật biến thành biển lửa!

Quân Nhật cũng không phải hạng vừa. Pháo binh của chúng gần như ngay lập tức phản ứng, bắt đầu điên cuồng bắn trả. Nhưng hỏa lực của quân đội chính quy quá mức mãnh liệt, từng khẩu pháo lộ thiên của quân Nhật, lập tức tan nát, máu thịt văng tung tóe. Quân Nhật kinh ngạc phát hiện, lần này hỏa lực của quân đội chính quy tập trung vào việc áp chế pháo binh của chúng, chứ không còn tập trung vào việc sát thương sinh lực tuyến đầu. Từng quả cầu quan sát bay lên trên trận địa quân đội chính quy. Các quan sát viên dẫn đường cho hỏa lực giao thoa xạ kích bao trùm. Trên không trung, những đoàn máy bay đen nghịt cũng xuất hiện, như thể muốn nuốt chửng cả bầu trời, áp sát chiến tuyến quân Nhật!

Trên đường sắt, còn có hai khẩu pháo đường sắt Pháp, loại 280 ly, cỡ dài. Những vũ khí bí mật này của quân đội chính quy phun ra ngọn lửa kinh người. Từng phát đạn pháo rơi xuống, chiến tuyến quân Nhật không ngừng rung chuyển! Các đội hỏa pháo cũng bắn ra liên tục, nào là pháo Sơn Thiết, pháo Khắc Bát Sơn, pháo Sơn một năm thức, pháo Dã ba thức. Tất cả đều bắn với tốc độ nhanh nhất, phá hủy những chướng ngại vật đã tan hoang trước đó của quân Nhật. Cối pháo bắn ra những đường đạn cao vút, rơi xuống trận địa quân Nhật, khói bụi bốc lên liên tục.

Tất cả các tuyến thông tin của quân Nhật đều điên cuồng kêu gào, quân Hoa lại một lần nữa phát động công kích toàn tuyến trên quy mô lớn! Hỏa lực vừa kéo dài. Đã quen với loại hình phòng ngự này, quân Nhật nhanh chóng tràn vào chiến hào, một số công binh liều chết dưới hỏa lực, bổ sung địa lôi. Từng khẩu súng trường kim câu hoặc súng trường ba tám thức, cả súng đại liên A xin mở tư cũng vào vị trí chiến đấu. Mưa đạn trút xuống, quân Nhật nhanh chóng triển khai tư thế chống cự! Ngoài tuyến bộ đội một, lực lượng dự bị cũng khẩn trương di chuyển đến trận địa xuất phát, sẵn sàng bổ sung cho những tổn thất ở tuyến đầu, hoặc phản kích những khu vực bị dao động. Các sĩ quan Nhật Bản đều tin tưởng. Dù hỏa lực quân Hoa có mãnh liệt đến đâu, trước máu thịt của quân Nhật, trận địa vẫn không thể bị rung chuyển!

Trong mưa đạn, một sĩ quan quan sát pháo binh của quân Nhật đang ở trong trạm quan sát. Hắn lia ống nhòm về phía trận địa quân Hoa. Chỉ cần bộ binh quân Hoa ngoi đầu lên, hắn sẽ dẫn đường cho pháo binh ẩn nấp tiến hành bao trùm xạ kích. Ở tiền tuyến Liêu Nam, quân Nhật cũng có gần ba trăm khẩu pháo áp chế! Trong ống nhòm của sĩ quan pháo binh, bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng một sĩ quan mặc quân phục đen, đội mũ nồi kỳ lạ. Hai tay như đang đỡ thứ gì đó. Theo sự rung lắc. Thứ dưới thân sĩ quan quân phục đen cũng xuất hiện trong tầm mắt. Đầu tiên là một khẩu pháo đen ngòm, đường kính nhỏ. Được lắp đặt trên một tháp pháo bằng thép màu

xám tro. Tiếp theo, tháp pháo hơi rung lên. Phần thân xe bằng thép bên dưới tháp pháo xuất hiện trong ống nhòm của vị sĩ quan pháo binh Nhật Bản! Con quái vật thép này ngẩng cao đầu lên, rồi lại từ từ hạ xuống mặt đất. Hai bánh xích không ngừng xoay tròn, cuốn lên từng đống bùn đất. Sau khi vượt qua gò đất nhỏ, con quái vật thép này phun ra làn khói trắng nhạt, gầm rú lao về phía chiến tuyến quân Nhật!

Vị sĩ quan pháo binh Nhật Bản ngơ ngác rời khỏi ống nhòm, bước ra khỏi chiến hào, nhìn về phía đối diện trong biển lửa. Trên một chiến tuyến dài dằng dặc, hàng trăm cỗ máy thép như vậy đang phô bày hình dáng của chúng. Trên mỗi cỗ máy, đều có một quân nhân Trung Quốc mặc quân phục đen, đội mũ nồi, đang vịn vào tháp pháo, nửa người lộ ra bên ngoài, nhìn về phía chiến tuyến quân Nhật. Những cỗ máy này đồng thời phun ra khói trắng. Chiến tuyến quân Nhật ngày xưa đang ù ù tiến lên! Những con quái vật màu xám đậm này đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, khiến tất cả binh lính Nhật Bản trên chiến tuyến không khỏi đứng lên trong chiến hào, há hốc mồm nhìn. Phía sau còn có vô số những con quái vật này đang bốc lên, như thể vô tận vậy!

Vị sĩ quan pháo binh Nhật Bản cuối cùng cũng hoàn hồn. Chạy về phía chiến hào, cầm điện thoại lên, lớn tiếng hô: "Ba đài tử, tuyến trước, chính diện thuộc về liên đội 41, sư đoàn 5. Khu vực số hai xuất hiện một đám thiết xa! Đang tiến hành xung phong vào trận địa của chúng ta! Hỏa lực lập tức bắt đầu cản trở xạ kích!"

Giọng nói run rẩy của hắn cùng với nội dung báo cáo kỳ lạ khiến vị chỉ huy pháo binh ở đầu dây bên kia có chút khó chịu, mắng: "Thiết xa cái gì? Có phải xe bọc thép Phan cấp đức của Pháp hay không? Bộ binh quân Hoa đã phát động công kích?"

Vị sĩ quan quan sát đã đắm mồ hôi. Giọng nói đã mang theo một chút tuyệt vọng: "Không phải, những con quái vật này không có bánh xe, có vẻ

rất lớn! Chúng là thiết giáp của Vũ Điền, nhà đồ chuẩn bị kỵ binh!"

Vương Đăng Khoa, chỉ huy xe bọc thép cũng nhảy ra khỏi trận địa xuất phát, đột kích trên chiến tuyến với khoảng cách hơn hai nghìn mét. Hai đoàn xe tăng và xe bọc thép của sư đoàn thiết giáp số một, hai trăm mười chiếc xe thiết giáp hình thoi, lấy xe tăng nặng hơn hình Ất làm chính diện, xe thiết giáp nhẹ hình Giáp làm hộ vệ hai bên. Đoàn cơ giới hóa bộ binh, hai đại đội công binh chiến đấu cơ giới hóa cưỡi trên xe vận tải bọc thép bánh xích bị kẹp ở phía sau. Sau khi biên chế đơn giản, liền ồ ồ vượt qua trận địa rộng lớn giữa hai quân. Hướng về phía trước đột kích. Xe chỉ huy của Vương Đăng Khoa gần như xông lên phía trước nhất. Đánh ra cờ hiệu đột kích toàn lực!

Mỗi chiếc xe tăng hoặc xe bọc thép đều mang theo một bó gỗ thô lớn. Dùng để tạm thời vượt qua địa hình khó khăn. Vương Đăng Khoa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một đoàn máy bay màu hồng phấn đang gào thét trên đầu. Trung đội máy bay chiến đấu màu hồng phấn, cùng với trung đội trinh sát ném bom màu xanh đậm, đều mang theo lựu đạn sát thương hai mươi lăm kilogam, trực tiếp che chở cho họ tiến lên! Thiếu tướng thậm chí còn nhìn thấy thượng tá Đinh Vũ Thương, vị anh hùng không chiến nổi danh khắp thiên hạ của Trung Quốc, đang ở trong khoang tàu của mình, mang theo chiếc khăn quàng cổ lụa dài nổi tiếng, vẫy tay với ông! Giữa thiên địa đều là tiếng động cơ gầm rú. Hàng trăm khẩu pháo và súng máy Mark chỉ về phía trước. Quân nhân đến tận đây, còn mong cầu gì nữa! Vận mệnh quốc gia đến tận đây, cũng còn mong cầu gì nữa!

Hỏa lực quân Nhật cuối cùng cũng trút xuống như mưa, binh lính Nhật Bản ở tiền tuyến hoảng loạn báo cáo. Khiến chỉ huy pháo binh không dám chậm trễ, lập tức xin vận dụng toàn bộ pháo binh ẩn nấp. Đại tướng Thượng Điền có lẽ không biết người Trung Quốc lại sử dụng loại vũ khí mới nào, nhưng trực giác mách bảo với ông rằng, có lẽ đây là thời khắc quyết định!

Ông lập tức hạ lệnh động viên toàn bộ pháo binh ẩn nấp, tiến hành phản kích!

Đạn pháo ầm ầm nổ tung trong đội hình đột kích của sư đoàn thiết giáp số một, mảnh đạn tứ tán không hề gây ra uy hiếp nào cho những chiếc xe thiết giáp này. Tất cả các trường xe đều rút vào tháp pháo. Đóng chặt cửa khoang. Trừ khi đạn pháo trực tiếp rơi vào xe tăng, nếu không thì không có gì có thể ngăn cản họ tiến lên! Vài phát đạn pháo đánh vào xe tăng và xe bọc thép. Một chiếc xe thiết giáp huấn luyện hình Giáp bị pháo nặng của quân Nhật đánh nổ tan nát, hai khẩu súng máy nhỏ trên pháo đài bay lên không trung. Một chiếc xe bọc thép cũng bị một phát sơn pháo đánh trúng, bốc cháy. Toàn thân bốc lửa, các binh lính cơ giới hóa kêu thảm thiết nhảy xuống xe, lăn lộn trên mặt đất. Nhưng càng nhiều xe thiết giáp vẫn kiên trì tiến lên!

Quân Nhật bất ngờ phóng ra, pháo binh bị khí cầu quan sát và phi cơ trinh sát nhanh chóng phát hiện. Đinh Vũ Thương trên không trung vùng tay, ra hiệu bắt đầu tấn công. Từng tốp máy bay ném bom lập tức quay đầu, bổ nhào xuống oanh tạc, bắn phá. Phía sau, pháo binh viễn trình của quân chính quy cũng bắt đầu khai hỏa. Mặt đất rung chuyển dữ dội, ẩn mình trong rừng cây, trong thôn trang, hay trên những ngọn núi, trọng pháo dã chiến của quân Nhật ẩn nấp khắp nơi, lập tức bị trút đạn như mưa. Với ưu thế trinh sát trên không, pháo binh quân chính quy có đủ khả năng áp chế! Trên mặt đất, những khẩu súng máy phòng không được cải tạo khẩn cấp đã sẵn sàng khai hỏa. "Kẹt...kẹt...kẹt..." - tiếng súng vang lên, những luồng lửa giận dữ phun lên không trung, bảo vệ cho những khẩu pháo đang bị tấn công, nhưng máy bay vẫn liên tiếp lao xuống, trút xuống mưa bom, bão đạn. Trên mặt đất, máu thịt văng tung tóe, tạo thành những con đường chết chóc. Những chiến mã kéo pháo hí dài, đứt dây cương mà chạy tán loạn. Từng toán pháo binh Nhật Bản bị súng máy trên không tiêu diệt ngay trên ụ súng. Một chiếc máy bay chiến đấu đột ngột chao đảo, động cơ phun ra

khói xám, rồi bốc cháy. Phi công bị lửa thiêu cháy, nhưng vẫn nghiêng răng, lao thẳng về phía trận địa pháo binh của quân Nhật, nơi chất đầy đạn dược. "Ầm!" - một tiếng nổ lớn, ngọc đá cùng tan!

Sau màn pháo binh thảm khốc, không quân và phòng không vẫn còn kém xa so với đòn đột kích của thiết giáp. Dưới hỏa lực ngày càng thừa thớt của quân Nhật, xe tăng thẳng tiến. Lưới sắt và chướng ngại vật bị nghiền nát dưới bánh xích. Mìn chống bộ binh phát nổ ngay dưới gầm xe, nhưng cũng chỉ làm xước lớp giáp. Bộ binh Nhật Bản hoảng sợ, điên cuồng gào thét, điên cuồng nã súng vào những cỗ máy chiến tranh chậm chạp. Súng máy, súng trường cùng nhau nhả đạn. "Đình...đình...đang...đang..." - đạn bắn tung tóe trên thân xe, tóe ra những tia lửa. Nhưng chúng vẫn tiến lên! Ban đầu, đội xe tăng dừng lại trước chiến hào sâu, xoay nòng pháo, áp chế các điểm hỏa lực của quân Nhật. Súng máy và pháo 37 ly phun lửa dữ dội, chiến đấu ở cự ly gần. Toàn bộ chiến tuyến, quân Nhật máu thịt văng tung tóe! Từng phát đạn pháo xuyên vào các điểm hỏa lực, rồi hỗn hợp với xác người, mảnh vỡ vũ khí, nổ tung. Vài khẩu pháo chống bộ binh bắn thẳng vừa khai hỏa, đã bị một chiếc xe tăng Ất hình bắn trúng, khiến chiếc xe bốc khói đen. Pháo binh Nhật Bản còn chưa kịp mừng rỡ, thì một loạt đạn pháo 37 ly giáng xuống, mấy khẩu pháo bắn thẳng cùng với pháo binh Nhật Bản, tan thành từng mảnh!

Hỏa lực dày đặc quét ngang toàn bộ chiến tuyến. Quân Nhật không thể ngẩng đầu lên, công binh chiến đấu trên xe bọc thép nhảy xuống, dùng gỗ thô trên xe nhanh chóng trải ra những con đường, phá hủy những bức tường đất do quân Nhật đắp lên, xe tăng cuối cùng lại gầm rú. Với động cơ mạnh mẽ, chúng lao thẳng vào chiến hào của quân Nhật! Những cỗ máy thép nghiền nát thân xác binh lính, sĩ quan Nhật Bản. Từng chiếc xe bọc thép theo sau, bộ binh trên xe khai hỏa dữ dội hơn! Một số binh lính Nhật Bản hoảng loạn, tuyệt vọng vung dao quân dụng lao lên, hoặc bị súng máy bắn chết, hoặc bị cuốn vào gầm xe. Vài tên may mắn lắm cũng chỉ dùng dao

quân dụng hoặc lưỡi lê chém vào lớp giáp, tóe ra những tia lửa! Quân dự bị của Nhật Bản bị các quân quan thúc ép, cố gắng giành lại trận địa đã bị tàn phá. Nhưng nhìn những cỗ máy thép gầm rú lao tới, ngay cả những quân quan ngoan cố nhất của Nhật Bản cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết. Nhìn những máu thịt nhấp nhô trên bánh xích, binh lính vứt súng trường, mặc kệ tiếng gào thét của sĩ quan, quay đầu bỏ chạy! Đòn đột kích của thiết giáp đã đạt đến hiệu quả răn đe cao nhất!

Đạn súng máy đuổi theo sau lưng quân Nhật, hạ gục từng tên một, rồi nghiền nát. Sĩ quan pháo binh Nhật Bản phía sau, đã nhìn thấy những cỗ máy thép màu xám đậm bay qua trận địa, lao thẳng về phía này. Một số quân quan Nhật Bản sụp đổ, quỳ xuống đất, chấp tay cầu nguyện. "Amaterasu đại thần, xin hãy phù hộ cho con dân của ngài! Đừng để người Trung Quốc thả ra những cỗ máy chiến tranh này!" Xe tăng tiếp tục đột kích, xông vào trận địa pháo binh, nghiền nát những khẩu pháo. Sĩ quan thò đầu ra khỏi tháp pháo, chỉ huy súng máy khai hỏa. Bộ binh cơ giới đã nhảy ra khỏi xe bọc thép, chiếm lĩnh ven đường, tấn công trận địa. Bất kỳ cuộc phản công nào của quân Nhật đều bị xe tăng nghiền nát. Sau đó, chỉ còn lại cảnh chạy trốn tán loạn! Bọn chúng không có cách nào đối phó với những cỗ máy chiến tranh chưa từng thấy này, trước sự tồn tại vượt quá lẽ thường quân sự của chúng, bọn chúng đã mất hết dũng khí chống cự!

Trong sở chỉ huy tạm thời, nhìn thấy đội thiết giáp phóng ra tín hiệu đột phá.

Gồm Định Khó thiếu tướng phấn khích đến run rẩy, cầm điện thoại, giọng nói run run ra lệnh: "Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, xuất kích! Xuyên qua chỗ đột phá, xông vào sườn quân Nhật. Phá hủy mọi mục tiêu! Các đơn vị bộ binh của quân thứ ba, dọc theo chỗ đột phá, tiến lên!"

Lý Duệ và Lâm Thuật Khánh đứng ngoài sở chỉ huy, giơ ống nhòm nhìn sư đoàn thiết giáp số một tàn sát. Nhìn trận địa phòng ngự của quân Nhật

sụp đổ. Nhìn chiến tranh đang bao trùm bầu trời. Từng đoàn bộ binh quân chính quy gào thét, nhảy ra khỏi trận địa, đòn đột kích của thiết giáp đã khiến bọn họ máu sôi trào, không thể kiềm chế. Mang theo mấy chục cân vũ khí đạn dược, lại chạy nhanh về phía trước! Bên cạnh họ, từng đội kỵ binh nhanh nhẹn, dũng mãnh vung đao vượt qua. Dưới tiếng nhạc đệm của máy bay chiến đấu, gào thét lao thẳng vào chỗ đột phá!

Mặt trận Liêu Nam, đã đột phá. Đang tiến hành thọc sâu, đồng thời quét sạch hai cánh!

Máy bay trinh sát lượn vòng trên cao, phi công cẩn thận điều khiển máy bay, bay dọc theo đội hình khổng lồ của quân Nhật trên biển. Quan sát viên ngồi phía sau cẩn thận ghi chép trên tập giấy. Vào khoảng chín giờ sáng, hạm đội Nhật Bản cuối cùng đã xuất hiện ngoài cửa biển Bào Ngư! Đạn pháo 8 cm bắn ra, nổ tung quanh máy bay, mảnh đạn cắt ngang mấy sợi dây cáp. Quan sát viên vỗ vai phi công, ra hiệu quay về. Cuộc đổ bộ của quân Nhật lần này, toàn bộ quá trình đều nằm trong sự kiểm soát của lực lượng hải không liên hợp.

Hạm đội hạng nhẹ của Nhật Bản đã xuất hiện ở vùng biển gần bãi bùn, từng phát đạn pháo 120 ly, 140 ly nổ tung trên bãi biển vắng. Vài chiếc khu trục hạm thả xuống tam bản. Thủy binh mang súng trường, ngồi xuống tam bản cố gắng chèo về phía bờ biển. Đường biển đã được dọn sạch, chỉ phát hiện vài quả thủy lôi lẻ tẻ. Đều đã bị loại bỏ. Mấy chục khẩu pháo hạm bắn ra hàng trăm phát đạn pháo, không thấy dấu hiệu phản công nào. Chỉ có máy bay trinh sát liên tục xuất hiện trên không, theo dõi động tĩnh của quân Nhật, nhưng lại nhanh chóng bị pháo 8 cm trên chiến hạm xua đuổi. Quân thứ hai ít nhất trong ngày hôm nay, lại có một khởi đầu tốt!

Trên bờ biển vẫn còn một số đơn vị bộ binh, năm mươi hai sư, vài trạm gác ẩn nấp ở đây. Trẻ bản nặng hơn, úy đại đội trưởng đau khổ gọi điện: "Đoàn trưởng. Tiên phong của quân quý tử đã lên! Đầu tiên là thủy binh,

chỉ có vũ khí hạng nhẹ, người cũng không nhiều. Đại khái là đến xây dựng lô cốt đầu cầu... Đoàn trưởng, hay là chúng ta đánh một trận? Không thể để quỷ tử cứ thế nghênh ngang lên được, có được không?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng mắng đầy khí thế của đoàn trưởng đoàn 155: "Thằng nhóc, đừng thấy có quỷ tử là thèm, cứ để chúng lên! Đánh nhau ở phía sau cơ! Mìn đã đặt xong chưa? Xong thì mau rút lui! Ta nhấn mạnh lại, một phát súng cũng đừng bắn!"

"Đại tướng các hạ, tiền tuyến báo về, hạm đội đã đổ bộ thuận lợi ở cửa Oa Ngự. Hỏa lực đã càn quét xung quanh. Không phát hiện tung tích quân Hoa. Chỉ có thủy binh gặp phải bãi mìn, thương vong hơn mười người. Hiện tại đang dọn dẹp khu vực gài mìn, trinh sát đang tiến lên..."

Tùng Dũng không thèm nhìn vị tham mưu trưởng mới lên chức đang báo cáo tình hình. Hắn chỉ nhìn về phía biển cả phía sau. Đoàn thuyền khổng lồ đang từ từ tiến lên. Nhìn thấy quân hạm phía trước giương cờ báo hiệu đổ bộ thành công, thủy binh và thủy thủ trên những con thuyền này đều reo hò.

Tùng Dũng, vị đại tướng trẻ tuổi, vỗ nhẹ vào lan can boong tàu, khẽ nói: "Biển cả này, e là chúng ta không thể trở về..."

"Đại tướng các hạ!"

"Truyền lệnh, tăng tốc tiến lên. Lấy sư đoàn kỵ binh số 9, lữ đoàn 17 thuộc sư đoàn 9, lữ đoàn 30, rồi đến sư đoàn 18 theo thứ tự, nhanh chóng lên bờ! Cùng cố trận địa bãi cát, mở rộng phạm vi lục soát. Hải quân phái một phân hạm đội theo hướng nam dọc bờ biển tiến lên, tấn công trận địa ven biển của quân Hoa, trước 12 giờ đêm nay, nhất định phải có hai liên đội bộ binh, một đại đội pháo binh đổ bộ hoàn tất! Điện cho tổng bộ, quân đoàn 2 của ta đã bắt đầu lên bờ. Chuẩn bị tiến hành một cuộc đột kích quyết tử."

Cầu mong Amaterasu đại thần phù hộ cho binh đoàn ta thành công!" Nói xong những lời này, trên mặt đại tướng đã lộ rõ vẻ quyết tuyệt. Đường như đã quyết định một điều gì đó vô cùng quan trọng.

"Phu nhân! Phu nhân! Xin hãy đi nhanh lên! Quân tiên phong Nhật đã xuất hiện ở khu vực Oa Ngư, đạn pháo đã rơi gần đây, nơi này đã là chiến trường, rất nguy hiểm, tổng thống đã ra lệnh cho ngài rút lui. Xin hãy lên xe!" Một trung tá sĩ quan vệ đội phủ tổng thống lo lắng chạy đến bên cạnh Lý phu nhân, phía sau hắn là một sĩ quan hiến binh đeo băng tay, cũng mang vẻ mặt lo lắng.

Nơi đây là Yến Đồng doanh, cách bờ biển chỉ vài chục dặm, là một trại tị nạn quy mô lớn, cùng với một bệnh viện cứu trợ quốc tế. Lúc này, bệnh viện đã hỗn loạn. Bệnh nhân đang sơ tán. Các bác sĩ và y tá đều cúi chào, trong khi chiếc xe hơi đỗ ở cửa bệnh viện liên tục bấm còi, thúc giục mọi người lên xe. Tiếng còi xe vang vọng trong phòng bệnh đơn sơ, càng làm tăng thêm không khí hỗn loạn.

Lý phu nhân đang ôm một cô bé khoảng hai ba tuổi bị bệnh xương. Cô bé này cùng gia đình trên một chiếc thuyền đánh cá chạy nạn, nhưng bị pháo hạm Nhật Bản tấn công, chỉ có một mình cô bé sống sót. Theo dòng nước trôi dạt vào bờ. Vừa bị thương lại mắc bệnh, cô bé được đưa đến bệnh viện này để cứu chữa. Lý phu nhân đến thăm bệnh nhân, đến bên giường cô bé, thì bị cô bé nắm tay, nhất quyết không buông. Kết quả, Lý phu nhân ở Tân Hoàng Đảo mấy ngày nay, ngày nào cũng đến thăm cô bé hai ba lần.

Nghe lời các quân nhân, Lý phu nhân chớp mắt, kinh ngạc hỏi: "Phía đông không phải có quân đội chính quy sao? Quý tử không đánh đến Yến Đồng doanh đâu, ta không sợ... Ở đây bệnh nhân và bác sĩ chưa rút lui xong. Xe cũng không đủ, ta không đi trước được."

Viên sĩ quan vệ đội không còn cách nào khác, đành phải ra hiệu với sĩ quan hiến binh: "Phu nhân, xin lỗi, đây là mệnh lệnh của tổng thống!" Mấy quân y tá lập tức vây quanh Lý phu nhân, đưa cô ra cửa xe, bận rộn trong khi Lý phu nhân vẫn ôm cô bé. Sau khi đẩy Lý phu nhân lên xe, viên sĩ quan đóng cửa xe, nhảy lên một chiếc xe tải hộ vệ, đội xe nhanh chóng rời đi. Cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ tổng thống giao phó! Vị phu nhân này, khi kiên cường lại giống tổng thống thật!

"Tổng thống! Tập đoàn quân Giáp Ngọ đã đột phá ở Ba Đài Tử Phương. Mười giờ sáng phát động tấn công, một giờ chiều đã xé toang hai phòng tuyến của quân Nhật, chỗ đột phá rất vững chắc! Quân Nhật phản công nhiều lần bị đánh lui. Thi thể chất thành núi. Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ đã đột tiến vào, đại đội bộ binh đang tràn vào chỗ đột phá này. Tuyến phòng thủ của quân Nhật lung lay toàn tuyến! Tiên phong thiết giáp quân của ta đã tiếp cận ngoại ô Bàn Cẩm Thành!"

Mưa Thần vừa ăn cơm trưa, nghe được tin tức liền đứng phắt dậy: "Bộ đội thiết giáp lần đầu sử dụng đã có chiến quả như vậy! Tốt tốt tốt! Không uổng công ta hao tâm tổn sức! Thuần Như, trong này cũng có công lao của người! Lần này xem ra nhất định là muốn toàn thắng!"

"Choang" một tiếng, bàn ăn của hắc bị kích động đến mức đổ nhào, rơi xuống đất vỡ tan tành. Cục diện Liêu Nam, cuối cùng cũng được khai thông! Bây giờ hắc có thể bắt đầu cân nhắc, làm thế nào để bố trí những việc sau chiến tranh!

STT 366: Chương 5: Thế giới mới - Chương 169: Ngay từ đầu đ...

Một lần nữa, thiên lôi trúc gửi đến bạn bản truyện tốt hơn.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 169: Ngay từ đầu đã định trước thất bại

Đoàn xe chiến đấu xé nát chiến hào, phá hủy công sự, tiêu diệt tất cả quân Nhật dám cản đường.

Trải qua một ngày huyết chiến, Thiết giáp đệ nhất sư đã chọc thủng một lỗ hổng lớn trên chiến tuyến quân Nhật. Mặc dù không ít xe chiến đấu bị hỏng trên chiến trường, nhưng vẫn còn hàng chục chiếc xe tăng và xe bọc thép vận tải hình thành một chi đội, thẳng tiến thọc sâu. Quân Nhật hoảng loạn điều động Sư đoàn 5 và một sư đoàn dự bị từ phía sau, định phản công. Nhưng đều bị hỏa lực xe tăng đánh tan. Ngày hôm sau, xác quân Nhật chất thành đồng ven đường. Lượng lớn thiết bị kỹ thuật bị phá hủy. Một liên đội pháo binh đã chiến đấu rút lui để chuyển trận địa, bị đội xe tăng đuổi kịp, phối hợp với không quân tiêu diệt gần hết. Xác chết, ngựa chết cùng những khẩu pháo bị hư hại chất chồng lên nhau trên con đường xe tăng đi qua. Cảnh tượng này như chứng kiến sự thảm bại của Lục quân Nhật Bản!

Thiết giáp đệ nhất sư còn điều hai doanh binh lực hỗ trợ bộ binh ổn định chỗ đột phá, ứng phó với những đợt phản công điên cuồng của quân Nhật từ hai cánh. Xung quanh ba đài tử, thương vong của quân Nhật trong ngày đã lên tới hơn vạn người! Hàng trăm tên quan binh Nhật Bản tinh thần sụp đổ bị bắt làm tù binh. Đây là một kỷ lục chưa từng có trong lịch sử chiến tranh!

Tiền trạm của đội thiết giáp đã áp sát Bàn Cẩm Thành. Sư đoàn 1 và Sư đoàn 11 của quân Nhật, dựa vào công sự của tường thành cổ Bàn Cẩm để chống cự tuyệt vọng. Bộ đội thiết giáp không vội tấn công vào tường thành, mà chỉ dùng hỏa lực quét ngang các công sự của quân Nhật. Lữ đoàn kỵ binh Hulunbuir và Sư đoàn 2 của quân An Đông, đã vượt qua khu vực đột phá ở ba đài tử, triển khai tấn công hai cánh. Bộ đội thuộc Tập đoàn quân Liêu Nam ở chính diện cũng phát động tiến công dưới sự yểm trợ hỏa lực. Cánh quân thậm chí là phía sau tấn công quân phòng thủ của Quân Quan Đông, tuyến phòng thủ cũng bị đột phá nhiều chỗ. Lữ đoàn kỵ binh Hulunbuir thậm chí còn đánh chiếm một số yếu đạo giao thông quan trọng. Kỵ binh thậm chí một lần uy hiếp tuyến đường sắt Nam Mãn, mạch máu quan trọng nhất của quân Nhật!

Chiến tuyến quân Nhật lung lay toàn tuyến. Sau một ngày chiến đấu ác liệt, họ đã hiểu rằng, rút lui là lựa chọn duy nhất. Nhưng dưới áp lực của quân đội chính quy hùng mạnh, hai tập đoàn chiến lược của Nhật Bản có thể rút lui được bao nhiêu lại là một vấn đề khác! Quân Nhật các nơi đều rơi vào hỗn loạn, không ngừng yêu cầu chi viện từ phía sau, che chắn cho việc rút lui dọc theo tuyến đường sắt Nam Mãn. Ở khu vực Bắc Trữ, Sư đoàn 1 và Cận vệ sư đoàn bị uy hiếp ít hơn, nhưng đã tự phát rút lui về Bắc Trữ. Nhưng ở chính diện Liêu Nam, chủ lực của Quân Quan Đông thực sự đã lâm vào tình thế nguy hiểm nhất.

Quân Nhật trên dưới đều rối loạn. Từ Tổng bộ Quân Quan Đông đến Thượng Điền Đại tướng, ý kiến không thống nhất. Một mặt cuống cuồng vơ vét lực lượng dự bị, cố gắng đẩy lùi sự uy hiếp của Thiết giáp đệ nhất sư đối với Bàn Cẩm. Một mặt co cụm binh lực để bảo vệ tuyến đường sắt Nam Mãn. Một mặt lại chuẩn bị rút lui. Đồng thời còn khẩn cấp điện báo cho Bộ Tổng tư lệnh điều động Sư đoàn 12 Phụng Thiên nhanh chóng tăng cường cho chính diện Liêu Nam. Khi cần thiết có thể yểm hộ chủ lực Quân Quan Đông rút lui về phía Bắc. Mặt khác còn yêu cầu Quân đoàn 3 đã lần lượt

đến, bất kể đã chinh đồn xong chưa, nhanh chóng tập kết ở nhà giàu thiên! Trong khi đó, Quân đoàn 2 càng mạnh hơn ở thế công Thái Hoàng Đảo. Giúp giảm bớt áp lực cho chính diện Hoa quân.

Lúc này, Thượng Điền đã không còn để ý đến lễ phép, đối với Bộ Tổng tư lệnh Trung Quốc ra sức vận động. Đề xuất một loạt các biện pháp an bài toàn cục. Nhưng lúc này, cũng không thể trách Thượng Điền Đại tướng quá nóng vội. Đứng trên đài quan sát cao nhất của Bàn Cẩm Thành nhìn ra, trên bình nguyên Liêu Nam, khói lửa khắp nơi. Xe chiến đấu ẩn hiện trên đồi núi, bình nguyên. Từng đội quân Nhật bị đánh tan đang hoảng loạn chạy tứ tán. Trên không, máy bay chiến đấu và máy bay ném bom của Hoa quân quần lượn. Căn cứ hậu cần, trận địa pháo binh, tuyến đường giao thông của quân Nhật đã bị đánh tan nát. Tình hình tác chiến giữa Quân đoàn 1 và các đơn vị thuộc Quân Quan Đông đã bị cắt đứt. Bộ đội đột kích của bộ binh và kỵ binh Hoa quân đã vượt qua những ngày quân còn đang phòng thủ tuyến đầu, đang tranh giành các đồn bốt bên trong chiến tuyến của quân Nhật. Yểm hộ Bàn Cẩm và tuyến đường sắt Nam Mãn là những điểm yếu cuối cùng. Khi Hoa quân đã xuất hiện phía sau quân Nhật, tuyến quân Nhật cũng bị Tập đoàn quân Liêu Nam tấn công mãnh liệt ở chính diện. Mất đi sự hỗ trợ hỏa lực và lượng lớn tiếp tế hậu cần, bộ đội quân Nhật chỉ có thể chịu đựng thương vong nặng nề. Họ chỉ muốn cầm cự đến tối. Sau đó tranh thủ thời gian điều chỉnh bố trí! Đến ngày mai, nếu vẫn không thể thay đổi tình hình, Quân Quan Đông có lẽ sẽ trở thành một danh từ lịch sử!

Lúc này, tại Bộ Tổng tư lệnh Trung Quốc ở Quan Đông châu, bầu không khí cũng căng thẳng tột độ. Tham mưu trưởng Anh quốc đã đắm mồ hôi. Đại tướng trong chùa đang trầm tư trước sa bàn. Điện báo cầu cứu liên tục bay đến như mưa. Sau đó, Tổng bộ Quân Quan Đông dứt khoát kêu gọi công khai: "Viện quân! Viện quân!" Tình hình nguy cấp đến cực điểm!

Tham mưu trưởng Anh quốc vừa khẩn trương xử lý các điện báo cầu cứu, vừa không ngừng chạy ra chạy vào. Mùa hè ở Đông Bắc dài đằng đặc khiến ông ta ước gì có thể bay lên trời đá mặt trời xuống. Chỉ có đêm xuống, quân Nhật mới có thể tiến hành điều chỉnh lại đội hình. Khi chiến tuyến của họ bị đột phá, không trung và mặt đất đều bị áp chế bởi ưu thế hỏa lực của Hoa quân, đội hình đã tan rã. Chỉ có ban đêm, họ mới có thể tìm cách thoát khỏi sự tiếp xúc với Hoa quân!

Quân đoàn 2 mặc dù đã đổ bộ ở hướng Tần Hoàng Đảo, nhưng Bộ Tổng tư lệnh vốn rất quan tâm đến hành động của Quân đoàn 2, bây giờ lại gần như không để ý đến họ nữa. Hiện tại, mấu chốt là làm thế nào để cứu vãn Quân Quan Đông! Đội xe chiến đấu kiểu mới của Hoa quân lần đầu tiên xuất hiện trên chiến trường, đã gây chấn động lớn cho chiến tuyến của quân Nhật. Phòng ngự của họ đã gần như sụp đổ. Hiện tại, nhất định phải cứu vãn mặt trận này! Nếu Quân Quan Đông bị tiêu diệt, Phụng Thiên sẽ nằm trong tay Hoa quân. Như vậy, chủ lực quân Nhật vẫn đang giao chiến ở Liêu Tây, cũng sẽ rơi vào vòng vây của Hoa quân!

Quân đoàn 1, quân Triều Tiên, Quân Quan Đông... Đều là những đơn vị được trang bị và huấn luyện hoàn thiện nhất của Lục quân Nhật Bản hiện tại, với số lượng sĩ quan nhiều nhất. Năm giữ phần lớn vũ khí hạng nặng tinh nhuệ của Lục quân Nhật Bản! Nếu những đội quân này bị mất, thì trong tương lai, Lục quân Nhật Bản sẽ khó có thể khôi phục lại nguyên khí trong một thời gian dài. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, điều này cũng có nghĩa là chính sách đại lục của Nhật Bản đã đến hồi kết. Giấc mộng đế quốc 50 năm kể từ Minh Trị, sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Liệu những quân quan trẻ tuổi, những người dựa vào cuộc binh biến 424 để lên nắm quyền, những người tự mãn, cho rằng đã chiếm được những gì tốt đẹp nhất trong túi của đế quốc, có biết rằng sẽ có một ngày như vậy?

Trong một biển hỗn loạn, ồn ào, Thượng Điền Đại tướng vẫn giữ vẻ mặt thờ dãn. Mặc dù ông đã cố gắng hết sức, cẩn thận kiểm soát trận chiến. Trên phương diện chỉ huy cũng không hề có sai sót nào. Nhưng đối thủ vẫn tìm ra đột phá trên chiến thuật quân sự mới. Có lẽ đã một lần hành động định đoạt toàn bộ cục diện chiến lược... Kết quả duy nhất hiện tại là nhìn xem có thể khống chế mức độ thất bại đến đâu! Chỉ cần có thể đảm bảo chủ lực lục quân được bảo tồn tối đa, cho dù phải rút khỏi Mãn Châu, trên đại lục, đế quốc vẫn sẽ có một căn cứ đầu cầu để kiểm soát. Có lẽ đây là hướng đi duy nhất mà ông có thể cố gắng!

Các tham mưu tranh luận càng lúc càng gay gắt, ngay cả việc tăng viện và rút lui cũng cãi nhau ỏm tỏi. Trong chùa bỗng nhiên đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi, cất giọng lớn: "Chẳng có ai đưa ra được ý kiến quyết định cả!"

Một tham mưu trẻ tuổi, khoảng ba mươi tuổi, lớn tiếng hô: "Vận mệnh của đế quốc nằm ở trận chiến này! Tuyệt đối không thể rút lui khỏi Liêu Nam! Hoa quân tuy có thêm lực lượng mới, nhưng chúng ta vẫn còn quân đoàn thứ ba có thể sử dụng. Quan Đông quân vẫn còn thực lực tương đối hùng hậu. Nên để họ phát huy truyền thống đánh đêm của lục quân đế quốc. Phản công quy mô lớn để ổn định tình hình! Chỉ cần giữ vững được mặt trận chính diện. Quân đoàn thứ ba và thứ tư tập trung ở Phụng Thiên, quân đoàn thứ hai ở Tần Hoàng Đảo mở cuộc tấn công liên tục. Chúng ta vẫn còn cơ hội tìm kiếm một trận quyết chiến tiêu diệt! Đại tướng, xin hãy ra lệnh. Ra lệnh cho Quan Đông quân tiến hành dạ tập (đột kích ban đêm)! Dùng lưỡi lê đẩy Hoa quân ra khỏi trận địa! Liêu Nam không thể rút lui!"

"Nói mộng! Trận tuyến của Quan Đông quân đã bị phá vỡ hoàn toàn. Sư đoàn 5 và 7 tổn thất nặng nề. Hệ thống bị rối loạn. Sư đoàn 6 và 19 yếu kém, đã bất lực. Giữ vững một ngày trên chiến tuyến tan nát đã là cực hạn của Quan Đông quân! Hiện tại tổng bộ Quan Đông quân chỉ còn một sư đoàn 11, lấy gì mà phản công toàn tuyến? Huống chi pháo binh của Quan

Đông quân đã bị tổn thất nặng nề, dự trữ vật tư và đạn dược bị phá hủy. Kéo dài thời gian ở tuyến đầu chỉ khiến Quan Đông quân tiến thêm một bước đến chỗ diệt vong! Hoa quân có thiết giáp uy lực lớn như vậy. Chẳng lẽ dùng lưỡi lê đối phó với đám sắt thép đó? Hoa quân đang liên tục tràn vào từ chỗ đột phá. Sư đoàn 11 đang liều mạng bảo vệ đường sắt Nam Mãn. Một khi nơi đó bị cắt đứt, mọi thứ sẽ kết thúc, ý kiến của ta là nhanh chóng co cụm về Phụng Thiên. Ở đó vẫn còn cơ hội quyết chiến!" Một tham mưu lớn tuổi hơn lớn tiếng phản bác. Tham mưu trưởng của Đại Anh cũng gật đầu tán đồng.

Nhưng một giọng nói còn lớn hơn lại vang lên: "Chúng ta vẫn còn quân đội có thể sử dụng! Sư đoàn 12 Phụng Thiên có thể xuôi nam trong một đêm đến Bàn Cẩm. Quân đoàn 1 cũng có thể tiến về phía đông, chi viện cho quân đội Quan Đông quân! Quân đoàn 3 lập tức tây tiến. Tập kết ở Phụng Thiên. Đây chính là cơ hội quyết chiến mà chúng ta mong muốn! Hoa quân có thiết giáp xuất hiện tuy bất ngờ. Nhưng đã mất đi tính bất ngờ, chúng ta có thể dùng thịt người để phá hủy chiến xa của chúng! Các binh sĩ ôm thuốc nổ chính là vũ khí chống tăng tốt nhất! Hiện tại nên để các đơn vị giữ vững trận địa. Tập kết chủ lực phản công quân Hoa đột phá, bao vây và tiêu diệt chúng. Không thể rút lui lúc này!" Một số sĩ quan trẻ tuổi gần như đã khóc. Để tăng thêm khí thế, họ còn đập mạnh vào bản đồ, như muốn nhấn mạnh thái độ của mình.

Đại Anh đứng lên: "Quân đoàn 1 cũng đang giao tranh với Hoa quân, họ cũng bị tấn công sau khi Hoa quân đột phá. Nhưng trọng điểm của Hoa quân không phải là họ, hiện tại xem ra chưa đến mức khẩn cấp. Nhưng quân đoàn 1 cũng nên cân nhắc rút lui! Sao lại muốn đẩy đơn vị này vào nguy hiểm? Quân đoàn 1 căn bản không có lực lượng để giúp Quan Đông quân! Khi toàn bộ chiến tuyến bị phá vỡ, quân đội hỗn loạn, thương vong thảm trọng. Theo nguyên tắc quân sự, nên co cụm rút lui, thiết lập phòng tuyến mới! Quan Đông quân dù về tình hình hay về lực lượng đều không thể tiếp

tục chống cự. Mà sư đoàn 12 xuôi nam, làm sao có thể thay đổi cục diện? Sư đoàn 12 có thể phát huy tác dụng lớn nhất, chính là yểm hộ cho Quan Đông quân rút lui! Toàn quân rút lui về tuyến giữa Đài, liên lạc với quân Triều Tiên. Như vậy, quân Hoa đột nhập từ hướng núi Hắc Sơn cũng không còn là mối đe dọa cho phía sau lưng chúng ta. Còn quân đoàn 3, hiện tại chỉ có —— một nửa. Các đơn vị đều là quân dự bị và sĩ quan dự bị! Mỗi sư đoàn pháo binh chỉ có nửa liên đội, thậm chí còn được trang bị pháo binh Nga từ thời chiến tranh Nga - Nhật! Đạn dược còn không đủ một cơ số, trông cậy vào quân đội như vậy để quyết chiến chủ lực, nếu không được bổ sung và chỉnh đốn thêm, thì căn bản là không thể. Hiện tại không còn là tình hình thời chiến tranh Nga - Nhật! Trong nước ít nhất hiện tại không có nhiều dự trữ, quốc tế cũng không ủng hộ chúng ta! Hiện tại phải làm, chính là cố gắng bảo toàn tinh hoa chủ lực lục quân. Rồi tìm kiếm cơ hội..... Lục quân quả thực đã thất bại trên chiến trường Liêu Nam!"

"Người không phải là người của quốc dân!" Một sĩ quan trẻ tuổi phẫn nộ đứng lên. Hắn dám lớn tiếng quát vào mặt tham mưu trưởng của bộ chỉ huy quân đội. Điều này trong quân đội Nhật Bản với cấp bậc nghiêm ngặt là chuyện cực kỳ hiếm thấy. Loại vũ nhục vô lễ này, khiến trong chùa và Đại Anh đều ngẩn người, Đại Anh lập tức đỏ bừng mặt.

"Với tư cách là tham mưu trưởng quân đội, tại sao người lại tuyên truyền luận điệu thất bại này? Thiếu tướng Hoang Mộc cũng đã gửi điện báo từ tuyến Liêu Tây. Ông ta cũng không ủng hộ Quan Đông quân rút lui! Như vậy thành quả của lục quân sẽ bị hủy hoại trong chốc lát. Quyết định như vậy, sẽ không được đại bản doanh chấp nhận! Đồng chí lục quân, chúng ta phải dũng cảm đối mặt với tình hình khẩn cấp này. Chúng ta chỉ có thể dùng máu thịt để bảo vệ con đường của đế quốc! Tôi xin báo cáo với đại bản doanh. Xin đại bản doanh đưa ra quyết định!"

Cuối cùng trong chùa cũng phản ứng, vung tay lên, mấy tên hiền binh lập tức lôi tên tham mưu trẻ tuổi ngạo mạn kia đi. Trong chùa nhú mào khó chịu: "Kéo xuống, cấm túc kiểm điểm!" Sự vô lễ của tên tham mưu trẻ tuổi dường như đã tác động đến quyết định của hắn. Hắn trầm mặc rất lâu trước sa bàn. Cuối cùng cười khổ lắc đầu: "Không đánh nổi nữa. Sư đoàn 12 nhất định phải lập tức chuẩn bị, tăng cường binh lực hỏa lực, trong đêm xuôi nam, chiếm lĩnh trận địa quanh núi, yểm hộ Quan Đông quân bắt đầu rút lui từ ngày mai..... Hiện tại, vật tư dự trữ ở khu vực Lữ Thuận, Quan Đông châu. Ưu tiên bổ sung cho quân đội Quan Đông quân. Quân đội Quan Đông quân tối nay sẽ phản công để kiểm chế thế công của Hoa quân. Đồng thời các đơn vị tuyến đầu phải rút lui trong đêm, không được chậm trễ dù chỉ một phút..... Rút lui theo thứ tự, trước hết là các đơn vị tuyến đầu, lấy sư đoàn 11 yểm hộ ở Bàn Cẩm. Sau khi sư đoàn 12 đến, sư đoàn 11 sẽ rút lui khỏi Bàn Cẩm. Tiến hành chinh đồn ở khu vực Liêu Trung. Thiết lập phòng tuyến....."

Quân đoàn 1, cũng tiến hành rút lui trong đêm! Các đơn vị thay phiên nhau yểm hộ. Tạo thành thế phòng thủ hai mặt, từ tuyến Thất Đài rút lui về phía sau, rút lui về bờ Đông sông lớn Hà..... Chiếm lĩnh trận địa ở tuyến Tứ Phương Đài. Bộ đội công binh trực thuộc tổng bộ phải lập tức xuất phát, xây dựng phòng tuyến dự bị ở các khu vực tác chiến. Chúng ta phải co cụm, nếu không thì đã quá muộn!" Giọng điệu của đại tướng bi thương, nhưng vô cùng kiên quyết.

Bên dưới vẫn còn những tiếng thì thầm nghi ngờ.

"Đại bản doanh không cần xin phép một chút sao....."

"Tình hình của Quan Đông quân đã bị cắt đứt, địch trước rút lui, thương vong chắc chắn sẽ thảm trọng. Chi bằng đợi đến khi sư đoàn 12 đến. Ngày mai mới bắt đầu rút lui.....",

"Hiện tại vật tư dự trữ ở Quan Đông châu đều dự định cung ứng cho quân đoàn 2, căn cứ tổng của Quan Đông quân ở Phụng Thiên. Hiện tại bổ sung cho Quan Đông quân, vậy quân đoàn 2 thì sao? Họ chẳng phải là đang tác chiến trên biển sao....."

Mặt đại tướng trong chùa căng thẳng, uy nghiêm quét một vòng những tham mưu và quân quan vẫn còn bất mãn. Vị lão tướng lục quân Nhật Bản này, uy tín của bá tước cuối cùng đã át đi tâm trạng của mọi người.

"Ra lệnh cho quân đoàn 2, nhất định phải nhanh chóng phát động cuộc đột kích quyết liệt, đánh thẳng vào Thiên Tân! Thành bại của cuộc tấn công của họ liên quan đến vận mệnh của chủ lực! Vật tư hiện tại quả thực chỉ có thể phân phối cho hướng Liêu Nam, hy vọng họ có thể hiểu được nỗi khổ của bộ chỉ huy. Về phía đại bản doanh, tự nhiên ta sẽ giải thích với họ. Hiện tại tôi yêu cầu các vị, chính là giữ vững vị trí của mình, hoàn thành mệnh lệnh của mình! Bắt đầu hành động!"

Tham mưu các quân quan nhao nhao trở về vị trí, bắt đầu khẩn trương vạch ra kế hoạch rút lui. Binh lính nên điều chỉnh thế nào, rút lui ra sao cho có trật tự. Tuyến binh trạm sẽ được thiết lập lại ra sao..... Chỉ có trong chùa vẫn đứng ngẩn người trước bản đồ. Đại Anh cười khổ với hân mà rằng: "Các hạ, chúng ta đều đã là tướng thua trận..... Con đường rút lui này, còn dài lắm a....."

Trong chùa cũng không ngẩng đầu, khẽ nói: "Ta đã từng làm một lần tướng thua trận, lần này dốc hết sức mình, vẫn không thể cứu vãn vận mệnh thất bại..... Đế quốc đã lao vào một cuộc chiến không có phần thắng. Mà giờ đây, nếu đại bản doanh sáng suốt, nên tìm cách kết thúc chiến tranh trong danh dự!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Đại Anh cười khở lắc đầu: “Là bởi vì thiết giáp của Hoa quân đột nhiên xuất hiện a.”

Trong chùa chậm rãi lắc đầu: “Trận chiến này, vốn dĩ xây dựng trên hy vọng dùng thủ đoạn quân sự phá vỡ thế cục cô lập của đế quốc. Dùng thắng lợi trên chiến trường để giành lấy không gian sinh tồn trong và ngoài nước. Trông cậy vào xương máu của lục quân, đổi lấy vận mệnh đế quốc tiếp tục phát triển. Khi vận mệnh đế quốc được đặt trên nền tảng của một trận chiến mạo hiểm, về mặt chiến lược, chúng ta đã thất bại! Khi những nỗ lực hội chiến của chúng ta liên tục bị Hoa quân đánh tan. Khi lâm vào tình thế quân sự căng thẳng, chúng ta đã không còn nhiều lựa chọn. Hoa quân tung vào đội quân đột kích kiểu mới, dù chỉ là hành động chiến thuật. Nhưng nó đã làm rung chuyển toàn bộ cục diện, quân ta không còn khả năng giành chiến thắng trong trận quyết chiến, như vậy, tia hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ..... Chúng ta ngay từ đầu đã thất bại! Chứ không chỉ vì tuyến phòng Liêu Nam bị đột phá!”

Đại Anh im lặng, nhìn mũi tên Hoa quân mạnh mẽ đâm vào trên bản đồ, nhìn lỗ hổng lớn trên chiến tuyến quân Nhật. Chỉ có thể đắng chát lắc đầu: “Đại tướng các hạ, vậy tại sao ngài còn chọn nhận chức tư lệnh quân tư?”

Trong chùa nhìn chằm chằm Đại Anh: “Ta chỉ hy vọng dùng kinh nghiệm thất bại của mình, trong cuộc chiến chắc chắn sẽ thua này, cố gắng giữ lại một chút nguyên khí cho đế quốc, để những quân nhân kia không điên cuồng hơn mà tiêu hao hết tinh hoa cuối cùng của đế quốc. Chỉ có vậy!”

Đại đội bộ binh chính quy trong bóng đêm dần buông xuống, ào ạt tràn vào lỗ hổng mà sư đoàn thiết giáp đã mở ra. Tập đoàn quân số ba và số năm của quân Giáp Ngọ, đang liều mạng tấn công hai cánh. Mặc dù trời đã tối dần. Nhưng hỏa lực quét sạch toàn bộ chiến trường, vẫn khiến chiến trường Liêu Nam nhuộm một màu huyết hồng như máu.

Quân Nhật tại từng cứ điểm bị tấn công liều mạng chống cự, thậm chí còn không ngừng phản công. Nhưng quân Nhật đã tan tác, hành động phản kích cũng không còn cân đối. Dưới sự tập trung binh lực và hỏa lực của quân chính quy, thương vong vô cùng thảm trọng. Từng cứ điểm bị chiếm đoạt, từng đội quân bị tiêu diệt. Quân đội chính quy dẹp yên quân đệ nhị sư là lực lượng chủ yếu, không hề để ý đến hỏa lực kiềm chế của quân Nhật xung quanh, một mực tiến sâu. Lao thẳng vào tổng bộ Quan Đông quân, thậm chí còn có một chi đội hỗn hợp kỵ binh tăng cường, tại các điểm yếu giữa bàn Cẩm và một tuyến trận địa. Liều mạng muốn chiếm lấy điểm yếu này, cắt đứt tuyến chủ lực của quân Quan Đông. Mà lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ thì tung hoành phía sau Quan Đông quân, phá hủy tất cả các mục tiêu quân sự mà chúng thấy, pháo binh quân Nhật, ngoại trừ một ít còn lại quanh bàn Cẩm Thành, không bị phá hủy thì cũng bị thu giữ! Bộ tư lệnh lữ đoàn bộ binh thứ mười một của sư đoàn đệ ngũ đã bị phá hủy dưới lưỡi đao và lựu đạn của chúng. Ao nhỏ an rất ít lữ đoàn trưởng chiến tử. Quân kỳ của trung đoàn bộ binh hai mươi ba đã bị lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ thu giữ. Thậm chí lần đầu tiên bắt làm tù binh một đại tá trung đoàn trưởng — trung đoàn trưởng đình khào lượng cơ đại tá của trung đoàn hai mươi ba! Quân đội chính quy giáp ngo tập đoàn quân trong trận đột kích lớn như vậy, quả thật là chiến đấu đến vô cùng thống khoái. Nhiệm vụ của Lý Duệ giao cho họ là, lợi dụng chiến quả của thiết giáp, nhanh chóng cắt đứt đường lui của quân Quan Đông Nhật Bản!

Mà sư đoàn thiết giáp số một lập nên chiến công to lớn, trong một ngày đột kích, đã tổn thất hơn ba mươi phần trăm lực lượng thiết giáp — phần lớn là do trục trặc máy móc. Thiết giáp không thích hợp tác chiến ban đêm. Đã nhận lệnh ban đêm tập hợp và tiến hành thu hồi chiến trường. Chỉ có một tiểu đội thiết giáp dưới sự chỉ huy của thiếu tướng vương đẳng khoa, phối hợp với quân đệ nhị sư “cô diễm sơn” bộ binh đoàn tại cường công một vùng trận địa. Xe tăng ất hình đảm nhận hỏa lực, giúp bộ binh phát động các cuộc đột kích ban đêm. Một ngày kịch chiến, những xe tăng này đã bắn

hơn trăm phát đạn pháo, vô số đạn súng máy. Dưới bánh xích của mỗi chiếc xe tăng, không biết đã dính đầy máu thịt của quan binh Nhật Bản!

Chỉ cần chiếm được cứ điểm, thì ngoài tổng bộ Quan Đông quân ở bàn Cẩm và sư đoàn mười một có thể chạy trốn, thì các đội quân Quan Đông khác sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn! Thiếu tướng vương đăng khoa mặt đầy khói lửa chỉ huy xe tăng và pháo cơ động xạ kích. Một bên nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng: “Thêm chút sức mạnh!”.

STT 367: Chương 5: Thế giới mới

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 170: Cắt đứt

Từng đoàn tàu vận tải lộn xộn dừng lại trên mặt biển, theo sóng biển đập trùng cuộn trào. Sóng đánh vào bờ, cuốn lên những đồng bọt nước trắng xóa. Đội quân Nhật Bản thứ hai ngồi trên những chiếc thuyền nhỏ, ra sức chống chọi với sóng biển. Việc vận chuyển vũ khí hạng nặng và vật tư trong tình hình biển động như vậy trở nên vô cùng khó khăn. Tốc độ đổ bộ của quân Nhật Bản thứ hai bị ảnh hưởng nghiêm trọng ngay từ đầu. Suốt ngày hai mươi tháng sáu, chỉ có một liên đội bộ binh và một đại đội pháo binh cùng trang bị của họ lên được bờ. Lực lượng bộ binh mỏng manh này khiến Đại tướng Tùng Dũng lo lắng suốt ngày về việc bị quân Hoa phản công. Hạm đội pháo kích của hải quân đã tiến gần bờ, dùng trọng pháo bắn phá uy hiếp, hỗ trợ bộ đội lục quân ổn định trận địa bãi cát.

Mặc dù vậy, Đại tướng Tùng Dũng vẫn ra lệnh cho đoàn Cửu Sư, trong đó có sư đoàn trưởng, trung tướng Nội Dã Thần, dẫn đầu quân tiên phong đổ bộ. Đồng thời, ông phái bộ đội trinh sát đi trước, mở rộng phạm vi trinh sát, thăm dò tình hình con đường thông đến Thiên Tân. Bộ đội trinh sát đã bắt đầu giao chiến với các đơn vị chính quy cách bờ biển mười mấy cây số. Lực lượng phòng thủ từ Tần Hoàng Đảo đến Thiên Tân là những sư đoàn hạng hai vội vã tập hợp. Sức chiến đấu của họ khác xa so với các sư đoàn tuyến đầu tác chiến ở Đông Bắc. Trong các cuộc đụng độ nhỏ với bộ đội trinh sát Nhật Bản, họ đã bộc lộ sự lúng túng, tất cả hỏa lực có thể bắn đều

nổ súng. Điều này cho phép các sĩ quan trinh sát Nhật Bản đánh giá chính xác thực lực và hỏa lực của quân đội chính quy đối phương.

Đến chiều, bộ đội trinh sát đã thiết lập trận địa trước, khống chế con đường chính thông đến Thiên Tân bên ngoài Yển Cùng Doanh. Quân đội chính quy năm mươi chín sư chỉ phát động một cuộc tấn công không cân sức vào gần chạng vạng tối, và bị quân Nhật đánh lui. Nhưng khi báo cáo về thực lực của quân đội chính quy được gửi đến Đại tướng Tùng Dũng, ông không khỏi hít một hơi lạnh. Căn cứ vào thông tin thu được từ đài vô tuyến của hải quân, trên chiến tuyến của quân đội chính quy, sự xuất hiện của các đơn vị độc lập và việc sử dụng hỏa lực đối với bộ đội trinh sát nhỏ cho thấy quân đội chính quy đã bố trí trận địa phòng thủ trên con đường từ Tần Hoàng Đảo đến Thiên Tân. Ít nhất ba sư đoàn bộ binh chính quy đang tập kết tại đây. Hàng chục khẩu pháo hạng nặng được bố trí bên ngoài tầm bắn của pháo hạm hải quân. Thêm vào đó là hỏa lực mạnh mẽ của quân đội chính quy, trước khi toàn bộ quân đoàn thứ hai đổ bộ, việc trông cậy vào lực lượng hiện có để đánh tan quân đội chính quy và đạt được mục tiêu uy hiếp Thiên Tân là điều không thể!

Tuy nhiên, Đại tướng Tùng Dũng vẫn có chút tự tin, sức chiến đấu của quân đội chính quy đối diện dường như không quá mạnh. Quân tinh nhuệ của Hoa quân tập trung ở mặt trận Đông Bắc, chỉ cần quân đoàn thứ hai có thể đổ bộ thành công dưới sự yểm trợ của hải quân, tập trung binh lực và phát huy tinh thần tấn công quyết liệt, nguồn tiếp tế phía sau không ngừng, thì ở chiến trường này, việc tạo ra một chút đột phá vẫn rất khả thi! Lúc này, toàn bộ tâm trí của Đại tướng đã đặt vào trận chiến phía trước.

Quốc kỳ Nhật Bản đã tung bay trên bầu trời Tần Hoàng Đảo. Thị trấn ven biển nhỏ bé này đã sớm bị bỏ trống. Quân Nhật nhanh chóng chiếm đóng nơi này, liên kết Tần Hoàng Đảo với trận địa bãi cát Cá Mè thành một tuyến. Cảng Tần Hoàng Đảo đã bị phá hủy hoàn toàn, một lượng lớn đá

tảng và xác tàu chắn ngang đường thủy. Công trình cảng cũng bị phá hủy. Quân Nhật vẫn phải dùng sà lan để vận chuyển hàng hóa và vật tư. Do thời tiết, tiến độ đổ bộ bị chậm lại, khiến Đại tướng vô cùng lo lắng. Ông liên tục đi lại trên đài chỉ huy của chiến hạm “Trúc Tử”, lăm băm điều gì đó, và đã vô số lần phải tham mưu đi đốc thúc các tàu tăng tốc độ.

Hiện tại, thời gian đang chống lại quân Hoa ở Liêu Nam và Liêu Tây! Chỉ cần cuộc tấn công mạnh mẽ của mình có thể phối hợp hiệu quả với chiến trường chủ lực, thì cho dù phải hy sinh toàn bộ quân đoàn thứ hai cũng đáng giá! Trời dần tối. Tốc độ đổ bộ vào ban đêm còn chậm hơn. Đại tướng càng cảm thấy bức bối. Liêu Nam, thời tiết đã tạnh, không biết tình hình tấn công của quân Hoa ra sao?

Tham mưu trưởng của quân đoàn thứ hai, Đại tá Đa Phần Thiết Nam, vội vã chạy từ phòng điện báo lên cầu tàu. Vị đại tá nổi tiếng với sự điềm tĩnh và tỉnh táo này là tham mưu trưởng được Đại tướng đích thân lựa chọn, vì ông có thể giữ được vẻ mặt bình thản trong bất kỳ tình huống nào. Nhưng khuôn mặt của vị đại tá này lúc này lại lộ rõ vẻ kinh hoàng, có thể thấy rõ từ xa. Tùng Dũng cảm thấy nặng nề, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành. Ông từ xa đã lớn tiếng hỏi: “Đa Phần quân, có chuyện gì?”

Đa Phần Thiết Nam mặt mày u ám đến bên cạnh Đại tướng Tùng Dũng, liếc nhìn hai phía. Góc cầu tàu chỉ có hai người họ. Ông nắm chặt bản báo cáo trong tay, giọng trầm xuống: “Thưa ngài!

Mặt trận Liêu Nam của Quan Đông quân đã bị quân Hoa đột phá! Bộ chỉ huy quân đội đã ra lệnh cho Quan Đông quân và quân đoàn thứ nhất di chuyển về phía Phụng Thiên trong đêm. Đồng thời, ra lệnh khẩn cấp cho quân ta, phải phát động tấn công quân Hoa đối diện với quyết tâm cao nhất, trực chỉ Thiên Tân! Dù có bao nhiêu lực lượng, hãy sử dụng bấy nhiêu, cho dù quân đoàn thứ hai có tan nát!”

Tùng Dũng kêu lên một tiếng, thất thố giật lấy bản báo cáo trong tay Đại tá Đa Phần. Đây chính là nguyên nhân khiến ông lo lắng suốt ngày hôm nay! Trước khi đổ bộ vào ban ngày, ông vẫn giữ liên lạc tốt với bộ chỉ huy quân đội. Tham mưu trưởng Đại Anh thậm chí còn đích thân giám sát đài điện, xử lý từng thông tin liên lạc với quân đoàn thứ hai. Nhưng sau khi đổ bộ, suốt cả ngày, bộ chỉ huy quân đội chậm trễ trong việc trả lời các báo cáo tiến độ của quân đoàn thứ hai. Không có chữ ký của Tham mưu trưởng Đại Anh. Các câu hỏi về tình hình chiến sự phía sau cũng chỉ nhận được những câu trả lời không rõ ràng. Khi ông thầm đoán rằng bộ chỉ huy quân đội có thể gặp phải tình huống bất ngờ hoặc tiền tuyến gặp nguy hiểm, ông không ngờ rằng tình hình ở mặt trận Liêu Nam lại nguy hiểm đến mức này! Trong tình huống này, một tư lệnh luôn cẩn trọng như vậy, nếu không phải là thời điểm nguy cấp nhất, để cứu vãn lực lượng chủ lực của quân Nhật ở Liêu Nam, khi quân đoàn thứ hai vẫn đang trong quá trình đổ bộ, sẽ không bao giờ đưa ra mệnh lệnh như vậy! Điều này có nghĩa là muốn quân đoàn thứ hai dùng thể tấn công của mình để thu hút quân Hoa, tạo điều kiện cho Liêu Nam! Tình hình đã đến mức phải hy sinh quân đoàn thứ hai!

Tại sao lại như vậy? Kể từ khi từ bỏ trận chiến Liêu Tây, lực lượng ở Liêu Nam đã tương đối hùng hậu. Việc phân bổ hỏa lực và xây dựng phòng tuyến theo tiêu chuẩn của quân Nhật đã là tương đối mạnh mẽ. Sau khi quân đoàn thứ hai xuất phát, chiến sự cũng bị đình trệ hai ngày vì mưa lớn. Tại sao chỉ trong chớp mắt, quân Hoa đã đột phá được lực lượng chủ lực!

Ông không thể tin được mà mở bản báo cáo ra, trên đó là nét chữ của người khác. Nhưng mỗi chữ Nhật dường như đều nhảy múa trong mắt Đại tướng: “..... Mặt trận Liêu Nam, tuyến Ba Đài Tử, đã bị quân Hoa đột phá bởi một đội xe tăng bọc thép mới tinh nhuệ. Chỗ đột phá rộng khoảng vài cây số.”

Đã xuất hiện một tập đoàn quân phân hiệu mới. An được quân đệ nhất sư, cùng với sư đoàn 2 tinh nhuệ nhất, đã men theo chỗ đột phá mà xâm nhập. Quan Đông quân dốc sức khôi phục chiến tuyến, hiện vẫn đang kịch chiến trên toàn tuyến. Bộ đội thuộc quyền Quan Đông quân đã phụng mệnh di chuyển trong đêm, quân đoàn 2 nhất định phải tận dụng binh lực hiện có, tăng tốc độ hành quân. Trong đêm, phải mở cuộc công kích chủ lực vào hướng Thiên Tân! Quý bộ phải hiểu rõ sứ mệnh quang vinh mà mình gánh vác. Không cần quân tổng bộ phải nhiều lời. Thế công của quý bộ liên quan đến sự thành bại của chiến cuộc. Nhất định phải cố gắng, chúc võ vận trường tồn...

... Đã sớm định ra việc tiếp tế cho quý bộ 750 tấn đạn dược và vũ khí dự trữ, đã khẩn cấp chuyển đến Liêu Nam. Hãy nhìn quý bộ dùng vật tư hiện có mà cố gắng chiến đấu. Trong nước, các đợt tiếp tế sau này sẽ trực tiếp chuyển đến quý bộ. Trên đây.”

Đại tá, phần lớn đều thấp giọng thốt lên trên cầu tàu: “Chỉ với hơn một liên đội binh lực, toàn quân lên bộ ít nhất cần năm ngày. Lại còn phải thiết lập đường tiếp tế phía sau. Giờ lại bắt chúng ta dùng binh lực mỏng manh đối đầu với ưu thế binh lực, ưu thế hỏa lực, phòng tuyến kiên cố của Hoa quân. Chẳng lẽ quân tổng bộ muốn hi sinh chúng ta, quân đoàn 2 hay sao? Hai liên đội pháo binh dã chiến của chúng ta, còn chưa kịp đến Lữ Thuận đã bị điều đến Liêu Nam. Thiếu hỏa lực và tiếp tế, làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ mà bọn chúng giao cho! Quân tổng bộ đúng là một lũ hỗn đản! Đại tướng các hạ, chúng ta cần phải lập tức điện báo trình bày. Mệnh lệnh này, chúng ta không thể nhận! Chúng ta phải chịu trách nhiệm với vận mệnh của mấy vạn quan binh quân đoàn 2!”

Bản thông báo giấy tuột khỏi tay Tùng Dũng Đại tướng. Hắn nhắm mắt lại: “Trong chùa các hạ, bọn chúng đang vì vận mệnh của toàn đế quốc mà gánh vác, cục diện Liêu Nam, e rằng khó mà vãn hồi...”

Lúc này, là sĩ quan bộ binh của đế quốc, chỉ có thể cẩn thận phụng mệnh, cố gắng tìm đường sống trong chỗ chết...

Đa phần quân. Ra lệnh. Sư đoàn 9 lên bộ đội tổ chức chi đội chủ lực, đánh úp vào các trận địa chủ yếu của Hoa quân ở Yến Cung Doanh! Các bộ đội còn lại tăng tốc độ lên bộ... Trước hừng đông.

Ta hy vọng sư đoàn 9 ít nhất có thể mở ra con đường thông đến trấn môn Yến Cung Doanh!”

Đại tá tức giận ra lệnh, ai cũng biết, quân đoàn 2 đang tiến bước đến con đường tử vong! Tùng Dũng Đại tướng lại ngẩn ngơ nhìn về phía biển xanh thăm... Vận mệnh quốc gia, giấc mộng của đế quốc trên đại lục, những quân nhân lục quân của bọn họ đã phấn đấu suốt năm mươi năm, liệu có phải sẽ kết thúc trong thời đại này? Nếu vậy cũng tốt, giấc mơ như vậy bị hủy diệt, luôn cần một số người phải chết theo.

“Tổng thống, đã giải mã điện báo mà Bộ chỉ huy điều động quân đội Nhật Bản gửi cho quân đoàn 2 ở Tần Hoàng Đảo. Lão già trong chùa đã chuẩn bị để quân đoàn 2 liều mạng! Quý tử Quan Đông quân có ý định rút lui trong đêm!” Tư Mã Trạh hấp tấp xông vào văn phòng của Mưa Thần. Vẫn chưa kịp cúi chào đã vội vàng báo cáo với Mưa Thần. Tuy ngữ khí có phần gấp gáp, nhưng nụ cười trên mặt thiếu tướng lại không hề che giấu được.

Mặc dù việc Liêu Nam bị đột phá chính diện nằm trong dự liệu, nhưng uy lực mạnh mẽ của bộ đội thiết giáp mới, cùng với chiến quả to lớn mà họ đạt được, đã làm lung lay chiến tuyến quân Nhật, vượt xa cả tưởng tượng của Hồ Hạng và Bộ chỉ huy phương Bắc. Bộ đội thiết giáp đã mở ra một lỗ hổng rộng đến mấy cây số, đánh sâu vào mười cây số. Tiền quân đã tiếp cận Bàn Cẩm. Một chi đội tăng cường vẫn đang liều mạng tranh đoạt điểm yếu là Miệng Đồn. Các bộ đội khác của quân Nhật đóng ở tuyến đầu, bị kẹp

giữa thế công phát triển từ hai cánh của chỗ đột phá và áp lực từ Tập đoàn quân Liêu Nam chính diện, đã hoàn toàn mất quyền chủ động trên chiến trường. Lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ tung hoành trong nội bộ quân Nhật, đã tàn phá các mục tiêu quân sự và gây thương vong cho nhân viên.

Sau một ngày kịch chiến, đã tiêu diệt hơn vạn quân Nhật, phá hủy gần hai trăm khẩu pháo. Bắt được mấy trăm tù binh quân Nhật, chỉ cần chiếm được Miệng Đồn, thì coi như đã nhốt bốn sư đoàn của Quan Đông quân vào túi! Đây quả thực là chiến quả vĩ đại của quân đội chính quy.

Mưa Thần đang ngăn người nhìn bản đồ, nghe thấy Tư Mã Trạch đến, liền xoay người lại cười nói: “Đã gửi cho Tùng Sơn và Tung Mây ở Bộ chỉ huy phương Bắc chưa?” Tư Mã Trạch cười nói: “Đã gửi rồi. Tùng Sơn có chút lo lắng, sợ rằng hải quân không chịu nổi đòn liều mạng của quý tử. Dù sao cũng là bộ đội mới chưa có kinh nghiệm, hỏa lực cũng không phải là mạnh nhất. Một người liều mạng, mười người không địch nổi. Trong đêm đã ốm bệnh đến thị sát bộ đội. Tổng thống, có nên tăng cường Sư đoàn Cảnh vệ Trung ương cho hướng Tần Hoàng Đảo không?”

Mưa Thần khoát tay: “Việc này cứ để người quyết định, ta không có ý kiến gì... Thuần Như, người xem Quan Đông quân có ý định rút lui. Rốt cuộc có chạy thoát được không?”

Tư Mã Trạch đứng bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn bản đồ. Thấp giọng cười nói: “Tung Mây trấn thủ phía trước, hắn tuyệt đối không muốn để quý tử chạy thoát. Ngài xem hắn sử dụng Thiết giáp sư đoàn 1 hung hãn đến mức nào! Số lượng lớn xe tăng thả neo đều kiên trì đột kích, xuyên thẳng vào phía sau quý tử. Gây hỗn loạn tối đa cho quý tử. Bàn Cẩm có Sư đoàn 11 tạm thời không thể nuốt được, Giáo sư đoàn 2 đang giữ chân Sư đoàn 11 ở Bàn Cẩm. An được quân đệ nhất sư liên đi cướp Miệng Đồn. Giáp Ngọ Tập đoàn quân và quân đoàn 9 không ổn định chỗ đột phá, ngược lại liều mạng công kích hai cánh, chính diện cũng gây áp lực. Một loạt chỉ huy đã phối

hợp ăn ý và hung hãn. Đánh chính là muốn tóm gọn chủ lực Quan Đông quân! Tiểu tử này làm tham mưu trưởng là hảo thủ, chỉ huy đại quân cũng nhanh nhẹn dũng mãnh!”

Hắn chỉ vào bản đồ: “Lão già trong chùa rất khôn khéo, không có sự phù phiếm và kiêu ngạo như những sĩ quan quý tử khác. Đánh chính là muốn nhanh chóng rút lui chủ lực Quan Đông quân. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng lực lượng yểm trợ là Sư đoàn 12 Phụng Thiên. Chỉ cần trong đêm nay, có thể thuận lợi chiếm được Miệng Đồn, thì chủ lực Quan Đông quân sẽ không thể chạy thoát! Coi như không chiếm được Miệng Đồn, Sư đoàn 12 có thể kịp thời đến yểm trợ. Thoát ly khỏi sự tiếp xúc với quân ta cũng không dễ dàng như vậy! Ít nhất phải để bọn chúng vứt bỏ toàn bộ trọng tải và một nửa nhân mạng! Như vậy Quan Đông quân sẽ mất hết chiến lực. Dù có ý định thiết lập tuyến phòng thủ thứ hai cũng không đáng lo ngại. Quân ta sẽ tiến thẳng đến Phụng Thiên, trận quyết chiến cuối cùng sẽ diễn ra ở Phụng Thiên! Kể từ khi Thiết giáp sư đoàn 1 mở ra lỗ hổng, trận chiến này, chúng ta đã nắm chắc phần thắng!” Trong giọng nói của Tư Mã Trạm tràn đầy tự tin. Ánh mắt cũng tỏa sáng, lấp lánh toàn là sự tự hào và yêu mến vô bờ bến đối với đội quân này. Nhất thời khiến cho đáy lòng Mưa Thần cũng cảm thấy nóng lên.

Hắn thấp giọng tự nói: “... Xem ra ta có thể trở về Nam Kinh rồi, những chuyện tiếp theo, thật sự cần phải bắt đầu an bài.”

Ngay khi hai người đều cảm thấy hưng phấn. Cửa ban công của Mưa Thần bị gõ. Mưa Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phó quan trưởng lại Văn Đạt đang đứng ở cửa. Sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng: “Tổng thống, phu nhân đã trở về... Hiện tại ở Tổng viện Lục quân phương Bắc Thiên Tân... Nàg... Trên đường gặp tai nạn xe cộ...”

Sắc mặt Mưa Thần lập tức biến đổi, mấy bước xông tới. Thân thể run rẩy: “Tiểu Viện... Tiểu Viện thế nào?” Hắn gần như dùng hết nghị lực để

kiềm chế bản thân không hét lên. Đột nhiên, hắn không thể tưởng tượng nổi nếu Tiểu Viện xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn sẽ phải đối mặt ra sao!

Lại Văn Đạt vội nói: “Không sao, chỉ gãy hai xương sườn...” Tư Mã Trạm đã lớn tiếng hô: “Chuẩn bị xe, lập tức đến Tổng viện Lục quân phương Bắc!” Thân thể Mưa Thần loạn choạng. Gần như muốn ngã xuống. Lại Văn Đạt đỡ lấy hắn. Mưa Thần hất tay hắn ra: “Đi! Lập tức đi Tổng viện Lục quân! Lái xe là tên hỗn đản nào? Sĩ quan bảo vệ Tiểu Viện là tên nào? Chụp, nghiêm tra!”

Nói xong liền bước nhanh ra cửa, thậm chí chiếc mũ trên bàn cũng không cần. Lại Văn Đạt lập tức muốn gọi điện thoại truyền đạt chỉ thị của Mưa Thần. Tư Mã Trạm kéo tay hắn lại: “Tổng thống đang nói nhảm, nghe một chút là được rồi. Giờ cứ đi theo, cùng đến bệnh viện thăm phu nhân tổng thống đi!”

Bên trong đồn, một vùng cao điểm tựa núi lửa phun trào, những luồng lửa vàng chói lòa không ngừng hiện ra. Vương, sư trưởng đệ nhất sư, đội mũ chính phản, đứng trên chiếc xe bọc thép Phan Cáp Đức, quan sát bộ binh đoàn "Cô Diễn Sơn" xông vào cao điểm. Nhất là, chúng trực tiếp không chế đường sắt nam, phát động xung kích vào cao điểm Tứ Phương. Từng chiếc chiến xa Ất hình xếp hàng dưới chân núi, mỗi chiếc với pháo chính 37 ly và hai khẩu súng máy, điên cuồng phun lửa vào trận địa quân Nhật. Pháo binh, cối binh bắn ra đạn, từng loạt từng loạt bay lên trời. Hỏa lực chi viện từ hướng Cẩm Thành của quân Nhật cũng không ngừng nổ tung trên đường quân chính quy xung kích.

Từng toán bộ binh liều chết xông lên, trong khi quân Nhật dùng súng trường, súng máy, lựu đạn bắn trả như mưa. Vài lần, bộ binh lợi dụng hỏa lực yểm hộ xông lên. Nhưng rồi lại bị quân Nhật phản kích, đánh bật xuống. Súng phun lửa biến quân Nhật trong chiến hào thành những ngọn hỏa long nhảy múa, nhưng quân Nhật vẫn kiên cường chống cự! Dưới chân

núi, trên đường sắt nam, một đoàn tàu bọc thép bị đánh tan, đang bốc cháy ngùn ngụt. Toàn bộ chiến trường đang ở vào thời điểm kịch chiến nhất.

Đáng tiếc, hiện tại hãn chỉ có bộ binh đoàn Cô Diễn Sơn và một doanh công binh chiến đấu! Dọc theo chỗ đột phá, quân đội tràn vào, đệ nhị sư được lệnh ở Cẩm Thành, ngăn cản sư đoàn 11 của quân Nhật đến tiếp viện. Những đơn vị khác thì toàn lực ngăn chặn quân Nhật từ các hướng khác quay lại tiếp viện. Sư đoàn thiết giáp số một đã rút lui để sửa chữa, chỉ còn Vương Đăng Khoa với một doanh xe tăng quân số không đủ phối hợp tác chiến. Nếu có thêm binh lực, có lẽ đã chiếm được đồn! Nhưng hiện tại hãn lại không có! Nhìn thấy một đợt tấn công khác lại gặp khó khăn ở cao điểm Tứ Phương. Tiếng kêu thảm thiết của thương binh, tiếng nổ của lựu đạn đồng quy vu tận vang lên.

Những tên lính từ tổng bộ Quan Đông quân, kỵ binh, pháo binh còn sót lại và một số đơn vị chấp vá khác, phòng thủ thật ngoan cố! Có lẽ chúng biết đây là mấu chốt! Tình báo cho thấy, sư đoàn 12 của quân Nhật đang gấp rút tiến xuống phía nam, nếu chúng tăng viện đến đây trước khi quân chính quy chiếm được đồn. Vậy thì đừng mong tiêu diệt toàn bộ Quan Đông quân! Chỗ nào có thể vơ vét thêm binh lực?

Lý Duệ phái kỵ binh truyền lệnh rất nghiêm khắc, nhất định phải chiếm được đồn trước khi trời sáng, không được viện cố khách quan nào! Đây là quân lệnh, không hoàn thành nhiệm vụ nhất định phải xử theo quân pháp! Vương cũng không có tâm trạng mà khó chịu. Rừng Thuật Khánh kêu than, quân trưởng của họ hiện tại cũng bất lực, có quân đội thì đã sớm chi viện rồi. Vị chỉ huy này đã từng chiếm được Mai Lãng, cũng nổi giận, ta không tin các người, lũ quỷ tử Bỉ Đức còn cứng hơn!

Hãn đứng trên xe, bỏ mũ, gào lớn: "Sư bộ cảnh vệ liên tập hợp!" Đã thấy một chiếc xe bọc thép một năm thức chạy về phía hãn. Dây ăng-ten chỉ huy trên xe đã bị mảnh đạn bắn đứt. Trên thân xe có chữ "Thiên" rất bắt

mắt. Chiếc xe bọc thép đến gần xe chỉ huy của Vương, Vương Đăng Khoa mở cửa khoang chui ra: "Thằng thăn, * doanh xe tăng của ta đạn pháo sắp hết, sao còn chưa chiếm được?"

Vương tức giận nhìn hăn. Gân xanh trên thái dương giật giật. Hăn đưa tay nhận lấy một khẩu súng kỵ binh: "Lính của người đều ở Thiết Gia Bàng, làm sao biết bộ binh vất vả. Lão tử pháo binh cũng sắp hết! Lần này lão tử tự mình xông lên! Người ở dưới đánh pháo cho ta chuẩn một chút! Ai * bảo người Thiết Gia Bàng không chiếm được cao điểm!"

Vương Đăng Khoa lắc đầu, hăn đã mệt mỏi đến cực điểm. Trong chiếc xe bọc thép xóc nảy cả ngày, mặc dù có cải tiến giảm xóc. Nhưng cũng là một thứ tra tấn người. Hăn khoát tay: "Không chiếm được đồn. Cho dù cái gã tổng thống nhỏ bé kia, chúng ta cũng không được lợi gì! Ta mang cho người một ít binh lính. Khoảng một liên kỵ binh. Chiến đấu một ngày gặp chúng ta, giao cho người. Làm một cú, làm! Ta thấy quý tử cũng đã hết sức rồi!"

Một liên kỵ binh xuất hiện trong làn hỏa lực, hơn trăm kỵ binh người nào người nấy đều dính đầy máu tươi. Mã đao sút mẻ. Chiến mã đều mệt mỏi, không thể bước đi. Một sĩ quan dẫn đầu nhảy xuống, chào theo kiểu nhà binh với Vương: "Báo cáo thiếu tướng, tôi là Thương Chính Nghĩa, liên trưởng bảy, lữ đoàn kỵ binh Liêu Tây, thuộc kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ! Hôm nay chúng tôi giết một ngày quý tử, đã đủ vốn! Xin thiếu tướng cho phép chúng tôi gia nhập chiến đấu!"

Thượng úy này không còn trẻ, giọng nói Đông Bắc. Xem ra là thuộc hạ cũ của Trương Tác Lâm. Vương gật đầu: "Đã được huấn luyện bộ binh chưa?" Thương Chính Nghĩa thượng úy kiêu ngạo gật đầu: "Không vấn đề, lên ngựa là kỵ binh, xuống ngựa là bộ binh. Trừ tà diệt ma làm gì cũng được!"

Vương ném cho hãn một quả lựu đạn: "Nhận lấy, dùng thứ này báo thù cho lão trưởng quan của các người!" Hãn đứng trên xe, lớn tiếng hô với sự bộ cảnh vệ liên và những kỵ binh này: "Chiếm lấy đồn, lũ quân Nhật tự xưng là tinh nhuệ, phải chôn thây ở đây. Không chiếm được đồn, chúng ta còn cần an được quân làm gì? Lên lưỡi lê, cùng lão tử xông lên. Chết cũng phải chết trên cao điểm Tứ Phương. Vì thắng lợi, chúng ta chỉ có xông lên!" Tiếng gầm của thiếu tướng dường như át cả tiếng pháo. Vị thiếu tướng xuất thân từ quân đội chính quy, từng được bình luận là có tư cách nhất tiếp nhận vị trí tham mưu, nhảy xuống xe chỉ huy, cầm một khẩu súng kỵ binh lưỡi lê tốt nhất, dẫn theo mấy trăm quân nhân không màng sống chết xông vào lưỡi lửa quân Nhật. Vương Đăng Khoa cũng nghiêng rặng chạy về doanh xe tăng của mình, liên tục gõ vào pháo đài xe tăng: "Toàn bộ đạn pháo đều bắn ra, phá tan bọn chúng! Toàn lực khai hỏa!".

STT 368: Chương 5: Thế giới mới

Chút tình chinh chiến từ thiên–lôi–trúc, hy vọng bạn thích.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 171: Vây khốn

Toàn bộ cao điểm tứ phía như bốc lửa, nhìn về hướng tây nam, Lữ tiên thấy trong đồn khẩu, đạn pháo gào thét tứ phía. Tiếng súng pháo tựa sóng dữ truyền đến. Khiến trên dưới mười một sư đoàn, quan binh cùng đám sĩ quan tổng bộ Quan Đông quân đều muốn nứt tim. Hiện tại, toàn bộ chiến tuyến Liêu Nam đã thành hỗn loạn. Quân đội chính quy đã ào ạt đột nhập. Quan Đông quân nhận được mệnh lệnh điều động từ tổng bộ quân đội vào lúc chạng vạng tối, ra lệnh cho bọn chúng cấp tốc từ bỏ trận địa, dưới sự yểm hộ của mười một sư đoàn, co cụm về Bàn Cẩm để di chuyển. Chờ đến bình minh, toàn bộ Quan Đông quân sẽ co cụm về Phụng Thiên, dưới sự yểm hộ của mười hai sư đoàn.

Nhưng mệnh lệnh là vậy, muốn Quan Đông quân rút lui dưới hỏa lực mãnh liệt của Hoa quân, nói thì dễ. Mạng lưới thông tin đã bị kỵ binh Hoa quân phá hủy nghiêm trọng. Một số đơn vị quân Nhật phòng thủ trên trận địa căn bản không thể liên lạc. Mà cho dù có đơn vị kịp thời nhận được mệnh lệnh, cũng liệu mạng rút về Bàn Cẩm. Nhưng bộ binh Hoa quân đã đột phá từ Ba Đài Tử, ngăn cản bọn chúng rút lui qua đồn khẩu về Bàn Cẩm. Phía sau bọn chúng còn có đại đội bộ binh chính quy liên tục công kích, khiến đội quân này không thể không chống cự tại chỗ. Trong khi mười một sư đoàn ở Bàn Cẩm định ra sức tiếp ứng cho đại bộ đội quân Nhật rút lui, lại bị sư đoàn số hai của quân đội chính quy tấn công. Trong đêm tối,

những hạt giống tinh hoa của quân đội chính quy, hô hào "chớ trương bảo khẩu hiệu", phát động công kích vào trận địa Bàn Cẩm của quân Nhật. Hỏa lực trên thành dưới thành đã giao thoa thành một mảnh. Đạn pháo của trọng pháo không ngừng bay qua đầu tường, rơi xuống bốn phía Bàn Cẩm. Mười một sư đoàn đã cố gắng chống đỡ, làm sao có thể rảnh tay ra giúp đỡ tiếp ứng quân đội rút lui.

Bọn chúng chỉ có thể cầu nguyện, đồn khẩu phải giữ vững trước khi mười hai sư đoàn đến. Mặc dù nơi đó chỉ là một đám quân coi giữ chấp vá từ nhiều đơn vị khác nhau! Chỉ cần đến bình minh, nơi đó còn có thể giữ vững, Quan Đông quân Nhật Bản ít nhất còn có thể rút ra một phần chủ lực! Hoa quân đã mở ra một chỗ đột phá, ý đồ công kích vô cùng quyết liệt. Sức chiến đấu của những lực lượng tân binh này thực sự khiến Quan Đông quân cảm thấy đây là một cơn ác mộng ập đến!

Pháo cối và pháo 37 ly trên xe tăng đã bao phủ toàn bộ cao điểm tứ phía. Những điểm nổ lớn nhỏ như nham thạch phun trào, không ngừng lóe lên. Trên con đường sắt thông qua tiểu sơn lĩnh, và trong tiểu trấn đồn khẩu, vận mệnh của quân Nhật còn sót lại đã đến hồi kết. Quân đội tuyệt vọng gào thét, hoặc là bị hỏa lực vùi lấp, hoặc là liều mạng bắn bừa xuống núi. Không còn bao nhiêu súng máy còn nguyên vẹn. Trong và ngoài chiến hào vội vàng đào bới, đều là thi thể của quan binh hai bên. Lưỡi lê đâm vào thân thể đối phương, cùng một quả lựu đạn khiến mấy người vật lộn cùng nhau tan xác. Quân Nhật vội vàng chấp vá mấy ngàn quân coi giữ, phần lớn là bộ đội hậu cần. Chỉ hơn một nửa có súng, đạn dược cũng không đủ. Dưới sự phối hợp của bộ binh và xe tăng mạnh nhất của Hoa quân. Chịu tổn thất nặng nề mà vẫn kiên trì đến bây giờ, đã là cố gắng lớn nhất của bọn chúng! Nhưng đã đến lúc cùng đường mặt lộ. Hai mặt nam bắc của bọn chúng vẫn là tiếng pháo, tiếng súng. Không thấy quân tiếp viện từ hai hướng. Chẳng lẽ, điểm yếu mấu chốt này, thật sự muốn rơi vào tay Hoa quân sao?

Đại tá liên đội trưởng của liên đội 6, quân nhu Nhật Bản nhảy ra khỏi chiến hào, trong mưa đạn, đã nhìn thấy mấy trăm bóng người Hoa quân trên sườn núi. Bọn chúng lại một lần nữa giương súng trường lên! Ở chân núi, những con quái vật bằng sắt thép đang phun ra hỏa lực mạnh nhất. Mưa đạn từng lớp bao phủ từng chiến hào. Vô số tiếng gào thét của thương binh Nhật Bản, thậm chí đã át cả tiếng pháo! Đây là loại kẻ địch gì vậy? Trong bóng đêm, liên tục phát động hàng chục cuộc tấn công. Mỗi lần, Hoa quân đều chịu tổn thất nặng nề, nhưng lại lập tức tổ chức một đợt tấn công mới! Chiến trường tàn khốc như vậy. Vô số lần vật lộn thảm thiết. Bên tấn công vẫn không sụp đổ tinh thần, vẫn chưa kiệt sức. Ngay cả quân Nhật Bản nổi tiếng ương ngạnh cũng cảm thấy thần kinh không chịu nổi. Bọn chúng vẫn phát động một cuộc tấn công cuối cùng! Vị đại tá liên đội trưởng không ngờ rằng, người dẫn đầu đội quân tấn công này lại là thiếu tướng sư trưởng của sư đoàn số một, đã từng nhận được huân chương quân đoàn Pháp, huân chương quân đội Anh, Vương rất ít mang!

Mà dưới trướng hãn, mấy trăm quan binh theo hãn khởi xướng công kích, cũng đã là toàn bộ lực lượng còn lại của bộ binh cô điển sơn, thêm một phần của cảnh vệ liên thuộc sư bộ. Thậm chí còn có một bộ phận bộ binh xuống ngựa của lữ đoàn kỵ binh Hồ Luân Bối Nhĩ. Toàn bộ quân đội chính quy, đều nhắm vào điểm yếu của đồn khẩu! Đại tá liên đội trưởng gào thét trong mưa đạn, bỗng nhiên khàn giọng gầm lên: "Hoàng quân vạn tuế! Nếu chúng ta không thể chiếm được nơi này. Vậy thì chết ở đây! Tất cả mọi người lên lưỡi lê..." Tiếng nói của hãn còn chưa dứt, một phát đạn pháo 37 ly xuyên qua ngực bụng, mang theo nội tạng tanh hôi của hãn bay ra ngoài. Sau đó phát nổ trong chiến hào. Vị đại tá liên đội trưởng ngã xuống sườn núi. Trong chiến hào, những quan binh Nhật Bản nhìn thấy vị đại tá liên đội trưởng điên cuồng mất mạng cũng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng. Xem ra, thật sự chỉ có thể chết ở đây!

Mưa đạn như rừng không thể ngăn cản, Vương rất mang theo đội xung kích nhỏ tiến lên. Quan binh Nhật Bản đã từ bỏ hy vọng sống sót, chỉ còn lại đạn trong tay. Bọn chúng nhao nhao nhảy ra khỏi chiến hào, giơ cao lưỡi lê súng trường, giơ xẻng công binh, giơ dao quân dụng, thậm chí tay không tấc sắt nhảy ra ngoài. Quân phục của bọn chúng đã rách nát. Mặt mũi đầy vết máu và khói lửa, quan binh Nhật Bản như những con quỷ đói từ địa ngục, thương binh thậm chí còn cố gắng bò về phía trước. Bọn chúng đã hết đạn, chỉ còn lại vài trăm người, mà kẻ địch lại như vô tận, ở chân núi còn có mấy chục cỗ máy chiến tranh bằng sắt thép đang phun khói phun lửa. Rút lui về Bàn Cẩm là không thể. Làm tù binh lại càng không thể chấp nhận. Vậy thì chỉ có chết!

Mấy chục quả lựu đạn nổ tung trong đội hình quân Nhật đang xông xuống, không ít quân Nhật bị nổ bay. Nhưng những người còn lại dường như không hề bị ảnh hưởng bởi máu thịt văng tung tóe xung quanh. Vẫn lao thẳng về phía trước. Vài chiến binh công binh trong tay cầm súng ngắn nổ súng. Đạn ria số 6 bắn ra, tựa như tung ra một nắm lớn thiết sa giữa hai quân. Không ít quân Nhật ôm mặt ngã xuống. Đau đớn lăn lộn trên mặt đất. Nhưng càng nhiều quân Nhật vẫn hung tợn lao tới. Mà quân đội chính quy đáp lại là vứt bỏ mũ da và mũ sắt Adrian, nâng cao lưỡi lê cứ như vậy nghênh chiến! Hai bên lập tức đánh nhau, lưỡi lê trong đêm tối loé sáng. Phản chiếu ánh lửa như máu. Hai mươi người không có đội hình, không có chiến thuật, chỉ mù quáng và cuồng nhiệt chém giết. Lưỡi lê đâm vào nhau. Xẻng công binh chém vào từng cái đầu. Lưỡi lê bị cong, vũ khí bị đánh bay. Người còn có răng, còn có ngón tay. Hai tên lính vật lộn, ngón tay chạm vào mắt đối phương. Đã mù, bọn chúng vẫn cắn xé. Cho đến khi bị đè ở dưới, chiến sĩ quân đội chính quy sờ lên quả lựu đạn ba năm thức trên vai mình. Kéo ra vòng lửa!

Vương Cực xông pha vào trận chiến đầm máu, hăn lão đảo ngã lên người một tên sĩ quan Nhật, khiến hăn bị thương nặng. Hàng loạt quân Nhật

khác, mang quân hàm sáng loáng, xông tới như muốn quyết định mục tiêu lớn này. Hắn cướp lấy dao găm của một tên quý tử đã chết, vung vẩy bảo vệ đám vệ sĩ bên cạnh. Trong trận giáp lá cà gần gũi, khốc liệt, đám vệ sĩ nhanh chóng thương vong gần hết. Vẫn còn mười tên quý tử hung hãn xông tới, tay cầm đủ loại vũ khí!

Trên chiến trường, tiếng súng máy Lewis vang dội. Mười tên lính quý tử như bị điện giật, ngã nhào ra đất. Quay đầu lại, hắn thấy một hạ sĩ của Trung đoàn bộ binh Cô Diễn Sơn đã bị thương nặng, cố gắng ôm khẩu súng máy Lewis khai hỏa. Lồng ngực anh ta đã có ba vết lê đâm sâu hoắm, mặt cũng gần như bị đao quân Nhật chém làm đôi.

Chứng kiến sự trưởng của mình gặp nguy hiểm, hắn gắng gượng bò dậy, kiên trì bắn hết một băng đạn! Thấy Vương Cực không sao, anh ta như cố gắng mỉm cười với Vương Cực, rồi ngã vào đồng xác chết.

Vài trăm quân Nhật vùng vẫy, giãy chết, một trận tranh đoạt cao điểm cuối cùng cũng sắp kết thúc. Bọn quý tử ngoan cố cuối cùng bị quân đội chính quy dũng mãnh đánh tan. Trước mặt đội quân mang mũ da này, chúng không thể nào chiếm được trận địa!

Vương Cực cố gắng lê bước chân về phía cao điểm. Dùng một cây súng trường chống đỡ thân thể đã bị thương. Vết thương nặng nhất là do một tên quân tào quý tử sắp chết dùng Ngưu Bàng kiếm đâm vào thắt lưng. Nhưng hắn không còn để ý đến những vết thương đang rỉ máu. Phía sau hắn, là đội xung kích đã thương vong hơn phân nửa. Dưới chân toàn mảnh đạn vỡ, vũ khí, và xác chết. Trong lòng hắn chỉ có một mục tiêu, giành lại cao điểm. Sau đó, phòng thủ nơi này. Giam cầm chủ lực Quan Đông quân của quý tử, nhốt chúng vào túi áo của quân đội chính quy Liêu Nam!

"Báo cáo tham mưu trưởng! Vương Cực đã chỉ huy Trung đoàn bộ binh Cô Diễn Sơn, cùng với chiến đấu công binh doanh và chiến xa doanh tạo

thành liên hợp chi đội, đã chiếm được cao điểm Tứ Phương Đài vào rạng sáng. Quân Nhật rút lui nhiều lần, tấn công vào khu vực Tứ Phương Đài, nhưng đều bị Vương Cực chỉ huy một số ít quân ngăn chặn ở cửa đồn phía Nam. Sau khi Sư đoàn 11 tiếp viện, tình hình đã ổn định. Đồn trấn trong cửa đồn cũng đã bị quân ta chiếm lĩnh. Sư đoàn thiết giáp 1 xuất kích vào rạng sáng, phối hợp với bộ binh giữ vững nơi đó. Quân Nhật chết chóc vô số ở khu vực cửa đồn, đường sắt phía Nam đầy đầu tàu và toa xe bị phá hủy. Quân Nhật ở Bàn Cẩm Thành đã lung lay. Sư đoàn 11, 5, 7, 6 của quân Nhật phối hợp hỏa lực, nhưng không thể tập hợp. Đại bộ đội của ta liên tục gia nhập chiến trường. Chủ lực Quan Đông quân của quân Nhật đã bị ta cắt đứt!"

Tham mưu trưởng của Tập đoàn quân Giáp Ngọ, một thân khói lửa, mặt mày hớn hở báo cáo chiến quả với Lý Duệ. Rừng Thuật Khánh và những người khác đã theo Sư đoàn thiết giáp 1 và Sư đoàn 11 vào chiến trường, trực tiếp chỉ huy quân đội. Bao vây khu vực cửa đồn, bộ đội hai bên đã đánh thành một vòng xoáy không lồ. Quân Nhật đang chịu tổn thất nặng nề ở trung tâm vòng xoáy này. Đến bình minh, quân Nhật mới nhận ra không thể giữ vững, các đơn vị đều tìm cách phá vây. Một số quân Nhật còn lên tàu hỏa, muốn chạy thẳng qua cửa đồn, rút lui về Bàn Cẩm. Nhưng quân đội chính quy với quân số ít, sau một đêm huyết chiến, vẫn kiểm soát nơi này, chặn đường lui của quân Nhật. Với sự phối hợp của Sư đoàn thiết giáp 1, Lữ đoàn kỵ binh Hulun Buir, đánh lui quân Nhật hết lần này đến lần khác. Lính bộ binh trên xe thiết giáp của Sư đoàn thiết giáp 1, mỗi chiếc xe chạt ních người, liên tục đến chi viện. Quân Nhật hoảng loạn rút lui, bị đánh tan tấu. Phía sau chúng, các sư đoàn của Tập đoàn quân Liêu Nam đang truy kích. Giao tranh ác liệt từ sáng đến trưa. Trên chiến trường, đã có thể nghe thấy tiếng khóc tuyệt vọng của quân Nhật. Quan Đông quân đã bị quân đội chính quy hùng mạnh bao vây! Từng lá cờ liên đội trên chiến trường bị đốt cháy, và quân Nhật ở Bàn Cẩm Thành cũng đang khẩn trương chạy đến chi viện, phối hợp với quân tiên phong của Sư đoàn 12, cố gắng giải cứu.

Nhưng dưới sự kháng cự ngoan cường của Sư đoàn 2, quân Nhật không thể vượt qua lô-tri! Sư đoàn thiết giáp 1 đã mở một con đường đột phá ở Ba Đài Tử, chỉ trong một ngày, cục diện chiến trường đã phát triển đến mức này! Quân đội chính quy lần đầu tiên đưa quân thiết giáp vào chiến trường, phối hợp với bộ binh vốn giỏi đột kích. Tận dụng phạm vi rộng lớn, kỵ binh xen kẽ bao vây. Phối hợp với thế công chính diện của Tập đoàn quân Liêu Nam, gần như trong một hành động đã lợi dụng sự hỗn loạn sau khi quân Nhật bị đột phá, củng cố toàn bộ cục diện chiến trường Liêu Nam!

Lý Duệ không có vẻ gì là quá phấn khích, chiến quả này, đối với hắn mà nói dường như là điều hiển nhiên. Hắn chỉ ân cần hỏi: "Vương Cực đâu? Tình hình thế nào? Anh ta đã đảm nhận nhiệm vụ xung kích quan trọng nhất của Sư đoàn 1, chiếm được cửa đồn, rất tốt! Hiện tại anh ta đã xuống chưa?"

Thượng tá tham mưu trưởng Thường Biến Xuyên vẻ mặt âm đạm: "Anh ấy tự mình chỉ huy, dẫn một số ít quân tử thủ cao điểm Tứ Phương Đài trước khi quân tiếp viện đến. Mặc dù dưới sự chỉ huy của thiếu tướng Vương Đăng Khoa, phối hợp với quân thiết giáp đánh lui quân Nhật. Nhưng anh ấy... Anh ấy bị thương mười chín chỗ, máu chảy quá nhiều. Đang được cấp cứu. Trước khi lên bàn mổ, anh ấy vẫn còn cầm súng trường không buông. Hai người, thiếu tướng Vương Đăng Khoa và Vương Cực, công lao to lớn. Đều chiến đấu rất vất vả!"

Nghe Vương Cực bị thương mười chín chỗ, trái tim sắt đá của Lý Duệ cũng không khỏi rung động. Họ, những sĩ quan cao cấp của quân đội chính quy, bên ngoài mọi người đều thấy họ trẻ tuổi mà có địa vị cao, nhưng lại không biết họ đã hy sinh bao nhiêu cho sự quật khởi của quốc gia, dân tộc này! Đồng đội như vậy, nhất định phải cứu! Tương lai của quốc gia, cần những con người như vậy!

Hắn bước ra khỏi sở chỉ huy, Thường Biển Xuyên cũng đi theo, các phụ tá của sở chỉ huy cũng vội vã đi theo. Đứng trên cao, không cần ống nhòm, có thể nhìn thấy chiến hỏa đang ngút trời. Khu vực Ba Đài Tử, đã hoàn toàn biến thành phế tích. Khắp nơi là dấu vết của xe tăng, xe thiết giáp. Thi thể quân Nhật đã được tập trung lại, chuẩn bị hỏa thiêu. Công binh đang khẩn trương sửa chữa và xây dựng đường xá. Lượng lớn xe, kỵ binh. Cùng với quân đội bộ binh của Tập đoàn quân Giáp Ngọ đang tiếp viện, đang cuộn đi qua chân núi. Nhìn xa hơn, toàn bộ chiến tuyến Liêu Nam hoàn toàn chìm trong khói lửa. Khắp nơi vang vọng tiếng súng. Trên không, từng đội máy bay chiến đấu đang cố gắng tấn công, sau khi tập kết ở nơi xưa, lại xuất kích. Toàn bộ tiền tuyến Liêu Nam, quân đội chính quy như một cỗ máy khổng lồ, gầm rú toàn lực, nghiền nát tất cả kẻ địch dám cản đường!

Toàn bộ Liêu Nam, đều đang lung lay dưới uy lực của quân đội chính quy. Từ đây về phía bắc, là Phụng Thiên. Lại về phía bắc, là Triều Tiên. Đó là mục tiêu của toàn bộ quân đội chính quy. Và trải qua trận chiến này, uy danh của quân đội chính quy sẽ không bao giờ bị lung lay ở quốc gia này. Họ là hình tượng của những vị thần bảo hộ quốc gia, từ đây sẽ khắc sâu vào lòng người. Không có những quân nhân này, sẽ không có sự phục sinh của dân tộc cổ xưa ở Viễn Đông này! Khi đó, chính là lúc cải tạo quốc gia sao? Tổng thống sẽ làm như vậy chứ? Nếu tổng thống còn do dự, vậy thì để những quân nhân trăm trận của họ thúc đẩy tất cả! Có một thứ gọi là lý tưởng. Và hắn, Lý Duệ, vừa vặn là người sẵn sàng vì lý tưởng này mà chết không hối tiếc. Họ đã nỗ lực, hy sinh dưới sự lãnh đạo của tổng thống để giành lại quốc gia. Con đường phát triển trong tương lai, vẫn cần họ bảo vệ!

Vương xoay người, ra lệnh cho vị tham mưu bên cạnh: "Điện báo cho Thiên Tân tổng bộ, còn có cả hang hổ. Ta ở Liêu Nam, tập đoàn quân Giáp Ngọ đã vây kín quân Nhật Quan Đông quân! Quân đoàn 8 ở hướng Hắc Sơn Đại Hồ Sơn cũng đã phản công. Quân Nhật Quân đoàn 1 đang rút lui về phía Đông Hà, bờ Bắc, hướng Trữ, cánh quân vẫn bị ta truy kích. Sự

đoàn 12 của Nhật đã xuôi nam chi viện cho chủ lực Quan Đông quân. Nhưng trừ Sư đoàn 11 của Bàn Cẩm ra, các đơn vị còn lại đều không còn đường sống. Trong vòng hai mươi lăm ngày tới, ta hy vọng sẽ giải quyết gọn Quan Đông quân, gồm các sư đoàn 5, 7, 19 và một phần của sư đoàn 6. Tình hình tiến quân của Quân đoàn 2 Nhật Bản ở Tần Hoàng Đảo ra sao? Rất đáng lo ngại. Với lực lượng hiện có, ta sẽ đích thân dẫn quân tinh nhuệ chủ lực Liêu Nam, đánh thẳng vào Phụng Thiên..."

Hắn đứng đó, vẻ mặt đầy kích động. Bên dưới, các tham mưu kính cẩn nhìn vị chiến thần vừa tạo nên cục diện Đông Bắc. Hắn chậm rãi nói: "... Trên chiến trường, xác quân Nhật la liệt, vũ khí đạn dược bị phá hủy vô số. Mặc dù quân Nhật còn có quân đoàn 3, 4 lần lượt chi viện. Nhưng với trang bị thiếu thốn, tiếp tế không đủ, chúng không còn là đối thủ của quân ta. Quân đội chính quy tham chiến, thề không đuổi hết lũ nô lệ ra khỏi đại lục, quyết không quay về!"

Hắn nhảy xuống gò đất nhỏ, vung tay đồng dục: "Toàn quân, nhận lệnh, gấp rút tấn công, không cho quân Nhật cơ hội thở!"

Quanh doanh trấn Yến Cù, hỏa lực không ngớt. Hải quân, dưới sự chỉ huy của lão tướng dấu hiệu giáp, một sĩ quan cao cấp xuất thân từ trấn quân, đã tập kết sư đoàn 51, 58, 63 và một số đơn vị bảo an. Những đơn vị này đều là quân tiếp viện khẩn cấp sau khi dò xét tình hình trên lục địa. Bộ đội công binh của Thiên Tân tổng bộ và dân phu cũng đang xây dựng công sự kiên cố. Ban đầu, người ta cho rằng quân Nhật trên lục địa chưa ổn định, Quân đoàn 2 chưa tập kết xong, chỉ có thể tiến hành trinh sát, không dám tấn công chủ lực... Sau khi quân Nhật trên lục địa ổn định, Thiên Tân tổng bộ có thể tập kết năm, sáu sư đoàn ở hậu phương để chi viện. Thực tế, đối với ba sư đoàn hải quân này, Thiên Tân tổng bộ không đặt nhiều kỳ vọng. Mặc dù trang bị đầy đủ, nhưng quân đội quá mới, toàn là lính bảo an mới được nâng cấp. Huấn luyện chưa đủ, sĩ quan có kinh nghiệm chiến đấu lại

quá ít. Thiên Tân tổng bộ cũng không có nhiều hỏa lực hỗ trợ cho họ. Hỏa lực chủ yếu tập trung ở ba tập đoàn quân tác chiến ở Liêu Tây, Liêu Nam. Lực lượng không quân chỉ có một trung đội trinh sát oanh tạc thuộc không quân hải quân, cùng với đội bay số 3, hiện vẫn đang trên đường từ châu Âu về. Tổng bộ chỉ mong họ giữ vững trận địa. Chờ đến khi chủ lực Đông Bắc ổn định, Quân đoàn 2 Nhật Bản quay lại thu thập họ cũng không muộn.

Nhưng không ai ngờ, quân Nhật chỉ với hơn một liên đội đã phát động một cuộc tấn công quyết tử vào ba sư đoàn hải quân đang đóng quân ở tuyến phòng thủ. Tướng Dững Mẫn truyền đạt tình hình nguy hiểm của chủ lực quân Nhật ở Liêu Nam. Khích lệ quân sĩ, vì vận mệnh đế quốc, nhất định phải đánh tan quân đội đang kháng cự, thẳng tiến Thiên Tân. Cứu vãn cục diện Đông Bắc. Đế quốc còn có lực quân, đã đến lúc sinh tử tồn vong! Những quân nhân Nhật Bản này, không còn đường lui, lại mang trong mình lòng nhiệt huyết báo quốc, được coi là hai sư đoàn được huấn luyện và trang bị tốt nhất của quân Nhật, ngoài chủ lực Liêu Nam và Liêu Tây. Họ liều chết tấn công hải quân. Cuộc tấn công của quân Nhật điên cuồng đến mức mất hết lý trí. Chỉ trong một ngày, quân Nhật đã dồn lực lượng, liên tục tấn công trọng điểm vào khu vực doanh trấn Yến Cù, phát động hơn ba mươi đợt tấn công! Hải quân Nhật Bản cũng hoạt động bốn phía, điên cuồng gấp bội, oanh kích không phân biệt Đường Cô, Sơn Hải quan và các thành phố ven biển phía bắc! Chúng muốn dùng sự điên cuồng của mình để thu hút sự chú ý của quân đội chính quy!

Quân Nhật bất chấp thương vong, trong một ngày, đã tử trận hai đại tá liên đội trưởng và hầu hết các sĩ quan trung cấp. Trước đó, liên đội 93 trên lục địa, cùng với liên đội 58, thương vong đều vượt quá năm mươi phần trăm. Nhưng thế công vẫn không hề giảm! Quân đoàn 2 Nhật Bản, dường như đã không còn để ý đến sự sống chết của mình. Một ngày tấn công, quân đội chính quy sư đoàn 59, chịu áp lực lớn như vậy, mặc dù được tiếp viện liên tục, nhưng vẫn tổn thất nặng nề, ứng phó lúng túng. Tuyến phòng thủ

bị sụp đổ toàn tuyến. Quân đội đã rút lui về tuyến phòng thủ thứ hai. Khi Thái Ngạc yêu cầu họ phản công vào ban đêm, thiếu tướng dấu hiệu giáp lại báo cáo rằng tinh thần chiến đấu của quân sĩ đã bị đè nén, không thể đánh đêm! Thái Ngạc tức giận, khi vừa mới về Thiên Tân, lại gượng bệnh đến tiền tuyến, đốc thúc các đơn vị chuẩn bị phản công vào ban đêm. Quân Nhật đã điên cuồng, không còn tuân theo lễ thường. Hiện tại chỉ còn hai liên đội suy yếu đang giằng co với hải quân ở tuyến đầu. Chẳng lẽ còn muốn giữ trận địa, chờ quân Nhật tăng viện? Yển Cùg bị đột phá, thẳng đến Thiên Tân, không có gì để phòng thủ! Trong khi Đông Bắc giành chiến thắng, một bộ phận quân Nhật lại xuất hiện gần Thiên Tân, chấn động trong và ngoài nước sẽ lớn đến nhường nào? Thái Ngạc, người đang gánh vác trách nhiệm quân sự cao nhất ở phương Bắc, phải suy nghĩ cho đại cục!.

STT 369: Chương 5: Thế giới mới - Chương 172: Không đường t...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 172: Không đường thối lui

Thiên Tân, tổng viện lục quân phương bắc.

Trong căn phòng bệnh đặc biệt, Lý viện đang an tĩnh nằm trên chiếc giường trắng. Ánh đèn trong phòng dịu nhẹ, yên bình. Y tá cẩn thận còn đặt một bó hoa tươi trên đầu giường. Bác sĩ và y tá trực ban đang ngủ gật ở phòng bên ngoài. Phu nhân tổng thống bị thương ở tiền tuyến. Khi được đưa đến bệnh viện, từ trên xuống dưới đều như kiến bò trên chảo lửa. Những bác sĩ giỏi nhất và y tá giàu kinh nghiệm nhất đều được điều động. Bệnh viện còn khẩn cấp điện cho Nam Kinh, hiện tại quân y trưởng Mộ Tinh Hà của quân đội chính quy cũng đang trên chuyến tàu đêm gấp rút đến đây. Vạn nhất phu nhân tổng thống có chuyện gì... Đây là điều không ai dám nghĩ tới! May mắn thay, phu nhân tổng thống không bị xuất huyết trong, nàng vẫn luôn mang theo bên mình cô bé kia, kỳ tích là không hề bị tổn thương. Cô bé này nhất quyết không rời Lý viện nửa bước, cứ nằm trên đầu giường, ngồi trên ghế ngủ say như chết. Y tá mấy lần muốn đưa cô bé đi, nhưng cô bé luôn kiên quyết không chịu. Lý viện sau khi được cấp cứu, xương sườn gãy đã được bó bột, để giảm đau còn được dùng morphine. Cuối cùng thì không có chuyện gì.

Hành lang bệnh viện đột nhiên vang lên tiếng ầm chiến lộn xộn. Khi đến gần, bước chân lại cố ý nhẹ nhàng hơn. Bác sĩ và y tá trực ban ở phòng ngoài đều mở mắt. Đang nghi hoặc thì cửa phòng đã bị đẩy nhẹ ra. Đập vào mắt họ là vị tổng thống trẻ tuổi mà họ đã thấy vô số lần trên tranh, người

mà bách tính quốc gia này coi như thần mà quỳ lạy sùng bái. Trong đôi mày rậm đen nhánh của hắc chúa đầy vẻ lo lắng, còn ánh mắt sắc bén trên bức tranh, lúc này lại càng nhiều là sự dịu dàng. Đi theo sau hắc là mấy sĩ quan đầy sao. Viện trưởng tổng viện phương bắc, người mang quân hàm học giả quân sự, lúc này chỉ có thể đứng ở vị trí cuối cùng, xoa tay không biết phải nói gì.

Theo bản năng, mấy bác sĩ và y tá đều đứng lên, tất cả đều là quân nhân. "Bốp" một tiếng, họ đồng loạt chào theo kiểu quân đội. Tổng thống nhẹ nhàng đáp lại: "Mọi người vất vả rồi... Phu nhân, nàng không sao chứ?"

Bác sĩ trực ban đã kích động đến mức nói lắp bắp. Vẫn là một y tá trưởng bình tĩnh hơn: "Báo cáo tổng thống. Phu nhân vẫn đang nghỉ ngơi, hiện tại tốt nhất đừng quấy rầy nàng... Phu nhân bị thương không quá nặng, cấp cứu cũng kịp thời. Không có gì đáng ngại. Nhưng để hồi phục hoàn toàn, e rằng cần thêm thời gian."

Nghe y tá trưởng nhắc nhở tổng thống không nên làm phiền Lý viện, viện trưởng ở phía sau lại toát mồ hôi lạnh, trong lòng mắng thầm cái bà y tá trưởng ăn nói lung tung này. Tổng thống là ai, lại còn phải nghe lệnh của người?

Nhưng lại không dám quát tháo, gấp đến độ cứ xoa tay. Tổng thống nhìn Tư Mã Trạm và Lại Văn Đạt bên cạnh với vẻ lo lắng. Hắc chậm lại giọng nói: "Việc này... Ta chỉ cần nhẹ nhàng nhìn nàng một cái là được, sẽ không làm phiền phu nhân, được không? Không nhìn nàng, ta không yên lòng... Phiền các người."

Có lẽ chỉ có chuyện của Lý viện mới khiến tổng thống hạ mình như vậy. Nhìn tổng thống lại nói chuyện với họ như thế. Mọi người đều lộ vẻ mặt khác thường. Sau vô số hào quang, vị tổng thống này lại giống như người bình thường, lo lắng cho phu nhân của mình. Dưới sự dẫn đường của y tá,

tổng thống lặng lẽ vào trong, nhìn phu nhân đang nằm trên giường bệnh. Còn có cô bé đang ngủ say ở đó. Lại Văn Đạt đã sớm báo cáo với hãn, cô bé này là cái đuôi nhỏ bám theo Lý viện ở Tần Hoàng Đảo.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ. Tổng thống lặng lẽ đứng trước giường, nhìn người con gái đã cùng hãn trải qua ít thì ít, xa thì xa, nhưng lại giúp hãn chia sẻ gánh vác rất nhiều thứ. Khuôn mặt nàng vẫn xinh đẹp tuyệt trần, an tĩnh như vậy. Lông mày hơi nhíu lại, có lẽ trong giấc mơ cũng cảm nhận được đau đớn. Đôi môi nhỏ nhắn, xinh xắn hơi cong lên. Mặc dù đã kết hôn với hãn ba năm. Nhưng khí chất trên người nàng vẫn thuần khiết, trong sáng như một nữ sinh. Chính vì có nàng tồn tại, hãn mới tìm thấy một tia dịu dàng trong sự quyết đoán, tàn khốc. Cũng chính vì có nàng, ở thời đại này, ngoài lý tưởng không thay đổi của bản thân, hãn mới tìm thấy một phần thuộc về gia đình. Cách cô gái này lay động lòng người thật nhẹ nhàng, như mưa phùn, nhưng lại không thể kháng cự. Hãn chỉ cần một cuộc hôn nhân. Đến khi thực sự cảm thấy nàng là duy nhất của mình trong thời đại này. Khi nghe tin nàng bị thương, trái tim hãn dường như đột nhiên ngừng lại. Trong sự biến động khó lường này. Phía sau hậu trường của một thời đại náo nhiệt, nhiệt huyết, tương lai của hãn, sẽ chỉ ở nơi này! Hãn còn muốn cùng nàng ngắm mặt trời mọc ở phương đông lặn về phía tây, nhìn thế giới đang dần thay đổi. Hãn nợ nàng thật sự quá nhiều!

Đứng đó, tổng thống trầm mặc rất lâu. Hốc mắt đột nhiên cảm thấy hơi nóng. Nhưng hãn vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, quay đầu nhẹ nhàng ra hiệu cho Lại Văn Đạt. Chuẩn bị quay người rời đi. Khi hãn vừa xoay người, chỉ nghe thấy một giọng nói yếu ớt nhưng lại dịu dàng vang lên: "Người... Người cũng đến nữa."

Tổng thống đột nhiên xoay người. Đã thấy Lý viện trên đầu giường mở mắt, đôi mắt sáng ngời chứa đựng chút ý cười, đang nhìn bóng lưng hãn. Cô bé kia cũng dường như bị giọng nói của Lý viện đánh thức. Khuôn mặt

nhỏ đã ngủ đến đỏ bừng, dụi dụi mắt nhìn trong phòng bỗng nhiên có thêm mấy người mặc quân phục.

Tổng thống bước nhanh đến bên Lý viện, ra hiệu nàng đừng nói nữa. Lý viện nằm trên giường, cũng thỏa mãn nằm lấy tay hắt. Đường như có trượng phu ở bên, mọi tổn thương đều không cần lo lắng.

Nàng chỉ dùng ánh mắt ra hiệu với cô bé bên cạnh. Tổng thống mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho Nhị Minh. Hai người cứ nắm tay nhau thật lâu không nói. Tư Mã Trạm đứng ở cửa, hơi cười, ra hiệu cho Lại Văn Đạt đưa họ lui ra. Tối nay, hắt sẽ tự mình gánh vác. Tin tức chiến sự gì, coi như trời sập cũng không được làm phiền tổng thống và phu nhân. Thời gian họ ở bên nhau, quả thực quá ít.

"Người coi là cái gì, treo quân hàm thiếu tướng, người lại không đỏ mặt à? Ít hôm nữa bản thứ hai quân chủ lực tập kết xong. Toàn lực hướng người phát động xung kích. Yển Củng doanh vạn nhất thất thủ, Thiên Tân chấn động. Người chính là kẻ phá hoại toàn cục. Quân pháp đang chờ các người!" Thái Ngạc lạnh lùng trách cứ. Hắt đã gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Bộ quân phục mặc trên người hắt, đã trở nên rộng thùng thình. Nói một câu, dường như phải thở dốc một hồi. Thỉnh thoảng còn kèm theo những cơn ho kịch liệt. Nhưng mỗi một câu nói dù yếu ớt. Nhưng vẫn khiến các sĩ quan hải quân tổng bộ xấu hổ vô cùng. Tổng thống đã mấy lần thậm chí ra lệnh cho hắt nghỉ ngơi, nhưng Thái Ngạc đều kiên quyết từ chối.

Dấu Hiệu Giáp đứng nghiêm trước mặt Thái Ngạc, mặt mày đỏ bừng, nhưng lại không nói được lời nào. Trời đất chứng giám, Dấu Hiệu Giáp hắt cũng không phải là quân nhân nhát gan! Anh trai hắt, Dấu Hiệu Thần, vẫn luôn phục vụ trong sư đoàn 9, hiện tại đã là quân trưởng sư đoàn 9. Hắt cũng từng ở sư đoàn 11, sư đoàn 19. Còn cùng Ngô Đái Phu cùng nhau viễn chinh Tây Bắc. Sau đó đảm nhiệm tư lệnh bộ tư lệnh bảo an Sơn Đông.

Sau khi lực lượng bảo an chủ lực phương bắc cải biên thành hải quân, lại ngồi lên chức quân trưởng. Đúng là lúc xuân phong đắc ý. Đột nhiên lại bị Thái Ngạc trách cứ như vậy! Đối với một người lính mà nói, thật sự là tổn thương lớn lao.

Hải quân bộ đội quả thực quá mới, những người an ninh này mặc dù tăng cường huấn luyện, nhưng lại tập trung các sĩ quan, binh lính có kinh nghiệm chiến đấu của quân đội chính quy ở ba tập đoàn quân dã chiến Đông Bắc. Với tình hình của hãn, một bộ đội tuyển hai như vậy, sức chiến đấu tương đối yếu kém. Hơn nữa, mỗi sư chỉ có một doanh pháo binh. Dù cố gắng phòng thủ trên trận địa, những bộ đội mới này còn miễn cưỡng ứng phó được với quân Nhật. Phải biết rằng, những bộ đội này hầu như không có ai có kinh nghiệm tác chiến! Tiếng pháo nổ không ngớt, dưới hỏa lực của quân Nhật, thương vong rất lớn. Khả năng bắn súng kém, giáp lá cà cũng không kiên quyết. Quân Nhật tấn công liên tục một ngày một đêm. Sư 59, đơn vị tiên phong, gần như mất hết sức chiến đấu! Hãn cả ngày canh giữ trên hỏa tuyến, cố gắng hết sức cổ vũ tinh thần cho những binh lính mới, vừa đá vừa đánh, ra lệnh cho bộ đội phản công. Cố gắng duy trì chiến tuyến, quả thực đã dốc hết sức lực. Hơn nữa, cuộc tấn công liều chết lần này của quân Nhật còn chưa từng có. Chúng dường như không giữ lại đạn dược dự trữ, cũng không duy trì lực lượng dự bị. Chỉ ném toàn bộ lực lượng vào đầu hải quân. Binh lính bị thương vẫn gào thét, giãy giụa bò về phía trận địa của quân đội chính quy!

Khi trên trận địa, hai bên giằng co, quân Nhật vẫn không ngừng xả hỏa lực. Cứ như vậy, người của hai bên cùng với quân đội chính quy ngã xuống trên chiến trường! Các quân quan Nhật đều xuất hiện ở tuyến đầu, các sĩ quan cấp liên đội trưởng cũng dẫn quân xung phong. Nhìn qua ống nhòm, đôi mắt đỏ ngầu của những quân quan Nhật chỉ cho thấy, chúng không phải đến để giành chiến thắng, mà là đi cầu chết! Trước cuộc tấn công tàn bạo và cảnh chém giết đầm máu như vậy, đối với những lão bộ đội có hỏa lực

mạnh mẽ, quân Nhật chẳng qua là đang đẩy nhanh sự diệt vong của chúng. Nhưng đối với bộ đội mới, hỏa lực yếu kém, lần đầu ra tiền tuyến, lại gần như bị quân Nhật điên cuồng áp bức đến sụp đổ!

Sau khi nhận được mệnh lệnh phản công ban đêm từ tổng bộ phía bắc, Dấu Hiệu Giáp suy nghĩ kỹ. Bộ đội của mình thiếu huấn luyện đánh đêm, hơn nữa cũng rất mệt mỏi. Quân Nhật quấy rối bộ đội vào ban đêm vẫn còn lảng vảng quanh trận địa, bắn súng, ném lựu đạn. Chi bằng gia cố trận địa, nghênh đón trận chiến ác liệt hơn vào ngày mai. Vì vậy, hắn gửi điện trả lời tổng bộ, xin sửa đổi mệnh lệnh. Ai ngờ, sự cân nhắc này lại trở thành biểu hiện không có tinh thần xung phong, không phục tùng đại cục trong mắt cấp trên! Nhìn lão Trương với một thân sẹo, ai dám nói hắn là kẻ hèn nhát?

Tiếng pháo lại vang lên bên ngoài. Là pháo sơn của Nhật Bản đang gầm rú. Vài phát bắn không trúng mục tiêu. Trên trận địa lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của thương binh, trong chốc lát đã liên kết thành một mảng trên mặt đất quanh doanh yển cùng. Dường như rất nhiều lệ quý đang cùng nhau khóc than. Xen lẫn trong gió biển từ biển ập tới. Bỗng nhiên, cảnh tượng ấy khiến người ta động lòng.

Thái Ngạc ánh mắt yếu ớt lóe lên. Cố gắng chịu đựng thân thể, nhìn Dấu Hiệu Giáp đầy uất ức: "Ta hiểu nỗi khổ tâm của người! Hải quân quả thực kém hơn bộ đội đã chiến. Nhưng bộ đội cũng phải nhìn vào biểu hiện chủ quan! Hai quân đang giằng dữ. Quân Nhật điên cuồng tấn công như vậy, dùng hết sức lực cuối cùng. Không phải vì chúng mạnh mẽ, mà vì chúng tuyệt vọng! Thế công như vậy tuyệt đối không thể kéo dài. Nhưng nếu không đánh tan tình thế điên cuồng của chúng, để chúng ngạo mạn, thì trận địa quanh doanh yển cùng rất có thể bị mất! Như vậy, người, Dấu Hiệu Giáp, chính là tội nhân lớn nhất của dân quốc! Hiện tại, chiến tuyến Đông Bắc Liêu Nam đã đột phá, Quan Đông quân đã bị chia cắt, bao vây. Đang chịu sự tấn công mãnh liệt của quân ta. Đại cục Đông Bắc đã định! Nếu như

căn cứ tổng bộ binh trạm ở Thiên Tân bị chấn động, ta sẽ phải điều bộ đội trở về ứng phó! Hiện tại, trung ương cảnh vệ sư đã từ Bảo Định xuất phát đến chi viện các người. Quân Nhật trước mặt các người cũng đã kiệt sức. Đại bộ đội vẫn đang trong quá trình lên đường. Ta yêu cầu người, nhất định phải tổ chức phản công vào tối nay, dùng cuộc phản công mãnh liệt đánh tan khí thế của quân Nhật! Khôi phục trận địa đã mất ban ngày! Hải quân tổn thất bao nhiêu, thì sẽ được bổ sung bấy nhiêu. Người phải nhớ kỹ, lần này là quyết chiến của dân tộc, không được tiếc sự hy sinh, tất cả vì đại cục! Nếu cần thiết, người và ta đều có thể hy sinh ở đây!"

Nói xong lời cuối cùng, thân thể Thái Ngạc lay động một cái. Phun ra một ngụm máu. Các sĩ quan quân đội xung quanh muốn đỡ hãn, nhưng bị hãn đẩy ra, ngãng đầu lên, dường như tất cả tinh lực đều trở lại với hãn: "Ta sẽ ở đây, nhìn các người giết ra ngoài! Không lấy lại được trận địa đã mất ban ngày, thì đừng quay lại gặp ta!"

Vết máu kia, không sai, ngay trên môi của vị thượng tướng đã tiêu hao sinh mệnh của mình. Nhưng trong mắt hãn, vẫn có một loại sức mạnh, đang kiên trì giúp hãn chống đỡ.

Tại tổng bộ quân đội điều động ở Quan Đông châu của Trung Quốc, một bầu không khí ảm đạm bao trùm. Vài tham mưu ngồi ngẩn người. Chuông điện thoại reo cũng không muốn nhắc máy. Thì ra, những quân quan trẻ tuổi đầy nhiệt huyết kia, tất cả đều như bị sương đánh trúng, tròng mắt nhìn, không thể tin được những gì đã xảy ra trong bốn mươi tiếng đồng hồ ngắn ngủi. Ba đài tử một tuyến bị đột phá. Tổng bộ cũng đã nhanh chóng đưa ra quyết định, đối sách cũng không thể nói là không có lực. Lập tức điều chỉnh co lại. Sư đoàn 12 cũng nhanh chóng xuôi nam. Tiếp ứng cho toàn tuyến rút lui của Quan Đông quân. Nhưng tất cả đều đã muộn. Bộ đội thiết giáp tinh nhuệ của Hoa quân dọc theo, đánh ra một chỗ đột phá lớn, bất chấp sự uy hiếp hai bên, toàn lực hướng nam xen kẽ. Trong vòng một đêm đã cướp

được đồn bên trong miệng, cắt đứt tổng bộ Quan Đông quân và ba sư đoàn rưỡi của quân Nhật ở tuyến đầu. Tiếp theo, ưu thế của Hoa quân gần như tập trung lực lượng vào chiến tuyến phòng thủ của Quan Đông quân, bao vây tứ phía. Hiện tại đã vây chặt chúng.

Hơn mười vạn sĩ quan, binh lính Quan Đông bị vây khốn, liều mạng muốn tìm đường nam trốn. Mà sư đoàn 11 và sư đoàn 12 của Bàn Cẩm, đang liều mạng tìm cách tiếp ứng cho họ. Dọc theo những điểm yếu của tuyến đường sắt không chế phía nam. Hai bên đánh nhau kịch liệt chưa từng có. Quân Nhật đã dùng hết mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không thể mở ra vòng vây! Quân đoàn 1 cánh trái dưới sự áp bức của quân đoàn 7 Giáp Ngọ và quân đoàn 8 Liêu Tây, đang từng bước rút lui về phía Bắc Trữ. Vì cánh bị uy hiếp, cũng vứt bỏ một lượng lớn khí tài kỹ thuật. Hơn nữa, tổn thất rất nặng. Chúng nhất định phải bảo đảm an toàn cho khu vực Bắc Trữ, nếu không, sư đoàn 12, 11 đều phải bỏ mạng! Quân đoàn 1 gần Quan Đông quân nhất cũng không đủ sức chi viện cho họ. Huống chi, quân Triều Tiên đang đánh vất vả ở Liêu Tây. Mà quân đoàn 3 hiện tại cũng chỉ đang chuyển vận đến Phụng Thiên. Ngay cả những sĩ quan trẻ tuổi kiêu ngạo nhất cũng biết, bốn sư đoàn quân đoàn 3 này, sức chiến đấu thực tế còn không bằng một nửa của Quan Đông quân!.

Sức công kích rung chuyển của bộ đội thiết giáp Hoa quân, uy lực hiệp đồng tác chiến của Hoa quân trên đất trống. Khả năng chỉ huy quả cảm của chỉ huy Hoa quân lợi dụng chỗ đột phá trên chiến trường, cuộc tấn công xen kẽ của bộ binh Hoa quân. Đều khiến mấy sĩ quan Nhật Bản không thể không nhận ra, đối thủ này, họ không đánh thắng được! Nhưng giấc mộng của đế quốc cứ như vậy mà tan vỡ. Hàng chục vạn người hy sinh cứ như vậy mà kết thúc. Quan trọng hơn là, ngay cả những nhân vật quyết sách ở Đông Kinh cũng không biết nên kết thúc như thế nào. Toàn bộ cơ sở chấp chính của họ, toàn bộ lòng dân của đế quốc đều ký thác vào một giấc mộng ảo. Khi tỉnh mộng, họ không còn biết phải đối mặt ra sao!

Trong một góc của bộ tư lệnh, đã xảy ra tranh cãi kịch liệt, hơn nữa, thanh âm còn có xu hướng ngày càng lớn.

“..... Hiện tại nhất định phải rút lui toàn tuyến! Quan Đông quân không thể quản nữa rồi. Hướng thứ hai quân, dù có đột phá gì cũng đã muộn. Bọn chúng cũng phải rút lui từ biển! Thậm chí Phụng Thiên cũng phải bỏ! Lực lượng chủ yếu tập kết tại Quan Đông châu và Lữ Thuận, cùng với biên giới phía trong. Dựa vào ưu thế của hải quân mà cố thủ những nơi này! Trong nước nhất định phải tìm cách giải quyết bằng chính trị. Cầm cự không nổi nữa rồi!”

Người lên tiếng là Tham mưu trưởng Đại Anh, mái tóc bạc phơ theo những động tác kịch liệt của ông mà bay lên. Lão nhân đã hoàn toàn tiêu tụy. Ông cố gắng gượng dậy để tiếp tục công việc. Uy tín của ông và vị tư lệnh trong chùa tại tổng bộ quân sự ngày càng giảm sút. Bên dưới, không ít tham mưu sĩ quan đều có lai lịch lớn, có bối cảnh sâu xa. Lúc đầu, có lẽ họ còn tôn trọng uy tín của Đại tướng trong chùa. Cũng phục tùng thể chế đẳng cấp nghiêm ngặt của Lục quân Nhật Bản. Đặc biệt là khi mới bắt đầu, đại bản doanh theo Thủ tướng trong ruộng, người nắm giữ cốt lõi của Lục quân, đều bày tỏ sự ủng hộ tuyệt đối với trong chùa. Nhưng theo diễn biến của chiến sự, tác phong chỉ huy cần trọng của trong chùa khiến họ cảm thấy Lục quân đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội quyết định cục diện chiến trường. Nếu như trước đó toàn lực xuôi nam, có lẽ Cẩm Châu đã nằm trong tay họ rồi! Nhất định phải kiên trì tập kết chủ lực tại Liêu Tây (những quân quan này thật biết lựa chọn quen lãng, nếu Liêu Tây bị đột phá khi họ xuôi nam, Phụng Thiên bị quân Hoa đoạt lại, họ cần phải sớm hơn nữa, với quy mô lớn hơn nữa, rơi vào vòng vây). Kết quả, chủ lực quân Hoa lại xuất hiện ở Liêu Nam, buộc phải điều động quân thứ nhất qua lại giữa Tây Nam. Sau khi hai quân Nhật chủ lực ở Liêu Nam bị đột phá, họ lại không chấp nhận ý kiến phản kích toàn lực của họ, mà lại sắp xếp rút lui từng bước. Kết quả, rút lui cũng không xong, ba sư đoàn rưỡi bị bao vây. Lượng lớn vật tư bị

quân Hoa thu được. Cánh quân thứ nhất cũng bị đánh tan tác. Hiện tại, theo ý kiến của vị Đại Anh này, lại muốn bỏ mặc Quan Đông quân, bỏ mặc Phụng Thiên. Rút về cố thủ Quan Đông châu và sào huyệt Triều Tiên! Nếu Lục quân thật sự làm như vậy. Vậy quân nhân trong nước còn ngẩng mặt lên được nữa không? Trong lịch sử Lục quân Đế quốc, chưa từng có hành động bỏ mặc nhiều người như vậy!

“Hiện tại cần phải quyết chiến!” Vài giọng nói gần như đồng thời vang lên. Ngực khí kịch liệt, thái độ không chút khách khí. Hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Đại tướng trong chùa, người đang ngồi bên cạnh họ.

“Hiện tại chúng ta còn có quân thứ ba, quân thứ tư cũng đang trên đường đến chiến trường. Chúng ta nhất định phải tập trung chủ lực, một mặt ổn định Liêu Tây, một mặt xuôi nam quyết chiến! Bộ đội dự bị của quân Hoa hiện tại bị quân thứ hai kiềm chế toàn bộ. Bọn chúng không còn lực lượng dự bị. Chúng ta sẽ tập trung quân thứ nhất, quân thứ ba, tiếp theo là quân thứ tư, cùng với sư đoàn mười một, mười hai, dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực và hơn mười sư của quân Hoa triển khai quyết chiến! Đây là một trận đối đầu trên lục địa! Thắng, đế quốc sẽ thắng tất cả!”

“Nếu thua thì sao?”

“Quân đội nắm giữ đại hòa hồn sẽ không thất bại!”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

“Quan Đông quân và quân thứ nhất của chúng ta, trong hai ngày này đã mất hơn bốn trăm ỗ hỏa pháo. Còn có lượng lớn vật tư quân sự. Hiện tại chưa tính quân Triều Tiên. Quân thứ ba cộng với quân thứ nhất, cùng với sư đoàn mười một, mười hai, tổng cộng chỉ có hai trăm bảy mươi hai khẩu pháo áp chế, không có một chiếc máy bay, không có một chiếc xe tăng bọc thép. Cơ sở đạn dược sau khi cung ứng cho một vài chiến trường đã không

đủ cho một chiến dịch lớn. Trong khi đó, quân Hoa ở Liêu Nam có mười tám đến hai mươi sư, pháo áp chế ược chừng một nghìn khẩu. Xe tăng bọc thép vài trăm chiếc, trên không còn hơn một trăm máy bay. Hơn nữa, họ vừa mới giành được đột phá. Sĩ khí đang lên cao. Theo tình báo, quân dự bị của quân Hoa ít nhất còn có sáu sư mạnh có thể tùy thời tiến lên phía Bắc, ở Châu Âu họ còn có chín sư..... Đây là so sánh lực lượng để chúng ta quyết chiến sao? Hiện tại toàn tuyến co lại, bỏ Phụng Thiên, ít nhất còn có thể cứu vãn chủ lực Lục quân Nhật Bản. Có thể bảo toàn những lợi ích trước mắt của chúng ta. Một khi chủ lực Lục quân bị mất gần hết. Vậy chúng ta thật sự sẽ mất tất cả!”

“Đây là ý nghĩ của kẻ phản quốc! Nếu như trước đó tính toán diện tích lãnh thổ, so sánh binh lực của Nga và đế quốc, sẽ không xảy ra cuộc chiến tranh vinh quang Nga-Nhật, cũng sẽ không có đế quốc ngày nay. Hiện tại cũng vậy, Lục quân Đế quốc có lẽ mở màn bất lợi. Nhưng khi đến thời khắc quyết chiến thực sự, chúng ta sẽ dốc toàn lực! Hoặc là thắng tất cả, hoặc là vì nước mà hi sinh. Chẳng lẽ cứ để mười vạn quân Quan Đông chết nơi đất khách quê người sao? Oan hồn của họ, sẽ đâm thẳng vào xương sống của người. Khiến người đời đời kiếp kiếp không được yên ổn!”

“Chiến tranh Nga-Nhật là chiến tranh Nga-Nhật, khi đó thế giới phương Tây ủng hộ chúng ta! Còn bây giờ thì ngược lại! Vận mệnh của Quan Đông quân. Hiện tại có lẽ chỉ có đàm phán chính trị mới có thể cứu vãn!”

“Người là một kẻ hèn nhát điển hình, đồ hỗn đản! Khi chúng ta còn có mấy chục vạn đại quân trong tay, lại nghĩ đến đầu hàng quân Hoa. Hiện tại nếu không quyết định tiến hành quyết chiến, vậy trời cao cũng sẽ tru diệt người!”

Trong chùa ngồi đó, trong lòng tràn đầy sự mệt mỏi. Ông đã thấy rõ những tham mưu sĩ quan vô lễ với Đại Anh. Đại Anh ở đó tuyệt vọng đấu tranh với họ. Khiến ông cảm thấy có chút vô nghĩa. Đối với những quân

quan tham mưu miệng lưỡi kiêu ngạo đó, ông thậm chí không có tâm trạng để trách móc. Ở Nhật Bản, tuyệt đối không thể nhận thua, không thể đồng ý với việc ông từ bỏ Quan Đông quân, bỏ Phụng Thiên, rút lui về phòng thủ Quan Đông châu và biên giới phía trong. Mặc dù tình hình chiến trường đã cho thấy, quân Nhật không thể ngăn cản thế công của quân Hoa. Dù quân thứ ba, quân thứ tư có tham gia chiến trường, thì cũng sẽ bị chủ lực tập trung, tình hình chiến trường có lợi, quân Hoa nắm giữ ưu thế hỏa lực sẽ lần lượt phá tan. Quyết chiến chỉ có thể thất bại! Nhưng những kẻ cuồng nhiệt trong đại bản doanh trong nước, họ vì đã tâm bành trưởng mà lên nắm quyền, muốn cứu vãn vận mệnh của đế quốc. Như vậy, thừa nhận thất bại, chẳng khác nào cắt đứt con đường chính trị của họ. Chỉ có đánh cược! Lúc này, mặc dù ông biết rõ trong ruộng nghĩa đã không thể ảnh hưởng đến quyết định của Lục quân. Nhưng vẫn không khỏi hy vọng, có lẽ những kẻ thật sự tỉnh táo này, có thể bí mật mở ra chuẩn bị cho con đường sau này của Nhật Bản, không thể cứ tiếp tục như vậy. Trong mười năm này, họ thua, chỉ cần có thể bảo toàn nguyên khí, vẫn có thể trở lại trong tương lai! Nếu như ở Trung Quốc giành được thắng lợi quyết định, vậy thì những quốc gia phương Tây luôn thích giúp đỡ kẻ mạnh, đối với Nhật Bản có lợi, chắc chắn sẽ nhanh chóng ra tay! Nhật Bản nhất định phải có biện pháp nào đó để kìm hãm! Mặc dù hiện tại ông, cũng thực sự không nghĩ ra biện pháp nào.

Trong chùa cuối cùng đứng lên: “Gửi điện cho đại bản doanh, trình bày sự khác biệt trong ý kiến của tham mưu trưởng và một số vị quý quan, xin Đông Kinh phán quyết! Trước đó, bàn cờ nhất định phải giữ vững. Sư đoàn mười một, mười hai nhất định phải cố gắng hết sức đưa Quan Đông quân ra. Theo Liêu Tây, khẩn cấp điều một bộ phận của sư đoàn thứ tư, trong đêm xuôi nam! Đốc thúc quân thứ hai, gấp rút tiến công!”

Vài tham mưu sĩ quan phát ra một tiếng reo hò, còn Đại Anh thì ngơ ngác nhìn trong chùa. Cuối cùng lung lay một cái, chán nản ngồi xuống ghế. Phát ra một tiếng thở dài nặng nề. Ông biết rõ tâm ý của trong chùa,

biết trong chùa thực ra có khuynh hướng theo ý kiến của ông. Cũng biết ý nghĩ của ông nhất định sẽ không được trên dưới chấp nhận! Ông vẫn đang nỗ lực cố gắng vãn hồi cục diện, kết thúc trách nhiệm của mình với tư cách là tham mưu trưởng. Nhưng ông cũng hiểu rõ, toàn bộ Lục quân Nhật Bản đã không còn đường lui.

Vài tham mưu sĩ quan gần như nhảy cẫng lên theo mệnh lệnh của trong chùa mà bố trí. Chỉ để lại hai lão nhân ngồi yên trước bản đồ. Nhìn vào chiến tuyến Liêu Nam trên bản đồ gần như sụp đổ hoàn toàn, trong lòng âm ảm. Đại Anh đứng lên, ngón tay run rẩy lần lượt chạm vào những dấu hiệu của các đơn vị quân Nhật còn lại.

“Đại tướng các hạ..... Có lẽ chúng ta phải chứng kiến Lục quân kết thúc vinh quang kể từ Minh Trị đến nay..... Rốt cuộc là vì sao lại biến thành như vậy”

Trong chùa thần nhiên nói: “..... Ta bỗng nhiên nghĩ, những chuyện này có phải không phải là đã sớm xảy ra? Đế quốc quang vinh biến mất, có phải đã sớm phát sinh? Có lẽ có kẻ quá hiểu rõ nhược điểm của đế quốc ta, nên mới nhường mọi thứ xảy ra trước thời hạn. Tựa như một giấc mộng, tỉnh lại vẫn là thế giới tàn khốc này..... Ta đã thua một lần, làm tướng bên thua. Lần này ta không muốn lại ưỡn ngực về nước. Mấy chục vạn sinh mạng quá nặng nề, ta không đủ sức gánh vác..... Đại Anh quân, chúng ta cùng nhau cố gắng.

Toàn bộ đế quốc, đã không còn đường lui.”

Chút tinh chỉnh đến từ thiên–lôi–trúc, hy vọng bạn thích .

STT 370: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 173: Phía sau

Mặc dù tiết trời đã vào hè, oi bức, nhưng khắp các con phố ở Đông Kinh vẫn mang vẻ lạnh lẽo đến lạ lùng, ít nhất là trong mắt những người có tâm. Ở một đô thị quốc tế hóa lớn như thế.

Cảnh tượng náo nhiệt khi tiễn đưa lực quân Nhật Bản ra trận đã trở thành dĩ vãng. Trên các con phố vẫn còn những tấm áp phích, cờ xí từ thời đó, nhưng đều đã phai màu dưới ánh mặt trời. Chế độ phân phối hàng hóa dân sinh càng ngày càng nghiêm ngặt. “Nghĩa vụ lao động” phục vụ quốc gia được sắp xếp ngày càng dày đặc. Theo hiệu triệu của đại bản doanh, một đợt thu gom dụng cụ kim loại trong dân gian đã được phát động. Các nhà máy công nghiệp nặng của Nhật Bản, sau khi chiến sự ngày càng ác liệt, con đường nhập khẩu phế liệu sắt thép từ Mỹ đã bị cắt đứt, muốn sản xuất thêm đạn dược, thêm đại pháo, thêm súng ống, kho dự trữ của họ đã không còn đủ dùng. Không thể không vơ vét những thứ đồng nát sắt vụn trong dân gian.

Dân chúng Đông Kinh xếp hàng tại các điểm thu gom do lực quân thiết lập để giao nộp những vật tư này. Nhưng trên mặt họ không còn vẻ hưng phấn như lúc chiến tranh mới bùng nổ. Lúc đó, họ đã kích động đến nhường nào! Đế quốc lại đứng lên, những tráng nam nhi giàu có khí khái ra chiến trường, vì vận mệnh của đế quốc trên đại lục mà chiến đấu! Ngày so với công viên, đời đời mộc luyện binh trận, khi đó tất cả đều là biến người cuộn cuộn. Học sinh các trường công ăn mặc đồng phục, vác súng gỗ, hát vang

bài « Nguyên Khẩu » diễu hành trên các con phố, ngõ hẻm Đông Kinh. Mỗi một người lính đi qua đều khiến mọi người hò reo ngưỡng mộ. Vô số người nhà của binh sĩ ra trận đứng trên các con phố tiễn đưa họ. Đế quốc như một bệnh viện tâm thần sôi sục, dường như một khi chiến tranh nổ ra. Từ đầu năm đến nay, cái cảm giác lo lắng, kìm nén bao trùm cả nước dường như đã biến mất gần hết!

Nhưng chỉ hơn hai mươi ngày sau, trên báo chí lại chỉ toàn những tin tức chiến thắng mơ hồ. Đại sứ quán Mỹ và Pháp tại Đông Kinh tạm thời đóng cửa. Đại sứ rời Nhật Bản, chỉ để lại những nhân viên ngoại giao cấp thấp ở lại. Vật tư phân phối bị cắt giảm nhiều lần. Thậm chí ngay cả gạo, vốn luôn đảm bảo cung cấp cho cư dân thủ đô, cũng bị dự trữ để chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh trường kỳ. Giờ lại đi vơ vét dụng cụ kim loại của họ, chẳng lẽ đế quốc đã khốn đốn đến mức này sao?

Trước mặt các sĩ quan bộ binh mặt mày cau có, mọi người cung kính giao nộp nồi sắt, nắp giếng, tượng Phật đồng và các vật dụng khác. Rồi cúi đầu thăm hỏi những quân nhân vất vả. Quay đi, những người dân này lại tùm nầm tùm ba. Tiếng thì thầm bàn tán lan ra khắp các con phố, ngõ hẻm Đông Kinh.

"Ai da, nghe nói Mỹ cắt đứt nguồn cung cấp phế liệu sắt thép cho chúng ta. Bọn bạch quỷ này, đúng là đáng ghét! Tại sao lại giúp đỡ bọn người kia chứ? Chẳng lẽ bọn chúng không biết rằng ở châu Á, chỉ có tôn trọng chúng ta mới có được sự tôn trọng của châu Á sao?"

"Nghe nói hải quân Mỹ còn phái một hạm đội lớn, đã xuất hiện gần vùng biển Tân quốc thổ trên bán đảo Tắc Ban! Bọn chúng có lẽ muốn đánh một trận hải chiến với hải quân chúng ta! Nghe nói cả ba chiếc thiết giáp hạm Kim Cương cũng ở trong đó. Bọn phản quốc chạy trốn cũng đang ở trên quân hạm chờ ngày trở về!"

"Bọn bạch quỷ Mỹ không dám giao chiến với hải quân đế quốc đâu! Nhưng hiện tại hải quân đế quốc còn đang chuyên tâm phối hợp với lục quân giải quyết... Nếu những tên bạch quỷ vô dụng đó lén lút vào vịnh Đông Kinh... Những lúc này, xem ra vẫn nên về quê lánh nạn cho an toàn. Ít nhất đồ ăn vẫn còn đủ dùng."

"Từ năm ngoái, lương cơ bản đã không tăng, nhà tôi có thằng Tử Toán là công nhân kỹ thuật lành nghề. Mỗi ngày lương là một đồng hai mươi xu. Mỗi tháng nhà máy vẫn phát một bao gạo... Nhưng giá cả đã tăng gấp ba, cộng thêm gạo Nhật Bản đã bán đến chín mươi lăm xu... Sắp tới chúng ta không ăn nổi mất! Nghe nói gạo Triều Tiên còn bị bán ra nước ngoài để đổi tiền. Cứ tiếp tục như vậy. Chúng ta ăn gì đây!"

"Mày là đàn bà, đúng là kiến thức hạn hẹp! Chỉ cần lục quân đế quốc giành chiến thắng. Đồ vật của Trung Quốc ở đó chẳng phải là của chúng ta sao? Tao đã đến đó, lương thực sản xuất ra xe lửa kéo không hết! Lục quân đế quốc chính là vì giải quyết khó khăn cho chúng ta mà hi sinh chiến đấu. Hiện tại ăn ít cơm gạo, thì ăn nhiều tạp mễ... có gì đáng nói chứ? Quân nhân lục quân còn phải ăn cỏ uống nước bùn, chỉ cần cuối cùng giành được chiến thắng!"

"Thật ra thì, nghe anh rể tao nói — anh ấy là sĩ quan quân vụ cục lục quân, lén lút nói với chúng ta, hiện tại tình hình vô cùng bất lợi đấy. Bọn quân nhân kia có bạch quỷ cung cấp vũ khí, còn có rất nhiều máy bay... Nghe nói ở mặt trận phía nam, lục quân đã rút lui. Nghe nói còn có cả liên đội ném đi quân kỳ ngự tử của Thiên Hoàng..."

"Mày không phải là người dân, im miệng! Lục quân đế quốc sẽ không thua trước bọn quân nhân kia đâu! Nói nữa, coi chừng tao đánh mày!"

Chiếc xe hơi của Thiếu tướng Tam Lang, chính là đang xuyên qua thành phố Đông Kinh, nơi đang chìm trong sự bất an, ồn ào và thấp thỏm. Ông

đến tham gia cuộc họp khẩn cấp của đại bản doanh. Thiếu tướng không còn dáng vẻ hăng hái như ngày xưa. Khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi vì hao tâm tổn sức quá độ. Nhưng lại mang một bộ dạng tinh thần đã được tiếp thêm sức mạnh. Thất bại ở Liêu Nam, trước tiên họ đã biết. Tam Lang cũng kinh hãi thất sắc. Đối với tổn thất nặng nề của quân đội, đối với những vũ khí hạng nặng quý giá của lực quân bị phá hủy, còn có những tổn thất của sĩ quan, quân sĩ đã khổ công huấn luyện trước chiến tranh, đối với việc quân đội thiết giáp kiểu mới của Hoa quân được đưa vào chiến trường. Thiếu tướng Tam Lang, phản ứng đầu tiên trong lòng những quân nhân cuồng nhiệt này là không thể chấp nhận. Một số sĩ quan trẻ tuổi của bộ Tổng tham mưu lực quân. Thậm chí có người bị đả kích đến mức say sưa không biết gì, sống qua ngày. Nhưng đối với Thiếu tướng Tam Lang mà nói, phản ứng đầu tiên vẫn là mau chóng khắc phục tổn thất của lực quân. Đã đến mức này, chỉ cần đế quốc chưa hoàn toàn sụp đổ, thì phải tiếp tục chiến sự! Nếu nhận thua, thừa nhận thất bại. Như vậy đồng nghĩa với việc giặc mộng đế quốc châu Á kết thúc! Sau chiến tranh, Nhật Bản sẽ mất đi những tài nguyên quý giá đã cướp được trên đại lục. Không gian sinh tồn quốc tế bị thu hẹp lại. Trung Quốc sẽ không thể ngăn cản sự trỗi dậy, cho đến khi biến Nhật Bản hoàn toàn thành một quốc gia hạng ba!

Hơn nữa, cơ sở quyền lực của họ cũng nằm ở sự bành trướng điên cuồng trên đại lục này. Chế độ độc tài quân sự đã đưa sĩ quan còn đang ở tuổi tráng niên này lên vị trí cao nhất trong cuộc đời. Nó liên quan đến lợi ích của ông ta, càng là một tập thể khổng lồ trong nội bộ đế quốc. Họ không hy vọng vì thất bại hoàn toàn trên đại lục mà phải rời khỏi vũ đài chính trị và lịch sử. Họ tất nhiên phải nghiêng rằng kiên trì đến cùng. Lúc này. Rốt cuộc là vì đế quốc, hay vì chính bản thân họ, đã rất khó phân biệt rõ ràng.

Hôm qua, cuộc họp công nghiệp quốc phòng khẩn cấp đã được tổ chức vào ban đêm, hiệu quả vô cùng không rõ ràng. Bộ hậu cần cho biết, lực quân đã mất đi hơn năm trăm khẩu pháo áp chế, hơn chín mươi khẩu pháo

cối kiểu mới, và hàng trăm khẩu súng đại liên trong hơn hai mươi ngày gần ngủ. Hàng chục nghìn khẩu súng trường, tiêu hao và tổn thất các loại đạn pháo hơn bốn mươi vạn phát. Hàng triệu phát đạn. Đối với kho dự trữ vũ khí vật tư trước chiến tranh của lục quân đế quốc mà nói, là một con số kinh người. Đặc biệt là pháo binh. Thứ nhất, Triều Tiên, Quan Đông và các quân trang bị rất nhiều pháo hạng nặng, những pháo hạng nặng này đã chuẩn bị để phân tán cho các quân khác sử dụng. Bây giờ lại bị họ ném bỏ sạch sẽ. Đặc biệt là ở Liêu Nam. Theo thống kê tương đối chính xác của Quan Đông quân, hai liên đội pháo binh đã chiến độc lập, một liên đội pháo binh hạng nặng, còn có đội pháo binh hạng nặng độc lập Lữ Thuận, đội pháo binh hạng nặng độc lập Mục Lăng và các đơn vị khác đều bị tổn thất gần như hoàn toàn. Mà ở Liêu Tây, dưới sự tấn công quấy rối của kỵ binh Hoa quân. Cũng có hai liên đội pháo binh đã chiến gần như bị tổn thất sạch sẽ. Ở giai đoạn hiện tại, lục quân không có đơn vị hiện có và dự trữ vũ khí để bù đắp cho lỗ hổng này! Thứ ba, mười mấy hai trăm ngàn quân của quân đoàn thứ tư. Đều chỉ trang bị hơn trăm khẩu pháo áp chế đã lên chiến trường. Trong tương lai, trong các trận chiến lớn, về cơ bản không thể sử dụng. Chưa nói đến lỗ hổng lớn về đạn dược!

Trước khi lâm trận, quân đội đã tiêu hao hơn phân nửa số vật tư dự trữ. Thật kỳ lạ, ngoài việc chỉ thị các kho trong nước vét cạn, đem cả pháo cũ và đạn dược huấn luyện ra để dùng khẩn cấp. Chỉ có thể hỏi các nhà chế tạo vũ khí xem có thể sản xuất thêm bao nhiêu vũ khí đạn dược. Nhưng câu trả lời cũng chẳng mấy khả quan. Nhật Bản vốn dĩ năng lực sản xuất quân sự đã có hạn. Trước chiến tranh, năng lực sản xuất quân sự còn phải nghiêng về phía hải quân nhiều hơn —— tất cả đều là hậu quả do các đời nội các cố tình kìm hãm lục quân. Sau khi kế hoạch tăng cường quân bị cho hai mươi lăm sư đoàn được đưa ra, các nhà chế tạo vũ khí vì muốn đáp ứng yêu cầu đã gấp rút mở rộng đội ngũ, tăng ca sản xuất vũ khí hạng nhẹ còn không kịp. Huống hồ gì là trọng pháo hiện tại đang cần. (Nhật Bản trong thập niên 10, quy mô công nghiệp nặng vẫn còn hạn chế) Sau khi Mỹ cắt đứt nguồn

cung phế liệu sắt thép, Nhật Bản chỉ có thể gấp rút mua nguyên liệu từ các quốc gia khác. Mà nguồn cung nhiên liệu trước đây có thể lấy từ Đông Bắc, Triều Tiên thì nay chỉ còn lại mỏ than Triều Tiên. Theo năng lực sản xuất hiện tại, trong ba tháng, nếu gấp rút mở rộng sản xuất, có lẽ có thể bù đắp được tổn thất. Nhưng sau ba tháng, ai biết chiến trường đã biến thành bộ dạng gì!

Thật kỳ cũng đề xuất việc cấp bách cần máy bay để đối kháng ưu thế trên không tuyệt đối của quân Hoa. Nhưng các xí nghiệp quân công đều cho biết, ngay cả khi không tính đến yếu tố phi công, thì trong thời gian ngắn, việc sản xuất ra hàng trăm chiếc máy bay có thể đối đầu với loại máy bay kiểu mới của Pháp cũng là điều không thể!

Hội nghị quân công kết thúc trong tình trạng bế tắc, ngoài việc khẩn cấp trưng dụng thêm hai mươi vạn tấn tàu để lục quân Đông Bắc bổ sung vũ khí đạn dược, thì hầu như không đưa ra được kết luận gì. Thiếu tướng Thật kỳ mệt mỏi muốn về ký túc xá nghỉ ngơi một lát. Ai ngờ vừa về đến cửa, đã nhận được điện thoại khẩn từ tham mưu trưởng đại bản doanh. Quân Hoa đã chiếm lĩnh một vùng ở Trung Khẩu Đồn, chia ra bao vây chủ lực Quan Đông quân! Tổng bộ quân đội Trung Quốc đã đưa ra hai phương án, một là từ bỏ Quan Đông quân, rút lui về bảo toàn biên giới phía trong và khu vực Quan Đông châu, sau đó tìm cơ hội —— ý ám chỉ là hy vọng giải quyết bằng chính trị. Một phương án khác có phần liều lĩnh, là dốc toàn lực điều động quân đội, nhanh chóng gia nhập chiến trường. Tại Liêu Nam, cùng với quân Hoa, dùng toàn bộ lực lượng tinh nhuệ hiện có của quân Nhật triển khai quyết chiến! Vị tham mưu trưởng còn bí mật tiết lộ với Thật kỳ rằng, Thủ tướng dường như rất có ý định chấp nhận phương án rút lui!

Tình thế sao lại đột ngột xấu đi đến mức này! Ban đầu, đại bản doanh đã miễn cưỡng chấp nhận phương án chuyển quân của họ, cho rằng dù tuyến phòng thủ bị đột phá, nhưng nếu chủ lực quân Nhật rút lui, vẫn có thể rút

lui thuận lợi. Không ngờ chỉ trong hai mươi mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, tin dữ Quan Đông quân chủ lực bị vây khốn lại ập đến! Lần này, dù thế nào cũng không thể chấp nhận phương án lùi bước nhường nhịn như vậy. Đối với Thập kỳ và đồng đội, trận chiến này không có khả năng giải quyết bằng chính trị, chỉ có huyết chiến đến cùng! Hắn nhất định phải nhanh chóng đến đại bản doanh, thúc đẩy chiến sự!

Trên chiếc xe ô tô đang hướng đến biệt thự của Thủ tướng, Thập kỳ ngẩn người trong xe. Dường như trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hắn đã đặt mình vào chiến trường Liêu Nam đầy khói lửa. Đạn pháo nổ ngay bên cạnh hắn. Xung quanh toàn là quân phục rách nát, quân Nhật quan binh đầy máu, ai nấy đều đã bị thương nặng. Bầu trời Trung Quốc mây đen nặng nề đè nặng lên đầu hắn, mang màu đỏ rực như máu. Tiếng nổ lớn vọng đến từ xa, những cỗ chiến xa Hổ của quân Hoa với vẻ ngoài kỳ quái đang nhìn chăm chăm, đe dọa. Khắp chiến trường, ngoài thi thể quân Nhật, vẫn là thi thể quân Nhật!

“..... Không có đạn, không có đại pháo, thì dùng lưỡi lê, dùng xương máu của chúng ta, dùng hồn phách của những người con trai Đại Hòa, chiến đấu đến cùng với kẻ địch!”

Thiếu tướng ngồi trên ghế sau xe, lẩm bẩm nghiền răng nghiền lợi như vậy. Đột nhiên, hắn thoát khỏi sự hoảng hốt. Ánh nắng mùa hè Tokyo xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên người hắn.

“Thủ tướng, khách nhân đã chờ ở cửa sảnh... Có nên gặp ngay không?” Thư ký chinh tề thì thầm vào tai Tổng Giáo Nhân, khiến ông đang ngủ trưa giật mình tỉnh giấc. Trong tay ông còn cầm một tờ điện báo, chính là điện báo của Mưa Thần gửi từ tuyến Thiên Tân trước đó. Trong điện báo, Mưa Thần đã trình bày chi tiết tình hình chiến sự gần đây, đồng thời báo trước thời gian đại khái về đến. Còn có một số sắp xếp tương đối bí mật, yêu cầu Tổng Giáo Nhân thay ông xử lý ở Nam Kinh khi ông vắng mặt.

Bị tiếng của thư ký đánh thức, Tổng Giáo Nhân ngồi bật dậy khỏi ghế, dùng sức xoa xoa mặt. Thủ tướng cũng là một người mệt mỏi đến cực điểm. Một cuộc chiến tranh hiện đại hóa quy mô lớn như vậy, nhu cầu phía sau là vô cùng lớn. Là thủ tướng của một quốc gia, Tổng Giáo Nhân ngoài việc phải thực hiện các công việc hành chính hàng ngày, còn phải cùng Lý Chương Mây chuẩn bị nguồn cung chiến phí liên tục cho cuộc chiến tranh này. Cân bằng các khoản chi tiêu và phòng bị của chính quyền địa phương, đối ngoại với các quốc gia khác. Điều đó đã khiến thời gian làm việc của thủ tướng mỗi ngày bị thu hẹp lại chỉ còn chưa đầy bốn giờ. Nhưng ông vẫn luôn lo lắng. Nếu cuộc chiến tranh này thua, thì phải làm sao đây!

May mắn thay, tin chiến thắng nhanh chóng truyền về, quân đội chính quy đã giành được bước đột phá mang tính quyết định ở Liêu Nam! Tình hình chiến trường cực kỳ có lợi. Mưa Thần thậm chí còn tiên tri về thời gian chiến thắng cuối cùng! Kỳ thực, Thủ tướng tiên sinh biết những tin tức này sớm hơn người dân thủ đô không bao nhiêu. Phong cách của Mưa Thần là công khai thông tin trước sau như một. Trong cuộc chiến này, các báo lớn trong cả nước đều có các đoàn phóng viên chuyên biệt ra tiền tuyến để đưa tin. Kịp thời đưa tin chiến sự về hậu phương. Mà người dân thậm chí còn tự phát tụ tập ở cửa ra vào chờ đợi những số báo trước. Vào thời điểm Tổng Giáo Nhân đọc được bức điện báo này, thậm chí còn nghe thấy tiếng reo hò bên ngoài tòa nhà chính phủ. Vài phút sau, đã thấy Bộ trưởng Bộ Tự trị Chương Quá Viêm lão tiên sinh cầm một tờ báo chạy vào phòng làm việc của ông, kích động đến râu trắng cũng run rẩy: “Đại thắng lợi, đại thắng lợi! Tổng thống quả không hổ là đệ nhất chiến thần cận đại. Ra tay nhanh chóng! Quân đội chính quy vạn tuế!”

Chiến tranh giành thắng lợi, đương nhiên là rất tốt. Nhưng sau niềm vui, trong lòng Thủ tướng luôn có một nỗi bất an thoáng qua. Cho dù chiến sự kết thúc nhanh chóng theo dự đoán của Mưa Thần, nhưng Đông Bắc gặp tai họa, khu vực Tần Hoàng Đảo bị phá hủy nghiêm trọng, đây đều là tổn thất

lớn hàng trăm triệu Hoa nguyên. Thêm vào đó là ba trăm năm mươi vạn Hoa nguyên chi phí chiến tranh mỗi ngày. Quốc gia này đối với các hành động bên ngoài, nếu đều dựa vào chiến tranh để giải quyết, thì phải làm sao nếu thất bại? Huống chi, sau trận chiến này, uy vọng của Mưa Thần và quân đội chính quy sẽ tăng lên đến một mức độ đáng kinh ngạc... Khi đó, những quân nhân kia, dường như còn hài lòng với việc họ bị Mưa Thần cưỡng chế tách khỏi phạm trù chính trị. Phải chăng Mưa Thần chính là một thế lực chống đối mạnh mẽ mà họ khó có thể chế ước hơn nữa? Trong ván cờ quốc tế, theo sự hiểu biết của Tổng Giáo Nhân, không phải là một trò chơi tổng bằng không. Sự thù địch và cảnh giác sâu sắc của Mưa Thần đối với Nhật Bản khiến ông cũng khó hiểu. Trong cục diện chính trị tương lai của châu Á, Trung Quốc còn phải chung sống với Nhật Bản, liệu có thực sự muốn phát triển đến tình trạng không chết không thôi với quốc gia từng là thầy của họ trong thời cận đại? Các quốc gia phương Tây kia, liệu có thực sự không nhúng tay vào giữa hai quốc gia thù địch này ở châu Á, gây ra một cơn sóng gió khác?

Đối với Thủ tướng tiên sinh, cuộc chiến này quả thực là kết thúc càng sớm càng tốt.

Ông lấy lại tinh thần, nói với thư ký: “Đương nhiên là phải gấp ngay! Những vị khách này rất quan trọng, không được chậm trễ họ.” Thư ký có vẻ hơi xấu hổ: “Thủ tướng, chúng ta đương nhiên sẽ không chậm trễ khách nhân. Chỉ là họ biết tổng thống tạm thời không chịu gặp họ, cũng không cho phép họ lên phía Bắc Thiên Tân, chỉ yêu cầu Thủ tướng tiên sinh ngài tiếp kiến trước, cũng có chút thất vọng.”

Tổng giáo nhân cười phát tay: “Ta uy tín không bằng mưa thần, chuyện này ai cũng biết.

Nhưng không có nghĩa là mọi người đều có thể nhàn rồi... Đi, đi gặp mấy vị khách quý này.”

Trong phòng khách của biệt thự Thủ tướng, đã có rất nhiều người ngồi, cả người phương Tây lẫn người châu Á. Trong đó có vài gương mặt quen thuộc. Vị công tử ăn chơi có máu mặt của Bộ Ngoại giao Mỹ, Tư Văn Sâm tiên sinh, cùng với đại sứ Khoa Bách đều có mặt. Tất cả mọi người đều vây quanh một người đàn ông trung niên châu Á, dáng người không cao, để râu dê đang nhỏ giọng bàn tán điều gì đó. Cánh cửa phòng khách lớn mở ra bởi hai quan chức. Mọi người trong phòng khách đều đứng dậy. Sau đó, họ thấy Tổng giáo nhân với vẻ mặt cố gắng tươi cười bước vào, vừa vào cửa đã đi thẳng đến người đàn ông trung niên châu Á kia. Lớn tiếng chào hỏi: “Katou quân! Ngày đó từ biệt ở kinh đô, thật lâu rồi không gặp!”

Người đàn ông trung niên kia chỉ có thể lịch sự cúi đầu chào.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

“... Cho nên đại bản doanh nhất định phải kiên trì chính sách, chúng ta không còn đường lui! Nhất định phải duy trì kế hoạch điều động quân quyết chiến, tận lực hỗ trợ họ từ trong nước. Đế quốc đã đến giai đoạn quyết chiến cuối cùng. Lùi một bước, không chỉ là chúng ta lục quân, mà toàn bộ đế quốc đều tan nát!”

Thật Kỳ lớn tiếng nói xong bài diễn văn dài. Ánh mắt hần mang theo vẻ đe dọa quét qua những người có mặt. Trong bài phát biểu của hắn, mọi người đều hiểu rõ quyết tâm của lục quân lúc này. Không cho phép bất kỳ ai vi phạm! Ánh mắt hắn quét qua trong đám người. Nhưng Thủ tướng vẫn không biểu lộ gì. Lần này, trong cuộc họp khẩn cấp của đại bản doanh, ông cũng không đưa ra bất kỳ phát biểu nào mang tính định hướng. Dường như tinh lực đã hoàn toàn cạn kiệt. Ánh mắt Thật Kỳ lại quét qua Takahashi, người đang ẩn mình. Chính là vị cựu trung tướng lục quân, bá tước, lão nhân đã bị quan nói rõ về sự sụt giảm của thị trường chứng khoán, dự trữ ngoại hối ít ỏi của Nhật Bản, và sự tiêu hao khổng lồ về tiền bạc và vật tư mỗi ngày. Hoạt động thương mại của dân gian bị thu hẹp nghiêm trọng do

hơn một nửa số tàu thương mại bị Lục Hải quân trưng dụng. Nếu chiến sự tiếp tục kéo dài, lại không có tin thắng trận, nền kinh tế đế quốc sẽ sớm sụp đổ. Khi ánh mắt Thật Kỳ nhìn đến ông ta, cựu trung tướng lục quân có chút run rẩy. Không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Thật Kỳ.

Bạch Xuyên thiếu tướng, tùy tùng của Thiên Hoàng, một nhân vật quan trọng trong đại bản doanh, vốn là một trong những nhân vật chính của vụ binh biến bốn hai bốn. Là một trong những người ủng hộ đắc lực của Thật Kỳ, được cố ý chọn vào vị trí quan trọng này. Đương nhiên, ông tán thành bài phát biểu của Thật Kỳ. Về phần hai vị tổng trưởng lục quân khác. Họ đã sớm bị các sĩ quan trẻ tuổi của lục quân gạt ra. Lười nói gì. Chỉ có vẻ ngoài là hừ một tiếng, nhưng cũng không bày tỏ thái độ rõ ràng. Mọi người đều hiểu, cục diện toàn đế quốc hiện nay đều xoay quanh cái gậy chỉ huy của nhóm sĩ quan trẻ tuổi này. Không ai có thể vi phạm ý chí của họ trong tình hình hiện tại. Vậy thì thà không nói gì!

Trong đám người, Inada đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Vậy thì theo ý của Thật Kỳ quân, lấy danh nghĩa đại bản doanh điều động quân đội đến Trung Quốc. Ra lệnh cho họ tập kết chủ lực, tại Liêu Nam cùng quân Hoa hội chiến... Nếu không có gì khác, tôi muốn đến cung nội yết kiến Thiên Hoàng bệ hạ. Kết thúc cuộc họp... Thật Kỳ quân, chiến sự tiền tuyến, giao cho người. Nhất định phải thắng.”

Dứt lời, Thủ tướng liền cầm mũ vội vã rời khỏi phòng họp. Thật Kỳ ngao mạn liếc mắt nhìn mọi người, kéo Bạch Xuyên nghĩa thì thiếu tướng cùng bước nhanh ra ngoài. Hẳn phải nhanh chóng bố trí mệnh lệnh của đại bản doanh!

Những người khác cũng chuẩn bị rời đi theo nhóm, nhỏ giọng bàn tán về điều gì đó. Nhưng những lời nói của họ không liên quan gì đến tình hình chiến sự hiện tại.

“Bệ hạ hiện nay chỉ là con rối trong tay Inada, mà vị Mạc Phủ đại tướng quân này, bên dưới còn có người có thể thao túng danh tiếng của hắn!”

“Lục quân bị những người này nắm giữ, ý chí của một đám sĩ quan bao trùm lên tất cả các thế lực quan trọng của đế quốc, điều này không phù hợp với quốc thể của đế quốc! Quyết đoán của họ, quá mức lỗ mãng. Bất kể theo thể chế hay tương lai của đế quốc, đều cần phải thay đổi...”

“Inada không phải là kẻ hồ đồ, hắn đã sớm nhìn ra nguy hiểm, cùng với lão hồ ly Mộc Hạ đại thần trong cung nội, có lẽ đã sớm có an bài...”

“Tây Viên Tự còn có khả năng trở lại a. Tình hình hiện tại, chuyện gì cũng có thể xảy ra...”

Vận mệnh của hàng trăm vạn quân Nhật Bản ở tuyến Đông Bắc, đối với những nhân vật lớn này, không quan trọng bằng quyền thế và địa vị của họ. Những sĩ quan trẻ tuổi của lục quân đã từng đưa họ lên đỉnh cao quyền lực, hiện tại sự tồn tại của họ lại đe dọa đến địa vị của một số thế lực truyền thống quan trọng của Nhật Bản. Quan trọng hơn, hiện tại lục quân cũng có nguy cơ thất bại. Các dòng ngầm, dường như lại bắt đầu chậm rãi trào ra và bắt đầu chuyển động.

Thiên lô trúc – nơi bắt đầu của bản nâng cao này•

STT 371: Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 174: Ngã xuống...

Chương 5: Quyển thế giới mới - Chương 174: Ngã xuống

Quanh khu chỉ huy sư đoàn của Quân Nhật đệ ngũ sư đoàn tại Triệu gia túp lều, giờ chỉ còn là một cảnh tượng thê lương như ao tù. Đệ ngũ sư đoàn Hiroshima, năm 1912 trong trận chiến Liêu Hà, từng bị quân đội chính quy với lực lượng tinh nhuệ tiêu diệt, gây tổn thất nặng nề. Sau ba năm rưỡi nghỉ ngơi, lấy lại sức, sư đoàn mang danh hiệu "sư đoàn Nhật Bản lần đầu bại dưới tay quân Hoa" này, trong chiến dịch lần này, vốn đã quyết tâm cao độ, dùng sự hy sinh và chiến thắng để văn hồi danh dự. Nhưng diễn biến chiến sự lại một lần nữa là ác mộng với sư đoàn, hơn nữa còn thâm trầm và kinh khủng hơn! Bọn chúng quả thực đã bỏ ra những hy sinh thảm khốc như dự đoán, nhưng lại không giành được thắng lợi như mong đợi!

Chiến lược Phụng Thiên, đệ ngũ sư đoàn làm tiên phong, trung tướng Nguyên Truyền còn đặc ý cưỡi ngựa cao lớn vào thành Phụng Thiên làm lễ. Nhưng chẳng bao lâu sau, đệ ngũ sư đoàn đã nhận lệnh xuôi nam, tập kết cùng quân Quan Đông để tiếp ứng tàn quân của sư đoàn 19, rồi công kích Cẩm Châu. Thế công của đệ ngũ sư đoàn ở Cẩm Châu gặp khó, thương vong gần ngàn người. Theo quân đội chính quy chủ lực dần dần gia nhập chiến trường Liêu Nam, đệ ngũ sư đoàn gần như chỉ phải phòng ngự. Khi tổng bộ điều động quyết định tiến hành Liêu Tây hội chiến, tiểu tướng Nguyên Truyền còn nổi giận trước mặt Đại tướng Thượng Điền, vì sao không thể dùng quân Quan Đông làm chủ lực hội chiến? Đệ ngũ sư đoàn bọn chúng còn đang cố gắng rửa nhục! Vì sao lại phải giúp quân Triều Tiên yểm hộ tuyến nam?

Theo sau là việc bọn chúng uất ức bắt đầu phòng ngự tuyến nam, đại bộ đội quân đội chính quy càng ngày càng tập kết ở chính diện. Sau khi giao chiến với mấy sư đoàn tinh nhuệ của tập đoàn quân Liêu Nam, đệ ngũ sư đoàn đã chịu tổn thất nghiêm trọng. Kết quả, vào ngày 20 tháng 6, theo việc tập đoàn quân Giáp Ngọ đổ vào chiến trường, liên đội 41 của đệ ngũ sư đoàn đã bị tập đoàn quân Giáp Ngọ đột phá tuyến phòng thủ! Đại tá Mục Đạt, liên đội trưởng, tử trận. Liên đội 41 trước xe bọc thép của quân đội chính quy, gần như đang liều chết chống cự, kết quả toàn quân bị diệt!

Ban đầu, tiểu tướng Nguyên Truyền còn điều quân định phản kích chỗ đột phá. Nhưng quân đội chính quy càng lúc càng đông. Theo việc bộ binh quân đội chính quy tràn ra hai cánh, bộ binh của đệ ngũ sư đoàn buộc phải cố thủ chiến tuyến, nhìn xe tăng và kỵ binh của quân đội chính quy thọc sâu vào sau lưng! Liên đội kỵ binh thứ năm, bị hủy diệt. Liên đội quân nhu thứ năm, bị hủy diệt. Liên đội pháo binh dã chiến thứ năm, bị hủy diệt. Toàn bộ sư đoàn trước ưu thế về quân số và hỏa lực của quân Hoa, chỉ có thể tuyệt vọng chống cự!

Trong ngày 20 tháng 6 đó, xung quanh đệ ngũ sư đoàn dường như đều là quân Hoa đang điên cuồng tấn công. Kho hậu cần bị phá hủy, pháo binh hỗ trợ tổn thất gần hết. Đến chiều, các đơn vị của đệ ngũ sư đoàn nhận được lệnh từ tổng bộ Quan Đông quân, từ bỏ tuyến phòng thủ, rút lui về hướng Bàn Cẩm. Dưới sự yểm hộ của các đơn vị khác, thoát khỏi vòng vây của quân đội chính quy! Quân Nhật thiêu hủy vật tư không mang theo được, phá hủy pháo bắn thẳng và sơn pháo. Dưới sự tấn công dữ dội của quân Hoa, rút lui trong hỗn loạn. Trong đêm đó, hỏa lực của quân đội chính quy quét qua đội hình rút lui, khiến ký ức về đêm đó chỉ còn là một màu máu! Liên đội bộ binh 11 Hiroshima, đại tá Thái Ngô, liên đội trưởng, tử trận, trước khi chết đã đốt quân kỳ của liên đội. Lữ đoàn trưởng lữ đoàn bộ binh số 9, Cao Đường, Tam thiếu, bị thương nặng. Thương vong lên đến hàng ngàn, thương binh tự sát trên chiến trường càng vô số kể!

Đến khi bình minh, đệ ngũ sư đoàn cuối cùng cũng đến được vùng núi bên trong miệng đồn, lại đụng phải bộ binh và kỵ binh quân đội chính quy đã cắt đứt đường lui. Các binh sĩ bộ binh giơ súng trường không đạn, trong một nỗi sợ hãi bị các quân quan thúc ép xông ra hứng chịu hỏa lực. Kết quả, từng mảng nhỏ bị tiêu diệt trên sườn núi và đồng ruộng. Duy nhất liên đội 42 Sơn Khẩu tương đối còn nguyên vẹn, trong một trận địa công kích, lại gần như mất hết sức chiến đấu! Như lông nhím, các đơn vị trực thuộc sư đoàn bị kỵ binh quân đội chính quy cướp phá. Trên không còn máy bay chiến đấu và máy bay ném bom bắn phá. Trên đường đầy xác chết ngựa chết. Thương binh hấp hối kéo theo lựu đạn tự sát. Binh lính tan tác từ phía trước kêu la chen chúc vào nhau. Cắt thịt ngựa chết, uống nước bẩn trong vũng bùn. Những người này đã một ngày một đêm không có gì bỏ bụng!

Ở tuyến đầu miệng đồn. Nơi này đã trở thành vòng xoáy hỗn loạn. Ba sư đoàn rưỡi quân Nhật hỗn tạp trong một khu vực chỉ bảy tám cây số vuông, chiếm đóng mười thôn. Phía sau là bộ đội tập đoàn quân Liêu Nam truy kích, phía trước là vùng núi không thể vượt qua trong miệng đồn! Toàn bộ khu vực thành bãi chiến trường. Khắp nơi đều là thi thể, khắp nơi là vũ khí vỡ vụn. Mỗi phát đạn pháo rơi xuống, có thể đánh trúng mười tên lính Nhật hoảng loạn! Tàn quân Nhật Bản cố gắng hết sức, bắt đầu chống cự tại chỗ. Chúng đào chiến hào, chiếm các đỉnh núi quanh thôn, cố gắng ổn định chiến tuyến. Chờ đợi bộ đội xuôi nam tiếp ứng. Những đơn vị chịu tổn thất nặng nề này đã hiểu, bọn chúng không thể tự mình đột phá vòng vây. Chỉ mong quân thứ nhất phía tây, và quân chủ lực Nhật Bản xuôi nam từ Phụng Thiên có thể kịp thời đến, cứu bọn chúng thoát khỏi vòng vây! Trong vòng vây, trật tự đã rối loạn. Quân Nhật không còn tiếp tế hậu cần, đạn dược gần như cạn kiệt, hoàn toàn không có pháo binh hỗ trợ. Tám, chín vạn lính tác chiến, bộ đội hậu cần, nhân viên đường sắt Mãn Châu và gia quyến hỗn tạp. Liều mạng tìm một nơi an toàn, khắp nơi đều giao chiến. Khắp nơi đều tử vong. Không ít người Nhật Bản đã sụp đổ tinh thần. Một nhân viên cao cấp

của công ty đường sắt Mãn Châu, đã tự tay giết chết vợ con mình, sau đó giờ súng ngắn tự sát!

Ngay quanh khu chỉ huy của đệ ngũ sư đoàn, đã chất đầy hàng ngàn thương binh tàn tật. Những thương binh này hoàn toàn không có thuốc men, chỉ có vài y quan đã kiệt sức bất lực nhìn. Những thương binh này gào khóc, gọi tên quê quán và người thân. Thi thể người chết nằm bên cạnh họ đang thối rữa bốc mùi. Thứ có thể vào miệng chỉ là bùn và máu. Hỏa lực không ngừng quét tới, biến những thương binh này thành người chết thực sự. Binh lính còn sống hoặc trốn trong chiến hào quanh vùng núi, hoặc tán loạn trong vòng vây. Từ chối tuân theo mệnh lệnh tấn công trận địa miệng đồn. Quân Quan Đông Nhật Bản vào thời điểm này, từ cơ cấu tổ chức đến tinh thần, đều đã hoàn toàn sụp đổ!

“..... Báo cáo sơ bộ, liên đội 41, liên đội 11 đã bị tiêu diệt toàn bộ. Quân kỳ liên đội 11 bị thiêu hủy, tung tích quân kỳ liên đội 41 không rõ. Kỳ binh thứ năm, pháo binh dã chiến thứ năm, liên đội quân nhu thứ năm đã hoàn toàn mất liên lạc, không rõ tung tích. Quân kỳ cũng không rõ tung tích. Hiện tại chỉ còn tàn quân của liên đội bộ binh 21, 42. Cùng tàn quân công binh thứ năm và các đội trực thuộc sư đoàn, độc lập trọng pháo liên đội 3. Sau hai ngày hai đêm chiến đấu ác liệt, bộ đội đã chịu thương vong thảm trọng. Chiến trường xung quanh quỷ khóc thần sầu, quanh khu sư đoàn bộ như mưa rơi. Thương binh không thuốc, đã có nhiều người bắt đầu tự sát...”

Thứ năm, Sư đoàn Hiroshima, vác theo kỳ vọng của Thiên hoàng bệ hạ cùng chư quân tổng bộ, vận mệnh đã đến hồi kết. Hoa quân đang tập kết chủ lực, chuẩn bị phát động tổng tiến công cuối cùng. Sợ rằng chúng ta không thể chờ đến ngày hoàng quân xuôi nam... Lần này tác chiến, Đệ ngũ sư đoàn quả thực đã dốc toàn lực. Nhưng địch nhân quá mạnh. Mặc dù quân nhân chúng ta đã dốc hết nhiệt huyết, hi sinh lớn nhất, nhưng dưới hỏa lực

áp đảo của địch, vẫn không thể mang lại vinh quang cho quân kỳ hoàng quân. Dù có chết dưới cửu tuyền, chúng ta cũng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Nhìn chư quân tổng bộ tiếp thu bài học từ Sư đoàn Hiroshima chúng ta, nhanh chóng xây dựng hoàng quân thành một tập đoàn quân nắm giữ hỏa lực mạnh mẽ. Để báo thù rửa hận cho chúng ta. Lực lượng không quân cũng cần phải chú ý. Hơn trăm chiếc chiến cơ của địch đã gây tổn thất nặng nề cho bộ binh ta, ảnh hưởng đến việc di chuyển của quân ta, uy lực còn vượt xa mấy sư đoàn bộ binh tinh nhuệ. Sau này hoàng quân tác chiến, nhất định phải tăng cường hậu cần. Quân đội thiếu đạn dược, thể lực không đủ thì không thể giành thắng lợi trên chiến trường hiện đại. Binh đoàn thiết giáp, càng là trọng điểm phát triển của lực quân hoàng quân sau này. Hệ thống chiến hào, chướng ngại vật lưới sắt đã mất đi uy lực trước những loại vũ khí mới.

Chư quân, vĩnh biệt. Không giành được thắng lợi trên chiến trường, quỷ hồn chúng ta sẽ không thể siêu thoát. Chỉ mong nương theo Thần Phong, cùng quân kỳ hoàng quân, chờ ngày ngóc đầu trở lại, lại cùng chư quân giết địch. Chư quân, vĩnh biệt.”

Trung tướng Tiểu Nguyên truyền nhìn mấy sĩ quan tham mưu cùng hai liên đội quân kỳ, cẩn thận gói ghém hai lá quân kỳ. Hắn giấu kín bức thư viết cho Đại tướng Thượng Điền. Mới nhìn, dường như hắn đang cười hài lòng. Trong phòng, những người lính Nhật đều gầy gò, sợ hãi như bầy sói đói. Đa số trên người còn mang thương tích, đầy những vết tích khói lửa. Đạn pháo không ngừng rơi xuống xung quanh bộ tư lệnh tạm thời của Sư đoàn 5 tại từ đường Triệu gia. Khói lửa và bụi đất cuồn cuộn. Các quan đều đã rút dao quân dụng —— thời khắc cuối cùng đã đến! Chiến xa bọc thép của Hoa quân đang nghênh ngang tiến lên trên tuyến xuất phát, bộ binh của chúng đã tập kết. Hỏa lực pháo binh ngày càng dày đặc. Hoa quân

sắp phát động tổng tiến công cuối cùng. Đến lúc giải quyết đám tàn binh Quan Đông quân này rồi!

Mấy quân nhân Nhật Bản được giao nhiệm vụ tiến đến chào Tiểu Nguyên truyền trung tướng lần cuối. Tiểu Nguyên truyền, cánh tay đã bị thương, không thể đáp lễ, chỉ nhếch miệng cười: “Ta ra lệnh cho các người, không được chết! Nhất định phải mang những thứ này về. Ta còn đang chờ dưới lòng đất, nhìn các người mang về một Sư đoàn Hiroshima mới, mạnh mẽ hơn nữa! Xuất phát!”

Nhìn họ xông ra khỏi phòng, lao vào vòng vây hỏa lực. Mặt Tiểu Nguyên truyền trở nên vắn vẹo dữ tợn: “Tất cả mọi người lên tuyến đầu! Thương binh quanh bộ tư lệnh, mọi người tổ chức, cho bọn họ một nhát ân huệ... Ta chỉ hận, chúng ta giết người Trung Quốc quá ít! Nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn cùng chư vị, cùng người Trung Quốc huyết chiến đến cùng!”

Thiếu tướng Vương Đăng Khoa đứng trên xe chỉ huy bọc thép của mình, phía sau là toàn bộ lực lượng của Sư đoàn thiết giáp số 1, một trăm bốn mươi bảy chiếc xe thiết giáp hình và Ất hình. Hàng ngàn bộ binh đi theo. Hai bên là các sư đoàn bộ binh tinh nhuệ của Tập đoàn quân Thiết Giáp Ngọ, Tập đoàn quân Liêu Nam ở phía nam, còn Tập đoàn quân Thiết Giáp Ngọ ở phía bắc và phía tây, vây chặt quân Nhật. Sau hai ngày hai đêm huyết chiến, quân Nhật xuôi nam không thể vượt qua lôi trì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quan Đông quân bị diệt vong tại đây! Sư đoàn 5, 7, 19 của Quan Đông quân, toàn bộ, cùng với Trung đoàn 23 của Sư đoàn 6, Trung đoàn công binh 6, và các đơn vị trực thuộc Quan Đông quân, một số đơn vị trực tiếp, năm trung đoàn pháo binh, bốn trung đoàn quân nhu, hai trung đoàn công binh độc lập cùng với các tiểu đội khác, đã bị hỏa lực đóng đinh tại đây. Chúng liều mạng tìm cách công kích về phía nam, kết quả chỉ để lại hàng ngàn thi thể. Trong vòng vây nhỏ bé, con quái thú đã hoành hành ở Trung Quốc hai mươi năm này. Cuối cùng đã đến lúc bị hủy diệt! Sau khi tiêu diệt

chúng, Tập đoàn quân Thiết Giáp Ngọ sẽ tiếp tục tiến về phía bắc, cùng với quân xâm lược Nhật Bản còn lại trên đất nước, quyết chiến đến cùng. Nhưng hẳn không còn nghi ngờ gì nữa, quân đội chính quy sẽ giành được thắng lợi hoàn toàn!

Vào thời khắc này, sau lưng hẳn còn có quân trưởng Đào Định Khó, tư lệnh Tập đoàn quân Lâm Thuật Khánh, tham mưu trưởng chiến khu Lý Duệ. Chỉ huy Hàng Hồ Quan, cùng với mưa thần đều ở phía sau hẳn. Nhìn biểu hiện của hẳn. Sau lưng hẳn, còn có những người lính đã anh dũng hy sinh trong mấy chục năm qua, trong cuộc chiến chống lại sự xâm lược tàn bạo của quân Nhật, đang nhìn hẳn. Có những người dân vô tội đã bị quân Nhật tàn sát dã man đang nhìn hẳn!

Trong ống nhòm, quân Nhật như đang ở trong một cái vạc lớn. Cái vạc lớn này đã sôi sục. Bốn trăm năm mươi chín khẩu pháo áp chế, năm trăm năm mươi tám khẩu pháo cối các loại bắn ra đạn pháo, ngày càng dày đặc, ngày càng vang dội. Ánh lửa và bụi mù bốc lên tận trời cao. Quân Nhật đang ẩn nấp trong mưa đạn. Trong cái chết, trong sự hủy diệt!

Vương Đăng Khoa giơ tay lên. Phía sau là đại quân thiết giáp đang chờ lệnh. Hẳn lớn tiếng hô: “Thiết giáp sư đoàn 1, tiến lên!”

Dưới bầu trời mùa hè trong xanh của Đông Bắc, thân ảnh vị thiếu tướng này, đã trở thành hình tượng chói mắt nhất của thời đại.

Tại trận địa ở Đâu Môn, nơi Sư đoàn 11 và Sư đoàn 15 hợp thành phòng tuyến, vẫn đang liều chết chống lại cuộc tấn công của Sư đoàn 11 và 12 của quân Nhật. Quân Nhật từ vùng Tam Cẩm không ngừng tràn ra, như phát điên, không ngừng đổ sinh lực vào cuộc tấn công. Quân Nhật vẫn đang cố gắng tiếp ứng cho chủ lực Quan Đông quân! Thi thể của quân Nhật đã trải dài một lớp này đến lớp khác xung quanh Đâu Môn. Tại điểm yếu là đài Tứ Phương, quân Nhật còn sử dụng pháo đường sắt để bắn phá hủy diệt.

Nhưng mỗi lần pháo kích qua đi, quân Nhật lại phát động tấn công trong khói lửa, thứ đón chờ chúng vẫn là mưa đạn mãnh liệt! Sư đoàn 11, đơn vị anh hùng từng tử thủ Phàm Nhĩ Đăng. Ở Đâu Môn vẫn không thể bị quân Nhật lay chuyển!

Vào ngày 23 tháng 6, trong một khoảng thời gian giữa các cuộc tấn công. Quân Nhật lại thở hổn hển trong chiến hào, từng ngum từng ngum uống rượu để Đông Bắc cướp được. Cố gắng khôi phục lại thần kinh đã bị chiến hỏa làm cho tan rã và tê liệt. Đột nhiên, phía sau Đâu Môn, một cột khói hùng vĩ, giống như hoa, liên tục bốc lên những tín hiệu đạn nhiều màu sắc trong phạm vi mười mấy cây số. Trong màn trời xanh thẫm, chúng hợp thành một cảnh tượng tráng lệ. Âm thanh hỏa lực của quân đội chính quy vốn không ngừng nghỉ bỗng nhiên trở nên mãnh liệt hơn. Ở phía xa, âm thanh nổ vang như gió. Trong chiến hào, các quân nhân Nhật Bản chuẩn bị xuất phát tấn công nhìn nhau. Đột nhiên lại nghe thấy tiếng hoan hô của quân đội chính quy phát ra từ vùng núi Đâu Môn —— mọi người đều hiểu. Đây là cuộc tấn công cuối cùng của chủ lực quân đội chính quy vào quân đội Quan Đông quân bị vây!

Một binh lính Nhật Bản đột nhiên khóc òa, sau đó tiếng khóc vang lên khắp chiến hào, bao trùm toàn bộ chiến trường. Vài vạn quân Nhật tấn công gần như đồng thời khóc lớn, như một bầy sói đói đang than khóc cho đồng loại đã hy sinh. Trong tiếng khóc bao trùm toàn bộ chiến trường. Chứng kiến cái gọi là vinh quang cuối cùng của lực quân đế quốc Nhật Bản!

Tiếng pháo vẫn nổ ran, khói lửa bao trùm cả một vùng, cuộc chiến giữa quân đội chính quy hải quân và quân Nhật thứ hai quân đã đến hồi gay cấn nhất. Quân Nhật với tốc độ nhanh nhất xông lên lục địa. Bọn chúng dường như cũng biết vận mệnh tương lai của mình đã không còn. Thứ hai quân điên cuồng tấn công, liều chết xông lên. Bọn chúng nhiều lần tìm cách đột phá phòng tuyến của hải quân ở Yến Vĩ doanh. Tùng Dũng Chính Mẫn Đại

tướng đã lên bờ, liền đặt bộ tư lệnh của hắn trong tầm bắn của hỏa lực hải quân. Quân Nhật Bản toàn lực dẫn quân công kích, mỗi lần công kích cơ hồ đều đánh tan đội đột kích, binh lính Nhật Bản còn liều chết ôm bom lao vào. Máu thịt chất chồng lên nhau, vượt qua hết lớp rào cản này đến lớp rào cản khác.

Cùng quân đội chính quy quân coi giữ đồng quy vu tận. Thế công của bọn chúng trên toàn chiến tuyến đều được triển khai, chỗ nào cũng dốc hết toàn lực. Tùng Dũng Đại tướng chỉ thị cho thuộc hạ đường như chỉ có hai chữ “đi chết!”

Bọn chúng chỉ cần xuất hiện ở gần Thiên Tân, có lẽ sẽ cứu vãn được vận mệnh của quân Nhật chủ lực ở Liêu Nam!

Quân Nhật không tiếc thương vong, điên cuồng liều lĩnh tấn công, khiến cả hai bên đều phải chịu tổn thất nặng nề. Nếu không có Thái Ngạc tự mình trấn thủ nơi này, e rằng hải quân tuyến hai này đã bị quân Nhật áp đảo. Thái Ngạc trấn giữ bộ chỉ huy hải quân ở Yến Vĩ doanh, một bước cũng không lùi. Quyết không để ai tiến hẳn về Thiên Tân. Mỗi khi có đội nào bỏ trận địa, dấu hiệu giáp liền quay đầu nhìn Thái Ngạc một cái, không dám nói gì, chỉ biết gào vào điện thoại: “Cho ta đoạt lại trận địa! Thái Ngạc chỉ huy đang ở đây! Tổng thống đang ở Thiên Tân!” Phải biết, Thái Ngạc cơ hồ là đang cố gắng gượng, vẫn kiên trì ngồi ở đây!

Toàn bộ tổng bộ Thiên Tân còn lại lực lượng có thể huy động đều được điều đến chi viện. Áp lực lên hải quân thật quá lớn! Trung ương Cảnh Vệ Sư, trung ương Pháo Binh Đoàn, học viên chiến khu phía Bắc của dân ba kỳ Giang Bắc, đội vệ tổng thống, cơ hồ đều bị Thái Ngạc kéo ra tiền tuyến. Xe cộ của thương dân Thiên Tân, Bắc Bình, Bảo Định, đều bị Thái Ngạc trưng dụng. Vật tư, đạn dược được chuyển đến tiền tuyến như nước chảy, bổ sung binh lực. Thương binh được chuyển về Thiên Tân, Bắc Bình. Mưa Thần mấy lần muốn rời khỏi Thiên Tân, rời khỏi bệnh viện Lý Viện, đến Yến Vĩ

doanh đốc chiến. Liêu Nam quyết chiến trước mắt, tuyệt đối không được phép sơ suất! Nghe tin Mưa Thần muốn đến, dấu hiệu giáp cùng các quan binh hải quân càng thêm phấn chấn. Bọn họ cũng không thể để tổng thống phải chịu nguy hiểm dưới mưa bom bão đạn. Coi như tổng thống muốn đến... cũng là muốn đến thị sát chiến thắng của họ!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hải quân nghiêng rằng chống đỡ, đến ngày hai mươi hai tháng sáu, khi quân tiếp viện đến. Tình hình ở Yến Vĩ doanh cuối cùng cũng ổn định lại. Quân Nhật thương vong thảm trọng. Mà Tùng Dũng Chính Mẫn bày kế cho Thập Bát Sư đoàn đi vòng qua Đường Hà Tử, cũng bị Thái Ngạc kịp thời ngăn chặn. Thái Ngạc tuy bị bệnh xương, nhưng là một nhà quân sự mẫn cảm và cảnh giác, cũng không hề giảm sút.

Quân Nhật điên cuồng, sau khi vượt quá giới hạn, cũng đến lúc kết thúc. Sau khi bỏ ra hơn vạn người thương vong. Quân Nhật theo thuyền mang theo vật tư, đạn dược đã cơ bản tiêu hao hết, mà vật tư bổ sung đã được ưu tiên cho Liêu Nam. Tùng Dũng Chính Mẫn đau khổ nhìn trận địa Yến Vĩ doanh, nơi đã phải chịu quá nhiều hy sinh. Cuối cùng hạ lệnh co cụm. Đội quân đã hao hết tinh lực này phải co cụm về phạm vi bảo vệ của hỏa lực hải quân. Chờ đợi viện binh đến. Nếu không, đó không phải là tác chiến, mà là chịu chết! Vào ngày hai mươi ba tháng sáu, khi tập đoàn quân Giáp Ngọ, tập đoàn quân Liêu Nam tiến công tổng lực vào quân Quan Đông bị vây, Tùng Dũng cuối cùng hạ lệnh cho tuyến phòng thủ thứ hai của quân đội đảo ngược toàn tuyến. Quân Nhật không cam lòng lần lượt co cụm. Bỏ lại chiến trường đã biến thành Tu La tràng. Còn có hàng ngàn hàng vạn thi thể thối rữa bốc mùi. Khói đen từ việc đốt xác bao trùm cả ngày không tan.

Thái Ngạc đứng trên một cao điểm, giơ ống nhòm nhìn quân Nhật co cụm. Hắn cũng không quên đêm hai mươi tháng sáu, nơi này lung lay, cơ hồ là thời điểm nguy hiểm nhất phía sau Thiên Tân! Gió biển thổi qua bộ

quân trang rộng thùng thình của hắn. Thái Ngạc cuối cùng hạ ống nhòm xuống. Bên cạnh, những sĩ quan hải quân đã trải qua khổ chiến cuối cùng cũng lộ vẻ vui mừng.

Thái Ngạc thở dài một hơi, nói với Khúc và Phong bên cạnh: “Quân thứ hai quân lại có sức mạnh phát động công kích, cục diện Liêu Nam cũng đã định rồi... Tùng Vân đã gửi điện báo tới, Quan Đông quân mấy ngày nay đã bị giải quyết toàn bộ. Quân thứ hai quân đã không thể thay đổi cục diện chiến trường... Ta cuối cùng cũng xứng đáng với quân đội chính quy, xứng đáng với tổng thống!”

Lời vừa dứt, thân thể Thái Ngạc đột nhiên lay động, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra. Ngay sau đó ngửa mặt lên trời ngã xuống. Mọi người xung quanh nhất thời đều sợ ngây người. Khúc và Phong ở phía sau đỡ lấy Thái Ngạc. Hắn mềm nhũn tựa vào người Khúc và Phong, hô hấp lập tức trở nên yếu ớt. Khúc và Phong mang theo tiếng khóc kêu to: “Tùng sườn núi! Tùng sườn núi! Người làm sao vậy!”

Mà ngày hôm đó ở Thiên Tân, Mưa Thần, một bên ở bên cạnh Lý Viện, một đầu lo lắng cho chiến sự Liêu Nam, một đầu lại quan tâm đến phòng thủ Tân Hoàng Đảo. Gần như cùng lúc nhận được hai tin tức. Quân ta ở Liêu Nam bắt đầu tiến hành giải quyết cuối cùng với tàn quân Quan Đông, tiến triển thuận lợi. Mà một tin khác khiến hắn gần như ngã quỵ.

Thái Ngạc ngã xuống!

T.L.Trúc – đồng hành cùng bạn qua từng chương truyện.

STT 372: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 175: Khác biệt thời đại

Cổng Tổng viện Lục quân phía Bắc Thiên Tân, một đoàn xe như tên bắn tới. Đi đầu là chiếc xe tải chất đầy quân nhân với vẻ mặt nghiêm nghị, theo sau là một chiếc xe cứu thương lớn. Những chiếc xe mô-tô kiểu Anh chạy hai bên xe cứu thương, trên xe đều là lính truyền tin mặc áo khoác. Một sĩ quan đứng trên bậc lên xuống của chiếc xe tải kiểu Phan Cáp Đức đi đầu, lớn tiếng hô hào: "Tránh ra! Tránh ra!" Đoàn xe đi qua thành Thiên Tân, người đi đường đều nép vào lề, hiếu kỳ nhìn đám quân nhân đang hối hả. Từ tiền tuyến, thương binh xuống tàu hỏa, xe hơi, xe ngựa đi qua Thiên Tân cũng không ít. Nhưng tất cả mọi người đều lộ vẻ bình tĩnh, không biết chiếc xe cứu thương này chở thương binh gì mà lại có quy mô lớn đến vậy.

Đoàn xe nhanh chóng tiến vào cổng Tổng viện Lục quân phía Bắc Thiên Tân, nơi này đã có một đám người sốt ruột chờ đợi. Thiếu tướng Mộ Tinh Hà, Xử trưởng Vệ sinh Tổng tham mưu quân đội mới đến Thiên Tân, Viện trưởng Tổng viện phía Bắc, các chuyên gia bác sĩ người phương Tây ở Bắc Bình, cùng các y tá đều đứng chật như lông nhím ở cửa. Mưa Thần càng đứng trên bậc thềm, lo lắng đến mức ánh mắt không ngừng chớp động. Chưa từng có ai thấy vị Tổng thống của họ lo lắng đến vậy, đau lòng đến vậy. Khi đoàn xe dừng lại, các bác sĩ và y tá mặc áo trắng liền xông lên. Một cáng cứu thương được đưa ra từ cửa sau xe cứu thương.

Thái Ngạc yên lặng nằm trên cáng, bên cạnh đầu ông là những vết máu. Dưới tấm nệm quân đội màu xanh lục, thân thể gầy yếu của ông càng lộ rõ. Mộ Tinh Hà là người đầu tiên đến, ấn vào động mạch cổ của Thái Ngạc. Sau đó vung tay ra lệnh: "Vào phòng mổ. Cứu người!" Còn Mưa Thần đứng đó, dường như không thể chấp nhận được sự thật rằng một trong những tấm lá chắn đáng kính nhất của ông lại ngã xuống như vậy. Ông ngơ ngác nhìn Mộ Tinh Hà, ánh mắt hướng về phía mình.

"Đều là lỗi của ta!" Thái Ngạc có bệnh, ông hoàn toàn biết rõ. Ông cũng đã cố gắng hết sức để Thái Ngạc có cơ hội tỉnh dưỡng. Nhưng thời Dân Quốc cần nhân tài ở khắp nơi. Có nhiều nơi, không có Thái Ngạc với uy vọng như vậy tọa trấn thì không được! Vì vậy, ông đồng ý với yêu cầu của Thái Ngạc, để ông xuất chinh Tây Bắc, sau đó lại tham gia mấy tháng chiến đấu ác liệt ở Thanh Đảo. Nhiệm vụ chỉ huy vất vả đã phá hủy sức khỏe của Thái Ngạc vào cuối năm 1914. Căn bệnh cũ của ông cũng ngày càng nghiêm trọng. Nhưng Thái Ngạc không kêu khổ, ông cũng giả vờ như không biết. Mặt trận quân đội chính quy từ châu Á đến châu Âu đã triển khai toàn diện. Chỉ có Thái Ngạc mới có thể duy trì kế hoạch siêu việt của ông, trấn giữ phương Bắc, huấn luyện chỉ huy bộ đội!

Nếu ông có thể cho Thái Ngạc nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu ông không lặng lẽ gánh chịu tất cả, không tiếc sức lực cống hiến. Nếu ông có thể kịp thời để ông ra nước ngoài an dưỡng, vị quốc sĩ này, rất có thể sẽ sống lâu hơn. Chứ không phải sớm lìa đời như trong lịch sử! Một trận chiến chưa từng có thắng lợi. Được xây dựng trên nền tảng ông ngã xuống. Quốc gia đạt được và nỗ lực tương đối, cuối cùng là bên nào nhiều hơn? Bên nào ít hơn?

Nhớ lại Thái Ngạc một mình ở Bắc Kinh đối phó với Viên Thế Khải trong cuộc chiến Nam Bắc, nhớ đến công lao bình định Tây Bắc của ông, nhớ đến sự cần mẫn của ông trong trận chiến Thanh Đảo, nhớ đến cách ông kéo lê thân thể đã suy yếu đến cực điểm để kiên trì huấn luyện quân đội và

chuẩn bị chiến sự ở phương Bắc, nơi khí hậu không tốt cho bệnh họng của ông. Nhớ đến cách ông đứng ở tuyến đầu tác chiến của hải quân, từng ngậm thổ huyết ra lệnh cho bộ đội không được lùi bước. Nhớ đến tất cả những nỗ lực của ông cho sự phát triển lớn mạnh của quân đội quốc phòng, nhớ đến những lời nói của ông... Thái Ngạc, ta có thể ra lệnh cho người chết!

Mưa Thần đột nhiên quay người, theo đám người đi thẳng đến bên ngoài phòng phẫu thuật. Nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại. Vị Tổng thống Dân Quốc này giống như người bình thường, chán nản ngồi trên ghế ngoài cửa. Lặng lẽ chờ đợi cánh cửa này mở ra. Thời gian từng giờ từng giờ trôi qua, Tư Mã Trạ cũng vội vã chạy đến. Đứng ngăn người bên ngoài cửa phòng phẫu thuật. Đứng thật lâu mới khẽ vung tay. Thấp giọng nói: "Tổng bộ Hang Hồ còn rất nhiều việc phải làm, lão sư, ngài ngã xuống, đệ tử phải gánh vác... Lão sư, ngài nhất định phải cố gắng..."

Không biết đã qua bao lâu, cửa phòng phẫu thuật mới mở ra. Mộ Tinh Hà toàn thân đầm mồ hôi. Một mỗi bước ra. Một đám người đều đứng dậy nghênh đón, Mưa Thần hỏi trước: "Mộ trưởng phòng, Tùng Sơn thế nào?"

"Ung thư đã di căn hoàn toàn... Rất khó tưởng tượng một bệnh nhân như vậy, vẫn có thể kiên trì công việc nặng nề như vậy. Mỗi ngày còn phải nói nhiều lời như vậy, còn phải mang quân đánh giặc, hít thở mùi khói lửa... Tổng thống, tiên sinh Tùng Sơn không còn nhiều thời gian nữa. Đây không phải là y học hiện đại có thể cứu vãn... Tiên sinh Tùng Sơn..."

Mưa Thần đột nhiên quay đầu, dặn dò Lại Văn Đạt: "Lập tức phái máy bay, phái phi công giỏi nhất, đón người nhà của tiên sinh Tùng Sơn đến Thiên Tân. Tùng Sơn ở Thiên Tân không có người nhà bên cạnh, một lòng lao vào công việc. Lúc này, dù thế nào cũng phải để họ đoàn tụ! " Trong giọng điệu của ông có một thứ gì đó sâu sắc nhất, dường như đã thoát khỏi nỗi đau đơn thuần và nhanh chóng khôi phục lại.

"Mộ trưởng phòng, tiên sinh Tùng Sơn khi nào tỉnh lại, ta sẽ đến thăm ông ngay."

Phong hỏa, phong hỏa ngập trời.

Dường như nơi này vẫn là giảng võ đường Vân Nam. Tại bãi tập lớn nổi tiếng cả nước này, một đám học binh trẻ tuổi đang tập hợp. Lắng nghe những lời phát biểu của các huấn luyện viên.

"Nếu ai có chí hiến thân cho sự nghiệp phục hưng dân tộc trong tương lai, hãy nhảy từ cầu vượt này xuống!" Người nói là ai? Đường như là Doãn Xương Hoành, người Tứ Xuyên có dáng vẻ rất đẹp. Anh ta dẫn đầu nhảy xuống từ một cây cầu vượt cao. Theo sau anh là một đám học binh. Có người bị thương, nhưng không nói một lời, tự mình bò dậy. Học binh mặc áo khoác Ngũ Vân và ủng da chiến đấu dưới ánh nắng chói chang của bầu trời Vân Nam. Khi đó, bầu trời thật xanh thắm...

Doãn Xương Hoành bây giờ ở đâu? Đường như anh đang ở Tứ Xuyên, khôi phục lại năm xưa, làm Đại đô đốc Thực quân. Tổ chức quân Xuyên muốn đi khôi phục Tây Tạng, kết quả Thành Đô xảy ra chính biến trong một đêm, người trẻ tuổi phong lưu tự thưởng, nhưng lại đầy khí thế này từ đó mai danh ẩn tích.

Cảnh tượng lại biến đổi. Đường như lại trở về lúc rời Vân Nam lên kinh, trên đường đi qua Từ Châu. Chiếc thuyền nhỏ xuyên qua sương sớm tiến vào bến tàu. Mà Tường Bách Lý đang mỉm cười chờ đợi mình và Tư Mã Trạ trên bến tàu. Khi rời Từ Châu, ngoài việc đưa lộ phí, Mưa Thần còn đưa một bức thư kiểu gì?

"... Viên công triệu quân Bắc thượng, bộc không dám ngăn cản. Nhưng đại thể thiên hạ, nên ở nam mà không ở bắc. Nhìn quân tự giữ gìn sức khỏe, rất có gắn liền với thời gian cơ ứng tại Giang Nam. Nghe thiên hạ quốc sĩ,

không thể tự thân vinh hoa là niệm. Siêng năng để cầu sự tình. Đơn giản dân giàu nước mạnh mà thôi. Vũ mỗ trú quân Hoài bên trên, tâm lo thiên hạ. Quân có thể thử là Vũ mỗ quan chi, suy yếu lâu ngày Trung Hoa, đến tột cùng có thể hay không vì thế lúc Hoài bên trên một mình mà biến! Ta lấy quốc sĩ chờ tướng quân, mà tướng quân mặt phía bắc nam hướng, tương lai nghe quân mà quyết."

Tiếng pháo Thanh Đảo, chiến hỏa Thanh Đảo, chiếu đỏ rực cả bầu trời trong bức tranh pháo nổ. Như thế nào mà một đám nam nhi Trung Hoa lại chiến đấu anh dũng đến vậy. Đang phát động xung kích quyết tử vào quân đội Nhật Bản xâm lược lãnh thổ của chúng ta! Quân Nhật xâm lược chạy trốn tán loạn trên đất Sơn Đông, thi thể chất thành núi. Ở ven biển, còn có một cái hồ vạn người trong đó có mấy vạn thi thể quân Nhật. Bên trên còn có một tòa bia kỷ niệm chiến thắng công lý! Từng sĩ quan, binh lính đã hi sinh trong trận chiến này, dường như đang duyệt binh ở hàng đầu của bia kỷ niệm này, khuôn mặt của họ mờ nhạt, nhưng loại khí tức thâm trầm lạnh thấu xương trên người họ, sau khi chết cũng không hề giảm đi. Thông minh chính trực là vì thần, nếu thế giới này có thần linh, cũng sẽ là những tướng sĩ đã hy sinh này!

Tại pháo đài của quân đội Đức ở Y Nhĩ Keith Sơn, Thái Ngạc không biết đã bao nhiêu lần ngăn người nhìn các học viên thực tập khắc chữ "Địa" xuống.

Nam nhi đến chết, lòng như sắt đá a.....

Cảnh tượng không ngừng biến đổi, dường như ông đã bay đến Liêu Nam, ngay trên không trung kịch chiến. Hàng chục vạn người, ông tận mắt chứng kiến quân đội chính quy trưởng thành từng bước, cùng quân Nhật kịch chiến thành một vòng xoáy khổng lồ. Tuyến phòng thủ của quân Nhật đã tan vỡ, quân kỳ của chúng đã ngã xuống giữa biển lửa. Bọn sĩ quan đã bỏ mặc trách nhiệm chỉ huy. Mà tiếng quân đội chính quy tiến lên như sấm

rền vang vọng khắp đất trời. Đến cuối cùng, chỉ còn lại hai câu khẩu hiệu: "Quân đội chính quy vạn tuế! Tổng thống vạn tuế!"

Trong nỗi sợ hãi tột độ, cảnh tượng lại biến đổi đến cuối cùng. Đứng trước mặt ông là ánh mắt băng lãnh của Lý Duệ, một quân nhân trẻ tuổi. Hắn nhìn ông với vẻ khinh thường: "Ông đã già rồi, đã lỗi thời rồi! Bây giờ là thời đại của tổng thống, là thời đại của quân nhân chúng ta! Dân tộc này phải vận hành theo tiếng quân hiệu của quân đội chính quy, và quân đội chính quy sẽ kiến tạo một đế quốc hùng mạnh ngàn năm!"

Tổng thống, rốt cuộc tổng thống ở đâu? Bóng dáng của Mưa Thần, ẩn hiện sau những cảnh tượng biến đổi, lúc rõ ràng, lúc lại mơ hồ. Ông chờ đợi tổng thống ra phản bác Lý Duệ, nhưng mãi không nghe thấy tiếng nói của ông. Tổng thống, chẳng lẽ ngài cũng cho rằng hắn nói đúng sao?

Thái Ngạc đột nhiên tỉnh lại sau cơn hôn mê, ánh nắng đã len lỏi qua cửa sổ, chiếu vào giường của ông. Vừa tỉnh dậy, ông đã cảm nhận được sinh mệnh lực trong cơ thể mình đang dần cạn kiệt, cùng với cơn đau nhức dữ dội nơi cổ họng. Ông cười khổ một tiếng, thời gian của mình không còn nhiều nữa a..... Thế mà lại ngất xỉu ngay trên chiến trường. Xem ra đã được người ta khiêng về. Tỉnh dậy trong hoảng hốt, cũng không biết đã qua bao lâu..... Tình hình chiến sự ở tiền tuyến ra sao? Liêu Nam đại cục đã định chưa?

"Tùng Sơn..... Người đã tỉnh rồi." Thái Ngạc giật mình trước giọng nói, ông khó nhọc nghiêng đầu trên gối, đã thấy Mưa Thần đứng bên cạnh giường, dường như cả đêm không ngủ. Trên mặt ông, râu cằm đã có vẻ xanh xao. Nhìn thấy ông tỉnh lại, trong ánh mắt Mưa Thần không rõ đang ẩn chứa điều gì.

Thái Ngạc vội vàng muốn ngồi dậy, tổng thống đã chờ đợi ông ở đây bao lâu rồi? Mưa Thần vội vàng ấn ông xuống: "Tùng Sơn, bây giờ người

cứ nằm yên, đừng động đây!"

Kỳ thực Thái Ngạc cũng không còn sức để giằng co, ông đã suy yếu đến cực điểm. Ông khẽ hỏi: "Tổng thống, tình hình chiến sự thế nào?"

Nghe Thái Ngạc vừa tỉnh đã hỏi câu này, trên mặt Mưa Thần thoáng hiện vẻ xúc động. Ông trầm giọng gật đầu: "Rất tốt, tổng bộ chiến khu phía Bắc, hiện tại tạm thời do Tư Mã tiếp quản vị trí của người, học trò của người, người cứ yên tâm..... Liêu Nam tổng tiến công của quân Quan Đông tiến triển vô cùng thuận lợi, tám chín sư đoàn đối đầu với mấy sư đoàn tàn tạ, đã không còn gì bất ngờ. Báo cáo đã gửi đến chỗ ta, sư đoàn 5 của Tiểu Nguyên Trung tướng đã tự sát, thủ lĩnh của sư đoàn 7 và 19 cũng sắp xong đời. Tiêu diệt hơn ba vạn quân Nhật, bản thân chúng cũng giết hơn một vạn thương binh. Bắt hơn hai nghìn tù binh, số còn lại cũng sẽ nhanh chóng giải quyết thôi..... Tư Mã đã lên kế hoạch, muốn điều sư đoàn 5 ra, lại vòng một đường, khi quân chủ lực của quân Nhật số 3 chưa xuôi nam, mà sư đoàn 11, 12 của Nhật lại chưa rút lui, sẽ nhốt hai sư đoàn này vào tròng. Chiến sự Đông Bắc, chiến thắng của chúng ta đã là kết cục đã định. Tiếp theo là làm sao phát triển thành quả chiến thắng. Mặc dù quân Nhật vẫn còn hơn mười sư đoàn ở đó. Nhưng ta không cho rằng chúng còn có thể lật được bao nhiêu sóng gió. Bên hải quân, dấu hiệu giáp cơ hồ đều đang khóc lóc điện báo với tổng bộ, đảm bảo, nếu quân số 2 dám ngóc đầu trở lại, sẽ chặt đầu hẳn!

Tùng Sơn, những chiến sự này đều là dưới sự lãnh đạo trực tiếp của người mới giành được thắng lợi. Ta vô cùng hài lòng, quốc dân cũng vô cùng hài lòng. Bây giờ người đừng nghĩ nhiều, an tâm tĩnh dưỡng. Sức khỏe tốt, ra nước ngoài giải sầu một chút đi. Không cần làm gì cả. Người chỉ cần còn sống, chính là một phần tài sản quý giá của Dân Quốc!"

Mưa Thần nhỏ giọng nói, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dường như bệnh tật của Thái Ngạc chỉ là một trận dị ứng không đáng kể. Nhưng ông đã thức

suốt đêm ở đây, ở cùng với Lý Viện, nhìn Thái Ngạc. Nghĩ đến đại tướng dưới trướng mình gãy cánh, nghĩ đến những năm tháng kết giao với Thái Tùng Sơn, trong lòng ông tuyệt đối không thể bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Trên tế đàn phục hưng dân tộc, đã dâng lên hết tế phẩm này đến tế phẩm khác. Hàng chục vạn người đã hy sinh. Bây giờ lại đến Thái Tùng Sơn. Đến bao giờ, sẽ đến lượt mình đây?

Thái Ngạc nằm đó, chỉ mỉm cười nhạt nhẽo, hữu khí vô lực: "Tiền tuyến đánh rất hay, chỉ là ta không xong rồi. Tổng thống, đừng giấu ta, ta còn bao nhiêu thời gian?"

Mưa Thần nhìn chăm chăm vào ông. Cuối cùng cũng khẽ gật đầu: "Mộ trưởng phòng nói, nhiều nhất không quá hai tháng."

Thái Ngạc cười một tiếng, như trút bỏ gánh nặng trên người, vẻ mặt vô cùng thoải mái. Ông dùng ánh mắt ra hiệu Mưa Thần ngồi xuống bên cạnh, yếu ớt nói: "Ta rất an tâm, tổng thống, ta vô cùng an tâm. Trước khi phục hưng, đối với những quân nhân như chúng ta, chỉ cần có chút huyết tính, đã cảm thấy sống không bằng chết. Khi đó thường nghĩ, Nữ Nhi quốc có thể thay đổi diện mạo, như vậy chết cũng cam lòng. Khi phục hưng khởi sự, thật khó tưởng tượng chúng ta vui vẻ đến nhường nào! Luôn muốn lần này tốt rồi, quốc gia dân tộc được cứu rồi, chúng ta quân nhân sau này cống hiến cho quốc phòng, cũng không uổng phí cả đời này.....

Nhưng không ngờ, quốc gia chúng ta gánh vác đủ loại gánh nặng, lại nặng nề đến vậy. Rất nhanh, mọi thứ dường như lại trở về như cũ, cục diện quốc gia còn tệ hơn trước! Nếu nói trước kia tốt xấu gì vẫn còn thống nhất, thì lúc ấy đã lộ ra dấu hiệu chia năm xẻ bảy. Dân đảng và Viên Thế Khải bằng mặt không bằng lòng, các nước phương Tây vẫn ức hiếp chúng ta, mà dã tâm của Nhật Bản lại càng ngày càng lộ rõ. Chính trị xưa nay chưa từng tìm được thời điểm đi vào quỹ đạo. Đất nước hỗn loạn, kinh tế phá sản, quyền lợi quốc gia bị bán đứng nhiều lần. Các vị đại nhân lại sống trong

mộng mị, mãi mê thăng quan tiến chức..... Ngoài việc chúng ta được lên cao vị, thì sự phục hưng này, rốt cuộc mang đến cho chúng ta điều gì?"

Ông nói một hồi, lời nói đứt quãng, nhưng Mưa Thần vẫn lặng lẽ ngồi đó, không cắt ngang lời ông. Thái Ngạc có thể nói chuyện với ông như vậy, có lẽ là lần cuối cùng.

"..... Thất vọng trong đó, đau khổ tìm kiếm ánh sáng. Nhưng ngài xuất hiện. Mang theo sự nắm bắt vô cùng chính xác về đại cục, mang theo tiếng hô tự cường của đại đa số con em đất nước này. Ngài kiến tạo một đội quân hùng mạnh, đánh bại Viên Thế Khải, mạnh mẽ trỗi dậy giữa vòng vây. Ngài dường như là thần linh của thời đại này! Tất cả những thay đổi này ban đầu không thể xảy ra, chúng ta đều hiểu rất rõ dân tộc này trong quá khứ đã gánh vác gánh nặng đến nhường nào, và các thế lực cũ thâm căn cố đế cản thù sự phát triển của thời đại, cùng với những kẻ địch bên ngoài cửa của chúng ta, cố tình hay vô ý, đều muốn gây tổn hại cho chúng ta! Nhưng kỳ tích hết lần này đến lần khác đã xảy ra! Trong khe hở nặng nề của lịch sử, ngài dường như đã tìm ra một con đường hẹp đến mức người ta không thể chú ý tới. Nắm bắt hoàn toàn hành động của địch, hiểu sâu sắc về tình hình quốc tế đang thay đổi! Lợi dụng tất cả những điều này, ngài đã dẫn dắt dân tộc già nua này xoay chuyển, cuối cùng đi đến ngày hôm nay. Từ khi chiến sự này kết thúc, chúng ta có thể dự đoán, kẻ địch lớn nhất trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển của quốc gia này, sẽ trung thực hơn rất nhiều năm. Sau khi chiến tranh ở châu Âu kết thúc, môi trường quốc tế của Trung Quốc cũng sẽ được cải thiện chưa từng có..... Ngài rốt cuộc đã tìm ra một con đường!"

Theo lời hăn nói, Thái Ngạc dường như tỉnh táo lại, giọng nói cũng lớn hơn một chút: "Tổng thống, ngài thành công như vậy, không thể nào bị sao chép. Lịch sử có dòng chảy phát triển riêng, con người chỉ có thể học hỏi kinh nghiệm, mới có thể tìm ra con đường đúng đắn trong tương lai. Nhưng

ngài lại làm sao ngay từ đầu đã hiểu rõ con đường này phải đi như thế nào? Có lẽ còn có một dòng lịch sử khác, ghi lại dân tộc này phải trải qua bao nhiêu khổ cực mới có thể Niết Bàn. Có phải như vậy không, Tổng thống!"

Mưa Thần khẽ cười: "Chuyện này có gì quan trọng đâu? Trên sườn núi, trong một dòng lịch sử khác, quốc gia này có lẽ còn cần trải qua mấy chục năm gian khổ, những người chí sĩ đầy lòng nhân ái muốn tìm ra hết con đường này đến con đường khác. Số lần thất bại, còn nhiều hơn số lần thành công gấp bội. Quốc gia này theo đó mà suy yếu, là tinh thần dân tộc khô cạn, là mấy chục triệu người hi sinh trong chiến tranh, là quốc gia này bị tụt lại trên con đường hiện đại hóa. Là những mỹ đức truyền thống bị chiến loạn tàn phá, trật tự mới chỉ có thể chậm chạp được thiết lập. Trang lịch sử đó, người và ta đều không muốn đọc lại! Đối với chúng ta mà nói, chỉ có hiện tại là có ý nghĩa, không cần phải nói những lời khen ngợi như truyền kỳ, kỳ tích, thần thoại. Ta chỉ là hiểu rõ dân tộc này ở chỗ sâu nhất, mấy ngàn năm kéo dài, trong đại đa số người trăm mạt có loại huyết tính nào mà thôi. Thành công là của dân tộc này, chứ không phải của ta. Người và ta trong thời đại này, chỉ là một tia chớp lóe qua. Con đường tương lai còn rất dài, người ngã xuống trước, vô số người ngã xuống trước, có lẽ ta cũng sẽ ngã xuống. Nhưng với sự hi sinh và nỗ lực như vậy, ta hy vọng là đã đủ rồi. Đại thời đại tuy tráng lệ, nhưng tất cả những gì chúng ta làm, cũng chỉ là để thời đại bình dân đến sớm hơn mà thôi. Chúng ta bằng lòng hi sinh, nhưng đại đa số bách tính, lại không cần hi sinh..."

Trên mặt Thái Ngạc hiện lên vẻ ngộ ra. Mặc dù Mưa Thần vẫn không trả lời thẳng vào vấn đề lớn nhất của hần. Nhưng hần nghĩ, hần đã hiểu. Đáp án rốt cuộc là gì, có gì quan trọng đâu? Sau lưng hần, có lẽ sẽ có một thời đại bình dân hạnh phúc, vượt qua mấy chục năm phong hỏa, giáng lâm trong thời đại này.

Hắn vốn còn muốn hỏi Mưa Thần về vấn đề hắn bận tâm bấy lâu, Mưa Thần tương lai rốt cuộc cần một quốc gia như thế nào? Hắn đã ở trên đỉnh cao, có muốn duy trì vị trí đỉnh cao này lâu hơn một chút không? Huyết khí phương cương, quân đội chính quy chưa từng có cường đại đã gánh hết trách nhiệm của bọn họ, thanh vũ khí sắc bén này, có bị lạm dụng một cách không kiểm soát hay không? Nhưng sau khi Mưa Thần hứa hẹn với hắn, một người sắp chết, về thời đại bình dân sắp tới, hắn cảm thấy những câu hỏi này không còn cần thiết nữa. Lúc đầu muốn nhắc nhở Mưa Thần cẩn thận một số người. Nhưng lúc này cũng không cần thiết phải nói nữa. Mưa Thần là người vượt xa trí tuệ của hắn, hắn có thể nắm giữ tất cả.

Thái Ngạc khẽ gật đầu với Mưa Thần, lặng lẽ nhắm mắt lại. Hơn ba mươi năm qua, hắn thực sự quá mệt mỏi. Là một người cô độc tiến lên vì dân tộc, loại mệt mỏi thấm vào tận xương tủy. Không lâu nữa, hắn có thể thực sự nghỉ ngơi. Tương lai, có lẽ còn tươi đẹp hơn những gì hắn từng mong đợi.

"Thời đại bình dân... Thời đại bình dân... Anh hùng... Anh hùng!"

Nhìn Thái Ngạc lại chìm vào giấc ngủ, Mưa Thần nhẹ nhàng rời khỏi phòng bệnh của hắn, đi về phía phòng của Lý Viện. Đi được nửa đường, hắn bỗng dừng bước, dường như đang hỏi một "bản thân" khác trong thâm tâm: "... Sớm đến thời đại bình dân, đây là lý tưởng cuối cùng của người khi đến đây sao? Đại thời đại này tráng lệ như vậy, mà người lại là đạo diễn của một màn hài kịch vĩ đại, người thực sự sẽ để đại thời đại này kết thúc trong tay mình sao? Hay là hy vọng sẽ có nhiều, long trọng hơn nữa những màn hài kịch được trình diễn trong lịch sử này?"

Vào lúc này, Mưa Thần bỗng phát hiện mình không có câu trả lời.

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên—lôi-trúc—com·

STT 373: Chương 5: Quyển thể giới mới - Chương 176: Thắng lợi...

Chương 5: Quyển thể giới mới - Chương 176: Thắng lợi vĩ đại

Động cơ dầu ma dút của những chiếc chiến xa âm ỉ gầm rú, âm thanh chấn động cả mặt đất. Khi hàng chục chiếc chiến xa cùng lúc khởi động, khói xanh mù mịt bốc lên, bao phủ toàn bộ khu vực xuất phát. Những tù binh Nhật Bản, thân xác như xác không hồn, lê bước bên cạnh đoàn xe. Trong mắt họ, ngoài nỗi thống khổ còn có sự chết lặng.

Quân Quan Đông của Nhật Bản, với các sư đoàn 5, 7, 19 và một phần của sư đoàn 6, đã bị tiêu diệt hoàn toàn vào ngày 28 tháng 6. Trong vòng vây, thi thể quân Nhật chất thành núi, những thương binh tự sát thành hàng, phơi bày một cảnh tượng kinh hoàng trên vùng đất Liêu Nam. Vũ khí đạn dược thu được cũng chất thành núi, còn có vô số xác ngựa chết trong một con lạch nhỏ, bị quân Nhật điên cuồng giết hại. Những người dân thường và gia quyến của công ty đường sắt hộ tống quân Quan Đông rút lui về phương Bắc, cũng có không ít người tự sát. Thi thể phụ nữ, người già và trẻ em chồng chất lên nhau, trong thời tiết mùa hè, đã bắt đầu thối rữa, toàn bộ chiến trường bốc lên mùi hôi thối nồng nặc. Đây chính là ngày tận thế của quân Quan Đông!

Sau mấy ngày kịch chiến, 11 vạn quân Nhật đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Số người tử trận dao động từ bảy đến tám vạn, bao gồm ba trung tướng sư đoàn trưởng, bốn thiếu tướng lữ đoàn trưởng, cùng nhiều sĩ quan lớn nhỏ khác. Năm lá cờ liên đội đã bị thu giữ, số còn lại bị quân Nhật tự tay đốt cháy. Hàng vạn thương binh hoặc tự sát, hoặc nhờ quân Nhật khác giúp đỡ

mà lên trời. Thêm vào đó là sự xuất hiện lần đầu tiên trong lịch sử lục quân Nhật Bản của một lượng lớn tù binh. Khi các sĩ quan và binh lính Nhật Bản chứng kiến xe tăng nghiền nát thân thể đồng đội, khi một quả đạn pháo nổ tung khiến hàng chục người tan xác, khi những người mẹ ôm con nhẩy vào biển lửa, tất cả đều phát điên. Họ khó lòng chấp nhận hiện thực tàn khốc này, đánh mất cả dũng khí tự sát. Mặc dù biết rằng ở quê nhà, họ sẽ mang tiếng nhục nhã, nhưng vẫn phải buông vũ khí xuống! Một trận chiến, số tù binh Nhật Bản bị bắt lên tới 4.977 người! Chỉ hơn một vạn quân Nhật hoặc là trốn về đêm tối, hoặc là tìm đường ra biển, bỏ mạng khắp nơi, cuối cùng may mắn vượt qua vòng vây của quân đội Trung Quốc, trở về chiến tuyến của mình. Nhưng về cơ bản, quân Quan Đông đã hoàn toàn bị hủy diệt!

Trong và ngoài nước, người ta đã nghiên cứu rất nhiều về chiến dịch định đoạt cục diện Đông Bắc này. Các bài viết, sách vở được xuất bản liên tục, và các học giả hậu thế đều đi đến một kết luận chung: trên vùng đất Liêu Nam, quân đội chính quy Trung Quốc đã giành được thắng lợi vĩ đại, đảm bảo rằng trong vài chục năm tới, đất nước của họ sẽ không còn đối mặt với mối đe dọa quân sự trực tiếp nào. Hơn nữa, họ cũng chính thức bước lên con đường quật khởi. Một trận chiến, mười vạn thi thể quân Nhật, đã đặt nền móng cho một trật tự mới ở châu Á.

Vương Đăng Khoa đứng trên chiến xa, hăng hái ra lệnh: "Hướng bắc, Thiết Giáp Đệ Nhất Sư, tiến lên! Giết sạch lũ quỷ tử Nhật Bản!"

"... Chiến sự Đông Bắc lần này, vốn chỉ là một phần trong bối cảnh thế giới đang thay đổi kịch liệt. Trong khi châu Âu đang tìm kiếm sự thay đổi, châu Á cũng không ngừng biến động. Tuy nhiên, mức độ sâu sắc của sự thay đổi này lại bị che khuất bởi cuộc chiến tranh giành quyền bá chủ của người da trắng ở châu Âu.

Tại sao Nhật Bản lại khơi mào cuộc chiến tranh đột ngột này, và tại sao họ lại đi theo con đường này? Nguyên nhân và hậu quả đã được bàn tán đủ

nhiều rồi. Bài viết này chỉ muốn phân tích từ góc độ quân sự, về việc tinh hoa của lực quân Nhật Bản đã bị hủy diệt như thế nào trong trận chiến này. Vào thời điểm chiến sự bắt đầu, các nhà quan sát ở châu Âu hoặc lực địa mới, không đánh giá cao quân đội Nhật Bản.

Về mặt biên chế, lực quân Nhật Bản chỉ có hai mươi lăm sư đoàn, trong đó chín sư đoàn được thành lập hoàn toàn mới (bao gồm cả sư đoàn 6, 18 và cận vệ 3 bị tiêu diệt ở Thanh Đảo). So với lực quân Trung Quốc, với khoảng năm mươi sư đoàn chính quy đóng quân trong nước, cộng thêm khoảng mười lăm sư đoàn bán chính quy ở phía bắc - các đơn vị bảo an, quân đội địa phương, bộ đội sự vụ... Về mặt quân số, họ vẫn không có ưu thế. Hơn nữa, vì cuộc chiến này do quân Quan Đông và quân Triều Tiên cưỡng ép thúc đẩy, Nhật Bản vội vàng thành lập đại bản doanh và không có đủ thời gian để huy động lực lượng quân sự trong nước. Do ảnh hưởng của việc tăng cường quân bị, phía Nhật Bản thừa nhận sau chiến tranh rằng họ thiếu khoảng 11.000 sĩ quan và khoảng 216.000 lính để lấp đầy các sư đoàn còn thiếu. Mặc dù con số này có thể được đáp ứng trong thời chiến, nhưng khi cần ưu thế về quân số và các đơn vị có chất lượng, thì đây lại trở thành một thiếu sót chết người.

Về mặt huấn luyện, trình độ huấn luyện khắc nghiệt của quân đội Nhật Bản đã được cả thế giới công nhận. Nhưng đáng tiếc là, loại huấn luyện này thường là quá hạn. Hơn nữa, do cố gắng giữ khoảng cách với chiến tranh châu Âu, lực quân Nhật Bản đã không có được kinh nghiệm thực tế và ảnh hưởng của tác chiến hiện đại. Bộ binh của họ vẫn chú trọng vào bắn súng và ám sát, việc tập kết, vận động và tiếp tế của quân đội vẫn còn ở thời kỳ chiến tranh Nga-Nhật - thậm chí cay nghiệt hơn, có lẽ là thời kỳ chiến tranh Napoleon, điểm khác biệt duy nhất có lẽ là họ có súng trường ổ đạn và súng đại liên, pháo binh cũng tương đối hiện đại hơn so với thời kỳ đó. Dù là tấn công hay phòng thủ, họ đều lạc hậu hơn thời đại. Khi phòng thủ, việc xây dựng trận địa thọc sâu còn nông hơn nhiều so với châu Âu cùng thời, hơn

nửa bộ binh lại tập trung quá nhiều ở tuyến đầu. Phương pháp hỗ trợ hỏa lực của pháo binh vẫn còn lỗi thời, chú trọng hơn vào việc bắn trực tiếp. Khi tấn công, ngoài việc triển khai một lực lượng lớn để xung phong chính diện, phối hợp với những cuộc tấn công vòng quanh hạn chế, thì không có gì đáng khen ngợi. Việc sử dụng hỏa lực không đầy đủ. Việc bắn đạn, từ việc bắn đạn vào, bộ đội đột kích, đều không được huấn luyện. Nhìn chung, so với các đơn vị đã trải qua thử thách ở châu Âu, quân đội Nhật Bản là một đội quân cổ xưa. Mặc dù họ có lòng dũng cảm đáng kinh ngạc, hầu như không đầu hàng, và có thể chịu đựng gian khổ ở mức độ rất cao.

Trong khi đó, quân đội Trung Quốc có khoảng ba vạn quân đã trải qua chiến sự châu Âu, trong ba tập đoàn quân tác chiến ở Đông Bắc, đại đa số sĩ quan và binh lính đều có kinh nghiệm từ chiến sự Thanh Đảo và thu được kinh nghiệm tác chiến quy mô lớn. Quân đội chính quy Trung Quốc, mặc dù trang bị phần lớn dựa vào nguồn cung cấp từ châu Âu và Mỹ. Nhưng về tư tưởng quân sự, việc huấn luyện của họ có lẽ là chú trọng vào việc thay đổi hình thức chiến tranh hiện đại, họ chú trọng vào việc phát triển hỏa lực, thay đổi phương thức tấn công, đã được thể hiện trong cuộc chiến của quân viễn chinh Trung Quốc ở châu Âu. Các tham mưu quân sự của họ đều có tư duy rất mới. Hơn nữa, họ tràn đầy nhiệt huyết, và lực lượng Trung Quốc đã nhanh chóng trở thành đối tượng được thế giới coi trọng, trong khi phía Nhật Bản lại không có những điều kiện thuận lợi như vậy.

Về mặt trang bị, chỉ riêng số lượng pháo lớn, hai bên không chênh lệch nhiều, ba tập đoàn quân của Trung Quốc có khoảng 1.400 khẩu pháo áp chế, sáu quân của Nhật Bản cũng trang bị 1.180 khẩu pháo áp chế. Nhưng so với các loại vũ khí khác, Nhật Bản lại kém xa. Pháo cối là khoảng 2.150 so với 260. Súng máy là 12.600 so với 4.400. Xe tăng xe bọc thép là 350 so với 15 (Nhật Bản chỉ có một số ít xe tăng do Pháp sản xuất, chỉ là xe ô tô gắn thêm vài tấm thép mà thôi). Máy bay là 242 so với 6 (Liên đội 3 không quân của Trung Quốc đã tham gia chiến trường vào giai đoạn sau). Xe cơ

giới là 9.300 so với 870... Bỏ qua lực lượng hải quân, lục quân Trung Quốc đã hoàn toàn áp đảo quân đội Nhật Bản về vũ khí trang bị. Khi lục quân Nhật Bản vẫn là lực lượng chủ yếu là lính súng trường, thì lục quân Trung Quốc đã trải qua quá trình biến đổi thành bộ binh liên hợp. Mật độ hỏa lực của chiến tranh hiện đại đã khiến lòng dũng cảm của binh lính không còn là yếu tố quan trọng nhất, thay vào đó là việc sử dụng hỏa lực này một cách hiệu quả. Dưới ưu thế về hỏa lực này, mọi hành động của quân đội Trung Quốc đều có sự hậu thuẫn vững chắc."

Đặc biệt là sự xuất hiện của Bọc Thép Đệ Nhất Sư, đơn vị này sớm được định sẵn để sử dụng trong quân đội châu Âu. Sự xuất hiện của nó đã làm chấn động toàn thế giới. Trước hệ thống công kích chiến hào, lập tức có một giải pháp hữu hiệu! Lúc bấy giờ, Đế quốc Anh cũng đã tiến hành một vài thử nghiệm với xe tăng. Hơn nữa, việc sản xuất một số lượng nhỏ xe tăng được xem là vũ khí bí mật, chuẩn bị cho chiến dịch sông Sawm. Phương Tây và phương Đông đồng thời phát triển loại vũ khí phá hủy chiến hào bằng súng máy, và cùng lúc sử dụng, từ "tank" được dùng để chỉ loại xe bọc thép này. Điều này khiến người ta nghi ngờ liệu Trung Quốc có nhận được sự viện trợ bí mật từ Anh hay không. Nhưng nhìn vào màn thể hiện của Bọc Thép Đệ Nhất Sư, người ta biết rằng điều này không thể nào là sự thật. Bọc Thép Đệ Nhất Sư được trang bị hai loại xe tăng, thiết kế của chúng hợp lý hơn so với xe tăng của Anh, việc sử dụng hệ thống treo có tính sáng tạo đã giúp xe tăng có khả năng vượt địa hình mạnh mẽ hơn. Khả năng xoay nòng pháo 37 ly để bắn cũng thực dụng hơn so với pháo 57 ly của Anh. Quan trọng hơn, đó là quy mô của Bọc Thép Đệ Nhất Sư! Nó được trang bị bánh xích hỗ trợ bộ binh và công binh chiến đấu, cùng với xe tải vận chuyển pháo binh. Với tư cách là một đơn vị cấp sư độc lập, nó hoàn toàn có thể mở ra một điểm đột phá và củng cố trận địa, đồng thời có thể phát triển theo hướng thọc sâu!

Ngay từ đầu, trước ưu thế hỏa lực của Lục quân Trung Quốc, Lục quân Nhật Bản vẫn có thể dựa vào sự ngoan cố vốn có để chống cự, trì hoãn thời gian bị đột phá. Nhưng khi Bọc Thép Đệ Nhất Sư tham chiến, chiến tuyến của quân Nhật đã sụp đổ. Họ không giống như quân Đức sau này. Trận địa thọc sâu quá lớn, không có đủ lực lượng dự bị, không có đủ pháo binh và pháo chiến hào bắn trực tiếp, không thể tận dụng khả năng của bộ đội thiết giáp đối phương và việc sử dụng không hoàn thiện nhiều trận địa. Họ chỉ có thể bị phá vỡ ở tuyến đầu. Dưới sự phối hợp toàn diện của bộ đội phòng không Lục quân Trung Quốc, chiến tuyến của quân Nhật sụp đổ đã trở thành một điều tất yếu.

Cuối cùng mới đến vấn đề dự trữ vật tư và hậu cần. Đặt vấn đề này ở cuối cùng không có nghĩa là vị trí của nó là cuối cùng, mà ngược lại, đây có lẽ là yếu tố quyết định nhất trong cuộc chiến này. Vì sao sau khi quân Nhật mở cuộc tấn công hung hãn, một bộ phận quân đội ở tuyến đầu bị tiêu diệt, nhưng lực lượng chủ lực của quân Nhật vẫn còn hơn mười sư đoàn lại không thể tiếp tục chiến đấu, mà liên tục rút lui, cuối cùng không thể vãn hồi, bị đánh bại hoàn toàn, yếu tố quyết định nằm ở việc dự trữ vật tư quân sự của hai bên trước khi chiến đấu.

Cuộc tấn công của quân Nhật được phát động một cách vội vàng, bị các tập đoàn quân sự trực thuộc Lục quân ép buộc thúc đẩy. Trước khi chiến đấu, việc sản xuất vật tư quân sự của Nhật Bản ở một mức độ lớn cần phải mở rộng quy mô sư đoàn. Hơn nữa, do hoàn cảnh quốc tế lúc đó, họ hầu như không thể nhận được sự hỗ trợ tài nguyên quốc tế. Lục quân Nhật Bản buộc phải phát động chiến sự trong tình thế tuyệt vọng này. Nhưng khi họ tham chiến, việc dự trữ của họ, theo tiêu chuẩn châu Âu, là vô cùng thảm thương. Tại Quan Đông châu, có 2.300 tấn đạn dược, tại Lữ Thuận có 1.700 tấn vật tư và đạn dược. Mặc dù việc vận chuyển từ trong nước rất khẩn cấp, nhưng chỉ có thể cung cấp 320.000 viên đạn pháo và 26 triệu viên đạn. Tất cả các vật tư quân sự khác đều tương đối thiếu thốn. Không thể không điều

động trang bị và đạn dược từ các đơn vị khác trong nước để đáp ứng nhu cầu của quân viễn chinh. Về hệ thống hậu cần chiến trường, mặc dù tuyến đường sắt Nam Mãn nằm trong tay họ, nhưng do công nhân đường sắt chạy tứ tán, họ phải dùng binh lính Nhật Bản để vận chuyển. Việc vận chuyển vật tư, do thiếu nhân công và phương tiện vận chuyển. Thêm vào đó là sự quấy rối của kỵ binh và lực lượng bảo an Trung Quốc, khiến cho việc cung cấp cho tiền tuyến luôn không đủ. Sau những thất bại liên tiếp ở Liêu Nam và Liêu Tây, quân Nhật đã mất đi một lượng lớn vật tư và đạn dược dự trữ ở tiền tuyến. Quân đội của họ sau này, không còn nguồn cung, không thể hỗ trợ cho nhiều quân đội bộ binh kiên trì chiến đấu, chỉ có thể không ngừng rút lui, sau đó tan rã.

Ngược lại, về phía Trung Quốc, việc dự trữ của họ trước khi chiến đấu khiến người ta khó có thể tưởng tượng rằng họ lại là bên bị tấn công bất ngờ! Sau này, chính quyền Trung Quốc đã tiết lộ rằng, trước khi chiến đấu, để dự trữ vật tư quân sự ở phương Bắc, họ đã đầu tư khoảng 150 triệu đô la tài chính — bao gồm viện trợ quân sự của Anh và Pháp, viện trợ quân sự của Mỹ, chi tiêu tài chính của chính phủ, v.v. Đối lại là hàng chục vạn tấn vật liệu quân sự dự trữ, cải thiện đáng kể đường sắt. Mua sắm một lượng lớn phương tiện giao thông — — đặc biệt là không nên quên đi lòng yêu nước của người dân Trung Quốc. Họ đã nhiệt tình tham gia vào cuộc chiến tranh dân tộc này, ở toàn bộ phương Bắc, họ đã cung cấp 5,9 triệu dân công cho quân đội. Hàng triệu tấn lương thực và cỏ khô, cùng với 31.000 xe ngựa. Cùng với hơn 100.000 con la ngựa của dân gian. Cuộc tấn công của quân đội Trung Quốc ở Liêu Tây, gần như hoàn toàn dựa vào lực lượng dân gian này để vận chuyển vật tư! Sau khi quân Nhật tan rã, toàn bộ Lục quân Trung Quốc vẫn còn vật tư tương đối đầy đủ để duy trì cuộc tấn công của họ, quân Nhật bắn một phát đạn pháo, họ có thể bắn ra một trăm phát đạn pháo!

Sau khi có những ưu thế về mọi mặt, diễn biến của cuộc chiến, theo những người xem sau này, là điều tất nhiên. Quân Nhật vào ngày 30 tháng 5 năm 1916 đã phát động một cuộc tấn công bất ngờ, trong sáu ngày chiếm được Phụng Thiên, nhưng ở khu vực Sơn Hải quan, 19 sư đoàn đã bị phong tỏa bên ngoài hành động tác chiến đã thất bại. Cánh quân của họ còn bị quân đội Trung Quốc ở khu vực Cẩm Châu tấn công. Họ buộc phải rút lui dọc theo đường biển. Quân Nhật đã triển khai hai quân, một ở phía nam và một ở phía tây. Giằng co với hai tập đoàn quân của quân đội Trung Quốc. Tướng quân Nhật Bản trước đó đã cố gắng tập trung lực lượng chủ lực ở Liêu Tây để phát động tấn công, nhưng quân đội Trung Quốc ở Liêu Tây lại dẫn đầu phát động đột kích. Đồng thời cắt đứt liên lạc giữa quân Triều Tiên và quân Quan Đông của Nhật Bản. Quân Nhật không ngừng tăng quân cho Liêu Tây, đồng thời, Lục quân Trung Quốc ở Liêu Nam lại phát động một cuộc tấn công dữ dội. Quân Nhật buộc phải tập trung lực lượng Liêu Tây và các đơn vị tiếp viện về phía nam, từ bỏ ý định chiến lược quyết chiến. Nhưng họ cũng điều động một quân theo sau quân Hoa ở Liêu Nam để phát động tấn công, với ý định cứu vãn tình thế bị động.

Nhưng hành động của quân thứ hai này đã bị hải quân đặc công Trung Quốc kiềm chế, làm chậm trễ thời gian xuất phát. Lúc này, quân Nhật buộc phải yêu cầu trong nước tăng cường binh lực. Quân thứ ba và quân thứ tư đã bắt đầu chuyển quân đến Đông Bắc mà không có sự chuẩn bị đầy đủ. Lúc này. Chiến tuyến Liêu Nam đã bị quân Hoa đột phá một cách bí thảm. Quân Quan Đông nổi tiếng của Nhật Bản đã bị chia cắt và bao vây. Quân thứ nhất buộc phải rút lui về hướng Bắc Trữ, ngăn chặn việc bị quân Hoa từ hướng Hắc Sơn và Đại Hồ Sơn tấn công. Họ dự định hình thành một phòng tuyến khác ở khu vực Bắc Trữ. Nhưng lúc này, bộ chỉ huy quân đội Nhật Bản đã xảy ra tranh chấp. Bộ chỉ huy không thể tin rằng họ đã thất bại, và từ chối yêu cầu rút lui hợp lý của chỉ huy tiền tuyến, liều mạng muốn tiếp ứng cho quân Quan Đông. Hình thành một trận quyết chiến ở Liêu Nam.

Nhưng hành động của quân Hoa đã phá tan ý đồ chiến lược tuyệt vọng của quân Nhật một cách dứt khoát và nhanh chóng.

Ngày 28 tháng 6, quân Quan Đông bị tiêu diệt, hơn mười vạn tinh binh Nhật Bản bị tiêu diệt. Một lượng lớn người đã thiệt mạng. Thiệt hại ba trăm ỗ pháo, mất hơn mười lá cờ quân. Tiếp theo, khi quân Nhật khẩn cấp điều động viện binh, quân đội Trung Quốc lại phát động một cuộc tấn công vòng quanh vào ngày 11 và 12 của sư đoàn yếu thế ở Bàn Cẩm. Bộ chỉ huy trực tiếp ra lệnh cho quân Quan Đông, ra lệnh ngu xuẩn cho họ không được rút lui. Ngày 5 tháng 7, sư đoàn 11 và 12 bị tiêu diệt. Trong khi đó, một bộ phận chủ lực của quân Nhật, quân thứ ba và quân thứ tư vẫn bị chặn ở tuyến Phụng Thiên, không được tiến về phía nam.

Lúc này, tại Liêu Tây, quân Nhật và Triều Tiên đã tan vỡ, buộc phải cùng tàn quân còn sót lại rút lui về Phụng Thiên. Kỵ binh Trung Quốc thừa cơ truy kích, giành chiến thắng lớn. Tinh thần quân Nhật quanh Phụng Thiên đã sụp đổ. Lục quân Nhật Bản châm lửa đốt Phụng Thiên, rồi rút lui.

Việc Phụng Thiên bị thiêu rụi đã chọc giận lục quân Trung Quốc, họ phát động cuộc truy kích mãnh liệt, một đường thẳng tiến về Quan Đông châu và Lữ Thuận, một đường khác lao thẳng vào biên giới. Cả thế giới đều đoán xem họ sẽ dừng lại ở đâu. Quân Nhật cũng vội vàng điều quân từ chiến trường Tần Hoàng Đảo đến, gia nhập chiến trường Triều Tiên để chống cự. Lục quân Trung Quốc không chút do dự vượt sông Áp Lục, tiến vào Triều Tiên, Bình Nhưỡng thất thủ vào ngày 22 tháng 7. Lữ Thuận cũng bị vây công. Không quân và hải quân Trung Quốc dùng máy bay ném bom mang ngư lôi bắt đầu phong tỏa biển Lữ Thuận. Sân bay dã chiến của họ đã rất cao. Căn cứ Lữ Thuận của Nhật Bản bị pháo hạng nặng oanh kích. Nước Nhật đã nhận ra, trên chiến trường lục địa, họ không còn khả năng chiến thắng. Những quân quan trẻ tuổi, điên cuồng bắt đầu chuẩn bị sử dụng vũ khí duy nhất có ưu thế của họ — hải quân, phong tỏa toàn diện đường

biển Trung Quốc, tấn công mọi thương thuyền dám đến Trung Quốc, đồng thời pháo kích các thành phố ven biển, bao gồm cả Thượng Hải. Vào thời điểm đưa ra quyết định đó. Giới hữu thức Nhật Bản đã nhận ra, nếu cứ theo những sĩ quan trẻ tuổi điên cuồng này, đế quốc đã đến lúc nguy hiểm... Biển động đang nổi lên.

Mùa hè năm 1916, lục quân Đế quốc Nhật Bản đã mất gần ba mươi vạn quân, một lượng lớn sĩ quan được huấn luyện trước chiến tranh. Họ mất đi phần lớn vũ khí hạng nặng trong kho quân dụng của lục quân. Trong những năm tháng tới, lục quân Nhật Bản, trong tương lai có thể đoán trước, sẽ không gượng dậy nổi.

Theo chiến thắng trong cuộc chiến mà chính quyền Trung Quốc gọi là cuộc chiến báo thù và phục hưng (lúc này, vẫn còn ba mươi vạn quân nhân Trung Quốc đang chiến đấu đẫm máu trên tuyến đầu sông Tát Mạt), đế quốc vốn bị phương Tây coi là cổ xưa và nghèo nàn dường như đã đứng lên võ đài thế giới với dáng vẻ cường quốc. Sau khi Nga sụp đổ ở phương Đông. Sau khi Đại chiến châu Âu kết thúc. Sau khi các đế quốc phương Tây bị đánh đến kiệt sức. Thế giới phương Tây buộc phải hợp tác với Trung Quốc trong nhiều vấn đề ở Viễn Đông để duy trì hệ thống của họ. Nhưng vào lúc đó, rất nhiều người đáng buồn đã không nhận ra. Điều này đồng nghĩa với việc sự kết thúc của hệ thống thống trị cũ của lục địa ở châu Á... Lục địa mới và châu Á, gần như nắm tay nhau bước lên sân khấu vốn bị người châu Âu chiếm giữ. Đặc biệt là lục địa mới, sau khi sự uy hiếp của Nhật Bản bị phá hủy, sau khi phương Tây kiệt sức. Sức mạnh của họ, trong tương lai không thể ngăn cản bùng nổ. Cuối cùng sẽ thay đổi sâu sắc thế giới này.

Mưa Thần giành chiến thắng, sau đó Mỹ giành chiến thắng. Nhật Bản đã mất đi đế quốc châu Á của họ, và lục địa cũ cũng đã mất đi châu Á ban đầu

của họ. Trong tiếng ầm ầm của Sư đoàn thiết giáp số 1 của lục quân Trung Quốc, tất cả trật tự cũ đã bị phá vỡ. Mới chỉ bắt đầu mà thôi.”

—— — J. C. Furler « Chiến dịch Viễn Đông năm 1916 », và cũng trích dẫn trong một tác phẩm khác của ông « Con đường của vị tướng Mưa Thần ».

Phụng Thiên gần như bị quân Nhật thiêu hủy một nửa, đại soái phủ tráng lệ ngày xưa đã trở thành một vùng phế tích. Những người chạy nạn trở về tìm kiếm tài sản của mình trong đồng đổ nát. Trên những con đường của thành phố vẫn còn tro tàn này, các nhân viên cứu trợ quân đội và dân sự cũng xuất hiện, cung cấp lều bạt, thức ăn và tiền cứu trợ cho những người tị nạn. Ngân hàng khôi phục cũng bắt đầu đăng ký thiệt hại của người tị nạn. Chuẩn bị xây dựng lại quê hương bị quân Nhật phá hủy. Mọi người đi lại, trên đồng đổ nát lại thể hiện một sức sống kỳ lạ.

Trước phế tích của đại soái phủ, một nhóm quân nhân đang đứng. Xung quanh là các phóng viên trong và ngoài nước, ánh đèn huỳnh quang chớp nháy. Trong đám người. Không nghi ngờ gì nữa là tổng thống Mưa Thần, người đứng đầu đất nước này. Ông đang vỗ vai một thiếu niên, dường như đang an ủi anh ta điều gì đó. Thiếu niên kia cũng đang căn môi, nhìn về phía gia viên của mình.

Tiểu thuyết mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Âm thanh của các phóng viên đặt câu hỏi vang lên không ngừng.

“Thưa tổng thống, ngài nghĩ gì về việc đại bản doanh Nhật Bản tuyên bố sẽ phong tỏa toàn diện bờ biển Trung Quốc? Ngài có nghĩ rằng các nước phương Tây sẽ tham gia vào cuộc chiến này không?”

“Thưa tổng thống, sau chiến tranh, những người chịu trách nhiệm về tội ác của quân Nhật ở Đông Bắc có bị trừng trị không?”

“Thưa ngài tổng thống đáng kính, quân đội của các ngài đã chiếm được Bình Nhưỡng, mục tiêu cuối cùng sẽ dừng lại ở đâu? Quân đội chính quy còn có khả năng tiếp tục đà tiến công không?”

“Nghe nói chính phủ lưu vong Nhật Bản đã có đại diện tại Nam Kinh, tổng thống có chuẩn bị đàm phán với Nhật Bản không? Với thế lực nào sẽ là đối tác đàm phán?”

Mưa Thần chỉ mỉm cười trước những câu hỏi lớn của các phóng viên, ông đã nhận được điện báo từ Trần Trác. Tại Nam Kinh, đại diện Nhật Bản đã bị phớt lờ đủ lâu. Họ muốn đàm phán trực tiếp với ông cũng ngày càng nhanh chóng. Thế giới phương Tây đã mong muốn kết thúc cuộc chiến này, sợ rằng họ sẽ bị liên lụy. Lúc này, có thể trở về Nam Kinh, mang theo chiến thắng vĩ đại như vậy!.

Một phiên bản trơn truhơn, gửi từ T.L . T–bạnhiếu mà·

STT 374: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 177: Trách nhiệm của mỗi người

Thịt bò hộp và đậu nành được đổ lên trên cơm cao lương nóng hổi, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Trong chiến khu phía Bắc, các quân quan tụ tập, vừa ăn cơm vừa bàn luận sôi nổi.

Hiện tại, tiền tuyến chiến khu phía Bắc đã vượt qua cầu đá lớn, chỉ huy Tập đoàn quân Liêu Nam và Tập đoàn quân Liêu Tây bao vây quân Nhật ở vùng Lữ Thuận, Quan Đông châu. Trên con đường lớn hướng về Phụng Thiên, đâu đâu cũng thấy thi thể và vũ khí vỡ nát do quân Nhật hoảng loạn vứt lại khi tháo chạy. Quân tàn dư của Đệ nhất quân Nhật, quân tàn dư Triều Tiên, Đệ tam quân, Đệ tứ quân. Tổng cộng mười lăm sư đoàn bị dồn ép như đàn cừu, buộc phải rút về bờ biển, cố thủ trong phạm vi hẹp của Quan Đông châu. Bọn chúng không phải không muốn kháng cự, nhưng mỗi lần cố gắng ổn định chiến tuyến, đều bị quân chính quy và các đơn vị xen kẽ chiếm trước các điểm yếu, tạo thành thế bao vây chia cắt. Vết xe đổ của Quan Đông quân vẫn còn đó, lựa chọn duy nhất của các chỉ huy tuyến đầu quân Nhật là bỏ chạy bán sống bán chết. Lợi dụng lúc quân chính quy chưa hoàn toàn siết chặt vòng vây, chúng rút lui về phía Đông. Giáp Ngọ Tập đoàn quân đã di chuyển đến phía Bắc quân Nhật, hai mặt giáp công, dồn sức đánh vào đội quân đang rút lui. Sau đó, lại chuyển hướng phòng tuyến Đông Bắc, một mạch đột phá sông Vị Lục. Mười lăm sư đoàn tàn binh của quân Nhật tháo chạy tán loạn, cuối cùng mới miễn cưỡng hình thành một phòng tuyến gần Quan Đông châu, tránh được số phận bị đuổi xuống biển.

Về phía Triều Tiên, Giáp Ngọ Tập đoàn quân xây dựng chế độ tiến công như vũ bão. Trước khi Đệ nhị quân đến từ Tần Hoàng Đảo, khu vực biên giới phía trong không hề có phòng bị. Sau khi phối hợp với quân phục quốc Triều Tiên, quân đội Trung Quốc cuối cùng đã vượt qua con sông này sau hai mươi một năm! Các sĩ quan cao cấp của Giáp Ngọ Tập đoàn quân dựng quân kỳ bên bờ sông gần Cửu Liên Thành, nhưng lần này, lá cờ này tuyệt đối sẽ không bị hạ xuống nữa! Giáp Ngọ Tập đoàn quân và đội bảo an Đông Bắc cải biên thành đội xung kích, chia làm nhiều đường tiến vào Triều Tiên, mãi đến dưới thành Bình Nhưỡng mới gặp phải sự kháng cự yếu ớt. Quân Nhật của Bắc Triều, với vài ngàn quân, tử thủ thành phố này, để Đệ nhị quân có thời gian đổ bộ vào Triều Tiên. Hơn nữa, đây cũng là đầu mối giao thông đường sắt quan trọng, chiếm được nơi này, tiến đến Lạc Đông Giang, có thể nói là không có phòng bị đối với quân đội chính quy. Nhưng ngay cả khi Đệ nhị quân đổ bộ vào Triều Tiên, Đại bản doanh liều mạng tập hợp Đệ ngũ quân cũng đã đến. Ít nhất một nửa Triều Tiên, bọn chúng đã không còn khả năng thu hồi.

Chính vì chiến sự diễn biến thuận lợi mà các quân quan tiền tuyến mới cảm thấy vô cùng phấn khởi. Những tham mưu sĩ quan tiền tuyến này đều là những người được Lý Duệ tỉ mỉ lựa chọn, phần lớn là những phần tử cốt cán ủng hộ chính phủ. Vốn dĩ là một đám người theo chủ nghĩa quân đội chính quy. Lúc này, chính là lúc bọn họ chỉ huy hoàn hảo ba tập đoàn quân tác chiến, tiêu diệt hoàn toàn lực lượng chủ lực của quân Nhật, tiến vào Triều Tiên. Lập nên công lao như vậy, lại là một truyền kỳ trong lịch sử quân đội. Quân đội chính quy trải qua chiến dịch này, đã hoàn toàn củng cố địa vị là những người cứu tinh của dân tộc. Tương lai phát triển của quân đội chính quy, càng thêm vô hạn! Lúc này, những người này vây quanh nhau, náo nhiệt đùa giỡn, rồi ăn từng miếng cơm trưa nóng hổi do nhà ăn cung cấp, dường như cũng mong muốn giờ phút này vĩnh viễn không kết thúc.

"Nghe nói chính phủ Honda của Nhật Bản đã ra tuyên bố, yêu cầu các nước phương Tây ngừng giao thương với Trung Quốc. Hải quân Nhật Bản sẽ phong tỏa toàn bộ bờ biển Trung Quốc, kiểm tra từng con tàu buôn đến Trung Quốc, nếu có vật tư quân sự sẽ bị tịch thu, nếu không chịu kiểm tra sẽ bị nổ súng... Bọn chúng còn tưởng rằng chúng ta dựa vào người phương Tây mới thắng được cuộc chiến này sao? Không có viện trợ của phương Tây, ta thấy cũng tốt, đỡ phải sau chiến tranh bọn chúng làm ra vẻ ân nhân, can thiệp vào công việc của chúng ta. Chúng ta không cần gì cả. Cứ diệt sạch mấy chục vạn tên này đi. Mấy chục vạn quỷ lùn tua tũ như lông nhím ở Quan Đông châu, phòng tuyến tuy vững chắc, nhưng chỉ cần một phát trọng pháo xuống là có thể đánh trúng thứ gì đó. Tiếp tế chỉ dựa vào mấy con tàu vận tải, lương thực cũng không đủ ăn. Xem bọn chúng còn ngồng cuồng được bao lâu. Theo ý ta, lần này phải thu thập sạch sẽ quân lực quân của quỷ lùn. Sau đó chúng ta phát triển hải quân. Lên cái đảo chết tiệt của chúng, bắt bọn chúng ký hiệp ước Mã Quan, như vậy mới rửa sạch được mọi nhục nhã!"

"... Không thể nói như vậy, lần này chúng ta đánh pháo, dùng vũ khí, bao gồm cả xe tăng của Đệ nhất sư đoàn thiết giáp, đều là từng chuyến tàu từ nước ngoài chở đến. Chúng ta tự sản xuất vật tư vũ khí, nhiều nhất cũng chỉ 30%. Không có những thứ này, chúng ta cũng không thể dùng hỏa lực mạnh mẽ để dọa lui địch. Quỷ Tây Dương vẫn có ích. Lần này quỷ lùn bị đánh cho tơi bời, phát biểu tuyên bố này, ta thấy cũng là chuyện tốt. Hiện tại rõ ràng, quân lực quân của quỷ lùn sụp đổ, hải quân lại điên cuồng, cũng sẽ không để người phương Tây đứng về phía chúng, nếu có thể để hải quân phương Tây tham gia thì càng tốt, có lẽ chúng ta không cần đợi hải quân của mình đã có thể đổ bộ lên hải đảo của quỷ lùn... Ta thấy, ít nhất phải thu hồi Đài Loan. Không thì nhìn hòn đảo quý giá như vậy vẫn nằm trong tay quỷ lùn, đau lòng quá!"

"Người quá mong muốn đơn phương, người phương Tây đối với tình hình ở châu Á, từ trước đến nay đều là chơi trò cân bằng.

Người không thấy trên báo chí đã nói sao? Quý Tây Dương lại bắt đầu điều đình. Hy vọng chúng ta biết điều mà dừng lại, chỉ mong bọn chúng giúp chúng ta đuổi tà ma, đó là nằm mơ."

"Điều đình cái rắm! Ta lo nhất là trong nước có mấy tên đi theo người phương Tây, hừ hừ hừ, nói gì mà ngừng bắn tại chỗ, đàm phán giải quyết. Quý lùn không bị diệt sạch, bọn chúng vẫn luôn muốn cắn chúng ta một miếng! Mọi thứ đều phải đánh ra, ta thấy trong nước có mấy tên không ưa gì uy vọng ngày càng cao của quân đội chính quy. Luôn muốn chơi trò ngáng chân... Nếu không phải tổng thống ngay từ đầu đã quyết liệt tuyên chiến với Nhật, muốn cho mấy tên kia lên ngựa, khó đấy! Đừng nói chi là chúng ta bao vây quân quý lùn như thế này!"

Những người này ở đây bàn tán không ngớt, tiếng cười rộ lên từng hồi. Ánh nắng mùa hè chiếu lên quân trang đã có chút bạc màu của họ, tất cả dường như đều tốt đẹp đến vậy.

Nhưng trong sở chỉ huy của Lý Duệ, dường như lại nổi lên một trận bão táp. Lý Duệ giận dữ ném một chồng bản thông báo giấy lên bàn: "Hỗn đản! Hỗn đản!"

Tham mưu tình báo Nhân Trung đang định vào báo cáo, thấy hành động này cũng giật mình. Vội hỏi: "Tham mưu trưởng, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Duệ tức giận đến run cả người: "Còn có thể có chuyện gì nữa? Tin tức truyền đến. Nội các và nghị viện lại phụ họa với việc điều đình của các nước phương Tây, hy vọng có thể lập tức bắt đầu đàm phán. Ngũ Văn tước, tên bộ trưởng ngoại giao đó, quả thực là bộ trưởng bán nước! Về mặt tài chính cũng ồn ào, một vũ tiên sinh tiếp nhận phỏng vấn thì mở miệng là

đánh trận hai tháng, chi ra bao nhiêu tiền. Đánh tiếp thì lại muốn vay nợ, tương lai gánh nặng tài chính sẽ rất lớn. Ý tứ là thấy tốt thì lấy! Hiện tại Quan Đông châu còn mấy chục vạn quý lùn, Triều Tiên cũng đang kịch chiến, mỗi ngày hàng trăm vạn dân công vận chuyển vật tư. Hàng triệu đại quân đang đổ máu chiến đấu. Bọn chúng lại nhụt chí ở hậu phương! Có một nghị viên quốc hội, là cái gì ủy ban quốc phòng. Lại còn lớn tiếng kêu gọi giải trừ quân bị! Nói dân quốc hiện nay nuôi quân sáu mươi sư, gần hai trăm vạn lực quân, thêm vào lực lượng không quân kiểu mới, xây dựng hải quân. Hiện tại có viện binh châu Âu, Mỹ cho vay. Nhưng theo chiến tranh châu Âu kết thúc, đất nước sẽ không thể nuôi nổi một đội quân lớn như vậy. Nhất định phải trở lại quy mô ba mươi sư như thời khai quốc. Quân đội chính quy nhất định phải cắt giảm ngay lập tức, còn phải thông qua cái gì dự luật...”

Lý Duệ bước nhanh đến trước tấm bản đồ. Sắc mặt hắn lúc này đã xám xịt, lặng lẽ ngẩn người trước tấm bản đồ lớn. Mẫn Trung cầm xấp thông báo giấy lên xem, đều là những bức điện dài gửi từ Thiên Tân tới, ghi chép những biến động gần đây trong nước. Chữ ký đại diện của người gửi điện cuối cùng đều bị Lý Duệ xóa đi, không thể biết là ai gửi đến. Hắn ngẩng đầu muốn khuyên Lý Duệ điều gì đó. Nhưng Lý Duệ đã trầm giọng lên tiếng.

"Hiện tại, lũ quý tử đang vùng vẫy giãy chết, không ai có thể đoán trước được chúng còn giở trò điên cuồng gì. Giờ đây lại dễ dàng tha thứ cho những luận điệu này xuất hiện, chẳng khác nào làm nhụt chí quân ta! Tổng thống đối với đám người này thật sự quá khoan dung! Nếu không có chúng ta hy sinh, bọn chúng lấy tư cách gì mà ngồi ung dung trên vị trí này, vênh váo trước mặt chúng ta? Sự diệt vong của Tống triều, Minh triều, đều là vì đám sĩ phu cảnh giác, đề phòng quân nhân, mà đám sĩ phu này, ngoài việc bán nước, thì chẳng nghĩ ra được trò gì khác. Tống triều nuôi sĩ ba trăm năm, chỉ có một Văn Thiên Tường, Minh triều trung thực hơn hai trăm

năm, đơn giản chỉ có một Sử Khả Pháp. Thanh triều đánh vào Nam Kinh, đám sĩ phu đó đội mưa to mà ra hàng, quỳ gối bên ngoài cửa thành, thi thể chất thành đống cao hơn một thước. Mưa to trút xuống, mũ quan của đám người đó phai màu, chỉ còn lại một vùng nước đỏ đất!"

"Giờ đây, đất nước này, làm sao có thể thiếu quân đội chính quy? Chúng ta phải giành lại Lữ Đại. Còn phải phát triển hải quân, đoạt lại Lưu Cầu, Đài Loan, Macao, Hồng Kông. Ở Bắc Cương của tổ quốc, còn có hơn một trăm vạn dặm đất bị Sa Hoàng chiếm!" Hãn dùng bàn tay đập mạnh xuống tấm bản đồ, giọng nói đầy phẫn nộ, nhưng cũng chứa chứa nỗi đau sâu sắc.

Mẫn Trung chỉ biết cười khố, đám sĩ quan cấp tiến xuất thân từ các tiểu đoàn Thanh quân như bọn họ, ai mà không bất mãn với cái gọi là nội các nghị hội. Nhưng tổng thống luôn muốn duy trì cái vỏ bọc mà theo họ là thành công thì ít, hỏng việc thì nhiều. Là những tùy tùng trung thành của tổng thống, họ còn có thể làm gì? Tuy nhiên, nhìn thế nào đi nữa, tổng thống cũng sẽ không nhượng bộ với họ. Dù sao, quân đội chính quy mới là nền tảng vững chắc nhất của đất nước này! Nhưng trước cơn thịnh nộ của Lý Duệ, hãn vẫn cảm thấy đồng cảm.

Lý Duệ cuối cùng kìm nén sự kích động của mình, hỏi Mẫn Trung: "Có chuyện gì?"

Mẫn Trung đứng nghiêm, lớn tiếng đáp: "Tình báo cho thấy, quân Nhật có ý định rút một phần binh lực khỏi Quan Đông châu. Tổng cục Tình báo Quân sự đối ngoại vẫn chưa gửi báo cáo chiến lược, nhưng theo phán đoán của phòng tình báo tiền tuyến, quân Nhật có khả năng muốn điều động một bộ phận binh lực đến Triều Tiên... Đây là báo cáo sơ bộ của phòng tình báo."

Lý Duệ ra hiệu cho hãn đặt báo cáo xuống, sau khi Mẫn Trung cúi chào rồi đi, Lý Duệ mới trở lại bàn làm việc của mình. Nhưng hãn không vội

xem báo cáo, mà lấy ra một bức thư từ trong ngăn kéo, lật xem thật lâu, rồi lại trầm ngâm suy tư. Chữ ký ở cuối thư cũng bị Lý Duệ cẩn thận xóa đi, nhưng nội dung trong thư đã khiến hắn suy nghĩ rất lâu, rất lâu.

"... Vân Tiên sinh dưới trướng, hiện nay phong trào trong nước, đã nghe thấy. Bộc tại quân tự Thiên Tân luyện binh thời điểm kết bạn. Lúc cũng đã lâu vậy. Theo ý của quân," cũng luôn để tâm đến những biến động trong và ngoài nước. Tổng thống ở địa vị cao, luôn là cường nhân chính trị. Tài năng của tổng thống, cũng là kinh điển muôn đời. Đất nước ta có được người này, quả là ứng nghiệm với lời tiên đoán "năm trăm năm tất có vương giả hưng". Không sai, tổng thống tuổi trẻ tài cao, nắm quyền rộng lớn, đối với nội các nghị hội có sự kiềm chế, đủ kiểu dễ dàng tha thứ. Không sai, một đám sĩ phu lái nhái vẫn không tự tỉnh. Đối với việc làm của tổng thống, họ luôn tìm cách kiềm chế, phàm là những người có lòng như quân bộc, đều đã phần nộ từ lâu! Lúc này, đất nước ta, vẫn chưa thể theo kịp các cường quốc phương Tây, mà quá thúc đẩy cái gọi là dân chủ đại nghị. Nước ta vốn có truyền thống dân chủ, dân chúng lại phần nộ vì phải phục tùng quyền uy. Nếu không có một cường nhân, thì thế cục sẽ sụp đổ ngay lập tức! Tâm huyết của tổng thống mấy năm qua, chắc chắn sẽ thành công!

Mặc dù đám người lái nhái vốn không có thực lực. Nhưng theo quan hệ giữa đất nước ta và các nước phương Tây ngày càng sâu sắc. Ảnh hưởng của các cường quốc phương Tây đối với đất nước ta cũng ngày càng lớn. Nhờ vào sự điều đình của các nước phương Tây, đám người lái nhái này sẽ liên kết với nhau, gây áp lực lên chính sách của tổng thống, thì đất nước sẽ lầm đường lạc lối! Chúng ta không thể không lo lắng về điều này. Tổng thống sợ ném chuột vỡ bình, còn chúng ta thì không cần phải có lòng dạ đàn bà. Trăm năm sau mang tiếng xấu, chúng ta chính là người của tổng thống. Chỉ là khen chê, Hà Túc Đạo quá đáng! Đủ kiểu việc làm, đã chứng minh đám người lái nhái này đối với đất nước ta, đối với dân ta, thực sự không có chút đóng góp nào. Tiền đồ duy nhất của đất nước ta sẽ nằm trong

sự quyết đoán của tổng thống. Quân đã lập nên uy danh cao cả. Chiến công hiển hách, đương thời khó ai sánh bằng. Việc này nên làm nhanh thì làm, bậc không thể không hồi hộp mong đợi.

Việc sau này, sẽ tùy thời trả lời tại quân. Các vị hữu lực nhân sĩ khác cũng đồng ý với nghĩa cử của chúng ta. Lực lượng này quá lớn, rất có ích. Sau này gặp mặt sẽ cùng quân bàn bạc kỹ hơn.

Trời vực hai quên, thuận tưng vô kỳ."

Lý Duệ mệt mỏi dựa vào ghế, thật muốn tiến thêm một bước nữa. Nguy hiểm to lớn, nhưng lại có sự cảm dỗ của thành công. Tương lai của đất nước này cứ thế ulla về trong tâm trí hần, không thể dứt ra.

"Giếng Đá quân vì sao bị hiến binh bắt giữ? Rốt cuộc là có ý gì? Nghe nói gần đây người còn muốn giải tán đế quốc nghị hội... Đây đều là những hành vi lung lay quốc thể!" Trong ruộng nghĩa cố gắng duy trì tôn nghiêm của một Thủ tướng trước mặt học trò của mình. Nhưng học trò của ông, lúc này lại tỏ ra thờ ơ với vị lão sư.

Thật Kỳ nhẹ nhàng gõ vào bàn làm việc của Trong ruộng nghĩa, vẻ mặt lạnh nhạt. Sự kinh sợ trước mặt vị lão sư này, lúc này đã hoàn toàn biến mất. Bởi vì hiện tại, người nắm trong tay quân đội, nắm giữ vận mệnh của đất nước này là hần, và người sẽ dẫn dắt đất nước này thoát khỏi cảnh khốn cùng, cũng vẫn là hần. Hần nhỏ giọng đáp lại câu hỏi của Thủ tướng, cố gắng duy trì sự tôn kính bên ngoài.

"Giếng Đá bí mật tiếp xúc với phe Anh - Mỹ, hành động như vậy, không thông qua sự ủy quyền của đại bản doanh thời chiến. Đó là sự phản bội với Thiên hoàng bệ hạ, chúng ta phải ngăn chặn hành động đó. Về phần đế quốc nghị hội. Nơi đó tràn ngập những kẻ thừa hơi, không phù hợp với hướng phát triển của đế quốc hiện đại. Quý tộc, nguyên lão, còn có tài

phiệt. Họ chống lại lệnh động viên khẩn cấp của cả nước, đồng thời có những ý kiến sai trái về việc phong tỏa hải quân, cũng không đồng ý với việc trưng thu thuế đặc biệt thời chiến của cả nước, càng phản đối việc lực lượng tăng cường quân bị lên bốn mươi sư đoàn. Những người này không có tư tưởng quốc dân, nhất định phải bị khống chế, chính sách quan trọng của quốc gia không thể vì sự quấy rối của họ mà không thể tiếp tục... Hiện tại đã đến trước mắt sinh tử tồn vong!"

"Chúng ta thất bại! Thì phải đầu hàng! Không phải là không có biện pháp khác. Hành động của người, chỉ có thể đẩy toàn bộ đế quốc đến chỗ diệt vong! Anh Mỹ cũng không hy vọng Nhật Bản trở thành một quốc gia không có chút sức kháng cự nào trước Trung Quốc, họ sẽ điều đình để cân bằng cục diện châu Á, chúng ta chỉ cần lợi dụng thế cục này! Còn lệnh phong tỏa hải quân. Còn có lệnh động viên khẩn cấp của quốc gia, việc cấm hoàn toàn liên lạc với Anh Mỹ, chỉ có thể đẩy đất nước phương Tây vào vòng tay của quân thù! Người làm như vậy mới thực sự là diệt vong đế quốc!" Trong ruộng không hề nhượng bộ nhìn Thật Kỳ, mà Thật Kỳ cũng nhìn lại với ánh mắt kiên định.

"Chúng ta không thất bại! Chỉ cần họ không có ưu thế hải quân, trận chiến này sẽ tiếp tục tiến hành! Cho dù là một ngàn năm! Chỉ cần ngăn cách sự giúp đỡ của Anh Mỹ cho Trung Quốc, ưu thế hỏa lực của quân đội chính quy của họ sẽ trở thành trò cười. Mà tiềm lực chiến tranh của đế quốc, lại nằm ở trên Trung Quốc! Anh Mỹ sẽ không vì hành động kiểm tra phong tỏa hải quân của đế quốc mà khai chiến. Châu Âu đang tiến hành đại chiến, nước Mỹ lại là một quốc gia yếu đuối sợ đánh trận. Nếu lựa chọn đàm phán, chúng ta tất nhiên phải từ bỏ tất cả, đế quốc mới thực sự là đánh mất tương lai! Chỉ cần sáu ngàn vạn người dân Nhật Bản đoàn kết một lòng, toàn lực ủng hộ lực lượng quân, như vậy chúng ta cuối cùng vẫn sẽ giành được thắng lợi!"

Trong lòng đầy vẻ chán nản, ngồi trên chiếc ghế của mình, nhìn đám học sinh đã phát điên kia, hẳn thực sự không còn lời nào để nói. Chiến sự Đông Bắc thảm bại. Lục quân thảm hại, tan tác bỏ chạy, giờ đây quân Hoa đã xâm nhập Triều Tiên, đồng thời bao vây mười lăm sư đoàn tàn binh của Nhật tại khu vực Quan Đông châu. Hải quân Đế quốc muốn dùng đường biển chi viện cho lục quân phòng thủ, lại muốn lợi dụng cảng lớn để tiếp tế cho số lượng lớn quân đội này dưới sự phong tỏa của máy bay Hoa. Thêm vào đó, còn phải yểm hộ cho quân tiếp viện đổ bộ vào Triều Tiên, quả thực là "giật gấu vá vai". Tin tức truyền về trong nước, toàn bộ đế quốc chấn động. Ngay cả Thiên hoàng bệ hạ cũng tỏ ra quan tâm, hỏi liệu có thể kết thúc chiến tranh hay không. Nhưng thật kỳ lạ, những quân quan trẻ tuổi lại càng điên cuồng hơn, cường ép cả nước giới nghiêm, mở rộng lục quân lên bốn mươi sư đoàn, mục tiêu cuối cùng là một trăm sư đoàn. Quốc gia khẩn cấp thu thuế, dùng để mở rộng sản xuất vũ khí quân sự. Hàng loạt xưởng sản xuất dân dụng bị ép buộc chuyển sang sản xuất quân sự. Tất cả nguyên liệu và vật tư sản xuất đều được phân phối theo chế độ nghiêm ngặt nhất. Bọn chúng không thừa nhận thất bại, còn chuẩn bị quyết chiến đến cùng! Quan trọng hơn, chúng chuẩn bị dùng hải quân phong tỏa toàn diện bờ biển Trung Quốc. Mà hành động này diễn ra trong lúc Trung Quốc đang vận chuyển hai quân đoàn viễn chinh cùng với lượng lớn nguyên liệu, lương thực và vật tư quân sự sang châu Âu. Không nghi ngờ gì, đây là hành động đối đầu với cả thế giới! Nhưng trong mắt chúng, chỉ có quyền lực tối thượng mà chúng đang nắm giữ, còn những thứ khác đều làm ngơ. Chúng vì phần nộ với Hoa, vì đế quốc cần phá vây mà tiến hành chính biến. Lục quân cần chiến tranh để tồn tại, để bành trướng, để khống chế sâu sắc quốc gia này. Dù đế quốc diệt vong, chúng cũng muốn tiếp tục chiến sự đến cùng.

Nhật Bản, đã trở thành một quốc gia cô độc và sợ hãi. Có lẽ lúc này, bản thân hẳn phải làm điều gì đó. Mặc dù đã lên kế hoạch cho cuộc binh biến 424, nhưng vì sự tồn vong lâu dài của đế quốc, hẳn không nên lo lắng quá nhiều về những vấn đề khác. Mặc dù bọn chúng có thể nói là "một tay che

trời", nhưng đế quốc này vẫn còn những thế lực tinh thần mạnh mẽ hơn. Chỉ là hãn cần phải cẩn trọng thúc đẩy. Đế quốc không thể chịu thêm một lần thất bại nào nữa.

Tiểu thuyết mới nhất ra mắt tại sáu chín sách a!

Lý tưởng trước đây của mình, rốt cuộc là đúng hay sai? Có lẽ những điều này không cần thiết phải tiếp tục tìm tòi. Điều quan trọng là tương lai của đế quốc này. Trong ruộng nhắm mắt lại.

Thật kỳ cười lạnh, có chút cúi đầu với Trong ruộng: "Thủ tướng các hạ, hội nghị đại bản doanh buổi chiều, hy vọng ngài đúng giờ có mặt, hạ quan có một số chương trình nghị sự quan trọng cần thảo luận —— À, đại thần nội cung Mộc Hạ bá tước, gần đây sức khỏe không tốt, hạ quan đã đề cử Thiếu tướng Bạch Xuyên tạm thời thay thế chức vụ của ông ta. Mặc dù Thiếu tướng Bạch Xuyên không phải là quý tộc, nhưng lòng trung thành với Thiên hoàng bề hạ không hề giảm sút. Hy vọng ngài hiểu rõ sự thật này, cáo từ."

Trong ruộng không mở mắt, nhưng đầu óc lại đang suy nghĩ kịch liệt. Lão hồ ly trong nội cung kia cũng đã bị Thật kỳ khống chế. Hãn thực sự phải hành động nhanh lên!

Trong mấy ngày này, không khí náo nhiệt ở thủ đô Nam Kinh giống như đang tổ chức một ngày lễ lớn. Tin chiến thắng từ tiền tuyến liên tục truyền về, chiến quả lớn đến mức người dân thủ đô không dám tin vào mắt mình! Chỉ hai tháng sau khi Nhật Bản phát động tập kích, Tổng thống đã đến tiền tuyến trấn thủ, và giờ đã chiếm được Bình Nhưỡng! Đất nước của chúng ta đã cường thịnh đến mức này! Nghe nói tin tức, Tổng thống sắp trở về!

Sau chiến sự Thanh Đảo, không khí long trọng, mãnh liệt đến mức người dân thủ đô khó có thể quên. Lần này giành được chiến quả vĩ đại

hơn, không biết sẽ có cảnh tượng gì. Các học sinh ở các trường học lớn ở thủ đô cả ngày ca hát diễu hành trên đường phố. Đến tối cũng không ngừng nghỉ, như thể đang diễn tập cho buổi lễ. Nhưng trên phố cũng có những lời đồn đại đang lan truyền, rằng Tổng thống trở về để bàn về vấn đề đàm phán ngừng bắn với Nhật Bản. Nghe nói là do áp lực từ phía người phương Tây, nội các và nghị hội cũng đồng ý với ý kiến của họ. Nhưng những lời đồn đại này bị dân chúng coi thường. Tổng thống chưa tiêu diệt hết lũ quỷ Nhật, làm sao có thể đàm phán ngừng bắn? Nếu cần đàm phán, cũng phải bắt lũ quỷ Nhật ký một hiệp ước Mã Quan!

Khác với những gì mọi người tưởng tượng, Mưa Thần đã lặng lẽ xuống xe ở Phố Khẩu vào một buổi tối, sau đó đổi sang quân hàm Múa Hạc, không làm kinh động thành phố mà đến bến tàu Khôi Phục. Người đón hân chỉ có Ngô Hái, Lý Chương Mây, Tổng Giáo Nhân cùng vài người khác. Đi cùng hân còn có Lý Viện, đang trong thời gian dưỡng thương.

Tại bến tàu, nhìn Mưa Thần mặc quân trang đi xuống cầu thang, Tổng Giáo Nhân đã tiến lên đón, chưa kịp hàn huyên đã vội vàng nói: "Tổng thống, về là tốt rồi, mau chóng bố trí đàm phán! Đại diện các nước và phía Nhật Bản đã chờ ngài ở đây từ lâu!"

Mưa Thần cười, đặt tay lên tay Tổng Giáo Nhân, vẻ mệt mỏi còn hiện rõ trên mặt: "Việc này... Giải quyết hậu quả là phải giải quyết hậu quả, nhưng phải cân nhắc đến lòng dân và sĩ khí hiện tại!"

Tổng Giáo Nhân xúc động nói: "Uy tín của Tổng thống không thể bị tổn hại, để tôi gánh tiếng xấu này! Tổng thống về gấp như vậy, tôi cũng hiểu đại khái tâm tư của ngài. Chỉ cần vì đất nước, tôi Tổng Cùn này làm gì cũng được!"

Mưa Thần sững sờ, nhìn Tổng Giáo Nhân, rồi đứng yên lặng trên bến tàu một lúc lâu.

Nguồn nâng cấp: thiên · lời · trúc – bạn đọc là hiểu rồi đó .

STT 375: Chương 5: Thế giới mới

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 178: Miệng lưỡi tin tức

Vào ngày cuối tháng 7 năm 1916, các tờ báo lớn đều đăng tải một tin tức như vậy, tổng thống cũng vậy!

Lần này, mọi chuyện đều diễn ra một cách kín tiếng, khiến tuyệt đại đa số người dân thủ đô đều cảm thấy bất mãn. Trong khi tiền tuyến đang giành được những thắng lợi vĩ đại, quân đội lại khải hoàn trở về, nghĩ đến thôi đã thấy kích động lòng người! Cảnh tượng náo động ở thủ đô lần trước, đến nay vẫn còn khiến người dân thủ đô khó mà quên! Đặc biệt là lần này, chiến sự lại xuất hiện nhiều anh hùng trẻ tuổi. Tư lệnh Thiết giáp binh đoàn số 1, thiếu tướng Vương Đăng Khoa, từ châu Âu đánh sang, bị thương nặng vẫn không ngừng chiến đấu; sư trưởng sư đoàn 1 Vương Ít đem, người anh hùng nhanh nhẹn dũng mãnh; Lý Duệ đem, một nhân tài mới nổi của quân đội chính quy..... Trong đoàn diễu hành, nếu nhìn thấy bọn họ cười ngửa đi bên cạnh tổng thống, sẽ thấy lạnh lẽo đến nhường nào!

Nhưng lần này, Mưa Thần dường như quyết tâm thể hiện sự khiêm tốn, khi dân chúng tự phát tụ tập trước bia vô danh liệt sĩ của Phủ Tổng thống để hô vang tên ông. Ông chỉ xuất hiện chớp nhoáng một lần, nhận lời thăm hỏi của mọi người rồi trở về Phủ Tổng thống. Tuy nhiên, mọi người vẫn thông cảm với thái độ này của tổng thống. Nghe nói phu nhân tổng thống cũng gặp tai nạn xe cộ, bị thương nặng, chắc hẳn tổng thống đang ở bên cạnh

phu nhân. Chờ đến khi nguồn gốc của mọi chuyện lộ ra, mọi người lại sẽ hoan hô!

Bầu không khí ở thủ đô, trong mấy ngày sau khi Mưa Thần trở về, vừa mang cảm giác hưng phấn, an tâm, vì tổng thống cuối cùng cũng về tọa trấn. Lại vừa cảm thấy có chút bất mãn trong mâu thuẫn. Nhưng trong mắt những nhà quan sát, sự khiêm tốn của Mưa Thần lần này ẩn chứa rất nhiều điều. Một số nhà phân tích cho rằng ông không muốn làm tổn thương tình cảm dân tộc của Nhật Bản, dù sao với ưu thế hiện tại, điều đầu tiên ông cần nhắc là ngừng chiến và đàm phán. Cần tìm một đối tác đàm phán thích hợp. Lúc này, đồn Nhật Bản vào đường cùng, đối với con người lý trí như ông, việc làm dịu đi bầu không khí hiếu chiến trong nước cũng là điều cần thiết — Tổng Giáo Nhân đã công khai vấn đề hòa đàm trong nước. Giới phân tích đều cho rằng, nếu không có sự ủng hộ của Mưa Thần, điều này là không thể nào.

Lại có một số nhà phân tích hiểu rõ tính cách của Mưa Thần. Đặc biệt là ngài Crawford, đại sứ Anh tại Hoa, ông kiên quyết cho rằng Mưa Thần nhất định sẽ đến Nam Kinh để trừ tính một hành động bí mật nào đó, nội dung đơn giản là đối nội và đối ngoại. Đối nội là lợi dụng thắng lợi to lớn hiện tại để củng cố địa vị của mình. Đối ngoại có lẽ là thủ đoạn mà ông thường dùng trong các hoạt động quốc tế, lợi dụng mọi tình thế để làm suy yếu vị thế của Nhật Bản sau chiến tranh, đảm bảo Trung Quốc có vị trí quan trọng nhất trong hệ thống châu Á tương lai. Về việc Mưa Thần sẽ tiến hành như thế nào, đại sứ Crawford cũng thừa nhận rằng ông không rõ Bạch Vũ Thần sẽ làm gì. Người này luôn hành động ngoài dự đoán. Nhưng nhắc nhở các cường quốc cần phải cảnh giác, đừng một mặt xu nịnh Trung Quốc với vị thế ưu thế ở châu Á, dù sao cân bằng mới là tôn chỉ ngoại giao cơ bản của một đế quốc hùng mạnh. Nhưng thật đáng buồn là, hiện tại các nhà ngoại giao lại quá thiên cận.

Một vấn đề được quan tâm ở bên ngoài là, chiến sự này rốt cuộc sẽ kết thúc như thế nào? Trong khi hai bên vẫn giữ bộ mặt không đội trời chung, Nhật Bản liên tục thất bại trên chiến trường, nhưng trong nước lại điên cuồng hơn gấp bội. Thiếu tướng Chân Kì, một tướng lĩnh trẻ tuổi của Lục quân Nhật Bản, được xem là nòng cốt của tập đoàn này, đã từ sau màn bước ra tiền tuyến. Ông đảm nhiệm phó tham mưu trưởng đại bản doanh, đồng thời đại diện cho trong ruộng nghĩa tuyên bố tổng động viên khẩn cấp thời chiến ở Nhật Bản. Lục quân Nhật Bản ban đầu chỉ còn năm sư đoàn binh lực trong nước, lập tức được ông ta mở rộng lên hai mươi sư đoàn! Mặc dù cả thế giới đều nghi ngờ Nhật Bản sẽ dùng loại trang bị gì để trang bị cho hai mươi sư đoàn này. Nhưng quyết tâm của họ đã quá rõ ràng. Kể từ khi tuyên bố Hải quân Nhật Bản phong tỏa toàn diện bờ biển Trung Quốc, mặc dù các cường quốc thế giới —— bao gồm cả Anh —— đều cảnh cáo chính phủ Nhật Bản đừng đùa với lửa. Về việc Nhật Bản phong tỏa bờ biển Trung Quốc, các cường quốc sẽ không nhượng bộ. Các cường quốc hoạt động thương mại bình thường ở Hoa, không thể chấp nhận bất kỳ quốc gia nào khiêu chiến. Nhưng Chân Kì dường như chuẩn bị kiên quyết thực hiện chính sách này đến cùng. Hải quân mặc dù chủ lực ở tuyến vịnh Liêu Đông, hỗ trợ tác chiến ở Đông Bắc Triều Tiên. Nhưng trong nước lại dùng những tàu chiến thượng vàng hạ cám, chấp vá ra một hạm đội phong tỏa Trung Quốc. Đã chuẩn bị xuất cảng, chính thức bắt đầu tác chiến phong tỏa Hoa.

Về phía Trung Quốc, họ cũng không có ý định dừng tay. Tập đoàn quân Giáp Ngộ dưới sự hỗ trợ toàn lực của bộ phận hậu cần, đang tiến mạnh vào bán đảo Triều Tiên, thẳng đến tuyến Lạc Đông Giang. Vượt qua nơi đó, chính là Hán Giang. Ngoài tập đoàn quân Giáp Ngộ, tập đoàn quân số 9 Liêu Nam, từ Tân Phổ trên đường tiếp viện, sư đoàn tuần tra làm nòng cốt xây dựng quân đoàn 13 đã tham gia chiến trường Triều Tiên, cộng thêm lữ đoàn kỵ binh Lang Cư và lữ đoàn kỵ binh Hô Luân Bối Nhĩ, hai đội kỵ binh anh hùng, tổng cộng đã tung vào ba mươi vạn quân. Trong khi đó, phía Triều Tiên chỉ có sư đoàn 9 và 18 của Nhật Bản đang kháng cự, Hải quân

Nhật Bản hỗ trợ Lục quân rút khỏi Lữ Thuận, sư đoàn cận vệ và sư đoàn 1 theo đường biển tăng viện. Nhưng vẫn không thể chống lại thế công mãnh liệt của Lục quân Trung Quốc, chỉ có thể liên tục lùi về phía sau, quân Nhật đã chuẩn bị quyết chiến phòng thủ ở Seoul. Nếu Seoul thất thủ, vậy thì Triều Tiên đại thế đã mất! Toàn bộ Triều Tiên, quân phục quốc cũng nổi dậy mạnh mẽ, khởi sự ở các nơi, tấn công cảnh sát, di dân, mỏ than, trạm thủy điện và các đồn trú nhỏ của Nhật Bản. Họ phối hợp với Lục quân Trung Quốc trên chiến trường, đồng thời cung cấp lương thực và dân phu cho quân đội Trung Quốc. Hiện nay, Kim Cửu của Mỹ và thân vương Triều Tiên đều kêu gọi đồng bào Triều Tiên, hãy đứng lên đuổi người Nhật Bản đi! Chào đón Lý triều trở về cố thổ! Quân đội Nhật Bản trong tình thế hỗn loạn như vậy, trong nước lại không có binh lực để tiếp viện Triều Tiên, khối thuộc địa lớn nhất của họ, dường như đã đến thời khắc cuối cùng.

Tại Lữ Thuận, khu vực Quan Đông châu, tàn quân sư đoàn 13 của Nhật Bản cũng đang liều mạng chống cự. Vùng đất nhỏ bé này, tập trung những tinh nhuệ cuối cùng của quân đội Nhật Bản. Gần bốn mươi vạn quân Nhật, hai mươi vạn Hoa kiều Nhật Bản. Dưới sự hỗ trợ hỏa lực của hải quân, chống lại sự tấn công của mười tám sư đoàn tinh nhuệ của Lục quân Trung Quốc, sáu sư đoàn bảo an Trung Quốc, liều mạng chống cự. Vài quân Nhật Bản, trên đường rút lui, gần như vứt bỏ toàn bộ vũ khí hạng nặng, trên chiến trường này, chỉ có chưa đến hai trăm khẩu pháo áp chế hỏa lực đối đầu với một nghìn khẩu pháo áp chế hỏa lực của quân đội chính quy. Thêm vào đó là sự chênh lệch về dự trữ đạn dược. Mỗi ngày, họ gần như phải hứng chịu mưa bom bão đạn. Quân Nhật đã triển khai hệ thống phòng ngự hình khuyên nghiêm ngặt ở khu vực này, khổ sở chống đỡ chiến tuyến. Lục quân Trung Quốc phát động những đợt xung kích nhỏ liên tục, gặt gao đặt họ trên chiến tuyến để đánh đập. Năm mươi lăm vạn quan binh Lục quân Trung Quốc đối đầu với bốn mươi vạn quân Nhật, đang chém giết không thể hòa giải. Nhìn tình thế này, Lục quân Trung Quốc cuối cùng dự định,

chính là đuổi mấy tên quỷ tử Nhật Bản xuống biển! Chiến sự vẫn đang diễn ra tàn khốc và thảm thiết, không hề có dấu hiệu muốn dừng lại.

Châu Á. Rốt cuộc sẽ đi về đâu trong tiếng pháo kịch liệt chưa từng có này?

Lúc này, bên trong Phủ Tổng thống, đương nhiên không thể nghe thấy tiếng pháo rền vang ngoài tiền tuyến, mà chỉ có một mảnh yên tĩnh. Ánh dương giữa trưa xuyên qua tán lá, vương vãi trên mặt đất, tựa như vô số vệt thủy quang lay động. Tiếng ve kêu râm ran trong sân nhỏ, càng làm cho nơi này thêm phần tĩnh mịch.

Vài người mặc áo dài trắng bước ra khỏi phòng ngủ của phu nhân Tổng thống. Vừa ra khỏi căn phòng chất đầy băng, ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại. Nam Kinh, quả là thời điểm oi bức nhất.

Phu nhân Tổng thống cũng từ trong phòng đi ra, sắc mặt có vẻ mệt mỏi. Trời nóng như đổ lửa. Dù không mặc quân phục, bà vẫn chỉnh tề trong bộ thường phục tay áo dài. Nhìn mấy vị bác sĩ, bà khẽ mỉm cười: "Nội nhân hồi phục thế nào? Không quá quan trọng."

Vị bác sĩ dẫn đầu cung kính đáp: "Thưa Tổng thống, phu nhân còn trẻ, sức khỏe hồi phục rất nhanh. Vấn đề chắc chắn không có gì đáng ngại. Chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một, hai tháng nữa là được. Nhưng thời tiết Nam Kinh quá nóng. Cứ nằm trên giường suốt ngày, dù có băng, cũng dễ bị hoại tử. Chi bằng để phu nhân đến nơi mát mẻ tĩnh dưỡng thì tốt hơn... Tổng thống, ngài tuyệt đối đừng từ chối. Chúng tôi không gánh nổi trách nhiệm này."

Tổng thống cười khẽ, quay người trở lại phòng, lại phân phó thuộc hạ đưa những chuyên gia giỏi nhất trong nước đến Phủ Tổng thống. Phu nhân Tổng thống, Lý Viện, lặng lẽ nằm trên giường, bốn góc phòng đều chất đầy băng, khiến không khí có phần mát mẻ. Cô bé được nhận nuôi ở Tần Hoàng

Đảo, được Tổng thống đặt tên là "Ngày Mai", luôn túc trực bên giường Lý Viện, cười khúc khích. Lý Viện nhìn cô bé có vẻ mập mạp hơn. Thấy Tổng thống đến, bà cười nói: "Ta đã bảo ta không sao, sao chàng còn lo lắng đến vậy. Chiến sự lần này, ta còn chưa đến tổng viện lấy một lần. Sớm đi cho xong. Ta còn nhiều việc phải làm lắm. Phương Bắc đánh thành ra thế kia, còn phải quyên góp thêm từ thiện, rồi cả những đứa trẻ như Tiểu Minh Thiên này nữa. Muốn phát động các gia đình hảo tâm trong nước nhận nuôi..."

Tiểu Minh Thiên nghe Lý Viện nhắc đến tên mình, mở to mắt nhìn bà. Cô bé không biết đã trải qua kinh hãi gì, từ khi được vớt lên từ con tàu đánh cá đầy xác chết, cô bé đã không nói lời nào. Dù được Lý Viện quan tâm, cô bé vẫn chỉ biết cười, nhưng tuyệt nhiên không hé răng. Đêm đến, cô bé thường xuyên bị ác mộng đánh thức. Nằm chặt bàn tay nhỏ, mồ hôi lạnh đầm đìa, trừng trừng mắt đến tận lúc trời sáng. Nhưng cô bé chưa bao giờ khóc.

Tổng thống cười khở lắc đầu: "Nàng còn muốn làm gì nữa? Giờ cứ yên tâm dưỡng bệnh. Thời tiết Nam Kinh quá nóng. Chờ trên biển an toàn, ta sẽ sắp xếp tàu đưa nàng sang Mỹ tĩnh dưỡng nửa năm. Mang theo cả Tiểu Minh Thiên, cho bác sĩ bên đó khám nữa, con bé không biết bị kinh hãi gì..." Lý Viện cố lắc đầu, nhả mặt tỏ vẻ không đồng ý... Tiểu Minh Thiên đứng giữa hai người, nghiêng đầu nhìn Tổng thống rồi lại nhìn Lý Viện, không biết họ đang cãi nhau chuyện gì.

Đúng lúc này, thuộc hạ gõ nhẹ cửa, cẩn thận nhỏ giọng: "Tổng thống, các vị khách đã đến phòng khách của Phủ Tổng thống, ngài có cần tiếp kiến ngay không?"

Tổng thống nói với Lý Viện: "Ngoan ngoãn nghe lời, chiến tranh sắp kết thúc rồi, sau này chúng ta sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn..." Những lời nói dịu dàng như vậy, ông nói ra có vẻ không quen, dứt khoát thu lại vẻ

mặt, nghiêm nghị, gật đầu rồi bước ra ngoài. Lý Viện nhìn theo bóng lưng ông, dịu dàng cười, một tay bế Tiểu Minh Thiên lên. Cô bé trong lòng bà cười khúc khích. Lý Viện khẽ nói: "Chàng ấy là vậy đó, bận rộn suốt ngày. Nếu không phải ta bị thương, không biết giờ này có gặp được chàng ấy mấy lần không. Ngày Mai, sau này con có thể ở bên cạnh chúng ta nhiều hơn, con nói có được không... Đừng nhìn chàng ấy – con cũng nên gọi là ba ba. Đừng thấy chàng ấy luôn không thích cười, thật ra chàng ấy là người phi thường nhất trên đời này đó..."

Tổng thống đương nhiên không biết Lý Viện đang thì thầm sau lưng, bước ra khỏi cánh cửa, ông liền trở thành vị Tổng thống dân quốc lý trí tỉnh táo. Trong lòng chỉ có tình hình thế cục gần đây. Ông trở lại Nam Kinh, không nghi ngờ gì nữa là để sắp xếp giải quyết hậu quả. Chiến tranh là sự tiếp diễn của chính trị, suy cho cùng vẫn là để giải quyết vấn đề chính trị. Cuộc chiến với Nhật Bản đến nay, nhất định phải bắt đầu giải quyết các vấn đề sau chiến tranh. Chiến tranh cứ kéo dài, cuối cùng thường chỉ là lưỡng bại câu thương. Hiện tại phải tận dụng ưu thế, bắt đầu giải quyết vấn đề giữa hai nước, hoàn toàn biến Nhật Bản thành một đối thủ không còn uy hiếp trong những năm gần đây!

Thế giới phương Tây cũng không muốn thấy Nhật Bản bị đánh bại hoàn toàn, ngay cả nước Mỹ vốn rất nhạy cảm với hải quân Nhật Bản ở Thái Bình Dương. Cũng bằng lòng giữ lại một nước Nhật làm vùng đệm. Lúc này, nếu tiến hành đàm phán, có lẽ họ sẽ điều đình. Sẽ gây áp lực lên Tổng thống, không được đưa ra những điều kiện quá đáng. Hơn nữa, với lực lượng hải quân yếu kém của dân quốc, ngoài đại lục ra, muốn giành được lợi ích trên biển, cũng là điều không thực tế. Trên đại lục, Tổng thống có thể đánh cho Nhật Bản đau đớn, nhưng không thể cho Nhật Bản một đòn chí mạng, hoàn toàn áp chế thế lực của họ.

Thật ra... Tình hình chính trị nội bộ Nhật Bản, cũng không phải là không có chỗ để lợi dụng. Những sĩ quan trẻ tuổi cuồng nhiệt của Lục quân Nhật Bản, Tây Viên Tự, họ có tiềm năng to lớn. Đây là những nơi ông có thể bố cục. Chỉ mong, lịch sử có thể diễn biến theo dự đoán của mình... Lúc này, Tổng thống cũng không quá bận tâm đến các vấn đề trong nước. Ông đã lợi dụng Tổng Giáo Nhân phát ra tiếng nói hòa bình, tạo tiền đề tốt cho hòa đàm. Thế giới phương Tây cũng hoan nghênh Tổng Giáo Nhân thể hiện thái độ kiềm chế. Về phần các thế lực cấp tiến trong nước, Tổng thống tin rằng, với vai trò người đứng sau, ông có thể thuận buồm xuôi gió tiến hành khống chế. Đương nhiên, lúc này, về sự thay đổi của các thế lực cấp tiến, ông vẫn còn quá lạc quan.

Tình hình nội bộ Nhật Bản phát triển đến bước này, hoàn toàn nằm trong dự đoán của Tổng thống. Những quân nhân trẻ tuổi này, nếu so với một không gian khác, cũng không có gì khác biệt lắm. Hiện tại nếu không điên cuồng như vậy, cho đến khi thế giới liên hợp lại tiêu diệt bọn họ. Hoặc là các thế lực khác trong nội bộ Nhật Bản bí mật liên kết, lật đổ những sĩ quan trẻ tuổi này. Đại thương. Lục quân Nhật Bản không thể còn là chỗ dựa trên chiến trường. Dưới sự điều đình của các cường quốc phương Tây, đưa ra các điều kiện của mình. Ông tin rằng sẽ được đối phương chấp nhận. Bất kể sau này xảy ra tình huống nào, đều đáng để dân quốc này mong đợi... Đến đây, hãy để ta cuối cùng đặt nền móng vững chắc cho sự trưởng thành của dân quốc này. Sau này bất luận chuyện gì xảy ra, Trung Quốc sẽ nhanh chóng tiến lên trên con đường cường quốc, đây chẳng phải là sứ mệnh của ta khi đến với thời không này sao? Sau khi hoàn thành sứ mệnh này, ta nên làm gì tiếp theo?

Khi ánh mặt trời chiếu xuống, nghĩ đến vấn đề này, Tổng thống đột nhiên cảm thấy ớn lạnh... Tương lai, liệu còn nằm trong tầm kiểm soát của mình không?

Katou Chu Minh đã đợi trong phòng khách Phủ Tổng thống từ lâu. Trong những ngày này, ông ta ở Nam Kinh rất bận rộn. Với tư cách là đại diện ngoại giao của chính phủ Nhật Bản lưu vong. Ông ta đã sớm hẹn trước với Tây Viên Tự. Tây Viên Tự tiến hành công tác nội bộ Nhật Bản, còn ông ta tiến hành công tác liên lạc đối ngoại. Sau khi chiến tranh Trung - Nhật bùng nổ, Katou còn khá do dự, một mặt không muốn thấy Nhật Bản thất bại trên chiến trường, đánh mất lợi ích ở đại lục. Mặt khác lại hy vọng họ thất bại, chính quyền quân sự xây dựng trên chiến thắng đối ngoại, trên sự thống trị tàn bạo trong nước. Một khi gặp thất bại thảm hại, cơ sở thống trị của họ sẽ lung lay! Những người Nhật giỏi thay đổi sẽ một lần nữa nghĩ đến những chính trị gia như họ. Mà những người đại diện cho các thế lực truyền thống Nhật Bản đã mất địa vị trong chính quyền lục quân sẽ bí mật liên kết, thẳng đến lật đổ chính quyền quân sự! Bất kể sau này có bao nhiêu năm tháng quang vinh, ít nhất trước mắt, có thể cứu vãn Nhật Bản trong ngày tận thế!

Quân nhân chính quyền quả nhiên thất bại thảm hại, điều này khiến Katou Chu Minh không thể tin nổi. Trung Quốc sao có thể mạnh lên nhanh đến vậy? Quân nhân chính quyền vẫn cố chấp tiếp tục chiến sự, thậm chí bất chấp đắc tội cả thế giới. Thời cơ của bọn hản đã đến! Tây Viên Tự đã bắt đầu liên hệ với các thế lực trong nước. Bọn họ không muốn những kẻ điên kia kéo cả đế quốc vào vực sâu diệt vong! Nhưng hản thì sao, hản vẫn chưa thấy thành quả gì ở Nam Kinh. Trong trận chiến then chốt quyết định kết thúc chiến tranh, không nghi ngờ gì nữa là ở Trung Quốc, phương Tây chỉ đóng vai trò thứ yếu. Dù sao, họ cũng không thể ảnh hưởng đến cuộc chiến quy mô lớn của hàng triệu quân đội. Vấn đề hàng đầu hiện nay là làm sao để Trung Quốc công nhận họ là đối tác đàm phán, từ đó có thể tác động đến cục diện chính trị nội bộ của Nhật Bản!

Nhưng Mưa Thần vẫn lảng tránh, dù họ đã đạt được thỏa thuận với Mỹ, và Mỹ cũng rất muốn ủng hộ chính quyền Tây Viên Tự khôi phục. Trên đài Tây Viên Tự, họ hứa sẽ hạn chế quy mô hải quân Nhật Bản ở mức 50% lực

lượng hải quân Mỹ, đặc biệt là các tàu chiến chủ lực. Đồng thời, họ cũng sẽ mở cửa thị trường cho Mỹ. Nhưng dù Mỹ ra mặt, cùng với sự hòa giải của Kho Bách, người có quan hệ tốt với Mưa Thần, và Tư Văn Sâm, người được cử làm đặc sứ, Mưa Thần vẫn chỉ đáp lại một cách hờ hững. Vì vậy, Katou càng thêm sốt ruột, nếu đạt được hiệp ước hòa bình với Trung Quốc, thì Tây Viên Tự trở lại Nhật Bản sẽ nằm trong tầm tay!

Cho đến một tuần sau khi Mưa Thần trở lại, hãn vẫn chưa có ý định dừng tay trên chiến trường. Điều này khiến mọi người nghi ngờ liệu hãn có muốn tiếp tục cuộc chiến này đến cùng hay không. Có lẽ hãn phải đợi cho đến khi có biến động ở Nhật Bản mới cân nhắc đến việc đàm phán. Ngay khi Katou gần như tuyệt vọng, Mưa Thần đột nhiên thông báo rằng hãn bằng lòng chính thức tiếp kiến đại diện của chính phủ lưu vong Tây Viên Tự để đàm phán. Tình thế dường như đã xuất hiện cơ hội xoay chuyển.

Vì vậy, khi Mưa Thần xuất hiện ở cửa phòng khách, Katou Chu Minh cung kính đứng dậy cúi đầu, thể hiện sự tôn trọng đối với vị tổng thống này. Kho Bách, Tư Văn Sâm, đại sứ Anh Crawford, và Bộ trưởng Ngoại giao Ngũ Đình Phương của Trung Quốc cũng đứng dậy, nhìn vị tổng thống quân nhân đầy nhiệt huyết bước vào.

Sau vài câu xã giao, Mưa Thần ra hiệu cho Katou ngồi xuống, rồi mới mở lời, dường như đã định trước khúc dạo đầu cho cuộc đàm phán này.

"Cuộc chiến này, không phải chúng ta áp đặt lên Nhật Bản, mà là Nhật Bản áp đặt lên chúng ta! Chính phủ Trung Quốc đương nhiên mong muốn Tây Viên Tự tiên sinh thể hiện thành ý hòa bình. Nếu không phải ông ta còn nắm quyền ở Nhật Bản, chúng ta đã không ký hiệp ước hòa bình! Nhưng chiến tranh đã nổ ra, lần này chúng ta tiến hành cuộc chiến chống xâm lược với quyết tâm cao nhất! Nếu những phần tử quân phiệt cuồng nhiệt của Nhật Bản không bị đánh gục, chúng sẽ cùng Nhật Bản và cả thế giới đi đến diệt vong! Hiện tại, họ liên tục thất bại ở chiến trường chính Đông Bắc, lại

còn muốn mở rộng chiến sự ra biển. Với tư cách là một chính trị gia có lý trí của Nhật Bản, ngài có muốn nhìn thấy Nhật Bản cuối cùng bị cả thế giới công kích không? Nếu hành động điên cuồng của họ không dừng lại, thì đàm phán là điều không thể! Xin chuyển lời đến Tây Viên Tự tiên sinh, chỉ cần quân nhân chính quyền sụp đổ, tôi sẵn sàng đàm phán công bằng với bất kỳ đại diện nào của Nhật Bản. Hôm nay gặp ngài, cũng là để nhờ ngài chuyển lời này. Tôi còn bận nhiều việc, phải tập trung chỉ huy chiến sự ở Đông Bắc, nên không thể ở lại lâu. Xin ngài nhất định phải chuyển lời của tôi, tôi mong muốn Nhật Bản có những thay đổi nhanh chóng, mọi việc đều có thể thương lượng. Như vậy, còn gì nữa không?"

Cuộc đàm phán mà Katou Chu Minh mong đợi bấy lâu cứ thế mà kết thúc. Nhìn Mưa Thần mỉm cười và gật đầu chào họ rồi quay người rời đi, Kho Bách và Tư Văn Sâm vội vã đi theo. Ngũ Đình Phương cười khổ với Katou Chu Minh đang ngăn người: "Ý của tổng thống, cũng chính là ý của chính phủ chúng ta. Katou tiên sinh, bây giờ chỉ còn xem Nhật Bản thể hiện như thế nào mà thôi... Cá nhân tôi rất mong muốn chiến sự sớm kết thúc, hay là dùng chút trà bánh, cà phê của Phủ tổng thống rất ngon..."

"Ý của ngài, thưa tổng thống, rốt cuộc là..."

"Chẳng lẽ quý quốc mong muốn chính quyền quân phiệt đó vẫn còn nắm quyền sao, lão bằng hữu?"

"Đương nhiên đây không phải là điều mà đất nước chúng ta và cả thế giới mong muốn, nhưng nếu hải quân của họ xuôi nam, thế giới sẽ gặp nguy hiểm. Quy mô chiến sự cũng rất khó kiểm soát. Tổng thống tiên sinh cũng không muốn những thành quả của ngài bị hủy hoại trong cuộc chiến tranh mở rộng này. Nhanh chóng thể hiện thiện ý, cũng là điều mà chính phủ chúng ta mong muốn."

"Lão bằng hữu, tôi đang vì toàn bộ Thái Bình Dương mà phản đối chính quyền quân phiệt tà ác này. Nhân dân Trung Quốc sẵn sàng trả một cái giá lớn như vậy. Nếu họ không thay đổi, tôi sẽ không đàm phán... Xin chính phủ quý quốc tiếp tục ủng hộ tôi, rất nhanh thôi, sẽ thấy những biến đổi mà chúng ta mong đợi xảy ra. Tôi xin cam đoan với ngài."

Mưa Thần nhìn những người phương Tây đang đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời, thông thả nói: "Quốc gia đó cũng không hoàn toàn là những kẻ điên."

STT 376: Chương 5: Thế giới mới - Chương 179: Sông Hán

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 179: Sông Hán

Mấy phát pháo đạn giáng xuống sông Hán, khuấy động những cột nước cao vút. Pháo binh liên tục khai hỏa. Trên không trung, những tiếng rít gào xé gió vang vọng, lướt qua mặt nước sông Hán phẳng lặng trong mùa hạ, rồi cuối cùng rơi xuống bờ bên kia. Thế nhưng, quân Nhật trên chiến tuyến vẫn không hề đáp trả.

Ánh dương quang chói chang của ngày hè phủ lên mặt đất một màu sáng lóa. Trên bờ bắc sông Hán, bộ đội đang hồi hải di chuyển. Sau hơn ngàn cây số hành quân, Tập đoàn quân Giáp Ngọ đã tiến sát bờ bắc sông Hán. Ngoại trừ việc gặp phải sự kháng cự nhất định khi vượt qua Bình Nhưỡng và Lạc Đông Giang, thì thời gian mà tập đoàn quân này phải đối mặt với địa hình hiểm trở còn nhiều hơn cả thời gian giao chiến với quân Nhật. Tướng lĩnh đang mẫn, dường như đã quyết tâm tử thủ trên tuyến sông Hán. Với hơn ngàn cây số đường tiếp tế, e rằng toàn bộ Tập đoàn quân Giáp Ngọ cũng không còn nhiều lực lượng để mở cuộc tấn công. Mặc dù đã huy động một lượng lớn dân phu để nhanh chóng tiếp tế hậu cần, đồng thời tiến hành trưng thu lương thực quy mô lớn trên đất Triều Tiên, nhưng Tập đoàn quân Giáp Ngọ vẫn phải dừng chân tại sông Hán. Họ cần chờ đợi vũ khí hạng nặng và hậu cần được tiếp tế, đồng thời bộ đội cũng cần thời gian tập kết để chuẩn bị cho cuộc tấn công cuối cùng. Quân Nhật hiện chỉ có bốn sư đoàn, dù có nhất định sức chiến đấu nhưng đã bị tổn thất nặng nề. Chỉ cần Tập

đoàn quân Giáp Ngọ có thể phát huy toàn bộ lực lượng, tin rằng tại Triều Tiên, không ai có thể ngăn cản bước tiến của họ!

Ít nhất, trong lòng hai mươi vạn tướng sĩ của Tập đoàn quân Giáp Ngọ, đã quyết định sẽ chiến đấu đến cùng.

Trung tướng Rừng Thuật Khánh đứng trên một vị trí cao ở bờ bắc sông Hán, xung quanh là mười sĩ quan, tất cả đều giương kính viễn vọng quan sát tình hình bên kia. Hơn ngàn cây số đột kích trong một tháng, đã để lại những dấu vết hành quân trên thân thể của những quân quan này. Ai nấy đều gầy gò và tiêu tụy, giống như binh lính dưới quyền họ. Trong chiến tranh hiện đại, nếu quân Nhật không bị vây hãm ở Lữ Thuận, thì Tập đoàn quân Giáp Ngọ sẽ không thể nào tiến nhanh như gió ở phía bắc Triều Tiên như vậy. Cho đến khi họ đến sông Hán. Phá vỡ nơi này, toàn bộ Triều Tiên có lẽ sẽ nằm trong tay quân đội chính quy của Trung Quốc! Nghĩ đến điều này, nghĩ đến hai mươi năm trước quốc gia này đã phải chịu nhục nhã ở Triều Tiên, trong lòng mỗi người lính đều dâng trào một ngọn lửa nhiệt huyết.

Kính viễn vọng cẩn thận quét qua sông Hán, từ núi non đến sông nước. Mặt sông dâng cao vào mùa hè tạo thành một bức bình phong tự nhiên, cung cấp chỗ dựa vững chắc nhất cho quân Nhật phòng thủ. Đối diện với bờ bắc cao hơn, quân Nhật đã bố trí các sư đoàn phòng thủ. Trong sự yên tĩnh, có lẽ ẩn chứa vô số đại pháo và súng máy. Vượt qua nơi này, toàn bộ phía nam Triều Tiên, cho đến tận bờ biển Busan, mới có thể tìm được nơi trú đóng hiểm yếu. Nhưng vấn đề là làm thế nào để đột phá nơi này! Lý Duệ đã gửi điện báo cho Tập đoàn quân Giáp Ngọ từ cầu đá lớn, yêu cầu tập đoàn quân phải giành được thắng lợi quyết định tại Triều Tiên!

Những tiếng bàn tán nhỏ xì xào không ngừng vang lên xung quanh Rừng Thuật Khánh. Với tư cách là những chỉ huy cao cấp, họ đều hiểu rõ mức độ gian khổ của trận chiến này.

"Sư đoàn thiết giáp số một hiện vẫn đang ở Bình Nhưỡng. Xem ra lần này, không thể trông cậy vào lực lượng đột kích mạnh nhất này. Vẫn chỉ có thể dựa vào pháo binh liên hợp công kích... Mặt sông rộng như vậy..."

"Giả sử chọn một điểm đột phá, cần bao nhiêu đại pháo để áp chế hoàn toàn, yểm hộ cho việc vượt sông?"

"Mặt trận tấn công chính diện không thể vượt quá bốn cây số! Hiện tại chúng ta chỉ vận chuyển được hơn hai trăm khẩu đại pháo, cộng thêm hỏa lực của pháo cối... Vẫn chưa đủ. Đạn dược cũng không đủ." Mỗi khẩu pháo chỉ có ba cơ số đạn, đó đã là giới hạn vận chuyển của một trăm vạn dân công. Ba mươi vạn đại quân còn phải ăn gì đây... Mặt sông này, có lẽ phải dùng mạng người để lấp đầy!"

"Thuyền tấn công cũng không đủ. Nhà máy chế tạo vũ khí Mã An Sơn chỉ cung cấp sáu mươi chiếc thuyền tấn công treo máy. Mới thu thập được khoảng một trăm chiếc sà lan nhỏ, thuyền dân Triều Tiên đều bị quân Nhật cướp hết về bờ nam, chúng ta chỉ có thể tự đóng bè gỗ... Với mặt nước này, không thể lợi qua sông được. Để bộ đội vượt sông, tôi nghĩ chỉ có thể chờ đến khi đội pháo binh hạng nặng đến. Hiện tại, nếu tùy tiện phát động tấn công, tôi e rằng tổn thất sẽ rất lớn. Cũng chưa chắc đã có kết quả!"

"Đột kích bí mật thì sao? Ban đêm, bí mật vượt sông, xây dựng một lô cốt đầu cầu, sau đó yểm hộ cho việc bắc cầu phao..."

"Đại pháo của quân Nhật cũng không phải là đồ bỏ! Nếu không có đột phá toàn diện, một lô cốt đầu cầu nhỏ bé có thể làm được gì? Ngược lại sẽ khiến quân Nhật tập trung hỏa lực tấn công vào bộ đội vượt sông của chúng ta. Chỉ có đột phá chính diện rộng lớn. Kết hợp cường công và nghi binh, mới có thể phân tán tối đa lực lượng phòng thủ của quân Nhật, tạo điều kiện cho lực lượng chủ lực đột phá!"

"Hỏa lực và vật tư đều không đủ... Tại sao trước đây lại yêu cầu chúng ta phải nhanh chóng đột phá? Tập đoàn quân Giáp Ngọ đã rơi vào thế bị động. Với trận địa kiên cố như vậy của quân Nhật ở sông Hán, lại có tầm chắn thiên nhiên, biện pháp tốt nhất vẫn là củng cố lại. Chỉ cần hỏa lực đủ mạnh, luôn có cách để đột phá. Chẳng phải trước đây chỉ huy đã quá vội vàng sao?"

"Hiện tại, Tổng chỉ huy Thái bị bệnh, Trưởng phòng Tư Mã mới tiếp quản chiến khu phía bắc, quyền quyết định tác chiến tuyến đầu vẫn là Tham mưu trưởng Tung Vân. Hẳn ra lệnh, chúng ta chỉ có thể phục tùng, dùng mạng người để lấp! Hang Hồ cũng giữ thái độ nhất quán với chỉ huy trước đây. Hy vọng chúng ta giành được thắng lợi quyết định tại Triều Tiên... Bộ chỉ huy tác chiến luôn luôn thận trọng, không can thiệp nhiều vào quyết sách của bộ đội tuyến đầu. Lần này tại sao lại hạ lệnh chết chóc như vậy? Tiến hành một chiến dịch gượng ép như vậy? Nếu như Tổng chỉ huy Thái ở đây..."

"Đầu óc mày có vấn đề à! Nói như vậy, quân nhân ngày đầu tiên nhậm chức là phải phục tùng mệnh lệnh. Bộ tổng tham mưu tự nhiên có những lo toan của riêng họ, Hang Hồ đã quyết định như vậy, cũng chính là ý kiến của Tổng thống, chúng ta chỉ cần cố gắng hoàn thành nhiệm vụ!"

Rừng Thuật Khánh nghe các sĩ quan xung quanh bàn tán, sắc mặt cũng lộ ra vẻ xanh xao. Ông là một quân nhân tiêu chuẩn, luôn chỉ cân nhắc vấn đề từ góc độ quân sự. Việc cưỡng ép vượt sông Hán trước mắt, quả thực là vô cùng gượng ép. Ông cũng đã tranh luận với Lý Duệ, nhưng những lời lẽ lạnh lùng trong điện báo của Lý Duệ khiến ông cảm thấy bất lực. Bộ tổng tham mưu Hang Hồ cũng tán thành ý kiến của Lý Duệ. Điều này khiến ông hiểu rằng, cuộc chiến này là quyết định của cấp cao nhất! Mặc dù ông không muốn quan tâm đến những vấn đề ngoài quân sự, nhưng ông cũng hiểu rằng việc đưa ra kế hoạch chiến đấu như vậy là vì những cân nhắc

chính trị. Quân đội chính quy cần phải nhanh chóng giành được thắng lợi quyết định để tạo điều kiện tốt nhất cho các cuộc đàm phán sau chiến tranh. Loại hy sinh này, chỉ có Tập đoàn quân Giáp Ngọ mới phải gánh chịu! Ông lại không khỏi đoán già đoán non, sau khi Tổng thống trở về, công việc đàm phán rốt cuộc sẽ tiến triển ra sao?

Tập đoàn quân Giáp Ngọ cũng thường xuyên nhận được tin tức từ trong nước. Hiện tại, nội các và nghị hội đang kêu gọi ngừng chiến và bắt đầu đàm phán, cho rằng quân đội quốc phòng đã giành được đủ chiến quả. Nước cộng hòa non trẻ đang gánh vác một trăm hai mươi vạn lực quân, cộng với hàng triệu dân phu đang chiến đấu lâu dài ở phương bắc, đã không thể chịu đựng nổi gánh nặng. Nhất định phải nhanh chóng tìm kiếm hòa bình, trong những dòng chữ cũng thể hiện rằng quy mô quân đội chính quy hiện tại quá lớn, sau trận quyết chiến này, cần phải sớm giải tán bộ đội.

Những lời lẽ này đương nhiên khiến đám quân đội nổi giận đùng đùng. Trong khi chúng ta đang đổ máu chiến đấu, các người lại còn muốn xóa bỏ quân đội chính quy! Tổng thống thì sao, lại mặc kệ những kẻ này! Đất nước nuôi đám chính khách này, đúng là phí của giờ! Hiện tại chỉ muốn chiếm trọn Triều Tiên, chiến sự kéo dài thêm chút cũng chẳng sao. Đất nước còn bao nhiêu là lãnh thổ bị mất chưa thu hồi, cứ thế mà đánh tới! Quân đội chính quy, thanh lợi kiếm này, còn lâu mới về vỏ được. Phải đánh ra một cường quốc thực sự, lúc đó mới tính chuyện nghỉ ngơi! Không thể không nói, quân đội chính quy đã say mê với chiến lược vượt thời đại của mình. Cho rằng cái tập thể này chính là đại diện cho vận mệnh tương lai của Trung Quốc. Bất cứ ai công kích, hạn chế họ, đều là đối nghịch với trụ cột của quốc gia.

Mạch ngầm trong hàng ngũ tiền tuyến sôi trào dữ dội, một mặt họ càng cố gắng lao vào chiến sự, một mặt lại chăm chú theo dõi chính đàn thủ đô

xem rốt cuộc sẽ an bài kết thúc trận chiến này ra sao. Đồng thời cũng dõi theo vị lãnh tụ của họ, tổng thống Mưa Thần, xem ngài sẽ có động thái gì.

Trong đầu những người đứng đầu quân đội, đã hình thành một nhận thức đơn giản như vậy. Ủng hộ quân đội chính quy và tổng thống, chính là tiến bộ, là những người quan tâm đến vận mệnh của Trung Quốc. Còn đối nghịch với tổng thống, công kích quân đội chính quy, chính là sâu mọt của đất nước. Đến một ngày nào đó, cần phải quét sạch chúng.

Họ không hề biết, những lời lẽ của Tổng giáo nhân và đồng bọn lại được Mưa Thần ngầm dung túng. Hy vọng cho rằng trong nước vẫn còn một phái ôn hòa, để có thể thuận buồm xuôi gió lợi dụng trong đàm phán hậu chiến. Một Trung Quốc quá hiếu chiến, chắc chắn sẽ khiến các cường quốc phương Tây cảnh giác, nghiêng về phía Nhật Bản trong đàm phán hậu chiến. Vận dụng thủ đoạn này, hẳn tin rằng có thể khống chế cả hai mặt trận.

Rừng Thuật Khánh cuối cùng hạ kính viển vọng xuống, nhỏ giọng nói với quân trưởng quân thứ ba, Cỗm Định Khó, đang đứng cạnh: "Người thấy thế nào, Khắc Gian?" Cỗm Định Khó cũng gầy đi trông thấy, trên mặt lộ vẻ kiên nghị, dũng mãnh. Vị phó quan đời thứ hai của Mưa Thần giờ đã là một vị tướng quân dày dạn trận mạc. Hắn cười khổ lắc đầu: "Xem ra chúng ta phải liều mạng rồi... Xem ra tổng thống nhất định phải chiếm toàn bộ Triều Tiên. Đội quân tiếp viện của Nhật còn chưa tổ chức xong, chúng ta vẫn còn chỗ để liều mạng. Tư lệnh, mặc dù quân thứ ba không có Sư đoàn Thiết giáp số 1, nhưng còn có Sư đoàn Giáo dục số 2 và Sư đoàn An Định số 1, nhiệm vụ đột kích vẫn là giao cho chúng ta. Chết cũng phải chiếm được Seoul cho ngài."

Rừng Thuật Khánh không nói gì, vỗ vai hắn, lớn tiếng hô với các quân quan: "Bọn bay, xem xét địa hình cho kỹ, có gì thì hội nghị tác chiến bàn

sau, bây giờ tất cả xuống núi cho ta, nghĩ xem trận này đánh thế nào! Seoul, chúng ta quyết phải lấy được!"

Mấy tên hiến binh thô bạo phá cửa xông vào, lão quản gia đang mở cửa bị hiến binh đẩy sang một bên. Một tên đeo quân hàm Thiếu tướng Nhật Bản bước vào. Hắn liếc nhìn những hạ nhân và nô bộc trong sân đang nhìn chăm chăm, nhỏ giọng dặn dò: "Mời Đại Thông bá tước ra, đừng làm kinh động lão bá tước..." mấy tên hiến binh tráng kiện vây quanh hắn gật đầu lia lịa. Nhanh chân xông vào sân. Chẳng bao lâu, họ đã dẫn ra một ông lão mặc kimono, dáng người thấp bé. Ông lão râu tóc bạc phơ, lưng còng, nhìn vị Thiếu tướng, tức giận nói: "Bạch Xuyên, người có ý gì! Ta là đại thần của Thiên Hoàng bệ hạ!" Là công thần Minh Trị! Các người dám đối xử với ta như vậy!"

Thiếu tướng —— cũng là tùy tùng của võ quan Thiên Hoàng mới nhậm chức, kiêm nhiệm Tư lệnh Nghiêm Tư thủ đô Bạch Xuyên Nghĩa. Mặt lạnh, hướng Đại Thông bá tước, nghị viên quý tộc của đế quốc, thi hành một kiểu quân lễ có phần ngạo mạn. Lạnh lùng nói: "Bá tước đại nhân, hiện tại tình hình thủ đô bất ổn, có kẻ liều mạng âm mưu phá hoại quốc thể, gây tổn hại đến chính sách chiến lược tổng thể của đế quốc. Vì sự yên ổn của đô thành, vì sự an toàn của bá tước đại nhân, bản quan phụng mệnh đại bản doanh, đích thân đến mời bá tước đại nhân, để ngài được bảo vệ toàn diện, bá tước đại nhân hay là nên thuận theo ý tốt của hạ quan, đến nơi ở mới đi."

Nói xong lời này, hắn không thèm nhìn vẻ mặt chật vật của ông lão. Nhanh chân bước ra ngoài, ngồi vào xe. Hắn mệt mỏi phân phó: "Đi đến chỗ tham mưu trưởng... Cái đám này thật phiền phức, sâu một thực sự của đế quốc là đám hải quân kia. Tham mưu trưởng sao lại khách sáo với hải quân như vậy? Bắt mấy ông già này, có ích lợi gì chứ?"

"Đại Thông bá tước cũng bị giam lỏng!" Một vị Thiếu tướng hải quân mặt đen, giờ năm đám lớn, lớn tiếng hô hào. Hắn có vẻ là một tướng lĩnh đã

trải qua sóng gió biển cả.

Bị hấn làm cho chấn động, cả phòng các tướng lĩnh hải quân bắt đầu bàn tán ầm ĩ.

"Hiện tại lực quân những con ngựa này thật sự ngày càng không coi ai ra gì! Đại Thông bá tước là tiền bối của chúng ta, lại dám đối xử với ông như vậy!"

"Lực quân mới là kẻ phá hoại quốc thể, Thiên Hoàng bệ hạ cũng bị bọn chúng cưỡng ép vô lễ. Đại thần nội cung Mộc Hạ bị ép về nhà tĩnh dưỡng. Bọn chúng đối với hải quân chúng ta cứ vênh mặt hất hàm sai khiến, thậm chí còn ra lệnh cho chúng ta đi phong tỏa bờ biển Trung Quốc. Bọn chúng còn có đầu óc không? Trung Quốc bây giờ đang dưới cờ hiệu của hiệp ước quốc gia tác chiến ở Châu Âu, mỗi ngày lui tới là vô số tàu buôn của Trung Quốc và phương Tây, đây là bức ép toàn bộ đế quốc tuyên chiến với thế giới!"

"Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ đã tuần tra gần quần đảo Lưu Cầu. Anh ở căn cứ Hồng Kông và căn cứ Uy Hải đều tăng cường binh lực tàu chiến. Hải quân đế quốc mỗi lần hành động đều có tàu chiến phương Tây đi theo. Lực quân vẫn không hiểu tình hình hiện tại sao? Bọn chúng còn có đầu óc không? Hải quân đã dốc toàn lực giúp lực quân tác chiến ở Triều Tiên, bọn chúng lại thất bại nhục nhã. Hiện tại Triều Tiên còn khó giữ được. Bọn chúng nên thừa nhận thất bại, giao việc quốc gia cho những người có thể thu thập tình hình. Bọn chúng lại cứ khư khư nắm quyền, cố gắng liều chết đánh cược. Đế quốc sẽ bị những kẻ này hủy diệt!"

"Hải quân không thể cùng lực quân diệt vong! Chúng ta nhất định phải tìm ra biện pháp. Cứu vớt đế quốc trong lúc nguy nan! Đây cũng là sứ mệnh của hải quân!"

"Đúng, chúng ta phải hành động!"

Nghe các tướng lĩnh hải quân chỉ trích lục quân, mặt mày đen sạm, Thiếu tướng Tài Bộ Bưu, thứ trưởng quân lệnh bộ hải quân, lớn tiếng phản nộ quát: "Đủ rồi! Lúc trước lục quân chính biến thành công, chẳng phải các vị đều nhao nhao bày tỏ trung thành sao? Hải quân đã đánh mất tính độc lập quý giá, bị trói vào cỗ xe chiến tranh của lục quân. Lúc đó mọi người đều bị quyền lực của quân đội làm choáng váng đầu óc, cho rằng đây là biện pháp duy nhất để giải cứu đế quốc khỏi khốn cảnh. Không dám nói, ta cũng là một trong số đó! Hiện tại lục quân gặp thất bại thảm hại, nhưng lại càng tập trung quyền lực vào tay. Đàn áp các thế lực khác của đế quốc. Chúng ta nên hành động, chứ không phải ở đây bàn tán, chỉ bàn tán thì không thể cứu vãn đế quốc này!".

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Thiếu tướng Tài Bộ Bưu cũng là tướng lĩnh hải quân trẻ tuổi được đề bạt sau vụ binh biến 424. Ngồi vào vị trí thứ trưởng quân lệnh bộ hải quân. Hẳn trước nay vẫn là người ủng hộ những sĩ quan trẻ tuổi của lục quân. Nhưng vào thời khắc này, khi cảm nhận được sự nguy hiểm của sự diệt vong của lục quân. Hẳn lại quyết đoán đứng ra, trở thành nòng cốt của tập đoàn bí mật mưu đồ của hải quân. Đối với hải quân từ trên xuống dưới mà nói. Họ rất sẵn lòng chia sẻ chiến lợi phẩm từ chiến thắng của lục quân, nhưng lại không hề có ý nghĩ cùng lục quân chết chung.

Nhưng chuyện này nên bắt đầu từ đâu? Lục quân hiện tại đã tiến hành giới nghiêm động viên trên cả nước. Hoàn toàn nắm giữ đại quyền của cả nước. Bên cạnh Thiên Hoàng bộ hạ cũng là người của lục quân.

Hải quân vốn tài nguyên đã hạn hẹp, đám chính trị gia bất mãn lục quân kia phần lớn đều bị giam lỏng hoặc giám sát. Chẳng lẽ hải quân định dùng hạm đội tiến vào vịnh Đông Kinh pháo kích Bộ Tổng tham mưu lục quân?

Hay là dùng thủy binh đổ bộ để làm một cuộc chính biến? Đừng nói là có hay không lực lượng đó. Nói không chừng biến cố còn chưa bắt đầu, nội bộ hải quân đã có kẻ phản bội báo cáo kế hoạch của bọn chúng cho lục quân. Lục quân tuy kiêng kỵ lực lượng hiện hữu của hải quân, không muốn trở mặt, lại cần các tướng lĩnh hải quân tiếp tục chỉ huy hạm đội phối hợp tác chiến. Nhưng một khi uy hiếp đến sự tồn vong của chúng, ra tay với các tướng lĩnh hải quân này cũng sẽ không chút do dự!

Nhìn mọi người bàn tán âm ỉ mà chẳng có lấy một ý kiến nào mang tính xây dựng, Thiếu tướng Tài bộ nhin không được đau đầu kịch liệt. Toàn bộ hải quân cũng như vậy. Mấy tên tướng tinh sáng loáng trên vai này, đều là một đám chỉ lo địa vị và mặt mũi của mình, chẳng có lấy một chút đầu óc!

Ngay lúc Thiếu tướng Tài bộ đang phiền não, phó quan của hãn, Thiếu tá hải quân Yamamoto Isoroku bỗng nhiên bước vào hội trường. Giữa đám tướng lĩnh hải quân, hãn nhanh chóng tìm thấy bóng dáng của Thiếu tướng Tài bộ, vội vàng đi tới, ghé vào tai Tài bộ nói: “Người Đông Kinh đến rồi... Đợi gặp Thiếu tướng các hạ, ngài xem...” Tài bộ bỗng nhiên đứng dậy, chán ghét nhìn đám người vẫn còn cao đàm khoát luận nhưng toàn chuyện vô bổ. Cầm mũ lính, hãn nhanh chóng bước ra ngoài. Chẳng lẽ là vị kia phái đại biểu đến? Trong lòng Thiếu tướng Tài bộ không khỏi đập thành thịch. Vị kia quả nhiên không cam tâm với cục diện hiện tại a!

Chiến khu phía Bắc cầu đá lớn, tiền chỉ huy.

Tiếng pháo vẫn vọng lên, tựa sấm rền trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng còn có chiến cơ xẹt qua. Nhưng trong căn phòng bí mật mượn nhà dân làm nơi hội họp ở tiền chỉ huy phía Bắc lại yên tĩnh lạ thường.

Trong căn phòng này, đều là cốt cán chấp ủy thác của các đơn vị thuộc chiến khu phía Bắc. Có người thậm chí là từ quân dự bị, mượn danh nghĩa đi công tác để đến. Quân hàm thấp nhất cũng là thiếu tá, cao nhất chỉ đến

thượng tá. Hơn hai mươi người này, chính là những phần tử cuồng nhiệt nhất trong quân đội chính quy. Bốn quân nhân còn sống được trao tặng huân chương vinh dự đặc cấp thanh niên —— hiện tại đang theo học tại Học viện cao đẳng binh học Giang Bắc (tức tiền thân của Đại học Lục quân tương lai), Thiếu tá Bạch Hỏa cũng tham gia.

Hội nghị lần này do Thiếu tướng Lý Duệ, một quân nhân có danh tiếng nhất trong nước, tự mình phát động. Dưới sự yểm hộ của tổng bộ hậu cần khổng lồ của chiến khu phía Bắc, những quân nhân này tập kết ở đây một cách kín đáo. Nguyên nhân phát động hội nghị này là do nội bộ quân đội ngày càng bất mãn với chính phủ và nội các gần đây! Ví dụ như, Lý Duệ đã kiên quyết hạ lệnh không cho phép tiếp nhận tù binh của Sư đoàn 12 quân Nhật, vốn là kẻ chủ mưu đốt cháy Phụng Thiên. Mệnh lệnh này đã được cả Hồ động và Mưa thần ngầm đồng ý. Trên chiến trường, chỉ cần bắt được quan binh Sư đoàn 12 quân Nhật, nhất định sẽ bị xử bắn ngay tại chỗ. Nhưng Ủy ban Quốc phòng lại như bắt được nhược điểm, trên báo chí lên án mạnh mẽ Lý Duệ và quân đội chính quy vì hành động báo thù. Cho rằng họ đang làm hỏng hình tượng quốc gia, đồng thời phái đoàn điều tra đến để truy cứu trách nhiệm của Lý Duệ và những người liên quan. Theo hiến pháp, quân nhân phải chấp nhận chất vấn của ủy ban điều tra. Nhưng Lý Duệ ngạo mạn làm sao có thể đứng trước mặt họ mà giải thích! Toàn bộ quân đội chính quy, làm sao có thể nhìn anh hùng của họ bị đám người này chất vấn! Ủy ban điều tra dưới áp lực của Mưa thần đã tạm hoãn hành trình. Những chuyện này vẫn chỉ là chuyện nhỏ, nhất là trước chủ trương hòa bình ngày càng mạnh mẽ của nội các và nghị hội, chủ trương không cần thiết phải tác chiến ở Triều Tiên, cùng với chủ trương hạn chế quyền lực của quân đội chính quy và tổng thống. Càng khiến những người quân nhân đầy nhiệt huyết này không thể chấp nhận. Là quân đội, họ phải bày tỏ ý chí của mình, đưa quốc gia này đi đúng quỹ đạo!

Phải nói rằng, binh biến 4-2-4 của Nhật Bản đã gây chấn động tư tưởng của toàn bộ quân đội chính quy. Mặc dù họ khinh thường hành vi xâm lược của Nhật Bản. Nhưng hành động quyết đoán của quân nhân Nhật Bản, theo họ, trong việc cứu vãn tiền đồ của quốc gia, những quân nhân này vẫn chọn hành động quyết đoán. Mặc dù đối đầu với Trung Hoa rộng lớn, tự chuốc lấy diệt vong, nhưng ít ra vẫn có một số quân nhân có huyết tính. Quan trọng nhất là, lực quân Nhật Bản không có một lãnh tụ tài ba như tổng thống của họ! Nếu họ cũng hành động, để tổng thống có thể tự do phát huy tài năng, thì quốc gia này sẽ ra sao?

Đối với hành động sợ hãi của đám chính trị gia ở hậu phương trước cuộc chiến đẫm máu của quân nhân ở tiền tuyến, những quân nhân —— ít nhất là những quân nhân cuồng nhiệt nhất trong quân đội chính quy, đã cảm thấy không thể chịu đựng được nữa.

Tiếng bước chân truyền đến từ cửa, tất cả sĩ quan đồng loạt đứng dậy, hướng về vị thiếu tướng trẻ tuổi đang tiến vào cúi chào. Vị thiếu tướng trẻ tuổi đó, không ai khác chính là Lý Duệ.

STT 377: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 180: Tình báo

Thời tiết hôm nay quả là đẹp trời, ánh nắng chan hòa rực rỡ. Mặt trời thỏa thích tỏa ra ánh sáng và hơi ấm, chiếu rọi khắp sơn xuyên đại địa, một cảnh tượng thật tươi sáng. Dưới chân núi, mười mấy kỵ binh hò hét, tung hoành trong bụi cỏ, khiến chim muông trên vùng đất này hoảng hốt bay lên trời. Những người cưỡi ngựa, quân phục cùng với ngựa đều có đường vân màu lục, đều là quan binh của đội vệ tổng thống.

Mưa Thần giơ súng sẵn lên, "bụp" một tiếng khai hỏa. Khả năng bắn súng của hắn vẫn trước sau như một, tương đối tệ. Dù sao, hắn đến thế giới này, chỉ có ba lần nổ súng trong thời kỳ khôi phục Thượng Hải. Tiếng súng vừa dứt, một con thỏ hoang vẫn nhanh nhẹn chạy trốn. "Phanh phanh", lại hai tiếng súng vang lên, con thỏ hoang ngã quỵ. Còn đại sứ Kho Bách thì cười cợt, thông thả thay đạn, hai vỏ đạn nóng hổi rơi ra khỏi nòng súng. Hắn lấy ra hai viên đạn từ trong túi áo, nạp vào, rồi cười nói với Mưa Thần: "Hai mươi ba so với không, còn muốn bắn nữa không?" Mưa Thần cười khở lắc đầu, đưa súng sẵn cho Văn Đạt đứng bên cạnh. Hắn buông tay, cười nói: "Bắn súng ta đúng là không có khiếu, không thể so sánh, không thể so sánh! Cùng lão Ngưu Tử đi săn, ngoài việc phơi nắng đến choáng váng, thì chẳng có ý nghĩa gì khác, đúng là tự chuốc khổ!"

Kho Bách cũng đưa súng sẵn cho người bên cạnh, dắt ngựa đi theo Mưa Thần: "Tổng thống tiên sinh, lần này săn thú là ngài tự mình đề nghị, sao bây giờ lại trách ta? Một thời gian không gặp, dường như tư duy logic của

ngài có chút vấn đề." Quan hệ cá nhân giữa hai người rất tốt, mở miệng đùa giỡn như vậy cũng thấy tự nhiên. Lần gặp mặt chính thức trước đó của Mưa Thần và đại sứ Kho Bách, đã có một khoảng thời gian dài trò chuyện, vẫn là trước khi tuyên chiến với Nhật. Mưa Thần đã truyền đạt toàn bộ quyết tâm tác chiến với Nhật cho Kho Bách, đồng thời bày tỏ với chính phủ Mỹ, hẳn chỉ cố gắng hết sức mình, chống lại những sĩ quan trẻ tuổi đầy dã tâm của Nhật Bản, hy vọng một chiến thắng sẽ thúc đẩy tình hình Nhật Bản thay đổi, còn về tương lai của Thái Bình Dương, hẳn không có thành kiến gì, mà tôn trọng ý kiến của Mỹ và sẽ toàn lực phối hợp.

Chính trong lần nói chuyện đó, Mỹ đã lo lắng về sự điên cuồng của chính quyền Nhật Bản, về việc quân đội của họ có thể phát động tập kích bất ngờ ở Đông Bắc, thậm chí liệu họ có phát động tập kích hải quân vào Philippines hay không! Có một người thay mặt giúp họ đứng ra chống lại dã tâm bành trướng của Nhật Bản, lại còn hứa hẹn về cục diện toàn châu Á sau chiến tranh. Đại sứ Kho Bách đương nhiên đã nhận được chỉ thị trả lời chắc chắn. Cho phép ông ta toàn lực ủng hộ Trung Quốc tác chiến – ít nhất là khi đối mặt với các đoàn ngoại giao của các cường quốc, bày tỏ quyết tâm của Mỹ trong việc duy trì cuộc chiến chống xâm lược ở Thái Bình Dương. Hơn nữa, Mỹ cũng thuận lý thành chương cung cấp một lượng lớn viện trợ quân sự, đặt hàng súng ống đạn dược, còn có các khoản vay ưu đãi – ví dụ như Mỹ cho vay đảm bảo thanh toán những đơn đặt hàng đạn dược và ô tô sản xuất tại Mỹ, Mỹ chưa từng trông cậy vào Trung Quốc trả lại. Thông qua các đơn đặt hàng quân sự này, Mỹ còn có thể nhanh chóng huy động ngành công nghiệp quân sự, tạo nền tảng tốt cho việc tham gia chiến tranh ở châu Âu, đối với chính phủ Mỹ mà nói, Trung Quốc, đồng minh của họ, xuất hiện ở bờ tây Thái Bình Dương, thật sự quá đáng yêu. Mà Mưa Thần, vị tổng thống trẻ tuổi này, cũng thật sự rất đáng yêu.

Nhưng sau khi Mưa Thần trở về, lại có phong cách bí ẩn, khiêm tốn, khiến chính phủ Mỹ lại ban hành chỉ thị cho Kho Bách. Bao gồm cả việc ăn

chơi sa đọa ở Nam Kinh, đặc sứ Tư Văn Sâm cũng nhận được chỉ thị. Về việc Trung Quốc giành chiến thắng trên chiến trường lục địa, họ đã không còn nghi ngờ gì nữa. Đến cuối cùng, khi nào Mưa Thần mới chịu bắt đầu đàm phán? Nếu hẳn muốn tiếp tục chiến sự, đẩy Nhật Bản vào tuyệt cảnh, lợi dụng sự viện trợ của Mỹ và các nước phương Tây để giải quyết triệt để chiến tranh. Thậm chí kéo hải quân các cường quốc vào cuộc đại chiến châu Á này. Vậy thì xin lỗi, chính phủ Mỹ không thể tiếp tục. Phía Mỹ cũng rất rõ, Trung Quốc cường đại đến mức không bị kiềm chế, chưa chắc đã là phúc khí của Thái Bình Dương, có một Nhật Bản suy yếu kiềm chế sự phát triển của Trung Quốc, vẫn có lợi hơn. Vì vậy, họ yêu cầu các đại diện tại Trung Quốc hiện tại, nhanh chóng bày tỏ ý kiến của chính phủ Mỹ, túi tiền của Mỹ, sẽ không mãi rộng mở với Trung Quốc! Hy vọng họ nhanh chóng bắt đầu đàm phán! Và thay vì bị Nhật Bản ngày càng điên cuồng trên chiến trường, tất nhiên sẽ có những thay đổi trong nước để đối phó với tình hình trước mắt. Khi đó, một chính phủ Nhật Bản ôn hòa hơn có lẽ sẽ lên nắm quyền. Cục diện Thái Bình Dương có thể được sắp xếp lại!

Hãy nghe Mưa Thần nói về các điều kiện đàm phán với Nhật Bản! Xem chính phủ Mỹ và các cường quốc phương Tây có thể hài lòng với yêu cầu nào của hẳn. Chỉ thị này được ban hành với một sức mạnh như vậy. Hoàn toàn là vì chính phủ Mỹ biết họ đã đóng góp bao nhiêu trong chiến thắng này của Trung Quốc – 40% vũ khí đạn dược tiêu hao là do Mỹ cung cấp, chính phủ và nhân dân Mỹ đã mua hơn 55 triệu đô la trái phiếu chiến tranh. Những con số này, vượt xa sự hỗ trợ của Mỹ cho Nhật Bản trong chiến tranh Nga – Nhật.

Hai người dắt ngựa, trước sau lên một đỉnh núi, dưới chân là doanh trại và sân huấn luyện rộng lớn. Lúc này, một căn cứ quân sự khổng lồ như vậy đã trống rỗng, chỉ còn một số ít nhân viên ở lại hoạt động. Dưới ánh nắng chói chang, nơi đó dường như không có lấy một chút hơi thở. Gió núi thổi qua, khiến mỗi người đắm mồ hôi đều cảm nhận được một tia mát mẻ.

Mưa Thần giơ tay ra: "Nước." Hai bình nước quân dụng được đưa tới, mở nắp bình, Mưa Thần không uống, chỉ suy tư đánh giá mọi thứ dưới chân núi.

Kho Bách thân nhiên nói: "Đây là doanh địa của Thiết Giáp Đệ Nhất Sư sao? Lão bằng hữu, quân đội của các người giữ bí mật với thế giới này thật ghê gớm! Lực lượng mạnh mẽ như vậy xuất hiện bất ngờ trên chiến trường, khiến toàn thế giới quân nhân đều phải giật mình. Nghe nói phái đoàn quân sự của các nước Hiệp ước đã mạnh mẽ đề nghị cử đại diện đến quan sát Thiết Giáp Đệ Nhất Sư tác chiến. Huấn luyện viên của trường quân đội chúng ta cũng muốn tham gia... Phía Hiệp ước còn hy vọng ngài sớm phái Thiết Giáp Đệ Nhị Sư đến châu Âu... Việc này phải đợi sau khi kết thúc chiến dịch với Nhật Bản."

Mưa Thần chỉ trầm mặc xuất thần, nghe xong lời Kho Bách chỉ cười nhạt một tiếng, khẽ nói: "Ta đang nghĩ, ta thật sự đã làm một số việc... Những điều này cứ như vậy hiện ra trước mắt ta, đôi khi chân tướng giống như trong mơ. Mục tiêu từng bước một được thực hiện, đại thời đại có lẽ sắp kết thúc. Phía dưới có lẽ là mấy chục năm bình yên, thế giới phát triển trong hòa bình nhàm chán. Ta nên làm gì với phần đời còn lại của mình?" Hắn đột nhiên thoát khỏi sự hoảng hốt, nhìn Kho Bách cười nói: "Thiết Giáp Đệ Nhất Sư hiện đang ở Bình Nhưỡng, đã không thể nhúc nhích, xe cộ cũng hỏng gần hết. Ngay ngày mai, tiền tuyến Giáp Ngọ tập đoàn quân sẽ dùng bộ binh tấn công Hán Giang, một lần nữa củng cố tình hình Triều Tiên. Về phần sư đoàn thiết giáp này, ta cũng không có gì đáng tự hào. Động cơ của Mỹ, trang bị của Mỹ, vỏ giáp của Anh, đại pháo của Pháp, còn có súng máy mô phỏng Đức, ta chỉ là chấp vá mà thôi... Ta biết giới hạn sức mạnh của mình ở đâu, cũng biết ý đồ của lão bằng hữu. Sau khi đột phá Hán Giang, ta sẽ chính thức đưa ra đàm phán hòa bình, chuẩn bị cùng họ bắt đầu đàm phán! Toàn thế giới, có lẽ cũng không hy vọng ta tiếp tục đánh nữa. Ta biết khi nào nên dừng lại."

Kho Bách có chút bị phá vỡ tâm tư, lúng túng nở nụ cười, đối với Mưa Thần vừa rồi thấp giọng cảm khái, hẳn cũng có chút chú ý. Bất quá xem ra, chiến dịch lần này đích thực đã định vững tương lai mấy chục năm cục diện chiến tranh ở châu Á. Mưa Thần chỉ cần không phải kẻ điên, về sau quả thực chẳng còn chuyện gì kinh thiên động địa để làm. Vị anh hùng truyền kỳ này, chẳng lẽ cứ thế mà vẽ lên dấu chấm hết? Có lúc Kho Bách thật sự chỉ là một người xem, như si như dại nhìn Mưa Thần trong lịch sử biểu diễn những màn nhất định sẽ ghi vào sử sách. Nghĩ đến mỗi một vở bi tráng hài kịch đều có lúc hạ màn, hẳn không khỏi cảm thấy có chút ngơ ngẩn. Nhưng mà, đại sứ tiền nhiệm rất nhanh đã tập trung sự chú ý vào sứ mệnh mà mình phải gánh vác, hẳn lớn tiếng, có chút gượng gạo mà cười nói: "Cảm ơn trời đất. Ngài cuối cùng cũng đánh xong! Ta biết rõ tính tình của ngài, khẳng định là muốn vơ vét đủ lợi lộc! Ngài định đàm phán với ai? Chính phủ Tây Viên Tự lưu vong? Hay là giúp bọn họ diễn một màn phục quốc? Hay là với Thủ tướng trong ruộng? Nhưng mà, từ khi chiến tranh nổ ra, vị Thủ tướng này trong mắt phương Tây lại có vấn đề lớn về tính hợp pháp. Hiện tại, những nhân viên ngoại giao khó xử nhất chính là các đại sứ quán tại Nhật Bản, bọn họ không biết mình có nên liên hệ với một chính quyền được thế giới văn minh công nhận hay không, hoặc là phải chờ đợi chính phủ mới của Nhật Bản ra đời? Trước khi chính phủ mới ra đời, liệu có cần phải tiếp tục đánh nữa không?"

Mưa Thần nhìn Kho Bách một cái, cười nhạt nói: "Lão bằng hữu, người hiểu người Trung Quốc, nhưng lại không hiểu người Nhật Bản. Chính phủ mới của Nhật Bản chẳng mấy chốc sẽ ra đời. Điểm này ta có thể tự tin khẳng định như Nostradamus, các dân tộc phương Đông đều như nhau, trong tình thế không thể cưỡng lại, đều sẽ nhanh chóng tự tìm ra một con đường thích ứng với cục diện hiện tại... Ta hy vọng tương lai quốc gia của chúng ta có thể chủ đạo cục diện, chứ không phải bị động thuận theo. Hung hăng Trung Quốc, có lẽ sẽ bớt đi vài kẻ bị lịch sử về sau ghi nhớ và nguyên rủa, những kẻ Hán gian... Ta đương nhiên sẽ đàm phán với chính quyền mới

của Nhật Bản, có lẽ là Tây Viên Tự, có lẽ là những người khác, ai mà biết được? Về phần hảo tâm... Lão bằng hữu, nhiều quốc gia phương Tây, nhiều con mắt sắc bén của các chính trị gia da trắng đang nhìn ta, một tổng thống da vàng, xem ta có dám cắt một miếng bánh trong cái bánh nướng châu Á của các người, biến nó thành một Nhật Bản không phục tùng không? Ta làm sao dám chứ?" Lời nói của hắn lộ ra vài phần trêu tức, khiến người ta nhìn vào cứ như hắn trong một thời không khác, thỉnh thoảng lại thể hiện bộ dạng phần nộ.

"Yên tâm, ta không cần gì cả, ta chỉ cần những thứ chúng ta đã từng đánh mất. Đài Loan, ta muốn lấy lại, Lưu Cầu, ta hy vọng quốc tế có thể cùng quản lý..."

Kho Bách trừng lớn hai mắt: "Thượng đế, ngài muốn lấy lại Đài Loan! Ngài muốn đánh với Nhật Bản đến cùng sao? Ngài biết rõ bất kỳ chính trị gia Nhật Bản nào cũng khó có khả năng đồng ý điều kiện như vậy. Đồng ý, chẳng khác nào tự mình đẩy mình xuống đài!"

Mưa Thần lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, thần nhiên nói: "Ta dùng Triều Tiên để trao đổi. Sau khi Nhật Bản sáp nhập, Triều Tiên đổi với đế quốc của bọn chúng mà nói, chính là lãnh thổ cố hữu, còn Đài Loan vẫn chỉ là một phủ tổng đốc, ta nghĩ bọn chúng sẽ cân nhắc kỹ lưỡng... Hơn nữa, ta còn có những bằng hữu trên trường quốc tế đến giúp đỡ ta. Các người nghĩ xem, tước đoạt Đài Loan, chính là tước đoạt con đường phát triển xuống phía nam Thái Bình Dương của Nhật Bản, các người những thực dân hệ thống bán đảo phía nam sẽ không còn bị uy hiếp bởi hải quân hùng mạnh của Nhật Bản. Mà hải quân của ta, trong tương lai hơn mười năm vẫn chỉ có thể giữ vững cửa nhà. Tại Triều Tiên còn có lực lượng của Nhật Bản, bởi vì thất bại mà nhất định phải nằm gai nếm mật, Nhật Bản, đối với quốc gia đại lục của chúng ta cũng là một sự kiềm chế tốt. Lựa chọn này, quả thực sẽ khiến các người trong mộng cũng phải cười tỉnh. Hai quốc gia châu Á cứ để

chúng tự hao tổn đi! Đề nghị của ta như vậy, sao có thể không nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của những bằng hữu phương Tây chứ? Người thấy thế nào?" Ngữ khí của hãn như băng giá, ánh mắt sắc bén đảo qua Kho Bách, khiến hãn cảm thấy vô cùng khó chịu. Đang không biết nên nói gì, chỉ nghe Mưa Thần bỗng nhiên thay đổi ngữ khí, trở nên hòa ái hơn rất nhiều: "Lão bằng hữu, còn mệt không? Tiếp tục mở hai thương, xem ta có vận may này để số không bị phá, một thương cũng không trúng, quá mất mặt tổng thống Dân Quốc ta..."

Hãn nhún vai, dắt ngựa xuống chân núi. Kho Bách lại đứng đó suy đoán lời nói của hãn. Đây chính là nguyên nhân Mưa Thần không để ý đến chiến tranh tiêu hao to lớn, không để ý đến sự kiêng kỵ của các quốc gia phương Tây mà cường ngạnh tiến quân Triều Tiên. Hãn đã sớm có ý định dùng Triều Tiên để trao đổi Đài Loan. Đề nghị của hãn, giống như lời hãn nói, nhất định sẽ nhận được sự ủng hộ của các cường quốc phương Tây. Mà Nhật Bản cũng không thể không chấp nhận lựa chọn duy nhất! Lưu Cầu công quản quốc tế, cũng chỉ là một cái thêm vào không đáng kể mà thôi. Con người này, sau khi thắng lợi to lớn, vẫn không hề bị choáng váng đầu óc, vẫn nắm bắt một cách tinh chuẩn và sâu sắc tình hình lực lượng của mình, tình hình quốc tế. Mà những người Triều Tiên phục quốc quân chiến đấu vai kề vai với quân đội của hãn, xem ra sẽ bị hãn lãnh khốc hy sinh! Con người này, rốt cuộc trong tình huống nào mới có thể mất đi sự nắm bắt cục diện? Theo bên ngoài, hay là theo sự tin tưởng vững chắc vào sự đoàn kết nội bộ của hãn? Kho Bách bỗng nhiên hướng về phía bóng lưng của hãn trách móc: "Tổng thống tiên sinh, ngài để Triều Tiên cho Nhật Bản, chẳng qua là tin tưởng về sau tùy thời có thể lấy xuống, phải không? Là muốn cho Nhật Bản tập trung tài nguyên vào lục quân, mà so đấu về lực lượng trên lục địa, thế nào cũng không phải đối thủ của Trung Quốc hùng mạnh, phải không? Cũng là để quân đội của ngài, chừa lại một đối thủ tương lai, để bọn chúng vĩnh viễn giữ vững cảnh giác, phải không?"

Mưa Thần cũng không quay đầu lại trả lời hăn. Những quyết định này, cho dù những người phương Tây và người Nhật Bản có thể hiểu rõ, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể đồng ý với quyết định của hăn, bởi vì lựa chọn của hăn là lựa chọn duy nhất hợp lý, có thể thể diện cho cả hai bên xuống đài, khiến thế giới hài lòng. Người khác nghĩ gì, cứ để bọn họ nghĩ! Về phần Triều Tiên... Thật xin lỗi. Ta chỉ là một người Trung Quốc mà thôi.

Bầu trời rất xanh, rất đẹp, mà một thời đại đẹp đẽ như bầu trời này, có lẽ thật sự muốn kết thúc trong tay ta.

Huệ Anh, từ trung tá rồi cuộc đã trở về Nam Kinh, hai tháng chiến sự, vị quan tình báo có lẽ là quyền lực lớn nhất của Dân Quốc đã dốc hết toàn lực của mình. Về mặt phong tỏa tình báo chiến lược, trinh sát quân sự đối với Nhật Bản, ngoài việc trù hoạch, thậm chí còn tự mình chỉ huy hành động. Toàn lực đảm bảo nhu cầu tác chiến trên chiến trường, hăn tự tay khai sáng mạng lưới giải mã nghe lén điện báo vô tuyến, trong trận chiến tranh này lập nên công lao không thể dùng ngôn từ để hình dung. Nói xa hơn, trận chiến tranh này từ đầu đến cuối, đều là do một tay hăn chấp hành sách lược vạch ra! Theo chiến sự từng bước đi đến thắng lợi, trung tá cũng rồi cuộc cảm thấy rã rời. Nhưng mà, việc thao túng lịch sử trong tay, cũng khiến hăn cảm thấy vô cùng hài lòng. Sau sự thỏa mãn, còn có một thanh âm không ngừng vang vọng: "Không đủ, những thứ này không đủ, ta muốn nhiều hơn nữa! Ta không muốn làm một người chấp hành, mà là muốn trở thành một người nắm giữ!" Nhưng mà, những âm thanh này, lại bị Huệ Anh, từ trung tá tự động bỏ qua. Bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ, mà vị tồn tại to lớn và uy nghiêm trên đầu hăn, cũng không phải là tài nguyên mà hăn có thể khiêu chiến. Hiện tại, dưới sự thờ ơ của hăn, có lẽ trong hệ thống vững chắc này, đã có một chút khe hở nguy hiểm, nhưng mà, là một quan viên tình báo đối ngoại, không trực tiếp nắm giữ tình báo trong nước, hăn cũng không hoàn toàn hiểu rõ. Mà hăn cũng có đủ kiên nhẫn để chờ đợi thời cơ của mình đến.

Hắn về Nam Kinh là vì Bạch Tư Văn thiếu tướng khẩn cấp triệu hồi. Bởi vì Huệ Anh từ trung tá xuất hiện như sao băng, hệ thống tình báo quân sự của Bạch Tư Văn thiếu tướng đã lui về tuyến hai, tiếp tục công việc cũ là thu thập tình báo trong nước. Nhưng ý của cấp trên là, trừ những việc cần thiết, tình báo trong nước nên hạn chế. Hắn không tin các thế lực chính trị trong nước còn có thể lật tung trò gì mới. Mà Bạch Tư Văn cũng không để ý lắm đến việc địa vị của mình dần dần không còn quan trọng. Là một kẻ học hành không cao, lẩn lộn trong xã hội từ thời cũ, hắn biết rõ giới hạn năng lực của mình. Hắn cũng rất hài lòng với đãi ngộ hiện tại. Hắn chỉ muốn giữ vững địa vị của mình mà thôi. Nhưng giờ đây, khi nắm được tình báo này, hắn lại rơi vào nỗi lo lắng và sợ hãi chưa từng có. Đây là chuyện chưa từng xảy ra kể từ khi Tân Dân quốc thành lập! Hơn nữa, vấn đề lại xuất hiện ở một trong những tâm phúc, ái tướng của tổng thống, người mà ông ta tin tưởng nhất trong quân đội chính quy! Lần trước cũng từng xảy ra chuyện tương tự, tuy không lớn, nhưng vẫn phải hy sinh ba sĩ quan quân đội chính quy mới ổn định được tình hình. Lần này lại liên quan đến những nhân vật cao tầng như vậy, cuối cùng chắc chắn sẽ phải hy sinh một số người để văn hồi cục diện —— liệu người bị hy sinh có phải là lão Bạch này, Bạch Tư Văn hay không? Lựa chọn đầu tiên của hắn là thương lượng với Huệ Anh từ, người tài giỏi nhất dưới trướng, xem nên xử lý thế nào. Chuyện này, ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Huệ Anh từ vừa đến Nam Kinh đã được Bạch Tư Văn cho xe đón từ bến tàu, thẳng đến biệt thự của Bạch Tư Văn. Nơi này đã được canh gác nghiêm ngặt. Trong cái nóng mùa hè, Bạch Tư Văn tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, nghiêm mặt mở một phần tình báo ra trước mặt Huệ Anh từ, người vẫn còn có chút mơ hồ. Ngay lập tức, vị trung tá này đã mở to hai mắt, dường như bị mê hoặc, không thể rời mắt khỏi đồng tài liệu.

Bạch Tư Văn ở một bên khổ não thở dài: “Phiền toái a! Phiền toái! Liên lụy đến đám trí thức của Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ, còn có một bộ

phận lớn tinh anh trong quân đội chính quy! Đây đều là những người mà tổng thống tin tưởng nhất! Ta dám nói, tổng thống chưa từng nghi ngờ những người này. Đây là trụ cột của ông ta! Nhưng bọn họ lại đang chuẩn bị những thứ này. Hiên ngang (đại gia chắc đều không nhớ, Huệ Anh từ là trung tá), người nói ta có dám đem cái thứ này cứ thế mà tổng lên trên không! Tố cáo những người này, tám cái đầu của lão Bạch ta cũng không gánh nổi! Nếu không giao, chuyện lớn sẽ xảy ra, quốc gia này sẽ xong đời! Sao lại có chuyện này chứ? Nếu là thật, nhiều sĩ quan tinh anh như vậy, tổng thống sẽ xử lý thế nào? Ông ta sẽ làm sao để ổn định cục diện? Nói đến đây, ta thật sự mong những chuyện này đều là chuyện vu vơ, đều là giả! Hiên ngang, đầu óc người minh mẫn, người xem vấn đề này nên giải quyết thế nào? Chúng ta phải làm gì trong chuyện này? Người nói xem!”

Lúc này, tim Huệ Anh từ đập còn nhanh hơn bất cứ lúc nào, không biết dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể khiến giọng nói của mình bình ổn, còn mang theo một chút hờ hững: “Cục trưởng, ngài lo lắng là đúng. Chúng ta không thể không điều tra tình báo rồi mới nộp lên, quân đội chính quy là đoàn thể vinh quang mà tổng thống tin tưởng. Bất kỳ cáo buộc nào đối với các sĩ quan trẻ này đều phải có bằng chứng xác thực, nếu không thì ngành tình báo chúng ta sẽ gặp xui xẻo..... Tình báo này lấy từ đâu?”

“Ai”,..... Theo dấu vết để lại từ Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ, đám người này, mặc dù được coi là trí thức. Nhưng luôn có một số người không hài lòng vì sao Quốc Dân đảng có thể nắm giữ nội các, còn họ chỉ có thể làm môn khách, rất bất an. Ta theo dõi bọn họ, không để họ cấu kết với thế lực phản tổng thống. Nhưng lại phát hiện bọn họ đang bí mật liên lạc với vị anh hùng châu Âu kia! Vị sư phụ đế vương kia, thật sự là một kẻ không an phận! Những văn nhân này dễ làm, cũng không biết quân đội chính quy đã dính vào sâu đến mức nào, vị anh hùng châu Âu kia có thật sự định làm vậy không? Nếu mọi chuyện rõ ràng ở trong nước thì tốt, hẳn có

thể trấn được cục diện. Mà tiên sinh Tùng Sơn lại ngã xuống không đúng lúc!”

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Huệ Anh từ thu hồi văn kiện, đứng dậy bình tĩnh nói: “Cho tôi thời gian, tôi sẽ đi điều tra. Hiện tại đang đánh trận, quân đội chính quy không thể bị quấy rầy. Tổng thống cũng không muốn cục diện quân đội chính quy bị xáo trộn lúc này. Khi tìm ra bằng chứng xác thực, chúng ta sẽ bí mật báo cáo với tổng thống..... Trưởng phòng, lúc này chúng ta không thể tự ý làm rối loạn trận tuyến! Đối với vấn đề quân đội chính quy cũng nhất định phải cẩn thận!”

Bạch Tư Văn nắm tay Huệ Anh từ, chỉ không ngừng gật đầu: “Người nói rất đúng, hiện tại người có quan hệ rất tốt với quân đội chính quy, lại có nghiệp vụ ở chiến trường Đông Bắc, người đi điều tra là thuận tiện nhất. Lần này không giữ người ở lại Nam Kinh nghỉ ngơi. Nhanh lên đi! Nhất định phải có bằng chứng xác thực nhất, ngành tình báo chúng ta mới có thể đứng vững, vạn sự đều nhờ người!”

Vạn sự đều nhờ ta? Huệ Anh từ trong lòng cười lạnh, một thứ gì đó không tên đang không ngừng bành trướng trong lòng. Chẳng lẽ cơ hội lại đến nhanh như vậy? Rốt cuộc mình nên làm thế nào? Là đánh đổ đám người này, hay là..... Đại thời đại a, đại thời đại!.

Tác phẩm đã được làm mới nhờ công cụ của thiên—lôi—trúc.

STT 378: Chương 5: Thế giới mới - Chương 181: Truy kích

Thiên lô trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 181: Truy kích

Thời gian dần trôi, đến gần nửa đêm mười hai giờ ngày mùng 3 tháng Tám. Trên bầu trời, trăng sáng sao thưa.

Dòng Hán Giang trắng xóa, ngay tại chiến trường hai bên giằng co. Vài ngày qua, hai bên dọc theo Hán Giang tiến hành một loạt giao chiến nhỏ lẻ. Tại một khu vực khổng lồ chế con đường thông đến Seoul, quân đội chính quy lấy sư đoàn 11 tinh nhuệ, đã từng vượt đêm phát động tấn công. Bộ đội xung kích bằng thuyền khởi xướng tập kích bất ngờ, không thành công thì chuyển thành cưỡng ép vượt sông, hàng chục khẩu pháo trợ chiến bắn phá như mưa. Vài ngàn tinh nhuệ đột kích phối hợp với chiến đấu công binh đoàn 6, đánh vào hỏa lực của quân Nhật cận vệ sư đoàn. Ở những nơi khác, quân đội chính quy cũng có bài bản sẵn sàng phát động kiểm chế.

Lần này, từ tập kích bất ngờ chuyển thành cưỡng ép vượt sông, đánh cho mặt sông Hán Giang như biến thành biển lửa. Nơi đây mặt sông rộng lớn, dòng nước chảy chậm, hơn nữa mặt hướng bờ Nam tạo thành một khúc ngoặt đột xuất, chính là nơi lý tưởng để xây dựng đầu cầu. Quân Nhật cũng bố trí trọng binh phòng thủ. Một đêm kịch chiến, sư đoàn 11 “Đỗ Lợi Mundt” của quân đội chính quy đã phải trả một cái giá lớn bằng thương vong, xông thẳng lên bờ bên kia. Đến bình minh, hàng chục chiếc máy bay chiến đấu Đệ Tam Liên đội lại không kích yểm trợ. Quân Nhật điều trọng

binh phản kích, thậm chí cả sư đoàn cảnh vệ số 1 thuộc Seoul cũng được điều động. Liên tục phát động một ngày điên cuồng phản công. Chiến đấu công binh đoàn 6 thậm chí bắt đầu thu thập vật liệu, chuẩn bị bắc cầu nổi. Nhưng dưới áp lực hỏa lực của quân Nhật, lô cốt đầu cầu nhỏ bé này không thể trụ được lâu. Hỏa lực hai bên đều tập trung vào đây. Bất kể là bộ đội quân đội chính quy phòng thủ như lông nhím tại lô cốt đầu cầu, hay là bộ đội quân Nhật liều chết phản kích, đều tổn thất nặng nề. Quân Nhật tập trung hỏa lực, cả pháo hạm tuần tra trên sông cũng tăng viện, mặc dù pháo hạm tuần phòng của bọn chúng gần như bị pháo hạng nặng và máy bay của quân đội chính quy đánh chìm. Nhưng sư đoàn 11 vẫn phải rút lui dưới sự yểm trợ hỏa lực vào ban đêm. Một trận giao chiến ngắn ngủi, quân đội chính quy thương vong cả ngàn, quân Nhật cũng xấp xỉ con số đó, càng khiến hệ thống phòng ngự của chúng tập trung về phía khu vực sông. Mà quân đội chính quy, sau khi quen thuộc chiến trường, nắm rõ địa hình, điều động quân địch, thì đòn tấn công chủ lực thực sự sẽ bắt đầu vào đêm nay.

Cốm Định Khó trong đội đột kích khom người tiến lên, những quan binh sư đoàn 1 đội nhất đều thoa bùn dày lên mũ sắt, giảm phản quang. Từng chiếc thuyền xung kích nhái nằm yên lặng trong đội hình. Những chiếc thuyền cao su mới này, đều được vận chuyển khẩn cấp từ phía sau đến. Phần lớn là hàng mới sản xuất từ đại lục. Mỗi binh lính, sĩ quan trên người đều mang vũ khí đầy mình. Cúi người bất động. Sư đoàn 1 của An được quân tại Liêu Nam hội chiến tuy có chút tổn thất, tiến vào Triều Tiên quân số cũng giảm đi. Hiện tại toàn sư chỉ còn hơn tám ngàn người. Nhưng sư đoàn này vẫn là lực lượng đột kích bộ binh tinh nhuệ nhất của toàn quân đội chính quy! Sư trưởng Vương tuy vẫn đang dưỡng thương, Phó sư trưởng Bằng Vị Quốc thượng tá cũng là lão tướng của An được quân, từng là đoàn trưởng bộ binh, phòng thủ một năm trời, vẫn dẫn dắt đội quân này sinh long hoạt hổ. Sư đoàn 11 đột kích đã chuyển hướng sự chú ý của quân Nhật về phía khu vực sông, mà hướng đột kích chủ lực do sư đoàn 1 An được quân lựa chọn lại là đoạn sông có điều kiện tự nhiên khắc nghiệt nhất. Nước sông

chảy xiết, đối diện là vách đá cao chót vót. Cách Seoul, đầu mỗi then chốt phía sau quân Nhật cũng quá xa. Nhưng về mặt bất ngờ, lại có thể đạt được kết quả tốt nhất! Phía sau sư đoàn 1 An được quân là sư đoàn 2 “Dạy Bảo” và sư đoàn 9 quân địa thứ 9, hai đội quân tinh nhuệ. Sẽ theo sư đoàn 1 An được quân mở ra chỗ đột phá vượt sông, hướng thọc sâu mà tấn công. Phía sau bọn họ là toàn bộ công binh lực lượng của tập đoàn quân. Bọn họ đã thu thập lượng lớn thiết bị trên bờ Nam, sẽ bắc cầu nổi với tốc độ nhanh nhất. Ba sư đoàn phía trước sẽ không chút do dự xông lên, không cần lô cốt đầu cầu, không lo phía sau, phá tan quân Nhật. Sau đó đại quân sẽ theo vào, cho đến khi chiếm lĩnh Seoul!

Toàn bộ trọng pháo của tập đoàn quân đều bí mật tập trung về đây. Hơn một trăm chín mươi khẩu pháo áp chế đã chuẩn bị đủ đạn dược, đây đều là dân công vất vả vận chuyển lên! Lần này đột kích không thành công, đến lần sau phải tích trữ đủ vật tư mới phát động công kích, không biết đến bao giờ! Lương thực thu thập ở bờ Nam Hán Giang gần như bị ba mươi vạn đại quân ăn sạch. Đạn dược vận chuyển từ phía sau cũng không kịp. Lần này, ngoài chiến thắng, bọn họ không có lựa chọn nào khác! Hang Hồ và chiến khu trước đó đã gửi điện cho bộ đội thuộc tập đoàn quân Giáp Ngọ, tổng thống đích thân hạ lệnh, nhất định phải trước ngày mừng 10 tháng Tám, tiêu diệt chủ lực quân Nhật tại Triều Tiên, chiếm lĩnh Seoul, thẳng tiến Busan!

Toàn bộ tập đoàn quân Giáp Ngọ và các đơn vị phối thuộc, đều ở vào hoàn cảnh tử chiến đến cùng.

Nhìn quân trưởng đi qua đội ngũ, các binh sĩ đều im lặng cúi chào. Mà Cỗ Định Khó cũng lần lượt bắt tay với họ, nhỏ giọng động viên: “Huynh đệ, chúng ta chết cũng phải chết ở bờ bên kia! Tổng thống muốn chúng ta chiếm Triều Tiên, quân đội chính quy của chúng ta nhất định làm được! An được quân từ hải ngoại đánh đến Âu châu, rồi lại đánh về, xông đến Hán Giang. Chúng ta ngã xuống trước lưỡi đao, địch nhân chết vô số, lần này

cũng sẽ không ngoại lệ! Bách tính trong nước đều đang nhìn chúng ta có rửa sạch được sỉ nhục Giáp Ngọ hay không, mà hàng trăm vạn đồng đội của quân đội chính quy cũng đang nhìn chúng ta có thể giành thắng lợi hay không. Thà tiến lên một bước mà chết, tuyệt không lùi lại một bước mà sống! Ta và các người cùng tiến lên!”

Nhìn vị thiếu tướng quân trưởng đội mũ sắt, trên người mang đầy đao súng kỵ binh, cùng với các hộ binh bên cạnh mang dáng dấp chiến. Mọi người đều biết vị quân trưởng này không nói suông. Đánh! Từ Đông Bắc đánh đến nơi này, đuổi lũ tiểu quý tử kiêu ngạo phải rút lui. Vinh quang của quân nhân, vào thời khắc này đã đạt đến đỉnh cao. Vì quốc gia từng chịu sỉ nhục, vì tiêu diệt hoàn toàn những kẻ xâm lược, vì tổ quốc cường thịnh. An được quân vĩnh viễn xông lên phía trước nhất, dù phải hy sinh ở đây! Kinh nghiệm bách chiến bách thắng, lòng tự hào dân tộc mãnh liệt, cộng thêm mệnh lệnh không còn đường lui từ tổng thống, khiến tám ngàn quân nhân này máu nóng sôi trào. Có người lạng lẽ tháo mũ sắt xuống, lấy từ trong túi ra chiếc mũ da đại diện cho niềm kiêu hãnh của An được quân, đội lên đầu. Điều này thể hiện quyết tâm tử chiến đến cùng của họ.

Ngay khi Cấm Định Khó đang động viên bộ đội. Pháo binh yểm trợ trực tiếp cho bộ binh cũng được đưa lên, những khẩu sơn pháo, pháo bắn thẳng và cối đều được tháo rời thành nhiều phần, do pháo binh vai khiêng vác vận chuyển đến, rồi bắt đầu lắp ráp, dựng giá pháo. Những pháo binh này sẽ chống đỡ dưới mũi súng quân Nhật, bắn ra hỏa lực mãnh liệt!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trung tướng Lâm Thuật Khánh, chỉ huy trưởng, cũng đang nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi kiểu cũ của mình. Khi kim giờ và kim phút trùng nhau tại số mười hai trên mặt đồng hồ, ông cau mày, dùng sức vung tay: “Bắt đầu!”

Các tham mưu lập tức truyền lệnh mang theo mùi thuốc súng. Dọc theo Hán Giang, hàng chục tín hiệu pháo hiệu cứ thế từ từ bốc lên, chiếu sáng

sơn xuyên đại địa. Tiếp theo, trên bờ Nam Hán Giang, từng luồng ánh lửa lóe lên như tia chớp. Dòng sông lặng lẽ chảy bao năm, sau khi vô số lần bị các võ sĩ Hán Đường rửa sạch, sau khi các thiết kỵ nhà Minh đánh bóng mũ sắt, lại một lần nữa nghênh đón quân đội con cháu Hiên Viên, gầm thét bắn ra sấm sét của họ!

Đạn pháo từ bờ bên kia, trên vách đá dựng đứng nổ tung ầm ầm, đảo mắt đã nổi thành một dải, bao trùm cả bờ bắc sông Hán. Hệt như một ngọn núi lửa đang phun trào!

Lúc này, tại Tổng viện phía bắc của Lục quân Thiên Tân, Thái Ngạc tướng quân đang hấp hối. Bất ngờ, trên giường bệnh, hắn đột ngột ngồi bật dậy. Lớn tiếng gào: "Nghe, tiếng pháo! Tiếng pháo sông Hán, là pháo của quân đội chính quy ta! Quân đội chính quy sắp vượt sông Hán rồi!" Hắn chống người đứng dậy, đứng trước cửa sổ nhìn về phương bắc. Khi y tá và người nhà muốn đỡ hắn nằm xuống, họ kinh ngạc phát hiện Thái Ngạc tướng quân đã đứng vững trước cửa sổ, hóa thành một pho tượng!

Quân đội chính quy vượt sông Hán!

"Tuyến sông Hán bị quân Hoa đột phá!" Tại cuộc họp khẩn cấp của đại bản doanh, Thiếu tướng Vũ Điền, Tổng tham mưu Lục quân, lạnh lùng đọc báo cáo chiến sự khẩn cấp từ tiền tuyến. Tình hình chiến sự đến nay, gánh vác vận rủi này, Thiếu tướng Vũ Điền đã hoàn toàn chai sạn với những tin tức xấu.

"Quân Hoa chuyển chủ lực, vào ngày mùng 3 tháng Tám, lúc không giờ, bất ngờ tập kích từ hướng Nham Trung. Quân Hoa tập trung khoảng ba trăm khẩu pháo, trong thời gian ngắn đã bắn ra hàng vạn quả đạn. Sư đoàn 9, đơn vị phòng thủ tại Nham Trung, với 98 liên đội bộ binh, chịu thương vong nặng nề dưới hỏa lực pháo kích của quân Hoa. Quân Hoa lấy Sư đoàn 1 làm chủ lực, cưỡi thuyền cao su vượt sông. Đồng thời, quân Hoa phát

động công kích kiềm chế trên toàn tuyến sông Hán. 98 liên đội của ta dù chiến đấu ngoan cường, nhưng vẫn bị quân Hoa đột phá trận tuyến, Quân đoàn 2 phải điều binh từ các chiến tuyến khác đến phản công. Tuy nhiên, thế công của quân Hoa quá mạnh, hỏa lực chi viện quá lớn. Bộ đội phản công của ta không thể bịt được chỗ đột phá trước bình minh — bởi vì hướng Nham Trung không phải trọng điểm phòng thủ của quân ta, việc tiếp viện chậm trễ đã làm lỡ thời cơ. Sau bình minh, chiến sự càng trở nên ác liệt. Quân Hoa tấn công điên cuồng, không dừng lại ở các lô cốt đầu cầu để củng cố, mà mở rộng chỗ đột phá. Pháo binh ta vội vàng chuyển trận địa để chuẩn bị phản pháo, nhưng không ngờ quân Hoa lại cho máy bay xuất kích, tấn công pháo binh đang di chuyển. Sư đoàn 9, Sư đoàn 2 và các đơn vị khác của quân Hoa lần lượt tham chiến. Sư đoàn 9 của ta đã co cụm về trận địa, hình thành phòng tuyến dự bị ở phía đông Seoul, ngăn chặn quân Hoa tiến lên. Quân đoàn 2 vội vàng điện báo về đại bản doanh, yêu cầu tăng viện, ổn định tuyến sông Hán. Nếu không, trước sức tấn công của quân Hoa, nơi đó khó mà giữ được... Tướng Tùng Dũng còn đề nghị, mong muốn Quân đoàn 2 bắt đầu rút lui, để lại chút hạt giống cho Lục quân Đế quốc."

Thật Kỳ trùng điệp đập bàn: "Đồ khốn! Toàn xong đời! Ai đã nói với ta rằng quân Hoa hết tiếp tế, sau khi thất bại trong cuộc tấn công liền chết ở đường hầm, thì không thể phát động tấn công trong thời gian ngắn nữa? Sao chúng có thể tiếp tế được? Sao chúng có thể có hàng vạn quả đạn pháo để oanh kích dữ dội như vậy? Sao chúng có thể xây dựng sân bay dã chiến?"

Trung tướng Sông Hợ, Tham mưu trưởng Lục quân, bồn chồn xê dịch thân thể, mặt đỏ bừng, bị hậu bối kém mình mấy chục tuổi trách mắng, hăn chỉ có thể nuốt giận. Hiện tại, toàn bộ Lục quân đều nằm trong tay Thiếu tướng Thật Kỳ, không ai có thể chống lại hăn. Hăn dùng hiến binh, giới nghiêm pháp, cảnh sát đặc biệt cao cấp để thiết lập một mạng lưới thống trị đáng sợ ở Đông Kinh, ở tầng lớp thượng lưu của đế quốc. Hăn ấp úng giải thích: "Quân Hoa đã huy động hàng triệu dân phu để tiếp tế cho Triều Tiên,

Mỹ còn viện trợ họ xây dựng đường xá, thiết bị cơ giới hóa, dân phu Triều Tiên cũng bị cưỡng chế trưng dụng. Theo tình báo từ tiền tuyến, quân tấn công của họ thậm chí chỉ ăn hai bữa một ngày, để tiết kiệm trọng tải vận chuyển vũ khí và đạn dược..."

Thật Kỳ hung hăng khoát tay: "Đủ rồi! Ai nói Quân đoàn 5 vẫn chưa chuẩn bị xong, không thể tham gia chiến trường Triều Tiên? Để Quân đoàn 2 phải đối mặt với thế yếu về quân số như vậy, rốt cuộc là trách nhiệm của ai?"

Đại tá Rừng Duệ, trưởng ban động viên quân lệnh bộ, lại có chút khí phách, nhưng hẳn vốn là người trẻ tuổi, nhiệt huyết. Đối với Thật Kỳ, hẳn không có nhiều e ngại, hẳn cũng đứng lên: "Quân đoàn 5 hiện có bốn sư đoàn, trang bị chỉ đạt chưa đến bốn mươi phần trăm, sĩ quan cũng chưa được trang bị đầy đủ. Đưa ra tiền tuyến chẳng khác nào đi chịu chết! Hơn nữa, Thật Kỳ quân cũng đã cam đoan với chúng ta, Quân đoàn 2 có thể cung cấp cho ban động viên một tháng, để Quân đoàn 5 có thể chuẩn bị xong. Hiện tại tuyến sông Hán bị đột phá, ta đang muốn hỏi Thật Kỳ các hạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Sao lại chần chừ tình hình chuẩn bị của Quân đoàn 5?"

Thật Kỳ sững sờ một chút, lửa giận lại chuyển hướng: "Mỹ xây dựng đường xá, thiết bị... Những viện trợ này sao vẫn chưa bị cắt đứt? Hải quân vì sao vẫn còn lảng vảng ở Vịnh Liêu Đông? Bộ đội xuôi nam chậm chạp không được phái đi! Đã hơn mười ngày trôi qua! Chỉ có hai ba chiếc chiến hạm nhỏ xuất hiện ở biển Nam Trung Quốc, phong tỏa trách nhiệm đại lục, hải quân rốt cuộc có thể hoàn thành không?"

Đại tướng Katou rộng trí, người đứng đầu Hải quân, bất lực nói: "Hành động phong tỏa xuôi nam của hải quân, nhất định phải có chiến hạm làm chỗ dựa, để đối phó với tình huống bất trắc, khi hải quân của cường quốc khiêu khích, chỉ với vài chiếc chiến hạm hạng nhẹ, không thể hoàn thành

nhệm vụ! Nếu như ở Vịnh Liêu Đông, không cần chiến hạm hải quân hỗ trợ pháo kích từ bờ biển, không cần hải quân yểm trợ cho tuyến vận chuyển từ Nhật Bản đến Triều Tiên và Đông Bắc. Như vậy, hải quân có thể bắt đầu hành động phong tỏa xuôi nam bất cứ lúc nào. Chẳng lẽ là sau Lục quân, lại đem tinh hoa của hải quân chôn vùi sao? Đánh thắng còn khó, đi ngọc nát đền nợ nước còn có gì khó?"

Thật Kỳ ghen lời, nhưng lại không cam tâm với tình thế hiện tại. Bực bội dậm chân tại chỗ. Sau đó, hần đứng dậy, đi lại trong căn phòng rộng lớn như thú nhốt. Hần đột nhiên gào lên: "Đế quốc không thể cứ thất bại như vậy! Quân đoàn 5, Quân đoàn 6, bất kể tình hình chuẩn bị ra sao, nhất định phải nhanh chóng chuyển quân đến Triều Tiên, giữ vững Seoul! Hải quân điều một hạm đội ra, đột phá Trường Giang Khẩu, pháo kích vào thủ đô của chúng! Hải quân và Lục quân, nhất định phải nhanh chóng đưa kế hoạch lên.

Ngay hôm nay! Lữ Thuận và Quan Đông Châu điều động quân chủ lực, nhất định phải nhanh chóng phát động công kích toàn tuyến vào quân Hoa. Không có đại pháo, còn có đạn thịt. Có thể cùng quân Hoa đồng quy vu tận! Trong nước, nhất định phải bắt thêm một nhóm phần tử không phải là quốc dân, trấn áp những kẻ đang ngấm ngầm muốn hành động, bị những tin tức xấu từ tiền tuyến kích động, chúng ta nhất định phải hành động, vinh quang của đế quốc đang nằm trong tay chúng ta!".

Trong ruộng nghĩa máy động không sai đứng lên. Hợp lại công văn trước mặt, nhanh chân bước ra ngoài. Hần đã thờ ơ lạnh nhạt hồi lâu, cho đến khi xác định học sinh của hắn đã biến thành tên điên triệt để. Sau đó hắn liền lựa chọn rời đi. Thật Kỳ nheo mắt nhìn theo bóng lưng hắn, không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng. Thiếu tướng Bạch Xuyên nghĩa, người có mặt trong cuộc họp, tiến đến gần Thật Kỳ. Chỉ nghe Thật Kỳ lạnh lùng, từng chữ từng chữ nói: "Phái hiến binh, giám sát hắn!"

"Đây chính là vật người cần." Mộc Hạ Cung Nội đại thần, dáng vẻ như Phật Di Lặc, cẩn thận giao một chiếc hộp cho tài bộ trung tướng, người đang quỳ lạy trên đất, được cải trang thành một quân nhân Lục quân. Nhận lấy chiếc hộp, tay của tài bộ trung tướng cũng không khỏi run rẩy.

Mộc Hạ Cung Nội đại thần sắc mặt nhìn tương đối không tệ. Không hề bị giám thị, bị đuổi khỏi bên cạnh Thiên Hoàng, loại tinh thần suy sụp, hăn sờ râu mép, cười: "Bọn Thật Kỳ, thật sự cho rằng cứ như vậy có thể khống chế đế quốc này sao? Bọn chúng, những kẻ xuất thân từ dân dã, chỉ hiểu được những quân nhân đầu óc ngu muội. Làm sao có thể hiểu được đế quốc này là như thế nào! Đế quốc vốn là một thế cân bằng. Dưới sự lãnh đạo của Thiên Hoàng bệ hạ, mọi người cùng nhau phụng sự quốc gia. Mới có được ngày hôm nay. Hăn cho rằng hăn có thể đại diện cho tất cả? Giám thị ta, cũng không thể ngăn cách ta và bệ hạ liên hệ... Hăn cũng không biết rõ, trong ruộng các hạ, cũng đã hạ quyết tâm muốn đánh bại hăn! Tài bộ quân, hiện tại chỉ trông cậy vào các người hải quân. Nhất định phải giải cứu bệ hạ khỏi sự giám thị của Lục quân, chỉ cần bệ hạ xuất hiện trên đường phố Đông Kinh, tuyên bố thảo phạt những kẻ như Thật Kỳ. Chỉ riêng người dân Đông Kinh, sẽ xé nát bọn chúng."

Tài bộ ngẩng đầu lên: "Hạ quan ngu muội... Dân chúng Đông Kinh còn có lục quân, chẳng phải là cuồng nhiệt ủng hộ bọn chúng hay sao? Bốn hai bốn binh biến đã nói rõ tất cả. Vạn nhất Thiên hoàng bệ hạ gặp nguy hiểm, hạ quan muôn chết cũng không thể chuộc tội."

Mộc hạ cười ha hả, bảo hăn đứng lên: "Người không hiểu dân chúng Nhật Bản rồi! Bọn họ quả thực mong muốn dựa vào hoàng quân để giành thắng lợi và vinh quang. Ủng hộ bọn chúng cũng là như vậy. Nhưng một khi thất bại, bọn họ trở mặt còn nhanh hơn ai hết. Năm xưa chiến tranh Nga – Nhật, hải quân thắng lợi tại Lữ Thuận. Quốc dân mới reo hò ủng hộ hải quân. Theo tuần dương hạm Nga xuất hiện gần Vịnh Đông Kinh, đám thị

dân sợ hãi lại tụ tập ném đá vào biệt thự của đại thần hải quân. Bọn họ cần thắng lợi, chứ không phải ủng hộ.”

“Về phần an nguy của bệ hạ, người cứ yên tâm, quốc gia này, cốt lõi nằm ở sự sùng bái vô điều kiện đối với bệ hạ. Không ai có thể thay đổi... Tốt rồi, người mau chóng rời đi. Trong ruộng sẽ an bài cho người trở về. Ta mong người mang Hải Binh đến. Lại đưa đế quốc trở lại quỹ đạo.”

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Tài bộ đứng lên, cuối cùng lại quay đầu lại: “Hạ quan e rằng, tương lai đế quốc, vẫn là trong ruộng quân nắm quyền hay sao? Vì tương lai của đế quốc, nhất định phải đàm phán, nhất định phải lợi dụng Anh – Mỹ kiềm chế Trung Quốc. Trong ruộng quân vẫn là một nhân tuyển thích hợp hay sao? Nếu hãn vẫn cứ giữ vững vị trí, chẳng lẽ chúng ta còn phải lật đổ hãn một lần nữa?”

Mộc hạ cười khổ lắc đầu: “Trong ruộng quân tự mình chọn con đường sai lầm rồi.” Hãn đã nản lòng thoái chí. “Về phần người kế nhiệm, người không cần quan tâm. Trong ruộng quân có lẽ sẽ chết để báo quốc, chết để tạ tội với Thiên hoàng bệ hạ. Còn chuyện về sau, cứ để chúng ta, những lão già này lo liệu.”

“Hán sông bị quân ta đánh tan!” Ngô hái giọng nói có chút hưng phấn. Ngày thường, vị tham mưu trưởng cần trọng này đều để Tư Mã trạm theo mưa thần, làm cố vấn quân sự. Hiện tại Tư Mã trạm trấn giữ Thiên Tân, Ngô hái liền thay Tư Mã trạm đảm nhiệm vai trò, ngoài việc bận rộn với công việc tham mưu trưởng, còn thường xuyên xuất hiện bên cạnh mưa thần. Mưa thần xem báo cáo, liên tục mỉm cười gật đầu: “Rừng thuật khánh đánh rất hay, bộ binh cường ép vượt sông, làm rất tốt. Quân thứ hai không chiếm được Seoul, toàn bộ Triều Tiên là của chúng ta rồi! Tiếp theo... Niệm tôn, chúng ta nên chờ xem đàm phán thế nào, ta đoán, Nhật Bản tìm

cách xuống đài cũng chỉ trong mấy ngày nay thôi. Chúng ta bận rộn thêm một mạch, rồi sẽ có cuộc sống yên ổn.”

Ngô hái cười cười, sau đó sắc mặt lại nặng nề xuống, đưa qua một phần báo cáo khác: “Thuần như tự mình gửi điện báo, từng sườn núi tiên sinh đi... Quân đội mất một trọng tướng, quốc gia mất một người tài, dân tộc mất một mầm non...” Mưa thần sắc mặt âm đạm, khoát tay nói: “Ta... Ta đã biết. Ban đêm Mộ trưởng phòng gọi điện cho ta... Nhớ đến từng sườn núi, trong lòng ta liền... Hẳn là vì mệt mỏi mà chết! Không có hẳn, trận chiến này sẽ không thắng lớn đến vậy. Niệm tôn, người soạn điện, lấy danh nghĩa quân đội tưởng niệm từng sườn núi tiên sinh, hậu sự phải làm thật trọng thể. Ta quyết định, truy tặng từng sườn núi tiên sinh hàm Nguyên soái, mà đời ta, sẽ không phong thêm Nguyên soái nào còn sống. Không ai có thể vượt qua từng sườn núi tiên sinh!”

Hắn đứng lên, cơ mặt cũng hơi run rẩy, trong hốc mắt dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù. Cuối cùng lắc đầu: “Chúng ta, những người còn sống, phải tiếp tục sự nghiệp của liệt sĩ. Lần này, dù là chiến sự với Nhật, hay đàm phán, ta nhất định phải đạt được toàn bộ mục tiêu! Mệnh lệnh toàn thể tướng sĩ quân đội, kế thừa di chí của từng sườn núi tiên sinh. Tại Đông Bắc, tại Triều Tiên, phát động công kích toàn tuyến, nhất định phải đánh cho quỷ tử đau đớn tột cùng!”

Ngô hái nghiêm nghị xác nhận, nhìn mưa thần quay người chuẩn bị rời đi, cuối cùng hạ quyết tâm, dường như nói với mưa thần: “Tổng thống, đột nhưng đã kịch chiến ở châu Âu một năm rưỡi, có nên để hẳn nghỉ ngơi một chút không? Quốc tế đã mất từng sườn núi tiên sinh, một vị Đại tướng, cũng cần có người về trấn an tình hình...”

Mưa thần khẽ giật mình: “Sáng tỏ Sawm sông đánh ác liệt như vậy, ai tiếp nhận hẳn?” Ngô hái thản nhiên nói: “Vô bệnh liền có thể. Sáng tỏ đang

dễ dàng thay thuận như về tổng tham, gánh nặng của ta cũng nhẹ đi... Mấy ngày nay, hạnh thôn tiên sinh cũng đột ngột qua đời...”

Dương sĩ kỳ chết, có liên quan gì đến việc gì toại trở về? Sáng suốt như mưa thần, bỗng nhiên cũng cảm thấy mơ hồ. Ngô hái đột nhiên nói những điều này, rốt cuộc muốn nói gì?

STT 379: Chương 5: Thế giới mới - Chương 182: Đổi đi nơi kh...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 182: Đổi đi nơi khác

Nhìn tờ trình của Trần Trác về việc chuyển lên Âu Mỹ nghiên cứu chiến lược, Mưa Thần cũng có chút cảm khái. Vị tiền triều di lão, thoát nhìn có vẻ khó hòa hợp, bóng lưng lại luôn toát lên vẻ không thích nghi với chiếc ghế của dương sĩ, thế mà lại cứ thế mà bệnh chết. Trước kia, thân thể của lão hẳn là không tệ, nhưng theo báo cáo của dương độ, lão nhân này phát bệnh cấp tính, có lẽ là trúng gió. Buổi sáng còn tỉnh táo, buổi chiều đã đi đời.

Người phong lưu trước kia, đều lần lượt ra đi cả rồi. Mưa Thần không khỏi nhớ lại cảnh dương sĩ ghế dựa tại sáu phượng cư năm xưa, nghiêm giọng khuyên bảo hẳn. Viên Thế Khải chết rồi, lão nhân từng là túi khôn của hẳn, dù vẫn còn vì Âu Mỹ nghiên cứu chiến lược hội, vì hẳn mà tận lực.

Nhưng trong lòng lão, e rằng đã sớm mong chờ ngày này. Lão sẽ đi theo lão ân chủ của mình dưới lòng đất, báo cáo với hẳn những gì lão đã nghe thấy, thấy trong mấy năm qua.

Dương sĩ kỳ chết, Thái Ngạc cũng đi. Kế tiếp, đến lượt ai đây? Mưa Thần hơi cảm khái, phê vào bản báo cáo: “Phát năm ngàn nguyên lo việc tang ma, gia thuộc có yêu cầu gì, có thể cân nhắc. Con trai hẳn nếu có tài cán, có thể tìm cho một việc.” Phê xong, Mưa Thần liền gác chuyện này sang một bên. Hẳn tuy vẫn phải lo toan một số việc trong nước, nhưng hiện tại toàn bộ tinh lực đều tập trung vào những biến cố có thể xảy ra ở Nhật Bản, cùng với cuộc chiến quốc tế đang đến hồi kết. Chiến tranh là sự tiếp

diễn của chính trị, mục đích cuối cùng cũng là để thể hiện ý đồ chính trị. Bản thân hẳn đã dốc hết tâm lực cho cuộc chiến này, ngàn vạn lần không thể để thất bại trong gang tấc!

Lúc này, quân đội chính quy Giáp Ngọ tập đoàn quân cùng với các đơn vị tăng cường đang tung hoành trên bờ nam Hán Giang. Quân Nhật Bản đệ nhị quân cố gắng chống đỡ, theo Giáp Ngọ tập đoàn quân vượt sông. Lượng lớn vật tư được bổ sung. Tuyến phòng thủ của đệ nhị quân đã lung lay, sư đoàn thứ chín bị cắt đứt khỏi chiến tuyến, bị quân thứ chín vây khốn. Giáp Ngọ tập đoàn quân phái hai lữ kỵ binh thẳng hướng biển, phá hủy mọi cơ sở của Nhật Bản ở nam Triều Tiên, từ làng mạc, đồn cảnh sát, chính quyền địa phương, đến nhà máy, mỏ than, kho chứa vật tư đều bị phá hủy, thiêu rụi. Toàn bộ nam Triều Tiên run rẩy dưới vó ngựa và lưỡi đao của hơn một vạn kỵ binh được trang bị tận răng. Tại Khánh Thượng Nam Đạo và Khánh Thượng Bắc Đạo, mấy mỏ vàng lớn nhất của nam Triều Tiên đều bị kỵ binh càn quét, sản lượng vàng trong mấy tháng qua, nguồn tài nguyên tiền tệ quan trọng của Nhật Bản, cứ thế bị quân đội chính quy thu lấy làm chiến lợi phẩm.

Tại Lữ Thuận, Quan Đông châu, tàn binh của sư đoàn 13 Nhật Bản đã trở thành bia ngắm cho pháo binh chính quy. Mật độ phòng tuyến bộ binh dày đặc như lông nhím. Quân đội chính quy bố trí nhiều pháo binh xung quanh, thậm chí cả pháo binh đoàn mới được huấn luyện cũng được điều đến. Hàng trăm khẩu pháo áp chế liên tục oanh kích vào tàn binh Nhật Bản thiếu vũ khí hạng nặng. Đôi khi còn tập trung hỏa lực. Những binh lính Nhật đào hào chỉ có thể chịu đựng trong chiến hào, đến tối mới dám ra ngoài hoạt động, bổ sung lương thực, nước uống. Bộ chỉ huy quân đội Nhật cũng từng cố gắng phản công, mở rộng khu vực phòng thủ, đảm bảo an toàn cho hậu cần. Nhưng chỉ cần ra khỏi khu vực hạm pháo và pháo đài 20km, bộ binh Nhật Bản liền chết tấn công như sóng vỗ vào đá ngầm, ngoài việc để lại nhiều thi thể, thì kết cục chỉ có tan nát. Quân đội chính quy đã bao

vây, với hai tập đoàn quân chủ lực, thêm sáu sư đoàn quân tiếp viện, và bảy tám sư đoàn bảo an! Quân Nhật phản kích yếu ớt chỉ có thể chịu đựng hàng ngàn, thậm chí hàng vạn phát đạn pháo thép mỗi ngày. Vài khẩu pháo tầm xa 279mm, thậm chí còn bắn đạn vào cảng, nơi được quân Nhật coi là tuyến sinh mệnh. Quân đội chính quy, với dáng vẻ của thợ săn đối với con mồi bị thương, biến khu vực này thành lò sát sinh cho hàng chục vạn quân Nhật. Chậm rãi chờ đợi để vắt cạn máu của chúng.

Toàn bộ Quan Đông châu và Lữ Thuận, quân Nhật gần 50 vạn người, cộng thêm hàng chục vạn kiều dân Nhật Bản, mỗi ngày cần một lượng vật tư khổng lồ. Vài cảng biển mỗi ngày cần một lượng lớn tàu vận tải qua lại để vận chuyển. Tư lệnh trong chùa của bộ tư lệnh quân đội Trung Quốc đã đề xuất đưa hơn một nửa quân đội về nước để chinh đồn lại. Quân Nhật dù phản công bất lực, nhưng nếu giảm bớt quân số, vẫn có thể giữ vững trận địa Quan Đông châu và Lữ Thuận. Nhưng hiện tại, thiếu tướng thật kỳ, người nắm quyền, lại hoàn toàn mất lòng tin vào trong chùa. Hơn nữa, sau những thất bại liên tiếp, hẳn không thể chấp nhận đề nghị rút quân về nước, mà lại tăng cường lực lượng dự bị trong nước. Chuẩn bị thêm hàng chục vạn đồng nát sắt vụn ra chiến trường, quyết chiến đã lên đến tận trời. Hậu quả thực tế nhất là Triều Tiên thiếu binh lực, còn ở Đông Bắc thì binh lực lại quá đông, gây ra gánh nặng tiếp tế cực lớn. Tuyển một quân Nhật vẫn có thể đảm bảo hai bữa ăn mỗi ngày, pháo binh ít ỏi mỗi ngày còn có hai mươi phát đạn pháo để sử dụng. Quân Nhật tuyển hai, cùng kiều dân Nhật Bản, đã từ trong chùa Đại tướng dẫn đầu, mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa. Hải quân yểm trợ tàu vận tải chỉ đi lại giữa Nhật Bản và Đông Bắc, vẫn không đủ để đáp ứng nhu cầu tiêu hao lớn ở tiền tuyến. Còn phải phân một phần lực lượng hải quân để hỗ trợ Triều Tiên. Thêm vào đó, dựa vào các sông lớn nhỏ phía nam Liêu Đông, lực lượng hải quân hạng nhẹ hoặc đặc công của Trung Quốc liên tục tập kích ban đêm, rải thủy lôi. Sức chiến đấu của hải quân Nhật Bản đã bị vắt kiệt. Không còn sức để thực hiện cái gọi là kế hoạch phong tỏa biển Trung Quốc.

Theo đánh giá của trong chùa, thật kỳ đã hoàn toàn mất khả năng phán đoán tình hình chiến sự, vì thất bại ở Đông Bắc mà hăn bày ra, đã phát điên. Hăn không thể chấp nhận quân Nhật ở Đông Bắc dù chỉ một bước lùi, đã trở thành một kẻ cố chấp từ đầu đến cuối! Mà trên chiến trường Triều Tiên, nơi quan trọng hơn, lại thiếu binh lực, liên tục thất bại! Các nhà bình luận quân sự nước ngoài cũng cho rằng cuộc chiến này không có gì đáng lo ngại, quân Hoa đã chiếm ưu thế tuyệt đối, nắm quyền chủ động trên mọi chiến trường. Tài nguyên của Nhật Bản không đủ để tiếp tục chiến tranh. Cái gọi là hành động phong tỏa biển Nam Trung Quốc của họ, chỉ là một kế hoạch điên rồ. Lựa chọn thực tế nhất của Nhật Bản hiện tại, là tìm cách xuống thang, kết thúc cuộc chiến này! Đối với phương Tây, cuộc chiến sinh tử ở sông Sawm và Phàm Nhĩ Đãng, liên quan đến vận mệnh của toàn thế giới phương Tây, họ không thể để lực lượng viện binh lục quân châu Á tiêu hao vô ích. Một triệu quân lục quân Trung Quốc, đã thể hiện sức mạnh trong cuộc chiến quyết định ở châu Á, và Tổng thống của họ cũng rất sẵn lòng đưa lực lượng này đến châu Âu để chiến đấu và hy sinh! Hiện tại, Nhật Bản phải tự giải quyết chính quyền quân nhân điên cuồng của họ, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến không còn gì để bàn cãi này!

Phương Tây lại bắt đầu ngấm ngấm hoặc công khai hành động. Tại khu tô giới ngoại giao ở Đông Kinh, gần như đã trở thành nơi hội họp bí mật lớn nhất của các thế lực chính trị Nhật Bản. Những chiếc xe hơi mang cờ hiệu ngoại giao của các phái đoàn phương Tây, chính là công cụ tốt nhất để che giấu các nhân vật chính trị qua lại bàn bạc. Tại Tây Viên Tự của nước Mỹ, họ càng nhận được sự ủng hộ toàn lực từ lục địa mới, bắt đầu một loạt các cuộc thương lượng bí mật với các thế lực nội bộ Nhật Bản. Bất kể sau này quyền lực sẽ phân chia ra sao, họ đều đã có một nhận thức chung, đó là không để Nhật Bản đi vào con đường cô lập hoàn toàn, đi đến hủy diệt hoàn toàn. Họ thà rằng chính quyền quân nhân trẻ tuổi kia, phải lập tức kết thúc! Dưới sự âm thầm bảo vệ của Thủ tướng trong ruộng, cơn lốc này đang ủ

mầm, ngày càng chín muồi. Nhật Bản, lại sắp phải đối mặt với một bước ngoặt lớn.

Đêm đen như mực, một hạm đội quân Nhật xuất phát từ Ngô cảng, đang lướt trên mặt biển. Một trận mưa lớn mùa hè ở tây Thái Bình Dương đã rửa sạch toàn bộ hạm đội. Mưa tạnh, trăng sao lại hiện ra sau đám mây đen, chiếu sáng boong tàu sạch sẽ, phát ra ánh sáng lấp lánh. Đây là một hạm đội được tạo thành từ vài tuần dương hạm, hơn mười khu trục hạm, cùng với một pháo hạm, lấy chiếc "Thạch Đảo" - một chiến hạm từng thuộc về Nga làm trung tâm, trong hạm đội còn có một đoàn tàu hải quân. Bảy tám tàu vận tải tô điểm xung quanh. Dưới boong tàu, chứa đầy binh lính hải quân được trang bị đầy đủ. Hải quân vượt cần chực đặc biệt hải quân lục chiến đội, hải quân Ngô cảng đặc biệt hải quân lục chiến đội, trên Hải Đặc biệt hải quân lục chiến đội một bước, cộng thêm thủy binh vũ trang, đoàn tàu này đủ sức chứa hơn một vạn quân nhân hải quân lục chiến, cộng thêm mấy chục khẩu pháo hạng nhẹ!

Họ nhận được mệnh lệnh. Đương nhiên là đổ bộ vào chiến trường Triều Tiên, chi viện cho quân đội thứ hai đang chiến đấu ác liệt. Các tướng lĩnh cốt cán của hải quân Nhật Bản, thậm chí cả Đô đốc dưới núi nguyên Ngũ Lang, Bộ trưởng Bộ Tư lệnh Hải quân Ngô cảng cũng đích thân đến hạm đội này tọa trấn, còn Thứ trưởng Bộ Tư lệnh Hải quân, Thiếu tướng Tài bộ bưu càng tự mình chỉ huy lực lượng hải quân đặc biệt này. Mang theo phụ tá của mình tọa trấn trên tàu vận tải cỡ lớn "Có Thể Thay Hoàn". Vốn bất mãn với lục quân, sau vụ binh biến 226 không được trọng dụng, trong hải quân có danh hiệu "trí tướng" là Cốc Khẩu còn ít, cũng được chọn làm chỉ huy hạm đội nhỏ này. Một đường nhanh như chớp hướng vịnh Đông Kinh mà tiến. Trong đêm tối, hơn mười chiến hạm lật lên những vệt sóng trắng xóa, trên nền trời xanh thẫm và mặt biển, tựa hồ như một cảnh tượng khiến người ta phải giật mình.

"Tài bộ các hạ, Thiếu tá Yamamoto đã điện báo từ Đông Kinh, bên cảng mọi thứ đều bình thường, lục quân cũng không có hành động gì đặc biệt. Tất cả nhân viên cốt cán đều đã chờ lệnh, chờ hạm đội chúng ta đến!"

Một tham mưu vẽ mặt căng thẳng báo cáo nhỏ với Thiếu tướng Tài bộ, người đang xem sách Trung Quốc, giọng nói gần như muốn đứt quãng. Tài bộ gật đầu, đặt quyển sách xuống, ngồi dậy từ chỗ nằm. Thản nhiên nói: "Điện báo không có vấn đề gì chứ?" Tham mưu gật đầu: "Điện báo theo mật mã đã định, hoàn toàn không có vấn đề."

Tài bộ nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc một lát. Lại hỏi: "Bây giờ còn cách vịnh Đông Kinh bao xa?" Tham mưu không chút do dự đáp: "Không đến hai mươi hải lý. Trước nửa đêm, nhất định có thể cập cảng đúng giờ. Lục quân đối với hành động đột ngột của chúng ta, hoàn toàn không có cảnh giác!"

Tài bộ đứng phắt dậy: "Truyền lệnh xuống, đặc biệt đổ bộ đội, tập hợp ở boong trước và boong sau!"

Trên tàu vận tải "Có Thể Thay Hoàn", các tư lệnh của ba đội đặc biệt đổ bộ, các sĩ quan tham mưu phụ tá, cùng với một phần sĩ quan và binh lính cốt cán, theo mệnh lệnh khẩn cấp, từ trong khoang hoặc trên vòng nháy lên, trang bị đầy đủ xông lên boong tàu, trên boong tàu tập hợp thành đội hình dày đặc, ánh mắt của mọi người đều hướng về một bục cao được dựng lên bằng thùng gỗ, ánh đèn chiếu vào, là một màu trắng bệch. Các chiến hạm và tàu vận tải xung quanh cũng thu đội hình, hướng về phía "Có Thể Thay Hoàn" mà áp sát. Các sĩ quan tín hiệu trên các chiến hạm, đều đang khẩn trương chờ đợi tin tức từ "Có Thể Thay Hoàn" truyền đến.

Hơn ngàn quân nhân đặc biệt đổ bộ của hải quân đều nín thở ngưng thần nhìn bục cao còn trống. Trong đó một số sĩ quan trong lòng cũng hiểu rõ, ngay cả binh lính, cũng biết hướng đi của đội tàu hoàn toàn không đúng.

Căn bản không phải hướng về Triều Tiên. Mấy ngày nay hải quân chịu không ít uất ức từ lục quân, Katou Đại tướng, Suzuki Đại tướng cùng những người khác chết, cộng thêm các tiền bối hải quân như Bá tước Đại Thông bị ám sát, hải quân trên dưới đều ghen khuất. Theo họ nghĩ, lục quân đang tự hủy diệt đất nước này! Lần này hạm đội xuất phát, một số sĩ quan hải quân trẻ tuổi đi theo lục quân đã bị khẩn cấp đưa xuống chiến hạm, không biết bị giam ở đâu. Những người lính biển này đều đang nghĩ. Có phải muốn tìm lục quân gây phiền toái không? Mặc dù đều cảm thấy hả giận, nhưng cũng đều cảm thấy lực lượng của lục quân quá lớn, hơn nữa hiện tại dù sao cũng đã hợp thành chính phủ do Thiên hoàng bệ hạ phê chuẩn, chiếm hữu danh nghĩa. Muốn thực sự tìm lục quân gây phiền toái, đã không còn danh nghĩa để nắm chắc. Chỉ là thể chế nghiêm ngặt của quân đội Nhật Bản khiến họ chỉ có thể yên lặng phục tùng mệnh lệnh. Chờ đến khi tư thế tập hợp ban đêm này, tim của mỗi người đều đập nhanh hơn. Bất kể tuyên bố tiếp theo là gì, luôn liên quan đến vận mệnh tương lai của Nhật Bản!

Katou rộng trí Đại tướng, Tài bộ bư Thiếu tướng. Liền theo thang cuốn đi xuống boong tàu. Hai người đều căng thẳng. Phía sau còn đi theo một Thiếu tá tham mưu mặc quân phục chính thức, cúi đầu, hai tay buông thõng, bưng một chiếc hộp có hoa cúc. Quân nhân Nhật Bản trên boong tàu ồ lên một tiếng. Hướng về hai người cúi chào. Hai người một bên cứng ngắc đáp lễ, một bên đi lên bậc cao. Xa xa, đèn pha của một ngư lôi khu trục hạm chiếu từ phía sau hai người, lập tức chiếu sáng thân ảnh của hai vị tướng hải quân. Tiếp theo, toàn bộ hạm đội cũng mở đèn, trên mặt biển liền tạo thành một biển ánh sáng di động.

Katou rộng trí Đại tướng đứng nghiêm trên bậc cao, cất giọng lớn tiếng nói: "Toàn thể quân nhân hải quân, cung nghênh Thiên hoàng bệ hạ thân bút thủ chiếu, hành lễ!" Hàng ngàn quân nhân trên boong tàu lập tức cúi đầu thật sâu. Thiên hoàng, đối với những quân nhân này, chính là một tồn tại

thần thánh nhất! Họ có tài đức gì, lại có thể nhận được thủ chiếu do Thiên hoàng bệ hạ tự mình ban phát. Lời nói của Katou Đại tướng được lính tín hiệu dùng đèn hiệu truyền cho toàn hạm đội, toàn bộ trong hạm đội, những người đứng trên boong tàu, đầu cũng nhao nhao hướng về phía "Có Thể Thay Hoàn" cúi xuống.

Hộp ngự chiếu chuyên dụng của hoàng thất được Katou Đại tướng cung kính nâng lên, sau đó lấy ra một phần chiếu thư chính thức. Thần sắc trên mặt ông nghiêm túc, cất giọng lớn: "Lục quân tập đoàn ác độc vô đạo, gây họa cho đế quốc. Chúng theo quốc tặc ở đế đô. Bệ hạ lo lắng đã lâu! Nên các nước tặc thiện động quốc thể. Bắt giữ đại thần, tuyệt giao với nước bạn, tự gây sự. Tội lỗi khó mà —— kể hết! Bệ hạ vì đế quốc một thể, để giải quyết tình hình bất ổn trước mắt của đế quốc, đặc biệt mệnh cho hải quân, phụng chiếu nhập đô lấy tặc! Quyền hạn giới nghiêm ở Đông Kinh, giao cho hải quân đảm nhiệm. Bệ hạ mong các người cố gắng xử lý, vì trùng kiến quốc thể đế quốc, trừ bỏ loạn tặc, cố gắng hiệu lệnh!".

Chiếu thư ban xuống, biển trời yên tĩnh. Các quân nhân chỉ có càng thêm kinh sợ cúi đầu, đều thực sự không biết trong trường hợp này nên hô khẩu hiệu gì. Lục quân gây ra vụ 226, đó là một hành động đã ấp ủ chuẩn bị từ lâu, hải quân lập tức muốn đáp trả bằng một cuộc binh biến sao? Cử động như vậy, có thực sự có thể cứu vãn đế quốc? Nhưng nhìn thấy Thiên hoàng trải qua thời gian dài kính sợ còn có sự phục tùng cấp trên cuối cùng khiến những quân nhân này đồng loạt hô lên: "Thiên hoàng bệ hạ vạn tuế! Đại Nhật Bản đế quốc vạn tuế! Chúng ta dám không quên mình phục vụ!"

Đèn hiệu của các chiến hạm xung quanh cũng quay trở lại.

"Hạ quan phụng chiếu, kính sợ."

"Bệ hạ hạc âm, tức là chỉ dẫn chúng ta tiến lên cứu vãn đế quốc."

“Cứu vãn quốc thể đế quốc, chính là sứ mệnh của chúng ta. Dù phải hy sinh thân mình, cũng không đủ để báo đáp kỳ vọng của bệ hạ.”

Bản ngự chiếu lớn được cất vào hộp, cung kính đưa về phòng Hạm trưởng. Chờ đến ngự chiếu rời đi, tài bộ mới ngẩng đầu, đứng giữa đài cao: “ Binh lính hải quân! Đây là giai đoạn nguy nan nhất của đế quốc! Lục quân chiếm cứ vị trí cao, che giấu bệ hạ, thậm chí uy hiếp cả bệ hạ! Chúng ta lần này xuất quân, chính là để giải cứu Thiên hoàng bệ hạ! Bệ hạ kỳ vọng vào chúng ta sâu sắc đến nhường nào. Dù cho thịt nát xương tan, cũng khó báo đáp! Tình thế đế quốc hiện nay vô cùng nguy hiểm, tất cả kẻ địch đều đang nhắm nhe, xem thường đế quốc. Là quân nhân, chúng ta phải lấy thân báo quốc, dù chết cũng phải đoạt lại đế quốc từ tay lũ quốc tặc lục quân! Binh lính, vì bệ hạ, vì đế quốc này. Các người có nguyện cùng ta xả thân vì nghĩa!”

Bên dưới nhất thời trầm mặc, rồi bỗng nhiên bùng nổ thành tiếng gầm vang trời: “Nguyện vì Thiên hoàng bệ hạ hy sinh thân mình! Xin các hạ dẫn dắt chúng ta tiến lên!”

Trong lúc hạm đội cần vương của hải quân Nhật Bản đang tăng tốc tiến về phía trước, Mưa Thần vẫn ở trong phòng làm việc, cẩn thận đọc từng phần công văn. Cuộc chiến này, đối với một quốc gia mới phát triển vài năm như Trung Quốc mà nói, áp lực là vô cùng nặng nề. Muốn duy trì cuộc chiến này tiếp diễn, mỗi người ở vị trí cao đều phải bỏ ra gấp bội nỗ lực. Sau khi đọc kỹ công văn, Mưa Thần còn phải cẩn thận cân nhắc bố cục của mình, đôi khi còn phải lo lắng mà bực bội chờ đợi tin tức từ phía Nhật Bản. Mặc dù hẳn đã nắm chắc đại thế phát triển. Nhưng sự chờ đợi này, thường là thứ tra tấn người ta nhất. Mỗi ngày chiến sự kéo dài, tương lai càng thêm nhiều biến số. Hẳn không muốn để những chuyện này vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Đêm đã khuya. Một chén trà xanh đã nguội lạnh. Mưa Thần vẫn nằm trên bàn, làm những công việc dường như không bao giờ xong. Cửa ban công bỗng nhiên bị gõ nhẹ, Mưa Thần tưởng rằng văn phòng lại gửi đến một đồng công văn mới. Hắn ngẩng đầu, xoa bả vai: “Vào đi!”

Người đẩy cửa vào lại là Ngô Hái, vị tổng tham mưu trưởng với vẻ mặt đầy lo lắng. Xem ra, đến giờ này hắn vẫn chưa ngủ. Trên người quân phục còn mặc chỉnh tề, đôi lông mày nhú chặt, biểu hiện vị tổng tham mưu trưởng đến vào đêm khuya là chuyện vô cùng bất thường. Mưa Thần cũng hơi kinh ngạc: “Niệm Tôn, sao người lại đến đây? Có vấn đề gì lớn trên quân sự sao? Là Thiên Tân hay Triều Tiên? Hay là Quan Đông Châu xảy ra chuyện? Hay là ở một nơi nào khác?”

Truyện mới nhất được đăng trên sáu chín sách a!

Hắn liên tiếp hỏi một mạch, nhìn là biết ngay Mưa Thần hiện tại sợ nhất là có chuyện gì vượt ngoài dự đoán của hắn. Ngô Hái trầm mặc thi lễ, nhỏ giọng nói: “Tổng thống, trên quân sự không có bất cứ vấn đề gì. Tôi mạo muội đến đây, là vì một chuyện khác.”

Mưa Thần thở dài một hơi, mỉm cười mời Ngô Hái ngồi xuống: “Có chuyện gì, người cứ nói đi!

Gọi điện thoại cũng được. Cần gì phải tự mình chạy đến. Người cũng đã lớn tuổi, nên bớt chút việc, ở nhà bồi bồi vợ con. Ta là tổng thống, quản cả trời đất, chị dâu không cho người vào cửa, thì ta cũng không quản được.”

Ngô Hái lấy từ trong túi công văn ra một phong thư, yên lặng đưa tới. Mưa Thần có chút kinh ngạc nhận lấy phong thư không đề tên, được bao trong phong bì trắng. Không biết Ngô Hái đang diễn trò gì. Hắn nhìn Ngô Hái, dường như muốn nhìn vào mắt hắn để có được một lời giải thích. Ngô Hái nhỏ giọng nói: “Tổng thống, đây là thư khẩn cấp chuyển giao tới từ

Thuần Như. Hắn đến nhà Hạnh Thôn ở Thiên Tân phúng viếng, phu nhân của Hạnh Thôn tự mình đưa cho Thuần Như bức thư cuối cùng Hạnh Thôn viết trước khi chết. Còn nói Hạnh Thôn khi viết bức thư này đã nói với nàng có dự cảm không tốt, kết quả quả nhiên Hạnh Thôn mắc bệnh hiểm nghèo, gần đây thân thể hắn rất tốt.....”

Mưa Thần trầm mặt xuống, mở phong thư ra đọc. Càng đọc sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng. Đủ loại cảm xúc khác nhau đan xen trên mặt, không thể tin được, tức giận, hoài nghi, đắng chát, khinh thường đều trộn lẫn vào nhau. Cuối cùng lại biến thành một loại bình tĩnh sâu sắc khó lường.

Hắn vỗ bàn một cái: “Bạch Tư Văn làm ăn kiểu gì! Thế mà không có nửa điểm báo cáo! Truyền lệnh, ngày mai hắn phải đến gặp ta đầu tiên!” Ngô Hái cúi đầu ghi lại, Mưa Thần lại dùng ngón tay gõ liên tục lên mặt bàn: “Về phần Tung Vân..... Ta không tin, chỉ là mấy tên văn nhân rồi hơi bày trò, rất bình thường, Tung Vân đối với ta là tuyệt đối trung thành! Hắn là từ trong đồng người chết bò ra! Mấy tên văn nhân bại hoại muốn đánh chủ ý với Tung Vân, ta sẽ chặt đầu hắn trước!”

Ngô Hái nhìn Mưa Thần một cái, cũng không nói gì. Ánh mắt Mưa Thần nhanh chóng chớp động, dường như trong nháy mắt có vô số ý nghĩ sinh diệt trong đầu hắn, không ngừng cân nhắc lẫn nhau. Cuối cùng mới nhìn Ngô Hái: “Niệm Tôn, mô phỏng mệnh lệnh, để Trần Vô Bệnh tiếp nhận chức vụ Tư lệnh trưởng Viễn chinh quân phó Âu, chức vụ tham mưu trưởng do Tham mưu trưởng phòng Viễn chinh quân kiêm nhiệm, trong nước đến lúc đó lại điều người qua. Để Sảng Lộ trở về, tiếp nhận chức vụ Tư lệnh trưởng chiến khu phương bắc!”

Hắn vừa hạ lệnh, Ngô Hái liền lộ vẻ vui mừng, nhưng lại cố gắng kìm nén.

Mưa Thần chống nạnh đứng trước bàn, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao lại có chuyện như vậy được.”

Thiên lô trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà.

STT 380: Chương 5: Thế giới mới - Chương 183: Binh biến Hải...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 183: Binh biến Hải quân (thượng)

Bầu trời như sụp đổ, tại sông Somme, mấy triệu sinh mạng của hai bên đã biến chiến tuyến thành một vành trăng khuyết. Mưa lớn mùa hè của Pháp biến vùng đất chết chóc này thành vũng bùn hôi thối, binh lính hai bên lẫn lộn trong chiến hào, bùn lầy đã ngập đến ngang thắt lưng. Thi thể binh lính tử trận chồng chất giữa hai bên, chậm rãi thối rữa. Quân Anh trong một lần xung phong đã phải trả giá bằng sáu vạn người thương vong! Xe tăng, pháo cỡ lớn, khí độc, đủ loại vũ khí giết người đều được sử dụng. Cảm giác tận thế như loài người tự hủy diệt chính mình bao trùm chiến tuyến kinh hoàng này. Thình thoảng, một tia nắng xuyên qua những đám mây đen buông xuống, chiếu vào ánh mắt mệt mỏi, tuyệt vọng, già nua, vô hồn của binh lính. Tia nắng lạnh lẽo, uy nghiêm xuyên qua mây, như Thượng đế đang phán xét loài người.

Nơi này đích thực là một Địa Ngục.

Vài chục vạn quân viễn chinh Trung Quốc đang giã giụa trong Địa Ngục này. Tin tức về chiến sự ác liệt trong nước không ngừng truyền đến, nhưng mệnh lệnh của Nguyên soái vẫn nghiêm khắc như trước. Các người chiến đấu ở đây, chính là sự ủng hộ tốt nhất cho trong nước! Các người chiến đấu hy sinh, chính là vì trong nước mang đến sự ủng hộ về ngoại giao, cũng như đảm bảo nguồn cung cấp đạn dược liên tục để đánh bại quân Nhật! Nỗ lực ở châu Âu, cũng giống như các người đang chiến đấu đẫm máu trong nước!

Quân viễn chinh từ trên xuống dưới đều hiểu rõ mệnh lệnh của tổng thống. Vì vậy, họ đã hy sinh lớn nhất. Sau khi bị thương vong nặng nề trong giai đoạn đầu quân Anh tấn công, quy mô đã mở rộng lên mười sư đoàn bộ binh và mười hai đoàn pháo binh, hai đoàn công binh chiến đấu Trung Quốc phó Âu quân viễn chinh, được giới lãnh đạo các nước Hiệp ước đặt nhiều kỳ vọng, đã được đưa vào chiến tuyến sông Somme. Trong thời tiết khắc nghiệt, hàng chục vạn tướng sĩ quân viễn chinh Trung Quốc phân bố trên chiến tuyến dài dằng dặc. Những đội quân này đều được Hà Toại huấn luyện trước chiến đấu theo tiêu chuẩn bộ binh đột kích hoàn toàn. Họ không giống quân Anh và Pháp, phát động những cuộc xung phong bộ binh quy mô lớn như vậy. Thay vào đó, họ lợi dụng đêm tối hoặc thời tiết mưa lớn, dùng những nhóm nhỏ tinh nhuệ bộ binh phát động những cuộc đột kích không ngừng nghỉ. Sau khi giành được chỗ đột phá, họ lập tức tung binh lực vào, cố gắng đạt được kết quả đột phá sâu.

Sau khi tham chiến, họ gần như đã thay đổi cục diện chiến trường. Những binh lính Trung Quốc này có thể chịu đựng điều kiện chiến trường khắc nghiệt nhất, hơn nữa thể lực và tinh lực đủ để duy trì tác chiến liên tục. Tinh thần chiến đấu và hy sinh cũng đạt đến đỉnh điểm. Họ liên tục phát động tấn công trên chiến trường, vượt qua bãi mìn, vượt qua lưới thép, tiến vào chiến hào quân Đức trong làn khí độc, gần như đã trở thành ác mộng vĩnh cửu của những chiến binh Teuton này! Những chiến binh Mông Cổ này đã trở thành biểu tượng của bộ binh tinh nhuệ trên tuyến tây.

Sau hơn một tháng chiến đấu ác liệt, quân viễn chinh đã hy sinh rất nhiều trên chiến tuyến do mình phụ trách. Họ đã đánh bật chiến tuyến quân Đức ra, nếu không phải chiến tuyến quân Đức được xây dựng kiên cố, có lẽ đã bị đánh xuyên qua! Để chống lại cuộc tấn công của quân viễn chinh, quân Đức đã điều động một số lượng lớn quân từ chiến tuyến Verdun đến chiến tuyến sông Somme, mới ổn định được tình hình. Quân viễn chinh đã dốc hết sức, nhưng cuối cùng vẫn chưa thể đột phá. Nhưng việc cân bằng

tình hình toàn tuyến tây, giúp Verdun chuyển nguy thành an, phần nào đã đạt được. Bộ chỉ huy quân sự của các nước Hiệp ước đã đánh giá rất cao quân viễn chinh, đặc biệt là khi mọi người đều biết, tổ quốc của họ đang phải đối mặt với sự xâm lược tàn bạo, đồng đội của họ, cũng đang chiến đấu đẫm máu trong tổ quốc của mình!

Sau mấy tháng chiến đấu ác liệt, chinh y không cời. Quân viễn chinh đã phải trả giá bằng ba vạn ba ngàn chín trăm bảy mươi mấy người thiệt mạng, bị thương không biết bao nhiêu. Giết và làm bị thương hơn mười vạn quân Đức, bắt hơn bốn vạn tù binh. Đồng thời đột phá chiến tuyến quân Đức hơn hai mươi cây số. Cuối cùng cũng đến lúc kiệt sức.

Trong mưa lớn, Hà Toại mặc áo mưa kiểu Anh, toàn thân đã ướt sũng. Chậm rãi từng bước tiến về phía bộ chỉ huy tiền tuyến của quân viễn chinh. Tham mưu và liên lạc phó quan, cùng với vệ sĩ của ông, đều đã lặn lội đầy bùn. Thời tiết tháng Tám, ai nấy đều run cầm cập. Những liên lạc phó quan Pháp và Anh đều thầm mắng trong lòng. Tại sao một tư lệnh tập đoàn quân hoặc một sĩ quan cao cấp như Hà Toại lại thiết lập bộ chỉ huy gần tiền tuyến đến vậy! Pháo binh tầm xa của Đức thường xuyên nổ tung xung quanh bộ chỉ huy. Cấp dưỡng cũng không đủ, uống một tách cà phê nóng cũng trở thành một hy vọng xa vời. Tham mưu trưởng Trần Sơn Hà của ông là một kẻ điên. Cầm loa lên, ông ta đi lại trên chiến trường, đến các sư đoàn và đoàn, như thể hận không thể tham gia tấn công. Ông ta cùng binh lính bọc áo mưa ngủ trong bùn. Ăn đồ hộp thịt gà đậu nành lạnh ngắt, mỗi ngày đều không ngừng chạy tới chạy lui. Động viên và kêu gọi binh lính dưới quyền liều chết xung phong chiến đấu. Ở mỗi nơi, giọng nói của vị tham mưu trưởng điên rồ này, dường như có thể đốt cháy nhiệt tình chiến đấu của binh lính dưới quyền ông. Nhìn vị trung tướng tuần tú này vung roi ngựa đứng trên cao, xung quanh là tiếng mảnh đạn gào thét, ông ta hét lớn: “Bọn người vượn các người, chẳng lẽ muốn sống mãi không chết sao? Xông lên cho ta!” Những người lính da vàng gào thét, cầm súng trường và súng phun lửa,

không chút do dự xung phong. Những sĩ quan cao cấp Trung Quốc này, dường như sinh ra là để chiến tranh.

Hà Toại cuối cùng cũng đến bộ chỉ huy trong một thị trấn nhỏ, đây là bộ chỉ huy tiền tuyến của tổng bộ quân viễn chinh, đặt ngay phía sau sư đoàn 2 quân An Đức. Trần Sơn Hà luôn ở đây, sẵn sàng thông báo tình hình chiến đấu của tổng bộ quân viễn chinh cách đó sáu, bảy cây số, đồng thời nắm bắt tình hình chiến đấu tuyến đầu. Nhưng Trần Sơn Hà cũng hiếm khi ở bộ chỉ huy. Chỉ có phòng tham mưu trưởng của tổng bộ quân viễn chinh, Thiếu tướng Đường tại chỗ thường trực. Sau khi họ vào bộ chỉ huy có chút mờ tối, cởi áo mưa ra, bùn và nước mưa lập tức văng đầy đất. Trong bộ chỉ huy, một cảnh tượng bận rộn. Điện thoại và điện báo đều tích tắc vang lên, không ít tham mưu sĩ quan đang khẩn trương hạ lệnh, nghe báo cáo tác chiến tuyến đầu. Một số tham mưu sĩ quan trông đã mệt mỏi cực độ, hơn một tháng không cạo râu ria trên mặt. Bọc áo khoác, họ nằm trong góc ngáy o o. Trần Sơn Hà cũng hiếm khi ở trong bộ chỉ huy, ông mặc đồ mỏng, chỉ khoác chiếc áo khoác da kỵ binh Pháp. Trên mặt dường như không thấy mệt mỏi, vẻ mặt rạng rỡ, ngoại trừ hơi gầy gò, vẫn là dáng vẻ tuấn tú, phách lối tự đắc. Vung roi ngựa chỉ vào bản đồ.

" *, sư đoàn 2 An Đức làm sao để mất cao điểm tam giác? Nơi đó có pháo cối có thể oanh kích đường sắt của quân Đức! Nhìn xem, quân Đức, những con gia súc mặc quân phục xám, như kiến xe xe từ đó chở đến! Chỉ cần chặn đứng nơi đó. Sư đoàn 29 Đông Phổ và sư đoàn 88 danh dự của quân Đức sẽ không có viện binh! Chúng ta điều mấy cái đoàn. Là có thể gặm xuống nơi đó! San bằng chỗ lồi của quân Đức, đội quân tuyến đầu của chúng ta có thể thở phào nhẹ nhõm. Mưa lớn như vậy, chúng ta lại đánh lâu như vậy. Hiện tại nhất định phải chuyển công làm thủ. Không san bằng chiến tuyến thì làm sao thủ? Quân Đức còn đang vận chuyển sinh lực quân đến đây! Bọn nhóc các người, đừng kêu khổ thay sư đoàn An Đức. Ta biết sư đoàn 2, đánh đổi cả mạng sống cũng phải chiếm được ngọn núi. Vì đại

cục, đối với những đội quân cũ như vậy phải sử dụng hung ác một chút! Ra lệnh cho họ, điều quân, ban đêm dùng công binh chiến đấu và pháo binh hạng nặng phối hợp với họ. Giành lại cao điểm tam giác! Tám giờ tối ta sẽ đến đó đốc chiến! Đánh tốt, Trần vô bệnh ta mời họ uống rượu!"

Bên cạnh, hần khê nói điều gì đó với các tham mưu, rồi Đường tại Lễ, tham mưu trưởng, quay đầu đã thấy gì đó, Toại bước vào bộ chỉ huy. "Bốp!" Một tiếng, hần nghiêm giọng: "Tư lệnh!" Trần Sơn Hà cũng quay đầu lại, lập tức trên mặt nở nụ cười: "Sáng Tỏ đại ca, sao huynh lại đến đây? Thời tiết tệ hại thế này, huynh cứ ở phía sau nghỉ ngơi đi! Chuyện đánh trận, huynh đệ cứ để bọn ta lo. Giờ đánh cầm cự, cũng không cần huynh phải hao tâm tổn sức quá nhiều. Vẫn là nên liên hệ với người phương Tây nhiều hơn, xem có rút bớt quân ta xuống để chinh đồn một chút được không..." Nói rồi, hần bước tới, tự tay giúp gì đó, Toại nhận lấy chiếc áo mưa.

Gì Toại cũng cung kính chào hỏi Đường tại Lễ và các tham mưu trong phòng hành lễ. Sau đó gật đầu nói: "Các vị cứ làm việc của mình, ta cùng tham mưu trưởng có chuyện muốn bàn."

Hần kéo Trần Sơn Hà, đi vào một căn phòng yên tĩnh trong bộ chỉ huy, bảo mọi người tránh ra. Gì Toại mới lặng lẽ đánh giá Trần Sơn Hà, thấy hần cứ có vẻ kỳ lạ.

"Vô Bệnh, chỉ cần đánh trận, người liền hùng hực khí thế gấp trăm lần như vậy. Mấy năm nay, chúng ta huynh đệ, chỉ có người là không thấy già đi. Ta và Niệm Tôn đại ca, tâm cảnh đều khác xưa nhiều rồi."

Trần Sơn Hà cười hề hề: "Sáng Tỏ đại ca, các huynh không giống ta, tâm tư đều dùng quá sâu rồi. Ta, Trần Vô Bệnh, là gì chứ? Ta biết rõ, chỉ dựa vào bản thân thì không thể làm nên nghiệp lớn gì. Ta chỉ là một con chó trung thành của tổng thống! Hần bảo ta cắn ai, ta liền xông vào gâu gâu. Toàn bộ Trung Quốc, ngoài dựa vào tổng thống ra, chúng ta còn có thể dựa

vào ai? Nghe lời tổng thống, chắc chắn không sai. Đánh trận là cách ta báo đáp tổng thống, ta thấy thoải mái vô cùng! Tự nhiên ăn ngon ngủ yên. Chỉ là đôi khi nhớ đến không thể về nước giết lũ tiểu quý tử. Để Lý Tung Vân kia làm loạn ở đó, chỉ huy mười mấy sư đoàn, trong lòng có chút không phục mà thôi."

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Trần Sơn Hà, Gì Toại có chút xúc động. Vỗ vai hân, đột nhiên nói: "Vô Bệnh, ta muốn về nước. Tổng thống đã gửi điện báo. Ta sẽ tiếp nhận chức tư lệnh chiến khu phương Bắc. Người sẽ thay ta. Huynh đệ chúng ta, phải tạm thời chia xa rồi." Trần Sơn Hà giật mình: "Ta làm tư lệnh viễn chinh sao? Sáng Tỏ đại ca, huynh trở về ư? Huynh đệ chúng ta hai người kết bạn tốt biết bao! Để ta liên hệ với người phương Tây, nhìn mặt bọn họ đã thấy khó chịu trong lòng... Trong nước đánh nhanh thắng nhanh đi. Sao lại để đại ca trở về làm gì? Niệm Tôn đại ca có giải thích gì không?"

Gì Toại chỉ có thể thầm thở dài trong lòng. Ngô Hái gửi điện báo cho hân, bóng gió nói rằng muốn hân về nước để giám sát Lý Duệ. Đừng để hân vượt quá giới hạn. Tổng thống rất tin tưởng Lý Duệ, nhưng cũng phải đề phòng. Thủ đoạn này thực ra là để bảo vệ các công thần trong quân đội chính quy. Nhưng Gì Toại lại rất phản cảm với việc bị cuốn vào vòng xoáy chính trị trong nước! Từ khi nhận điện báo của Ngô Hái, hân không ngừng suy nghĩ. Trong nội bộ quân đội chính quy, hân cũng cảm nhận được tư tưởng quân phiệt, cùng với sự ngạo mạn của những sĩ quan trẻ tuổi, coi thiên hạ là trách nhiệm của mình. Chính trạng thái tinh thần này đã khiến đoàn sĩ quan quân đội chính quy có tinh thần cống hiến lớn nhất, không gì cản nổi. Nhưng có lẽ cũng xen lẫn sự bất mãn của họ với tình hình chính trị trong nước, cho rằng đất nước cần thay đổi lớn hơn, phải sạch sẽ hơn, thuần túy hơn, và quyết liệt hơn. Lý Duệ, hân từng quen biết, biết hân là đại diện cho những người đó. Quân nhân muốn dùng súng trong tay để can thiệp vào chính phủ, thì quân nhân đó không còn là quân nhân chân chính nữa. Súng

trong tay họ, vĩnh viễn phải hướng về kẻ thù của dân tộc, vì lợi ích của quốc gia mà chiến đấu.

Đối với việc phải về nước gánh vác sứ mệnh, Gì Toại chỉ cảm thấy chán ghét sâu sắc. Nhưng lại không thể không làm. Coi như vì danh dự của quân nhân và quân đội chính quy về sau. Vì sự phát triển khỏe mạnh hơn của đất nước, bản thân cũng chỉ có thể cuốn vào trận biến động này. Có lẽ sẽ phải đối đầu với những chiến hữu đã từng sát cánh bên mình! Đương nhiên, lúc này Gì Toại, còn lâu mới nghĩ đến tình thế cuối cùng sẽ thay đổi kịch liệt đến vậy. Hẳn cho rằng, mọi thứ vẫn có thể kiểm soát được.

Tất cả những điều này, hẳn cũng không muốn giải thích cặn kẽ với Trần Sơn Hà. Với người đệ đệ này, bởi vì hẳn trung thành tuyệt đối với tổng thống. Khiến thế giới tinh thần của hẳn vô cùng đơn giản, vui vẻ. Đối với hẳn, chiến tranh, càng giống một trò chơi anh hùng, kịch liệt mà thôi. Hẳn chỉ cười nói: "Mệnh lệnh chính thức sẽ sớm được ban bố cho toàn quân, ta cũng sắp lên đường. Trước thông báo cho người một tiếng. Người phải có tự giác của một tư lệnh tối cao. Ta biết người được lòng quân. Giao quân đội cho người, ta không lo lắng. Nhưng khi đã là tư lệnh viễn chinh, nhất định phải chú ý chúng ta đang ở trong một liên minh quân sự lớn, các mối quan hệ phải làm cho tốt. Phải bảo đảm lợi ích của mình không bị tổn hại... Đây, còn hai ngày nữa, ta và người sẽ từ từ nói. Tổng thống giao người vào chức vụ này, nếu làm không tốt, không chỉ là phạt đứng như trước nữa đâu. Người hiểu chứ?"

Một chín một sáu năm, ngày mùng tám tháng tám, vịnh Tokyo.

Vài chiếc thuyền dẫn đường mở ra bến cảng, dẫn những chiếc tàu chiến với ánh đèn mờ nhạt đến gần bến. Trên thuyền dẫn đường đều là lính hải quân vũ trang đầy đủ. Ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh. Toàn bộ bến tàu quân dụng vịnh Tokyo. Hải quân đã sớm bắt đầu hành động, những thành phần cốt cán của họ đã đưa các sĩ quan hải quân đến bến tàu. Xung

quanh đều bố trí cảnh giới. Tokyo vốn đang trong thời kỳ giới nghiêm, việc quân nhân tuần tra xung quanh bến tàu là chuyện rất bình thường. Toàn bộ xe của hải quân ở Tokyo đều bị bí mật tập trung lại, chuẩn bị vận chuyển một lực lượng vũ trang tinh nhuệ của đội lực chiến lao thẳng vào hoàng cung. Trước tiên giải cứu Thiên hoàng để hạ khỏi sự giám sát của lực quân.

Lúc này, Thiếu tướng Chân Điền Tam Lang đang chủ trì một cuộc họp khẩn cấp của bộ phận hậu cần quân sự. Trong khi đó, Thiếu tướng Bạch Xuyên Nghĩa đã ngủ say trong bộ tư lệnh giới nghiêm Tokyo. Để đô Tokyo, ít nhất cho đến bây giờ vẫn là một vùng yên tĩnh. Một số tướng lĩnh bộ binh, đột nhiên nhận được lời mời của Thủ tướng Trong Điền, đến nhà ông dự tiệc. Mặc dù Trong Điền đã bị gạt ra, nhưng người quen vẫn còn đó. Những tướng lĩnh phái trẻ này đều đáp ứng lời mời. Trong bữa tiệc, Thủ tướng Trong Điền trái ngược với những ngày u sầu, uất ức. Rượu ngon nhất, món ăn Nhật Bản ngon nhất, cùng với các nghệ kỹ nổi tiếng nhất Tokyo đều được mang ra. Đến gần nửa đêm. Do chiến sự không thuận lợi mà tinh thần phiền muộn, các tướng lĩnh đều đã hơi say. Có người còn cởi hết quần áo, mặc mỗi chiếc khố nhảy múa cùng nghệ kỹ, còn Thủ tướng Trong Điền thì cười híp mắt dùng trống con để gõ nhịp cho họ. Khi không khí đang náo nhiệt nhất.

Vài chục chiếc quân hạm, cùng với tàu vận tải cuối cùng cũng lần lượt cập bến. Thiếu tá Nhất Mộc Ngũ Cửu Tam, mồ hôi nhễ nhại, nhìn những "con quái vật" bằng thép này cập bờ. Nếu lúc này bị lực quân phát hiện, Tokyo có bảy, tám vạn quân nhân lực quân, mà họ chỉ có hơn một vạn lính hải quân! Nếu bị chặn lại trên bến tàu, thì hải quân thật sự tan tành!

Ánh đèn chớp tắt mấy lần, tàu vận tải đều hạ những tấm cầu nặng nề xuống. Thiếu tá Yamamoto nhìn thấy một bóng người từ tàu vận tải lên. Chính là Thiếu tướng Tài Bộ Bư! Hắn đã vũ trang đầy đủ, cầm một khẩu

súng ngắn bạc lang thà, còn đeo một thanh đao. Trên đầu quần khăn trắng, dưới ánh đèn mờ nhạt, có thể thấy rõ vẻ mặt đầy sát khí của vị thiếu tướng!

Từng đoàn hải binh đổ ra. Tiếng bước chân vang vọng cả bến tàu quân dụng Tokyo trống trải. Thiếu tá Yamamoto cảm thấy cả người mình đã ướt đầm.

Lúc này, lực quân tuyệt đối không được phản ứng! Vài chục chiếc xe ô tô được gom lại, phía sau còn có xe ngựa. Tài Bộ còn chưa kịp chào Yamamoto, đã ra lệnh cho đội lực chiến tinh nhuệ của Ngô Cảnh lên những chiếc xe vận tải này. Hắn nhảy lên chiếc xe hơi đầu tiên, đã treo cờ phân biệt của thiếu tướng hải quân. Một động tác ra hiệu, đội xe lập tức hướng hoàng cung xuất phát!

Trên biển, tuần dương hạm và khu trục hạm đã hạ neo, đồng loạt mở pháo môn. Ba trăm lẻ năm ly trọng pháo của chiến hạm Thạch Đảo trước hết nhất chuyển hướng về phía lực quân tinh và bộ Tổng tham mưu, vị trí quân lệnh bộ của lực quân. Đạn pháo đã được nạp vào trong nòng. Cốc khẩu còn thật ít, tay nắm chặt ống nhòm đứng trên đài chỉ huy, mặt mày đầm mồ hôi lạnh. Hải quân liều mạng một phen! Đến phút cuối, khi những khẩu đại pháo này thật sự nhắm vào yếu địa của lực quân mà khai hỏa, cảnh tượng đó, hẳn không dám nghĩ tới!

Đoàn xe rời bến, trong sự giới nghiêm, gào thét lao đi. Khi đoàn xe rời khỏi trạm gác của hải quân, thiếu tá Yamamoto ngồi ở ghế phụ không nhận được siết chặt khẩu súng ngắn trong ngực, quay đầu nhìn tài bộ thiếu tướng đang ngồi ngay ngắn phía sau, mặt mày xanh xám. Thiếu tá nuốt nước bọt, liều mạng! Vì hải quân, vì vận mệnh của đế quốc! Xe ô tô lao vun vút trên con đường vắng vẻ. Mỗi chiếc xe tải đều có mười lính hải quân đứng nghiêm, lưỡi lê phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo. Không ai dám lên tiếng. Đoàn xe nhanh chóng tiến về hoàng cung. Trong nháy mắt đã đến trạm gác đầu tiên của lực quân. Vài lính bộ binh đứng chắn trước chương ngại vật, ra

hiệu dừng xe. Đèn báo cũng được treo lên. Tài bộ ra hiệu, ô tô lập tức dừng lại trước chướng ngại vật.

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Chỉ huy trạm gác, thiếu úy lục quân cung kính bước tới trước xe, hành lễ nói: “Thiếu tướng các hạ, xin hỏi đoàn xe của ngài có giấy thông hành ban đêm không? Hạ quan cũng chỉ làm tròn chức trách, không thể không kiểm tra, mong các hạ đừng trách.”

Tài bộ lạnh lùng vung tay, Yamamoto liền đưa ra giấy thông hành lục quân do chính tay hắn ký. Bên trên ghi rõ đoàn xe hải quân đang thi hành nhiệm vụ đặc biệt, yêu cầu giới Nghiêm Tư lệnh bộ giải thích rõ. Thiếu úy nhìn đoàn xe vũ trang đầy đủ, nhìn những lưỡi lê loang loáng, nghi hoặc ra hiệu cho lính mở chướng ngại vật, cho đoàn xe đi qua. Hắn định đến gần trạm gác gọi điện cho giới Nghiêm Tư lệnh bộ, giải thích tình hình. Trước đó, đội giới nghiêm của bọn họ không hề nhận được thông báo, lại có một đội quân vài trăm người vũ trang đầy đủ ngang nhiên đi qua Đông Kinh. Nhất định phải hỏi cho rõ là chuyện gì! Ô tô lướt qua. Một chiếc xe tải như thả neo, dừng lại bên cạnh họ, mười lính hải quân nhảy xuống, còn tức giận đá vào xe ô tô. Lính lục quân hiếu kỳ tiến lại gần, đón chờ bọn họ là những lưỡi lê lạnh lẽo! Vài lính gác bị bịt miệng đâm chết. Thiếu úy vừa cầm điện thoại lên, mấy lính hải quân đã phá cửa xông vào. Hắn đang định rút dao quân dụng, thì bị mấy lưỡi lê đâm trúng. Thiếu úy loạng choạng ngã xuống, trừng lớn đôi mắt không tin, suy nghĩ cuối cùng là, những lính hải quân này có phải là người Trung Quốc giả dạng để tập kích đế đô hay không?

Thiếu tá Yamamoto quay đầu nhìn trạm gác phía sau đã bị hải quân khống chế, không nói lời nào ngồi xuống. Tài bộ sau lưng hắn đột nhiên lạnh giọng nói: “Sẵn sàng chiến đấu, không phải trạm gác nào hay đội tuần tra nào cũng dễ ứng phó như vậy. Đến lúc đó chỉ có thể liều mạng xông lên! Yamamoto-kun, người đã chuẩn bị vì nước hiến thân chưa?”

Yamamoto toát mồ hôi lạnh, nhưng không dám lau, chỉ nhỏ giọng nói: “Hạ quan đã thề với quốc gia, xin các hạ yên tâm. Hôm nay chiến đấu, hạ quan nhất định xông lên phía trước nhất.”

Tài bộ lạnh lùng nói: “Rất tốt.” Nói xong, tựa lưng vào ghế, lẳng lặng dưỡng thần. Dường như không quan tâm đến tầm quan trọng của nhiệm vụ hôm nay.

Đoàn xe vẫn lao vun vút, toàn bộ đế đô của Nhật Bản, sắp sửa sôi sục...

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

STT 381: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 184: Binh biến hải quân (hạ)

Thiếu tướng Bạch Xuyên đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc ngủ. Cảnh tượng trong phòng ở quê nhà, Thái Lang cùng hơn mười sĩ quan cao cấp của lữ đoàn bộ tư lệnh bị máu thịt văng tung tóe, ngã xuống, cứ thế lặp đi lặp lại trong giấc mơ của hắn sau cuộc binh biến 424. Trung tướng là một lão quân nhân ôn hòa, hiền hậu, luôn quan tâm đến những sĩ quan cấp dưới như bọn họ. Nhưng rồi, ông lại chết trong cuộc binh biến đẫm máu. Trong mỗi cơn ác mộng, khuôn mặt đẫm máu của trung tướng đều hướng về hắn, cất tiếng gầm gừ trầm muện: "Người thấy mình làm đúng, hay làm sai?"

Bạch Xuyên thở hổn hển ngồi dậy trên giường, nhìn vào bóng tối, ngán người. Hắn không hề làm sai! Mặc dù lực quân hiện tại dưới uy lực của quân đội chính quy Trung Quốc đã tan rã trên toàn tuyến, nhưng con đường mà bọn họ đã chọn, hắn tin chắc là lựa chọn duy nhất của đế quốc! Đế quốc đã trải qua thời Minh Trị phát triển thần tốc, giờ đây đang đứng trước bờ vực sinh tử. Các quốc gia phương Tây muốn đặt đế quốc vào hệ thống của chúng, biến nó thành một đồng minh hạng hai. Cơ sở của liên minh Anh-Nhật đã lung lay, quan hệ với Mỹ cũng xấu đi. Tài nguyên khan hiếm của Nhật Bản bị các cường quốc phương Tây lợi dụng, không thể mở rộng theo kế hoạch của họ. Trung Quốc lại đang trỗi dậy, sự phát triển của đế quốc bị kìm hãm chưa từng có. Thêm vào đó là những chính trị gia tự do đáng ghét, một mặt xu nịnh các cường quốc phương Tây, thối phồng lối sống mục nát của phương Tây, vứt bỏ linh hồn dân tộc của những người theo chủ nghĩa

đại hòa. Hàng loạt vấn đề chồng chất, đế quốc sẽ phải dừng lại trên con đường tranh bá thế giới mà Minh Trị Đại đế đã vạch ra!

Mà bọn họ, những quân nhân mang tinh thần cao quý, đã quyết định phát động cuộc chính biến đã ấp ủ từ lâu, đồng thời nhận được sự ủng hộ của cả nước. Họ đã quyết tâm, dùng vũ trang của mình, mở ra một con đường tiếp tục cho đế quốc tiến lên! Mặc dù hành động của họ gặp trở ngại trong các hoạt động quân sự đối ngoại, đối với các thế lực chính trị rắc rối trong nước cũng chỉ có thể áp dụng các biện pháp quân sự cứng rắn. Bạch Xuyên tin chắc rằng con đường của họ là đúng đắn. Là một quốc gia còn nghèo khó, chỉ có thống nhất tư tưởng, thống nhất ý chí mới có thể tiến xa trên con đường đế quốc toàn cầu, mới có thể đạt được mục tiêu cuối cùng là thống trị toàn thế giới mà họ đã nỗ lực không ngừng!

Nhưng vì sao, khuôn mặt đầm máu của trung tướng cứ lớn vồn trước mắt hắn, khiến hắn khó mà yên giấc.

Ngoài cửa, tiếng bước chân vội vã của phó quan vang lên. Cửa bị đẩy mạnh. Bạch Xuyên đang ngồi trên giường, mặc ủng chiến, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì mà hoảng hốt thế? Có chuyện gì xảy ra?"

Phó quan vội vàng nói: "Thưa ngài, đội tuần tra của cận vệ đệ nhị sư đoàn đã giao chiến với một đội xe hải quân ở đầu đường. Đội xe đã thoát khỏi họ, xông tới. Trạm gác cũng không ngăn được. Hiện tại đội xe này đang tiến vào trước hoàng cung! Các nơi đều gọi điện đến hỏi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!"

Bạch Xuyên lập tức nhảy khỏi giường. Chân trần lao ra khỏi cửa. Phó quan vội vã theo sau, giải thích cận kề cho thiếu tướng đang tái mặt về những gì đã xảy ra. Gần hoàng cung, đội tuần tra của cận vệ đệ nhị sư đoàn nghe thấy tiếng động lạ. Họ vội vàng tiến về phía phát ra âm thanh, đã nhìn thấy một đội hải quân vượt qua trạm gác, còn thấy lính hải quân trên xe tải

dùng dao thô sơ tấn công lính lục quân ở trạm gác! Họ lập tức nổ súng vào đội xe. Đội xe đáp trả bằng súng liên thanh. Mưa đạn dày đặc khiến lính lục quân chỉ có súng trường không thể ngẩng đầu lên. Đội xe tăng tốc bỏ chạy. Họ vội vàng dùng điện thoại báo cáo lên cấp trên, đồng thời thông báo cho các trạm gác dọc đường chuẩn bị. Một góc của Đông Kinh đã bắt đầu hỗn loạn. Các quan chức cấp cao của cận vệ đệ nhị sư đoàn đang dự tiệc ở dinh Thủ tướng. Mãi mười mấy phút sau, điện thoại mới chuyển đến Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm, hiện tại đội xe vẫn đang tiến lên, giao tranh ác liệt không ngừng! Các trạm gác và đội tuần tra nhỏ của lục quân, vốn không mang theo vũ khí hạng nặng và đạn dược khi canh gác ở đế đô, căn bản không thể ngăn cản họ tiến lên. Tiếng súng vang lên trong nội thành Đông Kinh. Từng đội hải quân từ bến tàu xuất phát, đã cường chế tước vũ khí của lục quân xung quanh. Ở một số nơi, giao tranh lẻ tẻ đã bắt đầu. Đông Kinh bỗng chốc hỗn loạn! Mọi quyết định lúc này đều phải chờ lệnh của Tư lệnh Giới Nghiêm!

Bạch Xuyên đã ướt đầm mồ hôi, sau đó lại dần lạnh đi. Hắn chân trần xông vào bộ chỉ huy. Các quân quan tham mưu trực ban của Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm đang hỗn loạn bàn tán. Tiếng chuông điện thoại vang lên khắp nơi. Cố gắng trấn tĩnh lắng nghe, tiếng súng thỉnh thoảng vang lên từ bên ngoài. Thấy Bạch Xuyên đến, mọi người như thấy cứu tinh, vây quanh, nhao nhao muốn Bạch Xuyên ra quyết định, xem phải làm gì trước biến cố lớn này!

Bạch Xuyên lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, mặc dù không biết tình hình đã phát triển đến mức nào, nhưng chắc chắn hải quân đã bày kế một cuộc chính biến! Họ muốn lật đổ sự thống trị của lục quân! Hắn và thật kỳ không phải không cảnh giác với hải quân. Nhưng hiện tại lục quân đang nắm quyền, các lãnh đạo hải quân đều bị giám sát. Đông Kinh đang trong tình trạng giới nghiêm. Thiên Hoàng đã nằm trong tay họ. Hắn và thật kỳ đều cho rằng hải quân, với tư cách là lực lượng quân sự duy nhất có thể chống

lại lục quân, không thể gây ra sóng gió gì. Bọn họ, những sĩ quan trẻ tuổi, hiện đang tập trung giải quyết các vấn đề chiến tranh trong ngày. Giờ xem ra, họ đã quá ngây thơ! Những thế lực chính trị Nhật Bản, dưới áp lực quân sự của họ, dường như đã lộ rõ bộ mặt thật, những kẻ đã từng được hưởng lợi, vẫn kiên quyết cầm vũ khí, phản kháng lại sự thống trị của họ! Mục tiêu của những hải quân này không còn nghi ngờ gì nữa là bắt cóc Thiên Hoàng. Bởi vì so với lực lượng ở đế đô, hải quân dù thế nào cũng không phải là đối thủ của lục quân. Nhưng chỉ cần Thiên Hoàng ở trong tay họ, thể hiện sự ủng hộ, thì lục quân sẽ không còn chỗ để xoay sở!

Bạch Xuyên đứng đó, chân trần, lớn tiếng ra lệnh: "Thông báo cho các chỉ huy bộ đội nhanh chóng trở về đơn vị! Tuyên bố đế quốc bước vào tình trạng khẩn cấp, những quân nhân hải quân kia là phản quân, kiên quyết nổ súng trấn áp! Tìm cho bằng được Bộ trưởng Bộ Tư lệnh Hải quân, cùng với những người khác. Bắt đầu, đưa họ đến Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm để giám sát! Cận vệ đệ nhị sư đoàn và tân biên ba mươi ba sư đoàn tập hợp, xuất phát đến cảng Đông Kinh, bến tàu hải quân! Bộ đội cảnh vệ hoàng cung lập tức liên hệ với họ, ta sẽ đến ngay! Liên hệ với thiếu tướng Thật Kỳ, bảo ông đến Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm chủ trì đại cục!" Hắn ra lệnh. Nhìn các tham mưu bốn phương tám hướng bố trí, mới bước ra ngoài, gọi phó quan chuẩn bị xe, hắn phải lập tức đến hoàng cung, bảo vệ Thiên Hoàng bệ hạ vẫn còn trong sự kiểm soát của lục quân! Đến khi thiếu tướng lên xe, mới phát hiện chân mình lạnh buốt. Đôi ủng chiến, cuối cùng hắn vẫn quên mang vào!

Kỳ lạ thay, ngay tại buổi họp công nghiệp quân sự sản xuất của Nhật Bản vừa mở ra. Sản lượng công nghiệp quân sự của Nhật Bản, trong ngắn hạn vẫn cần phải đối mặt với một lỗ hổng lớn trong tác chiến. Hiện tại, muốn trang bị cho bốn mươi sư đoàn, cần đến hơn hai mươi vạn khẩu súng trường. Việc phân phối nhiên liệu và nguyên liệu, đã gây ra tranh cãi lớn trong từng xưởng quân sự. Hơn nữa, những tài phiệt nắm giữ các xí nghiệp công nghiệp nặng này, dù dưới áp lực của hắn, vẫn phải cung cấp vũ khí

cho lực quân với giá cực thấp. Sự tích cực trong công việc luôn không cao, tài nguyên thì không muốn cố gắng giải quyết để hoàn thành đơn hàng. Điều này buộc hẳn phải tự mình cân đối để giải quyết vấn đề! Trong khi lực quân vẫn cho rằng dựa vào "đại hòa hồn" là có thể chiến thắng lực quân Trung Quốc, thì những bài học trên chiến trường đau khổ đã cho thấy, lực quân Nhật Bản cần nhiều súng máy, đại pháo và cả máy bay, xe tăng, đạn dược hơn nữa! Vì vậy, Thật Kỳ gần như phải bỏ ra một nửa tinh lực để giải quyết vấn đề súng ống đạn dược. Hội nghị mở ra suốt ngày đêm. Nhưng mỗi lần thảo luận, cuối cùng đều khiến hẳn bức bối đến mức muốn bắn chết tất cả những người trong phòng!

Một màn khói mù lượn lờ. Thật Kỳ nhắm mắt tựa lưng vào ghế, cảm giác đau nhức ở thái dương, những âm thanh thảo luận đáng ghét vẫn không ngừng lọt vào tai hẳn.

"Sản xuất súng trường là ưu tiên hàng đầu! Hiện tại, các sư đoàn mới vẫn còn dùng súng cũ từ thời chiến tranh, việc phân phối tài nguyên cho đóng tàu là lãng phí lớn! Bộ binh ít nhất phải có súng trường mới có thể chiến đấu!"

"Đại pháo! Tôi cho rằng đại pháo là quan trọng nhất! Hiện tại, số lượng bộ binh đã đủ. Các sư đoàn mới nhất thời cũng không thể tham gia chiến đấu. Nhưng tiền tuyến lại thiếu đại pháo trầm trọng. Binh lính hoàng quân của chúng ta bị pháo binh của quân Hoa áp chế. Chỉ cần tăng số lượng đại pháo, tình hình chiến sự ở tiền tuyến mới có hy vọng xoay chuyển. Hiện tại, mỗi tháng chỉ sản xuất được sáu mươi khẩu đại pháo, súng cối chỉ ba mươi khẩu. Cần phải khẩn trương huy động năng lực sản xuất, tăng cường vật tư, tập trung vào sản xuất đại pháo. Tháng sau, hy vọng có thể sản xuất được hai trăm khẩu đại pháo. Đây là những thứ có thể phát huy tác dụng ngay lập tức!"

"Không có đạn dược, các người sản xuất ra những vũ khí này cũng chỉ là gậy gố! Hiện tại, sản lượng đạn dược chỉ đủ đáp ứng nhu cầu tối thiểu của tiền tuyến. Lục quân nhất định phải có đủ đạn dược để tác chiến. Đây là điều cơ bản nhất..."

"Hải quân cần nhiều công nhân, nhiều tài nguyên hơn! Tác chiến của hải quân đã kéo dài quá lâu, sắp đến thời điểm sửa chữa. Trong trận thủy lôi của quân Hoa, cũng có một số tàu vận tải bị tổn thất. Hiện tại, cần phải bổ sung gấp! Đông Bắc và Triều Tiên còn có thể kiên trì chống cự, chẳng phải là nhờ vào ưu thế của hải quân sao? Nếu không có lục quân, làm sao có thể kiên trì lâu như vậy? Để duy trì sức chiến đấu của hải quân, nhất định phải tăng cường cung cấp tài nguyên cho họ. Những thứ khác, nhất định phải co lại một chút..."

"Phân bổ tài nguyên cho các bộ phận dân sinh, hiện tại đã xuống mức thấp nhất... Các nhà máy sản xuất hàng hóa dân sự mở ra không đủ. Có nên xem xét vấn đề này không? Cảm xúc bất an của người dân cũng đang tăng lên, chúng ta phải chuẩn bị... Dự trữ trong nước, đều không đủ..."

Thật Kỳ thực sự muốn đứng lên hét lớn: "Đủ!" Đối với một quân nhân thuần túy như hắn, luôn tuân thủ kỷ luật nghiêm minh. Chỉ cần một mệnh lệnh, cấp dưới nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ. Tư duy của hắn chỉ có đường thẳng, không có sự thay đổi. Nhưng khi hắn ngồi vào vị trí này, phải cân đối và giải quyết những vấn đề phức tạp, hắn mới nhận ra rằng cách làm đơn giản của quân đội không thể giải quyết được! Đây là một quá trình quản lý cân đối phức tạp, mà hắn lại không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này!

Đang cảm thấy bất lực, một phó quan bước nhanh vào phòng họp, nhỏ giọng ghé vào tai hắn nói vài câu. Thật Kỳ lập tức đứng dậy, "rầm" một tiếng, chiếc ghế lớn kiểu Tây Dương hắn đang ngồi đổ ập xuống đất. Vị thiếu tướng quyền lực của Nhật Bản sắc mặt đã biến đổi đến mức trắng

bệch, vội vã bước ra khỏi phòng họp, để lại những người trong phòng nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đoàn xe của Tài bộ đang cố gắng tiến lên dưới mưa đạn, kể từ khi bị Sư đoàn Cận vệ số 2 phát hiện. Con đường phía trước của họ đã biến thành một trận mưa đạn chào đón. Các xe trang bị súng máy, vừa điên cuồng khai hỏa, vừa lao về phía trước. Vài trạm gác đã bị họ xông qua. Các đội tuần tra lục quân lẻ tẻ chạy đến đều bị hỏa lực của họ ngăn chặn. Một sĩ quan lục quân nhỏ bé còn lớn tiếng hét lên: "Không được chống lại quân kỳ!" Kết quả là bị đánh trúng. Lục quân tự mình tiến hành binh biến 424, nắm giữ đại quyền, bây giờ lại hô hào không được chống lại quân kỳ, thật là trò cười!

Chiếc xe hơi của Thiếu tướng Tài bộ đã bị phá hủy hoàn toàn. Người lái xe đã chết, hiện tại là Thiếu tá Yamamoto tái nhợt đang lái xe. Nhưng chiếc xe nhỏ của hắn vẫn lao lên phía trước. Hoàng cung chỉ cách đó không xa!

Sau khi giao chiến với một đội tuần tra nhỏ, đoàn xe rẽ một cái, lao ra khỏi con đường chật hẹp, rồi tiến vào con đường lớn dẫn đến hoàng cung. Mái nhà màu xanh lam pha xanh lục của hoàng cung dưới bóng đêm lóe lên ánh sáng u ám, đây chính là mục tiêu của họ! Trên quảng trường trước hoàng cung, đã chất đống những chướng ngại vật. Đại đội binh lính lục quân trốn sau chướng ngại vật, ít nhất cũng có quy mô hai ba trung đội. Trên quân phục của họ đều có ký hiệu đặc biệt. Đây là đội cảnh vệ hoàng cung do Thiếu tướng Bạch Xuyên trực tiếp chỉ huy! Súng máy đã được đặt sẵn. Nhìn thấy đoàn xe lao đến, sĩ quan chỉ huy ra lệnh, "Ba rất a" tiếng súng máy lập tức vang lên. Xem ra họ cũng đã nhận được mệnh lệnh. Đối với những kẻ phản quân xông vào hoàng cung, không cần hô khẩu hiệu gì nữa, trực tiếp khai hỏa, giết chết không tha!

Trận chiến ác liệt lập tức diễn ra ngay trước hoàng cung thiêng liêng nhất của Nhật Bản. Đạn bay vèo vèo về phía đoàn xe. Chiếc xe của Thiếu tướng Tài bộ dẫn đầu đột nhiên nghiêng một cái, trượt về phía lề đường.

Thiếu tá Yamamoto, người lái xe, đã gục xuống tay lái. Máu tươi và óc văng tung tóe khắp xe. Tài bộ theo cửa sau xe lăn ra, kêu gọi đội xe tiếp tục xung phong. Chiếc xe đi đầu bị trúng đạn, nổ tung. Trên xe, các binh lính Hải Binh biến thành những ngọn đuốc sống. Họ gào thét nhảy xuống. Càng nhiều Hải Binh nhảy ra khỏi xe, nằm rạp xuống đất bắt đầu phản công, những khẩu súng máy trên xe cũng bắt đầu điên cuồng bắn về phía quan binh lục quân. Hải quân và lục quân Nhật Bản, đều hô hào bảo vệ Thiên Hoàng, lại triển khai cuộc chiến ác liệt ngay tại đây! Lịch sử cận đại Nhật Bản, vào thời khắc này, đã đạt đến đỉnh điểm của sự điên cuồng!

Xung quanh quân cảng hải quân vịnh Tokyo, cuộc giao tranh ác liệt giữa Lục quân và Hải quân đã bắt đầu. Các quan binh của đội lục chiến đặc biệt hải quân, lớn tiếng hô vang khẩu hiệu "Thảo phạt quốc tặc, cứu vớt quốc thể, thiên hoàng bệ hạ vạn tuế!" tấn công vào từng điểm yếu của lục quân, bưu cục, tòa nhà quốc hội đế quốc (mặc dù quốc hội đế quốc đã bị giải tán), biệt thự chính phủ, và các tuyến giao thông trọng yếu, đều là mục tiêu tấn công của Hải Binh. Đồng thời, một số Hải Binh khác, theo tuyến đường tiến công của Tài bộ, hướng về hoàng cung, hỗ trợ hành động của họ. Nhưng lục quân cũng nhanh chóng bắt đầu kháng cự, các đơn vị phân tán tập trung lại, quan binh đang nghỉ ngơi trong doanh trại khẩn trương tập hợp, vội vàng cầm vũ khí lên chiến đấu với hải quân trên các con phố của Tokyo. Tokyo sau 424, một lần nữa rơi vào cảnh hỗn loạn! Các sĩ quan cao cấp của lục quân, vội vã chạy từ buổi tiệc của Thủ tướng trở về vị trí chỉ huy của mình, còn Thủ tướng thì đứng đó mỉm cười nhìn họ rời đi. Khi những chỉ huy này trở về đơn vị trong cảnh hỗn loạn, toàn thành Tokyo đã tràn ngập tiếng súng, khiến họ không biết phải bắt đầu phản công chủ lực từ đâu! Hơn nữa, cảnh tượng hải quân tuyên chiến toàn diện với lục quân, càng khiến họ cảm thấy thần kinh của mình như sắp hỏng.

Cốc khẩu, đứng trên đài quan sát của "Thạch Đảo" hào, nhìn ánh lửa ngút trời. Hắn hít một hơi thật sâu, thầm niệm một đoạn kinh văn trong

lòng. Cuối cùng, hấn giơ tay vung xuống, lớn tiếng hạ lệnh: "Nã pháo!"

Hai khẩu pháo ba trăm linh năm ly trên "Thạch Đảo" hào lập tức phun ra những luồng lửa chói mắt, chiếu rọi bầu trời đêm đen kịt của Đông Kinh vịnh, khiến nó trở nên nhợt nhạt. Mục tiêu là quân lệnh bộ lục quân Nhật Bản, bộ Tổng tham mưu, lục quân tỉnh, và cả bộ tư lệnh Nghiêm Tư của Đông Kinh!

Theo sau "Thạch Đảo" hào, một trăm bốn mươi ly pháo và một trăm linh hai ly pháo của các chiến hạm lớn nhỏ xung quanh cũng đồng loạt khai hỏa. Trên Đông Kinh vịnh, đâu đâu cũng là ánh lửa! Đạn pháo gào thét lao đi, trút xuống những mục tiêu đã định sẵn, tiếng nổ lớn át đi mọi âm thanh, ánh lửa bùng nổ dường như muốn xé toạc màn đêm.

Sau tiếng nổ, khắp thành vang vọng tiếng kêu thảm thiết, tiếng người gào khóc như tận thế. Cuộc binh biến này, sau khi hải quân khai hỏa, đã lên đến cao trào!

Kịch chiến vẫn tiếp diễn trước hoàng cung, tiếng súng đã hòa vào nhau. Hỏa lực hai bên cực kỳ mãnh liệt. Đạn bay vèo vèo quanh hoàng cung. Hai bên đều lớn tiếng chửi rủa. Hải Binh tổ chức một đợt tấn công liều lĩnh. Nhưng trên quảng trường hoàng cung trống trải, bọn chúng không trụ được bao lâu, mười mấy tên Hải Binh đã gục ngã trong mưa đạn. Tài bộ thiếu tướng đổ mồ hôi đầm đìa, tình hình này mà không đánh vào được, nếu lục quân tiếp viện đến, thì xong đời!

Hành động được ăn cả ngã về không của hải quân lần này, thành bại hoàn toàn phụ thuộc vào việc họ có thể nắm giữ Thiên Hoàng bệ hạ hay không. Hấn không thể để hải quân và toàn đế quốc thất bại trong trận chiến này!

Tiếng nổ kịch liệt vang lên khắp thành phố, những cột lửa bốc lên trời đêm, toàn bộ Đông Kinh thành đều rung chuyển. Tiếng súng nhất thời lắng xuống. Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng hùng vĩ khi pháo binh hải quân bất ngờ oanh kích vào đế đô.

Một chiếc xe ngựa lao đảo lao tới, vài tên Hải Binh nhảy xuống, nhanh chóng tháo dỡ các bộ phận của một khẩu pháo bắn thẳng. Đó là một khẩu pháo ba mươi bảy ly, hỏa lực nặng duy nhất mà Hải Binh mang theo. Nhưng đối diện với đội quân canh gác hoàng cung, lại không có pháo! Lục quân dường như cũng phát hiện ra việc lắp ráp pháo, mưa đạn càng lúc càng dày đặc. Nhưng một tên Hải Binh ngã xuống, người khác lại thay thế. Không có lá chắn, pháo bắn thẳng nhanh chóng được lắp ráp. Hải Binh đẩy pháo tới vị trí khai hỏa, không ngừng có người ngã xuống, nhưng vẫn cố gắng đẩy pháo vào vị trí.

Bốc lên chỉ huy, quan sát vị trí khai hỏa, mấy phát đạn bắn vào người đại úy hải quân, hấn loạn choạng, vẫn vung gươm chỉ huy, hạ lệnh: "Khai hỏa!"

Pháo bắn thẳng phun lửa, một loạt đạn bay vút lên không trung, vị đại úy hải quân vịn gươm chỉ huy ngã xuống, đã không còn hơi sức. Pháo bắn thẳng vẫn kiên trì khai hỏa. Trong chớp mắt, những khẩu súng đại liên còn lại đều bị bắn rơi. Hải Binh reo hò, bò dậy, dưới sự yểm trợ của hỏa lực súng máy, lại phát động tấn công. Tái bộ thiếu tướng, trên đầu quần băng trắng, xông lên phía trước nhất. Đội canh vệ hoàng cung vẫn kiên cường chống cự, nhưng thiếu hỏa lực súng máy, họ không thể ngăn cản số lượng Hải Binh đang chiếm ưu thế tràn vào. Một trận giằng co ác liệt nổ ra. Hầu hết binh lính đội phòng vệ hoàng cung bị giết chết tại vị trí chiến đấu của mình. Tái bộ thiếu tướng cũng bị một nhát dao vào lưng. Hấn đề lên vết thương đang rỉ máu, thở hổn hển nhìn cánh cổng hoàng cung đã mở toang

vì họ. Lớn tiếng ra lệnh: "Xông vào! Giải cứu Thiên Hoàng khỏi tay quốc tặc!"

Lúc này, Bạch Xuyên thiếu tướng đang lo lắng như lửa đốt, dẫn theo một đại đội cận vệ của sư đoàn 2, đang nhanh chóng tiến về phía hoàng cung để chi viện. Nghe tiếng súng thưa dần, hân hận dữ quát mắng binh lính, bảo họ chạy nhanh hơn nữa.

Trong khi đó, Chân Kỳ thiếu tướng đang ở gần bộ tư lệnh Nghiêm Tư, khi hải quân khai hỏa, hân nhìn thấy kiến trúc nơi đó bị nổ tung. Chân Kỳ tức giận dậm chân, hải quân ra tay thật tàn độc! Chỉ cần Bạch Xuyên không gặp vấn đề gì, qua đêm nay, xem ta thu thập các người như thế nào!

Còn Thủ tướng, sau khi tiễn những vị khách ra về, đã thay một bộ kimono sạch sẽ, ngồi trong phòng ngủ lau chùi thanh bảo đao gia truyền. Ánh mắt hân vẫn bình tĩnh.

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#).

STT 382: Chương 5: Thế giới mới - Chương 185: Bắt đầu và kể...

Thiên lôi trúc, nơi khởi đầu của mỗi dòng truyện mượt mà.

Chương 5: Thế giới mới - Chương 185: Bắt đầu và kết thúc

Tiếng súng nổ vang trong hoàng cung, dồn dập như một trận mưa. Bên ngoài, những cung nữ với làn da cổ quái, tay cầm cung tên, cùng với nhóm nữ quan canh gác ở nhị trọng cầu phía sau, cũng không ít người cầm vũ khí, vẻ mặt căng thẳng chuẩn bị ứng phó với hiểm nguy trước mắt, bảo vệ vị thần minh của mình – vị Thiên Hoàng Nhật Bản không được minh mẫn. Tiếng súng không ngừng vọng đến từ bên ngoài, từ cổng lớn Đông Uyển. Tại quảng trường trước nhị trọng cầu, không ít quan binh lục quân hoàng cung đội phòng vệ tản ra, trang bị đầy đủ, vội vàng hướng về nơi tiếng súng kịch liệt nhất mà tiếp viện.

Lúc này, tại cổng lớn và bình nguyên, chiến sự đã đến hồi gay cấn nhất. Binh lính lục quân liều chết chống trả. Bọn chúng cho rằng mình đang bảo vệ sự an toàn của Thiên Hoàng bộ hạ, trong khi quan binh hải quân xung kích cũng tự nhận là liều mạng. Bởi vì bọn chúng cũng nghĩ rằng mình đang cứu lấy Thiên Hoàng bộ hạ khỏi tay lục quân tàn bạo. Hai phe binh lính, chia rẽ thành hai phái, gần như vì cùng một vị thần tượng, mà tại nơi thiêng liêng nhất của Nhật Bản lại tiến hành cuộc đồ sát đẫm máu lẫn nhau. Dao găm đâm vào thân thể nóng hổi, thân thể vẫn không chịu ngã xuống, lựu đạn nổ tung trong đám người. Dao quân dụng gãy, lưỡi lê cong, găm rú đánh nhau. Một chiếc xe tải súng máy lao thẳng đến cửa cung.

Súng máy điên cuồng phun lửa, đem hai phe địch ta đang giằng co cùng nhau cắt đứt. Một vị đại úy lục quân, toàn thân đầy máu tươi, nhào vào cổng lớn, lớn tiếng hô hào: "Bệ hạ! Bệ hạ!" Liền bị súng máy bắn cho máu thịt văng tung tóe, nhưng thân thể vẫn đứng ở cổng không ngã xuống.

Thiếu tướng Tài bộ dẫn theo càng nhiều Hải Binh xông lên, không thềm nhìn thi thể đầy đất, lớn tiếng hô: "Xông vào, đem Thiên Hoàng bệ hạ từ tay lục quân cứu ra!" Mấy người canh cổng lục quân chống cự thất bại. Hải Binh gào thét xông vào cổng lớn và bình nguyên, xuyên qua Đông Uyển, lao thẳng tới quảng trường hoàng cung, súng máy trên xe tải chính là hỏa lực yểm trợ cho bọn chúng. Hải Binh nhanh chóng vượt qua toàn bộ Đông Uyển, chỉ có một vài binh lính hoàng cung đội phòng vệ chống cự, rất nhanh cũng bị đánh tan. Chớp mắt, Hải Binh đã xông tới quảng trường hoàng cung, nhìn thấy mười binh lính lục quân đang canh gác nhị trọng cầu, bọn chúng giương súng trường. Đạn vàng đã bị bọn chúng lên nòng, văng ra trên mặt đất. Ở nơi này, binh lính lục quân không có ý định nổ súng, bất kỳ một viên đạn nào làm tổn thương đến ngự uyển phía sau hoàng cung, đều là điều mà bọn chúng không thể gánh chịu!

Một thiếu tá lục quân rút dao quân dụng, điên cuồng gào thét về phía đám Hải Binh đối diện: "Đến! Các người, những kẻ phản tặc!" Thiếu tướng Tài bộ, thở hồng hộc, vung tay lên, Hải Binh cũng nhao nhao rút đạn, cầm lưỡi lê và súng trường xông lên. Lục quân, những tàn binh sau cùng, không chút nghi ngờ bị đánh tan, mười người đều bị lưỡi lê đâm trúng, kêu thảm ngã xuống đất. Vị thiếu tá cũng bị thương nặng, bò về phía nhị trọng cầu, trong miệng chỉ lẩm bẩm: "Bệ hạ, bệ hạ!"

Hải quân, mang ủng cao su, bước qua thi thể của thiếu tá, mạnh mẽ xông về phía nhị trọng cầu. Những nữ quan canh giữ ở cầu đầu và đám nô bộc phát ra từng đợt thét chói tai, như tận thế ập đến. Tài bộ bị vây trong đội ngũ, khàn cả giọng la lớn: "Tránh ra! Chúng ta đến giải cứu Thiên Hoàng

bệ hạ! Chính sách tàn bạo của lục quân đã bị phá vỡ!" Những kẻ hạ nhân này làm sao biết được âm mưu binh biến của thượng tầng, tiếng hét chói tai cũng không khiến bọn chúng mở đường. Tàibộ hung hăng ra lệnh: "Xông lên! Bất kỳ kẻ nào dám chống cự, đều giết chết! Chúng ta không có thời gian!"

Vườn hoa trong hoàng cung lập tức máu chảy thành sông, những nô bộc và nữ quan này chỉ có rất ít vũ khí. Không ít người chỉ cầm dao gỗ trúc kiếm. Trước mặt Hải Bình, bọn chúng như những con cừu non đang chờ bị làm thịt. Không ít nữ quan cho rằng đây là ngày tận thế của đế quốc, bịt mắt rồi nhảy vào hồ nước lớn nhỏ trong ngự uyển. Lập tức, xác chết trôi nổi một mảnh. Trong mấy tháng gần gũi, đây đã là lần thứ hai binh biến quy mô lớn, mà lần này, ngay cả thánh địa Hoàng cung của Nhật Bản cũng gặp phải tai họa này!

Mộc Hạ, con trai của đại thần trước cung, Tử tước Khoan Lỗ, lúc này đang canh giữ ở nơi cấm cung của Đại Thiên Hoàng, điện Hoàng Linh. Binh biến xảy ra, hắn đương nhiên đã đoán trước. Nhưng tiếng súng bên ngoài quá gấp rút, hắn cũng không dám tùy tiện ra ngoài. Mãi đến khi tiếng súng dần lắng xuống, tiếng kêu thảm thiết trong cung càng ngày càng lớn.

Hắn mới đại khái biết hải quân đã đắc thủ! Bọn chúng xem ra đã xông vào ngự uyển! Hắn cung kính hướng rèm cúi đầu: "Bệ hạ, hải quân đã tiến vào hoàng cung. Thần xin ra ngoài nghênh đón. Xin bệ hạ sửa soạn hành lý, lục quân ở đế đô, còn cần dựa vào uy linh của bệ hạ để đàn áp....." Giọng nói của hắn càng lúc càng hưng phấn: "..... Bệ hạ, lục quân mạo phạm hoàng uy, hôm nay đã kết thúc! Quốc thể đế quốc, cuối cùng đã được bảo vệ! Hoàng uy hạo dăng, loạn thần tặc tử chỉ có thể bó tay chờ lệnh!"

Đại Thiên Hoàng trong rèm mặt không chút biểu cảm. Là thần tượng của đế quốc, hắn chỉ là thần tượng mà thôi. Duyệt binh cần hắn, đại thần hội

ngộ cũng cần hấn làm một bình phong. Lục Hải quân đánh nhau giết chóc, hấn cũng chỉ là một biểu tượng tinh thần để giải quyết hậu quả, ổn định tình hình. Hùng Vũ như Minh Trị Thiên Hoàng, nếu có linh thiêng ở dưới suối vàng, sợ rằng cũng phải vì đứa con vô năng này mà khóc. Đại đang cũng không phải là ngu dốt, chỉ là tự bế quá mức, hơn nữa về tinh thần cũng có chút vấn đề. Đối với tiếng súng như thủy triều, còn có tiếng kêu thảm thiết xông vào bầu trời, hấn vẫn là vẻ mặt mờ mịt, a a nói: "Hải quân đã đến rồi sao? Rất tốt, Mộc Hạ đại thần mời hấn mau vào cung. Trẫm nhìn thấy hấn, có lẽ sẽ yên tâm một chút."

Mộc Hạ Tá vội vàng cúi đầu, mang theo mấy tùy tùng nhanh chóng đi ra ngoài, cảm thấy một mảnh lửa nóng. Lục quân dù có cường hấn đến đâu thì sao? Đế quốc này, cuối cùng vẫn là của chúng ta! Trong ruộng coi như thức thời, còn về những thằng hề kia, quả thực là tự tìm diệt vong!"

Khi Tử tước các hạ xông tới bên ngoài ngự uyển, quả thực lười biếng, không muốn phí chút tinh thần nào để nhìn những thi thể của người trong cung đầy đất, đầy hồ nước. Chỉ hướng về phía những Hải Binh đang đến gần mà hô lớn: "Ta là Mộc xem tước! Thiếu tướng Tài bộ ở đâu? Bệ hạ đã sớm chờ các người!"

Đại đội quân Nhật, dưới sự dẫn đầu của Thiếu tướng Bạch Xuyên, hướng về phía hoàng cung xông tới. Bạch Xuyên đem toàn bộ đội quân có thể điều động ra ngoài, cận vệ đệ nhị sư đoàn một đại đội bộ binh, một tiểu đội kỵ binh, một trung đội công binh, cùng với đội cảnh vệ trực thuộc Bộ Tư lệnh Giới Nghiêm, còn có những phân đội lục quân lẻ tẻ gặp trên đường, tất cả đều tập trung lại. Trước khi tiến vào hoàng cung, phía sau ngựa của hấn đã có hàng trăm binh lính lục quân Nhật Bản. Mỗi cây súng trường đều lên nòng. Mặc dù mang theo đội hình khổng lồ như vậy, Bạch Xuyên vẫn như lửa đốt trong lòng. Hải quân nổi dậy quá nhanh, lao thẳng tới hoàng cung, đợi đến khi bọn chúng phản ứng lại và bắt đầu tập hợp quân đội. Đã

bị hải quân pháo kích quấy nhiễu! Đội trưởng cũng không có mặt ở vị trí của mình, đội quân tiếp viện đến, đã chậm trễ mất một tiếng đồng hồ, trong một giờ này, chuyện gì cũng có thể xảy ra! Chỉ mong trước khi bọn chúng đuổi tới, đội phòng vệ hoàng cung và những quan binh lục quân kia, có thể cản hải quân ở bên ngoài! Hiện tại, chỉ cần điều kỳ tích này xảy ra!.

Dù đang khẩn cầu kỳ tích xuất hiện, nhưng thiếu tướng Bạch Xuyên vẫn không kìm được cảm giác lạnh buốt sống lưng. Hải quân dùng hạm pháo oanh kích để dọa, đủ thấy quyết tâm của bọn chúng lớn đến nhường nào. Binh lính xung kích còn xông thẳng vào hoàng cung. Nội cung chắc chắn đã cấu kết với chúng. Hiện tại, hắn chỉ là một võ quan tùy tùng. Hắn đã hiểu rõ Thiên Hoàng, người được sùng bái như thần linh, là một con tốt như thế nào. Hắn gần như hoàn toàn bị nội cung sai khiến. Nội cung căm thù bọn trẻ trung phái lục quân bọn hắn đến tận xương tủy. Một khi Thiên Hoàng thoát khỏi sự nắm giữ của lục quân, nội cung và hải quân chỉ cần lợi dụng Thiên Hoàng ban chiếu thư. Bọn sĩ quan trẻ trung phái lục quân bọn hắn sẽ không còn chỗ để chống cự! Với đại đa số quân nhân, chỉ cần Thiên Hoàng ra lệnh, đám binh lính lục quân vẫn một lòng tuân lệnh, sẽ ngay lập tức quay súng vào đồng đội!

Tiếng ủng da nổ vang trên đường phố Tokyo, từ xa đã thấy cổng lớn và bình nguyên, nơi chất đầy thi thể, những chiếc xe bị đốt cháy, và những con ngựa bị thương đang kêu la thảm thiết. Cửa cung đã mở rộng. Lính thủy mặc quân phục trắng đang sửa chữa những công sự bao cát, lắp lại súng máy. Từ xa, thấy đội quân lục quân hiện ra dưới ánh lửa, đám Hải Binh đều hoảng sợ. Nhảy vào trận địa. Bạch Xuyên cười khổ. Vẫn là để hải quân đi trước một bước! Lúc này, chỉ có chết, mới có thể tìm đường sống! Hắn đốc thúc quan binh dưới trướng xông vào hoàng cung, càng náo loạn càng tốt. Dù hoàng cung có bị đánh nát, cũng phải cướp Thiên Hoàng về! Vạn nhất đoạt không được, mưa bom bão đạn, có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có thể đổ lên đầu hải quân!

Hắn ngồi trên lưng ngựa, lớn tiếng ra lệnh cho bộ đội: “Hải quân âm mưu bắt cóc Thiên Hoàng, chúng là quốc tặc! Lục quân các quan binh! Đối pháo oanh để đồ. Công kích hoàng cung, tiêu diệt hải quân phản tặc, xông lên! Cứu Thiên Hoàng bệ hạ!” Dưới đất, tiếng lên đạn vang lên. Lục quân quan binh đều chăm chú nhìn, chờ Bạch Xuyên hạ lệnh khai hỏa. Đám Hải Binh cũng kéo súng máy, mặt mày tái nhợt nhìn đội hình lục quân đen nghịt trước mặt. Bọn chúng chỉ có mấy chục người, e là không chống cự nổi năm phút!

Lúc này, chỉ nghe thiếu tướng Tài bộ gào thét: “Thiên Hoàng bệ hạ ở đây! Lục quân phản nghịch đã lộ, còn không mau bỏ vũ khí xuống, chờ bệ hạ xử trí! Ai dám khai hỏa!”

Mọi người đều cứng đờ. Ánh mắt lục quân quan binh đều nhìn về phía Bạch Xuyên, mà hắn cũng sững sờ trên lưng ngựa, tay treo giữa không trung. Không biết nên hạ lệnh gì. Tiếp đó, đã thấy cờ xí hoàng gia tung ra từ cổng lớn. Đi đầu là thiếu tướng Tài bộ và Mộc xem tước. Hai người đều ngồi trên lưng ngựa, theo sau là Thiên Hoàng, mặc nhung trang cười ngựa, huân chương lấp lánh dưới ánh lửa. Bộ râu quai nón kiểu Phổ của Thiên Hoàng đã được tất cả lục quân quan binh nhận ra. Thấy Thiên Hoàng bệ hạ ung dung xuất hiện ở cửa cung, đám Hải Binh không tự chủ được reo hò. Quả thực như điên cuồng. Điều này làm giảm sút tinh thần của lục quân quan binh đối diện. Dường như đã nói lên rằng, cuộc chính biến của hải quân lần này, xem ra đã thành công!

Mộc xem tước cất giọng: “Hải quân nghĩa dũng cần vương, trung dũng chi tâm được Thiên Hoàng bệ hạ tán thưởng. Bệ hạ sắp trọng chính quốc chính. Hoàng quân các quan binh, không cần đối kháng bệ hạ, phục tùng quân kỳ. Nhanh chóng bỏ vũ khí xuống, bắt giữ Bạch Xuyên cùng bè lũ phản tặc. Còn không mau hành động!”

Bạch Xuyên đột nhiên gầm lên: “Khai hỏa! Khai hỏa!” Nhưng không ai đáp lại. Thay vào đó, từng đội lực quân quan binh buông vũ khí xuống, đứng tại chỗ, cúi đầu thật sâu trước Thiên Hoàng. Minh Trị đã củng cố danh vọng tối cao của Thiên Hoàng, và vào thời khắc này, nó đã phát huy tác dụng lớn nhất. Mà Thiên Hoàng cũng rất phối hợp giơ tay lên, như đang duyệt binh đoàn lực quân này. Bạch Xuyên trên ngựa thở dài, lấy súng ngắn từ bao súng ra, lập tức có người muốn nhào tới kéo hắt xuống ngựa. Nhưng Bạch Xuyên không cho bọn họ cơ hội này, cười thản, cầm súng ngắn chĩa vào thái dương. Ngày 8 tháng 8 năm 1916, Bạch Xuyên nghĩa thì thiếu tướng, trụ cột của đoàn thể sĩ quan trẻ trung phái, tự sát. Thời đại ngăn ngui khi đoàn thể trẻ trung phái lực quân nắm giữ toàn bộ quyền lực của Nhật Bản, cũng kết thúc.

Thật kỳ rất Tam Lang không biết mình đã rời khỏi Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư lệnh Đông Kinh như thế nào. Hải quân đã ngừng pháo kích vào đế đô, điện thoại gọi đến từ hoàng cung. Một sư đoàn trưởng lực quân, người vừa rời còn chịu sự chỉ huy của bọn hắt, hùng hổ ra lệnh, nói rằng Thiên Hoàng bệ hạ đã được giải cứu khỏi tay phản tặc Bạch Xuyên. Bạch Xuyên sợ tội tự sát. Hiện tại, toàn bộ lực quân đế đô đã ngừng bắn, cùng nhau khôi phục trật tự đế đô. Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư lệnh Đông Kinh giả mạo của bọn hắt nhất định phải lập tức đầu hàng, đặc biệt là hắt, kẻ đứng đầu phản tặc, phải kinh sợ nhận tội với Thiên Hoàng bệ hạ. Chờ quốc pháp quân pháp xử trí. Hiện tại, trong kinh thành, tạm thời do các đại thần nội cung và biến cùng với bộ trưởng quân lệnh hải quân duy trì quá độ. Chính phủ mới đang chờ Thiên Hoàng bệ hạ ban chiếu thư để thành lập. Các quân quan trẻ trung phái của Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư lệnh đều đỏ mắt, nhưng lại bất lực. Toàn bộ bộ tư lệnh lan tràn một loại cảm giác tuyệt vọng, lý tưởng tan vỡ, tận thế ập đến. Không ít sĩ quan lập tức tự sát bằng súng, hoặc mổ bụng. Càng nhiều người khuyên Thật kỳ rời đi. Bọn họ, những người theo chủ nghĩa đế quốc cuối cùng, tinh thần của họ, ngọn lửa của họ muốn được truyền thừa! Muốn để

hậu thế biết, bọn họ đã phấn đấu vì tiền đồ của đế quốc! Bọn họ không phải là phản tặc!

Thật kỳ bừa bĩnh, hoảng hốt rời khỏi Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư lệnh, cùng mấy sĩ quan không có chủ kiến lên ngựa. Thiên hạ rộng lớn, bọn họ biết đi đâu? Đế quốc này, đã không còn chỗ dung thân cho bọn họ. Thậm chí thế giới này, bọn họ cũng không có chỗ để đi! Thật kỳ cùng đám người cưỡi ngựa đi dọc theo đường phố Tokyo vẫn còn hỗn loạn, không biết thế nào lại đến trước dinh thự của thầy giáo. Có lẽ lúc này, hẳn đột nhiên muốn gặp lão sư của mình một lần cuối.

Cổng dinh thự của Thủ tướng trong ruộng vắng lặng. Vào thời điểm đế đô điên cuồng này, dường như chỉ có nơi này, mới là nơi độc lập với thế giới. Bên ngoài ồn ào náo động, phe nào lên đài, phe nào ngã xuống, cũng sẽ không còn liên quan gì đến nơi này nữa. Thật kỳ thả ngựa, loạng choạng đi vào cửa. Lúc này, không có ai đợi ở cổng. Trong sân vắng vẻ. Sau khi đi qua mấy khúc quanh, đã thấy trong mấy gian phòng của trong ruộng có ánh đèn le lói. Thật kỳ đi tới, đẩy cửa phòng của trong ruộng. Đã thấy trên sập, lão nhân Câu Uy đang cẩn thận lau chùi hai thanh bảo đao lớn nhỏ. Trên bàn còn có chút rượu, đặt trong hai cái chén. Dường như đang đợi hẳn đến.

“Người đã đến, ngồi xuống. Hôm nay xem ra thầy trò chúng ta là đêm cuối cùng.”

“Lão sư, có phải người đã ủng hộ hải quân và nội cung phát động cuộc chính biến này!”

“Đương nhiên là có, nếu không có ta trong lực quân có ảnh hưởng. Nếu không có ta âm thầm giúp đỡ, làm sao bọn chúng có thể thuận lợi phát động chính biến? Dù có biết tin tức, cũng là chuyện không thể nào. Kẻ phản bội lớn nhất của lực quân, chính là ta.”

“Vì sao? Ta thấy lão sư cũng đã chuẩn bị mỗ bụng, lần này chính biến người cũng không được lợi gì, tại sao phải ủng hộ bọn chúng? Vì sao? Chẳng lẽ tất cả những gì chúng ta đã làm, đều là sai sao?”

“Thế giới này, chỉ luận kết quả, không luận quá trình. Mặc kệ lý tưởng của chúng ta cao cả đến đâu, mặc kệ chúng ta tự cho mình là đúng đến đâu. Kết quả là chính sách mạo hiểm quân sự của chúng ta đã thất bại, chúng ta phải gánh vác trách nhiệm.”

“Chúng ta còn chưa hoàn toàn thất bại! Ta đang cố gắng hết sức động viên sức chiến đấu của đế quốc, trong biên chế tổ sư đoàn vùng đất mới, chúng ta vẫn còn ưu thế hải quân, có thể kéo dài chiến tranh. Tại sao lại phải nhanh chóng nhận thua như vậy? Lựa chọn con đường hủy diệt toàn bộ chúng ta, cái đoàn thể này? Đây không phải là biểu hiện của sự hèn nhát sao?”

“Thật kỳ, người không có nhãn lực, mặc dù ý chí kiên cường. Nhưng lại không phát hiện đế quốc vì thất bại này mà rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhất. Cứ kéo dài chiến tranh, đế quốc sẽ bị kéo sụp đổ. Mà thế giới phương Tây cũng không tìm được lý do để duy trì đế quốc phục hưng, cân bằng sự phát triển của Trung Quốc. Chúng ta bây giờ nhận thua, vẫn còn cơ hội phục hưng. Còn có thể từ từ cải thiện thể cục cô lập quốc tế của chúng ta. Nếu cứ khư khư cố chấp, không chịu nhận thua, đế quốc sẽ hoàn toàn đánh mất cơ hội tương lai. Ánh mắt của người ở hiện tại, ánh mắt của ta ở tương lai. Ánh mắt của người ở lực quân, ánh mắt của ta lại là toàn bộ đế quốc..... Đến tính mạng con người và quyền vị của chúng ta, còn có gì quan trọng hơn nữa? Ta tạo ra lực quân nắm giữ chính quyền đế quốc, hiện tại hủy diệt nó, bao gồm cả bản thân ta. Ta cảm thấy cũng không có gì sai.”

Tiểu thuyết mới nhất tại sáu chín sách a thủ phát!

Thật kỳ im lặng, chỉ yên lặng uống rượu. Cuối cùng lại hỏi: “Chính phủ mới sẽ là ai tổ chức? Cung nội phái có an bài gì không?” Trong ruộng mỉm cười: “Ta hướng về Quế Thái Lang các hạ để ông ta tái tổ chức nội các, nhưng các đại thần lại càng vừa ý Tây Viên Tự các hạ. Quế Thái Lang các hạ cũng ủng hộ Tây Viên Tự quân. Bởi vì sau này đế quốc càng cần duy trì quan hệ với phương Tây, kiềm chế sự phát triển của Trung Quốc. Cho nên ta cũng không có ý kiến gì. Được rồi, thời gian không còn nhiều nữa. Đế quốc thành ra như bây giờ, ta nhất định phải chết tạ tội. Người cùng ta cùng nhau, hay là chuẩn bị trốn đi đâu đây?”

Thật kỳ cười khở: “Ta có thể trốn đi đâu? Quốc sự đến mức này, ta chỉ có một con đường chết để báo đáp. Lý tưởng tan vỡ, nhục thể còn có gì để tồn tại! Chỉ là, Mưa Thần còn nắm giữ Trung Quốc!” Nghĩ đến đế quốc còn phải đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ này trong thời gian dài, ta dưới tuổi vàng cũng không thể an tâm! Hắn đứng dậy, hướng trong ruộng cúi đầu chào nói: “Lão sư, xin cho phép ta đến làm giới sai cho ngài. Ngài đi trước một bước, ta sẽ theo sau bước chân của ngài.”

Trong ruộng cười một tiếng: “Ban đầu ta định an bài anh trai mình làm giới sai, người đến cũng tốt. Người là cao thủ kiếm thuật. Có người, nghi thức này càng thêm hoàn mỹ. Đa tạ.”

Năm 1916, ngày 9 tháng 8 rạng sáng, trước Thủ tướng Nhật Bản trong ruộng nghĩa tất cả tự vẫn, mà lúc bấy giờ quyền nghiêng Nhật Bản, Thiếu tướng Thật kỳ Tam Lang cũng vì trong ruộng nghĩa làm giới sai xong, giờ sủng tự vẫn. Sự chi phối quân sự ngăn ngủi của lục quân tại Nhật Bản, theo cái chết của hai người này, tuyên cáo kết thúc.

“Nhật Bản xảy ra chính biến!” Mưa Thần bị người đánh thức từ trong mộng, lập tức bật dậy khỏi chiếc giường trong thư phòng. Nhìn Trần Trác chỉ mặc áo ngủ, đang ồn ào trong thư phòng của hắn. Mấy ngày nay, Trần Trác xem như người đại diện của hắn, vẫn luôn cùng Tây Viên Tự bọn họ

đàm phán. Mà Tây Viên Tự cũng ám chỉ với Trần Trác, trong thời gian gần đây, Nhật Bản chắc chắn sẽ có biến động lớn. Vì thế, Trần Trác còn thay mặt Mưa Thần, bí mật cung cấp một khoản tiền để hỗ trợ Tây Viên Tự. Nghe Trần Trác báo cáo vào đêm khuya, Mưa Thần lập tức tỉnh táo lại. Cuối cùng cũng đợi đến ngày này! Chiến tranh cũng coi như có thể kết thúc! Nhật Bản, kẻ địch lớn này, cuối cùng đã bị mình đánh bại hoàn toàn! Mình đã kéo các nhân vật chủ chiến xuống đài!

Hắn trầm giọng hỏi: “Tin tức có đáng tin không?” Trần Trác nhỏ giọng: “Tin tức từ bộ phận tình báo quân sự, cùng với Tây Viên Tự, ba phương diện ngoại giao của phương Tây, thủ đô Nhật Bản xảy ra chính biến, hải quân pháo kích vào căn cứ lực quân. Thiên Hoàng đã ban chiếu chỉ khiến trách trong ruộng và Thập kỳ. Nhật Bản thật sự đã thay đổi! Hôm nay ban ngày, có lẽ sẽ có chiếu thư mới, để Tây Viên Tự về nước tổ chức nội các! Tổng thống, biến cố mà ngài dự đoán, cuối cùng đã xảy ra! Ta thắng lợi rồi!”

“Thắng lợi? Đây chỉ là sự kết thúc mở ra một khởi đầu, cuộc đấu tranh trên bàn đàm phán cũng không hề nhẹ nhàng hơn trên chiến trường đâu.” Mưa Thần gõ vào đầu Trần Trác đang hưng phấn. Ngồi dậy khỏi giường, ra lệnh: “Thông báo cho nội các, ra lệnh cho tổng cục tình báo quân sự, các bên hiện đang toàn lực nắm bắt tình hình Nhật Bản. Triệu kiến khẩn cấp Katou Chu Minh, đại diện đàm phán. Hiện tại họ có thể nghe ta nói về các điều kiện hòa bình! Nói với Niệm Tôn, tiền tuyến toàn diện phát động tổng tiến công, dùng pháo binh để ăn mừng chính phủ Nhật Bản sụp đổ! Đánh càng ác liệt càng tốt!”

Cảm xúc của hắn rõ ràng có chút kích động, kế hoạch siêu lớn và phức tạp, cuối cùng cũng sắp đến hồi kết. Kẻ địch lớn của dân tộc này, trong hai mươi năm tới sẽ không thể gượng dậy. Trung Quốc cuối cùng đã giành được hai mươi năm không bị đe dọa để phát triển! Một thời không khác gì

ba bảy năm huyết hỏa, hàng chục triệu người đã hy sinh. Bây giờ hẳn mới dám khẳng định, sẽ không còn xảy ra trong thời đại này nữa!

STT 383: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 186: Nhận thua

"... Không ai ngờ tới, năm 1916 của Đế quốc Nhật Bản lại xảy ra liên hai cuộc chính biến, một của Lục quân, một của Hải quân! Về cuộc chính biến 424 của Lục quân, đã có quá nhiều lời bàn tán, bài này không muốn nói thêm. Đối với cuộc chính biến của Hải quân vào ngày 8 tháng 8, giới quan sát phương Tây đều cho là bất ngờ, đặc biệt là việc Hải quân dùng hạm pháo oanh kích vào thủ đô. Khiến cho phần lớn giới quan sát cho rằng – ít nhất là vào lúc đó cho rằng – đó là hành động liều mạng của Hải quân. Bọn chúng đã bất chấp ảnh hưởng, bất chấp hậu quả, như thế muốn thoát khỏi sự chi phối của Lục quân. Các thế lực phản đối Lục quân tập hợp lại, khiến cho cuộc chính biến lần này của Hải quân, vốn không mạnh, lại giành được thành công ngoài ý muốn. Nhất là khi chúng may mắn nắm được Thiên Hoàng trong tay. Nếu như lúc ấy Thiếu tướng Bạch Xuyên không ở trong Bộ Tư lệnh Nghiêm Tư, mà lại tọa trấn hoàng cung. Nếu như Kỳ Thiếu tướng không tham gia hội nghị, nếu như các tướng lĩnh nòng cốt của phái trẻ Lục quân không dự tiệc trong nhà Thủ tướng... Nếu như phái trẻ Lục quân có thêm chút kinh nghiệm chính trị, có lẽ kết quả đã khác hẳn.

Nhưng những nhà quan sát này vào lúc đó đã bỏ qua mấy điểm căn bản. Thứ nhất, chính là bản chất của quốc gia Nhật Bản. Dù bọn chúng khoác lên mình chiếc áo cải cách phương Tây khi Minh Trị Duy Tân, nhưng quốc gia này vẫn còn tàn dư phong kiến. Các thế lực trong nước – như phái quân phiệt, Thanh Hoa Cừu khanh và những quý tộc chuyển hóa, cùng với các tài phiệt kinh tế kết hợp với thế lực chính trị, một phái Hải quân tự xưng, cùng

với các thế lực rối rắm khác – đã cùng nhau tạo nên quốc gia này. Quân đội của chúng, chính phủ của chúng, đế quốc của chúng, đều được xây dựng trên nền tảng này. Minh Trị Đại đế hùng mạnh, cũng chỉ vì cùng các thế lực này mở mang bờ cõi, mà những thành phần quan trọng của đế quốc đều được hưởng lợi, mới duy trì được bộ mặt đế quốc không tồi. Thần thoại về Thiên Hoàng cũng phải được lưu truyền. Nhưng phái trẻ Lục quân lại là những kẻ ngu ngốc về quân sự, ít nhất là trong chính trị.

Bọn chúng cho rằng chỉ cần nắm trong tay bạo lực, có thể khống chế tất cả. Bọn chúng vì giành chiến thắng trong chiến tranh, không tiếc tước đoạt những thứ mà các thế lực cũ của Nhật Bản vốn có. Phái quân phiệt bị giám sát, Hải quân bị suy yếu, Nghị hội bị giải tán, quyền kinh tế của tài phiệt bị hạn chế. Thật nực cười, bọn chúng ngây thơ cho rằng như vậy là có thể đoàn kết mọi lực lượng của Nhật Bản, tiến hành cuộc chiến tranh bá chủ lục địa quan trọng. Đối với những quân nhân này, việc tài phiệt không chịu hạ giá vũ khí, phái quân phiệt góp ý lung tung, Hải quân lục đục, đều có thể dùng vũ lực trấn áp. Bọn chúng muốn tạo ra một đế quốc thuần túy, thuần quân sự hóa, thậm chí có chút màu sắc xã hội chủ nghĩa kiểu mới. Nhưng lại không để ý đến việc các thế lực cũ của đế quốc đã ăn sâu bén rễ, không thể bị phá hủy bởi bạo lực quân sự ngăn ngại. Bọn chúng ẩn nấp trong bóng tối, tùy thời có thể phản công vào những sơ hở trong chính sách của bọn chúng, giành lại lợi ích đã mất. Thật nực cười, bọn chúng đã đắc tội với toàn bộ đế quốc. Đây chính là căn bản của sự thất bại.

Tiếp theo, chính là sự ảnh hưởng của nước Mỹ ẩn sau cuộc chính biến này. Khác với Anh, Pháp và các quốc gia châu Âu khác, nước Anh không mấy quan tâm đến tình hình nội bộ của Nhật Bản. Cơ sở của Liên minh Anh-Nhật trước đây, theo sự suy yếu của Nga, đã lung lay. Anh càng có xu hướng thu hẹp lại, bảo vệ lợi ích của Ấn Độ và chính quốc Ấn Độ trong việc sắp xếp cục diện châu Á sau chiến tranh. Giữa hai cường quốc Đông Á, Anh càng mong muốn duy trì hiện trạng. Pháp thì càng không cần phải

nói, lúc này họ chỉ mong Trung Quốc nhanh chóng chiến thắng, nhanh chóng điều trăm vạn quân đội từ chiến trường Trung Quốc về châu Âu, giúp họ quyết chiến ở châu Âu. Lúc này, Pháp không có tâm trí, cũng không có sức lực để sắp xếp cục diện Đông Á. Hơn nữa, lợi ích truyền thống của Pháp ở châu Á không nằm ở vùng Đông Bắc Á. Đối với các cường quốc châu Âu, cục diện Đông Bắc Á lúc này, họ đã rất khó can thiệp. Thực lực của Trung Quốc đã lên đến một mức độ nhất định, và ảnh hưởng của họ đối với Nhật Bản cũng giảm xuống mức thấp nhất do chính quyền quân nhân thù địch phương Tây lên nắm quyền. Về cơ bản, họ chỉ có thể nhìn cuộc chiến tranh Trung-Nhật kéo dài. Cùng lắm là viện trợ quân sự để khống chế vũ khí của Trung Quốc. Còn Mỹ thì khác, trong cuộc chiến tranh Trung-Nhật, Mỹ gánh chịu gần bốn mươi phần trăm chi phí và tiêu hao quân sự của Trung Quốc (cũng có nhà nghiên cứu cho rằng không nhiều như vậy, một phần là cho vay, Trung Quốc cuối cùng vẫn trả lại bằng hình thức trao đổi hàng hóa. Tính ra, Mỹ gánh chịu khoảng 24% chi phí quân sự). Nhưng hiệu quả thì rất rõ rệt, đã đánh gục mối đe dọa lâu dài của một quốc gia có hải quân hùng mạnh và nhòm ngó lợi ích của Mỹ ở Thái Bình Dương. Loại chiến tranh được lợi ích cực lớn này không chỉ khiến người Mỹ cảm nhận được lợi ích thực tế, mà còn khiến họ cảm thấy mình hùng mạnh.

Châu Âu cần chúng ta, gần như là cầu xin chúng ta. Ở châu Á, chúng ta chỉ bỏ ra một chút tiền bạc và vật tư, đã loại bỏ mối đe dọa lớn nhất của chúng ta ở Thái Bình Dương! Bước vào thế kỷ mới, quốc gia hai dương hùng mạnh này, cuối cùng cũng nhận ra sức mạnh của mình, nhận ra mình đã có khả năng trở thành một đế quốc mới của thế giới, chúng bắt đầu vươn tay ra, chuẩn bị nhúng tay vào cục diện thế giới. Cục diện châu Á sau chiến tranh, lập tức trở thành một trọng tâm của Mỹ. Chính phủ Tây Viên Tự lưu vong, chính là vũ khí tốt nhất trong tay họ. Mỹ vào lúc đó, chắc chắn đã hứa hẹn với chính phủ Tây Viên Tự. Chỉ là tài liệu liên quan, vẫn chưa được giải mã mà thôi. Ở Nhật Bản, những thế lực tiềm ẩn cũng lo lắng về việc Nhật Bản tự mình hủy hoại quan hệ quốc tế. Nội các quân nhân chỉ như

mây khói. Nhật Bản đã nhận ra những thiếu sót của mình, đối mặt với sự trỗi dậy của láng giềng hùng mạnh, con đường duy nhất của họ là duy trì mối quan hệ tốt đẹp hơn với các cường quốc phương Tây! Đặc biệt là Mỹ, chỉ cần dùng tiền tài duy trì đã gần như kéo sụp đổ đế quốc của họ. Tây Viên Tự đã trở thành vị cứu tinh trong mắt các thế lực chính trị của Nhật Bản. Ông ta có mối quan hệ tốt đẹp với Mỹ, và việc tái thiết Nhật Bản sau chiến tranh cũng có thể nhận được sự hỗ trợ của Mỹ thông qua Tây Viên Tự! Chính vì Tây Viên Tự nhận được lời hứa hỗ trợ của Mỹ, các thế lực trong Nhật Bản cũng yên tâm, toàn lực ủng hộ cuộc chính biến quân sự này xảy ra. Nếu Tây Viên Tự không có được lời hứa từ bên kia đại dương, có lẽ họ vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ những kẻ ngông cuồng tiếp tục chiến tranh... Khi ý kiến của Mỹ được truyền đến thông qua Tây Viên Tự, cuộc chính biến này đã trở thành kết cục đã định.

Cuối cùng, những kẻ ngông cuồng kia, dù là quân nhân xuất thân từ quân đội Hoàng gia, nhưng vẫn không để ý đến uy vọng to lớn của Thiên Hoàng Nhật Bản trong quốc gia này, ông là biểu tượng, ông là thần tượng tinh thần của toàn đế quốc lúc bấy giờ. Dù là quân nhân Lục quân hung ác đến đâu, cũng không thể nổ súng vào Thiên Hoàng bệ hạ. Cuộc binh biến 424 trong nhà Thủ tướng đã thành công, cũng là vì ông đã kịp thời ngăn cách Tây Viên Tự với phái nội cung. Trong tình thế ngặt nghèo nhất của cuộc binh biến 424, họ không thể liên lạc với Thiên Hoàng. Mà sở dĩ họ thất bại, còn là vì không coi trọng việc đảm bảo an toàn cho nước nhà. Dù đã thay đổi các đại thần trong nội cung, để Thiếu tướng Bạch Xuyên làm tùy tùng võ quan của Thiên Hoàng. Nhưng không sớm dọn dẹp sạch sẽ các thế lực trong nội cung, khi quan binh Hải quân vừa đến, Thiên Hoàng đã chuẩn bị sẵn sàng, ban chiếu thư cho Lục quân, kết thúc cuộc chính biến này.

Về phần chuyện quân đội Nhật Bản phản bội, thực ra không còn quan trọng nữa. Trong tình thế lúc bấy giờ, vai trò của nó không còn, bởi vì sẽ có

người khác thay thế.

Tóm lại, cuộc binh biến ngày mùng 8 tháng 8 đã thành công, khép lại một giai đoạn lịch sử theo kiểu "thời Trung cổ" trong mắt phương Tây. Cờ xí hoàng gia tung bay trên các con phố Đông Kinh, chứng kiến hình ảnh Thiên Hoàng bệ hạ cưỡi ngựa. Quân lính lục quân nhao nhao vứt bỏ vũ khí, quỳ rạp xuống đường. Trong khi đó, tại đế đô Đông Kinh, những nơi bị hải quân pháo kích, vẫn còn bốc cháy ngùn ngụt.

Cuộc binh biến này cũng đánh dấu sự kết thúc con đường độc lập của Nhật Bản trước sự bành trướng của các đế quốc phương Tây. Họ bị trói chặt vào cỗ xe chiến tranh của các cường quốc phương Tây, trở thành một quả cân trong cán cân quyền lực châu Á. Bất kể sau này họ có khôi phục được sức mạnh đến đâu, việc đánh mất chủ quyền quốc gia đã là điều không thể tránh khỏi. Con đường đế quốc của họ đã đi đến hồi kết. Sau cuộc binh biến này, niềm tin mà Nhật Bản đã dày công vun đắp suốt mấy chục năm cũng tan vỡ. Họ cuối cùng cũng nhận ra rằng mình không phải là đối thủ của những quốc gia sở hữu nguồn tài nguyên khổng lồ. Ngay cả Trung Quốc, dù mới chỉ chớm nở, cũng đã là một mối đe dọa. Đối với Trung Quốc, việc Nhật Bản dờ dẫm mối đe dọa quân sự trực tiếp là một điều tốt, nhưng về sau, khi thực lực của Trung Quốc đủ mạnh để đối đầu với các cường quốc phương Tây, Nhật Bản lại trở thành một đối thủ khó chơi, một chướng ngại vật của phương Tây. Tuy nhiên, với Trung Quốc lúc bấy giờ, việc chứng kiến Nhật Bản tự mình sụp đổ là một niềm vui. Họ đã rửa được mối nhục nhã trong năm Giáp Ngọ, đồng thời chiến thắng một cường quốc. Khí chất của một cường quốc, sự tôn trọng của thế giới, tất cả đều là động lực và sự giúp đỡ to lớn cho sự phát triển sau này của họ. Trung Quốc giành được hai mươi năm cơ hội phát triển, thay vì phải đối mặt với một nước láng giềng luôn chĩa họng súng vào lãnh thổ, sẵn sàng kéo họ vào một cuộc chiến tranh ngay trên đất nước mình. Đất nước được thống nhất, tài nguyên Đông Bắc bắt đầu được khai thác triệt để, công cuộc công nghiệp hóa toàn

diện của Trung Quốc bắt đầu từ tiếng pháo của cuộc binh biến hải quân ngày mùng 8 tháng 8...

Nhật Bản cũng không phải là không thu được gì từ cuộc binh biến này, chỉ là những ảnh hưởng sâu xa của nó vẫn chưa kết thúc. Chỉ xét về mặt tinh thần của người Nhật, ai tinh táo một chút đều hiểu rõ. Thiên Hoàng bệ hạ, người mà họ luôn coi là thần thánh, trong hai cuộc binh biến này, đã trở thành con rối bị Lục quân và Hải quân lợi dụng lẫn nhau. Hình tượng Thiên Hoàng dần sụp đổ, và tác động của nó đến việc Nhật Bản trở thành một quốc gia bình thường là không thể đo đếm chính xác...

Tóm lại, cuộc binh biến đã thành công. Đàm phán sẽ sớm bắt đầu, và nó sẽ ảnh hưởng đến cục diện châu Á trong hai mươi năm tới. Nhưng đó là vấn đề sẽ được bàn luận trong một chương khác... — Lãng Thương Tuyết, « Lịch sử cận đại Đông Doanh », quyển 5, chương 11: « Nghiên cứu về cuộc binh biến hải quân ngày mùng 8 tháng 8 năm 1916 ».

Lúc này, tại Đông Bắc và Triều Tiên, quân đội chính quy đang đối đầu với quân Nhật, đương nhiên không hề hay biết những gì các nhà nghiên cứu lịch sử hậu thế đang bàn tán. Họ chỉ tuân theo mệnh lệnh từ Hồ Hang và Bộ Tổng hành dinh. Họ bắt đầu pháo kích vào quân Nhật đang bị vây hãm, cố thủ, và ngoan cố chống cự! Bộ Tổng hành dinh đã thông báo với các sĩ quan cao cấp rằng Nhật Bản đã xảy ra binh biến, chính quyền Nhật Bản đã sụp đổ! Lúc này, chúng ta hãy dùng đại pháo để chúc mừng họ về tin tốt lành này!

Xung quanh Quan Đông Châu, hàng ngàn khẩu pháo các loại đã đồng loạt khai hỏa vào lúc trời chưa sáng rõ ngày mùng 9 tháng 8. Hàng ngàn hàng vạn quả đạn pháo trút xuống trận địa quân Nhật. Các loại pháo cỡ lớn mới được chuyển đến tiền tuyến đều thể hiện uy lực của mình. Lữ đoàn không quân số 3 và số 4, hợp thành Tập đoàn không quân số 3, càng thể hiện uy lực trên không, với đội hình xuất kích toàn diện. Mệnh lệnh mà Hồ

Hang ban xuống cho chiến khu phía Bắc là vô cùng nghiêm túc, và Tư Mã Trạ, người tạm thời thay quyền chỉ huy chiến khu phía Bắc, cũng ra lệnh dứt khoát: "Nước Nhật xảy ra chính biến, sắp phải đàm phán, vào thời điểm này, phải đánh cho lũ quỷ tử đau đớn hơn nữa, chúng ta mới thu được nhiều lợi ích hơn! Không chỉ pháo binh phải oanh kích toàn tuyến, không được tiếc đạn dược. Ngay cả bộ binh cũng phải triển khai tấn công toàn diện, đừng để lũ quỷ tử có cơ hội sống sót trở về! Phải đánh cho trận cuối cùng này thật tốt!" Mệnh lệnh được chuyển đến Lý Duệ, Lý Tung Vân, và họ đã sẵn sàng. Đội quân xung kích đã nghỉ ngơi và dưỡng sức đủ lâu, sau khi dùng hỏa lực oanh kích một ngày, sẽ xung phong vào trận địa quân Nhật, coi như muốn nói chuyện. Cũng phải khiến lũ quỷ tử này, sau này nghĩ đến quân đội chính quy mà tè ra quần!

Tại Triều Tiên, quân Nhật Bản số 2 đã bị chia cắt và phải chống cự ở nhiều nơi. Tình hình chiến sự trở nên hỗn loạn. Rừng Thuật Khánh vốn rất tiết kiệm trong việc sử dụng quân đội, một mặt tiết kiệm vật tư đạn dược tiếp tế khó khăn, mặt khác cũng muốn ổn định tình hình để chuẩn bị cho cuộc tấn công quy mô lớn về phía nam. Tư Mã Trạ cũng trực tiếp ra lệnh cho anh ta: "Điều động quân tinh nhuệ, xông thẳng vào đội hình địch, đánh mạnh về phía nam! Đánh thẳng ra biển! Quân Nhật Bản số 2 đã không còn gì để mất, hiện tại hãy chiếm lấy địa bàn cho ta!"

Hai lữ đoàn kỵ binh hùng mạnh của Tập đoàn quân Giáp Ngọ, những lữ đoàn kỵ binh này có quy mô tương đương với quân kỵ binh ở châu Âu, lập tức được Rừng Thuật Khánh tung ra. Nhận được lệnh, họ lập tức phi nước đại về phía nam. Mục tiêu là Busan! Mùa hè ở miền nam Triều Tiên, lương thực và thức ăn cho ngựa có sẵn ở khắp mọi nơi. Những chiến mã của họ, muốn từ nam chí bắc, đi qua ba ngàn dặm non sông, cầm cờ chiến trên góc biển Đông Bắc Á. Dưới sự tấn công mạnh mẽ cuối cùng của quân đội chính quy, quân Nhật chỉ có thể chống cự một cách yếu ớt. Trên chiến trường, từ Đông Bắc đến Triều Tiên, hỏa lực không ngớt, quân đội chính quy hát vang

tiến lên. Vận mệnh của lực quân Nhật Bản, vào thời điểm này, đã rơi xuống điểm thấp nhất.

Giữa trưa ngày mùng 9 tháng 8 năm 1916, Nhật Hoàng ban chiếu chỉ cho toàn dân, tuyên bố những kẻ cầm đầu trong quân đội là những kẻ nổi loạn. Đồng thời, ra lệnh bãi bỏ, bắt giữ và tiến hành xét xử những kẻ chủ mưu. Hai giờ sau, lại tuyên bố hai kẻ chủ mưu của "Đại loạn chính" là Điền Trung Nghĩa, cựu đại tướng lục quân, và Tam Lang, cựu thiếu tướng lục quân, đã tự sát vì sợ tội. Bị tước quân hàm và mọi danh dự trước đó. Đồng thời, tuyên bố chính phủ mới của Nhật Bản do Công tước Tây Viên Tự tái tổ chức nội các, vị công tước lưu vong này, đã tìm lại được thanh danh và vinh dự sau cuộc binh biến 424.

Vào buổi tối, Công tước Tây Viên Tự tuyên bố nhậm chức tại Mỹ, đồng thời công bố danh sách nội các của mình. Quốc hội đế quốc đã họp khẩn cấp để thông qua toàn bộ. Tây Viên Tự đã có bài phát biểu nhậm chức tại Mỹ, trọng tâm chỉ có một câu, đó là ngay lập tức ngừng chiến sự giữa hai nước, bắt đầu đàm phán. Nhật Hoàng cũng ban chiếu chỉ vào đêm xuống, - đối với việc sử dụng Thiên Hoàng con rối này, gần đây quả thực là rất thường xuyên.

"Hai nước huynh đệ, vì sự xằng bậy của tập đoàn quốc tặc Đại loạn chính, đã gây ra chiến tranh. Quân sĩ hai nước đổ máu, xác chết đầy đồng. Trầm đau xót trong lòng. Hiện nay, đế quốc đã tiêu diệt tập đoàn quốc tặc Đại loạn chính, kẻ chủ mưu đã đền tội. Hai nước nên lập tức ngừng chiến hỏa, sớm mở đàm phán. Trẫm đã ra lệnh cho hoàng quân tiền tuyến ngừng bắn tại chỗ, hải quân phía nam lập tức trở về điểm xuất phát. Mong Trung Quốc hiểu rõ thiện ý của trẫm, vì hòa bình Đông Á, sớm chấm dứt chiến tranh. Giải quyết tốt hậu quả đàm phán, với sự hòa giải của các nước quốc tế, chắc chắn có thể lập lại tình hữu nghị huynh đệ giữa hai nước..."

Nỗi lo sợ bao trùm, chiếu chỉ ngừng bắn được ban ra, trên tuyến Đông Châu, đạn vẫn rơi như mưa. Tiếng kêu than vang vọng khắp trời đất trên chiến trường. Đội quân chính quy xông lên thoăn thoắt, thân ảnh ẩn hiện trên tuyến công kích. Sư đoàn thứ ba, thứ tám, thứ mười một trên mặt trận chính diện ở vùng đại đạo Phục Châu, một lần như trứng chồng, sắp đổ. Về phía quân Nhật, khi biết trong nước xảy ra chính biến, Thiên Hoàng chết trong ruộng, trên đài Tây Viên Tự. Mệnh lệnh ngừng bắn sớm ngày của Thiên Hoàng đã rơi vào hỗn loạn.

Tại cổng tổng bộ quân Quan Đông châu của Nhật, một đám quân nhân mắt đỏ ngầu như máu chen chúc. Bọn chúng đều là quân phục rách nát, xem ra đều là những người đã khổ chiến ở tiền tuyến. Các hiến binh lúng túng giương súng trường trước ngực, muốn ngăn cản bọn chúng xông vào bộ tư lệnh. Nhưng mấy tên quân quan ngoan cố nhất trong lực lượng quân Nhật Bản, liền cầm ngực mình đâm vào lưỡi lê. Trong miệng không ngừng chửi rủa.

"Chúng ta đổ máu chiến đấu ở đây, hàng chục vạn lực lượng quân hi sinh, cứ thế mà bị đám chính khách bán đứng! Tại sao phải ngừng bắn, tại sao phải nhận thua! Chúng ta còn có thể chiến đấu!"

"Quân Thật Kỳ vì sao chết! Bọn hỗn đản hải quân, lũ quốc tặc! Chúng ta giết trở lại, báo thù cho các hạ trong quân Thật Kỳ và Điền! Trận chiến này, chúng ta không dừng lại!"

"Đế quốc kết thúc! Đế quốc kết thúc! Mặc kệ chúng ta quân nhân hi sinh thế nào, kết quả vẫn là như vậy! Ta hận không thể hóa thành lệ quỷ, giết hết lũ quốc tặc này!"

"Không cho phép phái quân làm, không cho phép ngừng bắn tại chỗ! Hoàng quân chiến đấu đến người cuối cùng, viên đạn cuối cùng!"

Trong tiếng gầm thét, một số sĩ quan ôm đầu gào khóc. Không thể tin được thế giới này lại thay đổi đột ngột đến vậy. Lý tưởng của bọn hăn, sự phấn đấu của bọn hăn, sao lại biến thành công dã tràng! Mặc dù gào thét, nhưng bọn hăn cũng biết không thể làm gì. Tình hình chiến trường vốn đã bất lợi. Trong nước lại kêu gọi ngừng bắn đàm phán, sẽ không cho phép bọn lực quân này tiếp tục chiến đấu, bọn hăn muốn đánh cũng không có gì để đánh. Bọn hăn bị bán đứng! Nhưng gào thét ở đây, chỉ vào trong chùa, dường như có thể tìm thấy mục tiêu cho sự tuyệt vọng, phát tiết ra lửa giận. Tiếng gầm càng lúc càng lớn. Đội ngũ hiến binh bị ép đến gần cổng, cảnh tượng sắp mất kiểm soát, đám người cuồng loạn sắp bùng nổ.

Trong chùa, quân phục chỉnh tề xuất hiện ở cổng, hăn đã gầy gò thấy rõ. Quân phục mặc trên người lộ ra trống rỗng, lưng cũng cong xuống. Nhưng ánh mắt vẫn uy nghiêm như trước. Hăn vừa xuất hiện ở cửa, tiếng gầm càng lớn, một số sĩ quan thậm chí còn rút dao quân dụng. Kích động muốn xông lên. Hiến binh mờ mờ hồ hồ muốn ngăn cản những sĩ quan cuồng bạo này. Khiến khung cảnh càng thêm hỗn loạn. Xung quanh hỏa lực vẫn oanh minh, chiếu rọi bầu trời đỏ rực.

"Bỏ súng xuống, để bọn họ lên!" Lão nhân gầm lên, khiến cảnh tượng yên tĩnh trở lại.

"Chúng ta đã thất bại! Hiện tại phải thừa nhận thất bại! Quân làm đã phái ra, chúng ta là hoàng quân, phải cẩn trọng phụng mệnh Thiên Hoàng, không được làm loạn thần tặc tử! Nếu các người muốn trái với chiếu thư của Thiên Hoàng, vậy thì nổ súng vào ta, lão nhân này!"

Cảnh tượng cứng đờ, đột nhiên, tiếng khóc lớn bùng nổ, một thiếu tá sĩ quan ngồi phịch xuống. Dừng năm đăm đăm mạnh vào đầu.

Trong chùa ánh mắt băng lãnh: "Là quân nhân, phải có dũng khí thừa nhận thất bại. Chúng ta thua lần này, lần sau chúng ta sẽ trở lại! Hiện tại sứ

mệnh của chúng ta, là mang hàng chục vạn hạt giống lục quân Nhật Bản này về nước, chờ cơ hội báo thù lần sau. Lục quân thất bại, nhưng đế quốc vẫn còn. Hiện tại riêng phần mình hồi bộ đội, cần thủ cương vị của mình. Ghi nhớ, các người là hoàng quân, dù thất bại, cũng phải có dáng vẻ của kẻ thất bại!"

Ánh mắt Lý Duệ băng lãnh nhìn cảnh tượng tiền tuyến như núi lửa phun trào, hàng chục vạn đại quân phát động công kích cuối cùng, thật hùng vĩ.

"Tham mưu trưởng, quân Nhật phái quân làm..."

"Để họ trở về, ta không nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, sẽ không ngừng bắn." Phó quan rời đi, Lý Duệ vẫn lặng lẽ đứng đó. Lần này cuối cùng giành được chiến thắng cuối cùng, có lẽ là chiến dịch lớn nhất trong đời, thế giới này, rốt cuộc sẽ thay đổi thế nào?

"Tham mưu trưởng, cục quân tình Huệ Anh từ thượng tá cầu kiến..."

"A? Hắn tới làm gì? Nói với hắn, ta lập tức gặp hắn."

Bạn đang đọc bản truyện đã qua hậu kỳ tại [thiên•lôi•trúc](#)•

STT 384: Chương 5: Thế giới mới

Nguồn: thiên lôi trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

Chương 5: Thế giới mới

Chương 187: Người là ai?

"Tổng thống tiên sinh, vấn đề cấp bách hiện nay là hai bên ngừng bắn tại chỗ, sau đó bàn bạc các vấn đề khác." Người lên tiếng không ai khác chính là Katou Chu Minh tiên sinh, người vừa mới lên nắm quyền ở Nhật Bản. Lần này, hắn lại đóng vai Phùng Phụ, hoàn toàn khác hẳn với vẻ keo kiệt, khó hiểu của mấy ngày trước. Vị này đeo cặp kính gọng vàng, từ tốn nói, toát lên phong thái của một nhà ngoại giao lão luyện. Mưa Thần thì dựa lưng vào ghế sofa, lặng lẽ lắng nghe.

Sau khi chính phủ mới Nhật Bản lên nắm quyền, Katou Chu Minh đã hẹn gặp Mưa Thần, ý đồ vô cùng rõ ràng. Dù chính phủ Nhật Bản đã bày tỏ thiện chí hòa bình, nhưng hàng chục vạn quân Nhật vẫn đang bị đánh tơi tả ở Đông Bắc và Triều Tiên, Mưa Thần lại chẳng có chút ý định dừng tay. Không ai biết hắn đang toan tính điều gì! Các đại diện ngoại giao của các cường quốc phương Tây lần này đều đứng về phía Katou Chu Minh, ngầm gây áp lực, mong muốn Mưa Thần sớm ngừng bắn tại chỗ, bắt đầu đàm phán, sớm kết thúc loạn lạc ở Đông Á. Nhưng vị tổng thống này, ngày thường luôn rạng rỡ, lại là người có chủ kiến. Quả thực, hắn đã ép Katou Chu Minh phải hẹn gặp vào một thời điểm, mãi đến rạng sáng ngày mười một tháng tám mới chịu tiếp kiến. Lúc này, trong Tây Viên Tự đã lên năm quyền được hai mươi bốn giờ.

"A, ta bây giờ mới phát hiện, hóa ra cuộc chiến tranh này đối với Đế quốc Nhật Bản mà nói chỉ là một trò đùa. Muốn đánh là đánh, muốn hòa bình là hòa bình. Chẳng lẽ đây là một trò chơi sao? Nhật Bản đột nhiên tập kích toàn diện, trăm vạn đại quân cùng quân đội chính quy của ta từ Đông Bắc đánh thẳng xuống Triều Tiên, hàng chục vạn người thương vong, trăm vạn dân Đông Bắc của ta phải ly tán. Các thành thị ven biển phía Bắc bị pháo kích. Quân ta vừa phát động phản công toàn diện, các người lại đổi một chính phủ rồi đòi ngừng bắn tại chỗ? Hai chính phủ chúng ta thực sự đã chính thức tuyên chiến, hiện tại vẫn còn trong tình trạng chiến tranh!" Mưa Thần thần nhiên đáp trả, dường như không hề để áp lực ngoại giao mạnh mẽ đang đè nặng lên mình vào trong lòng.

Hiệp ước quốc đã chính thức gửi thông điệp, hỏi Mưa Thần vì sao không hưởng ứng lời kêu gọi của chính phủ mới Nhật Bản, thực hiện ngừng bắn tại chỗ, sau đó bắt đầu đàm phán. Ý tứ trong lời nói của bọn họ là, nếu bắt đầu đàm phán ngay lúc này, họ còn có thể giúp Trung Quốc giành được một số lợi ích trong đàm phán. Nếu chiến tranh tiếp tục kéo dài, lập trường ngoại giao của họ sẽ bị ảnh hưởng. Ngay cả Mỹ, nước vốn phối hợp rất ăn ý với Trung Quốc trong ngoại giao, cũng thông qua đại sứ và đặc sứ để truyền lời. Nếu Mưa Thần không nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này, cùng với chính phủ Tây Viên Tự đàm phán để giải quyết hậu quả một cách có tính xây dựng, thì sự viện trợ mà chính phủ Mỹ dành cho Trung Hoa Dân Quốc từ trước đến nay sẽ phải xem xét lại.

Trong khi đó, nội các và nghị hội trong nước, ngay trong ngày chính phủ Tây Viên Tự lên nắm quyền, đã bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt. Họ cho rằng, dù thời gian không dài, nhưng cuộc chiến này đã gây ra chấn động lớn, tàn phá quá nhiều, lại tiêu tiền như nước. Tổng Giáo Nhân và những người khác còn nhiều lần yêu cầu gặp Mưa Thần, hỏi vì sao hãn vẫn còn ở tiền tuyến phát động những cuộc tấn công quy mô lớn như vậy. Phóng viên phỏng vấn Tổng Giáo Nhân, về quyết định của Mưa Thần cũng tỏ ra không

hài lòng. Tổng Giáo Nhân thậm chí còn buột miệng nói: "Thái độ hiếu chiến của quân đội chính quy nhất định phải bị hạn chế! Chúng ta là Dân Quốc, chiến tranh không thể tùy tiện một người mà thay đổi!" Câu nói này, không cẩn thận như vậy, đã trực tiếp nhắm vào Mưa Thần và quân đội chính quy, lập tức gây ra sóng gió trên truyền thông, gây ra tranh luận lớn.

Có thể nói, Mưa Thần hiện tại đang chịu áp lực cả trong lẫn ngoài. Nhưng trong quân đội, ý kiến lại cho rằng, chiến tranh tốt nhất nên kết thúc sau khi giành được thắng lợi quyết định. Những quân nhân đã trở nên hăng máu vì chiến thắng, họ tin rằng chỉ có đánh bại kẻ thù mới là đáng tin cậy nhất. Hiện tại, hàng chục vạn quân Nhật đang bị vây khốn tại vùng đất hẹp hòi Quan Đông, tiếp tế thiếu thốn, tinh thần sa sút. Đây chính là thời cơ ngàn năm có một để tiêu diệt hoàn toàn lực quân chủ lực tinh nhuệ của Nhật Bản. Một đòn đánh như vậy, có thể khiến lực quân Nhật Bản, kẻ thù hung ác, phải mất hàng chục năm mới gượng dậy nổi. Đây mới gọi là sướng, mới rửa được mối nhục quốc sỉ, mới trả được thù! Quân đội phòng thủ Triều Tiên cũng đang hùng hực khí thế, nếu không hoàn toàn nắm giữ quốc gia này trong tay, làm sao có thể khiến quân đội chính quy trên dưới cam tâm?

Ngay khi những lời nói của Tổng Giáo Nhân đại diện cho dư luận trong nước được đưa ra, trong quân đội cũng dấy lên sự phản đối gay gắt. Đối với Mưa Thần mà nói, đây lại là một loại áp lực khác. Nhưng nhìn vào vẻ mặt của hắn hiện tại, dường như cũng không hề để tâm.

"Lúc trước, việc tập kích vào quý quốc, thực sự là do đám quốc tặc gây ra. Đế quốc của chúng tôi, dưới sự lãnh đạo của Thiên Hoàng bệ hạ, đã tiêu diệt những kẻ phá hoại quan hệ giữa hai nước, gây phiền toái cho quý quốc. Chúng tôi thực sự bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc. Tương lai giữa hai nước nên cùng nhau tiến lên, nương tựa lẫn nhau. Hơn nữa, cả hai nước đều là thành viên của Hiệp ước quốc, càng nên cùng nhau cố gắng hiến cho sự nghiệp của

Hiệp ước quốc trong tương lai. Đây cũng là điều mà bạn bè quốc tế mong đợi giữa hai nước... Ngài Tổng thống, ngài thấy thế nào?"

Dùng thế lực quốc tế để dọa ta? Mưa Thần thầm hừ lạnh một tiếng. Giọng điệu của hắn cũng dần trở nên sắc bén: "Gây phiền toái? Đây là chuyện trên đường vô tình làm ướt váy cô nương rồi nói xin lỗi sao? Chúng ta đang phải đối mặt với sự xâm lược trần trụi! Bách tính của chúng ta bị tàn sát, thành thị bị đốt cháy, tài sản bị cướp bóc! Chúng ta đang đổ máu! Nếu ta cho máy bay ném bom Tokyo, sau đó gán cho quan chỉ huy một cái danh hiệu là 'tập đoàn loạn đảng của Dân Quốc', đem hắn xử bắn, thì các người sẽ không truy cứu nữa sao? Sau đó mọi người sẽ vui vẻ ngồi xuống bàn hòa đàm? Đây không phải là trò cười sao? Chúng ta đang tiến hành cuộc chiến phản xâm lược chính nghĩa, chúng ta muốn giành được thắng lợi hoàn toàn! Điều này không thể bị thay đổi bởi bất kỳ ai! Những thứ đã mất, chúng ta phải lấy lại, những kẻ phát động xâm lược, tàn sát bách tính, đốt cháy thành thị, chúng ta phải dùng năm đấm của mình để trừng phạt chúng! Đây là toàn bộ mục đích của cuộc chiến của chúng ta! Mục đích của chúng ta chưa đạt được, cuộc chiến phản kích dân tộc chính nghĩa này sẽ không thể kết thúc!"

Giọng điệu của hắn nghiêm nghị, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Sắc mặt Katou Chu Minh hơi biến đổi, giọng điệu cũng dần lạnh xuống: "Vậy ý của ngài Tổng thống là muốn tiếp tục chiến tranh sao? Chuyện này đối với cục diện Đông Á là trăm hại mà không có một lợi! Tôi cũng biết tình hình của quý quốc, không có cường quốc chống lưng, chiến tranh của các ngài có thể duy trì được bao lâu? Hiện tại, hòa bình mới là con đường đúng đắn để Đông Á khôi phục. Nhân dân hai nước đều không thể chịu đựng thêm máu chảy và hy sinh nữa!"

Một trong những điều thú vị nhất trên thế giới này là nghe những kẻ đã từng xâm lược lên tiếng kêu gọi hòa bình. Mưa Thần đầy hứng thú xoa

cầm, suy nghĩ. Nhưng trên mặt hăn, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, không hề có chút buông lỏng. Hăn chỉ lạnh lùng lắng nghe Katou Chu Minh tiếp tục cao đàm khoát luận. Hăn đã đứng dậy, không ngừng dùng tay để tăng thêm ngưỡ khí của mình. "Đế quốc không mong muốn chiến tranh, cũng không mong muốn tiếp tục chiến đấu. Nhưng điều này không có nghĩa là sợ chiến tranh! Mà là bởi vì cuộc chiến này, do đám loạn đảng gây ra, căn bản là vô nghĩa! Nước ta bằng lòng trở lại tình trạng của hiệp ước hòa bình giữa hai nước, cùng quý quốc chung sống hữu hảo. Về những tổn thất do cuộc chiến bất hạnh này gây ra, đế quốc cũng sẵn lòng cùng quý quốc từ từ thương lượng. Tóm lại, để cuộc chiến này tiếp tục, là một việc vô nghĩa! Đế quốc đang đổ máu, quý quốc cũng vậy. Với tài năng và tầm nhìn của ngài tổng thống, chỉ cần Đông Á có thể khôi phục hòa bình, quý quốc có thể phát triển và kiến thiết đến mức nào, thực sự là không thể đo lường được! Nếu ngài tổng thống cứ khẳng khẳng cố chấp, đế quốc cũng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ trên lập trường hợp lý, như vậy, những tổn thất và máu chảy tiếp theo, sẽ không còn ý nghĩa gì nữa!".

Thanh âm của hăn trong phòng khách vang vọng không ngớt. Viên phiên dịch đi theo cũng không nhìn được, lộ vẻ giận dữ. Bọn quý tử Nhật Bản bị đánh cho đại bại mà vẫn còn phách lối đến thế. Nếu để chúng trên chiến trường chiếm tiện nghi, thì còn đến mức nào nữa? Mưa Thần lại lặng lẽ phân tích những tin tức Katou Chu Minh để lộ trong lời nói. Chính phủ Tây Viên Tự đưa ra cái giá là trở lại với những điều khoản của Hiệp ước Hòa bình, trả lại Quan Đông châu, Lữ Thuận, Triều Tiên... Lớn nhất cũng chỉ là nhượng bộ về kinh tế, bồi thường một chút. Thật là trò cười! Trên chiến trường không lấy được gì, thì trên bàn đàm phán cũng đừng hòng đạt được!

Hăn mãnh liệt đứng dậy: "Đủ rồi! Nếu các người muốn cầu hòa, thì phải thể hiện thái độ cầu hòa cho đàng hoàng. Ta có cả trăm vạn đại quân, tùy thời có thể đem lục quân của các người đuổi xuống biển. Ta đã tiêu diệt hai

ba mươi vạn tinh binh Nhật, số còn lại cũng chỉ là cá nằm trên thớt! Dù ở trên chiến trường hay trên phương diện đạo nghĩa, ta đều chiếm ưu thế tuyệt đối. Hiện tại, người mong muốn ngừng chiến không phải là ta! Nếu các người thật sự có thành ý kết thúc cuộc chiến tranh này, muốn mấy chục vạn quân Nhật Bản được về nhà, thì hãy nghe điều kiện của ta —— —— Trả lại Quan Đông châu và Lữ Thuận, trả lại Đài Loan, trả lại tất cả tô giới mà các người đã cắt nhường trong nước. Bồi thường quân phí, trừng phạt tù binh chiến tranh. Về địa vị Triều Tiên, vĩ độ Bắc ba mươi tám độ tuyến trở lên sẽ do quân đội của ta tạm thời quản lý, vĩ độ Bắc ba mươi tám độ tuyến trở xuống sẽ do quốc tế quản lý. Trong một thời gian nhất định, phải giải quyết vấn đề độc lập của Triều Tiên. Ta không lùi bước, sau lưng ta là bốn vạn vạn rưỡi dân chúng đang gào thét đòi báo thù, là quyết tâm chiến đấu đến cùng của hàng trăm vạn quân đội chính quy, là ánh mắt của toàn thể dân tộc đang dõi theo! Mặc kệ bên ngoài có áp lực gì, quyết định của ta sẽ không thay đổi! Cứ như vậy. Tiễn khách!”

Mưa Thần cứng đờ gật đầu với Katou Chu Minh, ra hiệu rồi xoay người rời khỏi phòng khách. Katou đứng đó một lúc lâu, nghiêng răng rồi dậm chân bỏ đi. Mưa Thần nhanh chóng trở về phòng làm việc, vừa ngồi xuống, thư ký trưởng Phủ Tổng thống Trần Trác đã đưa tới bản ghi nhớ cuộc hội đàm giữa hắn và Katou Chu Minh. Mưa Thần mệt mỏi xoa xoa lông mày. Nói với Trần Trác: “Để yên, hai bên cứ đưa ra giá, rồi sau đó mặc cả. Không được... Giúp ta hẹn đại sứ Kho Bách, đại sứ Crawford, dịch ra để sắp xếp gặp mặt. Cứ để đại sứ Kho Bách có nhiều thời gian hơn, lần này muốn đạt được mục tiêu của chúng ta, thì phải tốn công sức ở những nơi này... Niệm Tôn ở bên ngoài à?”

Trần Trác một bên im lặng ghi chép những lời phân phó của Mưa Thần, một bên cung kính nói: “Ngô Tổng tham mưu trưởng đang đợi gặp ngài ở bên ngoài, ngài gặp Katou lâu hơn dự kiến, tham mưu trưởng đã đợi ở đó rất lâu rồi.” Mưa Thần gật đầu: “Cho Niệm Tôn vào... Còn nữa, trong thời

gian này, các quan viên nội các, nghị viên nghị hội đến cầu kiến, ta đều không gặp. Cứ nói ta đang bận.”

Trần Trác gật đầu đáp ứng rồi rời đi, sau đó chỉ nghe thấy tiếng ầm vang dội. Ngô Hải bước vào. Vừa thấy Mưa Thần, hân hoan nghiêm trang hành lễ. Nhưng Mưa Thần đã ngồi thẳng người từ trước khi hân đến, cười nói: “Niệm Tôn, miễn lễ, trước mặt ta còn làm bộ này. Chiến quả thống kê thế nào, tình hình tiền tuyến ra sao?”

Ngô Hải ngồi xuống cười nói: “Lần này, chiến quả vẫn đang được thống kê, theo ý của Tổng thống, muốn cho thế giới biết chúng ta đã đạt được những chiến quả lớn đến nhường nào, hiện tại đang ở vị thế ưu thế ra sao. Trên một số chiến trường, chúng ta đã tiêu diệt hoàn toàn bốn sư đoàn quân Nhật, đánh tan bảy sư đoàn, còn có rất nhiều sư đoàn khác bị tổn thất ở các mức độ khác nhau. Hiện tại, có mười bảy sư đoàn chủ lực của quân Nhật bị chúng ta chia cắt trên các chiến trường khác nhau. Đánh chết hơn mười lăm vạn quân Nhật. Bị thương cũng gần bằng con số đó, còn bắt hơn một vạn tù binh. Ngoài ra, còn có một lượng lớn quân Nhật mất tích do tự sát vì bị thương, chưa được thống kê. Phá hủy hơn sáu trăm khẩu pháo, thu được năm trăm hai mươi khẩu. Súng trường, súng máy vô số kể, các loại vật tư quân sự khác chất đống như núi. Triều Tiên đã phần lớn nằm trong tay chúng ta... Tiền tuyến quân ta đang dùng ưu thế về binh lực và hỏa lực để mở cuộc tấn công mạnh mẽ. Pháo binh dự bị và bộ binh dự bị đều đã được sử dụng. Tuyến phòng thủ của quân Nhật ở Quan Đông châu đang dần bị thu hẹp. Mặc dù chúng liều chết chống cự, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước tiến của quân đội chính quy của ta, mỗi giờ quân Nhật thương vong dưới hỏa lực của ta lên tới hàng ngàn người. Theo ước tính của tuyến đầu, nhiều nhất một tuần nữa, chúng ta có thể đuổi mười ba sư đoàn quân Nhật ở Quan Đông châu xuống biển. Ngay cả khi chúng phả hạm đội đến để rút lui số quân còn lại, thì ít nhất cũng phải bỏ lại một nửa.

Tình hình của quân Nhật ở Triều Tiên cũng không khác gì ở Quan Đông châu. Sau chính biến ngày mừng 8 tháng 8 ở Nhật Bản, tinh thần của lực quân gần như sụp đổ hoàn toàn. Các sư đoàn lực quân mới được thành lập trong nước hiện nay cũng đang hỗn loạn, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể chi viện cho chiến trường. Lực quân Nhật Bản, có thể khẳng định đã mất đi khả năng chiến đấu tiếp.”

Mưa Thần sáng mắt lên: “Rất tốt! Có thực lực này, thì ta mới có cơ sở để đàm phán, hãy nói với Tung Vân, đánh càng ác liệt càng tốt. Đừng có gì phải lo lắng! Cứ đánh cho bọn quỷ tử Nhật Bản phải chết! Không biết có kịp trở về góp vui không nữa...”

Ngô Hải cười nhạt một tiếng, do dự một chút rồi nói: “Tổng thống, còn một việc...”

“Chuyện gì? Cứ nói.”

“Hiện tại, trong quân đội có chút bất mãn, lên tiếng kêu gọi hòa bình với nội các và nghị hội, chỉ trích quân đội chính quy hiếu chiến. Cho rằng họ quá mềm yếu trước phương Tây. Các chỉ trích đã được gửi đến bàn làm việc của tôi... Tổng thống có nên giải thích trong quân đội không? Thứ nhất, quân nhân không được can thiệp vào những vấn đề chính trị này. Thứ hai, nội các và nghị hội cũng có những lo lắng của họ, chúng ta không thể tùy tiện chỉ trích. Càng không thể làm cho mâu thuẫn thêm gay gắt...”

Mưa Thần khoát tay, lúc này hẳn phải dồn hết sức lực để đánh bại quân Nhật. Bên trong quân đội có chút oán khí. Chính mình còn chưa khống chế được sao? Vào thời điểm này, hẳn vẫn có lòng tin tuyệt đối vào ảnh hưởng của mình trong nội bộ quân đội. Hiện tại, điều quan trọng là đàm phán! Hẳn biết tư tưởng trong nội bộ quân đội có chút bất ổn, nhưng cũng không cho rằng đó là vấn đề lớn. Sau khi Hà Toại trở về, có trọng tướng này trấn giữ, mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì. Hẳn chỉ cười, không trả lời Ngô Hải,

thần nhiên nói: “Đế Bạch Tư Văn đến gặp ta... Tồi nay lại đừng nghĩ đến ngủ nữa...”

Ngô Hải thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn không nói gì, vội vã đi ra ngoài. Tổng thống gần đây vẫn luôn lo lắng về những chuyện này. Có lẽ mình nên tin tưởng vào Tổng thống. Lúc này, bản thân mình cũng phải mở to mắt ra. Quốc sự nhiều gian nan, phải gánh vác được... Chỉ mong Hà Toại có thể sớm trở về.

Lý Duệ đứng đó, cũng không có ý định ngồi xuống. Tiếng pháo bên ngoài sở chỉ huy vẫn không ngừng vang dội. Ánh lửa chớp chờn chiếu rọi trên mặt hắc, khiến gương mặt vốn không biểu lộ cảm xúc của hắc càng thêm khó đoán.

Mà người ngồi đối diện hắc, Huệ Anh Từ, lại càng có vẻ thâm sâu khó lường. Với thượng tá của hệ thống tình báo này, Lý Duệ không có nhiều liên hệ. Biết rằng thượng tá này cũng là một trong những thế lực mới được Mưa Thần coi trọng. Cũng vô cùng có năng lực. Nhưng Lý Duệ dường như cũng có thể nghĩ thấy từ trên người hắc đã tâm giống như mình, khiến hắc vô thức đề cao cảnh giác. Nhân vật quan trọng của hệ thống tình báo này, rốt cuộc tìm đến mình có chuyện gì? Chắc chắn không phải là đến uống trà nói chuyện phiếm. Bọn họ không có cái tình giao hảo này.

Huệ Anh Từ đột nhiên cười nhạt: “Chỉ huy trăm vạn đại quân, công tất nhiên khắc, chiến tất thắng. Tham mưu trưởng Tung Vân không hổ là chiến thần của thế hệ mới trong quân đội chính quy của chúng ta, vào thời khắc quyết định này, dẫn dắt những dũng tướng như vậy đối với tàn quân Nhật Bản phát động tổng tiến công cuối cùng, cuộc đời đến đây, e rằng không còn gì phải tiếc nuối!”

Lý Duệ hừ lạnh: "Thượng tá, nếu người đến chỉ để nói những chuyện này, nịnh bợ Lý mỗ, thì mời về cho. Ta không có nhiều thời gian, mấy chục

vạn đại quân đang chuẩn bị xung phong cuối cùng với quân Nhật, ta không rảnh mà nói chuyện phiếm. Có chuyện gì, đợi chiến sự kết thúc rồi chúng ta từ từ bàn bạc."

Huệ Anh cười nhạt, đứng dậy nhìn Lý Duệ nói: "Cũng phải, hậu chiến có khối thời gian. Chỉ là tham mưu trưởng lo lắng không phải là sau khi đánh bại quân Nhật. Một đội quân chính quy hùng mạnh như vậy e rằng trong thời gian ngắn không có đất dụng võ. Nếu không phải đi Châu Âu làm bia đỡ đạn cho đám tài phiệt gây chiến, nếu không phải muốn cắt giảm đội hình uy vũ hiện tại. Bảo kiếm không mài sắc, chỉ có thể đem ngày kêu vang trên vách đá. Hiện tại cố gắng tất cả, về sau cũng không thể khiến quốc gia này tốt hơn. Hiện tại tuy rằng hùng tâm tráng chí, trăm vạn đại quân chỉ huy nhược định. Tương lai sẽ ra sao, vẫn còn trong vòng luẩn quẩn, phải không?"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

Lý Duệ không nói gì, bước tới trước mặt hắn, bỗng nhiên vỗ mạnh xuống bàn, khuôn mặt anh tuấn trở nên có chút dữ tợn: "Người đang nói bậy bạ gì vậy! Đâu ra lắm chuyện tào lao thế! Ta không rảnh nghe người ở đây nói nhảm, mời! Có chuyện gì, tìm Bạch Tư Văn, cái tên đầu lĩnh Cầm Y Vệ của các người mà nói chuyện! Dân quốc không phải Minh triều, không cần các người những Đông Xưởng, Tây Hán đến giám quân!"

Huệ Anh cũng sa sầm mặt mày: "Chúng ta là Đông Xưởng, Tây Hán, còn người, tham mưu trưởng Tung Vân lại là Nhạc Phi, Văn Thiên Tường gì chứ? Người vì sao lại tổ chức bí mật ủy ban chấp hành hội nghị trong chiến trường? Lại có thư từ qua lại với Dương Tích Tử như thế nào? Tham mưu thân tín của người đã liên lạc với các đội quân ra sao? Người lại quan tâm đến trung ương canh gác sự như thế nào, ngày nào cũng phải đến sư hai ba lần? Dương Tích Tử có chủ ý gì, người lại có ý định gì? Sau khi biết rõ mọi chuyện muốn trở về, trong lòng người rốt cuộc nghĩ gì? Tổng thống tin

tưởng người tuyệt đối, gần như giao nửa cái quân đội chính quy vào tay người, mà người lại làm những gì? Người tính toán, rốt cuộc là tính toán gì? Thật muốn ta —— nói ra sao?"

Hắn kéo khóe miệng, cười lạnh một tiếng: "Dương Tích Tử là văn nhân vô đức, không có bản lĩnh gì, hắn có thể nói, đều là nói ra, hôm nay ta ngược lại muốn ở đây hỏi một chút anh hùng viễn chinh Châu Âu, tiêu diệt quân Quan Đông của Nhật Bản, thần tượng dân tộc rốt cuộc có giải thích gì cho hành vi của người!"

Ánh lửa lấp lóe, sắc mặt Lý Duệ một mảnh xanh xám.

Hải quân Dân quốc đặt mua ở Anh, chiếc tuần dương hạm hạng nhẹ "Cổ Trấn" từ từ tiến vào bến tàu Ngô Tùng, Thượng Hải. Chiếc quân hạm mới nhất của Dân quốc, ba ngàn bảy trăm tấn, một đường với tốc độ cao nhất trở về trong nước. Trên thuyền, sĩ quan binh lính phần lớn là tinh anh đã tham gia nhiều trận hải chiến lớn của hải quân Anh. Vào lúc hạm đội Nhật Bản có ý định phong tỏa bờ biển Trung Quốc. Tổng bộ Hải quân đã gửi điện báo yêu cầu họ ở lại thêm vài ngày, đại cục chiến sự đã định, nếu để những hạt giống tương lai của hải quân hy sinh vô ích thì thật là đáng tiếc! Huống chi, trên chiếc quân hạm này còn có một vị trong ba vị kiệt xuất của quân đội chính quy, người có danh vọng cao nhất, trước Tư lệnh phó Âu quân viễn chinh Trung Quốc, trung tướng gì Toại gì.

Nhìn những bọt nước trắng xóa vỡ tan ở mũi thuyền, nhìn thấy bến cảng tổ quốc dần hiện ra trước mắt. Dù bình tĩnh đến đâu, Toại đứng ở boong tàu mũi thuyền cũng không khỏi trong lòng xao động. Bên cạnh, các quan binh hải quân đã reo hò, vẫy mũ trên đầu. Tổ quốc, ta gì Toại đã trở về! Kịch chiến ở Phàm Nhĩ Đãng, sông Sawm dường như vẫn còn hôm qua. Lúc này, nhìn thấy đã là bầu trời tổ quốc mây nhạt gió thanh.

Tổng thống hiện tại ra sao? Lần này trở về, nhiệm vụ thật giống như ám chỉ của đại ca Niệm Tôn, cần nhờ thanh danh và uy vọng của mình để trấn an quân đội chính quy. Chiến sự với Nhật có phải đã đến hồi kết? Đàm phán với Nhật rốt cuộc sẽ diễn ra như thế nào? Người kia, nàng bây giờ vẫn khỏe chứ?

Viễn chinh hai năm, gì Toại lúc đầu cho rằng mình đã sắt đá, nhưng đến khi nhìn thấy tổ quốc giờ phút này, hắn mới biết. Bản thân vẫn thuộc về mảnh đất này, dù có chết, hắn cũng bằng lòng đổ vào vòng tay tổ quốc. Chúng ta vất vả gây dựng quân đội chính quy, tuyệt đối không nên phụ lòng những liệt sĩ đã từng hy sinh nhiều như vậy!

Mấy con hải âu từ trên đầu Toại cao vút lướt qua, tiếng kêu vang vọng giữa biển trời.

STT 385: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 188: Trọng chinh

Những ngày này, công việc hòa giải sau khi ngừng chiến diễn ra như vũ bão. Thế cục đã rõ ràng, dù ở Đông Bắc hay Triều Tiên, sĩ khí quân Nhật đã xuống dốc, cảm thấy bị phản bội, không còn khả năng chống cự. Chính phủ Nhật mới thành lập, thủ tướng của họ còn đang ở Mỹ. Họ kiên quyết không muốn chia sẻ tài nguyên với lực quân cũ, để chiến tranh kéo dài. Quân Nhật chỉ có thể khổ sở chống cự, ở Đông Bắc, mỗi ngày có hàng ngàn người thương vong, các cứ điểm cũng ngày càng tan rã. Pháo tầm xa đã rơi xuống các thành phố ở Quan Đông châu, cảng Lữ Thuận càng bị pháo đường sắt siêu tầm xa phong tỏa. Ở Triều Tiên, quân Nhật đã tan rã. Chúng chia cắt thành từng nhóm vũ trang nhỏ, không liên lạc với nhau, hoặc là cố thủ ở một cứ điểm, hoặc là tan rã trong rừng núi Triều Tiên. Bộ tư lệnh quân thứ hai đã rút về Busan, sẵn sàng xuống biển rút lui. Tùng Dũng đang miễn Đại tướng, một trong số ít người khác biệt trong lực quân, là người ủng hộ chính phủ đương nhiệm. Ông đã nhiều lần phái quân làm, yêu cầu ngừng chiến ở Triều Tiên. Nhưng quân đội chính quy không hề quan tâm, vẫn một đường tiến về Busan.

Quân đội chính quy chiếm ưu thế tuyệt đối, quân Nhật trừ ở Đông Bắc còn có thể ngoan cố chống cự, những nơi khác đã sụp đổ. Tinh hoa của lực quân Nhật Bản đã trở thành một đám bại quân không thấy tương lai.

Trong khi đó, theo tình hình quốc tế, chiến dịch sông Sawm và Phàm Nhĩ Đăng đã lâm vào cuộc chiến tiêu hao tàn khốc. Mỗi ngày, sinh mạng và

vật tư tiêu hao là một con số trên trời. Các nước Hiệp ước phương Tây đã đánh đến kiệt sức, còn ở mặt trận phía đông, Romania đã sụp đổ, tình hình nước Nga cũng ngày càng xấu đi. Các nhà quan sát phương Tây cho rằng Nga khó lòng chống đỡ qua mùa đông năm sau. Lúc này, họ cần một lượng lớn sinh lực gia nhập. Mỹ vẫn chưa tham chiến. Trong khi đó, Trung Quốc đã có sẵn lực lượng lục quân tinh nhuệ hơn trăm vạn, đã được tôi luyện và kiểm nghiệm. Theo tiêu chuẩn "Chiến tranh và hòa bình" của phương Tây, muốn Trung Quốc ngừng chiến trong điều kiện có ưu thế tuyệt đối như vậy, nhanh chóng chuyển lực lượng vũ trang theo lời hứa sang châu Âu, nhất định phải trấn an Trung Quốc. Mưa Thần ban đầu đưa ra giá cả không thể chấp nhận. Nhưng cũng phải có những nhượng bộ nhất định với Trung Quốc, nhanh chóng đạt được hiệp nghị ngừng chiến tại chỗ.

Dưới tình hình Mưa Thần vẫn còn khá cứng rắn, một lượng lớn giao dịch ngoại giao diễn ra sau hậu trường. Các đại sứ, đại diện, đặc phái viên của các quốc gia, ẩn hiện ở Nam Kinh và Washington. Điện báo trên không trung thế giới qua lại, từng đề nghị được đưa ra. Trước đây, vì lịch sử, vì cân bằng sau chiến tranh, đều thử thách trí tuệ của các nhà ngoại giao. Nhưng tôn chỉ chính là một điều, chiến tranh phải nhanh chóng kết thúc!

Áp lực của các nước phương Tây đối với hai bên giao chiến là hai mặt. Đối với Trung Quốc, trước hết là ngừng cung cấp vật tư quân sự quy mô lớn — nếu muốn khôi phục, cũng phải đợi đến khi lực lượng Trung Quốc di chuyển quy mô lớn đến châu Âu. Đồng thời, viện trợ kinh tế và tiền tệ cho Trung Quốc cũng tạm thời bị đình chỉ. Các nước phương Tây ủng hộ mạnh mẽ những luận điệu hòa bình tại chỗ trong các hội nghị của Trung Quốc. Nhưng điều này lại gây ra sự phẫn nộ trong quân đội chính quy. Đối với Nhật Bản, các nước phương Tây cũng dùng viện trợ kinh tế sau chiến tranh và sự hỗ trợ ngoại giao hiện tại làm hậu thuẫn, tiến hành thương lượng. Ý định của Nhật Bản muốn khôi phục cục diện ngoại giao trước chiến tranh là không thực tế. Họ phải rời khỏi Đông Bắc, đổi lấy đường sắt Nam Mãn và

tất cả quyền lợi của họ ở Đông Bắc! Tô giới của Nhật Bản cũng không thể tiếp tục tồn tại. Dù sao, họ đã hoàn toàn thất bại trên đại lục! Về vấn đề Triều Tiên, nếu Nhật Bản không muốn từ bỏ mảnh đất này, đã bị sáp nhập vào lãnh thổ Nhật Bản từ năm 1907, thì phải đưa ra thứ gì đó để trao đổi. Mura Shōmei từng bí mật đề xuất với Mỹ về việc đổi Đài Loan lấy Triều Tiên, điều này rất hấp dẫn các nước phương Tây. Đài Loan nằm trong tay Nhật Bản, là nơi họ thăm dò căn cứ Nam Dương. Nếu đặt trong tay Trung Quốc, thì sao? Trung Quốc hiện tại đã có hải quân. Mà Triều Tiên trả lại cho Nhật Bản, như vậy Nhật Bản trên đại lục vẫn còn một chỗ đứng, còn có thể kiểm chế căn cứ công nghiệp Đông Bắc quan trọng nhất của Trung Quốc, cân bằng thế lực trên đại lục châu Á — đối với thế lực trên biển của Trung Quốc, các cường quốc không hề lo lắng. Họ từng đề xuất, nếu Nhật Bản từ bỏ tất cả lợi ích của họ ở Hoa, đổi lấy Đài Loan. Họ sẽ liên hợp với Trung Quốc để thương lượng, cố gắng miễn trừ bồi thường kinh tế của Nhật Bản đối với Trung Quốc, hơn nữa không để họ chiếm Triều Tiên! — Về điểm này, ngay cả nước Nga hiện tại còn đang gặp khó khăn cũng tham gia, họ rất sợ Triều Tiên rơi vào tay Trung Quốc, như vậy ở biên giới phía tây bắc của họ, họ và Trung Quốc còn có tranh chấp lãnh thổ trong lịch sử, phía dưới có thể phải đối mặt với áp lực lớn từ Trung Quốc.

Chính phủ Nhật Bản ban đầu chắc chắn không thể chấp nhận đề nghị này của các cường quốc phương Tây. Từ bỏ lợi ích ở Hoa, họ biết là không thể tránh khỏi. Từ bỏ Đài Loan, quả thực là từ bỏ con đường thông xuống phía nam của đế quốc! Nhật Bản ở phía nam Thái Bình Dương, sẽ không còn một vị trí hoàn hảo như vậy! Đối với nội bộ Nhật Bản, chính phủ mới lên nắm quyền ngay lập tức từ bỏ Nhật Bản, mặc dù có thể lấy lại Triều Tiên, nhưng các tập đoàn kinh tế chính trị đã được hưởng lợi ở Đài Loan, làm sao có thể chấp nhận phương án này? Không thể nhịn được nữa, các cường quốc phương Tây đã từ bỏ sự lịch sự, lớn tiếng với vị công tước Tây Viên Tự đáng thương ở Mỹ: “Thời đại bây giờ, so đấu là thực lực!

Các người đã chiến bại! Triều Tiên quan trọng với các người hơn hay Đài Loan quan trọng hơn? Triều Tiên sản xuất than đá, vàng, quặng sắt, vật liệu gỗ, còn có sản lượng lúa dồi dào mà đế quốc các người đang thiếu. Còn Đài Loan có thể cung cấp nhiều tài nguyên cho đế quốc các người! Trong tình hình lực lượng Nhật Bản suy yếu toàn diện, việc duy trì một căn cứ ở xa Nhật Bản như vậy, các người cho rằng vẫn còn thực tế sao? Các cường quốc phương Tây đã cố gắng hết sức giúp đỡ các người gây áp lực với Hoa, để họ nhường Triều Tiên. Tại sao các người vẫn không chịu chấp nhận? Hiện tại chính là phiên bản năm 1895 của cuộc chiến tranh, không thể không nhường Đài Loan, chính là các người!”

Sau một thời gian bàn bạc căng thẳng, chính phủ Nhật Bản mới, cũng rất cần thiết phải ngừng chiến để chính quyền mới của họ có thể vững chắc, cuối cùng đã đồng ý về mặt nguyên tắc với việc hòa giải này. Nhưng vẫn cần phải giải thích một chút công việc trong nước. Khi nhận được lời hứa này của Nhật Bản, các nước phương Tây bắt đầu tiến hành công việc ngừng chiến tại chỗ. Anh và Mỹ tập kết hạm đội liên hợp ở Thượng Hải và Hồng Kông, tiến vào vịnh Liêu Đông. Nhiệm vụ của họ là giám sát hành động của hải quân Nhật Bản ở vịnh Liêu Đông, giám sát lục quân Nhật Bản rút quân, đồng thời ngăn chặn Nhật Bản tăng cường binh lực và vũ khí hạng nặng đến Đông Bắc và Triều Tiên. Các thương thuyền của hai nước đi lại trên vịnh Liêu Đông đều có quyền dừng tàu để kiểm tra — — điều này đương nhiên là được Mưa Thần ngầm đồng ý.

Tại một quốc gia phương Tây, vào ngày mười bốn tháng Tám, rốt cuộc nội các cũng để lộ ra tin tức. Trung Quốc cân nhắc việc ngừng bắn tại hai địa điểm gần biên giới Đông Bắc Triều Tiên. Tây Viên Tự ở Mỹ đã không thể chờ đợi được mà thông báo với phóng viên. Trong ngày ngừng bắn sắp tới, quân Nhật ở Đông Bắc sẽ rút về nước, hai bên đồng ý cho một sư đoàn quân Nhật vào chiếm Busan, còn quân đội chính quy Trung Quốc tiếp tục đóng quân tại toàn bộ Triều Tiên, chờ đợi hiệp ước hòa bình được ký kết.

Hắn ám chỉ với các phóng viên rằng quân đội chính quy Trung Quốc cuối cùng sẽ rút khỏi Triều Tiên. Tuy nhiên, trong lời nói của hắn, lại không hề nhắc đến vận mệnh của Đài Loan.

Lời nói của Tây Viên Tự lập tức lan đến Thái Bình Dương, và được người dân Nhật Bản đón nhận một cách bình tĩnh. Trong tưởng tượng, việc người dân Nhật Bản biểu tình quy mô lớn đã không xảy ra. Đúng như Mưa Thần đã nói, một khi đất nước này bị "chơi thật", hơn nữa lại hiểu rõ vị thế tuyệt vọng của mình, họ sẽ nhanh chóng thay đổi thái độ, hướng về người chiến thắng mà thần phục. Sau khi chính quyền quân sự bị lật đổ, chính phủ mới, để thể hiện tội ác và sự bất tài của chính quyền quân sự trước đó, đã phá vỡ việc phong tỏa thông tin. Hiếm hoi thay, họ đã công khai toàn bộ những thất bại thảm khốc của Lục quân Nhật Bản ở Đông Bắc và Triều Tiên. Hơn hai tháng chiến sự, sư đoàn tinh nhuệ của Lục quân Nhật Bản đã tan nát gần một nửa, ba mươi vạn quân Nhật không thể trở về quê hương! Nhật Bản đã tích lũy hơn mười năm để chuẩn bị lực lượng lục quân hùng mạnh. Gần như tổn thất sạch sẽ! Hơn nữa, cái gọi là "hoàng quân" chỉ biết chết trận của họ, đã có hơn hai vạn người bị quân đội chính quy Trung Quốc bắt làm tù binh. Toàn bộ Triều Tiên, ngoại trừ một góc Busan, đã hoàn toàn bị quân đội chính quy Trung Quốc chiếm đóng. Toàn bộ Triều Tiên, chỉ còn lại hai ba vạn tàn binh bại tướng Nhật Bản!

Nhưng lời nói của Tây Viên Tự tại Trung Quốc lại gây ra sóng gió lớn. Việc ngừng bắn không có vấn đề gì. Trong nước cũng biết sẽ không đánh mãi, nhưng làm sao Triều Tiên lại rơi vào tay chúng ta, mà lại phải trả lại cho Nhật Bản! Bởi vì gần đây, những người ủng hộ hòa bình nhất lại là nội các và nghị hội. Sau khi chiến thắng, trên đường lại xuất hiện những cuộc biểu tình nhỏ lẻ. Tất cả đều chỉ trích nội các và nghị hội là "bán nước"! Đối mặt với áp lực này, có người khuyên Tổng Giáo Nhân đi gặp Mưa Thần, nhờ hắn ra mặt giải thích, không cần để nội các gánh chịu trách nhiệm. Nhưng Tổng Giáo Nhân chỉ cười, nói rằng Mưa Thần cần trấn an thế lực

quân đội chính quy. Trong khi quân đội chính quy vẫn chưa tan rã, chưa trở thành quân đội thực sự thuộc về quốc gia, Mưa Thần cần phải giữ thái độ này. Chỉ cần vì quốc gia, hãn gánh chịu một chút trách nhiệm cũng không sao.

Vào ngày mười lăm tháng Tám, Tổng Giáo Nhân chính thức đáp lại lời nói của Tây Viên Tự. Tuyên bố ngừng bắn ngay lập tức, Nhật Bản rút quân, hai bên bắt đầu đàm phán. Trước khi hiệp ước được ký kết, Triều Tiên sẽ là vật thể chấp trong tay Trung Quốc. Các cường quốc phương Tây một lần nữa đảm bảo cho cuộc đàm phán này — lần này là điều động hạm đội để đảm bảo, hạm đội Mỹ liên tục từ trong nước tập kết về phía nam biển Trung Quốc. Anh cũng tăng cường số lượng chiến hạm tại Uyển Hải, Hồng Kông, Thượng Hải. Về phần Mưa Thần — hãn đi ngược lại, bắt đầu đàm phán, ngầm thừa nhận điều này.

Nhưng quân đội chính quy lại cực kỳ phản cảm với cuộc đàm phán này. Rắc rối vẫn tiếp diễn.

Bạch Tư Văn mồ hôi lạnh đầm đìa đứng trước mặt Mưa Thần, Mưa Thần ngồi sau bàn làm việc, mặt mày nặng nề. Mặc dù cuộc đàm phán diễn ra theo dự kiến của hãn — trong tình thế này, cuộc đàm phán chỉ có thể diễn ra theo ý muốn của hãn. Nhưng hiện tại, quân đội chính quy lại biểu hiện sự dao động và bất mãn. Đối với một đội quân luôn giành chiến thắng trên chiến trường, sĩ khí và ý chí chiến đấu đã đạt đến đỉnh điểm, lúc này bảo họ dừng lại, thậm chí từ bỏ những thành quả đã đạt được, quả là một việc khó khăn! Ngô Hái không ngừng báo cáo với Mưa Thần về tình hình tư tưởng của quân đội. Các hoạt động của các nhóm cấp tiến trong quân đội cũng có dấu hiệu phục hồi. Những thay đổi này, mặc dù nằm trong dự đoán của Mưa Thần — một đội quân bất mãn với nội các và nghị hội ở một mức độ nhất định, thậm chí là điều mà hãn tiềm thức mong muốn. Giai đoạn này, hãn vẫn phải nắm giữ quyền lực cao nhất, dẫn dắt Trung Quốc đi

đến mục tiêu trong lòng hăn. Tình hình đối lập giữa giới chính trị và quân sự có lợi cho việc hăn củng cố địa vị trọng tài tối cao của mình trong nước. Mặc dù vậy, đối với việc ngành tình báo chậm trễ trong việc phản ứng với tình hình tư tưởng của quân đội chính quy lần này, hăn vẫn cảm thấy vô cùng bất mãn!

"... Báo cáo Tổng thống, cái chết của Dương Tích Kỳ, chúng ta ngành tình báo có trách nhiệm. Quả thực không phát hiện ra Dương Tích Tử bí mật móc nối trong quân đội chính quy. Dương Tích Kỳ phát hiện ra hành động bí mật của hăn, lại bị Dương Tích Tử động tay động chân trong bệnh viện, trước thời gian qua đời. Đây đích thực là một sai lầm nghiêm trọng của ngành tình báo, chúng ta không có gì để giải thích.

Đặc biệt là khi có được thông tin về một nhóm tình báo bí mật của Hội Nghiên cứu Chiến lược Âu Mỹ, vì liên quan đến quá nhiều người, chúng ta đã không thận trọng. Không báo cáo với Tổng thống mà tự ý điều tra. Việc làm này của chúng ta càng vi phạm nguyên tắc của ngành tình báo, là tai mắt của Tổng thống, vì quốc gia. Với tư cách là người phụ trách ngành tình báo, tôi xin nhận lỗi từ chức."

Sắc mặt hăn đã đau khổ tột cùng, sau khi thành lập dân quốc, Bạch Tư Văn quả thực đã có phần an phận thủ thường. Trong số các sĩ quan cao cấp cấp thiếu tướng của quân đội chính quy, có lẽ hăn là người hưởng thụ cuộc sống nhất. Mặc dù vẫn chưa dám tham nhũng, nhưng quả thực đã mất đi rất nhiều nhuệ khí. Hăn cho rằng, những lão tướng tình báo như bọn họ, đã làm "đao" và "ưng khuyến" của Tổng thống quá lâu. Những kinh nghiệm này tất yếu sẽ theo nền chính trị của dân quốc đi vào quỹ đạo, và bị bao phủ trong sương mù lịch sử. Ngành tình báo tương lai nhất định phải cải tổ. Mà hiện tại, hăn không cần làm quá nhiều việc, có lẽ lúc này làm nhiều lại sai nhiều. Vì vậy, trong sự kiện lần này, hăn thực sự đã quá cẩn trọng. Lúc này, Bạch Tư Văn lại không khỏi thầm mắng Huệ Anh từ: "Sự việc rõ ràng như vậy,

sao lại phải điều tra lâu như vậy! Nếu sớm báo cáo với Tổng thống, đoạt trước Ngô Niệm Tôn, sao lại ra nông nỗi này! Ai, không cần nói nhiều. Coi như ta xui xẻo!"

Trước thái độ sợ hãi của Bạch Tư Văn, Mưa Thần cuối cùng chỉ thở dài một tiếng. Lão nhân này, mặc dù năng lực có hạn, nhưng Bạch Tư Văn luôn không dám làm sai. Hơn nữa, lòng trung thành của hắn không có vấn đề. Lần này, quả thực có những khó khăn của hắn, liên quan đến những người cao cấp trong quân đội chính quy, hắn làm sao dám tự tiện kết luận? Ai cũng biết, về tình cảm, hắn đối với quân đội chính quy, cái "tinh anh đoàn thể" mà hắn một tay tạo ra, vẫn tương đối che chở. Hắn trầm giọng nói với Bạch Tư Văn: "Bạch Cục trưởng, đã người có thể nhận ra sai lầm của mình, ta cũng không nói thêm gì. Sai lầm lần này là nghiêm trọng! Chính là các người đã sai lầm coi ngành tình báo là nơi có thể đưa ra quyết định thay cho quân đội! Các người chỉ cần kịp thời chuyển thông tin cho các ban ngành liên quan! Không trừng phạt người, không thể giữ vững kỷ luật của quân đội chính quy. Người phải chuẩn bị tinh thần, đánh gậy chắc chắn sẽ đánh xuống. Nhưng cũng sẽ không đánh chết người... Nghĩ lại người cũng thật là * hỗn đản! Sao lại dám tự tiện quyết định, không báo cáo sớm với ta chứ!" Nghe Mưa Thần mắng, Bạch Tư Văn lại thở phào trong bụng, Tổng thống mắng người, vậy thì không có gì đáng ngại! Nhưng tránh được lần này, lần sau thực sự phải nâng cao tinh thần lên!

Hắn cười khố: "Lôi đình mưa móc đều là ân điển của tổng thống! Thuộc hạ còn dám nói gì. Đa tạ tổng thống quan tâm! Huệ thượng tá đã từ phương Bắc trở về, Dương Tích Tử đã bị bí mật áp giải đến Nam Kinh. Huệ thượng tá cũng bí mật điều tra các quan viên cao cấp của quân đội chính quy liên quan đến chiến khu phương Bắc. Tình hình vẫn nằm trong tầm kiểm soát..... Tổng thống muốn gặp Huệ thượng tá sao", Mưa Thần khoát tay, thái độ với Bạch Tư Văn xem ra vẫn tương đối hài lòng: "Lập tức bảo Huệ Anh Tử đến gặp ta, người, lão tiểu tử, về nhà đóng cửa suy nghĩ một

thời gian, ta cho người một kỳ nghỉ dài. Suy nghĩ cho kỹ mình sai ở đâu, sau này nên làm thế nào. Sau đó lại trở về phục vụ. Bạch cục trưởng, thận trọng lúc bắt đầu, khó khăn lúc kết thúc! Chúng ta, đồng nghiệp quân đội chính quy đều phải ghi nhớ điều này!"

Bạch Tư Văn lớn tiếng xác nhận, quay người toan bước ra ngoài. Mưa Thần lại gọi hắn lại: "Cái ả vợ quê mùa của người, gần đây lại gây chuyện với Dương học sinh kia, người mau chóng giải quyết! Không phải là bẽ mặt hồi lỗi, mà là phải lôi người ra ánh sáng, hiểu chưa! Tất cả đều phải là công cụ cho ta!"

Bạch Tư Văn mồ hôi lạnh đầm đìa, lại chào một cái rồi cứng đờ bước ra khỏi văn phòng Mưa Thần, đứng trong hành lang cảm thấy hai chân đều mềm nhũn. Sau đó, hắn nhìn thấy Huệ Anh Từ với vẻ mặt nghiêm túc theo sau Văn Đạt đến, tiến vào văn phòng Mưa Thần. Trong lòng không khỏi thở dài: "Thế giới này, cuối cùng không phải của chúng ta....."

Huệ Anh Từ đương nhiên không có tâm tư quan tâm đến ánh mắt của cấp trên cũ đang nhìn mình ra sao. Hắn chỉ mang vẻ mặt thành tâm, cung kính bước vào văn phòng Mưa Thần. "BA!" một tiếng, đứng nghiêm chào: "Báo cáo tổng thống, thượng tá Huệ Anh Từ của quân đội chính quy đến báo cáo!" Đối với vị thuộc hạ tài giỏi này, Mưa Thần lại ôn hòa hơn rất nhiều. Hắn khoát tay: "Ngồi xuống nói chuyện, ngồi xuống nói chuyện. Dương Tích Tử đến Nam Kinh, hắn nói gì về hành vi của mình?"

"Dương Tích Tử vẫn khéo ăn nói như thường, hắn nói hành vi của hắn chỉ là để chuẩn bị thành lập tân chính đảng. Hạ giới đại tuyển cử nhất định phải cạnh tranh với nội các đương nhiệm. Hắn nói trong nước hiện nay, các đảng phái và nghị hội có quá nhiều phần tử Quốc Dân đảng, bọn họ không đồng lòng với tổng thống. Còn hắn thì toàn tâm toàn ý ủng hộ lộ tuyến và chính sách của tổng thống. Qua lại với các tướng lĩnh cao cấp của quân đội chính quy cũng là để hiểu rõ quân đội chính quy cần một loại hoàn cảnh

trong nước như thế nào. Ngày sau, chính sách của hãn là muốn thay đổi cục diện đối lập giữa nội các, nghị hội và quân đội chính quy hiện tại, khai sáng một cục diện đoàn kết mới..... Hãn còn viết một bản vạ ngôn thư trên đường đi. Muốn tôi chuyển giao cho tổng thống."

"Bỏ đi, ta cũng lười xem thứ của hãn. Người cứ hỏi hãn, tại sao lại hại chết Dương Hạnh Thôn, hãn sao lại hạ thủ được! Kích động quân đội nổi loạn, đây là tội ác gì! Hãn đã không an phận ở Bắc Kinh, ta dùng hãn là để cảnh giác đức của hãn. Hãn không vừa mắt Tổng Giáo Nhân và những người khác, cho rằng hãn mới là ứng cử viên thủ tướng số một. Người cứ hỏi tiếp hãn, hãn có đức hạnh để quản lý một quốc gia hay không! Tung hoành ngang dọc. Coi thiên hạ là trò chơi của hãn. Có thể áo trắng mà làm khanh tướng, đế vương sư..... Thật là trò cười! Nói cho hãn biết, ta cũng lười gặp hãn, chờ đợi hãn chỉ có pháp luật phán xét, không có gì khác! Duy nhất có thể giữ lại chút mặt mũi cho hãn, là chuyện này sẽ không công khai. Chúng ta, Trung Hoa Dân Quốc cũng không có thuyết liên đới!"

Mưa Thần đột nhiên kích động. Đứng dậy lớn tiếng nói chuyện, còn thỉnh thoảng vẫy tay. Hoàn toàn biểu lộ sự phẫn nộ của hãn lúc này. Huệ Anh Từ cung kính cúi đầu. Trong lòng lại cười lạnh. Tốt, lần này có dê thế tội. Quân đội chính quy mà tổng thống yêu mến nhất lại thanh bạch vô nhiễm. Mọi trách nhiệm đều là do một kẻ ngoài cuộc âm mưu. Vị tổng thống này, trong tiềm thức luôn cho rằng một tay mình gây dựng nên, quân đội chính quy có lịch sử quang vinh là chỗ dựa lớn nhất cho quyền lực của hãn. Cho nên cũng tương đối khoan dung. Hãn sáng suốt trong các vấn đề đối nội, đối ngoại như vậy. Nhưng đối với những gì khuất bóng dưới gầm trời, lại cứ yên tâm như thế.

Mưa Thần hơi bình tĩnh lại, lại hỏi: "Tung Vân và bọn họ thế nào?"

"Báo cáo tổng thống, thuộc hạ lần này đối với Dương Tích Tử có thư từ qua lại, còn liên lạc với các sĩ quan khác của quân đội chính quy đều đã tiến

hành điều tra, cũng đã nói chuyện. Tham mưu trưởng Tung Vân thân nhiên thừa nhận hẳn và Dương Tích Tử vẫn luôn có thư từ qua lại. Hai người có ý tưởng rất giống nhau, đều bất mãn với một số chính sách của nội các và nghị hội hiện tại. Tham mưu trưởng Tung Vân nói. Dù có bị xử bắn, ý nghĩ này của hẳn cũng sẽ không thay đổi. Các sĩ quan khác cũng có nhiều người có cùng suy nghĩ này. Nhưng họ cũng đều nói, quân đội chính quy là do tổng thống một tay gây dựng nên. Họ vĩnh viễn chỉ phục tùng mệnh lệnh của tổng thống, không có hai lòng..... Kỳ thật, theo thuộc hạ thấy, uy vọng của tổng thống trong quân đội chính quy là vô địch. Cho dù có kẻ muốn xúi giục binh biến, tổng thống chỉ cần lên tiếng, có ai dám không nghe lời? Tham mưu trưởng Tung Vân và bọn họ tuyệt đối không có ý định này. Chỉ là có một số hành vi không cẩn thận, căm thù cục diện trong nước đến tận xương tủy mà thôi..... Tổng thống điều họ đi Châu Âu, tham mưu trưởng Tung Vân và bọn họ cũng biểu thị tuyệt đối phục tùng, tham mưu trưởng Tung Vân cũng có vạn ngôn thư cho tổng thống, thể hiện thái độ của hẳn. Hy vọng tổng thống có thể xem qua."

Huệ Anh Từ nói những lời này như thể đã thấu hiểu lòng Mưa Thần, khoe miệng hẳn hiện lên một nụ cười. Nhưng chỉ thoáng qua rồi lại che giấu đi. Hẳn khích lệ Huệ Anh Từ: "Lần này người Bắc thượng điều tra, làm rất tốt! Không làm kinh động ai, nhưng lại nắm được tình hình. Rất có nhãn quan đại cục! Hiện tại đàm phán, quan hệ đến cục diện chính trị trong hai mươi năm tới của Trung Hoa Dân Quốc. Là sự nghiệp cả đời của ta đến lúc này, khẩn yếu quan đầu (*tình trạng nguy cấp). Đại cục quân đội chính quy tuyệt đối không thể rối loạn! Người có thể có loại tác phong lấy đại cục làm trọng, bình tĩnh xử lý, ta rất hài lòng. Vô cùng hài lòng! Trong thời gian này, người phải để mắt đến..... Tung Vân và bọn họ khi nào trở về?"

"Tham mưu trưởng Tung Vân đã chuẩn bị xuôi nam, trung ương Cảnh Vệ Sư, còn có Cửu Sư. Thập Bát Sư, An Đức Quân Đệ Nhất Sư, Giáo Đạo Đệ Nhất Sư và các sĩ quan cao cấp liên quan đến các đơn vị này" cũng sẽ

sớm xuôi nam. Tổ chức thành quân thứ năm tham chiến, sẵn sàng xuất phát đi Châu Âu. Tư Mã Thuần, phòng trưởng đã đến Phụng Thiên để nắm giữ toàn cục. Chỉ chờ sáng tỏ tư lệnh quan đi tiếp quản. Mọi thứ đều rất bình thường" những đơn vị này trở lại bên cạnh tổng thống, uy vọng của tổng thống tự nhiên có thể khiến họ quy củ..... Trong quân đội chính quy, còn ai dám không nghe lệnh tổng thống đây! Khoảng hai mươi lăm tháng, tham mưu trưởng Tung Vân sẽ đến Nam Kinh."

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Mưa Thần tự tin cười, chuyện này, có thể giải quyết êm thấm như vậy, đương nhiên là tốt nhất. Hãn và Ngô Hái, trong những ngày này, một mặt phải quan tâm đến đàm phán hòa bình, mặt khác còn phải điều chỉnh nhân sự, dây cung thực sự đã căng quá chặt. Hiện tại, đại cục, quả thực không thể rối loạn! Chỉ cần những người này trở lại bên cạnh hãn, sắp xếp thế nào cũng là chuyện rất thuận tiện. Quân đội chính quy trước mặt hãn, như Huệ Anh Từ đã nói, còn ai dám phản đối hãn? Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm!.

Hãn cười với Huệ Anh Từ: "Người lui xuống trước..... Hiện tại Bạch cục trưởng đang nghỉ phép, người tạm thời toàn quyền nắm giữ hệ thống tình báo và hệ thống nội vệ thủ đô. Phải làm việc thật tốt, tiền đồ của người rất lớn. Tương lai quân đội chính quy cải tổ, người cũng là người được trọng dụng..... Phải tự mình hiểu mà cố gắng! Cứ như vậy."

Huệ Anh Từ cúi chào rồi quay người rời đi, đi theo Văn Đạt ra khỏi Phủ tổng thống, nét mặt hãn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Đường như vừa rồi chỉ là một cuộc gặp gỡ bình thường nhất. Nhưng nếu ai có thể nhìn thấy nội tâm của Huệ Anh Từ lúc này, mới biết được trong lòng hãn, có bao nhiêu sóng gió!

Mưa Thần trong phòng làm việc của mình hài lòng vỗ tay, rung chuông gọi phó quan: "Gì, sáng tỏ hiện tại đến Nam Kinh chưa? Nhường Niệm Tôn tổng trưởng cùng hân đến gặp ta! Chuẩn bị xe, sau khi tiếp kiến xong, ta muốn đến gặp thủ tướng và Văn Tước tiên sinh!"

Gì Toại theo tuyến đường Thượng Hải, xuống tàu hỏa, đứng trên sân ga chuyên dụng nghênh đón hân, đương nhiên là đại ca Ngô Niệm Tôn ôn hòa, trầm ổn của hân. Nhìn Gì Toại càng thêm lộ ra thân ảnh kiên cố, Ngô Hái cũng cảm thấy ánh mắt có chút ẩm ướt. Quốc nạn cần tướng tài. Hiện tại bên ngoài là một mảnh thế cục tốt đẹp, bên trong lại là sóng ngầm cuộn cuộn. Hân mong mọi người huynh đệ này có thể trở về giúp hân một tay biết bao!

Tung mây lập tức xuôi nam, sáng tỏ Bắc thượng. Chỉ cần vượt qua cửa ải này, vậy thì tất cả sẽ bình an! Đất nước này, có thể đi đến bước này, thật sự không dễ dàng a!

Gì Toại đi tới trước mặt Ngô Hái, trên người dường như còn mang theo khói lửa cùng sóng cả vạn dặm quy thuận. Lặng lẽ hướng Ngô Hái chào theo kiểu nhà binh: "Niệm Tôn đại ca, ta đã triệu tập trở về rồi.....".

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trúc (viết cách điệu)•

STT 386: Chương 5: Thế giới mới

Một chút dấu ấn từ thiên lô trúc – phiên bản dành riêng cho bạn.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 189: Bị gió thổi lay động

Mưa Thần vào tòa nhà chính phủ cao ốc không ít lần, nhưng so với số lần Tổng Giáo Nhân và đám thuộc hạ của hắn đến phủ tổng thống tiền nhiệm thì vẫn còn kém xa. Vì vậy, khi vị tổng thống trẻ tuổi này vừa đến trước cửa cao ốc, đội ngũ nghênh đón đương nhiên là long trọng hơn cả. Mưa Thần ngồi trong xe, ánh mắt có chút u buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, dõi theo những người đang tiến về phía chiếc xe.

Vì sao khi mục tiêu của mình đang dần thành hiện thực, bản thân lại cảm thấy cô đơn đến thế? Hắn đang ở một quốc gia lạc hậu cả trăm năm. Hắn đã đi theo con đường duy nhất mà mình biết.

Hắn đã cưỡng ép khoác lên quốc gia này một chiếc áo hiện đại hóa, thành lập một lực lượng vũ trang hùng mạnh chưa từng có. Hắn đã tung hoành trên trường quốc tế, và sắp mang lại cho quốc gia này một cục diện chính trị có lợi chưa từng có trong gần trăm năm qua. Nhưng tại sao hắn vẫn cảm thấy bất an mơ hồ? Có lẽ là vì hắn biết, những thành tựu này đều được xây dựng trên nền cát lún. Hắn đã phát huy hết mức ưu thế của lịch sử mà mình biết. Sau này, sẽ không còn cơ hội như vậy nữa. Và quốc gia này, nhất định phải bình tĩnh mà phát triển một cách chân thật. Thời đại anh hùng, vì sự xuất hiện của hắn mà trở nên oanh liệt gấp bội, tràn đầy thắng lợi. Nhưng cũng vì hắn, mà sắp kết thúc sớm.

Trong thời kỳ kiến thiết hòa bình tương lai, trong một thời đại bình dân, liệu hẳn có còn những ưu thế vượt trội như vậy so với những người khác không? Hãn đã nắm giữ tất cả, liệu hẳn còn có thể dốc sức, thích thú như trước kia không?

Hãn không biết, thật sự không biết.

Ngay vừa rồi, Mưa Thần mới tiếp kiến Hà Toại, người đã trở về từ vạn dặm xa xôi. Quân nhân trẻ tuổi và nhiệt huyết này, người đã cùng hãn khởi binh từ Thượng Hải, giờ đây đã trở nên trầm ổn đến lạ thường. Cái sự nhanh nhẹn, dũng mãnh trước kia đã biến mất, thay vào đó là sự trầm ổn do năm tháng rèn luyện và không ngừng suy tư. Hãn dường như đã hoàn toàn hiểu rõ mình đang theo đuổi điều gì. Cũng biết mình đang cố gắng vì điều gì. Giữa hai người, dù Mưa Thần cố gắng thể hiện sự gần gũi, dường như vẫn luôn tồn tại một khoảng cách nhàn nhạt. Hà Toại... đã trở thành một quân nhân có nhân cách hoàn toàn độc lập. Về điểm này, Mưa Thần không biết là vui mừng hay có chút thất vọng. Hà Toại, cuối cùng không phải Trần Sơn Hà, nhưng vào lúc này, lại là người đáng tin cậy nhất. Nhưng vẫn là hãn.

Cửa xe khẽ mở, Mưa Thần cúi đầu bước ra. Người nghênh đón hãn là Ngũ Đình Phương, bộ trưởng bộ ngoại giao của chính phủ Dân Quốc. Ông nhìn Mưa Thần với nụ cười rạng rỡ. Khác với trước kia, Mưa Thần nắm giữ tất cả các công việc ngoại giao quan trọng, lần này hãn hầu như đều giao cho Ngũ Đình Phương xử lý. Trong khoảng thời gian này, Ngũ Đình Phương thực sự đã tìm được cảm giác. Cái cảm giác được người khác tôn trọng vì chiến thắng và thực lực của mình trên trường quốc tế, hoàn toàn khác xa với cái cảm giác cầu xin viện trợ quốc tế trước kia của họ. Nhìn Mưa Thần, Ngũ Đình Phương từ chỗ oán thâm, bỗng nhiên trở nên ngày càng thuận mắt.

"Tổng thống, cuộc đàm phán sắp bắt đầu, vẫn cần ngài chỉ đạo và nắm bắt tình hình chung. Thủ tướng đang tiếp khách. Lát nữa sẽ đến phòng họp hội nghị. Gần đây thời tiết quá nóng, tổng thống nên giữ gìn sức khỏe."

Mưa Thần gật đầu cười. Vỗ vỗ tay Ngũ Đình Phương. Thời tiết quả thực rất nóng, nhưng bộ quân phục của hắn vẫn chỉnh tề, trên mặt cũng không có giọt mồ hôi nào. Hắn sóng vai cùng Ngũ Đình Phương tiến vào cao ốc chính phủ, mỉm cười nói: "Mùa hè ở Nam Kinh, quả thực nóng đến đáng sợ. Nếu không có Thiếu Xuyên huynh kiến thiết hệ thống thoát nước cho cả thành phố, thì càng thêm ngột ngạt. Quân nhân chúng ta, cũng không có gì."

Tiểu Viện gần đây bị bệnh liệt giường, thời tiết này thực sự không thích hợp để nàng nghỉ ngơi chữa bệnh. Vừa vặn hòa bình, ta định đưa nàng đến Mỹ an dưỡng một thời gian. Tiểu Viện trước đó mấy ngày ở phương bắc dải đầu sương gió, cũng cần nghỉ ngơi thật tốt..."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vai kề vai bước vào phòng họp lớn ở tầng hai, sau khi vào cửa, Ngũ Đình Phương khách khí lùi lại một bước. Vừa mở cửa, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vang vọng hành lang, sau đó đã nhìn thấy Tổng Giáo Nhân vội vàng đi tới. Có lẽ vì gần đây bận rộn, sắc mặt ông không được tốt lắm. Thấy Mưa Thần đứng ở cửa, Tổng Giáo Nhân lớn tiếng nói: "Tổng thống, bên trong đang bàn bạc... Vừa rồi vị Crawford của Anh đến, sắc mặt không dễ nhìn. Đại diện chính phủ Anh yêu cầu chúng ta phải nhanh chóng ấn định thời gian chính thức bắt đầu đàm phán. Gần như là ra tối hậu thư cho chúng ta! Hy vọng chúng ta trước ngày hai mươi, nhất định phải bắt đầu đàm phán ở Thượng Hải, nói rằng đại diện Nhật Bản đã chờ xuất phát, tùy thời chuẩn bị gặp mặt... Katou Chu Minh chẳng phải đang ở Nam Kinh sao! Hiện tại chỉ chờ chúng ta tỏ thái độ. Ý kiến của tôi là. Tranh thủ thời gian đồng ý với họ! Lão bày ra trăm vạn đại quân ở Đông Bắc cũng không phải là chuyện đùa! Triều Tiên mỗi ngày chiếm lĩnh tổn phí một trăm chín mươi vạn nguyên. Đến những đồng vàng

không đủ trợ cấp cho quân đội! Kho bạc còn phải chừa lại chút tiền trong dự toán, mười vạn thưởng binh trợ cấp, mấy vạn tướng sĩ hy sinh trợ cấp. Vì giá trị tiền tệ ổn định, không thể tăng phát tiền mặt, chúng ta nợ nần, cũng đến một mức nguy hiểm rồi! Tổng thống. Ngài phải nhanh chóng quyết định!"

Mưa Thần mỉm cười chờ vị thủ tướng thao thao bất tuyệt này bước vào phòng họp nhỏ, nghe ông vẫn không ngừng than phiền: "... Áp lực của tôi thực sự rất lớn. Nhượng bộ hòa giải tin tức đều do tôi phát ra. Mặc dù tôi sẵn lòng gánh vác những điều tiếng cho quốc gia này. Nhưng bị coi là phe đầu hàng, thủ lĩnh chính phủ mềm yếu, tư vị thực sự không dễ chịu! Ai trong tình huống này không biết hát vang bài ca đánh đổ, có thể được hoan nghênh trong nước? Lần sau đại tuyển có thể được thêm bao nhiêu phiếu bầu? Bên trong Quốc Dân đảng đối với việc chúng ta ở vào lập trường này không phải là không có ý kiến, thực sự là tôi luôn nói lấy đại cục làm trọng... Nhưng tổng thống. Đôi lò xo của chúng ta không thể cứ hát mãi như vậy! Chúng ta đã làm đủ mọi thứ, nhất định phải lập tức bắt đầu đàm phán! Hiện tại thời cơ vừa vặn, chúng ta có rất nhiều hy vọng có thể đạt được những gì chúng ta nên có, nếu cứ kéo dài, chỉ sợ lại biến thành hồng việch!"

Mưa Thần chỉ cười nghe, lần này phối hợp với Tống Giáo Nhân về chính sách đối ngoại. Khiến hần hiểu rõ hơn tấm lòng của vị thủ tướng này. Hần không còn dùng thân phận của người đến mà xem thường trí tuệ chính trị của Tống Giáo Nhân nữa. Loại kinh nghiệm quản lý quốc gia, đánh cờ quốc tế này có thể từ từ mà có được. Tống Giáo Nhân và đội ngũ của ông ta cũng không còn ngây thơ như trước kia. Mà là càng biết xuất phát từ lợi ích thực tế của quốc gia, đối với cường quốc cũng không còn mù quáng e ngại. Quan trọng nhất là, ông có tấm lòng của một chính trị gia lớn. Từ trước đến nay đều là đối sự không đối người. Mà cũng chính vì điều này, mà ông mới nhận được sự tôn trọng của Mưa Thần. Lần này Tống Giáo Nhân đứng ra

bên ngoài, với dáng vẻ ôn hòa để giành được sự ủng hộ của cường quốc, còn Mưa Thần lại xuất hiện với hình ảnh tổng thống mang màu sắc dân tộc chủ nghĩa mạnh mẽ. Hai người diễn một màn giật dây hoàn hảo. Kể từ khi Dân Quốc đến nay, những cuộc tranh chấp nhỏ không ngừng giữa phủ và viện, cũng khiến cho đa số mọi người không nghĩ rằng họ thực ra đã sớm ăn ý trong lòng. Cách lợi dụng lẫn nhau, ôn hòa và tư thái mạnh mẽ này. Khiến Trung Quốc trong chiến tranh và sau chiến tranh đã giành được không ít chỗ trống trong ngoại giao. Nhưng hai người đều biết, trong bối cảnh cả nước vì thắng lợi mà lòng tự trọng dân tộc ngày càng tăng cao. Tổng Giáo Nhân đóng vai trò này, thực sự có chút tổn công vô ích. Mà vì đại cục, ông vẫn kiên quyết nhận lãnh.

Mưa thần vỗ vai Tổng giáo nhân. Dù tuổi tác hẳn còn trẻ hơn vị thủ tướng này nhiều, nhưng phong thái của người nắm quyền khiến ai cũng cảm thấy tự nhiên: "Cùn ban tiên sinh, vất vả cho ngài! Nếu không có phen tôi luyện này, trong phủ viện chúng ta chẳng thể nào đoàn kết đến thế! Mọi thứ đều vì lợi ích của dân tộc, vì quốc gia! Ta cảm ơn ngài đã vất vả! Về ý kiến của ngài, ta thấy thời cơ hiện tại rất thích hợp, quân đội chính quy đang bắt đầu rút về Đông Bắc để phục viên, đàm phán rất có thể sẽ bắt đầu. Đúng như ngài nói, lửa đã đến, không sôi thì khét thật! Chuyện lần này xong xuôi, ta xin ngài một bữa cơm chân thành, coi như tạ lỗi. Mấy năm nay ta không uống rượu, lần này nhất định phải cùng ngài uống cho đã!"

Tổng giáo nhân lắc đầu cười khố: "Lần trước ở Từ Châu uống rượu với ngài, kết quả lại uống ra Liên Bang đảng đào góc tường của Quốc Dân đảng. Lần này ta không dám lĩnh giáo. Ngài mà tiết kiệm được chút quân phí thì ta đã vạn phần cảm kích rồi. Hiện tại một trăm vạn quân đội chính quy trang bị tận răng a! Coi như súng ống đạn dược Anh, Pháp, Mỹ giao không ít nợ, nuôi quân phí tổn này đối với Dân Quốc cũng là gánh nặng! Số tiền này tiết kiệm được, có thể xây dựng bao nhiêu trường học quốc dân, có thể xây bao nhiêu đường sắt..."

Mưa thần dù vẫn cười, giữ phong độ ngồi xuống, nhưng nụ cười đã dần cứng đờ. Việc Tống giáo nhân chỉ trích quân đội có lẽ là nút thắt duy nhất giữa họ.

Quân đội là cơ sở quyền lực của Mưa thần, Mưa thần hiểu rõ, Tống giáo nhân cũng tinh tường. Nhưng nhìn nhận khác nhau. Từ đầu đến cuối vẫn là khác nhau.

Mưa thần cười nhạt: "Cùn ban tiên sinh, không nói chuyện này nữa. Hiện tại chúng ta vẫn nên thảo luận xem, đàm phán rốt cuộc nên tiến hành thế nào, chúng ta nên làm theo kế hoạch ra sao..."

Kết thúc cuộc gặp với Mưa thần, gị toại đứng trước cổng Phủ Tổng thống, lại có chút mơ hồ không biết đi đâu về đâu. Về nhà bây giờ còn sớm. Hơn nữa vừa gặp Mưa thần, tâm tình cũng khó bình tĩnh lại. Mưa thần rõ ràng đã lộ vẻ mệt mỏi. Lâu dài ở trên vị trí cao nhất, lâu dài bị mọi người thần thánh hóa, khiến hãn cũng trở nên bảo thủ hơn trước kia. Lần này trở về, rõ ràng là muốn hãn giúp Ngô hái trấn an quân đội chính quy đã có chút xao động. Nhờ vào danh vọng của Giang Bắc tam kiệt. Quân đội chính quy quả nhiên đang phát triển theo hướng mà hãn không mong muốn nhất. Ngô hái đã thông báo tình hình với hãn, cũng khiến gị toại cảm thấy kinh tâm. Nhưng Ngô hái cũng may mắn là Mưa thần phản ứng vẫn không chậm trễ, nhanh chóng chọn người điều chỉnh. Hơn nữa triệu hồi các sĩ quan bất ổn về bên cạnh. Mọi người đều có một niềm tin chung, nếu quân đội chính quy chỉ có một thần tượng tối cao, thì không ai khác ngoài Mưa thần! Không có bất kỳ sĩ quan nào, bất kể địa vị cao đến đâu, có thể kích động quân đội không tuân theo mệnh lệnh của Mưa thần! Cách ứng phó này của Mưa thần, có lẽ có thể đè nén được dòng ngầm này.

Nhưng gị toại luôn tự hỏi trong lòng, về sau thì sao? Chỉ cần Mưa thần vẫn xem quân đội chính quy là một lực lượng cường đại, là công cụ chống đỡ quyền lực cá nhân, là thứ siêu thoát khỏi các lực lượng chính trị khác.

Vậy thì chuyện như vậy tất nhiên sẽ còn xảy ra, cho đến khi không thể khống chế! Quả thật, gì toại thừa nhận. Hiện tại Mưa thần đang lợi dụng lực lượng này để duy trì địa vị cao nhất. Quân đội chính quy là công cụ hữu hiệu để răn đe trong và ngoài. Mà Mưa thần ở vị trí này, dựa theo biểu hiện trước sau như một, tầm nhìn và thủ đoạn của ông đã vượt xa các chính trị gia cùng thời. Có thể ở một mức độ lớn bảo đảm cho sự phát triển mạnh mẽ của Trung Quốc, một quốc gia mới nổi. Mười năm sau, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau thì sao? Khi Mưa thần suy yếu, khi quân đội chính quy ngày càng mất kiểm soát, khi lực lượng chính trị quốc gia ngày càng mất cân bằng. Sẽ xuất hiện một cục diện ra sao?

Về tương lai, gì toại không có đáp án, hơn nữa hẳn biết mình chỉ là một quân nhân. Cho nên hẳn càng thêm mâu thuẫn và thống khổ. Hẳn không thể phản đối Mưa thần, với những gì ông đã thể hiện đúng đắn hiện tại. Nhưng hẳn lại không ngừng suy tư, không ngừng buồn khổ.

Ngô hái vỗ vai gì toại, nhìn lão đệ có vẻ mặt mờ mịt, hẳn khẽ cười: "Sáng tỏ, chúng ta cứ lo trước mắt đã. Tổng thống lần này an bài rất tốt, ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh em chúng ta lại phải đồng lòng. Giải quyết hậu quả của chiến dịch lần này thật đẹp, đừng để quân đội chính quy gây ra chuyện gì. Còn lại, cứ giao cho tương lai. Chúng ta bất lực. Chỉ có thể làm việc theo lương tâm... Ta xin nghỉ nửa ngày, cùng người đi dạo. Người vạn dặm trở về, ta làm đại ca mà không cùng người, thì không hợp tình hợp lý..."

Gì toại miễn cưỡng cười một tiếng, thu lại cảm xúc, một cảm xúc khác lại kỳ diệu dâng lên trong lòng. Trong chiếc rương da của hẳn, có gần hai mươi phong thư. Đều là của cô gái dịu dàng như nước kia, mỗi tháng một phong gửi cho hẳn. Nhưng hẳn lại chưa hồi âm một phong nào. Chỉ khi trưa đến, bên cạnh quân sách, mới lấy ra đọc kỹ. Trong lúc chiến sự vẫn tiếp diễn, là một quân nhân, một sĩ quan cao cấp. Không biết lúc nào sẽ ngã

xuống chiến trường. Có tư cách gì để nhận tình yêu của người khác? Là người ôm chí vì nước hy sinh, sao có thể để cô gái đi theo mình chịu khổ?

Đến khi hãn từ châu Âu trở về, cuộc đại chiến quốc gia đã cơ bản kết thúc. Mưa thần nói rõ muốn hãn ở lại trong nước, bắt đầu công tác chinh đồn quân đội chính quy. Trong tương lai có thể đoán trước, sẽ là một thời kỳ hòa bình. Thời đại anh hùng sắp hạ màn. Lúc này, rốt cuộc mình có thể theo đuổi hạnh phúc của mình không? Với gì toại, người ít khi nghĩ đến chuyện của bản thân, khi hãn cùng Ngô hái ngồi vào xe, nhất thời lại có chút ngây ngời.

Xe ô tô quanh co trong thành Nam Kinh, không biết từ lúc nào đã đến khu giáo dục mới của trường đại học. Trường học đang trong kỳ nghỉ hè. Vườn hoa trong sân trường cũng lộ ra vẻ thanh vắng. Chỉ có một vài sinh viên đi lại. Xe ô tô xuyên qua bóng cây rậm rạp, đến trước một tòa nhà dạy học màu xám. Gì toại có chút kỳ lạ đi theo Ngô hái xuống xe. Nhìn vẻ mặt thần bí của lão đại, thật sự không hiểu. Ngô hái đứng dưới gốc cây, mỉm cười ngoắc gì toại, gì toại bước tới. Kỳ quái hỏi: "Niệm tôn đại ca, sao lại đến trường đại học Trung ương? Thích sự yên tĩnh ở đây à? Hay là có chuyện gì muốn nói với ta ở đây?"

Hai sĩ quan cao cấp mặc quân phục đứng dưới gốc cây, nếu không phải đang trong kỳ nghỉ hè, chắc chắn sẽ thu hút ánh nhìn. Ngô hái giãn người, cười nói: "Ta còn chuyện gì muốn nói với người ở đây? Tổng thống đã nói hết rồi. Ta thấy không khí ở đây tốt, đến đây tiêu tán một chút không được sao? Cũng tại người, nghe mùi khói súng ngoài chiến trường, nhìn thấy núi thây biển máu, nhìn thấy cảnh tượng hòa bình nơi này, sợ là có chút không quen... Trường đại học này là do tổng thống tự mình cấp phép, xây dựng trên công đường của Đại học Giang Nam. Giáo viên giỏi nhất, tài liệu giảng dạy tốt nhất, thiết bị tốt nhất. Chính là học phủ cao nhất của Dân Quốc chúng ta! Có khi ở đây nhìn sinh viên đi lại. Nghĩ đến chúng ta đã trải qua

bao nhiêu chém giết, chỉ vì những hy vọng hiện tại này, thật cảm thấy mọi thứ đều đáng giá... Đời này chúng ta sống không uổng phí! Đuổi kịp một thời đại tráng lệ nhất, cũng đuổi kịp một vị lãnh tụ anh minh, giành được hết thắng lợi này đến thắng lợi khác. Thu được hết vinh quang này đến vinh quang khác... Nhưng đây đều là chuyện đã qua. Chúng ta sớm muộn gì cũng phải từ biệt thời đại này. Hy sinh và cống hiến. Đã không còn là những thứ chúng ta phải chuẩn bị nỗ lực nữa, chiến hỏa có lẽ sẽ không còn giáng xuống mảnh đất này nữa. Chúng ta đều muốn bắt đầu cuộc sống bình thường, vinh quang đã qua không phải là vốn liếng, mà là gánh nặng... Sáng tỏ, đừng có vẻ mặt khổ đại cừu thâm nữa, người nên thử bắt đầu một cuộc sống bình thường. Tất cả những gì chúng ta phấn đấu, cũng chỉ vì muốn quốc gia này có thể trải qua một cuộc sống bình thường mà thôi. Không có nhiều hy sinh như vậy. Không có nhiều thanh niên cần dùng tính mạng và nhiệt huyết của họ để đổi lấy tương lai của quốc gia và dân tộc này. Nếu chúng ta là tia chớp, cũng đã dùng hết sứ mệnh chiếu sáng bầu trời đêm. Khi ban ngày lặng lẽ đến, kết cục tốt nhất của chúng ta, chính là chậm rãi biến mất, cùng với thời đại này, biến mất trong mắt mọi người... Nhằm lấy một mục tiêu và hạnh phúc khác của mình!"

Ngô Hái thấp giọng cất lời, ánh mắt kinh ngạc nhìn nữ hài váy trắng bông bành từ trên bậc thang của giảng đường xám xịt chậm rãi bước xuống. Nàng, với đôi mắt long lanh như nước, cũng không giấu nổi vẻ kinh ngạc khi nhìn người quân nhân trầm mặc, kiên nghị đang đứng dưới bóng cây. Gió như thể ngưng đọng thời gian, gọi lại hai năm xa cách cùng vụn dậm đường.

Khoảng cách giữa hai người lúc này, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào nhau.

"Sao người lại ở Trung ương Đại học?"

"Ta tốt nghiệp sư phạm đệ nhất, sau đó thi đậu hệ Lịch sử của Trung ương Đại học. Trong quá khứ, ta có thể thấy bóng dáng của người trong những người anh hùng..."

"Ta không phải anh hùng gì cả, mà chỉ là một kẻ hèn nhát biết trốn tránh mà thôi."

"Lần này thật sự trở về rồi sao? Sẽ không đi nữa chứ?"

"Đại khái... sẽ không đi..."

Ngô Hái đứng từ xa, nhìn gì đó có chút vụng về nhưng lại vô cùng trang trọng nắm tay nữ hài. Cuối cùng, hắn khẽ cười. Hắn lắc đầu, quay người lên xe, ra lệnh cho tài xế lặng lẽ rời đi. Lúc này, hãy để huynh đệ luôn so tài với mình tìm thấy hạnh phúc. Đại thời đại đã kết thúc, chỉ là một cuộc sống khác vừa bắt đầu.

Tiếng pháo cuối cùng cũng lắng xuống trên mảnh đất Đông Bắc. Trên vùng đất hắc thổ này, mặc dù vẫn còn hàng chục vạn quân đội chính quy như lông nhím. Nhưng họ đều không khỏi thất vọng khi nhận ra rằng, trận chiến mà họ tưởng chừng sẽ giành được toàn thắng và vinh quang lại bị dừng lại một cách đột ngột! Quân Nhật bị vây hãm dần dần lên thuyền rời đi, trong khi những vinh quang đó lẽ ra phải thuộc về quân kỳ của họ!

Lý Duệ đứng trên cao, nhìn về phía biển cả mênh mông. Mọi chuyện cứ thế mà kết thúc sao? Còn bao nhiêu việc chưa làm xong! Không chỉ là cuộc chiến này, mà còn là việc gột rửa hoàn toàn những gì đã cũ của quốc gia! Đại thời đại còn lâu mới kết thúc, vẫn cần có những anh hùng xuất hiện!

Đằng sau hắn là một đội quân cũng cảm thấy bất mãn và khát máu. Họ đã dùng sự hy sinh để tạo nên nước cộng hòa này, nhưng lại phát hiện ra

rằng, nó vẫn chưa phải là quốc gia lý tưởng trong lòng họ. Hòa bình, địa vị của quân nhân ở đâu? Ở châu Âu sao? Đó là cuộc chiến của người khác.

Nếu vì thiếu vũ khí và tiền bạc mà thua những người da trắng kia, Lý Duệ tin rằng ở Verdun, ở sông Somme, ở các chiến trường phía tây lớn nhỏ, đã phải trả giá đắt hơn nhiều.

Tổng thống, chẳng lẽ ngài cứ để thời đại dung tục này tiếp tục trôi đi? Chẳng lẽ ngài phải thu lại nhanh vuốt sắc bén của mình, thứ đã từng thay đổi quốc gia? Thời đại này, vẫn cần ngài tiếp tục thúc đẩy! Nếu ngài cảm thấy mệt mỏi, vậy thì để ta đánh thức ngài!

Phó quan chậm rãi bước đến sau lưng Lý Duệ, không dám quấy rầy vị tướng quân trẻ tuổi đang trầm tư. Mãi đến khi Lý Duệ bất chợt quay đầu lại, phó quan mới vội vàng đứng nghiêm chào: "Báo cáo tham mưu trưởng, xe đã chuẩn bị xong. Người đi theo cũng đã vào vị trí. Chỉ chờ ngài. Chúng ta có nên lập tức xuất phát không?"

Trong mắt Lý Duệ lóe lên tia điện, khiến phó quan không khỏi rụt cổ lại.

"Tốt! Lập tức xuất phát, về Nam Kinh! Đánh xong ở đây, trở về thủ đô!"

Ngày 20 tháng 8 năm 1916, các cuộc đàm phán hậu chiến chính thức bắt đầu tại Thượng Hải. Cùng ngày, tổng tham mưu trưởng tiền nhiệm chiến khu phía Bắc của quân đội chính quy, tân phó tham mưu trưởng quân viễn chinh châu Âu của Trung Quốc, Thiếu tướng Lý Duệ cũng trở về Nam Kinh.

STT 387: Chương 5: Thế giới mới

Trải nghiệm đọc mượt hơn nhờ cải tiến từ thiên—lôi—trúc (ẩn danh).

Chương 5: Thế giới mới

Chương 190: Washington vẫn là Napoleon

Tiếng kèn đồng vang vọng, âm thanh cổ nhạc nổi lên.

Dưới ánh mặt trời chói chang của mùa hè ở thành Nam Kinh. Đứng trên lễ đài trước đài tưởng niệm anh hùng, Mưa Thần trong bộ quân phục chỉnh tề, chờ đợi duyệt binh, đón chào sư đoàn bách chiến trở về. Việc quân đội chính quy diễu hành ăn mừng chiến thắng lớn ở thủ đô gần như đã trở thành một truyền thống. Dưới cái nóng hơn ba mươi độ, Tổng tư lệnh quân đội chính quy, Tổng tham mưu trưởng, các tham mưu cao cấp, thành viên nội các chính phủ, đại biểu quốc hội, đại diện các trường học, thương nghiệp, cơ quan, đoàn thể các cấp. Tất cả đều nghiêm trang đứng đó, chờ đợi quân đội chính quy trở về sau cuộc huyết chiến ở Đông Bắc.

Đa số mọi người đều vô cùng phấn khởi. Hàng trăm vạn đại quân hội chiến ở Đông Bắc, thu phục toàn bộ lãnh thổ bị chiếm đóng, gần như chiếm lĩnh toàn bộ Triều Tiên, ba mươi vạn quân Nhật bỏ mạng trên chiến trường, hai vạn tù binh rơi vào tay. Chính phủ Nhật Bản lần đầu tiên tha thiết cầu hòa! Thêm vào chiến công hiển hách của quân đội chính quy ở châu Âu, dường như lúc này, chính là khởi đầu cho sự phục hưng của Trung Quốc sau trăm năm suy yếu! Họ đều nhón chân, căng tai, bất chấp mồ hôi nhễ nhại trên mặt, chăm chú lắng nghe tiếng hoan hô từ xa vọng lại, dọc theo con đường về bến cảng. Ngay tại chỗ này, dường như cũng có thể nghe thấy

tiếng giày ủng của quân đội chính quy gõ xuống mặt đất đều tăm tắp. Chỉ cần đứng ở đây, dường như cũng có thể hình dung ra cảnh tượng hùng tráng sắp tới!

Con đường phục hưng tráng lệ của năm năm trước, dường như đang chờ đợi ngày hôm nay! Quốc thù gần như đã được rửa sạch, quốc sỉ cũng dần được xóa bỏ. Tương lai tươi đẹp vô hạn, tổ quốc đang ngày càng cường thịnh. Là con cháu Viêm Hoàng sinh ra trong thời đại này, còn mong cầu gì hơn nữa?

Nhưng ngay trong hoàn cảnh này, vẫn có một số ít người sắc mặt âm trầm. Tổng Giáo Nhân đứng đó, nghĩ đến việc Mưa Thần dường như đang ngầm bày tỏ sự bất mãn của quân đội chính quy với những hành động hiện tại của chính phủ. Hy vọng hắn có thể hạ thấp giọng điệu hòa bình một chút. Tổng Giáo Nhân lúc này, trong lòng tràn đầy bất mãn. Cũng không khỏi khiến hắn bất mãn. Lúc trước người muốn ta, vị thủ tướng này, mở miệng tìm kiếm hòa bình, để duy trì hình tượng một người kiên quyết trong mắt quốc dân, một anh hùng dân tộc. Ta, vị thủ tướng này, vì đại cục mà suy nghĩ, không nói lời nào đã đứng ra gánh vác trách nhiệm này. Có thể nói là hết lòng giúp đỡ! Theo tiến trình hòa bình diễn ra suôn sẻ ngoài dự kiến, xã hội quốc tế dành cho hắn, vị thủ tướng ôn hòa này, những lời khen ngợi không ngớt. Trong nước, các giai cấp cũng hài lòng khi hắn đứng ra ký kết hòa bình có chừng mực này. Sớm ngày kết thúc cuộc chiến tranh này. Danh tiếng của hắn, vị thủ tướng này, trong mắt quốc tế và trong các giai cấp nắm giữ phiếu bầu trong nước, không ngừng tăng lên. Người, vị tổng thống này, lại cẩn thận cảm thấy nguy hiểm! Dùng quân đội để dọa ta? Muốn cướp đi toàn bộ công lao này? Ta, Tổng Giáo Nhân, không phải là kẻ thích tranh công, lúc trước hô hào hòa bình, chính mình đã phải chịu áp lực lớn đến nhường nào! Những học sinh sĩ quan dự bị của các trường đại học ở thủ đô, đã ngăn ở cổng biệt thự của ta để mắng chửi ta ra sao? Những người thân ở quê hương Quảng Đông của ta, thậm chí còn muốn mở đại hội gia

tộc, khai trừ ta, tên Tống gia bất hiếu này, ra khỏi từ đường tổ tông! Đáng lẽ là thứ thuộc về ta, ta tuyệt đối không nhường ai! Ai không biết Mưa Thần người có uy vọng cao đến nhường nào trong quân đội? Người đứng đó, người của quân đội dám gây sự sao? Thật muốn nhìn ta, Tống mồ người, không vừa mắt, liền dùng quân đội chặn cửa chính phủ, xem người có dám dùng súng mà giải tán chính phủ hay không!

Đương nhiên. Đây cũng chỉ là sự tức giận nhất thời trong lòng Tống Giáo Nhân, hắn vẫn có một phần tín nhiệm cơ bản đối với đạo đức chính trị của Mưa Thần. Mưa Thần không phải là loại người muốn làm gì thì làm, chỉ vì tư dục cá nhân. Nhưng bây giờ, giữa vị thủ tướng và tổng thống này, so với tình cảnh thân mật, phối hợp ăn ý như trước đây, đã lùi lại mấy bước.

Về phần Mưa Thần, mặc dù vẫn giữ vẻ ngoài của một quân nhân tiêu chuẩn nhất, nghiêm trang đứng trên lễ đài. Hai chân hơi mở ra, hai tay đặt ngay ngắn sau lưng. Trên mặt hoàn toàn là một vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng trong lòng cũng là sóng trào cuộn cuộn. Hắn đã xem kỹ vạn ngôn sách của Lý Duệ. Hắn hoàn toàn hiểu, ý kiến của Lý Duệ lúc này gần như là tiếng lòng chung của quân đội chính quy. Quân đội này vẫn là nền tảng quyền lực của hắn, cũng có thể nói là cơ sở để quốc gia duy trì vị thế hiện tại. Mặc dù không bình thường, nhưng cũng là hiện thực của Dân Quốc ở giai đoạn này. Hắn không thể không chú ý đến tình hình của quân đội này.

Tư tưởng của Lý Duệ rất cấp tiến, cũng rất đơn giản, thậm chí có thể nói là rất thuần túy. Dân Quốc thành lập năm năm. Nhưng là một quốc gia, vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi thời đại trước! Vẫn là các tập đoàn địa chính trị, đại diện cho thế lực cũ, địa chủ lớn. Các nhà tư bản mới nổi. Họ biết rằng về mặt quân sự, họ không thể đối đầu với quân đội chính quy, đại diện cho các tập đoàn mới. Họ liền thông qua các phương thức hợp pháp, thông qua hình thức cộng hòa mà Mưa Thần cố gắng duy trì. Vẫn cướp đoạt các cấp quyền sở hữu ruộng đất, vẫn là dòng chính của xã hội này. Vẫn là sâu một

của dân tộc này! Họ lợi dụng quân đội để mở ra cục diện, lợi dụng Mưa Thần để thành lập một quốc gia thống nhất. Năm giữ tài nguyên, năm giữ thị trường, thậm chí lợi dụng tình hình chiến sự ở châu Âu. Mở ra thị trường quốc tế! Từng tập đoàn lợi ích đều đang lợi dụng chiến công của quân đội chính quy để phát tài. Nhưng vấn đề ruộng đất của dân gian vẫn chưa được giải quyết, binh lính quân đội chính quy xuất thân từ nông dân, ở quê nhà, cha mẹ của họ vẫn là tá điền của người khác, thương binh phục viên trở về quê hương. Dùng tiền trợ cấp tàn tật mua một mảnh đất nhỏ, trong nháy mắt đã bị những địa chủ hoặc tư bản nông nghiệp sơ khai cướp mất! Ở thành thị, công nghiệp mới bắt đầu phát triển, nhưng điều kiện làm việc của công nhân lại rất khắc nghiệt, còn có chế độ công nhân nô lệ, một hình thức bóc lột khiến người ta phẫn nộ. Để thu được lợi nhuận lớn nhất, để vắt kiệt giá trị. Những nhà tư bản mới này chưa bao giờ nghĩ đến việc mình có lương tâm hay không! Vấn đề này nhất định phải được giải quyết!

Lý Duệ phẫn nộ đưa ra phương thức giải quyết, một là cải cách trong nước. Cải cách trong nước nhất định phải dựa vào vinh quang nhất, tiên tiến nhất, chọn ra tập thể hy sinh lớn nhất của dân tộc này —— quân đội chính quy! Hiện tại, nghị hội nhất định phải giải tán. Các nghị hội địa phương cũng như vậy. Từ nghị hội sinh ra chính phủ tự nhiên cũng mất đi hiệu lực pháp luật. Tổng thống là nguyên thủ quốc gia tối cao. Cơ quan quyền lực đại diện cho quốc gia mới, nhất định phải bầu lại. Mà rốt cuộc loại nhân tài nào sẽ nắm giữ quyền bầu cử và quyền được bầu? Chỉ có những người đã từng có kinh nghiệm phục vụ trong quân đội chính quy! Khái niệm này còn có thể kéo dài đến những người phục vụ trong các đội bảo an địa phương. Một đến hai triệu người này, đều có kinh nghiệm hy sinh và nỗ lực vì đất nước. Họ nhất định là vô tư nhất, trung thành nhất, và kiên cường nhất! Họ đến từ dân gian, cũng biết khó khăn của dân gian. Hiểu được tầm quan trọng của kỷ luật, hiểu được sự phục tùng mệnh lệnh. Tổ chức một chính quyền mới như vậy, mới có thể tập trung tài nguyên hạn chế của quốc gia,

có khả năng loại bỏ hoàn toàn những hiện tượng ghê tởm mà quốc gia này mang lại từ thời đại trước. Có khả năng xây dựng đất nước này tốt hơn!.

Hai là, thế lực của Dân Quốc trên trường quốc tế đang ngày càng lớn mạnh, Lý Duệ nhớ lại con đường khuếch trương của các cường quốc lớn mấy trăm năm trước, từ đó đưa ra kết luận của mình. Những cường quốc phương Tây hiện tại, không phải đều phải trải qua máu và lửa mới có được địa vị như ngày nay hay sao? Bọn chúng thông qua chiến tranh, thông qua thực dân, thông qua cướp bóc, giành lấy không gian sinh tồn cho dân tộc mình, thu được tài nguyên, tích lũy vốn liếng, rồi thành lập nên đế quốc. Mà Trung Quốc muốn cường thịnh, sau khi thống nhất ý chí trong nước, nhất định phải đi theo con đường của bọn họ! Tình thế hiện nay vô cùng thuận lợi. Tổng thống đã dày công vun đắp, nghênh đón địa vị chiến lược hiện tại. Thế giới phương Tây rơi vào hỗn chiến, tự làm suy yếu lẫn nhau. Nước Mỹ quan hệ với Trung Quốc tốt đẹp, hơn nữa sau khi chiếm được Philippines, cũng không mấy hứng thú với việc mở rộng lãnh thổ. Hai mối đe dọa lớn nhất đối với Trung Quốc hiện tại, nước Nga đã gần như sụp đổ, còn quân đội Nhật Bản thì đã bị đánh tan. Toàn bộ châu Á cơ hồ đều đang rộng mở với Dân Quốc! Hiện tại, lực lượng quân đội của Dân Quốc ở châu Á không ai có thể địch nổi. Nhất định phải nắm Triều Tiên hoàn toàn trong tay, đồng thời tiến quân vào bán đảo Trung Nam, Ấn Độ và những khu vực từng là phạm vi thế lực truyền thống của Trung Quốc! Nơi đó là hướng phát triển tốt nhất để Trung Quốc thu được tài nguyên và không gian sinh tồn. Phải tranh thủ Mỹ ký kết một liên minh chiến lược trên Thái Bình Dương, biến châu Á thành châu Á của Trung Quốc! Đây là cơ hội ngàn năm có một, quân đội Dân Quốc đang rút kiếm tứ phương ở châu Á, không có đối thủ để tranh tài!

Sau khi viết xong những dòng chữ hùng hồn, Lý Duệ một lần nữa bày tỏ lòng trung thành tuyệt đối với Nguyên soái, cùng với kỳ vọng to lớn của hắn. Trong mắt vị anh hùng trẻ tuổi của quân đội Dân Quốc này, chỉ có

Nguyên soái mới có đủ uy tín, năng lực và trách nhiệm để hoàn thành sứ mệnh lịch sử to lớn này! Hãn và Dương Độ có cùng chí hướng, nhưng chỉ dừng lại ở việc nghiên cứu, thảo luận về việc cải cách đất nước mà thôi — Lý Duệ vẫn kiên định cho rằng Dương Độ là một nhân tài hiếm có trong giới chính trị, có kiến thức và tầm nhìn lịch sử. Tuyệt đối không có ý vi phạm ý chỉ của Tổng thống. Nếu Tổng thống không yên tâm về hãn, hãn có thể giao lại toàn bộ quyền lực trong tay bất cứ lúc nào, xông ra chiến tuyến châu Âu, như một công binh xung kích lao vào bãi mìn! Yêu cầu duy nhất của hãn là được chết vì Tổ quốc!

Đọc xong bản báo cáo vạn chữ đầy nhiệt huyết của vị tướng trẻ tuổi này, Nguyên soái lúc đó chỉ lạnh lùng nhún vai: "Đây là lời mở đầu của 'Sự nghiệp của tôi' của Dân Quốc." Rồi lại không nói gì nữa, mà chìm vào trầm tư hồi lâu. Lý Duệ muốn dùng phương pháp cấp tiến để giải quyết tất cả vấn đề mà hãn nhìn thấy, phương thức đơn giản này là một sự cám dỗ vô cùng lớn đối với những người trẻ tuổi. Bọn họ có nhiệt huyết, nhưng lại thiếu sách lược, càng thiếu kiên nhẫn. Cứ ngỡ lịch sử sẽ cứ thế mà phát triển thẳng tắp. Nhưng Nguyên soái khác với bọn họ ở chỗ, hãn biết lịch sử đã từng xảy ra những chuyện gì, biết lịch sử đã từng dùng sự thật tàn khốc để chế giễu những nhiệt huyết đơn thuần của những thanh niên này. Muốn đất nước này phát triển bền vững, nhất định phải dựa vào chính nó để giải quyết những vấn đề hiện tại. Hãn đã loại bỏ chương ngại lớn nhất trên con đường phát triển của đất nước, tương lai sẽ không còn bị đe dọa bởi sự sinh tồn của dân tộc. Tiếp theo, phải xem xét bản thân dân tộc này.

..... Nhưng trong lòng Nguyên soái, vẫn có một thanh âm không ngừng gào thét. Nếu thuận theo tiếng gọi của quân đội Dân Quốc hiện tại, người sẽ trở thành người có quyền lực lớn nhất trong đất nước này! Không ai có thể kiềm chế người. Người có thể tùy ý cải cách đất nước theo ý mình, khiến lịch sử đất nước phát triển theo ý muốn của người! Người biết con đường chính xác, người có thể không phạm sai lầm! Người có thể lưu danh

muôn thuở trong lịch sử! Sự mê hoặc này thật khiến người ta say mê, người nắm giữ cả một thời đại lớn. Và nó sẽ còn tiếp diễn!

Đứng trên đài cao, Nguyên soái suy nghĩ rồi bời. Nên tước quyền của Lý Duệ, đuổi hắn đến châu Âu? Hay là cho hắn một cơ hội nữa? Xem hắn có thể làm được đến đâu? Đáp án của mình, rốt cuộc là gì? Hắn tin vào khả năng nắm giữ cục diện của mình, tin rằng tinh thần của người lãnh đạo tối cao của quân đội Dân Quốc chính là bản thân hắn, Nguyên soái không hề tin vào việc Lý Duệ làm binh biến. Không ai có thể uy hiếp được địa vị của hắn trong quân đội Dân Quốc! Vấn đề duy nhất hiện tại là phải đối phó với tâm tư của Lý Duệ và những người khác! Nên thuận theo tự nhiên, hay là áp chế?

"Đến rồi! Đến rồi!" Trong đám người vang lên một tiếng hò reo lớn, tại ngã tư đường trước Phủ Tổng thống, tại lối vào quảng trường Khôi Phục, trong tiếng hoan hô vang trời, một đội thiết giáp đã xuất hiện! Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía đó, tất cả tiếng reo hò đều hướng về phía đó. Hai bên đường phố, trên các tòa nhà, hoa tươi và dải lụa màu tung bay, rơi xuống thân những chiến sĩ trở về từ chiến trường! Người đi đầu là Lý Duệ, cười chiến mã trắng, cùng với phụ tá bên cạnh. Tiếp theo là mấy vị sư trưởng anh hùng. Tất cả đều mặc quân phục rực rỡ nhất, cưỡi ngựa. "Vương Đăng Khoa, người hùng thiết giáp" đã nổi danh thiên hạ, Thiếu tướng Vương Đăng Khoa, sư trưởng thiết giáp số 1, còn giương cao tiết trượng của Nguyên soái Thái Ngạc đã qua đời, cùng Lý Duệ sóng vai tiến lên. Phía sau họ là hai hàng sĩ quan cấp úy, giáo quan được vinh danh các cấp, đều là những người trẻ tuổi nhất, đều mang khí chất sát phạt nhất. Mang ủng cao quá đầu gối, bước đi nghiêm trang trên quảng trường Khôi Phục. Tiếng ủng chiến đều đặn gõ vào mặt đường xi măng, âm thanh vang vọng cả trời xanh!

Dưới cánh tay của những sĩ quan trẻ tuổi này đều kẹp cờ xí của các liên đội quân Nhật Bản. Mấy lá cờ ngự tứ của Thiên Hoàng Nhật Bản. Đại diện cho biểu tượng thiêng liêng của vận mệnh các liên đội Lục quân Nhật Bản. Đầu cúi đầu xuống, dường như đang biểu thị sự thất bại của chúng trước nhân dân thủ đô. Liên đội 15, liên đội 19, liên đội 21, liên đội 23, liên đội 27, liên đội 28, liên đội 41, liên đội kỵ binh số 5, liên đội kỵ binh số 7, liên đội kỵ binh số 19, liên đội pháo binh số 5, liên đội pháo binh số 6, liên đội pháo binh số 8..... Những kẻ kiêu ngạo của Đại Nhật Bản Hoàng quân, hiện tại đều đã bị quân đội Dân Quốc tiêu diệt!

Tiếng hoan hô đã đạt đến đỉnh điểm, phía sau những quân quan này là sư đoàn bộ binh "Cô Diễn Sơn" của quân An, đoàn chiến đấu công binh số 2 "Vạn Tuế", đoàn số 9 "Lạc Đông Giang", đoàn số 18 "Bình Nhưỡng", đoàn số 1 "Seoul" của trường dạy học, sư đoàn thiết giáp số 1, những sư đoàn tinh nhuệ như hổ rình mồi. Bọn họ mặc quân phục chỉnh tề, cầm súng trường, toàn bộ đều mang theo những thanh đao sắc bén như tuyết, dưới ánh mặt trời mùa hè của thủ đô phản chiếu ánh sáng chói mắt. Trên mỗi gương mặt trẻ trung đều tràn đầy sự kiêu ngạo và tự hào. Tất cả đều căng thẳng, bước đi nghiêm trang trước mặt nhân dân thủ đô, trước mặt vị Thống soái tối cao của họ. Dòng thiết giáp cuộn cuộn, dường như vô tận đang cuộn trào!

Quan kiểm duyệt, Trung tướng gù đó, hô lớn: "Nghiêm! Hướng quân đội Dân Quốc kính chào!" Tất cả những người trên đài, bao gồm cả quân nhân và nhân dân đang xem lễ dưới đài, đều đứng nghiêm chào. Những quân nhân đều kích động đến run rẩy, bàn tay đặt trên lòng mày đầy mồ hôi, nhìn đội quân chiến thắng hùng tráng này, những quân nhân không tham gia chiến sự Đông Bắc, trong lòng ngoài sự kích động, còn có nỗi tiếc nuối khôn nguôi! Tại sao mình không phải là một trong số họ? Nhân dân và đại biểu chính phủ, các nghị viên đều đặt tay phải lên ngực, vẻ mặt nghiêm nghị. Vào thời khắc này, trong lòng đa số bọn họ là niềm tự hào thuần túy.

Nhìn quân đội Dân Quốc của chúng ta, nhìn cờ xí của những kẻ xâm lược này, nhìn Dân Quốc của chúng ta! Một trận chiến nữa, chúng ta lại thắng, chỉ cần đội quân này còn, chúng ta sẽ còn chiến thắng!

Mưa Thần nghiêm trang cử hành nghi lễ, đứng trên bục cao nhất. Kế hoạch siêu việt bắt đầu, năm tháng cứ thế mà lướt qua trước mắt hần. Bao nhiêu ngày đêm khổ tâm lo lắng, bao nhiêu người không oán không hối hi sinh. Sự truy cầu và nỗ lực của bản thân trong thời đại này, bỗng chốc dâng trào trong lòng hần. Tương lai ra sao, hần nhất thời không hề nghĩ đến, vào khoảnh khắc này, hần chỉ muốn cùng đội quân do mình sáng lập, ăn mừng thắng lợi vẻ vang, ăn mừng chiến dịch báo thù của dân tộc đã thành công. Ta đến, ta thấy, và ta đã thắng! Mọi nỗ lực, vào giây phút này, dường như đều được đền đáp. Hốc mắt hần bỗng nhiên tràn lệ. Đó cũng là lần đầu tiên kể từ khi hần đến thế giới này.

Lý Duệ và đoàn tùy tùng tiến đến trước đài chủ tịch, ghì cương dừng lại. Ngồi trên lưng ngựa, hần hướng Mưa Thần chinh tề hành lễ. Trên mặt Lý Duệ lộ rõ vẻ kiêu ngạo, nhìn thẳng vào ánh mắt Mưa Thần, không hề lùi bước. Hần như muốn tuyên bố với Mưa Thần, ta thắng lợi, ta còn sẽ mang đến cho người vinh quang to lớn hơn nữa! Mưa Thần nhìn Lý Duệ một lúc, rồi chuyển ánh mắt sang quyền trượng Thái Ngạc Nguyên Soái được Vương Đăng Khoa giơ cao. Đến giờ phút này, biết bao người đã hy sinh! Ngọn lửa phục hưng dân tộc càng cháy càng cao, được nhóm lên bằng máu thịt của biết bao người. Rốt cuộc mình nên làm gì, mới không phụ lòng họ? Cờ quân Nhật Bản bị quân lính kẹp chặt, theo sau Lý Duệ, cuộn cuộn tiến qua, dưới ánh mắt của mọi người, từng lá cờ quân Nhật bị ném xuống trước bia kỷ niệm anh hùng. Những lá cờ nhuộm máu này, tượng trưng cho cường quyền Đông Á, từ sau Giáp Ngọ đến nay luôn nhắm nhe vào quốc gia này, dân tộc này, đã hoàn toàn thất bại tại đây!

Giữa đám đông bỗng bùng nổ tiếng hoan hô vang dội.

Lịch sử, cuối cùng đã thay đổi! Và thời đại vĩ đại, cũng đã đến thời điểm nồng đậm nhất.

Đêm xuống, tại tiệc mừng công, Mưa Thần hiếm khi say. Hãn không từ chối bất cứ ai, nâng ly cạn với tất cả những người có thể chạm mặt. Mãi đến khi được người dìu về phòng ngủ. Nấc rượu, hãn lăn qua lộn lại trên giường. Miệng lẩm bẩm: “Rốt cuộc là Washington, hay là Napoleon? Đến mức này, nên làm gì tiếp theo?”

Huệ Anh nhìn vào quân hàm Thượng tá của mình trong gương, sau đó lặng lẽ đội mũ lên đầu. Trong đêm tối, lại mặc quân phục chỉnh tề như vậy, có vẻ hơi ngốc nghếch. Nhưng vị Thượng tá tiền đồ vô lượng này lại có vẻ rất bình tĩnh. Hãn không ngừng tạo dáng trước gương. Nhìn kỹ, hãn đều đang học theo Mưa Thần —— Mưa Thần nói chuyện, Mưa Thần chào hỏi, Mưa Thần đi đứng, Mưa Thần chấp tay sau lưng suy tư..... Mình không thể chờ đợi được nữa a..... “Nếu không có cơ hội này xuất hiện, có lẽ mình sẽ an an ổn ổn làm một con chó trung thành của Mưa Thần, vì mỗi một lời khen của hãn mà kích động cả nửa ngày, chậm rãi bò lên trên nấc thang quyền lực.

Nhưng thời đại này, làm sao có thể để mình an tâm chờ đợi thời gian trôi qua chậm chạp! Càng ở gần Mưa Thần, càng nghiên cứu sâu về Mưa Thần, hãn càng kinh ngạc phát hiện ra lai lịch thần bí của Mưa Thần, và sự nghiệp của hãn kỳ diệu đến mức nào. Trung Quốc nghèo nàn đến bước này, đối với tất cả những gì Mưa Thần làm, ngoài thiên mệnh ra, không có bất kỳ lời giải thích nào khác! Trong lịch sử có lẽ chỉ tồn tại một con đường tắt chật hẹp, xung quanh con đường tắt này, đều là vực sâu vạn trượng. Nhưng nó đã bị Mưa Thần nắm lấy. Vận khí tốt, hay là gì khác, đều không thể bắt chước được. Nhưng Huệ Anh hiểu rõ trong lòng, thời đại của anh hùng, sắp kết thúc. Muốn được như Mưa Thần, chỉ có thể nắm lấy đuôi của thời đại.

Kiến công lập nghiệp, cần phải siêu sớm! Những kế hoạch hoang đường của Mưa Thần, đều lần lượt thành công, tại sao mình lại không thể?

Thành công, liền nắm giữ tất cả, thất bại, cũng chỉ có vậy mà thôi. Cứ đánh cược một lần! Trong thời đại chưa hoàn toàn kết thúc, khi vẫn còn cơ hội cuối cùng, mình dù liều mạng cũng phải nắm lấy! Quyền lực hấp dẫn cực lớn, không ai có thể ngăn cản. Nhất là hãn, ngọn lửa trong lồng ngực, đã thiêu đốt đến mức khiến hãn ăn ngủ không yên.

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hãn cuối cùng dừng lại các tư thế trước gương, ngồi trước bàn, bắt đầu cẩn thận đọc qua kế hoạch nội bộ gần đây và các thông tin liên quan.

Gì Toại đã tiếp nhận chức vụ Tổng tư lệnh chiến khu phía Bắc, thời gian hãn rời Nam Kinh đi nhậm chức chậm nhất không quá ngày ba tháng chín. Hãn muốn an bài kế hoạch bảo vệ Gì Toại Bắc thượng. Đồng thời Lý Duệ ở Nam Kinh cũng không ở quá ngày 9 tháng 9, phải lên thuyền cùng tiên phong quân thứ năm rời khỏi Nam Kinh, đi Châu Âu.

Tổng Giáo Nhân Thủ tướng ngày ba mươi tháng tám đi Thượng Hải, tham gia đàm phán nội bộ, ngày hai tháng chín trở về Nam Kinh. Tham gia hội nghị kế hoạch phục hồi công nghiệp của chính phủ, còn có hội nghị kế hoạch chỉnh lý quốc trái. Hội nghị quốc hội triệu tập khẩn cấp thời chiến, cũng sẽ tạm ngừng họp giải tán vào ngày ba tháng chín. Tối ngày 2, Tổng Giáo Nhân còn muốn cùng các nghị viên liên hoan.

Ngày ba tháng chín, Mưa Thần sẽ đến Thượng Hải, được phu nhân Lý viện tiễn đưa, phu nhân sẽ đến Mỹ trị liệu. Mà Mưa Thần cũng sẽ tham gia vào giai đoạn cuối cùng của đàm phán nội bộ được triệu tập ở đó, thậm chí chủ trì việc ký kết cuối cùng.

STT 388: Chương 5: Thế giới mới - Chương 191: Cân bằng

Chương 5: Thế giới mới - Chương 191: Cân bằng

Sau thắng lợi duyệt binh, thủ đô Dân Quốc vốn đã sôi sục suốt từ ngày 30 tháng 5 đến nay dường như cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Dần dần trở lại yên tĩnh. Đại thời đại rung chuyển trong mấy năm này đã phát triển đến một tầm cao mà bách tính Dân Quốc khó có thể tưởng tượng. Họ đã chứng kiến thời đại biến thiên, cũng tự mình trải qua những biến động của thời đại. Nhưng lần này, là nhờ những thắng lợi liên tiếp mà vượt qua tất cả. Mấy tháng chiến sự ngăn ngui mà kịch liệt này, ảnh hưởng đến họ cũng lớn không kém. Đầu tiên là thủ đô và vùng hạ lưu Trường Giang bị giới nghiêm hoàn toàn. Vận chuyển dân dụng ven sông phần lớn bị đình chỉ. Bờ sông gấp rút huy động sức dân xây dựng chướng ngại vật và công sự phòng thủ. Dưới sự chủ trì của quan chỉ huy quân sự tối cao của Trấn Nam, tướng trăm dặm, các tỉnh Chiết Giang, Giang Tô, Phúc Kiến ở hạ du đều bước vào thời kỳ quân sự. Vật tư khan hiếm được phân phối, chuẩn bị cho khả năng quân Nhật Bản tấn công toàn diện. Tiếp theo là nhiệm vụ mua quốc trái với số lượng lớn. Dù với bách tính bình thường, đây là nghĩa vụ nên làm, và họ cũng nhiệt tình mua quốc trái. Nhưng với công chức nhà nước, nhân viên các xí nghiệp quốc hữu, và phần lớn thương nhân, việc mua này ít nhiều mang tính cưỡng chế. Hàng trăm vạn quân đội chiến đấu ác liệt, nuốt chửng một lượng quân phí khổng lồ. Công chức thủ đô, từ thủ tướng đến thực tập sinh, đều phải đóng góp hai tháng lương để mua quốc trái. Dân Quốc tại Giang Tô, An Huy, Tô Bắc, những nơi đã có nền công nghiệp nặng, cũng được phân chia nhiệm vụ mua quốc trái. Với các thương nhân, bao gồm cả

tập đoàn sông Tích và các thương nhân giàu có ở Quảng Đông, việc giao nhiệm vụ mua quốc trái cũng chưa từng có. Vài thương hội ở phương Nam trong thời chiến đã mua tới 85 triệu hoa nguyên quốc trái, sau chiến tranh lại phải mua thêm 130 triệu hoa nguyên để phục vụ kế hoạch tái thiết phương Bắc và chấn hưng công nghiệp Đông Bắc. Mặc dù đầu tư vào kế hoạch chấn hưng công nghiệp Đông Bắc không phải là không có lợi ích, và dưới sự thôi thúc của tinh thần dân tộc mạnh mẽ, các kế hoạch mua quốc trái trong và sau chiến tranh đã diễn ra tương đối thuận lợi. Nhưng trên một số tờ báo sau chiến tranh, vẫn có những lời phàn nàn cho rằng lợi ích thương mại hợp pháp của họ bị chính phủ cướp đoạt vì lợi ích dân tộc và chiến tranh. Đương nhiên, những điều này vẫn nằm trong phạm vi bình thường.

Với bách tính thủ đô, điều thực sự ảnh hưởng lớn nhất đến họ trong mấy tháng này là cảm xúc cuồng nhiệt. Trước chiến tranh, những tin tức thắng lợi liên tiếp được truyền đến. Quân đội chính quy hùng mạnh, thần vô anh dũng, chiến vô bất thắng. Nổi nhục Giáp Ngọ được rửa sạch. Quân đội tiến công như vũ bão ở Triều Tiên. Học sinh sĩ quan dự bị các trường cao đẳng ngày đêm diễu hành, reo hò trên đường phố. Phong trào tòng quân dâng trào, cùng với những tiếng hô cuồng nhiệt từ một số tờ báo. Trung Quốc dường như trong khoảnh khắc này đã trở thành một quốc gia hùng mạnh chưa từng có. Họ đã đứng hiên ngang trong rừng dân tộc trên thế giới. Và sẽ lợi dụng sức mạnh hiện tại để giành lấy những gì thuộc về họ trên thế giới. Trong bách tính, hiện tại cũng hình thành một loại tâm lý vi diệu, giống như không khí của người Nhật Bản sau khi Minh Trị Duy Tân liên tiếp giành được nhiều thắng lợi. Thông thường, thanh niên sau khi học hoặc làm việc về, liền chạy đến cổng tòa soạn để xem những tin tức chiến sự mới nhất trên bảng tin tạm thời. Khi tin thắng trận được công bố, đám thanh niên chen chúc ở cửa ulla ra, bộc phát những tiếng hoan hô kịch liệt, sau đó là diễu hành đốt đuốc, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn những học sinh sĩ quan dự bị mặc quân phục với khí thế hùng hục. Trong đám đông, nếu còn

thấy mấy cô gái váy áo thướt tha, thì đêm đó quả là đáng giá! Ngoài reo hò, thỉnh thoảng họ còn đến trước cửa chính phủ để kháng nghị. Nguyên nhân rất đơn giản, những chính khách lại lớn tiếng kêu gọi đàm phán và hòa bình, thậm chí còn giải tán quân đội chính quy! Đợi đến khi đám đông giải tán vào đêm khuya, những thanh niên say mê trong bầu không khí nóng bỏng vẫn không chịu rời đi. Họ lớn tiếng bàn tán về những việc quốc gia cần làm tiếp theo. Ý nghĩ của mọi người hầu như đều nhất trí. Chính phủ với những kẻ yếu đuối đó nhất định phải từ chức, nhất định phải thay người. Tổng thống nên sớm nắm giữ quyền lực. Đất nước đã giành lại Đông Bắc, Triều Tiên cũng tuyệt đối không thể từ bỏ, sau đó phải đàm phán với Nga, đòi lại hơn trăm vạn cây số vuông lãnh thổ đã mất. Nếu họ không chịu nhượng bộ, thì hàng trăm vạn quân đội chính quy sẽ phải tìm kiếm một thắng lợi vĩ đại khác! Về lợi ích trên biển, Đài Loan, Hồng Kông, Ma Cao, những lãnh thổ đã mất. Hiện tại chưa có lực lượng hải quân mạnh mẽ như vậy. Cũng không cần vội, liên kết với Mỹ, toàn lực phát triển hải quân. Một ngày nào đó sẽ thanh toán với những kẻ thù này! Hiện tại, các đế quốc lâu đời đã suy sụp, tương lai là Trung Quốc và Mỹ! Nếu Mỹ hô lên Châu Mỹ là của người Mỹ. Tại sao người Trung Quốc lại không thể hô lên Châu Á là của người Trung Quốc?

Trải qua trăm năm nhục nhã dân tộc, vào thời điểm phục hưng, những thắng lợi mà ngay cả trong giấc mơ của quốc dân cũng khó có thể tưởng tượng được đã đến. Nó bùng phát thành một loại tự hào dân tộc có phần khác thường. Sự cuồng nhiệt này, dường như là một loại hồi quang phản chiếu kịch liệt vào thời điểm cuối của đại thời đại này. Đất nước này, ít nhất về mặt tâm lý, đã có sự thay đổi sâu sắc.

Danh vọng của Mưa Thần đã lên đến mức không thể tưởng tượng nổi, nếu lúc này hăn ra lệnh cho những thanh niên này ra tiền tuyến công kích, hy sinh, xông vào bãi mìn, cùng địch đồng quy vu tận, tin rằng tuyệt đại đa số thanh niên của đất nước này sẽ không chút do dự. Mà những vị tướng

lĩnh quân đội chính quy lập công lớn ở tiền tuyến, cũng đã trở thành những thần tượng, vây quanh Mưa Thần. Từ châu Âu đến châu Á, tham mưu trưởng Lý Tung Vân, người chưa từng thua trận, thiếu tướng Vương Thăng Chắc, mang trên mình mười chín vết thương vẫn dẫn quân xung phong, sư trưởng đệ nhất thiên hạ, thiếu tướng Vương Đăng Khoa, chỉ huy đội thiết giáp mạnh nhất thế giới, nguyên soái Thái Ngạc, người đã chết vì làm việc quá sức... Đều trở thành những ngôi sao sáng chói nhất thời đại này. Quân đội chính quy cũng đã trở thành một tập thể được đất nước kính ngưỡng và sùng bái nhất. Đất nước tràn đầy một loại tâm trạng bất an xao động, hơn ba tháng chiến sự kết thúc, dường như cũng không thể khiến đất nước bình phục lại khỏi cảm xúc kích động trong thời chiến, vẫn đang cuộn trào, dâng trào. Khi tin tức đàm phán hòa bình bắt đầu được truyền đến, mọi người không dám chỉ trích Mưa Thần, mà gần như đồng thanh bày tỏ bất mãn với chính phủ. Trong tình huống thắng lợi như vậy, cần gì phải đàm phán? Vài chục vạn tàn quân Nhật ở Lữ Đại cần phải bị tiêu diệt, tốt nhất là treo cổ hết bọn chúng! Nghe nói Triều Tiên phải trả lại, lại là những kẻ đội khăn vấn phục trước áp lực của các cường quốc châu Âu. Những cường quốc đó không mong muốn chúng ta mạnh lên! Cái gì mà kế hoạch Triều Tiên đổi Đài Loan. Nhật Bản chiến bại. Vốn dĩ phải trả Triều Tiên lại cho chúng ta!

Trên đường Khôi Phục Đông, đã là mười giờ đêm. Trên đường vẫn còn những người trẻ tuổi đang sôi sục. Họ hát ca, vung đèn pin trong tay, lớn tiếng hô khẩu hiệu kháng nghị trước cửa tòa nhà chính phủ. Rất lâu sau mới chịu giải tán. Việc đàm phán đã bắt đầu, ở thủ đô quả thực đã gây ra một phong trào đến nay vẫn chưa lắng xuống. Trên đường Khôi Phục Đông, toàn bộ đều là đám đông. Tiếng hát và tiếng kêu vang vọng trên bầu trời đêm của Nam Kinh. Khi đó, trên bầu trời đêm của thành phố chưa bị ô nhiễm công nghiệp nghiêm trọng, dải Ngân Hà mờ mờ đang trải dài trên đỉnh đầu những thanh niên này.

Gì Toại đứng trước cửa số phòng 303, nhà khách Lục quân tổng tham, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh tượng bên ngoài. Sắc mặt hần thâm trầm, không biết đang suy nghĩ điều gì. Bên ngoài, sóng triều xao động, lại khiến hần nhớ đến cảnh gặp mặt Mưa Thần năm xưa.

“..... Tổng thống, lần này trở về, ta thật sự lo lắng về tư tưởng bất ổn trong nội bộ quân đội..... Ngài rốt cuộc mong muốn quân đội chính quy phát triển đến mức nào? Quân đội chính quy là niềm vinh dự và công lao của dân tộc này, của quốc gia này. Không thể cứ thế mà hủy hoại trong chốc lát! Từ Châu Âu đến Châu Á, quân đội chính quy hiện nay đã bành trướng vượt quá thực tế của quốc gia này, thậm chí có phần lấn át vũ lực. Thanh quân và các đoàn thể cấp tiến trong nội bộ cũng ngày càng hoạt động mạnh mẽ. Bọn chúng đều coi ba tên nghị viên bị ám sát là những quan quân trẻ tuổi làm thần tượng. Đều bất mãn với chính thể hiện tại. Tổng thống, ngài muốn quân đội chính quy biến thành hình dạng gì? Trở thành vũ lực quốc gia thực sự? Hay chỉ đơn thuần là nền tảng quyền lực của ngài? Nếu ngài chỉ xem quân đội chính quy là cơ sở quyền lực của mình, vậy thì không thể không thỏa mãn nhu cầu phát triển vô bờ bến của quân đội chính quy, cùng với sự theo đuổi Võ Huân, công tích, vinh dự của những quân nhân trẻ tuổi. Vậy quân đội chính quy rốt cuộc sẽ biến thành bộ dạng gì! Trước kia còn có thể nói là vì sự an toàn của quốc gia mới nổi. Ý chí của mọi người còn có thể đoàn kết một lòng. Quân đội chính quy còn có thể vì sự nghiệp chính nghĩa mà chiến đấu, hy sinh. Khi kẻ địch của dân tộc đã bị chúng ta đánh bại, tương lai hẳn là một thời kỳ kiến thiết hòa bình tương đối dài. Quân đội chính quy sẽ đi về đâu, ngài không lo lắng sao? Hay là ngài mong muốn quân đội chính quy vẫn duy trì thực lực như vậy, với tâm tính như thế, mới là điều ngài thực sự muốn?”

Gì Toại lúc ấy vẻ mặt thản nhiên, cứ thế nhìn Mưa Thần. Ở quốc gia này, có lẽ chỉ có hần có gan nói với Mưa Thần những lời như vậy. Trong lòng hần, quan to lộc hậu chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa, đến tuổi này, địa vị

này, hắn còn chẳng có lấy một căn nhà. Từ khi khôi phục đến nay, hắn chỉ trung thành với lý tưởng của mình mà phấn đấu. Lúc trước, tại Nam Kinh, hắn đã hứa với Mưa Thần, khi Mưa Thần làm việc không trái với chính nghĩa trong lòng hắn, hắn sẽ quên mình phục vụ Mưa Thần đến cùng —— kỳ thực, hắn muốn vì quốc gia này, dân tộc này mà quên mình phục vụ đến cùng. Cho nên, khi vừa trở về nước, hắn đã muốn hỏi Mưa Thần, rốt cuộc sẽ đi về đâu. Nếu hắn thật sự mong muốn mình trở về ổn định quân tâm, cải tạo quân đội chính quy theo hướng thể chế bình thường, để nền cộng hòa này trở lại quỹ đạo kiến thiết hòa bình. Vậy thì hắn sẽ cúc cung tận tụy, chết mới thôi. Nếu Mưa Thần chỉ muốn hắn làm chút chuyện khác, vậy hắn chỉ có thể chọn rời đi, mặc kệ hậu quả là gì. Khi một người đến mức đáy lòng bình thản vô tư, liền giống như hắn, biến thành không sợ hãi.

Mưa Thần chỉ nhàn nhạt nhìn hắn, vẻ mặt có chút phức tạp. Mưa Thần sắp bước vào tuổi xây dựng sự nghiệp. Những năm gần đây, việc giao thiệp với Gì Toại đã ít đi rất nhiều. Hai người dường như ngấm hiểu nhau. Mặc dù Gì Toại là nhân vật có địa vị cao nhất trong quân đội chính quy, chỉ sau Mưa Thần, trong số Giang Bắc tam kiệt. Nhưng hắn trước nay vẫn giữ quan hệ với Mưa Thần ở mức vừa phải, không phải là tâm phúc thân tín của Mưa Thần. Nhưng khi cần trấn giữ cục diện, Mưa Thần vẫn luôn cân nhắc hắn trước tiên. Bởi vì trong lòng Mưa Thần hiểu rõ, Gì Toại không giống Trần Sơn Hà, Tư Mã Trạ, thậm chí cả đại ca hắn, Ngô Hái. Hắn trước nay không trung thành với một cá nhân nào.

Mưa Thần khẽ thở dài, cười khờ nói: “Bây giờ có thể nói với ta những điều này, đếm tới đếm lui, trong quân đội chính quy cũng chỉ có mình ngươi là sáng tỏ..... Ta hiểu nỗi lo của ngươi. Ngươi cho rằng ta là kẻ ngu sao?” Trước mặt Gì Toại, Mưa Thần không cần phải vòng vo tam quốc. Với một vị tướng như vậy, không thể dùng mưu mô.

“Tư tưởng trong nội bộ quân đội, ta đương nhiên cũng chú ý. Nhưng Sáng Tỏ, người có biết người có một nhược điểm lớn nhất không? Chính là nhìn nhận vấn đề gì cũng quá tuyệt đối hóa, không phải đen thì là trắng. Cho rằng thứ gì rời khỏi lý tưởng chính nghĩa trong suy nghĩ của người một chút, liền hoàn toàn không thể chấp nhận. Nhưng khi người đến vị trí của ta, sẽ biết, đối với việc trong nước, ta cân nhắc nhiều nhất vẫn là sự cân bằng! Quốc gia được xây dựng trên cơ sở gì, người hoàn toàn hiểu rõ. Chúng ta đợi thời là để lợi dụng cơ hội cường ép đặt xuống một giang sơn. Khi quốc gia hoàn toàn chưa thoát thai khỏi thời đại trước. Chỉ cần ta không nắm giữ thực lực, vậy thì bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ lật bàn! Ta vất vả bồi dưỡng quân tâm, lợi dụng quân tâm ảnh hưởng đến dân khí. Lợi dụng quyền uy tuyệt đối hiện tại của ta để chậm rãi cải tạo quốc gia này. Ta vẫn nghĩ, chỉ cần quốc gia có thể cường thịnh, vấn đề nội bộ sẽ được giải quyết từ từ! Khi quốc gia còn chưa cường thịnh, ngoại địch đang rình rập. Vấn đề nội bộ của chúng ta, không có cơ hội giải quyết từ từ! Vậy thì dân tộc này sẽ phải đối mặt với điều gì, có lẽ chính là một lần vỡ vụn hoàn toàn, sau đó lại lần nữa Niết Bàn! Người và ta đều không nghi ngờ rằng dân tộc này, cho dù trong tình huống như vậy, vẫn có thể chật vật phục hưng. Nhưng cái giá phải trả là bao lớn? Chúng ta đã đi trên con đường thành công, tuyệt đối không thể lùi bước!”

Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt sáng rực nhìn Gì Toại, dường như muốn nói hết những lời trong lòng vào lúc này: “Cho nên, vì tương lai của quốc gia và dân tộc, ta không thể nhượng bộ! Đã quốc gia này cần ta nắm vững quyền lực để ổn định toàn cục, để quốc gia này chậm rãi quá độ thành một cường quốc thực sự. Ta không thể đàn áp quá mức quân đội chính quy! Hơn nữa, nhuệ khí và tinh thần thượng võ của quân đội chính quy, có được dễ dàng đến nhường nào! Một đội quân hiếu chiến, cường đại, uy hiếp kẻ địch tiềm ẩn đến mức nào? Ta có thể tự tay hủy diệt tất cả sao?”

Mưa Thần hoàn toàn có thể được gọi là cười ngạo nghễ, nụ cười đó chứa đựng tất cả. Sự thật cũng chứng minh, từ khi hãn xuất hiện đến nay, hãn chưa từng đưa ra một quyết định trọng đại nào sai lầm. Nhìn vào ánh mắt sắc bén hiện tại, Gì Toại cảm thấy mình sắp bị hãn áp đảo, nhưng vì sự cân bằng, ta sẽ không bỏ mặc tư tưởng nguy hiểm trong quân đội, cũng như những hành động nguy hiểm phía sau! Ta cần duy trì chính thể cộng hòa, cần duy trì cục diện do ta một tay tạo ra. Cho đến khi nhân dân thực sự có thể lý trí lựa chọn điều họ thực sự cần! Cho nên ta mới triệu người đến. Người hiện tại có thể xem là phái ôn hòa trong quân đội chính quy! Uy vọng cũng đủ. Ta cần người trấn giữ nơi đó, để bọn họ đừng làm loạn. Trong hệ thống chính trị, ta cũng phái nhân thủ đặc lực chủ trì cục diện phối hợp với người. Ta tin rằng, điều này không thành vấn đề! Hiện tại chính là muốn ổn định cục diện trong nước. Để hội đàm trong nước, một lần nữa phân phối cục diện hệ thống Châu Á trước mắt được an ổn quá độ. Bên dưới quốc gia này dù có ý kiến khác biệt thế nào, đều sẽ nằm trong vấn đề thể chế! Tùng Sơn đi quá sớm. Vì đại cục, Sáng Tỏ, người nhất định phải toàn tâm toàn ý giúp ta!”.

Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Mưa Thần, nhìn thấy thần thái kiên định của hãn, nghe ngữ khí tự tin của hãn. Gì Toại dường như hiểu rõ hãn, lại càng thêm không hiểu rõ hãn. Nhiệm vụ của Mưa Thần khiến hãn không thể cự tuyệt, Mưa Thần muốn mượn trọng hãn để cân bằng tâm tư kịch liệt trong quân đội. Sau đó lại nhờ quân đội để cân bằng nội các..... Tất cả những hành động này, chính là để tất cả quyền lực đều tập trung vào tay hãn. Nhưng hiện tại đại cục, quả thực cần ổn định a.....“Trước mặt vị tổng thống trẻ tuổi này, mặc kệ trước kia mình muốn kiên định thế nào, đều không thể cự tuyệt yêu cầu của hãn. Nhưng trong lòng hãn luôn có một thanh âm đang loáng thoáng kêu gào, Mưa Thần tuy khao khát ổn định, nhưng thế cục có thật sự như hãn nói, nằm trong lòng bàn tay hãn không? Mặc dù trước kia hãn chưa từng mắc sai lầm, nhưng lần này, vẫn sẽ như hãn nghĩ, mọi thứ đều có thể bình an vượt qua sao? Là một vị tướng chưa từng

rời khỏi quân đội, hẳn hiểu rõ sự cường đại hiện tại của quân đội chính quy, cũng như uy lực mà quân đội chính quy có thể bộc phát ra. Mưa Thần thật sự có nắm chắc như vậy sao?"

Sau lưng gù đó, một giọng nói dịu dàng cất lên: "Sáng tỏ, người đang nghĩ gì vậy?" Hắc quay đầu lại, thấy Lăng Thương Tuyết đang ngồi trên ghế, lặng lẽ nhìn mình. Dưới ánh đèn ấm áp, mái tóc dài của nàng óng ánh như mộng. Đôi mắt sáng ngời, không chớp lấy một cái nhìn người đàn ông sắt đá vừa trở về từ nơi xa xôi. Nhìn dáng vẻ mày chau suốt từ đầu đến cuối của hắc, cô gái không khỏi đau lòng. Dù hắc đã chậm chạp chấp nhận tình cảm của nàng, nhưng vì sao vẫn mang vẻ mặt u sầu nặng nề đến vậy?

Những người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì? Để hiểu rõ thế giới của những người đàn ông này, Lăng Thương Tuyết đã chọn học chuyên ngành lịch sử, một ngành mà cô gái không hề hứng thú. Lịch sử phức tạp, nhiều biến cố, lại còn bị che giấu, khiến cô không khỏi choáng váng trong quá trình nghiên cứu. Những chuyện đã xảy ra trên thế giới này, thật sự quá đáng sợ. Nhưng vì có thể thực sự hiểu được người đàn ông trước mắt, nàng vẫn kiên trì. Chỉ là vào lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai người trở nên xa xôi đến lạ.

"Tôn Thương Tuyết, ta nên đưa người về ký túc xá trường, xe đã đợi dưới lầu. Trên đường cái này loạn kinh ta nhìn cũng thấy đỡ hơn rồi..."

Lăng Thương Tuyết đứng dậy, thân hình nàng vô cùng cao ráo, trước mặt gù đó cao một mét bảy mươi chín, dường như không thấp hơn hắc là bao. Cô gái đứng gần gù đó, hơi thở ấm áp phả vào mặt hắc. Trong ánh mắt của nàng, hắc thấy bóng dáng của chính mình. "Sáng tỏ, người rốt cuộc đang lo lắng điều gì? Lần này trở về, người không phải đã nói có thể ổn định lại rồi sao? Ngoài châu Âu, sẽ không có chiến tranh nữa. Còn chuyện gì nữa khiến người cau mày như vậy? Có thể nói cho ta biết không?" Nàng e lệ cười, giọng nhỏ nhẹ: "Người không muốn chia sẻ với ta sao?"

Gì đó lại thấy trong lòng rối bời. Nhưng cuối cùng, bản tính của một quân nhân đã khiến hần đưa tay ra, đẩy nhẹ thân thể Lăng Thương Tuyết ra một chút. Nhìn cô gái uất ức nháu mày, hai tay hần đặt trên vai nàng liền cứng đờ. Cuối cùng, gì đó chỉ có thể thở dài thật sâu.

"... Tình hình quốc gia đã ổn định lại, nhưng trong lòng một số người, hiện tại đang diễn ra một cuộc chiến khốc liệt hơn, hiểm ác hơn... Tôn Thương Tuyết, ta cứ nghĩ lần này trở về, nếu không phải tình thế lại xảy ra theo lý tưởng của ta, thì quốc gia có lẽ đã tốt hơn. Nếu không phải ta mặc kệ mọi thứ, buông tay rời đi, thì có lẽ đã có thể cùng nàng xuất ngoại học tập, hay bất cứ điều gì, đều không liên quan đến ta... Nhưng hiện tại, ta không thể không cuốn vào một cuộc chiến mà không biết kết quả ra sao. Nếu như trước kia đối thủ của ta là kẻ thù rõ ràng, thì hiện tại đối thủ của ta lại có khả năng là chiến hữu bên cạnh, cùng ở trong một chiến hào với ta! Nếu như trước kia ta còn có thể hứa hẹn với nàng điều gì, thì hiện tại ta cũng không dám nói..."

Nói đến đây, gì đó, người đàn ông sắt đá, giọng điệu cũng có chút ảm đạm. Nhưng sắc mặt hần lại bình tĩnh lạ thường, như thể đang nói về chuyện không liên quan đến mình.

Lăng Thương Tuyết cắn môi, thần thái trong mắt nàng cũng trở nên ảm đạm. Nàng muốn nói với gì đó rằng nàng không quan tâm hần sẽ phải đối mặt với tình hình gì, nàng không quan tâm hần có thể đưa ra một lời hứa hẹn vĩnh cửu hay không. Kiêu ngạo như nàng, yêu người đàn ông trầm mặc, cứng rắn này, thì rất khó tưởng tượng mình sẽ yêu người khác! Hần là người ưu tú nhất! Thuần khiết, kiên định, ương ngạnh, kiêu ngạo, chính trực... Nhưng nàng vẫn không nói nên lời, bởi vì nàng hiểu rõ gì đó, hiểu rõ sự kiên trì của hần.

Cô gái buồn bã cười: "Vậy chúng ta còn có tương lai không?"

Gì đó hít sâu một hơi, như muốn ghi nhớ mãi hương vị của cô gái: "Ta không biết, ta thật sự không biết. Tổn Thương Tuyết, ta không dám yêu cầu nàng đợi ta... Những ngày này ta luôn nghĩ về một vài lời của tổng thống. Ông ấy nói rằng sự nghiệp phục hưng dân tộc cần có người bước lên tể đàn. Đã có rất nhiều người bước lên tể đàn này rồi... Có lẽ đến lượt ta rồi. Nàng không phải đang học lịch sử sao? Nếu có bất trắc gì, xin nàng hãy nói cho hậu thế biết, sự thật lịch sử rốt cuộc là gì. Thế hệ thanh niên của chúng ta, rốt cuộc đã làm gì cho đất nước này!"

Truyện đã được nâng cấp nhờ AI hỗ trợ bởi T·L·Trúc .

STT 389: Chương 5: Thế giới mới - Chương 192: Người không s...

Chương 5: Thế giới mới - Chương 192: Người không sợ?

Nhà giam Lục quân ở Nam Kinh.

Trong một căn phòng đơn thoát nhìn khá sạch sẽ, Dương Độ, tự Dương Tích Tử, đang lặng lẽ ngồi trên giường. Khác với những gì người khác tưởng tượng, vị tài tử đệ nhất Dân Quốc tự nhận này lại có vẻ mặt thân nhiên, quần áo vẫn sạch sẽ, tóc chải chuốt cẩn thận. Ngồi đó, hẳn thậm chí còn tỏ ra nhàn nhã. Ở đây, dường như hẳn đang ở nhà. Bọn lính canh của Lục quân hiến binh đều cảm thấy kỳ lạ trước thái độ này của hắn. Nghe phong thanh từ trên truyền xuống, Tổng thống dường như đã nổi giận vì chuyện của Dương tài tử này, sắp sửa xử lý hắn thật nhanh, vậy mà hắn vẫn ung dung tự tại đến thế!

Mấy ngày nay ở Nam Kinh, Dương Độ trong tù uống chút rượu (đối với loại phạm nhân cao cấp này, đãi ngộ vẫn không tệ), hoặc yêu cầu giấy bút để tự mình làm thơ. Cứ như thế hắn coi nơi này là nơi nghỉ dưỡng. Chỉ là, đôi khi trong những lúc yên tĩnh, có thể thấy vẻ mặt hắn thoáng lộ vẻ lo lắng, dường như đang chờ đợi ai đó.

Lần này đúng là đùa với lửa rồi. Dương Độ không khỏi nở một nụ cười khổ. Hắn từ trước đến nay là người có chí lớn. Trong thời Viên Thế Khải, hắn thường không cam lòng khi không được trọng dụng, dù có thể tham gia vào những việc quan trọng. Nhưng dù sao vẫn chỉ là thân phận mưu sĩ. Đừng nói đến vị trí Thủ tướng của chính phủ trung ương, ngay cả một chức

vụ lớn trong bộ phận cũng không đến lượt hần! Việc hần chuyển sang đầu quân cho Mưa Thần, ngoài việc thời thế không sai, thì cảm xúc tức giận cũng chiếm một phần lớn. Viên Thế Khải không được thì hần phải tranh thủ ở Mưa Thần! Theo Dương Độ, những gì hần học được cả đời là để trị quốc bình thiên hạ, khai sáng một thời đại.

Nhưng ở Mưa Thần, hần lúng túng nhận ra, Mưa Thần vẫn coi hần là một mưu sĩ. Hơn nữa, không phải là mưu sĩ bên cạnh. Chỉ làm những công việc nghiên cứu, và thu thập thông tin tình báo dưới danh nghĩa học thuật, nhiều nhất là làm một số công việc liên lạc, trấn an với những chính khách phương Bắc đã lỗi thời. Mặc dù có chí lớn, nhưng sự thất vọng cũng ngày càng lớn! Nhìn những người trong Quốc Dân đảng nắm quyền chính phủ, mà Liên Bang đảng với những kẻ vô danh tiểu tốt trước đây cũng đã đường hoàng bước vào. Hoặc là nghị viên, hoặc là có chỗ đứng trong chính phủ. Còn Dương đại tài tử của hần vẫn hai bàn tay trắng! Những người đó, thậm chí bao gồm cả Thủ tướng nước Cộng hòa hiện tại là Tống Giáo Nhân, đều là những đối tượng mà hần xem thường. Những người này đã mệt mỏi với mưu quyền, lại không hiểu cách đối phó với Mưa Thần, vị Tổng thống hung hãn này. Ngồi ở vị trí đó, còn có thể làm được gì?

Hiện tại là thời đại rất có ý nghĩa, bọn họ lại muốn sớm bắt đầu xây dựng bình thường, để thể chế quốc gia sớm hướng về phương Tây. Lại không nghĩ xem cái Tân Dân Quốc này được thành lập như thế nào, rốt cuộc là dựa vào cơ sở nào để tạo dựng quyền sở hữu ruộng đất! Nếu là hần... Nếu là hần... thì có thể làm được bao nhiêu việc! Hần, Dương Tích Tử, cũng có thể lưu danh sử sách! Lúc ở Thiên Tân, hần lợi dụng khả năng tiếp xúc rộng rãi với các loại tư liệu, các loại nhân vật. Bắt đầu tự mình nghiên cứu sâu sắc về thời cuộc, đương nhiên không thể bỏ qua Mưa Thần, cái quái vật khổng lồ chặn ngang trước mặt. Dương Độ tự nhận là hiểu rõ Mưa Thần. Hần muốn quyền lực cực mạnh, lại là một người theo chủ nghĩa hiện thực từ đầu đến cuối. Nếu muốn cướp lấy quyền lực, nhất định phải

nắm giữ thực lực. Tạo ra hiện thực, khiến Mưa Thần không thể không thừa nhận. Chỉ cần hành động của họ không đe dọa đến địa vị của hãn, có lẽ mọi chuyện sẽ thuận theo lẽ thường! Hiện nay, tư tưởng nào mạnh mẽ nhất, thịnh hành nhất trong nước? Đó là chủ nghĩa dân tộc! Cái tâm tư mà Mưa Thần một tay nâng lên, hiện tại đã có dáng vẻ không thể ngăn cản. Đằng sau còn có quân đội chính quy như một thành lũy dân tộc kiên cường chống đỡ.

Nếu hãn còn không biết lợi dụng thì đúng là hồ đồ!

Hệ thống viện phượng của Tổng Giáo Nhân đã khiến cho giai tầng trung kiên của quân đội chính quy phần nộ nhất. Mưa Thần, mặc dù dựa vào uy vọng to lớn của mình vẫn có thể khống chế được tình hình, nhưng nếu có người có thể giúp đỡ một chút... Có lẽ, vào một thời điểm nào đó khi Mưa Thần rời khỏi thủ đô, khi trở về Nam Kinh, mọi chuyện đã thay đổi... Khi đó, Mưa Thần có lẽ phải chấp nhận sự thay đổi này. Mà hãn, Dương Tích Tử, có thể trở thành người đứng đầu chính phủ được quân đội công nhận! Coi như người đứng đầu chính phủ hung hãn được quân đội tán thành, trong tương lai thay thế vị trí của Mưa Thần, có lẽ có thể tiến hành chậm rãi —— điều này không phải là không thể! Hiện tại, thế lực quân đội hùng mạnh cũng đã là một thanh kiếm hai lưỡi. Mưa Thần đã rèn nên thanh kiếm này, không thể nào mãi mãi duy trì khả năng kiểm soát như vậy. Khi Dương Độ lên đến đỉnh cao, nắm giữ một quốc gia gần như mạnh nhất từ trước đến nay, hãn có thể làm được bao nhiêu việc!

Sự căm dỗ của quyền lực to lớn khiến Dương Độ bắt đầu hành động, cho dù thất bại, cũng tốt hơn là cứ yên lặng cả đời! Bị coi là nhân vật không đáng kể trong thời gian dài. Bị gạt ra ngoài trung tâm quyền lực trong thời gian dài, đã khiến Dương Độ, một người có chí lớn, cảm thấy không thể chịu đựng được nữa. Hãn lợi dụng vị trí có lợi của mình ở Thiên Tân, bắt đầu âm thầm liên lạc với một số người trong giai tầng trung kiên của quân

đội chính quy. Viết thư qua lại với họ, gặp mặt mặt đàm. Tìm hiểu sự bất mãn của họ đối với Tổng Giáo Nhân và Quốc Dân đảng, bày mưu tính kế cho họ, mặc dù bị Thái Ngạc cảnh giác giám sát, nhưng may mắn là Thái Ngạc cuối cùng đã chết!

Lần này, trong khi chiến sự đang diễn ra, mâu thuẫn về tư tưởng giữa quân đội chính quy và chính phủ đã đạt đến đỉnh điểm. Một số nhân vật có thế lực trong quân đội chính quy, cũng không thể chịu đựng bất kỳ sự kiểm chế nào của chính phủ! Họ đã thực sự bắt đầu bàn bạc, tìm cách thực hiện những hành động kiên quyết để cứu đất nước này khỏi tình thế nguy hiểm mà họ cho là đang phải đối mặt. Trong đó, đương nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của Dương Tích Tử.

Dương Sĩ Kỳ phát hiện ra hành vi của hắn, nhưng chưa kịp vạch trần thì Dương Độ đã quyết đoán giải quyết vị tiền bối này. Nhưng không ngờ, Dương Sĩ Kỳ vẫn để lại một nước cờ. Di thư của ông ta vẫn được chuyển giao cho Mưa Thần... May mắn thay, Dương Sĩ Kỳ từ đầu đến cuối vẫn không biết toàn bộ nội dung mà hắn chuẩn bị! Mặc dù bị bắt đến Nam Kinh, Mưa Thần nổi giận lôi đình trước hành động của hắn, Dương Độ vẫn an tâm, tình hình vẫn nằm trong sự chuẩn bị của mình, có lẽ một ngày nào đó, hắn sẽ đường đường chính chính bước ra khỏi nhà giam Lục quân này, giành được địa vị mà hắn đáng được hưởng!

Người đã đánh cược tất cả, bất kể ở đâu, dường như đều lộ ra vẻ nhàn nhã như Dương Độ.

Bên ngoài hành lang đột nhiên vang lên tiếng ủng bước chân. Cùng với đó là tiếng chìa khóa của lính hiến binh. Dương Độ mở mắt, hơi nheo lại, đã thấy một tên hiến binh dẫn theo một sĩ quan thượng tá xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn là Huệ Anh Từ.

Cửa mở ra, Huệ Anh Từ với vẻ mặt nghiêm túc bước vào, chấp tay sau lưng đi một vòng trong phòng, cứ như thể là giám thị ngục giam đang thị sát vậy. Tên hiến binh nghiêm trang đứng ở cửa, cho đến khi Huệ Anh Từ phất tay, hắn mới cúi chào rồi đi ra. Vị thượng tá này hiện đang nắm giữ quyền lực lớn trong việc bảo vệ thủ đô. Mặc dù chỉ là tạm thời. Nhưng bọn họ, những lính hiến binh, với tư cách là lực lượng bảo vệ nội bộ của thủ đô, ngoài việc phục tùng Bộ chỉ huy của Ty hiến binh, còn phải chịu sự điều hành của Huệ thượng tá. Mệnh lệnh của hắn...

Có lẽ không ai dám lơ là. Ai cũng biết Dương Độ bị Huệ thượng tá tự tay bắt đến Nam Kinh, không sai, có lẽ lần này hắn lại đến thăm vấn một vài thứ. Để chuẩn bị cho phiên tòa quân sự. Tuy nhiên, đây đều là chuyện của những nhân vật lớn.

Dương Độ nhìn Huệ Anh Từ với vẻ mặt nặng nề, bỗng nhiên mỉm cười nói: "Người đến rồi. Có chuyện gì vậy?" Huệ Anh Từ nhìn chăm chăm hắn, thản nhiên đáp: "Tích Tử tiên sinh, tổng thống đã hạ lệnh quân pháp thẩm phán người. Sắp mở phiên tòa, người có thể biện hộ cho hành vi của mình. Người có gì muốn nói, ta có thể chuyển giao. Nhưng nghe nói mấy ngày nay người chỉ làm thơ đọc sách. Dường như chẳng hề bận tâm đến tình cảnh hiện tại, phải biết, đây là cơ hội cuối cùng của người. Hy vọng người có thể nắm chắc... Tổng thống còn nói, người liên lạc với những ai, phản ứng của bọn họ ra sao, chỉ cần người mau chóng khai báo, có thể được xem xét khoan hồng, mong người đừng phụ lòng tốt của tổng thống."

Dương Độ cười ha hả một tiếng: "Hiên ngang. Người xem ta là kẻ bán đứng bạn bè sao? Bất mãn với cục diện hiện tại, ta không phủ nhận. Nhưng chuyện gì cũng phải tự chịu. Ta chỉ sợ liên lụy bạn bè... Hiện tại ở Dân Quốc, ngay cả một chút bất đồng quan điểm giữa bạn bè cũng thành tội, ta cũng chẳng có gì để nói nhiều, chỉ lặng lẽ chờ thẩm phán mà thôi. Khi nào thì mở phiên tòa?"

Huệ Anh Từ dường như nở một nụ cười nhạt: "Tổng thống ngày mừng 3 tháng 9 sẽ rời Nam Kinh, đến Thượng Hải tham dự đàm phán. Một tuần sau trở lại thủ đô, khi đó sẽ mở phiên tòa."

Lời nói của Huệ Anh Từ như một luồng điện giáng vào thần kinh Dương Độ, khiến đồng tử hãn mở lớn. Hãn không tự chủ được mà thở dốc thồ trọng. Nhưng ngay lập tức đã bình tĩnh lại, gật đầu nói: "Được, địa vị của ta bây giờ là do tổng thống ban cho. Hãn muốn lấy lại, ta không có lời nào. Chúng ta đợi tổng thống trở về, xem hãn muốn chém giết hay róc thịt. Ta một mình gánh chịu... Có thể chờ một chút không? Ta muốn viết mấy phong thư giao phó hậu sự cho bạn bè, Hiên ngang có thể giúp ta chuyển giao được không?"

Huệ Anh Từ lặng lẽ nhìn hãn, gật đầu: "Được."

Đợi đến khi Huệ Anh Từ quay người rời đi, Dương Độ mới ngã xuống giường. Dù nhắm mắt, nhưng đôi mắt vẫn đảo liên hồi: "Mùng 3 tháng 9... Mùng 3 tháng 9..."

Lúc này, trên sân ga tuyến đường Nam Kinh đi Thượng Hải, khu vực dành riêng cho khách quý đã đầy ắp đội vệ binh Phủ tổng thống và hiến binh đang canh gác. Một đoàn tàu đặc biệt màu xanh lam dành riêng cho tổng thống đang đỗ trước sân ga, phụt ra làn khói trắng. Hôm nay, mưa thần tiễn Lý Viện đến Thượng Hải lên tàu, sang Mỹ an dưỡng một thời gian. Cùng đi với Lý Viện còn có Bộ trưởng Bộ Tài chính Lý Chương Mây, ngoài việc chăm sóc con gái, ông còn phải đảm nhiệm công việc của mình. Việc tái thiết phương Bắc cần nguồn tài chính lớn, cần ông đi thuyết phục. Đặc biệt, mưa thần hy vọng biến Đông Bắc thành căn cứ công nghiệp chủ yếu của Dân Quốc, càng cần một lượng lớn vốn đầu tư, số tiền này, hiện tại trong nước không thể giải quyết, chỉ có thể trông cậy vào đầu tư từ bên ngoài. Nhưng làm thế nào để sử dụng hợp lý nguồn vốn đầu tư, làm sao bảo

vệ được quyền lợi của mình, lại cần phải tốn nhiều tâm sức. Lý Chương Mây đến Mỹ, chính là để giải quyết vấn đề này.

Lý Viện mặc một chiếc váy, đội mũ che nắng ngồi trên xe lăn. Hai y tá đẩy xe lăn, một y tá khác bế Tiểu Minh Thiên. Mọi người đều nhìn mưa thần đang ngồi xồm ở đó, hiếm thấy dịu dàng nói chuyện với phu nhân của mình.

"Lần này sang Mỹ, không cần nghĩ gì cả, cứ dưỡng bệnh cho tốt. Mấy ngày nay nắng mưa, đại pháo nổ ngay bên cạnh, nàg đã khổ sở quá rồi... Chuyện viện trợ cứu tế, có thể làm thì làm, thân thể không tốt thì đừng cố. Bớt tham gia những buổi tiệc chiêu đãi, biết chưa? Nhất Vũ tiên sinh ở Mỹ rất coi trọng nàg, ông ấy đi châu Âu, ta sợ thân thể nàg chưa khỏe hẳn đã lại bận rộn công việc. Để ta biết, về nước ta không tha cho nàg đâu, hiểu chưa?"

Lý Viện ngọt ngào cười: "Biết rồi, tổng thống... Thật ra em không muốn rời đi, nếu không phải trên người còn có..."

Mưa thần đứng dậy, xoa đầu nàg, giả vờ giận dữ nói: "Đừng nghĩ đến bất cứ sứ mệnh nào khác! Nàg trước hết là vợ của ta! Sau đó mới là cái gì đại biểu, quản sự gì đó. Nam Kinh quá nóng, không thích hợp cho nàg dưỡng bệnh, nàg ra ngoài cứ dưỡng bệnh cho tốt! Hiểu chưa?" Đối với vợ mình, hần không nỡ làm mặt quá lâu, lập tức lại cười ôn hòa, hôn lên tóc nàg một cái, nhỏ giọng nói: "Ta nói chuyện với nhạc phụ vài câu, nàg đợi một lát."

Thấy mưa thần ra hiệu. Lý Chương Mây chậm rãi bước tới, hai người sóng vai đi dạo trên sân ga. Mưa thần chậm rãi mở miệng: "Nhất Vũ tiên sinh, lần này sang Mỹ, thực sự muốn làm phiền ông. Đông Bắc ta đã đánh hạ rồi. Nơi đó thích hợp để phát triển căn cứ công nghiệp nặng của Dân Quốc hơn cả Tô Bắc và An Huy. Chỉ cần làm tốt. Chính là Trung Quốc

Rule! Nhưng ông cũng biết tình hình hiện tại ở đó, chiến sự vừa kết thúc, cơ sở hạ tầng bị tàn phá, khắp nơi là nạn dân. Cần phải xây dựng lại, không chỉ cần thời gian, mà còn cần một lượng lớn tài chính. Lần này ông đi, chính là hy vọng có thể mở hầu bao của những người có vốn ở Mỹ, nói với họ. Ở đây có cơ hội phát triển tốt hơn! Nơi này tài nguyên phong phú, thị trường rộng lớn, nhân công rẻ. Lại có những chính sách ưu đãi nhất... Tóm lại, ông cứ tha hồ mà bàn bạc! Chỉ cần Đông Bắc được xây dựng, tương lai chúng ta trở thành một quốc gia lớn là có thể bảo vệ được. Ta biết ông cũng khó xử, hiện tại không ít người có ác cảm với việc sử dụng vốn nước ngoài, cho rằng là bán nước. Làm thế nào để nắm bắt được sự cân bằng giữa việc sử dụng và bán nước, thì phải nhờ cậy ông nhiều hơn... Còn có Tiểu Viện, cũng phải trông nom nàg cẩn thận. Ta sợ nàg sang Mỹ không chịu an tâm dưỡng bệnh. Vì cứu tế nạn dân mà tham gia quá nhiều hoạt động. Tiểu Viện dù sao cũng có vết thương trong người..."

Lý Chương Mây cười ngắt lời ông: "Yên tâm, Tiểu Viện cũng là con gái ta. Lần này vì việc xây dựng Đông Bắc mà sang Mỹ chiêu thương, nội bộ chính phủ cũng đã tiến hành nghiên cứu thảo luận tương đối chu đáo, ta biết phải làm thế nào. Không phải tự khen mình, ta về việc này dù sao cũng có chút kinh nghiệm hơn ông là tổng thống!" Thần sắc ông có chút nghiêm túc, chăm chú nhìn mưa thần: "... Ông nói bên ngoài hiện tại phong trào, ta cũng đều biết. Hiện tại đối với chính phủ bất mãn đủ loại thanh âm đều có. Nhưng chúng ta đều biết, hiện tại Dân Quốc, có thể ổn định cục diện này cũng chỉ có ông. Chỉ cần ông kiên định ủng hộ hành động của chính phủ chúng ta, chúng ta còn có gì phải lo lắng? Vấn đề nằm ở chỗ ông nghĩ như thế nào!"

Lời nói của Lý Chương Mây khá thẳng thắn. Hệ thống viện phương của Tổng Giáo Nhân, nói không lo lắng trước tình hình cấp tiến của quốc gia là giả. Đối với một số mạch ngầm trong nội bộ quân đội chính quy cũng có nghe ngóng. Điều họ lo lắng nhất là Dân Quốc sẽ giống như Nhật Bản, xuất

hiện những tư tưởng dân tộc chủ nghĩa cực đoan, phá hủy hệ thống hiện tại. Tuy nhiên, ánh mắt của họ đều tập trung vào mưa thần. Ở quốc gia này, chỉ có mưa thần mới có uy vọng to lớn để khống chế tất cả. Chỉ cần nhìn vào sự lựa chọn của ông. Mặc dù hiện tại quốc gia đang ở trong tình hình phát triển không ngừng. Nhưng phía sau những dòng ngầm mãnh liệt, lại khiến những nhân vật này lo lắng không thôi! Chỉ cần mưa thần không muốn nắm giữ tất cả, trở thành một kẻ độc tài, thì chính thể cộng hòa có thể được duy trì. Sau vài chục năm phát triển, sẽ trở nên khỏe mạnh và cường đại hơn. Nhưng nếu ông không nghĩ như vậy thì sao?

Mưa thần nhàn nhạt cười, trong niềm vui dường như có một nỗi cô đơn: "Thời thế hiện nay, không người hiểu ta, người hiểu ta lại quá ít, chỉ có vậy mà thôi..." Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm: "Ta muốn để lại cho Tiểu Minh Thiên một Trung Quốc tốt đẹp hơn..."

Tiếng còi tàu vang lên, đoàn tàu chậm rãi chuyển bánh. Mưa thần đứng trên sân ga, liên tục vẫy tay với vợ mình. Cho đến khi khuất tầm mắt. Trong làn khói trắng tan đi, hắn quay đầu, đã thấy Huệ Anh Từ lặng lẽ đứng sau lưng, vẫn như cũ, không lộ vẻ gì, một bộ dáng chuyên nghiệp và tinh táo.

Mưa thần lạnh lùng nói: "Gặp Dương Độ rồi?"

Huệ Anh Từ gật đầu: "Gặp rồi, hắn không nói gì, chỉ nhờ tôi chuyển thư cho mấy người bạn. Tôi đã ra lệnh cho hiến binh, giám sát những người bạn của hắn ở Nam Kinh."

Mưa thần hừ một tiếng: "Dương Độ sao lại ngu xuẩn như vậy? Biết rõ chúng ta muốn điều tra hắn liên lạc với ai, còn dám nhờ người chuyển thư. Chứng tỏ trong lòng hắn không có gì giấu giếm? Có đưa thư cho Tống Mây không?"

Nhất định phải đang ở sáu chín sách a!

Huệ Anh từ tốn nói: "Có, thuộc hạ đã kiểm tra qua, không có gì đáng ngại, hình như chỉ là hỏi thăm vài câu. Phó thác một chút chuyện tài sản. Hẳn là người Hồ Nam, cũng nhờ tung mây chiếu cố."

Mưa Thần khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Đưa thư đây cho ta, ta xem qua... Tung Mây rất bướng bỉnh, về Nam Kinh lại không chịu gặp ta. Hình như chỉ lo chuẩn bị cho chuyện Âu... Hiện tại hẳn có động tĩnh gì không? Các quân quan có móc nối gì không? Việc chuẩn bị cho quân đội đi Âu có dấu hiệu bất ổn không?"

Huệ Anh từ đi theo hẳn ra xe, nhỏ giọng báo cáo: "Tham mưu trưởng Tung Vân và thuộc hạ của hẳn, những sĩ quan tham mưu, sĩ quan trung tầng của trung ương cảnh vệ sư, cùng các sĩ quan khác, hiện đang bị giám sát chặt chẽ. Không có dấu hiệu móc nối. Tham mưu sĩ quan của Tung Mây đã chuẩn bị phân tán đến các đơn vị khác trong nước, đều đang chuẩn bị... Vấn đề này, tổng tham mưu Tôn tổng trưởng đang toàn lực phối hợp với hệ thống nội vệ. Mọi việc vẫn tương đối bình thường, ở thủ đô, Tổng thống còn ở đây. Mấy quân quan này còn có thể làm loạn gì? Tổng thống chỉ cần một mệnh lệnh, ai dám không tuân?"

Câu nói này dường như được Mưa Thần tán thành, hẳn còn như có chút ý cười, cúi đầu chuẩn bị lên xe, lại đứng thẳng người. Giọng điệu vẫn nghiêm túc: "Hiên ngang, cũng không thể chủ quan, quân đội dễ nảy sinh tư tưởng cực đoan. Ta làm vậy, cũng là để bảo vệ những nhân tài cốt cán của dân tộc. Chỉ cần cuộc đàm phán trong nước có thể diễn ra suôn sẻ, đại cục sẽ được định đoạt. Hiên ngang, mấy ngày nay người phải thức đêm thức hôm, đảm bảo an toàn nội vệ thủ đô! Muốn người, ta cho người, muốn quyền, ta cho quyền. Dương Độ, khối thịt thối kia ta cũng lười lật ra, truy cứu liên lụy quá lớn. Chờ ta từ Thượng Hải về sẽ phán xét! Cũng có thể răn đe một số kẻ. Ngăn chúng có những toan tính sai lầm... Việc này làm xong, người chính là đại công thần của quốc gia! Bạch Tư Văn hiện tại sức khỏe

không tốt. Người phải chuẩn bị gánh vác trách nhiệm lớn hơn trong tương lai... Hiểu chưa? Hiện tại chỉ có hai chữ. Ổn định!"

Nói xong, hắn liền lên xe, nhanh chóng rời đi. Huệ Anh từ đứng nghiêm tại chỗ, cúi chào tiễn hắn. Đến khi không còn thấy bóng dáng, hắn mới buông tay. Cuối cùng, hắn nhỏ giọng nói: "Trách nhiệm lớn hơn... Hắc hắc..." Hắn vỗ vỗ bộ quần phục không một hạt bụi, nhanh chân bỏ đi. Thời cơ, có lẽ đã đến rất nhanh!

Lý Duệ hiện tại đang ở trong quán trọ của mình tại Nam Kinh. Hắn khác với Hà Toại, ở Nam Kinh ít ra còn có một căn phòng. Sau khi trở về từ phương Bắc, sau lễ duyệt binh thắng lợi, hắn vẫn ở trong quán trọ nhỏ của mình. Ngoại trừ việc gặp Ngô Hải để bàn giao nhiệm vụ mới, hắn ở yên trong đó, không tiếp khách. Tổng tham mưu cho hắn ba tuần nghỉ phép, hắn dường như định ở đây luôn. Bên ngoài tòa nhà của hắn, có đội nội vệ canh gác, đề phòng biệt thự của vị anh hùng tướng lĩnh này. Trong lòng Lý Duệ hiểu rõ. Cho nên, hắn lười ra ngoài.

Đến trưa hôm đó, một chiếc xe hơi lăn bánh, người lái là tài xế kiêm lính hầu của Lý Duệ. Ngồi ở phía sau là Lý Duệ và Huệ Anh từ. Tại cửa vào, hiến binh thấy cấp trên của họ ở đây, tự nhiên cúi chào cho qua. Mọi người đều biết, Huệ Anh từ đến để cùng Lý Duệ thị sát một chút đội quân. Dù sao, có mấy sư đoàn muốn cùng hắn đến châu Âu. Nhưng hiện tại, chính quyền rất nhạy cảm với hành động của Lý Duệ. Không cho phép hắn đi một mình, cần Huệ Anh từ tự mình đi cùng. Các hiến binh tuy phụng mệnh chấp hành nhiệm vụ, nhưng lại cảm thấy khó chịu với mệnh lệnh giám sát Lý Duệ này. Vị tham mưu trưởng trẻ tuổi của quân viễn chinh này, dù sao cũng là thần tượng trong lòng những quân nhân này! Vì một vài lời nói và hành động có phần kích động mà phải chịu sự đối đãi không công bằng trong mắt hiến binh, thực sự có chút bất bình thay cho hắn.

Đáng tiếc, mệnh lệnh là mệnh lệnh.

Hai người trên xe vẫn không nói gì, không khí trong xe dường như ngột ngạt và căng thẳng. Xe ra khỏi thành, lại quay đầu, không đi thẳng đến nơi Lý Duệ muốn thị sát, căn cứ của sư đoàn 2, mà lại đi theo một hướng khác. Huệ Anh từ quay đầu nhìn thoáng qua, không thấy xe nào theo dõi, mới phá vỡ sự im lặng trong xe: "Tôi đã gặp Dương Tích Tử."

Lý Duệ đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, ánh mắt sắc bén khiến không gian trong xe dường như cũng sáng lên: "Anh đã nói với hã về tình hình chuẩn bị?"

Huệ Anh từ tốn nói: "Tôi chỉ nói với hã rằng Tổng thống sẽ rời Nam Kinh vào ngày 9 tháng 3, hã muốn liên lạc với một vài người bạn bên ngoài để bàn giao một số việc, tôi xem xét, đều đã tạm gác lại. Hiện tại cũng không biết những chính khách kia có đáng tin hay không."

Sắc mặt Lý Duệ lạnh lẽo, cuối cùng chậm rãi gật đầu: "Chúng ta, những người lính, không làm được những việc đó, dọn dẹp rác rưởi, cuối cùng vẫn phải để Tổng thống quyết định. Dương Tích Tử, tôi thấy hã luôn có phần nông nổi."

Tiếp theo lại là một sự im lặng kéo dài, Huệ Anh từ đột nhiên cười: "Anh không sợ?"

Lý Duệ cũng không mở to mắt: "Trước lý tưởng, tôi chết cũng không sợ, còn sợ gì nữa."

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trực (viết cách điệu)•

STT 390: Chương 5: Thế giới mới

Truyện được hỗ trợ xử lý bởi nền tảng TLT thân quen•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 193: Gió cùng ai cao

Ở ngoại ô Nam Kinh, có một nông trường danh dự nhỏ bé dành cho quân nhân. Kể từ khi khôi phục, số lượng quân nhân tàn tật phết binh ngày càng tăng, quả là một con số đáng kể. Không ít binh sĩ đã tòng quân từ cuối thời Thanh. Gia đình, quê hương của họ sớm đã tan tác, dù có tiền trợ cấp và phí xuất ngũ cũng chẳng biết đi đâu. Từ thời mưa thần ở Giang Bắc, một loạt nông trường, nhà máy danh dự dành cho quân nhân đã được thành lập, thu nhận những thương binh này, an trí họ ở đây, giao cho họ những công việc vừa sức.

Mưa thần đã có người đặc biệt quản lý cỗ phần dầu hỏa ở Mỹ, đồng thời mua không ít cỗ phiếu quốc trái. Hãn không quan tâm đến tài sản riêng của mình, nhưng một lần tình cờ tìm hiểu, lại dở khóc dở cười phát hiện mình cũng là một đại phú ông. Hãn không hề hiến toàn bộ tài sản cho quốc gia. Chỉ là từ đó về sau, chi phí của những nông trường, nhà máy danh dự dành cho quân nhân này, phần lớn đều do hãn chi trả. Dù sao, số tiền trợ cấp hàng năm của quốc gia quá ít, khiến hãn không khỏi xót xa. Đất nước dù sao cũng còn quá yếu.

Cái nông trường nhỏ bé này cứ thế tồn tại ở ngoại ô Nam Kinh, lặng lẽ như một thế giới riêng. Mỗi buổi hoàng hôn, những quân nhân cụt tay, cụt

chân lại ngồi dưới mái hiên, ngắm nhìn ánh tà dương rực rỡ. Những người lính đã cống hiến, hy sinh cho đất nước, cứ thế lặng lẽ bị lãng quên.

Ngày 29 tháng 8 năm 1916, nông trường đón tiếp vị tân trung tướng của quân đội chính quy, Lý Duệ, người sắp nhậm chức phó Âu quân viễn chinh tổng tham mưu trưởng.

Phòng ăn của nông trường đã chật kín sĩ quan, từ thượng tá đến trung úy, quân hàm nào cũng có. Những quân nhân này đều vừa từ chiến trường Đông Bắc trở về, phần lớn là từ trung ương cảnh vệ sư, đệ nhị sư, an được quân đệ nhất sư, thứ chín sư, thứ mười tám sư, những bộ đội nòng cốt. Mùi khói súng, bụi đường dường như vẫn còn vương trên người họ. Ai nấy đều như đang chờ đợi mệnh lệnh, kích động, sẵn sàng xuất phát.

Họ đều là những người kiên quyết nhất trong hệ thống Thanh quân, cũng là những người khiến giới lãnh đạo quân đội chính quy hiện tại bất an nhất. Sau khi trở về Nam Kinh, mệnh lệnh nhận được khiến những quan quan trẻ tuổi, dũng mãnh này tức đến nổ phổi. Hầu hết đều muốn điều họ ra khỏi những đội quân cũ! Nếu không phải đến biên phòng cảnh vệ bộ đội, thì cũng là đến những địa phương mới thành lập. Nếu không thì đến các đội bảo an địa phương, hoặc đi huấn luyện tân binh ở các sư đoàn! Hoàn mỹ thay tên là làm phong phú lực lượng tân sinh của quân đội chính quy!

Họ đã phạm tội gì? Chẳng lẽ họ đã chiến đấu vì đất nước suốt bao năm, ở châu Âu, ở Đông Bắc, dưới lá cờ chỉ huy, vì sự phục hưng của dân tộc, không màng đến sinh tử? Vậy mà lại trở thành phần tử nguy hiểm? Đúng vậy, họ chưa từng giấu giếm tư tưởng của mình, cho rằng chỉ có những quân nhân trong sạch nhất như họ mới có thể cứu vớt đất nước này. Đất nước này có quá nhiều sâu mọt. Nhưng lý tưởng của họ, có thể đối mặt với lịch sử mà không hổ thẹn!

Đoàn thể sĩ quan mới nổi thời này, bất mãn nhất chính là những thế lực cũ còn tồn tại trong nước. Thậm chí bao gồm cả những người theo đảng cách mạng, mang danh Quốc Dân đảng. Theo họ, những chính khách, đảng phái này, thậm chí cả chính phủ hiện tại, đều yếu đuối đối ngoại, bất lực đối nội. Những nghị viên địa phương và trung ương cấu kết với nhau, một tay che trời, làm hại những chính sách tốt đẹp của tổng thống. Những thế lực truyền thống từ trước vẫn chưa bị loại bỏ, vấn đề ruộng đất không hề có dấu hiệu được giải quyết. Lại có những kẻ dựa vào máu và xương của họ để vươn lên như điều gặp gió! Mặc dù điều kiện của đất nước đang được cải thiện, nhưng những lợi ích mà người dân có được, còn lâu mới sánh được với những thế lực này!

Đất nước này, nhất định phải được cứu vớt một lần nữa! Mặc dù tổng thống hiện tại bị bao vây bởi những kẻ tiểu nhân, chỉ cần họ đứng lên, loại bỏ hết những kẻ cặn bã còn lại, tổng thống sẽ một lần nữa thể hiện uy quyền, dẫn dắt họ tiến lên. Xây dựng một nước cộng hòa trong sạch hơn, tự tin hơn, rực rỡ hơn! Mà người gánh vác trách nhiệm này, ngoài những thành viên vinh quang của Thanh quân, còn có thể là ai?

Sau khi trở về Nam Kinh, họ gần như ngay lập tức bị nội vệ bộ đội điều tra, Ngô Hái cũng đặc biệt đến từng đội quân để thuyết giáo, hy vọng họ có thể phục tùng quân lệnh. Nhưng những quân nhân này vẫn cố gắng liên lạc với nhau, chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi thời cơ thay đổi vận mệnh. Trong số những người cốt cán nhất của họ, khi còn ở Đông Bắc, đã nghe lãnh tụ tinh thần Lý Duệ hứa hẹn, sẽ không để họ phải chờ đợi quá lâu!

Sau mấy ngày bị giám sát, đột nhiên những phần tử cốt cán lại được nội vệ bộ đội phối hợp. Những người rõ ràng là thi hành mệnh lệnh của nội vệ bộ đội đã rút lại việc giám sát họ, thậm chí còn che chở, bảo vệ hành động của họ. Mặc dù những người này cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng quân lệnh nghiêm khắc của quân đội chính quy khiến họ chỉ có thể phục tùng. Đối với

những sĩ quan trung tầng, cơ tầng có cơ sở rộng khắp trong quân đội, chỉ cần nội vệ bộ đội nổi lòng giám sát là đủ. Lợi dụng các loại che chắn, họ nhanh chóng liên kết lại, một số còn lặn lẽ xuống các đội quân cũ để tìm người nói chuyện. Lý Duệ dù bị giam ở trong quán, nhưng vẫn có thể đưa ra những chỉ thị quan trọng cho hành động của họ. Một bộ phận sĩ quan quân đội chính quy làm ngơ trước hành vi của họ. Dù có tình huống nào báo cáo lên, đều bị Huệ Anh Từ đè xuống. Trong vài ngày ngắn ngủi, Huệ Anh Từ cũng không lo lắng những tin tức này sẽ lan ra ngoài nhanh chóng, bởi vì họ đang chạy đua với thời gian!

Sau khi những sĩ quan cơ tầng này cơ bản liên kết lại, ông ta lại đích thân che chở Lý Duệ để làm động viên cuối cùng. Đến bước này, đã không còn đường lui! Chỉ có thể tiến lên phía trước, hướng đến mục tiêu cao nhất!

Khi Lý Duệ và Huệ Anh Từ bước vào nội đường, nơi những cuộc bàn tán đang diễn ra sôi nổi nhất. Mặc dù mọi người đều cố gắng kiểm soát giọng nói của mình, nhưng ngữ khí kích động của mỗi người không thể che giấu được.

"Đến lúc rồi! Quả thật không thể chờ đợi được nữa! Tổng thống muốn chúng ta, những sĩ quan này, đứng ra, chính là muốn vào thời điểm mấu chốt để cứu vớt đất nước! Mặc dù tổng thống hiện tại đang tỏ ra mơ hồ, nhưng ông ấy cũng có những khó khăn của riêng mình. Ở vị trí của ông ấy, không thể không nhìn vào toàn cục. Chúng ta nhất định phải kịp thời đứng ra giải quyết vấn đề khó khăn này cho ông ấy! Cái gì là mang tiếng xấu, chúng ta đều thay tổng thống gánh chịu!"

"... Nhìn xem trên đường phố thủ đô hiện tại, có bao nhiêu thanh niên bất mãn với hiện trạng. Những chính khách gọi là hòa bình, chẳng phải là muốn sớm được an nhàn hưởng thụ lợi nhuận chiến tranh sao? Nông dân, thanh niên, công nhân, học sinh hợp thành quân đội chính quy, đổ máu chiến đấu không phải vì làm giàu cho bọn họ! Bọn chúng sợ chúng ta, biết

chúng ta nắm giữ lực lượng mạnh mẽ, biết chúng ta sẽ mãi là lý tưởng chiến đấu. Biết chúng ta sẽ ảnh hưởng đến đại kế đối ngoại mềm yếu, đối nội đàn áp của bọn chúng. Chúng ta phải lật đổ bọn chúng, cải tạo lại đất nước này!"

"Đúng! Giải tán nghị viện, thành lập quân chính phủ. Địa phương thực hiện quân quản. Chỉ những người có tư cách phục vụ mới có thể trở thành công chức chính phủ. Đối với đàm phán với Nhật Bản, tuyệt đối không thể nhượng bộ! Triều Tiên, Đài Loan, chúng ta đều không thể từ bỏ. Chúng ta nhất định sẽ thành công!"

"Quân đội chính quy ở thủ đô nhiều như vậy, lại thêm quân từ chiến trường Đông Bắc về, không cần nói cũng biết đều là lực lượng hậu thuẫn của chúng ta, đều là do Vân Trường Quan dẫn dắt. Kể cả lực lượng cảnh vệ khác, chỉ cần bọn họ khoác lên quân phục, chỉ cần chúng ta đứng ra, bọn họ sẽ cùng chúng ta đồng lòng hành động! Không ít đồng đội đã bí mật tán thành hành động của chúng ta, không lẽ không thấy oán khí trong nội bộ quân đội chính quy đang dâng cao sao? Chỉ cần tổng thống ra lệnh một tiếng, toàn bộ quân đội chính quy tuyệt đối sẽ không thể lay chuyển mà phá tan mọi thứ! Tổng thống có những lo lắng riêng, không tiện lên tiếng. Chúng ta cứ hành động trước!"

"Đây gọi là tiếp tục cách mạng!"

"...Chỉ là, về phía tổng thống..."

"Ta không lo lắng tổng thống sẽ không ủng hộ sự nghiệp của chúng ta. Chỉ là, nếu tổng thống chỉ đang cân nhắc tình hình hiện tại thì sao? Tổng thống chưa từng đưa ra quyết định sai lầm. Hay là chúng ta nên chờ một chút, xem xét kỹ hơn?"

"Sao người lại nói những lời này? Trước kia chúng ta đã thề thốt thế nào? Vì Tân Dân quốc, vì tương lai hưng thịnh của dân tộc, quyết không lùi bước, quyết không tham sống sợ chết. Giờ người lại nói ra những lời này? Trong lòng tổng thống chắc chắn là đứng về phía chúng ta! Không chừng bây giờ ngài còn mong chúng ta sớm đứng ra!"

Lý Duệ vừa vặn bước vào cửa phòng. Hẳn lớn tiếng hô: "Đúng!"

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía hắn, trong phòng ầm vang lên tiếng đứng dậy nghiêm trang. Mọi người đều cẩn thận quan sát Lý Duệ, những ngày tháng lạnh nhạt giám sát, liệu có khiến vị tướng quân kiêu ngạo nhất trong quân đội chính quy phải chùn bước hay không? Lý Duệ không khiến người ta thất vọng.

Đứng ở cửa, ánh sáng chiếu rọi sau lưng hắn, hắn vẫn ngạo nghễ, không ai sánh bằng. Tựa hồ trên thế giới này không ai có thể vượt qua lý tưởng của hắn. Cũng không ai có thể khiến hắn cúi đầu. Bộ quân phục chỉnh tề khoác lên người hắn, tựa như một lá cờ.

Hắn lặng lẽ chào, nghiêm mặt bước nhanh vào giữa phòng ăn, Huệ Anh từ cũng trầm ổn theo sau. Trong số các quân quan này, không ít người biết đến vị tình báo tinh anh của quân đội chính quy. Cũng biết hắn nắm giữ quyền chỉ huy lực lượng vệ binh ở thủ đô. Thấy hắn cùng Lý Duệ đi cùng nhau, sự giám sát gắt gao của lực lượng nội vệ đối với họ dường như đã có câu trả lời. Không ít người thậm chí còn ngạc nhiên tự hỏi, chẳng lẽ mọi chuyện cuối cùng lại diễn biến như vậy? Lý Duệ lãnh đạo, bày mưu cho cuộc biến động lớn này, là đã được tổng thống ngầm đồng ý? Tổng thống thật ra là mong muốn họ làm như vậy? Tổng thống vạn tuế! Quả nhiên tổng thống và chúng ta, những quân nhân này, là muốn cùng nhau xây dựng lại đất nước, ngài cũng muốn cải tạo lại quốc gia này! Được tham gia vào thời đại này dưới sự lãnh đạo như vậy, dù phải hy sinh cũng cam lòng!

Mỗi thanh niên quân quan, bất kể ý chí của họ kiên định đến đâu, trong lòng đều có một nỗi lo lớn nhất. Đừng nhìn họ luôn cho rằng tổng thống đồng lòng với họ. Nhưng đến một ngày, tổng thống đứng trước bước tiến của họ, ra lệnh cho họ bỏ vũ khí xuống, họ biết, lựa chọn duy nhất của họ chỉ có phục tùng mệnh lệnh! Ảnh hưởng của Mưa Thần đối với họ đã trở thành một loại tín ngưỡng tôn giáo, lại được củng cố qua từng chiến thắng. Dù đến lúc đó có thật sự xảy ra tình huống như vậy, họ cũng chắc chắn sẽ cam tâm bỏ vũ khí xuống, phục tùng mọi mệnh lệnh. Quyết sách của tổng thống chắc chắn là đúng đắn! Nhưng hiện tại, nỗi lo lớn nhất này dường như đã trở thành quá khứ. Huệ Anh hiền hòa cùng Lý Duệ đứng chung một chiến tuyến!

Ánh mắt mọi người đều theo bước chân của Lý Duệ mà chậm rãi di chuyển, tựa hồ như bị thôi miên. Ánh sáng từ một ô kính cũ trên trần nhà ăn rơi xuống, vừa vắn chiếu lên người Lý Duệ, trong cột sáng trắng bạch, vô số bụi bay lơ lửng, nơi đây biến thành một thánh đường.

Trong khoảnh khắc, cảm xúc trang nghiêm đã bao trùm trong căn phòng ăn cũ nát này. Tĩnh lặng như tờ.

Lý Duệ đứng vững bước chân, ánh mắt sắc bén quét nhìn mọi người, cuối cùng hắn mở miệng phá vỡ sự im lặng: "Đúng! Tổng thống và chúng ta là cùng một chiến tuyến! Chúng ta đi theo con đường cao thượng nhất, vô tư nhất. Chúng ta là những người tiên phong cải tạo đất nước này! Tại sao phải thực hiện cải cách này, ta đã nói với mọi người rất nhiều rồi. Quân đội chính quy xưa nay không phải là một tập thể chỉ biết bàn luận, chúng ta giỏi nhất là tiến công! Kẻ địch có mạnh đến đâu, đứng chắn trước mặt chúng ta, chúng ta vẫn sẽ theo quân kỳ chỉ dẫn mà kiên quyết tiến công! Mà lá quân kỳ này, chính là lý tưởng của chúng ta!"

Giọng nói của hắn mang theo âm thanh kim loại, từng tia rung động trong không khí. Ở đây, hầu như mọi người, lúc này chỉ có một loại nhiệt

huyết sôi trào thần thánh. Nhìn vị chỉ huy sắp dẫn dắt họ tấn công vì lý tưởng, còn có huynh trưởng của họ.

"...Hiện tại, đất nước đã đến thời khắc nguy hiểm nhất, đám chính khách kia, khi chúng ta, quân đội chính quy, giành chiến thắng cho họ, lại chuẩn bị ra tay với những công thần. Làm suy yếu lực lượng vũ trang của dân tộc. Trong quân đội chính quy, bọn chúng thậm chí còn tìm được một số kẻ có ý chí yếu đuối, làm tay sai cho chúng. Từ bên trong mà tan rã quân đội này. Vị kia từ châu Âu trở về, vẫn lớn tiếng hô hào quân đội phải hoàn toàn quốc gia hóa, chịu sự giám sát nghiêm ngặt, một trong Giang Bắc tam kiệt, chính là đại diện cho điều đó! Tổng thống từng nói, những kẻ không theo kịp bước tiến của ngài, ngài sẽ không dừng lại chờ đợi. Chúng ta nhất định phải đuổi kịp bước chân của tổng thống, xây dựng một quốc gia lý tưởng nhất! Hiện tại, tổng thống bị bao vây bởi một nhóm người, một số quan chức cấp cao trong quân đội chính quy cũng đánh mất tinh thần phấn chấn và lý tưởng. Cho nên tổng thống đã giao nhiệm vụ gian khổ này cho chúng ta. Hơn nữa, còn có thượng tá Huệ, chỉ huy lực lượng nội vệ thủ đô, toàn lực phối hợp với chúng ta. Chúng ta là quân nhân, là thành viên của Thanh quân, nhất định phải chia sẻ gánh nặng với lãnh tụ dân tộc, cống hiến cho đất nước này! Từ giờ trở đi, kèn lệnh tiến công đã nổi lên!"

Huệ Anh từ lặng lẽ nhìn Lý Duệ hùng hồn diễn thuyết, nhìn những quan quan đơn giản kia với vẻ mặt nhiệt huyết. Đồng thời cũng thần nhiên thừa nhận ánh mắt sùng bái của những quan quan đó đang hướng về mình. Một đội quân lý tưởng hóa, quả là một thanh kiếm hai lưỡi. Mưa Thần tạo ra nó, dùng từng chiến thắng liên tiếp để bồi dưỡng nó. Cuối cùng, Mưa Thần lợi dụng nó để giành chiến thắng tất cả. Nhưng hắn lại không nghĩ đến, thanh kiếm hai lưỡi sắc bén này, sẽ làm tổn thương cả người cầm kiếm.

Hắn làm việc rất đơn giản, khi ở Đông Bắc, hắn đã cùng Lý Duệ đạt được thỏa thuận. Hắn sẽ toàn lực ủng hộ hành động của Lý Duệ. Vị tướng

lĩnh trẻ tuổi ngạo nghễ kia, thật ra đầu óc cũng rất đơn giản. Nghĩ rằng chỉ cần là quân nhân chính quy, tư tưởng nên gần giống như hăn. Lý Duệ đến nay, hăn vẫn luôn lợi dụng địa vị của mình để truyền đạt chỉ thị của Lý Duệ đến đoàn thể của hăn, che chở cho hành động của Lý Duệ. Đồng thời, vô tình hay cố ý ám chỉ với Lý Duệ, hành động của hăn là được Mưa Thần ngầm đồng ý. Mọi chuyện cứ thế mà thuận lợi. Mặc dù hành động của mình căn bản không thể giấu diếm Mưa Thần thông minh, nhưng chỉ cần một hoặc hai tuần lễ là đủ! Lý Duệ là người hành động bẩm sinh, khi biết Mưa Thần ngày 3 tháng 9 rời Nam Kinh đến Thượng Hải, mọi mục tiêu hành động đều hướng đến thời gian này. Chờ đến khi Mưa Thần có thể phát hiện ra, thì trời ở Nam Kinh đã đổi thay rồi! Hơn nữa, hăn còn có cơ hội này để phát hiện ra tất cả.

Kẻ đầu óc ngu si Lý Duệ, có lẽ trong tương lai sẽ phải gánh cái nồi đen lớn nhất... Khi đó, mũi nhọn phần nộ của quân đội chính quy, sẽ chỉ hướng về hăn! Mà hăn, Huệ Anh từ, chính là người cuối cùng thu thập tất cả!

Kế hoạch rất hiểm, nhưng hiểm cũng không bằng « Kế hoạch Ban Siêu » của Mưa Thần, hăn thành công, bản thân cũng có cơ hội thành công. Mà trái ngọt của thành công, lại vô cùng hấp dẫn.

Khi Lý Duệ kết thúc bài diễn thuyết, đến phần bố trí cụ thể. Huệ Anh từ như thoát khỏi những suy nghĩ của mình, khẽ nói với Lý Duệ: "Ta không thể ở đây quá lâu, còn phải che giấu tung tích cho người. Xin phép cáo lui trước một bước."

Lý Duệ gật đầu, cùng hăn bắt tay từ biệt. Giữa tiếng vỗ tay tự phát của các quân quan, Huệ Anh vội vã rời đi. Một thượng tá tiến đến nói với Lý Duệ: "Không ngờ vị thượng tá Huệ này lại là một đồng chí cách mạng trung thành đến vậy!"

Đáp lại hăn chỉ là một tiếng hừ lạnh của Lý Duệ.

"Phúc Châu tiên sinh, mọi thứ đã chuẩn bị xong."

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Người ngàn dặm xa xôi từ Hồng Kông liên lạc với ta, chẳng phải vì hôm nay? A Tiều cơ đảo Guam, tinh anh của cơ quan, đã trở thành đối tượng truy nã của đế quốc chúng ta. Lão quân bán nước Tây Nguyên Chùa, hận chúng ta thấu xương. Toàn bộ nhân viên hành động, bao gồm cả những kẻ ẩn náu lâu năm ở Trung Quốc, đều đang chờ lệnh dưới sự trợ giúp của người. Mọi thứ đã sẵn sàng. Trang bị của người chuẩn bị xong chưa?"

"Đã cung cấp đầy đủ cho các người. Khi nhận trang bị, đừng nhiều lời. Ta đã nói với bộ hạ của các người rằng đây là một đội quân bí mật khác, sắp đến Triều Tiên bố trí. Hai khẩu pháo bắn thẳng, bốn trăm kg TNT, súng phun lửa, súng máy hạng nhẹ. Đủ dùng cho các người. Nếu người cảm thấy chưa đủ, cứ việc nói thêm."

"Mười nhóm xe lửa cũng biết nổ tung, lại còn nhiều vũ khí như vậy. Người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành những gì người giao phó. Không phải vì người, mà vì đế quốc của chúng ta."

"... Tốt..."

"Đến khi muốn diệt khẩu, làm nhanh gọn lẹ một chút. Thủ hạ của ta đều là tinh anh, không chuẩn bị kỹ càng, sợ có kẻ chạy trốn. Đến lúc đó lại bất lợi cho người."

"Ta sao có thể làm chuyện đó!"

"... Đừng nói những lời nhảm nhí này, tất cả đều là người biết chuyện. Cùng mưa thần đồng quy vu tận, sau khi lý tưởng của chúng ta sụp đổ, đã là một ân huệ trên trời mà ta không dám nghĩ đến. Đến lúc đó giết ta, ta sẽ cảm kích người. Người biết vì sao ta nhiệt tình giúp đỡ người không? Mưa

thần hiểu rõ tương lai, còn người thì không. Ta biết, người cũng hận đế quốc của chúng ta, nhưng đế quốc của chúng ta cũng không sợ người. Chúng ta chỉ sợ mưa thần mà thôi."

"... Hừ, cứ chờ mà xem. Có lẽ sự phát triển của lịch sử không phải do bất kỳ ai trong chúng ta có thể dự đoán được."

Huệ Anh bận rộn cả ngày cuối cùng cũng về đến chỗ ở, trời đã dần tối. Bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh của hắn, cảm xúc như cuồng phong bão táp. Mọi thứ đều thuận lợi! Đối với vị thượng tá trẻ tuổi mà quyền cao chức trọng này, hắn hiểu rõ trong lòng, mình đã chuẩn bị mọi thứ. Nhưng để thực sự thành công, hắn lại không có chút nắm chắc nào. Mưa thần là một tồn tại quá lớn, quá đáng sợ. Hắn tuy cũng học tập mưa thần, tá lực đả lực, lợi dụng mọi nguồn lực và thủ đoạn. Nhưng hắn dù sao cũng không có uy vọng và thực lực khổng lồ như mưa thần. Có thể trong lúc nguy nan có đủ lực lượng.

Hắn đứng trước ban công của căn phòng nhỏ, nhìn về phía Phủ tổng thống, nơi ráng chiều đang buông xuống. Rốt cuộc mình vì cái gì? Hắn không có sở thích xa hoa, ngoài công việc ra thì vẫn là công việc. Rốt cuộc điều gì khiến hắn đánh cược tất cả?

Người thuận theo thời đại mà hưng thịnh, trở thành truyền thuyết. Ta cũng có thể! Nhìn thấy tất cả những điều này diễn ra một cách cuồng nhiệt. Chi bằng để ta trở thành nhân vật chính! Ta có năng lực và khát vọng như vậy.

Người đã học được mọi thứ. Người sẽ không, khuyết điểm của người, ta có thể bù đắp! Quốc gia này do người thành lập, nhưng người lại muốn kết thúc đại thời đại này. Nhưng ta thì không muốn! Thực lực như vậy, niên đại như vậy, có thể làm được rất nhiều việc. Quốc gia trong tưởng tượng của ta, không phải như vậy!

Tuyệt đối sẽ không giống như quốc gia mà Lý Duệ và bọn họ tưởng tượng! Điều ta cần, chính là quyền lực tuyệt đối... Nhưng loại quyền lực tuyệt đối này, bỏ lỡ cơ hội này, sẽ không bao giờ đến tay ta nữa.

Đại thời đại mê hoặc lòng người này! Ta muốn kéo dài nó trong tay mình! Chứng minh bản thân, có thể leo cao hơn người, leo nhanh hơn, có nhiều màu sắc truyền kỳ hơn. Ta mới là anh hùng chân chính của đại thời đại này! Ta mới là tương lai của quốc gia và dân tộc này! Đại thời đại này dưới sự kiểm soát của ta, rốt cuộc sẽ biến thành bộ dạng gì?

Máu chưa từng lạnh!

Gió cùng ai cao.

STT 391: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 194: Đại thế tại

Dạo gần đây, Bạch Tư Văn sống rất nhàn nhã.

Mưa thần ban cho hắn ba tháng nghỉ ngơi bắt buộc, đủ thấy mưa thần bất mãn với hắn đến nhường nào. Hay nói đúng hơn là thấy được sự hài lòng của mưa thần với Huệ Anh Từ. Bản thân hắn cũng biết, mấy ngày trước, cuộc sống của mình thật sự quá an nhàn. Cứ ngỡ sự nghiệp đã thành công, có thể hưởng thụ một chút. Nào ngờ mưa thần vẫn không ngừng bước chân, dường như có một cảm giác cấp bách kỳ lạ, muốn chạy trước thời gian, làm cho xong mọi việc. Kẻ nào không theo kịp bước chân hắn, đều sẽ bị hắn vô tình vứt bỏ. Trời có mắt rồi, hắn còn chưa muốn từ bỏ địa vị của mình đâu!

Đối với thượng tá Huệ Anh Từ, người đang lên như diều gặp gió dưới trướng mình, Bạch Tư Văn có tâm trạng rất phức tạp. Huệ Anh Từ này luôn làm việc dưới sự quản lý trực tiếp của mưa thần, đôi khi làm gì hắn cũng không biết. Nhìn địa vị của hắn, cứ thế mà lên. Hiện tại lại càng nắm trong tay quyền lực quản lý toàn bộ nội vệ của thủ đô. Ai cũng biết, ai nắm giữ nội vệ thủ đô, người đó nắm giữ toàn bộ cục diện thủ đô! Không phải là thân tín nhất của mưa thần, ai có thể nắm giữ quyền lực này? Hiến binh thủ đô, đội vệ phủ tổng thống, sư đoàn cảnh vệ trung ương, toàn bộ đều thuộc quyền quản lý của hắn, thăng thiếu tướng cũng là chuyện sớm muộn. Hắn nắm giữ hệ thống tình báo đối ngoại, trong thời điểm chiến sự ngày càng căng thẳng, cung cấp tình báo chiến lược liên tục cho quân đội quốc phòng.

Ngoại trừ trong suy nghĩ của mưa thần, trong quân đội chính quy, ai cũng chú ý đến ngôi sao mới nổi này. Coi hẵn như nhân tài mới nổi, có vị trí quan trọng trong tương lai của quân đội chính quy như Lý Duệ. Mặc dù đã lên đến địa vị cao như vậy, nắm giữ quyền lực to lớn như vậy. Nhưng Huệ Anh Từ vẫn như trước kia, sống vô cùng giản dị, đối với những lão tiền bối như bọn họ hết sức khách khí, kính cẩn. Dù nhìn từ góc độ nào, cũng là một điển hình quân nhân chân thật.

Nhưng Bạch Tư Văn biết, hẵn nhìn không thấu người này. Chỉ là từ ánh mắt hẵn, thỉnh thoảng lộ ra vẻ sắc bén. Bạch Tư Văn có thể cảm nhận được một loại hàn ý. Loại hàn ý này là theo bản năng, trong lòng Huệ Anh Từ, khiến người ta khó lòng đoán được hẵn đang nghĩ gì.

Nhưng hiện tại Bạch Tư Văn lại cảm thấy Huệ Anh Từ không đúng, vô cùng không đúng.

Là người từng chủ trì ủy ban an ninh quốc gia thống nhất, một tổ chức tình báo đối nội, Bạch Tư Văn có thể nói là có kinh nghiệm phong phú trong đấu tranh chính trị nội bộ —— đương nhiên là những mưu mô bí mật. Có lẽ chính vì điểm này không thể phơi bày, mưa thần đã nhanh chóng giải tán cơ cấu này sau khi Tân Dân quốc thành lập. Nhưng những con đường thông tin, nhân mạch, cùng với phân tích cục diện chính trị trong nước mà hẵn đã tạo dựng khi còn chủ trì cơ cấu này, lại giúp Bạch Tư Văn vẫn giữ được sự nhạy bén với những thay đổi trong cục diện hiện tại.

Hẳn thấy, quân đội chính quy đã đến một thời điểm nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát năng lực phá hoại to lớn. Sự bất mãn của quân đội đối với chính phủ đã đến giới hạn. Nếu không có uy vọng to lớn của mưa thần, có lẽ đã sớm xảy ra náo loạn lớn rồi! Một số thế lực chính trị bên ngoài chính phủ trong nước cũng đang giúp đỡ, hy vọng có thể thay đổi. Khiến cục diện hiện tại của nước cộng hòa này thay đổi. Chính vì mọi người đều thấy được sự phẫn nộ của quân đội chính quy hiện tại, cùng với

bầu không khí chủ nghĩa dân tộc đang dâng cao trong nước. Trong tình huống mưa thần vẫn giữ thái độ tương đối vi diệu. Đều cho rằng có cơ hội để lợi dụng, biết đâu còn có thể khiến mưa thần phải tiếp nhận!

Mấu chốt của vấn đề nằm ở thái độ mập mờ của mưa thần. Là trợ thủ bí mật quan trọng của mưa thần, Bạch Tư Văn am hiểu các thủ đoạn chính trị của các thế lực. Đó là sự cân bằng. Dùng quân đội chính quy để kiềm chế chính phủ, dùng chính phủ để hạn chế quân đội chính quy. Cả hai bên đều bất mãn với nhau. Mà hẳn có thể giữ thái độ siêu nhiên, điều tiết. Cho nên hẳn hạn chế hoạt động của các thế lực cấp tiến trong quân đội chính quy, cũng không đánh mạnh vào bọn họ. Trong thâm tâm, Bạch Tư Văn giấu kín, thậm chí không dám nghĩ đến, mỗi khi duy trì quân đội chính quy, đến khi nào thiên vũ thần thực sự quyết định giành được quyền lực tuyệt đối, đây chính là công cụ tiện lợi nhất! Đối mặt với sự hấp dẫn cực lớn của quyền lực, dù sao không phải ai cũng dễ dàng buông bỏ.

Nhưng chính vì thái độ mập mờ của mưa thần, mà dòng ngầm lại càng phun trào dữ dội hơn. Mà các thế lực phản đối tư tưởng cấp tiến của quân đội chính quy —— bao gồm cả bên ngoài quân đội chính quy (nội các và nghị hội). Bên trong quân đội chính quy (do Hà Toại cầm đầu, phe tướng lĩnh ôn hòa), vì lo lắng lớn, cũng bắt đầu một loạt hành động nhằm vào sự lan tràn của tư tưởng cấp tiến. Họ phát biểu, viết bài, kêu gọi hạn chế quy mô quân đội chính quy, giám sát hành vi của họ. Nghị hội đang tăng tốc chương trình lập pháp, hy vọng thông qua ngay lập tức dự luật giải trừ quân bị. Những hành động như vậy lại càng kích động phe cấp tiến trong quân đội chính quy. Khiến họ càng thêm táo bạo. Gần như đã hình thành một bế tắc. Người có thể giải quyết bế tắc này, chỉ có mưa thần!

Nhưng mưa thần cũng không có cách nào tốt hơn, hòa giải dường như đã không thể, hẳn cần phải thể hiện rõ thái độ của mình. Trong tương lai là làm Napoleon hay Washington! Lần này đến lần khác, hiện tại mưa thần

không muốn đưa ra quyết định, hay là hần căn bản vẫn chưa quyết định, hần cũng đang do dự. Hiện tại hần chỉ có thể hy vọng trong khoảng thời gian hòa đàm, giữ vững ổn định, trong tương lai sẽ từ từ đưa ra quyết định! Cho nên Huệ Anh Từ mới nắm giữ quyền lực nội vệ lớn như vậy, đảm bảo an toàn cho thủ đô. Bên trong quân đội chính quy, người trong cuộc nhao nhao điều động, Hà Toại về trấn quốc, cũng là để giành thời gian. Mưa thần vì không bị quấy rầy khi đưa ra quyết định, thậm chí còn đưa đệ nhất phu nhân đến Mỹ!

Mặc dù dưới sự ảnh hưởng của mưa thần, cục diện thủ đô hiện tại vẫn có thể nói là ổn định. Nhưng Bạch Tư Văn hiểu rõ, lần này dòng ngầm mãnh liệt hơn bất kỳ lần nào. Địa vị của Huệ Anh Từ quan trọng hơn bao giờ hết. Hần là nguồn tin tức trực tiếp trong và ngoài nước của mưa thần, là người nắm giữ nội vệ. Vị sĩ quan trẻ này, người từng thay mưa thần thực hiện các kế hoạch tình báo chiến lược tuyệt mật (ngay cả Bạch Tư Văn, sĩ quan tình báo cao nhất trên danh nghĩa của quân đội chính quy, cũng không biết đó là kế hoạch gì!), hiện tại đã trở thành trợ thủ đắc lực trực tiếp của mưa thần, người duy trì sự ổn định của quốc gia này. Mặc dù chỉ là tạm thời. Trong tình huống này, Bạch Tư Văn cảm thấy Huệ Anh Từ không đúng.

Hiện tại là lúc Huệ Anh Từ có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Trong tương lai, một khi mưa thần đưa ra quyết định, nếu muốn giành được quyền lực tuyệt đối, hần sẽ dựa vào Lý Duệ và những người khác để phổ biến quân quốc hóa quốc gia. Nếu hy vọng duy trì chính thể hiện tại, hạn chế quân đội chính quy phát triển theo hướng quân quốc hóa, hần sẽ dựa vào Hà Toại, Ngô Hái, Tưởng Bách Lý và những vị tướng lĩnh ôn hòa, có danh vọng. Nhưng hiện tại cần duy trì sự cân bằng, duy trì ổn định, chỉ có thể dựa vào trợ thủ bí mật của hần, Huệ Anh Từ! Hần cho rằng Huệ Anh Từ trung thành và có năng lực!

Nếu lúc này Huệ Anh Từ, hẳn đột nhiên nghiêng về một phương nào đó thì sao? Mưa thần dù sao cũng không phải thần, hẳn mặc dù như có phép màu hiểu rõ mọi biến động lịch sử có thể xảy ra, nhưng hẳn không thể hiểu hết mọi người bên cạnh mình.

Về vấn đề Dương Độ, Bạch Tư Văn biết, Huệ Anh Từ đã lừa gạt mưa thần. Vấn đề Dương Độ tuyệt đối không chỉ đơn giản là liên lạc với Lý Duệ. Theo như Bạch Tư Văn hiểu. Dương Độ còn liên lạc với rất nhiều nhân sĩ của Liên Bang đảng, cùng họ nghiên cứu thảo luận về vấn đề làm thế nào để nắm giữ toàn bộ quyền lực mà không có Quốc Dân đảng. Đi lại bí mật với quá nhiều người. Lúc đầu, hẳn bảo Huệ Anh Từ đi điều tra. Huệ Anh Từ chỉ đưa cho hẳn thông tin về việc Dương Độ liên lạc với Lý Duệ. Hẳn cũng báo cáo như vậy. Về sau mới phát hiện Huệ Anh Từ nói cho hẳn biết chỉ là một phần rất nhỏ trong hoạt động của Dương Độ! Có rất nhiều nơi trong nghị hội, đặc biệt là ở phía bắc và tây bắc, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để biểu thị sự ủng hộ ngay khi trung ương xảy ra biến cố! Những thông tin thu thập được rải rác nhưng xác thực này, khiến Bạch Tư Văn suýt làm rơi cả hàm! Quả thật, khi hẳn muốn tập hợp thông tin để nộp lên trên, lại phát hiện mình chỉ có thể giao cho Huệ Anh Từ trước, sau đó mới có thể chuyển giao cho mưa thần. Muốn giao cho Hà Toại, Ngô Hái hoặc Tưởng Bách Lý, những người tin cậy của hẳn, thì hẳn đã phát hiện. Hẳn bị bí mật giám sát.

Có lẽ đây chính là ý chỉ của Huệ Anh Từ.

Tiếp theo, quân đội chính quy phái cấp tiến lại có những động thái nghiêm trọng, thậm chí một số thuộc hạ cũ trong hệ thống tình báo còn thường xuyên đến gặp hẳn. Dù sao, hẳn vẫn bị bí mật giám thị, nhưng không thể ngăn cản việc hẳn tiếp khách. Có lẽ, những thuộc hạ cũ đến thăm hẳn cũng bị theo dõi, xem có mang theo sứ mệnh gì không. Đôi khi, họ cùng hẳn nói chuyện phiếm vài câu, đều nói rằng hoạt động của những sĩ

quan cấp tiến hiện tại bỗng nhiên trở nên kịch liệt. Nhưng những báo cáo của họ, từ đầu đến cuối đều không được hồi đáp! Bạch Tư Văn ban đầu còn xem thường. Nếu đây là Huệ Anh Từ ngầm che chở, vậy thì hẳn quá ngu xuẩn. Mưa Thần và Ngô Hái đều không phải kẻ ngốc. Dù hiện tại hẳn nắm giữ toàn bộ nội vệ đại quyền, có thể một tay che trời, nhưng hẳn có thể che được bao lâu? Chỉ cần một hai tuần, tin tức gì cũng sẽ đến tai Mưa Thần. Với sự khôn khéo của Mưa Thần, Huệ Anh Từ sẽ không tránh khỏi bị nghi ngờ. Đến lúc đó, chính là cơ hội của lão Bạch hẳn! Chờ thêm vài ngày nữa, tổng thống sẽ biết ai là sĩ quan tình báo trung thành nhất của hẳn! Vì vậy, hẳn rất nhàn nhã, cứ chờ xem.

Mãi đến ngày 1 tháng 9, hẳn mới đọc được trên báo. Tổng thống đã quyết định vào ngày 3 tháng 9 sẽ đến Thượng Hải, bắt đầu đàm phán chính thức trong vòng một tuần. Bản năng của một sĩ quan tình báo mách bảo hẳn, có lẽ họ đang chờ tổng thống rời khỏi Nam Kinh! Vô số suy đoán liên kết với nhau, những chuyện có thể xảy ra hiện lên trong đầu hẳn.

Khi tổng thống rời Nam Kinh, thủ đô sẽ xảy ra một cuộc chính biến nhằm vào nội các và nghị hội quân sự. Đội nội vệ phụng mệnh không được can thiệp. Các sĩ quan cấp tiến sẽ tổ chức quân đội tấn công... Dương Độ, hoặc nhiều người hơn, sẽ liên kết với các thế lực chính trị khác để thay thế nội các và nghị hội hiện tại... Vậy, tổng thống sẽ làm gì khi biết tin? Chỉ cần tổng thống lên tiếng, cho rằng hành động của họ là bất hợp pháp, hoặc chỉ cần phát điện ở Thượng Hải, thì những sĩ quan cấp tiến trong quân đội chính quy sẽ bị chính binh lính của họ áp giải! Mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Mặc dù tổng thống có thể ngầm đồng ý với hành động của họ, nhưng khả năng cao hơn là ông sẽ cảm thấy bị xúc phạm đến quyền lực của mình! Bị khiêu chiến!... Họ không nên trông cậy vào hành động không chắc chắn của Mưa Thần. Nếu có người đứng sau giật dây tất cả, đặc biệt là Huệ Anh Từ, thì càng không thể đặt cược như vậy... Tổng thống gặp nguy

hiểm! Huệ Anh Từ dám trắng trợn che giấu tất cả, bởi vì hắn biết không cần phải giấu giếm quá lâu, chỉ cần vài ngày tới!

Bạch Tư Văn tê liệt trên ghế, mặt mày trắng bệch. Hắn bị những suy nghĩ đáng sợ của mình dọa sợ. Hắn muốn ra khỏi cửa! Tìm đường báo cáo với tổng thống! Bất chấp mọi thủ đoạn!

Lúc này, Dương Độ, có lẽ là nhân vật bị nhiều người bỏ qua. Không ít nhân vật cao cấp đều hiểu rằng hắn đã bị Mưa Thần ra lệnh bắt giữ. Nếu trước đây còn có người lo lắng hắn đại diện cho một bộ phận lực lượng chính trị và quân đội chính quy phái cấp tiến bên ngoài chính phủ kết hợp, thì theo việc hắn bị Mưa Thần giam vào ngục lục quân, nỗi lo này cũng tự nhiên tiêu tan. Ai cũng biết Giải Vũ Thần hành động với kẻ thù chính trị tàn khốc thế nào. Từ tàn dư của Viên Thế Khải, đến Đảng Tiến bộ Hòa bình, rồi các thế lực cấp tiến của Đồng Minh hội do Lý và Âu Dương Võ đại diện, ai mà không bị ông ta đánh gục? Dương Độ mặc dù có danh vọng nhất định bên ngoài chính phủ, và có liên hệ với một số thế lực, nhưng đã bị Mưa Thần để mắt tới, đồng nghĩa với việc hắn đã xong đời. Chỉ vì trước đó hắn là nhân vật được Mưa Thần tự tay đề bạt, nên mới không bị công khai trừng phạt. Người này đã không còn là mối đe dọa! Không chỉ đa số mọi người nghĩ vậy, mà Mưa Thần cũng nghĩ vậy.

Nhưng lúc này, nhân vật này, không còn ở trong ngục lục quân Nam Kinh, mà ở trong một căn phòng sạch sẽ, tinh xảo, đã thay đổi y phục, mỉm cười nhìn nhân vật đến đón hắn.

Huệ Anh Từ thản nhiên đứng trước mặt hắn.

“Có phải là ý của Tung Vân. Mượn lực lượng của người để ta đến đây, sắp xếp chỉ huy liên lạc với các nhân sĩ bên ngoài. Ta biết mà. Bạn bè là bạn bè, chúng ta cùng chung chí hướng. Mọi người hợp tác ăn ý như vậy, đại sự tất thành!”

Huệ Anh Từ nhìn Dương Độ đặc ý đến mức có phần lỗ mẫn, chỉ khẽ lắc đầu. Trên mặt vẫn là vẻ mặt không đổi.

Vị Dương Tích Tử này, đích thực là nhân vật quan trọng trong kế hoạch của Lý Duệ. Kế hoạch của họ là phát động binh biến, các thế lực chủ chốt trong nội các và nghị hội tất nhiên sẽ bị phá hủy. Nội các thì không cần phải nói, toàn bộ đều ở Nam Kinh. Còn nghị hội, hiện tại vì chuyện hòa đàm. Mặc dù không phải ngày họp, nhưng đại đa số nghị viên cũng có mặt tại Nam Kinh để tham gia hội nghị đặc biệt của nghị hội. Bởi vì một loạt dự luật đàm phán, còn có dự luật tái thiết cần nghị hội phê chuẩn. Chỉ cần đại quân vừa động, tin rằng những người này sẽ bị bắt gọn! Trong kế hoạch của họ, đặc biệt là trong mắt của Lý Duệ, một kẻ đầu óc bảo thủ. Tất cả những gì họ làm là để Mưa Thần nắm giữ quyền lực tuyệt đối, dọn đường cho ông ta. Họ phải kiến tạo một hiện thực để Mưa Thần có thể chấp nhận! Trong nội bộ quân đội chính quy. Có thể nói, hành động của Lý Duệ muốn đại diện cho đa số. Có thể khiến đa số quân đội chính quy đồng ý với hành động của họ. Trong chính phủ, cũng phải đẩy ra một vật thay thế, hơn nữa vật thay thế này cũng phải được trung ương và địa phương tán thành! Quốc Dân đảng đã không còn nằm trong tầm ngắm. Liên Bang đảng lại là do Mưa Thần sinh ra, không có nhân vật nào có trọng lượng, có uy vọng đặc biệt. Mà sự xuất hiện của Dương Độ, vừa vặn đáp ứng được một phần điều kiện này. Hẳn có liên lạc rộng rãi ở trung ương và địa phương, có không ít quan hệ ở phương bắc và phương nam. Với sự hậu thuẫn của quân đội chính quy, Dương Độ sẽ được chọn làm vật thay thế cho Tổng Giáo. Một số thế lực chính trị đã từng liên lạc, thăm dò, sẽ ủa ra bày tỏ sự đồng ý. Tập hợp lại, cũng là một thế lực không nhỏ! Trong mắt Lý Duệ, Tổng Giáo và những người của ông ta đã bị lật đổ, thì việc xuất hiện một chính phủ hoàn toàn bị quân đội chính quy khống chế, lại được các bên công nhận, sẽ giúp Mưa Thần có một cái thang để xuống đài. Vừa vặn thuận lý thành chương mà chấp nhận tất cả!

Với những ý nghĩ như vậy, Huệ Anh Từ chỉ có thể cười lạnh. Lý Duệ xuất thân quân nhân, ngây thơ như vậy có thể thông cảm. Nhưng tại sao Dương Độ lại nghĩ như vậy? Đấu tranh chính trị đã xảy ra, bất kể các người nghĩ gì, các người đều là những kẻ trần trụi, tranh giành quyền lực trong tay Mưa Thần! Hơn nữa, ai cũng biết tình thế một khi phát triển, sẽ không thể kiểm soát. Mưa Thần sẽ hành động như các người nghĩ sao! Theo hẳn, Dương Độ tuyệt đối không ngây thơ như vậy, chỉ là thực lực chủ yếu nằm trong tay Lý Duệ, hẳn chỉ đành phụ họa theo cách làm của Lý Duệ, đi một bước nhìn một bước. Dù sao, đến lúc này, đã không còn đường lui.

Hắn thản nhiên nói với Dương Độ: “Ý của Tung Vân, vốn là muốn Tích Tử tiên sinh ủy khuất một chút trong ngục lực quân, nơi đó tuy điều kiện có hạn, nhưng dù sao cũng an toàn. Đến lúc đó, khi mọi việc đã xong, họ sẽ đón tiên sinh ra. Ngược lại là nguy trang, cũng không đáng kể.”

Lời nói của hắn khiến Dương Độ nhú mày, ngữ khí khinh thường của Huệ Anh Từ đã giáng một đòn mạnh vào lòng tự tôn của hắn. Đến tình trạng này, hắn chỉ còn lại lòng tự trọng để chống đỡ diện mạo bình tĩnh. Cố gắng kìm nén sự tức giận. Chính vì Huệ Anh Từ đã nói trúng chân tướng việc hắn hợp tác với Lý Duệ. Người có dã tâm mà không có thực lực như hắn, chỉ là một sự nguy trang! Thần tượng chân chính của họ, mãi mãi là Mưa Thần!

Dương Độ hừ lạnh một tiếng, nhìn Huệ Anh từ ánh mắt: "Đây là ý gì? Vậy thì xin tiễn ta về nhà ngục giam Lực Quân! Không có ta hợp tác, nhìn các người đến lúc đó tả kết thúc thương, một đám đại đầu binh làm sao thu thập tàn cuộc! Mưa Thần trở về, nguyên một đám còn không phải vào ngục giam theo ta? Đồ hỗn trưởng! Một đám không có mắt!"

Nhất mới nhỏ nói tại sáu chín sách a thủ phát!

Huệ Anh từ từ từ cười, ánh mắt trong thoáng hiện quang mang, khiến Dương Độ đều cảm thấy có chút sờn gai ốc. Vị Mưa Thần này hiện tại là đặc vụ đầu lĩnh, bên trong Vệ đương gia, quân đội chính quy bóng ma, là quan quân trẻ tuổi có quyền thế nhất. Lúc trước đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, xụ mặt bắt đầu chuẩn bị điều tra hắn, suýt chút nữa dọa hắn tè ra quần! Đột nhiên lại nghe hắn hóa ra là người Lý Duệ chính sách đồng ý, tất cả mới đột nhiên xoay chuyển. Hắn mới đứng cử động của Lý Duệ càng thêm vài phần lòng tin. Từ vốn đang thăm dò, quan sát biến thành quyết định đầu nhập, đánh cược một phen. Nhưng hắn phải thừa nhận, hắn cũng không hề nhìn thấu được tên âm trầm này rốt cuộc nghĩ gì trong lòng! Có khi nửa đêm tỉnh mộng, bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, kiểu gì cũng sẽ nghĩ đến Huệ Anh từ sau một khắc xuất hiện trước mặt hắn, lạnh lùng tuyên bố hắn chỉ là phụng mệnh Mưa Thần làm bộ hợp tác với bọn họ. Hiện tại thăm dò rõ ràng tất cả, có thể chính thức, toàn bộ đem bọn hắn đưa vào Địa Ngục! Hắn tất cả trấn định, kỳ thật vẫn luôn là giả vờ. Chỉ là Huệ Anh từ trong ánh mắt ngẫu nhiên hiện ra loại dã tâm, khiến hắn trực giác tin tưởng bọn họ là người một đường. Cũng là vì thu hoạch chân chính quyền lực mà không tiếc tất cả.

Huệ Anh từ cười lạnh: "Tích Tử tiên sinh, người thật cho rằng có tàn cuộc nào có thể thu thập sao? Hay là các người còn có cơ hội thu thập tàn cuộc? Tổng thống mặc dù không ở Nam Kinh. Nhưng tin tức binh biến sẽ trước tiên truyền đến chỗ của hắn. Chỉ cần một cú điện thoại, bất kể từ đâu gọi tới. Tùy tiện cho sư đoàn hoặc đoàn quân đội chính quy nào, bọn họ liền sẽ nhảy dựng lên bắt toàn bộ người binh biến! Mặc kệ những quan binh quân đội chính quy kia đồng tình chiến hữu của bọn họ đến thế nào! Hoặc là nói đợi đến ngày thứ hai hắn phát phong mở điện, chỉ cần trên báo chí vừa xuất hiện. Quân đội chính quy bọn quan binh liền sẽ ngoan ngoãn hạ súng trở về doanh trại. Mà mọi người chúng ta chỉ có thể tự mình vào ngục giam thôi! Cuối cùng có năng lực thu thập cục diện chúng ta cũng không có

phần, có năng lực như thế toàn bộ Trung Quốc chỉ có một người, chính là Mưa Thần!"

Mồ hôi lạnh theo trán Dương Độ rỉ ra, đây cũng là ác mộng lớn nhất của hắn! Chính trị đấu tranh xưa nay không thể có nửa điểm huyền tưởng. Nhưng ngay trong bọn họ nắm giữ thực lực lớn nhất Lý Duệ, lại là một người chủ nghĩa lý tưởng chính cống! Hắn xưa nay đều cho rằng, hắn là vì Mưa Thần mà làm tất cả! Mặc dù mĩ mai, nhưng đây quả thật là sự thật. Mà hắn Dương Độ, ngay tại sự thật hoang đường này mà giãy dụa, hắn đã hơn bốn mươi tuổi, không thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này.

Hắn hừ một tiếng, miễn cưỡng khiến giọng nói của mình tự tin hơn một chút: "... Chúng ta Giải Vũ Thần, chỉ cần chúng ta làm sạch sẽ, làm cho người ta có cảm giác được ủng hộ. Lấy sức hiệu triệu của Tung Vân trong quân đội chính quy, thêm vào các thế lực chính trị tán thành chính phủ mới, Mưa Thần sẽ tiếp nhận tất cả... Chúng ta dù sao vẫn là vì ủng hộ hắn mà..."

Huệ Anh từ cửa nhìn hắn: "Người thật ngĩ như vậy sao, Tích Tử tiên sinh? Vẫn là vô số lần khuyên Lý Duệ làm tuyệt, lại bị hắn mắng cho một trận? Hoặc là người căn bản không dám mở miệng với Lý Duệ về vấn đề này, bởi vì chỉ cần một khi nói ra liền đại biểu các người hợp tác tan vỡ? Lý Duệ ngây thơ, không có khả năng thành công! Ta thay người nói ra. Mưa Thần tuyệt đối sẽ không buông tha kẻ phản bội hắn! Quy mô này muốn thành công, nhất định phải Mưa Thần biến mất!"

Giọng nói của hắn bên tai Dương Độ vang lên, khiến hắn từng đợt choáng váng. Mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Hai tay dùng sức nắm chặt lan can gỗ mà tái nhợt.

"Đưa người đến Nam Kinh bằng cách này mà không gây chú ý là ta, có thể khiến Lý Duệ tự do tiến hành hoạt động vẫn là ta. Có thể ở thời điểm

binh biến mở ra con đường sớm nhất, khiến quân đội chính quy binh biến tập hợp vẫn là ta! Chuyện này nếu có một chút khả năng thành công, như vậy toàn bộ là bởi vì ta tồn tại! Lý Duệ không có khả năng lãnh đạo một lần biến đổi như thế. Hắn quá mong muốn đơn phương, căn bản không có khả năng thành công! Mà muốn thắng lợi, nhất định phải hợp tác với ta! Mưa Thần sẽ biến mất, Lý Duệ binh biến sẽ thành công. Nhưng Lý Duệ sẽ trở thành đại cừu nhân của quân đội chính quy, hắn cũng sẽ biến mất! Quân đội chính quy tại thượng tầng thủ đô sẽ quét sạch sành sanh! Năm giữ quyền cảnh vệ thủ đô là ta, còn có Tích Tử tiên sinh người. Sẽ trở thành người cuối cùng thu thập cục diện. Ta là thay tổng thống báo thù quân nhân. Quân đội chính quy tương lai là nhân vật có quyền lực nhất, mà người chính là thủ tướng chính phủ mới. Đây chính là tương lai của chúng ta!"

Nếu nói Mưa Thần là người biết mượn nhờ đại thế nhất, như vậy trong mấy ngày tới, người này chính là ta! Huệ Anh từ đứng đó. Trong mắt chớp động toàn bộ đều là tự tin.

Bản nâng cấp được truyền cảm hứng từ thiên-lôi-trúc-com.

STT 392: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 195: Máu anh hùng chảy không hết

Bạch Tư Văn ra hay không ra, là cả một vấn đề.

Hắn bị giám thị nghiêm ngặt. Tài xế riêng của hắn đã bị thay bằng người của Huệ Anh Từ, luôn cảnh giác theo dõi mọi nhất cử nhất động của hắn. Hắn muốn đi bộ ra ngoài, hai tên hiến binh sẽ lập tức bám sát. Lý do thì rất đầy đủ, thủ đô gần đây không yên ổn, cần bảo vệ các quan chức cấp cao của quân đội. Bạch Tư Văn định mặc kệ, về nhà gọi điện thoại, dù bị nghe lén cũng phải nói rõ mọi chuyện! Nhưng khi chuyển máy, đầu dây bên kia lại là giọng một gã đàn ông xa lạ, lạnh băng. Hắn viện cớ an toàn, từ chối chuyển điện thoại của Bạch Tư Văn đến chỗ Ngô Hái hay gì đó.

Tên khốn này rốt cuộc muốn làm gì! Chẳng lẽ Tổng thống của bọn hắn, sau khi luôn sáng suốt, lại bỗng nhiên mất cảnh giác với mọi chuyện xung quanh?

Suốt ngày mông một tháng chín, Bạch Tư Văn cứ như một con thú bị nhốt trong văn phòng. Thời gian không còn nhiều, không thể để hắn từ từ nghĩ cách! Bóng đêm dần buông xuống. Đám người tụ tập bên ngoài văn phòng chính phủ dường như vẫn chưa tan. Tiếng gào thét khiến Bạch Tư Văn càng thêm bức bối. Cuối cùng, hắn giậm chân một cái rồi đi vào phòng ngủ. Trước kia, khi còn là người đứng đầu ngành tình báo, hắn cảm thấy mình không sợ gì. Bây giờ, bị Mưa Thần cưỡng chế cho nghỉ ngơi, mất đi quyền lực, hắn mới nhận ra mình bất lực đến nhường nào!

Quyền lực, quyền lực ời, đến giờ phút này mới thấy người đáng ngưỡng mộ, lại dễ dàng mất đi đến vậy!

Hắn nằm trên giường trong thư phòng, trần trần nhìn trần nhà. Không biết đang nghĩ gì. Qua một lúc lâu, hoặc có lẽ chỉ là một khoảnh khắc, cửa thư phòng khẽ gõ. Hắn tưởng là vệ sĩ hoặc người hầu. Dù sao, đến giờ hắn vẫn chưa ăn tối. Bạch Tư Văn không kiên nhẫn kêu lên: "Ta không bảo các người đừng làm phiền ta sao? Ta không ăn tối!" Cửa thư phòng lại bị đẩy ra, một bóng người cao lớn bước vào.

Bạch Tư Văn ngồi bật dậy, cẩn thận quan sát người đến. Thì ra là Phùng Ngọc Tường, đã lâu không gặp! Kể từ khi rời khỏi Mưa Thần, hắn vẫn ở trong quân đội. Hiện tại đã tiếp quản hoàn toàn Sư đoàn 15, được cải biên từ quân đội Bắc Dương. Lần này, trong trận quyết chiến ở phương Bắc, Sư đoàn 15 là lực lượng tuyến hai. Sư đoàn này cũng dự định sẽ đến châu Âu. Đi theo Lý Duệ, bọn họ đã đến Nam Kinh mấy ngày trước. Sao bây giờ lại xuất hiện trong nhà hắn?

Lúc này, Bạch Tư Văn không biết phải nói gì. Phùng Ngọc Tường lặng lẽ đứng đó, nhỏ giọng nói với Bạch Tư Văn: "Tổng thống muốn gặp ngài."

Bên ngoài tòa nhà của Bạch Tư Văn, trạm gác đã biến mất, một chiếc xe không biển hiệu đón hắn từ cửa sau. Xe đi vòng vèo đến Phủ Tổng thống. Cùng lúc Bạch Tư Văn rời đi, một bản báo cáo thông thường cũng được đưa đến tay Huệ Anh Từ. Hắn chỉ xem qua loa. Báo cáo ghi rõ việc giám sát Bạch Tư Văn là bình thường, vị thiếu tướng này không có bất kỳ hành động nào liên quan đến các phần tử nguy hiểm. Hiện tại vẫn đang ở nhà ngủ ngon.

Huệ Anh Từ xem xong, tiện tay gạt báo cáo sang một bên. Hắn giám sát Bạch Tư Văn chỉ vì tác phong cẩn thận vốn có. Mặc dù bây giờ quyền lực chính trị và nội vệ đều nằm trong tay hắn, Bạch Tư Văn đã bất lực. Nhưng

vị cấp trên cũ này dù sao cũng có ảnh hưởng sâu sắc trong hệ thống tình báo nội vệ. Lúc này, không thể để hấn ra ngoài quỹ rối hành động của mình!

Quyền lực quả là một thứ tốt, trước kia, khi vị trí này thuộc về Bạch Tư Văn, hấn chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh. Còn bây giờ, khi vị trí này nằm trong tay hấn, hấn lại có thể khiến Bạch Tư Văn không thể nhúc nhích.

Nhưng tất cả những điều này đều là thứ Mưa Thần giao phó... Hấn luôn có một nỗi sợ hãi sâu sắc. Hấn được Mưa Thần tin tưởng một cách khó hiểu, giao cho những nhiệm vụ bí mật nhất, không thể lộ sáng nhất. Có phải vì hấn chỉ là một sĩ quan không đáng kể? Mưa Thần có thể nâng đỡ hấn, cũng có thể đạp hấn xuống bất cứ lúc nào, thậm chí khiến hấn vĩnh viễn ngậm miệng. Bản thân hấn lại quá nông cạn, cho nên dù không tồn tại, cũng không ảnh hưởng đến đại cục. Cảm giác vận mệnh không nằm trong tay mình khiến hấn bất an. Ngay cả khi Mưa Thần đối đãi với hấn bằng thái độ thân thiết nhất, cũng vậy! Mưa Thần giao quyền nội vệ tình báo cho hấn lần đầu tiên, để đối phó với Lý Duệ và đồng bọn. Ai biết sau khi mọi chuyện xong xuôi, có phải là để trấn an phe cấp tiến trong quân đội, rồi giao hấn ra làm dê tế thần! Chi bằng nắm vận mệnh trong tay mình! Tất cả lòng tin của hấn đều xây dựng trên tâm lý của một con bạc. Chi bằng đón nhận một tương lai không biết trước, ít nhất hấn còn có chỗ để phấn đấu!

Hấn lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ sâu thẳm trong lòng. Tiếp tục lao vào công việc... Việc cần làm còn rất nhiều...

Chiếc xe của Bạch Tư Văn quanh co trên đường. Cố tình tránh những con đường phồn hoa, náo nhiệt, đi thẳng đến một cửa hông của Phủ Tổng thống. Ở đó, phó quan của Văn Đạt đã chờ sẵn. Một người mặt mày u ám bước nhanh vào Phủ Tổng thống, rẽ mấy lần rồi đến cửa phòng làm việc của Mưa Thần. Ánh đèn vẫn còn le lói bên trong.

Sau khi báo cáo, chỉ nghe Mưa Thần từ tốn đáp: "Vào!"

Khi Bạch Tư Văn bước vào văn phòng, đã thấy Mưa Thần quay lưng về phía hắn. Một chiếc đèn bàn tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ bị thân hình hắn che khuất, ánh sáng xuyên qua xung quanh thân thể, khiến bóng lưng hắn biến thành một vùng sáng trong bóng tối. Bạch Tư Văn nhất thời không biết phải nói gì. Chỉ đành lên tiếng: "Tổng thống..."

Mưa Thần đột nhiên xoay người lại, lạnh lùng nói: "Dương Độ đã không còn ở trong nhà tù lục quân."

Bạch Tư Văn sửng sốt, không hiểu ông đang nói gì. Sau đó, hắn nghĩ ngay đến việc này chắc chắn có liên quan đến Huệ Anh Từ! Quả nhiên, Mưa Thần tự mình nói ra: "Mấy ngày nay, ta luôn cảm thấy tư liệu về Dương Độ có vấn đề, không thể đơn giản như vậy được! Huệ Anh Từ báo cáo với ta những chuyện vớ vẩn này, là có ý gì? Là che giấu cho Dương Độ hay che giấu cho ai? Ta đã bảo Huệ Anh Từ điều tra xem Dương Độ có liên hệ gì với các thế lực chính trị địa phương, báo cáo đều rất sạch sẽ. Chỉ nói hắn có ý định kích động quân đội chính quy! Dương Độ không ngu ngốc đến mức tự tìm đường chết. Hắn kích động quân đội chính quy, nhất định phải liên lạc với các phe phái, trở thành lãnh đạo chính trị được quân đội quốc phòng chấp nhận... Vì vậy, ta phái người đến tìm hắn đến Phủ Tổng thống, không làm kinh động Huệ Anh Từ. Kết quả phát hiện hắn đã không còn trong nhà tù lục quân!"

Ông lạnh lùng nói tiếp: "Về chuyện của Dương Độ, Huệ Anh Từ đã nói dối, vậy thì về chuyện của Lý Duệ, hắn chắc chắn cũng đã nói dối. Có lẽ hiện tại, các thế lực cấp tiến trong quân đội đã sớm móc nối với nhau. Chờ ta rời khỏi Nam Kinh, sẽ ra tay, dẹp tan tất cả những gì chúng muốn lật đổ... Có lẽ thượng tá Huệ của chúng ta còn chuẩn bị quà lớn để chào đón đoàn tàu của ta... Ha ha. Một kẻ tiểu tốt, nắm trong tay một chút quyền lực ta ban cho, lại tưởng mình có thể khống chế tất cả. Sao ta không nhìn ra hắn là một

kẻ có dã tâm đến vậy! Thật là trò cười! Ta, Mưa Thần, lại có thể bị người ta qua mặt!"

Lúc này, Bạch Tư Văn càng thêm kích động, bao nhiêu công sức hăn bỏ ra để nhắc nhở Mưa Thần về nguy hiểm, không ngờ Mưa Thần đã sớm nhạy bén nhận ra tất cả! Người này quả nhiên không phải là người có thể dễ dàng lừa gạt. Lúc này, hốc mắt Bạch Tư Văn đỏ hoe, cảm thấy mọi sự trung thành của mình đều được đền đáp. Hăn ghen ngào nói: "Tổng thống..."

Mưa Thần bước đến, vỗ vai hăn, ôn hòa mỉm cười nói: "Người rất tốt. Ta đã trách lầm người. Ta xin lỗi người... Máy ngày nay, có lẽ ta hơi nóng nảy, người thông cảm cho."

Bạch Tư Văn lập tức cảm thấy, vì mưa thần xông pha khói lửa, hăn cũng không hề từ chối. Mọi thứ hăn có đều là do mưa thần ban cho, việc không tiếc thân mình báo đáp cũng là lẽ đương nhiên.

"Tổng thống anh minh, tầm nhìn vượt xa người thường, tiểu nhân không dám có ý kiến gì. Hiện tại tổng thống đã nhìn rõ tình hình, chúng ta có thể lập tức hành động. Tóm gọn bọn chúng một mẻ! Thuộc hạ tin tưởng hệ thống tình báo sẽ thu thập sạch sẽ mọi thứ. Đều là đám tay chân cũ. Những sĩ quan cấp tiến trong quân đội cũng có thể thanh lý ngay, đặc biệt là không thể bỏ qua tên Huệ Anh Từ kia! Ta không hiểu nổi. Huệ Anh Từ cũng đâu phải kẻ ngốc, sao lần này lại làm ra chuyện kiểm soát này?"

Mưa thần cười khổ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Hăn không phải ngu ngốc, hăn chỉ là sợ hãi mà thôi..."

Chính vì Huệ Anh Từ quá thông minh, quá tài giỏi, hăn mới cảm nhận được nỗi sợ hãi bản năng sau khi tự mình lựa chọn tham gia vào kế hoạch Siêu. Kế hoạch Siêu không thể để lộ ra ánh sáng. Nó tương đương với việc kéo cả thế giới vào vòng âm mưu, dùng danh nghĩa nạn nhân để đưa đất

nước vào chiến tranh. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không nói đến phản ứng của thế giới, chỉ riêng trong nước thôi, cũng đủ khiến địa vị của hãn lung lay dữ dội! Hãn quả thực đã chuẩn bị sẵn sàng để loại bỏ Huệ Anh Từ, một con tốt không đáng để tâm nhưng lại quá tài giỏi, người đang giữ chức vụ thượng tá. Nhưng phải có lý do hợp lý. Lần này vừa vận dụng hãn để đối phó với phe cấp tiến trong quân đội. Đến lúc đó, hãn sẽ là vật tế thần, có thể trấn an phần nào tình hình trong quân.

Phe cấp tiến tuy trung thành với hãn, nhưng hãn không cần quân đội tự ý hành động! Đội quân này chỉ là công cụ của hãn! Bất kể là phe ôn hòa hay phe cấp tiến, đều là đối tượng hãn phải đề phòng! Không ngờ, mặc dù tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng con cờ nhỏ bé này lại có ý nghĩ riêng. Muốn được ăn cả ngã về không, thoát khỏi sự khống chế của hãn. Hiện tại, hãn cũng có chút vốn liếng, nếu thật sự chính biến thành công, bản thân hãn cũng sẽ biến mất khỏi thế giới. Hãn là người nắm giữ quyền lực cảnh vệ thủ đô, trong tương lai, bất kể trong quân đội hay trong bản đồ chính trị, đều có vị trí hết sức quan trọng. Thủ đô nằm trong tay hãn! Tương lai ra sao không ai biết, nhưng dù sao cũng tốt hơn là sống trong cảnh luôn bị vứt bỏ!

Quyền mưu của mình, quả nhiên vẫn chưa đạt đến mức thượng thừa. Mình cần ổn định, nhưng ổn định lại không thể.

Bạch Tư Văn vẫn đang hỏi: "Tổng thống, chúng ta muốn hành động thì phải nhanh như chớp, diệt trừ bọn chúng cùng với phe cấp tiến trong quân đội! Như vậy sẽ không còn vấn đề gì!"

Mưa thần thầm cười khố, hãn có thể làm vậy sao? Tình hình hiện tại đã đến mức hãn không thể làm suy yếu chính phủ được nữa! Ban đầu, hãn chỉ muốn duy trì sự cân bằng mong manh, từ từ giải quyết vấn đề. Nhưng hiện tại, nếu hãn quyết định thanh lý phe cấp tiến trong quân đội, thì chẳng khác nào giẫm nát sự cân bằng! Thật hối hận vì đã không để gì Toại trở về, nếu là Trần Sơn Hà thì tốt hơn. Hãn chỉ coi trọng thái độ ôn hòa của gì Toại, lại

thiếu cân nhắc đến sự đơn thuần và cố chấp lý tưởng của gã! Để duy trì quyền lực của mình, có lẽ phải phá rồi lại lập.

Dù thế nào, mình không thể từ bỏ bất kỳ một chút quyền lực nào vào lúc này. Đất nước này đã được ta dẫn dắt qua thời đại anh hùng, con đường phía trước, cũng cần ta an bài! Mặc dù ta đã từng đồng ý với Thái Tùng về một thời đại bình dân, nhưng điều này nhất định phải nằm trong tầm kiểm soát của ta!

Hắn vỗ vỗ tờ báo trên bàn, lạnh lùng nói với Bạch Tư Văn: "Người biết tối nay gì Toại đang làm gì không?" Hắn gõ vào mặt bàn. Giọng điệu bình thản: "Hắn đang diễn thuyết... Cùng với người của chính phủ diễn thuyết..."

Trong giảng đường của Đại học Trung tâm Nam Kinh, nơi này quả thực là rục rĩ.

Mặc dù các thế lực cấp tiến trong quân đội đang không ngừng phản đối chính phủ này. Nhưng chính phủ cũng đã có những động thái phản kích. Hiện tại, nội các và nghị hội đã tự tin hơn nhiều so với hai, ba năm trước. Thành tích xây dựng của họ là có thật! Hơn nữa, nhờ mưa thần đưa họ lên vũ đài, chủ trì các cuộc đàm phán hòa bình với thế giới. Mặc dù mưa thần bảo vệ danh tiếng của mình với tư cách là một lãnh tụ dân tộc chủ nghĩa, nhưng tác dụng phụ là danh tiếng của chính phủ trên trường quốc tế cũng tăng lên. Mọi người đều có ảo giác rằng chính phủ hiện tại cũng có vị thế vững vàng!

Chính vì nhận được sự ủng hộ tương đối lớn trong và ngoài nước, trước sự bành trướng mạnh mẽ của quân đội, cùng với những tư tưởng và hành động có phần nguy hiểm, họ cũng đã có những phản ứng quyết liệt. Để duy trì quốc thể, để bảo vệ tương lai của nước cộng hòa, để đảm bảo quyền lợi và sức mạnh của chính phủ, họ nhất định phải phản kích! Trong những ngày qua, họ đã công khai đăng tải các bài xã luận trên báo chí, trình bày quan

điểm của mình. Quân đội nhất định phải trở thành một lực lượng quốc gia được giám sát hiệu quả hơn! Quân đội hiện tại đã quét sạch kẻ thù bên ngoài, sau các cuộc đàm phán trong nước, rất có thể Đài Loan sẽ được trả lại cho đất nước. Hiện tại, ngoài các nghĩa vụ quân sự theo hiệp ước ở châu Âu, nhất định phải cắt giảm quân đội! Các vùng lãnh thổ đã mất trước đây có thể được thu hồi thông qua đàm phán hoặc trao đổi lợi ích sau chiến sự ở châu Âu. Đất nước hiện tại phải khôi phục thể chế bình thường, bắt đầu xây dựng! Thời đại cách mạng đã kết thúc!

Nếu chỉ có họ kêu gọi như vậy thì cũng thôi. Điều khiến mưa thần không ký nhất là, một số tướng lĩnh ôn hòa trong quân đội cũng có cùng tư tưởng với họ! Không chỉ đồng tình với luận điệu của họ, mà thậm chí còn đứng chung một chiến tuyến!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu chín sách a thủ phát!

Trong giảng đường rộng lớn, không một tiếng động, mọi người đều đang lắng nghe Tổng giáo nhân phát biểu.

"... Tôi kết luận rằng, đất nước này hiện tại nên dừng lại sự hy sinh, giết chóc và phá hoại. Thời đại dùng vũ khí để giành lấy vị thế cho dân tộc chúng ta đã qua. Hiện tại, đất nước chúng ta phải dựa vào nền văn minh, lý tính, thành quả xây dựng và những thành tựu kinh tế huy hoàng trong tương lai để giành chiến thắng trong thời đại mới! Mặc dù chúng ta vẫn cần duy trì một đội quân hùng mạnh, nhưng thời đại cách mạng đã kết thúc! Dân chủ và lý tính trong tương lai chắc chắn sẽ tỏa sáng hơn nữa, và điều đáng mừng là, những người có hiểu biết trong quân đội cũng nhận ra điều này, và đứng chung với chúng ta. Hiện tại, chúng ta hoan nghênh tướng quân gì Toại lên phát biểu! Tướng quân gì Toại sẽ sớm từ chức, tham gia vào tiến trình dân chủ hóa của đất nước với tư cách là một chính trị gia, chúng ta hoan nghênh tướng quân Hà gia nhập!"

Gì Toại ngồi đó, nghe tiếng vỗ tay như sấm dậy. Với tư cách là một quân nhân tại ngũ, việc anh ta ngồi ở đây vào lúc này là không phù hợp với quy định của mưa thần. Nhưng anh ta cũng không quan tâm đến điều đó nữa. Anh ta sẽ sớm cởi bỏ bộ quân phục mà anh ta yêu thích. Trên một chiến tuyến khác, anh ta sẽ theo đuổi lý tưởng của mình. Anh đã suy nghĩ kỹ về quyết định này. Ở trong quân đội, anh sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của mưa thần, tiếng nói của anh sẽ không bao giờ được cất lên, anh sẽ không bao giờ được sống và chiến đấu theo lý tưởng của mình! Mưa thần mong muốn cân bằng quyền lực tuyệt đối của mình, còn anh lại mong muốn một Tân Dân quốc dân chủ hơn, quyền lực bị kiểm soát nhiều hơn! Ngô Hái không nói gì về quyết định của anh, chỉ vỗ vai anh.

Lúc này, gì Toại cuối cùng cũng cảm thấy mình độc lập, lựa chọn lý tưởng của mình một cách kiên định. Trên một chiến tuyến mới, anh tin rằng anh mới thực sự phục vụ cho tương lai của đất nước và dân tộc này. Mới thực sự xứng đáng với những chiến hữu đã hy sinh vì anh! Tổng thống... Xin đừng trách cứ tôi. Tôi hy vọng ngài sẽ đi trên một con đường thực sự vĩ đại! Dù phải hy sinh, tôi cũng sẽ không hối hận!

Hắn lặng lẽ nhìn xuống đám người đang ngồi chật kín. Chậm rãi mở miệng, bắt đầu phát biểu. Hắn không giống những chính trị gia kia, khéo ăn nói, có thể thốt ra những lời hoa mỹ nhất. Hắn chỉ nói ra lý tưởng, sự kiên trì và hy vọng của mình. Lăng Tồn Tuyết ngồi trong đám người, ánh mắt ngập tràn lệ nóng. Đây chính là người mà nàng yêu sâu sắc, một con người thuần túy nhất!

“..... Quân đội chính quy năm năm phấn đấu, chẳng phải là mong muốn quốc gia, dân tộc chúng ta có thể cường thịnh, có thể hiên ngang đứng thẳng trên vũ đài thế giới hay sao? Cho nên chúng ta không sợ hy sinh, không sợ chiến đấu. Dưới lá quân kỳ và lý tưởng dẫn đường, xông pha trận địa địch quân. Nhưng đến giờ phút này, cần một con đường phấn đấu

khác! Đối với kẻ thù của dân tộc, ta sẽ cùng tất cả quân nhân, mang theo nụ cười ngênh đón lưỡi đao của chúng, chiến đấu đến người cuối cùng! Nhưng quốc gia lúc này đã hy sinh đủ rồi, máu tươi của quân nhân cũng đã đổ đủ rồi. Thanh kiếm sắc bén của quân đội chính quy, không thể chia vào đồng bào! Cho nên ta chọn cởi bỏ quân trang, gào thét với những chiến hữu của mình, phục tùng quốc gia! Phục tùng hiến pháp của chúng ta, bắt đầu kiến thiết hòa bình! Ánh mắt của các người chỉ cần nhìn chăm chăm vào kẻ thù bên ngoài, chứ không phải nhìn vào trong nước! Các người cần phải hiểu rõ, phục tùng ý kiến rộng rãi nhất của quốc gia, cần phải phục tùng nhân dân của chúng ta! Quân nhân chỉ là công cụ của quốc dân, chứ không phải công cụ của một cá nhân, một lá cờ nào đó!

Ta là người đầu tiên đứng lên, mong rằng càng nhiều đồng đội có thể hiểu rõ ý tứ của ta. Hiểu rõ tương lai của quốc gia này thực sự cần gì! Trong lòng quân nhân chúng ta, đều biết vinh dự, trung thành, quốc gia. Mà cơ sở của vinh dự, trung thành này, chính là nước cộng hòa này của chúng ta, chính là hiến pháp của nước cộng hòa này, chính là vĩnh viễn chỉ phục tùng quốc dân của chúng ta!

Đại thời đại đã kết thúc, hãy để quân đội chính quy của chúng ta, trở thành quân đội thực sự của quốc gia. Để tất cả quyền lực, đều sinh ra từ ý chí của quốc dân. Để tương lai, không còn quyền lực nào vượt trên tất cả. Để thời đại này, bắt đầu cuộc sống bình thường hạnh phúc! Để những hy sinh của chúng ta, hiện tại hy sinh, tương lai hy sinh, trở nên có giá trị hơn, không thẹn với lương tâm!”

*

Gì Toại cùng Tổng Giáo Nhân ngồi trên một chiếc xe hơi, lặng lẽ lướt qua những con phố. Trong sân một nhà hát, dường như vẫn đang diễn tập cho buổi biểu diễn ngày mai. Âm thanh du dương vẫn vang vọng vào trong xe.

“..... Nước tuôn ra núi chông, tuổi nhỏ Chu Lang nào đâu hay. Chưa phát giác tro bay khói diệt, đáng thương Hoàng Cái chuyển thương ta. Phá Tào tường lọt nhất thời tuyết, ác chiến sông nước thần nhiên nóng, tốt dạy ta tình thâm thiết! Đây không phải là sông nước, là hai mươi năm chưa cạn anh hùng huyết!”

“..... Đây không phải là sông nước, là hai mươi năm chưa cạn anh hùng huyết.....” Gì Toại tựa vào ghế, lẩm bẫm.

Mưa Thần trầm mặc đọc qua bản báo cáo về hội nghị chính trị đầu tiên mà Gì Toại tham gia. Phùng Ngọc Tường, Bạch Tư Văn, lại vẫn đạt đến bọn họ đã không dám thử mạnh chờ hẵn hơn hai giờ đồng hồ.

Hắn rốt cục đứng lên: “Bạch Tư Văn, người cùng Hoán Chương trước đến Thượng Hải, nắm giữ bộ đội canh gác ở đó, dọc theo tuyến Thượng Hải bí mật bố trí cảnh giới, đội vệ của Phủ Tổng thống ta cũng đi..... Ngày ba tháng chín, ta lên đường theo kế hoạch!”

Thời đại này là do ta một tay tạo ra, và tất nhiên sẽ còn nằm trong tay ta!.

Nguồn: thiên lời trúc (bản nâng cao dành cho người sành đọc).

STT 393: Chương 5: Thế giới mới

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 196: Sự hãi

Công nguyên năm 1916, tháng 9, nhìn từ bên ngoài, ít nhất là trên cục diện quốc tế, tình thế châu Á cuối cùng cũng tạm ổn định. Nguồn cơn phiến toái của châu Á, Nhật Bản, đã bị đánh bại hoàn toàn dưới áp lực của Liên Hợp Quốc. (Ít nhất là theo quan điểm của các quốc gia). Tây Viên Tự, người lên nắm quyền, tỏ rõ thái độ hợp tác với phương Tây trên mọi phương diện. Nhật Bản đã trải qua hai lần binh biến, thất bại nặng nề trong trận chiến Thanh Đảo, và thảm bại chưa từng có ở trận chiến Đông Bắc đến Triều Tiên. Thêm vào đó là những chính sách lung lay trong vài năm đã gây ra sự rung chuyển trong nước. Không chỉ tiêu hết tiền của quốc khố, mà còn bỏ lỡ cơ hội phát triển do Đại chiến châu Âu mang lại. "Đại Chính" trong năm "Thiên Phù" đã biến thành một cơn ác mộng thực sự.

Trước thất bại to lớn, người Nhật Bản đã hoàn toàn thu liễm nanh vuốt. Lão sói xám dường như trong chớp mắt đã biến thành một chú thỏ trắng ngoan ngoãn. Họ bắt đầu một vòng mới của việc "quang dưỡng hối". Đối với Trung Quốc, họ càng phải bày tỏ sự nhận thua. Ít nhất là vào thời điểm Trung Quốc và châu Âu bị trói buộc với nhau do chiến tranh, và vào thời điểm Trung Quốc và Mỹ thành lập một liên minh Thái Bình Dương. Họ không còn dám khiêu chiến. Tây Viên Tự lấy danh nghĩa Thiên Hoàng ban bố chiếu thư. (Một sản phẩm phụ khác của sự rung chuyển kịch liệt ở Nhật Bản là, càng ngày càng nhiều người Nhật nhận ra rằng vị Thiên Hoàng "Đại

Chính" này chỉ là một con rối trong tay phái thực lực, một cái mặt nạ. Thiên Hoàng "Đại Chính" đang bắt đầu từ trên thần đàn đi xuống), mặc dù ngôn ngữ uyển chuyển, bày tỏ một loạt cảm xúc trách trời thương dân về những cuộc chiến trong quá khứ, đồng thời nhắc lại lịch sử hữu hảo lâu dài giữa Nhật Bản và Trung Quốc. Nhưng chiếu thư cuối cùng vẫn thừa nhận sự thất bại trong chính sách của Nhật Bản. Hiện tại, thế lực của Nhật Bản đã không còn đáng kể như trước. Đặc biệt là khi quân đội Trung Quốc đang thể hiện một bộ mặt hung hãn, họ cần phải thu mình lại, cần phải đàm phán sớm để ổn định tình hình chính trị của Nhật Bản trong mười năm tới. Vì vậy, họ sẵn sàng nhượng bộ.

Thái độ của Nhật Bản đã nhận được sự hoan nghênh của các quốc gia phương Tây. Liên quan đến các cuộc đàm phán, các quốc gia đã tiến hành vô số cuộc họp, vô số lần bàn bạc để đạt được sự đồng thuận chung. Thứ nhất là muốn làm suy yếu hải quân Nhật Bản, vốn là một thế lực quá mạnh ở châu Á. Thứ hai là vẫn muốn Nhật Bản đóng vai trò của họ trên lục địa, kiềm chế và cân bằng tình hình ở Đông Bắc Á. Họ còn cần phải để mắt đến một số eo biển ở Đông Bắc Á. Đồng thời, họ muốn kiềm chế quân đội lục quân đang ngày càng mạnh mẽ của Trung Quốc. Mưa Thần cũng phối hợp với ý tưởng của họ. Các điều khoản hòa ước cũng không quá khắc nghiệt. Yêu cầu chính chỉ có ba điểm: Thứ nhất, Triều Tiên có thể trả lại cho Nhật Bản, nhưng phải dùng Đài Loan để trao đổi. Vấn đề quản lý Lưu Cầu theo yêu cầu quốc tế không được nhắc đến nữa. Thứ hai, Nhật Bản cần phải bồi thường một khoản quân phí nhất định, mặc dù hiện tại Nhật Bản đã nghèo rớt mồng tơi. Nhưng nếu không có bồi thường, thì không thể nào giải thích với lòng dân và sĩ khí trong nước! Ban đầu, mức yêu cầu là hai triệu hoa ngân, đúng bằng mức mà Hiệp ước Mã Quan đã từng thanh toán. Nhưng Nhật Bản kiên quyết từ chối, các quốc gia phương Tây cũng cho rằng đề nghị này không hợp lý. Trung Quốc hạ giá xuống còn 135 triệu hoa ngân, nhưng vẫn chưa được chấp nhận, hiện vẫn đang trong quá trình đàm phán. Nhưng mọi người đều cho rằng, đây không phải là một trở ngại không thể

vượt qua. Thứ ba, Nhật Bản phải giao các sĩ quan của Sư đoàn 11, những người chịu trách nhiệm về vụ đốt Phụng Thiên, cho Trung Quốc xét xử! Về điểm này, Mura Shinn có thái độ vô cùng kiên quyết. Và lập trường truy cứu những kẻ gây ra chiến tranh của ông đã nhận được sự ủng hộ từ các quốc gia châu Âu, những người đã trải qua những cuộc chiến tranh kinh hoàng nhất. Phản ứng của Nhật Bản đối với điểm này rất đáng để suy ngẫm. Về mặt hình thức, họ kiên quyết từ chối đề nghị của Mura Shinn, cho rằng thương vong và sự tàn khốc trong chiến tranh là điều không thể tránh khỏi. Chính phủ Nhật Bản không thể đối xử với những quân nhân của họ như vậy. Katou Chu Minh thậm chí còn đập bàn trước mặt Ngũ Đình Phương, lớn tiếng hô: "Các người muốn biến Nhật Bản thành kẻ thù lớn nhất của các người trong một trăm năm tới sao?"

Đằng sau thái độ kiên quyết đó là cách xử lý đặc biệt "giữ thể diện" của người Nhật. Liên tục có người của lục quân, cung nội, và đủ loại nhân sĩ đến khuyên Thanh Tốt May Mẫn Bình Trung tướng, tư lệnh Sư đoàn 11, và Cốc Dài Kiện, đại tá liên đội trưởng của Đội 43, những người trực tiếp chịu trách nhiệm về vụ hỏa hoạn Phụng Thiên, hãy vì tương lai của đế quốc Nhật Bản mà đưa ra quyết định. Vào đêm ngày 31 tháng 8 năm 1916, Thanh Tốt May Mẫn Bình Trung tướng đã tự sát sau khi say rượu. Còn Cốc Dài Kiện đại tá, vào sáng sớm ngày hôm sau, sau khi nhìn một lượt liên đội của mình vừa mới rút về Nhật Bản, đã mổ bụng tự vẫn tại sở chỉ huy liên đội. Sau khi tin tức lan truyền, trong cùng ngày, còn có hơn mười sĩ quan cấp dưới khác chịu trách nhiệm trực tiếp trong vụ hỏa hoạn Phụng Thiên cũng tự sát. Điều hài hước nhất là trung đội trưởng Edogawa đại úy của Trung đội quân kỳ 43. Anh ta không tự sát, mà bị dân chúng vây lại sau khi nhận được tin. Bên ngoài nhà anh ta, người ta mắng anh ta là kẻ mất mặt, thua trận mà không dám nhận trách nhiệm như một võ sĩ. Kết quả là, vào ban đêm, Edogawa đại úy bị một vài lãng nhân xông vào nhà và chém chết. Cảnh sát Nhật Bản cũng không có ý định truy cứu vụ án giết người này.

Mưa Thần sau khi nhận được tin chỉ có một bình luận: "Sợ tội tự sát!"

Dù sao đi nữa, vấn đề bế tắc này đã được giải quyết một cách dễ dàng theo cách giải quyết vấn đề đặc trưng của người Nhật. Chương ngại vật trong đàm phán đã được dọn sạch. Mọi người đều đang chờ đợi chuyển đi Thượng Hải của Mưa Thần, để quyết định phương án cuối cùng cho cuộc đàm phán này.

Các quốc gia phương Tây cũng gần như chuyển hướng sự chú ý khỏi vấn đề này. Họ cho rằng vấn đề châu Á đã được giải quyết cơ bản. Tinh thần của họ đều tập trung vào cuộc chiến đẫm máu ở mặt trận phía Tây. Hai chiến dịch sông Somme và Verdun đang diễn ra, với những con số kinh hoàng đang nuốt chửng cả một thế hệ thanh niên châu Âu! Hàng ngày có vô số sinh mạng chết thảm. Toàn bộ xã hội Pháp đang trên bờ vực sụp đổ vì những tổn thất nặng nề. Chiến trường đã trở thành một lò sát sinh và đồng đồ nát không lồ. Còn ở mặt trận phía Đông, nước Nga cũng chịu tổn thất không kém gì mặt trận phía Tây. Toàn bộ nền văn minh châu Âu dường như đang trên con đường hủy diệt trong cuộc chiến này! Nếu như trước đây, những quốc gia phương Tây này chắc chắn sẽ cố gắng xen vào, cố gắng hơn cả các quốc gia liên quan. Họ sẽ tìm cách cân bằng và kiềm chế lẫn nhau, lợi dụng người châu Á để hy sinh và cướp lấy lợi ích lớn hơn cho họ. Nhưng vào thời điểm này, họ không còn tinh thần đó nữa. Vấn đề châu Á có thể để sau khi kết thúc chiến tranh châu Âu để giải quyết từ từ. Vấn đề quan trọng hiện nay là phải nhanh chóng kết thúc cuộc chiến tàn khốc này! Họ kêu gọi Trung Quốc sớm phái thêm nhiều sư đoàn bộ binh, hy vọng Mỹ sớm chuyển hướng sự chú ý khỏi các vấn đề ở Thái Bình Dương và tham gia vào cuộc chiến ở lục địa cũ. Trong các cuộc đàm phán, thái độ cuối cùng thực tế của họ chỉ còn lại một điều: Nhanh chóng giải quyết cái thứ chết tiệt này!.

Các chuyên gia ngoại giao châu Á của các quốc gia phương Tây đang chuẩn bị thể hiện tài năng của mình thì hoạt động của họ lại bị hạn chế trong nước. Và các cuộc đàm phán giữa Nhật Bản và Trung Quốc dường như đang diễn ra trong bầu không khí này, và sẽ sớm đạt được kết quả. Tình hình mới ở châu Á, ít nhất là tạm thời, sẽ không có bất kỳ thay đổi lớn nào.

Chỉ có một số ít nhân viên ngoại giao phương Tây, đặc biệt là những người đã làm việc lâu năm ở châu Á, đang buồn bã nhìn vào tình hình hiện tại, nhìn vào sự xao động của Trung Quốc, nhìn vào những cơ hội tốt mà họ có thể đã bỏ lỡ. Họ chỉ có thể trút bỏ tâm trạng của mình trên các bản báo cáo. Ai cũng biết, những báo cáo này sẽ bị gác xó, đợi đến khi mọi thứ thay đổi, chúng sẽ không còn tác dụng nữa. Ngài Crawford, đại sứ Anh tại Trung Quốc, là một trong số đó.

Mỗi khi hẩn nhìn đám thanh niên du ngoạn trên đường phố Nam Kinh, nhìn những bài báo Trung Quốc đăng tải trong ngày, nhìn động thái gần đây của Mưa Thần, hẩn đều nhạy cảm cảm nhận được sự biến đổi của cục diện. Về chiến thắng, mặc dù đã định vị vững chắc cho tương lai cường quốc của Trung Quốc, nhưng cũng dẫn đến việc quyền lực trong nội bộ Trung Quốc bị thanh lọc sâu sắc hơn. Mặc dù không rõ cục diện sẽ thay đổi theo hướng nào, nhưng đây đích thực là cơ hội tốt nhất để các cường quốc quốc gia ảnh hưởng đến tình hình Trung Quốc.

..... Thật đáng tiếc, hiện tại hẩn không có quyền lực này, chỉ có thể nhìn thời gian trôi qua.

“..... Nam Kinh đã trở thành một quả bom hẹn giờ. Mà ngòi nổ của quả bom này, theo tiếng súng nổ ở biển lớn, đã tồn tại từ khi quân đội chính quy được thành lập. Chỉ là nó vẫn âm thầm cháy âm ỉ cho đến tận bây giờ.

Đối với những quốc gia phương Đông không có truyền thống dân chủ, khi các tổ chức quân sự của họ phát triển đến một mức độ nhất định, họ sẽ

muốn tranh giành quyền lực chính trị. Sự thay đổi này là điều rất tự nhiên. Đảng sau thực lực hùng mạnh, còn có nền tảng tư tưởng vững chắc để hỗ trợ cho tiếng nói của họ. Đó cũng là do tư tưởng dân tộc chủ nghĩa ngày càng mạnh mẽ sau chiến thắng của Trung Quốc — giống như Nhật Bản sau chiến tranh Nga-Nhật. Chính phủ quan văn của Trung Quốc không có được uy quyền như chính phủ Nhật Bản trước đây. Họ không có nền tảng, không phải là những quý tộc lâu đời. Họ đều là những người đột ngột nhảy lên vũ đài chính trị sau khi khôi phục. Trong những năm này, họ cũng đang vun đắp thực lực của mình. Họ cũng không muốn từ bỏ quyền lực mà họ có. Đặc biệt là hy vọng đặt quân đội chính quy dưới sự kiểm soát của họ. Áp dụng một thái độ tương đối ôn hòa. Điều này đã dẫn đến sự đối lập gay gắt trong tư tưởng của các sĩ quan quân đội chính quy. Một số sĩ quan cấp tiến đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trở thành đại diện cho toàn bộ phe cấp tiến.

Mưa Thần trong quá khứ đã rất giỏi trong việc kiềm chế hai bên. Khiến thời gian nổ của quả bom hẹn giờ này bị trì hoãn. Hãn nắm giữ ngai nổ, nhưng vào lúc này, khi Trung Quốc đang phát triển với tốc độ vượt xa bình thường, phản ứng của hãn lại lộ ra vẻ đáng suy ngẫm. Ít nhất là sau khi trở lại Nam Kinh từ Đông Bắc, hãn có vẻ hơi bất lực. Đường như chỉ lặng lẽ quan sát tình hình phát triển. Lựa chọn này của hãn, đằng sau các yếu tố tâm lý chỉ có thể có hai khả năng. Một là hy vọng ổn định tình hình hiện tại bằng thái độ bình tĩnh, không dùng các biện pháp quyết liệt để kích động mâu thuẫn. Ít nhất phải đợi đến khi các cuộc đàm phán nội bộ kết thúc. Một là có lẽ hãn cũng đang quan sát, muốn lợi dụng sự phát triển của tình hình để cuối cùng củng cố quyền lực của mình. Kiểm soát chính phủ quan văn, những người đã lên tiếng ngày càng lớn.

Khả năng cao hơn là, hai luồng tư tưởng này trộn lẫn với nhau, chi phối hành vi của hãn. Khiến lần đầu tiên hãn trở nên do dự.

Ở quốc gia này, hãn nắm giữ quyền uy tối thượng. Hãn cũng tương đương với việc nắm giữ quyền trọng tài cuối cùng. Nhưng việc tấn công bất kỳ bên nào, đều sẽ khiến kế hoạch cường quốc nhanh chóng trở nên gian nan trong lòng hãn —— có lẽ hãn thực sự có kế hoạch này, chỉ có trời mới biết. Nhưng khả năng cao hơn là. Ít nhất là trước khi hãn chuẩn bị đến Thượng Hải, vẫn khó đưa ra quyết định.

Ngay cả khi Mưa Thần có thái độ mập mờ, cả hai bên đều cho rằng mình nhận được sự cổ vũ từ thái độ của Mưa Thần —— ít nhất là họ đều giải thích sự im lặng của Mưa Thần theo cách riêng của mình. Hãn không hề đưa ra bất kỳ lời chỉ trích nào đối với chính phủ, cũng không trừng phạt những sĩ quan có tư tưởng cấp tiến. Chỉ tập trung đại quyền nội vệ thủ đô, giao cho một sĩ quan trẻ tuổi mà hãn tin tưởng. Hoạt động của hai bên đều trở nên căng thẳng hơn. Về phía chính phủ và nghị viện, họ đã đạt được liên minh với tướng quân gì đó, một người có uy tín và ôn hòa trong quân đội chính quy. Tướng quân gì đó có một lý lịch hoàn hảo. Ông là một anh hùng chiến tranh, là thuộc hạ cũ của Mưa Thần. Hơn nữa, ông còn có một nhân cách ngay thẳng, cao thượng. Có lẽ phía chính phủ cho rằng họ đã tìm được người kế nghiệp tốt nhất của Mưa Thần. Tướng quân gì đó trong tương lai tham chính. Thực sự có thể kiềm chế tốt hơn quyền lực tuyệt đối của Mưa Thần. Vị tướng quân này là một người theo chủ nghĩa lý tưởng. Ông không cho rằng Mưa Thần làm Cromwell là một điều tốt. Quân đội chính quy cũng cần được cải cách.

Những những người theo chủ nghĩa lý tưởng kết hợp với những quan văn chưa từng trải qua chiến tranh, thường chỉ là sự khởi đầu của thất bại.

Việc quân đội chính quy, phần lớn các quân nhân bị “phản bội” bởi tướng quân gì đó và bị chọc giận bởi thái độ hống hách của chính phủ quan văn có những hành động quyết liệt gì, hiện tại vẫn khó có thể biết được. Dù sao, là đại sứ, cũng chỉ là một người nước ngoài. Mà quân đội chính quy,

với tư cách là quân đội, lại có truyền thống bảo mật. Nhưng có thể tưởng tượng, họ sẽ không ngồi yên.

Trong cục diện bão tố nổi lên như vậy, vị thế của Mưa Thần là vô cùng khó xử. Ta có thể dùng mỗi đồng bảng Anh trên người để đánh cược. Hãn không muốn quân đội chính quy trở thành một tổ chức quân sự chính trị có thể tự do hành động. Hãn phải giữ quyền kiểm soát tuyệt đối đối với quân đội chính quy! Nhưng hãn cũng không muốn quyền lực của mình bị mất đi từng bước. Cần quân đội chính quy phải cấp tiến tiếp tục kiềm chế sự mở rộng quyền lực của chính phủ quan văn! Nhìn từ bên ngoài. Toàn bộ Trung Hoa Dân Quốc dường như vẫn là một cảnh tượng vui vẻ, phồn vinh. Nhưng đằng sau đó. Có lẽ đã ẩn chứa những dòng nước ngầm có thể phá hủy tất cả!

Mưa Thần hiện tại rất khó quyết định, nhưng hãn sẽ phải đưa ra quyết định. Kết quả chỉ có thể có hai, hòa giải, ít nhất theo lập trường của một người ngoài cuộc như ta, đã là điều không thể. Hãn nhất định phải lựa chọn. Nếu không muốn quả bom hẹn giờ nổ tung, thì phải quyết đoán cắt đứt ngòi nổ, tưới nước lên quả bom. Trong tương lai của Trung Quốc, nếu không phải quyền lực của Mưa Thần bị hạn chế bởi sự tấn công của chính phủ quan văn, chính hãn bắt đầu phối hợp với họ để cải cách quân đội chính quy. Quốc gia như vậy có lẽ sẽ quá độ một cách ổn định. Nhưng lại đánh mất Mưa Thần, một cường nhân tuyệt đối. Cùng với sự nắm bắt tuyệt đối của hãn đối với quyền lực và hướng phát triển tương lai của Trung Quốc. Trung Quốc chỉ có thể từng bước một đi trên con đường hiện đại hóa cường quốc của họ. Tương lai, ít nhất là ở châu Á, họ sẽ không có sự phát triển bùng nổ như vậy. Thế giới văn minh sau chiến tranh có thể quay lại châu Á, và nắm giữ tất cả.

Một kết quả khác là. Mưa Thần lợi dụng phái cấp tiến để phát động các hành động nhằm vào kẻ thù của mình. Tập trung hoàn toàn quyền lực. Ngay

cả hình thức phân quyền và các tổ chức quan văn cũng không cần duy trì nữa. Nhưng khi quân đội phát triển đến tình trạng đó, Mưa Thần còn có thể kiểm soát họ trong bao lâu, cũng là một vấn đề đáng nghi ngờ. Nếu chuyện như vậy xảy ra, ta không nghi ngờ rằng Trung Quốc sẽ duy trì vị thế hung hăng của mình trong một thời gian nhất định. Về phần tương lai sẽ ra sao, chỉ có Thượng đế mới biết. Nhưng Mưa Thần tiêu hao danh tiếng to lớn của mình như vậy. Cũng rất khó để chắc chắn bảo vệ vị thế hung hăng của hãn có thể duy trì bao lâu. Một vũ khí, chỉ khi hướng vào kẻ thù bên ngoài mới là mạnh mẽ nhất. Khi vũ khí đó hướng vào nội bộ, một khi phát ra viên đạn đầu tiên, tương lai chỉ có sụp đổ.

Là một nhà ngoại giao, đến một mức độ nhất định, nhất định phải có tài tiên tri. Ta đưa ra dự đoán như vậy, và cho rằng bất kể tình hình nào xảy ra, thế giới phương Tây không thể bỏ qua cơ hội hiện tại để có thể ảnh hưởng sâu sắc đến cục diện trong nước của Trung Quốc. Vào thời điểm này, sự giúp đỡ lớn nhất đơn giản là tăng cường sức mạnh cho chính phủ quan văn của Trung Quốc. Tăng thêm độ khó cho Mưa Thần trong việc đưa ra phán đoán. Khiến hãn trong sự dao động không ngừng, khiến quốc gia này phát triển theo hướng mà chúng ta mong muốn. Nhưng cơ hội này xem ra chúng ta sắp bỏ lỡ. Hơn nữa hiện tại cũng không có nửa điểm dấu hiệu cho thấy chúng ta sắp bắt đầu hành động —— hiện tại bắt đầu rất có thể đã chậm. Chúng ta vào thời khắc này chỉ có thể cầu xin Thượng đế, hãy để cục diện phát triển theo hướng mà chúng ta mong muốn! Cầu mong Thượng đế phù hộ cho toàn bộ lợi ích và vinh quang của thế giới văn minh ở châu Á!

Như lời Crawford nhận định, báo cáo của hãn bị Whitehall gác lại. Có lẽ, giới ngoại giao đã không coi trọng những lời nói đầy bức xúc của vị đại sứ. Trong khi đó, giới chính trị gia châu Âu lại đang đau đầu vì sự thay đổi chóng mặt của tình hình châu Á. Bọn họ lật lại những báo cáo của vị đại sứ trẻ tuổi, người đã có sáu năm làm việc tại Trung Quốc. Mới phát hiện ra rằng, trong rất nhiều trường hợp, hãn đã dự báo trước được xu hướng phát

triển của tương lai. Nhưng vị đại sứ này, sau khi về nước đã mắc phải một căn bệnh phổi nghiêm trọng. Dường bệnh ở Scotland, thân thể ngày càng suy yếu. Năm 1920, sau khi viết xong bản thảo "Sáu năm ở Hoa", không lâu sau thì qua đời. Đế quốc Anh đã mất đi một nhà ngoại giao có tài, người có thể có nhiều đóng góp ở châu Á. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Huệ Anh từ đứng nghiêm trước mặt Mưa Thần, dâng lên bản báo cáo tổng hợp tình hình an ninh thủ đô. Mưa Thần tùy ý lật xem, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Cuối cùng, hắn buông bản báo cáo xuống, thoải mái ngả lưng vào ghế. Cười nói: "Hiên ngang, làm rất tốt! Tình hình dưới đáy thủ đô hiện tại phức tạp thế nào, người cũng biết. Nếu không có người tọa trấn ở đây, ta thực sự không dám yên tâm đi Thượng Hải. Người xem, tất cả đều thế nào! Đánh thẳng trận, quốc gia hưng thịnh, vậy mà ai nấy đều đỏ mắt. Nhất định phải tranh thủ nhiều hơn nữa! Quốc gia còn chưa thực sự mạnh lên đã như vậy, sau này còn ra sao nữa? Phải chăng ta quản quá nhiều? Quyền lực cũng quá tập trung? Dưới đáy lại thiếu đi sự kiềm chế lẫn nhau. Quốc gia cũng thiếu đi sự giám sát thực sự."

Giọng điệu của hắn rất tùy tiện, Huệ Anh từ cũng không dám tùy tiện trả lời. Hắn suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: "Bẩm Tổng thống, thuộc hạ là quân nhân, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh. Những điều này thuộc hạ không nghĩ, cũng không dám nghĩ. Đó là vấn đề Tổng thống cần quan tâm. Thuộc hạ chỉ làm tốt phận sự của mình... Tổng thống còn dặn dò gì không ạ?"

Mưa Thần nhìn hắn thật sâu, đột nhiên lại cười: "Không có gì. Nếu quân nhân ai cũng nghĩ như người thì tốt. Có lúc ta thực sự cảm thấy bất lực! Người giúp ta chuyển lời cho Lý Tung Vân và Hà Sáng Minh, ngày mai ta muốn gặp bọn họ. Không đến thì đừng trách. Có vài lời ta muốn nói với bọn họ. Người phải làm cho bằng được. Cứ nói với họ, ngày mai ta sẽ lên tàu hỏa, nếu bọn họ không đến, sau này ta cũng không muốn gặp."

Huệ Anh từ cảm thấy có chút căng thẳng trước giọng điệu kỳ quặc của Mưa Thần, tinh thần cũng đề cao. Nghe xong, hần mới chào: "Thuộc hạ tuân lệnh. Nhưng Tổng thống muốn gặp, bọn họ sao dám không đến? Hà trưởng quan và Lý tham mưu trưởng đều là quân nhân, tinh thần phục tùng là có. Thuộc hạ thấy hiện tại tuy thủ đô có chút hỗn loạn về tư tưởng, nhưng với uy vọng lớn lao của Tổng thống, có thể từ từ bình định, lập lại trật tự, nhất định không có vấn đề."

Nhất mới tiểu thuyết tại Lục Cửu Thư Xã thủ phát!

Mưa Thần cười nhạt: "Ta cũng không phải Phật Tổ Bồ Tát, người khác muốn lục đục nội bộ, ta biết làm sao?" Ánh mắt hần lại lặng lẽ dừng trên người Huệ Anh từ, dường như đang nhìn về nơi xa hơn: "Ta nghĩ chuyện, cùng mọi người nghĩ luôn luôn không giống nhau... Ta đang chuẩn bị cho hai mươi năm tới, còn bọn họ chỉ nhìn thấy trước mắt. Sau khi khôi phục, để dẫn dắt quốc gia vượt qua chuyển xe này, ta không thể chậm rãi chỉnh đốn, sắp xếp như ý. Chỉ có thể cưỡng ép áp chế, ngăn chặn thứ thuốc nổ này không bộc phát. Cưỡng ép áp chế một số kẻ có dã tâm. Đối với một số người mà nói, thời đại này đến quá nhanh, có lẽ cũng kết thúc quá nhanh! Hiện tại ngoại địch đã bị đánh bại. Ta muốn áp chế cũng không nổi nữa... Dứt khoát cứ như vậy, xem trời có sập xuống hay không..."

Thần sắc hần bỗng nhiên trở nên trêu tức: "Những lời này, người hiểu không?"

"Không rõ." Huệ Anh từ vẻ mặt thản nhiên, nhàn nhạt đáp, không một chút sơ hở.

Mưa Thần cười một tiếng, phất tay nói: "Người lui xuống, làm tốt việc của mình. Buổi chiều ta sẽ gặp Tổng Tổng lý, an bài nội vệ cho tốt. Tiền đồ của người rộng mở, bản thân cũng nên chú ý sức khỏe, đừng quá mệt nhọc."

"Tạ ơn Tổng thống quan tâm." Huệ Anh từ chào theo kiểu nhà binh, nhỏ giọng lui ra. Trong hành lang, sau khi rời khỏi tầm mắt của phó quan Văn Đạt, hắn không nhịn được mà bước nhanh hơn. Mũ cũng bị hắn cầm xuống, nắm chặt trong tay. Mãi đến khi ra khỏi Phủ Tổng thống, lên xe của mình, hắn mới phát hiện lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Sợ hãi! Đúng, chính là cảm giác này! Sợ hãi Mưa Thần! Hắn nắm giữ toàn bộ vận mệnh của mình. Mà bản thân hắn chỉ muốn thoát khỏi vận mệnh này. Năm bắt thời đại, tạo dựng công lao sự nghiệp! Mặc kệ hôm nay giọng điệu của hắn có kỳ quái đến đâu. Đã lên dây cung thì không quay đầu lại! Thành Vương, bại làm gì, không gì hơn thế.

Còn Mưa Thần thì ở phía sau bàn làm việc, có chút lắc đầu, gõ gõ đầu, dường như đang nhớ lại những chuyện đã qua.

"Ta cứ nhớ là mình đã xem một cuốn tiểu thuyết, ai đó trở về quá khứ, tất cả mọi người đều trung thành với hắn trăm phần trăm... Nếu như vậy, hắn là nhẹ nhàng hơn nhỉ..."

STT 394: Chương 5: Thế giới mới

Chút tình chinh đến từ thiên–lôi–trúc, hy vọng bạn thích•

Chương 5: Thế giới mới

Chương 197: Trung ương Cảnh Vệ Sư

Ánh dương xuyên qua bóng cây Phủ Tổng thống, Lý Duệ lại cảm nhận được một nỗi thê lương. Phủ Tổng thống vẫn như trước, toát lên vẻ yên tĩnh mà trang trọng. Sàn hành lang bằng gỗ, những chiếc ủng chiến đóng cọc đi lại, phát ra tiếng vang nặng nề mà xa xăm.

Đây là lần đầu tiên Lý Duệ từ Đông Bắc trở về, chính thức một mình gặp gỡ Mưa Thần. Huệ Anh từ ngày mừng một tháng chín, đã khuyên hãn đến gặp Mưa Thần một lần. Không vì lý do gì khác, chỉ là để ổn định vị tổng thống này trước khi Mưa Thần rời Nam Kinh vào ngày mai. Lý Duệ lặng lẽ chấp nhận, với hãn mà nói, hãn có chút khinh thường dùng lời lẽ để qua loa với người mà hãn tin tưởng và ủng hộ nhất, hãn càng muốn dùng hành động của mình để thể hiện sự cống hiến cho tương lai và tiền đồ của quốc gia.

Nhưng, Mưa Thần kiên quyết muốn gặp hãn.

Những ngày này, dưới sự bảo vệ của hệ thống nội vệ Huệ Anh. Bọn họ, những sĩ quan theo chiến khu phương bắc đến xây dựng chế độ, với phong cách tác chiến trước sau như một, đã vận hành lại với hiệu suất cao và điên cuồng. Đối với những người có nghi vấn, không thể bị bọn họ khống chế hoàn toàn, Lý Duệ nghiêm cấm các sĩ quan dưới quyền đến đó hoạt động.

Cuối cùng chỉ chọn một đội quân, chính là Trung ương Cảnh Vệ Sư! Sư đoàn này từ trước đến nay đều là nơi tập trung của những sĩ quan trung, hạ cấp nhiệt huyết nhất của quân đội chính quy. Binh lính cũng đa phần là những người có học thức. Có lẽ vì ở lâu tại thủ đô, đã chứng kiến nhiều màn biểu diễn của các chính khách và nghị viên. Thêm vào đó, ba sĩ quan cấp dưới từng xuất thân từ sư đoàn này, được họ tự xưng là liệt sĩ, đã tạo nên một Trung ương Cảnh Vệ Sư với tư tưởng cực kỳ mạnh mẽ! Lần này, khi sử dụng họ ở Đông Bắc, tinh thần chiến đấu điên cuồng của họ đã khiến những đội quân chính quy lâu năm cũng phải kinh ngạc. Các quan sát viên quân sự Anh, Pháp, Mỹ trong báo cáo của họ vẫn còn sợ hãi mà báo cáo lên cấp trên.

“..... Đội quân được gọi là Trung ương Cảnh Vệ Sư trong quân đội chính quy này, có lẽ không phải là đội quân được huấn luyện bài bản nhất, cũng không phải là đội quân có kinh nghiệm chiến trường phong phú nhất, càng không phải là đội quân có trang bị hoàn hảo nhất! Nhưng sự cuồng nhiệt của đội quân này, tuyệt đối là vượt trội trong số các đội quân chính quy của Trung Quốc! Binh lính của họ hầu như ai cũng biết chữ, có trình độ văn hóa nhất định. Các sĩ quan của họ đều mang trong mình tư tưởng dân tộc chủ nghĩa cuồng nhiệt. Tiểu đoàn thể cuồng nhiệt do sĩ quan và binh lính của sư đoàn bộ binh này tạo thành cũng là đông đảo nhất. Hai năm trước, đã từng xảy ra sự kiện ba sĩ quan cấp dưới của sư đoàn mưu sát nghị viên quốc hội. Mặc dù ba sĩ quan đã bị trừng trị theo quân pháp. Nhưng trong sư đoàn này dường như đã tạo ra ba vị thần tượng mà họ vĩnh viễn sùng bái.....

..... Trong một vài lần họ phát động tấn công, chúng ta, những quan sát viên quân sự, đã tận mắt chứng kiến họ xông lên dưới mưa đạn, hô vang những khẩu hiệu vang vọng cả bầu trời. Quân Nhật Bản, dưới làn mưa đạn mà những đội quân khác có kinh nghiệm hơn thường tạm dừng tấn công, tìm kiếm vị trí phòng tuyến và điểm yếu của đối phương, hoặc đơn

giản là tìm kiếm sườn của chiến tuyến Nhật Bản để tấn công. Nhưng họ lại liên tục lao vào chính diện nơi hỏa lực địch mạnh nhất, không biết là họ thực sự thiếu kinh nghiệm chiến đấu hay căn bản là khinh thường việc phải tạm thời tránh né hỏa lực của địch.

Chúng ta có thể thấy rõ ràng thương vong nặng nề của đội quân tấn công của họ, nhưng họ vẫn xông vào chiến hào của quân Nhật Bản. Thương binh bò trên mặt đất, dùng hai tay đoạt lấy nòng súng máy đang nhả đạn của quân Nhật. Dùng lựu đạn và thuốc nổ đồng quy vu tận tại các điểm hỏa lực của địch. Chúng ta càng nhìn thấy một binh sĩ từ dưới đất nhảy lên, dùng ngực chặn nòng súng máy đang nhả đạn của quân Nhật!

Các sĩ quan Trung Quốc đi cùng chúng ta cũng không khỏi lăm bắm bình luận về đội quân này, là Cảnh Vệ Sư như kẻ điên. Đội quân này sau những trận chiến ác liệt, thường là đội quân tàn lụi. Chúng ta có một số liệu thống kê. Sư đoàn này khi rút về Nam Kinh sau khi kết thúc chiến đấu, xuất phát là một vạn hai nghìn sáu trăm người. Khi lên tàu hỏa chỉ còn sáu nghìn một trăm người, còn bốn nghìn người ở bệnh viện. Tỷ lệ thương vong lên tới năm mươi phần trăm. Nhưng các sĩ quan và binh lính của họ đều dùng ánh mắt đầy khiêu khích nhìn chúng ta, những quan sát viên da trắng. Dường như đang nói với chúng ta rằng, cho dù đối thủ là quân đội phương Tây của chúng ta, họ cũng có quyết tâm không lay chuyển để giành chiến thắng.

Sư đoàn này có danh tiếng khác nhau trong các cấp chỉ huy. Chúng ta biết đến Tư lệnh tập đoàn quân Giáp Ngọ, trung tướng Lâm Thuật Khanh, một quân nhân chuyên nghiệp đáng kính. Dường như có một thái độ coi thường đối với sư đoàn này. Cho rằng sư đoàn này không phải là lính chiến đấu đủ tiêu chuẩn, chỉ có thể dùng cách liều lĩnh để đối phó với tình hình chiến trường luôn thay đổi. Hơn nữa, không giống như những người xuất thân thuần túy —— chỉ những sĩ quan từng phục vụ trong quân đội Trung

Quốc muôn hình muôn vẻ trước khi khôi phục. Hoặc là đã trải qua huấn luyện sĩ quan tại Bảo Định hoặc các trường quân sự khác, mà không có trình độ học vấn của các trường quân sự Giang Bắc. Đều tỏ ra một thái độ khinh miệt từ tận đáy lòng. Một đội quân như vậy, khó chỉ huy và thiếu kinh nghiệm, không phải là một đội quân tốt.

Nhưng trong mắt vị tướng Lý Duệ mới nổi, quyền cao chức trọng của quân đội chính quy, đội quân này lại là một trong những đội bộ binh mà ông thiên vị nhất. Về từ "thiên vị" này, không bằng nói rằng tinh thần của tướng quân Lý đồng nhất với họ.

Đội quân này khi đóng quân tại địa phương, khi rời khỏi thủ đô, cũng đã gây ra không ít phiền phức. Vì vậy, những tin tức này đã đến tai chúng ta, những quan sát viên được tôn trọng một cách lịch sự nhưng lại có được thông tin hạn chế. Vị tham mưu trẻ tuổi của chúng ta đã từng dùng giọng điệu đùa cợt để nói về một tiểu đội phía sau của sư đoàn này khi họ nhận được cuộc tấn công của quân đội Nhật Bản thứ hai tại cánh Thiên Tân. Trên con đường phía tây nam Thiên Tân, họ đã tự phát thành lập trạm gác. Ngăn chặn những quan chức địa phương hoảng sợ, lật ngược ô tô của họ, thậm chí còn động thủ đánh người..... Hành động như vậy có bị truy cứu hay không, hoặc được ai bảo vệ, chúng ta không thể biết.

Tóm lại, trong mắt giới lãnh đạo quân đội chính quy, đội quân này dường như không còn thích hợp để ở lại thủ đô đảm nhận công tác cảnh vệ. Họ quá mạnh mẽ, và rất dễ bị kích động. Vì vậy, chúng ta đã nhận được thông tin xác thực, Trung ương Cảnh Vệ Sư sau khi được bổ sung và chỉnh đốn tại Nam Kinh. Sẽ được cải biên thành Sư đoàn bộ binh sáu mươi một, gia nhập tuyến Âu. Trong danh sách quân đội chính quy, sẽ không còn Trung ương Cảnh Vệ Sư nữa.

Khi sư đoàn này tiến vào chiến tuyến châu Âu, cũng không thể đối đãi với họ như những sư đoàn Trung Quốc đã trải qua thử thách và chiến đấu ở

châu Âu. Họ có quá nhiều tinh thần, nhưng khả năng chiến đấu lại là một vấn đề. Hy vọng rằng các cơ quan quân sự của chúng ta, ít nhất trong khoảng thời gian họ mới đến châu Âu, hãy coi họ chỉ là một nửa lực lượng của một sư đoàn để tính toán. Như vậy có lẽ sẽ không gây ra ảnh hưởng trên quân sự.....

Ngoài ra. Về tính hợp lý của việc quân đội chính quy Trung Quốc phổ biến áp dụng chế độ biên chế một sư đoàn ba đoàn, đã được đề cập trong một báo cáo khác. Để trình lên cấp trên, chúng ta, những quan sát viên quân sự, quyết định áp dụng một phương pháp tương đối cực đoan. Trong báo cáo phân tích khả năng chiến đấu của mỗi sư đoàn trong quân đội chính quy Trung Quốc, đều đề cập đến một câu như vậy. Để làm lời chú thích cho mong muốn mạnh mẽ của chúng ta.....”

—— ——— Đại biểu đoàn quân sự Liên hợp quốc tế tại Trung Quốc
« Lịch sử, biên chế, phân tích khả năng chiến đấu của các sư đoàn quân đội chính quy Trung Quốc —— chương tiết Trung ương Cảnh Vệ Sư (Sư đoàn bộ binh sáu mươi mốt) »

Hiện tại, sư đoàn này liền trở thành chỗ dựa vững chắc nhất của Lý Duệ và đồng bọn. Tám ngàn quân cảnh vệ trung ương được tăng cường, hiện tại phiên hiệu vẫn chưa thay đổi. Đón quân tại mấy doanh trại trong lòng thành Nam Kinh. Đặc biệt là tại tiêu doanh sư trực thuộc công binh doanh, càng là lực lượng nòng cốt có thể xông thẳng vào đại lâu chính phủ! Dưới sự xúi giục của bọn hắn, đã bí mật chuẩn bị mấy vạn phát đạn dược. Toàn bộ sư đoàn đều chờ đợi ngày mừng 9 tháng 3! Chờ đợi bọn hắn bước đến ngày quốc gia mà mình mong muốn!

Mấy lần chuyển hướng, Phó quan trưởng Phủ tổng thống, Thiếu tướng Lại Văn Đạt dừng bước. Ra hiệu cho Lý Duệ tự mình đẩy cửa vào. Lý Duệ thu lại vẻ thất thần, chỉnh lại bộ quân phục ngay ngắn trên người. Hít một hơi thật sâu, lớn tiếng báo cáo! Đẩy cửa ra, mưa thần sẽ đối đãi mình bằng

thái độ gì? Là hãn chuẩn bị rời khỏi Nam Kinh, cuối cùng trấn an một chút? Hay là đã phát hiện hành động của mình, sau khi vào cửa liền hạ lệnh cho vệ đội bắt giam? Hoặc có lẽ là thẳng thắn bày tỏ thái độ, ủng hộ hành động của hãn?

Hãn không nhin được liếc nhìn Lại Văn Đạt bên cạnh, hãn vẫn giữ nụ cười như trước, không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào khác. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong đầu Lý Duệ đã hiện lên vô số suy nghĩ. Nhưng rồi, trong giây lát, hãn kiên định. Bất luận kết quả ra sao, mình vẫn đang đi trên con đường lý tưởng, phải không?

Trong cửa vang lên giọng nói điềm tĩnh của mưa thần: "Vào đi!" Lý Duệ không do dự nữa, hít một hơi rồi đẩy cửa bước vào. Đi qua phòng khách nhỏ, hãn tiến vào văn phòng của mưa thần.

Thấy mưa thần vẫn như thường ngày, có vẻ hơi mệt mỏi dựa vào ghế ngồi. Hãn mặc bộ quân phục quen thuộc, mang theo chút ý cười, lặng lẽ nhìn hãn đi tới.

Đây chính là lãnh tụ của bọn họ. Với cùng độ tuổi với bọn họ, với hãn, người mà thoát nhìn không có bờ vai rộng lớn lại gánh vác tất cả của nước cộng hòa này! Hãn dẫn dắt bọn họ đi đến hiện tại, chống đỡ cho quốc gia yếu ớt này. Nếu không có hãn, không có những sĩ quan đoàn nhiệt huyết như hiện tại. Không có quân đội chính quy hùng mạnh, không có nước cộng hòa ngày nay! Mà sứ mệnh của những quân nhân này, chính là thúc đẩy tổng thống đi trên con đường kiên định của mình! Hiện tại hãn cần duy trì, để duy trì vẻ ngoài vui vẻ phồn vinh, dưới đáy lại ngầm cuộn trào. Tất cả những gì bọn họ làm, chính là để hỗ trợ tổng thống tốt nhất! Dù cuối cùng phải gánh chịu mọi tội danh trên khắp thiên hạ! Những gì bọn họ làm, không hề sai!

Lý Duệ đứng trước mặt hắn, trang trọng chào theo kiểu nhà binh. Vào thời khắc này, tất cả bất an, bàng hoàng, do dự, khẩn trương đều biến mất. Chỉ còn lại bình tĩnh và thản nhiên.

Mưa thần cười nhạt, đứng dậy vẫy tay với Lý Duệ: "Tung Mây, ngồi xuống. Về Nam Kinh rồi lại không muốn đến gặp ta. Cứ bắt ta phải đích thân đến mời. Ta đáng sợ đến vậy sao? Ngồi xuống, tùy tiện nói chuyện vài câu. Chớp mắt ta lại phải đi Thượng Hải, không biết phải bận rộn mấy ngày. Trong thời gian đàm phán mà không có kết quả thì chắc cũng không về được... Người cũng là người muốn đi Âu châu. Vô Bệnh từ Châu Âu gửi điện báo đến, nói chỉ huy của hắn gánh vác nhiệm vụ quá nặng nề. Muốn người nhanh chóng đến hỗ trợ. Hôm nay gặp mặt, không biết đến bao giờ mới gặp lại. Mấy năm nay người chạy khắp nơi, nơi nào đánh nhau vất vả thì lại có người. Thật không dễ dàng a!"

Thái độ của mưa thần ôn hòa khác thường, dường như mệnh lệnh Huệ Anh giám sát Lý Duệ chưa từng xảy ra. Chỉ là ân cần hỏi han chuyện gia đình. Lý Duệ chỉ gật đầu để đáp lại. Bầu không khí giữa hai người có vẻ hơi kỳ lạ.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lý Duệ, mưa thần khẽ thở dài: "Tung Mây, người cố tình không chịu đến gặp ta. Có phải vì ta ra lệnh cho Huệ Anh giám sát người ở Nam Kinh? Hay là vì ta đã giải tán Tham mưu ban của người ở phương bắc. Cho thấy ta không tin tưởng người? Người phải biết, người là quân nhân, phải phục tùng mệnh lệnh tối cao của ta, người thống soái quân đội chính quy! Ta làm những chỉ thị này, trong lòng không hề hối hận! Mọi người đều biết quân đội chính quy là trụ cột và chỗ dựa lớn nhất của ta, không có các người, ta không có được ngày hôm nay! Là quân đội, không có kỷ luật, không thống nhất được sao? Có thể làm theo ý mình? Ý nghĩ của các người ta đều hiểu. Nhưng các người không thể tự tiện làm một bộ được! Tuổi trẻ có ý tưởng ta đều biết, ta cũng là người trẻ tuổi mà! Đối

với quân đội làm theo ý mình, ta có cần chinh đốn không? Đương nhiên rồi!"

Hắn đổi giọng: "Nhưng các người phải biết, ta vẫn bảo vệ những cán bộ trẻ tuổi như các người, đặc biệt là Tung Mây, càng có tiền đồ rộng mở! Hiện tại có các tướng lĩnh cao cấp của quân đội chính quy muốn xuất ngũ để nhằm vào chính sách và cục diện hiện tại của chúng ta. Đại cục của quân đội chính quy vẫn phải được duy trì! Ít nhất là hiện tại. Quân đội chính quy là chỗ dựa cho tương lai của dân tộc chúng ta! Tình cảnh của ta rất gian nan. Vì vậy các người phải đoàn kết xung quanh ta, không thể tự tiện hành động! Không thể làm nhỏ * *! Có yêu cầu gì, cứ từ từ nói ra. Ta với tư cách là người thống soái quốc phòng quân hiện tại và tương lai, sẽ cố gắng hết sức bảo vệ nguyên khí của dân tộc chúng ta! Vận mệnh quốc gia trong hai mươi năm tới, chúng ta có thể coi như đã mở ra một khởi đầu. Người phải hiểu, trong lòng ta càng hiểu rõ. Thực lực chân chính của quốc gia chúng ta thực ra không đạt đến độ cao hiện tại. Nhưng con đường cường thịnh của quốc gia vẫn phải được duy trì, có rất nhiều con đường có thể lựa chọn. Chúng ta duy trì được vị thế quân sự hùng mạnh như vậy, sau chiến tranh ở Châu Á có thể giúp chúng ta giành được không gian phát triển lớn hơn, cơ bản quốc sách của ta sẽ không dao động! Vì vậy các người có thể yên tâm. Dù tình cảnh của ta có gian nan đến đâu, ta cũng biết kiên trì con đường của mình. Mà các người nhất định phải nghe theo ta, phục tùng mệnh lệnh cấp trên! Từ trên xuống dưới, đều nên như vậy!"

Trong lòng Lý Duệ dâng lên sóng gợn. Mưa thần luôn miệng muốn bọn họ phục tùng mệnh lệnh, cũng thẳng thắn thừa nhận việc giám sát bọn họ. Để bọn họ tuân theo kỷ luật quân đội. Nhưng từ một khía cạnh khác, hắn nghe ra lại là sự cố vũ! Mưa thần lặp đi lặp lại việc trần thuật tình cảnh gian nan của mình, lặp đi lặp lại việc quân đội chính quy là hậu thuẫn vững chắc nhất của hắn, lặp đi lặp lại rằng con đường của hắn sẽ không dao động. Điều này có ý nghĩa gì? Có lẽ là hắn hy vọng có người đứng ra thay hắn

giải quyết tình cảnh khó khăn này! Tổng thống ời tổng thống, ngài thực sự hy vọng như vậy sao? Vì sao ngài không sớm nói với chúng tôi những điều này?

Hơi tỉnh táo lại suy nghĩ. Ý tứ của mưa thần có lẽ vẫn là hy vọng ổn định, giải quyết vấn đề trong thể chế. Hẳn như vậy cùng mình nửa than thở, cũng là sau khi gì toại rồi đi. Hy vọng các tướng lĩnh cao cấp của quân đội có thể hiểu được nỗi khổ tâm của hãn. Đừng tìm phiền phức nữa. Hãn chưa từng nói nửa lời sẽ ủng hộ bọn họ, chỉ muốn bọn họ ủng hộ hãn mà thôi! Hơn nữa, hãn cũng không hạ lệnh cho Huệ Anh giải trừ việc giám sát bọn họ. Hãn vẫn sẽ sớm rời Châu Âu, sớm rời khỏi vòng xoáy này.

... Tổng thống. Ngài có nỗi khổ tâm, ngài có điều lo lắng. Còn ta thì không. Có lúc, khi ngài không thể thúc đẩy lịch sử, thì cứ để chúng ta làm!

Câu nói tiếp theo của mưa thần đã có chút không lọt tai. Lý Duệ hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Mãi đến khi mưa thần lại hỏi: "Công tác cải biên của Trung ương cảnh vệ sư tiến hành thế nào? Nghe nói bộ đội có chút bất mãn..."

Lý Duệ giật mình, Trung ương cảnh vệ sư? Tổng thống sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này? Hãn cân nhắc từng chữ trả lời: "Mấy ngày nay tôi ít đến các đơn vị, công tác chinh đồn và huấn luyện của Trung ương cảnh vệ sư đang do tổng tham mưu huấn luyện bộ tiến hành, nếu tổng thống muốn hỏi tình hình của Trung ương cảnh vệ sư, vẫn nên hỏi Tham mưu trưởng Niệm Tôn thì thích hợp hơn... Nếu không đợi Tư Mã bộ trưởng từ Thiên Tân trở về, càng là hãn trực tiếp nắm vấn đề này. Tôi thực sự không quen thuộc lắm với vấn đề của Trung ương cảnh vệ sư..."

Mưa Thần cười nói: “Niệm Tôn đã bảo ta, trung ương cảnh vệ sư sắp cải biên, tâm tình có chút bất ổn. Bọn họ là học sinh binh, lại là tinh nhuệ trong quân, không thể xem thường. Niệm Tôn ít khi tiếp xúc với quân đội, quan

hệ với sĩ quan trung hạ cấp cũng không sâu. Ta giao cho người một nhiệm vụ. Người còn chút thời gian ở Nam Kinh, hãy ổn định tư tưởng cho trung ương cảnh vệ sư! Hãy nói với bọn họ những lời ta dặn dò. Để họ yên tâm ra Châu Âu tác chiến! Có ý kiến gì, cứ thẳng thắn với quân Đức! Ở đâu cũng là vì quốc gia mà cống hiến cả!”

Những lời này càng khiến Lý Duệ thêm phần lo lắng. Tổng thống... Rốt cuộc ý tứ của ngài là gì? Nhìn Mưa Thần vẫn ung dung cười, Lý Duệ cố gắng không nghĩ đến tình huống xấu nhất. Nhưng trái tim hần vẫn không ngừng nóng lên. Hần có chút ngây dại, chỉ biết nhìn Mưa Thần.

Mưa Thần cười xua tay: “Được rồi, trước khi đi ta nói chuyện với người một lát, cũng thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Người cứ lo việc của mình đi. Nghe nói Sáng Lãng sắp lui, có lẽ là chuẩn bị kết hôn. Niệm Tôn nói có một nữ sinh viên đã đợi hần rất lâu rồi. Chuyện riêng của người khi nào giải quyết? Về Nam Kinh là phải kết hôn ngay, ta sẽ là người chứng hôn...”

Lý Duệ đột nhiên hỏi: “Tổng thống nghĩ sao về chuyện Sáng Lãng lui?”

Mưa Thần vẫn mỉm cười: “Người nghĩ sao?”

Lý Duệ lạnh lùng nói: “Quân đội chính quy, kẻ phản bội!”

Mưa Thần hít sâu một hơi, vẻ mặt trở nên vô cùng phức tạp: “Người có chí riêng... Ta đã sớm nói. Trên con đường này, có người tụt lại phía sau... Ta sẽ không chờ đợi hần... Nhưng giữa đường có người đi một con đường khác thì sao? Sáng Lãng là một lão tướng của quân đội chính quy... Ta muốn nói chuyện với hần một lần nữa, nói chuyện một lần. Từ lúc ở Mạt Lãng quan cho đến hôm nay, có lẽ ta và Sáng Lãng, không ai từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay...” Giọng điệu của hần có vẻ tiêu điều, nhưng lại không chỉ trích định nghĩa phản bội của Lý Duệ. Lúc này, Lý Duệ dường như hiểu ra điều gì, lại như chẳng hiểu gì cả.

Cuộc nói chuyện kỳ lạ này kết thúc, hai người dường như đã nói rất nhiều, lại như chẳng nói gì. Chỉ là vài câu xã giao. Lý Duệ đứng dậy cáo từ, Mưa Thần cũng phá lệ tiễn hân ra tận cổng. Đến khi ngồi vào bàn làm việc, Mưa Thần cầm bút chì định duyệt báo cáo. Nhưng mấy lần đều không thể tập trung tinh thần vào văn kiện. Cuối cùng, hân dùng sức bẻ gãy cây bút chì, tựa lưng vào ghế.

“Khôi phục lại năm đó... Thời gian trôi qua thật nhanh, rốt cuộc ta làm đúng hay sai? Là ta hay là người khác không theo kịp thời đại?”

Đêm mừng 2 tháng 9, Hà Toại Ứng được Mưa Thần triệu đến Phủ Tổng thống nói chuyện hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người khách sáo từ biệt. Đêm đó, Mưa Thần nói với Ngô Hái, người sẽ cùng ông lên chuyến tàu đi Thượng Hải vào ngày mai, rằng Sáng Lãng thật sự phải đi. Về phần họ đã nói những gì, lại là một bí ẩn trong lịch sử. Bị vô số nhà sử học đời sau suy đoán, phỏng đoán. Thời đại này, dường như đã xuất hiện vô số ngã rẽ. Cung cấp cho mọi người vô số không gian để tưởng tượng. Vào đêm mừng 2 tháng 9, trước khi Mưa Thần rời Nam Kinh lên đường ra biển. Mọi thứ lại yên tĩnh đến lạ thường, không ai ngờ được. Nước cộng hòa cứ thế mà sắp bước vào một bước ngoặt lớn.

Hãy cùng quay lại với Lý Duệ, khi xe của hân rời Phủ Tổng thống trở về biệt thự. Huệ Anh đã chờ sẵn ở đó. Vừa gặp mặt, Huệ Anh đã vội vã hỏi Lý Duệ: “Tổng thống nói sao? Có chỉ thị gì đặc biệt không?” Lý Duệ chỉ lạnh lùng nhìn hân: “Yên tâm, Tổng thống vẫn chưa phát hiện người phản bội. Về phần ta, Lý Tung Vân, là cục phân trong hầm đá, vừa thối vừa cứng, đã nổi tiếng bên ngoài rồi. Chuyện này ta càng thêm quyết tâm, phải làm cho bằng được! Người, Huệ thượng tá, tương lai của người, ta, Lý Tung Vân, đánh cược cả tính mạng cũng phải bảo đảm! Chỉ là ta nói cho người biết, tất cả những gì chúng ta làm, đều là vì Tổng thống, cũng là vì quốc gia này, để

hóa giải tình thế nguy hiểm! Nếu người có tính toán riêng... Ta, Lý Tung Vân, sẽ không tha cho người!”

Tiếp đó, hần khoát tay: “Trong số sĩ quan cảnh vệ sư, tất cả đều đến chỗ ta họp đêm nay!”

Huệ Anh sắc mặt có chút tái nhợt, cuối cùng miễn cưỡng nói: “Như vậy có phải động tĩnh quá lớn không? Hay là chỉ cần an bài cốt cán đến... Trước kia đã bàn bạc vô số lần, lần này chỉ là giao phó cuối cùng mà thôi...”

“Tổng thống đứng về phía chúng ta!”

STT 395: Chương 5: Thế giới mới

Dấu ấn từ thiên lôi trúc vẫn ở đây, dù đã được làm mới.

Chương 5: Thế giới mới

Chương 198: Mỗi người

Ngày 3 tháng 9 năm 1916. Tiếng ồn ào của thủ đô, tất cả những mạch ngầm trào dâng dường như bỗng nhiên lắng xuống. Lặng lẽ chờ đợi ngày này đến. Đêm trước ngày hôm đó, Phủ Tổng thống đèn đuốc sáng trưng suốt đêm. Trái tim của nước Cộng hòa, một đêm không ngủ.

Thời gian dần trôi đến bình minh. Gi Tỏa đã chuyển ra khỏi ký túc xá, ở trong căn phòng mình thuê. Hãn vẫn giữ thói quen tập thể dục buổi sáng. Trong ánh sáng mờ ảo, chạy được vài vòng, hãn dừng lại. Hướng về phía Phủ Tổng thống nhìn. Tượng đài anh hùng vô danh cao ngất như mây uy nghiêm sừng sững trên chân trời mới. Hiện ra hình dáng mơ hồ, nhưng lại cứng rắn như sắt. Gi Tỏa lặng lẽ đứng đó, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Sau khi Tổng thống từ Thượng Hải trở về, hãn sẽ chính thức làm thủ tục xuất ngũ. Lựa chọn này tuy gian nan, nhưng cũng là theo đuổi nội tâm của hãn. Trở lại trong nước, sau vài lần tâm sự với Mưa Thần, hãn thực sự hiểu. Lý tưởng của hãn, chủ nghĩa của hãn, trong bộ máy do Mưa Thần một tay tạo dựng, sẽ không có bất kỳ không gian nào. Từ Thượng Hải đến đây, lý tưởng của hãn, xưa nay vẫn là nghĩa vô phản cố. Hôm nay còn có quá nhiều việc phải làm. Cùng Tổng Giáo Nhân thủ tướng tâm sự, trao đổi ý kiến của hãn về việc gia nhập Quốc Dân đảng. Hãn còn muốn gặp đại biểu dân ý khu vực Hồ Nam nơi hãn ở. Chuẩn bị tham gia cuộc tuyển cử giữa kỳ của nghị

hội và... Còn có nhiều người muốn gặp, nhiều thư muốn hồi âm. So với một quân nhân đơn thuần, chính trị gia quả thực là một công việc không dễ chịu chút nào.

Mưa Thần lúc này đang nghĩ gì? Đột nhiên, ý nghĩ này như tia chớp lóe lên trong đầu Gi Tỏa. Nhưng rất nhanh hắt lắt đầu, quay người tiếp tục chạy bộ buổi sáng.

Lăng Tồn Thương Tuyết cũng ra khỏi ký túc xá trường học ngay khi trời vừa sáng. Xung quanh chợ không xa trường học. Dân làng từ các vùng nông thôn đổ vào thành phố trồng rau đã chen chúc khắp chợ. Thịt heo tươi rói cũng theo xe ngựa của lò mổ kéo đến. Nơi đây đơn thuần phản ánh sự đô thị hóa của những năm đầu Dân Quốc. Một luồng không khí sinh hoạt. Hơi nước bốc lên từ nồi nước sôi, lượn lờ trên đầu đám người. Quầy hàng ăn vặt cũng đang bận rộn làm bánh bao hấp, bánh bao nhân. Sữa đậu nành, quấy đều vừa ra lò. Bọn tiểu nhị đứng ở cửa lớn tiếng rao. Nàng khẽ hát, cẩn thận chọn rau quả và thịt heo tươi ngon ở chợ. Hiện tại Gi Tỏa cuối cùng không cần ở trong quân đội cả ngày! Nàng có thể đường đường chính chính lấy thân phận bạn gái đến làm cơm trưa, cơm tối cho hắn. Sau đó ban đêm Gi Tỏa lại đưa nàng về ký túc xá. Cuộc sống hạnh phúc dường như cứ thế mà đột nhiên giáng lâm. Khiến hai năm tương tư của nàng bỗng chốc thành hiện thực. Nàng cũng từng lo lắng Tổng thống Mưa Thần có thể sẽ bất lợi cho hành động hiện tại của Gi Tỏa. Mặc dù chỉ là thân phận học sinh. Hiện tại quốc gia cũng tràn ngập một loại sùng bái vô điều kiện đối với Mưa Thần. Nhưng mọi người vẫn bàn tán riêng. Thủ đoạn của Tổng thống có thể rất lợi hại đấy!

Đối với những nghi vấn của cô gái, Gi Tỏa chỉ cười nhạt. An ủi nàng rằng không có chuyện gì. Hắn và Tổng thống chỉ là bất đồng về lý niệm. Tổng thống không phải là người không quang minh lỗi lạc như vậy. Hơn

nữa, người như hăn, còn sợ gì chứ? Chỉ cần làm những gì mình cho là đúng, lại có nàng ở bên cạnh. Trong lòng vô cùng bình yên.

Cô gái lén lút hạnh phúc ngọt ngào bật cười. Hai người họ thậm chí còn thảo luận chuyện kết hôn trên bàn ăn nữa! Kết quả cả hai đều có chút thẹn thùng, vội vàng chuyển chủ đề. Gi Tỏa, một người đàn ông sắt đá như vậy. Đỏ mặt lên lại đáng yêu đến thế! Mình phải cố gắng học tập, nhất định phải giúp được việc cho hăn trong tương lai! Gi Tỏa, một nam tử hán như vậy, nên có một cô gái tốt nhất. Người bán hàng rong ngơ ngác nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, tựa như thất tiên nữ đang cười ngọt ngào. Không hiểu sao, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ theo. Hăn cầm một nắm rau quả lớn, lớn tiếng nói: "Tiểu thư, giảm nửa giá!"

Tại văn phòng chính phủ, xe của Tổng Giáo Nhân là chiếc xe đầu tiên đi vào sân nhỏ. Cảnh sát gác cửa nghiêm trang chào (thủ tướng tiên sinh kiên quyết không cần quân đội chính quy hoặc hiến binh nội vệ đứng gác ở cửa đại lâu chính phủ). Xe dừng lại trước cửa đại lâu. Thủ tướng bước xuống xe nhẹ nhàng, thư ký cẩn thận theo sau. Viên cảnh sát tự nhủ: "Hôm nay thủ tướng tâm trạng rất tốt a."

Tổng Giáo Nhân quả thực tâm trạng không tồi. Gần đây nội các và nghị hội quyền lực lớn mạnh. Ở mọi phương diện đều phát ra tiếng nói của mình. Người phản đối đương nhiên là có. Nhưng Tổng Giáo Nhân đã quen. Nội các của họ chẳng phải vẫn luôn như vậy sao? Đối với một nội các yếu thế như vậy, tiếng mắng chửi chưa từng dứt! Nhưng bây giờ họ có sự ủng hộ của quốc tế, các nghị viên cũng vô cùng đoàn kết. Thậm chí bao gồm cả một phần nghị viên của Liên Bang đảng! Trong nước sau nhiều lần chiến tranh, đã có chút chán ghét chiến sự. Họ sớm muốn kết thúc chiến tranh quy mô lớn, khôi phục hòa bình, cắt giảm một phần quân đội chính quy, tăng cường đầu tư xây dựng trong nước. Vẫn nhận được sự ủng hộ của đa số! Hiện tại, cùng với Tổng thống Mưa Thần hung hăng, cũng có công có thủ.

Càng vui hơn là. Gi Tỏa, Gi Sáng Tỏ cũng đã chuyển sang phe của họ! Điều mà họ cảm thấy thiếu sót từ trước đến nay là, Quốc Dân đảng thiếu một người hùng có thể khôi phục, một người có danh vọng cao trong quốc dân, gia nhập phe của họ, triệt tiêu hình tượng anh hùng hoàn mỹ của Mưa Thần. Nhưng sự xuất hiện của Gi Tỏa khiến ông vui mừng khôn xiết.

Anh hùng phục quốc, nguyên lão quân đội chính quy, thần tượng Âu chiến. Nhân vật quan trọng của Trung Quốc được người nước ngoài chú ý. Đây là nguồn vốn chính trị lớn đến nhường nào! Đặc biệt là việc anh ta muốn gia nhập Quốc Dân đảng, giúp họ và nghị hội hạn chế tình hình hiện tại của quân đội chính quy —— cũng tương đương với việc hạn chế quyền lực của Tổng thống! Không ngờ Gi Sáng Tỏ lại có những suy nghĩ như vậy. Chính trị của các đảng phái thông thường, mặc dù con đường phía trước còn dài. Nhưng cũng đã nhìn thấy ánh sáng rồi!

Đang đi lên bậc thềm, chuẩn bị vào cửa. Thư ký bỗng nhiên nhắc nhở thủ tướng: "Thủ tướng tiên sinh, Tổng thống mười giờ rưỡi lên tàu hỏa, ngài có muốn đi tiễn ông ấy không?" Tổng Giáo Nhân khẽ giật mình, mấy ngày nay tâm trạng quá tốt. Đến cả việc Mưa Thần hôm nay muốn đi Thượng Hải cũng suýt quên mất. Ông cười nói: "Đương nhiên phải đi, Tổng thống lần này đi là để tranh thủ quyền lợi cho chúng ta. Sao có thể không đi tiễn ông ấy được." Ông phân phó thư ký: "Sau mười giờ nếu có lịch gặp mặt hoặc việc gì khác, cứ thoái thác. Nhất định phải đi tiễn Tổng thống!" Đang nói chuyện. Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tổng Giáo Nhân. Theo tính cách trước sau như một không chịu từ bỏ quyền lực của Mưa Thần. Trong khoảng thời gian này, ông ta lại trầm mặc một cách kỳ lạ. Trong tình thế cấp bách như vậy, ông ta đại khái có thể phái người đi chủ trì hội đàm trên biển. Tại sao mình lại phải đích thân xuất phát?

Ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua. Đối với việc Mưa Thần sử dụng thủ đoạn gì để đối phó với họ, Tổng Giáo Nhân luôn không quá lo lắng. Theo

lịch sử của Mưa Thần. Đối với nội các và nghị hội, bề ngoài vẫn tương đối tôn trọng. Hơn nữa, trong những ngày chiến tranh, ông ta luôn thúc đẩy. Cuối cùng đã vẽ một dấu chấm tròn hoàn hảo. Tăng cường hình tượng anh hùng của ông ta, chẳng phải cũng là một sự cân nhắc rất bình thường sao? Đối với những lo lắng không rõ ràng của mình. Tổng Giáo Nhân nhân nhậm nỡ nụ cười. Bước vào trong đại lâu. Lại là một ngày bận rộn và đầy ý nghĩa! Trong tấm kính phản chiếu, Tổng Giáo Nhân thậm chí còn cảm thấy thái dương của mình đang tỏa sáng.

Ngô Hái đang lặng lẽ thu dọn hành lý đơn giản của mình. Phu nhân nông thôn của ông đã chuẩn bị bữa sáng cho ông ở dưới bếp. Trên bàn làm việc, ông, Gi Tỏa, Trần Sơn Hà, Lữ Kiến Tiều, Vương Liêm mặc quân phục cách mạng Tô Thượng Hải mới tinh. Mang theo băng tay vừa ra lò, đứng nghiêm tại cổng đô đốc phủ Thượng Hải. Gi Tỏa vẻ mặt nghiêm túc, giống như hiện tại của hắn. Cau mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Lữ mặt đen nghiêm túc cũng không kém. Trần Sơn Hà cười đến mức trương dương, Vương Liêm ôm lấy vai hắn, còn mình chỉ thận trọng mà cười. Bức ảnh còn có nửa thân ảnh của Trương Hùng Phu. Hắn chỉ bước một chân vào. Hiện tại những người này đang làm gì?

Wang Liem chết. Không có bất kỳ nghi vấn nào, trước đó hắn bị xử bắn, bản thân mình cũng toàn lực ủng hộ Mưa Thần ra lệnh.

Trần Sơn Hà cứ lên voi xuống chó, Mưa Thần vẫn luôn quan tâm, ngưỡng mộ hắn. Bởi vì hắn không có mưu mô, tính toán. Nhưng gia đình dường như lại chẳng vui vẻ gì. Luôn có chút tranh chấp, mâu thuẫn. Tỷ tỷ vẫn còn ở Vũ Hán, nhất quyết không đi. Với mọi người thì gần như trở mặt. Trần Sơn Hà thà xông pha trận mạc, còn hơn về cái nhà ấy. Giờ hắn đang ở Châu Âu, chỉ huy mấy chục vạn đại quân. Sau nụ cười tươi rói trước sau như một, liệu có ẩn chứa chút chua xót nào không?

Lữ gặp Tiều vẫn là một quân nhân mẫu mực, chuyên tâm công tác trong quân đội. Hắn an ổn lập gia đình. Cũng an ổn khi làm tướng. Bên trong quân đội chính quy ngấm ngấm sóng ngầm cuồn cuộn, hẳn trước nay không tham dự. Lại có chút hương vị của kẻ lánh đời. Tên mặt đen này, chẳng ai ngờ được tâm tư của hắn lại bình lặng đến thế. Nhìn thấu thế sự đến vậy!

Trương Hùng, tên này đã là tư lệnh tập đoàn quân, nhưng nghe nói lại bám dính lấy Lý Duệ. Kẻ này trước kia hẳn thấy ai có tiếng tăm thì liền tìm cách dựa vào, chuyện này ai cũng thấy rõ. Hắn chỉ muốn vinh hoa phú quý mà thôi. Đến giờ, khó mà nói là bạn đồng hành.

Còn mình thì sao? Sờ lên mái tóc đã lốm đốm bạc, cùng với những nếp nhăn ngày càng sâu. Mới ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, mà đã gần thành một ông già rồi! Mấy năm nay mình làm gì? Ngồi ở vị trí Phó Tham mưu trưởng quân đội chính quy. Chỉ là cần mẫn làm một gã quản gia. Tốn bao công sức để duy trì sự ổn định cho tập thể này. Những lời nên nói, mình chưa từng nói. Những việc nên làm, mình cũng chẳng làm. Nhuệ khí dường như đã mòn mỏi theo năm tháng. Nhìn xem gì Toại...

Hắn vẫn đi trên con đường lý tưởng của mình. Mặc kệ người khác nhìn nhận, mặc kệ người khác cảm nhận. Cuối cùng, hắn chỉ theo đuổi sự bình yên trong nội tâm. So với hắn, những người như mình, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh?

Hắn ngần ngừ nhìn tấm ảnh, đằng sau những người này, luôn có một cái bóng khổng lồ tồn tại. Kéo họ đi đến tận bây giờ. Cái bóng này, chính là Mưa Thần... Kiên định, lạnh lùng, vô tình, nhưng lại có chút chủ nghĩa lý tưởng. Đi đến tận bây giờ, dường như hắn cũng xa rời cái thời ở Thượng Hải khởi binh, cái thời còn thích làm màu, có lúc lại kích động, có lúc lại nghiêm túc của vị thống soái trẻ tuổi.

Cuộc sống riêng tư của hắn vẫn đơn giản, hắn vẫn đang dâng hiến tất cả cho đất nước này. Nhưng ai biết được. Hắn cười với người, giận với người, là thật hay giả! Hắn lặng lẽ quan sát từng người. Nhẹ nhàng khuấy động cuộc sống của mỗi người. Ai biết được toan tính của hắn rốt cuộc là gì! Washington hay Napoleon? Đó không phải là câu hỏi của Mưa Thần, mà là câu hỏi của mỗi thuộc hạ dưới trướng hắn!

Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, công đã thành. Danh đã định. Mọi người đều không còn đường lui, chỉ có thể cố gắng giãy giụa trong cái chốn trần thế này. Chỉ như vậy thôi. Nụ cười ngày xưa, chỉ là một tấm ảnh ố vàng.

Ngô Hái ngồi bên giường, dường như muốn cất tấm ảnh vào cặp công văn của mình. Cuối cùng vẫn lật đổ khung ảnh. Khiến nụ cười của họ đều khuất lấp.

Chuyện trong thủ đô, hiện tại mình đã không còn quyền hỏi tới. Đều là Tổng thống trực tiếp nắm giữ. Nhưng Tổng thống đã dám yên tâm rời đi, hắn là những ngày này sẽ không có biến cố gì. Đừng nghĩ nhiều, chuẩn bị đi. Tổng thống còn đang chờ mình đến hội họp. Những chuyện khác, cũng không nên nghĩ nhiều, không cần nghĩ nhiều...

Tiếng vợ Hồ Nam vọng xuống từ dưới lầu: “Ăn sáng thôi, xuống ăn cơm nào!”

Lý Duệ lặng lẽ ngồi trong doanh phòng của Trung ương Cảnh vệ Sư, trực thuộc Công binh doanh vùng ngoại ô. Ba lữ đoàn bộ binh của Trung ương Cảnh vệ Sư phần lớn đều ở trong thành. Công binh doanh trực thuộc lại đóng quân ở bờ sông, gần khu vực khôi phục bến tàu. Họ còn có nhiệm vụ phối hợp với chuyên gia thăm dò công trình cầu lớn Trường Giang ở thủ đô. Ở đây, không chỉ an toàn, mà còn có thể liên lạc thuận tiện với bộ phận đóng quân ở Giang Bắc, thuộc chiến khu phía Nam. Vào một ngày trọng đại

như vậy, trời còn chưa sáng hẳn. Lý Duệ đã canh giữ ở đây. Huệ Anh Từ đưa hãn đến rồi đến nhà ga bố trí công tác cảnh giới cho Tổng thống đi Thượng Hải.

Công binh doanh toàn là các sĩ quan cấp tiến sĩ, từ doanh trưởng trở xuống, không ai là ngoại lệ. Các binh sĩ cũng đều là học binh xuất thân. Họ đều hiểu rõ cấp trên muốn làm gì. Họ đều toàn lực phối hợp. Theo sự sắp xếp của Huệ Anh Từ, Trung ương Cảnh vệ Sư, các đồng chí của Giang Bắc các sư đều tập trung ở đây. Có người đã thay thường phục. Lý Duệ lạnh lùng nhìn họ từng người đi vào phòng lớn nhà ăn doanh bộ, rồi từng người cúi chào mình. Ánh mắt hãn lại có vẻ rất xa xăm.

Hãn đang nghĩ về Mưa Thần, nghĩ về cuộc trò chuyện với Mưa Thần hôm qua. Còn có cả quá trình hãn được trọng dụng dưới trướng Mưa Thần. Nhớ lại hai mươi chín năm cuộc đời. Nghĩ đến lý tưởng của hãn, nghĩ đến sự phấn đấu của hãn. Đôi khi hãn còn nhớ đến gì Toại. Nhớ lại những ngày tháng họ cùng nhau ở An Đức Quân, ở Đông Bắc, ở Châu Âu phối hợp tác chiến. Nhớ đến bao nhiêu người đã hy sinh. Muốn từ những gì mình đã trải qua, có thể được gọi là những chiến dịch vĩ đại. Đất nước cộng hòa này, đều là do máu tươi của quân đội chính quy tạo nên! Mà ngay hôm nay, họ sẽ tiếp tục bảo vệ đất nước cộng hòa này, kiên định đi theo con đường đúng đắn!

Bất luận thành bại, hãn, Lý Duệ, đều không phụ lòng mình! Bên ngoài không xa là dòng Trường Giang cuộn cuộn. Mà tâm sự của hãn, lại còn mãnh liệt hơn dòng nước sông.

Người dần dần tụ tập đông đủ. Ánh mắt mọi người đều hướng về Lý Duệ. Ai cũng vẻ mặt căng thẳng, nhưng lại theo bản năng nín thở. Ai cũng biết hôm nay họ muốn làm đại sự gì.

Đội họ là ghi danh vào sử sách! Sống hay chết, trước lý tưởng, lại đáng là gì?

Lý Duệ cuối cùng vỗ bàn đứng dậy: “Tổng thống ủng hộ chúng ta!”

Lời nói khiến tứ phía kinh ngạc. Hãn nghiêm nghị nhìn các sĩ quan trong phòng, bất kể họ có mặc quân phục hay không: “Hôm nay, chúng ta sẽ tạo nên lịch sử. Tổng thống đã tạo ra quân đội chính quy, mà quân đội chính quy, sẽ dùng ngày hôm nay, báo đáp tâm huyết của Tổng thống dành cho chúng ta! Không thành công, thì thành nhân! Tương lai của quốc gia, dân tộc, nằm trong tay chúng ta!”.

Huệ Anh Từ về mặt bất an ngồi trong xe. Chỉ nhìn hai bàn tay mình. Hai bàn tay rất ổn định, rất khô ráo. Hoàn toàn không giống với nội tâm đang căng thẳng tột độ. Trái tim hãn đang đập loạn xạ. Đầu óc từng hồi choáng váng. Nhưng bề ngoài của hãn vẫn tỉnh táo, chuyên nghiệp, sẵn sàng treo lên nụ cười, đều là tiêu chuẩn như trước đây.

Mình thật sự có thể lay động lịch sử sao? Mình có phải quá tự phụ không? Nỗi sợ hãi trước đây của mình, có phải là thật không? Hay là mình chỉ đang tự lừa dối mình? Mọi việc mình làm, đặc biệt là hiện tại, dường như chỉ đơn thuần là để phản kháng, lật đổ Mưa Thần. Sâu trong nội tâm mình, chẳng lẽ không có một chút ý nghĩ nào muốn thay thế sao? Chủ nghĩa anh hùng, ai mà chẳng có. Có lẽ dưới vẻ ngoài tỉnh táo của mình, nó còn bùng cháy hơn bất cứ ai! Napoleon ở Paris khai hỏa đại pháo, ai có thể ngờ một sĩ quan tầm thường lại trở thành Hoàng đế khiến cả châu Âu run sợ? Người không muốn làm Napoleon, vậy thì để ta làm! Nếu thất bại, cũng chỉ là một cái chết mà thôi!

Thay vì để dã tâm không được thỏa mãn, trong một âm mưu có lẽ đến từ tầng cao nhất, lặng lẽ bị diệt khẩu. Chi bằng cứ để mình bùng cháy dữ dội hơn một chút! Lịch sử không phải do âm mưu thúc đẩy —— đó là lời của

Mưa Thần. Nhưng lịch sử có thể thay đổi vì âm mưu! Chỉ cần người hiểu rõ chiều hướng phát triển của lịch sử!

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Huệ Anh Từ ép buộc mình không để ý đến những điều kiện phía sau, chỉ chú ý đến câu nói phía trước. Ngay hôm nay. Để mọi thứ được công bố! Có lẽ ở phía dưới, là thời đại của ta! Mặc kệ cơ hội có xa vời đến đâu. Nhưng mình cũng không phụ lòng mình! Hưởng thụ quyền lực diệu kỳ, cùng với cảm giác nắm giữ đám người, quốc gia, vận mệnh. Không ai có thể khiến mình từ bỏ tất cả. Mưa Thần cũng không được!

Hắn nhìn hai bàn tay mình, khẽ cười. Có chút cố chấp, nhưng lại vô cùng chân thành.

Bạch Tư Văn ở Tô Châu canh giữ vườn, mười mấy chiếc điện thoại bí mật chuyên dụng liên tục vang lên. Hắn sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi. Phùng Ngọc Tường đứng bên cạnh, thông thả bước chân, cũng chăm liên tiếp điều thuốc. Dưới đất đã đầy tàn thuốc. Tên hán tử phương bắc này không hút thuốc, không uống rượu, lại tự hạn chế rất nghiêm khắc. Giờ đây, cổ họng hắn khô khốc, lưỡi đắng ngắt cũng không dừng lại được. Báo cáo từ đội lục soát liên tục truyền đến. Bọn họ lục soát phạm vi, không phát hiện mai phục nhắm vào xe riêng của tổng thống! Bạch Tư Văn lại tin chắc, nguy hiểm này nhất định tồn tại! An toàn của tổng thống không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì. Vận mệnh của hắn gắn liền với việc làm này có đặc lực hay không! Đã mất đi địa vị một lần, hắn tuyệt đối không muốn lặp lại. Ánh mắt uy nghiêm của tổng thống, dường như đang dõi theo hắn! Nghĩ đến sự sắp đặt của Mưa Thần lần này, Bạch Tư Văn cảm thấy lạnh cả sống lưng!

Điện thoại đột nhiên lại vang lên, Bạch Tư Văn gần như nhào tới chiếc điện thoại. Điện báo được truyền qua trạm trung chuyển quân sự tạm thời. Giọng nói có chút mơ hồ, tạp âm rất lớn.

Nhưng báo cáo lại vô cùng nghiêm túc: “Báo cáo Bạch cục trưởng, tại phụ cận Mang Sơn, phát hiện dấu vết khả nghi. Chúng ta đang tăng cường lực soát, đang lực soát đội quân. Đề nghị cho phép chúng ta tùy thời phát động tấn công!”

Phùng Ngọc Tường nhanh chóng tìm kiếm trên bản đồ quân sự, lập tức tiếp lời: “Là ở phía bắc Tô Châu mười bảy dặm, bên cạnh đường sắt. Giữa hai thị trấn... Chính là chỗ này!”

Bạch Tư Văn gần như gào vào điện thoại: “Đừng bỏ qua bất cứ manh mối nào, tìm ra bọn chúng, xử lý chúng. Dù dùng thủ đoạn gì. Trời sập xuống, ta chống đỡ!” Hạ lệnh xong, hắt mồi khuy xuống ghế. Cảm thấy toàn bộ tinh lực đều tiêu hao. Phùng Ngọc Tường đập đầu mẩu thuốc. Cũng thở ra một hơi thật dài.

“Quả là công việc lấy mạng người!” Bạch Tư Văn nhìn Phùng Ngọc Tường: “Hoán chương, vẫn là đi đánh trận nhẹ nhàng hơn... Ta đoán chừng đời này, không sống đến năm mươi tuổi a!”

Phùng Ngọc Tường nằm sấp trên bản đồ, thản nhiên nói: “Tổng thống muốn người sống, người phải sống.

Tổng thống luôn cần một vài con chó đi cắn người... Người và ta đều là.”

Mưa Thần ra khỏi Phủ Tổng thống, lúc này mặt trời chói chang nhất. Ngô Hái và Huệ Anh Từ đã đứng đợi ở cửa ra vào từ lâu. Nhìn hắt cùng với Lại Văn Đạt đi ra, hai người đều nghiêm trang chào. Mưa Thần nhàn nhạt mỉm cười đáp lễ. Mọi thứ đều như trước đây. Thần sắc hắt điềm tĩnh, chỉ có vẻ hơi thiếu ngủ. Tinh thần vẫn rất tốt.

Huệ Anh Từ tiến lên, nhỏ giọng báo cáo: “Tổng thống, công tác an toàn ở nhà ga đã được sắp xếp xong xuôi. Ủy ban đàm phán hòa bình ngoài viện sẽ đến nhà ga tiễn đưa. Công tác nội vệ thủ đô đều dựa theo chỉ thị của ngài mà hoàn thành. Nếu có bất kỳ sơ hở nào. Thuộc hạ xin lấy tính mạng đảm bảo.”

Mưa Thần cười một tiếng, nhìn Lại Văn Đạt mở cửa xe. Ngô Hái cũng chui vào chiếc xe hơi phía sau. Hấn cười nói: “Cần phải nói nghiêm trọng như vậy sao? Việc người làm, ta vẫn yên tâm. Cứ làm tốt đi. Tiền đồ của người rất lớn... Chúng ta một ngày nào đó, sẽ rời khỏi vũ đài lịch sử... Thủ đô giao cho người. Hãy nhìn nhiều mây một chút, rồi hãy nói.”

Hấn vỗ vai Huệ Anh Từ, lại cười nhạt: “Có lẽ nên đổi lon ở vai, đổi thành một ngôi sao, người thấy thế nào?” Nhìn Huệ Anh Từ ngẩn người. Mưa Thần cười lắc đầu, cúi đầu chui vào xe. Nhìn hai chiếc xe hơi khởi động, Huệ Anh Từ cảm thấy sau lưng lạnh toát. Không kịp nghĩ nhiều, vội vàng cúi đầu lên xe đuổi theo.

Dù thế nào, phát động cũng sắp đến rồi!

STT 396: Chương 5: Thế giới mới

Chương 5: Thế giới mới

Chương 199: Màn che kéo ra

Đội cận vệ Phủ Tổng thống, vũ trang tận răng, xuất động khẩn cấp vào giữa trưa nắng gắt. Hàng đoàn xe tải quân dụng của Pháp, với số lượng lớn, đã sớm khởi hành từ Thượng Hải và Tô Châu, dọc theo đường lớn tập hợp đội cận vệ đang tản ra khắp nơi. Vào năm 1916, đội cận vệ Tổng thống được xem như một lực lượng đặc biệt, trực thuộc Bộ Cảnh vệ, đồng thời đảm nhiệm công tác bảo vệ Phủ Tổng thống Thượng Hải, hành dinh Từ Châu và Phủ Tổng thống Nam Kinh. Lực lượng này đã phát triển đến quy mô chín trung đội, mỗi trung đội có hơn hai trăm người, trang bị súng liên thanh hạng nặng, bộ binh được trang bị súng trường kỵ binh chín tám kiểu Đức, hỏa lực hỗ trợ có pháo 60mm và 82mm. Đội xe cơ giới trực thuộc đội cận vệ có thể di chuyển nhanh chóng nhờ bốn bánh xe. Lực lượng này từng là một đơn vị xung kích đặc biệt của Mưa Thần trong thời nội chiến. Sau khi nội chiến kết thúc, nhiều sĩ quan giàu kinh nghiệm đã được điều chuyển đến các đơn vị khác trong quân đội chính quy để làm nòng cốt. Lính bổ sung phần lớn là những người có danh dự quân nhân – tức là những quân nhân đã lập công trên chiến trường, ít nhất từng bị thương. Đây là một biểu tượng vinh dự cao quý.

Sự tồn tại của lực lượng quân đội này, cùng với lực lượng cảnh vệ tư nhân hai ngàn người của Mưa Thần, đã khiến chính phủ và nghị hội có những lời phê bình kín đáo, cho rằng đất nước đã thống nhất, vậy mà vẫn phải tốn kém nuôi một đội quân lớn như vậy để phục vụ một người. Điều này không chỉ lãng phí mà còn gây bất lợi về mặt quốc tế. Việc Tổng thống

giữ lại một đội quân tư nhân như vậy để phòng ngừa ai? Cần thiết phải xóa bỏ để thể hiện tình hình. Mưa Thần cũng cho rằng như vậy là đúng. Chuẩn bị giải tán đội cận vệ, chỉ giữ lại một trung đội. Nhưng hiện tại chưa có thời gian. Nhưng đến lúc này, đội cận vệ Tổng thống vẫn duy trì quy mô hai ngàn người, trở thành một lực lượng hoàn toàn có thể tin cậy!

Đội quân dừng lại bên cạnh một thị trấn nhỏ cách Tô Châu không xa. Thị trấn nhỏ này đã bị đội cận vệ Tổng thống chiếm đóng trước đó, người qua đường, cư dân trong thị trấn, hoàn toàn bị kiểm soát ra vào! Tàu hỏa trên tuyến Thượng Hải, từ Nam Kinh bắn tới, dừng ở Vô Tích, không được phép phát hành ở Thượng Hải. Ban đầu, quân đội chính quy ở Thượng Hải đã có một lực lượng nội vệ khá mạnh, hiện tại lực lượng nội vệ này càng được triển khai dọc theo tuyến Thượng Hải, kiểm soát tất cả các tuyến đường thông tin. Trạm trung chuyển điện thoại hữu tuyến thông hướng Nam Kinh cũng bị các sĩ quan chiếm giữ. Các phòng điện báo trên tuyến Thượng Hải đều bị quân nhân chiếm đóng, tất cả các điện báo muốn phát đi đều phải được kiểm tra bởi đại diện quân đội! Trong khi đó, phòng điện báo và điện thoại dưới biển khó có thể kiểm soát hoàn toàn, theo chỉ thị của Mưa Thần, trước mắt phải giữ vững sự bình tĩnh ở Thượng Hải. Các hành động trên tuyến Thượng Hải phải bị phong tỏa toàn diện. Và đến đêm, sẽ kiểm soát tất cả các công trình thông tin có thể kiểm soát ở Thượng Hải!

Cư dân thị trấn đứng từ xa nhìn những quan binh đội cận vệ Phủ Tổng thống, với những vạch kim tuyến trên tay áo, vội vã nhảy xuống xe. Những sĩ quan và binh lính trẻ tuổi này mặc quân phục cổ áo bẻ kiểu mới, đội mũ lá và mũ sắt. Giữa trưa hè, trên khuôn mặt ai nấy đều đầm mồ hôi.

Bên ngoài thị trấn, họ tập kết và đốt lửa. Đã chuẩn bị sẵn một lượng lớn đạn dược súng trường và các loại vật tư khác để bổ sung cho các quan binh đội cận vệ đang vội vã đến.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có vẻ như lâm đại địch thế này?

Trên đường cái, một chiếc xe hơi nhỏ chạy vọt đến, theo sau là một chiếc xe tải quân dụng Phan cấp đức, trên thùng xe có gắn một khẩu súng máy. Trên xe, từ từ xuất hiện những người lính hiến binh đội mũ sắt Adrian màu trắng. Trên tay áo của mỗi người đều có hai chữ Hán "Thượng Hải", xem ra là quan binh thuộc đoàn hiến binh Thượng Hải trực thuộc bộ.

Theo từng tiếng hô khẩu lệnh, mấy trung đội quan binh đội cận vệ lập tức nhanh chóng bắt đầu tập hợp. Bên ngoài thị trấn, trên bãi đất trống, họ xếp thành từng hàng ngũ. Xe hơi dừng lại trước hàng ngũ.

Cửa xe mở ra, một vị thiếu tướng quân quan cao lớn bước ra. Một số người lớn tuổi trong đội cận vệ lập tức nhận ra, đây là lão trưởng quan đời thứ nhất của đội cận vệ Tổng thống, thiếu tướng Phùng Ngọc Tường!

Nhìn những khuôn mặt đầm mồ hôi của các quan binh. Phùng Ngọc Tường, vội vã từ Thượng Hải chạy đến, dù trong lòng đầy bão tố, cũng phải nén giận. Thời đại đột nhiên đẩy hẳn vào tình thế này! Ban đầu, hẳn nghĩ rằng mình được phái ra khỏi đội cận vệ Phủ Tổng thống, nên ổn định trong quân đội chính quy và từng bước thăng tiến. Theo tình cảm và công lao bảo vệ Mưa Thần trong nhiều năm, dù không đuổi kịp những người già kia, tiền đồ cũng có thể được đảm bảo. Ai ngờ lại xảy ra một biến cố lớn như vậy. Tổng thống lại một lần nữa dùng hẳn để đối phó với một tình huống phức tạp như vậy! Ngoài sự khẩn trương, còn có nhiều sự hưng phấn.

Thiên hạ này, đất nước này, ai có thể chơi lại Mưa Thần Tổng thống? Nhìn những kẻ kia ở Nam Kinh tự cho là đúng, nhảy nhót. Nhưng lại không biết hủy diệt chỉ trong chớp mắt! Lần này mình ra tay. Quân đội chính quy chắc chắn sẽ bị thanh trừng lớn. Sau này tiền đồ của mình chẳng phải như gấm như hoa sao? Về phần Tổng thống sau này là làm Washington hay Napoleon..... Đương nhiên là làm Napoleon! Trung Quốc là một quốc gia như vậy, còn có hơn trăm triệu người mù chữ, còn có rất nhiều cường quốc. Không có một cường nhân nào ngừng tụ lòng dân, sĩ khí,

không có một nhà lãnh đạo nào cho những người dân đen không có trí tuệ quyết định, còn đến mức nào?

Hắn đứng trước đội ngũ, cất tiếng như chuông đồng, bắt đầu phát biểu: "Quan binh đội cận vệ, chức trách của các người là gì?"

Tiếng rống lập tức vang lên như sấm: "Lấy máu tươi và sinh mạng của chúng ta bảo vệ Tổng thống! Bảo vệ lãnh tụ của nước cộng hòa!"

Phùng Ngọc Tường gật đầu trọng trọng: "Rất tốt! Hiện nay, tại một vùng gần núi Mang, chúng ta đã bao vây một đám địch nhân, chúng có hơn trăm người. Trang bị tinh nhuệ, có súng máy và pháo bắn thẳng. Chúng đang cố thủ. Chúng chuẩn bị tập kích đường sắt, mưu toan làm tổn thương Tổng thống của chúng ta, người sẽ đi qua nơi này! Đây là một hành động hèn hạ, liên kết giữa kẻ thù trong và ngoài nước, căm thù đất nước này, dân tộc này. Chúng muốn tiêu diệt hy vọng tiến lên của dân tộc chúng ta! Ta ra lệnh cho quan binh đội cận vệ, nhanh chóng tiến lên, kiên quyết tấn công, tiêu diệt hoàn toàn những kẻ địch này. Cố gắng bắt được nhiều tù binh nhất có thể..... Dù các người phải trả giá bằng cả mạng sống cũng không được tiếc! Để lọt lưới một tên địch, chính là tội lớn đối với quốc gia, đối với Tổng thống! Ta yêu cầu như vậy, lập tức lên đường. Trước 3 giờ chiều phải kết thúc chiến đấu. Ta sẽ ở đây tọa trấn chỉ huy. Chờ tin thắng lợi của các người!"

Sĩ quan dẫn đội hét lớn: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!" Tất cả quan binh đồng loạt nghiêm trang chào. Theo khẩu lệnh của sĩ quan, hàng trăm quan binh kích động lập tức chia thành hai cánh quân, hướng về phía núi Mang không xa, hành quân gấp. Khi họ vừa xuất phát. Tiếng súng pháo và lựu đạn lại đột nhiên vang lên ở xa núi Mang. Phùng Ngọc Tường, hơi giật mình vì tiếng động, con người đột nhiên co lại, nhìn về phía xa. Cuối cùng, màn che kéo ra a. Với tiếng súng pháo, Tổng thống hiện tại, lại đang an bài điều gì?

Huệ Anh từ lúc này không còn một chút thần thái chỉ huy yếu kém nào. Là một sĩ quan tình báo, người vạch ra một âm mưu lớn như vậy, được xem là một sĩ quan có chủ kiến và dự định tuyệt đối ở hậu trường. Hãn rất muốn thể hiện phong thái của một vị tướng chỉ huy tài ba, bình tĩnh và ung dung, vào thời điểm quan trọng nhất. Giống như Mưa Thần luôn thể hiện.

Nhưng hãn phát hiện ra rằng, hãn không phải là Mưa Thần.

Trước mắt, tim hãn đập thành thịch như muốn nổ tung! Hãn phải giữ liên lạc với Lý Duệ, hỏi thăm tình hình. Đội quân binh biến đã bí mật vào vị trí hết chưa? Hệ thống điện thoại trong thủ đô liên tục báo cáo, xin chỉ thị đủ thứ. Mặc dù hãn có quyền lực tuyệt đối trong hệ thống vệ binh thủ đô, mọi công việc đều phải xin chỉ thị của hãn, mặc dù những người trong nội vệ đồng tình với hành động của các quân quan cấp tiến. Với sự nói lỏng của hãn, không ít người đã làm ngơ trước hành động của phe cấp tiến. Nhưng vẫn có không ít thuộc hạ trung thành với cương vị, cảnh giác cao độ, không ngừng báo cáo những dấu hiệu khả nghi! Hãn chỉ có thể dùng câu nói "Tổng thống đã có an bài" để lấp liếm. Rồi lại điều chuyển kẻ quá khích đến vị trí ít quan trọng hơn. Hãn biết chắc chắn có người nghi ngờ hãn. Nhưng hãn không quan tâm, hãn chỉ cần một ngày ngắn ngủi này. Trong ngày này, họ không được báo cáo với "mưa thần"!

Hãn còn thông qua hệ thống tình báo của tuyến Thượng Hải, hỏi thăm về chuyến đặc biệt của Tổng thống. Đội vệ binh của Tổng thống đã chiếm giữ Thượng Hải có động thái gì chưa. Thỉnh thoảng lại hỏi tổ hành động đặc biệt của quân đội tuyến Thượng Hải có điện báo tuyệt mật nào qua đường sắt quân sự không. Báo cáo vẫn khiến hãn yên tâm. Tuyến Thượng Hải vẫn yên ả, chuyến đặc biệt của Tổng thống đã gần đến Vô Tích vào giữa trưa. Chuyên viên của tổ hành động đặc biệt quân đội tuyến Thượng Hải ở Vô Tích, thông qua đường dây quân sự báo cáo mọi thứ bình thường, hành động bảo vệ an toàn cho chuyến đặc biệt của Tổng thống đang tiến

hành... Mấu chốt nằm ở đây. Nhưng hẳn lại không thể tự mình chỉ huy! Hẳn tin người Nhật căm thù "mưa thần". Nhưng trước đó đã bố trí hai ngàn pound thuốc nổ TNT, cùng bốn khẩu pháo phục kích ở khúc cua đường sắt. Thêm vào đó là hàng trăm khẩu súng ngắn Đức. Súng kỵ binh, lựu đạn, liệu có hoàn thành nhiệm vụ không? Họ có thể xử lý Trương Tác Lâm, chỉ mong lần này đừng thất bại!

Sự bất định này khiến hẳn đổ mồ hôi như tắm trong cái nóng oi ả. "Mưa thần" sẽ dừng chân ở Vô Tích, tiếp kiến một số nhân vật hòa giải quốc tế và những người đã đàm phán ngoại giao ở Thượng Hải trước đó. Đây là phong cách của hẳn, trước khi đến hội trường chính thức, sẽ tạo thanh thế trước. Sau bữa tối sẽ xuất phát. Khoảng chín giờ hai mươi một phút đêm sẽ đi qua điểm phục kích. Thời gian hành động sẽ là chín giờ ba mươi phút! Lý Duệ và đồng bọn vốn định binh biến vào nửa đêm, nhưng hẳn đã dùng lý lẽ thuyết phục. Thủ đô cần khổng chế nhiều đơn vị. Địa bàn lại phân tán. Thời gian từ nửa đêm đến sáng sớm không đủ. Mà nội vệ sẽ đổi ca vào lúc chín giờ, hẳn có thể bố trí lực lượng tin cậy và những quân nhân đồng tình với phe cấp tiến vào lúc chín giờ tiếp quản lực lượng phiên trực của vệ binh thủ đô. Như vậy là tốt nhất. Lý Duệ và đồng bọn rất cần sự phối hợp của hẳn, cuối cùng cũng đồng ý. Được ăn cả, ngã về không, chỉ trông chờ vào thời khắc này!

Dương Độ đã sớm được an bài. Tên tù nhân trong nhà ngục lực quân này đã ngênh ngang ngời vào phòng điện báo tuyệt mật của Tổng cục tình báo. Bắt đầu chuẩn bị liên lạc với các nghị viện ở phía Tây Bắc, phía Bắc và phía Nam. Mọi thứ đều nguy trang theo lệnh của "mưa thần". Hẳn đã làm tất cả những gì có thể!

Khối lượng công việc hậu trường đồ sộ khiến hẳn kiệt sức. Không hút thuốc, không uống rượu, không uống cà phê, hẳn giờ đây đỏ hoe mắt, ngồi trước bàn làm việc, từng cuộc điện thoại gọi đến. Tàn thuốc đã đầy gạt tàn.

Cà phê đã uống hết bình này đến bình khác. Khi nội tâm kìm nén đến cực điểm, hần đột nhiên đứng dậy, đẩy mạnh cửa sổ! Mở chai rượu Whisky, rót đầy một ly, uống cạn! Thần kinh hần căng thẳng đến mức sắp đứt!

Trời cao ơi, đừng để ta thất bại, dù có thất bại, cũng phải thật rầm rộ!

Lý Duệ không có cảm xúc căng thẳng, kịch liệt, thậm chí điên cuồng như vậy. Lời nói của "mưa thần" trước khi đi đã khiến hần thêm kiên định. Tổng thống ủng hộ họ! Dù không ủng hộ hành động quyết liệt của họ, họ vẫn đang làm điều đúng đắn, điều duy nhất có thể cứu vãn đất nước này, khiến đất nước này tiếp tục tiến lên với tốc độ cao!

Cả thể xác và tinh thần hần đều dồn vào trong quân đội, ban ngày ngồi trên một chiếc xe hơi bình thường. Bên ngoài treo giấy thông hành tối cao của Huệ Anh Từ, kéo rèm xe. Đến từng đơn vị quân đội để nắm tình hình, chuẩn bị cho cuộc binh biến. Binh lính và các quân quan đã chuẩn bị xong mọi thứ! Trung ương Cảnh vệ Sư, sắp được cải biên thành Sư đoàn bộ binh 61, lực lượng vũ trang của dân tộc. Lúc này thể hiện kỷ luật cao nhất của quân nhân. Từ trên xuống dưới, binh lính nghỉ ngơi yên tĩnh, đạn dược đã được phân phát đầy đủ. Các quân quan thì tập trung thảo luận trình tự hành động, thảo luận cách hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất. Trong mắt mỗi sĩ quan trẻ đều ánh lên vẻ kích động. Quân đội chính quy đã chờ đợi quá lâu. Cuối cùng cũng hành động!

Khi xe hơi đi qua tòa nhà Quốc hội, đi qua chính phủ Quốc dân, đi qua bia tưởng niệm anh hùng, đi qua từng địa điểm mà họ đã đánh dấu trên bản đồ, Lý Duệ luôn nhìn lạng lẽ qua khe hở rèm xe. Tất cả những điều này, đều là sự cống hiến thầm lặng, sự hy sinh máu xương của họ đổi lấy! Vì sao mọi người không hiểu, một đế quốc già nua, mục nát, nhất định phải trải qua một trận máu và lửa gột rửa mới có thể thực sự trỗi dậy từ đống đổ nát của lịch sử? Lịch sử đã chứng minh. Khi đất nước này dưới sự lãnh đạo của một người mạnh mẽ, tập trung ý chí. Dùng sự hy sinh kiên quyết để mở

đường trong núi đao rừng kiếm. Chỉ có sự hy sinh lớn nhất mới đổi lấy tất cả những gì trước mắt! Những chính khách mặc âu phục, những tinh anh mặc trường sam, thậm chí một số sĩ quan bảo thủ, những anh hùng một thời. Sao lại không nhận ra chân lý đơn giản này. Nhất định phải tự hủy hoại, khiến những cường quốc kia cảm thấy vui mừng. Cuối cùng lại phải dùng đao để đối đãi với đồng bào của mình. Nếu có lựa chọn, ta thực sự không muốn để quân đội chính quy tiến hành tất cả những việc này. Số mệnh tự nhiên của quân đội chúng ta, chính là vì lợi ích của mọi người mà hy sinh trên chiến trường đối ngoại a!

Nhưng, đây cũng là việc chúng ta không thể không làm hiện tại. Hơn nữa, ta không sai. Lịch sử có thể chứng minh tất cả.

Lý Duệ nặng nề nhắm mắt lại. Để ánh nắng mùa hè xuyên qua khe hở rèm xe chiếu vào mặt hắc. Vị trung tướng trẻ tuổi hai mươi chín tuổi. Có một gương mặt tái nhợt mà lại rất quý tộc, sống mũi cao, đôi mắt như chim ưng. Thêm vào đó là vóc dáng cao lớn. Đặt ở đâu cũng là hình mẫu trong mộng của các thiếu nữ. Nhưng trong lòng hắc, chỉ có một thanh kiếm sắc bén. Hoặc có lẽ, hắc chính là một thanh kiếm sắc bén.

... Đây là một quân nhân có khuynh hướng thần thánh hóa bản thân mạnh mẽ. Thế giới tinh thần của hắc mang phong cách Wagner. Hành vi theo kiểu Thanh giáo đồ. Hắc thậm chí không giống bất kỳ ai có thể sinh ra trong truyền thống mấy ngàn năm của Trung Quốc. Lạnh lùng, kỳ quặc, lý tưởng hóa, ý thức hy sinh bản thân mãnh liệt, cảm giác đạo nghĩa ưu việt tiềm ẩn, cùng với việc coi thường sự hy sinh của người khác để đạt được lý tưởng trong suy nghĩ của mình, đã tạo nên vị tướng Lý Duệ này. Khi về sau vô số cô gái chỉ có thể kinh ngạc trước những bức tranh minh họa về hắc trong sách lịch sử. Ai có thể thực sự hiểu được hắc? Tướng quân Lý Duệ, thực ra là một nhân vật mang tính bi kịch. Giống như tướng quân Hà Toại.

—— ——— Lăng Tồn Tuyết « Lịch sử quân sự thế giới Đông Doanh, thiên nhân vật, chương Lý Duệ »

Tiếng nổ tựa sấm rền vang vọng. Tiếng súng máy "khách khách khách" lại một lần nữa gầm thét ở Giang Nam. Kể từ sau khi Tô Nam cùng huynh đệ nhà họ Trình từ Tô Châu đến, khu vực này chưa từng có cảnh chiến sự nào xảy ra. Dưới chân núi mang sơn, hai sườn núi nhỏ bao quanh một ngôi từ đường. Giao tranh ác liệt diễn ra ngay tại cửa vào. Một đám người Nhật Bản, Triều Tiên, cùng một số người Đài Loan, trên đất Trung Quốc, dùng tiếng Nhật chửi bới, điên cuồng nổ súng. Bên ngoài chiến tuyến của chúng, từng đợt binh lính vệ đội như măng mọc sau mưa, điên cuồng phản công. Hỏa lực pháo cối và súng máy bắn phá hỗn loạn. Dù chỉ là một trận chiến nhỏ, nhưng lại mang dáng vẻ không chết không thôi!

Tiếng súng pháo bên ngoài đình tai nhức óc. Hắc Đảo Nhất Trọng, một đại tá lục quân đã về hưu, ngồi xếp bằng trong nội đường của Đới gia từ đường, nơi ánh sáng mờ tối len lỏi vào. Pháo cối đã đánh sập mái nhà, tạo thành hai lỗ thủng. Thần vị trong nội đường bị xáo trộn. Thương binh kêu la thảm thiết ở góc tường. Tất cả sự hỗn loạn này không hề khiến khuôn mặt lãnh đạm của vị đại tá lục quân có chút biến đổi nào. Hắn chỉ lặp đi lặp lại lau chùi khẩu súng lục trong tay.

Đây là khẩu súng ngắn mà Thiếu tướng Chân Kỳ tặng cho hắn, khẩu súng lục 7.5mm. Ngậm trong miệng, nó có thể thổi bay đầu hắn, chết một cách nhanh chóng.

"Hắc Đảo quân, cảm ơn người vì những gì đã làm cho đế quốc! Ta là một kẻ nghèo hèn, không giống những tướng quân lục quân cấu kết với tài phiệt, không có gì đáng giá để tặng người làm kỷ niệm, chỉ có khẩu súng này thôi! Chúng ta cuối cùng cũng làm được, về sau phải cố gắng hơn nữa vì đế quốc. Vạn tuế Thiên Hoàng!"

Lời nói còn văng vẳng bên tai, Thiếu tướng Chân Kỳ đã sớm tự sát. Giấc mộng đế quốc tan thành mây khói. Trong một thời gian dài sắp tới, Nhật Bản sẽ chỉ là một quốc gia phụ thuộc, sống trong lo sợ trước người hàng xóm hùng mạnh. Những kẻ theo phái Anh Mỹ sẽ không từ thủ đoạn để lấy lòng những kẻ "bạch tâm",... Nhưng đế quốc tương lai nhất định sẽ trỗi dậy! Bọn chúng tham gia vào hành động điên cuồng của cái trường học quân đội chính quy nhỏ bé này. Trong lòng Hắc Đảo Nhất Trọng, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ thành công! Mưa Thần là hạng người nào, có lẽ là người duy nhất mà Hắc Đảo Nhất Trọng kính phục và e ngại ở Châu Á! Mặc dù hắn đã cố gắng hết sức để ám sát nhân vật lớn này. Nhưng không có gì phải nghi ngờ, trước khi hành động, hắn đã bị chặn lại. Chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi thời khắc tự sát cuối cùng.

Chỉ mong hành động lần này của bọn chúng sẽ gây ra những hậu quả bất lợi cho sự phát triển của người hàng xóm hùng mạnh này! Khiến cho cái quái vật khổng lồ tạm thời liên kết này, tình thế phát triển tốt đẹp, vì sự nghi ngờ, phòng bị và đả kích lẫn nhau mà bị gián đoạn! Khi tiếng súng vang lên trong một quốc gia, tai họa ngầm có lẽ sẽ lại một lần nữa được gieo xuống. Đặc biệt là quốc gia vừa mới ổn định chưa được bao lâu! Mà đế quốc của bọn chúng, có lẽ trong tương lai, vào một ngày nào đó, sẽ trỗi dậy!

Mưa Thần rốt cuộc sẽ làm gì đây? Thật sự rất mong được thấy... Nhìn nhất cử nhất động của vị cường nhân trẻ tuổi này. Hắc Đảo Nhất Trọng từ sự căm hận đơn thuần đã chuyển thành sự kính ngưỡng tuyệt đối... Thật hy vọng hắn là người Nhật Bản!

Hắn giơ súng lên. Chậm rãi nhắm vào miệng mình.

Chân Kỳ quân, chờ ta!

Mưa Thần an tĩnh ăn cơm tối, bữa tối rất đơn giản. Cháo gạo nếp, một đĩa gân trâu, một đĩa đậu phộng luộc, và vài cái sủi cảo tôm. Buổi trưa hắn

dừng chân ở Vô Tích, cố gắng gượng dậy tiếp khách nói chuyện. Trời biết hắn làm sao vẫn có thể theo đúng kế hoạch mà gặp gỡ nhiều khách nhân đến vậy, nói những lời hai mặt một lời. Lại còn cười rất vui vẻ!

Sau khi tiễn khách, dù không có chút khẩu vị nào, hắn vẫn cố gắng ăn cơm. Tối nay nhiều việc. Phải bổ sung năng lượng cho mình. Báo cáo từ các bên đều đã được chuyển đến. Tuyến Thượng Hải đã hoàn toàn nằm trong tay Bạch Tư Văn. Tình báo giả từ Huệ Anh cũng đã được chuyển đi đúng hạn. Phùng Ngọc Tường đã tiêu diệt đội ám sát người Nhật. Tình hình vẫn diễn biến như trước, đều theo sắp xếp của hắn mà tiến triển.

Ở quốc gia này, hắn vẫn là một cường nhân tuyệt đối.

Nhưng tinh thần hắn lại dao động. Sự nghi ngờ đối với bản thân, lại chưa từng mạnh mẽ đến thế. Bản thân hắn đã chọn một phương pháp ti tiện nhất, muốn giải quyết vấn đề hiện tại một cách triệt để.

Viện phương không nghe lời, sau lần đả kích này sẽ trở nên trung thành. Mà những phần tử cấp tiến trong quân đội chính quy, sẽ bị hắn thanh trừng sau này, quyền lực và địa vị của hắn sẽ đạt đến đỉnh cao mới. Hắn có thể nắm giữ tất cả, điều khiển quốc gia này tiến lên theo ý chí của mình.

Nhưng... Tổn thất về nguyên khí của quốc gia, dân tộc và quân đội chính quy thì sao? Phải chăng hắn đang tạo ra một tai họa ngầm lớn hơn? Phải chăng hắn đã đưa ra quyết định, muốn trở thành Napoleon, tạo ra một thời đại chỉ có một mình hắn là anh hùng bình dân? Đây chính là sứ mệnh của hắn khi đến với thời đại này sao?

Đối với tất cả những điều này. Mưa Thần hoàn toàn không có câu trả lời. Mãi cho đến khi phó quan Trạch Văn nhẹ nhàng bước vào phòng ăn: "Tổng thống, nên lên xe xuất phát."

Hắn đứng phắt dậy: "Được, đi!".

Một chút dấu ấn từ thiên lôi trúc – phiên bản dành riêng cho bạn•

STT 397: Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 5: Thế giới mới mở ra

Chương 200: Ta cùng thời đại

Bóng đêm từ từ bao trùm toàn thành Nam Kinh. Thời gian cứ thế mà tiến gần đến 9 giờ đêm ngày 3 tháng 9 năm 1916. Bánh xe lịch sử vẫn không ngừng lăn, nghiền nát mọi thứ trên đường đi. Nó nghiền nát vô số cuộc đời, thay đổi biết bao vận mệnh con người. Mà vô số vận mệnh thay đổi ấy, gộp lại, lại tạo nên sự thay đổi của lịch sử.

Rốt cuộc là mưa thần đã thay đổi thời đại này, hay là thời đại này cuối cùng đã thay đổi mưa thần? Đây vẫn là một câu hỏi không có lời giải đáp.

Khi thời gian trôi qua giờ ăn tối ở trung tâm chính trị phương Đông, đám cảnh sát da trắng đã uể oải tan ca. Các con hẻm nhỏ ở phía nam thành cũng bắt đầu náo nhiệt. Thủ tướng Tống Giáo Nhân vẫn ở lại trong phòng làm việc của chính phủ để dùng bữa tối. Ông ta còn rất nhiều việc phải sắp xếp. Ông ta dự định ngày mai sẽ gọi điện thoại cho mưa thần ở Thượng Hải để hỏi thăm. Còn Gi Tế thì đang dùng bữa tối cùng Lăng Tồn Thương Tuyết trong căn hộ mới thuê. Thế giới của hai người có chút ngọt ngào. Sau bữa tối, Gi Tế sẽ phải viết phương án tranh cử giữa kỳ của nghị hội, cùng với đơn từ chức gửi cho bộ Tổng Tham mưu. Lăng Tồn Thương Tuyết sẽ giúp hân sao chép và chỉnh sửa bản thảo. Ngay cả cô bé hầu gái cũng đang chuẩn bị giúp Gi Tế viết hồi ký.

Trong khi đó, phần lớn dân thường chỉ coi đó là một ngày bình thường, bởi vì các hành động tuần tra an ninh trong thủ đô đã được tăng cường, các cuộc biểu tình trên đường phố phản đối chính phủ cũng giảm đi đáng kể. Còn phần lớn quan binh quân đội chính quy đều đang ở trong doanh trại của mình. Họ đang tiến hành buổi học cuối cùng trong chương trình ba thao hai giảng vào buổi tối. Đa số quân đội đóng gần Nam Kinh đều chuẩn bị đi châu Âu. Mỗi ngày, các sĩ quan từ bộ phận huấn luyện tổng hợp đều giới thiệu tình hình châu Âu cho họ. Sau khi buổi giảng bài đêm kết thúc, họ sẽ chờ đến khi đèn tắt.

Lúc này, Tư Mã Trạh vẫn còn ở Thiên Tân, đảm nhận việc kiểm chế tình hình chiến sự ở phương Bắc. Còn Trần Sơn Hà thì đang ở một nơi khác trên địa cầu, đón chào một buổi bình minh đầy khốc liệt ở chiến tuyến Sawm Hà.

Ở Thượng Hải, chiếc xe riêng của mưa thần đang bon bon trên đường. Mưa thần ngồi trong xe, không có văn kiện cần phê duyệt, cũng không có người đến gặp. Hắh chỉ ngồi lặh lặh dưới ánh đèn bàn, khuôn mặt ẩn trong bóng tối, toát lên vẻ cô độc và lạnh lùng. Không ai biết hắh đang nghĩ gì.

Lại Văn Đạt nhẹ nhàng bước đến bên xe, nhỏ giọng nói: "Tham mưu trưởng Niệm Tôn muốn gặp Tổng thống." Mưa thần khoát tay: "Mời Niệm Tôn vào." Thấy Lại Văn Đạt quay người định đi ra, hắh hỏi: "Mấy giờ rồi?" Lại Văn Đạt vội nhìn đồng hồ: "Bắh Tổng thống, hiện tại là chín giờ hai mươi lăm phút." Mưa thần thở dài một tiếng: "Qua Mang Sơn."

Lại Văn Đạt gặh đầu, thấy mưa thần không có gì phân phó, vội vàng bước nhanh ra ngoài. Sau đó, hắh thấy Ngô Niệm Tôn với vẻ mặt nghiêm túc, quân phục chỉnh tề bước đến. Mưa thần cười nói: "Niệm Tôn, có chuyện gì? Nửa đêm mới đến Thượng Hải, sáng mai lại phải gặp người làm việc. Không tranh thủ nghỉ ngơi một chút, ngày mai làm sao có tinh thần được?"

Ngô Niệm Tôn trầm mặc chào mưa thần, nửa ngày không mở miệng, dường như đang suy nghĩ điều gì. Hắc nhỏ giọng hỏi: "Tổng thống, Thượng Hải đã áp dụng biện pháp giới nghiêm như thế nào? Tôi đã gặp Thiếu tướng Bạch Tư Văn ở Vô Tích! Hắc trấn giữ ở đó, bộ dạng vô cùng bận rộn. Thấy tôi đến Vô Tích, hắc liền tránh mặt! Đội vệ binh của phủ Tổng thống đi lại trên tuyến đường này. Tôi muốn điện báo về Nam Kinh để hỏi về các nghiệp vụ thông thường của Tổng Tham mưu, nhưng bộ phận cơ yếu đi cùng lại nói với tôi rằng, nếu không có mệnh lệnh của Tổng thống, bất kỳ ai cũng không được phép phát và nhận điện báo! Đường dây điện thoại quân dụng hữu tuyến cũng hoàn toàn bị kiểm soát. Toàn là sĩ quan tình báo! Tổng thống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mưa thần ngời thẳng người, chỉ cười nhẹ một tiếng: "Gần đây tình hình chính trị trong nước có chút căng thẳng, ta rời khỏi thủ đô đến Thượng Hải, không thể không có sự sắp xếp. Những biện pháp giới nghiêm này chỉ là tạm thời, sẽ sớm kết thúc thôi. Ai dám làm khó dễ Tham mưu trưởng của chúng ta? Những quân nhân này đúng là không có khái niệm trên dưới gì cả. Quay lại ta sẽ nghiêm khắc chấn chỉnh!"

Vẻ mặt Ngô Niệm Tôn có chút lo lắng: "Chỉ cần Tổng thống ra lệnh, các quân quan từ chối yêu cầu của tôi cũng là chuyện bình thường, tôi không vì chuyện này mà phàn nàn với Tổng thống. Chỉ là tôi thấy kỳ lạ về việc điều động một số người hiện tại. Tung Mây nói muốn nhanh chóng điều ra khỏi thủ đô trước khi Tổng thống rời Nam Kinh, nhanh chóng sắp xếp cho hắc đi châu Âu. Sao bây giờ hắc lại ở đây? Bạch Tư Văn đã đóng cửa sấm hối. Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, gánh vác trách nhiệm lớn như vậy? Tuyến đường Thượng Hải bị cắt đứt hoàn toàn với Nam Kinh, khi tàu hỏa rời ga, tôi thấy ở nhà ga Vô Tích có rất nhiều toa xe. Hành khách đều phải chờ đợi chuyển tàu. Quân đội giới nghiêm xung quanh... Tổng thống, chẳng lẽ thủ đô sẽ có biến cố gì sao? Tổng thống đang chuẩn bị điều gì?"

Việc để vị tham mưu trưởng ôn hòa trung hậu này đặt ra những nghi vấn như vậy, xem ra cũng là đã lấy hết dũng khí. Vị tham mưu trưởng này luôn biết giữ đúng vị trí của mình. Hãn tuy ở bên cạnh mưa thần, gánh vác những trọng trách lớn lao, nhưng lúc này không còn như trước, hãn không thể can thiệp vào quyết định của mưa thần, thậm chí cũng không dám quá độc quyền! Hãn chỉ cần miễn làm tốt công việc phụ tá trưởng, chịu khó cống hiến sự trung thành của mình. Trong mắt mọi người, hãn là một người thật thà, phúc hậu. Theo một số nghị viên cay nghiệt, Ngô Niệm Tôn chỉ là một trong "Giang Bắc tam kiệt". Gi Tể có lý tưởng và sự kiên trì, Trần Sơn Hà ít nhất có cá tính và sự dũng mãnh, còn Ngô Niệm Tôn chỉ là một kẻ biết nịnh bợ, đi theo sau cái bóng của mưa thần, một lão già Trường Lạc!

Hãn không lên tiếng, cũng không có nghĩa là hãn không cảm nhận được tình hình hiện tại. Mặc dù mưa thần đã giấu kín nhiều bí mật, nhưng Ngô Niệm Tôn ở vị trí trung tâm này, làm sao có thể không cảm nhận được những gì đang xảy ra! Chỉ là hãn luôn cẩn thận không nói, cho rằng mưa thần sẽ không đi đến tình trạng cực đoan nhất. Hãn luôn là người giỏi điều hòa các thế lực. Cho đến giờ phút này, Ngô Niệm Tôn mới phát hiện tình thế đã phát triển đến mức vượt ra khỏi quỹ đạo. Có lẽ ở thủ đô, một trận biến cố kinh thiên động địa sắp xảy ra. Mà đó là do mưa thần cố tình tạo ra! Tranh giành quyền lực, thật đáng sợ làm sao!

Hãn không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa, làm như vậy là tổn thương đến nguyên khí quốc gia! Mưa thần có thể đạt được thành công như ngày hôm nay, có thể dẫn dắt đất nước phát triển đến mức này. Ngoài tài năng của hãn, còn có vô số những người có chí hướng, đầy lòng nhân ái, cùng nhau cống hiến sức lực cho đại cục! Họ có thể bất đồng về quan điểm, nhưng dù sao cũng đều mong muốn đất nước tốt đẹp. Khi đất nước phát triển không ngừng, không ai nghĩ đến việc bán nước. Những tranh chấp như vậy, tại sao không thể giải quyết trong khuôn khổ thể chế? Nhất định phải vì bảo vệ quyền lực tuyệt đối mà sử dụng những thủ đoạn âm mưu như vậy

sao? Mưa thần không phải đã từng nói, âm mưu không thể thúc đẩy lịch sử phát triển sao? Vậy tại sao lần này hẳn lại chọn con đường này?

Đây là tổn thương đến nguyên khí quốc gia! Ngô Niệm Tôn có chút mềm yếu, nhưng không có nghĩa là hẳn không có sự kiên trì của mình! Mà đây cũng có thể là giới hạn cuối cùng của hẳn!

"Tổng thống, nếu ngài đang tiến hành điều gì đó, tôi với tư cách là người theo ngài đã lâu, dâng hiến tất cả sự trung thành của mình, xin được góp ý. Xin hãy dừng lại! Vấn đề quốc gia có thể giải quyết bằng thương lượng. Nhưng việc thả con quái thú quân phiệt này ra, Nhật Bản hiện tại chính là vết xe đổ của chúng ta trong tương lai! Tầm gương nhà Ân không xa, ngay trước mắt chúng ta! Trong nước rối ren, cho dù kết thúc như thế nào, cũng đều là tổn thương đến nguyên khí của dân tộc ta. Phá hủy cục diện tốt đẹp hiện tại. Thêm một chút khoan dung, thêm một chút thông cảm, thêm một chút độ lượng, có lẽ sẽ tìm được biện pháp giải quyết. Tổng thống với uy vọng của ngài, dù có nhượng bộ một chút, cũng tuyệt đối không làm lung lay địa vị của ngài... Tổng thống, nếu tôi là kẻ tiểu nhân, tôi xin chịu mọi hình phạt. Nếu tôi bất hạnh, Tổng thống, xin ngài vì quốc gia, vì dân tộc mà suy nghĩ!"

Ngô Hái gần như khóc lóc thảm thiết. Mưa Thần hừ một tiếng, đứng dậy đi vào bóng tối, vội vã mở miệng: "Niệm Tôn, người đang làm nhảm cái gì vậy! Có phải là công việc quá mệt mỏi không? Kết quả thần kinh có chút suy yếu? Ta khi nào dung túng đám quan quân trẻ tuổi cấp tiến kia? Ta khi nào muốn làm chủ nghĩa quân phiệt? Ta lại làm âm mưu gì? Ta thấy người tranh thủ thời gian xuống dưới nghỉ ngơi một chút, ta tìm ý quan cho người xem một chút... Thật là khó hiểu!"

Ngô Hái bước nhanh đến gần Mưa Thần, nghe được Mưa Thần lớn tiếng, lại thấy Lại Văn Đạt cũng đột nhiên đẩy cửa bước vào. Lại nhìn thấy Ngô Hái mặt mày khổ sở, chỉ một cái quỳ gối trước mặt Mưa Thần!

"Tổng thống! Lưu tại Nam Kinh đều là tinh anh của quốc gia a! Đều là những người đã trải qua mưa gió mới có được ngày hôm nay a! Chúng ta sáng lập quốc gia này không dễ dàng, rèn luyện thành như vậy cũng không dễ dàng. Chính là vào lúc này, Tổng thống, ngài thật muốn một tay phá hủy tâm huyết của ngài sao? Tổng thống, ta, một trung tướng, xin từ chức. Xin ngài cân nhắc kỹ! Quốc gia vạn không thể loạn a!"

Mưa Thần bị vị tham mưu trưởng luôn trầm mặc cần cù bên cạnh lay động. Hắn đứng đó, vẻ mặt cứng đờ. Vung tay nói: "Đỡ Niệm Tôn lên." Lại Văn Đạt vội vàng đỡ Ngô Hái dậy. Mưa Thần mệt mỏi thở dài một hơi: "Niệm Tôn, người không hiểu ta sao! Ta hiểu rất rõ thời đại này sẽ phát triển theo hướng nào. Ta hiểu rõ thế giới đại thế, ta hiểu rõ những quốc gia phương Tây, phương Đông, địa chính cục của họ, còn có tương lai của họ, ta thậm chí còn hiểu rõ tâm lý của dân tộc này trong thời đại này! Tất cả thành tựu hiện tại của chúng ta đều quá yếu ớt. Nếu chơi những trò dân chủ, nhìn ta nắm giữ quyền lực của quốc gia bị tước đoạt. Để những kẻ thật sự nắm giữ tất cả, như vậy chỉ cần một sơ suất nhỏ, tâm huyết của ta sẽ đổ sông đổ biển!

Ta không thể nhượng bộ với bọn chúng! Nhượng bộ một bước, đám chính khách kia sẽ yêu cầu càng nhiều, bọn chúng sẽ từng bước tiến gần. Chẳng phải bọn chúng đang nuôi dưỡng những kẻ sáng tỏ để thay thế ta, để đối phó với ảnh hưởng của quân đội sao? Ta không thể tiêu hao tinh lực vào những cuộc cãi vã và hao tổn vô tận này! Ta phải nhanh chóng kết thúc cục diện hỗn loạn này, dẫn dắt quốc gia tiến lên nhanh chóng! Người nên tin tưởng ta, tất cả điểm xuất phát của ta đều là vì quốc gia cường thịnh, vì dân tộc phục hưng. Mặc kệ ta dùng thủ đoạn gì! Sứ mệnh lịch sử này, chỉ có ta mới có thể hoàn thành! Người không cần nói nhiều. Nếu người muốn đi theo ta, ta hoan nghênh. Nếu người không theo kịp bước chân của ta, sẽ không chờ người!"

Ngô Hái cảm xúc có chút bình phục, dường như cũng bình tĩnh lại: "Tổng thống, kỳ thật có thể có biện pháp khác để giải quyết. Xuất ra đao tuy có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề... Nhưng vết thương sẽ mãi mãi tồn tại."

"Chỉ có ta mới có thể hoàn thành sứ mệnh phục hưng gian khổ này! Ta không thể rời đi!"

"Tổng thống, mặc dù ngài có tài năng vĩ đại, nhưng ngài dù sao cũng không thể đại diện cho toàn bộ dân tộc vĩ đại. Khác với ngài, ngài tin vào chính mình, còn ta tin vào dân tộc Hoa Hạ, truyền thừa năm ngàn năm không đứt. Ngài thức tỉnh dân tộc này, nhưng so với dân tộc này, ngài vẫn còn nhỏ bé."

Mưa Thần nhất thời cứng đờ. Rốt cuộc là anh hùng tạo nên thời đại, hay thời đại rèn đúc anh hùng? Chính mình khiến lịch sử thay đổi, có phải là khiến mình cảm thấy mình trở thành một vị thần? Nếu không có nhiều người hy sinh dưới trướng mình, không có nhiều người dấn thân vào sự nghiệp này, mình rốt cuộc có thể làm được bao nhiêu chuyện? Có lẽ sự xuất hiện của mình chỉ khiến lịch sử chuyển một góc độ nhỏ bé không thấy được. Mà thực sự đi đến hiện tại, vẫn là thời kỳ giao thoa thế kỷ, dân tộc này mới thực sự bắt đầu thức tỉnh. Rốt cuộc mình làm đúng, hay làm sai?

Hắn duỗi một tay ra. Cứng đờ giữa không trung. Sắc mặt biến đổi không ngừng, nhìn Ngô Hái đang lặng lẽ đứng đó. Cuối cùng quả quyết hô lớn: "Gọi Bạch Tư Văn đến, ta gọi điện cho các cấp bộ đội trú quân ở Nam Kinh!"

Khi hắn bước nhanh vào phòng cơ yếu của xe lửa, Bạch Tư Văn, một tâm phúc trung tá sĩ quan, đang đứng trước máy điện đài, nói với Mưa Thần: "Điện báo của Cục trưởng Bạch ở Vô Tích báo về, Lý Duệ ở Nam Kinh đã bắt đầu hành động!"

Cả phòng im lặng như tờ.

Bình biến bắt đầu vào lúc chín giờ ba mươi phút. Khi còi báo động còn chưa thổi lên, các quan binh của trung ương cảnh vệ sư đã tập hợp đầy đủ tại các doanh trại ở Nam Kinh. Lý Duệ đứng trong trụ sở công binh doanh trực thuộc trung ương cảnh vệ sư, mặc nguyên bộ quân phục trung tướng, nhìn các quan binh đen nghịt trên thao trường, mỗi người đều mang vẻ mặt trang nghiêm xen lẫn kích động, trên súng trường đều gắn lưỡi lê. Tất cả đều kích động. Lý Duệ chậm rãi quét mắt nhìn thao trường, lớn tiếng nói: "Phát tín hiệu! Bắt đầu hành động!"

Ba quả đạn tín hiệu màu xanh biếc từ doanh trại gần bến tàu chậm rãi bay lên trời cao, tín hiệu mang ý nghĩa uy nghiêm trong hệ thống tín hiệu quân đội chính quy cứ như vậy bao trùm bầu trời đêm Nam Kinh. Lý Duệ lấy ra từ trong túi huy hiệu thanh quân, đeo ngay ngắn lên ngực, nghiêm mặt vung tay lên. Lập tức, hàng trăm quan binh đã xông ra khỏi doanh trại!

Huệ Anh lúc này đang đứng ở cửa sổ phòng làm việc của mình, thượng tá lúc này không còn vẻ khẩn trương rồi ren của buổi chiều, vẻ mặt thậm chí là một mảnh bình yên. Vừa rồi đặc phái viên ở Vô Tích đã gọi điện cho hắn. Xe lửa của Tổng thống đã bị phục kích, tiếng súng tiếng nổ đang vang dội! Tuyến đường sắt Thượng Hải đã rối tung rối mù. Lập tức các đơn vị ở thủ đô sẽ nhận được tin tức này! Mà mệnh lệnh của hắn là lập tức cắt đứt mọi liên lạc thông tin quân sự và dân sự trên tuyến đường sắt Thượng Hải, tình hình chưa rõ, không thể tự làm loạn!

Hắn đứng đó, nhìn ba quả đạn tín hiệu từ từ bay lên. Dường như còn có chút cười, vững vàng đi về bàn làm việc của mình, cầm điện thoại lên lớn tiếng nói: "Thông báo cho các đơn vị nội vệ, căn cứ mật lệnh của Tổng thống, tối nay quân đội chính quy bắt đầu tiếp quản toàn diện các đơn vị ở thủ đô. Bắt đầu giới nghiêm quân sự. Các đơn vị nội vệ, nhất định phải phối

hợp với hành động của quân đội chính quy! Nhanh chóng truyền đạt xuống!"

Không có tiếng súng, không có sự hỗn loạn như cuộc binh biến hai lần của Nhật Bản. Chỉ có những đội quân lớn xông vào các con đường dẫn đến các đơn vị trọng yếu ở Nam Kinh. Các quân quan chạy phía trước. Lớn tiếng ra lệnh cho các binh sĩ theo sát bước chân. Đêm yên tĩnh của Nam Kinh vang vọng tiếng bước chân đều đặn của binh lính và tiếng va chạm của vũ khí. Cảnh sát tuần tra ban đêm bị các binh sĩ tước vũ khí, trở mắt nhìn các quan binh quân đội chính quy hành động. Một số thị dân chưa ngủ mở cửa sổ, đã nhìn thấy đám người đen nghịt tràn ra trên đường phố.

Theo đội cảnh vệ trung ương xuất phát, hai đội quan binh đã nhanh chóng xuất hiện trước tòa nhà chính phủ và tòa nhà quốc hội ở đường Phục Hưng Đông, các đơn vị nội vệ đang canh gác gần đó chuẩn bị báo cáo lên cấp trên để bắt đầu bố trí chướng ngại vật trên đường, mệnh lệnh nhận được lại là phối hợp với hành động của họ! Các hiến binh ngơ ngác nhìn quan binh quân đội chính quy tràn ra phía trước. Còn có người lớn tiếng hô với họ: "Đều là người của quân đội chính quy vinh quang, chúng ta cùng nhau hành động! Đánh bại những chính khách yếu đuối mục nát, kết thúc cục diện hỗn loạn hiện tại của quốc gia. Ủng hộ Tổng thống của chúng ta lãnh đạo tốt hơn quốc gia này!" Không ít hiến binh đồng tình với những quan binh cấp tiến này đã gia nhập vào dòng người này. Không có kháng cự xảy ra, không có giằng co. Không có nổ súng.

Binh biến, các quan binh hành động nhanh chóng. Cho đến khi xông đến trước đại lâu của chính phủ, cảnh sát bảo vệ nơi đó không thuộc quyền quản lý của Huệ Anh. Khi nhìn thấy các binh sĩ giơ lưỡi lê sáng loáng lao tới, họ đã lớn tiếng gọi họ dừng lại! Sau đó mới có tiếng súng đầu tiên vang lên!

Tiếng súng lập tức kinh động đến cả thành phố. Trong tòa nhà chính phủ, Tổng giáo nhân đang làm việc thâu đêm cũng giật mình. Cầm điện

thoại lên phân phó thư ký: "Sao lại có tiếng súng? Đi xem một chút, gọi điện hỏi Cục cảnh sát thủ đô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chưa đầy hai phút, thư ký đột nhiên đẩy cửa phòng làm việc của hắn: "Thủ tướng, ngài xem bên ngoài!"

Lúc này, tiếng súng nổ liên hồi. Tổng giám nhân sắc mặt tái nhợt, chạy vội đến cửa sổ, liếc mắt đã thấy quân đội chính quy quan binh ào ạt tràn vào sân nhỏ của chính phủ đại lâu. Ánh đao dưới ánh trăng phản chiếu một vệt bạch quang chói mắt, hướng thẳng cửa chính xông vào! Hai tay hắn siết chặt khung cửa sổ, nghiến răng: "Mưa thần. Hừ, mưa thần!"

Gi toại đang chuyên tâm sáng tác, Lăng Tồn Tuyết cũng lặng lẽ ngồi đối diện, sửa sang bản thảo. Hai người thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau, nữ hài tử mỉm cười ngọt ngào. Khi tiếng súng đầu tiên vang lên, Gi toại cảnh giác dừng lỗ tai: "Không đúng. Đã xảy ra chuyện gì?" Tiếp theo, chỉ nghe tiếng súng nổ liên tiếp. Hắn bật dậy: "Có binh biến! Bọn chúng thật sự hành động rồi! Ta phải đi tìm quân đội! Không chế trận binh biến này! Tồn Tuyết, lấy quân phục của ta ra!" Hắn đột ngột xông đến cửa sổ, nhìn ra bên ngoài nhà trọ của mình ở Sơn Tây, con đường đã được quân đội chính quy quan binh chiếm đóng! Lúc này, trong mắt Gi toại bùng lên lệ quang bi thương!

Nhất mới nhỏ nói tại sáu 9 sách a thủ phát!

"Quân đội chính quy quang vinh, toàn kết thúc!"

Lăng Tồn Tuyết hoảng loạn tìm quân phục của Gi toại. Hắn vội vàng mặc vào, bản thân vẫn là quân nhân, không thể chỉ lo thân mình. Nhất định phải chấm dứt tình trạng hỗn loạn này. Mặc kệ trận binh biến này là ai lãnh đạo, ai phát động, đều phải bị treo cổ! Lăng Tồn Tuyết vừa giúp hắn chỉnh lý quần áo, vừa lo lắng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Gi toại nhỏ giọng nói: "Điều ta lo lắng nhất đã xảy ra! Quân đội chính quy đã không còn bị khống chế! Bây giờ ta phải đến tổng tham, liên hệ với tổng thống, để họ trao quyền cho ta dẹp tan binh biến. Tổng tham có điện thoại liên lạc các đơn vị. Không phải đơn vị quân đội chính quy nào cũng muốn binh biến! Tổn Tuyệt, ở lại đây cẩn thận. Tuyệt đối không được ra ngoài. Nếu ta không trở về được..." Lăng Tổn Tuyệt nước mắt lưng tròng, vội vàng bịt miệng hẳn: "Người nhất định sẽ trở về. Ta nhất định ở đây chờ người!"

Gi toại nhìn sâu vào mắt nàng, quay người toan rời đi. Trong hành lang nhà trọ nhỏ bé, tiếng bước chân lộn xộn vang lên. Gi toại đột ngột mở cửa, đã thấy Lý Duệ dẫn theo mấy sĩ quan trẻ tuổi đứng trước mặt hẳn! Mọi người đều nghiêm nghị nhìn hẳn, còn hẳn cũng không hề nhượng bộ đối mặt.

"Các người đang làm cái gì!"

"Cứu vớt quốc gia này, ủng hộ tổng thống!"

"Các người đây là phạm tội với quốc gia, với dân tộc!"

"Người mới là kẻ phản bội và phạm tội! Phản bội lịch sử quang vinh của người, phạm tội với uy quyền của tổng thống!"

Hai chiến hữu cũ từng kề vai sát cánh từ thời kỳ an được quân, ánh mắt chạm nhau, tia lửa bắn ra tứ tung. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh. Lý Duệ trước tiên dời ánh mắt, khoát tay: "Hiện tại ở thủ đô, chỉ có người mới có uy vọng phân liệt quân đội chính quy. Sáng tỏ, ủy khuất người một chút, tạm thời giam người lại. Chúng ta chỉ vì chân lý và chính nghĩa. Sẽ không làm tổn thương một người. Ta bận nhiều việc, sau này chúng ta sẽ biện luận ba ngày ba đêm. Xem trong lịch sử chúng ta rốt cuộc ở vị trí nào..."

Mấy sĩ quan lập tức xông lên, Lăng Tồn Tuyết dang hai tay, chặn trước mặt Gi toại, như một con sư tử mẹ: "Các người muốn làm gì?"

Gi toại nhìn sâu vào Lăng Tồn Tuyết, trong mắt đầy kiêu ngạo và tự tin, xoay người, với sự nhanh nhẹn đặc trưng của quân nhân, hấn xông ra cửa sổ, nhảy xuống lầu hai. Vì lý tưởng của mình, hấn sẽ không khuất phục trước bất kỳ ai! Hấn cũng muốn chiến đấu đến cùng!

Sắc mặt Lý Duệ xám xịt, gầm lên: "Nổ súng!" Máy sĩ quan lập tức đuổi đến cửa sổ. Cảnh tượng tiếp theo trong mắt Lăng Tồn Tuyết hoàn toàn biến thành màu đen trắng.

"Sáng tỏ!"

"Tích tử tiên sinh. Có thể liên lạc điện báo với các nơi... Đúng rồi, làm phiên ngài soạn thảo một bản hịch văn. Lên án Lý Tung Vân cùng đồng bọn tung binh mưu hại nguyên thủ, đồng thời âm mưu bạo loạn. Ngày mai ta phải dùng."

Huệ Anh từ tốn, thản nhiên nói.

Thời đại, vào giờ khắc này, tiến vào dòng nước xiết cuồng loạn nhất.

Bạn có thể đoán được nguồn? Gợi ý: T•L.T .

STT 398: Chương 5: Thế giới mới, đại kết cục

Chương 5: Thế giới mới, đại kết cục

Tiếng bước chân nặng nề, hỗn tạp vang vọng khắp tòa nhà chính phủ. Tòa nhà này, nơi Hoa kiều quyên góp tiền xây dựng, từng là chốn thiêng liêng quan trọng của nước cộng hòa. Giờ đây, âm thanh duy nhất vang vọng lại là những khẩu lệnh ngắn gọn, đầy kích động của quân đội chính quy.

Từng cánh cửa, từng ban công bị phá tan một cách thô bạo. Tiếng bước chân ầm ĩ, dội vào hành lang rộng lớn, rồi lên xuống theo những bậc thang. Tổng Giáo Nhân ngồi ngay ngắn trong văn phòng, sắc mặt tái nhợt, cố tỏ ra bình tĩnh. Nhưng những cái run rẩy không ngừng của tiểu Hồ tử đã tố cáo hết thảy những gì hăn đang nghĩ. Hăn không sợ hãi, cũng không khiếp đảm. Chỉ có một nỗi bi ai sâu sắc.

Nước cộng hòa này, rốt cuộc đã đến bước đường này rồi sao? Cái gì là nguyên tắc chính trị, là ranh giới cuối cùng của con người, là sự ổn định của quốc gia? Đến cuối cùng, tất cả cũng không sánh bằng quyền lực. Hiến pháp thiêng liêng, nghị hội, tam quyền phân lập, quyền tự trị địa phương, quyền công dân bất khả xâm phạm... Cuối cùng, tất cả cũng chỉ lộ ra lưỡi lê sáng loáng như tuyết. Mưa Thần ơi, người rốt cuộc muốn gì? Theo bước chân của quân đội chính quy không ngừng mở rộng, theo Mưa Thần một mực nắm chặt đội quân hùng mạnh đến đáng sợ này, hăn đã không ngừng đấu tranh với Mưa Thần, muốn hạn chế quyền lực của hăn, muốn phát triển lập pháp và cơ quan hành chính theo đúng quy định của hiến pháp! Có hợp tác, có khác biệt, có nhượng bộ, có tranh chấp. Hăn ngây thơ cho rằng, dù

Mưa Thần có quyền lực lớn, uy vọng cao đến đâu, thì những nguyên tắc của nước cộng hòa đã được đặt vững, và đó là những thứ có thể từ từ giành lấy. Tương lai, nước cộng hòa này, dưới sự cố gắng của họ, sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp hơn. Nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả đã tan vỡ!

Quá khứ của họ, tất cả chỉ là một giấc mộng xuân. Quốc gia này, xét cho cùng, vẫn phải run rẩy dưới bóng dáng của một kẻ cường quyền! Tổ quốc ơi, con đường của người sao lại gặp ghềnh, lắm tai ương đến vậy? Mưa Thần, người rốt cuộc muốn đưa quốc gia này đến đâu? Người cho rằng, sự độc tài tuyệt đối của người sẽ mang lại phú cường cho quốc gia sao? Mở đầu cho một nguy hiểm, cho dù người có thao túng quân đội chính quy thuận buồm xuôi gió đến đâu, cuối cùng nó cũng sẽ trở thành một con quái vật ngạo mạn, khó thuần!

Ta sẽ ở đây chờ người, xem người sẽ đối xử với ta, với quốc gia này như thế nào!

Cánh cửa bị phá tung, một viên thượng úy trẻ tuổi, quân hàm trên vai, tay áo xắn cao. Khuôn mặt đen nhẻm đầy mồ hôi vì kích động. Theo sau là một đám binh lính với súng trường. Lưỡi lê phản chiếu ánh sáng đèn trong văn phòng, loé lên một luồng hàn quang. Ánh mắt đầy sát khí của các binh sĩ dán chặt vào Tổng Giáo Nhân đang ngồi ngay ngắn. Bí thư vội vàng dang hai tay ra trước mặt họ: “Các người muốn làm gì? Đây là thủ tướng của nước cộng hòa!”

Viên thượng úy gạt hẳn ra, cười lạnh: “Giờ không phải nữa! Ta chỉ biết nước cộng hòa là của tổng thống, là do quân đội chính quy của chúng ta dùng máu tươi giành lấy!” Bí thư loạng choạng ngã xuống bên cạnh bàn. Viên thượng úy và các binh sĩ xông vào. Thấy Tổng Giáo Nhân vẫn lạnh lùng ngồi đó, dùng ánh mắt khinh thường nhìn họ, viên thượng úy rần rởi cũng cười lạnh, chào theo kiểu nhà binh: “Côn thư tiên sinh, tôi phụng lệnh của Ủy ban Cải cách Quốc thể Quân đội Chính quy, đến đây bảo vệ ngài.

Trước khi có mệnh lệnh mới, ngài sẽ ở dưới sự bảo vệ của chúng tôi, không được đi bất cứ đâu. Đắc tội!”

Tổng Giáo Nhân hừ một tiếng: “Cái gì mà Ủy ban Cải cách Quốc thể Quân đội Chính quy? Hiến pháp cho phép các người làm vậy sao? Nghị hội có thông qua việc thành lập ủy ban này không? Mưa Thần ở đâu, ta muốn gặp hẳn!” Viên thượng úy nghe Tổng Giáo Nhân nói mà suýt bật cười: “Côn thư tiên sinh, giờ ngài nói những lời này còn có ý nghĩa gì? Quân đội chính quy của chúng ta cuối cùng cũng hành động, sau này quốc gia sẽ có một diện mạo hoàn toàn khác biệt, mới mẻ hơn. Ngài có chấp nhận hay không cũng vậy. Thời đại mới đã đến, không phải là những chính khách như các ngài có thể chống cự. Thời đại thiết huyết của nước cộng hòa, thời đại phát triển thần tốc cuối cùng đã đến!”

Tổng Giáo Nhân nhắm mắt lại.

Vào thời khắc này, các bộ phận quan trọng ở thủ đô Nam Kinh đã bị quân đội nổi loạn hoàn toàn khống chế. Phủ tổng thống, tiền đồn, bộ Tổng tham mưu lục quân, bộ Tổng tham mưu hải quân, tất cả đều tràn ngập binh lính. Tổng cục điện báo, tổng cục điện thoại, tòa nhà nghị hội, các tuyến giao thông trọng yếu, bến tàu, nhà ga, khu ngoại giao. Tất cả đều bị những người lính với khăn trắng trên đầu, hưng phấn đến mức mồ hôi nhễ nhại kiểm soát. Mọi liên lạc giữa thủ đô và bên ngoài đều bị cắt đứt. Tại khu dân cư của các nghị viên ở đường Sơn Tây, câu lạc bộ nghị viên cũng bị binh lính tràn vào. Trong khi những nghị viên đang say giấc nồng hoặc còn đang uống rượu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì nhà ở và câu lạc bộ của họ đã bị binh lính chiếm đóng. Chướng ngại vật trên đường phố được dựng lên tại từng điểm giao thông trọng yếu. Các đơn vị quân sự ở thủ đô cũng kinh hoàng nhìn tất cả. Khi các binh lính hô lớn với họ rằng đây là hành động trực tiếp dưới sự chỉ huy của tướng Lý Duệ, theo lệnh của tổng thống, vệ binh phối hợp toàn lực, một số người đã kích động gia nhập vào đội

quân nổi loạn, một số lại hoảng loạn ở trong nhà, trong văn phòng, muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nhưng tất cả các phương tiện liên lạc đều bị cắt đứt. Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả.

Tại Nam Kinh, người dân thành thị cũng bị đánh thức khỏi giấc ngủ. Mở cửa sổ ra, họ nhìn thấy dòng người hỗn loạn trên đường phố. Một số thanh niên dường như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, lớn tiếng reo hò với những người lính. Còn những người lính cũng đáp lại bằng những nụ cười nhiệt tình. Một số thị dân lại vội vàng đóng cửa sổ lại. Quân đội chính quy, những quân nhân này, rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ quốc gia vừa mới ổn định lại muốn hỗn loạn như vậy? Tổng thống hiện đang ở đâu?

Khu vực sứ quán càng hỗn loạn hơn, các nhà ngoại giao đứng bên cửa sổ, ánh mắt phức tạp nhìn tất cả. Quốc gia đồng minh, cùng họ chiến đấu, quốc gia mới giành được ưu thế ở châu Á. Đột nhiên lại xảy ra binh biến! Họ đã sớm biết về những cảm xúc mãnh liệt trong quân đội chính quy. Nhưng đa số cho rằng, dưới bàn tay sắt của Mưa Thần, những điều này sẽ được kiểm soát tốt. Họ quan tâm hơn đến cuộc đàm phán hòa bình sắp diễn ra ở Thượng Hải, và việc Trung Quốc sẽ cử bao nhiêu lực lượng tác chiến đến châu Âu. Không ngờ, hoặc nói đúng hơn là không hề nghĩ đến, tại trung tâm chính trị của phương Đông này, lại xảy ra một sự kiện như vậy! Điều này sẽ làm thay đổi cục diện châu Á đến mức nào? Điều này sẽ làm thay đổi thế giới vốn đã hỗn loạn đến mức nào? Mưa Thần hiện đang ở đâu? Binh biến này là do hấn bày ra sao? Ngày mai, sau khi mặt trời mọc, quốc gia này sẽ trở nên như thế nào?

Đại sứ Crawford cũng đứng trước cửa sổ chạm sàn của tòa đại sứ quán Anh, nhìn toàn thành hỗn loạn. Ông dùng khăn tay ấn lên môi, ánh mắt thâm trầm. Kẻ cường quyền này, người đã nắm giữ cục diện thế giới, thậm chí là cục diện châu Á trong mấy chục năm qua, cuối cùng đã ra tay... Dưới bàn tay sắt của hấn, tương lai của đế quốc ở châu Á sẽ ra sao? Thật muốn

nhìn thấy... Dù thế nào, thời đại hỗn loạn này nên kết thúc sau những ồn ào náo động cuối cùng. Bản thân ông đã chứng kiến sự ra đời của lịch sử này, đã đủ rồi.

Gì Toại nằm lặng lẽ trên mặt đất, tất cả quan binh chính quy đều nhìn vị anh hùng từng tham gia sáng lập nước cộng hòa, nhìn người từng lập nên công tích vĩ đại, từng vì nước mà chinh chiến nơi biên thùy. Cũng chính là người này, cuối cùng lại chọn phản bội quân đội chính quy... Hay nói đúng hơn, hắn vẫn trung thành với lý tưởng của mình. Gì Toại nhắm nghiền hai mắt, dưới thân là một vũng máu nhỏ, khuôn mặt bình thản, tựa như sau bao năm tháng rong ruổi cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Trước khung cửa sổ vỡ nát trên lầu hai, Lăng Thương Tuyết ngơ ngác đứng đó. Dường như nàng vẫn chưa tỉnh khỏi cơn ác mộng kinh hoàng. Gió muộn lay động mái tóc nàng, cuồng vũ trước mắt, tựa như nội tâm nàng lúc này đang cuồng loạn, mê loạn, không biết vì sao thế giới này lại đột ngột biến thành như vậy.

Sáng Tỏ... Sáng Tỏ đã chết rồi.

Lý Duệ với vẻ mặt phức tạp đứng đó, cuối cùng lặng lẽ nghiêm trang, hướng những chiến hữu cũ chào theo kiểu nhà binh. Hắn nhỏ giọng phân phó: “Thu dọn thi thể Sáng Tỏ cho tử tế, dù sao hắn cũng từng là anh hùng của quân đội chính quy chúng ta. Chỉ là lý tưởng khác biệt mà thôi. Phải bảo vệ Lăng tiểu thư cho tốt, đêm nay rất loạn, đừng để nàng bị thương dù chỉ một chút. Nói với nàng, chỉ cần chờ ta hoàn thành sứ mệnh, nàng muốn báo thù thế nào ta cũng không ngăn cản.”

Hắn chỉnh lại quân phục, vẻ mặt trở lại bình tĩnh. Lạnh giọng nói: “Đi, đến chính phủ cao ốc. Còn phải hỏi Huệ Anh Từ, hắn hiện đang làm gì! Thủ đô phải lập tức văn hồi trật tự!”

... Khi Sáng Tỏ ngã xuống, nước cộng hòa vào khoảnh khắc này, Nam Kinh vào khoảnh khắc này, đã trở thành nơi an nghỉ cuối cùng.

Lý tưởng của hãn, sự ngây thơ của hãn, đều ẩn giấu dưới vẻ ngoài kiên cường như sắt. Ngay từ đầu, khi hiện thực và lý tưởng xung đột, có lẽ hãn đã chờ đợi khoảnh khắc này. Sự hy sinh của Gì Sáng Tỏ, đã để lại rất nhiều thứ cho nước cộng hòa này. Một loại kiên trì thuần khiết, một loại nguyên tắc, một loại tương lai. Vô số người sau này càng ngày càng nhận ra con người quân nhân đáng kính trọng này, dù hãn chỉ sống trên thế giới này vỏn vẹn ba mươi một năm. Ở một mức độ nào đó, hãn cũng trở thành biểu tượng của thời đại này. Một ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời đêm, không thua gì những hạt mưa thần. Ảnh hưởng của hãn đối với nước cộng hòa này, từ quá khứ đến hiện tại, chưa từng biến mất.

Mặc kệ thời gian thay đổi thế nào, mặc kệ thời đại này tiến triển theo hướng nào, chỉ cần ta còn một hơi thở. Nỗi nhớ về hãn, vĩnh viễn sẽ không dừng lại.”

—— ——— Lăng Thương Tuyết, Đông Doanh thế giới quân sự sử, lời bạt.

Lúc này, Huệ Anh Từ đang ở trụ sở đồn hiến binh số một thủ đô.

Đồn hiến binh này có hai doanh đóng quân ở Nam Kinh, còn một doanh ở Thiên Tân. Trước khi biến cố đêm nay xảy ra, hãn đã ra lệnh tập trung toàn bộ đồn ở khu doanh trại mới. Chờ lệnh của hãn mới được hành động. Các hiến binh đều đang đoán xem Huệ thượng tá này rốt cuộc muốn hạ đạt mệnh lệnh gì. Không hiểu sao, mọi người đều có một dự cảm chẳng lành trước khi tiếng súng đầu tiên vang lên ở thành Nam Kinh. Khi Nam Kinh bắt đầu hỗn loạn, điện thoại của Huệ Anh Từ đã đến, ra lệnh chờ lệnh tại chỗ, hãn lập tức đến. Chờ nhiệm vụ của hãn! Các hiến binh lập tức vũ trang đầy đủ, tập hợp ở thao trường doanh trại. Khẩn trương chờ đợi hãn đến.

Đêm nay, rốt cuộc thủ đô đã xảy ra chuyện gì. Quân đội chính quy rốt cuộc thế nào. Tổng thống rốt cuộc có an bài gì, Huệ thượng tá của họ rốt cuộc muốn làm gì!

Quá hai giờ đêm, xe của Huệ Anh Từ cuối cùng cũng lao như tên bắn đến trụ sở đồn hiến binh số một thủ đô. Tất cả quan binh trơ mắt nhìn Huệ Anh Từ mặt mày xám xịt bước xuống xe. Một vị thượng tá đồn trưởng hiến binh như một làn khói chạy đến trước mặt hắn: “Huệ đại diện cục trưởng, thủ đô rốt cuộc...”

Huệ Anh Từ giơ tay ngăn hắn hỏi tiếp. Nhanh chóng đi đến trước mặt các quan binh. Quét mắt một lượt đội ngũ đang xao động. Đột nhiên, ánh mắt hắn rưng rưng.

“Huynh đệ! Tất cả mọi người đều muốn biết vì sao đêm nay lại xảy ra binh biến, ta, người phụ trách cao nhất của đội vệ thủ đô, lại hạ đạt một loạt mệnh lệnh khó hiểu... Tất cả đều là an bài của tổng thống! Hiện nay, nội các và nghị hội đang công kích quân đội chính quy một cách trần trụi, điên cuồng. Bọn chúng muốn làm suy yếu chỗ dựa lớn nhất của nước cộng hòa chúng ta! Sau lưng, để đổi lấy quyền lực tối cao, bọn chúng đã ký kết một loạt điều ước bán nước với các nước phương Tây, thậm chí còn muốn nhượng bộ lớn với Nhật Bản... Những điều này, chắc hẳn các người đều đã nghe thấy! Tổng thống vì bảo vệ quân đội chính quy của chúng ta, vì bảo vệ những thành quả mà chúng ta đã đổ máu hy sinh để giành được, mới quyết định sử dụng thủ đoạn này! Đó là tình trạng khẩn cấp của quốc gia dưới chế độ quân nhân! Để giảm thiểu ảnh hưởng đến mức thấp nhất, để tạo cho quốc tế thấy đây là ý kiến tự phát của quân đội chính quy. Để sau này dễ dàng thu dọn hậu quả. Tổng thống rời Nam Kinh, bí mật ra lệnh cho ta dẫn dắt đội vệ nội bộ, phối hợp với Lý Duệ trực tiếp bắt giữ trung ương cảnh vệ sư. Thực thi chế độ quân nhân ở thủ đô! Sự việc đã xảy ra theo an bài của

tổng thống, lẽ ra lúc này, quân đội chính quy chúng ta phải nắm giữ tương lai của quốc gia này, để tất cả bùn nhơ nước bẩn được gột rửa sạch sẽ!”

Lời nói của Huệ Anh Từ dường như đã giải đáp những nghi vấn của các hiến binh. Tổng thống an bài, những chính khách kia quả thực quá ngông cuồng. Sử dụng thủ đoạn quyết liệt như vậy cũng không phải là không thể. Đương nhiên, vẫn có không ít người nghi vấn. Vì sao không phải tổng thống ở Nam Kinh, chỉ cần một mệnh lệnh. Nghị hội, chính phủ còn có chỗ trống nào để phản kháng? Ngài ngồi ở Trấn Nam Kinh, hỗn loạn, phá hoại có thể giảm xuống mức thấp nhất, thu dọn hậu quả cũng dễ dàng hơn. Tại sao phải làm lớn chuyện như vậy? Nhưng quân nhân phải phục tùng, bọn họ yên lặng lắng nghe. Đã là trưởng quan nói đây là an bài của tổng thống, trong tình huống không rõ ràng, đương nhiên phải nghe lời trưởng quan trực thuộc mình!

Nước mắt của Huệ Anh Từ càng tuôn trào, khiến các hiến binh cảm thấy có điều bất thường. Cảm xúc kích động cũng không đến mức này. Quả nhiên, Huệ Anh Từ như tiếng sét giữa trời quang đánh vào đầu bọn họ: “Nhưng mà Lý Duệ, Lý Duệ, tên dã tâm này vì muốn cướp lấy quyền lực cao nhất, đã lợi dụng cơ hội này, ám sát tổng thống trên tuyến Thượng Hải! Đoàn tàu của tổng thống đã bị tập kích, đội biệt kích do Lý Duệ phái ra đã bị quân trú phòng tuyến Thượng Hải bắt giữ. Theo di mệnh của tổng thống khi rời Nam Kinh, đội vệ nội bộ chúng ta phải lập tức văn hồi trật tự thủ đô trong tình huống mất kiểm soát, chờ trăm dặm tướng quân và những người khác từ Thiên Tân trở về thu dọn cục diện. Chúng ta phải báo thù cho tổng thống! Huynh đệ, cùng ta tiến vào thành Nam Kinh, hiệu triệu tất cả huynh đệ quân đội chính quy lên đường báo thù cho tổng thống, bắt lấy tên dã tâm Lý Duệ!”.

Tổng thống chết! Tổng thống sao lại chết được! Tất cả quan binh đều cảm thấy trời đất như sụp đổ. Trong lòng họ, tổng thống không giống một

người sống sờ sờ. Mà là một vị thần, không gì không làm được, vĩnh viễn tồn tại. Sao lại đột nhiên... Tổng thống đã không còn nữa! Tất cả mọi người vào khoảnh khắc này đều mất đi khả năng suy nghĩ bình thường. Chỉ có nước mắt không thể khống chế mà tuôn trào. Đây là thế giới hiện thực sao? Vì sao Huệ thượng tá lại khóc nói với chúng ta tổng thống đã chết?

Huệ Anh Từ lau nước mắt, lớn tiếng nói: “Xuất phát! Mục tiêu doanh một, chính phủ cao ốc. Mục tiêu doanh hai, khống chế nhà ga. Báo thù cho tổng thống, bắt lấy tên quốc tặc Lý Duệ!”. Đám binh sĩ chìm trong hôn mê theo bản năng bước theo bước chân của Huệ Anh Từ ra khỏi doanh trại. Lúc này mới có tiếng khóc không thể ngăn cản bùng nổ trong đội ngũ.

Tổng thống thật sự đã chết rồi sao...

Lý Duệ dẫn quân tiến vào tòa nhà chính phủ, tin tức từ các nơi truyền về cho thấy, cuộc binh biến đã đạt được mục tiêu. Tất cả nhân vật chủ chốt trong các bộ phận trọng yếu đều nằm dưới sự kiểm soát. Máu đổ rất ít. Khắp nơi đều là sĩ quan, binh lính hùng hực khí thế. Từ đây cũng có thể thấy rõ quân tâm hướng về đâu, lòng dân hướng về đâu. Hướng đi của dân tộc này! Lúc này, Lý Duệ chỉ có một lòng quyết chí. Hắn vững bước tiến lên bậc thềm tòa nhà chính phủ, nghĩ đến những việc mình cần làm tiếp theo. Bình minh sẽ phát đi thông cáo cải tổ quốc thể của quân đội chính quy, bản thân hắn còn phải đến gặp tổng thống để nhận tội. Trật tự thủ đô cần được khôi phục, phải thông báo tình hình hiện tại cho quân đội chính quy đóng quân ở các nơi, yêu cầu họ tham gia vào sự nghiệp này. Hắn không chút nghi ngờ, đại đa số người trong quân đội chính quy đều ủng hộ sự nghiệp của hắn. Kể cả những kẻ như Hà Toại không hiểu chuyện, đi ngược lại với hắn, thì hắn cũng chẳng thêm để ý!

Lúc này, trong lòng Lý Duệ dâng trào cảm xúc đến mức toàn thân run rẩy. Trong khoảnh khắc này, hắn cảm thấy mình đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời. Không phải vì địa vị của bản thân, mà vì mình đã cứu vớt quốc

gia này! Hãn thầm cảm tạ trời cao, đã cho hãn sinh ra trong thời đại này, hơn nữa còn thực hiện được lý tưởng của mình. Tương lai, quốc gia này, dân tộc này, sẽ mang một dáng vẻ kiên cường hơn, vĩ đại hơn, lao nhanh trên con đường cường thịnh. Tất cả đều nằm trong tay những người trẻ tuổi như bọn họ!

Dưới màn đêm xanh thẫm, Lý Duệ không khỏi cảm khái vô hạn.

Một sĩ quan tiến đến gần Lý Duệ, cúi chào rồi báo cáo: “Tham mưu trưởng (mọi người vẫn quen gọi Lý Duệ là tham mưu trưởng, bởi vì hãn còn nắm giữ các chức vụ như tham mưu trưởng quân đội, tham mưu trưởng Viễn chinh quân châu Âu, tham mưu trưởng chiến khu phía Bắc), Tổng giáo nhân thủ tướng hiện đang bị giam giữ trong văn phòng ở tầng bốn, ngài có muốn gặp ông ta không?”

Lý Duệ lạnh lùng khoát tay: “Ta không rảnh. Mệnh lệnh cho các đơn vị, nhanh chóng báo cáo tình hình hiện tại cho ta. Kéo các đường dây thông tin về đây, ta muốn liên lạc với cả nước!”

Trên nhà ga Nam Kinh, một đám quan binh cảnh vệ sư trung ương với khăn lông trắng đang hưng phấn mà có chút mệt mỏi thì thầm với nhau. Các công nhân viên đường sắt đêm mặc đồng phục đen kính cẩn nhìn bọn họ. Thậm chí có người còn mang nước sôi đến cho họ. Bọn họ cũng lịch sự nói lời cảm ơn. Công sự đơn giản đã được dựng lên. Dù chính là những bao tải lương thực trong kho hàng nhà ga. Hai khẩu súng máy Mark đặt ở đó. Nhưng không ai nghĩ rằng sẽ dùng đến thứ vũ khí này. Trên sân ga trống trải. Tiếng thì thầm của các binh sĩ truyền đi rất xa, bọn họ cuối cùng cũng đã làm nên một sự nghiệp lớn lao!

Đột nhiên, bên ngoài nhà ga trên đường vang lên tiếng bước chân đều tấp tểp, các binh sĩ nhìn nhau, đều đã đứng nghiêm. Dưới ánh trăng, đã nhìn thấy một đám hiến binh với vạch phân biệt binh chủng màu trắng đang

tiến về phía này. Mười tên quan binh bình biến với khăn lông trắng đi theo phía trước, mượn ánh đèn nhà ga nhìn lại, những quan binh kia đều mang vẻ mặt thâm trầm, không ít người còn rưng rưng nước mắt! Một thiếu tá chỉ huy ở đây lớn tiếng quát: “Đội quân phía trước dừng lại! Đây là khu vực quân sự, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiếng la hét lớn lập tức bùng nổ trong đội ngũ binh lính này: “Tổng thống chết! Nghe nói là do tham mưu trưởng làm! Huệ Anh từ thượng tá ra lệnh cho chúng ta lập tức tiếp quản các đơn vị ở thủ đô!” Ban đầu, nòng súng máy đã chĩa lên trời, lập tức rú xuống, các binh sĩ đứng dậy từ sau bao cát, sĩ quan trong tay đánh rơi khẩu súng ngắn xuống đất. Hắn ngơ ngác giật ra cổ áo. Tổng thống chết, tham mưu trưởng làm... Rốt cuộc là một buổi tối như thế nào, một thế giới như thế nào đây?

Trên con đường khôi phục, Huệ Anh từ vẻ mặt u ám dẫn theo các hiến binh hướng nam chạy bộ. Mỗi khi có binh biến ngăn cản bọn họ, câu trả lời của bọn họ chỉ là tiếng gầm khàn khàn của Huệ Anh từ thượng tá: “Tổng thống bị Lý Duệ ám sát, hắn âm mưu cướp quyền. Quân đội chính quy, các quan binh nhanh chóng tỉnh táo, bắt lấy Lý Duệ, khôi phục trật tự thủ đô!” Hầu hết các quan binh quân đội chính quy ở thủ đô đều biết vị cảnh vệ trưởng quan cao nhất này. Vị thượng tá lên chức đột ngột này, biết hắn là thuộc hạ thân tín bên cạnh tổng thống. Hắn vừa hô như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Binh lính, các quan quân đều hỗn loạn, ngơ ngác nhìn Huệ Anh từ dẫn theo đại đội hiến binh đi ngang qua bên cạnh họ. Bọn họ vô thức buông súng, tất cả đều chết lặng. Tổng thống chết như thế nào? Tiếng la hét càng lúc càng lớn. Các quan quân binh biến vứt bỏ đội ngũ trong sự mờ mịt, thất tha thất thểu bước tới. Đám dân chúng hiếu kỳ bắt đầu khóc lóc thảm thiết. Càng nhiều người lại khàn cả giọng gào thét. Nếu nói rằng cuộc binh biến trước đó còn tương đối trật tự, thì bây giờ, theo Huệ Anh tiến lên, lại hoàn

toàn rơi vào hỗn loạn. Thủ đô biến thành một thành phố điên cuồng. Một sĩ quan trẻ tuổi của cuộc binh biến rơi nước mắt, giơ súng lên, chĩa vào thái dương tự bắn một phát!

Lý Duệ vừa mới an vị chỉ huy ở sảnh tầng một của tòa nhà chính phủ. Một sĩ quan dưới quyền đã hoảng hốt xông vào, lớn tiếng hô: “Tham mưu trưởng, Huệ Anh từ thượng tá dẫn theo hiến binh đi qua đại lộ Khôi Phục, nói tổng thống đã chết, là do ngài làm, quân đội đã hỗn loạn! Tiếng súng đã vang lên khắp nơi... Tham mưu trưởng, tình thế thay đổi rồi!”

Tin tức này như sét đánh ngang tai Lý Duệ, hấn ngậy người ra một lúc. Trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng người sĩ quan kia kích động thở dốc. Hấn đột nhiên nhảy dựng lên, hỏi người bên cạnh: “Các người tin là ta làm sao?”

Những người bên cạnh đều lắc đầu: “Tham mưu trưởng, chúng ta tin ngài. Không phải ngài làm. Huệ Anh từ có ý đồ gì!”

Lý Duệ nghiêng rằng: “Hấn mới là kẻ có dã tâm, hấn mới là kẻ muốn thừa cơ hỗn loạn để giành quyền lực. Ta bị mù mới hợp tác với hấn! Tập hợp quân đội, ta sẽ tự mình đi thu thập hấn. Hấn mới là kẻ sát hại tổng thống!” Vị sĩ quan báo tin tức nhỏ giọng nói: “Tham mưu trưởng, hấn là chỉ huy đội cảnh vệ, là người thân tín bên cạnh tổng thống. Hấn nói như vậy, quân đội đã hỗn loạn rồi! Chúng ta không còn gì có thể ngăn cản hấn tiến lên nữa!”

Lý Duệ đột nhiên rút súng lục ra: “Quốc gia không thể rơi vào tay những kẻ này, những ai tin tưởng ta, lập tức chuẩn bị kháng cự. Kể cả chỉ còn một mình ta, một khẩu súng, một viên đạn, ta cũng phải cùng hấn quyết chiến đến cùng! Ai có thể liên lạc với Thượng Hải, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Nhà ga đã là một mảnh hỗn loạn ồn ào náo động. Nhìn tiếng súng dọc theo đại lộ Khôi Phục vang lên. Các hiến binh, quan binh cảnh vệ trung ương đứng tại chỗ, có người rơi lệ, có người ôm đầu thở dài. Một cuộc binh biến sôi sục nhiệt huyết, tại sao lại xuất hiện cục diện này! Bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, đối với những quân nhân này mà nói. Không có tổng thống nước cộng hòa, vẫn là quốc gia ban đầu sao? Mọi người lúc này dường như đều mất đi khả năng phán đoán hành động tiếp theo. Các cấp sĩ quan lẽ ra phải chịu trách nhiệm đã mất đi khả năng phát ra mệnh lệnh. Chỉ ngơ ngác nhìn trận cuồng phong ngày càng dữ dội.

Thế giới vào lúc này, dường như đang sụp đổ ngay trước mắt họ.

Xa xa dường như bỗng nhiên vang lên tiếng ken két của xe lửa. Phó trạm trưởng trực ban lệ rơi đầy mặt đứng ở đó. Trong lòng rối bời. Sao lúc này lại có xe lửa tới? Những điều này hẳn không muốn quản nữa. Tổng thống đã chết, quân đội chính quy nổi dậy. Quốc gia này sau này sẽ ra sao? Chẳng lẽ cuộc sống an ổn mấy năm nay, mới ngẩng cao đầu được mấy năm, tất cả lại kết thúc nhanh như vậy? Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, hẳn theo bản năng nhắc điện thoại lên. Lại nghe thấy bên trong truyền đến một giọng nói rõ ràng, mang theo tiếng khóc nức nở: “Là chuyến tàu đặc biệt của tổng thống! Họ phát tín hiệu, chuyến tàu đặc biệt của tổng thống muốn vào ga!”

Phó trạm trưởng vội vã xông ra khỏi phòng trực ban, vừa khóc lớn vừa hô to với đám quân nhân đang đứng: “Tổng thống! Tổng thống! Chuyến tàu đặc biệt của tổng thống muốn vào ga!”

Mưa thần chuyên dụng, đoàn tàu thép chậm rãi tiến vào nhà ga. Trên mỗi toa xe, các quan binh thuộc đội vệ đội tổng thống đều đứng nghiêm trang. Binh biến bộ đội cùng hiến binh bộ đội nhao nhao kêu la, xông ra. Ai nấy đều trừng lớn mắt nhìn tổng thống chuyến đặc biệt xuất hiện trước mặt bọn họ. Trong mắt mọi người, ngoài sự mong đợi còn có cả nỗi sợ hãi.

Tổng thống chuyển đặc biệt hoàn hảo không một vết xước, nhưng nếu người bước xuống không phải tổng thống, mà là ai, thì phải làm sao khi nghe tin dữ này?

Nhà ga đông nghịt người, nhưng lại không một tiếng động. Chỉ có tiếng thở nặng nề hòa vào nhau. Thêm vào đó là tiếng hơi nước xì ra từ đầu tàu. Đoàn tàu cuối cùng cũng dừng hẳn. Cửa một toa xe từ từ mở ra. Mọi người nín thở. Rồi, họ thấy một thanh niên gầy gò, mặc quân phục không có phù hiệu, lặng lẽ xuất hiện trước mặt mọi người. Khuôn mặt này, là khuôn mặt quen thuộc của tất cả mọi người trong nước cộng hòa này!

Đám đông im lặng giây lát, rồi tiếng hoan hô bùng nổ: "Tổng thống vạn tuế!"

Đám người điên cuồng, ai nấy nhảy nhót, há to miệng gào thét. Mũ lính ném lên trời. Tổng thống còn tại, quốc gia này còn tại. Tương lai vẫn còn! Cái gì Lý Duệ, cái gì Huệ Anh Từ, cái gì binh biến, lúc này đều bị ném lên chín tầng mây. Tổng thống của họ vẫn còn!

Mưa thần đứng ở cửa toa xe, nhìn những quan binh đang sôi sục, thần sắc trang trọng vô cùng. Những thanh niên này vô điều kiện tin tưởng hẳn... Chính mình đã gây ra tất cả, rốt cuộc là đúng hay sai? Hẳn tin rằng khi trở về, hẳn sẽ thu dọn được cục diện, chỉ cần mọi người thấy hẳn sẽ tuân theo mệnh lệnh của hẳn. Không có gì bất ngờ, hẳn sẽ leo lên đỉnh cao quyền lực sau biến động này. Chỉ cần hẳn muốn, sẽ không còn gì có thể kiềm chế được sức mạnh của hẳn. Nhưng nhìn những quan binh đơn giản này, cùng với những công nhân đường sắt, những người cũng đang reo hò cuồng nhiệt với hẳn. Hẳn làm tất cả, rốt cuộc là đúng hay sai?

Nhất mới tiểu thuyết tại sáu 9 sách a thủ phát!

Hắn giơ tay lên, tất cả tiếng hoan hô im bật. Mưa thần thu lại cảm xúc. Lớn tiếng nói: "Ta rời khỏi Nam Kinh, trận binh biến này hoàn toàn là mượn danh nghĩa của ta để tiến hành. Lý Duệ làm sai! Lại có Huệ Anh Từ cùng những kẻ có dã tâm khác tham gia... Các binh sĩ, theo ta tiến lên, thu dọn tình hình thủ đô. Xây dựng lại nước cộng hòa của chúng ta!"

Các binh sĩ khôi phục chức trách quân nhân, lúc này, họ chỉ nghĩ đến việc phục tùng mệnh lệnh của tổng thống. Hắn đã nói Lý Duệ sai, vậy Lý Duệ chính là sai. Huệ Anh Từ là kẻ dã tâm, vậy Huệ Anh Từ chính là kẻ dã tâm! Các quân quan khôi phục uy nghiêm, từng tiếng tuyên bố khẩu lệnh. Bộ đội lập tức xếp thành những phương trận chỉnh tề. Mưa thần dưới sự bảo vệ của đội vệ đội nhanh chóng xuống xe, đi trước những phương trận này, lớn tiếng nói: "Nghe theo mệnh lệnh của ta, tiến lên!" Hắn cứ thế đi nhanh nhất, trong mắt các binh sĩ, hắn như một ngọn núi di động, họ đồng thanh hô vang. Theo tổng thống của họ, bước nhanh tiến lên!

Ngô Hái từ phía sau xuống tàu, nhỏ giọng phân phó một sĩ quan vệ đội: "Đi tìm hiểu tình hình của hắn, nhanh chóng báo cáo cho ta!"

Tiếng súng vang lên trước tòa nhà chính phủ, Huệ Anh Từ chỉ huy hiển binh liêu mạng nổ súng. Người bên ngoài hô lớn: "Giao ra hung thủ sát hại tổng thống Lý Duệ!" Người bên trong lại gầm lên: "Huệ Anh Từ mới là kẻ đứng sau màn!" Quân đội chính quy từ trước đến nay, lần đầu tiên tham thiết chém giết lẫn nhau ngay tại thủ đô, ngay trước tòa nhà chính phủ trung ương trang nghiêm. Dân chúng thành thị đều co rúm trong nhà, không biết ai đúng ai sai. Chỉ cầu nguyện tất cả sớm kết thúc... Tổng thống nếu không chết thì tốt biết bao, sẽ không xảy ra tình cảnh này! Tổng thống chết, trời cũng sụp đổ!

Còn Tổng Giáo Nhân thì ngồi ngay ngắn trên ghế của mình. Thư ký muốn kéo hắn chui xuống gầm bàn ẩn nấp, hắn cũng không để ý. Thỉnh thoảng có đạn lạc làm vỡ kính lướt qua. Thần sắc hắn không hề thay đổi.

Chỉ lăm băm: "Mưa thần chết." Lúc này, dường như hắn đã mất đi sự tôn nghiêm và tỉnh táo vốn có. Bị tình trạng hỗn loạn làm cho choáng váng.

"... Ta không sai, quân đội đã mất đi sự kiểm soát của nhân dân thì sẽ biến thành như vậy, đây chỉ là khởi đầu mà thôi... Quốc gia này xong rồi... Thật sự xong rồi..." Một viên đạn lạc bắn trúng chén trà trên bàn làm việc của hắn. Vỡ tan tành. Tổng Giáo Nhân lại cười khố: "Vì sao không bắn vào đầu ta?"

Huệ Anh Từ lúc này đứng sau chướng ngại vật trên đường phố, cầm súng lục kích động đến toàn thân khô nóng. Thành công ngay trước mắt hắn, chỉ cần xử lý Lý Duệ. Trong tương lai, trên bản đồ nước cộng hòa sẽ có vị trí quan trọng của hắn. Hơn nữa, hắn còn có thể không ngừng thăng tiến! Nằm quyền lực trong tay, hắn tuyệt đối sẽ không buông bỏ! Mưa thần đã khai sáng thời đại này, hắn sẽ tiếp tục thời đại này! Nghĩ đến đây, hắn giật mạnh cổ áo: "Xông vào! Xông vào! Xử lý tên hung thủ Lý Duệ!".

Hắn đột nhiên nghiêng tai, trong tiếng súng, hướng tây bắc vang lên tiếng reo hò lớn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Duệ lúc này lại tỉnh táo vô cùng. Hắn chậm rãi nạp đạn vào khẩu súng ngắn của mình. Trong nhiều năm chinh chiến, hắn chưa từng buông tha một phát súng nào trên chiến trường. Lúc này, xem ra thật sự phải chiến đấu đến cùng. Lúc này, hắn vẫn không cảm thấy mình làm sai. Chỉ là có chút tiểu nhân mà thôi. Hận chỉ hận trước kia không dọn dẹp sạch sẽ những kẻ thù của dân tộc! Nếu thượng thiên cho hắn thêm một cơ hội, hắn sẽ không chút do dự lập lại con đường hiện tại! Anh hùng Nathan Hale của Mỹ trong cuộc chiến tranh giành độc lập đã từng nói: "Đáng tiếc ta chỉ có một mạng sống để dâng cho Tổ quốc." Hắn cảm thấy, mình cũng vậy.

Hắn sẽ không tự sát, chỉ chiến đấu đến cùng! Trong tiếng súng, hắn cũng đột nhiên nghe thấy tiếng hoan hô lớn phát ra từ hướng tây bắc... Nơi đó lại

xảy ra chuyện gì?

Mưa thần dẫn đầu đội quân tiến về phía trước. Hãn thần sắc nghiêm túc đi đầu, đội vệ đội vây quanh hãn. Phía sau là đội quân chính quy chỉnh tề. Từng chướng ngại vật trên đường phố nhìn thấy mưa thần đột nhiên xuất hiện trước mặt họ. Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, là tiếng reo hò nhiệt tình! Tổng thống còn tại! Thị dân bị tiếng reo hò đánh thức, cẩn thận đẩy cửa sổ ra, cũng nhìn thấy tổng thống của họ! Từng nhóm người gia nhập đội quân của mưa thần. Tiếng hoan hô theo hãn lẫn về phía trước. Trong một đêm điên cuồng như vậy. Tổng thống lại một lần nữa xuất hiện vào thời khắc nguy cấp nhất, mang đến cho họ sự bình yên. Chỉ cần có tổng thống, sẽ có nước cộng hòa!

Lúc này, mưa thần mang đến một loại cuồng nhiệt như tôn giáo.

Đội quân của hãn ngày càng đến gần tòa nhà chính phủ vẫn còn giao tranh. Hai bên giao chiến đã nghi ngờ dừng tay, nghe tiếng reo hò ngày càng vang dội. Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng mưa thần xuất hiện trước mặt họ!

Trái tim Huệ Anh Từ lúc này ngừng đập, đã nhìn thấy mưa thần vượt qua đám người, lạnh lùng nhìn hãn. Lúc này nên tự bắn một phát vào đầu, hay bắn vào mưa thần? Suy nghĩ rất nhanh đã đưa ra quyết định. Hãn cười khố vút súng trong tay. Mấy sĩ quan hiến binh xông đến, nắm chặt lấy hãn. Hãn chỉ lắc đầu. Mưa thần bước nhanh đi qua bên cạnh hãn, chỉ liếc nhìn một cách chán ghét, rồi thẳng tiến vào tòa nhà chính phủ. Ngô Hái đi ngang qua Huệ Anh Từ, ánh mắt lại chưa từng hung ác đến thế! Huệ Anh Từ cảm thấy trống rỗng.

Dù có giãy giụa thế nào, hãn cũng vĩnh viễn không phải là đối thủ của mưa thần! Hãn đã nghĩ gì để đối kháng với hãn? Sợ hãi, đối với khát vọng quyền lực. Lúc này, hãn lười suy nghĩ bất cứ vấn đề gì.

Khi thân ảnh của Mưa Thần xuất hiện trong sân tòa nhà chính phủ, bên trong lập tức vang lên tiếng reo hò kinh ngạc: "Tổng thống! Tổng thống không sao!" Lý Duệ xông đến cửa, nhưng lại dừng bước giữa đường, cười khổ lắc đầu. Dù sao, tổng thống vẫn còn!

Mưa Thần vững vàng bước tới, chỉ có Ngô Hái và mấy vệ binh đi theo. Hắn trầm giọng nói: "Tung Mây, là ta! Mau bỏ vũ khí xuống. Các người chống lại quân lệnh, âm mưu tạo phản, gây bạo động. Mau nhận tội đi! Đất nước không cần các người hành động như vậy!"

Mọi người nhìn hắn vững vàng bước lên bậc thềm, những sĩ quan binh lính đi theo Lý Duệ cũng tuôn ra từ cửa, đều rút súng trong tay, nghiêm trang chào Mưa Thần. Vệ binh nhanh chóng áp giải bọn họ. Mưa Thần không để ý đến chuyện xung quanh, chỉ đi vào đại sảnh. Trong đại sảnh trống trải, một chiếc đèn chưa bị đánh nát vẫn sáng. Lý Duệ đứng nghiêm ở đó, nhìn Mưa Thần đi tới, chỉ đoán chính hành lễ: "Tổng thống, tôi biết ngài sẽ không dễ dàng bị Huệ Anh từ từ tiện hại chết..."

Mưa Thần hừ một tiếng: "Ta không chết dễ dàng vậy đâu. Chết các người còn chưa đủ để lật đổ đất nước này. Chờ đợi người là quân pháp thẩm phán. Anh hùng một thời, giờ lại thành ra thế này!" Trong giọng nói của hắn dường như có chút đau lòng. Ngô Hái xụ mặt đứng bên cạnh, trong lòng lại có chút lắc đầu.

Lý Duệ cười nhạt, khuôn mặt tuần tú lúc này hoàn toàn giãn ra: "Tổng thống, lúc này tôi không muốn tranh luận với ngài về sự thật. Tóm lại, tôi vĩnh viễn ủng hộ ngài... Hiện tại toàn bộ thủ đô đã hoàn toàn bị quân đội chính quy khống chế. Tất cả các cơ cấu quyền lực khác đều đã phục tùng quân đội chính quy. Chúng ta đều biết, quân đội chính quy là của ngài! Chỉ cần ngài bước ra khỏi cánh cửa này, tiếp tục sự việc này. Như vậy, tương lai mấy chục năm cường thịnh của đất nước này sẽ được đảm bảo! Lúc này, chúng ta không có thời gian cho những trò chơi chính trị. Chúng ta đã bị thế

giới bỏ lại quá xa, chỉ có thể không tiếc tất cả mà nhanh chóng cường đại lên! Lúc này, nội các, nghị hội, đều chỉ là những trò hề nhảm chán! Chúng ta đều biết sứ mệnh của thế hệ này! Về phần tôi, Lý Duệ, ngài không cần lo lắng, tất cả tội danh đều do tôi gánh chịu. Tất cả những điều tiếng trong lịch sử sẽ đổ lên đầu tôi! Còn ngài, chính là lãnh tụ mà chúng ta vĩnh viễn ủng hộ! Chúng ta sùng bái ngài, đi theo ngài, vì ngài mà hy sinh. Chỉ mong ngài dẫn dắt đất nước này cường thịnh, dẫn dắt dân tộc này phục hưng! Thời đại cần ngài tập trung quyền lực vào tay mình!

Chỉ cần ngài bước ra khỏi cánh cửa này, tuyên bố vì sự kiện binh biến mà cần tiếp tục duy trì tình trạng khẩn cấp, giới nghiêm trên toàn quốc. Tất cả những rối ren sẽ không còn nữa! Về phần tôi, Lý Duệ, xin dùng tính mạng của mình để nói với ngài rằng, tôi làm tất cả, cũng chỉ vì đất nước này, vì dân tộc này, vì dòng máu Viêm Hoàng đang chảy trong lòng ngực tôi mà thôi!"

Trung tướng hai mươi chín tuổi vẫn cười, hăn nhanh như chớp chĩa súng lục vào thái dương mình: "Tổng thống, tôi xuống dưới nhìn ngài!" Bốp một tiếng súng vang lên, tất cả mọi người đều rung mình. Mưa Thần mới đưa tay ra: "Không cần..."

Máu tươi bắn tung tóe, thân thể Lý Duệ đã đổ sụp xuống. Chỉ còn lại tiếng súng vọng lại trong đại sảnh trống trải.

"Tung Mây!"

Một mảnh trầm mặc.

Nửa ngày sau, tiếng bước chân dồn dập mới vang lên ở hành lang. Một sĩ quan vệ binh vội vã chạy vào đại sảnh. Đập vào mắt hăn là thi thể Lý Duệ, và Mưa Thần đang cúi đầu trầm tư. Hăn chạy đến sau lưng Ngô Hái,

nói nhỏ vài câu với vị tham mưu trưởng đang im lặng, sau đó lặng lẽ chào theo kiểu nhà binh thi thể Lý Duệ, rồi quay người bước nhanh rời đi.

Sắc mặt Ngô Hái đột nhiên trắng bệch, thân thể lung lay một cái. Hắn bước nhanh đến bên Mưa Thần, nhỏ giọng nói: "Tổng thống, Sáng Lãng cũng đã chết..."

Mưa Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mặt phức tạp đến khó tả. Lúc này, hắn cuối cùng cũng đánh mất sự uy nghiêm mà mình vẫn luôn duy trì. Giống như một thanh niên hai mươi chín tuổi bình thường, lúc này tràn đầy mâu thuẫn không biết phải làm sao.

"Ngài biết Sáng Lãng chết vì điều gì không... Hắn theo đuổi đến cùng là cái gì! Tổng thống, thời đại này đã đẩy ngài đến mức này. Ngài nhất định phải đưa ra lựa chọn! Đất nước cần phải cường thịnh, nhưng sự hy sinh của thế hệ chúng ta đã đủ rồi! Mọi người cần một phương pháp phán đoán lý tính hơn. Đất nước cần mọi người đồng tâm hiệp lực kiến thiết! Hy sinh đã quá nhiều! Ngài bước ra khỏi cánh cửa này, có thể lựa chọn khôi phục quyền uy của nội các và nghị hội. Nghiêm túc chấn chỉnh quân đội chính quy. Khiến quân đội chính quy đặt dưới sự giám sát của nhân dân... Đất nước cần một bộ mặt bình thường hơn để phát triển! Chúng ta theo đuổi cả đời, ngoài cường thịnh, còn có chính nghĩa! Một lãnh tụ độc tài có thể đưa đất nước cường thịnh trong thời gian ngắn, nhưng sau này sẽ phải trả giá rất lớn! Ngài hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai. Chỉ cần ngài bước ra khỏi cánh cửa này, ngài phải đưa ra lựa chọn! Chúng ta đều đang chờ đợi ngài lựa chọn!"

Trong lời nói của Ngô Hái, Mưa Thần dần dần lấy lại bình tĩnh. Quá khứ, tương lai nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn. Thần sắc hắn dần dần kiên định. Thản nhiên nói: "Đúng vậy, ta đã chọn lựa chọn của mình, thật không dễ dàng... Ta biết sứ mệnh của mình là gì."

Hắn khẽ gật đầu với Ngô Hái, lại nhìn sâu vào thi thể Lý Duệ, rồi quay người bước ra khỏi cánh cửa.

Chờ đợi hắn, là cả một thời đại.

Cảm ơn bạn đã đọc bản được cải tiến từ thiên lời trúc (viết cách điệu)•

STT 399: Ngoại thiên 1911, lời cuối sách.

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.

Ngoại thiên 1911, lời cuối sách.

Mở ra văn kiện mới, châm điều thuốc. Hai trăm ba mươi vạn chữ của 1911 đã nằm sau lưng ta.

Không biết nên nói sao nữa. Viết xuống toàn bộ cuốn sách này đến khi kết thúc, trong lòng ta cảm thấy thật phức tạp. Có một loại cảm giác khó tả. Trong khoảng thời gian này, vừa dài lại vừa ngắn ngủi... Nếu không có sự ủng hộ của mọi người, ta đã không thể đi đến ngày hôm nay.

Viết 1911 bắt đầu một cách rất tình cờ. Lúc đầu, ta viết cuốn đồng nhân Kim Dung kia. Trong phòng làm việc, đột nhiên ta bắt đầu gõ xuống chữ đầu tiên. Nhân vật chính là người như thế nào, tương lai câu chuyện sẽ phát triển ra sao, lúc ấy trong lòng ta hoàn toàn chưa chuẩn bị. Kết quả về sau, Mưa Thần liền thành ra như vậy...

Mưa Thần là một người như thế nào?

Điểm thứ nhất, không hề nghi ngờ, hãn dối trá.

Kỳ thực, ta cũng muốn để nhân vật chính có thể rộng lượng một chút, thú vị một chút. Nhưng không khí nặng nề của thời đại ấy đã vây quanh ta trong suốt quá trình sáng tác. Mọi người đều biết, trong hơn mười năm đó, đất nước chúng ta, dân tộc chúng ta đã trải qua những gì! Sau khi Đại

Thanh đế quốc sụp đổ âm vang, từ trang sử, chỉ có thể nhìn thấy một đám người lãnh đạo tư tâm. Cho dù là những thanh niên thuần khiết, trước kia mang trong mình những ý nguyện cao cả, đã lao mình vào dòng chảy biến đổi của thời đại. Khi họ gia nhập vào một tập thể có lợi ích, trở thành một phần của tập thể đó, thậm chí trở thành đại diện cho tập thể đó, thì tư tâm và thói hư tật xấu sẽ không lâu nữa mà bộc phát. Nghĩ đến bao nhiêu năm qua, những kẻ đương quyền đã tạo ra bao nhiêu tội nghiệt, lại đưa ra bao nhiêu quyết sách ngu xuẩn!

Nếu thế giới phát triển là cơ hội để các quốc gia chậm tiến đuổi kịp, thì thập niên giao thời thế kỷ trước, theo sự thay đổi phức tạp của các thế lực ở châu Âu và các quốc gia mới, theo chiến tranh phong vân ngày càng dày đặc, đó tuyệt đối là một cơ hội. Đáng tiếc, chúng ta đã bỏ lỡ, mà có những quốc gia khác đã nắm lấy. Đất nước chúng ta đã bỏ lỡ một lần nhảy vọt trong thời đại công nghiệp hóa. Đến nay, những di chứng vẫn còn cảm nhận rõ ràng.

Mưa Thần sống trong thời đại này, hẳn phải đối mặt với những kẻ thù này. Vậy hành vi của hã làm sao có thể cao thượng được?

Nếu hã quen thuộc lịch sử cận đại, hã sẽ biết quyền lực quan trọng, súng ống quan trọng, quyền được lên tiếng quan trọng. Hã còn phải chiếm cứ điểm cao đạo đức trên hình tượng. Trong lịch sử, một tập thể xuất hiện với hình tượng của những người theo Thanh giáo đã giành chiến thắng cuối cùng. Hã tuy không nói ra, nhưng trong hành vi, vẫn lặp lại con đường đó. Không buông bỏ quân quyền, ít nhất là về mặt đạo nghĩa, phải hoàn mỹ.

Cho nên hã tàn nhẫn hy sinh rất nhiều, từ bỏ rất nhiều. Thi thoảng có tình cảm chân thật bộc lộ, cũng rất keo kiệt, tùy thời có thể thu hồi. Còn đối với quyền lực, hã tuyệt đối nắm giữ. Ở mức độ này, hã thật đáng thương. Những người bị hã dùng đủ mọi cách nghiền nát, ở một mức độ nào đó, cũng có những điều đáng thương.

Điểm thứ hai, hẳn cũng có quyết tâm hy sinh, để cả đất nước có thể đi theo một con đường khác.

Mặc dù trong sách ta lặp đi lặp lại nhấn mạnh đại thể không thể trái, lịch sử không phải do âm mưu thúc đẩy. Những lời này, có đúng không? Nói theo nghĩa rộng, theo lịch sử phát triển của nhân loại mà nói, điều này không hề nghi ngờ. Nhưng cụ thể đến mỗi quốc gia, mỗi tập thể, một vài lựa chọn khác biệt nhỏ bé, sẽ dẫn đến những hậu quả hoàn toàn khác nhau.

Tình hình hiện tại của Trung Quốc lúc bấy giờ, thủy triều thức tỉnh dân tộc, theo sự va chạm của các cường quốc phương Tây và phương Đông, đã trở dậy. Đương nhiên, trong đó còn có một số người, ngược lại đánh mất ý chí, tự nhận dân tộc mình thấp kém, lạc hậu. Nhưng xét về tổng thể, mọi người đều đang tìm kiếm con đường. Mọi người khai thác đủ loại phương pháp, đi theo những con đường khác nhau. Đầu tiên là tìm kiếm giải pháp trong phạm vi thể chế. Lập hiến chỉ là trò cười. Cuối cùng, dưới danh nghĩa cách mạng dân tộc, lật đổ nhà Thanh. Trung Quốc từng bước tìm kiếm sự kết hợp giữa các tầng lớp, các thế lực mới, các thế lực cũ... Đều đang tìm kiếm con đường. Họ cố gắng tìm kiếm con đường phú cường mà không làm xáo trộn thể chế truyền thống của Trung Quốc.

Nhưng truyền thống và sức ảnh hưởng của thời đại trước đó là quá lớn, bao phủ tất cả mọi người. Con đường này, khi chúng ta đi đến cuối con đường, một con đường cực đoan khác bắt đầu, hoàn toàn không thừa nhận truyền thống của chính chúng ta, đi theo một con đường mới khác! Nền tảng tư tưởng của trào lưu này bắt đầu từ phong trào văn hóa mới Ngũ Tứ, mà trên thực tế, về mặt tổ chức, đã hoàn toàn khai thác một con đường khác. Con đường này là con đường mà một người Do Thái gốc Đức, một nhà kinh tế chính trị, đã thiết kế trong một hiệu sách cho các quốc gia công nghiệp châu Âu vào thế kỷ 19! Cuối cùng... Tạo nên một Trung Quốc mới như ngày nay.

Nhưng chúng ta, đã hoàn toàn cắt đứt với truyền thống.

Trong tình huống này, liệu có thể tìm thấy một con đường dung hòa, thỏa hiệp? Có thể tận dụng mọi cơ hội, để đất nước nhanh chóng cường thịnh lên? Khi nguyên khí của dân tộc chưa hoàn toàn cạn kiệt, khi dân tộc mình chưa đi vào ngõ cụt, có thể cho một cơ hội giảm xóc?

Những việc Mưa Thần đã làm đều là như vậy. Hãn đã áp dụng rất nhiều phương pháp, đều là những phương pháp mà các tập thể thành công trong lịch sử đã sử dụng. Chủ nghĩa dân tộc cấp tiến, dùng thắng lợi và tuyên truyền để củng cố lòng tự tin và lòng tự trọng của dân tộc. Lấy một tiểu đoàn thể được tạo thành từ những người kiên cường bí mật, tự nhận là những người có vật chất đặc biệt, có sứ mệnh trời ban làm nòng cốt. Quan trọng nhất là, luôn khống chế lực lượng quân sự. Trước hết để đất nước thờ phào nhẹ nhõm, giải quyết những lo ngại bên ngoài, sau đó cho chính mình đủ thời gian để hóa giải những vấn đề nội bộ! Để những điều đẫm máu trong lịch sử giảm thiểu đến mức tối thiểu. Để áp lực nội bộ của chúng ta có thể có cơ hội giải quyết ra bên ngoài...

Hãn hiểu rõ thời đại đó, hiểu rõ những điểm yếu của các nhân vật trên vũ đài thời đại đó. Thứ nhất là về mặt đạo nghĩa. Hãn hiểu rõ, mặc dù mọi người e ngại uy quyền của các nhà lãnh đạo lúc bấy giờ, nhưng từ trước đến nay đều hoài nghi động cơ của họ. Cho rằng họ vì bảo vệ quyền lực của mình mà không tiếc bán đứng lợi ích quốc gia. Cho nên hãn luôn chiếm cứ điểm cao đạo đức, không tiếc áp dụng những phương pháp già mồm.

Những nhà lãnh đạo lúc bấy giờ đều rất bảo thủ, đặc biệt là những người đứng đầu Bắc Dương. Họ sợ nhất là dân khí. Mưa Thần đã lợi dụng mọi thủ đoạn để lợi dụng dân khí. Áp dụng đủ loại phương pháp giả vờ giả vịt, kích động lòng người.

Những nhà lãnh đạo lúc bấy giờ coi trọng quân quyền, nhưng cũng chưa đến mức khống chế tuyệt đối. Bên cạnh họ đều là những lão nhân cùng nhau lập nghiệp. Mỗi người đều có những lo lắng, những phạm vi riêng. Mưa Thần hoàn toàn lợi dụng những thanh niên đơn thuần, luôn nắm quân quyền trong tay mình.

Hắn còn biết điểm yếu về nền tảng nông cạn của mình, cho nên dùng phương thức tự trị địa phương để chia sẻ quyền lực với các thế lực địa phương. Hắn biết lúc nào nên thỏa hiệp, lúc nào thì không được nhượng bộ. Thêm vào đó là một chút kim thủ chỉ và những đại năng...

Cho nên hắn đã thành công.

Nhưng vận mệnh của Trung Quốc, sự tuần hoàn trị loạn của Trung Quốc trong mấy ngàn năm, con đường trượt dốc của Trung Quốc trong gần trăm năm nay, sau khi lên cao trong thời gian ngắn... Liệu những điều này có thực sự được thay đổi về căn bản?

Những bằng hữu muốn nhìn thấy một kết cục hoàn mỹ trong 1911, ta thật đáng tiếc.

Tất cả những điều này, đều là tìm kiếm ánh sáng trong bóng tối.

Ta chỉ hy vọng sự hy sinh trong sách có thể có ý nghĩa hơn một chút, có thể thực sự nhìn thấy một tia sáng ở phía trước. 1911 chỉ mới bắt đầu. Để Trung Quốc, một quốc gia cổ xưa như vậy, có thể thay đổi hoàn toàn. Thay đổi những quá khứ nặng nề, để những tiếc nuối của chúng ta, những mong đợi tốt đẹp về tương lai đều được thực hiện trong sách.

Khi chúng ta, những người của thế kỷ hai mươi mốt, vẫn đang tìm tòi và trên con đường, làm sao có thể trông cậy vào Mưa Thần trong vài năm ngắn ngủi mà làm được tất cả những điều này?

Xuất hiện kết cục như vậy, đối với Oscar mà nói, là một điều tất yếu. Đối với Mưa Thần mà nói, cũng là một sự cực hạn.

Hắn đã làm được những điều vượt quá khả năng của mình (nhờ có sự trợ giúp vô sỉ của Oscar...). Hắn cũng chỉ là một người bình thường, đã đứng trên đỉnh cao quyền lực quá lâu. Hắn không thể nào dễ dàng buông bỏ tất cả. Nước Mỹ có Washington là vì sao? Bởi vì khi những người tiên phong đặt chân lên lục địa mới, mảnh đất này đã được xây dựng dựa trên một bản kế ước chung. Họ có được nền tảng đó. Còn ở Trung Quốc thì sao? Trải qua hàng ngàn năm truyền thống, người dân luôn mong mỗi một vị minh quân, luôn phục tùng những người tài giỏi. Quốc gia này, liệu có dễ dàng đưa ra một lựa chọn như vậy không? Con người rồi sẽ thay đổi.

Nhưng nói thật, theo quan điểm cá nhân, ta không thích những nhân vật kiểu Napoleon. Thời đại của hắn, nước Pháp mất đi 23% thanh niên, và trong hai trăm năm sau đó, nước Pháp cũng đánh mất vị thế thống trị ở châu Âu. Nhật Bản là một ví dụ nhãn tiền cho chúng ta thấy rõ. Thật đáng sợ khi một quốc gia rơi vào tình trạng cuồng nhiệt tập thể! Nhưng dưới sự lãnh đạo sáng suốt của những nhân vật quyền lực, thực lực quốc gia sẽ phát triển không ngừng trong một thời gian ngắn. Lòng dân sẽ hướng về một mối. Sự cám dỗ này khó mà ngăn cản. Nếu Oscar viết về thời dân quốc những năm đầu, một thời đại bế tắc, sinh ra trong sự hỗn loạn của nước Đức thời Weimar. Có lẽ người ta cũng sẽ reo hò, cổ vũ cho sự xuất hiện của mưa thần hoặc tiểu Hồ tử!

Cho nên dưới ngòi bút của Oscar, mưa thần có những mâu thuẫn, hắn đã nhiều lần bày tỏ. Hy vọng chỉ cần hy sinh một thế hệ thanh niên là đủ. Nhưng dưới dòng chảy của thời đại, đứng trên đỉnh cao, hắn cũng sẽ bị đẩy về phía trước một cách vô thức. Rốt cuộc hắn sẽ lựa chọn như thế nào? Ít nhất Oscar không biết rõ.

Khi tình tiết phát triển đến lúc này, khi các nhân vật đã hòa nhập vào thời đại. Tương lai của họ không còn do tác giả kiểm soát. Mà là do thời đại mà tác giả tạo ra, cùng với tính cách của nhân vật mà tác giả xây dựng quyết định. Cho nên Oscar đã để lại một cái kết mở. Một vạn người có thể đọc ra một vạn kiểu Hamlet. Và lựa chọn của mưa thần, cũng là để mọi người suy ngẫm.

Liên quan đến Giang Bắc tam kiệt.

Nói thật, việc miêu tả về họ còn ít, đây cũng là điều Oscar cảm thấy tiếc nuối. Yêu cầu của VIP là phải đối mới số lượng. Đôi khi tình tiết diễn biến quá nhanh, việc miêu tả nhân vật khó tránh khỏi sự sơ sài.

Kỳ thật, những thanh niên quân nhân thời đại này, không phải ai cũng giống nhau. Những va chạm của thời đại mới, có thể bộc lộ ra bao nhiêu khía cạnh của một con người! Cao thượng và ti tiện, dũng cảm và nhu nhược. Thường thường sẽ hòa trộn vào nhau. Nhưng dưới ngòi bút của Oscar. Hà Toại chính là một người lý tưởng mà hết hy vọng, lại không có chút trí tuệ chính trị nào. Trần Sơn Hà thì có chút vô tâm và hoàn toàn phục tùng mưa thần, Ngô Hái thì cần cù, chăm chỉ nhưng lại có chút nhu nhược...

Đây là điều Oscar muốn xin lỗi độc giả.

Hà Toại là một người lính được lý tưởng hóa hoàn toàn. Là người mà trên thực tế gần như không thể tồn tại. Oscar miêu tả hắn, chỉ muốn thể hiện một loại kiên trì khác. Nhưng vì bút lực có hạn, chỉ có thể giữ vững được sự kiên trì đó. Hoàn toàn có thể viết sâu sắc hơn, ánh sáng lý tưởng này, cũng hoàn toàn có thể chói mắt hơn!

Thế giới nội tâm của hắn có chút trong sạch. Mưa thần về cơ bản cũng dễ dàng tha thứ cho hắn. Bởi vì trong con người hắn, có thể nhìn thấy một phần những điều mà bản thân mình từng hy vọng và kiên trì. Nếu không có

sự bảo vệ của mưa thần, những quân nhân có xu hướng ly tâm như vậy, đã sớm không có kết cục tốt.

Cái chết của hãn cũng rất tự nhiên... Trong những biến động của thời đại mấy chục năm đó. Giống như những người có cùng tư tưởng với hãn. Đều phải chịu cảnh đầu rơi máu chảy trong thực tế. Vào thời kỳ giao thoa giữa thập niên bốn mươi và năm mươi, khi hai loại vận mệnh quyết chiến. Loại tâm tư này cuối cùng cũng phát ra tiếng nói cuối cùng của mình trong sự thay đổi vận mệnh của quốc gia. Rồi biến mất trên vũ đài lịch sử. Vận mệnh của những con người đại diện cho điều đó, có người đáng thương, có người buồn cười, có người lại không biết phải bình luận thế nào. Kiểu người như Hà Toại chỉ là một loại biểu tượng. Nhưng dân tộc này, lại không thể thiếu những người kiên trì với lý tưởng một cách đơn thuần như vậy.

Trần Sơn Hà... Không cần phải nói gì thêm. Đặt vào bất kỳ triều đại nào, hãn cũng sẽ là một mãnh tướng, một con chó trung thành của người trên. Đôi khi Oscar cũng mơ hồ, đằng sau khuôn mặt tuấn tú như con gái của hãn. Là vô tâm hay là quá đa tâm?

Ngô Hái, về sau đã hoàn toàn yếu thế. Danh tiếng quân sự bị Tư Mã Trạm cướp đi. Mà ánh hào quang trong chính trị lại không thể sánh bằng Lý Duệ, Hà Toại. Hãn chính là sự khắc họa về những người có tấm lòng lương thiện trong thời đại đó. Giữ mình, trung thực nghe lời. Để bảo đảm địa vị của mình. Hãn biết rằng, nhóm lão thần này trong mắt mưa thần —— có lẽ ngay cả mưa thần cũng chưa chắc đã nhận ra. Là chương ngại lớn nhất trong tương lai. Quen thuộc với truyền thống lịch sử Trung Quốc, hãn chọn im lặng. Chọn lùi bước. Cuối cùng, Oscar vẫn để hãn bùng nổ một lần. Cũng coi như là kết cục tốt nhất cho Ngô Hái.

Còn có Lý Duệ.

Đây cũng là một người lính chỉ có lý tưởng, là mặt đối diện của Hà Toại. Phong thái của hắn, còn chói mắt hơn cả Hà Toại một chút! Mỗi quan hệ giữa hắn và Hà Toại. Đáng lẽ nên được miêu tả đầy đủ hơn một chút. Nhưng vì một nguyên tắc của VIP, cố gắng dành thêm ống kính cho nhân vật chính. Để nhân vật chính có uy phong. Oscar đáng xấu hổ đã lược bỏ không ít những điều đáng lẽ phải được khai thác sâu hơn. Đây cũng là điều Oscar muốn xin lỗi mọi người.

Tiểu thuyết mới nhất được đăng trên sáu 9 sách a!

Kết luận về Hà Toại, cũng có thể áp dụng cho hắn. Nhưng Oscar thực sự nghi ngờ, liệu thời đại đó có thực sự có những người coi trọng quân đội như vậy, mà không có chút tư tâm nào không? Cho nên mưa thần cũng nghi ngờ. Lý Duệ sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình, không nghi ngờ gì nữa, cho dù sống sót cũng không có kết cục tốt. Hắn cũng là một bi kịch.

Nhưng hắn đại diện cho tiếng nói của một thời đại, một phương hướng. Một giấc mơ về chủ nghĩa quân quốc dân chủ. Trung Quốc từ trước đến nay chưa từng đi theo con đường này, không biết là may mắn hay không may mắn. Nhìn "Tinh thuyền lính dù" một bộ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng xuất sắc, đã miêu tả chủ nghĩa quân quốc dân chủ một cách vô cùng chi tiết. Oscar viết còn không bằng một phần vạn của bậc thầy.

Từ các nhân vật có thể thấy, Oscar viết cuốn sách này, chưa từng nghĩ đến việc viết hài kịch. Chỉ là viết về một khả năng. Trong quá trình biến đổi dữ dội của thời đại. Những người ở trên dòng chảy, có thể sẽ tỏa sáng, có thể sẽ làm nên sự nghiệp. Nhưng vận mệnh của họ, tuyệt đối không phải là tất cả đều là những câu chuyện hài hước vui vẻ! Nguyên tắc này, cho dù Oscar muốn YY cũng không thể làm trái. Bởi vì một trăm năm qua đã vô số lần nói cho chúng ta biết tất cả.

Oscar đã cố gắng tránh những điều nặng nề và tìm kiếm những điều nhẹ nhàng.

Vậy thì coi như là lời cuối sách. Cuối cùng vẫn muốn cảm ơn những độc giả đã luôn ủng hộ tôi. Oscar công việc bận rộn, một người đàn ông ba mươi tuổi. Cuộc sống, sự nghiệp đều phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm. Cho nên thường xuyên phải nhảy hố, khiến mọi người cảm thấy vô cùng thất vọng. Cho nên Oscar chưa từng có can đảm phản bác, chỉ cảm thấy áy náy. Chỉ là trước sau như một lặng lẽ tiếp nhận sự chỉ trích của mọi người, đồng thời không ngừng xin lỗi. Trong một năm, không hề dùng văn tự để đùa giỡn tính cách của độc giả, vẫn miệt mài làm được.

Cảm ơn Đinh Đinh 2003, mèo lười Tom, mũi cút to lớn, dịch thanh âm... và rất rất nhiều bạn bè đã luôn ủng hộ tôi bằng những bình luận sách. Cảm ơn những người đã đưa ra những ý kiến quý báu cho tôi, cảm ơn tất cả những người đã cất giữ, nhấp chuột, đặt mua và đề cử! Nếu cuốn sách này còn có chút giá trị, đó là nhờ các bạn đã đọc nó!

Cảm ơn!

PS: Nếu mọi người nhất định muốn có một cái kết. Vậy thì Oscar sẽ viết một bảng niên biểu khả năng. Thực ra đã ám chỉ rất nhiều...

1916. 9. Bình biến kết thúc. Mưa thần cường ép thông qua luật tình trạng khẩn cấp quốc gia. Quyền lực của chính phủ Quốc hội bị suy yếu, quyền lực của hãn được tăng cường tối đa. Thời đại độc tài đến. Hãn kiên quyết đi theo con đường của mình. Ngô Hái rời khỏi quân đội. Tư Mã Trạ đảm nhiệm Tổng tham mưu trưởng lục quân.

1916. 10, ký hiệp ước với Nhật Bản, Đài Loan được khôi phục.

Năm 1917, Trung Quốc huy động 90 vạn quân, thành lập một đội quân viễn chinh sang châu Âu hùng mạnh chưa từng có. Trần Sơn Hà đảm nhận chức Tư lệnh trưởng quân viễn chinh. Khi tuyến Đông sụp đổ, quân đội đồng minh tập trung lực lượng ở tuyến Tây. Trong thời khắc then chốt, nước Mỹ cũng tham gia chiến tranh với quy mô lớn, nhằm vào nước Đức một loạt cuộc tấn công quy mô lớn. Trung Quốc trở thành một đồng minh có tiếng nói trong khối Hiệp ước.

Năm 1918, chiến tranh châu Âu kết thúc, Trung Quốc được xem là một trong bốn nước chiến thắng, tham gia Hội nghị Hòa bình Paris. Đồng thời, Trung Quốc chuẩn bị phối hợp với các nước Hiệp ước can thiệp vào nước Nga, đồng thời mưu cầu tiến hành chính sách đặc thù ở Viễn Đông nước Nga, bồi dưỡng chính quyền thân cận.

Sau khi chiến tranh châu Âu kết thúc, nhờ sự kích thích từ chiến tranh, thu nhập tài chính của Trung Quốc đã đạt đến con số 720 triệu đô la. Tổng giá trị sản xuất quốc dân ước tính khoảng 3 tỷ đô la. Tuy nhiên, việc tiến hành xây dựng hải quân quy mô lớn sau chiến tranh, cùng với chi tiêu quân sự lớn ở Viễn Đông, khiến người dân không thấy được nhiều lợi nhuận từ chiến tranh.

Năm 1920, cuộc can thiệp vào nước Nga kết thúc. Trung Quốc thu hồi khoảng 40 vạn km vuông lãnh thổ, bao gồm cả Vladivostok. Nhưng Trung Quốc lại chứng kiến sự sụp đổ của Cộng hòa Viễn Đông do Goyle hậu thuẫn. Nga và Trung Quốc bắt đầu cuộc giằng co kéo dài ở Viễn Đông. Lúc này, Trung Quốc, do chiến tranh kết thúc, tình hình tài chính chính phủ không mấy khả quan. Không thể không phụ thuộc nhiều hơn vào hệ thống kinh tế mới của lục địa. Mỹ cố gắng duy trì quan hệ hữu nghị, đạt được sự tăng cường hơn nữa. Trung Quốc ủng hộ Mỹ trong các vấn đề quốc tế, đồng thời mở cửa thị trường rộng lớn cho Mỹ.

Năm 1921, Tân Xứ điều ước bị bãi bỏ. Tô giới thu hồi. Hồng Kông bắt đầu đàm phán với Anh về địa vị. Ma Cao dự kiến sẽ được Bồ Đào Nha trả lại trước năm 1930. Quân đội chính quy giải ngũ số lượng lớn cựu binh châu Âu. Việc an trí các cựu binh quân đội chính quy khiến tài chính thâm hụt sau nhiều năm, và tiếp tục mở rộng trong nhiều năm. Chỉ có thể dựa vào các dự án vốn đầu tư bên ngoài để bù đắp. Nhưng do vốn nước ngoài sôi động, nền kinh tế vẫn duy trì sự phồn vinh bề ngoài trong một thời gian nhất định. Tuy nhiên, phần lớn các tập đoàn chuyên hải thu được lợi nhuận lớn. Phần lớn những quân nhân chính quy giải ngũ từ nội địa cảm thấy nỗ lực của họ không được đền đáp xứng đáng. Vấn đề cựu binh trở thành yếu tố bất ổn lớn nhất trong nước lúc bấy giờ. Cùng năm, Trung Quốc bắt đầu bí mật hợp tác với nước Đức Weimar.

Mười năm sau đó, là một thập kỷ hỗn loạn với những cuộc khủng hoảng kinh tế và các cuộc khủng hoảng quốc tế đan xen. Chính phủ và quân đội ngày càng trở nên thống nhất. Đồng thời, với tư cách là lực lượng quân sự số một châu Á lúc bấy giờ, Trung Quốc dự định chuyển hướng các cuộc khủng hoảng ra bên ngoài. Quan hệ với phương Tây, nhìn chung, đang có xu hướng xấu đi... Vào năm 43 tuổi của Mưa Thần, hãn tái đắc cử tổng thống lần thứ năm. Ở châu Âu, một gã trung niên với mái tóc ngắn cũng nháy lên vũ đài chính trị trung tâm.

Cơn bão mới lại bắt đầu...

Viết chơi cho vui. Mọi người cứ xem cho vui.

Tóm lại, cuốn sách năm 1911 này đã kết thúc...

~~~~~

Mời mọi người ủng hộ sách mới của Oscar « Thiên Mệnh Thần Thoại »!. Cm phụ. Showbook. A SP BL _id=101617 cảm ơn mọi người!!!!!!!

STT 400: 1911, Trung Hoa Mới

1911, Trung Hoa Mới

Chủ giác trở về một thế giới song song năm 1911 của Trung Hoa. Thế giới này có chút khác biệt so với thế giới trước kia, hẳn lại xui xẻo tham gia vào một cuộc Cách mạng Tân Hợi có chút khác thường. Sóng lớn của thời đại ập đến, hẳn sẽ trở thành quân phiệt hay đi theo con đường chấn hưng Trung Hoa? Quyển sách này kể về câu chuyện của một thế giới song song khác, tuyệt đối không liên quan đến xã hội hiện thực.

Chỉnh sửa và cải tiến nội dung bởi cộng đồng thiên lôi trúc.